CÂU LẠC BỘ
THIÊN TÀI
Tác giả : Thành Thành Dữ Thiến

CÂU LẠC BỘ THIÊN TÀI

Tác giả: Thành Thành Dữ Thiền

Thể loại: Đô Thị, Khoa Huyễn, Hiện Đại, Trinh Thám, Cơ Trí, Vô Hạn Lưu

Nguồn: bachngocsach.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

#Top1_QIDIAN #SIÊU_PHẨM

“Từ khi sinh ra, mỗi ngày tôi đều sẽ mơ một giấc mơ giống hệt nhau, trong mơ một ngày dường như được lặp đi lặp lại.” “Trong mơ cậu làm gì?” “Cướp ngân hàng, nổ các tòa cao ốc, tán gái, đua xe… Dù sao cũng là mơ, tất nhiên là làm rất nhiều chuyện ‘coi trời bằng vung’.” “Nói thử xem tối qua cậu đã làm gì đi.” “Hôm qua rất thú vị. Tôi đã mơ rất lâu, nhưng đây là lần đầu có người quen ở thực tế xuất hiện trong mơ. Đó là một cô gái rất xinh đẹp…” “Ừ ừ.” Cảnh sát vừa ghi chép vừa gật đầu: “Cậu nói tiếp đi, tôi đang nghe.”

Mục lục

Chương 1: Khai màn (1)
Chương 2: Khai màn (2)
Chương 3: Con mèo (1)
Chương 4: Con mèo (2)
Chương 5: Thời gian (1)
Chương 6: Thời gian (2)
Chương 7: Kha Kha
Chương 8: Giao dịch (1)
Chương 9: Giao dịch (2)
Chương 10: CC
Chương 11: Phân tích (1)
Chương 12: Phân tích (2)
Chương 13: Rhine (1)
Chương 14: Rhine (2)
Chương 15: Thay đổi
Chương 16: Bộ vest (1)
Chương 17: Bộ vest (2)
Chương 18: Bữa tiệc tối (1)
Chương 19: Bữa tiệc tối (2)
Chương 20: Khoa học (1)
Chương 21: Khoa học (2)
Chương 22: Sở Sơn Hà (1)
Chương 23: Sở Sơn Hà (2)
Chương 24: Phá vỡ thế bế tắc
Chương 25: Mưu sát (1)
Chương 26: Mưu sát (2)
Chương 27: Tốc thông
Chương 28: Dân cờ bạc (1)
Chương 29: Dân cờ bạc (2)
Chương 30: Câu lạc bộ thiên tài
Chương 31: Thư mời (1)
Chương 32: Thư mời (2)
Chương 33: Mâu thuẫn
Chương 34: Xổ số (1)
Chương 35: Xổ số (2)

Chương 36: Thật giả
Chương 37: Phát tài (1)
Chương 38: Phát tài (2)
Chương 39: Vì con (1)
Chương 40: Vì con (2)
Chương 41: Tất tay (1)
Chương 42: Tất tay (2)
Chương 43: Hợp lý hay không hợp lý
Chương 44: Phân chia chiến lợi phẩm
Chương 45: Bác sĩ tâm lý (1)
Chương 46: Bác sĩ tâm lý (2)
Chương 47: Đột phá
Chương 48: QQ (1)
Chương 49: QQ (2)
Chương 50: Mật mã
Chương 51: Diễn xuất (1)
Chương 52: Diễn xuất (2)
Chương 53: Lời thú tội
Chương 54: Con bướm thời gian và không gian (1)
Chương 55: Con bướm thời gian và không gian (2)
Chương 56: Cuộc họp buổi sáng
Chương 57: Con dấu (1)
Chương 58: Con dấu (2)
Chương 59: Mơ vào ban ngày (1)
Chương 60: Mơ vào ban ngày (2)
Chương 61: Thư viện (1)
Chương 62: Thư viện (2)
Chương 63: Tinh thể băng
Chương 64: Công chúa (1)
Chương 65: Công chúa (2)
Chương 66: Bản thảo (1)
Chương 67: Bản thảo (2)
Chương 68: Ăn trộm và ăn cắp
Chương 69: Vị khách không mời mà đến (1)
Chương 70: Vị khách không mời mà đến
Chương 71: Lịch sử (1)
Chương 72: Lịch sử (2)
Chương 73: Chứng thực (1)
Chương 74: Chứng thực (2)
Chương 75: Quà trả ơn

Chương 76: Ủy quyền (1)
Chương 77: Ủy quyền (2)
Chương 78: Két sắt
Chương 79: Khoang ngủ đông (1)
Chương 80: Khoang ngủ đông (2)
Chương 81: Kế hoạch bước vào giấc mơ (1)
Chương 82: Kế hoạch bước vào giấc mơ (2)
Chương 83: Đoàn kết là sức mạnh (1)
Chương 84: Ba chúng ta
Chương 85: Ba chúng ta (2)
Chương 86: Đám tạp nham (1)
Chương 87: Đám tạp nham (2)
Chương 88: Không giống CC (1)
Chương 89: Không giống CC (2)
Chương 90: Thu hoạch (1)
Chương 91: Thu hoạch (2)
Chương 92: An Tình (1)
Chương 93: An Tình (2)
Chương 94: Tác dụng phụ (1)
Chương 95: Tác dụng phụ (2)
Chương 96: Sóng gió ập đến
Chương 97: Mở màn (1)
Chương 98: Mở màn (2)
Chương 99: Công chúa và giấc mơ (1)
Chương 100: Công chúa và giấc mơ (2)
Chương 101: Đã từng gặp (1)
Chương 102: Đã từng gặp (2)
Chương 103: 00:42
Chương 104: Kẻ giết người (1)
Chương 105: Kẻ giết người (2)
Chương 106: Kẻ chủ mưu
Chương 107: Sự trung thực (1)
Chương 108: Sự trung thực (2)
Chương 109: Tên cướp
Chương 110: Tạm biệt (1)
Chương 111: Tạm biệt (2)
Chương 112: Đúng và sai (1)
Chương 113: Đúng và sai (2)
Chương 114: Niềm tin (1)
Chương 115: Niềm tin (2)

Chương 116: Thiên tài (1)
Chương 117: Thiên tài (2)
Chương 118: Con bướm
Chương 119: Sự hỗn loạn (1)
Chương 120: Sự hỗn loạn (2)
Chương 121: Người tốt (1)
Chương 122: Người tốt (2)
Chương 123: Câu hỏi sai
Chương 124: Những thay đổi và những điểm neo (1)
Chương 125: Những thay đổi và những điểm neo (2)
Chương 126: Quy luật không gian và thời gian (1)
Chương 127: Quy luật không gian và thời gian (2)
Chương 128: Quy luật không gian và thời gian (3)
Chương 129: Kiểm ca (1)
Chương 130: Kiểm ca (2)
Chương 131: Đông Hải (1)
Chương 132: Đông Hải (2)
Chương 133: Mặt trăng (1)
Chương 134: Mặt trăng (2)
Chương 135: Giấu diếm (1)
Chương 136: Giấu diếm (2)
Chương 137: Đêm khuya
Chương 138: Chiếc xe biến mất (1)
Chương 139: Chiếc xe biến mất (2)
Chương 140: Chiếc xe biến mất (3)
Chương 141: Thuyết trình
Chương 142: Bức tranh (1)
Chương 143: Bức tranh (2)
Chương 144: Một không gian - thời gian khác, một người khác
Chương 145: Bang phái (1)
Chương 146: Bang phái (2)
Chương 147: Ba Miêu
Chương 148: Hằng số vũ trụ (1)
Chương 149: Hằng số vũ trụ (2)
Chương 150: 42 (1)
Chương 151: 42 (2)
Chương 152: Điểm mù (1)
Chương 153: Điểm mù (2)
Chương 154: Ông chủ (1)
Chương 155: Ông chủ (2)

Chương 156: Ông chủ (3)
Chương 157: MX (1)
Chương 158: MX (2)
Chương 159: Tựa như cố nhân đến (1)
Chương 160: Tựa như cố nhân đến (2)
Chương 161: Tựa như cố nhân đến (3)
Chương 162: Mùi hương (1)
Chương 163: Mùi hương (2)
Chương 164: An toàn (1)
Chương 165: An toàn (2)
Chương 166: An toàn (3)
Chương 167: Một cách suy nghĩ khác (1)
Chương 168: Một cách suy nghĩ khác (2)
Chương 169: Einstein (1)
Chương 170: Einstein (2)
Chương 171: 42 đầu tiên trên thế giới (1)
Chương 172: 42 đầu tiên trên thế giới (2)
Chương 173: Kiêu ngạo và đạo đức giả (1)
Chương 174: Kiêu ngạo và đạo đức giả (2)
Chương 175: Trò chơi mèo vờn chuột (1)
Chương 176: Trò chơi mèo vờn chuột (2)
Chương 177: Điểm khởi đầu (1)
Chương 178: Điểm khởi đầu (2)
Chương 179: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (1)
Chương 180: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (2)
Chương 181: Những mảnh ký ức (1)
Chương 182: Những mảnh ký ức (2)
Chương 183: CC và Sở An Tình (1)
Chương 184: CC và Sở An Tình (2)
Chương 185: Ninh Ninh (1)
Chương 186: Ninh Ninh (2)
Chương 187: Ninh Ninh (3)
Chương 188: Thông tin quan trọng (1)
Chương 189: Thông tin quan trọng (2)
Chương 190: Gặp phải (1)
Chương 191: Gặp phải (2)
Chương 192: Mặt cười (1)
Chương 193: Mặt cười (2)
Chương 194: Mặt cười (3)
Chương 195: TIEBANK (1)

Chương 196: TIEBANK (2)
Chương 197: Định mệnh (1)
Chương 198: Định mệnh (2)
Chương 199: Định mệnh (3)
Chương 200: Trời ghen tài năng (1)
Chương 201: Trời ghen tài năng (2)
Chương 202: Quyết định (1)
Chương 203: Quyết định (2)
Chương 204: Quan tòa sinh tử (1)
Chương 205: Quan tòa sinh tử (2)
Chương 206: Quan tòa sinh tử (3)
Chương 207: Có chút bản lĩnh (1)
Chương 208: Có chút bản lĩnh (2)
Chương 209: Lịch sử trống rỗng (1)
Chương 210: Lịch sử trống rỗng (2)
Chương 211: Lịch sử trống rỗng (3)
Chương 212: Ngày chết (1)
Chương 213: Ngày chết (2)
Chương 214: Ngày chết (3)
Chương 215: Ngày chết (4)
Chương 216: Nhân quả kéo dài (1)
Chương 217: Nhân quả kéo dài (2)
Chương 218: Bình thường (1)
Chương 219: Bình thường (2)
Chương 220: Cuồng phong (1)
Chương 221: Cuồng phong (2)
Chương 222: Cuồng phong (3)
Chương 223: Bay qua Đông Hải (1)
Chương 224: Bay qua Đông Hải (2)
Chương 225: Bay qua Đông Hải (3)
Chương 226: Đông Hải 007 (1)
Chương 227: Đông Hải 007 (2)
Chương 228: Đông Hải 007 (3)
Chương 229: Sức nặng (1)
Chương 230: Sức nặng (2)
Chương 231: Quay ngược thời gian (1)
Chương 232: Quay ngược thời gian (2)
Chương 233: Bí mật của CC (1)
Chương 234: Bí mật của CC (2)
Chương 235: Bí mật của CC (3)

Chương 236: Thư mời (1)
Chương 237: Thư mời (2)
Chương 238: Thư mời (3)
Chương 239: Thư mời (4)
Chương 240: Cạm bẫy
Chương 241: CC và VV (1)
Chương 242: CC và VV (2)
Chương 243: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (1)
Chương 244: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (2)
Chương 245: Bình an (1)
Chương 246: Bình an (2)
Chương 247: Bình an (3)
Chương 248: Bình an (4)
Chương 249: Doraemon (1)
Chương 250: Doraemon (2)
Chương 251: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (1)
Chương 252: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (2)
Chương 253: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (3)
Chương 254: Phép màu kéo dài 600 năm (1)
Chương 255: Phép màu kéo dài 600 năm (2)
Chương 256: Phép màu kéo dài 600 năm (3)
Chương 257: Bạn gái (1)
Chương 258: Bạn gái (2)
Chương 259: Đạo đức giả (1)
Chương 260: Đạo đức giả (2)
Chương 261: Đạo đức giả (3)
Chương 262: Mật mã của Triệu Anh Quân (1)
Chương 263: Mật mã của Triệu Anh Quân (2)
Chương 264: Chim hoàng anh (1)
Chương 265: Chim hoàng anh (2) (hết quyển 1)
Chương 266: Chúc mừng năm mới (1)
Chương 267: Chúc mừng năm mới (2)
Chương 268: Họp lớp (1)
Chương 269: Họp lớp (2)
Chương 270: Nghiên cứu viên (1)
Chương 271: Nghiên cứu viên (2)
Chương 272: Tò mò (2)
Chương 273: Tò mò (2)
Chương 274: Tò mò (3)
Chương 275: Sai hoàn toàn (1)

Chương 276: Sai hoàn toàn (2)
Chương 277: Một thiên tài vượt thời đại (1)
Chương 278: Một thiên tài vượt thời đại (2)
Chương 279: Chờ mưa sao băng (1)
Chương 280: Chờ mưa sao băng (2)
Chương 281: Chờ mưa sao băng (3)
Chương 282: Tặng cho Thất Thất (1)
Chương 283: Tặng cho Thất Thất (2)
Chương 284: Ước nguyện (1)
Chương 285: Ước nguyện (2)
Chương 286: Kỳ tích (1)
Chương 287: Kỳ tích (2)
Chương 288: Kỳ tích (3)
Chương 289: Vòng lặp khép kín (1)
Chương 290: Vòng lặp khép kín (2)
Chương 291: Bóng chày (1)
Chương 292: Bóng chày (2)
Chương 293: Bóng chày (3)
Chương 294: Bóng chày (4)
Chương 295: Lại đi vào Đông Hải mới
Chương 296: Trốn tìm (1)
Chương 297: Trốn tìm (2)
Chương 298: Trốn tìm (3)
Chương 299: Cuộc đối đầu (1)
Chương 300: Cuộc đối đầu (2)
Chương 301: Cuộc đối đầu (3)
Chương 302: Kế hoạch (1)
Chương 303: Kế hoạch (2)
Chương 304: Thiện và ác (1)
Chương 305: Thiện và ác (2)
Chương 306: Trong nón ánh sáng (1)
Chương 307: Trong nón ánh sáng (2)
Chương 308: Cạnh tranh khốc liệt (1)
Chương 309: Cạnh tranh khốc liệt (2)
Chương 310: Đường Hân (1)
Chương 311: Đường Hân (2)
Chương 312: Đường Hân (3)
Chương 313: Cá mè một giuộc (1)
Chương 314: Cá mè một giuộc (2)
Chương 315: Tuyên chiến (1)

Chương 316: Tuyên chiến (2)
Chương 317: Món quà
Chương 318: Người ngoài ngành (1)
Chương 319: Người ngoài ngành (2)
Chương 320: Gia đình (1)
Chương 321: Gia đình (2)
Chương 322: Tô Tô (1)
Chương 323: Tô Tô (2)
Chương 324: Tô Tô (3)
Chương 325: Mồi nhử (1)
Chương 326: Mồi nhử (2)
Chương 327: Vào cuộc (1)
Chương 328: Vào cuộc (2)
Chương 329: Bẫy (1)
Chương 330: Bẫy (2)
Chương 331: Bẫy (3)
Chương 332: Lịch sử giả (1)
Chương 333: Lịch sử giả (2)
Chương 334: Ăn cắp lại kêu bắt cướp
Chương 335: Ăn cắp lại kêu bắt cướp (2)
Chương 336: Chu Đoạn Vân (1)
Chương 337: Chu Đoạn Vân (2)
Chương 338: Mẹ (1)
Chương 339: Mẹ (2)
Chương 340: Ngủ ngon (1)
Chương 341: Ngủ ngon (2)
Chương 342: Ngủ ngon (3)
Chương 343: Sự thật được phơi bày (1)
Chương 344: Sự thật được phơi bày (2)
Chương 345: Người đã chết (1)
Chương 346: Người đã chết (2)
Chương 347: Lịch sử bị làm giả (1)
Chương 348: Lịch sử bị làm giả (2)
Chương 349: Lịch sử bị làm giả (3)
Chương 350: Xem mắt (1)
Chương 351: Xem mắt (2)
Chương 352: Xem mắt (3)
Chương 353: Không được xin nghỉ (1)
Chương 354: Không được xin nghỉ (2)
Chương 355: Không được xin nghỉ (3)

Chương 356: Anh giỏi thì anh lên lái đi (1)
Chương 357: Anh giỏi thì anh lên lái đi (2)
Chương 358: Anh giỏi thì anh lên lái đi (3)
Chương 359: Mục đích của Hoàng Tước (1)
Chương 360: Mục đích của Hoàng Tước (2)
Chương 361: Mục đích của Hoàng Tước (3)
Chương 362: Chôn em trên mặt trăng (1)
Chương 363: Chôn em trên mặt trăng (2)
Chương 364: Chôn em trên mặt trăng (3)
Chương 365: Xe taxi (1)
Chương 366: Xe taxi (2)
Chương 367: Lên mặt trăng (1)
Chương 368: Lên mặt trăng (2)
Chương 369: Lên mặt trăng (3)
Chương 370: Lên mặt trăng (4)
Chương 371: VV thật giả (1)
Chương 372: VV thật giả (2)
Chương 373: Lâm Huyền VS Quý Lâm (1)
Chương 374: Lâm Huyền VS Quý Lâm (2)
Chương 375: Lâm Huyền VS Quý Lâm (3)
Chương 376: Lâm Huyền VS Quý Lâm (4)
Chương 377: Sống chung (1)
Chương 378: Sống chung (2)
Chương 379: Lễ vật (1)
Chương 380: Lễ vật (2)
Chương 381: Lễ vật (3)
Chương 382: Nợ máu phải trả bằng máu. (1)
Chương 383: Nợ máu phải trả bằng máu. (2)
Chương 384: Nợ máu phải trả bằng máu. (3)
Chương 385: Đại kịch bắt đầu (1)
Chương 386: Đại kịch bắt đầu (2)
Chương 387: Đại kịch bắt đầu (3)
Chương 388: Được minh oan (1)
Chương 389: Được minh oan (2)
Chương 390: Quyết chiến bắt đầu. (1)
Chương 391: Quyết chiến bắt đầu. (2)
Chương 392: Quyết chiến bắt đầu. (3)
Chương 393: Quyết chiến bắt đầu. (4)
Chương 394: Tham Lam và Tham Ăn. (1)
Chương 395: Tham Lam và Tham Ăn. (2)

Chương 396: Tôi không thua kém các anh. (1)
Chương 397: Tôi không thua kém các anh. (2)
Chương 398: Tôi không thua kém các anh. (3)
Chương 399: Tài xế xe taxi. (1)
Chương 400: Tài xế xe taxi. (2)
Chương 401: Dấu chấm hết giả tạo. (1)
Chương 402: Dấu chấm hết giả tạo. (2)
Chương 403: Dấu chấm hết giả tạo. (3)
Chương 404: Oan gia ngõ hẹp. (1)
Chương 405: Oan gia ngõ hẹp. (2)
Chương 406: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (1)
Chương 407: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (2)
Chương 408: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (3)
Chương 409: Bất ngờ (1)
Chương 410: Bất ngờ (2)
Chương 411: Bất ngờ (3)
Chương 412: Angelica (1)
Chương 413: Angelica (2)
Chương 414: Angelica (3)
Chương 415: Bảy tội lỗi chết người (1)
Chương 416: Bảy tội lỗi chết người (2)
Chương 417: Bảy tội lỗi chết người (3)
Chương 418: Mở đầu (1)
Chương 419: Mở đầu (2)
Chương 420: Ước nguyện (1)
Chương 421: Ước nguyện (2)
Chương 422: Bạn bè (1)
Chương 423: Bạn bè (2)
Chương 424: Con Át chủ bài (1)
Chương 425: Con Át chủ bài (2)
Chương 426: Thời gian đã đến (1)
Chương 427: Thời gian đã đến (2)
Chương 428: Anh đã thua (1)
Chương 429: Anh đã thua (2)
Chương 430: Giết chóc (1)
Chương 431: Giết chóc (2)
Chương 432: Thiệp mời (1)
Chương 433: Thiệp mời (2)
Chương 434: Thiệp mời (3)
Chương 435: Nicolaus Copernicus (1)

Chương 436: Nicolaus Copernicus (2)
Chương 437: Chào mừng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài (1)
Chương 438: Chào mừng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài (2)
Chương 439: Chào đón cái chết vĩ đại (1)
Chương 440: Chào đón cái chết vĩ đại (2)
Chương 441: Chào đón cái chết vĩ đại (3)
Chương 442: Chào đón cái chết vĩ đại (4)
Chương 443: Một cái ôm (1)
Chương 444: Một cái ôm (2)
Chương 445: Một cái ôm (3)
Chương 446: Toàn thắng. (1)
Chương 447: Toàn thắng (2)
Chương 448: Toàn thắng (3)
Chương 449: Rất giống VV. (1)
Chương 450: Rất giống VV. (2)
Chương 451: Rất giống VV. (3)
Chương 452: Người ở lại (1)
Chương 453: Người ở lại (2)
Chương 454: Người ở lại (3)
Chương 455: Người ở lại (4)
Chương 456: Người ở lại (5)
Chương 457: Người ở lại (6)
Chương 458: Người ở lại (7) (hết quyển 2)
Chương 459: Chương 459: Đường Hân ngoại truyện: Cô gái hay cười
Chương 460: Cảm nghĩ tác giả cuối quyển 2
Chương 461: Đơn xin từ chức (1) (quyển 3)
Chương 462: Đơn xin từ chức (2)
Chương 463: Rhine (1)
Chương 464: Rhine (2)
Chương 465: Mặt trăng xanh (1)
Chương 466: Mặt trăng xanh (2)
Chương 467: Mặt trăng xanh (3)
Chương 468: Cường quốc lại chính là mình? (1)
Chương 469: Cường quốc lại chính là mình? (2)
Chương 470: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (1)
Chương 471: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (2)
Chương 472: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (3)
Chương 473: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (4)
Chương 474: Pháo hoa. (1)

Chương 475: Pháo hoa. (2)
Chương 476: Từ không trung rơi xuống. (1)
Chương 477: Từ không trung rơi xuống. (2)
Chương 478: Từ không trung rơi xuống. (3)
Chương 479: 600 năm trùng phùng (1)
Chương 480: 600 năm trùng phùng (2)
Chương 481: 600 năm trùng phùng (3)
Chương 482: 600 năm trùng phùng (4)
Chương 483: Đã lâu không gặp. (1)
Chương 484: Đã lâu không gặp. (2)
Chương 485: Kẻ thất bại. (1)
Chương 486: Kẻ thất bại. (2)
Chương 487: Kẻ thất bại. (3)
Chương 488: Kẻ thất bại. (4)
Chương 489: CC biến mất. (1)
Chương 490: CC biến mất. (2)
Chương 491: CC biến mất. (3)
Chương 492: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (1)
Chương 493: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (2)
Chương 494: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (3)
Chương 495: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (4)
Chương 496: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (5)
Chương 497: Tấm gương (1)
Chương 498: Tấm gương (2)
Chương 499: Ánh mắt và câu đố. (1)
Chương 500: Ánh mắt và câu đố. (2)
Chương 501: Ánh mắt và câu đố. (3)
Chương 502: Anh hùng (1)
Chương 503: Anh hùng (2)
Chương 504: Anh hùng (3)
Chương 505: Anh hùng (4)
Chương 506: Bình an cùng lời hứa. (1)
Chương 507: Bình an cùng lời hứa. (2)
Chương 508: Bí mật thành phố trên không Rhine. (1)
Chương 509: Bí mật thành phố trên không Rhine. (2)

Chương 510: Bí mật thành phố trên không Rhine. (3)
Chương 511: Bí mật thành phố trên không Rhine. (4)
Chương 512: Bí mật thành phố trên không Rhine. (5)
Chương 513: Ba cái VV (1)
Chương 514: Ba cái VV (2)
Chương 515: Chương 515: Quốc vương của Rhine. (1)
Chương 516: Quốc vương của Rhine. (2)
Chương 517: Quốc vương của Rhine. (2)
Chương 518: Quốc vương của Rhine. (3)
Chương 519: Giọng nói của cậu. (1)
Chương 520: Giọng nói của cậu. (2)
Chương 521: Thay đổi lịch sử. (1)
Chương 522: Thay đổi lịch sử. (2)
Chương 523: Thay đổi lịch sử. (3)
Chương 524: Triệu Anh Quân 600 năm (1)
Chương 525: Triệu Anh Quân 600 năm (2)
Chương 526: Triệu Anh Quân 600 năm (3)
Chương 527: Triệu Anh Quân 600 năm (4)
Chương 528: Bay về phía Đông Hải. (1)
Chương 529: Bay về phía Đông Hải. (2)
Chương 530: Bay về phía Đông Hải. (3)
Chương 531: Rhine sụp đổ. (1)
Chương 532: Rhine sụp đổ. (2)
Chương 533: Rhine sụp đổ. (3)
Chương 534: Rhine sụp đổ. (4)
Chương 535: Vòng lặp lịch sử. (1)
Chương 536: Vòng lặp lịch sử. (2)
Chương 537: Vòng lặp lịch sử. (3)
Chương 538: Vòng lặp lịch sử. (4)
Chương 539: Tôi sẵn lòng (1)
Chương 540: Tôi sẵn lòng (2)
Chương 541: Tôi sẵn lòng (3)
Chương 542: Bùng nổ (1)
Chương 543: Bùng nổ (2)
Chương 544: Câu trả lời của gương. (1)
Chương 545: Câu trả lời của gương. (2)
Chương 546: Câu trả lời của gương. (3)
Chương 547: Kính thiên văn FAST (1)
Chương 548: Kính thiên văn FAST (2)
Chương 549: Kính thiên văn FAST (3)

Chương 550: Kính thiên văn FAST (4)
Chương 551: Hạt thời gian và không gian. (1)
Chương 552: Hạt thời gian và không gian. (2)
Chương 553: Hạt thời gian và không gian. (3)
Chương 554: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (1)
Chương 555: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (2)
Chương 556: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (3)
Chương 557: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (4)
Chương 558: Lễ tuyên dương (1)
Chương 559: Lễ tuyên dương (2)
Chương 560: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (1)
Chương 561: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (2)
Chương 562: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (3)
Chương 563: Bí mật của Quý Lâm (1)
Chương 564: Bí mật của Quý Lâm (2)
Chương 565: Bí mật của Quý Lâm (3)
Chương 566: Bí mật của Quý Lâm (4)
Chương 567: Mật mã của Einstein (1)
Chương 568: Mật mã của Einstein (2)
Chương 569: Mật mã của Einstein (3)
Chương 570: Kiếp này không gặp lại (1)
Chương 571: Kiếp này không gặp lại (2)
Chương 572: Kiếp này không gặp lại (3)
Chương 573: Kiếp này không gặp lại (4)
Chương 574: Thỉnh giáo một chút (1)
Chương 575: Thỉnh giáo một chút (2)
Chương 576: Thỉnh giáo một chút (3)
Chương 577: Thỉnh giáo một chút (4)
Chương 578: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (1)
Chương 579: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (2)
Chương 580: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (3)
Chương 581: Tội nhân của lịch sử (1)
Chương 582: Tội nhân của lịch sử (2)
Chương 583: Tội nhân của lịch sử (3)
Chương 584: Chào cô, VV (1)
Chương 585: Chào cô, VV (2)
Chương 586: Chào cô, VV (3)
Chương 587: Chào cô, VV (4)
Chương 588: Chào cô, VV (5)
Chương 589: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (1)

Chương 590: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (2)
Chương 591: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (3)
Chương 592: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay (4)
Chương 593: Thiên tài mạnh nhất (1)
Chương 594: Thiên tài mạnh nhất (2)
Chương 595: Thiên tài mạnh nhất (3)
Chương 596: Thiên tài mạnh nhất (4)
Chương 597: Một công ba việc. (1)
Chương 598: Một công ba việc. (2)
Chương 599: Một công ba việc. (3)
Chương 600: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (1)
Chương 601: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (2)
Chương 602: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (3)
Chương 603: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (4)
Chương 604: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (5)
Chương 605: Thích liền đoạt (1)
Chương 606: Thích liền đoạt (2)
Chương 607: Thích liền đoạt (3)
Chương 608: Đối mặt với ta, phàm nhân! (1)
Chương 609: Đối mặt với ta, phàm nhân! (2)
Chương 610: Đối mặt với ta, phàm nhân! (3)
Chương 611: Đối mặt với ta, phàm nhân! (4)
Chương 612: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (1)
Chương 613: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (2)
Chương 614: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (3)
Chương 615: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (4)
Chương 616: Turing (1)
Chương 617: Turing (2)
Chương 618: Turing (3)
Chương 619: Turing (4)
Chương 620: Thiên tài chân chính (1)
Chương 621: Thiên tài chân chính (2)
Chương 622: Sau này còn gặp lại (1)
Chương 623: Sau này còn gặp lại (2)
Chương 624: Sau này còn gặp lại (3)
Chương 625: Sau này còn gặp lại (4)
Chương 626: An Tình và thế giới (1)
Chương 627: An Tình và thế giới (2)
Chương 628: An Tình và thế giới (3)
Chương 629: An Tình và thế giới (4)

Chương 630: Chất vấn linh hồn (1)
Chương 631: Chất vấn linh hồn (2)
Chương 632: Chất vấn linh hồn (3)
Chương 633: Chất vấn linh hồn (4)
Chương 634: Người diện bích · Lâm Huyền (1)
Chương 635: Người diện bích · Lâm Huyền (2)
Chương 636: Người diện bích · Lâm Huyền (3)
Chương 637: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (1)
Chương 638: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (2)
Chương 639: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (3)
Chương 640: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (4)
Chương 641: Trẻ con chưa lớn (1)
Chương 642: Trẻ con chưa lớn (2)
Chương 643: Trẻ con chưa lớn (3)
Chương 644: Trẻ con chưa lớn (4)
Chương 645: Trẻ con chưa lớn (5)
Chương 646: Không thể trốn thoát (1)
Chương 647: Không thể trốn thoát (2)
Chương 648: Không thể trốn thoát (3)
Chương 649: Không thể trốn thoát (4)
Chương 650: Không thể trốn thoát (5)
Chương 651: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (1)
Chương 652: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (2)
Chương 653: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (3)
Chương 654: Một thiên tài khác (1)
Chương 655: Một thiên tài khác (2)
Chương 656: Một thiên tài khác (3)
Chương 657: Một thiên tài khác (4)
Chương 658: Một thiên tài khác (5)
Chương 659: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (1)
Chương 660: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (2)
Chương 661: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (3)
Chương 662: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và

không gian (4)
Chương 663: VV và Anh Quân (1)
Chương 664: VV và Anh Quân (2)
Chương 665: VV và Anh Quân (3)
Chương 666: VV và Anh Quân (4)
Chương 667: Quái lạ! Hạt thời không! (1)
Chương 668: Quái lạ! Hạt thời không! (2)
Chương 669: Quái lạ! Hạt thời không! (3)
Chương 670: Quái lạ! Hạt thời không! (4)
Chương 671: Hướng về bầu trời (1)
Chương 672: Hướng về bầu trời (2)
Chương 673: Hướng về bầu trời (3)
Chương 674: Hướng về bầu trời (4)
Chương 675: Hướng về bầu trời (5)
Chương 676: Cha của ai, con gái của ai (1)
Chương 677: Cha của ai, con gái của ai (2)
Chương 678: Cha của ai, con gái của ai (3)
Chương 679: Cha của ai, con gái của ai (4)
Chương 680: Cha của ai, con gái của ai (5)
Chương 681: Cha của ai, con gái của ai (6)
Chương 682: Cha của ai, con gái của ai (7)
Chương 683: Cha của ai, con gái của ai (8)
Chương 684: Cha của ai, con gái của ai (9)
Chương 685: Cha của ai, con gái của ai (10)
Chương 686: Thành viên cuối cùng (1)
Chương 687: Thành viên cuối cùng (2)
Chương 688: Thành viên cuối cùng (3)
Chương 689: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (1)
Chương 690: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (2)
Chương 691: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (3)
Chương 692: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (4)
Chương 693: Đài quan sát của Jask (1)
Chương 694: Đài quan sát của Jask (2)
Chương 695: Đài quan sát của Jask (3)
Chương 696: Đài quan sát của Jask (4)
Chương 697: Thiến Thiến, An Tình và CC (1)
Chương 698: Thiến Thiến, An Tình và CC (2)
Chương 699: Thiến Thiến, An Tình và CC (3)
Chương 700: Thiến Thiến, An Tình và CC (4)
Chương 701: Thiến Thiến, An Tình và CC (5)

Chương 702: Bí mật của Hoàng Tước (1)
Chương 703: Bí mật của Hoàng Tước (2)
Chương 704: Bí mật của Hoàng Tước (3)
Chương 705: Bí mật của Hoàng Tước (4)
Chương 706: Bí mật của Hoàng Tước (5)
Chương 707: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (1)
Chương 708: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (2)
Chương 709: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (3)
Chương 710: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (4)
Chương 711: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (1)
Chương 712: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (2)
Chương 713: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (3)
Chương 714: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (4)
Chương 715: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (1)
Chương 716: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (2)
Chương 717: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (3)
Chương 718: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (4)
Chương 719: Ước định của chúng ta (1)
Chương 720: Ước định của chúng ta (2)
Chương 721: Ước định của chúng ta (3)
Chương 722: Ước định của chúng ta (4)
Chương 723: Ước định của chúng ta (5)
Chương 724: Ước định của chúng ta (6)
Chương 725: Ước định của chúng ta (7)
Chương 726: Đáp án của An Tình (1)
Chương 727: Đáp án của An Tình (2)
Chương 728: Đáp án của An Tình (3)
Chương 729: CC! Cứu tôi! (1)
Chương 730: CC! Cứu tôi! (2)
Chương 731: CC! Cứu tôi! (3)
Chương 732: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (1)
Chương 733: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (2)
Chương 734: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (3)
Chương 735: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (4)
Chương 736: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (5)

Chương 737: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (6)
Chương 738: Lời nói dối chân thực! (1)
Chương 739: Lời nói dối chân thực! (2)
Chương 740: Lời nói dối chân thực! (3)
Chương 741: Lời nói dối chân thực! (3)
Chương 742: Người đứng đầu các vì sao. (1)
Chương 743: Người đứng đầu các vì sao. (2)
Chương 744: Người đứng đầu các vì sao. (3)
Chương 745: Người đứng đầu các vì sao. (4)
Chương 746: Jask! (1)
Chương 747: Jask! (2)
Chương 748: Jask! (3)
Chương 749: Jask! (4)
Chương 750: Jask! (5)
Chương 751: Jask! (6)
Chương 752: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (1)
Chương 753: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (2)
Chương 754: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (3)
Chương 755: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (1)
Chương 756: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (2)
Chương 757: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (3)
Chương 758: Thiên tài đọ sức (1)
Chương 759: Thiên tài đọ sức (2)
Chương 760: Thiên tài đọ sức (3)
Chương 761: Thiên tài đọ sức (4)
Chương 762: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (1)
Chương 763: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (2)
Chương 764: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (3)
Chương 765: Kẻ thù toàn cầu. (1)
Chương 766: Kẻ thù toàn cầu. (2)
Chương 767: Kẻ thù toàn cầu. (3)
Chương 768: Kẻ thù toàn cầu. (4)
Chương 769: Kẻ thù toàn cầu. (5)
Chương 770: Sự thật bị che giấu (1)
Chương 771: Sự thật bị che giấu (2)
Chương 772: Sự thật bị che giấu (3)

Chương 773: Sự thật bị che giấu (4)
Chương 774: Quy luật thời gian và không gian (1)
Chương 775: Quy luật thời gian và không gian (2)
Chương 776: Quy luật thời gian và không gian (3)
Chương 777: Chân tướng lộ diện (1)
Chương 778: Chân tướng lộ diện (2)
Chương 779: Chân tướng lộ diện (3)
Chương 780: Chân tướng lộ diện (4)
Chương 781: Chân tướng lộ diện (5)
Chương 782: Tờ giấy nhỏ (1)
Chương 783: Tờ giấy nhỏ (2)
Chương 784: Tờ giấy nhỏ (3)
Chương 785: Tờ giấy nhỏ (4)
Chương 786: Thiên niên trụ (1)
Chương 787: Thiên niên trụ (2)
Chương 788: Thiên niên trụ (3)
Chương 789: Thiên niên trụ (4)
Chương 790: Thiên niên trụ (5)
Chương 791: Thiên niên trụ (6)
Chương 792: Thiên niên trụ (7)
Chương 793: Thiên niên trụ (8)
Chương 794: Thiên niên trụ (9)
Chương 795: Thiên niên trụ (10)
Chương 796: Cảm nghĩ quyển 3
Chương 797: Lịch sử khóa kín (1) Quyển 4
Chương 798: Lịch sử khóa kín (2)
Chương 799: Lịch sử khóa kín (3)
Chương 800: Trùng hợp thời gian, trung hợp tuổi tác (1)
Chương 801: Trùng hợp thời gian, trung hợp tuổi tác (2)
Chương 802: VV, Jask, và hỗn loạn. (1)
Chương 803: VV, Jask, và hỗn loạn. (2)
Chương 804: VV, Jask, và hỗn loạn. (3)
Chương 805: VV, Jask, và hỗn loạn. (4)
Chương 806: Sở An Tình và 00:42 (1)
Chương 807: Sở An Tình và 00:42 (2)
Chương 808: Sở An Tình và 00:42 (3)
Chương 809: Sở An Tình và 00:42 (4)
Chương 810: Bí ẩn của thiên niên trụ (1)
Chương 811: Bí ẩn của thiên niên trụ (2)
Chương 812: Bí ẩn của thiên niên trụ (3)

Chương 813: Bí ẩn của thiên niên trụ (4)
Chương 814: Lời nói dối 20 năm trước (1)
Chương 815: Lời nói dối 20 năm trước (2)
Chương 816: Lời nói dối 20 năm trước (3)
Chương 817: Lời nói dối 20 năm trước (4)
Chương 818: Cây lựu. (1)
Chương 819: Cây lựu. (2)
Chương 820: Cây lựu. (3)
Chương 821: Trăng mờ gió lớn (1)
Chương 822: Trăng mờ gió lớn (2)
Chương 823: Trăng mờ gió lớn (3)
Chương 824: Hồi ức. (1)
Chương 825: Hồi ức. (2)
Chương 826: Hồi ức. (3)
Chương 827: Hồi ức. (4)
Chương 828: Cực hạn suy luận (1)
Chương 829: Cực hạn suy luận (2)
Chương 830: Cực hạn suy luận (3)
Chương 831: Mảnh ghép cuối cùng! (1)
Chương 832: Mảnh ghép cuối cùng! (2)
Chương 833: Mảnh ghép cuối cùng! (3)
Chương 834: Mảnh ghép cuối cùng! (4)
Chương 835: Mảnh ghép cuối cùng! (5)
Chương 836: Ba định luật của thiên niên trụ (1)
Chương 837: Ba định luật của thiên niên trụ (2)
Chương 838: Ba định luật của thiên niên trụ (3)
Chương 839: Ba định luật của thiên niên trụ (4)
Chương 840: Lời nhắn của VV (1)
Chương 841: Lời nhắn của VV (2)
Chương 842: Lời nhắn của VV (3)
Chương 843: Lời nhắn của VV (4)
Chương 844: Đồng hồ không gian và thời gian (1)
Chương 845: Đồng hồ không gian và thời gian (2)
Chương 846: Đồng hồ không gian và thời gian (3)
Chương 847: Đồng hồ không gian và thời gian (4)
Chương 848: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (1)
Chương 849: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (2)
Chương 850: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (3)
Chương 851: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (4)
Chương 852: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (5)

Chương 853: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (6)
Chương 854: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (1)
Chương 855: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (2)
Chương 856: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (3)
Chương 857: Tấm gương! Ở đây! (1)
Chương 858: Tấm gương! Ở đây! (2)
Chương 859: Tấm gương! Ở đây! (3)
Chương 860: Tấm gương! Ở đây! (4)
Chương 861: Thư mời thật sự (1)
Chương 862: Thư mời thật sự (2)
Chương 863: Thư mời thật sự (3)
Chương 864: Thư mời thật sự (4)
Chương 865: Thư mời thật sự (5)
Chương 866: Thư mời thật sự (6)
Chương 867: Thư mời thật sự (7)
Chương 868: Thư mời thật sự (8)
Chương 869: Cô ấy nói dối (1)
Chương 870: Cô ấy nói dối (2)
Chương 871: Cô ấy nói dối (3)
Chương 872: Cô ấy nói dối (4)
Chương 873: Người đàn ông của tôi (1)
Chương 874: Người đàn ông của tôi (2)
Chương 875: Người đàn ông của tôi (3)
Chương 876: Tôi đã từng đến! (1)
Chương 877: Tôi đã từng đến! (2)
Chương 878: Tôi đã từng đến! (3)
Chương 879: Tôi đã từng đến! (4)
Chương 880: Tôi đã từng đến! (5)
Chương 881: Tôi đã từng đến! (6)
Chương 882: Con gái của biển cả (1)
Chương 883: Con gái của biển cả (2)
Chương 884: Con gái của biển cả (3)
Chương 885: Bài học cuối cùng (1)
Chương 886: Bài học cuối cùng (2)
Chương 887: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (1)
Chương 888: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (2)
Chương 889: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (3)
Chương 890: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (4)
Chương 891: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (5)
Chương 892: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (6)

Chương 893: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (7)
Chương 894: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (1)
Chương 895: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (2)
Chương 896: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (3)
Chương 897: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (4)
Chương 898: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (5)
Chương 899: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (6)
Chương 900: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (7)
Chương 901: Ba cái VV. (1)
Chương 902: Ba cái VV. (2)
Chương 903: Ba cái VV. (3)
Chương 904: Ba cái VV. (4)
Chương 905: Ba cái VV. (5)
Chương 906: Ba cái VV. (6)
Chương 907: Ba cái VV. (7)
Chương 908: Thích khách thời không (1)
Chương 909: Thích khách thời không (2)
Chương 910: Thích khách thời không (3)
Chương 911: Thích khách thời không (4)
Chương 912: Thích khách thời không (5)
Chương 913: Thích khách thời không (6)
Chương 914: Thích khách thời không (7)
Chương 915: Sửa chữa lịch sử (1)
Chương 916: Sửa chữa lịch sử (2)
Chương 917: Sửa chữa lịch sử (3)
Chương 918: Sửa chữa lịch sử (4)
Chương 919: Sửa chữa lịch sử (5)
Chương 920: Phù thủy biến hóa. (1)
Chương 921: Phù thủy biến hóa. (2)
Chương 922: Phù thủy biến hóa. (3)
Chương 923: Kỹ năng của Angelica (1)
Chương 924: Kỹ năng của Angelica (2)
Chương 925: Kỹ năng của Angelica (3)
Chương 926: Kỹ năng của Angelica (4)
Chương 927: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (1)
Chương 928: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (2)
Chương 929: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (3)
Chương 930: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (4)
Chương 931: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (5)
Chương 932: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (6)

Chương 933: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (7)
Chương 934: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (2)
Chương 935: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (2)
Chương 936: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (3)
Chương 937: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (4)
Chương 938: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (5)
Chương 939: Bí mật của Jask (1)
Chương 940: Bí mật của Jask (2)
Chương 941: Bí mật của Jask (3)
Chương 942: Bí mật của Jask (4)
Chương 943: Bí mật của Jask (5)
Chương 944: Bí mật của Jask (6)
Chương 945: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (1)
Chương 946: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (2)
Chương 947: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (3)
Chương 948: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (4)
Chương 949: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (5)
Chương 950: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (6)
Chương 951: Tên tôi là Copernicus (1)
Chương 952: Tên tôi là Copernicus (2)
Chương 953: Tên tôi là Copernicus (3)
Chương 954: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (1)
Chương 955: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (2)
Chương 956: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (3)
Chương 957: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (4)
Chương 958: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (5)
Chương 959: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (6)
Chương 960: Turing và giấc mơ thứ tư (1)
Chương 961: Turing và giấc mơ thứ tư (2)
Chương 962: Turing và giấc mơ thứ tư (3)
Chương 963: Turing và giấc mơ thứ tư (4)
Chương 964: Turing và giấc mơ thứ tư (5)
Chương 965: Thân thế của Ngu Hề (1)
Chương 966: Thân thế của Ngu Hề (2)
Chương 967: Thân thế của Ngu Hề (3)
Chương 968: Thân thế của Ngu Hề (4)
Chương 969: Thân thế của Ngu Hề (5)
Chương 970: Thân thế của Ngu Hề (6)
Chương 971: Giết chết Jask (1)
Chương 972: Giết chết Jask (2)

Chương 973: Giết chết Jask (3)
Chương 974: Giết chết Jask (4)
Chương 975: Giám định thân thế (1)
Chương 976: Giám định thân thế (2)
Chương 977: Giám định thân thế (3)
Chương 978: Giám định thân thế (4)
Chương 979: Giám định thân thế (5)
Chương 980: Giám định thân thế (6)
Chương 981: Một nhà ba người (1)
Chương 982: Một nhà ba người (2)
Chương 983: Một nhà ba người (3)
Chương 984: Một nhà ba người (4)
Chương 985: Một nhà ba người (5)
Chương 986: Một nhà ba người (6)
Chương 987: Không thẹn với lòng (1)
Chương 988: Không thẹn với lòng (2)
Chương 989: Không thẹn với lòng (3)
Chương 990: Chương 990: Không thẹn với lòng (4)
Chương 991: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (1)
Chương 992: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (2)
Chương 993: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (3)
Chương 994: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (4)
Chương 995: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (5)
Chương 996: Jask và Copernicus (1)
Chương 997: Jask và Copernicus (2)
Chương 998: Jask và Copernicus (3)
Chương 999: Jask và Copernicus (4)
Chương 1000: Jask và Copernicus (5)
Chương 1001: Jask và Copernicus (6)
Chương 1002: Cô bé mặt trăng (1)
Chương 1003: Cô bé mặt trăng (2)
Chương 1004: Cô bé mặt trăng (3)
Chương 1005: Cô bé mặt trăng (4)
Chương 1006: Cô bé mặt trăng (5)
Chương 1007: Tương lai gặp lại (1)
Chương 1008: Tương lai gặp lại (2)
Chương 1009: Tương lai gặp lại (3)
Chương 1010: Tương lai gặp lại (4)
Chương 1011: Tương lai gặp lại (5)
Chương 1012: Tương lai gặp lại (6)

Chương 1013: Ngu Hề! (1)
Chương 1014: Ngu Hề! (2)
Chương 1015: Ngu Hề! (3)
Chương 1016: Ngu Hề! (4)
Chương 1017: Ngu Hề! (5)
Chương 1018: Ngu Hề! (6)
Chương 1019: Ngu Hề! (7)
Chương 1020: Ngu Hề! (8)
Chương 1021: Ngu Hề! (9) HẾT QUYỂN 4
Chương 1022: Cảm nghĩ quyển 4
Chương 1023: Thật giả Ngu Hề (1)
Chương 1024: Thật giả Ngu Hề (2)
Chương 1025: Thật giả Ngu Hề (3)
Chương 1026: Thật giả Ngu Hề (4)
Chương 1027: Thật giả Ngu Hề (5)
Chương 1028: Thật giả Ngu Hề (6)
Chương 1029: Thật giả Ngu Hề (7)
Chương 1030: Số 42 và con gái (1)
Chương 1031: Số 42 và con gái (2)
Chương 1032: Số 42 và con gái (3)
Chương 1033: Số 42 và con gái (4)
Chương 1034: Số 42 và con gái (5)
Chương 1035: Số 42 và con gái (6)
Chương 1036: Số 42 và con gái (7)
Chương 1037: Số 42 và con gái (8)
Chương 1038: Tọa độ thời không (1)
Chương 1039: Tọa độ thời không (2)
Chương 1040: Tọa độ thời không (3)
Chương 1041: Tọa độ thời không (4)
Chương 1042: Tọa độ thời không (5)
Chương 1043: Tọa độ thời không (6)
Chương 1044: Tọa độ thời không (7)
Chương 1045: Giấc mơ thứ 5 (1)
Chương 1046: Giấc mơ thứ 5 (2)
Chương 1047: Giấc mơ thứ 5 (3)
Chương 1048: Giấc mơ thứ 5 (4)
Chương 1049: Giấc mơ thứ 5 (5)
Chương 1050: Giấc mơ thứ 5 (6)
Chương 1051: Trái Đất bị vứt bỏ (1)
Chương 1052: Trái Đất bị vứt bỏ (2)

Chương 1053: Trái Đất bị vứt bỏ (3)
Chương 1054: Trái Đất bị vứt bỏ (4)
Chương 1055: Trái Đất bị vứt bỏ (5)
Chương 1056: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (1)
Chương 1057: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (2)
Chương 1058: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (3)
Chương 1059: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (4)
Chương 1060: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (5)
Chương 1061: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (6)
Chương 1062: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (7)
Chương 1063: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (8)
Chương 1064: Làng Rhine (1)
Chương 1065: Làng Rhine (2)
Chương 1066: Làng Rhine (3)
Chương 1067: Làng Rhine (4)
Chương 1068: Làng Rhine (5)
Chương 1069: Làng Rhine (6)
Chương 1070: Làng Rhine (7)
Chương 1071: Làng Rhine (8)
Chương 1072: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (1)
Chương 1073: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (2)
Chương 1074: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (3)
Chương 1075: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (4)
Chương 1076: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (5)
Chương 1077: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (1)
Chương 1078: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (2)
Chương 1079: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (3)
Chương 1080: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (4)
Chương 1081: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (5)
Chương 1082: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (6)
Chương 1083: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (7)
Chương 1084: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (8)
Chương 1085: Quan hệ máu mủ (1)
Chương 1086: Quan hệ máu mủ (2)
Chương 1087: Quan hệ máu mủ (3)
Chương 1088: Quan hệ máu mủ (4)
Chương 1089: Quan hệ máu mủ (5)
Chương 1090: Quan hệ máu mủ (6)
Chương 1091: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (1)
Chương 1092: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (2)

Chương 1093: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (3)
Chương 1094: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (4)
Chương 1095: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (5)
Chương 1096: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (6)
Chương 1097: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (7)
Chương 1098: Quỷ gọi (1)
Chương 1099: Quỷ gọi (2)
Chương 1100: Quỷ gọi (3)
Chương 1101: Quỷ gọi (4)
Chương 1102: Quỷ gọi (5)
Chương 1103: Quỷ gọi (6)
Chương 1104: Lời hứa của CC (1)
Chương 1105: Lời hứa của CC (2)
Chương 1106: Lời hứa của CC (3)
Chương 1107: Lời hứa của CC (4)
Chương 1108: Lời hứa của CC (5)
Chương 1109: Chuyện tốt thành đôi (1)
Chương 1110: Chuyện tốt thành đôi (2)
Chương 1111: Chuyện tốt thành đôi (3)
Chương 1112: Chuyện tốt thành đôi (4)
Chương 1113: Chuyện tốt thành đôi (5)
Chương 1114: Két sắt của Cao Văn (1)
Chương 1115: Két sắt của Cao Văn (2)
Chương 1116: Két sắt của Cao Văn (3)
Chương 1117: Két sắt của Cao Văn (4)
Chương 1118: Két sắt của Cao Văn (5)
Chương 1119: Lá bài lớn (1)
Chương 1120: Lá bài lớn (2)
Chương 1121: Lá bài lớn (3)
Chương 1122: Lá bài lớn (4)
Chương 1123: Lá bài lớn (5)
Chương 1124: Lá bài lớn (6)
Chương 1125: Lá bài lớn (7)
Chương 1126: Vở kịch bắt đầu (1)
Chương 1127: Vở kịch bắt đầu (2)
Chương 1128: Vở kịch bắt đầu (3)
Chương 1129: Vở kịch bắt đầu (4)
Chương 1130: Vở kịch bắt đầu (5)
Chương 1131: Vở kịch bắt đầu (6)
Chương 1132: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (1)

Chương 1133: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (2)
Chương 1134: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (3)
Chương 1135: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (4)
Chương 1136: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (5)
Chương 1137: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (6)
Chương 1138: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (7)
Chương 1139: Thân tử giám định (1)
Chương 1140: Thân tử giám định (2)
Chương 1141: Thân tử giám định (3)
Chương 1142: Thân tử giám định (4)
Chương 1143: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (1)
Chương 1144: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (2)
Chương 1145: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (3)
Chương 1146: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (4)
Chương 1147: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (5)
Chương 1148: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (6)
Chương 1149: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (7)
Chương 1150: Nhìn thấu (1)
Chương 1151: Nhìn thấu (2)
Chương 1152: Nhìn thấu (3)
Chương 1153: Nhìn thấu (4)
Chương 1154: Nhìn thấu (5)
Chương 1155: Nhớ mẹ (1)
Chương 1156: Nhớ mẹ (2)
Chương 1157: Nhớ mẹ (3)
Chương 1158: Nhớ mẹ (4)
Chương 1159: Nhớ mẹ (5)
Chương 1160: Nhớ mẹ (6)
Chương 1161: Nhớ mẹ (7)
Chương 1162: Nhớ mẹ (8)
Chương 1163: Hành trình mới (1)
Chương 1164: Hành trình mới (2)
Chương 1165: Hành trình mới (3)
Chương 1166: Thị trấn lãng mạn (1)
Chương 1167: Thị trấn lãng mạn (2)
Chương 1168: Thị trấn lãng mạn (3)
Chương 1169: Thị trấn lãng mạn (4)
Chương 1170: Thị trấn lãng mạn (5)
Chương 1171: Thị trấn lãng mạn (6)
Chương 1172: Sân khấu kịch Đông Hải (1)

Chương 1173: Sân khấu kịch Đông Hải (2)
Chương 1174: Sân khấu kịch Đông Hải (3)
Chương 1175: Sân khấu kịch Đông Hải (4)
Chương 1176: Sân khấu kịch Đông Hải (5)
Chương 1177: Sân khấu kịch Đông Hải (6)
Chương 1178: Sân khấu kịch Đông Hải (7)
Chương 1179: Sân khấu kịch Đông Hải (8)
Chương 1180: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (1)
Chương 1181: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (2)
Chương 1182: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (3)
Chương 1183: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (4)
Chương 1184: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (5)
Chương 1185: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (6)
Chương 1186: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (7)
Chương 1187: Cái chết sắp đến (1)
Chương 1188: Cái chết sắp đến (2)
Chương 1189: Cái chết sắp đến (3)
Chương 1190: Cái chết sắp đến (4)
Chương 1191: Tôi là ai (1)
Chương 1192: Tôi là ai (2)
Chương 1193: Tôi là ai (3)
Chương 1194: Tôi là ai (4)
Chương 1195: Tôi là ai (5)
Chương 1196: Tôi là ai (6)
Chương 1197: Tôi là ai (7)
Chương 1198: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (1)
Chương 1199: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (2)
Chương 1200: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (3)
Chương 1201: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (4)
Chương 1202: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (1)
Chương 1203: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (2)
Chương 1204: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (3)
Chương 1205: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (4)
Chương 1206: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (5)
Chương 1207: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (6)
Chương 1208: Bàn tay đen ở tương lai (1)
Chương 1209: Bàn tay đen ở tương lai (2)
Chương 1210: Bàn tay đen ở tương lai (3)
Chương 1211: Bàn tay đen ở tương lai (4)
Chương 1212: Bàn tay đen ở tương lai (5)

Chương 1213: Hứa với anh cả đời (1)
Chương 1214: Hứa với anh cả đời (2)
Chương 1215: Hứa với anh cả đời (3)
Chương 1216: Hứa với anh cả đời (4)
Chương 1217: Tận cùng của thế giới (1)
Chương 1218: Tận cùng của thế giới (2)
Chương 1219: Tận cùng của thế giới (3)
Chương 1220: Tận cùng của thế giới (4)
Chương 1221: Tận cùng của thế giới (5)
Chương 1222: Tận cùng của thế giới (6)
Chương 1223: Câu hỏi thứ 2 (1)
Chương 1224: Câu hỏi thứ 2 (2)
Chương 1225: Câu hỏi thứ 2 (3)
Chương 1226: Câu hỏi thứ 2 (4)
Chương 1227: Câu hỏi thứ 2 (5)
Chương 1228: Câu hỏi thứ 2 (6)
Chương 1229: Hồi sinh VV (1)
Chương 1230: Hồi sinh VV (2)
Chương 1231: Hồi sinh VV (3)
Chương 1232: diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (1)
Chương 1233: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (2)
Chương 1234: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (3)
Chương 1235: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (4)
Chương 1236: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (5)
Chương 1237: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (6)
Chương 1238: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (7)
Chương 1239: Cao Văn đại đế (1)
Chương 1240: Cao Văn đại đế (2)
Chương 1241: Cao Văn đại đế (3)
Chương 1242: Cao Văn đại đế (4)
Chương 1243: Cao Văn đại đế (5)
Chương 1244: Cao Văn đại đế (6)
Chương 1245: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (1)
Chương 1246: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (2)

Chương 1247: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (3)
Chương 1248: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (4)
Chương 1249: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (5)
Chương 1250: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (6)
Chương 1251: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (7)
Chương 1252: Bốn cái lựa chọn (1)
Chương 1253: Bốn cái lựa chọn (2)
Chương 1254: Bốn cái lựa chọn (3)
Chương 1255: Bốn cái lựa chọn (4)
Chương 1256: Bốn cái lựa chọn (5)
Chương 1257: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (1)
Chương 1258: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (2)
Chương 1259: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (3)
Chương 1260: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (4)
Chương 1261: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (5)
Chương 1262: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (6)
Chương 1263: Đảo ngược thiên cương. (1)
Chương 1264: Đảo ngược thiên cương. (2)
Chương 1265: Đảo ngược thiên cương. (3)
Chương 1266: Đảo ngược thiên cương. (4)
Chương 1267: Đảo ngược thiên cương. (5)
Chương 1268: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (1)
Chương 1269: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (2)
Chương 1270: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (3)
Chương 1271: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (4)
Chương 1272: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (5)
Chương 1273: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (6)
Chương 1274: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (7)
Chương 1275: Giết chết Turing (1)
Chương 1276: Giết chết Turing (2)
Chương 1277: Giết chết Turing (3)
Chương 1278: Giết chết Turing (4)
Chương 1279: Vẽ bánh cho nhau (1)
Chương 1280: Vẽ bánh cho nhau (2)
Chương 1281: Vẽ bánh cho nhau (3)
Chương 1282: Vẽ bánh cho nhau (4)
Chương 1283: Lừa dối (1)
Chương 1284: Lừa dối (2)
Chương 1285: Lừa dối (3)
Chương 1286: Lừa dối (4)

Chương 1287: Lừa dối (5)
Chương 1288: Lừa dối (6)
Chương 1289: Lừa dối (7)
Chương 1290: Galileo (1)
Chương 1291: Galileo (2)
Chương 1292: Galileo (3)
Chương 1293: Galileo (4)
Chương 1294: Gia đình (1)
Chương 1295: Gia đình (2)
Chương 1296: Gia đình (3)
Chương 1297: Gia đình (4)
Chương 1298: Gia đình (5)
Chương 1299: Chúng ta có một cô con gái (1)
Chương 1300: Chúng ta có một cô con gái (2)
Chương 1301: Chúng ta có một cô con gái (3)
Chương 1302: Chúng ta có một cô con gái (4)
Chương 1303: Tôi đợi cậu! (1)
Chương 1304: Tôi đợi cậu! (2)
Chương 1305: Tôi đợi cậu! (3)
Chương 1306: Tôi đợi cậu! (4)
Chương 1307: Tôi đợi cậu! (5)
Chương 1308: Tôi đợi cậu! (6)
Chương 1309: Tôi đợi cậu! (7)
Chương 1310: Cuộc săn bắt đầu (1)
Chương 1311: Cuộc săn bắt đầu (2)
Chương 1312: Cuộc săn bắt đầu (3)
Chương 1313: Cuộc săn bắt đầu (4)
Chương 1314: Vô Gian Đạo (1)
Chương 1315: Vô Gian Đạo (2)
Chương 1316: Vô Gian Đạo (3)
Chương 1317: Vô Gian Đạo (4)
Chương 1318: Sổ tay của Cao Văn đại đế (1)
Chương 1319: Sổ tay của Cao Văn đại đế (2)
Chương 1320: Sổ tay của Cao Văn đại đế (3)
Chương 1321: Sổ tay của Cao Văn đại đế (4)
Chương 1322: Sổ tay của Cao Văn đại đế (5)
Chương 1323: Sổ tay của Cao Văn đại đế (6)
Chương 1324: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (1)
Chương 1325: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (2)
Chương 1326: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (3)

Chương 1327: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (4)
Chương 1328: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (5)
Chương 1329: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (1)
Chương 1330: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (2)
Chương 1331: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (3)
Chương 1332: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (4)
Chương 1333: Cái chết của thiên tài (1)
Chương 1334: Cái chết của thiên tài (2)
Chương 1335: Cái chết của thiên tài (3)
Chương 1336: Cái chết của thiên tài (4)
Chương 1337: Chương 1337: Mặt nạ (2)
Chương 1338: Mặt nạ (3)
Chương 1339: Mặt nạ (3)
Chương 1340: Mặt nạ (4)
Chương 1341: Mặt nạ (5)
Chương 1342: Câu hỏi thứ ba (1)
Chương 1343: Câu hỏi thứ ba (2)
Chương 1344: Câu hỏi thứ ba (3)
Chương 1345: Câu hỏi thứ ba (4)
Chương 1346: Câu hỏi thứ ba (5)
Chương 1347: Thời đại tốt nhất (1)
Chương 1348: Thời đại tốt nhất (2)
Chương 1349: Thời đại tốt nhất (3)
Chương 1350: Thời đại tốt nhất (4)
Chương 1351: Thời đại tốt nhất (5)
Chương 1352: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (1)
Chương 1353: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (2)
Chương 1354: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (3)
Chương 1355: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (4)
Chương 1356: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (5)
Chương 1357: Khiêu vũ (1)
Chương 1358: Khiêu vũ (2)
Chương 1359: Khiêu vũ (3)
Chương 1360: Khiêu vũ (4)
Chương 1361: Khiêu vũ (5)
Chương 1362: Bà lão điên (1)
Chương 1363: Chương 1363: Bà lão điên (2)
Chương 1364: Bà lão điên (3)
Chương 1365: Bà lão điên (4)
Chương 1366: Bà lão điên (5)

Chương 1367: Đỗ Dao (1)
Chương 1368: Đỗ Dao (2)
Chương 1369: Đỗ Dao (3)
Chương 1370: Đỗ Dao (4)
Chương 1371: Đỗ Dao (5)
Chương 1372: Chấp niệm (1)
Chương 1373: Chấp niệm (2)
Chương 1374: Chấp niệm (3)
Chương 1375: Chấp niệm (4)
Chương 1376: Chấp niệm (5)
Chương 1377: Câu trả lời của Lâm Huyền (1)
Chương 1378: Câu trả lời của Lâm Huyền (2)
Chương 1379: Câu trả lời của Lâm Huyền (3)
Chương 1380: Câu trả lời của Lâm Huyền (4)
Chương 1381: Câu trả lời của Lâm Huyền (5)
Chương 1382: Câu trả lời của Lâm Huyền (6)
Chương 1383: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (1)
Chương 1384: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (2)
Chương 1385: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (3)
Chương 1386: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (4)
Chương 1387: Điều lệ (1)
Chương 1388: Điều lệ (2)
Chương 1389: Điều lệ (3)
Chương 1390: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (1)
Chương 1391: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (2)
Chương 1392: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (3)
Chương 1393: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (4)
Chương 1394: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (5)
Chương 1395: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (6)
Chương 1396: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (7)
Chương 1397: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (8)
Chương 1398: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (9)
Chương 1399: Cảm nghĩ quyển 5
Chương 1400: No.9 (1)
Chương 1401: No.9 (2)
Chương 1402: No.9 (3)
Chương 1403: No.9 (4)
Chương 1404: No.9 (5)
Chương 1405: Nhìn thấy tương lai (1)
Chương 1406: Nhìn thấy tương lai (2)

Chương 1407: Nhìn thấy tương lai (3)
Chương 1408: Nhìn thấy tương lai (4)
Chương 1410: Câu hỏi (1)
Chương 1411: Câu hỏi (2)
Chương 1412: Câu hỏi (3)
Chương 1413: Câu hỏi (4)
Chương 1414: Đếm ngược (1)
Chương 1415: Đếm ngược (2)
Chương 1416: Đếm ngược (3)
Chương 1417: Đếm ngược (4)
Chương 1418: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (1)
Chương 1419: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (2)
Chương 1420: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (3)
Chương 1421: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (4)
Chương 1422: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (5)
Chương 1423: Tên của tôi (1)
Chương 1424: Tên của tôi (2)
Chương 1425: Tên của tôi (3)
Chương 1426: Tên của tôi (4)
Chương 1427: Số 17 (1)
Chương 1428: Số 17 (2)
Chương 1429: Số 17 (3)
Chương 1430: Số 17 (4)
Chương 1431: Tuyết xanh (1)
Chương 1432: Tuyết xanh (2)
Chương 1433: Tuyết xanh (3)
Chương 1434: Tuyết xanh (4)
Chương 1435: Tuyết xanh (5)
Chương 1436: Tuyết xanh (6)
Chương 1437: Tuyết xanh (7)
Chương 1438: Ngọc nát đá tan (1)
Chương 1439: Ngọc nát đá tan (2)
Chương 1440: Ngọc nát đá tan (3)
Chương 1441: Ngọc nát đá tan (4)
Chương 1442: Con mồi (1)
Chương 1443: Con mồi (2)
Chương 1444: Con mồi (3)
Chương 1445: Con mồi (4)
Chương 1446: Thành phố tĩnh lặng (1)
Chương 1447: Thành phố tĩnh lặng (2)

Chương 1448: Thành phố tĩnh lặng (3)
Chương 1449: Thành phố tĩnh lặng (4)
Chương 1450: Thành phố tĩnh lặng (5)
Chương 1451: Giáo phụ (1)
Chương 1452: Giáo phụ (2)
Chương 1453: Giáo phụ (3)
Chương 1454: Giáo phụ (4)
Chương 1455: Công ty Cứu Thế (1)
Chương 1456: Công ty Cứu Thế (2)
Chương 1457: Công ty Cứu Thế (3)
Chương 1458: Công ty Cứu Thế (4)
Chương 1459: Công ty Cứu Thế (5)
Chương 1460: Kế hoạch vĩ đại (1)
Chương 1461: Kế hoạch vĩ đại (2)
Chương 1462: Kế hoạch vĩ đại (3)
Chương 1463: Kế hoạch vĩ đại (4)
Chương 1464: Siêu hình học (1)
Chương 1465: Siêu hình học (2)
Chương 1466: Siêu hình học (3)
Chương 1467: Siêu hình học (4)
Chương 1468: Siêu hình học (5)
Chương 1469: Thiết bị xuyên thời không (1)
Chương 1470: Thiết bị xuyên thời không (2)
Chương 1471: Thiết bị xuyên thời không (3)
Chương 1472: Thiết bị xuyên thời không (4)
Chương 1473: Hoàng Tước phiên ngoại: Cả một đời cố sự
Chương 1474: Quay lại chốn cũ (1)
Chương 1475: Quay lại chốn cũ (2)
Chương 1476: Quay lại chốn cũ (3)
Chương 1477: Quay lại chốn cũ (4)
Chương 1478: Quay lại chốn cũ (5)
Chương 1479: Sao chổi đến muộn (1)
Chương 1480: Sao chổi đến muộn (2)
Chương 1481: Sao chổi đến muộn (3)
Chương 1482: Sao chổi đến muộn (4)
Chương 1483: Hoa nở trong tuyệt cảnh (1)
Chương 1484: Hoa nở trong tuyệt cảnh (2
Chương 1485: Hoa nở trong tuyệt cảnh (3)
Chương 1486: Hoa nở trong tuyệt cảnh (4)
Chương 1487: Một gia đình (1)

Chương 1488: Một gia đình (2)
Chương 1489: Một gia đình (3)
Chương 1490: Một gia đình (4)
Chương 1491: Một gia đình (5)
Chương 1492: Một gia đình (6)
Chương 1493: Về nhà (1)
Chương 1494: Về nhà (2)
Chương 1495: Về nhà (3)
Chương 1496: Em nguyện ý (1)
Chương 1497: Em nguyện ý (2)
Chương 1498: Em nguyện ý (3)
Chương 1499: Em nguyện ý (4)
Chương 1500: Chỉ thế thôi à (1)
Chương 1500: Chỉ thế thôi à (1)
Chương 1501: Chỉ thế thôi à (2)
Chương 1502: Chỉ thế thôi à (3)
Chương 1503: Chỉ thế thôi à (4)
Chương 1504: Câu hỏi của Copernicus (1)
Chương 1505: Câu hỏi của Copernicus (2)
Chương 1506: Câu hỏi của Copernicus (3)
Chương 1507: Câu hỏi của Copernicus (4)
Chương 1508: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (1)
Chương 1509: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (2)
Chương 1510: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (3)
Chương 1511: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (4)
Chương 1512: Tớ cũng đến (1)
Chương 1513: Tớ cũng đến (2)
Chương 1514: Tớ cũng đến (3)
Chương 1515: Tớ cũng đến (4)
Chương 1516: Tớ cũng đến (5)
Chương 1517: Tớ cũng đến (6)
Chương 1518: Lên xe rồi mới mua vé (1)
Chương 1519: Lên xe rồi mới mua vé (2)
Chương 1520: Lên xe rồi mới mua vé (3)
Chương 1521: Lên xe rồi mới mua vé (4)
Chương 1522: Thu lưới (1)
Chương 1523: Thu lưới (2)
Chương 1524: Thu lưới (3)
Chương 1525: Thu lưới (4)
Chương 1526: Tự tìm đường chết (1)

Chương 1527: Tự tìm đường chết (2)
Chương 1528: Tự tìm đường chết (3)
Chương 1529: Tự tìm đường chết (4)
Chương 1530: Điều không ổn (1)
Chương 1531: Điều không ổn (2)
Chương 1532: Điều không ổn (3)
Chương 1533: Điều không ổn (4)
Chương 1534: Sự thật và lỗ hổng (1)
Chương 1535: Sự thật và lỗ hổng (2)
Chương 1536: Sự thật và lỗ hổng (3)
Chương 1537: Sự thật và lỗ hổng (4)
Chương 1538: Dưới lớp mặt nạ (1)
Chương 1539: Dưới lớp mặt nạ (2)
Chương 1540: Dưới lớp mặt nạ (3)
Chương 1541: Dưới lớp mặt nạ (4)
Chương 1542: Dưới lớp mặt nạ (5)
Chương 1543: Dưới lớp mặt nạ (6)
Chương 1544: Dưới lớp mặt nạ (7)
Chương 1545: Dưới lớp mặt nạ (8)
Chương 1546: Dưới lớp mặt nạ (9)
Chương 1547: Giấc mơ của CC (1)
Chương 1548: Giấc mơ của CC (2)
Chương 1549: Giấc mơ của CC (3)
Chương 1550: Giấc mơ của CC (4)
Chương 1551: Giấc mơ của CC (5)
Chương 1552: Galileo và Da Vinci tiểu thư (1)
Chương 1553: Galileo và Da Vinci tiểu thư (2)
Chương 1554: Galileo và Da Vinci tiểu thư (3)
Chương 1555: Galileo và Da Vinci tiểu thư (4)
Chương 1556: Sóng gió nổi lên (1)
Chương 1557: Sóng gió nổi lên (2)
Chương 1558: Sóng gió nổi lên (3)
Chương 1559: Sóng gió nổi lên (4)
Chương 1560: Sóng gió nổi lên (5)
Chương 1561: Cuộc đua từng giây, từng phút (1)
Chương 1562: Cuộc đua từng giây, từng phút (2)
Chương 1563: Cuộc đua từng giây, từng phút (3)
Chương 1564: Đỗ Dao và Đường Hân (1)
Chương 1565: Đỗ Dao và Đường Hân (2)
Chương 1566: Đỗ Dao và Đường Hân (3)

Chương 1567: Đỗ Dao và Đường Hân (4)
Chương 1568: Đỗ Dao và Đường Hân (5)
Chương 1569: Lời ước sao băng (1)
Chương 1570: Lời ước sao băng (2)
Chương 1571: Lời ước sao băng (3)
Chương 1572: Chỉ mò mẫm sơ qua (1)
Chương 1573: Chỉ mò mẫm sơ qua (2)
Chương 1574: Chỉ mò mẫm sơ qua (3)
Chương 1575: Chỉ mò mẫm sơ qua (4)
Chương 1576: Đặt câu (1)
Chương 1577: Đặt câu (2)
Chương 1578: Đặt câu (3)
Chương 1579: Đặt câu (4)
Chương 1580: Copenhagen (1)
Chương 1581: Copenhagen (2)
Chương 1582: Copenhagen (3)
Chương 1583: Tất cả đều bị từ chối (1)
Chương 1584: Tất cả đều bị từ chối (2)
Chương 1585: Tất cả đều bị từ chối (3)
Chương 1586: Tất cả đều bị từ chối (4)
Chương 1587: Trao đổi thông tin (1)
Chương 1588: Trao đổi thông tin (2)
Chương 1589: Trao đổi thông tin (3)
Chương 1590: Trao đổi thông tin (4)
Chương 1591: Xin chào (1)
Chương 1592: Xin chào (2)
Chương 1593: Xin chào (3)
Chương 1594: Xin chào (4)
Chương 1595: Nhân tính và trà (1)
Chương 1596: Nhân tính và trà (2)
Chương 1597: Nhân tính và trà (3)
Chương 1598: Nhân tính và trà (4)
Chương 1599: Nhân tính và trà (5)
Chương 1600: Giấc mơ thứ chín (1)
Chương 1601: Giấc mơ thứ chín (2)
Chương 1602: Giấc mơ thứ chín (3)
Chương 1603: Giấc mơ thứ chín (4)
Chương 1604: Trò chơi kết thúc (1)
Chương 1605: Trò chơi kết thúc (2)
Chương 1606: Trò chơi kết thúc (3)

Chương 1607: Trò chơi kết thúc (4)
Chương 1608: Ai giả ai thật (1)
Chương 1609: Ai giả ai thật (2)
Chương 1610: Ai giả ai thật (3)
Chương 1611: Ai giả ai thật (4)
Chương 1612: Nói dối (1)
Chương 1613: Nói dối (2)
Chương 1614: Nói dối (3)
Chương 1615: Nói dối (4)
Chương 1616: Tương lai duy nhất (1)
Chương 1617: Tương lai duy nhất (2)
Chương 1618: Tương lai duy nhất (3)
Chương 1619: Tương lai duy nhất (4)
Chương 1620: Cả đời vì anh (1)
Chương 1621: Cả đời vì anh (2)
Chương 1622: Cả đời vì anh (3)
Chương 1623: Cả đời vì anh (4)
Chương 1624: Cả đời vì anh (5)
Chương 1625: Thoát khỏi sương mù (1)
Chương 1626: Thoát khỏi sương mù (2)
Chương 1627: Thoát khỏi sương mù (3)
Chương 1628: Thoát khỏi sương mù (4)
Chương 1629: Thoát khỏi sương mù (5)
Chương 1630: Thoát khỏi sương mù (6)
Chương 1631: Thoát khỏi sương mù (7)
Chương 1632: Đường hân ngoại truyện 2
Chương 1633: Mạch Mạch (1)
Chương 1634: Mạch Mạch (2)
Chương 1635: Mạch Mạch (3)
Chương 1636: Mạch Mạch (4)
Chương 1637: Mạch Mạch (5)
Chương 1638: Thiên niên trụ đầu tiên (1)
Chương 1639: Thiên niên trụ đầu tiên (2)
Chương 1640: Thiên niên trụ đầu tiên (3)
Chương 1641: Thiên niên trụ đầu tiên (4)
Chương 1642: Thiên niên trụ đầu tiên (5)
Chương 1643: Bí ẩn (1)
Chương 1644: Bí ẩn (2)
Chương 1645: Bí ẩn (3)
Chương 1646: Bí ẩn (4)

Chương 1647: An tình thực sự (1)
Chương 1648: An tình thực sự (2)
Chương 1649: An tình thực sự (3)
Chương 1650: An tình thực sự (4)
Chương 1651: Ngày 17 tháng 4 (1)
Chương 1652: Ngày 17 tháng 4 (2)
Chương 1653: Ngày 17 tháng 4 (3)
Chương 1654: Ngày 17 tháng 4 (4)
Chương 1655: Bình đẳng (1)
Chương 1656: Bình đẳng (2)
Chương 1657: Bình đẳng (3)
Chương 1658: Bình đẳng (4)
Chương 1659: Bình đẳng (5)
Chương 1660: Anh hùng (1)
Chương 1661: Anh hùng (2)
Chương 1662: Anh hùng (3)
Chương 1663: Anh hùng (4)
Chương 1664: Tương lai của nhân loại (1)
Chương 1665: Tương lai của nhân loại (2)
Chương 1666: Tương lai của nhân loại (3)
Chương 1667: Tương lai của nhân loại (4)
Chương 1668: Tương lai của nhân loại (5)
Chương 1669: Các cậu chính là chúng tôi (1)
Chương 1670: Các cậu chính là chúng tôi (2)
Chương 1671: Các cậu chính là chúng tôi (3)
Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)
Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)
Chương 1674: Các cậu chính là chúng tôi (6)
Chương 1675: Các cậu chính là chúng tôi (7)
Chương 1676: Chờ đợi cậu (1)
Chương 1677: Chờ đợi cậu (2)
Chương 1678: Chờ đợi cậu (3)
Chương 1679: Chờ đợi cậu (4)
Chương 1680: Chờ đợi cậu (5)
Chương 1681: Chờ đợi cậu (6)
Chương 1682: Cao Văn phiên ngoại: Trên cả đại đế
Chương 1683: Bức thư của Ngu Hề (1)
Chương 1684: Bức thư của Ngu Hề (2)
Chương 1685: Bức thư của Ngu Hề (3)
Chương 1686: Bức thư của Ngu Hề (4)

Chương 1687: Bức thư của Ngu Hề (5)
Chương 1688: Brooklyn (1)
Chương 1689: Brooklyn (1)
Chương 1690: Brooklyn (3)
Chương 1691: Brooklyn (4)
Chương 1692: Brooklyn (5)
Chương 1693: Brooklyn (6)
Chương 1694: Brooklyn (7)
Chương 1695: Cảm nghĩ quyển 6
Chương 1696: Xanh và đen (1) (quyển 7)
Chương 1697: Xanh và đen (2)
Chương 1698: Xanh và đen (3)
Chương 1699: Xanh và đen (4)
Chương 1700: Có thể nói (1)
Chương 1701: Có thể nói (2)
Chương 1702: Có thể nói (3)
Chương 1703: Có thể nói (4)
Chương 1704: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (1)
Chương 1705: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (2)
Chương 1706: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (3)
Chương 1707: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (4)
Chương 1708: Bức tường (1)
Chương 1709: Bức tường (2)
Chương 1710: Bức tường (3)
Chương 1711: Bức tường (4)
Chương 1712: Bức tường (5)
Chương 1713: Lời hứa (1)
Chương 1714: Lời hứa (2)
Chương 1715: Lời hứa (3)
Chương 1716: Tiểu nhân vật (1)
Chương 1717: Tiểu nhân vật (2)
Chương 1718: Tiểu nhân vật (3)
Chương 1719: Tiểu nhân vật (4)
Chương 1720: Giấc mơ đen (1)
Chương 1721: Giấc mơ đen (2)
Chương 1722: Giấc mơ đen (3)
Chương 1723: Brooklyn (1)
Chương 1724: Brooklyn (2)
Chương 1725: Brooklyn (3)
Chương 1726: Brooklyn (4)

Chương 1727: Lời hứa vượt thời gian (1)
Chương 1728: Lời hứa vượt thời gian (2)
Chương 1729: Lời hứa vượt thời gian (3)
Chương 1730: Thiên hạ đệ nhất (1)
Chương 1731: Thiên hạ đệ nhất (2)
Chương 1732: Thiên hạ đệ nhất (3)
Chương 1733: Chứng kiến phép thuật (1)
Chương 1734: Chứng kiến phép thuật (2)
Chương 1735: Chứng kiến phép thuật (3)
Chương 1736: Chứng kiến phép thuật (4)
Chương 1737: Manhattan của chúng ta (1)
Chương 1738: Manhattan của chúng ta (2)
Chương 1739: Manhattan của chúng ta (3)
Chương 1740: Thiên thần (1)
Chương 1741: Thiên thần (2)
Chương 1742: Thiên thần (3)
Chương 1743: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (1)
Chương 1744: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (2)
Chương 1745: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (3)
Chương 1746: Điện ảnh (1)
Chương 1747: Điện ảnh (2)
Chương 1748: Điện ảnh (3)
Chương 1749: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (1)
Chương 1750: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (2)
Chương 1751: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (3)
Chương 1752: Halloween và Einstein (1)
Chương 1753: Halloween và Einstein (2)
Chương 1754: Halloween và Einstein (3)
Chương 1755: Henry Dawson (1)
Chương 1756: Henry Dawson (2)
Chương 1757: Henry Dawson (3)
Chương 1758: Người đẹp và quái vật (1)
Chương 1759: Người đẹp và quái vật (2)
Chương 1760: Người đẹp và quái vật (3)
Chương 1761: Tên của cậu là ? (1)
Chương 1762: Tên của cậu là ? (2)
Chương 1763: Tên của cậu là ? (3)
Chương 1764: Răn đe (1)
Chương 1765: Răn đe (2)
Chương 1766: Răn đe (3)

Chương 1767: Điệu nhảy của thế kỷ (1)
Chương 1768: Điệu nhảy của thế kỷ (2)
Chương 1769: Điệu nhảy của thế kỷ (3)
Chương 1770: Hằng số vũ trụ (1)
Chương 1771: Hằng số vũ trụ (2)
Chương 1772: Hằng số vũ trụ (3)
Chương 1773: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (1)
Chương 1774: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (2)
Chương 1775: Chương 1775: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (3)
Chương 1776: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (4)
Chương 1777: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (1)
Chương 1778: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (2)
Chương 1779: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (3)
Chương 1780: Nhân sinh (1)
Chương 1781: Nhân sinh (2)
Chương 1782: Nhân sinh (3)
Chương 1783: Nhân sinh (4)
Chương 1784: Johnny nhỏ (1)
Chương 1785: Johnny nhỏ (2)
Chương 1786: Johnny nhỏ (3)
Chương 1787: Thế giới mở mắt (1)
Chương 1788: Thế giới mở mắt (2)
Chương 1789: Thế giới mở mắt (3)
Chương 1790: Thế giới mở mắt (4)
Chương 1791: Tương lai giả (1)
Chương 1792: Tương lai giả (2)
Chương 1793: Tương lai giả (3)
Chương 1794: Tương lai giả (4)
Chương 1795: Genius club (1)
Chương 1796: Genius club (2)
Chương 1797: Genius club (3)
Chương 1798: Vật về với chủ (1)
Chương 1799: Vật về với chủ (2)
Chương 1800: Vật về với chủ (3)
Chương 1801: Newton (1)
Chương 1802: Newton (2)
Chương 1803: Newton (3)
Chương 1804: Newton (4)
Chương 1805: Mưu mô xảo quyệt (1)
Chương 1806: Mưu mô xảo quyệt (2)

Chương 1807: Mưu mô xảo quyệt (3)
Chương 1808: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (1)
Chương 1809: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (2)
Chương 1810: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (3)
Chương 1811: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (1)
Chương 1812: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (2)
Chương 1813: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (3)
Chương 1814: Thiên niên trụ không ổn định (1)
Chương 1815: Thiên niên trụ không ổn định (2)
Chương 1816: Thiên niên trụ không ổn định (3)
Chương 1817: Hồi sinh đi, VV của ta (1)
Chương 1818: Hồi sinh đi, VV của ta (2)
Chương 1819: Hồi sinh đi, VV của ta (3)
Chương 1820: Hồi sinh đi, VV của ta (4)
Chương 1821: Bước tiếp (1)
Chương 1822: Bước tiếp (2)
Chương 1823: Bước tiếp (3)
Chương 1824: Ông nội của các người đã trở lại! (1)
Chương 1825: Ông nội của các người đã trở lại! (2)
Chương 1826: Ông nội của các người đã trở lại! (3)
Chương 1827: Ông nội của các người đã trở lại! (4)
Chương 1828: Gặp lại sau hàng trăm năm (1)
Chương 1829: Gặp lại sau hàng trăm năm (2)
Chương 1830: Gặp lại sau hàng trăm năm (3)
Chương 1831: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (1)
Chương 1832: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (2)
Chương 1833: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (3)
Chương 1834: Mật mã của VV (1)
Chương 1835: Mật mã của VV (2)
Chương 1836: Mật mã của VV (3)
Chương 1837: Liên kết (1)
Chương 1838: Liên kết (2)
Chương 1839: Liên kết (3)
Chương 1840: Liên kết (4)
Chương 1841: Lão nhân (1)
Chương 1842: Lão nhân (2)
Chương 1843: Lão nhân (3)
Chương 1844: Kẻ săn mồi (1)
Chương 1845: Kẻ săn mồi (2)
Chương 1846: Kẻ săn mồi (3)

Chương 1847: Kẻ săn mồi (4)
Chương 1848: Nước cờ cuối cùng của Newton (1)
Chương 1849: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)
Chương 1850: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)
Chương 1851: Nước cờ cuối cùng của Newton (4)
Chương 1852: Câu lạc bộ của chúng ta (1)
Chương 1853: Câu lạc bộ của chúng ta (2)
Chương 1854: Câu lạc bộ của chúng ta (3)
Chương 1855: 42 là gì ? (1)
Chương 1856: 42 là gì ? (2)
Chương 1857: 42 là gì ? (3)
Chương 1858: 42 là gì ? (4)
Chương 1859: No1. Lâm Huyền (1)
Chương 1860: No1. Lâm Huyền (2)
Chương 1861: No1. Lâm Huyền (3)
Chương 1862: Vùng đất cấm (1)
Chương 1863: Vùng đất cấm (2)
Chương 1864: Vùng đất cấm (3)
Chương 1865: Kế hoạch cuối cùng (1)
Chương 1866: Kế hoạch cuối cùng (2)
Chương 1867: Kế hoạch cuối cùng (3)
Chương 1868: Kế hoạch cuối cùng (4)
Chương 1869: VV (1)
Chương 1870: VV (2)
Chương 1871: VV (3)
Chương 1872: VV (4)
Chương 1873: VV (5)
Chương 1874: Cảm nghĩ quyển 7
Chương 1875: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (1)
Chương 1876: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (2)
Chương 1877: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (3)
Chương 1878: Chiến đấu (1)
Chương 1879: Chiến đấu (2)
Chương 1880: Chiến đấu (3)
Chương 1881: Chiến đấu (4)
Chương 1882: Tiếng khóc lạ (1)
Chương 1883: Tiếng khóc lạ (2)

Chương 1884: Tiếng khóc lạ (3)
Chương 1885: Đếm ngược (1)
Chương 1886: Đếm ngược (2)
Chương 1887: Đếm ngược (3)
Chương 1889: Móc nghéo (1)
Chương 1890: Móc nghéo (2)
Chương 1891: Móc nghéo (3)
Chương 1892: Ký ức (1)
Chương 1893: Ký ức (2)
Chương 1893: Ký ức (2)
Chương 1894: Ký ức (3)
Chương 1895: Kết thúc và khởi đầu (1)
Chương 1896: Kết thúc và khởi đầu (2)
Chương 1897: Kết thúc và khởi đầu (3)
Chương 1898: Kết thúc và khởi đầu (4)
Chương 1899: Ngày xửa ngày xưa (1)
Chương 1900: Ngày xửa ngày xưa (2)
Chương 1901: Ngày xửa ngày xưa (3)
Chương 1902: hy vọng (1)
Chương 1903: Hy vọng (2)
Chương 1904: Hy vọng (3)
Chương 1905: Đại Kiểm Miêu (1)
Chương 1906: Đại Kiểm Miêu (2)
Chương 1907: Đại Kiểm Miêu (3)
Chương 1908: 42 (1)
Chương 1909: 42 (2)
Chương 1910: 42 (3)
Chương 1911: Khoảng cách (1)
Chương 1912: Khoảng cách (2)
Chương 1913: Khoảng cách (3)
Chương 1914: Khoảng cách (4)
Chương 1915: Khoảng cách (5)
Chương 1916: Khoảng cách (6)
Chương 1917: Âm bản (1)
Chương 1918: Âm bản (2)
Chương 1919: Âm bản (3)
Chương 1920: Âm bản (4)
Chương 1921: Âm bản (5)
Chương 1922: Pháo hoa (1)
Chương 1923: Pháo hoa (2)

Chương 1924: Pháo hoa (3)
Chương 1925: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (1)
Chương 1926: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (2)
Chương 1927: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (3)

Chương 1: Khai màn (1)

Chương 1: Khai màn (1)

“Ý của cậu là… ngày nào cậu cũng mơ cùng một giấc mơ? Và lần nào cũng tỉnh giấc vào lúc 00:42 phút sao?”

Người đàn ông đeo mặt nạ mèo hoạt hình nhìn Lâm Huyền:

“Được đó người anh em! Ở trong mơ muốn giết ai thì giết! Muốn làm gì thì làm! Có thể trải nghiệm các loại trò chơi tìm đường chết! Hizzz… Nghĩ thôi cũng thấy kích thích!”

Cạch cạch.

Người đàn ông lắp đạn vào súng ngắn, lên nòng:

“Tuy nhiên cậu không cần trải nghiệm sự kích thích trong giấc mơ đêm nay, anh đây cho cậu trải nghiệm cảm giác chân thực!”

Hắn ta chỉ vào ngân hàng phía đối diện và nói:

“Đàn em của tôi đã cạy cửa ngân hàng, đi theo tôi!”

Lâm Huyền gật gật đầu, chỉnh lại mặt nạ Ultraman trên mặt và đứng dậy đi theo người đàn ông:

“Xưng hô thế nào vậy đại ca?”

“Mọi người đều gọi tôi là Đại Kiểm Miêu.”

Người đàn ông nhếch miệng cười, da thịt trên mặt ép chiếc mặt nạ mèo hoạt hình 1D thành 2D:

“Cậu có thể gọi tôi là Kiểm ca.”

“Kiểm ca, nhiệm vụ của tôi là gì?”

“Bây giờ chưa phải lúc một chuyên gia mật mã như cậu ra tay, đi theo tôi, đừng chạy lung tung.”

Bịch bịch bịch…

Tiếng bước chân vang lên, Lâm Huyền chạy chậm theo Đại Kiểm Miêu vào ngân hàng.

“Giải quyết xong hết rồi?” Đại Kiểm Miêu hỏi.

Tên đàn em gật đầu.

Đại Kiểm Miêu chĩa thẳng súng ngắn vào giữa trán tên đàn em…

Pằng!

Máu tươi văng khắp tường!

Hắn ta tiện tay lau họng súng, vỗ vỗ bả vai Lâm Huyền:

“Bây giờ đã ít hơn một người chia tiền, chúng ta có thêm không ít tiền!”

“Hắn ta không phải là đàn em của anh sao?”

“Tên này tay chân không sạch sẽ, để đảm bảo an toàn chúng ta không được giữ hắn ta lại!”

Hai người đi tới một lối rẽ.

Một người đàn ông đeo mặt nạ đang xử lý bảng điện.

“Chưa xong sao?”

Đại Kiểm Miêu thúc giục.

Rắc rắc.

Người đàn ông đeo mặt nạ cắt đứt một dây điện, đưa tay lau mồ hôi:

“Được rồi, hệ thống báo động đã bị xử lý.”

Pằng!

Súng ngắn chĩa vào gáy! Trong bảng điện toàn là máu!

“Không phải chứ đại ca, anh làm vậy khiến tôi cảm thấy rất bất an!”

Lâm Huyền chỉ vào thi thể trên mặt đất:

“Tên đàn em này cũng chân tay không sạch sẽ à?”

Đại Kiểm Miêu hừ một tiếng:

“Tên này tay chân có thể coi là sạch sẽ, nhưng hắn ta quyến rũ chị dâu của cậu! Cậu nói thử xem tôi có thể giữ hắn ta lại không?”

“Làm đại ca khó vậy sao?”

“Đừng để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này! Ít đi một người chia tiền với cậu không vui hơn sao?”

Lâm Huyền đẩy cái tay hắn ta đang ôm mình ra:

“Lát nữa anh sẽ không giết tôi để chiếm hết tiền chứ?”

“Chắc chắn là không rồi!”

Đại Kiểm Miêu vỗ ngực và bụng, sau đó lấy một thứ màu xám được dán sau thắt lưng ra đưa cho Lâm Huyền.

“Đây là cái gì?”

“Thuốc nổ C4.”

Đại Kiểm Miêu chỉ vào kíp nổ và hướng dẫn cho Lâm Huyền:

“Kiểm ca tôi đây làm người thẳng thắn! Chưa bao giờ làm chuyện tiểu nhân! Nếu lát nữa cậu cảm thấy tôi sẽ giết cậu thì cứ nhấn kíp nổ để nổ chết Kiểm ca và cậu! Bây giờ cậu yên tâm được chưa?”

“Được rồi, tôi tin!”

Lâm Huyền giơ ngón cái lên, cầm lấy thuốc nổ C4.

Bịch bịch bịch…

Hai người tiếp tục tiến về phía trước.

Một người đàn ông đeo mặt nạ chạy từ dưới hầm lên:

“Đại ca, em đã cắt đứt đường dây điện chính…”

Pằng!

Một bông hoa máu nở rộ trong đầu.

“Tiểu đệ, tên này…”

“Không sao đâu Kiểm ca.” Lâm Huyền phẩy phẩy tay, tỏ ý mình đã quen.

“Anh cứ nói thẳng với tôi là bây giờ còn mấy người sẽ được chia tiền?”

“Chỉ có 2 ta! Ha ha ha… Chỉ có 2 ta thôi!”

Đại Kiểm Miêu đẩy Lâm Huyền đi nhanh vào trong:

“Cậu nhìn thấy cái khóa nhà kho kia không? Đến lượt chuyên gia mật mã như cậu ra tay rồi đấy!”

Trước mặt…

Là một bức tường dày màu đen, ở giữa bức tường có một cái cửa mật mã màu bạc.

“Mật khẩu là gì?”

“Má! Nếu tôi biết mật khẩu thì cần tìm một tên chuyên gia như cậu làm gì!”

Đại Kiểm Miêu chỉ vào đồng hồ nói:

“Đừng đùa nữa người anh em, tranh thủ đi! Chúng ta còn lại rất ít thời gian! Nếu nguồn điện được bật lên thì hệ thống bảo vệ cũng sẽ tự động báo cảnh sát!”

“Tôi biết anh rất vội, nhưng anh đừng vội.”

Lâm Huyền đến xem cửa mật mã.

Đại Kiểm Miêu đi qua đi lại, khuôn mặt hung dữ nhăn nhó:

“Tóm lại cậu cần bao lâu nữa?”

“10.”

“10 phút?” Đại Kiểm Miêu kinh ngạc hét lên: “Quá lâu rồi!”

“9… 8… 7…”

?

Đại Kiểm Miêu ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền chạy nhanh ra ngoài!

Sau đó quay đầu thì nhìn thấy trên cửa dán thuốc nổ C4!

Trên đó còn có ngòi nổ đang cháy!

“Sizzz!”

Hắn ta nhảy bật ra ngoài.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tiếng nổ chấn thủng màng nhĩ của hắn ta!

Vô số gạch, sắt rơi xuống người!

“Khụ khụ khụ… khụ khụ khụ!”

Đại Kiểm Miêu lau máu trên mặt hét lớn:

“Tôi mẹ nó… không phải cậu là chuyên gia mật mã sao? Cậu giải mã thế à?”

“Anh nói thử xem có hiệu quả không.”

Lâm Huyền bịt tai đi tới, chỉ vào bức tường đổ nát trước mặt:

Chương 2: Khai màn (2)

Chương 2: Khai màn (2)

"Anh thử nhìn vào nhà kho đi."

Đại Kiểm Miêu hùng hổ đứng lên.

"Chuyên gia là một con mẹ nó thứ không đáng tin..."

Lâm Huyền đi vào trong kho.

Đây là lần đầu tiên hắn vào kho bạc, nhưng không giống như trong tưởng tượng của hắn...

"Sao một đồng cũng không có vậy?"

Trong kho trống không.

Không có một đống tiền mặt chất thành núi như trong tưởng tượng, cũng không có đống vàng thỏi như trong phim.

Trên bốn vách tường trong kho được khảm những hàng két sắt ngay ngắn.

Lâm Huyền đến gần xem thử.

Trên mỗi cái két sắt đều viết tên từng người khác nhau.

Vương Thước.

Lưu Lệ Bình.

Vệ Thắng Kim.

Lâm Huyền.

Vương...

?

Lâm Huyền lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào cái tên trên két sắt.

[Lâm Huyền.]

Không thể giả được.

Sao trên cái két sắt này lại có tên mình?

Sau lưng, họng súng nóng rực chĩa thẳng vào gáy mình.

"Kiểm ca, thủ hạ lưu tình."

Lâm Huyền quyết đoán giơ 2 tay lên đầu hàng.

"Kiểm ca, anh nói phải giữ lời, thứ nhất tôi tay chân sạch sẽ, thứ hai không quyến rũ đại tẩu, anh dọn dẹp nhà mình cũng không thể đổ oan cho tôi đúng không?"

"Đúng rồi, Kiểm ca, tôi nhận là tôi đã lừa anh. Thật ra tôi không phải chuyên gia mật mã... Tôi đang đi dạo trên quảng trường bỗng nhặt được cái mặt nạ Ultraman và đeo lên, kết quả là anh tìm đến nơi liền kéo tôi lên xe mà không nói một lời!"

"Nhưng tôi cũng không biết cái mặt nạ Ultraman này là ám hiệu liên lạc của các anh! Thật sự tôi chỉ muốn đùa một chút nên mới lừa anh, tôi cũng không hại anh!"

"Hơn nữa... nếu hôm nay anh dẫn chuyên gia giải mã thật kia đến thì có khi trời sáng cũng không giải được mật khẩu! Gặp phải tôi là may mắn của anh đó!"

Phụt ha ha.

Tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông vang lên từ phía sau:

"Tôi cũng không ngu đến thế! Nếu trời hửng sáng mà tôi vẫn không giải được mật khẩu thì... có thể được gọi là chuyên gia sao?"

Họng súng nóng rực kia lập tức rời khỏi đầu Lâm Huyền.

Lâm Huyền quay đầu.

Nhận ra đằng sau mình là một người phụ nữ có dáng người thon thả, tóc búi lên, trên mặt đeo mặt nạ Ultraman giống giống hệt hắn.

"Kiểm ca của tôi đâu?"

Người phụ nữ hếch cằm chỉ bên chân.

Đại Kiểm Miêu vẫn đeo mặt nạ nằm trong vũng máu, tay cầm súng, trên gáy có một cái lỗ rất lớn.

"Cô đã giết anh ta?"

"Nếu tôi không giết hắn thì người đang nằm trong vũng máu là anh."

Người phụ nữ đá bay thi thể.

"Hắn định giết tất cả mọi người để độc chiếm tiền, không phải loại người tốt lành gì."

"Nhóm của các người khó lãnh đạo..."

"Đừng kéo tôi vào nhóm đó, tôi không cùng một bọn với chúng."

Người phụ nữ đẩy Lâm Huyền ra, đi đến chỗ két sắt trên tường:

"Đây là lần đầu tiên tôi gặp hắn. Tôi không nhận ra hắn, chỉ nhìn thấy mặt nạ mèo hoạt hình."

"Ám hiệu nhận diện của các người có thể cổ hơn không?"

Người phụ nữ không quan tâm Lâm Huyền.

Cô ta liếc nhìn Lâm Huyền rồi quay sang nhìn dãy két sắt trên tường.

Cuối cùng, cô ta dừng lại trước két sắt có tên [Lâm Huyền].

Cô ta nhìn ổ khóa có mật khẩu 8 số, hừ một tiếng rồi ném máy tính bản trên tay đi:

"Hóa ra là khóa cơ..."

Cô ta áp tai lên két sắt, cạch cạch quay ổ khóa.

"Trong két sắt của Lâm Huyền này có gì?" Lâm Huyền từ phía sau tiến lên.

"Không biết."

"Cô biết Lâm Huyền à?"

"Không biết."

"Vậy cô mở két sắt của 'hắn' làm gì?"

"Sao anh có nhiều vấn đề thế?"

Xuyên qua mặt nạ Ultraman, người phụ nữ lườm Lâm Huyền một cái.

"Cậu có thể chọn đi hoặc ở lại!"

Cô ta tiếp tục loay hoay giải mật khẩu.

Lâm Huyền nhìn mật khẩu 8 số của két sắt suy tư...

"Cô thử 19990320."

"Cái gì?"

Người phụ nữ không vui nhìn Lâm Huyền.

"Tôi nói mật khẩu của cái két đó, thử 19990320 đi."

"Đây là số gì vậy?"

"Sinh nhật tôi." Lâm Huyền chắc chắn nói.

"..."

"..."

"Cậu bị thần kinh à?" Người phụ nữ chân thành nói.

"Nghe tôi đi."

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm vào một người đeo mặt nạ Ultraman khác qua mặt nạ Ultraman của mình.

"Chuông cảnh báo có thể kêu lên bất cứ lúc nào, không ai nói đùa trong trường hợp này cả. Tôi và cô có cùng chung mục đích, thậm chí... tôi còn tò mò hơn cô, rốt cuộc trong cái két sắt này có cái gì?"

"Tin tôi đi."

Lâm Huyền tiến lên một bước, nghiêm túc nói:

"Cái mật khẩu này chắc chắn không sai!"

Người phụ nữ nhìn Lâm Huyền, không nói gì.

Nhưng hiển nhiên là cô ta bị sự tự tin của Lâm Huyền thuyết phục.

"Cậu... đọc lại một lần nữa."

"19990320."

Cạch cạch, cạch cạch.

Người phụ nữ quay hết dãy số, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền và ấn xuống nút mở khóa.

Cạch!

Không mở được.

"Khóa?"

Lâm Huyền ngạc nhiên, mật khẩu không đúng!

Người phụ nữ nhăn mày, hít sâu một hơi:

"Lúc nãy tôi nên để Miêu ca đánh chết anh!"

"Anh ta nói là gọi anh ta là Kiểm ca..."

"Đủ rồi!"

Người phụ nữ không thể nhịn được nữa, rút súng chĩa vào Lâm Huyền!

Nghiến răng nghiến lợi nói:

"Anh nói thêm một chữ nữa! Tôi giết anh!"

Chương 3: Con mèo (1)

Chương 3: Con mèo (1)

Lâm Huyền nhấc tay, thành thật lui lại 2 bước.

Hắn không sợ chết.

Nhưng hắn tò mò trong cái két sắt này cuối cùng là có cái gì.

Cạch cạch, rắc rắc...

Người phụ nữ liên tục thử mật khẩu, nhưng vẫn không có tiến triển gì.

Lâm Huyền ngồi xổm trên đất, nâng cằm suy nghĩ, cũng không nghĩ được cái gì.

Cạch!

Tiếng mạch điện được kết nối, chuông cảnh báo chói tai vang lên.

Xem ra nguồn điện tổng đã trở lại bình thường, tự động báo cảnh sát.

Người phụ nữ đấm một phát vào cái két sắt, thở dài.

Lâm Huyền giơ đồng hồ lên xem thời gian:

[00: 41: 53]

Hắn đứng dậy duỗi lưng:

"Hết thời gian, mai lại đến."

"Ha ha! Ngày mai?"

Người phụ nữ như đang nghe chuyện cười, tiếng cười đầy khinh thường:

"Anh đã nổ chỗ này tan tành! Anh cảm thấy mai còn có cơ hội đến đây sao?"

"Đúng là cô không có cơ hội..."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Nhưng tôi thì có. Mỗi ngày tôi đều có."

Hắn vẫy vẫy tay với người phụ nữ:

"Bái bái-"

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Bỗng nhiên ánh sáng chiếu đến! Cả thế giới bỗng chốc sáng bừng.

Chưa kịp cảm nhận đau đớn, không kịp hành động!

Ánh sáng nóng rực ngay lập tức nuốt hết tất cả!

Cả thế gian gần như bốc hơi hết sạch!

Phù...

Gió đêm thổi bay tấm rèm.

Ánh trăng xuyên qua cửa kính, tạo thành sương mù.

Có thể nghe được tiếng la hét chơi kéo búa bao của những tên đàn ông uống rượu ở các quán ăn đêm dưới nhà.

Tiếng nước xả từ đường ống trong phòng tắm bên cạnh.

Tờ giấy viết tay ở trên bàn bị gió thổi phấp phới, cuốn sổ lật từng trang.

Trên chiếc giường ngủ ở góc phòng.

Lâm Huyền mở mắt ra...

Hắn khụt khịt ngồi dậy, nhìn đồng hồ điện tử trên tử đầu giường.

[7/12/2022]

[00:42:01]

[00:42:02]

[00:42:03]

[00:42:04]

"Hôm nay là cốt truyện gì thế này, lộn xộn quá..."

Lâm Huyền xoa xoa cánh tay bị gió đêm thổi lạnh, nhớ lại giấc mơ vừa rồi.

Đại Kiểm Miêu.

Mặt nạ Ultraman.

Nữ điệp viên xinh đẹp.

Đúng là khiến người ta dở khóc dở cười.

"Giống như đóng phim với một đám ngốc vậy... Khụ khụ."

Lâm Huyền ho hai tiếng, cảm thấy có hơi lạnh.

Hắn mới phát hiện ra, tối qua trước khi ngủ hắn quên đóng cửa sổ.

Gió đêm đầu đông không phải chuyện đùa đâu.

Xoạch——

Sau khi đóng cánh cửa sổ kéo cũ kỹ, tiếng hô hào dưới quầy hàng đêm ở tầng dưới nhỏ đi nhiều. Không còn gió đêm xâm nhập, căn phòng cũng ấm áp hơn.

Lâm Huyền rót cho mình một cốc nước nóng, nhấp hai ngụm rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có vầng trăng tròn trên bầu trời:

"Cái két sắt có khắc tên ta đó... Rốt cuộc giấu thứ gì?"...

Từ khi sinh ra, đêm nào Lâm Huyền cũng lặp lại một giấc mơ giống hệt nhau.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Bất kể Lâm Huyền bao nhiêu tuổi, ngủ ở đâu, ban ngày làm gì, chỉ cần chìm vào giấc ngủ, hắn nhất định sẽ xuất hiện ở quảng trường xa lạ nhưng quen thuộc đó.

Xa lạ là vì Lâm Huyền rất chắc chắn, hắn chưa từng đến quảng trường này ngoài đời thực.

Quen thuộc là vì trong suốt hơn hai mươi năm qua, Lâm Huyền đã hiểu rõ quảng trường này. Hắn biết từng đứa trẻ, từng cái cây, thậm chí từng ngọn cỏ ở đây.

Hồi nhỏ, Lâm Huyền rất sợ giấc mơ này.

Mỗi ngày đều là những con người không thay đổi, thành phố không thay đổi, sự kiện không thay đổi.

Với Lâm Huyền, giấc mơ giống như một nhà tù mà hắn không bao giờ thoát ra được.

Người bạn thân chơi cùng ngày hôm qua, hôm nay lại trở thành người lạ.

Người chết trước mắt hôm qua, hôm nay lại cười chào hắn.

Cho dù gây ra động tĩnh lớn đến đâu, ngày hôm sau giấc mơ vẫn bình lặng như thường.

Hắn giống như một tù nhân bị mắc kẹt trong thời gian.

Bị kết án chung thân lặp lại cùng một ngà vậyy. ...

Hắn đã sớm phát hiện ra, thế giới trong mơ luôn đúng giờ phá hủy vào lúc 00 giờ 42 phút và hắn cũng sẽ đúng giờ thức dậy vào lúc 00 giờ 42 phút.

Vì vậy, hắn đã học được cách gian lận——

[Chỉ cần thức đến sau 00:42 sáng rồi mới ngủ thì nhất định sẽ không mơ!]

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Vì vậy, trong một thời gian dài khi còn nhỏ, Lâm Huyền đều thức đến sau 00:42 sáng rồi mới ngủ, không mơ một đêm nào.

Nhưng sau khi lớn lên, từ khi học cấp hai, suy nghĩ của Lâm Huyền đã thay đổi.

Hắn không chỉ chấp nhận "cơn ác mộng" lặp đi lặp lại này ngày này qua ngày khác, thậm chí còn học cách tận hưởng "giấc mơ đẹp" này:

Ngoài đời thực, hắn làm gì cũng bị quản thúc nhưng trong mơ, hắn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, không sợ trời không sợ

đất.

Không cần tuân theo bất kỳ quy tắc nào, không cần lo lắng bất kỳ hậu quả nào!

Hắn có thể thoải mái lái xe điên cuồng, giết thần chặn ma!

Giấc mơ lặp lại hàng ngày này cứ như vậy mà trở thành nơi giải tỏa của Lâm Huyền trong giai đoạn dậy thì.

Một khi chấp nhận thiết lập này, Lâm Huyền cảm thấy giấc mơ không cần chịu bất kỳ trách nhiệm nào, không sợ chết này thật sự quá tuyệt!

Chương 4: Con mèo (2)

Chương 4: Con mèo (2)

Khi các bạn cùng lớp vẫn còn chơi những trò chơi trẻ con như "nhà bong bóng","đảo mạo hiểm" thì Lâm Huyền đã chơi "Rider Repulic","Sleeping Dogs","Biko 3" trong mơ rồi.

Kể từ đó...

Lâm Huyền không thức đêm nữa.

Mỗi ngày về nhà sau giờ học, việc đầu tiên hắn làm là làm bài tập.

Làm xong bài tập là đi tắm rửa rồi ngủ luôn, khiến bố mẹ hắn phải thốt lên rằng con trai nhà mình đã quay đầu là bờ!

Cũng chính từ lúc này, Lâm Huyền mới phát hiện ra giấc mơ không phải lúc nào cũng thức dậy vào lúc 00 giờ 42 phút——

[Nếu chết trong mơ thì sẽ lập tức tỉnh dậy ngoài đời thực.]

Những năm trung học, cách chết mà Lâm Huyền trải qua nhiều nhất chính là bị cảnh sát bắn chết.

Bị bắn tỉa bắn vào đầu, bị cảnh sát đặc nhiệm bắn chết tại chỗ, bị bắn chết trong lúc chạy trốn... Hắn đã đều trải qua, thậm chí đã quen với điều đó.

Cũng chính vì quá trình rèn luyện chạy trốn cường độ cao trong mơ lâu dài nên cao trung Lâm Huyền đã giành được giải "vô địch giải chạy vượt chướng ngại vật dành cho thanh thiếu niên thành phố" ba năm liên tiếp, khiến các thầy cô phải thốt lên hắn

văn võ song toàn!

Cho đến tận ngày nay...

Giấc mơ này vẫn là nơi giải tỏa, là công viên giải trí của Lâm Huyền mỗi ngày.

Mặc dù giấc mơ luôn lặp lại cùng một ngày nhưng thế giới trong mơ đủ lớn, cho dù Lâm Huyền đã chơi trong mơ hơn hai mươi năm nhưng ngày nào hắn cũng có thể khám phá ra điều mới.

Giống như giấc mơ vừa rồi.

Lâm Huyền đã từng cướp ngân hàng rất nhiều lần nhưng cái kho chứa đầy két sắt đó... Lâm Huyền mới vào lần đầu tiên.

Hắn không ngạc nhiên khi thấy két sắt có khắc tên mình.

Dù sao thì đây cũng là giấc mơ của hắn, hắn là nhân vật chính, có tên của mình là chuyện bình thường.

Hắn chỉ thấy lạ...

"Tại sao mật khẩu lại không đúng?"

Lâm Huyền uống hết một cốc nước nóng.

Cơ thể đã ấm hơn nhiều.

Hắn đặt cốc nước lên bàn học, nghĩ mãi không ra...

Theo thói quen lâu nay của hắn, hầu hết các mật khẩu đều là ngày sinh của mình, vừa dễ nhớ vừa đơn giản.

Gần như tất cả các mật khẩu tài khoản mạng của hắn đều là 19990320. Vì vậy, trong giấc mơ vừa rồi, hắn mới tự tin như vậy.

Nhưng tại sao mật khẩu lại không đúng?

Mật khẩu gồm tám chữ số... Hắn thực sự không nghĩ ra khả năng thứ hai.

Ting tong.

Chiếc điện thoại trên tủ đầu giường sáng lên, có tin nhắn mới.

Hắn mở ra xem, là nhóm làm việc trên WeChat——

Trưởng nhóm thiết kế Lý Quyên: @Tất cả mọi người, sáng mai chín giờ họp tại phòng họp tầng ba, Triệu tổng sẽ đích thân xem xét phương án của mọi người! Tất cả mọi người không được phép đến muộn! Nhận được trả lời!

Tiếp theo lại mấy tiếng là ting tong! ting tong! ting tong!

Bên dưới xuất hiện rất nhiều "nhận được!".

"Cả đám này cuồng công việc quá."

Lâm Huyền thốt lên, đã gần một giờ sáng rồi, cả đám này đều là siêu Saiyan sao? Không cần ngủ à?

Nhưng phàn nàn thì phàn nàn...

Trong mơ, hắn có thể cướp ngân hàng, đánh bom tòa nhà, cười toe toét trước họng súng.

Nhưng ngoài đời thực, hắn vẫn phải khiêm tốn trả lời vào lúc một giờ sáng:

Nhận được!

"Ngủ thôi, mai còn phải dậy sớm."

Lâm Huyền nằm lại vào chăn, đặt báo thức, ném điện thoại lên tủ đầu giường——

Rầm!...

Lý Quyên tức giận đập mạnh tập hồ sơ xuống bàn!

"Tôi đã nói với các cô cậu từ tối hôm qua rồi! Hôm nay Triệu tổng sẽ đích thân xem xét phương án của các người! Kết quả mấy cô cậu xem đi! Các người làm ra cái quái gì thế này!?"

Cả phòng họp tầng ba im phăng phắc...

Tất cả mọi người đều cúi đầu.

Lý Quyên tức đến nỗi không nói nên lời! Cô ta lấy ra một bản thiết kế rồi đập mạnh xuống mặt bàn:

"Sản phẩm mới của chúng ta hướng đến cái gì!? Là sự trẻ trung! Là thiếu nữ! Tôi bảo cô thiết kế hình ảnh thương hiệu, cô lại làm cho tôi một con cáo mặc tất đen là có ý gì? Còn vẫy đuôi nữa chứ?"

"Còn cô nữa!"

Lý Quyên lại đập mạnh một bản thiết kế khác, trừng mắt nhìn cô gái bên cạnh Lâm Huyền, trong mắt như muốn phun ra lửa:

"Cô có hiểu lầm gì về thương hiệu mới của chúng ta không? Cô vẽ một chú thỏ thì cũng tạm được nhưng cái khăn quàng vải hoa và cái áo bông to đùng này là cô đang nghiêm túc đó sao? Bà nội tôi mặc còn thời trang hơn con thỏ của cô đấy!"

"Triệu tổng của chúng ta đã nói vô số lần rồi! Nói rất chi tiết rồi đấy các vị! Kitty! Hello Kitty thì ai cũng từng nghe qua chứ? Ai cũng từng thấy chứ? Cái chúng ta cần chính là hình ảnh thương hiệu giống như Kitty thôi!"

"Hừm..."

Anh chàng mập mạp bên trái Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng:

"Cho có tí lương này mà còn muốn Kitty..."

"Tên béo kia cậu lẩm bẩm cái gì đó!?"

"Không có không có gì đâu chị Quyên! Ta nói Hello Kitty tuyệt nhất! Perfast!" Tên béo sợ đến mức giật mình. ...

Tiếng gào thét của Lý Quyên tràn ngập khắp phòng họp.

Lâm Huyền nhắm mắt, xoay bút, hắn vẫn đang suy nghĩ về chiếc két sắt trong mơ ngày hôm qua.

Chương 5: Thời gian (1)

Chương 5: Thời gian (1)

Mật khẩu tám chữ số...

Rốt cuộc là gì?

Trong két sắt lại cất giấu thứ gì?

Kitty?

Mèo?

Nghe tiếng gào thét của Lý Quyên, Lâm Huyền liên tưởng đến chiếc mặt nạ mèo trên khuôn mặt của Đại Kiểm Miêu.

Đó cũng là hình ảnh một chú mèo hoạt hình.

Chỉ vài nét vẽ nguệch ngoạc nhưng lại phác họa được sự đáng yêu và hoạt bát của một chú mèo một cách vô cùng sinh động.

Đặc biệt là khi chiếc mặt nạ che trên khuôn mặt to đùng của Đại Kiểm Miêu, càng tạo nên một vẻ đẹp tương phản thoát tục.

Phải nói rằng, hình ảnh chú mèo đó thực sự được thiết kế rất đáng yêu.

Đơn giản mà tinh tế, tươi mới mà trực quan.

Lâm Huyền đang mất tập trung, chỉ vài nét vẽ nguệch ngoạc, hắn đã phác họa chú mèo hoạt hình này lên giấy nháp...

"Ơ?"

Nữ đồng nghiệp bên cạnh đưa đầu lại gần:

"Lâm Huyền, cậu vẽ gì thế?"

"Mèo con á? Ôi! Dễ thương quá!"

Nữ đồng nghiệp bên cạnh nhìn bản phác thảo của Lâm Huyền, yêu thích không nỡ buông tay:

"Lâm Huyền, bản thiết kế đẹp thế này mà sao anh không nộp cho chị Quyên đi?"

Hả???

Xoẹt———

Ngay lập tức!

Tất cả ánh mắt trong phòng họp đều đổ dồn về phía này.

Đặc biệt là các đồng nghiệp phòng thiết kế càng nhìn với ánh mắt cầu cứu!

"Cái gì? Để tôi xem!"

Cộp cộp cộp!

Lý Quyên nhanh chân bước tới.

Bây giờ cô ta cũng chỉ là mạnh mẽ bên ngoài, dùng sự tức giận để che giấu sự hoảng loạn của mình mà thôi.

Thực ra trong lòng cô ta còn căng thẳng hơn bất kỳ ai!

Mặc dù Triệu tổng ngồi trên ghế không nói một lời. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, bây giờ cô rất không hài lòng! Rất tức giận!

Chát.

Lý Quyên vội vàng lấy tờ giấy nháp của Lâm Huyền.

Dần dần...

Hơi thở trở nên nhẹ nhàng, tiếng thở đều đều, ngọn lửa hừng hực trên đầu cô ta dường như cũng đã tắt.

"Cậu... Cậu này..."

Lý Quyên gãi đầu, bĩu môi:

"Bức này của cậu... Tôi thấy cũng được!"

???

!!!

Có thể khiến Lý Quyên khó tính nhất thời câm nín rồi nói ra lời khẳng định như vậy, khiến tất cả mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc!

Lý Quyên đặt tờ giấy nháp trước mặt Triệu tổng:

"Triệu tổng... Triệu tổng, ngài xem, đây là hình ảnh Lâm Huyền thiết kế cho thương hiệu mới của chúng ta."

Sau khi đặt tờ giấy nháp xuống.

Mọi người đều rời khỏi ghế, ngó đầu vươn cổ ra xem.

Trên tờ giấy A4 trắng tinh, không có gì thừa thãi.

Chỉ có vài nét vẽ phác họa nên một đầu mèo hoạt hình.

Đơn giản.

Thanh thoát.

Những đường nét tinh tế.

Nhưng lại nắm bắt tinh tế từng nét thần thái và biểu cảm.

Mặc dù đây chỉ là một bức tranh phác thảo vẽ bằng bút nước đen... Nhưng sự đáng yêu và sức sống của chú mèo như một vật sống đang nhảy múa trên giấy vậy!

Ngay lập tức, mọi người bàn tán xôn xao:

"Trời ơi... Cái đầu mèo mà Lâm Huyền vẽ này trông được đấy! Thật sự có một cảm giác đáng yêu và tinh tế không thể diễn tả thành lời."

"Cái này, cái này tôi thấy còn dễ thương hơn cả Hello Kitty, thực ra Kitty vẫn dịu dàng quá, cũng không có miệng. Còn con mèo này của Lâm Huyền thực sự mang lại cho người ta cảm giác trẻ trung, tràn đầy sức sống hơn!"

"Trẻ trung, thiếu nữ, trẻ hóa, sức sống... Con mèo mà Lâm Huyền vẽ hoàn toàn phù hợp với các từ khóa của thương hiệu mới của chúng ta! Lâm Huyền lợi hại quá, sao anh không lấy bản thiết kế đẹp như vậy ra sớm hơn?"

"Một hình ảnh thương hiệu đẹp phải đủ đơn giản, như vậy mới có thể dễ nhận biết và dễ truyền bá hơn. Tôi thấy về điểm này... Con mèo của Lâm Huyền này và Kitty, chuột Mickey, mèo máy Doraemon có điểm tương đồng."...

Hình ảnh đầu mèo đáng yêu và đơn giản này đã nhận được sự khen ngợi nhất trí của các đồng nghiệp phòng thiết kế!

Trái tim Lý Quyên vẫn luôn treo lơ lửng trong cổ họng, lúc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô ta nhìn Triệu tổng với đôi mắt sợ sệt...

Chờ cô mở lời.

Triệu Anh Quân.

Là người sáng lập ra công ty MX này, cũng là chủ tịch hiện tại.

Sau khi du học trở về, cô đã thành lập công ty mỹ phẩm MX, chỉ trong vòng chưa đầy hai năm đã trở nên nổi tiếng trong giới trẻ.

Xinh đẹp, có khí chất, lại có thủ đoạn và tài năng, giống như nữ chính bước ra từ tiểu thuyết đô thị vậy!

Lúc này, cô chăm chú nhìn vào tờ giấy nháp trước mặt, suy nghĩ.

Tất cả mọi người đều chờ bà ta mở lời!

Cuối cùng...

Triệu Anh Quân giãn lông mày ra:

"Không tệ."

"Đúng... Đúng chứ Triệu tổng! Ha ha ha ngài xem, tổ thiết kế của chúng tôi vẫn có người tài đấy chứ!"

Lý Quyên thấy mình đã thoát khỏi nguy cơ thì điên cuồng khen ngợi Lâm Huyền:

Chương 6: Thời gian (2)

Chương 6: Thời gian (2)

"Lâm Huyền chính là vũ khí bí mật của tổ chúng tôi! Đá trấn sơn! Kim chỉ nam! Khụ khụ... Bình thường đối với những tài năng nghệ thuật như vậy, tôi đều cho họ tự do sáng tạo tuyệt đối, không bao giờ can thiệp, cũng không hỏi nhiều."

"Lâm Huyền, cậu nhanh kể cho Triệu tổng của chúng ta nghe xem, cậu đã thiết kế hình ảnh chú mèo này như thế nào? Có nguồn cảm hứng nào không?"

Triệu Anh Quân cũng ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền với vẻ hơi mong đợi.

"Tôi mơ thấy trong mơ."

Lâm Huyền nói thật.

"Lâm Huyền này! Hầy..."

Lý Quyên thở dài tiếc sắt không thể thành thép.

Đúng là... Đây là một cơ hội thể hiện tốt như vậy! Thằng nhóc ngốc này không biết trân trọng chút nào!

Không ít đồng nghiệp bị câu nói này của Lâm Huyền chọc cười, thế mà cũng dám nói.

Còn Triệu Anh Quân thì mỉm cười gật đầu:

"Ban ngày nghĩ nhiều thì ban đêm mơ nhiều, trong lịch sử rất nhiều phát minh sáng tạo vĩ đại đều được hoàn thành trong mơ."

"Nhà hóa học Mendeleev, sau ba ngày ba đêm làm việc mệt mỏi đã mơ thấy và sắp xếp ra được "bảng tuần hoàn các nguyên tố"."

"Einstein cũng mơ thấy mình trượt tuyết, từ đó nảy ra cảm hứng, bắt đầu suy nghĩ về ảnh hưởng của tốc độ ánh sáng và sau đó đưa ra "thuyết tương đối hẹp"."

"Nhưng không thể phủ nhận rằng, nếu không có những nỗ lực và tích lũy trước đó thì chỉ nằm mơ thôi chắc chắn sẽ không có kết quả. Chắc hẳn Lâm Huyền... Bình thường cũng không ít lần lo lắng vất vả vì dự án này."

Bốp! Bốp! Bốp!

Không biết ai khởi xướng mà cả phòng họp bỗng nhiên đứng dậy vỗ tay ầm ầm cho Lâm Huyền.

Khiến Lâm Huyền có chút ngượng ngùng.

Thật sự không dám nhận.

"Nhưng mà..."

Đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, Triệu Anh Quân cầm lại tờ giấy nháp, nhìn vào hình đầu mèo đáng yêu kia rồi nói:

"Chỉ một cái đầu mèo chắc chắn là không đủ. Cho dù là in bao bì hay làm áp phích, tổ chức liên kết thương hiệu... Chúng ta đều cần một hình ảnh toàn thân."

"Bao gồm cả tứ chi, quần áo, giày dép... Mặc dù những thứ này đều có thể sau này thay đổi nhưng chúng ta phải có một phương án ban đầu để tham khảo."

Triệu Anh Quân thả tờ giấy nháp xuống rồi nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, có thể làm phiền cậu vẽ cả phần thân và trang

phục của chú mèo này không?"

Nghe Triệu Anh Quân nói vậy, mọi người cũng đột nhiên cảm thấy vui mừng quá sớm.

Đúng vậy.

Không thể chỉ có một cái đầu được!

Phần thân của chú mèo hoạt hình này trông như thế nào? Tỷ lệ ra sao? Tư thế thế nào? Mặc quần áo gì? Đeo giày gì?

Mọi người đều rất mong chờ nhìn Lâm Huyền.

Còn Lâm Huyền lúc này... Đang trong chiến thuật uống nước.

Chuyện này...

Hắn nhấp một ngụm trà.

Trên chiếc mặt nạ mà Đại Kiểm Miêu đeo chỉ có một cái đầu mèo mà thôi, ai mà biết được phần thân của chú mèo này trông như thế nào!

Nhưng điều này cũng không làm khó được Lâm Huyền.

Muốn giải quyết vấn đề thì phải tìm đúng người.

Chỉ cần vào mơ tìm Đại Kiểm Miêu một lần nữa, hỏi rõ nguồn gốc chiếc mặt nạ trên mặt hắn ta là được.

"Không thành vấn đề."

Lâm Huyền buông tách trà xuống:

"Bản thiết kế đều ở nhà rồi, ngày mai tôi sẽ mang đến."...

Buổi tối.

Tắm rửa xong.

Lâm Huyền liếc nhìn đồng hồ đầu giường, bây giờ là 21:01.

Qua giấc mơ ngày hôm qua, Lâm Huyền đã nắm rõ toàn bộ mạch truyện——

Nguyên nhân là do Đại Kiểm Miêu và nữ chuyên gia mật mã đã hẹn nhau cùng nhau đi cướp ngân hàng.

Bọn họ không quen biết nhau, vì vậy đã hẹn trước [mật khẩu gặp mặt].

Người đeo mặt nạ mèo chính là Đại Kiểm Miêu.

Người đeo mặt nạ Ultraman chính là chuyên gia mật mã.

Vì hôm qua Lâm Huyền tiện tay nhặt một chiếc mặt nạ Ultraman đội lên nên mới bị Đại Kiểm Miêu hiểu lầm là chuyên gia mật mã, sau đó đưa đi cướp ngân hàng.

"Vì vậy, hôm nay chỉ cần mình đeo mặt nạ Ultraman giống như hôm qua thì... chắc chắn Đại Kiểm Miêu sẽ xuất hiện trở lại."

Lâm Huyền đóng cửa sổ lại.

Cơn gió lạnh mùa đông hôm qua đã trải nghiệm rồi, hôm nay nhất định phải đắp thêm một lớp chăn.

Hắn đặt báo thức, đặt điện thoại lên tủ đầu giường rồi tắt đèn.

"Đi ngủ."... ...

Phù!

Gió mùa hè nóng bức thổi qua, Lâm Huyền ngửi thấy một mùi hương thanh mát đặc trưng của lá cây non.

Hắn mở mắt ra.

Trên quảng trường đèn đuốc sáng trưng, những đứa trẻ đuổi bắt nhau.

"Hi hi hi! Đuổi tớ đi! Đuổi tớ đi!"

"Tiếp chiêu đi! Trượt siêu tốc Ultraman!"

"Con muốn ăn hồ lô! Oa oa oa hu hu hu!"

"Con không về nhà! Con còn muốn chơi!"

"Mẹ! Con muốn đạp xe!"

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn về phía bảng thông báo điện tử dựng ở trung tâm quảng trường. Góc trên bên phải hiển thị thời gian——

[Ngày 28 tháng 8 năm 2624]

[21:37:17]...

[21:37:18]...

[21:37:19]...

[21:37:20]

Chương 7: Kha Kha

Chương 7: Kha Kha

Từ trước đến nay, Lâm Huyền luôn cảm thấy điều vô lý nhất trong giấc mơ của mình chính là... Thiết lập thời gian.

Ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Trễ hơn 600 năm so với thế giới thực mà Lâm Huyền đang sống.

Nhưng cảnh tượng cuộc sống trong mơ cũng như trình độ phát triển khoa học kỹ thuật... Đều không khác gì năm 2022!

Điều này thật sự quá vô lý!

Với 600 năm, làm sao công nghệ của loài người lại không phát triển, cứ giậm chân tại chỗ như vậy được?

"Có lẽ... Là do trí tưởng tượng của cậu không đủ!"

Lâm Huyền từng thảo luận về vấn đề này với bạn thân của mình.

Đối phương đã nói như vậy:

"Giấc mơ của con người, xét cho cùng thì vẫn là do não bộ tạo ra dựa trên trí tưởng tượng."

"[Vì vậy, trong mơ tuyệt đối sẽ không xuất hiện những thứ nằm ngoài nhận thức của cậu.]"

"Bộ não của cậu căn bản không thể tưởng tượng ra được thế

giới tương lai sau 600 năm sẽ như thế nào thì đương nhiên cũng không thể mơ thấy được. Có lẽ sau này cậu xem nhiều phim khoa học viễn tưởng hơn thì sẽ cải thiện được."

Lâm Huyền thấy lời giải thích này rất hợp lý.

Nhưng đáng tiếc là...

Dù đã xem hàng trăm bộ phim khoa học viễn tưởng nhưng giấc mơ của hắn vẫn không hề thay đổi ngày này qua ngày khác.

Sau đó, khi chơi thỏa thích trong mơ, hắn cũng chấp nhận thiết lập vô lý này:

"Bản thân giấc mơ vốn đã là hư cấu, vô lý thì lại càng hợp lý."...

Hôm qua hắn gặp được Đại Kiểm Miêu vào khoảng mười giờ.

Bây giờ phải bắt đầu hành động rồi.

Lâm Huyền đi về phía hai cậu bé đang đuổi bắt nhau.

"Đá bay Ultraman!"

"Cú huých của Ultraman!"

Hai đứa trẻ càng đánh càng hăng, càng đánh càng xa, đến cả mặt nạ cũng rơi xuống đất mà không hề hay biết.

"Đạo cụ quan trọng, mặt nạ Ultraman đã có trong tay-"

Lâm Huyền nhặt mặt nạ lên rồi đeo lên mặt.

Xoẹt——

Xoẹt! Xoẹt!

Hai tiếng còi gấp gáp.

Lâm Huyền vừa quay đầu lại, một cánh tay thô kệch đã túm lấy Lâm Huyền và chạy:

"Ở đây này lão đệ! Quảng trường này toàn là trẻ con đeo mặt nạ Ultraman... Tìm cậu khó quá!"

Trước mắt, là chiếc mặt nạ mèo quen thuộc, còn có cả khuôn mặt đầy thịt quen thuộc.

"Đi theo tôi! Xe ở đằng kia, đàn em của tôi đã đến ngân hàng trước rồi."

"Đợi đã Kiểm ca."

Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu lại:

"Tôi có một câu hỏi."

"Nói."

"Con mèo hoạt hình trên mặt nạ của anh tên là gì."

"Cậu nói cái này à?"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào chiếc mặt nạ biến dạng trên mặt:

"Đây là [Mèo Kha Kha] mà, cậu mà cũng không biết à? Con này đang hot lắm."

"Tuổi tác không nhỏ mà sở thích còn khá rộng."

"Con gái tôi rất thích con mèo này, trước đây nó đã mua kha khá con rối rồi đấy."

"Được rồi."

Lâm Huyền hất tay Đại Kiểm Miêu ra rồi quay đầu đi về phía cửa hàng đồ chơi:

"Tôi quên lấy đồ rồi, anh cứ lên xe đợi tôi đi."

Bốp——

Một bàn tay mập mạp đột nhiên ấn chặt vào vai Lâm Huyền!

"Cậu đã từng gặp tôi trước đây chưa?"

"Lần đầu gặp."

"Vậy tại sao lại gọi tôi là Kiểm ca?" Đại Kiểm Miêu nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền. ... ...

Một cơn gió mùa hè nóng nực thổi qua như thể thời gian đã dừng lại.

Cả hai đều không nói gì.

Những đứa trẻ cười đùa chạy qua bên cạnh hai người, quảng trường rộng lớn như tách biệt với thế giới.

Đại Kiểm Miêu đưa tay trái về phía thắt lưng...

Lâm Huyền từ từ quay đầu lại.

Ultraman nhìn chằm chằm vào mèo Kha Kha:

"Cậu muốn biết không?"

"Muốn."... ...

"Bởi vì mặt của anh to thật đấy..."

"Cái gì?"

Đại Kiểm Miêu nhíu mày, mèo Kha Kha lập tức bị bóp bẹp.

Lâm Huyền gỡ bàn tay trên vai mình xuống:

"Xin lỗi, tôi thực sự không thể không chú ý đến cái mặt to của anh, nếu anh để ý, tôi có thể đổi cách xưng hô khác."

"Ha ha ha!" Đại Kiểm Miêu cười lớn:

"Cậu nhóc này đoán cũng khá chuẩn đấy! Trên giang hồ, mọi người đều gọi tôi là Đại Kiểm Miêu, cậu cứ gọi tôi là Kiểm ca là được!"

"Nhanh đi lấy đồ đi! Chúng ta đang vội!"

Lâm Huyền vẫy tay rồi đi vào cửa hàng đồ chơi.

Đại Kiểm Miêu này...

Cứ tưởng là một người thô lỗ hấp tấp, không ngờ lại khá dễ tính.

"Xin chào."

Lâm Huyền đi đến quầy của cửa hàng đồ chơi:

"Tôi muốn mua một con thú nhồi bông [mèo Kha Kha]."

"Vâng, thưa anh, ở trên giá hàng bên này ạ."

Nhân viên bán hàng dẫn Lâm Huyền đến một giá để thú nhồi bông, trên đó bày rất nhiều mèo Kha Kha.

Xem ra Đại Kiểm Miêu nói không sai, thứ này thực sự bán rất chạy.

Lâm Huyền cầm một con cơ bản lên rồi bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới, nghiên cứu kỹ cấu tạo, tỷ lệ, tứ chi, trang phục của con mèo này...

Xem kỹ ở đây và ghi nhớ các chi tiết.

Đợi đến 00:42 phút tỉnh lại, chỉ cần dựa vào trí nhớ để vẽ ra là được.

Phải nói rằng, con mèo Kha Kha này thực sự được thiết kế vô cùng đáng yêu, mọi mặt đều không thua gì mèo Kitty.

Lâm Huyền đổi góc độ, dùng mắt thường quét qua.

Chương 8: Giao dịch (1)

Chương 8: Giao dịch (1)

Mặc dù trong lĩnh vực thiết kế, đây được coi là một kiểu đạo nhái...

Nhưng đạo nhái giấc mơ của chính mình thì có tính là đạo nhái không?

"Mọi thứ trong giấc mơ của mình, chẳng phải đều do mình tưởng tượng ra sao? Mình mới là nguyên tác mà."

Lâm Huyền xem rất kỹ.

"Ê! Cậu làm gì ở đó vậy!"

Một tiếng quát lớn, Đại Kiểm Miêu tức giận xông tới kéo Lâm Huyền đi:

"Sao cậu chẳng có chút quan niệm về thời gian nào vậy hả lão đệ! Nhanh lên nào!"

Tích!

Đi qua quầy thu ngân, Đại Kiểm Miêu quẹt một tờ tiền vàng mệnh giá một nghìn tệ:

"Không cần trả lại đâu!"

Xe của Đại Kiểm Miêu đỗ ngay trước cửa, Lâm Huyền ôm con thú nhồi bông mèo Kha Kha bị đẩy lên xe.

Ầm——

Đại Kiểm Miêu đạp ga phóng đi, vừa chửi vừa nhìn con thú nhồi bông trong lòng Lâm Huyền:

"Cậu dùng cái thứ này để giải mật khẩu à? Cậu đúng là đồ—"

"Tặng cho con gái anh đó."

Lâm Huyền đặt con thú nhồi bông lên vô lăng.

"Cái..."

Đại Kiểm Miêu lập tức im bặt.

Vẻ hung dữ và tức giận đông cứng trên mặt, cái miệng đang chửi dở cũng méo xệch trên không trung.

Vài giây sau.

Vẻ hung dữ từ từ tan biến...

Cái miệng cũng từ từ khép lại...

Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt.

Nhìn thẳng về phía trước.

Lái xe trong im lặng. ...

Một đường hắn ta không nói lời nào.

Lâm Huyền không biết tại sao Đại Kiểm Miêu vốn luôn ồn ào náo nhiệt lại trở nên im lặng như vậy.

Im lặng đến mức khiến hắn có chút xa lạ.

Trong xe tải, chỉ có tiếng tích tắc của đèn báo rẽ... Còn có ánh mắt của Đại Kiểm Miêu, mỗi lần nhìn vào gương chiếu hậu, hắn ta đều không nhịn được mà liếc nhìn con thú nhồi bông mèo Kha Kha.

Chiếc mặt nạ siết chặt da đầu hơi đau.

Lâm Huyền dùng tay nới lỏng dây thun.

Đèn đỏ ở ngã tư bắt đầu nhấp nháy.

"Cảm ơn cậu."

Đại Kiểm Miêu nói khẽ, giọng hơi khàn.

Hắn ta rút một điếu thuốc từ hộp thuốc lá, ngậm vào miệng rồi dùng bật lửa châm thuốc.

"Đã nhiều năm... Tôi không mua đồ chơi mèo Kha Kha rồi."

Khói thuốc lan tỏa.

"Con gái anh lớn rồi à?"

Lâm Huyền chống má nói bâng quơ.

"Con bé chết rồi."

Đại Kiểm Miêu cắn chặt điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, khói thuốc phun ra xoay tròn trong không khí:

"Chết nhiều năm rồi, năm đó nó mới sáu tuổi."

"Là tai nạn sao?"

"Không."

Đại Kiểm Miêu đạp phanh:

"Là bị người ta giết chết."

"Tại sao lại giết một đứa trẻ sáu tuổi—"

"Lão đệ."

Đại Kiểm Miêu cắt ngang lời Lâm Huyền, chỉ tay vào ngân hàng đối diện đường:

"Đến nơi rồi, phải làm việc chính thôi."

Rắc!

Hắn ta lắp băng đạn vào súng lục, lên đạn, sau đó chỉnh lại chiếc mặt nạ trên mặt:

"Đi thôi lão đệ!"

"Cướp hết tiền trong ngân hàng này, tôi sẽ có thể báo thù cho con gái tôi! Làm việc trước, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện tiếp!"

Nói xong, Đại Kiểm Miêu cười, vỗ vai Lâm Huyền, hắn ta nhảy xuống xe rồi đi về phía cửa ngân hàng.

"..."

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn ngồi một mình trong xe, nhìn Đại Kiểm Miêu khập khiễng đi xa dần.

Trước mắt, con thú nhồi bông mèo Kha Kha đáng yêu ngồi cô đơn ở đó, Lâm Huyền nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ ngày hôm qua:

"Kho ngân hàng toàn là két sắt, căn bản không có một xu nào cả Kiểm ca..."

"Lão đệ, xuống xe đi chứ! Sao mà chậm chạp thế!"

Đại Kiểm Miêu thấy Lâm Huyền không theo kịp.

Hắn ta nhanh chân chạy lại mở cửa xe, giục Lâm Huyền xuống xe:

"Gần mười hai giờ rồi lão đệ à! Nhanh nhanh nhanh!"

Hầy...

Lâm Huyền thở dài.

Mục đích tối nay của hắn chỉ là muốn vẽ lại mèo Kha Kha thôi, căn bản không có ý định đến đây cướp ngân hàng.

Ai ngờ, Đại Kiểm Miêu này cứ một đường áp đảo, kéo lê hắn đến đây.

"Thôi được rồi, đến đây đến đây."

Lâm Huyền nhảy xuống xe, đi theo Đại Kiểm Miêu.

Sột soạt...

Đến cửa ngân hàng.

"Xong chưa?" Đại Kiểm Miêu hỏi.

Đàn em gật đầu.

Đoàng!

Máu bắn tung tóe khắp tường!

Đại Kiểm Miêu lau súng:

"Bây giờ bớt đi một người chia tiền, hai chúng ta có thể chia nhiều hơn!"

"Ừm ừm."

Lâm Huyền gật đầu:

"Loại người tay chân không sạch sẽ này, tuyệt đối không thể giữ lại."

"Đậu xanh?"

Đại Kiểm Miêu ngây người, trợn mắt nhìn Lâm Huyền:

"Sao cậu biết?"

"Anh nhìn tướng mặt của hắn kìa! Chỉ thiếu mỗi việc viết hai chữ 'bất trung' lên mặt thôi!"

"Thật không vậy lão đệ..."

Đại Kiểm Miêu gãi đầu.

Nghi hoặc nhìn Lâm Huyền:

"Thôi thôi, đi nhanh lên!"

Sột soạt...

Hai người đến ngã ba lối đi.

Rắc.

Tên đàn em bịt mặt cắt đứt dây điện:

"Xong rồi, hệ thống báo động đã vô hiệu hóa!"

Đoàng!!!

Trong tủ điện toàn là máu!!!

"Đáng đời."

Chiến sĩ thuần khiết Lâm Huyền khinh thường:

"Loại người cặn bã dụ dỗ chị dâu, chết cũng là nhẹ cho hắn rồi."

"Đậu xanh!?"

Đại Kiểm Miêu kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên:

"Chuyện tào lao này mà cậu cũng biết được à?!"

Hắn ta khạc một bãi, tức đến mặt mày xanh lét:

"Rốt cuộc là ai đã để lộ tin tức! Đến cả cậu cũng biết thì chẳng phải là cả thiên hạ đều biết Đại Kiểm Miêu tôi bị đàn em đội nón xanh rồi sao?"

"Cũng... Cũng không phải cả thiên hạ đâu."

Lâm Huyền an ủi Đại Kiểm Miêu:

Chương 9: Giao dịch (2)

Chương 9: Giao dịch (2)

"Tôi cũng chỉ xem tướng mặt mới biết, anh xem tướng mặt của tên này kìa, chỉ thiếu mỗi việc viết bốn chữ 'dụ dỗ chị dâu' lên mặt thôi."

"Lão đệ, cậu đùa tôi đấy à? Viết tiểu luận lên mặt à? Hơn nữa-"

Đại Kiểm Miêu đá lật xác chết lại:

"Hắn quay lưng về phía cậu, bịt mặt, trời tối đen như mực mà cậu còn có thể nhìn rõ tướng mặt của hắn sao?"

"Tôi cho anh bậc thang để xuống, anh cứ nhất quyết đòi tôi nói cho cả thiên hạ biết à?"

"Khụ khụ... Đi đi đi, chúng ta đang vội."

Phía trước.

Một tên mập mạp chạy từ đường hầm lên:

"Đại ca-"

Đoàng!

Đại Kiểm Miêu quay đầu nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng nhìn hắn ta, không nói gì.

"Cậu có biết tại sao tôi giết hắn không?"

"Cái này thì tôi không biết thật." Lâm Huyền lắc đầu.

"Tên này tính tình tệ nhất! Hắn định giết hết chúng ta để độc chiếm tiền, thậm chí còn lập sẵn cả kế hoạch chạy trốn! Cậu nói xem tôi có nên giết hắn không!"

"Hai người đừng chó chê mèo lắm lông nữa..."

Hai người tiếp tục tiến lên đến trước kho ngân hàng.

Bức tường đen quen thuộc.

Cánh cửa mật mã màu bạc quen thuộc.

"Lão đệ, đến lượt cậu ra tay rồi!"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào cánh cửa mật mã trước mặt:

"Cậu phải nhanh chóng giải mã mật khẩu nhé! Một khi nguồn điện chính được khôi phục, hệ thống an ninh ở đây sẽ tự động báo động đó!"

"Yên tâm, tôi chỉ cần 10 giây."

"Giỏi thế sao!" Đại Kiểm Miêu kinh ngạc thốt lên!

Lâm Huyền đưa tay sờ vào sau lưng Đại Kiểm Miêu——

"Ê? Cậu làm gì vậy?"

"Cho tôi mượn C4."

Lâm Huyền nhấn công tắc, dán thuốc nổ C4 lên cánh cửa mật mã màu bạc!

"Chạy!"

"Shift————"

Ầm ầm ầm!!!

Ầm ầm ầm!!!

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng nổ rung trời xé toạc màng nhĩ, vô số viên gạch rơi xuống, toàn bộ đường hầm chìm trong khói bụi, mù mịt một màu xám xịt.

"Phỉ!"

Đại Kiểm Miêu bò dậy, nhổ một ngụm vôi:

"Các chuyên gia mật mã của các người phá mật khẩu kiểu này à!? Hai chữ chuyên gia giờ ở đâu!?"

"Anh chỉ cần nói hiệu quả hay không thôi."

Lâm Huyền đi từ đầu bên kia đường hầm lại.

"Sao cậu chạy xa thế được vậy? Vừa nãy tôi còn thấy cậu bay trên tường nữa!" Đại Kiểm Miêu bò dậy, dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về vị trí mà Lâm Huyền vừa đứng.

"Gọi là Parkour."

Khói bụi tan đi.

Cánh cửa mật mã đã biến mất từ lâu, trên bức tường đen xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Đại Kiểm Miêu nhanh chân chạy vào, Lâm Huyền cũng đi theo vào.

Đại Kiểm Miêu nhìn trái nhìn phải...

Nhìn trái nhìn phải...

Nhìn trái nhìn phải...

"Tiền đâu?"

"Anh hỏi ai đấy?"

"Tôi hỏi cậu tiền đâu!!"

"Tôi không biết!"

"Cậu nói với tôi là ở đây có cả đống tiền!! Cả đống vàng thỏi mà!!"

Cái kho này trống không.

Ngoài những chiếc két sắt trên tường xung quanh ra thì có thể nói là chẳng có gì.

Đại Kiểm Miêu tức điên lên!

Hắn ta tiến lên một bước, túm lấy cổ áo Lâm Huyền! Dùng súng dí vào thái dương Lâm Huyền! Gân xanh nổi lên!

"Mẹ kiếp cậu lừa tôi! Chính cậu nói ở đây có tiền! Tôi mới đi theo cậu!"

"Tôi không nói!"

"Tôi nói!"

Một giọng nữ trong trẻo truyền đến từ phía sau.

Đại Kiểm Miêu thò đầu nhìn về phía sau Lâm Huyền——

Bùm!!!

Lâm Huyền cảm thấy một quả dưa hấu nổ tung ở vai mình, nước ép màu đỏ bắn tung tóe đầy mặt!

Còn có cả vụn xương.

"Kích thích quá."

Lâm Huyền lau một cái bên tai, cảm thấy hormone tuyến thượng thận đều tăng lên.

Hắn đẩy xác Đại Kiểm Miêu ra, hơi thở toàn mùi máu tanh.

Trong giấc mơ trước đó, hắn đã bị bắn tỉa bắn vỡ đầu vô số lần nhưng người trong cuộc thì mê muội, người ngoài cuộc thì sáng suốt, đây vẫn là lần đầu tiên hắn trải nghiệm cảm giác đầu bị bắn vỡ ở cự ly gần.

Tách, tách, tách.

Người phụ nữ bước tới với những bước chân nhẹ nhàng.

"Tại sao lại lừa Đại Kiểm Miêu?" Lâm Huyền nhìn người phụ nữ.

"Tôi lừa hắn ta cái gì?"

"Cô lừa hắn ta rằng ở đây có tiền có vàng thỏi nhưng thực tế... Mục đích của cô chỉ là những chiếc két sắt này thôi đúng không?"

"Liên quan gì đến anh."

Người phụ nữ liếc nhìn Lâm Huyền:

"Đi chỗ nào mát mẻ thì đi, đừng để tôi phải hối hận vì đã cứu anh."

Nói xong, người phụ nữ dọc theo bức tường, từng cái từng cái xem xét tên trên những chiếc két sắt.

Lâm Huyền dùng quần áo lau lau cổ, lúc này mới nhớ lại...

Trong giấc mơ ngày hôm qua, cũng là khi Đại Kiểm Miêu định giết mình, người phụ nữ này đã bắn chết Đại Kiểm Miêu để cứu

mình.

Hôm nay, cũng là vừa nãy, cũng là lúc Đại Kiểm Miêu dùng súng dí vào đầu mình, người phụ nữ cố ý hét lên để thu hút sự chú ý của Đại Kiểm Miêu, sau đó bắn chết hắn ta.

Thật kỳ lạ.

Mình và cô ta không thân không thích, thậm chí còn chưa từng gặp mặt...

Một cô gái giết người không chớp mắt như cô ta, tại sao không những không giết mình, mà còn cứu mình?

"Tại sao lại cứu tôi?"

"Liên quan gì đến anh."

"Nói chuyện kiểu này thì chẳng có gì vui!"

Lúc này, người phụ nữ đã tìm được mục tiêu——

Chiếc két sắt có tên [Lâm Huyền].

Chương 10: CC

Chương 10: CC

Cô ta ném chiếc máy tính nhỏ trên tay đi rồi kẽo kẹt bấm ổ khóa mật mã, không thèm để ý đến Lâm Huyền nữa.

"Thế này, chúng ta giao dịch đi."

Lâm Huyền tiến lên:

"Cô nói cho tôi biết lý do cứu tôi, tôi giúp cô mở két sắt, cô lời to."

"Ha ha!"

Người phụ nữ bật cười:

"Anh tưởng đeo cái mặt nạ Ultraman là mình cũng thành chuyên gia mật mã à?"

"Tôi phá mật mã còn dễ hơn chuyên gia mật mã." Lâm Huyền đáp.

"Đùa à! Tôi dựa vào đâu mà tin anh?"

"Bởi vì..."

Lâm Huyền kéo sợi dây thun ở sau gáy ra.

Tháo mặt nạ Ultraman xuống.

Nhìn thẳng vào người phụ nữ:

"Tôi chính là Lâm Huyền."

"..."

Hai người đều không nói gì, bầu không khí tại hiện trường có hơi ngượng ngùng.

"Thực ra..."

Người phụ nữ chủ động phá vỡ sự im lặng:

"Từ lúc tôi nhìn thấy anh giả làm tôi ở quảng trường, theo chân Đại Kiểm Miêu lên xe, tôi đã thấy anh có vấn đề về đầu óc rồi."

"Bây giờ hiểu lầm đã được giải quyết rồi sao?"

"Bây giờ càng chắc chắn hơn!"

Lâm Huyền bất lực nhún vai:

"Nói thẳng ra là cô vẫn không tin tôi đúng không? Nhưng nếu cô đến đây để ăn trộm két sắt của [Lâm Huyền], chắc chắn cô đã điều tra về người này rồi đúng không? Anh ta trông như thế nào mà cô không biết sao?"

Lâm Huyền chỉ vào mặt mình:

"Cô nhìn kỹ mặt tôi đi, so sánh với bức ảnh cô đã điều tra trước đó xem có giống hệt nhau không."

Người phụ nữ lắc đầu:

"Tôi không điều tra về chủ nhân của chiếc két sắt này, tôi cũng không biết Lâm Huyền trông như thế nào."

Lâm Huyền cạn lời.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng... Hóa ra việc chứng minh mình là mình lại là một chuyện khó khăn đến vậy.

"Tuy nhiên, dù anh là ai thì cũng không quan trọng."

Người phụ nữ lại lên tiếng:

"Nếu anh thực sự có thể giúp tôi mở két sắt, tôi có thể cho anh biết câu trả lời."

Cô khoanh tay, nhìn ổ khóa mật mã không có manh mối trước mắt:

"Nếu là khóa mật mã điện tử... Thì tôi có thể giải mã trong vòng vài phút."

"Nhưng ở đây lại dùng khóa mật mã cơ học, lại còn là mật mã 8 chữ số, dù là dùng phương pháp thử tất cả các khả năng hay phương pháp nghe âm thanh thì cũng không thể giải mã trong thời gian ngắn."

Cô quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Vì vậy, tôi không quan tâm anh là ai, anh có thể là bất kỳ ai. Nhưng chỉ cần anh có thể mở được chiếc két sắt này, anh chính là cộng sự của tôi."

"Thành giao."

Lâm Huyền thân thiện đưa tay phải ra.

Mặc dù hắn muốn moi ra câu trả lời của đối phương trước.

Nhưng bây giờ căn bản không có cách nào chứng minh mình là Lâm Huyền... Thực sự không đưa ra được con bài có giá trị nào nên hắn đành phải thỏa hiệp.

"Tôi nên gọi cô là gì?"

"CC."

Người phụ nữ đưa tay ra, vỗ tay một cái với Lâm Huyền:

"Gọi tôi là CC là được."

Lâm Huyền phát hiện ra rằng, những nhân vật trong giấc mơ của mình dường như đều không có tên bình thường.

"Cô có kế hoạch gì?" CC nhìn Lâm Huyền.

"Thử ngày tôi trưởng thành trước xem, những ngày có ý nghĩa, chúng ta sẽ thử từng ngày một."... ...

Lâm Huyền vắt óc suy nghĩ, nghĩ ra từng ngày liên quan đến mình.

CC ở đó thử từng ngày một.

Nhưng Lâm Huyền nghĩ đến mức sắp nổ tung cả não mà vẫn không đoán ra được mật mã chính xác.

"Sinh nhật mẹ tôi vừa rồi... Vẫn không đúng sao?"

CC lắc đầu:

"Hay là thử sinh nhật bà anh xem?"

"Tôi còn chẳng biết sinh nhật bà tôi."

"Anh có nghe ra tôi đang châm biếm không vậy? Anh vừa thử hết sinh nhật của bảy dì tám cô rồi, thậm chí cả sinh nhật con chó nhà anh rồi! Anh có thể đổi hướng suy nghĩ không?"

CC khó hiểu nhìn Lâm Huyền:

"Tại sao nhất định phải là ngày tháng? Mật mã 8 chữ số, không có khả năng nào khác sao?"

Lâm Huyền phẩy tay:

"Chắc chắn là ngày tháng, tin tôi đi. Tôi nhìn cấu trúc này là biết ngay, chắc chắn là ngày tháng, đây là thói quen đặt mật mã lâu năm của tôi."

"Anh đang giả định mình là Lâm Huyền để suy nghĩ sao?"

"Tôi nhắc lại lần nữa." Lâm Huyền bất lực:

"Tôi không giả định mình là Lâm Huyền, tôi chính là Lâm Huyền! Cô có thể im lặng một chút đừng làm phiền tôi suy nghĩ không?"

"Ha ha, anh nhập tâm ghê đấy!"

CC khẽ cười khẩy:

"Những ngày tháng anh vừa nói toàn là mấy trăm năm trước. Nếu không phải tôi thực sự không còn cách nào... Tôi sẽ không ở đây nghe anh nói nhảm đâu! Chẳng lẽ người nhà anh toàn là yêu quái sống mấy trăm tuổi sao?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại...

Hai tay không ngừng xoa đầu.

Nghĩ.

Phải nghĩ nhiều hơn nữa.

Rốt cuộc là gì...

Rốt cuộc còn ngày tháng nào chưa nghĩ đến?

Lâm Huyền cảm thấy não mình đã quá nóng, thậm chí đã hoạt động quá tải.

Nhưng những ngày tháng có thể nghĩ đến, liên quan đến mình đều đã thử hết rồi...

Tất cả đều không mở được!

Lúc này, chính Lâm Huyền cũng không tự tin nữa.

Đây có thật là két sắt của mình không?

Nhưng đây là giấc mơ của mình mà!

Trong giấc mơ của mình, lẽ nào lại xuất hiện két sắt của người khác sao?

Chương 11: Phân tích (1)

Chương 11: Phân tích (1)

Lâm Huyền nhớ lại lời người bạn đã nói với mình.

"[Trong mơ tuyệt đối sẽ không xuất hiện thứ gì ngoài nhận thức của cậu.]"

Vì vậy.

Mật khẩu 8 chữ số này!

Nhất định nằm trong trí nhớ của mình!

Còn điều gì chưa nghĩ đến?

Còn điều gì đã quên?

Còn điều gì đã giấu đi?

Cạch!

Theo tiếng động giòn tan của mạch điện được kết nối——

Ú oa! Ú oa! Ú oa! Ú oa!

Bốn phía vang lên tiếng báo động chói tai!

Là mạch điện chính đã được khôi phục! Tự động báo động!

"Chết tiệt!"

Lâm Huyền vội vàng đứng dậy! Đá một cước vào két sắt.

"Anh nghĩ nhanh lên chứ!!"

CC hét lớn.

Xen lẫn tiếng báo động ú oa ú oa chói tai! Giống như tiếng đếm ngược của bom vậy, khiến người ta căng thẳng và bực bội!

"Tôi đang nghĩ mà!"

Lâm Huyền dùng móng tay cào da đầu:

"Tôi nghĩ không ra!"

Đau đầu như muốn nứt ra!

Não quá tải rồi!

Lâm Huyền cảm thấy cả thế giới đang quay cuồng!

Giống như bị ném vào một khối lập phương không ngừng quay, bốn phía giống như đang chuyển kênh tivi liên tục hiện lên những ký ức quen thuộc.

"Anh mà không nghĩ ra thì cảnh sát sẽ đến đây! Đúng là không nên tin anh mà!"

Lâm Huyền nheo mắt nhìn đồng hồ:

[00:41:27]

Bây giờ không chỉ là vấn đề cảnh sát nữa rồi... Giấc mơ chỉ còn 33 giây nữa thôi.

"Anh có làm được không vậy!" CC hét lớn:

"Những lời anh nói lúc nãy đâu rồi!"

"Đừng có ồn!"

Ú oa! Ú oa! Ú oa! Ú oa!

Tiếng ồn ào! Tiếng báo động! Tiếng ù tai!

Đầu óc Lâm Huyền như muốn nổ tung!

Khối lập phương ký ức quay càng lúc càng nhanh!

Vô số ký ức bị chôn vùi như nước lũ dữ dội! Ùn ùn trào ra!

Những hình ảnh trước mắt như đèn kéo quân!

Lâm Huyền chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng!

Một nắm đất chôn sâu nhất trong tim bỗng nhiên bị xới tung!

"Tôi từng thích một cô gái..." Lâm Huyền ôm trán, nghiến răng nói.

"Anh bị làm sao vậy! Tôi không rảnh nghe chuyện tình yêu của anh!" CC gào lên trong tiếng báo động!

"Cô ấy là bạn cùng bàn của tôi..."

"Tôi! Không! Muốn! Nghe!"

"Tôi cũng chẳng muốn nói! Còn không phải vì cô sao?!" Lâm Huyền ngẩng đầu hét lớn, chỉ tay vào két sắt:

"19990707! Sinh nhật của cô ấy!"

Lâm Huyền cảm thấy mình như một chú hề.

Bí mật khó nói nhất, tấm vải che thân cuối cùng của cuộc đời hắn đã bị xé toạc!

"Nhanh lên!"

Cạch, cạch, cạch.

CC nhanh chóng xoay bánh xe mật mã! Đấm một phát vào ổ

khóa!

Không mở được.

"Sai mật mã rồi!"

Ú oa! Ú oa! Ú oa! Ú oa!

[00:41:47]

"20150609!" Lâm Huyền che tai hét lớn!

"Lại là ngày gì nữa đây!? Đừng nói với tôi là ngày anh tỏ tình nhé!" Trong tiếng báo động ồn ào, CC gào khản cả giọng!

"Mẹ kiếp anh đừng đoán bừa nữa! Mau nhập mật khẩu đi!"

"Nhập xong rồi!"

[00:41:56]

CC nghiến răng nghiến lợi!

Cô dùng hết sức bình sinh! Đập mạnh vào ổ khóa!

Rầm!...

Không mở.

Toàn thân Lâm Huyền lập tức vô lực, đầu óc choáng váng.

Ánh mắt cuối cùng của anh, nhìn về phía CC trước két sắt.

Trong tầm mắt mơ hồ...

CC quay đầu đi.

Ánh mắt oán hận nhìn thẳng vào linh hồn——

"Kẻ lừa đảo."

[00:42:00]

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ánh sáng trắng rực rỡ đột nhiên xuất hiện, nuốt chửng mọi thứ... ... ...

Tháng Chạp.

Rạng sáng đầu đông.

Trong phòng ngủ sạch sẽ gọn gàng.

Lâm Huyền mở mắt ra... ...

Đêm nay yên tĩnh đến lạ.

Có lẽ là do thời tiết chuyển lạnh nên những quầy hàng đêm dưới lầu đã sớm không còn ồn ào nữa.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Nhìn lên trần nhà.

Rất lâu không ngồi dậy.

Hắn thậm chí không muốn để bất kỳ một chút da thịt nào trên người mình lộ ra ngoài chăn, toàn thân có một cảm giác khó chịu.

Đó là một cảm giác...

Bị lột sạch quần áo, bị xé toạc vết thương, bị lôi ra những bí mật khó nói nhất của mình, trần truồng để cho người khác xem.

Lâm Huyền xoa xoa chân, trên giường lăn qua lăn lại hai lần,

để chăn trùm kín mình hơn.

Trong lòng cảm thấy hỗn độn...

Những chuyện xấu hổ thời thanh xuân hắc chắn là chuyện mà mọi chàng trai đều không muốn nhắc đến nhất.

Đặc biệt là về phương diện tình cảm ngây thơ.

"Mất mặt vãi."

Nếu không phải vì tình thế cấp bách bất đắc dĩ thì hắn không muốn moi những chuyện xấu hổ cũ rích này ra.

May mà chỉ là mơ, dù sao thì ngày mai cũng sẽ đặt lại, không ai nhớ đến.

Nhưng không ngờ rằng.

Đã liều lĩnh như vậy rồi, mà mật khẩu két sắt vẫn không đúng! Đúng là khiến Lâm Huyền nghi ngờ đây có phải là két sắt của mình không.

"Thôi bỏ đi."

Lâm Huyền gãi đầu, vén chăn ngồi dậy:

"Làm chuyện chính trước đã."

Dù sao giấc mơ cũng là giả, chuyện kiếm tiền trong hiện thực vẫn quan trọng hơn.

Mặc quần áo ngủ xong, Lâm Huyền bật đèn bàn ngồi vào bàn học, vẽ chú mèo Kha Kha mà mình nhớ trong mơ lên giấy nháp.

Bản thiết kế [Mèo Kha Kha] vốn đã đơn giản tinh tế, chi tiết cũng không quá nhiều nên vẽ rất dễ.

Chỉ mất chưa đến 20 phút.

Lâm Huyền đã hoàn thành bản vẽ mèo Kha Kha nhìn chính diện, nhìn nghiêng và nhìn từ phía sau trên giấy nháp.

Chương 12: Phân tích (2)

Chương 12: Phân tích (2)

Cho dù là chi tiết bốn chân, trang phục, đuôi, giày... Lâm Huyền đều dựa theo trí nhớ trong mơ để sao chép 1:1.

"Hoàn hảo."

Lâm Huyền lau tay, thổi sạch vụn tẩy trên bàn:

"Độ hoàn thành cao như vậy, ngày mai có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ rồi."

Nhìn bản vẽ mèo Kha Kha trước mắt...

Lâm Huyền không khỏi lại nghĩ đến Đại Kiểm Miêu.

Sau hai ngày mơ, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ mối thù hận giữa Đại Kiểm Miêu và chuyên gia mật mã CC.

Xoạt.

Lâm Huyền lại lấy ra một tờ giấy trắng rồi bắt đầu sắp xếp suy nghĩ trên đó:

[Diễn biến câu chuyện]

1, Con gái của Đại Kiểm Miêu bị giết khi mới sáu tuổi, hắn ta muốn báo thù cho con gái nên cần một số tiền lớn.

2, Chuyên gia mật mã CC muốn vào kho của ngân hàng, mục đích của cô ta là mở két sắt của Lâm Huyền ra lấy thứ bên trong.

3, CC lừa Đại Kiểm Miêu, nói rằng trong ngân hàng có rất

nhiều tiền, vì vậy hai người hẹn mật hiệu, chuẩn bị gặp mặt hợp tác cướp ngân hàng.

4, Đại Kiểm Miêu luôn muốn giết những người khác độc chiếm tiền; còn CC thì sẽ giết Đại Kiểm Miêu sau khi vào kho, dù sao thì bên trong không có một xu nào, Đại Kiểm Miêu chắc chắn sẽ không tha cho cô ta, chỉ còn cách ra tay trước.

5, Cuối cùng, Đại Kiểm Miêu cũng không lấy được tiền, CC cũng không mở được két sắt, cả hai đều thua.

Cạch.

Lâm Huyền đậy nắp bút lại.

Nhìn bản phân tích mình viết.

Đây chính là câu chuyện của Đại Kiểm Miêu và CC, bọn họ giống như NPC trong thế giới trò chơi, ngày này qua ngày khác, lặp lại cốt truyện này năm này qua năm khác.

Lâm Huyền rất rõ...

Mặc dù hắn chỉ chơi với bọn họ hai đêm.

Nhưng mối thù hận này của Đại Kiểm Miêu và CC đã tuần hoàn vô số lần trong hơn hai mươi năm qua, mỗi tối đều bắt đầu đúng giờ, kết thúc đúng giờ.

Nếu không có hắn tham gia thì kết cục mỗi ngày của bọn họ đều giống nhau.

"Nhưng mà..."

Lâm Huyền dùng đầu bút chỉ vào tờ giấy trắng:

"Mình chính là biến số duy nhất."

Suốt từ trước đến nay.

Lâm Huyền đều coi giấc mơ của mình như trò chơi nhập vai để chơi, đây là một trải nghiệm rất thú vị.

Tất cả mọi người trong mơ đều là NPC.

Mỗi người đều có cốt truyện riêng, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, Lâm Huyền có thể thoải mái tham gia vào đó, đi tìm hiểu một câu chuyện, đi tham gia một hoạt động, đi thay đổi một kết cục.

Dù sao thì trong mơ hắn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, lưu vô số lần, thử vô số lần.

Vì vậy Lâm Huyền rất ít khi gặp phải những câu đố không giải được, nhiệm vụ không hoàn thành.

Nhưng lần này...

"Độ khó khá lớn, có quá nhiều chuyện không hiểu nổi."

Xoạt.

Lâm Huyền lại lấy ra một tờ giấy A4, viết lên đó:

[Những bí ẩn chưa giải đáp]

1, Bên trong két sắt rốt cuộc cất giấu thứ gì?

2, Mật khẩu két sắt rốt cuộc là bao nhiêu?

3, Tại sao CC lại cứu mình? Thái độ của cô ta đối với mình cũng rất kỳ lạ, rất khó hiểu.

"Hiện tại chỉ có những điều này."

Lâm Huyền nhìn ba câu hỏi lớn trong lòng.

Cảm thấy hai câu đầu hoàn toàn không có manh mối, không có điểm đột phá.

Còn câu hỏi thứ ba...

Tại sao CC lại cứu mình, tại sao thái độ của cô ta đối với mình lại rất kỳ lạ?

"Cảm giác như đây không phải là lần đầu cô ta gặp mình, ít nhất thì cô ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giết mình."

"Nhưng cũng không chắc, cô ta vốn không quen biết mình."

"Thực ra cô ta vẫn khá tin tưởng mình, chịu nghe lời mình, thử mật khẩu nhiều lần như vậy."

"Cũng khó nói lắm, lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử mà?"

Suy nghĩ lại bắt đầu rối tung, có thể đi thi "giải thưởng văn học mâu thuẫn" được rồi.

Lâm Huyền ngáp một cái.

"Đi ngủ trước đã. Không nên quá so đo chuyện trong mơ, những chỗ không hợp lý thì nhiều lắm."...

Ngày hôm sau.

Phòng họp công ty.

Tất cả mọi người nhìn bản vẽ trên bàn, kinh ngạc đến há hốc mồm!

"Cái này... Chẳng phải hôm qua vẫn còn là bản phác thảo sao? Sao hôm nay đã ra bản vẽ ba chiều rồi, độ hoàn thành cao như vậy! Có thể bắt đầu sản xuất in ấn rồi!"

"Anh có ngốc không? Hôm qua Lâm Huyền chỉ tùy tay vẽ một bản phác thảo, không có nghĩa là hôm qua cậu ấy mới bắt đầu thiết kế! Bản thiết kế này có độ hoàn thành cao như vậy... Lâm Huyền làm riêng cũng phải mất ít nhất hai tháng."

"Dễ thương quá, tôi chưa từng thấy con mèo nào đẹp như vậy! Hôm qua tôi đã nói rồi, con mèo do Lâm Huyền thiết kế này có tiềm năng rất lớn! Chỉ cần chỉnh sửa màu sắc... chắc chắn không kém gì mèo Kitty!"

"Xét về góc độ chuyên môn, ngôn ngữ thiết kế của chú mèo này rất mới mẻ. Tôi không dám tưởng tượng... Cô gái nào nhìn thấy chú mèo dễ thương như vậy mà có thể nhịn được không mua chứ? Lâm Huyền đúng là không làm thì thôi, làm thì phải làm cho người ta kinh ngạc mà!"

Chương 13: Rhine (1)

Chương 13: Rhine (1)...

Bình thường khi giám đốc Triệu Anh Quân có mặt, mọi người đều khá gò bó, không dám to tiếng bàn luận như vậy.

Nhưng hôm nay thành quả mà Lâm Huyền đưa ra thực sự quá kinh ngạc, bọn họ không kìm nén được sự chấn động trong lòng.

Một là hiệu suất nhanh.

Hai là chất lượng cao.

Nếu không phải mọi người đều hiểu rõ ngọn ngành, còn tưởng Lâm Huyền sao chép sản phẩm hoàn chỉnh của công ty khác!

Hôm nay Triệu Anh Quân mặc một bộ đồ đen, ăn mặc vô cùng gọn gàng và oai phong, mang khí thế mà người phàm không nên đến gần.

Nhưng bây giờ cô ta cúi đầu nhìn bản thiết kế, cũng nở một nụ cười mãn nguyện:

"Đây đúng là một hình ảnh thương hiệu vô cùng xuất sắc, đẹp hơn gấp nhiều lần so với những gì tôi hình dung, so với những gì tôi mong đợi."

"Có thể thấy, Lâm Huyền thực sự đã bỏ rất nhiều tâm huyết vào thiết kế chú mèo này. Tôi đột nhiên cảm thấy chỉ coi chú mèo này là linh vật, in quảng cáo thì thật lãng phí, bây giờ tôi lại có ý tưởng mới."

"Tuy nhiên, trước đó... Chúng ta phải đặt một cái tên cho chú

mèo dễ thương này trước."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, trong mắt tràn đầy sự khẳng định và khen ngợi:

"Lâm Huyền, chú mèo này do cậu thiết kế, vậy thì cậu đặt tên cho nó đi!"

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Huyền.

Không ít đồng nghiệp bộ phận thiết kế đều lén giơ ngón tay cái với Lâm Huyền.

"Tên của chú mèo này..."

Lâm Huyền chống cằm, nhìn thấy biểu tượng của "Hội thảo thảo luận hình ảnh thương hiệu Rhine lần thứ 7" trên màn hình lớn...

"Vì tên thương hiệu mới của công ty là Rhine."

"Vậy thì đặt tên cho chú mèo này là [Mèo Rhine] đi."

"Mèo... Mèo Rhine?"

Đơn giản vậy sao? Tùy tiện vậy sao?

Các đồng nghiệp bàn tán xôn xao.

"Mèo Rhine không hay sao?"

Lâm Huyền giải thích:

"Vì là hình ảnh thương hiệu nên chắc chắn phải ưu tiên phục vụ cho việc quảng bá thương hiệu, tôi thấy không có cái tên nào phù hợp hơn Mèo Rhine."

"Mèo Rhine, đúng là không tệ."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Đứng trên góc độ của công ty mà nói, cậu đồng ý gắn kết chú mèo này với tên thương hiệu, đương nhiên là cầu còn không được."

"Tất nhiên, cậu đã đóng góp lớn như vậy cho công ty, tất nhiên chúng tôi sẽ không bạc đãi nhân tài."

Bốp bốp.

Triệu Anh Quân vỗ tay ra hiệu mọi người im lặng:

"Bây giờ, tôi tuyên bố một quyết định bổ nhiệm nhân sự mới!"

Bổ nhiệm nhân sự?

Nghe nói đến chuyện động lòng người, mọi người lập tức im lặng, ngồi thẳng lưng lại.

Triệu Anh Quân cầm bản thiết kế Mèo Rhine rồi nhìn mọi người nói:

"Chú Mèo Rhine do Lâm Huyền thiết kế, tôi nghĩ mọi người đều có thể thấy được giá trị tiềm năng và triển vọng phát triển của nó. Vì vậy, như tôi đã nói lúc nãy, chỉ dùng nó làm linh vật quảng cáo thì có vẻ hơi lãng phí."

"Vì vậy, tôi dự định thành lập một bộ phận hoàn toàn mới, chuyên phụ trách công tác phát triển IP của Mèo Rhine. Sau này, Mèo Rhine không chỉ là linh vật của mỹ phẩm Rhine, mà còn là một hình ảnh IP độc lập."

"Chúng ta có thể sản xuất các sản phẩm ngoại vi, phim hoạt hình, búp bê, quần áo, v. v. của Mèo Rhine, như vậy có thể nâng cao hơn nữa sức ảnh hưởng của thương hiệu Rhine, từ đó thúc đẩy ngược lại thị trường mỹ phẩm."

"Bộ phận hoàn toàn mới này, tạm thời đặt tên là Nhóm phát triển và vận hành IP Mèo Rhine. Cấp bậc ngang với các bộ phận chính thức, báo cáo công việc trực tiếp với tôi. Còn tổ trưởng của nhóm này... Sẽ do Lâm Huyền đảm nhiệm!"

Ầm——

Lâm... Lâm Huyền?

Một bộ phận quan trọng do Tổng giám đốc Triệu quản lý, cấp bậc cao như vậy mà lại giao cho Lâm Huyền, một người trẻ tuổi có thâm niên còn rất ít ư?

Nhưng sau khi kinh ngạc, mọi người suy nghĩ kỹ lại...

Chẳng phải đây là điều mà Lâm Huyền xứng đáng được hưởng sao? Hắn có thể thiết kế ra Mèo Rhine, hắn đã dùng thực lực chứng minh mình đủ khả năng đảm nhiệm vị trí này.

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm nổ vang lên!

Các đồng nghiệp lần lượt phấn khích chúc mừng Lâm Huyền:

"Giỏi lắm Lâm Huyền! Lên thẳng tổ trưởng luôn rồi! Cậu chuyển tôi sang bộ phận của cậu đi! Tôi sẽ làm lính cho cậu!"

"Tối nay nhất định phải mời ăn cơm chứ Lâm Huyền? Sau này cấp bậc và đãi ngộ của cậu đều ngang với chị Quyên rồi, lương ít nhất cũng tăng gấp ba trở lên!"

"Đến cấp tổ trưởng rồi thì còn xem lương làm gì nữa! Chỉ riêng tiền hoa hồng theo doanh số... Cũng đã gấp mấy lần lương rồi! Chưa kể theo quy định của công ty chúng ta, Lâm Huyền còn có tiền bản quyền nữa! Cho nên đừng nói gì nữa Lâm Huyền, tối nay nhất định phải để cậu tiêu một khoản lớn!"

"Lâm tổ trưởng! Giàu sang đừng quên nhau nhé! Bây giờ cậu là

tổ trưởng trẻ tuổi nhất trong công ty chúng ta rồi, tương lai vô lượng!"...

Các đồng nghiệp phấn khích vây quanh Lâm Huyền, chỉ thiếu điều ném hắn lên không trung để ăn mừng.

"Được được được, mời ăn mời ăn, mọi người đừng ồn nữa."

Chương 14: Rhine (2)

Chương 14: Rhine (2)

Nói thật...

Quyết định bổ nhiệm nhân sự này của Triệu Anh Quân, ngay cả Lâm Huyền cũng cảm thấy rất bất ngờ. Dù sao thì thâm niên của hắn thực sự còn quá ít, mới vào công ty chưa đầy một năm.

"Cố gắng lên Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân đi đến bên cạnh Lâm Huyền, mỉm cười nhìn hắn:

"Tôi rất thích chú mèo mà cậu thiết kế, cũng rất coi trọng tài năng của cậu, hy vọng cậu có thể giúp công ty MX của chúng ta mở rộng bản đồ kinh doanh lớn hơn nữa."

"Dù sao mỹ phẩm cũng chỉ là hàng tiêu dùng nhanh có thể thay thế, chỉ có văn hóa và nghệ thuật mới có thể trường tồn trong lịch sử."

"Có lẽ vài trăm năm sau, mọi người đã không còn sử dụng mỹ phẩm của công ty MX nữa nhưng họ vẫn sẽ nhớ đến Mèo Rhine."

Nói xong, Triệu Anh Quân quay người rời đi:

"Tôi rất mong chờ thành quả công việc của cậu, cố lên nhé."...

Tối về đến nhà thì đã hơn mười giờ.

Trên bàn tiệc mọi người đều rất vui vẻ, Lâm Huyền vốn dĩ đã có mối quan hệ rất tốt, vì vậy lần thăng chức này mọi người cũng

đều rất vui mừng cho hắn.

Khi trò chuyện, một vài tiền bối trong công ty nói với Lâm Huyền rằng Triệu tổng Triệu Anh Quân luôn có cách dùng người, hơn nữa luôn đề bạt nhân tài rất táo bạo và quyết liệt:

"Công ty MX của chúng ta có thể phát triển tốt như vậy, chỉ trong vòng hai năm đã có chút tiếng tăm trên toàn quốc... Không thể tách rời khỏi cách làm việc không câu nệ của Triệu tổng!"

"Nhưng mà khụ khụ, lúc Triệu tổng sa thải người cũng rất nhanh chóng và dứt khoát! Sau này cậu phải cẩn thận một chút..."

Tắm xong.

Lâm Huyền rót cho mình một cốc sữa chua. Thứ này giải rượu, uống vào hắn thấy dễ chịu hơn nhiều.

"Không ngờ... những thứ trong mơ này, thực sự có thể có chút tác dụng."

Bấy lâu nay, trong mơ Lâm Huyền chỉ nghĩ đến việc tiêu dao tự tại, thực sự chưa từng thử moi móc lông cừu từ trong mơ ra.

"Mặc dù những thứ trong mơ đều là giả nhưng nghệ thuật và thiết kế thì không có thật giả."

Hắn nhớ lại những lời Triệu Anh Quân đã nói.

Mendeleev đã phát minh ra "bảng tuần hoàn các nguyên tố" trong mơ, Einstein đã nảy ra ý tưởng về "thuyết tương đối hẹp" trong mơ.

Vậy thì bản thân hắn tạo ra Mèo Rhine trong mơ cũng là điều hợp lý.

"Không đúng, trong mơ hình như gọi là Mèo Kha Kha."

Lâm Huyền ngáp một cái:

"Thực ra Mèo Rhine vẫn nghe hay hơn..."

Đánh răng rửa mặt.

Lên giường ngủ. ... ...

Phù!

Cơn gió mùa hè khô quen thuộc, mùi lá non thơm quen thuộc.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Vẫn là quảng trường quen thuộc đó.

Mọi thứ vẫn như cũ, không thay đổi.

Chỉ là hôm nay ngủ muộn quá nên trên quảng trường không có một đứa trẻ nào chạy nhảy nô đùa, có lẽ đều đã về nhà ngủ rồi.

Lâm Huyền quay đầu nhìn về phía đường cái.

Chiếc xe tải bánh mì của Đại Kiểm Miêu cũng không ở đó.

Lúc này... hẳn là hắn ta đã gặp CC, khởi hành đến ngân hàng rồi.

"Làm gì đây?"

Lâm Huyền nhìn quanh, phát hiện ra cửa hàng đồ chơi mà hắn đã ghé qua trước đó vẫn còn mở cửa.

"Đi xem búp bê Mèo Kha Kha một lần nữa, xem có kiểu dáng nào khác không."

Đã được Triệu Anh Quân coi trọng như vậy thì hắn không thể làm mọi người thất vọng trong công việc được.

Trong cửa hàng đồ chơi đó, có cả một kệ trưng bày búp bê Mèo Kha Kha. Có rất nhiều loại lớn nhỏ, còn có một số sản phẩm ngoại vi như móc chìa khóa, móc treo, đồ dùng văn phòng phẩm.

Là tổ trưởng nhóm vận hành phát triển IP... Làm sao có thể bỏ qua cơ hội "nhập hàng" tốt như vậy được chứ?

Lâm Huyền đi thẳng vào cửa hàng đồ chơi, tiến thẳng đến kệ trưng bày Mèo Kha Kha.

Tuy nhiên——

"Mèo Kha Kha đâu rồi?"

Trên kệ trưng bày trước mắt không hề có bóng dáng của một chú Mèo Kha Kha nào!

Toàn là những con búp bê ngoại quốc không quen biết.

Trong nháy mắt, sống lưng Lâm Huyền lạnh toát.

Một cảm giác sợ hãi khó tả lan tỏa khắp toàn thân.

Đã thay đổi...

Giấc mơ thực sự đã thay đổi rồi!

Hơn hai mươi năm qua, hàng nghìn đêm, tất cả những giấc mơ đều hoàn toàn giống nhau.

Những đứa trẻ luôn ngã vào thời điểm và địa điểm cố định...

Đài phát thanh mãi mãi phát đi phát lại những bản tin...

Ngay cả những chiếc lá cây bị gió thổi xuống, lần nào cũng rơi vào cùng một chỗ, không sai một ly.

Nhưng bây giờ.

Cửa hàng đồ chơi vẫn là cửa hàng đồ chơi đó.

Kệ trưng bày vẫn là kệ trưng bày đó.

Nhưng những chú búp bê Mèo Kha Kha đáng lẽ phải được bày trên đó thì không thấy đâu cả!

Cảm giác xa lạ đột ngột ập đến, khiến Lâm Huyền cảm thấy hơi ngạt thở:

"Đây vẫn là giấc mơ của mình sao?"

Lâm Huyền đột ngột quay đầu lại.

Phát hiện ra người bán hàng đang đứng sau mình nở nụ cười.

"Thưa anh, anh cần gì ạ?"

"... Tôi muốn mua một con búp bê Mèo Kha Kha, trước đây vẫn bày ở đây."

"Mèo Kha Kha?"

Người bán hàng nghiêng đầu.

Vẻ mặt đầy khó hiểu:

"Thưa anh, amh có nhầm không?"

"Cửa hàng chúng tôi... Chưa bao giờ bán thứ gì tên là Mèo Kha Kha cả!"

Chương 15: Thay đổi

Chương 15: Thay đổi

"Chưa từng nghe đến mèo Kha Kha à?"

"Từ... từ trước đến giờ chưa từng nghe nói..."

Nhân viên bán hàng gãi đầu, vẻ mặt bối rối:

"Tiên sinh, có phải anh nhớ nhầm tên rồi không? Búp bê trong cửa hàng chúng tôi rất đầy đủ, hay là anh mô tả cho tôi hình dáng con búp bê, tôi sẽ giúp anh tìm thử!"

"Ừm..."

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc:

"Thì biểu cảm của con mèo đó như thế này."

Lâm Huyền nhăn nhó, bắt chước biểu cảm của mèo Kha Kha.

"Ồ- Ồ!"

Nhân viên bán hàng lập tức tươi cười:

"Ha ha ha tôi biết rồi tiên sinh! Có có! Con búp bê anh muốn ở bên này!"

Anh ta dẫn Lâm Huyền đến kệ hàng lớn nhất, nổi bật nhất và ở vị trí trung tâm nhất trong cửa hàng:

"Anh xem! Ở đây toàn là chúng này!"

Kệ hàng trước mắt được chiếu sáng rực rỡ, cao đến cả chục

tầng! Lộng lẫy vô cùng!

"Thưa anh, con mèo ông nói đến là con này phải không?"

Nhân viên bán hàng cười giới thiệu:

"Đây là sản phẩm bán chạy nhất cửa hàng đấy! Con mèo này đã nổi tiếng mấy trăm năm rồi, vẫn rất được ưa chuộng! Tuy nhiên... Anh thực sự đã nhớ nhầm tên, con mèo này tên là-"

"Ừm, tôi thấy rồi."

Lúc này, Lâm Huyền như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh như băng.

Trên kệ hàng, hàng trăm con mèo giống hệt nhau đang nhìn chằm chằm vào hắn...

Trên tấm biển quảng cáo ở giữa, có dòng chữ lớn:

Sản phẩm bán chạy trăm năm! Bán chạy thế kỷ——

[Mèo Rhine]... ...

Lúc nửa đêm quảng trường đã không còn một bóng người.

Các cửa hàng xung quanh cũng đã đóng cửa tắt đèn.

Chỉ có những con côn trùng không biết mệt mỏi vo ve đâm vào đèn đường, tiếng ve kêu thảm thiết ngược lại lại khiến cho đêm hè oi bức này thêm phần tĩnh lặng.

Lâm Huyền ngồi trên băng ghế dài, cảm thấy thế giới này không thuộc về mình.

Thật xa lạ.

Thật lạc lõng.

Hắn mở lòng bàn tay ra...

Bên trong nắm chặt một chiếc móc khóa mèo Rhine.

Hắn chỉ đủ tiền mua cái này.

Con mèo này, từng đường nét, từng điểm nhấn, từng chi tiết, đều giống hệt mèo Kha Kha trong giấc mơ trước đó.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Tên của nó, từ mèo Kha Kha đã biến thành mèo Rhine.

"Tại sao lại thay đổi?"

Lâm Huyền cảm thấy toàn thân không thoải mái, thậm chí còn hơi buồn nôn.

Hắn không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình.

Sợ hãi? Hoảng sợ?

Không hẳn.

Nhưng lại có một cảm giác lạc lối khó hiểu, một cảm giác bất lực không còn kiểm soát được toàn cục.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình chính là vị thần trong giấc mơ, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, cả thế giới trong mơ đều xoay quanh hắn.

Nhưng bây giờ...

Hắn nhớ đến cốt truyện của "Truman Show", cảm thấy mình giống như một con búp bê bị nuôi nhốt.

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

00:42 Ánh sáng trắng nuốt chửng thế giới đúng giờ.

Đốt cháy tất cả. ... ...

Phù...

Gió đêm thổi qua.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Thấy tấm rèm cửa sổ trong suốt đang bay cuồng loạn trong không trung.

"Lại quên đóng cửa sổ rồi..."

Hắn quấn chăn chặt hơn nhưng vẫn không thể ngăn được cái lạnh từ trong tim dâng lên.

Đối với một giấc mơ không thay đổi... thì thay đổi chính là nỗi kinh hoàng tột cùng!

Lâm Huyền cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

Gọi một cuộc điện thoại.

"Alo?"

"Cao Dương, có chuyện rồi."

"Sao vậy?" Đầu dây bên kia giật mình.

"Giấc mơ của tôi... Thay đổi rồi."

"..."

"..."

"Tốt quá!!"

Đầu dây bên kia, Cao Dương mừng rỡ khôn xiết:

"Điều này chứng tỏ bệnh tình của cậu đã thuyên giảm rồi!!"

"Trước đây tớ đã nói với cậu rồi mà? Tớ bảo cậu xem nhiều phim khoa học viễn tưởng, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng một chút, thế giới trong mơ của cậu chắc chắn sẽ thay đổi! Có phải cậu mơ thấy tàu vũ trụ Nhị Hướng Bạc* rồi không?"

*Nhị Hướng Bạc là tên một vũ khí trong bộ phim viễn tưởng Three-Body Problem (Tam Thể) của Trung Quốc, có thể nén Trái Đất ba chiều thành hai chiều.

"Trời ạ không phải thay đổi kiểu đó..."

Lâm Huyền ngồi dậy, nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn ào hỗn loạn:

"Cậu đang ở đâu vậy?"

"Đang ở quán bar xem bóng đá! World Cup Qatar, đến không? Không xa nhà cậu lắm đâu."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Đã hơn một giờ sáng rồi.

Nhưng nhớ lại giấc mơ rùng rợn... Hắn đã không còn buồn ngủ nữa.

"Được rồi, đợi tớ một lát."...

Lâm Huyền bước xuống xe taxi.

Chưa vào quán bar, hắn đã nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong, một tràng hoan hô!

Nhìn biển hiệu quán bar... đây hẳn là một quán bar yên tĩnh để uống rượu trò chuyện nhưng thời gian này World Cup Qatar đang diễn ra, cho nên có lẽ quán đã tổ chức một buổi xem bóng đá đặc biệt.

"Lâm Huyền ở đây! Ngồi chỗ này!"

Cao Dương xoa bụng chen ra khỏi đám đông rồi kéo Lâm Huyền đến một chiếc bàn nhỏ ở góc:

"Ngồi đây xem đi, tớ đi lấy thêm chút bia."

"Không phải, tớ tìm cậu không phải để xem bóng đá."

"Vừa xem vừa nói chuyện!"

Nói xong, thân hình béo mập của Cao Dương lách vào đám đông...

Cao Dương.

Là bạn thân chơi với Lâm Huyền từ nhỏ.

Bố mẹ của hai người là công nhân cùng nhà máy, sinh ra trong cùng một khu gia đình.

Chương 16: Bộ vest (1)

Chương 16: Bộ vest (1)

Sau đó có lẽ là duyên nợ.

Mẫu giáo, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, hai người không học lớp liền kề thì cũng là bạn cùng lớp.

Chỉ là Lâm Huyền học giỏi hơn Cao Dương nhiều.

Nhờ thành tích vẽ phác thảo xuất sắc khi thi nghệ thuật, Lâm Huyền có kết quả văn hóa cũng khá nên đã đỗ vào Đại học Đông Hải. Còn Cao Dương thì vào một trường cao đẳng ở phương Bắc.

Sau khi tốt nghiệp, Cao Dương cũng đến thành phố Đông Hải để lập nghiệp, hiện đang làm nhân viên bán ô tô tại một cửa hàng 4S.

Lâm Huyền vẫn rất tin tưởng Cao Dương, ngay cả khi đã mơ một giấc mơ lặp đi lặp lại trong hơn hai mươi năm, Lâm Huyền cũng chỉ kể chuyện này với một mình Cao Dương.

"Tới rồi tới rồi đây!"

Cao Dương ôm bia đi ngang qua, đặt lên bàn rồi khui mấy chai:

"Uống một cốc bia để bình tĩnh lại nào! Kể đi người anh em! Rốt cuộc là chuyện gì?"

Cạch!

Chạm cốc, bia ướp lạnh vào bụng, Lâm Huyền mới có chút

cảm giác chân thực.

"Chuyện là thế này, nói ra thì hơi dài."

Lâm Huyền đặt cốc bia xuống, vừa nói vừa ra hiệu, kể cho Cao Dương nghe...

Từ việc tình cờ gặp Đại Kiểm Miêu, nhìn thấy mặt nạ mèo Kha Kha rồi đủ thứ chuyện trong công ty, từ việc sao chép mèo Kha Kha trong mơ, tự đặt tên là mèo Rhine, cuối cùng lại quay lại giấc mơ nhưng phát hiện ra rằng chỉ sau một đêm, tất cả mọi người đều quên mất cái tên mèo Kha Kha, không còn một chút dấu vết nào, mà tên của con mèo này, cứ thế không có dấu hiệu gì đã biến thành mèo Rhine.

"Ừm ừm."

"Ừm ừm."

Cao Dương không ngừng gật đầu, uống rượu, nhìn không trung như có điều suy nghĩ, vẻ mặt cậu ta căng thẳng.

"Tớ hiểu rồi."

Cao Dương đặt cốc bia xuống, ánh mắt mơ màng:

"Tức là cậu đã vẽ một con mèo trong thực tế, sau đó nó xuất hiện trong mơ."

"Cậu hiểu cái rắm ấy!"

Lâm Huyền đập bàn thùm thùm:

"Tớ nghiêm túc kể cho cậu lâu như vậy! Cậu chỉ hiểu được có tí tẹo thế này thôi sao!?"

"Á á á ư ư á á!!! Á á oa oa á á!!!"

Cao Dương đột nhiên nhảy dựng lên hét lớn!

Hú lên như ma tru!

Đập bàn dữ dội như một con khỉ đột!

"Chết tiệt, cậu hiện nguyên hình rồi!"

Lâm Huyền giật mình lùi lại một bước——

Hắn mới phát hiện ra.

Hóa ra tất cả mọi người trong quán bar đều nhảy múa như Cao Dương:

"Vào rồi!! Đỉnh quá!!! Messi đỉnh quá!!"

"Ổn rồi ổn rồi! Argentina đỉnh quá!"

"Vua bóng đá! A a a a!!!"...

Lâm Huyền quay đầu lại.

Trên màn hình lớn được chiếu trong quán bar đang phát lại cảnh ghi bàn vừa rồi.

"Mẹ kiếp cậu không hề nghe tớ nói!"

"Hầy có nghe có nghe! Ha ha ha, nghe đây nghe đây."

Cao Dương ngồi xuống lại, cười híp mắt rót đầy rượu cho Lâm Huyền:

"Hai chúng ta quen nhau hơn hai mươi năm rồi, chuyện về giấc mơ của cậu, cậu đã kể cho tớ cả trăm lần rồi, thực ra nói đi nói lại chẳng phải vẫn là chuyện đó thôi sao!"

"Điểm mấu chốt là tại sao giấc mơ này hơn hai mươi năm không thay đổi, sao hôm nay lại thay đổi?" Lâm Huyền nhấn mạnh.

Đùng!

Cao Dương uống cạn bia, đặt cốc bia xuống bàn, chỉ vào Lâm Huyền:

"Thực ra chuyện này rất đơn giản, tớ sẽ nói cho cậu biết tại sao!"

"Cậu đã xem bộ phim "Kẻ đánh cắp giấc mơ" chưa?"

Cao Dương rót đầy rượu cho mình:

"Giấc mơ của con người thực ra là do [tiềm thức] trong não kiểm soát."

"Cậu hiểu tiềm thức chứ? Bình thường cậu không hề nhận ra sự tồn tại của nó nhưng nó luôn âm thầm ảnh hưởng đến hành vi, cảm xúc và... giấc mơ của cậu!"

"Nói đơn giản hơn thì tiềm thức chính là nhận thức tiềm ẩn của cậu, mặc dù cậu không nhận ra nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại. Có nhiều lúc, con người có thể lừa dối trái tim mình, lừa dối bộ não của mình nhưng—"

"[Con người tuyệt đối không thể lừa dối tiềm thức của mình!]"

Cao Dương quay đầu liếc nhìn màn hình lớn phía sau rồi quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Hiểu không? Có phải tớ nói hơi sâu xa không?"

"Nghĩa đen thì hiểu."

Lâm Huyền gật đầu, hắn cũng đã xem bộ phim "Kẻ đánh cắp giấc mơ" rồi, rất hay.

Trong phim, nhân vật chính sử dụng máy móc để xâm nhập vào giấc mơ của người khác, sau đó lấy thông tin trong giấc mơ.

"Nhưng điều này liên quan gì đến sự thay đổi giấc mơ của tớ?"

"Vì tiềm thức của cậu đã thay đổi rồi!"

Cao Dương uống cạn một cốc bia:

"Tớ hỏi cậu, bây giờ trong tiềm thức của cậu, cậu nghĩ con mèo đó nên được gọi là gì?"

Lâm Huyền suy nghĩ nghiêm túc một lúc...

"Mèo Rhine."

"Đúng rồi! Tiềm thức của cậu đã cho rằng đó là mèo Rhine, vậy thì phiên bản trong mơ cũng phải được cập nhật chứ!"

"Đơn giản vậy thôi sao?"

"Đơn giản vậy thôi!"

Lâm Huyền cau mày:

"Lý thuyết của cậu có đáng tin không vậy? Những thiết lập trong phim có thể coi là thật được không?"

Cao Dương cười khúc khích, lắc lắc ngón tay một cách ranh mãnh:

"Tớ không chỉ học từ phim đâu- Cậu xem này—"

Chương 17: Bộ vest (2)

Chương 17: Bộ vest (2)

Cậu ta mở điện thoại, mở vòng tròn bạn bè của một người ra rồi đưa điện thoại đến trước mặt Lâm Huyền:

"Khách hàng này của tớ là một bác sĩ tâm lý, rất nổi tiếng ở Đông Hải! Lúc trước khi cô ấy mua xe thì bọn tớ đã thêm WeChat, bình thường cô ấy thường đăng những thứ này lên vòng tròn bạn bè, tớ rảnh rỗi thì xem và học hỏi."

Lâm Huyền lướt qua vòng tròn bạn bè.

Những thứ được chia sẻ ở đó đều là một số kiến thức về tâm lý học hoặc một số nội dung bài giảng.

"Ôi... Thực ra chuyện vặt vãnh này của cậu, không cần phải bận tâm đâu!"

Cao Dương phẩy tay một cái——

"[Nói cho cùng! Những thứ trong thực tế xuất hiện trong mơ thì có gì lạ?]"

"[Đợi đến lúc nào những thứ trong mơ xuất hiện trong thực tế thì mới thực sự là chuyện lớn!]"

Nói xong.

Cao Dương cầm cốc rượu gật gù đắc ý đi xem bóng đá.

Đội tuyển Argentina lại ghi bàn rồi.

Cả quán bar ầm ĩ như muốn nổ tung.

Lâm Huyền ngồi trên ghế nhớ lại những lời Cao Dương vừa nói... Cốc bia ướp lạnh trong tay dần trở nên ấm áp. Tâm trạng lạnh lẽo vừa rồi cũng bắt đầu ấm áp trở lại.

Mặc dù Cao Dương này không có nhiều kiến thức nhưng nhiều lúc nói chuyện cũng rất có sức thuyết phục.

Nghĩ kỹ lại xem.

Những thứ trong thực tế xuất hiện trong mơ thì thực sự không có gì to tát. Nội dung mà tất cả mọi người mơ thấy, chẳng phải đều là những mảnh ghép từ thực tế sao?

Thực ra... trong mơ của mình chỉ là tên của con búp bê thay đổi mà thôi.

Con mèo vẫn là con mèo đó.

Vẫn không hề thay đổi chút nào.

Nghĩ như vậy, có vẻ như mình đã quá nhạy cảm rồi. ...

Cuối cùng, Argentina đã giành chiến thắng trong trận đấu này.

Trong tiếng reo hò của những người bạn nhậu hâm mộ bóng đá, quán bar dần vãn khách.

"Quá đã! Thật sự hy vọng Argentina có thể vào chung kết! Tốt nhất là có thể giành chức vô địch!"

Trong gió lạnh.

Cao Dương mặt đỏ bừng, bụng bia phệ, nhảy tại chỗ:

"Lâm Huyền, nghe nói cậu được thăng chức rồi à?"

"Ừ, chỉ được thăng lên làm trưởng nhóm thôi nhưng là nhóm trực thuộc, ngang cấp với phòng ban."

"Được đấy anh bạn! Một bước lên mây rồi!"

Cao Dương ôm cổ Lâm Huyền cười ha hả:

"Nhanh kiếm tiền đi! Kiếm được tiền thì đến chỗ tớ mua một chiếc xe nhé!"

"Nhất định sẽ đến."...

Phải nói rằng.

Triệu Anh Quân làm việc đúng là nhanh nhẹn.

Khi Lâm Huyền đến công ty hôm nay, nhóm làm việc và văn phòng của hắn đã được sắp xếp xong xuôi.

Lâm Huyền đã có văn phòng riêng. Mặc dù diện tích không lớn nhưng đầy đủ tiện nghi. Bàn làm việc của hắn cũng đã được đổi thành loại dành cho cấp quản lý phòng ban.

Bàn đơn khổng lồ, máy tính để bàn Apple một mảnh mới nhất, còn có một tủ sách riêng.

Với đãi ngộ như vậy, làm sao mà không có động lực làm việc chứ?

Lâm Huyền cầm bản thiết kế mèo Rhine mới nhất lên rồi đến báo cáo công việc với Triệu Anh Quân.

Văn phòng của Triệu Anh Quân ở tầng 22, có hai ổ khóa mật mã, ngoài Triệu Anh Quân ra không ai biết mật mã.

"Vào đi."

Triệu Anh Quân điều khiển từ xa mở cửa từ bên trong, Lâm

Huyền bước vào văn phòng.

Đây là lần đầu tiên hắn bước vào văn phòng này, quả nhiên giống như lời đồn, sạch sẽ, gọn gàng, không có một chút đồ thừa nào.

Nhưng diện tích thì thực sự rất lớn, bên cạnh còn có hai phòng nghỉ riêng.

Hôm nay Triệu Anh Quân mặc một chiếc áo khoác gió màu trắng, trang điểm tinh tế, đôi bông tai bạc lấp lánh dưới ánh nắng.

Trước đây, cô ta thường buộc tóc lên, trông rất anh khí và tháo vát. Nhưng hôm nay, mái tóc lại được thả nhẹ nhàng trên cổ khiến cả người trở nên dịu dàng hơn hẳn.

"Rất tốt."

Xem xong bản thiết kế của Lâm Huyền, Triệu Anh Quân gật đầu hài lòng:

"Giao cho bộ phận sản xuất đi, bảo bọn họ tìm nhà máy đưa vào sản xuất, cùng với sản phẩm chủ lực của thương hiệu Rhine của chúng ta làm quà tặng."

"Sau khi sản xuất xong mẫu búp bê thì đưa cho tôi một cái trước, tôi khá thích con mèo Rhine này."

"Được."

Lâm Huyền đáp lời, cầm bản thiết kế rời đi.

"Này, Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân gọi anh lại:

"Tôi xem sơ yếu lý lịch của cậu, cậu tốt nghiệp Đại học Đông Hải à?"

"Vâng, Triệu tổng."

Triệu Anh Quân đánh giá anh từ trên xuống dưới:

"Có vest không?"

"Có một bộ... mua lúc đi phỏng vấn xin việc."

"Đến trung tâm thương mại bên cạnh, chọn một bộ ở cửa hàng Brioni đi."

Triệu Anh Quân cúi đầu xem tài liệu:

"Đi ngay đi. Tối nay có một buổi tiệc gây quỹ khoa học, cậu đi cùng tôi, địa chỉ tôi sẽ gửi cho cậu sau."

"Ồ..."

Rầm!

Cánh cửa văn phòng dày cộp đóng lại, Lâm Huyền đứng ngoài cửa không hiểu ra sao.

Sao thế này... Triệu Anh Quân lại bảo hắn đi dự tiệc tối với cô ta chứ?

Đây là chuyện gì?

Nhưng mà các trưởng nhóm khác cũng thường xuyên đi nhậu nhẹt tiếp khách vào buổi tối. Có lẽ khi đã làm lãnh đạo thì không thể tránh khỏi những chuyện như thế này.

Chương 18: Bữa tiệc tối (1)

Chương 18: Bữa tiệc tối (1)

Lâm Huyền trở về văn phòng, sau khi sắp xếp công việc cho bốn nhân viên cấp dưới thì hắn lên đường đến trung tâm thương mại bên cạnh.

Khu thương mại bên cạnh tòa nhà văn phòng của công ty là trung tâm mua sắm cao cấp nhất thành phố Đông Hải, tập trung rất nhiều thương hiệu xa xỉ.

Từ trước đến nay, nơi này không hề liên quan gì đến Lâm Huyền, đây là lần đầu tiên hắn đến đây.

Theo chỉ dẫn, hắn nhanh chóng tìm thấy "Brioni" mà Triệu Anh Quân đã nói. Đó là một cửa hàng vest nam được trang trí theo phong cách cổ điển sang trọng.

"Tiên sinh, chào mừng anh đến với cửa hàng!"

Một cô gái trẻ xinh đẹp mỉm cười cúi chào, ra hiệu cho Lâm Huyền vào trong.

Qua lời giới thiệu của nhân viên bán hàng này, Lâm Huyền biết được Brioni là một thương hiệu lâu đời của Ý, may thủ công hoàn toàn, chuyên cung cấp cho những người nổi tiếng trong xã hội.

Lâm Huyền đoán được tại sao nhân viên bán hàng này lại giới thiệu chi tiết như vậy với hắn.

Họ rất tinh mắt, có thể nhìn ra khả năng chi trả của khách hàng chỉ bằng một cái liếc mắt.

Những lời giới thiệu có vẻ chi tiết này thực ra chỉ là sự thăm dò lịch sự. Nếu khách hàng không có tiền thì bọn họ sẽ tự biết khó mà lui, mọi người đều hiểu rõ và không ai cảm thấy ngượng ngùng.

Đây chính là bản lĩnh của các thương hiệu xa xỉ, tình tiết nhân viên bán hàng khinh thường khách hàng... Có lẽ chỉ xuất hiện trong những tiểu thuyết đô thị mười năm trước mà thôi.

Lâm Huyền nhìn trúng một bộ vest đen.

Mặc dù anh không hiểu nhiều về những thứ này nhưng chất liệu, đường may, đường chỉ... của bộ vest này hoàn toàn khác biệt so với bộ vest hắn đã mua khi đi phỏng vấn trước đây.

"Bộ này bao nhiêu tiền?"

"96. 000 tệ, tiên sinh."

???

Lâm Huyền suýt thì không nhịn được cười, đây chính là thế giới của những người giàu có sao?

"Ôi chao! Xin lỗi!"

Lúc này, một người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút trông giống như quản lý bước ra rồi cúi chào Lâm Huyền rất sâu:

"Thật sự xin lỗi, anh chính là anh Lâm của công ty MX phải không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Quản lý nữ cười xin lỗi:

"Xin lỗi Lâm tiên sinh, vừa rồi tôi có chút việc... nên không kịp ra tiếp anh."

"Triệu tổng đã dặn chúng tôi rồi, anh vui lòng đi theo tôi! Những mẫu trưng bày bên ngoài đều là mẫu cơ bản... mẫu cao cấp mà anh cần ở trong phòng ạ!"

Quản lý nữ đuổi nhân viên bán hàng đi rồi dẫn Lâm Huyền vào căn phòng bên trong.

Căn phòng này nằm sâu nhất trong cửa hàng, rất kín đáo, trên cửa cũng không có bất kỳ biển hiệu nào.

"Lâm tiên sinh, mời anh vào."

Quản lý nữ mở khóa mật mã rồi cúi người ra hiệu cho Lâm Huyền vào trước.

Vào phòng, Lâm Huyền thấy ánh sáng trong này rất sáng, xung quanh nhà bày toàn đồ nội thất bằng gỗ theo phong cách châu Âu, rất có cảm giác cổ kính.

Còn chính giữa nhà có ba tủ kính, bên trong mỗi tủ đều treo một bộ vest chỉnh tề.

"Lâm tiên sinh, đây là những bộ vest thủ công cao cấp nhất của cửa hàng chúng tôi, mỗi bộ đều do hơn 80 công nhân, trải qua hơn 200 công đoạn may thủ công."

"Anh là người sành sỏi, về mặt thủ công thì tôi không giới thiệu nhiều với anh nữa. Anh xem ba bộ vest này, anh thích bộ nào? Tôi lấy ra cho anh thử."

"Tôi nghe Triệu tổng nói... tối nay anh sẽ tham dự tiệc tối cùng cô ấy. Nếu là tiệc tối thì... thực ra tôi khuyên anh nên chọn bộ bên trái này, phong cách của nó không quá trang trọng, phối màu cũng tươi sáng hơn một chút."

Nghe quản lý nữ giới thiệu, Lâm Huyền quay đầu nhìn về phía tủ kính bên trái.

Đó là một bộ vest màu xanh đen, mặc dù Lâm Huyền không hiểu nhiều lắm nhưng hắn cũng nhìn ra ngay... so với những bộ bên ngoài, bộ vest này đều cao cấp hơn hẳn về mọi mặt.

"Vậy thì bộ này đi, thử xem sao."

Cả đời này Lâm Huyền mới mặc vest có một lần, so với việc tự mình lựa chọn thì hắn tin vào con mắt chuyên nghiệp hơn.

Thử xong, Lâm Huyền soi gương.

Quả nhiên là người đẹp nhờ lụa... bộ vest cao cấp này mặc vào, hiệu quả đúng là khác hẳn, Lâm Huyền có cảm giác như mình bước vào xã hội thượng lưu, trở thành quý tộc nửa mùa vậy.

"Vậy bộ này đi, gói lại cho tôi."

"Được Lâm tiên sinh! Còn cà vạt, anh cần tôi giới thiệu cho anh một mẫu không?"

"Ừ, cô phối luôn đi."...

Một lúc lâu sau, Lâm Huyền xách hộp đựng vest đi ra khỏi cửa hàng.

Hắn mới biết, hóa ra những bộ vest cao cấp thế này bình thường đều được đựng trong hộp.

Quản lý nữ nói với hắn, về nhà phải lấy vest ra khỏi hộp, treo thẳng đứng, tránh bị nhăn. Cái hộp này có tác dụng bảo vệ vest trong quá trình vận chuyển.

"Đúng là dễ hỏng..."

Lâm Huyền xách cái hộp đựng vest này, cảm giác như đang xách một hộp vàng vậy.

Hắn rất tò mò không biết rốt cuộc bộ vest cao cấp này giá bao

nhiêu... nhưng trên ba tủ kính kia đều không ghi giá, hơn nữa quản lý nữ trực tiếp ghi vào sổ sách của Triệu Anh Quân, đến cuối cùng Lâm Huyền cũng không biết giá bao nhiêu.

Chương 19: Bữa tiệc tối (2)

Chương 19: Bữa tiệc tối (2)

Những "mẫu cơ bản" bên ngoài đã có thể bán 96. 000 tệ, vậy thì "mẫu cao cấp" bên trong ít nhất cũng phải gấp đôi chứ?

7 giờ tối.

Lâm Huyền bắt taxi đến nơi tổ chức tiệc tối.

Đây là tòa công quán sang trọng nhất toàn thành phố Đông Hải, xe dừng lại, có người chuyên đón khách mở cửa xe, tay che khung cửa.

"Tiên sinh, xin hãy cẩn thận khi xuống xe."

Lâm Huyền đi về phía sảnh hội quán, trên đường có mấy vị khách đi ngược lại gật đầu mỉm cười với Lâm Huyền, Lâm Huyền cũng mỉm cười gật đầu đáp lại.

Toàn bộ hội quán đều được trang trí theo phong cách châu Âu, từng viên gạch ngói đều toát lên vẻ trang nhã và trang nghiêm.

Bước vào sảnh, tiệc tối vẫn chưa chính thức bắt đầu.

Các vị khách đều cầm ly rượu, tản ra xung quanh trò chuyện, tiếng đàn vi-ô-lông và đàn piano du dương cất lên từ tầng hai. Không khí này... khiến Lâm Huyền nhớ đến cảnh trong phim "Titanic".

Lâm Huyền nhanh chóng tìm thấy Triệu Anh Quân.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ sẫm, tóc búi

cao, tạo kiểu rất trang trọng.

Lâm Huyền để ý thấy, đôi hoa tai của cô ta cũng đã đổi từ màu bạc buổi sáng thành màu đỏ pha lê, rất hợp với bộ váy dạ hội này.

Khác với Triệu Anh Quân mặc vest thường ngày, Triệu Anh Quân hôm nay... trông quyến rũ hơn, có vẻ đẹp của một đóa hồng kiêu sa.

"Lâm Huyền, cậu đến rồi."

Triệu Anh Quân để ý thấy Lâm Huyền, đánh giá từ trên xuống dưới rồi gật đầu:

"Gu thẩm mỹ không tệ, bộ đồ này rất hợp với cậu."

Cô ta bước tới, nhéo nút thắt cà vạt của Lâm Huyền rồi kéo chặt lại:

"Lâm Huyền, vest chính là áo giáp của đàn ông, cà vạt chính là thanh kiếm trong tay, lần sau nhớ thắt chặt hơn một chút."

"Ồ, được..."

Lâm Huyền mở miệng đáp.

Vỗ nhẹ cổ áo Lâm Huyền xong, Triệu Anh Quân lại cầm ly rượu, dẫn Lâm Huyền đi vào bên trong:

"Buổi tiệc gây quỹ khoa học hôm nay, là do hội trưởng [Hội Thương mại Đông Hải]... [Sở Sơn Hà] tổ chức."

Cô ta chỉ vào người đàn ông vạm vỡ đang trò chuyện vui vẻ với một nhóm ông lớn dưới cầu thang dài ở sảnh kia:

"Đó chính là Sở Sơn Hà, nhân vật lớn tiếng tăm nhất thành phố Đông Hải."

"Tôi có từng nghe nói rồi."

Lâm Huyền gật đầu.

Cái tên Sở Sơn Hà này, có thể nói là không ai ở thành phố Đông Hải không biết đến. Đây là người không thể chọc vào nhất, cũng là người không ai dám chọc vào nhất ở toàn thành phố Đông Hải.

Thành phố Đông Hải là một đô thị quốc tế, bên trong bên ngoài đều phức tạp, vị trí hội trưởng phòng thương mại có quyền lực và thực lực cứng rắn như vậy... làm sao người thường có thể ngồi vững được?

"Hồi tôi học đại học có thường xuyên nghe thấy những câu chuyện truyền kỳ về Sở Sơn Hà, không biết có thật hay không. Còn có tin đồn rằng... ông ta là một người cuồng con gái thì phải?"

Triệu Anh Quân cười khẽ:

"Cái này thì không phải lời đồn đâu."

"Ông ta rất cưng chiều con gái sao?"

"Không phải cưng chiều bình thường đâu... nâng như nâng trứng, ngậm như ngậm ngọc."

Triệu Anh Quân nhìn trái nhìn phải, lắc đầu:

"Trước đây, lần nào Sở Sơn Hà dự tiệc cũng đều dẫn theo con gái, hôm nay lại không thấy cô bé. Đó là một cô gái nhỏ rất xinh đẹp."

"Ồ."

Lâm Huyền tùy tiện đáp lại một tiếng.

Hắn không quan tâm đến những chuyện tào lao này, đây là thế

giới hoàn toàn không liên quan đến hắn.

"Lâm Huyền, nhìn bên kia kìa."

Triệu Anh Quân kéo Lâm Huyền, chỉ sang một hướng khác.

Đó là một người đàn ông đứng một mình ở góc sảnh, phong cách hoàn toàn không phù hợp với cả buổi tiệc tối.

Anh ta mặc chiếc áo sơ mi rất xuề xòa, trên mặt còn có râu chưa cạo sạch, đeo cặp kính vuông dày cộp, lúc này còn mờ mờ hơi nước...

"Vị kia chính là giáo sư Hứa của trường Đại học Đông Hải, giáo sư Hứa Vân. Hồi cậu đi học có quen không?"

"Không quen." Lâm Huyền thành thật trả lời.

Trường Đại học Đông Hải lớn như vậy, nhiều khoa viện, nhiều giáo viên như vậy... Ngay cả giáo viên trong khoa mình Lâm Huyền còn chưa quen hết, nói gì đến các khoa khác.

"Giáo sư Hứa Vân là nhà khoa học duy nhất trong nước nghiên cứu đề tài [khoang thuyền ngủ đông] nhưng từ trước đến nay nghiên cứu chẳng có tiến triển gì, thậm chí đến cả lý thuyết cơ bản nhất cũng chưa giải quyết được, càng đừng nói đến có bước tiến thực chất nào."

"Trong nước còn có người nghiên cứu cái này sao? Nghe viễn tưởng quá."

Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Chỉ có mình ông ấy thôi."

"Chỉ vì nghiên cứu thứ viển vông như vậy nên không có viện nghiên cứu nào muốn nhận ông ấy, cả thầy cũ và học trò trước đây cũng đều rời bỏ ông ấy, mọi người đều cho rằng ông ấy điên

rồi."

"Bấy nhiêu năm nay, ông ấy chỉ quanh quẩn ở chức phó giáo sư, không có thành tựu nghiên cứu khoa học nào, chỉ có thể ở lì trong trường đại học, vừa dạy học vừa nghiên cứu trong phòng thí nghiệm."

"Nhưng mà."

Triệu Anh Quân nhìn chằm chằm ly rượu vang đang lắc lư trong tay, tiếp tục nói:

Chương 20: Khoa học (1)

Chương 20: Khoa học (1)

"Có lẽ số phận con người chính là như vậy, khi xuống đến cực điểm thì sẽ bật ngược lên."

"Gần đây, ông ấy lại thất bại trong quá trình nghiên cứu dung dịch làm đầy khoang thuyền ngủ đông nhưng lại tình cờ có được một loại vật chất hóa học mới."

"Loại vật chất này khi kết hợp với phân tử nước sẽ tạo thành một lớp màng mỏng đơn phân tử, có thể thông khí nhưng lại ngăn cách hoàn toàn các phân tử nước, đồng thời còn vô hại với da."

Triệu Anh Quân đặt ly rượu trong tay xuống bàn, sau đó cầm một ly rượu vang mới từ người phục vụ bên cạnh:

"Đối với nghiên cứu về ngủ đông của giáo sư Hứa mà nói thì loại vật chất hóa học này chắc chắn là sản phẩm thất bại. Nhưng mà Lâm Huyền..."

"Cậu có biết loại vật chất này có ý nghĩa gì trong lĩnh vực mỹ phẩm của chúng ta không?"

Có thể thoáng khí, còn giữ nước nữa...

Không phải đây chính là [kem dưỡng ẩm] sao!

Công ty MX là một công ty mỹ phẩm, mặc dù Lâm Huyền làm việc ở bộ phận thiết kế nhưng vẫn có hiểu biết nhất định về mỹ phẩm và các sản phẩm chăm sóc da.

Thực ra, loại vật liệu hóa học mà giáo sư Hứa Vân vô tình

nghiên cứu ra này, hoàn cảnh khá là khó xử.

Trong lĩnh vực công nghiệp hiện nay, rất nhiều vật liệu và lớp phủ đều có thể đạt được khả năng chống thấm nước và thoáng khí 100%, công nghệ này đã rất hoàn thiện rồi.

Giá trị của loại vật liệu hóa học này gần như bằng không trong lĩnh vực công nghiệp.

Nhưng trong lĩnh vực chăm sóc da thì lại khác!

Phụ nữ có ba nhu cầu lớn nhất đối với các sản phẩm chăm sóc da——

Làm trắng, chống nhăn và dưỡng ẩm.

Hiện nay, các sản phẩm dưỡng ẩm trên thị trường đều không thể dưỡng ẩm tuyệt đối và dưỡng ẩm trong thời gian dài.

Dù sao thì cũng không thể bôi một lớp vật liệu công nghiệp lên mặt được chứ?

Khi trang điểm, để đạt được hiệu quả dưỡng ẩm thì thường phải thoa nhiều lớp sản phẩm chăm sóc da: Một lớp tinh chất, một lớp sữa dưỡng, một lớp kem dưỡng ẩm.

Rất phiền phức và nặng nề, da cũng không thoải mái.

Nhưng ngược lại, vật liệu hóa học của giáo sư Hứa này lại giải quyết hoàn hảo mọi vấn đề——

1, Đủ mỏng. Chỉ cần một lớp đơn phân tử là có thể đạt được hiệu quả giữ nước thoáng khí, bôi lên mặt hoàn toàn không có cảm giác gì.

2, Có thể tự phục hồi. Bản thân loại vật liệu này không chống thấm nước thoáng khí, nó chỉ kết hợp với các phân tử nước mới tạo thành một lớp màng mỏng đơn phân tử. Như vậy, ngay cả khi

một phần kem dưỡng ẩm bị trôi đi trong cuộc sống, cũng không cần phải thường xuyên dặm lại, các phân tử nước trong không khí sẽ lại kết hợp với loại vật liệu này, tạo thành lại lớp đơn phân tử.

3, Chống thấm nước thoáng khí tuyệt đối, không bay hơi. Mặc dù trong cuộc sống hàng ngày, đây không phải là nhu cầu cấp thiết nhưng hiệu quả tốt thì dù sao cũng không phải là chuyện xấu.

4, Không gây hại cho da. Đặc tính này đúng là trời ban, cũng là điều mà đông đảo phụ nữ quan tâm nhất.

Vì vậy.

Một thứ không đáng giá gì trong lĩnh vực khoa học công nghiệp như vậy... lại là thứ giết chóc trong lĩnh vực sản phẩm chăm sóc da dưỡng ẩm.

Còn không bán chạy như tôm tươi sao?

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền chậm rãi nói:

"Nếu chúng ta có thể giành được quyền sử dụng loại vật liệu hóa học này, dùng làm sản phẩm đầu tiên của thương hiệu mới Rhine của chúng ta thì chắc chắn có thể làm đảo lộn toàn bộ thị trường sản phẩm chăm sóc da. Ít nhất là trong lĩnh vực dưỡng ẩm, chắc chắn sẽ độc chiếm."

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Hiện nay, các công ty mỹ phẩm lớn trên thế giới đều đưa ra mức giá rất cao cho giáo sư Hứa, không ít công ty còn đưa ra phí sử dụng bản quyền là hàng triệu đô la Mỹ."

Hít...

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Hàng triệu đô la Mỹ chỉ là phí sử dụng bản quyền, đúng là quá khoa trương rồi.

Nhưng Lâm Huyền là người làm việc trong ngành mỹ phẩm nên hắn rất rõ ràng, sản phẩm của giáo sư Hứa chắc chắn đáng giá.

Nếu có thể giành được quyền độc quyền. Về cơ bản là tuyên án tử hình cho tất cả các sản phẩm dưỡng ẩm của các thương hiệu khác.

Đủ để độc quyền toàn bộ thị trường dưỡng ẩm.

"Thực ra, điều kiện mà công ty MX chúng ta đưa ra còn cao hơn."

Triệu Anh Quân cười khổ:

"Nhưng giáo sư Hứa hoàn toàn không để ý đến chúng ta... nhưng tin tốt là, ông ấy cũng không để ý đến bất kỳ công ty nào khác, vì vậy chúng ta vẫn còn cơ hội."

"Đi thôi Lâm Huyền, chúng ta đến chào giáo sư Hứa."...

Lâm Huyền cũng cầm ly rượu, theo sau Triệu Anh Quân, đến góc đại sảnh.

Giáo sư Hứa Vân thấy Triệu Anh Quân đi tới thì quay đầu định đi——

"Giáo sư Hứa, lâu rồi không gặp!"

Triệu Anh Quân mỉm cười tiến lên chào hỏi.

Hứa Vân quay đầu lại, cười gượng gạo.

"Chúc mừng ông giáo sư Hứa."

Triệu Anh Quân giơ ly rượu lên muốn chạm cốc với Hứa Vân:

Chương 21: Khoa học (2)

Chương 21: Khoa học (2)

"Thành quả nghiên cứu của ông thực sự là phát minh mang tính thời đại! Tôi tin rằng chỉ cần áp dụng nó vào đúng lĩnh vực, chắc chắn có thể phát huy được giá trị vốn có của nó!"

Tuy nhiên...

Hứa Vân không chạm cốc với Triệu Anh Quân.

Ông ấy cúi đầu, cười tự giễu:

"Cô nói đến cái sản phẩm thất bại nực cười đó sao? Tôi đã bị chế giễu đủ rồi."

"Không phải vậy giáo sư Hứa! Tôi không cho rằng đó là sản phẩm thất bại, ông nên trân trọng nghiên cứu của mình-"

"Triệu tiểu thư."

Hứa Vân giơ tay ngắt lời Triệu Anh Quân. Sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Triệu tiểu thư, hôm nay có thể gặp cô ở đây, tôi rất vui."

"Nếu cô đến đây để quyên góp tiền cho sự nghiệp khoa học thì tôi có thể uống bao nhiêu ly với cô cũng được."

"Nhưng nếu cô đến vì sản phẩm thất bại nực cười của tôi... thì rất xin lỗi, tôi không thể tiếp."

"Tôi đã nói với cô rồi, với tư cách là một nhà khoa học lòng tự

trọng của tôi không cho phép tôi làm điều này."...

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Có thể thấy, giáo sư Hứa Vân không chào đón Triệu Anh Quân, thậm chí còn rất bài xích việc tiếp xúc với những công ty mỹ phẩm này.

"Ông nói đùa rồi giáo sư Hứa, chuyện nào ra chuyện đó chứ."

Triệu Anh Quân vẫn giữ nụ cười ấy:

"Hôm nay tôi đến đây chỉ để ủng hộ sự nghiệp khoa học, ủng hộ nghiên cứu khoa học, hoàn toàn không có ý gì khác."

"Vậy thì tốt, vậy tôi xin thay mặt những người làm công tác nghiên cứu khoa học ở thành phố Đông Hải, cảm ơn Triệu tiểu thư!"

Giáo sư Hứa Vân đưa ly rượu ra chạm cốc, Triệu Anh Quân cố tình hạ thấp một chút.

Cạch!

Sau khi chạm cốc thì hai người cùng uống cạn.

Giáo sư Hứa Vân dùng tay áo lau miệng rồi nhìn Triệu Anh Quân:

"Triệu tiểu thư, tôi hy vọng sau này có thể gặp cô nhiều hơn ở những dịp như thế này, chứ không phải trong phòng thí nghiệm của tôi."

Nói xong, Hứa Vân quay người rời đi.

Triệu Anh Quân lấy khăn tay trắng ra, nhéo một góc chấm chấm vết rượu đỏ trên môi:

"Thấy chưa Lâm Huyền, ông ấy luôn đối xử với chúng ta như vậy, hôm nay còn đỡ lắm rồi đấy."

Lâm Huyền gật đầu.

Trước đây hắn rất ít tiếp xúc với Triệu Anh Quân, thậm chí còn chưa nói một lời nào.

Hắn vốn tưởng rằng người phụ nữ này ở đâu cũng cao cao tại thượng, mãi mãi nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng bây giờ xem ra... với tư cách là chủ tịch của một công ty, cô ấy cũng có những khó khăn của mình, cô ấy cũng phải cười tươi với giáo sư Hứa Vân, cũng phải cúi đầu cầu xin người ta chạm cốc.

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác.

Công ty phải phát triển.

Những người bên dưới phải ăn cơm nữa.

Chị ấy còn trẻ, mới 23 tuổi đã lăn lộn trong thương trường, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Chỉ là những đồng nghiệp trong công ty chỉ có thể nhìn thấy hào quang của cô ấy chứ không nhìn thấy sự vất vả của cô ấy mà thôi...

Cho đến tận bây giờ, Lâm Huyền vẫn không biết tại sao Triệu Anh Quân lại phải cố gắng đến vậy.

Công ty rất ít khi nhắc đến chuyện của cô ấy, chỉ biết rằng cô ấy có xuất thân rất tốt.

"Có lẽ là gáo sư Hứa Vân rất thiếu kinh phí nghiên cứu, thiết bị thí nghiệm... tại sao ông ấy lại không muốn đổi sản phẩm thất bại đó thành tiền nhỉ?"

Lâm Huyền rất thắc mắc:

"Rõ ràng là nếu có sự hỗ trợ về tài chính, ông ấy có thể thành lập phòng thí nghiệm của riêng mình, tiến hành nghiên cứu trong điều kiện tốt hơn, biết đâu lại có thể nghiên cứu ra được thứ gì đó."

Triệu Anh Quân buông khăn tay, cười bất lực:

"Có lẽ đó là lòng tự trọng và sự cố chấp của các nhà khoa học. Ông ấy đã thất bại quá lâu, bị chế giễu quá lâu nên càng không thể chấp nhận việc bán sản phẩm thất bại của mình ra ngoài, bán cho khắp thế giới."

"Giới khoa học là một giới rất kỳ lạ, trên thế giới có mấy nhà khoa học ham tiền ham quyền ham giàu? Bọn họ là những người coi thường danh lợi nhất trên thế giới này, là những người thuần khiết nhất, tiền bạc trong mắt họ còn lâu mới quan trọng bằng thành quả và đột phá."

"Chất hóa học tình cờ ra đời đó, trong mắt chúng ta là một kho báu. Nhưng trong mắt giáo sư Hứa Vân... có lẽ lại là một vết sẹo nhục nhã, mỗi lần bị người ta nhắc đến đều đau thấu tim."

Triệu Anh Quân buông ly rượu xuống khoanh tay, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu cũng tốt nghiệp Đại học Đông Hải, có thể giúp tôi nghĩ cách không?"

"Tôi á?"

Lâm Huyền ngẩn người.

Trong nháy mắt, hắn lại nhớ đến cảnh Bôn Ba Nhi Bá bị Cửu Đầu Trùng ra lệnh: "Ngươi đi trừ khử sư đồ Đường Tăng cho ta!" trong 'Tây Du Ký' bản năm 1986.

Mình có tài cán gì chứ!

Nhóm quý tộc thượng lưu các người, là cá mập thương trường còn bị giáo sư Hứa Vân cho ăn bơ kìa.

Mình chỉ là một trưởng nhóm nhỏ xíu, trong mắt người ta chỉ là học sinh tiểu học, làm sao có thể đàm phán được món hời lớn này cho cô chứ?

"Tôi sẽ hỏi thăm thử xem."

Lâm Huyền chỉ có thể trả lời như vậy.

Chương 22: Sở Sơn Hà (1)

Chương 22: Sở Sơn Hà (1)

Hắn mới hiểu ra mục đích Triệu Anh Quân đưa mình đến bữa tiệc tối này... có lẽ là vì cô ấy nghĩ rằng hắn và giáo sư Hứa Vân đều là cựu sinh viên của trường, biết đâu sau này có thể bắt được mối quan hệ.

Nhưng cô ấy thực sự đã đánh giá hắn quá cao rồi.

Có lẽ là vì thành tích xuất sắc của dự án mèo Rhine đã khiến Triệu Anh Quân hiểu lầm sâu sắc về trình độ thực sự của mình.

Nhưng con mèo đó là hắn chép từ trong mơ ra mà!

Chẳng lẽ từ trong mơ... còn có thể chép được thành quả nghiên cứu của giáo sư Hứa Vân ra sao?

Không bao lâu sau, bữa tiệc tối chính thức bắt đầu.

Tiếng đàn vĩ cầm ngừng lại, mọi người đều ngừng trò chuyện, hướng mắt về phía cầu thang dài ở giữa đại sảnh.

Chỉ thấy Sở Sơn Hà mỉm cười bước xuống từ cầu thang dài, giơ cao ly rượu nhìn quanh một vòng:

"Hoan nghênh mọi người! Hôm nay các vị khoa học gia lỗi lạc, các tài năng thương giới đều đến đông đủ, thật khiến cho Sở mỗ đây được nở mày nở mặt! Ha ha ha..."

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên trong đại sảnh.

Trước đó Lâm Huyền chỉ nhìn thấy bóng lưng của Sở Sơn Hà vô cùng to lớn, bây giờ mới có cơ hội nhìn thấy diện mạo của ông ta.

Ánh mắt ông ta sắc như dao, trên khuôn mặt vuông vắn khắc những đường nét sắc sảo, ngay ngắn. Dung mạo này nếu đặt vào thời trẻ của ông ta... hẳn phải được coi là một soái ca đúng chuẩn.

Mặc dù Sở Sơn Hà đã ngoài năm mươi tuổi nhưng vẫn có thể thấy được ông ta tinh thần cường tráng, khí huyết dồi dào. Tuy người trước mắt này nở nụ cười, dáng vẻ hòa nhã dễ gần nhưng khí thế nghiêm nghị ẩn chứa trong vóc dáng thẳng tắp của ông ta khiến người ta không tự chủ được mà nín thở.

Đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, Sở Sơn Hà cũng chậm rãi bước xuống cầu thang, đi đến giữa đại sảnh.

Ông ta giọng nói sang sảng, khí phách hùng hậu:

"Bấy lâu nay, tôi vẫn luôn tin rằng khoa học kỹ thuật chính là lực lượng sản xuất đứng đầu! Chúng ta có thể có được cuộc sống như ngày hôm nay, Tổ quốc có thể có được sự phồn vinh cường thịnh như hiện tại, tất cả đều không thể tách rời sự phát triển của khoa học kỹ thuật! Không thể tách rời sự phấn đấu gian khổ, sự cống hiến miệt mài của những người làm công tác nghiên cứu khoa học!"

"Tôi tin rằng, sự phát triển của bất kỳ ngành nghề nào cũng đều không thể tách rời sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật. Những nhà khoa học âm thầm nghiên cứu ngày đêm, mới chính là những anh hùng mà chúng ta nên kính trọng và ngưỡng mộ nhất!"

"Một người tài sơ học thiển như tôi... chỉ là ăn may nhờ thời thế, may mắn có thể lập nghiệp ở mảnh đất Đông Hải này. Nếu thật sự so sánh về sự cống hiến cho xã hội, cho đất nước thì căn bản không thể sánh bằng một phần vạn những người làm công tác

nghiên cứu khoa học!"

"Đây cũng chính là mục đích tôi tổ chức buổi tiệc gây quỹ khoa học hôm nay! Hy vọng các bạn trẻ tài tuấn trong giới thương mại cũng có thể quan tâm nhiều hơn đến sự phát triển của lĩnh vực nghiên cứu khoa học! Góp một phần sức lực của mình cho sự đằng phi của sự nghiệp khoa học kỹ thuật của Tổ quốc!"

"Những lời khác tôi cũng không nói nhiều nữa-"

Sở Sơn Hà đặt ly rượu xuống rồi giơ cao ngón trỏ tay phải:

"Tập đoàn Sơn Hà! Quyên góp một trăm triệu cho Quỹ phát triển khoa học thành phố Đông Hải!"

Cả hội trường ồ lên.

Mở màn là một trăm triệu.

Chủ tịch Sở Sơn Hà đúng là quá hào phóng.

Sau khi cả hội trường kinh ngạc, lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt chưa từng có, xung quanh đều là lời khen ngợi.

Tuy nhiên, vẫn chưa hết.

Đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, Sở Sơn Hà lại cầm lấy micro, mỉm cười nói:

"Vừa rồi là đại diện cho tập đoàn bày tỏ thái độ, không đủ để thể hiện sự kính trọng của cá nhân tôi đối với những người nghiên cứu khoa học."

"Bây giờ, tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân! Quyên góp thêm một trăm triệu nữa!"

Ầm!

Ầm!

Lần này... Cả hội trường lập tức chấn động!

Hai trăm triệu!

Sở Sơn Hà mở màn là hai trăm triệu!

Đẩy thẳng bầy không khí của toàn hội trường lên cao trào!

Những doanh nhân trẻ tuổi bên dưới... không ai không kích động vỗ tay, mắt đầy vẻ sùng bái.

Có thể thấy được, địa vị và uy tín của Sở Sơn Hà ở Đông Hải đều là hạng nhất, hơn nữa là sự kính trọng phát ra từ tận đáy lòng, sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng.

Chương 23: Sở Sơn Hà (2)

Chương 23: Sở Sơn Hà (2)...

Bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp!

Vỗ tay không ngớt.

Lâm Huyền lúc này mới chú ý đến, giáo sư Hứa Vân cao ngạo không gì sánh được, không màng đến thế sự... lúc này cũng đang kích động vỗ tay, trong mắt chỉ toàn là sự kính trọng.

Điều này khiến Lâm Huyền khá bất ngờ.

"Hình như giáo sư Hứa Vân kia rất sùng bái Sở Sơn Hà."

Lâm Huyền nhỏ giọng nói.

Triệu Anh Quân cười lắc đầu:

"Người đàn ông nào mà không muốn trở thành Sở Sơn Hà chứ?"

"Nhưng giáo sư Hứa lại nể mặt Sở Sơn Hà như vậy là có nguyên nhân khác. Những lời Sở Sơn Hà vừa nói không phải là nói suông, những năm gần đây, ông ta vẫn luôn rất ủng hộ sự nghiệp nghiên cứu khoa học của Long quốc."

"Đầu tư vào viện nghiên cứu, lập học bổng, tài trợ cho sinh viên nghèo, đầu tư vào các dự án nghiên cứu khoa học ít người quan tâm, hỗ trợ các nhà khoa học người Hoa trở về nước... ông ta thực sự đã làm rất nhiều việc thiết thực cho sự nghiệp khoa học

của Long quốc. Vì vậy, ông ta có uy tín rất cao trong giới nghiên cứu khoa học, danh tiếng rất tốt, nhiều viện sĩ đã công khai khen ngợi ông ta."

"Bấy lâu nay, nghiên cứu của giáo sư Hứa vẫn không có tiến triển... cậu nghĩ xem là ai vẫn luôn tài trợ cho ông ấy?"

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền lúc này mới hiểu ra.

Vừa nãy hắn còn thấy giáo sư Hứa Vân không hợp với loại tiệc tối này, hóa ra là nể mặt Sở Sơn Hà.

Nhưng nghe Triệu Anh Quân nói, những việc Sở Sơn Hà làm cũng được coi là hiệp nghĩa.

Cái cách cục này của người ta, xứng đáng có địa vị cao, xứng đáng kiếm tiền. ...

Sau đó.

Là đến phần các doanh nhân quyên góp.

Ít nhất cũng mấy trăm vạn.

Triệu Anh Quân quyên góp một 10 triệu.

Có thể thấy được, những người có thể được mời vào hôm nay đều không phải là doanh nhân bình thường.

Vòng tròn của Sở Sơn Hà, người bình thường không thể chen chân vào được, giàu có hay quyền quý chỉ là tấm vé cơ bản mà thôi. Ít nhất cho đến thời điểm hiện tại, Triệu Anh Quân vẫn chưa thể nói một câu nào với Sở Sơn Hà.

Sau phần quyên góp là đến phần khiêu vũ truyền thống.

Các loại điểm tâm và đồ ăn cao cấp được đặt trên những chiếc bàn ở bên ngoài đại sảnh, ở giữa được để trống làm sàn nhảy. Đoàn nhạc giao hưởng ở tầng hai chính thức bắt đầu, tiếng đàn dây cổ điển và tao nhã vang vọng khắp đại sảnh.

Không biết từ lúc nào Sở Sơn Hà đã rời đi, giáo sư Hứa Vân cũng đã đi từ khi bắt đầu khiêu vũ.

Hiện tại, hầu hết các vị khách đều đang khiêu vũ ở sàn nhảy ở giữa, nhảy một điệu tango cùng bạn nhảy của mình.

Một số ít người ngồi ở những chiếc bàn xung quanh thưởng thức đồ ăn, trò chuyện vui vẻ.

Triệu Anh Quân ngồi bên bàn ăn, tao nhã ăn điểm tâm, nhâm nhi rượu vang. Lâm Huyền đứng sau cô ấy.

Hắn phát hiện ra rằng... có rất nhiều người muốn mời Triệu Anh Quân khiêu vũ, cả trẻ tuổi lẫn lớn tuổi đều có không ít.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy sự tồn tại của Lâm Huyền, thì tất cả đều tỏ ra vẻ bừng tỉnh, sau đó mỉm cười, quay đầu bỏ đi.

"... Hay là tôi đứng xa một chút nhé?"

Lâm Huyền cúi người nói.

Triệu Anh Quân dùng khăn ăn chấm nhẹ khóe miệng, nhắm mắt lại:

"Cậu đứng xa một chút, vậy thì ý nghĩa việc tôi đưa cậu đến đây là gì?"

"Ngồi xuống ăn chút gì đi."...

Thời gian sau đó rất nhàm chán.

Triệu Anh Quân ngồi đó, nhắm mắt lại trầm ngâm suy nghĩ.

Lâm Huyền đoán rằng, nhất định cô ấy đang nghĩ cách thuyết phục giáo sư Hứa Vân.

Hôm nay cô ấy lấy ra một 10 triệu để quyên góp, ước chừng là để lấy lòng giáo sư Hứa.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy tiền của cô ấy chắc chắn sẽ đổ sông đổ bể...

Giáo sư Hứa Vân rất cố chấp, rất bướng bỉnh, thật sự không phải người bình thường có thể thuyết phục được.

Có lẽ nếu Sở Sơn Hà ra mặt thì được, dù sao ông ta cũng là ân nhân tài trợ cho Hứa Vân.

Nhưng Sở Sơn Hà là nhân vật như thế nào chứ, chắc chắn ông ta sẽ không ra mặt để nói giúp Triệu Anh Quân, rõ ràng hai người không cùng một đẳng cấp.

"Không có hy vọng."

Lâm Huyền không còn nghĩ đến chuyện này nữa, lực bất tòng tâm.

Trước mặt những người quyền cao chức trọng này, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé như hạt vừng, không thể gây ra bất kỳ sóng gió nào, thậm chí không thể thu hút được bất kỳ sự chú ý nào.

Trong mơ, hắn cũng là đại ma vương ngang ngược coi trời bằng vung của thành phố đó.

Nhưng ở Đông Hải, hắn chỉ là một hạt vừng, một hạt vừng nhỏ bé không đáng kể mà thôi...

Chương 24: Phá vỡ thế bế tắc

Chương 24: Phá vỡ thế bế tắc

Bữa tiệc tối kết thúc vào khoảng 9 giờ.

Lâm Huyền trở về nhà, cởi bộ vest ra rồi rửa mặt rồi đi ngủ.

Hắn ngồi trước bàn làm việc trong phòng ngủ, im lặng không nói gì...

Những gì hắn thấy và nghe hôm nay thực sự đã kích thích hắn rất nhiều.

Rõ ràng mọi người đều sống ở cùng một Đông Hải, dưới chân là cùng một mảnh đất nhưng lại có cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ ra tay là vài trăm triệu, tùy ý hơn cả việc tiêu tiền xu.

Bọn họ sống một cuộc sống như trong truyện cổ tích, như thể ai cũng là hoàng tử và công chúa vậy.

Rõ ràng đây là thế giới thực nhưng lại còn mơ hồ hơn cả giấc mơ.

Lâm Huyền bừng tỉnh...

Thực ra, người không phù hợp với cung điện vàng son đó không phải là giáo sư Hứa Vân, mà là hắn!

Tài năng và thành tựu của giáo sư Hứa Vân xứng đáng ở đó.

Còn hắn... thứ duy nhất xứng đáng ở đó chỉ là bộ vest đắt tiền.

Vẫn là do Triệu Anh Quân mua cho.

"Mình thật vô dụng..."

Hắn nhớ lại câu nói của Triệu Anh Quân:

"Người đàn ông nào không muốn trở thành Sở Sơn Hà chứ?"

Đúng vậy...

Người đàn ông nào không muốn trở thành Sở Sơn Hà chứ?

Ông ta tiêu tiền như nước nhưng lại được mọi người kính trọng.

Ông ta có chí lớn, danh tiếng vang dội khắp bốn bể.

Mỗi người đàn ông đều hy vọng sau khi có tiền, bọn họ sẽ làm những việc lớn vì đất nước vì nhân dân, được mọi người tôn sùng như một anh hùng cứu thế.

Nhưng tất cả đều thất bại ngay từ bước đầu tiên.

Có tiền. ...

Lâm Huyền chống trán, ánh mắt lướt qua hai tờ giấy trắng trên mặt bàn.

Đó là những gì hắn viết ra khi phân tích sự kiện Đại Kiểm Miêu và CC trong giấc mơ cách đây vài ngày.

Một tờ là [Diễn biến câu chuyện], viết về ân oán tình thù trước sau của hai người.

Một tờ là [Bí ẩn chưa có lời giải đáp], viết về ba điều nghi ngờ trong lòng Lâm Huyền.

Hắn cầm tờ giấy ghi [Bí ẩn chưa giải đáp].

Nhìn vào các câu hỏi trên đó:

Trong két sắt cất giấu những gì?

Mật khẩu của két sắt là bao nhiêu?

Tại sao CC lại cứu mình? Thái độ của cô ta đối với mình rất kỳ lạ.

Câu hỏi đầu tiên.

Không có manh mối.

Mặc dù đây là giấc mơ của chính Lâm Huyền nhưng hắn không biết mình có thứ gì cần phải bảo mật đến vậy, còn phải giấu trong két sắt của ngân hàng nghiêm ngặt như vậy.

Nhưng từ phản ứng của CC có thể thấy, thứ bên trong đó rất quan trọng đối với cô ta, vì vậy cô ta mới liều lĩnh đi cướp ngân hàng.

"Rốt cuộc là cái gì?"

Vì đây là giấc mơ của chính mình nên thứ trong két sắt chắc chắn là thứ mà mình biết?

Lâm Huyền nghĩ mãi không ra.

Câu hỏi thứ hai.

Cũng không có manh mối.

Mật khẩu thì đúng là đúng, sai là sai, không có trạng thái trung gian.

Lâm Huyền đã thử tất cả các mật khẩu tám chữ số mà hắn có thể nghĩ ra nhưng kết quả vẫn không đúng.

Điều này khiến hắn rất ngạc nhiên...

Bây giờ hắn còn tò mò hơn cả CC, rốt cuộc mật khẩu của két sắt này là gì?

Rõ ràng đây là két sắt của mình nhưng mình lại không mở được, đúng là quá khó tin.

Tuy nhiên.

Trong ba câu hỏi này.

Điều mà Lâm Huyền quan tâm nhất chính là câu hỏi thứ ba.

Hắn cúi đầu, nhìn vào tờ giấy:

Tại sao CC lại cứu mình? Thái độ của cô ta đối với mình rất kỳ lạ.

Đây cũng là câu hỏi duy nhất có manh mối và có thể tìm ra câu trả lời.

Bởi vì bản thân CC chắc chắn biết, chỉ là cô ta không muốn nói cho anh biết.

"CC."

Cứ nghĩ đến người phụ nữ đeo mặt nạ Ultraman, Lâm Huyền lại nảy sinh một cảm giác kháng cự mãnh liệt.

Trong giấc mơ trước đó, để giải mã mật khẩu, hắn đã nói ra những điều khó nói nhất trong cuộc đời mình trước mặt CC... Chỉ cần nghĩ đến thôi, toàn thân hắn đã nổi hết da gà, không muốn nhắc đến.

Thực ra bây giờ nhớ lại kỹ những lời CC nói.

Lâm Huyền cảm thấy giọng nói của cô ta có một sự quen thuộc

khó hiểu.

Nên đã nghe ở đâu đó.

Nhưng lại không thể nhớ ra.

"Ảo giác sao?"

"Thực ra trong cuộc sống có rất nhiều người có giọng nói giống nhau, trên Douyin có rất nhiều giọng nói của các cô gái giống hệt Lười Biếng..."

Lâm Huyền lắc đầu, không muốn nghĩ đến những điều lộn xộn này nữa, tiếp tục suy nghĩ về câu hỏi vừa nãy——

"Vậy tại sao CC lại cứu mình?"

Lâm Huyền chống trán, không hiểu nổi.

Rõ ràng đối với cô, hắn và Đại Kiểm Miêu đều là những kẻ xấu như nhau, không có lý do gì chỉ giết Đại Kiểm Miêu mà không giết hắn. Hơn nữa hắn còn là thủ phạm đánh bom ngân hàng, không thể coi là vô tội.

Lâm Huyền cầm bút đỏ.

Khoanh tròn hai vòng vào câu hỏi thứ ba.

Hắn uốn biết câu trả lời này...

Chỉ có thể hỏi bản thân CC.

"Nhưng bây giờ vấn đề đã đến."

Lâm Huyền cau mày.

Bản thân CC biết câu trả lời.

Nhưng cô không muốn nói cho Lâm Huyền biết, trừ khi Lâm

Huyền giúp cô mở két sắt.

Nhưng Lâm Huyền lại không biết mật khẩu.

Chương 25: Mưu sát (1)

Chương 25: Mưu sát (1)

Đây là một vòng luẩn quẩn không có lời giải.

Trừ khi...

"Phá vỡ!"

Ánh mắt Lâm Huyền kiên định.

Hắn hiểu rõ dùng biện pháp bình thường chắc chắn không thể hỏi được câu trả lời từ CC.

Vậy thì chỉ có thể dùng "biện pháp bất thường" rồi!

Nhìn CC là biết cô ta là một người phụ nữ rất thông minh, không dễ lừa như Đại Kiểm Miêu; hơn nữa cô ta còn rất giỏi võ, lại có súng, giao chiến trực diện Lâm Huyền e rằng không chế ngự được cô ta.

Nhắm mắt suy nghĩ...

"Có rồi!"

Rất nhanh, Lâm Huyền đã nghĩ ra phương án phá cục.

Hắn đã lên kế hoạch như thế này:

Sau khi tiếp xúc với Đại Kiểm Miêu, trước tiên hãy lấy được lòng tin của hắn ta, sau đó nói cho hắn ta biết chuyện bị lừa.

Kết đồng minh với Đại Kiểm Miêu, bố trí trước ở kho ngân hàng, phục kích CC.

Đợi CC xuất hiện, dùng mưu kế chế ngự cô ta, hỏi ra câu trả lời!

"Chỉ mình mình thì chắc chắn không được nhưng nếu lợi dụng Đại Kiểm Miêu, 2 đấu 1 thì không có vấn đề gì."

Đầu ngón tay Lâm Huyền xoay bút rất nhanh.

Kế hoạch phá vỡ này hẳn là không có vấn đề gì!

Thực ra Lâm Huyền không muốn làm gì CC, hắn chỉ muốn biết một câu trả lời. Sau khi có được câu trả lời, hắn cũng sẽ không làm khó cô, mỗi người đi một ngã.

Nhìn đồng hồ đầu giường.

21:45

Mỗi lần gặp Đại Kiểm Miêu trước đây đều vào khoảng mười giờ, nếu ngủ nhanh một chút thì vẫn kịp!

Lâm Huyền nhanh chóng tắt đèn lên giường, nhắm mắt lại. ... ...

Phù!

Cơn gió mùa hè oi bức vô cùng quen thuộc thổi khiến mặt Lâm Huyền hơi khô.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng đã xem hàng nghìn lần.

Trên bảng thông báo điện tử, thời gian hiển thị 21:54.

"Phải nhanh chóng lấy được mặt nạ Ultraman mới được."

Nhìn về phía trước bên phải, vẫn là hai cậu bé đang đánh nhau, miệng hét to "Đá bay Ultraman","Cú chỏ Ultraman."

Hai đứa trẻ này thực ra là bạn cũ của Lâm Huyền, hồi nhỏ Lâm Huyền nằm mơ thường chơi đùa với hai đứa trẻ này, tiến hành cuộc đấu tranh của ánh sáng.

Lúc đó Lâm Huyền thấp hơn hai đứa trẻ này một cái đầu, thường bị chúng bắt nạt. Trong mắt Lâm Huyền, hai đứa trẻ này chính là hai ngọn núi thịt bất khả chiến bại.

Sau đó Lâm Huyền dần dần cao lớn, hai đứa trẻ này vẫn giữ nguyên dáng vẻ như vậy, Lâm Huyền bắt đầu làm anh cả.

Sau đó nữa...

Lâm Huyền đã không còn chơi trò chơi trẻ con như đấu tranh Ultraman nữa. Chỉ còn lại hai đứa trẻ này, ở đây ngày này qua ngày khác, không biết mệt mỏi, đánh nhau hàng nghìn ngày đêm, đại lộ cũng bị xóa sạch.

Lâm Huyền đã lớn nhưng hai đứa trẻ này mãi mãi không lớn, thời gian mãi mãi dừng lại ở ngày này.

"Đá bay Ultraman!","Cú chỏ Ultraman!"

Hai đứa trẻ vứt mặt nạ xuống, đánh nhau càng lúc càng xa,

Lâm Huyền tiến lên, nhặt mặt nạ Ultraman trên mặt đất.

"Đạo cụ quan trọng, lấy được rồi-"

Lâm Huyền kéo căng dây thun ra rồi đeo mặt nạ vào.

Bây giờ, hắn chính là chuyên gia mật mã. Nhất định trước khi chuyện gia mật mã CC thật xuất hiện... Hắn phải cướp được Đại Kiểm Miêu!

Hắn nhìn về hướng đỗ xe của Đại Kiểm Miêu.

Quả nhiên có một bóng người béo mập đang nhìn trái ngó

phải, trên mặt đeo mặt nạ mèo Rhine quen thuộc.

Hắn tiến lên: "Đại Kiểm Miêu!"

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu kinh ngạc quay đầu lại! Nhìn thấy mặt nạ Ultraman trên mặt Lâm Huyền thì nghi hoặc hỏi:

"Sao cậu biết tên tôi? Tôi chưa nói cho..."

"Nghe đây Đại Kiểm Miêu."

Lâm Huyền nhanh chóng tiến đến gần hắn ta:

"Tôi không chỉ biết tên anh, tôi còn biết lát nữa anh định giết hết mọi người, một mình độc chiếm tiền!"

"Tôi không có!"

"Nhưng thực tế là chuyên gia mật mã kia đã lừa anh! Trong kho ngân hàng căn bản không có một xu nào, anh chỉ bị lợi dụng thôi."

"Cậu cậu cậu cậu cậu rốt cuộc là ai!"

Nhìn Ultraman từng bước tiến đến! Đại Kiểm Miêu lập tức hoảng hốt! Tay phải sờ vào báng súng ở thắt lưng——

Chát!

Một bàn tay ấn vào báng súng ở thắt lưng hắn ta!

Ultraman áp sát mèo Rhine, Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào ánh mắt hoảng loạn của Đại Kiểm Miêu:

"Nếu anh muốn báo thù cho con gái thì vậy thì nghe theo tôi, tôi biết ở đâu trong thành phố này có tiền!"

"Chuyện con gái tôi cậu cũng biết à!?"

Đại Kiểm Miêu hoàn toàn ngây ngốc! Nói chuyện cũng run rẩy!

Vút.

Lâm Huyền rút khẩu súng lục ở thắt lưng Đại Kiểm Miêu ra rồi nhét vào túi mình:

"Lên xe!"...

Xe tải chạy trên đường, Đại Kiểm Miêu vừa nhìn kính chiếu hậu, vừa liếc nhìn Ultraman bên cạnh.

"Lão... Lão đệ."

Đại Kiểm Miêu nuốt nước bọt:

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cậu nói rõ cho tôi biết đi! Rốt cuộc cậu có phải chuyên gia mật mã không?"

Lâm Huyền mở mắt, ngồi thẳng người dậy.

"Tôi không phải."

"Vậy cậu mẹ nó——" Đại Kiểm Miêu tức giận!

"Nhưng tôi có thể giúp anh kiếm được tiền để báo thù cho con gái."

"——Đại ca cậu nói đấy nhé." Đại Kiểm Miêu chuyên tâm lái xe.

"Chuyên gia mật mã liên lạc với anh, có phải nói với anh rằng trong kho ngân hàng có rất nhiều tiền không?"

"Đúng, còn nói có cả vàng thỏi nữa!"

"Cô ta lừa anh đấy, bên trong không có một xu nào. Trong kho

toàn là két sắt, cô ta chỉ lợi dụng anh phá vỡ hệ thống an ninh của ngân hàng, đợi anh vô dụng rồi, tám phần sẽ bắn vỡ đầu anh."

"Cậu chỉ nói thế này thì tôi không thể tin cậu được?" Đại Kiểm Miêu nhún vai.

Chương 26: Mưu sát (2)

Chương 26: Mưu sát (2)

"Tôi đến cứu anh Đại Kiểm Miêu, lát nữa vào kho anh sẽ tự hiểu thôi, có tiền hay không anh tự xem."

"Vậy tại sao cậu lại cứu tôi?"

Đại Kiểm Miêu quay đầu nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền thở dài, hắn xoa xoa mũi qua lớp mặt nạ:

"Cũng không tính là cứu anh, tôi cũng có mục đích của mình, tôi hy vọng lúc đó anh nghe theo sự chỉ huy của tôi, cùng tôi đối phó với CC. À... CC chính là tên của chuyên gia mật mã thực sự."

"Nhưng tôi có hai vấn đề!" Đại Kiểm Miêu giơ tay.

"Nói."

"Nếu không có chuyên gia mật mã thật thì làm sao chúng ta vào được kho ngân hàng?"

"Yên tâm." Lâm Huyền mỉm cười:

"Tôi còn chuyên gia hơn cả chuyên gia, chỉ cần 10 giây."

"Ngầu vậy sao!" Đại Kiểm Miêu lại run giọng:

"Còn nữa, tôi không quan tâm cậu biết chuyện con gái tôi bằng cách nào... nhưng cậu nói cậu có thể giúp tôi kiếm được tiền để báo thù cho con gái, chuyện này là thật sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Ừ, thực ra trong thành phố này có rất nhiều nơi có thể kiếm được tiền, rất nhiều tiền, đồ trang sức, thỏi vàng, an toàn và hiệu quả hơn nhiều so với việc cướp ngân hàng."

"Tôi đã lang thang ở thành phố này rất lâu rồi, tôi rất rõ cách kiếm được những thứ này, không có rủi ro gì cả. Nhưng mà..."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ:

"Nhưng hôm nay chắc chắn là không kịp rồi, chỉ có thể ngày mai đưa anh đi thôi."

"Này! Chênh lệch một ngày thì sao chứ!"

Đại Kiểm Miêu cười ha ha đánh tay lái:

"Ngày mai thì ngày mai! Hôm nay tôi nghe theo cậu, cậu là đại ca của tôi! Cậu bảo tôi làm gì tôi làm nấy!"...

Một lát sau đã đến đích rồi.

Xe tải dừng ở ven đường, đối diện là ngân hàng, một đàn em mặc đồ đen đang loay hoay ở cửa.

Đại Kiểm Miêu chỉ tay ra ngoài cửa sổ:

"Đàn em tôi đã phá được khóa cửa ngân hàng rồi, chúng ta đi thôi!"

"Đợi đã."

Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu lại, không cho anh ta xuống xe:

"Thực ra có một chuyện, tôi vẫn rất tò mò."

"Chuyện gì?"

"Chuyện con gái anh."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Đại Kiểm Miêu, đối phương đồng tử rung động một cái rồi quay đầu đi.

"Tôi chỉ biết con gái anh mất năm sáu tuổi, bị người ta giết chết..." Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Anh có thể nói cho tôi biết, là ai đã giết cô bé không? Tôi không hiểu lắm, tại sao lại có người chuyên đi giết một bé gái sáu tuổi?"

Đại Kiểm Miêu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Hắn ta rút một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá ra, ngậm vào miệng rồi dùng bật lửa châm thuốc.

Lợi thế của mặt to là có thể đeo mặt nạ hút thuốc.

"Tôi biết chuyện này rất đau khổ với anh Kiểm ca, chắc chắn là một ký ức rất đau khổ nhưng anh thực sự có thể nói cho tôi biết."

Lâm Huyền tiếp tục khuyên nhủ:

"Anh cũng thấy rồi đấy, đủ loại chuyện trong thành phố này, thực ra tôi biết rất nhiều."

"Tôi biết chuyên gia mật mã kia đã lừa anh, biết trong kho ngân hàng không có tiền, cũng biết chuyện con gái anh, biết đâu tôi thực sự có thể giúp anh! Ý tôi là... không chỉ về mặt tiền bạc."

Trong xe tải khói thuốc lượn lờ như chốn bồng lai tiên cảnh.

"Thực ra nói cho cậu biết cũng không sao."

Đại Kiểm Miêu thở ra một ngụm khói trắng, gạt tàn thuốc.

Hắn ta chỉ vào đồng hồ trên bảng điều khiển ô tô:

"Nhưng hình như chúng ta không còn thời gian rồi."

"Không sao, anh cứ nói đi!"

Câu trả lời sắp được hé lộ rồi! Làm sao Lâm Huyền có thể để con vịt đến miệng lại bay đi được? Hắn vỗ ngực đảm bảo:

"Yên tâm đi Kiểm ca, tôi đã cướp ngân hàng này nhiều lần rồi, quen đường lắm! Anh mất bao nhiêu thời gian, lát nữa tôi sẽ cấp tốc bù lại cho anh!"

"Đó đều là chuyện nhiều năm trước rồi..."

Đại Kiểm Miêu thở dài, cúi đầu, con mèo Rhine trên mặt nạ cũng lộ ra một tia u sầu:

"Lúc đó, bố tôi, cậu có thể không tin... Đừng nhìn tôi thế này, bố tôi khi đó là một nhà toán học rất nổi tiếng, còn từng được giải thưởng Fields nữa."

"Lúc đó tôi đi làm xa, con gái tôi thường ở nhà bố tôi. Một đêm nọ, con gái tôi đột nhiên sốt cao co giật, bố tôi bế cháu chạy đến bệnh viện. Kết quả..."

Giọng Đại Kiểm Miêu run run:

"Kết quả... bị tai nạn xe, một chiếc xe tải lớn cán thẳng qua hai người bọn họ... cán nát, cán nát..."

Đại Kiểm Miêu hơi không nói nên lời, rít mạnh vài hơi thuốc, dừng lại một chút:

"Sau đó tôi điều tra rất lâu mới phát hiện, đó căn bản không phải là một vụ tai nạn xe ngẫu nhiên! Đó là giết người! Là một vụ giết người có chủ đích!"

"Mục tiêu của bọn chúng chỉ là giết bố tôi, con gái tôi bị liên lụy. Tôi không biết vì lý do gì... Rõ ràng bố tôi chỉ là một kẻ mọt sách, chưa từng chọc ai!"

Lâm Huyền vỗ vai Đại Kiểm Miêu:

"Là ai muốn giết bố anh? Anh nói bọn chúng... hẳn không phải chỉ một người?"

"Là một tổ chức."

Đại Kiểm Miêu nhả ra một làn khói:

"Là một tổ chức rất bí ẩn, bí ẩn đến mức không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào. Tôi đã điều tra lâu như vậy nhưng ngoài một cái tên, tôi chẳng tìm được gì cả!"

"Tên của tổ chức đó là..."

Đại Kiểm Miêu dập tắt tàn thuốc rồi nghiến răng nghiến lợi:

"[Câu Lạc Bộ Thiên Tài]!"

Chương 27: Tốc thông

Chương 27: Tốc thông

Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Nghe đến cái tên này, Lâm Huyền khá bất ngờ.

Nghe tên không giống một băng nhóm tội phạm, ngược lại... giống như một tổ chức học thuật tự cho mình là cao siêu tự phụ hơn.

"Đây là tổ chức như thế nào? Bọn họ làm gì?"

"Không biết." Đại Kiểm Miêu lắc đầu.

"Trong tổ chức của họ có nhiều người không? Thành viên bên trong... thật sự đều là thiên tài có chỉ số thông minh rất cao sao?"

"Không biết." Đại Kiểm Miêu lắc đầu như trống bỏi:

"Tôi thật sự không biết gì cả, không tra được gì cả!"

Biểu cảm của hắn ta rất khổ sở:

"Nếu không phải vì một cơ hội tình cờ khiến tôi nắm được chút manh mối thì cứ như thể tổ chức này vốn dĩ không tồn tại trên thế giới vậy! Tôi thực sự khó mà tưởng tượng được, bọn họ đã ẩn núp kín đáo đến mức nào? Đến nỗi trong lịch sử chưa từng để lại một chút dấu vết nào!"

"Tôi đã điều tra nhiều năm như vậy! Nhưng bây giờ, một là tôi không biết họ ở đâu, hai là tôi không biết họ là ai, ba là tôi không biết họ định làm gì... Manh mối duy nhất có thể tìm được liên

quan đến họ chính là-"

Đại Kiểm Miêu quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Lâm Huyền:

"[Có tin đồn rằng, chỉ những người giàu có nhất, những thiên tài đỉnh cao nhất, những nhân vật quyền lực nhất... mới có thể nhận được thư mời của câu lạc bộ này.]"...

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền gật đầu, giờ thì đã hiểu rõ hoàn toàn:

"Cho nên đây mới là lý do anh đi cướp ngân hàng? Anh muốn kiếm thật nhiều tiền, mục đích cuối cùng... vẫn là để có thể nhận được một tấm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Có được tấm thư mời này, anh sẽ tìm được sào huyệt của câu lạc bộ, sau đó cầm súng máy bắn trả thù cho con gái anh."

"Nhưng thành thật mà nói, Kiểm ca ạ, nếu ngưỡng cửa của Câu Lạc Bộ Thiên Tài này thực sự cao như anh nói thì tôi thấy chỉ cướp tiền trong ngân hàng... e là không đủ."

Đại Kiểm Miêu thở dài:

"Nhưng... tôi không còn cách nào khác. Tôi chỉ có thể đánh cược một phen thôi."

"Thực ra tin đồn đó cũng không chắc chắn, cũng chỉ là nghe nói suông nhưng tôi còn có thể làm gì đây?"

"Đương nhiên tôi biết chỉ cướp tiền ngân hàng chắc chắn là không đủ nhưng có số tiền khởi nghiệp này, có lẽ tôi có thể làm những chuyện lớn hơn, dù sao cũng có hy vọng trả thù hơn bây giờ chứ?"

Nói xong, hắn ta liếc nhìn đồng hồ.

00:07

Hắn ta cau mày:

"Lão đệ, giờ này rồi, cậu chắc là còn kịp không?"

"Không phải tôi không tin lời anh nhưng tôi vẫn muốn đến kho hàng xem thử, xem bên trong có thực sự không có tiền không."

Lâm Huyền rút khẩu súng trong túi ra, đẩy băng đạn, rồi kiểm tra số lượng đạn.

Cạch!

Đẩy băng đạn vào lại:

"Yên tâm đi Kiểm ca, tôi đã hứa với anh sẽ bù lại thời gian lãng phí cho anh."

"Có thể chạy được không? Xuống xe với tôi!"

Hai người nhảy xuống xe.

Lâm Huyền sải bước đi trước, Đại Kiểm Miêu nhanh chóng đi theo sau.

Rắc!

Lâm Huyền lên đạn súng!

Giơ tay lên chĩa vào tên đàn em ở cửa - Đoàng!!

"Á á á!" Đại Kiểm Miêu hét lên!

"Kẻ tay chân không sạch sẽ, không thể giữ lại."

Đại Kiểm Miêu còn đang sững sờ tại chỗ... Lâm Huyền đã sải bước lớn đi vào trong ngân hàng!

"Đợi... Đợi đã lão đệ! Cậu giết đàn em của tôi làm gì!"

Đoàng!!

Lại một phát bắn vào đầu! Hộp phân phối điện toàn là máu!

"Á á á!!" Đại Kiểm Miêu ôm đầu hét lên!

Lâm Huyền quay đầu nhìn xác chết ngã xuống, hừ một tiếng:

"Kẻ dụ dỗ chị dâu thì càng đáng chết hơn."

"Mẹ ơi! Sao cậu biết hết vậy! Cậu nghe ở đâu thế!" Đại Kiểm Miêu sắp phát điên rồi!

Nhưng Lâm Huyền không dừng bước, đã biến mất ở cuối hành lang.

"Không phải chứ đại ca! Anh chậm một chút!!"

Đại Kiểm Miêu mặt tái mét chạy về phía trước:

"Tôi đột nhiên thấy không vội lắm! Cậu chậm một chút được không!? Như vậy tôi không có cảm giác an toàn!"

Đoàng!!

Khi Đại Kiểm Miêu chạy ra khỏi hành lang...

Trông thấy tên đàn em mặc đồ đen ngã gục dưới lòng đất!

"Anh anh anh anh anh!!!"

Đại Kiểm Miêu trượt chân ôm lấy cánh tay Lâm Huyền:

"Đừng giết nữa đại ca! Cậu giết hết đàn em của tôi rồi! Chuyện thanh trừng gia môn này... không cần cậu động thủ đâu!"

Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu dậy, cằm chỉ về phía trước:

"Phía trước là kho hàng rồi, sắp tới rồi."

Đại Kiểm Miêu mới lau mồ hôi trên trán... đi theo sau Lâm Huyền, vẫn còn hơi sợ hãi.

"Lão đệ, phải nói một câu, cậu bắn súng chuẩn thật, giống như xạ thủ vậy!"

"Tôi vừa thấy ba phát súng của cậu thật sự là không ngắm mà bắn, giơ tay lên là bắn! Nhưng phát nào cũng bắn vào đầu... Cậu chơi súng bao nhiêu năm rồi?"

"Mười mấy năm rồi." Lâm Huyền nhàn nhạt nói:

"Trước kia chơi nhiều lắm, cơ bản mỗi tối đều đấu súng với cảnh sát."

???

Đại Kiểm Miêu há hốc mồm:

"Đấu súng với cảnh sát!?"

"Đôi khi còn bắn tỉa với lính bắn tỉa nhưng lần nào cũng không thắng được họ, súng bắn tỉa vẫn khó điều khiển hơn súng lục nhiều."

Chương 28: Dân cờ bạc (1)

Chương 28: Dân cờ bạc (1)

"Bắn tỉa!?"

Cả người Đại Kiểm Miêu đều không ổn!

"Ha ha ha." Hắn ta cười gượng:

"Cậu đang nói trò chơi à? Trò chơi bắn súng đó phải không? Phải không?"...

Rất nhanh đã đến kho hàng.

Lâm Huyền với tay ra sau lưng Đại Kiểm Miêu, lấy C4 ra rồi dán vào cửa có mật khẩu.

"Chạy!"

"Shift————"

Ầm!!!

Ầm!!!

Khói bụi tan đi, Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu, đến trước cái lỗ lớn bị nổ tung, nhìn đồng hồ:

00:09

"Tôi làm ổn chứ Kiểm ca? Tôi thấy đây đã là đường đi tối ưu nhất rồi."

"Làm tốt lắm! Lần sau đừng làm nữa!"

Nói xong, Đại Kiểm Miêu nhảy một bước vào kho hàng.

Nhìn trái nhìn phải... Nhìn trái nhìn phải...

"Chết tiệt!"

Hắn ta mắng to:

"Mẹ kiếp, cái chuyên gia mật khẩu kia dám lừa ông đây! Thật sự là một xu cũng không có! Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Lâm Huyền quay người lại, chỉ vào lối đi vừa đi tới:

"Chúng ta đến lối đi dưới lòng đất trước, khiêng xác tên đàn em của anh tới, vóc dáng của hắn ta rất giống anh."

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Lâm Huyền, hai người khiêng xác tên đàn em béo vào kho hàng.

Sau đó mặc quần áo của Đại Kiểm Miêu cho hắn ta, còn đeo mặt nạ mèo Rhine của Đại Kiểm Miêu lên mặt xác chết.

"Được rồi."

Lâm Huyền vỗ tay, rất hài lòng, ngụy trang hoàn hảo không tì vết.

"Cậu thông minh thật lão đệ!"

Bây giờ Đại Kiểm Miêu đã tháo mặt nạ ra, giữa mặt có một vết đỏ tròn giống như mông khỉ, là do mặt nạ mèo Rhine thít vào.

"Lão đệ, tiếp theo nhiệm vụ của tôi là gì?"

Lâm Huyền cúi người, lật khẩu súng lục từ xác chết trên mặt đất, ném cho Đại Kiểm Miêu:

"Anh cầm súng, trốn đằng sau két sắt kia, đợi tôi ra hiệu rồi

hãy ra."...

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ con mồi cắn câu.

Lâm Huyền đi đi lại lại bên xác giả của Đại Kiểm Miêu, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ.

Hai giấc mơ trước, CC đều xuất hiện vào khoảng 00:20.

Lâm Huyền đợi đến 00:21.

Hắn quay người, đối mặt với bóng tối bên ngoài lỗ hổng trên tường rồi hét lớn:

"Ra đây! Tôi biết cô đang ở đó!"... ...

Mười mấy giây sau.

Một bóng người mảnh khảnh từ từ bước ra từ bóng tối.

Cô ta đeo mặt nạ Ultraman trên mặt, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Anh lại là ai?"

"Tôi là bạn của cô."

"Tôi không nhớ là mình có người bạn như anh." CC lạnh lùng nói.

Ầm!

Lâm Huyền đá lật xác chết trên mặt đất.

Máu từ dưới mặt nạ mèo Rhine chảy ra... từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Lâm Huyền tránh sang một bên, để CC nhìn rõ hơn:

"Kẻ thù của kẻ thù, chính là bạn."

"..."

CC không nói gì, cô nhìn chằm chằm vào mặt nạ mèo Rhine trên xác chết, hiển nhiên đã hiểu rõ mọi chuyện.

"Cô đã lừa gạt Đại Kiểm Miêu, nói trong kho có rất nhiều tiền, rất nhiều vàng thỏi."

Lâm Huyền đi vòng sang phía bên kia xác chết, nhìn CC nói:

"Đợi vào đến kho, mọi chuyện bại lộ, hai người không thể tránh khỏi một trận giao chiến, ai sống ai chết còn chưa biết được."

"Bây giờ tôi đã giúp cô giải quyết một mối họa lớn như vậy, chẳng lẽ còn không coi là bạn của cô sao?"

CC cầm súng trên tay, không hề có chút thả lỏng nào:

"Làm sao tôi có thể tin anh được?"

Lâm Huyền mỉm cười, từ từ giơ khẩu súng trên tay lên, lật ngược nòng súng xuống dưới. Sau đó——

Vút! Một tiếng, ném thật xa đến đầu bên kia kho hàng:

"Thành ý này đủ chưa? Tiếp theo phải xem thành ý của cô rồi."

"Mục đích của tôi và cô là giống nhau đều là mở két sắt của Lâm Huyền. Một lát nữa, cô có thể tùy ý lấy những thứ trong két sắt, tôi chỉ cần biết bên trong có gì là được."

"Tốt nhất cô nên nhanh chóng đưa ra quyết định, một lát nữa mạch điện chính sẽ được khôi phục, đến lúc đó báo động vang lên thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

CC do dự một chút rồi cũng giơ khẩu súng trên tay lên, ném thật xa.

Một đường cong parabol tuyệt đẹp——

Ầm.

Khẩu súng lục đập vào két sắt ở xa, phát ra một tiếng động trầm đục, lăn xuống đất.

Rắc!

Nòng súng từ phía sau thò ra để trụ CC hậu não chước, Đại Kiểm Miêu từ từ đi ra từ sau tủ...

"Kẻ lừa đảo."

CC nhìn xuyên qua mặt nạ Ultraman, trừng mắt nhìn Lâm Huyền, trong mắt tràn đầy thất vọng.

"Mẹ kiếp anh mới là kẻ lừa đảo!!"

Đại Kiểm Miêu chửi ầm lên:

"Nếu không phải anh em tốt của tôi đã nhìn thấu hết quỷ kế của cô thì hôm nay tôi đã bị cô hại chết ở đây rồi!"

Hắn ta dùng sức nắm chặt báng súng, nghiến răng nghiến lợi:

"Nếu không phải anh em tôi ngăn cản thì tôi đã sớm bắn chết cô rồi!"

Lâm Huyền giơ tay ra hiệu cho Đại Kiểm Miêu im lặng, sau đó nghiêm túc nhìn CC:

"Bây giờ tôi sẽ nói lại tình hình hiện tại. Đầu tiên, tôi không có ý định làm hại cô, càng không giết cô hay gì cả, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu hỏi để có được một câu trả lời."

"Sau khi có được câu trả lời, hai chúng ta sẽ rời khỏi đây. Cô muốn đi đâu, muốn mày mò két sắt, muốn làm gì cũng được, chúng ta không can thiệp vào nhau."

Chương 29: Dân cờ bạc (2)

Chương 29: Dân cờ bạc (2)

"Đồng thời tôi đảm bảo với cô, số tiền mà Đại Kiểm Miêu cần, tôi sẽ giúp anh ta giải quyết, ân oán giữa hai người đến đây là chấm dứt. Mọi người đều vì lợi ích mà đến, vì vậy hãy đi đường ai nấy đi, đừng làm khó nhau."...

Điều kiện mà Lâm Huyền đưa ra đã đủ chân thành rồi.

Trong tình huống chiếm ưu thế như vậy, hắn hứa sẽ không làm hại CC, còn thay cô giải quyết ân oán với Đại Kiểm Miêu, nghĩa khí đến cùng.

Mà thứ hắn đổi lấy chỉ là một câu trả lời thốt ra, chẳng đáng là bao.

CC cũng là người biết thời thế.

"Anh muốn biết câu trả lời gì?" Cô ta nhẹ giọng nói.

Lâm Huyền kéo sợi dây thun ở sau gáy.

Sau đó từ từ tháo mặt nạ Ultraman xuống...

Hắn hít sâu một hơi, nhìn CC chân thành nói:

"Cô có quen tôi không?"

"Không quen." CC lắc đầu.

"Hay nói cách khác, trước đây cô đã từng gặp tôi, nghe nói về tôi chuyện gì chưa?"

"Chưa." CC lại lắc đầu.

Lâm Huyền gãi gãi thái dương:

"Vậy đổi cách nói, sau khi nhìn thấy tôi, nghe thấy giọng nói của tôi, cô có nhớ ra chuyện gì không? Hoặc người nào? Trải nghiệm nào?"

"Có phải có cảm giác gì đó khiến cô nhìn tôi khác với nhìn người khác không, ví dụ như, cô có thể tùy tiện giết Đại Kiểm Miêu bên cạnh nhưng cô lại không giết tôi."

Phụt——

Ngay cả Đại Kiểm Miêu đang tức giận cũng không nhịn được bật cười.

Hắn ta được đào tạo chuyên nghiệp, bình thường sẽ không cười thành tiếng trong giai đoạn căng thẳng như thế này, trừ khi thực sự không nhịn được.

Giống như đóng phim truyền hình tình cảm vậy! Sến quá!

Tuy nhiên...

Ngoài dự đoán của cả hai.

CC nghe xong lời Lâm Huyền nói, vậy mà lại không có phản ứng gì!

Cô ta không dứt khoát lắc đầu như vừa rồi, cũng không cười nhạo giống như Đại Kiểm Miêu, thậm chí không có một chút biểu cảm nào thay đổi!

Không có, một chút cũng không có.

Lúc này CC giống như khúc gỗ im lặng, đôi mắt lạnh lùng sau mặt nạ, lặng lẽ nhìn Lâm Huyền... không nói một lời.

Bingo.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Hắn biết... lần này, cuối cùng cũng hỏi đúng trọng tâm rồi.

CC này chắc chắn là nhìn vật nhớ người, nhìn thấy mình thì nhớ ra điều gì đó. Cho nên mới cứu mình trong hai giấc mơ trước đó và bất kể mình có làm gì cũng không giết mình.

Câu trả lời đã gần như hiện ra rồi!

"Nói mau!!!"

Đại Kiểm Miêu gào thét.

Tuy nhiên.

Sự im lặng kéo dài.

CC vẫn không nói.

Môi đỏ mím chặt, không nói một lời.

"Mẹ kiếp cô-"

Đại Kiểm Miêu nghiến chặt răng, kiên nhẫn đã đến cực hạn!

Lâm Huyền thở dài, cau mày nhìn CC:

"Câu trả lời này quan trọng hơn cả mạng của cô sao?"

"Hừ..."

CC hừ lạnh một tiếng, cười khẩy:

"Phải xem anh có bản lĩnh lấy mạng tôi không đã."

"Đệt mẹ!!! Xem thương Đại Kiểm Miêu tôi à! Ông đây bắn chết

cô ngay bây giờ!"

Đại Kiểm Miêu hoàn toàn không nhịn được nữa!!

Nhảy dựng lên!

Tay phải dùng sức! Ấn chặt nòng súng vào thái dương CC!

CC từ từ giơ hai tay đầu hàng, đặt tay lên sau gáy.

"Đại Kiểm Miêu." Cô ta nhẹ giọng nói.

"Á!!" Đại Kiểm Miêu tức đến nỗi không còn ra hình người.

"Mặc dù trong kho ngân hàng này không có tiền nhưng tôi không lừa anh. Trong két sắt bên kia có thứ anh cần hơn."

"Cô... cô nói gì?"

Thoáng chốc đồng tử Đại Kiểm Miêu co lại, hắn ta hoảng hốt:

"Có, có thứ tôi cần hơn?"

CC mỉm cười, nhìn Đại Kiểm Miêu đầy hứng thú:

"Anh nghĩ kỹ đi, nếu trong két sắt không có thứ anh muốn, tại sao tôi phải hợp tác với anh? Tôi mở két sắt đó, vừa là vì tôi cũng là vì anh."

Trong nháy mắt!

Đại Kiểm Miêu như bừng tỉnh!

"Thư... thư mời!" Hắn ta hét lên:

"Cô nói! Trong két sắt đó... có một lá thư mời [Câu Lạc Bộ Thiên Tài]!!"

CC cười mà không nói.

"Đừng tin cô ta Kiểm ca!"

Thấy Đại Kiểm Miêu mất kiểm soát cảm xúc, đầu óc quá tải, Lâm Huyền vội vàng hét lên:

"Cô ta vẫn đang lừa anh! Cô ta vốn không biết trong két sắt có gì! Cô ta không biết đâu!"

"Anh dám cược không?" CC nhìn chằm chằm Đại Kiểm Miêu:

"Đây là cơ hội duy nhất của anh."

Khuôn mặt Đại Kiểm Miêu đỏ bừng, xanh lè, tím tái, mồ hôi đầm đìa!

Nhìn trái nhìn phải, nhìn CC, nhìn Lâm Huyền rồi lại nhìn két sắt.

Hoàn toàn không biết nên tin ai!

Bùm!!!

Một tiếng súng nổ chói tai!

Đầu Đại Kiểm Miêu nổ tung như quả dưa hấu! Xác chết ngã thẳng cẳng!

Lâm Huyền không khỏi ngả người ra sau...

Chỉ thấy tóc dài của CC tung bay trong không trung. Dải lụa đỏ buộc tóc vừa rồi từ từ rơi xuống...

Trên tay cô có thêm một khẩu súng.

Trong mái tóc búi của cô, vậy mà lại giấu một khẩu súng!

Thịch.

Xác chết của Đại Kiểm Miêu đập mạnh xuống đất.

CC giơ khẩu súng trên tay rồi từng bước từng bước tiến về phía Lâm Huyền——

"Anh đoán xem tôi có giết anh không?"

Chương 30: Câu lạc bộ thiên tài

Chương 30: Câu lạc bộ thiên tài

Cạch.

Họng súng nóng hổi dí vào trán Lâm Huyền.

Hắn bất lực thở dài... Đại Kiểm Miêu này đúng là một đồng đội ngu như heo hết cứu!

Tình hình vừa rồi rất rõ ràng, CC đã bị dồn vào đường cùng!

Những lời cuối cùng của cô chẳng qua chỉ là giả vờ mạnh mẽ, muốn đánh cược lần cuối xem có thể moi được một lời đột phá từ miệng Đại Kiểm Miêu hay không.

Không ngờ, Đại Kiểm Miêu lại nể mặt đến thế!

CC vốn không biết trong két sắt có gì, cũng không biết mục đích của Đại Kiểm Miêu và thứ cần nhất của hắn ta là gì...

Kết quả là Đại Kiểm Miêu tự thú:

"Thư mời! Trong két sắt, chẳng lẽ là một lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!?"

Đúng là giấu đầu lòi đuôi!

Con trai của nhà toán học Fields mà có trình độ trí tuệ thấp như vậy à?

Sau đó, Đại Kiểm Miêu đã ở trạng thái đầu óc quá tải.

Còn CC giả vờ đầu hàng, đưa hai tay ra sau gáy là để lấy khẩu

súng giấu trong búi tóc, bắn thẳng vào đầu hắn ta. ...

"Bắn đi."

Lâm Huyền có chút chán nản.

Kế hoạch phá cục của mình đã thất bại, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Anh đúng là người coi thường mạng sống nhất mà tôi từng gặp."

CC sau lớp mặt nạ Ultraman cảm thán thật lòng:

"Đầu tiên là giả mạo tôi, lên xe của hắn ta, lại ở đây gây ra động tĩnh lớn như vậy... Anh thật sự không sợ chết sao?"

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên đi."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, chuẩn bị thức dậy sớm để đi ngủ sớm:

"Nhưng tôi vẫn muốn biết câu trả lời cho câu hỏi đó."

Hắn mím môi:

"Dù sao cô cũng sẽ giết tôi, cô cứ nói cho tôi biết câu trả lời đi? Cũng coi như làm một việc tốt, để tôi chết cũng chết một cách minh bạch đi."

"Rốt cuộc anh muốn hỏi gì?" CC vẫn không buông súng xuống.

"Tôi chỉ muốn biết giữa chúng ta, có mối quan hệ gì không." Lâm Huyền mở mắt:

"Tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào. Nhưng rõ ràng là chắc chắn đây không phải lần đầu tiên cô gặp tôi đúng không? Ít nhất thì cô không hoàn toàn xa lạ với tôi, chắc chắn có lý do đặc

biệt nào đó khiến cô không bắn chết tôi ngay."

"Một lát nữa cô giết tôi, tôi không có một lời oán trách nào, cô cứ giết đi. Vậy nên bây giờ cô có thể thành thật nói cho tôi biết được không-"

Lâm Huyền chống lại họng súng, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của CC:

"Trước đây, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?"

"..."

"..."

CC giơ họng súng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Không."

Bùm!!!... ...

Tiếng súng nổ vang.

Mùi thuốc súng xộc vào mặt.

Tiếng ù tai dữ dội khiến cả đầu Lâm Huyền ong ong.

Cơn đau nhói xương từ tai truyền đến——

?

Khoan đã.

Tai?

Lâm Huyền mở mắt ra...

Phát hiện mình không hề trở về phòng ngủ quen thuộc mà vẫn ở trong kho chứa đầy két sắt này.

Họng súng trước mặt bốc khói trắng... Lệch sang bên phải một chút.

Viên đạn xuyên thủng xương tai của Lâm Huyền, găm vào bức tường đá sau tai, màng nhĩ bị vỡ, máu từ từ nhỏ xuống.

"Cô không giết tôi sao?"

Lâm Huyền thực sự có chút khó tin.

Bản thân vừa làm chuyện quá đáng với cô, thậm chí cô không chớp mắt đã giết chết Đại Kiểm Miêu, sao đến lượt mình cô ta lại không nỡ giết?

Rõ ràng là có vấn đề chứ...

Nếu đoạn này đặt trong phim võ hiệp thì 100% có thể khẳng định cô nàng này nhất định đã yêu mình rồi!

"Anh đi đi, đừng làm phiền tôi làm việc."

CC im lặng quay đầu, cất khẩu súng lục rồi đi về phía két sắt phía sau.

Cô ta bắt đầu lục đục giải mã mật khẩu.

Lâm Huyền đứng tại chỗ không nói gì...

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút.

Cho đến khi nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng, tiếng dòng điện trong trẻo, mạch điện chính đã được khôi phục.

U oa! U oa! U oa! U oa!

Tiếng báo động vang lên khắp nơi.

CC đấm một cú vào két sắt chưa mở được rồi thở dài.

Lâm Huyền bước tới.

"Tôi muốn hỏi một câu."

"Sao anh lấy từ đâu ra nhiều câu hỏi thế!!"

Cảm xúc của CC đã có chút mất kiểm soát, nghiến răng quay đầu hét lớn:

"Đều là anh ở đây lãng phí thời gian!"

"Chỉ một câu thôi, chỉ một câu thôi."

Lâm Huyền giơ ngón trỏ, nở nụ cười.

Nói thật, mặc dù đây là mơ nhưng trong lòng Lâm Huyền vẫn có chút áy náy.

Không hiểu sao lại có một cảm giác... người khác đối xử với mình bằng tấm lòng quân tử, còn mình lại đối xử với họ bằng bụng dạ tiểu nhân.

"Khụ khụ... Hỏi một chút, bên trong két sắt của Lâm Huyền này có phải là thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?"

U oa! U oa! U oa! U oa!

Trong tiếng báo động, CC đứng dậy đi về phía lỗ hổng lớn trên tường.

Đầu cũng không ngoảnh lại.

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Ánh sáng trắng rực rỡ một lần nữa nuốt chửng thế giới, thiêu

rụi mọi thứ. ... ...

Hầy...

Trong phòng ngủ, Lâm Huyền thở dài, mắt không mở ra.

Chương 31: Thư mời (1)

Chương 31: Thư mời (1)

Hắn cảm thấy chăn gối hôm nay cực kỳ nặng nề, đè hắn đến nỗi có chút khó thở.

Tại sao mỗi lần gặp người phụ nữ CC này... trong lòng hắn lại luôn hỗn độn như vậy?

Lâm Huyền vô cùng hy vọng mọi người trong mơ đều là kẻ xấu, như vậy hắn scó thể giết chóc thoải mái mà không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Hắn thích những người như Đại Kiểm Miêu, vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

Cũng thích ba tên đàn em bụng dạ không ngay thẳng, mỗi người một tâm địa của hắn ta.

Giết chúng rất sướng, lừa chúng cũng rất thoải mái.

Nhưng lại xuất hiện một CC.

"Làm cái gì vậy..."

Lâm Huyền che mắt lại, dùng sức dụi dụi.

Công việc và tiếp khách ban ngày đã đủ mệt rồi, trong mơ không thể có một chút tình tiết sảng khoái nào sao?

Lâm Huyền thực sự càng ngày càng khâm phục trí tưởng tượng của mình.

Cốt truyện trong mơ này căng thẳng, kích thích, logic chặt chẽ... Nếu thật sự viết thành tiểu thuyết đăng lên, thế nào cũng phải có một đại thần bảo kê.

"Ngủ thôi ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm."

Lâm Huyền lật người lại.

Một đêm không mơ. ...

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền gặp đồng nghiệp ở bộ phận sản xuất ở quầy lễ tân, đối phương vẫy tay đi tới:

"Tổ trưởng Lâm, mẫu búp bê mèo Rhine của anh đã làm xong rồi, đưa anh một cái trước."

Đối phương đưa cho anh một con búp bê thủ công tinh xảo.

Kích thước gần bằng quả bóng đá, chất liệu và cảm giác cầm rất tốt, các chi tiết và biểu cảm đều rất chuẩn.

Phía sau có một cục lông xù nhỏ làm đuôi, rất đáng yêu.

"Đúng là không tệ." Lâm Huyền khen ngợi.

Anh cười vỗ vai đồng nghiệp ở bộ phận sản xuất:

"Tôi đưa cái này cho Triệu tổng trước, lát nữa anh gửi thêm mấy cái đến văn phòng tôi nhé."

Đối phương gật đầu rời đi.

"Này! Tổ trưởng Lâm! Anh định đến văn phòng Triệu tổng à?"

Lâm Huyền quay đầu, cô gái lễ tân gọi anh lại:

"Sáng nay có một người phụ nữ để lại một tấm thiệp mời, nói

là muốn đưa cho Triệu tổng Anh Quân của chúng ta... Hay là anh tiện đường đưa cho Triệu tổng luôn?"

"Được, đưa tôi."

Dù sao cũng phải đến văn phòng Triệu Anh Quân một chuyến, tiện tay thôi mà.

Lâm Huyền nhận lấy tấm thiệp mời.

Đây là một tấm thiệp màu đỏ sẫm giống như một tấm thiệp mừng gấp lại.

Ở chỗ mở của tấm thiệp, được niêm phong bằng một cục sáp đỏ, không biết bên trong có gì. Nhìn kỹ... trên cục sáp còn in một con dấu tinh xảo rất sang trọng.

"Triệu tổng có bạn kết hôn à?"

Lâm Huyền vừa nói vừa lật tấm thiệp lại, nhìn mặt sau——

Cảm giác lạnh lẽo lan khắp toàn thân... Anh bỗng nhớ lại lời Cao Dương nói trong quán bar:

"Những thứ trong hiện thực xuất hiện trong mơ thì có gì lạ?"

"Đến lúc nào, những thứ trong mơ xuất hiện trong hiện thực thì mới thực sự là chuyện lớn!"

Lâm Huyền nhíu chặt mày.

Nhìn vào mặt sau của tấm bìa cứng màu đỏ sẫm có viết năm chữ lớn mạ vàng chình ình——

[Câu Lạc Bộ Thiên Tài]

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài..."

Khoảnh khắc nhìn thấy năm chữ này, Lâm Huyền cảm thấy như thể mình bị cả thế giới tách rời.

Hội trường ồn ào, mọi thứ đều biến mất, chỉ còn lại tiếng ù ù trong tai.

Hắn càng lúc càng khó thở!

Giống như một con cá heo bị buộc vào một cục chì, càng lún sâu hơn trong làn nước biển lạnh giá...

Cộp, cộp, cộp, cộp.

"Sao thế? Đứng đực ra đấy làm gì?"

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc kéo Lâm Huyền trở về thực tại.

Hắn quay đầu lại thì thấy Triệu Anh Quân đang đứng sau lưng.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác đen, đôi bông tai kim cương lấp lánh.

"Mèo Rhine? Làm xong rồi à?"

Triệu Anh Quân nhìn thấy con búp bê mèo Rhine trong tay Lâm Huyền rồi cầm lấy, lật qua lật lại:

"Ừm, đẹp thật, còn đáng yêu hơn cả tôi nghĩ. Tay nghề cũng rất tốt, có thể hợp tác lâu dài với nhà máy này đấy."

Lật đến mặt sau của con búp bê, Triệu Anh Quân còn véo nhẹ cái đuôi nhỏ của mèo Rhine.

Thấy Lâm Huyền vẫn đứng đực ra đó không nhúc nhích, Triệu Anh Quân nhìn vào tay Lâm Huyền rồi chỉ vào tấm thiệp màu đỏ sẫm:

"Cái này cũng cho tôi à?"

"À? Ừm..."

Lâm Huyền hoàn hồn lại, theo phản xạ đưa thứ trong tay cho Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân cầm lấy xem xét, lại lật mặt sau ra xem, sau đó cô cầm cùng với con mèo Rhine rồi đi về phía thang máy bằng đôi giày cao gót cộp cộp...

"Hôm nay Triệu tổng vẫn đẹp như vậy!"

"Đúng vậy... Mà ngày nào cũng mặc đồ khác nhau! Đúng là thời trang!"

"Ôi, khí chất của Triệu tổng đúng là bẩm sinh oai phong lẫm liệt, chúng ta không thể nào bì kịp luôn đấy."

"Quan trọng nhất là cô ấy còn có năng lực và thực lực! Hoàn hảo quá!"

Sau khi Triệu Anh Quân vào thang máy, các cô gái lễ tân bàn tán xôn xao, không giấu nổi sự ngưỡng mộ và sùng bái đối với Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền nhìn đôi tay trống rỗng của mình...

Hắn vẫn còn cảm nhận được cảm giác của tấm thiệp màu đỏ sẫm đó, như thể nó vẫn còn trên tay.

"Lỡ như đó không phải là thư mời thì sao?"

Lâm Huyền cố gắng tự thuyết phục mình.

"Lỡ như đó là quảng cáo thì sao? Hoặc là thiệp cưới thì sao?"...

Sau khi đến văn phòng, Lâm Huyền cầm bản thiết kế mới nhất,

chuẩn bị đến văn phòng Triệu Anh Quân báo cáo công việc.

Chương 32: Thư mời (2)

Chương 32: Thư mời (2)

Tầng 22. Đứng trước cánh cửa mật mã nặng nề một lúc.

"Vào đi."

Cùng với giọng nói truyền ra từ bộ đàm hình ảnh, cánh cửa mật mã cũng tự động mở ra.

Lâm Huyền bước vào.

Vẫn là văn phòng không có chút hơi thở cuộc sống nào.

Thậm chí Lâm Huyền còn nghi ngờ chiếc ghế sofa trong văn phòng này Triệu Anh Quân chưa từng ngồi. Trong không gian rộng lớn... nơi duy nhất có dấu hiệu hoạt động của con người chỉ có một chiếc bàn làm việc chất đầy tài liệu kai thôi.

"Được, cứ tiếp tục thúc đẩy như vậy."

Triệu Anh Quân rất tin tưởng vào công việc của Lâm Huyền, sau khi xem nhanh tài liệu, cô ấy gấp lại đưa cho Lâm Huyền.

"Đúng rồi."

Lâm Huyền vừa cầm lấy tập tài liệu, Triệu Anh Quân đã ngẩng đầu nhìn hắn:

"Chuyện của giáo sư Hứa Vân, cậu đã hỏi thăm chưa?"

"Hỏi thăm một chút rồi."

Sáng nay khi đi tàu điện ngầm đến công ty, Lâm Huyền đã gọi

điện cho cố vấn học tập trước đây để hỏi một số chuyện về Giáo sư Hứa Vân:

"Tôi đã liên lạc với cố vấn học tập của tôi và cả bạn học cùng lớp nghiên cứu sinh ở trường đại học." Lâm Huyền nhận lấy tập tài liệu rồi nói tiếp:

"Tôi biết được rằng... lý do giáo sư Hứa Vân kiên trì nghiên cứu khoang thueyèn ngủ đông như vậy là vì cô con gái bị liệt giường của ông ấy."

"Giáo sư Hứa Vân chỉ có một đứa con, vợ ông ấy đã qua đời vì tắc mạch ối khi sinh con, ông ấy một mình nuôi dạy con gái, không tái hôn."

"Nhưng trong một lần chơi ở công viên giải trí đã xảy ra tai nạn, con gái ông ngã từ trên cao xuống, đập đầu, ngã rất nặng... Không chỉ bị liệt nửa người mà còn hôn mê bất tỉnh, rơi vào trạng thái [người thực vật]."

"Con gái ông nằm ở bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, đã gần mười năm rồi. Nghe nói... Vốn không có khả năng tỉnh lại, các chuyên gia trong và ngoài nước đều nói như vậy."

Lâm Huyền nuốt nước bọt, dừng lại một chút:

"Nhiều người đã khuyên giáo sư Hứa Vân từ bỏ đứa trẻ không có khả năng tỉnh lại này, bắt đầu lại cuộc sống của mình. Nhưng thái độ của giáo sư Hứa Vân... cô cũng thấy rồi, ông ấy nhất quyết phải nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông, nghiên cứu một thứ hoàn toàn không có hy vọng như vậy."

"Giáo sư Hứa Vân nghĩ rằng, khoa học và y học của con người hiện tại không thể chữa khỏi người thực vật nhưng không có nghĩa là tương lai không thể. Vì vậy... ông ấy hy vọng sử dụng [khoang thuyền ngủ đông] để đưa con gái mình đến tương lai, sử

dụng công nghệ y học trong tương lai để chữa khỏi cho cô bé."...

Triệu Anh Quân vừa nghe vừa cau mày.

Đợi Lâm Huyền nói xong, cô ấy thở dài, vén tóc mai bên tai ra sau:

"Giống như một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng tôi đã đọc – "Tam Thể", cậu đã đọc chưa?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhân vật chính trong "Tam Thể" cũng vậy, bị nhiễm virus không chữa được nên được nhét vào khoang ngủ đông, đợi đến khi khoa học công nghệ tương lai phát triển rồi mới rã đông để điều trị, bảo toàn được mạng sống."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Người nghèo thì hay gặp xui..."

"Nhưng khoa học là thứ phải tuân theo quy luật tiến hóa, một lĩnh vực hoàn toàn không có lý thuyết hỗ trợ và sự tích lũy trước đó, làm sao có thể nói thành công là thành công được?"

"Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng rốt cuộc cũng chỉ là tưởng tượng của con người, không thể thực hiện được trong thực tế được. Có lẽ giáo sư Hứa cũng vì thương con gái nên hồ đồ thôi."

Nói xong, cô ấy cúi xuống tiếp tục duyệt tài liệu:

"Lâm Huyền, khi nào rảnh thì mua chút đồ đến bệnh viện thăm con gái giáo sư Hứa nhé."

"Vâng, được."

Lâm Huyền quay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng...

Đây không phải mục đích hắn đến báo cáo công việc lần này, đống thiết kế kia chỉ là để ngụy trang mà thôi.

Mục đích thực sự của hắn là muốn làm rõ xem tấm thiệp có dòng chữ [Câu Lạc Bộ Thiên Tài] kia rốt cuộc là gì.

Là thiệp mời?

Là quảng cáo?

Hay chỉ là trò đùa đơn thuần thôi?

"À đúng rồi Triệu tổng, còn một chuyện nữa."

Lâm Huyền giả vờ như đột nhiên nhớ ra, quay đầu nói:

"Sáng nay cô đi vội quá, tôi quên nói với cô."

"Chuyện gì." Triệu Anh Quân ngừng viết, ngẩng đầu lên.

"Chính là tấm thiệp màu đỏ đó, cô còn nhớ chứ? Cái mà cô và con mèo Rhine lấy từ tay tôi." Lâm Huyền dùng tay ra hiệu kích thước:

"Tôi quên không nói với cô là ai đã gửi đến, nó không phải được chuyển phát nhanh, lễ tân nói... là một người phụ nữ đích thân mang đến."

"Ồ, chuyện đó à."

Triệu Anh Quân không để tâm, cúi đầu tiếp tục duyệt tài liệu.

"Là... thiệp mời sao?" Lâm Huyền thăm dò hỏi.

"Là một lá thư mời." Triệu Anh Quân thản nhiên nói.

Cô ấy dừng bút ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Còn chuyện gì nữa không?"

"Không, không còn gì nữa."

Rầm!

Cánh cửa mật mã nặng nề đóng lại lần nữa. ...

Lâm Huyền đứng ngoài cửa.

Nhịp tim tăng tốc!

Thư mời...

Đúng thật là một lá thư mời!

Mới tối qua hắn vừa mơ thấy, hôm nay đã xuất hiện trước mắt mình!

Nhịp tim Lâm Huyền tăng tốc:

"Rốt cuộc là... chuyện gì xảy ra vậy?"

Chương 33: Mâu thuẫn

Chương 33: Mâu thuẫn

Lâm Huyền rất rối.

Hắn vô cùng chắc chắn rằng mình chưa từng nghe thấy cái tên [Câu Lạc Bộ Thiên Tài] trong thực tế, càng không biết đến chuyện thư mời của câu lạc bộ này.

Trong giấc mơ đêm qua, hắn mới lần đầu tiên nghe thấy cái tên này từ miệng Đại Kiểm Miêu.

Hắn vốn tưởng rằng tất cả những thứ này đều là do trí tưởng tượng của mình bịa ra, là những thứ vô căn cứ trong giấc mơ.

Nhưng tại sao... lại xuất hiện trong thực tế như thế này?

Cảm giác này khiến hắn rất bất an, giống như mọi thứ đều được sắp đặt sẵn, còn hắn chỉ là một con rối bị giật dây trên sân khấu.

"Không được, nhất định phải làm rõ mới được."...

Sau khi trở về văn phòng, Lâm Huyền đóng cửa phòng lại rồi bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

Mọi chuyện bắt đầu từ khi hắn gặp Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đêm qua.

Tất cả thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều do Đại Kiểm Miêu nói ra, nào là rất bí ẩn, ẩn mình trong lịch sử, không để lại chút dấu vết nào...

Lâm Huyền nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại [thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài] mà Đại Kiểm Miêu đã nói:

1, Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã giết chết bố và con gái của Đại Kiểm Miêu, mục tiêu chính là bố của Đại Kiểm Miêu, một nhà toán học nổi tiếng từng đoạt giải Fields.

2, Câu Lạc Bộ Thiên Tài rất bí ẩn, ngay cả khi Đại Kiểm Miêu đã điều tra nhiều năm nhưng vẫn không biết được thành phần, nhân sự, mục đích và địa điểm của câu lạc bộ, gần như chẳng biết gì.

3, Có tin đồn rằng chỉ những người giàu có nhất, những thiên tài xuất chúng nhất, những nhân vật quyền lực nhất... Mới có thể nhận được thư mời của câu lạc bộ này. ...

Chỉ có vậy.

Chỉ có những thông tin này.

Tất cả những thông tin này đều do Đại Kiểm Miêu nói ra, có được từ nhiều năm điều tra của nó, độ xác thực chưa rõ.

Dựa vào những thông tin đã biết hiện tại để suy đoán... Câu Lạc Bộ Thiên Tài này hẳn là một tổ chức tội phạm rất cao cấp, rất bí ẩn và rất có thực lực.

Bỏ qua chuyện có phải tội phạm hay không, chỉ cần nhìn vào việc chúng giết người có chủ đích thì chắc chắn không phải là nhân vật chính diện.

Nếu suy nghĩ sâu hơn một chút, xét đến việc bố của Đại Kiểm Miêu là người đoạt giải Fields...

Chẳng lẽ Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức chuyên săn lùng thiên tài chăng?

Mặc dù kết luận này có vẻ hơi vô lý.

Nhưng dựa vào những thông tin hiện có để phân tích thì có vẻ như chỉ có khả năng này.

Như chúng ta đã biết, giải thưởng cao nhất trong lĩnh vực khoa học là giải Nobel. Nhưng vì một số lý do lịch sử, trong di chúc của Nobel không có giải thưởng cho lĩnh vực toán học, do đó giải Nobel không có giải thưởng toán học.

Ngược lại, giải thưởng cao nhất trong lĩnh vực toán học chính là giải Fields này, có thể coi là giải Nobel của giới toán học.

Toán học là nền tảng của khoa học hiện đại, những người có thể giành được giải thưởng này chắc chắn có thể được gọi là thiên tài.

Nhưng nghĩ đến đây thì [mâu thuẫn] đã xuất hiện.

Lâm Huyền xoay ghế suy nghĩ:

"Đại Kiểm Miêu đã đích thân nói rằng, Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ gửi thư mời cho những thiên tài xuất chúng."

"Vậy thì thái độ của câu lạc bộ này đối với những thiên tài là như thế nào? Tại sao lại vừa gửi thư mời gia nhập, vừa lái xe tải đâm chết?"

Không hiểu nổi.

"Hơn nữa... còn có một điểm [mâu thuẫn] nữa."

Lâm Huyền cau mày, cảm thấy suy nghĩ của mình ngày càng hỗn loạn.

Nếu thông tin của Đại Kiểm Miêu là chính xác.

Có nghĩa là chỉ những người giàu có nhất, những thiên tài xuất

chúng nhất, những nhân vật quyền lực nhất... mới có thể nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vậy thì, thư mời của Triệu Anh Quân này là sao?

Mặc dù Triệu Anh Quân rất trẻ và có triển vọng nhưng so với những người giàu có nhất, những thiên tài xuất chúng nhất, những nhân vật quyền lực nhất... thì rõ ràng là còn kém xa chứ?

Toàn bộ thành phố Đông Hải, ngay cả Sở Sơn Hà cũng không thể coi là nhân vật hàng đầu thế giới, huống chi là Triệu Anh Quân?

Cho nên...

[Triệu Anh Quân vốn không đủ tư cách để nhận được thư mời!]

Nhưng thực tế là người ta đã lấy đi thư mời ngay trước mắt mình.

Điều này thật sự quá mâu thuẫn!

Lâm Huyền gãi đầu, cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

Cảm giác như rơi vào vòng luẩn quẩn của mâu thuẫn và logic.

Mâu thuẫn.

Mâu thuẫn.

Mâu thuẫn.

Cho dù là trong thực tế hay trong mơ, thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều đầy rẫy mâu thuẫn!

"Không đúng, thực ra những mâu thuẫn này không quan trọng."

Lâm Huyền mở mắt ra.

"Những thông tin mà Đại Kiểm Miêu nói vốn dĩ là do mình mơ thấy, thật giả khó lường."

"Hơn nữa Đại Kiểm Miêu này rất xảo quyệt, không loại trừ khả năng hắn ta nói xạo để lừa mình."

"Bây giờ, vấn đề quan trọng nhất, cốt lõi nhất, cấp thiết nhất cần có câu trả lời chỉ có một——"

"[Tại sao những thứ bịa đặt trong mơ lại xuất hiện trong thực tế?]"

Chương 34: Xổ số (1)

Chương 34: Xổ số (1)...

Vấn đề này mới là vấn đề mà Lâm Huyền lo lắng nhất, thậm chí có thể dùng từ sự kiện siêu nhiên để mô tả.

Lâm Huyền cầm điện thoại lên, bấm số của Cao Dương.

"Alo?"

"Cao Dương, có chuyện rồi."

"Cậu lại có chuyện gì nữa vậy đại ca? Không phải vẫn là giấc mơ vớ vẩn của cậu chứ?"

Đầu dây bên kia rất ồn ào giống như ở chợ vậy, Cao Dương hét lớn:

"Lần trước không phải tớ đã nói với cậu rồi sao! Những thứ trong mơ đều là giả! Đều là tiềm thức bịa ra! Chỉ cần những thứ trong mơ không xuất hiện trong thực tế thì không phải chuyện gì to tát!"

"Cái miệng xui xẻo của cậu bớt nói lại đi."

Lâm Huyền xoa xoa thái dương thở dài nói:

"Cậu nói trúng rồi đấy!"

Đầu dây bên kia của Cao Dương rất ồn ào, nghe kỹ thì là tiếng khách hàng và nhân viên bán hàng mặc cả.

Có vẻ như Cao Dương đang ở trong cửa hàng 4S, có lẽ đang

bán xe.

"Bây giờ bận lắm, tối đến tớ nhà cậu rồi kể chi tiết đi!"

Cao Dương nói một câu rồi vội vàng cúp máy. ...

Cả ngày hôm đó, Lâm Huyền ngồi ở vị trí làm việc, xoay bút cả ngày.

Hắn rất tò mò.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực chất là một tổ chức như thế nào?

Mặc dù tất cả những điều này đều là hư cấu trong mơ nhưng Lâm Huyền vẫn không nhịn được mà tò mò.

Hơn nữa.

Liệu có mối liên hệ nào giữa tấm thư mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà Triệu Anh Quân đang cầm và Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà Đại Kiểm Miêu nói trong mơ? Có phải là một không?

Nếu muốn xác minh chuyện này.

Cách hiệu quả nhất là xem nội dung trên tấm thư mời mà Triệu Anh Quân nhận được, tự khắc sự thật sẽ sáng tỏ.

Chỉ tiếc là hiện tại...

Có lẽ mình không có cơ hội nhìn thấy tấm thư mời đó nữa.

Sáng vào văn phòng Triệu Anh Quân, đúng lúc Lâm Huyền nhìn thấy cô ấy cất thư mời vào ngăn kéo.

Văn phòng của Triệu Anh Quân có hai ổ khóa mật mã, Lâm Huyền lại không phải chuyên gia mật mã thực thụ, muốn lén lút lẻn vào là điều hoàn toàn không thể.

Nếu ở trong mơ, hắn có hàng vạn cách để vào văn phòng Triệu Anh Quân... Dù sao thì cũng có thể dùng C4 để mở đường.

Nhưng đây là thế giới thực, không thể không cân nhắc đến hậu quả.

"Còn cách nào để có thể nhìn thấy tấm thư mời đó không nhỉ?"

Lâm Huyền suy nghĩ mãi.

Không có manh mối.

9 giờ tối.

Sau khi tăng ca xong, Cao Dương vào nhà của Lâm Huyền, trực tiếp nằm lên ghế sofa:

"Nói đi Lâm Huyền, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?"

Lâm Huyền ngồi vào phía đối diện, bắt đầu kể lại mọi chuyện kỹ càng...

Bắt đầu từ khi hắn vào trong mơ xúi giục Đại Kiểm Miêu, đến khi Đại Kiểm Miêu biết được nguyên nhân thật sự về cái chết của con gái hắn ta, tiếp theo là một tổ chức thần bí có tên là Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết chết bố mèo, Đại Kiểm Miêu vì lấy được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà cướp ngân hàng, sau đó đến khi hắn đi làm thì nhìn thấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở quầy lễ tân...

"Ừ ừ."

"Ờ ờ."

Cao Dương gật đầu như giã tỏi, uống ngụm nước và suy nghĩ, vẻ mặt lo lắng nói:

"Tớ nghe hiểu."

"Cậu hiểu thật à?"

Cạch.

Cao Dương đặt cốc nước xuống, nghiêm túc nhìn Lâm Huyền.

"Nói thẳng ra vẫn là chuyện của [tiềm thức]!"

"Tiềm thức là hiệp hội 'đổ vỏ' phải không?"

Lâm Huyền không nhìn được kháy một câu:

"Chuyện mà thuyết lượng tử không giải thích được thì sao? Cũng không chứng minh được thế giới song song? Tớ nghiêm túc kể cho cậu nghe lâu như vậy, cuối cùng cậu lấy tiềm thức ra để lừa tớ à?"

"Chuyện khác nhau mà!"

Cao Dương cắt ngang Lâm Huyền, giải thích:

"Lần trước ở quán bar chỉ chăm chú xem World Cup, không nói rõ với cậu. Nhưng thật ra tiềm thức nó phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều!"

"Cậu nói đơn giản một chút đi."

"Nhiều khi thứ cậu nhìn thấy, nghe thấy, nhưng lại quên ngay sau đó. Nhưng thật sự đã quên sao? Thật ra không phải! Tiềm thức của cậu nhớ thay cậu, đây chính là cảm giác quen thuộc trong cuộc sống hàng ngày, cực kỳ thân quen."

Lâm Huyền đứng dậy vẫy vẫy tay:

"Quá huyền huyễn, cậu đi viết tiểu thuyết được đấy, tớ không muốn nghe."

"Cái này thật sự không phải huyền học!"

Cao Dương lại kéo Lâm Huyền ngồi xuống ghế một lần nữa, giơ ngón trỏ lên và nói:

"Tớ lấy 1 ví dụ cho cậu biết!"

"Nói tớ nghe xem."

"Cậu đã từng nghe một bài hát cảm thấy giai điệu rất quen, chắc chắn là đã nghe trước đó rồi, nhưng lại không thể nào nhớ ra mình đã nghe nó lúc nào."

"Đúng là có chuyện này."

"Cậu đã từng gặp một người lạ nhưng cảm thấy quen quen như đã gặp ở đâu đó chưa? Nhìn thấy cảnh tượng xa lạ nhưng cảm thấy rất quen thuộc."

"Chuyện này... thỉnh thoảng có."

"Mỗi ngày cậu đi làm bằng tàu điện ngầm, sẽ gặp được rất nhiều người, từ bé đến lớn cũng có rất nhiều bạn học, cậu đã từng nhìn thấy mặt của họ, nhưng bây giờ không thể nhớ rõ diện mạo của từng người đúng không? Không nói đâu xa, những hành khách trên tàu điện ngầm sáng nay cậu còn nhớ không?"

Chương 35: Xổ số (2)

Chương 35: Xổ số (2)

"Chắc chắn là không nhớ rồi, ai lại nhớ kỹ chứ."

Bốp!

Cao Dương vỗ đùi bốp một cái! Ngón trỏ chỉ vào trán Lâm Huyền:

"Vậy là đúng rồi!"

"Ký ức thật ra là một thứ rất không đáng tin, ký ức càng lâu càng mơ hồ. Nhưng [tiềm thức] thì khác!"

"Rất nhiều chuyện cậu quên, nhưng tiềm thức không quên! Tất cả những người đã từng gặp, bài hát từng nghe, nơi từng đến. Vậy nên cậu mới có cảm giác quen thuộc khó hiểu với rất nhiều thứ, cảm giác trước đó đã từng gặp, đã từng nghe, đã từng đến."

"Vậy nên, tớ tổng kết lại..."

"Chắc chắn trước đó cậu đã từng nghe thấy cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở đâu đó! Dù là tiếng xì xào bàn tán trong thang máy, tàu điện ngầm đi qua một quảng cáo... Tóm lại cậu chắc chắn đã từng nghe thấy, vậy nên mới mơ thấy nó."...

Lâm Huyền bán tín bán nghi nhìn Cao Dương:

"Cậu học được những thứ này ở đâu? Cái gì mà cảm giác quen thuộc trong tiềm thức... còn nói rất thuyết phục."

"Ha ha, chuyện này à."

Cao Dương sờ sờ cằm:

"Là từ một người bạn học làm bác sĩ tâm lý, cậu nhớ không? Lần trước tớ đã cho cậu xem vòng bạn bè của cô ấy."

"Được đó."

Lâm Huyền cũng không rối rắm chuyện này nữa:

"Nhưng lý thuyết của cậu không thể giải quyết được cốt lõi vấn đề của tớ... Không phải tớ thắc mắc về chuyện mơ thấy Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mà là 'tại sao thứ có trong mơ lại xuất hiện ở hiện thực'."

"Hôm qua tớ mơ thấy Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nghe thấy Đại Kiểm Miêu nói đến chuyện thiệp mời, sáng nay nó đã xuất hiện trước mặt tớ! Cậu cảm thấy đây là trùng hợp sao?"

"Rất hợp lý đó."

Cao Dương móc hộp thuốc lá, lấy một điếu thuốc đưa lên miệng:

"Rất nhiều người đã từng mơ thấy tương lai, nhưng tất cả chỉ là trùng hợp."

Lâm Huyền khinh thường cười:

"Làm gì có cái sự trừng hợp nào kỳ lạ thế? Trong mơ tớ đã thấy tất cả bối cảnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

"Hơn nữa, tớ đã đọc sách toán cao cấp trong mơ, công thức trong đó giống hệt sách toán cao cấp ở hiện tại. Cậu biết là tớ chưa bao giờ học toán cao cấp ở đại học. Cậu đừng nói là ở trong mơ tớ giỏi hơn cả Carl Gauss nhé?"

*Johann Carl Friedrich Gauß (Carl Gauss) là một nhà toán học và nhà khoa học người Đức tài năng, người đã có nhiều đóng góp

lớn cho nhiều lĩnh vực khoa học, như lý thuyết số, giải tích, hình học vi phân, khoa trắc địa, từ học, tĩnh điện học, thiên văn học và quang học.

"Vậy thì sao?" Cao Dương không tán thành nói.

"Chẳng lẽ cậu cảm thấy giấc mơ của cậu có thể dự báo chính xác tương lai à? Cảm thấy giấc mơ của cậu là thật, vậy 600 năm sau của thế giới sẽ thế nào?"

"Cậu đừng nói nữa, tớ còn đang hoang mang đây."...

Hai người nhìn nhau rồi không nói gì.

"Đi."

Cao Dương lấy bật lửa châm thuốc, sau đó đưa vào trong túi:

"Cậu nói giấc mơ của cậu có thể dự báo tương lai đúng không?"

"Tớ chỉ nói là có thể."

Bốp!

Cao Dương đập một tờ giấy pha giữa màu đỏ và màu trắng lên bàn trà.

"Đây là cái gì?"

"Xổ số bóng đá." Cao Dương phun ra một ngụm khói trắng:

"3 giờ đêm nay là bán kết World Cup Qatar, Argentina đá với Croatia."

"Bây giờ cậu đi ngủ và tìm kết quả trận đấu trong mơ. Đến 00:42 tỉnh lại thì nói cho tớ nước nào sẽ thắng!"

Cao Dương thở ra khói và cười, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu nói là cậu có thể mơ thấy tương lai đúng không? Vậy thử chứng minh đi!"

Lâm Huyền cầm lấy tờ xổ số.

Trên đó viết 3 giờ sáng, Argentina VS Croatia.

Tờ xổ số này 100 tệ, cược Argentina thắng, tỉ số đặt cược là 2:3, nếu như Argentina thắng thì tấm xổ số này có thể thắng được 230 NDT.

Đúng vậy.

Muốn biết giấc mơ của mình có thật sự dự báo tương lai không... thì tờ xổ số này chính là minh chứng tốt nhất, thuyết phục hơn bất kỳ điều gì.

"Được, để tớ thử xem sao."

Lâm Huyền đi vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân:

"Cậu ở phòng khách cho tiếng nhỏ thôi, đừng ảnh hưởng đến tớ ngủ."

"Cậu xem kỹ một chút ha!"

Cao Dương ở phòng khách nói:

"Tốt nhất là nhớ kỹ cả tỉ số! Chúng ta trực tiếp mua tỉ số, tỉ lệ đặt cược cao hơn, càng cao càng tốt!"

"Trong mơ không chắc có thể thấy, đừng ôm hy vọng quá lớn."

"Cậu có thể lên máy tính tra! Mấy thứ này lên mạng tra cái là đầy kết quả trong phút mốt."

"Tớ tra rồi, cậu nghĩ 20 năm qua tớ làm gì?"

Lâm Huyền súc miệng, nhổ bọt trong miệng ra:

"Lần đầu tiên biết đến thứ tên là xổ số này là năm tớ học cấp 2, tớ mơ mình tìm kết quả của bóng hai màu trên máy tính."

*Bóng hai màu: là kiểu chơi chọn 6 số từ 33 số bóng đỏ, sau đó chọn 1 số từ 16 số bóng xanh để tạo thành một dãy 7 cặp số dùng để đặt cược.

"Kết quả thế nào?"

"Kết quả là chả tra được cái gì!" Lâm Huyền vừa bôi sữa rửa mặt vừa nói:

"Không chỉ là bóng hai màu, mà tất cả tin tức mới về chứng khoán, chính trị của thời đại này đều không tra ra được... Trong mơ mạng internet không thể dùng được, tất cả tin tức có ích đều không tra được."

Chương 36: Thật giả

Chương 36: Thật giả

"Vậy..."

Cao Dương mở một gói đồ ăn vặt, mở TV, chỉnh âm thanh nhỏ xuống:

"Theo lý thuyết, tin tức trên internet là thứ tồn tại mãi mãi, không thể nào không có một chút dấu vết. Nhưng mà... nghĩ lại đó chỉ là giấc mơ hư ảo thì lại cảm thấy hợp lý."

Lâm Huyền lau mặt:

"Đương nhiên tớ muốn chứng minh giấc mơ của mình là giả... Tuy nhiên tớ không tìm được lý do thuyết phục thôi."

Rửa mặt xong, hắn vào phòng ngủ.

Lâm Huyền tắt đèn lên giường, sắp xếp chăn màn:

"Xuất phát."

Hô!

Gió hè quen thuộc thổi qua, Lâm Huyền mở to mắt.

Vẫn là quảng trường quen thuộc, tiếng ồn ào, tiếng ve quen thuộc.

Lâm Huyền nhìn những người quen thuộc trên quảng trường, thời gian hiện trên bảng thông báo:

[ngày 28 tháng 8 năm 2624]

[21:54]

"Ừm..."

Lâm Huyền gãi gãi đầu:

"Tìm kết quả trận bán kết World Cup Qatar năm 2022... ở đâu đây?"

Lâm Huyền nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đá bóng với một đứa bé.

Người đàn ông đi giày bóng đá và mặc đồng phục. Anh ta chắc chắn là một fan hâm mộ.

"Xin chào."

Lâm Huyền bước tới và chào hỏi một cách thân thiện.

"Anh ơi, làm phiền anh một chút, xin hỏi anh có biết nhiều về các sự kiện đá bóng không? Đặc biệt là các sự kiện thi đấu như world cup."

Người đàn ông cười méo mó và chỉ vào quần áo chơi bóng trên người mình.

"Vậy thì cậu tìm đúng người rồi! Tôi từ nhỏ đã xem đá bóng, từ khi tôi hiểu chuyện, tôi chưa bao giờ bỏ lỡ một trận đấu world cup nào!"

"Cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi! Bất kể cậu hỏi cái gì, cầu thủ, tranh tài, hay câu chuyện tầm phào, tôi đều có thể nói cho cậu biết!"

Không sai.

Đáng tin cậy.

Là một fan bóng đá cuồng nhiệt.

Lâm Huyền gật đầu hỏi :

"Cảm ơn anh trai, vậy anh có biết ai là nhà vô địch world cup 2022 ở Qatar không? Là Argentina phải không?"

Người đàn ông trung niên sững sốt một lúc, trừng mắt nhìn Lâm Huyền không mấy thiện cảm: "Cậu là quá rảnh rỗi nên đi gây sự đấy à, chuyện từ mấy năm trước tôi có thể biết, chuyện xa xôi như vậy dù cậu có tra trên mạng cũng không tìm thấy được!"

"Anh trai đừng kích động!"

Lâm Huyền lễ phép trấn an: "Tôi cần viết luận văn về việc này cho nên mới cần hiểu rõ trận tranh tài năm đó, vậy nếu như tôi cần tìm những tư liệu ghi chép tôi cần đi đâu."

Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Thứ này khó tìm lắm, đây là trận đấu hơn 600 năm trước, nếu cậu thật sự muốn tìm, có thể đến thư viện xem thử."

Dứt lời người đàn ông trung niên liền đưa đứa bé rời đi.

Thư viện...

Lâm Huyền nhìn mặt trăng trên bầu trời.

Vào giờ này, Thư viện chắc chắn là không mở cửa, chẳng qua hắn có thể đi tiệm sách thử vận may.

Nếu trong mộng thiết lập là năm 2624. vậy muốn tìm kết quả của một trận bóng 600 năm trước, chỉ có thể tra cứu trong sử sách.

Tiệm sách...

Lâm Huyền nhắm mắt nhớ lại...

Trong 20 năm qua, hắn đã đi dạo hầu hết mọi nơi thành phố, vị trí tiệm sách ở đâu hắn đương nhiên biết, đồng thời còn biết rất nhiều vị trí của các hiệu sách.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, đa số các tiệm sách đều đã đóng cửa, muốn tìm... nhất định phải tìm được tiệm sách mở cửa suốt đêm.

Gãi đầu một cái...

Hình như một cái ở phố Thiên Đường, trước kia lúc đi qua buổi tối, đã khuya nó còn mở cửa.

Sau khi xác định mục tiêu.

Lâm Huyền chạy về phía trạm xe buýt.

Bành. !

"Ôi"

Lâm Huyền đang chạy đụng phải người con trai mập mạp.

"Nhìn đường một chút đi!"

Trên mặt cậu ta mang mặt nạ mèo Rhine, hung dữ trừng mắt nhìn Lâm Huyền.

"Biết rồi." Lâm Huyền thuận miệng đáp.

Quay đầu nhìn lại quả nhiên là người quen.

Hắn cười vỗ vỗ bả vai Đại Kiểm Miêu: "Cậu cũng nên nhìn đằng sau một chút, đừng để mỗi lần đều bị nổ đầu."

"Hả!?"

Đại Kiểm Miêu kinh hô! Cuống quýt quay đầu, tay phải sờ

soạng eo lưng.

Nhưng mà... sau lưng không có gì cả.

"Ngươi là ai?"

Đại Kiểm Miêu nghiên đâu nhìn sang lại phát hiện Lâm Huyền đã chạy đi xa.

Cậu ta xoa xoa cái đầu đau nhức, vẻ mặt đầy lo lắng, nhìn xung quanh: "Chuyên gia mật mã này trốn ở đâu, tôi tìm không thấy a!"

Lâm Huyền rất ít khi ngồi xe buýt trong mơ.

Trước đây khi hắn muốn đi nơi xa, đều trực tiếp đoạt một chiếc xe làm "hiệp đạo săn lái xe" chơi.

Nhưng điều đó về cơ bản sẽ bật "chế độ trốn thoát", và qua một lúc sẽ có một chiếc xe cảnh sát đuổi theo hắn, cuối cùng nếu không phải bị bắt thì cũng là do tông quá nhiều nhiều người sau đó bị bắn chết.

Hôm nay hắn muốn làm chính sự không muốn gây phiền phức.

Quả thực tiệm sách rất xa, ngồi xe tròn một tiếng mới đến được.

Lâm Huyền đi vào tiệm sách.

Nhân viên cửa hàng lườm hắn một cái sau đó tiếp tục chơi điện thoại.

Không tốn nhiều công sức, Lắm Huyền đã tìm được vài quyển sách liên quan tới thể thao và bóng đá.

Nhưng phần lớn đều là thông tin thời sự không có thông tin về trận đấu world cup 2022 ở Qatar.

"Căn bản không tìm thấy..."

Chương 37: Phát tài (1)

Chương 37: Phát tài (1)

Tìm rất lâu, thậm chí lật cả sách lịch sử. Thế nhưng việc tìm một trận đấu ở 600 năm trước không khác gì mò kim đáy biển.

"Ùm?"

Bỗng nhiên, tựa đề của một quyển sách trên giá sách trực mấy thu hút sự chú ý của Lâm Huyền.

"Kiến thức bóng đá thú vị 7: lịch sử world cup"

Lâm Huyền rút cuốn sách ra.

Đây là một quyển sách dành cho thiếu nhi nên nên ngôn ngữ và hình ảnh dễ hiểu giới thiệu về các môn thể thao world cup."

Lật đến cuối, có phần phụ lục: Danh sách các nhà vô địch thế giới kì trước.

Danh sách các nhà vô địch được sắp xếp theo thứ tự ngược lại.

Lâm Huyền trực tiếp lật đến trang cuối cùng và nhanh chóng tìm thấy địa điểm tổ chức world cup 2022 Qatar.

Chỉ có một câu ngắn gọn...

[Argentina đánh bại Pháp tại penalty và dành được chức vô địch]

"Đá penalty có nghĩa là gì?"

Lâm Huyền không hiểu bóng đá và không biết penalty trong

câu này có nghĩa là gì, chẳng qua quán quân chắc chắn là Argentina.

"Nếu cuối cùng quán quân là đội Argentina ... Vậy không cần phải nói, vòng bán kết đá với Croatia, Argentina chắc chắn thắng."

Lâm Huyền đóng cuốn sách lại và nhét nó trở lại kệ.

Nhìn lên đồng hồ trên tường tình có chỉ 00:42 giây.

Bùm!! Bùm!! Bùm!!

Ánh sáng trắng quen thuộc đúng giờ lại đến, thiêu đốt hết mọi thứ trên thế giới. ... ...

Ông...

Lâm Huyền mở mắt.

Ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng TV yếu ớt, ánh sáng thay đổi nhấp nháy trong khe cửa, hình như Cao Dương vẫn đang xem TV trong phòng khách.

Lâm Huyền dụi dụi mắt, từ trên giường ngồi dậy. Sau đó mặc bộ đồ ngủ dày và mở cửa phòng ngủ ra.

"Mọi chuyện thế nào rồi? Tìm được chưa?"

Cao Dương ngẩng đầu lên khỏi bàn trà.

Phía trên chứa đầy bia, các sản phẩm từ vịt, gà rán và các món ăn mang đi khác.

"Chắc là... Argentina thắng."Lâm Huyền ngáp dài nói.

"Không! Tỉ số là bao nhiêu?"

"Tôi không biết. Tôi chỉ biết Argentina và Pháp thi đấu trận

chung kết, Argentina vô địch World Cup."

Cao Dương nhắm mắt lại, suy nghĩ một lát: "Được."

Anh ta đứng dậy, cầm áo khoác trên ghế sofa mặc vào: "Tôi xuống lầu mua thêm vé số."

"Không phải cậu đã mua vé số Argentina trúng rồi sao?

"Mới mua 100 tệ, cậu mơ thấy Argentina thắng nên tôi mua thêm nhiều chút."

"Đã nói là đánh cược nhỏ thôi mà?"

" Liều một phen, xe đạp biến thành xe mô tô!"

Cao Dương kéo khóa kéo, vặn mở khóa cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Ài, chờ chút."

Lâm Huyền gọi Cao Dương lại.

"Hử?" Cao Dương quay đầu nhìn Lâm Huyền.

"Cậu đừng mua quá nhiều, nó cũng không đáng tin cậy, cậu kiềm chế một chút."

"Biết rồi biết rồi!"

Ầm!

Cửa phòng đóng sầm lại.

Sao đó không lâu, Cao Dương tay cầm một sấp vé số, thở hồng hộc đẩy cửa ra:

"5000 tệ! 1 tháng tiền lương showhand, thắng được sở hữu người mẫu trẻ trong câu lạc bộ, thua xuống biển* làm việc!"

Lâm Huyền bất đắc dĩ cười nói: "Cậu từ nhỏ cũng tiến hóa quá nhanh, chơi cờ bạc cho vui, thi đấu, rồi chơi game sao?"

Cao Dương ngồi xuống, cầm điều khiển từ xa bật TV: "Cố lên, người mẫu trẻ! Messi, trông cậy cả vào anh đấy!"

Không lâu sau, trận đấu giữa Argentina và Croatia bắt đầu.

Rõ ràng Argentina mạnh hơn một chút.

Cuối cùng, họ dễ dàng giành chiến thắng với tỷ số 3:0 và tiến vào trận chung kết.

"Aaaaaa!!!"

Messi trượt dài trên thảm cỏ sân bóng.

"!!! Aaaaaa"

Cao Dương lăn lộn trên sàn phòng khách:

"Thắng rồi! Chết tiệt! Lâm Hiền, chúng ta phát tài rồi!!"

Cao Dương lăn một vòng rồi đứng dậy, nắm chặt tay Lâm Hiền:

"Đồng chí Lâm Hiền! Tương lai tươi sáng của chúng ta phụ thuộc vào cậu!"

Lâm Hiền hất tay Cao Dương ra:

"Không phải vừa nãy cậu còn nói giấc mơ của tớ không đáng tin, không phải đó là thế giới tương lai thật sao?"

"Ờ..."

Cao Dương gãi đầu, nhìn đống vé số trên bàn trà:

"Có lẽ tớ cần thêm nhiều dữ liệu thử nghiệm nữa thì mới có

thể đưa ra kết luận. Vậy thì, trận bán kết ngày mai, Pháp và Ma-rốc, đội nào sẽ thắng? Nói cho tớ biết nhanh!"

Lâm Hiền nhớ lại câu nói mà hắn đã thấy trong giấc mơ...

[Đội tuyển Argentina đánh bại đội tuyển Pháp trong loạt sút luân lưu và giành chức vô địch.]

"Vì Pháp đã vào chung kết và đá với Argentina, nên chắc chắn ngày mai Pháp sẽ thắng. Cậu còn định cược nữa à? Biết điều thì dừng lại đi."

Cao Dương cười híp mắt thu dọn đống vé số trên bàn:

"Yên tâm đi, tớ có chừng mực. Ngày mai tớ lại đến nhà cậu để xem bóng đá nhé!"

"Cậu đừng đến nữa... Tớ cần ngủ."

"Thôi nào, dù sao thì cậu cũng phải dậy lúc 00:42, đã thức rồi thì đừng ngủ nữa! Chúng ta cùng kiểm chứng xem giấc mơ của cậu có chính xác không!"...

Tối hôm sau, Cao Dương đến đúng hẹn.

Cậu ta cầm trên tay một xấp vé số dày cộp, vênh váo:

"Hừ hừ hừ- Vé số mua hôm qua trúng hơn 1 vạn, hôm nay tới đã thêm tiền tiết kiệm, mua 3 vạn vé Pháp thắng! Lâm Hiền, nếu lần này Pháp thắng thật, chúng ta có thể kiếm được bảy tám vạn đấy!"

"Còn nếu thua thì sao?"

"Đi đi đi! Mồm quạ đen đừng nói bậy!"

Chương 38: Phát tài (2)

Chương 38: Phát tài (2)

Vẫn là ba giờ sáng, trong tiếng ngáp ngắn ngáp dài của Lâm Hiền, trận đấu bắt đầu.

Quả nhiên đội tuyển Pháp tấn công dữ dội, cuối cùng giành chiến thắng với tỷ số 2:0 và tiến vào trận chung kết.

"Aaaaaa!!!"

Cao Dương điên cuồng hóa thân thành cây lau nhà, lau sàn nhà cho Lâm Hiền:

"Quá tuyệt vời, Lâm Hiền! Chúng ta phát tài rồi!! Kiếm được cả năm lương rồi!!"

"Không đúng, có phải chúng ta nhầm trọng điểm rồi không?"

Lâm Hiền bỗng phản ứng lại, nhìn Cao Dương đang điên cuồng lau nhà:

"Tớ gọi cậu đến là để bàn về chuyện giấc mơ, sao lại thành xem World Cup với cậu thế này?"

"A ha ha..."

Cao Dương đứng dậy khỏi mặt đất, khoanh tay đi hai vòng:

"Thực ra, tớ vẫn không tin là giấc mơ của cậu có thể tiên đoán tương lai, dù sao thì điều này quá vô lý."

"Nhưng! Nếu cuối cùng vẫn là Argentina vô địch trong trận

chung kết, giống như những gì cậu thấy trong giấc mơ thì có lẽ thực sự không thể tưởng tượng nổi!"

"Chung kết diễn ra sau vài ngày nữa, tớ sẽ đến nhà cậu xem trận đấu!"

Lâm Hiền bất lực:

"Tớ thấy không cần phải tiếp tục xác thực nữa, cậu đừng đến. Thực ra cậu muốn một kẻ mù bóng đá như tớ mua vé số, tớ cũng mua hai đội này thắng, rõ ràng là chênh lệch thực lực rất lớn."

"Nói này Lâm Hiền, lần sau cậu cũng mua ít vé số đi, không thể thấy tớ lái Land Rover mà để anh em tiếp tục chịu khổ được được? Tớ thấy lần sau có thể chơi lớn, mua Argentina thắng!"

"Nói sau đi, không có tâm trạng."...

Tiễn Cao Dương đi rồi, Lâm Hiền ngủ một mạch đến trưa.

Hôm nay là cuối tuần không phải đi làm, ngủ thật sướng.

Nhưng buổi chiều lại có việc, Lâm Hiền định đến bệnh viện thăm con gái của giáo sư Hứa Vân.

Vài ngày trước, Triệu Anh Quân đã dặn Lâm Hiền mua ít đồ đến thăm.

Lâm Hiền đã hỏi qua cố vấn học tập, giáo sư Hứa Vân sẽ làm nghiên cứu ở phòng thí nghiệm của trường vào các ngày trong tuần, chỉ đến bệnh viện vào cuối tuần để thăm con gái.

Vì vậy, nếu muốn gặp ông ấy, đến bệnh viện vào cuối tuần là tốt nhất.

Sau khi ăn trưa xong, Lâm Hiền mua vài túi quà rồi bắt taxi đến bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải.

Bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải có thể nói là một trong hai bệnh viện hàng đầu ở thành phố Đông Hải. Bên trong có vô số chuyên gia, uy tín rất cao, những bệnh nan y mà mọi nơi trên toàn quốc không chữa được đều sẽ chuyển viện đến đây.

Vì vậy, nếu các chuyên gia ở đây đều nói rằng con gái của giáo sư Hứa Vân không thể tỉnh lại... có lẽ thực sự không còn hy vọng gì nữa.

Nghĩ đến một cô gái từ bốn năm tuổi đã trở thành người thực vật, phải nằm trên giường bệnh trải qua cuộc đời mà bản thân không hề hay biết, thực sự khiến người ta thấy đau lòng.

Nhưng điều này càng làm tăng thêm sự nghi ngờ trong lòng Lâm Hiền——

Tại sao giáo sư Hứa Vân lại không muốn đổi sản phẩm nghiên cứu thất bại thành tiền, rồi chuyên tâm ở bên con gái hoặc cho con gái được hưởng chế độ điều trị tốt hơn? Chẳng lẽ... cái gọi là phẩm giá của nhà khoa học quan trọng đến vậy sao?...

Tòa nhà khoa nội cao hơn hai mươi tầng, con gái của giáo sư Hứa Vân ở phòng bệnh tầng 17.

Lâm Hiền theo thông tin trên biển số phòng, nhanh chóng tìm được đích đến.

Đây là một phòng bệnh đơn, trên biển số phòng có ghi ba chữ [Hứa Y Y], chắc là tên con gái của giáo sư Hứa Vân.

Cửa phòng bệnh mở hé.

Lâm Hiền khẽ gõ cửa, cánh cửa gỗ trơn trượt lập tức mở ra...

Cảnh tượng bên trong khiến Lâm Hiền kinh ngạc.

Từ trong ra ngoài, chất đầy đủ loại quà tặng cao cấp, tất cả

đều rất đắt tiền.

Mà trên những món quà, hoa tươi này còn đính kèm thiệp chúc mừng của các công ty mỹ phẩm lớn, không ít là những ông lớn mỹ phẩm nổi tiếng thế giới...

Xem ra Triệu Anh Quân nói không sai.

Bây giờ giáo sư Hứa Vân chính là miếng mồi ngon trong mắt các công ty mỹ phẩm trên toàn thế giới.

Chất hóa học mà ông coi là nỗi nhục, coi là sản phẩm thất bại, trong mắt các công ty mỹ phẩm này, lại chính là mỏ vàng khổng lồ.

Vị trí cạnh cửa sổ của phòng bệnh, đặt một chiếc giường bệnh đa năng.

Trên tấm ga trải giường màu xanh, một cô gái gầy gò nằm im lặng.

Cánh tay cô đặt trên mép giường, thực sự giải thích thế nào là chỉ còn da bọc xương. Lúc này, bắp chân nhỏ bé mà giáo sư Hứa Vân đang nâng trong tay, cẩn thận uốn cong kéo giãn để tập thể dục... cũng teo nhỏ đến mức không nhìn thấy một chút cơ nào.

Như một con búp bê sứ mỏng manh, chỉ cần chạm vào là vỡ tan.

Lâm Hiền đứng ở cửa, không nói gì.

Những người thực vật đã nằm liệt giường hơn mười năm như thế này, có lẽ cơ bắp toàn thân đã sớm teo lại hoàn toàn. Mặc dù kiên trì tập các bài tập kéo giãn cho họ mỗi ngày nhưng cũng chỉ có thể đổi lại sự an ủi về mặt tinh thần mà thôi.

Chương 39: Vì con (1)

Chương 39: Vì con (1)

Lâm Hiền cứ thế nhìn giáo sư Hứa Vân tập xong một loạt các bài tập phục hồi chức năng, sau đó lại lật người cho con gái, lúc này mới quay lại:

"Cậu mang đồ đi đi, ở đây chất đủ rồi."

Lâm Hiền đặt những món quà mình mang theo sau cửa, khẽ nói:

"Thầy Hứa, thầy cũng chú ý giữ gìn sức khỏe, những thực phẩm bổ dưỡng này là con mang đến cho thầy."

Hứa Vân đẩy mắt kính, nhìn Lâm Hiền từ trên xuống dưới:

"Cậu là sinh viên Đại học Đông Hải?"

Lâm Hiền nghi ngờ, sao lại nhìn ra được?

Hắn gật đầu:

"Vâng thầy Hứa, em tên Lâm Hiền, là sinh viên tốt nghiệp Đại học Đông Hải chúng ta."

"Có phải cậu từng là người dẫn chương trình cho lễ kỷ niệm thành lập trường và lễ chào đón tân sinh viên không?"

Lâm Hiền lại gật đầu, không khỏi cảm thán trong lòng trí nhớ của giáo sư Hứa Vân rất tốt:

"Đúng vậy thầy Hứa, thầy còn nhớ em sao? Hồi học đại học

em thường làm người dẫn chương trình cho các hoạt động của trường, em đã làm người dẫn chương trình ba năm liên tục, cho lễ chào đón tân sinh viên."

Giáo sư Hứa Vân hiếm khi cười:

"Thảo nào tôi thấy cậu quen quen, hôm đó trong bữa tiệc của ông Sở, tôi đã cảm thấy cậu quen thuộc."

Có lẽ là do bản tính của người làm thầy luôn có sự thân thiết với học trò của mình, Lâm Hiền cảm thấy hôm nay giáo sư Hứa Vân ôn hòa hơn trước rất nhiều.

Hứa Vân vẫy tay, bảo Lâm Hiền lại gần giường.

Lâm Hiền thực sự có chút bất ngờ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị giáo sư Hứa Vân đuổi ra khỏi cửa, không ngờ ông ấy lại định nói thêm vài câu với mình.

Lâm Hiền đi đến bên giường bệnh, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trên giường.

"Chàng trai..."

Giáo sư Hứa Vân quay đầu, nhìn Lâm Hiền:

"Cậu có biết... tại sao tôi không muốn bán sản phẩm thất bại đó cho các cậu không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Em vẫn chưa rõ, thầy Hứa."

"Hôm trước ở tiệc tối, thầy có nói... với tư cách là một nhà khoa học, tôn nghiêm của thầy không cho phép mình bán đi sản phẩm lỗi này. Nhưng em nghĩ, liệu có lý do nào sâu xa hơn không?"

Nghe xong, Hứa Vân không nói gì.

Ông ấy tháo kính, dùng vạt áo kẹp lấy tròng kính lau đi lau lại:

"Con gái tôi, lúc bốn tuổi đã ngã từ trên cầu trượt xuống, trở thành người thực vật liệt nửa người như thế này. Tất cả các chuyên gia trên thế giới đều nói nó không thể tỉnh lại."

"Vì vậy, tại sao tôi lại nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông ư? Là một nhà khoa học, tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng nghiên cứu thứ này điên rồ và không thực tế đến mức nào. Nhưng

Hứa Vân đeo lại kính rồi nhìn Lâm Huyền:

"Bất cứ chuyện gì luôn phải có người đầu tiên làm."

"Nếu tôi không nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông, có thể phải vài chục năm vài trăm năm nữa mới có người bắt đầu nghiên cứu dự án này. Nhưng con gái tôi không đợi được... Con bé đã nằm trên giường bệnh mười năm rồi, còn có thể nằm thêm bao nhiêu năm nữa?"

Nói đến đây, Hứa Vân cười tự giễu:

"Mười năm trước khi tôi chế tạo ra sản phẩm lỗi đó, chưa từng có ai quan tâm đến tiến độ nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông, cũng chưa từng có ai đến bệnh viện thăm con gái tôi."

"Nhưng bây giờ cậu xem, mỗi ngày đều có người đến thăm con gái tôi, những công ty mỹ phẩm này tranh nhau muốn đưa tiền cho tôi để nghiên cứu. Nhưng có phải họ vì nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông không? Không phải... Họ vốn chẳng quan tâm đến khoang thuyền ngủ đông, họ chỉ quan tâm đến việc chất hóa học đó có thể kiếm được bao nhiêu tiền thôi sao."

"Nhưng thầy Hứa, em không nghĩ đó là điều tệ đối với thầy."

Lâm Huyền có một cảm giác thân thiết thầy trò khó tả với giáo sư Hứa Vân nên cũng thẳng thắn bày tỏ thắc mắc của mình:

"Nếu thầy bán chất hóa học đó, cái mà thầy gọi là sản phẩm lỗi... Thầy sẽ có đủ kinh phí để nghiên cứu, sẽ có thiết bị tiên tiến hơn, phòng thí nghiệm hiện đại hơn, điều đó chẳng phải có lợi hơn cho đề tài nghiên cứu của thầy sao?"

Tuy nhiên...

Hứa Vân lại nghiêm mặt lắc đầu:

"Cậu nghĩ đơn giản quá rồi."

"Tôi là người rất tự mình hiểu lấy người, một sản phẩm công nghệ đủ sức thay đổi cục diện thế giới như khoang thuyền ngủ đông chắc chắn không phải là một người, một viện nghiên cứu, thậm chí một quốc gia có thể làm được."

"Tôi chưa bao giờ hy vọng mình có thể chế tạo thành công khoang thuyền ngủ đông... Điều đó chẳng khác nào chuyện viển vông. Tôi chỉ hy vọng có thể thắp sáng ngọn lửa này để mọi người thấy được khả năng chinh phục được bài toán ngủ đông."

"Ví dụ như bước đầu tiên, nếu tôi có thể giải quyết được bài toán chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông, chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều nhà khoa học, viện nghiên cứu bắt đầu tham gia vào nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông. Chỉ có như vậy... mới có hy vọng chế tạo ra khoang thuyền ngủ đông trong vòng vài năm vài chục năm."

"[Còn điều duy nhất tôi có thể làm, chỉ là thắp sáng ngọn lửa này mà thôi.]"

Hứa Vân cúi người.

Chương 40: Vì con (2)

Chương 40: Vì con (2)

Kéo chăn cho cô con gái đang ngủ rồi cẩn thận nhét góc chăn vào trong:

"Nhưng cậu có biết không, nếu tôi bán sản phẩm lỗi đó đi thì sẽ gây ra hậu quả gì không?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn không phải là người học khoa học tự nhiên, nói thật là hơi không hiểu được logic trong đó.

Chẳng lẽ giáo sư Hứa Vân bán bằng sáng chế sản phẩm lỗi này đi... còn có thể dập tắt ngọn lửa của khoang thuyền ngủ đông sao?

"Thực ra trước đây, tôi vẫn có một vài học trò nghiên cứu với tôi."

Nhắc đến chuyện cũ, giáo sư Hứa Vân có chút buồn bã:

"Đó là những đứa trẻ rất thông minh, rất có năng khiếu, mặc dù vẫn chưa nghiên cứu ra thành quả gì nhưng có chúng ở bên, tôi thực sự rất vui, ít nhất trên thế giới này, không phải chỉ có một mình tôi đơn độc trong lĩnh vực ngủ đông."

"Nhưng sau đó, cũng giống như tình huống lần này... Trong quá trình nghiên cứu, không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện một số sản phẩm phụ có giá trị. Lúc đó tôi cũng thấy không sao nhưng từ khi có công ty doanh nghiệp tìm đến, lòng người trong phòng thí nghiệm không còn chung một chí hướng nữa."

"Vài học trò đó mỗi người một ý nhưng mục đích chung thì giống nhau, muốn thay đổi hướng nghiên cứu, đi nghiên cứu một số thứ có thể thấy hiệu quả và thu được lợi nhuận trong thời gian ngắn. Ví dụ như bằng sáng chế thuốc, sản phẩm làm đẹp các kiểu, lúc đó rất nhiều công ty mỹ phẩm và công ty dược phẩm đã đưa ra mức lương năm rất cao cho chúng."

"Kết quả thì không cần nói cũng biết, chúng đều đi hết, không đứa nào ở lại."

Hứa Vân lắc đầu cười:

"Tất nhiên, mỗi người có một chí hướng, tôi cũng không thể nói chúng thực dụng. Dù sao thì ai cũng theo đuổi cuộc sống tốt đẹp hơn, vì lợi ích mà đi nghiên cứu khoa học, nghe thì rất khó chịu nhưng thực tế là ngày càng nhiều người trẻ tuổi lựa chọn hướng nghiên cứu khoa học, đều phát triển theo hướng thực dụng."...

Lâm Huyền có chút hiểu ra rồi.

Nói trắng ra.

Là giáo sư Hứa Vân bị mấy học trò này làm cho đau lòng.

Mặc dù Lâm Huyền không phải là người trong giới học thuật.

Nhưng hắn vẫn có nghe nói một số thói hư tật xấu trong giới học thuật hiện nay. Nhìn từ khía cạnh này, những nhà khoa học như Hứa Vân có thể kiên trì năm này qua năm khác, thất bại rồi lại chiến đấu, nghiên cứu lĩnh vực chưa biết, thực sự rất ít, đáng để kính nể.

"Em hiểu rồi thưa thầy."

Lâm Huyền nói:

"Thầy lo rằng sau khi thầy bán chất hóa học này sẽ làm hỏng phong khí của giới học thuật phải không? Bản thân những người trẻ tuổi sẵn sàng nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông, thậm chí sẵn sàng tham gia vào những dự án nghiên cứu dài hạn không thấy được lợi nhuận như thế này vốn đã ít."

"Nếu những người trẻ tuổi nhìn thấy nghiên cứu sản phẩm làm đẹp hoặc sản phẩm dược phẩm có thể thu được lợi nhuận lớn trong thời gian ngắn, có lẽ khi lựa chọn hướng nghiên cứu, bọn họ sẽ cân nhắc đến khía cạnh này. So sánh ra, những lĩnh vực nghiên cứu không thấy được hy vọng nào như khoang thuyền ngủ đông sẽ không có lực lượng trẻ tham gia vào."

Giáo sư Hứa Vân gật đầu, nhìn Lâm Huyền mỉm cười an ủi:

"Cậu đã nói đến một điểm rất quan trọng, đó chính là lực lượng trẻ."

"Tôi vừa nói rồi, thứ như khoang thuyền ngủ đông này tuyệt đối không phải một mình tôi, thậm chí một quốc gia có thể nghiên cứu ra được. Phải huy động sức mạnh của toàn nhân loại mới được. Nếu ngày càng nhiều nhà khoa học trẻ bị lợi ích cám dỗ, đi nghiên cứu những dự án siêu lợi nhuận... thì ai sẽ muốn đến nghiên cứu công nghệ ngủ đông hiện tại không có hy vọng nào chứ?"

"Thực ra nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông hiện nay chính là trong tình cảnh như vậy, không ai muốn nghiên cứu nó, nguyên nhân cốt lõi nhất chính là không thấy được tương lai, không thấy được hy vọng, không thấy được lợi ích."...

Lâm Huyền cảm thấy Hứa Vân suy nghĩ về vấn đề rất có tầm nhìn.

Nhưng hắn chỉ đơn thuần cho rằng, phong khí toàn giới học thuật theo đuổi lợi nhuận này không phải một mình Hứa Vân có

thể cải thiện được.

Thực ra bất kể ông ấy có bán chất hóa học này hay không, cũng sẽ không có người trẻ tuổi nào đầu tư vào nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông...

Dù sao thì Hứa Vân kiên trì như vậy, là vì ông ấy có một cô con gái thực vật mà ông ấy muốn cứu. Còn những người khác không có động lực mạnh mẽ như vậy nên lựa chọn một dự án có thể thu lợi trong thời gian ngắn để nghiên cứu cũng là hợp tình hợp lý.

"Có lẽ những lời em nói có hơi không đúng với thầy Hứa."

Lâm Huyền vẫn muốn khuyên thêm một lần nữa:

"Nhưng em thấy việc thầy chỉ lo cho bản thân mình không thể thay đổi được phong khí nóng vội và coi trọng danh lợi của toàn xã hội hiện nay."

"Em thấy thầy nên bán chất hóa học này đi, để mọi người thấy rằng nghiên cứu chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông vẫn có lợi nhuận, có thể thu được lợi nhuận. Biết đâu sẽ có rất nhiều người trẻ tuổi bị lợi ích này hấp dẫn, đầu quân vào nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông."

Chương 41: Tất tay (1)

Chương 41: Tất tay (1)

Tuy nhiên.

Hứa Vân không nghe lọt tai.

Ông ấy vỗ vai Lâm Huyền, nói một cách sâu xa:

"Các cậu cho rằng tôi cố chấp cũng được, bảo thủ cũng được. Nhưng tôi phải cứu con gái tôi, tình huống cậu nói tôi không dám đánh cược."

"Hơn nữa, nghiên cứu khoa học mà ngay từ đầu đã mang mục đích kiếm tiền. Vậy thì trong trường hợp nhiều năm, nhiều thập kỷ không có tiến triển gì... họ có thể kiên trì được bao lâu đây?"

"Dự án khoang thuyền ngủ đông này không phải là thứ có thể đột phá trong thời gian ngắn. Tôi đã tự mình nỗ lực mười năm, hiện tại ngay cả một chút đột phá về lý thuyết cũng không có. Tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng đây là một con đường khó đi đến nhường nào..."

"Vì vậy, nếu không phải đến lúc bất đắc dĩ không thể cầm cự được nữa, tôi sẽ không cân nhắc đến việc bán thứ này. Nếu thực sự có người trẻ tuổi nào muốn tham gia vào nghiên cứu khoang thuyền ngủ đông thì tôi hy vọng mục đích của họ là đơn thuần."

"Lâm Huyền à, tôi phải cứu con gái tôi, đây là cách duy nhất. Phải để ngày càng nhiều sức mạnh, đặc biệt là những sức mạnh trẻ tuổi nhiệt huyết không màng danh lợi, tham gia vào quá trình phát triển khoang thuyền ngủ đông thì mới có thể sớm ngày giải

quyết được bài toán khó này. Việc tôi chỉ lo cho bản thân mình đương nhiên không thể thay đổi được gì nhưng tôi không thể để luồng gió xấu này bắt đầu từ tôi."

"Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ trở thành một người cha, đến lúc đó cậu sẽ hiểu. Vì vậy, cậu hãy về đi chàng trai, về chuyển lời hôm nay đến Triệu tổng của các cậu, bảo cô ấy đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi nghĩ cô ấy sẽ hiểu."

"Tôi hy vọng... đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau."

Nói xong những lời này, giáo sư Hứa Vân lịch sự mời Lâm Huyền rời đi.

Lâm Huyền cũng không nói nhiều, khuyên Hứa Vân vài câu giữ gìn sức khỏe, rồi đẩy cửa rời đi.

Trước khi đóng cửa, hắn liếc nhìn vào trong qua khe cửa.

Hứa Vân ngồi bên giường bệnh, nắm lấy cánh tay gầy guộc khô héo của Hứa Y Y, kể cho cô bé nghe những chuyện thú vị xảy ra trong tuần này. ...

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Huyền đến văn phòng Triệu Anh Quân báo cáo công việc, kể lại chuyện gặp giáo sư Hứa Vân hôm qua và những lời giáo sư Hứa Vân nói cho Triệu Anh Quân nghe.

"Giáo sư Hứa Vân... đúng là cố chấp hơn chúng ta nghĩ."

Triệu Anh Quân chống tay, đôi mày liễu hơi nhíu lại:

"Tôi thấy suy nghĩ của giáo sư Hứa Vân có hơi lo xa rồi. Những gì ông ấy nói tuy có lý nhưng không nhiều."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng khuyên giáo sư Hứa Vân như vậy nhưng ông ấy vẫn khăng khăng nói rằng, đến khi thực sự không chịu nổi nữa thì mới cân nhắc bán chất hóa học này. Ông ấy nói rằng mình không thể ngăn cản được phong trào chạy theo lợi nhuận trong giới nghiên cứu khoa học nhưng ít nhất không muốn cơn gió xấu này bắt đầu từ mình."

"Tôi thấy giáo sư Hứa Vân những năm gần đây áp lực tinh thần quá lớn, có lẽ đã rất khó để tin tưởng người khác nên trong nhiều suy nghĩ, có thể thực sự hơi cố chấp."

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra:

"[Nhiều khi, con người không nhất thiết phải đưa ra lựa chọn hoàn toàn đúng đắn. Nhưng nếu không đi đến cùng một con đường thì cũng không ai biết đó có phải là đường cùng hay không.]"

"Chưa trải qua nỗi khổ của người khác thì đừng khuyên người khác làm điều tốt. Có lẽ những năm qua giáo sư Hứa Vân đã trải qua nhiều chuyện mà chúng ta không thể tưởng tượng được, cũng chịu nhiều tổn thương nên mới đưa ra quyết định như vậy."

"Nhưng dù sao đi nữa thì ông ấy cũng chỉ muốn cứu con gái mình. Nếu xét về góc độ lâu dài, có lẽ lựa chọn của giáo sư Hứa Vân cũng không sai."

Cô ấy như hạ quyết tâm rất lớn rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nếu vậy, chúng ta hãy từ bỏ phương án của giáo sư Hứa Vân đi, sau này đừng làm phiền ông ấy nữa."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Vì họ không giúp được gì trong chuyện giáo sư Hứa Vân cứu con gái... thì thôi thì đừng làm phiền ông ấy nữa.

"Sản phẩm chủ lực của thương hiệu Rhine có lẽ phải cân nhắc lại rồi."

Triệu Anh Quân nhíu mày suy nghĩ:

"Cậu về trước đi Lâm Huyền, chuyện của giáo sư Hứa Vân tạm thời dừng ở đây, thời gian qua vất vả cho cậu rồi."

"Búp bê mèo Rhine đã được đưa vào sản xuất toàn diện, bước tiếp theo là phải nhanh chóng dựng mô hình 3D hình ảnh mèo Rhine, chuẩn bị cho việc ra mắt phim hoạt hình và quảng cáo sau này. Sau đó là giọng nói, câu cửa miệng, còn có thiết lập tính cách, cũng nhanh chóng hoàn thiện."

Lâm Huyền ghi chép từng chỉ thị của Triệu Anh Quân vào sổ tay rồi rời khỏi văn phòng.

Ầm!

Cánh cửa mật mã nặng nề đóng lại.

Cách ly hai thế giới bên trong và bên ngoài.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào cánh cửa mật mã trước mặt...

Thực ra, hắn vẫn luôn rất tò mò không biết tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên tài đó viết gì.

Chương 42: Tất tay (2)

Chương 42: Tất tay (2)

Nhưng địa vị chênh lệch giữa hắn và Triệu Anh Quân khiến hắn hoàn toàn không có cơ hội, cũng không có tư cách để hỏi chuyện này.

Đó là chuyện riêng của Triệu Anh Quân, không liên quan đến công việc, nếu hắn hỏi nhiều quá sẽ chỉ khiến bản thân trở nên bất lịch sự và không phù hợp.

Cánh cửa mật mã nặng nề trước mắt như một hố sâu không thể vượt qua giữa hai người. ...

Những ngày này, trọng tâm của Lâm Huyền đều đặt vào việc phát triển sâu IP mèo Rhine.

Nhóm của hắn hiện tại chủ yếu có hai nhiệm vụ:

1, Dựng mô hình 3D hình ảnh mèo Rhine, chuẩn bị cho việc ra mắt các sản phẩm ngoại vi lập thể, phim hoạt hình, quảng cáo sau này.

2, Thiết kế thêm nhiều biểu cảm, động tác, trang phục, thậm chí là câu cửa miệng và lời thoại cho mèo Rhine.

Trong cửa hàng đồ chơi trong mơ có đến hàng trăm đồ chơi ngoại vi của mèo Rhine, có vô số thứ để sao chép.

Hơn nữa, trong hiệu sách tiện lợi mở cửa suốt đêm đó cũng có không ít "kho báu".

Khu thiếu nhi trong hiệu sách có rất nhiều sách tranh, truyện

tranh, tập thiết lập, sách vẽ về mèo Rhine, những tài liệu có sẵn này đã cung cấp cho Lâm Huyền rất nhiều cảm hứng.

Chỉ tiếc là Lâm Huyền đã xem rất nhiều tài liệu về mèo Rhine nhưng không thấy đề cập đến người sáng lập. Ngược lại, có rất nhiều phiên bản về nguồn gốc và câu chuyện sáng tạo của mèo Rhine, đủ mọi thuyết... Có lẽ là vì khoảng thời gian sáu thế kỷ quá dài, nhiều chuyện đã trở thành cát bụi của lịch sử, chôn vùi dưới năm tháng.

Thời gian này, Lâm Huyền rất hăng hái.

Hắn cũng rất thích chú mèo nhỏ dễ thương này, sáng tạo và thiết kế nó thực sự là một công việc rất có cảm giác thành tựu.

Hơn nữa, bản quyền mèo Rhine thuộc về hắn, nếu đồ chơi bán chạy và các sản phẩm ngoại vi bùng nổ thì thu nhập của Lâm Huyền đương nhiên sẽ tăng cao.

Vì vậy, những đêm gần đây khi mơ, Lâm Huyền gần như cả đêm đều ở trong cửa hàng đồ chơi và hiệu sách.

Hắn không tham gia vào câu chuyện của Đại Kiểm Miêu và CC nữa.

Chỉ có điều đôi khi vào giấc mơ sớm, hắn có thể nhìn qua cửa sổ cửa hàng đồ chơi, thấy Đại Kiểm Miêu CC trên xe bánh mì.

Ultraman mảnh khảnh và mèo Rhine béo ú đi cùng nhau... Thật là buồn cười.

Không ai ngờ được, chính hai người đam mê COSPLAY có vẻ vô hại này, một lát nữa sẽ phải giết nhau trong kho của ngân hàng.

"Thế giới kỳ diệu thật."

Đây chính là cuộc sống thường ngày của Lâm Huyền mấy ngày

nay, dùng công việc bận rộn để che giấu mọi suy nghĩ lung tung.

Không suy nghĩ đến vấn đề của CC.

Không truy cứu manh mối của Câu Lạc Bộ Thiên tài.

Cũng không suy nghĩ nhiều về việc giấc mơ có thực hay không.

Mặc dù Lâm Huyền không muốn thừa nhận nhưng có vẻ như hắn thực sự đang cố tình trốn tránh điều gì đó...

Trốn tránh điều gì?

Trốn tránh sự thật? Hay trốn tránh hiện thực?

Bản thân hắn cũng không nói rõ được. ...

Rạng sáng hôm nay, trận chung kết World Cup mà mọi người mong đợi đã diễn ra.

Argentina đá với Pháp.

Lâm Huyền và Cao Dương hẹn nhau ăn khuya xong rồi cùng nhau đến cửa hàng bán vé số để chuẩn bị mua vé số bóng đá rồi về xem bóng.

Sau hai trận đấu trước, Cao Dương kiếm được bảy tám vạn, đúng là ngang tàng!

Đi đứng đều có gió!

Có khí thế của thái tử Đông Hải!

Đã không còn nhận ra mình là ai nữa.

"Tất tay! Đặt hết vào Argentina thắng!"

Cao Dương cầm điện thoại lên chuyển khoản 6 vạn cho chủ cửa hàng bán vé số.

"Lại tất tay à?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương tự nhận là thánh cờ bạc:

"Cậu bình tĩnh chút đi anh bạn, làm gì có ai chơi lần nào cũng tất tay như cậu đâu."

Cao Dương vỗ ngực cười ha hả:

"Sợ gì chứ! Đôi khi mấy thứ huyền học này, cậu không tin thì không được! Không phải trong mơ cậu đã thấy rõ ràng sao, nói là Argentina cuối cùng đã giành chức vô địch World Cup à?"

Lâm Huyền gật đầu, nhớ lại những gì viết trong cuốn sách trong mơ:

"Đúng vậy, nói là Argentina đánh bại Pháp trong loạt sút penalty..."

Bụp!!!

Cao Dương nện một cái vào máy bán vé số! Làm cho ông chủ đang bán vé sợ đến mức kêu lên như lợn bị chọc tiết!

Giọng Cao Dương run run, chỉ vào ông chủ:

"Ông đợi đã! Đừng vội bán vé!"

Sau đó nhanh chóng kéo Lâm Huyền ra khỏi cửa hàng bán vé số:

"Cậu vừa nói gì?"

"Tớ nói Argentina đánh bại Pháp trong loạt sút penalty, giành chức vô địch, có vấn đề gì sao?"

"Anh chắc chắn có bốn chữ [loạt sút penalty] chứ?" Cao Dương mặt mày tái mét.

"Tớ chắc chắn mà!"

Lâm Huyền khó hiểu nhìn Cao Dương:

"Tớ còn định hỏi loạt sút penalty này là có ý gì? Tớ cũng không hiểu bóng đá lắm."

Cao Dương hít thở sâu mấy cái, lúc này mới ổn định được nhịp tim. Sau đó thở hổn hển chống vai Lâm Huyền:

"May quá... may quá... thật sự làm tớ sợ chết khiếp."

"Chỉ thiếu chút nữa thôi! 6 vạn của tớ đã đổ sông đổ biển rồi!"

Chương 43: Hợp lý hay không hợp lý

Chương 43: Hợp lý hay không hợp lý

Cao Dương châm một điếu thuốc, giải thích với Lâm Huyền:

"Nếu Argentina thực sự thắng Pháp ở loạt sút luân lưu... thì chúng ta không thể mua vé cược Argentina thắng! Chúng ta nên đặt cược hòa!"

"Tại sao?" Lâm Huyền mắt trong veo, hoàn toàn không hiểu.

"Chuyện là như thế này..."

Cao Dương vừa nói vừa diễn tả bằng tay:

"Trận đấu bóng đá được chia thành ba giai đoạn: thời gian chính thức, hiệp phụ và loạt sút luân lưu."

"Nếu trong thời gian chính thức có kết quả thắng thua, trận đấu sẽ kết thúc ngay."

"Nếu thời gian chính thức hòa, nghĩa là tỷ số bằng nhau, thì sẽ bước vào hiệp phụ để quyết định thắng thua."

"Nếu hiệp phụ vẫn hòa, thì sẽ vào loạt sút luân lưu, luân phiên sút cho đến khi có kết quả thắng thua!"

"Và tiêu chuẩn để xác định thắng thua hòa của vé cược bóng đá, chỉ dựa trên kết quả của thời gian chính thức!"

Nghe đến đây, Lâm Huyền hiểu ra:

"Hiểu rồi, nếu đã bước vào loạt sút luân lưu, thì trước đó chắc chắn đều hòa, nên mua vé cược phải đặt hòa."

Cao Dương giơ ngón cái lên khen ngợi Lâm Huyền:

"Học nhanh thật! Cậu đúng là có tố chất chơi cá cược bóng đá! Mau cùng đặt cược đi! Tỷ lệ cược hòa rất cao!"

"Mua đi! Thua thì tính cho tớ, được chứ? Trước đây tớ đã kiếm được bảy, tám vạn nhờ cậu rồi, lần này thắng thì tính cho cậu, thua thì tính cho tớ!"

Cao Dương kéo Lâm Huyền vào tiệm cá cược.

Cuối cùng, Lâm Huyền dưới sự thuyết phục cứng rắn của Cao Dương, đã đặt 3 vạn tệ cược cho trận Argentina và Pháp hòa.

Lâm Huyền vốn không thích cờ bạc, không hề muốn đặt cược nhiều như vậy. Nhưng Cao Dương quá nhiệt tình, cướp lấy điện thoại của Lâm Huyền và thanh toán bằng nhận diện khuôn mặt.

Cao Dương đặt cược 6 vạn, Lâm Huyền bị ép đặt 3 vạn.

Tỷ lệ cược hòa là 3:7.

Có nghĩa là...nếu Argentina và Pháp hòa trong thời gian chính thức, Cao Dương có thể nhận thưởng 22 vạn tệ, Lâm Huyền có thể nhận thưởng 11 vạn tệ.

...

3 giờ sáng.

Trận đấu bắt đầu trong những tiếng ngáp dài của Lâm Huyền.

Đội tuyển Argentina chơi rất mạnh mẽ.

Mới vào trận đã ghi được một bàn từ chấm phạt đền, sau đó

lại ghi thêm một bàn nữa.

Khi thời gian trận đấu bước vào phút thứ 80, Argentina dẫn trước 2-0!

Cao Dương lo lắng đến mức mồ hôi đầm đìa:

"Sao lại thế này Lâm Huyền, không giống như đã nói! Trừ khi đội tuyển Pháp có thần linh xuống giúp, làm sao có thể ghi hai bàn trong vòng vài phút chứ!"

Tuy nhiên!

Vừa dứt lời!

Ngôi sao Mbappe của đội tuyển Pháp đã ghi ngay một bàn!

Tiếng hò hét của Cao Dương còn chưa kịp vang ra ngoài cửa sổ, Mbappe lại ghi thêm một bàn nữa!

Chỉ trong vài chục giây đã ghi liền hai bàn! Đến truyện hư cấu bóng đá cũng không dám viết như vậy!

"Ô Ô Ô Ô Ô Ô Ô Ô Ô Ô Ô!!!!"

Cao Dương hóa thân thành cây lau nhà, như con giòi lăn lộn trên sàn nhà, miệng lẩm bẩm như đang triệu hồi một vị thần hắc ám nào đó, không nói được lời nào!

Cuối cùng...

Đội tuyển Argentina đã thắng trong loạt sút luân lưu.

Messi nâng cao chiếc cúp vàng quý giá.

Cao Dương cũng giơ cao tờ vé cược trúng 22 vạn, lao tới chỗ Lâm Huyền—

"Cha nuôi!"

"Cút đi!"

...

Sau một hồi vật lộn.

Cao Dương cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích:

"Nhìn lại...giấc mơ của cậu, có vẻ thật sự không bình thường! Nếu chỉ đơn thuần tiên đoán Argentina thắng thì không có gì lạ."

"Nhưng, cậu đã tiên đoán chính xác việc hòa ở giai đoạn chính thức, hòa trong hiệp phụ, và đến loạt sút luân lưu mới phân định thắng thua..."

"Để tớ suy nghĩ kỹ lại."

Cao Dương trầm ngâm, Lâm Huyền cũng chống cằm suy tư.

Hiện tại.

"Nếu đánh giá một cách thô sơ, có thể khẳng định rằng, giấc mơ của tớ là một thế giới thực trong tương lai 600 năm sau."

Nhưng hắn vẫn cảm thấy thiếu một chứng cứ quyết định.

Chỉ dựa vào việc dự đoán chính xác kết quả trận bóng đá để khẳng định giấc mơ là thế giới thực trong tương lai, thì về logic không chặt chẽ.

Khi mua vé cược, nhiều người hâm mộ bóng đá ở cửa hàng cười nói rằng năm nay đánh bạc phát tài, đã trúng liền mấy trận.

Có một ông lão thậm chí đã trúng liên tiếp bảy trận, chuẩn bị mua xe Haval.

Bóng đá chỉ có ba kết quả thắng, thua hoặc hòa.

Dù chỉ là đoán bừa cũng có khả năng đoán đúng liên tiếp vài trận, điều này không đủ để khẳng định giấc mơ là thế giới thực trong tương lai.

"Thực sự, Lâm Huyền, tớ vẫn không thể tin giấc mơ của cậu là thật."

Cuối cùng, Cao Dương ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói:

"Dù cậu đã dự đoán chính xác ba trận liên tiếp, nhưng giấc mơ của cậu có quá nhiều hiện tượng không hợp lý, thực sự khó tưởng tượng đó là một thế giới thực."

"Tớ nhớ cậu đã nói, thời gian trong giấc mơ của cậu không bao giờ tiến lên? Mãi mãi dừng lại ở cùng một ngày?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Mỗi lần mơ, đều là một vòng lặp giống hệt nhau...những người chết hôm qua, hôm nay vẫn đứng ở cùng một chỗ; bạn bè chơi rất thân với tớ hôm qua, hôm nay quên sạch mọi thứ; lá cây rơi xuống cùng một chỗ, luôn chính xác đến từng milimet...như mỗi ngày đều xem một bộ phim lặp lại."

Chương 44: Phân chia chiến lợi phẩm

Chương 44: Phân chia chiến lợi phẩm

"Thực ra giấc mơ này còn nhiều điều không thể giải thích, ví dụ như mức độ phát triển công nghệ trong mơ gần như không khác gì năm 2022 hiện tại, điều này giải thích thế nào? Cậu tin rằng cuộc sống trong tương lai 600 năm nữa lại giống hệt bây giờ không?"

Cao Dương lúc này cũng đau đầu, gãi tai.

"Stop! Stop!"

Cao Dương ra hiệu cho Lâm Huyền im lặng.

Sau đó chạy vào phòng ngủ của Lâm Huyền, lấy ra giấy trắng và bút đen:

"Quá rối loạn... Thế này nhé, chúng ta cùng sắp xếp lại suy nghĩ! Rồi mới xác định giấc mơ của cậu là thế nào!"

"Sắp xếp thế nào?" Lâm Huyền đưa tay hỏi.

Cao Dương đưa cho Lâm Huyền một tờ giấy và một cây bút, ra hiệu hắn ngồi xuống:

"Như cậu nói, giấc mơ và thực tế khác nhau, giấc mơ không cần hợp lý và có trật tự, nhưng thế giới thực thì khác! Thế giới thực phải hợp lý, có trật tự và có thể kiểm chứng."

"Vì vậy, bây giờ chúng ta cùng tổng kết lại những điểm 'không

hợp lý trong giấc mơ' của cậu! Liệt kê chúng ra từng cái một!"

"Nếu những điểm không hợp lý này thực sự không chịu nổi kiểm chứng, tự mâu thuẫn, logic không tự nhất quán... thì chắc chắn giấc mơ của cậu chỉ là giấc mơ đơn thuần! Tất cả chỉ là trùng hợp!"

Lâm Huyền nhận bút, gật đầu, thực sự là một ý tưởng hay, đây cũng là một cách suy luận ngược.

"Được rồi, mỗi người viết riêng, sau đó tổng hợp lại rồi thảo luận kiểm tra."

Lâm Huyền cúi đầu, viết tiêu đề lên tờ giấy—

"Những hiện tượng không hợp lý trong giấc mơ."...

Viết xong tiêu đề, Lâm Huyền bắt đầu viết nhanh như có thần giúp.

Hắn sớm đã cảm thấy giấc mơ có quá nhiều bug, nhưng trước đây nghĩ rằng vì là giấc mơ nên không hợp lý cũng là hợp lý.

Nhưng bây giờ thay đổi tư duy, muốn kết nối thế giới trong mơ với thế giới thực...

Những điểm không hợp lý đó càng trở nên rõ ràng và không hợp lý hơn!

Lâm Huyền với Cao Dương viết xong, cả hai người tổng hợp lại các vấn đề đã liệt kê.

Sau đó, hai người loại bỏ một số vấn đề không quan trọng, có thể giải thích bằng logic, và kết quả còn lại như sau—

Những hiện tượng không hợp lý trong giấc mơ:

Thế giới trong giấc mơ luôn dừng lại ở ngày 28 tháng 8 năm

2624 và chính xác vào lúc 00:42 sẽ bị hủy diệt, lặp lại vô hạn một ngày này.

Thông tin ở trên mạng, tại sao không tìm thấy tin tức, xổ số, thông tin của hàng trăm năm trước?

Mức độ phát triển công nghệ trong giấc mơ không khác gì năm 2022. mức sống và trạng thái sinh hoạt của con người cũng không khác biệt nhiều so với năm 2022. trong 600 năm các nhà khoa học đã làm gì?

Trong giấc mơ, dù có phá hoại đến đâu, thậm chí hủy diệt cả thành phố, ngày hôm sau khi vào giấc mơ, thành phố vẫn mới nguyên, mọi thứ như cũ.

Tại sao con người lại không biết gì về thảm họa diệt vong lúc 00:42? Mọi thứ đến quá đột ngột, không có sự chuẩn bị. ...

Hai người nhìn những điểm bất hợp lý này, càng nhìn càng thấy không hợp lý.

"Giấc mơ của cậu nhiều lỗi quá!"

Cao Dương chỉ vào điểm đầu tiên:

"Điểm đầu tiên rất có vấn đề! Thời gian của thế giới thực làm sao có thể không trôi đi, luôn lặp lại cùng một ngày? Chỉ riêng điểm này đã đủ khẳng định giấc mơ của cậu không thể là thế giới thực."

Cậu ta lại chỉ vào điểm thứ hai:

"Điểm thứ hai này còn kỳ lạ hơn! Dữ liệu trên internet làm sao có thể bị xóa sạch được? Một khi đã xuất hiện trên internet, yên tâm là... không bao giờ có thể xóa hoàn toàn, chắc chắn sẽ để lại dấu vết. Nếu không thì làm sao mà những lịch sử đen tối của các ngôi sao bị lôi ra được?"

Ngón tay Cao Dương di chuyển đến điểm thứ ba:

"Tớ rút lại lời vừa nói, thực ra điểm này mới là kỳ lạ nhất! Trong suốt 600 năm, mức độ công nghệ của loài người không có tiến triển gì... cậu nghĩ có khả năng không? Đừng nói là 600 năm, ngay cả sau 60 năm nữa, cuộc sống của con người so với hiện tại cũng sẽ thay đổi hoàn toàn!"

Rồi chỉ vào điểm thứ tư:

"Thiết lập này trong giấc mơ của cậu, hoàn toàn đi ngược lại định luật bảo toàn năng lượng và bảo toàn vật chất! Nếu trong thực tế có một thành phố, dù phá hoại thế nào cũng hồi phục nguyên trạng... chắc chỉ có thể là Hogwarts!"

Cao Dương chỉ vào điểm cuối cùng:

"Hiện tại thiên văn học rất phát triển, quỹ đạo thiên thạch, sự già đi của mặt trời, bức xạ vũ trụ... tất cả đều có thể tính toán chính xác. Làm sao có thể không phát hiện ra một thảm họa hủy diệt Trái Đất? Các nhà thiên văn học đều chết hết rồi à?"

Cao Dương giơ tay nhìn Lâm Huyền:

"Tớ nghĩ bây giờ không cần phải lo lắng gì nữa, những điều không hợp lý trong giấc mơ của cậu quá nhiều, đặt trong logic của thực tế, hoàn toàn không thể giải thích được!"

"Vậy nên, một thế giới kỳ lạ như vậy, chắc chắn không thể là thế giới thực, càng không thể là thế giới tương lai 600 năm sau!"...

Nghe lời kết luận của Cao Dương, Lâm Huyền im lặng.

Thực ra, suy nghĩ của hắn và Cao Dương có chút khác biệt.

Hắn đồng ý với Cao Dương rằng những hiện tượng không hợp lý này chắc chắn không thể xuất hiện trong một thế giới thực.

Chương 45: Bác sĩ tâm lý (1)

Chương 45: Bác sĩ tâm lý (1)

Nhưng nhiều chi tiết cho thấy giấc mơ của hắn không chỉ là một thế giới hư cấu. Có những thứ vượt ngoài nhận thức của hắn, có những kiến thức hắn chưa từng học, có những sự vật hắn chưa từng thấy trong thực tế nhưng lại thật sự tồn tại...

Điều này tuyệt đối không thể chỉ là một giấc mơ hư cấu.

"Lâm Huyền... cậu cứ quá nghiêm túc với mọi chuyện, luôn muốn làm rõ tất cả, thật sự có cần sống mệt mỏi như vậy không? Có những chuyện không cần hiểu rõ, cứ mơ hồ rồi để nó qua đi thôi."

Cao Dương vừa hát một bài hát nhỏ, vừa dọn dẹp rác trên bàn, bỏ chai lọ và túi bao bì vào thùng rác:

"Giống như việc dự đoán kết quả World Cup, chẳng phải là một chuyện tốt sao? Mai nhớ xem giúp tớ đội nào vô địch World Cup 2026 nhé! Bốn năm sau chúng ta lại phát tài!"

Lâm Huyền phất tay, ra hiệu Cao Dương đi nhanh đi:

"Thì bốn năm sau hỏi lại tớ đi, ai biết mấy thứ trong giấc mơ có thay đổi không? Con mèo Kha Kha đã biến thành mèo Rhine rồi, không chừng kết quả trận đấu cũng thay đổi."

"Cũng đúng."

Cao Dương thu dọn hết rác còn lại, xách hai túi rác, đi đến cửa và vẫy tay với Lâm Huyền:

"Đi đây."

"Đi đi."...

Ngày hôm sau.

Cao Dương mang theo một túi tiền đến tìm Lâm Huyền.

Cộp!

Túi đen nặng nề đập lên bàn trà, trọng lượng không hề nhẹ.

Lâm Huyền mở ra xem.

Bên trong là mười sáu cọc tiền mệnh giá một trăm tệ được xếp ngay ngắn, tổng cộng là 160 nghìn tệ.

"Cho tớ nhiều như vậy làm gì?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương, hắn chỉ mua vé số giá 30 nghìn tệ, trúng thưởng mới có 110 nghìn tệ.

"Mỗi người một nửa mà."

Cao Dương nhai kẹo cao su, xoa xoa dây chuyền vàng trên cổ, đẩy kính râm Ray-Ban trên mũi, đập đôi giày mới tinh AJ lên bàn trà:

"Chỗ vé số đó coi như hai ta cùng mua, trúng thưởng tổng cộng hơn 300 nghìn tệ, mỗi người một nửa, không cần tính toán chi li."

Lâm Huyền không để ý.

Hắn lấy từ trong túi đen ra năm cọc tiền ném lại cho Cao Dương:

"Anh em ruột còn tính toán rõ ràng, một là một, hai là hai. Hơn nữa... lương của tớ bây giờ cao hơn cậu nhiều, không thiếu chút

tiền này."

"Chà! Cứng cỏi đấy!"

Cao Dương xắn tay áo Givenchy, để lộ chiếc đồng hồ Longines trên cổ tay, đặt chiếc điện thoại Apple mới nhất lên bàn trà, kéo thắt lưng Montblanc.

"Dừng dừng dừng dừng dừng!"

Lâm Huyền không chịu nổi nữa, giơ tay ra hiệu cho Cao Dương dừng lại:

"Cậu đang làm gì thế? Cậu đang trình diễn thời trang ở đây à? Cái bộ dạng nhà giàu mới nổi này của cậu có thể thu lại không?"

"Hehehe cậu không hiểu đâu Lâm Huyền, chúng ta có tiền rồi, trước tiên phải nâng cao khí chất! Cậu nhìn bộ trang phục này của tớ, ấn tượng đầu tiên thế nào?"

"Cảm giác như một cây thông Noel."... ...

Cao Dương vẫy tay:

"Thôi, không tính toán với người bệnh như cậu, thẩm mỹ của cậu chắc vẫn dừng lại ở 10 năm trước."

"Rốt cuộc ai trong chúng ta giống như vừa xuyên không từ 10 năm trước vậy?"

Cao Dương tháo kính râm, nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Đừng nói đùa nữa! Hôm nay tớ đến tìm cậu là để nói chuyện chính."

"Chuyện chính? Liên quan đến giấc mơ của tớ à?"

"Đúng rồi!"

Tạch!

Cao Dương búng tay, cười đắc ý, chỉ tay vào Lâm Huyền:

"Tin tớ đi!"

"Lần này... tớ sẽ vạch trần hoàn toàn sự thật về giấc mơ của cậu! Tớ đã nghĩ ra một phương pháp tuyệt đối đáng tin cậy!"

"Lại có cao kiến gì nữa?"

Nhìn Cao Dương tự tin như vậy, Lâm Huyền thật sự cảm thấy dở khóc dở cười.

Nói thật, trong việc làm rõ sự thật về giấc mơ của mình, Lâm Huyền đã không còn hy vọng gì vào Cao Dương nữa.

"Thôi đi Cao Dương."

Lâm Huyền khoát tay, không định đôi co với câuuj ta về chuyện này nữa:

"Chuyện này cậu đừng lo nữa, tớ có kế hoạch của riêng mình, cậu cứ mặc kệ tớ đi."

"Đừng mà! Tin tớ thêm lần nữa! Lần cuối cùng!"

Cao Dương bám lấy Lâm Huyền, giơ ngón trỏ tay phải lên thề:

"Tớ thề! Lần này tuyệt đối đáng tin! Tuyệt đối có thể chứng minh giấc mơ của cậu là hư cấu!"

"Cậu thấy đấy, Lâm Huyền."

Cao Dương cứng rắn kéo Lâm Huyền lại và nói:

"Thực ra trong lĩnh vực tâm lý học, tớ chỉ là một kẻ nghiệp dư. Những điều tớ nói với cậu trước đây đều là từ nhóm bạn [Bác sĩ

tâm lý] mà tớ thấy trên WeChat."

"Cậu còn nhớ vị bác sĩ tâm lý đó không? Bà ấy là một khách hàng mua xe của tớ, trước đây tớ đã cho cậu xem WeChat của bà ấy..."

Nói rồi, Cao Dương lấy điện thoại ra, mở thông tin bạn bè trên WeChat và đưa cho Lâm Huyền xem.

Lâm Huyền đã từng thấy bức ảnh trên màn hình, đó là một người phụ nữ trung niên mặc áo blouse trắng. Nụ cười hiền hòa, tóc hoa râm, phong cách ăn mặc tinh tế sạch sẽ, tạo cảm giác rất thân thiện và dễ chịu.

"Ý cậu là..." Lâm Huyền chớp chớp mắt:

"Cậu định dẫn tớ đi gặp [bác sĩ tâm lý]?"

"Đúng vậy!"

"Không cần đâu, thật sự tớ không bệnh, cậu đừng lo lắng vớ vẩn nữa." Lâm Huyền khoát tay từ chối.

Có lẽ từ góc nhìn của Cao Dương, cậu ta nghĩ hắn mắc bệnh nặng. Nhưng tình trạng của mình thì Lâm Huyền rõ nhất.

Chương 46: Bác sĩ tâm lý (2)

Chương 46: Bác sĩ tâm lý (2)

"Thôi nào, đi nghe thử cũng không tốn nhiều thời gian! Bác sĩ Lưu là chuyên gia đấy!"

Cao Dương trực tiếp mở trang web, tìm kiếm tên của bác sĩ Lưu rồi đưa sơ yếu lý lịch cho Lâm Huyền xem:

"Cậu xem này! Lĩnh vực chuyên môn của bác sĩ Lưu là tiềm thức, giấc mơ và nhận thức. Thay vì chúng ta ngồi đây suy đoán lung tung... chi bằng để chuyên gia ra tay, vài lời là giải thích rõ ràng cho cậu!"

"Cậu phải tin vào khoa học và chuyên môn! Bác sĩ Lưu thu phí tư vấn 3000 tệ một giờ, đó là biểu tượng của sự uy tín và chuyên môn!"

"3000 tệ một giờ?" Lâm Huyền đứng phắt dậy:

"Ăn cướp à?"

"Trời ạ, bây giờ cậu còn tiếc tiền à?"

Cao Dương kéo Lâm Huyền ngồi xuống, vung tay lớn tiếng:

"Tiền này tớ giúp cậu trả!"

"Nhờ cậu mà tớ kiếm được nhiều tiền trong kỳ World Cup này, vì sức khỏe tâm lý của cậu, không thể tiết kiệm khoản này!"

"Tớ đã hẹn thời gian rồi, chúng ta mau đi thôi!"...

Một giờ sau.

Cao Dương cứng rắn kéo Lâm Huyền đến phòng khám tâm lý của bác sĩ Lưu.

Nói là phòng khám, thực ra là một căn biệt thự rất yên tĩnh bên hồ, nằm gần khu cảnh quan tự nhiên không xa trường đại học.

"Nghe nói biệt thự đơn lập ở đây, mỗi căn phải tốn cả trăm triệu." Cao Dương thì thầm với Lâm Huyền: "Bác sĩ tâm lý kiếm tiền giỏi thật!"

"Đương nhiên rồi, có người như cậu tranh nhau đưa tiền mà." Lâm Huyền thực sự cảm thấy bất lực.

Dù biết Cao Dương có ý tốt, lo lắng cho mình, nhưng làm rình rang thế này thật sự không cần thiết...

"Đã đến rồi, Lâm Huyền, dù sao tiền cũng đã trả, vào nghe thử đi!"

Cao Dương gõ cửa.

Cửa không khóa, hai người liền bước vào.

Nội thất biệt thự theo phong cách châu Âu, đồ đạc đều bằng gỗ nguyên chất, phía Bắc còn có lò sưởi đốt củi, rất có phong cách.

"Cậu Cao Dương phải không? Mời vào phòng này."

Một giọng nói dịu dàng, mềm mại từ phòng bên cạnh vọng ra, nghe rất dễ chịu, như dòng suối nhỏ chảy qua lòng người.

Hai người đẩy cửa phòng bên cạnh.

Đây cũng là một căn phòng rất rộng, ở giữa phòng có đặt một chiếc ghế nằm bằng gỗ, góc phòng xếp gọn gàng vài chiếc ghế gỗ.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ lớn, làm ấm cả căn phòng, thậm chí cả hơi thở cũng trở nên chậm rãi.

Trước cửa sổ có đặt một bàn làm việc bằng gỗ đỏ, bác sĩ Lưu ngồi mỉm cười trên ghế, nhìn Lâm Huyền và Cao Dương.

Lâm Huyền quan sát bác sĩ Lưu... bà ấy trông còn hiền hậu hơn trong ảnh, như một bà ngoại hiền lành, ánh mắt đầy yêu thương và dịu dàng.

"Cậu Lâm, mời cậu nằm lên ghế, thả lỏng cơ thể và tâm trí, chúng ta bắt đầu trò chuyện đơn giản."

Lâm Huyền theo chỉ dẫn của bác sĩ Lưu nằm lên ghế...

Nhắm mắt lại...

Hít thở sâu thả lỏng cơ thể...

Sau đó bắt đầu cuộc trò chuyện đơn giản, chủ yếu là hỏi về các tình huống cơ bản.

Tuổi tác, công việc, tình trạng gia đình, tình cảm...

Lâm Huyền đều trả lời thật lòng, dù sao cũng không có gì cần giấu giếm.

Nhưng khi được hỏi về những giấc mơ phiền toái... Lâm Huyền không kể hết. Vì hắn nghĩ có những điều thực sự không cần phải nói ra, hắn cũng không tin bác sĩ tâm lý có thể giải quyết vấn đề của mình.

Bác sĩ Lưu vừa trò chuyện với Lâm Huyền, vừa ghi chép vào sổ.

Cuối cùng...

Cuộc trò chuyện kết thúc, bác sĩ Lưu nhìn Lâm Huyền và hỏi:

"Cậu Lâm, cậu có chắc rằng mình có thể phân biệt rõ ràng giữa thực tế và giấc mơ không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Hoàn toàn không vấn đề gì, bác sĩ Lưu, tôi chưa bao giờ nhầm lẫn giữa giấc mơ và thực tế."

"Cậu dựa vào điều gì để phán định và phân biệt giữa hai thứ đó?"

Lâm Huyền thực sự bị câu hỏi này làm khó.

Ai mà không phân biệt được giữa giấc mơ và thực tế chứ?

Ngủ là mơ, thức dậy là thực tế, cần tiêu chuẩn nào nữa đây?

Hắn mở mắt, chậm rãi nói:

"Nói thật với bác sĩ Lưu, tôi chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về câu hỏi này. Tôi theo bản năng nghĩ rằng... thời gian sau khi thức dậy chắc chắn là thế giới thực, đây là một kiến thức thông thường mà?"

Bác sĩ Lưu mỉm cười:

"Đừng xem nhẹ câu hỏi này. Dù là đến hôm nay, vẫn chưa có một lý thuyết hoàn chỉnh nào có thể chính xác phân biệt giữa thực tế và giấc mơ, phần lớn nhận thức và phán đoán thực ra vẫn dựa vào trực giác của con người."

"Đặc biệt là trong giấc mơ, gần như tất cả mọi người đều không nhận ra mình đang mơ. Chỉ có một số ít người, trong một số ít trường hợp... mới có thể nhận thức được mình đang mơ. Trong tâm lý học, chúng tớ gọi đó là giấc mơ tỉnh táo."...

Không nhận ra mình đang mơ?

Lâm Huyền chưa bao giờ có cảm giác này... hắn rất rõ khi nào mình đang mơ.

Bởi vì giấc mơ của hắn quá đặc trưng, luôn lặp đi lặp lại một ngày, chỉ cần đứng ở quảng trường đó, hắn biết mình đang mơ.

Lâm Huyền nhìn Cao Dương:

"Cậu không bao giờ nhận ra mình đang mơ à?"

Chương 47: Đột phá

Chương 47: Đột phá

"Tất nhiên là có rồi!"

Cao Dương trả lời không chút do dự:

"Tớ không giống cậu, tớ là người bình thường mà! Người bình thường không nhận ra mình đang mơ, trừ khi tỉnh dậy."

"Nói thật, đôi khi nội dung trong mơ của tớ khá kỳ quái, như là tớ quay lại học cấp ba, đôi khi còn bị khủng long đuổi... nhưng dù có hoang đường đến đâu, tớ vẫn không nhận ra mình đang trong mơ. Chỉ khi giật mình tỉnh dậy giữa đêm, tớ mới nhận ra mình vừa mơ."

Bác sĩ Lưu gật đầu, vừa cúi đầu ghi chép vừa nói:

"Cao Dương nói đúng, phần lớn giấc mơ của mọi người đều rất kỳ quặc, như những mảnh ghép hỗn loạn. Nhưng dù vậy, hầu hết mọi người vẫn không nhận ra mình đang mơ."

"Nhưng cậu Lâm, trường hợp của cậu lại là một tình huống cực kỳ đặc biệt. Cậu không chỉ mỗi lần đều nhận ra mình đang mơ, mà còn nhớ rõ ràng cách giấc mơ bắt đầu và nội dung giấc mơ không hề hoang đường, gần như không khác gì thực tế."

Bác sĩ Lưu dừng bút, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Đây là một tín hiệu rất nguy hiểm. Vì cả hai thế giới đều đủ thật, nếu một ngày nào đó cậu mất đi những điểm tham chiếu để phân biệt giữa thực tế và giấc mơ... cậu biết điều gì sẽ xảy ra chứ?"

"Đến lúc đó, cậu sẽ hoàn toàn không thể phân biệt được giữa thực tế và giấc mơ".

Lời của bác sĩ Lưu khiến Lâm Huyền cảm thấy có chút khoa trương và đáng sợ.

Nhưng cũng không thể trách bác sĩ, vì bản thân hắn chưa nói ra sự thật, từ góc nhìn của bác sĩ Lưu, hắn thực sự giống như một bệnh nhân nghiêm trọng.

Lâm Huyền nghĩ rằng tiếp tục nói chuyện cũng chỉ là lãng phí thời gian, nên hắn quyết định hỏi một câu hỏi chuyên môn:

"Bác sĩ Lưu, tôi muốn hỏi liệu có cách nào... để tôi có thể chắc chắn rằng giấc mơ của mình là giả, không có thực, hoàn toàn hư cấu không?"

Bác sĩ Lưu cười tự nhiên:

"Tất nhiên là có cách, đây là một vấn đề rất đơn giản. Người bình thường tuy không phân biệt được thực tế trong giấc mơ, nhưng trong thực tế, rất hiếm khi họ nhầm lẫn với giấc mơ."

"Nguyên nhân là... trong giấc mơ thường xuất hiện những người mà chúng ta biết trong thực tế, chỉ cần tỉnh dậy và so sánh hành vi của họ, lập tức có thể hiểu ai là thật ai là giả. Đây là cách phân biệt đơn giản và hiệu quả nhất."

"Để tôi lấy ví dụ cho cậu, cậu Lâm."

Bác sĩ Lưu cầm bút chỉ về phía Cao Dương:

"Nếu một ngày cậu mơ thấy Cao Dương biến thành phụ nữ và đòi kết hôn với cậu, cậu có nghĩ đó là thực tế không?"

"Chắc chắn là không."

Lâm Huyền nhíu mày:

"Thật sự là một cơn ác mộng."

Bác sĩ Lưu cười:

"Vậy tôi sẽ đưa ra một ví dụ khác, giả sử cậu phát hiện công ty của mình không còn sản xuất mỹ phẩm nữa mà đang lén lút chế tạo tên lửa, tàu vũ trụ, cậu có nghĩ đó là thực tế không?"

"Chắc chắn là không... tôi đâu phải kẻ ngốc."

Nghe đến đây, Lâm Huyền cũng hiểu ra.

Hóa ra là vậy...

Người bình thường khi phân biệt giữa giấc mơ và thực tế không cần phải quan tâm đến những yếu tố phức tạp như cảm giác khi thức dậy, đau đớn hay mất trọng lượng.

Họ chỉ cần mở mắt tỉnh dậy, so sánh những thứ, sự kiện và con người xuất hiện trong giấc mơ với thực tế, rồi trong một giây là có thể xác định mình đang mơ.

Nhưng hắn thì không làm được điều đó.

Bởi vì trong giấc mơ của hắn..."chưa bao giờ mơ thấy người quen trong thực tế."

Hắn đã từng nhận ra vấn đề này, nhưng lúc đó không nghĩ nó quan trọng, nên không để tâm.

Nhưng bây giờ nghĩ lại.

Tại sao người khác khi mơ lại có thể mơ thấy người quen trong thực tế...

Còn hắn thì không?

Trong suốt hơn hai mươi năm, hắn chưa từng mơ thấy một

người quen trong thực tế.

Kể cả người bạn thân nhất, chơi với hắn từ nhỏ như Cao Dương, cũng chưa từng xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Đây mới là điểm bất hợp lý lớn nhất trong giấc mơ của hắn chứ?...

Bác sĩ Lưu nhìn Lâm Huyền, nhẹ nhàng hỏi:

"Cậu Lâm, cậu mơ nhiều năm như vậy, thật sự chưa bao giờ mơ thấy bất kỳ người quen nào sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Chưa từng, không một lần nào... toàn là người lạ."

Bác sĩ Lưu nheo mắt nhìn Lâm Huyền, ánh mắt sâu xa:

"Cậu nên suy nghĩ kỹ về điều này."

Bà nói với giọng trầm thấp, từng chữ từng chữ:

"Thật sự..."

"Một người cũng không sao?"

Lâm Huyền suy nghĩ một cách kỹ lưỡng.

Không có.

Thật sự không có.

Không một lần nào.

Từ nhỏ đến lớn, trong suốt hơn hai mươi năm giấc mơ của cậu, tất cả đều là người lạ.

Đừng nói đến việc mơ thấy bạn bè, đồng nghiệp...

Ngay cả cha mẹ, ông bà thân thiết nhất từ nhỏ cũng chưa bao giờ xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

"Lâm Huyền, cậu chưa bao giờ mơ thấy tớ à?"

Cao Dương chỉ vào mình:

"Không thể nào chứ? Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ, cậu không thể nào chưa từng mơ thấy tớ chứ?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Thật sự là chưa một lần nào.

Cao Dương gãi đầu, không hiểu được:

Chương 48: QQ (1)

Chương 48: QQ (1)

"Tớ chưa từng hỏi anh điều này trước đây, nhưng bây giờ nghĩ lại thực sự rất không bình thường! Người ta nói ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy, cậu còn mơ thấy con mèo Rhine trong thực tế... vậy tại sao lại không mơ thấy tớ? Chẳng lẽ trong lòng cậu, tớ còn không quan trọng bằng một con mèo?"

"Không phải như vậy."

"Thật sự tớ thường xuyên mơ thấy cậu đấy!" Cao Dương đếm trên đầu ngón tay:

"Từ nhỏ cậu đã là khách thường xuyên trong giấc mơ của tớ, chúng ta thường xuyên cùng nhau nghịch ngợm. Mới vài ngày trước, tớ còn mơ thấy chúng ta phát tài, rồi tớ dẫn cậu đi chơi trên du thuyền!"

Bác sĩ Lưu cũng ngừng ghi chép, nhìn Lâm Huyền với vẻ hoài nghi:

"Nói chung, dù không phải lúc nào cũng mơ thấy người quen... nhưng hai mươi mấy năm mà không mơ thấy ai quen biết thì thật sự khó tin."

"Không nhất thiết phải là người rất quen thuộc, ngay cả những người bạn mới gặp một lần, hay đồng nghiệp mà cậu tiếp xúc hàng ngày, cậu có mơ thấy họ không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không."

"Vậy... hãy nghĩ đến các nhân vật trong phim hoạt hình, phim điện ảnh, hoặc những ngôi sao điện ảnh, cậu có mơ thấy họ không?"...

Cả căn phòng rơi vào im lặng.

Lâm Huyền, Cao Dương, và bác sĩ Lưu đều không nói gì.

"Khụ khụ."

Cao Dương khẽ ho một tiếng, cố gắng phá tan bầu không khí ngượng ngùng:

"Bác sĩ Lưu, bác đừng giận, thật sự không phải Lâm Huyền cố tình không hợp tác! Tôi biết cậu ấy rất lâu rồi, cậu ấy không phải người không rõ ràng như vậy."

"Chỉ là bệnh của Lâm Huyền có thể khác với người khác, đúng là một trường hợp khó. Tôi có thể lấy danh dự ra bảo đảm! Lâm Huyền tuyệt đối không nói dối!"

Bác sĩ Lưu mỉm cười.

Bà tháo kính, cầm khăn lau kính, nhẹ nhàng nhìn Lâm Huyền và Cao Dương:

"Yên tâm đi, tôi tin những gì các cậu nói. Trước đây tôi cũng đã gặp nhiều bệnh nhân tương tự như Lâm Huyền."

"Dựa trên kinh nghiệm điều trị của tôi, để bệnh nhân có thể phân biệt rõ ràng giữa giấc mơ và thực tế, phải cần có một bước đột phá."

"Và bước đột phá này... thường là một người đặc biệt, xuất hiện thường xuyên trong giấc mơ, người mà họ không thể quên."

Bác sĩ Lưu đeo kính lại, dùng ánh mắt động viên nhìn thẳng vào Lâm Huyền:

"Vì vậy, Lâm Huyền, cậu phải cố gắng nghĩ, nhớ lại thật kỹ..."

"Dù chỉ là một manh mối nhỏ, một dấu hiệu, một chút nghi ngờ cũng được."

"Trong giấc mơ của cậu, có ai làm cháu cảm thấy quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó không?"

Cao Dương cũng bước tới.

Vỗ vai Lâm Huyền:

"Đừng lo lắng, từ từ nghĩ lại, không vội đâu."

Lâm Huyền cúi đầu, nhắm mắt lại.

Hắn chống tay lên đầu gối, lòng bàn tay che mặt.

Thả lỏng tâm trí...

CC.

Người đầu tiên hắn nghĩ đến là cô gái đeo mặt nạ Ultraman.

Lâm Huyền không biết cô trông như thế nào.

Nhưng giọng nói của cô...

Thật sự làm hắn có cảm giác quen thuộc, giọng nói của cô rất quen.

Lâm Huyền chắc chắn đã nghe thấy giọng của CC trong thực tế, nhưng lại không nhớ nổi là khi nào, ở đâu.

Người ta nghe thấy quá nhiều âm thanh mỗi ngày, Lâm Huyền thực sự không nhớ nổi.

Hơn nữa, trước đây Lâm Huyền cũng nghĩ rằng có nhiều người có giọng giống nhau trong thực tế, điều này vốn không phải là vấn

đề đáng quan tâm.

Nhưng nếu theo lời bác sĩ Lưu, phải tìm ra một điểm tương đồng giữa giấc mơ và thực tế...

Giọng của CC, chính là manh mối duy nhất có thể có. ...

"Tôi nhớ ra rồi."

Lâm Huyền mở mắt:

"Nếu phải nói thật, hình như có một người, có cảm giác quen thuộc, ít nhất là giọng nói của cô ấy tôi đã nghe qua."

Hắn đã nghĩ ra cách phải làm gì.

Tối nay khi vào giấc mơ, hắn sẽ tìm cách tháo mặt nạ của CC...

Để xem cô thực sự là ai!

Tạch!

Cao Dương búng ngón tay một cái:

"Hiểu rồi!"

"Cậu lại hiểu rồi à?"

"Chỉ cần người trong mơ của cậu và một người ngoài đời giống nhau như đúc thì có thể 100% chứng minh giấc mơ của cậu là giả!"

"Cậu là cái máy lặp lại đến từ năm phút trước à?"

Bác sĩ Lưu cười gật đầu với Cao Dương:

"Cậu hiểu rất đúng."

"Nếu chúng ta mơ thấy một người A, mà người này thực sự

tồn tại ngoài đời, thì chỉ cần so sánh hành vi, cử chỉ của người đó, phân tích tính hợp lý của hành động, là có thể ngay lập tức xác định giấc mơ là giả."

"Điều này không khó. Cao Dương, sau khi cậu về, có thể giúp Lâm Huyền cùng kiểm chứng chuyện này. Tớ tin rằng sẽ sớm chữa khỏi bệnh tâm lý của Lâm Huyền."

Cao Dương vỗ vai Lâm Huyền, cười hề hề:

"Anh bạn à. Mặc dù tớ rất mong giấc mơ của cậu là thật... nhưng nếu lần này có thể tiêu diệt hoàn toàn ám ảnh trong lòng cậu, khiến cậu không còn mê muội suốt ngày, thì cũng xem như là chuyện tốt."

"Hy vọng vậy."

Nói chuyện đơn giản một chút, Lâm Huyền và Cao Dương rời khỏi chỗ bác sĩ Lưu. ...

"Thế nào Lâm Huyền? Ba ngàn tệ này tiêu rất đáng đúng không?"

Ra khỏi cửa, Cao Dương đắc ý cười:

"Tớ đã nói người ta là chuyên gia mà! Chúng ta ở đó lăn lộn nửa ngày, không tìm ra phương pháp kiểm chứng nào thuyết phục... người ta là bác sĩ chỉ vài câu đã nhổ ra gốc bệnh của cậu rồi!"

Chương 49: QQ (2)

Chương 49: QQ (2)

Lâm Huyền cười bất lực:

"Khó mà đánh giá, tớ chỉ có thể nói tiền của người giàu thật dễ kiếm."

Dù không tìm bác sĩ tâm lý này, thì việc tháo bỏ mặt nạ CC cũng là chuyện sớm muộn.

Cao Dương nhìn đồng hồ Longines mới mua:

"Đi, chúng ta đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện."

Hai người rời khỏi biệt thự.

Bắt taxi đến một quán nướng thường lui tới.

Gọi vài xiên nướng và bia, ngồi xuống ăn uống.

Vài ly bia vào bụng, cơ thể cũng ấm lên.

Cao Dương ba hoa kể về khách hàng kỳ quặc gặp hôm nay khi bán xe, còn Lâm Huyền thì vừa gắp thức ăn, vừa suy nghĩ cách tháo bỏ mặt nạ CC.

Nhìn chung, thực ra hắn có nhiều cách thuyết phục CC.

Hắn tự tin điều này.

CC không có ác cảm với hắn, nếu nói chuyện tốt, việc cô tháo bỏ mặt nạ không phải là vấn đề lớn.

Tất nhiên.

Điều kiện tiên quyết là không được dẫn theo Đại Kiểm Miêu, đồng đội heo này!

Có cái kẻ phá hoại này ở đó... kế hoạch hoàn hảo đến đâu cũng có thể bị phá hỏng.

"Phải nghĩ cách để loại bỏ Đại Kiểm Miêu mới được..."

Lâm Huyền ăn một miếng xiên thịt cừu, nhưng không nghĩ ra cách loại bỏ Đại Kiểm Miêu.

"Này."

"Này!"

"Này!!!!!!"

"Hả?"

Tiếng hét của Cao Dương kéo Lâm Huyền trở về hiện thực:

"Cậu hét to thế làm gì?"

Cao Dương không hài lòng chỉ Lâm Huyền bằng miếng đậu hũ cá:

"Tớ nói chuyện với cậu cậu có nghe không đấy!"

"Cậu nói gì cơ?"

"Tớ nói! Còn hai tháng nữa là đến Tết âm lịch rồi, năm sau là kỷ niệm năm năm tốt nghiệp trung học của chúng ta, có phải nên tổ chức một buổi họp lớp không! Dù sao mọi người cũng đã tốt nghiệp đại học, nhiều năm không gặp rồi."

"Ồ, chuyện đó à."

Lâm Huyền cầm đũa lên, gắp vài hạt lạc.

Vừa rồi đang nghĩ cách tháo bỏ mặt nạ CC, nên thật sự không nghe Cao Dương nói gì:

"Cậu là lớp trưởng mà, cậu quyết định đi."

Đừng nhìn vào thành tích học tập của Cao Dương không tốt.

Nhưng cách cư xử lại rất tốt, nhiệt tình và thích giúp đỡ người khác. Vì thế trong lớp được nhiều người yêu mến, uy tín rất cao, suốt ba năm trung học hầu như luôn được bầu làm lớp trưởng với số phiếu tuyệt đối.

Phải nói rằng, Cao Dương thực sự có tài quản lý, ba năm làm lớp trưởng rất tốt, điều này được các bạn cùng lớp công nhận. Mọi người cũng rất nghe lời và ủng hộ công việc của cậu ta.

"Không biết mọi người có muốn đến không..."

Cao Dương xoa bụng cảm thán:

"Trước đây đọc tiểu thuyết, đều nói họp lớp là mấy người kém không dám đến, mấy người thành công đến để khoe khoang, rồi bị mấy ông như Long Vương Tu La Trần Bắc Huyền vả mặt, cuối cùng tan rã trong không vui."

"Năm năm không gặp, cũng không biết mấy bạn cũ của chúng ta giờ thế nào rồi. Dù sao thì cũng nói thật, ít nhất mọi người đều hơn tớ chứ haha! Tớ chỉ là nhân viên bán xe ở đại lý 4S thôi mà cũng dám tổ chức họp lớp... chắc không ai ngại đến chứ?"

Lâm Huyền nhai miếng xiên thịt cừu:

"Ai mà biết được, chuyện này không nói trước được."

"Nếu nói theo cách mọi người hồi trung học, chắc sẽ không có mấy chuyện như Long Vương Tu La Trần Bắc Huyền... nhưng dù

sao cũng năm năm không gặp, ai mà biết được cuộc sống ngoài kia đã thay đổi mọi người thế nào?"

"Nếu cậu thực sự muốn tổ chức thì cứ tổ chức đi. Được bao nhiêu người đến thì tốt bấy nhiêu, tớ chắc chắn sẽ đến ủng hộ cậu."

Lâm Huyền uống một ngụm bia, nhìn Cao Dương:

"Thực ra phiền nhất là... cậu có số WeChat của mọi người không? Làm sao thông báo cho họ đây?"

"Nhóm QQ đấy đồ quê mùa!"

Cao Dương nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt chê bai:

"Cậu đi làm chưa được bao lâu mà đã bỏ quên QQ rồi à? Hồi trung học chúng ta có nhóm lớp mà! Mặc dù đã mấy năm không ai nói chuyện trong đó."

"Ồ, thật sự là rất lâu rồi tớ không đăng nhập."

Lâm Huyền cúi đầu ăn xiên thịt.

Lúc đại học thỉnh thoảng vẫn dùng QQ.

Nhưng sau khi tốt nghiệp đi làm, thật sự là không đăng nhập lần nào, điện thoại thậm chí còn không tải ứng dụng QQ.

"Haha, nhắc đến QQ mới nhớ, Lâm Huyền, tớ lại nhớ cái chuyện cậu khoe khoang ngày xưa."

Cao Dương đặt ly bia xuống, lau bọt trắng bên miệng, cười nói:

"Hồi đó chắc là tiểu học nhỉ? Khi đó mọi người mới bắt đầu dùng QQ, ai cũng có số QQ 9 chữ số, ai cũng muốn nhanh chóng treo được mặt trời để đổi ảnh đại diện tùy chỉnh."

"Kết quả là cậu hay thật! Không biết từ đâu có số QQ 8 chữ số! Hơn nữa còn có mặt trời sẵn rồi! Ngày nào cũng đổi ảnh đại diện, khoe khoang không chịu được! Hồi đó tớ cứ đuổi theo hỏi cậu lấy số QQ 8 chữ số từ đâu, mà cậu sống chết cũng không nói!"

Nhắc lại chuyện cũ, Lâm Huyền cũng không nhịn được cười.

Đúng là có chuyện đó.

Cao Dương không nhắc thì hắn cũng quên mất.

"Đó là anh họ ở quê cho tớ."

Lâm Huyền ăn một miếng đậu hũ cá:

"Hồi đó anh ấy đến nhà tớ chơi, rồi đưa cho tớ một số QQ không dùng nữa."

Chương 50: Mật mã

Chương 50: Mật mã

"Họ chơi QQ từ sớm, hồi đó đăng ký dễ dàng là có số QQ 7-8 chữ số, thậm chí có số QQ 6 chữ số."

Anh họ ở quê đó Lâm Huyền nhớ rất rõ.

Hình như là nhân vật quý tộc trong giới sát thủ Ma Thần gì đó, không gian QQ cực kỳ đẹp mắt, đủ loại hiệu ứng sát thủ Ma Thần bay tứ tung.

Lâm Huyền mặc dù không bắt kịp trào lưu sát thủ Ma Thần cuối cùng.

Nhưng số QQ 8 chữ số năm đó thực sự khiến hắn nổi bật, trong nhóm bạn cùng trang lứa là thứ duy nhất để khoe khoang, thực sự rất——

Bùm!

Ly bia của Lâm Huyền đập xuống bàn, bọt bia tung tóe.

"Lâm Huyền cậu bị làm sao vậy!" Cao Dương né sang một bên, phủi bọt bia trên quần áo, tức giận nhìn Lâm Huyền!

Tuy nhiên, Lâm Huyền hoàn toàn không để ý đến cậu ta.

Hắn nhìn bọt bia trong ly đang dần tan biến, như bừng tỉnh từ giấc mơ.

8... chữ số...

8 chữ số.

Hắn nghĩ đến 8 bánh xe số trên két sắt.

"Thì ra... là vậy..."

Lâm Huyền có cảm giác như mây mù tan biến, trời sáng lại.

Trong giấc mơ, trong kho ngân hàng, trên chiếc két sắt mà CC muốn mở... là 8 vòng mật mã.

Từ trước đến nay Lâm Huyền luôn tin rằng, mật mã 8 chữ số này nhất định là một ngày nào đó.

Nếu không phải là ngày sinh nhật, thì là ngày kỷ niệm, hoặc là một ngày quan trọng nào đó... tóm lại, nhất định là một ngày, hắn chưa từng nghĩ đến khả năng khác.

Nhưng, hắn đã quá tự tin.

Hắn đã quên mất chuyện về số QQ của mình.

Thế hệ của Lâm Huyền bắt đầu sử dụng QQ một cách rộng rãi khi học tiểu học và trung học cơ sở.

Lúc đó, số QQ mới đăng ký đều là 9 hoặc 10 chữ số, chỉ có những người dùng mạng sinh sau năm 80 mới có thể sở hữu số QQ 8 chữ số.

Rất có thể.

Đó chính là mật mã đúng của két sắt trong giấc mơ!

Nếu không thì làm sao có thể trùng hợp như vậy, vừa đúng 8 chữ số?...

Cao Dương lặng lẽ thò đầu lại, vẫy tay trước mặt Lâm Huyền:

"Này này này! Bị thần kinh hay bị treo máy? Cậu lảm nhảm cái gì vậy?"

"Không có gì không có gì."

Lâm Huyền bừng tỉnh, cầm ly rượu lên, uống một ngụm:

"Không có gì đâu, ngồi xuống tiếp tục ăn đi."

Ăn xong.

Hai người quyết định về nhà mình.

Cao Dương mở cửa xe taxi, để Lâm Huyền lên xe:

"Chúng ta không cùng đường, tớ không đưa cậu về đâu, tự cậu đi đi."

Lâm Huyền gật đầu, cúi người ngồi vào taxi.

Kéo cửa sổ xuống, vẫy tay chào Cao Dương:

"Đi đây."

Cao Dương vứt điếu thuốc, nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Về nhà xong mơ thấy gì thì báo cho tớ biết! Nếu thật sự xác định giấc mơ của cậu chỉ là giấc mơ bình thường... để tớ yên tâm, không cần lo lắng cho cậu nữa."

"Ừ ừ, đi đây."...

Về đến nhà mới hơn tám giờ một chút, vẫn kịp để vào giấc mơ xác minh những lời bác sĩ Lưu nói.

Lâm Huyền tắm một cái, để đầu óc mơ màng trở nên tỉnh táo hơn một chút. Hồi tưởng lại từ khi gặp Đại Kiểm Miêu, CC... cho đến tất cả mọi chuyện hôm nay.

Giọng nói của CC nhất định hắn đã nghe ở đâu đó, và hình dạng của CC cũng có thể đã gặp ở đâu đó. Mặc dù trí nhớ của não bộ đã quên, nhưng theo lời của Cao Dương... tiềm thức vẫn còn nhớ, vì vậy mới mơ thấy.

Vừa nãy lúc tắm, hắn đã nghĩ ra kế hoạch làm sao tháo mặt nạ của CC —

Trước tiên phải tìm cách đuổi Đại Kiểm Miêu đi. Tuyệt đối không để cho đồng đội này phá hỏng kế hoạch của hắn. Một mình hắn đủ để đối phó với CC, nhiều người lại có tác dụng ngược.

CC rất cảnh giác, cho đến khi vào kho ngân hàng, hắn không có gì để thương lượng với cô. Vì vậy, trước khi vào kho, không thể lộ danh tính.

Tổng hợp hai điều trên, chỉ có một cách để đạt được mục đích. Đó là đeo mặt nạ của Đại Kiểm Miêu, giả trang thành Đại Kiểm Miêu! Sau đó lấy danh nghĩa Đại Kiểm Miêu, dẫn CC đi cướp ngân hàng.

Đại Kiểm Miêu và CC đều chỉ nhận mặt nạ không nhận người, chỉ cần giải quyết đàn em của Đại Kiểm Miêu nhanh chóng, sẽ không bị lộ.

Đến kho ngân hàng, sau đó mới đàm phán với CC, dùng mật mã két sắt để đổi lấy việc CC tháo mặt nạ. ...

Kế hoạch này về mặt quy trình mà nói thì hoàn hảo, không có vấn đề gì.

Nghĩ đến việc trước đây hắn đeo mặt nạ Ultraman giả làm CC, bây giờ lại phải đeo mặt nạ mèo Rhine để giả làm Đại Kiểm Miêu... Lâm Huyền cảm thấy buồn cười. Không biết từ khi nào, hắn đã thành thạo nghệ thuật đóng giả, điệp viên, và nội gián.

"Cuộc đời vô thường, lớn lao ôm lấy nhỏ bé."

Thật ra...

Chìa khóa để thực hiện kế hoạch này nằm ở chỗ Đại Kiểm Miêu và CC không quen biết, thậm chí không biết tên của nhau, chỉ là tạm thời hợp tác, lợi dụng lẫn nhau, thậm chí muốn ăn chặn lẫn nhau.

Và chính nhờ khoảng cách thông tin này, Lâm Huyền chỉ cần một chiếc mặt nạ là có thể giả danh, lừa được cả hai người.

Chương 51: Diễn xuất (1)

Chương 51: Diễn xuất (1)

Chỉ cần Đại Kiểm Miêu không phá rối, thuyết phục CC rất dễ dàng. Hơn nữa... còn có mật mã két sắt này làm con át chủ bài.

Lâm Huyền duỗi lưng, nằm lên giường:

"Tối nay..."

"Hãy để mọi câu chuyện có một cái kết."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ. ... ...

Rào!

Gió mùa hè khô ráo thổi vào mặt.

Vừa mới tắm xong còn lạnh run, giờ lại tắm mình dưới ánh nắng gay gắt, Lâm Huyền thật sự cảm nhận được cảm giác nóng lạnh đan xen.

Lâm Huyền nhìn vào bảng thông báo điện tử bên cạnh.

【21:11】

Thời điểm này, dù là Đại Kiểm Miêu hay CC, có lẽ đều chưa đến quảng trường. Lâm Huyền dự đoán theo kinh nghiệm, thời gian gặp gỡ họ đã hẹn là khoảng 10 giờ tối.

"Phải nhanh chóng hành động."

Lâm Huyền nhìn quanh, tìm thấy một trạm cảnh sát, bên ngoài còn có hai cảnh sát tuần tra.

Thông thường, trong trạm cảnh sát sẽ có trang bị dụng cụ, như gậy giữ, gậy điện, khiên chống bạo động, v. v...

Lâm Huyền mặc dù không biết tên chính thức của những thiết bị này, nhưng hắn rất quen thuộc với tác dụng của chúng, những năm qua trong giấc mơ hắn không ít lần được "giáo dục" bởi chúng.

"Một lát nữa nhờ mấy cảnh sát này giúp Đại Kiểm Miêu rút lui, chỉ trông cậy vào họ thôi."

Lâm Huyền dạo bước ở phía đông quảng trường, nhìn về phía chiếc xe tải nhỏ của Đại Kiểm Miêu lái tới.

Những lần trước, xe tải nhỏ của Đại Kiểm Miêu đều đi từ hướng này tới, hôm nay chắc cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên.

30 phút sau, Đại Kiểm Miêu lái chiếc xe tải nhỏ rung rinh đi tới, dừng lại ở chỗ cũ.

Rồi hai phút sau, bóng dáng mập mạp quen thuộc từ trên xe nhảy xuống, khuôn mặt đầy thịt mang theo một chiếc mặt nạ mèo Rhine, nhìn xung quanh.

Lâm Huyền chú ý thấy...

Xe tải nhỏ không tắt máy, thậm chí cửa chính của tài xế cũng chỉ khép hờ. Đây có lẽ là sự khôn ngoan của tội phạm chuyên nghiệp, để có thể chạy trốn bất cứ lúc nào.

Sau khi xác định mục tiêu xuất hiện, Lâm Huyền trực tiếp chạy vào trạm cảnh sát:

"Cảnh sát, có chuyện lớn rồi!"

Lâm Huyền mặt đầy hoảng loạn:

"Tôi vừa mua một chiếc mặt nạ mèo Rhine, bị một tên mập kia cướp mất!"

Cảnh sát cười cười:

"Hình như cũng không phải chuyện lớn, tôi đi lấy lại giúp cậu."

"Nhưng hắn có súng ở thắt lưng."

"Ôi trời!"

Cảnh sát lập tức nhảy dựng lên, cầm lấy bộ đàm chỉ huy một hồi. Hai cảnh sát tuần tra bên ngoài lập tức nhìn về phía Đại Kiểm Miêu... từ từ tiến lại gần —

"Đừng động!!" "Tay giơ lên!! Bình tĩnh!!"

Đại Kiểm Miêu lập tức bị đè xuống! Khóa cổ và bẻ tay ra sau, bị khống chế ngay!

Cảnh sát trong trạm dẫn theo Lâm Huyền chạy tới, sờ vào thắt lưng của Đại Kiểm Miêu...

"Thật sự có súng!"

Sắc mặt anh ta trở nên xanh xao, tiếp tục sờ.

"Trời! Còn có thuốc nổ C4! Kiểm soát hắn! Tôi sẽ liên lạc hỗ trợ!"

Anh ta lại chỉ huy một hồi bằng bộ đàm.

Trong quảng trường đông người phát hiện súng, quả thật không phải chuyện nhỏ! Ai biết có đồng bọn hay không? Hơn nữa còn có cả thứ khủng bố như C4.

"Cái đó..."

Lâm Huyền lặng lẽ bước lên phía trước:

"Tôi có thể lấy lại mặt nạ của mình không?"

Cảnh sát liền giật lấy mặt nạ Đại Kiểm Miêu và ném cho Lâm Huyền.

Đại Kiểm Miêu vừa định kêu oai oái thì bị trùm ngay cái túi đen lên đầu, ngoan ngoãn hẳn.

Lâm Huyền cầm mặt nạ từ từ đi xa dần...

Hắn nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine đáng yêu trong tay, mỉm cười nhẹ:

"Đạo cụ quan trọng, mặt nạ mèo Rhine, lấy được rồi-"

Hắn kéo dây chun và đeo mặt nạ lên mặt.

Mặt nạ rất nhỏ.

Cũng chỉ vừa đủ che khuất mặt Lâm Huyền:

"Tiếp theo... mình chính là Đại Kiểm Miêu"

Lâm Huyền bước về phía tây của quảng trường, nơi đó là điểm xuất hiện của CC.

Chẳng mấy chốc, Lâm Huyền đã tìm thấy mục tiêu -

Một người phụ nữ mặc áo đen bó sát bên trong, bên ngoài khoác áo choàng kẻ sọc, tóc nâu sẫm được búi cao, đeo mặt nạ Ultraman trên mặt.

Chính là CC.

Trước đây khi Lâm Huyền gặp CC ở kho ngân hàng, cô chỉ mặc đồ đen bó sát, trông như một điệp viên.

Có lẽ cô cũng nhận thấy bộ đồ điệp viên này quá nổi bật, nên khi gặp nhau ở quảng trường, cô đã khoác thêm một chiếc áo choàng dài để hòa vào đám đông.

Tóc dài của CC được búi lên và cột bằng một dải ruy băng đỏ. Trông nó rất đầy đặn, tạo cảm giác lượng tóc rất nhiều.

Nhưng thực tế là... bên trong đó có giấu một khẩu súng.

Trên người CC có tổng cộng hai khẩu súng.

Một ở eo, và một giấu trong tóc búi.

"Thật là một người phụ nữ nguy hiểm."

Lâm Huyền vừa tiến về phía CC vừa quan sát chi tiết cơ thể cô.

Mảnh mai, rất gầy, chiều cao khoảng 165.

Rất kỳ lạ...

Không có chút cảm giác quen thuộc nào, không có ấn tượng gì cả.

Hắn thật sự đã gặp người này chưa?

Cảm giác này thật mâu thuẫn.

Hắn có thể chắc chắn rằng mình đã nghe giọng của CC trong đời thực.

Nhưng thật khó tưởng tượng, một cô gái với dáng vóc như người mẫu, nếu hắn thật sự đã gặp, làm sao có thể không có chút ấn tượng nào?

Chương 52: Diễn xuất (2)

Chương 52: Diễn xuất (2)

"Thôi, không nghĩ nhiều nữa."

Lâm Huyền đi thẳng tới CC.

Là người hay ma, chỉ cần gỡ mặt nạ xuống sẽ biết rõ!

"Chào."

Lâm Huyền đứng sau lưng CC, chào một câu, nhìn CC quay lại:

"Chuyên gia mã hóa?"

CC nhìn Lâm Huyền từ trên xuống dưới, không nói gì.

Một lúc sau, cô mới gật đầu nhẹ: "Anh tên gì?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Trong giới đều gọi tôi là Đại Kiểm Miêu, cô cứ gọi tôi là Kiểm ca."

Nói xong, hắn chỉ vào chiếc xe tải bên đường:

"Xe ở bên kia, đi theo tôi."

Rồi hắn quay đầu đi -

Bốp!

Một bàn tay trắng trẻo giữ chặt vai Lâm Huyền, khiến hắn không thể động đậy.

"Anh tên là Đại Kiểm Miêu?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền không quay đầu.

"Trong giới đều gọi anh là Đại Kiểm Miêu?"

"Đúng."

CC nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Nhưng mặt của anh không hề to, tại sao người ta gọi anh là Đại Kiểm Miêu?"... ...

Một làn gió nóng mùa hè thổi qua, làm bay dải ruy băng đỏ trên tóc CC, làm tung một góc áo choàng của cô.

Cả hai người đều không nói gì.

Nhưng không khí càng trở nên căng thẳng.

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra... hắn đã đánh giá quá thấp việc "đóng giả Đại Kiểm Miêu".

Đây không phải là vấn đề mà một chiếc mặt nạ có thể giải quyết.

Dùng mặt nạ Ultraman để lừa Đại Kiểm Miêu là vì Đại Kiểm Miêu ngốc, không thực sự liên quan nhiều đến chiếc mặt nạ.

CC thông minh như vậy, ít nhất có hơn 800 mưu kế hơn Đại Kiểm Miêu.

Dù cô không biết mặt, tên, giọng nói của Đại Kiểm Miêu... nhưng bằng trực giác, cô cũng có thể cảm nhận được Lâm Huyền không giống một kẻ liều mạng, càng không giống một kẻ sẽ đi cướp ngân hàng.

Nhưng may mắn thay, hiện tại cô chỉ nghi ngờ, chưa hoàn

toàn vạch trần hắn.

Vẫn còn kịp để cứu vãn. ...

Lâm Huyền đứng thẳng người, từ từ quay đầu lại.

CC tay phải giữ vai Lâm Huyền, tay trái chạm vào báng súng ở eo...

"Gọi là Đại Kiểm Miêu thì nhất định mặt phải to à?" Lâm Huyền nhìn CC.

"Nếu không thì sao?" CC nhìn Lâm Huyền.

"Vậy cô tên gì?"

"CC."

"Nếu theo logic của cô, cô nên tên là AA, chứ không phải CC!"

Bốp!

Lâm Huyền gạt tay ra khỏi vai mình, không để cô nói thêm, rồi bước nhanh về phía xe tải:

"Có đi thì đi! Dù không có chuyên gia mã hóa như cô, tôi cũng có thể dùng C4 mở đường mà cướp."

Lâm Huyền ngồi vào ghế lái, đóng cửa, lập tức đạp ga, khơi động xe!

Rừ...—

"Đợi đã!"

CC nhanh chóng chạy tới.

Rồi mở cửa ghế phụ, ngồi vào.

Cô khoanh tay, im lặng, rõ ràng rất không phục.

Lâm Huyền chìa tay phải ra:

"Đưa súng cho tôi."

"Đưa cho anh thì tôi dùng gì?" CC khinh bỉ mỉa mai.

"Cô dùng khẩu trong tóc."

CC trợn mắt nhìn Lâm Huyền.

Cuối cùng...

Cô đặt khẩu súng ở eo vào tay Lâm Huyền.

Rồi tháo dải ruy băng đỏ cột tóc...

Xào xạc.

Mái tóc dài mượt mà xõa xuống, như dòng thác đổ, một khẩu súng đen xuất hiện trong tay CC.

Cô dùng môi ngậm dải ruy băng đỏ, hai tay nắm chặt tóc, rồi dùng ruy băng buộc lại.

Lâm Huyền lặng lẽ quan sát tất cả...

Đây có lẽ là lý do cô dùng ruy băng để buộc tóc, không dùng dây chun. Chỉ cần kéo là mở, không lạ gì khi lần trước Đại Kiểm Miêu bị bắn vào đầu ngay lập tức.

Lâm Huyền cầm lấy khẩu súng trong tay.

Thành thạo tháo băng đạn, đếm số đạn, lắp lại, lên nòng, lật ngược, cài vào thắt lưng, toàn bộ quá trình chưa đến 1 giây.

Rồi nhìn về phía trước, tự mình lái xe.

Bề ngoài im lặng.

Nhưng trong lòng thực sự thở phào nhẹ nhõm.

May quá, có vẻ như đã qua mặt được. Hiện tại, kế hoạch vẫn suôn sẻ.

Lợi thế lớn nhất của Lâm Huyền là hắn có thể thử lại vô số lần trong giấc mơ, thất bại vô số lần.

Những lần thử và kiểm tra này giúp hắn tích lũy được thông tin gần như toàn diện.

Nhớ lại lần đầu gặp Đại Kiểm Miêu và CC, hắn bị họ lừa đến chóng mặt, ai cũng có thể bắn chết hắn.

Nhưng sau ba bốn lần khám phá, hắn đã hiểu rõ từng chi tiết của mọi việc.

Khoảng cách thông tin khổng lồ này đủ để hắn nắm bắt mọi người.

Tình huống vừa xảy ra, thực sự có chút khác với kế hoạch của Lâm Huyền, hắn không ngờ CC sẽ nghi ngờ hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng điều này không quan trọng.

Với một loạt thao tác của hắn, không chỉ qua mặt thành công, mà còn có được đạo cụ quan trọng nhất -

Súng.

Nếu không có súng, hắn thực sự không biết làm sao vượt qua ba đàn em đó. ...

Suốt chặng đường, cả hai không có bất kỳ giao tiếp nào.

Ultraman và mèo Rhine cứ nhìn thẳng về phía trước...

Không biết những người qua đường nhìn thấy chiếc xe tải kỳ lạ này sẽ nghĩ gì.

Chẳng mấy chốc, đã đến nơi.

Lâm Huyền rút súng ở thắt lưng, ra hiệu cho CC xuống xe:

"Theo tôi, mang theo máy tính của cô."

Xuống xe.

Lâm Huyền và CC không ngừng tiến về phía cửa ngân hàng.

Một đàn em mặc đồ đen đang loay hoay ở cửa, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, mặt ngơ ngác:

"Anh - "

Pằng!

Một viên đạn trúng ngay giữa trán! Máu văng khắp tường!

"Phát súng đẹp." CC khen ngợi.

Chương 53: Lời thú tội

Chương 53: Lời thú tội

Cô vừa xem kỹ, rút súng bắn chỉ trong chớp mắt, không có bất kỳ động tác ngắm bắn nào.

Nếu chỉ bắn trúng mục tiêu thì nhiều người có thể làm được.

Nhưng đây là một phát bắn trúng giữa trán, không có động tác ngắm bắn thừa...

Chỉ có thể dùng từ thiện xạ để miêu tả.

"Nhưng tại sao anh lại giết đàn em của mình?" CC hỏi.

Lâm Huyền trực tiếp mở cửa bước vào ngân hàng:

"Tay chân hắn tay không sạch sẽ, loại người này không thể giữ lại."

Đến chỗ ngã rẽ.

Một tên bịt mặt đứng dậy kinh ngạc, chỉ vào Lâm Huyền: "Anh - "

Pằng!

Lại một phát đạn trúng ngay giữa trán, không lệch chút nào!

"Vậy tại sao giết tên này?"

"Hắn dụ dỗ chị dâu, cô nghĩ có nên giữ lại không?"

CC kinh ngạc nhìn Lâm Huyền:

"Hắn, hắn cắm sừng anh?"

"À... không, chúng tôi còn một ông trùm chung ở trên, tôi nói là chị dâu đó."

Tiếp tục tiến lên, một bóng đen từ hầm ngầm chạy lên -

Pằng!

CC không kìm được lùi lại một bước...

Một người đang chạy, tốc độ di chuyển nhanh như vậy, trong tình cảnh tối đen, vẫn có thể bắn trúng ngay giữa trán trong chớp mắt!

Cô cầm khẩu súng, theo sau Lâm Huyền:

"Anh luyện bắn thế nào vậy?"

"Không có gì, chỉ là tay quen thôi."

Lâm Huyền chỉ vào bức tường đen kịt phía trước, và cánh cửa bạc ở giữa:

"Đến lượt cô rồi, chuyên gia mã hóa."

CC do dự một chút.

Rồi thu súng lại, cầm máy tính nhỏ tiến đến trước cửa mật mã.

Cô dùng dụng cụ nhỏ để cạy vỏ khóa cửa, lộ ra bảng mạch bên trong.

Sau đó thao tác một chút để kết nối các dây dẫn, bắt đầu làm việc trên máy tính nhỏ của mình.

Khoảng mười mấy phút sau...

Bíp bíp!

Một âm thanh nhỏ vang lên, đèn báo mật mã từ đỏ chuyển sang xanh, cánh cửa thép dày nặng lập tức mở ra.

CC đứng dậy, chỉ vào cánh cửa mật mã đang mở nửa chừng:

"Cửa mở rồi, anh vào trước đi."

"Thôi cô vào trước đi." Lâm Huyền nhường nhịn.

Kịch bản này hắn quá quen thuộc... bây giờ hắn đang đóng giả Đại Kiểm Miêu, nếu hắn vào trước, 100% sẽ bị bắn thẳng vào đầu!

"Vẫn là anh vào trước, công lao của anh lớn hơn." CC ra hiệu mời.

"Không không không." Lâm Huyền xua tay.

"Rõ ràng vai trò của cô quan trọng hơn nhiều, cô vào trước đi."

"Anh không cần nhiều tiền à? Anh vào trước mà lấy."

"Quý cô luôn được ưu tiên, quý cô luôn được ưu tiên."

"Các thỏi vàng bên trong tôi e là không thể mang được."

"Cô có thể lấy trước những thanh vàng nhỏ."

"Nếu vậy tôi nên đi kiếm cái bao tải trước, như vậy có thể chứa được nhiều hơn."

"Cô nói thế làm tôi nhớ ra cái bao tải của tôi cũng quên trên xe rồi, thật bất cẩn."

"Anh đang cần gấp tiền, đừng khách sáo nữa."

"Thực ra cũng không gấp lắm."

"..."

"..."

Cả hai người giằng co một hồi lâu, đối mặt nhau, không ai dám bước vào trước.

Lâm Huyền sợ CC bắn chết mình.

CC cũng bị kỹ năng bắn súng của Lâm Huyền làm kinh ngạc, sợ Lâm Huyền bắn chết mình.

Nhưng thực ra cả hai đều biết rõ... trong kho này chẳng có đồng nào.

"Thôi, đừng giả vờ nữa, chúng ta thẳng thắn với nhau đi."

Lâm Huyền cảm thấy tiếp tục giằng co cũng chẳng có ý nghĩa gì, hắn thẳng thắn nói:

"Thực ra tôi không phải là Đại Kiểm Miêu."

CC cười nhẹ:

"Điều này cần phải thú nhận sao? Anh chẳng lẽ nghĩ rằng mình diễn rất giống à?"

"Anh không có súng, cũng không có C4, khi lái xe thì chân ga giật cục, nhìn là biết không phải xe của anh thường lái."

"Dù tôi không quen biết, cũng chưa từng gặp Đại Kiểm Miêu, nhưng chúng tôi đã nói chuyện qua mạng, tôi biết anh không phải là hắn ta."

"Vậy anh là ai?"

CC khoanh tay, nhìn qua mặt nạ Ultraman về phía Lâm Huyền:

"Cảm giác anh rất không chuyên nghiệp... như một sinh viên đại học hứng lên đi cướp ngân hàng vậy. Nhưng kỹ năng bắn súng

của anh lại xuất thần nhập hóa, không phải người bình thường. Tôi chỉ từng gặp một người có kỹ năng bắn súng có thể sánh ngang với anh, cách bắn của hai người giống nhau như đúc."

"Ồ? Có một cao thủ như vậy sao." Lâm Huyền xoay xoay khẩu súng trong tay:

"Có dịp có thể tỉ thí một trận."... ...

Không khí lại rơi vào sự im lặng đầy bí ẩn.

Trong không gian rộng lớn, chỉ có âm thanh xoay súng của Lâm Huyền.

"Hay là chúng ta hợp tác đi." Lâm Huyền lên tiếng.

"Hợp tác gì?"

Lâm Huyền chỉ vào cánh cửa mật mã đang mở nửa chừng:

"Tôi biết mục đích của cô, là muốn mở một két sắt ở đây, một két sắt có tên Lâm Huyền."

"Anh biết nhiều quá đấy, vậy thì anh nói thẳng cho tôi biết trong đó có gì được không?"

CC nhìn két sắt bên trong cửa mật mã:

"Như vậy tôi có thể về nhà ngay lập tức."

"Tôi không biết trong két sắt có gì, nhưng tôi biết mật mã của két sắt." Lâm Huyền thành thật trả lời.

Đến mức này rồi, cũng không cần phải dối trá hay giấu diếm nữa.

Hơn nữa Lâm Huyền biết, CC vốn không phải là người khó giao tiếp, ít nhất những lần trước đều rất dễ nói chuyện.

"Vậy điều kiện của anh là gì? Anh sẽ không nói mật mã miễn phí đấy chứ?" CC hỏi.

"Điều kiện của tôi chỉ có một."

Lâm Huyền qua mặt nạ Đại Kiểm Miêu, nhìn vào Ultraman trước mặt:

"Cả hai chúng ta đều tháo mặt nạ... thành thật với nhau."

Chương 54: Con bướm thời gian và không gian (1)

Chương 54: Con bướm thời gian và không gian (1)

CC chạm vào mặt nạ trên mặt:

"Anh nói là, tháo mặt nạ, thì sẽ nói mật mã két sắt cho tôi?"

"Đúng vậy."

CC cười nhẹ:

"Nghe như một cuộc mua bán lỗ vốn. Chúng ta đều tháo mặt nạ, tôi có được mật mã, còn anh được gì?"

"Tôi chỉ cần một thái độ tin tưởng lẫn nhau thôi." Lâm Huyền bịa một câu.

Không thể nói thật được chứ?

"Được, giao dịch."

CC quay người đẩy cửa mật mã, bước vào trong.

Cô lần lượt xem các tên trên két sắt, cuối cùng dừng lại trước két sắt có ghi tên【Lâm Huyền】.

Nhìn thấy tám bánh xe mật mã trên két sắt, CC đặt máy tính nhỏ xuống, lắc đầu:

"Hóa ra là khóa cơ."

"Anh chắc chắn biết mật mã két sắt này chứ? Nhìn độ oxy hóa

trên bề mặt... két sắt này ít nhất cũng vài trăm năm rồi."

Lâm Huyền rất chắc chắn gật đầu:

"Vậy thì tiết kiệm thời gian đi."

Hắn kéo dây thun trên đầu, tháo mặt nạ Đại Kiểm Miêu nhỏ xuống.

Rồi nhìn vào CC đang đeo mặt nạ Ultraman trước mặt:

"Cô thấy tôi quen không?"

CC ngẩn ra lắc đầu:

"Câu hỏi này kỳ quá... tôi nên quen anh sao?"

Thôi vậy.

Lâm Huyền không định lãng phí thời gian vào câu hỏi này.

Về câu hỏi này, CC thật sự rất kín miệng. Rõ ràng không phải lần đầu cô gặp hắn, nếu không thì thái độ của cô rất không đúng.

Nhưng lần trước bị dí súng vào đầu mà vẫn không nói... lần này chắc chắn không có cửa.

Vì vậy hắn đi thẳng vào vấn đề:

"Đến lượt cô."

CC nhìn quanh một chút, kho hàng này không có camera nào cả.

Vì vậy cô đặt súng vào thắt lưng.

Cô đưa tay ra sau đầu, kéo dây thun lên.

Mặt nạ từ từ tháo xuống, gương mặt dần hiện ra...

Mái tóc nâu đậm bị mặt nạ ép sát vào, nhưng lại có độ cong mềm mại và tự nhiên, tạo cảm giác trẻ trung tươi mới.

Lông mày nhẹ như lá liễu, đôi mắt trong sáng tràn đầy linh khí.

Mặc dù ánh mắt lúc này lạnh lùng và cảnh giác, nhưng vẫn mang lại cảm giác luôn ẩn chứa nụ cười.

Ở góc mắt bên trái, còn có một nốt ruồi lệ nhỏ.

Mặt nạ tiếp tục rơi xuống...

Chiếc mũi cao, đôi môi đỏ nhẹ nhàng khép kín, làn da trắng mịn với một chút ửng hồng khỏe mạnh. Đây là một gương mặt mộc không chút trang điểm, nhưng vẻ thanh khiết khó tả của nó vượt xa mọi sự tô vẽ.

Khi mặt nạ hoàn toàn rời khỏi khuôn mặt, đường viền hàm sắc nét làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn thêm phần lập thể tinh tế.

Cô trông trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Huyền, như một nữ sinh trung học mười bảy mười tám tuổi.

Cuối cùng mọi bí ẩn đã được giải đáp, đáp án đứng ngay trước mặt Lâm Huyền -... ...

【Đây là ai vậy?】

Lâm Huyền nhìn CC chỉnh lại mái tóc, bất giác ngẩn người.

Hắn nghĩ rằng khi CC tháo mặt nạ, sẽ thấy một gương mặt quen thuộc, một gương mặt khiến hắn nhận ra giấc mơ của mình là giả.

Nhưng CC trước mắt, hắn thực sự không có chút ấn tượng nào, hoàn toàn không biết cô là ai!

Nhưng giọng nói của CC, hắn chắc chắn đã từng nghe... điều này phải giải thích thế nào? Chẳng lẽ thực sự chỉ là ảo giác hoặc trùng hợp?

"Này, đứng đó làm gì!"

CC nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Bây giờ... anh nên nói mật mã két sắt cho tôi rồi chứ!"

CC chỉ vào đồng hồ:

"Anh có thể đừng đứng đó ngơ ngác không? Đã mười hai giờ rưỡi rồi! Chúng ta đã lãng phí đủ thời gian rồi!"

"Anh không lừa tôi đấy chứ?"

Lâm Huyền tỉnh lại:

"Yên tâm đi, tôi là người rất giữ chữ tín."

Hắn bước tới, bắt đầu xoay các bánh răng của két sắt:

"Thực ra trước đây tôi đã nên nghĩ đến điều này, cô nói đúng, không nên giới hạn suy nghĩ trong phạm vi ngày tháng. Mặc dù con số 8 chữ số thông dụng không nhiều, nhưng không phải là không có."

???

CC đầy nghi hoặc, nhìn Lâm Huyền:

"Anh đang nói chuyện với ai vậy?"

Lâm Huyền một lần nữa xoay từng bánh răng mật mã:

"Suốt đời tôi, ngoài số điện thoại và số chứng minh nhân dân, có lẽ chỉ có thể nhớ thêm một dãy số dài nữa, đó là số QQ. À, hai

dãy, còn số QQ của MC Stone nữa tôi cũng nhớ."

"Rốt cuộc anh đang nói chuyện với ai thế?"

CC nhìn quanh, cảm thấy tình huống trước mắt có chút đáng sợ:

"Từ khi anh thấy tôi gỡ mặt nạ, anh cứ lẩm bẩm mãi, đầu óc có vẻ không bình thường..."

Cạch.

Lâm Huyền xoay xong con số cuối cùng, nhìn CC:

"Thực ra tôi đã đoán được trong két sắt có gì rồi."

"Có gì?"

"Chắc là một số đồ xấu hổ của tuổi dậy thì." Lâm Huyền nhớ lại những chữ ký QQ ngầu lòi và những việc làm ngốc nghếch cho mối tình đầu.

Nếu mật mã thật sự là số QQ... thì bên trong chắc là những thứ đó là hợp lý nhất.

"Anh có bệnh không vậy?"

CC cảm giác như đang nói chuyện với một người bị tâm thần, nhưng lại hoàn toàn không thể giao tiếp:

"Nếu vẻ ngoài của tôi làm anh sợ đến vậy, tôi rất xin lỗi."

"Chứng bệnh của anh liệu có chữa được không? Tôi có thể giúp anh gọi một chiếc xe cấp cứu."

Lâm Huyền cười nhẹ, lắc đầu:

"Đợi khi mở két sắt mở... cô sẽ hiểu thôi."

Nói xong.

Hắn giơ nắm tay phải!

Dùng lực đập mạnh vào khóa -

Chương 55: Con bướm thời gian và không gian (2)

Chương 55: Con bướm thời gian và không gian (2)

Bùm!!

CC nín thở, cắn chặt môi. ... ...

Không mở được.

"Hả?"

Lâm Huyền ngẩn người.

Hắn xác nhận lại 8 bánh xe mật mã, không sai! Chính là số QQ của mình!

Lại đấm vào khóa hai lần nữa.

Vẫn không mở được.

Sau khi xác nhận lại mật mã không sai, Lâm Huyền đổi góc độ nhấn vào khóa.

Vẫn không mở được!

Lâm Huyền bắt đầu hoang mang.

Không... không thể nào.

Mật mã 8 chữ số, không phải ngày tháng, cũng không phải số QQ, vậy còn có thể là gì?

Lúc này.

Phía sau, CC đã nổi gân xanh, tức giận đến run rẩy toàn thân!

Cô nắm chặt khẩu súng, tay đỏ ửng.

Có thể thấy... cô đang cố gắng hết sức kiềm chế việc bắn chết Lâm Huyền!

CC ngẩng đầu, nhìn chằm chằm:

"Anh có thể diễn ít lại một chút được không!?"

"Cô đừng có làm ồn!"

Lâm Huyền một tay chống trán, một tay ra hiệu CC im lặng:

"Cô đừng làm ồn... có gì đó không đúng."

"Không đúng là anh đó! Tôi thật sự đã tin anh!"

CC nén cơn giận, hít thở sâu nhiều lần mới có thể kìm nén sự tức giận đang bùng lên:

"Tránh ra!"

Cô hét lên, đẩy mạnh Lâm Huyền ra.

Sau đó áp tai vào két sắt, bắt đầu xoay từng bánh răng mật mã, lắng nghe âm thanh nhỏ bên trong. ...

Lâm Huyền lùi lại hai bước, tựa vào két sắt.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ...

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Hắn đã nghĩ rằng lần này mật mã chắc chắn sẽ đúng, vì trước đó đã thử hết mọi khả năng, đủ loại ngày tháng, thậm chí cả thời

gian trong giấc mơ, thời gian đổi tên thành Đại Kiểm Miêu, tất cả những ngày tháng hắn nghĩ đến đều đã thử qua.

Số QQ đã là nước cờ cuối cùng rồi!

Nếu cái này cũng không đúng...

Vậy rất có thể, két sắt này vốn không phải của hắn!

Vậy nơi này cũng không phải là giấc mơ của hắn!

"Vậy nơi này... là ở đâu?"

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Trong tiếng còi báo động, ánh sáng trắng rực rỡ nuốt chửng thế giới.

Thiêu rụi mọi thứ. ... ...

Lâm Huyền mở mắt, ngồi dậy từ trên giường.

Kéo rèm cửa ra, mở cửa sổ. Để cơn gió lạnh đầu đông thổi vào phòng, làm tỉnh táo suy nghĩ phức tạp của mình.

"Bác sĩ Lưu nói sai rồi."

Hắn mở mắt, nhìn lên bầu trời đêm đen không sao ngoài cửa sổ:

"Cao Dương cũng nói sai."

Lâm Huyền rất chắc chắn -

Mọi người đều nghĩ giấc mơ của hắn chỉ là giấc mơ đơn

thuần, một bệnh tâm lý, nhưng chỉ mình hắn biết rõ... giấc mơ của hắn không đơn giản như vậy!

Hắn càng ngày càng tin.

Giấc mơ của mình có lẽ thực sự là thế giới tương lai thật sự sau 600 năm, chỉ thiếu một bằng chứng quyết định.

Liên tiếp đoán trúng ba lần xổ số bóng đá là một bằng chứng mạnh mẽ, nhưng chưa đủ chứng mình.

Nếu có thể dùng vài kỳ xổ số để kiểm chứng thì tốt, nhưng rất tiếc... trong giấc mơ không thể tra cứu được bất kỳ thông tin hữu ích nào của thời đại này, không thể tra số trúng thưởng xổ số hay tin tức thời sự gì cả, điều này cũng rất khó hiểu.

Tức là, từ tình hình hiện tại, không thể từ góc độ "kiểm chứng sự thật đã biết" mà xác định giấc mơ có thật hay không.

"Mình cần thay đổi cách suy nghĩ."

Lâm Huyền nhắm mắt lại suy nghĩ.

Gió lạnh như cắt làm suy nghĩ của hắn càng trở nên rõ ràng.

Hiện tại có thể gác lại mọi bí ẩn.

Như CC, Đại Kiểm Miêu, câu lạc bộ thiên tài, két sắt... đều có thể tạm gác lại.

Nhiệm vụ cấp bách nhất lúc này.

【Là nhanh chóng tìm ra một bằng chứng quyết định, chứng minh giấc mơ thật sự là thế giới tương lai thật sự, hoặc không phải. 】

Phải có một câu trả lời chính xác tuyệt đối!

Hắn mở mắt.

Quét nhìn tờ giấy nháp trên bàn bị gió đêm thổi bay.

Trên đó vẽ các thiết kế của Mèo Rhine, đều được chép ra từ cửa hàng đồ chơi trong giấc mơ.

Mèo Rhine.

Mèo Khe Khe đã biến thành Mèo Rhine.

Đây là thay đổi duy nhất trong giấc mơ suốt hơn hai mươi năm qua.

Lâm Huyền cho rằng đây là một manh mối rất quan trọng.

Phải chú ý lại mới được.

Hắn tiện tay nhặt một bản thiết kế, nhìn vào hình vẽ Mèo Rhine đáng yêu và sống động trên đó.

Mèo mặc dù là chép, nhưng tên này tuyệt đối là của hắn tự nghĩ ra, giấc mơ thay đổi hoàn toàn là nhờ hắn.

Nếu đây là hiệu ứng cánh bướm thành công trong không gian thời gian...

Thì có nghĩa là -

【Hắn có thể dùng thông tin trong giấc mơ để thay đổi hiện thực, từ đó viết lại tương lai, khiến thế giới trong giấc mơ thay đổi.】

Nếu luận điểm này có thể được xác nhận lại.

Thì đủ để chứng minh -

【Giấc mơ của hắn không nghi ngờ gì nữa, đó là thật sự, là thế

giới tương lai sau 600 năm!】

"Dựa vào trời đất, không bằng dựa vào chính mình."

Thay vì chờ đợi kiểm chứng những sự thật đã biết trong tương lai, chi bằng tự mình gây ra hiệu ứng cánh bướm thời gian, khiến giấc mơ thay đổi vì mình!

Đây mới là bằng chứng quyết định thật sự!

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn lên mặt trăng cô đơn trên trời:

"Lần này đến lượt mình chủ động ra tay."

Hắn muốn thử gây ra hiệu ứng cánh bướm thời gian...

Lại một lần nữa, viết lại tương lai!

Chương 56: Cuộc họp buổi sáng

Chương 56: Cuộc họp buổi sáng

Mặc dù lần kiểm chứng giấc mơ này thất bại, nhưng ngược lại lại tìm được một con đường mới, lần này không lỗ.

Lâm Huyền cảm thấy từ khoảnh khắc này, hắn đã từ một chiếc lá trôi theo dòng nước trở thành một con bướm vẫy cánh.

Hắn vẫy cánh ở hiện tại năm 2022. có thể tạo ra một cơn lốc xoáy thay đổi thế giới sau 600 năm!

Sức mạnh vượt thời gian, viết lại tương lai này, không ngờ lại nằm trong tay hắn.

"Thật sự có thể không?"

Lâm Huyền nhìn vào bàn tay phải trống rỗng của hắn, nắm chặt nắm đấm:

"Thử xem sẽ biết."

Đóng cửa sổ lại, nhiệt độ trong phòng dần ấm lên.

Lâm Huyền ngáp một cái.

Cơn buồn ngủ lại kéo đến.

"Ngủ trước đi, mai nghĩ tiếp. Ngày mai là thứ Hai, còn phải họp sáng nữa."

Lâm Huyền tắt đèn, chui vào chăn.

Một đêm không mộng. ...

Sáng hôm sau.

Tầng 10 công ty MX, phòng họp cao cấp, ngồi đầy hơn hai mươi cán bộ trung, cao cấp của công ty.

Ở công ty MX, mỗi sáng thứ Hai đều có cuộc họp định kỳ.

Triệu Anh Quân quy định tất cả trưởng nhóm và lãnh đạo cao cấp đều phải tham gia họp sáng, báo cáo công việc tuần trước, thảo luận kế hoạch tuần mới.

Trước đây Lâm Huyền chỉ là một nhân viên bình thường, chắc chắn không có tư cách tham gia cuộc họp cao cấp này.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hắn là trưởng nhóm phát triển IP Mèo Rhine, ngang cấp với các trưởng phòng chính thức, trực thuộc sự quản lý của Triệu Anh Quân, nên đương nhiên hắn phải tham gia cuộc họp này.

Ngồi ở đầu bàn họp dài là Triệu Anh Quân; ba phó tổng ngồi hai bên; rồi lần lượt là các trưởng phòng và trưởng nhóm.

Lâm Huyền là trưởng nhóm trẻ nhất, ít thâm niên nhất, nên chỗ ngồi đương nhiên là cuối cùng.

Bộp!

Trưởng nhóm thị trường Vương đập bàn đứng dậy:

"Tôi không đồng ý!"

"Triệu tổng! Lần ra mắt thương hiệu mới Rhine lần này, chúng ta gần như đặt cược hết vào giáo sư Hứa Vân! Sao có thể nói bỏ là bỏ chứ!?"

"Hiện nay, tất cả các công ty mỹ phẩm trên thế giới đều đang tranh giành quyền cấp phép của giáo sư Hứa Vân, nếu tất cả còn

chưa đạt được thỏa thuận với giáo sư Hứa Vân, thì chúng ta vẫn còn cơ hội! Sao có thể bỏ cuộc sớm vậy?"...

Lời của trưởng nhóm thị trường khiến cả phòng họp im lặng, mọi người đều nhìn về phía Triệu Anh Quân vừa thông báo tin này.

Lâm Huyền chống cằm xoay bút, im lặng.

Vừa rồi, sau khi tất cả các trưởng nhóm báo cáo công việc tuần trước, Triệu Anh Quân đã thông báo một quyết định quan trọng -

Sản phẩm đầu tiên của thương hiệu Rhine sẽ bỏ kế hoạch kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân, chuyển sang phát triển dòng sản phẩm mới.

Một quyết định gây chấn động, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Ngay cả ba phó tổng cao cấp cũng ngơ ngác nhìn nhau, không tin nổi.

Kế hoạch kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân là dự án mà cả công ty đã cùng chuẩn bị và lập kế hoạch trong vài tháng qua.

Nội dung kế hoạch là tìm cách thuyết phục giáo sư Hứa Vân cấp phép cho một chất hóa học thần kỳ, rồi sử dụng chất này để sản xuất sản phẩm kem dưỡng ẩm mang tính cách mạng, lấy đó làm sản phẩm đầu tiên của thương hiệu Rhine, một bước đảo lộn thị trường mỹ phẩm.

Trong mấy tháng qua, mọi người đều bận rộn vì điều này, nhiều công việc chuẩn bị trước đều dựa trên kế hoạch này.

Mọi người đều tin rằng, một khi có được quyền cấp phép của giáo sư Hứa Vân, thì loại kem dưỡng ẩm mới này chắc chắn sẽ bán chạy trên toàn cầu, độc chiếm thị trường dưỡng ẩm là chuyện sớm muộn.

Nhưng Triệu Anh Quân lại nhẹ nhàng nói bỏ, mà không nói lý do cụ thể, thật khó chấp nhận cho tất cả.

Tuy nhiên, công ty MX là công ty tư nhân do Triệu Anh Quân sáng lập, cô có quyền quyết định, mọi người cũng chỉ dám tức giận trong lòng.

Chỉ có trưởng nhóm thị trường, vốn thẳng thắn, cộng thêm là người đồng sáng lập công ty, mới dám nhảy lên phản đối Triệu Anh Quân.

"Không có chất hóa học thần kỳ của giáo sư Hứa Vân, chúng ta lấy gì để cạnh tranh với người khác? Chỉ dựa vào con mèo Rhine dễ thương đó sao? Vậy thì chuyển sang làm công ty đồ chơi còn hơn!"

Trưởng nhóm thị trường đập bàn, tức giận nói.

Nhưng có thể thấy, anh ta cũng vì lợi ích của công ty, không có ác ý.

Mọi người đều gật gù đồng ý, cảm thấy anh ta nói rất có lý.

Ba phó tổng cũng mỉm cười ủng hộ:

"Triệu tổng, hay là... suy nghĩ lại?"

"Nếu giáo sư Hứa Vân thấy giá thấp, chúng ta có thể tăng thêm mà! Chắc chắn sẽ thu lại được!"

"Đúng vậy! Chỉ cần có được quyền cấp phép của giáo sư Hứa Vân, là chúng ta có thể độc chiếm thị trường kem dưỡng ẩm toàn cầu! Lợi ích lớn như vậy, nên cố gắng thử chứ!"...

Trong chốc lát.

Triệu Anh Quân như trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người.

Tất cả đều đứng về phía đối lập với cô ấy.

Trừ Lâm Huyền.

Lúc này Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào sổ tay trước mặt.

Lý do bỏ kế hoạch của giáo sư Hứa Vân... chỉ có hắn và Triệu Anh Quân biết rõ.

Chương 57: Con dấu (1)

Chương 57: Con dấu (1)

Giáo sư Hứa Vân đã nói rõ, tuyệt đối không bán chất hóa học này.

Nhưng...

Nghe lại tên giáo sư Hứa Vân, quả thực đã cung cấp cho kế hoạch "viết lại tương lai" của Lâm Huyền một hướng đi mới.

Lâm Huyền xoay bút trong tay, nhớ lại người đàn ông nghiêm túc nhưng có phần lôi thôi.

Cha mẹ giáo sư Hứa Vân đã mất, vợ chết vì tắc mạch nước ối, con gái duy nhất bị ngã trở thành người thực vật nằm viện chờ chết...

Để có thể gửi con gái vào trạng thái đông lạnh chờ được chữa trị trong tương lai, ông lao vào nghiên cứu buồng đông lạnh một mình, dù bị mọi người xa lánh, trở thành trò cười của các học giả cũng không từ bỏ.

Nhiều năm qua, chỉ có Sở Sơn Hà âm thầm tài trợ cho ông nghiên cứu.

"Có lẽ, tôi có thể giúp giáo sư Hứa Vân."

Lâm Huyền nheo mắt...

Có thể hắn là người duy nhất trên thế giới này có thể giúp giáo sư Hứa Vân.

Thế giới tương lai sau 600 năm, có lẽ buồng đông lạnh vẫn chưa được phát triển thành công, nhưng liệu có đột phá nào về lý thuyết cơ bản không?

Nếu có thể khiến giáo sư Hứa Vân đạt được thành tựu, trở thành người tiên phong trong nghiên cứu đông lạnh, để công nghệ đông lạnh phát triển sớm hơn vài trăm năm...

Thì không chỉ con gái giáo sư có cơ hội tỉnh lại.

Mà còn làm cho công nghệ trong giấc mơ có bước tiến vượt bậc, thế giới thay đổi lớn, xác nhận hai giả thuyết trước đó -

【1. Thế giới trong giấc mơ chính là thế giới tương lai thực sự sau 600 năm. 】

【2. Hiệu ứng cánh bướm thời gian tồn tại, hắn có thể thay đổi hiện tại, viết lại tương lai sau 600 năm. 】

Một mũi tên trúng ba đích!

Bốp!

Triệu Anh Quân đập mạnh tập tài liệu xuống bàn, cả phòng im phăng phắc.

"Chuyện này không cần thảo luận thêm."

Cô đứng dậy:

"Nếu nói rằng thương hiệu Rhine chỉ có một loại kem dưỡng ẩm để cạnh tranh, thì thương hiệu này không làm cũng được."

"Trong tương lai, chúng ta sẽ làm một thương hiệu mỹ phẩm toàn diện, chứ không chỉ là một sản phẩm dưỡng ẩm. Giáo sư Hứa Vân có thể giúp chúng ta một lần, liệu có thể giúp chúng ta lần thứ hai không? Muốn thành công cần phải dựa vào bản thân, mong rằng các đồng nghiệp ở bộ phận nghiên cứu cố gắng, đưa ra năng

lực cạnh tranh cốt lõi của chúng ta."

"Được rồi, giải tán!"

Triệu Anh Quân dứt khoát quay người, bước ra khỏi phòng họp.

Đến cửa.

Cô bất ngờ dừng lại.

Mọi người đều

Ai cũng thấy Triệu Anh Quân rất tức giận! Không biết ai sẽ trở thành nạn nhân và bị cô xả giận.

Triệu Anh Quân quay đầu, nhìn về phía cuối phòng họp:

"Lâm Huyền, đến văn phòng tôi một lát."

Cộc cộc cộc cộc cộc...

Triệu Anh Quân nói xong thì quay đầu bỏ đi.

Tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất nghe như tiếng cộc cộc, khiến người ta cảm thấy áp lực đến nghẹt thở, như thể đang giẫm lên xương sườn vậy.

Mãi cho đến khi Triệu Anh Quân vào thang máy, cửa thang máy đóng lại... tất cả mọi người trong phòng họp mới thở phào nhẹ nhõm:

"Phù... Vừa rồi ánh mắt của Triệu tổng làm tôi sợ chết khiếp. Vương ca, cả công ty này chỉ có anh dám nói chuyện với Triệu tổng như vậy, thật lợi hại!"

"Đúng vậy Vương ca, anh đúng là đã nói ra tiếng lòng của chúng tôi. Tôi cũng không hiểu nổi... tại sao một phương án vốn dĩ

rất tốt lại bị từ bỏ như vậy? Giáo sư Hứa Vân chưa đàm phán xong với bất kỳ công ty nào, chúng ta vẫn còn cơ hội mà!"

"Đến lúc này rồi, còn chẳng mấy chốc nữa là đến buổi ra mắt thương hiệu Rhine, làm sao kịp phát triển sản phẩm mới đây? Tất cả các phương án dự phòng trước đây của chúng ta đều dựa theo phương án kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân."

"Ôi, nếu không có sự ủy quyền của giáo sư Hứa Vân, không sản xuất được loại kem dưỡng ẩm thế hệ mới mang tính đột phá đó, tôi e rằng lần ra mắt thương hiệu mới Rhine này có thể thực sự sẽ thất bại thảm hại. Thật đáng tiếc cho chú mèo Rhine đáng yêu như vậy..."

Bầu không khí trong phòng họp rất ảm đạm và nặng nề.

Có thể thấy, mọi người đều rất thất vọng, khó hiểu và bất lực.

Tinh thần giảm sút nghiêm trọng.

Mọi người thở dài rời đi. ...

Sau khi tất cả những người tham dự cuộc họp rời đi.

Lâm Huyền cất từng con búp bê mèo Rhine trên bàn làm việc vào một chỗ, rồi mang về văn phòng của mình.

Sau đó bước vào thang máy, nhấn lên tầng 22.

Thang máy từ từ đi lên.

Lâm Huyền không biết Triệu Anh Quân tìm mình có chuyện gì...

Có lẽ là chuyện công việc.

Tầng 22.

Đứng trước cánh cửa mật mã hai lớp quen thuộc.

"Vào đi."

Chuông cửa có hình truyền đến giọng nói mệt mỏi của Triệu Anh Quân.

Cạch một tiếng, cánh cửa mật mã nặng nề mở ra.

Lâm Huyền bước vào văn phòng, đóng cửa lại.

Căn phòng làm việc rộng lớn, gần như giống hệt những lần đến trước... Lâm Huyền thậm chí còn có cảm giác như đang luân hồi vô tận trong giấc mơ.

Đi qua ghế sofa và bàn trà, Lâm Huyền nhận thấy trên mặt kính có một lớp bụi mỏng.

Chương 58: Con dấu (2)

Chương 58: Con dấu (2)

Có thể thấy... Triệu Anh Quân đúng là một người nghiện công việc, ngoài bàn làm việc, tất cả mọi thứ ở đây đối với cô ấy đều giống như một bức tranh, toàn là đồ trang trí.

Triệu Anh Quân đang bận rộn ký duyệt tài liệu.

Lâm Huyền bước đến trước bàn làm việc:

"Triệu tổng, cô gọi tôi đến đây có chuyện gì vậy?"

Triệu Anh Quân ký xong tài liệu trong tay.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, ra hiệu cho anh ngồi xuống.

"Lâm Huyền, tôi đã xem hình ảnh 3D mèo Rhine mà cậu thiết kế trước đó rồi, không có vấn đề gì."

"Nhưng về phần thiết lập tính cách, thiết lập giọng nói, câu cửa miệng và lời thoại... tôi không mấy hài lòng. Tôi cảm thấy hơi quá trẻ con, giống như truyện tranh trên sách đọc cho trẻ em vậy."

Nghe đến đây.

Lâm Huyền bất lực cười thầm trong lòng.

Bản thân nó vốn được sao chép từ sách truyện thiếu nhi... Làm sao mà không trẻ con được?

Mèo Rhine trong thế giới giấc mơ, vốn được thiết kế và phát

triển như một món đồ chơi trẻ em, tất cả các cuốn sách về mèo Rhine trong hiệu sách đó, không phải là sách đọc cho trẻ em thì cũng là truyện tranh thiếu nhi.

Còn về thương hiệu Rhine và công ty MX thì đã sớm bị chôn vùi trong bụi bặm của lịch sử, không thể tra cứu được bất kỳ thông tin nào.

Thậm chí, việc Lâm Huyền là người sáng lập ra mèo Rhine, vậy mà lại không thể tra cứu được trong bất kỳ bộ sưu tập thiết lập mèo Rhine nào, trên mạng cũng vậy... Lâm Huyền rất có thành kiến về điểm này.

"Tôi cũng không nói cảm giác trẻ con này không tốt."

Triệu Anh Quân vừa lật tài liệu, vừa giải thích:

"Chỉ là không phải chúng ta bán búp bê mèo Rhine, chủ yếu chúng ta vẫn muốn để mèo Rhine làm người đại diện và làm linh vật quảng cáo cho mỹ phẩm Rhine. Vì vậy... về đối tượng khán giả của mèo Rhine, chúng ta nên thiết kế tính cách và lời thoại của nó trẻ trung, hoạt bát và xinh đẹp hơn một chút."

"Điểm này nhất định phải phân biệt với mèo Kitty, đối tượng khách hàng của thương hiệu Rhine là nhóm phụ nữ từ 18 đến 28 tuổi, vì vậy về mặt tính cách và lời thoại, có thể trẻ trung nhưng tuyệt đối không được trẻ con."

"Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Hiểu rồi."

Triệu Anh Quân không tìm thấy tài liệu mình muốn tìm, lại đi lật một chồng tài liệu khác:

"Tôi nhớ... bản thiết kế trước đó của cậu tôi để ở đây... Tôi có đánh dấu ở trên—"

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vô số giấy tờ rơi xuống.

Tài liệu trên bàn làm việc của Triệu Anh Quân thực sự quá nhiều và quá lộn xộn.

Khi cô ấy lật tìm, vô tình va vào một chồng tài liệu khác bên cạnh, khiến chồng tài liệu đó đổ sập xuống, rơi vãi khắp sàn nhà.

Lâm Huyền cúi xuống, nhặt từng tờ tài liệu trên sàn lên, xếp gọn trên cánh tay.

Bỗng nhiên.

Anh nhìn thấy một thứ nhỏ bé khiến tim mình đập nhanh hơn!

Ngẩn người khoảng 0,5 giây.

Lâm Huyền thản nhiên nắm chặt nó trong tay trái, rồi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục sắp xếp những tài liệu rơi trên sàn.

Sau khi xếp gọn gàng trên sàn, anh lại đặt lên bàn. Sau đó rất tự nhiên đút tay trái vào túi quần, bỏ thứ "ăn trộm" được vào trong túi.

Triệu Anh Quân đẩy tài liệu vào trong, cười ngại ngùng:

"Xin lỗi, bàn làm việc của tôi bừa quá, chưa kịp dọn dẹp."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Triệu tổng, thực ra những việc vặt vãnh này, cô có thể thuê một thư ký giúp cô làm."

Triệu Anh Quân hất mái tóc trên cổ ra sau gáy, lắc đầu đầy ẩn ý:

"Thôi bỏ đi, tôi tự làm được."

"À, tìm thấy rồi Lâm Huyền, của cậu đây."

Triệu Anh Quân đưa cho Lâm Huyền bản thiết kế có ghi chú, sửa đổi, nhận xét.

Chính là bản mà trước đó Lâm Huyền đã giao cho cô.

Trên đó chi chít các chỉ thị và đề xuất, viết rất nghiêm túc và tỉ mỉ.

Lâm Huyền gật đầu nhận lấy:

"Được, tôi về sẽ sửa lại."

Rầm.

Cánh cửa mật mã nặng nề phía sau đóng lại.

Lâm Huyền đứng ngoài cửa, cảm thấy mình và Triệu Anh Quân như ở hai thế giới.

Nhưng bây giờ...

Cách lớp quần, Lâm Huyền sờ vật cứng hình tròn trong túi quần bên trái.

Đúng là một vụ thu hoạch lớn!

Hắn quay lại nhìn cánh cửa mật mã hai lớp nặng nề, rồi quay đầu đi về phía thang máy.

Bước vào thang máy, hắn nhấn tầng văn phòng của mình.

Thang máy kêu cót két đi xuống.

Lâm Huyền sờ thứ "ăn trộm" được trong túi quần, tim đập ngày càng nhanh.

Mặc dù trong mơ, chuyện thuận tay dắt dê hắn làm gần như mỗi ngày nhưng ở ngoài đời thực thì đây là lần đầu tiên, cho nên không khỏi có chút căng thẳng.

Đinh——

Cửa thang máy mở ra, Lâm Huyền nhanh chân đi về văn phòng của mình.

Cạch.

Khóa trái cửa phòng.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm:

"Lần đầu tiên ăn trộm đồ ngoài đời thực, thật kích thích. Hơn nữa, thứ ăn trộm được, lại là một thứ không thể tưởng tượng nổi..."

Hắn đút tay trái vào túi quần bên trái, móc ra một cục sáp màu đỏ hình tròn dẹt.

Hắn dùng ngón trỏ kẹp cục sáp màu đỏ rồi xoay nó trên đầu ngón tay.

Chương 59: Mơ vào ban ngày (1)

Chương 59: Mơ vào ban ngày (1)

Cục sáp màu đỏ này lớn hơn và dày hơn một đồng xu, hình dạng không phải hình tròn chuẩn.

Lâm Huyền đã từng thấy nó.

Đây là cục sáp niêm phong tờ giấy gấp của tấm thiệp mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lúc đó, tấm thiệp mời chỉ nằm trong tay Lâm Huyền vài giây, đã bị Triệu Anh Quân lấy mất. Nhưng những chi tiết ở mặt trước và mặt sau, Lâm Huyền đã xem rất rõ ràng.

"Không thể nhầm được... Tờ giấy gấp của tấm thiệp mời lúc đó, chính là được cục sáp này dán lại."

Tên khoa học của loại sáp này là "con dấu sáp", thường được làm từ nhựa thông và sáp đá cùng chất tạo màu, chỉ cần đun nóng một chút là tan chảy và có tính dính, dùng để niêm phong thư và thiệp mời.

Khi sử dụng, trước tiên phải đun nóng, sau đó nhỏ một cục lớn vào phần niêm phong thư, rồi đóng dấu.

Mặt sáp mà Lâm Huyền đang nhìn là mặt dán giấy bìa phẳng lì.

Còn mặt bên kia của cục sáp, không cần nói cũng biết...

[Chính là con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.]

Tim Lâm Huyền đập nhanh hơn.

Có lẽ lật ngược lại nhìn... chính là một thế giới bí ẩn và đen tối khác, chính là bàn tay đen khổng lồ ẩn nấp trong sương mù lịch sử.

Nhìn vào đây... có lẽ là vực sâu không đáy, bước vào khu rừng đen tối không thể quay đầu.

Lâm Huyền nín thở.

Trong đầu hắn thoáng hiện lời nói của Đại Kiểm Miêu.

Thoáng hiện cảnh tượng chiếc xe tải cán qua hai người già và trẻ.

Thoáng hiện bàn tay đen che trời lấp đất.

Thoáng hiện năm chữ mạ vàng nặng nề ở mặt sau tấm thiệp mời.

Hắn cắn răng, lật ngược toàn bộ cục sáp!

...

Mặt trước cục sáp in chìm một con dấu hình tròn tiêu chuẩn.

Bên trong hình tròn, là một bàn tay phải giơ ngón trỏ, chỉ thẳng lên bầu trời.

Còn bên dưới vòng tròn, viết đều hai từ tiếng Anh——

Genius Club.

Tiếng Anh của Lâm Huyền rất tốt.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài..."

Hắn dùng hai ngón tay kẹp con dấu bằng sáp đi đến trước cửa sổ, đưa nó ra dưới ánh nắng để nhìn thứ ánh sáng đỏ thẫm sâu thẳm kia.

Trong ánh sáng đỏ, một bàn tay phải chỉ thẳng lên mặt trời trên bầu trời, mu bàn tay rộng rãi và mạnh mẽ, ngón trỏ giơ ra như muốn đâm thủng mặt trời.

Kỳ lạ đến khó tả.

Kiêu ngạo đến khó tả.

"Đây có lẽ là logo của bọn họ, biểu tượng của bọn họ."

Lâm Huyền nắm chặt con dấu bằng sáp trong lòng bàn tay.

Sau lần chạm vào tấm thiệp mời, đây là lần đầu tiên Lâm Huyền chạm vào vật thật liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng là lần hắn đến gần Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhất.

Biểu tượng này... rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Lâm Huyền giơ tay phải của mình lên, mu bàn tay hướng về phía mình, sau đó nắm chặt thành nắm đấm, rồi duỗi thẳng ngón trỏ, chỉ lên bầu trời.

Có chút giống với động tác của giáo viên khi nhấn mạnh trọng điểm trên lớp nhưng lại có một cảm giác áp bức không nói nên lời. Giống như cảm giác vô địch thiên hạ, nắm giữ mọi thứ khiến cả thế giới phải khuất phục.

Lâm Huyền bỏ con dấu bằng sáp vào túi áo khoác.

Để thứ này ở công ty không an toàn, tốt nhất là mang về nhà cất đi.

Nhưng đồng thời, hắn nghĩ đến một điều khiến anh sợ hãi:

"Vì miếng sáp niêm phong này đã rơi ra khỏi tấm thiệp mời. Vậy thì có nghĩa là... Triệu Anh Quân đã mở và đọc tấm thiệp mời này."

Lâm Huyền nhìn những tòa nhà chọc trời ngoài cửa sổ, đứng yên suy ngẫm.

Triệu Anh Quân đã đọc tấm thiệp mời này...

Vậy thì thái độ của cô ấy là gì?

Là phớt lờ?

Là cân nhắc?

Hay là...

[Đã đồng ý và chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài?]

Lâm Huyền cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống.

Nếu những gì Đại Kiểm Miêu nói là sự thật.

Thì Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn là một tổ chức phản diện tà ác.

Vậy thì mục đích của Triệu Anh Quân khi gia nhập là gì?

Động cơ là gì?

Sau này sẽ làm gì?

Lâm Huyền cảm thấy lạnh cả sống lưng...

Nhưng rồi hắn lại nghĩ, đây không phải là điều nên cân nhắc vào lúc này.

Hắn biết tất cả những hình ảnh tiêu cực về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều là do Đại Kiểm Miêu kể lại.

Cân nhắc đến nghề nghiệp và bản tính của Đại Kiểm Miêu...

Cũng không thể hoàn toàn khẳng định những gì hắn ta nói là sự thật.

"Chuyện này cứ để sau khi xác minh tính chân thực của giấc mơ rồi hãy cân nhắc."

Hiện tại, bản thân vẫn chưa biết giấc mơ là thật hay giả.

Những lời của Đại Kiểm Miêu, cũng không biết thật giả thế nào.

Bây giờ vội vàng đưa ra kết luận vẫn còn quá sớm nên tiến hành từng bước một mới đúng.

"Đừng nghĩ đến những thứ linh tinh khác, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là nghĩ cách giúp giáo sư Hứa Vân giải quyết bài toán khoa học, thay đổi tương lai!"

Chương 60: Mơ vào ban ngày (2)

Chương 60: Mơ vào ban ngày (2)...

Lâm Huyền ngồi lại trên ghế, xoay bút, bắt đầu cân nhắc kế hoạch tiếp theo.

Theo suy nghĩ tối qua.

Mục tiêu rất rõ ràng——

Trong giấc mơ, hắn tìm một số tài liệu hoặc lý thuyết liên quan đến kỹ thuật ngủ đông, sau đó chuyển những thứ này cho Hứa Vân.

Hắn cân nhắc như sau:

Mặc dù trình độ phát triển khoa học trong giấc mơ gần giống với năm 2022... nhưng dù sao thì đó cũng là thế giới tương lai 600 năm sau, không thể không có chút đột phá nào trong lĩnh vực ngủ đông chứ?

Cho dù khoang tàu ngủ đông vẫn còn xa vời.

Nhưng về mặt lý thuyết và một số linh kiện nhỏ, phụ kiện nhỏ, công nghệ tiền đề, có phải đã có đột phá không?

Lâm Huyền không hiểu về khoa học nghiên cứu.

Nhưng hắn đoán, nếu có thể tìm được một số tài liệu văn bản hữu ích, có lẽ có thể mang lại sự gợi mở và cảm hứng cho giáo sư Hứa Vân.

Và những sự gợi mở và cảm hứng này, biết đâu có thể khiến giáo sư Hứa Vân bừng tỉnh, thông suốt, sau đó có thể làm nên chuyện gì đó trong lĩnh vực kỹ thuật ngủ đông, thắp sáng ngọn lửa nghiên cứu khoang ngủ đông khiến cả thế giới chú ý đến điều này.

"Nếu mọi chuyện suôn sẻ, mình cũng có thể tiện thể xác minh tính chân thực của giấc mơ, xem có tạo ra hiệu ứng cánh bướm không gian thời gian không."

Lâm Huyền cúi đầu, nhắm mắt tính toán...

[Nếu mình thực sự thay đổi tương lai thành công. Hiệu ứng cánh bướm không gian thời gian sẽ gây ra biến động không gian thời gian như thế nào?]

[Đầu tiên, là sự thay đổi lịch sử của chính Hứa Vân.]

Ông ấy chắc chắn sẽ trở thành người sáng lập, người dẫn đầu trong lĩnh vực nghiên cứu ngủ đông, địa vị trong giới khoa học có thể sánh ngang với Prometheus đánh cắp ngọn lửa trường sinh.

Một người như vậy, chắc chắn sẽ được ghi danh vào sách sử.

Nếu mọi chuyện suôn sẻ... Hắn sẽ sớm có thể nhìn thấy tên của Hứa Vân trong sách sử 600 năm sau.

[Thứ hai, là sự thay đổi lớn lao của thế giới trong mơ.]

Trình độ khoa học trong giấc mơ trì trệ 600 năm, vẫn luôn là câu hỏi lớn nhất trong lòng Lâm Huyền.

Nhưng nếu hắn thực sự có sức mạnh thay đổi tương lai, thay đổi thế giới tương lai...

Vậy thì việc kỹ thuật ngủ đông khởi động sớm hơn 600 năm này, chắc chắn sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm không gian thời gian mạnh mẽ, thay đổi diện mạo thế giới tương lai một cách chóng

mặt.

Cụ thể có thể khiến trình độ khoa học của thế giới tương lai biến đổi thành dạng nào, Lâm Huyền không chắc. Nhưng có một điều có thể khẳng định... chắc chắn sẽ không còn là dáng vẻ còi cọc, trì trệ như hiện tại nữa. ...

Nếu hai "biến động không gian thời gian" này xuất hiện đúng như dự kiến.

Thì đủ để chứng minh cho suy đoán của hắn, chứng thực giấc mơ của hắn chính là thế giới tương lai chân thực!

Lâm Huyền xoay bút, tiếp tục suy nghĩ:

"Muốn tìm tài liệu hoặc luận văn liên quan đến 'kỹ thuật ngủ đông' không khó, nếu trong thế giới giấc mơ thực sự có thứ này thì nhất định có thể tìm thấy trong thư viện."

Thư viện là một địa điểm xã hội công ích, không nhằm mục đích lợi nhuận, vì vậy có thể tìm thấy rất nhiều sách chuyên ngành hiếm có ở đó, được coi là nơi tập trung kiến thức nhất.

Trong thế giới giấc mơ, Lâm Huyền đương nhiên biết vị trí của thư viện.

Hắn đã từng đi ngang qua tòa nhà nguy nga đó rất nhiều lần.

Toàn bộ có hình tròn, cấu trúc tòa nhà đôi, diện tích rất rộng, xung quanh cũng rất thoáng đãng và yên tĩnh, được coi là một công trình kiến trúc mang tính biểu tượng trong thành phố mơ.

Hàng ngày thư viện đóng cửa rất sớm, cơ bản là khoảng 5-6 giờ là đóng cửa.

Vì vậy, muốn đến thư viện tìm sách vào buổi tối chắc chắn là không khả thi, thư viện chỉ mở cửa vào ban ngày.

"Xem ra, chỉ có thể mơ vào ban ngày để vào thế giới giấc mơ vào ban ngày thôi."

Từ khi còn rất nhỏ, Lâm Huyền đã xác minh được thời gian sớm nhất có thể vào thế giới giấc mơ——

12:42 trưa.

Trước thời điểm này, dù ngủ sớm đến đâu, hắn đều không mơ, chất lượng giấc ngủ rất tốt.

Nhưng đến thời điểm này, hắn sẽ lập tức vào thế giới giấc mơ, đứng trên quảng trường quen thuộc đó.

Trưa 12:42 - Sáng sớm 00:42

12 giờ này chính là thời gian Lâm Huyền có thể ở trong thế giới mơ mỗi ngày. Những thời gian khác, hắn hoàn toàn không thể đi vào giấc mơ. ...

Lâm Huyền đến văn phòng của thành viên trong tổ mình, sắp xếp công việc, sau đó xin nghỉ về nhà.

Trên đường đi, Lâm Huyền ăn trưa qua loa.

Về đến nhà, rửa mặt qua loa, sau đó hắn nằm thẳng lên giường, chuẩn bị ngủ trưa.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, thời gian hiện tại là 13:20

"Thư viện trong mơ, chắc là khoảng năm sáu giờ chiều sẽ đóng cửa. Nếu bây giờ ngủ, có thể ở trong thư viện bốn tiếng, thời gian vẫn còn khá thoải mái."

Hắn kéo rèm cửa để ánh sáng trong phòng tối xuống.

Lâm Huyền chui vào chăn, nhắm mắt lại:

"Ngủ, xuất phát!"

Chương 61: Thư viện (1)

Chương 61: Thư viện (1)... ...

Phù!!

Luồng sóng nhiệt chưa từng có ập đến!

Lâm Huyền cảm thấy nhiệt độ trên mặt tăng vọt, trán lập tức toát mồ hôi!

"Nóng quá!"

Lâm Huyền cố mở mắt ra...

Tiếng ve kêu inh ỏi vọt thẳng vào màng nhĩ, mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống, bóng cũng rụt rè co lại thành một cục dưới chân.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một mặt trời chiếm nửa bầu trời treo lơ lửng, chói mắt đến mức không thể nhìn thẳng, võng mạc đã xuất hiện những đốm đen thoáng qua.

Lâm Huyền cúi đầu, dụi mắt:

"Đã lâu rồi không vào mộng ban ngày, nhiệt độ này vẫn chưa thích ứng được."

Hắn ước tính, nhiệt độ bây giờ có thể đã vượt quá 40 độ, so với mùa đông khắc nghiệt trong thế giới thực... Thật là một trời một vực.

Hắn nhanh chóng chạy đến dưới bóng cây, lúc này mới cảm thấy mát mẻ hơn một chút.

Nheo mắt nhìn bảng thông báo điện tử bên cạnh, thời gian hiển thị——

[Ngày 28 tháng 8 năm 2624]

[13:33]

"Một giờ 30 phút, vẫn còn sớm."

Lâm Huyền dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, đã không nhịn được nữa, hắn rất muốn đến thư viện phà phà điều hòa.

Có lẽ là vì buổi trưa quá nóng.

Quảng trường thường ngày vô cùng náo nhiệt này lại không thấy một bóng người.

Hắn men theo bóng cây đi đến trạm xe buýt, lên xe buýt đi đến thư viện.

Trong 23 năm mơ mộng này.

Lâm Huyền rất ít khi đến đây.

Mỗi ngày hắn chỉ có thể chơi trong mơ 3 đến 4 tiếng, thời gian quý báu như vậy, chẳng phải nên đi chơi những thứ thú vị hơn sao? Hoặc làm một số chuyện lớn sao? Sao có thể lãng phí thời gian máy quý giá ở thư viện được chứ?

Vài lần duy nhất hắn đến đây, mục đích đều là muốn làm rõ vấn đề [tại sao trình độ khoa học kỹ thuật trong mơ không hề phát triển].

Lâm Huyền đã nhận ra hiện tượng vô cùng bất hợp lý này khi còn học cấp hai. Trong khoảng thời gian đó, hắn đã nghĩ ra rất

nhiều cách, cũng đã nỗ lực rất nhiều, muốn tìm ra sự thật trong mơ.

Kết quả là đã tra cứu rất nhiều tài liệu, hầu như tất cả các bản tin, sách sử, nhà bình luận, tin tức đều hướng mũi nhọn vào vấn đề xã hội.

Nói rằng:

"Thể chế giáo dục dị dạng, nhất định không thể tuyển chọn ra được thiên tài thực sự!"

"Học sinh không thể học được kiến thức hữu ích ở trường, dẫn đến nhân tài bị chôn vùi."

"Giới khoa học trẻ già không nối tiếp, giới trẻ chạy theo lợi nhuận quá mức, không muốn theo đuổi ngành nghiên cứu khoa học có mức lương thấp."

"Bản thân giới học thuật cũng có vấn đề! Học phiệt tràn lan, giới học thuật tự đóng cửa, những học giả thực sự có tài năng sẽ bị tẩy chay!"...

Lâm Huyền cũng đã hỏi rất nhiều người qua đường, mọi người đều lặp đi lặp lại như vậy, oán trách đủ thứ bất công, cho rằng khoa học kỹ thuật không phát triển trong hàng trăm năm, thậm chí còn thụt lùi, hoàn toàn là do khiếm khuyết của đủ thứ chế độ.

Đối với cách nói này... lúc đó Lâm Huyền không mấy tin.

Hắn không cho rằng sự phát triển của khoa học kỹ thuật nhất định phải dựa vào những thứ này, những thiên tài thực sự sẽ không bị chế độ giáo dục trói buộc, không thể nào trong 600 năm qua lại không xuất hiện một nhà khoa học thiên tài nào chứ?

Nhưng không phục thì không phục, trong mơ vốn đã được thiết lập như vậy, đồng thời cũng không tìm được tài liệu chứng

minh nào khác, Lâm Huyền cũng chỉ có thể âm thầm chấp nhận.

Dù sao thì... lúc đó hắn cho rằng mơ là giả, không cần phải so đo với những chi tiết như vậy.

"Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện hoàn toàn không đơn giản như vậy."

Lâm Huyền lắc đầu.

Chờ giáo sư Hứa Vân và chuyện xác minh giấc mơ kết thúc... Hắn sẽ trở lại, làm rõ toàn bộ sự thật của vấn đề này. ...

Đến tầng một của thư viện, ở đây có một phòng đọc điện tử, cung cấp cho độc giả tra cứu tài liệu, tra cứu vị trí sách.

Lâm Huyền mở trình duyệt, nhập [khoang ngủ đông hiện nay đã nghiên cứu thành công chưa?] vào thanh tìm kiếm.

Click.

Nhấn phím Enter.

Két...

Két...

Két...

Máy chủ phát ra tiếng kêu mệt mỏi, trang hiển thị từ từ làm mới.

Máy tính hơi chậm, đây là bệnh thường gặp của máy tính công cộng.

Lâm Huyền liếc nhìn, phần mềm diệt virus ở góc dưới bên phải có tới 7 cái, liên tục đánh nhau đến trời đất tối tăm, vô cùng chói mắt.

Mười mấy giây sau, tìm kiếm hoàn tất, xuất hiện rất nhiều kết quả.

Kết quả đầu tiên, nổi bật một dòng chữ đen được in đậm——

[Cho đến ngày nay, khoang ngủ đông vẫn chưa nghiên cứu thành công.]

Ừm.

Quả nhiên, thế giới trong mơ cũng chưa nghiên cứu thành công.

Kết quả này cũng không có gì bất ngờ.

Chỉ dựa vào trình độ phát triển khoa học kỹ thuật không khác gì năm 2022 trong mơ, có thể phát minh ra khoang ngủ đông thì mới là lạ.

Lâm Huyền nhấp vào kết quả đầu tiên——

Đây là một bài viết rất dài, mặc dù trông có vẻ như cũng là do một trang tiếp thị nào đó chắp vá lại nhưng bên trong vẫn có một số thông tin hữu ích:

Chương 62: Thư viện (2)

Chương 62: Thư viện (2)

[Do sau thế kỷ 21, khoa học công nghệ của loài người phát triển chậm chạp, thậm chí còn xuất hiện tình trạng thụt lùi... Nên các quốc gia trên thế giới đều bắt đầu nghiên cứu về kỹ thuật ngủ đông khá muộn.

Nói đến khởi đầu của kỹ thuật ngủ đông thực sự đi vào tầm nhìn của mọi người, từ khoa học viễn tưởng trở thành đề tài thực tế thì phải kể đến năm 2477. tiến sĩ Michaelson của Mỹ đã nghiên cứu thành công ra một loại chất lỏng có hàm lượng oxy cao có thể duy trì hoạt động của cơ thể con người trong thời gian dài và ngăn cản sự hình thành tinh thể băng trong tế bào. Sau này, loại chất lỏng này đã được chứng minh là có thể dùng làm chất lỏng để nạp vào khoang ngủ đông.

Kể từ đó, loài người lần đầu tiên nhìn thấy hy vọng chế ngự được khoang ngủ đông, các quốc gia trên toàn thế giới đều dốc toàn lực thành lập các viện nghiên cứu chuyên dụng, nghiên cứu hết sức về công nghệ liên quan đến khoang ngủ đông.

Nhưng sự việc không như mong muốn, trong hơn một trăm năm tiếp theo, công nghệ liên quan đến lĩnh vực ngủ đông không có bất kỳ đột phá nào nữa, loài người vẫn còn một chặng đường rất dài mới đạt được giấc ngủ đông vượt thời gian trong tưởng tượng.

Vì vậy, nghiên cứu của tiến sĩ Michaelson đã thắp sáng ngọn lửa của kỹ thuật ngủ đông nhưng cũng trở thành khúc ca tuyệt mệnh của kỹ thuật ngủ đông. Để tưởng nhớ đến nhà tiên phong vĩ

đại này, các học giả đời sau đã tôn vinh tiến sĩ Michaelson là——

Cha đẻ của kỹ thuật ngủ đông.]...

"Thật sự có cha đẻ của kỹ thuật ngủ đông."

Lâm Huyền cảm thấy cái miệng quạ đen của mình hình như có chút linh nghiệm.

Nhưng quả nhiên giống như hắn nghĩ.

Năm 2624. mặc dù khoang ngủ đông vẫn còn rất xa vời nhưng chất lỏng nạp vào khoang ngủ đông đã được nghiên cứu thành công.

"Tiến sĩ Michaelson, tôi thay mặt giáo sư Hứa Vân cảm ơn ông."

Lâm Huyền vái lạy màn hình máy tính, coi như đã nhận được sự cho phép của tiến sĩ Michaelson.

"Vậy thì tiếp theo, chỉ cần tìm được các bài luận văn, báo cáo học thuật liên quan đến tiến sĩ Michaelson là được."

Lâm Huyền tắt trang web, mở hệ thống quản lý sách của thư viện.

Tìm kiếm hai chữ "ngủ đông" trong đó.

Rất nhiều kết quả tìm kiếm sách hiện ra, phía sau đều có thông tin chi tiết về tầng, khu vực, số giá sách.

Những cuốn sách này rất đa dạng.

Có tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, có truyện tranh, có tạp chí học thuật, có tin tức.

Lâm Huyền lần lượt kiểm tra, rất nhanh đã tìm thấy mục tiêu

của mình——

"Phân tích và triển vọng kỹ thuật ngủ đông." Tác giả: Bill Michaelson

"Chính là nó."

Lâm Huyền nhìn vào thông tin ghi chú phía sau:

Vị trí trưng bày sách: Tầng 3, khu sách khoa học C, giá sách số 67, tầng 7.

Lâm Huyền đứng dậy đi lên tầng ba.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy tác phẩm của giáo sư Michaelson trên giá sách tương ứng.

"Phân tích và triển vọng kỹ thuật ngủ đông"

Lâm Huyền nhìn vào tên sách trên bìa:

"Phân tích... Tốt nhất là ông thực sự viết đơn giản một chút, ít nhất là để tôi hiểu được trọng tâm ở đâu..."

Cuốn sách này trông có vẻ đã lâu năm rồi nhưng bên trong vẫn rất mới, có lẽ chưa từng có ai lật ra xem.

Lâm Huyền tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ rồi bắt đầu đọc.

Trí nhớ của hắn có hạn, không mang được nhiều thứ từ trong mơ ra ngoài nên chỉ có thể cố gắng tránh nặng tìm nhẹ, lấy về cho giáo sư Hứa Vân một số tài liệu quan trọng.

Lật xem vài trang đầu.

Hắn đã cảm nhận được tấm lòng của giáo sư Michaelson.

Có thể thấy, giáo sư Michaelson thực sự muốn mọi người hiểu

rõ nguyên lý và quá trình ứng dụng của kỹ thuật ngủ đông. Ông đã sử dụng nhiều lời dễ hiểu để giải thích các thuật ngữ chuyên ngành và hiện tượng hóa học, giúp Lâm Huyền hiểu cũng không quá khó khăn.

Sách viết rằng...

Nguyên lý ngủ đông của cơ thể con người là làm giảm hiệu suất của mọi hoạt động sinh lý, hoạt động của tế bào xuống mức thấp nhất, gần như dừng lại nhưng tuyệt đối không được dừng hẳn.

Phương án tốt nhất là đông lạnh ở nhiệt độ thấp.

Để đạt được hiệu quả ngủ đông đông lạnh tốt thì phải làm lạnh cơ thể người xuống dưới âm 120 độ C.

Nhưng mâu thuẫn ở đây là.

Tế bào cơ thể con người chứa rất nhiều nước, nước sẽ đóng băng ở nhiệt độ dưới 0 độ C và trong quá trình đóng băng, [tinh thể băng] (chú thích 1) hình thành có sức sát thương hủy diệt đối với cấu trúc tế bào, sẽ đâm thủng màng tế bào, giết chết tế bào, khiến tế bào mất hoạt tính.

Chú thích 1: Tinh thể băng là cấu trúc hình gai nhọn giống như bông tuyết hình thành trong quá trình nước đóng băng, có thể dễ dàng đâm thủng tế bào.

Mặc dù công nghệ đông lạnh tức thời có thể khiến tinh thể băng không kịp hình thành, trực tiếp ngưng tụ thành băng, bảo vệ cấu trúc tế bào không bị phá hủy.

Nhưng vấn đề thứ hai lại xuất hiện.

Khi đông lạnh cơ thể người có thể đông lạnh tức thời nhưng khi rã đông thì sao?

Chương 63: Tinh thể băng

Chương 63: Tinh thể băng

Khi rã đông, chắc chắn vẫn phải trải qua quá trình nhiệt độ tăng dần, tiến gần đến 0 độ C. Trong quá trình này, [tinh thể băng] vẫn sẽ không thể tránh khỏi hình thành, cấu trúc tế bào vẫn không thể tránh khỏi bị phá hủy.

Một cơ thể mà toàn bộ tế bào bị phá hủy, tế bào não, tế bào thần kinh, tế bào cơ thể, tế bào hồng cầu đều bị vỡ và mất hoạt tính... Điều này không khác gì chết hẳn, tuyệt đối không thể hồi sinh.

"Ừm ừm..."

Lâm Huyền đọc rất say sưa.

Ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại, phần nguyên lý này vẫn hoàn toàn có thể hiểu được.

"Vậy thì, làm thế nào để giải quyết vấn đề [tinh thể băng]?"

Xoạt.

Lâm Huyền lật sang trang tiếp theo.

Trang tiếp theo.

Tiến sĩ Michelson đã kể về cách giải quyết bài toán khó về việc hình thành tinh thể băng trong chất lỏng bên trong tế bào ở nhiệt độ thấp.

Phương pháp giải quyết của ông chính là loại chất lỏng có

hàm lượng oxy hòa tan cao, đã được đề cập trên mạng trước đó, giúp ông có được danh hiệu "cha đẻ của giấc ngủ đông".

Các thành phần phân tử trong loại chất lỏng này sẽ đi vào hệ tuần hoàn máu qua hệ hô hấp của cơ thể, thấm vào bên trong tế bào và kết hợp sâu với các phân tử nước.

Các phân tử nước sau khi kết hợp, ngay cả trong môi trường nhiệt độ thấp -200 độ C, vẫn có thể duy trì trạng thái lỏng, thúc đẩy hoạt động của tế bào giảm mạnh ở nhiệt độ thấp.

Chính loại phân tử hóa học này đã giải quyết hoàn hảo [bài toán tinh thể băng], là bước đột phá quan trọng trong lĩnh vực ngủ đông.

"Được, rất tuyệt."

Cho đến đây, vẫn miễn cưỡng có thể hiểu được.

Tiếp tục lật trang.

Ở đầu trang tiếp theo, tiến sĩ Michelson viết như sau:

Giải quyết được bài toán tinh thể băng thì việc nghiên cứu thành công chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông đã không còn xa nữa, nhưng để nghiên cứu thành công toàn bộ khoang thuyền ngủ đông, vẫn còn một chặng đường rất dài phải đi.

"Thảo nào giáo sư Hứa Vân lại nói, khoang thuyền ngủ đông, sản phẩm công nghệ đủ sức thay đổi cục diện thế giới này, chắc chắn không phải một quốc gia, một viện nghiên cứu nào có thể hoàn thành một cách độc lập."

"Chỉ có toàn thế giới chung tay, đầu tư nguồn nhân lực và vật lực khổng lồ, mới có thể đạt được bước đột phá trong vòng mười mấy năm, thậm chí là vài chục năm."

Lâm Huyền chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sự phát triển của khoa học không phải là chuyện một sớm một chiều, đây là một quá trình cần sự tích lũy và lắng đọng lâu dài.

Hơn nữa, không loại trừ khả năng [đi sai đường], [nghiên cứu sai hướng].

"Thế giới trong mơ, 600 năm qua không có sự phát triển nào về công nghệ... có phải là do nghiên cứu sai hướng không?"

Lâm Huyền không biết được. ...

Mất khoảng hơn hai tiếng, Lâm Huyền cuối cùng cũng xác định được trọng tâm của quá trình chế tạo chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông.

Thực ra, nội dung ở đây, Lâm Huyền đã hoàn toàn không hiểu gì nữa rồi.

Quá cao siêu, quá khó hiểu.

Rõ ràng từng chữ, từng chữ cái tiếng Anh đều biết nhưng khi kết hợp lại với nhau thì giống như thiên thư vậy.

Tuy nhiên, ngay từ đầu Lâm Huyền cũng không định hiểu.

Hắn chỉ cần dùng mắt "quét sao chép" lại là được, đợi khi tỉnh dậy ở thực tại thì "dán" ra rồi vẽ theo là xong.

"Còn giáo sư Hứa Vân có thể hiểu được bao nhiêu, có thể đọc hiểu được bao nhiêu... thì tùy vào duyên số của ông ấy vậy."

Tha thứ cho Lâm Huyền - một học sinh kém chỉ có thể làm được đến mức này thôi.

Lâm Huyền ngồi trong thư viện học thuộc lòng đến sáu giờ, nhân viên thư viện bắt đầu đuổi người, báo hiệu sắp đóng cửa.

Nhân lúc quản lý không chú ý, Lâm Huyền nhét sách vào trong áo rồi lén mang ra ngoài.

Sau đó tìm một quán trà sữa có thể ngồi chơi, tiếp tục thức đêm khổ học.

Lần trước chăm chỉ như vậy... vẫn là vào đêm trước kỳ thi nghệ thuật, khi luyện vẽ phác thảo, cũng là vẽ trong quán trà sữa này, trong mơ cũng không nghỉ ngơi.

00:42

Ánh sáng trắng quen thuộc xuất hiện đúng giờ, Lâm Huyền mở mắt trong phòng ngủ.

Nhân lúc trí nhớ còn mới.

Hắn vội vàng chép những lý thuyết, công thức, công thức hóa học đã học thuộc lòng trong đầu ra giấy nháp.

Trong bốn ngày tiếp theo, Lâm Huyền đều lặp lại công việc như vậy, không ngừng chuyển những nội dung trọng tâm trong cuốn sách "Phân tích và triển vọng kỹ thuật ngủ đông" trong mơ ra ngoài thực tại từng chút một.

Đối với Lâm Huyền, đây không phải là một việc đơn giản.

Bản thân Lâm Huyền là học sinh khối C nên nền tảng vật lý hóa học rất yếu.

Vì vậy, rất nhiều phương trình hóa học, phản ứng và hợp chất trong cuốn sách "Phân tích và triển vọng kỹ thuật ngủ đông", Lâm Huyền vốn không hiểu, hắn chỉ có thể "vẽ" theo như cách bắt chước.

So với việc đó thì việc chuyển những mô tả bằng chữ đơn giản hơn nhiều. ...

Sáng ngày thứ tư.

"Được rồi, chừng này chắc là đủ rồi."

Chương 64: Công chúa (1)

Chương 64: Công chúa (1)

Lâm Huyền sắp xếp lại, tổng cộng có hơn hai mươi bản thảo, toàn bộ đều là tâm huyết mà hắn đã tự mình học thuộc lòng trong mơ, sau đó chép lại.

Hắn không chắc mình có chép đúng hết không, dù sao thì với khối lượng công việc lớn như vậy, việc nhớ sai một vài chi tiết cũng là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng hắn tin rằng giáo sư Hứa Vân chuyên nghiệp như vậy, chắc chắn có thể tìm được nhiều cảm hứng từ đó.

"Việc này không nên chậm trễ, bây giờ mang đến cho giáo sư Hứa Vân thôi."

Lâm Huyền đóng lại hơn hai mươi bản thảo này, sau đó cầm xuống lầu bắt taxi, thẳng tiến đến thành phố đại học.

Nửa năm tốt nghiệp...

Lâm Huyền chỉ về thăm trường cũ một lần, đây là lần thứ hai.

Lần trước đến là vào tháng 9, đến tìm cố vấn học tập để điều chỉnh hồ sơ, Lâm Huyền nhớ lúc đó sinh viên năm nhất đang tổ chức lễ khai mạc huấn luyện quân sự, anh còn sang xem náo nhiệt một lúc.

"Chàng trai, đến nơi rồi."

Tài xế taxi dừng xe đối diện cổng trường Đại học Đông Hải, Lâm Huyền quét mã thanh toán.

Xuống xe, Lâm Huyền nhìn về phía cổng trường—

Nơi đó lại đỗ ba chiếc ô tô màu đen rất sang trọng, bên cạnh mỗi chiếc xe đều có hai vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính đen.

"Ở đây đang làm gì vậy? Quay phim à?"

Lâm Huyền không tiến lại gần, đứng ở vỉa hè đối diện đường.

Ba chiếc xe, trước sau mỗi chiếc là một chiếc SUV lớn màu đen Recker Sass, nhìn vào là thấy rất sang trọng.

Còn chiếc xe sang trọng ở giữa thì càng khủng hơn, là một chiếc Maybach màu đen tuyền.

Mặc dù Lâm Huyền không biết cụ thể kiểu dáng và cấu hình... Nhưng Maybach chính là một mẫu xe kỳ diệu như vậy, không thể đánh giá xe qua vẻ bề ngoài. Bạn càng thấy nó giản dị thì nó càng cao quý và xa xỉ, giới hạn của chiếc xe này cao đến mức không thể tưởng tượng được.

Công tử nhà ai đi học vậy nhỉ?

Sao lại làm rùm beng thế này?

Ngay khi Lâm Huyền đang nghi ngờ thì cửa sau bên trái của Maybach mở ra.

Một người đàn ông trung niên vạm vỡ, khỏe mạnh, ánh mắt sáng ngời bước xuống xe, chỉnh lại quần áo.

Đây...

Lâm Huyền nhận ra rồi.

Chẳng phải đây là người mà anh đã gặp trong bữa tiệc tối trước đó, đã hào phóng quyên góp 200 triệu tệ cho Quỹ phát triển khoa học, là chủ tịch Hiệp hội thương mại thành phố Đông Hải, Sở

Sơn Hà sao?

Ông ta đến Đại học Đông Hải làm gì?

Nhớ lại buổi tiệc gây quỹ khoa học, Triệu Anh Quân đã nói, những năm gần đây, giáo sư Hứa Vân bị mọi người xa lánh, chỉ có Sở Sơn Hà là người tài trợ cho ông ta nghiên cứu.

Rồi lại nghĩ đến ánh mắt sùng bái và kính trọng mà Hứa Vân nhìn Sở Sơn Hà trong bữa tiệc tối.

Lâm Huyền ngửi thấy một mùi bất thường.

Chẳng lẽ...

Sở Sơn Hà cũng đến tìm Hứa Vân?

Ngay lập tức.

Lâm Huyền nghĩ đến miếng sáp có in biểu tượng Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Nghĩ đến bàn tay phải chỉ thẳng lên trời.

Nghĩ đến ngón trỏ giơ cao của Sở Sơn Hà khi ông ta dẫn đầu quyên góp 100 triệu tệ trong buổi tiệc gây quỹ khoa học!

Hắn lặng lẽ trốn sau gốc cây.

Nếu... Triệu Anh Quân có thể nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì Sở Sơn Hà hơn cô ấy gấp trăm lần, chắc chắn ông ta cũng đã nhận được thư mời từ lâu rồi!

Lâm Huyền nắm chặt tập giấy đã đóng ghim trong tay, nghiêng người nhìn bóng dáng uy nghiêm ở phía trước Maybach.

Tại sao...

Bây giờ mới nhận ra một điều quan trọng như vậy?

[Nếu như toàn bộ thành phố Đông Hải, có ai đủ tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Thì chắc chắn phải là Sở Sơn Hà!]

"Sở Sơn Hà đến tìm Hứa Vân vào lúc này..."

Lâm Huyền ngửi thấy một mùi nguy hiểm:

"Rốt cuộc ông ta có mục đích gì?"

Hiện tại, đủ loại thông tin tình báo về Câu Lạc Bộ Thiên Tài rất mơ hồ.

Thứ duy nhất hắn từng thấy là thư mời mà Triệu Anh Quân nhận được.

Ở một nơi bất ngờ như vậy lại nhìn thấy Sở Sơn Hà...

Lâm Huyền cảm thấy mình như một con kiến rơi vào vòng xoáy bóng tối, lảo đảo lộn nhào trong đó.

"Trước tiên phải bình tĩnh quan sát xem Sở Sơn Hà đến đây để làm gì."

Hắn đứng sau gốc cây, giả vờ là một người hóng hớt.

Xung quanh cũng có rất nhiều sinh viên Đại học Đông Hải dừng chân đứng lại, Lâm Huyền - một đàn anh mới tốt nghiệp nửa năm đương nhiên cũng có thể ẩn mình vào đám đông.

Nhưng không giống với trạng thái hóng hớt của Lâm Huyền, những sinh viên bên cạnh... không hề ngạc nhiên, rất bình thường đối với ba chiếc xe sang trọng và sự xuất hiện của Sở Sơn Hà:

"Sở Sơn Hà lại đích thân đến trường đưa con gái đi học rồi, đúng là quá chiều chuộng cô công chúa nhỏ này."

"Nói mới nhớ... tại sao xe của ông ấy không đi thẳng vào trường nhỉ? Với thân phận và địa vị của ông ấy, bảo vệ nào dám ngăn cản?"

"Chắc chắn là con gái ông ấy phản đối kịch liệt rồi, nếu không thì với tính cách chiều chuộng con gái của Sở Sơn Hà... Ông ấy chỉ mong đưa thẳng đến cửa ký túc xá."

Chương 65: Công chúa (2)

Chương 65: Công chúa (2)

"Ôi, đôi khi có một người cha dính người như vậy cũng rất phiền phức, cho dù ông ấy là một tổng tài bá đạo."

"Năng lực và địa vị của Sở Sơn Hà, nào có đơn giản chỉ là một tổng tài bá đạo? Chỉ có thể nói... Là một vật khắc chế một vật, cả thành phố Đông Hải này, chỉ có cô công chúa nhỏ này mới có thể chế ngự được vị đại lão này."...

Lâm Huyền dựng tai hóng hớt.

Xem ra, anh đã hiểu lầm Sở Sơn Hà rồi.

Không phải ông ta đến tìm Hứa Vân, mà là đến trường đưa con gái đi học.

Lâm Huyền đã nghe nói về việc Sở Sơn Hà là một ông bố chiều con gái từ nhiều năm trước, trong bữa tiệc lần trước, Triệu Anh Quân cũng đã phàn nàn về chuyện này.

Nhưng ngoài ra, Lâm Huyền không hề hiểu biết gì về con gái của Sở Sơn Hà. Tất nhiên, cũng không có hứng thú gì thêm.

Từ miệng những sinh viên xung quanh, đặc biệt là các nữ sinh, Lâm Huyền biết được rằng "cô công chúa" này nhập học vào tháng 9 năm nay, hiện đang là sinh viên năm nhất Đại học.

Nghe mọi người bàn tán, có vẻ như cô công chúa nhỏ này có tiếng tăm khá tốt trong trường, rất dễ gần và cũng rất khiêm tốn.

Nếu không phải sau đó Sở Sơn Hà lại rình rang đưa đón... Thì

mãi đến khi huấn luyện quân sự kết thúc, mọi người mới biết cô là con gái của Sở Sơn Hà.

Người ta đều nói rằng ai cũng có tâm lý tò mò.

Lâm Huyền cũng không khỏi tò mò bước sang bên cạnh hai bước, tìm một góc nhìn nghiêng, muốn xem con gái của Sở Sơn Hà trông như thế nào.

Bên kia đường...

Một cảnh tượng hoàn toàn trái ngược với tính cách của Sở Sơn Hà đang diễn ra.

Chỉ thấy Sở Sơn Hà thường ngày uy phong lẫm liệt, tự phụ không ai bằng... Lúc này lại nở nụ cười tươi rói, từ từ đi vòng nửa vòng xe rồi đi đến bên phải Maybach, sau đó đích thân mở cửa xe.

Sau đó còn sốt ruột giục giã trong xe mấy tiếng nhưng nhìn vẻ mặt cưng chiều không giấu được đó... Nào có chút ý trách móc nào?

Nhìn thấy cảnh tượng trái ngược cực độ này, Lâm Huyền cũng bật cười lắc đầu.

Xem ra lời đồn đại quả thực không sai.

Thậm chí lời đồn còn có phần bảo thủ.

Người đàn ông không thể chọc vào nhất thành phố Đông Hải này, dù là công khai hay ngầm, đều được coi là người có tiếng nói nhất thành phố Đông Hải, hơn nữa còn luôn tự hào kiêu ngạo, chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai.

Nhưng khi đối mặt với cô con gái cục cưng, thật sự có thể dùng những từ như tận tụy, nịnh nọt để hình dung cũng không quá đáng. ...

Cuối cùng.

"Cô công chúa" trong xe có vẻ đã chuẩn bị xong.

Sở Sơn Hà cúi người lấy cặp sách trong xe, đeo lên vai, sau đó cười tươi lùi lại một bước——

Một chiếc đuôi ngựa cao bồng bềnh, trước tiên bật ra khỏi cửa xe.

Tóc mềm mại bóng mượt, những lọn tóc xoăn tự nhiên được uốn nhẹ được buộc cao bằng dây thun, trông càng bồng bềnh và đàn hồi. Cùng với cô gái nhón chân bước ra khỏi cửa xe, từng nhịp nhảy nhót tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Cô quàng một chiếc khăn len màu đỏ, mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, vì góc độ nên bị chiếc Maybach che khuất nên hắn không nhìn rõ trang phục ở phần dưới của cô gái.

Đuôi ngựa cao, khăn quàng đỏ, áo khoác trắng.

Ba thứ này không mang lại cho Lâm Huyền bất kỳ sự mong đợi và chấn động nào như anh dự đoán, ở trường đại học, đây chỉ được coi là cách ăn mặc rất bình thường. Vào những năm trước khi Lâm Huyền học đại học, các cô gái đã thích ăn mặc như vậy.

Nhìn chung: "cô công chúa nhỏ" này mang lại cho Lâm Huyền cảm giác hơi bình thường, trông giống như một nữ sinh đại học bình thường.

"Đúng thật là rất khiêm tốn, không có chút cảm giác khoa trương phô trương nào, giống như một cô gái ngoan ngoãn hvậy."

Vừa rồi Lâm Huyền vẫn luôn tưởng tượng con gái của Sở Sơn Hà sẽ như thế nào.

Về kết quả mà xem... Cũng có thể coi là ngoài ý muốn một

cách hợp tình hợp lý đi.

"Có vẻ như Sở Sơn Hà nuôi dạy con gái rất tốt. Chiều chuộng thì chiều chuộng nhưng không nuôi thành kiểu tiểu thư kiêu căng tùy hứng trong phim truyền hình."...

Cách một con đường.

Lâm Huyền nhìn thấy cô công chúa nhỏ này nhận lấy cặp sách từ tay Sở Sơn Hà, đeo lên vai. Sau đó vẫy tay chào tạm biệt cha, rồi chạy nhỏ vào cổng trường...

Chiếc đuôi ngựa bồng bềnh nhún nhảy đó, Lâm Huyền nhìn chằm chằm cho đến khi vào cổng trường, thực sự quá mê hoặc.

Sau khi bóng dáng của cô công chúa nhỏ biến mất, nụ cười hiền hòa trên khuôn mặt Sở Sơn Hà cũng biến mất ngay lập tức rồi lập tức trở lại vẻ mặt nghiêm nghị không giận mà uy.

Ông ta vẫy tay với những người vệ sĩ, mọi người lên xe theo thứ tự, ba chiếc xe sang trọng giữ đội hình hai cộng một rồi phóng đi.

Lúc này, tiếng bàn tán của những sinh viên xung quanh rõ ràng lớn hơn nhiều.

Nhiều nam sinh đều nói đùa rằng ai có thể theo đuổi được cô công chúa nhỏ này thì cả đời chắc chắn sẽ bay cao bay xa, còn không ngừng xúi giục người bên cạnh.

Chương 66: Bản thảo (1)

Chương 66: Bản thảo (1)

Nhưng nghe được... Những người này nói đùa thì nói đùa nhưng lại nắm bắt rất tốt chừng mực, không ai dám nói bừa.

Đây có lẽ là uy nghiêm độc nhất vô nhị của Sở Sơn Hà ở thành phố Đông Hải. Bạn nói đùa về Sở Sơn Hà, có thể ông ta cười trừ cho qua không để bụng, nhưng nếu bạn nói đùa quá trớn về con gái ông ta... Thì khó mà nói trước được.

"Được rồi, hóng hớt xong rồi, đến lúc làm việc chính thôi."

Lâm Huyền cầm tờ giấy nháp đã đóng đinh trong tay, theo dòng người đi vào cổng trường Đại học Đông Hải. ...

Sau khi hiểu rõ Sở Sơn Hà không phải đến vì giáo sư Hứa Vân, Lâm Huyền cũng bớt lo lắng hơn nhiều.

Về những bí ẩn liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sau này hãy từ từ điều tra.

Bây giờ việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng giao tài liệu ngủ đông đã sao chép được cho giáo sư Hứa Vân, để sửa đổi tương lai, thay đổi giấc mơ.

Lâm Huyền đạp xe đạp nhỏ màu vàng trong trường, nhanh chóng tìm thấy tòa nhà phòng thí nghiệm, sau khi hỏi thăm người gác cổng, hắn lên tầng hai tìm đến phòng thí nghiệm của giáo sư Hứa Vân.

Cách cửa sổ, Lâm Huyền nhìn thấy người đàn ông cẩu thả kia đang mày mò trước kính hiển vi.

Ông ấy vẫn mặc áo blouse trắng, đeo kính dày, không khác gì khi gặp nhau ở bệnh viện hôm đó.

Giáo sư Hứa Vân nghiên cứu rất nghiêm túc, không hề nhận ra sự xuất hiện của hắn.

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, đi đến trước cánh cửa phòng thí nghiệm đang mở hé——

Cộc cộc!

Mu bàn tay gõ vào cánh cửa gỗ.

Cánh cửa gỗ rất nhẹ.

Lâm Huyền chỉ gõ nhẹ hai tiếng, cánh cửa gỗ trượt vào trong kèm theo tiếng ma sát kẽo kẹt xé lòng.

Hứa Vân đang chuyên tâm nghiên cứu bị tiếng động làm giật mình, ông ấy ngẩng đầu lên cau mày nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngại ngùng cúi người cười cười.

Ánh mắt không thân thiện từ phía đối diện nhìn lại:

"Chàng trai, tôi nghĩ hôm đó ở bệnh viện, tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Sao cậu không hiểu vậy?"

Lâm Huyền lắc đầu, đi vào:

"Thầy Hứa, thầy hiểu lầm rồi. Lần này em đến tìm thầy không phải vì chất hóa học đó, cũng không phải đại diện cho công ty MX đến."

"Triệu tổng của bọn em đã nói trong cuộc họp rằng, buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của bọn em sẽ cân nhắc các sản phẩm khác, sẽ không làm phiền thầy về chuyện này nữa."...

Nghe Lâm Huyền nói xong, sắc mặt của giáo sư Hứa Vân coi như đã tốt hơn một chút.

Ông ấy cúi đầu, mắt kính áp vào thị kính của kính hiển vi, tay trái cẩn thận vặn núm chỉnh tiêu cự:

"Vậy thì tôi cảm ơn tấm lòng tốt của mọi người, nếu như mỗi công ty mỹ phẩm đều hiểu chuyện như cô Triệu thì tốt biết mấy."

Lâm Huyền bước tới, đặt tập tài liệu đã đóng ghim trên tay lên bàn thí nghiệm rồi nhìn giáo sư Hứa Vân:

"Thầy Hứa, lần này em đến là muốn đưa cho thầy những tài liệu liên quan đến chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông này. Khi nào thầy rảnh thì xem qua một chút, những thứ ghi chép trên này, có lẽ có thể mang lại cho nghiên cứu của thầy một số cảm hứng và giúp ích."

Hứa Vân sửng sốt.

Ngẩng đầu lên, đẩy đẩy mắt kính, nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt khó tin:

"Cậu..."

Hứa Vân nhất thời nghẹn lời, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

"Tôi nhớ cậu đã nói, cậu tốt nghiệp khoa Nghệ thuật và Thiết kế mà?"

"Vâng."

"Cậu hiểu biết về lĩnh vực ngủ đông?"

"Chỉ biết sơ qua..."

"Vậy thì những tài liệu này ở đâu ra?"

Lâm Huyền im lặng một lúc, chậm rãi nói:

"Cái này thì em không tiện nói."

Hứa Vân thở dài, cười ha ha:

"Chàng trai à... tấm lòng và lòng tốt của cậu thì tôi nhận. Nhưng cách ngành như cách núi, đặc biệt là những thứ như nghiên cứu khoa học này, không phải chỉ nói vài câu đơn giản là có thể nói rõ, có thể đột phá được đâu."

"Tôi nghĩ những tài liệu này của cậu cũng là từ trên mạng, hoặc là từ một nhà khoa học dân gian nào đó sao chép lại đúng không? Những thứ này đều không đáng tin đâu nhóc con à... Cậu cầm những thứ này đi đi."

Giáo sư Hứa Vân phẩy tay, tiếp tục cúi đầu nhìn kính hiển vi:

"Con gái tôi, tôi tự cứu."

"Nhưng thầy Hứa, thật sự thầy nên xem qua những thứ trên bản thảo này đấy."

Lâm Huyền tiếp tục giải thích:

"Trong này có phương pháp giải quyết vấn đề [băng tinh], chắc hẳn thầy cũng rất khó giải quyết vấn đề này đúng không?"

"Cậu còn biết cả băng tinh ư? Xem ra cậu thực sự đã tra cứu một số tài liệu nhưng đây cũng là chủ đề đã được bàn tán rất nhiều trên mạng mà." Hứa Vân bình thản nói.

Chương 67: Bản thảo (2)

Chương 67: Bản thảo (2)

Hứa Vân vẫn hoàn toàn không tin những gì Lâm Huyền nói.

Lâm Huyền có chút bất lực.

Nhưng hắn hiểu rằng, với kiến thức nông cạn của mình thì rất khó để thuyết phục giáo sư Hứa Vân, dù sao thì những thứ hắn chép lại, bản thân hắn cũng không hiểu.

Haiz.

Nhà khoa học thường có khuyết điểm này.

Quá cố chấp, quá bướng bỉnh, quá cứng nhắc, quá tin vào công thức mà không tin vào huyền học.

Lâm Huyền đẩy bản thảo mà mình đã vất vả chép tay vào trong, cuối cùng khuyên nhủ:

"Thầy Hứa, khi nào thầy có thời gian thì hãy xem qua một chút, sẽ không mất quá nhiều thời gian của thầy đâu ạ."

Giáo sư Hứa Vân nhìn vào kính hiển vi, gật đầu qua loa rồi phẩy tay ra hiệu cho Lâm Huyền rời đi, đừng làm phiền mình.

Lâm Huyền cũng không nói thêm gì nữa, hắn quay người rời đi.

Đóng cửa lại. ...

Đi ra khỏi tòa nhà phòng thí nghiệm, đúng lúc mặt trời đang

lên, Lâm Huyền vươn vai.

Hắn không chắc giáo sư Hứa Vân cố chấp cuối cùng có dành thời gian xem qua bản thảo mà mình đã chép hay không.

Nhưng không còn cách nào khác.

"Tôn trọng số phận của người khác thôi."

Mấy ngày nay chép bản thảo chép đến đau cả đầu đau cả tay, nếu cuối cùng Hứa Vân cũng không muốn xem thì mình cũng đã hết lòng hết sức rồi.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, hít một hơi cuối cùng không khí trong lành đáng nhớ của trường đại học Đông Hải rồi quay lại công ty làm việc.

Khi Triệu Anh Quân đã từ bỏ "phương án kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân" thì không chỉ phải bắt đầu lại từ đầu về phát triển sản phẩm, mà cả thiết kế lời thoại quảng cáo liên quan đến mèo Rhine hắn cũng phải xem xét lại:

"Nhiều chuyện phiền phức thật đấy..."

"Không có kem dưỡng ẩm mở đường, thương hiệu mới Rhine này có thực sự thành công không?"

Lâm Huyền nhếch mép.

Bản thân hắn cũng không chắc. ...

Vài ngày sau.

Ban ngày, Lâm Huyền ở công ty MX chỉnh sửa thiết kế cho mèo Rhine, ban đêm thì vào trong giấc mơ, đến các hiệu sách, cửa hàng băng đĩa khác để tìm kiếm thêm các tác phẩm liên quan đến mèo Rhine và tìm kiếm cảm hứng.

Ngày ra mắt thương hiệu mới Rhine đang đến gần, nhiệm vụ của mỗi phòng ban đều rất nặng nề, Lâm Huyền cũng không ngoại lệ. ...

Ban đêm.

Phòng thí nghiệm của trường Đại học Đông Hải.

Giáo sư Hứa Vân đầu đầy mồ hôi, tâm trạng phấn khích nhìn chằm chằm vào kính hiển vi.

Đây lại là một lần thử nghiệm vắt óc...

Có thể nói đây là lá bài tẩy cuối cùng của ông ấy, là cách cuối cùng ông ấy có thể nghĩ ra để khắc phục [vấn đề băng tinh].

Ông ấy lau mồ hôi trên trán, cởi áo blouse trắng ra rồi ném lên chiếc ghế ở xa. Hai cánh tay dang rộng ra vài lần, ông ấy nắm chặt tay lại rồi cẩn thận áp mắt vào kính hiển vi.

Trên màn hình máy tính bên cạnh, giá trị nhiệt độ liên tục giảm...

13 độ C,

3 độ C,

0 độ C,

-1 độ C

-3 độ C...

Nhiệt độ liên tục giảm, quan sát mép kính hiển vi, bắt đầu ngưng tụ thành hạt nhân băng, sau đó lấy hạt nhân băng làm trung tâm, bắt đầu ngưng tụ thành băng tinh sắc bén và đẹp mắt.

Tim Hứa Vân đập nhanh hơn.

Ông ấy nắm chặt ngực mình, mắt nhìn thẳng vào tế bào sống ở giữa kính hiển vi.

Nó vẫn đang chậm rãi chuyển động.

Màng tế bào vẫn còn.

Chất lỏng tế bào bên trong chảy chậm.

"Đừng đóng băng... Đừng đóng băng..."

Giáo sư Hứa Vân cầu nguyện nhỏ giọng.

Trên màn hình bên cạnh, nhiệt độ vẫn liên tục giảm, đã xuống đến -16 độ C.

Tuy nhiên!

Sự biến đổi đã xuất hiện!

Bên trong tế bào đột nhiên xuất hiện một số hạt nhân băng cực nhỏ!

Sau đó lấy hạt nhân băng làm trung tâm, nhanh chóng lan ra sáu băng tinh hình bông tuyết sắc bén và đối xứng!

Tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt, vô số băng tinh sắc bén đâm thủng màng tế bào mỏng manh!

Tế bào sống vừa mới căng mọng chuyển động ngay lập tức giống như quả bóng xì hơi... Chất lỏng tế bào chảy ra nhanh chóng biến thành băng tinh, đóng băng đông cứng.

Mọi thứ đóng băng dừng lại.

Tế bào sống vừa mới chuyển động, giờ đây hoàn toàn biến thành một mẫu vật đông lạnh, đóng băng trong một băng tinh bông tuyết...

Phịch.

Giáo sư Hứa Vân cũng giống như một quả bóng xì hơi ngã phịch xuống ghế.

Ông ấy nhìn chằm chằm lên trần nhà, giọng khàn khàn:

"Lại thất bại rồi..."

Ông ấy tháo kính mắt đặt sang một bên, hai tay chống lên mặt bàn, xoa đôi mắt khô khốc.

Ông ấy tiện tay muốn lấy thứ gì đó lau mắt.

Quay đầu lại.

Thì vừa khéo nhìn thấy một xấp giấy nháp được ghim trên mặt bàn.

Trên đó đen sì, viết tay rất nhiều chữ và ký hiệu.

Rất lộn xộn nhưng nét chữ lại rất ngay ngắn.

Ngay trên đầu trang đầu tiên...

Hai chữ [băng tinh] to đùng như mũi kim đâm xuyên qua linh hồn Hứa Vân.

"..."

Hứa Vân nhìn chằm chằm hai chữ này.

Ma xui quỷ khiến, ông ấy đưa tay ra...

Lấy bản thảo này lên.

Chương 68: Ăn trộm và ăn cắp

Chương 68: Ăn trộm và ăn cắp

Ngay khi cầm bản thảo trên tay, Hứa Vân đã không nhịn được mà chế nhạo sự ngu ngốc của mình.

"Đúng là chó cùng rứt giậu..."

Tin rằng một sinh viên trường nghệ thuật có thể giải quyết được bài toán băng tinh, chẳng khác gì tin rằng Van Gogh có thể giải quyết được máy khắc quang.

Nhưng Hứa Vân vẫn đeo kính lên nghiên cứu bản thảo.

Lúc đầu, ông ấy chỉ cảm thấy chàng trai trẻ này đã bỏ công sức, tra cứu không ít tài liệu.

Nhưng...

Càng xem về sau.

Hứa Vân càng nhíu mày.

"Cậu ta cũng hiểu cái này sao? Nghĩ ra như thế nào vậy?"

Xoạt——

Hứa Vân vung tay, quét sạch đồ đạc trên bàn thí nghiệm.

Sau đó đặt bản thảo ngay ngắn trên bàn, bản thân cũng ngồi thẳng dậy nghiêm túc hơn.

"Cảm giác như thiếu gì đó ở đây..."

"Còn chỗ này thì sao lại ra được kết quả này? Quá trình có vẻ hơi nhảy cóc... nhưng nhìn chung thì vẫn khớp."

Hứa Vân xem đến mức hơi choáng, cảm thấy bản thảo này có vẻ rời rạc.

Ông ấy lật toàn bộ bản thảo ra, phát hiện không có lỗi đóng gáy, không thiếu trang nên đành gãi đầu đọc tiếp

Dần dần...

Trán Hứa Vân bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

"Bản thảo này... Thực sự có giá trị!"

Ông ấy là chuyên gia.

Vì vậy, chỉ cần xem qua vài trang đầu, ông ấy có thể khẳng định 100% rằng -

Mặc dù bản thảo này không đầy đủ, có phần nhảy cóc, một số ký hiệu nhỏ bị sai...

Nhưng không thể phủ nhận.

Đây chắc chắn là một bản thảo nghiên cứu khoa học thực sự!

Không phải bịa đặt, cũng không phải do dân khoa học viết, mà là những thông số thực tế có dữ liệu thí nghiệm chứng minh!

Ông ấy có thể hiểu được nửa đầu bản thảo, tương đối cơ bản. Nhưng một số "ý tưởng kỳ lạ" ở phần sau lại là điều ông ấy chưa từng nghĩ đến.

Xoạt.

Hứa Vân lật thêm một trang nữa.

Phía sau là rất nhiều phương trình hóa học, công thức, công thức phân tử, thông số dữ liệu thí nghiệm...

Đây mới thực sự là kho báu!

Không chần chừ, Hứa Vân lập tức hành động.

Ông ấy làm trống đầu óc của mình, hoàn toàn theo các dữ liệu và bước thí nghiệm ghi trong bản thảo để bắt đầu thao tác.

Bản thảo có đầy đủ các thông số và phản ứng chi tiết nên làm theo không khó.

Mặc dù một số phương trình không liên kết được với nhau, giữa chúng rõ ràng có những bước bị thiếu. Nhưng Hứa Vân đã nghiên cứu trong lĩnh vực này nhiều năm, bản thảo đã gợi ý đến mức này rồi nên ông ấy có thể tự mình lấp đầy những khoảng trống nhỏ này.

Không lâu sau...

Loại vật chất chống băng tinh được cho là có thể kết hợp sâu với phân tử nước đã được chế tạo xong, giáo sư Hứa Vân dựng kính hiển vi và hộp đông lạnh, bắt đầu tiến hành lại thí nghiệm tế bào sống.

Ông ấy hít một hơi thật sâu.

"Phù..."

Sau vài hơi thở sâu, ông ấy nhấn nút, bắt đầu hạ nhiệt độ tủ đông.

3 độ C,

-8 độ C,

-17 độ C,

-27 độ C...

Nhiệt độ thí nghiệm liên tục giảm nhưng nhịp tim của Hứa Vân lại đập ngày càng nhanh! Sắp nhảy ra ngoài mất rồi!

Băng bắt đầu ngưng tụ trên thành tủ đông nhưng tế bào sống ở giữa kính hiển vi... vẫn đang từ từ chuyển động! Dịch tế bào cũng đang từ từ chảy! Hoàn toàn không đóng băng! Không có băng tinh!

Hứa Vân kinh ngạc...

"Đổ ni-tơ lỏng vào, đổ ni-tơ lỏng vào!"

Bên cạnh Hứa Vân không có trợ lý, anh ta đành phải tự chạy đến phòng dự trữ, lấy một bình ni-tơ lỏng đổ vào dụng cụ, từ từ đổ vào tủ đông.

Nhiệt độ của ni-tơ lỏng vào khoảng âm 200 độ C.

Đây đã được coi là nhiệt độ cực thấp.

Khi ni-tơ lỏng từ từ được đổ vào... nhiệt độ hiển thị trên màn hình máy tính giảm nhanh như trò chơi nhảy bungee.

-87 độ C.

-156 độ C.

-187 độ C...

Cuối cùng.

Nhiệt độ duy trì ở -191 độ C.

Trong khi đó, hiển thị dưới kính hiển vi——

Tế bào sống như thể ngừng chuyển động! Nhưng không hoàn

toàn dừng lại, trong vòng một phút vẫn hơi chuyển động vài lần!

Còn chất lỏng bên trong tế bào thì hoàn toàn không có dấu hiệu đóng băng nào, vẫn chảy rất chậm, rất chậm.

"Không có băng tinh... không có băng tinh!"

Giáo sư Hứa Vân kích động đến mức nói lắp:

"Âm 200 độ, tế bào vẫn có thể duy trì hoạt động tuyệt đối ở âm 200 độ, không có băng tinh!"

Giáo sư Hứa Vân nhất thời thả lỏng, ngồi phịch xuống đất.

Lúc này... Ông ấy không thể kiểm soát được cảm xúc của mình nữa.

Kìm nén đã lâu!

Thất bại vô số lần!

Mười năm cô đơn!

Hứa Vân nghĩ đến những ấm ức mình phải chịu đựng trong những năm qua, nghĩ đến cô con gái bé bỏng nằm trên giường bệnh gầy trơ xương không thể tỉnh lại, tầm nhìn không khỏi mờ đi:

"Y Y... Cuối cùng thì bố cũng thành công rồi..."...

Một lúc lâu sau, giáo sư Hứa Vân mới bình tĩnh lại.

Ông ấy đứng dậy.

Như thể đang nâng thánh chỉ, ông ấy dùng hai tay nâng bản thảo mà Lâm Huyền đưa đến.

Qua thí nghiệm vừa rồi, bản thảo này chắc chắn là đúng.

"Chỉ cần giải quyết được vấn đề băng tinh thì khoảng cách để hoàn thành chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông chỉ còn một bước nữa."

Chương 69: Vị khách không mời mà đến (1)

Chương 69: Vị khách không mời mà đến (1)

"Bản thảo này chỉ dùng hai trang để giải quyết vấn đề băng tinh... Vậy thì những trang sau chắc chắn ghi lại công thức và phương pháp chế tạo chính xác của chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông."

Nghĩ đến đây, Hứa Vân vô cùng phấn khích.

Nhưng đồng thời...

Một nghi vấn lớn hơn ngay lập tức xuất hiện trong đầu ông ấy ——

"[Bản thảo này, rốt cuộc là lấy từ đâu ra?]"

Người trong nghề xem trọng bản chất, người ngoài cuộc thì thích hóng chuyện.

Hứa Vân nhìn bản thảo này một cái là có thể nhận ra, chàng trai đưa bản thảo đến chỉ là một "người chép tay" chứ không phải "người nghiên cứu" thực sự.

Điều này quá rõ ràng, không thể lừa được một nhà khoa học chuyên nghiệp như ông ấy.

"Tôi nhớ... tên chàng trai đó hình như là Lâm Huyền nhỉ?"

Hứa Vân nhớ lại cuộc trò chuyện với Lâm Huyền:

"Cậu hiểu biết về lĩnh vực ngủ đông?"

"Chỉ biết sơ qua..."

"Vậy những tài liệu này ở đâu ra?"

"Cái này thì em không tiện nói."...

Không tiện nói.

Hứa Vân đi đi lại lại trong phòng thí nghiệm suy nghĩ.

Chàng trai Lâm Huyền này cũng chưa từng nói rằng bản thảo này là do hắn nghiên cứu, cũng thẳng thắn thừa nhận rằng hắn không hiểu nhiều về lĩnh vực ngủ đông.

Vậy thì nguồn gốc của bản thảo này...

[Chắc chắn là Lâm Huyền lấy từ một nơi khác.]

Hứa Vân đoán, có thể có hai khả năng——

Lâm Huyền được người ta nhờ mang tài liệu này cho mình.

Lâm Huyền đã sử dụng các phương tiện bất hợp pháp và đặc biệt để bí mật sao chép dữ liệu mật từ một viện nghiên cứu nào đó ở nước ngoài.

"Dù là khả năng nào... Cũng rất vô lý."

Hứa Vân nhíu mày, tiếp tục suy luận.

Ông ấy rất rõ về tình hình trong nước, không ai nghiên cứu về lĩnh vực ngủ đông, chỉ có mình ông ấy thôi.

Hơn nữa, nếu thực sự có nhà khoa học lỗi lạc nào muốn giúp mình, tại sao không tự mình ra mặt? Tại sao phải lợi dụng Lâm Huyền để đi một vòng lớn như vậy?

Còn việc đánh cắp bí mật từ viện nghiên cứu nước ngoài... Thì càng không thể.

Lâm Huyền không phải lính đặc nhiệm, làm sao có thể leo tường vượt rào để đột nhập chứ?

Tuy nhiên.

Những nghi ngờ trước mắt này đều có thể gác lại.

Hứa Vân lật bản thảo, nhìn vào những trang sau ghi đầy các công thức hóa học và công thức phân tử.

Ông ấy phải thử ngay lập tức.

Nếu thực hiện nghiêm ngặt theo các bước trong bản thảo này...

"Liệu có thể tạo ra chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông chỉ trong một hơi không?"

Hứa Vân chỉ muốn cứu con gái.

Ông ấy không có tâm trí để làm thẩm phán công lý nữa.

Cho dù bản thảo này của Lâm Huyền có thật sự là ăn cắp thì Hứa Vân cũng không quan tâm.

Ông ấy không muốn nghĩ đến những điều lộn xộn nữa, một lần nữa chuẩn bị dụng cụ thí nghiệm, bắt đầu chế tạo dung dịch khoang thuyền ngủ đông.

Ông ấy bình tĩnh lại.

Bắt đầu tiến hành thí nghiệm theo các bước trên bản thảo.

Nhưng mà...

Rất nhanh đã xảy ra vấn đề!

"Không đúng... Công thức phản ứng hóa học này không đúng."

Bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, mặt trời bắt đầu mọc, bình minh đã đến.

Hứa Vân gãi đầu thử rất lâu nhưng không thể tạo ra công thức phân tử hóa học này.

Ông ấy đã thử nhiều phương pháp nhưng đều không thành công.

Ông ấy cố gắng bỏ qua bước này, tiếp tục phản ứng tiếp theo nhưng cũng không thành công.

"Đây là một phản ứng dây chuyền không thể bỏ qua nhưng nó... nhưng nó... có vẻ như sai rồi."

Trên mắt kính của Hứa Vân toàn là hơi nước, không hiểu nổi.

Bản thảo này chắc chắn là đúng, thí nghiệm băng tinh trước đó đã chứng minh điều đó.

Nhưng công thức hóa học phản ứng dây chuyền này lại không bao giờ thành công trong phòng thí nghiệm.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Dựa trên kinh nghiệm nghiên cứu khoa học trước đây, Hứa Vân cho rằng chỉ có hai lý do:

Công thức phản ứng dây chuyền không đầy đủ, thiếu các bước chuẩn bị và mô tả môi trường, có thể Lâm Huyền đã chép thiếu.

Bản thân công thức phản ứng là sai, không loại trừ khả năng Lâm Huyền đã chép sai.

"Phải làm sao bây giờ?"

Hứa Vân do dự.

Có nên tiếp tục nghiên cứu một mình không.

Hay là đi tìm Lâm Huyền để hỏi cho rõ?

Tách, tách, tách, tách.

Mặc dù đã thức trắng đêm nhưng Hứa Vân vẫn không buồn ngủ, ông ấy đi đi lại lại trong phòng thí nghiệm suy nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Ông ấy vẫn quyết định đến gặp Lâm Huyền để hỏi.

Con gái ông ấy đã là người thực vật quá lâu, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngừng thở... Mỗi phút mỗi giây đều đáng để tranh thủ, không được lãng phí.

"Chỉ có thể cầu cứu Lâm Huyền thôi."

Hứa Vân lau mắt kính, hạ quyết tâm:

"Nhưng nhất định phải giữ bí mật về tài liệu này."

"Bất kể cậu ta giúp mình vì lý do gì thì tấm lòng của cậu ta cũng tốt, mình không thể vì mình mà liên lụy đến cậu ta."

Hứa Vân không có cách liên lạc với Lâm Huyền.

Mặc dù biết hắn là người của công ty MX nhưng hắn cũng không để lại cách liên lạc của công ty MX và Triệu Anh Quân...

Chương 70: Vị khách không mời mà đến

Chương 70: Vị khách không mời mà đến (2)

"Chỉ có thể đến công ty MX tìm Lâm Huyền thôi."

Hứa Vân nhìn vào điện thoại.

Bây giờ là 8 giờ 30 sáng.

Ông ấy mặc áo choàng rồi lái xe thẳng đến trung tâm thành phố.

Một giờ sau.

Quầy lễ tân của công ty MX.

"Xin chào."

Một người đàn ông trung niên trông mệt mỏi, đeo kính dày thở hổn hển đến quầy lễ tân:

"Xin chào, tôi tìm Lâm Huyền."

Cô lễ tân mỉm cười lịch sự:

"Tiên sinh, xin hỏi ông có hẹn trước không?"

"À? Không... Không có." Hứa Vân ngẩn người:

"Cô chuyển lời đến Lâm Huyền, nói rằng..."

"Giáo sư Hứa Vân!"

Trong đại sảnh, một giọng nam cao chói tai xuyên thủng màng nhĩ.

Mọi người nhìn về phía đó.

Nguồn phát ra giọng nói chính là tổ trưởng tổ thị trường của công ty MX vừa bước ra khỏi thang máy, Vương ca.

Lúc này tổ trưởng Vương ngây người ra, rõ ràng là đang trong trạng thái hồn lìa khỏi xác.

Anh ta vừa chạy vừa dịch chuyển đến trước mặt Hứa Vân.

Chát!

Cầm chặt lấy đôi tay của giáo sư Hứa Vân, vẻ mặt kích động:

"Giáo, giáo sư Hứa Vân, sao ông lại đến đây! Ông xem ông này, cũng không nói trước một tiếng... Để chúng tôi sẽ đi đón ông chứ!"

"Tôi không đến tìm các anh." Hứa Vân hất tay anh ta ra, không nói nhảm.

"Tôi hiểu tôi hiểu, ông đến tìm Triệu tổng của chúng tôi đúng không? Ông cứ ngồi trong phòng khách uống trà đợi một lát, tôi sẽ gọi Triệu tổng xuống ngay!"

Tổ trưởng Vương từng cùng Triệu Anh Quân đến thăm Hứa Vân, cho nên đương nhiên anh ta biết vị thần này có sức nặng như thế nào.

Các công ty mỹ phẩm lớn trên thế giới chen chúc nhau, cũng không thể nói được một câu với Hứa Vân, không hề lay chuyển được. Ngay cả Triệu Anh Quân trong cuộc họp sáng tuần này cũng nói rằng sẽ từ bỏ phương án của giáo sư Hứa Vân.

Nhưng bây giờ, người ta lại đến tận cửa!

Vậy mà còn không phục vụ tốt vị thần quyết định sự sống còn của công ty MX này sao?

"Giáo sư Hứa, mời ngài đến bên này, tôi sẽ gọi Triệu tổng xuống ngay!"

Hứa Vân còn muốn giải thích điều gì đó.

Nhưng tổ trưởng Vương này như súng máy, căn bản không cho ông ấy cơ hội nói chuyện, cứ thế kéo ông ấy đến phòng khách.

Hứa Vân thở dài.

Bây giờ, ông ấy chỉ muốn lập tức bay đến trước mặt Lâm Huyền để hỏi rõ mọi chuyện.

Gấp muốn chết.

Nhưng ông ấy thực sự không biết Lâm Huyền ở tầng mấy phòng nào...

Tốt hơn hết là nên gặp Triệu Anh Quân trước để nói rõ ý định của mình. Cũng coi như là chào hỏi, không đến nỗi là khách không mời mà đến.

Tổ trưởng Vương cúi người mời Hứa Vân ngồi xuống, sau đó ra lệnh cho nhân viên phục vụ bên cạnh:

"Nhanh đi chuẩn bị trà nước, điểm tâm, hoa quả các thứ, cậu cứ ở đây pha trà cho giáo sư Hứa, xem có cần gì không."

Nói xong, anh ta cười lấy lòng rồi thoáng chốc đã rời khỏi phòng khách.

Đến đại sảnh, tổ trưởng Vương vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Anh Quân:

"Triệu tổng, chị mau xuống tầng một đi! Có chuyện rồi!"

"Chuyện gì?"

Đầu dây bên kia, giọng điệu của Triệu Anh Quân rất bình thản.

"Giáo sư Hứa Vân đến công ty rồi! Giáo sư Hứa Vân đó!"

Tầng 22, trong văn phòng.

Triệu Anh Quân trực tiếp đứng dậy:

"Anh không nhìn nhầm chứ?"

"Chắc chắn không nhầm! Triệu tổng, chị mau xuống đi! Đây là cơ hội ngàn năm có một để công ty chúng ta hồi sinh đó..."

Ting——

Ba phút sau.

Cửa thang máy ở tầng một mở ra.

Triệu Anh Quân dẫn theo ba phó tổng giám đốc nhanh chóng bước ra khỏi thang máy. Không nhìn thẳng mà đi thẳng đến phòng khách.

Ba phó tổng giám đốc, mỗi người đều như đang đón địch, vẻ mặt căng thẳng.

Tất cả bọn họ đều rất rõ ràng...

Giáo sư Hứa Vân đối với các công ty mỹ phẩm khác mà nói, đúng là một cây hái ra tiền.

Nhưng đối với công ty MX, đối với thương hiệu mới Rhein sắp tổ chức họp báo thì đó chính là vị cứu tinh.

Mức độ quan trọng có thể tưởng tượng được!

"Sao giáo sư Hứa Vân lại đến đây?"

Thấy tổ trưởng Vương đi tới, Triệu Anh Quân hỏi thẳng.

Tổ trưởng Vương lắc đầu:

"Không... Không biết Triệu tổng. Không ai ngờ giáo sư Hứa Vân này lại không theo lẽ thường, trước đây mời mãi không đến, bây giờ lại không báo trước một tiếng mà đến tận cửa!"

Triệu Anh Quân gật đầu, quay sang nhìn ba phó tổng giám đốc:

"Một lát nữa đừng nói lung tung, đặc biệt là đừng nhắc đến chuyện mua bản quyền chất hóa học đó, đừng nhắc đến, trước tiên hãy nghe giáo sư Hứa Vân nói gì đã."

Ba phó tổng giám đốc cũng gật đầu theo.

Ai cũng nhìn ra, lần này giáo sư Hứa Vân vội vã chạy đến, hiển nhiên là ông ấy có mục đích.

Nhưng mục đích cụ thể là gì...

Thì ngay cả thần tiên cũng không đoán được.

"Tóm lại, tùy cơ ứng biến đi." Một phó tổng yếu ớt lẩm bẩm. ...

Triệu Anh Quân bước vào phòng khách, nhìn Hứa Vân mỉm cười:

"Giáo sư Hứa Vân, tiếp đón không chu đáo, mong ông thông cảm."

Hứa Vân lắc đầu, nhỏ giọng nói:

"Cô Triệu, rất xin lỗi vì đã đột ngột đến thăm."

Chương 71: Lịch sử (1)

Chương 71: Lịch sử (1)

"Nhưng hôm nay tôi đến... Thực sự không phải để tìm cô. Tôi có chuyện rất gấp cần tìm Lâm Huyền, cô có thể dẫn tôi đi gặp cậu ta không?"

Vẻ mặt Triệu Anh Quân đầy nghi hoặc:

"Lâm Huyền?"

Cô ấy không ngờ giáo sư Hứa Vân vội vã chạy đến với vẻ mặt mệt mỏi, vậy mà lại muốn gấp gặp Lâm Huyền? Đúng là có chút bất ngờ.

Nhưng cô ấy vẫn bình tĩnh gật đầu, lấy điện thoại ra:

"Được thôi, ông uống trà trước đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho Lâm Huyền xuống ngay."

"Không không..."

Hứa Vân vội vàng đứng dậy, giữ chặt điện thoại của Triệu Anh Quân, vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu:

"Hay là cô dẫn tôi đến văn phòng tìm cậu ta đi, tôi muốn... Nói chuyện riêng với cậu ta."

???

Ba phó tổng giám đốc nhìn nhau.

Đây là đang cảnh tượng gì vậy?

Lâm Huyền có thể diện lớn như vậy sao!?

Triệu Anh Quân cũng hơi ngạc nhiên.

Cô ấy nhớ vài ngày trước Lâm Huyền đến bệnh viện thăm Hứa Y Y, Hứa Vân còn lễ phép đuổi khách, bảo Lâm Huyền đừng đến tìm ông ấy nữa.

Cô ấy tưởng chuyện này đã kết thúc rồi.

Nhưng bây giờ thái độ của giáo sư Hứa Vân... Lại vô cùng tôn trọng và khách sáo với Lâm Huyền, quả thực khiến người ta không hiểu nổi.

Triệu Anh Quân vốn định khuyên Hứa Vân nhưng thấy thái độ của ông ấy như vậy, cô ấy đoán ông ấy không thể chờ thêm một giây nào nữa nên thôi:

"Được rồi, giáo sư Hứa Vân, mời ông đi theo tôi."

Triệu Anh Quân nhường đường, ra hiệu cho Hứa Vân ra khỏi phòng khách:

"Văn phòng của Lâm Huyền ở tầng 17, tôi sẽ đưa ông đến đó."

Hứa Vân gật đầu.

Không chút do dự, ông ấy bước ra, vào thang máy cùng Triệu Anh Quân. ...

Cửa thang máy đóng lại rồi đi lên.

Ba phó tổng giám đốc và tổ trưởng Vương ngây người đứng ở cửa phòng khách, vẫn chưa hết bàng hoàng vì chuyện vừa rồi.

Bốn người nhìn nhau, vẻ mặt bất định.

"Chuyện... chuyện này là thế nào?"

Một phó tổng lên tiếng:

"Giáo sư Hứa Vân đức cao vọng trọng, vẫn luôn điềm tĩnh, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ấy hoảng hốt như thể gặp ma vậy."

"Chứ còn gì nữa..."

Hai phó tổng khác và tổ trưởng Vương đồng thanh đáp:

"Trước đây chúng ta phải mất rất nhiều công sức mới có thể gặp được giáo sư Hứa Vân, còn như hôm nay, ông ấy tự mình chạy đến đây, thật không thể tin nổi."

"Hơn nữa ông ấy còn đích thân lên tầng tìm Lâm Huyền, đây là thể diện gì chứ?"

"Không thể vì con mèo Rhine mà đến đây được chứ? Thật nực cười..."

Đinh——

Thang máy đến tầng 17, cửa mở ra.

Cửa văn phòng Lâm Huyền mở toang, Triệu Anh Quân dẫn giáo sư Hứa Vân đi thẳng vào:

"Lâm Huyền, giáo sư Hứa Vân tìm cậu."

"Hửm?"

Lâm Huyền đang điều chỉnh mô hình mèo Rhine trên máy tính.

Quay đầu nhìn lại, giáo sư Hứa Vân đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Hắn đoán được ý định của Hứa Vân, mỉm cười:

"Thầy Hứa, lâu rồi không gặp, nghiên cứu của thầy vẫn thuận

lợi chứ?"

"Thuận, rất thuận lợi."

Hứa Vân không biết nói gì, ấp úng, quay đầu nhìn Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân hiểu ý, chỉ vào Lâm Huyền giới thiệu với Hứa Vân:

"Giáo sư Hứa Vân, đây là Lâm Huyền, hai người đã gặp nhau rồi."

"Vậy... Chúng tôi không làm phiền hai người nữa, ra ngoài trước. Nếu có gì cần thì cứ gọi tôi, tôi đợi ông ở bên ngoài."

Nói xong, cô ấy quay người đi ra rồi đóng cửa văn phòng lại.

Hứa Vân đi tới.

Sau đó khóa trái cửa văn phòng.

Rồi mới đi đến nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cảm ơn cậu đã gọi tôi là thầy... Hy vọng cậu đừng để bụng thái độ trước đây của tôi."

Lâm Huyền lắc đầu, tỏ ý mình không để bụng:

"Thầy Hứa, hôm nay thầy đến đây tìm em, chắc hẳn đã xem bản thảo em đưa thầy rồi chứ? Những thứ ghi trên đó thế nào? Có giúp được thầy không?"

Hứa Vân gật đầu, kể lại tường tận cho Lâm Huyền nghe những chuyện xảy ra tối hôm qua...

"Bản thảo của cậu hoàn toàn chính xác. Nhờ cậu mà tôi đã giải quyết triệt để bài toán băng tinh. Bây giờ chỉ còn một bước nữa là

hoàn thành dung dịch làm đầy khoang ngủ đông, vậy là có thể sử dụng thực tế."

"Chỉ là..."

Giáo sư Hứa Vân lộ vẻ khó xử, ấp úng.

Lâm Huyền không hiểu tại sao Hứa Vân đột nhiên không nói nữa:

"Sao vậy thầy Hứa?"

"Ở đây cũng không có người ngoài, thầy cứ nói thẳng đi ạ."

Hứa Vân gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

"Lâm Huyền, tôi có một lời thỉnh cầu."

Ông ấy dừng lại, nghiêm túc và chân thành hỏi:

"Cậu có thể cho tôi biết... Bản thảo này từ đâu mà có không?"...

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Vân, Lâm Huyền im lặng.

Hắn chắc chắn sẽ không kể chuyện mơ mộng cho Hứa Vân nghe nhưng làm sao để nói để có thể lảng tránh câu hỏi khó giải thích này đây?

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

"Thầy Hứa, nếu thầy còn muốn có thêm tài liệu, tốt nhất là đừng hỏi nhiều."

Hứa Vân nghe xong.

Trong đầu ông ấy lập tức hiện lên vô số giả thiết nguy hiểm.

"Tôi... Tôi hiểu rồi."

Hứa Vân nuốt nước bọt, quyết định gác lại sự tò mò này.

Chương 72: Lịch sử (2)

Chương 72: Lịch sử (2)

Dù sao thì mục tiêu hàng đầu của ông ấy là muốn có được tài liệu chính xác, hiện tại thì Lâm Huyền vẫn sẵn sàng giúp mình, vậy thì vấn đề nguồn gốc cũng không quan trọng:

"Cảm ơn cậu vẫn sẵn sàng giúp tôi, Lâm Huyền."

"Cậu yên tâm, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm, tuyệt đối không khai cậu ra."

Lâm Huyền gật đầu cười.

Như vậy là tốt rồi.

Tiết kiệm được công sức giải thích:

"Thầy Hứa, vừa nãy thầy nói chỉ còn một bước nữa là hoàn thành dung dịch làm đầy khoang ngủ đông cuối cùng... Thầy gặp khó khăn gì sao?"

"Đúng vậy." Hứa Vân vội vàng trả lời:

"Tôi đang tấn công giai đoạn cuối cùng của dung dịch làm đầy khoang ngủ đông, tôi gặp một số khó khăn, tôi nghi ngờ công thức phản ứng hóa học trên bản thảo có một số lỗi."

"Ồ, rất có thể là như vậy."

Lâm Huyền thuận miệng nói:

"Hay là thầy đánh dấu những chỗ sai? Khi nào rảnh em sẽ xem

lại giúp thầy?"

Hứa Vân thực sự hơi bất ngờ, không ngờ Lâm Huyền lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Thậm chí ông ấy còn chưa kịp đưa ra lời đề nghị thì Lâm Huyền đã nói sẽ giúp ông ấy xác nhận lại!

Nghĩ đến cảnh tượng bị mọi người xa lánh trong những năm qua.

Hứa Vân rất cảm động:

"Lâm Huyền... Tôi thực sự không biết phải cảm ơn cậu như thế nào."

"Thầy Hứa, thầy khách sáo quá rồi, em chỉ giúp chút việc nhỏ thôi mà."

Giáo sư Hứa Vân thở dài:

"Yên tâm đi Lâm Huyền, cậu là ân nhân của tôi và Y Y, tôi nhất định sẽ tìm cách báo đáp cậu!"

Ông ấy đột nhiên tỉnh ngộ:

"À đúng rồi, không phải công ty MX của các cậu cũng muốn được ủy quyền về chất hóa học có đặc tính giữ ẩm đó sao?"

"Tôi có thể đảm bảo với cậu rằng... Một khi dung dịch làm đầy khoang ngủ đông được nghiên cứu thành công, tôi cũng không còn lo lắng gì nữa, hoàn toàn có thể tặng món đồ bỏ đi đó cho cậu."...

Sau đó, Hứa Vân lấy bản thảo trong cặp xách ra.

Trên đó có khoanh tròn đỏ một vài chỗ rõ ràng là sai.

Lâm Huyền nhận lấy bản thảo, cất vào ngăn kéo tạm thời giấu

đi. Sau đó hắn hứa với giáo sư Hứa Vân sẽ mang bản thảo mới đến tìm ông ấy sau vài ngày nữa.

Bây giờ cơ bản có thể xác nhận... Giấc mơ của hắn đúng thật là thế giới tương lai 600 năm sau.

Như vậy thì chuyện mèo Kha Kha biến thành mèo Rhine cũng có thể được giải thích rõ ràng rồi——

[Hiệu ứng cánh bướm thời gian không gian] thực sự tồn tại!

Hai người lại trò chuyện thêm vài câu, Lâm Huyền mở cửa phòng làm việc.

Triệu Anh Quân đứng ngoài cửa, đã đợi từ lâu:

"Giáo sư Hứa, hai người nói chuyện thế nào rồi? Mọi chuyện đã giải quyết xong chưa?"

Hứa Vân cười ha ha đi ra:

"Hôm nay có chút thất thố, làm phiền nhiều rồi."

Triệu Anh Quân lắc đầu, nhìn Lâm Huyền trong phòng:

"Giáo sư Hứa, ông khách sáo quá rồi, công ty MX chúng tôi luôn hoan nghênh ông đến. Tôi sẽ sắp xếp người đưa ông về trường, để lại cho ông một tấm danh thiếp của tôi và Lâm Huyền, sau này có gì cần cứ liên hệ trực tiếp với chúng tôi là được."

"Được, được, cảm ơn, tôi tự lái xe đến."

Hứa Vân gật đầu đồng ý rồi xách cặp vội vã rời đi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại...

Mình xông vào đây một cách ngang ngược, bây giờ lại vội vàng rời đi thì cảm thấy có chút vô lễ.

Lại nghĩ đến việc dù sao cũng đã hứa với Lâm Huyền, ở đây nói thêm một câu với sếp của hắn cũng không sao, còn có thể trả ơn cho Lâm Huyền.

Hứa Vân quay người, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cô Triệu, vừa nãy tôi cũng đã nói chuyện này với Lâm Huyền rồi."

"Thực ra trong thời gian này, tôi thực sự được Lâm Huyền giúp đỡ không ít, nghiên cứu cũng rất may mắn, đã đạt được bước đột phá không nhỏ. Vì vậy, tôi cân nhắc..."

"Nếu một ngày nào đó, nghiên cứu của tôi thực sự có thể đạt được bước đột phá về chất lượng thì những lo lắng mà tôi đã nói với các cô trước đây cũng sẽ biến mất, chất hóa học bỏ đi đó, dù có bán đi cũng không sao."

"Nể mặt Lâm Huyền... Tôi sẽ ưu tiên xem xét công ty của các cô, đến lúc đó tôi sẽ bàn bạc cụ thể với Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân hơi ngạc nhiên, đây thực sự là một sự đảo ngược ngoài dự đoán.

Cô ấy liếc nhìn Lâm Huyền, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Nhưng cô ấy nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười đáp lại giáo sư Hứa Vân:

"Thật tuyệt quá, giáo sư Hứa Vân. Được ông ủy quyền là vinh dự của công ty MX chúng tôi. Chân thành chúc ông sớm đạt được bước đột phá trong nghiên cứu!"...

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đưa Hứa Vân đến bãi đậu xe, tiễn ông ấy rời đi.

Sau khi xe rẽ đi, Triệu Anh Quân khẽ cười một tiếng. Quay đầu

lại, cô nhìn Lâm Huyền với ánh mắt khá thú vị:

"Cậu thuyết phục ông ấy thế nào vậy?"

"Cũng chẳng nói gì cả." Lâm Huyền nhàn nhạt đáp:

"Chỉ khuyên ông ấy vài câu thôi."

"Khuyên vài câu?"

Triệu Anh Quân khẽ cười một tiếng:

"Trông giáo sư Hứa Vân có vẻ... là người dễ bị thuyết phục như vậy sao?"

Chương 73: Chứng thực (1)

Chương 73: Chứng thực (1)

Lâm Huyền gãi gãi gáy.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nắng ấm của mùa đông:

"Con người đều sẽ thay đổi mà?"

"Trên thế giới này có gì là không thay đổi? Lòng người, xã hội, hiện tại, lịch sử, tương lai... Mọi thứ đều sẽ thay đổi, không có gì là bất biến."

Triệu Anh Quân im lặng.

Cô gật đầu không phủ nhận:

"Cậu nói có lý nhưng có một điểm cậu nói sai rồi."

Một cơn gió thổi qua, cuốn những chiếc lá rụng trên mặt đất.

"Lịch sử sẽ không thay đổi."

Triệu Anh Quân cúi đầu nói:

"Được làm vui thua làm giặc, đã thành định cục rồi."

Chiếc áo khoác đen của cô tung bay trong gió, cô quay người đi về phía tòa nhà công ty:

"Lịch sử sẽ mãi mãi không thay đổi."

Phù...

Gió mùa đông khô hanh và dữ dội, thổi những chiếc lá rụng và rác trên mặt đất thành một cơn lốc xoáy.

Triệu Anh Quân đi xa dần trên đôi giày cao gót rồi biến mất ở góc cua của bãi đậu xe.

Lâm Huyền lặng lẽ nhìn cô ấy rời đi...

"Lịch sử sẽ thay đổi."

Hắn nhìn cơn lốc xoáy lá rụng trên mặt đất và trầm ngâm.

Tất nhiên Lâm Huyền biết lịch sử mà Triệu Anh Quân nói đến và lịch sử mà hắn nói đến không phải là một chuyện.

Lịch sử mà Triệu Anh Quân nói đến là lịch sử trước năm 2022.

Còn lịch sử trong mắt Lâm Huyền là lịch sử từ năm 2022 đến năm 2624.

Hiện tại, khi hiệu ứng cánh bướm thời gian không gian đã được chứng minh là tồn tại, vậy thì đối với thế giới tương lai 600 năm sau trong giấc mơ...

"[Tôi chính là lịch sử.]"

Những chiếc lá rụng xoay tròn trên mặt đất bị gió thổi tan, dần dần trôi xa.

Lâm Huyền quay người rời khỏi bãi đậu xe. ...

Trở về công ty, Lâm Huyền đi thẳng đến văn phòng, lấy bản thảo mà giáo sư Hứa Vân đã đánh dấu từ trong ngăn kéo ra.

Trên đó có khoảng bốn hoặc năm vòng tròn màu đỏ, đánh dấu những chỗ nghi là sai sót và thiếu sót.

Lâm Huyền định chiều nay sẽ không đến công ty, nhân lúc ban

ngày vào giấc mơ, đến thư viện trong giấc mơ để sửa lại những công thức phản ứng hóa học chép sai này.

"Hơn nữa... còn có chuyện quan trọng hơn cần xác nhận."

Hắn đi đi lại lại trong văn phòng, bản thảo vỗ vào đùi, trong đầu tính toán...

Vì giáo sư Hứa Vân đã giải quyết được bài toán băng tinh nên việc công bố tin tức này chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ mốc thời gian này, không gian và lịch sử đã thay đổi, quỹ đạo phát triển trước đây đã lệch hướng, tương lai cũng nên được viết lại theo đó.

"Nếu suy luận trước đây của mình là đúng thì thế giới tương lai trong giấc mơ chắc chắn cũng sẽ có một số thay đổi về chi tiết."

"Giống như... trước đây là mèo Kha Kha trong giấc mơ, sau khi mình [can thiệp] vào thế giới thực, đổi tên thành mèo Rhine thì mèo Kha Kha trong giấc mơ cũng biến thành mèo Rhine."

Lâm Huyền dừng bước, nhìn dòng xe cộ đông đúc ngoài cửa sổ.

Trong lịch sử ban đầu, bài toán băng tinh được Tiến sĩ Michaelson giải quyết vào năm 2477.

Nhưng theo lịch sử hiện tại, bài toán băng tinh đã được giáo sư Hứa Vân giải quyết vào năm 2022.

Trong trường hợp này, Tiến sĩ Michaelson còn có thể ngồi vững trên ngai vàng "cha đẻ của giấc ngủ đông" không?

Có phải nên nhường nửa mông cho giáo sư Hứa Vân rồi không?

Lâm Huyền có một linh cảm rất mạnh mẽ:

"Ghi chép trong sử sách của giấc mơ chắc chắn sẽ thay đổi."

"Đây cũng là bằng chứng mạnh mẽ nhất cho việc mình thay đổi lịch sử, viết lại tương lai."

Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi mạnh đập vào cửa kính loảng xoảng.

Ngoài cửa lạnh thấu xương, Lâm Huyền thấp thoáng thấy dư quang có một con bướm nhẹ nhàng bay lên.

Nó khẽ vỗ cánh.

Đã đủ để nhấc lên cơn bão phá hủy mọi thứ trong dòng thời gian dài 600 năm... ...

Trở về nhà.

Lâm Huyền gọi đồ ăn ngoài, ăn tạm cho no bụng, chuẩn bị vào giấc mơ ban ngày để đến thư viện một chuyến nữa.

Lần này, cuối cùng cũng có thể kiểm chứng sự thật của giấc mơ rồi.

Có xảy ra hiệu ứng cánh bướm thời không như mình nghĩ không?

Lịch sử và tương lai có được viết lại thành công không?

Mọi thứ sẽ được tiết lộ sau khi vào giấc mơ lần này.

Lâm Huyền lật bản thảo mà Hứa Vân đã đánh dấu, lại ghi nhớ sâu hơn những chỗ sai.

Sau đó nằm xuống giường.

"Xuất phát."

Lật người, hắn nhắm mắt lại. ... ...

Phù!!

Gió mùa hè nóng bức, nhiệt độ oi bức khó chịu.

Lâm Huyền mở mắt ra, thấy ánh nắng chói chang, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Hắn chạy một mạch đến trạm xe buýt, đi xe buýt đến thư viện, thẳng đến khu sách khoa học ở tầng 3.

Trước đây đã đến đây nhiều lần nên hắn đã quen đường rồi.

Lâm Huyền nhìn vào giá sách, nơi trước đây có cuốn sách của Michaelson ...

"Không có."

Lâm Huyền cười như đã đoán trước.

Vì giáo sư Hứa Vân đã giải quyết được bài toán băng tinh vào năm 2022 nên danh hiệu cha đẻ của giấc ngủ đông có lẽ sẽ không đến lượt Tiến sĩ Michaelson 400 năm sau.

Chương 74: Chứng thực (2)

Chương 74: Chứng thực (2)

Lâm Huyền lại cẩn thận tìm từ trái sang phải một lần nữa.

"Thực sự không có!"

Trong nháy mắt, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Giờ thì có thể khẳng định chắc chắn rồi.

Giả thuyết trước đây của hắn quả nhiên không sai.

[Giấc mơ này chính là thế giới tương lai 600 năm sau!]

Và——

[Những việc mình làm trong thực tế thực sự có thể viết lại tương lai! Thay đổi thế giới giấc mơ!]

Đây đúng là một tin tốt.

Điều đó có nghĩa là hắn lại tiến thêm một bước trong việc khám phá thế giới giấc mơ, cuối cùng cũng hiểu rõ sự thật về thế giới giấc mơ.

Nhưng đồng thời...

Cũng chứng minh một tin xấu——

[Câu Lạc Bộ Thiên Tài là có thật.]

Nó đã ẩn mình trong sương mù lịch sử từ năm 2022. âm thầm khuấy động dòng sông lịch sử, kéo dài suốt 600 năm.

Nghĩ đến cái tên này, Lâm Huyền cảm thấy như có một bàn tay đen che trời từ phía sau ập đến.

Hắn vốn tưởng rằng đây là một sự tồn tại rất xa vời với mình... nhưng tấm thiệp mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài của Triệu Anh Quân lại xuất hiện trước mắt hắn, gần trong gang tấc.

Theo lời của Đại Kiểm Miêu thì đây là một tổ chức tội phạm tà ác.

Mục đích của chúng là gì?

Hình thức tụ họp của chúng ra sao?

Tham gia chúng sẽ có hậu quả gì?

Từ chối tham gia chúng sẽ có hậu quả gì?

Triệu Anh Quân có tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài thật không?

Triệu Anh Quân không phải thiên tài hay nhân vật vĩ đại, tại sao lại nhận được thư mời?...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nó thực sự quá bí ẩn.

Bí ẩn đến mức khiến người ta không biết gì, giống như một hố đen u ám, chỉ cần liếc nhìn thôi cũng sẽ bị bàn tay đen của lịch sử kéo vào vực thẳm vô đáy...

Lâm Huyền xoa xoa cánh tay:

"Đừng nghĩ nhiều nữa, Triệu Anh Quân nhận được thư mời chứ không phải mình. . Mình quan tâm nhiều như vậy làm gì."

Bây giờ.

Không có sách của Tiến sĩ Michaelson, chỉ còn cách tìm kiếm hướng đột phá mới.

Hắn tin rằng, sẽ luôn có người thay thế Tiến sĩ Michaelson trở thành cha đẻ của giấc ngủ đông, giải quyết được vấn đề chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông, bởi vì khoa học sẽ không thụt lùi.

Lâm Huyền đi thẳng thang máy xuống tầng một của thư viện.

Tìm một máy tính không có người dùng.

Nhập [Kỹ thuật ngủ đông phát triển đến đâu rồi?] vào công cụ tìm kiếm, rồi nhấn phím Enter.

Két...

Két...

Két...

Máy tính vẫn rất chậm, mấy phần mềm diệt virus ở góc dưới bên phải vẫn đánh nhau không ngừng, không biết cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng.

Không lâu sau, trang web đã được làm mới.

Lâm Huyền nhìn vào kết quả đầu tiên——

[Cho đến ngày nay, khoang ngủ đông vẫn chưa được nghiên cứu thành công. Sự đột phá về công nghệ liên quan đến ngủ đông chỉ xuất hiện thoáng qua vào khoảng 2200 năm trước, khi Viện sĩ Cao Văn của nước Z đã nghiên cứu thành công chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông. Trong hàng trăm năm sau đó, công nghệ trong lĩnh vực ngủ đông không có bất kỳ đột phá nào.]

"Quả nhiên, khoang ngủ đông vẫn chưa được nghiên cứu thành công."

Đối với kết quả này, Lâm Huyền không hề bất ngờ.

Bởi vì bản thân hắn đã chép sai tài liệu cho giáo sư Hứa Vân,

ảnh hưởng đến thực tế và tương lai rất nhỏ, chỉ khiến thời gian phát minh ra chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông sớm hơn 200 năm.

"Viện sĩ Cao Văn."

Lâm Huyền nhìn cái tên xa lạ này.

Có lẽ... Danh hiệu cha đẻ của giấc ngủ đông đã chuyển từ Tiến sĩ Michaelson sang Viện sĩ Cao Văn rồi.

"Phong thủy luân chuyển."

"Đợi lần này mình chép lại luận văn của Viện sĩ Cao Văn, có lẽ lần sau đến trong mơ, cha đẻ của giấc ngủ đông sẽ được đặt tên là Hứa Vân."

Lâm Huyền không khỏi tưởng tượng.

Nếu giáo sư Hứa Vân nghiên cứu ra chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông vào năm 2022...

Thì tương lai 600 năm sau sẽ trở thành một hình ảnh khoa học viễn tưởng như thế nào?

Tàu chiến giữa các vì sao?

Du ngoạn thiên hà?

Du hành vũ trụ?

"Đến lúc đó..."

"Thế giới trong mơ của mình chắc chắn cũng sẽ trở nên thú vị hơn chăng?"

Lâm Huyền đã rất nóng lòng muốn chào đón "phó bản mới của mộng cảnh".

Giấc mơ này đã chơi đi chơi lại hơn hai mươi năm... Mặc dù vẫn chưa khám phá hết nhưng về độ kích thích và mới mẻ thì đã có phần nhàm chán.

Bây giờ, đã xác nhận được rằng giấc mơ là thế giới tương lai thực sự sau 600 năm.

Vậy thì chuyện CC và két sắt cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Đối với hắn, CC hoàn toàn là một người xa lạ, cách thời đại hắn sống 600 năm. Còn chuyện giọng nói nghe quen quen, có lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Còn chiếc két sắt trong kho ngân hàng...

"Thảo nào mình đoán mãi không ra mật khẩu."

Lâm Huyền gãi đầu:

"Rất có thể đó không phải là két sắt của mình, mình đoán được mật khẩu thì đúng là ma ám rồi."

Cái tên Lâm Huyền không phải là hiếm, trùng tên trùng họ là chuyện thường xảy ra.

Ma mới biết được chủ nhân của chiếc két sắt đó là Lâm Huyền sống ở thời đại nào...

Hắn đóng trang web lại.

Mở hệ thống quản lý sách của thư viện ra.

Chương 75: Quà trả ơn

Chương 75: Quà trả ơn

Tìm kiếm tác phẩm của Viện sĩ Cao Văn.

"Tổng quan về kỹ thuật ngủ đông",

"Triển vọng và khó khăn kỹ thuật của khoang ngủ đông",

"Giải thích chi tiết về chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông",

"Triển vọng về sản phẩm phụ của công nghệ ngủ đông".

Có tổng cộng bốn tác phẩm.

Rõ ràng, cuốn thứ ba chính là mục tiêu của Lâm Huyền.

Trong phần ghi chú có ghi vị trí để sách, cũng ở khu C tầng 3 nhưng ở những giá sách khác.

Lâm Huyền ghi nhớ vị trí cụ thể, sau đó lại đi thang máy lên tầng 3, nhanh chóng tìm thấy tác phẩm của Viện sĩ Cao Văn:

"Giải thích chi tiết về chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông".

Hắn tìm một chiếc bàn trống, ngồi xuống đọc.

Hướng nghiên cứu của Viện sĩ Cao Văn và Tiến sĩ Michaelson không chênh lệch nhiều, có lẽ đây cũng là cách giải duy nhất cho chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông, Lâm Huyền nhanh chóng xác định được vị trí của công thức phản ứng hóa học dạng chuỗi quan trọng đó.

"Quả nhiên là chép sai, nhầm lẫn với các công thức hóa học

khác."

Sau khi tìm ra trọng điểm, việc kiểm tra và bổ sung những chỗ còn thiếu sau đó trở nên rất dễ dàng. ...

Lâm Huyền mất hai ngày để đảm bảo rằng tất cả các lỗi chép đều được sửa xong, tiện thể bổ sung cả những công thức hóa học quan trọng bị thiếu trước đó.

"Phù..."

Lâm Huyền viết xong chữ cuối cùng trên bàn làm việc trong phòng ngủ.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, dựa vào lưng ghế:

"Hoàn thành hết rồi."

Hắn cầm ba trang bản thảo mới trên bàn làm việc, lần này chắc chắn sẽ không sai.

Hắn bật sáng màn hình điện thoại để xem giờ.

Đã hơn 4 giờ sáng rồi.

"Hôm nay là thứ Hai, sáng còn phải họp giao ban... Cần ngủ nữa không nhỉ?"

Lâm Huyền có chút do dự.

Họp giao ban của công ty MX tuyệt đối không được trễ, hắn hơi lo lát nữa dậy không nổi.

Hắn mở WeChat ra.

Mấy ngày nay, ngày nào giáo sư Hứa Vân cũng chủ động trò chuyện với hắn vài câu, chủ yếu là thăm dò lịch sự, hỏi tiến độ của Lâm Huyền thế nào.

Lâm Huyền có thể cảm nhận được giáo sư Hứa Vân thực sự rất gấp, rất gấp!

Mỗi ngày ông ấy đều phải dặn dò Lâm Huyền:

"Một khi có bản thảo mới nhất thì cứ liên hệ trực tiếp với tôi! Bất cứ lúc nào cũng được!"

Lâm Huyền nhìn thời gian.

Chung quy cảm thấy liên lạc với Hứa Vân lúc 4 giờ sáng thì có hơi không ổn nhỉ?

Nhưng cảm thấy có lẽ đối phương không nghĩ như vậy...

"Thử xem sao."

Lâm Huyền nhắn tin cho Hứa Vân: [Thầy Hứa, thầy ngủ chưa?]

Ngay giây tiếp theo.

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh——

Điện thoại reo lên.

Hay lắm.

Cũng nằm trong dự đoán.

Bên kia điện thoại, Hứa Vân rất phấn khích, vừa mở miệng đã hỏi có bản thảo mới nhất không.

Hứa Vân nói, bây giờ ông ấy đang nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, mấy ngày nay trong đầu toàn nghĩ đến công thức hóa học trên bản thảo nên không ngủ được. Ông nói nếu Lâm Huyền tiện thì ông ấy muốn đến lấy bản thảo ngay bây giờ.

"Hay là em mang đến cho thầy nhé thầy Hứa, mấy ngày nay thầy không nghỉ ngơi tốt, lái xe không an toàn."

"Hơn nữa em mang bản thảo đến cho thầy xong, ăn sáng rồi đi họp giao ban ở công ty luôn, không mất thời gian."

Nói xong.

Lâm Huyền mặc quần áo vào, cầm bản thảo rồi đi taxi đến Đại học Đông Hải. ...

Bên ngoài trời mới tờ mờ sáng.

Nhiều người lao động đã bắt đầu làm việc.

Đường đến khu Đại học rất ít xe, xe taxi nhanh chóng đến cổng Đại học Đông Hải, Lâm Huyền xuống xe, đi thẳng đến phòng thí nghiệm của giáo sư Hứa Vân và đưa bản thảo cho ông ấy.

"Ừm..."

Giáo sư Hứa Vân cầm bản thảo ngồi xuống nghiên cứu, vừa xem vừa phát ra tiếng kinh ngạc:

"Không sai được, lần này chắc chắn không sai rồi!"

Ông ấy phấn khích xoa xoa tay:

"Lâm Huyền, mấy ngày nay tôi vẫn đang nghiên cứu bản thảo mà cậu đưa trước đó. Mặc dù các bước thí nghiệm chắc chắn bị kẹt nhưng phần lý thuyết thì hoàn hảo."

"Vừa rồi tôi xem bản thảo cậu đưa, theo kinh nghiệm của tôi... công thức phản ứng hóa học trên đó cũng chắc chắn là đúng."

"Tôi tin rằng, tôi sẽ sớm có thể hoàn thành chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông."

Lâm Huyền mỉm cười, cũng rất vui mừng cho giáo sư Hứa Vân:

"Vậy thì xin chúc mừng thầy Hứa, bao nhiêu năm mong mỏi của thầy cuối cùng cũng thành hiện thực."

"Theo như ý tưởng của thầy, chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông ra đời và được công bố chắc chắn sẽ thắp sáng ngọn lửa nghiên cứu công nghệ ngủ đông trên toàn thế giới, hẳn là không mất bao lâu nữa là có thể nghiên cứu thành công khoang ngủ đông."

"Đến lúc đó... Hứa Y Y có thể đi khoang ngủ đông đến tương lai để chữa bệnh, tôi tin rằng vài chục năm vài trăm năm nữa, Y học của loài người nhất định có thể chữa khỏi bệnh nhân thực vật."

Nói đến con gái.

Trong mắt Hứa Vân cũng lóe lên tia hy vọng.

Ông ấy nắm tay Lâm Huyền cảm ơn rối rít, nói rằng đây đều là nhờ phúc của Lâm Huyền, phải cảm ơn Lâm Huyền thật nhiều.

Chương 76: Ủy quyền (1)

Chương 76: Ủy quyền (1)

"Vậy em không làm phiền thầy nữa thầy Hứa."

Lâm Huyền mặc áo khoác vào, quay người chuẩn bị rời đi:

"Em đi ăn sáng rồi về công ty họp giao ban, nếu bản thảo còn vấn đề gì thì thầy cứ liên hệ với tôi."

"Lâm Huyền, cậu đợi một chút."

Hứa Vân gọi anh lại.

Sau đó, ông ấy lấy một chiếc phong bì dày từ trên bàn lộn xộn đưa cho Lâm Huyền:

"Tặng cậu, coi như là chút quà cảm ơn nhỏ."

Lâm Huyền nhận lấy.

Cảm thấy bên trong rất nặng, có vẻ như đựng rất nhiều tài liệu.

"Đây là gì?" Lâm Huyền thắc mắc hỏi.

Hứa Vân cười bí ẩn và hiền từ:

"Mở ra xem đi."

"Tôi nghĩ... Cậu sẽ dùng được."

Mình dùng được sao?

Là thứ gì nhỉ?

Lâm Huyền hơi tò mò, tháo dây buộc trên phong bì, lấy các tài liệu bên trong ra.

Trên cùng là một bản "giấy ủy quyền độc quyền" viết tay.

Trên đó viết:

[Ủy quyền cho Lâm Huyền tiên sinh... Độc quyền... Miễn phí...] cuối cùng còn có chữ ký của giáo sư Hứa Vân.

"Đây là..."

Lâm Huyền hiểu ra.

[Đây là giấy ủy quyền độc quyền của chất hóa học kỳ diệu mà vô số công ty mỹ phẩm trên thế giới mơ ước!]

Mặc dù đây không phải là giấy ủy quyền chính thức nhưng là bản viết tay, cũng có hiệu lực pháp lý.

Hơn nữa, điều khiến Lâm Huyền bất ngờ hơn là——

Giấy ủy quyền độc quyền này không phải viết cho công ty MX, viết cho Triệu Anh Quân... mà là viết cho mình.

Giáo sư Hứa Vân, ông ấy lại ủy quyền độc quyền chất hóa học này cho mình!

"Thầy Hứa... Thầy làm vậy là sao?"

Lâm Huyền có chút không hiểu.

Hắn bỏ tờ giấy ủy quyền đầu tiên ra, những tờ giấy bên dưới giống như hắn nghĩ, là đủ loại dữ liệu và báo cáo thí nghiệm, hẳn là những lưu ý khi chế tạo loại hóa chất này:

"Không phải thầy nói, phải đợi khi chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông hoàn thành hoàn toàn thì mới xem xét vấn đề bán loại hóa chất này sao?"

Giáo sư Hứa Vân cười ha ha, vỗ vai Lâm Huyền:

"Tôi là một nhà khoa học chuyên nghiệp, chỉ cần nhìn vào bản thảo trước đó của cậu, tôi đã biết tính chân thực của nó."

"Huống hồ bây giờ cậu lại giúp tôi kiểm tra bù khuyết, sửa lại công thức sai, có những đáp án chuẩn này trước mắt thì rất nhanh tôi có thể hoàn toàn giải quyết xong chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông. Biết đâu tối nay... có thể cậu sẽ nhận được tin tốt của tôi."

"Cho nên, việc chế tạo ra chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông chỉ là vấn đề thời gian, vậy nên bây giờ bán thứ sản phẩm lỗi này đi, hay vài ngày nữa bán thì có gì khác nhau đâu?"

Lâm Huyền lại lật ngược lại, nhìn vào tờ "giấy ủy quyền độc quyền":

"Nhưng thưa thầy Hứa, trên tờ giấy ủy quyền này của thầy cũng không nói đến giá cả và chia lợi nhuận. Hơn nữa người được ủy quyền ở đây..."

Hứa Vân gấp tờ giấy ủy quyền lại cùng với tài liệu nhét lại vào túi đựng hồ sơ, sau đó nhét vào trong ngực Lâm Huyền:

"Tôi đã ủy quyền độc quyền cho cậu rồi, vậy thì bây giờ nó hoàn toàn thuộc về cậu, quyền lợi thu nhập đương nhiên cũng thuộc về cậu, cậu muốn bán bao nhiêu tiền thì cậu tự quyết định."

"Còn về giá tôi bán cho cậu..."

Hứa Vân vỗ vỗ bản thảo Lâm Huyền đưa tới:

"Cậu không phải đã trả tiền rồi sao? Thừa sức!"...

Sau đó, Hứa Vân cũng không cho Lâm Huyền cơ hội nói chuyện mà đẩy hắn ra khỏi cửa phòng thí nghiệm:

"Tờ giấy ủy quyền chính thức sau này bù lại là được, đưa những tài liệu đó cho bộ phận nghiên cứu phát triển của công ty các cậu, bọn họ cũng có thể hiểu được."

Nói xong ông ấy liền đóng cửa phòng thí nghiệm lại, tự mình bắt đầu nghiên cứu.

"..."

Lâm Huyền nhìn vào túi đựng hồ sơ dày cộm trong tay, niềm vui bất ngờ đến quá đột ngột.

Theo như lời Triệu Anh Quân nói trước đó, chỉ riêng một tờ giấy ủy quyền đã trị giá một triệu đô la Mỹ, huống hồ còn có cả phần chia lợi nhuận sau này.

Không ngờ mình đột nhiên trở thành triệu phú.

Tuy nhiên, đây cũng là một lòng tốt của giáo sư Hứa Vân, thậm chí có thể nói là lời cảm ơn, nếu mình một mực từ chối cũng không phải phép lịch sự.

Huống hồ...

"Đợi đến khi giáo sư Hứa Vân thực sự nghiên cứu thành công chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông thì giải thưởng Nobel nào, trợ cấp quốc gia nào ông ấy cũng sẽ dễ dàng có được, cả thế giới sẽ coi ông ấy như viên ngọc trên tay, ước chừng chắc chắn sẽ không thiếu tiền."

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không có gì phải lo lắng, Lâm Huyền bèn quyết định nhận lấy lòng tốt này.

Đây quả thực là một khoản thu hoạch ngoài dự kiến.

Chỉ có thể nói người tốt cuối cùng sẽ được đền đáp.

Lâm Huyền bắt taxi về công ty, tham gia cuộc họp buổi sáng.

Chương 77: Ủy quyền (2)

Chương 77: Ủy quyền (2)...

"Mình nên đi tàu điện ngầm mới phải."

Lâm Huyền đã đánh giá thấp lượng xe cộ vào sáng thứ Hai ở khu đại học.

Hắn vốn tưởng rằng đi taxi sẽ đến công ty nhanh hơn một chút nhưng không ngờ lại tự chuốc lấy họa, trên đường bị tắc đường mất hơn một tiếng đồng hồ.

Đợi đến khi hắn cuối cùng cũng đến được công ty thì cuộc họp buổi sáng do Triệu Anh Quân chủ trì đã bắt đầu.

"... Quả nhiên là đến muộn."

Lâm Huyền cẩn thận gõ cửa phòng họp, trưởng nhóm tài chính đang báo cáo bên trong liền dừng lại.

Lâm Huyền đẩy cửa ra, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Triệu Anh Quân:

"Xin lỗi Triệu tổng, tôi đến muộn."

Hắn chỉ vào túi đựng hồ sơ trong ngực:

"Sáng nay tôi đi-"

"Ngồi xuống trước, lát nữa báo cáo rồi nói." Triệu Anh Quân thẳng thừng cắt ngang lời hắn, sau đó nhìn trưởng nhóm tài chính, ra hiệu cho cô ta tiếp tục báo cáo công việc tuần trước.

Trưởng nhóm tài chính tiếp tục nói từ chỗ vừa nãy.

Lâm Huyền đành đóng cửa phòng họp lại, đi một vòng đến vị trí cuối cùng của mình rồi lặng lẽ ngồi xuống.

"Đến họp buổi sáng mà cũng dám đến muộn, người anh em đúng là trâu bò."

Trưởng nhóm hậu cần bên cạnh nghiêng người sang nói nhỏ một câu, đầu cũng không dám ngoảnh lại, còn giả vờ ra vẻ đang chăm chú nghe giảng.

Lâm Huyền bất lực cười cười.

Hắn cũng không muốn đến muộn đâu, ai mà ngờ được khu đại học bên kia lại tắc đường như vậy?

Rất nhanh, trưởng nhóm tài chính báo cáo xong, đến lượt trưởng nhóm nghiên cứu phát triển.

Trưởng nhóm nghiên cứu phát triển đến để than thở, nói rằng trong khoảng thời gian có hạn như vậy, căn bản không thể phát triển ra sản phẩm mới có sức cạnh tranh. Dù sao thì trước đó mọi nỗ lực chuẩn bị đều xoay quanh phương án kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân, cúng đã sắp hoàn thành rồi, kết quả lại "chết non".

Tiếp theo, trưởng nhóm thị trường, trưởng nhóm tuyên truyền, trưởng nhóm quảng cáo đều lần lượt than thở.

Nói đi nói lại đều là không có sự ủy quyền của giáo sư Hứa Vân thì thương hiệu Rhine không có chút sức cạnh tranh nào, rất có thể sẽ chìm vào biển người.

Cố vấn pháp luật của công ty còn nói ra một tin khiến người ta tuyệt vọng hơn:

"Nếu từ bỏ phương án kem dưỡng ẩm trước đó thì sản phẩm mới phải xin cấp phép, phê duyệt lại... Nếu không hoãn buổi họp báo thì chắc chắn sẽ không kịp."

Cả phòng họp, sĩ khí xuống đến mức cực điểm.

Than thở không thôi.

Nhưng dù là mũi tên công kích, Triệu Anh Quân vẫn chịu đựng áp lực mà không phản bác gì.

Chỉ kiên nhẫn nghe từng trưởng nhóm báo cáo rồi lặng lẽ ghi chép.

Lâm Huyền xoay bút, nhìn Triệu Anh Quân...

Xét về phương diện cá nhân, Lâm Huyền rất khâm phục cô ấy.

Triệu Anh Quân đối xử với mình không tệ, Lâm Huyền cũng rất thích bầu không khí của công ty MX.

Cho nên lần này...

Hắn quyết định giúp Triệu Anh Quân một tay.

Một mặt, dù sao thì giấy ủy quyền của mình cũng phải biến thành tiền, bán cho công ty khác còn không bằng bán cho Triệu Anh Quân.

Mặt khác...

Đến tận bây giờ, Lâm Huyền vẫn rất tò mò, trên tấm thiệp mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà Triệu Anh Quân nhận được rốt cuộc đã viết gì.

Đây là một cơ hội để tăng thiện cảm và sự tin tưởng của Triệu Anh Quân.

Nếu có một ngày Triệu Anh Quân đủ tin tưởng mình, biết đâu sau này mình sẽ có cơ hội biết được mật mã của cánh cửa văn phòng, hoặc là có cơ hội ở một mình trong văn phòng đó.

Đến lúc đó, mình có lẽ có thể nhân cơ hội đó đi trộm xem tấm thiệp mời đó.

Đúng vậy.

Lâm Huyền chỉ định lén xem, tuyệt đối không thể để lộ mục đích của mình trước mặt Triệu Anh Quân.

Bởi vì theo suy đoán tệ nhất...

Nếu Triệu Anh Quân đã gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức tà ác muốn che giấu mọi dấu vết,

Vậy thì mình bộc lộ rõ ràng như vậy sự quan tâm của mình đối với Câu Lạc Bộ Thiên Tài... có khi nào sẽ rước họa vào thân không?

An toàn là trên hết.

Chỉ có sống thì mới có đầu ra. ...

Trưởng nhóm hậu cần báo cáo xong.

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, đến lượt cậu báo cáo công việc, cậu có gì muốn nói không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn đẩy túi hồ sơ dày cộp trước mặt mình đến giữa bàn họp:

"Mọi người đều hiểu lầm Triệu tổng rồi, thực ra chúng tôi vẫn luôn thúc đẩy việc này trong âm thầm, mấy hôm trước giáo sư Hứa Vân đến công ty chúng ta, chắc mọi người cũng nghe nói rồi."

"Sáng nay, tôi lại đến Đại học Đông Hải tìm giáo sư Hứa Vân và đã giành được quyền ủy quyền độc quyền đối với loại chất hóa học này."

???

Hàng chục ánh mắt như tia laser bắn tới, mắt mở to như quả óc chó.

"Cho nên..."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Chúng ta có thể khởi động lại phương án kem dưỡng ẩm của giáo sư Hứa Vân rồi."

Chương 78: Két sắt

Chương 78: Két sắt

Lời của Lâm Huyền.

Giống như thanh gươm treo trên đầu, giống như anh chàng quạ đen lật bàn khiến những người có mặt đều không ngồi yên được.

Một phó tổng giám đốc vội vàng đứng dậy:

"Lâm Huyền, cậu nói thật chứ?"

Lâm Huyền gật đầu.

Phó tổng giám đốc vội vàng chạy lại, hai tay nâng phong bì, sau đó cẩn thận mở ra, lấy "giấy ủy quyền độc quyền" bên trong ra.

"Đây đúng là chữ ký của giáo sư Hứa Vân... Là thật!"

Phó tổng giám đốc phấn khích xem nội dung giấy ủy quyền.

Quả thực, Hứa Vân đã tặng không toàn bộ quyền lợi của chất hóa học này cho Lâm Huyền, mọi việc đều do Lâm Huyền quyết định, cuối cùng là chữ ký của Hứa Vân.

Nụ cười của phó tổng giám đốc lập tức đông cứng trên mặt.

Ông ta há hốc mồm nhìn Lâm Huyền:

"Lâm... Lâm Huyền "giấy ủy quyền độc quyền" này được ủy quyền cho chính cậu, quyền sở hữu và quyền lợi đều thuộc về

cậu!"

"Vâng, dù sao thì đây cũng chỉ là một bản dự thảo giấy ủy quyền thôi mà."

Lâm Huyền đã sớm nghĩ ra cách giải thích, anh không muốn nói quá nhiều với mọi người:

"Dạo này giáo sư Hứa Vân rất bận, không có thời gian xử lý những việc này nên đã ủy thác cho tôi."

"Ông ấy rất tin tưởng chúng ta, nói rằng cứ để chúng ta dùng trước. Tài liệu chính thức... Đợi khi nào ông ấy có thời gian thì sẽ soạn thảo lại."...

Lời của Lâm Huyền khiến mọi người bừng tỉnh.

Thì ra là vậy.

Như vậy thì mọi chuyện đều hợp lý.

Nhưng mọi người vẫn không hẹn mà cùng giơ ngón tay cái với Lâm Huyền.

Liên tục khen Lâm Huyền có bản lĩnh! Có năng lực!

Thậm chí còn có thể tự mình thuyết phục được giáo sư Hứa Vân!

Giải cứu công ty MX khỏi nguy nan!

"Quá khen rồi, mọi người quá khen rồi."

Lâm Huyền cười đáp lại sự nhiệt tình của các trưởng nhóm và phó tổng giám đốc, nói rằng thực ra hắn cũng không làm gì cả.

Nhưng mọi người chỉ cho rằng Lâm Huyền khiêm tốn, tiếng hò reo và vỗ tay trong phòng họp không dứt.

Còn trưởng nhóm bộ phận nghiên cứu bên cạnh thì vẫn luôn chú ý đến những tài liệu nghiên cứu và dữ liệu thí nghiệm dày cộp kia.

Anh ta xem rất kỹ, mắt kính đã mờ đi một lớp sương trắng:

"Không sai đâu, Triệu tổng, tài liệu này ghi rõ quá trình chế biến chất hóa học này và những lưu ý... Có thể kết hợp hoàn hảo với công việc trước đây của chúng ta."

"Những thủ tục phê duyệt, cấp phép, báo cáo trước đây đều có thể tiếp tục sử dụng, chắc chắn kịp thời gian tổ chức họp báo."

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Toàn bộ bầu không khí trong phòng họp đã thay đổi 180 độ.

Cái sự bức bối trong lòng mọi người cuối cùng cũng bùng nổ, chỉ muốn lập tức quay về làm việc để bù đắp lại những gì đã chậm trễ trong thời gian trước.

Tinh thần phấn chấn chưa từng có, công ty MX lại trở về với sự đoàn kết một lòng như trước.

Thế như chẻ tre. ...

"Đây đều là công lao của cậu, Lâm Huyền."

Tầng 22.

Văn phòng của Triệu Anh Quân.

Cô ngồi trên ghế làm việc nhìn Lâm Huyền:

"Chuyện của giáo sư Hứa Vân, cậu không chỉ giúp công ty giải quyết một vấn đề lớn, mà còn giúp tôi giải quyết một phiền toái lớn."

"Cảm ơn cậu đã giúp tôi thoát khỏi vòng vây."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi thực sự không làm gì cả, chỉ có thể nói là giáo sư Hứa Vân coi trọng tình thầy trò, tin tưởng tôi hơn thôi."

Triệu Anh Quân cười cười:

"Vừa rồi tôi cũng gọi điện xác nhận với giáo sư Hứa Vân, những gì ông ấy nói hoàn toàn khác với những gì cậu chuyển lời trong cuộc họp sáng nay..."

Lâm Huyền vừa định giải thích điều gì đó, Triệu Anh Quân đã giơ tay ngắt lời hắn:

"Giáo sư Hứa Vân đặc biệt dặn tôi, bảo tôi đừng hỏi chi tiết về chuyện giữa hai người. Cậu cũng không cần giải thích gì với tôi, Lâm Huyền, tôi không phải là người tò mò thích buôn chuyện đâu."

"Tôi gọi cậu đến đây cũng là theo ý của giáo sư Hứa Vân, muốn ký với cậu một hợp đồng ủy quyền thương mại chính thức."

"Tất nhiên, việc có ủy quyền cho công ty MX hay không, thậm chí sau này có ủy quyền cho công ty khác hay không, những quyền này đều nằm trong tay cậu, cậu có quyền sở hữu tuyệt đối đối với chất hóa học này."

"Nhưng tương ứng với điều đó, công ty MX cũng sẽ thanh toán một lần phí sử dụng ủy quyền và trả cho cậu tiền hoa hồng bán hàng theo tháng."

Triệu Anh Quân lấy ra một hợp đồng, lật ngược lại rồi chỉ vào chỗ ký tên:

"Nếu cậu xác định không có vấn đề gì thì ký tên vào đây. Ký tên xong... hợp đồng này sẽ chính thức có hiệu lực."

Lâm Huyền xem qua hợp đồng một cách đơn giản.

Không có vấn đề gì.

Hắn ký tên vào chỗ ký tên.

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Sau này có kế hoạch gì không? Có thành lập công ty ủy quyền chuyên biệt không? Hay là nghỉ hưu, hưởng thụ cuộc sống?"

"Thực ra không có kế hoạch gì..."

Lâm Huyền trả lời thành thật:

"Tôi vẫn thích công việc thiết kế cho mèo Rhine này, tôi cũng có tình cảm với chú mèo này rồi."

"Nếu cô không phiền thì tôi vẫn muốn tiếp tục làm ở vị trí trưởng nhóm này."

Triệu Anh Quân cười cười:

"Tất nhiên là không có vấn đề gì, chỉ là... có thể phải điều chỉnh một chút sau này."

Chương 79: Khoang ngủ đông (1)

Chương 79: Khoang ngủ đông (1)

"Cậu đóng góp cho công ty lớn như vậy, giúp tôi rất nhiều cả về công việc lẫn cá nhân, tôi không thể không có chút biểu hiện nào."

Cạch.

Lâm Huyền ký xong hai bản hợp đồng rồi đậy nắp bút lại.

Triệu Anh Quân đóng dấu vào hai bản hợp đồng rồi trả lại một bản cho Lâm Huyền:

"Văn phòng của cậu có két sắt không?"

"Không có." Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn chỉ thấy két sắt trong văn phòng của trưởng nhóm tài chính và văn phòng của phó tổng giám đốc.

"Tôi sẽ bảo bộ phận hậu cần trang bị cho cậu một cái."

Triệu Anh Quân bắt đầu gọi điện nội bộ:

"Lâm Huyền, cậu phải khóa kỹ những văn bản, hợp đồng, giấy ủy quyền này trong két sắt, nếu mất sẽ rất phiền phức đấy."

"Không còn việc gì khác nữa, về làm việc đi."

Ầm!

Lâm Huyền bước ra khỏi văn phòng của Triệu Anh Quân, cánh cửa mật mã nặng nề sau lưng hắn đóng sầm lại.

Hắn thở dài...

Không biết đến bao giờ mới có cơ hội nhìn lại tấm thiệp mời đó.

Đây cũng là lý do anh muốn tiếp tục ở lại công ty này.

Nếu thực sự nghỉ việc rời đi, có lẽ cả đời này hắn sẽ không tìm thấy manh mối liên lạc với Câu Lạc Bộ Thiên tài nữa. ...

Chiều hai ngày sau.

Nhân viên công ty két sắt gõ cửa chào hỏi:

"Lâm tiên sinh, kính chào."

Sau đó, họ khiêng một chiếc két sắt bằng thép cao hơn một mét vào văn phòng của Lâm Huyền.

Một trong những nhân viên đưa cho anh một chùm chìa khóa:

"Lâm tiên sinh, chiếc két sắt này là cấu trúc bảo hiểm kép bằng chìa khóa và mật mã, khi sử dụng phải vặn núm cơ khí nhập mật mã trước, sau đó mới cắm chìa khóa vào mới mở được, hệ số bảo mật rất cao."

Lâm Huyền ngồi xổm xuống, nhìn vào hai núm mật mã chồng lên nhau trên két sắt, hắn nghĩ đến chiếc két sắt có khắc tên mình trong kho của ngân hàng trong mơ.

"Nếu tôi làm mất chìa khóa hoặc quên mật mã thì phải làm sao?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

Nhân viên cười cười:

"Lâm tiên sinh, nếu làm mất chìa khóa, có lẽ hắn có thể nhờ đến thợ mở khóa chuyên nghiệp để mở. Nhưng... nếu quên mật mã thì e rằng chiếc két sắt này thực sự không mở được."

"Chiếc két sắt này không giống với những chiếc két sắt thông thường, thiết kế bên trong cực kỳ tinh vi... về cơ bản không thể phá được mật mã."

Lâm Huyền đứng dậy, vỗ vào thân két sắt.

Tiếng ầm ầm vang lên.

Có vẻ như được dập từ thép đặc, rất chắc chắn:

"Vậy nếu chẳng may thì sao?"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào nhân viên:

"Nếu tôi thực sự vô tình quên mật mã nhưng những thứ trong két sắt lại rất quan trọng thì tôi phải làm sao để lấy ra?"

"[Có cách nào để mở một chiếc két sắt đã quên mật mã không?]"

Nhân viên bất lực gãi đầu:

"Nói cứng thì..."

"Thực sự còn một cách cuối cùng!"

"Cách gì?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Phá hủy bằng vũ lực."

Nhân viên công ty két sắt giải thích với Lâm Huyền:

"Trước đây, chúng tôi có một khách hàng như vậy, giám đốc tài chính bị tai nạn xe hơi, công ty lại cần gấp con dấu trong két

sắt nên đã kéo cả két sắt đến nhà máy xử lý phế liệu, dùng [súng cắt oxy acetylen] để cắt ra."

"Chiếc két sắt này được dập từ thép đặc, máy cắt hoặc xà beng thông thường không thể mở được, thậm chí thuốc nổ cũng không nổ được, chỉ có thể dùng [súng cắt oxy acetylen] để cắt ở nhiệt độ cao, đây cũng là biện pháp cuối cùng bất đắc dĩ."

Ồ?

Lâm Huyền nảy ra một ý:

"Anh vừa nói súng gì?"

"Súng cắt oxy acetylen là một loại súng phun đốt cháy khí axetilen áp suất cao. Nó có thể tạo ra ngọn lửa phun có nhiệt độ siêu cao 3000 độ C, sau đó dùng cách làm nóng chảy thép để cắt, rất thường dùng trong lĩnh vực công nghiệp."

Nói xong.

Hai nhân viên cầm đơn thủ tục, cho Lâm Huyền ký tên, sau đó để lại một cuốn sổ hướng dẫn sử dụng và số điện thoại liên hệ rồi rời đi.

"Súng cắt oxy acetylen..."

Lâm Huyền ghi nhớ cái tên này.

Chiếc két sắt có khắc tên hắn trong mơ... Nhiều chỗ đã bong tróc rỉ sét, chắc chắn là làm bằng thép.

Trước ngọn súng cắt siêu nhiệt độ 3000 độ...

Chắc chắn sẽ mỏng manh như đậu phụ!...

Lâm Huyền vốn tưởng rằng hắn sẽ sớm vào được trong mơ để cắt chiếc két sắt có khắc tên mình.

Nhưng sự việc không như mong muốn.

Những ngày này hắn thực sự quá bận rộn.

Gần như ngày nào hắn cũng phải thức đêm tăng ca đến tận sáng mới về nhà, thậm chí không có cơ hội vào mơ, hắn đã mấy ngày không mơ thấy gì rồi.

Không chỉ có hắn.

Mọi người trong công ty đều như được tiêm máu gà, tất cả các phòng ban đều tăng ca tăng giờ để hoàn thành tiến độ, thức đêm thậm chí thức trắng đêm là chuyện thường, ngay cả khuôn mặt tinh tế của Triệu Anh Quân... Cũng không tránh khỏi xuất hiện quầng thâm mắt nhàn nhạt.

Chiều hôm đó.

Lâm Huyền vừa mới hoàn thành xong một công việc trong tay.

Ting ting ting ting ting ting ting ting——

Tiếng chuông điện thoại reo lên.

Lâm Huyền nhìn vào màn hình hiển thị số gọi đến...

Chương 80: Khoang ngủ đông (2)

Chương 80: Khoang ngủ đông (2)

"Giáo sư Hứa Vân?"

Đã mấy ngày không liên lạc, chẳng lẽ có tin tức gì mới?

Lâm Huyền cầm điện thoại lên.

Bắt máy——

"Lâm Huyền! Bây giờ cậu có thời gian không?"

Đầu dây bên kia, giọng giáo sư Hứa Vân vô cùng phấn khích và kích động:

"Tôi muốn mời cậu đến chứng kiến một khoảnh khắc lịch sử!"

Chứng kiến khoảnh khắc lịch sử?

Chẳng lẽ...

Giáo sư Hứa Vân đã hoàn toàn khắc phục được chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông rồi?

Lâm Huyền nhìn thời gian, gần hai giờ chiều.

Thành thật mà nói, hắn rất vui vì giáo sư Hứa Vân nhưng đối với việc chứng kiến thành quả nghiên cứu khoa học, thực ra hắn không hứng thú lắm.

Nhưng... thịnh tình khó chối từ, hắn không muốn làm mất

hứng của giáo sư Hứa Vân:

"Được thôi thưa thầy, thầy đợi em một lát, em sẽ đến Đại học Đông Hải tìm thầy ngay."

Gác máy.

Lâm Huyền sắp xếp công việc cho một số cấp dưới, sau đó ra ngoài bắt taxi đến Đại học Đông Hải. ...

Đến phòng thí nghiệm của giáo sư Hứa Vân.

Đối phương phấn khích kéo Lâm Huyền đến trước một khoang kín:

"Cậu xem nhanh, con chuột bạch này, toàn bộ hệ thống đã ổn định ở nhiệt độ thấp -60 độ trong 40 giờ rồi."

"Trong 40 giờ này, con chuột bạch này vẫn luôn ở trạng thái ngủ sâu, đừng thấy nó không cử động, không ăn uống và bài tiết nhưng các đặc điểm sống của nó hoàn toàn không có vấn đề gì! Rất ổn định!"

Lâm Huyền tiến lại gần khoang kín.

Vách khoang lạnh bất thường tỏa ra hơi lạnh nhè nhẹ, Lâm Huyền cố ý đứng xa một chút, đưa đầu về phía trước.

Hắn thấy khoang kín này chứa đầy chất lỏng màu xanh nhạt, ở giữa chất lỏng, một con chuột bạch được dán đầy các điện cực và ống dẫn theo dõi đang cuộn tròn.

Con chuột bạch này yên tĩnh bất thường... không khác gì đã chết.

Nhưng quan sát kỹ mười mấy giây.

Phát hiện ra bụng nó thỉnh thoảng có nhấp nhô rất nhẹ.

Chứng tỏ vẫn chưa chết.

Giáo sư Hứa Vân chỉ vào màn hình theo dõi bên cạnh, giải thích cho Lâm Huyền các con số trên đó:

"Nhịp tim bình thường của chuột bạch, thường vào khoảng 500-700 lần mỗi phút. Đây cũng là lý do khiến chúng có tuổi thọ ngắn, chỉ ba đến bốn năm thôi."

"Trong thế giới động vật tự nhiên, động vật có nhịp tim càng chậm thì tuổi thọ càng dài. Ngược lại, tần số hô hấp bình thường của chuột bạch là khoảng 150 lần mỗi phút."

"Nhưng cậu xem bây giờ."

Giáo sư Hứa Vân chỉ vào hai con số trên màn hình theo dõi:

Tần số tim: 21 lần mỗi phút

Tần số hô hấp: 7 lần mỗi phút

"Cậu thấy không Lâm Huyền? Cho dù là nhịp tim hay nhịp thở đều chậm lại gấp hai mươi ba mươi lần! Hiệu suất hoạt động sống của nó đều giảm xuống gấp hai mươi ba mươi lần, cậu có thể hiểu đơn giản là..."

"[Trong khoang kín nhiệt độ thấp này, tốc độ lão hóa của chuột bạch chậm lại gấp hai mươi ba mươi lần.]"

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn có thể hiểu được khái niệm này.

Ngủ đông trong phim khoa học viễn tưởng, nói rằng người ta ngủ một giấc trong khoang ngủ đông vài trăm năm vài nghìn năm trôi qua, tỉnh dậy vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khoa học viễn tưởng thì vẫn là khoa học viễn tưởng.

Nghiên cứu khoa học thực sự phải từng bước tiến hành.

Giống như khoang kín của giáo sư Hứa Vân này, có thể là một loại "khoang ngủ đông" thế hệ đầu tiên, phiên bản trẻ trung, đơn giản, còn lâu mới đạt đến khái niệm ngủ đông thực sự, chỉ có thể giảm hiệu suất hoạt động sống xuống gấp hai mươi ba mươi lần.

Nếu thiết bị này có thể hoạt động ổn định.

Vậy thì bên ngoài trôi qua hai mươi ba mươi năm, có thể tuổi thọ thực tế của chuột bạch chỉ tăng thêm một tuổi mà thôi.

Điều này khiến một con chuột bạch vốn chỉ có thể sống ba bốn năm, thành công "xuyên không" đến thế giới tương lai sau vài chục năm.

Tất nhiên, đây chỉ là thí nghiệm trên chuột bạch.

Áp dụng lên người thật thì có thể duy trì trong thời gian dài không? Có thể giảm hiệu suất hoạt động sống xuống bao nhiêu lần? Tất cả vẫn là ẩn số.

"Khó khăn thực sự của kỹ thuật ngủ đông không nằm ở việc đông lạnh, mà nằm ở [giải đông hồi tỉnh]."

Giáo sư Hứa Vân kiên nhẫn giải thích cho Lâm Huyền:

"Tiếp theo, chính là thời khắc lịch sử thực sự mà tôi mời cậu đến chứng kiến."

"Chúng ta sẽ khiến con chuột bạch này ngủ đông ở nhiệt độ siêu thấp -60 độ trong 40 giờ, một lần nữa tỉnh lại."

Lâm Huyền không hiểu lắm, chỉ đứng ngây ra xem giáo sư Hứa Vân thao tác.

Dần dần...

Nhiệt độ của khoang kín từ từ tăng lên, mất khoảng nửa giờ, từ từ tăng lên khoảng mười độ.

Sau đó, giáo sư Hứa Vân lại một phen thao tác phức tạp.

"Chít chít..."

"Chít chít chít!!"

Con chuột bạch trong khoang kín bắt đầu bồn chồn, lăn lộn điên cuồng trong khoang kín chứa đầy chất lỏng màu xanh nhạt! Móng vuốt liên tục cào vào vách khoang!

"Không cần lo lắng, độ hòa tan oxy của loại chất lỏng này cực cao, sau khi vào phổi có thể trao đổi oxy bình thường, tất nhiên là... Chắc chắn sẽ có cảm giác khó chịu rất mạnh."

Chương 81: Kế hoạch bước vào giấc mơ (1)

Chương 81: Kế hoạch bước vào giấc mơ (1)

Giáo sư Hứa Vân ôm ngực, nhìn Lâm Huyền:

"Chắc chắn sẽ rất khó chịu nhưng thực sự có thể đảm bảo hô hấp, không có nguy cơ ngạt thở. Tuy nhiên tôi cũng chưa thử qua, hiện tại chỉ là phỏng đoán."

Sau đó.

Giáo sư Hứa Vân xả hết chất lỏng trong khoang kín, lấy con chuột bạch đang giương nanh múa vuốt ra, gỡ hết các miếng điện cực trên người nó.

"Chít chít chít!! Chít chít chít!! Chít chít chít!!!"

Con chuột bạch điên cuồng giũ mình, hất hết chất lỏng trên lông, sau đó nhảy lên thoát khỏi tay giáo sư Hứa Vân, điên cuồng chạy nhảy khắp phòng thí nghiệm.

"Thật là tràn đầy sức sống."

Lâm Huyền cảm thán:

"Thật khó tưởng tượng là vừa rồi nó đã chết giả trong 40 tiếng, hơn nữa còn ở nhiệt độ thấp -60 độ..."

Khoa học thật kỳ diệu.

Nếu thực sự đặt một người vào nhiệt độ thấp -60 độ, ước tính

không bao lâu sẽ chết cứng, đông cứng lại.

Giáo sư Hứa Vân mỉm cười:

"Mặc dù sau này còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết nhưng việc con chuột bạch này ngủ đông và tỉnh lại thành công, chứng tỏ loại chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông này là hoàn hảo. Lý thuyết ngủ đông liên quan cũng hoàn toàn chính xác."

Có thể thấy, Hứa Vân thực sự vui mừng, cô con gái thực vật của ông ấy cuối cùng cũng có hy vọng rồi.

Lâm Huyền nhìn con chuột bạch đang chạy nhảy, tò mò hỏi:

"Thầy Hứa."

"Thầy dự kiến, khi nghiên cứu về khoang thuyền ngủ đông thực sự có ý nghĩa thành công..."

"Thì đại khái cần bao nhiêu năm?"

Lâm Huyền rất quan tâm đến vấn đề này.

Dù sao thì Hứa Y Y hiện vẫn đang nằm viện, với thể chất thực vật nhân lâu năm của cô ấy... Lâm Huyền rất lo lắng không biết cô ấy có thể sống đến ngày khoang thuyền ngủ đông ra đời hay không.

Tuy nhiên.

Giáo sư Hứa Vân lại không hề lo lắng về điều này, ông ấy cười ha ha nói:

"Ước tính còn rất lâu nữa, có lẽ loài người [vĩnh viễn] cũng không thể tạo ra được loại khoang thuyền ngủ đông có thể ngủ đông hàng trăm nghìn năm như trong phim khoa học viễn tưởng."

"Nhưng điều này không quan trọng, đối với những người bình

thường như chúng ta, chúng ta không cần loại khoang thuyền ngủ đông có thể ngủ một giấc qua hàng trăm nghìn năm. Lại không phải là du hành giữa các vì sao, ngủ lâu như vậy để làm gì?"

"Cũng giống người thực vật như YY, hoặc nhiều bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, bọn họ chỉ cần có thể kéo dài thêm mười năm, thậm chí vài chục năm nữa, chờ Y học tiến bộ là được."

"Theo ước tính của tôi..."

Hứa Vân chống cằm, nhìn con chuột bạch đang chạy nhảy suy nghĩ:

"Tôi dự kiến—"

"Nếu quốc gia đầu tư đủ, có thể trong vòng hai ba năm nữa là có thể nghiên cứu ra được khoang thuyền ngủ đông nguyên mẫu có thể giảm hoạt động sống của cơ thể người xuống 10 lần."

"Trên thực tế, giảm 10 lần là đã đủ rồi, lấy Y Y làm ví dụ, cô ấy ngủ trong khoang thuyền ngủ đông 10 năm, cũng chỉ mới lớn thêm 1 tuổi mà thôi. Mà trong 10 năm này, Y học sẽ tiến bộ, khoa học cũng sẽ tiến bộ, biết đâu lại xuất hiện khoang thuyền ngủ đông cấp cao hơn."

Lâm Huyền gật đầu.

Đúng là giáo sư Hứa Vân vẫn chu đáo hơn.

"Vậy thì thầy Hứa, thầy định công bố thành quả nghiên cứu của mình vào lúc nào?"

"Ít nhất cũng phải một tuần nữa."

Hứa Vân thuận miệng nói:

"Tôi còn phải sắp xếp lại luận văn, dữ liệu thí nghiệm các thứ. Nhưng nói đến tin tức thì ước tính mấy ngày nữa sẽ đưa ra ngoài."

Ông ấy như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cầm một tập tài liệu ở bên cạnh rồi đưa cho Lâm Huyền:

"Nói mới nhớ, trong quá trình nghiên cứu, tôi vô tình có được một sản phẩm phụ, tôi đã gửi cho bạn tôi ở Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ nước Z xem rồi, cũng đã xác minh được kết quả tương tự."

Ông ấy lấy ra mấy trang tài liệu cho Lâm Huyền xem.

Trên đó là các công thức phân tử và cấu trúc hóa học rất phức tạp, Lâm Huyền hoàn toàn không hiểu.

"Đây là cái gì?"

"Đây là một hợp chất của hafni, là một chất hoàn toàn mới. Hợp chất này có thể chế tạo ra một loại hợp kim hafni*, có độ cứng cao, chống ăn mòn, chịu nhiệt độ cao, có lẽ sẽ có tác dụng trong lĩnh vực hàng không vũ trụ."

*Chú thích Hafni: Hafni (IV) sulfide là một hợp chất vô cơ của hafni và lưu huỳnh, được phân loại là một dichalcogenide phân lớp với công thức hóa học HfS2.

"Lâm Huyền, nếu cậu không phiền thì... Tôi muốn công bố cả tài liệu thí nghiệm về hợp kim hafni này, mặc dù tôi không biết nó có công dụng gì nhưng dù sao cũng có thể thúc đẩy sự phát triển của một số công nghệ."

Lâm Huyền gật đầu, tất nhiên là được. Các ngành học ảnh hưởng và thúc đẩy lẫn nhau, dù sao cũng có thể thúc đẩy sự phát triển của khoa học công nghệ.

"Vậy thì em đi đây thầy Hứa, không làm phiền thầy nghiên cứu nữa, mong chờ ngày thầy công bố luận văn."...

Vài ngày sau.

Ba tin vui ập đến.

Đầu tiên là tin tức "Giáo sư Hứa Vân của Đại học Đông Hải đã giải quyết được vấn đề quan trọng về ngủ đông" lên hot search, gây chấn động toàn thế giới.

Chương 82: Kế hoạch bước vào giấc mơ (2)

Chương 82: Kế hoạch bước vào giấc mơ (2)

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng, ngay cả trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cũng được coi là công nghệ tiên tiến như kỹ thuật ngủ đông... Lại nhanh chóng đạt được đột phá trong thực tế!

Trong thời gian này, khắp nơi đều thấy các tiêu đề liên quan đến tin tức của Hứa Vân:

"Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ nước Z xác nhận, giáo sư Hứa Vân sẽ sớm công bố một loại vật liệu hàng không vũ trụ mới, viện nghiên cứu đã nhận được mẫu trước."

"Hoa Kỳ tuyên bố thành lập phòng thí nghiệm hàng đầu, chuyên nghiên cứu kỹ thuật ngủ đông, mục tiêu dẫn đầu kỷ nguyên ngủ đông."

"Ban giám khảo giải Nobel rất quan tâm đến thành quả nghiên cứu của giáo sư Hứa Vân, tuyên bố nếu công bố luận văn là sự thật, sẽ đề cử ông ấy cho giải Nobel liên quan."

"Mười năm của một người cha: Kể về câu chuyện đằng sau Hứa Vân."

Giáo sư Hứa Vân âm thầm cày cuốc hơn mười năm, cuối cùng cũng đã thành công.

Từ một "con chuột chạy qua đường" trong giới nghiên cứu khoa học.

Một bước trở thành "viên ngọc sáng" được cả thế giới chú ý.

Một tin vui khác.

Đó là buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của công ty MX, đồng thời là buổi ra mắt thương hiệu mới Rhine đã diễn ra thành công tốt đẹp.

Không chỉ doanh số đặt trước của sản phẩm đầu tiên kem dưỡng ẩm vượt xa kỳ vọng, mà ngay cả búp bê mèo Rhine được tặng kèm trong hộp quà đầu tiên cũng trở thành chủ đề gây sốt, tạo nên một làn sóng đáng yêu mới.

Nhờ vào danh tiếng của giáo sư Hứa Vân.

Loại kem dưỡng ẩm có tác dụng hạ cấp này... Đơn đặt hàng trước đã được xếp đến nửa đầu năm sau, rõ ràng là có cầu không có cung, thương hiệu Rhine bùng nổ trong một sớm một chiều, trở thành thương hiệu mỹ phẩm hot nhất hiện nay.

Còn tin vui thứ ba...

Đó là chính bản thân Lâm Huyền cũng được hưởng chế độ đãi ngộ tốt hơn.

Tầng 22.

Văn phòng của Triệu Anh Quân.

"Lâm Huyền, tôi nghĩ cậu cũng đã thấy những thảo luận về mèo Rhine trên mạng rồi, toàn là những lời khen ngợi và yêu thích, thiết kế của cậu thực sự đã làm kinh ngạc giới thời trang hiện nay."

"Chúng tôi đã nhận được rất nhiều yêu cầu cấp phép liên kết, không chỉ trong nước... mà còn có rất nhiều công ty nổi tiếng nước ngoài muốn hợp tác thiết kế."

"Vì vậy, để đáp ứng nhu cầu kinh doanh lớn, nhóm phát triển IP mèo Rhine của cậu chắc chắn phải mở rộng nhân sự và chức năng, kế hoạch hiện tại của tôi là tăng số lượng nhân viên trong nhóm của cậu lên khoảng 30 người."

"Còn cậu, Lâm Huyền..."

Triệu Anh Quân dựa vào ghế, khoanh tay:

"Cậu có quyền nhân sự và quyền đánh giá độc lập, toàn bộ việc tuyển dụng và sa thải của bộ phận do cậu toàn quyền quyết định, đồng thời cậu cũng toàn quyền quyết định mức lương, chế độ đãi ngộ và đánh giá cuối năm của nhân viên trong bộ phận."

Tin tức này khiến Lâm Huyền hơi bất ngờ.

Nếu tăng số lượng nhân viên trong nhóm lên 30 người thì nhóm của hắn sẽ trở thành bộ phận lớn nhất của toàn công ty, có thể coi là một công ty nhỏ.

Hơn nữa, còn trao cho hắn quyền tuyển dụng, quyền xử lý nhân sự, quyền định lương và đánh giá... Đây là tình huống chưa từng có trong công ty.

Hiện tại chỉ có ba phó tổng giám đốc và Triệu Anh Quân có quyền nhân sự và quyền đánh giá độc lập, một trưởng nhóm như hắn mà lại có quyền lực như vậy... có phải hơi quá không?

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Huyền, Triệu Anh Quân mỉm cười nói tiếp:

"Đây cũng là sự tin tưởng và công nhận của ban quản lý đối với cậu, còn về vị trí của cậu... Vì cậu rất thích công việc liên quan đến mèo Rhine nên cứ tiếp tục làm trưởng nhóm là được."

"Nhưng chế độ đãi ngộ của cậu sẽ được thực hiện theo tiêu chuẩn của phó tổng giám đốc, hàng năm sẽ được hưởng quyền

thưởng cổ phiếu."

Đây là chế độ đãi ngộ của phó tổng giám đốc sao?

Là trưởng nhóm mà chưa nhận được đồng lương đầu tiên, vậy mà lại được hưởng chế độ đãi ngộ của phó tổng giám đốc?

Lâm Huyền cảm thấy mình giống như nhân vật trong quảng cáo game nhập vai, cứ liên tục nâng cấp, các thuộc tính tăng vọt với tốc độ ánh sáng.

Tuy nhiên...

Bản thân Lâm Huyền cũng hiểu rõ.

Triệu Anh Quân phá lệ trao cho hắn quyền lực lớn như vậy... mục đích chính vẫn là muốn giữ hắn lại, sợ hắn bỏ đi.

Thực ra, dù cô ấy không làm những điều này, Lâm Huyền cũng sẽ không bỏ đi.

Hắn thực sự rất thích công ty MX, cũng rất ngưỡng mộ phong cách làm việc của Triệu Anh Quân.

Hơn nữa, còn có một điều...

Nếu rời khỏi công ty MX, hắn sẽ ngày càng xa lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên tài, xa tổ chức bí ẩn ẩn mình trong sương mù lịch sử này.

Vì vậy.

Trước khi xem nội dung của lá thư mời đó, hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng rời khỏi công ty MX.

"Ngoài ra, còn một chuyện nữa." Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Phòng làm việc mới của cậu, có lẽ bộ phận hậu cần cũng đã sắp xếp xong rồi, phòng làm việc mới ở tầng 20, lớn hơn nhiều so với phòng trước của cậu, cậu có thể đến xem."

Chương 83: Đoàn kết là sức mạnh (1)

Chương 83: Đoàn kết là sức mạnh (1)

"Không còn việc gì khác nữa thì cậu về trước đi."

Rầm.

Sau khi bước ra khỏi văn phòng của Triệu Anh Quân, cánh cửa mật mã nặng nề phía sau tự động đóng lại.

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Vừa rồi chỉ ở trong văn phòng của Triệu Anh Quân vài phút...

Nhưng khi ra ngoài, cảm giác như thế giới bên ngoài đã thay đổi như biển dâu.

Nhóm phát triển IP mèo Rhine đã mở rộng quy mô, trở thành bộ phận lớn nhất của công ty;

Bản thân hắn đã có được quyền nhân sự và quyền đánh giá độc lập, có thể coi là hoàng đế một phương;

Về chế độ lương thưởng, hắn cũng được hưởng chế độ đãi ngộ của phó tổng giám đốc, hàng năm còn được thưởng cổ phiếu;

Phòng làm việc riêng còn chưa ấm chỗ thì đã được đổi sang một phòng lớn hơn, còn được trang bị két sắt.

Chưa kể đến khoản phí cấp phép và hoa hồng bán hàng của chất hóa học kỳ diệu đó...

"Có chút khoa trương, thăng cấp quá nhanh."

Lâm Huyền xoa xoa cổ rồi đi về phía thang máy.

Thang máy mở ra ở tầng 20, Lâm Huyền nhanh chóng tìm thấy phòng làm việc mới của mình.

Diện tích gấp ba lần trước, còn có thêm một phòng nghỉ ngăn cách nhưng bên trong vẫn chưa kịp kê giường tủ.

Trong khu vực làm việc, có một chiếc bàn trà lớn, một chiếc ghế sofa dài, hai giá sách, một số cây xanh, một chiếc bàn làm việc bằng gỗ sang trọng, một máy tính để bàn mới và một máy tính xách tay mới.

Mọi thứ đều cao cấp hơn nhiều so với văn phòng ở tầng 17 trước đây.

Lâm Huyền dành chút thời gian để chuyển đồ dùng cá nhân từ văn phòng tầng 17 lên, căn phòng làm việc rộng lớn này cũng có chút hơi ấm.

Nằm trên chiếc ghế ông chủ thoải mái, Lâm Huyền nhắm mắt lại:

"Không cần phải tăng ca thức đêm nữa rồi."

"Tối nay cuối cùng cũng có thể vào trong giấc mơ... Mở cái két sắt đó rồi!"

Trước đó, thông qua việc hỏi nhân viên công ty két sắt, Lâm Huyền biết được có thể dùng [súng cắt oxy acetylen] để cắt két sắt bằng vũ lực.

Như vậy, chiếc két sắt trong mơ cũng có thể cắt được.

Hắn mở máy tính ra rồi bắt đầu tra cứu tài liệu liên quan.

Bách khoa toàn thư mạng nói rằng——

[Súng cắt oxy acetylen] là một phương pháp cắt khí nhiệt độ cao được sử dụng rộng rãi trong nhiều lĩnh vực công nghiệp. Chủ yếu dùng để cắt nhanh các sản phẩm thép không theo quy cách, chẳng hạn như cuộn thép, thỏi thép, giàn thép, v. v. , là những sản phẩm thép không dễ cố định.

Nguyên lý của nó rất đơn giản.

Đầu tiên cần hai bình khí hóa lỏng áp suất cao, một bình là acetylen hóa lỏng, một bình là oxy lỏng, đây cũng là nguyên liệu đốt cháy chính của súng cắt.

Hai bình khí hóa lỏng sẽ được kết nối với một súng phun áp suất cao bằng ống mềm, sau khi điều chỉnh đến áp suất và tỷ lệ thoát khí thích hợp thì đốt cháy, sẽ thu được một con "dao lửa" phun cháy dữ dội.

Hình dạng giống như ngọn lửa của bật lửa chống gió thông thường, chỉ dài hơn gấp hàng chục lần.

Tại "trung tâm ngọn lửa" của ngọn lửa phun tốc độ cao, nhiệt độ lên tới 3000 độ C. Nhiệt độ này cao hơn nhiều so với điểm nóng chảy của thép (1500 độ C), có thể dễ dàng làm thép nóng chảy thành nước thép và hoàn thành việc cắt.

Lâm Huyền đã tìm kiếm một số video cắt két sắt trên trang web video, tất cả đều được thực hiện bằng súng cắt oxy acetylen.

Chỉ thấy ngọn lửa trắng sáng phun tốc độ cao tiếp xúc với két sắt, giống như chìm vào đậu phụ! Thổi ra vô số tia lửa sắt cháy nhỏ! Chỉ trong mười giây đã cắt toàn bộ két sắt!

Thép lỏng đông tụ lấp lánh ánh sáng đỏ ở chỗ cắt như thể đang than thở về sự bất lực dưới nhiệt độ tuyệt đối.

Chiếc két sắt trong mơ, hắn đã nhìn thấy nhiều lần.

Lớp sơn đã bong tróc tám phần.

Bên trong còn có nhiều vết gỉ.

Nhìn vào là biết có tuổi rồi.

Vì có thể bị gỉ nên chất liệu chắc chắn là thép, điểm nóng chảy sẽ không vượt quá 1500 độ C, dùng súng cắt oxy acetylen để cắt hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lâm Huyền lại tra cứu thêm một số tài liệu...

Kỹ thuật súng cắt oxy acetylen này đã rất hoàn thiện và rất phổ biến. Có thể mua ở bất kỳ công trường xây dựng, chợ thép nào, thậm chí trên các sàn mua sắm trực tuyến cũng có bán.

Những cửa hàng nhỏ ven đường làm biển quảng cáo bằng khung thép, hầu như ai cũng có một cái.

"Vì thứ này phổ biến như vậy, chắc chắn trong mơ cũng rất dễ tìm thấy."

Lâm Huyền lúc này mới nhớ ra, thực ra hắn đã từng nhìn thấy thứ này vô số lần trong cuộc đời.

Thời tiểu học, hắn và Cao Dương đi học về ngang qua một con phố quảng cáo, những công nhân hàn biển quảng cáo bằng khung thép thường sử dụng máy hàn điện và súng cắt oxy acetylen.

Khi sử dụng hai thứ này đều có độ sáng rất cao, đồng thời sẽ bắn ra những tia lửa sắt nóng, vì vậy công nhân đều dùng loại kính bảo hộ cồng kềnh để che kín toàn bộ khuôn mặt.

Chương 84: Ba chúng ta

Chương 84: Ba chúng ta

Còn Lâm Huyền và Cao Dương đi ngang qua, thường không chú ý nhìn một cái, khiến tầm nhìn xuất hiện đốm đen trong thời gian dài giống như nhìn thẳng vào mặt trời vậy. ...

Lâm Huyền tắt máy tính.

Bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch sau khi vào giấc mơ đêm nay:

"Tìm thiết bị súng cắt oxy acetylen trong mơ không thành vấn đề, vấn đề là... làm thế nào để vận chuyển thứ nặng nề phức tạp như vậy đến kho ngân hàng đây?"

Hai bình khí hóa lỏng rất nặng, cần hai người mới khiêng được một bình, tức là ít nhất cần bốn người mới thực hiện được hành động.

Hơn nữa không chỉ hai bình khí là xong.

Còn phải lấy ống dẫn khí, súng phun, kính bảo hộ...

Tính tổng cộng, ít nhất cần năm sáu người mới hoàn thành được nhiệm vụ phức tạp này.

"Năm sáu người... Mình đi đâu tìm nhiều đồng bọn như vậy trong mơ?"

Kể cả tính cả Đại Kiểm Miêu và CC, hai người bỏ qua hiềm khích, hợp tác chưa từng có, cộng thêm bản thân cũng chỉ mới có ba người.

"Tính cả ba đàn em của Đại Kiểm Miêu không nhỉ?"

Lâm Huyền nghĩ đến ba đàn em ra sân là chết kia...

Lão đại tay chân không sạch, lão nhị quyến rũ chị dâu, lão tam muốn ăn đen phản bội tổ chức...

"Những ngoạ long phượng sồ này có đáng tin không nhỉ?"

Nghĩ đến đám đàn em hỗn tạp của Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền không khỏi nhíu mày.

Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể đánh cược một phen.

"Để hoàn thành kế hoạch, mình phải đoàn kết những kẻ bụng dạ khó lường, không an phận này lại, cùng nhau hợp tác... Đúng là một công trình lớn."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bắt đầu suy nghĩ về [Kế hoạch cắt két sắt bằng vũ lực] sau khi vào giấc mơ đêm nay:

Tìm cách thuyết phục Đại Kiểm Miêu và CC, bảo bọn họ bỏ qua hiềm khích, gác lại thù địch, bắt tay làm hòa, đạt được sự thống nhất hợp tác.

Dẫn Đại Kiểm Miêu và CC đi tìm thiết bị súng cắt oxy acetylen, sau đó chuyển lên xe tải, vận chuyển đến ngân hàng mục tiêu.

Ngăn cản Đại Kiểm Miêu thanh trừng gia môn, lợi dụng ba đàn em của Đại Kiểm Miêu làm phu khuân vác, chuyển hai bình khí hóa lỏng áp suất cao đến kho ngân hàng.

Lắp ráp các bộ phận súng cắt lại với nhau, tiến hành cắt nhiệt độ cao, mở thành công két sắt.

"Ừm, như vậy về mặt logic là khá ổn thỏa."

Bây giờ mật khẩu là gì không còn quan trọng nữa, súng cắt oxy acetylen nhiệt độ 3000 độ C chính là mật khẩu chính xác tuyệt đối!...

Lâu lắm rồi mới đúng giờ tan làm về nhà.

Lâm Huyền ăn tối đơn giản, xem tivi một lúc, rồi chuẩn bị vào giấc mơ.

Hắn đã lang thang trong giấc mơ này hơn 20 năm rồi, cho nên đương nhiên rất rõ ở đâu có chợ vật liệu xây dựng, ở đâu có cửa hàng quảng cáo, tìm súng cắt oxy acetylen là chuyện rất dễ dàng.

Nơi duy nhất có thể xảy ra sai sót, chính là Đại Kiểm Miêu và CC có hợp tác đàng hoàng hay không.

May mắn thay, bản thân có thị giác của Thượng Đế, cho nên hắn có đủ vốn để đàm phán với hai người.

Không thành vấn đề.

Hắn rửa mặt xong, tắt đèn nằm trên giường.

"Xuất phát."... ...

Phù!

Gió mùa hè quen thuộc thổi vào mặt, đã rất lâu rồi Lâm Huyền không vào giấc mơ cảm nhận được luồng khí nóng này.

Cơ thể ấm lên ngay lập tức.

Hắn liếc nhìn bảng thông báo điện tử bên cạnh:

[Ngày 28 tháng 8 năm 2624]

[21:42]

Môi trường, con người, cảnh vật xung quanh đều không có gì khác thường.

Lâm Huyền ước tính, sau khi giáo sư Hứa Vân công bố luận văn, khoa học công nghệ của loài người chắc chắn sẽ phát triển vượt bậc.

Đến lúc đó, quảng trường trong mơ này chắc chắn cũng sẽ có những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cho dù là trình độ khoa học công nghệ hay kiến trúc xung quanh, trạng thái cuộc sống của mọi người, thậm chí cả đồ chơi của trẻ em trên quảng trường, tất cả đều sẽ trở thành một cảnh tượng khác.

"Giấc mơ không thay đổi trong 23 năm này, cuối cùng cũng sắp đón chào sự thay đổi lớn rồi."

"Đến lúc đó, quảng trường này còn tồn tại không? Cảnh vật xung quanh sẽ biến thành như thế nào?"

Nghĩ đến việc sắp phải tạm biệt tất cả những điều quen thuộc này, Lâm Huyền có chút không nỡ.

"Vậy thì tranh thủ thời gian không còn nhiều này... Mở két sắt ra xem, mình vẫn rất tò mò bên trong rốt cuộc cất giấu thứ gì."

Nhìn về phía đông, hai anh em vừa hét vừa đá vừa trượt như Ultraman đã vứt mặt nạ xuống rồi chạy xa.

Lâm Huyền bước tới, nhặt mặt nạ Ultraman trên mặt đất lên rồi đeo lên mặt.

Sau đó đi về phía bóng người béo mập vừa bước xuống từ xe tải:

"Đại Kiểm Miêu!"

"Hả?" Gã mặt đầy thịt đeo mặt nạ mèo Rhine quay đầu lại.

Chát.

Lâm Huyền đặt tay phải lên vai gã.

Mặt nạ áp sát, hắn khẽ nói:

"Nghe tôi nói cho rõ, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh..."

Chương 85: Ba chúng ta (2)

Chương 85: Ba chúng ta (2)

"Nhanh lên!"

Trên xe tải, Đại Kiểm Miêu mắng to:

"Con mụ đó dám lừa tôi!"

Hắn ta nhìn Lâm Huyền đeo mặt nạ Ultraman:

"Chú em, cậu biết chuyện của tôi và con gái tôi, lại biết chuyện của ba thằng em tôi... Tôi biết cậu không phải người bình thường, tôi tin cậu!"

"Nhưng mà, cậu nói cậu có thể đưa tôi đến chỗ có hàng tấn vàng thỏi, có thật không? Tôi không nghi ngờ cậu đâu người anh em, tôi chỉ tò mò là ở thành phố này làm gì có nhiều vàng thỏi như vậy?"...

Vừa rồi, sau khi Lâm Huyền chặn Đại Kiểm Miêu ở quảng trường, hắn ta đã gọi hắn lên xe để nói chuyện chi tiết.

Với chênh lệch chỉ số thông minh giữa hai người, Lâm Huyền nhanh chóng lợi dụng ưu thế về thông tin để chiếm được lòng tin của Đại Kiểm Miêu.

Còn bước thứ hai, chính là thuyết phục Đại Kiểm Miêu bỏ qua hiềm khích trước đây và tham gia vào kế hoạch hợp tác của mình.

Lâm Huyền gật đầu, nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Tôi đã nói cho anh nhiều bí mật như vậy rồi, sao tôi phải lừa

anh chuyện này chứ?"

"Tôi quá quen thuộc với thành phố này rồi, tôi biết rõ tiền được giấu ở đâu. Anh phải biết rằng, trên thế giới này có những người không dám gửi tiền vào ngân hàng và ngay cả khi anh có ăn trộm trước mặt họ, bọn họ cũng không dám gọi điện báo cảnh sát, cướp tiền như vậy mới là an toàn nhất."

"Chỉ là..."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, lắc đầu:

"Chỉ là thời điểm này chắc chắn là không kịp rồi, tôi chỉ có thể đưa anh đi cướp vào ngày mai."

"Ôi trời!"

Đại Kiểm Miêu vỗ vai Lâm Huyền cười ha hả:

"Thiếu gì một ngày chứ! Ngày mai thì ngày mai! Vậy hôm nay chúng ta làm gì?"

Lâm Huyền kéo cửa xe, nhảy xuống:

"Anh cứ đợi ở đây, tôi đi gọi chuyên gia mật mã đến. Nhớ lời chúng ta đã hẹn nhé, ngày mai tôi sẽ đưa anh đi kiếm tiền, ân oán giữa anh và cô ta xóa bỏ hết, hôm nay hai người đều phải nghe theo sự chỉ huy của tôi."...

Sau khi xuống xe của Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền đóng cửa xe lại.

Chỉnh lại chiếc mặt nạ trên mặt.

Lâm Huyền đi về phía bên kia quảng trường.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy vị trí của CC.

Vẫn như cũ.

Chẳng thay đổi gì cả.

Chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, búi tóc phồng, thân hình mảnh mai như người mẫu, còn trên mặt là chiếc mặt nạ Ultraman làm ám hiệu liên lạc.

"CC."

Lâm Huyền đi thẳng đến trước mặt cô ta:

"Nói ngắn gọn thôi. Mục đích của tôi và cô là giống nhau, đều là mở két sắt có tên [Lâm Huyền] trong kho của ngân hàng."

"Đây không phải chuyện đơn giản, máy tính nhỏ của cô có thể phá được khóa mật mã của kho nhưng két sắt dùng khóa cơ học kiểu cũ, kỹ thuật phá mật mã điện tử mà cô giỏi chẳng có tác dụng gì. Trước khi nguồn điện chính được khôi phục, căn bản là không kịp mở két sắt."

"Tin tôi đi, tôi hiểu rõ về cái kho đó, cái két sắt đó hơn cô nhiều, tôi biết cách mở két sắt đó, cũng đã giải quyết xong Đại Kiểm Miêu cho cô rồi. Nếu cô muốn mở két sắt đó... thì hãy gia nhập đội của tôi, cùng hợp tác đi."

CC nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng cô vẫn kiên nhẫn nghe hắn nói hết.

Sau đó lùi lại một bước, nhìn Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Anh biết mật mã két sắt à?"

"Tôi không biết." Lâm Huyền thành thật nói:

"Nhưng mở két sắt không nhất thiết phải có mật mã."

"Tôi định đến chợ vật liệu xây dựng để đánh cắp một bộ thiết bị [súng cắt oxy acetylen], dùng ngọn lửa nhiệt độ cao của nó để cắt két sắt, hiệu quả và ổn định, đáng tin cậy hơn nhiều so với việc phá mật mã."

"Vậy... Rốt cuộc cô có muốn tham gia cùng chúng tôi không?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, nghiêng cổ tay cho CC xem giờ:

"Nếu không có cô, chúng tôi có thể sẽ mất chút thời gian ở cửa mật mã điện tử của kho nhưng không phải là không thể dùng bom C4 để mở đường."

"Chúng tôi rất gấp, cho cô 30 giây để suy nghĩ."

"..."

CC im lặng suy nghĩ một lúc:

"Tôi chỉ có một câu hỏi."

"Nói đi."

CC nhìn Lâm Huyền:

"Có vẻ như anh biết rất nhiều thông tin. Mục tiêu của anh cũng là két sắt của [Lâm Huyền]... vậy anh có thể nói cho tôi biết, anh hiểu biết bao nhiêu về người tên [Lâm Huyền] này không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Trên đời này có rất nhiều người tên [Lâm Huyền], tôi không chắc người tên [Lâm Huyền] được ghi trên két sắt kia có phải là người tôi quen biết hay không."

"Vậy người tên [Lâm Huyền] mà anh quen biết là người như thế nào?" CC nhìn thẳng vào Lâm Huyền, nhẹ giọng hỏi:

"Tôi rất tò mò, tại sao anh cũng muốn mở két sắt này, mục đích của anh là gì?"

Lâm Huyền cười khẽ:

"Tôi không có mục đích gì cả, tôi chỉ tò mò thôi. Ngược lại, cô mới là người luôn che giấu phải không? Cô có muốn trao đổi thông tin không? Tôi nói cho cô biết người tên [Lâm Huyền] mà tôi quen biết là người như thế nào, cô nói cho tôi biết lý do cô muốn mở két sắt, thế nào?"

"..."

Đúng như dự đoán, CC lại im lặng.

Lâm Huyền không bất ngờ.

Chương 86: Đám tạp nham (1)

Chương 86: Đám tạp nham (1)

Cô cứng đầu như đá về hai vấn đề "thái độ không bình thường với mình" và "mục đích mở két sắt", nhất quyết không chịu tiết lộ một chút thông tin nào.

Lâm Huyền đã sớm từ bỏ ý định moi móc cô.

Anh nhìn đồng hồ:

"Còn 5 giây."

"Tôi tham gia." CC trả lời, khoanh tay:

"Nhưng với điều kiện là anh thực sự đã giải quyết được Đại Kiểm Miêu, hắn ta không phải là kẻ dễ đối phó."

Lâm Huyền hạ cổ tay, ngón tay cái chỉ vào chiếc xe tải nhỏ đỗ bên đường:

"Hợp tác vui vẻ."

"Đi nào, đưa cô đi gặp đồng đội của chúng ta."...

Với lợi thế thông tin áp đảo, mọi chuyện đều diễn ra rất suôn sẻ.

Lâm Huyền kéo cửa trượt ở hàng ghế sau của xe tải nhỏ, mời CC lên ngồi trước, sau đó anh cũng ngồi vào hàng ghế sau, kéo cửa trượt lại từ bên trong.

Rầm!

Cánh cửa xe lỏng lẻo đóng lại, khiến cả chiếc xe rung chuyển vài cái.

"..."

"..."

"..."

Trong chốc lát, không ai nói gì.

Ba nhân vật không thể ngồi cùng nhau nhất lại ngồi yên lặng trong một chiếc xe tải nhỏ như thế này.

Đại Kiểm Miêu nuốt nước bọt, liếc mắt nhìn hàng ghế sau qua gương chiếu hậu trong xe.

Chỉ thấy hai anh em Ultraman chính nghĩa, mắt nhìn thẳng về phía trước, còn ở góc gương chiếu hậu... Một chú mèo Rhine bị kẹp giữa khuôn mặt đầy thịt, biến dạng thành nụ cười gượng gạo.

Tổ hợp này quái dị thật!

"Khụ khụ!"

Đại Kiểm Miêu ho khan hai tiếng, quay người lại nhìn hai anh em Ultraman qua lỗ nhỏ trên mặt nạ:

"À... hai người mau giải thích xem chuyện gì đang xảy ra đi?"

"Ultraman nữ, cô không cần cảnh giác như vậy, chuyện của chúng ta đã qua rồi, Ultraman nam nói sẽ giúp tôi giải quyết chuyện tiền bạc."

"Ultraman nam, không phải anh nói sẽ chỉ huy hoạt động tối nay sao? Anh nói kế hoạch đi chứ!"

Lâm Huyền cũng sắp xếp lại lối nghĩ tiếp theo, lên tiếng:

"Nói ít thôi, bắt đầu làm việc đi."

"Đại Kiểm Miêu, anh đến chợ vật liệu xây dựng phía đông trước, chúng tôi sẽ đến đó tìm xem có máy cắt oxy acetylen không."

"Nếu không có thì đi vòng đến cửa hàng quảng cáo phía nam tìm thử, chúng ta cần dùng thứ đó để cắt két sắt."

Ầm——

Xe tải khởi động, hướng đến chợ vật liệu xây dựng.

Trên đường đi, cả ba đều không nói chuyện.

Lâm Huyền rất bình tĩnh.

Hắn khoanh tay, đặt lên bụng, nhìn những ngọn đèn đường đều đặn lùi về phía sau, như thời gian trôi đi, như chính hắn đang lặp đi lặp lại trong giấc mơ.

Trong két sắt...

Rốt cuộc sẽ cất giấu những gì?

Cuối cùng.

Sau một hồi tìm kiếm, ba người cũng tìm thấy thiết bị máy cắt oxy acetylen trong một cửa hàng quảng cáo.

Một bình khí etylen lỏng, một bình khí oxy lỏng, Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu chuyển hai chuyến, cuối cùng cũng chuyển được hai bình khí hóa lỏng nặng trịch lên xe tải.

Còn CC thì lấy ống dẫn khí và súng phun, tiện tay lấy trộm ba mặt nạ hàn điện ở cửa hàng bên cạnh, đảm bảo khi cắt có thể nhìn rõ vị trí ngọn lửa sẽ không bị bỏng võng mạc.

"Cũng lấy bật lửa rồi, đã chuẩn bị xong hết đồ đạc."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, thời gian chậm trễ quá nhiều.

"Xuất phát, đến ngân hàng thôi!"

Hắn và Đại Kiểm Miêu CC lại lên xe tải.

Thắt dây an toàn.

Mọi thứ đều rất suôn sẻ.

Ầm———

Chiếc xe tải rung lắc lại khởi động.

Trên đường lái xe, Lâm Huyền đặc biệt dặn dò Đại Kiểm Miêu:

"Kiểm ca, dù sao trong kho ngân hàng cũng không có tiền, anh đừng vội thanh trừng nội bộ để ăn chặn, tha cho ba tên đàn em của anh một mạng."

"Hai bình thép lớn này chỉ riêng hai chúng ta không thể khiêng nổi, phải nhờ đàn em của anh giúp vận chuyển."

Đại Kiểm Miêu gật đầu, im lặng xoay vô lăng:

"Việc này tôi đã sắp xếp từ trước rồi, cậu cứ yên tâm."

"Nhưng đừng nói trước cho bọn họ biết chuyện trong kho không có tiền, ba tên đó chỉ biết lợi dụng, nếu biết trong đó không có tiền... Thì chắc chắn sẽ không mạo hiểm theo chúng ta."

"Cậu cứ sắp xếp kế hoạch của cậu đi, ba tên đó tôi tự có cách giải quyết."...

Không lâu sau, xe tải chạy đến trước cửa ngân hàng quen thuộc.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, vừa rồi đi tìm thiết bị đã mất quá nhiều thời gian rồi.

Mở cửa xe, ba tên đàn em bịt mặt đã đợi sẵn bên cạnh xe.

Trong đó hai tên đàn em khiêng bình khí acetylen, Đại Kiểm Miêu và một tên đàn em khác khiêng bình khí oxy, Lâm Huyền tay trái ôm ba mặt nạ hàn điện, tay phải xách súng phun và ống mềm, CC thì nhẹ nhàng lên trận, tay cầm máy tính nhỏ dùng để giải mã mật khẩu.

Sáu người một hàng, chuẩn bị sẵn sàng, đứng trước cửa ngân hàng.

"Đi!"

Đại Kiểm Miêu vung tay ra hiệu.

Một đám tạp nham tạm thời tập hợp, hùng hổ đi vào ngân hàng.

Một đường thông suốt, sáu người đi đến cửa kho ngân hàng, nhìn cánh cửa mật khẩu màu bạc lấp lánh ánh sáng xanh.

Ba tên đàn em bịt mặt phấn khích xoa tay:

"Làm xong phi vụ này, tôi có thể về quê kết hôn rồi!"

"Kiểm ca, anh đã sắp xếp đường lui cho chị dâu chưa? Chúng ta còn phải ở lại trong nước không?"

"Hai người có ngốc không? Cho dù là vàng thỏi hay tiền mặt thì cũng phải tìm cách rửa sạch mới được! Nhưng tôi đã tìm được đường rồi, đến lúc đó tôi sẽ giúp các anh chuyển tài sản."

Chương 87: Đám tạp nham (2)

Chương 87: Đám tạp nham (2)

Lâm Huyền nhìn ba tên đàn em này mà buồn cười.

Còn nhớ đến chị dâu nữa!

Đúng là đứa nào đứa nấy đều có mưu đồ riêng... Đội của Đại Kiểm Miêu này khó dẫn dắt quá.

Nhưng cũng chỉ có thể trách Đại Kiểm Miêu là đội trưởng mà không làm gương, không dẫn đầu tốt, trên không ngay dưới không thẳng.

Đại Kiểm Miêu cười ha ha rồi tiến lên.

Hắn ta xoa mặt tên bịt mặt ở giữa, sau đó ôm vai hai tên đàn em còn lại, ôm ba người vào lòng:

"Ba đứa này, cả đời này theo tao chịu khổ rồi."

"Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ không làm những việc liều lĩnh như thế này nữa. Đến lúc đó, vô lo vô nghĩ đi lang thang trên phố, không nghĩ nhiều đến những thứ có cũng được không có cũng chẳng sao, cứ thế mà sống qua ngày."

"Giống như hồi chúng ta còn trẻ... Đánh nhau ầm ĩ, thu tiền bảo kê, làm một tên du côn đầu gấu cũng khá tốt."

Ba tên đàn em nước mắt lưng tròng, ôm chặt lấy đại ca.

"Được rồi, ba người bọn mày khiêng hai bình khí này dựng vào tường đi, làm xong phi vụ này chúng ta sẽ ăn mừng thật hoành

tráng!"

Đại Kiểm Miêu cười ha ha, đẩy ba người về phía bức tường:

"Những ngày tốt đẹp vẫn còn ở phía sau! Ha ha ha!"

Bùm!!

Bùm!!

Bùm!!

Ngay khoảnh khắc ba tên đàn em quay người lại——

Đại Kiểm Miêu đột nhiên rút súng từ thắt lưng ra! Bắn liên tiếp ba phát vào đầu ba người!

Rầm, rầm, rầm...

Cùng lúc ba đóa hoa máu nở rộ, ba xác chết lặng lẽ ngã thẳng xuống đất. Ánh mắt đờ đẫn, máu tuôn ra.

Rắc!

CC lùi lại một bước tiến lên, giơ súng chỉa vào Đại Kiểm Miêu, toàn thân căng thẳng, ánh mắt cảnh giác.

"Dễ thôi, bình tĩnh chút nào."

Đại Kiểm Miêu xoay súng, tra lại vào thắt lưng.

Sau đó giật phăng mặt nạ trên mặt xuống, ném xuống đất.

Lấy một điếu thuốc từ hộp thuốc lá ra.

Ngậm vào miệng.

Bật lửa châm thuốc, hắn ta nhả ra một làn khói dày:

"Gia đình có gia quy, tôi chỉ dạy dỗ đàn em của tôi thôi, không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta."

CC vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Cô chỉ hạ nòng súng xuống một chút, quay đầu nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền phẩy tay:

"Không sao CC, cô đi giải mã cửa mật khẩu đi. Quan thanh khó xử việc nhà, anh ta thanh trừng gia môn không liên quan đến chúng ta."

CC đứng tại chỗ, không nói gì.

Dừng lại vài giây, cô cũng cất súng, cầm máy tính nhỏ đi giải mã cửa mật khẩu.

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu đang nhả khói.

Sau đó hắn đá những xác chết bên chân sang một bên:

"Từ nhỏ anh đã tàn nhẫn như vậy sao? Hay là từ khi con gái anh xảy ra chuyện?"

"Không nhớ nữa..."

Đại Kiểm Miêu cắn đầu thuốc, cười toe toét:

"Nhưng khi tôi còn trẻ thì thực sự không phải như vậy. Khi còn trẻ ba tên đó cũng không phải như vậy."

Hắn ta chỉ vào ba xác chết trên mặt đất, thở dài, nhả ra một làn khói nồng nặc:

"Trước đây chúng tôi ở cùng một làng, đều là anh em tốt, ba tên đó theo tôi, mặc dù không làm được bao nhiêu việc tốt nhưng

ít nhất cũng không tâm dịa xấu xa."

"Nhưng sau khi ra ngoài xông xáo... lòng người đều thay đổi, đội ngũ cũng khó dẫn dắt. Lúc không có tiền thì đều là anh em tốt nhưng khi có tiền thì đều không an phận, đều tính toán cho riêng mình."

"Nhưng mà..."

Đại Kiểm Miêu dừng lại, nhìn Lâm Huyền nói:

"Có lẽ cậu nói đúng, nếu con gái tôi không chết, có lẽ tôi cũng không đi đến bước này."

"Nếu con gái tôi còn sống, tôi chắc chắn sẽ không làm những chuyện giết người, đốt phá, mất đầu này, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa, sống cho đúng với một con người, lên phát biểu vài câu trong buổi họp phụ huynh của con gái."

"Nhưng mà làm gì có nhiều điều nếu như thế... Cuộc đời tôi đã như vậy rồi, không thể thay đổi được. Chỉ cần có thể báo thù cho con gái thì tôi chết cũng không hối tiếc."...

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu dập tắt đầu thuốc, không nói gì.

[Cuộc sống sẽ thay đổi.]

Đợi đến khi giáo sư Hứa Vân công bố luận văn, công nghệ ngủ đông sẽ được khởi động sớm hơn hàng trăm năm, dù là hiện thực hay quỹ đạo tương lai, chắc chắn sẽ có những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đến lúc đó, dưới ảnh hưởng của hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian...

Không chỉ có cuộc đời của Đại Kiểm Miêu.

Cuộc đời của CC, cuộc đời của từng người trên quảng trường, tương lai 600 năm sau, toàn bộ thế giới trong mơ đều sẽ thay đổi diện mạo, trở nên hoàn toàn khác so với bây giờ.

Đến lúc đó, Đại Kiểm Miêu vẫn sẽ là tên cướp hung hãn chứ?

CC vẫn sẽ kiên trì mở két sắt chứ?

Hai anh em Ultraman vẫn sẽ đấu tay đôi trên quảng trường như thường lệ chứ?

Mọi thứ đều là ẩn số.

Nhưng mọi thứ, rồi sẽ thay đổi. ...

Tít tít.

Cửa mật khẩu phát ra hai tiếng kêu giòn tan.

Sau đó, đèn báo trên ổ khóa mật khẩu chuyển từ màu đỏ sang màu xanh lá cây, cánh cửa mật khẩu màu bạc nặng nề mở ra.

CC quay đầu lại nhìn hai người:

"Cửa mở rồi!"

Chương 88: Không giống CC (1)

Chương 88: Không giống CC (1)

CC đã giải mã thành công cửa mật mã.

Cô đá tung cánh cửa rồi đi vào trước.

Đại Kiểm Miêu kéo một bình axetylen vào trong.

Lâm Huyền là người cuối cùng vào kho ngân hàng.

"Ủa?"

Khi nhìn thấy bức tường đầy những chiếc két sắt sáng bóng, mới tinh, nhẵn như gương bên trong——

Hắn lập tức đứng sững tại chỗ.

Chuyện gì thế này?

Sao lại thay đổi rồi!

Lúc trước đến đây, những chiếc két sắt rõ ràng là cũ kỹ, bong tróc, rỉ sét.

Nhưng bây giờ, lại mới tinh như vừa mới chế tạo ra vậy!

Hắn nhanh chân đi đến chiếc két sắt có ghi tên mình, vuốt ve chất liệu của nó...

Nhẵn bóng sáng loáng, mát lạnh cứng cáp.

Dùng đầu súng phun thử vài lần lên đó, vậy mà không để lại một chút dấu vết nào!

Đoàng!

Lâm Huyền đấm một phát vào két sắt.

Trong đầu hắn đột nhiên nhớ lại lời giáo sư Hứa Vân đã nói:

"Nói thật, trong quá trình nghiên cứu, tôi đã tình cờ có được một sản phẩm phụ, tôi đã gửi cho bạn tôi ở Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ xem rồi, cũng kiểm chứng được kết quả tương tự."

"Đây là một hợp chất của hafni, là một chất hoàn toàn mới. Hợp chất này có thể tạo ra một loại hợp kim hafni, có độ cứng cao, chống ăn mòn và chịu nhiệt độ cao, có lẽ sẽ có ích trong lĩnh vực hàng không vũ trụ."

"Lâm Huyền, nếu cậu không phiền... Tôi muốn công bố cả tài liệu thí nghiệm về hợp kim hafni này, mặc dù tôi không biết nó có công dụng gì nhưng dù sao cũng có thể thúc đẩy sự phát triển của một số công nghệ."

Ầm.

Lâm Huyền cúi đầu, ném mặt nạ và súng phun xuống đất:

"Chúng ta bị lừa rồi."

CC và Đại Kiểm Miêu nghe thấy, quay đầu lại với vẻ mặt nghi hoặc:

"Bị lừa gì cơ?" "Bị ai lừa?"

Lâm Huyền giơ tay, chỉ vào tấm bảng tên có ghi tên trên két sắt:

"Lâm Huyền."

Hắn lắc đầu, cười bất lực:

"Chúng ta bị Lâm Huyền lừa rồi."...

Đại Kiểm Miêu và CC nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu Lâm Huyền đang nói gì.

Nhưng lúc này, Lâm Huyền đã hiểu được lý do của [biến động thời gian và không gian] và [hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian] lần này.

[Biến động thời gian và không gian không thể kiểm soát được.]

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra điều này.

Những việc hắn làm thực sự có thể thay đổi tương lai nhưng sự thay đổi này không phải lúc nào cũng theo phản hồi tích cực như hắn mong muốn!

Đôi khi, giống như bây giờ, ngược lại còn tự rước họa vào thân, biến tương lai vốn có lợi cho mình thành tương lai bất lợi cho mình!

Chiếc két sắt mới tinh trước mắt.

Không nghi ngờ gì nữa, chính vì hành động của hắn 600 năm trước đã gây ra biến động thời gian và không gian.

Lâm Huyền rất chắc chắn...

Vài lần trước đến kho ngân hàng này, những chiếc két sắt được gắn trên tường ở đây chắc chắn được làm bằng thép rất cũ kỹ. Lớp sơn gần như bong tróc hết, bên trong cũng rỉ sét, nhìn vào là biết ít nhất cũng có lịch sử hàng trăm năm.

Nếu không phải thường xuyên chú ý bảo quản và bảo dưỡng, không trải qua mưa nắng... thì có lẽ đã có thể coi là cổ vật được khai quật.

Nhưng mà.

Vì sự can thiệp của Lâm Huyền vào lịch sử.

Khiến giáo sư Hứa Vân đang nghiên cứu chất lỏng làm đầy khoang tàu ngủ đông đã phát hiện ra một hợp chất hoàn toàn mới ——

Hợp kim hafni mới.

Lâm Huyền không hiểu rõ hiệu suất cụ thể của loại hợp kim này.

Nhưng giáo sư Hứa Vân nói rằng nó có độ cứng cao, chịu nhiệt độ cao, chống ăn mòn, có thể ứng dụng trong lĩnh vực hàng không vũ trụ... thì chắc chắn đó là một loại vật liệu cực kỳ cao cấp.

Hơn nữa trong bản tin thời sự vài ngày trước, Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ nước Z cũng xác nhận đã nhận được mẫu vật từ Hứa Vân. Việc viện nghiên cứu có thể đưa ra thông báo riêng đã đủ để chứng minh hiệu suất của loại hợp kim hafni mới này thực sự xuất sắc.

Vậy thì có thể tưởng tượng được...

Nếu bằng sáng chế của loại vật liệu này thực sự được công bố miễn phí thì mọi ngành nghề đều sẽ sử dụng loại vật liệu hợp kim hafni mới này.

Tất nhiên cũng bao gồm cả nhà sản xuất két sắt, két bảo hiểm.

Khi nhìn thấy chiếc két sắt sáng bóng như bạc, mới tinh trong kho ngân hàng...

Lâm Huyền ngay lập tức nhận ra logic đáng sợ này.

Viên đá hắn vô tình ném lên trời 600 năm trước, sau 600 năm đã rơi xuống đập trúng chính chân mình.

Mặc dù Lâm Huyền chưa từng thực sự nhìn thấy loại hợp kim hafni mà giáo sư Hứa Vân nói.

Nhưng tình hình trước mắt, tám phần mười là như hắn nghĩ.

Chỉ là...

[Tại sao chỉ có hợp kim hafni mới gây ra biến động thời gian và không gian nhưng chất lỏng làm đầy khoang tàu ngủ đông cũng nghiên cứu thành công mà lại không gây ra biến động thời gian và không gian tương ứng?]

Vấn đề nằm ở đâu?

"Ê ê ê! Đừng ngây ra đó nữa! Đưa súng phun đây!"

Đại Kiểm Miêu đã kéo cả bình oxy vào, nhặt súng phun và ống mềm mà Lâm Huyền ném xuống đất rồi bắt đầu kết nối.

CC cũng cảm thấy rất nghi ngờ, tiến lại gần Lâm Huyền:

"Anh nói gì vậy?"

Chương 89: Không giống CC (2)

Chương 89: Không giống CC (2)

"Vừa nãy không phải anh đã thề thốt rằng... súng cắt nhiệt độ cao này có thể tạo ra nhiệt độ cao 3000 độ, đủ để làm tan chảy mọi kim loại sao?"

Lâm Huyền không biết phải giải thích chuyện này như thế nào:

"Nếu là làm tan chảy thép thì chắc chắn được, nhiệt độ nóng chảy của thép chỉ có 1500 độ. Nhưng tôi không chắc nhiệt độ nóng chảy của loại vật liệu này là bao nhiêu, nếu lớn hơn 3000 độ thì..."

Lâm Huyền gãi đầu, cảm thấy cảm giác bị người khác trêu đùa này thực sự rất khó chịu.

Đặc biệt là còn bị chính mình trêu đùa.

Thật nhục nhã.

Phù———

Bên kia, Đại Kiểm Miêu đã kết nối xong súng phun, đốt cháy ngọn lửa, súng phun bắt đầu phun ra ngọn lửa màu vàng.

Đại Kiểm Miêu liên tục vặn núm điều chỉnh áp suất, dần dần điều chỉnh ngọn lửa thành màu xanh lam nhọn:

"Tôi đã từng thấy thứ này rồi, phải điều chỉnh ngọn lửa thành màu xanh lam và có lõi ngọn lửa màu trắng ở giữa, chỉ có nhiệt độ của lõi ngọn lửa mới có thể đạt tới 3000 độ thì mới có thể cắt thép ở nhiệt độ cao."

CC cũng không nói chuyện với Lâm Huyền nữa, tháo mặt nạ Ultraman ra rồi nhặt một mặt nạ hàn điện đội lên mặt.

Đại Kiểm Miêu liên tục điều chỉnh tỷ lệ thoát khí của axetilen và oxy.

Ngọn lửa trong quá trình phun nhanh chóng trở nên nhọn hơn...

Cuối cùng!

Ở giữa ngọn lửa xuất hiện một lõi ngọn lửa chỉ bằng kích thước của một cây bút chì!

"Thành công rồi!"

Đại Kiểm Miêu cười khúc khích, nhận lấy mặt nạ hàn điện mà CC đưa tới, đội lên mắt, lúc này hắn ta mới có thể nhìn thẳng vào lõi ngọn lửa trắng sáng:

"Chúng ta bắt đầu cắt từ đâu?"

CC chỉ vào chiếc két sắt bên cạnh:

"Bắt đầu từ đây đi, tôi không chắc trong két sắt có gì, đừng bất cẩn làm cháy mất, chúng ta nên cắt từng chút một từ chiếc két sắt bên cạnh."

"OK, cô đứng xa ra một chút."

Đại Kiểm Miêu một tay giơ mặt nạ che sáng, một tay cầm chắc súng phun tiến lại gần chiếc két sắt bên cạnh——

Phù phù phù!

Súng cắt khí oxy-axetilen lên tới 3000 độ C, cướp đi uy lực của trời đất. Lõi ngọn lửa trắng sáng đè lên vỏ két sắt.

Phù phù phù!

Ngọn lửa nhiệt độ cao liên tục đốt cháy.

Nhiệt độ của toàn bộ không gian như tăng lên vài độ.

Tuy nhiên...

Lâm Huyền không thấy cảnh tượng bắn ra những tia lửa sắt dữ dội như hắn đã thấy trong video.

Mọi thứ đều rất bình lặng.

Chỉ có ngọn lửa phù phù phù của súng phun đang đốt cháy két sắt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tay Đại Kiểm Miêu đã hơi không cầm chắc được.

Hắn ta tò mò dịch chuyển súng phun, tháo mặt nạ ra, nhìn chiếc két sắt vẫn nguyên vẹn, thậm chí không có một chút phản ứng nào:

"Đây... có vấn đề gì không?"

"Phụt!"

Hắn ta nhổ một bãi nước bọt vào két sắt.

Xèo!!

Nước bọt ngay lập tức biến thành hơi nước dưới nhiệt độ cao, tan biến trong không khí.

Điều này chứng tỏ nhiệt độ của két sắt đã lên tới 3000 độ nhưng vẫn còn lâu mới đạt đến điểm nóng chảy của nó, thậm chí không có một chút dấu hiệu nóng chảy nào!

"Đây là vật liệu gì vậy!"

Đại Kiểm Miêu kinh hô:

"Vỏ ngoài của tàu vũ trụ sao!?"

Lâm Huyền lặng lẽ gật đầu:

"Đây có thể là một trong số ít những thứ anh đoán đúng... Nói thật thì tôi muốn hỏi một chút, bình thường ở bên ngoài các anh tiếp xúc với két sắt, có chịu nhiệt như vậy không?"

"Tất nhiên là không rồi!" Đại Kiểm Miêu vô cùng kinh ngạc:

"Tôi đã thấy nhiều két sắt rồi, chưa từng thấy cái nào chịu nhiệt như vậy!"

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ...

Xem ra, suy đoán vừa nãy có chút không đúng. Ngay cả khi có biến động thời gian và không gian thì phần lớn két sắt cũng sẽ không sử dụng loại vật liệu "cấp độ vỏ ngoài tàu vũ trụ" này, vì hoàn toàn không cần thiết.

[Vậy thì chiếc két sắt trong kho ngân hàng này... Rốt cuộc có gì đặc biệt? Đáng để dùng loại vật liệu lợi hại như vậy để rèn?]

Lâm Huyền không rõ giá cả của loại hợp kim hafni mới này nhưng nhìn thế này thì có lẽ giá không hề rẻ! Két sắt thông thường căn bản không dùng được loại vật liệu này nên Đại Kiểm Miêu và CC đều cảm thấy bất ngờ. ...

CC không để ý đến hai người, giật lấy súng phun:

"Để tôi làm."

Tiếp theo.

Lại là tiếng ngọn lửa phù phù phù đốt nóng.

Nhưng mặc cho đốt cháy thế nào, đổi góc độ vị trí ra sao... Chiếc két sắt sáng bóng như bạc vẫn như thần khí thời thượng cổ, không hề lay động, thậm chí không có một chút thay đổi màu sắc nào.

"Ảo ma thật!"

Đại Kiểm Miêu tức giận lên đạn cho súng lục, sau đó tìm một góc không bị phản đạn, bắn hai phát vào những chiếc két sắt khác.

Tiến lại gần xem...

Cũng không có một vết xước nào, vẫn nhẵn nhụi như ban đầu!

"Thứ này cứng quá mức rồi!"

Rầm.

CC ném súng phun và mặt nạ xuống đất, lau mồ hôi trên trán, thở dài.

Cả ba đều nhận ra.

Không có hy vọng. ...

"Xin lỗi, tôi xin lỗi hai người."

Lâm Huyền chủ động nhận lỗi:

"Là lỗi của tôi."

Chương 90: Thu hoạch (1)

Chương 90: Thu hoạch (1)

Tuy nhiên...

CC lắc đầu, ánh mắt không trách móc nhìn Lâm Huyền:

"Không trách anh."

"Tôi thấy được, anh cũng rất muốn mở chiếc két sắt này, chỉ là không thành công thôi."

Nghe CC nói vậy, Lâm Huyền khá bất ngờ.

Hắn còn tưởng CC sẽ giống như mấy lần trước, trừng mắt mắng hắn là kẻ lừa đảo... Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện lịch sự với hắn như vậy.

Xem ra, lần này "độ thiện cảm" của cô đối với hắn khá cao.

Lâm Huyền tháo mặt nạ trên mặt xuống nhìn CC:

"Hiện tại thì không có khả năng phá hủy két sắt bằng vũ lực, chỉ còn cách đoán mật khẩu."

"Tôi không thể giải thích rõ ràng nhiều chuyện với các người nhưng tôi thực sự biết nhiều hơn các người, có nhiều cơ hội hơn, cũng gần hơn với đáp án chính xác."

"[Vậy thì, CC, chúng ta có thể chia sẻ thông tin với nhau không?]

Lâm Huyền tiến lên nhìn CC:

"Mục đích của chúng ta là giống nhau, đều là mở chiếc két sắt này."

"Tôi có thể trả lời câu hỏi trước đó của cô, nói cho cô biết Lâm Huyền mà tôi quen biết là người như thế nào. Nhưng đổi lại, sau đó..."

"[Cô có thể nói cho tôi lý do cô muốn mở chiếc két sắt này không? Hoặc bất kỳ manh mối, thông tin, gợi ý nào liên quan đến két sắt cũng được.]"

"Chỉ cần cho tôi một số gợi ý và manh mối quan trọng... Có lẽ, tôi thực sự có thể đoán ra mật khẩu!"

Dưới ánh mắt của Lâm Huyền, CC từ từ quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền qua lớp mặt nạ Ultraman.

Dừng lại mười mấy giây sau...

Cuối cùng.

Cô gật đầu:

"Được."

Thái độ của CC khiến Lâm Huyền hơi ngạc nhiên.

Có lẽ đây là lần cô đối xử với hắn tốt nhất, kiên nhẫn nhất, dễ giao tiếp nhất trong nhiều lần gặp gỡ như vậy.

Có lẽ có liên quan đến cốt truyện giữa hai người.

Vài lần gặp mặt trước, không phải là kẻ thù thì cũng là kẻ gian, nếu không thì cũng là cãi cọ ầm ĩ, rất khó có cơ hội giao tiếp bình tĩnh như thế này.

Nhưng lần này thì mọi người có thân phận khác nhau.

Vì một mục đích chung, tất cả mọi người đã đoàn kết lại.

Mặc dù cuối cùng không mở được két sắt nhưng đã thực sự giành được sự tin tưởng của CC.

Vì vậy, cô mới phá lệ đồng ý trao đổi thông tin với hắn.

"Được, tôi nói trước."

Lâm Huyền dựa vào chiếc két sắt chưa được nung nóng, từ từ kể cho CC nghe về Lâm Huyền mà hắn quen biết...

Thực ra đó chính là lời giới thiệu bản thân của hắn.

Kể từ khi tốt nghiệp đại học, kể về công việc hàng ngày, giống như tham gia phỏng vấn xin việc vậy.

Kết quả là mới chỉ kể được một nửa thì...

"Được rồi, anh không cần kể nữa."

CC ngắt lời anh, lắc đầu:

"Lâm Huyền mà anh biết chắc chắn không phải là chủ nhân của chiếc két sắt này."

"Tại sao?"

Lâm Huyền không hiểu.

Trước đó, bản thân hắn cũng từng nghi ngờ như vậy, nghi ngờ rằng đây không phải là két sắt của mình.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ... thực ra trong lòng vẫn có một tia may mắn.

Biết đâu chiếc két sắt này là do hắn gửi vào năm 2032 hoặc năm 2042 thì sao? Về mặt logic thì điều này là có thể.

Bởi vì năm 2022 hiện tại của anh, vẫn chưa đến thời điểm anh gửi két sắt nên anh đương nhiên không biết mật khẩu.

Nhưng không ngờ, CC khẳng định Lâm Huyền này không phải là Lâm Huyền kia, không thể là hắn.

"Bởi vì... quá bình thường."

CC thở dài:

"Thực ra tôi cũng không biết Lâm Huyền thực sự nên như thế nào, tôi thậm chí không quen biết bất kỳ Lâm Huyền nào nhưng trực giác của tôi... chắc chắn không phải là Lâm Huyền bình thường mà anh biết."

"Được thôi."

Lâm Huyền nhún vai:

"Vậy nếu cô không muốn nghe thì tôi cũng không nói nữa. Bây giờ đến lượt cô trả lời câu hỏi của tôi rồi chứ?"

CC gật đầu, cũng dựa vào két sắt:

"Tôi cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ là từ nhỏ, trí nhớ của tôi đã rất hỗn loạn."

"Tôi không thể diễn tả cảm giác đó, giống như trong đầu tôi có rất nhiều ký ức không thuộc về mình nhưng đó cũng là cuộc đời mà tôi đã trải qua. Giống như... ở một thế giới khác, một cuộc đời khác của tôi."

"Là mơ sao?" Lâm Huyền hỏi.

CC lắc đầu:

"Không phải mơ, điều này tôi rất chắc chắn. Mặc dù những ký ức này cũng rất rời rạc và mơ hồ, đều là những đoạn trích rời rạc

không liên tục nhưng tôi chắc chắn đó không phải là mơ."

"Là cảm giác về không gian song song sao?" Lâm Huyền lại hỏi.

CC im lặng, gật đầu không phủ nhận:

"Tôi cũng không chắc nữa. Tóm lại, đây là một cảm giác rất khó giải thích, tôi đã đi khám bác sĩ, họ nói đây là một dạng hoang tưởng, có thể là do nhân cách tinh thần phân liệt."

"Nhưng những mảnh ký ức rời rạc đó... thực sự quá chân thực, tôi khó có thể tưởng tượng chúng chỉ là ảo tưởng hư cấu. Vì vậy, tôi muốn chứng minh một chút."

Cô quay người chỉ vào chiếc két sắt có khắc tên Lâm Huyền:

"Trong những mảnh ký ức rời rạc, có một người đàn ông trung niên mà tôi chắc chắn chưa từng gặp và cũng không quen biết, để tóc dài bù xù và có bộ râu quai nón rất rậm."

Người đàn ông trung niên?

Chương 91: Thu hoạch (2)

Chương 91: Thu hoạch (2)

Tóc dài?

Râu quai nón?

Trong đầu Lâm Huyền hiện lên hình ảnh của gã đàn ông kỳ quái trong vùng hoang dã.

"Trong mảnh ký ức, người đàn ông đó nói với tôi rằng, ông ta đã để lại một thứ cho tôi trong chiếc két sắt này, ông ta nói rằng-"

Cạch!

Tiếng mạch điện được kết nối vang lên giòn giã.

U oa! U oa! U oa! U oa!

Tiếng báo động chói tai vang lên khắp nơi!

"Chết tiệt, mạch điện chính đã được khôi phục, báo động tự động!"

Đại Kiểm Miêu vừa nghe cũng nhập tâm, nhảy dựng lên như bị điện giật:

"Chúng ta phải mau chạy thôi!"

CC nhanh chóng đứng dậy cầm mặt nạ quay người bỏ đi.

"Đừng mà! Đừng mà!"

Lâm Huyền ghét nhất là những kẻ thích bỏ dở câu chuyện, vội

vàng kéo CC lại:

"Nói xong đã! Nói xong rồi chạy! Thiếu một câu này nữa thôi!"

CC quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Người đàn ông đó nói [nếu cô muốn biết mọi chuyện trong quá khứ và sự thật thì hãy mở chiếc két sắt đó ra.]"

"Trong mảnh ký ức, ban đầu ông ta định nói mật khẩu cho tôi nhưng không biết tại sao cuối cùng lại không nói, tôi cũng không chắc có phải do mảnh ký ức không đầy đủ hay không."

U oa! U oa! U oa! U oa!

Trong tiếng báo động, CC hất tay Lâm Huyền ra rồi quay người đi:

"À, còn một chuyện nữa."

Cô lại quay người lại, phá lệ cười.

Giữa đôi lông mày như có hoa lê nở rộ.

Đôi mắt cong thành hình trăng khuyết đáng yêu, khóe miệng thoáng hiện hai lúm đồng tiền nhỏ:

"[Giọng nói của người đàn ông đó khá giống anh.]"

"Vì vậy, hôm nay tôi mới đồng ý hợp tác với anh, nếu không... tôi sẽ không đến đây với anh."

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ánh sáng trắng rực rỡ đúng giờ xuất hiện.

Thiêu đốt mọi thứ trong tầm mắt. ... ...

Cộc cộc, cộc cộc...

Gió lạnh thấu xương đập vào cửa sổ.

Trên chiếc giường ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn vén chăn, ngồi dậy trên giường, nhớ lại những lời CC nói trong giấc mơ vừa rồi.

Mặc dù lần mơ này không mở được két sắt...

Nhưng ở những nơi khác, thu hoạch rất lớn.

Xỏ dép vào rồi đứng dậy.

Lâm Huyền đi đến bàn làm việc, vặn đèn bàn lên:

"Lần mơ này, về mặt tình báo đã thu hoạch được không ít, nhất định phải sắp xếp lại lối nghĩ cho rõ ràng."

Cầm bút lên.

Nhân lúc ký ức trong giấc mơ còn rõ ràng, Lâm Huyền viết từng mục thu hoạch lần này lên giấy trắng:

[1. Không thể kiểm soát sự biến động thời gian và không gian.]

Mặc dù điểm này dễ hiểu, không có gì đặc biệt cần viết ra nhưng Lâm Huyền đã thực sự phải chịu thiệt một lần.

Hắn luôn cho rằng mình lợi dụng nguồn lực tương lai để thay đổi hiện tại, viết lại tương lai, mãi mãi chỉ có lợi cho bản thân, khiến tương lai phát triển theo hướng tốt đẹp hơn.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy.

"Sự thay đổi của tương lai là không thể kiểm soát được... Rất có thể sẽ mất cả chì lẫn chài, cuối cùng tự rước họa vào thân."

Hắn ghi nhớ sâu sắc bài học này.

Sau này khi muốn thay đổi hiện tại và viết lại tương lai, nhất định phải cân nhắc nhiều hơn, cân nhắc thiệt hơn mới được.

[2. Sự biến động thời gian và không gian xảy ra khi nào? Cần một điểm neo không thể cứu vãn.]

Lâm Huyền đã hiểu ra, tại sao hợp kim hafni mới và dung dịch làm đầy khoang ngủ đông, rõ ràng đều là thành quả của giáo sư Hứa Vân nhưng chỉ có hợp kim hafni mới gây ra hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, còn dung dịch làm đầy khoang ngủ đông thì không?

Lý do nằm ở một khái niệm rất đơn giản——

"Nước đã đổ đi thì không thể lấy lại được."

Hợp kim hafni mới, Hứa Vân đã gửi mẫu và tài liệu cho Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ nước Z.

Vậy thì từ mốc thời gian này trở đi, không ai có thể ngăn cản sản phẩm này lưu thông đến mọi ngành nghề trên thế giới.

Ngay cả khi Viện nghiên cứu hàng không vũ trụ nước Z quyết định độc chiếm nhưng trong dòng thời gian dài 600 năm này, loại vật liệu này không thể tránh khỏi bị rò rỉ, sẽ chuyển từ hàng không vũ trụ sang dân dụng.

Vì vậy, từ mốc thời gian này trở đi, hợp kim hafni mới đã trở thành "nước đã đổ đi", chắc chắn không thể lấy lại được, do đó sự biến động thời gian và không gian cũng xảy ra như đã định.

Nhưng dung dịch làm đầy khoang ngủ đông thì khác.

Hiện tại thành quả nghiên cứu này vẫn chưa được công bố, vẫn ở trong "trạng thái Schrödinger" (1) , chỉ có Hứa Vân có bản thảo duy nhất, có rất nhiều tình huống có thể ngăn cản việc công bố.

Thậm chí ngay cả bản thân Lâm Huyền cũng có thể nói vài câu trước mặt Hứa Vân, khuyên ông ấy thay đổi cách công bố này. Lâm Huyền tin rằng Hứa Vân sẽ ít nhiều nghe theo ý kiến của hắn nếu hắn kiên trì.

Dù sao thì... Hứa Vân đã thực sự hỏi ý kiến của hắn, về điểm này Hứa Vân vẫn rất tôn trọng hắn.

Hơn nữa, hiện tại Hứa Vân vẫn chưa hoàn thành bản thảo, mọi thứ đều có thể thay đổi.

Vì vậy, hiện tại xét thì dung dịch làm đầy khoang ngủ đông này vẫn chưa phải là "nước đã đổ đi", vẫn có khả năng bị thay đổi, do đó không gây ra sự biến động thời gian và không gian.

Chương 92: An Tình (1)

Chương 92: An Tình (1)

"Sự biến động thời gian và không gian, cần một điểm neo không thể cứu vãn... thú vị, mình còn tưởng rằng sẽ biến động theo thời gian thực chứ."

Lâm Huyền mơ hồ cảm thấy, trong những chi tiết về sự biến động thời gian và không gian hẳn là còn có một số quy tắc hay định luật gì đó.

[3, Trong đầu CC có những ký ức không thuộc về cô ấy.]

Điểm này hiện tại rất khó giải thích.

Nhưng Lâm Huyền cũng từng trải qua sự mơ hồ trong giấc mơ như vậy nên ít nhiều cũng có thể hiểu được.

Hắn không chắc CC có thực sự mắc chứng hoang tưởng, rối loạn nhân cách không... Ký ức của cô ấy không đầy đủ, chỉ là một số mảnh vỡ vụn vặt không liên quan.

Và CC cũng chính là vì muốn chứng minh đây rốt cuộc là hoang tưởng hay ký ức thực sự nên mới liều lĩnh mở két sắt.

"Điểm này... khá giống với hành vi xác minh giấc mơ trước đây của mình, đều là để có được một sự thật, một câu trả lời."

[4. Người đàn ông trung niên tóc dài râu quai nón trong đoạn ký ức của CC có giọng nói rất giống mình.]

Thông tin này rất quan trọng.

"Thảo nào trước đây CC nhiều lần không giết mình và còn có một loại cảm giác tin tưởng kỳ lạ đối với mình... Quả nhiên là vì lý do giọng nói khiến cô ấy có chút tò mò về mình."

Lâm Huyền gật đầu.

Như vậy là đã giải thích rõ ràng được sự nghi ngờ trước đó.

CC thực sự không quen biết mình, cũng chưa từng gặp mình.

Nhưng giọng nói của mình rất giống với người đàn ông trong đoạn ký ức của cô ấy nên thái độ đối với mình mới không bình thường như vậy.

Tuy nhiên Lâm Huyền có thể khẳng định, ông chú kỳ lạ kia tuyệt đối không thể là mình.

"Thứ nhất, mình không thể sống đến 600 năm sau."

"Thứ hai, người có giọng nói giống mình rất nhiều, mình còn thấy giọng cô ấy quen quen nữa. Hơn nữa, đoạn ký ức của CC cũng không chắc là đáng tin."

"Cuối cùng, cũng là điểm quyết định nhất-"

Lâm Huyền sờ cằm nhẵn nhụi của mình, nhíu mày:

"Mình tuyệt đối không thể để tóc dài và râu quai nón được..."

"Tuyệt đối không thể."

Chú thích (1): Thí nghiệm tưởng tượng của Schrödinger được mô tả rằng giả sử có một hệ được thiết kế như sau: Trong một chiếc hộp kín có một con mèo còn sống. Có một mẩu chất phóng xạ (chẳng hạn uranium) mà sau khoảng một giờ có thể sẽ có một nguyên tử của nó bị phân rã (nhưng cũng có thể không). Nếu có xuất hiện phân rã, nó sẽ tương tác và được ghi nhận bởi một máy đếm Geiger (một loại thiết bị xác định và đo bức xạ ion hóa). Khi

xác định được phân rã, máy đếm sẽ kích hoạt cho một chiếc búa được treo trong hộp làm nó được thả xuống và đập vỡ một bình thủy tinh chứa hydrocyanic acid và chất độc đó sẽ giết chết con mèo. Tóm lại, nếu mẩu uranium phân rã thì con mèo sẽ chết, còn nếu không thì con mèo vẫn sống.

Khi hộp không được mở, con mèo nằm trong tình trạng chồng chất trạng thái của sống và chết, hay nói cách khác nếu hộp không được mở thì con mèo vừa sống lại vừa chết. Lưu ý thí nghiệm vẫn còn gây nhiều tranh cãi, chưa có sự khẳng định và kết luận cuối.

Gạt mọi thứ sang một bên.

Chỉ riêng nói đến chuyện tóc dài râu quai nón này thôi, Lâm Huyền tuyệt đối không thể chấp nhận được.

"Chẳng lẽ cái két sắt đó thật sự không phải của mình?"

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ...

Sau nhiều lần thử như vậy, hắn thực sự đã thử hết tất cả các mật khẩu 8 chữ số mà mình có thể nghĩ ra.

Tất cả các ngày có ý nghĩa, thời gian trong mơ 26240828. 0042 các loại... đều đã thử hết, thậm chí còn thử nhập đảo ngược và nhập lung tung, [về khả năng là ngày tháng, tuyệt đối không có bất kỳ sự thiếu sót nào].

Loại mật mã như này.

Sẽ không ai thiết lập một tổ hợp mà chính mình không nhớ được.

Đặc biệt là mật khẩu chỉ gồm các chữ số, nhất định đều có ý nghĩa đặc biệt.

"Nếu cái két sắt đó thực sự không phải của mình, mà là của

người trùng tên Lâm Huyền khác thì cả đời này mình cũng không thể nào đoán ra mật khẩu."

Lâm Huyền há miệng ngáp một cái thật to.

Những ngày trước liên tục tăng ca thức đêm, sự mệt mỏi này không phải chỉ ngủ một hai ngày là có thể bù đắp lại được.

Vừa rồi Lâm Huyền là cố gắng chống đỡ ngồi dậy để sắp xếp lại lối nghĩ.

Lúc này vừa dừng lại, cơn buồn ngủ như thú dữ ập đến, mí mắt nặng trĩu không nâng lên nổi:

"Ngủ trước đã."

"Ngày mai đi làm rồi hẵng nghĩ tiếp."...

Ngày hôm sau.

Hắn đi cày đúng giờ.

Cả công ty tràn ngập một bầu không khí vui mừng, giống như đón Tết vậy.

Trải qua buổi lễ ra mắt sản phẩm Rhine thành công rực rỡ, các hạng mục kinh doanh của công ty MX đều tăng trưởng bùng nổ, tiền lương của tất cả mọi người đều được tăng lên ở các mức khác nhau, đương nhiên là cảnh tượng ca múa tưng bừng một thời thịnh thế.

Hai ngày nay mọi người đều không có nhiều việc, ai cũng mong chờ đến buổi [tiệc ăn mừng] sẽ được tổ chức tại hội trường Victoria vào tối thứ bảy.

Chương 93: An Tình (2)

Chương 93: An Tình (2)

Hội trường Victoria là một trong những hội trường tiệc tối hàng đầu của thành phố Đông Hải, một trong những hội trường này vẫn có hàm lượng vàng khá cao, cơ bản là nằm trong top ba.

Triệu Anh Quân đã bao trọn cả hội trường, mời toàn thể nhân viên của dự án Rhine tham gia buổi tiệc ăn mừng xa hoa này.

Chi lớn như vậy đúng là khiến người ta phải khâm phục.

Nhưng đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thương hiệu Rhine chỉ mới bán trước kem dưỡng ẩm đợt đầu mà đã khiến công ty MX hoàn thành trước mục tiêu quý I năm 2023... Còn chưa đến Tết Nguyên Đán, đã hoàn thành mục tiêu quý I năm sau, chỉ có thể dùng từ tàn khốc để hình dung.

Còn Lâm Huyền, người được tuyên truyền là "cha đẻ của mèo Rhine " cũng đã trở thành một người nổi tiếng trên mạng trong thời gian ngắn.

Nhưng sự chú ý này chỉ thoáng qua.

Trước mèo Rhine đáng yêu, Lâm Huyền là ai căn bản không quan trọng, cũng không có ai chú ý, giống như không ai biết ai là người thiết kế ra chú mèo Kitty vậy.

Lên thang máy.

Lâm Huyền nhấn nút tầng 20.

Bộ phận hậu cần đã dọn dẹp sạch sẽ văn phòng mới của hắn.

Cửa thang máy mở ra.

Tầng này yên tĩnh hơn nhiều so với tầng 17 trước đó.

Nói chung chỉ có nhân viên cấp dưới đến báo cáo công việc với các phó tổng giám đốc mới lên tầng này.

Bước vào văn phòng của mình.

Nhìn thấy đủ loại đồ đạc và cách bố trí cao cấp.

Lâm Huyền rất hài lòng.

Đặc biệt là không gian rộng rãi, có thêm nhiều đồ tiếp khách. Máy pha trà, bàn pha trà, cây cảnh, chậu cảnh, v. v. đều được sắp xếp đầy đủ.

Trong phòng nghỉ cũng có thêm một chiếc giường, màng bọc nhựa của nệm cao cấp vẫn chưa được tháo ra, tỏa ra mùi nghi là fomanđehit.

"Vẫn nên mở cửa sổ cho thoáng khí..."

Lâm Huyền mở toang cửa sổ phòng nghỉ, sau đó đóng cửa phòng nghỉ lại, ngồi vào chiếc ghế giám đốc hoàn toàn mới của mình.

"Thật thoải mái."

Ghế giám đốc bọc da mềm, thoải mái hơn nhiều so với ghế công thái học trước đây, vừa nằm xuống đã buồn ngủ, công cụ lười biếng.

Làm quen với đồ chơi mới một lượt...

Lâm Huyền ngồi thẳng dậy, xoay bút và suy nghĩ về những

chuyện trong giấc mơ ngày hôm qua.

Đôi khi hắn cảm thấy nghi ngờ.

Có phải mình đã nghĩ mọi chuyện quá phức tạp rồi không?

Nếu chiếc két sắt đó thực sự không phải của mình, CC thực sự chỉ đơn giản là mắc chứng rối loạn nhân cách phân ly.

Vậy thì.

Có thể những chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến mình, mình chỉ là một kẻ khuấy đục nước đi ngang qua.

Về mặt logic, điều này không phải là không thể.

Nhưng có một manh mối khiến Lâm Huyền cảm thấy rất kỳ lạ, không thể bỏ qua:

"[Giọng nói của CC, mình chắc chắn đã nghe ở đâu đó; giọng nói của mình, CC cũng đã nghe trong đoạn ký ức.]"

"Hai chuyện này thực sự chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?"

Lâm Huyền không thể tự thuyết phục mình.

Nếu chỉ có một bên cảm thấy giọng nói quen thuộc thì không sao nhưng bây giờ cả hai bên đều cảm thấy giọng nói rất quen thuộc, chắc chắn mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thực ra thì về phía CC còn ổn, ít nhất cô ấy có thể biết chính xác người đàn ông trung niên có bộ râu quai nón có giọng nói giống mình trông như thế nào.

Còn mình...

Lại hoàn toàn không nhớ ra đã nghe thấy giọng nói của CC ở đâu, lúc nào, từ ai.

"Rốt cuộc mình đã nghe thấy giọng nói của CC ở đâu..."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, cầm một cây bút chì xoay tròn.

Trong đầu hiện lên cảnh cuối cùng trong giấc mơ ngày hôm qua, CC phá lệ quay đầu lại cười.

Hắn vốn tưởng rằng nữ sát thủ lạnh lùng và hung dữ này sẽ không bao giờ cười.

Nhưng không ngờ khi cười lại ngọt ngào đến vậy.

Đôi mắt cong cong như trăng khuyết rất đáng yêu, thậm chí còn có hai lúm đồng tiền nhỏ, ngoài ý muốn lại rất phù hợp với gu của Lâm Huyền.

Bút chì trên đầu ngón tay Lâm Huyền ngừng xoay.

Ma xui quỷ khiến...

Hắn dựng đầu bút lên, bắt đầu phác họa trên giấy A4 trắng trên bàn.

Sột soạt sột soạt...

Sột soạt sột soạt...

Đầu tiên là đường nét khuôn mặt, đường viền hàm rõ ràng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn tròn trịa.

Tóc mai bên tai.

Lông mi dài.

Khóe miệng mỉm cười.

Đôi mắt cong cong như trăng khuyết chứa đựng ý cười.

Hai lúm đồng tiền nhỏ trên má ẩn hiện.

Các chi tiết được hoàn thiện dần trên giấy vẽ.

Dáng vẻ quay đầu mỉm cười của CC dần trở nên rõ ràng.

Lâm Huyền vừa vẽ vừa cảm thán mình vẫn còn phong độ... trình độ vẽ phác họa vẫn đỉnh cao như vậy.

Hồi thi đại học, hắn đi theo diện tuyển sinh riêng dành cho học sinh nghệ thuật, điểm vẽ phác họa đứng đầu toàn tỉnh.

Cũng không rõ là do bẩm sinh hay do nỗ lực.

Dù sao thì lúc đó Lâm Huyền để nâng cao điểm vẽ phác họa, ban ngày học ở phòng vẽ, ban đêm vào cả trong mơ cũng tìm chỗ luyện tập, thời gian đó đúng là quên ăn quên ngủ.

Sột soạt sột soạt.

Bức phác họa của Lâm Huyền đã hoàn thành.

Chương 94: Tác dụng phụ (1)

Chương 94: Tác dụng phụ (1)

Cô gái trên giấy, tóc sau gáy búi cao đầy đặn, bên mắt hình trăng khuyết điểm một nốt ruồi lệ đúng chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng nụ cười thấm đượm lòng người, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

Bức phác họa này Lâm Huyền vẽ rất tỉ mỉ, nhìn vào có thể sánh ngang với ảnh đen trắng, thậm chí còn có cảm giác lập thể hơn cả ảnh.

Rầm!

Cửa văn phòng bị người ta đẩy thẳng ra:

"Lâm Huyền, cậu đưa thiệp mời tiệc ăn mừng này cho giáo sư Hứa Vân."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên đầy ngơ ngác.

Phát hiện người đến là Triệu Anh Quân.

Thảo nào... chỉ có cô ấy mới dám không gõ cửa mà vào văn phòng của bất kỳ ai.

"Ồ ồ, được."

Lâm Huyền đứng dậy, nhận lấy thiệp mời màu đỏ.

Triệu Anh Quân cúi đầu.

Nhìn bức phác họa trên bàn... gật đầu:

"Vẽ đẹp thật."

"Cảm ơn."

"Gần như giống hệt bản thân cô ấy."

???

Lâm Huyền lùi lại một bước, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cô biết tôi vẽ ai sao?"

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên:

"Cậu đùa à Lâm Huyền?"

"Trong giới thương mại Đông Hải, ai mà không biết cô ấy là ai?"

Cô ta chỉ vào cô gái đáng yêu đang cười tươi trên giấy vẽ:

"Không phải người cậu vẽ là con gái của Sở Sơn Hà sao..."

"[Sở An Tình] à?"

"Đây là con gái của Sở Sơn Hà sao!?" Lâm Huyền không thể tin nổi.

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền như nhìn một kẻ ngốc:

"Cậu ngạc nhiên cái gì? Không phải cậu tự vẽ sao?"

"Không không... Tôi không vẽ cô ấy mà!"

Lâm Huyền xua tay giải thích:

"Tôi còn chẳng quen biết con gái của Sở Sơn Hà, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, tôi căn bản không biết cô ấy trông như thế nào... Sao có thể vẽ cô ấy được? Tôi vẽ cô ấy để làm gì?"

Nghĩ đến sự hiểu lầm không đáng có, Lâm Huyền vội vàng

xoay bức tranh 90 độ để Triệu Anh Quân nhìn rõ.

Chỉ vào khóe mắt trái của cô gái trong tranh:

"Cô xem, khóe mắt trái này, có một nốt ruồi lệ."

"Ừ."

Triệu Anh Quân gật đầu một cách đờ đẫn:

"Khóe mắt của Sở An Tình đúng là có một nốt ruồi lệ nhỏ... Cậu muốn chứng tỏ điều gì nữa?"

"..."

"..."

Lâm Huyền cạn lời.

Sao càng giải thích càng thấy tối tăm, không giải thích rõ được nhỉ?

"Triệu tổng, tôi thực sự không quen biết con gái của Sở Sơn Hà, hôm nay là lần đầu tiên nghe đến tên cô ấy từ miệng cô đấy."

"Lần trước trong buổi tiệc gây quỹ khoa học, cô cũng có nhắc đến nhưng hôm đó con gái ông ấy căn bản không đến mà. Tôi thực sự chưa từng gặp cô ấy lần nào nên vốn dĩ không biết cô ấy trông như thế nào."

Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Được rồi, là tôi hiểu lầm."

Cô ấy chỉ vào tấm thiệp mời trong tay Lâm Huyền rồi dặn dò:

"Đây là thiệp mời tiệc ăn mừng tối thứ bảy, lát nữa cậu đưa cho giáo sư Hứa Vân nhé."

"Tốt nhất là hỏi giáo sư Hứa Vân xem ông ấy có đến không, nếu ông ấy quyết định đến thì chúng ta phải sắp xếp người và xe riêng đón ông ấy."

Lâm Huyền gật đầu, lật xem tấm thiệp mời trong tay.

Rất sang trọng, mặt sau còn in logo của công ty MX:

"Được, lát nữa tôi sẽ đưa cho ông ấy."

Triệu Anh Quân quay người rời đi.

Nhưng lại dừng lại:

"Ngoài ra..."

Cô ấy quay đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Mặc dù tôi không ủng hộ chuyện yêu đương nơi công sở nhưng công ty chúng ta thực sự có không ít cô gái rất tốt, nếu cậu thực sự định yêu đương... Thì có thể cân nhắc thực tế một chút."

Lâm Huyền rất cạn lời.

Hóa ra Triệu Anh Quân là nghĩ mình để mắt đến con gái của Sở Sơn Hà.

Hắn nhanh chóng gấp tờ giấy vẽ lại, tiện tay nhét vào cuốn sổ đen trên bàn:

"Tôi thực sự không có ý đó, Triệu tổng. Tôi chỉ tùy tiện vẽ một bức phác họa, nghĩ rằng đã lâu rồi không vẽ nên tập tay nghề thôi."

"Nếu cô thấy hai người họ giống nhau thì đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi."

Triệu Anh Quân không nói gì nữa, chỉ nhắm mắt gật đầu:

"Được rồi, làm việc cho tốt nhé Lâm Huyền."

Cô ấy nhìn Lâm Huyền lần cuối, bước ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

"Ôi..."

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa, ôm trán.

Vừa nãy khi Triệu Anh Quân rời đi, mặc dù miệng nói là "làm việc cho tốt nhé Lâm Huyền" nhưng ánh mắt lại hàm ý... rõ ràng còn một câu "đừng nghĩ đến những điều không thực tế."

"Thực sự giống nhau đến vậy sao?"

Lâm Huyền có chút không dám tin.

Hắn 100% chắc chắn rằng mình chưa từng gặp con gái của Sở Sơn Hà.

Ồ.

Có một lần duy nhất.

Chính là lần trước ở cổng trường nhìn thoáng qua từ xa nhưng ngoài mái tóc đuôi ngựa bồng bềnh đầy sức sống đó ra thì cơ bản là chẳng thấy rõ gì cả.

"Lại không phải sinh đôi cùng trứng, sao có thể giống nhau như đúc được. CC và cái cô Sở An Tình gì đó, thời đại sống cách nhau 600 năm, cách nhau mấy chục thế hệ người."

Chương 95: Tác dụng phụ (2)

Chương 95: Tác dụng phụ (2)

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Hắn nghĩ đến khả năng [khoang thuyền ngủ đông]...

"Nhưng mà thế giới tương lai mà CC ở căn bản không có thứ gọi là [khoang thuyền ngủ đông]... Theo lý mà nói, con gái của Sở Sơn Hà không thể nào ngồi [khoang thuyền ngủ đông] để sống đến 600 năm sau được."

Trước khi hắn đổi tên mèo Kha Kha thành mèo Rhine, trong giấc mơ căn bản không hề có mèo Rhine, chỉ có mèo Kha Kha.

Cho nên, cho dù là ngày mai, giáo sư Hứa Vân phát minh ra [khoang thuyền ngủ đông] thì cũng không thể giải thích được tại sao trong giấc mơ ngày hôm qua lại xuất hiện CC.

[Hiệu ứng cánh bướm do biến động thời gian và không gian tạo ra không thể xuất hiện ở tương lai trước khi biến động thời gian và không gian xảy ra.]

Nhưng mà...

Chẳng có gì là tuyệt đối cả.

"Vẫn nên xác nhận chứng thực trước rồi hẵng kết luận."

Bất kể là xác nhận từ CC hay xác nhận từ con gái của Sở Sơn Hà... Tóm lại, Lâm Huyền cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Có lẽ những ký ức "không thuộc về cô ấy","vụn vặt rời rạc" mà CC nói mới là chìa khóa giải đáp.

Hắn đứng dậy.

Lấy tấm thiệp mời phải giao cho giáo sư Hứa Vân.

Tấm thiệp mời tiệc ăn mừng của Trương Khánh này không được niêm phong bằng sáp nên có thể mở ra.

Lâm Huyền mở tờ giấy gấp ra.

Bên trong là lời mời theo mẫu, đầu tiên viết tên giáo sư Hứa Vân, sau đó có chữ in đậm chú thích thời gian và địa điểm của tiệc ăn mừng.

Tối ngày kia lúc tám giờ rưỡi, hội quán Victoria thành phố Đông Hải.

"Nhanh chóng đưa cho giáo sư Hứa Vân thôi, không biết ông ấy có đến tham dự không."...

Hắn đi taxi đến trường Đại học Đông Hải.

Vì Hứa Vân nổi tiếng nên bên gác cổng không cho người ngoài vào tùy tiện nữa, đặc biệt là phóng viên báo chí gì đó đều không cho vào, có lẽ là sợ ảnh hưởng đến công việc của giáo sư Hứa Vân.

Lâm Huyền vẫn dựa vào khuôn mặt không khác gì sinh viên đại học để trà trộn vào.

Vào tòa nhà thí nghiệm.

Lâm Huyền đến phòng thí nghiệm của giáo sư Hứa Vân.

Kết quả là Hứa Vân không có ở đây...

Gọi điện liên lạc mới biết, Hứa Vân đang ở bệnh viện trông

con gái.

Lâm Huyền nhìn tấm thiệp mời trên tay...

Luôn cảm thấy nói qua điện thoại không được lịch sự và trang trọng lắm, hay là chạy thêm một chuyến, đích thân đưa tận tay.

Nghĩ cũng phải.

Bây giờ Hứa Vân đã thành công rồi, chất lỏng làm đầy [khoang thuyền ngủ đông] cũng đã nghiên cứu xong, đúng là không cần phải ngày nào cũng chui rúc trong phòng thí nghiệm nữa.

Có thời gian này, chắc chắn ông ấy phải dành nhiều thời gian hơn để ở bên con gái đang là người thực vật.

Lâm Huyền lại đi taxi đến bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, sau đó đến phòng bệnh của Hứa Y Y.

Phòng bệnh rất sạch sẽ.

Hứa Vân vừa làm động tác kéo giãn cơ cho Hứa Y Y, vừa cười nói chuyện với con gái.

Kể về thành quả nghiên cứu của ông ấy.

Nói với con gái rằng sẽ sớm có thế hệ đầu tiên của [khoang thuyền ngủ đông] đơn giản, đến lúc đó có thể ngủ đông đến tương lai để chữa bệnh, có thể tỉnh lại để sống cuộc đời của mình.

Thấy Lâm Huyền đi vào, Hứa Vân cười tươi vẫy tay, bảo Lâm Huyền lại gần.

Sau đó nắm tay con gái, mỉm cười nói:

"Y Y, đây là ân nhân mà chúng ta nên cảm ơn nhất, Lâm Huyền. Cho dù là thành quả nghiên cứu của bố hay hy vọng tỉnh lại của con, thực ra đều là công lao của Lâm Huyền."

"Y Y... Đến ngày con tỉnh lại, đứng dậy bắt đầu cuộc sống mới, có lẽ bố không còn nữa, con phải nhớ thường xuyên đến thăm anh Lâm Huyền. Hoặc là đợi con ngủ đông tỉnh lại... Biết đâu con lại phải gọi anh Lâm Huyền là chú."

Nói xong.

Hứa Vân và Lâm Huyền đều không nhịn được cười.

Phải xem Hứa Y Y ngủ đông bao lâu nữa, nếu ngủ đông năm sáu mươi năm rồi mới giải đông để chữa bệnh... Đến lúc đó có thể gọi Lâm Huyền là ông rồi, nếu ngủ đông hai ba trăm năm rồi mới giải đông, vậy có thể đốt tiền giấy với cả thắp hương cho Lâm Huyền rồi.

"Thầy Hứa, thực ra đến lúc đó thầy có thể ngủ đông cùng Hứa Y Y, như vậy ở tương lai Y Y tỉnh lại, hai người vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau."

Tuy nhiên...

Hứa Vân lại cười hiền từ lắc đầu:

"Thực ra có một chuyện mà đến giờ tôi vẫn chưa công bố với toàn thế giới. Nhưng giấy không gói được lửa, đợi đến khi luận văn của tôi hoàn thành và công bố, các nhà khoa học và viện nghiên cứu sớm muộn gì cũng phát hiện ra chuyện này..."

Ông ấy ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, ánh mắt có chút cô đơn:

"Cậu biết không..."

"Tác dụng phụ lớn nhất của ngủ đông là gì không?"

Chương 96: Sóng gió ập đến

Chương 96: Sóng gió ập đến

Lâm Huyền lắc đầu.

Ngủ đông còn có tác dụng phụ sao?

Trong phim khoa học viễn tưởng không hề nói đến những điều này...

Trong bối cảnh của chúng, ngủ đông có trăm lợi mà không có một hại, ngủ một giấc là mấy trăm năm, mấy nghìn năm, mấy vạn năm trôi qua, không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Hứa Vân nói vậy, Lâm Huyền mới phát hiện ra điểm mù này.

Cũng nói là thuốc nào cũng có ba phần độc.

Loại thuốc và phương pháp điều trị nào mà không có một chút tác dụng phụ chứ?

Huống chi ngủ đông là một công trình về cơ thể con người phức tạp như vậy, không thể không có một chút tác dụng phụ nào.

"Em không biết thưa thầy Hứa."

Lâm Huyền trả lời thành thật:

"Ngủ đông còn có tác dụng phụ gì nữa không? Có phải là về chức năng cơ thể không?"

Hứa Vân lắc đầu.

Giơ ngón trỏ ra, chỉ vào đầu mình:

"[Tác dụng phụ lớn nhất là do tín hiệu não không hoạt động trong thời gian dài thì sẽ dẫn đến mất trí nhớ ở các mức độ khác nhau.]"

"Thực ra về mặt chức năng cơ thể, ngủ đông sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào, cho dù có teo cơ một chút thì cũng có thể phục hồi thông qua luyện tập."

"Nhưng... tổn thương đến trí nhớ não bộ thì không thể tránh khỏi. Lý thuyết ngủ đông hiện tại thực sự có thể làm chậm các phản ứng sinh lý của cơ thể xuống hàng chục lần, hàng trăm lần nhưng nguyên lý trí nhớ não bộ rất phức tạp, đó là một mô hình truy xuất mơ hồ dựa vào kích thích tín hiệu thần kinh."

"Tôi cũng không nói nhiều với cậu quá về những điều phức tạp Lâm Huyền, tóm lại là thời gian ngủ đông càng dài thì càng mất nhiều trí nhớ. Tất nhiên, tình hình thực tế của mỗi người cũng sẽ có chút khác biệt nhưng nếu thời gian ngủ đông vượt quá hai mươi năm... rất có khả năng sẽ mất toàn bộ trí nhớ."...

Lâm Huyền bừng tỉnh.

Mặc dù hắn là một học sinh chuyên văn, không hiểu những điều này.

Nhưng tác dụng phụ là mất trí nhớ nghe có vẻ rất hợp lý, đây là điều mà không có bất kỳ tác phẩm khoa học viễn tưởng nào đề cập đến.

Quả nhiên, khoa học viễn tưởng không khoa học.

Hứa Vân vuốt ve cánh tay khô héo của con gái, cười nhạt:

"Thực ra Y Y quên tôi cũng không sao, quên sạch cũng không sao... Con bé sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhớ hay không

nhớ người cha già này cũng không sao."

"Nhưng tôi không muốn quên con bé... Tôi không muốn quên Y Y. Thời gian Y Y hoạt bát nhất chỉ có vài năm thời thơ ấu, ký ức của tôi về con bé cũng chỉ có từng ấy..."

"Những ký ức này, tôi không muốn mất đi một chút nào."

"Hơn nữa, nếu mất trí nhớ thì có phải cũng đồng nghĩa với việc tình cảm cũng sẽ biến mất không? Nếu sau khi tỉnh lại, tôi và Y Y trở thành người xa lạ, không còn bất kỳ tình cảm nào... Tôi cảm thấy đây là một điều rất đáng sợ."

Hứa Vân nhìn Lâm Huyền, mỉm cười nhẹ:

"Vì vậy, tôi sẽ không ngủ đông."

"Tôi sẽ lưu giữ những ký ức về Y Y cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, cũng sẽ dùng giây phút cuối cùng của cuộc đời để nghiên cứu ra [khoang thuyền ngủ đông] tốt hơn cho Y Y."

"Vì vậy Lâm Huyền, nếu tương lai Y Y tỉnh lại mà cậu vẫn còn... làm phiền cậu giúp tôi chăm sóc đứa trẻ này nhiều hơn."

Lâm Huyền phản xạ có điều kiện mà xua tay!

Đừng đừng đừng.

Hắn không gánh nổi lời ủy thác này!

"Thầy Hứa, em thấy thầy không cần phải bi quan như vậy."

Lâm Huyền an ủi:

"Sự phát triển của khoa học kỹ thuật không ai có thể lường trước được. Biết đâu một ngày nào đó, tác dụng phụ mất trí nhớ này sẽ được giải quyết. Thầy vẫn nên chú ý đến sức khỏe của mình... Người cha nào mà không muốn tận mắt nhìn con gái mình

lớn lên chứ?"

Hứa Vân cười cười, không nói thêm gì:

"Cậu cố ý đến đây, có chuyện gì không Lâm Huyền?"

Lâm Huyền gật đầu.

Lấy thư mời ra, nói rõ mục đích đến của mình.

Tối thứ bảy, tức là tối ngày kia.

Công ty MX sẽ tổ chức tiệc ăn mừng hoành tráng, muốn mời giáo sư Hứa Vân đến tham dự.

Lâm Huyền vốn tưởng Hứa Vân chắc chắn sẽ từ chối khéo.

Nhưng...

"Được."

Hứa Vân cười ha ha đáp.

Ông ấy vỗ vai Lâm Huyền:

"Cậu giúp tôi một việc lớn như vậy, tôi nhất định phải đến ủng hộ cậu."

"Tôi cũng đã lâu rồi không được vui vẻ và thoải mái như vậy... Đến hôm đó, chúng ta uống hai ly nhé!"

Suôn sẻ ngoài dự kiến...

Buổi tối, mấy vị lãnh đạo trung tầng của công ty kéo Lâm Huyền đi ăn uống, chơi đến tận rạng sáng mới về nhà.

Sáng hôm sau đến công ty, Lâm Huyền báo cáo với Triệu Anh Quân chuyện Hứa Vân sẽ đến dự tiệc ăn mừng.

Triệu Anh Quân mỉm cười như đã đoán trước:

"Quả nhiên là phái cậu đi đưa thư mời là đúng, nếu chúng tôi đi... Giáo sư Hứa Vân chưa chắc đã nể mặt chúng tôi."

"Tôi cũng chẳng có mặt mũi gì." Lâm Huyền thành thật đáp:

"Chỉ là dạo này tâm trạng giáo sư Hứa Vân tốt nên cũng muốn đến thư giãn thôi."

Triệu Anh Quân cúi người, lấy ra bốn năm chiếc thư mời màu đỏ từ ngăn kéo bên dưới:

Chương 97: Mở màn (1)

Chương 97: Mở màn (1)

"Tiệc ăn mừng có một số người không đến được, những chiếc thư mời thừa này cậu cầm đi. Có họ hàng, bạn học, bạn bè gì thì có thể mời họ đến chơi."

Lâm Huyền chỉ lấy một chiếc:

"Tôi chỉ cần một chiếc là đủ, tôi chỉ có một người bạn ở Đông Hải."

Trước đó hắn còn nói với Cao Dương là giàu sang đừng quên nhau.

Bữa tiệc tự chọn tối nay xa hoa như vậy, không thể thiếu cái thùng cơm Cao Dương đó được:

"Tiệc ăn mừng chỉ có người của công ty chúng ta sao? Ngoài giáo sư Hứa Vân."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Đây vốn là hoạt động nội bộ của công ty chúng ta, tôi cũng không mời người khác, sợ mọi người không thoải mái."

"Nhưng sáng nay... có một nhân vật lớn chủ động yêu cầu tham gia, nói là muốn đến chúc mừng chúng ta."

"Ai vậy?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Cậu biết mà."

Triệu Anh Quân cười cười:

"Sở Sơn Hà."

?

Lâm Huyền khá bất ngờ:

"Sở Sơn Hà đến ư? Không ngờ anh ta lại chủ động đến chúc mừng chúng ta."

"Nghĩ gì vậy Lâm Huyền, tất nhiên không phải chúng ta."

Triệu Anh Quân vén sợi tóc mai bên tai ra sau:

"Sở Sơn Hà không coi trọng chút việc làm ăn nhỏ và thành tựu nhỏ của chúng ta đâu, mục đích chính của anh ta đến đây là để chúc mừng giáo sư Hứa Vân."

"Tôi đã nói với cậu rồi, bao nhiêu năm nay đều là Sở Sơn Hà một mình tài trợ cho Hứa Vân. Hơn nữa, bản thân ông ta cũng là người rất nhiệt tình với sự nghiệp khoa học, tôi đoán là ông ta biết giáo sư Hứa Vân sẽ đến dự tiệc ăn mừng của chúng ta nên mới muốn đến chúc mừng Hứa Vân trực tiếp."

"Nhưng chắc chắn ông ta sẽ không ở đây quá lâu, Sở Sơn Hà là người rất có hàm dưỡng và tầm nhìn. Cùng lắm ông ta chỉ phát biểu chúc mừng, chào hỏi, gặp giáo sư Hứa Vân rồi sẽ rời đi và sẽ không ở lại ăn cơm."

Ồ...

Thì ra là vậy.

Sở Sơn Hà đến vì giáo sư Hứa Vân, như vậy thì mọi chuyện đều hợp lý.

Sự ngưỡng mộ và tôn trọng của anh ta đối với các nhà khoa

học là điều ai cũng thấy. Hứa Vân có thể đạt được thành tựu như vậy, có lẽ Sở Sơn Hà còn vui hơn cả bản thân Hứa Vân.

Phải nói rằng, tiệc ăn mừng lần này của công ty MX... cũng được coi là [hội tụ anh tài].

Có thể mời được giáo sư Hứa Vân đã là vinh dự lắm rồi.

Không ngờ Sở Sơn Hà cũng sẽ đến dự tiệc ăn mừng.

"Tiệc ăn mừng của chúng ta đúng là có giá trị thật, hai người có địa vị cao nhất thành Đông Hải đều đến." Lâm Huyền cười nói.

Triệu Anh Quân không nói gì, chỉ nhìn Lâm Huyền, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

Điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy rất khó chịu, trên mặt mình có ruồi sao?

"Sao vậy, Triệu tổng?"

Triệu Anh Quân cười đầy ẩn ý, tiếp tục nói:

"Câu nói này của cậu cũng không sai, tiệc ăn mừng của chúng ta đúng là có giá trị thật."

"Còn nhớ lần trước tham dự tiệc gây quỹ khoa học, tôi đã nói gì với cậu không? Trước đây, mỗi lần Sở Sơn Hà tham dự tiệc quan trọng, ông ta đều sẽ dẫn theo cô con gái cưng của mình, giống như khoe khoang vậy... Sợ mọi người không biết ông ta có một cô con gái xinh đẹp như vậy."

"Cho nên..."

Cô ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Lần này Sở Sơn Hà cũng không đến một mình."

"Ông ta nói sẽ dẫn theo con gái mình..."

"Sở An Tình."

Sở An Tình cũng đến ư?

Lâm Huyền có cảm giác như đang tụ tập đánh mạt chược vậy.

Một bữa tiệc ăn mừng nhỏ bé, thế mà đủ loại người đều kéo đến.

Từ trước đến nay, việc đàn ông ta dẫn theo gia đình tham dự tiệc luôn là biểu hiện của sự tôn trọng cao nhất, thể hiện sự coi trọng đối với bữa tiệc đó.

Sở Sơn Hà dẫn theo con gái đến, bản thân cũng không phải chuyện gì lạ. Ngoại trừ...

Ánh mắt cười như không cười của Triệu Anh Quân!

Rõ ràng là vậy.

Sự hiểu lầm về bức tranh trước đó vẫn chưa được giải quyết.

"Triệu tổng."

Lâm Huyền cảm thấy nhất định phải làm rõ mọi chuyện, nói rõ ràng:

"Tôi thấy để tránh những hiểu lầm không đáng có sau này, tốt hơn hết là tôi nên nói thẳng ra."

"Cậu nói đi."

"Bức tranh đó là do tôi vẽ bừa, cô nói giống Sở An Tình, thực sự chỉ là trùng hợp."

"Hơn nữa, chúng ta đều biết Sở Sơn Hà là người như thế nào,

con gái ông ta còn nhỏ như vậy... Tôi lại không phải chán sống, sao lại có thể động vào suy nghĩ đó."

Triệu Anh Quân bị Lâm Huyền chọc cười:

"Nói thẳng ra thì cũng đúng, khi cậu đã nói rõ ràng như vậy, cậu hiểu được lý lẽ này là tốt rồi. Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ hy vọng cậu đừng vì thế mà rước phải rắc rối."

"Sở Sơn Hà không chỉ đơn giản là chủ tịch thương hội trên danh nghĩa, năng lực của ông ta, sau này cậu sẽ dần hiểu được, đây là người không thể đắc tội nhất ở thành Đông Hải."

"Còn về việc bức tranh của cậu và Sở An Tình có giống nhau hay không... Tối mai cậu gặp cô ấy, chẳng phải tự mình xác nhận là rõ sao."

Lâm Huyền gật đầu, hắn thực sự cũng rất tò mò về chuyện này, câu trả lời sẽ được tiết lộ vào bữa tiệc ăn mừng tối mai.

Chương 98: Mở màn (2)

Chương 98: Mở màn (2)

Sau đó.

Lâm Huyền rời khỏi văn phòng của Triệu Anh Quân, quay về làm việc. ...

Chiều tan làm.

Hắn đến quán cơm nhỏ thường lui tới để gặp Cao Dương.

Đối phương cởi áo khoác lông vũ, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Lâm Huyền:

"Thật không người anh em! Cậu định mời tớ đến nhà hàng Victoria ăn tối à? Bữa tiệc tự chọn bình thường ở đó phải tám nghìn tệ một người đấy!"

Lâm Huyền cười khẽ.

Cầm tấm thiệp mời màu đỏ lắc lắc.

"Người anh em tốt—"

Cao Dương vung tay, dùng ngón út móc lấy tấm thiệp mời, mở ra cười híp mắt nhìn.

Miệng không ngừng lẩm bẩm thật tuyệt thật tuyệt.

Nước miếng sắp nhỏ xuống:

"Tớ phải xem thử... cái đám thượng lưu này thường ăn sơn hào hải vị gì mà dám hét giá đắt thế!"

"Đúng rồi Lâm Huyền, dạo này hai chúng ta đều bận, tớ cũng chưa kịp hỏi cậu chuyện lần trước đi khám bác sĩ tâm lý..."

Cao Dương nhét tấm thiệp mời vào túi, nhìn Lâm Huyền:

"Sau đó cậu xác nhận rồi chứ? Có gỡ bỏ mặt nạ của cô gái đó không?"

Lâm Huyền buông đũa.

Gật đầu:

"Xác nhận rồi, bác sĩ Lưu nói đúng, giấc mơ của tiớ chỉ là giấc mơ do tớ bịa ra, không có gì to tát."

"Tớ còn chẳng để tâm đến chuyện này, nếu hôm nay cậu không nhắc đến thì tớ cũng quên mất rồi."

Hắn đã nói dối.

Không phải cố ý lừa dối Cao Dương.

Chỉ là...

Khi xác nhận giấc mơ là thế giới tương lai thực sự, cũng gián tiếp chứng minh Câu Lạc Bộ Thiên tài cũng thực sự tồn tại và đã ẩn núp trong sương mù lịch sử, thậm chí ngay bên cạnh mình.

Hắn không muốn kéo Cao Dương vô tội vào nguy hiểm.

Cho nên thà nói dối để sau này không để cậu ấy lo lắng cho mình nữa.

Bình thường cậu ấy làm việc bán xe đã rất mệt rồi.

"Vậy thì tốt, ha ha, hú vía!"

Cao Dương cầm ly rượu, cười ha ha cụng ly với Lâm Huyền,

uống cạn:

"Ôi, tiếc quá! Còn định dựa vào giấc mơ của cậu để kiếm tiền ấy chứ!"

Đã lâu không gặp.

Hai người đều có rất nhiều chuyện muốn nói.

Tất nhiên sẽ không ăn một bữa rồi giải tán.

Ăn uống no say, hai người lại đến quán bar quen thuộc chơi hai tiếng, mãi đến rạng sáng mới về nhà.

Dù sao ngày hôm sau là thứ bảy, có thể ngủ thẳng đến trưa, sau đó dậy chuẩn bị đi dự tiệc ăn mừng là được. ...

Ngày hôm sau.

Nhiệt độ đột ngột giảm mạnh.

Những bông tuyết rơi lất phất, dần dần trở nên dày đặc, phủ lên thành phố quốc tế này một lớp ngọc trong suốt.

Ngày 31 tháng 12 năm 2022. thứ bảy.

Vào ngày cuối cùng của năm 2022. thành phố Đông Hải đã đón một trận tuyết rơi sau bao ngày mong đợi.

Tuyết rơi báo hiệu một năm mới bội thu, chào đón một năm mới.

Két——

Lâm Huyền đẩy cánh cửa sổ đã lâu không mở.

Hắn đưa tay ra ngoài cửa sổ, cảm nhận từng bông tuyết rơi xuống đầu ngón tay mình.

Những bông tuyết mỏng manh...

Như những tinh thể băng từ từ tan thành nước trên đầu ngón tay Lâm Huyền.

Hắn ngẩng đầu nhìn thành phố phủ đầy tuyết trắng:

"Tuyết rơi rồi."

Không giống như miền Bắc, ở thành phố Đông Hải này, tuyết rơi không phải là chuyện thường thấy, đặc biệt là "tuyết lớn" như hôm nay.

Cái gọi là tuyết lớn cũng chỉ là so với những năm trước mà thôi.

Trên thực tế, ngay cả khi tuyết rơi từ sáng đến tối không ngừng thì trên mặt đất cũng chỉ tích tụ một lớp mỏng.

Chỉ cần giẫm chân xuống, tuyết sẽ biến thành bùn xám, hòa vào nước tuyết bên dưới, dần tan chảy trong dòng người xe cộ.

Ban ngày mùa đông rất ngắn.

Khi Lâm Huyền sửa soạn xong, ra khỏi nhà lúc hơn 7 giờ tối, trời bên ngoài đã gần tối đen.

Đến hội quán Victoria.

Vào trong thì ấm áp hơn nhiều.

Theo quan điểm của Lâm Huyền, hội quán này còn sang trọng hơn cả hội quán mà Sở Sơn Hà tổ chức tiệc tối lần trước.

Hội quán đó đó có hơi cũ kỹ.

Nhưng cảm giác cao cấp thì rất khó nói, có lẽ hơi thở cũ kỹ đó mới là hương vị quý giá nhất trong mắt giới thượng lưu.

Giữa đại sảnh có một sân khấu nhỏ, bên ngoài vẫn là bàn ghế tiệc tự chọn, chỉ là hiện tại vẫn chưa bày thức ăn và đồ uống.

Phải nói rằng đồ trang trí nổi bật nhất trong đại sảnh... tất nhiên là những chú mèo Rhine lớn nhỏ được bày khắp nơi.

Cho dù là trên cầu thang, trong góc, trên bàn ăn, thậm chí cả ở quầy quà tặng, đều bày rất nhiều búp bê mèo Rhine.

Có rất nhiều mẫu mới cực kỳ dễ thương.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Sắp đến tám giờ rưỡi.

Hôm nay tiệc ăn mừng mở màn muộn như vậy, là vì hôm nay là ngày đặc biệt, là ngày cuối cùng của năm 2022.

Đa số nhân viên công ty đều là những người trẻ tuổi chưa lập gia đình.

Vì vậy, tiện thể tổ chức luôn cả [chào đón năm mới] ở đây.

Những người đến đây hôm nay đều là để đón giao thừa vào lúc nửa đêm, không cần ăn tối quá sớm.

"Lâm Huyền, giáo sư Hứa Vân sắp đến rồi, đi ra cổng đón với tôi."

Triệu Anh Quân từ phòng trong đi ra, gọi Lâm Huyền.

Lâm Huyền gật đầu, đi theo Triệu Anh Quân.

Chương 99: Công chúa và giấc mơ (1)

Chương 99: Công chúa và giấc mơ (1)

Hôm nay cô ấy vẫn oai phong như mọi khi, mặc một bộ lễ phục màu đỏ sẫm, trông giống như một ly rượu vang đỏ cao. Đôi bông tai đá quý màu đỏ theo từng bước chân đi giày cao gót mà lắc lư, phản chiếu ánh sáng đỏ rực.

"Giáo sư Hứa Vân đến bằng cách nào?"

"Ông ấy tự bắt taxi đến." Triệu Anh Quân trả lời một cách bất lực:

"Tôi đã sắp xếp người đi đón ông ấy nhưng ông ấy không muốn phô trương như vậy, đặc biệt là trước cổng trường còn có rất nhiều phóng viên báo chí, vì vậy ông ấy kiên quyết muốn đi taxi đến."

"Được rồi, đó là phong cách của ông ấy mà."

Hai người bước ra khỏi đại sảnh, đứng trên bậc thềm, nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Hai người phục vụ chuyên nghiệp bên cạnh lập tức mở ô đen, che tuyết rơi cho hai người.

Triệu Anh Quân nhìn đồng hồ, xoa xoa cánh tay:

"Sắp đến rồi, vừa nãy tôi gọi điện cho ông ấy, ông ấy đã đến ngã tư phía trước rồi."

Cô mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Ở Đông Hải này, ngoài Sở Sơn Hà ra, có lẽ chỉ có cậu mới có thể mời được giáo sư Hứa Vân đến tham dự kiểu tiệc tối như này."

"Lâm Huyền, mặc dù tôi không biết cậu đã giúp giáo sư Hứa Vân chuyện gì, cũng không biết tại sao ông ấy lại nể cậu như vậy. Nhưng tôi thực sự phải cảm ơn cậu vì đã giúp công ty MX vượt qua một giai đoạn khó khăn như vậy."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi cũng là một thành viên của công ty MX, làm những việc này là điều nên làm thôi."

Một chiếc taxi xuất hiện từ góc cổng lớn, chạy về phía bậc thềm, có lẽ là giáo sư Hứa Vân đến rồi.

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền bước ra khỏi ô đen.

Sau khi taxi dừng lại, Lâm Huyền mở cửa xe cho Hứa Vân:

"Giáo sư Hứa, ngài đến rồi."

Hứa Vân cười ha ha bắt tay Lâm Huyền rồi lại bắt tay Triệu Anh Quân:

"Cô Triệu, cảm ơn lời mời nồng hậu của hai người."

"Giáo sư Hứa khách sáo rồi." Triệu Anh Quân mỉm cười lịch sự:

"Chúng tôi mới là người được nhờ ạ."

"Mời ngài vào trong, bên ngoài lạnh, chúng ta vào trong nhé."

Hôm nay tâm trạng giáo sư Hứa Vân rất tốt.

Còn cố tình ăn mặc chỉnh tề, mặc một bộ vest nghiêm chỉnh.

Ông ấy dậm chân trên thảm đỏ, giũ sạch bùn tuyết trên giày rồi cùng Triệu Anh Quân đi vào bên trong phòng tiệc.

Lâm Huyền đi theo sau hai người, ngoái đầu nhìn lại chiếc taxi đang đi xa và cả những vết bánh xe dần bị lấp đầy trong tuyết rơi...

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng lại không nói ra được là không ổn ở đâu.

"Lâm Huyền?"

Quay đầu lại, thấy Triệu Anh Quân và Hứa Vân đều quay lại chờ mình.

"Vào nhanh đi."

Triệu Anh Quân mỉm cười, chỉ vào đám đông đang reo hò vỗ tay trong đại sảnh:

"Tiệc..."

"Sắp bắt đầu rồi."...

Sự xuất hiện của giáo sư Hứa Vân đã đẩy không khí tại hiện trường lên đến đỉnh điểm.

Nhân vật chính đã đến, bữa tiệc mừng công tự nhiên có thể bắt đầu.

Triệu Anh Quân vốn định mời giáo sư Hứa Vân phát biểu vài lời, nhưng Hứa Vân đã từ chối.

Vì vậy, Triệu Anh Quân trực tiếp lên sân khấu phát biểu mở đầu, kể về doanh số và thành tích đáng tự hào của thương hiệu

mới Rhein, đồng thời cảm ơn sự cống hiến chăm chỉ của từng nhân viên trong công ty.

"Hôm nay, sự thành công của công ty MX, sự khởi đầu rực rỡ của thương hiệu mới Rhein, không thể tách rời khỏi sự nỗ lực của từng nhân viên. Nhưng nếu phải nói đến người xứng đáng được cảm ơn nhất... tôi tin rằng trong lòng mọi người đều có cùng một câu trả lời."

Sau khi Triệu Anh Quân nói xong câu này.

Cả hội trường lại một lần nữa bùng nổ trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tất cả ánh mắt đồng loạt hướng về phía Lâm Huyền, ánh mắt tràn đầy sự công nhận và ngưỡng mộ.

Mọi người đều rõ ràng.

Nếu không có Lâm Huyền, làm sao có thể có bữa tiệc mừng công ngày hôm nay?

Dù là thiết kế của mèo Rhein, hay việc giành được quyền ủy quyền của giáo sư Hứa Vân, đóng góp của Lâm Huyền đối với công ty MX đều rõ ràng.

Hiện tại, toàn bộ công ty đều đã xem Lâm Huyền như "phó tổng", thậm chí trong lần điều chỉnh nhân sự này, còn không ít người bất bình cho Lâm Huyền, cho rằng Triệu Anh Quân vẫn còn quá bảo thủ trong việc thăng chức cho Lâm Huyền, lẽ ra phải thăng chức trực tiếp lên vị trí phó tổng.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống...

Triệu Anh Quân giơ tay chỉ về phía Lâm Huyền:

"Vậy tiếp theo, xin mời trưởng phòng Lâm Huyền lên sân khấu,

gửi lời chúc mừng năm mới đến mọi người."...

Trong tiếng vỗ tay và hò reo, Lâm Huyền mỉm cười bước lên sân khấu, nhận lấy micro:

"Cảm ơn sự công nhận của các lãnh đạo, các đồng nghiệp. Trước hết tôi phải nói rõ rằng... thành công của thương hiệu Rhein thuộc về tất cả mọi người, không có sự phân chia công lao lớn nhỏ, tôi cũng như mỗi người ở đây, chỉ là hoàn thành tốt công việc của mình mà thôi."

"Cũng chính vì mỗi người chúng ta đều hoàn thành tốt công việc của mình, nên thương hiệu mới Rhein của chúng ta mới có thể đạt được sự khởi đầu rực rỡ, mới có thể đạt được thành công như vậy. Do đó... mỗi chúng ta đều là công thần của buổi tiệc mừng công hôm nay!"

Chương 100: Công chúa và giấc mơ (2)

Chương 100: Công chúa và giấc mơ (2)

"Năm 2022 sắp kết thúc, trong năm qua..."

Vì có nhiều năm kinh nghiệm làm MC ở đại học, phong thái của Lâm Huyền trên sân khấu rất vững vàng. Kết hợp với giọng nói đã được luyện tập đặc biệt cho việc dẫn chương trình, mỗi người đều chăm chú lắng nghe và bị cuốn hút.

Khi Lâm Huyền kết thúc lời chúc mừng năm mới cuối cùng.

Cả hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt chưa từng có.

Biểu lộ sự kính trọng và ngưỡng mộ đối với vị trưởng phòng trẻ nhất, người có triển vọng nhất trong công ty.

Tiếp theo là phần tiệc tối.

Vô số món sơn hào hải vị, rượu ngon, bánh ngọt và bánh kem được các phục vụ mang lên, đặt ngay ngắn trên hai dãy bàn dài hai bên.

Sự xa hoa tinh tế... khiến tiếng trầm trồ kinh ngạc không ngớt trong khán phòng.

Các món như bào ngư và tôm hùm trong bữa tiệc tại Câu lạc bộ Victoria chỉ được xem như món khai vị. Các loại nguyên liệu cao cấp mà không thể gọi tên được, qua bàn tay của các đầu bếp nổi tiếng thế giới, tỏa ra hương thơm hấp dẫn, kích thích sự thèm

ăn của mọi người. ...

Giáo sư Hứa Vân dù không quen với những buổi tiệc như thế này, nhưng niềm vui thực sự có thể lây lan.

Đặc biệt là sau vài ly rượu.

Thêm vào đó, Hứa Vân cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghiên cứu của mình đã có kết quả.

Vì vậy ông nhanh chóng hòa nhập vào bầu không khí vui vẻ này, trò chuyện với Lâm Huyền về nhiều kỷ niệm thời trẻ.

Chưa lâu sau khi tiệc bắt đầu, Cao Dương cuối cùng cũng đến trễ.

"Xin lỗi!"

Vội vàng chào Lâm Huyền xong, Cao Dương lập tức lao đến tôm hùm.

Cậu ta đã lên kế hoạch trước để ăn tiệc buffet sao cho tối ưu nhất, đảm bảo sử dụng hợp lý từng centimet dạ dày, để tận hưởng hương vị tuyệt vời nhất:

"Tớ có thể lén lấy đi hai chai rượu vang không?"

Cao Dương cầm móng tôm hùm, rướn tới hỏi nhỏ Lâm Huyền.

"... Nếu thế cậu giả vờ không quen tớ thì được."

Lâm Huyền trả lời thẳng thắn:

"Nếu bị bắt thì đừng khai tớ ra."

"Nhưng vừa nãy tớ đã nói với cô tiếp tân của công ty cậu rằng chúng ta là bạn thân rồi!" Cao Dương vừa gặm thịt tôm vừa nói:

"Chúng tớ còn trao đổi WeChat nữa. Nhưng rõ ràng cô ấy có ý với cậu nhiều hơn, còn hỏi tớ cậu đã có bạn gái chưa."

"Dậy thì hãy cẩn thận một chút, đừng để mất mặt tớ."

Đúng lúc này.

Trưởng phòng tổ thị trường Vương chạy tới, nói với Triệu Anh Quân bên cạnh:

"Giám đốc Triệu! Xe của Chủ tịch Sở Sơn Hà đã đến! Vừa mới vào cổng!"

Giọng hắn ta rất lớn.

Những người xung quanh nghe thấy tên Sở Sơn Hà, lập tức trở nên yên lặng...

Tên tuổi của Sở Sơn Hà ở thành phố Đông Hải không ai là không biết, hơn nữa ông ta còn thường xuyên xuất hiện trên báo chí.

Nhưng rất ít người có cơ hội gặp ông ta ngoài đời thực.

Đặc biệt đối với những người bình thường, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội chạm mặt ông ta.

Vì vậy mọi người đều tự giác nhường đường ở giữa, rất mong chờ sự xuất hiện của Sở Sơn Hà, muốn được nhìn thấy ông ta một lần.

Cuối cùng...

Cánh cửa lớn của hội trường được người phục vụ đẩy ra hai bên.

Tiếng cười sảng khoái và dày dặn trước tiên truyền vào—

"Hahahahahahaha... chúc mừng chúc mừng! Chúc mừng mọi người! Chúc mừng năm mới!"

Sở Sơn Hà mặc một bộ lễ phục trắng, càng tôn lên thân hình vạm vỡ và mạnh mẽ của ông ta.

Ông ta chắp tay chúc mừng mọi người xung quanh, nụ cười rạng rỡ, niềm vui thể hiện rõ trên gương mặt, từng bước tiến vào giữa hội trường.

Và sau lưng ông ta...

Một bóng dáng nhỏ nhắn cũng vẫy tay, lễ phép mỉm cười chào hỏi mọi người xung quanh.

Cô bé mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, mái tóc nâu xù được búi gọn gàng phía sau đầu, để lộ cổ trắng nõn và đường viền hàm dưới tinh tế như điêu khắc.

Ngoài đôi môi đỏ mọng và hàm răng trắng ngà, không có bất kỳ lớp trang điểm nào khác. Khuôn mặt xinh đẹp này, chỉ cần nụ cười như gió xuân thổi qua, đã vượt qua mọi loại trang điểm cầu kỳ.

Cô vừa theo sau cha, vừa vẫy tay mỉm cười với những người xung quanh. Đôi mắt đẹp cong như trăng lưỡi liềm đáng yêu, hai má lúm đồng tiền ẩn hiện trên khóe miệng, khiến người nhìn không khỏi thích thú.

Và ở khóe mắt trái, có một nốt ruồi lệ càng làm cho khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của cô thêm phần rực rỡ.

Trong chớp mắt.

Lâm Huyền nín thở, không dám tin vào mắt mình!

CC.

Rõ ràng đó chính là CC!

Mái tóc, kiểu tóc giống hệt, đôi mắt cong cong giống hệt, thần thái, dáng vẻ giống hệt, nụ cười ngoái đầu giống hệt, thân hình thon thả đáng yêu giống hệt, thậm chí má lúm đồng tiền và nốt ruồi lệ cũng giống hệt!

Hắn cuối cùng đã hiểu...

Tại sao khi Triệu Anh Quân chỉ nhìn thoáng qua bức phác họa của CC, đã lập tức nói rằng anh vẽ Sở An Tình...

Vì hai cô gái này thực sự quá giống nhau!

Không.

Không phải là giống, không phải là giống nữa,

Mà là thực sự là giống hệt!

Sở An Tình trước mắt đang bước đến với nụ cười duyên dáng, và CC trong giấc mơ ngoái đầu cười, hoàn toàn không khác chút nào!

Chương 101: Đã từng gặp (1)

Chương 101: Đã từng gặp (1)

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Trên đời này, làm sao có thể có hai người giống như bản sao dán chép nhau như vậy? Hơn nữa lại cách nhau 600 năm thời gian!

Trong chốc lát, nhiều âm thanh hỗn tạp vang lên trong đầu Lâm Huyền—

"Cậu Lâm, cậu có chắc rằng mình phân biệt được giữa hiện thực và mơ ước không?"

"CC, tên tôi là CC."

"Không phải cậu đang vẽ con gái của Sở Sơn Hà... Sở An Tình đấy à?"

"Kẻ lừa đảo."

"Cậu có biết... tác dụng phụ lớn nhất của việc ngủ đông là gì không?"

"Lúc đó, cậu sẽ hoàn toàn không phân biệt được giữa hiện thực và giấc mơ."...

Dưới ánh sáng chói lòa trong hội trường.

Ánh nhìn của Lâm Huyền có chút mờ ảo.

Hắn nhìn chằm chằm vào Chử An Tình đang từ từ tiến đến với

nụ cười đáng yêu, ánh mắt giao nhau, Sở An Tình vẫy tay với hắn...

Nở một nụ cười ngọt ngào.

Lâm Huyền nhìn nụ cười ngọt ngào và đáng yêu đó, không thể phân biệt thật giả với nụ cười của CC trong giấc mơ lần trước.

Nhưng ánh mắt của Sở An Tình và Lâm Huyền chỉ chạm nhau trong chốc lát, rồi cô tiếp tục vẫy tay mỉm cười với những người xung quanh.

Lâm Huyền bắt đầu thở...

Nhìn qua, Sở An Tình không quen biết gì với Lâm Huyền, thậm chí có thể nói là hoàn toàn xa lạ.

Ánh mắt cô nhìn hắn không có bất kỳ điểm gì đặc biệt, giống như cách cô đối xử với mọi vị khách trong hội trường này, đều cùng một kiểu lịch sự và tao nhã.

Tuy nhiên.

Mức độ tương tự như "copy paste" này khiến Lâm Huyền có chút nghi ngờ về những suy đoán trước đây của mình.

Chưa kịp để Lâm Huyền suy nghĩ nhiều, Sở Sơn Hà đã dẫn Sở An Tình băng qua đám đông, tươi cười tiến đến trước mặt.

Triệu Anh Quân nhanh chóng bước lên:

"Ông Sở, thật cảm ơn ông đã đến đây dù rất bận rộn."

Sở Sơn Hà rõ ràng đang rất vui vẻ, cười nói:

"Không có gì, chỉ là thời tiết không tốt, đường xá kẹt xe, xin lỗi vì đến muộn."

Triệu Anh Quân quay sang nhìn Sở An Tình:

"An Tình, lâu rồi không gặp, cuộc sống đại học thế nào rồi?"

Sở An Tình cười khúc khích, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, nét mặt rạng rỡ như hoa nở:

"Cảm ơn chị đã quan tâm, mọi thứ đều rất tốt."

Sở Sơn Hà nhìn con gái, ánh mắt đầy yêu thương, rồi nhìn lên Lâm Huyền:

"Chàng trai này thật tài giỏi, chắc hẳn cũng là một trong những trụ cột của quý công ty?"

Triệu Anh Quân mỉm cười gật đầu:

"Ông Sở quá khen, đây là người đã tạo ra mèo Rhein, người đứng đầu bộ phận trẻ tuổi nhất của công ty chúng tôi, Lâm Huyền."

"Nói ra thật tình cờ, Lâm Huyền cũng vừa tốt nghiệp Đại học Đông Hải mùa thu này, là học trò của giáo sư Hứa Vân, và cũng là bạn học của An Tình. Hôm nay gặp nhau thật là duyên phận."

Nghe Lâm Huyền tốt nghiệp từ Đại học Đông Hải, ánh mắt Sở Sơn Hà lóe lên một tia công nhận, nụ cười với Lâm Huyền trở nên thân thiện hơn nhiều:

"Năm nay vừa tốt nghiệp à chàng trai, là từ khoa nào?"

"Khoa Nghệ thuật và Thiết kế." Lâm Huyền trả lời thành thật.

"Thật là duyên phận!" Sở Sơn Hà cười sảng khoái:

"An Tình cũng học khoa nghệ thuật, chuyên ngành múa, từ nhỏ đã thích múa, còn biểu diễn trong buổi chào đón tân sinh viên—"

"Ba!"

Giọng nói nhẹ nhàng của Sở An Tình vang lên, cô nhìn Sở Sơn Hà trách móc:

"Chuyện nhỏ nhặt thế này không cần nhắc đến mà..."

Nói xong.

Cô nhìn Lâm Huyền, mỉm cười nói:

"Chào anh Lâm Huyền, em là tân sinh viên năm nhất."

"Em tên là Sở An Tình."

Lâm Huyền mỉm cười gật đầu:

"Chào em."...

Sau khi Sở Sơn Hà và Triệu Anh Quân nói vài câu xã giao, ông dẫn Sở An Tình tiến thẳng về phía giáo sư Hứa Vân, Triệu Anh Quân và Lâm Huyền cầm ly rượu đi theo sau.

Giáo sư Hứa Vân nhìn thấy ân nhân của mình, vô cùng kích động.

Ông ấy đặt ly rượu xuống, bước tới nắm chặt tay Sở Sơn Hà.

"Giáo sư Hứa, chúc mừng! Sau cùng thì công sức của ông đã đơm hoa kết trái!"

Sở Sơn Hà là người đầu tiên chúc mừng.

Giáo sư Hứa Vân nhìn Sở Sơn Hà, trong mắt đầy cảm kích và ngưỡng mộ:

"Ông Sở, tất cả là nhờ sự hỗ trợ vô điều kiện của ông trong nhiều năm qua. Nếu sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ dốc toàn

lực để đền đáp lòng tốt của ông."

Sở Sơn Hà xua tay:

"Ông đạt được kết quả ngày hôm nay, chính là sự đền đáp lớn nhất cho khoa học, xã hội và đất nước. Sự giúp đỡ nhỏ bé của tôi không đáng nhắc đến."

"Một lần nữa chúc mừng ông, Giáo sư Hứa, chúc ông sẽ tiếp tục có những đột phá trong lĩnh vực công nghệ, sớm thực hiện được ước mơ của mình! Nào... chúng ta cạn ly!"

Ông ta nhận lấy ly rượu từ người phục vụ bên cạnh, cùng Hứa Vân nâng ly.

Sau khi đặt ly rượu xuống, Sở Sơn Hà vui vẻ kéo Sở An Tình đến trước mặt, vỗ vai cô và giới thiệu với Hứa Vân:

"Giáo sư Hứa, đây là con gái tôi, An Tình, hai người đã gặp nhau từ lâu rồi."

"Chào thầy Hứa."

Sở An Tình cười tươi cúi chào.

Giáo sư Hứa gật đầu, nhìn Sở An Tình thở dài:

"Lần cuối tôi gặp An Tình... đã là mấy năm trước, khi đó vẫn còn là học sinh trung học. Không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, giờ đã lên đại học rồi."

Chương 102: Đã từng gặp (2)

Chương 102: Đã từng gặp (2)

"Ông Sở, thật là lỗi của tôi vì quá tập trung vào nghiên cứu, lúc An Tình nhập học cũng không thể đến giúp đỡ gì."

Sở Sơn Hà lắc đầu cười:

"Việc học nhỏ nhặt này sao có thể làm gián đoạn nghiên cứu của ông? Đó mới là chuyện lớn. Nếu ông còn định tiếp tục nghiên cứu tại Đại học Đông Hải, chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt. An Tình ở trường biểu hiện rất xuất sắc, không chỉ phát biểu trong lễ khai giảng quân sự với tư cách là đại diện tân sinh viên, mà còn trong buổi tiệc chào đón tân sinh viên đã—"

"Ba!"

Sở An Tình lập tức lên tiếng ngắt lời, mặt hơi đỏ:

"Sao ba gặp ai cũng kể chuyện này mãi vậy!"

"Hahaha..." Sở Sơn Hà cười lớn để lướt qua, rồi bắt đầu trò chuyện với giáo sư Hứa Vân. ...

Lễ khai mạc huấn luyện quân sự? Phát biểu đại diện tân sinh viên?

Lâm Huyền bắt được hai từ khóa này.

Hóa ra là vậy...

Không ngạc nhiên khi hắn đã luôn cảm thấy giọng nói của CC rất quen thuộc, chắc chắn đã nghe qua ở đâu đó. Vừa rồi cũng cảm

thấy giọng của Sở An Tình quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra đã nghe ở đâu...

Bởi vì trước ngày hôm nay, hắn và Sở An Tình thực sự chưa gặp mặt hay nói chuyện bao giờ.

Bây giờ thì bí mật đã được giải đáp.

【Hóa ra là tại lễ khai mạc huấn luyện quân sự của tân sinh viên Đại học Đông Hải mùa thu này. 】

Vào đầu tháng 9, Lâm Huyền quay về trường cũ để gặp cố vấn và lấy hồ sơ.

Khi đi ngang qua sân vận động, đúng lúc đó đang diễn ra lễ khai mạc huấn luyện quân sự, sân vận động chật kín tân sinh viên mặc đồng phục quân sự.

Lúc đó hanws chỉ đứng đó một lát, tiện nhìn ngắm và lắng nghe.

Và lúc đó, người đang phát biểu có lẽ chính là Sở An Tình, người đại diện cho tân sinh viên.

Cũng vì thế, Lâm Huyền đã nghe thấy giọng của cô từ loa phóng thanh... nhưng vì chỉ nghe thấy giọng mà không nhìn thấy người, nên hắn không để lại ấn tượng sâu sắc, và từ trước đến nay cũng không nghĩ đến manh mối này.

"Thế thì càng kỳ lạ hơn..."

Lâm Huyền lắc nhẹ ly rượu.

Nhìn qua, CC và Sở An Tình không chỉ giống hệt nhau về ngoại hình và vóc dáng, mà thậm chí cả giọng nói cũng không khác chút nào.

Thêm nữa, tuổi tác cũng gần như tương đồng, trông cả hai đều

khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Nếu nói đây không phải là cùng một người... chính Lâm Huyền cũng khó mà tin nổi sự trùng hợp này.

Mặc dù về mặt logic thời gian, đây không phải là điều có thể giải thích bằng buồng ngủ đông chưa được phát minh thành công và thậm chí 600 năm sau cũng không thể phát triển thành công.

Tuy nhiên...

Có lẽ có những lý do khác, cần phải kiểm chứng thêm mới có thể đưa ra kết luận.

Tóm lại, cần nhanh chóng bước vào giấc mơ, để tìm CC. ...

Sở Sơn Hà và Hứa Vân trò chuyện rất sôi nổi, đổi ly chúc rượu, dường như sẽ trò chuyện khá lâu.

Triệu Anh Quân nhìn Sở An Tình:

"An Tình, hay chúng ta qua bên kia một lát? Ăn chút đồ ngọt nhé?"

"Được ạ."

Hai người chuẩn bị rời đi, Triệu Anh Quân quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Cậu cũng qua đây đi Lâm Huyền, để ông Sở và viáo sư Hứa có không gian trò chuyện."

"Cậu với An Tình cùng học ở một trường, một khoa, là tiền bối đi trước, có kinh nghiệm gì thì chia sẻ thêm với em gái nhé."

Lâm Huyền gật đầu.

Ở bên cạnh Sở Sơn Hà và Hứa Vân, hắn cũng không thể xen

vào cuộc trò chuyện, đứng đó chỉ thêm lúng túng, từ trước đã muốn rời đi.

Hắn theo sau hai người đẹp.

Vì chiều cao khác biệt, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng cổ trắng ngần và bờ vai mịn màng của Sở An Tình. Chiếc váy lễ phục của cô là kiểu vai trần, da trắng như ngọc lộ ra hoàn toàn.

Lâm Huyền chú ý thấy trên cánh tay trái của Sở An Tình có một vết lõm nhỏ bằng đồng xu năm hào, đây có lẽ là vết sẹo duy nhất trên làn da như ngọc của cô.

Nhưng điều này là không thể tránh khỏi.

Vết lõm đó là sẹo để lại từ việc tiêm vắc-xin BCG khi còn nhỏ, mỗi người ở Trung Quốc đều có vết sẹo này, tùy vào cơ địa mà có thể lớn hoặc nhỏ.

Loại sẹo có hình dạng khác nhau ở mỗi người và do tiêm vắc-xin gây ra này... có lẽ mới chính là dấu hiệu nhận biết chuẩn nhất.

"Đàn anh Lâm Huyền."

Sở An Tình quay lại, tươi cười nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền hoàn hồn lại, cũng mỉm cười lịch sự:

"Có chuyện gì vậy cô Sở?"

"Anh cứ gọi em là An Tình được rồi."

Sở An Tình ánh mắt trong trẻo:

"Em vừa mới nhớ ra..."

Cô ngước lên nhìn Lâm Huyền.

Chớp chớp mắt:

"Em đã từng gặp anh rồi!"

"Đã từng gặp?"

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, cuộc sống của hai người không có bất kỳ giao điểm nào.

Dù đều học tại cùng một trường đại học, nhưng Lâm Huyền đã tốt nghiệp vào tháng 7, còn Sở An Tình mới nhập học vào tháng 9, chỉ hoàn toàn lướt qua nhau.

Trước hôm nay, khoảng cách gần nhất giữa hai người có lẽ là khoảng cách giữa khán đài và tường sân vận động trong lễ khai mạc huấn luyện quân sự.

Chương 103: 00:42

Chương 103: 00:42

Lâm Huyền thực sự không nghĩ ra còn có thể gặp nhau ở đâu khác.

"Chúng ta đã gặp nhau à?" Lâm Huyền hỏi: "Ở đâu?"

"Không phải ở ngoài đời thực..." Sở An Tình mỉm cười: "Trong các buổi học sân khấu, giáo viên thường cho chúng em xem các đoạn video biểu diễn của các đàn anh đàn chị trước đây, ghi lại từ các buổi tối kỷ niệm trường. Trước mỗi tiết mục đều có người dẫn chương trình giới thiệu, và có một nam MC xuất hiện khá thường xuyên."

"Vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy quen mắt, giọng nói cũng rất quen thuộc. Bây giờ mới nhớ ra, nam MC đó chính là anh mà!"

"Đàn anh Lâm Huyền, hồi đó anh ở trường... có phải thường xuyên làm MC cho các sự kiện kỷ niệm không? Trí nhớ của em rất tốt, không dễ nhầm đâu."...

Hóa ra là gặp như vậy.

"Đúng vậy, đó có lẽ là tôi."

Lâm Huyền cười giải thích: "Trong bốn năm ở Đại học Đông Hải, tôi thực sự thường xuyên làm MC cho các sự kiện trong trường, nhờ vào sự đào tạo đặc biệt của thầy cô khi đó, nên tôi mới có nhiều cơ hội rèn luyện như vậy."

"Đàn anh khiêm tốn quá!"

Sau khi mở đầu, hai người bắt đầu trò chuyện thoải mái hơn.

Về trường học, thầy cô, chuyện thú vị trong khuôn viên trường, tin đồn... câu chuyện dường như không có hồi kết.

Trong lúc trò chuyện, Lâm Huyền cảm thấy có chút mơ hồ.

Dường như người trò chuyện với hắn không phải là Sở An Tình.

Mà là CC.

Trong giấc mơ hôm đó, hai người dựa vào két sắt, trò chuyện như những người bạn cũ.

Đối với CC, Lâm Huyền có lẽ chỉ là một đồng đội tạm thời.

Nhưng đối với Lâm Huyền, hắn đã cùng CC trải qua nhiều khoảnh khắc lặp đi lặp lại, nói là bạn cũ cũng không quá.

Còn bây giờ, hắn và Sở An Tình trò chuyện như đàn anh với đàn em, cũng rất tự nhiên không có khoảng cách.

Điều này thực sự khiến em cảm thấy có chút khó tin.

Rốt cuộc là vị tiểu thư này rất dễ làm quen, hay chính hắn đang coi cô là hình bóng của CC?

Không rõ, nhưng thực sự trò chuyện với cô rất tự nhiên.

Cho đến khi.

Lâm Huyền tình cờ ngẩng đầu lên...

Thấy Triệu Anh Quân nhìn họ với ánh mắt như một người mẹ hiền, cười mỉm như một người dì!

Hắn nhanh chóng kìm nén nụ cười.

Nhìn quanh.

Nhìn thấy xung quanh là những món đồ chơi linh vật Mèo Rhine:

"Ở kia có rất nhiều món đồ chơi mèo Rhine, An Tình, em có muốn chọn vài cái mang về không?"

"Thật ạ?"

Sở An Tình hào hứng nhìn những món đồ chơi mèo Rhine đủ loại xung quanh:

"Em thấy có rất nhiều mẫu chưa được phát hành."

"Tất nhiên là được."

Triệu Anh Quân mỉm cười nói:

"An Tình, em xem thích cái nào, chị sẽ bảo người mang lên xe cho em."

"Hehe, vậy em không khách sáo nhé!"

Sở An Tình kéo tay Triệu Anh Quân, đi về phía bên ngoài:

"Em rất thích mèo Rhine, nhưng trong bảy mẫu phát hành đầu tiên, em vẫn còn thiếu một mẫu chưa sưu tập đủ..."

Nhìn theo hai người rời đi.

Lâm Huyền thực sự thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía khác.

Giáo sư Hứa Vân và Sở Sơn Hà vẫn đang trò chuyện rất sôi nổi.

"Chắc không còn việc gì liên quan đến mình nữa."

Lâm Huyền không còn để ý đến chuyện ở đây, đi tìm Cao

Dương để ăn uống thỏa thích. ...

Sở Sơn Hà và Sở An Tình không ở lại lâu, Sở An Tình tham gia rút thăm trúng thưởng theo lời mời của Triệu Anh Quân, trúng được một con thú nhồi bông mèo Rhine lớn, sau đó rời đi cùng Sở Sơn Hà.

Sau khi hai cha con Sở Sơn Hà rời đi, bữa tiệc cũng bước vào giai đoạn tiếp theo. Mọi người không còn di chuyển, ngồi xuống ăn uống và xem biểu diễn chờ đón năm mới.

Trong tiếng chuông nửa đêm và tiếng đếm ngược của mọi người... năm 2022 đã kết thúc như vậy.

"Năm mới, khí thế mới."

Giáo sư Hứa Vân nâng ly:

"Chúc mọi người năm 2023 vạn sự như ý, thuận buồm xuôi gió!"

Mọi người xung quanh cùng nâng ly, chúc nhau một năm mới vui vẻ.

Sau một lúc trò chuyện, giáo sư Hứa Vân chuẩn bị rời đi trước:

"Các bạn trẻ còn nhiều năng lượng, cứ tiếp tục vui chơi, tôi là người già nên không thể bầu bạn được, phải về nghỉ ngơi rồi."

Ông ấy không muốn làm gián đoạn sự vui vẻ của mọi người.

Vì vậy, ông ấy không đi từ sảnh trước mà lặng lẽ rời qua cửa sau của hội quán, đến một con đường nhỏ không có xe cộ.

"Thầy Hứa, chúng tôi đã sắp xếp người đưa thầy về, thầy đừng vội đi."

Lâm Huyền cố gắng ngăn cản, nhưng Hứa Vân kiên quyết

không muốn làm phiền họ thêm, muốn tự mình bắt xe về.

Ông ấy chỉ vào một chiếc taxi đang đỗ bên đường nhỏ:

"Nhìn kìa, vừa đúng có một chiếc taxi, tôi bắt xe đi là được rồi. Đưa đi đón lại làm phiền các cậu, tôi bắt xe tiện hơn nhiều."

Hứa Vân vỗ vai Lâm Huyền, không để hắn phải ra ngoài chịu rét nữa:

"Quay vào đi Lâm Huyền, đừng lo cho tôi, tối nay tôi rất vui."

"Năm mới, chúc chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn!"

Lâm Huyền thấy không thể khuyên được nữa, chỉ đành mỉm cười:

Chương 104: Kẻ giết người (1)

hương 104: Kẻ giết người (1)

"Cảm ơn thầy Hứa, chúc thầy mọi điều suôn sẻ, vạn sự như ý."

"Trên đường thầy nhớ đi chậm, chú ý an toàn."

Hứa Vân vẫy tay, bước đến chiếc taxi bên đường.

Cửa trước không mở.

Cửa sau cũng không mở.

Lúc này kính cửa phụ lái hạ xuống, tài xế gọi:

"Cửa bên phải hỏng rồi, thầy lên xe từ bên trái nhé!"

Hứa Vân không để ý.

Ông ấy vòng qua phía sau xe, bước ra đường—

Cốc cốc cốc.

Phía sau, Triệu Anh Quân mang vài món quà nhỏ chạy ra, vừa rồi cô ấy đi lấy quà năm mới chuẩn bị cho giáo sư Hứa Vân.

Cô ấy bất đắc dĩ nhìn Lâm Huyền:

"Giáo sư Hứa vẫn kiên quyết muốn bắt taxi về à?"

Lâm Huyền thở dài:

"Đúng vậy, đã muộn thế này rồi..."

Phản xạ tự nhiên, hắn nâng cổ tay trái lên nhìn đồng hồ:

[00:42]

Lâm Huyền sững người.

Bùm!!!!!!!!!!

Tiếng va chạm và tiếng nổ dữ dội phát ra từ phía trước! Một chiếc xe hơi đen xuất hiện đột ngột trong đêm tối!

Tốc độ điên cuồng đâm mạnh vào giáo sư Hứa Vân! Ông ấy bị hất tung lên cao, bay xa hơn mười mét!

Bịch.

Ông ấy nặng nề rơi xuống đất, không còn động đậy.

"Thầy Hứa!" "Giáo sư Hứa Vân!"

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân kinh hoàng kêu lên.

Triệu Anh Quân chạy vội về phía giáo sư Hứa trong đôi giày cao gót!

Lâm Huyền nhìn vào tài xế trong chiếc taxi bên đường.

Khẩu trang!

Mũ!

Kính râm!

Che kín từ đầu đến chân!

Chính là người đã đưa giáo sư Hứa Vân đến!

"Xuống xe!"

Bùm—Vroom!!!

Lâm Huyền chưa kịp tiếp cận, chiếc xe đen và chiếc taxi đồng loạt tăng tốc, lốp xe nghiến lên tuyết bùn, biến mất nhanh chóng tại góc đường.

Lâm Huyền chạy nhanh về phía Hứa Vân.

"Thầy Hứa!"

Ông ấy đau đớn, mắt mờ đi.

Một vết thương lớn từ đầu đến bụng của Hứa Vân... đầu ông ấy bị vỡ ra, không còn dấu hiệu của sự sống, máu tuôn trào khắp cơ thể...

"Thầy Hứa..."

Giọng Lâm Huyền khản đặc.

Máu chảy tràn lan, nhuộm đỏ cả tuyết trắng.

Đồng tử của Hứa Vân giãn ra.

Không còn hơi thở nào...

"Thầy Hứa!!"

Mùi máu tanh trong không khí khiến Lâm Huyền rùng mình.

Cảm giác lạ lẫm như bị tách rời khỏi thế giới xung quanh lại ập đến, tiếng ù tai mạnh mẽ lấn át mọi âm thanh.

Dù đã trải qua vô số cảnh máu me trong mơ.

Nhưng khi thấy người quen của mình chết ngay trước mắt, thân thể tan nát nằm bất động, Lâm Huyền vẫn không thể kiềm chế nỗi sợ hãi và bối rối.

Đây là thực tế.

Ở đây không có sự lặp lại, mọi thứ không thể quay ngược lại.

Người đã chết, ngày hôm sau sẽ không còn đứng đó cười nói.

Người đàn ông vừa cẩu thả vừa nghiêm túc này.

Ông ấy khó khăn lắm mới thấy được hy vọng con gái tỉnh lại... nhưng chưa kịp hưởng niềm hạnh phúc nào thì đã phải rời xa thế giới này trong nỗi buồn đau. ...

Bệnh viện.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu, cả hai đều cau mày, không nói lời nào.

Cạch.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ đeo khẩu trang, mặc áo phẫu thuật bước ra.

"Bác sĩ." "Giáo sư Hứa Vân ông ấy..."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vội vàng đứng lên đón.

Vị bác sĩ...

Nhắm mắt, lắc đầu.

Ông lấy ra một tài liệu, đọc cho cả hai nghe:

"Vết thương của người đã mất quá nặng, vỡ hộp sọ, lộ khoang sọ và khoang ngực, vết thương sâu trên diện rộng, mất máu quá nhiều... khi xe cứu thương đến, ông ấy đã được xác nhận tử vong tại chỗ."

Ông lấy ra một tờ đơn, nhìn cả hai:

"Ai là người thân của ông ấy? Ký tên vào đây."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Bác sĩ, chúng tôi không phải là người thân của ông ấy. Giáo sư Hứa Vân từ khi còn nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ, vợ ông ấy cũng qua đời do tắc nước ối, người thân duy nhất của ông ấy, con gái ông... đã là người thực vật nhiều năm, đang nằm ở bệnh viện thuộc Đại học Đông Hải."

"Vậy hai người là?"

"Tôi là học trò của thầy Hứa." Lâm Huyền nói.

Bác sĩ thở dài:

"Học trò thì không được."

"Thế này nhé, cậu liên lạc với trường, để lãnh đạo nhà trường đến ký tên."...

Nửa giờ sau.

Cảnh sát và phó hiệu trưởng Đại học Đông Hải đến.

"Chuyện gì thế này!"

Phó hiệu trưởng mặt mày âu sầu, vừa giận vừa buồn, tay run lên không nói nên lời.

Bác sĩ dẫn ông ấy đi xử lý các thủ tục.

Ba cảnh sát bước tới, viên cảnh sát trưởng chào Lâm Huyền và Triệu Anh Quân:

"Chào các đồng chí, chúng tôi cần làm một bản ghi chép đơn giản, để hiểu rõ tình hình vụ việc."

Sau đó.

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền kể lại đúng tình huống lúc đó.

Lâm Huyền đặc biệt nhấn mạnh những chi tiết không bình thường:

"Tài xế taxi đó, đeo khẩu trang, kính râm, đội mũ... rất không bình thường."

"Cửa bên phải của chiếc taxi đó không mở được, giáo sư Hứa Vân phải chạy ra giữa đường vì tài xế bảo ông lên xe từ bên trái."

"Rồi một chiếc Audi màu đen bất ngờ lao tới, đâm vào giáo sư Hứa Vân... tài xế của hai chiếc xe xuống xe rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường."

"Tôi không nhìn thấy biển số xe Audi, nhưng biển số xe taxi có đuôi là 76. Đúng rồi, khi giáo sư Hứa Vân đến tham dự tiệc, cũng là chiếc taxi đó đưa ông ấy đến, các anh có thể kiểm tra camera giám sát."

Chương 105: Kẻ giết người (2)

Chương 105: Kẻ giết người (2)...

Triệu Anh Quân cũng xác nhận những lời Lâm Huyền nói.

Sau khi trả lời một số chi tiết về buổi tiệc, ba cảnh sát đóng sổ ghi chép, dặn dò:

"Hai đồng chí, dựa trên những manh mối các đồng chí cung cấp, vụ việc này không đơn thuần là một vụ tai nạn giao thông bỏ trốn."

"Nhưng điều tra vụ án cần phải có chứng cứ, để cuối cùng định danh vụ tai nạn giao thông này, cần phải điều tra thêm, vì vậy kết quả cuối cùng của vụ việc sẽ được thông báo theo cảnh sát."

"Giáo sư Hứa Vân là một nhân vật công chúng, chúng tôi sẽ nhanh chóng làm rõ vụ việc. Đây là số liên lạc của tôi, các đồng chí giữ lại. Nếu có thêm chi tiết gì, có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào."...

Cảnh sát tạm biệt hai người, rồi đi tìm người phụ trách phía bệnh viện.

Rào rào rào——

Một chiếc xe đẩy phủ khăn trắng từ phòng cấp cứu được đẩy ra.

Đi qua hành lang, tiến về phía nhà xác...

Lâm Huyền nhìn thấy cảnh đó.

Đau lòng vô cùng.

Hắn từng tự trách mình rất nhiều:

Nếu hắn không đích thân mời thầy Hứa đến dự tiệc mừng, liệu thầy ấy có đến không?

Nếu hắn kiên quyết để tài xế công ty đưa thầy Hứa về nhà, liệu thầy ấy có gặp chuyện không?

Nếu hắn không giúp đỡ thầy, không sao chép tài liệu từ giấc mơ cho thầy, để thầy mãi mãi không nghiên cứu được gì...

Liệu thầy ấy có phải chết thảm trên đường phố khi đã thành danh?

Lâm Huyền biết, lúc này sắc mặt của mình chắc chắn rất khó coi.

Triệu Anh Quân vỗ nhẹ vai hắn, an ủi:

"Lâm Huyền, đừng tự trách mình quá."

"Chuyện này không liên quan gì đến cậu."

Cô ấy nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Huyền:

"Lúc trước tôi nói giáo sư Hứa Vân là vì nể mặt cậu mới đến, cũng có chút đùa vui thôi. Dù không để cậu đi gửi thiệp mời, tôi chắc chắn cũng sẽ tự mình đi gửi."

"Cái chết của giáo sư Hứa Vân, dù là vì lý do gì, cũng không liên quan gì đến cậu. Những chuyện như thế này... không ai muốn xảy ra cả."

Cô ấy chỉ vào chiếc xe Alphard dừng bên ngoài:

"Lên xe đi, tôi sẽ bảo tài xế đưa cậu về nhà trước."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô đi trước đi, Triệu tổng, tôi muốn ở lại đây một chút."

Triệu Anh Quân thở dài, quay người:

"Hôm nay đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi. Ban ngày tôi sẽ đến bệnh viện, sắp xếp chuyện của Hứa Y Y."

Cạch cạch cạch cạch cạch...

Cô ấy bước ra khỏi cửa kính của sảnh bệnh viện, cửa xe Alphard mở ra, cô ngồi vào và xe chạy xa dần. ...

Gió lạnh thổi qua khe cửa kính.

Nhiệt độ đột ngột giảm xuống vài độ.

Lâm Huyền không mặc áo khoác, nhưng lại không cảm thấy chút lạnh nào.

Có lẽ, tâm hồn và thân xác của hắn đã lạnh từ lâu.

Hắn dựa vào tường trắng của bệnh viện, cơ thể dần mất sức... cuối cùng ngồi bệt xuống sàn lạnh lẽo, mắt nhìn vô hồn vào hoa văn trên sàn...

"Lâm Huyền, cậu ở đây à!"

Cửa kính lần nữa mở ra.

Cao Dương vội vã chạy đến, cố kéo Lâm Huyền đứng dậy:

"Cậu ngồi đây làm gì! Mau đứng lên!"

Tuy nhiên.

Lâm Huyền như một con cá chết, không thể kéo lên.

Cao Dương thở dài.

Cũng ngồi xuống bên cạnh Lâm Huyền, ngồi trên sàn nhà.

"Lâm Huyền, cậu đừng buồn nữa, cậu làm tớ cũng buồn theo."

"Giáo sư Hứa Vân đột ngột qua đời, thực sự rất đáng tiếc. Nhưng tai nạn xe cộ thế này, không ai có thể làm gì được mà!"

"Không..."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Đây không phải là tai nạn..."

Bây giờ hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Cái chết của giáo sư Hứa Vân, tám phần là có liên quan đến việc hắn thay đổi hiện thực, viết lại tương lai.

Nếu hắn không can thiệp vào lịch sử.

Hứa Vân chỉ sẽ là một nhà khoa học mờ nhạt, một "nhà học thuật" không thể đạt được kết quả gì trong suốt đời.

Không ai sẽ giết một người không quan trọng như vậy.

Nhưng giờ đây, nhờ sự giúp đỡ của hắn, Hứa Vân đã giải quyết trước hàng trăm năm chất lỏng đông ngủ, còn định công bố miễn phí cho toàn thế giới.

Trong tình huống này, lý do và động cơ để giết ông ấy quá nhiều.

"Đây không phải là tai nạn..."

Lâm Huyền lại nhấn mạnh, tim đau thắt, anh nắm chặt đầu:

"Kẻ thực sự hại chết Hứa Vân..."

"Chính là tớ!"

"Cậu! Cậu đang nói linh tinh gì vậy Lâm Huyền! Chuyện này có liên quan gì đến cậu đâu!"

Cao Dương vội vã vỗ nhẹ lưng Lâm Huyền, cố gắng làm hắn tỉnh táo lại:

"Cậu cũng phải có chừng mực trong việc tự trách mình chứ... đừng tự đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu mình. Các đồng chí cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ, cậu đừng lo lắng nữa, hãy yên lặng chờ kết quả đi."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, không nói thêm gì nữa.

Cao Dương không biết quá nhiều chuyện, nên tự nhiên không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Nhưng Lâm Huyền cũng không định kể quá nhiều cho cậu ta biết.

Hắn có dự cảm rằng đây là một con đường rất nguy hiểm, và hắn không muốn kéo Cao Dương lên chiếc thuyền này.

"Đi thôi Lâm Huyền, ở đây mãi sẽ bị cảm đấy."

Cao Dương kéo Lâm Huyền đứng dậy, phủi sạch bụi trên người hắn:

"Về nhà nhé?"

"Ừm."

Chương 106: Kẻ chủ mưu

Chương 106: Kẻ chủ mưu...

Cao Dương gọi xe đưa Lâm Huyền về dưới căn hộ, vẫn không yên tâm, kiên quyết đi cùng Lâm Huyền đến tận cửa nhà:

"Lâm Huyền, tâm trạng cậu đã khá hơn chút nào chưa? Ài... thực sự đừng tự trách mình nữa, cậu mời giáo sư Hứa Vân đến dự tiệc mừng cũng là có ý tốt! Cậu phải cố gắng lên!"

"Nếu cậu thực sự muốn làm gì đó, thay vì vậy hãy cố gắng nhớ lại những chi tiết lúc vụ án xảy ra, biển số xe, đặc điểm của tài xế, giúp cảnh sát sớm tìm ra hung thủ! Báo thù cho giáo sư Hứa Vân!"

Lâm Huyền gật đầu.

Trên đường về, hắn cũng đã suy nghĩ thông suốt.

Như Cao Dương đã nói, lời thô mà lý không thô.

Thay vì hối tiếc về những chuyện không thể thay đổi... thà rằng biến nỗi đau thành sức mạnh, cố gắng làm gì đó cho giáo sư Hứa Vân—

Tìm ra kẻ đã giết ông ấy, cũng như kẻ đứng sau, đưa chúng ra trước pháp luật!

Về mặt này.

Hắn biết nhiều hơn cảnh sát, cũng gần với sự thật hơn, có thể tìm ra những manh mối mà cảnh sát không nhận ra.

"Không sao, không cần lo cho tớ, tớ đã khá hơn nhiều rồi."

"Được rồi, tớ đi đây."

Cao Dương vẫy tay chào, dặn Lâm Huyền nghỉ ngơi sớm. ...

Lâm Huyền không ngủ.

Không hề buồn ngủ.

Hắn tắm bằng nước lạnh, để dòng nước lạnh chảy khắp cơ thể, làn da căng thẳng khiến hắn cảm thấy tỉnh táo chưa từng có.

"Rốt cuộc... ai đã giết Hứa Vân?"

Lâm Huyền lau khô người, mặc bộ đồ ngủ ấm áp, ngồi trước bàn làm việc suy nghĩ.

Theo lẽ thường, những công ty dược phẩm và các nhà tư bản sợ hãi việc nghiên cứu thành công buồng đông lạnh có nghi ngờ lớn nhất.

Thành quả nghiên cứu của Hứa Vân và buồng đông lạnh tương lai sẽ gây tổn thất lớn đến lợi ích kinh tế của họ.

Nhưng...

"Chuyện này không đơn giản như vậy."

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn không nghĩ như vậy.

Nhà tư bản tham lam nhưng họ không ngốc. Giết Hứa Vân vào thời điểm này không có ý nghĩa gì.

Lâm Huyền nhớ lại những lời Đại Kiểm Miêu từng nói:

"Đừng nhìn tôi như vậy, ba tôi lúc đó là một nhà toán học rất nổi tiếng, còn từng đoạt giải Fields."

"Lúc đó tôi làm việc bên ngoài, con gái tôi thường sống ở nhà ông nội. Một đêm nọ, con gái tôi đột nhiên sốt cao co giật, ba tôi bế nó chạy đến bệnh viện. Kết quả là..."

"Kết quả là... tai nạn xe, một chiếc xe tải lớn cán qua cả hai người họ..."

"Mục tiêu của họ chỉ là giết ba tôi, con gái tôi bị liên lụy. Tôi không biết lý do là gì... ba tôi rõ ràng chỉ là một mọt sách, chưa từng gây thù chuốc oán với ai!"

"Đây là một tổ chức rất bí ẩn, bí ẩn đến mức không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nào. Tôi đã điều tra rất lâu, nhưng ngoài cái tên ra, không tìm được gì cả!"...

Lâm Huyền bật đèn bàn, như nắm bắt được một số điểm mấu chốt.

Nhà toán học, nửa đêm, tai nạn xe.

So với Hứa Vân.

Nhà khoa học, 00:42, tai nạn xe.

Nhân vật, thời gian, sự kiện, ba yếu tố đều cực kỳ giống nhau.

Đây thực sự chỉ là trùng hợp sao?

Thời điểm 00:42 cũng rất kỳ lạ...

Là ngẫu nhiên?

Hay là cố ý?

Nếu là cố ý, thì có mục đích gì?

Nếu là cố ý, thì làm thế nào để đảm bảo Hứa Vân chết chính xác vào thời điểm đấy?...

Lâm Huyền suy nghĩ rất lâu, rất khó để đưa ra kết luận.

Nguyên nhân là vì...

Hắn không thể chắc chắn rằng Đại Kiểm Miêu nói thật hay không.

Hắn có thể lừa Đại Kiểm Miêu, Đại Kiểm Miêu cũng có thể lừa hắn.

Với tính cách và phẩm chất của người như Đại Kiểm Miêu, rất khó đảm bảo rằng hắn ta không nói dối để lừa hắn. Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng nói thật.

Điều này thật khó xử, khiến suy luận của Lâm Huyền bị mắc kẹt.

"Nếu Đại Kiểm Miêu chỉ là nói dối lừa mình, thì tất nhiên mình đã nghĩ quá nhiều."

"Nhưng nếu, Đại Kiểm Miêu nói thật..."

Rất có thể—

Cái chết của Hứa Vân, giống như cái chết của cha Đại Kiểm Miêu, đều là do cùng một hung thủ, một tổ chức thực hiện.

Lâm Huyền không chắc liệu Câu Lạc Bộ Thiên Tài có phải là hung thủ trực tiếp hay không.

Nhưng ít nhất, tổ chức này có liên quan mật thiết đến cái chết của Hứa Vân và cha của Đại Kiểm Miêu.

"Vì vậy, mấu chốt vẫn nằm ở Đại Kiểm Miêu."

"Phải xem những thông tin hắn ta nói có thật hay không. Sau đó mới có ý nghĩa để tiếp tục suy luận."

Nhiệm vụ cấp bách nhất hiện tại là—

Tìm Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ, xác định xem những thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà hắn ta nói có thật hay không!...

Nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã sáng, khu dân cư bắt đầu nhộn nhịp, người thì đi làm, người thì đưa con đi học.

Dù cả đêm không ngủ, Lâm Huyền vẫn không cảm thấy mệt.

"Đi làm thôi, ở nhà cũng chỉ nghĩ ngợi lung tung. Tối đến thì ngủ sớm, vào giấc mơ tìm Đại Kiểm Miêu."

Xuống lầu.

Hắn mua chút đồ ăn sáng đơn giản.

Lâm Huyền đến ga tàu điện ngầm.

Trên màn hình điện tử khu vực chờ tàu, bản tin buổi sáng đang đưa tin về cái chết đột ngột của giáo sư Hứa Vân.

Chương 107: Sự trung thực (1)

Chương 107: Sự trung thực (1)

Nhưng xung quanh lại rất ít người chú ý đến sự việc này.

Mọi người vẫn tiếp tục bận rộn với cuộc sống của mình.

Không còn cách nào khác.

Hầu hết mọi người đều rất thờ ơ với sự phát triển của khoa học.

Điều này cũng giống như trong thế giới tương lai của giấc mơ.

Không ai quan tâm khoa học phát triển ra sao, tại sao khoa học không phát triển, hôm nay nhà khoa học nào qua đời, nhà khoa học nào giành giải Nobel.

Mọi người quan tâm nhiều hơn đến giá cả, lương bổng, cuộc sống...

Thậm chí một tin đồn về ngôi sao còn có sức hút hơn cái chết của nhà khoa học vĩ đại nhất.

"Luôn luôn là vậy."

Lâm Huyền bước vào tàu điện ngầm, nắm lấy tay cầm, cảm nhận được sức nặng của lịch sử, cảm nhận được sự nhỏ bé của cá nhân trong dòng chảy lịch sử.

Ngay cả khi đến công ty.

Các đồng nghiệp cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối và thở dài về cái

chết của giáo sư Hứa Vân, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Sự bùng nổ của sản phẩm mới của Rhine và các khoản thưởng tăng lương sắp tới nhanh chóng làm lu mờ nỗi buồn này. ...

Tối đến, Lâm Huyền ăn tối sớm và nằm trên giường.

Nhìn vào đồng hồ.

21:35

Thời điểm này là vừa đẹp.

Ngủ để đi vào giấc mơ, vừa đúng lúc có thể gặp Đại Kiểm Miêu ở quảng trường.

"Phải tìm cách, từ miệng Đại Kiểm Miêu dò xét sự thật, xem những thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài hắn ta đã nói có đáng tin hay không."

Nếu xác định Đại Kiểm Miêu chỉ là nói nhảm để lừa hắn, thì không có gì để nói, việc điều tra hung thủ giết Hứa Vân không cần phải xem xét theo hướng này nữa.

Nhưng nếu Đại Kiểm Miêu nói thật...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự đã giết cha của hắn ta;

Cha của Đại Kiểm Miêu thực sự là một nhà toán học đoạt giải Fields;

Và thời điểm chết do tai nạn xe cũng không chênh lệch nhiều...

Cạch.

Lâm Huyền bật đèn trong nhà vệ sinh:

"Thì hung thủ đứng sau cái chết của giáo sư Hứa Vân ít nhất cũng có một hướng điều tra."

Đại Kiểm Miêu có thể điều tra ra tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì điều đó có nghĩa tổ chức này chắc chắn liên quan đến cái chết của cha hắn ta.

Ít nhất, là có liên quan.

Gắng gượng cơn buồn ngủ, vệ sinh cá nhân xong xuôi.

Lâm Huyền đổ gục xuống giường.

Tắt đèn đi ngủ. ... ...

Phù!

Gió mùa hè quen thuộc, cái nóng oi bức quen thuộc, tiếng ve kêu quen thuộc.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Thế giới giấc mơ, mọi thứ vẫn như cũ.

"Ultraman đá bay!" "Ultraman cùi chỏ!"

Trên quảng trường, hai anh em nhỏ đánh nhau ngày càng xa, chiếc mặt nạ Ultraman trên mặt rơi xuống đất.

Lâm Huyền tiến lên, nhặt nó lên và đeo lên mặt.

Sau đó quay đầu lại.

Đi về phía người đàn ông mập mạp vừa xuống từ chiếc xe bánh mì:

"Đại Kiểm Miêu!"

"Cái gì?" Người đeo mặt nạ Rhein, một khuôn mặt đầy thịt quay lại.

"Haizz..."

Lâm Huyền thở dài bất lực.

Mỗi lần gặp lại phải kể lại cốt truyện, hắn thực sự không muốn nói thêm một chữ nào nữa.

"Làm gì! Sao cậu biết tên tôi!"

Đại Kiểm Miêu cảnh giác nhìn Lâm Huyền, tay đưa về phía eo —

Bốp!

Lâm Huyền ấn tay mập của hắn ta xuống:

"Hy vọng đây là lần cuối tôi phải nhắc lại."

"Nghe kỹ đây..."

Nhanh lên!

Trên chiếc xe van, Đại Kiểm Miêu tức giận đập mạnh vào vô lăng:

"Con mụ đó dám lừa tôi!"

Hắn ta quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Người anh em, cậu nói với tôi những chuyện này, còn biết về ba đứa em của tôi... tôi biết cậu không phải người thường, tôi tin cậu!"

"Nhưng mà, cậu nói cậu có thể dẫn tôi đi tìm hàng tấn vàng ròng, có thật không? Tôi không nghi ngờ cậu đâu người anh em, tôi chỉ tò mò là trong thành phố này làm sao có thể có nhiều vàng ròng đến thế?"

Lâm Huyền gật đầu, giơ tay chỉ hướng cho Đại Kiểm Miêu, bảo hắn ta cứ đi thẳng theo con đường này ra khỏi thành phố:

"Tất nhiên là thật, tôi sẽ không lừa anh."

"Bởi vì... chúng ta đều có mục tiêu chung, thứ cuối cùng chúng ta muốn đạt được là giống nhau."

"Cậu nói là tiền à?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Kiếm được tiền chỉ là bước đầu, mục tiêu cuối cùng của tôi sau khi kiếm được tiền giống như anh, đều muốn có một tấm——"

Đại Kiểm Miêu mặt mày kinh ngạc:

"Chẳng lẽ! Cậu cũng muốn có một tấm——"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền quả quyết:

"Tôi cũng rất cần một tấm, thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Kiêu!"

Phì!

Đại Kiểm Miêu phun ra một ngụm nước.

Chiếc xe van xoay đuôi đậu xéo bên lề đường:

"Chuyện tào lao gì thế này!"

Đại Kiểm Miêu khinh bỉ:

"Cậu muốn thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Kiêu! Thiên Kiêu! Cái Câu Lạc Bộ Thiên Kiêu của cậu là cái gì!"

Lâm Huyền cười cười:

"Tôi chỉ lỡ lời thôi, anh làm gì mà kích động thế? Tôi biết cả chuyện cha anh chết, chẳng lẽ tôi lại không biết tên của câu lạc bộ này?"

"Cậu, cậu còn biết chuyện của cha tôi?"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Đại Kiểm Miêu, cố gắng bắt lấy bất kỳ sự thay đổi nào trên khuôn mặt hắn ta, thăm dò:

"Tất nhiên tôi biết, cha anh là một nhà vật lý, nhưng bị xe của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đâm chết."

Chương 108: Sự trung thực (2)

Chương 108: Sự trung thực (2)

"Vớ vẩn!"

Đại Kiểm Miêu cảnh giác nhìn Lâm Huyền:

"Ba tôi là một nhà toán học! Nhà toán học đoạt giải Fields! Hơn nữa ông ấy bị xe tải đâm chết, không phải xe con!"

"Không phải chứ người anh em à... cậu rốt cuộc có đáng tin không thế? Thông tin của cậu toàn sai bét!"

Lâm Huyền không thèm để ý:

"Con gái anh cũng chết."

Nghe đến con gái.

Đại Kiểm Miêu lập tức nghiêm mặt, nhìn Lâm Huyền với vẻ nghi ngờ, ánh mắt phức tạp:

"Chuyện con gái tôi cậu cũng biết?"

"Ừm."

Lâm Huyền gật đầu:

"Sáng sớm cha anh dẫn con gái anh đi học, trên đường đi học bị xe tải đâm chết."

"Học cái con khỉ!"

Đại Kiểm Miêu không thể nhịn được nữa! Chửi ầm lên:

"Hai người họ bị đâm chết vào nửa đêm!"

"Tôi đã thấy rõ rồi, cậu đúng là một thằng lừa đảo! Tôi thật sự đã tin cậu!"

"Cậu lừa tôi đến đây rốt cuộc có mục đích gì? Tôi bắn ——"

Đại Kiểm Miêu tức giận vô cùng!

Hắn ta đưa tay xuống eo để rút súng, nhưng phát hiện... chẳng có gì cả.

"Súng của tôi đâu rồi!"

"Ở đây."

Lâm Huyền xoay xoay khẩu súng trên tay phải, nhìn Đại Kiểm Miêu.

"Xin lỗi người anh em, có vẻ như tôi đã hiểu lầm cậu rồi, cậu thật sự trung thực hơn tôi tưởng. Cậu nói không hề lừa tôi chút nào, là tôi nghĩ oan cho cậu rồi."

"Tôi trước giờ không hề biết cậu! Nhưng tôi sống ngay thẳng, chưa bao giờ lừa ai!"

Đại Kiểm Miêu kích động, nước miếng bắn tung tóe:

"Chỉ có người khác lừa tôi, tôi chưa bao giờ lừa ai!"...

Đến đây, Lâm Huyền rất hài lòng.

Đủ rồi.

Câu trả lời đã rất rõ ràng.

Lý do hắn cố ý nói sai thông tin, không khớp tí nào, là để gài bẫy, thử thách Đại Kiểm Miêu.

Mục đích là để xác nhận những gì Đại Kiểm Miêu đã nói về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, về việc cha con hắn ta bị sát hại, rốt cuộc có thật hay không.

Rốt cuộc là thật hay giả.

Ý nghĩ của hắn là thế này:

Giả sử Đại Kiểm Miêu trước đây nói về thông tin liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, toàn bộ đều là "bịa đặt".

Thì hôm nay Đại Kiểm Miêu không có những ký ức đó, đương nhiên không thể nhớ được trong giấc mơ trước đó đã "bịa đặt" như thế nào.

Nếu hôm nay Đại Kiểm Miêu có bất kỳ chi tiết nào nói khác với trong giấc mơ trước đó, thì có thể trực tiếp kết luận hắn ta nói dối.

Nhưng nếu...

Đại Kiểm Miêu trong tình huống bị dẫn dắt như vậy, vẫn nói giống hệt như trước, từng chi tiết không sai chút nào...

Thì chứng tỏ, Đại Kiểm Miêu không lừa hắn. Tất cả những gì hắn nói trước đây về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chuyện cha hắn ta bị giết, đều là thật.

"Nói đi! Tôi đang hỏi cậu đấy!"

Đại Kiểm Miêu chửi bới, đập mạnh vào vô lăng, chuẩn bị quay xe lại.

Lâm Huyền tỉnh lại.

Cạch!

Hắn lên đạn khẩu súng, chỉ về phía khu trang viên xa hoa phía

trước:

"Dừng xe ở lề đường, chúng ta sẽ đi bộ tới."

"Làm gì thế!" Đại Kiểm Miêu vội đạp phanh.

"Dẫn anh đi cướp tiền."

Lâm Huyền mở cửa ghế phụ, nhảy xuống xe.

Nhìn căn biệt thự bên hồ:

"Kiểm ca, ngân hàng có bao nhiêu tiền? Đừng nghĩ đến nữa. Người thật sự có tiền, tiền đều không dám gửi ngân hàng đâu."

Hắn quay đầu cười, nhìn Đại Kiểm Miêu với vẻ kinh ngạc:

"Hôm nay, để tôi cho anh thấy... thế nào là thực sự giàu có!"

"Dừng, dừng, dừng! Đợi đã! Đợi đã!"

Đại Kiểm Miêu bước tới, kéo tay Lâm Huyền, đập đập đầu mình:

"Tôi không theo kịp, cậu từ từ, từ từ thôi!"

"Cậu đứng lại, nói rõ ràng đi, không thì tôi không đi theo cậu đâu!"

Lúc này, rõ ràng Đại Kiểm Miêu đã quá tải, hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của Lâm Huyền.

"Được, anh lại đây, tôi sẽ giải thích cho anh nghe."

Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu đến bên bờ tường, chỉ vào căn biệt thự bên hồ:

"Thấy căn biệt thự đó không?"

"Thấy rồi."

"Trong thành phố này ai là người giàu nhất?"

"Chắc chắn là Lê Thành!" Đại Kiểm Miêu đáp không do dự:

"Đừng nói trong thành phố, ngay cả trong cả nước, ông ta cũng đứng top đầu!"

"Không, anh sai rồi."

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Tài sản công khai của ông ta, trong nước đúng là xếp đầu. Nhưng nếu tính cả tài sản ngầm, có lẽ ông ta cũng phải đứng hàng top thế giới."

"Lê Thành không đẹp đẽ như bề ngoài. Ông ta bí mật làm những việc không phải con người như , *, , *, tội ác tày trời, tử hình còn là nhẹ cho ông ta."

Đại Kiểm Miêu kinh ngạc:

"Đậu má! Thằng khốn này! Những việc như , *, , * ông ta cũng dám làm!? Thật không phải con người! Đồ cặn bã!"

"Chẳng trách ông ta giàu thế! Phát tài nhanh như vậy! Ông ta làm toàn việc đầu rơi máu chảy, sao mà không có tiền được?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Những khoản tiền khổng lồ này, ông ta chắc chắn không dám gửi ngân hàng. Căn biệt thự này chứa đầy vàng thỏi vàng miếng, mặc dù chỉ là một phần nhỏ tài sản của ông ta, nhưng đủ để chất đầy chiếc xe van của anh."

"Hơn nữa, loại tiền này, sau khi cướp xong anh không cần lo lắng gì, ông ta không những không dám báo cảnh sát, mà thậm chí

không dám kêu ca một tiếng."

Lâm Huyền chỉ vào chiếc xe con màu đen trước cửa biệt thự:

Chương 109: Tên cướp

Chương 109: Tên cướp

"Thường ngày bên cạnh Lê Thành có nhiều vệ sĩ, nhưng khi ông ta gặp gỡ tình nhân này, chỉ mang theo tài xế tin cậy nhất."

"Tình nhân này cũng là đồng phạm của ông ta, cực kỳ hung ác, đã làm không ít chuyện bỉ ổi. Hai người đã duy trì mối quan hệ bất chính này nhiều năm rồi."

"Vì vậy, chúng ta chỉ cần giải quyết tên tài xế, khống chế Lê Thành và tình nhân, phần còn lại anh muốn cướp gì thì cướp."

Đại Kiểm Miêu búng ngón tay:

"Hiểu rồi. Đáng tin! Cậu thật sự rất giỏi đấy!"

"Đúng vậy, trước đây tôi thường xuyên đến, coi đây là cây ATM."

"Vậy nên hôm nay chúng ta... cướp của người giàu chia cho người nghèo? Trừ gian diệt bạo?"

Đại Kiểm Miêu cười hề hề:

"Cảm giác này thật tuyệt! Đôi khi tôi mơ thấy mình trở thành hiệp sĩ, hành hiệp trượng nghĩa, thật sự rất kích thích!"

Lâm Huyền phẩy tay mạnh:

"Tối nay anh không cần tìm kích thích trong mơ nữa, chúng ta chơi chút thực tế."

"Đi theo tôi!"

Lâm Huyền cầm súng, bước tới trước một cách mạnh mẽ.

"Ê... ê! Đi nghênh ngang vậy à?" Đại Kiểm Miêu ngạc nhiên đến biến dạng, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau.

Lâm Huyền đi đến trước chiếc xe hơi màu đen.

Bùm!!

Hoàn toàn không thấy rõ bất kỳ động tác rút súng hay ngắm bắn nào!

Quá nhanh!

Chỉ trong chớp mắt!

Khả năng bắn súng thần kỳ của Lâm Huyền đã xuyên thủng kính xe và bắn nổ đầu người lái xe!

"Trời đất! Kỹ năng bắn súng gì vậy!" Đại Kiểm Miêu kinh ngạc hét lên.

Người lái xe chết mà không biết mình chết như thế nào, mắt vẫn ngơ ngác.

"Bắt lấy."

Vèo——

Lâm Huyền ném khẩu súng cho Đại Kiểm Miêu.

Sau đó mở cửa xe, rút từ thắt lưng người lái xe ra một khẩu súng màu đen.

"Lên tầng hai."

Biệt thự rất lớn.

Nhưng Lâm Huyền đi lại rất thành thạo, rẽ trái, rẽ phải, đến trước cửa một phòng ngủ.

Bùm!

Đạp cửa.

"Ai đấy—!" "Ai đấy!"

Trên giường một nam một nữ hoảng hốt!

"Đừng động đậy." Lâm Huyền chĩa súng vào hai người. ...

Một lúc lâu sau.

Đại Kiểm Miêu xé rách ga giường, trói hai người lại.

Lâm Huyền ngồi bên mép giường:

"Kiểm ca, anh cứ lái chiếc xe tải đến đây. Trong garage, hầm rượu, hồ bơi ngầm... toàn là vàng thỏi, cọc tiền mặt, trang sức, anh cứ mang lên hết rồi gọi tôi, tôi sẽ ở đây canh chừng họ."

"Được rồi!"

Đại Kiểm Miêu cầm chùm chìa khóa trên bàn, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Lâm Huyền ngồi trên giường, nhìn đồng hồ.

Mới chỉ 12 giờ.

Nhiệm vụ đêm nay đã hoàn thành, ở đây đợi Đại Kiểm Miêu đến 00:42 vậy.

Mặc dù Lâm Huyền biết dù Đại Kiểm Miêu có chuyển bao nhiêu vàng thỏi cũng vô ích, thế giới sẽ hủy diệt đúng giờ sau 42 phút nữa. Nhưng việc báo thù cho con gái là tâm nguyện cả đời

của Đại Kiểm Miêu, nên cứ để hắn ta tận hưởng quá trình này.

Không có việc gì làm, Lâm Huyền bắt đầu nhìn quanh căn phòng.

Phòng ngủ rất lớn, trang trí cực kỳ xa hoa.

Trên bàn làm việc lớn ở góc phòng, đặt rất nhiều khung ảnh đứng, bên trên có ảnh Lê Thành chụp cùng các nhân vật tầm cỡ thế giới.

Lâm Huyền và Lê Thành, cái ông ATM này à không... người bạn cũ rất thân này, trong hơn hai mươi năm qua, đã ghé thăm nhiều lần, những bức ảnh này cũng đã thấy nhiều năm trước.

Trên đó có rất nhiều nhân vật lớn.

Lâm Huyền mơ hồ nhớ rằng, ở vị trí dễ thấy nhất, là ảnh Lê Thành và một lãnh đạo tầm cỡ thế giới, thật sự là tầm cỡ.

Cũng có không ít ngôi sao và vận động viên tầm cỡ thế giới, nhiều người Lâm Huyền từng thấy trên bìa tạp chí ở nhà sách, đều có thể tìm thấy ảnh chụp chung ở nhà Lê Thành.

Thậm chí bao gồm cả nguyên thủ quốc gia—... ...

Lâm Huyền dừng lại suy nghĩ,

Hắn nheo mắt, chầm chậm đứng dậy khỏi giường.

Sau đó nhanh chóng bước tới bàn làm việc của Lê Thành, lật tìm khung ảnh trên đó.

Hắn đột nhiên nhớ ra.

Ở đây có một bức ảnh rất kỳ lạ!

Trước đây thấy không để ý, vì lúc đó hoàn toàn không biết về

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng bây giờ...

"Tìm thấy rồi."

Lâm Huyền cầm một khung ảnh, nhìn chằm chằm vào bức ảnh bên trong...

Trong ảnh.

Lê Thành mặt nghiêm nghị, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Tay phải của ông ta giơ lên, giơ ngang tầm mắt, ngón trỏ chỉ thẳng lên trời, kỳ lạ và kiêu ngạo.

Cử chỉ này...

Lâm Huyền nhớ lại cái con dấu trên tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Con dấu in trên tấm sáp đó, cử chỉ kỳ lạ đó... giống hệt cử chỉ trong bức ảnh này của Lê Thành!

Gió lạnh từ máy lạnh thổi qua ống quần.

Lâm Huyền chậm rãi quay đầu, nhìn Lê Thành đang bị trói chặt quỳ trên sàn, lời nói của Đại Kiểm Miêu vang vọng bên tai:

"Nghe đồn rằng, chỉ có những tỷ phú đẳng cấp nhất, những thiên tài tuyệt vời nhất, những người quyền lực nhất... mới có thể nhận được thiệp mời của câu lạc bộ này!"

Bùm!

Lâm Huyền đập khung ảnh lên ghế trước mặt Lê Thành.

Lên đạn súng.

"Đừng, đừng, đừng giết tôi! Muốn tôi làm gì cũng được! Xin cậu, tôi đồng ý hết! Đừng giết tôi!"

Lê Thành mặt trắng bệch, điên cuồng quằn quại cầu xin! Đồng tử run rẩy vì sợ hãi!

"Tôi chỉ muốn biết một điều." Lâm Huyền nói lạnh lùng.

Chương 110: Tạm biệt (1)

Chương 110: Tạm biệt (1)

Lê Thành gật đầu mạnh mẽ:

"Tôi nói, tôi nói! Tôi sẽ nói hết!!"

Lâm Huyền ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt ông ta:

"Nói cho tôi biết. Rốt cuộc Câu Lạc Bộ Thiên Tài là gì?"

"Câu lạc bộ gì?" Lê Thành kinh ngạc đến há hốc miệng.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Thiên... thiên tài gì cơ?"

Bùm!!"A——"

Lâm Huyền bắn ngay! Lê Thành sợ hãi kêu lên!

Tuy nhiên.

Lê Thành phát hiện mình không bị bắn trúng.

Đồng tử run rẩy, nhìn sang bên cạnh.

Phát hiện...

Tình nhân của mình không biết sao lại thoát khỏi dây trói, sau đầu có một lỗ thủng lớn đầy máu, xác chết ngã nhào lên tủ đầu giường.

Và trong ngăn kéo tủ đầu giường đang hé mở, lộ ra cán súng

màu bạc...

Lâm Huyền đặt nòng súng nóng hổi lên trán Lê Thành.

Rất nóng!

Nhưng đối mặt với kẻ giết người không chớp mắt này, Lê Thành không dám động đậy:

"Tôi tôi tôi thật không phải đang đùa cậu đâu! Cái câu lạc bộ gì đó cậu nói... tôi thực sự chưa nghe qua!"

"Cô ta cô ta tự mình thoát ra muốn lấy súng! Không liên quan gì đến tôi! Tôi rất nghe lời mà! Cậu hỏi gì tôi nói cái đó! Cậu muốn gì tôi cho cái đó!"...

Bây giờ Lê Thành cũng đã hiểu.

Vừa rồi tình nhân của mình không biết bằng cách nào, đã giải được dây trói tay, sau đó lao đến tủ đầu giường, muốn lấy khẩu súng bên trong để phản công...

Nhưng không ngờ!

Kẻ đối diện bắn súng quá nhanh và chính xác!

Hoàn toàn không thấy động tác nâng súng ngắm bắn... thậm chí không thèm liếc mắt, đã trực tiếp bắn nổ đầu!

"Câu... Câu Lạc Bộ Thiên Tài phải không! Để tôi nghĩ! Để tôi nghĩ!"

Lê Thành mồ hôi đầy đầu, tuôn như mưa.

Tay bị trói ra sau, không thể lau mồ hôi, cũng không dám lau, chỉ dám ngẩng đầu không nhúc nhích, trong lòng nhanh chóng lướt qua các ký ức...

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Câu Lạc Bộ Thiên Tài..."

Ông ta mặt mày đau khổ, liên tục lẩm bẩm.

Cuối cùng mở mắt ra, muốn khóc nhưng không có nước mắt:

"Tôi... tôi thật sự không nghĩ ra, tôi thật sự chưa từng nghe qua tên câu lạc bộ này!"

"Tôi thực sự tham gia rất nhiều câu lạc bộ, đủ loại đều có... nhưng riêng cái cậu nói, tôi thật sự không có ấn tượng gì! Tôi thật không lừa cậu đâu! Tôi thật sự sợ chết! Tôi đã thế này rồi... lừa cậu làm gì chứ!"

"Còn giả vờ?" Lâm Huyền cố ý cười lạnh:

"Muốn chết phải không? Bức ảnh này chính là bằng chứng rõ ràng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

"Gì... gì cơ?"

Lê Thành đầu óc rối bời, nheo mắt nhìn kỹ bức ảnh.

"Cái, cái này tôi thật không biết cậu đang nói gì!"

Lê Thành khóc thét lên:

"Tôi không biết cậu muốn nói gì hay hỏi gì! Có thể cho tôi chút gợi ý không? Nếu tôi thực sự biết cậu đang hỏi gì, tôi nhất định sẽ nói!"

"Lê Thành, tôi cho ông cơ hội cuối cùng để giải thích."

Lâm Huyền chỉ vào tay phải của Lê Thành trong khung ảnh, đang chỉ thẳng lên trời:

"Động tác này, rốt cuộc có nghĩa là gì ?"

"Đó chỉ là một tư thế chụp ảnh bình thường thôi mà!"

Lê Thành khóc ròng, nước mũi nước mắt chảy ròng ròng, không thể biện minh:

"Tôi thật là oan uổng mà, đại ca! Thật sự là... oan có đầu, nợ có chủ! Nếu tôi thực sự đắc tội với cậu, cậu giết tôi tôi cũng chịu! Nhưng cái này cậu thật sự oan cho tôi! Tôi thực sự không biết cái gì là Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào ông ta.

Lâm Huyền rất quen thuộc với Lê Thành... đã tiếp xúc nhiều lần, quả thật là người tham sống sợ chết.

Tình nhân của ông ta thì thật lòng với ông ta, nhiều lần đã diễn ra cảnh "anh hùng cứu chồng".

Nhưng Lê Thành lại chưa từng nghĩ đến việc cứu cô ta, luôn luôn tuân thủ nguyên tắc "vợ chồng như chim cùng rừng, gặp nạn thì mỗi người bay một ngả".

Vì vậy...

Muốn từ miệng Lê Thành moi ra điều gì đó, thực ra rất dễ dàng.

Chỉ cần có mối đe dọa đến tính mạng, ông ta sẽ ngoan ngoãn như một chiếc máy trả lời tự động, hỏi gì đáp nấy, thậm chí còn trả lời rất nhanh.

Một người tham sống sợ chết như vậy. Nếu ông ta nói không biết, thì có lẽ thực sự là không biết.

Lê Thành đột nhiên tỉnh ngộ:

"Tôi nhớ ra rồi! Đó là một bộ ảnh! Là một nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng quốc tế chụp cho tôi... có cả bộ! Có cả album!"

"Cậu có muốn xem không? Ngay, ngay trong tủ bên kia! Cậu chỉ cần mở ngăn kéo dưới cùng của tủ là thấy! Tôi nói thật mà!"

Ông ta thực sự sợ hãi, thở không nổi, lắc mạnh đầu chỉ về phía tủ quần áo ở bên kia phòng. ...

Lâm Huyền đi đến tủ, mở ngăn kéo, tìm thấy cuốn album mà Lê Thành đã nói.

Rất cao cấp, chỉn chu với các đường chỉ vàng bạc, trang đầu còn có một chữ ký không rõ nghĩa.

Lật mở.

Từng trang từng trang là các bức ảnh Lê Thành tạo dáng "bá đạo tổng tài".

Lê Thành quả thực không nói dối.

Cuốn album này chứa những bức ảnh cùng một bộ với bức trong khung ảnh, từ trang phục, bối cảnh, ánh sáng đều giống nhau.

Ảnh có tư thế ngồi, tư thế đứng, đều rất trang trọng.

Có tư thế khoanh tay, tay đút túi, đứng thẳng, và cũng có tư thế chỉ ngón tay trỏ lên trời.

Ảnh nghề nghiệp? Ảnh định hình? Ảnh chân dung?

Chương 111: Tạm biệt (2)

Chương 111: Tạm biệt (2)

Lâm Huyền không biết gọi loại ảnh này là gì, nhưng đại khái là như vậy, trong các mạng xã hội, các tư vấn viên thường có cả bộ ảnh kiểu này.

Không bán nhà, bán xe, bán bảo hiểm, thì cũng là trung gian cho vay tín dụng.

Lâm Huyền lật đến trang có tư thế ngón tay chỉ lên trời.

Thực sự.

Nhìn cả bộ ảnh này, bức ảnh đó không còn kỳ quặc nữa, chỉ là một tư thế chụp ảnh rất bình thường.

"Hỏi kiểu này được gì?"

Lúc này.

Đại Kiểm Miêu từ ngoài bước vào, đầy bụi bặm:

"Để tôi."

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tiếp bốn phát súng bắn vào đùi Lê Thành!

"A!!!!!!!"

Tiếng hét thảm thiết của Lê Thành vang khắp biệt thự, tấm thảm lập tức bị nhuộm đỏ.

"Có nói không?"

Đại Kiểm Miêu chĩa nòng súng vào trán Lê Thành.

"Tôi, tôi, tôi thật sự không biết! Tôi thật sự không biết cái gì là Câu Lạc Bộ Thiên Tài... chưa từng nghe qua!"

Bùm!!

Một phát súng không do dự, làm trắng tấm ga giường nở ra một đóa hoa đỏ, cả thế giới yên tĩnh lại.

"Người anh em, hắn thực sự không biết."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn hiểu rõ Lê Thành hơn Đại Kiểm Miêu, đến mức này mà vẫn không nói, thì chắc chắn hắn thực sự không biết.

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền, giơ tay ra:

"Cậu muốn hỏi hắn về Câu Lạc Bộ Thiên Tài? Chuyện này không dễ điều tra đâu... tôi đã điều tra lâu rồi, cũng chỉ tìm được cái tên mà thôi. Cả bao năm nay, cũng không tìm ra thêm điều gì khác."

"Anh chắc chắn, là người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết cha anh?" Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh đã điều tra được những gì?"

"Tôi chỉ tìm được cái tên này." Đại Kiểm Miêu cúi đầu nhìn Lê Thành đã bị bắn nát đầu, nghiến răng nói:

"Nếu không phải họ giết, sao tôi lại tìm ra tên của họ?"

"Đừng có nói chuyện ở đây, người anh em! Đây không phải chỗ để nói chuyện! Chúng ta mau đi thôi, chỗ này không nên ở lâu!

Tôi đã nhét đầy xe tải rồi!"

Đại Kiểm Miêu đá xác Lê Thành ngã xuống, gọi Lâm Huyền xuống lầu.

"Anh thật thú vị." Lâm Huyền theo sau, cười nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Có lúc ngây ngô, có lúc nghĩa khí, có lúc lại độc ác và tàn nhẫn."

"Phì!"

Đại Kiểm Miêu nhổ một bãi nước bọt đầy chính nghĩa:

"Là loại người như Lê Thành chết có đáng gì!"

Lau lau khóe miệng, Đại Kiểm Miêu giận dữ nói:

"Anh kể tôi nghe việc ông ta làm, tôi có con gái, không thể nghe nổi những chuyện đó. Đồ súc sinh! Phải để máy ép lăn chết ông ta mới đáng!"

"Đợi sau này nếu anh có con gái... anh sẽ hiểu và đồng cảm với tôi, mong muốn giết hắn thêm mấy lần nữa."...

Keng!

Trong sân biệt thự, Đại Kiểm Miêu đóng sầm cửa xe tải, nhìn vào bên trong chất đầy gạch vàng, châu báu và tiền mặt:

"Nếu biết trước thì đã bơm thêm hơi cho lốp xe rồi, nhìn xem, lốp xe bị ép bẹp cả rồi."

"Gã này thực sự giàu, tôi có đem cả xe tải lớn đến cũng không chở hết."

"Đây, cho cậu."

Vút——

Lâm Huyền bắt lấy món đồ mà Đại Kiểm Miêu ném qua.

Đó là một viên đá quý hình trái tim màu xanh lớn, trong suốt và cực kỳ đẹp.

"Đừng để chuyến đi này uổng phí."

Đại Kiểm Miêu cười nói:

"Thứ này có thể còn giá trị hơn cả chiếc xe đầy vàng này! Chỉ là khó bán, cậu giữ lấy đi, tặng bạn gái chẳng hạn."

Nói xong, hắn ta đi vòng qua chiếc xe tải đầy ắp, ngồi vào ghế lái, khởi động xe:

"Cậu chắc không lên xe chứ, người anh em?"

"Không." Lâm Huyền lắc đầu.

Thời gian sắp đến rồi, lên hay không lên cũng không sao.

Hơn nữa... Đại Kiểm Miêu nhét đầy xe tải này, không có thuật co xương thật sự không ngồi vào được.

"Trả lại anh đấy."

Lâm Huyền ném viên đá quý qua cửa sổ xe: "Tôi giữ không có ích gì."

"Ha! Cậu thật là lịch sự đó! Làm tôi cũng ngại."

Đại Kiểm Miêu cười hề hề nhìn Lâm Huyền:

"Cảm ơn cậu nhé, người anh em! Nhờ vậy mà tôi có tiền thực hiện kế hoạch tiếp theo, báo thù cho con gái và ba tôi!"

"Không biết sau này còn có cơ hội gặp lại cậu không. Thật sự

mà có... tôi sẽ mời cậu về nhà ăn cơm! Thử tay nghề của vợ tôi!"

"Haha..."

Lâm Huyền cũng cười theo lời Đại Kiểm Miêu:

"Món sở trường của chị vợ anh là gì?"

"Là bánh bao! Ngon lắm!"

Cả hai nhìn nhau, cười thật lâu.

Nhưng...

Còn có lần sau không?

Chắc là không.

Đó là bữa bánh bao mãi mãi không thể ăn được.

"Đi đây, người anh em!"

"Đi nhé" Lâm Huyền vẫy tay.

Ầm———

Chiếc xe tải nặng nề khởi động, ga lên mạnh, bánh xe mới bắt đầu di chuyển chậm rãi.

"Này!" Lâm Huyền gọi.

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu đạp phanh, thò đầu qua cửa sổ ghế lái, nhìn lại Lâm Huyền:

"Sao vậy, người anh em?"

Lâm Huyền cho tay vào túi:

"Tôi muốn hỏi anh một điều cuối cùng, hy vọng anh không phiền."

"Hì! Giữa chúng ta cần gì khách sáo! Cứ hỏi đi!"

Tiếng ve râm ran trong đêm khuya, dòng nước trong ao vườn chảy lặng lẽ.

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh còn nhớ... thời điểm cụ thể khi cha và con gái anh bị đâm chết không"...

Nụ cười của Đại Kiểm Miêu đông cứng lại, trở nên u ám.

Chương 112: Đúng và sai (1)

Chương 112: Đúng và sai

Hắn ta rút một điếu thuốc, ngậm vào miệng.

Châm lửa.

Từ từ nhả ra làn khói trắng...

Lâu sau.

"Tôi đã xem lại camera giám sát ở ngã tư."

Hắn ta run rẩy nghẹn ngào:

"Xem rất nhiều lần."

Hắn ta cắn chặt đầu thuốc:

"Vì vậy thời điểm xảy ra tai nạn, thời gian họ qua đời...tôi suốt đời không quên, từng phút từng giây đều nhớ."

Nhả ra một làn khói xoay vòng, Đại Kiểm Miêu cúi đầu nhìn đồng hồ:

"Khoảng thời gian này."

Lâm Huyền nâng cổ tay xem đồng hồ, cùng lúc đó giọng Đại Kiểm Miêu vang lên——

00:42

Bùm!!!!!!!!!!

Bùm!!!!!!!!!!

Bùm!!!!!!!!!!

Ánh sáng trắng chói lòa bao trùm tất cả.

...

...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt ra.

Lâm Huyền từ trên giường ngồi dậy, bật đèn lên.

Sau đó hắn vào nhà vệ sinh rửa mặt.

"Không ngờ..."

Lâm Huyền nhìn vào gương soi:

"Quả nhiên là 00:42."

Đúng như dự đoán, đồng thời cũng rất hợp lý.

Hắn lau khô mặt rồi quay lại phòng ngủ, ngồi trước bàn học suy nghĩ, vừa xoay bút vừa nghĩ.

Lần này vào giấc mơ, có thể nói là lần thu hoạch lớn nhất từ trước đến nay, giúp mọi manh mối và suy nghĩ đều trở nên rõ ràng.

"Trước hết, đã xác định được thật giả của thông tin."

Hiện tại có thể khẳng định rằng—

Những gì Đại Kiểm Miêu nói, việc cha hắn ta là một nhà toán học và con gái của hắn ta bị xe tải đâm chết vào lúc 00:42 được xác nhận là thật.

Còn tin đồn rằng "Chỉ có những tỷ phú hàng đầu, thiên tài xuất chúng, những người quyền lực nhất mới nhận được thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài" được xác nhận là giả.

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ kỹ hơn:

"Có hai thông tin đã xác nhận được thật giả...có thể suy ra nhiều sự thật."

Hắn bật đèn bàn.

Lấy ra một tờ giấy A4 và viết lên đó—

Suy ra:

Lâm Huyền cho rằng, trong hai sự việc về cái chết của Hứa Vân và cha của Đại Kiểm Miêu, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn có liên quan.

Nếu không, Đại Kiểm Miêu sẽ không vô cớ điều tra ra cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Trước đây, Lâm Huyền đã từng tìm kiếm trên mạng, không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Kết quả tìm kiếm lộn xộn có các thiết lập trò chơi và các tác phẩm điện ảnh cùng tên...nhưng những thứ đó rõ ràng không liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà Đại Kiểm Miêu đã đề cập.

"Rất tò mò làm thế nào mà Đại Kiểm Miêu điều tra ra được cái tên này."

Lâm Huyền gãi đầu, chuẩn bị lần sau vào giấc mơ sẽ hỏi chi tiết hơn về Đại Kiểm Miêu.

Trong giấc mơ vừa rồi, Đại Kiểm Miêu đang vội trốn chạy, Lâm Huyền đã hỏi vài lần nhưng Đại Kiểm Miêu đều nói sẽ nói chuyện sau, chạy thoát thân quan trọng hơn...có lẽ hắn ta cảm

thấy tiền đã vào tay, muốn sớm bỏ chạy để yên tâm, rất sốt ruột.

Nhưng dù sao đi nữa.

Cái chết của cha Đại Kiểm Miêu chắc chắn có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, điều này không cần nghi ngờ.

Vậy thì...

Một nhà toán học bị xe tải đâm chết vào lúc 00:42, một nhà khoa học bị xe hơi đâm chết vào lúc 00:42.

Dù hai vụ án này cách nhau 600 năm.

Nhưng danh tính của nạn nhân và thời điểm tử vong trùng hợp như vậy, rất có khả năng là do cùng một kẻ giết người gây ra.

Vì vậy, cái chết của Hứa Vân cũng không thể tách rời khỏi Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bây giờ vấn đề là.

Mối quan hệ này rốt cuộc là gì?

Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ đạo kẻ giết người?

Hay là có lý do khác khiến Đại Kiểm Miêu điều tra ra cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ kẻ giết người?

Mặc dù Đại Kiểm Miêu rất chắc chắn rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã giết cha của hắn ta, nhưng Lâm Huyền cho rằng vẫn nên giữ một chút hoài nghi, vì không có bằng chứng cụ thể.

Một người chỉ muốn trả thù, đôi khi sẽ cố bám vào một manh mối như cọng rơm cứu mạng và tự nhủ rằng mình tin vào điều đó, phân tích của Đại Kiểm Miêu chưa chắc đã đủ lý trí.

Hơn nữa, còn một điểm không thể hiểu.

"Kẻ giết người muốn ngụy trang hành vi giết hại nhà khoa học thành tai nạn xe cộ, nhưng lại nhất quyết để tai nạn xảy ra vào lúc 00:42..."

Lâm Huyền không hiểu được.

Ý nghĩa là gì?

Tại sao muốn ngụy trang thành tai nạn xe cộ, lại cố tình sắp xếp vào thời điểm chính xác như vậy?

Điều này chẳng phải là một sự sắp xếp mâu thuẫn hay sao?

"Cảm giác như...đây là một kiểu kiêu ngạo khoe khoang, giống như cố tình làm cho ai đó xem vậy."

Lâm Huyền không hiểu.

Nhưng thời điểm này thực sự rất kỳ quái, trùng khớp với thời điểm kết thúc của giấc mơ.

00:42

Rốt cuộc là gì?

Rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Rốt cuộc có ý nghĩa đặc biệt gì?

"Thực ra đây chưa phải là điều khó hiểu nhất."

Lâm Huyền xoay bút.

Làm sao họ có thể đảm bảo giết người chính xác vào lúc 00:42?

Điều này quá kỳ lạ.

Họ rình mỗi ngày, đến 00:42 thì giết, không được thì đợi đến

ngày mai?

Chương 113: Đúng và sai (2)

Chương 113: Đúng và sai (2)

Hay là...

Có người hỗ trợ, đảm bảo thời gian chính xác là 00:42?

...

Lâm Huyền cảm thấy càng nghĩ càng xa.

Thời gian 00:42 này rất bất thường, nhưng hiện tại không có manh mối nào, không thể điều tra sâu hơn.

Lâm Huyền tiếp tục viết, trong sổ ghi chép hắn viết kết quả suy luận thứ hai:

"Như vậy mới hợp lý."

Trước đây Lâm Huyền đã nhiều lần nghi ngờ về tin đồn đó.

Nói rằng chỉ có những tỷ phú hàng đầu, thiên tài xuất chúng, những người quyền lực nhất mới có tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nói thật, điều này không hề đúng, cũng không thực tế.

Mặc dù ngưỡng vào câu lạc bộ trong tin đồn đó trông có vẻ rất cao...nhưng nhìn từ góc độ lịch sử, ngưỡng này thật quá thấp.

Mỗi năm đều có những tỷ phú mới, những người quyền lực mới, những người đoạt giải Nobel mới.

Nếu phát thiệp mời theo tiêu chuẩn này...

Chắc hẳn mỗi năm phải phát đi vài chục đến hàng trăm cái, số thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài ít nhất cũng phải có đến vài ngàn người.

Một tổ chức thường xuyên phát thiệp mời, và có số thành viên lên đến hàng ngàn người như vậy, chắc chắn không thể ẩn mình trong lịch sử, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Điều này tuyệt đối không thể.

Có lẽ có thể nghĩ thế này...

Tài sản, địa vị, danh vọng, chỉ số IQ, chỉ là điều kiện cơ bản nhất để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng không phải là điều kiện quyết định.

"Những người nhận được thiệp mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn có những năng lực quan trọng hơn, những lý do bí ẩn hơn,"

"Xem xét toàn bộ dòng lịch sử 600 năm...có lẽ chỉ có một vài người, chục người đạt tiêu chuẩn gia nhập. Vì vậy, tổ chức này mới có thể ẩn mình trong bóng tối, không để lại bất kỳ dấu vết nào."

"Thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn rất ít, nếu không trong hơn 600 năm qua, chắc chắn đã bị lộ từ lâu rồi."

...

Nghĩ như vậy, mọi việc trở nên hợp lý hơn nhiều. Việc Triệu Anh Quân nhận được thiệp mời cũng có thể giải thích được.

Nếu theo logic của tin đồn trước đây, nếu Triệu Anh Quân cũng có thể nhận được thiệp mời, thì những người thành công như Sở Sơn Hà, những người giàu có như Lê Thành làm sao có thể không đủ tư cách nhận thiệp mời chứ?

Nhưng thực tế chứng minh, Lê Thành hoàn toàn không biết gì về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Còn về Sở Sơn Hà...Lâm Huyền không chắc chắn, nhưng hắn cảm thấy Sở Sơn Hà cũng rất có khả năng không phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nếu mục tiêu là tiêu diệt công nghệ ngủ đông, thì tại sao ông ta lại tiếp tục tài trợ cho Hứa Vân suốt mười năm?

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại.

"Vậy Triệu Anh Quân cô ấy..."

Nhớ đến nữ sếp của mình, người vừa thông minh vừa xinh đẹp, Lâm Huyền không thể hiểu được:

"Cô ấy có gì đặc biệt, có điều gì đặc biệt...mà có thể nhận được một thiệp mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền lại cầm bút lên, viết trong sổ ghi chép kết quả suy luận thứ ba:

Thực ra kết quả này, trước đây cũng đã nghĩ đến.

Chỉ là Lâm Huyền chưa bao giờ suy nghĩ sâu.

Lý do là vì trước đây các thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều không rõ ràng, thật giả khó lẫn lộn, đầy mâu thuẫn, không thể đánh giá chính xác.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Mặc dù Câu Lạc Bộ Thiên Tài còn 99% bí ẩn chưa được giải mã, nhưng ít nhất đã có 1% thông tin rõ ràng.

Chính 1% quý giá này đã giúp Lâm Huyền suy luận ra ba manh mối quan trọng trong sổ ghi chép.

"Triệu Anh Quân..."

Hắn nhìn chằm chằm vào cái tên quen thuộc không thể quen thuộc hơn trong kết quả thứ ba.

"Tại sao cô ấy lại nhận được thiệp mời?"

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ...

Chắc chắn có một lý do đặc biệt nào đó, khiến Câu Lạc Bộ Thiên Tài - tổ chức bí ẩn và có ít thành viên này - công nhận Triệu Anh Quân.

Thực ra suy nghĩ kỹ càng.

Triệu Anh Quân người phụ nữ này, thực sự rất bí ẩn. Lâm Huyền tuy đã tiếp xúc với cô ấy không ít, nhưng nói đến việc hiểu biết về cô ấy...

Có thể nói là không biết gì.

Ngoài tuổi tác và tên, hắn không biết gì khác.

Lâm Huyền ngạc nhiên phát hiện ra rằng hắn thật sự rất xa lạ với Triệu Anh Quân.

"Muốn làm rõ nguyên nhân và sự thật về cái chết của Hứa Vân, xác định rõ hơn mục tiêu và tính chất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chỉ có một cách..."

Hắn kéo ngăn kéo ra.

Lấy ra khối sáp in dấu hiệu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ bên trong.

Khối sáp hình tròn phản chiếu dưới ánh đèn bàn, tỏa ra màu đỏ kỳ lạ, giống như máu, giống như hoàng hôn.

"Lá thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài đó rốt cuộc viết gì?"

Nội dung là gì?

Địa điểm họp là ở đâu?

Thời gian họp là khi nào?

Mục tiêu của câu lạc bộ là gì?

Nhìn chằm chằm vào khối sáp với hình ảnh bàn tay chỉ thẳng lên trời, Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Phải tìm cách..."

"Nhìn thấy lá thư mời đó mới được!"

Chương 114: Niềm tin (1)

Chương 114: Niềm tin (1)

Chương 69: Niềm tin

Hiện tại, tuy chưa có bằng chứng rõ ràng cho thấy Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn là kẻ giết cha của Đại Kiểm Miêu và Hứa Vân.

Nhưng dựa trên những thông tin đã biết, họ là nghi phạm lớn nhất và cũng là kẻ đứng sau có khả năng nhất.

Dù sao thì...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức đã tồn tại hơn 600 năm. Nếu họ kiên trì giữ vững mục tiêu ban đầu suốt 600 năm và giết cha của Đại Kiểm Miêu cùng Hứa Vân bằng cách tương tự, thì điều đó cũng có lý.

Vì vậy, Lâm Huyền quyết định để an toàn—

Giả sử trước rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài chính là kẻ đứng sau mọi việc này, và dựa trên đó để suy luận và điều tra.

"Nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là kẻ vô tội bị nghi ngờ oan, thì trong quá trình điều tra nhất định sẽ phát hiện ra mâu thuẫn, lúc đó tự nhiên sẽ minh oan cho họ."

"Thực ra, tạm thời hiểu lầm cũng không sao, dù sao có người đã giết Hứa Vân và cha của Đại Kiểm Miêu là sự thật, kẻ giết người chắc chắn tồn tại, chỉ là chưa biết tên hắn mà thôi."

Dựa trên điều này.

Lá thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong ngăn kéo văn phòng của Triệu Anh Quân là manh mối duy nhất để tiếp tục điều tra, cũng là điểm đột phá duy nhất.

Không quan trọng Triệu Anh Quân có gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không, hoặc có tham gia vào việc giết Hứa Vân hay không...

Chỉ cần nhìn thấy nội dung trên lá thư mời đó, có lẽ sẽ tìm ra được tất cả câu trả lời.

"Chỉ có thể làm vậy thôi."

Lâm Huyền đặt lại miếng sáp vào ngăn kéo, cẩn thận giấu đi.

Hắn bắt đầu lên kế hoạch—

Làm sao để có thể thấy được nội dung lá thư mời mà không lộ mục đích của hắn và không bị Triệu Anh Quân phát hiện?

Sự an toàn và bí mật của hắn là điều cần được xem xét đầu tiên.

Nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể là kẻ giết Hứa Vân, thì nếu mục đích của hắn bị lộ, khiến Triệu Anh Quân phát hiện ra hắn muốn điều tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài... e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu Triệu Anh Quân không gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì còn dễ nói.

Nhưng nếu cô ấy đã gia nhập, trở thành một thành viên chính thức, thì hành động của hắn bị lộ chẳng khác nào tự giao nộp bản thân.

"Vậy nên, phải cẩn thận điều tra tất cả, không để lại bất kỳ dấu vết nào."

Lâm Huyền đứng dậy.

Hắn lấy một cái khay nướng lớn từ bếp.

Sau đó vo tròn tờ giấy ghi kết quả suy luận lúc nãy, đặt vào khay, dùng bật lửa đốt cháy.

Phừng...

Ngọn lửa bùng lên, phản chiếu bóng của Lâm Huyền nhảy múa kỳ lạ trên tường.

Chưa dừng lại ở đó.

Lâm Huyền mở ngăn kéo, đặt tất cả những ghi chép suy luận trước đó, kế hoạch, và mọi thứ liên quan đến giấc mơ cũng như Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào khay nướng, đốt cháy.

Hắn nhìn chúng biến thành tro đen.

Sau đó đổ vào bồn cầu và xả nước.

Làm việc với Triệu Anh Quân chẳng khác nào ở bên cạnh hổ dữ, phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không để lại một chút dấu vết nào.

Hiện tại xem ra.

Tình cảnh của hắn có lẽ vẫn an toàn.

Giáo sư Hứa Vân luôn nghĩ rằng bản thảo này có nguồn gốc không rõ ràng, thậm chí có phần nguy hiểm, nên sợ hắn gặp rắc rối, ông ấy đã bảo vệ hắn rất kỹ.

Trên bất kỳ tài liệu nghiên cứu nào cũng không để lại tên của Lâm Huyền, bản thảo gốc cũng đã bị tiêu hủy.

Ông ấy cũng không nói với bất kỳ ai về bản thảo này, càng không đề cập đến mối quan hệ giữa hai người.

Lâm Huyền không biết Hứa Vân cố ý hay vô ý làm vậy, nhưng ông ấy ấy thực sự đã có lòng, cũng thực sự bảo vệ hắn trong chuyện này.

Hai người chỉ gặp nhau riêng tư hai lần, đó là khi Lâm Huyền đến phòng thí nghiệm giao bản thảo cho Hứa Vân... nếu lúc đó đã bị lộ, có lẽ hắn đã sớm chết thảm trên đường phố như Hứa Vân rồi.

"Sau này phải cẩn thận hơn, nếu lần này không bị lộ, thì thực sự chỉ là may mắn."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Cuối cùng sắp xếp lại suy nghĩ cho tương lai—

Cái chết của Hứa Vân nhất định có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, trước tiên tạm thời giả định họ là kẻ đứng sau.

Để điều tra thêm về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, điểm đột phá duy nhất là lá thư mời trong ngăn kéo của Triệu Anh Quân.

Để xem được nội dung lá thư mời, phải tìm cách lẻn vào văn phòng của Triệu Anh Quân.

Để lẻn vào văn phòng của Triệu Anh Quân, cần biết mã của cửa mật mã hai lớp.

Mã cửa mật mã chỉ có Triệu Anh Quân biết.

"Để Triệu Anh Quân cho mình biết mã cửa, có lẽ cần sự tin tưởng đủ lớn..."

"Nhưng mình dựa vào cái gì?"

Lâm Huyền tự cười.

Hắn có gì mà đòi Triệu Anh Quân tin tưởng đến mức cho hắn

biết mã cửa?

Ít nhất cũng phải có mối quan hệ rất thân mới được chứ?

Theo đuổi sếp nữ là một ý tưởng rất không thực tế, chưa kể Triệu Anh Quân là một người chỉ quan tâm đến sự nghiệp.

So với điều đó, có lẽ con đường xây dựng sự tin tưởng từ cô ấy dễ dàng hơn một chút.

"Chậm rãi từng bước thôi."

Chương 115: Niềm tin (2)

Chương 115: Niềm tin (2)

Lâm Huyền thu dọn mọi thứ, chuẩn bị đi ngủ.

Nằm trên giường, hắn lại lướt điện thoại xem những tin tức mới nhất về Hứa Vân.

"Chính quyền thành phố Đông Hải thông báo sẽ tổ chức lễ tưởng niệm cho giáo sư Hứa Vân vào sáng mai tại nhà tang lễ Đông Hải."

"Viện nghiên cứu không gian của Trung Quốc bày tỏ sự thương tiếc sâu sắc đối với giáo sư Hứa Vân, hiện tuân theo nguyện vọng trước đây của Hứa Vân, sẽ công khai tất cả tài liệu về hợp kim mới."

"Đại học Đông Hải đang tiếp nhận và sắp xếp các tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân, cùng các bài báo chưa hoàn thành, sau đó sẽ công bố cho toàn thế giới theo nguyện vọng của Hứa Vân."

Thật may.

Mặc dù Hứa Vân đã chết, nhưng thành quả nghiên cứu của ông ấy vẫn được giữ lại.

Theo ý tưởng của ông ấy, có lẽ trong vòng hai ba năm sẽ có phiên bản đầu tiên của buồng ngủ đông ra mắt. Đến lúc đó... Hứa Y Y sẽ có thể thực hiện ước nguyện được vào buồng ngủ đông để chữa bệnh trong tương lai.

"Cũng coi như một tin tốt trong nhiều tin xấu."

Lâm Huyền tắt điện thoại, nhìn lên trần nhà.

Hắn từng nghĩ rằng, nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự giết Hứa Vân, thì chắc chắn họ cũng sẽ phá hủy các bài báo chưa công bố của Hứa Vân.

Nếu họ sợ rằng nghiên cứu công nghệ ngủ đông sẽ thành công, tại sao không ngăn chặn việc công bố bài báo?

Ví dụ như... đốt phòng thí nghiệm của Hứa Vân? Ăn cắp máy tính của ông ấy?

Nhưng suy nghĩ kỹ, Lâm Huyền thấy rằng mục đích thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không dễ đoán như vậy.

Không chỉ Hứa Vân.

Thực ra, viện sĩ Cao Văn và tiến sĩ Michelson, mặc dù không biết họ có bị ám sát hay không, nhưng kết quả nghiên cứu của họ cũng đã được công bố thành công mà không gặp trở ngại gì.

Điều này có nghĩa là... những kẻ giết người (giả sử là Câu Lạc Bộ Thiên Tài) chỉ giả vờ biến việc ám sát các nhà khoa học thành tai nạn chết người, mà không đụng đến kết quả nghiên cứu của họ, điều này thật bất ngờ.

Lâm Huyền nhắm mắt lại suy nghĩ.

Nếu đặt hắn vào vị trí của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc chỉ giết người mà không hủy hoại kết quả nghiên cứu có lẽ chỉ có một mục đích—

"Ẩn giấu."

Lâm Huyền mở mắt ra.

Nếu thật sự đúng như hắn nghĩ, thì mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã đạt được.

Thử tưởng tượng.

Nếu vào lúc này có ai đó đốt phòng thí nghiệm của Hứa Vân, hoặc tìm cách ngăn cản việc công bố bài báo.

Thì tất cả mọi người đều sẽ nhận ra đây là một âm mưu, một vụ ám sát có chủ đích.

Hành động và mục đích đều quá rõ ràng, không thể không đoán ra.

Thậm chí, nếu chuyện này xảy ra nhiều lần, sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài dù muốn cũng không thể giấu, mọi người sẽ chú ý đến họ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hứa Vân đã chết, nhưng kết quả nghiên cứu của ông ấy sẽ được công bố đúng hẹn, và sẽ không có quá nhiều người nghĩ về hướng "thuyết âm mưu".

Rất có thể... chuyện này cuối cùng sẽ bị cho qua như một vụ tai nạn giao thông, tai nạn không may.

Và Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhờ đó, tiếp tục ẩn mình trong màn sương lịch sử... ở thời điểm hiện tại, rất có thể ngoài hắn ra, không ai chú ý đến sự tồn tại của họ.

Lâm Huyền thở dài.

"Hy vọng cảnh sát có thể sớm bắt được tội phạm, có thể từ miệng họ mà điều tra ra điều gì đó."

Hắn lên giường, tiếp tục ngủ. ...

Ngày hôm sau, khi vừa bắt đầu làm việc.

Lâm Huyền đã bị gọi vào văn phòng của Triệu Anh Quân, bên

trong còn có trưởng phòng tài chính.

"Lâm Huyền, đây là phí ủy quyền của cậu và hóa đơn chia sẻ lợi nhuận bán sản phẩm đợt đầu, cậu xác nhận nhé."

Triệu Anh Quân đẩy hai tờ bảng từ bàn về phía hắn.

Lâm Huyền cầm lên xem.

Một tờ là khoản phí ủy quyền một lần là 26 triệu tệ.

Tờ còn lại là khoản chia sẻ lợi nhuận 15 triệu tệ.

Lâm Huyền nhìn hàng loạt số 0 phía sau, có chút ngạc nhiên.

Phí ủy quyền là mức giá mà công ty MX trước đây đã đề xuất cho Hứa Vân, điều này Lâm Huyền biết.

Nhưng lợi nhuận chia sẻ lại vượt quá 10 triệu, đợt livestream bán trước kem dưỡng ẩm vài ngày trước đạt doanh thu tốt đến mức nào...

"Thực ra số tiền này không đến tay cậu nhiều như vậy đâu."

Trưởng phòng tài chính chỉ vào con số 15 triệu và giải thích:

"Tất cả thu nhập này đều phải khấu trừ thuế. Chúng tôi sẽ khấu trừ và nộp thuế cho khoản lợi nhuận chia sẻ này, sau đó sẽ chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng của cậu."

"Nhưng khoản phí ủy quyền 26 triệu sẽ được chuyển thẳng vào tài khoản của cậu, và cậu phải tự khai thuế thu nhập cá nhân trên ứng dụng vào tháng 3 năm nay."

"Khoản chia sẻ lợi nhuận thực sự rất nhiều, chủ yếu là do số lượng đơn đặt hàng trước trong buổi livestream giới thiệu sản phẩm quá lớn, có lẽ sẽ mất hai ba tháng để hoàn thành hết. Khi thị trường ổn định, có lẽ không còn nhiều như vậy, nhưng dù sao đi

nữa, Lâm Huyền, cậu đã đạt được tự do tài chính rồi."

Chương 116: Thiên tài (1)

Chương 116: Thiên tài (1)

Trưởng phòng tài chính giải thích xong, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Nếu sau này các loại đồ chơi và sản phẩm ủy quyền của Đại Kiểm Miêu ra mắt... thu nhập của cậu sẽ càng không thể đoán trước, có thể nghỉ hưu ngay lập tức rồi."

Nghỉ hưu?

Lâm Huyền nghe đến từ này liền vội vàng xua tay:

"Nghỉ hưu còn xa, tôi vẫn muốn tiến bộ mà."

Tiến bộ thì giả, muốn xem lá thư mời thì thật... không thể nói linh tinh được, nếu Triệu Anh Quân không giao việc cho hắn nữa, sau này làm sao có thể tiếp cận cô ấy, lấy lòng tin, và tìm cách lấy được mật mã văn phòng?

"Lâm Huyền, về thu dọn một chút đi."

Triệu Anh Quân đứng dậy, ra hiệu cho hai người về:

"Sáng nay công ty chúng ta sẽ đi dự lễ tưởng niệm giáo sư Hứa Vân, tất cả lãnh đạo công ty đều sẽ đi, cậu cũng đi cùng. Về nhà thay đồ rồi đợi tôi thông báo."

Vù vù vù—

Ngay khi Triệu Anh Quân cầm áo khoác quay người lại, tay áo khoác vướng vào chồng tài liệu trên bàn, khiến các tài liệu rơi lả tả

xuống đất...

Thật sự là cảnh tượng quen thuộc.

Ba người cúi xuống, nhặt từng tài liệu một, sắp xếp gọn gàng lên bàn.

Lâm Huyền còn cố ý liếc qua vài lần, rất tiếc, lần này không có gì quý giá.

"Triệu tổng, cô không định tuyển một thư ký sao?"

Trưởng phòng tài chính cười cười đầy ẩn ý:

"Tìm một thư ký, bình thường có thể giúp cô sắp xếp tài liệu, dọn dẹp văn phòng, cô không cần phải làm tất cả mọi việc, tiết kiệm được khá nhiều thời gian."

"Nếu cô không yên tâm với người mới, có thể đề bạt một người từ trong công ty, làm việc cùng lâu rồi, chắc chắn sẽ có người đáng tin cậy."

Triệu Anh Quân nghe xong, cười nhẹ:

"Thôi đi, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, tôi đã sợ rồi."

"Nếu không có gì thì giải tán đi, tôi đi thay đồ."...

Ầm!

Cánh cửa mật mã đóng lại, Lâm Huyền và trưởng phòng tài chính đi thang máy xuống.

Thật vậy.

Lâm Huyền nghĩ, nếu có thể trở thành thư ký của Triệu Anh Quân, chắc chắn đó sẽ là cách an toàn và thuận tiện nhất để thấy

được lá thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, điều tra về họ.

Dù Lâm Huyền không muốn làm thư ký...

Nhưng không thể phủ nhận.

Thư ký phải thường xuyên ra vào văn phòng của cô ấy, chắc chắn sẽ biết được mật mã của cửa.

Hơn nữa, tuy thư ký không thể theo dõi Triệu Anh Quân 24/24, nhưng chắc chắn sẽ biết về các lịch trình, hành động, cuộc gọi của cô ấy, không thể nói là hiểu rõ mọi thứ, nhưng ít nhất cũng có thể nắm được quy luật, phát hiện ra một số chi tiết không bình thường.

Và những hành vi và chi tiết không bình thường này, có thể liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Nói chung.

Muốn tiếp tục điều tra sâu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, theo đuổi manh mối, chắc chắn càng tiếp cận Triệu Anh Quân càng tốt.

"Này cô, tôi tò mò nên muốn hỏi một chút."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn trưởng phòng tài chính trong thang máy:

"Tôi vào công ty muộn, thật sự không biết cô vừa nói gì."

"Triệu tổng trước đây đã trải qua chuyện gì?"

"Tại sao cô ấy lại phản đối việc tuyển một thư ký đến vậy?"

Trưởng phòng tài chính và cũng là cựu thành viên của công ty MX, đã theo sát Triệu Anh Quân từ khi khởi nghiệp.

Thực ra, phần lớn các phó tổng và cán bộ trung cấp đều là

những người cũ của công ty, bởi công ty MX còn rất trẻ, và rất hiếm có trường hợp như Lâm Huyền, chỉ mới gia nhập công ty vài tháng đã được thăng tiến nhanh chóng.

"À, chuyện đó à..."

Trưởng phòng tài chính cúi đầu cười nhẹ:

"Thực ra chúng tôi cũng không rõ lắm. Khi công ty mới thành lập, Triệu tổng có một thư ký nhỏ, khi đó cũng vừa tốt nghiệp không lâu, là một nữ sinh viên rất có năng lực, Triệu tổng cũng rất thích và tin tưởng cô ấy."

"Nhưng sau đó không biết chuyện gì xảy ra... Triệu tổng đột nhiên đuổi việc cô thư ký này, khoảng thời gian đó Triệu tổng rất tức giận, chúng tôi cũng không dám hỏi nhiều."

"Sau đó, cô ấy đã thay đổi mã cửa văn phòng, chỉ mình cô ấy biết mã, từ đó đến giờ cũng không có ý định tuyển thêm thư ký."

"Chúng tôi đoán là có thể cô gái đó đã làm gì khiến Triệu tổng thất vọng, hoặc có thể là ăn cắp bí mật thương mại? Hoặc là biển thủ tiền của công ty? Hoặc là tiết lộ điều gì đó riêng tư của Triệu tổng?"

"Chúng tôi không rõ... dù sao kết quả là như cậu thấy, Triệu tổng thà để văn phòng bừa bộn, đầy bụi bặm, tự mình dọn dẹp, cũng không muốn tuyển một thư ký khác. Chúng tôi cũng khuyên nhưng không có tác dụng."

Ting——

Cửa thang máy mở ra tại tầng 17, Lâm Huyền mới nhận ra mình quên bấm nút thang máy.

Sau khi trưởng phòng tài chính bước ra khỏi thang máy, hắn bấm lên tầng 20, trở lại văn phòng của mình.

Hắn xoay bút suy nghĩ...

Nếu có cách nào trở thành thư ký của Triệu Anh Quân, đó chắc chắn là một cách tuyệt vời để tiến hành điều tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài một cách an toàn và hiệu quả.

Chương 117: Thiên tài (2)

Chương 117: Thiên tài (2)

Nhưng hiện tại, Triệu Anh Quân cực kỳ không tin tưởng người khác, hoàn toàn không có ý định tuyển một thư ký mới.

"Vì vậy, vòng một vòng, lại quay về điểm xuất phát..."

"Vẫn phải tìm cách dần dần lấy được lòng tin của Triệu Anh Quân."...

Nửa giờ sau.

Triệu Anh Quân, ba phó tổng, và Lâm Huyền, ngồi trên chiếc xe thương mại Alphard, đến nhà tang lễ thành phố Đông Hải.

Vừa xuống xe.

"Hửm?"

Lâm Huyền nhìn thấy một nhóm thanh niên ăn mặc thời thượng trước cửa nhà tang lễ, nam nữ đều có, mỗi người đều ôm trong tay một cuốn sách bìa rất đẹp.

Đây là chuyện gì vậy?

Nhà tang lễ, thanh niên thời thượng, sách bán chạy, lễ truy điệu Hứa Vân... thế nào cũng không phải là những thứ có thể kết hợp với nhau.

"Bên kia đang làm gì vậy?"

Một phó tổng cũng để ý đến cảnh tượng kỳ lạ này.

Nói những thanh niên này đến dự lễ truy điệu... nhưng trông hoàn toàn không giống như vậy.

Nói là đến gặp thần tượng... nhưng đây là nhà tang lễ, có thần tượng nào để gặp?

Trừ khi...

Lâm Huyền nghĩ đến một khả năng.

Hắn tiến lại gần hơn.

Lần này nhìn rõ rồi.

Những thanh niên này đều đang cầm cùng một cuốn sách, tên sách là "Cây Cầu Gãy", một tiểu thuyết trinh thám rất nổi tiếng.

Lâm Huyền hồi đại học cũng đã đọc cuốn sách này, rất hay, nghe nói sau này còn được Hollywood chuyển thể thành phim, diễn viên nổi tiếng tụ hội.

Vì những người hâm mộ này đang háo hức chờ đợi ở đây...

Không cần nghĩ, chắc chắn là chờ tác giả của cuốn sách này.

Chỉ là trong ấn tượng của Lâm Huyền, tác giả của cuốn sách này dường như là một chàng trai trẻ tuổi, khi Lâm Huyền đọc cuốn tiểu thuyết này, trên bìa sách còn dán dòng chữ "Tiểu thuyết gia trinh thám thiên tài của Long Quốc", nhưng Lâm Huyền chưa từng để ý đến tên tác giả, chỉ nhớ tên sách.

"Ồ, đây chắc là người hâm mộ của Quý Lâm nhỉ, họ đang chờ Quý Lâm."

Một phó tổng khác bên cạnh nói.

"Quý Lâm?"

Chắc đó là tên tác giả của cuốn sách, Lâm Huyền quay đầu nhìn vị phó tổng này:

"Anh cũng đã đọc sách của hắn ta viết à?"

"Sách thì chưa đọc qua." Phó tổng cười nhẹ, tiếp tục nói:

"Nhưng Quý Lâm không chỉ là một tác giả sách bán chạy đâu... gần đây chắc cậu không chú ý tin tức giải trí, bộ phim cùng tên được chuyển thể từ tiểu thuyết gốc của hắn ta, 'Cây Cầu Gãy', đã nhận được nhiều đề cử Oscar."

"Còn bản thân hắn ta cũng nhận được đề cử Oscar cho kịch bản xuất sắc nhất, và khả năng cao sẽ đoạt giải. Giá trị thương mại của Quý Lâm rất cao, hắn ta có mối quan hệ tốt với nhiều đạo diễn Oscar, nhân mạch rất rộng."

"Chỉ là... bình thường hắn ta rất kín tiếng, ít khi xuất hiện trước công chúng, thậm chí các lễ trao giải đều nhờ người khác nhận thay, rất hiếm khi hoạt động trong nước."

"Thật không hiểu sao lần này hắn ta lại cất công đến tham dự lễ truy điệu của Hứa Vân, theo lý thuyết thì họ hoàn toàn là người ở hai giới khác nhau."...

Hóa ra là vậy.

Mặc dù Lâm Huyền không xa lạ gì với giáo sư Hứa Vân, nhưng thực ra hắn không biết nhiều về cuộc sống cá nhân của ông ấy, cũng chưa từng nghe ông ấy nhắc đến việc thích đọc tiểu thuyết trinh thám, hay có một người bạn tác giả khác tuổi.

Nhưng nếu một biên kịch nổi tiếng, một thiên tài tiểu thuyết trinh thám đặc biệt trở về nước để tham dự lễ truy điệu của Hứa Vân...

Thì chắc chắn mối quan hệ giữa hai người họ rất tốt.

Cụ thể là mối quan hệ gì thì không rõ, có thể là người thân, thầy trò gì đó.

"Đi thôi Lâm Huyền, đến lượt chúng ta rồi."

Nghe tiếng Triệu Anh Quân thúc giục, Lâm Huyền quay đầu, bước vào trong nhà tang lễ.

Năm người đi vào linh đường của lễ truy điệu, bên cạnh đầy những vòng hoa, giữa linh đường là tấm ảnh đen trắng của Hứa Vân lúc sinh thời.

Người đàn ông trong ảnh cười rất tươi, ăn mặc cũng rất gọn gàng.

Lâm Huyền không biết tấm ảnh này được chụp khi nào, nhưng rõ ràng đã nhiều năm rồi.

Không chỉ vì vẻ ngoài trong ảnh rất trẻ trung, mà Lâm Huyền còn biết rõ trong lòng rằng... giáo sư Hứa Vân đã nhiều năm rồi không có nụ cười chân thành như thế này.

Ông ấy luôn sống trong sự chỉ trích và phủ nhận.

Khó khăn lắm ba mươi năm gặt hái thành công, nhưng thứ chào đón ông ấy không phải là hoa và tiếng vỗ tay, mà là vòng hoa nơi linh đường.

Thật đáng tiếc.

"Cúi đầu lần thứ nhất!"

Lâm Huyền cùng phó tổng và Triệu Anh Quân phía trước cúi đầu, thành kính tưởng niệm.

Sáng nay hắn đã đọc tin tức.

Hai kẻ gây tai nạn khiến Hứa Vân tử vong đến giờ vẫn đang bị

truy bắt, cảnh sát đang tích cực thu thập manh mối từ xã hội.

Đừng nói đến việc bắt được người, đến giờ ngay cả hai chiếc xe đó cũng chưa tìm ra, cứ như chúng biến mất vào không khí.

Điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy rất ngạc nhiên, cũng rất bất ngờ về năng lực của cảnh sát Đông Hải.

Thành phố hiện đại như Đông Hải, khắp nơi đều có camera giám sát, vậy mà lại không tìm thấy hai chiếc xe?

Chương 118: Con bướm

Chương 118: Con bướm

Thật khó tin.

"Cúi đầu lần thứ hai!"

Lâm Huyền nhìn tấm ảnh đen trắng với nụ cười rạng rỡ của Hứa Vân, một lần nữa cúi đầu tưởng niệm.

Đối với Hứa Vân, đối với Hứa Y Y, thực ra hắn cảm thấy rất áy náy.

Mặc dù mọi người đều nói, đây không phải là trách nhiệm của hắn, không phải lỗi của hắn.

Nhưng hắn biết rõ trong lòng.

Cái chết của Hứa Vân không thể tách rời khỏi việc hắn thay đổi tương lai.

Con bướm thời gian đó... nó vỗ đôi cánh, thay đổi thế giới, thay đổi tương lai, và thay đổi cả số phận của Hứa Vân.

Lâm Huyền cũng không biết mình có thể làm gì cho Hứa Vân, có thể giúp được gì.

Có lẽ điều duy nhất hắn có thể làm...

Là tìm cách bắt được kẻ giết Hứa Vân, đưa chúng ra trước pháp luật. Sau đó quan tâm đến Hứa Y Y nhiều hơn, đảm bảo cô ấy có thể vào buồng ngủ đông đúng hẹn.

Chỉ có vậy thôi.

"Cúi đầu lần thứ ba!"

Lâm Huyền nhắm mắt, lần nữa cúi đầu...

Nhưng đúng lúc này.

Những người hâm mộ sách của Quý Lâm bên ngoài bất ngờ rộn ràng lên, rất phấn khích và kích động!

Chỉ cách một cánh cửa.

Trong linh đường của Hứa Vân, nhạc tang lễ đang phát.

Nhưng bên ngoài, là một cảnh tượng hoan hô, vui mừng.

Lâm Huyền nhíu mày, quay người lại.

Chỉ thấy cửa của một chiếc xe thương mại màu đen mở ra.

Một chàng trai trẻ tóc xoăn nhẹ, ánh mắt lơ đãng, làn da trắng, vẻ mặt không có tinh thần bước ra.

Hắn ta và Lâm Huyền nhìn nhau.

Đôi mắt nửa mở...

Nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Đẹp trai quá! Còn đẹp hơn trong ảnh nhiều!"

"Thầy Quý Lâm, có thể ký tên cho chúng em không?"

"Chúc mừng thầy Quý Lâm! Em rất thích tác phẩm 'Cây Cầu Gãy'!"

"Có thể chụp chung một tấm được không?"

Quý Lâm vừa xuống xe, đám thanh niên đã vây quanh.

Nhưng hắn ta không nhìn ngó xung quanh, thẳng bước vào linh đường.

Phía sau, vài nhân viên nhà tang lễ nhanh chóng ngăn đám người hâm mộ lại, giữ trật tự:

"Im lặng, im lặng chút... xin đừng tụ tập ở đây."

"Đây là hiện trường lễ truy điệu, xin các bạn hãy nghiêm túc."

"Xin tôn trọng người đã khuất, đừng làm ồn ở đây."...

Khi Quý Lâm bước vào hành lang nhà tang lễ, tiếng ồn bên ngoài cũng dịu đi.

Hắn ta cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền... tay đút túi, lưng hơi cong, ngẩng đầu lên, mặt không cảm xúc bước tới.

Lâm Huyền cũng nhìn lại...

Như người hâm mộ đã nói, đúng là một thiếu niên đẹp trai.

Dù Lâm Huyền không thích dùng những từ mang tính nữ tính, nhưng lúc này, hắn thực sự không tìm được từ nào khác để miêu tả thiếu niên trước mặt, người đang bước tới với vẻ ngoài thanh tú.

Hắn ta không cao lắm, khoảng một mét bảy lăm, rất gầy. Vì hơi gù, nên Lâm Huyền cũng khó ước lượng chính xác.

Da hắn ta trắng như tuyết, nhưng không có vẻ hồng hào khỏe mạnh, giống như người ở trong nhà lâu ngày không thấy ánh mặt trời, tạo cảm giác mệt mỏi, yếu ớt. Tóc dài, gần như che mắt, đen và bóng, hơi xoăn và rối.

Hắn ta bước chậm, không cảm xúc.

Nhưng ánh mắt thì cứ dán chặt vào Lâm Huyền, nửa mở như chưa tỉnh ngủ, trông hắn ta mệt mỏi và lười biếng, không có chút sinh lực nào.

Như một con rái cá hấp hối, dần chìm xuống đáy biển.

Không chỉ tự chìm xuống.

Ánh mắt lơ đãng nhưng dán chặt, như lưới đánh cá không thể thoát, cũng muốn kéo Lâm Huyền xuống cùng vào hố sâu đen tối...

"Lâm Huyền?"

Tiếng gọi nhẹ của Triệu Anh Quân kéo hắn về thực tại.

Quay đầu lại.

Triệu Anh Quân đã đi được vài bước, nhìn hắn:

"Đừng ngẩn ngơ nữa, chúng ta phải đi rồi."

Lâm Huyền gật đầu, theo bước các phó tổng, rời khỏi qua hành lang khác.

Trước khi quẹo, hắn quay đầu nhìn lại Quý Lâm.

Phát hiện hắn ta vẫn y như cũ...

Chậm rãi đút tay vào túi, lưng hơi cong, từng bước một đi vào linh đường.

Vẫn là ánh mắt lơ đãng, nhìn thẳng phía trước, không lệch chút nào.

"..."

Lâm Huyền hiểu ra.

Hắn ta không hề nhìn mình.

Ánh mắt hắn ta, hoặc là chưa tỉnh ngủ, hoặc là cận thị, làm hắn hiểu lầm. ...

Buổi tối.

"Hey ho!"

Cao Dương dùng hết sức ném lon bia rỗng xuống sông Hoàng Phố.

Boong.

Lon bia nhè nhẹ rơi trên mặt nước, tạo thành vài bọt nước, trôi theo dòng.

"Thế nào Lâm Huyền! Haha- Đánh giá đi!" Cao Dương cười đắc chí.

"Đánh giá gì?" Lâm Huyền lạnh đến run rẩy:

"Đánh giá chất lượng của cậu à?"

"Đánh giá bữa tối này chứ!!"

Cao Dương chế nhạo người bạn không biết lãng mạn này, cầm quạt hối hả quạt lên bếp nướng nhỏ:

"Không phải sợ cậu buồn nên tớ mới tổ chức bữa nướng nhỏ bên bờ sông để cậu vui lên sao."

"Đây là mùa đông mà anh bạn! Mùa hè cậu làm gì rồi!"

Lâm Huyền thật sự không biết nói gì, hắn kéo khóa áo khoác lên, đưa tay ra gần cái bếp nướng nhỏ để sưởi ấm:

"Cậu nói mời tớ ăn nướng, tớ còn không dám mặc áo dày, sợ dính mùi."

"Cậu xem đây có phải là nướng không!"

Cao Dương mở một lon bia, đưa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy, rồi đặt xuống ngay:

"Còn lạnh nữa chứ... cậu muốn hại tớ à?"

"Haha hưởng chút lạnh cho quên buồn mà!"

Chương 119: Sự hỗn loạn (1)

Chương 119: Sự hỗn loạn (1)

Cao Dương hối hả quạt vài cái, đưa cho Lâm Huyền một xiên thịt nướng:

"Cậu thấy khá hơn chút nào chưa?"

"Khá hơn nhiều rồi." Lâm Huyền ăn một miếng:

"Dù sao Hứa Vân cũng đã mất, buồn bã cũng vô ích, có thời gian thì nên thăm cô con gái của ông ấy, đó mới là cách trả ơn tốt nhất."

"Đúng rồi đấy!"

Cao Dương cầm một ít đậu phụ cá bắt đầu nướng:

"Không biết khi nào thì hai kẻ gây tai nạn giết chết Hứa Vân mới bị bắt, loại người này chết không được yên! Đâm chết ai không đâm, lại đâm chết một nhà khoa học vĩ đại như thế!"

"Tớ vốn định ngồi khoang ngủ đông để tới tương lai dạo một vòng, giờ thì hay rồi, tớ nghĩ không có hy vọng gì nữa."

"Không hẳn thế đâu." Lâm Huyền phản bác:

"Thực ra, hiện tại có Hứa Vân hay không cũng không quan trọng nữa, ngọn lửa của công nghệ ngủ đông đã được thắp sáng, không có Hứa Vân, thì sẽ có Trương Vân, Vương Vân, Lý Vân tiếp nối, tiếp tục nghiên cứu ngủ đông, điều này không ai có thể ngăn cản được."

"Với lại, cậu không có việc gì thì tương lai làm gì?"

Lâm Huyền ăn hết xiên thịt cừu trong tay, xoa tay nhìn Cao Dương:

"Khoang ngủ đông không phải là máy thời gian, cậu đến tương lai rồi sẽ không thể quay lại, không có thuốc hối hận đâu."

"Cũng đúng, thực ra tớ chỉ nói bâng quơ thôi. Nếu thực sự có khoang ngủ đông, tớ cũng sẽ không ngồi vào cái thứ đó."

Cao Dương lật miếng đậu phụ cá, mở một chai bia và tiến đến gần Lâm Huyền:

"Nào cạn ly! Kính giáo sư Hứa Vân!"

Cạch.

Hai người cụng ly, Cao Dương uống cạn một hơi. Sau đó, hắn bóp bẹp lon nhôm, ném mạnh về phía bên kia sông Hoàng Phố—

Boong.

Lần này ném xa hơn nhiều, tạo ra một làn sóng nước rồi chìm xuống.

"Trước tiên hãy kính cái chất lượng của cậu đi đã."...

Bữa tiệc nướng bên bờ sông kết thúc sớm.

Bởi vì Cao Dương cũng không chịu nổi cái lạnh, nên tuyên bố kết thúc sớm.

Lâm Huyền trở về nhà, cảm thấy đầu hơi nặng, còn bị chảy nước mũi.

"Chết tiệt..." Lâm Huyền chửi thầm:

"Không lẽ bị cảm rồi?"

Hắn vội tắm nước nóng, uống hai gói thuốc cảm.

Tắt đèn, lên giường ngủ. ... ...

?

Lâm Huyền có chút nghi hoặc.

Cơn gió nóng mùa hè đã thổi hơn hai mươi năm đâu rồi?

Tiếng ve kêu hơn hai mươi năm đâu rồi?

Tiếng trẻ con ồn ào ở quảng trường hơn hai mươi năm đâu rồi?

Sao hôm nay lại yên tĩnh thế này!

Hắn mở mắt—

Tường gạch, nhà thấp, ngõ hẹp, đèn lồng, ngói đá, rêu xanh...

Xung quanh toàn là những ngôi nhà tự xây lộn xộn!

Chật chội, lạc hậu, yên tĩnh, lạnh lẽo...

Cảnh tượng xung quanh giống như một ngôi làng nghèo khó và lạc hậu!

"Chuyện gì thế này?"

Lâm Huyền nhìn quanh, nhìn vào cửa sổ với bóng đèn vonfram mờ nhạt nhấp nháy, không nhịn được lùi lại hai bước.

Thay đổi rồi...

Tất cả đều thay đổi rồi!

Không còn quảng trường, không còn trẻ con chơi đùa, không còn cửa hàng sầm uất, không còn bảng hiệu điện tử quen thuộc và đèn đường sáng rực.

"Đây là đâu?"

Lâm Huyền quay người, nhìn phía sau...

Vẫn là con đường đá gập ghềnh, hai bên là những ngôi nhà nhỏ tự xây cao thấp không đều.

Đây là đâu?

"Mình mơ thấy gì thế này?"

Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm hắn gặp chuyện kỳ quái như vậy trong mơ! Hắn tăng tốc chạy về phía trước—

Dù có quẹo thế nào, xung quanh vẫn là những ngôi nhà gạch ngói cao hai ba tầng, thậm chí còn có tường đất.

Con đường hẹp đến mức đáng sợ, dường như không hề tính đến khả năng xe cộ đi qua. Hắn nhìn quanh, tầm nhìn bị che khuất bởi những ngôi nhà nhỏ xây lộn xộn, không thấy gì cả!

"Chẳng lẽ..."

Trong lòng hắn lạnh buốt.

Chẳng lẽ đã xuyên không đến thời gian khác?

Thế giới khác?

Bây giờ là năm nào tháng nào?

Lâm Huyền nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở góc ngõ có một tiệm tạp hóa treo đèn vàng lớn, giống như trong phim truyền hình thập niên 80,90.

Hắn nhanh chóng chạy về phía tiệm tạp hóa.

Bên trong, có một ông lão mặc áo ba lỗ trắng, cười tươi rói ngồi ăn hạt dưa, quạt phe phẩy, xem tivi cỡ lớn.

"Các quý vị khán giả thân mến, bản tin buổi tối sẽ báo giờ cho quý vị!"

Trong chiếc tivi độ phân giải thấp...

Người dẫn chương trình nữ mặc áo vest, nói chuẩn xác, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ là—"

"22 giờ đúng! Ngày 28 tháng 8 năm 2624!"...

Ngày 28 tháng 8 năm 2624...

Vẫn là cùng một ngày.

Thời gian trong giấc mơ không thay đổi.

Nhưng ngoài thời gian ra... tất cả mọi thứ khác trong giấc mơ đều đã thay đổi.

"Khoan đã."

Lâm Huyền một tay chống vào bức tường đá đầy rêu trơn trượt, một tay đặt lên trán suy nghĩ.

【Hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian】.

Rõ ràng.

Giấc mơ lại một lần nữa trải qua【biến đổi thời gian và không gian】.

Vậy nguyên nhân của sự biến đổi này là gì?

Nguồn gốc ở đâu?

Điểm neo là gì?

Cánh bướm đã vỗ cánh khi nào?

Lâm Huyền mở mắt...

Hắn nhớ lại tin tức đã xem trước khi đi ngủ hôm qua:

"Đại học Đông Hải đang tiếp nhận và sắp xếp tài liệu nghiên cứu cũng như các luận văn chưa hoàn thành của Hứa Vân, sau đó sẽ tuân theo di nguyện của Hứa Vân, công bố cho toàn thế giới."

Chương 120: Sự hỗn loạn (2)

Chương 120: Sự hỗn loạn (2)

"Có lẽ là nguyên nhân này."

Tim hắn dần bình tĩnh lại, cảm giác an toàn đã mất cũng dần quay trở lại.

Đây chắc chắn vẫn là giấc mơ của hắn, không sai được.

Hôm nay hắn không xem tin tức, nhưng nhìn tình hình này, đại học Đông Hải chắc đã công bố tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân rồi.

"Cũng không đúng. Thực ra ngay cả khi không công bố, chỉ cần tổ chức chính thức can thiệp vào việc này, tiếp nhận tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân, thì thời khắc đó đã trở thành một【điểm neo không thể đảo ngược】."

"Bởi vì tổ chức chính thức rất lớn và đáng tin cậy, họ sẽ công khai các tài liệu này theo nguyện vọng của Hứa Vân chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn. Còn nếu không có sự can thiệp của tổ chức chính thức, tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân đều nằm trong phòng thí nghiệm, luận văn cũng chưa hoàn thành, tất cả đều là bản gốc không có bản sao, thực sự muốn phá hoại... cũng có chút biến số."

Dù sao đi nữa.

Cánh bướm thời gian và không gian vẫn vỗ cánh, sự biến đổi thời gian và không gian vẫn xảy ra.

Chỉ là lần này cánh bướm vỗ đến mức như sắp bốc cháy... tạo

ra hàng trăm nghìn cơn lốc xoáy cuốn thế giới tương lai 600 năm sau, khiến mọi thứ hoàn toàn thay đổi.

Điều này hợp lý về mặt logic thời gian không gian.

Nhưng vấn đề là——

"Tại sao công nghệ của thế giới tương lai lại thụt lùi?"

Lâm Huyền nhìn quanh.

Dù nhìn từ góc độ nào... trình độ công nghệ, trình độ kinh tế, trình độ sống ở đây đều quá lạc hậu.

Trong giấc mơ trước, mặc dù cũng lạc hậu, nhưng chênh lệch không nhiều so với năm 2023 mà Lâm Huyền đang sống, ít nhất cũng là một đô thị hiện đại.

Nhưng cảnh tượng trước mắt... thậm chí ngôi nhà của ông bà khi hắn còn nhỏ còn phát triển hơn nơi này rất nhiều!

Nhà ông bà ít nhất cũng đã có đường quốc lộ.

Nhưng ở đây những con đường đá ngoằn ngoèo, đừng nói là xe hơi, ngay cả xe đạp cũng khó mà đi được.

Nhìn vào bên trong tiệm tạp hóa.

Gần như tất cả mọi thứ đều được bao bọc bằng giấy dầu cũ kỹ.

Bóng đèn dây tóc, lõi phích nước, dây giày, các phụ kiện kim loại thô sơ, dầu gội đủ màu sắc, và các loại đồ ăn vặt nhìn là đã không dám ăn...

Đây là chuyện gì thế này?

Ngày 28 tháng 8 năm 2624...

Sao cảnh sống lại giống như thập niên 80,90 của thế kỷ trước?

Nếu nói rằng sau khi luận văn của Hứa Vân được công bố, thế giới trong giấc mơ thay đổi lớn, tàu vũ trụ, thang máy không gian... Lâm Huyền cũng không thấy kỳ lạ chút nào.

Bởi vì điều này rất hợp lý.

Chính giáo sư Hứa Vân cũng từng nói rằng, một khi khoang ngủ đông ra đời, cục diện thế giới có thể sẽ được viết lại, công nghệ của nhân loại chắc chắn sẽ bước vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, tương lai không thể đoán trước.

Nhưng phát triển nhanh chóng...

Sao lại phát triển ngược?

Lâm Huyền không thể thuyết phục bản thân, không thể chấp nhận sự thật trước mắt.

Nói lui một vạn bước, ngay cả khi sau khi luận văn của Hứa Vân được công bố, trình độ công nghệ của thế giới tương lai vẫn không tiến bộ, hắn vẫn sinh ra ở quảng trường đó, hắn cũng có thể chấp nhận.

Nhưng sau khi một luận văn được công bố, công nghệ lại thụt lùi vài chục năm!

"Trong 600 năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"...

Trong tiệm tạp hóa.

Ông ta mặc áo ba lỗ dừng lại chiếc quạt, nhìn chàng trai cao lớn đứng ở cửa với vẻ mặt không rõ ràng:

"Sao vậy chàng trai? Muốn mua gì không?"

"Không không..." Lâm Huyền xua tay:

"Ông ơi, cháu muốn hỏi——"

Cạch.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, một người đàn ông mặc đồ đen, đội mũ đen bất ngờ lao đến từ phía sau Lâm Huyền.

Hắn di chuyển rất nhanh!

Hắn đẩy ngã giá hàng bên ngoài, đưa tay lấy hộp tiền trên quầy kính, rồi quay đầu bỏ chạy!

"Này!"

Ông ta lập tức nhảy lên! Túm lấy cánh tay của tên trộm:

"Trả lại! Trả lại cho tôi! A——"

Tên trộm đá một phát vào bụng ông ta, ông ta ngã xuống cạnh quầy kính, đau đớn nhăn nhó.

Ông chỉ về phía tên trộm đang chạy xa, nhìn Lâm Huyền:

"Chàng trai... giúp tôi... bắt hắn lại..."

"À, được."

Lâm Huyền quay lại, mở hết tốc độ chạy, đuổi theo cái bóng đen trong đêm.

Đúng lúc hắn có nhiều chuyện muốn hỏi ông ta, giúp ông lấy lại hộp tiền sẽ dễ dàng giao tiếp hơn.

Tên trộm rõ ràng rất quen thuộc với khu vực này.

Trái phải ngoặt ngoèo, tên trộm chạy trên con đường nhỏ gập ghềnh như đi trên đất bằng, nhảy sang trái phải khiến Lâm Huyền hoa mắt.

Nhưng Lâm Huyền cũng không phải dạng vừa.

Kỹ năng parkour nhiều năm của hắn không hề mai một, anh nhảy trái phải, qua vài khúc cua là đã đuổi kịp tên trộm!

"Đi nào!" "A——"

Một cú đá bay, tên trộm ngã sấp xuống đất.

Lâm Huyền nhanh chóng nhảy lên, đè chặt hắn, rồi giật lại hộp tiền từ tay hắn, để ra phía sau. Hắn định trói tên trộm lại thì——

Xoẹt!

Tiếng dao đâm vào da thịt.

Mắt Lâm Huyền đỏ rực, nhìn xuống ngực mình...

Tên trộm giấu một con dao găm ở thắt lưng!

Chương 121: Người tốt (1)

Chương 121: Người tốt (1)

Lúc này con dao đã cắm sâu vào tim hắn!

Phụt!

Khi tên trộm rút dao ra, áp lực mạnh đã khiến máu phun ra xa từ vết đâm.

Lâm Huyền cảm thấy kiệt sức, vừa định đứng dậy...

"Chết tiệt, cho mày lo chuyện bao đồng! Cho mày lo chuyện bao đồng!"

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Tên trộm vừa hung hãn vừa chính xác! Đâm liên tục vào những chỗ hiểm của Lâm Huyền! Thậm chí còn một nhát vào cổ! Một nhát vào đầu!... ...

Bùm——

Lâm Huyền bật dậy từ giường ngủ!

Hơi thở gấp gáp.

Hắn nắm chặt lấy ngực mình.

Tim đập nhanh, mãi không chịu giảm!

Lâm Huyền cắn răng, đưa tay về phía đèn bàn trên tủ đầu giường, ấn công tắc——

Cạch. ...

Ngoại ô thành phố Đông Hải, trong một căn biệt thự ven hồ, chiếc đèn chùm pha lê lớn trong phòng khách bật sáng.

Cả căn phòng sáng rực như ban ngày.

"Nếu đã ở nhà... thì bật đèn lên..."

Một bàn tay khô héo, nhăn nheo, rời khỏi công tắc đèn.

Ông ta đóng cửa, bước vào, nhìn thiếu niên da trắng trẻo đang ngồi bệt trong đống sách vở bừa bộn:

"Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, như vậy không tốt cho mắt... cậu đã cận nặng lắm rồi."

"Hay cậu nghĩ đọc sách dưới ánh trăng là ngầu? Tôi nghĩ cậu đã qua tuổi đó rồi chứ... Quý Lâm."

Quý Lâm chăm chú đọc, không nói gì.

Một tay cuộn cuốn tạp chí "Toán Học Nguyệt San", tay kia cầm bút chì, viết nhanh trên trang phụ của tạp chí.

Vèo——

Hắn ta nhanh chóng viết xong, vứt tạp chí sang một bên.

Lại cầm lấy cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Hai bên cạnh.

Ông ta bước lên, nhặt cuốn tạp chí dưới đất.

Đó là số tháng Một năm 2022 của "Toán Học Nguyệt San", vì căn biệt thự này lâu không có người ở, tạp chí báo chí được đặt mua chất đống ngăn nắp trong phòng khách.

Ông ta lật đến trang Quý Lâm vừa viết...

Đó là một trang "Trò chơi Sudoku", một trò chơi toán học rất khó.

Bảng Sudoku là một lưới 9x9, mỗi ô lại chia thành 9 ô nhỏ.

Trên tổng cộng 81 ô, cho một số con số và điều kiện giải nhất định, sử dụng logic và suy luận để điền số từ 1 đến 9 vào các ô còn lại. Sao cho mỗi số từ 1 đến 9 chỉ xuất hiện một lần trong mỗi hàng, mỗi cột và mỗi ô 3x3.

Đây là một trò chơi rất thử thách trí thông minh và khả năng tính toán, ngay cả những chuyên gia hàng đầu thế giới cũng phải mất ba đến bốn phút mới giải được phiên bản khó này.

Xoạt——

Quý Lâm lại ném số tháng Hai ra.

Ông ta cúi xuống...

Trang phụ của số tháng Hai cũng là một trang Sudoku không theo quy luật, rất khó. Nhưng chỉ trong lúc ông ta nhặt tạp chí và lật xem... Quý Lâm đã làm xong rồi.

Nhìn lên, dưới ánh trăng, Quý Lâm đã cầm cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Ba, lật đến trang phụ, bắt đầu làm Sudoku mới.

"Thực ra dù cậu không đến dự lễ tưởng niệm Hứa Vân lần này, tôi cũng định gọi cậu đến Đông Hải."

Ông ta dường như đã quen với sự im lặng của Quý Lâm, không để tâm, tự nói:

"Hứa Vân... ông ấy không đáng chết."

"Nếu không đáng chết thì sao lại chết?"

Quý Lâm vẫn vẽ nguệch ngoạc bút chì trên tạp chí, không ngẩng đầu lên, hiếm hoi nhẹ nhàng đáp lại một câu.

"Vì có người hại ông ấy!"

Ông ta nghiến răng ken két, giọng khàn đi:

"Tôi quá hiểu Hứa Vân... ông ấy là người tốt, nhưng thiên phú thật sự kém một chút. Đừng nói một Hứa Vân, ngay cả mười Hứa Vân, một trăm nghìn Hứa Vân! Đời này cũng tuyệt đối không thể nghiên cứu ra khoang ngủ đông!"

"Vậy thì sao?"

Quý Lâm nháy mắt với đôi mắt lim dim, ném cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Ba xuống đất, hoàn thành một hơi trang Sudoku, không có dấu vết xóa sửa nào.

"Vì vậy, có người ngầm phá rối, thay đổi tất cả!"

Ông ta lấy ra từ túi một xấp danh sách cuộn tròn, ném cho Quý Lâm:

"Tôi nghi ngờ có người đang làm..."

"Nhiễu loạn lịch sử"

Quý Lâm không nhặt cuộn danh sách đó.

Thay vào đó, hắn ta lật ngược chiếc bút chì trong tay, cầm lấy cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Tư bên cạnh, lật đến trang Sudoku và tiếp tục điền...

"Thực ra tôi luôn thấy ông nói chuyện rất kỳ lạ."

Hắn vừa nhanh chóng điền số, vừa nhẹ nhàng nói:

"Rõ ràng những thứ này đều ảnh hưởng đến tương lai, tại sao ông luôn nói về lịch sử?"

"Điều đó không quan trọng, chỉ là một cách nói thôi."

Ông ta bước đến trước cửa sổ kính lớn, nhìn ra ngoài trời, đôi mắt hơi đỏ lên:

"Hứa Vân... là học trò tôi yêu quý nhất trong đời."

"Tôi nhìn ra được điều đó."

Quý Lâm không ngẩng đầu lên:

"Ông thậm chí gả con gái mình cho anh ấy, sợ anh ấy không đồng ý, còn nói dối rằng đó là cháu gái. Tuy nhiên, cũng không hẳn là lừa dối, vì chị ấy không biết thân phận của mình, chị ấy không biết mình là con rơi của ông khi còn trẻ."

Ông ta tròn mắt, quay người lại:

"Làm sao cậu biết được? Chuyện này tôi chưa từng nói với ai..."

"Khó nhìn ra lắm à?"

Quý Lâm ném cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Tư sang một bên, có vẻ bài toán trong số này khó hơn, hắn mất nhiều thời gian hơn:

Chương 122: Người tốt (2)

Chương 122: Người tốt (2)

"Từ khi được ông nhận nuôi, chị ấy là người chăm sóc tôi. Mặc dù tôi gọi chị ấy là chị, nhưng thực tế chị ấy đối với tôi giống như một người mẹ."

"Tôi không nghĩ việc chị ấy là con rơi của ông là việc khó nhìn ra... nhưng phải thừa nhận rằng ông giấu rất kỹ, đến cả chị ấy cũng không nhận ra."

"Cậu đã nói với con bé chưa?" Ông ta nhìn chằm chằm vào Quý Lâm.

"Chưa, tôi nói điều đó để làm gì."

Quý Lâm thản nhiên, nhặt cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Năm dưới đất lên, lật đến trang Sudoku, tiếp tục làm:

"Lúc đó chị ấy còn phàn nàn với tôi, nói rằng ông cứ ép chị ấy kết hôn với Hứa Vân, chị ấy thực sự không thích kiểu mọt sách như Hứa Vân... đó là lời của chị ấy."

"Nhưng sau khi tiếp xúc, chị ấy lại thấy Hứa Vân khá tốt, rồi hai người kết hôn. Đám cưới là do ông tổ chức, quả thật tốn không ít tâm huyết."

Ông ta im lặng rất lâu.

Thở dài:

"Vì vậy... cái chết của Hứa Vân, tôi đau lòng hơn ai hết, phải tìm ra kẻ đã hại chết Hứa Vân!"

"Khi chị ấy sinh Hứa Y Y, đã bị tắc ối mà qua đời... từ đó Hứa Vân như bị ám ảnh, muốn nghiên cứu khoang ngủ đông, tôi đã khuyên nhủ hết lời mà không thể lay chuyển được anh ấy."

"Vì vậy cuối cùng tôi tức giận đuổi anh ấy ra khỏi sư môn, chia tay đường ai nấy đi, nghĩ rằng chỉ vài năm sau anh ấy sẽ thất bại và quay lại tìm tôi... nhưng tất cả là do kẻ làm 'nhiễu loạn lịch sử' xuất hiện! Hại chết Hứa Vân!"

"Ban đầu Hứa Vân hoàn toàn không thể nghiên cứu ra thứ gì... khoang ngủ đông ấy, liệu anh ấy có thể xử lý được sao? Đừng nói là anh ấy... ngay cả những thiên tài nghiên cứu hàng đầu thế giới cũng không thể tự mình xử lý được dung dịch ngủ đông!"...

Xoẹt.

Quý Lâm ném cuốn tháng Sáu, nhặt cuốn tháng Bảy:

"Tôi rất thích Hứa Vân. Khi còn nhỏ, Hứa Vân thường đến nhà mỗi lần đến đều mang cho tôi nhiều sách."

"Lúc đó chị ấy còn cười anh ấy, nói rằng ai lại đi tặng sách cho trẻ con, gọi anh ấy là mọt sách."

"Nhưng thực ra tôi rất thích những cuốn sách Hứa Vân tặng. Anh ấy thực sự không phải người thông minh, dù là trong nghiên cứu hay tình cảm... nhưng tôi và chị đều không ghét người như anh ấy."

"Khi anh ấy lần đầu gặp tôi, tặng tôi một bộ 'Hai Vạn Dặm Dưới Biển', anh ấy nói đây là sách thiếu nhi, nhưng thực ra anh ấy không mua đúng loại sách đó."

"Nhưng đó không phải là phiên bản dành cho trẻ em. Tôi thực sự rất thích bộ sách đấy, thậm chí tin tưởng vào các tình tiết bên trong. Vì vậy, sau mỗi lần Hứa Vân đến nhà, tôi đều mong chờ anh ấy sẽ mang sách gì tiếp theo cho tôi."

"Chỉ là sau khi Hứa Y Y gặp chuyện... hai người đã tranh cãi, anh ấy không bao giờ đến nữa."

Ông ta cười nhẹ, ánh mắt đầy hoài niệm:

"Nói vậy, Hứa Vân coi như là người thầy khai sáng viết văn cho cậu? Chuyện này tôi chưa bao giờ nghe hắn nói."

"Không lạ gì khi cậu, một con cú đêm không bao giờ ra khỏi tổ, lại vội vàng đến Đông Hải sau khi nghe tin Hứa Vân qua đời, để dự lễ truy điệu của hắn."

"Điều này hoàn toàn không giống cậu chút nào. Cậu thậm chí không tính toán kỹ lưỡng về việc tránh mặt những người hâm mộ và phóng viên. Tôi đã thấy báo cáo trên các phương tiện truyền thông lớn... cậu bị mắc kẹt ở sân bay rất lâu và bị các phóng viên chụp rất nhiều ảnh. Bây giờ, cậu là tiêu đề của nhiều tin tức giải trí, họ đều đang bàn luận về mối quan hệ giữa cậu và Hứa Vân."

Xoẹt.

"Chụp ảnh thì sao chứ?"

Quý Lâm ném cuốn tạp chí tháng Bảy đi, nhặt cuốn tháng Tám lên, tiếp tục làm số Sudoku mới:

"Tôi đâu phải là người không thể gặp mặt ai, chỉ là lười ra ngoài thôi."

"Nếu gặp được chuyện gì thú vị, người nào thú vị... thực ra tôi cũng rất sẵn lòng giao tiếp."

"Chỉ là chị ấy đã sớm qua đời, Hứa Vân lại bị ông đuổi đi... tôi không có hứng thú giao tiếp."

"Năm đó, khi biết Hứa Vân sẽ không bao giờ tìm đến tôi nữa, tôi rất thất vọng. Mặc dù anh ấy không có thiên phú trong nghiên

cứu... nhưng dù sao anh ấy cũng là một nhà khoa học. Kiến thức và quan điểm của anh ấy, đối với tôi khi đó chỉ vài tuổi, thực sự rất đáng kinh ngạc."...

Nói về Hứa Vân.

Vẻ mặt ông ta nhanh chóng trở nên u ám:

"Thực ra mọi chuyện vốn dĩ không nên phát triển theo cách này..."

"Tôi luôn chờ ngày Hứa Vân quay đầu lại, có rất nhiều thương gia và nhà đầu tư, thực sự quan tâm đến nghiên cứu của Hứa Vân, muốn tài trợ cho anh ấy. Nhưng sau khi tôi biết được chuyện đó, họ đã ngăn cản anh ấy giữa chừng."

"Tôi nghĩ rằng cuối cùng sẽ có một ngày hắn ta không thể tiếp tục, sẽ quay lại, quay về tìm tôi. Dù chị của cậu đã mất, nhưng thực ra tôi luôn đối xử với Hứa Vân như con ruột mình."

"Thật sự không có gì khác biệt, dù tôi không có con nhỏ, và cậu được nhận nuôi. Nhưng nếu tôi có con nhỏ, tôi nghĩ rằng tôi đối xử tốt với hắn ta như đối xử tốt với Hứa Vân."

Chương 123: Câu hỏi sai

Chương 123: Câu hỏi sai

"Khi Hứa Y Y gặp chuyện, tôi còn đau lòng hơn cả Hứa Vân. Nếu cậu đã biết tất cả, thì nói thẳng ra đi, đó cũng là cháu gái của tôi, chẳng nhẽ tôi không muốn nó khỏe mạnh à?"

"Khi đó, tôi đã mời tất cả các chuyên gia trên thế giới trong lĩnh vực này đến thành phố Đông Hải. Có một là mời một, tôi đều thuê máy bay riêng mời họ đến để chẩn đoán cho Y Y. Nhưng không một chuyên gia nào nói rằng có hy vọng hồi phục... không một ai cả."

Ông ta nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Xoạt.

Tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Tám bị Quý Lâm ném xuống đất.

Số Sudoku trong tạp chí này là cấp độ khó nhất "Sudoku sát thủ", trang sách sạch sẽ, không có bất kỳ vết sửa chữa nào.

"Vậy, bây giờ ông có thể nói cho tôi biết câu trả lời rồi chứ?"

Quý Lâm nhặt cuốn "Toán Học Nguyệt San" số tháng Chín lên, nhưng không mở ra.

Lần đầu tiên hắn ta dừng tay.

Ngước lên nhìn ông ta:

"Tại sao... ông lại giết Hứa Vân?"

"Vì..."

Ông ta nghiến răng nói:

"Vì Hứa Vân cũng... làm nhiễu loạn lịch sử."

"Không không, tôi không hỏi chuyện đó, tôi không biết hay sao?" Quý Lâm xoay chiếc bút chì trong tay, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ông ta:

"Tôi hỏi ông, tại sao lại giết những người làm nhiễu loạn lịch sử?"

Ông ta không nói gì.

Im lặng một lúc lâu:

"Quý Lâm, hôm nay cậu nói nhiều quá, trước giờ cậu chưa bao giờ hỏi những câu như thế này."

"Vì trước đây người chết không phải là Hứa Vân."

Quý Lâm nhìn vào cuộn danh sách trên sàn:

"Ông đưa tôi danh sách này, muốn tôi tìm ra người làm nhiễu loạn lịch sử, phải không? Thực ra tôi nghĩ không cần phiền phức như vậy."

"Danh sách này chỉ có hai ba trăm người, giết hết chẳng phải xong sao? Tại sao phải vất vả tìm ra người nhiễu loạn lịch sử đó? Cẩn thận như vậy, hoàn toàn không giống phong cách trước đây của ông."

"Không được!"

Ông ta nghiêm khắc:

"Tuyệt đối không thể giết nhầm người vô tội!"

Quý Lâm cười khẩy.

Hắn ta mở tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Chín, tìm trang Sudoku và tiếp tục làm:

"Vậy nên ông thấy... ông vẫn biết vài điều, ông đang giấu tôi điều gì đó."

"Ông chính nghĩa như vậy, tôi cứ tưởng chúng ta là tổ chức chính nghĩa đấy."

Hắn ta dừng bút, ngước lên nhìn ông ta:

"Cha mẹ tôi cũng do ông giết đúng không?"

"Quý Lâm!"

Ông ta nâng giọng:

"Chuyện này tôi đã nói với cậu rất nhiều lần rồi! Cha mẹ cậu không phải do tôi giết! Dù đó không phải là một tai nạn đơn thuần, nhưng tuyệt đối không phải tôi giết!"

"Đừng giả vờ nữa."

Quý Lâm cúi đầu cười, tiếp tục làm Sudoku:

"Tôi đã điều tra ra rồi."

"Vậy thì cậu điều tra lại đi!!"

Ông ta giận dữ đến nỗi gân xanh nổi lên, thở hổn hển:

"Nếu chỉ có trình độ điều tra như vậy, tôi khuyên cậu mau gác bút đừng viết tiểu thuyết trinh thám nữa! Thật nực cười!"

Không khí trở nên im lặng.

Chỉ còn tiếng thở nặng nề của ông ta và tiếng bút chì của Quý

Lâm ma sát trên giấy.

"Đủ rồi."

Ông ta vẫy tay:

"Đừng cố moi thông tin từ tôi nữa Quý Lâm, chuyện này tôi tuyệt đối không nói."

"Nhưng tôi có thể nói rõ với cậu, chỉ có làm như vậy! Phải làm như vậy! Phải nghiêm túc làm như vậy! Mới đạt được mục tiêu cuối cùng của chúng ta——"

"Lấy được tấm... thư mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Xoạt.

Quý Lâm lại hoàn thành một bài Sudoku, ném tạp chí xuống đất, cầm lấy tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười bên cạnh:

"Tôi không hiểu."

"Vậy thì không cần hiểu!" Ông ta thô bạo cắt ngang hắn ta:

"Chuyện này không cần phải hiểu! Quý Lâm! Nghe lời tôi!"

"Nếu cậu thực sự muốn có một tấm thư mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì hãy nghe lời tôi——"

"Tìm ra kẻ nhiễu loạn lịch sử đó!!"

Ông ta run rẩy thân hình khô gầy, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ho khan vài tiếng...

"Phải chứng minh một người thực sự làm nhiễu loạn lịch sử, chúng ta mới có thể giết hắn."

"Đừng hỏi... đừng nghĩ... nghe lời tôi."

Xoạt.

Quý Lâm ném tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười xuống đất.

Số này Sudoku rõ ràng quá dễ, vài nét bút là xong.

Chồng tạp chí bên phải vốn chất cao giờ chỉ còn lại hai cuốn.

Hắn ta cầm tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười Một, mở ra, nhìn vào bài Sudoku trên đó:

"Tôi không nói là không nghe lời ông, vì tôi cũng không còn lựa chọn nào khác."

Hắn ta nhìn một lúc lâu, rồi đảo bút chì trong tay, điền số:

"Tôi đã cố gắng điều tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng không có kết quả... thật kỳ lạ, trước đây tôi hoàn toàn không tin, rằng có một thứ, một sự vật nào đó tồn tại trên thế giới mà lại không để lại một chút dấu vết."

"Nó rõ ràng tồn tại, nhưng không có một dấu vết nào, ít nhất là tôi đã cố gắng nhiều năm mà không tìm thấy bất kỳ manh mối đúng đắn nào. Trên mạng có thông tin liên quan, nhưng đều là cài đặt trong trò chơi hoặc tên của các tác phẩm điện ảnh... rõ ràng không phải là câu lạc bộ bí ẩn mà ông nói."

Chương 124: Những thay đổi và những điểm neo (1)

Chương 124: Những thay đổi và những điểm neo (1)

"Thậm chí... tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng là tôi moi được từ miệng ông khi còn nhỏ. Nhiều năm trôi qua, ngoài cái tên này ra, tôi không tìm thấy gì khác, mà ông lại giữ bí mật rất kỹ, điều này tôi rất khâm phục."

Ông ta xoa thái dương, cau mày thở dài:

"Không phải là cậu không moi được từ tôi Quý Lâm, mà là ngoài cái tên này, tôi cũng không biết bất kỳ thông tin nào về câu lạc bộ này."

"Họ ở đâu, làm gì, có mục đích gì, có thành viên nào... tất cả những điều này, tôi đều không biết. Vì vậy, cậu đừng cố moi thông tin từ tôi nữa, nếu tôi thực sự biết, nhiều năm qua đã bị cậu moi ra rồi."

"Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều——"

Ông ta nhìn Quý Lâm đang chăm chú làm Sudoku:

"Tôi có thể chắc chắn rằng, câu lạc bộ này đủ bí ẩn và đủ mạnh mẽ... họ có thể làm mọi thứ, họ kiểm soát tất cả..."

"Tôi biết nhiều hơn cậu chỉ là một manh mối đó thôi, vì vậy đừng nghi ngờ những gì chúng ta đang làm, hãy làm theo lời tôi..."

"Tìm ra kẻ làm nhiễu loạn lịch sử đó... một khi chứng minh được điều này, tôi sẽ cử người giết hắn!"

"Mỗi người chết sẽ trở thành vé vào cửa Câu Lạc Bộ Thiên Tài của chúng ta. Trong việc đạt được thư mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mục tiêu của hai chúng ta là giống nhau."

"Cậu là người thông minh nhất mà tôi từng gặp, thiên tài tuyệt vời nhất. Tôi luôn tin rằng, cậu là người gần nhất với Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Vì vậy... giúp tôi Quý Lâm, cũng là giúp chính cậu."

Xoạt.

Quý Lâm ném tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười Một xuống đất.

Hắn ta từ từ đứng dậy...

Nhặt cuộn danh sách dưới sàn:

"Tôi sẽ tìm ra người đó."

Nói xong, hắn ta gãi đầu tóc bù xù, đi về phía phòng ngủ.

Ông ta thở phào.

Nhìn tạp chí "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười Một bị ném trên sàn...

Ông ta nhìn kỹ, rất ngạc nhiên.

Trang tạp chí mở ra, bài Sudoku trên đó vẫn chưa được hoàn thành.

Chỉ điền được khoảng một nửa, có vài chỗ bị xoá sửa, nhưng cuối cùng vẫn chưa giải xong câu đố này.

"Thật là kỳ lạ..."

Ông ta cảm thán:

"Trên thế giới này vẫn còn bài Sudoku mà cậu không làm được."

"Không phải tôi không làm được, là đề bị sai." Quý Lâm ngáp một cái, xoa mắt:

"Đề bị sai, ai cũng không làm được."

Ông ta tò mò.

Ông ta lấy số tạp chí cuối cùng "Toán Học Nguyệt San" số tháng Mười Hai, mở trang Sudoku.

Ở vị trí nổi bật có một "Lời xin lỗi", tạp chí xin lỗi về lỗi in ấn trong bài Sudoku số trước và đã sửa lại một vài số trong số này.

Ông ta đắc ý cười, đặt tạp chí xuống.

"Quả nhiên... cậu chưa bao giờ làm người ta thất vọng! Nếu ngày thường không Lại Nọa như vậy thì tốt, cậu cũng sẽ rất được yêu thích."

"Lại Nọa." Quý Lâm mở cửa phòng ngủ, đi vào:

"Tôi rất ghét cái tên mã này, tôi không phải là người cuối cùng gia nhập tổ chức, tại sao không cho tôi chọn một cái tên hay hơn? Tôi không thích Lại Nọa."

*Note: Lại Nọa còn có nghĩa là lười biếng.

"Vậy thì đi làm việc đi!" Ông ta tối nay đã hết kiên nhẫn.

"Biết rồi..."

Quý Lâm lại ngáp, đóng cửa phòng:

"Ngủ ngon, Ngạo Mạn."...

Bịch, bịch, bịch, bịch...

Lâm Huyền đang đi đi lại lại trong phòng ngủ.

Lúc này, hắn đã bình tĩnh lại, và suy nghĩ thông suốt nhiều điều.

Điều đầu tiên có thể khẳng định là——

Vừa rồi hắn đã mở điện thoại để xem tin tức.

Chiều qua, Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải đã công bố toàn bộ tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân. Bao gồm giải pháp cho vấn đề ngủ đông, bài báo về dung dịch nạp khoang ngủ đông chưa hoàn thành, và dữ liệu thí nghiệm của các sản phẩm phụ từ công nghệ ngủ đông...

Tất cả đều được công khai miễn phí cho toàn thế giới.

Đây cũng là ý nguyện ban đầu của giáo sư Hứa Vân, chỉ là sau khi ông ấy qua đời, Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải đã thực hiện thay.

Sau khi tài liệu được công bố, nó đã gây chấn động trong giới nghiên cứu toàn cầu, hầu hết các phòng thí nghiệm đều đang làm việc không ngừng để xác minh những tài liệu này.

Vì những tài liệu này hoàn toàn chính xác, nên việc tái tạo dung dịch nạp khoang ngủ đông rất nhanh. Dù tài liệu của Hứa Vân chưa hoàn thành, nhưng các dữ liệu cốt lõi và tài liệu thí nghiệm đều có, nên việc tập trung các lực lượng nghiên cứu hàng đầu thế giới để hoàn thiện mảnh ghép cuối cùng không hề khó.

Chỉ sau hai giờ, Viện Khoa học Long Quốc đã chế tạo thành công dung dịch nạp khoang ngủ đông và bắt đầu thí nghiệm trên chuột bạch.

Sau đó, các phòng thí nghiệm và viện nghiên cứu ở các quốc gia khác cũng liên tiếp báo tin vui, chứng minh kết quả nghiên cứu của giáo sư Hứa Vân, chứng minh phát minh vĩ đại này.

Chương 125: Những thay đổi và những điểm neo (2)

Chương 125: Những thay đổi và những điểm neo (2)

Dù bây giờ đã gần sáng, nhưng trên mạng vẫn rất sôi động với các tin tức.

Bên Mĩ đã hoàn thành thí nghiệm ngủ đông và giải đông trên chuột bạch, tất cả các chỉ số sinh mệnh đều bình thường, nhiều viện nghiên cứu đã tuyên bố sẽ chuyển trọng tâm nghiên cứu trong tương lai sang lĩnh vực khoang ngủ đông.

Viện Khoa học Long Quốc cũng đã ra tuyên bố thành lập một viện nghiên cứu ngủ đông mang tên Hứa Vân, đầu tư nhiều kinh phí và nhân lực, vật lực để chuyên nghiên cứu công nghệ ngủ đông, phấn đấu trong hai ba năm tạo ra thế hệ khoang ngủ đông đơn giản đầu tiên có thể sử dụng được.

Ngoài ra còn có các thông tin về đề cử giải thưởng, sự theo dõi của các viện nghiên cứu quốc gia khác, v. v...

Tất cả đều như mong muốn của giáo sư Hứa Vân.

Dù ông ấy đã rời khỏi thế giới này, nhưng ngọn lửa của công nghệ ngủ đông đã được thắp lên, thậm chí bùng cháy dữ dội, có tiềm năng lan rộng.

Với đà phát triển hiện tại, toàn thế giới hợp sức để làm khoang ngủ đông... Lâm Huyền không hề nghi ngờ rằng trong vài năm sẽ có thể tạo ra khoang ngủ đông.

Hắn tin vào tiềm năng của con người, cũng như sức mạnh khi

con người đoàn kết.

Chỉ là...

"Tại sao công nghệ ngủ đông đã khởi động trước hàng trăm năm, mà trình độ công nghệ của thế giới tương lai lại lùi bước?"

Điều này thực sự quá phi lý, dù thế nào cũng không hiểu nổi.

Đây cũng là điều thứ hai mà Lâm Huyền hiện xác định được ——

Bất kể việc này có vô lý về mặt logic đến đâu...

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, mắt thấy tai nghe, tất cả đều do Lâm Huyền trực tiếp trải nghiệm và tận mắt chứng kiến.

Nếu tọa độ địa lý khi hắn bước vào giấc mơ không thay đổi...

Điểm "xuất phát" trước đó là một quảng trường, xung quanh có các phố thương mại sầm uất, xa xa có những tòa nhà cao tầng, cũng được xem là một thành phố hiện đại.

Thành phố trong giấc mơ ban đầu cũng được gọi là Đông Hải.

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Huyền muốn học đại học ở Đông Hải, vì hắn thực sự muốn đến đây để xem.

Nhưng khi vào đại học, đến thành phố Đông Hải, hắn không tìm thấy bất kỳ nơi nào giống với trong giấc mơ... tuy nhiên lúc đó hắn chỉ nghĩ đơn giản là mơ, không nghĩ nhiều.

Thực ra bây giờ nghĩ lại cũng không có gì lạ, ngay cả khi thành phố trong giấc mơ đó thực sự là Đông Hải sau 600 năm, cũng không có gì ngạc nhiên.

Hầu hết các tòa nhà hiện đại không thể tồn tại sau 600 năm, chắc chắn đã bị phá hủy hoặc quy hoạch lại.

"Những điều này không quan trọng."

Lâm Huyền lắc đầu, nhìn qua cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm Đông Hải sáng rực ánh đèn:

"Điều quan trọng là... tại sao công nghệ lại lùi bước, và thành phố Đông Hải phồn hoa lại biến thành ngôi làng nhỏ lạc hậu?"

Hắn có thể chấp nhận việc công nghệ không tiến bộ, thậm chí lùi một chút.

Nhưng những sản phẩm công nghệ đã được đưa vào sử dụng, phổ biến hàng triệu gia đình, thì dây chuyền sản xuất của chúng không thể tự nhiên biến mất chứ?

Nhớ lại cửa hàng nhỏ của ông cụ kia...

Chiếc TV lớn kiểu cũ đó, Lâm Huyền đã lâu không thấy, độ phân giải dùng toàn điểm ảnh lớn để miêu tả cũng không quá lời, lẽ ra nó đã bị thời đại loại bỏ từ lâu.

Không chỉ riêng tivi.

Những thứ như bóng đèn dây tóc, các món đồ kim loại bọc giấy dầu, diêm quẹt... đều tràn ngập hơi thở của một thời đại nhất định, tuyệt đối không thể xuất hiện trong thế giới tương lai 600 năm sau.

"Trừ khi..."

Lâm Huyền chợt nghĩ đến một khả năng:

"Trừ khi đã có một cuộc chiến tranh quy mô thế giới, hoặc là một thảm họa toàn cầu quét sạch nền văn minh nhân loại. Vì vậy, sau khi phục hồi, toàn bộ công nghệ của nhân loại phải bắt đầu lại từ đầu."

"Nhưng điều đó quá phi thực tế."

Cuối cùng, Lâm Huyền cũng bác bỏ ý nghĩ viển vông này.

Giấc mơ đã thay đổi vì hiệu ứng cánh bướm thời gian, nên việc bây giờ đi tìm hiểu lý do tại sao đã không còn cần thiết nữa.

Biến động thời gian là hoàn toàn không thể đảo ngược.

Thay vì suy nghĩ một cách mơ hồ tại đây, tốt hơn là ngày mai vào giấc mơ sớm hơn, tìm kiếm câu trả lời trong đó.

Đây mới là cách làm chắc chắn và hiệu quả nhất. ...

Lâm Huyền đã mệt mỏi sau khi đi đi lại lại trong phòng ngủ, liền ngồi xuống bàn làm việc, bắt đầu tổng kết điều thứ ba mà hắn nhận ra——

Nói đơn giản, đó là khi nào cánh bướm thời gian đập cánh.

Chỉ khi cánh bướm đập cánh tại một thời điểm cụ thể, nó mới có thể tạo ra một cơn lốc "thay đổi" trong tương lai 600 năm sau.

Chương 126: Quy luật không gian và thời gian (1)

Chương 126: Quy luật không gian và thời gian (1)

Điều này không khó hiểu.

Điểm neo của lần biến động thời gian đầu tiên là khoảnh khắc Lâm Huyền đổi tên mèo Kha Kha thành mèo Rhine. Cánh bướm thời gian đập cánh vào thời điểm đó, tương lai đã được viết lại, gây ra biến động thời gian.

Điểm neo của lần biến động thời gian thứ hai không rõ ràng vì hắn không xác minh kịp thời. Nhưng có thể đoán rằng đó là khoảnh khắc hắn đặt bản thảo vào phòng thí nghiệm của Hứa Vân, hoặc khoảnh khắc Hứa Vân nhìn thấy bản thảo và hoàn thành thí nghiệm đầu tiên. Từ lúc đó, cánh bướm thời gian lại đập cánh, cha đẻ của công nghệ ngủ đông trở thành viện sĩ Cao Văn.

Điểm neo của lần biến động thời gian thứ ba là khi Hứa Vân gửi mẫu hợp kim hafnium mới cho Viện Nghiên cứu Hàng không Vũ trụ Long Quốc. Thời gian, lịch sử và tương lai cũng bắt đầu thay đổi từ khoảnh khắc này, dẫn đến việc chất liệu của két sắt trong giấc mơ bị thay đổi.

Điểm neo của lần biến động thời gian thứ tư là khi Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải nhận, sắp xếp và công bố tài liệu nghiên cứu của Hứa Vân và các bài báo chưa hoàn thành. Vì một khi Đại học Đông Hải và các tổ chức chính thức can thiệp vào việc này, sẽ loại trừ khả năng tài liệu bị đốt cháy hoặc bị đánh cắp, sự việc này trở nên "không thể cứu vãn".

Lần biến động thời gian này là cực kỳ lớn và làm đảo lộn...

Khác với những lần biến động nhỏ trước đây, lần này phạm vi biến động thời gian rất rộng và mạnh mẽ, trực tiếp đẩy lùi cả thế giới tương lai, không để lại chút dấu vết nào của nó.

Lâm Huyền đoán rằng lần biến động thời gian này dữ dội như vậy có thể không chỉ do ảnh hưởng của dung dịch nạp khoang ngủ đông.

Nó còn bao gồm cả chất hóa học kỳ diệu của Hứa Vân, hợp kim hafnium mới, và nhiều sự kiện phức tạp đan xen, tạo nên hiệu ứng cánh bướm thời gian mạnh mẽ hơn.

"Mặc dù nguyên nhân công nghệ lùi bước vẫn chưa biết rõ, nhưng lý thuyết liên quan đến biến động thời gian chắc chắn là đúng."

Lâm Huyền chống cằm, xoay bút, cảm thấy mình đã nắm bắt được phần nào quy luật về thời gian, lịch sử và tương lai.

Tất cả những thay đổi này có lẽ tuân theo một số nguyên lý, công thức, quy luật, hoặc có thể nói là định luật nhất định.

"Làm thế nào để tóm tắt và phân loại các khái niệm về hiệu ứng cánh bướm thời gian, biến động thời gian, và điểm neo biến động đây?"

Nếu thực sự có thể nắm bắt được những quy luật này... thì đó sẽ là sức mạnh kinh hoàng đủ để vượt qua thời gian!

Lâm Huyền trầm ngâm một lúc lâu, rồi dừng xoay bút.

Hắn mở nắp bút.

Trên tờ giấy trắng, hắn viết bốn chữ lớn——

【Quy tắc thời gian】

Đúng vậy.

Chính là quy tắc thời gian!

Lâm Huyền bừng sáng lên với từ ngữ này, cảm thấy nó rất phù hợp.

"Quy tắc thời gian chắc chắn còn rất nhiều, nhiều điều mà mình chưa phát hiện, chưa chú ý, chưa suy luận ra."

"Nhưng cho đến hiện tại, mình chỉ có thể hiểu được ba quy tắc..."

Hắn lại cầm bút lên, viết lên giấy ba quy tắc thời gian mà mình đã tổng kết:

【Quy tắc thời gian】

【1. Hiệu ứng cánh bướm thời gian】: Bất kỳ hành động nào tại thời điểm hiện tại đều sẽ liên tục ảnh hưởng đến lịch sử trong hàng trăm năm tới, từ đó gây ra những thay đổi lớn nhỏ trong thế giới tương lai. Nhỏ thì không thể nhận thấy, lớn thì có thể đảo lộn cả thế giới.

【2. Biến động thời gian】: Do sự can thiệp của con người vào lịch sử, hướng đi của lịch sử gốc bị nhiễu loạn, dẫn đến sự biến động trong thế giới tương lai. Sự biến động này được gọi là biến động thời gian. Điều đáng chú ý là biến động thời gian không thể kiểm soát.

【3. Điểm neo biến động】: Thời điểm và sự kiện đã rơi vào trạng thái không thể cứu vãn, có thể gây ra biến động thời gian có thể quan sát được, được gọi là điểm neo biến động. ...

Lâm Huyền nhìn vào ba quy tắc thời gian mình đã tổng kết.

Cảm thấy vẫn thiếu điều gì đó.

Hắn nghiêm túc xem xét lại, phát hiện mô tả của quy tắc thứ nhất hiệu ứng cánh bướm thời gian và quy tắc thứ ba điểm neo biến động có một chút mâu thuẫn.

"Thật sự mỗi hành động nhỏ đều nhất định gây ra biến động thời gian sao?"

Lâm Huyền nghĩ rằng điều này là không thể.

Nếu thật sự bất kỳ hành động nhỏ nào cũng đủ để gây ra biến động thời gian trong tương lai, thì giấc mơ của hắn sẽ không thể không thay đổi trong suốt 23 năm.

Việc hắn giành giải vô địch liên tiếp ba năm liền trong cuộc thi chạy parkour thành phố thanh thiếu niên là một hành động thay đổi rõ ràng hiện thực, nhưng lại không tạo ra bất kỳ gợn sóng nào trong thế giới tương lai. Thế giới 600 năm sau không thay đổi gì vì thành tựu nhỏ bé của Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhìn vào cốc nước trên bàn, bên trong có nửa cốc nước.

Hắn bắt đầu suy nghĩ...

Liệu việc mình uống hay không uống một ngụm nước này có ảnh hưởng gì đến thế giới tương lai 600 năm sau không?

Chương 127: Quy luật không gian và thời gian (2)

Chương 127: Quy luật không gian và thời gian (2)

"Chắc chắn là không."

Lâm Huyền rất chắc chắn:

"Trừ khi bây giờ mình uống một tấn nước. Khi đó mình sẽ chết ngay lập tức, hoặc nếu được cứu sống, cũng không thể sống lâu được."

"Như vậy, có thể mình sẽ không kết hôn, không có con, dòng dõi nhà Lâm sẽ dừng lại ở mình, các nhà khoa học họ Lâm đáng lẽ ra đời cũng sẽ không còn, những tội phạm họ Lâm đáng lẽ gây hại cho thế giới cũng không có, khi đó thực sự sẽ gây ra biến động thời gian."

"Vì vậy, đây là một vấn đề 【lượng biến đổi thành chất biến】. Không phải mỗi hiệu ứng cánh bướm thời gian đều đủ mạnh để ảnh hưởng đến tương lai hàng trăm năm sau."

"Những việc nhỏ như rửa mặt, đánh răng, tắm rửa, sẽ bị thời gian 600 năm mài mòn và hòa tan, không gây ra sóng gió gì."

Vì thế.

Trong quy tắc thời gian, cần phải bổ sung thêm một điều khoản.

Lâm Huyền cầm bút, viết tiếp quy tắc thời gian thứ tư:

【4. Thời gian đàn hồi】: Thời gian bản thân nó có tính đàn hồi nhất định, không phải mỗi lần hiệu ứng cánh bướm thời gian đều gây ra biến động thời gian. Cần phải tích lũy đủ lượng biến đổi, hoặc thay đổi thực tế đủ mạnh, mới có thể phá vỡ tính đàn hồi của thời gian, gây ra biến động thời gian, ảnh hưởng đến thế giới tương lai.

Lâm Huyền suy đoán, thời gian càng dài, tính đàn hồi của thời gian càng lớn, càng khó xảy ra biến động và thay đổi.

Tính đàn hồi này cũng tương tự như tính ì, sẽ bị thời gian kéo dài làm giảm đi, trở nên không còn nhạy cảm.

Nhưng kết luận về tính ì này không nhất định chính xác, nên Lâm Huyền không viết vào. ...

"Được rồi."

Lâm Huyền đóng nắp bút lại.

【Hiệu ứng cánh bướm thời gian】, 【Biến động thời gian】, 【Điểm neo biến động】, 【Thời gian đàn hồi】.

Đây là bốn quy tắc thời gian mà Lâm Huyền đã lĩnh ngộ được cho đến hiện tại.

Sau này có thể lĩnh ngộ thêm nhiều quy tắc khác, điều đó phụ thuộc vào việc khám phá giấc mơ sẽ đi được bao xa.

"Có thể những quy tắc này... trên thước đo của thời gian, không kém gì vũ khí như máy bay, xe tăng, đại bác."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng...

Dùng máy bay, xe tăng, đại bác bắn phá dữ dội, san bằng cả thành phố Đông Hải, đẩy công nghệ nhân loại lùi lại thập niên 80-90 của thế kỷ trước, có khó không?

Rất khó.

Điều này không chỉ là vấn đề cần bao nhiêu đạn dược, dù có dùng bom hạt nhân để san phẳng Đông Hải, nhưng công nghệ sẽ luôn được phục hồi.

Hơn nữa, nếu kẻ thù thực sự có ý định này, họ cũng phải đối mặt với khả năng phòng thủ của Long Quốc. Khả năng phòng không và hải phòng đều rất mạnh, làm sao để con người dùng máy bay, xe tăng san bằng Đông Hải được?

Nhưng quy tắc thời gian, loại vũ khí thời gian này lại khác!

Đây là một cuộc chiến không khói thuốc súng.

Con người hoàn toàn không thể nhìn thấy kẻ thù ở đâu, không biết kẻ thù là ai, thậm chí không thể phòng thủ trước sự tấn công của kẻ thù.

【Vũ khí thời gian】 có thể khai hỏa từ 600 năm trước, dùng 【Quy tắc thời gian】 để dễ dàng thay đổi lịch sử, thay đổi tương lai, khiến bạn không thể phòng bị.

Giống như câu hỏi vừa nãy.

Phá vỡ mọi hàng phòng ngự, san phẳng Đông Hải có khó không?

Đối với người nắm vững vũ khí thời gian và quy tắc thời gian, điều này chẳng hề khó.

Chỉ một bài báo của Hứa Vân là đủ.

"Đây chính là cuộc chiến trên thước đo của thời gian..."

Lâm Huyền nhìn vào mảnh giấy ghi chép bốn quy tắc ngắn ngủi, nhưng cảm nhận được năng lượng hủy diệt thế giới to lớn từ đó:

"Đây là vũ khí thời gian... mà chỉ mình mới sở hữu."

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vì vũ khí thời gian của hắn đã vô tình làm cho công nghệ của thế giới tương lai lùi lại vài chục năm... thì có lẽ nó cũng có thể cứu vãn, khiến thế giới tương lai thay đổi, để công nghệ tiên tiến hơn vài chục năm, thậm chí vài trăm năm.

"Một thử nghiệm thú vị."

Lâm Huyền vò nát mảnh giấy ghi chép, ném vào thùng rác, rồi dùng bật lửa đốt nó:

"Nhưng biến động thời gian là không thể kiểm soát."

"Nếu không muốn biến chuyện tốt thành chuyện xấu... thì trước tiên phải làm rõ sự thật về việc công nghệ thụt lùi trong thế giới giấc mơ."

"Công nghệ thụt lùi không thể vô duyên vô cớ mà xảy ra, chắc chắn có lý do đặc biệt nào đó."

Lâm Huyền tin tưởng.

Chỉ cần lĩnh hội và nắm vững đủ nhiều quy tắc thời gian, có lẽ một ngày nào đó, thực sự có thể trong một mức độ nhất định kiểm soát hiệu ứng cánh bướm thời gian, khiến biến động thời gian trở thành một việc có thể kiểm soát.

Phù...

Ngọn lửa nhảy múa.

Mỗi ngọn lửa đều nhảy về phía những hướng không thể đoán trước.

Lâm Huyền dự định chiều mai sẽ sớm nhập mộng, nhanh

chóng điều tra rõ mọi thứ trong giấc mơ. ...

Ngày hôm sau.

Khi Lâm Huyền đang làm việc trong văn phòng, nhận được cuộc gọi từ người cố vấn thời đại học.

Hắn khá ngạc nhiên.

Chương 128: Quy luật không gian và thời gian (3)

Chương 128: Quy luật không gian và thời gian (3)

Người cố vấn nam đó sau khi tốt nghiệp thạc sĩ đã vào trường làm việc, tất cả các giáo viên biên chế đều phải bắt đầu từ vị trí cố vấn. Vì còn rất trẻ nên mối quan hệ với các sinh viên rất tốt.

Lâm Huyền và giáo viên hướng dẫn vấn có mối quan hệ rất tốt thời đại học, không biết giáo viên tìm mình có việc gì.

Khi vừa nhận điện thoại, giáo viên hướng dẫn đã vui vẻ chúc mừng Lâm Huyền:

"Mèo Rhine bây giờ rất nổi tiếng đấy Lâm Huyền, đặc biệt là trong giới nữ sinh đại học, nổi tiếng không tưởng nổi."

"Nói thật, mấy ngày nay em có thời gian không Lâm Huyền? Lớp sinh viên năm nhất của khoa chúng ta biết mèo Rhine do em thiết kế thì rất phấn khích, tôi tự hào đến mức nói khoác luôn, bảo sẽ mời em về trường tổ chức một buổi nói chuyện nhỏ, xem liệu em có thể chia sẻ chút kinh nghiệm về lĩnh vực thiết kế hình tượng IP với các em khóa dưới không."

Lâm Huyền nghe xong cười khổ.

Mèo Rhine rất nổi tiếng không sai, nhưng nó không phải do hắn thiết kế... hắn có kinh nghiệm gì để chia sẻ? Cùng lắm chỉ có thể chia sẻ cách mơ mộng mà thôi.

Nhưng không thể từ chối lời mời nhiệt tình của giáo viên hướng dẫn, hắn đồng ý:

"Vậy thì chiều mai nhé?"

"Được, chiều mai rất hợp lý."

Vì chiều nay Lâm Huyền dự định sớm vào giấc mơ để khám phá, nên đã hẹn buổi nói chuyện vào chiều mai.

"Ôi trời."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Huyền thở dài.

Đã hứa rồi thì phải chuẩn bị cho tốt.

Hắn cầm cuốn sổ đen trên bàn làm việc, phác thảo một dàn ý bài phát biểu, chuẩn bị mang theo sổ này đến buổi nói chuyện để trình bày.

Xử lý xong công việc, Lâm Huyền sớm trở về nhà, chuẩn bị vào giấc mơ.

Nhìn đồng hồ.

Hiện tại còn chưa đến sáu giờ, vào giấc mơ thì sẽ có đủ bảy giờ để khám phá, rất thoải mái.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, hắn nằm xuống giường.

Bước vào giấc mộng. ... ...

Trong giấc mơ mới này, mùa hè vẫn nóng bức, nhưng không cảm thấy gió nóng mùa hè chút nào.

Có lẽ do xung quanh có quá nhiều ngôi nhà tự xây chằng chịt, những con đường nhỏ gập ghềnh khó đi, ngay cả gió cũng không thể thổi vào.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Điểm "xuất phát" khi hắn vào giấc mơ vẫn giống như lần trước.

Bức tường gạch, ngôi nhà thấp, con đường hẹp, đèn lồng, mái ngói đá, rêu xanh...

Vẫn là ngôi làng nghèo nàn đổ nát đó.

"Đây thực sự vẫn là Đông Hải chứ?"

Dù sao thì thành phố trong giấc mơ đầu tiên vẫn được gọi là Đông Hải. Nhưng bây giờ đây có phải là Đông Hải không?

Lâm Huyền gãi đầu, hiện tại khó xác định.

Nhưng chỉ cần tìm một người để hỏi là được.

"Bắt—bắt trộm! Chàng... chàng trai trẻ! Giúp tôi với!!"

Từ phía sau, có tiếng một phụ nữ trung niên lo lắng vang lên.

Ngoảnh lại nhìn.

Thấy một bà cô ăn mặc chỉnh tề đang thở hổn hển đuổi theo tên trộm phía trước.

Tên trộm đội mũ đen, miệng lẩm bẩm chửi rủa, chính là kẻ tối qua trộm hộp tiền cửa hàng tạp hóa và dùng dao đâm chết Lâm Huyền!

"Sao không đổi làng mà trộm chứ!"

Lâm Huyền thực sự không thể hiểu nổi.

Tên trộm này cố tình nhắm vào một làng để tận dụng tối đa, tối trộm cửa hàng tạp hóa của ông lão, ban ngày cướp túi xách của bà cô.

"Cút đi!"

Tên trộm đội mũ đen dùng khuỷu tay húc Lâm Huyền, chạy vào con đường nhỏ phía trước.

Bà cô phía sau chạy đến, nắm lấy cánh tay Lâm Huyền:

"Chàng... chàng trai trẻ, tôi chạy không nổi nữa! Giúp tôi với..."

Hôm qua mới đâm chết mình, hôm nay lại để hắn chạy thoát sao?

"Được rồi bà cô, bà đợi ở đây nhé."

Vèo!

Hắn bật kỹ năng parkour, chạy nhảy qua lại trên những con đường nhỏ, vài lần nhảy qua tường đã đuổi kịp tên trộm.

"Tới này!" "Á—"

Một cú đá bay hạ gục tên trộm, đè hắn xuống đất.

Lần này hắn đã rút kinh nghiệm.

Không vội giật lại túi xách từ tay tên trộm, mà dùng tay phải luồn vào eo hắn ta, rút dao găm sáng loáng ra, ném xa đi.

Keng.

Con dao găm bật vài cái rồi lăn xuống bậc đá.

Tưởng rằng đã an toàn, nhưng—

Vút!

Lại có một lưỡi dao sáng lóe lên, tên trộm từ trong áo lại rút ra một con dao nhọn khác!

"Song đao?"

May mà Lâm Huyền đã cảnh giác, lùi lại tránh.

Bây giờ thế giới này ra sao rồi?

Giấc mơ trước, CC mang hai khẩu súng.

Giấc mơ này, tên trộm cũng mang hai con dao.

Mọi người đều không có cảm giác an toàn sao?

"Đồ khốn kiếp!"

Tên trộm nhe răng trợn mắt, xoa xoa cổ bị Lâm Huyền đè đau, cầm dao nhọn bước nhanh tới:

"Mày đúng là thích xen vào chuyện người khác nhỉ!"

Lâm Huyền lùi lại.

Bịch.

Không còn đường lùi, phía sau đã là ngõ cụt.

"Mẹ kiếp!" Tên trộm mặt mày dữ tợn, vung dao nhọn ép sát Lâm Huyền:

"Hôm nay tao sẽ dạy cho mày một bài học!"

"Mày muốn dạy ai hả!!!!!!!!!!" Một tiếng hét lớn từ ngõ hẻm bên cạnh vang lên.

Rầm!!!

Đống củi chất ở cửa ngõ bị một cú đá bay tung!

Một thân hình mập mạp dẫn theo ba tên đàn em dữ tợn bước ra!

Vút!

Tên cầm đầu mạnh mẽ vung tay, một cây roi dài một mét xuất hiện trong tay.

"Phì!"

Hắn ta nhổ điếu thuốc trong miệng, mặt mày hằn học nhìn tên trộm:

"Dám trộm đồ trên địa bàn của tao..."

"Mày chết chắc rồi!!"

Chương 129: Kiểm ca (1)

Chương 129: Kiểm ca (1)

"Đại Kiểm Miêu!"

Lâm Huyền không thể ngờ rằng sau khi thế giới giấc mơ đảo lộn... lại có thể gặp lại Đại Kiểm Miêu ở đây.

Cảm giác kỳ diệu khi gặp lại người quen nơi đất khách, Lâm Huyền không kìm được muốn ôm chầm lấy.

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu nhíu mày, đánh giá Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Cậu cũng từng nghe danh của tôi à?"

"Chết tiệt!"

Tên trộm thấy không đối phó được nhiều người, liền quay đầu chạy.

"Còn muốn chạy à!"

Đại Kiểm Miêu vung gậy đánh rách áo sau lưng tên trộm, rồi tiếp tục vung gậy đánh vào cánh tay hắn, khiến con dao nhọn rơi xuống.

"Thân thủ tốt!" Lâm Huyền bắt đầu nịnh bợ để tạo mối quan hệ.

Ba tên đàn em phía sau lập tức xông lên, đè tên trộm xuống.

Đại Kiểm Miêu nhặt túi xách dưới đất, đưa cho tên béo trong số ba tên đàn em:

"Đây là túi của bà Lý, cậu đem trả cho bà ấy. Chúng ta đã thu tiền bảo kê thì phải giữ gìn an ninh cho khu vực này."

Tên béo cầm túi đi xa.

Lâm Huyền chớp mắt nhìn Đại Kiểm Miêu... không tin được, gã này đã trở thành người đồng minh chính nghĩa.

Quả nhiên như hắn đã đoán.

Sau khi thời không biến đổi, không chỉ lịch sử và tương lai thay đổi, thế giới thay đổi, mà số phận của mỗi người cũng thay đổi theo.

Giờ đây Đại Kiểm Miêu rõ ràng không còn là kẻ cướp nữa, có vẻ đã trở thành kẻ thu tiền bảo kê nhưng ít nhất cũng đang làm việc tốt.

Vút——

Lại một ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, hai tên đàn em đang đè tên trộm hét lên:

"Đại ca! Hắn còn dao!"

Lâm Huyền quay đầu nhìn...

Chỉ thấy tên trộm lại rút ra một con dao từ trong ủng và chạy xa.

"Giỏi thật..."

Hắn ta thực sự kinh ngạc, trong ngôi làng nhỏ này lại có một bậc thầy ba dao.

"Đừng để hắn chạy thoát!"

Đại Kiểm Miêu ra lệnh, rồi vỗ vai Lâm Huyền:

"Giúp một tay đi chàng trai, ra phía trước chặn hắn!"

Nói xong, liền dẫn theo hai tên đàn em đuổi theo.

"Ừ..."

Lâm Huyền đáp một tiếng, thật không biết hắn nên làm gì.

Nhưng có Đại Kiểm Miêu, một người quen trong giấc mơ, hắn đột nhiên cảm thấy giấc mơ này thân thiết hơn.

Dù sao thì cũng phải thăm dò giấc mơ từ việc hỏi người dân bản địa, giờ Đại Kiểm Miêu không có vẻ gì là người xấu, không ngại gì mà không hợp tác với hắn ta.

Chủ yếu là hắn ta thật thà, tin vào mọi điều, không có mưu mô, rất thích hợp để hỏi han.

Lâm Huyền tăng tốc, nhảy bật lại trên tường đá có rêu, lập tức vượt qua ba người Đại Kiểm Miêu.

"Chết tiệt?"

Đại Kiểm Miêu và hai tên đàn em há hốc mồm:

"Đây là trò gì vậy?"

"Đại ca! Hắn đang bay!"

Những con đường phức tạp này thực sự là thiên đường cho dân chạy parkour, Lâm Huyền nhảy qua lại rất nhanh đã đuổi kịp tên trộm.

"Tới nữa này!" "Á——"

Lại một cú đá bay, khiến tên trộm ngã xuống đất.

Lâm Huyền lục soát khắp người tên trộm:

"Đừng nói với tôi anh là bậc thầy chín dao..."

May thay, không tìm thấy gì nữa. ...

Sau đó, Đại Kiểm Miêu và ba tên đàn em giải tên trộm đến đồn cảnh sát.

Lâm Huyền không biết nơi đó có thể gọi là đồn cảnh sát không, nhưng rõ ràng là một cơ quan mà hắn không quen, có vẻ là văn phòng của cảnh sát.

"Chàng trai, thân thủ khá lắm."

Đại Kiểm Miêu vỗ vai Lâm Huyền:

"Cậu tên gì?"

"Lâm Huyền." Lâm Huyền đáp một cách bình thản.

"Được, Lâm Huyền."

Đại Kiểm Miêu quay đầu, chỉ vào ba tên đàn em:

"Để tôi giới thiệu, tôi là người bảo kê khu vực này, mọi người đều gọi tôi là Đại Kiểm Miêu, cậu cứ gọi tôi là Kiểm ca. Đây là ba tên đàn em của tôi, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn."

Lâm Huyền nhìn từng người...

Quả nhiên không sai, ba tên du côn này chính là ba tên đàn em mà trong giấc mơ trước đã bị Đại Kiểm Miêu giết trong ngân hàng.

Người đầu tiên tên A Tráng, lùn và chắc nịch, chính là kẻ bị giết ở cửa ngân hàng vì "tay chân không sạch sẽ."

Người thứ hai tên Nhị Trụ Tử, cao gầy, bị giết bên cạnh hộp điện vì "quyến rũ chị dâu."

Tên này khá nặng ký, Lâm Huyền không kìm được nhìn kỹ hơn, nhưng ngoài chiều cao thì cũng bình thường.

Người thứ ba tên Tam Bàn, bị giết trong đường hầm dưới ngân hàng vì "muốn chơi đòn lừa."

Sau khi thời không thay đổi, số phận của ba người này cũng thay đổi theo.

Chỉ không biết... tính cách có thay đổi không.

Lâm Huyền nhìn Nhị Trụ Tử, hơi lo lắng cho cái mũ của Đại Kiểm Miêu.

"Mọi người đều gọi tôi là Đại Kiểm Miêu."

Đại Kiểm Miêu cười hề hề, vỗ ngực bụng:

"Sao này cậu cứ gọi tôi là Kiểm ca là được."

"Này chàng trai, cậu từ đâu đến? Khu vực này tôi đều biết mặt, cậu không phải người trong làng này."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi là... người đi lang thang qua đây, đi lung tung thôi."

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền một cách sâu sắc... nhưng với ánh mắt ngây thơ đó, có vẻ đã chấp nhận nhân vật này.

Hắn ta chỉ vào bức tường thấp bên cạnh:

"Vừa rồi tôi thấy cậu thân thủ tốt, leo cao nhảy thấp như bay, học võ ở đâu thế?"

"Đó gọi là parkour."

"Parkour là gì?" Đại Kiểm Miêu và ba tên đàn em nhìn nhau, đều chưa nghe từ này bao giờ.

Chương 130: Kiểm ca (2)

Chương 130: Kiểm ca (2)

"Thì... khó giải thích lắm, cứ xem như công phu võ thuật đi, kỹ năng thể chất, thân pháp, các anh cứ hiểu như vậy."

Đại Kiểm Miêu gật gù, nhìn bức tường đá hai tầng bên cạnh:

"Vậy cậu thử nhảy qua cái này đi, tôi xem thử."

"Không phải chứ Kiểm ca..." Lâm Huyền không kìm được cười:

"Tôi đâu phải khỉ, sao anh bảo nhảy thì tôi nhảy chứ."

"Nhảy đi, nhảy đi."

Đại Kiểm Miêu vỗ vai Lâm Huyền khuyên nhủ:

"Nhảy thử một cái xem, nếu thân thủ tốt, tôi sẽ cho cậu gia nhập bang của tôi."

"Hả?" Lâm Huyền có chút không theo kịp nhịp độ:

"Chỉ mấy người này mà cũng tính là một bang?"

"Quý ở tinh không quý ở nhiều, yêu cầu gia nhập rất nghiêm ngặt."

"Vậy gia nhập băng đảng có lợi ích gì?"

"Haha..." Đại Kiểm Miêu cười:

"Gia nhập băng đảng thì chúng ta là người một nhà, có thể dẫn cậu về nhà ăn cơm, gặp mặt con cái và chị dâu!"

?

Con cái?

Chẳng lẽ sau khi thời không thay đổi, con gái của Đại Kiểm Miêu cũng không bị tai nạn?

Vậy còn cha của Đại Kiểm Miêu thì sao?

Có phải cũng không chết?

Nếu cha của Đại Kiểm Miêu cũng không chết... thì có lẽ ông không tiếp tục nghiên cứu nữa; hoặc, có thể Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã không còn tồn tại trong thế giới tương lai này!

Thật sự cần thiết để đến nhà Đại Kiểm Miêu xem thử.

Phạch.

Lâm Huyền nắm lấy tay béo của Đại Kiểm Miêu:

"Gia nhập bang thì có thể về nhà gặp chị dâu à?"

Đại Kiểm Miêu nghiêm túc gật đầu, rồi quay lại cười với ba tên đàn em:

"Hahaha! Các cậu xem, thằng ngốc này thật sự tin rồi!"

Khì khì khì khì! Nhị Trụ Tử cười lớn, cười ra tiếng ngỗng kêu.

"Tôi chỉ đùa thôi chàng trai, chuyện về nhà gặp chị dâu có đáng để nói thế không." Đại Kiểm Miêu cười to, vẫy tay:

"Thật ra gia nhập bang có lợi ích thật sự là—"

"Tôi gia nhập."

Lâm Huyền nói một cách chính nghĩa:

"Không cần nói nữa Kiểm ca, tôi gia nhập."

Hắn quay người leo lên tường đá, nhảy một cái lộn nhào trên không.

Phịch.

Sau khi tiếp đất, hắn mỉm cười nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Thân thủ của tôi thế nào Kiểm ca, khi nào anh dẫn tôi về nhà?"

Nhị Trụ Tử nghe vậy liền đứng thẳng, mặt tái xanh:

"Hỏng rồi đại ca, thằng nhóc này không thể thu nhận!"

"Sao vậy?" Đại Kiểm Miêu hỏi.

"Thằng nhóc này đến vì chị dâu đó! Nó có ý đồ xấu!" Nhị Trụ Tử rất gấp.

"Thôi nào! Nói lung tung gì vậy!"

Đại Kiểm Miêu vung tay lớn, ôm lấy vai Lâm Huyền:

"Anh em tôi đáng tin! Chàng trai! Từ hôm nay, cậu là người của băng mặt chúng tôi!"

"... Thật không nghĩ đến việc đổi tên thành bang Miêu sao?"

"Miêu là hệ tư tưởng, Kiểm là triết học siêu hình."

Phạch.

Lâm Huyền dừng chân tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Đại Kiểm Miêu.

Hắn không thể tin rằng hai thuật ngữ triết học này lại thốt ra từ miệng của Đại Kiểm Miêu.

Dù trong giấc mơ trước, Đại Kiểm Miêu cũng nói tiếng Anh linh tinh, nhưng trong thành phố hiện đại đó thì không lạ.

Nhưng bây giờ.

Trong ngôi làng nghèo nàn, lạc hậu, rõ ràng là đầy người mù chữ này, Đại Kiểm Miêu lại có thể nói ra những thuật ngữ triết học... Lâm Huyền cảm thấy rất kỳ lạ.

Dù cho cách dùng của Đại Kiểm Miêu hoàn toàn sai, thậm chí không hiểu ý nghĩa thật sự của hai từ này... nhưng những thuật ngữ triết học này xuất hiện ở đây, thật sự rất【kỳ quái】.

"Anh học hai từ này ở đâu?" Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào Đại Kiểm Miêu.

"Ba tôi nói." Đại Kiểm Miêu không để ý, châm một điếu thuốc.

"Cha anh là giáo viên triết học?"

"Ông ấy thì biết cái gì về triết học, ông ấy chỉ là giáo viên toán tiểu học, còn rất điên khùng, thường đóng cửa trong phòng nghiên cứu một cuốn sách cổ."

"Sách cổ?"

"Là sách đào ra từ mộ." Đại Kiểm Miêu nhả một hơi thuốc, giải thích:

"Đó là một cuốn sách đã mấy trăm năm rồi, nhưng được bảo quản rất tốt."

Sách cổ?

Đào ra từ mộ?

Mấy trăm năm?

Lâm Huyền cảm thấy có mùi vị tiểu thuyết huyền huyễn:

"Cuốn sách cổ đó tên là gì?" Anh rất tò mò.

Đại Kiểm Miêu nhả một hơi thuốc, gãi đầu:

"Tôi nhớ là... 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ'."

?

Lâm Huyền sốc:

"Nghe không giống tác phẩm được đào lên từ mộ, có vẻ quá hiện đại."

"Ôi dào đừng hỏi tôi nữa! Tôi đâu biết nhiều thế!"

Đại Kiểm Miêu bị hỏi đến đau đầu, nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt khó chịu:

"Tôi thấy cậu cũng giống mọt sách! Đừng học đến điên khùng như ba tôi!"

"Từ khi ông ấy nghiên cứu thấu đáo cuốn sách cổ đó, ông ấy trở nên điên khùng. Trường học không đi nữa, cửa nhà cũng không ra, mỗi ngày đều ru rú trong phòng, lẩm bẩm một câu, như người điên!"

"Lẩm bẩm gì?" Lâm Huyền nắm lấy tay Đại Kiểm Miêu, ánh mắt nghiêm túc.

Nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể là thủ phạm giết cha của Đại Kiểm Miêu, thì thành quả nghiên cứu của ông ấy, cuốn sách cổ đó, những thứ như hằng số vũ trụ... có thể là điều mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài sợ hãi, e ngại!

Điều này rất quan trọng đối với tình thế hiện tại của Lâm Huyền.

"Cha anh rốt cuộc lẩm bẩm gì?"

Lâm Huyền lay lay cánh tay của Đại Kiểm Miêu thúc giục:

"Mau nói đi Kiểm ca, mau nói cho tôi biết."

Chương 131: Đông Hải (1)

Chương 131: Đông Hải (1)

"Đủ rồi!!"

Đại Kiểm Miêu bị ép đến cực điểm, hất tay Lâm Huyền ra:

"Chàng trai, cậu hỏi hoài không chán sao?! Hỏi hỏi hỏi hỏi hỏi! Cậu là vạn câu hỏi vì sao à? Sao mà hỏi lắm thế!"

"Ngậm miệng lại! Đừng có hỏi nữa! Có gì thì đi hỏi ba tôi đi! Hai người chắc còn có thể điên cùng nhau đấy!"

Hắn ta lại hất tay Lâm Huyền ra, tức giận rít thuốc.

Lâm Huyền đứng tại chỗ suy nghĩ.

Nhìn như vậy... cha của Đại Kiểm Miêu quả thật chưa chết, vẫn còn sống, chắc là vẫn còn sống.

Nếu không thì cũng không nói câu bảo mình đi hỏi cha hắn ta:

"Cha anh... ừm, sức khỏe vẫn tốt chứ?"

"Tốt lắm! Chỉ có điều não bộ bị học đến ngốc rồi! Cả ngày chỉ ru rú trong phòng không ra ngoài!"

Đại Kiểm Miêu đầy vẻ khinh miệt, hít một hơi thuốc lớn, rồi đưa nửa điếu còn lại cho A Tráng:

"Học nhiều như vậy, càng học càng điên! A Tráng, cậu nói xem, học hành có ích gì?"

"Chẳng có ích gì cả!"

A Tráng hít hai hơi thuốc, lắc lắc đầu, rồi đưa phần thuốc còn lại cho Nhị Trụ Tử:

"Người học nhiều toàn là những kẻ mê tín, thời buổi này... học hành không bằng học một nghề."

"Đúng đúng."

Nhị Trụ Tử ngậm điếu thuốc, nhìn Lâm Huyền với vẻ nghi ngờ:

"Người có học vấn là kẻ không đáng tin nhất, không thực thà."

Cậu ta hít một hơi nữa, rồi đưa tàn thuốc cho Tam Bàn:

"Không bằng sớm đi làm, lấy một cô vợ tốt như chị dâu. Tam Bàn, cậu nghĩ sao?"

Tam Bàn hít tàn thuốc, gật đầu khôn ngoan:

"Tôi nghĩ được đấy."

Đại Kiểm Miêu gật đầu đồng ý:

"Thật ra tôi cũng không muốn con gái tôi tiếp tục học nữa, sớm đi làm, lấy chồng tốt mới là con đường tốt."

"Đừng đừng đừng Kiểm ca, vẫn nên để con gái anh tiếp tục học." Lâm Huyền khuyên nhủ.

Hắn phát hiện...

Câu nói "cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng" thật không sai chút nào, ở nơi nghèo khó lạc hậu thế này, tầm nhìn của con người bị giới hạn, góc nhìn sự vật cũng khác biệt.

Nhìn bốn người trước mặt hô hô hét hét thế này...

Có lẽ không phải là mù chữ thì cũng là bán mù chữ.

Lâm Huyền từ bỏ ý định hỏi ra thông tin quan trọng từ miệng Đại Kiểm Miêu, như hắn ta đã nói, thực sự không bằng đi tìm cha hắn ta hỏi rõ ràng.

Rõ ràng, ngay cả trong giấc mơ đã thay đổi, cha của Đại Kiêm Miêu vẫn đang nghiên cứu về toán học.

Thời đại này chắc ông ấy chưa nhận được giải thưởng Fields, nhưng trong thế giới nghèo nàn lạc hậu này, liệu còn có giải thưởng đó không cũng là một chuyện khác.

Nhưng cha của hắn ta có thể nghiên cứu ra được "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" nghe có vẻ rất tài giỏi, chắc hẳn là rất có trình độ, không cần giải thưởng để chứng minh.

Trong "Giấc mơ đầu tiên" trước khi thay đổi, Lâm Huyền chưa từng hỏi cha Đại Kiểm Miêu đang nghiên cứu gì.

Nhưng theo trực giác... có lẽ cũng không khác lắm với việc nghiên cứu hằng số vũ trụ hiện tại.

Lâm Huyền cũng không rõ tại sao.

Hắn luôn cảm thấy lịch sử có một sự tất yếu nhất định, ví như số phận của Đại Kiểm Miêu dường như đã thay đổi, gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cuộc sống cũng rất vui vẻ.

Nhưng có nhiều thứ dường như không thay đổi, vẫn như cũ.

Đó là một cảm giác khó diễn tả.

"Tôi có thể đến thăm cha anh được không?" Lâm Huyền hỏi:

"Tôi thực ra cũng khá hứng thú với toán học, tôi muốn giao lưu và học hỏi từ cha anh."

"Có gì đâu mà không được! Cậu đã là anh em của tôi rồi, chuyện nhỏ nhặt này có gì đáng nói." Đại Kiểm Miêu giơ tay, nhìn đồng hồ:

"Nhưng hôm nay chắc chắn là không kịp rồi, chỗ ông ấy ở hơi xa, hôm nay tôi đã hứa với con trai sẽ mua gà quay về cho nó ăn."

"Anh còn có con trai?" Lâm Huyền ngạc nhiên.

"Đúng vậy, con trai út, mới sáu tuổi. Trước đây con gái tôi cứ đòi có em gái, rồi chúng tôi sinh thêm một đứa, không ngờ lại là con trai."

Nói về con cái, mặt Đại Kiểm Miêu tràn đầy hạnh phúc:

"Thằng bé rất nghịch ngợm, nhưng có lúc cũng rất đáng yêu."

"Vậy thì thế này!"

Đại Kiểm Miêu vung tay lớn, ôm lấy Lâm Huyền:

"Dù sao cậu cũng đang lang thang, không có chỗ ở, về nhà tôi ở đi! Nhà tôi rộng, buổi tối cũng ở nhà ăn cơm luôn."

"Ngày mai tôi sẽ lái xe máy đưa cậu đi gặp ba tôi, cậu tự đi sẽ không tìm được đường đâu. Hôm nay đã muộn rồi, nếu sớm hơn tôi đã đưa cậu đi rồi."

Đại Kiểm Miêu nhiệt tình như vậy, Lâm Huyền thật sự cảm động.

Vì về giấc mơ lần này, hắn có rất nhiều điều muốn hỏi Đại Kiểm Miêu, muốn nhanh chóng hiểu rõ thế giới quan, bàn ăn cũng có thể trò chuyện.

Nhưng đồng thời...

"Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", cha Đại Kiểm Miêu vì nghiên

cứu mà phát điên, cả ngày lẩm bẩm một câu...

Hắn cũng rất để ý chuyện này.

Hắn rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc hằng số vũ trụ là gì? Điều này có liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Chương 132: Đông Hải (2)

Chương 132: Đông Hải (2)

Nhưng Đại Kiểm Miêu nói đúng.

Trong ngôi làng nghèo nàn lạc hậu này, đường xá quanh co, kiến trúc lộn xộn, nếu không có người dẫn đường, Lâm Huyền sẽ không phân biệt được phương hướng... đừng nói là tìm được mỗi căn nhà giống nhau như đúc, hắn chắc chắn sẽ không tìm được.

Lâm Huyền suy nghĩ một lát, gật đầu.

Dù sao giấc mơ vẫn sẽ lặp lại, không ai có thể chạy trốn, đều phải vô hạn lặp lại một ngày này, lúc nào đi tìm cha Đại Kiểm Miêu cũng được.

"Được, mai thì mai vậy."

Lâm Huyền định sáng mai vào giấc mơ, sớm kết nối với Đại Kiểm Miêu, rồi để hắn ta lái xe máy đưa mình đi tìm cha của hắn ta.

Sau một hồi tán gẫu, đã đến lúc mỗi người trở về nhà mình.

A Tráng, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn vẫy tay chào tạm biệt Đại Kiểm Miêu, sau đó Đại Kiểm Miêu dẫn Lâm Huyền về nhà.

"Đại ca..."

A Tráng lén lút tiến lại gần, liếc nhìn Lâm Huyền, rồi nói nhỏ với Đại Kiểm Miêu:

"Chuyện tối nay..."

Đại Kiểm Miêu gật đầu:

"Mọi thứ vẫn như cũ."

Nói xong, ba người liền rời đi.

"Các anh tối nay còn hoạt động gì à?" Lâm Huyền dĩ nhiên chú ý đến động tác nhỏ của họ, trí thông minh của bốn người này đều cùng một mức độ.

"Hahaha, không có gì, chỉ là chuyện của bang thôi." Đại Kiểm Miêu cười trừ:

"Đi nào chàng trai, mua gà quay thôi."...

Đi trên con đường nhỏ hẹp và quanh co, Lâm Huyền thật sự cảm thấy rất áp lực.

Hắn gần như không nhìn thấy gì ngoài bầu trời trên đỉnh đầu. Xung quanh chỉ toàn là nhà cửa, nhà cửa, nhà cửa... cảm giác như bị nhét vào một mê cung.

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu đang vừa đi vừa hát:

"Kiểm ca, anh bình thường cũng không có công việc, dựa vào gì để nuôi gia đình vậy?"

"Thu tiền bảo kê chứ sao!" Đại Kiểm Miêu mặt đầy tự hào.

"Thật không vậy..." Lâm Huyền khó tin:

"Chuyện này hợp pháp à?"

"Hey! Nói cái gì vậy! Tôi Đại Kiểm Miêu bảo kê khu này! Họ không nộp tiền bảo kê cho tôi sao được?"

"Anh chắc không phải đang thu phí dịch vụ đâu chứ?"

"Nói bậy! Coi thường ai đấy!"...

Khi đến nhà Đại Kiểm Miêu, trời cũng đã tối.

Nhà Đại Kiểm Miêu giống như những ngôi nhà tự xây lộn xộn xung quanh, là một ngôi nhà ba tầng.

Chị dâu rất nhiệt tình và xinh đẹp, điều này làm Lâm Huyền nghi ngờ không biết Nhị Trụ Tử lấy đâu ra dũng khí để tán tỉnh chị dâu.

Nhưng đó là Nhị Trụ Tử của giấc mơ trước... có lẽ bây giờ cậu ta đã cải tà quy chính rồi.

Ít nhất từ tình hình hiện tại, cuộc sống của Đại Kiểm Miêu rất hạnh phúc, cũng đã đi vào con đường chính đáng.

Nói về việc thu tiền bảo kê, Lâm Huyền hoàn toàn không tin.

Chỉ cần nhìn vào việc hắn ta "nghĩa vụ bắt trộm" và "hành hiệp trượng nghĩa" cũng như thái độ của hàng xóm đối với hắn ta... Lâm Huyền cảm thấy rằng Đại Kiểm Miêu tám phần là đang thu phí dịch vụ.

Hoặc cũng có thể, nghĩ đến cuộc trò chuyện lén lút lúc chia tay với A Tráng và Nhị Trụ Tử vừa rồi...

【Đại Kiểm Miêu chắc chắn còn giấu mình chuyện gì đó. 】

"Cơm đến rồi -"

Chị dâu vừa dịu dàng vừa thanh nhã, mỉm cười bưng đĩa bánh bao nóng hổi và các món ăn lên bàn. Con gái và con trai của Đại Kiểm Miêu cũng lần lượt ngồi vào bàn, cả gia đình nói cười vui vẻ bắt đầu bữa ăn.

Con gái của Đại Kiểm Miêu rất xinh đẹp, thật may mắn, không di truyền một chút nào từ Đại Kiểm Miêu.

Khoảng mười mấy tuổi, lời nói có phần phản nghịch.

Con trai của Đại Kiểm Miêu thì không may mắn, rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của Đại Kiểm Miêu.

Nhìn cảnh tượng ấm áp này, Lâm Huyền cũng rất vui. Nhưng ngay sau đó... hắn lại nghĩ đến xác chết trên đường của Hứa Vân và Hứa Y Y gầy trơ xương trên giường bệnh.

Cảnh nhà nhà vui vẻ, nhà nhà buồn đau.

Hành động thay đổi lịch sử, viết lại tương lai của hắn đã thay đổi cuộc sống của Đại Kiểm Miêu, nhưng cũng đã thay đổi cuộc đời của Hứa Vân và Hứa Y Y.

Một gia đình trở nên hạnh phúc, một gia đình trở nên chia ly sinh tử.

Lâm Huyền rất hy vọng khoang ngủ đông có thể được nghiên cứu thành công... rất hy vọng Hứa Y Y có thể như mong muốn, trong tương lai nào đó được chữa khỏi tình trạng thực vật, như con gái của Đại Kiểm Miêu trước mắt, đấu khẩu với cha mình, nhưng tự do và vui vẻ.

Chỉ tiếc rằng.

Nhìn vào mức độ phát triển công nghệ trong giấc mơ hiện tại, tám phần là trong 600 năm qua, buồng ngủ đông vẫn chưa được nghiên cứu thành công.

"Con không muốn đi làm! Con muốn đi học!"

Con gái của Đại Kiểm Miêu vẫn đang cãi nhau với hắn ta:

"Không đi học sau này con làm gì! Tôi không muốn sống cuộc sống như nhà mình!"

"Con!"

Mặt Đại Kiểm Miêu đỏ bừng, nhưng miệng lưỡi kém cỏi không cãi lại được con gái.

"Thôi được rồi Kiểm ca."

Lâm Huyền cười, nâng ly rượu lên cụng với Đại Kiểm Miêu:

"Tuy tôi là người ngoài không nên can thiệp vào chuyện anh dạy dỗ con cái... nhưng đi học vẫn là đúng, kiến thức thay đổi số phận mà."

Chương 133: Mặt trăng (1)

Chương 133: Mặt trăng (1)

"Con bé muốn đi học, có ước mơ, vẫn nên ủng hộ. Nữu Nữu thích học như vậy, có phải lớn lên cũng muốn trở thành nhà toán học, trở thành giáo viên như ông nội không?"

"Hứ!"

Con gái của Đại Kiểm Miêu bĩu môi:

"Con không muốn làm giáo viên."

"Vậy lớn lên con muốn làm gì?"

"Con lớn lên chỉ có một ước mơ!" Con gái Đại Kiểm Miêu chu môi:

"Con muốn rời khỏi đây! Con muốn đến sống ở 【Đông Hải mới】!"

Ly rượu đang nâng lên của Lâm Huyền dừng lại giữa không trung...

Đông Hải mới?

Hắn nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Đông Hải mới thứ ba?"

"Không có thứ ba! Chính là 【Đông Hải mới】!" Đại Kiểm Miêu nuốt miếng gà trong miệng, lườm Lâm Huyền một cái:

"Đầu óc cậu đúng là đồ cũ hỏng? Đổi từ đâu ra vậy?"

"Khoan đã."

Lâm Huyền đặt ly rượu xuống, nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Đông Hải mới nghĩa là gì? Đây không phải Đông Hải sao?"

"Đây là Đông Hải cũ."

"Vậy Đông Hải mới ở đâu?"

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền như nhìn kẻ ngốc:

"Không phải chứ chàng trai, cậu say hay đang đùa với tôi? Cậu không biết Đông Hải mới à?"

"Tôi thật sự không biết!" Lâm Huyền nhíu mày: "Rốt cuộc nó ở đâu?"

Đại Kiểm Miêu bực bội tặc lưỡi.

Hắn ta đứng dậy, kéo Lâm Huyền đi lên cầu thang:

"Này, mở mắt ra nhìn cho rõ!"

Hắn ta rất khỏe, kéo Lâm Huyền lên lầu, trực tiếp kéo lên mái nhà tầng ba.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi vào giấc mơ này, Lâm Huyền cảm thấy tầm nhìn rộng rãi, không còn bị những tòa nhà tự xây lộn xộn che khuất.

"Xoay người lại!"

Đại Kiểm Miêu mạnh mẽ xoay người Lâm Huyền lại.

Một biển ánh sáng đèn neon hiện lên trong mắt Lâm Huyền—

Ngay ở khoảng cách vài cây số, một thành phố khoa học viễn tưởng khổng lồ được bao bọc bởi tường thép cao sừng sững giữa

không trung!

Những tòa nhà cao chọc trời không thấy đỉnh!

Các phương tiện giao thông lớn nhỏ bay vút trên không trung!

Ánh đèn neon ngũ sắc vẽ lên một bức tranh rực rỡ trong bóng tối!

Những màn hình khổng lồ trên tường của các tòa nhà chọc trời đang chiếu quảng cáo, vô số robot bận rộn khắp các góc thành phố, bức tường thép cao trăm mét bao quanh toàn bộ thành phố, như một vật khổng lồ đến từ ngoài hành tinh!

Lâm Huyền nhìn cảnh tượng này, đứng lặng không nhúc nhích.

Dưới chân hắn... là ngôi làng nghèo nàn lạc hậu, nhỏ bé và cũ kỹ.

Trước mắt hắn... là một thành phố khoa học viễn tưởng hùng vĩ và phát triển cao, bức tường thép cao như vực thẳm kéo dài hàng chục km!

Sự khác biệt giữa kiến và núi.

Đây tuy là giấc mơ, nhưng cũng là hiện thực, thế giới thực sau 600 năm.

"Nhìn thấy chưa!"

Đại Kiểm Miêu cười khà khà, chỉ về phía thành phố tương lai rực rỡ cách đó vài km:

"Đó! Chính là——【Đông Hải mới】!"

Đông Hải mới.

Lâm Huyền nhìn chăm chú vào cảnh tượng hoành tráng không

thể thấy trong bất kỳ bộ phim khoa học viễn tưởng nào... cảm nhận sâu sắc sức mạnh của công nghệ.

Như vậy, sự thay đổi thời không lần này không làm cho công nghệ phát triển chậm lại.

Mà ngược lại, như mong muốn của giáo sư Hứa Vân, công nghệ nhân loại đã có sự phát triển vượt bậc chưa từng có!

Dù 600 năm qua công nghệ phát triển đến mức này, Lâm Huyền vẫn cảm thấy chưa đủ.

Theo trực giác của hắn... có lẽ công nghệ phải phát triển hơn nữa so với Đông Hải mới hiện tại.

Nhưng như vậy đã rất tốt rồi.

Ít nhất so với mức phát triển công nghệ trong giấc mơ đầu tiên... công nghệ ở Đông Hải mới này đã vượt xa hơn trăm năm.

"Đúng là một thành phố tương lai..." Lâm Huyền cảm thán:

"Thật tuyệt vời."

"Tuyệt cái gì!"

Đại Kiểm Miêu nhổ một bãi nước bọt:

"Tuyệt là tuyệt cho bọn họ thôi! Liên quan gì đến chúng ta! Chúng ta thậm chí còn không nhặt nổi rác họ thải ra!"

Lâm Huyền quay lại.

Nhìn những ngọn đèn le lói trong làng, ánh sáng vàng mờ ảo.

Nhưng phía bên kia, Đông Hải mới rực rỡ ánh đèn, như chốn tiên cảnh.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền quay đầu nhìn Đại Kiểm Miêu:

"【Khoang ngủ đông】đã được nghiên cứu thành công rồi sao?"

"Khoang ngủ đông? Hình như tôi có nghe cái tên này, nghe nói trong Đông Hải mới có thứ đó." Đại Kiểm Miêu nói:

"Nhưng có những công nghệ cao đó thì có ích gì? Tất cả những thứ đó đều là họ hưởng thụ, không liên quan gì đến chúng ta."

"Nhưng tại sao thế giới lại phát triển thành thế này?"

Lâm Huyền hỏi:

"Chẳng lẽ khoang ngủ đông khiến những người giàu và quyền lực có thể biến tướng trở nên bất tử. Tài sản của họ sẽ không bao giờ biến mất và phân tán, chỉ càng ngày càng tập trung. Hơn nữa, giáo dục, kiến thức, thậm chí cả tư tưởng và ý tưởng đều bị các tầng lớp tinh hoa độc quyền... chính vì thế mới dẫn đến tình trạng hiện tại?"

"Hay là những người có khả năng đều đi ngủ đông, không phấn đấu, nghĩ đến việc hưởng thụ ở tương lai, nên xã hội thực tại dần dần suy thoái?"

Lâm Huyền đưa ra giả thuyết nông cạn của mình.

"Tôi không biết."

Đại Kiểm Miêu lắc đầu:

"Tôi không biết gì cả, từ khi tôi sinh ra... thậm chí từ khi ông cố của tôi sinh ra, thế giới này đã luôn như vậy rồi."

Chương 134: Mặt trăng (2)

Chương 134: Mặt trăng (2)

Lâm Huyền im lặng, hắn nhớ đến một câu trong cuốn sách nào đó—

Cái chết, là điều công bằng nhất trong xã hội loài người.

Chỉ có cái chết mới có thể từ gốc rễ ngăn chặn sự cố định của giai cấp, thực sự thúc đẩy tiến bộ văn minh.

"Được rồi."

Lâm Huyền gật đầu.

Trong thời đại của hắn, có rất nhiều trò chơi và phim về đề tài "Cyberpunk", thế giới mà chúng miêu tả, có lẽ không khác mấy so với tình hình hiện tại trong giấc mơ này.

Tình trạng phát triển méo mó này, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Lâm Huyền không phải là nhà sử học, cũng không phải là nhà xã hội học, hắn không thể hiểu được.

Nhưng đáng mừng là—

Công nghệ vẫn phát triển như đã hẹn.

Thực ra, khi cân nhắc về những hiện tượng bất hợp lý trong "giấc mơ đầu tiên", Lâm Huyền cũng từng nghi ngờ... phải chăng Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã kìm hãm sự phát triển của công nghệ loài người?

Họ đã giết chết hết các nhà khoa học?

Hắn đã nghĩ như vậy, nhưng không thể hiểu được lý do.

Thứ nhất, không biết làm vậy có ý nghĩa gì.

Thứ hai, không biết làm vậy, đối với chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có lợi ích gì.

Nếu ánh sáng trắng đến đúng 00:42 là tín hiệu cho thấy Trái Đất bị hủy diệt, thì các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng sẽ chết trong ánh sáng trắng đó mà?

Vậy họ làm vậy để làm gì?

Tại sao không để công nghệ của Trái Đất phát triển nhanh chóng, dù là để thoát khỏi Trái Đất tìm kiếm hành tinh mới, hay là để đối đầu với người ngoài hành tinh hủy diệt Trái Đất... dù sao thì cũng không cần thiết phải hạn chế sự phát triển công nghệ của loài người chứ?

Tuy nhiên, đó đều là những chuyện đã qua.

Giấc mơ đầu tiên, nơi mà công nghệ nhân loại không hề phát triển, dậm chân tại chỗ suốt 600 năm đã hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó...

Là giấc mơ thứ hai với công nghệ phát triển nhanh chóng, tức là thế giới tương lai sau sự biến đổi thời không.

Khoảng cách giàu nghèo, phát triển không đồng đều, đó là vấn đề thuộc phạm vi xã hội học.

Chỉ xét từ góc độ tiến bộ khoa học, vì sự công bố luận văn của Hứa Vân, trình độ công nghệ của thế giới tương lai đã có bước tiến vượt bậc.

Lâm Huyền nheo mắt nhìn Đông Hải mới cách đó vài km...

Những chiếc xe lớn nhỏ bay lượn trên không trung, robot tràn ngập các góc của thành phố, thậm chí trên bức tường thép cao trăm mét đó, cũng được trang bị đầy các thiết bị công nghệ cao không thể hiểu nổi.

Đây có thể là một thời đại tốt, cũng có thể không.

Nhưng ít nhất trong thời đại này, không có trở ngại nào hạn chế sự phát triển của công nghệ loài người.

Rất có thể ngay cả Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng đã không còn tồn tại.

Bởi vì...

Nếu nó thực sự còn tồn tại, cha của Đại Kiểm Miêu chắc chắn đã chết từ lâu rồi.

"Bức tường cao đó..."

Thành phố Đông Hải mới.

Lâm Huyền chỉ vào bức tường cao trăm mét bao quanh Đông Hải mới, hỏi Đại Kiểm Miêu:

"Các anh có thể vào đó không?"

Đại Kiểm Miêu lắc đầu.

"Không có cách nào vào được sao?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Con gái anh ước mơ được sống ở Đông Hải mới, nên dù nó học hành chăm chỉ, nỗ lực hết mình, cũng không thể vào Đông Hải mới sao?"

"Không có cách nào, trừ khi cậu có thể phá nát bức tường đó."

Đại Kiểm Miêu cười lớn:

"Chỗ họ và chỗ chúng ta là hai thế giới khác nhau. Họ nhìn chúng ta như người ngoài hành tinh, chúng ta nhìn họ cũng như vậy."

"Được rồi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Thực ra, dù không vào Đông Hải mới, các anh cũng sống rất hạnh phúc."

"Kiểm ca, anh bây giờ có cả con trai lẫn con gái, cha mẹ già vẫn còn sống, được hưởng niềm vui gia đình. Nếu thực sự có cơ hội vào Đông Hải mới, chưa chắc anh đã muốn đi."

"Đúng thế."

Đại Kiểm Miêu cười cười:

"Thực ra tôi cũng không nghĩ nhiều, sống được ngày nào hay ngày đó, hơn nữa cuộc sống cũng không đến nỗi tệ."

Lâm Huyền cũng cười theo.

Trong giấc mơ trước...

Cha và con gái của Đại Kiểm Miêu đều bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết chết, Đại Kiểm Miêu bị sự trả thù làm mờ mắt, không thể không đi vào con đường bất lương không lối thoát.

So với trước đây, tương lai này đã tốt hơn rất nhiều.

"Ít nhất Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có lẽ đã không còn tồn tại."

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh có nghe nói về Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?"

"Không, chưa từng nghe."

Đại Kiểm Miêu lắc đầu:

"Đó là cái gì, chưa từng nghe bao giờ."

"Hình như là một tổ chức xấu xa." Lâm Huyền cười giải thích:

"Có tin đồn nói rằng, chỉ có những người giàu có nhất, thiên tài nhất, quyền lực nhất mới nhận được lời mời từ câu lạc bộ này, nhưng thực ra tin đồn đó là giả, điều kiện để gia nhập tổ chức này không chỉ có thế."

"Nói thật, tôi cũng không biết tổ chức này thực sự làm gì, mục đích là gì, nó quá bí ẩn, bí ẩn đến mức dường như không tồn tại."

"Thậm chí có lúc tôi còn nghi ngờ... nó thực sự là một tổ chức xấu xa sao? Có phải vì một số việc mà người ta hiểu lầm về câu lạc bộ này không?"

Chương 135: Giấu diếm (1)

Chương 135: Giấu diếm (1)

Đại Kiểm Miêu lắc đầu:

"Cậu đang nói gì thế? Có thể nói đơn giản hơn không, câu lạc bộ này làm gì?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi cũng không biết. Điều duy nhất tôi biết chắc về họ... là biểu tượng của câu lạc bộ này."

Lâm Huyền giơ tay phải lên, duỗi ngón trỏ, chỉ thẳng lên trời:

"Biểu tượng của họ là như thế này, một bàn tay phải chỉ lên trời."

"Ôi trời!"

Đại Kiểm Miêu biểu cảm khinh bỉ, cắt ngang một cách mạnh mẽ:

"Tôi nghe nghiêm túc từ nãy đến giờ, hóa ra cậu đang đùa tôi! Bịa chuyện trêu tôi! Tôi còn tưởng cậu nói thật!"

Lâm Huyền nhìn tay phải của mình, hơi ngạc nhiên:

"Anh đã từng thấy cử chỉ này?"

"Cả thế giới ai mà chưa thấy! Nhìn mấy trăm năm rồi!"

"Ở đâu?"

"Ngẩng đầu lên mà xem!"

Lâm Huyền theo hướng tay Đại Kiểm Miêu chỉ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Âm lịch là ngày 16 tháng 7.

Trăng tròn sáng như đĩa ngọc, treo cao trên bầu trời đêm.

Ngay trên bề mặt sáng rực của mặt trăng, có một bóng đen khổng lồ. Bóng đen lớn đến mức trải dài từ cực nam đến cực bắc của mặt trăng, gần như chia đôi đĩa ngọc.

Hình dạng của bóng đen đó, là một bàn tay phải duỗi ngón trỏ, chỉ thẳng lên trời!

Và nó giống hệt cử chỉ của Lâm Huyền lúc này...

"Haha."

Khi nhìn thấy biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài bao phủ toàn bộ mặt trăng...

Bàn tay đen đó dường như không phải chỉ lên trời, mà giống như đang chế nhạo chính mình.

Chỉ mới vừa nãy, Lâm Huyền còn nghĩ rằng trong thế giới tương lai này, Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã không còn tồn tại, hoặc thậm chí có thể đã bị công nghệ phát triển cao tiêu diệt.

Kết quả thì sao...

Không chỉ không bị tiêu diệt, mà còn trở nên ngạo nghễ hơn, thậm chí đặt logo lên mặt trăng.

"Đó là gì vậy?" Lâm Huyền chỉ vào mặt trăng hỏi.

"Mặt trăng chứ gì nữa!"

"Ý tôi là cái bóng đen trên mặt trăng, đó là hình chiếu hay thực sự có một tòa nhà lớn đến thế trên mặt trăng, trải dài từ cực Nam đến cực Bắc?"

"Điều đó thì tôi không rõ."

Đại Kiểm Miêu lắc đầu:

"Mặt trăng đã như vậy từ mấy trăm năm trước rồi, từ khi tôi sinh ra đến giờ, tôi đã thấy mặt trăng như thế này, tôi cũng không thấy có gì lạ."

"Thực ra hôm nay cậu gặp may, trăng rằm ngày mười sáu, nên nhìn thấy rõ ràng cái hình này. Nếu bình thường trăng không tròn... sẽ không thấy rõ như thế. Có lúc nhìn từ góc độ khác, nó giống như ngón tay giữa dựng lên vậy."

"Vấn đề không phải ở chỗ đó, Kiểm ca."

Lâm Huyền ngước lên, nhìn mặt trăng kỳ quái và đáng sợ:

"Vấn đề là dù từ khi anh sinh ra, từ mấy trăm năm trước, mặt trăng đã như thế này. Nhưng rõ ràng đây là do con người tạo ra; nếu quay ngược lại vài ngàn năm, mặt trăng chắc chắn không phải như thế."

"Cậu nói như thể tôi không biết gì vậy! Tất là tôi biết."

Đại Kiểm Miêu xoa xoa cánh tay, lấy điếu thuốc từ tai, châm lửa bằng que diêm:

"Cái bóng đen trên mặt trăng chắc chắn là do con người tạo ra, nhưng cụ thể là ai làm, quốc gia nào làm, thì chẳng ai biết chắc."

"Có rất nhiều truyền thuyết khác nhau, có người nói đó là do một quốc gia nào đó muốn phô trương sức mạnh, nên đã xây dựng

một tòa nhà đen lớn trên mặt trăng, trông như một bàn tay phải giơ ngón trỏ."

"Nhưng cũng có người nói đó là do một nghệ sĩ giàu có nào đó làm, ông ta sử dụng một loại vật liệu hấp thụ ánh sáng, hoặc chất liệu không phản chiếu gì đó, để tạo ra hình ảnh này trên bề mặt mặt trăng... mục đích là để cho người trên Trái Đất nhìn thấy."

"Cũng có người nói đó là do người ngoài hành tinh làm... nhưng hahahaha, trẻ con mới tin chuyện đó! Người ngoài hành tinh cũng có bàn tay phải như vậy? Người ngoài hành tinh cũng có năm ngón tay? Tôi không tin."...

Lời nói dài dòng của Đại Kiểm Miêu đi vào tai này của Lâm Huyền rồi ra tai kia.

Bởi vì hắn biết rõ.

Biết rất rõ.

Cái bóng đen kỳ quái trên mặt trăng kia, tám phần là do Câu Lạc Bộ Thiên Tài tạo ra.

Kỳ lạ và kiêu ngạo.

Phù hợp với ấn tượng của Lâm Huyền về tổ chức bí ẩn này.

Nhưng một dự án lớn như vậy, xây dựng trên mặt trăng, không thể không có ghi chép lịch sử:

"Kiểm ca, sách lịch sử không có ghi lại gì sao?"

"Sách lịch sử?"

Đại Kiểm Miêu cười khinh bỉ:

"Loại người như chúng tôi, thậm chí không có tư cách để biết về lịch sử..."

Hắn ta chỉ về phía Đông Hải mới lấp lánh ánh đèn cách đó vài km—

"Lịch sử và kiến thức, đều nằm trong tay họ. Cậu muốn xem sách lịch sử thực sự, trừ khi cậu vào được Đông Hải mới, ở đó có rất nhiều tiệm sách và các công nghệ cao."

"Vì vậy, chàng trai..."

Đại Kiểm Miêu thở ra một luồng khói, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt phức tạp:

"Tôi không phải là không ủng hộ con gái tôi học tiếp. Nếu nó có thể vào Đông Hải mới học, thì tôi sẵn sàng bán nhà, thậm chí bán thân mình để ủng hộ!"

Chương 136: Giấu diếm (2)

Chương 136: Giấu diếm (2)

"Nhưng học ở làng chúng ta này... có nghĩa lý gì chứ? Ở đây không có kiến thức thực sự, cũng không có lịch sử thực sự... dù có đi học, cũng chỉ học được những thứ vô nghĩa."

Đúng vậy.

Quả nhiên là thanh tra không thể quyết gia sự, không biết khổ người khác, không khuyên người khác thiện.

Lâm Huyền vỗ vai Đại Kiểm Miêu:

"Tôi hiểu rồi, Kiểm ca, tôi sai rồi."

Hắn cười cười:

"Nếu một ngày nào đó tôi có thể vào Đông Hải mới, tôi chắc chắn sẽ phá một lỗ lớn trên bức tường sắt đó. Lúc đó... anh dẫn đầu bà con xông vào, cướp hết những thứ tốt đẹp bên trong!"

"Hahahahaha, đi đi!"

Đại Kiểm Miêu vỗ mạnh vào lưng Lâm Huyền:

"Chỉ biết khoác lác! Đi, về uống rượu!"...

Hai người xuống lầu, Lâm Huyền cuối cùng nhìn lại Đông Hải mới với cảnh tượng khoa học viễn tưởng, ngước nhìn mặt trăng với biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... rồi cúi đầu bước vào nhà.

Trong phòng khách, chị dâu và con trai con gái đã ăn xong, rời khỏi bàn.

Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu tiếp tục uống thêm một chút, hắn hỏi Đại Kiểm Miêu nhiều câu hỏi về lịch sử, nhưng không nhận được câu trả lời hữu ích nào.

Hỏi đi hỏi lại, Đại Kiểm Miêu chỉ nói một câu, thế giới này luôn luôn là như vậy.

Hắn ta không biết gì về lịch sử, như thể không có gì về lịch sử cả.

Trong vài chục năm, thậm chí cả trăm năm qua, hắn ta còn biết một chút, nhưng những chuyện trước đó thì hoàn toàn không biết.

Ngay cả trong tiệm sách, cũng không có bất kỳ tài liệu lịch sử nào từ trăm năm trước.

Điều này làm Lâm Huyền khá ngạc nhiên...

Theo lý mà nói, bất kỳ nơi nào, bất kỳ thế giới nào cũng nên có những nhà sử học chứ? Phải có những ghi chép liên quan chứ?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, trong thế giới của giấc mơ đầu tiên, cũng không thể tra được các ghi chép lịch sử trước đó.

Đây có phải là một nguyên nhân chung không?...

Không lâu sau.

Đại Kiểm Miêu nhìn đồng hồ, mỉm cười và quàng vai Lâm Huyền:

"Hôm nay ngủ sớm đi cậu em, trên lầu còn nhiều phòng, tôi đã bảo vợ dọn cho cậu một phòng, đừng ngại."

"Ai ngủ sớm vậy chứ." Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi đâu phải trẻ con, bây giờ còn chưa tới mười giờ mà."

"Kiểm ca, chắc chắn anh có chuyện giấu tôi đúng không? Hôm nay A Tráng đã nói tối nay các anh có hoạt động gì đó, tôi đã là anh em của anh rồi, dù là việc tốt hay việc xấu cũng không thể quên tôi chứ?"

Lâm Huyền nắm lấy tay Đại Kiểm Miêu:

"Tôi đã là người của anh rồi, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết! Nói cho tôi biết đi Kiểm ca... rốt cuộc anh đang làm ăn lớn gì vậy?"

Đại Kiểm Miêu uống cạn ly rượu, mút mút môi:

"Cậu em, tôi thừa nhận, tôi thực sự có chuyện giấu cậu."

Đại Kiểm Miêu là người thẳng thắn, nghĩa khí, đây cũng là lý do Lâm Huyền không ghét hắn ta.

"Tôi thực sự có chuyện giấu cậu."

Đại Kiểm Miêu lặp lại, rót chút rượu cuối cùng từ chai vào ly của Lâm Huyền, rồi rót phần còn lại vào ly của mình:

"Nhưng tôi không định giấu cậu mãi."

Hắn ta ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nhìn một cái là biết cậu không phải người xấu, tôi tin vào ánh mắt của mình."

"Vậy thì hôm nay—"

"Nhưng hôm nay không được." Đại Kiểm Miêu kiên định, nâng ly chạm cốc với Lâm Huyền:

"Tôi muốn dẫn cậu đi cùng, nhưng việc này không phải do tôi quyết định."

"Vậy nên... cậu cứ nghe lời tôi, ngủ sớm đi. Ngày mai tôi sẽ đưa cậu gặp ông chủ, giới thiệu cậu với ông ấy."

"Cậu yên tâm đi, Kiểm ca này rất có tiếng nói. Có tôi bảo lãnh, ông chủ chắc chắn sẽ cho cậu gia nhập."

"Nhưng trước khi điều đó xảy ra, cậu đừng hỏi nhiều quá. Mỗi nghề đều có quy tắc riêng, tôi biết cậu là người tài, nhưng người tài cũng không thể ngoại lệ."...

Đại Kiểm Miêu đã nói rõ như vậy, Lâm Huyền cũng không cưỡng lại.

Hắn không ngờ rằng trong giấc mơ trước, hắn luôn dùng "ngày mai" để lấp liếm với Đại Kiểm Miêu... giờ gió xoay chiều, hôm nay Đại Kiểm Miêu lại trả lại "ngày mai" cho hắn.

Nhưng Lâm Huyền cũng không vội.

Chỉ cần không gây ra biến động lớn về không gian và thời gian, giấc mơ này có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài, mọi chuyện có thể từ từ khám phá, bây giờ chỉ cần thu thập thông tin là được.

Lâm Huyền nâng ly:

"Anh còn có một người anh lớn nữa?"

"Không phải anh lớn, mà là ông chủ, chúng tôi làm việc cho ông ấy."

Cạch.

Hai người chạm ly rồi uống cạn.

Đại Kiểm Miêu dẫn Lâm Huyền làm quen với bố cục trong nhà,

vị trí nhà vệ sinh. Nhìn hắn ta rửa mặt xong, đẩy hắn vào phòng ngủ sạch sẽ đã được dọn dẹp.

"Tối ngủ ngon, đừng ra ngoài chạy lung tung, ngoài kia an ninh không tốt."

Đại Kiểm Miêu dặn dò.

"Biết rồi Kiểm ca." Lâm Huyền đáp:

"Yên tâm đi."

Chắc chắn tôi sẽ ra ngoài!

Hắn ta đã gợi ý đến mức này rồi... nếu không ra ngoài xem thử, thật có lỗi với tính tò mò của mình.

Huống hồ, bản thân mình đang nằm mơ, sao có thể tiếp tục ngủ được.

Chương 137: Đêm khuya

Chương 137: Đêm khuya

Hắn đã từng thử, trong mơ không thể ngủ được.

"Ngủ ngon Kiểm ca."

"Ngủ ngon cậu em."...

Nằm trên giường đá, Lâm Huyền mở mắt, lắng nghe mọi động tĩnh trong phòng.

Chị dâu hình như đang băm củ cải trong bếp, chuẩn bị cho bữa sáng mai.

Cô con gái lớn và cậu con trai nhỏ cũng chơi đùa rồi đi ngủ.

Hoàn toàn không có động tĩnh của Đại Kiểm Miêu, chắc chắn hắn ta đã ra ngoài từ lâu.

Cuối cùng...

Đợi đến khi trong nhà không còn tiếng động nào, chị dây cũng đã ngủ...

Lâm Huyền ngồi dậy.

Đẩy cửa ra—

Nhưng hắn ta dự định ngày mai mới dẫn hắn đi gặp ông chủ, rồi mới cho hắn tham gia kế hoạch... hắn thật sự nóng lòng chờ đợi đến ngày mai.

Lúc ăn tối, hắn đã nhìn qua lịch trong nhà, hôm nay vẫn là

ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Điều này có nghĩa là, mặc dù hôm qua hắn không thấy ánh sáng trắng hủy diệt thế giới lúc 00:42, nhưng thực ra thế giới này rất có thể đã bị ánh sáng trắng đó hủy diệt.

Vòng lặp vẫn còn.

Giấc mơ vẫn tiếp tục.

Chỉ là thế giới đã thay đổi hình dạng.

Độp.

Độp.

Độp.

Lâm Huyền nhẹ nhàng bước qua phòng khách.

Vì con trai Đại Kiểm Miêu khá nghịch ngợm, trong nhà có rất nhiều đồ đạc lộn xộn. Nhưng may là vợ của hắn ta rất hiền lành và đảm đang, trước khi ngủ đã dọn dẹp phòng sạch sẽ, ngăn nắp.

Chỉ tiếc rằng... ngôi nhà này quá nhỏ và chật chội, dù có ngăn nắp thế nào cũng không thay đổi được gì.

Cuối cùng.

Lâm Huyền đã đến cửa chính.

Két————

Cánh cửa kêu lên khi bị đẩy ra, tiếng động này khiến Lâm Huyền căng thẳng.

Quay đầu nhìn lại...

May quá, trong phòng không có động tĩnh gì, không đánh thức

vợ và các con của Đại Kiểm Miêu.

Lâm Huyền cẩn thận khóa cửa lại. Hắn không có ý định quay lại nữa, tránh để kẻ trộm vào nhà.

Quay lưng lại, đi trên con đường nhỏ gồ ghề và ngoằn ngoèo, hắn hoàn toàn không biết nên đi hướng nào, đi đâu.

Những ngôi nhà tự xây ở đây thật lộn xộn đến mức khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhìn xung quanh, tầm nhìn bị che khuất bởi những ngôi nhà cao thấp không đều... không lạ gì khi ban ngày không thể nhìn thấy thành phố Đông Hải mới cách vài km, không thể nhìn thấy tòa nhà đen cao chọc trời.

"Sống ở đây lâu, thật sự sẽ cảm thấy áp lực và bệnh tật."

Lâm Huyền đã không còn phân biệt được phương hướng, ngẩng đầu cũng không thấy trăng, chỉ biết chọn đại một hướng, đi lung tung.

Dần dần, hắn đến khu chợ nhỏ nơi Đại Kiểm Miêu mua gà quay.

Cũng rất chật chội, hoàn toàn không có điều kiện để xe cộ đi lại.

Theo mô tả của Đại Kiểm Miêu, tất cả tài nguyên trên thế giới này, thậm chí cả kiến thức, lịch sử, khoa học kỹ thuật... đều do những người trong thành phố Đông Hải mới kiểm soát.

Lâm Huyền bây giờ cũng không hiểu rõ trạng thái, cấu trúc và quy tắc của thế giới này là như thế nào.

Dù sao với suy nghĩ hiện tại của hắn, hoàn toàn không thể hiểu được cách phát triển dị thường như vậy là do đâu.

Rõ ràng chỉ cách nhau vài km... nhưng thực tế khoảng cách

giữa Đông Hải mới và Đông Hải cũ, e rằng còn xa hơn khoảng cách từ Trái Đất đến Mặt Trăng.

Theo lời của Đại Kiểm Miêu, đó là cả hai bên đều coi nhau như người ngoài hành tinh, thậm chí không có khả năng giao tiếp vật chất.

"Chúng tôi thậm chí còn không nhặt được rác của họ!"

Đại Kiểm Miêu nói vậy, không biết đó là lời nói quá giận dữ hay là thực tế.

Đi vòng vèo nửa ngày, chẳng có thu hoạch gì.

Lâm Huyền có chút muốn bỏ cuộc.

Nghĩ kỹ lại, dù hắn có lật tung ngôi làng nhỏ nghèo nàn lạc hậu này, thì có thể thu được gì?

Đại Kiểm Miêu nói rằng, ở đây không chỉ không có sách lịch sử, mà thậm chí còn không có lịch sử. Trẻ em cũng không học được kiến thức thực sự, cứ thế mà trôi qua từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Ngay cả cha của Đại Kiểm Miêu, một "cựu nhà toán học Fields", trong giấc mơ này cũng chỉ làm giáo viên toán tiểu học.

"Thôi, không đi dạo nữa, đi lạc chóng cả mặt."

Lâm Huyền cảm thấy không nên khám phá vô mục đích nữa... hiện tại có hai hướng trực tiếp nhất là:

Sáng sớm mai vào giấc mơ, tìm cha của Đại Kiểm Miêu, hỏi rõ về "Giới thiệu hằng số vũ trụ", và làm rõ câu mà ông ta liên tục nhắc đến là gì. Lâm Huyền có trực giác rằng... kết quả nghiên cứu của cha Miêu có lẽ chính là lý do Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết ông ta, có lẽ cũng là bí mật mà câu lạc bộ này sợ hãi.

Tìm cách vào thành phố Đông Hải mới cao tường đứng sừng sững, trong đó tìm sách lịch sử, tài liệu lịch sử và những thứ khác để làm rõ nguyên nhân và quá trình phát triển của thế giới tương lai. Dù Đại Kiểm Miêu nói rằng không có cách nào để vào thành phố Đông Hải mới... nhưng hắn là ai? Trong giấc mơ vô tận này, Lâm Huyền không nghĩ có nơi nào mà hắn không thể đến, nhiều nhất là chết đi sống lại vài lần thôi.

"Hây."

Lâm Huyền bám vào tường, nhảy lên đạp chân vào tường, rồi dùng sức nhảy lên bức tường đá cao hơn phía đối diện, hai tay bám vào gạch, lại là một cú lộn ngược—

Chương 138: Chiếc xe biến mất (1)

Chương 138: Chiếc xe biến mất (1)

Bịch.

An toàn hạ xuống sân thượng tầng hai của một ngôi nhà, rồi một cú nhảy dài lao về phía ban công tầng ba của nhà hàng xóm, nhún chân nhảy, bám tay, leo lên mái nhà tầng ba.

"Quá đã."

Đứng trên cao, tầm nhìn thoáng đãng, cuối cùng không còn chen chúc trong con đường nhỏ hẹp.

Ngẩng đầu nhìn trăng tròn kỳ lạ treo lơ lửng trên không.

Nó đã trôi lên đúng tầm mắt, bóng đen của bàn tay chỉ ngón tay thẳng đứng trên mặt trăng, có cảm giác áp lực đến kinh người, khiến người ta lạnh sống lưng.

Đại Kiểm Miêu, các con của Đại Kiểm Miêu, thậm chí mọi người trên thế giới này, đối mặt với mặt trăng như vậy, đều không có cảm giác kỳ lạ này.

Bởi vì họ đã quen rồi.

Khi họ sinh ra, mặt trăng đã như vậy rồi.

Thậm chí khi ông nội của họ sinh ra, mặt trăng đã như vậy rồi. Nhận thức của từng thế hệ cứ thế bị thay đổi, rồi ăn sâu vào gốc rễ.

Trong nhận thức của họ, mặt trăng vốn dĩ phải như vậy.

Nhưng Lâm Huyền đến từ 600 năm trước, hắn đã thấy mặt trăng thật sự...

Bóng đen đó là gì?

Là công trình vĩ đại xuyên suốt từ cực Nam đến cực Bắc của mặt trăng?

Hay là một loại vật liệu che ánh sáng, hấp thụ ánh sáng, phản xạ khuếch tán?

Dù sao cũng có cái gì đó trên mặt trăng, mới tạo nên một "tác phẩm nghệ thuật" như vậy.

Chỉ tiếc, muốn hiểu rõ hoàn toàn vấn đề này, chỉ có cách vào thành phố Đông Hải mới, tìm kiếm sách và tài liệu lịch sử.

"Nhưng... đó thật sự là nghệ thuật."

Đứng ở góc độ của một sinh viên nghệ thuật, đứng ở góc độ của người sáng tạo để đánh giá mặt trăng này.

Chỉ có thể dùng từ tuyệt tác để hình dung.

Vì lý do khóa thủy triều giữa Trái Đất và Mặt Trăng, chu kỳ quay của Mặt Trăng và chu kỳ quay quanh Trái Đất là giống nhau.

Điều này có nghĩa là...

[Mặt Trăng, mãi mãi chỉ sẽ dùng mặt chính để đối diện với Trái Đất, con người trên Trái Đất mãi mãi không thể quan sát được mặt sau của Mặt Trăng.]

Điều này cũng có nghĩa là, dấu hiệu Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể mỗi đêm đều đúng giờ xuất hiện, và mãi mãi nhìn về phía Trái Đất từ một góc độ chính diện.

Năm này qua năm khác, cùng với mặt trăng mà khi tỏ khi mờ, nhưng không bao giờ vắng bóng.

Điều này, thay bất kỳ thiên thể nào khác đều không thể làm được, chỉ có mặt trăng bị khóa thủy triều mới có thể.

Lâm Huyền lại quay đầu, nhìn về thành phố khoa học viễn tưởng khổng lồ rực rỡ ánh đèn.

"Thành phố Đông Hải mới..."

Dù đã là nửa đêm, nhưng thành phố Đông Hải mới giống như một thành phố không ngủ, vẫn bận rộn và sáng lấp lánh.

Người ở đó không cần ngủ sao?

Người ở đó không cần nghỉ ngơi sao?

Người ở đó sống như thế nào? Có cuộc sống ra sao?

Là trường sinh?

Là bất lão?

Hay như trong các tác phẩm phim ảnh trò chơi miêu tả, đã thay đổi thành cơ thể nhân tạo, thậm chí cơ thể hoàn toàn cơ giới hóa?

Lâm Huyền không thể biết được.

"Dù sao cũng phải vào xem một lần."

Hắn giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ.

00:41:41

Nếu mọi quy tắc ở đây đều giống với "giấc mơ đầu tiên", thì còn 19 giây nữa, giấc mơ này sẽ kết thúc.

Một tia sáng trắng hủy diệt thế giới sẽ xuất hiện đúng giờ, phá hủy mọi thứ, còn hắn sẽ mở mắt trên giường.

Nhưng bây giờ...

Công nghệ của con người đã phát triển đến mức độ khoa học viễn tưởng như này.

Chẳng lẽ vẫn không biết chút gì về cú đánh hủy diệt này, không có chút phòng bị nào sao?

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn qua thành phố Đông Hải mới phồn hoa vô tận, mọi thứ vẫn như cũ.

Nhìn xuống đồng hồ—

00:41:57...

00:41:58...

00:41:59

Bỗng nhiên.

Một mùi hương hoa trà thoang thoảng theo gió đêm lan vào mũi.

Bộp.

Một bàn tay...

Đặt lên vai Lâm Huyền.

Bùm! ! ! ! !

Bùm! ! ! ! !

Bùm! ! ! ! !

Ánh sáng trắng hủy diệt mọi thứ vẫn xuất hiện đúng giờ, không sai một giây nào. ... ...

Lâm Huyền mở mắt, nằm trên giường ở góc phòng ngủ.

Hắn quay đầu, nhìn vào vai phải của mình.

Vào 0,01 giây trước khi ánh sáng trắng đến, gần như xuất hiện cùng lúc với ánh sáng trắng, dường như có một bàn tay đặt lên vai hắn.

Tốc độ của ánh sáng trắng thiêu đốt mọi thứ quá nhanh, hắn không kịp nhìn rõ, đầu chưa kịp ngẩng lên thì mọi thứ đã bị hủy diệt.

Đó có thể là ai?

Lâm Huyền hít một hơi, dường như hắn vẫn còn ngửi thấy mùi hương hoa trà.

Hắn làm việc trong lĩnh vực mỹ phẩm, mặc dù không phải là ở vị trí nghiên cứu và phát triển, nhưng hắn rất quen thuộc với các loại hương liệu, chỉ cần ngửi là biết.

"Hiện tại có thể thấy, trong giấc mơ này vẫn có ánh sáng trắng, vẫn sẽ hủy diệt mọi thứ, và loài người vẫn hoàn toàn không biết gì về nó."

Trước đó, Cao Dương cũng đã nói rồi.

Cậu ta nói rằng hiện nay các phương tiện quan sát thiên văn của loài người đã rất tiên tiến, có thể quan sát được cả sóng hấp dẫn và khủng hoảng ngoài Trái Đất.

Chương 139: Chiếc xe biến mất (2)

Chương 139: Chiếc xe biến mất (2)

Có thể ngăn chặn được hay không là chuyện khác, nhưng ít nhất sẽ không như trong thế giới giấc mơ này, hoàn toàn không hề hay biết.

Giờ đây, trong giấc mơ thứ hai, sau 600 năm phát triển công nghệ cao, thậm chí đã xuất hiện một thành phố khoa học viễn tưởng như Tân Đông Hải, ô tô bay trên trời, robot bò khắp nơi...

Trong bối cảnh bùng nổ công nghệ như vậy, liệu loài người trong lĩnh vực quan sát thiên văn vẫn không có tiến bộ gì sao?

"Không thực tế."

Lâm Huyền lắc đầu phủ nhận.

Từ cái bóng tay đen kỳ quái trên mặt trăng có thể thấy, loài người trong thế giới tương lai ít nhất đã nắm bắt được kỹ thuật xây dựng quy mô lớn trên mặt trăng từ vài trăm năm trước.

Lý do mà vài trăm năm trước đã có thể để lại thần tích trên mặt trăng... rằng sau vài trăm năm, loài người không chỉ chưa bay ra ngoài hệ mặt trời trên phi thuyền, mà cũng chưa xây dựng được thành phố không gian trong vũ trụ... có phải là do sự phát triển công nghệ bị chệch hướng không?

"Hmm..."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Xét kỹ lại, ngay cả sau khi không gian - thời gian thay đổi, công nghệ của thế giới tương lai phát triển rất nhanh chóng, nhưng xét về mức độ phát triển, vẫn còn rất thấp."

Xây dựng một thành phố khoa học viễn tưởng Tân Đông Hải khó không?

Hay việc tạo một cái bóng tay đen khổng lồ trên mặt trăng sẽ khó hơn?

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái thứ hai khó hơn nhiều.

"Nhưng cũng không phải không thể."

Lâm Huyền có chút mâu thuẫn.

Mặc dù thời điểm này của năm 2023. loài người đã mất khả năng đi lên mặt trăng. Nhưng không thể phủ nhận rằng vào năm 1969. Mỹ đã thành công đưa người lên mặt trăng.

Câu nói của đại tá Armstrong "Đây là một bước nhỏ của con người, nhưng là một bước nhảy vọt của nhân loại" đến nay vẫn còn vang vọng.

Những năm qua, cũng đã có nhiều quốc gia phóng thành công robot thám hiểm lên mặt trăng.

Vì vậy, từ góc độ này mà nói, việc xây dựng một công trình khổng lồ trên mặt trăng có thể chỉ là vấn đề độ phức tạp và chi phí, chứ không phải là vấn đề kỹ thuật.

"Thôi, không nghĩ nữa."

"Có cơ hội thì trực tiếp đến Tân Đông Hải xem sách lịch sử, hoặc trong thực tế tìm hiểu từ các nhà khoa học thiên văn, sẽ đáng tin cậy hơn nhiều so với việc tự mình suy nghĩ."

Lâm Huyền quyết định không làm khó đầu óc mình nữa.

Hắn đứng dậy đi vệ sinh.

Ào ào...

Tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, Lâm Huyền hứng một vốc nước, vỗ lên mặt và rửa qua.

Hắn đã ngủ từ hơn năm giờ chiều đến một giờ sáng, tinh thần rất thoải mái, không hề buồn ngủ chút nào.

Trở lại phòng ngủ, hắn ngồi vào bàn làm việc.

Lâm Huyền quyết định tổng kết lại những thu hoạch trong giấc mơ và lập kế hoạch khám phá tiếp theo.

Những "thu hoạch" có thể xác định được:

Sau khi luận văn của giáo sư Hứa Vân được công khai, trình độ khoa học kỹ thuật trong giấc mơ đã thực sự phát triển nhanh chóng, trình độ khoa học kỹ thuật của Tân Đông Hải ít nhất đã đi trước hiện tại hàng chục năm.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn tồn tại trong thời đại đó, thậm chí còn trở nên ngang ngược hơn.

Cha của Đại Kiểm Miêu vẫn còn sống ngoài dự đoán, ông đang nghiên cứu "Giới thiệu hằng số vũ trụ", có lẽ nghiên cứu này cũng là lý do ông bị ám sát trong "giấc mơ đầu tiên".

Sau khi không gian - thời gian thay đổi, không chỉ toàn bộ thế giới tương lai có sự biến đổi lớn, mà số phận của mỗi người cũng thay đổi theo. Dù lớn hay nhỏ, đều có sự thay đổi nhưng dường như có một sự tất yếu nhất định.

Dù là kiến thức hay lịch sử, để hiểu rõ thêm về giấc mơ mới này, phải tìm cách vào Tân Đông Hải, nơi có thể tìm thấy các tài liệu và ghi chép liên quan. ...

"Được rồi, thu hoạch đại khái là như vậy."

Lâm Huyền mở mắt, bật đèn bàn trên bàn làm việc.

Nhìn chung, đây là lần thứ hai hắn vào giấc mơ mới, thông tin và tình báo nắm bắt được không nhiều, nhưng ít nhất cũng đã có hướng điều tra.

Kế hoạch khám phá tiếp theo:

Lâm Huyền sắp xếp theo thứ tự ưu tiên và mức độ tò mò của mình, từ quan trọng đến ít quan trọng hơn:

Việc quan trọng nhất, phải nói chuyện kỹ với cha của Đại Kiểm Miêu. Hiểu rõ "Giới thiệu hằng số vũ trụ" là gì, và tìm ra những điều ông luôn nhắc đến, cố gắng tìm ra bí mật và mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Tìm cách thâm nhập vào Tân Đông Hải, tìm kiếm tài liệu lịch sử thực sự, làm rõ giấc mơ mới này... tức là thế giới tương lai sau khi không - thời gian thay đổi đã trải qua những gì, phát triển thành thế này như thế nào.

Khi có thời gian rảnh, có thể chơi với Đại Kiểm Miêu, xem hắn ta thực sự giấu diếm điều gì, lén lút làm gì. Bao gồm cả việc ông chủ của hắn ta là ai? Hắn ta thường đi đâu vào buổi tối? Có thể coi đây là nhiệm vụ phụ để hiểu rõ.

Chương 140: Chiếc xe biến mất (3)

Chương 140: Chiếc xe biến mất (3)...

"Nhiệm vụ chính của giấc mơ mới, đại khái chỉ có hai, ba cái, cái thứ ba hoàn toàn là nhiệm vụ phụ, không quan trọng."

Đại Kiểm Miêu bây giờ sống rất hạnh phúc, Lâm Huyền thực sự rất vui.

Mặc dù Đại Kiểm Miêu lần đầu tiên gặp Lâm Huyền, nhưng đối với Lâm Huyền, hai người đã là bạn cũ, hắn cũng đã coi tên cướp thành thật và nghĩa khí này là bạn thân lâu năm.

"Thực sự không biết Đại Kiểm Miêu giấu mình chuyện gì, nhưng nghĩ lại, chắc không phải là chuyện trộm cắp."

Vì trên đường Đại Kiểm Miêu dẫn Lâm Huyền về nhà, quan hệ của hắn với dân làng khá tốt, thậm chí ông lão bán gà quay còn nhờ Đại Kiểm Miêu sửa đèn.

Vì vậy, Lâm Huyền nghi ngờ... Đại Kiểm Miêu rõ ràng thu tiền quản lý, nhưng lại nói là tiền bảo vệ.

"Ngủ thôi, mai còn phải đi đại học Đông Hải gặp giáo viên hướng dẫn nữa."

Tắt đèn, lên giường.

Ngủ. ...

Sáng hôm sau, Lâm Huyền cầm tài liệu thiết kế mới nhất của

mèo Rhein, đi báo cáo công việc cho Triệu Anh Quân.

Giấc mơ trước đã biến mất, cửa hàng đồ chơi sáng tạo nơi Lâm Huyền nhập hàng cũng không còn... ý tưởng trong đầu hắn cũng sắp cạn kiệt.

"Rất tốt, trình độ thiết kế của cậu vẫn luôn rất cao."

Triệu Anh Quân chỉ nhìn qua đã mỉm cười gật đầu, ánh mắt đầy sự tán thưởng:

"Nhờ chú mèo dễ thương này của cậu... thương hiệu Rhine của chúng ta cũng trở nên nổi tiếng trong nhóm thiếu nữ tuổi teen, đây thực sự là một kết quả bất ngờ."

"Mặc dù bây giờ họ không có nhiều sức chi tiêu nhưng sau này họ sẽ có. Chúng ta coi như là đã xác định được trước tệp khách hàng, tất cả nhờ vào chú mèo dễ thương này."

"Phân chia bản quyền của mèo Rhine được thanh toán theo quý, và phải phù hợp với lịch thanh toán ở kênh nhà máy, lô cổ phần đầu tiên chắc anh phải đợi một thời gian nữa."

"Không sao đâu." Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp.

Có lẽ chưa thích nghi với tình trạng phát tài hiện tại, Lâm Huyền luôn cảm thấy tiền trong tay mình đã nhiều đến mức không tiêu hết được, tốc độ tiêu xài còn không bằng tốc độ kiếm tiền.

Hơn nữa, những bí ẩn như giấc mơ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cái chết của Hứa Vân, giới thiệu về hằng số vũ trụ, CC và Sở An Tình...

Tất cả những điều này vây quanh hắn, bây giờ hắn chỉ muốn tìm ra câu trả lời, thực sự không có tâm trí cho những thứ khác.

Thậm chí việc đã hứa sớm với Cao Dương sẽ lấy xe sớm nhưng

đến giờ vẫn chưa thực hiện.

"Thực ra trong nhóm sinh viên đại học, con mèo này cũng khá hot." Lâm Huyền giải thích về việc chiều nay phải đến đại học Đông Hải một chuyến:

"Vì vậy mà giáo viên hướng dẫn nhờ tôi đi mở một buổi tọa đàm nhỏ cho các em sinh viên, chia sẻ một chút kinh nghiệm thiết kế."

"Đó là việc tốt." Triệu Anh Quân đáp:

"Nhân tiện quảng bá một chút cho công ty chúng ta, nếu có ai muốn đến làm việc tại công ty, hồ sơ của họ có thể được ưu tiên xem xét."

"Vì cậu... bây giờ tôi có kỳ vọng và thiện cảm rất nhiều đối với sinh viên xuất sắc của đại học Đông Hải, chúng ta cần thêm những tài năng xuất sắc như cậu."

Nói xong, cô ấy đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác:

"Vậy thì chiều nay anh đi đến đại học thì sắp xếp công việc của công ty cho ổn. Trùng hợp là chiều nay tôi cũng không có ở công ty, phải đi tham dự một buổi tiệc."

"Tiệc?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nghĩ đến trong thế giới giấc mơ, bóng tay đen phủ kín cả mặt trăng tròn...

"Ừ, một buổi trà chiều của nhóm nhạc sĩ nhỏ." Triệu Anh Quân bước đi trên giày cao gót, đến phòng thay đồ chọn khăn quàng cổ:

"Tôi muốn nói chuyện với một nhà soạn nhạc trong đó, muốn nhờ anh ta viết một ca khúc chủ đề cho MV của mèo Rhine."

"Ảnh hưởng của chú mèo này ngày càng lan rộng, bây giờ đã

vượt xa tưởng tượng của chúng ta. Bất kỳ sản phẩm nào liên quan, một khi lên kệ sẽ lập tức bán sạch, các đại lý siêu thị khắp nơi liên tục giục hàng, vài nhà máy làm việc ngày đêm cũng không kịp sản xuất."

"Chủ yếu là tôi không muốn làm hỏng IP tốt như mèo Rhine, vì vậy các nhà máy sản xuất đồ chơi mà tôi chọn đều phải có chất lượng rất cao, không có nhiều nhà máy đạt yêu cầu của tôi."

Triệu Anh Quân cầm lấy một chiếc khăn quàng màu xanh, quay lại bàn làm việc, nhìn Lâm Huyền:

"Không phải cậu đến đại học Đông Hải làm tọa đàm à? Vậy thì hãy thông báo cho bộ phận hậu cần, lấy một xe đầy búp bê mèo Rhine từ kho đi cùng, tặng cho các sinh viên tham dự, cũng coi như là không đi tay không."

Cô ấy cười:

"Dù sao thì cậu cũng là cựu sinh viên trở về trường cũ, mang một chút quà tặng cho các em sinh viên, như vậy mới hợp tình hợp lý."

"Không cần, thực sự không cần." Lâm Huyền vẫy tay:

"Đây chỉ là một buổi tọa đàm nhỏ mà giáo viên hướng dẫn tự tổ chức... tối đa cũng chỉ vài chục người, mang nhiều búp bê như vậy làm gì."

Chương 141: Thuyết trình

Chương 141: Thuyết trình

"Đã đi thì cứ mang theo đi, cậu cũng không có xe, đúng lúc để hậu cần sắp xếp luôn." Triệu Anh Quân dọn dẹp bàn làm việc, cầm lấy túi xách:

"Mặc dù chuyến đi này cậu không đại diện cho công ty, nhưng mặt mũi của công ty chắc chắn phải nghĩ đến. Một chiếc xe thương mại đưa đón cậu, một chiếc xe nhỏ chở đầy búp bê mèo Rhine, coi như quảng cáo, phát miễn phí là được."

Khó mà từ chối được.

Thêm vào đó, Triệu Anh Quân đang vội đi, Lâm Huyền buộc phải nhận ý tốt này.

Rầm.

Cửa văn phòng hai lớp khóa đóng lại.

Lâm Huyền cũng trở về văn phòng của mình, cầm lấy cuốn sổ ghi chép đen đã viết sẵn nội dung phát biểu, xuống lầu. ...

Ngồi trong xe thương mại, nhìn cảnh vật dọc đường qua cửa sổ.

Con đường này đã đi qua nhiều lần trong thời gian gần đây, mỗi lần đến tìm Hứa Vân đều phải đi qua một lần.

Chỉ tiếc...

Từ nay về sau không còn cơ hội gặp Hứa Vân nữa.

Mỗi lần nghĩ đến người bạn cũ này, Lâm Huyền đều rất nhớ nhung.

Ông ấy thực sự là một người tốt, mặc dù mọi người hiểu lầm về ông ấy rất nhiều, nhưng điều đó không ngăn cản ông ấy là một nhà khoa học giỏi.

Đến hôm nay, kẻ đã đâm chết Hứa Vân vẫn chưa tìm ra.

Trên mạng cũng tràn ngập lời chỉ trích.

Cảnh sát Đông Hải chịu áp lực rất lớn, nhưng tìm không ra là không ra, cũng không còn cách nào, hai chiếc xe đó như thể đã bốc hơi, hoàn toàn không biết đã làm thế nào.

Đây là thành phố Đông Hải đầy camera giám sát khắp nơi...

Lâm Huyền chống cằm, không thể hiểu được:

"Hai chiếc xe đó... rốt cuộc đã biến mất như thế nào?"

Lâm Huyền nhìn về phía trước xe, thấy mình đã đến cổng trường

Vì giáo viên hướng dẫn đã báo trước, bảo vệ trực tiếp nâng rào chắn lên, để hai chiếc xe một trước một sau đi vào trong khuôn viên trường. ...

"Sao lại là phòng học lớn?"

Sau khi gặp giáo viên hướng dẫn, người này vui vẻ kéo hắn đến trước cửa phòng học lớn nhất của Học viện Nghệ thuật.

"Chờ đã, chờ đã..."

Lâm Huyền dừng lại, kéo giáo viên hướng dẫn lại:

"Thầy nói đây là buổi thuyết trình nhỏ mà."

"Ôi dào! Dù gì thì em cũng chỉ ngồi đó mà nói thôi! Bên dưới ngồi vài người, vài chục người, hay vài trăm người có khác biệt gì lớn đâu?"

Giáo viên hướng dẫn kéo mạnh Lâm Huyền vào trong:

"Em đã từng dẫn dắt buổi lễ kỷ niệm trường có hàng vạn người tham dự, chút xíu này em sợ gì?"

"Chủ yếu là em không ngờ phản ứng lại mạnh mẽ như vậy! Em nghĩ cùng lắm chỉ có hơn trăm người thôi, nên mới chuẩn bị một phòng học bình thường... nhưng ai ngờ được là từ năm nhất đến năm tư các cô gái đều tranh nhau đến!"

"Khụ khụ... Nói thật với em, những người đến đều là con gái, không có một đứa sinh viên nam nào."

Giáo viên hướng dẫn cười tinh nghịch:

"Thầy nghĩ có người là vì mèo Rhine mà đến, có người có thể là vì em mà đến!"

"Ha ha." Lâm Huyền không để tâm:

"Vì em mà đến cái gì chứ... em có gì đâu."

"Em có gì mà không có chứ!"

Giáo viên hướng dẫn chỉ từ trên xuống dưới:

"Có ngoại hình! Có chiều cao! Có khí chất! Mà lại em nhận được bao nhiêu tiền bản quyền từ mèo Rhine này?"

"Cái đó em thật sự không biết, vẫn chưa nhận được."

"Chắc chắn không ít đâu! Các loại đồ chơi xung quanh đều hot thế này, em dễ dàng trở thành triệu phú? Mà lại còn trẻ trung, là đàn anh nữa! Tuổi trẻ tài cao đẹp trai phong độ, em nói xem các cô

gái nhỏ này làm sao mà không tò mò được?"

"Thôi, thầy đừng tâng bốc em nữa." Lâm Huyền thoát khỏi sự kéo léo:

"Chẳng phải thầy sợ em bỏ chạy không thuyết trình cho thầy sao... giờ đến đây rồi, em còn có thể chạy sao?"

"He he. Đúng là quá tin người!"

Giáo viên hướng dẫn cười ha hả, giơ ngón tay cái lên:

"Tối nay thầy mời em ăn cơm nhé! Lần này em cho thầy nở mày nở mặt! Sau này trong mắt các tân sinh viên này, uy tín của thầy tăng cao luôn!"...

Giáo viên hướng dẫn bước nhanh vào phòng học lớn, vỗ tay:

"Mọi người chào đón nào! Sinh viên tốt nghiệp xuất sắc khóa 2022. người dẫn chương trình lễ kỷ niệm trường, nhà sáng lập mèo Rhine, quản lý cấp cao của công ty MX — đàn anh Lâm Huyền của các em đã đến! Mọi người vỗ tay chào đón!"

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp!

Trong phòng học lớn với hàng trăm người vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt!

Lâm Huyền mỉm cười bước vào lớp...

Ôi trời, đúng là một cái động toàn tiên nữ.

Mặc dù Học viện Nghệ thuật vốn dĩ đã có tỉ lệ nữ nhiều hơn nam nghiêm trọng, nhưng cảnh tượng toàn mùi hương ngọt ngào như thế này Lâm Huyền cũng lần đầu thấy.

"Chào các em."

"Chào đàn anh!"

Trong căn phòng với hàng trăm nữ sinh đại học, tiếng cười nói ríu rít không ngừng, nhiều cô gái vẫy vẫy những chú mèo Rhine nhỏ trong tay để chào đón Lin Huyền.

Sau khi được giáo viên hướng dẫn giới thiệu sơ qua, buổi thuyết trình bắt đầu.

"Rất vinh dự khi có thể trở về trường sau khi tốt nghiệp, chia sẻ với các bạn kinh nghiệm làm việc trong lĩnh vực thiết kế..."

Chương 142: Bức tranh (1)

Chương 142: Bức tranh (1)

"Về thiết kế mèo Rhine, phần lớn đến từ cảm hứng bất chợt, nhưng nếu nói có kỹ năng gì, tôi nghĩ vẫn là tích lũy thường xuyên và nắm bắt các yếu tố thiết kế trong cuộc sống hàng ngày..."

Sau nửa giờ thuyết trình và hơn 40 phút phần hỏi đáp, tương tác, buổi diễn thuyết "Đàn anh về thăm trường cũ" kết thúc trong tiếng vỗ tay vang dội.

Ngay khi kết thúc, một nhóm nữ sinh vây quanh Lâm Huyền, đứng chật cứng trước bảng đen:

"Đàn anh, thêm WeChat đi ạ! Em còn vài vấn đề về thiết kế cần hỏi!"

"Đàn anh Lâm Huyền, năm nay em tốt nghiệp rồi, có thể thêm WeChat để hỏi về định hướng nghề nghiệp không?"

"Đàn anh, em cũng muốn vào làm ở công ty MX! Có thể thêm WeChat để gửi hồ sơ trước không ạ."

"Hehe - đàn anh, ký tên lên mèo Rhine cho em với -"

?

Âm thanh quen thuộc vô cùng.

Lâm Huyền nhìn sang bên cạnh—

Đôi mắt cười, cong như vầng trăng khuyết, lúm đồng tiền lấp ló ở khóe miệng, tóc đuôi ngựa cao phồng tung tăng...

CC.

À không... là Sở An Tình.

Lâm Huyền không biết nên khóc hay cười, cô tiểu thư, công chúa duy nhất của thành phố Đông Hải, đến đây làm gì vậy.

Hắn không khỏi cảm thán, CC và Sở An Tình thật sự quá giống nhau... nếu trong game liên hoàn, chắc chắn là có thể ghép đôi ngay.

Nếu có thêm một người nữa, chắc chắn sẽ thành CC hai sao.

Hôm nay, Sở An Tình lại trở về trang phục của một nữ sinh đại học bình thường. So với bộ lễ phục tại buổi tiệc vài ngày trước, lần này cô trông gần gũi và đáng yêu hơn, giống như cô gái nhà bên.

Vẫn là gương mặt không trang điểm, tóc đuôi ngựa cao phồng được buộc tùy ý bằng dây thun điện thoại, cảm giác không khác gì các cô gái khác xung quanh.

Chỉ là xinh đẹp và đáng yêu hơn một chút.

Hắn vừa định chào hỏi, nhưng bị vây quanh bởi các nữ sinh đòi thêm WeChat:

"Được rồi, mọi người đừng vội, tôi mở WeChat ngay đây."

Lâm Huyền cầm quyển sổ đen trong một tay, tay kia cầm điện thoại, dùng tay đang cầm sổ để mở khóa màn hình—

Bộp.

Lỡ tay không cầm chắc, quyển sổ đen rơi xuống đất.

"Đàn anh, sổ của anh rơi này."

Một sinh viên nữ nhặt lên, đưa cho Lâm Huyền.

"Cảm ơn."

Lâm Huyền một tay giơ điện thoại để các sinh viên nữ quét mã, tay kia đặt quyển sổ đen lên bục giảng.

"Ơ? Đàn anh, tờ giấy này cũng là của anh đúng không?"

Một sinh viên nữ cúi xuống, nhặt lên một tờ giấy gấp. Cô gái vừa nhìn rõ... tờ giấy vẽ này rơi ra từ quyển sổ đen.

Cô gái mở tờ giấy—

"Ơ? ——— Ơ!!!"

Giọng nói tăng vọt, lập tức thu hút sự chú ý của các nữ sinh xung quanh, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bức tranh.

Sở An Tình nhìn thấy bức tranh, lập tức mở to mắt, má đỏ ửng lên!

Lâm Huyền trong lòng thốt lên một tiếng!

Hắn chợt nhớ ra...

Trước đó khi hắn vẽ chân dung CC trong văn phòng, bị Triệu Anh Quân bắt gặp, hắn đã tiện tay gấp tranh lại và đặt vào quyển sổ đen.

Mấy ngày nay bận rộn, hắn quên béng mất chuyện này.

Không ngờ lại trùng hợp thế này!

Bức tranh lại rơi ra vào lúc này, trước mặt Sở An Tình và nhóm nữ sinh viên!

Đúng là gây chuyện rồi!

"Lâm... đàn anh Lâm Huyền..."

Sinh viên nữ cầm bức tranh kinh ngạc, nhìn Sở An Tình bên cạnh rồi nhìn bức tranh với cô gái cười rạng rỡ trên giấy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi cong vút, đôi mắt hình trăng khuyết, lúm đồng tiền hai bên miệng.

Và điểm nhấn là nốt ruồi lệ độc đáo như nhãn hiệu chống giả!

Cô gái kinh ngạc, giọng run run:

"Đàn anh, đây là anh vẽ... Sở An Tình à?"

Bùm!

Lòng hiếu kỳ của nhóm sinh viên nữ này lập tức bùng nổ!

Trong mắt họ lấp lánh những bông hoa đào màu hồng:

"Đây chính là An Tình đúng không? Vẽ đẹp thật đấy."

"Ơ- chuyện này là sao? Chẳng lẽ..."

"Vẽ đẹp quá, chi tiết nào cũng không thiếu, giống hệt An Tình! Đây... đây có phải là tranh vẽ mẫu không? Này, cậu được vẽ lúc nào thế?"

"Đàn anh và Sở An Tình là sao đây? Ái chà-"...

Những sinh viên nữ này nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền đang bối rối và Sở An Tình đang ngượng ngùng, ánh mắt đầy vẻ tinh nghịch.

Lâm Huyền thật sự đau đầu.

Phải giải thích sao đây?

Rõ ràng là hắn vẽ CC, nhưng Sở An Tình lại giống hệt CC!

Hơn nữa, CC không phải người của thời đại này, dù hắn có nói thật cũng không ai tin...

Nói thật, hắn không sợ người khác hiểu lầm gì cả, dù sao hắn đã tốt nghiệp, các tin đồn nhảm cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng Sở An Tình mới vào năm nhất, vốn đã là công chúa nhỏ nổi tiếng được yêu thích nhất trong trường... nếu dính vào tin đồn không hay, sau này bạn bè trong trường sẽ nhìn cô thế nào?

Lâm Huyền đã học đại học bốn năm, hắn hiểu rõ danh tiếng trong trường quan trọng thế nào đối với một sinh viên nữ. Dù chỉ là tin đồn, dù chỉ là lời đồn vô căn cứ... nhưng lời nói luôn có thể trở thành những mũi nhọn, làm tổn thương cô gái vô tội.

Lâm Huyền hít một hơi sâu.

Chương 143: Bức tranh (2)

Chương 143: Bức tranh (2)

Chuyện này do mình gây ra, mình phải chịu trách nhiệm:

"Nghe này, đây là tôi—"

"Ôi chao, đây là tớ nhờ đàn anh Lâm Huyền vẽ cho tớ, không ngờ các cậu lại thấy được, thật ngại quá."

Sở An Tình cười tươi tắn, cô nhận bức tranh từ tay sinh viên nữ:

"Không ngờ lại vẽ nhanh thế, tớ cứ tưởng phải chờ vài ngày nữa."

???

Các sinh viên nữ xung quanh tròn mắt nhìn Sở An Tình.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Là buổi tối vài ngày trước, ở tiệc mừng của công ty MX."

Sở An Tình gấp bức tranh lại, nhìn các bạn xung quanh:

"Lúc đó ba tớ dẫn tôi đi cùng, tôi vốn thích náo nhiệt, thêm nữa là tổng giám đốc Triệu của công ty MX rất quý ba tớ, nên cho tớ tham gia cùng, tham gia luôn phần bốc thăm may mắn của họ, để thêm phần vui vẻ."

"Kết quả là tớ trúng được cái này- hihi, trên giấy ghi phần thưởng là được Lâm Huyền vẽ một bức chân dung."

"Dù phần thưởng có chút khôi hài, nhưng đàn anh Lâm Huyền vẫn đồng ý ngay, nói sẽ giúp tớ vẽ một bức tranh... tớ cứ nghĩ phải đợi lâu, không ngờ nhanh thế đã vẽ xong."

Sở An Tình rung rung bức tranh đã gấp lại, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, nụ cười rạng rỡ như hoa:

"Vậy đàn anh Lâm Huyền, bức tranh này em nhận nhé- cảm ơn đàn anh!"

"Ừ."

Lâm Huyền gật đầu:

"Không có gì."

Cô gái này... thật sự quá thông minh!

Không nói đến IQ, chỉ riêng EQ đã cao đến mức đáng nể!

Rõ ràng, cô nói vậy là để giúp bản thân tự thoát khỏi tình huống khó xử.

Buổi tiệc mừng hôm đó, cô thật sự tham gia, cũng thật sự tham gia bốc thăm, nhưng thực tế cô trúng được một con mèo Rhine cỡ lớn, lúc đó Triệu Anh Quân đã cho người mang đến xe của Sở Sơn Hà.

Không ngờ cô lại kết hợp sự thật với những thứ không có thật... tạo nên một lời nói dối hoàn hảo không thể bắt bẻ.

Tưởng rằng những tiểu thư nhà giàu này đều ngây thơ trong sáng, không ngờ Sở An Tình lại thông minh lanh lợi đến vậy, đúng là công chúa cứu nguy thật sự.

"Ồ- ra là vậy."

Nói vậy xong, các sinh viên nữ xung quanh lập tức hiểu ra.

Mọi người đều biết Sở An Tình là con gái yêu quý của Sở Sơn Hà, công chúa nhỏ của Đông Hải, ba cô đi đâu cũng dẫn cô theo, nên việc tham gia tiệc mừng của công ty MX không có gì lạ.

Trong buổi bốc thăm trúng thưởng cuối năm vốn dĩ có rất nhiều phần thưởng mang tính chất khôi hài, nên cũng không có gì lạ.

Các sinh viên nữ cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Vì Lâm Huyền và Sở An Tình vốn là hai người chẳng có liên quan gì đến nhau, nếu không phải nhờ buổi tiệc mừng và buổi nói chuyện hôm nay, có lẽ cả đời họ cũng chẳng có cơ hội gặp nhau.

Hơn nữa, có Sở Sơn Hà, ông bố nghiêm khắc này canh chừng...

Cho dù có cho các chàng trai một vạn lá gan, cũng chẳng ai dám để ý đến Sở An Tình, trừ khi anh ta muốn chết.

Nghĩ đến đây, các sinh viên nữ cũng thôi không hỏi thêm nữa, bắt đầu quét mã WeChat của Lâm Huyền.

"À, ngoài kia có một chiếc xe tải nhỏ."

Lâm Huyền chỉ ra ngoài tòa nhà, nơi chiếc xe tải nhỏ đậu bên cạnh chiếc xe thương mại:

"Bên trong có lô hàng mới nhất là các mẫu thú nhồi bông mèo Rhine do công ty chúng tôi sản xuất, có cả mẫu mới. Các bạn nếu muốn thì có thể ra lấy, miễn phí."

!

Nghe nói có thể lấy thú nhồi bông mèo Rhine miễn phí, lại còn là mẫu mới, đám sinh viên nữ lập tức ùa ra ngoài.

Chẳng mấy chốc...

Trong phòng học lớn chỉ còn lại Lâm Huyền và Sở An Tình.

"Xin lỗi, đàn anh Lâm Huyền."

Sở An Tình cười ngượng ngùng:

"Em chưa xin phép anh đã nói dối như vậy... hy vọng không gây ra ảnh hưởng xấu gì cho anh."

"Sao có thể, ngược lại, anh phải cảm ơn em đã giúp anh giải vây." Lâm Huyền cảm thấy rất thoải mái:

"Thật ra bức tranh này..."

"Hehe, anh không cần giải thích đâu đàn anh, em không hiểu lầm gì cả."

Đôi mắt Sở An Tình khi cười tươi giống như trăng lưỡi liềm:

"Em biết chắc chắn bức tranh này không phải vẽ em, anh yên tâm, em không tự luyến đến mức đó."

Lâm Huyền khá ngạc nhiên, cô gái này hiểu chuyện và thông cảm vậy sao?

Sở An Tình mở bức tranh ra:

"Mặc dù nó rất giống em, nhưng em tin rằng anh không phải vẽ em."

"Vì rốt cuộc... chúng ta mới gặp nhau lần đầu cách đây vài ngày thôi, anh làm sao có thể vẽ em được? Nên anh thật sự không cần giải thích gì, chắc anh vẽ người khác phải không?"

Cô gấp bức tranh lại, chớp mắt nhìn Lâm Huyền:

"Anh vẽ bạn học cũ à? Hay là... chỉ vẽ bừa?"

Lâm Huyền gãi đầu:

"Đúng là anh vẽ một bạn học cũ."

Lâm Huyền buột miệng nói dối.

Lúc cần nói dối thì cứ nói dối, như vậy cả hai sẽ không ngượng ngùng, có lẽ Sở An Tình cũng cố ý tạo cho mình một lối thoát nên mới nói vậy:

"Thật ra bức tranh này anh đã vẽ xong từ trước khi gặp em hôm đó, vẽ mất mấy ngày rồi."

"Cũng chẳng hiểu sao lại đột nhiên nhớ đến cô ấy, nên tiện tay vẽ thôi. Anh cũng không ngờ lại giống em đến vậy... anh cũng rất bất ngờ."

Chương 144: Một không gian - thời gian khác, một người khác

Chương 144: Một không gian - thời gian khác, một người khác

"Ồ- ra là vậy."

Sở An Tình gật gù như hiểu ra:

"Chả trách hôm tiệc mừng công ty anh, khi em vào thấy anh nhìn em với ánh mắt lạ lắm... lúc đó em cũng không nghĩ nhiều, giờ nghĩ lại, hehe... chắc là anh nhớ đến cô bạn học cấp ba ấy đúng không!"

Lâm Huyền cũng cười gượng gật đầu.

Không còn cách nào khác, đã nói dối một lần thì phải nói dối thêm nhiều lần nữa để che giấu.

"Đã vậy thì bức tranh này em trả lại cho anh nhé, đàn anh Lâm Huyền."

Sở An Tình đưa bức tranh đã gấp lại, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Chắc hẳn... cô gái này đối với anh là một người rất quan trọng, rất khó quên..."

"Anh nên giữ gìn bức tranh này thật cẩn thận đấy."

Hiểu biết là vô giá.

Lâm Huyền nhận lại bức tranh, sau đó gấp lại và cất vào cuốn

sổ đen.

Hắn thầm quyết định rằng ra ngoài sẽ vứt nó đi, không thể giữ thứ tai họa này được...

Tuy nhiên, Sở An Tình thật sự rất dễ gần, thân thiện và không hề kiêu căng, lại rất hiểu chuyện. Lâm Huyền trong lòng chấm điểm 100 cho tính cách của cô.

Cô nhìn thấy hắn gặp rắc rối, chủ động giúp đỡ, thậm chí sau khi giúp đỡ xong cũng không tự luyến, còn giúp hắn có đường thoát...

Lâm Huyền thật sự rất ngưỡng mộ Sở Sơn Hà khi có một cô con gái chu đáo như vậy, không biết sau này mình có may mắn có một đứa con như vậy không.

"Vậy... anh có thể ký tên lên con mèo Rhine của em không?"

Sở An Tình cười khúc khích, đưa ra một con thú nhồi bông mèo Rhine:

"Con mèo Rhine này với tạo hình búi tóc và mặc sườn xám là mẫu em thích nhất, có khi sau này anh trở thành nhà thiết kế nổi tiếng khắp thế giới, con mèo có chữ ký của anh sẽ tăng giá đấy!"

"Nhưng em chắc chắn sẽ không bán nó đâu, em cảm thấy có chữ ký của người sáng lập thì con mèo này rất có ý nghĩa với kỷ niệm."

"Đương nhiên là được."

Lâm Huyền nhận con mèo Rhine, sau đó cầm thẻ vải lên và ký tên của mình lên đó:

"Nói thật... đây là lần đầu tiên anh ký tên lên mèo Rhine."

Lâm Huyền vừa ký vừa cười:

"Từ trước đến giờ chưa ai nhờ anh ký tên lên mèo Rhine, em là người đầu tiên. Mọi người thường chỉ thích mèo thôi, không quan tâm ai là người thiết kế nó."

"Thật vậy sao? Vậy anh có thể ghi thêm số thứ tự NO. 1 lên đó không, hihi, như vậy sẽ càng có ý nghĩa hơn!"

"Không vấn đề gì."

Lâm Huyền cảm thấy khi ở cạnh cô bé vui vẻ này, tâm trạng của hắn cũng tốt hơn.

Hắn cầm thẻ vải, ký tên xong rồi viết thêm NO. 1 nhỏ, tượng trưng cho chữ ký đầu tiên trong đời hắn.

Nhưng hắn nghĩ sẽ không có cái thứ hai.

Thiết kế và tiểu thuyết không giống nhau, ngoài những người trong ngành, cơ bản không ai để ý ai là người sáng tạo ra nó.

Ngay cả Hello Kitty nổi tiếng như vậy, cũng ít người biết người thiết kế là Kiyoko Shimizu, thậm chí còn ít người biết đến công ty Sanrio sở hữu nhân vật này.

"Xong rồi, trả lại em."

Lâm Huyền đưa lại con thú nhồi bông cho Sở An Tình.

"Cảm ơn đàn anh!"

Sở An Tình nhận lại con mèo Rhine, vẫy tay chào Lâm Huyền:

"Vậy em đi đây."

"Đi cẩn thận."

Chia tay cô bé vui vẻ này, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

May quá.

Suýt chút nữa thì rơi vào tình huống khó xử rồi.

Nếu đó là một tiểu thư kiêu ngạo, về nhà kêu la với Sở Sơn Hà rằng mình mơ tưởng đến nàng công chúa của hắn, thì chết mất.

Qua đó mới thấy...

Sở An Tình tính tình tốt, dễ nói chuyện, lại hiểu chuyện.

"Ông Sở Sơn Hà nuôi con gái giỏi thật." Lâm Huyền chân thành công nhận.

Trong buổi tiệc mừng, khi thấy Sở An Tình giống y như CC, Lâm Huyền đã nghĩ đến một khả năng—

Liệu có phải một ngày nào đó, khi buồng ngủ đông được phát triển, Sở An Tình ngủ đông đến 600 năm sau và trở thành CC không?

Ban đầu, Lâm Huyền phân tích và phủ nhận ý tưởng này.

Vì trong thế giới tương lai của "Giấc mơ đầu tiên", buồng ngủ đông không được phát triển thành công, ngay cả chất lỏng ngủ đông cũng phải đến năm 2477 hoặc 2200 mới được hoàn thành, Sở An Tình làm sao mà ngồi vào buồng ngủ đông được?

Hơn nữa, còn một điểm không hợp lý.

Ngay cả khi buồng ngủ đông có thể phát triển thành công, thì cũng phải vài năm sau.

Có thể khi Sở An Tình có thể ngủ vào buồng ngủ đông, cô đã hai mươi mấy tuổi, thậm chí gần ba mươi, làm sao mà trẻ lại được?

Chưa kể cơ thể khỏe mạnh, không có lý do gì để vào buồng

ngủ đông?

Có nguy cơ mất trí nhớ, còn phải xa cách gia đình, Sở Sơn Hà chắc chắn không đồng ý.

Nhưng...

Sau đó Hứa Vân nói với hắn, buồng ngủ đông có tác dụng phụ là gây ra mất trí nhớ ở các mức độ khác nhau.

Lâm Huyền không biết mất trí nhớ này cụ thể là như thế nào, nhưng CC cũng đã nói rằng, trong đầu cô có rất nhiều ký ức không thuộc về cô.

Kết hợp hai điều này...

Lâm Huyền khó có thể xác định liệu có liên quan gì không.

Rốt cuộc, những miêu tả của CC cũng rất mơ hồ, những ký ức không thuộc về cô ấy là sao?

Chương 145: Bang phái (1)

Chương 145: Bang phái (1)

Ký ức rời rạc không liên kết, cụ thể là không liên kết như thế nào?

Cô nói rằng mặc dù những ký ức đó không thuộc về cô, nhưng chúng vẫn là cuộc đời mà cô đã trải qua. Nếu hiểu theo thuyết đa vũ trụ thì... đó là loại đa vũ trụ nào?

Hiện tại, những bí ẩn liên quan đến CC và Sở An Tình vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào.

"CC người đó... vẫn còn tồn tại chứ?"

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến câu hỏi này.

Sau khi thời gian và không gian thay đổi, giấc mơ đã có sự biến đổi lớn, số phận của tất cả mọi người đều thay đổi, bao gồm cả CC.

Trong thế giới tương lai lần này...

CC đang ở đâu?

Cô vẫn kiên trì mở chiếc két sắt đó sao?

Thậm chí, liệu chiếc két sắt đó còn tồn tại không?

"Điều này thì không chắc được."

Lâm Huyền lắc đầu, cảm thấy rằng duyên phận thật sự là một thứ rất kỳ diệu.

Có những người, như thể là định mệnh cho dù thế giới có thay đổi lớn, toàn bộ thế giới có đổi mới, họ vẫn như kẹo cao su, luôn dính bên cạnh bạn, không rời không bỏ.

Chẳng hạn như Đại Kiểm Miêu.

Còn có những người, có thể trong vô thức, bạn đã gặp lần cuối trong đời mà không hề hay biết.

Chẳng hạn như CC.

Thế giới lớn như vậy, Đông Hải rộng lớn như vậy, thậm chí còn có một thành phố Đông Hải mới rộng lớn và khoa học viễn tưởng hơn...

Lâm Huyền hoàn toàn không tự tin có thể gặp lại được CC.

"Trừ khi, mình và cô ấy cùng có số mệnh không tốt."...

Sau buổi giảng, giám thị muốn sắp xếp một buổi gặp gỡ nhỏ, mời Lâm Huyền uống vài ly.

Nhưng Lâm Huyền từ chối.

Bởi vì, tối nay trong giấc mơ, còn có việc quan trọng hơn phải làm —

【Đi tìm cha của Đại Kiểm Miêu, hỏi rõ ràng cái gì là hằng số vũ trụ, cố gắng phân tích ra bí mật của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. 】

Về đến nhà, hắn nhanh chóng rửa mặt.

Nhìn đồng hồ, 5 giờ 10 phút chiều.

Sớm hơn một chút so với lần trước hắn vào giấc mơ.

Nhưng sớm một chút cũng tốt, có nhiều thời gian dự phòng không bao giờ là sai.

Kéo rèm cửa, Lâm Huyền chui vào chăn.

Nhắm mắt lại. ... ...

Không có gió mùa hè quen thuộc và tiếng ve kêu chói tai, Lâm Huyền cảm thấy có chút không quen.

Xung quanh toàn là những ngôi nhà tự xây chật chội, cản trở ánh sáng mặt trời, cả ngôi làng đều mang một chút u ám, nhưng điều này lại khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Lâm Huyền mở mắt...

Hắn đã thành công vào giấc mơ, một lần nữa xuất hiện ở ngôi làng nghèo nàn, ngoằn ngoèo và chật hẹp đó.

Hắn nhìn đồng hồ.

17:32.

Còn khoảng 10 phút trước khi tên trộm giật túi xách của bà Lý đi qua đây.

Lâm Huyền núp vào một góc hẻm, tựa vào tường gạch.

Chờ đợi.

Đợi sự xuất hiện của "Bậc thầy tam kiếm".

Đây là cách nhanh nhất để kết nối với Đại Kiểm Miêu.

Thời gian trôi qua từng phút một.

Cuối cùng.

"Bắt—bắt trộm! Bắt... bắt... bắt trộm!"

Tiếng bà Lý thở hổn hển vang lên từ bên ngoài hẻm.

Lâm Huyền khởi động cổ tay:

"Cuối cùng anh cũng đến rồi... Roronoa Zoro!"

"Bắt—bắt trộm! Có ai không!"

Giọng nói lo lắng của bà Lý càng lúc càng gần.

Vút!

Một người như gió lướt qua đầu ngõ.

Hắn ta cầm một chiếc túi xách, đội mũ đen, chính là "Bậc thầy tam kiếm" mà Lâm Huyền đã chờ đợi từ lâu.

Lâm Huyền bước ra từ trong ngõ, vừa đúng lúc va phải bà Lý đang đuổi theo.

Bà Lý vội vàng, nắm lấy cánh tay của Lâm Huyền:

"Cháu... cháu trai!"

"Cháu biết rồi."

"Tôi... đồ của tôi..."

"Không sao đâu ạ."

Lâm Huyền đỡ bà tựa vào tường:

"Bà Lý, bà đừng lo lắng, cứ ở đây chờ, lát nữa Tam Bàn sẽ đem túi xách lại cho bà."

Nói xong, hắn kích hoạt hết kỹ năng parkour của mình, chỉ vài bước nhảy đã biến mất trong con hẻm nhỏ...

Bà Lý há hốc miệng, không hiểu đầu đuôi ra sao:

"Tôi... tôi còn chưa nói gì mà..."...

Từng bước, từng bước!

Lâm Huyền nhảy ngang trong con đường hẹp và lộn xộn.

Lộ trình trốn chạy của tên trộm giống hệt như mấy ngày trước, và trong vô số ngày đêm tuần hoàn sau này... hắn ta vẫn sẽ chạy trốn trên con đường này.

Lâm Huyền đã có thể đuổi kịp hắn ta từ lâu, nhưng hắn vẫn giữ tốc độ cho đến khi tên trộm chạy vào ngõ cụt quen thuộc, rồi hắn nhảy lên:

"Đi thôi!" "A——"

Một cú đá bay khiến tên trộm ngã nhào xuống đất.

Lâm Huyền nhanh chóng lục lọi trên người hắn ta, từ túi áo, thắt lưng đến trong ủng, lấy ra ba con dao găm và ném ra phía sau, sau đó rút thắt lưng của hắn ta để trói lại.

Bùm!!!!!!

Đại Kiểm Miêu đá tung đống củi chắn trước ngõ:

"Dám trộm đồ trên địa bàn của tôi!!"

Hắn ta dẫn theo ba tên đàn em mặt mày hung dữ bước ra từ ngõ, những vết sẹo trên mặt hắn ta nhăn nhúm lại:

"Cút——"

Cây gậy trên tay hắn ta đang vung nửa chừng thì hắn ta ngẩn người.

Cơn giận dữ như bị dội một xô nước, hắn ta dừng lại, nét mặt dữ tợn và miệng há hốc đông cứng trên mặt...

Trước mắt.

Một người đàn ông đội mũ đen bị kéo quần xuống, tay bị trói ngược bằng thắt lưng, nằm trên đất quằn quại như con giun.

Chương 146: Bang phái (2)

Chương 146: Bang phái (2)

Còn bên cạnh hắn ta là một thanh niên vừa làm xong việc, đứng đút tay vào túi nhìn về phía này, dưới đất còn vứt ba con dao găm sáng lóa.

"Cậu..."

Đại Kiểm Miêu chỉ vào con giun dưới đất, rồi lại chỉ vào Lâm Huyền:

"Cậu, hai người các cậu, ai là kẻ xấu?"

"Kiểm ca, nhận lấy."

Lâm Huyền cầm túi xách đặt trên tường bên cạnh, ném qua.

Bộp.

Đại Kiểm Miêu bắt lấy, nhìn kỹ đúng là túi của bà Lý.

Hắn quay lại đưa cho Tam Bàn:

"Tam Bàn, ngươi đem túi xách cho bà Lý."

Tam Bàn quay đầu chạy, Đại Kiểm Miêu gãi đầu, tiến lại gần quan sát Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Cậu... cậu biết tôi à?"

"Tôi đã nghe về danh tiếng của anh."

"Tôi tên gì?"

"Đại Kiểm Miêu."

"Vậy tại sao cậu gọi tôi là Kiểm ca? bình thường mọi người sẽ gọi tôi là Miêu ca ấy chứ?"

"Miêu là hệ tư tưởng, Kiểm là siêu hình học."

"Trời!!"

Đại Kiểm Miêu mắt tròn mắt dẹt như bị sét đánh trúng!

Hắn ta bước lên một bước, nắm tay Lâm Huyền kéo đến trước mặt A Tráng và Nhị Trụ Tử, vỗ vai Lâm Huyền:

"Anh chàng này được! Tuyệt đối là nhân tài! Cậu tên gì?"

"Lâm Huyền."

"Lâm Huyền, để tôi giới thiệu, đây là hai đàn em của tôi, A Tráng và Nhị Trụ Tử, còn người vừa chạy đi là Tam Bàn."

Sau khi giới thiệu xong, Đại Kiểm Miêu vỗ ngực mình:

"Cậu nhìn người thật chính xác! Trong giới giang hồ mọi người gọi tôi là Đại Kiểm Miêu, còn cậu cứ gọi tôi là Kiểm ca là được!"

"Nói đi, người anh em, cậu là người ở đâu? Khu này ai tôi cũng biết, chưa từng gặp cậu."

"Tôi là kẻ lang thang... đi lang thang thôi."

Lâm Huyền theo đúng kịch bản trước đó.

Đây là con đường nhanh nhất để gia nhập bang của Đại Kiểm Miêu, tham gia vào bang Kiểm.

Một khi trà trộn vào tổ chức và giành được sự tin tưởng của Đại Kiểm Miêu, bước tiếp theo là nhờ hắn đưa mình đi gặp ba

Miêu, hỏi rõ sự thật về hằng số vũ trụ.

"Ừm..."

Đại Kiểm Miêu chống cằm suy nghĩ, ánh mắt nhìn Lâm Huyền đầy sự đồng cảm.

Như thể trong lòng đã đưa ra một quyết định lớn, có vẻ trái với gia quy, biểu cảm của Đại Kiểm Miêu rất đau khổ, cắn chặt môi nhìn A Tráng và Nhị Trụ Tử:

"Tôi muốn cho anh chàng này gia nhập băng đảng của chúng ta, hai người thấy sao?"

"Hoàn toàn không được, đại ca!"

A Tráng la lớn:

"Anh không thể vì hắn đọc vài quyển sách, học chút kiến thức mà tin hắn! Người có học là người không đáng tin nhất! Một bụng toàn mưu mô!"

"Đúng vậy!" Nhị Trụ Tử nhìn Lâm Huyền với vẻ khinh thường:

"Anh chàng này da mịn thịt mềm, trông như con gái, nhìn là biết không có ý tốt. Nếu để hắn gia nhập băng đảng... em không yên tâm về chị dâu đâu!"

Hai phiếu phản đối.

Đại Kiểm Miêu nhìn Tam Bàn đang nhanh chóng chạy lại:

"Tam Bàn, cậu thấy sao?"

Tam Bàn lắc đầu đầy khôn ngoan:

"Tôi thấy không được."

Đại Kiểm Miêu thở dài, có chút thất vọng, nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Người anh em, thật xin lỗi. Tôi nghĩ cậu sẽ hiểu, tôi muốn thu nhận cậu làm đàn em trong băng đảng. Nhưng... băng đảng của chúng tôi rất chú trọng dân chủ, tôi không giúp được cậu."

Hắn lục túi, lấy ra vài tờ tiền đưa cho Lâm Huyền:

"Hôm nay cậu đã giúp chúng tôi bắt trộm, đây là chút cảm ơn, cậu nhận lấy rồi tiếp tục đi lang thang. Khi nào không trụ nổi nữa thì tìm tôi, tôi sẽ không để cậu đói."

"Đừng mà Kiểm ca."

Lâm Huyền không biết nói gì, sao lại từ chối hắn chứ?

Kịch bản viết sai ở chỗ nào?

Sao tình hình lại đi chệch hướng hoàn toàn?

Hắn chỉ vào tên trộm đang quằn quại dưới đất như con giun:

"Tôi đã có thể tự mình khống chế tên trộm, điều đó chứng tỏ tôi rất có bản lĩnh, Kiểm ca. Tôi rất giỏi võ, chắc chắn có thể giúp băng đảng, không tin thì để tôi biểu diễn vài chiêu."

Lâm Huyền bám vào kẽ gạch, nhảy mạnh lên, lộn hai vòng trên không, đáp xuống tầng hai.

"Ôi trời!" Đại Kiểm Miêu kêu lên: "Thân pháp tuyệt vời!"

"Đại ca, hắn làm sao mà bay lên đó được!"

Bịch.

Lâm Huyền an toàn hạ cánh, phủi bụi trên tay, mỉm cười nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Sao rồi Kiểm ca, thân thủ của tôi thế nào?"

Đại Kiểm Miêu gật đầu chắc chắn, nhìn A Tráng.

A Tráng thay đổi thái độ ban đầu, giơ ngón cái lên với Lâm Huyền:

"Đại ca, em thấy thằng nhóc này thân thủ thật tuyệt. Kỹ năng leo tường của hắn chính là thứ chúng ta đang cần nhất! Chúng ta thiếu người như hắn!"

Nhị Trụ Tử mặt mày tối sầm:

"Em không đồng ý! Người như hắn dễ dàng leo tường nhà người khác, không phải trộm cắp thì cũng là kẻ xấu! Băng đảng của chúng ta không thể chấp nhận kẻ vô đạo đức như hắn!"

Một phiếu thuận, một phiếu chống.

Đại Kiểm Miêu nhìn Tam Bàn:

"Tam Bàn, cậu thấy sao?"

Tam Bàn gật đầu khôn ngoan:

"Em thấy được."

"Tốt! Quyết định vậy đi!"

Đại Kiểm Miêu vỗ tay, cười ha hả, khoác vai Lâm Huyền:

"Người anh em, từ hôm nay, cậu là người của băng chúng ta! Thật sự... từ lần đầu gặp cậu, tôi đã thấy chúng ta có duyên! Băng đảng chúng ta hiện tại thiếu nhất là những người có kỹ năng leo tường như cậu!"

Chương 147: Ba Miêu

Chương 147: Ba Miêu

"Xin lỗi người anh em, vừa rồi hiểu lầm cậu. Để bù đắp..."

"Nói đi, cậu có nguyện vọng gì? Muốn gì? Chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ làm tất cả cho cậu!"

Quả nhiên, Đại Kiểm Miêu vẫn hào phóng, Lâm Huyền rất thích giao thiệp với những người như vậy.

"Kiểm ca, cha của anh là giáo viên toán tiểu học phải không."

"Đúng vậy."

"Có phải ông ấy đang nghiên cứu một cuốn sách cổ về 'Giới thiệu Hằng số Vũ trụ' không?"

"Ồ, cậu biết cả điều này sao?"

Lâm Huyền mỉm cười gật đầu:

"Thật ra tôi ngưỡng mộ cha anh mà đến, sau này anh cho tôi làm gì cũng được, bây giờ nguyện vọng của tôi chỉ có một..."

"Anh có thể dẫn tôi đi gặp cha anh không? Tôi có vài vấn đề về toán học muốn hỏi ông ấy."

"Cậu muốn gặp ba tôi à?"

Đại Kiểm Miêu rất ngạc nhiên, không ngờ đàn em mới của mình lại đưa ra yêu cầu như vậy:

"Thôi bỏ qua đi... dạo này ông ấy thần kinh lắm, nghiên cứu

đến mức bị tâm thần rồi. Tôi nghe mẹ tôi nói, ông ấy suốt ngày nhốt mình trong phòng không ra, cũng không cho chúng tôi vào, thật sự là rất kỳ quái."

"Hơn nữa..."

Đại Kiểm Miêu nhìn đồng hồ:

"Hơn nữa tôi đã hứa với con trai tôi, hôm nay sẽ mua gà quay cho nó. Hay là thế này đi, hôm nay cậu về nhà tôi ăn cơm, dù sao cậu cũng không có chỗ ở, ở nhà tôi một đêm, mai tôi sẽ chở cậu đi gặp cha tôi."

"Ôi hôm nay đi mà, Kiểm ca!"

Lâm Huyền lay lay cánh tay lực lưỡng của Đại Kiểm Miêu:

"Anh không cần tốn nhiều thời gian đâu, anh đưa tôi đến nhà cha anh, rồi quay về mua gà quay cho con trai ăn cũng được, không cần ở lại với tôi."

"Tôi thật sự rất quan tâm đến toán học, có vài vấn đề muốn hỏi cha anh, chúng ta đi nhanh về nhanh được không?"

Đại Kiểm Miêu suy nghĩ một lát...

"Được thôi."

Hắn ta gãi gãi tổ quạ của mình:

"Đã nói là sẽ bù đắp cho cậu, thì tôi làm đại ca không thể thất hứa được."

"A Tráng, các cậu giao tên trộm này cho cảnh sát đi, tôi không đi nữa. Tôi đưa Lâm Huyền đi gặp cha tôi bằng xe máy."

A Tráng tiến lại gần, liếc nhìn Lâm Huyền một cái, thì thầm:

"Đại ca, tối nay..."

Đại Kiểm Miêu ra hiệu bằng một động tác tay:

"Mọi việc vẫn như cũ, chúng tôi sẽ về nhanh thôi."...

Đại Kiểm Miêu dẫn Lâm Huyền về nhà, dắt ra chiếc xe máy của hắn ta.

Nó rất cũ kỹ, nhưng được lau chùi rất sạch sẽ, chắc chắn đây là chiếc xe mà Đại Kiểm Miêu rất quý trọng.

Trong ngôi làng nghèo khó lạc hậu về công nghệ này, có lẽ giá trị của chiếc xe máy này tương đương với một chiếc Rolls-Royce.

"Đội mũ bảo hiểm vào."

Đại Kiểm Miêu ném cho Lâm Huyền một chiếc mũ bảo hiểm, bảo hắn đội vào.

"Cẩn thận thế cơ ạ?"

Lâm Huyền cài dây mũ bảo hiểm, có chút không thể tin được sự thay đổi của Đại Kiểm Miêu.

Một tên cướp ngân hàng từng mang theo bom... giờ lại quan tâm đến chuyện đội mũ bảo hiểm.

"Phải làm gương cho con cái chứ!"

Đại Kiểm Miêu cũng đội một chiếc mũ bảo hiểm cỡ lớn, dây đeo thì thả lỏng hai bên không buộc lại. Có vẻ hắn ta tự biết mặt mình to không cài được.

Hắn ta chỉ vào con trai và con gái đang nhìn xuống từ tầng hai:

"Tôi suốt ngày dạy chúng phải chú ý an toàn, chẳng lẽ tôi không làm gương?"

Lâm Huyền mỉm cười, không nói gì.

Trong giấc mơ trước, lần cuối cùng cùng Đại Kiểm Miêu cướp ngân hàng, hắn ta đã nói rằng nếu con gái mình còn sống, hắn ta chắc chắn sẽ không trở thành như bây giờ.

Vì hắn ta còn muốn tham gia họp phụ huynh, phát biểu trước mọi người, nhất định sẽ chú ý đến hành vi và danh tính của mình.

Bây giờ nhìn lại, quả thật là như vậy.

Đối với Đại Kiểm Miêu, cuộc đời của hắn thực sự phụ thuộc vào việc con gái hắn ta có sống hay không.

Nếu con gái hắn ta sống, hắn ta là một người cha tốt làm gương cho con.

Nếu con gái hắn ta chết, hắn ta là một tên tội phạm tàn nhẫn bị che mắt bởi thù hận.

Có lẽ cuộc đời của mỗi người đều như vậy. ...

Chiếc xe máy phóng trên con đường đất gồ ghề.

Bây giờ hai người đã ra khỏi làng, đến cánh đồng bao la bát ngát.

Nơi đây không còn những ngôi nhà tự xây chằng chịt, không khí cực kỳ trong lành, tầm nhìn rất rộng rãi.

Lâm Huyền nhìn ra xa, dễ dàng thấy được thành phố Đông Hải mới đứng giữa trời đất.

Thật sự trông nó như một vật thể khổng lồ và đáng sợ từ ngoài hành tinh.

Thành phố Đông Hải mới chiếm diện tích rất lớn, tường thép trải dài bất tận, vô số tòa nhà cao tầng mọc lên, đâm thẳng vào

mây.

Lâm Huyền không thể xác định được độ cao của những tòa nhà này... điều này đã vượt quá nhận thức của hắn.

Hôm nay thời tiết đẹp, bầu trời trong xanh, mây rất cao, nhưng thành phố Đông Hải mới vẫn có vô số tòa nhà chọc thẳng vào mây không thấy được, không biết nó cao bao nhiêu trăm tầng, thậm chí hàng nghìn tầng.

Vì là ban ngày, Lâm Huyền nhìn thấy rõ hơn chi tiết của bức tường ngoài thành phố Đông Hải mới.

Chương 148: Hằng số vũ trụ (1)

Chương 148: Hằng số vũ trụ (1)

Tường ngoài có vẻ được xây bằng thép, vì nhìn từ xa vẫn thấy dấu vết rỉ sét. Điều này khác biệt rõ rệt với vẻ ngoài hào nhoáng bên trong thành phố, trông tổng thể rất không hài hòa.

Nhưng nghĩ lại, những cư dân sống trong thành phố Đông Hải mới, đứng trong núi mà không thấy rõ chân núi; mãi mãi không nhìn thấy bức tường ngoài rỉ sét này, nên tự nhiên cũng không cần quét dọn bảo dưỡng.

Lâm Huyền ước lượng, bức tường thép này ít nhất cao khoảng hai trăm mét.

Bởi vì thành phố Đông Hải cũng có nhiều tòa nhà cao vài trăm mét, với kích thước này, Lâm Huyền vẫn có khả năng phân biệt.

Công trình biểu tượng của thành phố Đông Hải, Tháp Đông Phương Minh Châu, cao khoảng 460 mét, bức tường thép bao quanh toàn bộ thành phố Đông Hải mới trước mắt cao khoảng một nửa chiều cao của Tháp Đông Phương Minh Châu.

Thật khó mà tưởng tượng...

Một công trình kỳ vĩ và vĩ đại như vậy, cần tiêu tốn bao nhiêu thép và dựa vào năng lực sản xuất mạnh mẽ đến mức nào để có thể xây dựng nên?

Lâm Huyền không biết.

Đại Kiểm Miêu bọn họ cũng không biết.

Như Đại Kiểm Miêu đã nói...

Sự khác biệt giữa bên trong và bên ngoài bức tường thép này giống như dải Ngân Hà, hai bên nhìn nhau như những người ngoài hành tinh. ...

"Đến rồi người anh em!"

Tiếng kêu ken két từ chiếc xe máy khi Đại Kiểm Miêu dùng chân đi dép phanh lại, tung lên một đám bụi.

Chặng đường này thật không gần chút nào... xe máy của Đại Kiểm Miêu chạy nhanh như vậy mà cũng phải mất nửa tiếng mới đến nơi, mông của Lâm Huyền gần như bị xẻ thành ban phần.

Xe máy dừng lại trước sân của một căn nhà hai tầng, Đại Kiểm Miêu chỉ vào một căn phòng có rèm cửa kín trên tầng hai:

"Cậu nhìn đi, đó là phòng của cha tôi, chắc chắn ông ấy vẫn đang ngồi trong đó nghiên cứu cuốn sách đó."

Dừng xe xong, Đại Kiểm Miêu liền đập cửa mạnh.

"Mẹ ơi!!"

Đại Kiểm Miêu hét lớn. ...

Không có ai trả lời.

"Ba ơi!!!!"...

Trong nhà vẫn không có động tĩnh gì.

"Kỳ lạ thật!"

Đại Kiểm Miêu ngạc nhiên, quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Mẹ tôi ra ngoài thì chẳng sao... nhưng cha tôi thì tuyệt đối

không bao giờ ra ngoài! Từ khi ông tính ra cái hằng số vũ trụ gì đó, ngoài việc đi vệ sinh và ăn uống, ông không bao giờ ra khỏi phòng, chứ đừng nói là ra ngoài!"

Hắn ta gãi đầu, không thể tin nổi cha mình lại ra ngoài, rồi hít một hơi sâu, lồng ngực căng lên:

"Ba ơi——"

"Đừng gọi nữa, Kiểm Miêu!"

Một ông ấy từ nhà bên cạnh bước ra.

"Bác Vương?"

Đại Kiểm Miêu nhìn ông ấy:

"Ba mẹ cháu đâu rồi?"

"Thằng ngốc... ba mẹ cháu sáng sớm đã được người ta đón đi rồi, nhà cháu sắp phát tài rồi đấy, haha!"

Phát tài?

Đại Kiểm Miêu và Lâm Huyền nhìn nhau, không hiểu gì.

"Bác Vương, ai đã đưa ba mẹ cháu đi, sao lại không nói với cháu một tiếng."

"Họ đi vội lắm, có người mời ông ấy tham gia một hội thảo học thuật, lần này ba cháu... thật sự là làm rạng rỡ tổ tông rồi!"

"Ha..."

Đại Kiểm Miêu khinh bỉ cười một tiếng:

"Bác Vương, bác nói nhà cháu phát tài, rồi làm rạng rỡ tổ tông, cháu còn tưởng ba cháu trúng xổ số chứ! Hóa ra chỉ là tham gia

một hội thảo học thuật! Thật là... làm cháu mừng hụt."

"Haha, đúng là thằng ngốc!"

Ông ấy bên cạnh quạt quạt chiếc quạt, khuôn mặt đầy phấn khích và vui mừng:

"Lần này ba cháu còn hơn trúng xổ số, hơn trúng một vạn tờ xổ số nữa!"

"Từ xưa đến nay mấy trăm năm nay... ba cháu là người đầu tiên được mời vào 'Đông Hải mới'!"

"Gì cơ?!" "Đông Hải mới?"

Nghe lời ông ấy nói.

Đại Kiểm Miêu và Lâm Huyền đều ngẩn người.

Đông Hải mới.

Lâm Huyền nhíu mày.

Không phải nói rằng người ở đây, không có cách nào vào được thành phố khoa học viễn tưởng khổng lồ đó sao? Bức tường cao hơn hai trăm mét chia cắt bên trong và bên ngoài thành hai thế giới, là một sự cấm cản không thể vượt qua.

Nhưng mà...

"Bác Vương! Bác nói thật không đấy! Đừng đùa cháu!" Đại Kiểm Miêu không thể tin nổi.

"Thằng nhóc! Bác lừa cháu làm gì!"

Ông ấy ngay lập tức trở nên nghiêm nghị, dùng chiếc quạt chỉ vào thành phố thép đen cao vút như con rồng khổng lồ:

"Sáng sớm bảy tám giờ, mấy chiếc xe từ trên trời bay xuống! Lịch sự đưa ba mẹ cháu đi!"

"Bây giờ chắc hai ông bà đang ăn sơn hào hải vị ở đó rồi đấy!"

Nhìn ông Vương trước mặt đang nói ba hoa, Lâm Huyền cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng...

Trong giấc mơ trước, cha của Đại Kiểm Miêu đã giành được giải thưởng Fields vì nghiên cứu "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", sau đó bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài sát hại.

Nếu trong giấc mơ này, Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn tồn tại...

Thì nếu cha của Đại Kiểm Miêu thực sự đã tính ra được [Hằng số Vũ trụ] và bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài biết, họ không có lý do gì để không giết ông ấy!

Việc này nhìn có vẻ là lời mời nhiệt tình vào thành phố Đông Hải mới...

Rất có thể đó là một bữa tiệc Hồng Môn, một con đường cụt.

Chương 149: Hằng số vũ trụ (2)

Chương 149: Hằng số vũ trụ (2)...

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh không phải nói là không có cách nào để vào Đông Hải mới sao."

"Đúng vậy, chắc chắn là không thể mà!"

Đại Kiểm Miêu cũng ngơ ngác, hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật này:

"Bao nhiêu năm nay, chưa từng có ai có thể vào Đông Hải mới!"

"Ở đây, thậm chí trong lịch sử, thậm chí trong truyền thuyết! Chưa từng có ai vào được Đông Hải mới!"

"Ba tôi chỉ là một giáo viên tiểu học dạy toán thôi, ông ấy có tài cán gì mà được mời đến đó?"

"Vấn đề không phải là tại sao ông ấy được mời... ở đây và Đông Hải mới hoàn toàn là hai thế giới không có giao thoa. Ba tôi nghiên cứu chút này, người ta bên đó có lẽ đã nghiên cứu thấu rồi, còn mời ông ấy đến thảo luận cái gì?"...

Ông Vương nhìn Đại Kiểm Miêu và Lâm Huyền với vẻ căng thẳng, khuôn mặt đầy khinh bỉ:

"Nhìn hai đứa như thế này, chả bao giờ làm nên chuyện lớn được!"

"Kiểm Miêu à... sau này đợi hưởng phúc đi! Biết đâu ba cháu về sau còn đưa cả nhà cháu qua đó nữa! Sau này... là cháu đứng trên bức tường thép nhìn xuống chúng ta rồi đấy!"

Vù——

Ông Vương móc từ túi ra một thứ ném qua:

"Bắt lấy!"

Bộp.

Đại Kiểm Miêu chộp lấy, mở tay ra xem, là một chùm chìa khóa.

"Ba mẹ cháu trước khi đi có để lại chìa khóa nhờ bác, họ nói sẽ về vào ngày mai, nhờ bác cho chó và lợn nhà cháu ăn. Giờ cháu đã về rồi, chìa khóa đưa cháu, tự cho ăn đi, cho ăn no chút, đủ cho chúng đến ngày mai khi ba mẹ cháu về."

Nói xong.

Ông Vương quạt quạt rồi đi vào nhà.

"..."

Hai người nhìn chùm chìa khóa trong tay Đại Kiểm Miêu, không nói gì một lúc lâu.

"Thật là kỳ lạ."

Đại Kiểm Miêu lắc lắc đầu:

"Nếu ba tôi thật sự được mời đến Đông Hải... thì thật sự là làm rạng rỡ tổ tông rồi, là người đầu tiên trong mấy trăm năm qua!"

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn không muốn nói nhiều để Đại Kiểm Miêu lo lắng, nhưng thực ra hắn biết rõ... theo thông tin từ "giấc mơ đầu tiên", cha của Đại Kiểm Miêu hiện tại chắc là gặp nguy hiểm rồi.

Còn trông chờ vào ngày mai trở về?

Thôi đi.

Về mọi khía cạnh, ngày mai đều không thể trở về, huống hồ thế giới này vốn không có ngày mai.

Không ngờ...

Hắn cố gắng đến mấy, vẫn không thể tìm thấy cha của Đại Kiểm Miêu trước Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Điều tuyệt vọng hơn là...

Cha mẹ của Đại Kiểm Miêu đã bị đón đi vào lúc bảy tám giờ sáng.

Hắn vào giấc mơ sớm nhất là vào lúc 12:42 trưa.

Lúc này cha của Đại Kiểm Miêu đã đến Đông Hải mới, trong giấc mơ này, không có cách nào ngăn chặn việc ông bị đón đi.

Dù cho hắn có thể khiến ngày 28 tháng 8 năm 2624 lặp lại vô số lần...

Nhưng hắn không bao giờ có thể vượt qua khoảng thời gian trước 12:42.

Đó là khoảng thời gian hắn hoàn toàn không thể kiểm soát được.

"Rốt cuộc [Hằng số Vũ trụ] là gì?"

Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Hắn gần như có thể chắc chắn rằng việc cha của Đại Kiểm Miêu bị đón đi 100% liên quan đến kết quả nghiên cứu [Hằng số Vũ trụ], và mọi việc đằng sau... ít nhất có 80% khả năng là do Câu Lạc Bộ Thiên Tài đứng sau.

Vì vậy.

Trong tình huống không thể thay đổi việc cha của Đại Kiểm Miêu bị đưa đi.

Hiểu rõ về hằng số vũ trụ là vô cùng quan trọng.

"Không biết nữa."

Đại Kiểm Miêu hiện tại đang trong trạng thái rối bời:

"Tôi chỉ biết ba tôi luôn nghiên cứu cuốn sách 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ', đó là một cuốn sách khai quật từ mộ cổ, nói là một cuốn sách cổ cách đây hơn 600 năm, ông ấy đã nghiên cứu nhiều năm rồi."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn rèm cửa kéo chặt trên tầng hai.

Hằng số vũ trụ rốt cuộc là gì?

Hằng số vũ trụ rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại sợ hãi Hằng số Vũ trụ đến vậy?

"Kiểm ca, tôi có thể vào trong xem được không? Tôi muốn xem qua phòng của ba anh."

"Được chứ."

Đại Kiểm Miêu cắm chìa khóa vào ổ khóa, xoay rồi đẩy cửa mở:

"Bình thường thì chúng tôi không thể vào phòng của ba tôi... ông ấy khóa chặt cửa, không cho ai vào. Hôm nay ông không có nhà, cậu cũng đừng về tay không, vào xem thử đi."

Sau khi vào nhà.

Đại Kiểm Miêu dẫn Lâm Huyền lên cầu thang:

"Ba tôi nghiên cứu cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' nhiều năm rồi, tôi cũng không nhớ rõ là bao lâu. Nhưng chưa bao giờ nghe ông nói có kết quả gì, cũng không biết ông ấy đang nghiên cứu cái gì.

"Cho đến khoảng nửa tháng trước? Ông đột nhiên nói đã tính ra được Hằng số Vũ trụ, rồi trở nên như bị điên, nói năng lung tung, suốt ngày lẩm bẩm một câu... gặp ai cũng tỏ vẻ hoảng sợ, suốt ngày lặp đi lặp lại một câu."

"Đến rồi, đây là phòng của ba tôi, cậu muốn vào thì vào xem đi."

Lâm Huyền gật đầu.

Tay đặt lên cánh cửa gỗ...

Két...

Bản lề sắt cũ kêu lên tiếng rít chói tai.

Cuối tháng Tám, trời nóng bức.

Chương 150: 42 (1)

Chương 150: 42 (1)

Nhưng lúc này hắn lại không cảm thấy chút nóng nực nào, thậm chí không cảm thấy chút nhiệt độ nào.

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lại lan tỏa khắp người, bàn tay đen khổng lồ tưởng như đã lâu không gặp lại bất ngờ xuất hiện sau lưng, nắm chặt lấy hắn.

"Hây..."

Lâm Huyền hít một hơi sâu, ngẩng đầu lên.

Dùng lực đẩy mạnh cánh cửa gỗ—

42 42 42 4242 42

42 42 42 4242 42

Lâm Huyền đột ngột lùi lại một bước, mắt mở to!

42... 42... 42...

Trong cả căn phòng,

Trên tường, trần nhà, bàn ghế, tủ sách, sàn nhà! Đều đầy số 42!

Bên trái... bên phải... phía trên...

Bất cứ chỗ nào có thể viết, bất cứ không gian nào có thể viết chữ, đều đầy những số【42】lớn nhỏ!

"Đây là..."

Lâm Huyền cảm thấy cả người tê dại.

Hắn cẩn thận bước vào phòng, nhìn những nét chữ rối ren trên tường.

Toàn là 42...

Không có một con số nào khác.

Và những số 42 này được viết chằng chịt, bên trong những số 42 lớn còn có những số 42 nhỏ; trong những số 42 nhỏ, còn có những số 42 nhỏ hơn viết bằng nét bút nhỏ hơn; ngay cả trong số 42 nhỏ nhất... Lâm Huyền dí mắt sát lại gần, trong nét cong của số 4 và chỗ uốn của số 2... thậm chí còn có những số 42 nhỏ như chân muỗi!

Thật điên rồ...

Tất cả đều quá điên rồ!

Cha của Đại Kiểm Miêu đang làm gì vậy? Điều này rõ ràng là có thể kết hợp với bệnh thần kinh rồi.

Trong phòng, mỗi bức tường đều như vậy.

Mỗi chỗ có thể viết chữ đều như vậy.

Thậm chí cả ga trải giường và vỏ gối... cũng đầy những số 42 lớn nhỏ!

Lâm Huyền nhìn quanh một vòng, cảm giác như bị hàng ngàn, thậm chí hàng triệu con số 42 bao vây.

"Thấy chưa? Tôi đã nói là ông ấy điên rồi mà."

Quay lại.

Đại Kiểm Miêu bước vào, mặt đầy u ám:

"Dạo này, ông ấy như bị ma ám, gặp ai cũng nắm chặt tay người ta, lẩm bẩm một câu——"

Đại Kiểm Miêu mặt ngây dại, ánh mắt lờ đờ:

"【42... có mặt khắp nơi. 】"

"Ha ha, có phải bị dọa sợ rồi không?"

Vừa nãy còn biểu cảm kỳ lạ, giờ khuôn mặt Đại Kiểm Miêu bỗng trở nên vui vẻ, cười lớn:

"Nhìn cái mặt nhát gan của cậu kìa! Ba tôi trước đây cũng như vậy, từ sau khi nghiên cứu ra cái gọi là hằng số vũ trụ, ông ấy trở nên thần kinh, gặp ai cũng giữ lại, mồ hôi đầm đìa, toàn thân run rẩy như bị dọa đến ngốc, miệng cứ lẩm nhẩm lặp đi lặp lại câu này."

"Rất nhiều đứa trẻ xung quanh bị ông ấy dọa khóc... hàng xóm có ý kiến rất nhiều, nên mẹ tôi tạm thời không cho ông ấy ra ngoài nữa. Sau đó, không biết ông ấy suy nghĩ thông suốt điều gì, lại trở nên im lặng, tự nhốt mình trong phòng không ra ngoài."

"Những con số trên tường cậu cũng thấy rồi đấy? Đây hoàn toàn là triệu chứng của người thần kinh... thật không hiểu nổi tại sao những người ở thành phố Tân Đông Hải lại coi trọng ba tôi,

mời ông ấy đến tham gia diễn đàn học thuật... thật đúng là mặt trời mọc từ phía Tây."...

Lời của Đại Kiểm Miêu không làm Lâm Huyền cảm thấy yên tâm hơn.

Tất cả chuyện này...

Thực sự quá kỳ quái.

Kỳ quái đến mức hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Hiện tại có thể suy ra một kết luận sơ bộ là...

Hằng số vũ trụ có khả năng chính là con số 42 này, nhưng cụ thể nó đại diện cho điều gì, có ý nghĩa gì, có tác dụng gì? Hiện giờ hoàn toàn không có manh mối.

Xét đến việc cha của Đại Kiểm Miêu đã nghiên cứu cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" trong một thời gian dài, trong suốt thời gian đó không có gì xảy ra, nhưng ngay khi kết quả nghiên cứu ra thì lại bị người ở Tân Đông Hải dẫn đi, điều này rõ ràng không bình thường!

Mục đích của những người này chắc chắn là nhắm vào kết quả nghiên cứu, rất có thể là muốn diệt khẩu.

Và không biết vì sao, việc tính ra kết quả của Hằng số Vũ trụ này lại ảnh hưởng rất lớn đến trạng thái tinh thần của cha Đại Kiểm Miêu. Không rõ cụ thể ông ấy đã bị kích thích gì, nhưng sau khi tính ra hằng số 42, tinh thần của ông ấy rõ ràng trở nên không bình thường, như một người điên.

Chương 151: 42 (2)

Chương 151: 42 (2)

Dựa trên tình huống hiện tại, Lâm Huyền chỉ có thể đưa ra ba kết luận sơ bộ này.

Còn về nguyên nhân sâu xa là gì...

Lâm Huyền thật sự không có đầu mối nào.

"Kiểm ca, cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' mà cha anh nghiên cứu để ở đâu? Sách để ở chỗ nào?"

"Thường thì để trên bàn sách... tôi không chú ý lắm, để chúng ta tìm thử."

Hai người bắt đầu lục lọi trong phòng.

Nhưng tìm đi tìm lại, hoàn toàn không thấy bóng dáng của cuốn sách đó.

Đừng nói đến sách... ngay cả một tờ giấy nháp, giấy ghi chú cũng không có, tất cả những thứ liên quan đến nghiên cứu học thuật đều biến mất không dấu vết.

"Thật kỳ lạ... phòng này trước giờ chưa bao giờ sạch sẽ thế này, trước đây luôn bừa bộn."

Đại Kiểm Miêu gãi đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu sách và giấy nháp thường ngày không có ở đây, chắc là ba tôi mang đi rồi?"

"Nếu ông ấy đi tham gia diễn đàn học thuật, chẳng phải phải chuẩn bị tài liệu phát biểu và kết quả nghiên cứu gì đó sao? Không thể nào đi tay không được đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Hiện tại xem ra, khả năng này là lớn nhất.

Trong nhà không có dấu vết phá hoại hay lộn xộn, điều này có nghĩa là cha mẹ Đại Kiểm Miêu khi rời đi đã rất hợp tác, rất tự do.

Phòng của cha Đại Kiểm Miêu cũng vậy, dù không có sách và giấy nháp, nhưng những thứ khác đều rất gọn gàng, không có dấu vết bị lục lọi, chắc là do ông ấy tự thu dọn.

Thêm nữa, trước khi họ rời đi còn giao chìa khóa nhà cho ông Vương hàng xóm... Điều này chứng tỏ họ cũng tin tưởng vào lời mời gọi của cái gọi là "diễn đàn học thuật", rơi vào bẫy.

"Này, tôi phải đi làm ít thức ăn cho lợn, cho chó ăn."

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu định ở lại đây thêm chút nữa hay cùng tôi đi nấu thức ăn cho lợn?"

"Tôi muốn ở lại đây thêm một chút."

Lâm Huyền nói:

"Xin lỗi Kiểm ca, chỉ có thể phiền anh tự đi nấu thức ăn cho lợn... hiện tại đầu tôi hơi rối, muốn sắp xếp lại suy nghĩ một chút."

"Hầy! Dân trí thức các cậu thật lắm chuyện!"

Đại Kiểm Miêu bĩu môi một cái, xuống lầu, tiếng vọng lại từ dưới lầu:

"Vậy cậu cứ ở đó mà suy nghĩ... tôi nấu xong thức ăn cho lợn sẽ đi xe máy chở cậu về, vợ và con tôi còn đang chờ tôi mang gà quay về đây!"

Không lâu sau, âm thanh băm chặt từ dưới lầu vang lên.

Lâm Huyền đóng cửa phòng lại.

Hắn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng căn phòng kỳ lạ này.

Hắn nhìn chăm chú vào những con số bí ẩn lớn nhỏ chi chít trên tường...

42.

Không hiểu ra sao.

Nếu hằng số vũ trụ mà cha của Đại Kiểm Miêu tính ra thực sự là 42, thì con số này có ý nghĩa đặc biệt gì?

Thực ra, khái niệm hằng số trong toán học không phải là xa lạ trong chương trình giáo dục phổ thông.

Số Pi là một hằng số, với giá trị xấp xỉ 3. 14.

Hằng số gia tốc trọng trường là xấp xỉ 9. 8.

Hằng số tỷ lệ vàng, giá trị xấp xỉ 0. 618.

Thực tế, hầu hết các hằng số trong toán học và vật lý đều rất phức tạp, bao gồm cả số lẻ và số nguyên, tạo cho người ta cảm giác khó nhớ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng Hằng số Vũ trụ 42 này, nhìn sao cũng không giống như thế.

Tuy nhiên...

Lâm Huyền tin chắc.

Cha của Đại Kiểm Miêu, là một nhà toán học tài giỏi, nếu ông ấy tính ra hằng số vũ trụ là 42, thì con số này chắc chắn có một ý nghĩa đặc biệt.

Kết nối lại...

Thời điểm kết thúc giấc mơ của mình là 00:42, thời điểm giáo sư Hứa Vân bị xe đụng chết cũng chính xác là 00:42.

Dù nhìn theo cách nào, số 42 xuất hiện khắp nơi, chắc chắn không phải là một sự trùng hợp vô nghĩa!

"42, luôn có một ý nghĩa đặc biệt."...

Lâm Huyền ngồi bệt xuống sàn.

Hắn chống cằm, nhìn chăm chăm vào bức tường trước mắt đầy những con số 42.

Hắn nhìn rất gần.

Có thể thấy trong mỗi khe hở của con số 42 đều có những con số 42 nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa, nhỏ đến cực hạn.

Nếu cha của Đại Kiểm Miêu chỉ đơn giản là phát điên... ông ấy có lẽ không cần phải làm như vậy.

Ông ấy có thể viết vẽ lung tung trên tường, tùy ý bôi mực, không cần phải chú ý đến kích thước và vị trí của số 42, cứ viết lung tung là được.

Nhưng...

Lâm Huyền quan sát kỹ toàn bộ bức tường, phát hiện ra một điều kinh ngạc—

Tất cả những con số 42 lớn nhỏ, không có cái nào trùng lặp!

Không có hai con số 42 nào chồng lên nhau.

Không có hai con số 42 nào có nét bút giao nhau.

Tất cả các con số 42 trông có vẻ lộn xộn... nhưng thực tế lại tuân thủ nghiêm ngặt một số quy tắc, tiêu chuẩn, hoặc có thể nói là quy tắc!

"Đây không phải là do cha của Đại Kiểm Miêu viết lung tung, ông ấy chắc chắn không bị điên."

Một người điên, một người thần kinh, không thể nào viết từng con số nhỏ như sợi tóc, đảm bảo chúng không trùng lặp với nhau.

Chắc chắn có thông tin nào đó đang được truyền đạt.

Chắc chắn có bí mật nào đó đang ẩn giấu!

Lâm Huyền dịch chuyển đôi chân, nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt.

Đầy ắp những con số 42.

Những con số 42 lớn nhỏ khác nhau.

Hắn tiến lại gần hơn, gần hơn, gần hơn nữa.

Đôi mắt gần như dán sát vào tường.

Nhìn chăm chú vào con số 42 nhỏ nhất ở góc kẽ tường:

"42... rốt cuộc có bí mật gì?"

Chương 152: Điểm mù (1)

Chương 152: Điểm mù (1)

Trời đã dần tối.

Mặt trời lặn về phía tây, mặt trăng đã leo lên cao.

Qua khung cửa sổ nhìn ra đường, Lâm Huyền ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy mặt trăng bị bàn tay đen kinh khủng chia đôi.

Thật là buồn cười...

Không biết đã bao lần nhìn thấy mặt trăng như vậy, Lâm Huyền đều cảm thấy rất buồn cười.

Việc hình ảnh huy hiệu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài xuất hiện bao phủ trên mặt trăng là điều Lâm Huyền không thể tưởng tượng nổi, dù có bảo hắn viết, hắn cũng không nghĩ ra được thiết lập như vậy.

Nhưng từ góc độ khác mà nói, hành vi này thực sự rất "thiên tài", đúng với ấn tượng của Lâm Huyền về Câu Lạc Bộ Thiên Tài bấy lâu nay——

Quái dị và kiêu ngạo.

Việc đặt huy hiệu trên mặt trăng để mỗi người trên Trái Đất ngẩng đầu lên buổi tối đều có thể thấy bàn tay phải với ngón trỏ duỗi thẳng chỉ lên trời.

Không rõ nhưng thấy rất ghê gớm.

Tóm lại, Lâm Huyền biết rất ít về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng

có một điều thực sự khiến hắn bận tâm——

Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ giết Hứa Vân, nhưng không lấy đi tài liệu nghiên cứu của ông ấy. Nhưng trong thế giới giấc mơ lần này, họ không chỉ bắt cha của Đại Kiểm Miêu mà còn lấy đi tất cả giấy nháp của ông ấy...

"Điều này có nghĩa là..."

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài không quan tâm đến kết quả nghiên cứu của Hứa Vân, nhưng lại sợ hãi kết quả nghiên cứu của cha Đại Kiểm Miêu, sợ hãi hằng số vũ trụ! Sợ hãi ý nghĩa thực sự của số 42."

Lâm Huyền đứng dậy, một lần nữa khẳng định suy luận trước đây của mình.

Có lẽ hằng số vũ trụ 42 này...

Thực sự là điểm yếu lớn nhất, thứ đáng sợ nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hắn bước ra khỏi phòng.

Đi lên cầu thang.

Đến mái nhà tầng hai.

Trên mái nhà, đầy những dây phơi quần áo và một số cây cỏ tạp nham.

Lâm Huyền quay người, nhìn về phía xa là thành phố Đông Hải mới đồ sộ, đèn đuốc rực rỡ.

Nó cao vút và khổng lồ... đứng sừng sững giữa trời đất.

Thực ra.

Vẫn còn cơ hội để làm rõ ý nghĩa của hằng số vũ trụ 42.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào thành phố thép rực rỡ sắc màu:

"Nếu, Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết những nhà khoa học này đúng vào lúc 00:42..."

"Điều đó có nghĩa là, cha của Đại Kiểm Miêu vẫn chưa chết. Cho đến trước 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624. ông ấy vẫn còn sống."

"Chỉ cần trước thời điểm đó, lẻn vào Đông Hải mới, tìm cha của Đại Kiểm Miêu... là có thể hỏi ra ý nghĩa của hằng số vũ trụ 42."

Đây lại là một cuộc chạy đua với thời gian...

Hắn luôn có một cảm giác kỳ lạ rằng, có lẽ giấc mơ đặc biệt của mình, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới đúng lúc 00:42, mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... tất cả những điều bí ẩn này đều liên quan đến con số 42 kỳ bí.

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn mặt trăng bị bàn tay đen che phủ, nhìn khoảng không vũ trụ vô tận sau mặt trăng, nhớ lại câu nói mà cha của Đại Kiểm Miêu luôn lẩm bẩm:

"42... có mặt ở khắp mọi nơi."

Lâm Huyền nhìn từ tây sang đông, quét qua những bức tường sắt trải dài hàng chục cây số của Đông Hải mới:

"Hiện tại, thành phố Đông Hải mới này, nhất định phải đi một chuyến."

Sau khi ra khỏi giấc mơ lần trước, Lâm Huyền đã đặt ra cho mình hai nhiệm vụ chính.

Một là từ miệng cha của Đại Kiểm Miêu, hỏi rõ về hằng số vũ trụ 42.

Cái còn lại là vào Đông Hải mới để tìm cuốn sách lịch sử chính xác, làm rõ thế giới tương lai này đã phát triển như thế nào.

Hiện tại.

Vì cha của Đại Kiểm Miêu đã bị bắt vào Đông Hải mới, hai nhiệm vụ chính này dường như đã hợp nhất thành một.

Lần vào giấc mơ hôm nay, thu hoạch lớn nhất là biết được hằng số vũ trụ là 42.

Nhưng 42 có ý nghĩa gì?

Tại sao lại là 42?

42 có tác dụng gì?

Đây vẫn là điều bí ẩn lớn nhất trong lòng Lâm Huyền.

"Này! Cậu em! Đứng đó làm gì! Mau xuống đây!"

Cúi đầu xuống.

Dưới sân, Đại Kiểm Miêu đã cho heo và chó ăn xong, gọi Lâm Huyền xuống:

"Mau xuống đi! Còn phải mua gà quay cho con trai tôi nữa, đừng có chần chừ!"...

Vì cha của Đại Kiểm Miêu không có ở đây và trong phòng cũng không còn gì có giá trị, ở lại đây thật sự không có ý nghĩa gì nữa.

Lâm Huyền đóng cửa sổ và tắt đèn, ngồi lên xe máy của Đại Kiểm Miêu, đội mũ bảo hiểm, bắt đầu hành trình trở về.

Pằng pằng pằng pằng——

Xe máy của Đại Kiểm Miêu phun ra khói đen khó chịu, lao đi trên con đường đất gập ghềnh.

Cả đoạn đường không ai nói gì.

Lâm Huyền nghĩ mãi về hằng số vũ trụ 42 và làm thế nào để lẻn vào Đông Hải mới, tìm cha của Đại Kiểm Miêu...

"Không đúng, thực ra còn một cách nữa."

Lâm Huyền chợt nảy ra một ý tưởng.

"Kiểm ca!"

Hắn hét vào tai Đại Kiểm Miêu khi đang ngồi sau xe máy, gió thổi mạnh khiến hắn phải hét thật to như vậy để có thể nghe thấy:

"Anh nói cuốn sách của cha anh, cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ', là một cuốn sách từ 600 năm trước? Anh chắc chắn chứ?"

Chương 153: Điểm mù (2)

Chương 153: Điểm mù (2)

"Đúng vậy!"

Đại Kiểm Miêu không quay đầu lại, hét to trong gió:

"Ba tôi tự nói, ông đã lật cuốn sách này nhiều năm đến mức nó sắp rách rồi, không thể sai được. Đây là một cuốn sách cổ từ 600 năm trước, được khai quật từ một ngôi mộ."

"Nhưng không đúng rồi Kiểm ca, điều này không hợp lý." Lâm Huyền hét lên:

"Trừ khi được bảo quản trong điều kiện phòng thí nghiệm, nếu không sách không thể tồn tại sau 600 năm mà vẫn có thể đọc được."

"Nếu may mắn và được bảo quản tốt, khi khai quật từ mộ, có thể sửa chữa lại như một hiện vật; nếu không may, chỉ cần chạm vào có thể biến thành bụi."

"Nhưng dù trong trường hợp nào, không thể nào sách ở trong tay cha anh nhiều năm mà vẫn còn nguyên vẹn, điều này là không thể. Thời gian bảo quản của giấy thực sự rất ngắn."

Rầm... rầm...

Khi xe máy tiến vào khu chợ của làng, Đại Kiểm Miêu giảm tốc độ, cả hai không cần hét để giao tiếp nữa:

"Em trai, đầu óc cậu không sáng suốt lắm nhỉ."

Đại Kiểm Miêu dựng xe máy, dừng trước cửa hàng gà quay, nhìn Lâm Huyền:

"Cuốn sách của ba tôi thực sự là một cuốn sách cổ từ 600 năm trước, nhưng không phải là cuốn sách được khai quật từ mộ! Con tôi còn có một bộ 'Tây Du Ký', cậu có thể nói rằng bộ sách này được khai quật từ 1000 năm trước không?"

"Chắc chắn là sau này in ấn lại chứ! Đừng nói ba tôi có khả năng khai quật một ngôi mộ 600 năm... ngay cả khi thực sự khai quật được một cuốn sách, ai dám mang thứ u ám như vậy về nhà? Việc khai quật từ mộ là ba tôi đọc được từ bìa sách, thật giả thế nào ai mà biết được."

Nói xong, hắn ta vui vẻ đi mua gà quay.

Lâm Huyền cũng hiểu ý của hắn ta.

Cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' gốc được viết 600 năm trước, do một nhà toán học viết.

Điều này giống như 'Tây Du Ký' được Ngô Thừa Ân viết vào thời Minh.

Hiện tại, tất cả mọi người đọc 'Tây Du Ký' đều là sách tái bản, không phải là cuốn gốc Ngô Thừa Ân viết hoặc được khai quật từ lăng mộ.

Cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' cũng tương tự.

Cuốn sách được viết 600 năm trước, nhưng cuốn sách trong tay cha của Đại Kiểm Miêu là phiên bản in lại sau này.

Điều này có nghĩa là, cuốn sách không phải là bản duy nhất!

Điều này mở ra cho Lâm Huyền một hướng đi mới để giải đáp bí ẩn hằng số vũ trụ 42——

600 năm trước tính từ năm 2624. tức khoảng năm 2024. gần với thời gian hiện tại của hắn, năm 2023!

Điều này có nghĩa là... tác giả gốc của cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' có thể sống vào năm 2023!

Chỉ cần biết tác giả gốc là ai, hắn có thể trực tiếp tìm đến người đó trong thực tế năm 2023!

Mặc dù theo tình hình hiện tại, có thể tác giả gốc cũng không tìm ra được đáp án của hằng số vũ trụ.

Nhưng không sao.

Hắn hiện đã biết đáp án cuối cùng là 42.

Chỉ cần trao đổi với tác giả gốc, chắc chắn sẽ thu được kết quả!

Vì vậy...

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải biết tác giả gốc của cuốn sách này là ai!

Tốt nhất là biết rõ tên tác giả, ngày tháng năm sinh, nơi hoạt động, công việc... càng chi tiết càng tốt.

Nghĩ thông suốt.

Lại có thêm một con đường khám phá mới.

Lúc này, Đại Kiểm Miêu đã mua gà quay xong, Lâm Huyền liền hỏi ngay:

"Kiểm ca, anh có biết tác giả cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' tên là gì không?"

"Tôi không biết, tôi chưa bao giờ đọc cuốn sách đó."

"Vậy cha anh mua cuốn sách đó ở đâu? Trong tiệm sách có không?"

"Những cuốn sách cao siêu như vậy làm sao có ở đây!" Đại Kiểm Miêu hừ một tiếng:

"Ở đây chúng tôi không có lịch sử và tri thức thực sự, chúng tôi không có quyền biết những điều đó, chỉ có ở Đông Hải mới mới có tri thức cao siêu và lịch sử thực sự."

Lâm Huyền nắm bắt được sơ hở trong lời của Đại Kiểm Miêu:

"Vậy tức là... cuốn sách của cha anh là từ Đông Hải mới truyền ra? Làm sao có thể được? Chẳng phải nơi này hoàn toàn bị cách ly với Đông Hải mới, không có giao lưu gì sao?"

Ồ!

Đại Kiểm Miêu im lặng, mặt mày nhăn nhó, như vừa phạm phải sai lầm lớn:

"Khụ khụ... em trai à, chuyện này tôi không thể nói rõ với cậu được."

"Đừng vậy mà Kiểm ca."

Lâm Huyền giữ chặt lấy con gà quay trong tay Đại Kiểm Miêu.

"Tôi đã là em út của anh rồi, người của bang anh rồi! Sao anh làm anh mà có chuyện lại giấu tôi được?"

"Anh nói thẳng đi! Có phải anh đang giấu tôi chuyện gì đó? Có liên quan đến hành động bí mật tối nay của anh với A Tráng và Nhị Trụ Tử không?"

Đại Kiểm Miêu im lặng.

Nhìn chằm chằm vào con gà quay trong tay, không nói lời nào.

Cuối cùng...

Như đã quyết định rất lớn, hắn ta gật đầu mạnh mẽ:

"Em trai, tôi thừa nhận, tôi thực sự có chuyện giấu cậu."

Đại Kiểm Miêu vẫn trung thực và nghĩa khí như vậy:

"Nhưng tôi không có ý định giấu mãi cậu đâu."

"Thực ra tôi định nói với cậu lúc ăn cơm, nhưng giờ cậu đã hỏi, thì tôi nói luôn."

Chương 154: Ông chủ (1)

Chương 154: Ông chủ (1)

"Bọn tôi có một ông chủ, bọn tôi luôn làm việc cho ông chủ. Tôi định ngày mai dẫn cậu đi gặp ông chủ, nếu ông chủ chấp nhận cậu, cho phép cậu tham gia vào bang, thì tôi sẽ kể hết mọi chuyện cho cậu."

"Tự nhiên... bao gồm cả nguồn gốc của cuốn sách của cha tôi. Tôi tin rằng ông chủ sẽ thích kĩ năng của cậu. Nhưng tôi phải thẳng thắn, trước khi ông chủ đồng ý, tôi không thể nói chuyện này cho cậu được, cậu đừng làm khó tôi."...

Đại Kiểm Miêu nói rất chân thành.

Giống như lần trước khi hắn mơ, hắn ta cũng nói rằng họ còn có một ông chủ, luôn thực hiện các hành động bí mật.

Và dự định "ngày mai" dẫn hắn đi gặp ông chủ.

Lại là ngày mai!

Ngày mai nối tiếp ngày mai, ngày mai nhiều lắm!

Hơn nữa, trong thế giới tương lai này, không có ngày mai, Đại Kiểm Miêu hứa hẹn một thứ không bao giờ có thể thực hiện được.

"Không được, tôi muốn gặp ông chủ hôm nay."

Lâm Huyền kiên quyết, nắm chặt cái đùi gà:

"Tôi rất tự tin vào khả năng của mình, hôm nay anh dẫn tôi đi gặp ông chủ, tối nay tôi có thể tham gia hoạt động của bang."

"Hôm nay thực sự không được, em trai!

"Đã muộn thế này rồi!" Đại Kiểm Miêu vỗ vào tay Lâm Huyền:

"Bỏ tay khỏi đùi gà của con tôi!"

"Ôi trời, em trai, đừng có làm nhiều chuyện như vậy. Tôi nói ngày mai dẫn cậu đi gặp ông chủ thì ngày mai dù trời sập cũng sẽ dẫn em đi! Cậu vội gì chứ... thật là..."

Tuy nhiên!

Lâm Huyền nắm chặt đùi gà không buông, có xu hướng xé rách:

"Thế này đi, Kiểm ca, anh cứ dẫn tôi đi, nếu ông chủ không hài lòng với tôi, tôi sẽ quay đầu đi ngay, không làm phiền, được không?"

"Tôi sẽ không lãng phí thời gian của các anh, ông chủ kiểm tra tôi thế nào cũng được, nếu không đạt yêu cầu, tôi sẽ đi ngay lập tức mà không nói một lời!"

Da gà đã bắt đầu rách!

Những sợi thịt trắng bắt đầu bung ra... có vẻ sắp hỏng!

"Được rồi, được rồi! Ôi trời, chịu thua cậu rồi! Buông ra buông ra! Tôi dẫn cậu đi, được chưa!"

Lâm Huyền mỉm cười, buông đùi gà.

Đại Kiểm Miêu lẩm bẩm, treo con gà quay lên tay lái xe máy, chỉ vào Lâm Huyền:

"Nói trước nhé, nếu ông chủ không đồng ý cho cậu tham gia hoạt động tối nay, cậu không được phàn nàn, mau chóng theo tôi về. Sau này tôi sẽ nói giúp cho cậu, cố gắng để cậu có cơ hội nữa.

Bây giờ chúng ta về nhà đưa gà cho con tôi đã."

"Hiểu rồi, yên tâm đi Kiểm ca."

Lâm Huyền nhanh chóng ngồi lên yên sau xe máy.

Nói đùa sao!

Nhị Trụ Tử với cây sào dòm ngó chị dâu, và cả Tam Bàn ngốc nghếch đều vượt qua được kiểm tra của ông chủ... hắn nhảy lên mái nhà, trèo tường, làm sao không vượt qua được?

Nếu hắn không vượt qua được kiểm tra của ông chủ, thì những năm mơ mộng này thật vô ích.

Khi gặp được ông chủ, tham gia hành động bí mật tối nay, hắn sẽ biết cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" từ đâu mà có.

Chỉ cần có một cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", hắn có thể dựa vào thông tin tác giả trên bìa sách, tìm ra tên, hình ảnh, nơi làm việc, quê quán... và tìm được người đó trong thực tế năm 2023. hỏi rõ về hằng số vũ trụ 42!

Cách này tuy phiền phức một chút...

Nhưng so với việc lẻn vào Đông Hải mới để tìm cha của Đại Kiểm Miêu, thì vẫn dễ dàng hơn nhiều, thực hiện không khó.

Hắn thực sự rất tò mò:

"Rốt cuộc là thiên tài nào..."

"Có thể viết ra cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' từ 600 năm trước?"...

Két————

Chiếc xe máy cũ kỹ của Đại Kiểm Miêu dừng trước một cổng

lớn.

Ngói xanh tường đỏ, cổng gỗ đồng, đầy vẻ phú quý.

Không nhìn rõ bố cục bên trong... nhưng chỉ nhìn diện tích rộng rãi, đủ để tưởng tượng kiến trúc bên trong xa hoa thế nào.

Trong ngôi làng nghèo nàn này, căn nhà rộng lớn này thật khác biệt, như là cung điện giữa khu ổ chuột.

"Đến nơi rồi, em trai, đó là ông chủ của chúng ta."

Đại Kiểm Miêu xuống xe, chỉ vào người đàn ông trung niên đang tưới cây trong khu vườn sạch sẽ gọn gàng.

Áo dài lụa xám, phong thái tiên phong đạo cốt.

Hắn ta kéo Lâm Huyền vào cổng, hô to:

"Ông chủ! Tôi dẫn em út mới đến gặp ông đây."

Người đàn ông tưới cây ngẩng đầu lên, mỉm cười quay lại, vẻ mặt hiền hòa, phong thái như gió xuân.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên...

Hắn không ngờ, lại gặp khuôn mặt này ở đây!

"Lê Thành?"

Trên đường đến đây, Lâm Huyền luôn tự hỏi, rốt cuộc ông chủ mà Đại Kiểm Miêu nhắc đến là ai?

Hắn đã nghĩ đến vô số khả năng.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả đều là những nhân vật chính diện, công việc chính đáng.

Dù sao đi nữa...

Trong giấc mơ này, Đại Kiểm Miêu đã trở thành một người dân tốt bụng và nhiệt tình.

Mặc dù vẫn giữ tính cách ngang ngược, nhưng phẩm hạnh của hắn ta không tệ, vẫn được người dân trong làng kính trọng và yêu mến, điều này có thể thấy từ thái độ của người dân đối với Đại Kiểm Miêu.

Không có gì phải nghi ngờ, Đại Kiểm Miêu hiện tại đã trở thành một người bạn đồng hành chính nghĩa.

Chương 155: Ông chủ (2)

Chương 155: Ông chủ (2)

Vậy nên, có thể tưởng tượng rằng...

Ông chủ mà nhóm Đại Kiểm Miêu phục vụ, cũng nên là một nhân vật chính diện.

Đại Kiểm Miêu là người đơn giản và không mưu mô, kiểu gián điệp hai mang cũng không thể xuất hiện ở hắn ta, đầu óc hắn ta không đủ dung lượng.

Nhưng...

Người đàn ông trung niên trước mặt với nụ cười thân thiện, chính là Lê Thành, không có việc ác nào mà không làm, giàu có đến mức khó tin, là kẻ phá hoại xã hội trong giấc mơ đầu tiên!

Mặc dù Lê Thành hiện tại trông rất tiên phong đạo cốt, chính trực, hoàn toàn không giống với kẻ thô tục trước đây. Nhưng Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên là bạn cũ, kẻ thù cũ của Lâm Huyền... Lâm Huyền tuyệt đối không thể nhận sai khuôn mặt này, người này chắc chắn là Lê Thành!

Trong giấc mơ đầu tiên, mỗi khi Lâm Huyền cần tiền, hắn đều đến biệt thự của Lê Thành và tình nhân của ông ta để trộm tiền.

Khi cần xe đua, hắn cũng đến nhà xe dưới lòng đất của biệt thự đó, nơi có đủ loại siêu xe xa hoa.

Dù sao thì mỗi lần Lê Thành đều rất hợp tác.

Vì ông ta tham sống sợ chết, dễ dàng giao tiếp. Ngược lại, tình

nhân của ông ta lại rất trung thành, nhiều lần dũng cảm cứu người tình, chết dưới súng của Lâm Huyền.

Chỉ vài ngày trước...

Lâm Huyền lần cuối cùng khám phá giấc mơ đầu tiên, hắn và Đại Kiểm Miêu vừa mới cướp biệt thự của Lê Thành.

Hai người không chỉ giết tình nhân của ông ta, mà còn tra khảo ông ta để lấy thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cuối cùng Đại Kiểm Miêu cũng giết luôn Lê Thành.

Bây giờ hai người này lại vui vẻ nói chuyện như ông chủ và thuộc hạ, Lâm Huyền thật sự còn chưa quen được.

Tuy nhiên...

Xét về sự thay đổi không gian thời gian, số phận mỗi người cũng thay đổi theo, không loại trừ khả năng Lê Thành cũng như Đại Kiểm Miêu, đã trở thành người lương thiện, từ bỏ con đường cũ, trở thành bạn đồng hành chính nghĩa.

Dù sao thì nhìn lại năm ngàn năm lịch sử.

Cũng có rất nhiều "anh hùng loạn thế, kẻ thù thời thịnh".

Thực tế chứng minh, Lê Thành là người rất tài giỏi. Dù là thời loạn hay thời thịnh, ông ta đều có thể sống tốt, đều có thể làm ông chủ, trở thành người giàu nhất.

"Hahaha! Không ngờ đúng không!"

Đại Kiểm Miêu cười lớn:

"Haha, ông chủ của tôi chính là ông chủ Lê nổi tiếng xa gần! Đây mới thực sự là công việc chính của tôi, tôi và A Tráng, Nhị Trụ Tử từ nhỏ đã theo ông chủ Lê, làm việc cho ông chủ Lê."

Đại Kiểm Miêu nói đầy tự hào, nhắc đến tên Lê Thành, mắt hắn ta đầy tôn trọng và ngưỡng mộ.

Nhìn vậy, suy đoán của mình không sai...

Trong giấc mơ thứ hai này, Lê Thành cũng trở thành một người tốt, một người được tôn trọng.

"Ông chủ Lê! Đây là em út mới của tôi, thân thủ rất tốt! Tên là Lâm Huyền!"

Đại Kiểm Miêu kéo Lâm Huyền đến trước mặt Lê Thành, vỗ vai hắn:

"Lâm Huyền, đây là ông chủ Lê."

"Ông chủ Lê, chào ông." Lâm Huyền cười chào hỏi.

Sự đối lập này... thật sự buồn cười.

Trước đây trong giấc mơ đầu tiên, mỗi lần đều là hắn cầm súng chĩa vào đầu Lê Thành, nhìn ông ta sợ hãi, lăn lộn quỳ gối cầu xin tha mạng.

Bây giờ quả là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, không nên khinh người nghèo hèn, Lê Thành giờ đã trở thành ông chủ của Lâm Huyền.

"Lâm Huyền..."

Lê Thành mỉm cười gật đầu, nhìn hắn từ đầu đến chân:

"Quả là anh tài! Trông có vẻ đã đọc rất nhiều sách. Đại Kiểm Miêu, nếu cậu ấy là em út của cậu... chắc hẳn phải có những tài năng đặc biệt chứ?"

"Chắc chắn rồi! Tôi Đại Kiểm Miêu nhìn người rất chuẩn đấy!"

Hắn ta nhanh chóng kéo Lâm Huyền đến bên cạnh tường viện, dùng tay diễn tả:

"Mau mau, Lâm Huyền... làm một cú nhào lộn khó cho ông chủ Lê xem!"

"..."

Lâm Huyền không nói nên lời.

Kỹ năng parkour thần sầu của mình, ở đây thì tốt rồi, suốt ngày bị coi như trò tiêu khiển, chỉ để làm trò nhào lộn.

Nhưng mà...

Để tham gia vào hoạt động của băng đảng, để tìm ra nguồn gốc của cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", đại trượng phu phải biết nhẫn nhịn.

Lâm Huyền tái hiện kỹ năng, đầu ngón tay bám vào khe gạch, tay chân mạnh mẽ, tung người lộn lên tường viện. Sau đó quay người, mượn lực từ cột nhảy trở lại, lần nữa nhảy cao lên ban công tầng hai bên cạnh. Tiếp theo là một cú kéo người lên + lộn nhào trên không, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã đứng nhẹ nhàng trên mái nhà tầng ba!

"Tuyệt vời!"

Đại Kiểm Miêu vỗ tay nhiệt liệt, rất ủng hộ, cười nhìn Lê Thành:

"Sao hả ông chủ Lê? Em út của tôi thân thủ không tệ chứ? Chúng ta bây giờ cần nhất là những người có thể vượt tường như vậy đấy!"

Lê Thành cũng mỉm cười, gật đầu tán thưởng:

"Quả là thân thủ xuất sắc... có cậu ấy tham gia, hành động của

chúng ta sẽ càng thêm như hổ mọc thêm cánh!"

Trong lúc hai người trò chuyện, Lâm Huyền đã từ trên tầng thượng nhảy xuống từng tầng một cách an toàn.

Chương 156: Ông chủ (3)

Chương 156: Ông chủ (3)

Cuộc trò chuyện của họ, Lâm Huyền nghe rõ ràng, Lê Thành đột nhiên từ một kẻ thiếu học thức trở thành "Đông Hải cũ Đỗ Nguyệt Sanh" của hiện tại... hắn cảm thấy có chút không quen.

"Vậy là ông chủ Lê, ông đã chấp nhận Lâm Huyền gia nhập hoạt động của chúng ta rồi chứ?"

Thấy đàn em của mình nhanh chóng nhận được sự đồng ý của ông chủ, Đại Kiểm Miêu rất vui mừng.

Lê Thành vỗ vai Lâm Huyền, cười nói:

"Lâm Huyền, cậu phải suy nghĩ kỹ. Tham gia vào hoạt động của chúng ta... thực ra sẽ không cải thiện cuộc sống của cậu nhiều, cũng không mang lại sự giàu sang phú quý."

"Những việc chúng ta làm, thực ra chẳng khác gì trộm cắp. Nhưng... vì người dân Đông Hải cũ, vì thế giới ngoài bức tường cao, vẫn cần có người làm những việc này."

"Mỗi người ở đây đều làm việc với tinh thần sẵn sàng hy sinh, sẵn sàng chấp nhận cái chết bất cứ lúc nào. Và những ảnh hưởng mà chúng ta mang lại, lại rất nhỏ bé... có thể chỉ là một chút trong lịch sử, một chút kiến thức, thậm chí có thể chẳng thu được gì."

"Điều duy nhất giúp chúng ta tiếp tục, chỉ có niềm tin và hy vọng. Nếu... cậu thực sự đã suy nghĩ kỹ và có sự giác ngộ như vậy. Vậy thì..."

Lê Thành đưa tay phải ra, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, chào mừng cậu gia nhập đại gia đình của chúng ta!"...

Lâm Huyền không do dự chút nào, nắm chặt tay Lê Thành.

Từ những lời của Lê Thành, không khó để nhận ra, việc họ làm liên quan đến lịch sử và kiến thức.

Kết nối với những gì Đại Kiểm Miêu đã nói lần trước khi nhập mộng:

"Chúng ta những người như thế này, ngay cả tư cách biết đến lịch sử cũng không có..."

"Lịch sử và kiến thức, đều nằm trong tay họ. Nếu muốn xem sách lịch sử thật sự, trừ khi có thể vào thành phố Đông Hải mới, nơi đó có rất nhiều nhà sách và đủ loại công nghệ cao."

Đến lúc này, không khó để đoán ra những việc mà Đại Kiểm Miêu và Lê Thành đang làm.

Thực ra, dù họ đang làm gì, Lâm Huyền cũng không quan tâm.

Dù sao, tất cả có thể lặp lại, đối với hắn, trong mơ thì có gì là nguy hiểm?

Việc cấp bách là nhanh chóng tìm ra nguồn gốc của cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", biết được tác giả là ai.

Như vậy, sau khi rời khỏi giấc mơ, có thể trực tiếp tìm tác giả để thảo luận về Hằng số Vũ trụ 42 trong thế giới năm 2023.

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Kiểm ca, bây giờ có thể nói cho tôi biết, cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' mà cha anh có từ đâu ra không?"

Đại Kiểm Miêu gật đầu, kéo Lâm Huyền leo lên tầng thượng

của tòa nhà qua cầu thang ngoài trời, lấy ra một ống nhòm, đưa cho Lâm Huyền.

Sau đó chỉ về phía xa, nơi có một thành phố thép khổng lồ như một con rồng đen đang nằm cuộn mình - thành phố Đông Hải mới:

"Cậu biết đấy, ở đây, thế giới bên ngoài không có công nghệ tiên tiến, không có kiến thức hữu ích, không có lịch sử thật sự. Tất cả mọi thứ đều nằm trong những thành phố mới như Đông Hải mới."

"Có phải trên thế giới này còn có các thành phố tương tự khác?" Lâm Huyền hỏi:

"Chúng đều được bao quanh bởi tường thép, cách ly hoàn toàn với bên ngoài, không có giao tiếp gì?"

"Đúng vậy."

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền với ánh mắt khinh bỉ:

"Cậu cứ như từ mồ chui ra vậy, sao cái gì cũng không biết?"

"Thành phố Hàng Châu mới, Đế Đô mới, Thâm Trấn mới... những thành phố khoa học viễn tưởng khổng lồ này bắt đầu được xây dựng từ hàng trăm năm trước, dần dần chia thế giới này thành hai phần. Bên trong bức tường thép, và bên ngoài bức tường thép..."

"Thế giới cụ thể phát triển thành thế này như thế nào, tôi cũng không rõ, vì chúng ta ở đây không có lịch sử thật sự, chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra. Giáo dục, kiến thức, khoa học, công nghệ... nhiều thứ đang dần bị gián đoạn, thất truyền."

"Nhưng may mắn thay, trên thế giới này có nhiều người vĩ đại như ông chủ Lê, họ quyết tâm thay đổi thế giới bên ngoài tường..."

Đại Kiểm Miêu đưa tay chỉ về một hướng.

Đó là một góc dưới bức tường thép khổng lồ của thành phố Đông Hải mới... Đại Kiểm Miêu ra hiệu cho Lâm Huyền dùng ống nhòm quan sát.

Lâm Huyền cầm ống nhòm, nhìn về hướng đó.

Dưới sự chỉ dẫn của Đại Kiểm Miêu, hắn đã tìm thấy mục tiêu.

Đó là một nhà máy xử lý rác thải được xây dựng dưới chân bức tường thép... so với bức tường thép cao 200 mét và kéo dài hàng chục km, nhà máy xử lý rác trông như một hạt vừng, rất khó tìm thấy.

Nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện... thực ra dưới chân bức tường thép có rất nhiều nhà máy xử lý rác tương tự.

Chúng có quy mô và cấu trúc giống nhau, có một khu vực lớn để chứa rác, cũng được bao quanh bởi tường cao nhưng chỉ cao vài mét, vật liệu trông không phải là thép.

Và ở phía bên kia của nhà máy xử lý rác là một số lò đốt lớn, khói đen cuồn cuộn, vô số rác rơi xuống lò đốt qua băng chuyền, bị đốt cháy thành tro...

Chương 157: MX (1)

Chương 157: MX (1)

"Trông có vẻ là một nhà máy xử lý rác? Thành phố Đông Hải mới sẽ đốt cháy tất cả rác thải của cư dân?"

Đại Kiểm Miêu gật đầu:

"Đúng vậy, họ thậm chí không muốn để chúng ta nhặt rác."

Hắn ta lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, thở ra một làn khói dày, nhìn Lâm Huyền:

"Và nhiệm vụ của chúng ta..."

"Là đêm nay lẻn vào nhà máy xử lý rác số 221, lấy cắp những thứ có giá trị."

"Bất kỳ cuốn sách, tờ báo, thậm chí những linh kiện nhỏ và đồ chơi... trong nơi nghèo nàn và lạc hậu của chúng ta, đều là kho báu để học hỏi và sử dụng."...

"Tôi hiểu rồi."

Đến lúc này, Lâm Huyền đã có một cái nhìn tổng quan về Đại Kiểm Miêu, Lê Thành, thế giới bên ngoài bức tường, và Đông Hải cũ nghèo nàn lạc hậu.

"Vậy là... Kiểm ca."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' mà cha anh có, thực ra là

một cuốn sách được trộm từ Đông Hải mới?"

"Đúng vậy." Đại Kiểm Miêu cắn điếu thuốc, cười nói:

"Nhưng cuốn sách đó là do ông chủ Lê trộm từ nhà máy xử lý rác, lúc đó tôi còn nhỏ, không biết rõ tình hình."

"Còn sách khác không? Hay chỉ trộm được một cuốn?"

"Không rõ, cậu có thể vào kho của ông chủ Lê tìm thử." Đại Kiểm Miêu chỉ vào mấy kho liền nhau bên cạnh:

"Em trai, đây là lợi ích thực sự khi gia nhập băng của chúng ta! Chúng ta làm việc cho ông chủ Lê nên cũng có thể tự do sử dụng những thứ trộm được trong kho!"

"Kho bên kia là nơi ông chủ Lê để sách. Những năm qua, qua nhiều thế hệ nỗ lực... chúng ta cũng trộm được không ít sách từ nhà máy xử lý rác, cậu muốn tìm thì vào đó mà tìm!"

"Biết đâu... cậu thực sự có thể tìm thấy một cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' cũ."

Lâm Huyền gật đầu.

Chuẩn bị xuống tầng để tìm sách.

"Chờ đã."

Đại Kiểm Miêu kéo hắn lại, chỉ vào kho đối diện:

"Chúng ta phải đi tới kho đó trước."

"Tại sao?" Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Đại Kiểm Miêu cười hì hì:

"Cậu không phải định tham gia hành động với chúng tôi đêm

nay sao? Vậy thì bước đầu tiên của hành động..."

"Cậu cần chọn cho mình một chiếc mặt nạ!"

Mặt nạ?

Lâm Huyền chớp mắt...

Bây giờ mọi người đều đã rõ mặt nhau, đều cùng một bang, còn cần gì phải đeo mặt nạ nữa?

"Để đảm bảo an toàn à, Kiểm ca?"

"Cũng đúng mà cũng không đúng, thực ra đeo mặt nạ không có gì là an toàn hay không, chủ yếu là đây đã trở thành một truyền thống rồi."

Đại Kiểm Miêu ném đầu thuốc lá xuống đất, dùng giày dập tắt:

"Ở khu vực này có rất nhiều người làm những việc như chúng ta, không biết từ khi nào mà mọi người đều đeo mặt nạ hoạt hình, nhìn nhau là biết đi ăn trộm, không phải kẻ thù, để tránh hoảng loạn."

"Nói chung khi chúng ta thấy người khác đeo mặt nạ hoạt hình, chỉ chào nhau rồi đi tiếp, ai cũng không làm khó ai. Trong điểm này, dù có biết nhau hay không, thực ra mọi người vẫn đối xử với nhau rất tốt."...

Thôi được, nhập gia tùy tục, Lâm Huyền theo Đại Kiểm Miêu vào một kho khác.

Bây giờ trời đã tối đen.

Ở phía xa, thành phố Đông Hải mới cũng đã sáng đèn neon.

Cạch.

Đại Kiểm Miêu bật công tắc đèn trong kho, chỉ vào đống đồ chơi trẻ em:

"Trong này có khá nhiều mặt nạ... Ultraman hay gì đó, cậu chọn đại một cái đi, dùng gì cũng được."

"Kiểm ca, anh đeo mặt nạ gì?"

Lâm Huyền tò mò hỏi.

Trong giấc mơ đầu tiên, Đại Kiểm Miêu đeo một mặt nạ mèo Rhine. Nhưng trong thế giới này... còn có mèo Rhine không? Nó có thể tiếp tục nổi tiếng suốt 600 năm không?

"Tôi đeo cái này."

Đại Kiểm Miêu nhặt lên một mặt nạ robot từ dưới đất, trông rất giống Gundam nhưng rõ ràng không phải:

"Con trai tôi thích bộ phim hoạt hình này, robot đánh nhau."

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền cười.

Thế đấy.

Con gái nổi loạn không nghe lời, Đại Kiểm Miêu giờ chuyển sang cưng chiều con trai.

Lâm Huyền bắt đầu tìm kiếm trong đống đồ chơi, xem có cái nào vừa mắt không...

Hửm?

Lâm Huyền bất ngờ nhặt lên một mặt nạ mèo!

"Mèo Rhine."

Trong giấc mơ mới lạ này, được nhìn thấy mèo Rhine do chính mình thiết kế... thật sự rất thân thương.

Lâm Huyền lau sạch bụi trên mặt nạ, dùng khăn lau bên cạnh để làm sạch mặt nạ, một mặt nạ mèo Rhine đáng yêu và tinh nghịch hiện ra trước mắt.

Lâm Huyền rất thích con mèo này, đặc biệt là ở nơi xa lạ như thế này lại thấy được mèo Rhine do mình thiết kế, hắn không khỏi bật cười:

"Mèo Rhine... bây giờ vẫn còn rất nổi tiếng à?"

"Đương nhiên là rất nổi tiếng!"

Đại Kiểm Miêu cười khì khì, gãi nách:

"Con mèo Rhine này... là một trong số ít đồ chơi mà dù ở thành phố Đông Hải mới hay Đông Hải cũ đều rất hot."

"Thực ra không chỉ ở Đông Hải mới và cũ, con mèo này nổi tiếng khắp thế giới, con gái tôi hồi nhỏ rất thích nó, mua rất nhiều đồ chơi về mèo này."

"Đôi khi tôi đi ăn trộm ở nhà máy xử lý rác, chỉ cần thấy rác liên quan đến mèo Rhine tôi đều trộm về cho con gái, rửa sạch sẽ xong, nó rất thích."

Chương 158: MX (2)

Chương 158: MX (2)...

Lâm Huyền không rời được mặt nạ mèo Rhine trong tay.

Mỗi đường nét trên mặt nạ này đều là do hắn thiết kế... không có lý do gì không chọn mặt nạ này:

"Vậy khi hành động tối nay, tôi sẽ đeo mặt nạ này."

"Ê... người anh em, trông không ngờ cậu vẫn giữ được tâm hồn trẻ con nhỉ? Một người đàn ông lớn lại đeo mặt nạ mèo Rhine có phải hơi buồn cười không?" Đại Kiểm Miêu có vẻ không thích:

"Để người khác nhìn thấy, lại nghĩ Đại Kiểm Miêu nhận một đàn em đầu óc không bình thường! Đàn ông đàng hoàng ai lại đi đeo mặt nạ mèo Rhine! Vừa yếu đuối vừa trẻ con!"

"Có gì đâu, chẳng phải rất tốt sao."

Lâm Huyền không phục:

"Con mèo này đã nổi tiếng suốt 600 năm không lỗi thời, anh chẳng nói là ở Đông Hải mới nó cũng rất nổi, điều đó chứng tỏ con mèo này rất giỏi, anh đừng xem thường một biểu tượng toàn cầu như thế này."

"Nó đúng là rất dễ thương, anh nói đúng, nhà thiết kế có tay nghề." Đại Kiểm Miêu thẳng thắn.

Lâm Huyền đeo mặt nạ lên, theo sau Đại Kiểm Miêu ra khỏi kho, nhìn theo dáng người béo ục ịch của hắn ta mà cười:

"Kiểm ca, anh chắc chắn không đoán được ai thiết kế con mèo này đâu."

"Sao có thể không biết."

Đại Kiểm Miêu quay đầu lại, biểu hiện đương nhiên:

"Cả thế giới đều biết, con mèo này là linh vật của công ty MX."

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Hắn tháo mặt nạ xuống, nhìn chằm chằm Đại Kiểm Miêu...

Trong "giấc mơ đầu tiên", dù là trình độ khoa học công nghệ hay mức sống, đều phát triển hơn nhiều so với "giấc mơ thứ hai" này ở Đông Hải cũ.

Nhưng ngay cả trong tình huống đó, lai lịch thực sự của mèo Rhine, người sáng tạo, và lịch sử của công ty MX đều không được lưu truyền.

Lâm Huyền đã từng tìm kiếm rất nhiều trên mạng và các tập hồ sơ, nhưng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về người sáng tạo mèo Rhine, về chính hắn, hoặc về công ty MX, không tìm được gì cả.

Về nguồn gốc của mèo Rhine, có rất nhiều lời đồn đoán, nói gì cũng có, nhưng không có lời nào đúng.

Lâm Huyền lúc đó rất bực bội.

Nhưng sau đó hắn cũng hiểu ra... khoảng cách 600 năm lịch sử thực sự quá dài, việc hắn và công ty MX bị quên lãng trong dòng chảy lịch sử, bị phủ bởi bụi thời gian, cũng là điều bình thường.

Vì vậy, hắn đã chấp nhận thực tế này một cách bình thản.

Nhưng bây giờ.

Hắn lại nghe được tên công ty MX từ miệng Đại Kiểm Miêu, và hắn ta còn khẳng định mèo Rhine là linh vật của công ty MX!

Điều này có nghĩa là...

Trong giấc mơ thứ hai, lịch sử và số phận liên quan đến công ty MX cũng đã xảy ra biến động không gian và thời gian.

Lâm Huyền đoán rằng có lẽ vì thương hiệu Rhine nhận được sự cho phép của giáo sư Hứa Vân, rất thành công, đã giúp công ty MX trở thành một tập đoàn mỹ phẩm hàng đầu thế giới.

Vậy nên, có thể tưởng tượng rằng mỹ phẩm thương hiệu Rhine đã nổi tiếng trên thế giới suốt hàng trăm năm, và mèo Rhine tự nhiên cũng nổi tiếng hàng trăm năm.

Thậm chí rất có thể, hiện tại các cô gái trên thế giới vẫn đang sử dụng mỹ phẩm thương hiệu Rhine, và công ty MX vẫn chưa phá sản!

"Kiểm ca, công ty MX bây giờ vẫn còn chứ? Chưa phá sản à?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Nói gì kỳ lạ thế."

Đại Kiểm Miêu nhìn hắn như nhìn một kẻ ngốc:

"Công ty MX làm sao có thể phá sản... đến khi Trái Đất bị hủy diệt nó cũng chưa chắc phá sản."

"Vậy công ty này có lẽ đã tồn tại hơn 600 năm rồi phải không?"

"Có lẽ thế, điều này tôi không rõ." Đại Kiểm Miêu gãi mũi:

"Dù sao thì nó cũng chắc chắn là một trong những công ty mạnh nhất thế giới."

"Công ty MX bây giờ vẫn còn làm mỹ phẩm không?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Nói đùa gì vậy!"

Đại Kiểm Miêu cười lớn:

"Họ là một tập đoàn khổng lồ thế giới, cả thành phố Đông Hải mới này đều do công ty MX xây dựng, làm gì còn mỹ phẩm nữa!"

Tách—

Lâm Huyền dừng bước tại chỗ.

Cảm thấy một luồng lạnh lẽo không bình thường...

"Anh nói gì?"

Hắn chăm chú nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh nói rằng thành phố khoa học viễn tưởng này... Đông Hải mới, là do công ty MX xây dựng?"

"Đúng rồi, đây không phải là kiến thức cơ bản sao?"

Đại Kiểm Miêu giơ tay phải, chỉ về phía thành phố Đông Hải mới sáng đèn neon, rực rỡ sắc màu:

"Cậu nhìn thấy tòa nhà cao nhất ở giữa không, tòa nhà đôi đó, nhìn kỹ trên đó viết gì không?"

Lâm Huyền nhìn theo tay chỉ của hắn ta.

Ở trung tâm thành phố Đông Hải mới... có một tòa nhà đôi rõ ràng lớn hơn tất cả các tòa nhà cao tầng khác.

Nó cũng cao vút vào mây, không nhìn thấy đỉnh, không biết cao bao nhiêu.

Nhưng ở vị trí giữa tòa nhà đôi...

Hiển hiện hai logo khổng lồ màu trắng trên nền đen, là hai chữ cái tiếng Anh—

MX

Lâm Huyền nheo mắt.

Hai chữ cái này, hắn thực sự quá quen thuộc.

Mỗi ngày đi làm đều nhìn thấy hàng ngàn lần ở vô số nơi.

Trên nóc tòa nhà công ty, trên bảng tên ở quầy tiếp tân, trên nhãn dán trong thang máy, trên giấy ghi chú ở văn phòng... thậm chí trên thẻ công tác của Lâm Huyền cũng in hai chữ cái đặc biệt này...

Chương 159: Tựa như cố nhân đến (1)

Chương 159: Tựa như cố nhân đến (1)

Lần trước nhìn về phía Đông Hải mới, là từ mái nhà của Đại Kiểm Miêu. Do góc nhìn, hai chữ cái này bị che khuất bởi các tòa nhà phía trước, không nhìn thấy.

Nhưng bây giờ từ nhà của Lê Thành nhìn ra, có thể thấy rõ hai chữ cái khổng lồ phát sáng màu trắng là MX.

Không cần nói thêm.

Tòa nhà đôi lớn nhất, hoành tráng nhất ở trung tâm Đông Hải mới chắc chắn là trụ sở của công ty MX.

Chính xác là trụ sở của công ty MX sau 600 năm.

Nó thật sự đồ sộ.

Thật sự vĩ đại.

Thật sự uy nghi.

Tòa nhà đôi này giống như cây kim định hải của thành phố Đông Hải mới, giữ chặt con quái vật khổng lồ này.

Trong 600 năm qua...

Rốt cuộc đã xảy ra những biến đổi như thế nào để biến một công ty mỹ phẩm nhỏ nổi tiếng trong nước thành một tập đoàn siêu quyền lực, có thể tự mình xây dựng một thành phố khoa học

viễn tưởng như vậy?

Lịch sử của nó là gì?

Nó phát triển như thế nào để đạt đến bước này?

Công ty tư nhân do Triệu Anh Quân một tay gây dựng... bây giờ do ai kiểm soát?

Đột nhiên.

Lâm Huyền mở to mắt.

Hắn nghĩ đến một khả năng khủng khiếp...

Thế giới hiện tại, thế giới năm 2023. đã không thể so sánh được với trước đây.

Với việc công nghệ ngủ đông được khởi động vào năm 2023. con người chính thức bước vào thời đại bùng nổ công nghệ, không ai có thể dự đoán tương lai sẽ phát triển ra sao, thế giới sẽ thay đổi như thế nào.

Giáo sư Hứa Vân từng lạc quan ước tính rằng trong vòng hai ba năm, buồng ngủ đông có thể giảm 90% hiệu suất hoạt động của cơ thể có thể được phát triển...

Nhưng tiềm năng của con người là vô hạn.

Ai có thể chắc chắn?

Nếu theo ước tính lạc quan nhất, buồng ngủ đông sớm thành công...

Lâm Huyền càng nghĩ càng sợ, lưng ngày càng lạnh.

Hắn ngước lên...

Nhìn lên mặt trăng tròn bị chia đôi bởi bóng đen khổng lồ,

Nhìn bàn tay đen chỉ thẳng lên trời,

Nhớ đến cái chết thảm dưới bánh xe tải của cha Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên, nhớ đến xác của Hứa Vân bị nứt ra trên tuyết lúc 00:42 sáng đầu năm, nhớ đến tấm thiệp mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà Triệu Anh Quân nhận được,

Nhớ đến chú chuột trắng đã ngủ đông thành công 40 tiếng và tỉnh lại thành công trong phòng thí nghiệm của Hứa Vân...

"Kiểm ca."

Lâm Huyền trầm giọng, nhìn chằm chằm Đại Kiểm Miêu:

"Tổng giám đốc hiện tại của công ty MX... tên là gì?"

Suy nghĩ đáng sợ này... làm cho Lâm Huyền cảm thấy rất bất an.

Hắn không chắc chắn.

Hắn hỏi câu này để thực sự muốn nghe câu trả lời gì từ miệng Đại Kiểm Miêu, muốn nghe tên ai.

Triệu Anh Quân chăng?

Nếu Đại Kiểm Miêu nói với hắn rằng, bây giờ, 600 năm sau, trong tòa nhà đôi cao vút vào mây ở thành phố Đông Hải mới, tổng giám đốc của công ty X... chính là Triệu Anh Quân, vẫn là Triệu Anh Quân... hẳn sẽ nghĩ gì đây?

Lâm Huyền không biết.

Hắn chưa từng tưởng tượng ra tình huống ly kỳ như vậy.

Nhưng, ở một khía cạnh khác...

Hắn lại cảm thấy, nghe tên Triệu Anh Quân lại là một điều rất hợp lý.

Trước hết.

Công ty X chính là công ty do Triệu Anh Quân sáng lập và phát họa logo đặc biệt của nó cho đến giờ vẫn chưa hề thay đổi, có lẽ đó là bằng chứng tốt nhất rằng cô ấy vẫn đang kiểm soát công ty.

Thứ hai.

Vào một thời điểm nào đó năm 2023 hay 2624. buồng ngủ đông đã được phát triển thành công. Vậy từ lý thuyết mà nói, Triệu Anh Quân hoàn toàn có thể sử dụng buồng ngủ đông để xuyên không, đến thế giới 600 năm sau, và trong những năm qua phát triển công ty X, xây dựng thành phố Đông Hải mới.

Cuối cùng.

Triệu Anh Quân thực sự đã nhận được thiệp mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có lẽ cô ấy đã gia nhập và trở thành một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Là một tổ chức mạnh mẽ có thể thay đổi dòng chảy của lịch sử, khắc dấu hiệu trên mặt trăng... Lâm Huyền không nghĩ rằng việc xuyên không 600 năm là một điều khó khăn đối với họ. ...

Vì vậy.

Tổng hợp lại.

Có thể chăng... tất cả những điều này, bao gồm bóng đen trên mặt trăng, sự xây dựng của thành phố Đông Hải mới và các đô thị tương tự, sự phát triển kỳ quái trong và ngoài bức tường thép... đều là kết quả của việc Câu Lạc Bộ Thiên Tài đứng sau điều khiển?

Lâm Huyền vốn không thể hiểu thấu câu lạc bộ này.

Bây giờ, càng ngày càng không thể hiểu nổi.

Mục đích của họ là gì?

Tại sao họ lại làm như vậy?

Hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Không có một chút manh mối nào.

"Tôi không biết..."

Đại Kiểm Miêu lắc đầu mờ mịt:

"Về những chuyện trong thành phố Đông Hải mới, chúng tôi biết rất ít."

"Cậu đừng nhìn vào việc chúng tôi đã trộm đồ suốt nhiều năm qua, thực sự đồ có giá trị mà chúng tôi trộm được rất ít... một lát nữa cậu vào kho tìm sách sẽ hiểu, số lượng vốn đã không nhiều, mà phần lớn đều là những quyển sách chẳng có giá trị gì."

Chương 160: Tựa như cố nhân đến (2)

Chương 160: Tựa như cố nhân đến (2)...

Không nghe thấy tên Triệu Anh Quân từ miệng Đại Kiểm Miêu.

Nói thật.

Lâm Huyền bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng...

Hắn quay đầu lại, nhìn tòa nhà đôi uy nghi trấn giữ con quái vật khổng lồ bằng thép, nhìn logo X phát sáng lạnh lẽo trên tòa nhà...

Nhưng việc không nghe thấy tên Triệu Anh Quân không có nghĩa tổng giám đốc bên trong không phải là cô ấy.

Nếu không phải là Triệu Anh Quân, thì là ai?

Tại sao công ty X lại bỏ việc sản xuất mỹ phẩm để xây dựng thành phố Đông Hải mới?

Một bí ẩn.

Lại là một bí ẩn không thể đếm xuể.

"Kiểm ca, tôi có thể tìm thấy lịch sử phát triển của công ty X hoặc tài liệu giới thiệu về công ty này ở đâu?"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào kho vừa nãy:

"Không biết kho của Lê Thành có tài liệu liên quan không... những quyển sách đó đều được nhặt từ nhà máy xử lý rác của thành phố Đông Hải mới, nếu may mắn, có thể tìm thấy sách liên quan đến công ty MX."

"Dù sao thì tôi cũng cần tìm cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' của cha anh, hãy cùng tìm luôn đi."

"Nếu tìm ở đâu cũng không thấy... thì có lẽ không còn cách nào khác, cậu hãy từ bỏ tò mò này đi. Chỉ có trong các hiệu sách ở thành phố Đông Hải mới mới có thể tìm thấy lịch sử thực sự... nhưng chúng ta không thể vào thành phố đó, nghĩ cũng vô ích."

"Nếu có thể sớm gặp ba tôi, có thể nhờ ông mang vài cuốn sách về cho chúng ta? Nhưng tôi nghĩ điều đó không thực tế, việc thành phố Đông Hải mới mời ông tham dự hội thảo đã là một điều hiếm hoi rồi, làm sao có thể để ông mang sách ra ngoài?"

Lâm Huyền cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn và Đại Kiểm Miêu cùng đến kho chứa "sách ăn cắp" của Lê Thành.

Két—

Khi cửa sắt mở ra, một mùi hôi khó chịu xộc vào mũi.

Đó là một mùi khó tả.

Giống như rác đã lên men hàng ngàn năm, thỏ chết hàng ngàn năm, và phân vừa mới phơi khô...

"Phì! Thật là thối!" Đại Kiểm Miêu bịt mũi, bật đèn kho, giọng the thé:

"Người anh em, sách được lục từ thùng rác là thứ thối nhất! Dính đầy những thứ linh tinh... không thể rửa bằng nước, chỉ có

thể phơi khô, rồi dùng tay gỡ từng mảng bám—"

"Được rồi Kiểm ca, anh đừng nói nữa."

Lâm Huyền nhăn mặt bước vào, nhìn những giá sách đầy ắp hai bên:

"Chúng ta nhanh chóng tìm thôi. Phiền anh khi tìm kiếm, đừng chỉ chú ý đến cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ', mà hãy xem có cuốn sách nào liên quan đến công ty X hay không, tôi vẫn rất muốn biết ai là tổng giám đốc của họ."

"Được."

Hai người chia nhau ra tìm, một người bên trái, một người bên phải.

Thực ra Lâm Huyền tưởng rằng trong kho này sẽ có rất nhiều sách, giống như thư viện vậy... nhưng kết quả lại không như mong đợi, số lượng sách ở đây rất ít.

Lâm Huyền bên này chỉ có khoảng ba kệ sách, còn bên Đại Kiểm Miêu khoảng năm kệ, tổng cộng cũng không có nhiều sách.

Điều này cho thấy... việc họ đi trộm đồ cũng không hề dễ dàng, không phải lần nào cũng được thu hoạch phong phú.

Lâm Huyền cũng nghĩ đến một nguyên nhân khác.

Theo như thời đại của hắn, các bộ phim khoa học viễn tưởng và trò chơi năm 2023 mô tả... có vẻ như người trong thế giới tương lai đã không còn đọc sách nữa, họ sử dụng những sản phẩm công nghệ cao như kính hologram, VR, hoặc máy tính bảng mỏng như giấy.

Không biết có phải vì lý do này không, mà dẫn đến việc người dân thành phố Đông Hải mới vốn đã ít mua và đọc sách, nên sách

ở nhà máy xử lý rác cũng ít, và họ trộm được sách cũng ít.

Lâm Huyền tìm rất kỹ.

Đúng như lời Đại Kiểm Miêu nói, sách ở đây chủ yếu không có giá trị gì...

Có sách nấu ăn, sách bài tập, vở bài tập và các thứ tương tự, nhưng không có cuốn nào thực sự hữu ích.

"Kiểm ca, có phải những cuốn sách hữu dụng đã bị Lê Thành gửi đi rồi không? Như cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' của cha anh?"

"Đúng vậy." Đại Kiểm Miêu bịt mũi đáp:

"Những tài liệu thực sự hữu dụng, những cuốn sách có giá trị, chắc chắn Lê Thành đã đưa cho những người có thể hiểu được, ở đây chỉ còn lại những cuốn vô dụng."

Nghe vậy,

Lâm Huyền cảm thấy nản lòng một nửa.

Hắn tìm xong bên này, lại sang giúp Đại Kiểm Miêu bên kia.

Kết quả là...

Cũng không tìm thấy.

Không tìm thấy bất kỳ cuốn sách, tài liệu, hay manh mối hữu dụng nào.

Lâm Huyền thở dài.

Lòng vòng một hồi, cuối cùng vẫn phải đi theo con đường đã nghĩ ngay từ đầu—

Chỉ có cách duy nhất là lẻn vào thành phố Đông Hải mới, mới có thể tìm thấy những cuốn sách lịch sử thực sự, tìm thấy 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ', tìm thấy cha của Đại Kiểm Miêu, tìm thấy tên tổng giám đốc thực sự của công ty X và lịch sử phát triển của nó.

Đi vòng vèo mãi.

Muốn biết tất cả câu trả lời, không có bất kỳ đường tắt nào, chỉ có thể tìm cách lẻn vào thành phố Đông Hải mới thôi.

Chương 161: Tựa như cố nhân đến (3)

Chương 161: Tựa như cố nhân đến (3)

"Đi thôi, về nhà ăn cơm, vợ tôi để phần cơm cho chúng ta rồi."

Đại Kiểm Miêu đóng cửa kho, gọi Lâm Huyền lên xe máy:

"Chúng ta nhanh chóng về nhà ăn no cái bụng, rồi 10 giờ tối nay còn phải đến đây tập trung... bắt đầu hành động vào buổi tối!"

Lâm Huyền gật đầu, lên xe máy.

Thực ra hắn vốn không hứng thú lắm với cái gọi là 'Kế hoạch trộm rác nhà máy xử lý' tối nay...

Hắn chỉ tò mò Đại Kiểm Miêu và Nhị Trụ Tử mỗi đêm lén lút làm gì, bây giờ đã rõ sự thật, cũng chẳng còn gì để mong đợi nữa.

Nhưng mà.

Đã đến rồi.

Gia nhập băng nhóm, gặp gỡ đại ca, bây giờ mà rút lui thì thật không phải đạo.

Hơn nữa...

Mục tiêu cuối cùng của hắn là lẻn vào thành phố Đông Hải mới.

Bây giờ chưa có manh mối gì, tại sao không theo họ đi quan sát tình hình ra vào của thành phố Đông Hải mới một cách gần

gũi?

Biết đâu gần nhà máy xử lý rác, có thể thông qua một vài dấu vết tìm ra cơ hội và manh mối để lẻn vào. ...

Về đến nhà Đại Kiểm Miêu.

Vợ Đại Kiểm Miêu vẫn rất nhiệt tình, hâm nóng lại đồ ăn rồi mang lên.

Đại Kiểm Miêu mở một chai rượu, nói rằng muốn tăng thêm dũng khí cho Lâm Huyền, hôm nay lần đầu tham gia hoạt động, đừng lo lắng:

"Đừng lo lắng Lâm Huyền."

Sau khi cụng ly với Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu cười ha hả:

"Nghe theo chỉ huy của tôi là được, cậu chưa quen với A Tráng, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn, từ từ sẽ quen, họ đều là anh em tốt."

Lâm Huyền mỉm cười trong lòng.

Chưa quen ư?

Thực ra tôi rất quen...

A Tráng chuyên trộm cắp, Nhị Trụ Tử gạ gẫm chị dâu, Tam Bàn mưu đồ phản bội tổ chức, trong giấc mơ đầu tiên không biết đã bị tiêu diệt bao nhiêu lần.

Hiện tại xem ra A Tráng và Tam Bàn có vẻ đã quay đầu hoàn lương.

Chỉ có Nhị Trụ Tử...

Có vẻ vẫn còn để ý đến chị dâu, bản tính khó đổi.

Trải qua một bữa ăn thịnh soạn, trời cũng đã khuya.

Con trai và con gái của Đại Kiểm Miêu đã ngủ say, vợ Đại Kiểm Miêu bắt đầu băm củ cải trong bếp, chuẩn bị muối dưa cho bữa sáng ngày mai.

Đại Kiểm Miêu nhìn đồng hồ, uống cạn ly rượu cuối cùng, vỗ vai Lâm Huyền:

"Em trai, lấy mặt nạ của cậu đi, chúng ta phải xuất phát rồi!"...

Lên xe máy của Đại Kiểm Miêu, hơn hai mươi phút sau họ đến nhà của Lê Thành.

Trong sân vườn rộng lớn, A Tráng, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn đã đeo mặt nạ sẵn sàng.

Mặt nạ của ba người đó Lâm Huyền không nhận ra, trông giống như những hình tượng hoạt hình động vật.

Mặt nạ của Đại Kiểm Miêu là một chiếc mũ giáp, trông rất ngầu. Lần này mặt nạ khá lớn, đủ để che kín khuôn mặt đầy đặn của hắn ta, không còn thấy những nét cứng cáp nữa.

Lâm Huyền nhìn chiếc mặt nạ nhỏ nhắn hình mèo Rhine trong tay...

Cảm xúc khó tả.

Hiện tại, hắn là thành viên của băng nhóm, là tri kỷ của Đại Kiểm Miêu, là thuộc hạ đắc lực của Lê Thành, là cao thủ được A Tráng và Tam Bàn công nhận.

Nhưng cũng chỉ trong vài giờ này thôi.

Sáng mai, khi bước vào giấc mơ lần nữa.

Những người này sẽ lại trở thành những người xa lạ chưa

từng gặp, sẽ nghi ngờ, sẽ chất vấn hắn...

Thực sự, đứng từ góc độ của Lâm Huyền, nhìn những người bạn từng thân thiết nay lại dùng ánh mắt lạ lẫm cảnh giác, hắn thấy có chút không thoải mái.

"Nếu như... thời gian có thể tiếp tục trôi qua thì tốt biết mấy."

Lâm Huyền chân thành thở dài.

Chỉ cần thời gian tiếp tục thêm một ngày, chỉ một ngày thôi cũng được...

Hắn có thể đường hoàng đến nhà Đại Kiểm Miêu, gọi hắn ta là Kiểm ca, để hắn ta chở đi dạo trên xe máy.

Có thể ngồi nhâm nhi hạt dưa, nhìn A Tráng, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn đùa nghịch cãi cọ, tận hưởng niềm vui độc đáo của băng nhóm ngớ ngẩn này.

Hoặc là với tư cách thành viên của hoạt động bí mật, đến nhà Lê Thành, vào kho tìm kiếm những món đồ thú vị.

Nhưng mà...

Không thể.

Thời gian dừng lại lúc 00:42 đêm.

Đó là một ngưỡng không thể vượt qua, khiến mọi nỗ lực của Lâm Huyền trở thành vô ích, tất cả lại bắt đầu lại từ đầu.

"Haha... hôm nay mọi người đến sớm!"

Lê Thành cười bước ra từ trong nhà, nhìn thấy các thành viên băng nhóm trong sân vườn.

"Ôi chao, Đại Kiểm Miêu có tiểu đệ mới kìa!"

Phía sau Lê Thành.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám bước ra, thân hình uyển chuyển, nụ cười tươi như hoa, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, Lâm Huyền nhận ra ngay.

Đại Kiểm Miêu cười lớn, đẩy Lâm Huyền ra phía trước:

"Lâm Huyền, giới thiệu với em! Đây là—" "Tình nhân." Lâm Huyền buột miệng.

"Thằng nhãi này!!"

Đại Kiểm Miêu tát mạnh vào sau đầu Lâm Huyền, rồi cười nhìn người phụ nữ mặc sườn xám:

"Chị dâu, tiểu đệ này đầu óc không sáng dạ, nhưng võ nghệ rất tốt! Thuộc loại tứ chi phát triển đầu óc đơn giản... nó nói bậy chị đừng để bụng!"

Người phụ nữ cười lớn, nhìn Lê Thành rồi nói:

"Đây đâu phải nói bậy, rõ ràng là nói ra tiếng lòng của Lê Thành thôi. Vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm mà!"

Chương 162: Mùi hương (1)

Chương 162: Mùi hương (1)

Lê Thành cười ha hả, bỏ qua chuyện đó.

"Mọi người đến đủ chưa?" Lâm Huyền nhìn quanh: "Bao giờ thì xuất phát?"

"Còn thiếu một người." Đại Kiểm Miêu nhìn quanh, chỉ về phía hành lang phía đông có một cô gái đang bước tới:

"Đang nói đến cô ấy đấy, cô ấy đến rồi! Chiến binh chủ lực của chúng ta!"

Lâm Huyền nhìn về phía đông của hành lang.

Đó là một cô gái dáng người mảnh mai, gầy như người mẫu, bước đi chậm rãi.

Cô gái mặc bộ đồ bó sát màu đen, làm nổi bật thân hình quyến rũ. Tóc cô buộc cao sau đầu, tạo thành một búi tóc lớn.

Và trên khuôn mặt cô...

Là một chiếc mặt nạ Ultraman lạnh lùng!...

Cô gái mảnh khảnh mặc đồ đen bước tới trước mặt Lê Thành, tháo mặt nạ ra. Khuôn mặt duyên dáng của cô và người phụ nữ bên cạnh trông giống hai mẹ con:

"Ba, cái mặt nạ này không thoải mái, cái hôm qua của con ba để đâu rồi?"

Lê Thành xoa đầu con gái, cười hiền lành:

"Cái hôm qua của con bị em con làm hỏng rồi... con đúng là tinh mắt, ba lén đổi cho con cái y hệt mà con vẫn nhận ra."

Cô gái cười mỉm:

"Mặt nạ thì giống, nhưng độ chặt của dây thì sao giống được? Con đeo một cái là thấy không đúng ngay."

"Haha, em con nghịch ngợm không chịu nổi, tha lỗi cho nó đi."

Cô gái đeo lại mặt nạ, quay sang nhìn Lâm Huyền, đánh giá từ đầu đến chân:

"Đây là ai... ?"

Đại Kiểm Miêu bước lên, giới thiệu:

"Ninh Ninh, đây là đệ tử mới của tôi, Lâm Huyền! Võ công cũng không thua kém gì cô đâu! Leo tường rất giỏi, từ nay cô không cần tự leo tường nữa, có người leo cùng rồi!"

Nói xong, hắn ta quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, đây là con gái lớn của Lê Thành, Lê Ninh Ninh, là thành viên chủ lực trong đội của chúng ta. Tất cả là nhờ cô ấy leo tường để trộm đồ... chúng ta chỉ lo việc hỗ trợ và vận chuyển thôi."

Lê Ninh Ninh bước tới, chìa tay ra với Lâm Huyền:

"Chào anh, Lâm Huyền."

"Chào cô."

Lâm Huyền cũng bắt tay với cô.

Khoảnh khắc vừa rồi... Lâm Huyền thực sự tưởng người bước ra là CC.

Chủ yếu là mặt nạ Ultraman trên mặt Lê Ninh Ninh quá gây nhầm lẫn... hơn nữa, thân hình của hai người rất giống nhau, cộng thêm bộ đồ đen bó sát, khiến hắn nhất thời nhìn nhầm.

Nhìn kỹ, màu tóc của hai người có chút khác biệt.

Tóc của CC và Sở An Tĩnh đều là màu nâu đậm; còn tóc của Lê Ninh Ninh là màu đen thuần.

Về vẻ ngoài, Lê Ninh Ninh trông trưởng thành và quyến rũ hơn, giống như một khuôn đúc ra từ mẹ cô ấy; còn CC và Sở An Tĩnh thì đầy vẻ ngây thơ trong sáng, như những cô gái trẻ chưa từng trải đời.

Tay của Lê Ninh Ninh có phần thô ráp, khi chạm vào cảm giác nhám nhám, không mịn màng như bàn tay thiếu nữ. Có vẻ cô ấy thường làm những công việc nặng nhọc... điều này hơi khác với thân phận tiểu thư của một gia đình giàu có.

"Anh ổn không đấy?"

Lê Ninh Ninh nhìn Lâm Huyền:

"Bức tường quanh nhà máy xử lý rác cao hơn tám mét, ba người bọn họ xếp lại cũng chỉ cao khoảng năm mét, còn phải tự leo thêm khoảng ba mét nữa... thường thì việc này là dành cho những cô gái nhẹ cân, anh... thực sự làm được chứ?"

Lâm Huyền gật đầu, trấn an cô ấy.

Dù hắn không biết Lê Ninh Ninh tập môn võ gì, nhưng đối với một chuyên gia parkour... việc dựa vào lực đẩy và sức bật, leo lên ba mét trên tường không bằng phẳng, không phải là điều khó khăn.

"Được rồi, mọi người!"

Lê Thành vỗ tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng, nét mặt nghiêm túc:

"Xuất phát thôi! Hãy chú ý an toàn!"...

Ầm——

Một chiếc xe tải nhỏ chạy trên con đường đất, tiến về phía Đông Hải mới.

Đại Kiểm Miêu và ba đàn em ngồi ở hai hàng ghế đầu, Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh ngồi ở hàng ghế cuối.

Nhìn về phía trước, càng ngày càng gần Đông Hải mới, Lâm Huyền càng cảm nhận được sự hùng vĩ của bức tường thép.

Bức tường cao hơn hai trăm mét, chia cắt thế giới làm đôi.

Con đường rất gập ghềnh.

Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh ngồi ở ghế sau, lắc lư qua lại, đôi khi vai họ chạm vào nhau, hương thơm từ người Lê Ninh Ninh xộc vào mũi hắn.

Đó là...

Lâm Huyền hít vào.

Hương thơm của hoa hồng.

Hắn không chắc đây là mùi của kem dưỡng da, dầu gội hay kem dưỡng tay... nhưng hương hoa hồng thì không thể nhầm được.

Hắn vốn là nhân viên của công ty mỹ phẩm.

Rất quen thuộc với các loại hương thơm, chỉ cần ngửi một cái là biết ngay mùi nào.

Đây là kỹ năng cơ bản trong lĩnh vực mỹ phẩm, hầu như ai trong công ty MX cũng có kỹ năng này, giống như mọi người chỉ cần nhìn màu son là biết ngay mã số màu vậy.

"Đến nơi rồi, xuống xe thôi!"

Đại Kiểm Miêu đỗ xe tải nhỏ trên một ngọn đồi, bảo mọi người xuống xe.

Từ đây đến bức tường thép cao chót vót còn khoảng một cây số, đã có thể thấy lờ mờ khói đen từ nhà máy xử lý rác phía dưới bức tường...

Đại Kiểm Miêu đưa Lâm Huyền một ống nhòm, để hắn ta quan sát môi trường xung quanh nhà máy xử lý rác, rồi giải thích:

Chương 163: Mùi hương (2)

Chương 163: Mùi hương (2)

"Tất cả các nhà máy xử lý rác đều tự động hóa hoàn toàn, mỗi nhà máy chỉ có một người giám sát, ở chỗ đó—"

Lâm Huyền nhìn theo hướng hắn ta chỉ, quả nhiên thấy một bóng người mặc đồng phục trong phòng điều khiển giữa nhà máy xử lý rác.

"Trừ người đó ra, tất cả đều là robot. Bao gồm tuần tra, vận chuyển, đốt, chuyển giao, phân loại, bốc dỡ... đều do robot và máy móc tự động thực hiện."

Lâm Huyền gật đầu.

Nhìn qua ống nhòm, hắn thấy các robot và thiết bị bận rộn trong nhà máy xử lý rác, rõ ràng tất cả đều tự động.

Điều này không làm Lâm Huyền ngạc nhiên.

Trước đây hắn đã thắc mắc, nếu thành phố Đông Hải mới với bức tường thép khổng lồ hoàn toàn không giao tiếp với thế giới bên ngoài... thì họ lấy lương thực, nguyên liệu từ đâu? Các nhu yếu phẩm từ đâu?

Sau đó hắn mới hiểu ra.

Đây là 600 năm sau, không thể dùng tư duy của 600 năm trước để suy nghĩ vấn đề.

Ngay cả ở thời điểm Lâm Huyền sống vào năm 2023. nhiều nhà máy và nông trại đã thực hiện cơ giới hóa hoàn toàn, chỉ cần

một công nhân làm việc tượng trưng để đảm bảo hoạt động bình thường của cả nhà máy.

Trước năng suất sản xuất mạnh mẽ, có lẽ không cần nhiều nhân công lao động như vậy.

"Trên tường có sáu chiếc máy bay không người lái tuần tra theo lộ trình cố định, trong tình huống cực hạn... cứ khoảng 40 phút sẽ có 1 phút khoảng trống giám sát; 12 phút sau lại có 30 giây khoảng trống giám sát."

"Vì vậy, Lâm Huyền, cậu và Lê Ninh Ninh phải vượt tường trong 1 phút khoảng trống giám sát này, rồi lại vượt ra ngoài trong 30 giây khoảng trống giám sát sau 12 phút. Yên tâm, hai người chỉ cần leo ra từ chỗ cũ, bọn tôi sẽ đỡ hai người, không ngã đâu."

Đại Kiểm Miêu tiếp tục giải thích:

"Trừ sáu chiếc máy bay không người lái tuần tra ra, các robot tự động bên trong chỉ làm việc theo lập trình, không lo bị chúng phát hiện."

"Nhưng người giám sát sẽ nhìn thấy hai người, nên chúng ta phải vào lúc anh ta đổi ca từ 00:00 đến 00:20 để trộm đồ."

"Vì vậy, tổng hợp hai thời điểm... thời gian an toàn để trộm đồ là 00:04 đến 00:05 để vào trong, và 00:17:00 đến 00:17:30 để ra ngoài!"

"Hiểu chưa?"

Lâm Huyền gật đầu...

Sắp xếp mọi thứ thật không dễ dàng.

Tốn công sức trộm đồ, chỉ có thể trộm trong 12 phút.

Và không thể trộm một cách rầm rộ, phải ném đồ qua tường,

rồi Đại Kiểm Miêu và nhóm của anh ta sẽ giấu đồ vào rừng, cuối cùng cùng nhau chuyển vào xe tải nhỏ, mang về.

Khi leo vào, cần phải dựng tường người.

Khi leo ra không cần nữa, vì bên tường có nhiều rác không thể đốt, đủ cao để Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh leo ra.

"Kế hoạch rất chặt chẽ." Lâm Huyền tán thưởng.

"Haha, thực hiện bao năm rồi, chưa từng sai!"

Đại Kiểm Miêu cười tự hào:

"Đây là điểm yếu của máy móc, chúng rất mạnh, nhưng quá chuẩn mực, mọi thứ đều có thể tính toán được."

"Nhưng, bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra tình huống bất ngờ."

Đại Kiểm Miêu đưa cho Lâm Huyền một cái còi, thổi một phát, giống như tiếng chim kêu gấp gáp:

"Nghe thấy âm thanh này chưa? Nhớ nhé, bất kể lúc nào nghe thấy âm thanh này, lập tức rút lui, leo tường ra ngoài. Đừng lo gì cả, chỉ cần chạy, chạy về ngọn đồi này tập hợp."

"Dù là cậu thổi hay bọn tôi thổi, chỉ cần nghe thấy âm thanh này thì lập tức chạy lên đồi, đừng do dự."

Hắn ta vỗ vai Lâm Huyền:

"Chú ý an toàn, cẩn thận một chút, thà rút lui tạm thời còn hơn mạo hiểm."...

Cả nhóm lặng lẽ tiến gần nhà máy xử lý rác.

Càng gần, càng nghe rõ tiếng ầm ầm của lò đốt cao nhiệt.

Lâm Huyền không biết ngọn lửa xanh đó nóng đến mức nào, nhưng nhìn vào, nó cao hơn rất nhiều so với lò đốt mà hắn từng biết.

Chạy nhẹ nhàng.

Đại Kiểm Miêu quay đầu:

"Hửm? Ninh Ninh đâu?"

Lâm Huyền cũng quay đầu, phát hiện Lê Ninh Ninh không thấy đâu.

Rõ ràng lúc nãy vẫn còn ở sau lưng mình.

"Ninh Ninh ở đằng kia kìa, đại ca." A Tráng chỉ về phía Lê Ninh Ninh đang tụt lại rất xa.

Đại Kiểm Miêu vung tay lớn:

"Mau mau, theo kịp, chạy nhanh lên."

Nhanh chóng.

Lê Ninh Ninh mặc đồ đen và đeo mặt nạ Ultraman đã bắt kịp.

Cả nhóm đã đến dưới bức tường cao của nhà máy xử lý rác, Đại Kiểm Miêu nhìn đồng hồ, dặn dò Lâm Huyền:

"Khi trộm đồ, nhớ thứ tự ưu tiên mà tôi đã nói với cậu, sách nếu có thì phải lấy; sau đó là các thiết bị điện tử; còn lại theo thứ tự mà tôi đã bảo cậu..."

Lâm Huyền âm thầm ghi nhớ, rồi ngước nhìn bức tường trước mặt.

Chiều cao đúng là khoảng tám chín mét, người bình thường không thể leo qua. Chưa kể trên không còn có sáu chiếc máy bay

không người lái tuần tra liên tục.

Nhưng vì lộ trình và tốc độ của chúng, thật sự sẽ có khoảng trống giám sát và thời gian mù xuất hiện.

Đại Kiểm Miêu nhìn đồng hồ trên tay.

Đồng thời chú ý đến hai chiếc máy bay không người lái giao nhau, tách ra...

Chương 164: An toàn (1)

Chương 164: An toàn (1)

00:04

"Chính là bây giờ!"

Khoảng trống giám sát xuất hiện!

Đại Kiểm Miêu tăng tốc chạy, thân hình vạm vỡ đỡ dưới tường cao!

"Tàm Bàn!"

Tàm Bàn giữ vai Đại Kiểm Miêu một bước nhảy, hai chân đạp lên vai Đại Kiểm Miêu, cũng lấy tay chống tường.

"A Tráng!"

A Tráng như leo thang, leo lên vai Tàm Bàn, cũng là chân đạp lên vai, tiếp tục dựng tường người.

"Nhị Trụ Tử!"

Là người cuối cùng trong nhóm, Nhị Trụ Tử nhẹ nhàng như chim én, leo lên vai A Tráng, dựng thêm một độ cao bằng người.

"Tường người đã xong!" Đại Kiểm Miêu đỏ mặt, hét:

"Ninh Ninh lên trước!"

Lâm Huyền quay lại nhìn, Lê Ninh Ninh đeo mặt nạ Ultraman gật đầu, bắt đầu chạy nước rút!

Lê Ninh Ninh tốc độ rất nhanh... dáng người mảnh khảnh kết hợp với sức bật mạnh mẽ, như một con báo săn, một con én bay! Mang theo tiếng gió vù vù lướt qua bên cạnh Lâm Huyền——

Hương thơm từ người cô theo luồng gió thoảng đến, thấm vào mũi Lâm Huyền...

Hương hoa trà thanh mát.

Lâm Huyền ngửi rất rõ ràng.

Hử?

Hắn hít thêm một hơi!

Mùi đã thay đổi!

Đây không phải mùi của Lê Ninh Ninh!

Người phụ nữ đeo mặt nạ Ultraman kia! Không phải là Lê Ninh Ninh!

"Này!"

Lâm Huyền vừa định nhắc nhở Đại Kiểm Miêu.

Nhưng người phụ nữ mặc đồ giống hệt Lê Ninh Ninh kia như một con thỏ đeo lò xo! Vài bước nhảy vượt qua tường người, thành công leo qua bức tường cao.

"Đại ca! Đó không phải—"

"Mau lên Lâm Huyền! Không còn thời gian! Máy bay không người lái sắp đến!"

Đại Kiểm Miêu đỏ mặt tía tai, ngắt lời Lâm Huyền:

"Mau leo đi!!"

Lâm Huyền nghiến răng!

Tăng tốc chạy đà! Nhảy lên leo tường!

Nắm lấy khe tường, vài bước nhanh chóng leo qua!

Bịch.

Hắn đáp xuống một đống đồ nội thất cũ.

Cạch!

Đằng sau...

Một khẩu súng dí vào gáy Lâm Huyền!...

Tiếng vù vù vù...

Từ xa, máy bay không người lái tuần tra đang tiến đến theo lộ trình tuần tra.

Tính ra, khoảng trống giám sát sắp kết thúc.

Trước khi leo qua tường, Lâm Huyền đã nhận ra thông qua sự thay đổi của mùi hương rằng cô gái đeo mặt nạ Ultraman hiện tại không phải là Lê Ninh Ninh.

Hắn hồi tưởng lại.

Trên đường chạy trong rừng, Lê Ninh Ninh đã có một khoảng thời gian bị tụt lại phía sau, rồi nhanh chóng đuổi kịp.

Thật ra, với khả năng của Lê Ninh Ninh, làm sao cô ấy có thể tụt lại phía sau?

Hoặc giả sử nếu thật sự bị tuột dây giày có vấn đề gì cần giải quyết, cô ấy cũng sẽ báo trước cho Đại Kiểm Miêu và mọi người, tuyệt đối không thể im lặng tụt lại phía sau.

Cô ấy không phải là người vô tổ chức vô kỷ luật như vậy.

Vậy thì...

Chỉ có một khả năng!

Lê Ninh Ninh đã bị người khác phục kích trong rừng, và người phụ nữ phục kích cô ấy đã đeo mặt nạ của cô, giả mạo thành Lê Ninh Ninh!

Chiêu này thật quen thuộc, giống hệt như khi hắn giả mạo Đại Kiểm Miêu trước đây.

Nhưng người phụ nữ phục kích Lê Ninh Ninh rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cô ta và Lê Ninh Ninh có thân hình rất giống nhau, mảnh mai và thon gọn, chiều cao cũng tương đương, lại còn cùng mặc đồ đen bó sát và buộc tóc... việc giả mạo thật không khó chút nào.

Hơn nữa, còn có mặt nạ Ultraman che khuất khuôn mặt, trong môi trường mờ tối này, không chú ý kỹ sẽ không phát hiện ra.

Và người phục kích rất cẩn thận.

Cô ta không nói gì, cũng không chạy lên trước, luôn giữ mình phía sau.

Lúc đó, sự chú ý của Đại Kiểm Miêu và mọi người đều dồn vào đồng hồ và lộ trình của máy bay không người lái, hoàn toàn không nhận ra Lê Ninh Ninh đã bị thay thế.

Từ một loạt những dấu hiệu "có chuẩn bị trước" này...

Mục đích của người phụ nữ giả mạo Lê Ninh Ninh rất đơn giản—

Chính là muốn lợi dụng Đại Kiểm Miêu và mọi người để làm

tường người, thừa cơ leo vào nhà máy xử lý rác này.

Và cốt truyện quen thuộc này, chiêu thức quen thuộc này, Lâm Huyền đã chứng kiến rất nhiều lần trong "Giấc mơ đầu tiên".

Liên tưởng đến thân hình và kỹ năng quen thuộc kia, rất có khả năng, người phụ nữ phục kích và giả mạo Lê Ninh Ninh...

Rất có thể chính là CC!

Do đó.

Trước sự thúc giục của Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền không còn do dự.

Hắn trực tiếp chạy đà leo vào.

Câu trả lời này rất cần được xác minh.

Cùng lắm là chết.

Trong giấc mơ lặp đi lặp lại này, điều ít giá trị nhất chính là mạng sống của hắn. ...

Nhưng.

Khi hắn nhảy xuống từ tường, ngay lập tức bị người phụ nữ phía sau dí súng vào gáy.

Rõ ràng đối phương đã nghe thấy tiếng nghi ngờ của hắn khi leo tường, hiểu rõ rằng mình đã bị lộ danh tính.

Dù cô ta có là CC.

Đối với hắn, CC thực sự là một người quen rất thân thuộc, đã hợp tác vô số lần, thậm chí từng ngồi dựa vào két sắt trò chuyện như những "người bạn".

Nhưng đối với CC thì không như vậy.

Đối với cô ta, Lâm Huyền chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, và lại còn là đồng bọn của Lê Ninh Ninh, hiện tại khi bị Lâm Huyền phát hiện thân phận đã bị lộ, cô ta đang ở trong tình thế rất nguy hiểm.

Chương 165: An toàn (2)

Chương 165: An toàn (2)

Có thể...

Cô ta sẽ nổ súng bất cứ lúc nào.

"Đừng căng thẳng." Lâm Huyền nói một cách thân thiện:

"Tôi—"

Vút————

Chưa kịp nói hết câu, người phía sau đã như một con thỏ, rút súng nhảy đi, khi Lâm Huyền quay đầu lại... đã không thấy bóng dáng đâu, không biết đã đi đâu.

Vù vù vù vù!!

Tiếng cánh quạt máy bay không người lái trên đầu ngày càng lớn, nhanh chóng tiếp cận.

Đại Kiểm Miêu từng nói, tất cả các robot và thiết bị trong nhà máy xử lý rác này đều là kẻ mù, chỉ làm việc theo chương trình.

Nhưng máy bay không người lái có chức năng giám sát và cảnh báo, phạm vi tuần tra của chúng là khoảng 20 mét trong và ngoài bức tường, tuyệt đối không được để chúng phát hiện.

Người phía sau, rõ ràng cũng rất quen thuộc với việc tuần tra của máy bay không người lái.

Lâm Huyền cũng nhanh chóng chạy vào bên trong nhà máy xử

lý rác, vài bước nhảy và lăn, trốn dưới một chiếc ghế sofa lật úp, thành công tránh được sự kiểm tra của máy bay không người lái.

Hắn nhìn đồng hồ.

00:05

Còn 12 phút nữa đến thời gian rút lui đã hẹn với Đại Kiểm Miêu.

Hắn tuy rất quan tâm đến việc người phụ nữ kia có phải là CC hay không, nhưng hiện tại... có rất nhiều điều khác mà hắn quan tâm hơn.

《Giới thiệu Hằng số Vũ trụ》

《Tài liệu lịch sử của công ty MX》

《Thông tin về chủ tịch công ty MX trên báo chí》

Mặc dù việc tìm kiếm những thông tin này trong nhà máy xử lý rác chẳng khác nào mò kim đáy bể, nhưng vì chưa thể thâm nhập vào thành phố Đông Hải mới trong thời gian ngắn, vẫn phải thử một lần.

Lâm Huyền nhìn đúng vị trí của máy bay không người lái, rồi chạy thêm vài bước.

Hắn đã thoát khỏi khu vực giám sát cách bức tường cao 20 mét.

Hắn quay đầu nhìn về phía phòng giám sát nằm ở giữa nhà máy xử lý rác...

Bên trong không có ai, người giám sát mặc đồng phục vừa rồi có lẽ đã đi đổi ca. Người giám sát mới sẽ đến vào lúc 00:20, cần phải tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Dù có không màng đến tính mạng này, không nghĩ đến việc leo qua tường ra ngoài, thời gian hắn có để lục lọi trong đống rác cũng chỉ vỏn vẹn 20 phút.

Dù người giám sát kia không nhất thiết mang theo vũ khí, nhưng Đại Kiểm Miêu đã nói, vũ khí trên máy bay không người lái đủ để giết người, chưa kể còn có các robot cảnh sát chuyên dụng luôn sẵn sàng.

"Xuất phát."

Thoát ra khỏi khu vực mù giám sát, người giám sát lại không có ở đây, có thể hành động tự do không lo ngại gì.

Vài robot và xe cộ lướt qua Lâm Huyền, bận rộn không ngừng.

Đúng như dự đoán, đều là những kẻ mù.

Nhà máy rác rất lớn, nhưng tốc độ xử lý rác rất nhanh, vì vậy số lượng rác tích tụ không nhiều, Lâm Huyền lập tức leo lên đống rác và bắt đầu lục lọi.

Có đủ các loại rác...

Rất hôi, rất dính, rất ghê tởm.

Nhưng lúc này không thể để ý quá nhiều.

Lục bên trái, lục bên phải, toàn là rác sinh hoạt, thực phẩm, rác xây dựng và những thứ không dùng được.

Báo chí, sách vở, chẳng thấy cái nào.

"Haiz..."

Lâm Huyền thở dài.

Có lẽ như mình đoán, người dân ở thành phố Đông Hải Mới đã

lâu không mua sách, báo, họ chắc chắn có cách đọc hiện đại hơn.

Hắn lại chuyển sang một đống rác khác để tìm.

Trong lúc tìm kiếm, hắn còn nhìn về hướng mà người phụ nữ mặc đồ đen biến mất, nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Có vẻ...

Mục tiêu của cô ta không phải là rác.

Cô ta vào nhà máy xử lý rác này, có mục đích khác!

Có thể

Là gì nhỉ?

Lâm Huyền cảm thấy sau khi bước vào giấc mơ mới này, hắn đang ở trong tình trạng "bùng nổ thông tin", sau này phải tổ chức lại cho rõ ràng.

"Tìm được một quyển sách."

Lâm Huyền rất kỳ vọng, dù xung quanh bẩn thỉu và hôi thối, nhưng cảm giác tìm được kho báu vẫn rất chân thật và giản dị.

Mở ra xem...

Là sách nấu ăn.

Tiếp tục lục lọi.

Lâm Huyền không nghĩ đến việc tìm những thứ có giá trị khác, bao gồm cả thiết bị điện tử mà Đại Kiểm Miêu yêu cầu hắn tìm, hắn thực sự thấy nhưng không để ý.

Dù sao thì thế giới này cũng sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42, việc ném cho Đại Kiểm Miêu và đồng bọn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chíu————chíu————

Bên ngoài tường, đột nhiên có tiếng chim kêu gấp gáp, Lâm Huyền nghe rõ, đó là âm thanh từ cái còi mà Đại Kiểm Miêu đã bảo hắn trước đó.

Nhưng... không phải còn chưa đến giờ sao?

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, bây giờ mới 00:13.

Còn 4 phút nữa mới đến giờ thoát thân như đã hẹn.

Nhớ lại lời Đại Kiểm Miêu:

"Nhớ, bất kể lúc nào nghe thấy âm thanh này, lập tức rút lui, leo tường ra ngoài, không quan tâm đến gì hết, chạy thẳng, tụ tập ở ngọn núi này. Đừng do dự!"

Có vẻ...

Bên ngoài có tình huống khẩn cấp.

Có thể có nguy hiểm.

Có thể... là Lê Ninh Ninh thật sự đã chạy tới, Đại Kiểm Miêu và đồng bọn phát hiện ra việc Lê Ninh Ninh bị mạo danh, nhắc nhở Lâm Huyền có nguy hiểm, nhanh chóng rút lui!

Chương 166: An toàn (3)

Chương 166: An toàn (3)

Lâm Huyền cầm lấy cái còi, cũng chíu———— thổi một tiếng dài.

Biểu thị hắn đã nhận được tín hiệu, bảo họ rút trước.

Hắn không định rút lui ngay bây giờ, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới sắp đến, thà ở đây tìm thêm một chút nữa.

Lục thêm vài đống rác, vẫn không thu hoạch được gì.

Quả nhiên.

Muốn gặp may mắn, tìm được thông tin mình cần trong đống rác, thực sự quá viển vông.

Có vẻ...

Chỉ có cách đột nhập vào thành phố Đông Hải Mới, mới có thể tìm được thông tin mình muốn ở hiệu sách hoặc các thiết bị hiện đại khác, tìm được lịch sử và tên chủ tịch hiện tại của công ty MX, tìm được cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" của cha Đại Kiểm Miêu.

Ở phía bên kia.

Một người giám sát mặc đồng phục ngáp dài đi tới, ngồi vào phòng giám sát, bắt đầu nhìn thẳng vô cảm, thỉnh thoảng còn bật cười.

Lâm Huyền chú ý thấy, trên tai người giám sát đeo một thiết bị

giống như tai nghe Bluetooth... và ánh mắt anh ta lơ đãng, như đang nhìn vào không khí cách đó vài chục cm.

Chắc là món đồ công nghệ cao gì đó, kiểu như hình chiếu toàn ảnh? Dù sao thì anh ta cũng chẳng tập trung làm việc.

Rầm————

Bên kia bức tường thép, một cánh cổng thép khổng lồ nâng lên, tiếng ầm ầm vang dội. Từng chiếc xe tải đầy rác từ trong cổng chạy ra, đổ rác vào các khu vực khác nhau.

Rầm————

Cánh cổng thép ầm ầm hạ xuống.

Lâm Huyền nhìn về phía đó.

Những xe rác đó chính là những xe chở rác từ các trạm trung chuyển rác trong thành phố Đông Hải mới, vận chuyển ra nhà máy xử lý rác ngoài thành phố để xử lý.

Lâm Huyền nhìn chăm chú những xe rác đang dỡ hàng, đổ ra các loại rác khác nhau giống hệt đống rác trước mặt, có đủ mọi thứ.

Thậm chí——

"Ơ?"

Lâm Huyền thấy một đống đồ vô cùng quen thuộc.

Vuông vức, sáng bóng, chắc chắn, như vừa được chế tạo mới tinh...

Là những két sắt có tên trong kho ngân hàng ở giấc mơ đầu tiên!

"Tại sao lại xuất hiện trên xe rác?"

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Hắn quá quen thuộc với những két sắt này rồi.

Trong giấc mơ đầu tiên, hắn đã vô số lần thử phá mã nhưng không thành công; sau đó định dùng cách cắt phá bạo lực, nhưng vì lý do không kiểm soát được sự biến đổi không gian thời gian, anh đã tự làm khó mình, khiến chất liệu thép của những két sắt này biến thành siêu hợp kim hafnium với độ cứng vô địch.

Hắn cẩn thận chạy tới, đổi chỗ nấp, tiếp tục quan sát.

Khác với những xe rác khác... chiếc xe đang đổ ra một đống két sắt hợp kim hafnium này, hầu như không có rác sinh hoạt, gần như tất cả đều là két sắt hợp kim hafnium.

Lại gần thêm chút nữa...

Lâm Huyền nhìn rõ hơn.

Dự đoán của hắn không sai!

Trên những két sắt hợp kim hafnium đó đều có tám vòng xoay mã! Trên đó còn có thể nhìn thấy mờ mờ những cái tên được khắc!

"Vô tình tìm thấy..."

Lâm Huyền chớp thời cơ, lại một lần cúi người chạy nhanh, đến chỗ ẩn nấp gần xe rác hơn.

Hắn rất tò mò, lần này trên két sắt có còn tên hắn không?

Nếu vẫn có tên hắn...

Thì có lẽ điều này chứng tỏ bên trong những két sắt này chắc chắn chứa thứ gì đó rất quan trọng! Ngay cả sự biến động lớn của

không gian thời gian trong thế giới tương lai cũng không thể khiến két sắt này biến mất.

Tiếp tục tiến lên.

Hắn như một con chuột được gắn động cơ, sử dụng kỹ năng parkour, không sợ bẩn cũng không sợ hôi, nhảy qua các chướng ngại vật để ẩn nấp.

Cuối cùng!

Hắn đến chỗ ẩn nấp gần xe rác và đống két sắt nhất——

Cạch.

Một khẩu súng ngắn từ sau chỗ ẩn nấp chĩa ra, dí chặt vào trán Lâm Huyền!

Hương hoa trà quen thuộc, chiếc mặt nạ Ultraman quen thuộc, mái tóc nâu sẫm quen thuộc, thân hình quyến rũ trong bộ đồ đen bó sát quen thuộc, và... giọng nói quen thuộc:

"Đừng động đậy."

Giọng nói trong trẻo như chim sơn ca phát ra từ sau chiếc mặt nạ.

Một bàn tay mịn màng nhỏ nhắn nhấc chiếc mặt nạ mèo Rhine trên cằm Lâm Huyền, kéo ra...

"Hây."

Người phụ nữ sau chiếc mặt nạ Ultraman khẽ cười một tiếng:

"Quả nhiên là anh!"

Chương 167: Một cách suy nghĩ khác (1)

Chương 167: Một cách suy nghĩ khác (1)

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Trong ánh mắt tràn đầy nụ cười ấy, ánh sáng trắng 00:42 bùng nổ, thiêu rụi mọi thứ. ... ...

Ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn không rời giường ngay.

Đôi mắt chăm chú nhìn đèn trần không sáng trên trần nhà trắng tinh... dường như nụ cười với đôi mắt như hai vầng trăng lưỡi liềm ấy vẫn còn hiện hữu trước mắt.

"CC."

Lâm Huyền khẽ đọc tên.

Không thể nói là cảm giác hội ngộ, hay là cảm giác an toàn khi gặp lại người quen nơi đất khách quê người.

Tóm lại.

Hắn lại gặp được CC.

Thế giới tương lai trong giấc mơ thứ hai thực sự đã thay đổi,

thay đổi rất nhiều.

Nhiều thứ đã thay đổi, nhiều thứ cũng không thay đổi.

Hắn không biết phải giải thích chuyện này theo quy luật thời không như thế nào, có lẽ... tất cả những "quy luật" và "quy tắc" này đều ẩn chứa trong những quy luật thời không chưa được phát hiện?

Thực ra, bây giờ không khó để đoán ra lý do CC xuất hiện ở nhà máy xử lý rác thải đó.

Bởi vì mục đích của cô luôn luôn như vậy...

Vẫn là để mở chiếc két sắt có ghi tên Lâm Huyền.

"Thực sự là không thay đổi ý định, mỗi giấc mơ đều kiên trì như vậy."

Điều này đủ để thấy rằng, chiếc két sắt đó đối với CC không đơn thuần chỉ là sự tò mò, muốn biết sự thật đơn giản như vậy.

Chắc chắn cô còn có quá khứ đặc biệt nào đó,

Có kinh nghiệm đặc biệt nào đó,

Có câu chuyện đặc biệt nào đó,

Đến mức cô có dũng cảm đánh cược cả tính mạng, cũng muốn mở chiếc két sắt đó.

CC.

Vẫn như mọi khi, thần bí và khó đoán.

Tại sao cô lại biết chính xác tối nay những chiếc két sắt đó sẽ xuất hiện ở nhà máy rác này?

Lâm Huyền gãi đầu.

Dù là giả mạo Lê Ninh Ninh hay nắm bắt thời cơ sử dụng Đại Kiểm Miêu và Nhị Trụ Tử làm thang người, tất cả đều là có mưu đồ, có chuẩn bị, có kế hoạch.

Vì vậy...

Khác với Đại Kiểm Miêu và những người khác.

CC có lẽ nắm trong tay một số thông tin liên quan đến thành phố Đông Hải mới, nên cô ấy mới có thể biết chính xác rằng chiếc két sắt sẽ xuất hiện ở nhà máy rác này tối nay.

"Còn có một việc nữa..."

Lâm Huyền nhớ lại trước khi ánh sáng trắng 00:42 xuất hiện, CC đã tháo mặt nạ của hắn, mỉm cười và nói:

"Quả nhiên là anh!"

Giọng điệu đó có một cảm giác thân thiết của người quen lâu ngày không gặp.

Nói cách khác, đối với CC trong giấc mơ thứ hai, khuôn mặt của Lâm Huyền rất quen thuộc, đã từng gặp qua.

Điều này thật đáng để suy nghĩ...

Thậm chí có phần rùng rợn.

Lâm Huyền lật chăn, ngồi dậy.

CC đã từng gặp hắn ở đâu?

Theo lý mà nói, trong giấc mơ thứ hai, đây đáng lẽ là lần đầu tiên họ gặp nhau, cô không nên cảm thấy quen thuộc với khuôn mặt của hắn.

Nhưng tại sao...

CC trong giấc mơ thứ hai lại nói "Quả nhiên là anh!"?

Vậy thì, ngược lại suy luận một chút.

Nếu đã nói ra câu này, điều đó có nghĩa, CC trước đây ở đâu đó thực sự đã gặp qua khuôn mặt của hắn.

Một cảm giác lạnh lẽo tràn đến.

Chẳng lẽ...

Trong giấc mơ thứ hai, còn có một người đàn ông có khuôn mặt giống hệt hắn?

Điều này...

Lâm Huyền gãi đầu, nghĩ lại thấy thật kinh khủng.

Mặc dù ý tưởng này rất khó tin, nhưng có CC và Sở An Tình trước đó... cũng không thể nói trước được!

"Thôi thôi... ngày mai vào giấc mơ rồi trực tiếp tìm CC hỏi cho rõ ràng."

Thay vì tự mình suy nghĩ lung tung ở đây.

Không bằng lần tới vào giấc mơ, sớm liên lạc với CC, tự tiết lộ thân phận, trực tiếp tìm CC hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.

Lâm Huyền có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi CC...

Bao gồm cả việc cô ấy và Sở An Tình có phải là cùng một người hay không,

Rốt cuộc đã gặp hắn khi nào,

Và thông tin về thành phố Đông Hải mới.

"CC có rất nhiều bí ẩn, nhưng làm rõ những bí ẩn này cũng rất có giá trị, rất cần thiết."

Lâm Huyền đứng dậy, vươn vai.

Giấc mơ lần này thực sự kéo dài...

Từ khoảng năm, sáu giờ chiều, ngủ đến tận 00:42 sáng, bây giờ hắn rất tỉnh táo, hoàn toàn không buồn ngủ.

Phải nói rằng, lần vào giấc mơ này thu hoạch rất lớn, có thể nói là bùng nổ thông tin, đã làm rõ rất nhiều chuyện.

Nói về thu hoạch lớn nhất, chắc chắn là hằng số vũ trụ 42.

Mặc dù hiện tại Lâm Huyền hoàn toàn không hiểu tại sao hằng số vũ trụ lại là 42, và 42 có ý nghĩa gì.

Nhưng không thể phủ nhận, đây chắc chắn là một manh mối cực kỳ quan trọng.

Thậm chí...

Ánh sáng trắng 00:42 đến đúng giờ,

Câu Lạc Bộ Thiên Tài ẩn mình trong dòng sông thời gian,

Những giấc mơ tuần hoàn kỳ lạ của chính mình,

Và cả những quy luật và bí mật của thời không...

Có lẽ đều liên quan đến con số bí ẩn này!

"Cha của Đại Kiểm Miêu nghiên cứu nhiều năm 'Giới thiệu về Hằng số vũ trụ' không có chuyện gì, nhưng ngay sau khi tính ra số 42, đã bị người thành phố Đông Hải mới bắt đi."

Chương 168: Một cách suy nghĩ khác (2)

Chương 168: Một cách suy nghĩ khác (2)

"Vì vậy... con số này tuyệt đối không đơn giản."

Giống như đã suy nghĩ trước đó.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã giết Hứa Vân, nhưng lại không hề quan tâm đến thành quả nghiên cứu của ông ấy.

Nhưng đối với cha của Đại Kiểm Miêu, họ không chỉ muốn giết người, thậm chí còn không dám để lại một mẩu giấy nháp nhỏ.

Lâm Huyền cảm thấy, nếu không sợ động thổ kinh xà, lộ ra mục đích... có lẽ người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã thiêu rụi ngôi nhà của cha Đại Kiểm Miêu rồi.

Nhưng họ chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Bây giờ cả làng đều biết cha của Đại Kiểm Miêu mỗi ngày đều lẩm bẩm "42 ở khắp mọi nơi.", giờ mà thiêu rụi nhà ông ấy thì chẳng khác nào tự bộc lộ mình, sợ mọi người không biết tại sao lại đốt nhà.

Điều này không phù hợp với phong cách của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ẩn mình, che giấu, không lộ diện, mới là mục tiêu hàng đầu của họ.

Hiện tại...

Về bí ẩn của số 42, Lâm Huyền chưa có chút manh mối nào, còn cần tiếp tục khám phá thêm.

May mắn thay, bây giờ hắn không chỉ có liên kết với Đại Kiểm Miêu, mà còn tham gia vào đội của Lê Thành.

Trong giấc mơ thứ hai, Đại Kiểm Miêu và Lê Thành đều trở thành đồng minh của công lý, họ tìm mọi cách để trộm lịch sử và tri thức từ thành phố Đông Hải mới.

Điều này khiến người ta an lòng.

Mặc dù Lâm Huyền đã đánh nhau với Đại Kiểm Miêu và Lê Thành nhiều năm.

Nhưng đó chỉ là chuyện của giấc mơ đầu tiên, trong giấc mơ thứ hai mọi người đã hoàn toàn thay đổi và trở thành đồng đội có mục tiêu chung.

Cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" của cha Đại Kiểm Miêu cũng được trộm từ nhà máy xử lý rác, cũng vì vậy mà ông ta mới có thể tiếp cận được những tri thức cao siêu như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận, tài năng của cha Đại Kiểm Miêu vẫn rất mạnh, có lẽ cuốn sách chỉ là chất xúc tác, không loại trừ khả năng ông ấy vốn dĩ đã nghiên cứu về lĩnh vực này.

Dù sao thì toán học không giống như các ngành kỹ thuật khác, thực sự là đường đua dựa trên trí thông minh và tư duy.

Toán học là nền tảng của mọi khoa học.

Đây là lĩnh vực mà chỉ những thiên tài thực sự mới có thể bước chân vào, ngưỡng cửa là cao như vậy.

Nhưng rất tiếc...

Từ những gì Lâm Huyền tìm thấy trong nhà máy rác, cư dân

thành phố Đông Hải mới thực sự rất ít đọc sách, họ chắc chắn có thiết bị tiên tiến hơn để đọc.

Chuyến đi tới nhà máy rác lần này, hắn không tìm được cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", cũng không tìm được tài liệu của "Công ty MX".

"Muốn tìm hai cuốn sách này từ nhà máy rác, thực sự là quá khó, chẳng khác nào mò kim đáy bể."

Lâm Huyền quyết định, lần tới khi vào giấc mơ, sẽ tìm cách liên lạc với CC trước, xem có thể lấy được thông tin nào về việc thâm nhập vào thành phố Đông Hải mới từ CC không, vẫn là tìm hai cuốn sách này trong thành phố Đông Hải mới thì đáng tin cậy hơn.

Nghĩ đến thành phố Đông Hải mới, trong đầu Lâm Huyền lập tức hiện lên tòa nhà đôi MX kiên cố như cột chống trời.

Đây cũng là một sự thật trong giấc mơ thứ hai khiến Lâm Huyền ngạc nhiên nhất... thậm chí còn khiến hắn cảm thấy khó tin hơn chuyện hằng số vũ trụ 42.

Bởi vì hằng số vũ trụ và chuyện của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nói thẳng ra thì rất xa vời với bản thân, vốn không có cảm giác thực tế.

Nhưng công ty MX thì khác.

Hắn đã làm việc ở công ty này hơn nửa năm, thậm chí còn lên đến cấp phó tổng giám đốc.

Bây giờ đột nhiên biết rằng, công ty MX không những không phá sản trong vòng 600 năm, mà còn ngày càng phát triển mạnh mẽ, trở thành một gã khổng lồ có thể tự xây dựng cả một thành phố khoa học viễn tưởng bằng thép.

"Thực sự khó mà chịu đựng được."

Tâm trạng của Lâm Huyền thực sự khó diễn tả.

Hơn nữa, còn một chuyện rùng rợn luôn ám ảnh tâm trí...

Liệu có phải...

600 năm sau, tổng giám đốc của công ty MX vẫn là Triệu Anh Quân?

Xét đến việc cô ấy đã nhận được lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài và trở thành một thành viên; lại thêm việc, buồng ngủ đông ở giai đoạn tương lai nào đó đã được phát triển thành công... Triệu Anh Quân không phải không có khả năng ngủ đông đến 600 năm sau.

"Hơn nữa, việc xây dựng thành phố khoa học viễn tưởng bằng thép, thành phố Đông Hải mới, cũng là một bí ẩn."

Lâm Huyền xoay bút, nhắm mắt suy tư.

Tại sao lại phải xây dựng một thành phố với bức tường cao cách biệt như vậy?

Và tại sao lại là công ty MX xây dựng thành phố này?

Những thành phố khác như Đế Đô mới, Hàng Châu mới... có tình trạng như thế nào?

Thế giới trong giấc mơ thứ hai, còn rất nhiều thông tin đang chờ hắn khám phá.

Nhưng phải nói rằng, sự xuất hiện của CC thực sự là một bước đột phá ngoài dự đoán.

Lâm Huyền thực sự không ngờ rằng trong giấc mơ thứ hai lại có thể gặp CC... dù nói cũng không phải là không mong đợi, nhưng

theo trực giác luôn cảm thấy thế giới lớn như vậy, làm sao có thể tình cờ gặp nhau được?

Chương 169: Einstein (1)

Chương 169: Einstein (1)

Kết quả là... nhiều chuyện không thể nói rõ ràng, chính là trùng hợp như vậy.

Giống như trong thời không và lịch sử, dường như thực sự tồn tại một sự tất yếu, những điểm nút không thể tránh khỏi. Và những điểm nút này, giống như kim chỉ dẫn... đan kết thế giới tương lai thành một bức tranh mới.

Lâm Huyền suy đoán.

Chiếc két sắt có ghi tên hắn... có thể đã tồn tại trong lịch sử rất lâu rồi.

Và chính vì chất liệu của nó đủ bền vững, nên mới có thể không bị mòn mỏi, mất mát, vẫn còn nguyên vẹn như mới trong suốt 600 năm lịch sử.

"Cũng có thể... thời gian chế tạo chiếc két sắt này không cách xa thời điểm hiện tại năm 2023 là bao."

"Chiếc két sắt này là do tôi cất giữ vài năm sau, thậm chí là mười mấy năm sau."

Lâm Huyền lại xoay bút, suy nghĩ về khả năng này.

Không phải là không thể.

Nhưng nếu thực sự là chiếc két sắt mà tương lai hắn cất giữ, thì mật mã không đến nỗi khó đoán như vậy.

Đều là người của hắn, sao lại làm khó hắn như vậy?

Dù không đặt mật mã là ngày 19990320 thường dùng, cũng nên đặt một mật mã có liên quan đến bản thân chứ?

"Nếu chiếc két sắt này, thực sự là do tương lai mình cất giữ, và đặt mật mã... thực ra vẫn có một cách để suy luận ngược lại biết được mật mã."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào tờ giấy trắng trên bàn ghi đầy những tổng kết thu hoạch.

Hắn đặt tờ giấy này sang một bên, rồi lấy một tờ giấy trắng mới.

Hắn quyết định...

Viết một bức thư cho mình trong tương lai!...

Lâm Huyền có một suy nghĩ rất đơn giản.

Việc này cũng có thể xác định xem chiếc két sắt này có thực sự là của hắn hay chỉ là một sự nhầm lẫn tên gọi.

"Chỉ cần viết thư khuyên nhủ bản thân trong tương lai, khi thiết lập mật mã mới cho chiếc két sắt hợp kim hafnium, hãy đặt mật mã thành một con số cố định là được."

Lâm Huyền cảm thấy hắn không phải là người bướng bỉnh.

Ít nhất, chắc chắn sẽ không bướng bỉnh với chính mình trong quá khứ chứ?

Ai lại tự đánh mình chứ?

Thực ra Lâm Huyền cũng hiểu rõ.

Khi mình đã xác định được ý tưởng này, việc viết lá thư này ra

cũng không còn cần thiết nữa.

Bởi vì chỉ cần hắn đã xác định được ý tưởng này, trong tương lai bản thân chắc chắn sẽ tuân thủ, việc truyền đạt thông tin giữa chính mình không cần phải phức tạp đến mức phải viết thư.

"Nhưng vẫn viết ra để có bằng chứng, tránh trường hợp mấy chục năm sau quên mất."

Giáo sư Hứa Vân đã nói rằng, sống trong buồng ngủ đông có tác dụng phụ là mất trí nhớ.

Chuyện tương lai không ai có thể nói chắc, nếu một ngày nào đó hắn thực sự cần phải vào buồng ngủ đông rồi mất trí nhớ, quên mất thỏa thuận về mật mã, thì kế hoạch này hôm nay coi như uổng phí.

Vì thế.

Hắn cầm bút viết:

Tương lai của tôi:

"Chào bạn.

Tôi là Lâm Huyền của năm 2023. xin hãy thiết lập mật mã két sắt hợp kim hafnium trong tương lai thành 29990203.

Có lẽ bạn đã cân nhắc đến tính bảo mật nên mới không đặt mật mã là ngày sinh nhật thường dùng của chúng ta. Nhưng bây giờ mật mã này tôi cảm thấy đã đủ bảo mật rồi, tin tôi đi.

0203 là ngày sinh âm lịch của chúng ta, 2999 là một nghìn năm sau năm sinh của chúng ta, không khó nhớ lắm.

Đừng tự làm khó chính mình!

Nếu chiếc két sắt này thực sự là bạn thiết lập vào một thời

điểm nào đó, hãy đảm bảo mật mã là 29990203!

Nhớ kỹ!"...

Viết xong, Lâm Huyền đóng nắp bút lại, nhìn vào bức thư viết cho chính mình.

Thật kỳ lạ và ngớ ngẩn.

Nhưng không sao, mục đích đã đạt được.

Hắn từ bây giờ đã kiên định với niềm tin rằng—

"Dù tương lai gặp phải chuyện gì, gặp phải ngày tháng có ý nghĩa gì, cũng phải đặt mật mã két sắt hợp kim hafnium là 29990203!"

Lâm Huyền thầm đọc đi đọc lại câu này trong lòng vài lần.

OK.

Coi như đã khắc sâu ý tưởng này.

Nếu chiếc két sắt này thực sự là của mình, là mật mã mà tương lai mình đã thiết lập.

Thì hiệu ứng cánh bướm thời không từ bây giờ sẽ bắt đầu có hiệu lực.

Ngày mai khi vào giấc mơ.

Mật mã của chiếc két sắt có tên hắn... sẽ phải là 29990203!

Hắn đứng dậy.

Gấp bức thư lại.

Đặt vào hộp sắt nhỏ trong tủ quần áo.

Hộp sắt nhỏ này chứa rất nhiều đồ vật nhỏ có ý nghĩa trong cuộc đời Lâm Huyền, nhiều năm nay không nỡ vứt, đặt bức thư ở đây rất hợp lý.

Hơn nữa, ý tưởng này đã khắc sâu.

"Tôi tin rằng tương lai của mình sẽ không nuốt lời."

Sau khi dọn dẹp xong.

Lâm Huyền quay lại ngồi trước bàn học.

Thu hoạch từ giấc mơ rất nhiều...

Nhưng đồng thời, cũng mang lại nhiều bí ẩn.

Phải có một kế hoạch ưu tiên, giải quyết từng việc một, làm rõ mọi chuyện.

Đầu tiên, việc đơn giản và dễ giải quyết nhất, là gặp CC, làm rõ danh tính của cô, và cố gắng mở chiếc két sắt hợp kim hafnium đó.

Sau đó, tìm cách thâm nhập vào thành phố Đông Hải mới.

Chương 170: Einstein (2)

Chương 170: Einstein (2)

Ngoài việc tìm hai cuốn sách, nếu có thể tìm được cha của Đại Kiểm Miêu thì càng tốt.

Vô số manh mối đã chỉ ra rằng hằng số vũ trụ 42 là một manh mối cực kỳ quan trọng, một con số bí ẩn, thậm chí là tồn tại khiến cả Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng phải sợ hãi.

Hiểu rõ ý nghĩa của hằng số vũ trụ 42 có lẽ sẽ giúp hiểu rõ hơn về Câu Lạc Bộ Thiên Tài và nắm được sức mạnh để đối đầu với họ.

Để Lâm Huyền đoán bây giờ...

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được một con số bình thường như vậy có thể có sức mạnh đến đâu? Có gì đáng sợ?

Dù sao thì quy luật thời không mà mình tổng kết được, ít nhất cũng có hiệu ứng cánh bướm thời không để có thể bắn phá tương lai 600 năm sau.

Nhưng 42 chỉ là một con số bình thường thôi mà...

Cha của Đại Kiểm Miêu đã viết đầy một bức tường số 42, nhưng không thể khiến ngôi nhà sụp đổ.

Theo suy nghĩ của Lâm Huyền, chắc chắn không thể tưởng tượng ra 42 có ý nghĩa đặc biệt gì, có sức mạnh đặc biệt gì.

Trực tiếp hỏi cha của Đại Kiểm Miêu.

Đây là cách đơn giản nhất về mặt quy trình.

Nhưng về cách thực hiện, là khó nhất.

Đầu tiên, việc đi vào an toàn vào thành phố Đông Hải mới đã là một vấn đề.

Chưa kể diện tích của thành phố Đông Hải mới... nhìn có vẻ còn lớn hơn cả Đông Hải hiện tại, Lâm Huyền thật sự không chắc có thể tìm thấy cha của Đại Kiểm Miêu trong biển người mênh mông này.

Hơn nữa, cha của Đại Kiểm Miêu không phải đi du lịch, mà rất có thể bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài bắt giữ và kiểm soát.

Trong tình huống này, càng khó tìm thấy ông ấy.

Ngay cả khi có thể tìm được vị trí cụ thể của ông ấy, làm thế nào để đột phá phòng tuyến của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, làm thế nào để gặp được cha của Đại Kiểm Miêu an toàn, cũng là một vấn đề không có lời giải.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã bắt giữ cha của Đại Kiểm Miêu... chắc chắn sẽ giám sát nghiêm ngặt."

"Nếu suy đoán của tôi trước đây không sai, Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhất định sẽ giết các nhà khoa học vào lúc 00:42, thì về thời gian có lẽ vẫn còn kịp, ít nhất cha của Đại Kiểm Miêu sẽ còn sống trước 00:42."

"Nhưng... đây đều là suy đoán, ai biết được chi tiết trong giấc mơ thứ hai có thay đổi gì không?"

Lâm Huyền thở dài.

Hắn càng ngày càng cảm thấy kế hoạch này thực sự quá khó thực hiện.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài bên đó, không nghi ngờ gì là rất mạnh, ít nhất cũng có trang bị vũ khí nhất định.

Nhưng hắn có gì?

Lê Thành đã là đại ca của Đông Hải cũ rồi, nhưng ngay cả một khẩu súng cũng không có.

CC thì có một khẩu súng...

Nhưng Lâm Huyền lúc đó không nhìn kỹ, cảm giác khẩu súng đó hoa hòe hoa sói, không giống một khẩu súng bình thường.

Dù có là súng lục thì đã sao?

Chỉ với một khẩu súng lục mà muốn đột nhập vào thành phố thép khoa học viễn tưởng... thậm chí phim bom tấn Hollywood cũng không dám quay như vậy. Chưa kể trong thành phố Đông Hải mới chắc chắn đầy rẫy nguy hiểm, có các loại cảnh sát tuần tra.

"Rất khó."

Về kế hoạch B... là tìm tác giả gốc của "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" vào năm 2023.

Lâm Huyền cầm điện thoại, mở công cụ tìm kiếm và nhập từ khóa "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ".

Vì cha của Đại Kiểm Miêu đã nói rằng cuốn sách này là một cuốn cổ thư từ 600 năm trước, được khai quật từ một ngôi mộ.

600 năm trước năm 2624... tức là năm 2024.

Nghĩa là năm sau.

Vì một người nào đó sẽ đặt cuốn sách này vào quan tài của mình khi họ qua đời vào năm sau, điều đó có nghĩa cuốn sách này ít nhất phải được xuất bản vài năm trước đó.

Những cuốn sách học thuật như thế này không giống như các loại sách khác, viết một cuốn cần nhiều năm, thậm chí nhiều học giả nghiên cứu cả đời mới có thể viết ra một cuốn tư liệu học thuật.

Lâm Huyền trước đó trong giấc mơ đã nghĩ rằng có lẽ có thể tìm thấy thông tin xuất bản liên quan đến cuốn sách này trên mạng, nhưng lúc đó suy nghĩ quá nhiều thứ, liền quên mất.

Hắn cho rằng, ngay cả khi không tìm thấy cuốn sách "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" trên mạng, ít nhất cũng có thể tìm thấy vài thông tin.

Tuy nhiên...

Thật thất vọng.

Không tìm thấy gì trên mạng, không có bất kỳ thông tin nào về cuốn sách này, không thu được gì cả.

Khi Lâm Huyền vô tình lướt ngón tay và chuẩn bị khóa màn hình điện thoại...

Đột nhiên.

Một tên trong kết quả tìm kiếm đã thu hút sự chú ý của Lâm Huyền—

"Einstein".

"Nhớ ra rồi."

Thấy cái tên Einstein, Lâm Huyền ngay lập tức nhớ ra, vị vĩ nhân này thực sự có liên quan đến hằng số vũ trụ.

Thành tựu của Einstein rất lớn, câu chuyện thú vị cũng nhiều, hằng số vũ trụ là một trong số đó.

Khi còn trẻ, để giải thích sự tồn tại của vũ trụ tĩnh, ông ấy đã thêm vào phương trình trường hấp dẫn một hằng số tỷ lệ rất nhỏ.

Chương 171: 42 đầu tiên trên thế giới (1)

Chương 171: 42 đầu tiên trên thế giới (1)

Giá trị của hằng số này nhỏ đến mức ngay cả ở quy mô của ngân hà cũng có thể bỏ qua, chỉ có ý nghĩa khi đặt ở quy mô của vũ trụ, do đó được gọi là hằng số vũ trụ.

Điều thú vị là, khi về già, Einstein đã phủ nhận bản thân mình khi còn trẻ, nói rằng hằng số vũ trụ là một sai lầm, không tồn tại thứ đó. Ông thậm chí còn hối tiếc, nói rằng sai lầm lớn nhất trong đời ông là đã thêm hằng số vũ trụ vào phương trình thuyết tương đối rộng.

Tự mâu thuẫn với chính mình.

Đây là một câu chuyện khoa học rất thú vị.

Nhưng Lâm Huyền biết rõ.

Hằng số vũ trụ mà Einstein nói đến, và hằng số vũ trụ 42 mà cha của Đại Kiểm Miêu nói đến hoàn toàn không phải là một thứ, không có ý nghĩa tham khảo gì cho mình.

Nếu bây giờ Lâm Huyền trở về quá khứ, nói với Einstein:

"Ông Einstein, hằng số vũ trụ là 42 à."

Einstein dù chỉ liếc nhìn hắn một cái, cũng đã là thua.

Vì vậy...

Đây cũng là một thông tin vô dụng.

Cạch.

Lâm Huyền tắt điện thoại.

Vì trên mạng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ"...

Thì để hiểu được ý nghĩa thực sự của số 42, vẫn phải theo kế hoạch ban đầu là đi vào vào thành phố Đông Hải mới.

Hắn đứng dậy đến nhà bếp.

Lấy ra khay nướng đặc biệt của lò nướng, vo tròn tờ giấy A4 mà hắn vừa viết xuống những suy nghĩ của mình và đặt vào khay.

Nhìn ngọn lửa bùng cháy, múa lượn trong không khí không thể cảm nhận được.

Cẩn thận không bao giờ là thừa.

Những tờ giấy suy luận này không chỉ tiết lộ sự khao khát khám phá của mình về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mà còn liên quan đến hằng số vũ trụ 42, liên quan đến việc thay đổi thế giới tương lai.

Rõ ràng, những điều này đều đứng ở "mặt đối lập" của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Một khi bị phát hiện hoặc rò rỉ, khó có thể đảm bảo rằng một ngày nào đó hắn sẽ không bị đâm chết trên phố như Hứa Vân.

Thậm chí...

"Người ta là nhà khoa học vĩ đại, mới xứng đáng bị dàn dựng một vụ tai nạn chết vào lúc 00:42."

"Còn loại nhỏ bé như mình, không biết sẽ bị xử lý như thế

nào."

Vì vậy.

Trong khi xác định rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài tồn tại và có thể âm thầm làm rối dòng chảy lịch sử, cẩn thận bao nhiêu cũng không thừa, cẩn trọng bao nhiêu cũng xứng đáng.

Chưa kể, lập trường của công ty X và Triệu Anh Quân hiện tại cũng là một ẩn số.

"Đi trên băng mỏng..."

Nhìn ngọn lửa trong khay cháy hết, Lâm Huyền đổ tro vào bồn cầu và xả sạch, sau đó nằm xuống giường, ngủ một giấc nữa. ...

Sáng hôm sau, Lâm Huyền không đi làm.

Hắn đến trung tâm thương mại gần đó, ăn chút gì đó cho no bụng, rồi đến một rạp chiếu phim tư nhân.

Nơi này khác với rạp chiếu phim bình thường, có thể cung cấp cho bạn một phòng riêng để xem phim, và bạn có thể yêu cầu chiếu những bộ phim cũ.

Tất nhiên, những bộ phim mới phát hành hoặc đang chiếu thì ở đây không có.

Bíp.

Quét mã thanh toán xong tiền của một bộ phim, nhân viên phục vụ mỉm cười, đưa cho Lâm Huyền một chiếc iPad để chọn phim:

"Anh muốn xem phim gì? Chúng tôi có rất nhiều phim cũ. Và rạp chiếu phim tư nhân của chúng tôi là chuỗi toàn quốc, tất cả các phim đều có bản quyền, chất lượng cao và có cả đoạn kết chính thức."

Lâm Huyền gật đầu:

"Bản quyền là tốt."

"Cần ủng hộ bản quyền."

Hắn lướt iPad, tìm thấy bộ phim mà hắn đã từng xem nhưng bây giờ rất cần xem lại:

"Tôi sẽ xem bộ phim này——"

"《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》."...

《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》 là một bộ phim khoa học viễn tưởng nổi tiếng, có ảnh hưởng rộng rãi.

Lâm Huyền đã xem phim này nhiều năm trước.

Vì sau khi nói chuyện với Cao Dương về giấc mơ, Cao Dương nói rằng cậu ấy không thể tưởng tượng được thế giới tương lai như thế nào, vì vậy không thể mơ thấy nó.

Do đó, từ lúc đó, Lâm Huyền bắt đầu xem các phim khoa học viễn tưởng và đọc các tài liệu khoa học viễn tưởng để bổ sung kiến thức. Và bộ phim khoa học viễn tưởng kinh điển trong lịch sử điện ảnh này tự nhiên nằm trong danh sách phim cần xem của hắn.

Thực sự, nếu nói bộ phim này có hay đến mức nào... Lâm Huyền thật sự không nghĩ nó hay lắm, nói thật thì khá bình thường. Bao nhiêu năm qua, hắn hoàn toàn không có hứng thú xem lại lần thứ hai.

Nhưng hôm nay thì khác...

Sau khi bước ra khỏi giấc mơ hôm qua, hắn đã quyết định tối nay sẽ đến rạp chiếu phim tư nhân để xem lại bộ phim này.

Lý do chỉ có một.

Con số 42 lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng... chính là trong bộ phim " Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà ". ...

Lâm Huyền gọi một ly nước uống, mang theo vào phòng chiếu phim riêng của mình, bộ phim đã bắt đầu phát.

"《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》 là một bộ phim ra mắt năm 2005. được coi là một bộ phim khoa học viễn tưởng hài hước.

Phim được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Douglas Adams,"Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà".

Chương 172: 42 đầu tiên trên thế giới (2)

Chương 172: 42 đầu tiên trên thế giới (2)

Phần đầu của bộ phim, theo quan điểm hiện tại thì hơi nhàm chán.

Nội dung nói về một nhóm người ngoài hành tinh muốn xây dựng đường cao tốc Ngân Hà, vì vậy họ phải loại bỏ chướng ngại vật trên tuyến đường thi công - Trái Đất.

Sau đó, Trái Đất bị hủy diệt, nhân vật chính bắt đầu phiêu lưu trong Ngân Hà với một người ngoài hành tinh.

Rồi sau đó là một loạt các câu chuyện ngắn.

Lâm Huyền lặng lẽ xem.

Cuối cùng...

Hắn đã chờ đến đoạn phim hay nhất và cũng là đoạn nổi tiếng nhất của phim:

Trên một hành tinh nào đó trong Ngân Hà, có một nền văn minh cao cấp, phát triển và thông minh vượt trội.

Họ để tìm ra chân lý của vũ trụ, tập hợp tất cả các thiên tài lại và xây dựng một máy tính siêu lớn và tiên tiến nhất vũ trụ - Deep Thought.

Khi máy tính siêu lớn hoàn thành, hàng tỷ người ngoài hành tinh đã tụ tập tại đây, đưa ra câu hỏi mà họ luôn quan tâm và

muốn biết câu trả lời nhất:

"Xin hãy tính toán câu trả lời tối thượng cho vũ trụ, sự sống và mọi thứ."

Máy tính khổng lồ Deep Thought sáng đèn vài lần, sau đó trả lời:

"Lượng tính toán quá lớn, hãy quay lại đây sau 7,5 triệu năm."

7,5 triệu năm sau—

Tất cả các nền văn minh hàng đầu trong vũ trụ tụ tập tại đây, chờ đợi máy tính khổng lồ công bố câu trả lời cuối cùng.

Trong sự mong đợi của mọi người, máy tính khổng lồ Deep Thought nói:

"Câu trả lời tối thượng cho vũ trụ, sự sống và mọi thứ là—"

"42."

Toàn bộ nơi đó im lặng.

Rồi cảnh phim này kết thúc đột ngột, chuyển sang câu chuyện nhỏ tiếp theo. ...

"42..."

Lâm Huyền lẩm bẩm, tua lại đoạn phim này và xem lại một lần nữa.

Phim không giải thích nhiều về khái niệm 42, chỉ kết thúc đột ngột như vậy. Thực tế ai cũng biết tại sao... vì đạo diễn cũng không biết, ông ta cũng không thể giải thích được.

Câu trả lời tối thượng cho vũ trụ, sự sống và mọi thứ...

Đây không phải là câu hỏi mà bất kỳ ai trên Trái Đất có thể giải được.

Đạo diễn không thể.

Khán giả cũng không thể.

Tác giả của "Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà" Douglas Adams cũng không thể...

Trong cuốn sách cùng tên mà ông ấy viết, ông cũng làm mờ khái niệm này, không bao giờ giải đáp, tạo ra một sự bí ẩn.

Nhưng thực ra, ông ấy viết đây là một cuốn sách khoa học viễn tưởng hài hước, chủ yếu là vô lý và thậm chí khi sáng tác ban đầu chỉ là để cung cấp nội dung cho một chương trình trẻ em của đài truyền hình, nên không có bất kỳ lý do nào để giải thích khái niệm này, miễn là nó thú vị và hài hước.

Nhưng...

Lâm Huyền không nghĩ mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

"Dù cho Adams viết cuốn sách này chỉ để vui vẻ và bất ngờ, nên mới để máy tính siêu lớn tính ra câu trả lời là 42..."

"Nhưng tại sao lại là 42?"

"Tại sao lại trùng hợp như vậy?"

Nếu nói.

Lâm Huyền không trải qua bao nhiêu sự kiện đến hiện tại, hắn sẽ không nghi ngờ tại sao tác giả lại thiết lập như vậy.

Đó là câu chuyện của tác giả, tác giả muốn viết thế nào thì viết thế đó, không quan trọng là 42,37, hay 58, tất cả đều là tự do của Adams, rất có thể ông ấy chỉ viết bừa.

Nhưng...

Hiện tại tình hình khác biệt...

Vô số sự thật đã xảy ra chứng tỏ rằng con số 42 này, thực sự rất đặc biệt, thực sự có ý nghĩa đặc biệt.

Thời gian đầu tiên hắn bước vào giấc mơ là 12:42,

Thời gian hắn tỉnh dậy sau mỗi giấc mơ là 00:42,

Thời gian thế giới tương lai bị hủy diệt bởi ánh sáng trắng là 00:42,

Giáo sư Hứa Vân qua đời vào lúc 00:42,

Trong giấc mơ đầu tiên, cha của Đại Kiểm Miêu cũng qua đời vào lúc 00:42,

Trong giấc mơ thứ hai, cha của Đại Kiểm Miêu tính ra kết quả của hằng số vũ trụ là 42,

Trên tường trong phòng, có vô số con số lớn nhỏ viết lên, và tất cả đều là 42.

Điều này thật quá kỳ lạ...

Quá nhiều sự kiện kỳ lạ đều liên quan đến con số bí ẩn 42.

Đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Nhìn vào danh sách diễn viên và đoàn làm phim dần hiện ra sau khi bộ phim kết thúc, ở mục biên kịch và nguyên tác, tên của Douglas Adams được ghi.

"Vậy nên..."

"Có phải Adams thật sự biết điều gì đó? Hoặc vô tình nghe được điều gì đó? Do đó, mới đặt câu trả lời tối thượng cho vũ trụ, sự sống, và mọi thứ trong "Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà" là 42?"

Lâm Huyền không thể biết chắc.

Bởi vì Douglas Adams đã qua đời vào năm 2001.

Lâm Huyền đã tra cứu tài liệu, Douglas Adams sinh năm 1952. và "Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà" được sáng tác vào năm 1979.

Vậy có thể làm một suy luận táo bạo—

Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã tồn tại từ năm 1979. 1952. thậm chí là từ thời gian còn sớm hơn, và ẩn mình trong làn sương mù của lịch sử?

Khi nghĩ đến điều này, Lâm Huyền cảm thấy lạnh sống lưng...

Nếu giả định của hắn là đúng, hắn thực sự không thể tưởng tượng được Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã làm thế nào để đạt được điều này.

Chương 173: Kiêu ngạo và đạo đức giả (1)

Chương 173: Kiêu ngạo và đạo đức giả (1)

Họ làm thế nào để ẩn mình trong lịch sử mà không để lại một chút dấu vết nào?

Làm thế nào họ có thể vượt qua hàng trăm, thậm chí gần ngàn năm, luôn kiên trì với niềm tin của mình?

Mục đích của họ là gì?

Ý nghĩa của việc họ làm là gì?

"Tất cả những bí ẩn này... có lẽ đều liên quan đến con số 42."

Bộ phim đã kết thúc, màn hình đen lại, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Lâm Huyền đứng dậy.

Dù sao đi nữa, để giải mã bí ẩn của số 42, hắn cần phải xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới để tìm manh mối.

Dù là cuốn sách "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" hay cha của Đại Kiểm Miêu, chỉ khi tìm ra một trong hai, cuộc điều tra về số 42 mới có thể tiếp tục.

"Còn quá nhiều thứ phải tìm hiểu."

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế sofa, đẩy cửa phòng chiếu.

Cọt kẹt—...

Tiếng cửa mở ra.

Ngoại ô thành phố Đông Hải, biệt thự bên hồ, ánh nắng xuyên qua cánh cửa mở ra, những tia sáng len lỏi qua những hạt bụi trong không khí, tạo ra hiệu ứng Tyndall lấp lánh.

"Ban ngày không mở cửa sổ, ban đêm không bật đèn... Quý Lâm à, khi nào cậu mới chịu nghe lời?"

Người đàn ông lớn tuổi bước vào nhà.

Ông ta không đóng cửa.

Bởi vì đó là nguồn sáng duy nhất.

Trong phòng không có đèn nào được bật, rèm cửa cũng kéo kín, cảm giác tối tăm u ám này khiến ông ta cực kỳ khó chịu.

So với ánh đèn, ông ta thích ánh nắng hơn, cảm giác ấm áp khi nắng chiếu vào người mới thực sự khiến ông ta cảm nhận được sự tồn tại của thời gian.

Phòng khách trước mắt vẫn lộn xộn như lần trước.

Chính xác mà nói, còn lộn xộn hơn lần trước ông đến.

Lần trước đến, ít nhất tất cả các tạp chí báo chí đều được xếp gọn gàng, nhưng giờ đây... gần như tất cả các tờ báo, tạp chí đều mở ra và bị vứt lộn xộn trên sàn nhà.

Tất cả các tạp chí đều bị lật ra, báo chí cũng bị ném lung tung.

Và lúc này, Quý Lâm đang ngồi dựa vào đống tạp chí, ngồi xếp bằng trên sàn, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính xách tay phát ra ánh sáng xanh.

Ánh sáng xanh phản chiếu lên khuôn mặt gầy gò của hắn ta, tạo ra một vẻ xanh xao có phần bệnh tật.

Và ánh sáng từ cửa chính chiếu chéo vào, chỉ cách chân hắn ta không đến mười centimet... không kéo được cậu trai trắng trẻo này ra khỏi bóng tối.

"Cậu dính liền vào sàn nhà rồi à? Có cần tưới nước cho cậu không?"

Người đàn ông bước vào, nhìn cảnh tượng bừa bộn với vẻ khó chịu:

"Quản gia nói với tôi... cậu đã không ra khỏi nhà mấy ngày nay, từ lần trước tôi đến, cậu chưa ra ngoài lần nào."

"Quản gia còn nói cậu đã mua một số đồ chơi nhồi bông qua mạng? Trời ạ... cậu thật sự đã biến thành một người mà tôi không nhận ra."

"Cậu đang làm gì thế? Quý Lâm, cậu thực sự đang làm việc à?"

Quý Lâm không ngẩng đầu lên.

Hắn ta chăm chú nhìn màn hình máy tính xách tay, nơi các tin tức nhanh chóng trượt qua, tay phải liên tục cuộn bánh xe chuột:

"Tôi đã xem qua danh sách mà ông đưa rồi, tất cả đều không đúng."

"Nếu danh sách không đúng... thì cậu phải tìm thêm manh mối chứ..."

Ông ta cảm thấy đau đầu, nhưng không hề nghi ngờ phán đoán của Quý Lâm.

Nếu Quý Lâm đã nói không đúng, thì chắc chắn không đúng, điều này không cần phải bàn cãi, đứa trẻ này chưa bao giờ làm ông ta thất vọng, cũng chưa bao giờ sai lầm:

"Nếu cậu đã loại trừ mọi khả năng trong danh sách, thì hãy ra

ngoài tìm manh mối mới, nhanh chóng lôi kẻ làm nhiễu loạn lịch sử ra ngoài... cậu cứ ở nhà mãi thì có ích gì? Kẻ làm nhiễu loạn lịch sử sẽ tự tìm đến cậu sao?"

Nghe xong lời của ông ta.

Quý Lâm khẽ thở dài, cười một chút:

"Ngạo Mạn... ông thật là kiêu ngạo. Ông phải xem thường kẻ làm nhiễu loạn lịch sử đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy."

"Tại sao cậu lại nói thế." Ông ta nhíu mày.

"Theo lời ông, kẻ làm nhiễu loạn lịch sử đã giúp Hứa Vân, xử lý xong chất lỏng trong khoang ngủ đông. Bây giờ Hứa Vân gặp sự cố và chết, chỉ cần kẻ đó không phải là một kẻ ngốc, hắn chắc chắn sẽ cảnh giác và không dám hành động bừa bãi để lộ thân phận."

Ông ta nghe xong, quay đầu:

"Vậy cậu không muốn đánh động hắn? Không muốn để hắn biết chúng ta đang tìm hắn, để hắn lơi lỏng cảnh giác và dần dần lộ diện?"

"Đó không phải là điểm mấu chốt."

Quý Lâm trả lời nhẹ nhàng. Hắn ta gập máy tính xách tay lại, ngẩng đầu lên nhìn ông ta:

"Thực ra tôi luôn nghĩ... làm sao chúng ta có thể chứng minh một người thực sự đang làm nhiễu loạn lịch sử?"

Hắn ta suy nghĩ vài giây, tiếp tục nói:

"Chúng ta phải định nghĩa lịch sử ban đầu như thế nào? Và phải định nghĩa lịch sử bị nhiễu loạn như thế nào?"

"Đây không phải là điều có thể nói rõ ràng trong một câu, theo yêu cầu của ông, không thể giết nhầm bất kỳ ai, giống như nếu chúng ta giết nhầm một người, chúng ta sẽ mất tư cách nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Chương 174: Kiêu ngạo và đạo đức giả (2)

Chương 174: Kiêu ngạo và đạo đức giả (2)

"Đúng vậy." Ông ta gật đầu:

"Chúng ta tuyệt đối không thể giết nhầm bất kỳ ai, phải chứng minh rõ ràng rằng người đó thực sự làm nhiễu loạn lịch sử, lấy được bằng chứng chính xác nhất, chúng ta mới có thể giết hắn."

"Ông biết lịch sử ban đầu là gì không?"

Quý Lâm ngẩng đầu lên, nhìn ông ta:

"Ông biết tiến trình phát triển lịch sử ban đầu không?"

"Tất nhiên là không." Ông ta lắc đầu:

"Nếu tôi biết thì cần gì đến cậu điều tra nữa? Tôi có thể so sánh và tìm ra ngay kẻ đó."

"Vậy vấn đề nằm ở đây, Ngạo Mạn." Quý Lâm giơ tay lên:

"Ông không biết lịch sử ban đầu là gì, cũng không biết tiến trình lịch sử ban đầu, vậy chúng ta làm sao để phán đoán một người đang làm nhiễu loạn lịch sử? Dựa vào trực giác à?"

"Không phải." Ông ta trả lời dứt khoát:

"Phải tìm ra bằng chứng tuyệt đối."

"Ông xem, ông thật sự đang làm khó tôi."

Quý Lâm cúi đầu cười nhẹ, tiếp tục mở màn hình máy tính, nhìn vào ánh sáng phát ra:

"Vậy thì ông đừng phàn nàn về việc tôi hành động chậm nữa... ông không nói cho tôi bất cứ điều gì, cũng không đưa ra gợi ý nào, thì tôi không phải lên mạng tìm hiểu kỹ à? Biết đâu trên diễn đàn nào đó... tôi có thể tìm thấy một số manh mối."

Nghe tiếng cười của Quý Lâm.

Ông ta nhíu mày.

Ông ta hiểu ra...

Đứa trẻ này, đang cố tình.

Nó vẫn không tin lời ông ta nói, nghĩ rằng ông ta đang giấu diếm điều gì đó.

Đây là một cách khích tướng, muốn ông ta cắn câu!

"Quý Lâm, cậu lại muốn moi thông tin từ tôi hả."

Ông ta kéo một chiếc ghế gỗ ngồi xuống:

"Đừng hòng, Quý Lâm, những gì tôi biết tôi đã nói hết với cậu rồi."

"Không không... còn rất nhiều điều ông chưa nói."

Trang web trên màn hình máy tính lướt qua trong mắt Quý Lâm, hắn ta chớp chớp mắt, tiếp tục nói:

"Còn rất nhiều điều ông chưa nói cho tôi... chẳng hạn như cách giết người kỳ quái mà ông yêu cầu, phải là tai nạn xe, và phải là trong khoảng thời gian từ 00:42 đến 00:43 trong 60 giây đó khiến người chết."

"Cách thức kỳ quặc như vậy, không chỉ không an toàn, không đủ bí mật, mà thực hiện cũng rất khó, có những lúc chúng ta phải chờ cả vài tháng, cũng không tìm được thời điểm thích hợp để giết người."

"Ngạo Mạn, đó là 00:42... làm gì có người bình thường nào vào giờ đó lại chưa ngủ, sao ông bắt chúng tôi tạo tai nạn xe để giết người vào giờ đó?"

"Khó vậy sao, Quý Lâm?" Ông ta cười dựa vào lưng ghế:

"Mỗi lần cậu thực hiện nhiệm vụ đều khá tốt mà? Tuy phiền phức, nhưng cuối cùng cũng thành công phải không? Giống như hành động lần này, không phải đã thành công rồi sao?"

"Đó là vì có ông hỗ trợ từ bên trong." Quý Lâm đáp nhẹ nhàng:

"Thực ra tôi rất tò mò, trước khi Hứa Vân tham dự tiệc mừng, ông đã gặp ông ấy... ông nói gì với ông ấy?"

"Nói những gì cậu bảo tôi nói."

Ông ta thu lại nụ cười, nhìn chằm chằm vào Quý Lâm:

"Quý Lâm, cậu không nghĩ mình là người tốt đấy chứ? Nói như thể việc giết Hứa Vân khiến cậu rất khó chịu. Những năm qua, tay cậu đã nhuốm đầy máu... muốn làm người tốt trong vụ Hứa Vân thì đã quá muộn rồi."

"Mặc dù việc giết Hứa Vân là do tôi đề xuất, nhưng người thực hiện mọi kế hoạch chính là ông! Ông biết rõ việc giết Hứa Vân khiến tôi rất đau lòng, sao ông cứ nhắc đi nhắc lại trước mặt tôi?"

"Nếu cậu thật sự muốn báo thù cho Hứa Vân, hãy nhanh chóng tìm ra kẻ làm nhiễu loạn lịch sử! Và dùng cái đầu mà nghĩ xem làm sao để chứng minh hắn thực sự làm nhiễu loạn lịch sử!"

"Vậy tôi muốn hỏi ông, Ngạo Mạn."

Quý Lâm nói nhẹ nhàng:

"Ông làm sao chứng minh Hứa Vân làm nhiễu loạn lịch sử?"

"Bởi vì hắn ta hoàn toàn không thể nghiên cứu ra dung dịch lấp đầy khoang ngủ đông, hắn ta không có khả năng đó!" Ông ta nhíu mày:

"Điều này chẳng phải rõ ràng sao?"

"Những phán đoán chủ quan như vậy có thể làm bằng chứng à?" Quý Lâm giơ tay:

"Vậy tôi có thể chỉ bất kỳ ai làm nhiễu loạn lịch sử. Hứa Vân rõ ràng không xứng với chị tôi, ông cố gắng ép buộc họ, không phải cũng là làm nhiễu loạn lịch sử à?"

Ông ta nhíu mày, không nói gì.

Rõ ràng, ông ta không muốn bàn về chuyện của Hứa Vân, thậm chí có phần ghét bỏ, đối với ông ta, đó là một vết thương không muốn khơi lại, nhưng lại bị Quý Lâm liên tục xé toạc.

"Nói đi, Ngạo Mạn, nếu ông không nói cho tôi biết tiêu chuẩn đánh giá, sao tôi có thể bắt đầu làm việc?"

Quý Lâm cúi đầu cười:

"Ông thấy không, ông chắc chắn đang giấu tôi điều gì đó, và điều đó rất quan trọng. Ông hiểu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không phải như ông nói là hoàn toàn không biết gì."

"Nếu ông không nói, thì để tôi đoán thử."

Quý Lâm chống tay lên sàn, từ từ đứng dậy.

Hắn bước từng bước đến bên cạnh ông ta, đi vòng quanh ghế:

"Trong mỗi lần giết người trước đây, lý do của ông luôn là làm nhiễu loạn lịch sử, nhưng khi nói đến bằng chứng thực sự, ông chẳng bao giờ đưa ra được gì. Ông giống như bắn tên trước rồi vẽ đích, hoặc... thực ra ông cũng không biết bằng chứng là gì, không biết thế nào là làm nhiễu loạn lịch sử. Mà là có ai đó đã nói cho ông biết——"

Chương 175: Trò chơi mèo vờn chuột (1)

Chương 175: Trò chơi mèo vờn chuột (1)

"Chính là người này, hắn làm nhiễu loạn lịch sử, ông phải giết hắn."

"Và mỗi lần giết người, yêu cầu của ông rất kỳ lạ, rất khó hiểu, thậm chí là phi lý. Ông yêu cầu phải chết bằng tai nạn xe, và thời gian chết phải trong khoảng từ 00:42 đến 00:43 trong 60 giây đó."

"Hành vi này thực sự quá kỳ lạ, như thể ông muốn người khác biết ông cố tình giết người. Vì vậy tôi nghĩ... có hai khả năng."

Quý Lâm dừng bước.

Hắn đặt tay trái lên vai ông ta, nheo mắt nhìn vào đôi mắt khô khốc của ông ta:

"Hoặc là, ông thực ra cũng là một kẻ bắt chước, ông cố tình bắt chước cách giết người của ai đó và nghĩ rằng mình có thể gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài giống như hắn. Vì vậy ông mới mù quáng sử dụng cách giết người này, không màng hậu quả, vì ông cũng không biết tại sao phải làm như vậy."

"Hoặc là, ông cố tình diễn kịch cho ai đó xem, để họ thấy rằng những người này đều do ông giết, giống như khoe khoang công lao, như đang trải qua một kỳ thi do Câu Lạc Bộ Thiên Tài sắp đặt."...

Nghe lời của Quý Lâm, ông ta không nói gì, mắt cũng nhắm

lại.

Quý Lâm cười, đứng thẳng dậy:

"Thực ra còn có khả năng thứ ba."

Hắn ôm cổ ông ta từ phía sau, đặt ba ngón tay phải lên động mạch cổ của ông:

"Những kẻ làm nhiễu loạn lịch sử này là do một ai đó trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài yêu cầu ông giết."

"Hắn chắc chắn đã hứa hẹn cho ông điều gì đó... nên ông mới làm những việc kỳ lạ như vậy mà không cần biết lý do, như một con chó nghe theo lệnh chủ."

Nhịp tim của ông ta có phần nhanh hơn, Quý Lâm ghé sát tai ông, nói khẽ:

"Ngạo Mạn."

"Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài... ông đang làm chó cho ai?"

"Đủ rồi, Quý Lâm."

Ông ta chậm rãi mở mắt, xoay cổ:

"Thả cổ tôi ra."

Ông ta gỡ tay Quý Lâm đặt trên cổ mình xuống và đứng dậy.

Ông ta không nói gì.

Thay vào đó, ông ta bước đến trước cửa sổ kính lớn chiếm trọn bức tường, nhìn vào tấm rèm dày không xuyên sáng, quan sát những hoa văn trên sợi chỉ tơ, nói nhỏ:

"Tôi không muốn mối quan hệ giữa chúng ta là như thế này,

mưu kế lẫn nhau, đấu đá nhau."

"Tôi cũng không muốn."

Quý Lâm bỏ tay vào túi quần:

"Vậy thì ông chỉ cần nói thẳng cho tôi biết đáp án là được rồi? Tôi sẽ phản bội ông sao? Những năm qua... chúng ta đã như những con kiến trên cùng một sợi dây."

"Huống hồ, tôi cũng là do ông nuôi lớn, dù chúng ta có mục đích riêng... nhưng để có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chúng ta đã cùng nhau nỗ lực biết bao nhiêu năm, điều đó chẳng đáng để ông tin tưởng tôi à?"

"Hay là... việc nói ra sự thật sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta nhận được thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"...

Im lặng một lúc lâu.

Ông ta quay người lại, khoanh tay, nhìn Quý Lâm:

"Tôi không chắc. Nhưng... tôi không thể mạo hiểm."

Ông ta ngừng một chút, nuốt nước bọt, tiếp tục nói:

"Cậu rất thông minh, Quý Lâm, cậu là thiên tài. Nhưng dù vậy, trên đời này không phải chuyện gì cậu cũng đoán đúng được... thiên tài cũng có lúc sai, cũng có việc không hiểu, cũng có bài toán không giải được. Cậu phải tin vào lời tôi nói——"

"Những gì chúng ta làm, không sai. Mọi thứ chúng ta làm, đều đúng."

Quý Lâm cười nhẹ:

"Vậy nên... chúng ta là những người đồng minh của công lý?"

"Chỉ có trẻ con mới nói đến công lý và tội ác."

"Vậy người lớn nói gì?"

"Niềm tin."

Ánh mắt ông ta kiên định:

"Thế cậu tin vào điều gì."

"Vậy tôi vẫn thích làm trẻ con hơn." Quý Lâm ngồi lại trên chiếc ghế của ông ta vừa ngồi, bắt chéo chân:

"Niềm tin... nghe rất giả dối."

"Nhưng không ai có thể mãi là trẻ con, Quý Lâm."

Quý Lâm quay đầu nhìn vào lò sưởi ấm áp:

"Nếu theo lời ông nói, giết những kẻ làm nhiễu loạn lịch sử là đúng, thì những gì họ làm là sai sao?"

"Họ cũng không sai."

Ông ta tháo chiếc mũ lông cừu đen trên đầu, đặt lên tờ báo trên bàn ăn bên cạnh.

Trang nhất của tờ báo đó là di ảnh của Hứa Vân.

Trong ảnh, Hứa Vân còn rất trẻ, cười rất vui vẻ.

Ông ta dùng mũ che lên bức ảnh đó, thở dài:

"Vì vậy... để họ chết vào lúc 00:42 là sự tôn trọng lớn nhất dành cho họ."

"Rốt cuộc 00:42 là gì?" Quý Lâm lắc lư chân:

"Hay nói đúng hơn, 42 là gì? Tại sao lại chấp nhất với con số

này như vậy?"

"Cậu có thể thử tìm câu trả lời, Quý Lâm."

Ông ta cúi đầu nhìn hắn ta:

"Có lẽ... đó mới là chìa khóa thực sự để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Nói xong.

Ông ta kéo ghế dưới bàn ăn ra và ngồi lại:

"Có thể bắt đầu làm việc chưa, Quý Lâm? Tôi nghĩ... cậu chắc đã tìm ra con chuột đó rồi chứ?"

Quý Lâm gật đầu:

"Nói chính xác thì, chỉ mới xác định được đối tượng điều tra đầu tiên, vì chúng ta chưa có đủ bằng chứng để chứng minh hắn thực sự làm nhiễu loạn lịch sử."

Chương 176: Trò chơi mèo vờn chuột (2)

Chương 176: Trò chơi mèo vờn chuột (2)

"Đúng vậy, phải tìm ra bằng chứng tuyệt đối. Tuyệt đối không được giết nhầm người vô tội. Một khi giết nhầm ai... Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn sẽ mãi mãi loại bỏ chúng ta." Ông ta cúi đầu, nhìn vào tờ báo trên bàn bị chiếc mũ lông cừu đè lên.

"Chiếc xe đó... cậu xử lý rất tốt, cảnh sát đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy."

"Họ sẽ không bao giờ tìm thấy." Quý Lâm thở dài qua mũi:

"Thật ra cũng chẳng phải là thủ pháp gì kỳ diệu, nếu họ xem bộ phim 'Fast and Furious, ' có lẽ sẽ đoán được hai chiếc xe đó đã được chuyển đi như thế nào."

"Chỉ tiếc là... bây giờ đã quá muộn. Dù có tìm thấy cũng chẳng sao, có cậu ở đây, 90% công việc đều có thể giải quyết."

"Nhưng tôi vẫn có một đề nghị."

Quý Lâm cào cào móng tay, tiếp tục nói:

"Điều gì đã xảy ra để lại dấu vết, nếu những vụ án tương tự dần tăng lên, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của một số người. Bây giờ vẫn chưa gây chú ý, chỉ vì số lượng mẫu chưa đủ nhiều... đặc biệt là trong nước, Hứa Vân mới chỉ là người đầu tiên chúng ta giết."

"Cậu chắc chắn không thể thay đổi chút nào cách giết người

sao? Thời gian tôi không mong ông thay đổi, xem ra nhất định phải giết người trong khoảng thời gian 00:42 đến 00:43... nhưng về cách giết, sau này có thể sử dụng phương pháp khác ngoài tai nạn xe cộ được không?"

"Không."

Ông ta không ngần ngại lắc đầu:

"Phải là tai nạn xe cộ."

"Vậy ông thực sự là một kẻ bắt chước."

"Cậu nói sao cũng được, Quý Lâm, tôi sẽ không mắc bẫy nữa."

"Câu hỏi cuối cùng."

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn ông ta dưới ánh trăng ngoài cửa sổ:

"Làm thế nào để chứng minh một người thực sự đang làm nhiễu loạn lịch sử? Nghe ông nói, chúng ta không có lịch sử gốc để tham khảo."

"Đó cũng là vấn đề cậu cần suy nghĩ, Quý Lâm."

Ông ta cúi đầu nói:

"Người này khác với những kẻ làm nhiễu loạn lịch sử trước đây... những người trước đây đều là những kẻ làm nhiễu loạn lịch sử một cách bị động, nhưng người này... tôi nghĩ hắn làm nhiễu loạn lịch sử một cách chủ động, chúng ta không rõ mục đích của hắn là gì, cũng không biết tại sao hắn lại làm nhiễu loạn lịch sử."

"Đương nhiên, điều khó nhất là chúng ta làm thế nào để chứng minh hắn thực sự làm nhiễu loạn lịch sử, đó mới là điều khó nhất. Nhưng tôi tin rằng cậu sẽ có cách, không chừng cậu đã có cách rồi."

"Ông thật biết cách làm việc đấy."

Quý Lâm không phủ nhận, sau nhiều năm chung sống, hai người quá hiểu nhau:

"Nhưng có thể tôi sẽ phải chủ động tiết lộ một số thông tin cho hắn... về chúng ta, về Câu Lạc Bộ Thiên Tài... ông không phản đối chứ?"

"Không vấn đề."

Ông ta đáp:

"Chỉ cần chứng minh được hắn thực sự làm nhiễu loạn lịch sử, dù có phải hy sinh một chút cũng chấp nhận được. Nhưng cậu phải chú ý, có thể hy sinh chúng ta, tuyệt đối không được làm hại đến người vô tội, điều này rất quan trọng."

"Tôi đã mệt mỏi với giá trị quan mâu thuẫn của ông rồi." Quý Lâm vươn vai:

"Trận chiến này thật không dễ dàng... mặc dù bề ngoài có vẻ như chúng ta đang ở thế chủ động, còn hắn ở thế bị động, chúng ta chiếm ưu thế."

"Nhưng thực tế, chúng ta phải tuân thủ quá nhiều quy tắc kỳ lạ, không chỉ phải tìm cách chứng minh hắn thực sự làm nhiễu loạn lịch sử, mà còn phải tránh để hắn phát hiện mục đích của chúng ta... nếu không, có thể kẻ chết chính là chúng ta."

"Nếu người đó thực sự có khả năng làm nhiễu loạn lịch sử, thì có lẽ giết chúng ta không phải là việc khó đối với hắn. Và một khi chúng ta bắt đầu điều tra, hắn sẽ sớm phát hiện ra hành động của chúng ta, chắc chắn sẽ bắt đầu ẩn mình... chúng ta đang bắt hắn, hắn cũng bắt chúng ta."

"Tôi tin cậu, Quý Lâm."

Ông ta đầy tự tin:

"Cậu là người thông minh nhất mà tôi từng gặp, kẻ làm nhiễu loạn lịch sử đó có lẽ có khả năng đặc biệt mà chúng ta không hiểu được, nhưng... hắn chắc chắn không thông minh bằng cậu, thậm chí có thể hắn hoàn toàn không có cảm giác nguy hiểm gì."

"Vậy nên... trò chơi mèo vờn chuột này, chúng ta không có lý do gì để thua."

"Ông vẫn quá lạc quan, Ngạo Mạn."

Quý Lâm trở lại vị trí cũ, nằm xuống, giữa đống tạp chí bừa bộn.

Hắn ta gối đầu lên tay, nghiêng đầu nhìn con mèo Rhine đặt trên chồng sách bên cạnh:

"Tôi đã nói rất rõ rồi, trò chơi mèo vờn chuột này có sự ảnh hưởng với nhau."

"Vậy ông có thể hiểu rằng, trong trò trốn tìm giữa chúng ta và kẻ làm nhiễu loạn lịch sử này, ai lộ diện, lộ ý định trước... người đó sẽ chết."

Con mèo Rhine trước mặt, biểu cảm tinh nghịch đáng yêu, búi tóc tròn đi kèm với trang phục áo dài, trông rất sống động và đẹp mắt.

"Tôi vẫn rất thích chơi trò chơi."

Quý Lâm cầm tai con mèo Rhine, nhấc nó lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lay động của nó:

"Trong trò chơi mèo vờn chuột này..."

"Ai là chuột, ai là mèo?"

Chương 177: Điểm khởi đầu (1)

Chương 177: Điểm khởi đầu (1)

"Thưa anh, xem xong phim rồi à? Cảm giác thế nào?"

Tại sảnh rạp chiếu phim tư nhân.

Cậu nhân viên thấy Lâm Huyền từ phòng bước ra, đứng dậy nhiệt tình chào hỏi.

"Cũng được."

Lâm Huyền trả lời:

"Lâu rồi cũng xem qua, hôm nay bất chợt nhớ lại nên xem lại lần nữa."

"Vậy anh chắc là một fan hâm mộ khoa học viễn tưởng! Để tôi cho anh xem cái này!"

Cậu nhân viên cười toe toét lấy ra một tấm poster từ dưới quầy, trên đó là sự kết hợp của nhiều nhân vật nổi tiếng trong các phim khoa học viễn tưởng, với nhiều yếu tố đa dạng.

Và trên nền của toàn bộ tấm poster... có một con số 42 lớn, màu xanh đậm.

"Tặng tôi à? Dịch vụ của các bạn thật tốt, cảm ơn." Lâm Huyền hỏi.

"Sao... sao có thể chứ!"Cậu nhân viên vội vàng gấp tấm poster lại:

"Đây là bảo bối đó! Hôm qua tôi mới mua ở triển lãm Đông Hải."

Lâm Huyền nghiêng đầu hỏi:

"Triển lãm Đông Hải còn bán những thứ này à?"

"Đúng vậy."Cậu nhân viên đặt poster xuống dưới, ngẩng đầu lên cười nói:

"Không giấu gì anh... tôi cũng là một fan khoa học viễn tưởng. Bộ phim tôi thích nhất là 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》!"

Khó mà gặp được người cùng sở thích, cậu nhân viên trông có vẻ rất phấn khích:

"Anh đã đặc biệt đến xem bộ phim của Adams... chắc chắn là một fan hâm mộ khoa học viễn tưởng chính hiệu nhỉ? Những người đến đây xem phim thường chọn phim tình cảm, phim hài, hoặc phim bom tấn Hollywood nhiều hơn."

"Những người như anh đến xem những bộ phim khoa học viễn tưởng cũ như thế này thật hiếm, hầu như không có. Nếu anh thật sự thích 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》, anh nên đến triển lãm Đông Hải một lần."

"Ở đó đang diễn ra triển lãm tác phẩm khoa học viễn tưởng xuất sắc trên thế giới, có rất nhiều tài liệu quý giá và bản thảo gốc của các tác giả nổi tiếng, bao gồm cả một số bản thảo và ghi chú sáng tác của tác giả 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》 Adams."

Hửm?

Lời của cậu nhân viên đã thành công thu hút sự chú ý của Lâm Huyền.

"Bản thảo sáng tác của Douglas Adams? Về 《Cuộc Phiêu Lưu

Vào Dải Ngân Hà》?"

"Đúng vậy!"Cậu nhân viên nhìn vào điện thoại xem ngày:

"Ngày mai là ngày triển lãm cuối cùng rồi, nếu anh muốn đi thì phải nhanh lên."

"Có giải thích về số 42 không?"Lâm Huyền hỏi.

"Haha, làm sao có thể có được chứ!"Cậu nhân viên cười nói:

"Số 42 này rõ ràng là Adams cố tình tạo ra để làm bí ẩn, hoàn toàn chỉ là một trò đùa cho cốt truyện, không hề có ý nghĩa sâu xa gì cả."

"Cuối cùng anh cũng biết đấy... vì quá bí ẩn nên trở thành một câu đố nổi tiếng trong khoa học viễn tưởng. Cốt truyện chính của phim Marvel xảy ra ở vũ trụ số 42, câu thoại của nhà phát minh trong Liên Minh Huyền Thoại cũng có nhắc đến số 42."

"Đúng rồi, tháng 6 năm nay còn chiếu bộ phim 《Người Nhện 2: Du Hành Vũ Trụ》, con nhện cắn nhân vật chính trong phim đó cũng đến từ vũ trụ số 42, trên lưng nhện có số 42."

"Dù sao thì mọi người cũng chỉ là đang chơi đùa với con số đó thôi, chẳng có ý nghĩa gì thực tế, chính tác giả Adams cũng đã trả lời rất nhiều lần về vấn đề này rồi."

Lâm Huyền gật đầu.

Có thể thấy, cậu nhân viên này thực sự là một fan cuồng phim khoa học viễn tưởng, nói về các bộ phim khoa học viễn tưởng như là báu vật, cậu ấy chắc hẳn rất thích công việc này.

"Cảm ơn vì đã nhắc nhở, nếu có thời gian tôi sẽ đi."

"Nếu anh thích xem phim như vậy, đăng ký thẻ thành viên đi! Sau này thường xuyên ghé qua!"

"Lần sau nhé."...

Bước ra khỏi trung tâm thương mại, ra ngoài.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn mặt trời giữa trưa.

Thời gian trôi đi, ngày đêm luân chuyển.

Chỉ tiếc rằng thế giới mộng tưởng, thế giới tương lai 600 năm sau... lại mãi mãi dừng lại ở ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Ở đó không có sự luân chuyển của thời gian, không có sự luân chuyển của ngày đêm. Thời gian không chảy, mãi mãi bị giam cầm vào ngày này. 00:42 bị hủy diệt.

Lại là số 42.

Tại sao luôn là số 42?

Trước đây khi chưa để ý, dường như cũng không thấy có nhiều số 42 như vậy. Nhưng từ khi thấy hiện tượng kỳ lạ trong phòng của cha Đại Kiểm Miêu, và rõ ràng biết rằng hằng số vũ trụ là 42...

Dường như cảm thấy bản thân đã bị bao quanh bởi số 42.

"Cảm giác, vẫn cần phải đến triển lãm Đông Hải một chuyến, để xem bản thảo sáng tác của Douglas Adams khi viết 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》."

Lâm Huyền rất rõ ràng.

Cậu nhân viên mê phim khoa học viễn tưởng vừa rồi, nói về vũ trụ số 42 trong phim Marvel, vũ trụ song song số 42 trong Người Nhện, và câu thoại số 42 của nhà phát minh trong Liên Minh Huyền Thoại...

Tất cả những số 42 trong các tác phẩm phim và trò chơi đó,

đều chỉ là đùa giỡn, không có ý nghĩa gì, tất cả đều đang chơi đùa với số 42 trong 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》.

Nhưng.

Con số 42 mà Douglas Adams viết trong khi sáng tác 《Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà》...

Lâm Huyền cảm thấy chắc chắn không phải là trò đùa.

Chương 178: Điểm khởi đầu (2)

Chương 178: Điểm khởi đầu (2)

Vì trò đùa này chính là do ông ấy tạo ra, ông ấy còn đùa ai nữa chứ?

Rõ ràng có rất nhiều con số để tùy ý lựa chọn.

Tại sao Adams lại chọn con số 42 này?

Lâm Huyền cảm thấy điểm này rất đáng ngờ.

Có khả năng nào...

Là ông ấy đã nghe thấy số 42 ở đâu đó?

Hoặc đã từng thấy số 42?

Hoặc có thể là ông ấy đã từng tiếp xúc với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, biết về số 42?

"Cảm thấy chuyện này không đơn giản, vẫn nên đi xem thử."

Lâm Huyền đưa tay vẫy một chiếc taxi, tiến về triển lãm Đông Hải. ...

Triển lãm Đông Hải, còn được gọi là Trung tâm Triển lãm Đông Hải, là một tổ hợp kiến trúc rất rộng lớn, có lịch sử lâu đời và vô cùng hoành tráng.

Nó được xây dựng vào năm 1955. là một trong những công trình tiêu biểu của thành phố Đông Hải, cũng là tòa nhà lớn đầu tiên được xây dựng ở Đông Hải vào thập niên 50, cùng phong cách

kiến trúc cổ điển Nga như Triển lãm Đế Đô.

Nơi đây đã tổ chức nhiều sự kiện quốc tế và chứng kiến nhiều sự kiện lịch sử vĩ đại.

Khi không có sự kiện quan trọng, các sảnh triển lãm ở đây sẽ được cho thuê để tổ chức các hoạt động xã hội.

Lâm Huyền chưa từng đến đây trước đó, khi xuống xe thì có chút bối rối.

Nơi này có đến hơn 40 sảnh triển lãm lớn, và hầu hết các sảnh đều đang tổ chức sự kiện.

Sau một hồi vất vả, Lâm Huyền cuối cùng cũng tìm thấy sảnh triển lãm mà cậu nhân viên rạp chiếu phim đã nói đến —

"Triển lãm Tác Phẩm Khoa Học Viễn Tưởng Xuất Sắc Thế Giới"

Hôm nay là ngày làm việc, bên trong không có quá nhiều người. Đặc biệt so với các sảnh khác, nơi này còn ít khách tham quan hơn nhiều.

Có lẽ đối tượng yêu thích khoa học viễn tưởng... ở trong nước vẫn còn ít.

Lâm Huyền nhìn qua sơ đồ chỉ dẫn ở cổng, rồi đi thẳng vào triển lãm.

Phải thừa nhận rằng.

Nội dung triển lãm rất phong phú.

Rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng quen thuộc đều có khu vực triển lãm riêng, bao gồm các tập kịch bản, phim gốc, đạo cụ quay phim, tài liệu quý và hình ảnh... thật sự là một triển lãm cho những người yêu thích khoa học viễn tưởng.

Nhiều chàng trai trẻ tỏ ra rất phấn khích, có lẽ vì đã nhìn thấy những thứ mình yêu thích.

Có một vài cô gái, nhưng phần lớn là đi cùng bạn trai, bản thân họ không quan tâm lắm đến những tác phẩm khoa học viễn tưởng này.

Đi qua vài hành lang, cuối cùng Lâm Huyền cũng đến khu vực triển lãm "Cuộc Phiêu Lưu Vào Dải Ngân Hà ".

So với những IP nổi tiếng hiện nay, khu vực này thật sự nhỏ bé.

Dù sao thì bộ phim này cũng không quá nổi tiếng.

Chỉ có cái trò đùa về số 42 là khá phổ biến.

Lâm Huyền tiến thẳng đến tủ kính trưng bày bản thảo của tác giả Douglas Adams.

Bên trong trưng bày nhiều tài liệu quý, trên tủ kính còn có bản sao để đọc.

Mặc dù các ghi chú tay đều là tiếng Anh, nhưng trình độ tiếng Anh của Lâm Huyền cũng khá, nhìn chung vẫn hiểu được.

Dù sao thì Adams cũng chỉ là một nhà văn khoa học viễn tưởng, không phải là nhà khoa học, vì vậy trong ghi chú bản thảo không có từ chuyên môn, rất dễ hiểu.

Nội dung ghi chú rất thú vị.

Như cảm giác trực giác của Lâm Huyền về Adams, ông là một người có suy nghĩ rất thú vị và tưởng tượng rất phong phú.

Nhanh chóng, hắn tìm thấy ghi chú về con số 42.

Giải thích của Douglas Adams không có gì đặc biệt...

Ông rất thẳng thắn nói rằng, đó là con số ngẫu nhiên xuất hiện trong tiềm thức:

"Thật khó mà diễn tả được cảm giác đó, khi tôi viết câu chuyện ở giai đoạn này, tôi cũng đang nghĩ, để siêu máy tính đưa ra câu trả lời gì thì sẽ mang lại tính kịch tính, bất ngờ, và thuyết phục khán giả rằng đây là câu trả lời cuối cùng cho vũ trụ, sự sống và mọi thứ?"

"Khi tôi nghĩ đến ý tưởng đó... con số 42 là số đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi. Tôi thấy nó rất hay, nên viết ra luôn."...

Từ giải thích trong bản thảo này, có thể thấy tác giả Adams cũng là vì nhu cầu kịch tính mà nghĩ ra con số 42 để làm kết thúc cho câu chuyện.

Nhưng...

Lâm Huyền vẫn rất nhạy bén nắm bắt được một từ khóa —

Tiềm thức.

Hắn vô tình nhớ lại những lời khoác lác của Cao Dương:

"Cậu hiểu tiềm thức chứ? Đó là thứ mà bình thường cậu không nhận ra, nhưng nó luôn ảnh hưởng đến hành vi, cảm xúc của cậu, và cả... giấc mơ của cậu!"

"Nhiều khi, những gì cậu thấy, những gì cậu nghe, quay đầu lại đã quên mất. Nhưng thật sự đã quên chưa? Thật ra là chưa! Tiềm thức của cậu vẫn còn nhớ, đó là cảm giác thường gặp trong cuộc sống, cảm giác như đã từng gặp trước đó."...

Bốp.

Lâm Huyền đóng bản sao của bản thảo lại, đặt lên tủ kính.

Hắn ngẩng đầu nhìn bức ảnh của Douglas Adams trên tường...

Nếu nói, Adams thật sự nghĩ đến con số 42 ngay trong tiềm thức, để làm câu trả lời cuối cùng cho vũ trụ, sự sống và mọi thứ.

Thì theo "tâm lý học của Cao Dương":

"Rất có thể, chính Adams, thực sự đã từng nghe thấy hằng số vũ trụ 42 ở đâu đó."

Chương 179: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (1)

Chương 179: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (1)

Nếu thật sự như vậy.

Thì có nghĩa là, Câu Lạc Bộ Thiên Tài tồn tại trong dòng chảy lịch sử, có lẽ còn lâu hơn so với những gì hắn đã nghĩ...

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Trong đầu hắn hiện lên một dòng sông chảy xiết về phía đông.

Điểm kết thúc của nó, là vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

Vậy...

Điểm khởi đầu của nó, lại ở đâu?...

Thực ra Lâm Huyền nghĩ rằng, nếu có thể biết được Adams đã nghe thấy con số 42 hoặc khái niệm hằng số vũ trụ ở đâu và khi nào, có lẽ có thể giải được câu đố này.

Nhưng rất tiếc.

Ông Adams đã qua đời vào năm 2001.

Dù ông ấy có nghe thấy khái niệm hằng số vũ trụ 42 hay không, bây giờ cũng không thể xác minh được nữa, người chết đâu thể nói...

"Rốt cuộc thì, cuối cùng vẫn phải xâm nhập vào giấc mơ của

Đông Hải mới, tìm cha của Đại Kiểm Miêu hoặc cuốn sách 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' mới có thể hiểu được hằng số vũ trụ 42 là gì."

Lâm Huyền lắc đầu.

Gần như là chuyến đi này vô ích.

Không có được thông tin cụ thể nào cả.

Hắn quay người chuẩn bị rời đi —

"Ừm?" "Ế!"

Vừa quay người, hắn đã gặp một người quen không ngờ tới.

Tóc đuôi ngựa nâu xù, đôi mắt to sáng ngời, đôi môi hơi hé mở vì ngạc nhiên, và nốt ruồi nhỏ ở khóe mắt trái giống như một dấu hiệu xác thực.

"... An Tình." Lâm Huyền chậm một nhịp mới gọi tên.

Cười —

Sở An Tình cười phá lên, đôi mắt to sáng ngời cong thành hai vầng trăng khuyết, hai má lúm đồng tiền dễ thương hiện rõ:

"Đàn anh Lâm Huyền, anh đã nhận nhầm em thành ai vậy?"

"À..." Cô đột nhiên phản ứng lại, cười tinh nghịch:

"Anh không phải... nhận nhầm em thành cô bạn học mà anh thích hồi cấp ba đấy chứ?"

"Đợi một chút." Lâm Huyền giơ tay lên ngăn cô suy diễn:

"Thật ra đúng là tôi đã vẽ cô bạn học đó, nhưng tôi chưa bao giờ nói tôi thích cô ấy cả... bức tranh đó chỉ là vẽ khi luyện tay

thôi, tôi và cô bạn đó hoàn toàn không có mối quan hệ gì."

Thở dài.

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Thật là, một khi nói dối, bạn sẽ phải tiếp tục nói thêm vô số lời nói dối để giải thích.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Khi đó, rõ ràng hắn vẽ CC, nhưng CC không phải là người của thời đại này, không có cách nào kiểm chứng, hắn chỉ có thể bịa ra một cô bạn học cấp ba không tồn tại để đối phó.

Sở An Tình và CC trông y hệt nhau, nếu không nói vậy thì không thể giải thích bức tranh phác thảo kia.

"Vậy em cũng đến đây xem triển lãm khoa học viễn tưởng à?"

Lâm Huyền chuyển chủ đề.

"Không." Sở An Tình lắc đầu, chỉ về phía hành lang bên kia:

"Em đang tham quan triển lãm tranh ở bên kia, sảnh triển lãm bên đó đang tổ chức triển lãm tranh sơn dầu, em vừa đi qua đây nên tiện ghé xem... không ngờ lại gặp anh ở đây, thật là trùng hợp!"

Lâm Huyền gật đầu.

Quả thực rất trùng hợp...

Hắn nhìn về phía hành lang bên kia, trên tường của sảnh triển lãm treo đầy các bức tranh sơn dầu, có vẻ như Sở An Tình nói đúng.

Hắn quay lại.

Bây giờ mới có thời gian quan sát trang phục của Sở An Tình hôm nay.

Đây có lẽ là lần thứ ba họ gặp nhau, lần đầu tiên gặp ở tiệc mừng của công ty X, lần thứ hai gặp ở lớp học tại Đại học Đông Hải, không ngờ lần thứ ba lại gặp ở một nơi trùng hợp như thế này... Triển lãm Đông Hải.

Hôm nay, trang phục của Sở An Tình vẫn rất giản dị.

Gần đây trời ấm dần lên, các cô gái đều đã bỏ áo khoác dày và áo lông vũ, bắt đầu mặc nhẹ nhàng hơn, Sở An Tình cũng không ngoại lệ.

Hôm nay cô mặc một bộ áo hoodie màu xanh nhạt và váy ngắn màu xám rất tươi tắn, chân mặc quần tất màu da, tổng thể trông rất trẻ trung năng động. Kết hợp với đôi bốt cao gót dày, chiều cao của Sở An Tình trông như cao lên một chút, nhìn có vẻ thon thả và xinh đẹp hơn so với hai lần gặp trước.

"Em đi một mình à?"

"Đúng vậy, chiều nay em không có lớp, nên đi dạo một chút, em thật sự rất thích vẽ... nhưng hình như em không có năng khiếu ở lĩnh vực này, vẽ thế nào cũng không đẹp."

Sở An Tình cười khúc khích, nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng anh Lâm Huyền, anh thật sự rất có năng khiếu vẽ. Ngoài phác thảo ra, anh không nghĩ đến việc học các loại hình vẽ khác sao?"

"Không, thật ra tôi cũng không thích vẽ lắm." Lâm Huyền cười:

"Nhưng cũng không thể nói là ghét... tôi luyện tập phác thảo chỉ vì kỳ thi đại học yêu cầu phác thảo thôi. Thành tích văn hóa của tôi không tốt lắm, nếu muốn vào một trường đại học tốt ở

Đông Hải, chỉ có thể chọn con đường thi nghệ thuật."

"Anh rất thích Đông Hải à?"

"Cũng không hẳn là thích, chủ yếu là tò mò về thành phố này, nên muốn đến xem thử."

Lâm Huyền nói thật.

Vì từ nhỏ hắn đã mơ thấy, thành phố trong mơ đó tên là Đông Hải, nên hắn luôn muốn đến thăm thành phố này.

Chương 180: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (2)

Chương 180: Người đàn ông vĩ đại buồn bã (2)

Chỉ tiếc là...

Bây giờ thành phố trong mơ đã thay đổi hoàn toàn, trở thành Đông Hải cũ nghèo nàn lạc hậu. Thay vào đó là thành phố khoa học viễn tưởng khổng lồ được bao quanh bởi bức tường thép cao 200 mét, Đông Hải mới.

"Ra là vậy..."

Sở An Tình vuốt vuốt quả bông trên dây áo hoodie:

"Đúng là mọi người đều nghĩ thế giới bên ngoài tốt hơn."

"Thật ra so với Đông Hải, em thích quê của anh là Hàng Châu hơn! Em đã từng đi du lịch ở đó, thật sự rất đẹp, khắp nơi đều đẹp, không như Đông Hải... nơi nào cũng đông đúc, luôn tràn đầy cảm giác bận rộn căng thẳng."

"Sắp Tết rồi, anh Lâm Huyền, anh có về quê ăn Tết không hay ở lại Đông Hải?"

"Có, tôi sẽ về quê một chuyến." Lâm Huyền trả lời.

Về quê ăn Tết là truyền thống lâu đời của Trung Quốc. Hơn nữa, Cao Dương còn tổ chức buổi họp lớp, hắn phải tham gia.

Sở An Tình quay lại, chỉ về phía sảnh triển lãm tranh sơn dầu:

"Đàn anh, ở đó có nhiều tác phẩm của các danh họa nổi tiếng, còn có cả tác phẩm từ Bảo tàng Anh vận chuyển đến. Cơ hội hiếm có, anh có muốn đi xem không?"

Tác phẩm gốc...

Thực ra Lâm Huyền cũng có chút hứng thú.

Dù sao thì hắn cũng làm trong lĩnh vực này, học ở đại học cũng là kiến thức liên quan, đối với tác phẩm gốc của nhiều họa sĩ huyền thoại, hắn vẫn rất tò mò.

Cũng được.

Đã đến rồi thì đi xem thôi.

"Được rồi, vậy thì đi xem nào."

"Hihi! Thật tuyệt, vậy là em có hướng dẫn viên rồi! Đàn anh chắc chắn biết nhiều về những bức tranh này đúng không?"

"Tôi cũng chỉ biết sơ sơ thôi."...

Sau đó.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ khi tham quan triển lãm tranh sơn dầu.

Như Sở An Tình đã nói, ở đây thực sự có một số tác phẩm gốc của các họa sĩ châu Âu cận đại, đây là lần đầu tiên Lâm Huyền được nhìn thấy.

Những kỹ thuật và dấu ấn lịch sử đó... thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Trước đây hắn chỉ được thấy những bức tranh này qua sách vở hoặc bản in.

Nhưng cảm giác khi nhìn thấy chúng bằng mắt thường và trên giấy là hoàn toàn khác nhau, tranh sơn dầu có sự nặng nề và cảm giác ba chiều riêng, chỉ cần nhìn vào nó, như thể bạn có thể thâm nhập vào thời kỳ Phục hưng đó.

Sở An Tình giống như một chú chim sơn ca hoạt bát, nói nhiều, cũng đặt nhiều câu hỏi.

May mắn thay, hôm nay là sân khấu của Lâm Huyền, những kiến thức về họa sĩ, phong cách nghệ thuật, bối cảnh tác phẩm hầu hết đều nắm rõ, khiến Sở An Tình vô cùng khâm phục:

"Đàn anh thật giỏi quá... biết hết mọi thứ, thật là uyên bác!"

"Đâu có, chỉ là may mắn thôi."

Hai người vừa đi vừa xem.

Khi đi qua một góc, họ nhìn thấy một bức tranh đen trắng treo trên tường.

Trong tranh, một ông lão tóc xù, mắt vô hồn, khiến cả hai giật mình lùi lại một bước.

"Đặt bức tranh kinh dị như vậy ở góc này... chắc chắn là cố ý."

Lâm Huyền ngước lên, nhìn kỹ lại bức tranh.

Ông lão trong tranh, ai cũng quen thuộc, đó là một nhà vật lý vĩ đại thường xuất hiện trong các sách giáo khoa—

Albert Einstein.

Trên bức tranh, vị vĩ nhân này vẻ mặt u ám, như thể chịu đựng một cú sốc lớn, tinh thần suy sụp.

Tóc ông bù xù, khuôn mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt vô hồn như bị rút hết linh hồn, tạo cảm giác rất tệ.

Thêm vào đó, bức tranh dường như muốn thể hiện bầu không khí u sầu và bi thảm, sử dụng rất ít màu sắc, ngoài một số ít ánh sáng và bóng tối, gần như toàn bộ là tông màu đen trắng, tạo ấn tượng đầu tiên...

Giống như một bức chân dung người chết.

Giống như một người đã qua đời.

"《Einstein buồn bã》."

Sở An Tình tiến gần hơn, đọc tên bức tranh:

"Bức tranh này được vẽ tại Brooklyn, New York vào năm 1952. bởi họa sĩ hiện thực nổi tiếng thế kỷ trước của Mỹ, Henry Dawson..."

Cô lùi lại một bước, nhìn lại Einstein trong bức tranh, thật sự là buồn bã, trầm cảm, thậm chí không còn chút sinh khí nào:

"Tại sao... Einstein lại có một bức tranh như vậy?"

Cô chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Einstein không phải là một nhà khoa học rất thành công và tài giỏi sao, ông ấy lẽ ra phải được kính trọng và có địa vị học thuật rất cao chứ. Nhưng... tại sao Einstein trong bức tranh này lại buồn bã và trầm cảm như vậy?"

"Đàn anh Lâm Huyền, anh biết bối cảnh sáng tác bức tranh này không?"

Bất ngờ thay...

Lâm Huyền vẫn gật đầu!

Điều này khiến cô rất ngạc nhiên, đàn anh ở trước mắt... sao lại biết mọi thứ? Giống như một bách khoa toàn thư vậy.

Lâm Huyền bắt đầu kể về bức tranh.

Đây là lợi ích của việc xem nhiều phim khoa học viễn tưởng, cái gì cũng biết chút ít.

"Thực ra, cuối đời Einstein rất buồn bã, gần như sống trong sự trầm cảm."

Lâm Huyền vừa giải thích cho Sở An Tình, vừa ngước nhìn, đối diện với đôi mắt vô hồn trong bức tranh 《Einstein buồn bã》:

"Einstein cho rằng, chính phương trình năng lượng của ông đã mở ra chiếc hộp Pandora, khiến con người sở hữu năng lượng hạt nhân không thể kiểm soát, dẫn đến sự ra đời của vũ khí hạt nhân khủng khiếp, gây ra cái chết của hàng triệu người."

Chương 181: Những mảnh ký ức (1)

Chương 181: Những mảnh ký ức (1)

"Nhưng nỗi lo của ông không chỉ dừng lại ở đó, ông còn lo lắng về tương lai của nhân loại, lo rằng nếu một cuộc chiến tranh toàn cầu khác nổ ra... vô số vũ khí hạt nhân rơi xuống sẽ trực tiếp dẫn đến sự tuyệt chủng của loài người, hủy diệt nền văn minh."

"Mặc dù bây giờ nhìn lại, lo lắng và quan ngại của ông có phần thừa thãi, nhưng vào năm 1952... thực ra nỗi lo lắng của ông là hợp lý."

"Một khi có suy nghĩ như vậy, ông sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn của sự tự trách và hối hận không thể thoát ra, đó cũng là lý do khiến ông sống cô độc và trầm cảm trong những năm cuối đời."...

Lâm Huyền kể lại một cách nhẹ nhàng, Sở An Tình nghe rất chăm chú.

Không bao lâu sau, họ đã xem hết hành lang triển lãm tranh, hai người bước ra cổng triển lãm Đông Hải, vẫy tay chào tạm biệt.

"Hôm nay thật sự cảm ơn đàn anh Lâm Huyền, đã kể cho em nhiều điều như vậy, em thực sự học được nhiều kiến thức mới!"

"Không có gì, chỉ là việc nhỏ thôi."

Sau khi nhìn theo Sở An Tình lên xe, Lâm Huyền cũng vẫy tay gọi xe, trở về nhà.

Về nhà, hắn ăn uống đơn giản và tắm rửa, sau đó nhìn đồng

hồ.

Năm rưỡi.

Thời điểm này mà ngủ, nếu ngủ nhanh, vẫn kịp vào giấc mơ để bắt tên trộm ba dao, rồi gia nhập băng mặt, theo kịch bản mà gặp CC ở nhà máy xử lý rác.

Lâm Huyền thay đồ ngủ, nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

"Đến đây đi CC."

Trong đầu hắn tưởng tượng đến nụ cười của không biết là Sở An Tình hay CC:

"Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cô..."... ... ...

Vẫn không cảm nhận được bất kỳ cơn gió mùa hè nào, trong ngôi làng yên tĩnh này, bao quanh bởi những ngôi nhà xây lộn xộn, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn đi đến góc hẻm.

Từ xa truyền đến tiếng thở dốc của bà Lý đang đuổi theo:

"Bắt... bắt trộm! Bắt... bắt trộm... trộm!"... ...

"Tôi nghĩ được."

Tam Bàn gật đầu đồng ý với quyết định của Lâm Huyền tham gia vào bang.

"Được! Vậy thì quyết định như vậy!"

Đại Kiểm Miêu vỗ tay cười lớn, khoác vai Lâm Huyền:

"Người anh em, từ hôm nay, cậu là người của chúng tôi! Thật lòng mà nói... ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu, tôi đã biết chúng ta

có duyên! Nhóm của chúng tôi hiện rất cần những người có tài trèo tường như cậu!"

"Xin lỗi người anh em, vừa rồi đã hiểu lầm cậu. Để bù đắp..."

"Nói xem, cậu có nguyện vọng gì? Có muốn điều gì không? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ đáp ứng tất cả!"

"Tôi muốn gặp ông chủ Lê." Lâm Huyền đi thẳng vào vấn đề:

"Tôi muốn tham gia vào hành động đêm nay của các anh. Vì lịch sử và tri thức của nhân loại, tôi không sợ chết, tôi chỉ muốn ăn cắp thêm sách cho người dân Đông Hải cũ."

"Chà!"

Đại Kiểm Miêu vỗ mạnh vai Lâm Huyền, khen ngợi:

"Cậu có giác ngộ đấy! Ông chủ Lê chắc chắn sẽ thích cậu!"...

Kế hoạch diễn ra suôn sẻ.

Lâm Huyền theo kịch bản lần trước, thành công khống chế tên trộm, sau đó gia nhập bang, nhận được sự công nhận của Lê Thành, chính thức tham gia vào hành động "cướp nhà máy xử lí rác" vào buổi tối.

Buổi tối.

Tập hợp tại nhà Lê Thành.

Lâm Huyền đội mặt nạ con mèo Rhine, Đại Kiểm Miêu đội mặt nạ giáp, phía sau là A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn cũng đã sẵn sàng.

Lâm Huyền nhìn về phía bên kia hành lang sân...

Lê Ninh Ninh với dáng người thon thả, bước tới, cô ấy tháo

mặt nạ Ultraman trên mặt, nhìn Lê Thành:

"Ba, mặt nạ này không thoải mái, cái hôm qua ba để đâu rồi."...

Lâm Huyền quan sát Lê Ninh Ninh trước mặt.

Thân hình của cô ấy và CC đều là một hạng nhất, không chút thừa thịt, dáng người người mẫu tuyệt đối.

Thực ra về thân hình, CC và Sở An Tình có chút khác biệt.

Sở An Tình rõ ràng mập hơn CC một chút, mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng hôm đó trong buổi tiệc mừng công, chiếc váy dạ hội của cô đã phô diễn rõ ràng thân hình.

Theo quan điểm thẩm mỹ khỏe mạnh thông thường, thân hình của Sở An Tình đẹp hơn. CC và Lê Ninh Ninh thuộc dạng dáng người trình diễn trên sàn catwalk, trong cuộc sống hàng ngày thực ra quá gầy.

Tuy nhiên, những khác biệt nhỏ về thân hình không nói lên điều gì.

Sở An Tình là công chúa độc nhất của Đông Hải, được Sở Sơn Hà chiều chuộng, không dám để cô chịu bất kỳ sự thiệt thòi nào, vì vậy chế độ ăn uống và sinh hoạt chắc chắn rất lành mạnh và chuẩn mực, nên thân hình cũng cân đối.

Nhưng CC...

Lâm Huyền không biết nhiều về cô, không biết cô đã sống như thế nào, cũng không biết cô sinh ra trong gia đình ra sao.

Hắn ngoài việc biết tên cô là CC, gần như không biết gì về cô.

Tuy nhiên, sau đêm nay, sẽ khác.

Theo kế hoạch đêm qua, hôm nay hắn gặp CC, phải làm rõ ba

điều:

Cô có phải là Sở An Tình hay không. Mặc dù Lâm Huyền cho rằng khả năng này rất thấp, nhưng vẫn cần xác nhận.

Cô đã gặp hắn ở đâu?

Hỏi rõ CC làm sao biết được thông tin về thành phố Đông Hải mới, tại sao biết két sắt sẽ được chuyển đến nhà máy rác hôm nay.

Chương 182: Những mảnh ký ức (2)

Chương 182: Những mảnh ký ức (2)

Ba điều này chính là nhiệm vụ chính của tối nay.

Nếu còn thời gian, thì thử mở két sắt có ghi tên mình.

Hắn đã viết cho tương lai của mình một "lá thư khuyên bảo"... hắn tin rằng tương lai của mình sẽ không lừa dối chính mình, ít nhất sẽ giữ một chút mặt mũi.

"Anh không sao chứ?"

Lê Ninh Ninh bước tới, nhìn Lâm Huyền với vẻ nghi ngờ:

"Bức tường của nhà máy xử lý rác cao tới tám mét, họ ba người tạo thành tường người cũng chỉ được khoảng bốn mét, chúng ta còn phải tự leo thêm khoảng bốn mét nữa... thường thì công việc này do các cô gái nhẹ cân làm, anh... thực sự có thể không?"

Lâm Huyền bị cô ấy ngắt dòng suy nghĩ.

Hắn cười thân thiện:

"Tất nhiên không vấn đề gì, tôi đã trèo qua nhiều tường rồi. Còn cô, ừm... tóm lại, cẩn thận một chút."

Hắn định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Nếu Lê Ninh Ninh cảnh giác, không để CC có cơ hội tấn công,

tối nay hắn có thể không gặp được CC, thật không đáng.

Lâm Huyền nhìn Lê Ninh Ninh với sắc đẹp tuyệt trần trước mặt, nghiêm túc phân tích sự khác biệt giữa cô ấy và CC.

Về diện mạo, Lê Ninh Ninh thật sự là trời sinh quyến rũ, giống như mẹ cô ấy, sự quyến rũ từ trong cốt cách, ánh mắt là cực kỳ mạnh mẽ.

Không ngạc nhiên khi các anh hùng trên thế giới khó vượt qua ải của Tô Đát Kỷ, diện mạo của Lê Ninh Ninh nếu đặt vào thời cổ đại, cũng sẽ là mỹ nhân gây loạn chư hầu.

Ngược lại, CC và Sở An Tình thuộc dạng trong sáng, thuần khiết như hoa sen không nhiễm bùn, như một viên ngọc trắng không tỳ vết, như một đóa hoa lê mới nở.

Mỗi người có một sở thích.

Nếu để Lâm Huyền chọn, hắn chắc chắn thích kiểu CC và Sở An Tình hơn, nhưng nếu để Cao Dương chọn... cậu ta chắc chắn sẽ chọn Lê Ninh Ninh mà không do dự:

"Có Ninh chọn Ninh! Không có Ninh làm lại!"

Nhưng lát nữa cả hai sẽ đeo mặt nạ, không thể nhìn thấy diện mạo. Điều thực sự phân biệt CC và Lê Ninh Ninh là màu tóc.

CC rõ ràng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, từ trang phục, mặt nạ, kiểu tóc đều cố ý làm giống hệt Lê Ninh Ninh.

Nhưng màu tóc lại không tính đến.

Có lẽ cô nghĩ buổi tối trong rừng tối tăm cũng không nhìn rõ, không cần thiết phải nhuộm tóc. Hơn nữa một màu đen, một màu nâu đậm, cũng không khác biệt lắm, không nhìn kỹ sẽ không phân biệt được.

"Được rồi, mọi người!"

Lê Thành vỗ tay, ra hiệu mọi người im lặng, gương mặt nghiêm túc:

"Xuất phát thôi! Chú ý an toàn!"...

Bùm——

Đại Kiểm Miêu lái chiếc xe van, hướng về nhà máy xử lí rác dưới bức tường sắt.

Trên con đường gập ghềnh, hương hoa hồng trên người Lê Ninh Ninh thấm vào mũi Lâm Huyền.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại, thực ra trong giấc mơ đầu tiên, trên người CC không có bất kỳ mùi hương nào, cô không dùng bất kỳ loại mỹ phẩm nào.

Vì vậy, biến động thời gian đã thay đổi cuộc sống của CC, thậm chí cả một số thói quen của cô, không phải là hoàn toàn không thay đổi.

Trong tất cả các giấc mơ, người duy nhất không bao giờ thay đổi, chỉ có mình hắn.

Và chính hắn, là biến số duy nhất trong thế giới tương lai lặp đi lặp lại này.

"Con rắn Ouroboros thú vị."

Két——

Chiếc xe van dừng lại trên ngọn đồi nhỏ, Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu cùng mọi người xuống xe, lợi dụng bóng đêm, chạy vào trong rừng.

Đại Kiểm Miêu và ba người em chạy phía trước, Lâm Huyền

chạy ở giữa, Lê Ninh Ninh chạy phía sau bên trái Lâm Huyền.

Trong khu rừng tối tăm chỉ có ánh trăng soi rọi, xuyên qua tán lá rậm rạp, ánh sáng lờ mờ chập chờn như phim chiếu chớp.

Lâm Huyền cố ý giữ khoảng cách nhất định với Lê Ninh Ninh...

Hắn muốn tạo cơ hội cho CC ra tay, để CC như trong giấc mơ lần trước, hạ gục Lê Ninh Ninh, đeo mặt nạ của cô và giả làm cô ấy.

Phía trước là một khu rừng rậm rạp hơn, cây cối to lớn, tán lá dày đặc, che kín ánh trăng... tối tăm vô cùng, gần như không có ánh sáng.

Đột nhiên!

Lâm Huyền cảm thấy tiếng lá cây xào xạc phía sau biến mất!

Hắn giữ nguyên tốc độ chạy, liếc nhìn về phía sau bên trái.

Nhờ ánh sáng từ khe lá cây chiếu vào... Lâm Huyền phát hiện Lê Ninh Ninh đã biến mất.

Tốt lắm.

Mọi thứ đều theo kế hoạch.

Chắc chắn là CC đã ra tay trong bóng tối, cô đã theo sát Lê Ninh Ninh và chờ cơ hội, chắc bây giờ đã khống chế được Lê Ninh Ninh và tháo mặt nạ của cô ấy.

"Hửm?"

Đại Kiểm Miêu quay đầu lại:

"Lê Ninh Ninh đâu rồi?"

A Tráng nhìn xung quanh, chỉ tay về phía sau:

"Lê Ninh Ninh ở đằng kia, đại ca."

Đại Kiểm Miêu vẫy tay lớn:

"Mau lên, mau theo kịp, chạy nhanh lên."

Lâm Huyền mới quay đầu lại, nhìn thấy bóng đen từ xa chạy tới...

Vẫn là dáng người mẫu mảnh mai.

Bộ đồ bó sát màu đen.

Trên mặt đeo mặt nạ Ultraman giống hệt Lê Ninh Ninh.

Tóc cũng búi cao sau đầu.

Nhưng...

Màu tóc đã thay đổi.

Hiện tại mọi người đã chạy ra khỏi khu rừng rậm rạp nhất, không còn xa bức tường sắt nữa. Không biết có phải do nhà máy xử lí rác gây ô nhiễm nghiêm trọng hay không, càng gần khu vực này, cây cối càng kém phát triển, cong queo, cành lá thưa thớt.

Chương 183: CC và Sở An Tình (1)

Chương 183: CC và Sở An Tình (1)

Nhờ vậy, ánh trăng sáng rõ, Lâm Huyền nhìn thấy rõ ràng, tóc người phụ nữ phía sau đã chuyển từ màu đen sang màu nâu đậm.

Không nhìn kỹ thực sự khó phân biệt.

"CC."

Lâm Huyền giảm tốc độ chạy, tiến lại gần người phụ nữ áo đen, chạy ngang hàng với cô:

"Tôi biết là cô."

Người phụ nữ ngay lập tức dừng bước, cúi người, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Đừng căng thẳng."

Lâm Huyền nói một cách điềm tĩnh.

Hắn tháo mặt nạ, để ánh trăng chiếu lên mặt mình:

"Cô chắc đã gặp tôi rồi chứ?"

Khi nhìn thấy mặt Lâm Huyền... cơ thể căng thẳng của người phụ nữ đối diện thả lỏng, cô từ từ đứng thẳng dậy, gật đầu.

"Cô có thể nói chuyện mà."

Lâm Huyền chỉ tay về phía Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ

Tử, Tam Bàn đang chạy xa phía trước:

"Tôi chỉ là tham gia tạm thời, không thực sự là một nhóm với họ. Thực ra mục tiêu của tôi và cô chắc cũng giống nhau, đều là mở cái két có tên Lâm Huyền."

"Cô không cần lo lắng gì, tôi sẽ không tiết lộ sự hiện diện của cô. Lát nữa họ sẽ tiếp tục làm thang người, chúng ta chỉ việc trèo vào."

"Chỉ là, tôi có nhiều câu hỏi cần xác nhận với cô, trao đổi thông tin được không?"

Người phụ nữ do dự một chút, rồi gật đầu:

"Được, nhưng để tôi hỏi trước. Tôi cũng có nhiều câu hỏi cần hỏi anh."

Giọng nói vẫn là giọng nói quen thuộc.

Lâm Huyền hơi ngạc nhiên.

CC lại đồng ý nhanh chóng như vậy.

Tưởng phải kéo dài thêm một chút... không ngờ, mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Nguyên nhân này chắc chắn liên quan đến câu "Tôi đã gặp anh" trong giấc mơ lần trước.

"Không sao, để cô hỏi trước." Lâm Huyền rất thoải mái.

Hắn có vô số cơ hội để lấy thông tin từ CC, không cần vội lần này. Hơn nữa, những câu hỏi mà CC muốn hỏi, có lẽ cũng trùng với những gì hắn muốn hỏi.

Ai hỏi trước vốn không quan trọng, chỉ là lần này mình chủ động thẳng thắn, có thể khiến cô hơi căng thẳng cảnh giác.

"Này! Hai người làm gì đấy! Theo kịp đi!"

Tiếng hô của Đại Kiểm Miêu từ xa vọng tới.

Lâm Huyền giơ ngón tay cái chỉ về phía trước:

"Đến đó rồi nói tiếp, cách xa họ một chút."...

Vài phút sau.

Mọi người đến bên ngoài bức tường của nhà máy xử lí rác, cách tường khoảng ba bốn mươi mét, nấp trong bóng cây.

Hôm nay đến đây sớm hơn một chút so với hôm qua, nên phải đợi thêm một chút, đến 00:04 phút mới có khoảng trống trong thời gian giám sát.

Đại Kiểm Miêu chăm chú nhìn những chiếc drone không ngừng tuần tra trên tường nhà máy, sáu chiếc drone bay theo lộ trình định sẵn, hắn ta lặng lẽ chờ thời gian giám sát trống.

Đồng thời, hắn ta cũng không ngừng xem đồng hồ.

Mặc dù đã nhiều lần xác nhận, khoảng trống giám sát mỗi ngày sẽ xuất hiện vào lúc 00:04 phút, kéo dài một phút. Nhưng dù sao đây cũng là hành động không được phép sai lầm, một khi sai lầm, sẽ mất mạng.

Vì vậy, Lê Thành luôn nhắc nhở Đại Kiểm Miêu.

Bất kỳ lúc nào cũng không được chủ quan, phải xác nhận kỹ khoảng trống giám sát rồi mới hành động.

Nếu không, một khi lộ trình tuần tra của drone thay đổi, thì đây sẽ là con đường một đi không trở lại. Vì vậy, Đại Kiểm Miêu rất nghiêm túc theo dõi.

A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn ở phía sau khởi động tay chân,

nhiệm vụ của họ là làm thang người và tiếp nhận đồ vật bên trong ném ra.

Còn Lâm Huyền và CC, rất hiểu ý nhau đứng phía sau bốn người khoảng bảy tám mét, không quá gần cũng không quá xa, khoảng cách này sẽ không gây nghi ngờ gì.

Khi xác nhận an toàn, CC tiến lại gần Lâm Huyền, nhìn qua lỗ hổng trên mặt nạ Ultraman, nhìn vào mặt nạ mèo Rhine của hắn:

"Tôi đã gặp anh."

"Ở đâu?" Lâm Huyền hỏi.

"Tôi rất khó diễn tả rõ ràng chuyện này, nhưng tôi không gặp anh trong thực tế, cũng không phải trong giấc mơ..."

Ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt CC, mờ mịt như suy nghĩ của cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

"Đó là một đoạn ký ức... không thuộc về thế giới này."

Ký ức không thuộc về thế giới này?

Lâm Huyền nghe thấy từ ngữ quen thuộc này.

Trong lần cuối gặp CC trong giấc mơ đầu tiên, CC từng nói rằng trong đầu cô có nhiều mảnh ký ức không thuộc về cô.

Có một đoạn ký ức là lời tuyên bố "Vua Hải Tặc One Piece" của một người đàn ông trung niên, tóc dài, râu rậm...

Nói rằng, nếu muốn biết toàn bộ sự thật và quá khứ, thì hãy đến mở két sắt của Lâm Huyền!

Đó là đoạn ký ức duy nhất liên quan đến Lâm Huyền trong

mảnh ký ức của CC. Cô từng nói rằng giọng của người đàn ông tóc dài, râu rậm đó rất giống với giọng của hắn.

Chỉ có vậy thôi.

Trong giấc mơ đầu tiên, Lâm Huyền đã hỏi CC nhiều lần, có biết hắn không, có từng gặp mặt hắn chưa.

CC mỗi lần đều trả lời rất chắc chắn.

Không.

Kể cả khi bị súng chĩa vào đầu, cô cũng khẳng định nói.

Không.

Nhưng...

Tại sao CC trong giấc mơ thứ hai lại trực tiếp thay đổi câu trả lời?

Cô trực tiếp thừa nhận đã gặp hắn trong mảnh ký ức.

Chương 184: CC và Sở An Tình (2)

Chương 183: CC và Sở An Tình (2)

Vậy nên...

Rốt cuộc là CC trong giấc mơ đầu tiên đã nói dối?

Hay là...

Có ẩn tình khác?

"Cô cụ thể nói xem chuyện gì đã xảy ra."

Lâm Huyền phản khách vi chủ hỏi, muốn nghe CC nói trước.

"Từ nhỏ, ký ức của tôi đã rất hỗn loạn." CC nhẹ nhàng nói:

"Tôi không thể mô tả được cảm giác đó, giống như trong đầu tôi tồn tại rất nhiều ký ức không thuộc về mình, nhưng lại là cuộc đời mà tôi đã trải qua. Như thể... trong một thế giới khác, một cuộc đời khác của tôi."

"Trước đây, tôi luôn không hiểu rõ những mảnh ký ức rời rạc đó là gì, chúng rất chân thực, cô gái trong ký ức cũng là tôi. Nhưng những người, những sự việc đó, tôi rất chắc chắn chưa từng gặp, chưa từng trải qua. Cho đến khi—"

CC nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Cho đến khi hôm nay tôi gặp anh. Trong mảnh ký ức của tôi, có liên quan đến anh."

"Cụ thể là tình tiết gì?" Lâm Huyền hỏi.

"Đoạn ký ức đó rất ngắn và rời rạc, nhưng đại khái là... anh, tôi, và Đại Kiểm Miêu, ba người dùng một khẩu súng phun lửa để đốt két sắt, nhưng cuối cùng không đốt được."

"Cảm giác này rất kỳ lạ... tôi biết đó không phải là việc tôi từng trải qua, cũng không thể là việc xảy ra trong thế giới thực này. Mặc dù đoạn ký ức đó rất chân thực, nhưng lý trí của tôi biết rằng nó không phải là thật, điều này rất mâu thuẫn."

"Nhưng hôm nay, anh lại xuất hiện thật. Và nhìn anh có vẻ không xa lạ với tôi, anh có thể cho tôi biết đoạn ký ức đó là sao không?"

Hmm...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn rất ngạc nhiên.

Trước đây đã nghĩ đến nhiều khả năng CC gặp anh... nhưng không ngờ lại là trường hợp này!

CC trong giấc mơ thứ hai lại có thêm một đoạn ký ức từ giấc mơ đầu tiên!

Hắn cúi xuống nhìn đàn kiến bò ra từ tổ, nhìn chúng chạm râu vào nhau rồi vào tổ khác...

Tình tiết "đốt két sắt" mà CC nói, thực sự là một trong những lần lặp lại vô số lần trong giấc mơ đầu tiên.

Đối với Lâm Huyền, thực ra cũng chỉ là việc xảy ra vài ngày trước.

Nhưng theo lời CC, từ khi cô sinh ra, trong đầu đã có đoạn ký ức này.

Cô luôn nghĩ rằng đoạn ký ức này và tất cả những ký ức khác đều không thật, ít nhất là... không thật trong thế giới cô đang sống.

Nhưng.

Sau khi gặp hắn hôm nay, niềm tin này của cô đã bị lung lay.

Bởi vì người thực sống từ mảnh ký ức hư ảo của cô, đã hiện ra trong hiện thực.

Đối với cô, đây có lẽ là một cú sốc không nhỏ.

"Này, anh phải nói gì chứ."

CC thúc cùi chỏ vào Lâm Huyền, nhíu mày:

"Những mảnh ký ức rời rạc của tôi là sao? Anh có biết gì không?"

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn CC:

"Trong mảnh ký ức của cô, còn có đoạn người đàn ông trung niên tóc dài, râu rậm nói rằng toàn bộ sự thật và quá khứ đều trong két sắt, phải không?"

"Có, anh biết nhiều thật đấy."

CC ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền:

"Anh còn biết gì nữa? Có thể cho tôi biết sự thật về những mảnh ký ức này không?"

"Được, nhưng để tôi nghĩ kỹ đã."

Lâm Huyền giơ tay, ra hiệu cho CC yên lặng.

Sau đó bắt đầu tổng hợp suy nghĩ.

Hiện tại có một điều có thể chắc chắn—

CC trong giấc mơ thứ hai, có một đoạn ký ức thực sự trải qua trong giấc mơ đầu tiên.

Việc này thật khó tin.

Trong giấc mơ đầu tiên, lần hợp tác tốt nhất, có thiện cảm cao nhất giữa Lâm Huyền và CC chính là lần hành động đốt két sắt đó.

Trong lần hành động đó, tất cả mọi người đều đoàn kết lại với nhau, hợp tác chặt chẽ hơn bao giờ hết.

Mặc dù cuối cùng không mở được két sắt.

Nhưng lòng tin và tình bạn giữa mọi người đạt đến đỉnh điểm, CC cũng vì thế mà mở lòng với Lâm Huyền, thậm chí còn hiếm hoi nở một nụ cười với hắn.

Có lẽ chính vì mảnh ký ức này...

Nên hôm nay CC mới đối xử tốt với hắn như vậy, sẵn lòng hợp tác trả lời từng câu hỏi.

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại.

Giấc mơ đầu tiên rõ ràng đã lặp lại nhiều lần, tại sao trong đầu CC lại chỉ có mỗi mảnh ký ức về lần đốt két sắt này?

Đây là điều Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Không nói đến những thứ khác.

Chỉ riêng những kịch bản xảy ra giữa hắn và CC đã có ít nhất năm, sáu phiên bản, mỗi phiên bản đều khác nhau.

Theo lý mà nói, đoạn kịch bản này cũng không có gì đặc biệt.

Dù xét từ góc độ biến động không gian và thời gian, cũng không có quy luật gì.

Trong giấc mơ đầu tiên, biến động không gian và thời gian đã xảy ra nhiều lần, từ mèo Rhine, viện sĩ Cao Văn, đến vật liệu két sắt... tất cả những thứ này, Lâm Huyền đã rõ ràng nhận ra ít nhất ba lần, có thể còn nhiều lần mà hắn chưa nhận ra.

Nếu mỗi lần biến động không gian và thời gian đều để lại mảnh ký ức trong đầu CC.

Thì ký ức của cô về giấc mơ đầu tiên lẽ ra phải có rất nhiều, không thể chỉ có mỗi mảnh này.

Hơn nữa, mảnh ký ức duy nhất này cũng không hoàn chỉnh.

Trong kịch bản đầy đủ của ngày hôm đó, CC đã nói với hắn rất nhiều điều.

Chương 185: Ninh Ninh (1)

Chương 185: Ninh Ninh (1)

Nhưng hôm nay, khi hắn nhắc đến người đàn ông râu rậm.

CC vẫn rất ngạc nhiên khi biết hắn biết những điều này.

Điều này có nghĩa là...

Mảnh ký ức duy nhất này của cô cũng không hoàn chỉnh.

Điều này cũng rất kỳ lạ.

Lâm Huyền không thể hiểu được cơ chế này là gì.

"Tôi nghĩ gần xong rồi."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn cái bóng tay đen giơ ngón trỏ trên mặt trăng tròn trên trời:

"Theo như tôi hiểu, những mảnh ký ức trong đầu cô có thể đến từ các không gian và thời gian song song khác."

"Không đúng... thật ra mô tả là không gian và thời gian song song cũng không chính xác, phải nói là đến từ các không gian và thời gian đã biến động khác, trước khi biến động."

"Cụ thể thì tôi cũng không thể nói rõ với cô, nhưng có một điều tôi nghĩ cô đã đoán đúng—"

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn CC đang chăm chú lắng nghe:

"Những ký ức trong đầu cô, thực sự là cuộc đời khác mà một phiên bản khác của cô đã trải qua trong một thế giới khác, chúng

đều là thật."

"Nhưng tại sao những ký ức này lại rời rạc, không hoàn chỉnh, và tại sao lại là mảnh ký ức này... hiện tại tôi cũng không hiểu được."... ...

CC nghe xong, gật đầu:

"Tôi cũng từng nghĩ như vậy, chỉ là thiếu chứng cứ. Nhưng sau khi trò chuyện với anh hôm nay... tôi nghĩ có lẽ đúng như anh nói."

"Thật ra đây cũng là lý do tôi đến đây."

CC quay đầu, nhìn vào bức tường bao quanh nhà máy xử lý rác trước mắt, nhìn vào bức tường thép cao hàng trăm mét, hướng mắt nhìn những tòa nhà chọc trời không thấy đỉnh của thành phố Đông Hải mới:

"Tôi muốn mở két sắt đó, tìm hiểu toàn bộ sự thật này, hiểu rõ quá khứ này, hiểu rõ bản thân mình thực sự là gì."

Lâm Huyền cũng hướng ánh mắt nhìn theo cô, nhìn những tòa nhà chọc trời chìm vào trong mây.

Góc nhìn này không thể thấy tòa nhà đôi MX trung tâm thành phố Đông Hải mới. Nhưng đối với Lâm Huyền... thật ra mỗi tòa nhà đều không có gì khác biệt so với tòa nhà MX đó.

Chúng đều bí ẩn như nhau, không thể đoán trước như nhau, đều khiến người ta khó chịu như nhau.

"Nhưng, điều này có phải quá mạo hiểm đối với cô không?"

Lâm Huyền quay đầu, nói ra nghi vấn của mình:

"Chỉ vì tò mò, chỉ vì muốn làm rõ một sự thật không mấy quan trọng, mà liều mạng đi mở két sắt... có phải quá thiếu lý trí không?"

"Có thể."

CC nhẹ nhàng đáp:

"Nhưng tôi phải làm vậy."

Ánh mắt cô nhìn thẳng oueeḽ bức tường cao của nhà máy xử lý rác, ánh mắt sâu sắc và trong sáng như nhìn thấu qua bức tường, nhìn vào bên trong những chiếc xe rác và két sắt chưa tới:

"Tôi không chỉ đến vì tò mò, tôi còn có một việc rất quan trọng cần xác nhận, việc này rất quan trọng đối với tôi."

"Quan trọng hơn cả mạng sống sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Quan trọng hơn cả mạng sống."

CC khẳng định, không chút do dự:

"Thứ trong két sắt... có lẽ chính là ý nghĩa của cuộc đời tôi."...

Lâm Huyền nhìn CC, không thể hiểu được câu đố này.

Thứ trong két sắt này...

Tại sao càng ngày càng khó hiểu?

CC nghĩ rằng thứ trong két sắt là của cô.

Lâm Huyền nghĩ rằng két sắt là do hắn cất giữ.

Nếu suy đoán rằng cả hai đều đúng, thì két sắt này có thể là thứ mà ở một giai đoạn nào đó trong tương lai hắn đã cất giữ và đặt mật mã, sau đó để lại bên trong là thứ dành cho CC.

Nhưng xét theo logic thời gian, điều này lại có chút không hợp lý.

Ký ức sinh ra và lớn lên của CC là hoàn chỉnh, cô nên được

sinh ra vào khoảng năm 260X trong thế giới này.

Vậy thì rốt cuộc hắn đã cất giữ két sắt vào thời gian nào?

Chẳng lẽ hắn đã sử dụng buồng ngủ đông, hoặc một biện pháp nào đó để vượt thời gian đến tương lai?

Và đã cất giữ thứ gì cho CC?

Người đàn ông trung niên tóc dài, râu rậm trong ký ức của CC, chẳng lẽ thực sự là hắn?

Hắn quay đầu lại.

Cùng với CC, nhìn vào bức tường cao của nhà máy xử lý rác, nhớ lại cảnh xe rác hôm qua đổ két sắt hợp kim Hafnium.

Có lẽ câu trả lời cho những câu hỏi của hắn...

Cũng có thể được giấu trong chiếc két sắt đó. ...

"Cô còn câu hỏi nào muốn hỏi không?" Lâm Huyền nhìn CC.

CC lắc đầu:

"Đến lượt anh rồi, anh hỏi đi."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi CC.

Nhưng câu hỏi quan trọng nhất là...

"CC."

Lâm Huyền nhìn qua mặt nạ mèo Rhine, nhìn người cách hắn rất gần, nhưng lại cách biệt 600 năm, thậm chí là vượt qua hai thời không:

"Tên thật của cô... là Sở An Tình phải không?"...

"Đương nhiên là không."

CC chớp mắt qua các lỗ mặt nạ Ultraman:

"Tại sao anh lại nghĩ tôi tên là như vậy? Câu hỏi này... thật sự rất kỳ quái."

"Vậy ký ức của cô từ khi sinh ra đến giờ có liên tục và rõ ràng không?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Ví dụ... cô có biết rõ cha mẹ mình là ai, họ tên gì, sinh ra ở đâu, lớn lên ở đâu và những trải nghiệm trong mười mấy năm qua... có liền mạch không?"

Chương 186: Ninh Ninh (2)

Chương 186: Ninh Ninh (2)

CC không có phản ứng đặc biệt gì với cái tên Sở An Tình, điều này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Huyền.

Nếu thực sự là Sở An Tình đã nằm trong khoang ngủ đông đến tương lai 600 năm sau; như giáo sư Hứa Vân đã nói, tác dụng phụ lớn nhất của khoang ngủ đông là mất trí nhớ, thì chắc chắn cô sẽ không nhớ cái tên Sở An Tình.

Trong điều kiện này.

Việc hỏi CC về Sở An Tình, Sở Sơn Hà, những chuyện của 600 năm trước thực sự không có ý nghĩa gì.

Nếu cô thực sự đã ngủ đông 600 năm, thì đã quên hết những chuyện trước đó.

Thay vì xác minh ký ức, tốt hơn là kiểm tra tính liên tục và hoàn chỉnh của ký ức.

Nếu CC không rõ ký ức của mình từ khi sinh ra, lớn lên, trở thành người trưởng thành, thì rõ ràng là có vấn đề; ngay cả khi có sự đứt đoạn rõ ràng, cũng cho thấy khả năng đã ngủ đông.

Nhưng.

Nếu CC có ký ức trọn vẹn về cuộc đời mình, thì việc phân tích mối quan hệ và liên hệ giữa CC và Sở An Tình... sẽ cần phải từ góc độ khác.

CC cười nhẹ:

"Tôi đương nhiên biết cha mẹ mình là ai, biết mình sinh ra ở đâu... anh có phải cảm thấy tên tôi kỳ lạ nên mới hỏi tôi những câu này?"

"Tôi không sinh ra ở Long Quốc, cha mẹ tôi đều là người Hoa ngoại quốc, từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài. Brooklyn, đó là nơi tôi sinh ra và lớn lên."

"Tôi đến thành phố Đông Hải mới này chỉ để tìm két sắt của Lâm Huyền."

"Trước đó tôi luôn sống ở Brooklyn, bên cạnh thành phố New York mới. Về điều kiện sống, Brooklyn và Đông Hải cũ tương đương nhau. Nhưng thành phố Đông Hải mới rõ ràng phồn hoa và tiên tiến hơn thành phố New York mới nhiều."

Brooklyn...

Lâm Huyền biết thành phố này.

Brooklyn là một trong năm khu vực của thành phố New York, là thành phố lớn thứ tư ở Mỹ.

Đồng thời, vào năm 2023 mà Lâm Huyền đang sống, Brooklyn cũng là một trong những khu vực chính tập trung người Hoa.

Mặc dù không biết Brooklyn trong giấc mơ thứ hai này, 600 năm sau, ra sao.

Nhưng nghe ý CC...

Brooklyn cũng giống như Đông Hải cũ, là một ngôi làng nghèo.

Bên cạnh nó có lẽ cũng có một thành phố viễn tưởng được bao quanh bởi những bức tường thép cao như thành phố Đông Hải mới, thành phố New York mới.

Lâm Huyền không quan tâm đến những thứ này.

CC đã nói rằng cô có ký ức trọn vẹn từ thời thơ ấu, từ khi sinh ra đến bây giờ, và biết rõ cha mẹ mình là ai...

Điều này có nghĩa là—

CC có thể là một người bản địa ở thế giới tương lai, có ký ức liền mạch và trọn vẹn từ thời thơ ấu đến bây giờ.

Cô sinh ra ở khu vực tập trung người Hoa tại Brooklyn, Mỹ, cách đây mười mấy năm, rồi lớn lên ở đó.

Xem ra...

CC có lẽ thực sự không phải là Sở An Tình, không phải cô đã ngồi buồng ngủ đông từ 600 năm trước đến đây.

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc, rồi cúi đầu nhìn CC

"Cô có chắc chắn là mình chưa từng sử dụng khoang ngủ đông không? Điều này cô phải nghĩ kỹ, vì nghe nói thứ này có thể gây mất trí nhớ, có thể cô đã từng sử dụng, nhưng khi tỉnh lại thì đã quên."

"Làm sao có thể... tôi đâu có ngốc, nếu tôi thực sự đã sử dụng thứ đó, sao có thể không biết gì?" CC hừ một tiếng:

"Hơn nữa, thứ đó chỉ có ở các thành phố mới, làm sao tôi có thể tiếp cận được. Thậm chí thứ đó có hay không ở thành phố mới cũng chỉ là một tin đồn... anh hỏi gì mà lộn xộn vậy?"

"Vậy trên cánh tay trái của cô có một vết sẹo hình tròn không? Một vết lõm? Hoặc bất kỳ dấu vết nào?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Không, tôi chưa từng bị thương, không có vết sẹo nào trên người."

"Các cô bây giờ không tiêm vắc-xin BCG nữa sao?"

"Đó là thứ gì?" CC lắc đầu:

"Tôi chưa từng nghe nói về loại vắc-xin này... tôi còn tưởng anh sẽ hỏi tôi những câu hỏi có ý nghĩa hơn, sao lại hỏi toàn chuyện cá nhân vậy?"

Lâm Huyền có thể nghe ra.

CC ít nhiều đã có chút không kiên nhẫn.

Nhưng không sao.

Dù có làm cô khó chịu cũng không vấn đề gì, dù sao ngày mai vẫn có thể lấy lại thiện cảm, hôm nay dù có tan vỡ cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ...

Vì CC nói rằng cô chưa từng ngủ đông, và trên cánh tay trái cũng không có vết sẹo BCG giống như Sở An Tình...

Như vậy, hiện tại có thể đưa ra hai kết luận sơ bộ—

CC và Sở An Tình có lẽ không phải là cùng một người, ít nhất là trong phạm vi sinh học thì không phải.

Trong đầu CC thực sự có nhiều mảnh ký ức không thuộc về cô, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tính liên tục và hoàn chỉnh của ký ức ban đầu của cô, cô có thể phân biệt rõ ràng.

Như vậy.

Vấn đề giữa CC và Sở An Tình lại trở về điểm xuất phát—

Rõ ràng là hai cô gái xa lạ, không có liên quan gì, cách nhau 600 năm thời gian, tại sao lại giống hệt nhau?

Chương 187: Ninh Ninh (3)

Chương 187: Ninh Ninh (3)

Ngoại hình giống nhau là chuyện bình thường.

Nhưng đến cả những chi tiết nhỏ, nốt ruồi lệ, lúm đồng tiền cũng giống như "sao chép và dán"... thì thực sự không thể giải thích bằng sự trùng hợp.

Mức độ khó tin của việc này thậm chí không thua kém hằng số vũ trụ 42.

Ít nhất hằng số vũ trụ 42, Lâm Huyền còn biết nguồn gốc, biết cha của Đại Kiểm Miêu đã tính ra đáp án, điều tra cũng có hướng.

Nhưng vấn đề giữa CC và Sở An Tình, thật sự không có chút manh mối nào.

Chẳng lẽ...

Câu trả lời cho vấn đề này.

Cũng được giấu trong chiếc két sắt hợp kim hafnium đó?

Rất có khả năng.

Dù sao nghe giọng điệu của người đàn ông râu rậm, hắn ta dường như biết rất nhiều sự thật về CC, nên mới bảo cô mở két sắt.

Ôi.

Lâm Huyền không khỏi thở dài trong lòng.

Trong cái két sắt khó nhằn này...

Rốt cuộc chứa bao nhiêu bí mật đây!

Nhưng may mắn là, hiện tại ít nhất đã tìm được vị trí của két sắt hợp kim hafnium.

Nếu không thế giới biến đổi lớn như vậy, thành phố Đông Hải mới được bao quanh bởi những bức tường thép cao hàng trăm mét... hắn thật sự không biết phải tìm két sắt của mình ở đâu.

"Được rồi, tôi cũng không có gì khác để hỏi cô nữa, tối nay chúng ta hỏi đến đây thôi."

Lâm Huyền duỗi người, nhìn bức tường quanh nhà máy xử lý rác số 221 trước mặt:

"Dù sao đi nữa... tối nay, mục đích cuối cùng của chúng ta đến nhà máy xử lý rác này là giống nhau."

Lâm Huyền khoanh tay, ngẩng đầu nhìn những chiếc drone đang bay vo vo trên bức tường cao của nhà máy xử lý rác:

"Ít nhất là trong việc mở két sắt, mục đích của chúng ta là giống nhau."

"Tại sao anh cũng muốn tìm cái két sắt đó?" CC hỏi.

"Tôi cũng có một việc rất quan trọng cần xác nhận." Lâm Huyền cũng trở thành người thích nói ẩn dụ, nhìn CC:

"Sao không trao đổi thông tin nhỉ? Cả hai cùng trao đổi về việc rất quan trọng này."

"Xin lỗi, tôi không muốn nói."

CC trả lời thẳng thắn, lắc đầu:

"Đây là chuyện riêng tư của tôi, cũng là bí mật của tôi, tôi không muốn nói với ai. Hơn nữa, tôi cũng không quan tâm đến lý do của anh, chỉ cần biết anh không cản trở tôi mở két sắt là đủ."

"Anh có lấy đồ trong két sắt đi cũng không sao, tôi chỉ muốn biết trong đó có gì, chỉ cần nhìn một cái là được."...

Lâm Huyền không nói gì thêm.

Thái độ của CC, cũng là phản ứng trong dự liệu.

Cô chính là kiểu người như vậy.

Khi cô không muốn nói, dù bạn có dí súng vào đầu, cô cũng không nói.

Dù câu trả lời chỉ là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể,

Dù sau này trong giấc mơ, thiện cảm có tăng lên một chút, cô cũng sẽ nói ra ngay lập tức.

Nhưng.

Khi cô không muốn nói, thì không có cách nào ép được.

So sánh mà nói...

Lâm Huyền vẫn thích Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên hơn.

Chỉ cần dí súng vào đầu, ông ta sẽ lập tức chuyển sang chế độ trợ lý ảo, hỏi gì đáp nấy, không hề lưỡng lự.

Vì vậy, bây giờ đối mặt với kiểu người như CC, hỏi thêm cũng vô ích.

Thà sau này tìm cơ hội "tăng thiện cảm" còn hơn.

Trong giấc mơ thứ hai, việc tăng thiện cảm của CC dễ hơn

nhiều so với trong giấc mơ đầu tiên.

Vì lý do kỳ lạ nào đó, CC...

Không chỉ giữ lại ký ức trong giấc mơ đầu tiên, mà còn kế thừa cả cảm giác quen thuộc và thiện cảm đối với mình từ giấc mơ đầu tiên.

Bây giờ mỗi khi gặp mặt, thái độ của CC đối với hắn khởi điểm đã là "nhớ đến và tin tưởng nhẹ", nếu có cơ hội tăng thêm thiện cảm, có thể sẽ đạt đến mức "hoàn toàn tin tưởng".

Đến lúc đó, có lẽ CC sẽ kể cho hắn nghe chuyện quan trọng đó, chuyện quan trọng hơn cả mạng sống của cô.

"Được thôi."

Lâm Huyền nói bâng quơ.

Dù sao hôm nay cũng đã thu được rất nhiều thông tin, thu hoạch không nhỏ:

"Hợp tác vui vẻ."

"Này——!"

Đại Kiểm Miêu quay đầu lại, mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhìn CC rồi nhìn Lâm Huyền:

"Sao hai người lại trò chuyện với nhau? Còn đứng sát nhau như vậy! Cậu định làm gì?"

Đại Kiểm Miêu nghiêm nghị, chỉ vào Lâm Huyền:

"Tôi cảnh cáo cậu đấy, đừng có mơ tưởng đến Ninh Ninh! Đây là con gái của ông chủ, cậu đừng có ý đồ xấu! Hơn nữa Ninh Ninh mới tám, chín tuổi, cậu chú ý chút!"

"Gì cơ?"

Lâm Huyền nghe đến con số này thì ngạc nhiên: "Lê Ninh Ninh mới tám, chín tuổi?"

Trông cô ấy trưởng thành, mị lực đầy mình như vậy.

Đây là mị lực bẩm sinh sao?

"Mới tám, chín tuổi mà trông như vậy?" Lâm Huyền vẫn không thể tin được.

"Hừ! Chẳng phải do chị dâu tôi bẩm sinh đẹp đẽ, di truyền tốt sao!" Nhị Trụ Tử ưỡn ngực, mặt đầy vẻ tự hào:

"Ninh Ninh đẹp như vậy hoàn toàn là di truyền từ chị dâu tôi! Cậu, mau tránh xa Ninh Ninh ra! Cậu gần sát đến nơi rồi!"

A Tráng cũng khịt mũi khinh thường, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Thật không ra gì, Lâm Huyền, sao cậu có thể làm chuyện này? Thật đáng thất vọng! Tam Bàn, cậu thấy sao?"

Tam Bàn khôn ngoan lắc đầu:

"Tôi thấy không được."

Chương 188: Thông tin quan trọng (1)

Chương 188: Thông tin quan trọng (1)

Ba phiếu phủ quyết.

"Mấy người quản thật là rộng..."

Lâm Huyền cảm thấy vô cùng bối rối.

Hắn bước sang phải một bước, đứng xa CC hơn một chút.

"Tập trung vào! Chúng ta sắp đến khu vực mù của camera rồi! Chuẩn bị sẵn sàng!"

Đại Kiểm Miêu hét lên, khiến mọi người im lặng.

A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn đều nghe lời quay đầu lại, ở vị trí của mình hoặc xoay eo, hoặc tập luyện chân tay, chuẩn bị cho hành động sắp tới.

Đại Kiểm Miêu cũng đứng vững, bắt đầu khởi động cơ thể.

Là trụ cột chính của đội, hắn ta chịu áp lực rất lớn, trách nhiệm cũng rất lớn.

Không thể không thừa nhận, Đại Kiểm Miêu là một thủ lĩnh và đội trưởng rất có trách nhiệm.

Hắn ta chăm chú nhìn những chiếc drone bay tuần tra qua lại trên bầu trời, nhìn chúng dần tiếp cận, giao nhau, rồi dần rời xa...

Đồng thời nhìn đồng hồ.

00:04

"Chính là lúc này!"

Khu vực mù của camera xuất hiện!

Đại Kiểm Miêu hét lớn:

"Bắt đầu làm thang người!"

Đại Kiểm Miêu với đám thịt rung rinh, bắt đầu phóng lên!

Hắn ta bùng nổ sức mạnh như một con mãnh thú!

Vài bước dài tiến tới, như một cột trụ nặng nề, hắn ta cong mình lên, chống chắc vào bức tường đen của nhà máy xử lý rác:

"Tam Bàn!"

Tam Bàn nghe tiếng nhảy lên, đạp lên vai Đại Kiểm Miêu.

"A Tráng!"

A Tráng trèo lên, đạp lên vai Tam Bàn, chống lên tường.

"Nhị Trụ Tử!"

Gầy như chim, nhanh như chớp! Nhị Trụ Tử như biết thuật ninja, nhanh chóng leo lên, tạo thành vòng cuối của chuỗi người!

Lâm Huyền thán phục.

Mặc dù kỹ thuật "hợp thể" này đã được xem qua một lần tối qua, nhưng lúc đó xung quanh có quá nhiều thứ mới mẻ, mắt không kịp nhìn, không thể tĩnh tâm để thưởng thức nghệ thuật cơ thể này.

Hôm nay xem toàn bộ quá trình hợp thể, thật sự có một cảm giác nhiệt huyết như "tôi đến để tạo thành đầu!".

"Ninh Ninh, nhảy trước! Nhanh lên!"

Đại Kiểm Miêu chịu toàn bộ trọng lượng, toàn thân căng chặt, mặt đỏ bừng.

CC đeo mặt nạ Ultraman nhìn qua Lâm Huyền.

Lâm Huyền gật đầu.

Cô nhảy lên, như chim én bay, vài bước nhảy nhẹ nhàng đến vai của Nhị Trụ Tử. Rồi như mèo, cong mình, căng ra, một cú nhảy dài! Cùng với sự phối hợp tay chân, thành công vượt qua bức tường cao tám mét của nhà máy rác.

"Lâm Huyền, đến lượt cậu rồi!"

Đại Kiểm Miêu tiếp tục ra lệnh.

Lâm Huyền lùi hai bước, bắt đầu tăng tốc chạy đà!

Kỹ thuật parkour khác với sự mềm dẻo của CC, dựa vào sức mạnh bùng nổ.

Xông!

Sức mạnh cực độ!

Tung tung tung như leo thang mây, mượn lực xông lên vai Nhị Trụ Tử, sau đó một cú nhảy hai bước, bám vào khe tường, đầu ngón tay gồng lên, thuận lợi vượt qua!

Bụp.

Hạ cánh an toàn.

Lâm Huyền nhìn quanh, vẫn như hôm qua, đều là những chiếc ghế sofa cũ kỹ.

Xa xa nhìn về phía bức tường sắt cao... cửa thép nặng nề và cao đóng kín, trong nhà máy xử lý rác không có chiếc xe rác nào, rất yên tĩnh.

Có vẻ, chưa đến thời điểm các xe rác quay trở lại.

Hôm qua, khi Lâm Huyền đi tới, đã xác nhận rằng những chiếc xe rác đó không có người lái, mọi hành động, lộ trình của xe đều được điều khiển tự động theo chương trình đã cài đặt sẵn.

Chúng đổ rác xong, lập tức quay đầu, qua cửa thép trở về thành phố Đông Hải mới, tiếp tục vận chuyển rác.

Như vậy có thể thấy...

Tự động hóa ở thành phố Đông Hải mới rất cao, có lẽ nhiều việc đã được thay thế bởi robot, AI, và các thiết bị tự động hóa.

Vì vậy, thành phố Đông Hải mới có lẽ không cần nhiều lao động thấp cấp... dù sao, ngành dịch vụ, giao thông vận tải, hầu hết các công việc hàng ngày đều có thể thay thế bằng robot.

Tất nhiên, đó cũng chỉ là suy đoán của Lâm Huyền.

Tình hình cụ thể trong thành phố Đông Hải mới hắn cũng không rõ, chỉ có thể chờ đến ngày nào đó xâm nhập vào trong, mở mang tầm mắt.

"Mau trốn, có máy bay không người lái đến."

CC kéo Lâm Huyền, chạy về phía chỗ nấp sau đống rác xa xa.

Vù...

Vù...

Chỉ 10 giây sau khi hai người rời đi, một chiếc máy bay không người lái giám sát bay qua trên đầu, quét toàn bộ khu vực trong

bán kính 20 mét.

Nhưng lúc này Lâm Huyền và CC đã trốn vào khu vực mù 20 mét bên ngoài, không bị phát hiện.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

00:05

"Còn nhiều thời gian lắm."

Hắn quay đầu, nhìn về phía phòng giám sát ở giữa nhà máy xử lý rác, không có một ai bên trong.

Theo kinh nghiệm ngày hôm qua của hắn.

Người giám sát đeo "tai nghe bluetooth" đó sẽ đến khoảng 00:20, sau đó ngồi trong phòng giám sát cười ngu ngơ.

"Chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng ở chỗ xe rác sẽ đổ két sắt, như vậy có thể tiết kiệm được nhiều thời gian."

Lâm Huyền chỉ vào một khoảng đất trống xa xa:

"Chắc là ở đó, khoảng 00:25, sẽ có một đoàn xe rác từ cửa thép đi ra, rồi xe rác đổ hàng ở đó sẽ chứa két sắt hợp kim hafnium mà chúng ta cần tìm."

"Sao anh biết rõ vậy?" CC rất kinh ngạc:

Chương 189: Thông tin quan trọng (2)

Chương 189: Thông tin quan trọng (2)

"Vị trí đổ hàng của những chiếc xe rác này được tính toán theo thời gian thực, không có lộ trình cố định. Chúng sẽ quét khu vực hiện tại để tính toán vị trí đổ rác... đây không phải là kế hoạch đã định sẵn."

"Chuyện đó không quan trọng, cô chỉ cần tin tôi, chúng ta cùng trên một con thuyền, tôi có thể lừa cô sao?"

Lâm Huyền không muốn giải thích với CC, giấc mơ còn vài chục phút nữa là kết thúc, thời gian trước đây hắn đã dành mỗi ngày để tranh luận với CC và Đại Kiểm Miêu, thật sự rất mệt mỏi...

"Tóm lại, tin tôi không sai, chúng ta nhanh chóng chạy qua đó."

"Tất cả robot ở đây đều là kẻ mù, người giám sát đổi ca sẽ đến vào khoảng 00:20, trước thời gian đó chúng ta tuyệt đối an toàn, có thể chạy thẳng qua mà không cần nấp."

Những lộ trình này, Lâm Huyền đã lên kế hoạch trước khi vào giấc mơ.

Nếu chờ xe rác đổ rác xong, rồi bò tới, lén lút tiếp cận két sắt, thì chắc chắn không kịp thời gian.

Giống như lần trước trong giấc mơ, khi hắn và CC gần đến gần két sắt, đã đến 00:42, ánh sáng trắng hủy diệt mọi thứ, không chạm nổi két sắt.

Vì vậy phải chạy trước đến điểm cần đứng, mới có đủ thời gian thử mật mã và mở két sắt.

Vút ———— vút ————

Bên ngoài tường, đột nhiên vang lên tiếng chim kêu gấp gáp.

Lâm Huyền nhìn chiếc còi trong tay, đó là cái mà Đại Kiểm Miêu vừa nhét vào, nói rằng chỉ cần nghe thấy tiếng còi, dù trong bất kỳ tình huống nào, phải rút lui ngay lập tức.

"Chắc là cô gái tên Lê Ninh Ninh đã tỉnh lại." CC nói.

"Tôi cũng đoán vậy."

Việc này đã trải qua một lần rồi, Lâm Huyền không mấy ngạc nhiên.

Hắn ngậm chiếc còi vào miệng và thổi một tiếng mạnh, coi như đáp lại Đại Kiểm Miêu, bảo họ đã nhanh chóng rút lui.

"Cô đã làm gì với Lê Ninh Ninh vậy?"

Lâm Huyền tò mò, nhìn CC.

Hắn nhớ rằng CC có một khẩu súng, lần trước vào giấc mơ còn dùng súng chĩa vào mình. Nhưng nếu Lê Ninh Ninh bị bắn thì... sao cô ấy có thể bò qua để báo tin cho Đại Kiểm Miêu và những người khác?

"Không làm gì cả, chỉ dùng cái này thôi."

CC lấy từ túi ra một khẩu súng nhỏ.

Khẩu súng này rất nhỏ... chỉ bằng một nửa khẩu súng bình thường.

Và nhìn có vẻ rất kém chất lượng, hoàn toàn không giống một

khẩu súng, mà giống một khẩu súng đồ chơi hơn.

"Đây là cái gì?"

"* dùng cho thú." (*)

Lâm Huyền nhìn lên CC:

"Thứ này nghe còn tàn nhẫn hơn cả súng."

"Sao có thể."

CC lật ngược khẩu * dùng cho thú, cho Lâm Huyền xem một số chi tiết:

"Thứ này được các bác sĩ thú y dùng khi khám bệnh cho gia súc, liều lượng không lớn, nhưng dùng trên người thì có tác dụng gây mê mạnh... tôi chỉ dùng một liều nhỏ lên Lê Ninh Ninh, không đủ để cô ấy bất tỉnh, chỉ làm cô ấy toàn thân yếu đi."

"Thứ này không có đạn, cũng không có tầm bắn, thực ra chỉ là một cái ống tiêm gây mê, không nguy hiểm như anh nghĩ đâu."

"Được thôi."

Lâm Huyền đành chấp nhận điều này.

Có vẻ trong giấc mơ thứ hai này, CC cũng không thể kiếm được một khẩu súng bình thường, sức chiến đấu bị giảm đáng kể.

Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý.

Những người như Lê Thành còn không kiếm được súng, huống chi là CC?

"Mau chạy qua, lát nữa người giám sát mới đến, lúc đó không chạy qua được đâu."

Lâm Huyền và CC đứng dậy, chạy thẳng về phía khoảng trống đối diện, mục tiêu của họ là chỗ nấp sau đống rác bên cạnh khoảng trống đó.

Đến lúc này.

Lâm Huyền đã nắm rõ toàn bộ cốt truyện và dòng thời gian của hành động trong nhà máy xử lý rác này:

Khoảng 23:00, Đại Kiểm Miêu và nhóm của hắn ta xuất phát từ nhà Lê Thành, bắt đầu hành động.

Khoảng 23:20, đến địa điểm đầu tiên là đồi nhỏ, bắt đầu triển khai. Sau khi triển khai xong, mọi người ẩn nấp trong lùm cây, chạy nhanh về phía tường rào của nhà máy rác.

Khoảng 23:25, CC nấp sau mọi người dùng * thú gây mê Lê Ninh Ninh, sau đó đeo mặt nạ Ultraman của Lê Ninh Ninh, đánh tráo người.

Khoảng 00:00, người giám sát của nhà máy xử lý rác rời khỏi phòng điều khiển, đi đổi ca và làm thủ tục liên quan, mất khoảng 20 phút.

Khoảng 00:04, khu vực mù đầu tiên của giám sát xuất hiện, Lâm Huyền và CC trèo tường vào bên trong nhà máy xử lý rác.

Khoảng 00:13, Lê Ninh Ninh tỉnh lại sau khi hết hiệu lực của *, tìm thấy Đại Kiểm Miêu, Đại Kiểm Miêu phát hiện Ninh Ninh bị đổi người, lập tức thổi còi báo hiệu Lâm Huyền có nguy hiểm, bảo hắn nhanh chóng rút lui.

Khoảng 00:20, người giám sát mới đeo "tai nghe bluetooth" xuất hiện, ngồi vào phòng điều khiển và bắt đầu cười ngu ngơ.

Khoảng 00:25, cửa thép mở, một đoàn xe rác từ bên trong chạy ra, trong đó một chiếc xe rác chứa nhiều két sắt hợp kim hafnium.

Khoảng 00:28, xe rác tự động điều hướng đến điểm đổ hàng, bắt đầu đổ rác, thả két sắt hợp kim hafnium xuống khoảng trống, chờ xử lý.

Chương 190: Gặp phải (1)

Chương 190: Gặp phải (1)...

Cốt truyện đầy đủ là như vậy, dù bao nhiêu lần lặp lại, những điều này trong giấc mơ sẽ không thay đổi, trừ khi chính mình cố ý can thiệp.

Nhưng phạm vi hắn có thể can thiệp chỉ là Đại Kiểm Miêu và CC, xe rác tự động và người giám sát đổi ca theo giờ cố định, không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Trong lúc suy nghĩ, hai người đã chạy đến chỗ nấp mục tiêu và ẩn nấp.

Theo ký ức của Lâm Huyền.

Khoảng trống trước mắt này chính là nơi sẽ đổ két sắt hợp kim hafnium lát nữa.

Tính toán kỹ lưỡng...

Thời gian đổ rác là 00:28, cách thời gian ánh sáng trắng hủy diệt giấc mơ là 00:42, chỉ có 14 phút.

Thời gian để Lâm Huyền và CC mở két sắt thực sự rất ngắn.

Rầm ————

Đằng sau, cánh cửa thép cao lớn ầm ầm mở ra.

Từng chiếc xe rác đầy ắp từ bên trong chạy ra, theo điều hướng của mình tiến đến vị trí tương ứng.

Cuối cùng.

Một chiếc xe rác kêu ù ù chạy đến khoảng trống trước mặt hai người.

Quay đầu, lùi xe, điều chỉnh vị trí.

Tiếng trục xe phát lực, thùng rác khổng lồ phía sau từ từ nâng lên.

Ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm!

Hàng chục chiếc két sắt hợp kim hafnium sáng loáng, vuông vức, mới tinh rơi xuống, lộn xộn nằm trên khoảng trống trước mặt.

Trên những két sắt này có tám bánh xe mã khắc sâu cùng chất liệu, và phía trên bánh xe mã có khắc một bảng tên màu bạc.

Trên đó...

Khắc những cái tên dài ngắn khác nhau. ...

"Không ngờ anh đoán đúng thật."

CC nhìn hàng chục két sắt hợp kim hafnium đổ xuống trước mắt, rất ngạc nhiên.

Cô vừa rồi thực sự có chút nghi ngờ phán đoán của Lâm Huyền, nhưng sự thật hiển nhiên hơn lời nói:

"Anh làm sao mà biết được? Tôi đã nghiên cứu... những chỗ mà xe rác đổ rác thực sự được tính toán theo thời gian thực, có lúc cùng một xe phải đổ rác ở hai chỗ, anh cũng đoán được sao?"

"Chuyện này rất khó giải thích, nhưng không quan trọng."

Lâm Huyền liếc nhìn phòng giám sát ở xa, người giám sát mới vẫn đang nhìn vào không khí trước mặt và cười ngu ngơ, cẩn thận một chút thì không có rủi ro gì:

"Mau, nhanh chóng tìm két sắt của tôi, chúng ta không có nhiều thời gian, chỉ có 14 phút."

"Tại sao? Tại sao chỉ có 14 phút?"

CC đầy thắc mắc.

"Điều này cũng rất khó giải thích... cô cứ nghe tôi là được."

Lâm Huyền cúi thấp người và chạy ra ngoài.

Bây giờ từng phút từng giây đều quý như vàng, không có thời gian giải thích cho CC về thế giới quan, hơn nữa giải thích rồi ngày mai cô cũng quên, tốn công vô ích.

"Cô đi tìm bên kia, tôi tìm bên này. Khi tìm cẩn thận, cúi thấp người, đừng để người giám sát đó nhìn thấy."

"Được."

Với hai hành động vừa rồi, CC rõ ràng đã tin tưởng Lâm Huyền hơn, ngoan ngoãn nghe lời Lâm Huyền và cúi người đi tìm ở phía bên kia, hai người chia nhau tìm két sắt.

Vệ Thắng Kim...

Vương Thước...

Trong đống két sắt hợp kim hafnium lộn xộn, Lâm Huyền thấy hai cái tên quen thuộc.

Trong nhà kho ngân hàng ở giấc mơ đầu tiên, tất cả các két sắt đều được gắn vào tường, két sắt của hai người này nằm ngay cạnh két sắt của hắn.

Đặc biệt là két sắt của Vệ Thắng Kim, nằm ngay bên phải két sắt của hắn.

Lúc đó CC dùng mỏ hàn oxy-axetylen để cắt két sắt, sợ cắt hỏng đồ bên trong... cô bắt đầu cắt từ két sắt của Vệ Thắng Kim.

Nhưng sự thực không như ý muốn, trước chất liệu hợp kim hafnium mới mạnh mẽ của vật liệu hàng không, mỏ hàn 3000 độ giống như gãi ngứa, không làm được gì với két sắt của Vệ Thắng Kim.

Việc tìm két sắt dễ hơn Lâm Huyền nghĩ nhiều, vì chỉ cần nhìn lướt qua cái nào không phải tên mình là bỏ qua ngay.

Và phải nói rằng, may mắn thật, không có két sắt nào nằm sát mặt đất, bảng tên quay xuống, điều này giúp rất nhiều cho việc tìm kiếm của hai người. Chỉ có hai két sắt duy nhất quay mặt xuống, nhưng vì chúng chồng lên các két sắt khác, chỉ cần cúi thấp người là có thể nhìn thấy tên trên bảng tên.

Đã xem qua đủ các loại tên.

Nhưng Lâm Huyền vẫn không tìm thấy két sắt của mình.

Hắn nhìn thấy CC đang cúi thấp người đi tới:

"Đã tìm thấy chưa?"

CC lắc đầu:

"Không, tôi đã xem hết rồi, không có két sắt của Lâm Huyền ở đây."

"Chuyện gì thế này."

Lâm Huyền nhìn quanh số lượng két sắt, sau đó so sánh với nhà kho ngân hàng trong trí nhớ:

"Số lượng không đúng, két sắt không thể ít như vậy. Phải có ít nhất hơn một trăm, thậm chí hai trăm cái."

"Điều đó có nghĩa là, những két sắt còn lại chưa được đưa ra."

Khác với Lâm Huyền, giọng điệu của CC rất điềm tĩnh, như thể kết quả này đã nằm trong dự tính:

"Lô xe rác tiếp theo sẽ đến vào 00:57, trong lô xe đó, có lẽ chở những két sắt còn lại. Két sắt của Lâm Huyền chắc nằm trên một trong những xe đó."

"Không, làm sao cô biết rõ như vậy?"

Lâm Huyền rất thắc mắc.

Hắn thực sự đã cảm thấy lạ, tại sao CC lại biết chính xác hôm nay ở đây sẽ đổ két sắt hợp kim hafnium?

Chương 191: Gặp phải (2)

Chương 191: Gặp phải (2)

Nhưng vừa rồi bận mở két sắt, hắn chưa hỏi cô chuyện này.

Nhưng bây giờ xem lại...

CC chắc chắn có nguồn tin riêng, có thể biết nhiều thông tin trong thành phố Đông Hải mới!

Nếu không, cô không thể biết rõ đến mức cả thời gian chính xác xe rác vào nhà máy xử lý rác.

"Cô biết những thông tin này bằng cách nào?"

Lâm Huyền tháo mặt nạ mèo Rhine xuống, nhìn thẳng vào CC:

"Và tại sao cô biết chi tiết đến vậy? Cả giờ phút xe rác đến cô cũng biết, điều này quá khó tin. Nhân viên nhà máy xử lý rác cũng chưa chắc có thông tin chính xác như vậy."

"Là vì cái này."

CC lấy từ túi ra một vật nhỏ, mở lòng bàn tay cho Lâm Huyền xem.

Đó là một cái giống như tai nghe bluetooth treo ở tai.

Rất quen thuộc.

Lâm Huyền nhìn về phía phòng giám sát ở giữa nhà máy xử lý rác, nhìn người giám sát đang cười ngây ngô.

Trên tai anh ta cũng đeo thứ này.

"Đây là cái gì?"

"Tôi cũng không biết gọi nó là gì." CC cầm cái giống tai nghe Bluetooth, nhìn nó kỹ:

"Nhưng đây là thiết bị mà mỗi nhân viên nhà máy xử lý rác đều phải đeo, đeo ở tai, trước mắt sẽ hiện lên một màn hình như tivi, có thể điều khiển bằng ánh mắt, rất tiên tiến."

Lâm Huyền hiểu ra.

Có vẻ như ở năm 2023 mà hắn sống cũng có những thứ tương tự.

Kính Google, kính VR, kính toàn ảnh... dù tên sản phẩm là gì thì cốt lõi vẫn là một loại đồ.

Kính của loại này thực ra là một màn hình đặc biệt, có thể hiển thị thông tin điện tử. Và trên khung và tròng kính có những thiết bị nhỏ cảm nhận tầm nhìn, cảm nhận khoảng cách đồng tử để xác định mục đích thao tác của người dùng.

Thứ này ở năm 2023 vẫn rất tiên tiến.

Lâm Huyền cũng chỉ biết sơ qua, xem qua PPT và buổi ra mắt sản phẩm, còn trải nghiệm thực tế có tốt như trong PPT hay không thì không rõ...

Nhưng thực tế rất ít người dùng thứ này, gần như là không có ai.

Từ điểm này mà xem, có lẽ công nghệ chưa hoàn toàn trưởng thành.

Tuy nhiên, thứ CC cầm trong tay... nhìn rất hiện đại, rất có cảm giác công nghệ cao.

Nó nhỏ gọn, giống như một tai nghe Bluetooth đeo móc vào

tai.

Lâm Huyền không biết thứ này phát ra "màn hình trước mắt" như thế nào, nhưng CC đã nói vậy thì chắc chắn không sai.

Có vẻ, trong giấc mơ thứ hai này, thành phố Đông Hải mới có công nghệ rất phát triển.

Dù chưa đạt tới kỳ vọng của Lâm Huyền, nhưng so với năm 2023. đã xuất hiện những sản phẩm công nghệ cao khó hiểu.

"Cô lấy được thứ này bằng cách nào?"

"Tôi lấy trộm từ nhà máy xử lý rác khác, đã trộm từ lâu rồi." CC đáp một cách thản nhiên:

"Thứ này nhìn thì có vẻ tiên tiến với chúng ta, nhưng với người ở thành phố Đông Hải mới thì nó rất lạc hậu, họ chỉ dùng nó như một thiết bị liên lạc thông thường để nhận và gửi thông báo thôi."

"Thứ này không nhận diện danh tính sao? Trộm về là dùng được à?" Lâm Huyền hỏi.

"Có mật khẩu, nhưng tôi đã giải mã rồi." CC trả lời rất thoải mái.

Được đấy.

Lâm Huyền gật đầu.

CC vẫn giữ được tài năng của chuyên gia giải mã, chỉ không biết kỹ năng này là học được trong giấc mơ thứ hai, hay từ những mảnh ký ức còn sót lại.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền nhìn vật nhỏ trong tay CC:

"Thứ này là thiết bị liên lạc của nhân viên nhà máy xử lý rác, cô dùng nó có thể theo dõi vị trí, lộ trình, thậm chí nhiệm vụ cụ thể của từng xe rác phải không?"

"Vậy là cô đã biết từ trước rằng tối nay sẽ có một đống két sắt hợp kim hafnium được đưa đến nhà máy rác này, rồi mới tìm cách đột nhập vào đây."

"Không phải như anh nghĩ đâu."

CC cầm "tai nghe Bluetooth" xoay nhẹ:

"Sau khi giải mã, nhiều chức năng không dùng được. Nhưng tôi có thể xem lộ trình nhiệm vụ của mỗi xe rác, thời gian ra vào nhà máy, cùng một số thông tin khác liên quan đến việc xử lý rác."

"Trong mảnh ký ức, người đàn ông tóc dài râu rậm nói rằng hắn ta đã để két sắt cho tôi ở ngân hàng Thái Mỗ. Lẽ ra hắn ta định cho tôi biết mật khẩu, nhưng không hiểu sao cuối cùng lại không nói... không biết có phải do ký ức của tôi không đầy đủ không."

"Ở Đông Hải cũ không có ngân hàng này, chắc chắn là ở thành phố Đông Hải mới, nhưng tôi không vào được thành phố Đông Hải mới. Tôi đã đợi cơ hội ở khu vực này rất lâu, nghĩ ra nhiều cách, mỗi ngày đều lục lọi báo chí, tài liệu ở nhà máy xử lý rác, xem có thể tìm thấy thông tin hữu ích nào không."

"Sau đó tôi thấy trên một tờ báo đăng thông báo phá sản của ngân hàng Thái Mỗ cùng thông báo về việc nhận két sắt, trong đó ghi rõ hạn chót, nếu đến ngày 28 tháng 8 mà không nhận thì két sắt sẽ bị xử lý như rác."

"Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của tôi, nên tôi đã tìm cách trộm thiết bị đeo tai của nhân viên nhà máy xử lý rác, chính là cái này. Sau khi giải mã mật khẩu, tôi có thể xem thông tin làm việc của tất cả các nhà máy xử lý rác ở thành phố Đông Hải mới, cùng lộ trình

thu gom rác và thời gian vào trạm của xe rác."

Chương 192: Mặt cười (1)

Chương 192: Mặt cười (1)

"Việc vận chuyển rác từ khu vực ngân hàng Thái Mỗ là do nhà máy xử lý rác này phụ trách. Và xe rác thu gom từ ngân hàng Thái Mỗ sẽ vào nhà máy lúc 00:25 hoặc 00:57, chỉ có hai đoàn xe này đi qua ngân hàng Thái Mỗ."

"Vì vậy, nếu két sắt của anh không có trong xe rác đợt 00:25, thì chắc chắn nó sẽ có trong xe rác đợt 00:57."

CC hoàn toàn không nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt không xa:

"Chúng ta chỉ cần tiếp tục ẩn náu ở đây, đợi đến lúc 00:57 khi đoàn xe rác vào nhà máy, két sắt của anh chắc chắn sẽ có trên đoàn xe đó."...

Nhìn CC đầy tự tin và thoải mái.

Lâm Huyền không nói gì.

Đoàn xe rác tiếp theo sẽ đến nhà máy lúc 00:57... thì cũng chẳng khác gì 2 vạn năm sau.

Vì đều là không thể tới được.

Giấc mơ này, thế giới tương lai, sẽ bị ánh sáng trắng phá hủy vào lúc 00:42 rồi lặp lại ngày hôm đó, mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Ở đây không có ngày mai...

Mãi mãi không có.

00:57 mà CC chờ đợi, sẽ không bao giờ đến.

"À... ờ thì..."

Lâm Huyền muốn nói nhưng lại thôi:

"Thôi, bàn chuyện khác đi."

Hắn nhìn CC:

"Vì cô ở khu vực này đã lâu, có thể cung cấp cho tôi vài manh mối về cách đột nhập vào thành phố Đông Hải mới không? Manh mối nào cũng được, miễn là có thể giúp tôi vào đó... dù nguy hiểm cũng không sao, cô cứ nói."

"Anh muốn vào thành phố Đông Hải mới?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi muốn vào thành phố Đông Hải mới để tìm hai cuốn sách và một số tài liệu. Những thứ này chắc không tìm thấy được trong nhà máy xử lý rác, chỉ có thể tìm thấy ở thành phố Đông Hải mới, nên tôi nhất định phải vào đó."

"Tìm hai cuốn sách?"

CC chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền không tin nổi:

"Chỉ vì hai cuốn sách mà muốn đột nhập vào thành phố Đông Hải mới... anh không muốn sống nữa à?"

"Chẳng khác gì nhau đâu, hành động của cô cũng gần giống vậy. Hơn nữa thành phố Đông Hải mới và đây có gì khác biệt? Tại sao mọi người đều sợ vào đó?"

Lâm Huyền đổi tư thế, dựa vào những két sắt chồng lên nhau:

"An ninh trong thành phố Đông Hải mới rất nghiêm ngặt à? Hay là khắp nơi đều có thiết bị nhận diện danh tính, có thể ngay lập tức nhận diện và tiêu diệt người lạ?"

"Không biết."

CC lắc đầu, ngồi lên một két sắt hợp kim hafnium, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Chưa ai từng thành công đột nhập vào thành phố mới này. Hoặc có... nhưng vào rồi không ra được, chết bên trong; không ai biết, ít nhất là tôi không biết, chưa từng nghe nói."

"Hoặc có thể như anh nói, an ninh bên trong rất nghiêm ngặt. Nhưng cũng có thể bất ngờ, thành phố Đông Hải mới chỉ là vẻ bề ngoài. Nhưng... ai dám đánh cược chứ?"

CC cười nhẹ, quay đầu nhìn bức tường sắt cao không thấy đỉnh, như một vực thẳm dựng đứng:

"Mọi người chỉ có một mạng, không ai dám đánh cược."

"Tôi thấy cô dám cược đấy chứ." Lâm Huyền trêu.

"Vì tôi có lý do quan trọng hơn cả mạng sống, nên tôi phải cược."

CC quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng anh chỉ vì tìm hai cuốn sách, rõ ràng là không đáng."

"Không hẳn đâu."

Lâm Huyền cười, ngẩng đầu nhìn bức tường sắt rộng lớn không thấy biên giới:

"Mạng của tôi không đáng giá, tôi có thể cược được."

"Không đáng giá bằng hai cuốn sách à?"

"Không đáng giá bằng một tờ giấy."

Phì—

CC bật cười, cười nhẹ, đôi mắt sau mặt nạ cong như trăng lưỡi liềm:

"Anh thật biết đùa."

"Nhưng... thật tiếc. Nếu anh gặp tôi sớm hơn hôm nay, anh đã không cần nghĩ đến việc đột nhập vào thành phố Đông Hải mới để tìm hai cuốn sách đó."

"Cô nói gì?"

Lâm Huyền rời khỏi vị trí dựa vào két sắt, đứng thẳng người:

"Nếu gặp cô sớm hơn thì sẽ thế nào?"

CC lấy ra cái "tai nghe Bluetooth" nhỏ, cầm trên tay, mỉm cười:

"Nếu sớm hơn, tôi có thể nói cho anh biết... trong nhà máy xử lý rác số 314, tối nay sẽ có rất nhiều sách ngập nước được vận chuyển đến, anh muốn tìm sách thì đến đó tìm là được rồi?"

"Chỉ tiếc là... bây giờ chắc không kịp nữa."

"Sách đó đã bị thiêu thành tro rồi."

"Đợi đã."

Lâm Huyền trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào CC:

"Cô nói là... tối nay sẽ có một lô sách ngập nước được chuyển đến nhà máy xử lý rác 314, thông tin này có đáng tin không?"

"Tất nhiên là đáng tin rồi, anh quên à?"

CC nhấc cái thứ giống tai nghe bluetooth trong tay, lắc lắc:

"Thứ này có thể xem nhiệm vụ của từng nhà máy xử lý rác, lộ trình xe rác, lịch trình vận chuyển bất cứ lúc nào, sao có thể không đáng tin được?"

"Mỗi ngày tôi đều xem danh sách công việc của mấy nhà máy xử lý rác xung quanh rất cẩn thận, chắc chắn không nhớ nhầm đâu."

"Nhà máy xử lý rác 314 cách đây không xa, cùng khu vực với ngân hàng Thái Mỗ, nên tôi luôn chú ý, tối qua trong danh sách công việc của họ, có một mục là cử xe rác đặc biệt để thu gom sách ngập nước."

Chương 193: Mặt cười (2)

Chương 193: Mặt cười (2)

"Để tôi xác nhận lại cho anh nhé."

Nói xong, CC gắn cái thứ giống tai nghe bluetooth lên tai trái, rồi đôi mắt trở nên vô thần, tập trung vào khoảng không trước mặt chừng hai ba mươi centimet, con ngươi nhảy loạn như đang thao tác gì đó.

"Tìm thấy rồi."

Con ngươi CC ngừng nhảy, nhìn chăm chú vào khoảng không trước mặt, đọc cho Lâm Huyền nghe:

"Tôi nói đơn giản thôi nhé, có một cửa hàng sách lớn ở quận Đông vì sự cố rò rỉ nước trên tầng hai, khiến khu vực sách tầng một bị ngập nước, các tranh chấp liên quan và công ty bảo hiểm đã xử lý xong, hiện đang sắp xếp xe chuyển rác đặc biệt để vận chuyển sách ngập nước."

"Thời gian... để tôi xem, nhà máy xử lý rác 314 cử bốn xe rác lớn để vận chuyển sách ngập nước... điều này cho thấy số lượng sách ngập nước không ít, cần bốn xe mới chở hết."

"Thời gian xuất phát... thời gian trở về nhà máy xử lý rác 314 là lúc 23:19. Được rồi, tôi nhớ sai thời gian rồi, nếu về nhà máy muộn như vậy, thì có lẽ bây giờ vẫn chưa bắt đầu đốt đâu."

"Nhưng anh đã bỏ lỡ thời điểm đổi ca của nhân viên quản lý hôm nay rồi, cho dù bây giờ đi ngay đến nhà máy xử lý rác đó cũng không kịp nữa. Hơn nữa..."

CC liếc nhìn về phía nhân viên quản lý trong phòng điều khiển của nhà máy rác:

"Hơn nữa bây giờ làm thế nào để trốn ra ngoài cũng là một vấn đề, tôi dự định tìm chỗ trốn đến khi đổi ca vào ngày mai rồi mới thoát ra, không biết anh tính thế nào."

"Cảm ơn cô vì thông tin này, đúng là cơn mưa kịp lúc." Lâm Huyền đứng dậy:

"Về việc két sắt... nếu một ngày nào đó tôi có thể đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, tôi sẽ giúp cô xem bên trong có gì."

CC ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền đầy nghi hoặc:

"Đợt xe rác thứ hai sắp đến rồi, két sắt sắp được vận chuyển đến, anh đang nói gì vậy?"

"Tôi sắp phải đi rồi." Lâm Huyền giơ tay nhìn đồng hồ.

"Anh định đi đâu?"

"Về nhà."

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 đến đúng giờ, thiêu đốt mọi thứ trong tầm mắt thành tro bụi, chiếu sáng mọi thứ rồi lại trở về bóng tối. ... ...

"Haiz..."

Ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền thở sâu, ngồi dậy.

Hắn rời giường, đi dép, cầm cốc nước trên bàn uống vài ngụm.

Lần vào mộng này, Lâm Huyền vẫn rất hài lòng với kết quả đạt được.

Thu hoạch khá phong phú.

Mặc dù vấn đề về thân phận của CC và mối quan hệ giữa cô và Sở An Tình vẫn mù mờ, nhưng ít nhất đã loại bỏ được một số lựa chọn sai, làm suy nghĩ của hắn rõ ràng hơn.

Hắn vẫn tin chắc.

Sự giống nhau như đúc giữa CC và Chu An Tình, tuyệt đối không thể giải thích bằng sự trùng hợp.

Nhưng lý do cụ thể là gì, còn phải xem sau này có tìm được manh mối nào không.

Xem xét việc CC kiên trì và cố gắng hết mình để mở két sắt...

Liệu có phải câu trả lời cho vấn đề này nằm trong két sắt không?

"Xem ra, thứ trong két sắt này, đáng để mong chờ."

Cốc nước đặt xuống bàn, Lâm Huyền lau miệng.

Thực ra từ trước đến nay.

Lâm Huyền không quá để tâm đến cái két sắt đó.

Dù gì thì mật khẩu đã đoán rất nhiều lần mà không đúng, cộng thêm bản thân cũng không quá tò mò về bên trong, nên nhiều lần chỉ xem như một nhiệm vụ phụ để làm.

Gặp may thì tốt, không gặp may không mở được cũng chẳng sao.

Hắn luôn có thái độ như vậy với két sắt.

Chưa bao giờ điên cuồng như CC.

Nhưng giờ đây, lúc này, suy nghĩ của Lâm Huyền đã thay đổi, trở nên khác đi một chút.

Thông qua lần trao đổi thông tin với CC trong giấc mơ.

Hắn nhận ra cái két sắt này dường như ẩn chứa rất nhiều bí mật... có lẽ còn nhiều hơn hắn tưởng.

Bao gồm cả mối quan hệ giữa hắn và người đàn ông râu rậm kia, mối quan hệ giữa Sở An Tình và CC, có lẽ câu trả lời đều nằm trong két sắt đó.

"Vòng một vòng, cuối cùng lại quay về đây."

Thực ra hôm nay Lâm Huyền vẫn rất muốn thử, thử xem mật khẩu 29990203 có đúng không.

Dù sao đây là lời nhắn nhủ cho tương lai của hắn, đồng thời cũng là dấu ấn tinh thần hắn tự để lại cho mình.

Theo lý mà nói, nếu tương lai hắn thật sự có ngày thiết lập két sắt, chắc chắn sẽ đặt mật khẩu này. Dù gì cũng không có lý do gì để làm khó chính mình... tại sao lại tự làm khó mình chứ?

Chỉ tiếc.

Trời không chiều lòng người.

Trong lô két sắt hợp kim hafnium đợt đầu tiên không có két sắt của hắn, điều này thực sự khiến người ta thất vọng.

Điều thất vọng hơn nữa...

Đợt xe rác thứ hai chứa két sắt của hắn, phải đến 00:57 mới

đến nhà máy xử lý rác, đã có thể nói là chiếc xe rác của Schrödinger rồi.

Có đến, như không đến, không thể đến.

Vì vậy.

Muốn mở chiếc két sắt có tên mình, chỉ có một cách duy nhất —

Ban ngày lẻn vào thành phố Đông Hải mới, tìm ngân hàng Thái Mỗ đã đóng cửa, sau đó mở chiếc két sắt chưa bị xe rác chuyển đi.

Chương 194: Mặt cười (3)

Chương 194: Mặt cười (3)

"Vậy nên cuối cùng vẫn phải lẻn vào thành phố Đông Hải mới."

"Không sao, ít nhất tất cả các nhiệm vụ chính đều tập trung vào một nhiệm vụ chính, hoàn thành cũng dễ dàng hơn."

"Nhưng tối mai, vẫn phải đến nhà máy xử lý rác 314 để thử vận may."

Lâm Huyền ngồi trên ghế suy nghĩ.

Hắn quả thực vẫn rất quan tâm, ai sẽ là tổng giám đốc của công ty MX sau 600 năm...

Đây là việc liên quan trực tiếp đến hắn.

Cũng liên quan trực tiếp đến thân phận và lập trường của Triệu Anh Quân, hơn nữa có thể là manh mối hữu ích để điều tra câu lạc bộ thiên tài.

Công ty MX nổi tiếng như vậy ở thành phố Đông Hải mới, thậm chí toàn bộ thành phố Đông Hải mới đều do nó xây dựng, Lâm Huyền cảm thấy không khó để tìm thông tin về công ty này.

Nó chắc chắn sẽ thường xuất hiện trên các báo, tạp chí, sách vở.

Chỉ là người dân thành phố Đông Hải mới hầu như không đọc báo và tạp chí giấy, nên trong nhà máy rác chẳng tìm được gì.

"Nhưng, nhà máy xử lý rác 314 thì khác."

Lâm Huyền nhớ rất rõ lời CC.

Một cửa hàng sách lớn hai tầng bị rò rỉ nước, làm khu vực sách tầng một ngập nước diện rộng, dẫn đến rất nhiều sách bị ngập nước.

Cần tới bốn xe rác lớn để vận chuyển hết... thì ít nhất số sách ngập nước này cũng phải vài chục ngàn, thậm chí hàng trăm ngàn cuốn.

Nếu không thì cần gì phải dùng tới bốn xe rác lớn?

Hơn nữa, trong cửa hàng sách lớn có rất nhiều loại sách, tạp chí và ấn phẩm định kỳ khác nhau, đối với Lâm Huyền hiện tại... đúng là kho báu!

Chắc chắn tìm thông tin và lịch sử của công ty MX trong một "biển sách mới" như vậy

Còn cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ" có tìm được ở nhà máy xử lý rác 314 hay không, thì cần xem vận may.

Cuốn sách này nghe có vẻ rất hiếm.

Những năm gần đây có được tái bản hay không cũng khó nói, trong cửa hàng sách lớn không chắc có những thứ này.

"Tóm lại, cứ thử vận may xem."

"Nếu có thể tìm thấy, vẫn tốt hơn là mạo hiểm tính mạng lẻn vào thành phố Đông Hải mới... dù sao thì sớm muộn cũng phải đến thành phố Đông Hải mới một lần."

Lâm Huyền ngáp một cái.

Đi vào nhà vệ sinh, tắt đèn phòng ngủ, rồi leo lên giường.

Ngủ. ...

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền bị đánh thức bởi cuộc gọi của Cao Dương.

"Anh bạn tốt! Nhanh lên! Mau giúp tớ cứu vãn thể diện!"

Đầu dây bên kia, Cao Dương rất gấp gáp.

Cậu ta nói với Lâm Huyền rằng, cậu ta đã sắp xếp xong thời gian họp lớp cấp ba, sẽ diễn ra vào tối mùng 5 Tết, tại khách sạn gần trường cũ, trường cấp ba Hàng Thị.

Nhưng mà!

Cậu ta vừa mới thông báo trên nhóm QQ của lớp, nhưng không ai trả lời!

Không một ai trả lời!

Nửa giờ qua cậu ta cứ mỗi phút lại mở nhóm QQ của lớp ra xem, nhưng không có ai phản hồi!

Là lớp trưởng, thật là quá xấu hổ!

Phải cứu vãn thể diện!

"Vậy nên Lâm Huyền, cậu mau đăng nhập QQ, vào nhóm lớp để cổ vũ tớ đi! Cậu nói rằng cậu sẽ đi! Rất nhớ các bạn! Họ chắc chắn sẽ nể mặt cậu mà hưởng ứng!"

"Tớ có gì để người ta nể chứ..."

"Cậu là người sáng lập mèo Rhine mà! Cậu không nổi nhưng mèo của cậu nổi mà! Bây giờ ai mà không biết mèo Rhine? Thế vẫn chưa đủ mặt mũi sao? Mau đi mau đi, đừng để tớ là lớp trưởng mà phải xấu hổ, cứ như tớ không có bạn vậy!"

Không còn cách nào khác.

Lâm Huyền phải tải lại phần mềm QQ.

Trải qua một hồi gian truân, cuối cùng cũng khiến app QQ tin rằng hắn chính là hắn, và đăng nhập thành công.

Sau khi đăng nhập, nhận được rất nhiều tin nhắn không lành mạnh từ các bạn học bị hack tài khoản, Lâm Huyền trực tiếp mở nhóm lớp cấp ba.

Trong đó chỉ có một tin nhắn, là thông báo họp lớp của Cao Dương.

Thực sự.

Nửa giờ đã trôi qua.

Không một ai trả lời.

Lâm Huyền theo yêu cầu của Cao Dương, soạn một tin nhắn và gửi đi:

"Các bạn ơi, lâu rồi không gặp, chúng ta nên gặp lại nhau! Tết này về nhà gặp nhau nhé!"

Tuy nhiên...

Đợi vài phút, vẫn không ai trả lời.

Lâm Huyền trực tiếp gọi lại cho Cao Dương:

"Bỏ đi, bây giờ tình hình thế này, chẳng ai dùng QQ nữa đâu. Cậu vẫn nên dùng WeChat mà tìm từng người, chắc chắn qua những người bạn thân thiết vẫn có thể tìm được mọi người."

Cao Dương cũng chấp nhận thực tế này.

Đinh đinh!

Vừa cúp điện thoại, một thông báo từ QQ bật lên.

Có người trả lời trong nhóm QQ.

Lâm Huyền mở trang nhóm ra—

"Được thôi Lâm Huyền, tớ nhất định sẽ đi!"

Một cái tên và ảnh đại diện cực kỳ lạ lẫm gửi tin nhắn này.

Phía sau...

Còn kèm theo một khuôn mặt cười ^^.

Chương 195: TIEBANK (1)

Chương 195: TIEBANK (1)

Đường Hân。

Lâm Huyền nhìn vào cái tên xa lạ và hình đại diện không quen thuộc...

"Đây là ai? Trong lớp mình có cô gái này sao?"

Hắn nhìn kỹ lại một lần nữa.

Hình đại diện của cô gái là một con mèo Kitty đáng yêu, tên hiển thị trong nhóm là Đường Hân, Lâm Huyền hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên này.

Hắn định mở trang QQ của cô gái để xem ảnh, nhưng phát hiện trang cá nhân bị khóa.

Vì vậy, hắn trực tiếp nhắn tin WeChat hỏi Cao Dương:

"Đường Hân là ai? Sao tớ không nhớ trong lớp có người này?"

"Cậu không nhớ cũng bình thường thôi."

Cao Dương trả lời:

"Cô gái này là học sinh chuyển trường, đến học vài ngày vào lúc lớp 11 phân ban rồi đi du học. Nhưng cô ấy đã vào nhóm QQ rồi... mình cũng không thể đuổi người ta ra, đúng không? Bao nhiêu năm nay cô ấy đều im lặng, mình là quản lý nhóm còn quên mất chuyện này rồi."

"Học sinh chỉ học vài ngày như vậy cũng muốn đi họp lớp sao?"

"Đi thì có sao đâu, càng đông càng vui mà. Mình quan tâm gì nhiều, dù sao cũng là bạn cùng lớp một vài ngày, biết đâu cô ấy có quan hệ tốt với ai đó trong lớp! Chúng ta không từ chối ai cả, thiếu gì một đôi đũa."

Được thôi.

Đã vậy Cao Dương nói thế, Lâm Huyền cũng không để ý nữa.

Nhưng không biết có phải hắn tự đa tình không.

Cảm giác khi cô gái này trả lời, tại sao lại đặc biệt nhắc đến tên hắn? Giống như câu nói này là dành cho hắn vậy.

Tuy nhiên, Lâm Huyền thực sự không có ấn tượng gì về cô gái này.

Hắn không nghĩ rằng học sinh chỉ học vài ngày như vậy có thể được coi là bạn cùng lớp...

Suy nghĩ một lúc, Lâm Huyền tắt điện thoại, không trả lời trong nhóm nữa.

Có lẽ cô ấy chỉ nói thuận miệng thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Vẫn là không nên tự đa tình nữa.

"Không biết cuộc họp lớp cấp ba đã năm năm, cuối cùng sẽ có bao nhiêu người đến."

Nói thật, Lâm Huyền vẫn rất mong chờ cuộc họp lớp này.

Nhiều bạn bè thân thiết khi xưa, sau khi lên đại học liên lạc ít hẳn, thực sự rất muốn gặp lại.

Sau khi dậy và thu xếp xong.

Lâm Huyền đến công ty, phỏng vấn một số sinh viên mới tốt nghiệp.

Nhóm của hắn có khối lượng công việc lớn, Triệu Anh Quân cũng nói muốn mở rộng quy mô nhóm lên khoảng ba bốn mươi người, tất cả đều do Lâm Huyền tự quyết định.

Phỏng vấn diễn ra chậm hơn Lâm Huyền tưởng...

Nhưng bản thân hắn cũng vừa tốt nghiệp nửa năm, thực ra rất hiểu khó khăn của những sinh viên mới tốt nghiệp. Vì vậy, hắn kiên nhẫn lắng nghe từng sinh viên giới thiệu và hứa sẽ thông báo kết quả trong vòng 2 ngày, dù có qua hay không cũng sẽ thông báo, không để họ chờ đợi vô ích.

Hắn khá ưng ý khoảng bảy tám người, sẽ cân nhắc thêm trong hai ngày tới rồi gửi thư mời cho họ.

Xử lý xong công việc phỏng vấn, Lâm Huyền trở về văn phòng riêng, pha một tách trà và chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Hắn ngồi trên ghế giám đốc mềm mại, cầm tách trà nóng, nhìn ra dòng xe cộ tấp nập bên ngoài cửa sổ.

Khu thương mại nơi công ty MX tọa lạc vẫn rất phồn hoa.

Xung quanh có nhiều tòa nhà văn phòng của các công ty nổi tiếng, cùng với một số trụ sở ngân hàng thương mại, mỗi tòa nhà đều rất hoành tráng.

Ngân hàng...

Lâm Huyền nhớ lại giấc mơ hôm qua, những gì CC đã nói.

Ngân hàng Thái Mỗ.

Lâm Huyền nhớ tên này.

CC nói những chiếc két sắt hợp kim hafnium đều được vận chuyển từ ngân hàng này.

Ngân hàng Thái Mỗ này không biết vì lý do gì mà đã đóng cửa, phát đi một thông báo, đưa ra một thời hạn để những người sở hữu két sắt đến lấy đồ trong két.

Và hạn chót là ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Nếu đến ngày này mà không ai đến nhận két sắt... thì xin lỗi, chúng sẽ bị xử lý như rác, vì vậy những chiếc két sắt mới xuất hiện trong nhà máy xử lý rác trong giấc mơ.

Vậy ngân hàng Thái Mỗ này được thành lập khi nào?

Nếu két sắt đó thực sự là của hắn.

Thì thời gian hắn lưu trữ két sắt, lý ra phải sau khi ngân hàng Thái Mỗ thành lập, mặc dù không loại trừ khả năng ngân hàng này qua nhiều lần mua bán, đổi tên, tái cấu trúc... nhưng cái tên ngân hàng Thái Mỗ này, chắc chắn là một manh mối.

Lâm Huyền cầm điện thoại, gõ từ khóa ngân hàng Thái Mỗ vào công cụ tìm kiếm.

Đúng như dự đoán...

Không có một kết quả liên quan nào.

"Ngân hàng Thái Mỗ."

Lâm Huyền cố gắng nhớ lại cái tên này...

Trong giấc mơ đầu tiên khi cướp ngân hàng, do góc nhìn và do đèn đường không sáng, bảng hiệu ngân hàng cũng không sáng, nên Lâm Huyền thực sự không nhớ tên ngân hàng đó, hắn chỉ nhớ vị

trí của ngân hàng.

"Đợi đã, hình như bảng hiệu là tiếng Anh."

Lâm Huyền tự mình lái xe đưa CC đến đó một lần.

Bây giờ nghĩ lại, hình như bảng hiệu ngân hàng không sáng là tiếng Anh, kết thúc là BANK, nghĩa là ngân hàng.

Phần đầu...

"Thái Mỗ."

"TIE."

Lâm Huyền nhận ra:

"TIEBANK, ngân hàng Thời Gian, dịch là ngân hàng Thời Gian!"

Chương 196: TIEBANK (2)

Chương 196: TIEBANK (2)

Thì ra là vậy...

Lâm Huyền hiểu ra rồi.

Tại sao trong kho ngân hàng đó, không có một xu, thậm chí không có gì liên quan đến tiền bạc.

Vì đó không phải là một ngân hàng lưu giữ tiền chính thống!

Hoạt động chính của nó, chắc chắn là lưu trữ dài hạn, bảo quản trong vài chục năm, hàng trăm năm, thậm chí hàng trăm năm két sắt.

Đây mới chính là hoạt động chính của ngân hàng Thái Mỗ này!

"Thú vị thật."

Lâm Huyền thực sự cảm thấy đa dạng sinh học, thế giới này thực sự có một ngân hàng như vậy, và nó tồn tại suốt 600 năm.

Mặc dù... cuối cùng nó cũng đóng cửa.

Hắn lại mở điện thoại, tìm kiếm các từ khóa như ngân hàng thời gian, TIEBANK.

Vẫn không có kết quả liên quan.

Trên trang web hiện ra toàn những thiết lập game và tác phẩm điện ảnh lộn xộn, không có ngân hàng nào như vậy trong thực tế.

"Vậy chỉ có thể suy đoán rằng ngân hàng Thái Mỗ này đến năm

2023 hiện tại, vẫn chưa thành lập, chưa bắt đầu hoạt động, những chiếc két sắt đó cũng chưa được sản xuất."

Lý thuyết này hợp lý.

Nhưng nghĩ kỹ lại...

"Có lẽ sắp rồi."

Lâm Huyền ngồi vắt chân, nhìn các trụ sở ngân hàng thương mại đứng san sát bên đường.

Hắn cảm thấy, ngân hàng Thái Mỗ có lẽ sắp thành lập rồi.

Trong giấc mơ đầu tiên, Đại Kiểm Miêu đã nói rằng những chiếc két sắt hợp kim hafnium này cực kỳ hiếm, hắn ta chưa từng thấy chúng ở bên ngoài; CC cũng đồng tình với điều này, cho thấy rằng két sắt hợp kim hafnium có lẽ vì chi phí cao mà không trở thành xu hướng.

Và "Ngân hàng Thời Gian" bản thân nó đã rất thu hút, nếu họ quảng cáo rằng tất cả các két sắt trong ngân hàng đều được làm bằng hợp kim hafnium, thì rõ ràng đó sẽ là một chiến dịch tiếp thị rất nổi bật, rất phù hợp với định vị sản phẩm của họ.

"Có thể..."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn mặt trời ấm áp trên trời:

"Có thể, thời điểm mình lưu trữ két sắt sắp đến rồi."

Hắn không chắc sẽ là bao lâu.

Vài tháng sau?

Một năm sau?

Nhưng dù sao, có lẽ cũng sắp đến rồi.

Thực ra Lâm Huyền không quá quan tâm đến điều này.

Bởi vì hắn đã viết thư cho chính mình ở tương lai, cũng đã khắc ghi trong tâm trí rằng bất kể khi nào và ở đâu gặp chiếc két sắt hợp kim hafni này, hắn nhất định sẽ đặt mật khẩu là 29990203.

Vậy là đủ rồi.

Với hiệu ứng bướm thời gian này, chỉ cần hắn kiên định, thì rất có khả năng mật khẩu của két sắt sau 600 năm sẽ trở thành con số đó.

Đinh linh linh, đinh linh linh

Đinh linh linh——

Sau lưng.

Điện thoại cố định trên bàn làm việc reo lên, Lâm Huyền nhìn vào màn hình, là số nội bộ từ văn phòng Triệu Anh Quân.

Hắn nhấc máy.

Ngay khi hắn nhấc máy, giọng của Triệu Anh Quân vang lên từ đầu dây bên kia:

"Lâm Huyền, cậu đến văn phòng tôi một chuyến."...

Tầng 22, văn phòng Triệu Anh Quân.

"Vào đi."

Cánh cửa bảo mật dày mở ra, Lâm Huyền bước vào văn phòng.

Mọi thứ ở đây vẫn không thay đổi chút nào.

Lớp bụi mỏng trên bàn trà và sofa dường như dày thêm một

chút, đống tài liệu trên bàn làm việc vẫn lộn xộn, chất thành đống.

Lâm Huyền luôn cảm thấy văn phòng của Triệu Anh Quân có một sức mạnh kỳ diệu, như thể có thể đóng băng thời gian, khiến mọi thứ ở đây không bao giờ thay đổi.

Nếu phải nói có gì khác...

Thì có lẽ là những chiếc lá của cây xanh đã ngả màu vàng, không biết Triệu Anh Quân bận rộn như vậy có thời gian tưới nước cho chúng không.

Cô ấy thực sự cần một thư ký hơn ai hết, nhưng cô ấy lại phản đối việc có một thư ký hơn bất kỳ ai.

Có vẻ như... thư ký trước đây đã khiến cô ấy đau lòng, đến mức khó tin tưởng người khác.

Cạch.

Triệu Anh Quân uống một ngụm trà hoa, đặt ly trà thủy tinh xuống bàn:

"Lâm Huyền, cậu giúp tôi chuẩn bị một bản tài liệu về mèo Rhine, giải thích hình tượng, phong cách và bối cảnh thiết kế của nó, để khi tôi gặp gỡ các nhạc sĩ có thể cho họ xem."

"Mặc dù búp bê mèo Rhine rất thành công và được yêu thích, nhưng trong mắt các nhạc sĩ... có lẽ họ vẫn hiểu lầm về hình tượng của mèo Rhine."

Nhạc sĩ?

Lâm Huyền nhớ lại vài ngày trước, Triệu Anh Quân nói sẽ tham gia một buổi gặp gỡ với các nhạc sĩ, rồi tìm một nhạc sĩ để thảo luận về việc viết bài hát chủ đề cho mèo Rhine.

Xem ra...

Có lẽ lần trước không thành công.

"Lần trước không thành công với nhạc sĩ đó sao?" Lâm Huyền hỏi.

Cô ấy gật đầu, cười nhẹ:

"Ông ta thấy hình tượng mèo Rhine của chúng ta quá trẻ con, ông ta nói rằng chưa từng viết bài hát chủ đề cho nhân vật hoạt hình, nên đã từ chối một cách khéo léo."

Trẻ con sao...

Mặc dù nghe thấy có người nói mèo Rhine như vậy hơi khó chịu, nhưng đó là sự thật.

Thấy Lâm Huyền không nói gì, Triệu Anh Quân cười:

"Điều này không có gì, rất bình thường, mỗi nhạc sĩ có sở trường và lĩnh vực yêu thích khác nhau, hợp tác nên là sự lựa chọn từ hai phía."

Chương 197: Định mệnh (1)

Chương 197: Định mệnh (1)

"Nhưng mèo Rhine của cậu không có vấn đề gì cả, dù là thị trường trẻ em hay thị trường trưởng thành, doanh số và sự nổi tiếng đều rất cao, thị trường là minh chứng tốt nhất. Tôi nghĩ nếu một ngày nào đó chúng ta không thể tồn tại trong thị trường mỹ phẩm, thì có thể chuyển sang công ty đồ chơi."

Lâm Huyền biết cô ấy đùa, nên không tiếp tục nói.

Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ không chuyển công ty MX thành công ty đồ chơi, điều này Lâm Huyền rất rõ.

Nhớ lại trong giấc mơ, tòa nhà công ty MX khổng lồ, xuyên qua bầu trời, trấn áp quái thú thép 600 năm sau...

Lâm Huyền cảm thấy có khả năng chuyển thành một tập đoàn công nghiệp nặng siêu lớn còn cao hơn.

"Về bài hát chủ đề, cậu không cần lo, chúng ta còn nhiều nhạc sĩ có thể thảo luận."

Triệu Anh Quân cầm ly trà hoa, uống một ngụm nhỏ, nhẹ nhàng nói:

"Thực ra các nhạc sĩ hạng hai rất dễ thảo luận, thậm chí một số nhạc sĩ hàng đầu, chỉ cần có đủ tiền, cũng không vấn đề gì. Nhưng tôi vẫn hy vọng tìm được nhạc sĩ đỉnh cao để viết bài hát cho mèo Rhine, tôi nghĩ vẫn cần cố gắng."

"Hôm nay gọi cậu đến, cũng là muốn cậu chuẩn bị tài liệu về mèo Rhine, để khi thảo luận với các nhạc sĩ hàng đầu, họ có thể

hiểu rõ hơn về mèo Rhine."

"Được thôi." Lâm Huyền đáp ngay.

Lúc này, hắn có chút hiểu được cảm giác cưng chiều con gái của Sở Sơn Hà.

Hắn cũng rất thích mèo Rhine, muốn mọi thứ cho cô bé đều là tốt nhất. ...

Sau khi trở về văn phòng, Lâm Huyền đã sắp xếp lại các tài liệu về mèo Rhine, đặc biệt là hình tượng và bối cảnh thiết kế, rồi gửi bản điện tử cho Triệu Anh Quân.

Sau đó, hắn tan làm.

Hôm nay trong giấc mơ, còn nhiều việc quan trọng cần làm.

Nhà máy xử lý rác số 314,

Bốn xe chở rác đến vào lúc 23:19,

Trên xe có hàng chục ngàn cuốn sách bị ngấm nước,

Có thể coi là kho báu của lịch sử và tri thức!

"Hy vọng có thể tìm được hai cuốn sách mình muốn nhất trong đống sách ngấm nước này."

Lâm Huyền sau khi rửa mặt, tắt đèn và nằm trên giường.

Nhắm mắt lại, xoay người.

"Lên đường!"... ...

"Tôi nghĩ có thể."

Tam Bàn gật đầu đầy thông minh, đồng ý với quyết định của Lâm Huyền gia nhập băng Mặt.

"Được! Vậy việc này quyết định như vậy nhé!"

Đại Kiểm Miêu vỗ tay cười ha hả, khoác vai Lâm Huyền:

"Người anh em, từ hôm nay trở đi—"

"Tôi hiểu mà, Kiểm ca, từ lúc này tôi và bang Miêu cùng sống chết, cao ngọn cờ Miêu là hệ tư tưởng, thực hiện lý thuyết Kiểm là chủ nghĩa siêu hình, chiến đấu vì lịch sử và tri thức của nhân loại!"

"Trời ạ!"

Đại Kiểm Miêu kinh ngạc:

"Người anh em, cậu đang học thuộc lòng sao? Nghe như hát vậy!"

"Nhưng mà..."

Hắn ta cười lớn:

"Sự giác ngộ này tôi thích! Cậu thật là tài năng! Đúng là nói trúng tim tôi! Tri kỷ khó tìm!"

"Nói đi, người anh em, cậu có mong muốn gì, chỉ cần là điều tôi có thể làm được, tôi sẽ thỏa mãn cậu!"

"Tôi muốn gặp ông chủ Lê." Lâm Huyền nghiêm túc nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Tôi có thông tin quan trọng, đêm nay tại nhà máy xử lý rác 314, sẽ có một lượng lớn sách ngâm nước được vận chuyển đến. Vì vậy, tối nay chúng ta có thể cân nhắc việc đi đó để trộm sách."

"Thật không người anh em?"

Đại Kiểm Miêu vẫn rất thật thà, nói gì tin nấy, điều này Lâm Huyền rất thích.

"Ừm... đây là một việc lớn, không phải tôi có thể quyết định."

Hắn ta suy nghĩ một lúc, rồi vung tay:

"Vậy đi, chúng ta cùng tìm ông chủ Lê, để ông ấy quyết định. Nếu thật sự thông tin chính xác, có lượng lớn sách ngâm nước có thể trộm... thì đương nhiên đi đó sẽ đáng giá hơn."

"Chỉ là, nếu thật sự quyết định đổi địa điểm, thì phải đi sớm, để tính toán lại địa hình xung quanh, tuyến tuần tra của máy bay không người lái và điểm mù của camera giám sát."...

Nửa tiếng sau, mọi người đến sân nhà ông chủ Lê.

Sau một hồi trao đổi và không thể tránh khỏi những màn nhào lộn biểu diễn, Lê Thành nhíu mày, ngón cái và ngón trỏ xoa cằm suy nghĩ:

"Hmm... nhà máy xử lý rác 314. Ở phía nam của thành phố Đông Hải mới, khoảng cách từ đây đến đó không gần."

"Nhưng khoảng cách không phải là vấn đề chính, vấn đề chính là, Lâm Huyền, thông tin của cậu có chính xác không. Không phải tôi không tin cậu, mà với tư cách là người chịu trách nhiệm chính cho hành động này, tôi phải có trách nhiệm với các thành viên của tôi, vì vậy bất kể cậu mới tham gia ngày đầu hay là như A Tráng hay Nhị Trụ Tử đã là thành viên cũ, đây đều là vấn đề tôi không thể không xem xét."

Lê Thành rất thận trọng.

Đây cũng là điều Lâm Huyền đã lường trước.

Nhưng bức tường xung quanh nhà máy xử lý rác đó quá cao, nếu đi một mình thì không thể nào trèo qua được. Chưa kể còn có hệ thống giám sát phức tạp của máy bay không người lái, và cả nhân viên giám sát trong nhà máy...

Hành động này không thể thực hiện một mình, cần sự giúp đỡ của bang Miêu, ít nhất... cần đến "nhân lực nhân thang" của họ.

Chương 198: Định mệnh (2)

Chương 198: Định mệnh (2)

Hiện tại, phải thuyết phục Lê Thành:

"Ông chủ Lê, tôi biết việc đi đến một nhà máy xử lý rác mới, chưa quen thuộc để trộm là một việc rất nguy hiểm. Nhưng tôi có nguồn thông tin chính xác, chuyến đi này đáng để mạo hiểm."

"Đặc biệt là lượng lớn sách ngâm nước sẽ được vận chuyển đến nhà máy xử lý rác 314, cơ hội này ngàn năm có một. Trong đó chắc chắn có nhiều sách lịch sử và sách học thuật, có thể lần này thu hoạch còn hơn nhiều năm các bạn trộm mò mẫm."

"Trong nhà máy xử lý rác mục tiêu ban đầu của chúng ta, hàng vận chuyển đến chủ yếu là rác sinh hoạt, rác xây dựng và một số vật dụng từ các ngân hàng phá sản, không có giá trị gì, thực ra đi cũng là vô ích, nếu mọi người tin tưởng tôi."

"Nhưng tại nhà máy xử lý rác 314, tôi biết chính xác thời gian, 23:19, sẽ có bốn xe chở rác lớn với hàng chục ngàn cuốn sách ngâm nước đến nhà máy xử lý rác, việc sắp xếp và đốt chúng cần một khoảng thời gian, chúng ta có thể tranh thủ thời gian đổi ca của nhân viên giám sát từ 00:00 đến 00:20 để trộm sách."

"Tất nhiên."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Lê Thành:

"Tất nhiên, tôi biết điều ông lo nhất vẫn là vấn đề an toàn, điều này tôi hiểu, vì chỉ một sai lầm là mất mạng, mọi người chắc chắn muốn đến nhà máy xử lý rác quen thuộc để trộm."

"Nhưng tôi nghĩ ông chủ Lê không cần lo lắng về vấn đề này, Đại Kiểm Miêu và mọi người chỉ cần xếp thang người là được, tôi sẽ tự trèo qua tường, sau đó mọi người có thể rút lui, không cần lo cho tôi, khi đến giờ, ra ngoài tường nhặt sách là được."...

Lời của Lâm Huyền khiến Đại Kiểm Miêu sững sờ:

"Nói gì thế người anh em! Bang Miêu chúng ta chưa từng có ai sợ chết! Cũng tuyệt đối không bỏ rơi anh em của mình!"

"Nhưng tôi đồng ý với cậu, lần này hành động có rủi ro, kỹ năng của cậu rõ ràng tốt hơn nhiều so với Ninh Ninh. Vì vậy, ông chủ Lê..."

Đại Kiểm Miêu khoác vai Lâm Huyền, ánh mắt kiên định nhìn Lê Thành:

"Ông chủ Lê, tôi tin tưởng người anh em của tôi! Tôi ủng hộ tối nay đổi sang nhà máy xử lý rác 314! Nếu ông lo lắng, thì không cần để Ninh Ninh trèo vào, tối nay cứ xem biểu hiện của Lâm Huyền!"

Lê Thành vẫn đang do dự, Nhị Trụ Tử không kiềm chế được nữa:

"Tôi không đồng ý!"

Cậu ta hét lên:

"Kiểm ca, anh quá tin tưởng thằng nhóc này, nó chỉ muốn lợi dụng chúng ta thôi!"

Nói xong, Nhị Trụ Tử quay đầu nhìn Lê phu nhân, người vẫn giữ được nét quyến rũ:

"Chị dâu, chị nói xem! Chúng ta có nên cẩn thận hơn không!"

Tuy nhiên...

Vị tình nhân trung thành của Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên, hiện tại là Lê phu nhân, chỉ mỉm cười nhẹ:

"Tôi thấy tại sao lại không thể, lợi ích và rủi ro luôn song hành, không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Nhưng tôi chỉ là một người phụ nữ, không tham gia vào chuyện của các anh, các anh tự quyết định đi."

Sau đó, Lê Thành gật đầu, nhìn Lâm Huyền mỉm cười:

"Được."

"Mặc dù đây là quyết định khó khăn, nhưng tôi nghĩ, có thể thử một lần."

Chuyện gì thế này!

Nhị Trụ Tử cuống lên!

Bốp, một cái tát vào gáy Tam Bàn:

"Tam Bàn, cậu nghĩ gì?!"

Tam Bàn mắt sáng, lắc đầu:

"Tôi nghĩ không được."

"Tôi nghĩ có thể!" Giọng trong trẻo của Lê Ninh Ninh từ phía sau vang lên.

Lâm Huyền quay lại.

Lúc này Lê Ninh Ninh mặc trang phục thường ngày, một bộ đồ thể thao màu hồng, trông rất trẻ trung.

Nhưng nét quyến rũ tự nhiên trên gương mặt cô ấy, thực sự khiến người ta nhìn một lần là say mê.

Lê Ninh Ninh xõa tóc, có lẽ vừa gội xong.

Mái tóc đen mềm mại bay trong gió, tạo nên vẻ đẹp dịu dàng.

Cô ấy bước đến trước mặt Lê Thành:

"Ba, con nghĩ chúng ta nên thử một lần ở nhà máy xử lý rác 314."

"Chúng ta làm nghề này lâu rồi, có bao giờ sợ chết không? Nếu sợ chết thì đã không làm công việc này."

Cô gái này thật tuyệt.

Lâm Huyền thầm thán phục, không hổ danh là con gái của Lê Thành, mang khí chất của một nữ anh hùng.

"Như vậy là xong.

Ba phiếu tán thành, hai phiếu phản đối.

"Được, vậy quyết định như thế nhé!"

Lê Thành vỗ tay ra hiệu mọi người yên lặng rồi bước tới, vỗ vai Lâm Huyền:

"Lâm Huyền à, rất cảm ơn cậu đã cung cấp thông tin quý giá này, nhưng lần này hoạt động dù sao cũng rất nguy hiểm, rất có thể sẽ có nhiều tình huống bất ngờ xảy ra."

"Vì vậy... tối nay nhất định phải nghe theo chỉ huy của Đại Kiểm Miêu, tuyệt đối không được tự ý hành động. An toàn là trên hết, dù không lấy được gì cũng phải bảo đảm toàn thân trở về an toàn."

Lâm Huyền gật đầu.

Nhìn Lê Thành trước mặt, hắn vẫn không thể không nhớ đến

con người tham sống sợ chết, làm đủ chuyện xấu trong giấc mơ đầu tiên.

Vẫn cảm thấy có sự đối lập nhân vật rõ ràng.

Nhưng có lẽ sau một thời gian tiếp xúc sẽ quen.

Thời gian và không gian thay đổi sẽ khiến thế giới, lịch sử và số phận của mỗi người đều thay đổi...

Chương 199: Định mệnh (3)

Chương 199: Định mệnh (3)

Người xấu có thể trở thành người tốt.

Người

Nếu Lê Thành từ đại ma vương của thành phố Đông Hải, trở thành anh hùng chính nghĩa hiện tại.

Vậy thì Triệu Anh Quân...

Lâm Huyền quay đầu, nhìn về phía xa, nơi thành phố khoa học viễn tưởng bằng sắt thép Đông Hải mới nhuốm màu đỏ của hoàng hôn.

Nhìn tòa tháp đôi trụ cột thần định hải ở trung tâm thành phố, trụ sở chính của tập đoàn MX...

Vậy thì Triệu Anh Quân.

Liệu có trở thành con rồng ác độc đang hoành hành ở Đông Hải Mới không?

Hoặc là.

Cô ấy vốn là con rồng ác độc, chỉ là thời điểm chưa đến, nên Lâm Huyền chưa nghe thấy tiếng gầm của cô ấy?

Về tình và lý, Lâm Huyền không muốn thấy cái tên Triệu Anh Quân vẫn là tổng giám đốc của tập đoàn MX trên tờ báo hoặc cuốn sách nào đó.

Nhưng...

Sự thật vẫn là sự thật.

Nếu cô ấy đã nhận được thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và rất có thể đã gia nhập, trở thành thành viên chính thức.

Liên hệ đến cái chết của Hứa Vân có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Liên hệ đến mặt trăng khắc dấu ấn bàn tay đen của câu lạc bộ trên trời;

Liên tưởng đến việc cha của Đại Kiểm Miêu bị bắt đi vì tính toán ra hằng số vũ trụ 42;

Liên tưởng đến thành công của việc phát triển khoang đông lạnh và tòa nhà MX cao vút tại trung tâm Đông Hải mới...

Liên kết tất cả các manh mối lại, việc cái tên Triệu Anh Quân xuất hiện trên báo sách sau 600 năm không hề bất ngờ.

Ngược lại rất hợp lý.

"Mọi người thu dọn đi, xuất phát sớm!"

Lê Thành ra lệnh, mọi người tản ra.

Vì đã chọn nhà máy xử lý rác mới làm mục tiêu, cần khảo sát địa điểm trước và tính toán lại quy luật tuần tra của máy bay không người lái, nên họ phải sớm đặt chân đến nơi. ...

Đêm.

23:00

Lâm Huyền đeo mặt nạ mèo Rhine, đã ẩn nấp trong rừng từ lâu.

Các thành viên của bang Miêu, cùng với Lê Ninh Ninh, đã đến ngồi chờ ngoài tường cao của nhà máy xử lý rác số 314 từ khoảng chín giờ.

Đại Kiểm Miêu và ba đàn em đứng trước rừng ẩn nấp, cách tường cao khoảng ba mươi mét, chăm chú nhìn sáu máy bay không người lái tuần tra trên trời.

Vừa rồi Đại Kiểm Miêu nói đã tính xong. Sáu máy bay không người lái này có tuyến đường và logic giống như nhà máy xử lý rác trước đó; hắn ta cũng đã tính toán ra thời gian hợp lý nhất của vùng mù giám sát và lập kế hoạch xâm nhập và rút lui tương ứng.

"Nhưng vẫn phải xác nhận thêm vài lần, ít nhất ba lần tính toán không sai, chúng ta mới dám bắt đầu hành động."

Đại Kiểm Miêu nói xong, lại tiếp tục quay đầu nhìn máy bay không người lái.

Lâm Huyền khá ngạc nhiên...

Hắn cảm thấy Đại Kiểm Miêu vẫn có chút tài năng toán học, di truyền từ cha.

Có lẽ mỗi người đều có tài năng và khả năng đặc biệt.

Chỉ là thời điểm khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, gặp gỡ khác nhau, tài năng của một số người được phát huy, trong khi tài năng của một số người không có cơ hội.

Thời thế tạo anh hùng, câu này thực sự không sai.

Hít thở...

Hít thở...

Hít thở...

Gió hè mát rượi thổi qua rừng.

Không khí pha lẫn mùi thơm của lá non, mùi hoa hồng trên người Lê Ninh Ninh, cùng với mùi khét của lò đốt rác từ nhà máy.

Lâm Huyền nhìn cô gái bên cạnh.

Dáng người cô ấy giống CC, đặc biệt là khi mặc bộ đồ bó sát màu đen, càng thêm mảnh mai. Nhưng thực ra quan sát kỹ sẽ thấy cô ấy vẫn trẻ trung hơn CC khá nhiều.

"Sao vậy?"

Lê Ninh Ninh đeo mặt nạ Ultraman quay đầu lại, đôi mắt đào hoa trong lỗ mặt nạ nhấp nháy nhìn Lâm Huyền.

"Không có gì."

Lâm Huyền quay ánh nhìn về phía bức tường sắt cao chót vót, hùng vĩ trước mặt.

Trong bức tường cao đó...

Những cô bé trong thành phố Đông Hải Mới đang sống cuộc sống như thế nào nhỉ?

Xa hoa?

Quý phái?

Giàu có?

Nhưng dù sao đi nữa, chắc chắn không giống như Lê Ninh Ninh bây giờ. Ở cái tuổi đẹp như hoa, ngồi chờ bên ngoài nhà máy xử lý rác hôi thối, mạo hiểm tính mạng, chỉ để lấy được vài cuốn sách ngâm nước thấm đầy mùi hôi.

"Thực ra thế giới này như thế này, tôi không thích lắm." Lâm

Huyền nhẹ nhàng nói.

"Tôi cũng không thích."

Lê Ninh Ninh bẻ vỏ cây bên cạnh:

"Nhưng đây là số phận của chúng ta, không thích thì làm gì được."

"Cô tin vào số phận không?" Lâm Huyền nhìn cô ấy.

"Tôi không tin."

Lê Ninh Ninh bẻ một mảng vỏ cây to, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tin vào số phận tôi có làm chuyện này không?"

"Tôi nghĩ số phận của con người đều nằm trong tay mình, nếu không nỗ lực, không gì thay đổi được. Nhưng nếu nỗ lực, có thể thay đổi mọi thứ."

Cô ấy gập vỏ cây trong tay lại, bóp chặt rồi ném về phía máy bay không người lái tuần tra trên không.

Vỏ cây nhẹ và mỏng, không bay xa được, rơi xuống trước khi tới gần máy bay.

Lâm Huyền nhìn mảnh vỏ cây rơi trên mặt đất, ban đầu bị bóp lại, nhưng giờ đang dần dần mở ra, giãn ra nhờ độ đàn hồi và dẻo dai.

Chương 200: Trời ghen tài năng (1)

Chương 200: Trời ghen tài năng (1)

Dáng vẻ kiên cường đó, giống hệt Lê Ninh Ninh.

"Ý tưởng của cô rất tốt."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Tôi rất thích."

"Cảm ơn."

"Này—!"

Đại Kiểm Miêu quay đầu lại, chỉ vào Lâm Huyền với vẻ khinh thường:

"Này người anh em! Sao lại thích luôn rồi! Tôi cảnh cáo cậu nhé! Ninh Ninh mới tám, chín tuổi, cậu chú ý chừng mực đi!"

"Trò đùa nhảm này mỗi ngày anh đều chơi không thấy chán à?" Lâm Huyền thực sự bực mình:

"Tôi chỉ nói chuyện với người ta thôi mà? Mấy người quản cũng rộng thật đấy!"

Nhị Trụ Tử ưỡn lưng—

"Im đi." Lâm Huyền chỉ vào Nhị Trụ Tử ngắt lời:

"Đừng nhắc chuyện chị dâu."

"Tất cả im lặng!" Đại Kiểm Miêu phất tay, nghiêm mặt.

Hắn ta nhìn chăm chú vào hai máy bay không người lái giám sát đang dần tiến tới, dáng vẻ uy nghiêm:

"Điểm mù giám sát sắp đến... tập trung vào..."

"Chuẩn bị hành động!"...

"Nhị Trụ Tử!!"

Theo tiếng gọi của Đại Kiểm Miêu, cậu ta nghẹn đỏ cả mặt.

Nhị Trụ Tử bay lên không trung, nhảy lên bậc thang trên cùng, tạo thành vòng tròn cuối cùng của sức mạnh con người.

Nghệ thuật.

Đây mới thực sự là nghệ thuật cơ thể.

Mặc dù đây đã là lần thứ ba nhìn thấy màn trình diễn kinh thiên động địa này, Lâm Huyền vẫn không khỏi thán phục trí tuệ và sự đoàn kết của mặt nạ.

Sự phối hợp ăn ý này, không phải đội nhóm bình thường nào cũng có thể làm được.

"Ninh Ninh nhảy trước đi!"

Đại Kiểm Miêu vừa dứt lời, Lê Ninh Ninh bên cạnh Lâm Huyền chỉnh lại mặt nạ rồi tăng tốc chạy tại chỗ!

Cô ấy giống như một chú mèo, nhảy lên vài cái một cách linh hoạt, dùng công phu ngoại gia mà Lâm Huyền không hiểu được để vượt qua bức tường cao tám mét.

Bức tường này... Quả thực là sân khấu lớn của người dân, ai cũng thể hiện tài năng của mình.

Có lẽ vì còn nhỏ, trọng lượng nhẹ nên Lê Ninh Ninh linh hoạt hơn nhiều so với CC và bản thân mình.

Bản thân mình vượt tường là nhờ sức mạnh và sức mạnh, kỹ thuật là thứ yếu, chỉ cần dùng đầu ngón tay bám vào khe gạch thì sức mạnh sẽ tạo nên kỳ tích.

Còn CC chủ yếu dựa vào kỹ thuật.

Lâm Huyền không hiểu được thân pháp của Lê Ninh Ninh, chỉ là bẩm sinh thôi, lợi thế của tuổi trẻ.

"Lâm Huyền! Nhảy nhanh lên!!" Mặt Đại Kiểm Miêu đỏ bừng, gánh sức nặng của hai ba người ở trên, áp lực của hắn rất lớn.

Lâm Huyền vẫn tăng tốc bằng sức mạnh, nhảy lên cộng với bức tường gạch rồi vượt qua.

"Lâm Huyền, bên này."

Lê Ninh Ninh đã tìm thấy chỗ ẩn nấp, gọi Lâm Huyền nhanh chóng chạy tới.

Sau khi trốn đi, Lâm Huyền nhìn đồng hồ:

23:47 phút

Khá tốt, thời gian xâm nhập lần này sớm hơn trước khá nhiều.

Nhưng bây giờ vẫn chưa đến giờ đổi ca của nhân viên giám sát, vì vậy vẫn không thể ra ngoài hành động, phải đợi khoảng thời gian đổi ca từ 00:00 đến 00:20 mới được.

Nhưng vừa rồi Đại Kiểm Miêu cũng đã nói, điểm mù giám sát khi thoát ra là trong vòng 30 giây sau 00:19 phút.

Vì vậy... thời gian lật thùng rác của Lê Ninh Ninh và Lâm Huyền chỉ còn 19 phút.

Lâm Huyền không sao nhưng Lê Ninh Ninh phải đi lúc 00:19.

Vì 00:20 nhân viên giám sát mới sẽ đến nhà máy rác trực, nếu bị anh ta phát hiện thì xong đời, ta sẽ lập tức kéo còi báo động và không ai chạy thoát được.

Do đó.

Bây giờ vẫn phải đợi, đợi nhân viên giám sát hiện tại đi đổi ca.

"Lâm Huyền nhìn kìa, bên kia! Quả nhiên có rất nhiều sách! Tuyệt quá!"

Giọng nói của Lê Ninh Ninh rất phấn khích.

Dưới góc nhìn của cô ấy, giá trị của những cuốn sách đó không khác gì vàng!

Cô ấy nắm lấy tay Lâm Huyền kéo về phía này, trong mùi hương hoa hồng Lâm Huyền dựa vào Lê Ninh Ninh, nhìn theo hướng ngón tay cô ấy——

Quả nhiên.

Có bốn đống sách.

Vô số cuốn sách, đủ kích cỡ đủ màu sắc không biết có bao nhiêu cuốn.

Ở khoảng cách xa như vậy, không thể nhìn thấy dấu vết bị ngâm nước, chỉ có thể nhìn thấy một mảng màu trắng đủ màu sắc, tổng số lượng ít nhất cũng phải vài vạn cuốn.

Thông tin của CC không sai.

Vào lúc 23:19, có bốn xe rác lớn chở những cuốn sách bị ngâm nước này đến, sau đó dỡ hàng ở bốn khu vực.

Nhà máy xử lý rác này vẫn còn rất nhiều rác, đủ loại rô bốt và máy móc tự động đang bận rộn phân loại, vận chuyển, đốt rác, tạm thời vẫn chưa xử lý đến vị trí của bốn đống sách bị ngâm nước đó.

Đợi thêm 12 phút nữa, nhân viên giám sát sẽ đến trụ sở đổi ca.

Tất cả rô bốt và máy móc tự động ở đây đều là người mù, hắn và Lê Ninh Ninh có thể tùy ý lật đống sách.

"Ninh Ninh, có chuyện phiền cô một chút."

Lâm Huyền nhìn Lê Ninh Ninh đeo mặt nạ Ultraman:

"Có hai cuốn sách rất quan trọng với tôi, khi cô lật đống sách, nếu tìm thấy, làm phiền cô gọi tôi một tiếng, ném cuốn sách đó cho tôi là được."

"Được, sách gì vậy?"

"Một cuốn là "Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ" , tên sách là thế, cô thấy cuốn sách nào có bốn chữ Hằng số Vũ Trụ thì ném cho tôi hoặc gọi tôi đều được."

Chương 201: Trời ghen tài năng (2)

Chương 201: Trời ghen tài năng (2)

Lê Ninh Ninh gật đầu, ghi nhớ:

“Còn cuốn kia thì sao?”

“Cuốn kia không nhất thiết phải là sách cụ thể, chỉ cần là sách giới thiệu, lịch sử phát triển, tiểu sử tổng giám đốc công ty MX... nói chung là cô thấy sách báo nào liên quan đến công ty MX thì gọi tôi một tiếng, thà thừa còn hơn thiếu.”

“Được.”

Lê Ninh Ninh gật đầu rất dứt khoát.

Rõ ràng là từ khi nhìn thấy bốn đống sách như vàng đó... hình tượng của Lâm Huyền trong lòng Lê Ninh Ninh dường như cao lớn hơn rất nhiều.

Cuối cùng...

Hai người kiên nhẫn đợi đến 00:00.

Xa xa thấy nhân viên giám sát trong phòng giám sát duỗi người, đứng dậy đi về phía lối đi kín bên bức tường thép.

Có vẻ như sau khi nhận dạng danh tính, cửa lối đi mở ra, hắn đi vào, cửa lối đi tự động đóng lại.

“Được rồi, an toàn rồi, chúng ta đi thôi Lâm Huyền.”

Lê Ninh Ninh nhanh chóng đứng dậy, mang theo mùi hương hoa hồng chạy đi.

Lâm Huyền cũng theo sát phía sau, lướt qua vô số rô bốt mù, chạy đến một trong những ngọn núi sách, bắt đầu tìm kiếm rầm rộ.

Sách giáo khoa, tạp chí, truyện tranh, sách dạy nấu ăn, bản đồ, bách khoa toàn thư...

Đủ cả!

Lâm Huyền chưa bao giờ cảm thấy được ở trong biển sách cũng là một điều hạnh phúc đến vậy.

Mặc dù những cuốn sách này đều là sách bị ngâm nước nhưng thực ra phần lớn đều gần như nguyên vẹn, chỉ có một số ít bị thấm nước.

Tất nhiên, loại sách này chắc chắn không thể bán như sách mới được.

Hoặc là bán cho người bán đồ cũ, hoặc là hào phóng như thế này, xử lý như rác, dù sao thì cũng có công ty bảo hiểm trả tiền mà.

“Tôi đi trước đây Lâm Huyền, anh cũng nhanh lên! Đừng kén chọn như vậy!”

Bên phía Lê Ninh Ninh hiệu suất rất nhanh, cô ấy đã chọn xong một chồng sách, sau đó ôm chạy một mạch đến chỗ bức tường lật vào.

Cô ấy đặt sách xuống đất.

Sau đó quan sát vị trí của máy bay không người lái, ném từng cuốn một ra ngoài tường, sau đó nhanh chóng quay lại tiếp tục tìm

kiếm:

“Lâm Huyền, nhiều sách giáo khoa và sách khoa học phổ thông đều được! Không cần kén chọn như vậy.”

Lê Ninh Ninh chạy đến nói với Lâm Huyền một tiếng, sau đó tiếp tục đi tìm đống sách của cô ấy.

Lâm Huyền không để ý đến lời cô ấy nói...

Mục đích hắn đến đây là tìm “Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ” và sách liên quan đến công ty MX, mục đích rất rõ ràng.

Lê Ninh Ninh như một chú ong chăm chỉ vận chuyển sách, thực ra cũng chẳng có tác dụng gì.

00:42, ánh sáng trắng sẽ hủy diệt mọi thứ, bắt đầu lại vòng tuần hoàn, những gì Lê Ninh Ninh và Đại Kiểm Miêu làm không có ý nghĩa gì.

Nhưng Lâm Huyền cũng không ích kỷ đến mức để Lê Ninh Ninh chuyên tâm tìm sách cho mình...

Cứ như vậy, mỗi người làm việc của mình là được.

Hắn lật đống sách rất nhanh.

Chỉ cần liếc mắt là biết có phải cuốn sách mình cần tìm hay không.

Nhưng dù vậy...

Muốn tìm được hai cuốn sách mục tiêu trong đống sách như núi này vẫn chẳng khác gì mò kim đáy bể.

“Lâm Huyền! Tìm thấy rồi!”

Bên phía Lê Ninh Ninh có tiếng hét, Lâm Huyền nhanh chóng

đứng dậy:

“Tìm được cuốn nào?”

“‘Tôi và MX’, hình như là một cuốn tự truyện, anh có muốn xem không?”

“Ném qua đây!”

Vút...

Ầm.

Một cuốn sách bìa xanh khổ nhỏ được Lê Ninh Ninh ném qua, mặt sau úp xuống, nằm bên đống rác của Lâm Huyền...

Tim Lâm Huyền đập hơi nhanh.

Nếu là tự truyện thì mặt trước của cuốn sách rất có thể là ảnh của tác giả tự truyện!

Có phải là Triệu Anh Quân không?

Ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời bị bóng đen che phủ, bàn tay đen khổng lồ giơ ngón trỏ, chỉ thẳng lên vũ trụ đen kịt phía trên.

Lâm Huyền cầm lấy gáy sách, lật thẳng ra—

—

Đầu trọc.

Người da trắng.

Mặc vest đen.

Đàn ông.

Ở vị trí nổi bật giữa bìa sách, có dòng chữ in đậm to tướng ghi

CEO của công ty MX.

“Phù...”

Nhìn thấy người đàn ông xa lạ này, không hiểu sao Lâm Huyền lại thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mở bìa cuốn sách này ra.

Ở trang bìa trong, có ghi phần giới thiệu về tác giả tự truyện này.

Ông ta giữ chức CEO của công ty MX từ năm 2617 đến nay, được bình chọn là XXX... Một loạt danh hiệu.

Lâm Huyền không đọc kỹ lắm.

Dù sao thì thông tin trên cuốn sách này cũng đủ chứng minh, 600 năm sau chủ tịch công ty MX không phải là Triệu Anh Quân.

Không hiểu sao, Lâm Huyền có chút yên tâm.

Có lẽ trong tiềm thức, hắn vẫn không muốn Triệu Anh Quân là người xấu, cũng không muốn gặp lại cố nhân 600 năm trước ở thế giới 600 năm sau, hắn cho rằng đó là một chuyện rất kinh dị.

Ngược lại, chuyện CC và Sở An Tình giống nhau về ngoại hình, hắn lại không thấy kinh dị.

Bởi vì ngoài ngoại hình giống nhau, hai người này... hầu như không có điểm tương đồng nào khác, thực ra chỉ cần trò chuyện đôi câu là không thể coi hai người họ là cùng một người.

Sự chênh lệch này quá lớn!

Nếu đứng im thì trông đúng là sao chép và dán.

Chương 202: Quyết định (1)

Chương 202: Quyết định (1)

Nhưng chỉ cần cử động, mở miệng nói chuyện, lập tức có thể cảm nhận được sự khác biệt giữa hai người, đây cũng thực sự là một cảm giác rất kỳ lạ.

"Ừm..."

Lâm Huyền nhìn người đàn ông đầu trọc trên bìa sách mà suy nghĩ.

Chẳng lẽ...

Mình thực sự hiểu lầm Triệu Anh Quân, hiểu lầm Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi sao?

Thực ra trong đầu hắn vẫn luôn cho rằng, Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức phản diện.

Mặc dù không có bằng chứng quyết định nào.

Nhưng một tổ chức chính nghĩa sẽ đóng logo của mình lên mặt trăng sao?

Rõ ràng là quá điên rồ, quá không "chính nghĩa".

Tuy nhiên, nói cho cùng, đây cũng chỉ là phán đoán chủ quan của Lâm Huyền, sự thật chưa rõ ràng, cũng không thể kết luận vội vàng.

Theo hiểu biết trước đây của anh.

Bóng đen trên mặt trăng chắc chắn là do Câu Lạc Bộ Thiên Tài tạo ra.

Còn chủ tịch công ty MX Triệu Anh Quân đã nhận được thư mời từ 600 năm trước.

Vậy thì thành phố Đông Hải mới hẳn cũng là do công ty MX do Câu Lạc Bộ Thiên Tài kiểm soát xây dựng.

Cha của Đại Kiểm Miêu tính ra được hằng số vũ trụ cũng bị bắt đến thành phố Đông Hải mới.

Trong mộng cảnh đầu tiên, Đại Kiểm Miêu đã điều tra ra cái chết của cha mình có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhiều manh mối chồng chéo nhau...

Thực ra có thể suy luận trực tiếp rằng, bản chất của công ty MX là do Câu Lạc Bộ Thiên Tài kiểm soát, sau đó xây dựng nên một đô thị khoa học viễn tưởng khổng lồ như thành phố Đông Hải mới.

Nhưng bây giờ nghĩ lại.

Có vẻ như suy luận này không chặt chẽ lắm.

Thực ra vẫn không có bằng chứng nào chứng minh, mọi thứ đều là do Lâm Huyền suy diễn.

"Dù sao thì theo những gì hiện tại thấy được, công ty MX 600 năm sau hẳn là không liên quan gì đến Triệu Anh Quân."

"Nhưng việc xây dựng một đô thị khoa học viễn tưởng khổng lồ như thành phố Đông Hải mới chắc chắn không thể hoàn thành trong một hai năm, trong khoảng thời gian này công ty MX chắc chắn cũng đã trải qua nhiều lần đổi tướng tái cơ cấu."

"Vậy thì... Triệu Anh Quân đã mất quyền quản lý công ty vào thời điểm nào? Hay nói cách khác, sự kiểm soát của Triệu Anh

Quân đối với công ty MX đã kéo dài đến thời đại nào?"

Với sự tò mò, Lâm Huyền mở cuốn sách này ra.

"Tôi và MX".

Lời mở đầu toàn là lời vô nghĩa.

Ít nhất đối với Lâm Huyền thì toàn là lời vô nghĩa.

Hắn không quan tâm đến việc người đàn ông da trắng đầu trọc này đã làm thế nào để đưa công ty MX phát triển mạnh hơn, hắn chỉ muốn biết về lịch sử của công ty MX.

Lật mãi lật mãi.

Cuối cùng...

Lật đến tận chương cuối cùng, người đàn ông đầu trọc này mới chịu giải thoát khỏi sự tự sướng và tự luyến, bắt đầu hồi tưởng lại những năm tháng đã qua, kể một số câu chuyện về lý tưởng của công ty MX và quá trình thành lập ban đầu.

Rất nhanh, Lâm Huyền đã tìm ra trọng điểm.

Sách viết:

[Công ty MX được thành lập vào năm 2020. người sáng lập là bà Triệu Anh Quân đã tự mình khởi nghiệp tại thành phố Đông Hải, tập đoàn lớn thế kỷ MX đã ra đời.

Dưới sự lãnh đạo sáng suốt của cô Triệu Anh Quân, công ty MX nhanh chóng trở thành công ty dẫn đầu trong lĩnh vực mỹ phẩm trong nước và dần nổi tiếng trong lĩnh vực quốc tế. Tuy nhiên, trời đố kỵ tài năng...]

Trang này kết thúc tại đây.

Lâm Huyền vội vàng lật sang trang tiếp theo.

Sao thế này?

Sao lại trời đố kỵ tài năng?

Lật sang trang tiếp theo.

Câu đầu tiên mở đầu khiến Lâm Huyền như bị sét đánh:

[——Đúng lúc công ty đang cất cánh, bà Triệu Anh Quân lại bất ngờ qua đời trong một vụ nổ súng, hương tiêu ngọc vẫn vào lúc nửa đêm, hưởng dương 23 tuổi.

Sau đó, công ty MX chính thức được Tập đoàn Triệu thị ở Đế đô tiếp quản, tiến hành điều chỉnh nhân sự và hợp nhất hoạt động kinh doanh trên diện rộng. Kể từ đó, công ty MX đã bước vào một chặng đường mới!]...

Vụ nổ súng?

Bất ngờ qua đời?

Lâm Huyền nhìn những từ ngữ không lành này...

Triệu Anh Quân chết sớm như vậy sao?

Hắn nhìn chằm chằm vào bốn chữ "hương tiêu ngọc vẫn"... cảm thấy tuổi thọ 23 thực sự là một con số rất tàn nhẫn.

Lâm Huyền gãi đầu, có chút khó nói bây giờ tâm trạng thế nào.

Mặc dù trời có sấm sét bất ngờ, tai nạn xảy ra hàng ngày, cái chết cũng là chuyện bình thường.

Nhưng dù sao đây cũng là người mình quen biết, là người quen biết hàng ngày.

Thậm chí, ban ngày hôm nay, hai người còn trò chuyện trong văn phòng của cô ấy.

Nếu hắn thấy Triệu Anh Quân chết ở tuổi 30,40 trên sách, hắn cũng sẽ không thấy có gì không ổn.

Nhưng hưởng thọ 23 tuổi... có phải là quá trẻ không?

Quan trọng nhất là.

Triệu Anh Quân hiện tại mới 23 tuổi...

Cô ấy sắp chết rồi sao?

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào ba chữ Triệu Anh Quân trên cuốn sách thấm nước...

Thật không ngờ, có thể nhìn thấy ngày mất của người quen trong thế giới tương lai 600 năm sau.

Ríu————Ú————

Bên ngoài tường thành, tiếng còi giống như tiếng chim hót vang lên.

Chương 203: Quyết định (2)

Chương 203: Quyết định (2)

Lâm Huyền giơ tay nhìn đồng hồ.

00:18:24

Có lẽ Đại Kiểm Miêu đang nhắc nhở mình nhanh chóng rời đi, thời gian rút lui đã đến.

“Lâm Huyền, chúng ta nhanh chóng rời đi! Thời gian rút lui đã đến, bắt đầu từ 00:19 phút, vùng mù giám sát chỉ có 30 giây!”

Lê Ninh Ninh ôm một chồng sách chạy về phía bức tường thành.

Lâm Huyền nhanh chóng lật lại cuốn “Tôi và MX”, không tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Chỉ có hai câu đề cập đến thời gian thành lập công ty MX, sau khi người sáng lập Triệu Anh Quân bất ngờ qua đời thì lại quay trở lại bầu không khí tự sướng truyền thống.

“Lâm Huyền!! Anh làm gì vậy!! Mau đến đây!!”

Ngẩng đầu lên.

Lê Ninh Ninh vội vàng hét lớn, thậm chí còn quay trở lại kéo Lâm Huyền đi:

“Đừng xem nữa! Muốn xem thì ra ngoài xem!”

Lâm Huyền thực sự không ngờ Lê Ninh Ninh sẽ quay lại tìm

hắn, hắn tưởng cô ấy sẽ trèo ra ngoài.

Thực ra hắn vốn không định ra ngoài, định tìm một chỗ núp ở đây, đọc kỹ cuốn sách này.

“Nhanh lên! Không kịp nữa rồi!”

Lê Ninh Ninh nắm lấy cánh tay Lâm Huyền, chạy như điên trên đống rác.

Lâm Huyền nhét cuốn sách vào cạp quần, chạy hết tốc lực theo sau Lê Ninh Ninh.

Tuy nhiên...

Vù!!!

Vù!!!

Tiếng ồn của cánh quạt, một chiếc máy bay không người lái giám sát đang nhanh chóng tiến đến!

Lê Ninh Ninh quay lại tìm Lâm Huyền... thực sự quá mất thời gian, thấy rằng đã không kịp, sắp tiến vào phạm vi giám sát của máy bay không người lái giám sát!

“Cô đi trước đi.”

“Hả?”

Lê Ninh Ninh sửng sốt.

Nhưng giây tiếp theo, Lâm Huyền đã bế bổng cô ấy lên, nhấc lên! Tự mình làm thang người đưa Lê Ninh Ninh lên độ cao có thể nhảy ra ngoài.

“Mau trèo ra ngoài đi!”

Theo Lâm Huyền dùng cả hai lòng bàn tay chống vào đế giày của Lê Ninh Ninh, dùng sức đẩy lên! Lê Ninh Ninh lăn lộn bò trườn bị "ném" ra khỏi bức tường cao.

Phụt.

Không có tiếng va chạm mạnh.

Bởi vì Đại Kiểm Miêu đã dặn dò từ trước, bọn họ sẽ tiếp ứng tốt ở bên ngoài, sẽ không để Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh bị ngã.

"Lâm Huyền————"

Tiếng hét của Lê Ninh Ninh truyền đến từ bên ngoài!

Tít tít tít!!!

Tiếng còi báo động gấp gáp nhanh chóng tiến đến!

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, thấy vài chiếc máy bay không người lái phát ra ánh đèn đỏ!

Bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm!

...

...

Phụt!

Lâm Huyền đột ngột ngồi dậy trên giường, hít thở sâu vài hơi, xoa đầu mình.

Không biết có phải là ảo giác không.

Hình như mình đã nhìn thấy cảnh não mình nổ tung...

Rất kích thích, cũng rất quen thuộc.

Chỉ là đã nhiều năm không trải qua trong mơ rồi.

Hắn quay đầu, nhìn đồng hồ đầu giường.

00:22

Vì là giấc mơ thoát ra khỏi cái chết nên thời gian tự nhiên sẽ không phải là 00:42 như trước, chết vào thời gian nào thì sẽ thoát ra vào thời gian đó.

Hơn nữa, một khi đã chết thì vòng mơ này sẽ không thể ngủ tiếp được nữa, ngay cả khi ngủ lại cũng chỉ ở trạng thái không mơ. Phải đợi đến 12:42 trưa hôm sau mới có thể tuần hoàn vào giấc mơ một lần nữa, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu.

Lâm Huyền đứng dậy, ngồi vào bàn học.

Hắn vặn đèn bàn, dựa vào trí nhớ viết ra nguyên nhân cái chết của Triệu Anh Quân mà mình nhìn thấy——

[——Đúng lúc công ty đang cất cánh, cô Triệu Anh Quân lại bất ngờ qua đời trong một vụ nổ súng, hương tiêu ngọc vẫn lúc nửa đêm, hưởng thọ 23 tuổi.

Sau đó, công ty MX chính thức được tập đoàn Triệu thị Đế đô tiếp quản, tiến hành điều chỉnh nhân sự và hợp nhất hoạt động kinh doanh trên diện rộng. Kể từ đó, công ty MX đã bước vào một chặng đường mới!]

Lâm Huyền đậy nắp bút, bắt đầu suy ngẫm về chuyện này.

Theo suy đoán ban đầu của hắn.

Triệu Anh Quân đã nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên

Tài.

Gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Sau đó sử dụng khoang thuyền ngủ đông để vượt qua 600 năm,

Và trong thời gian này, dựa vào công ty MX để thành lập thành phố Đông Hải mới,

Vì vậy, chủ tịch công ty MX sau 600 năm vẫn là cô ấy.

Nhưng bây giờ xem ra...

Kết quả suy luận này đã sai từ gốc rễ rồi.

Mặc dù không thể phủ nhận việc thành lập thành phố Đông Hải mới có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhưng ít nhất là không liên quan gì đến Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân đã chết từ năm 23 tuổi.

Công ty MX sau đó được tập đoàn Triệu thị tiếp quản và rất có thể đã được chuyển nhượng nhiều lần trong suốt 600 năm, từ lâu đã không còn liên quan gì đến Triệu Anh Quân.

Cô ấy đã ra đi quá sớm.

“Tập đoàn Triệu Thị...”

Lâm Huyền nghe cái tên này, trực giác cho hắn biết đây hẳn là công ty của cha Triệu Anh Quân hoặc gia tộc Triệu Anh Quân gì đấy?

Xét cho cùng, công ty MX vốn là doanh nghiệp độc quyền của riêng Triệu Anh Quân, nếu cô ấy thực sự qua đời, chỉ có cha mẹ cô ấy mới có tư cách hợp pháp để tiếp nhận tài sản của cô ấy.

Chương 204: Quan tòa sinh tử (1)

Chương 204: Quan toà sinh tử (1)

Vậy thì...

Suy nghĩ quay trở lại chính cái chết của Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền nhìn câu nói nặng nề trên tờ giấy trắng...

Kể cả không nói đến tình cảm cá nhân.

Cái chết của Triệu Anh Quân cũng sẽ gây ra nhiều bất tiện cho cuộc điều tra sau này của hắn.

Tờ giấy mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong ngăn kéo văn phòng của cô ấy là manh mối duy nhất để hắn có thể tiếp tục điều tra.

Nếu manh mối này bị đứt đoạn thì hắn thực sự không có bất kỳ con đường an toàn nào để tiếp cận thông tin tình báo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài nữa.

Trên cuốn sách đó viết rất rõ ràng.

Sau khi Triệu Anh Quân qua đời, Tập đoàn Triệu thị đã tiếp quản công ty MX, chiến lược công ty thay đổi lớn, nhân sự cũng được điều chỉnh trên diện rộng...

Nhất triều thiên tử nhất triều thần, những cán bộ cấp cao như ba phó tổng giám đốc và Lâm Huyền chắc chắn sẽ bị thay thế hết bằng những người thân tín của lãnh đạo mới.

Sa thải hắn thì không sao, hắn không thiếu tiền.

Nhưng sau khi rời khỏi công ty MX, làm sao để nhìn thấy tờ giấy mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài kia?

Đúng là càng đi càng xa.

Nội dung của tờ giấy mời đó... đối với Lâm Huyền hiện tại mà nói rất quan trọng!

Bản chất, mục đích, thiện ác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vốn đã khó hiểu.

Bao gồm cả thế giới tương lai trong giấc mơ cũng vậy, không có manh mối, không có đầu mối, bí ẩn vô cùng, không ai biết.

Nhưng Câu Lạc Bộ Thiên Tài không nghi ngờ gì nữa, nó có tồn tại thật.

Bóng đen trên mặt trăng trên bầu trời, cha của Đại Kiểm Miêu bị người ta mang đi... những chuyện này chắc chắn đều liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Và tờ giấy mời trong ngăn kéo văn phòng của Triệu Anh Quân, đồng thời cũng là sợi dây liên kết duy nhất hiện tại có thể kết nối giữa thực tế và giấc mơ.

Lâm Huyền có một linh cảm...

Có lẽ nguồn gốc của mọi bí ẩn hiện tại đều liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vì vậy, manh mối quan trọng là tờ giấy mời này không thể đứt đoạn ở đây!

"Không thể để Triệu Anh Quân chết được."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Cái chết của cô ấy... sẽ gây ra rất nhiều phiền phức cho cuộc điều tra tiếp theo của mình."

Hắn cầm bút nước, kẹp vào đầu ngón tay, để nó xoay theo hình vòng cung.

Không nghi ngờ gì nữa.

Cái chết của Triệu Anh Quân sẽ khiến hắn mất đi manh mối duy nhất, sợi dây liên kết duy nhất, khả năng duy nhất để tiếp cận Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hơn nữa...

Hắn cũng rất tò mò.

Nếu Triệu Anh Quân không chết, công ty MX không bị Tập đoàn Triệu thị mua lại thì...

Thế giới tương lai có còn như bây giờ không?

Thành phố Đông Hải mới có còn được bao quanh bởi những bức tường cao không?

Tòa nhà công ty MX có còn sừng sững như một cây kim định hải ở trung tâm thành phố Đông Hải mới không?

Thế giới tương lai trong giấc mơ thứ hai, Lâm Huyền rất không thích.

Lê Ninh Ninh cũng không thích.

Rất nhiều người không thích.

Lâm Huyền thậm chí còn cảm thấy, thế giới tương lai méo mó như vậy, còn không thoải mái bằng giấc mơ thứ nhất mà công nghệ chưa phát triển trong 600 năm.

Vì vậy...

"Nếu không để Triệu Anh Quân qua đời sớm như vậy, thế giới tương lai, thành phố Đông Hải mới và cũ có vì thế mà thay đổi không?"

Cân nhắc đến quy luật không gian và thời gian.

Cân nhắc đến khái niệm hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian, biến động không gian và thời gian.

Lâm Huyền cảm thấy khả năng này rất lớn.

Nếu hắn có thể ngăn chặn thành công cái chết yểu của Triệu Anh Quân thì từ thời điểm đó, cánh bướm không gian và thời gian sẽ vỗ cánh, tạo ra một điểm neo biến động không gian và thời gian.

Chỉ cần biên độ biến động không gian và thời gian này có thể vượt qua tính đàn hồi không gian và thời gian trong 600 năm thì chắc chắn sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian, thay đổi tương lai, khiến thế giới trong mơ thay đổi.

"Đáng để thử."

Ít nhất là...

Không nên thấy chết mà không cứu.

Hứa Vân chết thảm trên đường phố, cái xác bị xé nát đến tận bây giờ vẫn còn in sâu trong tâm trí.

Lâm Huyền không muốn nhìn thấy người quen của mình chết thảm trên đường phố nữa.

Nếu cô ấy thực sự là người xấu thì thôi.

Nhưng bây giờ, Triệu Anh Quân không hề thể hiện bất kỳ dấu

hiệu nào của việc làm điều ác.

Không thể chỉ vì nhận được một tờ giấy mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cộng thêm lời nói của một gia đình Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ nhất mà kết luận thiện ác của Triệu Anh Quân.

Mặc dù hiện tại Lâm Huyền coi Câu Lạc Bộ Thiên Tài là "kẻ thù giả định".

Nhưng thực ra vẫn giữ lại một chút khả năng "Oan uổng".

Vì vậy.

Tất nhiên cũng có khả năng "Oan uổng" Triệu Anh Quân.

Bây giờ dù là bản chất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay lập trường của Triệu Anh Quân thì thực ra vẫn chưa có kết luận.

Chương 205: Quan tòa sinh tử (2)

Chương 205: Quan tòa sinh tử (2)

Cân nhắc kỹ càng xong...

Thay đổi tiến trình lịch sử để cứu Triệu Anh Quân, nhìn chung vẫn có lợi hơn có hại.

"Tuy nhiên, cứu người thì được nhưng trước hết vẫn phải đảm bảo an toàn cho bản thân đã."

Lâm Huyền dừng xoay bút, nhìn ra màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ:

"Triệu Anh Quân đã nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và bản chất thiện ác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hiện tại vẫn chưa rõ ràng, vì vậy... nhất định không được để lộ mục đích của mình, càng không được để lộ sự thật rằng mình đã biết trước cái chết của cô ấy."

"Giấc mơ là bí mật lớn nhất của mình, cũng là vũ khí duy nhất của mình, biết trước tương lai tuyệt đối không được để lộ."

"Vì vậy, khi cân nhắc kế hoạch cứu Triệu Anh Quân thì phải chú ý đến sự an toàn và bí mật."

Cụ thể thì có khoảng ba nguyên tắc:

1, Không được nói với Triệu Anh Quân rằng cô ấy sẽ chết, không được tiết lộ khả năng có thể biết trước tương lai của mình.

2, Không được dùng hành động đột ngột, cố ý để Triệu Anh Quân thoát khỏi nguy hiểm, tránh gây ra sự nghi ngờ không cần thiết, rước họa vào thân.

3, Phải rất tự nhiên, không ai hay biết, để Triệu Anh Quân thoát khỏi vụ nổ súng bất ngờ này.

Nhìn vào bốn chữ "tử vong bất ngờ" trên tờ giấy trắng...

Nhớ lại sự việc của cha con Đại Kiểm Miêu và Hứa Vân;

Nhớ lại mặt trăng bị bàn tay đen chia làm hai ở thế giới tương lai;

Nhớ lại tòa nhà MX song tử trấn áp thành phố Đông Hải mới;

Lâm Huyền cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Cái chết của Triệu Anh Quân...

Thực sự chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn sao?

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi có một mặt trăng khuyết.

Người phụ nữ Triệu Anh Quân này, bí mật trên người cô ấy thực sự quá nhiều, quá bí ẩn.

Bình thường cô ấy như vậy nhưng lại có thể nhận được một tờ giấy mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Cô ấy chỉ thành lập một công ty MX bán mỹ phẩm nhưng lại trở thành siêu cường quốc xây dựng thành phố thép trong thế giới tương lai.

Còn có tập đoàn "Triệu thị" bí ẩn ở Đế đô...

Dòng xoáy trong đó rốt cuộc là chảy theo hướng nào?

"Trên người Triệu Anh Quân có rất nhiều bí mật."

Lâm Huyền ngồi trên ghế, hai tay chống cằm:

"Nhưng... những bí mật này đối với mình lại rất quan trọng!"

Dù sao đi nữa.

Muốn cứu Triệu Anh Quân thì phải thay đổi tiến trình lịch sử, thay đổi số phận ban đầu của cô ấy.

Vậy thì trước tiên...

Phải tìm hiểu xem cô ấy chết như thế nào.

Sự việc, thời gian và địa điểm đều rất quan trọng.

Chỉ khi biết rõ cô ấy chết vì lý do gì, khi nào chết, chết ở đâu thì mới có thể đảm bảo cứu được Triệu Anh Quân một cách chắc chắn.

Lúc này, Lâm Huyền đột nhiên có cảm giác như một quan tòa sinh tử.

Nhưng khác biệt là... Hắn đang cứu người, hắn phải sửa đổi sổ sinh tử của Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào hai câu viết trên tờ giấy trắng.

Những điều kiện đã biết thực sự quá ít.

Trong cuốn "Tự truyện của tôi và MX", 99,99% nội dung là vị CEO đó tự khoe khoang, còn nhiều nước hơn cả mạng, phần dành cho công ty MX chỉ có 0,01%.

Trong 0,01% đó và những lời liên quan đến người sáng lập công ty Triệu Anh Quân, chỉ có một câu duy nhất——

[Ngay lúc công ty đang phát triển mạnh mẽ, cô Triệu Anh Quân lại tử vong ngoài ý muốn trong một vụ nổ súng, hương tiêu ngọc vẫn vào lúc nửa đêm, hưởng dương 23 tuổi.]

Chết khi nào?

Chết ở đâu?

Chết vì lý do gì?

Những thông tin chi tiết quan trọng nhất này, không có một chút nào được thể hiện...

Nếu không phải công ty MX thịnh vượng hùng bá 600 năm thì cái tên Triệu Anh Quân này, cái chết nhỏ bé của cô ấy cũng sẽ bị chôn vùi trong bụi bặm của lịch sử giống như những chuyện khác.

"Vậy thì... Những thông tin quan trọng này..."

"Chỉ có thể dựa vào suy luận của riêng mình thôi."

Dùng một thông tin mơ hồ sau 600 năm để cứu một người cách đây 600 năm, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng hiện tại vẫn có một manh mối quan trọng.

Lâm Huyền cầm bút nước, đầu bút chấm vào mặt giấy, khoanh tròn vào mấy chữ 'hưởng dương 23 tuổi'.

Đây là một manh mối rất quan trọng.

Triệu Anh Quân hiện tại đang 23 tuổi.

Mà khi Lâm Huyền tốt nghiệp vào tháng 7 năm ngoái đến công ty, cô ấy cũng 23 tuổi.

Người phụ nữ này lại không phải là yêu nữ... Cô ấy không thể mãi mãi 23 tuổi được.

"Vì sách đã ghi rõ là hưởng dương 23 tuổi, vậy thì có nghĩa là ngày mất của cô ấy sẽ không quá sinh nhật 24 tuổi của cô ấy."

Kết luận này hẳn là không sai, trừ khi ghi chép trên sách này có vấn đề thì đúng là thần tiên cũng không cứu nổi Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền mở điện thoại, bắt đầu tìm kiếm thông tin về công ty MX và cả bài phỏng vấn Triệu Anh Quân.

Công ty MX ở trong nước vốn đã có chút tiếng tăm.

Triệu Anh Quân là một CEO trẻ tuổi như vậy, đương nhiên cũng được rất nhiều phương tiện truyền thông chú ý, có rất nhiều bài viết về cô ấy.

Chương 206: Quan tòa sinh tử (3)

Chương 206: Quan tòa sinh tử (3)

Rất dễ dàng, Lâm Huyền đã tìm thấy ngày sinh của cô ấy——

15 tháng 1 năm 1999.

"15 tháng 1 sao? Gần vậy sao!?"

Hắn vội nhìn sang đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường bên cạnh.

Trên đó hiển thị:

12 tháng 1 năm 2022.

00:37

"... Trùng hợp quá?"

Lâm Huyền lại sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu.

Vì sách đã ghi rõ ràng là Triệu Anh Quân hưởng dương 23 tuổi, vậy thì hẳn là không sai.

Huống hồ thông tin này còn trích từ tự truyện của CEO công ty MX.

Lại là một cuốn tự truyện tự luyến như vậy.

Điều đó chứng tỏ vị CEO này rất coi trọng việc xây dựng hình tượng của mình.

Nếu như ngay cả thông tin của người sáng lập công ty mà cũng viết sai thì chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

Hơn nữa xét theo một góc độ khác.

Vì nguyên nhân cái chết của Triệu Anh Quân là một vụ nổ súng thì đây không phải là chuyện nhỏ ở thành phố Đông Hải, thậm chí có thể coi là một vụ án hình sự lớn.

Những vụ án như thế này đều sẽ có thông báo tình hình của cảnh sát rất chuẩn mực.

Hơn nữa Triệu Anh Quân hiện tại cũng là một nhân vật nổi tiếng trong giới thương trường, nếu như cô ấy thực sự chết vì một vụ nổ súng thì chắc chắn các phương tiện truyền thông lớn đều sẽ đưa tin và ghi chép lại.

Vì vậy, Lâm Huyền cảm thấy mô tả 'hưởng dương 23 tuổi' này hẳn là không sai.

Nếu như vậy...

"Tức là ngày mất của Triệu Anh Quân, ngày xảy ra vụ nổ súng muộn nhất là ngày 14 tháng 1."

"Vì sau ngày 15 tháng 1, Triệu Anh Quân đã chính thức bước sang tuổi 24, không thể dùng hưởng dương 23 tuổi để miêu tả nữa."

"Suy luận như vậy, trong diễn biến lịch sử ban đầu, thời gian Triệu Anh Quân mất, thời gian xảy ra vụ nổ súng... Chỉ có thể trong ba ngày là ngày 12 tháng 1, ngày 13 tháng 1, ngày 14 tháng 1."

Tất nhiên, nói một cách nghiêm túc thì ngày 15 tháng 1 cũng có thể tính vào nhưng Lâm Huyền không định tính xa như vậy.

Vì ở đây không giống như thế giới trong mơ lặp đi lặp lại vô hạn.

Thực tế không có nhiều cơ hội để thử sai.

Triệu Anh Quân chỉ có một mạng, bản thân hắn cũng chỉ có một đồng xu hồi sinh thôi.

Sai một ly, đi một dặm.

Đây là một cuộc giải cứu như đi trên băng mỏng...

Một khi có bất kỳ sai sót nào, bất kỳ chỗ nào không tính đến thì mạng sống của Triệu Anh Quân sẽ không cứu được, còn bản thân hắn cũng sẽ vì thế mà mất đi cơ hội nhìn thấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mất đi manh mối duy nhất này.

"Nên coi mỗi ngày đều là ngày mất của Triệu Anh Quân, không được mang tâm lý may rủi."

Phạm vi ngày mất đã được xác định đại khái chính là trong ba ngày này.

Thời gian cụ thể mất vẫn chưa thể xác định được.

Chỉ có câu "nửa đêm hương tiêu ngọc vẫn" mới có thể suy ra được một khoảng thời gian đại khái...

Vì đã đặc biệt ghi rõ là nửa đêm thì khoảng thời gian này hẳn là không sai, nếu không thì căn bản không cần phải đặc biệt ghi ra.

"Phạm vi thời gian của nửa đêm..."

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Thông thường mọi người nói nửa đêm thì hẳn là khoảng 12 giờ đêm phải không?

Ít nhất trong thuật ngữ chuyên ngành của báo chí, không quá 12 giờ đêm thì gọi là nửa đêm, quá 12 giờ đêm thì gọi là rạng sáng.

Vì đã đặc biệt ghi rõ là nửa đêm.

Vậy thì chứng tỏ thời điểm mất không quá 12 giờ đêm.

Nhưng xét đến sai số về thời gian tử vong, thời gian phát hiện hoặc các yếu tố khác, Lâm Huyền quyết định đặt thời gian tử vong giả định rộng hơn một chút.

Ví dụ như khoảng thời gian từ 22:00 đến 24:00.

Như vậy sẽ đáng tin hơn.

Cho nên, hiện tại cơ bản có thể xác định được.

Trong tiến trình lịch sử ban đầu, Triệu Anh Quân sẽ tử vong ngoài ý muốn vào tối ngày 12 tháng 1, ngày 13 tháng 1 và ngày 14 tháng 1.

Đây chính là thời gian tử vong của Triệu Anh Quân. ...

Đã xác định được thời gian tử vong.

Tiếp theo chính là xác định sự kiện dẫn đến tử vong, phải hiểu rõ Triệu Anh Quân chết vì nguyên nhân gì.

Vừa rồi Lâm Huyền cũng đã cân nhắc.

Mặc dù trên sách có viết là "tử vong ngoài ý muốn" nhưng có thực sự là ngoài ý muốn không?

Có khả năng cái chết của Triệu Anh Quân, giống như cái chết của cha Đại Kiểm Miêu và giáo sư Hứa Vân, đều là những vụ giết người cố ý ngụy trang thành tai nạn không?

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy khả năng này không cao.

Bởi vì nếu hung thủ giết Triệu Anh Quân và hung thủ giết Hứa Vân là cùng một kẻ chủ mưu thì thời gian tử vong hẳn phải là "rạng sáng", chứ không phải "nửa đêm".

Hơn nữa, phương thức tử vong hẳn phải là "tai nạn xe", chứ không phải "bị bắn".

"Không thể tự mình đi vào ngõ cụt, không có ý nghĩa gì."

Lâm Huyền lắc đầu, không còn nghĩ sâu nữa.

Dù sao thì mục đích hàng đầu của hắn là cứu người, chứ không phải phá án.

Chương 207: Có chút bản lĩnh (1)

Chương 207: Có chút bản lĩnh (1)

Cứu người mới là mục đích hàng đầu.

Vì vậy, bất kể là ngoài ý muốn hay không, trước tiên đều có thể xử lý theo hướng ngoài ý muốn, dù sao thì vụ nổ súng này là sự thật, so sánh ra thì tính chất không quan trọng đến vậy. ...

Được rồi.

Bây giờ đã suy luận ra được thời gian tử vong và nguyên nhân tử vong đại khái của Triệu Anh Quân.

Mắt xích cuối cùng còn lại, chính là địa điểm tử vong.

Địa điểm tử vong, cũng chính là địa điểm xảy ra vụ nổ súng.

Nhưng rất tiếc...

Dựa theo thông tin hiện có, căn bản hắn không thể suy luận ra được địa điểm xảy ra vụ nổ súng, cũng như địa điểm tử vong của Triệu Anh Quân.

Lượng thông tin thực sự quá ít.

"Nhưng cũng không sao."

Lâm Huyền buông bút, duỗi người.

Có hai kết quả suy luận trên thì thực ra dù không biết địa điểm tử vong cũng không thành vấn đề lớn.

Trong lòng hắn đã có một ý tưởng đại khái, có thể tránh được cái chết của Triệu Anh Quân——

Thay đổi tiến trình lịch sử ban đầu, tức là thay đổi hành trình ban đầu của Triệu Anh Quân, để cô tránh bị cuốn vào vụ nổ súng này, tự nhiên cũng tránh được cái chết.

"Mặc dù không biết Triệu Anh Quân dự định đi đâu vào ba tối ngày 12 tháng 1 đến ngày 14 tháng 1... Nhưng chỉ cần nghĩ cách thay đổi chuyện này, để cô ấy đến một địa điểm mới là có thể thay đổi được tiến trình lịch sử ban đầu."

Lâm Huyền gật đầu.

Đây là cách đơn giản nhất, cũng là cách hiệu quả nhất.

Giả sử Triệu Anh Quân dự định đến ba địa điểm A, B, C vào ba tối này.

Vậy chỉ cần để cô ấy thay đổi hành trình.

Chuyển sang đến ba địa điểm D, E, F vào ba tối này.

Rất có thể là có thể tránh được vụ nổ súng ngoài ý muốn này.

Dù sao thì vụ nổ súng này cũng không nhằm vào cô ấy, cô ấy chỉ là một người vô tội bị bắn nhầm.

Nhưng vẫn là câu nói cũ, nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân, không được tiết lộ bí mật về giấc mơ của mình, không được tiết lộ chuyện mình biết trước tương lai, không được để Triệu Anh Quân cảm thấy hành vi của mình là cố ý.

Phải làm thế nào đây?

Lâm Huyền đứng dậy, đi vòng vòng trong phòng ngủ...

"Có rồi."...

Sau khi ngủ dậy, Lâm Huyền đi thẳng đến công ty.

Hắn sắp xếp lại tài liệu công việc trong thời gian này, chuẩn bị báo cáo với Triệu Anh Quân.

Nhưng rất tiếc, Triệu Anh Quân đã đi công tác nên chiều mới về.

Hắn đợi đến tận chiều.

Tầng 22.

Phòng làm việc của Triệu Anh Quân.

"Tốt lắm."

Triệu Anh Quân xem xong tài liệu Lâm Huyền đưa tới, gật đầu hài lòng:

"Cậu vẫn luôn khiến người khác yên tâm như vậy, mọi việc đều làm rất tốt."

"Cảm ơn."

Lâm Huyền nhàn nhạt cảm ơn.

Nhìn Triệu Anh Quân đã bị dán bùa sinh tử...

"Tối nay cô có thời gian không?"

"Sao vậy?"

Triệu Anh Quân đứng dậy, cúi đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, không nhìn Lâm Huyền:

"Có chuyện gì sao?"

"Ừm."

Lâm Huyền gật đầu cười cười:

"Tôi đã đặt một nhà hàng khá ổn, tối nay tôi muốn mời cô đi ăn."

Động tác thu dọn bàn của Triệu Anh Quân dừng lại giữa chừng.

Một cây bút chì rơi xuống bàn.

Lăn lông lốc...

Rầm!

Cây bút chì lăn theo mặt bàn, rơi thẳng xuống sàn, nhảy vào gầm bàn mất hút.

Từ đó, văn phòng rộng lớn trống trải trở nên im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng lá cây xanh úa đung đưa nhẹ.

Không biết gió từ đâu thổi đến.

"Cậu muốn mời tôi đi ăn?"

Triệu Anh Quân bật cười một cách khó hiểu.

Cô ấy buông tập tài liệu trên tay xuống, đưa ngón trỏ trái ra sau tai, vén tóc mai rồi ngẩng đầu mỉm cười nhìn

"Có chuyện gì sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn cảm ơn cô đã trọng dụng và đề bạt tôi. Cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi muốn cảm ơn cô một chút, dù sao thì... Cô thực sự đã cho tôi rất nhiều cơ hội để thể hiện năng lực, giúp tôi có được cuộc sống như hiện tại."

"Thế à..."

Triệu Anh Quân cúi đầu, tiếp tục sắp xếp tài liệu:

"Tôi thấy không cần thiết lắm. Lâm Huyền, tất cả những gì cậu có được hiện tại đều là xứng đáng, đây là thành quả do chính cậu nỗ lực, cũng là minh chứng cho tài năng của cậu."

"Vàng thì sẽ luôn phát sáng, tất cả đều là công lao của cậu, tôi chỉ đóng vai trò rất nhỏ thôi. Hơn nữa, người giúp công ty MX vượt qua khó khăn lớn nhất chính là cậu, nếu thực sự muốn cảm ơn thì tôi mới là người phải cảm ơn cậu."

"Thực ra còn có chuyện khác."

Lâm Huyền kịp thời bổ sung.

Hắn cũng đoán được, Triệu Anh Quân rất có thể sẽ không đồng ý lời mời ăn tối của mình, vì vậy phải có một số lý do thuyết phục hơn mới được.

"Ồ?"

Triệu Anh Quân lại ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền đầy hứng thú:

"Nói đi."

Lâm Huyền cố ý dừng lại một chút, ra vẻ nghiêm trọng:

"Tôi muốn rời khỏi công ty MX."

Nụ cười trên mặt Triệu Anh Quân biến mất.

Cô ấy từ từ đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào Lâm Huyền:

"Rời khỏi công ty MX sao? Sao đột ngột thế... Cậu có dự định gì khác à? Đi làm ở công ty khác sao?"

Chương 208: Có chút bản lĩnh (2)

Chương 208: Có chút bản lĩnh (2)

"Cũng không hẳn."

Lâm Huyền dửng dưng đáp:

"Chủ yếu là tôi muốn... Ra ngoài gây dựng sự nghiệp riêng thôi."

"Cậu đã nghĩ kỹ chưa?"

"Chưa nghĩ kỹ." Lâm Huyền lắc đầu, thẳng thắn nói:

"Bây giờ trong lòng tôi cũng rất mơ hồ."

"Cô cũng biết thời gian gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, tôi thu hoạch được không ít, cũng có được một số vốn và tích lũy nhất định. Nhưng... về con đường tương lai, về sự phát triển trong tương lai, tôi hoàn toàn không có một chút manh mối nào."

"Tôi rất ngưỡng mộ cô, tuổi còn trẻ đã gây dựng được sự nghiệp trong thương trường, thực ra tôi cũng rất muốn trở thành người như cô, vì vậy tôi đang cân nhắc... có nên nhân cơ hội này, nhân lúc còn trẻ, nhân lúc có vốn tích lũy, cũng giống như cô, khởi nghiệp, gây dựng sự nghiệp riêng của mình không?"

"Tất nhiên, tôi không có ý nói là tôi sẽ rời khỏi công ty MX ngay bây giờ."

Thấy mình đã thành công khơi dậy sự hứng thú của Triệu Anh

Quân, Lâm Huyền bắt đầu vừa tiến vừa lui giằng co với nhau:

"Tôi thấy bây giờ mình vẫn còn quá non nớt, không hiểu biết gì về thương mại và kinh doanh, lúc này mà mạo hiểm ra ngoài khởi nghiệp thì không phải là lựa chọn sáng suốt."

"Tôi vẫn rất muốn học hỏi thêm nhiều thứ từ cô, học thêm nhiều bản lĩnh hơn, chuyện khởi nghiệp cũng không vội nhất thời. Nhưng tôi thấy có một kế hoạch và định hướng trước là rất cần thiết."

"Vì vậy, đây cũng là mục đích tôi nói muốn mời cô đi ăn tối. Nếu cô không phiền... Tôi muốn tối nay trò chuyện thật kỹ với cô chuyện này, nói chuyện và muốn nghe quan điểm cũng như một số ý kiến của cô."...

Chuyện rời khỏi công ty MX có thể coi là đòn sát thủ của Lâm Huyền khi đối mặt với Triệu Anh Quân.

Đây là điều mà Triệu Anh Quân lo lắng nhất.

Một nửa bản quyền của mèo Rhine nằm trong tay Lâm Huyền, một khi Lâm Huyền rời khỏi công ty, vấn đề quyền sở hữu của mèo Rhine có lẽ phải thảo luận lại.

Hơn nữa không chỉ là vấn đề bản quyền, đủ loại thiết kế thần kỳ của Lâm Huyền mới chính là giá trị thực sự của mèo Rhine.

Hơn nữa...

Giấy phép ủy quyền cho chất hóa học kỳ diệu của giáo sư Hứa Vân cũng nằm trong tay Lâm Huyền.

Hắn có thể thu hồi giấy phép ủy quyền của công ty MX bất cứ lúc nào, cũng có thể ủy quyền hàng loạt cho các công ty mỹ phẩm khác, đây mới thực sự là ông trùm của công ty MX hiện tại.

Hai chuyện này thực ra chính là quả bom hẹn giờ của công ty MX hiện tại, công tắc nằm trong tay Lâm Huyền.

Chỉ vì Lâm Huyền hiện vẫn là thành viên của công ty MX nên những vấn đề này căn bản không phải là vấn đề, hai quả bom này cũng sẽ không bao giờ phát nổ.

Nhưng nếu một ngày nào đó Lâm Huyền thực sự rời khỏi công ty MX... Thì hai quả bom này sau đó có phát nổ hay không, khi nào phát nổ chính là một vấn đề phải đối mặt.

Tất nhiên Lâm Huyền không muốn rời khỏi công ty MX.

Hắn vẫn chưa nhìn thấy lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng nếu không lấy chuyện này ra để giằng co với Triệu Anh Quân... thì cô ấy sẽ không đi ăn tối với mình đâu.

Chỉ cần khiến Triệu Anh Quân đồng ý đi ăn tối với mình thì lịch trình ban đầu của cô ấy tối nay sẽ thay đổi, tương ứng với đó thì diễn biến lịch sử ban đầu cũng sẽ thay đổi.

Nếu vụ nổ súng đó xảy ra vào tối nay thì Triệu Anh Quân có thể dễ dàng tránh được, lịch sử chết yểu cũng sẽ vì thế mà được viết lại.

"Ừm..."

Triệu Anh Quân gật đầu như có điều suy nghĩ:

"Cân nhắc của cậu rất có lý. Nếu cậu có ý định khởi nghiệp hoặc có ý tưởng về kế hoạch kinh doanh, tôi thực sự có thể truyền đạt cho cậu một số kinh nghiệm... Không tính là kinh nghiệm, chỉ có thể nói là bài học sau khi va vấp."

"Nhưng mà xin lỗi Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân ngồi lại vào ghế chủ tịch:

"Tối nay không được, vì tối nay tôi đã có hẹn rồi."

Cô ấy lấy một tập tài liệu ở bên cạnh.

Đó chính là tài liệu về mèo Rhine mà Lâm Huyền đã sắp xếp vào hôm trước, Triệu Anh Quân nói sẽ đưa cho các nhạc sĩ khác xem sau:

"Tối nay tôi đã hẹn với một nhà sản xuất âm nhạc hàng đầu trong nước, chuẩn bị nói chuyện với anh ấy về bài hát chủ đề của mèo Rhine."

"Thời gian chúng tôi hẹn hơi muộn... vì anh ấy còn phải tham gia một bữa tiệc khác, tôi phải đợi anh ấy ăn xong bữa tiệc đó mới có thể gặp anh ấy để bàn bạc chuyện này."

"Không còn cách nào khác, dù sao chúng ta cũng có cầu xin người khác, tư thế thấp một chút cũng không sao. Trình độ của nhà sản xuất âm nhạc này rất cao, mặc dù tôi thấy khả năng anh ấy đồng ý sáng tác cho nhân vật hoạt hình là không lớn... nhưng tôi thấy vẫn nên cố gắng một chút."

"mèo Rhine là linh vật của công ty chúng ta, cũng là tâm huyết của cậu, tôi chắc chắn phải chịu trách nhiệm với nó."

Chương 209: Lịch sử trống rỗng (1)

Chương 209: Lịch sử trống rỗng (1)

"Vì vậy... Chúng ta hẹn vào tối mai được không?"

Cô ấy ngẩng đầu cười, nhìn Lâm Huyền:

"Thực ra tối mai tôi cũng có lịch rồi nhưng cậu là cánh tay đắc lực của tôi, tôi thấy chuyện của cậu quan trọng hơn một chút, tối mai chúng ta có thể trò chuyện thật kỹ."...

Ngày mai.

Lâm Huyền im lặng.

Sắp xếp của Triệu Anh Quân rất hợp lý, cũng rất tự nhiên.

Phản ứng bình thường của mọi người chắc chắn sẽ vui vẻ chấp nhận hẹn lại vào tối mai.

Dù sao chỉ là nói chuyện về kế hoạch tương lai và ăn một bữa cơm, cần gì phải vội vàng một hai ngày? Nữ chủ tịch có thể đồng ý ra ngoài riêng với hắn đã rất tốt rồi.

Chỉ là...

Không thể đợi đến mai được.

Lâm Huyền không rõ thời gian cụ thể Triệu Anh Quân qua đời là ngày nào.

Nếu trùng hợp là hôm nay thì ngày mai hối hận cũng không

kịp nữa rồi.

Quyển sách "Tôi và MX" đã nói rất rõ ràng.

Triệu Anh Quân là "hương tiêu ngọc vẫn vào lúc nửa đêm", mà vừa rồi cô ấy cũng đã đích thân nói nhà sản xuất âm nhạc đó tối nay vốn đã có tiệc, phải đợi sau tiệc mới có thể gặp Triệu Anh Quân...

Nhìn thế nào thì cũng thấy quá nguy hiểm.

Cái hiểm này, Lâm Huyền không thể mạo hiểm.

Thế giới thực không có cơ hội làm lại vô số lần, phải đảm bảo vạn vô nhất thất mới được.

Nhưng mà...

Vấn đề lại đến rồi.

Nếu bây giờ mình kiên trì, nhất định phải ăn tối tối nay! Nhất định phải để Triệu Anh Quân hủy cuộc gặp với nhà sản xuất âm nhạc tối nay!

Như vậy lại có vẻ quá cố ý, người tinh mắt nhìn vào là thấy có vấn đề.

Nếu như sáng mai tin tức đưa tin, nói rằng trên đường về nhà của Triệu Anh Quân đã xảy ra một vụ nổ súng...

Hai chuyện này kết hợp lại thì rất khó không khiến Triệu Anh Quân nghi ngờ.

Bây giờ lập trường và mục đích của Triệu Anh Quân và Câu Lạc Bộ Thiên Tài không rõ ràng, thiện ác không rõ, cho nên Lâm Huyền cũng không thể mạo hiểm.

Nhất định phải nghĩ ra một cách toàn vẹn đôi bên mới được.

Vừa không để Triệu Anh Quân đi gặp nhà sản xuất âm nhạc tối nay, vừa để cô ấy ăn tối với mình vào tối mai.

Như vậy, tương đương với việc trực tiếp thay đổi lịch trình hai ngày của Triệu Anh Quân, rất có thể sẽ tránh được vụ nổ súng đó.

Hơn nữa, hẹn ăn tối vào tối mai vốn là do chính Triệu Anh Quân đề xuất, tất nhiên cũng sẽ không gây ra bất kỳ nghi ngờ nào.

Ừm.

Đây là một ý kiến rất hay, một công đôi việc.

"Được."

Lâm Huyền vui vẻ chấp nhận:

"Vậy ngày mai tôi sẽ đặt chỗ, sau đó gửi cho tài xế của tôi là được."

"Triệu tổng, vừa rồi cô nói tối nay hẹn nhà sản xuất âm nhạc đó... hắn cũng không có ý định viết bài hát chủ đề cho mèo Rhine sao?"

Lâm Huyền bắt đầu chuyển chủ đề.

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Giai đoạn trước chúng ta đã tiếp xúc sơ bộ, đối phương thực sự không mấy hứng thú nhưng tối nay tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Thực ra , èo Rhine bị người ta coi thường như vậy, với tư cách là người thiết kế, tôi vẫn rất khó chịu." Lâm Huyền nói.

"Hay là đừng tìm những nhạc sĩ đó nữa, chúng ta có thể tự nghĩ cách."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu có cách gì?"

"Tôi sẽ viết bài hát chủ đề cho mèo Rhine." Lâm Huyền tự tin nói. ...

Triệu Anh Quân nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Xì ——"

Cuối cùng, cô ấy không nhịn được cười, lau khóe miệng:

"Xin lỗi nhưng tôi thấy ý tưởng này của cậu thôi đi. Không phải tôi không tin tưởng cậu Lâm Huyền..."

Cô ấy lắc lắc tóc:

"Chúng ta phải thừa nhận rằng, sáng tác là một việc thực sự có ngưỡng cửa nhất định, là một việc rất chuyên nghiệp."

"Tôi rất công nhận tài năng của cậu nhưng nghề nào cũng có chuyên môn, cách ngành như cách núi. Cậu yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng chú mèo của cậu, tôi nhất định sẽ cố gắng tìm cho nó một nhạc sĩ hàng đầu."

"Khụ khụ."

Lâm Huyền ho hai tiếng, nghiêm túc nói:

"Thực ra tôi cũng không nói bừa, thời đại học tôi đã tự học guitar."

"Chỉ có trình độ tự học thôi sao?"

"Nhưng tôi thực sự đã sáng tác một bài hát, tôi thấy khá phù hợp với mèo Rhine. Hơn nữa, trước đây khi thiết kế mèo Rhine, tôi tiện tay viết luôn cả lời bài hát, chỉ là luôn thấy không cần thiết

nên không lấy ra cho mọi người xem." Lâm Huyền nói dối nhưng diễn xuất rất tốt, sự tự tin khó hiểu rất có sức thuyết phục.

"Ồ?"

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt:

"Lời bài hát đã viết xong rồi sao?"

"Ừm."

"Thật hay giả vậy..." Triệu Anh Quân đổi tư thế ngồi, nở nụ cười không thể tin nổi:

"Được rồi, nếu như cậu đã có ý thể hiện thì sao không đến kho lấy một cây đàn guitar biểu diễn trực tiếp nhỉ?"

"Được, có gì mà không được."

Lâm Huyền đã sớm nghĩ ra cách đối phó.

Vài phút sau.

Nhân viên bộ phận hậu cần mang một cây đàn guitar trong kho đến cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa, lên dây, trong ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Triệu Anh Quân, hắn gảy một hợp âm cơ bản nhất:

"Vậy tôi bắt đầu nhé."

Chương 210: Lịch sử trống rỗng (2)

Chương 210: Lịch sử trống rỗng (2)...

Lâm Huyền đương nhiên không biết sáng tác.

Guitar cũng chỉ ở trình độ người mới bắt đầu.

Nhưng đánh hợp âm 53231323 vẫn không có vấn đề gì, hợp âm F Lâm Huyền cũng rất thành thạo, đánh hát cơ bản nhất chắc chắn cũng không có vấn đề gì... bởi vì đánh hát guitar vốn là 7 phần hát, 3 phần đánh.

Kỹ thuật khó thực sự vẫn là ở phần chơi ngón, độ khó đó, tự học rất khó học được.

Lâm Huyền tự tin như vậy, chắc chắn không phải xuất phát từ trình độ guitar mới học của mình.

Mà là bắt nguồn từ "ô nhiễm tinh thần" trong giấc mơ đầu tiên.

Trong giấc mơ đầu tiên, cửa hàng đồ chơi trên quảng trường là nơi Lâm Huyền thường xuyên lui tới dạo gần đây.

Hắn sắp sao chép xong hết tất cả các thiết kế mèo Rhine bên trong.

Mèo Rhine rất nổi tiếng trong tương lai.

Cả một giá hàng toàn là đồ lưu niệm mèo Rhine, rồi bên cạnh còn phát bài hát chủ đề mèo Rhine rất gây nghiện.

Hắn thực sự quá quen thuộc với bài hát này.

Đặc biệt là dạo gần đây, gần như ngày nào hắn cũng ngâm mình trong cửa hàng đồ chơi trong mộng để tìm cảm hứng, dùng mắt thường để quét hình nộm mèo Rhine.

Lúc đó... loa lớn hai bên giá hàng phát đi phát lại, phát đi phát lại, phát đi phát lại bài hát chủ đề mèo Rhine này, Lâm Huyền cảm thấy tinh thần mình bị ô nhiễm.

Nhưng không thể không thừa nhận, bài hát này thực sự rất gây nghiện, rất dễ gây nghiện.

Một khi Lâm Huyền chấp nhận giai điệu này... về sau thường không tự chủ được mà hát theo, đơn giản mà hay, dễ thuộc.

Sau khi tinh thần bị ô nhiễm, thực sự muốn quên cũng không quên được.

Đã đến mức như em ngồi mũi thuyền, anh đứng trên bờ rồi.

Vì vậy, dưới sự chú ý của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền đã đánh hát bài hát gây nghiện còn mới mẻ trong trí nhớ này.

Đánh hát xong một lần, Lâm Huyền đặt đàn guitar xuống, nhìn Triệu Anh Quân:

"Thế nào?"

Đúng như dự đoán, biểu cảm và ánh mắt của Triệu Anh Quân rất phức tạp.

Có kinh ngạc, có vui mừng, cũng có nghi ngờ.

Nhưng cuối cùng...

Cô ấy gật đầu chắc chắn:

"Lâm Huyền à... xem ra trước đây tôi thực sự đã đánh giá thấp cậu rồi, cậu đúng là tinh thông cầm kỳ thi họa."

"Chỉ có vẽ là được thôi, những thứ khác thì không trông mong được." Lâm Huyền đứng dậy:

"Nếu cô thấy bài hát này ổn, không thì chúng ta lấy bài hát này làm bài hát chủ đề mèo Rhine đi."

"Nói thế nào nhỉ... dù sao thì con mèo này là tôi thiết kế, tôi vẫn muốn tự mình chăm sóc nó tốt hơn một chút."

Hắn nói như vậy.

Triệu Anh Quân không thể không đồng ý.

Dù sao thì mình mới là ông lớn của công ty, hơn nữa bây giờ trong mắt Triệu Anh Quân, còn có "mối đe dọa" là đơn phương.

"Tôi thấy không có vấn đề gì."

Triệu Anh Quân vẫn nhìn Lâm Huyền, trong mắt ẩn ý cười:

"Ít nhất thì tôi khá thích."

"Như cậu đã nói, đây là con mèo do cậu thiết kế nên cậu quyết định."

Lâm Huyền không biết cô ấy thực sự thích hay là muốn thuận theo ý Lâm Huyền trong chuyện này...

Nhưng tóm lại, cô ấy đã đồng ý.

Sau đó, Triệu Anh Quân gọi một cuộc điện thoại, là gọi cho người quản lý của nhà sản xuất âm nhạc đó. Sau lời xin lỗi theo khuôn mẫu, cô ấy và người quản lý đó đã hủy cuộc hẹn tối nay.

"Vậy thì Lâm Huyền, tối nay tôi cũng không có lịch gì."

Cô ấy đặt điện thoại xuống, hai tay chắp lại, chống lên mặt bàn:

"Bữa cơm đó của cậu... Cậu muốn ăn hôm nay hay ngày mai?"

"Ngày mai đi."

Lâm Huyền không chút do dự nói:

"Hôm nay cũng tại tôi nói muộn quá."

Vì hôm nay lịch trình của Triệu Anh Quân đã bị thay đổi nên việc ăn tối hôm nay đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cơ hội ăn bữa cơm này nên để đến ngày mai mới đúng, như vậy cũng có thể đảm bảo lịch trình ngày mai của Triệu Anh Quân bị thay đổi thì sẽ không bị cuốn vào vụ nổ súng.

"Được."

Triệu Anh Quân duỗi thẳng hai cánh tay:

"Đã vậy... hiếm khi buổi tối không có lịch, tôi sẽ về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, dạo này bận quá, đã lâu lắm rồi không được ngủ một giấc ngon."

"Đúng rồi, Lâm Huyền, ngày mai cậu tìm một phòng thu âm, thu âm lại bài hát chủ đề này, bảo họ thu chuyên nghiệp một chút, lát nữa chúng ta cho ca sĩ nghe."

"Được, tôi về chuẩn bị một chút." Lâm Huyền gật đầu đồng ý, rồi rời khỏi văn phòng của Triệu Anh Quân.

Rầm.

Phía sau, cánh cửa mật mã hai lớp nặng nề đóng lại, một lần nữa ngăn cách thế giới của hai người. ...

Hơn năm giờ chiều, xe công vụ của Triệu Anh Quân rời khỏi công ty, đi về hướng nhà cô ấy.

Lâm Huyền đứng trước cửa sổ chớp văn phòng, nhìn rõ mồn một.

Đây hẳn là ngày Triệu Anh Quân tan làm sớm nhất.

Bởi vì theo chế độ cuồng công việc trước đây của cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ sắp xếp kín mít từng ngày, thậm chí từng phút, gần như tự mình làm mọi việc, bận rộn không ngơi tay.

Nhưng...

Hôm nay mình bất ngờ hát bài hát chủ đề mèo Rhine đó đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch hôm nay của Triệu Anh Quân.

Chương 211: Lịch sử trống rỗng (3)

Chương 211: Lịch sử trống rỗng (3)

Lịch trình ban đầu và diễn biến lịch sử ban đầu của cô ấy đã thay đổi.

Vì vậy, nếu vụ nổ súng đó xảy ra vào tối nay thì viên đạn đó hẳn sẽ không bắn trúng Triệu Anh Quân.

Đạn sẽ không đợi cô ấy, cô ấy cũng sẽ không đợi đạn.

Nếu thực sự có hung thủ muốn giết Triệu Anh Quân, cầm súng đến tận cửa...

Thì Lâm Huyền cũng bất lực, chỉ có thể tin vào an ninh của khu chung cư Triệu Anh Quân thôi.

Nghĩ đến việc cô ấy sống trong một khu chung cư cao cấp bậc nhất nhì Đông Hải thì chắc chắn khía cạnh an ninh không có vấn đề gì.

Dù sao thì đây cũng là Đông Hải, không phải Florida gì gì đó.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Gần năm giờ rưỡi.

Nếu bây giờ về nhà, rồi về nhà ngủ thì... rõ ràng là không kịp diễn biến về tên trộm ba dao, không kịp tham gia bang Kiểm, tham gia hành động do Lê Thành tổ chức vào buổi tối.

"Vẫn nên ngủ ở công ty đi."

Dù sao thì văn phòng cũng có phòng nghỉ chuyên dụng, mùi fomandehit và mùi lạ bên trong cũng đã bay gần hết, đối phó với một đêm không thành vấn đề.

Hắn thấy vẫn cần phải vào trong mộng, đến bãi rác 314 đó để xác nhận xem lịch sử của Triệu Anh Quân có thay đổi không.

"Nếu vụ nổ súng đó thực sự xảy ra vào tối nay thì cuốn "Tôi và X" ghi chép trên đó... hẳn sẽ thay đổi."

"Thậm chí, dưới hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian mạnh mẽ, thế giới tương lai còn có vị CEO đầu trọc đó, có công ty MX, có thành phố Đông Hải mới hay không còn khó nói."

Lâm Huyền đến phòng nghỉ của mình, kéo rèm cửa.

Rửa mặt đơn giản rồi nằm trên giường mới tinh... ... ...

"Lâm Huyền! Tìm thấy rồi!"

Bên kia đống sách, Lê Ninh Ninh hét lớn.

"Ném qua đây!"

Vút...

Chát.

Cuốn "Tôi và X" một lần nữa bị ném dưới chân Lâm Huyền.

Hôm nay sau khi vào giấc mơ, hắn vẫn theo quy trình trước đó, bắt tên trộm ba dao, gia nhập bang Kiểm, nói cho Lê Thành biết thông tin về bãi rác 314, sau đó theo chân đám Đại Kiểm Miêu đến đây trộm sách.

Lâm Huyền nhặt cuốn "Tôi và MX" lên...

Trên bìa vẫn là vị CEO đầu trọc kia.

Điềm báo không lành.

Hắn đến chương sau, mở trang quen thuộc——

——Đúng lúc công ty Chính Trực cất cánh, cô Triệu Anh Quân lại bất ngờ tử vong trong một vụ nổ súng, nửa đêm hương tiêu ngọc vẫn, hưởng dương 23 tuổi.

Sau đó, công ty MX chính thức được tập đoàn Triệu thị Đế Đô tiếp quản, đồng thời tiến hành điều chỉnh nhân sự và hợp nhất hoạt động kinh doanh trên diện rộng. Từ đó, công ty MX bước lên một chặng đường mới!]

"Ha ha, không thay đổi."

Một chữ cũng không thay đổi.

Lâm Huyền đóng sách lại, thở dài.

Như vậy xem ra, nguy cơ tử vong của Triệu Anh Quân vẫn chưa được giải trừ... bởi vì tối nay không phải là thời điểm cô ấy thực sự tử vong.

"Vì tối 12 tháng 1 vụ nổ súng này không xảy ra, vậy thì chỉ có thể là tối 13 hoặc 14 tháng 1."

Nhưng may là tối mai Triệu Anh Quân đã hẹn hắn đi ăn tối cùng, đây cũng coi như thay đổi lịch trình ban đầu, thay đổi tiến trình lịch sử vốn có.

Ở thời điểm hiện tại "Triệu Anh Quân và hắn ăn tối" chậu nước này vẫn chưa đổ đi, vẫn chưa thể tạo thành một mốc neo biến động không gian và thời gian không thể cứu vãn.

Bởi vì hắn có thể hủy bữa tối này bất cứ lúc nào, Triệu Anh Quân cũng có thể cho Lâm Huyền leo cây để tiếp tục lịch trình ban

đầu của cô ấy.

Phải là một chuyện "không thể cứu vãn" mới có thể chính xác kích hoạt biến động không gian và thời gian, trở thành một mốc neo biến động.

Vì vậy...

Những ghi chép trong cuốn sách này không thể loại trừ khả năng vụ nổ súng sẽ không xảy ra vào tối mai.

Bữa cơm này của hắn và Triệu Anh Quân vẫn chưa ăn, cho nên vẫn còn biến số.

"Xem ngày mai vậy."

Hú— Hú——

Bên ngoài bức tường nhà máy xử lý rác 314, tiếng còi rút lui của Đại Kiểm Miêu vang lên, Lê Ninh Ninh ôm một chồng sách nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, chúng ta mau đi thôi! Đến giờ rút lui rồi, bắt đầu từ 00:19, vùng mù của camera chỉ có 30 giây!"

"Ừ, được."

Lần trước chính là vì rút lui quá muộn, khiến hắn bị đàn máy bay không người lái bắn vỡ cả não, cảm giác đó hắn không muốn trải nghiệm thêm lần nào nữa.

Lâm Huyền nhét cuốn "Tôi và X" vào cạp quần, sau đó đuổi theo Lê Ninh Ninh, đến bên bức tường.

Vù... ...

Vù... ...

Đàn máy bay không người lái ở xa đang nhanh chóng tiến đến, họ còn 30 giây để rút lui!

Vút vút vút!

Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh nhanh chóng ném hết sách trong tay ra ngoài.

"Ninh Ninh, cô nhảy trước đi."

Lê Ninh Ninh nhanh nhẹn trèo lên tường, nhảy xuống——

Bịch.

Bên ngoài bức tường, bốn người Đại Kiểm Miêu đã đỡ cô ấy an toàn.

"Lâm Huyền!"

Bên ngoài bức tường, tiếng Lê Ninh Ninh vọng lại.

Lâm Huyền cuối cùng cũng quay lại nhìn đống sách trong nhà máy xử lý rác 314, nhìn lại bức tường thép cao ngất hòa vào màn đêm... hắn lật người nhảy xuống!

Chương 212: Ngày chết (1)

Chương 212: Ngày chết (1)

"Hự!"

Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn đã sớm ở bên dưới tiếp ứng, đỡ Lâm Huyền an toàn.

Lâm Huyền bất ngờ phát hiện...

Thực ra Nhị Trụ Tử cũng không tệ.

Đừng nhìn hắn suốt ngày không ưa mình, luôn đối đầu với mình... nhưng khi có chuyện thật, cậu ta vẫn rất đáng tin cậy.

Chỉ cần cậu không để mắt đến chị dâu! Chúng ta sẽ là bạn tốt!

——Đây có lẽ là nguyên tắc kết bạn của Nhị Trụ Tử.

Chỉ tiếc là bây giờ hắn vẫn chưa đủ khiến Nhị Trụ Tử yên tâm... có phải vì hắn quá đẹp trai không?

"Chạy! Khoảng cách giám sát bên ngoài bức tường cũng là 20 mét!"

Đàn máy bay không người lái giám sát ngày càng gần!

Mọi người lăn lộn bò trườn, tay chân luống cuống cầm sách, lao vào rừng!

Vù!!!

Đàn máy bay không người lái giám sát lướt qua với tiếng gió rít, không có gì bất thường, vẫn tuần tra theo lộ trình ban đầu.

"Phù..."

Lâm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm:

"Đúng là một hoạt động sảng khoái vui vẻ."

Đây là lần đầu tiên hắn tham gia hoạt động ăn trộm sách do tổ chức Lê Thành tổ chức và đạt được kết thúc hoàn hảo.

Sách đã lấy được.

Không ai chết.

Toàn bộ kế hoạch diễn ra đúng giờ, hoàn hảo.

"Perfect." Lâm Huyền không khỏi thốt lên.

Là người tham gia toàn bộ quá trình, hắn rất có cảm giác thành tựu, không hiểu sao lại có một cảm giác vinh dự khi chiến đấu vì lịch sử và tri thức của loài người.

"Có nghĩa là gì?" Đại Kiểm Miêu tò mò quay đầu lại.

"Có nghĩa là hoàn hảo."

"Ồ! Cậu còn biết cả tiếng nước ngoài à!" Đại Kiểm Miêu cười hì hì:

"Vậy cậu dạy tôi hai câu đi!"

"Thôi bỏ đi, anh không có năng khiếu ngoại ngữ đâu."

"Này anh bạn, cậu coi thường ai vậy! Tôi có năng khiếu ngoại ngữ rất tốt nhé! Không tin thì cậu cứ dạy tôi một câu đi!"

"Shit."

"Shit!" Đại Kiểm Miêu phun nước bọt, cắn từng chữ một, hừ lạnh một tiếng:

"Sành điệu quá!"...

Mọi người không vội quay lại sườn đồi nhỏ, mà đắm chìm trong niềm vui khi thu hoạch được nhiều sách như vậy, cười không khép được miệng.

Lê Ninh Ninh nói, đây là lần thu hoạch bội thu nhất của họ trong nhiều năm qua.

Lâm Huyền lục tìm trong số những cuốn sách trên mặt đất.

Sách phổ cập khoa học, sách giáo khoa, bản vẽ kỹ thuật, sách học thuật...

Thật vậy, với Lê Thành mà nói, đối với thế giới bên ngoài bức tường thép, những kiến thức này giống như kho báu vậy.

Nhưng mà...

"Tại sao lại không có sách lịch sử?"

Lâm Huyền nhớ lại khi mình lục tìm đống sách bị ngâm nước cũng không thấy một cuốn sách lịch sử nào!

Một hiệu sách lớn như vậy, hàng vạn cuốn sách bị ngâm nước...

Sao có thể không có một cuốn sách lịch sử nào?

"Ninh Ninh, lúc cô lục đống sách có thấy sách lịch sử không?"

Hỏi xong Lâm Huyền mới thấy mình hỏi thừa, nếu tìm thấy thì cô ấy chắc chắn đã ném ra rồi:

"Trước đây mọi người có tìm thấy sách lịch sử ở bãi rác không?"

"Không." Lê Ninh Ninh lắc đầu:

"Không có cuốn nào, chưa bao giờ tìm thấy."

Lâm Huyền cau mày...

Đây không phải là một điều tự nhiên.

Nếu như trước đây họ mò mẫm trong nhà máy xử lý rác như vậy thì không tìm thấy một cuốn sách lịch sử nào cũng là hợp lý.

Nhưng hôm nay, một thư viện lớn như vậy để hắn và Lê Ninh Ninh lục tìm, vậy mà vẫn không tìm thấy sách lịch sử!

Một cuốn cũng không có!

"Điều này rất không bình thường."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn Đại Kiểm Miêu đang nói shit với A Tráng, Nhị Trụ Tử...

Thông tin thành phố Đông Hải mới có sách lịch sử là do Đại Kiểm Miêu nói ra.

Giờ nghĩ lại, chắc hắn cũng chỉ đoán vậy thôi.

Bởi vì hắn chỉ đơn giản nghĩ rằng thành phố Đông Hải mới có đủ thứ, ở đó chắc chắn cũng có sách lịch sử.

Nhưng bây giờ xem ra...

Rất có thể tất cả mọi người đều đoán sai.

Không chỉ thành phố Đông Hải cũ bên ngoài không có sách lịch sử, mà thành phố Đông Hải mới cũng không có!

Vậy có phải là nói, ở bất kỳ nơi nào trên thế giới tương lai, đều không có sách lịch sử tồn tại?

"Rốt cuộc là tại sao?"

Lâm Huyền rất nghi ngờ.

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn lên mặt trăng tròn như đĩa ngọc, bóng đen hình bàn tay chỉ thẳng lên bầu trời:

"Chẳng lẽ thế giới này... không có lịch sử sao?"

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

00:42, ánh sáng trắng đúng giờ xuất hiện, nhấn chìm mọi thứ.

Giống như thời gian đã nhấn chìm lịch sử. ... ...

Mùi đồ nội thất không mấy dễ chịu xộc vào mũi, Lâm Huyền mở mắt ra.

Nhìn xung quanh là một môi trường xa lạ.

Hắn đột nhiên cảm thấy hơi không quen.

Hắn ngồi dậy, kéo rèm cửa, nhìn ra ngoài, mặt trăng gần như tròn vành...

Trong số hàng vạn cuốn sách bị ngâm nước, không tìm thấy bất kỳ cuốn sách lịch sử nào, trực giác nói cho Lâm Huyền rằng đây không phải là một điều bình thường.

Có phải sách lịch sử bị kiểm soát chặt chẽ, không được lưu hành trên thị trường?

Hay là...

Bản thân lịch sử đã bị kiểm soát, không cho mọi người biết

những chuyện đã xảy ra trong quá khứ?

Chương 213: Ngày chết (2)

Chương 213: Ngày chết (2)

Nhưng làm như vậy có ý nghĩa gì?

Lâm Huyền gãi mái tóc bẹp dí, có chút không hiểu.

"Bản thân lịch sử là sự việc đã xảy ra, nhiều nhất là có tác dụng giáo dục, cảnh báo, tìm hiểu."

"Bản thân lịch sử không được coi là kiến thức hữu ích, ít nhất là so với khoa học kỹ thuật, vật lý học, kỹ thuật thì lịch sử là một ngành học không có năng suất và sức phá hoại."

"Bởi vì nó đã hoàn toàn chết, không thể thay đổi."

Không hiểu sao.

Lâm Huyền nhớ lại lời mà Triệu Anh Quân từng nói——

"Lịch sử sẽ không thay đổi."...

Trong nháy mắt.

Giống như có gió mát thổi vào căn phòng kín mít, từ ống quần của Lâm Huyền tràn vào, nổi lên khắp người.

Nếu...

Lịch sử thay đổi thì sao?

Lâm Huyền thu hồi lại câu nói vừa rồi.

Nếu xét về góc độ thời gian, xét về góc độ quy luật không gian

và thời gian...

Lịch sử không phải là không có sức phá hoại.

Thậm chí ngược lại!

Đối với những người có khả năng thay đổi lịch sử... Lịch sử chính là vũ khí không gian và thời gian mạnh nhất!

"Ví dụ như mình."

Lâm Huyền như nhận ra điều gì đó.

Nếu có thể đưa cho hắn một cuốn sách lịch sử đủ chính xác, đủ chi tiết, trong đó ghi rõ thời gian, địa điểm và ảnh hưởng về sau của từng sự kiện lịch sử... có lẽ hắn thực sự có thể thay đổi tương lai thành như hắn mong muốn.

Mặc dù đây cũng chỉ là phỏng đoán.

Nhưng ngay cả khi chỉ có thể kiểm soát nhẹ hướng hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian thì đây cũng là một sức mạnh rất khủng khiếp.

Ví dụ.

Giả sử Lâm Huyền không thích thế giới tương lai trong giấc mơ thứ hai, không thích thành phố mới được bao quanh bởi những bức tường cao như thế này.

Vậy thì hắn có thể tìm trong cuốn sách lịch sử chi tiết, xem là tên khốn nào đã đưa ra khái niệm thành phố mới này và vì lý do gì mà đưa ra.

Sau đó lần theo dấu vết, tìm ra tổ tiên của tên này là ai, ông nội của ông nội của ông nội là ai...

Liên tục ngược dòng thời gian đến năm 2023. xem xem người

đàn ông nào và người phụ nữ nào yêu nhau, cuối cùng sau hàng trăm năm đã sinh ra tên khốn này.

Chỉ cần tìm ra nguồn gốc, mọi chuyện sẽ đơn giản.

Cố gắng hết sức phá vỡ mối quan hệ tình cảm của hai người này, không để hai người họ kết hôn, chẳng phải tương đương với việc dễ dàng hủy diệt tất cả các thành phố thép sau 600 năm sao?

Lâm Huyền biết suy nghĩ của mình rất khoa trương, rất cực đoan và cũng rất khó thực hiện.

Nhưng khó thực hiện không có nghĩa là không thể thực hiện.

Hơn nữa đây chỉ là một ví dụ trực quan nhất, trên thực tế nếu có một bản trình bày lịch sử chi tiết, thực sự có thể làm được rất nhiều rất nhiều việc.

"Có phải... Là để ngăn chặn việc có người sửa đổi lịch sử, thay đổi lịch sử... nên thế giới tương lai mới kiểm soát lịch sử như vậy, khiến lịch sử đứt gãy không?"...

Lâm Huyền cảm thấy ý tưởng này rất tinh tế.

Không chắc có khả năng như vậy hay không.

Nhưng hắn tin chắc rằng, lịch sử, bản thân nó chính là do con người tạo nên.

Cho dù có kiểm soát, có phong tỏa đến đâu thì vẫn sẽ có lịch sử chân thực được lưu giữ lại.

Cho dù là rời rạc, hỗn loạn... Nhưng nhất định sẽ có những dấu vết lịch sử tồn tại ở một góc nào đó trên thế giới.

Giống như trong giấc mơ thứ nhất.

Cho dù tất cả lịch sử đều rất mơ hồ, không thể tra cứu được

thông tin xa xưa... nhưng danh sách quán quân của mỗi kỳ World Cup, chẳng phải vẫn được lưu truyền sao?

Mặc dù không có tỷ số cụ thể, không có chi tiết cụ thể...

Nhưng đây chính là lịch sử.

Đây chính là dấu vết lịch sử.

"Cũng có thể là mẫu sách bị ngâm nước quá ít, hoặc là nước rò rỉ vừa khéo tránh được khu vực sách lịch sử."

Lâm Huyền cảm thấy bây giờ kết luận còn quá sớm.

Muốn biết rõ ràng trong thành phố Đông Hải mới có sách lịch sử hay không, vẫn phải đợi đến khi nào đó đột nhập vào trong, điều tra rõ ràng, rồi mới xác định được.

Ngủ từ hơn năm giờ chiều đến giờ, toàn bộ đảo lộn, không buồn ngủ lắm.

Lâm Huyền xuống tầng.

Rời khỏi công ty.

Ăn chút đồ ăn đêm, về nhà tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới tiếp tục ngủ bù. ...

Buổi tối.

Một nhà hàng Tây sang trọng.

Tiếng nhạc cổ điển du dương êm dịu và dài lâu.

Những người phục vụ đi lại trong nhà hàng, mang đến cho mỗi thực khách những món ăn thịnh soạn.

Nhà hàng có khá nhiều người nhưng lại rất yên tĩnh, không có

ai nói chuyện ồn ào, mọi người đều trò chuyện nhẹ nhàng thì thầm to nhỏ.

"Gu thẩm mỹ không tệ."

Triệu Anh Quân ăn mặc rất tinh tế, đôi bông tai màu xanh ngọc lục bảo phản chiếu dưới ánh đèn vàng ấm áp, giống như chim én bay lướt qua hoàng hôn, mang một hương vị trưởng thành khác biệt.

Cô cởi chiếc áo khoác màu xanh lục, bên trong mặc áo len cổ lọ màu đen, ngồi đối diện Lâm Huyền, nhìn cách bài trí và không khí trong nhà hàng:

"Tôi đã nghe nói về nhà hàng này từ lâu, rất gần nơi tôi ở nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên đến."

Chương 214: Ngày chết (3)

Chương 214: Ngày chết (3)

"Trứng cá muối ở đây không tệ." Lâm Huyền cũng nhìn theo ánh mắt của cô ấy, nhìn cách bài trí theo phong cách cổ điển trong nhà hàng:

"Tôi cũng là lần đầu tiên đến."

Trước đây, Lâm Huyền chắc chắn sẽ không đến nhà hàng như thế này để ăn.

Lý do chính không phải là đắt, mà là hắn không ăn được những thứ ở đây ngon đến mức nào...

Mặc dù đắt thì đúng là đắt.

Nhưng không quen ăn thì cũng đúng là không quen ăn.

Tuy nhiên, những người đến nơi này, phần lớn không phải đến với mục đích ăn uống, mà chủ yếu là để nói chuyện.

Một số món khai vị được những người phục vụ lần lượt mang lên và kịp thời dọn đĩa trống.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vừa nói vừa cười, thảo luận về món ăn, thảo luận về hương vị, thảo luận về rượu vang.

Triệu Anh Quân thực sự rất uyên bác.

Điều này có lẽ liên quan đến xuất thân của cô.

Nhưng cô ấy cũng rất lịch sự, rất thông minh.

Cô không bao giờ đi sâu vào những lĩnh vực mà Lâm Huyền không hiểu, chẳng hạn như nhà máy rượu, chẳng hạn như năm sản xuất rượu vang, chẳng hạn như nguồn gốc của nguyên liệu thực phẩm, chẳng hạn như cách làm món Tây chính thống.

Mọi chủ đề mà Lâm Huyền không giỏi, cô đều chỉ nói đến mức độ nhất định, sau đó chuyển sang lĩnh vực mà Lâm Huyền quen thuộc.

Chẳng hạn như nghệ thuật.

Chẳng hạn như phim ảnh.

Chẳng hạn như cuộc sống đại học.

Cô ấy thực sự rất thông minh.

Lâm Huyền có thể cảm nhận được cô ấy đang chiều theo mình trong cuộc trò chuyện, trò chuyện với cô ấy hắn thấy rất thoải mái, rất tự nhiên.

Có lẽ bản thân Triệu Anh Quân cũng không cố ý làm như vậy, chỉ là sự tu dưỡng lâu dài của cô ấy khiến cô thích lắng nghe hơn là kể lể.

Điểm này thực sự rất khó có được...

Trong cuộc sống hàng ngày, rất nhiều người thích để người khác nghe mình nói nhưng lại rất ít người chịu lắng lòng nghe người khác nói.

"Thực ra khi nghe cậu nói muốn rời khỏi công ty MX, tôi vẫn rất luyến tiếc."

Sau khi đồ ăn nhẹ được mang lên, Triệu Anh Quân dùng khăn tay trắng chấm nhẹ vết rượu trên khóe miệng rồi nhìn Lâm Huyền:

"Hôm qua lúc cậu nói tôi vẫn khá ngạc nhiên. Bởi vì theo tôi

thấy... ít nhất là trước đây, tôi vẫn luôn cho rằng cậu không phải là người có chí tiến thủ như vậy."

"Nhưng không thể phủ nhận rằng, thời gian gần đây cậu đã thay đổi rất nhiều, trở nên tích cực hơn trong mọi việc. Tôi rất vui cho cậu, nếu con người có thể tìm thấy mục tiêu của mình, tìm thấy việc mà mình muốn nỗ lực phấn đấu thì thực sự là một điều rất hạnh phúc."

"Chủ yếu tôi cũng muốn rèn luyện bản thân để cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn một chút." Lâm Huyền đặt ly rượu vang xuống, lau tay, bắt đầu dựng hình tượng cho mình:

"Mặc dù có thể nằm im cả đời nhờ tiền bản quyền và tiền chia sẻ doanh số nhưng khi không có tiền và khi có tiền, suy nghĩ vẫn khác nhau... Bây giờ có tiền rồi, suy nghĩ cũng nhiều hơn, tôi cũng muốn giống như cô, trong tương lai có thể gây dựng được sự nghiệp của riêng mình."

Lâm Huyền cố gắng dựng cho mình một hình tượng gần giống với Triệu Anh Quân, muốn thông qua đó lấy được sự tin tưởng, sự khẳng định và sự đánh giá cao của cô.

Nếu khiến đối phương cho rằng mình là một người muốn tiến bộ, muốn phấn đấu, muốn học hỏi, biết đâu trong tương lai cô ấy thực sự sẽ cân nhắc để mình làm thư ký cho cô ấy...

Như vậy, mình sẽ có đủ cơ hội để xem lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đồng thời thông qua việc quan sát lịch trình của Triệu Anh Quân để điều tra những dấu vết của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Nhưng tôi có tự biết mình, tôi biết rằng bản thân hiện tại vẫn chưa có khả năng tự mình khởi nghiệp. Vì vậy, trong thời gian ngắn, tôi hoàn toàn không có ý định rời khỏi công ty MX."

Lâm Huyền rất tự nhiên nói:

"Tôi cảm thấy ở bên cạnh cô thực sự có thể học được rất nhiều tư duy và kinh nghiệm kinh doanh, tôi nhận được ích lợi không nhỏ."

"Tôi cũng hy vọng sau này cô có thể chỉ bảo cô nhiều hơn, về phương diện nào cũng được, tôi cho rằng mình vẫn cần học hỏi rất nhiều."

"Vì vậy..."

Lâm Huyền mỉm cười nâng ly rượu vang lên, nhìn Triệu Anh Quân:

"Tôi vụng về, có thể ăn nói hơi lộn xộn. Tóm lại, sau khi tốt nghiệp có thể đến công ty MX làm việc, có thể gặp được một người sếp như cô, tôi vẫn rất may mắn."

Triệu Anh Quân cũng mỉm cười nâng ly rượu đáp lại:

"Gặp được một cấp dưới như cậu cũng là may mắn của tôi."

Hai người nhấp một ngụm, đặt ly rượu xuống, bắt đầu nói chuyện về công ty, mèo Rhine, Hứa Vân, Hứa Y Y, v. v...

Lâm Huyền biết được rằng tối nay Triệu Anh Quân đã lên kế hoạch hẹn gặp một đạo diễn hoạt hình V, chuẩn bị thảo luận về việc làm V cho mèo Rhine.

Nhưng vì bữa tối với Lâm Huyền nên cô ấy đã từ chối.

Lịch trình hàng ngày của cô ấy thực sự rất dày, hôm qua là gặp gỡ nhà soạn nhạc, hôm nay là gặp gỡ đạo diễn, ngày mai theo lịch trình của cô, cô ấy còn phải gặp một nữ ca sĩ để nói chuyện về việc hát ca khúc chủ đề của mèo Rhine...

Chương 215: Ngày chết (4)

Chương 215: Ngày chết (4)

Lâm Huyền cũng không khỏi cảm thán trong lòng, số tiền này Triệu Anh Quân kiếm được là xứng đáng.

Một cuộc sống bận rộn như vậy, nếu là cậu thì không chịu nổi, rất khác so với cuộc sống của một tổng tài bá đạo mà cậu tưởng tượng.

"Thực ra nằm im cũng tốt." Lâm Huyền thầm nghĩ trong lòng nhưng không nói ra.

Trên bề mặt, hắn phải làm một người đàn ông của MX.

Phải luôn đặt sự tiến bộ lên hàng đầu. ...

Ăn xong, Triệu Anh Quân để Lâm Huyền lên xe thương vụ, muốn tài xế đưa Lâm Huyền về nhà trước.

Nhưng Lâm Huyền từ chối, nói rằng mình còn hẹn bạn ở đây, để Triệu Anh Quân về nhà trước là được.

Hắn cố tình chọn một nhà hàng Tây gần Triệu Anh Quân...

Mục đích là để đảm bảo an toàn, không để cô ấy chạy lung tung.

Cẩn thận một chút không bao giờ sai.

"Vậy tôi đi trước đây."

Sau khi tài xế đeo găng tay trắng đóng cửa xe cho Triệu Anh

Quân, cô hạ cửa sổ xe, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Cảm ơn bữa tối của cậu, trứng cá muối thực sự rất ngon."

"Tạm biệt."

Lâm Huyền vẫy tay chào cô ấy.

Ầm ầm...

Chiếc xe thương vụ khổng lồ khởi động, chở Triệu Anh Quân về nơi ở của cô.

Nơi này chỉ cách nơi ở của cô năm phút đi bộ.

Lâm Huyền giơ cổ tay lên xem đồng hồ, bây giờ mới hơn 9 giờ một chút, còn rất sớm mới đến "nửa đêm."

"Tối nay, khả năng cao là cũng không có vấn đề gì."...

Ngày hôm sau.

Sau khi thức dậy, việc đầu tiên Lâm Huyền làm là cầm điện thoại, tìm kiếm tin tức.

Đông Hải, vụ nổ súng, hắn tìm kiếm tất cả các từ khóa, đọc hết tất cả các tin tức...

"Không có."

Không có một vụ án nào liên quan.

Ở Long Quốc, khả năng xảy ra vụ nổ súng rất thấp và tính chất rất nghiêm trọng, nếu thành phố Đông Hải thực sự xảy ra một vụ nổ súng thì chắc chắn sẽ được đưa tin.

Điều này cho thấy.

Tối qua, vụ nổ súng khiến Triệu Anh Quân vô tình bị cuốn vào,

tử vong ngoài ý muốn vẫn chưa xảy ra.

Điều đó có nghĩa là...

Lâm Huyền khóa màn hình điện thoại, nhìn vào ngày tháng trên đồng hồ đầu giường.

Ngày 14 tháng 1 năm 2023.

"Tối nay..."

"Là ngày Triệu Anh Quân chết."...

Lâm Huyền ngồi dậy khỏi giường.

Kéo rèm cửa ra, nhìn bầu trời nắng ấm.

Không có chút ấm áp nào.

Cuốn sách 600 năm sau viết rất rõ ràng, Triệu Anh Quân tử vong ngoài ý muốn trong một vụ nổ súng lúc nửa đêm, hưởng dương 23 tuổi.

Sau 12 giờ đêm nay, chính là sinh nhật lần thứ 24 của Triệu Anh Quân.

Vì vậy...

"Theo diễn biến lịch sử ban đầu, Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ không sống sót qua đêm nay."

Thời gian hiện tại.

Ngày 14 tháng 1 năm 2023. 10 giờ sáng.

Còn 12 giờ nữa là đến thời điểm Triệu Anh Quân tử vong theo lịch sử đã định.

Làm thế nào để cứu cô ấy?

Hôm kia, ngày 12 tháng 1, Triệu Anh Quân vốn đã hẹn gặp một nhạc sĩ, tự mình hát một bài hát chủ đề mèo Rhine, khiến cô ấy phải hủy cuộc gặp này.

Hôm qua, ngày 13 tháng 1, Triệu Anh Quân vốn đã lên kế hoạch gặp một đạo diễn hoạt hình V nhưng vì lời mời ăn tối của chính mình, cô ấy cũng phá lệ hủy cuộc gặp này, chuyển sang đi ăn tối với mình.

Hôm nay, ngày 14 tháng 1, Triệu Anh Quân hôm qua đã nói, cô ấy sẽ gặp một nữ ca sĩ, bàn bạc chuyện hát ca khúc chủ đề mèo Rhine, demo đều đã làm xong nên cô ấy muốn đưa cho nữ ca sĩ đó nghe.

Không thể lại tìm lý do để cô ấy hủy cuộc gặp hôm nay được nữa chứ?

Như vậy thì thực sự là cố tình quá rồi!

Việc gì có một thì có hai, không có chuyện có ba.

Nếu có ba, chắc chắn có vấn đề.

Cân nhắc đến khả năng Triệu Anh Quân là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Lâm Huyền không thể mạo hiểm để tính mạng của mình bị đe dọa.

Trước tính mạng của Triệu Anh Quân và tính mạng của mình, rõ ràng tính mạng của mình quan trọng hơn một chút.

Vậy thì...

Có cách nào vừa giữ được cả đôi đường không?...

Công ty MX

Tầng 22.

Văn phòng của Triệu Anh Quân vẫn như vậy, vẫn có cảm giác thời gian như ngừng trôi.

Hôm kia Lâm Huyền chơi đàn ghi ta, ngồi trước ghế sofa, dùng giấy lau sạch bụi trên ghế sofa... Đó có thể coi là nơi sạch sẽ nhất trong căn phòng này.

"Demo làm thế nào rồi? Làm xong chưa?"

Triệu Anh Quân xem xong tài liệu trong tay, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tối nay tôi phải gặp nữ ca sĩ đó, đưa demo cho cô ấy nghe thì sẽ dễ trao đổi hơn."

"Nên làm xong rồi." Lâm Huyền nói:

"Vừa rồi tôi đã liên lạc với bên đó, phòng thu âm nói sắp làm xong rồi, bảo tôi chiều đến lấy."

"Được, lấy về nhanh nhé."

Triệu Anh Quân tiếp tục duyệt tài liệu trên bàn, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tối nay cậu có muốn đi cùng không?"

Lâm Huyền ngẩn người, không ngờ Triệu Anh Quân lại chủ động mời mình:

"Tôi có thể đi sao?"

"Có gì mà không thể chứ..." Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Tối nay không phải là cuộc gặp mang tính chất riêng tư. Tối nay có một buổi dạ hội của giới giải trí, tôi vốn đã hẹn với nữ ca sĩ đó gặp nhau ở buổi dạ hội này."

Chương 216: Nhân quả kéo dài (1)

Chương 216: Nhân quả kéo dài (1)

"Ban đầu chỉ định chào hỏi thôi nhưng cậu đã làm xong demo rồi, chúng ta đưa cho nữ ca sĩ đó nghe là được."

"Cậu không có việc gì thì đi cùng đi, đây là mèo của cậu, việc có để nữ ca sĩ đó hát ca khúc chủ đề hay không, cậu có quyền quyết định. Huống hồ... Cậu đi cùng, có thể giúp tôi chặn rất nhiều phiền phức không đáng có."

Nhớ lại tình tiết tham gia tiệc tối lần trước.

Lâm Huyền hiểu ra rồi.

Triệu Anh Quân để mình đi mục đích chính có lẽ vẫn là để mình làm bia đỡ đạn cho cô ấy?

Buổi dạ hội của giới giải trí chắc chắn là hỗn tạp, không tránh khỏi rất nhiều đàn ông sẽ mang đủ loại mục đích đến tìm Triệu Anh Quân nhảy.

Nếu cứ từ chối, có lẽ cũng không hay lắm, dù sao thì ai mà chẳng cần chút thể diện?

Nhưng nếu nhảy thật thì Triệu Anh Quân chắc chắn không muốn nhảy.

Cho nên.

Cách xử lý tốt nhất... Chính là đưa mình đi.

Mình đứng cạnh cô ấy, ít nhất mọi người đều biết Triệu Anh Quân đã có bạn nhảy, những người có chút hiểu biết sẽ không đến mời nhảy; cho dù có người không hiểu biết, Lâm Huyền cũng có thể giúp cô ấy chặn lại, như vậy sẽ lịch sự và lễ phép hơn.

Giới xã giao chính là như vậy, đánh người không đánh mặt, làm người phải chừa đường lui.

"Được."

Lâm Huyền trả lời:

"Dù sao tối nay tôi cũng không có việc gì, đi nghe thử giọng của nữ ca sĩ đó để xem có hợp không."

Không ngờ rằng...

Thật sự là núi cao nước sâu tưởng không có đường, liễu rủ hoa nở lại thấy thôn làng.

Vốn còn đang nghĩ phải dùng cách gì để "điều khiển" Triệu Anh Quân tránh xa vụ nổ súng, tránh khỏi cái chết lần này.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều trở nên rõ ràng và dễ dàng.

Theo tình hình đã biết hiện tại thì vụ nổ súng đó xảy ra vào nửa đêm, trên tuyến đường đi ban đầu của Triệu Anh Quân.

Vậy chỉ cần thay đổi thời gian và tuyến đường thì chắc chắn có thể tránh được vụ nổ súng này.

Kế hoạch của Lâm Huyền là như vậy.

Cho dù giọng của nữ ca sĩ đó có tệ đến đâu, Lâm Huyền cũng sẽ vỗ tay khen hay, không ai ngoài cô hết!

Không cần bàn bạc chi tiết gì cả, cứ quyết định là cô hát đi!

Hắn muốn đàm phán xong hợp tác này với tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa Triệu Anh Quân rời khỏi sớm.

Ví dụ như vào khoảng hơn 9 giờ là bọn họ có thể tìm cơ hội rời đi.

Như vậy, thời gian Triệu Anh Quân rời khỏi buổi tiệc ban đầu đã bị thay đổi, sớm hơn rất nhiều so với nửa đêm, nếu thuận lợi thì Triệu Anh Quân có thể về đến nhà trước 10 giờ.

Nhưng để chắc chắn, Lâm Huyền không chỉ thay đổi thời gian Triệu Anh Quân rời khỏi buổi tiệc, mà còn thay đổi cả tuyến đường về nhà ban đầu của cô ấy.

Trên đường về, đi vòng một chút, đổi hướng, Lâm Huyền có thể lấy cớ mình có việc ở một nơi khác, nhờ tài xế của Triệu Anh Quân đưa đi một đoạn, chắc chắn cô ấy sẽ không từ chối.

Chỉ cần lúc đó tìm một địa điểm theo hướng vuông góc rồi bảo tài xế của Triệu Anh Quân lái xe đến đó, sau đó mình xuống xe, khi cô ấy về nhà, tuyến đường về nhà ban đầu cũng đã thay đổi.

Làm như vậy, 100% có thể tránh được vụ nổ súng đó.

Thấy Lâm Huyền đồng ý, Triệu Anh Quân gật đầu.

Cô ấy kéo ngăn kéo bên dưới, vừa lục tìm vừa nói:

"Biết lái xe không?"

"Biết một chút."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Có bằng lái không?" Ánh mắt cô có chút không tin tưởng.

"Chắc chắn là có rồi..."

Lâm Huyền đúng là chưa từng lái xe ngoài đời thực, chỉ từng sờ vào xe một thời gian khi thi bằng lái ở trường dạy lái xe.

Nhưng trong mơ, hắn đã có thâm niên lái xe mười mấy năm.

Không nói đến tài xế già, mà còn thành thạo đủ loại lái xe đặc biệt, đua xe điên cuồng, đua xe tốc độ cao... Phiên bản người thật của "GTA 5" không phải là chuyện đùa.

Trong mơ, hắn đã lái thử gần hết tất cả những chiếc xe sang có thể gặp được, chỉ cần công suất đủ mạnh, những thao tác nhỏ như vượt cầu vượt, đánh lái trượt đuôi, vượt cua qua cống thoát nước, hắn đều có thể nhắm mắt làm được.

Trước đó, CC chế giễu Lâm Huyền lái chiếc xe bánh mì Đại Kiểm Miêu của mình cứ lắc lư.

Đó thực sự không phải lỗi của Lâm Huyền, mà là do chiếc xe Đại Kiểm Miêu quá tệ. Ngay cả khi chính Đại Kiểm Miêu lái xe thì cũng lắc lư, không liên quan đến kỹ thuật lái xe.

"Vậy thì được."

Triệu Anh Quân tiếp tục lục tìm trong ngăn kéo:

"Vì hôm nay là buổi tụ họp thời trang của giới giải trí nên chúng ta cũng phải chú ý đến chiếc xe chúng ta lái... Cứ chiếc này đi."

Xoẹt——

Cô ấy ném một chiếc chìa khóa sang.

Chát.

Lâm Huyền đưa tay ra đón lấy.

"Bảy giờ rưỡi đến công ty đón tôi, đừng trễ."

Nghe lời dặn của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Đây là để mình làm tài xế sao?

Tài xế ban đầu xin nghỉ phép sao?

Hắn cúi đầu nhìn chìa khóa xe trên tay——

Chương 217: Nhân quả kéo dài (2)

Chương 217: Nhân quả kéo dài (2)

Chìa khóa xe trên tay là một chiếc Bentley, gắn liền với chìa khóa điện tử của một gara.

“Xe đỗ trong gara ở bãi đỗ xe ngầm, cậu cứ lái thẳng đến phòng thu âm lấy bản thu đi. Nhớ nắm bắt thời gian đến đón tôi, đến muộn trong tiệc là hành vi rất bất lịch sự.”

“Được, biết rồi.”

...

Lâm Huyền đi thang máy, rồi đến bãi đỗ xe ngầm.

Hắn nhấn nút điều khiển từ xa của gara, rất nhanh đã tìm thấy vị trí gara tương ứng. Cửa cuốn từ từ nâng lên, chiếc xe đỗ bên trong hiện ra...

Là một chiếc xe mui trần màu xanh lam, Bentley Continental GT.

Chiếc xe này rất hiếm ở trong nước, chưa kể đến bên hông xe còn có logo số 12.

Mặc dù Lâm Huyền không có xe ngoài đời thực nhưng hắn vẫn rất hiểu biết về kiến thức liên quan đến xe cộ. Động cơ tăng áp kép 12 này, dung tích 6.0T, công suất cực đại có thể đạt tới hơn 650 mã lực, đúng là một con quái vật về hiệu suất.

Thực ra ở môi trường đô thị trong nước, rất ít người cân nhắc mua xe mui trần, Lâm Huyền cũng không biết chiếc xe này của Triệu Anh Quân lấy ở đâu ra.

Người phụ nữ này thực sự quá bí ẩn, cô ấy có lẽ còn giàu có hơn cả những lời đồn đại trong công ty.

Lâm Huyền cảm thấy Triệu Anh Quân không thiếu tiền, thậm chí rất nhiều lúc còn không coi tiền ra gì.

Vậy thì cô ấy làm việc chăm chỉ như vậy, ngày đêm làm việc, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhấn nút mở khóa, Lâm Huyền ngồi vào trong xe, nhấn nút khởi động một chạm——

Ầm ầm ầm!!!

Động cơ 12 gầm rú như một con quái thú.

"Trở về rồi."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, cảm nhận sự rung động đầy mã lực này.

Giống như nhập mộng tại chỗ vậy...

Cảm giác xe và người hòa làm một, tất cả đều trở lại.

Hắn tắt ESP và một loạt các hệ thống kiểm soát thân xe, hệ thống hỗ trợ xe, để con quái thú này ở trạng thái điều khiển hoàn toàn bằng tay, trực tiếp đạp ga hết cỡ!

Ùng ùng ùng!!!

Đốt lốp nổ tung!

Mùi cao su cháy khét lẹt xộc vào mũi!

Chiếc Bentley Continental GT màu xanh lam dưới sự điều khiển thủ công của Lâm Huyền, một cú đánh lái trượt đuôi 90 độ tại chỗ ra khỏi gara, gầm rú lao về phía lối ra.

"Ừm, cảm giác lái không tệ."

Sau đó Lâm Huyền ngoan ngoãn bật tất cả các hệ thống kiểm soát xe, hệ thống ổn định thân xe, chuyển sang chế độ số tự động.

Không giống như cướp xe đua xe trong mơ... Chiếc xe này lái xong phải trả lại cho Triệu Anh Quân, không thể làm hỏng được.

"Haiz, đã hứa với Cao Dương đến chỗ cậu ta mua xe mà mãi không có thời gian đi, lát nữa tìm thời gian đi thực hiện lời hứa thôi."

Lâm Huyền bây giờ đã là triệu phú, đến cửa hàng 4S bán xe của Cao Dương mua một chiếc xe nhẹ nhàng như không.

Chỉ là đối với hắn hiện tại, từ khi còn mười mấy tuổi đã trải nghiệm hết mọi thứ kích thích trong mơ. Nói thật... Thế giới hoa lệ ngoài đời thực này, so với ngưỡng chịu đựng của hắn thì thực sự hơi thấp, rất khó để kích thích hắn.

Đây cũng là lý do tại sao hắn luôn sống một cuộc sống ít ham muốn.

Trong giấc mơ trước, trong gara của Lê Thành có vô số chiếc xe sang trọng hơn gấp mấy lần, gấp mấy chục lần so với chiếc Continental GT, Lâm Huyền cũng đã lái chán rồi.

Theo quan điểm hiện tại của hắn, lái một chiếc xe điện nhỏ Wuling Hongguang Mini EV và lái một chiếc Rolls-Royce, về tâm trạng cá nhân thì không có gì khác biệt.

Hắn xoay vô lăng trong tay, rất hài lòng với tiến độ kế hoạch cho đến thời điểm hiện tại.

Hắn vốn tưởng Triệu Anh Quân sẽ để tài xế đưa hai người họ đến dự tiệc...

Nhưng không ngờ tài xế lại chính là mình.

Khi vô lăng đã nằm trong tay mình, vậy thì tối nay đi đường nào, vòng lớn đến đâu, chẳng phải do mình quyết định sao?

"Tối nay, cứ đưa Triệu Anh Quân đi vòng một vòng ngược hướng quanh Đông Hải rồi về nhà."

Lâm Huyền bật đèn xi nhan trái mỉm cười.

Thời gian, lộ trình, quãng đường, hiện tại tất cả đều nằm trong tay hắn, hắn có thể dễ dàng chở Triệu Anh Quân tránh khỏi vụ xả súng vào nửa đêm.

...

Buổi chiều.

Lâm Huyền đến phòng thu âm lấy đĩa demo đã thu âm xong.

Sau đó về nhà thay quần áo dự tiệc.

Cuối cùng quay lại công ty đón Triệu Anh Quân, đến địa điểm tổ chức tiệc vũ hội của giới giải trí.

"Tại sao chúng ta lại đi chiếc xe mui trần này? Thời tiết này... Có vẻ không được ấm áp cho lắm."

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân mặc váy dạ hội màu xanh lam, đeo hoa tai màu lam ngọc bích lên xe.

Người phụ nữ này có lẽ thực sự bị ám ảnh cưỡng chế về việc phối đồ...

Màu hoa tai nghiêm ngặt giống với màu quần áo cũng đành

thôi, hôm nay còn phối hợp với chiếc Bentley màu xanh lam này nữa.

"Bởi vì tính chất của buổi tiệc vũ hội hôm nay khác nên đi chiếc xe này phù hợp hơn một chút."

Triệu Anh Quân đặt túi xách lên đùi, nhìn thẳng về phía trước:

Chương 218: Bình thường (1)

Chương 218: Bình thường (1)

"Thực ra tiệc vũ hội này vốn là hàng nhập ngoại. Trong giới thương mại, cũng kết hợp giữa phương Đông và phương Tây rất có bài bản. Nhưng tiệc vũ hội của giới giải trí thì khác, mục đích bao bì và tiếp thị bản thân lớn hơn một chút, tổ chức rất chính quy và nghiêm túc."

"Tuy nhiên những điều này cũng không liên quan đến chúng ta..."

Xe khởi động, gió nhẹ thổi bay mái tóc mái lưa thưa của Triệu Anh Quân:

"Chúng ta chỉ đến gặp nữ ca sĩ đó thôi. Nếu cậu thấy giọng hát của cô ấy được thì có thể chốt hạ luôn chuyện này."

Lâm Huyền gật đầu, chở Triệu Anh Quân đến hội trường.

Vị trí của hội trường tương đối xa xôi.

Nhưng may là trên đường xe cộ không nhiều nên đi cũng khá nhanh.

Đêm xuống, bóng tối nuốt chửng cả Đông Hải...

Lâm Huyền đỗ chiếc Bentley Continental GT màu xanh lam nổi bật trước cửa hội trường, sau đó mở cửa xe cho Triệu Anh Quân:

"Triệu tổng, đến nơi rồi."

Triệu Anh Quân kéo váy dài, xuống xe một cách tao nhã, chậm

rãi bước vào đại sảnh màu vàng.

Lâm Huyền liếc nhìn đồng hồ.

20:00

Còn bốn giờ nữa là đến nửa đêm...

Còn bốn tiếng nữa là đến sinh nhật lần thứ 24 của Triệu Anh Quân...

Còn bốn tiếng nữa là cô ấy thoát khỏi cái chết đã định sẵn trong lịch sử...

Sau khi vào hội trường.

Triệu Anh Quân nhanh chóng gặp được nữ ca sĩ đó.

Sau khi gặp nữ ca sĩ đó, cả hai bên trao đổi rất suôn sẻ.

Nữ ca sĩ này có nghệ danh là Ilk, Diệu Khả, Lâm Huyền cũng từng nghe cô ấy hát, giọng hát rất ngọt ngào, thực sự rất phù hợp để hát ca khúc chủ đề cho mèo Rhine.

Có thể thấy Triệu Anh Quân thực sự dụng tâm trong chuyện này.

Diệu Khả nghe xong đĩa demo cũng không ngớt lời khen ngợi, rất thích bài hát này.

Hợp đồng hợp tác này cứ như vậy mà đạt được một cách vui vẻ.

Mọi thứ đều như ý Lâm Huyền, hiệu quả mà lại tiết kiệm thời gian.

Sau đó.

Tiệc vũ hội đến phần chính thức.

Nhạc valse vang lên, các trai xinh gái đẹp đều cùng bạn nhảy của mình bước vào sàn nhảy xoay tròn.

Lâm Huyền rất thức thời rời khỏi giữa đại sảnh, ngồi ở bàn ăn bên ngoài ăn đồ ăn nhẹ với Triệu Anh Quân.

Hắn biết, Triệu Anh Quân chưa bao giờ nhảy tại tiệc vũ hội.

Mặc dù có rất nhiều người đàn ông đẹp trai xuất sắc mời cô ấy nhưng cô ấy luôn lịch sự từ chối.

Hôm nay có hắn ở đây, ngay cả phiền phức từ chối cũng không cần.

Thường thì mọi người thấy cô ấy có bạn nam đi cùng thì đều rất biết điều rời đi, không làm phiền.

Lâm Huyền rất rõ vị trí của mình, hắn chỉ cần ngồi đây ăn uống, làm bia đỡ đạn là được.

Nhưng dù vậy...

Vẫn thỉnh thoảng có vài ngôi sao nam, người mẫu nam hạng ba đến mời Triệu Anh Quân nhảy.

Lâm Huyền thừa nhận, những người đàn ông này thực sự đẹp trai, tinh tế giống như tượng điêu khắc, không kém gì những người mẫu nước ngoài.

Phần lớn bọn họ đều nhận ra Triệu Anh Quân là người có giá trị tài sản không nhỏ nên muốn tìm kiếm một số cơ hội.

Đối với những người không biết điều này... Triệu Anh Quân thậm chí còn không thèm ngước mắt nhìn, Lâm Huyền giúp cô ấy chặn lại:

"Xin lỗi, Triệu tổng của chúng tôi đã rất mệt rồi."

Những người đó chỉ đành liếc nhìn Lâm Huyền rồi thất vọng bỏ đi. ...

"Cậu có thấy buổi tiệc vũ hội hôm nay rất nhàm chán không?"

Âm nhạc trong đại sảnh ngày càng sôi động, Triệu Anh Quân vừa ăn đồ ăn nhẹ, vừa uống rượu vang, vừa nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền không gật đầu cũng không lắc đầu:

"Cũng được, tôi thấy cũng không khác gì bữa tiệc tối trước đó của Sở Sơn Hà."

"Khác nhau lớn lắm, không thể so sánh được." Triệu Anh Quân liếc nhìn những chàng trai cô gái đang xoay tròn trong sàn nhảy:

"Cậu có biết buổi tiệc nào long trọng, hoành tráng và có quy mô lớn nhất hàng năm của giới thương mại Đông Hải không?"

Lâm Huyền lắc đầu.

"Chính là năm ngày nữa, ngày 28 tháng Chạp âm lịch, Sở Sơn Hà sẽ tổ chức Tiệc tối mừng năm mới của Hội Thương mại Đông Hải hàng năm."

Triệu Anh Quân cười nói:

"Đó mới thực sự là một bữa tiệc có sự góp mặt của những nhân vật lớn, cũng là sự kiện trọng đại nhất hàng năm của Đông Hải, cậu thực sự nên đến đó xem thử."

Đột nhiên, âm nhạc trong toàn bộ đại sảnh đột ngột dừng lại.

Những chàng trai cô gái đang nhảy múa sôi nổi dừng bước, nhìn về phía cửa đại sảnh.

Vài cảnh sát mặt nghiêm trọng, phong tỏa toàn bộ cửa ra vào. Cảnh sát đứng đầu quét mắt nhìn mọi người trong hội trường:

"Thưa các vị, xin lỗi vì đã làm phiền sự vui vẻ của mọi người."

"Nhưng để đảm bảo an toàn cho mọi người, xin hãy đứng yên tại chỗ, phối hợp với chúng tôi điều tra!"

Lâm Huyền liếc nhìn đồng hồ.

Bây giờ mới hơn chín giờ, hắn định trò chuyện thêm một lúc nữa với Triệu Anh Quân rồi lấy cớ có việc, lái xe đưa Triệu Anh Quân rời đi sớm.

Nhưng những cảnh sát này đến đây để làm gì?

Trong lúc nhất thời, cả hội trường xôn xao.

Mọi người đều bàn tán xôn xao.

Chương 219: Bình thường (2)

Chương 219: Bình thường (2)

Cảnh sát đứng đầu ra hiệu cho mọi người im lặng, đồng thời giải thích lý do:

"Chúng tôi nhận được tin báo trong số các vị có một nữ ca sĩ, vì công khai chuyện tình cảm cách đây vài ngày nên bị một fan cuồng căm ghét, công khai phát ngôn trong nhóm QQ rằng sẽ tuẫn tình cùng nữ ca sĩ này."

"Thực ra chuyện này cũng không hiếm nhưng hầu hết chỉ dừng lại ở lời nói trên mạng, không có hành động. Nhưng fan cuồng này có lẽ có vấn đề về tâm thần... Để chắc chắn, chúng tôi định bảo vệ mục tiêu, xin mọi người đừng đi lại, phối hợp với công tác tìm kiếm của chúng tôi."

"Bây giờ chúng tôi cũng không biết kẻ xấu đang ở đâu, có ẩn núp gần đây hay không. Chúng tôi đề nghị các vị sau khi tìm kiếm xong thì lập tức kết thúc hoạt động này, nhanh chóng rời khỏi hội quán."...

Sau khi cảnh sát nói xong, nữ ca sĩ Diệu Khả vừa thảo luận xong với Lâm Huyền và Triệu Anh Quân thì sắc mặt tái mét!

Diệu Khả, người như tên, rất ngọt ngào và đáng yêu, theo đuổi phong cách trong sáng và ngọt ngào.

Nhưng ngoài nghề chính là ca sĩ, cô ấy không tham gia vào giới giải trí và giới tạp kỹ, cũng được coi là một ca sĩ rất nghiêm túc.

Gần đây, cô ấy công khai chuyện tình cảm, đối tượng là bạn

thanh mai trúc mã từ nhỏ, đồng thời cũng là người quản lý của cô ấy.

Không có bất kỳ tin đồn nào, không có bất kỳ chuyện bên lề nào, tình yêu của hai người nhận được rất nhiều lời chúc phúc của cư dân mạng và người hâm mộ.

Thực ra thời đại bây giờ đã thay đổi, mọi người đều có thể vui vẻ chấp nhận chuyện tình cảm của một số ngôi sao ca sĩ.

Đây vốn không phải chuyện gì to tát.

Đối với sự nghiệp của Diệu Khả cũng không có ảnh hưởng gì.

Cô ấy vốn theo đuổi phong cách thực lực, không cần tạo dựng hình tượng.

Tuy nhiên... người nổi tiếng không thể kiểm soát được fan của họ, fan phát bệnh thì họ cũng bó tay.

"Tôi, tôi sẽ về ngay!" Diệu Khả tái mặt, sợ hãi vô cùng.

Cảnh sát đứng đầu gật đầu:

"Cô không cần sợ, chúng tôi sẽ đưa cô về nhà an toàn. Nhưng trước tiên, chúng tôi phải kiểm soát hiện trường, tiến hành tìm kiếm cơ bản. Mọi người đừng đi lại, sẽ sớm kết thúc thôi."...

Sau đó, cảnh sát đã tiến hành tìm kiếm ở mọi ngóc ngách trong hội trường, xác nhận không có gì đáng ngại.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, an tâm hơn.

Nhưng chuyện này xảy ra rồi nên tiệc tối chắc chắn không thể tiếp tục tổ chức, mọi người lần lượt rời đi.

"Chúng ta cũng đi thôi Lâm Huyền."

Lâm Huyền gật đầu, lấy chìa khóa xe Bentley trong túi ra, cùng Triệu Anh Quân đi về phía bãi đậu xe.

Sự cố bất ngờ vừa rồi khá đáng sợ.

Những fan cuồng những năm gần đây không ít lần gây ra chuyện.

Trực giác Lâm Huyền cho rằng trong diễn biến lịch sử ban đầu, Triệu Anh Quân có lẽ đã bị cuốn vào vụ nổ súng này.

Dù sao ở vùng đất Long Quốc này, vụ nổ súng vẫn rất hiếm, xác suất xảy ra hai vụ cùng ngày cùng địa điểm là rất nhỏ.

Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng.

Kẻ cầm súng đó thực sự không phải nhắm vào Triệu Anh Quân, mục tiêu của hắn ta là nữ ca sĩ Diệu Khả.

Kẻ xấu muốn giết cô ấy, rồi tự sát, cái gọi là tuẫn tình với cô ấy...

Lâm Huyền đoán.

Trong diễn biến lịch sử ban đầu, kẻ xấu có thể thực sự đã bắn chết Diệu Khả nhưng không biết tại sao Triệu Anh Quân lại bị liên lụy.

Dù sao thì trong diễn biến lịch sử ban đầu, vụ nổ súng phải đến nửa đêm mới xảy ra, còn sớm lắm... Điều đó có nghĩa là kẻ xấu rất có thể đang phục kích Diệu Khả ở nơi khác.

Nhưng phá án vẫn nên giao cho cảnh sát.

Đối với mục đích của Lâm Huyền.

Về nhà sớm, đi đường vòng về nhà là quan trọng nhất. ...

Những người trong buổi tiệc vũ hội tan tác như chim muông.

Diệu Khả rời đi dưới sự hộ tống của cảnh sát, những chàng trai cô gái còn lại ồn ào chạy đến bãi đậu xe lên xe rời đi.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đi thẳng đến chiếc Bentley Continental GT sang trọng bên cạnh, chiếc xe mui trần màu xanh này thực sự rất bắt mắt, nổi bật hẳn lên.

Triệu Anh Quân kéo cửa xe và ngồi thẳng vào.

Lâm Huyền cũng ngồi vào ghế lái chính, khởi động bằng một nút bấm, ra khỏi cổng, rẽ và đạp ga tăng tốc rời đi...

Ùng ùng ùng——

Âm thanh và độ rung của động cơ 12 xi-lanh đều khiến người ta say mê.

Lâm Huyền lái xe rất nhanh, lướt qua từng ngã tư.

Triệu Anh Quân nhìn cảnh vật bên đường, đột nhiên quay đầu lại:

"Có phải cậu đi ngược hướng không?"

"À, vậy sao?"

Lâm Huyền cố tình giả vờ phản ứng lại, nhìn biển báo ở ngã tư phía trước:

"Hình như đúng là đi ngược hướng rồi. Xin lỗi, tôi vừa nghĩ đến chuyện khác."

"Cậu phải rẽ phải lên cầu vượt chứ..." Triệu Anh Quân cười bất lực, khuỷu tay chống lên khung cửa xe, đỡ má phải:

"Thôi, giờ cũng không rẽ được nữa rồi. Cậu đi vòng xa quá rồi,

phải đi một vòng lớn mới về được."

Chương 220: Cuồng phong (1)

Chương 220: Cuồng phong (1)

Lâm Huyền cũng cười ngại ngùng:

"Chắc là tôi không quen đường này, cũng không thường xuyên lái xe nên hơi lạ."

"Tôi thấy rồi."

Triệu Anh Quân nhìn cảnh vật bên phải, nhàn nhạt nói:

"Tay lái của cậu đúng là không được tốt lắm, cậu phải dành thời gian luyện tập đấy."

"Được."

"Phía trước rẽ trái lên cầu vượt, đừng đi nhầm nữa, đi thế này đã phải đi vòng một vòng lớn rồi."

"Vâng, được."

Lâm Huyền bật đèn xi-nhan trái, lên một cây cầu vượt khác, vòng quanh vành đai ngoài cùng của thành phố Đông Hải.

Gió đêm thổi qua.

Thổi bay mái tóc của Triệu Anh Quân:

"Lâm Huyền."

Cô nhẹ giọng nói:

"Gần đây cậu đã giúp tôi rất nhiều, tôi vẫn rất cảm ơn cậu."

"Nếu không có sự giúp đỡ của cậu, dù là mèo Rhine hay sự ủy quyền của giáo sư Hứa Vân, hay cả ca khúc chủ đề của mèo Rhine lần này... có lẽ đều không thể đạt được thành tích như bây giờ."

Cô ấy quay đầu lại, trong đôi mắt phản chiếu ánh đèn neon rực rỡ xa xa:

"Cậu thực sự là một người rất có năng lực, không chỉ về mặt tài năng, mà mọi mặt đều khiến tôi rất ngưỡng mộ."

Lâm Huyền giữ nguyên tốc độ, cười nói:

"Được cô công nhận như vậy, tôi rất vinh hạnh."

Chiếc xe màu xanh lam mạnh mẽ 12 xi-lanh gầm rú vạch một đường cong tuyệt đẹp trong màn đêm, nhập vào đường cao tốc trên trục đường chính, tiếp tục hành trình đơn độc.

"Nếu một ngày nào đó, cậu thực sự muốn rời khỏi công ty MX, tôi cũng sẽ ủng hộ cậu."

Triệu Anh Quân cúi đầu, rồi lại nhìn về phía trước:

"Như cậu đã nói trước đó hai ngày, cậu cũng có sự nghiệp của mình, cậu cũng muốn gây dựng sự nghiệp của riêng mình. Tôi không phải là người bám chặt lấy nhân tài không buông, ngược lại tôi rất trân trọng những người có ý tưởng, có năng lực và kiên trì theo đuổi."

"Nhưng mà... có một chuyện, tôi vẫn rất tò mò."

Cô ấy cười rất đẹp, dùng ngón trỏ thon thả vén tóc mai trên má ra sau tai, mặc cho gió thổi tung bay:

"Không giấu gì cậu, trước đây tôi vẫn luôn cho rằng, cậu không phải là người có nhiều tham vọng như vậy."

"Trước đây tuy không tiếp xúc nhiều với cậu nhưng tôi cũng có

ấn tượng sơ bộ về mọi người trong công ty. Trước đây cậu cho tôi cảm giác vẫn luôn là một người rất bình thản, rất nhạt nhẽo..."

"Tôi không nói rằng trạng thái cuộc sống như vậy là không tốt, đối với tôi, chỉ cần mọi người có thể làm tốt công việc của mình thì đó đều là một nhân viên tốt."

"Nhưng rõ ràng là... một thời gian này cậu đã thay đổi rất nhiều, rất nhiều việc cậu trở nên rất tích cực, rất để tâm, cả trạng thái tinh thần của cậu cũng thay đổi, giống như... Đột nhiên có mục tiêu vậy."

Cô ấy lại quay đầu nhìn Lâm Huyền.

Ánh sáng của tòa tháp Đông Phương Minh Châu ở xa xa phản chiếu vào đôi mắt, sáng lên hai mảng màu sắc sặc sỡ:

"Cậu có thể cho tôi biết... tại sao không?"...

Đường cao tốc này giới hạn tốc độ 80 km/h nhưng tốc độ xe lúc này lại ngày càng nhanh.

Lâm Huyền không biết trả lời câu hỏi này như thế nào.

Hắn không hiểu mục đích của Triệu Anh Quân khi hỏi như vậy.

Là thử thách?

Là phát hiện ra "Mục đích" của hắn?

Hay là... chỉ đơn giản là quan tâm đến cấp dưới?

Thực ra Lâm Huyền cũng nhận ra, từ sau khi Hứa Vân mất, mọi mặt của hắn thực sự đã thay đổi không ít.

Không phải kiểu biến thành nhân vật anh hùng cứu thế giới, chỉ là ít nhiều hắn sẽ đổ lỗi cho cái chết thảm khốc ngoài ý muốn

của Hứa Vân lên đầu mình... Rồi hối hận, rồi muốn làm rõ mọi chuyện, tìm ra hung thủ.

Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ chắc chắn có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vì vậy, hành động hiện tại của Lâm Huyền thực sự có một "mục đích" rõ ràng, bao gồm cả việc hắn tích cực tham gia vào công việc của Triệu Anh Quân... Mục đích vẫn là để có thể nhanh chóng giành được sự tin tưởng của cô ấy, biết được mật khẩu của cánh cửa mật mã trong văn phòng, rồi xem nội dung của lá thư mời đó.

Triệu Anh Quân không nói sai.

Sự thay đổi của hắn thực sự có mục đích.

Nhưng lúc này...

Phải giải thích như thế nào đây?

"Vì tôi đã nếm trải được hương vị thành công."

Lâm Huyền nhìn tình hình giao thông phía trước, nhẹ giọng nói:

"23 năm cuộc đời này của tôi đều rất bình thường, chưa từng đạt được thành công gì. Thành tích đáng kể nhất trước đây có lẽ chỉ là chức vô địch giải chạy vượt chướng ngại vật của thành phố trong ba năm cấp ba và làm người dẫn chương trình cho một số buổi lễ kỷ niệm của trường đại học."

"Có lẽ trước đây tôi vẫn luôn ở trong trạng thái ham muốn thấp, vì bản thân tôi không thể tiếp xúc với ham muốn. Thực ra bây giờ tôi..."

Dừng lại một chút, Lâm Huyền liếc nhìn ánh đèn neon trong

đôi mắt của Triệu Anh Quân:

"Bây giờ tôi rất khao khát thành công, tôi không muốn sống một cuộc đời bình thường."

Nghe xong, Triệu Anh Quân không nói thêm gì nữa.

Cô ấy chỉ ngả người ra sau, nằm trên gối tựa ghế.

Nhắm mắt lại.

Mũi thở dài một hơi:

"Được thôi."

Chương 221: Cuồng phong (2)

Chương 221: Cuồng phong (2)...

Vài phút sau, tiếng chuông báo tin nhắn WeChat của Triệu Anh Quân vang lên.

Cô ấy mở ra xem, là tin nhắn của Diệu Khả gửi đến.

"Diệu Khả đã về nhà an toàn."

Triệu Anh Quân nói với Lâm Huyền:

"Lúc đi tôi đã chào cô ấy, nói là về nhà an toàn thì nhắn tin."

"Ừ, vậy thì tốt." Lâm Huyền tập trung lái xe.

"Hai người quen Diệu Khả sao?!"

Đột nhiên!

Một giọng nói khàn khàn vang lên từ phía sau!

Đây...

Đây là xe ô tô đang chạy với tốc độ 100 mã trên cầu cao tốc!

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân kinh ngạc quay đầu lại——

Dưới hàng ghế sau chật hẹp, một người đàn ông mặc quần áo lôi thôi đã trèo lên từ bên dưới!

Hắn ta đứng dậy với vẻ mặt dữ tợn, trong tay ôm một bó hoa đã bị ép dẹp...

Rắc!

Người đàn ông rút một khẩu súng săn hai nòng cổ từ bó hoa đó ra, chĩa vào giữa trán Lâm Huyền!

"Quay lại lái xe cho cẩn thận!"

Hắn nhìn hung dữ, giọng khàn khàn:

"Bây giờ quay đầu xe lại..."

"Bây giờ đưa tôi đi gặp Diệu Khả!"

Ầm ầm!!

Chiếc Bentley màu xanh lam lao nhanh trên đường cao tốc trên cao.

Nòng súng lớn của khẩu súng săn hai nòng chĩa vào giữa trán Lâm Huyền, tê dại cả người.

Mặc dù trong mơ đã vô số lần cười cợt dưới họng súng nhưng đây là lần đầu tiên bị súng chĩa vào trong thực tế.

Cảm giác này vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến hắn không khỏi rùng mình.

"Mẹ kiếp quay lại đi!"

Người đàn ông luộm thuộm chửi ầm lên, dùng nòng súng đâm mạnh vào trán Lâm Huyền.

Tên này rõ ràng là không bình thường... Lâm Huyền ngoan ngoãn quay đầu lại, tiếp tục lái xe.

"Anh bình tĩnh một chút."

Triệu Anh Quân cũng sợ hãi:

"Chúng ta có thể nói chuyện, trước tiên hãy hạ súng xuống."

"Cút!!!"

Người đàn ông luộm thuộm gầm lên, vung khẩu súng săn hai nòng chỉ vào Triệu Anh Quân:

"Đừng có nói nhảm! Đưa tôi đi gặp Diệu Khả! Bây giờ tôi phải gặp cô ấy ngay!!"

Vù———

Gió lạnh trên cao tốc thổi qua tai Lâm Huyền.

Hắn vừa cẩn thận lái xe vừa phân tích tình hình hiện tại.

Rõ ràng là...

Nhược điểm của xe mui trần đã thể hiện rõ ràng——

Tính an toàn quá kém!

Liên tưởng đến lời cảnh sát nói trong bữa tiệc trước đó, Lâm Huyền đã hiểu rõ mọi chuyện:

Đầu tiên, nữ ca sĩ Diệu Khả công khai chuyện tình cảm, fan cuồng này không chấp nhận được, cầm khẩu súng săn cổ chuẩn bị "tự sát" với Diệu Khả.

Hắn ta biết hành tung của Diệu Khả, biết cô ấy sẽ đến dự bữa tiệc này nên đã mang theo súng đến bữa tiệc để giết người.

Để không để lộ súng, hắn ta đã cố tình mua một bó hoa hồng bọc giấy màu, sau đó giấu khẩu súng săn cổ trong bó hoa.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn ta, hắn ta sẽ cầm hoa bước vào vũ hội, sau đó bắn chết Diệu Khả.

Nhưng vì sự tố cáo của bạn bè, cảnh sát đã đến trước để ngăn chặn vụ nổ súng này.

Và tên tội phạm này hẳn đã nhìn thấy cảnh sát vào hội trường ở bãi đậu xe nên lập tức tìm chỗ trốn...

Sau đó.

Chiếc Bentley Continental GT mui trần sang trọng và đắt tiền này đã trở thành bi kịch.

Những chiếc xe khác đều khóa cửa, có mui, không trốn trong chiếc xe mui trần này thì thật là vô lý.

Khoang sau của loại xe mui trần này rất nhỏ, ban đầu không được thiết kế để chở người.

Tác dụng duy nhất là để chó ngồi hoặc để quần áo, mũ, túi xách, v. v. nhưng tên tội phạm luộm thuộm này để trốn cảnh sát, hắn ta đã cố nhét mình vào không gian chật hẹp dưới ghế.

Có lẽ ý định ban đầu của hắn là đợi Lâm Huyền đỗ xe rồi tìm cách trốn thoát.

Nhưng vô tình nghe thấy Triệu Anh Quân nói Diệu Khả đã về nhà an toàn, biết hai người rất thân với Diệu Khả... Lòng "tự sát" lại trỗi dậy, ép buộc hai người lập tức quay đầu xe đưa hắn ta đến nhà Diệu Khả.

Lúc này.

Nhớ lại những gì viết trong cuốn tự truyện 600 năm sau...

[Đúng lúc công ty đang phát triển mạnh mẽ, cô Triệu Anh Quân lại bất ngờ tử vong trong một vụ nổ súng, hương tiêu ngọc vẫn vào lúc nửa đêm, hưởng dương 23 tuổi.]

Lâm Huyền đã hoàn toàn hiểu được mối quan hệ nhân quả của

tất cả những điều này.

Lâm Huyền vốn tưởng rằng vụ nổ súng xảy ra trên đường Triệu Anh Quân trở về sau khi tham dự vũ hội, Triệu Anh Quân vô tình bị cuốn vào và tử vong.

Nhưng hắn đã đoán sai.

Vụ nổ súng này không xảy ra trên đường Triệu Anh Quân về nhà, mà xảy ra tại nhà nữ ca sĩ Diệu Khả hoặc gần nhà Diệu Khả!

Sau khi cảnh sát đến, vũ hội kết thúc sớm lúc 9 giờ, mọi người tản ra như chim muông thú chạy.

Và tên tội phạm đó đã trốn ở phía dưới hàng ghế sau của chiếc xe mui trần Bentley của Triệu Anh Quân, Triệu Anh Quân lên xe cũng không phát hiện ra.

Cô ấy lái xe về nhà được nửa đường, tên tội phạm trèo ra, dùng súng uy hiếp Triệu Anh Quân đưa hắn ta đi tìm Diệu Khả.

Đến nhà Diệu Khả, không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Triệu Anh Quân và Diệu Khả hẳn đã chết dưới súng của tên tội phạm.

Chương 222: Cuồng phong (3)

Chương 222: Cuồng phong (3)

Theo suy nghĩ ban đầu của Lâm Huyền...

Vì vụ nổ súng xảy ra giữa đường nên chỉ cần tránh thời gian và địa điểm là được.

Vì vậy, hắn vừa cố tình đi nhầm đường, cố tình đi vòng một vòng lớn, đi trên đường cao tốc vòng ngoài cùng của Đông Hải để đưa Triệu Anh Quân về nhà.

Hắn nghĩ rằng như vậy chắc chắn có thể tránh được vụ nổ súng này.

Nhưng ai ngờ...

Tên tội phạm không phục kích giữa đường, mà trốn ở dưới hàng ghế sau của chiếc xe mui trần Bentley!

Cho dù có đi vòng đến sao Hỏa cũng không thể thoát khỏi hắn ta!

Hai người cứ thế chở tên tội phạm cầm súng đi vòng quanh...

Vì vậy, mới dẫn đến tình cảnh khó khăn như hiện tại.

Tên tội phạm dùng súng săn dí vào gáy Lâm Huyền, ép hắn quay xe đi tìm nữ ca sĩ Diệu Khả. ...

"Đại ca, anh cho cô này xuống xe, tôi sẽ đưa anh đi tìm Diệu Khả."

Lâm Huyền xuống đường cao tốc ở lối ra phía trước, chuẩn bị quay đầu ở ngã tư phía trước:

"Anh đứng như vậy không an toàn, dễ bị cảnh sát bắt. Hay là anh ngồi vào ghế phụ lái, dùng súng dí vào tôi, tôi đảm bảo sẽ đưa anh đến nơi, để cô này xuống xe trước."

"Hả?"

Triệu Anh Quân mở to mắt, không thể tin được nhìn Lâm Huyền, không hiểu tại sao hắn lại đưa ra kế sách này.

Để cứu mình sao?

"Không ai được xuống hết!"

Tên tội phạm hung dữ lại chuyển họng súng về phía sau, hắn ném bó hoa tươi trên tay xuống phía dưới ghế sau, sau đó dùng hai tay cầm súng dí vào gáy Lâm Huyền:

"Đừng dừng lại! Xông lên! Nhanh lên!"

Tên tội phạm thấy Lâm Huyền giảm tốc chờ đèn đỏ, lại dùng họng súng chọc vào Lâm Huyền.

Lâm Huyền đành phải tăng tốc xông lên, sau đó quay đầu xe, một lần nữa lên đường cao tốc.

Hắn vừa xoay vô lăng, vừa liếc nhìn Triệu Anh Quân.

Phát hiện Triệu Anh Quân cũng đang liếc nhìn hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau... nhưng không có sự ăn ý đủ, đều không hiểu ý tứ trong ánh mắt của đối phương.

Thực ra Lâm Huyền cũng không có ý gì, hắn cũng không biết phải làm sao.

Trong cuộc sống thực, đây cũng là lần đầu tiên hắn bị bắt cóc bằng súng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà...

Hắn nheo mắt, nhìn chằm chằm vào biển báo đường phố vụt qua.

Phải nghĩ cách mới được.

Tên tội phạm này coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Hắn ta không quan tâm đến mạng sống, chuyến đi này đối với hắn ta vốn là con đường tìm đến cái chết để được chết cùng người yêu.

Theo suy đoán của Lâm Huyền, rất có thể hắn ta sẽ giết Triệu Anh Quân ngay khi đến đích, sau đó tự sát với Diệu Khả.

Dù sao hắn ta cũng khó thoát khỏi tội chết, giết một người hay giết ba người có gì khác biệt?

Phải nghĩ cách mới được.

Những trải nghiệm trong mơ vẫn rất có tác dụng rèn luyện tâm trí.

Mặc dù trong thực tế không có cơ hội được tái sinh vô hạn lần nhưng trong mơ Lâm Huyền đã bị súng dí vào đầu nhiều lần, bây giờ hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hắn nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu trên kính chắn gió trước...

Chiếc súng săn hai nòng cổ lỗ sĩ trên tay tên tội phạm đã có từ lâu.

Trong súng có hai viên đạn, uy lực rất lớn, có thể giết chết

ngay một số loài động vật nhỏ ở cự ly gần.

Dùng để săn bắn thì không có gì phải bàn cãi.

Nhưng nếu dùng để chiến đấu thì có hai nhược điểm chí mạng:

1, Nó không có khoang chứa đạn, không có băng đạn, mỗi lần bắn xong đều phải mở khoang súng để nạp đạn thủ công. Hiệu suất cực kỳ thấp, chỉ có một cơ hội tấn công.

2, Nòng súng quá dài, trong chiến đấu tầm gần, cần ít nhất nửa mét khoảng cách bắn mới có thể bắn trúng mục tiêu.

Chỉ cần lợi dụng tốt hai điểm này...

"Đi nhanh lên! Đừng có mà giở trò!"

Tên tội phạm chửi bới, lại dùng nòng súng chọc vào đầu Lâm Huyền! Nòng súng lướt qua tai phải, chọc vào trước mắt Lâm Huyền.

Nhưng tên tội phạm lập tức thu họng súng lại, tiếp tục dí vào đầu Lâm Huyền.

Hừ.

Lâm Huyền cười khẩy trong lòng, đã nghĩ ra cách.

Chương 223: Bay qua Đông Hải (1)

Chương 223: Bay qua Đông Hải (1)

"Muốn đi nhanh hơn à?"

"Bớt nói nhảm đi! Giẫm ga cho tao!"

Ầm ầm ầm!!!

12 động cơ tăng áp kép gầm rú chưa từng có, 650 mã lực mạnh mẽ được giải phóng hoàn toàn!

Con quái thú màu xanh này giống như một con báo, một con hổ dữ, gầm rú lao về phía đường cao tốc trong đêm tối!

Cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại phóng nhanh rồi.

Vù!!!

Cảm giác đẩy lưng cực độ! Tiếng gầm dữ tợn! Tăng tốc mạnh mẽ!

Kim chỉ trên đồng hồ tốc độ liên tục dịch chuyển sang phải ——

120...

140...

160...

180!

Đây là đường cao tốc trong thành phố giới hạn tốc độ 80 nhưng Lâm Huyền đã tăng tốc độ xe lên đến 180! Tốc độ xe vẫn đang tăng nhanh!

"Lâm Huyền!"

Triệu Anh Quân bị gió thổi đến không mở nổi mắt, hoảng sợ hét lên:

"Đừng lái nhanh thế! Chậm lại một chút!"

190!

210!

230!!!

Chiếc Bentley Continental GT gầm rú, vẫn đang giải phóng toàn bộ 12 mã lực của động cơ huyền thoại!

230 km/h, tốc độ này đã gấp đôi tốc độ giới hạn trên đường cao tốc nhưng vẫn chưa đạt đến giới hạn của đồng hồ tốc độ trên xe Continental GT!

"Này!!!"

Tốc độ xe nổ tung và gió lạnh như dao khiến tên tội phạm ngồi ở ghế sau tái mét mặt:

"Mẹ kiếp ai cho mày lái nhanh thế!"

Hắn ta chửi ầm lên, lại dùng nòng súng đập mạnh vào gáy Lâm Huyền——

Đúng lúc này!

Lâm Huyền đột ngột ngoảnh đầu sang trái!

Nòng súng của tên tội phạm theo quán tính trượt qua tai phải Lâm Huyền, đâm thẳng vào bảng đồng hồ!

Két———

Lâm Huyền đạp phanh hết cỡ, đĩa phanh lập tức bắn ra tia lửa!

Đoàng!!

Tiếng súng nổ vang, bắn vỡ mặt kính bảng đồng hồ! Đèn báo lỗi xe sáng rực, tất cả các hệ thống điều khiển xe, hệ thống hỗ trợ lái xe đều mất hiệu lực!

Tên tội phạm cũng vì quán tính dừng đột ngột mà đập thẳng từ hàng ghế sau vào giữa Lâm Huyền và Triệu Anh Quân.

"Cố giữ chặt!"

Lâm Huyền hét lớn với Triệu Anh Quân, sau đó lại đạp ga hết cỡ!

Xoẹt xoẹt xoẹt!!

Tiếng lốp xe trượt ma sát với mặt đường, mùi cao su cháy khét lẹt xộc vào mũi! Chiếc Continental GT 650 mã lực phóng đi như tên bắn——

Ầm!!

Gia tốc mạnh mẽ khiến khẩu súng săn văng thẳng ra ngoài, tên tội phạm cũng không kịp giữ chặt, lại bị hất ngược về hàng ghế sau.

"Lâm Huyền!"

Triệu Anh Quân thấy tên tội phạm rút dao găm từ thắt lưng ra, vội vàng cầm lấy túi xách đập vào tên tội phạm.

"Đừng quan tâm! Giữ chặt!"

Lâm Huyền đã nhìn thấy tất cả những điều này qua gương chiếu hậu...

Gia tốc bùng nổ vừa rồi đã khiến tốc độ xe tăng vọt lên đến 200 km/h chỉ trong vài giây.

Phía trước là một khúc cua gấp xuống bên trái, với tốc độ này thì không thể nào rẽ được.

Không đánh lái thì sẽ đâm vào tường!

Đánh lái thì sẽ lật xe!

"Lâm Huyền! Phía trước!!"

Triệu Anh Quân nhìn chằm chằm vào lan can đường cao tốc đang đến gần với tốc độ cao, hét lên.

"Giữ chặt!"

Lâm Huyền hét lên lần cuối, sau đó nghiến răng, đạp chết ga! Đánh mạnh vô lăng sang phải——

Đây là động tác hắn đã thực hiện vô số lần trong mơ!

Đây là kỹ thuật lái xe mà hắn đã luyện tập vô số lần trong mơ!

Mã lực đủ mạnh!

Đoàng đoàng đoàng!!!

Chiếc Bentley Continental GT hung dữ lao thẳng lên lề đường, đè lên dải phân cách! Toàn bộ thân xe gần như dựng đứng!

Nhưng tốc độ xe vẫn đang tăng!

Phía trước đã đến cuối khúc cua——

Vút!

Xe vượt qua lan can đường cao tốc, lao thẳng vào không trung!

Mọi thứ.

Đều im lặng...

Không còn tiếng lốp xe ma sát với mặt đường.

Không còn tiếng gầm rú của động cơ.

Chỉ có chiếc Bentley mui trần màu xanh bay lượn trên bầu trời, phản chiếu ánh trăng trắng xóa trên bầu trời đêm, trong tiếng hét của Triệu Anh Quân... bay về phía cây cầu cao tốc đối diện.

Bay qua được!

Lâm Huyền nắm chặt vô lăng, chăm chú nhìn mặt đường cầu cao tốc đối diện đang không ngừng đến gần——

Rắc.

"Hả?"

Dưới cầu cao tốc, chàng trai đang chụp ảnh trăng cho bạn gái nhíu mày, nghi hoặc nhìn bức ảnh vừa chụp...

Dưới màn đêm đen, một chiếc xe mui trần bay lên từ một bên cầu cao tốc, lao thẳng về phía bên kia cầu cao tốc, trên xe còn có một nam một nữ.

Người đàn ông nắm chặt vô lăng, người phụ nữ che mắt.

Khoảnh khắc chụp được, chiếc xe của họ vừa vặn nhảy lên giữa mặt trăng, biến ánh trăng tuyệt đẹp thành một sự tô điểm lãng mạn, vừa hoang dã vừa hùng vĩ.

"James Bond?"

Chàng trai gãi đầu, ngẩng đầu nhìn chiếc xe mui trần đã bay qua mặt trăng, đâm vào cầu cao tốc bên kia:

"Đông Hải 007 à?"

Ầm ầm!!!

Chiếc Bentley Continental GT trị giá 7 triệu đô la rơi xuống nặng nề!

Mặc dù chiếc xe này có hệ thống giảm xóc đỉnh nhất thế giới nhưng cú va chạm dữ dội vẫn khiến Lâm Huyền cảm thấy đau nhói ở xương cụt.

Hắn kiểm soát lực phanh, đánh mạnh vô lăng, để thân xe trượt ngang dưới lực quán tính mạnh mẽ——

Xoẹt xoẹt xoẹt!!

Không biết là bộ phận nào cọ xát với mặt đường xi măng, chỗ xe trượt qua đều là những tia lửa màu vàng rực.

Chương 224: Bay qua Đông Hải (2)

Chương 224: Bay qua Đông Hải (2)

Lâm Huyền nắm chặt vô lăng, cảm nhận biên độ điều chỉnh mô men xoắn liên tục thay đổi để chống lật.

Bây giờ đã hạ cánh an toàn, thao tác sử dụng ma sát bên hông lốp để loại bỏ lực quán tính này không có rủi ro gì nữa, trong mơ hắn đã chơi mười mấy năm, cảm giác đã khắc sâu vào DNA.

Cuối cùng, con quái thú màu xanh vừa gầm rú nhưng bây giờ đã tắt ngúm trượt trên mặt đường tạo thành một hình bán nguyệt kinh hoàng.

Cuối cùng cũng dừng lại.

"Phù..."

Lâm Huyền thở hắt ra, lòng bàn tay rời khỏi vô lăng, đã hơi đổ mồ hôi.

Hắn quay đầu nhìn về phía ghế sau.

Không có ai.

Tên côn đồ đó không biết đã bị hất xuống lúc nào.

Chỉ có một bó hoa hồng bị ép dẹp vẫn treo lủng lẳng trên tấm sắt của cửa sau...

Giấy gói bó hoa hồng lớn đã bị rách, những dải ruy băng nhiều

màu sắc tung bay trong gió.

Lâm Huyền mới nhìn sang Triệu Anh Quân bên cạnh.

Lúc này cô ấy nhắm mắt, ôm ngực, thở dốc.

"Cô... Ổn chứ?"

Triệu Anh Quân không lên tiếng.

Cô cau mày, đuôi mày run rẩy, thở dốc, sắc mặt thay đổi liên tục.

Sau vài nhịp thở nặng nề, cô ấy từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cây cầu cao tốc cách đó hai ba mươi mét...

Bọn họ vừa bay qua từ đó.

Đó vốn là một lối ra dốc hình xoắn ốc, mặt đường liên tục hạ thấp.

Nhưng Lâm Huyền vẫn cố tình lái chiếc Bentley với tốc độ hơn 200 km/h theo chiều thẳng đứng, vượt qua lan can cầu cao tốc và tường cách âm, lao thẳng ra khỏi mặt đường, bay qua...

Triệu Anh Quân từ từ mở to mắt.

Cô ấy hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra khi bay qua khoảng trời hai ba mươi mét này.

Chỉ nhớ sau tiếng nổ lớn khi hạ cánh, chiếc xe giống như tách trà xoay tròn trong công viên giải trí, quay cuồng vài vòng rồi dừng lại ở lan can cầu cao tốc bên này.

"Cậu..."

Cô dần dần bình tĩnh lại, cắn môi nhìn Lâm Huyền:

"Không phải cậu nói là cậu không biết lái xe sao?"

"Thực ra vẫn biết một chút."

"Gọi là một chút sao?"

Triệu Anh Quân cười khẩy một tiếng, vô cùng gượng gạo, nghe ra được cô ấy không muốn cười chút nào:

"Sao cậu dám?"

Cô ấy vẫn không dám tin:

"Cậu điên rồi sao? Cậu... Cậu... Cậu có biết mình đã làm gì không?"

"Tôi chắc chắn biết chứ..." Lâm Huyền điều chỉnh lại tư thế ngồi, xê dịch xương cụt đang đau, dang tay nói:

"Nhưng tôi không còn cách nào khác, tên côn đồ đó vốn là kẻ liều mạng, hắn ta không để chúng ta đi được đâu."

"Thôi không nói chuyện này nữa, tôi hơi buồn nôn, tôi muốn xuống xe đi bộ."

Triệu Anh Quân ôm ngực, sắc mặt có chút khó coi.

Cô ấy kéo cửa xe kêu lạch cạch, cửa xe không hề nhúc nhích, cô ấy quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Mở cửa."

Lâm Huyền thử kéo cửa xe bên mình, cũng không mở được, hắn chỉ vào bảng điều khiển bị khẩu súng săn hai nòng bắn vỡ:

"Ước chừng là cửa xe bị đâm hỏng hoặc là chỗ nào đó bị hỏng rồi."

"Vậy làm sao ra ngoài?"

"Chỉ có thể trèo ra thôi. May mà là xe mui trần, đây có lẽ là ưu điểm duy nhất của loại xe này, sẽ không bao giờ bị kẹt trong xe."

"Đây đúng là một kiến thức lạnh lùng."

Triệu Anh Quân lau mồ hôi trên trán, vén hết tóc mái lên đỉnh đầu, tháo dây an toàn:

"Cậu trèo ra trước đi, đến đây đỡ tôi một chút."

Lâm Huyền trèo ra khỏi xe mui trần vẫn rất dễ dàng, chỉ có điều Triệu Anh Quân mặc váy dài dự tiệc, quả thực không tiện trèo.

Nhảy ra khỏi xe, Lâm Huyền lắc lư cơ thể sang hai bên, cảm thấy cơ bắp ở eo đau nhức, có thể là bị căng cơ.

Chiếc Bentley Continental GT trị giá 7 triệu trước mắt... rõ ràng đã ở trạng thái phế liệu, hư hỏng cực kỳ nghiêm trọng, trục xe đã đứt.

Hắn vòng sang phía bên kia xe, dìu Triệu Anh Quân trèo qua từ cánh cửa không mở được.

Trên mặt đất đầy những mảnh kính vỡ, Lâm Huyền để ý thấy Triệu Anh Quân không đi tất trong giày cao gót, bèn dùng giày da quét sạch mảnh vỡ, để cô an toàn xuống đất.

"Tên côn đồ đó đâu rồi?"

Sau khi xuống xe hoạt động một chút, Triệu Anh Quân rõ ràng đã bình tĩnh lại.

"Chắc bị hất xuống giữa đường rồi." Lâm Huyền chỉ vào khu rừng cây đen kịt giữa hai tuyến đường cao tốc:

"Có thể rơi xuống dưới đó rồi."

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền đi đến phía sau xe, nhìn kỹ cấu trúc hàng ghế sau của chiếc Bentley Continental GT này...

Không gian ghế này thực sự không được coi là rộng rãi nhưng so với xe mui trần thông thường thì vẫn lớn hơn nhiều, cũng chẳng trách tên đàn ông kia có thể co ro trong không gian để chân bên dưới.

Lúc đó bãi đậu xe tối đen như mực không nhìn rõ.

Hơn nữa lúc đó tình hình khá hỗn loạn, những nam thanh nữ tú trong buổi dạ hội đều vội vã lái xe rời đi, Lâm Huyền cũng muốn sớm đưa Triệu Anh Quân rời khỏi nơi thị phi này... Hai người đều không để ý kỹ xem hàng ghế sau có người trốn hay không.

Bây giờ bên trong đã sạch sẽ.

Tên trộm không biết bị hất đi đâu.

Chương 225: Bay qua Đông Hải (3)

Chương 225: Bay qua Đông Hải (3)

Chỉ còn lại bó hoa hồng bị ép dẹp treo trên tấm kim loại xe bị đứt, trong gió đêm yếu ớt đung đưa... Đung đưa... Như thể đang kể về chuyến tình dang dở của tên côn đồ.

"Lâm Huyền, báo cảnh sát trước đã."

"Được."...

Lâm Huyền dùng điện thoại gọi 110 báo cảnh sát, mô tả chi tiết diễn biến sự việc và địa điểm.

Cảnh sát cho biết sẽ lập tức đến ngay, yêu cầu họ ở lại hiện trường và chú ý tình hình xung quanh.

Sau đó, hắn cúp máy.

Gió đêm se lạnh thổi qua.

Lâm Huyền thấy Triệu Anh Quân khoác áo choàng dựa vào lan can cầu cao tốc, đang nhìn mình chằm chằm:

"Lâm Huyền."

"Hửm?"

"Cảm ơn cậu đã cứu tôi."

Lúc này, Triệu Anh Quân đã lấy lại vẻ bình tĩnh như thường, cô ấy cúi đầu nhìn chiếc Bentley Continental GT đã bị đâm nát:

"Tôi không nhớ rõ đã cảm ơn cậu bao nhiêu lần trong thời gian này rồi nhưng vẫn phải cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi."

"Không có gì, tôi cũng đang tự cứu mình thôi."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền, trong đôi mắt một lần nữa phản chiếu cảnh đêm đèn neon bên kia bờ sông Hoàng Phố:

"Cậu luôn có thể làm ra những chuyện khiến tôi kinh ngạc, khiến tôi bất ngờ. Trong thời gian này... tôi thực sự đã thay đổi rất nhiều về cậu, cũng rất vui vì sự thay đổi của cậu."

"Nhưng tôi có thể cảm nhận được... Khoảng thời gian này cậu dường như đang mâu thuẫn và mê mang giống như một con kiến không tìm thấy đường, lang thang trong vòng xoáy không tìm thấy lối thoát."

Triệu Anh Quân cúi đầu, dùng giày cao gót dẫm dẫm lên mặt đường lạnh lẽo:

"Có lẽ cũng là do một thời gian này cậu đã trải qua quá nhiều chuyện, đả kích rất lớn đối với cậu. Cho nên cậu mới như vừa nói, khao khát thành công, khao khát không tầm thường."

"Nhưng thực ra Lâm Huyền, tôi rất hiểu suy nghĩ của cậu, tôi cũng đã trải qua giai đoạn này. Nếu nói tôi có lời khuyên về cuộc sống nào đáng để chia sẻ với cậu... Tôi nghĩ chính là câu này, có thể giúp cậu thoát khỏi trạng thái hiện tại——"

Cô ngẩng đầu lên, ánh trăng tròn và cảnh đêm ngũ sắc bên bờ sông phản chiếu trong đôi mắt, bùng nổ một mảng rực rỡ:

"Đừng vì thành công mà thành công, đừng vì không tầm thường mà không tầm thường."

Triệu Anh Quân nhìn vào mắt Lâm Huyền, trong đó cũng có ánh sáng và đèn neon như vậy:

"Tôi chưa bao giờ kể với người trong công ty về bố mẹ, về gia đình tôi..."

Lâm Huyền im lặng lắng nghe, đi đến bên cạnh Triệu Anh Quân.

Hắn cũng dựa vào lan can cầu cao tốc, dựa vào bên cạnh Triệu Anh Quân.

Gió đêm thổi bay mái tóc của Triệu Anh Quân, những lọn tóc mềm mại quét qua má Lâm Huyền, như sự vuốt ve của thời gian, như sợi tơ của năm tháng, thoáng chốc đã qua.

Váy dự tiệc của Triệu Anh Quân theo gió bay lên, như một đóa hoa nở rộ, trước mắt Lâm Huyền bừng nở:

"Ba mẹ tôi đều là những nhân vật rất có quyền thế ở đế đô, bọn họ rất không thích việc tôi làm hiện tại, cũng đã nhiều lần ngăn cản tôi kinh doanh, cho nên tôi mới một mình đến Đông Hải."

"Thực ra họ đều đang chờ xem tôi làm trò cười."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn thẳng vào vầng trăng tròn trên bầu trời:

"Ba tôi cho rằng sớm muộn gì tôi cũng sẽ quay về cầu xin họ, cầu xin họ dọn dẹp đống lộn xộn của tôi, giải quyết rắc rối mà tôi gây ra, ông ấy chưa bao giờ tin rằng tôi có thể làm nên sự nghiệp."

"Nhưng cô đã rất thành công rồi." Lâm Huyền chen vào nói.

Tuy nhiên... Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Trong mắt họ, đây thậm chí còn không được coi là một chút thành tích nhỏ."

"Nhưng thực ra tôi không quan tâm họ nghĩ thế nào, điều này không quan trọng chút nào."

Cô quay đầu nhìn Lâm Huyền đang dựa vào cùng một lan can, gần trong gang tấc:

"Bởi vì tôi không phải vì muốn chứng minh điều gì đó mới làm những việc này. Công ty MX, thương hiệu mỹ phẩm Rhine, chỉ vì tôi thích, điều này không liên quan gì đến việc họ có thích hay không, có công nhận hay không."

"Tôi không sống vì họ, cũng không cần phải chứng minh điều gì đó để làm hài lòng họ. Đây cũng là điều tôi muốn nói với cậu đó Lâm Huyền..."

Đây là lần đầu tiên Triệu Anh Quân cười sau một thời gian dài.

Đây là lần đầu tiên cô ấy nở nụ cười thoải mái tự nhiên như vậy kể từ khi chiếc Bentley bay qua cầu cao tốc:

"Cậu nhất định phải làm những việc mình thích, làm những việc mình muốn kiên trì, làm một việc không phải để chứng minh điều gì đó với người khác, mà là việc mình tự nguyện đánh cược cả đời."

"Cho dù bây giờ vẫn chưa tìm thấy việc đó, vẫn chưa phát hiện ra việc đáng để cậu nỗ lực... Cũng không cần vội, không cần hoang mang, không cần nhất định phải khiến mình theo đuổi thứ gì đó."

"Như vậy là đủ rồi, Lâm Huyền. Cậu căn bản không cần cố ý khiến mình không tầm thường."

"Tôi tin cậu."

Ánh mắt Triệu Anh Quân nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền, phản chiếu lẫn nhau những sắc màu rực rỡ trong mắt đối phương:

"Cậu nhất định không tầm thường."

Chương 226: Đông Hải 007 (1)

Chương 226: Đông Hải 007 (1)...

Lâm Huyền nhìn vào ánh sáng trong mắt cô, không nói gì.

"Cũng không có ý gì khác." Triệu Anh Quân cúi đầu cười, nhìn về phía bên kia cầu cao tốc có đèn đỏ xanh nhấp nháy:

"Tôi cũng không phải là người thích thuyết giáo, chỉ chia sẻ với cậu một chút cảm ngộ về cuộc sống thôi..."

Ò e ò e ò e!

Hai bên cầu cao tốc có rất nhiều xe cảnh sát và xe cứu thương chạy tới, đèn đỏ xanh nhấp nháy rất chói mắt. Triệu Anh Quân quay người, vịn vào lan can, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ngày 14 tháng 1 năm 2023.

Còn 8 ngày nữa là đến Tết Nguyên đán.

Còn 7 ngày nữa là đến đêm giao thừa.

Còn 5 ngày nữa là đến [Tiệc tối mừng năm mới của Hội Thương mại Đông Hải], sự kiện trọng đại nhất của thành phố Đông Hải.

Đây là một ngày rất bình thường.

Một ngày không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Một ngày trăng rất đẹp.

"Hôm nay trăng đẹp thật." Triệu Anh Quân khẽ nói.

Lâm Huyền đứng sau cô, nhìn lên đĩa ngọc trắng ngà trên bầu trời.

"Đúng vậy."

Hắn chân thành cảm thán:

"Trăng như vậy mới đẹp."

Tít tít.

Đồng hồ điện tử trên cổ tay trái phát ra hai tiếng báo giờ đúng giờ rất nhỏ.

Lâm Huyền giơ tay lên nhìn.

00:00

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đã qua 0 giờ rồi.

Bây giờ đã là ngày 15 tháng 1 năm 2023.

Triệu Anh Quân đã bình an vượt qua ngày 14 tháng 1, vượt qua tuổi 23 của cuộc đời, tránh được tai nạn chết người được ghi chép trong lịch sử.

Có lẽ vào một thời điểm nào đó trong tương lai, ở một độ tuổi nào đó, cô ấy vẫn sẽ tử vong vì một vụ tai nạn nào đó.

Nhưng...

Ít nhất là bây giờ, tiến trình lịch sử ban đầu đã thay đổi.

Cô ấy sẽ không bao giờ để lại lời tiếc nuối "hưởng dương 23 tuổi" trong cuốn tự truyện của người khác sau 600 năm nữa.

Hôm nay chính là một ngày mới tươi sáng sau khi số phận của

Triệu Anh Quân thay đổi.

Đồng thời...

Cũng là ngày đầu tiên trong cuộc đời 24 tuổi của cô ấy.

Lâm Huyền bước sang phải một bước, đi đến bên chiếc Bentley Continental GT bị đập vỡ nát, xé lấy bó hoa hồng mà bọn côn đồ để lại trên lớp vỏ xe bị xé rách ở ghế sau.

Hắn chỉnh sửa sơ sơ lại một chút.

Làm cho bó hoa hồng bị dập nát này trông có vẻ ba chiều hơn, làm cho những tờ giấy màu và dải ruy băng méo mó ít nhất cũng giống như một món quà.

"Mặc dù tặng hoa không phải là ý hay nhưng..."

Lâm Huyền đưa bó hoa đã chỉnh sửa này đến trước mặt Triệu Anh Quân, mỉm cười nhìn cô ấy:

"Chúc mừng sinh nhật."

Nhìn bó hoa nhăn nhúm trước mắt, Triệu Anh Quân chớp chớp mắt, có chút bất ngờ.

Nhưng sau đó...

Cô ấy khẽ cười, ánh mắt dịu dàng đi nhiều, hai tay nhận lấy bó hoa gần như sắp tan tác:

"Đúng là khiến tôi bất ngờ thật."

Triệu Anh Quân thích thú nhìn những bông hồng tàn úa, cười dùng tay nâng từng bông lên, ấn xuống tạo thành một hình dạng đẹp mắt.

Đây là nụ cười thoải mái mà Lâm Huyền chưa từng thấy.

Cô ấy luôn bận rộn như vậy,

Luôn cau mày,

Luôn suy nghĩ đủ thứ chuyện.

Cô ấy giống như một con rô bốt.

Có tổ chức, không bao giờ sai sót.

Nhưng lúc này Triệu Anh Quân...

Thật sự cười rất đẹp, giống như một người phụ nữ 24 tuổi vậy.

Một cơn gió chiều thổi qua, mái tóc ngang vai tung bay đôi bông tai màu xanh trong suốt, phản chiếu ánh trăng, lấp lánh như sao trời.

Ngắm một lúc thì Triệu Anh Quân ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Đây có lẽ là... Món quà sinh nhật đặc biệt nhất mà tôi từng nhận được."

"Cô không chê là được."

Lâm Huyền cười nói:

"Chắc chắn không thể so với những món quà cô từng nhận trước đây."

Triệu Anh Quân là thiên kim tiểu thư của gia đình danh giá, cô ấy được cưng chiều ở nhà, chắc chắn không thua kém Sở An Tình.

Những món quà sinh nhật từ nhỏ đến lớn của cô ấy chắc chắn cũng là sự xa hoa và quý giá mà người thường không thể tưởng tượng được.

"Những món quà trước đây..."

Triệu Anh Quân quay đầu, nhìn mặt nước gợn sóng trên bờ sông và hình ảnh phản chiếu lung lay của tòa nhà Đông Phương Minh Châu rồi lắc đầu:

"Tôi thực sự không có ấn tượng gì, nhiều lắm."

Cô ấy chớp chớp mắt, ánh mắt rời khỏi mặt nước:

"Nhưng bó hoa này... Tôi sẽ nhớ rất lâu đấy."

"Đi thôi."

Cô ấy quay người đi, mái tóc tung bay vẽ một nửa vòng tròn trên không trung.

Theo gió đưa đến.

Là hương hoa độc đáo của dầu gội.

Cùng với...

Tiếng giày cao gót đi về phía xe cảnh sát. ...

Cảnh sát nhanh chóng tìm thấy tên côn đồ và khẩu súng săn bị văng ra.

Tên côn đồ này cũng coi như mạng lớn, ngã từ trên cầu cao xuống mà không sao... Nhưng nghĩ đến tội ác của hắn ta hôm nay, chắc chắn phải ngồi tù từ 8 đến 10 năm.

Có xe kéo chuyên dụng kéo chiếc Bentley Continental GT bị đập nát đi, xe cảnh sát đưa Triệu Anh Quân và Lâm Huyền về cục để làm biên bản.

"Sao lại là hai người?"

Sau khi cảnh sát vào, nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc này rất ngạc nhiên.

Chương 227: Đông Hải 007 (2)

Chương 227: Đông Hải 007 (2)

Lâm Huyền ngẩng đầu...

Phát hiện ra cảnh sát này chính là cảnh sát Lưu mà Hứa Vân gặp ở bệnh viện tối hôm đó.

Lúc đó cũng là anh ta làm biên bản cho hai người.

"Hai người... Không có thể chất đặc biệt gì chứ."

Cảnh sát Lưu mở sổ tay ra rồi ngồi xuống đối diện hai người.

"Anh nói... Thể chất Conan à?"

"Đúng đúng! Hình như là tên này đó." Cảnh sát Lưu cười nói:

"Tôi nói đùa thôi, đừng để bụng, chỉ để tạo không khí vui vẻ thôi ấy mà. Là cảnh sát nên tôi vẫn hy vọng chúng ta gặp nhau càng ít càng tốt... Dù sao thì gặp gỡ với nghề nghiệp như chúng tôi thường không phải chuyện gì tốt."

Cảnh sát Lưu hỏi một số tình tiết cụ thể, hai người trả lời thành thật, biên bản nhanh chóng được hoàn thành.

"Được."

Cảnh sát Lưu đóng sổ tay lại rồi đứng dậy:

"Vậy không còn việc gì nữa, hai người đã để lại thông tin liên lạc, nếu có tình hình gì sẽ liên lạc với hai người."

"Nhưng tôi khuyên hai người dạo này nên cẩn thận một chút...

Đừng đến những nơi nguy hiểm, không loại trừ khả năng bị trả thù, không ai nói trước được điều gì. Nếu chúng tôi điều tra thấy có nguy hiểm, chúng tôi cũng sẽ thông báo kịp thời cho hai người."

Hai người gật đầu, rời khỏi đồn cảnh sát.

Ở cửa, tài xế của Triệu Anh Quân đã lái chiếc xe thương mại Alphard đợi từ lâu.

"Lên xe đi Lâm Huyền, đưa cậu về nhà trước."

"Được."...

Về đến nhà thì trời đã gần sáng.

Lâm Huyền xoa bóp phần eo bị thương vào phòng tắm tắm nước nóng, nằm trên giường, hắn nhìn lên trần nhà.

Nhớ lại cảnh lái xe Bentley bay qua cầu cao...

Khoảnh khắc đó, hắn thực sự không phân biệt được đâu là mơ, đâu là thực.

Có lẽ cũng chính là sự liều lĩnh không chút lo nghĩ này mới có thể khiến kế hoạch lái xe điên rồ như vậy thành công.

Trong tình huống đó, chỉ cần có một chút do dự thì xe sẽ hỏng người mất.

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Ánh sáng của mặt trời mới mọc, xuyên qua khe hở của rèm cửa, như lưỡi dao cắt vào phòng...

Hăn nhớ lại cảnh hắn và Triệu Anh Quân dựa vào lan can trò chuyện.

Không hiểu sao...

Lúc đó, Triệu Anh Quân lại nói với hắn về gia đình, cha mẹ và lý do khởi nghiệp của cô ấy.

Những điều này cô thực sự chưa bao giờ nói ở công ty, ngay cả những người sáng lập và phó tổng giám đố theo cô ấy từ đầu cũng biết rất ít về tình hình của cô ấy.

Nhưng cô ấy lại chỉ nói với hắn.

Đây có được coi là một sự tin tưởng không?

"Ít nhất... Mối quan hệ đã gần gũi hơn nhiều."

"Cứ từ từ mà tiến triển."

Tắt đèn, ngủ. ...

Trưa hôm sau, Lâm Huyền bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Màn hình hiển thị, là Cao Dương.

"Alo?" Lâm Huyền buồn ngủ bắt máy.

"Đông Hải 007!!"

"Cút."

"James Bond!!"

"Nếu không có chuyện gì thì tớ cúp máy đây..."

"Đừng đừng đừng! Cậu không biết mình nổi tiếng rồi sao?"

Lâm Huyền thở dài bất lực:

"Tớ mà không biết sao được? Sáng tớ đã lướt thấy rồi..."

Sáng thức dậy đi vệ sinh, rất nhiều nhóm chat của Lâm Huyền

đã nổ tung, mấy đoạn video ngắn có thể sánh ngang với phim hành động bom tấn Hollywood được lan truyền điên cuồng trong các nhóm chat.

Có góc quay từ camera giám sát, có góc quay từ trên cao nhìn xuống, có góc quay ngước lên từ dưới cầu cao tốc.

Mặc dù góc quay khác nhau nhưng nội dung video đều giống nhau——

Một chiếc Bentley Continental GT mui trần màu xanh lam đẹp mắt, dưới ánh trăng, bay ngang qua cầu cao tốc ngoại ô Đông Hải.

Còn một video được nhiều lượt thích và chia sẻ nhất, được quay từ dưới cầu cao tốc.

Mặc dù video nhìn chung vẫn hơi mờ nhưng có thể thấy rõ trong xe mui trần có một nam một nữ.

Theo lời người đăng, lúc đó anh ta đang chụp ảnh trăng cho bạn gái, vì đêm hôm đó trăng rất tròn và sáng nên muốn lấy trăng làm nền để chụp ảnh đẹp cho bạn gái.

Tình cờ đã tạo nên "cảnh tượng nổi tiếng" này.

Vì ảnh chụp bằng điện thoại Apple đều có chức năng phát lại video vài giây nên anh ta đã đăng video lên:

Một chiếc Bentley mui trần màu xanh lam gầm rú như một con mãnh thú lao ra khỏi cầu cao tốc phía đông! Vẽ một đường parabol trên bầu trời!

Vừa khéo, vầng trăng tròn trên bầu trời đêm trở thành tấm phông nền tuyệt đẹp. Phản chiếu sau lưng đôi nam nữ trên xe, vừa hùng tráng như áp phích phim, vừa lãng mạn như truyện cổ tích, vừa nhiệt huyết như cảnh phim hoạt hình nổi tiếng.

Các bình luận bên dưới cũng rất thú vị:

"Chết tiệt! Đông Hải xuất hiện 007 à! James Bond đến rồi!"

"Phim hay nhất giải Oscar năm nay 'Bay qua Đông Hải'."

"Đây mới là "bão táp" phiên bản chính thống sao? Vậy thì cái phim về anh chàng bán cá mới ra mắt hôm qua là cái gì?"

"Đông Hải có Hollywood riêng!"

"Hí... Cặp đôi nam nữ này đang làm gì vậy? Đánh cược mạng sống để tán gái à? Cuối cùng cô ấy đồng ý chưa?"

"Chiếc Bentley Continental GT trị giá 7 triệu, động cơ 12 xi-lanh cực mạnh mà anh lại chơi như vậy sao?"

Chương 228: Đông Hải 007 (3)

Chương 228: Đông Hải 007 (3)

Nhờ sự thúc đẩy của mọi người, biệt danh Đông Hải 007 này coi như đã thực sự nổi tiếng.

May là vào ban đêm, cộng thêm các video đều không quá rõ nét nên không nhìn rõ được người ngồi trên xe là ai.

Nhưng... đối với những người quen biết Lâm Huyền và biết chiếc xe này thì chắc chắn không thể giấu được.

Như Cao Dương đã nói:

"Chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi, cho dù cậu có hóa thành tro thì tớ vẫn nhận ra cậu! Cho dù cậu có bị làm mờ thì tớ chỉ cần nheo mắt nhìn qua những khối màu đó là có thể nhận ra cậu!"

"Không có chuyện gì khác thì tớ cúp máy đây."

"Có chuyện có chuyện! Hỏi cậu chuyện về nhà ăn Tết."

Đầu dây bên kia, Cao Dương không còn đùa giỡn nữa, nghiêm túc nói:

"Năm nay cậu tự về nhà ăn Tết đi, tớ không về với cậu được."

"Sao vậy?"

"Nhà có chút chuyện, hôm qua một người chú mất rồi, hôm nay tớ phải về... Dứt khoát xin nghỉ phép luôn, nghỉ qua Tết, đến mùng 7 mới quay lại."

"Vậy thì kỳ nghỉ của cậu cũng không ngắn đâu nhỉ..."

Lâm Huyền ngáp một cái, cũng không để ý.

Đông Hải và quê của hai người là thành phố Hàng, vốn không xa nhau.

Đã là chuyện nhà Cao Dương thì cứ về trước đi, cũng không nhất thiết phải hai người đi cùng nhau.

"Vậy cậu về trước đi, chiều tớ còn phải đến công ty một chuyến, không tiễn cậu được."

"Ừ, đừng quên buổi họp lớp nhé! Buổi họp lớp mùng 5!"

Cao Dương cười hì hì nhắc nhở:

"Cậu không biết đâu... rất nhiều bạn nữ liên lạc được đều hỏi tớ về tình hình hiện tại của cậu đó! Còn hỏi tớ cậu có bạn gái chưa!"

"He he, đến buổi họp lớp cậu phải cẩn thận đấy!"

Nói xong, Cao Dương cúp máy.

Lâm Huyền xem lịch.

Ngày 15 tháng 1 năm 2023.

Ngày 24 tháng Chạp âm lịch.

Còn sáu bảy ngày nữa mới đến Tết Nguyên đán, Cao Dương về sớm thật.

Ngày họp lớp cấp 3 là mùng 5 Tết.

Còn sớm lắm.

Ting ting.

Vừa đặt điện thoại xuống thì WeChat lại reo lên.

Cầm lên xem, hóa ra là tin nhắn của Sở An Tình.

Sở An Tình: [Video]

Sở An Tình: [Học trưởng Lâm Huyền! Đây là anh và chị Triệu Anh Quân đúng không! Em đã thấy chị ấy lái chiếc xe màu xanh lam đó!]

Lâm Huyền thậm chí không cần mở video này ra... Hắn đã xem bìa ánh trăng, Bentley, cầu cao tốc này vô số lần rồi.

Hắn nhắn tin giải thích tình hình lúc đó cho Sở An Tình.

Sở An Tình tỏ ra rất kinh ngạc:

"Đây... Đây còn tinh thải hơn cả phim điện ảnh, thảo nào mọi người đều nói anh là Đông Hải 007! Học trưởng, anh lái xe giỏi lắm sao?"

"Biết chút thôi."

"Ha ha ha! Lát nữa anh có thể cho em trải nghiệm thử không?"

"Phải hỏi chiếc Bentley đó có đồng ý không đã."

"Bentley nói thế nào?"

"Bentley chết rồi."

"..."

Kết thúc cuộc trò chuyện với cô gái vui vẻ này, Lâm Huyền dọn dẹp một chút rồi đến công ty làm việc.

Công ty cũng như nổ tung, mọi người đều đang bàn tán về chuyện "Đông Hải 007","bay qua Đông Hải".

Mọi người đều đã thấy chiếc xe này ở bãi đỗ xe ngầm, tất nhiên đoán được người ngồi trên xe là Triệu Anh Quân và Lâm Huyền.

Vì vậy, Lâm Huyền vừa bước vào cửa đã cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình rất kỳ lạ, đầy vẻ cười xấu xa.

"Sao vậy?"

Lâm Huyền bị ánh mắt này nhìn chằm chằm khiến có chút không thoải mái.

"Ghê nha."

Vương ca ở bộ phận thị trường đi tới vỗ vai Lâm Huyền, vẻ mặt đầy sùng bái:

"Cậu đúng là giỏi thật! Bao nhiêu năm rồi Triệu tổng chưa bao giờ đi làm muộn... Hôm nay lại bị cậu làm cho đi muộn."

"Gọi là bị tôi làm cho đi muộn là sao? Tôi cũng là nạn nhân mà..."

Hôm qua tên côn đồ đó dùng nòng súng chọc Lâm Huyền mấy lần, bây giờ da đầu vẫn còn hơi đau.

"Triệu tổng đi bệnh viện rồi." Chị Quyên - trưởng nhóm thiết kế cười đi ngang qua, nói với Lâm Huyền:

"Chị ấy bị thương ở chân một chút nhưng không sao, chắc chiều sẽ đi làm."

"Ồ."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chắc là bị đụng rồi."

"Cậu đụng à?" Vương ca thò đầu ra.

"Xe đụng..." Lâm Huyền rất bất lực:

"Vương ca ơi, sao lời nào đến miệng anh cũng biến chất hết vậy?"

"Lúc đó tình hình quá nguy hiểm, tôi cũng nhất thời mất bình tĩnh nên không phanh kịp, lúc đầu tôi không hề nghĩ đến chuyện sẽ bay qua cầu cao tốc, đây đâu phải chơi game..."

Vương ca cười hì hì, vòng tay qua vai Lâm Huyền. Kéo hắn đến góc đại sảnh, nhỏ giọng nói:

"Cậu nhóc này... Tôi theo Triệu tổng từ lúc mới khởi nghiệp, tôi còn không hiểu tính chị ấy sao? Tôi nói cho cậu biết nhé, bấy lâu nay Triệu tổng chưa từng đi riêng với bất kỳ người đàn ông nào! Cậu là người đầu tiên, cũng là người duy nhất đấy!"

"Tài xế không phải người à?"

"Tài xế là tài xế, cậu là cậu. Này, tôi nói cậu sao không hiểu ra, cậu không nghĩ là tôi muốn nói Triệu tổng yêu cậu chứ!"

"Vậy rốt cuộc anh muốn nói gì?"

"Triệu tổng rất tin tưởng cậu! Điều này rất khó có được!" Vương ca dùng vẻ mặt nghiêm túc áp sát lại:

"Tôi có một tin tốt muốn tiết lộ cho cậu."

"Tin gì?"

"Sáng nay, tôi đến bệnh viện thăm Triệu tổng, chị ấy nói bây giờ công ty có nhiều việc, chị ấy thường xuyên xử lý công việc hơi bận, đang cân nhắc xem có nên đề bạt một thư ký lên không!"

Chương 229: Sức nặng (1)

Chương 229: Sức nặng (1)

Vương ca cười hì hì, vỗ vai Lâm Huyền:

"Chị ấy rất ưng cậu đấy!"

"Thư ký?"

Lâm Huyền hơi bất ngờ, quay đầu nhìn Vương ca:

"Trước đây Triệu tổng rất phản đối việc tuyển một thư ký... Bây giờ đã nghĩ thông rồi sao?"

"Tôi đoán là chị ấy đã muốn tìm một thư ký từ lâu rồi, chỉ là không tìm được người đáng tin cậy để phân công thôi." Vương ca cười đầy ẩn ý:

"Chuyện thư ký nhỏ trước đây của Triệu tổng, cậu cũng nên nghe nói rồi, mặc dù chúng ta không rõ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi thấy khả năng lớn là liên quan đến việc tiết lộ bí mật, tài liệu quan trọng của công ty."

"Vì vậy từ đó trở đi, Triệu tổng đã lắp cửa có mật khẩu cho văn phòng và cấm bất kỳ ai vào, kể cả nhân viên vệ sinh! Chỉ có một mình chị ấy biết mật khẩu của cánh cửa đó... Cậu có thể tưởng tượng được chị ấy không tin tưởng người khác đến mức nào không!"

"Nhưng không biết có phải vì dạo này cậu thể hiện rất tốt, giúp chị ấy giải quyết được rất nhiều khó khăn không... Chị ấy có cảm tình với cậu. Có thể cậu không nhận ra nhưng chúng tôi đã tiếp xúc với Triệu tổng lâu rồi, chỉ cần nhìn là biết chị ấy tin tưởng

cậu đến mức nào."

"Vì vậy..."

Vương ca vòng tay qua cổ Lâm Huyền, cười hì hì nói:

"Hãy nắm bắt cơ hội này thật tốt, Lâm Huyền! Mặc dù bây giờ cậu có rất nhiều tiền nhưng kiếm tiền thì dễ mà giữ tiền thì khó... Nếu không có kế hoạch hợp lý và một đầu óc kinh doanh nhất định thì bao nhiêu tiền cũng không đủ để tiêu."

"Rất nhiều thế hệ giàu có ăn chơi trác táng cả đời cũng không tiêu hết được gia sản. Nhưng lại nhất thời bốc đồng muốn chứng tỏ bản thân, muốn đầu tư khởi nghiệp... Gia sản mấy đời đều tiêu tan, những ví dụ như vậy không phải là ít."

"Triệu tổng rất có năng lực trong kinh doanh, cậu làm thư ký cho chị ấy, cũng có thể học được một số tư duy và kinh nghiệm kinh doanh từ chị ấy, đối với cậu bây giờ thì đó mới là thứ có giá trị nhất."

"Chuyện này vẫn chưa chắc chắn, Triệu tổng cũng vẫn đang cân nhắc, dù sao cậu cũng biết tin này rồi, đừng nói ra ngoài nhé!"...

Vương ca nói xong thì đi.

Lâm Huyền đi thang máy lên văn phòng của mình ở tầng 20 vào phòng ngồi xuống trước bàn làm việc.

"Vô tình cắm liễu liễu lại xanh."

Lâm Huyền cảm thán.

Theo lời Vương ca, Triệu Anh Quân có ý định để mình làm thư ký cho cô ấy. Đối với tình hình hiện tại của mình mà nói thì đây thực sự là một tin tốt.

Gần đây hắn đã phải suy nghĩ rất nhiều, luôn lo lắng không biết làm thế nào để có được sự tin tưởng của Triệu Anh Quân.

Nhưng không ngờ vô tình cắm liễu liễu lại xanh, cuộc đua xe sinh tử hôm qua đã làm tăng đáng kể mức độ tin tưởng của Triệu Anh Quân đối với mình.

Hơn nữa, sau khi thương hiệu mới của Rhine ra mắt, lượng công việc của công ty tăng vọt, một mình cô ấy thực sự đã đến giới hạn, không thể bận rộn hơn được nữa.

Vì vậy...

Cô ấy mới nảy ra ý định để mình làm thư ký cho cô ấy.

Lâm Huyền không rõ Triệu Anh Quân và Vương ca đã nói chuyện như thế nào nhưng nếu bọn họ đã nói đến chuyện này thì Triệu Anh Quân có lẽ sẽ sớm tìm mình để nói chuyện về chuyện này.

Mình chỉ cần chờ đến ngày đó là được.

"Cuối cùng, cũng có cơ hội nhìn thấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi!"

Lâm Huyền ngả người ra ghế giám đốc rồi thở dài.

Suốt thời gian qua.

Lâu như vậy.

Việc tìm hiểu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc điều tra về hung thủ giết Hứa Vân đều không có tiến triển gì, hắn cứ mãi bị kẹt ở đây không thể tiến triển.

Lý do là vì có rất nhiều chuyện không thể xác định, không thể kết luận.

Nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy nội dung trên tấm thiệp mời đó... Có lẽ phần lớn các câu đố đều có thể được giải đáp.

Lâm Huyền nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng, không biết trên tấm thiệp mời đó sẽ viết những gì?

Đầu tiên, vì là thiệp mời nên chắc chắn phải có một số giới thiệu cơ bản chứ?

Những thông tin giới thiệu này, dù ngắn gọn đến đâu, cũng là những thông tin tình báo rất quan trọng.

Ít nhất có thể phân tích được bản chất, mục đích và thành phần của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Sau đó...

Có thể biết được cách thức, thời gian, địa điểm họp của bọn họ không?

"Tóm lại, biết càng nhiều thông tin càng tốt."

Lâm Huyền mở mắt ra.

Bây giờ những câu đố liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không chỉ đơn giản là trong cuộc sống thực.

Bàn tay đen trên mặt trăng treo lơ lửng trên không trung 600 năm sau cũng là một sự tồn tại khó hiểu.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài năm 2023 và Câu Lạc Bộ Thiên Tài năm 2624 có phải là cùng một nhóm người không?

Họ vẫn không thay đổi mục đích ban đầu sao?

Đó là kế hoạch vĩ đại và xa vời như thế nào... Mới cần phải vượt qua 600 năm để thực hiện?

Hay nói cách khác...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở đâu?

Chương 230: Sức nặng (2)

Chương 230: Sức nặng (2)

Rốt cuộc chúng đã tồn tại trên thế giới này bao nhiêu năm?

"Hy vọng Triệu Anh Quân sớm nói cho mình mật khẩu cửa văn phòng."

Nghĩ đến mật khẩu.

Lâm Huyền lại nghĩ đến chiếc két sắt bằng hợp kim hafni trong giấc mơ.

Nghĩ đến CC kiên trì.

Hiện tại, cách duy nhất để mở được chiếc két có khắc tên mình là đột nhập vào ngân hàng Thái Mỗ ở thành phố Đông Hải mới, trước khi xe chở rác chở chiếc két hợp kim hafni đi vào ban đêm, giải mã mật khẩu và mở nó ra.

Lâm Huyền vẫn rất tự tin với mật khẩu 29990203.

Gần đây.

Hắn gần như ngày nào cũng tự đóng dấu ý nghĩ này, tự ép buộc, tự cảnh báo, tự tẩy não, để bản thân trong tương lai nhất định phải đặt mật khẩu két sắt thành như vậy.

Thậm chí hắn còn muốn đặt mật khẩu của két sắt trong văn phòng thành 29990203.

Chỉ tiếc là...

Mật khẩu của két sắt này được thiết kế rất kỳ lạ, là mật khẩu xoay gồm sáu số hai chữ số, không phải tám chữ số.

"Tối nay đi tìm CC tiếp vậy."

Lâm Huyền xử lý công việc đơn giản, sắp xếp công việc cho các thành viên trong nhóm cấp dưới, rồi chuẩn bị tan làm.

Hắn vẫn có chút mong đợi.

Đã thay đổi được vận mệnh của Triệu Anh Quân, thay đổi được tiến trình lịch sử ban đầu...

600 năm sau, ở thế giới tương lai, liệu công ty MX còn tồn tại không? Thành phố Đông Hải mới còn tồn tại không?

Hắn về nhà ăn vội chút gì đó.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Thời gian này, vừa khéo có thể bắt kịp cốt truyện của tên trộm ba đao móc nối với Đại Kiểm Miêu bọn họ.

Hắn nhắm mắt nằm trên giường.

"Xuất phát!"... ... ...

"Kiểm ca."

Lâm Huyền đứng trên nóc nhà Lê Thành, chỉ về phía xa xa đen kịt, thành phố Đông Hải mới vẫn chưa có ánh đèn.

Sau khi đi vào giấc mơ lần này.

Hắn vẫn như quy trình thông quan thường lệ, một đường đánh giá SSS tuyến đường tối ưu nhất, với tốc độ nhanh nhất gia nhập bang Kiểm, được Lê Thành công nhận trở thành một thành viên trong đội.

Bây giờ hắn vừa mới chọn xong mặt nạ trong kho với Đại Kiểm Miêu.

Vẫn là mặt nạ mèo Rhine giống hệt.

Điểm này Lâm Huyền không thấy lạ, dù sao thì thứ này thực sự là bản lĩnh cứng, bất kể thế giới có thay đổi thế nào, nó vẫn có thể bùng nổ đến 600 năm sau.

Theo một nghĩa nào đó, sự lưu truyền của con mèo này trong dòng chảy lịch sử, thậm chí còn lợi hại hơn cả một số cổ vật.

Nhận được mặt nạ xong.

Lâm Huyền lập tức trèo lên nóc nhà Lê Thành, nhìn về phía xa, thành phố khoa học viễn tưởng bằng thép cách đó vài km, thành phố Đông Hải mới.

Nhưng vì còn sớm, trời chưa tối, đèn neon trong thành phố cũng chưa sáng.

Điều này khiến Lâm Huyền không thể nhìn rõ chữ cái trên tòa nhà đôi ở giữa Đông Hải mới.

"Kiểm ca!"

Lâm Huyền tăng âm lượng, gọi Đại Kiểm Miêu đang hút thuốc trong sân.

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu ngẩng đầu, cắn đầu thuốc lá, nheo mắt nhìn Lâm Huyền trên nóc nhà:

"Sao thế lão đệ?"

"Tòa nhà cao nhất thành phố Đông Hải mới, tòa nhà đôi, tòa nhà ở trung tâm thành phố."

Lâm Huyền chỉ vào Đông Hải mới:

"Trên tòa nhà đó viết chữ gì vậy? Sao tôi không nhìn rõ?"

"Trời tối đèn sáng thì cậu sẽ nhìn rõ thôi."

"Anh nói cho tôi trước đi, không phải lát nữa còn vội về mua gà quay cho con trai anh sao? Đến nhà anh rồi, ở góc độ đó sẽ không nhìn thấy được."

"Liit."

Đại Kiểm Miêu đánh vần từng chữ một cho Lâm Huyền.

Tuy hắn ta không biết từ này đọc thế nào nhưng xem nhiều năm như vậy, biết rõ ràng tòa nhà đôi đó viết gì.

"Là một công ty sao? Công ty siêu to khổng lồ đúng không?" Lâm Huyền hỏi.

"Đúng."

Đại Kiểm Miêu gật đầu, cuối cùng hít một hơi thuốc thật mạnh rồi ném xuống đất dập tắt:

"Thành phố Đông Hải mới là do bọn họ xây dựng... Không phải lão đệ, cậu từ cái rãnh nào chui ra vậy? Con trai tôi biết còn nhiều hơn cậu đáy!"

Lâm Huyền cười không nói.

Tốt lắm.

Chỉ cần trên tòa nhà đôi đó, không phải viết chữ MX thì thực ra Lâm Huyền cũng không quan tâm lắm.

Như vậy mà xem ra...

Sự biến động thời không thực sự đã xảy ra.

Tiến trình lịch sử cũng ở một mức độ nào đó, bị "thay đổi nhỏ".

Thay đổi nhỏ...

Lâm Huyền không thể hiểu chính xác khái niệm thay đổi nhỏ này.

Đối với dòng chảy lịch sử mênh mông, đối với thế giới tương lai 600 năm sau, sự sống chết của Triệu Anh Quân, thực sự chỉ có thể coi là một "thay đổi nhỏ"

Thậm chí nhỏ đến mức...

Giống như có thứ gì đó đã thay đổi, lại giống như không có gì thay đổi.

Thành phố Đông Hải mới vẫn tồn tại.

Thế giới vẫn phát triển theo kiểu dị dạng như vậy.

Bên trong và bên ngoài bức tường thép vẫn là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đại Kiểm Miêu vẫn đang thu phí quản lý.

Lê Thành vẫn chiến đấu vì lịch sử và tri thức của loài người.

Thực sự là không có gì thay đổi.

Nhưng mà...

Đối với cá nhân, đối với những cá nhân có mối quan hệ.

Thì cuộc sống của rất nhiều người đã thay đổi vì thế.

Chương 231: Quay ngược thời gian (1)

Chương 231: Quay ngược thời gian (1)

Ít nhất thì có lẽ công ty MX đã không tồn tại đến 600 năm sau.

Nhìn từ điểm này, có lẽ cha mẹ Triệu Anh Quân đã không nhìn nhầm Triệu Anh Quân, tài năng kinh doanh của cô ấy cũng chỉ ở mức bình thường, kém xa tầm nhìn chính xác và sự sắp xếp chu toàn của tập đoàn Triệu Thị.

Nhưng rất tiếc, Triệu Anh Quân không chết yểu, cô ấy đã sống sót.

Vì vậy, cho dù cha mẹ cô ấy có bản lĩnh ngút trời thì Triệu Anh Quân cũng phải chôn tro cốt của họ xuống đất, sau đó nuốt trọn tập đoàn Triệu thị vốn phải vô địch thiên hạ vào công ty MX... Khiến cho gã khổng lồ này sụp đổ.

"Thú vị."

Cặp cha con này đúng là oan gia.

"Nhưng mà..."

"Cũng không tệ."

Ầm!

Lâm Huyền nhảy thẳng từ trên nóc nhà xuống, bám vào bệ cửa sổ để giảm tốc độ, rồi bình an rơi xuống đất.

Hắn đứng dậy nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Kiểm ca, trên thế giới này còn có công ty MX không?"

"Công ty MX?"

Đại Kiểm Miêu lắc lắc mỡ trên mặt:

"Đó là cái gì, chưa từng nghe nói."

"Con mèo Rhine này không phải là linh vật của công ty MX sao?"

Lâm Huyền lắc lắc mặt nạ mèo Rhine trong tay:

"Vậy thì con mèo Rhine này rốt cuộc có lai lịch thế nào?"

"Hình như chỉ là một món đồ chơi đơn thuần thôi..." Ánh mắt Đại Kiểm Miêu rất trong trẻo:

"Thực sự chưa từng nghiên cứu về lai lịch của nó lão đệ à, dù sao thì thứ này cũng rất nổi tiếng ở thành phố Đông Hải mới, trước đây khi tôi đi ăn trộm nên hay lấy trộm được vài con búp bê về giặt sạch cho con gái tôi chơi."

"Còn về việc cậu nói nó là linh vật của công ty nào đó... thì tôi chưa từng nghe nói."

Được rồi.

Cũng là câu trả lời nằm trong dự đoán.

Trạng thái của mèo Rhine trong thế giới tương lai đã trở lại như trong giấc mơ đầu tiên.

Lịch sử, người sáng lập, công ty MX của nó, tất cả đều đã trở thành cát bụi của lịch sử.

"Đi thôi lão đệ! Về nhà ăn cơm thôi! Ăn xong tối còn phải làm việc!"

Đại Kiểm Miêu kéo Lâm Huyền lên xe máy, đội mũ bảo hiểm cho hắn:

"Đội mũ bảo hiểm vào!"

"Biết rồi, công dân tuân thủ pháp luật."

"Đi thôi!"

Ầm ầm ầm!!!

Chiếc xe máy sắp tan thành từng mảnh của Đại Kiểm Miêu phun khói đen, rời khỏi sân nhà Lê Thành...

Sân nhà trở nên yên tĩnh.

Lá tre non xanh đung đưa trong gió hè vài chú chim sẻ nhảy nhót trong khe gạch, hai chú mèo mà Lê Ninh Ninh nuôi nhảy từ ban công tầng hai xuống, vỗ cánh đuổi theo những chú chim sẻ.

Ầm.

Một tiếng động nhẹ, ngói xanh rung lên.

Một cô gái mảnh khảnh mặc đồ bó màu đen, tóc nâu sẫm búi sau đầu giống như một chú mèo, đang ngồi xổm ở góc mái nhà.

Ánh mắt theo làn khói đen từ ống xả xe máy dần tan biến, khóa chặt vào người đàn ông ngồi sau xe máy...

Người đàn ông đang cầm trên tay mặt nạ mèo Rhine.

"Bất kể nói như nào, tối nay hai chúng ta có chung một mục đích."

Nửa đêm.

Bên ngoài nhà máy xử lý rác thải số 221.

Lâm Huyền đứng bên cạnh CC, nhìn những chiếc máy bay không người lái tuần tra bay vù vù trên bức tường cao.

Theo diễn biến cốt truyện trước đó, Lâm Huyền đã thuận lợi liên lạc được với CC.

Và lần này, hắn không hỏi CC bất kỳ câu hỏi riêng tư nào... Bởi vì những gì muốn biết hắn đã biết hết ở lần trước rồi, lần này chắc chắn không cần hỏi nữa.

Nhưng hắn lại trả lời rất nhiều câu hỏi của CC.

Mức độ thiện cảm hiện tại khá cao.

Hắn quay đầu nhìn CC:

"Cô nói rằng cô có một việc rất quan trọng cần xác nhận, vì vậy cô mới muốn đến đây để mở két sắt của Lâm Huyền, nói rằng bên trong có thể là ý nghĩa cuộc sống của cô..."

"Cô có thể cho tôi biết đó là chuyện quan trọng gì không? Trong đầu tôi biết rất nhiều thông tin mà cô không biết, có lẽ tổng hợp lại thì tôi có thể đoán ra mật khẩu."

"Xin lỗi, tôi không muốn nói."

CC vẫn trả lời như vậy, vẫn lắc đầu:

"Đây là quyền riêng tư của tôi, cũng là bí mật của tôi, tôi không muốn nói cho người khác biết. Hơn nữa... Vì mục đích của anh cũng là mở két sắt nên sau khi chúng ta xem rõ bên trong cất giữ thứ gì... Thì tự nhiên sẽ có câu trả lời."

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Con hàng này vẫn không chịu nói.

Xem ra muốn biết được câu trả lời này, không phải là tăng mức độ thiện cảm là giải quyết được.

Vì CC nói rằng trong két sắt không chỉ có sự thật và quá khứ, mà còn là ý nghĩa cuộc sống của cô...

Điều đó có nghĩa là, những thứ trong két sắt đối với cô ấy thậm chí còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Xem ra, vẫn phải tìm cách mở két sắt đó mới được.

Nhưng vấn đề là...

Theo diễn biến cốt truyện hiện tại thì căn bản là không thể tiếp cận được két sắt.

Đừng nói là thử mật khẩu, ngay cả muốn nhìn thấy két sắt cũng không được.

"Đến nước này rồi, tôi cũng không giấu cô nữa."

Lâm Huyền khoanh tay, nhìn về phía trước cách đó bảy tám mét, nơi Đại Kiểm Miêu đang đứng tấn hoạt động cổ tay, nhỏ giọng nói:

"Cái két sắt đó phải đến 00:57 mới đến được nhà máy xử lý rác thải."

Chương 232: Quay ngược thời gian (2)

Chương 232: Quay ngược thời gian (2)

"Tôi biết chứ."

Giọng điệu của CC không có gợn sóng gì:

"Hôm nay có tổng cộng hai xe chở rác đến ngân hàng Thái Mỗ, vận chuyển két sắt vào nhà máy rác, két sắt của Lâm Huyền nằm trong xe chở rác nào cũng không có gì lạ, đây không phải là chuyện gì to tát, cứ đợi thêm một lúc nữa là được."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Không đợi được đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì thế giới này sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42."

"Ha ha."

CC không nhịn được cười thành tiếng, quay đầu đi:

"Anh thật biết đùa."

"Trước đây cô không cũng cho rằng những mảnh ký ức đó của cô là chuyện đùa sao?" Lâm Huyền phản bác:

"Trong đầu cô có rất nhiều mảnh ký ức không thuộc về thế giới này, cô có thể chấp nhận chuyện kỳ lạ như vậy, tại sao lại không thể chấp nhận chuyện thế giới sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42

chứ?"

"Tôi đã nói với cô rất nhiều chuyện, thậm chí còn xuất hiện trong những mảnh ký ức của cô, lẽ ra cô phải hiểu rằng tôi sẽ không giỡn với cô về chuyện này."

Lâm Huyền nói xong.

CC vẫn không tin:

"Ngay cả khi những gì anh nói là sự thật... Thì có ý nghĩa gì chứ? Anh có thể ngăn chặn thế giới bị hủy diệt vào lúc 00:42 không?"

"Không thể."

"Vậy thì tại sao chúng ta phải lo lắng về chuyện đó?"

CC chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Hay là... Anh có cách khác để mở két sắt đó?"

"Tôi có cách thật." Lâm Huyền cười nói:

"Chỉ cần chiều nay có thể đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, sau đó tìm đến ngân hàng Thái Mỗ, là có thể tìm thấy két sắt có tên Lâm Huyền, thử mở nó ra."

"Chiều nay?"

CC nhíu mày:

"Anh bị điên à?"

"Tôi không thể giải thích nhiều chuyện cho cô nhưng tôi thực sự có khả năng đó. Vì vậy... cô có manh mối nào để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới không?"

"Không có."

CC lắc đầu:

"Không ai ngu ngốc đến mức xông vào thành phố Đông Hải mới, đó không phải là nơi dành cho chúng ta, cho dù anh có vào được thì làm được gì chứ?"

"Đây không phải là chuyện cá chép vượt ải hoá rồng, không phải cứ xông vào thành phố Đông Hải mới là anh trở thành cư dân của thành phố Đông Hải mới. Khả năng lớn hơn là trong mắt cư dân thành phố Đông Hải mới, anh thậm chí không phải là người, bọn họ sẽ giết anh như giết động vật vậy."

"Không thử thì làm sao biết được?"

Lâm Huyền nhún vai, rất thờ ơ:

"Biết đâu chỉ là do các cô nghĩ thành phố Đông Hải mới rất mạnh, an ninh rất nghiêm ngặt nhưng thực tế chỉ là một con hổ giấy thì sao?"

"Anh đúng là không sợ chết." CC chế nhạo.

"Chúng ta cũng vậy thôi."

Im lặng một lúc, CC thở dài quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nếu anh thực sự muốn vào thành phố Đông Hải mới như vậy... thì tôi thực sự có một thông tin tình báo có thể tiết lộ cho anh."

"Này——!"

Lâm Huyền vừa định hỏi gì đó thì Đại Kiểm Miêu lại một lần nữa quay đầu lại với vẻ mặt kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn Lâm Huyền và CC:

"Hai người nói chuyện gì vậy! Còn——"

"Tập trung vào máy bay không người lái của anh đi Kiểm ca! Hôm nay tôi đứng đủ xa rồi!"

Nói xong, Lâm Huyền quay đầu nhìn CC:

"Thông tin tình báo gì? Có liên quan đến việc đột nhập vào thành phố Đông Hải mới không?"

CC gật đầu:

"Nhưng... tôi cần xác nhận rằng không có két sắt đó trong xe chở rác đầu tiên, tôi mới nói cho anh biết. Nếu không, tôi không tin anh."

"Không sao."

Lâm Huyền cũng rất thoải mái.

Ít nhất thì giấc mơ lần này cũng có thu hoạch.

Ngay cả khi đi theo CC đến chết, chỉ cần có thể moi được một số thông tin tình báo để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới thì vẫn đáng giá.

Cho đến nay.

Chỉ có hai nơi cất giữ câu trả lời mà Lâm Huyền quan tâm——

1, Ngăn kéo bàn làm việc của Triệu Anh Quân, tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

2, Hiệu sách trong thành phố Đông Hải mới, ngân hàng Thái Mỗ và nơi giam giữ cha của Đại Kiểm Miêu.

Hai tuyến này đều đang được thúc đẩy chậm rãi.

Nếu tiến hành song song.

Biết đâu chẳng mấy chốc có thể giải đáp được những bí ẩn trong lòng mình.

"Đến lúc rồi!"

Đại Kiểm Miêu gầm lên một tiếng, như một cây cầu giận dữ lao tới.

"A Tráng!"

"Nhị Trụ Tử!"

"Tam Bàn!"

Cầu thang người được dựng xong đúng giờ, Lâm Huyền và CC thuận thế trèo vào, rồi chờ sẵn ở địa điểm xe chở rác sẽ đổ rác. ...

"Không có."

CC tìm một vòng, lật tung tất cả các két sắt hợp kim hafnia rồi quay về bên cạnh Lâm Huyền, ánh mắt tin tưởng hơn hẳn:

"Quả nhiên như anh nói, đúng là không có két sắt của Lâm Huyền... tên của những người có két sắt khác anh cũng nói đúng, tôi đã kiểm tra hết rồi."

"Giờ thì tin lời tôi nói rồi chứ?" Lâm Huyền cười nói.

Vừa mới trèo tường vào.

Lâm Huyền đã nói chính xác thời gian xe chở rác đến, thời gian đổ rác, địa điểm đổ rác.

Hắn còn nói cho CC tên của rất nhiều chủ két sắt, bảo cô tìm có thể kiểm chứng lại lời mình nói.

Chương 233: Bí mật của CC (1)

Chương 233: Bí mật của CC (1)

Quá đáng hơn nữa là...

Thậm chí hắn còn nói rõ ràng sau khi đổ két sắt xuống, két sắt của ai đè lên két sắt của ai, két sắt của ai chồng lên két sắt của ai, hai két sắt nào úp xuống.

Nói đến mức CC ngây người.

Cô không tin nổi, một sự kiện hoàn toàn ngẫu nhiên như vậy, mà Lâm Huyền lại có thể dự đoán chính xác như vậy.

Nhưng mà...

Sự thật thắng hùng biện.

Khi CC nhìn thấy những chiếc két sắt được đổ xuống, giống như những người lính chỉnh tề, rơi xuống đúng vị trí mà Lâm Huyền vừa mô tả...

Cô có vẻ hơi tin vào "siêu năng lực" của Lâm Huyền:

"Được rồi, tôi thừa nhận, có vẻ như anh thực sự... có một số năng lực mà tôi không hiểu và không thể lý giải được."

Cô cúi đầu, chống cằm, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về những gì Lâm Huyền đã nói trước đó:

"Theo anh nói thế giới này sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42, vậy thì chắc chắn chúng ta không thể đợi được đến 00:57 để xe chở rác tiếp theo đến đây."

"Không chỉ là vấn đề không đợi được xe chở rác tiếp theo, mà giờ đã đến thời điểm này rồi, chỉ còn mười phút nữa là đến 00:42, chúng ta làm gì cũng không kịp nữa."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu khẳng định, nhìn CC:

"Đây chính là điều tôi đã nói với cô ở bên ngoài——"

"Nếu muốn mở két sắt đó thì phải từ trưa, ít nhất là từ chiều đã phải đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, như vậy mới kịp đến ngân hàng Thái Mỗ để mở két sắt."

CC tháo mặt nạ xuống.

Cô lắc lắc mái tóc ướt đẫm mồ hôi, dùng mặt nạ làm quạt, quạt cho mát.

Đây là lần đầu tiên CC tháo mặt nạ trong giấc mơ thứ hai.

Quả nhiên.

Vẫn như vậy.

Đúc cùng một khuôn với Sở An Tình.

"Nhưng giờ đã là buổi tối rồi." CC nghĩ mãi không ra:

"Anh định làm thế nào để quay ngược thời gian về trưa? Nghĩ thế nào thì đây cũng là một điều không thể... Hơn nữa, nếu anh thực sự có thể quay ngược thời gian thì tại sao không quay ngược lại xa hơn một chút, quay ngược về vài trăm năm trước, quay ngược về thời điểm két sắt được cất giữ?"

"Tôi sẽ không giải thích điều này với cô, không còn thời gian nữa."

Lâm Huyền giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ.

00:30

Còn 12 phút nữa là giấc mơ sẽ kết thúc.

Phải nhanh chóng bắt CC nói ra manh mối để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới:

"Bây giờ, vì cô đã xác nhận rồi, có thể nói ra thông tin tình báo của cô được chưa? Có cách nào để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới không?"

CC gật đầu.

Đây là chuyện cô đã hứa với Lâm Huyền, đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Cô lấy chiếc "tai nghe bluetooth" ra khỏi túi.

Giống như chiếc mà nhân viên giám sát đeo trên tai ở phòng giám sát trung tâm của nhà máy rác.

Mỗi nhân viên của nhà máy rác đều có một thiết bị như vậy, đây là thiết bị để họ giao tiếp, liên lạc, phát hành nhiệm vụ và tình hình công việc.

Lâm Huyền đoán cách sử dụng đại khái cũng giống như điện thoại di động, chỉ là chế độ thao tác thay đổi rất nhiều.

"Tôi đã lấy trộm thiết bị này từ một nhà máy xử lý rác trước đây."

"Có thể bỏ qua đoạn này, nói trọng điểm luôn."

"Mỗi lần xe chở rác quay trở lại thành phố Đông Hải mới đều phải qua một trạm kiểm tra."

CC quay đầu, chỉ vào cánh cổng thép đang ầm ầm nâng lên trên bức tường thép cao.

Nhà máy xử lý rác ở đây đều là thiết bị tự động, rô bốt, xe không người lái, máy bay không người lái... hoạt động 24 giờ không ngừng nghỉ, trật tự rõ ràng.

Những chiếc xe chở rác đó sau khi đổ hết rác sẽ quay trở lại thành phố Đông Hải mới để lấy rác mới.

CC quay đầu lại, tiếp tục nói:

"Ngoài cánh cổng thép này, trong đường hầm còn có một cánh cửa an ninh. Tất cả xe chở rác khi đi qua đó đều phải trải qua quy trình kiểm tra sinh vật, mục đích là để ngăn chặn có người nhân cơ hội đột nhập vào thành phố Đông Hải mới."

"Thông tin tình báo chính xác chứ?" Lâm Huyền hỏi.

"Tất nhiên là chính xác!"

CC liếc nhìn Lâm Huyền, nhéo chiếc tai nghe bluetooth trên tay:

"Vừa nãy muốn nói cho anh biết, anh còn không nghe... Những quy trình xử lý rác này đều được viết trong tóm tắt công việc, mặc dù tôi chưa từng vào đó nhưng trong thiết bị này có ghi lại hồ sơ kiểm tra an ninh hàng ngày."

Lâm Huyền gật đầu, nhìn đồng hồ.

00:32.

Chỉ còn 10 phút nữa là giấc mơ kết thúc, phải bắt CC nói nhanh hơn:

"Cô đã nói như vậy, tức là cô có cách tránh hoặc trốn thoát khỏi quy trình kiểm tra sinh vật."

"Đúng vậy."

CC ngẩng đầu lên nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng cách này, chỉ có tôi làm được, anh thì không."

"Được hay không thì cô cứ nói thử xem."

Thời gian không còn nhiều, giấc mơ sắp kết thúc rồi.

Lâm Huyền không muốn đôi co với CC nên thúc giục cô nhanh chóng nói trọng điểm.

CC lắc lắc thứ giống như tai nghe bluetooth trên tay:

"Thứ này có thể kết nối từ xa với cánh cửa an ninh sinh trắc học đó, mặc dù cần phải ở một khoảng cách nhất định... Nhưng chỉ cần tốc độ giải mã mật khẩu đủ nhanh thì khoảng cách này hoàn toàn có thể thực hiện được."

Chương 234: Bí mật của CC (2)

Chương 234: Bí mật của CC (2)

"Có được mật khẩu của cửa an ninh thì có thể đi qua cửa an ninh, quy trình sinh trắc học cũng sẽ không khởi động. Đây là một loại cơ chế miễn kiểm tra, ước chừng là dành cho nhân viên nội bộ sử dụng."

Lâm Huyền đã hiểu.

Ý của CC là muốn đột nhập vào thành phố Đông Hải mới thì có thể tìm cách trốn trong xe chở rác, sau đó theo xe chở rác cùng vào cánh cổng thép.

Mặc dù bên trong còn có một cánh cửa an ninh sinh trắc học.

Nhưng CC là chuyên gia mật mã, cô ta có khả năng sử dụng thứ giống như tai nghe bluetooth này để kết nối từ xa với cửa an ninh và giải mã mật khẩu.

Chỉ cần có thể giải mã mật khẩu trước khi quy trình sinh trắc học chạy thì bọn họ có thể an toàn vào được thành phố Đông Hải mới.

Kế hoạch này nghe có vẻ không an toàn... thậm chí có thể nói là đầy rẫy nguy hiểm, bất kỳ sai sót nào cũng sẽ mất mạng.

Nhưng đối với Lâm Huyền mà nói thì thứ không đáng giá nhất chính là mạng sống.

Chỉ cần có một tia khả năng, hắn có thể dùng vô số lần thử sai để thử ra khả năng duy nhất này.

Đây chính là lợi thế độc nhất vô nhị của hắn trong thế giới giấc mơ.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền tháo mặt nạ mèo Rhine trên mặt xuống, đứng dậy rồi nhìn cánh cổng thép đang ầm ầm hạ xuống ở đằng xa:

"Kế hoạch của cô nghe có vẻ rất ổn, xét về mặt logic thì có tính khả thi."

"Nhưng điểm khó duy nhất nằm ở chỗ..."

"Muốn thực hiện kế hoạch này thì nhất định phải có một chuyên gia mật mã."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn CC:

"Cũng chính là cô."

"Thôi dẹp đi."

CC nghiêng đầu cười:

"Tôi chỉ nói cho anh biết phương pháp này, chứ chưa từng nói sẽ đi cùng anh. Tôi nói cho anh biết những điều này là vì trước đây đã hứa với anh khi trao đổi thông tin tình báo, chứ không có ý gì khác."

"Vừa nãy cô còn nói két sắt này quan trọng hơn cả mạng cô mà."

"Liều mạng và mất mạng vẫn có sự khác biệt."

CC vuốt mái rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Có thể vừa nãy tôi nói chưa đủ chi tiết khiến anh không hiểu rõ."

"Giải mã mật khẩu không phải 100% thành công như anh nghĩ, cũng không phải nhất định có thể giải mã xong trong thời gian hữu hạn."

"Tôi chỉ thông qua thông tin trong thiết bị này để biết được các quy trình vận chuyển rác thải của xe chở rác, chứ không có nghĩa là tôi đã thực sự vào trong, tôi cũng không biết cụ thể cánh cửa an ninh và quy trình sinh trắc học đó như thế nào."

"Chỉ là xét về mặt lý thuyết thôi anh có hiểu không? Là xét về mặt lý thuyết, có lẽ có thể bỏ qua khâu sinh trắc học bằng cách giải mã mật khẩu cửa an ninh. Nhưng trên thực tế thì sao? Ai có thể đảm bảo chắc chắn có thể làm được? Chắc chắn thành công?"

Lâm Huyền ngồi xổm xuống, ngồi trên cùng một két sắt với CC.

"Anh làm gì vậy?"

CC cảnh giác liếc hắn một cái rồi dịch sang bên phải:

"Anh ngồi sang đây làm gì? Bên kia của anh không có chỗ ngồi à?"

"Tôi đang nghĩ..."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Tôi đang nghĩ làm thế nào để khiến cô tin rằng thế giới này sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42 và thời gian có thể tuần hoàn trở lại, ở đây không có ngày mai nhưng lại có vô số ngày hôm nay như thế này."

"Thế thì liên quan gì đến việc anh ngồi sang đây? Anh không thể ngồi đối diện nói chuyện sao?"

Nói xong, CC đứng dậy, dựa vào két sắt chất đống bên cạnh

rồi nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

Eo ôi.

Đây chính là vấn đề.

Lâm Huyền bất lực thở dài trong lòng.

Người phụ nữ CC này, cô hoàn toàn không tin tưởng mình.

Hơn nữa bây giờ việc mình phải làm không chỉ là khiến CC hiện tại tin tưởng mình, mà còn phải khiến CC của buổi trưa và buổi chiều cũng tin tưởng mình.

Điều này càng khó khăn hơn.

Hắn tin rằng những thông tin tình báo mà CC cung cấp cho hắn hiện tại chắc hẳn là không lừa hắn.

Nhưng vấn đề là...

Nếu không có sự hỗ trợ của chuyên gia mật mã thì chắc chắn hắn không thể giải mã được mật khẩu của cửa an ninh.

Hay là thực sự phải đăng ký một lớp học trong hiện thực, cố gắng học kỹ thuật hacker trong vài tháng nhỉ?

Rõ ràng là không khả thi.

Hơn nữa, cho dù có học thành thạo trong thời gian ngắn.

Thì việc lấy được thiết bị giống như tai nghe bluetooth trên tay CC cũng là một việc rất khó khăn.

So sánh thì...

Có lẽ thuyết phục CC khiến cô tin tưởng mình, ngược lại còn dễ dàng hơn một chút.

"CC."

Lâm Huyền nghiêm túc nói:

"Thực ra trong mảnh ký ức của cô, người đàn ông trung niên tóc dài có bộ râu kia rất có thể cũng là tôi."

"Anh đừng có đùa, càng nói càng vô lý."

"Nếu không thì tại sao giọng nói lại giống nhau?"

"Người có giọng nói giống nhau nhiều lắm."

"Tên tôi là Lâm Huyền."

"Sao anh không nói anh tên là két sắt nhỉ? Như vậy không phải trực tiếp hơn sao?"...

Được rồi.

Lâm Huyền nhún vai.

Người phụ nữ kỳ lạ này hoàn toàn không thể giao tiếp.

Về mặt lấy lòng và hiểu lòng người, cô ấy kém xa Sở An Tình vạn dặm!

Chương 235: Bí mật của CC (3)

Chương 235: Bí mật của CC (3)

"Bất kể cô có tin lời tôi nói hay không, tôi sẽ sắp xếp lại tình hình hiện tại cho cô lần cuối."

Người ta đều nói rằng sự chân thành là tuyệt chiêu.

Lâm Huyền quyết định thử lần cuối, nói hết mọi chuyện, xem có chỗ nào có thể thay đổi suy nghĩ của CC không.

Hắn ngẩng đầu lên:

"Đầu tiên, thế giới này sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42, tức là chỉ vài phút nữa, một luồng ánh sáng trắng sẽ thiêu rụi mọi thứ trên thế gian. Cô có đợi cả đời ở đây cũng không đợi được đến 00:57 để gặp xe chở rác, mọi kế hoạch cẩn thận của cô, đều trở thành trò hề trước luồng ánh sáng trắng lúc 00:42."

"Còn tôi là người có khả năng khiến thời gian quay ngược trở lại, tuần hoàn ngày 28 tháng 8 năm 2624 này, tôi biết những lời này nghe có vẻ rất vô lý đối với cô. Nhưng cho đến nay, sau khi chúng ta gặp nhau, chúng ta đã gặp chưa đủ chuyện vô lý hay sao?"

"Cô biết những mảnh ký ức đó không thuộc về thế giới này và bản thân tôi cũng không phải người của thế giới này, nhưng tôi thực sự đã nhảy từ một thế giới khác đến đây, điều này còn chưa đủ vô lý sao? Việc dự đoán chính xác vị trí xe chở rác đổ rác không vô lý sao, hay việc nói đúng vị trí và tư thế rơi của từng két sắt không vô lý sao?"

"CC cô phải hiểu rằng, bản thân thế giới này vốn đã vô lý, có rất nhiều điều chúng ta không thể giải thích hoặc hiểu được. Nhưng không hiểu được thì không có nghĩa là nó không tồn tại."

"Trong chuyện mở két sắt này, mục đích của chúng ta chắc chắn là nhất quán. Tôi đã nói với cô nhiều lần rồi, cách duy nhất để mở két sắt, biết được bên trong cất giấu thứ gì... chính là vào buổi chiều hôm nay, thậm chí sớm hơn, chúng ta phải đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, tìm đến ngân hàng Thái Mỗ rồi mở két sắt trước khi xe chở rác đến."

"Đây là cách duy nhất. Nếu cô tin tôi thì cả đời này cô vẫn còn hy vọng mở được két sắt; nhưng nếu cô không tin tôi thì cô cứ mãi hối tiếc trong luồng ánh sáng trắng hủy diệt không ngừng tuần hoàn đi."

Lâm Huyền cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

00:37

"Tôi chỉ nói đến đây thôi."

Hắn lại nhìn CC đang dựa vào két sắt:

"Cô còn năm phút để suy nghĩ, tin hay không tin, cô tự quyết định."...

Không khí im lặng.

Trong nhà máy xử lý rác hỗn độn này, thậm chí không nghe thấy tiếng ve sầu ồn ào của mùa hè.

Chỉ có tiếng xe chở rác và robot liên tục hoạt động.

Cùng với mùi hôi thối của lò đốt rác thoang thoảng bay tới.

Một lúc lâu sau.

Ánh mắt CC dịu lại:

"Cho dù tôi có tin anh thì có ích gì?"

"Như anh đã nói, người anh cần không phải là tôi bây giờ, mà là tôi vào buổi trưa, tôi vào buổi chiều."

"Vậy nên cho dù bây giờ tôi có tin anh thì thế nào? Anh có thể quay ngược thời gian về 12 giờ trước thì đúng nhưng tôi thì không... Tôi phải làm sao để thuyết phục chính mình 12 giờ trước, bảo cô ấy tin vào anh 12 giờ trước?"

Lâm Huyền cúi đầu cười.

Xem ra.

Sự chân thành quả thực có chút tác dụng.

CC rõ ràng đã dao động.

"Nếu cô sẵn sàng tin tôi thì đây chính là điều cô cần phải suy nghĩ CC."

Lâm Huyền đứng dậy:

"Cô hiểu rõ bản thân mình hơn bất kỳ ai, cô hẳn rất rõ phải nói những lời gì, làm những việc gì thì cô mới tin tôi."

"Cho dù là cô 12 tiếng trước cũng vậy, thực ra không có gì khác biệt. Nếu cô bây giờ có thể tin tôi thì khả năng lớn là cô 12 tiếng trước cũng có thể tin tôi."

"Nếu cô sẵn sàng thử hợp tác thì mọi chuyện đều dễ nói... Cô chỉ cần nói cho tôi một bí mật của cô thôi."

"Bí mật?"

CC nghiêng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Bí mật gì?"

"Là một bí mật chỉ thuộc về cô, một bí mật mà chỉ cô biết, không ai khác biết nhưng lại rất quan trọng đối với cô và một khi nghe người khác nói ra, cô sẽ vô điều kiện tin tưởng."

Sợ CC không hiểu, Lâm Huyền tiếp tục giải thích:

"Tôi sẽ tìm cô vào chiều nay. Sau đó nói cho cô biết bí mật này, nếu lúc đó cô nghe được bí mật này mà có thể vô điều kiện tin tưởng tôi thì kế hoạch chúng ta đột nhập vào thành phố Đông Hải mới có thể bắt đầu."

"Vì vậy... bí mật này chính là chìa khóa để tôi có được sự tin tưởng của cô, để cô tin tôi. Cô nhất định phải suy nghĩ kỹ..."

"Đối với cô, có bí mật nào sâu kín nhất không... Tất nhiên, không phải tôi muốn hỏi cô những chuyện riêng tư cá nhân, thực ra chuyện này không khó đến vậy, bản thân tôi cũng có rất nhiều bí mật và chỉ có mình tôi biết, nếu đối phương có thể nói chính xác thì chắc chắn tôi sẽ tin đối phương."

"Chắc cô hiểu ý tôi chứ, có bí mật nào sâu kín nhất trong lòng cô không, để một khi tôi nói ra, cô có thể tin bất cứ điều gì tôi nói, thậm chí sẵn sàng mạo hiểm tính mạng đột nhập vào thành phố Đông Hải mới cùng tôi không?"

Chương 236: Thư mời (1)

Chương 236: Thư mời (1)...

Lâm Huyền nói xong.

CC chìm vào suy tư.

Có lẽ cô đã tin Lâm Huyền.

Có lẽ, cô cũng chỉ nghĩ thử vận may xem sao.

Dù sao thì chuyện này đối với CC hiện tại mà nói, thực ra không phải là gánh nặng gì, cô chỉ cần nói ra một bí mật có thể thuyết phục được chính mình là được.

"VV."

Một lúc lâu sau, CC cuối cùng cũng lên tiếng.

Cô mở mắt, nhìn lên đĩa ngọc tròn trên cao, nhìn Lâm Huyền cao hơn cô một cái đầu:

"Người đàn ông trung niên có bộ râu quai nón đó... Tên là VV."

"VV."

Lâm Huyền lẩm bẩm cái tên kỳ lạ này:

"Chỉ cần nói cho cô 12 giờ trước cái tên này là đủ để cô tin tưởng sao?"

"Nên như vậy."

CC gật đầu:

"Cái tên này rất quan trọng đối với tôi. Ít nhất là nếu bây giờ anh có thể nói cho tôi cái tên này thì chắc chắn tôi sẽ tin anh."

"Vì vậy, tôi nghĩ... Tôi 12 giờ trước cũng vậy."

"Được."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cảm ơn cô đã cho tôi biết bí mật. Trưa nay và chiều nay cô ở đâu?"

"Tôi vẫn luôn trốn trong khu rừng phía sau nhà Lê Thành."

CC cúi đầu cười khẽ:

"Thật sự tôi không biết tại sao lại tin những lời vớ vẩn của anh... Anh thực sự rất hợp để làm một diễn giả hoặc người dẫn chương trình, lời nói của anh có sức thuyết phục kỳ lạ."

"Cô nhìn người chuẩn thật."

Lâm Huyền cúi đầu nhìn đồng hồ.

00:41:37

May quá, kịp rồi.

Trước khi ánh sáng trắng diệt thế đến 23 giây, đã có được bí mật khiến CC tin tưởng.

"Nhìn đồng hồ của cô đi."

Lâm Huyền ra hiệu cho CC giơ cổ tay lên:

"Còn 20 giây nữa thế giới sẽ diệt vong."

"Thành thật mà nói, tôi không tin chuyện này." CC khẽ nói nhưng vẫn giơ cổ tay lên, nhìn chằm chằm vào kim giây đang dần

dựng đứng trên đồng hồ:

"Đếm ngược chờ thế giới diệt vong, thật kỳ lạ... Giống như thế giới này là giả vậy."

"Cô đã xem Truman Show chưa?" Lâm Huyền hỏi.

"Đó là gì?" CC ngẩng đầu lên, nghi hoặc.

"Là một bộ phim."

Lâm Huyền cười, vẫy tay với CC:

"Nếu không gặp lại cô nữa, vậy thì chúc cô buổi sáng, buổi trưa..."

"Buổi tối."

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ánh sáng trắng như đã hẹn trước thiêu rụi mọi thứ, không còn gì cả. ... ...

00:42:00

Trên chiếc giường ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Gần đây thời tiết ấm lên, chăn gối của Lâm Huyền cũng mỏng hơn nhiều.

Hắn nhẹ nhàng vén chăn mỏng lên, đi dép lê rồi đứng dậy bên giường.

"VV."

Hắn đọc cái tên kỳ lạ này.

Phải nói là... Thực ra nghe CC gọi cái tên VV này cũng không có gì lạ.

Quả là một phong cách.

Nhưng vấn đề là CC nói, VV là tên của người đàn ông trung niên tóc dài, râu quai nón.

Thực ra về vấn đề người đàn ông này rốt cuộc là ai, Lâm Huyền cũng đã nghi ngờ nhiều lần, có thể là chính hắn trong tương lai.

Nhưng chuyện này chỉ có thể dừng lại ở mức nghi ngờ, không có bằng chứng, không có hình ảnh cụ thể.

Chỉ có hai manh mối.

Một là tên, gọi là VV.

Còn lại là giọng nói rất giống hắn.

Mặc dù những thông tin tình báo khác gần như không có nhưng qua những phản ứng của CC từ trước đến nay không khó để nhận ra...

"Người đàn ông tên VV này là một người rất quan trọng đối với CC."

Có lẽ đây mới là bí mật thực sự của CC.

Cũng liên quan đến chuyện rất quan trọng mà cô ấy không chịu nói.

"Bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa."

Lâm Huyền cầm cốc nước trên bàn, uống vài ngụm rồi vặn

chặt nắp lại.

Cứ như vậy.

Mỗi lần đi vào giấc mơ hắn đều có thể thu được một số thông tin tình báo, thúc đẩy tiến độ một chút, moi được một chút thông tin từ miệng CC, Lâm Huyền đã rất hài lòng.

Ít nhất là hiện tại hắn đã có manh mối để xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới.

Vì VV là một người đàn ông quan trọng với CC như thế.

Đồng thời cái tên này là bí mật sâu kín nhất trong lòng CC, cô ấy chưa từng nói với bất kỳ ai...

Vậy thì bản thân hắn dựa vào cái tên này, lẽ ra có thể liên lạc với CC vào chiều ngày 28 tháng 8 năm 2624 và nhanh chóng chiếm được lòng tin của cô ấy.

Chỉ cần chiếm được lòng tin của cô, khiến cô tin vào lời mình nói thì có thể lợi dụng thuộc tính chuyên gia mật mã của cô ấy, tìm cách xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới.

"Cuối cùng cũng đến bước này rồi."

Lâm Huyền đặt cốc nước xuống, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai, hắn đã hạ quyết tâm phải vào xem thử.

Sau bao ngày nỗ lực.

Kế hoạch xâm nhập này cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Hiện tại xem ra.

Gần như tất cả những manh mối quan trọng để giải đáp câu đố đều ẩn chứa trong thành phố Đông Hải mới.

Lâm Huyền nhắm mắt suy nghĩ một chút, sắp xếp thứ tự ưu tiên của các kế hoạch sau khi xâm nhập thành công vào thành phố Đông Hải mới theo mức độ quan trọng:

Chương 237: Thư mời (2)

Chương 237: Thư mời (2)

Cùng CC tìm ra ngân hàng Thái Mỗ đã phá sản và cố gắng mở két sắt bên trong.

Đến hiệu sách tìm sách lịch sử, tìm hiểu rõ diễn biến phát triển trong 600 năm qua, tìm hiểu nguồn gốc và lịch sử của bàn tay đen trên mặt trăng.

Tìm cuốn sách [Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ] trong hiệu sách, ghi lại thông tin của tác giả gốc, cố gắng tìm ra ông ấy trong thực tế năm 2023.

Tìm ra cha của Đại Kiểm Miêu đã bị bắt đi, hỏi rõ sự thật về Hằng số vũ trụ 42, cố gắng tìm ra bí mật của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. ...

Sau khi xác nhận rằng sự việc của công ty MX và Triệu Anh Quân đã được giải quyết, Lâm Huyền cũng bớt đi một số chuyện trong lòng, có thể tập trung toàn bộ sức lực vào việc khám phá sâu hơn giấc mơ.

Trong khi đó, việc khám phá Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong thực tế cũng đang tiến triển ổn định, có lẽ hắn sẽ sớm biết được mật khẩu phòng làm việc của Triệu Anh Quân.

Nghĩ đến việc cả thực tế và giấc mơ đều sắp có bước đột phá, Lâm Huyền thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Ít nhất là hắn sẽ sớm nhìn thấy một phần sự thật, có một hướng đi rõ ràng.

Sương mù trên bản đồ sắp được xóa tan.

Lộ ra diện mạo thật...

"Ngủ tiếp thôi."

Lâm Huyền ngáp một cái rồi chui vào chăn một lần nữa,

Hắn cựa mình đè hai bên mép chăn, nhắm mắt lại. ...

Ngày hôm sau, Lâm Huyền không đến công ty.

Triệu Anh Quân gửi cho hắn một tin nhắn trên WeChat

Hôm nay ca sĩ nữ Diệu Khả sẽ đến đây thu âm ca khúc chủ đề của mèo Rhine và đạo diễn V "lỡ hẹn" trước đó cũng sẽ đến.

Triệu Anh Quân bảo Lâm Huyền đến gặp mặt, nếu có ý tưởng hay thì có thể trao đổi.

Lâm Huyền xuống lầu bắt taxi đến phòng thu âm đó.

Buổi sáng ở thành phố Đông Hải thực sự rất tắc đường... Lượng xe cộ trên đường gần như bị đình trệ.

Trước đây vẫn luôn đi tàu điện ngầm đi làm nên không cảm nhận được, hôm nay hiếm khi đi taxi vào thời điểm này, hắn mới thực sự cảm nhận được sức hấp dẫn của việc tắc đường ở thành phố lớn quốc tế Đông Hải này.

"Phải tranh thủ thời gian đến Cao Dương mua xe... Nhưng cậu ta đã về quê rồi, chỉ còn cách đợi hết Tết đến đòi lời hứa thôi."

Mất khoảng 40 phút, cuối cùng Lâm Huyền cũng đến được phòng thu âm đó.

Vì hắn đến muộn nên khi vào cửa, Diệu Khả đã vào phòng cách âm để bắt đầu thu âm rồi.

Qua lớp kính, có thể thấy bên trong Diệu Khả đeo tai nghe lớn, nhìn vào bản nhạc trước mặt và hát rất nhập tâm.

Phòng kính hoàn toàn cách âm nên không nghe thấy bên trong hát gì.

Phòng làm việc bên ngoài phòng kính rất yên tĩnh, chỉ có tiếng thì thầm trao đổi của một vài nhân viên.

Tiếng mở cửa của Lâm Huyền vẫn thu hút sự chú ý của một số người trong phòng, mọi người nhìn về phía anh, Triệu Anh Quân gật đầu với hắn:

"Lâm Huyền đến rồi à."

Lâm Huyền gật đầu. Đóng cửa rồi đi vào.

Phòng làm việc có điều hòa rất đủ, Triệu Anh Quân đã cởi áo khoác từ lâu.

Hôm nay cô ấy vẫn trang điểm tinh tế, tóc có vẻ đã cắt ngắn hơn một chút, rất gọn gàng.

Đôi bông tai màu bạc tối lắc lư trước sau theo động tác ngoảnh đầu vừa rồi của cô ấy... Không cần nói cũng biết, Lâm Huyền đã đoán được hôm nay Triệu Anh Quân rất có thể mặc một chiếc áo khoác màu xám bên ngoài.

Đúng thật là có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế...

Lâm Huyền thầm chửi thầm trong lòng, nếu có ngày nào đó có người nhân bản giả mạo Triệu Anh Quân thì nhờ thói quen nhỏ này, chắc chắn hắn có thể nhận ra thật giả ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Triệu Anh Quân trước mặt mặc một chiếc áo len đen, rất tôn dáng, bên dưới là một chiếc quần dài màu xám, tôn lên đôi chân

dài miên man của cô ấy càng thêm thẳng tắp và thon thả.

Đương nhiên là đi đôi giày cao gót màu đen quen thuộc, như thể được hàn vào chân vậy, Lâm Huyền chưa từng thấy Triệu Anh Quân đi đôi giày nào khác.

"Đỡ hơn chưa?" Triệu Anh Quân nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Hả?"

Lâm Huyền vừa quan sát trang phục của cô ấy, không hiểu ý cô ấy.

Triệu Anh Quân chỉ vào eo Lâm Huyền:

"Eo đỡ hơn chưa? Tôi thấy hôm đó cậu xuống xe, hình như eo không thoải mái lắm, có phải bị trẹo rồi không?"

"Ừm."

Lâm Huyền gật đầu:

"Lúc đó hơi căng thẳng, toàn thân căng cứng quá nên bị căng cơ. Nhưng hôm nay đỡ hơn nhiều rồi, không còn cảm giác gì nữa."

?

Hai nhân viên ở bàn thiết bị quay đầu lại nhìn hai người với vẻ khó hiểu.

Đây là cuộc đối thoại tệ hại gì thế?

Lâm Huyền nghĩ đến lời của chị Quyên hôm qua...

Nói là chân Triệu Anh Quân cũng bị thương, còn phải đi bệnh viện, Vương ca đến bệnh viện thăm cô ấy thì nói chuyện với cô ấy về việc thăng chức thư ký.

Nghĩ lại cũng đúng, chiếc xe mui trần Bentley đó lao qua cầu vượt rồi rơi xuống, xe đều bị đập nát, sao Triệu Anh Quân có thể không sao được?

Chương 238: Thư mời (3)

Chương 238: Thư mời (3)

Vì vậy, hắn hỏi:

"Chân cô thế nào? Không có vấn đề gì lớn chứ?"

"Không có vấn đề gì lớn, chỉ là hai đầu gối bị tổn thương mô mềm." Triệu Anh Quân cúi đầu, hơi cong đầu gối lại:

"Chắc là do cú va chạm trong xe quá mạnh nên bị đập vào."

???

Tất cả bốn nhân viên trong phòng làm việc đều mở to mắt! Nhìn thẳng về phía trước!

Cái này!

Có thể nói ra những lời như vậy luôn à!?

Có thể nói thẳng ra trước đám đông như vậy luôn!?

Cô gái nhỏ phụ trách bưng trà rót nước đỏ mặt tía tai, dùng khay che mặt... Đây là lời lẽ gì thế!

Đầu... Đầu gối bị tổn thương mô mềm!?

Triệu Anh Quân để ý đến ánh mắt bất thường nên quay đầu nhìn mọi người:

"Sao vậy?"

"Không! Không có gì đâu Triệu tổng!"

Tổng phụ trách phòng thu âm đứng dậy, chỉ vào Diệu Khả đang tháo tai nghe trong phòng kính:

"Diệu Khả đã hát xong rồi, hay là cô nghe thử xem? Xem có hài lòng không? Nếu không hài lòng thì chúng tôi có thể thu lại một lần nữa."

"Ừ, để Lâm Huyền nghe thử đi."

Triệu Anh Quân khoanh tay nhìn Lâm Huyền:

"Mèo của cậu, cho cậu quyết định."

Lâm Huyền nhận lấy tai nghe mà nhân viên đưa cho, đeo lên đầu.

Bài hát vừa mới thu âm bắt đầu phát...

Phần dạo đầu rất cuốn hút và dễ gây nghiện.

Theo giọng hát trong trẻo ngọt ngào của Diệu Khả vang lên, bài hát mang đến cho người ta cảm giác thoải mái như tắm mình trong gió xuân, kèm theo sự tươi trẻ, năng động của thiếu nữ, còn có tiếng mèo kêu đáng yêu, nghe hay hơn cả bản phát đi phát lại bằng loa lớn trong giấc mơ đầu tiên.

Xem ra tìm Diệu Khả đến hát, thực sự là tìm đúng người rồi, giọng hát và khả năng biểu đạt của cô ấy quả là sự phối hợp tuyệt vời với mèo Rhine.

"Tôi thấy được đó." Lâm Huyền tháo tai nghe.

Triệu Anh Quân gật đầu, nhìn người phụ trách phòng thu âm:

"Vậy thì dùng bản này đi."

Người phụ trách phòng thu âm hơi ngơ ngác...

Cái này...

Cái này Triệu tổng còn chưa nghe thử một lần mà đã chốt luôn rồi sao?

Tin tưởng Lâm Huyền đến vậy sao?

Rốt cuộc trong hai người này ai mới là sếp đây!

Nhưng mà thần tài đã nói như vậy rồi thì đương nhiên ông ta sẽ không nói thêm gì nữa, hoàn thành nhiệm vụ thành công.

Nhưng phải nói một câu, dù là ca sĩ hay bài hát này đều là hàng đầu, bản này cũng thực sự phát huy vượt mức bình thường, giọng hát rất tự nhiên, nghe rất thoải mái.

Sau đó, Lâm Huyền lại gặp mặt đạo diễn V và các họa sĩ diễn hoạt, trò chuyện vui vẻ trong phòng trà, đưa ra các yêu cầu cụ thể đối với một số cảnh quay trong V.

Thực ra đây cũng là những gì đã thấy trong giấc mơ đầu tiên...

Lúc đầu khi Lâm Huyền thu thập cảm hứng thiết kế cho mèo Rhine thì đã xem rất nhiều phim hoạt hình, video, V của mèo Rhine, bây giờ chỉ cần diễn tả lại những động tác và cảnh nổi bật còn nhớ rõ cho đạo diễn và họa sĩ hoạt hình là được.

Chỉ tiếc là...

Đây đã là số hàng tồn kho cuối cùng trong đầu rồi.

Các thiết lập, mấy con búp bê và mấy hình ảnh hiệu ứng trong thời gian này đã vắt kiệt toàn bộ ký ức của Lâm Huyền về mèo Rhine.

"Hy vọng ở Đông Hải mới cũng có cửa hàng đồ chơi mèo Rhine."

Lâm Huyền đã cạn kiệt trí tuệ, không muốn cạn kiệt tài năng sớm như vậy. ...

Sau khi trao đổi xong.

Đạo diễn V và các họa sĩ hoạt hình vừa cảm thán vừa đi đến bên Triệu Anh Quân, nhìn Triệu Anh Quân nói:

"Triệu tổng à, dưới trướng cô đúng là có người tài thật! Sự sáng tạo và ý tưởng của cậu ấy... Thực sự khiến tôi phải kinh ngạc!"

"Nghe nói ngay cả bài hát chủ đề cũng do một mình Lâm Huyền tiên sinh sáng tác sao? Đún là một người toàn tài... Triệu tổng, dưới trướng cô đúng là nhân tài đông đảo, người giỏi lớp lớp!"

Triệu Anh Quân nghe xong, mỉm cười nhàn nhạt quay đầu nhìn Lâm Huyền đang trò chuyện với nhân viên trong phòng riêng:

"Đúng vậy... Đây cũng là may mắn của tôi."

Sau đó, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cùng nhau trở về công ty.

Hôm nay công việc vẫn khá nhiều.

Gần đến kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, rất nhiều việc phải sắp xếp và xử lý trước.

Lâm Huyền cũng hiếm khi bận rộn cả ngày, từ phòng thu âm trở về công ty, hắn bận rộn đến tận sáu giờ chiều mới giải quyết xong những việc dồn lại trong thời gian này.

Hiện tại, số thành viên trong nhóm của hắn đã lên đến hơn bốn mươi người nhưng khối lượng công việc khổng lồ vẫn khiến mọi người bận rộn không ngơi tay.

Chỉ có thể nói rằng...

Mèo Rhine thực sự quá hot.

Hai thế giới tương lai này trời long đất lở, lịch sử có thể đã bị xóa sạch nhưng vẫn không thể ngăn cản mèo Rhine trường tồn.

"Mình không phải lịch sử."

Lâm Huyền ngửa mặt nằm trên ghế ông chủ êm ái, nhìn con búp bê mèo Rhine đặt trên bàn làm việc:

"Mày mới là lịch sử."

Leng keng leng keng leng keng leng keng leng keng leng keng ——

Vừa dứt lời, điện thoại bàn reo lên.

Màn hình hiển thị là số nội bộ của văn phòng Triệu Anh Quân.

Chương 239: Thư mời (4)

Chương 239: Thư mời (4)

"Lâm Huyền, cậu đến văn phòng tôi một chuyến."

Sau khi nghe điện thoại, giọng nói của Triệu Anh Quân truyền đến nghe có vẻ hơi vui mừng, có vẻ tâm trạng không tệ.

"Được."

Lâm Huyền cúp điện thoại.

Lúc này tìm mình...

Chẳng lẽ là muốn bàn bạc với mình chuyện bổ nhiệm thư ký?

Tầng 22.

Ầm.

Một tiếng động lớn, cánh cửa mật mã hai lớp dày cộp trước mắt mở ra.

"Vào đi."

Giọng nói của Triệu Anh Quân truyền đến từ bộ đàm có hình.

Lâm Huyền đi giày da, bước vào văn phòng không chút hơi người này.

Bây giờ mặt trời đã lặn xuống đường chân trời, bầu trời xám xịt đã bắt đầu vào đêm.

Văn phòng của Triệu Anh Quân bật đèn sáng trưng, ngược lại

khiến cho thành phố Đông Hải bên ngoài cửa sổ kính như bị mây đen bao phủ.

Lâm Huyền từng bước một đi qua bộ bàn ghế sofa phủ một lớp bụi mỏng, đi qua chậu cây cảnh lá vàng rơi rụng, đến trước bàn làm việc của Triệu Anh Quân:

"Triệu tổng, cô tìm tôi."

Triệu Anh Quân gật đầu.

Cô ấy đẩy một tấm bìa cứng gấp màu đỏ sẫm trên bàn về phía hắn——

Vuông vức.

Họa tiết hoa văn màu vàng sẫm.

Ở giữa nếp gấp còn ép một con dấu niêm phong bằng sáp!

"Đây là..." Lâm Huyền mở to mắt.

"Chúc mừng cậu Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền mỉm cười:

"Đây là... Thư mời của cậu!"...

Đèn sợi đốt sáng trưng chiếu xuống.

Chiếu lên tấm thiệp mời màu đỏ sẫm đó.

Con dấu niêm phong bằng sáp phản chiếu ánh sáng đỏ kỳ lạ khiến Lâm Huyền không nhìn rõ hoa văn trên đó.

Mặt Lâm Huyền không đổi sắc, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cho tôi sao?"

"Đúng vậy."

Hoa tai của Triệu Anh Quân phản chiếu ánh đèn sợi đốt, lấp lánh, ánh mắt chứa ý cười:

"Có phải rất bất ngờ không?"

"Có hơi bất ngờ."

Lâm Huyền bước tới, cầm lấy tấm thiệp mời đó.

Khi hắn chạm vào chất liệu này... Thì đã hiểu.

Đây không phải thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hoàn toàn không giống với của Triệu Anh Quân.

Tấm thiệp mời này sờ vào có cảm giác lông nhung cao cấp hơn, không phải bìa cứng thông thường.

Lâm Huyền cầm lên trước mắt, nhìn vào huy hiệu được đóng dấu trên khối sáp niêm phong, lập tức nhìn thấy cái tên quen thuộc.

Hiệp hội Thương mại Đông Hải.

"Tôi cũng không ngờ Sở Sơn Hà lại gửi thiệp mời cho cậu."

Triệu Anh Quân chống cằm lên bàn làm việc nhìn Lâm Huyền:

"Bữa tiệc mừng năm mới long trọng nhất hằng năm của Hiệp hội Thương mại Đông Hải thường không gửi thiệp mời cho những người ngoài hiệp hội."

"Tất nhiên... Cũng không phải là tuyệt đối, thực ra hằng năm Sở Sơn Hà vẫn gửi thiệp mời cho rất nhiều người nổi tiếng trong xã hội hoặc những nhân vật lớn của Đông Hải, dù sao thì đây cũng là tiệc riêng của ông ta, ông ta muốn mời ai thì mời."

"Nhưng tấm thiệp mời này của cậu..."

Triệu Anh Quân cười lắc đầu:

"Tấm thiệp này của cậu, tôi thực sự không hiểu nổi, cậu và Sở Sơn Hà có quan hệ riêng tư gì sao?"

"Không có."

Bản thân Lâm Huyền cũng không hiểu nổi.

Tại sao Sở Sơn Hà lại gửi cho mình một tấm thiệp mời dự tiệc tối?

Thứ nhất hắn không phải thành viên của Hiệp hội Thương mại Đông Hải.

Hai là hắn không phải là nhân vật lớn có tiếng tăm gì ở Đông Hải.

Ba là hắn và Sở Sơn Hà cũng không có quan hệ riêng tư gì, lần duy nhất trò chuyện là trong tiệc mừng công của công ty MX.

Nhưng đó cũng là nể mặt Triệu Anh Quân, Sở Sơn Hà mới nói với hắn hai câu.

Chỉ với chút ít giao tình này, hắn là không đủ tư cách để nhận được tấm thiệp mời này.

Chẳng lẽ...

Là vì mấy hôm nay hắn nổi tiếng trên cầu vượt cao tốc?

Chắc chắn không phải.

Lâm Huyền phủ nhận suy nghĩ ngu ngốc này.

Sở Sơn Hà tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà đặc biệt gửi

thiệp mời cho một người, như vậy thật sự quá buồn cười.

"Tôi cũng không hiểu nổi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không phải là nể mặt cô nên mới gửi cho tôi một tấm chứ?"

"Sao có thể, Lâm Huyền cậu nghĩ gì vậy?" Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Tôi mà có mặt mũi gì trước mặt Sở Sơn Hà?"

"Nhưng tóm lại tấm thiệp mời này đích thực là gửi cho cậu. Chiều nay người của tập đoàn Sơn Hà đến tận công ty đưa thiệp mời cho tôi, họ đưa cho tôi hai tấm, chỉ đích danh nói một tấm là của cậu."

"Mở ra xem thử đi."

Nghe xong, Lâm Huyền cạy con dấu niêm phong bằng sáp đó ra, sau đó mở tờ giấy gấp ra.

Bên trong là lời mời rất chính thức.

Nêu rõ thời gian và địa điểm diễn ra tiệc mừng năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải.

Địa điểm là một hội quán riêng của Sở Sơn Hà, thời gian là bảy giờ tối ngày kia.

Trên đầu thiệp mời, hai chữ Lâm Huyền được viết bằng bút mực cứng cáp... Lâm Huyền không rõ hai chữ này có phải do Sở Sơn Hà đích thân viết không nhưng nét chữ cứng cáp mạnh mẽ này trông có chút nền tảng thư pháp.

"Lạ thật ấy."

Lâm Huyền gấp thiệp mời lại.

Thực ra hắn không muốn đi.

Bản thân hắn không có hứng thú gì với loại tiệc tối này, huống hồ đây vốn là tiệc tối nội bộ của Hiệp hội Thương mại Đông Hải... Bản thân hắn đến đó cũng chẳng quen biết ai, vậy sẽ ngượng lắm.

Chương 240: Cạm bẫy

Chương 240: Cạm bẫy

Nhưng trước đó để lấy được lòng tin của Triệu Anh Quân, hắn đã cố tình tạo dựng hình tượng một người khao khát thành công, mong muốn lập nên sự nghiệp trước mặt cô ấy.

Nếu bây giờ tỏ ra không hứng thú... Có vẻ không ổn lắm.

Hiện tại chỉ còn một bước nữa là hắn có thể trở thành thư ký của Triệu Anh Quân, biết được mật mã của cửa mật mã, nhìn thấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không thể để công cốc được.

"Nhưng vì Sở Sơn Hà đã gửi thiệp mời cho tôi rồi, không đi thì không nể mặt ông ta quá."

Lâm Huyền lắc lắc tấm thiệp mời trong tay:

"Dù sao thì tối ngày kia tôi cũng không có việc gì, đi mở mang tầm mắt vậy."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Đi tiếp xúc với những nhân vật lớn như vậy cũng không tệ, chắc chắn có lợi cho sự nghiệp sau này của cậu."

"Vậy thì tối ngày kia gặp nhau ở tiệc tối nhé."

Rầm.

Sau khi rời khỏi văn phòng Triệu Anh Quân, cánh cửa mật mã hai lớp sau lưng đóng sầm lại.

Lâm Huyền nhếch mép.

Triệu Anh Quân vẫn chưa cân nhắc sao?

Rốt cuộc khi nào mới định công bố việc bổ nhiệm thư ký của mình... Sắp về quê ăn Tết rồi, chẳng lẽ cơ hội nhìn thấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài phải kéo dài đến sau Tết ư?

"Không đâu."

Triệu Anh Quân luôn hành động dứt khoát, không bao giờ dây dưa.

Một khi cô ấy đã quyết định thì sẽ hành động nhanh chóng, chắc là trong mấy ngày này.

Ting———

Một tiếng kêu giòn tan.

Cánh cửa thang máy trước mặt từ từ mở ra... ...

Ngoại ô Đông Hải, biệt thự ven hồ.

Cùng với tiếng trục quay yếu ớt, cánh cửa đôi bằng gỗ gụ đắt tiền và chế tác phức tạp này được một đôi bàn tay già nua nhăn nheo đẩy ra.

Trong nhà, thiếu niên thanh tú ngồi trước cửa sổ sát đất chiếm trọn bức tường chính diện, ánh trăng rọi vào người hắn ta, ánh sáng huỳnh quang của máy tính xách tay chiếu vào khuôn mặt gầy gò của hắn ta khiến thiếu niên này trông như một bức tượng băng, phủ đầy sương giá.

"..."

Nhìn thấy cảnh này, ông lão rất bất lực:

"Tôi nghĩ trò chơi mèo vờn chuột này không cần chơi nữa rồi... Cậu thắng rồi Quý Lâm, thắng rất triệt để. Nếu con chuột không ra khỏi nhà thì dù con mèo có thần thông quảng đại đến mấy cũng không bắt được cậu."

"Chỉ có điều cậu cần lo lắng là... Chuột là loài động vật đoản mệnh, cậu muốn so với con mèo xem ai sống lâu hơn sao? Hay là muốn chờ tôi già chết rồi mới chịu ra ngoài tắm nắng?"

"Đến đúng lúc lắm, Ngạo Mạn." Quý Lâm không ngẩng đầu lên, vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính xách tay, ngón giữa tay phải liên tục lướt trên bánh xe cuộn chuột:

"Tôi cần ông giúp tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tôi cần một tấm... Thiệp mời dự tiệc mừng năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải. Ông quen biết với hội trưởng Hiệp hội Thương mại Đông Hải - Sở Sơn Hà, phải không?"

Ông lão lắc đầu:

"Loại tiểu nhân đó... Không lọt vào mắt tôi."

"Đừng nói vậy, Ngạo Mạn, năm xưa không phải ông cũng từ thành phố Đông Hải phát triển lên sao?"

"Ha ha, cho dù vậy thì khi tôi phát triển ở thành phố Đông Hải, Sở Sơn Hà cũng chỉ là một đứa trẻ con, bọn tôi không cùng đẳng cấp."

"Tóm lại tôi cần một tấm thiệp mời dự tiệc mừng năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải."

"Được thôi, không khó đâu."

Ông lão trả lời rất thoải mái, hoàn toàn không coi là chuyện gì:

"Mặc dù rồng mạnh không át được rắn bản địa nhưng chỉ là một tấm thiệp mời dự tiệc thôi, không phải chuyện gì khó, cứ giao cho tôi là được."

"Hiếm khi cậu lại chủ động nhờ vả tôi... Chắc là lần này thực sự muốn ra khỏi hang bắt chuột rồi nhỉ?"

"Cũng tạm thôi." Quý Lâm buông chuột, duỗi tay cười:

"Ít nhất thì cũng nên đến chào hỏi."

"Tốt lắm."

Ông lão rất hài lòng:

"Như vậy tôi có thể yên tâm rời khỏi Đông Hải rồi. Lần gặp mặt tiếp theo có lẽ phải vài tháng nữa... Hy vọng đến lúc đó có thể nghe được tin tốt của cậu."

"Lần này sao lại lâu thế?" Quý Lâm ngẩng đầu lên:

"Vẫn về Brooklyn chứ?"

Ông lão gật đầu:

"Tết đến rồi, tôi thực sự phải về Brooklyn một chuyến nhưng ngoài ra, tôi còn có việc khác phải làm ở nước ngoài. Tài liệu nghiên cứu mà Hứa Vân công bố đã gây ra sự hỗn loạn lịch sử rất lớn... Tôi cũng có rất nhiều việc phải làm."

"Brooklyn, ông thực sự thích nơi này nhỉ."

"Bởi vì ở đó... Có những người bạn già của tôi." Ông lão ấn vành mũ xuống:

"Phải đến thăm viếng họ một chút."

"Đã nhiều năm rồi phải không? Từ khi tôi còn nhớ chuyện,

năm nào vào thời điểm này, ông cũng đều đến Brooklyn một chuyến."

"Đúng thật là nhiều năm rồi..."

Giọng ông lão khàn khàn, đầy vết thương của thời gian:

"Sớm hơn cậu nghĩ nhiều, Quý Lâm... Mùa hè năm 1952. tính đến bây giờ... Thực sự là quá lâu quá lâu rồi."

"Nhiều năm như vậy, thực ra tôi đã sớm quên mất họ trông như thế nào rồi nhưng tôi vẫn nhớ cảm giác khi ở bên họ... Mỗi khi nhớ lại, tôi đều thấy nhớ nhung, cứ như mới ngày hôm qua vậy."

Chương 241: CC và VV (1)

Chương 241: CC và VV (1)

Quý Lâm nhìn ông lão đang buồn bã:

"Tôi ít khi nghe ông nhắc đến chuyện bạn bè, tôi vẫn luôn nghĩ ông chỉ có một người bạn là Hứa Vân."

"Con người vẫn nên có vài người bạn, cậu cũng vậy, Quý Lâm."

Bàn tay khô gầy của ông lão mở cánh cửa gỗ gụ, ánh đèn vàng ấm áp trong sân chiếu vào, bao phủ ông lão trong ánh hào quang.

Bên ngoài cửa, bên cạnh một chiếc xe ô tô Lincoln, có một người tài xế mặc vest đen đeo găng tay trắng. Xe vẫn chưa tắt máy, có vẻ như ông lão vốn không định ở đây quá lâu, chỉ đến để chào tạm biệt.

"Đúng rồi Quý Lâm, còn một chuyện nữa phải nói với cậu."

Ông lão quay đầu lại, ánh đèn vàng ấm áp chiếu sáng đường nét khuôn mặt ông ta, viền quanh ông ta một lớp ánh vàng:

"Lần này tôi đi lâu như vậy, thực sự không yên tâm về cậu nên tôi đã gọi Đố Kị đến hỗ trợ cậu."

"Là hỗ trợ hay là giám sát?"

"Là hỗ trợ, Quý Lâm. Mặc dù tôi luôn nói cậu là Lại Nọa nhưng phần lớn đều là lời phàn nàn vì tức giận vì thấy cậu không tiến bộ, thực ra tôi vẫn rất hài lòng về mọi mặt của cậu."

"Cảm ơn sự công nhận của ông."

Quý Lâm đặt con mèo Rhine lên bàn rồi dựa vào tủ hướng ra cửa:

"Vậy ông có thể đổi người khác đến không? Tôi không thích Đố Kị."

"Tốt lắm."

Ông lão cười khẩy:

"Đố Kị cũng không thích cậu, còn nói giống cậu nữa. Nhưng đây chính là công việc của các cậu, hãy cố gắng làm bạn đi."

Quý Lâm ngáp một cái, gãi đầu:

"Vậy Đố Kị đâu?"

"Tôi không nói là bây giờ... Phải sau Tết Đố Kị mới đến Đông Hải tìm cậu được."

"Sau Tết?"

Quý Lâm không nhịn được cười:

"Tổ chức tà ác của chúng ta còn có kỳ nghỉ Tết sao? Tại sao nhất định phải sau Tết mới đến?"

"Bình thường cậu có giác ngộ như vậy thì tốt rồi, Quý Lâm." Ông lão bước ra khỏi phòng:

"Đố Kị phải về quê ở Hàng Thị một chuyến."

Bàn tay khô gầy đóng cửa phòng lại:

"Đi tham gia một... Buổi họp lớp."

Lâm Huyền cầm tấm thiệp mời trở về văn phòng.

Hắn suy nghĩ mãi không hiểu...

Tại sao Sở Sơn Hà lại đặc biệt gửi cho hắn một tấm thiệp mời.

Dù xét ở góc độ nào thì hắn cũng không đủ tư cách để tham dự tiệc tất niên của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, hắn tự nhận mình không có cái mặt mũi lớn như vậy.

Tuy nhiên, đi tham dự một chuyến cũng chẳng sao, phải duy trì hình tượng "Hổ X" trước mặt Triệu Anh Quân.

Hắn xem đồng hồ.

Đã sáu giờ rưỡi rồi, ngay cả khi bây giờ lập tức vào giấc mơ cũng không kịp cốt truyện của tên trộm ba đao.

Thực ra bây giờ, giấc mơ buổi tối đối với Lâm Huyền đã không còn giá trị gì nữa.

Hiện tại hắn đã bước vào giai đoạn thứ hai trong quá trình khám phá giấc mơ thứ hai——

Xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới.

"E rằng sau này phải vào giấc mơ vào buổi trưa mới được."

Trong giấc mơ đêm qua, CC đã nói với hắn rằng trước buổi tối, cô ấy đều trốn trong khu rừng phía sau nhà Lê Thành.

Chỉ cần lúc đó dùng bí mật "VV" để liên lạc với cô thì hai người có thể bắt đầu kế hoạch xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới.

"Vậy tối nay... Hãy thư giãn một chút."

Lâm Huyền vươn vai, tắt đèn và bước ra khỏi văn phòng. ...

Ngày hôm sau.

Buổi trưa.

Lâm Huyền ăn trưa đơn giản ở nhà, xem TV để tạo cảm giác buồn ngủ một lúc, sau đó hắn liếc nhìn thời gian, 14:30.

Thời gian vào giấc mơ sớm nhất của hắn là 12:42, để có thể vào giấc sớm vào buổi trưa hôm nay, tối qua hắn cố tình thức rất khuya mới về nhà.

Nhưng vì vẫn chưa có thói quen ngủ trưa nên mãi đến bây giờ hắn mới hơi buồn ngủ.

Hắn kéo rèm cửa, nằm lên giường.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Vào giấc mơ. ... ...

Vẫn không có gió mùa hè quen thuộc, những ngôi nhà tự xây chật chội xung quanh che chắn mọi hướng gió.

Nhưng nhiệt độ buổi trưa vẫn rất cao.

Lâm Huyền mở mắt ra, lập tức bước hai bước, trốn vào chỗ râm mát, nhiệt độ cơ thể giảm đi rất nhiều.

Hắn nhìn đồng hồ.

14:51.

Quả nhiên, tốc độ vào giấc buổi trưa vẫn chậm hơn một chút.

"Trước tiên, phải đến khu rừng phía sau nhà Lê Thành để tìm CC."

Lâm Huyền nhìn trái nhìn phải.

Nhà Lê Thành cách đây khá xa.

Mặc dù có thể chạy bộ đến đó... Nhưng mất quá nhiều thời

gian.

"Đã đến lúc phát huy bản chất công dân năm sao của Los Angeles rồi."

Lâm Huyền đi thẳng đến nhà Đại Kiểm Miêu.

Mặc dù chiếc xe máy của Đại Kiểm Miêu rất cũ, gần như sắp hỏng. Nhưng dù sao đó cũng là một chiếc xe máy, trong thôn sơn nhỏ nghèo nàn này địa vị của nó không thua kém gì một chiếc Ferrari.

Hơn nữa, Đại Kiểm Miêu là thôn bá nên rất ngông cuồng, chìa khóa xe máy luôn cắm trên xe mà không bao giờ rút ra.

Có lẽ hắn ta rất tự tin, trong ngôi làng này, không ai dám ăn trộm xe của bang chủ bang Kiểm.

Chương 242: CC và VV (2)

Chương 242: CC và VV (2)

"Hôm nay sẽ cho Đại Kiểm Miêu một bài học."

"Cho hắn ta biết..."

"Cái gì gọi là cướp nhà khó phòng."

Ầm!

Vừa bước ra khỏi đầu ngõ, Lâm Huyền đã đâm sầm vào một người đàn ông đội mũ đen.

"Cút ra!!"

Người đàn ông đội mũ đen chửi bới rồi đẩy mạnh Lâm Huyền vào tường! Sau đó nhặt chiếc ví rơi trên đất rồi nhanh chóng rời đi.

"Chết tiệt..."

Lâm Huyền không biết phải nói gì nữa.

Hắn nhận ra ngay người vừa chạy qua chính là tên trộm ba đao đã ăn trộm túi xách của bà Lý vào buổi chiều tối và ăn trộm hộp tiền của ông chủ cửa hàng tạp hóa vào buổi tối!

"... Thôn này có kho báu gì sao?"

Lâm Huyền không khỏi cảm thán, tên trộm ba đao này kiên trì với mục tiêu của mình, thực sự có thể so sánh với CC.

CC là bất kể thế giới có thay đổi thế nào, mục đích của cô ấy

vẫn chỉ có một, đó là mở két sắt của Lâm Huyền.

Tên trộm này cũng vậy...

Từ sáng đến tối chỉ quanh quẩn trong thôn nhỏ này để ăn trộm đồ, chắc hẳn hắn ta rất yêu mảnh đất này, yêu một cách sâu sắc.

"Thậm chí cả tuyến đường chạy trốn cũng giống nhau..."

Lâm Huyền không còn sức để phàn nàn nữa.

Hắn quay người định tiếp tục đi đến nhà Đại Kiểm Miêu thì đập vào mắt là mấy khuôn mặt dữ tợn.

Đại Kiểm Miêu dẫn theo ba tên đàn em thở hồng hộc chạy đến, vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền:

"Anh bạn! Có thấy một tên trộm đội mũ đen không!"

"Thấy."

"Hắn ta chạy về hướng nào!?"

"Bên kia." Lâm Huyền chỉ về hướng chạy trốn của tên trộm ba đao.

"Đuổi theo!"

Đại Kiểm Miêu khạc một bãi nước bọt, chửi bới:

"Mẹ kiếp, dám ăn trộm trên địa bàn của tao... Là phản tao rồi!"

Ầm ầm...

Bọn lưu manh của Đại Kiểm Miêu xô đẩy nhau đuổi theo vào ngõ.

Lâm Huyền cười.

Cũng tốt.

Đã dụ được Đại Kiểm Miêu đi, ít nhất sẽ không có ai cản trở hắn ăn trộm xe máy.

Điều hổ ly sơn. ...

Đến nhà Đại Kiểm Miêu.

Sau khi nhìn ra ngoài cửa và xác định an toàn, Lâm Huyền bước vào rồi trèo lên xe máy.

Vặn chìa khóa, mở công tắc, sau đó đạp chân phải lên cần khởi động, đạp mạnh một cái——

Ù ù.

Không nổ máy.

Lại đạp mạnh cần khởi động một cái——

Ù ù.

Vẫn không nổ máy.

"Sao xe nào của Đại Kiểm Miêu cũng nát thế này!"

Lâm Huyền rất bất lực.

Trong giấc mơ thứ nhất, chiếc xe tải số sàn của hắn ta rất khó lái, hộp số chắc chắn có vấn đề.

Lần này chiếc xe máy tồi tàn này cũng có cùng một vấn đề, không nổ máy được.

Trước đây hắn thấy lần nào Đại Kiểm Miêu đều đạp một cái là nổ máy, có lẽ loại xe máy tồi tàn này thực sự cần kỹ thuật nổ máy rất cao.

"Mẹ! Có người ăn trộm xe máy!!"

Trên tầng hai, con gái Đại Kiểm Miêu thò đầu ra, thấy Lâm Huyền thì hét lớn:

"Em trai! Cắn hắn!"

Rầm rầm ầm ầm——

Trong nhà vang lên tiếng xoong nồi chảo đánh nhau, kèm theo tiếng gào rú.

Rầm!

Cánh cửa bị một phiên bản mini của Đại Kiểm Miêu dùng đạn thịt xung kích, lao thẳng về phía Lâm Huyền!

Rầm!

Một tiếng giòn tan.

Phiên bản thu nhỏ của Đại Kiểm Miêu đâm thẳng vào cột thép dựng giàn nho, một cục u lớn nhanh chóng nổi lên trên trán!

"Ú—— oa!!!"

Con trai Đại Kiểm Miêu méo miệng, ngồi dưới đất khóc òa lên.

Ầm——

Ngay lúc này, Lâm Huyền cuối cùng cũng đạp nổ xe máy, khói đen đặc phun ra từ ống xả rung chuyển.

"Cẩn thận nhé, Tiểu Kiểm Miêu."

Lâm Huyền tháo chiếc mũ bảo hiểm treo trên gương chiếu hậu, đưa qua đội lên đầu Tiểu Kiểm Miêu rồi cười vẫy tay:

"Chú đi đây."

Ầm—— Tay phải tăng hết ga, xe máy bắn đi trong mùi khét lẹt của lốp xe, lao ra khỏi cổng. ...

Nhà Lê Thành ở phía bên kia thôn, gần như ở tít ngoài rìa nên mới có sân rộng như vậy.

Trước đó Đại Kiểm Miêu đã dẫn Lâm Huyền đến đây nhiều lần rồi.

Hắn quen đường rồi.

Xì xì xì——

Lâm Huyền mới hiểu tại sao mỗi lần Đại Kiểm Miêu phanh xe đều dùng chân đi giày da... vì con xe nát này phanh không ăn.

May mà Lâm Huyền phanh xe ở rừng cây đất vàng, có đủ đệm, nếu không thì thảm rồi.

Hắn dựng xe máy rồi xuống xe.

Đây chính là rừng cây phía sau nhà Lê Thành.

Rất rậm rạp, cây cối rất dày, cành lá sum suê, ánh nắng rất khó chiếu vào.

Là một nơi tránh nóng tốt.

"CC!!"

Lâm Huyền hét lớn.

Không có tiếng đáp lại.

Chắc là trốn rồi.

"CC!!"

Lâm Huyền lại đổi góc độ, nhìn trái nhìn phải trong bóng cây,

vẫn không có tiếng đáp lại.

"Ra đây!! Tôi là VV!!"

Mười mấy giây sau.

Vút!

Một bóng đen từ trên trời rơi xuống, mang theo những chiếc lá rơi xung quanh.

Lâm Huyền nhìn kỹ khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, nốt ruồi ở khóe mắt trái, dáng người mảnh khảnh như người mẫu.

Là CC, không thể nhầm được.

CC nhìn thấy tướng mạo của Lâm Huyền thì cũng hơi sửng sốt, rồi hỏi:

"Anh là VV sao?"

"Tôi không phải." Lâm Huyền trả lời thành thật.

"Vậy tại sao anh biết tên VV?"

"Là cô của tối nay nói cho tôi biết." Lâm Huyền nhìn CC, kể cho cô ấy nghe những chuyện sẽ xảy ra trong vài giờ tới.

Chương 243: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (1)

Chương 243: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (1)

Bao gồm cả kế hoạch ban đầu của cô ấy, việc mạo danh Lê Ninh Ninh, nghệ thuật thang người, két sắt không đợi được ở nhà máy xử lý rác.

Đồng thời nói chính xác thông tin về dòng xe ở nhà máy xử lý rác.

Đồng thời cũng giải thích cho CC về chuyện mảnh ký ức trong đầu cô ấy.

Tất nhiên.

Quan trọng nhất vẫn là nói thật với cô ấy:

"Cái tên VV, chính là cô sau vài giờ nữa nói cho tôi biết, mục đích là để cô tin lời tôi nói."

"VV chính là tên của người đàn ông trung niên tóc dài có râu chứ gì? Giọng nói chắc cũng giống tôi lắm, thực ra tôi thấy người đàn ông đó tám phần là tôi nhưng cô không tin, tôi cũng chẳng có bằng chứng gì nên không giải thích rõ được."

"Bây giờ cô còn thắc mắc gì không? Nếu không còn thắc mắc gì nữa thì chúng ta có thể bắt đầu lên kế hoạch hành động tiếp theo rồi."...

CC suy nghĩ rất lâu.

Phải mất mười mấy phút.

Lâm Huyền không làm phiền cô ấy.

Bởi vì những tình tiết huyền ảo như thế này, dù là ai cũng phải mất một thời gian để tiêu hóa.

Huống hồ đối với CC mà nói, để cô ấy từ bỏ một kế hoạch đã vạch ra từ lâu, chuyển sang tin tưởng một người lạ đột nhiên xuất hiện quả thực là một chuyện rất khó lựa chọn.

"Ý anh là... Cái két sắt có ghi tên Lâm Huyền sẽ đến nhà máy xử lý rác vào lúc 00:57 nhưng thế giới này sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42."

CC nhíu mày, cúi đầu suy nghĩ:

"Vậy nên anh để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, mở trước cái két sắt đó rồi xuyên về thời điểm hiện tại."

Lâm Huyền gật đầu:

"Có có một số sai lệch nhỏ nhưng đại khái là đúng, ý là như vậy đấy."

"Bất kể cô có tin tôi hay không, tôi đều phải cố gắng đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, vì đó là cách duy nhất để mở két sắt... Cô không thể đợi được nhà máy xử lý rác đó, về điểm này tôi không cần lừa cô."

Cuối cùng...

CC gật đầu như có điều suy nghĩ:

"Thực ra tôi không tin những gì anh nói nhưng... Thứ nhất là tôi thực sự đã thấy khuôn mặt này trong mảnh ký ức; thứ hai là anh có thể nói ra cái tên VV... Tôi không hiểu tại sao anh lại biết chuyện này nhưng thực sự rất thuyết phục."

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Bao gồm cả việc anh còn biết rất nhiều thông tin về dòng xe ở nhà máy xử lý rác... Rất nhiều thông tin trong số đó mới được công bố vào sáng nay, ngay cả khi tôi không tin chuyện tua ngược thời gian... nhưng có vẻ như ngoài ra, không có cách giải thích nào khác có thể giải thích rõ ràng tình hình hiện tại."

"Vậy nên..."

Lâm Huyền thân thiện đưa tay phải ra:

"Chúng ta cùng hợp tác nhé? Kế hoạch đột nhập vào thành phố Đông Hải mới này, không có chuyên gia mật mã như cô thì không được."

CC lại do dự một lúc.

Cuối cùng, cô giơ tay phải lên, bắt tay Lâm Huyền:

"Anh đã nói trúng rất nhiều kế hoạch tương lai của tôi, cho nên tôi chọn tin anh."

"Nhưng vấn đề lớn nhất hiện tại là..."

CC khoanh tay lại, quay đầu nhìn về phía thành

"Nếu chúng ta muốn lợi dụng xe rác để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới thì trước tiên phải tìm cách vào được nhà máy xử lý rác."

"Xung quanh đây có rất nhiều người giống như Lê Thành và Đại Kiểm Miêu, đang làm nghề ăn trộm đồ ở bãi rác. Bọn họ đều dùng chiêu dựng thang người... Mặc dù rất phiền phức nhưng thực sự rất hiệu quả và hữu dụng."

"Nhưng bây giờ chỉ có hai chúng ta..."

"Sao chúng ta có thể dựng thang người để trèo qua bức tường nhà máy xử lý rác cao tám mét đây?"

"Ai nói chỉ có hai chúng ta?"

Lâm Huyền nhìn CC cười cười, chỉ tay về phía chiếc xe máy đằng sau:

"Lên xe."

"Đi đâu?" CC rất nghi ngờ.

"Đưa cô đi gặp đại ca của chúng ta."

Ầm——

Sau khi nắm vững lực, Lâm Huyền đạp một lần là nổ máy xe thành công, quay đầu nhìn CC:

"Một lát nữa cô cứ xem sắc mặt tôi mà hành động, bảo cô làm gì thì làm nấy."

"Rốt cuộc tôi phải làm gì?"

"Ừm... Thực ra cô cũng không cần làm gì cả."

Lâm Huyền như có điều suy nghĩ:

"Thành viên của bang Kiểm khá chất phác, nói gì tin nấy, không có tâm cơ gì, cô cứ đi theo tôi là được."

Ầm ầm ầm!!

Chiếc xe máy xả khói đen, chở hai người chạy loạng choạng trên con đường đất gồ ghề.

CC nói với Lâm Huyền rằng, nhà máy xử lý rác đó sẽ có hai xe rác khởi hành vào lúc 21:11 tối theo lộ trình đã định để thu gom

rác, sau đó đi qua ngân hàng Thái Mỗ đã đóng cửa.

Lâm Huyền gật đầu, ghi nhớ thời gian khởi hành này.

Nói như vậy...

Chỉ cần hai người ẩn núp trong xe rác trước 21:11 là có thể theo xe rác vào thành phố Đông Hải mới, đi nhờ xe đến thẳng ngân hàng Thái Mỗ.

Tất nhiên, tiền đề là CC phải giải mã mật khẩu kịp thời, vượt qua chương trình kiểm tra sinh trắc học, thuận lợi đi qua cửa an ninh.

Chương 244: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (2)

Chương 244: Bang Kiểm mở rộng! Thành viên mới! (2)

Đối với hai người mà nói... Rất có thể đây là một chuyến đi có đi mà không có về.

Lâm Huyền coi như không có chuyện gì, mạng hắn vốn không đáng giá bao nhiêu.

Nhưng CC dám nhận lời chuyến đi liều lĩnh này vẫn khiến Lâm Huyền khá bất ngờ.

Xem ra cái người tên VV này, đối với CC mà nói, có lẽ còn quan trọng hơn cả mạng sống của cô.

Cũng chính vì vậy, cô mới nguyện ý mạo hiểm tính mạng để đột nhập vào thành phố Đông Hải mới, để mở cái két sắt đó.

Xoảng!

Một chỗ gồ ghề trên đường đất, suýt nữa hất tung CC ngồi sau xe.

Cô vội ôm chặt Lâm Huyền để giữ thăng bằng, sau đó lại khom lưng lùi về phía sau, kéo giãn một khoảng cách nhất định.

"Cô có thể kể cho tôi nghe về chuyện của cô và VV không?"

Lâm Huyền hét lớn trong gió.

"Không, tôi không muốn nói." CC rất lạnh lùng.

"Đừng khách sáo thế chứ."

Lâm Huyền cười cười:

"Thực ra cô của vài giờ sau đã kể cho tôi một số chuyện rồi, chỉ là không kể chi tiết lắm, biết đâu cái VV đó còn có chút quan hệ với tôi thì sao."

"Ha ha! Tôi khuyên anh đừng nói dối như vậy." CC cười khẽ:

"Tôi tuyệt đối không thể nói chuyện của VV cho người khác biết, bây giờ anh nói dối như vậy, chỉ khiến tôi giảm lòng tin vào anh thôi."

"Bây giờ tôi tin những lời anh nói, dù sao vẫn là vì anh đã nói ra cái tên VV... Điều này đã đủ khiến tôi kinh ngạc rồi, nếu không thì tôi mới không tin những câu chuyện anh kể."

"Nhưng tôi tin rằng, ngay cả tôi của vài giờ sau, nhiều nhất cũng chỉ nói cho anh cái tên VV, tuyệt đối không thể nói bất cứ chuyện gì khác."

"Được rồi."

Lâm Huyền tập trung lái xe, không hỏi thêm gì nữa.

Xem ra ngay cả khi cách nhau vài giờ của hiện tại và tương lai, CC vẫn rất hiểu CC, dễ dàng nhận ra lời nói dối của hắn.

Chuyện cũ của cô và VV là hồi ức quan trọng nhất đối với cô, dường như cũng là nắm đất mà cô không muốn khơi lại nhất.

Dưới nắm đất đó rốt cuộc chôn giấu điều gì?

Lâm Huyền không đoán được.

Nhưng nghĩ lại... có lẽ không phải là một câu chuyện kết thúc có hậu.

Chung quy hắn cảm thấy CC vẫn còn khá nhiều oán hận đối với tên VV này.

Chỉ là cô ấy rất kháng cự không nói, Lâm Huyền cũng thật sự không có cách nào hỏi ra, chỉ có thể thông qua những lời nói sau này để cố gắng ghép lại bức tranh ghép hình này.

Xe máy chạy với tốc độ cao.

Ầm, ầm, ầm!

Lại là ba gò đất liên tiếp khiến CC bị xóc nảy, dán chặt vào Lâm Huyền, ôm chặt lấy hắn.

"Anh có thể lái vững một chút không?" CC phàn nàn.

"Không phải, cô đừng có dán chặt như vậy chứ!" Lâm Huyền lắc cổ:

"Tóc cô... làm cổ tôi ngứa."

"Anh tưởng tôi muốn à!" CC rất không phục, chống người lên và dịch về phía sau một chút.

Tuy nhiên...

Ầm!

Lại là một gò đất.

Hai người lại dán chặt vào nhau.

"Anh cố ý phải không?" CC cau mày.

"Cô đúng là tự luyến... Tự xem lại chút được không? Cô có gì đáng để chiếm hời chứ?"

Bịch!

Một cú đấm nhẹ đánh vào lưng Lâm Huyền.

"Hay là cô lái, tôi ngồi sau?" Lâm Huyền có chút mất kiên nhẫn quay đầu lại:

"Có tinh thần hợp tác một chút được không vậy?"

CC hừ một tiếng, không nói gì.

"Tôi có quen một người giống hệt cô." Lâm Huyền quay đầu lại, nói trong gió.

"Đây đúng là lời tán tỉnh sáo rỗng nhất mà tôi từng nghe."

"Cô xem! Đây chính là điều tôi muốn nói tiếp theo! Cô biết điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và cô ấy là gì không?"

"Tôi không muốn nghe." CC hờ hững nói.

"Điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và cô ấy, chính là cô quá tự luyến, quá tự cho là đúng!" Lâm Huyền hét ngược gió:

"Cô ấy là tiểu thư thiên kim, là công chúa được cả thành phố nâng niu trong lòng bàn tay, được vạn người sủng ái. Nhưng dù vậy, cô ấy cũng không kiêu căng tự luyến như em! Ngược lại còn rất biết điều, không bao giờ tự mình đa tình, không bao giờ cho rằng mình được nhiều người yêu mến, thấy đàn ông là nghĩ người ta muốn chiếm hời với mình."

"Anh không cần phải chỉ cây dâu mắng cây hoè đâu." CC chống lên vai Lâm Huyền, cười khẩy:

"Thế thì sao? Anh thích cô ấy à? Cho nên anh thấy tất cả con gái trên đời đều phải giống cô ấy à?"

"Tôi không có nói như vậy."

Lâm Huyền đánh mạnh tay lái, tránh một ổ gà:

"Cô đừng có vu oan cho tôi, tôi chỉ thấy chúng ta còn phải hợp tác lâu dài, nói rõ nhiều chuyện trước thì tốt hơn."

"Chiếc xe này tệ như vậy, đường thì gồ ghề, hoặc là cô ngồi im ở phía sau, hoặc là xuống xe chạy theo sau."

Cái tính khí thối tha gì thế này?

Lâm Huyền không chiều chuộng cô ta.

Quả nhiên là người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong... Rõ ràng là một khuôn mặt nhưng lại là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Ầm!

Lại là một gò đất.

CC lại dán chặt vào.

"..."

"..."

Quãng đường sau đó vẫn gồ ghề, CC lúc thì chống lên vai Lâm Huyền, lúc thì ôm chặt Lâm Huyền để giữ thăng bằng.

Đi qua bao gian nan trắc trở, cuối cùng cũng đến được "điểm xuất phát".

Chương 245: Bình an (1)

Chương 245: Bình an (1)

Lâm Huyền giấu chiếc xe máy đi, sau đó kéo CC trốn vào trong ngõ hẻm.

Liếc nhìn đồng hồ.

Hơn năm giờ rưỡi.

Không đến mười phút nữa, tên trộm ba đao đó sẽ xuất hiện.

"Chúng ta đợi gì ở đây?" CC tò mò hỏi.

"Đợi một tên trộm ba đao."

"Cái gì cơ?" CC ngơ ngác.

Bỗng nhiên.

Xa xa truyền đến tiếng truy đuổi thở hồng hộc của bà Lý:

"Bắt——bắt trộm! Bắt... bắt tr... trộm!"

Vút!

Tên trộm đội mũ đen chạy vụt qua đầu ngõ như một cơn gió.

Lâm Huyền chạy ra, đụng mặt bà Lý đang lo lắng.

Bà Lý như thấy cứu tinh, nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Chàng trai..."

"Được, tốt, đợi."

Nói xong, hắn bước tới đuổi theo tên trộm.

"Này!"

CC cũng không biết phải làm gì, cũng nhanh chân chạy theo Lâm Huyền, nhìn hắn nhảy trái nhảy phải.

"Đi nào——" "Á!"

Lâm Huyền như một công nhân dây chuyền, lấy ra ba con dao trên người tên trộm, sau đó rút thắt lưng của hắn ta rồi trói ngược hai tay hắn ta xuống đất.

CC thực sự bị sốc trước một loạt động tác như nước chảy mây trôi này, chớp chớp mắt, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Sao anh lại thành thạo thế?"

"Đã bao nhiêu lần rồi... Nhắm mắt tôi cũng có thể trói hắn ta lại."

Lâm Huyền nhìn tên trộm đang cởi quần, ngọ nguậy như giòi trên mặt đất, phủi bụi trên tay:

"Tiếp theo, chỉ cần đợi đại ca của chúng ta xuất hiện là được, bây giờ cô trốn trong ngõ hẻm đi."

CC gật đầu.

Nhớ lại những lời người đàn ông này nói với mình trong rừng trước đó về việc thời gian trôi ngược, quá khứ tương lai, vòng lặp, lời nói về sự hủy diệt lúc 00:42...

Cô đi vào ngõ hẻm trốn, cuối cùng quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Nếu anh thực sự có thể quay ngược thời gian... thì anh nên đưa tôi đến đây, cho tôi xem cảnh tượng tiên đoán tương lai này thì tôi chắc chắn sẽ tin lời anh hơn."

"Đó là một ý kiến hay."

Lâm Huyền ghi nhận ý kiến này.

CC nói có lý, cái tên VV chỉ là một viên gạch xây dựng lòng tin, điều thực sự có thể khiến CC hoàn toàn tin tưởng mình, vẫn là khả năng dự đoán, nắm bắt và kiểm chứng tương lai của mình.

Lần sau thực ra có thể bớt tốn lời, cứ đưa CC đến để kiểm chứng những việc sắp xảy ra thì điều này sẽ thuyết phục hơn.

Ầm!!!

Đống củi ở đầu ngõ đối diện bị đá tung, Đại Kiểm Miêu đúng hẹn xuất hiện.

...

"Em thấy rồi."

Tam Bàn gật đầu một cách thông thái, đồng ý với quyết định gia nhập bang Kiểm của Lâm Huyền.

"Tốt! Vậy là xong chuyện này!"

Đại Kiểm Miêu cười ha ha ôm lấy cổ Lâm Huyền:

"Bắt đầu từ hôm nay, lão đệ, cậu là người của bang Kiểm chúng ta rồi!"

"Kiểm ca, thực ra lần bắt trộm này không phải công lao của riêng tôi."

Lâm Huyền chỉ vào con giòi cởi quần trên mặt đất:

"Tôi còn một người bạn đồng hành rất giỏi võ nghệ, khả năng trèo cao vượt tường không kém tôi và cô ấy còn có rất nhiều thông tin về nhà máy xử lý rác thải Đông Hải mới, là một nhân tài rất lợi

hại, anh có muốn cân nhắc đưa cô ấy vào bang Kiểm không?"

"Ồ? Nhân tài à!"

Đại Kiểm Miêu gật đầu:

"Bang Kiểm của bọn tôi đương nhiên hoan nghênh nhân tài nhưng... ngay cả khi lão đệ giới thiệu, quy trình gia nhập bang Kiểm của bọn tôi cũng giống nhau, phải trải qua quá trình đánh giá, đa số phải đồng ý mới được."

"Không sao."

Lâm Huyền vẫy tay về phía CC trong bóng tối:

"Ra đây CC, đây là đại ca của chúng ta, gọi là Kiểm ca."

CC mặc một bộ đồ bó màu đen,bước ra khỏi bóng tối với đôi chân thon dài thẳng tắp, thân hình chuẩn như người mẫu của cô dưới ánh hoàng hôn, kéo dài bóng hình càng thêm thon thả.

Cô mỉm cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết xinh đẹp, lúm đồng tiền nơi khóe miệng ẩn hiện, dung nhan kiều diễm như hoa lê trắng tinh đang nở rộ, bàn tay phải thon ngà ngọc ngà giơ lên, vẫy vẫy với mọi người:

"Xin chào mọi người."

Nhị Trụ Tử đứng thẳng người!

Hai lỗ mũi phì phì phun ra hai luồng hơi nóng như ống khói tàu hỏa! Bước tới nắm chặt tay Lâm Huyền, vô cùng phấn khích:

"Là em gái sao!!"

"Không phải."

Nhị Trụ Tử khịt mũi một tiếng, nhìn CC với vẻ chán nản:

"Bang Kiểm của bọn tôi không phải là động Bàn Tơ ở thôn Yến Chi, sao có thể nhận phụ nữ vào bang Kiểm được? Nói ra không bị người ta cười cho sao! Chẳng phải các bang Kiểm xung quanh sẽ khinh thường chúng ta sao?"

"Kiểm ca! Tôi không đồng ý chuyện phụ nữ gia nhập bang Kiểm này!"

Đại Kiểm Miêu cũng gật đầu đồng tình.

Thật vậy...

Nào có bang Kiểm nào nhận phụ nữ, hắn thật sự không ngờ đồng bọn mà tên lão đệ mới này nói đến lại là một người phụ nữ.

"Phụ nữ thì sao!!"

A Tráng nâng cao giọng, bước tới một bước, ưỡn ngực:

"Từ xưa đến nay, biến tắc thông, bất biến tắc vong! Đại thế của thiên hạ nào có đạo lý gì bất biến! Em đồng ý! Để nữ anh hùng này gia nhập bang Kiểm!"

"Đậu xanh?"

Đại Kiểm Miêu vô cùng kinh ngạc, gõ vào đầu A Tráng:

"Cậu học mấy câu này ở đâu vậy? Không giống văn vẻ của cậu, suýt nữa thì hát thành bài luôn rồi!"

Chương 246: Bình an (2)

Chương 246: Bình an (2)

Tam Bàn nhìn CC, nhìn nụ cười say đắm như hoa lê nở rộ, gật đầu một cách thông thái:

"Tôi thấy được đó."

Đại Kiểm Miêu quay lại gõ vào đầu Tam Bàn, tiếng vọng bong boong như thể rỗng tuếch:

"Cậu lại được rồi à? Còn học được cách giành trả lời trước nữa à?"

Tóm lại...

Hai phiếu thuận, một phiếu chống.

"Được rồi."

Đại Kiểm Miêu bất lực gật đầu:

"Chúng ta vẫn rất dân chủ, vậy thì... Chào mừng cô gia nhập bang Kiểm nhé! Người đẹp xưng hô thế nào?"

"CC." CC đã sớm không nhịn được cười, cô quay đầu cười nhìn Lâm Huyền:

"Bạn bè của anh thật thú vị. Nói này... tại sao không gọi là bang Kiểm Miêu mà lại phải gọi là bang Kiểm?"

"Đây là một vấn đề triết học rất phức tạp." Lâm Huyền nói nhỏ nhưng vẫn cùng Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Tam Bàn vỗ tay nồng

nhiệt:

"Chào mừng cô gia nhập bang Kiểm!"

"Cảm ơn, rất vinh dự."...

"Ừm... cái này đúng là thứ mà những người giám sát nhà máy rác đó đeo trên tai."

Trong sân nhà Lê Thành.

Lê Thành với dáng người vạm vỡ nhìn thiết bị giống như tai nghe bluetooth trên tay, rồi trả lại cho CC:

"Cô nói, cô đã giải mã được thiết bị này, có thể xem được thông tin hoạt động của tất cả các nhà máy rác ở Đông Hải mới?"

"Đúng vậy."

CC giải thích:

"Tất cả các điểm xuất phát, thời gian đến của xe rác, cũng như nhiệm vụ công việc của từng xe đều có thể xem rõ ràng."

"Tối nay 23:19, tại nhà máy xử lý rác 314, sẽ có một lượng lớn sách bị ngâm nước được vận chuyển đến nhà máy xử lý rác." Lâm Huyền nhìn Lê Thành, đi thẳng vào vấn đề:

"Ông chủ Lê, đối với các người, đây là cơ hội ngàn năm có một. Trong số những cuốn sách bị ngâm nước đó tuy không có sách lịch sử nhưng các loại sách giáo khoa khác thì có không ít, logic tuần tra của máy bay không người lái cũng không chênh lệch nhiều, rất thích hợp để các người đi ăn trộm sách."

Lê Thành gật đầu.

Khi nhìn thấy thiết bị giống như tai nghe bluetooth này, ông ta không hề nghi ngờ lời nói của hai chàng trai cô gái đẹp như hoa

này:

"Cảm ơn hai người đã nói cho chúng tôi biết thông tin quan trọng như vậy, vậy thì... chúng tôi cần phải làm gì không? Mặc dù năng lực của Lê Thành tôi có hạn nhưng chỉ cần là việc tôi có thể giúp được, tôi tuyệt đối không từ chối."

Lâm Huyền và CC nhìn nhau, nói ra kế hoạch của hai người.

Hai người định sớm đột nhập vào nhà máy rác số 221, tức là nhà máy rác mà đám người Đại Kiểm Miêu vẫn thường xuyên ăn trộm.

Hai xe rác sẽ xuất phát từ nhà máy rác lúc 21:11, đó là cơ hội tốt nhất để đột nhập vào Đông Hải mới... Chỉ cần có thể vượt qua cánh cửa an ninh đó, chiếc xe rác này sẽ theo lộ trình ban đầu đưa hai người đến ngân hàng Thái Mỗ, hai người có thể xuống xe để mở két sắt.

Tất nhiên, hai người chỉ định mượn một số người làm thang người, không cần Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh mạo hiểm đi theo.

Sau khi hai người nhảy vào, Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh có thể quay sang nhà máy rác 314 để ăn trộm sách.

Đây tương đương với một cuộc trao đổi thông tin và thang người.

Sau khi biết được kế hoạch đột nhập vào Đông Hải mới của hai người, Lê Thành rất kinh ngạc, khuyên can nhiều lần. Nhưng sau đó thấy hai người kiên quyết, ông ta cũng từ bỏ và đồng ý với kế hoạch của hai người.

"Cô xem, thang người đã xong rồi." Lâm Huyền nhìn CC.

CC mím môi gật đầu:

"Anh đúng là rất lợi hại. Lúc đầu tôi còn thấy anh nói với tôi anh tên là Lâm Huyền là để trêu tôi... nhưng bây giờ nghĩ lại, có nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy xảy ra với anh, anh chưa chắc không phải là Lâm Huyền."

"Đúng rồi." Lâm Huyền cười cười:

"Mặc dù phải tin vào khoa học nhưng những chuyện không thể giải thích được chưa chắc đã không khoa học, biết đâu không chỉ két sắt là của tôi, mà cả VV trong đầu cô cũng là tôi."

"Không thể nào." CC lắc đầu rất chắc chắn:

"Tính cách của hai người hoàn toàn không giống nhau."

Tính cách không giống nhau?

Lời nói của CC khiến Lâm Huyền liên tưởng đến cô và Sở An Tình...

Hai người này cũng vậy.

Cùng một diện mạo, tính cách khác nhau, không phải cùng một người.

Vậy nếu suy luận theo logic này.

Người đàn ông trung niên có râu và mình...

Có khả năng cũng là tình huống tương tự không?

Giọng nói giống nhau, có lẽ các phương diện khác cũng giống nhau nhưng lại không phải cùng một người.

Vậy thì đó có thể là gì?

Người nhân bản sao?

Lâm Huyền lắc đầu, không nghĩ ra.

Nhưng luôn cảm thấy... Nếu có thể hiểu rõ bí mật giữa CC và Sở An Tình thì có lẽ cũng chính là đáp án giữa mình và người đàn ông có râu.

"Xuất phát!"

Đại Kiểm Miêu phất tay, bảo mọi người đeo mặt nạ lên rồi ngồi lên xe bánh mì.

Trên mặt Lâm Huyền vẫn đeo mặt nạ mèo Rhine.

Trên mặt CC vẫn đeo mặt nạ Ultraman.

Cảnh tượng này khiến Lâm Huyền nhớ đến cảnh tượng ba người ngồi trên cùng một chiếc xe bánh mì trong giấc mơ đầu tiên...

Chương 247: Bình an (3)

Chương 247: Bình an (3)

Thật buồn cười.

Chỉ là hôm nay trên xe bánh mì còn có thêm mấy người nữa, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn, Lê Ninh Ninh.

Lê Ninh Ninh cũng đeo mặt nạ Ultraman nhưng không phải cùng kiểu với CC.

Hai người ngồi hai bên Lâm Huyền.

Chiếc xe bánh mì xóc nảy chạy trên đường đất, lắc lư. Hương hoa trà trắng bên trái hòa với hương hoa hồng bên phải khiến Lâm Huyền ngửi thấy hơi choáng váng.

Hắn nhớ lại lần thứ hai mình bước vào giấc mơ thứ hai, lúc 00:42 có một bàn tay đặt lên vai, theo gió đêm thoang thoảng chính là hương hoa trà trắng này.

Có thể đoán được với xác suất lớn là CC.

Theo lý mà nói, CC thời điểm đó hẳn là đang ở nhà máy rác 221 chờ dỡ két sắt.

Như vậy suy ra, chỉ có một khả năng...

Có lẽ nếu mình không gia nhập mặt nạ ra, Lê Ninh Ninh và Đại Kiểm Miêu sẽ không bị tụt lại, CC cũng không tìm được thời cơ ra tay nên kế hoạch thất bại ở lại Đông Hải cũ.

Tất nhiên, cũng có thể là những tình huống thế này thế kia

khác, khiến hành động của đám người Đại Kiểm Miêu vốn đã thất bại hoặc bị hủy bỏ, do đó CC cũng không thể đến nhà máy xử lý rác, sau đó thấy mình quen quen nên đi theo.

"Đến rồi, xuống xe đi!"

Đại Kiểm Miêu vẫn dừng xe bánh mì trên sườn dốc, mọi người xuống xe.

Bảy người một hàng, mỗi người đeo mặt nạ, cứ thế đứng trên cao nhìn về phía thành phố Đông Hải mới đèn đuốc sáng trưng xa xa...

Điều này khiến Lâm Huyền không hiểu sao lại có cảm giác như tổ chức Akatsuki tấn công làng Lá, hoặc Trương Ma Tử càn quét giặc cỏ vậy.

Đôi khi hắn thấy may mắn.

Sẽ cảm thấy mình vô cớ có thêm một thế giới, thêm một thế giới tưởng tượng có thể tự do phiêu lưu.

Đây là cuộc sống mà hắn trong hiện thực không bao giờ có thể trải nghiệm nhưng bây giờ, ngày nào cũng phải lặp lại một lần ở ngoại ô Đông Hải mới.

Gần đây hắn thường nghĩ...

Ý nghĩa của việc mình sở hữu giấc mơ độc đáo này là gì?

Nhớ lại hôm đó dưới ánh trăng trên cầu vượt, Triệu Anh Quân đã nói với mình rằng:

"Cậu nhất định phải làm những gì mình thích, làm những gì mình muốn kiên trì, làm một việc không phải để chứng minh điều gì với người khác, mà là tự nguyện đánh cược cả đời mình."

Nếu thực sự có chuyện này thì đó sẽ là chuyện gì?

Gần đây, tâm trạng của Lâm Huyền thực sự thay đổi không ít.

Hắn vốn nghĩ rằng rất nhiều chuyện không liên quan đến mình, bao gồm cả giấc mơ lặp đi lặp lại hàng ngày này, thế giới liên tục bị hủy diệt, ngày mai mãi mãi không đến...

Những chuyện này cách mình quá xa.

Đến tận 600 năm sau.

Liên quan gì đến mình?

Hủy diệt cũng được, dị dạng cũng được, vui vẻ hay đau khổ cũng được, liên quan gì đến mình?

Mình cứ tự do tự tại là được.

Mình cứ xả láng tung hoành là được.

Nhưng bây giờ...

Suy nghĩ của hắn thực sự có chút thay đổi.

Người trong cuộc thì mù quáng, hắn cũng rất đột nhiên nhận ra điều này——

Trước đây, hắn chỉ coi Đại Kiểm Miêu, CC và những người khác là NPC không có cảm xúc nhưng bây giờ... Không hiểu sao hắn lại coi họ là bạn của mình, những người bạn bằng xương bằng thịt, có tình cảm, có cuộc sống.

Không chỉ riêng hai người họ.

Rất nhiều người đều như vậy.

Trong nhà máy xử lý rác thải 314 trước đây, ngay cả khi Lâm Huyền biết rõ rằng sau 00:42 tất cả mọi người đều sẽ chết...

Nhưng hắn vẫn bất chấp hỏa lực của máy bay không người lái mà ném Lê Ninh Ninh ra khỏi bức tường, cứu sống cô gái bướng bỉnh không chịu khuất phục này.

Lâm Huyền không hiểu tại sao mình lại làm như vậy.

Hắn không hiểu nổi.

Khi mà tất cả đều sẽ chết.

Sớm muộn gì cũng chết.

Vậy thì tại sao phải mạo hiểm để não mình bị bắn vỡ ra, chỉ để cứu một cô gái chỉ có thể sống thêm được mười mấy phút?

Hắn đã từng nghĩ.

Nếu như cảnh tượng đó xảy ra lại một lần nữa, hắn có còn làm như vậy không?

Câu trả lời là có.

Cho dù có lặp lại một vạn lần, mở đầu lại một vạn lần, hắn vẫn sẽ ném Lê Ninh Ninh ra ngoài một cách an toàn vào khoảnh khắc đó...

Cho dù cuối cùng tất cả đều sẽ chết.

Chỉ có thể sống thêm được mười mấy phút.

Nhưng Lê Ninh Ninh...

Cô ấy là một người sống sờ sờ.

Tuổi hoa niên như hoa như ngọc, ngày nào cũng ngâm mình trong đống rác thải hôi thối, chỉ để ném vài cuốn sách ra ngoài bức tường cao.

Con người đều có trái tim.

Nghĩ đến cuộc sống của những cô gái cùng tuổi trong thực tế, làm sao mà không đau lòng cho được?

Lê Ninh Ninh vốn có thể giống như Sở An Tình, cũng có thể là một công chúa.

Nhưng cô ấy không tin vào số phận.

Cô ấy muốn thay đổi tất cả những điều này ngay trước mắt.

Mảnh vỏ cây rơi xuống đất rồi dần dần mở ra thực sự khiến Lâm Huyền nhìn thấy sự bất khuất của sự sống.

Còn CC nữa.

Còn Đại Kiểm Miêu nữa.

Tất cả bọn họ đều đang cố gắng, đều đang liều mạng, đều không chịu khuất phục, đều không tin vào số phận.

Lâm Huyền của bây giờ.

Đã không thể coi giấc mơ này là một nơi để trút giận trong ảo tưởng nữa rồi.

Chương 248: Bình an (4)

hương 248: Bình an (4)

Ban ngày, hắn sẽ nhớ những người bạn này.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, hắn sẽ nóng lòng muốn gặp họ.

Hắn rất thích vẻ ngốc nghếch chất phác của Đại Kiểm Miêu,

Hắn rất thích ngoạ long phượng sồ A Tráng Nhị Trụ Tử Tam Bàn này.

Hắn rất thích ăn những chiếc sủi cảo do chị Kiểm gói.

Hắn sẽ lo lắng cho cha mẹ của Đại Kiểm Miêu không biết sống chết ra sao nhưng lại không dám nhắc chuyện này với Đại Kiểm Miêu,

Hắn rất thích tính cách bướng bỉnh của Lê Ninh Ninh,

Hắn rất khâm phục khí phách của Lê Thành, sẵn sàng cho con gái mình làm những việc nguy hiểm như vậy,

Còn CC nữa, cô gái bí ẩn, kỳ diệu và thích cãi nhau này.

Lâm Huyền dần dần thích tất cả những điều này.

Thậm chí hắn đã từng nghĩ rất nhiều lần...

Giá như giấc mơ có thể kéo dài thêm một ngày nữa thì tốt biết mấy, như vậy hắn sẽ không phải làm quen lại với những người bạn này một lần nữa, hắn có thể thoải mái khoác vai họ, cười nói:

"Này, tôi trở lại rồi!"

Lâm Huyền nhắm mắt lại...

Ánh đèn neon của thành phố Đông Hải mới ở đằng xa như in vào võng mạc, mãi không tan.

Nếu như vài tháng trước, có người nói với hắn rằng:

"Lâm Huyền, ở đây có một cách có thể cứu thế giới 600 năm sau khiến tất cả mọi người không còn phải chết nữa, khiến thời gian trôi lại, cậu có muốn thử một phen không?"

Thì hắn sẽ không chút do dự mà trả lời rằng:

"Liên quan gì đến tôi? 600 năm sau của anh thì anh tìm người 600 năm sau mà hỏi."

Nhưng bây giờ.

Nếu như có người hỏi hắn câu hỏi tương tự.

Lâm Huyền nghĩ rằng tám phần mình sẽ trả lời rằng...

"Tôi muốn thử."

"Cái gì?"

Lê Ninh Ninh bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông cao lớn đang lẩm bẩm trước mặt.

"Không có gì."

Lâm Huyền cười cười, xoa đầu Lê Ninh Ninh:

"Chỉ là có một số chuyện... Đột nhiên muốn thử một chút."

"Này——!"

Đại Kiểm Miêu quay đầu lại với vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Lâm Huyền:

"Sao cậu lại sờ vào! Tôi cảnh——" "Cút!"...

20:42

Bảy người ngồi xổm bên ngoài bức tường cao của nhà máy xử lý rác 221, lặng lẽ chờ đợi sự xuất hiện của vùng mù giám sát của máy bay không người lái.

"Tặng anh."

Lê Ninh Ninh lấy một chiếc túi thơm nhỏ từ trong túi ra, đặt vào tay Lâm Huyền.

Hắn cầm lên xem.

Đây là một chiếc túi thơm nhỏ hình vuông, được khâu thủ công.

Kích thước chỉ bằng nửa thẻ ngân hàng, thực sự rất nhỏ, không biết bên trong đựng thứ gì, không ngửi thấy mùi thơm, bóp vào cũng hơi cứng, giống như nhiều hạt.

Mặt trước và mặt sau của túi thơm đều được thêu chặt chẽ từng mũi kim từng đường chỉ hai chữ [Bình an].

Có thể thấy, người thêu chiếc túi thơm này có tay nghề thêu thùa rất tốt.

"Tôi rất thích những người dũng cảm như anh." Lê Ninh Ninh nhẹ giọng nói:

"Nhiều năm qua, tôi đã nghe vô số người khoác lác rằng sẽ vào thành phố Đông Hải mới như thế này thế kia... Nhưng người thực sự dám thử làm chuyện này, anh là người đầu tiên tôi gặp."

"Thực ra tôi rất muốn khuyên anh đừng đi, chuyện này thực sự quá nguy hiểm. Nhưng cha cũng đã khuyên anh rất lâu rồi, anh vẫn kiên quyết muốn đi... Điều này chứng tỏ việc vào thành phố

Đông Hải mới đối với anh mà nói, nhất định là một chuyện rất quan trọng phải không? Thậm chí... còn quan trọng hơn cả mạng sống."

Lâm Huyền gật đầu.

Lê Ninh Ninh cười cười, nhìn chiếc túi thơm trong lòng bàn tay Lâm Huyền:

"Chiếc túi thơm bình an này là mẹ tôi khâu, tooi mang theo nhiều năm rồi, chưa từng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rất linh nghiệm."

"Quý giá quá, cô vẫn nên giữ lại đi."

Lâm Huyền muốn nhét chiếc túi thơm bình an vào tay Lê Ninh Ninh.

Tuy nhiên...

Lê Ninh Ninh lắc đầu.

Đôi tay hơi thô ráp của cô ấy nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Lâm Huyền, nắm chặt, nắm chặt chiếc túi thơm có thêu hai chữ [Bình an].

"Lâm Huyền."

Lê Ninh Ninh ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

"Chúc anh bình an."

"Cảm ơn."

Lâm Huyền không từ chối nữa, cất chiếc túi thơm bình an nhỏ này đi, bỏ vào túi áo trong rồi cười nói:

"Cô có muốn gì không Ninh Ninh? Có lẽ một ngày nào đó tôi ra

khỏi thành phố Đông Hải mới, tôi có thể mang quà về tặng cô."

"Tôi không thèm đâu." Lê Ninh Ninh cười khẩy vô sở vị:

"Tôi chỉ muốn cho nổ tung thành phố này thôi."

"Đã nhận." Lâm Huyền thầm ghi nhớ.

Hắn ngẩng đầu lên.

Phát hiện CC khoanh tay đeo mặt nạ Ultraman nhưng đôi mắt trong lỗ hổng lại lộ ra vẻ mặt của một bà mẹ.

"Làm gì vậy?"

"Không có gì." CC cúi đầu cười cười, nhìn sang chỗ khác:

"Chỉ là thấy... Anh khá được lòng các cô gái thôi."

"Đừng nói nhảm, tập trung nào chút! Vùng mù giám sát sắp xuất hiện rồi!" Đại Kiểm Miêu quát một tiếng, mọi người im lặng.

Hắn ta căng thẳng nhìn chiếc máy bay không người lái trên bầu trời đang dần tiến lại gần rồi lại dần xa ra...

"Chính là bây giờ!"

"A Tráng! Tam Bàn! Nhị Trụ Tử!"

Theo động tác xoay người nhảy nhót linh hoạt của Nhị Trụ Tử, người trụ lực đã hoàn thành khâu cuối cùng, thang người đã dựng xong!

Chương 249: Doraemon (1)

Chương 249: Doraemon (1)

"Nhanh trèo lên đi hai người! Cẩn thận đấy! Nhất định phải cẩn thận người giám sát!"

Đại Kiểm Miêu đỏ mặt hét lên.

CC và Lâm Huyền nhìn nhau, gật đầu, lần lượt trèo lên thang người nhảy vào trong——

Phịch, phịch.

Hai tiếng động trầm đục.

Hai người đã hạ cánh an toàn trên một đống đồ nội thất phế thải.

Sau đó lập tức chạy đến một nơi ẩn nấp cách đó 20 mét, tránh khỏi phạm vi giám sát của máy bay không người lái.

"An toàn."

Lâm Huyền thò đầu ra nhìn thoáng qua người giám sát trong phòng giám sát, không có gì bất thường. Bởi vì trong nhà máy xử lý rác thải có rất nhiều loại âm thanh ồn ào, tiếng họ vừa hạ cánh nãy lẫn vào trong đó nên không nghe thấy gì cả.

Hắn cầm lấy cái còi trong miệng, thổi mấy tiếng.

Vút—vút vút——

Bên phía Đại Kiểm Miêu cũng nhanh chóng có phản hồi.

Sau khi đưa Lâm Huyền và CC vào nhà máy xử lý rác thải 221, họ sẽ rời đi đến nhà máy xử lý rác thải 314 để trộm sách.

"Thân thủ anh khá thật."

CC đánh giá Lâm Huyền từ trên xuống dưới, rất khó tưởng tượng tốc độ và sự linh hoạt như báo đốm vừa rồi lại xuất hiện trên người một người đàn ông như vậy.

"Thực ra tôi bắn súng còn giỏi hơn." Lâm Huyền trả lời thành thật:

"Chỉ tiếc là ở đây không kiếm được súng, không có cách nào để thể hiện."

"Tôi có một khẩu súng thú y nhưng không thể bắn, chỉ có thể tiêm vào da."

"Giữ lại trước đã, đây là vũ khí duy nhất của chúng ta."

Ầm———

Trong lúc hai người nói chuyện, cánh cổng trên bức tường thép cao mở ra...

Những chiếc xe chở rác đầy ắp lần lượt chạy ra từ bên trong.

"Chính là những chiếc xe chở rác này."

CC cài thiết bị giống như tai nghe bluetooth vào tai, rồi xác nhận lại một lần nữa:

"Sau khi đổ rác xong, chúng sẽ lại khởi hành vào lúc 21:11, đến thành phố Đông Hải mới để tiếp tục vận chuyển rác, về cơ bản đều sẽ đi qua ngân hàng Thái Mỗ, chúng ta tùy tiện tìm một chiếc là được."

Cô chỉ vào chiếc xe chở rác đang dỡ hàng gần hai người nhất:

"Cứ chiếc này đi, nó gần chúng ta, núp vào không có rủi ro gì."

Lâm Huyền liếc nhìn người giám sát trong phòng giám sát ở giữa nhà máy xử lý rác thải, rất mất tập trung, không chú ý đến động tĩnh bên này.

"Đi!"

Một tiếng ra lệnh.

Hai người bò trong đống rác, liên tục nhảy giữa các nơi ẩn nấp, cuối cùng đã đến được chiếc xe chở rác mục tiêu.

Những chiếc xe chở rác này đều rất lớn, vì vậy các khe hở giữa các bộ phận cũng rất lớn.

Đặc biệt là vị trí phía trước của thùng lật, có một khoảng trống rất lớn nhưng nếu muốn giấu hai người thì vẫn rất chật, cần phải chồng lên nhau mới có thể giấu hết được.

"Cô vào trước đi." Lâm Huyền chỉ vào khoảng trống đó.

"Anh ở dưới đấy à?" CC hỏi.

"Cô thích ở trên à?" Lâm Huyền rất nghi ngờ.

"Không phải là vấn đề thích ở trên hay dưới..." CC cầm thiết bị giống như tai nghe bluetooth giải thích:

"Khi sử dụng thứ này cần phải có một không gian nhất định, phải đảm bảo khoảng trống trước mặt tôi khoảng hai ba chục centimet thì mới sử dụng bình thường được, nếu không thì tôi không nhìn rõ màn hình để giải mã mật khẩu được? Cho nên, tôi ở trên sẽ tốt hơn."

"Ôi chao chuyện nhỏ này..." Lâm Huyền giục:

"Cô vào trước đi vào rồi chúng ta sẽ điều chỉnh tư thế. Nhanh

lên, lát nữa xe chở rác đi mất."

CC cất thiết bị đi rồi trèo lên nhảy một cái, núp vào khoảng trống đó.

Lâm Huyền cũng nhảy vào ngay sau đó, chen vào bên cạnh CC nhưng hắn quá cao, rõ ràng là không thể co lại được. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể chống tay lên để giữ cơ thể, ở trong trạng thái nửa lơ lửng.

"Anh... như vậy có thoải mái không?"

CC ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền méo mó ở ngay trước mắt.

"Cô thấy tôi có thoải mái không?"

"Thôi thì anh đè xuống luôn đi."

"Á... thôi bỏ đi, chống đẩy của tôi cũng khá lắm."...

Không lâu sau.

Động cơ xe chở rác khởi động, bắt đầu từ từ tiến về phía trước.

Lâm Huyền lúc này mới phát hiện ra, tất cả các xe chở rác ở đây đều không phải là động cơ đốt trong, hoàn toàn không có cảm giác rung động của động cơ đốt trong.

Nhưng nếu là điện thuần thì... thứ này làm sao có thể hoạt động liên tục 24 giờ không nghỉ được?

Có lẽ đã sử dụng năng lượng sạch mới.

Lâm Huyền lặng lẽ ngẩng đầu lên.

Vẫn có thể nhìn thấy hướng đi của xe chở rác qua khe hở bên cạnh.

Mục tiêu chính là cánh cổng thép phía trước.

Ầm———

Khi đoàn xe chở rác tiến đến gần, cánh cổng thép ầm ầm nâng lên, xe chở rác tiến vào một con dốc thoai thoải hướng lên trên, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhìn những chiếc xe chở rác lần lượt tiến về phía trước, Lâm Huyền nắm chặt tay.

Cuối cùng cũng ngày càng gần với sự thật rồi.

Tít tít.

Thiết bị trên tai CC phát ra hai tiếng kêu nhẹ.

"Kết nối rồi."

Ánh mắt cô dừng lại ở khoảng không khí trước mặt hai ba chục centimet, nhãn cầu chuyển động lên xuống trái phải rất mạnh.

"Cô đang giải mã mật khẩu cửa an ninh à?"

"Đúng vậy."

Chương 250: Doraemon (2)

Chương 250: Doraemon (2)

CC nhíu mày, trông có vẻ không dễ dàng:

"Xong rồi, mật khẩu cửa này lại sử dụng khóa động... Mỗi xe đều không giống nhau!"

Ầm!

Lâm Huyền liếc thấy cửa an ninh phía trước mở ra, sau khi chiếc xe chở rác đầu tiên đi vào, cửa an ninh lại đóng lại, hai đầu dò dụng cụ bên cạnh vươn ra, quét vào chiếc xe chở rác thứ hai.

Đó hẳn là quy trình [kiểm tra sinh trắc học] mà CC nói.

Chiếc xe chở rác mà họ đang ở xếp thứ năm, không trước không sau. Nhưng tốc độ quét kiểm tra sinh trắc học rất nhanh, ngay trong lúc Lâm Huyền vừa quan sát thì cửa an ninh lại mở ra.

Theo tốc độ này...

Ước chừng một phút nữa là sẽ quét đến xe chở rác của họ!

"Cô giải mã thế nào rồi?"

"Vẫn đang giải mã... Những khóa động này có vẻ liên quan đến số xe nên tôi cần truy cập lại cơ sở dữ liệu." Trán CC đã lấm tấm mồ hôi.

"Vậy chẳng phải là không có tiến triển gì sao?" Lâm Huyền cũng ngạc nhiên.

"Đừng ồn!" CC mắt đảo liên hồi, thao tác rất bận rộn.

Lại một xe nữa đi qua...

Lại một xe nữa đi qua...

Cuối cùng xe chở rác của họ cũng đến trước cửa an ninh.

"Được rồi!" CC kịp thời hét lên.

Lâm Huyền thò đầu ra, chỉ thấy hai thiết bị dò tìm bên cạnh như mất điện đứng im tại đó, còn cửa an ninh trước mặt thì ầm ầm nâng lên.

"Được." Lâm Huyền giơ ngón tay cái với CC:

"Danh chuyên gia này của cô đúng là danh bất hư truyền."

CC cũng tháo thiết bị trên tai xuống, ngồi dậy trong không gian chật hẹp, nhìn về phía trước xe chở rác.

Rõ ràng là con đường này chỉ dành cho xe chở rác đi, không có xe nào khác.

Đi được khoảng mười mấy phút, không gian đột nhiên trở nên rộng mở.

Nhưng nơi này vẫn chưa tính là vào phạm vi thành phố, chỉ là một bãi đất trống. Không có công trình hay người đi bộ thừa thãi, từng chiếc xe chở rác xếp hàng ngay ngắn như đang chờ duyệt binh. Xa xa, hai nhân viên mặc đồng phục bước ra khỏi phòng.

Một nam một nữ vừa nói vừa cười.

Lâm Huyền còn để ý... Đồng phục của họ hoàn toàn khác với công nhân ở nhà máy xử lý rác bên dưới, cao cấp hơn nhiều và còn đeo súng ở thắt lưng.

"Sao còn có kiểm tra thủ công nữa?"

Lâm Huyền nhìn CC:

"Những kế hoạch làm việc kia của cô không ghi sao?"

CC lắc đầu:

"Xem ra hệ thống quản lý nhà máy xử lý rác bên ngoài và trong thành phố là hai hệ thống riêng biệt... Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Lâm Huyền lại thò đầu ra, cẩn thận quan sát.

Cặp nam nữ kia có lẽ giống như vai trò "kiểm sát trưởng nhập thành", hai người vừa trò chuyện vừa kiểm tra từng chiếc xe rác đỗ ngay ngắn.

Đèn pha xung quanh chiếu sáng cả bãi đất như ban ngày. Mặc dù vậy, hai người vẫn cầm trên tay một thiết bị phát sáng, ánh sáng mạnh chiếu đi chiếu lại bên trong xe chở rác.

"Xem ra không thể giấu được rồi."

Điều này có chút khác so với kế hoạch ban đầu của Lâm Huyền.

Hắn vốn tưởng rằng có thể đi nhờ chuyến xe thuận tiện này đến thẳng ngân hàng Thái Mỗ.

Nhưng rõ ràng là thành phố Đông Hải mới này không được quản lý lỏng lẻo như hắn nghĩ... Những nhà máy xử lý rác ngoại vi bên dưới quả nhiên chỉ là hiện tượng giả ở rìa.

"Chúng ta phải tự cứu mình thôi."

Lâm Huyền nhìn CC giơ súng gây mê của thú y lên, lắc đầu:

"Thứ này của cô có hiệu lực quá chậm, hơn nữa cũng không gây tử vong... Người ta có súng thật, súng đồ chơi này của cô thôi bỏ đi."

"Vậy anh định làm gì?" CC nhìn Lâm Huyền:

"Không thể ngồi chờ chết được chứ."

"Phải đánh một đòn chí mạng mới được." Lâm Huyền vuốt cổ:

"Bây giờ tình hình là thế này, bọn họ có súng, chúng ta không thể trốn thoát được. Hiện tại trạng thái của họ có vẻ rất nhẹ nhàng, có lẽ không có ý thức gì về nguy cơ... Đây chính là cơ hội của chúng ta, có thể bất ngờ phục kích họ."

"Nếu thành công, chúng ta không chỉ có thể lấy được vũ khí trang bị của họ, mà còn có thể thay bộ đồng phục này vào để trà trộn vào thành phố Đông Hải mới."

"Còn nếu thất bại thì sao?" CC nhìn Lâm Huyền, cảm thấy kế hoạch này vẫn quá mạo hiểm.

"Thất bại thì ngày mai lại đến, có gì to tát đâu." Lâm Huyền không hề căng thẳng, cười nhìn CC:

"Có dao hoặc dao găm gì không?"

CC gật đầu, rút một con dao găm sắc bén từ sau lưng ra.

"Còn nữa không? Một con thì không đủ, bọn họ có hai người."

CC giơ ngón tay, kéo sợi dây đỏ trên tóc ra... Mái tóc mềm mại tỏa ra hương hoa trà nồng nàn, trên tay cô lại xuất hiện thêm một con dao găm nhỏ.

"Cô là Doraemon à?"

"Đó là cái gì?"

"Thôi, không quan trọng."

Lâm Huyền đưa tay nhận lấy con dao găm bình thường, để lại con dao nhỏ cho CC:

"Lần nào người nam kia cũng kiểm tra từ bên trái xe, ngữ nữ kiểm tra từ bên phải. Chúng ta mai phục họ ở góc chết đầu xe, tôi giết người nam, cô giết ngời nữ, phải nhanh! Cổ họng, một đòn chí mạng!"

Chương 251: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (1)

Chương 251: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (1)

"Được."

CC không do dự gì cả, cầm dao găm chui vào góc chết tầm nhìn đầu xe.

Lâm Huyền không lo lắng cho CC chút nào.

Cô vốn là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt, trong giấc mơ thứ nhất, đầu của Đại Kiểm Miêu nổ liên tiếp giống như những quả bóng bay ở quầy bắn súng trong công viên.

Bên mình thì càng không cần lo lắng.

Mặc dù tuổi đã cao, trong giấc mơ ít khi làm chuyện phạm pháp... Nhưng bản chất "công dân năm sao" thời trẻ vẫn không mất đi, dù là kỹ thuật bắn súng hay liên chiêu dao găm đều vẫn rất thành thục.

"Thật sao... Chủ nhiệm Lưu còn có chuyện như vậy à..."

"Đúng vậy, lần trước cửa phòng làm việc của ông ta không đóng, tôi đã nhìn thấy..."

Tiếng nói của hai người kiểm sát trưởng nam nữ ngày càng gần, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Đến đầu xe chở rác, hai người tách ra.

Ánh sáng liên tục nhảy nhót, giọng nói trò chuyện của hai người cũng lớn hơn, khiến người ở phía đối diện xe nghe thấy:

"Truyền ra ngoài thì không hay đâu, không dạo này ông ta đang chuẩn bị thăng chức sao?"

"Giấu thế nào được... Một người biết thì cả thế giới đều biết mag."

Tiếng nói và nguồn sáng đã ở ngay trước mắt.

Khoảng cách một góc vuông!

"Ư!" "Phụt——"

Tiếng bịt mũi miệng của hai người!

Lâm Huyền và CC đã chờ đợi rất lâu, chỉ chờ khoảnh khắc họ vượt qua ranh giới!

Nhanh chóng chặn cổ dùng dao găm cứa mạnh vào động mạch cảnh!

Đồng thời chân phải chống vào thắt lưng để họ không rút súng được!

Hai tia máu phun ra, bắn vào thành xe chở rác tạo thành một bức tranh graffiti mang phong cách cyberpunk.

Người đàn ông trong vòng tay Lâm Huyền vẫn đang giãy giụa... nhưng theo máu chảy dần dần trở nên bất lực, cuối cùng không còn động tĩnh.

"Bên cô thế nào CC?"

"Không còn động tĩnh nữa."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Đã lâu không gặp công dân năm sao Los Angeles, cảm giác đã trở lại rồi.

"Những người này có lẽ thực sự đã quen với sự lỏng lẻo, không ngờ rằng có người dám xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới."

"Đúng vậy... Dù sao thì mấy trăm năm nay không có ai dám vào, huống chi phía trước còn có một cửa an ninh kiểm tra sinh trắc học, người bình thường cũng không vào được."

CC cúi người, nhìn Lâm Huyền qua khe hở giữa các xe:

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao? Mặc quần áo của họ để trà trộn vào thành phố Đông Hải mới sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền rút khẩu súng lục từ thắt lưng của nam kiểm sát trưởng, kéo khóa nòng "cạch" một tiếng, cảm giác an toàn ập đến ngay lập tức.

Hắn quay đầu nhìn tòa nhà chọc trời đầy đèn neon cách một bức tường:

"Đã đến lúc... Gây náo loạn rồi."...

Trong giấc mơ thứ hai, Lâm Huyền đã lâu rồi mới cảm thấy thoải mái như vậy.

Súng trong tay.

Quả thực cảm giác như đã trở về sân nhà của mình.

Hắn và CC đã lột bộ đồng phục của hai người kia và mặc lên mình.

Dù có dính khá nhiều vết máu, nhưng may mà trang phục vốn

dĩ màu đen nên không quá lộ.

Tuy nhiên, khi mặc vào lại có cảm giác dính dấp, khó chịu.

"Vấn đề vết máu này, lần sau có thể tối ưu hóa thêm." Lâm Huyền bắt đầu tổng kết kinh nghiệm.

CC nhìn Lâm Huyền một cái, không nói gì thêm, không biết đang nghĩ gì.

Đến nay, Lâm Huyền đã nhiều lần tiên đoán chính xác về tương lai, dù CC không hoàn toàn tin lời hắn nói, nhưng ít nhất cũng không còn nghi ngờ nữa.

Sau khi sắp xếp đơn giản, Lâm Huyền mang theo thẻ điện tử của cả hai người.

Lâm Huyền còn đặc biệt mở băng đạn ra xem... phát hiện đạn vẫn giống như 600 năm trước.

Dù kích thước có chút thay đổi, nhưng không phải là loại đạn laser, tia năng lượng cao công nghệ cao như tưởng tượng, mà vẫn là loại đạn động năng cũ kỹ.

"Có lẽ tôi đã đoán đúng," Lâm Huyền lẩm bẩm.

"Cái gì?" CC tò mò hỏi.

"Thành phố Đông Hải mới này... có lẽ chỉ là vẻ ngoài," Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xa xăm.

Vô số phương tiện lớn nhỏ bay lượn trên không.

Giống như đàn cá trong bể cá, tạo thành những lớp rõ ràng, hỗn loạn mà không rối, trật tự ngăn nắp.

Thật sự rất tiên tiến và khoa học viễn tưởng.

Nhưng chỉ dừng lại ở đó.

Nghĩ kỹ, thành phố tương lai 600 năm sau này dường như không có quá nhiều công nghệ cao mà hắn không hiểu.

Chỉ là tòa nhà cao hơn chút, xe bay lên trời, trí tuệ máy móc phát triển hơn chút...

Nhưng về bản chất, cốt lõi của công nghệ dường như không có gì thay đổi lớn.

Nếu đây là năm 2064. mức độ phát triển này rất hợp lý.

Nhưng đây là năm 2624...

Ít nhất từ những sản phẩm công nghệ hiện thấy, Lâm Huyền thực sự thất vọng về thành phố Đông Hải mới này.

Nơi đây không phải là thế giới viễn tưởng và tương lai mà mình tưởng tượng.

Có vẻ như trong 600 năm qua, vẫn có người đang kiềm chế sự phát triển công nghệ.

Có phải là Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn trăng tròn treo lơ lửng trên không, với bàn tay đen chỉ thẳng lên trời.

Mục đích của việc này là gì?...

Cạch!

Sau khi quét thẻ công nhân, cửa kiểm tra mở ra, Lâm Huyền và CC bước nhanh ra ngoài.

Thành phố Đông Hải mới.

Chương 252: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (2)

Chương 252: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (2)

Cuối cùng họ cũng vào được rồi.

Những tòa nhà ở đây thật sự rất cao...

Nhiều tòa nhà chọc trời không thấy đỉnh, ngay cả những tòa nhà thấp hơn cũng có ít nhất vài chục tầng. Điều này khiến dù đứng ở đâu, tầm nhìn luôn có cảm giác mình là con ếch ngồi đáy giếng, không thể nhìn rõ toàn cảnh xung quanh.

Cảm giác đè nén.

Về cảm giác đè nén, Lâm Huyền cảm thấy Đông Hải mới không khác gì Đông Hải cũ, thậm chí còn hơn...

Chỉ trong không gian hạn chế này, các loại ô nhiễm ánh sáng đủ màu sắc khiến Lâm Huyền cảm thấy không chịu nổi, gần như bị mù.

Chỉ có thể nói rằng con người thực sự là sinh vật có khả năng thích nghi rất cao, hàng trăm năm sống trong ô nhiễm ánh sáng như vậy, có lẽ cư dân thành phố Đông Hải Mới đã quen thuộc. Hoặc có thể trong nhận thức của họ, thành phố nên như vậy.

"Nhìn những người đó..."

CC chỉ vào những nam nữ đi bộ bên đường nói nhỏ:

"Họ ăn mặc kỳ quặc quá."

"Đây có lẽ là sự cách ly văn hóa," Lâm Huyền dùng một từ không thực sự phù hợp.

Như hắn đã dự đoán.

Cuộc sống tách biệt với thế giới bên ngoài trong hàng trăm năm đã khiến cư dân thành phố Đông Hải Mới phát triển ra một loại văn hóa và tiêu chuẩn thẩm mỹ mới.

Hầu hết các trang phục của nam giới trên phố, bất kể già trẻ, đều mang lại cảm giác như phong cách opera phô trương.

Tinh thần, sáng chói, cao quý, phức tạp... giống như họ có thể biến đường phố thành sân khấu, biểu diễn ngẫu hứng một bài.

Còn trang phục của phụ nữ, cũng rất tươi sáng, và mang lại cảm giác "trẻ con" khó tả...

Dù là trang phục, kiểu tóc, phụ kiện trên đầu, hay các trang trí khác trên người, tất cả đều mang lại cảm giác rất trẻ, như học sinh trung học, thậm chí là học sinh tiểu học.

CC nhíu mày:

"Có chút cảm giác kinh dị vô lý."

"Thời trang chỉ là một vòng tuần hoàn," Lâm Huyền bỗng nhớ đến người anh họ ở quê, người từng thuộc giới quý tộc sha-mat với số QQ tám chữ số.

Anh ấy lúc đó có địa vị rất cao trong giới, có nhiều cô gái sha-mat vây quanh, những cô gái đó tươi sáng như các cô gái ở thành phố Đông Hải mới này.

Dường như bây giờ gọi là phong cách Harajuku?

Nhưng Lâm Huyền thích dùng từ "cây thông Noel" để miêu tả phong cách này hơn.

Quá lộn xộn, trang trí quá nhiều, như trở về thời Victoria.

"Chờ đã, còn một điều rất kỳ lạ."

Lâm Huyền lại quan sát những cặp đôi đi ngang qua, đột nhiên cảm thấy đây không phải là ảo giác của mình:

"Cô có để ý... nam nữ ở đây đều quá đẹp, như tượng điêu khắc... đẹp đến mức hơi quá đáng."

"Đúng vậy."

CC gật đầu.

Vừa rồi chỉ chú ý đến trang phục, vẻ ngoài chỉ lướt qua. Nhưng nhìn kỹ... thật sự mỗi người đều đẹp quá mức.

Chạm trổ tinh tế, sống động như thật.

Theo lý thuyết, những người có vẻ ngoài ưa nhìn thường là thiểu số trong xã hội.

Nhưng bây giờ, chỉ cần nhìn sơ qua...

Trên phố, bất kỳ ai cũng đều có thể được coi là những mỹ nam, mỹ nữ đẳng cấp thế giới.

Lâm Huyền bỗng cảm nhận được một hiệu ứng thung lũng kỳ lạ...

Họ còn là con người không nhỉ?

Nhưng nghĩ lại, hiện tại vào năm 2023. công nghệ thẩm mỹ đã rất phát triển, 600 năm sau, việc có công nghệ làm đẹp thần kỳ như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

Có lẽ người dân thành phố Đông Hải mới đã sử dụng những công nghệ đen mà chúng ta khó hiểu, khiến cho vóc dáng, gương

mặt, làn da, tóc tai của họ đều hoàn hảo đến mức không thể nhận ra tuổi tác.

"Có vẻ như thực sự không có người già."

CC lẩm bẩm:

"Ít nhất trên con phố này, không thấy người già, thậm chí không có cả người trung niên."

"Cũng có thể... họ đều là người già." Lâm Huyền cảm thấy thành phố này thực sự đáng sợ, yêu đương ở đây còn kích thích hơn cả trò chơi sói.

May mắn thay, bộ đồng phục trên người Lâm Huyền và CC đã giúp họ tránh được nhiều rắc rối, cho phép họ hòa nhập vào môi trường mà không khiến cư dân thành phố Đông Hải , ới nghi ngờ.

Từ xa, Lâm Huyền nhìn thấy vài robot tuần tra, thậm chí có cả robot chó... không biết chúng có chức năng gì cụ thể, Lâm Huyền và CC nhanh chóng rẽ vào một con đường nhỏ.

"Chúng ta phải làm sao để đến ngân hàng Thái Mỗ? Tai nghe của cô có định vị không?" Lâm Huyền hỏi.

CC lắc đầu:

"Không, chỉ có mô tả tuyến đường, không có bản đồ cụ thể. Tôi không biết ban đầu có chức năng này không, nhưng sau khi tôi phá mã, nhiều chức năng đã ngừng hoạt động... bây giờ tôi chỉ có thể dùng nó để nhận thông tin công việc từ nhà máy rác và phá mã khác thôi."

"Vậy cũng tốt rồi."

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ.

Thành phố Đông Hải Mới rất rộng lớn, cứ đi lang thang thế

này thì rất khó tìm thấy Ngân hàng Thái Mỗ, phải hỏi đường hoặc tìm bản đồ mới được.

"Chúng ta có thể hỏi đường, dù không hỏi trực tiếp, cũng có thể hỏi vị trí của hiệu sách, tìm bản đồ ở đó."

"Nhưng mùi máu trên người chúng ta thì sao?" CC kéo cổ áo, nhăn mặt:

"Bên trong bộ quần áo này toàn máu, mùi rất khó chịu. Người khác ngửi thấy mùi máu chắc chắn sẽ nghi ngờ chúng ta."

Chương 253: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (3)

Chương 253: Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ (3)

"Có thể hỏi trẻ con, trẻ con có lẽ không nhạy cảm như vậy."

"Nhưng anh phải tìm đúng trẻ con thật sự." CC cười nhẹ:

"Đừng tìm nhầm người già trở lại tuổi thơ."

"..."

Kết quả là.

May mắn thay.

Trước khi hai người tìm được đứa trẻ thích hợp để hỏi đường, họ đã phát hiện ra một hiệu sách rất lớn.

Có diện tích lên tới ba tầng, nhìn bên trong có vẻ như rất nhiều sách.

Chỉ là giờ này đã đóng cửa.

Lâm Huyền và CC bước lên bậc thang, nhìn cánh cửa kính dày khép kín.

"Khóa điện tử?"

Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Cô có thể phá mã không?"

"Để tôi thử."

CC đeo thiết bị giống tai nghe bluetooth lên tai, nhanh chóng thao tác, sau hai phút:

"Đã kết nối, kết nối rồi thì dễ nói."

"Xem ra khóa điện tử cũng không an toàn lắm..." Lâm Huyền cảm thán.

Hắn nhớ lại tám bánh mã số trên két bảo hiểm bằng hợp kim hafnium.

Nếu két sắt cũng là khóa điện tử, có lẽ CC đã phá mã xong lâu rồi, không ngờ trong thời đại công nghệ cao... khóa cơ học lại trở thành phương pháp bảo mật an toàn nhất.

Bíp bíp.

Cửa kính của hiệu sách phát ra hai tiếng nhẹ.

Cạch, khóa cửa mở ra.

"Đã phá mã xong."

CC tháo tai nghe bluetooth, vẩy tóc, mở cửa hiệu sách:

"Mau vào tìm bản đồ đi."

Không lâu sau, CC đã mò mẫm trong bóng tối và tìm thấy bản đồ thành phố Đông Hải, xác định vị trí hiện tại và vị trí của ngân hàng Thái Mỗ:

"Lâm Huyền, chúng ta không may mắn lắm, ngân hàng Thái Mỗ ở phía bên kia khu phố, cách khoảng năm cây số."

"Năm cây số... cũng không xa lắm."

Lâm Huyền tính toán, đi bộ khoảng ba bốn mươi phút, nếu tìm được cách cướp một chiếc xe, có lẽ sẽ nhanh hơn.

Chỉ là không biết có thể lái được loại xe bay này không...

Xem đồng hồ, bây giờ mới mười giờ rưỡi.

Lâm Huyền quyết định ở lại hiệu sách này một lúc nữa.

"CC, quầy bar có hệ thống tra cứu sách, cô rành máy tính, giúp tôi tra cứu một cuốn sách."

"Tên sách là gì?"

"Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ."

"Được."

"Tiện thể xem có sách về lịch sử không, tôi sẽ tìm quanh đây trước."

"Được."

CC nhanh nhẹn chạy đến máy tính ở quầy dịch vụ.

Lâm Huyền lần lượt nhìn các bảng nhãn trên trần nhà, khu vực... khu sách tranh... khu sách thiếu nhi... khu giáo trình... khu video...

Hắn đi một vòng tầng một, không thấy khu vực nào liên quan đến lịch sử.

Lúc này, CC chạy đến.

"Sao rồi, có sách về lịch sử không?"

"Không có."

CC lắc đầu:

"Kỳ lạ... một hiệu sách lớn thế này, không có khu vực lịch sử thì cũng thôi, tôi còn tìm kiếm kỹ càng, thật sự không có cuốn sách nào liên quan đến lịch sử, không có cuốn nào."

"Có cuốn Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ không?"

"Cuốn này có. Ở tầng hai, khu sách cổ, kệ sách số 3 tầng 3."

Khu sách cổ?

Lâm Huyền ngạc nhiên.

Thứ này không phải thuộc loại sách học thuật sao?

Kiến thức nào có cái gì cổ hay không cổ.

Mang theo nghi ngờ, Lâm Huyền và CC đến tầng hai của hiệu sách, nhanh chóng tìm thấy cuốn Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ.

Trên bìa sách, có một dòng đánh giá rất nổi bật của một danh nhân—

Đây là một cuốn sách học thuật vô giá trị, sai lầm toàn diện, nhưng nó kỳ diệu được bảo quản trong một ngôi mộ cổ suốt 600 năm mà không bị hư hại... có lẽ đây là một phép lạ tình yêu, chứng kiến một tình yêu bất diệt trung thành cách đây 600 năm.

"Cái gì lộn xộn thế này?"

Lâm Huyền không hiểu.

Một cuốn sách học thuật tốt, sao lại bị đánh giá thành một phép lạ tình yêu?

Lâm Huyền nhìn vào hai thành ngữ được nhấn mạnh ở đầu câu.

Vô giá trị.

Sai lầm toàn diện. ...

Cuốn sách này thực sự tệ đến vậy sao?

Vậy nên mới bị loại khỏi phân loại sách học thuật và đặt ở khu sách cổ?

Vậy cha của Đại Kiểm Mèo nghiên cứu cái gì vậy?

Lâm Huyền khó tin.

Hắn xé bỏ lớp bọc, mở bìa sách, nhìn vào phần giới thiệu tác giả trên bìa sách...

Trong ảnh, là một học giả trẻ đeo kính gọng đen, trông chỉ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Gương mặt trẻ trung, giống như sinh viên đại học.

Dưới phần giới thiệu tác giả viết:

Lưu Phong, sinh tháng 4 năm 1996 tại Long Quốc, Sơn Tây, năm 2014 vào học khoa Toán Đại học Thiểm Tây, tốt nghiệp thạc sĩ năm 2021. sau đó chuyên tâm nghiên cứu hằng số vũ trụ, và biên soạn cuốn sách này.

Sinh năm 1996...

Quả nhiên, đúng như mình nghĩ.

Tác giả của cuốn Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ thuộc cùng một thời đại với mình.

Lâm Huyền có chút phấn khích.

Đây là một trong những khám phá lớn trong thời gian qua...

Chỉ cần nói về hằng số vũ trụ 42 với tác giả này, có lẽ sẽ biết

thêm nhiều bí mật về số 42?

Mặc dù đánh giá của danh nhân cho rằng cuốn sách này vô giá trị và sai lầm toàn diện, nhưng Lâm Huyền chắc chắn không tin.

Theo lời Đại Kiểm Miêu... có bao nhiêu chuyên gia đáng tin?

Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết cha của Đại Kiểm Miêu, chính là chứng nhận học thuật đáng tin cậy nhất.

Chương 254: Phép màu kéo dài 600 năm (1)

Chương 254: Phép màu kéo dài 600 năm (1)

Lâm Huyền lật ngược cuốn sách, đều là những lý luận phức tạp, lật đến trang cuối cùng... trong bìa cuối của cuốn sách, có một tấm thiệp nhỏ in.

Rõ ràng là tấm thiệp đi kèm với sách.

Có phải khi đào mộ lên, bên trong đã có tấm thiệp nhỏ này?

Lâm Huyền lấy ra...

Trên đó, viết bằng nét chữ mềm mại nhưng có phần run rẩy:

Thân yêu của em, Phong Phong:

Dù không đợi được cơn mưa sao băng...

Nhưng em ở trên trời, vẫn sẽ ước nguyện cho anh.

Rồi sẽ có một ngày mọi người sẽ hiểu, hằng số vũ trụ là một thứ tuyệt vời như thế nào.

Đáng tiếc em không có cơ hội thấy ngày đó.

Em đi rồi anh phải tự chăm sóc bản thân nhé.

—Mãi mãi yêu anh, Thất Thất. ...

Đây là...

Lâm Huyền lật mặt sau của tấm thiệp.

Mặt sau của tấm thiệp viết về nguồn gốc của nó.

Khi cuốn sách này được tìm thấy trong một ngôi mộ cổ, bên trong đã có sẵn tấm thiệp này, vì vậy nó cũng được phục chế và in lại cùng cuốn sách.

Xét đến việc thi hài trong ngôi mộ cổ là một phụ nữ trẻ, các nhà khảo cổ học cho rằng tấm thiệp này là bức thư từ biệt mà người phụ nữ này, người đã qua đời vì bệnh, viết cho người yêu của cô ấy.

Lâm Huyền lại lật tấm thiệp về phía trước.

Nhìn vào nét chữ cố gắng mạnh mẽ và giọng điệu có phần làm người ta đau lòng này...

Thực ra chỉ vài dòng chữ ngắn ngủi này đã đủ để khiến người ta tưởng tượng ra rất nhiều điều.

Nguyện vọng của cô gái qua đời này thực sự rất đơn giản.

Có lẽ cô ấy chỉ muốn cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" này được mọi người công nhận.

Nhưng thật đáng tiếc...

Cho đến 600 năm sau, vào ngày cuối cùng của thế giới, các chuyên gia và học giả vẫn đánh giá cuốn sách cổ này là vô giá trị, sai lầm toàn diện.

Ngược lại, tình yêu chân thành giữa hai người lại được mọi người công nhận, giống như cuốn sách cổ được bảo quản một cách kỳ diệu suốt 600 năm, thật khó tin.

"Thất Thất..."

Đây chắc là tên của cô gái đó.

Không biết cô ấy vào năm 2023 còn sống hay không.

Lâm Huyền dự định sau Tết sẽ đến Thiểm Tây tìm gặp tác giả Lưu Phong... hi vọng cũng có thể gặp được cô gái kiên cường này, Thất Thất.

Chỉ là Lâm Huyền không hiểu một điều...

Nếu cuốn sách này thực sự đã được xuất bản, tại sao mình lại không tìm thấy bất kỳ thông tin nào trên mạng?

Bíp! Bíp! Bíp! Bíp!

Tiếng báo động đột nhiên vang lên trong hiệu sách!

"Lâm Huyền, chúng ta phải đi thôi!" CC hét lên.

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn bỏ lại cuốn sách và theo CC chạy xuống tầng một.

Vừa ra khỏi cửa, hai con chó robot đã lao tới!

Bùm! Bùm!

Lâm Huyền rút súng nhanh đến mức không nhìn thấy động tác, hai con chó robot nổ tung đầu, co giật trên mặt đất.

CC mở to mắt!

Cô thậm chí còn chưa kịp rút súng...

Nhưng trong chớp mắt!

Bùm!

Lâm Huyền bắn thêm một phát lên trời!

CC ngẩng đầu nhìn lên bầu trời—

"Mau tránh ra!" Lâm Huyền ôm eo CC, xoay người như đang nhảy valse sang một bên.

Rầm rầm rầm!!!

Một chiếc phương tiện giao thông giống như mô tô nước rơi xuống!

Và người đàn ông mặc đồng phục ban đầu ngồi trên đó, trên trán có một lỗ nhỏ ghê rợn... sau đầu nổ tung, máu và não nhầy nhụa rơi xuống thành từng mảng.

"Lên xe!"

Lâm Huyền tháo dây an toàn của người đàn ông, đẩy anh ta xuống xe.

"Anh biết lái không đấy!?"

CC vừa nói vừa nhảy lên ghế sau.

"Thử thì biết thôi."

Lâm Huyền nhanh nhẹn trèo lên ghế lái, cảm nhận tay lái có thể kéo tới lui, và bên phải tay lái có cấu trúc giống như tay ga.

Trông có vẻ giống xe điện Emma.

"Nắm chặt vào!"

Nghe vậy, CC ôm chặt eo Lâm Huyền.

Lâm Huyền theo trực giác vặn tay ga bên phải, sau đó kéo tay lái ra sau—

Rrừmmm!!!!

Không rõ nguồn động lực đến từ đâu, chiếc mô tô nước dưới thân tức thì bay lên theo đường chéo!

U hú.

Lâm Huyền bỗng có cảm giác thành tựu, OGREGO thật đã cất cánh.

"Lâm Huyền! Đằng sau!"

CC ôm chặt Lâm Huyền, ngoái đầu lại, thấy vài chiếc drone phát sáng xanh đang tới gần!

"Bám chặt vào tôi!"

Lâm Huyền vặn hết ga! Chiếc mô tô nước như bị đá một cú, lao vút đi! Bay qua khoảng trống giữa các tòa nhà!

Vù vù vù!!

Vù vù vù!!

Dù tốc độ của drone quá nhanh, Lâm Huyền vẫn không thể kéo giãn khoảng cách, vô số tia sáng xanh chiếu vào người.

Hắn đột ngột đẩy tay lái về phía trước, lao xuống, nhập vào dòng xe tầng dưới, xoay vòng giữa những đèn xe đủ màu sắc.

Nhưng dù vậy...

Dù là chiếc xe của hắn hay tất cả các xe khác, đều như có mắt, tự động tránh né, hắn lao nhanh cũng không va chạm với bất kỳ chiếc xe bay nào.

"Tự động tránh né?"

Lâm Huyền ban đầu ngạc nhiên.

Nhưng nghĩ lại, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Công nghệ này vào năm 2023 cũng đã sơ khai, thành phố này vẫn không có gì vượt quá hiểu biết tương lai.

Bỗng nhiên!

Chiếc mô tô nước như mất điều khiển!

Không kiểm soát được, nó bắt đầu bay lên, rời khỏi dòng xe, trở thành một điểm cô lập bên ngoài.

Dù Lâm Huyền có lắc tay lái thế nào cũng không thể điều khiển mô tô.

Chương 255: Phép màu kéo dài 600 năm (2)

Chương 255: Phép màu kéo dài 600 năm (2)

Hắn quay đầu lại, thấy CC với đôi mắt kinh ngạc nhìn mình, trên mặt cô đầy những tia sáng xanh.

Từ trong mắt cô có thể thấy... mặt hắn cũng đầy những điểm sáng xanh.

"Có vẻ như trò chơi sắp kết thúc, hẹn gặp lại vào ngày mai." Lâm Huyền cười bất lực.

"Gì cơ?" CC không hiểu lắm.

"Không được, ngày mai còn phải dự tiệc... vậy gặp lại sau Tết."

Vút!

Trong chớp mắt, không còn ý thức gì nữa.

Chỉ cảm thấy thế giới cuối cùng là màu xanh, độ sáng cực cao làm mắt đau, rồi chuyển sang một màu đen thẳm. ... ...

Phụt!

Lâm Huyền thở hổn hển ngồi bật dậy từ giường!

Hắn ôm lấy tim chạy đến bàn, tay run rẩy cầm bút chì, cố gắng viết lên tờ giấy trắng...

Lưu Phong, sinh tháng 4 năm 1996 tại Thiểm Tây, năm 2014 vào học Đại học Thiểm Tây, tốt nghiệp thạc sĩ năm 2021.

Mưa sao băng, Thất Thất.

Lâm Huyền cố mở một mắt, tay ôm trán, gắng gượng viết những thông tin quan trọng này.

Một lúc sau.

Hơi thở và nhịp tim dần ổn định lại, anh xoa đầu, ngồi trên ghế, thở phào nhẹ nhõm.

"Dù sao đi nữa, lần này vào thành phố Đông Hải mới không tìm thấy két sắt, nhưng thu hoạch cũng không tồi, ít nhất đã tìm được cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ."

Lâm Huyền nhìn vào tên Lưu Phong viết trên tờ giấy.

Sinh năm 1996. giờ mới gần 27 tuổi, chắc chắn vẫn còn sống.

Hắn lại lấy điện thoại ra, tìm kiếm cẩn thận.

Các từ khóa, Lưu Phong, hằng số vũ trụ, Đại học Thiểm Tây đều nhập vào... vẫn không tìm thấy kết quả liên quan nào.

"Thật là kỳ lạ."

Lâm Huyền gãi đầu.

Nếu cuốn sách này được tìm thấy trong ngôi mộ cổ, điều đó có nghĩa là nó chắc chắn đã được xuất bản, dù là tự tài trợ in ấn, cũng phải có số ISBN và hồ sơ đăng ký chứ.

"Thôi, qua Tết hãy đi Thiểm Tây một chuyến, trước hết đến Đại học Thiểm Tây tìm thông tin về Lưu Phong này, sau đó tìm gặp trực tiếp anh ta nói chuyện rõ ràng."

Lâm Huyền đứng dậy, kéo rèm cửa.

Bên ngoài trời mới chỉ vừa chạng vạng, ánh đèn của thành phố

Đông Hải đã rực rỡ.

Ngày mai là ngày 28 tháng Chạp, ngày tổ chức dạ tiệc Tết của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, sau đó sẽ được nghỉ về nhà ăn Tết, đã đến lúc thu dọn đồ đạc để về quê rồi. ...

Ngày hôm sau.

6 giờ 30 tối.

Lâm Huyền mặc xong lễ phục dự tiệc, thắt nơ, trang điểm kỹ lưỡng, chuẩn bị xuống tầng bắt xe đến câu lạc bộ riêng của Sở Sơn Hà.

Ngồi trên taxi, Lâm Huyền nhìn ra khung cảnh đường phố bên ngoài.

Đèn lồng trang hoàng.

Trên cành cây đã treo đầy những đồ trang trí, tỏa sáng với những ánh đèn rực rỡ đủ màu sắc.

"Tết rồi."

Hắn khẽ thầm thì.

Năm nay đối với hắn quả thật rất thành công, nhưng đồng thời cũng đầy biến động.

Từ tháng 12 năm ngoái đến bây giờ.

Hắn đã trải qua quá nhiều chuyện.

Đến hôm nay, hai chiếc xe đâm chết Hứa Vân vẫn chưa được tìm thấy...

Trước đây, nhiều cư dân mạng còn theo dõi vụ việc này, thúc giục cảnh sát Đông Hải. Nhưng thời gian trôi qua lâu rồi, mỗi ngày

đều có nhiều chuyện mới mẻ, tin tức mới lạ chiếm lấy sự chú ý của mọi người.

Thời gian trước, các tin tức đều là về Hứa Vân.

Nhưng mấy ngày gần đây, mỗi khi mở điện thoại, hầu như mọi người đều bàn luận về bộ phim truyền hình "Kẻ Điên Cuồng" mới phát sóng.

Tình tiết phim dường như đã đến một đỉnh điểm, không chỉ tỷ suất người xem cao mà phản hồi cũng rất tốt, độ thảo luận cũng rất cao.

Mọi người đều quan tâm đến việc khi nào Cao Khải Cường sẽ bộc phát, mà ít ai còn nhớ đến Hứa Vân đã bị một chiếc Audi màu đen điên cuồng đâm chết vào ngày cuối cùng của năm 2022. hoặc là ngày đầu tiên của năm 2023...

"Rốt cuộc, ai đã giết Hứa Vân?"

Lâm Huyền nhíu mày.

Trước đây hắn tự tin nói sẽ tìm ra kẻ giết Hứa Vân, nhưng bây giờ, lại mắc kẹt ở bước đầu tiên, không thể tìm ra hướng điều tra chính xác.

Triệu Anh Quân...

Rốt cuộc khi nào mới định bổ nhiệm hắn làm thư ký, cho hắn biết mật mã cửa...

"Thưa anh, tới nơi rồi."

Người lái taxi đeo kính râm nâng đồng hồ tính tiền, xé vé nhỏ đưa cho Lâm Huyền.

"Buổi tối đeo kính râm lái xe, có nhìn rõ không?" Lâm Huyền vừa quét mã trả tiền vừa hỏi.

"Ha, đèn pha xe hơi nhiều!" Người lái taxi lẩm bẩm.

Lâm Huyền mở cửa xuống xe.

Trước mắt hắn, một tòa nhà câu lạc bộ lộng lẫy nằm giữa khuôn viên này, cửa ra vào đông đúc, những gương mặt thường xuất hiện trên truyền hình và báo chí đang trò chuyện vui vẻ, nhường nhịn nhau bước vào câu lạc bộ.

Những người đàn ông đẹp trai, những người phụ nữ xinh đẹp, các doanh nhân thành đạt.

Thực ra kể từ lần tham gia dạ tiệc từ thiện khoa học do Sở Sơn Hà tổ chức lần trước đến bây giờ cũng chưa lâu lắm, thời gian trôi qua nhanh, hắn cũng đã có thể tự tin đứng ở đây.

Bộp.

Một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vỗ vai hắn:

"Đứng đơ ra đây làm gì?"

Quay đầu lại, một mùi hương nhài hồng độc đáo của nước hoa Chanel thoang thoảng bay tới, đôi hoa tai đính đá ruby trong suốt lấp lánh dưới ánh đèn rực rỡ.

Chương 256: Phép màu kéo dài 600 năm (3)

Chương 256: Phép màu kéo dài 600 năm (3)

Triệu Anh Quân trong bộ lễ phục dạ hội trễ vai màu hồng đậm đi qua, bước đi với tiếng gót giày cao gót đập nhẹ, quay đầu mỉm cười. Đôi vai trắng như ngọc, tay cầm túi xách đen, tay kia chỉnh lại đồ trang sức cài trên tóc:

"Vừa nãy tôi từ bên kia xuống xe, thấy cậu cứ đứng đờ ra ở đây, nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

Lâm Huyền cười, theo bước Triệu Anh Quân:

"Chỉ là đột nhiên cảm thấy Tết sắp đến rồi, thời gian trôi qua nhanh thật."

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân đi bên cạnh Lâm Huyền, tiến vào câu lạc bộ:

"Nửa năm trước, cậu vừa tốt nghiệp Đại học Đông Hải, lúc đó cậu chắc chắn không nghĩ mình sẽ đạt được thành tựu như bây giờ đúng không."

Lâm Huyền gật đầu.

Nửa năm trước, hắn tham gia thực tập tại công ty MX qua đợt tuyển dụng của trường, sau đó chính thức trở thành nhân viên, cứ thế mà làm đến cuối năm.

Cho đến khi sự việc với mèo Rhine tình cờ xảy ra, cuộc đời hắn như được đẩy lên tên lửa, bay vút lên.

Tết này về quê, chắc chắn nhiều họ hàng bạn bè sẽ ngạc nhiên.

Hai người bước vào đại sảnh.

Các khách mời hầu như đã đến đầy đủ, không khí rất náo nhiệt.

Không lâu sau, trong tiếng vỗ tay của mọi người, Sở Sơn Hà trong bộ trang phục lịch lãm cùng với vợ cười tươi bước ra, dạ tiệc chính thức bắt đầu.

"Trong năm qua, có nhiều bạn bè cũ rời xa, cũng có nhiều bạn bè mới đến. Thời đại này thay đổi từng ngày..."

Giọng nói của Sở Sơn Hà trầm ấm, mạnh mẽ, đang phát biểu mừng năm mới.

Ông ta nói về rất nhiều chuyện đã xảy ra trong năm qua, có thành quả, có niềm vui, có tiếc nuối, cũng có chia ly.

Ông ta cũng nhắc đến Hứa Vân, bày tỏ cảm xúc, tưởng nhớ đến ông ấy.

Phải thừa nhận, bài phát biểu của Sở Sơn Hà rất xúc động, mọi người trong đại sảnh đều lắng nghe một cách chăm chú, ánh mắt đầy tôn trọng và ngưỡng mộ vị chủ tịch hiệp hội này.

Lâm Huyền chú ý thấy...

Người phụ nữ đứng sau Sở Sơn Hà, trang nhã, lịch sự, uy nghi nhưng ấm áp. Bà đứng mỉm cười sau lưng Sở Sơn Hà, ánh mắt nhìn ông ya đầy hạnh phúc và tự hào.

Bà ấy chính là vợ của Sở Sơn Hà, Tô Tú Anh.

Là người đồng cam cộng khổ, gây dựng cơ nghiệp cùng Sở Sơn Hà, Tô Tú Anh ít khi xuất hiện trước công chúng, tập trung lo việc gia đình, thực sự là một người vợ hiền.

Sở Sơn Hà là người rất coi trọng gia đình, điều này Lâm Huyền đã sớm nghe nói, dù danh tiếng "ông bố mê con gái" có phần khó nghe nhưng thực ra đối với một người chồng, người cha thì không phải là điều xấu, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy ấm áp, thân thiện.

Chi tiết về gia đình Sở Sơn Hà, Lâm Huyền không biết nhiều.

Nhưng nhìn ánh mắt giao tiếp và nụ cười của Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh, có thể thấy họ rất yêu thương nhau, quan hệ rất tốt.

Đây có lẽ là cái gọi là văn hóa gia đình.

Sở An Tình có được tính cách tốt như vậy, có lẽ cũng nhờ vào tình cảm tốt đẹp giữa bố mẹ, vì cha mẹ là người thầy đầu tiên của con cái, lời nói và hành động thực sự rất quan trọng.

Sau khi phát biểu mừng năm mới kết thúc, đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Sau đó là phát biểu của một số lãnh đạo quan trọng trong hiệp hội, cũng như việc trao thưởng một số giải thưởng, gần như mọi người đều có phần, không khí rất vui vẻ và náo nhiệt.

Sau khi các phần đã định trước kết thúc, tiếng nhạc du dương vang lên, các phục vụ viên mang các món ăn ngon lần lượt lên bàn ăn xung quanh đại sảnh, giữa sàn nhảy cũng được dọn trống.

Lại đến phần nhảy múa truyền thống.

Buổi dạ tiệc này, hầu hết khách mời đều mang theo gia đình, ngay cả những doanh nhân trẻ cũng mang theo bạn nhảy của mình, họ tụ tập thành từng đôi, chờ đợi tiếng nhạc vang lên.

Trên tầng hai, người chỉ huy dàn nhạc đeo găng tay trắng xoay cổ tay, tiếng nhạc đột nhiên trở nên nhanh hơn, cùng với tiếng nhạc giao hưởng bất ngờ vang lên, lập tức mở ra bầu không khí sôi động và đầy nhiệt huyết.

"Tango?"

Lâm Huyền ngạc nhiên khi nghe thấy giai điệu quen thuộc này.

"Por Una Cabeza"

Dịch ra, tựa đề bài hát là "Một Bước Xa Hơn", bài hát này có lẽ là bài tango kinh điển nhất trong lĩnh vực công chúng.

Lúc nãy khi dọn sàn nhảy, dàn nhạc trên tầng hai chưa thêm phần hòa âm, Lâm Huyền chưa nhận ra. Nhưng bây giờ, với tiếng kéo vĩ cầm mạnh mẽ cùng với hòa âm vang lên, bài "Một Bước Xa Hơn" thực sự gợi lên nhiều kỷ niệm cho Lâm Huyền.

Không ngờ mở đầu đã là một bản tango đầy nhiệt huyết, Lâm Huyền còn tưởng sẽ bắt đầu bằng một bản nhạc nhẹ nhàng.

Nhưng nghĩ lại...

Dù sao hôm nay cũng là dạ tiệc mừng năm mới, niềm vui là mục đích chính.

Hơn nữa các khách mời đều rất quen thuộc, đều mang theo bạn nhảy của mình, không cần phần "nhảy chậm để phá băng" nên trực tiếp vào giai đoạn tango vui tươi.

Chương 257: Bạn gái (1)

Chương 257: Bạn gái (1)

Nhưng tất cả những điều này không liên quan gì đến Lâm Huyền.

Hắn đến đây, chỉ là làm nền, chỉ là cái khiên cho Triệu Anh Quân.

Hắn chỉ cần làm như mọi lần, ngồi ở bàn bên lề cùng Triệu Anh Quân ăn điểm tâm, giúp cô ấy tránh những lời mời không biết ý là được.

Bước đi trên đôi giày da, Lâm Huyền đi về phía bên cạnh...

"Này."

Phía sau, Triệu Anh Quân gọi hắn.

"Hả?"

Lâm Huyền quay đầu lại.

Ánh đèn xoay quanh đại sảnh chiếu lên váy dài của cô ấy, tỏa ra những bông hoa ánh sáng giao thoa.

Đôi hoa tai đung đưa như say rượu.

Cô ấy đứng đó, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Huyền:

"Cậu biết nhảy không?"

Đoạn âm trầm của cây đàn cello vang lên mạnh mẽ, hòa quyện với âm thanh run rẩy của dây đàn violin, nâng cao âm điệu, làm

cho toàn bộ sảnh vàng lộng lẫy trở nên sôi động.

Các cặp đôi xoay mình với những bước chân nhịp nhàng, những chiếc váy dài thướt tha lướt qua giữa hai người, để lại hương thơm của nước hoa và ánh sáng mờ ảo.

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

Triệu Anh Quân trước đây...

Rõ ràng là chưa từng nhảy múa bao giờ.

"Biết một chút." Lâm Huyền trả lời.

"Nhảy với tôi một bản nhé."

"Được."

Triệu Anh Quân nhón chân lên, tay trái đặt lên vai Lâm Huyền, rồi lướt qua, xoay nửa người.

Lâm Huyền bước một bước sang trái, đưa cánh tay trái ra, ôm lấy eo Triệu Anh Quân, tiếp nhận bước nhảy này.

Âm thanh của cello dần yếu đi.

Tiếng violin solo gợi lên cảm xúc, Triệu Anh Quân nhẹ nhàng nhón gót chân theo nhịp điệu, bước chính xác vào từng nhịp nhạc.

Lâm Huyền cũng không hề chậm trễ, theo sau Triệu Anh Quân, tay phải giữ lấy eo thon của cô ấy, tay trái nắm chặt, bước những bước nhỏ lướt ngang trên sàn nhảy.

Tango không quá khó học.

Ở Học viện Nghệ thuật Đại học Đông Hải, khiêu vũ là một môn học tự chọn rất phổ biến, nếu chậm một chút khi đăng ký thì sẽ không còn chỗ.

Học viện Nghệ thuật vốn đã ít nam nhiều nữ, trong giai đoạn luyện tập của môn học này, các chàng trai ít ỏi trở thành "công cụ" để nhiều cô gái luyện tập bước nhảy.

Có lẽ đây cũng là lý do môn học này hấp dẫn đến vậy...

Lâm Huyền đăng ký được môn học này vào năm thứ hai, năm đó hắn đã làm bạn nhảy cho không ít cô gái.

Có lẽ do hắn là người dẫn chương trình của trường, hình ảnh tốt, chiều cao phù hợp, nên nhiều cô gái trong lớp thích tìm hắn làm bạn nhảy, thậm chí còn xếp hàng để được nhảy cùng anh.

Năm đó, mỗi buổi học thực sự rất mệt...

Từ lúc bước vào cửa phòng tập nhảy cho đến khi kết thúc tiết học, Lâm Huyền liên tục xoay vòng, xoay vòng, uốn eo, xoay vòng.

Hắn từng nghĩ rằng học kỳ đó đã nhảy hết cả đời mình.

Không ngờ...

Hôm nay còn có cơ hội học thêm một bài nữa.

"Cô nhảy giỏi thật đấy." Lâm Huyền chân thành khen ngợi.

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Cậu cũng không tệ."

Bước nhảy của hai người thành thạo, mạnh mẽ, nhưng không hề chạm vào nhau.

Tinh hoa của tango nằm ở sự kéo căng của bước chân.

Tango của người giỏi giống như chơi piano, tango của người mới học giống như đánh Vịnh Xuân.

"Đại học Đông Hải cũng dạy tango à?"

"Dạy những thứ cơ bản nhất thôi, không dạy phức tạp thế này đâu." Lâm Huyền thành thật trả lời.

"Vậy sao kỹ thuật của cậu tốt thế?"

"Bản nhạc này rất nổi tiếng." Lâm Huyền xoay người kéo Triệu Anh Quân trở lại trung tâm sàn nhảy:

"Nhiều bộ phim đã sử dụng bản nhạc này, các đạo diễn rất thích bản nhạc này, chỉ cần có cảnh tango, thường không thể thiếu 'Một Bước Xa Hơn'. Xem nhiều nên học được thôi."

"Ví dụ như phim nào?" Triệu Anh Quân ngẩng đầu hỏi.

"'Scent of a Woman'." Lâm Huyền trả lời:

"Một bộ phim rất tuyệt, cũng là một đoạn nhảy kinh điển."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, quay đầu nhìn các cặp đôi xoay tròn xung quanh:

"Tôi đã xem phim đó, nữ chính rất đẹp."

"Gabrielle Anwar." Lâm Huyền nói:

"Nhưng bây giờ cũng già rồi."

"Ai rồi cũng sẽ già, không ai mãi mãi trẻ trung cả."

Triệu Anh Quân buông tay trái của Lâm Huyền, theo nhịp nhạc xoay một vòng, rồi lại nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Có vẻ cậu rất thích xem phim, trước đây khi nói chuyện với cậu tôi đã nhận ra, kiến thức về phim ảnh của cậu rất phong phú. Cậu có nghiên cứu gì về lĩnh vực này không?"

"Không hẳn vậy."

Bản nhạc đã đến đoạn cuối, tất cả các nhạc cụ đều dừng lại, chỉ còn lại tiếng violin solo mượt mà, kéo dài trong sự nhẹ nhàng của âm nhạc:

"Chỉ đơn giản là xem nhiều phim thôi." Lâm Huyền nói nhẹ nhàng. ...

Tiếng violin dừng lại đột ngột.

Cả bản nhạc kết thúc, những cặp đôi trong sàn nhảy hoặc trò chuyện vui vẻ, hoặc vỗ tay nhẹ nhàng.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đến ngồi bên bàn ăn, người phục vụ mang đến dụng cụ ăn và khăn ướt.

Triệu Anh Quân ăn nhẹ, không nói gì, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâm Huyền đặt tay lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đèn neon của thành phố Đông Hải phản chiếu, trong tâm trí hắn là cảnh tượng của thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ.

"Hi hi, đàn anh Lâm Huyền!"

Tiếng cười từ phía sau bất ngờ vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Huyền.

Chương 258: Bạn gái (2)

Chương 258: Bạn gái (2)

Hắn quay đầu lại...

"Chị Anh Quân, lâu rồi không gặp!"

Một cô gái xinh đẹp đang mỉm cười chào Triệu Anh Quân.

Chiếc váy dài màu xanh nước biển ôm sát cơ thể uyển chuyển của cô, như dòng suối trong trẻo từ núi chảy xuống, lấp lánh, như có những tiên nữ bay múa, tóc nâu đậm được buộc gọn gàng, kèm theo trang sức đẹp mắt, trông rất giống một công chúa Disney.

Nhưng...

Cô thực sự là một công chúa.

Không phải công chúa của Disney, mà là công chúa của thành phố Đông Hải.

"An Tình, sao bây giờ mới ra?" Triệu Anh Quân kéo Sở An Tình ngồi xuống, ngắm nhìn cô công chúa nhỏ được trang điểm tinh tế:

"Bộ váy này đẹp quá, tóc ai buộc cho em vậy? Chị chưa từng thấy kiểu tóc này bao giờ."

"Rắc rối lắm!" Sở An Tình có vẻ rất vui, cô cười rạng rỡ, lắc lắc đầu trang sức:

"Em cũng không biết buộc thế nào, là ba em tìm nhà tạo mẫu làm cho, làm mất một lúc lâu. Thế nào, đàn anh Lâm Huyền, có đẹp không?"

"Rất đẹp."

Lâm Huyền thật lòng khen ngợi.

Người ta nói không có so sánh sẽ không có tổn thương, trước đây hắn đã đánh giá cao về Sở An Tình, trải qua những giấc mơ về CC khó chịu, kiêu ngạo, cứng đầu, đối đầu...hắn càng cảm thấy Sở An Tình đáng yêu hơn.

Bộ váy của cô thực sự đẹp, tràn đầy hơi thở quý phái.

Lâm Huyền là người trong giới thời trang, nên dễ dàng nhận ra trang phục của Sở An Tình rất đắt đỏ.

Nhưng suy nghĩ kỹ thì cũng hợp lý, là "báu vật" quý nhất của Sở Sơn Hà, bữa tiệc năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, làm sao không để cô lộng lẫy nhất?

"Vừa rồi ba em cứ kéo em đi chào hỏi các bác các chú."

Sở An Tình nắm tay Triệu Anh Quân kể:

"Thực ra em đã thấy hai người rồi, muốn tới chào hỏi...nhưng bên kia bận quá, giờ mới rảnh để tìm hai người."

Nói rồi.

Sở An Tình ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, cười tươi:

"Đàn anh Lâm Huyền, bây giờ mọi người đều gọi anh là Đông Hải 007! Trong trường đã truyền đi hết rồi! Giờ anh đã có rất nhiều fan hâm mộ đàn em, họ còn chờ anh về trường thuyết trình nữa."

"Thôi đi."

Nghĩ đến lần trước thuyết trình mà không có đàn em nào tham gia, Lâm Huyền thấy thật buồn cười:

"Đây không phải chuyện đáng khoe đâu, lần nữa thì anh không dám đâu."

...

Triệu Anh Quân nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, mỉm cười.

Phụ nữ hiểu phụ nữ nhất.

Cô ấy nhìn thấy Sở An Tình đến tìm Lâm Huyền, ngay lập tức đã đoán được nguồn gốc của tấm thiệp mời này.

Bình thường mà nói, Lâm Huyền không phải là thành viên của Hiệp hội Thương mại Đông Hải xuất hiện ở đây, Sở An Tình ít nhiều cũng sẽ thắc mắc chứ?

Nhưng bây giờ nhìn cô...giống như đã biết Lâm Huyền sẽ đến vậy.

Cô ấy nhìn quanh hai người rồi cười:

"An Tình, bữa tiệc vui như thế này, sao em không nhảy một điệu?"

"Không ai mời em cả."

Sở An Tình cũng là một cô gái thẳng thắn, nhún vai:

"Năm nào cũng vậy, không ai dám nhảy với em."

Câu nói này khiến Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cười lớn.

Đúng thật.

Nếu là ở trường thì không sao.

Nhưng ở tiệc của Sở Sơn Hà, dưới tầm mắt của Sở Sơn Hà, ai lại dám mời con gái nhỏ của ông ta nhảy...

Người ta không dám liều lĩnh như thế.

Có thể có người dám mời, nhưng Sở Sơn Hà cũng không để ý, ông ta không phải là người nhỏ nhen như vậy.

Nhưng...

Ai dám đánh cược chứ?

Sờ vào vảy ngược của rồng không phải lúc nào cũng gặp chuyện tốt, nhưng chẳng ai dám thử.

Lâm Huyền tưởng tượng mình là Sở Sơn Hà...nếu hắn có một cô con gái xinh đẹp, dễ thương như vậy, ở tuổi mười bảy, mười tám, có chàng trai nào ôm con bé nhảy...

Hừ!

Huyết áp hắn đã tăng lên rồi.

"An Tình, nếu em không ngại, để Lâm Huyền nhảy với em một điệu nhé, cậu ấy nhảy rất giỏi."

"À?" Huyết áp của Lâm Huyền lập tức giảm xuống, nhìn Triệu Anh Quân.

"Ừ? Được không?"

Sở An Tình chớp mắt, nhìn Triệu Anh Quân.

"Đương nhiên được." Triệu Anh Quân quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Được không?"

Lâm Huyền nhìn Sở An Tình đầy nghi hoặc, Sở An Tình cũng nhìn anh:

"Được không?"

Hai người đã bàn bạc trước rồi sao?

Lâm Huyền đành cười đồng ý:

"Được thôi, chỉ là An Tình, em là người học múa chuyên nghiệp, đừng trách anh làm phiền nhé."

Hai người phụ nữ đã đề nghị, hắn không thể từ chối trước mặt họ được.

Chỉ có thể làm một bạn nhảy không cảm xúc.

"Em học chủ yếu là múa dân gian, khiêu vũ em cũng không giỏi lắm." Sở An Tình cười khúc khích, bước đến bên cạnh Lâm Huyền:

"Thực ra em còn cần anh dạy em nữa đấy!"

Đúng lúc.

Một điệu nhạc kết thúc, một điệu nhạc khác bắt đầu.

Ánh đèn trong sảnh lập tức mờ đi đáng kể.

Những tiếng trống nhảy nhót bắt đầu, ánh đèn ấm áp xoay quanh sảnh.

Tiếng đàn violin ngắn gọn và sống động hòa tấu, kèn trombone và kèn tuba đan xen, nhịp điệu vui tươi làm cho toàn bộ hội trường trở nên sống động.

"Tiếng Xuân Waltz"

Một bản nhạc waltz cổ điển không thể nào cổ điển hơn.

Sở An Tình ngước nhìn Lâm Huyền cao hơn cô một cái đầu, ánh đèn xoay tròn trong mắt cô, vẽ nên những vòng sao sáng.

Lâm Huyền đưa tay phải ra, ngón tay thanh nhã của Sở An Tình đặt lên, cả hai bước vào sàn nhảy.

Tiếng đàn violin nhẹ nhàng, như tiếng hót của chim sơn ca, làm cho cả hội trường tràn ngập sắc xuân.

Chương 259: Đạo đức giả (1)

Chương 259: Đạo đức giả (1)

Với những cặp đôi trên sàn nhảy, mỗi người tựa vào vai, nắm tay nhau xoay vòng, các nhạc công cello cũng tham gia, thêm vào một phần đất màu mỡ cho sự sinh trưởng tràn ngập sắc xuân này.

Dù Sở An Tình khiêm tốn nói cô không giỏi khiêu vũ.

Nhưng giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư có một khoảng cách không thể vượt qua.

Điều cô nói "không giỏi"... theo Lâm Huyền thì đã là bậc thầy rồi... nhảy với cô còn áp lực hơn nhảy với Triệu Anh Quân nhiều.

Nhưng may mắn là điệu waltz này khá đơn giản, không đòi hỏi nhiều về bước chân, phần lớn thời gian là xoay vòng, và những động tác khó hơn đều nằm ở nữ bạn nhảy, Lâm Huyền chỉ cần làm "giá đỡ" là được.

Dần dần...

Ngày càng nhiều người nhận ra, trong sàn nhảy có một vũ công chuyên nghiệp, và họ nhường chỗ giữa sàn cho cô công chúa nhỏ màu xanh nước biển thể hiện vũ điệu của mình.

Chiếc váy màu xanh nước biển lượn sóng trong không trung, theo từng động tác uyển chuyển của Sở An Tình như vẽ nên một bức tranh sơn thủy.

Thật đẹp tuyệt vời. ...

Góc sảnh.

Triệu Anh Quân cầm ly rượu vang, lắc lắc rượu đỏ trong ly, mỉm cười nhìn bông hoa xanh đang nhảy múa giữa sàn.

"Tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?"

Phía sau, một giọng nói hơi non nớt vang lên.

"Xin lỗi, tôi đã khá mệt rồi." Triệu Anh Quân không quay đầu lại, từ chối ngay lập tức.

Nhưng rồi cảm thấy không đúng.

Sao giọng nói này trẻ quá vậy?

Cô ấy quay đầu lại, thấy một chàng trai có mái tóc xoăn nhẹ, mặc lễ phục đen, thắt nơ đen, mắt hơi mệt mỏi, cúi người nhìn cô mỉm cười.

Triệu Anh Quân hơi ngạc nhiên, đây là người không nên xuất hiện ở đây:

"Quý Lâm?"

Cô ấy lịch sự đứng dậy, nhìn chàng trai trước mặt cũng đứng thẳng dậy. Vì cô ấy đi giày cao gót nên đứng lên cao hơn Quý Lâm một chút:

"Thật bất ngờ, không ngờ gặp cậu ở đây."

"Cô nhận ra tôi à?"

"Quý tiên sinh nói đùa rồi, bây giờ cậu là người nổi tiếng trong làng giải trí, gần đây có rất nhiều tin tức về cậu."

"Thật trùng hợp, Triệu tiểu thư, thực ra tôi cũng nhận ra cô."

Quý Lâm mỉm cười, cầm chìa khóa của mình, trên đó có một chiếc móc khóa hình mèo Rhine nhỏ xinh:

"Tôi rất thích chú mèo của công ty cô, muốn viết một câu chuyện về nó, nên đến tìm cô để chào hỏi, có thể cấp phép cho tôi không?"

"Tất nhiên là được."

Triệu Anh Quân nghe ra Quý Lâm đang đùa, cũng đùa lại:

"Chỉ là giấy phép mèo Rhine không rẻ đâu... nếu cậu mang nó đi dự lễ trao giải Oscar thì có thể giảm giá đấy."

"Thật tiếc quá." Quý Lâm cười lắc đầu:

"Tôi không định tự mình đi nhận giải. Nhưng nếu tiện... cô có thể nhắn giúp tôi với nhà thiết kế, hy vọng hắn có thể thiết kế một phiên bản mèo Rhine theo phong cách Gothic, tôi rất mong chờ sự tương phản đó."

"Sao cậu không nói trực tiếp với hắn?"

Triệu Anh Quân chỉ vào Lâm Huyền đang nhảy múa vui vẻ với nàng tiên xanh trong sàn nhảy:

"Đó chính là người sáng tạo ra mèo Rhine, Lâm Huyền. Cơ hội hiếm có, lát nữa cậu có thể trực tiếp nói chuyện với hắn, hắn có vẻ rất thích cậu, biết đâu sẽ chấp nhận đề xuất của cậu."

"Ồ, là hắn sao." Quý Lâm nheo mắt nhìn Lâm Huyền đang nhảy múa vui vẻ với Sở An Tình, rồi ngẩng đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"Hắn không phải người nhảy với cô lúc nãy sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy cho phép tôi hỏi một câu..."

Quý Lâm chỉ vào Sở An Tình, nhìn Triệu Anh Quân đầy hứng thú:

"Hai người... ai là bạn gái của hắn?"

Triệu Anh Quân bị chọc cười.

Cô ấy nhìn Quý Lâm:

"Chủ tịch Sở Sơn Hà đặc biệt mời cậu đến dự tiệc... chẳng lẽ cậu không biết con gái của ông ta sao?"

"Xin lỗi, tôi luôn ở nước ngoài, thật sự không biết rõ về tình hình Đông Hải."

Hắn ta ngước nhìn Triệu Anh Quân:

"Nếu nói vậy... cô là bạn gái của hắn rồi?"

Triệu Anh Quân cười nhẹ, khoanh tay:

"Quý Lâm tiên sinh, cậu hỏi về chuyện riêng của người khác như vậy, thật là thiếu lịch sự, đây có phải là bệnh nghề nghiệp của người viết truyện trinh thám không?"

"Đúng là nhiều người nói vậy. Nhưng tôi nghĩ... có lẽ chỉ là vì tôi đơn thuần thích tọc mạch thôi."

"Vậy thì tiếc quá, làm thất vọng lòng tò mò của cậu rồi." Triệu Anh Quân ngồi lại trên ghế.

Cô ấy nhấc ly rượu vang lên nhấp một ngụm, nhìn Lâm Huyền và Sở An Tình đang vui vẻ, lượn lờ trong sàn nhảy, rồi lắc đầu:

"Tôi chỉ là sếp của cậu ấy thôi."...

Tầng hai.

Người chỉ huy dàn nhạc vẫy tay phải nhanh chóng, trong tiếng trống dồn dập và tiếng dây violin căng thẳng,"Tiếng Xuân Waltz" đạt đến cao trào cuối cùng!

Ngay sau đó!

Trong một nốt nhạc thanh thoát, kết thúc!

Những cặp đôi trong sàn nhảy cũng dừng lại theo, họ nhìn Sở An Tình đứng giữa sàn nhảy, tung váy xinh đẹp, và dành cho cô những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Dù có yếu tố nịnh nọt, điệu nhảy của Sở An Tình cũng xứng đáng với những tràng pháo tay đó.

Nhưng điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy hơi lúng túng.

Cùng Sở An Tình cười, vẫy tay chào đáp lại mọi người, hai người tiến về bàn của Triệu Anh Quân.

Chương 260: Đạo đức giả (2)

Chương 260: Đạo đức giả (2)

"Đàn anh Lâm Huyền, anh nhảy giỏi quá!"

Sở An Tình chân thành khen ngợi, mắt sáng lấp lánh:

"Đàn anh thật sự là toàn tài! Không chỉ có tài năng thiết kế, khả năng dẫn chương trình xuất sắc, có kiến thức sâu rộng trong nghệ thuật, vẽ rất đẹp! Không ngờ nhảy cũng giỏi nữa!"

"Nhảy thì thôi." Lâm Huyền lắc đầu cười:

"Nhảy thì anh không dám khoe."

"Không đâu, đàn anh khiêm tốn quá!" Sở An Tình nhảy lên một bước trước mặt Lâm Huyền, tay để sau lưng, cười khúc khích nhìn hắn:

"Hôm anh đến trường chúng em diễn thuyết... nhiều đàn chị đã bàn tán về anh! Họ nói hồi ở trường anh rất được yêu thích, có nhiều cô gái thích anh, tại sao anh không tìm bạn gái? Khi đó anh bận gì vậy?"

Câu hỏi này thật sự làm Lâm Huyền ngạc nhiên.

Đại học mình rốt cuộc bận gì nhỉ?

Cảm giác như bốn năm trôi qua thật nhanh.

"Bận mơ mộng thôi." Lâm Huyền cười đáp:

"Thực ra trong giấc mơ cũng có nhiều điều thú vị."

"Trong mơ có nhà vàng không?"

"Có." Nhà của Lê Thành.

"Có giai nhân không?"

"Cũng có." CC tạm được, nhưng Lê Ninh Ninh thực sự tuyệt.

"Ồ... thật ghen tị với anh, toàn mơ những giấc mơ đẹp." Sở An Tình tặc lưỡi:

"Em thì không, em rất sợ mơ, vì toàn gặp ác mộng."

"Ác mộng gì vậy?"

"Đủ loại, nhưng tỉnh dậy thì không nhớ rõ, nhưng đôi khi thật sự rất sợ, nếu em có thể mơ những giấc mơ đẹp như anh thì tốt."

Trong lúc trò chuyện, hai người đến chỗ Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền phát hiện phía sau Triệu Anh Quân có một người vừa lạ vừa quen.

"Triệu tổng, đây là..."

"Giới thiệu với cậu, Lâm Huyền." Triệu Anh Quân đặt ly rượu xuống, nhìn hai người:

"Đây là thiên tài trinh thám cậu từng nhắc đến, Quý Lâm tiên sinh, các cậu chắc đã gặp nhau tại lễ truy điệu của giáo sư Hứa Vân, nhưng có thể chỉ lướt qua mà không chú ý."

"Quý Lâm, đây là người mà tôi vừa nhắc đến, người sáng tạo ra mèo Rhine, trưởng nhóm trẻ nhất của công ty MX chúng tôi, Lâm Huyền, tất cả ý tưởng và thiết kế của mèo Rhine đều do cậu ấy tạo ra."

"Xin chào."

Quý Lâm chìa tay phải ra bắt tay Lâm Huyền.

"Rất hân hạnh."

Lâm Huyền cũng chìa tay phải ra, nắm lấy bàn tay trắng mịn như tay phụ nữ.

Rất mềm mại.

Không giống tay con trai.

Nhưng nghĩ lại, nhà văn nổi tiếng từ khi còn trẻ này, chắc cũng là một công tử không phải động tay vào việc gì, không làm việc nhà là cách bảo vệ da tốt nhất.

"Lâm tiên sinh, tôi thật sự rất thích thiết kế của anh về mèo Rhine." Quý Lâm lại cầm lấy móc khóa, mèo Rhine với búi tóc tròn và chiếc sườn xám lắc lư trong không trung:

"Anh có thể ký tên cho tôi được không?"

"Tất nhiên là được." Lâm Huyền mỉm cười lịch sự:

"Anh gọi tôi là Lâm Huyền là được, chúng ta cùng tuổi, không cần phải xa lạ vậy."

Lâm Huyền nhận bút và móc khóa từ Quý Lâm.

Sở An Tình nhìn chiếc móc khóa Mèo Rhine này cười khúc khích:

"Thật là giống anh hùng thấy nhau! Em cũng thích nhất là mèo Rhine búi tóc tròn và mặc sườn xám này! Nhưng... của em là chữ ký đầu tiên của anh Lâm Huyền, có ghi NO. 1 đó!"

"Ồ? Vậy sao?" Quý Lâm nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền gật đầu, ấn nhãn vải của móc khóa lên bàn, rồi ký

tên lên đó:

"Nói thật... anh tưởng sẽ không có chữ ký thứ hai, hai người làm tôi cảm thấy rất được yêu quý."

"Vậy anh có thể ghi thêm NO. 2 cho tôi không?"

"Hai người thật là hợp nhau." Lâm Huyền dở khóc dở cười.

Hai người này thật là trẻ con.

Cùng thích mèo Rhine búi tóc tròn và mặc sườn xám không nói làm gì, chữ ký còn muốn ghi số thứ tự... đúng là sở thích kỳ lạ.

Ký tên lên nhãn vải xong, Lâm Huyền theo yêu cầu của Quý Lâm, ghi thêm NO. 2 ở góc.

Sau đó hắn đưa lại bút và móc khóa cho Quý Lâm:

"Tôi đã đọc 'Cây Cầu Gãy' của anh, một cuốn trinh thám rất tuyệt. Nếu sau này có cơ hội gặp lại... lúc đó tôi sẽ mang sách để anh ký tên."

"Sẽ có cơ hội gặp lại." Quý Lâm nhận lại móc khóa:

"Tôi còn định ở Đông Hải một thời gian nữa."

"Nói chứ... Lâm Huyền, anh có từng nghĩ đến việc thiết kế một phiên bản mèo Rhine theo phong cách Gothic không? Kiểu tương phản này chắc sẽ rất hay."

Phong cách Gothic?

Lâm Huyền nghĩ lại, hình như trong cửa hàng đồ chơi trong mơ chưa bao giờ thấy mèo Rhine nào kỳ lạ như vậy.

Dù sao đây cũng là đồ chơi trẻ em, phong cách Gothic thì...

Có vẻ không phù hợp cho trẻ em.

Ít nhất là không hợp với con mèo này.

"Xin lỗi, tạm thời chưa có." Lâm Huyền đáp:

"Phong cách Gothic vẫn còn quá u ám, chúng tôi thiết kế con mèo này để làm linh vật cho thương hiệu Rhine, vẫn nên giữ phong cách tươi sáng, dễ thương hơn."

"Vậy thì tiếc quá."

Lúc này.

Một vài người trung niên giống các giám đốc vội vàng chạy đến:

"Quý tiên sinh, hóa ra cậu ở đây, chúng tôi vừa tìm cậu rất lâu bên kia."

"Chúng ta có thể vào trong trò chuyện được không?"

"Quý tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi... cậu giữ lấy."

Quý Lâm nhận lại móc khóa và bút từ tay Lâm Huyền, bỏ vào túi, rồi vẫy tay với ba người kia:

"Vậy tôi vào trong trước, gặp lại sau."

"Tạm biệt." "Tạm biệt." "Đi nào."

Chương 261: Đạo đức giả (3)

Chương 261: Đạo đức giả (3)...

Quý Lâm đi theo mấy người trung niên, Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân:

"Mấy người đó là ai?"

"Là một số giám đốc nhà xuất bản và công ty truyền thông, có lẽ có chuyện muốn nhờ Quý Lâm."

"Ồ."

Lâm Huyền gật đầu, không ngạc nhiên.

"Vậy em cũng đi sang bên kia, cảm ơn anh đã nhảy cùng em, đàn anh Lâm Huyền."

Sở An Tình vẫy tay chào hai người:

"Chị chơi vui vẻ nhé!"

Nói xong, cô như một làn khói xanh, biến mất trong đám đông.

Triệu Anh Quân uống một ngụm rượu, đặt ly xuống, dùng khăn tay chấm nhẹ khóe miệng:

"Tôi nghĩ... tôi biết tại sao cậu lại nhận được thiệp mời từ Sở Sơn Hà."

"Tại sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Khó đoán lắm à?" Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền với nụ cười nửa miệng.

Lâm Huyền không nói gì...

Nhìn xuống dao nĩa trước mặt.

Đúng vậy.

Khó đoán lắm à?

Thực ra rất nhiều chuyện, mọi người đều biết rõ, chỉ là thích hỏi những câu đã biết đáp án.

Thế giới của người lớn rất giả tạo.

Phần lớn là hiểu nhưng giả vờ không hiểu.

Triệu Anh Quân thực sự tin rằng bức tranh phác họa đó không phải là vẽ Sở An Tình?

Sở An Tình thực sự tin rằng bức tranh đó không phải vẽ cô?

Lâm Huyền không phải kẻ ngốc.

Họ cũng không phải.

Tất cả chỉ là diễn trò.

Trên thế giới này, người thật sự nói gì tin nấy, có lẽ chỉ có Đại Kiểm Miêu.

Hôm nay không có thời gian vào giấc mơ.

Lâm Huyền có chút nhớ Đại Kiểm Miêu.

Nếu thật sự có một ngày, mọi người có thể sống trong cùng một dòng thời gian, hắn vẫn rất muốn làm bạn với Đại Kiểm Miêu.

...

Không lâu sau.

Buổi tiệc kết thúc.

Trong tiếng cười và lời chúc mừng, mọi người dần dần rời đi.

"Cậu đi taxi đến à?" Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền gật đầu.

"Tôi đã uống rượu, cậu đưa tôi về nhé."

Nói xong, Triệu Anh Quân ném một chiếc chìa khóa xe màu đỏ đen.

Lâm Huyền bắt lấy nhìn kỹ, kiểu dáng quá quen thuộc.

Chìa khóa xe Ferrari, luôn luôn đơn giản như vậy, kiểu dáng và chất lượng thậm chí không bằng xe điện kia của cô ấy.

Rất bất ngờ.

Lâm Huyền nghĩ rằng trong một sự kiện kinh doanh như hôm nay, Triệu Anh Quân sẽ không lái một chiếc xe phô trương như vậy.

Và điều ngạc nhiên hơn là... hôm nay cô ấy vẫn không để tài xế đưa đón.

Đến bãi đậu xe, các xe khác đã rời đi gần hết, một chiếc Ferrari mui cứng màu đỏ nằm khiêm tốn trong chỗ đậu xe.

Chiếc xe này...

Lâm Huyền tiến lại gần nhìn kỹ, thật lòng gật đầu:

"Chiếc xe này đẹp đấy."

Tưởng rằng chiếc Bentley Continental GT phiên bản 12 trước đây đã đủ ấn tượng, nhưng so với chiếc LaFerrari này, vẫn còn

kém xa.

Đây là một chiếc siêu xe hàng đầu giới hạn toàn cầu chỉ có 499 chiếc, dù giá niêm yết là 20 triệu nhưng do nhiều lý do khác nhau, giá thực tế không dưới 30 triệu, thậm chí còn cao hơn.

Động cơ V12 của nó mạnh hơn động cơ 12 của Continental GT, công suất cực đại có thể đạt trên 900 mã lực, tốc độ càng nổi trội hơn, tăng tốc từ 0-100 km/h chỉ cần 3 giây.

"Kỹ thuật lái xe của cậu tốt như vậy, không nên có một chiếc xe tốt hơn sao?"

Triệu Anh Quân mỉm cười, đi vòng qua đầu xe, cửa cắt kéo của LaFerrari từ từ mở lên, Triệu Anh Quân ngồi vào:

"Chở tôi đi dạo nhé, xem kỹ thuật lái xe của cậu."

Lâm Huyền cẩn thận đi vòng quanh xe, xác nhận không có người ẩn náu ở các nơi, rồi mới ngồi vào ghế lái... một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

"Chúng ta đi đâu?"

"Đi đâu cũng được." gương mặt Triệu Anh Quân có chút ửng hồng, dường như đã có tác động của rượu:

"Hôm nay tôi uống hơi nhiều, tìm chỗ nào thoáng gió chút."

Lâm Huyền hơi khó đoán.

Hôm nay Triệu Anh Quân... có vẻ hơi kỳ lạ.

Cảm giác cô ấy tối nay có nhiều tâm sự, ngay cả khi nói chuyện với mình, đôi khi cũng lưỡng lự.

Ban đầu định đưa cô ấy về nhà rồi mình về ngủ sớm...

Sao lại muốn đi hóng gió?

Vroom!!!!!!

Tiếng động cơ hút khí tự nhiên vang lên đặc trưng hơn nhiều so với động cơ tăng áp, đây là truyền thống của Ferrari, các nhà thiết kế của họ luôn cho rằng tăng áp là tà đạo, ủng hộ mạnh mẽ động cơ hút khí tự nhiên.

Nhưng phải thừa nhận rằng, động cơ hút khí tự nhiên về âm thanh, hoàn toàn vượt trội so với tăng áp.

Đèn hậu đỏ rực trượt qua những con đường, LaFerrari gầm rú xuyên qua đêm, đối mặt với gió, dưới ánh trăng, tiến vào những khúc cua ở ngoại ô thành phố Đông Hải. ...

"Quê cậu ở Hàng Châu phải không?"

Bên bờ sông Hoàng Phố, nơi lần trước Cao Dương dẫn Lâm Huyền đi nướng bên hồ.

LaFerrari với cánh cửa cắt kéo dựng đứng đỗ nghiêng một bên, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân mặc áo khoác đứng tựa vào lan can, nhìn dòng sông chảy xiết.

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu.

"Dự định khi nào về quê?"

"Có lẽ trong vài ngày tới, mua ít đồ rồi về."

"Cũng đúng, Đông Hải và Hàng Châu gần nhau, không cần phải lên kế hoạch trước."

Triệu Anh Quân kéo áo khoác lên, ngẩng đầu nhìn mặt trăng bị mây đen che phủ.

Chương 262: Mật mã của Triệu Anh Quân (1)

Chương 262: Mật mã của Triệu Anh Quân (1)

Hôm nay thời tiết không tốt, mây đen rất thấp, dường như có dấu hiệu mưa.

Im lặng một lúc lâu.

Triệu Anh Quân cúi đầu, quay lại:

"Có một chuyện, mấy ngày nay tôi luôn suy nghĩ xem làm sao nói với cậu. Xét về tình hình hiện tại của cậu... thật sự có chút khó nói."

"Là chuyện gì?"

"Là chuyện thay đổi công việc của cậu."

Đám mây đen phía xa bỗng chớp sáng! Tiếng sấm rền vang sau vài giây.

Những đám mây đen như mực cuộn tròn trên bầu trời, ánh trăng ít ỏi còn lại bị che khuất hoàn toàn. Toàn bộ Đông Hải trở nên tối tăm, ánh đèn bên kia sông không đủ để chiếu sáng bờ sông tối mịt.

"Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu.

Đôi mắt đen của cô ấy như bầu trời đêm không sao:

"Cậu có muốn... làm thư ký cho tôi không?"...

"Tôi không có ý định để cậu làm thư ký toàn thời gian cho tôi."

Triệu Anh Quân ngay lập tức bổ sung:

"Về việc này... thực ra tôi đã suy nghĩ rất nhiều."

"Nói thật, hiện tại cậu đã hoàn toàn tự do tài chính, thu nhập hàng quý của cậu thậm chí còn nhiều hơn doanh thu hàng năm của nhiều công ty lớn. Để cậu làm công việc thư ký thật sự không phù hợp lắm. Đây cũng là lý do tôi luôn do dự liệu có nên nói với cậu về việc này."

"Dù bây giờ cậu là cấp dưới của tôi, nhưng thực ra từ góc độ tồn vong của công ty, có lẽ cậu mới thực sự là ông chủ của MX. Tôi đã từng nghĩ về việc nếu cậu rời khỏi MX... công ty sẽ phát triển thế nào, đi về đâu. Nhưng điều này không liên quan đến chuyện chúng ta đang nói hôm nay."

"Chúng ta đã từng nói chuyện, cậu nói rằng cậu có kế hoạch khởi nghiệp trong tương lai, muốn học hỏi một số tư duy kinh doanh, tích lũy kinh nghiệm và tránh những sai lầm không cần thiết. Tôi cũng nghĩ điều này rất cần thiết và tôi ủng hộ cậu làm như vậy. Và vị trí có thể học hỏi những điều này tốt nhất... không nghi ngờ gì, chính là vị trí thư ký tổng giám đốc."

"Thư ký giống như tổng giám đốc, mỗi ngày đều tiếp xúc với một lượng lớn thông tin kinh doanh, thậm chí là bí mật, cần phải cân nhắc quyết định, lựa chọn và quyết định giống như tổng giám đốc. Đôi khi một quyết định nhỏ cũng có thể ảnh hưởng đến sự tồn vong của công ty. Những điều này cậu không thể học được ở bất kỳ vị trí nào khác... chỉ có trải nghiệm thực tế mới có thể, ngay cả tôi và Sở Sơn Hà cũng vẫn đang tiến lên bằng cách va chạm."

"Vì hôm nay đã đưa ra vấn đề này, đây cũng là những lời chân

thành từ tôi. Thời gian qua cậu đã giúp tôi rất nhiều, tôi cũng nên chia sẻ hết những kinh nghiệm và bài học của mình trên con đường khởi nghiệp của cậu."

"Vì vậy, cậu có thể cân nhắc về việc này, nếu cậu có ý định... có thể thử làm thư ký bán thời gian của tôi mà không ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc hàng ngày của cậu."...

Triệu Anh Quân nói rất chân thành.

Lâm Huyền chưa từng thấy Triệu Anh Quân nói nhiều như vậy một hơi, rõ ràng cô ấy đã suy nghĩ rất lâu mới có thể nói ra vấn đề này.

Cô ấy nói có lý.

Từ góc nhìn của người ngoài, việc để một người đã tự do tài chính, trẻ trung và tài giỏi như Lâm Huyền làm thư ký cho cô ấy quả thật không dễ chấp nhận.

Đó là lý do cô ấy tối nay mới trông có nhiều tâm sự, nhiều lần muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

Có lẽ cô ấy sợ Lâm Huyền hiểu lầm, sợ Lâm Huyền nghĩ rằng cô ấy xem thường hắn.

Thư ký bán thời gian.

Triệu Anh Quân đã cân nhắc rất kỹ lưỡng.

Cô ấy không muốn ràng buộc Lâm Huyền suốt ngày, mà muốn hắn giúp cô ấy xử lý một số việc bí mật mà cô ấy không thể tự mình làm. Thời gian còn lại, Lâm Huyền vẫn có thể tự do.

Cũng may trước đó mình đã xây dựng hình ảnh "muốn thành công","muốn tiến bộ","muốn học hỏi" nên Triệu Anh Quân mới xem xét đề bạt mình làm thư ký...

Và Lâm Huyền.

Đã chờ đợi giây phút này rất lâu rồi.

"Tôi rất vui lòng."

Lâm Huyền mỉm cười nói:

"Cô tin tưởng tôi như vậy, tôi cũng rất vinh dự, tôi tin rằng mình có thể làm tốt công việc này."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, quay đầu nhìn cảnh đêm rực rỡ phía bên kia, như thể đã thở phào nhẹ nhõm, cô ấy buông đôi tay đang khoanh lại, đặt ra sau, tựa vào lan can bờ sông:

"Tôi còn tưởng cậu sẽ từ chối."

"Nếu là trước đây có lẽ tôi sẽ từ chối..." Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Nhưng bây giờ suy nghĩ của tôi đã thay đổi nhiều, tôi thực sự muốn học hỏi những kỹ năng thực sự, và làm thư ký cho cô là cách phát triển nhanh nhất. Tôi cần làm những gì?"

"Bình thường cậu cứ tiếp tục công việc hiện tại."

Triệu Anh Quân quay lại, nhìn Lâm Huyền:

"Chỉ là sau này tôi sẽ gọi cậu nhiều hơn, hiện tại các công việc của công ty ngày càng nhiều, tôi thật sự không thể tự mình làm hết, nhiều việc không thể tự mình xử lý, sau này sẽ cần nhờ cậu nhiều."

"Còn một số việc liên quan đến bí mật kinh doanh của công ty, tôi sẽ để cậu tiếp cận dần dần. Đây mới chỉ là kế hoạch ban đầu, sau này chúng ta có thể điều chỉnh."

"Tất nhiên... khi có thời gian, nhờ cậu dọn dẹp văn phòng giúp

tôi."

Chương 263: Mật mã của Triệu Anh Quân (2)

Cô ấy cười ngại ngùng, gió đêm thổi tóc mai của cô ấy bay, thổi vào mắt cô:

"Không cần dọn hàng ngày đâu, khi có thời gian thôi, văn phòng sạch sẽ một chút thì tâm trạng cũng tốt hơn. Chỉ là đừng để người khác vào văn phòng, bài học trước đó vẫn nên cẩn thận."

Lâm Huyền gật đầu ghi nhớ:

"Tôi sẽ cố gắng làm tốt."

"À đúng rồi, mật khẩu cửa văn phòng cậu ghi lại." Triệu Anh Quân dụi mắt:

"32375246."

"Phức tạp vậy? Có ý nghĩa gì đặc biệt không?" Lâm Huyền định lấy điện thoại ra ghi lại nhưng nhận thấy không an toàn nên đành lẩm nhẩm vài lần trong đầu để nhớ.

Hắn nghĩ rằng mật khẩu sẽ có quy luật gì đó... tại sao Triệu Anh Quân lại đặt mật khẩu kỳ lạ như vậy?

"Không có ý nghĩa gì cả." Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Bất kỳ mật khẩu nào có ý nghĩa đều có thể bị đoán ra, bị phá giải. Nhưng mật khẩu không có ý nghĩa thì an toàn hơn nhiều."

"Nghe có vẻ khó tin, nhưng mật khẩu này tôi đặt bừa, thật sự không có ý nghĩa gì."

"Được rồi." Lâm Huyền lại lẩm nhẩm vài lần trong đầu.

Triệu Anh Quân nói đúng.

Thật sự khó nhớ...

32375246

Mật khẩu này không phải để đề phòng người khác, có lẽ là đề phòng chính mình trước. Nếu tối không ôn lại vài lần, có thể sáng mai sẽ quên mất.

"Yên tâm, tôi đã nhớ rồi."

"Đừng nói cho ai khác, Lâm Huyền." Triệu Anh Quân đẩy mình ra khỏi lan can, nhìn đám mây đen ngày càng dày đặc:

"Mật khẩu này, chỉ có hai chúng ta biết."

"Tôi sẽ giữ bí mật."

Lâm Huyền khiến cô ấy yên tâm:

"Qua năm mới, cô sẽ thấy một văn phòng sạch sẽ như mới."

"Vậy sao, tôi rất mong chờ."

Rầm!!!!!!!!!!

Lại một tiếng sấm nổ vang, rất gần, dường như ngay trên đầu hai người.

Tí tách tí tách mưa bắt đầu rơi.

Từ những hạt mưa nhỏ, nhanh chóng chuyển thành những giọt nước to, đập mạnh xuống.

"Mưa rồi. Lâm Huyền, vào xe đi thôi."

"Được."

Hai người chạy nhanh vào xe.

Mưa rất lớn, tạo thành một màn nước dày đặc trên kính xe, cần gạt nước chạy hết tốc lực vẫn không kịp gạt hết nước.

"Sao đột nhiên mưa lớn thế?"

"Thời tiết mùa này... có lẽ là vậy."...

Để đảm bảo an toàn, họ lái xe chậm hơn. Khi đưa Triệu Anh Quân về đến nhà, trời đã gần rạng sáng.

"Lái xe chậm một chút nhé."

Triệu Anh Quân xuống xe, dặn dò:

"Cậu không có xe riêng, cứ lái xe này về nhà vào dịp Tết đi, sẽ tiện hơn."

"Điều này quá phô trương rồi, Triệu tổng, không cần đâu."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi sẽ để xe trong hầm đỗ xe của công ty và để lại chìa khóa trong văn phòng."

"Tôi nhớ là chìa khóa xe cô đều để trong ngăn kéo?"

Triệu Anh Quân cúi đầu cười nhẹ:

"Lâm Huyền, cậu là thư ký của tôi, những chuyện như thế này sau này cậu tự quyết định đi. Khi có thời gian hãy giúp tôi sắp xếp văn phòng, ghi nhớ vị trí của từng món đồ, và sắp xếp chúng một cách hợp lý."

"Được thôi."...

Rù...—

Động cơ dữ dội của chiếc LaFerrari gầm rú giữa cơn mưa lớn.

"32375246."

Lâm Huyền thì thầm dãy số này khi nghe tiếng đèn tín hiệu nhấp nháy.

"Cuối cùng... cũng đã nắm được."

Nụ cười hiện lên trên môi, tim Lâm Huyền đập nhanh hơn, như động cơ V12 của chiếc xe.

Cuối cùng hắn cũng có thể nhìn thấy nội dung của lá thư mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài ẩn trong văn phòng của Triệu Anh Quân...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Tổ chức bí ẩn tồn tại hơn 600 năm trong dòng lịch sử, cuối cùng cũng hé lộ một phần nhỏ, ít nhất... cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ của nó.

Nó thật bí ẩn và mạnh mẽ.

Nó đứng ở trung tâm của vô số bí ẩn, điều khiển dòng chảy xoay vòng của cái vòng xoáy đen tối.

Hứa Vân.

Hằng số vũ trụ 42.

Thành phố Đông Hải mới.

Mặt trăng bị bao phủ bởi bàn tay đen.

Lịch sử trống rỗng 600 năm.

Thời gian, quá khứ, tương lai.

Thậm chí cả chiếc két sắt, CC, Sở An Tình, người đàn ông râu quai nón... có thể đều liên quan đến tổ chức bí ẩn này.

Lâm Huyền luôn thắc mắc tại sao Triệu Anh Quân lại đủ điều kiện để nhận được thư mời này.

Nhưng bây giờ...

Khoảng cách tới câu trả lời...

Chỉ còn một bước nữa thôi!

Két—

Chiếc Ferrari dừng trong hầm đỗ xe của công ty, mưa lớn rửa sạch lớp bụi trên vỏ xe, làm nó sáng bóng như mới, đỏ rực như lửa.

Sau khi khóa xe, Lâm Huyền đi thẳng đến thang máy và nhấn nút lên tầng 22.

Keng.

Keng.

Keng.

Thang máy vào lúc nửa đêm yên tĩnh đến mức khó tin.

Mỗi tiếng cáp ma sát với nút thép đều vang dội đến chói tai.

Giờ đã quá nửa đêm, công ty không còn một bóng người. Thực ra, dù có người cũng không quan trọng, vì hiện tại hắn đã là thư ký của Triệu Anh Quân, bất cứ lúc nào xuất hiện trong văn phòng của cô ấy cũng hợp lý.

Hơn nữa, Triệu Anh Quân là người rất coi trọng sự riêng tư. Ở hành lang tầng 22 không có bất kỳ camera nào, văn phòng của cô

ấy cũng không có thiết bị giám sát.

Không ai biết hắn đang làm gì.

Không ai biết hắn đang làm gì trong văn phòng của Triệu Anh Quân.

Đúng như Triệu Anh Quân đã nói...

32375246.

Mật khẩu này chỉ có hai người họ biết.

Đinh—

Tiếng cửa thang máy mở làm hắn căng thẳng.

Chương 264: Chim hoàng anh (1)

Lâm Huyền từng bước bước ra khỏi thang máy sáng đèn, đi đến cánh cửa mật mã phía trước với đèn chỉ dẫn màu xanh nhấp nháy.

Cửa thang máy sau lưng từ từ đóng lại...

Ánh đèn duy nhất như dòng nước rút lui nhanh chóng từ hình quạt thành một đường thẳng, cuối cùng biến mất trong bóng tối, chỉ để lại đèn chỉ dẫn màu xanh nhấp nháy trên cánh cửa mật mã.

Như vật sống.

Như nhịp tim.

Như hơi thở.

Như đường sóng trên máy đo điện tâm đồ.

Bộp.

Bộp.

Bộp.

Đôi giày da dính nước mưa của Lâm Huyền bước trên sàn tối không ánh sáng, nặng nề và vang vọng.

Khoảng cách chỉ mười mấy mét ngắn ngủi, Lâm Huyền cảm thấy như đã đi cả mấy tháng.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy lá thư mời, đến bây giờ khi

đứng trước cửa mật mã này, tưởng chừng như hôm qua nhưng cũng như đã qua ba thu.

Hắn đưa ngón trỏ phải ra.

Nhấn lần lượt từng chữ số khó kiếm được trên bàn phím mật mã.

3,2, 3,7, 5,2, 4,6.

Phụt!

Tiếng kêu quen thuộc vang lên, cánh cửa mật mã hai lớp mở ra.

Kẹt...

Hắn đẩy cánh cửa mật mã dày nặng.

Trước mắt là văn phòng tối om, cơn mưa lớn đập vào cửa sổ kính.

Dù tất cả cửa sổ đều đóng kín, nhưng vẫn có mùi tanh đặc trưng của mưa len lỏi vào, cả văn phòng ngập tràn mùi ẩm mốc của sắt gỉ.

Không có ánh đèn.

Không có ánh trăng.

Chỉ có đốm trắng nhấp nháy trên cạnh màn hình máy tính đang chờ.

Ầm!!!

Một tia chớp xé toạc bầu trời, căn phòng sáng như ban ngày, nhưng chỉ thoáng qua như đèn flash của máy ảnh, màn mưa như tấm màn che cửa sổ lớn làm thế giới bên ngoài mờ mịt.

Bộp.

Bộp.

Bộp. ...

Lâm Huyền hít thở mùi sắt rỉ ẩm ướt, bước thẳng tới bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

Hắn nhớ rõ lá thư mời câu lạc bộ thiên tài nằm trong ngăn kéo bên phải.

Xoạt.

Hắn kéo ngăn kéo ra, lục tìm.

Không thấy.

Xoạt.

Hắn kéo ngăn kéo khác lục tìm.

Vẫn không thấy.

Hắn cúi xuống, mở tủ hồ sơ bên cạnh.

"Ha ha..."

Tiếng cười nhẹ của một người phụ nữ vang lên từ phía sau!

Ầm!!!!

Lại một tia chớp xé toạc màn mưa, Lâm Huyền đột ngột đứng dậy!

Trên chiếc ghế sofa ở bên cạnh văn phòng, một người phụ nữ ngồi vắt chéo chân, đang đung đưa chiếc giày cao gót!

Cô ta khoác chiếc áo gió, đôi hoa tai màu xanh nhảy nhót theo

tia chớp, mỉm cười nhìn hắn:

"Lâm Huyền, anh đang tìm gì vậy?"...

Ánh sáng của tia chớp lóe lên rồi tắt ngấm.

Lâm Huyền giật mình đứng phắt dậy, lùi lại hai bước, tim đập thình thịch không ngừng!

Tại sao trong văn phòng này lại có người khác!

Khoảnh khắc vừa nhìn thấy đôi giày cao gót và hoa tai... Lâm Huyền thực sự nghĩ rằng người đang chờ ở đây chính là Triệu Anh Quân! Hắn thậm chí đã tưởng tượng ra cái bẫy mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã đặt ra!

Đây chỉ là một cái bẫy!

Nhưng... khi nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ, Lâm Huyền lập tức nhận ra rằng người này không phải là Triệu Anh Quân.

Cô ta không chỉ có thân hình đầy đặn hơn mà còn lớn tuổi hơn Triệu Anh Quân nhiều.

Dù Lâm Huyền không thể xác định chính xác tuổi của cô ta, nhưng ít nhất cũng ngoài ba mươi, hoàn toàn khác biệt với sự trẻ trung và quyến rũ của Triệu Anh Quân, người mới 24 tuổi.

Lâm Huyền không nhìn rõ các chi tiết trên khuôn mặt cô ta, chỉ cảm thấy rất đẹp, nhưng điều khiến hắn ấn tượng nhất chính là đôi mắt của cô ta—

Đồng tử màu xanh lam.

Đó là một màu sắc đồng tử khó tả.

Không giống mắt người.

Quá sâu thẳm, như thủy tinh lỏng, dường như đang chảy.

Sau khi xác nhận người này không phải là Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cảm thấy nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, gặp một người lạ ở nơi này vẫn tốt hơn là gặp một người quen, ít nhất... không đến mức rùng rợn.

Nhưng vấn đề là...

Triệu Anh Quân đã đặt một mật khẩu khó đoán như vậy và nhiều lần nhấn mạnh chỉ có hai người họ biết.

Vậy người phụ nữ lạ mặt này làm thế nào vào được văn phòng?

Sự xuất hiện của người phụ nữ này quá bất ngờ, Lâm Huyền hoàn toàn không rõ mục đích của cô ta, là bạn hay thù.

Vì vậy, hắn không nói gì.

Chỉ chăm chú nhìn người phụ nữ trên sofa. ...

Bên ngoài.

Tiếng mưa đập vào cửa sổ giảm dần.

Khi những giọt mưa thưa thớt dần, tấm màn mưa trượt xuống khỏi kính...

Mây mù tan đi.

Mảnh trăng lấp ló phía sau cuối cùng cũng ló ra, chiếu ánh sáng dịu dàng vào văn phòng... chiếu lên đôi giày cao gót đang đung đưa nhịp nhàng của người phụ nữ.

"Có phải đang tìm cái này không?"

Thấy Lâm Huyền không nói gì, người phụ nữ cầm lên một tấm thiệp mời màu đỏ thẫm từ sofa bên cạnh, vẫy vẫy trong không trung.

Tấm thiệp mời ở trạng thái như chưa hoàn toàn đóng lại, các trang mở ra như vỏ sò theo nhịp vẫy tay của người phụ nữ.

Không có dấu sáp niêm phong.

Lâm Huyền thấy rõ, năm chữ vàng nổi bật trên mặt sau của tấm thiệp mời ẩn hiện dưới ánh trăng mờ ảo.

Thân hình và gương mặt của người phụ nữ vẫn chìm trong bóng tối, ánh trăng di chuyển chậm rãi, chỉ từ đôi giày cao gót của cô ta chiếu đến vạt áo khoác trên sofa...

Chương 265: Chim hoàng anh (2) (hết quyển 1)

Lâm Huyền không rõ mục đích của người phụ nữ này.

Nhưng rất rõ ràng...

Người phụ nữ này dường như biết rất nhiều về hắn.

Hắn chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng cô ta lại biết tên hắn.

Hắn chưa nói gì, nhưng cô ta lại biết rất rõ hắn đến đây để lấy tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Cô ta làm sao biết được rằng hắn sẽ đến đây vào tối nay để xem trộm tấm thiệp mời?

"Không cần căng thẳng thế đâu, Lâm Huyền, tôi không phải kẻ thù của anh."

Người phụ nữ cười khẽ, xoay tay ném tấm thiệp mời ra.

Tấm thiệp mời vẽ một vòng cung trên không trung, đập vào mặt sau màn hình của Triệu Anh Quân, rồi rơi xuống mép bàn.

"Tấm thiệp mời này là giả."

Lâm Huyền vừa định đưa tay ra lấy, giọng nói trầm thấp của người phụ nữ từ sofa vang lên:

"Đó là tôi đặt ở quầy lễ tân."

"Giả?"

Lâm Huyền nhìn người phụ nữ trong ánh trăng mờ ảo:

"Vậy mục đích của cô là gì?"

"Để anh thấy nó, gây sự chú ý thôi."

Người phụ nữ hạ đôi chân vắt chéo, thay đổi tư thế dựa vào sofa:

"Tấm thiệp mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không dễ dàng mà có được. Nhưng thực ra cũng không khó, ít nhất với anh... cũng không quá khó."

"Xin lỗi, có vẻ như kế hoạch của cô đã thất bại." Lâm Huyền đáp:

"Tôi hoàn toàn không hứng thú với việc gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thậm chí còn không có ấn tượng tốt về nó."

"Anh đã không còn lựa chọn nữa..."

Người phụ nữ nghiêng người về phía trước, từ trong bóng tối nhìn thẳng vào Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, anh có thể chọn dành cả đời quanh quẩn trong những bí ẩn và xoáy nước, có thể mãi mãi đứng yên tại chỗ, có thể như một con kiến bị cuốn theo dòng chảy. Nhưng anh không thể trốn tránh việc bị cuốn vào... lịch sử là như vậy, anh không thể chống lại, cũng không thể né tránh."

"Để tìm ra tất cả câu trả lời... cách đơn giản nhất là nhận được một tấm thiệp mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Tại sao tôi phải tin cô?" Lâm Huyền tiến đến gần hơn, đứng trong ánh trăng:

"Nghe theo lời cô nói, dường như Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức chính nghĩa?"

"Điều đó anh phải tự mình tìm hiểu, tự mình phán đoán." Người phụ nữ nhàn nhạt nói.

"Vậy thì tôi cũng có thể chọn không tìm hiểu, không phán đoán."

Lâm Huyền cười, dang tay ra:

"Thực ra hầu hết những chuyện này không liên quan gì đến tôi, tại sao tôi phải tự gây rắc rối?"

"Nếu anh không gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến anh. Có thể anh chưa nhận ra... nhưng trò chơi mèo vờn chuột của anh đã bắt đầu rồi." Người phụ nữ đứng dậy từ ghế sofa.

Cô ta bước nhẹ nhàng tiến về phía Lâm Huyền đứng cạnh cửa sổ, khi đi ngang qua bàn làm việc của Triệu Anh Quân, cô ta dùng hai ngón tay kẹp lấy tấm thiệp mời màu đỏ thẫm, bước vào trong ánh trăng.

Đôi mắt xanh lam trong ánh trăng lại sáng lên... chỉ trong chớp mắt, đôi mắt đó đã ở ngay trước mặt.

Tấm thiệp mời màu đỏ thẫm được đặt lên ngực, Lâm Huyền vươn tay ra nhận lấy.

"Tôi sẽ đợi anh ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Người phụ nữ cười quyến rũ, hương thơm từ người cô ta lan tỏa đến mũi Lâm Huyền:

"Đừng để tôi phải đợi lâu nhé."

Nói xong.

Người phụ nữ quay người rời đi. Mái tóc mềm mại quét qua má Lâm Huyền, trong căn phòng đầy mùi sắt ẩm ướt này, hương thơm đó thật ngọt ngào...

Hương thơm của hoa trà trắng.

Lâm Huyền hít thêm một hơi.

Mùi hương này... dù có chút khác biệt so với mùi hương trên người CC, nhưng chắc chắn là hương hoa trà trắng.

"Mục đích của cô là gì?"

"Tôi không thể nói cho anh."

"Làm thế nào để có được một tấm thiệp mời thật sự?"

"Không thể nói."

Lâm Huyền cười khẩy, ném tấm thiệp mời lên bàn:

"Nếu cô không muốn nói gì, thì cứ đợi ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài cả đời đi."

"Tôi không phải không muốn nói cho anh, Lâm Huyền."

Người phụ nữ dừng bước, quay đầu lại:

"Tôi không thể nói."

"Thực ra anh đã rất gần với câu trả lời rồi... thay vì hỏi đi hỏi lại ở đây, sao không về nhà suy nghĩ kỹ về nguyên tắc của không gian và thời gian?"

"Nguyên tắc của không gian và thời gian quan trọng hơn anh nghĩ nhiều, nghiêm ngặt hơn anh tưởng, hầu như tất cả các câu trả lời đều ẩn trong nguyên tắc đó... nhưng hiện tại, sự hiểu biết của anh về nguyên tắc này vẫn còn quá nông cạn."

"Đặc biệt là nguyên tắc về độ co giãn của không gian và thời gian... rõ ràng đó là một nguyên tắc quan trọng, tại sao anh không suy nghĩ thêm chút nữa?"...

Nghe những lời của người phụ nữ, Lâm Huyền lại một lần nữa cảm thấy sự mất mát của an toàn.

"Độ co giãn của không gian và thời gian" rõ ràng là thuật ngữ do hắn tự phát minh, tự tạo ra, tự tổng kết.

Rõ ràng là chưa ai nói đến.

Nhưng người phụ nữ này lại biết rõ như vậy.

"Cô rốt cuộc là ai?" Lâm Huyền nheo mắt, nhìn theo bóng lưng cô.

"Bọ ngựa bắt ve sầu, chim vàng anh rình sau lưng..." Người phụ nữ cười, kéo mở cánh cửa mật mã:

"Lần sau gặp lại, anh cứ gọi tôi là Hoàng Tước."

Note: nghĩa gốc của "Bọ ngựa bắt ve sầu, chim vàng anh rình sau lưng." có nghĩa là bọ ngựa bắt ve sầu, nhưng không biết rằng chim vàng anh đứng sau nó và muốn ăn thịt nó. Ẩn dụ sau là để làm hại người khác. thu lợi nhuận, nhưng không biết có người đang theo dõi mình để âm mưu chống lại mình.

Hoàng Tước còn có nghĩa là chim vàng anh.

Ầm!

Cánh cửa mật mã nặng nề đóng lại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ cuối cùng cũng phá vỡ mây mù, chiếu sáng khắp căn phòng.

Đồng hồ điện tử trên bàn làm việc hiển thị số nhảy, Lâm Huyền cúi đầu nhìn thời gian—

00:42

HẾT QUYỂN 1

Chương 266: Chúc mừng năm mới (1)

QUYỂN 2

Trong văn phòng rộng lớn của Triệu Anh Quân, yên tĩnh không một tiếng động.

Lâm Huyền cầm trong tay tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đưa ra trước mắt và mở ra dưới ánh trăng.

Kính gửi bà Triệu Anh Quân:

Chúng tôi mời bà tham dự... xem... buổi ra mắt sản phẩm mới...

Bên dưới còn đính kèm một địa chỉ website và mã QR.

Hắn lấy điện thoại quét mã... quả nhiên giống như đã nói, là trang thông tin về buổi ra mắt mùa xuân 2023 của công ty Apple.

Lâm Huyền thầm chửi thề.

Lòng vòng một hồi lớn như vậy, tốn không ít công sức, cuối cùng cũng lẻn vào được văn phòng của Triệu Anh Quân...

Nhưng không ngờ, tấm thiệp mời này lại là giả.

Hơn nữa, giả một cách lố bịch.

Trong khoảng thời gian trước đây, Lâm Huyền đã nhiều lần nghi ngờ tại sao Triệu Anh Quân lại có được tấm thiệp mời này?

Cô ấy không đủ tiêu chuẩn, cũng không thấy có gì khác

thường.

Hơn nữa, một tổ chức ẩn hắn trong dòng lịch sử hàng trăm năm, thậm chí có thể gần cả ngàn năm, cách gửi thiệp mời có phải là quá lỗi thời và không đáng tin cậy không?

Hắn đã nghi ngờ rất nhiều chuyện,

Nghi ngờ rất nhiều chi tiết,

Nghi ngờ mọi thứ về Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Nhưng lại không hề nghi ngờ rằng tấm thiệp mời này là giả!

Thật sự là quá nực cười.

Gần như làm cho tất cả suy luận trước đó của hắn trở nên lố bịch, biến thành trò cười.

Người phụ nữ đó.

"Hoàng Tước."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đọc cái tên nghe đã biết là giả, nhưng không sao, cái tên vốn dĩ chỉ là một dấu hiệu, không phân biệt thật giả.

Giờ đây, Lâm Huyền cũng đã phân tích rõ ràng.

Mục đích của người phụ nữ này khi công khai đưa tấm thiệp mời giả cho Triệu Anh Quân... chỉ đơn giản là để kích thích sự nghi ngờ về tính thực tế của giấc mơ và khơi dậy sự quan tâm của hắn đối với Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vì vậy, dù Triệu Anh Quân có nói cho hắn nội dung của thiệp mời, dù hắn có mở tấm thiệp mời này ngay lúc đó, thì đối với Hoàng Tước cũng không sao cả.

Chỉ cần Lâm Huyền có thể thấy năm chữ "Câu Lạc Bộ Thiên Tài" xuất hiện trong thực tế vào ngày hôm sau khi mơ thấy nó, mục đích của người phụ nữ bí ẩn này đã đạt được.

Nhưng tại sao cô ta lại làm như vậy?

Cô ta nói cô ta không phải là kẻ thù của hắn.

Nhưng lại không giúp đỡ hắn trong bất cứ việc gì, nói rằng không thể cung cấp bất kỳ thông tin nào, điều này phải hiểu sao đây?

Thật ra vấn đề quan trọng nhất vẫn là...

Người phụ nữ này, rốt cuộc là ai?

Lâm Huyền bước đến chiếc ghế sofa mà cô ta từng ngồi, chạm vào lớp da, thật ra vẫn còn một chút hơi ấm.

Điều này có nghĩa là người phụ nữ đó thực sự đã ngồi ở đây một thời gian rồi.

Thật lòng mà nói.

Lúc đầu, khi thoáng nhìn thấy người phụ nữ trong ánh chớp, trong khoảnh khắc đó Lâm Huyền thực sự đã nhìn cô ta thành Triệu Anh Quân.

Hai người này rất giống nhau, nhưng lại không giống.

Đây là một cảm giác khó tả.

Triệu Anh Quân có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, trong khi người phụ nữ này có khuôn mặt tròn.

Triệu Anh Quân có đôi mắt đen tiêu chuẩn, còn người phụ nữ này có đôi mắt xanh trong suốt, như người lai, nhưng lại có khuôn mặt đặc trưng của người Long Quốc.

Về tuổi tác, Triệu Anh Quân vừa mới qua tuổi 24, còn người phụ nữ này trông ít nhất cũng hơn ba mươi, với khí chất, phong thái và vóc dáng đều khác biệt rõ rệt so với Triệu Anh Quân.

Nhưng khí chất đặc biệt và cảm giác đó... Lâm Huyền lại cảm thấy rất giống Triệu Anh Quân.

"Vậy người phụ nữ này, rốt cuộc là ai?"

Lâm Huyền nhíu mày, nghĩ mãi không ra.

Phân tích kỹ những lời của người phụ nữ này... thật ra vẫn có vài điều có thể xác định:

Cô ta hiểu rõ hắn rất rõ, biết nhiều bí mật của hắn, bao gồm cả quy luật thời gian và không gian mà hắn đã tổng kết, còn khuyên hắn nên nghiên cứu nhiều hơn.

Mặc dù thiệp mời là giả, nhưng con dấu khắc trên sáp niêm phong có thể là thật, bàn tay đen trên mặt trăng trong thế giới giấc mơ là bằng chứng tốt nhất.

Người phụ nữ nói rằng sẽ chờ hắn trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên cô ta rất có thể là một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Người phụ nữ đối với hắn thực sự không có ác ý rõ ràng, nếu cô ta muốn giết hắn, hắn đã chết từ lâu.

Suy luận ra...

Lâm Huyền cảm thấy, có lẽ người giết Hứa Vân cũng không phải là Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bởi vì người phụ nữ này đã biết rõ hắn như vậy, thì chắc chắn cô ta biết rằng hắn đã đưa tài liệu nghiên cứu cho Hứa Vân, nếu cô ta là kẻ giết Hứa Vân, thì không có lý do gì Hứa Vân chết mà hắn lại không sao.

Chẳng lẽ hung thủ thực sự không phải là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mà là người khác?

Vậy cái chết của cha Đại Kiểm Miêu cũng không liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?

Chương 267: Chúc mừng năm mới (2)

...

Lâm Huyền rất phiền.

Cảm thấy những suy nghĩ vừa mới sắp xếp lại được trước đó, trong chốc lát tất cả đều trở nên hỗn loạn.

Thật sự là hoàn toàn đảo lộn, gần như tất cả các kết quả suy luận về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều phải bắt đầu lại từ đầu.

"Thật khó quá..."

Lâm Huyền đặt tấm thiệp mời giả trở lại ngăn kéo của Triệu Anh Quân.

"Chủ yếu là manh mối thực sự quá ít, trong thực tế không có, trong giấc mơ cũng không tìm thấy, hỏi ai ai cũng không biết, còn đầy rẫy tin giả."

Lúc này Lâm Huyền có phần đồng ý với lời của người phụ nữ tự xưng là "Hoàng Tước"—

"Muốn tìm được tất cả các câu trả lời... cách đơn giản nhất, là có được một tấm thiệp mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Bụp.

Đóng ngăn kéo lại, Lâm Huyền cũng đặt chìa khóa xe Ferrari vào bên trong, rồi bước ra khỏi cửa mật mã dày nặng, cuối cùng quay đầu nhìn bàn làm việc dưới ánh trăng và chiếc ghế sofa mà

người phụ nữ tên Hoàng Tước đã ngồi... rồi đóng cửa lại mà đi.

Cạch!...

Ngày hôm sau.

Cửa mật mã hai lớp dày nặng mở ra, Triệu Anh Quân bước vào, chớp chớp mắt, nhìn văn phòng sạch sẽ ngăn nắp và Lâm Huyền đang tưới cây cảnh:

"Thật là ngạc nhiên... hiệu suất của cậu thật là cao."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, đặt bình tưới xuống.

Hôm nay hắn đến văn phòng của Triệu Anh Quân sớm để dọn dẹp, cũng để xóa bỏ dấu vết của tối hôm qua, xem có để sót thứ gì không.

Của hắn, của người phụ nữ đó, của Hoàng Tước.

Nhưng không có gì cả.

Lâm Huyền tiện thể tổng vệ sinh văn phòng của Triệu Anh Quân.

Thật ra dọn văn phòng cũng khá dễ dàng, không như ở nhà, không có dầu mỡ, không có bữa ăn, không có nhiều thứ lặt vặt, chỉ cần lau sàn, lau bàn, lau kính, sắp xếp tài liệu là xong.

Rất nhẹ nhàng.

Dù sao đi nữa... danh nghĩa là trợ lý bán thời gian, công việc cần làm vẫn phải làm, những chuyện còn lại để sau Tết rồi tính.

"Những thứ này cô còn cần không? Nếu không cần thì vứt đi."

Lâm Huyền chỉ vào đống đồ lặt vặt trên bàn trà, phía trên cùng là tấm thiệp mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Triệu Anh Quân nhìn một cái, lật qua vài trang, rồi lắc đầu ngay:

"Đều là những thứ vô dụng, cậu tự xử lý đi, tôi tin tưởng khả năng của cậu, không cần báo cáo chi tiết. Hôm nay công ty chính thức nghỉ Tết, cậu cũng về quê sớm đi, tránh kẹt xe."

"Được."

Khi vứt rác, Lâm Huyền vẫn giữ lại tấm thiệp mời giả đó, mang về nhà.

Dù là giả.

Nhưng thực ra cũng không hoàn toàn giả.

Cứ giữ lại trước đã. ...

Tại nhà ga tàu cao tốc, Lâm Huyền vươn vai.

Dù Đông Hải và Hàng Châu rất gần, nhưng cũng đã một năm rồi hắn chưa về nhà.

Đến Hàng Châu, hắn mua nhiều đồ tốt như thuốc lá, rượu cho ba mẹ.

Ba mẹ thấy Lâm Huyền rất vui, cũng hỏi thăm nhiều về công việc và cuộc sống, Lâm Huyền nói với họ rằng hắn kiếm được khá nhiều tiền, nhưng không nói cụ thể bao nhiêu... tới tư tưởng tiểu nông của bố mẹ, nếu biết hắn có nhiều tiền như vậy, chắc hẳn họ sẽ lo lắng đến mất ngủ.

Lâm Huyền định mua cho bố mẹ một căn nhà trong thành phố để họ dưỡng già, nhưng hai người từ chối, nói rằng ở đây có nhiều bạn bè, người thân, sống thoải mái hơn; mẹ hắn cũng nhanh chóng cất kỹ chiếc thẻ ngân hàng mà hắn để lại... dường như không có ý định sử dụng; bố hắn cũng giấu kỹ những thuốc lá và rượu tốt vào

phòng trong... nói để dành khi Lâm Huyền kết hôn thì mang ra dùng.

Lâm Huyền nhìn thấy, chỉ cười và thở dài.

Đây có lẽ là kiểu bố mẹ Long Quốc.

Ngày mai là ba mươi Tết, Lâm Huyền giúp gia đình chuẩn bị đồ Tết, mấy ngày này hoàn toàn không có thời gian để mơ mộng.

Dù sao cũng là Tết...

Tự cho hắn vài ngày nghỉ.

Chỉ cần không gây ra hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ nào, thì Đông Hải mới cũng không thể bay đi đâu được, cứ để Đại Kiểm Miêu và CC tiếp tục đóng phim 'Vô gian đạo'.

Bùm bùm bùm bùm bùm—

Trong tiếng pháo và pháo hoa bùng nổ, cùng với tiếng đếm ngược trên TV trong chương trình gala Tết, năm mới theo truyền thống của Long Quốc chính thức bắt đầu.

Đinh đoong!

Vừa đúng lúc 0 giờ 0 phút, điện thoại của Lâm Huyền reo lên.

Hắn mở WeChat, thấy là tin nhắn của Triệu Anh Quân:

"Chúc mừng năm mới."

Chỉ bốn chữ đơn giản.

Lâm Huyền không nghĩ nhiều, định trả lời—

Nhưng không ngờ biểu tượng tin nhắn ở góc trái trên màn hình nổ tung! Trong nhóm chat của đội thiết kế, tin nhắn tăng vọt:

"Mọi người có nhận được không? Tổng giám đốc Triệu thực sự gửi lời chúc mừng năm mới cho tôi!"

"Thật là mặt trời mọc từ phía tây! Tôi cũng có! Hơn nữa còn đúng 0 giờ 0 phút! Tổng giám đốc Triệu thật chu đáo!"

"Thật lạ... mọi năm không hề có truyền thống này, tổng giám đốc Triệu không phải là người để ý những chi tiết nhỏ như vậy, có thể gửi lời chúc mừng năm mới là tốt lắm rồi, không ngờ lần này lại chọn đúng giờ giao thừa để gửi?"

Chương 268: Họp lớp (1)

"Đúng vậy, tôi cũng là nhân viên cũ của công ty, trước đây vào dịp lễ Tết tổng giám đốc Triệu đều không có phản ứng gì, giờ lại gửi lời chúc mừng năm mới cho từng người đúng giờ, thật sự rất chu đáo."...

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền đặt điện thoại xuống, hóa ra hắn đã nghĩ nhiều.

Hắn cứ tưởng Triệu Anh Quân gửi riêng cho hắn, không ngờ lại là tin nhắn nhóm.

Vậy có cần trả lời không?

Nghĩ một lúc, hắn quyết định trả lời một cách lịch sự.

"Cũng chúc cô năm mới vui vẻ, mọi điều như ý!"

Trả lời xong, Lâm Huyền đặt điện thoại xuống, quay đầu ra ngoài xem pháo hoa.

Năm nay, Hàng Châu đã bỏ lệnh cấm đốt pháo hoa trong dịp Tết, bầu trời thật sự rực rỡ muôn màu.

Đinh đoong.

Màn hình điện thoại bỗng sáng lên, hiển thị một tin nhắn chưa đọc của Triệu Anh Quân.

Nhưng trong tiếng pháo hoa rộn ràng, tiếng đinh đoong này không làm xao động chút nào.

Màn hình sáng vài giây...

Rồi dần dần tắt lịm. ...

Mùng Một Tết.

Ở thị trấn nhỏ, không khí náo nhiệt và đầy khói lửa.

Lâm Huyền đang ở trong sân trả lời lời chúc năm mới của Sở An Tình—

"Người anh em!"

Cao Dương cười hô hố lao vào như một viên đạn thịt, bụng đánh mạnh vào Lâm Huyền.

"Vừa mới xong việc à."

Lâm Huyền nhìn Cao Dương đã lâu không gặp.

Mấy ngày nay không biết Cao Dương bận gì, nhà hai người ở cùng một khu, cách không xa, nhưng đến hôm nay mới lần đầu gặp lại Cao Dương sau hai ngày về.

"Ôi, nhà tớ có nhiều họ hàng, công việc cũng nhiều, Tết lại có nhiều quy tắc, bây giờ mới xong việc."

Mẹ Lâm Huyền gọi hai người vào nhà ngồi, mang ra một ít bánh kẹo nhìn Cao Dương:

"Một năm không gặp, Lâm Huyền giữ dáng khá tốt, còn Cao Dương thì béo lên không ít."

"Ôi dì ơi, dì nói đúng chỗ đau rồi!"

Cao Dương quàng tay qua cổ Lâm Huyền:

"Người ta Lâm Huyền là nam người mẫu hàng đầu của công ty,

được sếp nữ ưu ái, nên phải chú ý hình ảnh chứ!"

"Cút đi! Cậu nói linh tinh gì vậy!"

Lâm Huyền gạt tay Cao Dương ra.

Nếu người khác nghe thấy, sẽ nghĩ hắn dựa vào phụ nữ mà sống.

May mà mẹ Lâm Huyền đã nhìn Cao Dương lớn lên từ nhỏ, biết tính cậu ta hay nói linh tinh, nên chỉ cười nói:

"Nhưng hai đứa đúng là tuổi này nên tìm đối tượng rồi, thực ra cũng không nhất thiết phải tìm ở Đông Hải, tìm người ở Hàng Châu cũng được, bây giờ có tàu cao tốc, tìm người cùng quê cũng tốt."

"Dì yên tâm đi!"

Cao Dương lấy một nắm hạt dưa, bẻ ngón tay:

"Lâm Huyền có nhiều lựa chọn lắm, chưa nói đến mấy cô ở Đông Hải, chỉ nói lần tụ họp bạn học cấp ba này, đã có mấy cô hỏi tớ về tình trạng tình cảm của Lâm Huyền! Đường Hân, Văn Tĩnh, Lý Linh..."

"Thôi thôi, cậu đừng nói nhiều nữa."

Lâm Huyền ngắt lời cậu ta:

"Buổi họp lớp không phải là tối mùng Năm sao? Sắp xếp thế nào rồi? Có bao nhiêu người tham gia?"

"Hiện tại không chắc chắn lắm, có người nói đến, có người nói không, nhưng xác định đến thì có hơn ba mươi người, cả cô chủ nhiệm cũng đến."

Hơn ba mươi người...

Cũng không ít.

Lâm Huyền nhớ lớp cấp ba của hắn có khoảng hơn năm mươi người, có thể đến được hơn một nửa là tốt rồi.

Bốn năm đại học đã trôi qua, hắn không còn nhớ nhiều bạn học cấp ba, những cái tên để lại ấn tượng cũng chỉ còn vài cái.

Còn ba cô gái vừa nói, thực ra ấn tượng không nhiều, đặc biệt là Đường Hân... thật sự không có chút ấn tượng nào.

Cô ấy chỉ học với mọi người vài ngày rồi đi du học, Lâm Huyền thực sự không hiểu tại sao những người chỉ học cùng vài ngày lại muốn tham gia buổi họp lớp... không thấy ngại sao?

"Cậu có ấn tượng gì về Đường Hân không?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương hỏi:

"Biết cô ấy trông thế nào không?"

"Không." Cao Dương không ngạc nhiên lắc đầu:

"Hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ biết là con gái."

"Cậu cũng không tìm hiểu gì sao?"

"Tìm hiểu với ai... không ai quen cô ấy." Cao Dương phì phì nhổ vỏ hạt dưa ra, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Ê, cậu tò mò làm gì? Đến lúc đó gặp không phải biết sao?"

"Được thôi."...

Những ngày Tết.

Còn bận rộn hơn cả khi đi làm.

Ban ngày có đủ loại việc, đi chúc Tết, thăm họ hàng... buổi tối

lại bị kéo đi uống rượu, đánh bài, thường qua nửa đêm mới ngủ, không có thời gian mơ mộng.

Chỉ có mùng Ba là ngủ sớm một chút, ngủ lúc 11 giờ rưỡi, khi vào giấc mơ, đến ngôi làng nhỏ nghèo khó đó, trên đường cũng không có một bóng người, Lâm Huyền liền trộm xe máy của Đại Kiểm Miêu đi dạo vài vòng, nhìn từ xa cảnh đêm của thành phố Đông Hải mới.

Khi hắn đến nhà máy xử lý rác 221, ngoài hàng rào cũng không có động tĩnh hay dấu vết gì, chỗ đất nhỏ nơi mọi người tụ họp cũng không có chiếc xe van nào.

Điều này khiến Lâm Huyền thắc mắc.

Chẳng lẽ mình không tham gia vào hành động ban đêm, thì kế hoạch của Đại Kiểm Miêu họ cũng bị hủy? Hay là giữa chừng xảy ra chuyện gì?

Chương 269: Họp lớp (2)

Không thể nào thật sự đánh nhau với CC chứ...

"Cũng không phải là không thể."

Nhưng điều này cũng không liên quan đến kế hoạch sau này.

Theo thiết kế kịch bản của mình, CC cũng sẽ gia nhập bang hội như hắn, trở thành Thánh Đấu Sĩ thứ sáu của bang, những người hỗn tạp trong giấc mơ đầu tiên lại được tụ hợp một lần nữa. ...

Mùng Năm Tết.

Buổi tối, tại khách sạn Quý Hợp.

"Ôi trời! Hạ Lâm, Hạ Viên! Hai anh em sinh đôi này béo cùng nhau luôn!"

Cao Dương cười nói, vỗ vào bụng bia của cặp anh em sinh đôi, rồi đánh dấu vào tên hai người trên danh sách:

"Đến muộn quá đấy! Không có khái niệm về thời gian, giống hệt hồi đi học!"

Hạ Lâm và Hạ Viên, cặp anh em sinh đôi béo ú cười lớn, nhưng thực ra không cần phân biệt kỹ cũng có thể nhận ra ai là ai, Lâm Huyền hồi cấp ba chưa bao giờ nhận nhầm, chưa kể đến năm năm sau này, sự khác biệt về ngoại hình của hai người cũng khá rõ rệt.

Đây cũng là lý do Lâm Huyền tin rằng giữa Sở An Tình và CC chắc chắn có mối liên hệ nào đó...

Sinh đôi cùng trứng do các yếu tố phát triển sau này, cũng không thể giống hệt nhau, hai người họ giống như được sao chép dán thật sự quá mức.

"Phía sau còn người không?" Giọng nói ngây ngô của Hạ Viên hỏi.

"Còn mấy người, hai anh em cứ lên trước nói chuyện với bạn bè đi, tớ và Lâm Huyền sẽ đón tiếp ở đây."

Hai anh em sinh đôi lên lầu.

Lâm Huyền và Cao Dương lại đón tiếp vài cô gái đến cùng nhau, bảo họ lên phòng lớn nhất trên lầu, bốn bàn lớn tùy ý ngồi.

Nhìn những cô gái xinh đẹp lên lầu, Cao Dương ghé sát lại cười nói:

"Cậu có phát hiện không, bốn năm đại học đúng là khác, con gái lớp mình đều trở nên xinh đẹp hơn!"

"Biết trang điểm biết làm đẹp rồi, bình thường thôi."

"Cậu có thể chọn kỹ đấy Lâm Huyền, con gái lớp mình chưa ai kết hôn đâu."

"Cậu nói thừa... mới tốt nghiệp đại học, ai mà kết hôn chứ."

"Cũng đúng."

Cao Dương gật đầu, nhìn vào danh sách đã được đánh dấu:

"Lớp mình hình như đều thi đỗ đại học, không kể đại học tốt xấu... dù sao cũng đều là sinh viên đại học, điều này cũng khá đáng tự hào. Các lớp khác có nhiều người không học tiếp sau cấp ba, bây giờ có người đã kết hôn sinh con rồi."

"Chỉ còn hai người chưa đến... Đường Hân và Chu Đoạn Vân,

hai người này sao lại chậm thế?"

"Cậu có muốn gọi cho Đường Hân không?" Lâm Huyền đột nhiên nghĩ ra, bảo Cao Dương:

"Dù sao Đường Hân cũng chỉ học cùng chúng ta vài ngày, không biết cậu và tớ trông như thế nào... hôm nay ở đây ăn uống đông người, lỡ đi nhầm nhà."

"Cậu nói có lý."

Cao Dương gật đầu, lấy điện thoại ra, đang lục tìm WeChat của Đường Hân để gọi—

"Chào, Lâm Huyền."

Một giọng nói ngọt ngào chào hỏi, âm thanh cực kỳ dễ thương.

Lâm Huyền và Cao Dương không nhịn được ngẩng đầu lên...

Đứng trước mặt Lâm Huyền là một cô gái tóc ngắn, mặc áo khoác màu nâu, dáng người cao ráo.

Quan trọng là, rất đẹp.

Đẹp kiểu rất có khí chất, giống như người dẫn chương trình truyền hình.

Cao Dương nhìn Lâm Huyền với biểu cảm như đang xem kịch.

"Cậu còn nhớ tớ không."

Giọng cô gái ngọt ngào, vuốt tóc sau tai, cười ngại ngùng:

"Tớ là Đường Hân."

"Ồ——ồ!!" Cao Dương phản ứng như tiếng ngỗng kêu, cố làm ra vẻ cười ha ha:

"Này! Cậu nói gì thế! Sao mà không nhớ được! Một người đẹp như cậu, làm sao mà chúng tớ quên được! Phải không Lâm Huyền?"

Lâm Huyền cười gật đầu.

Dù nhớ hay không... úc này cũng phải nói là nhớ, nếu không sẽ làm cho cô gái ngại ngùng quá:

"Lâu quá không gặp, một lúc không nhận ra được, vì mới khai giảng không lâu cậu đã đi du học rồi, cậu về từ khi nào?"

Lâm Huyền đem những thông tin ít ỏi về Đường Hân ra, giả vờ thân thiết.

"Ồ, cậu thật sự nhớ tớ à."

Đường Hân có vẻ ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên xen lẫn niềm vui hiện rõ trên mặt, cô ấy nhìn Lâm Huyền mỉm cười:

"Tớ cứ nghĩ cậu quên tớ rồi."

"Sao có thể quên, bạn học mà, đâu dễ quên vậy." Lâm Huyền và Cao Dương cười khan.

"Tớ mới về cách đây vài ngày thôi." Đường Hân vuốt tóc sau tai, ánh mắt luôn dõi theo Lâm Huyền:

"Nghe Cao Dương nói, bây giờ cậu đang làm việc ở Đông Hải? Nghe nói đã là phó tổng của công ty lớn rồi, giỏi quá."

"Không hẳn, chỉ là may mắn thôi."

"Sau Tết tớ cũng sẽ đi làm ở Đông Hải." Đường Hân cúi đầu cười, tay xách túi xách:

"Lúc đó mong cậu giúp đỡ nhiều, tớ chưa từng đến Đông Hải bao giờ."

"Chắc chắn rồi."

Lâm Huyền vỗ vai Cao Dương:

"Cao Dương cũng ở Đông Hải, có gì cứ tìm chúng tớ, đều là bạn học, đừng ngại."

"Vậy cảm ơn cậu trước."

Đường Hân cười ngọt ngào:

"Cậu vẫn như xưa, không thay đổi gì, tớ nhìn từ xa đã nhận ra cậu ngay."

"Trí nhớ cậu tốt thật..."

Đường Hân nhiệt tình quá mức khiến Lâm Huyền cảm thấy khó xử.

Hắn thực sự đã quên sạch về cô ấy, hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng không ngờ chỉ vài ngày học cùng, Đường Hân lại nhớ rõ khuôn mặt hắn... dù đã năm năm trôi qua, vẫn có thể nhận ra ngay.

Chương 270: Nghiên cứu viên (1)

"Đương nhiên rồi, vì ấn tượng rất sâu sắc mà!" Đường Hân cười tươi, nụ cười rạng rỡ nhìn Lâm Huyền:

"Cậu còn nhớ..." "Chà! Lâm Huyền nhìn kìa! Rolls-Royce! Chà!"

Tiếng hét của Cao Dương cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Lâm Huyền nhìn theo hướng tay Cao Dương chỉ về phía cửa khách sạn.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen tím đỗ nghiêng ngang ngược trước cửa khách sạn!

Người tiếp tân lập tức ra đón, cửa sau của chiếc Rolls-Royce mở ra, một người đàn ông mặc vest chỉnh tề, tóc vuốt ngược bóng loáng bước xuống xe với nụ cười.

Hắn ta chỉnh lại cổ áo, bước chân vững chãi về phía này với đôi giày da sáng bóng.

"Lâm Huyền... Long Vương Tu La Trần Bắc Huyền đến rồi." Cao Dương thì thầm vào tai Lâm Huyền.

"Đây là ai? Bạn lớp mình à?" Lâm Huyền thì thầm.

"Đúng vậy! Cậu không nhận ra sao? Đây là Chu Đoạn Vân!"

Lâm Huyền chớp mắt.

Thật sự không nhận ra.

Trong ký ức của hắn, Chu Đoạn Vân là một đứa trẻ nghèo, quần áo cũ kỹ, tóc dài, ngồi ở hàng cuối lớp... luôn cúi đầu, không thích nói chuyện, trông rất tự ti.

Lâm Huyền nhớ cũng không nói chuyện gì với Chu Đoạn Vân, nên không có ấn tượng.

Nhưng kiểu tóc xù và dáng vẻ cúi đầu im lặng vẫn còn đọng lại trong trí nhớ, còn người đàn ông thành đạt sáng chói trước mặt này hoàn toàn không liên quan gì đến hình ảnh cậu bé tự ti và quê mùa kia.

Tiền có thể thay đổi con người đến thế sao?

"Chào trưởng lớp Cao."

Chu Đoạn Vân sáng chói từng inch nụ cười, đi đến trước Cao Dương, đưa tay bắt tay.

"Cậu giỏi quá Chu Đoạn Vân! Phát tài rồi à!"

"Đùa thôi... bận rộn công việc, không kịp thay đồ nên đến thẳng đây, nếu không đã không mặc như thế này đến họp lớp, để mọi người cười rồi."

Nói xong, Chu Đoạn Vân quay đầu nhìn Lâm Huyền, cũng mỉm cười đưa tay ra:

"Lâm Huyền, lâu rồi không gặp, cậu vẫn đẹp trai như xưa."

"Cậu cũng rất đẹp trai, thật đấy, trông cậu trưởng thành hơn chúng tớ nhiều." Lâm Huyền cũng cười bắt tay Chu Đoạn Vân.

Hắn nhận ra buổi họp lớp lần này có nhiều người nhớ dai thật, sao ai cũng nhớ tốt thế?

Hay là mình thật sự gây ấn tượng mạnh, khó quên như thế?

"Lâm Huyền, giờ cậu làm gì rồi?"

"Ở Đông Hải, kiếm cơm sống thôi."

"Ôi, thật trùng hợp?" Chu Đoạn Vân cười nhìn Lâm Huyền:

"Sau Tết... tớ cũng định phát triển ở Đông Hải!"

"Ồ hô! Mọi người đều muốn đến Đông Hải sao!"

Nghe thấy Chu Đoạn Vân cũng định đến Đông Hải phát triển, Cao Dương cười lớn:

"Tất cả cùng đến! Ha ha ha, chúng ta có thể chơi một bàn mạt chược ngay!"

"Được rồi, hai người các cậu là cuối cùng rồi, bây giờ mọi người đều đã đến đủ, hai người lên trước đi! Phòng lớn nhất ở đầu phía đông tầng hai, trong đó toàn là bạn cùng lớp của chúng ta!"

Chu Đoạn Vân mỉm cười nhìn Đường Hân:

"Vị mỹ nữ này là ai vậy?"

"Chào cậu, tớ là Đường Hân." Đường Hân cười tự nhiên:

"Chào cậu, bạn cùng lớp Chu."

"À! Đường Hân!" Chu Đoạn Vân chợt nhận ra:

"Tớ nhớ ra rồi! Lúc học lớp 11, cậu chuyển đến nhưng chỉ vài ngày là ra nước ngoài."

Lâm Huyền và Cao Dương nhìn nhau, thấy được sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Đây là những "thiên tài trí nhớ" sao?

Có phải "Bộ não siêu phàm" chuyển đến không? Sao ai cũng nhớ rõ thế?

Đường Hân cũng rất ngạc nhiên, cười nhẹ:

"Thật sự là... tớ cảm thấy rất bất ngờ, lần này đến dự họp lớp, trong lòng tớ cũng có chút lo lắng, sợ rằng mọi người đã quên tớ."

"Ha ha ha, người đẹp mà, mọi người luôn nhớ rõ. Mời, quý cô trước." Chu Đoạn Vân cười hớn hở, vén rèm mời Đường Hân vào trong.

"Cảm ơn cậu." Đường Hân gật đầu với Chu Đoạn Vân, quay đầu vẫy tay với Lâm Huyền:

"Tớ lên trước đây Lâm Huyền, lát gặp lại."...

Cao Dương nhìn theo hai người bước vào thang máy trong sảnh, cười gian nhìn Lâm Huyền:

"Ha ha ha, cậu gặp vận may rồi Lâm Huyền! Đường Hân từ đầu đến cuối không hề nhìn tớ một cái! Rõ ràng là nhắm đến cậu!"

"Tớ đã nói rồi, tại sao vừa khi cậu xuất hiện trong nhóm lớp, Đường Hân lập tức nhắn tin đáp lại... rõ ràng cô ấy là luôn để ý đến cậu! Nếu cậu không nói lời đó, có lẽ Đường Hân hôm nay sẽ không đến!"

Lâm Huyền không nói gì.

Với Cao Dương, hắn đã quen thuộc, không cần vòng vo lịch sự.

Hắn đâu có ngốc...

Sự nhiệt tình của Đường Hân dành cho mình, sao hắn không nhận ra?

Người sáng suốt đều thấy rõ là nhắm đến mình.

Nhưng...

Lý do là gì?

Lý do là gì?

Nhớ lại vừa rồi Đường Hân dường như muốn nói gì đó với mình, nhưng bị tiếng hét của Cao Dương cắt ngang.

"Cậu đúng là..."

Lâm Huyền lắc đầu nhìn Cao Dương.

Người này đôi khi như Đại Kiểm Miêu, không giúp được gì lại còn phá hoại.

Hắn nhìn danh sách nhăn nhúm trong tay Cao Dương:

"Xác nhận chưa? Mọi người đều đến đủ chứ?"

Cao Dương nhìn lại danh sách một lần nữa, gật đầu, gấp lại bỏ vào túi:

"Tổng cộng 41 người, đều đến đủ, nhiều hơn dự đoán... may là phòng có bốn bàn lớn, đủ chỗ ngồi."

"Vậy chúng ta cũng lên thôi."

Chương 271: Nghiên cứu viên (2)

...

Phòng lớn nhất ở tầng hai, vô cùng náo nhiệt.

Những người bạn học không gặp nhau năm năm đang trò chuyện không ngừng, vui vẻ và hạnh phúc.

Mọi người tụ tập theo mối quan hệ thân thiết, bốn bàn đầy ắp nam nữ cười nói rộn ràng.

Chu Đoạn Vân không nghi ngờ gì là tâm điểm của bữa tiệc, được bao quanh bởi các bạn học:

"Chu Đoạn Vân, chiếc Rolls-Royce đó là của cậu à! Chúng tớ nhìn từ trên xuống đã bàn tán xem của ai... mấy năm không gặp, cậu thật sự phát tài rồi!"

"Ha ha ha, Chu Đoạn Vân, mọi người đều mới ra trường chưa lâu, cậu làm việc ở đâu mà kiếm được nhiều tiền thế? Có người nói cậu trúng số sau kỳ thi đại học, có phải thật không?"

"Đúng đúng, còn có người nói cậu không học đại học mà đi làm đa cấp... thực hư thế nào? Nếu có việc kiếm tiền đàng hoàng, đừng quên các bạn học nhé ha ha."

Chu Đoạn Vân không thay đổi sắc mặt, vẫn giữ nụ cười nhẹ, vỗ vai bạn học bên cạnh:

"Tất cả là lỗi của tớ hồi trung học ít giao tiếp với mọi người, khiến mọi người hiểu lầm nhiều quá... mấy năm nay đúng là kiếm

được không ít tiền, tin đồn cũng không ít, nhưng làm ăn mờ ám chắc chắn không làm, kiếm tiền cũng phải có nguyên tắc."...

Câu trả lời của Chu Đoạn Vân thực sự rất khéo léo.

Thực ra Lâm Huyền cũng rất tò mò, Chu Đoạn Vân kiếm tiền như thế nào, cũng lắng nghe chăm chú.

Tiếc là hắn ta nói như đánh võ, tưởng là trả lời nhưng thực ra không nói gì, rất khéo léo.

Lâm Huyền không có ấn tượng sâu về Chu Đoạn Vân.

Dù học cùng ba năm trung học, nhưng hắn ta luôn thu mình ở góc, học lực không tốt, điều kiện gia đình cũng kém, ăn mặc rách rưới, và không có bạn bè.

Lâm Huyền nhớ là chưa từng nói chuyện với Chu Đoạn Vân, nếu có cũng không nhiều, nên khi Chu Đoạn Vân nhận ra hắn ngay lập tức, Lâm Huyền có chút bất ngờ.

"Được rồi! Mọi người đến đủ rồi! Nhanh tìm chỗ ngồi đi!"

Cao Dương hô hào mọi người ngồi vào chỗ.

Cậu ta trực tiếp đặt Đường Hân ngồi bên trái Lâm Huyền:

"Đường Hân, cậu ngồi cạnh Lâm Huyền nhé, tớ thấy cậu không quen ai khác, cậu và Lâm Huyền nói chuyện nhiều hơn."

"Cảm ơn lớp trưởng." Đường Hân tự nhiên cười, ngồi cạnh Lâm Huyền.

Bốn bàn nhanh chóng được Cao Dương sắp xếp.

Gần như là hai bàn nam, một bàn nữ, và bàn của Lâm Huyền và Cao Dương là nam nữ hỗn hợp, khoảng năm năm.

Ngoài Lâm Huyền, Cao Dương, Chu Đoạn Vân, Đường Hân, cặp song sinh Hạ Thức, còn có hai nam hai nữ khác, đều là những người thân thiết từ thời trung học, chủ yếu là cán bộ lớp, nên tự nhiên ngồi cùng nhau.

Sau khi Cao Dương phát biểu, buổi họp lớp chính thức bắt đầu. Mọi người tự giới thiệu ngắn gọn, nhân viên phục vụ bắt đầu mang từng món ăn chuẩn bị sẵn vào, mở rượu vang và rượu trắng, rót vào bình và ly, làm cho không khí trong phòng thêm sôi động.

Sau khi món nóng cuối cùng được mang ra, vài nhân viên phục vụ rót thêm trà cho khách và rời đi.

Rầm!

Cửa phòng đóng lại, nhân viên phục vụ rời đi, để lại những người bạn lâu ngày không gặp thoải mái trò chuyện về quá khứ.

"Đường Hân, cậu làm gì ở Mỹ? Còn học tiếp không?"

Sau vài chén rượu, mọi người trên bàn đã quen thuộc hơn với Đường Hân, bắt đầu chủ động trò chuyện.

"Tớ làm nghiên cứu tại một viện nghiên cứu, cùng với giáo sư thời đại học của tớ."

Đường Hân uống vài ly rượu vang, mặt hơi ửng hồng:

"Nhưng sau Tết, tớ sẽ về Đông Hải, có một nhân vật rất có tiếng trong ngành dược mời tớ đến viện nghiên cứu của ông ấy làm việc. Tớ đã suy nghĩ rất lâu... nhưng cuối cùng vẫn đồng ý."

"Vậy mới đúng chứ!"

Cao Dương cười lớn nâng ly rượu lên:

"Chào mừng nhà khoa học trở về nước!"

"Lớp trưởng, tớ không dám nhận là nhà khoa học... chỉ là một nghiên cứu viên thôi."

"Dù sao cũng chào mừng về nước! Có thành quả nghiên cứu gì thì nên ở lại trong nước! Nào nào nào! Chúng ta cùng nâng ly chào mừng Đường Hân một ly!"

Cao Dương đúng là người làm sales chuyên nghiệp, luôn biết cách tạo không khí, không cần biết lý do gì cũng có thể kêu gọi mọi người uống một ly.

Nào là mừng năm mới.

Mừng kỷ niệm năm năm.

Mừng ngày thứ Năm, v. v...

Rượu trên bốn bàn, bàn của họ uống nhanh nhất.

Nâng ly lên, Lâm Huyền nhìn Đường Hân:

"Cậu nghiên cứu lĩnh vực gì?"

"Ngủ đông."

Lâm Huyền ngừng ly rượu giữa không trung.

"Ngủ đông? Giống như giáo sư Hứa Vân sao?"

"Xa lắm so với giáo sư Hứa Vân... giáo sư Hứa Vân thật sự rất vĩ đại, phát minh của ông ấy hoàn toàn thay đổi nhiều lĩnh vực nghiên cứu. Lâm Huyền, có lẽ cậu không chú ý đến lĩnh vực này, nhưng hiện tại cả trong nước và quốc tế khoa học đều như đang ăn Tết vậy... mỗi ngày đều có phát hiện mới, mỗi ngày đều có đột phá mới."

"Nghiên cứu của tớ chủ yếu là về dược phẩm, nhưng tình cờ lại có hiệu quả trong việc giải quyết tác dụng phụ của ngủ đông,

chỉ có một công dụng này thôi... vì vậy tớ cũng phải cảm ơn giáo sư Hứa Vân, nếu không có ông ấy tớ không thể có được như hôm nay."

Chương 272: Tò mò (2)

Tác dụng phụ của ngủ đông.

"Có thể giải quyết vấn đề mất trí nhớ không?" Lâm Huyền hỏi.

Đường Hân khá bất ngờ:

"Lâm Huyền, không ngờ cậu lại thực sự quan tâm đến ngủ đông, cậu thường theo dõi tin tức về lĩnh vực này sao?"

"Chỉ tình cờ thấy thôi." Lâm Huyền nói lướt qua:

"Vậy nên, thuốc cậu nghiên cứu có thể giải quyết vấn đề mất trí nhớ khi ngủ đông? Nếu vậy, có lẽ giải Nobel tiếp theo sẽ thuộc về cậu đấy."

Đường Hân cười khúc khích:

"Nếu thực sự có thể giải quyết vấn đề mất trí nhớ, thì có lẽ thật sự có thể nhận giải Nobel."

"Nhưng tiếc là, Lâm Huyền... tác dụng phụ của mất trí nhớ hiện tại không thể giải quyết được, nó là vấn đề cơ chế thần kinh của não bộ, điều này không thể giải quyết bằng bất kỳ loại thuốc nào."

"Và tác dụng phụ của ngủ đông thực ra không chỉ có mất trí nhớ, so với những tác dụng phụ khác, mất trí nhớ thực sự không gây hại cho cơ thể, trong lĩnh vực nghiên cứu của chúng tớ, thậm chí không coi mất trí nhớ là một tác dụng phụ."

"Hiểu rồi."

Quả nhiên, hoàn cảnh khác nhau, góc nhìn vấn đề cũng khác nhau.

Đối với giáo sư Hứa Vân, mất trí nhớ là một tác dụng phụ nghiêm trọng không thể chấp nhận được.

Nhưng đối với Đường Hân và các nhà nghiên cứu y học, mất trí nhớ thậm chí không được coi là một tác dụng phụ... có lẽ vì mất trí nhớ không gây hại cho cơ thể, đặc biệt là đối với những bệnh nhân như Hứa Y Y, tác dụng phụ mất trí nhớ thực sự không quan trọng.

"Vậy, ngủ đông thực ra còn có những tác dụng phụ khác gây hại cho cơ thể đúng không."

"Đúng vậy."

Đường Hân gật đầu:

"Vì vậy tớ rất vinh dự khi được đến viện nghiên cứu ở Đông Hải này."

"Không phải là họ mới nên cảm thấy vinh dự sao?"

"Cậu thật sự đùa vui đấy, Lâm Huyền, viện nghiên cứu này không giống với những nơi khác."

Đôi mắt Đường Hân lấp lánh ánh sáng say đắm, cô ấy ngước nhìn Lâm Huyền:

"Cậu không thể đoán được người mời tớ đến viện nghiên cứu này là ai đâu, viện nghiên cứu này là của cá nhân ông ấy, nhưng về địa vị trong ngành, không thua kém nhiều viện nghiên cứu quốc gia."

"Vậy thì tớ chắc chắn không đoán được." Lâm Huyền cười, đặt ly rượu xuống, dùng khăn ướt lau tay:

"Nghe cậu nói vậy, chắc chắn là một chuyên gia nổi tiếng trên quốc tế rồi đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng ông ấy còn có một thân phận quan trọng hơn."

Đường Hân cười bí ẩn, rướm gần Lâm Huyền nói nhỏ:

"Ông ấy là thầy của giáo sư Hứa Vân đấy."...

Thầy của Hứa Vân à.

Lâm Huyền nhớ lại lời của Triệu Anh Quân, rằng giáo sư Hứa Vân vì quyết tâm nghiên cứu ngủ đông mà cuối cùng bị mọi người phản bội, không chỉ bị trục xuất khỏi môn phái, mà cả học trò cũng rời bỏ ông.

Sao bây giờ Hứa Vân có thành quả rồi, lại dám xưng là thầy của Hứa Vân?

"Vậy cậu không hỏi ông ấy tại sao năm đó lại trục xuất Hứa Vân khỏi môn phái sao?" Lâm Huyền cười hỏi.

Nhớ đến Hứa Vân chết thảm trên phố, Lâm Huyền không có ấn tượng tốt về vị thầy này.

"Tớ không thể khơi lại chuyện đau lòng như vậy chứ."

Đường Hân cười cười:

"Nhưng nhìn biểu cảm của thầy khi nhắc đến Hứa Vân... tớ nghĩ ông ấy cũng rất buồn."

"Này! Hai cậu đang thì thầm gì đó! Uống rượu thôi!"

Tiếng gọi của Cao Dương làm gián đoạn cuộc trò chuyện riêng của hai người.

Lâm Huyền và Đường Hân ngẩng lên, thấy cả bàn đều nâng ly chờ hai người.

"Không phải vừa mới uống rồi sao?"

Lâm Huyền thật sự bó tay với Cao Dương:

"Lần này lại là lý do gì? Chúc mừng gì đây?"

"Chúc mừng lúc này!"

"Hiện tại à?"

"Hiện tại là chúc mừng ly tiếp theo!"

Trong tiếng cười vang, mọi người cùng nhau nâng ly, uống cạn chén mừng cho khoảnh khắc này.

Hôm nay thực sự đã uống khá nhiều.

Cao Dương vừa đánh một cái nấc rượu, một nhân viên phục vụ bước đến, cúi đầu nói:

"Anh Cao, chúng tôi cần xác nhận một chút, có chắc chắn là 41 bát cháo tổ yến không?"

"Đúng rồi."

Cao Dương quay lại, ngạc nhiên nhìn nhân viên phục vụ:

"Mỗi người một bát, 41 bát, có vấn đề gì không?"

"Nhưng..."

Nhân viên phục vụ vẻ mặt khó xử, đứng thẳng lên nhìn căn phòng ồn ào:

"Nhưng trong phòng này, rõ ràng có 42 người..."

"Anh đùa gì thế!"

Cao Dương đập bàn:

"Buổi họp lớp của chúng tôi tính đúng là chỉ có 41 người thôi! Anh lấy đâu ra 42 người? Không lẽ tự dưng mọc ra một con ma nữa à?!"

Hạ Viên ở bên cạnh bất ngờ ho khan hai tiếng, kéo tay Cao Dương:

"Khụ khụ... trong ngày lễ lớn này, đừng nói bậy bạ chứ."...

42.

Lâm Huyền cảm thấy như vừa tỉnh rượu.

Lại là con số bí ẩn và kỳ lạ này.

Hắn nheo mắt nhìn Cao Dương:

"Rốt cuộc hôm nay có bao nhiêu người đến?"

"Chắc chắn là 41 người! Cho dù là ai đến cũng chỉ là 41 người!" Cao Dương đứng phắt dậy, lấy ra danh sách nhăn nheo từ trong túi đưa cho Lâm Huyền xem:

"Cậu xem đi!"

Lâm Huyền nhận lấy danh sách nhăn nheo đó, trên đó có in tên các bạn học chia làm ba cột, số cuối cùng thực sự là 41.

Chương 273: Tò mò (2)

Mỗi cái tên đều được đánh dấu, tất cả đều có mặt.

"Tớ không tin vào điều này!"

Cao Dương đánh một cái nấc rượu, quay lưng lại, đếm từng người từng người một:

"1,2, 3... 39,40,41!"

Xong, cậu ta hừ lạnh nhìn nhân viên phục vụ:

"Thấy chưa! Rõ ràng trong phòng này chỉ có 41 người thôi!"

"..." Lâm Huyền nhìn Cao Dương đầy bất lực:

"Cậu không tính cả mình vào à?"

"Hả?" Cao Dương gãi đầu tỉnh ngộ!

Cả phòng ngay lập tức cười ầm lên, tràn ngập không khí vui vẻ.

Lâm Huyền lại cúi đầu nhìn vào danh sách trong tay...

Quả nhiên, trên đó không có tên của Cao Dương, rõ ràng là cậu ta quên tính mình vào!

"Cậu đúng là một tài năng." Lâm Huyền trêu chọc.

"Haha! Lỗi tại tớ! Nhân viên, mang 42 phần ra nhé! Haha..."

Cao Dương cười gượng ngồi xuống, lại nâng ly lên:

"Nào nào nào! Chúng ta nâng ly nào!"

"Lại nâng ly vì gì nữa? Lớp trưởng, cậu tự phạt ba ly đi!" Các bạn cùng bàn trêu chọc.

Mọi người lại cười ầm lên.

Chỉ riêng Lâm Huyền...

Cảm thấy không thể cười nổi.

Hắn biết, lần này số 42 không phải là do con người tạo ra, cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì, hoàn toàn là do Cao Dương gây ra sự cố.

Nhưng...

Lại là số 42.

Nếu mỗi lần sự cố cuối cùng đều dẫn đến con số 42, thì những sự cố đó còn là sự cố không?

Mẫu số quá ít, Lâm Huyền không thể đưa ra kết luận.

Hắn chỉ thấy rất lạ.

Buổi họp lớp này có hai người khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Một là Đường Hân, một là Chu Đoạn Vân.

Cả hai đều quá quen thuộc với hắn... thậm chí quen thuộc đến mức đáng ngờ.

Chu Đoạn Vân thì còn hiểu được, dù không có nhiều giao tiếp trong thời gian học cấp ba, nhưng dù sao cũng đã cùng nhau ba năm, nhớ rõ hình dáng của nhau cũng có thể hiểu được.

Nhưng Đường Hân...

Trước đây rõ ràng chỉ là bạn học vài ngày, gần như người lạ.

Nhưng Đường Hân từ xa đã nhận ra hắn ngay lập tức, còn nhận rất chắc chắn... điều này Lâm Huyền không thể hiểu được.

Lại nhớ đến khi ở văn phòng của Triệu Anh Quân.

Người phụ nữ tự xưng là Hoàng Tước, nói về thông tin của hắn như biết từng chi tiết, ngay cả quy tắc thời gian và không gian hắn tự thiết lập cũng biết rõ...

Những người này rốt cuộc là sao?

Họ có thể đọc được suy nghĩ? Hay hắn giống như nhân vật trong "The Truman Show", không có bất kỳ sự riêng tư nào, toàn bộ cuộc sống của hắn được phát sóng trên một kênh truyền hình?...

Lâm Huyền cầm ly rượu, lại theo tiếng hô của Cao Dương, nâng ly mừng

Đĩa trái cây dưa hấu, cạn ly.

Hôm nay thực sự uống nhiều rồi.

Đầu đã bắt đầu mơ màng, nhưng những suy nghĩ hỗn loạn kết hợp với rượu lại khiến Lâm Huyền có một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn hiểu rõ mọi thứ.

Từ trước đến nay, hắn luôn quá thụ động.

Bị cuốn vào đủ thứ rắc rối.

Giờ khi manh mối từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài hoàn toàn cạn kiệt, và người phụ nữ tên Hoàng Tước đã cảnh báo hắn, nói rằng ngay cả khi hắn không gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến hắn, thậm chí nói rằng trò chơi mèo vờn chuột của hắn đã bắt đầu.

Thì thứ duy nhất hắn có thể bám víu vào... là hằng số vũ trụ

42.

Hắn không biết liệu sự cố 42 người vừa rồi có phải là điều gì đó đang nhắc nhở hắn hay không.

Nhưng...

Quả thật, đã đến lúc phải xuất phát, phải đến Đại học Thiểm Tây một chuyến, gặp gỡ tác giả của cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ".

Người bạn học thứ 42?

Lâm Huyền cắn một miếng dưa hấu, bất giác cười khẽ.

Một ý nghĩ thú vị.

Vậy ai mới thực sự là người bạn học thứ 42?

Cao Dương quên tính mình vào?

Đường Hân, người thực ra không phải là bạn học?

Hay là Chu Đoạn Vân, người đến cuối cùng?

"Sao vậy Lâm Huyền?"

Ngoảnh đầu lại.

Đường Hân cười híp mắt nhìn hắn, Lâm Huyền mỉm cười, lắc đầu:

"Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy nhớ lại thời thanh xuân cùng bạn học, nhớ những tháng ngày xưa cũ thôi."

"Nói hay lắm!" Cao Dương đập bàn! Nâng cao ly rượu:

"Mọi người, nâng ly! Vì tuổi trẻ của chúng ta!"

"...", Lâm Huyền cảm thấy, có lẽ Cao Dương thực sự là một thiên tài.

"Nào Lâm Huyền, chúng ta cụng ly nào, hôm nay vẫn chưa uống với cậu." Chu Đoạn Vân cầm ly rượu, cười đi tới, cụng ly với Lâm Huyền:

"Thật ra, thời đi học, tớ luôn rất ngưỡng mộ cậu."

"Tớ có gì để ngưỡng mộ chứ." Lâm Huyền cười khách sáo:

"Ngược lại, bây giờ cậu thành công thế này, mới là đáng để mọi người ngưỡng mộ."

"Không thể nói vậy được." Chu Đoạn Vân lắc đầu, ánh mắt nhìn Lâm Huyền, chứa đựng những ký ức về thời thanh xuân:

"Hồi cấp ba, cậu rất được lòng mọi người, thể thao giỏi, còn giành được ba chức vô địch parkour, trong lớp cả nam lẫn nữ đều quay quanh cậu, ai cũng thích cậu. Và cậu rất tốt, luôn đứng ra vì mọi người, tớ thực sự rất khâm phục cậu."

"Có thể nói hơi ngại, nhưng thời cấp ba, ước mơ lớn nhất của tớ là trở thành người như cậu, được mọi người tôn trọng, tin tưởng, và công nhận."

Chương 274: Tò mò (3)

"Quá rồi, cậu nói quá đấy."

Sự tâng bốc của Chu Đoạn Vân khiến Lâm Huyền thực sự bất ngờ.

Hắn cứ tưởng gã này đi Rolls-Royce đến đây chỉ để khoe khoang, không ngờ lại tâng bốc mình cao như vậy, không biết phía sau còn có ý đồ gì không:

"Người ta nói rằng tuổi nhỏ thông minh lớn lên chưa chắc đã thành công, tớ thực sự là kiểu người như vậy, hồi nhỏ chạy nhảy giỏi, lớn lên vào xã hội mới thấy thực lực thật sự."

"Nói trắng ra tớ chỉ có chút năng lực hồi cấp ba, giờ cũng chỉ là một nhân viên làm thuê? So với cậu là ông chủ lớn còn kém xa, cậu mới thực sự là anh hùng muộn phát lực."

Lâm Huyền cười nhìn Chu Đoạn Vân:

"Nếu thật sự đổi cuộc đời chúng ta cho nhau, chắc cậu cũng không muốn đổi đâu."

"Tớ muốn."

Chu Đoạn Vân rõ ràng cũng đã uống khá nhiều, mắt đỏ nhưng trả lời một cách dứt khoát:

"Tớ đương nhiên muốn." Hắn ta cười:

"Thực ra những năm qua tớ nỗ lực như vậy, chỉ là muốn đuổi kịp các cậu ngày xưa thôi."

"Cậu uống nhiều rồi." Lâm Huyền vỗ vai Chu Đoạn Vân, cùng hắn ta uống cạn ly, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình.

Hắn không phải không hiểu tâm trạng của Chu Đoạn Vân.

Có những người dùng cả đời để chữa lành tuổi thơ, có những người dùng tuổi thơ để chữa lành cả đời.

Đối với Chu Đoạn Vân thời cấp ba nghèo khổ và tự ti, có lẽ chiếc Rolls-Royce Phantom hiện tại không bằng một đôi giày thể thao thời cấp ba.

Lâm Huyền biết điều đó.

Hồi cấp ba, quần áo của Chu Đoạn Vân luôn rách rưới, giày cũng vậy. Hắn ta thường ngồi trên bàn học không muốn ra ngoài, sợ người khác thấy đôi giày bị nứt keo của mình.

Dù các bạn trong lớp luôn rất quan tâm đến cảm xúc của Chu Đoạn Vân.

Nhưng chính sự quan tâm cố ý đó đôi khi lại là cây kim đâm sâu nhất vào lòng Chu Đoạn Vân.

Lòng tốt lại trở thành ác ý.

Nhưng may mắn thay, Chu Đoạn Vân đã vượt qua, và buổi họp lớp hôm nay, hắn ta là người nổi bật nhất, một chiếc Rolls-Royce Phantom đủ để khiến mọi người quên đi tất cả những gì không đẹp và tự ti của hắn ta thời cấp ba.

Thực ra.

Mọi người đã sớm quên rồi.

Người không quên, có lẽ chỉ là chính Chu Đoạn Vân. ...

Năm năm không gặp, các bạn học có rất nhiều chuyện để nói.

Lác đác có người ra về, nhưng những người ở lại tập trung ghép bàn, cuối cùng còn lại bàn của Lâm Huyền, họ uống đến tận khuya mới lưu luyến ra về.

Tất cả các bạn nữ đã về hết từ lâu.

Chỉ còn lại Đường Hân, cứ lặng lẽ ngồi bên cạnh Lâm Huyền. Các chủ đề họ nói cô ấy không tham gia được nhiều, chỉ mỉm cười lắng nghe, trông rất vui vẻ, kiên nhẫn cùng những người say rượu đến tận khuya.

Cuộc vui nào rồi cũng đến hồi kết.

Buổi họp lớp này cuối cùng cũng kết thúc, bàn cuối cùng mọi người uống rất nhiều... dù sao có Cao Dương là người ép rượu, muốn uống ít cũng không thể.

Mọi người lần lượt ra về, Chu Đoạn Vân có tài xế, tiện đường chở thêm vài bạn cùng đường, những người khác thì gọi xe hoặc bắt taxi.

Lâm Huyền và Cao Dương chắc chắn là những người cuối cùng ra về.

Cao Dương đi ra quầy thanh toán, Lâm Huyền tiễn Đường Hân ra cổng nhà hàng:

"Đường Hân, cậu đến đây bằng gì?"

"Tớ đi taxi đến."

Đường Hân chỉ vào chiếc taxi đợi bên đường:

"Tớ cũng sẽ đi taxi về."

Nói xong, cô ấy mỉm cười vẫy tay với Lâm Huyền:

"Vậy tớ đi trước nhé Lâm Huyền, cậu và Cao Dương đi chậm

thôi, lần sau gặp lại ở Đông Hải nhé!"

Lâm Huyền mỉm cười gật đầu:

"Vậy gặp lại ở Đông Hải, cậu cũng cẩn thận nhé, dù sao cũng đã khuya rồi."

Như một phản xạ, Lâm Huyền nâng cổ tay nhìn đồng hồ—

00:41

"Đợi đã!"

Lâm Huyền bước nhanh lên phía trước, nắm lấy cổ tay mềm mại của Đường Hân.

"Hả?"

Đường Hân ngạc nhiên quay lại.

Nhìn Lâm Huyền, nhìn cổ tay bị nắm chặt, thậm chí có chút đau.

Cô ấy chớp mắt.

Nhìn Lâm Huyền.

Có chút khó hiểu.

Lâm Huyền không buông tay cô ấy ra, cảm nhận hơi thở nồng nặc mùi rượu, nhưng vẫn cố gắng tỉnh táo, mỉm cười nói:

"Thực ra... có vài chuyện tớ muốn nói với cậu."

"Được thôi."

Đường Hân mỉm cười quay lại, vẫn giữ dáng vẻ tự nhiên:

"Vậy chúng ta đổi chỗ hay..."

"Ở đây cũng được."

Lâm Huyền chắc chắn rằng cô ấy sẽ không bước xuống bậc thang, sau đó mới buông cổ tay cô ấy.

Hắn thừa nhận hành động của mình có phần đột ngột... nhưng nghĩ lại cái đêm giáo sư Hứa Vân qua đời, hắn không khỏi lo lắng Đường Hân có gặp chuyện gì vào lúc 00:42 không.

Dù sao...

Đường Hân cũng nghiên cứu lĩnh vực ngủ đông.

Lâm Huyền nhìn chiếc taxi đậu bên đường.

Tài xế đang mải mê xem điện thoại, và con đường không có nhiều xe, chẳng có xe nào từ xa...

Có lẽ hắn quá nhạy cảm.

Nhưng dù sao, kéo dài đến qua 00:42 vẫn tốt hơn. Nếu suy đoán của hắn đúng, những kẻ sát nhân chỉ giết người trong khoảng 00:42 - 00:43.

"Sao thế Lâm Huyền?"

Chương 275: Sai hoàn toàn (1)

Đường Hân gãi gãi mái tóc ngắn phía sau tai, rồi khoanh tay sau lưng, lắc lư thân mình, đầu ngón chân chạm đất, nhìn Lâm Huyền cười:

"Sao cậu không nói gì nữa?"

Lâm Huyền lấy lại tinh thần, nhìn cô ấy:

"Thực ra có một chuyện tớ vẫn thấy tò mò."

"Là gì vậy?"

"Lúc nãy cậu nói tác dụng phụ của ngủ đông không chỉ là mất trí nhớ, mà còn có những tác dụng phụ nghiêm trọng hơn."

"Đúng vậy." Đường Hân cười nhẹ, như thả lỏng mà gật đầu.

Cô ấy thả tay xuống, không lắc lư nữa, đứng yên tại chỗ:

"Cậu rất tò mò sao?"

"Cũng hơi tò mò."

Lâm Huyền mỉm cười nói:

"Có thể giải thích cho tớ không?"

"Hiện tại, thực ra tác dụng phụ của ngủ đông vẫn còn rất nhiều..."

Đường Hân cười nói:

"Chỉ là hiện nay các viện nghiên cứu quốc tế dường như đã đạt

được một sự đồng thuận, để tôn trọng giáo sư Hứa Vân và không để dân thường hiểu lầm về ông ấy, nên khi nói về tác dụng phụ, họ đều tránh né và qua loa."

"Giáo sư Hứa Vân là người tiên phong trong một lĩnh vực hoàn toàn mới, phát minh của ông ấy có những điểm chưa hoàn thiện là điều quá đỗi bình thường, nếu không thì cần chúng tớ - những nhà khoa học làm gì? Chỉ là lý lẽ này khó được người dân hiểu... mọi người luôn thích nghe những câu chuyện thành công và thần thánh hóa những người như giáo sư Hứa Vân."

"Tóm lại, tác dụng phụ lớn nhất của ngủ đông là đối với não bộ."

Đường Hân chỉ vào đầu mình và tiếp tục:

"Cậu chắc cũng biết, việc ngủ đông kéo dài do thiếu sự kích thích liên tục đến vỏ não, hệ thần kinh và trung tâm thần kinh, sẽ dẫn đến sự không hoạt động của các tín hiệu não, gây ra mất trí nhớ ở các mức độ khác nhau."

"Nhưng... thực ra tác dụng phụ này còn nghiêm trọng hơn, không chỉ đơn giản là mất trí nhớ. Vì ngủ đông không giống như giấc mơ, nó là một hành vi chống tự nhiên, cưỡng ép giảm hiệu suất sống. Nếu hệ thần kinh và cấu trúc não thiếu kích thích trong thời gian dài, chúng sẽ bị thoái hóa và teo lại không thể đảo ngược."

"Vì vậy... tớ không giải thích chi tiết nữa, Lâm Huyền, tớ sẽ nói thẳng kết quả cho cậu. Nếu một người ngủ đông quá mười năm, không chỉ đơn giản là mất trí nhớ. Họ rất có thể sẽ trở thành một người—"

"Thiểu năng trí tuệ."

Lâm Huyền mở to mắt:

"Thiểu năng trí tuệ?"

Đây là kết quả mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Ngay cả giáo sư Hứa Vân cũng không ngờ đến tác dụng phụ này. Có lẽ vì ông ấy qua đời quá sớm, chưa kịp nghiên cứu sâu.

Nhưng ông ấy đã nói đúng một điều.

Việc ngủ đông dài hạn thiếu kích thích điện tín cho hệ thần kinh não sẽ gây ra một số tổn thương không thể đảo ngược.

Cơ bắp bị teo còn có thể hồi phục qua luyện tập, nhưng hệ thần kinh và não thì không dễ phục hồi.

Tế bào thần kinh và tế bào não khác với các tế bào cơ thể khác, chúng không tái sinh.

Khi con người sinh ra, số lượng tế bào não đã có sẵn.

Mỗi lần chết đi một tế bào, không thể phục hồi, không thể tái sinh.

Có lẽ tác dụng phụ lớn nhất của ngủ đông mà Đường Hân nói đến chính là tổn thương không thể đảo ngược đối với tế bào não và tế bào thần kinh.

"Thực ra thiểu năng trí tuệ chưa phải là tác dụng phụ lớn nhất."

Đường Hân ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, mỉm cười nói:

"Nếu thời gian ngủ đông kéo dài hơn nữa... khoảng 20 năm, người ngủ đông rất có thể sẽ trở thành một người—"

"Người thực vật."...

Người thực vật.

Ba từ nặng nề này lập tức khiến Lâm Huyền tỉnh rượu một nửa.

Hắn nghĩ đến Hứa Y Y.

Giáo sư Hứa Vân nghiên cứu ngủ đông để cứu sống con gái mình, Hứa Y Y, người đang là một người thực vật.

Nhưng thật trớ trêu...

Giờ Đường Hân lại nói rằng nếu ngủ đông kéo dài, sẽ không thể tỉnh lại, sẽ trở thành người thực vật.

Điều này...

Lâm Huyền thật không biết nói gì hơn.

Nhưng may mắn thay, nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng tươi cười của Đường Hân, có lẽ nghiên cứu của cô ấy đã giải quyết được các tác dụng phụ này.

"Trở thành người thực vật... nghe thật sự là một tin không may."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Nhiều người sử dụng ngủ đông là để đến tương lai vài chục, vài trăm năm sau để chữa bệnh, thậm chí nhiều người vốn đã là người thực vật, điều này thật sự là một trò đùa của số phận."

"Tuy nhiên... nghiên cứu của cậu có thể hoàn toàn giải quyết những tác dụng phụ này không?"

"Hiện tại cũng chỉ là dừng ở giai đoạn lý thuyết." Đường Hân cười khúc khích:

"Nhưng tớ tin là không có vấn đề gì. Thực ra trước đây tớ cũng nghiên cứu về thuốc điều trị bệnh Alzheimer, nhưng không có hiệu

quả điều trị... luận văn tốt nghiệp của tớ suýt nữa không xong."

"Nhưng giáo sư Hứa Vân đã mở ra một lĩnh vực hoàn toàn mới, khiến những kết quả nghiên cứu vốn không có giá trị của tớ bây giờ được chú trọng. Vì vậy tớ thực sự rất biết ơn và kính trọng giáo sư Hứa Vân."

"Thì ra là vậy." Lâm Huyền gật đầu.

Giờ thì hắn đã hiểu cơ bản về nghiên cứu của Đường Hân.

Chương 276: Sai hoàn toàn (2)

Chỉ có thể nói rằng cuộc đời mỗi người đều như một vở kịch.

"Chúc cậu sớm nghiên cứu thành công."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

00:53

Đã qua 00:42 rất lâu, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong suốt thời gian này, hắn luôn để ý đến tình hình hai bên đường.

Không có bất kỳ chiếc xe nào khác đến gần, tài xế taxi vẫn chán nản lướt điện thoại.

Có lẽ hắn đã quá nhạy cảm.

Đúng như Đường Hân nói, bây giờ các nhà khoa học trên toàn thế giới đều nghiên cứu về lĩnh vực ngủ đông... nếu ai cũng bị giết, liệu có giết nổi không?

Hiện nay, giới khoa học toàn cầu nhờ phát minh của Hứa Vân mà tiến bộ từng ngày, mỗi ngày đều có thành quả mới ra đời, Đường Hân chỉ là một trong số đó, một thành viên rất bình thường.

Lâm Huyền cùng Đường Hân đi tới chiếc taxi, mở cửa xe cho cô ấy, Đường Hân ngồi vào, hạ cửa kính xuống và vẫy tay chào Lâm Huyền:

"Vậy tớ đi nhé Lâm Huyền, gặp lại ở Đông Hải."

"Được, gặp lại ở Đông Hải."

Tiếng động cơ xe...

Taxi khởi động, quay xe rồi biến mất ở góc đường.

"Khụ khụ!!"

Cao Dương giả vờ ho từ phía sau.

Lâm Huyền quay lại.

Thấy Cao Dương cười tinh quái.

"Hê hê, nói chuyện vui vẻ quá nhỉ Lâm Huyền! Cậu quyến rũ thật đấy! Đường Hân chắc chắn thích cậu!"

Lâm Huyền không nói gì, cũng không phủ nhận.

Ai cũng không còn là đứa trẻ nữa, chuyện tình cảm không cần phải giả vờ ngốc nghếch. Đường Hân đã tỏ rõ sự nhiệt tình, nếu còn chối từ, ngược lại sẽ có vẻ ngượng ngùng.

"Nói đi Lâm Huyền! Cậu đã làm gì để khiến cậu ấy nhớ mãi không quên?"

"Cậu còn dám hỏi?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương không vui:

"Nếu không phải cậu kêu la om sòm, Đường Hân đã nói ra rồi... tớ còn muốn biết hơn cậu."

"Dù sao thì cậu và cậu ấy gặp lại ở Đông Hải, tớ đoán hai người còn tiếp tục gần gũi, lúc đó hỏi cũng chưa muộn!" Cao Dương mặt đỏ bừng, cười lớn, bước tới khoác vai Lâm Huyền:

"Đi thôi, về nhà thôi! Buổi họp lớp đã kết thúc viên mãn!"

"Ừ, về thôi."...

Ngày 8 tháng 2 năm 2023.

Tại Long Quốc, tỉnh Thiểm Tây, thành phố Tích An, quận Bi Lâm, đường Hữu Nghị.

Lâm Huyền đứng trước cổng trường Đại học Thiểm Tây, nhìn các sinh viên qua lại về trường.

Hắn đã cố ý đến Thiểm Tây sau Tết Nguyên Tiêu.

Thứ nhất, ở nhà có nhiều việc, bây giờ trong tay có tiền rồi, dù cha mẹ phản đối, nhưng Lâm Huyền vẫn trang bị một số thứ cải thiện cuộc sống cho họ.

Thứ hai, thông tin duy nhất mà hắn có về tác giả của cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" Lưu Phong là về trình độ học vấn của hắn ta, vì vậy muốn tìm người này thì phải đến Đại học Thiểm Tây để tiếp tục tìm kiếm. Điều này chắc chắn phải đợi sau khi trường học mở cửa, nếu không thì thư viện không mở cửa, hắn ta đi đâu để tra cứu đây?

Những ngày này, khi rảnh rỗi, Lâm Huyền cũng thường lên mạng tìm kiếm thông tin về "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" và Lưu Phong.

Hắn tra rất cẩn thận.

Nhưng thực sự không tìm thấy bất kỳ tài liệu liên quan nào.

Hắn không hiểu vấn đề nằm ở đâu...

Vì có một số chỗ thực sự mâu thuẫn trước sau.

Nếu trong thực tế năm 2023 không có cuốn sách "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" này, thì 600 năm sau cuốn sách cổ đó được khai quật từ đâu ra?

Không lẽ thời gian khớp chặt chẽ, đến năm 2024 mới xuất bản, rồi năm 2024 mới chôn vào quan tài?

Điều này thật quá trùng hợp.

Và còn một điểm mâu thuẫn khác:

Ngay cả sau 600 năm, cuốn sách này vẫn bị các chuyên gia coi là một cuốn sách vô giá trị, sai sót hoàn toàn, thì chắc chắn tình hình vào năm 2023 cũng không khác gì, nhà xuất bản nào sẽ xuất bản một cuốn sách vô giá trị như vậy?

Vậy.

Cuốn sách này rốt cuộc từ đâu mà ra?

Tại sao lại được đặt trong quan tài?

Tại sao nó hoàn toàn sai sót, vô giá trị, nhưng lại được cha của Đại Kiểm Miêu nghiên cứu ra điều thật sự?

Câu trả lời cho tất cả những câu hỏi này...

Có lẽ chỉ khi tìm được tác giả gốc, Lưu Phong, mới có thể giải đáp được.

Lâm Huyền cầm lên tờ giấy nhỏ trong tay.

Trên đó ghi lại thông tin mà hắn mang ra từ giấc mơ.

Lưu Phong, sinh tháng 4 năm 1996 tại Thiểm Tây, vào Đại học Thiểm Tây năm 2014. tốt nghiệp thạc sĩ năm 2021.

Năm nay Lưu Phong, đáng lẽ 28 tuổi, thực ra vẫn còn rất trẻ, hơn Lâm Huyền bốn tuổi.

Tìm kiếm tác giả gốc qua một cuốn sách cổ 600 năm sau... thực sự là một việc rất thú vị.

Theo dòng người trở lại trường, Lâm Huyền thành công lẫn vào trong, vào thư viện trường.

Thư viện trường lưu giữ các cuốn "Kỷ yếu Tốt nghiệp" hàng năm, thường được biên soạn theo khoa, trên đó có thông tin chi tiết về tên sinh viên, ảnh, thông tin giảng viên.

Và kỷ yếu tốt nghiệp của nghiên cứu sinh vì số lượng ít nên chứa nhiều thông tin hơn, đây cũng là lý do Lâm Huyền đến thư viện.

Nhanh chóng, Lâm Huyền tìm thấy cuốn "Kỷ yếu Tốt nghiệp Thạc sĩ Khoa học 2021", lật vài trang, hắn đã tìm thấy tên Lưu Phong, cũng như bức ảnh của nhóm hướng dẫn hắn.

Chương 277: Một thiên tài vượt thời đại (1)

Trong ảnh không có nhiều người.

Ngoài người thầy cười tươi đứng giữa, bên cạnh còn có vài sinh viên mặc áo thạc sĩ.

Lâm Huyền liếc một cái đã thấy Lưu Phong.

Hắn không cao, không nói cười, cầm bằng tốt nghiệp, đứng ở rìa.

Dung mạo không khác mấy so với bức ảnh trong giấc mơ.

Đeo kính, tóc ba bảy đơn giản, trông như một học giả, nhưng có vẻ hơi lạnh lùng, khá phù hợp với ấn tượng cố hữu của Lâm Huyền về các nhà nghiên cứu.

Lâm Huyền cầm điện thoại, chụp lại trang thông tin này.

Sau đó nhìn tên người hướng dẫn:

Phó viện trưởng Viện Khoa học, Tề Duyên.

"Hừm..."

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Nếu năm 2021. thầy Tề Duyên này vẫn còn giữ chức phó viện trưởng, thì bây giờ mới năm 2023. chắc chắn chưa nghỉ hưu.

Tìm ông ấy để hiểu rõ hơn về Lưu Phong là tốt nhất, may mắn có thể hỏi được địa chỉ hoặc thông tin liên lạc của Lưu Phong, có

thể trực tiếp tìm đến. ...

Đến tòa nhà giảng dạy của Viện Khoa học, Lâm Huyền thực sự thấy bức ảnh chức vụ của Tề Duyên trong bảng thông báo ở tầng một.

Trông ông ấy không già lắm, chắc chắn chưa đến 60 tuổi.

Lần theo dấu vết tìm đến văn phòng của Tề Duyên, phát hiện ông ấy đang duyệt tài liệu bên trong.

Lâm Huyền gõ cửa nói rõ mục đích...

Rất bất ngờ.

Vị phó viện trưởng này lại rất khách sáo mời Lâm Huyền vào trò chuyện.

Lâm Huyền tưởng rằng ông ấy sẽ không để ý đến mình - một người ngoài... có lẽ vì mình là sinh viên mới tốt nghiệp, những giáo viên lớn tuổi thường có cảm giác gần gũi tự nhiên với sinh viên.

"Lưu Phong là một sinh viên rất có tài, từ thời đại học tôi đã là thầy của cậu ấy."

Tề Duyên uống một ngụm trà, thở dài:

"Thật đáng tiếc cho đứa trẻ này, tôi đã nói với cậu ấy rằng bây giờ nghiên cứu toán học không có con đường tốt lắm, đặc biệt là với một đứa trẻ mồ côi như cậu ấy... điều nên làm nhất là nghiên cứu toán ứng dụng, sớm lập gia đình, ổn định cuộc sống."

"Nhưng đứa trẻ này, suốt ngày ôm lấy hằng số vũ trụ không buông, muốn nghiên cứu lĩnh vực này... điều này không chỉ là Lưu Phong, ngay cả Einstein cuối đời cũng phủ nhận sự tồn tại của hằng số vũ trụ. Bây giờ trong giới học thuật, việc hằng số vũ trụ có

tồn tại hay không vẫn còn mơ hồ."

"Vậy nên cậu thấy đấy, một thứ không chắc chắn có tồn tại hay không... nghiên cứu nó có gì là cần thiết? Nếu Lưu Phong thực sự nghiên cứu ra điều gì đó thì còn chấp nhận được, nhưng thực tế, trong thời gian làm nghiên cứu sinh tôi đã dung túng cậu ấy ba năm, cậu ấy chẳng nghiên cứu ra điều gì cả."

"Thầy Tề, hằng số vũ trụ là gì? Thứ Lưu Phong nghiên cứu có phải là thứ Einstein phủ nhận không ạ?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Hoàn toàn không phải."

Tề Duyên lắc đầu, uống thêm một ngụm trà:

"Đây cũng là điểm làm tôi bực nhất, tôi hoàn toàn không biết cậu ấy đang nghiên cứu cái gì."

"Không chỉ tôi không biết, thực ra Lưu Phong cũng không biết hằng số vũ trụ là gì."

"Nhưng, điều này thực sự không quan trọng. Điều quan trọng nhất là..."

Tề Duyên quay đầu, nhìn Lâm Huyền, ánh mắt đầy tiếc nuối:

"Lý thuyết của Lưu Phong..."

"Là sai hoàn toàn"...

Sai hoàn toàn.

Đây đã là lần thứ hai Lâm Huyền nghe thấy cụm từ này.

Các chuyên gia toán học 600 năm sau đánh giá cuốn sách "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" giống như cách thầy Tề Duyên đánh giá Lưu Phong hiện nay...

Sai hoàn toàn!

Bốn chữ này đối với một nhà khoa học có sức sát thương vô cùng lớn.

Nhưng nghĩ lại một chút.

Có lẽ chính vì tất cả mọi người đều cho rằng "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" là sai lầm, là vô giá trị, nên cuốn sách này mới có thể tồn tại nguyên vẹn trong 600 năm, thậm chí còn thoát khỏi sự chú ý của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nếu không, với cách hành xử cẩn thận như vậy của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chưa nói đến việc Lưu Phong có thể sống bao lâu.

Chỉ riêng giấy nháp của Lưu Phong, e rằng cũng không còn một tờ nào trên thế giới.

Nếu suy luận từ góc độ này...

Có lẽ hiện tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng không hiểu gì về hằng số vũ trụ, không rõ 42 là gì, 42 có ý nghĩa gì.

Họ cũng phải đến năm 2624 khi cha của Đại Kiểm Miêu tính ra kết quả 42, mới thực sự hiểu được sự thật và sức mạnh của hằng số vũ trụ.

Thật thú vị.

Một lý thuyết mà tất cả mọi người đều cho là sai, lại chính là lý thuyết đúng nhất.

Kết quả của hằng số vũ trụ là con số 42, điều này không quan trọng, quan trọng là... tại sao lại là 42,42 có ý nghĩa gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Người có thể giải đáp câu trả lời này nhất chính là cha của Đại Kiểm Miêu, ông ấy là người duy nhất biết rõ trong dòng chảy lịch sử.

Và người thứ hai gần với câu trả lời này nhất... Lâm Huyền nghĩ, có lẽ là tác giả của "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ", Lưu Phong. ...

Nếu như thầy Tề Duyên cũng cho rằng "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" là sai hoàn toàn, thì cũng không cần thiết phải tiếp tục trao đổi.

Chương 278: Một thiên tài vượt thời đại (2)

Lâm Huyền lấy được địa chỉ của Lưu Phong từ thầy Tề Duyên, rồi rời đi.

Tiện thể cũng tìm hiểu thêm.

Lưu Phong và Lý Thất Thất đều là sinh viên của Đại học Thiểm Tây, cả hai có hoàn cảnh gia đình không tốt, gần như là cô nhi, họ quen biết và yêu nhau thông qua công việc làm thêm để kiếm tiền học tập.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lưu Phong tiếp tục học thạc sĩ, còn Lý Thất Thất vì muốn ủng hộ Lưu Phong nên đã đi làm để kiếm tiền nuôi Lưu Phong học tập và nghiên cứu.

Chỉ tiếc rằng...

Dây thừng chuyên chọn chỗ mỏng mà đứt, vận rủi chỉ tìm người khổ.

Lý Thất Thất bị chẩn đoán mắc ung thư tuyến tụy không lâu sau khi Lưu Phong tốt nghiệp thạc sĩ, khi cả hai đang chuẩn bị bàn chuyện kết hôn.

Ung thư tuyến tụy được mệnh danh là vua của các loại ung thư, chủ yếu vì tỷ lệ sống sót thấp nhất, tỷ lệ tử vong cao nhất, đại đa số người chẩn đoán mắc bệnh không sống quá ba năm, tỷ lệ sống sót sau năm năm chỉ là 5%.

Không có gì lạ.

Lâm Huyền nhớ lại tờ giấy nhỏ kẹp trong cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" 600 năm sau, có lẽ đó là di thư của Lý Thất Thất trước khi qua đời.

"Hy vọng vẫn có thể gặp được Lý Thất Thất còn sống."

Lâm Huyền cầm lấy địa chỉ nhà của Lưu Phong... ...

Nơi ở của Lưu Phong rất xa xôi.

Xa khu trung tâm thành phố, nằm ở góc xa nhất của huyện, có thể thấy điều kiện sống của hắn ta rất tệ.

Lúc Lâm Huyền đến thì trời đã tối.

Nơi này toàn là những ngôi nhà tự xây cất tạm bợ, đúng lúc Lâm Huyền đang lo lắng không biết nên bắt đầu tìm nhà Lưu Phong từ đâu...

Két.

Cánh cửa sắt của một căn nhà nhỏ có bức tường thấp được đẩy mở, một người đàn ông đội mũ bảo hiểm màu vàng, mặc áo khoác màu vàng đẩy chiếc xe máy ra ngoài.

Trên yên sau của chiếc xe máy còn buộc một chiếc hộp lớn màu vàng.

Đây!

Màu sắc quen thuộc này!

Bộ đồ giao hàng!

Và khi anh chàng giao hàng ngẩng đầu lên chỉnh dây mũ bảo hiểm, Lâm Huyền vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt người đó—

"Lưu Phong!?"

Lâm Huyền lớn tiếng.

Bởi vì bộ đồ giao hàng này mặc trên người một thạc sĩ giỏi giang thật sự quá tương phản!

Anh chàng kia khẽ ngẩn ra, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu là?"

Nhìn phản ứng của hắn ta, chắc chắn đó là Lưu Phong rồi,

Lâm Huyền bước tới, đưa tay ra bắt tay Lưu Phong:

"Chào anh Lưu Phong, tôi là Lâm Huyền."

Lưu Phong cứng đờ bắt tay Lâm Huyền, rồi nhìn hắn:

"Có chuyện gì không? Hình như tôi không quen cậu."

Lâm Huyền giải thích lý do của mình:

"Tôi đã gặp thầy Tề Duyên ở Đại học Thiểm Tây, không giấu gì anh, tôi rất hứng thú với dự án nghiên cứu của anh, tôi muốn tài trợ cho anh."

"Dự án gì?" Lưu Phong khá ngạc nhiên:

"Hằng số vũ trụ?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu:

"Mặc dù nhiều người nói lý thuyết của anh là sai lầm, nhưng tôi nghĩ có lẽ nó đúng. Nếu anh không phiền, tôi muốn cung cấp phòng thí nghiệm và tài trợ để anh tiếp tục nghiên cứu."

Lưu Phong cười nhẹ hai tiếng.

Sau đó cúi đầu, mở ứng dụng nhận đơn giao hàng trên điện thoại:

"Cảm ơn cậu đã nói vậy. Nhưng... rất tiếc, bây giờ đối với tôi, hằng số vũ trụ không còn quan trọng nữa."

"Có phải vì chuyện của Lý Thất Thất không?"

Lâm Huyền thẳng thắn nói:

"Tôi cũng có thể lo toàn bộ chi phí điều trị cho Lý Thất Thất, đừng nhìn tôi còn trẻ, thực ra tôi khá giàu có."

"Đây đều là thầy Tề nói cho cậu biết sao?" Lưu Phong vừa thao tác điện thoại vừa nói một cách nhạt nhẽo.

Lâm Huyền lại gật đầu:

"Chuyện của hai người tôi cũng biết chút ít, tôi nghĩ... hiện giờ anh chạy giao hàng cũng chủ yếu để kiếm tiền phải không?"

"Đúng vậy." Lưu Phong thở dài:

"Việc điều trị của Thất Thất rất tốn kém, thuốc đặc trị, hóa trị định kỳ... bình thường tôi đi dạy kèm, thời gian rảnh thì chạy giao hàng. Một công việc bình thường không thể đủ để nuôi một bệnh nhân ung thư, đặc biệt là những người không có gia cảnh tốt như chúng tôi."

"Vậy thì..." Lâm Huyền vỗ vai Lưu Phong:

"Sao không cân nhắc việc tôi vừa nói? Tôi có thể tài trợ cho anh nghiên cứu, cũng như chi trả chi phí y tế cho Lý Thất Thất. Điều này tốt cho cả hai người, tại sao lại không?"

"Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng rất tiếc, tôi không còn định nghiên cứu về hằng số vũ trụ nữa."

Đinh đoong.

Điện thoại của Lưu Phong vang lên âm báo nhận đơn hàng.

Hắn ta vừa lướt điện thoại vừa nhẹ giọng nói:

"Thầy Tề thực sự đã kể cho cậu nhiều chuyện, nhưng có vài chuyện thầy ấy cũng không biết. Thất Thất vốn dĩ sức khỏe đã yếu, lúc trước để tôi có thể học thạc sĩ và nghiên cứu, cô ấy phải làm nhiều công việc cùng lúc... bây giờ cơ thể cô ấy như vậy, phần lớn là do thời gian đó đã quá sức."

"Thực ra bây giờ nghĩ lại, thầy Tề nói đúng, những đứa trẻ như chúng tôi lẽ ra nên chú trọng đến cuộc sống hơn, tất cả là do tôi lúc đó quá cố chấp. Và điều quan trọng nhất là..."

Chương 279: Chờ mưa sao băng (1)

Chương 279: Chờ mưa sao băng (1)

Lưu Phong ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền, ánh mắt vô cùng buồn bã:

"Thất Thất đã ở giai đoạn cuối của ung thư tụy rồi, không sống được bao lâu nữa, khoảng thời gian cuối cùng này, tôi muốn ở bên cô ấy nhiều hơn."

Lâm Huyền nhìn vào mắt hắn ta, cảm giác như đó là một ao nước chết:

"Anh không muốn biết... 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' của anh rốt cuộc là đúng hay sai sao?"

"Nó là sai."

Lưu Phong trả lời không do dự:

"Trong toán học hay ngoài toán học, nó đều không có gì nghi ngờ là sai."

"Xin lỗi, tôi phải đi rồi."

Lưu Phong dựng chân chống xe máy, cuối cùng nhìn Lâm Huyền một lần:

"Tôi đã rất lâu rồi không nghiên cứu về hằng số vũ trụ... nếu cậu không nói, tôi cũng sắp quên mất."

Bụp bụp bụp...

Chiếc xe máy phun khói đen chạy xa, biến mất trên con đường nhỏ lộn xộn. ...

Lâm Huyền đứng trong gió đêm, ngửi thấy khói xe dần tan trong không khí, nhìn theo hướng Lưu Phong rời đi...

Ánh mắt của Lưu Phong là ánh mắt vô vọng, như xác sống.

Hắn ta dường như không còn quan tâm đến bất cứ điều gì.

Nhưng Lâm Huyền tin...

Hắn ta từng cố gắng và nỗ lực, chỉ là thế giới này quá không thân thiện với những người nhỏ bé.

Khó khăn của cuộc sống đủ để đè bẹp mọi ước mơ và sự kiên trì.

Không phải nghệ sĩ nào sau khi chết cũng trở thành Van Gogh.

Một sự thật đau lòng hơn là...

Khi Van Gogh còn sống, ông không phải là Van Gogh, ông chỉ là một người vô danh, tranh của ông không đáng giá một xu.

Giống như Lưu Phong trước mắt.

Có lẽ.

Thành quả nghiên cứu của hắn ta thực sự quá tiên tiến...

Tiên tiến đến mức vượt xa thời đại.

Tiên tiến quá nhiều.

Ngay cả 600 năm sau, nhân loại vẫn không thể hiểu được tác phẩm của hắn ta, vẫn coi đó là một cuốn sách vô giá trị, sai lầm

toàn bộ.

Thậm chí không đủ điều kiện để trưng bày ở khu triển lãm tác phẩm học thuật.

Lâm Huyền bỗng nghĩ đến một câu nhận xét về người đặt nền móng cho di truyền học, Mendel—

Thiên tài vượt qua thời đại, chỉ mang lại sự cô đơn và khinh miệt.

Hiện nay trên thế giới...

Có lẽ chỉ có mình hắn tin rằng "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" là đúng.

Thực sự chỉ có mình hắn.

Bởi vì từ ánh mắt của Lưu Phong vừa rồi... Lâm Huyền có thể cảm nhận được, thậm chí chính hắn ta cũng không còn niềm tin vào "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ".

Hoặc có thể... là đã tự buông xuôi sau vô số lần bị từ chối và phủ nhận.

Mây đen tan đi.

Ánh trăng chiếu xuống.

Vùng ngoại ô hẻo lánh cũng trở nên sáng sủa hơn, có lẽ những người sống ở đây phần lớn là công nhân, vào thời điểm đáng lẽ ra nên náo nhiệt với ánh đèn, nơi này lại tối tăm và vô hồn.

Két————

Cánh cửa trong sân nhỏ của Lưu Phong mở ra.

Sau vài giây, một chiếc xe lăn chậm rãi xuất hiện.

Một cô gái gầy yếu đội chiếc mũ beret trắng to, mặc áo khoác bông trắng, đắp chăn lông trắng điều khiển xe lăn từ trong nhà bước ra.

Cánh tay cô ấy rất gầy...

Có thể thấy, chỉ đơn giản là xoay xe lăn đã làm cô ấy tiêu tốn hết sức lực.

Phải mất một vài phút, cô ấy mới khó nhọc từ trong nhà di chuyển ra giữa sân, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm vừa đen vừa sáng.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của Lâm Huyền...

Cô ấy quay đầu, nhìn Lâm Huyền mỉm cười, gật đầu chào.

Cô gái này thật sự quá gầy.

Cô ấy chỉ nhiều thịt hơn một chút so với người nằm trên giường bệnh là Hứa Y Y.

Không cần nghĩ, đây chắc chắn là bạn gái của Lưu Phong, hoặc có thể là vợ của hắn ta, Lý Thất Thất.

Lâm Huyền mỉm cười, từ từ tiến đến bên bức tường sân cao ngang ngực, cố ý giữ khoảng cách nhất định, vẫy tay chào Lý Thất Thất:

"Chào Thất Thất, có thể nói chuyện một chút không?"

"Cậu là..."

Lý Thất Thất trên chiếc xe lăn chớp mắt nhìn Lâm Huyền.

Giọng cô ấy rất nhỏ, trông có vẻ rất yếu, dưới ánh trăng trắng sáng, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

"Tôi là bạn của Lưu Phong, tên Lâm Huyền." Lâm Huyền tự giới thiệu:

"Bạn mới, vừa mới quen không lâu."

Lý Thất Thất nghiêng đầu:

"Tôi chưa nghe Lưu Phong nhắc đến cậu... cậu quen anh ấy từ khi nào?"

"Vừa mới thôi."

Lâm Huyền thành thật đáp:

"Mười phút trước."

Phụt—

Lý Thất Thất bật cười, cô ấy nhìn lại Lâm Huyền, nhưng có vẻ thân thiết hơn:

"Cậu thật là người thú vị. Nói thật, người sẵn lòng làm bạn với Lưu Phong không nhiều, dù anh ấy là người tốt... nhưng tính cách có phần kỳ lạ."

"Tôi nghe chuyện của hai người từ thầy Tề." Lâm Huyền nói thẳng lý do của mình.

"Vậy nên..."

Lý Thất Thất kiên nhẫn nghe Lâm Huyền nói xong, mỉm cười nhìn hắn:

"Vậy cậu cũng tin rằng 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' của Lưu Phong là đúng?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Có lẽ trên thế giới này, chỉ có chúng ta tin điều đó thôi. Thật ra tôi rất tò mò... ại sao Lưu Phong là người tạo ra 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ', nhưng hắn lại không tin vào nghiên cứu của mình là đúng?"

Chương 280: Chờ mưa sao băng (2)

Chương 280: Chờ mưa sao băng (2)

"Vừa rồi khi gặp Lưu Phong, hắn nói rất thản nhiên rằng 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai, điều này không giống thái độ của một nhà nghiên cứu đối với công trình của mình."

"Bởi vì... kết quả nghiên cứu đó thực sự có vẻ là sai." Lý Thất Thất cúi đầu nói:

"Về mặt học thuật, chứng minh một giả thuyết đúng rất khó, vì cần chứng minh nó đúng trong mọi trường hợp."

"Nhưng để chứng minh một giả thuyết sai thì dễ hơn nhiều, chỉ cần chứng minh trong một trường hợp bất kỳ nó sai, thì nó chắc chắn sai."

Lời của Lý Thất Thất khiến Lâm Huyền ngạc nhiên.

Hắn nghĩ rằng Lý Thất Thất đã viết những lời trên thư, thì cô ấy nên tin chắc 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là đúng.

Dù có phi lý cũng được, ít nhất cô ấy nên kiên định với suy nghĩ của mình.

Nhưng nghe cô ấy nói...

Có vẻ cô ấy cũng không chắc chắn lắm.

Chuyện này là sao?

"Chẳng lẽ cô cũng nghĩ 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai?" Lâm Huyền hỏi.

"Tôi không nghĩ nó là sai."

Lý Thất Thất lắc đầu:

"Nhưng... Lưu Phong và thầy Tề đã làm rất nhiều thí nghiệm kiểm chứng, và kết quả mỗi lần đều giống nhau... đều chứng minh 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai."

"Dù sau khi tốt nghiệp, Lưu Phong cũng đã nghiên cứu rất lâu, thử nghiệm rất nhiều lần. Nhưng bất kể thử bao nhiêu lần, kết quả vẫn như cũ, toàn bộ đều sai, không có lần nào đúng."...

Ra là vậy.

Lâm Huyền cuối cùng hiểu vì sao Lưu Phong lại có thái độ như vậy.

Xem ra mình đã suy nghĩ đơn giản quá.

Hắn nghĩ rằng Lưu Phong và giáo sư Hứa Vân đều là những người tài năng nhưng không gặp thời, không có ai ủng hộ, bị hiểu lầm...

Nhưng sự thật không phải vậy.

'Lý Thuyết Hằng Số Vũ Trụ' dù là Lưu Phong hay thầy Tề đều đã làm vô số thí nghiệm để kiểm chứng.

Kết quả đều rất thất vọng, chứng minh rằng lý thuyết này là sai.

Vấn đề của Lưu Phong không phải là chuyện tài trợ, tiền bạc hay phòng thí nghiệm, mà là vấn đề khắc nghiệt hơn nhiều... lý thuyết của hắn ta cơ bản là không đúng.

Giống như đứng đợi máy bay ở bến tàu.

Lưu Phong đi sai hướng nghiên cứu, thì cả đời cũng không tìm ra câu trả lời đúng.

Nhưng điều khó hiểu là...

Nếu thầy Tề, Lưu Phong và vô số dữ liệu thí nghiệm đều chứng minh 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai, thậm chí bản thân Lý Thất Thất cũng biết điều này, thì tại sao cô ấy vẫn kiên định tin rằng lý thuyết đó là đúng?

Điều này thật quá mâu thuẫn.

Dường như nhận ra sự thắc mắc của Lâm Huyền, Lý Thất Thất tiếp tục nói:

"Nhưng dù tất cả dữ liệu thí nghiệm đều cho thấy Lưu Phong sai, tôi vẫn không nghĩ vậy."

"Tại sao?"

"Bởi vì những công thức dẫn xuất của hằng số vũ trụ của Lưu Phong thực sự rất đẹp." Lý Thất Thất cười ngọt ngào:

"Dù tôi không hiểu những công thức đó, nhưng chúng thực sự rất đẹp, giống như âm nhạc."

"Dù tôi học đại học không phải chuyên ngành toán học, nhưng trong ngành thiên văn học cũng sử dụng nhiều công thức toán và vật lý. Không ngoại lệ... những công thức này đều rất đẹp, tôi cho rằng đây là điều kỳ diệu nhất của vũ trụ, mọi định lý đúng đắn đều rất đẹp."

"Công thức Euler, định lý Pythagoras, phương trình khối lượng - năng lượng... tất cả đều rất đẹp, như được tạo ra bởi con người, tinh tế như vậy, giản đơn như vậy, lại chính xác như vậy."

"Công thức dẫn xuất của Lưu Phong cũng như vậy."

Khi nhắc đến Lưu Phong, khuôn mặt Lý Thất Thất tràn đầy tự hào và hạnh phúc:

"Công thức của anh ấy cũng rất đẹp, tôi nghĩ vũ trụ cần có một thứ như vậy. Dù nhiều thí nghiệm chứng minh nó là sai... nhưng có thể nào sai không phải là hằng số vũ trụ, mà là nhận thức hiện tại của con người không?"

"Xin lỗi, thật khó để tôi giải thích rõ ràng về cảm giác này."

Cô ấy cười bối rối, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi biết dùng vẻ đẹp để định nghĩa một công thức đúng là có chút hoang đường, nhưng... thiên nhiên và vũ trụ bản thân nó đã đẹp và tinh xảo, tôi cũng nghĩ vậy."...

Lâm Huyền cũng gật đầu theo.

Suy nghĩ của Lý Thất Thất thực sự rất thú vị.

Đúng vậy, dù là vật lý học hay toán học, tất cả các công thức đúng đều rất đẹp.

Vẻ đẹp này rất khó diễn tả.

Có lẽ đây là điều mà mọi người thường gọi là sự lãng mạn của dân khoa học.

Nhìn vào hiện tại.

Lâm Huyền cũng không biết vấn đề của 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' nằm ở đâu.

Tất cả mọi người trên thế giới đều cho rằng nó sai.

Nhưng thực tế chứng minh rằng nó chắc chắn là đúng.

Chẳng lẽ thật sự như Lý Thất Thất nói...

Sai không phải là hằng số vũ trụ, mà là nhận thức của con người?

Chuyện này ngày càng thú vị hơn.

"Tôi rất muốn tài trợ cho Lưu Phong tiếp tục nghiên cứu, cô có thể giúp tôi thuyết phục hắn không?"

Lâm Huyền nhìn Lý Thất Thất trên xe lăn giải thích:

"Vì tôi và cô đều tin rằng 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là đúng... tôi nghĩ về điểm này chúng ta có chung mục tiêu, có lẽ nếu cho Lưu Phong thêm tiền, một phòng thí nghiệm tốt hơn, hắn có thể thật sự tìm ra điều gì đó."

Chương 281: Chờ mưa sao băng (3)

Chương 281: Chờ mưa sao băng (3)

"Lúc nãy tôi cũng đã nói với Lưu Phong về việc này, nhưng hắn từ chối ngay lập tức. Thực ra tôi không hiểu nổi."

Lâm Huyền giơ tay lên, tiếp tục nói:

"Hiện tại hắn mệt mỏi làm nghề giao đồ ăn, dạy kèm, chẳng phải cũng vì kiếm tiền sao? Vậy thì nhận tiền tài trợ của tôi, vừa không ảnh hưởng đến việc nghiên cứu, lại không làm lỡ việc hắn chăm sóc cô, sao lại không đồng ý chứ?"

Nói đến đây, Lý Thất Thất thở dài:

"Những năm qua Lưu Phong chịu quá nhiều đả kích, thêm vào đó là bệnh tình của tôi... bản thân anh ấy cũng không tin rằng nghiên cứu của mình là đúng, làm sao anh ấy có thể nhận tài trợ của cậu chứ?"

"Thật lòng mà nói, gần một năm nay Lưu Phong không hề nghiên cứu toán học nữa. Anh ấy làm việc không ngừng nghỉ, kiếm tiền, giống như một chiếc đồng hồ hỏng. Kim đồng hồ vẫn chạy, nhưng nhịp điệu lại sai."

"Tôi cũng rất muốn làm gì đó cho Lưu Phong, nhưng cậu thấy đấy... tôi chẳng làm được gì cả. Tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể làm... là rời khỏi thế giới này sớm, không làm lỡ cuộc đời Lưu Phong nữa."

"Không không không, cô đừng nghĩ như vậy."

Lâm Huyền vội vàng giơ tay, khuyên nhủ:

"Cô phải có niềm tin vào sự phát triển của khoa học hiện nay, đặc biệt là trong lĩnh vực khoang ngủ đông, các quốc gia trên thế giới đang nghiên cứu về nó, biết đâu trong một hai năm tới, nguyên mẫu của khoang ngủ đông sẽ ra đời, đến lúc đó cô có thể ngủ đông để chờ chữa bệnh ở tương lai."

Lý Thất Thất chỉ cười nhẹ:

"Thực ra tôi cũng không nghĩ đến chuyện xa vời như vậy, điều duy nhất tôi mong muốn, cũng là niềm tiếc nuối duy nhất... là muốn được xem một trận mưa sao băng trước khi chết."

"Từ nhỏ tôi đã rất thích mưa sao băng, nhưng hầu như chỉ thấy trên tivi, chưa bao giờ quan sát được trong thực tế. Tôi chọn học chuyên ngành thiên văn học cũng vì thích mưa sao băng."

"Nhưng... khi thật sự học những kiến thức thiên văn này, tôi mới nhận ra rằng mưa sao băng thực tế không giống như trên phim truyền hình. Thời gian một ngôi sao băng kéo dài rất ngắn, hầu hết chỉ duy trì được một hai giây trên bầu trời đêm, vì vậy mưa sao băng là thứ chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của mọi người, thực tế không có."...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn biết, lời Lý Thất Thất nói không sai.

Thông thường, mưa sao băng trong thiên văn học khác hoàn toàn so với mưa sao băng trong ấn tượng của mọi người.

Thời gian một ngôi sao băng cháy trong khí quyển thường dưới một giây, ngôi sao băng kéo dài vài giây là rất hiếm.

Lưu lượng mưa sao băng cũng rất nhỏ, một giờ có vài chục, gần trăm ngôi sao băng đã được coi là mưa sao băng lớn.

Vì vậy, rất có thể bạn chăm chú nhìn trời cả đêm theo dự báo mà không thấy ngôi sao băng nào.

Có thể chỉ cần chớp mắt một cái, ngôi sao băng đã qua mất.

Chưa nói đến mưa sao băng truyền thuyết.

Mưa sao băng là một ví dụ điển hình của sự lý tưởng hóa quá mức so với thực tế phũ phàng.

Vì thế.

Lý Thất Thất, một sinh viên chuyên ngành thiên văn học, chắc hẳn rất hiểu điều này.

Cô ấy cả đời sẽ không thể thấy trận mưa sao băng như cô ấy tưởng tượng, giống như cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" của Lưu Phong... đến tận 600 năm sau khi thế giới diệt vong, nó vẫn bị coi là một cuốn sách vô giá trị, đầy lỗi.

Bất chợt.

Lâm Huyền nhớ lại tấm thiệp nhỏ mà Lý Thất Thất viết cho Lưu Phong trong cuốn sách đó 600 năm sau.

Trên đó cũng nhắc đến mưa sao băng.

"Nếu thực sự thấy được mưa sao băng, cô sẽ làm gì?" Lâm Huyền hỏi Lý Thất Thất.

"Tôi sẽ ước một điều ước." Lý Thất Thất ngước nhìn bầu trời đêm đen không sao, cười nhẹ:

"Tôi sẽ ước, để cả thế giới biết rằng hằng số vũ trụ là một thành tựu vĩ đại đến nhường nào, để cả thế giới biết rằng Lưu Phong là đúng."

Quả nhiên...

Điều này khớp với những gì trên tấm thiệp nhỏ đó.

Lâm Huyền thở dài trong lòng, cùng Lý Thất Thất ngước nhìn bầu trời đêm:

"Cuốn 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' của Lưu Phong đã từng được xuất bản chưa?"

Lý Thất Thất lắc đầu:

"Chưa."

"Hắn cũng không tranh thủ gửi bản thảo cho nhà xuất bản sao?"

"Cũng không."

Lý Thất Thất lại lắc đầu:

"Bây giờ, bản thân Lưu Phong cũng nghĩ rằng 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai, nên đương nhiên anh ấy sẽ không làm những việc này."

"Cũng đúng."

Lâm Huyền đã hiểu ra.

Vấn đề cốt lõi vẫn là ở Lưu Phong... bản thân hắn ta cũng không tin mình là đúng, nên không có ý định cầu người công nhận, và dĩ nhiên cũng không quan tâm đến tài trợ.

Chỉ là vấn đề hiện tại càng trở nên mơ hồ hơn—

Nếu cuốn sách này thực sự chưa từng xuất bản, thì làm sao có thể tìm thấy cuốn cổ thư 600 năm sau?

"Khụ khụ..."

Cơn gió đêm thổi qua, Lý Thất Thất yếu ớt ho vài tiếng.

Cô ấy ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền, chỉ tay vào trong nhà:

"Xin lỗi, tôi phải vào trong rồi."

"Ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe."

Lâm Huyền vẫy tay chào tạm biệt cô ấy:

"Chúc ngủ ngon."

Chương 282: Tặng cho Thất Thất (1)

Chương 282: Tặng cho Thất Thất (1)...

2 giờ sáng.

Tiếng xe máy tiến lại gần và cuối cùng tắt máy trong sân, rồi mở cửa bước vào.

"Anh về rồi à?"

Trong nhà, Lý Thất Thất xoay xe lăn lại, mỉm cười nhìn Lưu Phong vừa tháo mũ bảo hiểm giao hàng ra.

Trên bàn ăn giữa phòng khách có hai món đơn giản và một bát cháo.

"Sao em không nghỉ sớm đi, không cần phải chuẩn bị cơm cho anh đâu, anh ăn qua loa là được rồi."

Lưu Phong treo mũ bảo hiểm lên tường, cởi áo gi-lê giao hàng, xoa xoa mái tóc bị ép phẳng dính sát vào da đầu.

"Ban ngày em ngủ cả ngày rồi, hehe, chẳng lẽ cả ngày chỉ ngủ thôi à."

Lý Thất Thất lắc xe lăn, gọi Lưu Phong qua ngồi xuống:

"Mau ngồi xuống ăn cơm đi, em đã hâm nóng mấy lần rồi."

Lưu Phong ngồi xuống bàn, nhận lấy đôi đũa Lý Thất Thất đưa, bắt đầu ăn:

"Mấy ngày tới có thể sẽ lạnh hơn, nếu em ra sân nhớ mặc thêm áo."

Lý Thất Thất gật đầu, mỉm cười nhìn Lưu Phong đang ăn ngấu nghiến:

"Yên tâm đi, khi anh không ở nhà, em sẽ chăm sóc bản thân mình. Nói đến đây... tối nay khi em ra sân hóng gió, em gặp một người rất thú vị, trò chuyện rất vui."

Lưu Phong gắp một miếng dưa chuột đưa vào miệng:

"Khu này an ninh không tốt lắm, đừng nói chuyện với người lạ."

"Em không phải trẻ con!" Lý Thất Thất hừ một tiếng:

"Hơn nữa... người đó không phải người xấu, là một người rất tốt."

"Làm sao em biết hắn là người tốt?"

"Cậu ấy nói 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là đúng!" Lý Thất Thất vui vẻ nói.

"..."

Đôi đũa của Lưu Phong dừng giữa không trung, miếng khoai tây lơ lửng trong không khí.

Dừng lại khoảng hai giây.

Lưu Phong đưa miếng khoai tây vào miệng, cắn một miếng bánh bao, nhai nhồm nhoàm:

"Nói 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là đúng thì là người tốt?"

"Ừ!" Lý Thất Thất gật đầu cười nói:

"Trong mắt em, là người tốt."

"Em à..." Lưu Phong bất lực cười, tiếp tục cúi đầu ăn:

"Nếu theo cách em nói, thì cả thế giới đều là người xấu."

"Kể cả anh."...

"Người đó tên là Lâm Huyền đúng không?"

Lưu Phong nuốt miếng cơm trong miệng, uống một nửa bát cháo, nhớ lại tên của Lâm Huyền:

"Nghe giọng nói của hắn, không giống người vùng mình, chắc là từ tỉnh thành nào đó ở phía Nam đến."

"Đúng vậy, giống như người từ Tô Châu, Hàng Châu."

Lý Thất Thất gật đầu:

"Bạn cùng phòng đại học của em cũng là người Tô Châu, giọng nói có phần giống Lâm Huyền. Này, anh nói xem Lâm Huyền từ xa đến Thiểm Tây làm gì? Không phải là đến tìm anh chứ?"

"Chắc chắn là không."

Lưu Phong cúi đầu cười:

"Anh đâu phải là nhà khoa học nổi tiếng gì, nghiên cứu bao năm cũng chứng minh là sai lầm... vì vậy, anh biết ý tốt của Lâm Huyền, nhưng không có công thì không nhận lộc, anh không thể dùng một nghiên cứu đã được chứng minh là sai lầm để lừa tiền tài trợ của người ta được."

"Hơn nữa, thầy Tề Duyên đã nói đúng, ngay cả khi 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' được chứng minh là đúng... thì có ý nghĩa gì chứ? Đây là một lý thuyết hoàn toàn không thể áp dụng vào thực tế, thậm chí trên quy mô vũ trụ cũng không có giá trị thực tế nào."

"Hồi đó thầy Tề còn đùa rằng, nghiên cứu của anh quá tầm nhìn xa, đợi đến khi loài người có thể ra ngoài dải Ngân Hà thì nghiên cứu hằng số vũ trụ cũng chưa muộn."

"Thực ra em vẫn rất muốn anh tiếp tục nghiên cứu hằng số vũ trụ." Lý Thất Thất nhìn Lưu Phong đang ăn ngấu nghiến, nhẹ giọng nói:

"Em cảm thấy phương trình đẹp như vậy, không thể nào là sai được. Biết đâu kiên trì nghiên cứu thêm một chút nữa, sẽ chứng minh được nó đúng."

Lưu Phong thở dài, lắc đầu:

"Nghiên cứu toán học đâu phải là chạy marathon, không có chuyện kiên trì là sẽ đúng..."

"Toán học là như vậy, đúng là đúng, sai là sai, chỉ cần có bất kỳ phương pháp nào chứng minh được phương trình đó là sai, thì nó chắc chắn là sai."

"Thôi nào, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa."

Lưu Phong đặt bát đũa xuống, quay sang, nắm lấy tay Lý Thất Thất, cười nói:

"Hôm nay anh đọc dự báo thiên văn mới nhất, nói rằng ngày 14 tháng 12 năm nay sẽ có một trận mưa sao băng Song Tử, mỗi giờ có tới 150 ngôi sao! Quan trọng nhất là đêm đó ánh trăng rất yếu, không có ánh sáng mạnh của mặt trăng làm phiền việc quan sát."

"Mặc dù... trận mưa sao băng này không giống như em tưởng tượng, nhưng cũng là trận mưa sao băng lớn nhất, ngoạn mục nhất trong những năm gần đây. Em hãy dưỡng sức khỏe, đến lúc đó chúng ta sẽ đi đến nơi có độ cao hơn để xem sao băng!"

Lý Thất Thất bất lực cười nhẹ.

"Ngày 14 tháng 12 à... lúc đó đã là cuối năm rồi, các bác sĩ đều nói em sống không..."

"Đừng nghe lời bác sĩ." Lưu Phong ngắt lời cô ấy, dùng ngón tay cái lau những giọt nước mắt vừa chợt ướt nơi khóe mắt cô ấy:

"Em sẽ cố gắng được mà, trận mưa sao băng này có lẽ là dành riêng cho em, đừng bỏ cuộc nhé Thất Thất."

"Ừm."

Lý Thất Thất nhẹ giọng đáp lại, nắm chặt tay Lưu Phong.

Chương 283: Tặng cho Thất Thất (2)

Chương 283: Tặng cho Thất Thất (2)...

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Lưu Phong mặc bộ quần áo chỉnh tề, đeo túi xách, cưỡi xe máy ra ngoài, chuẩn bị đi dạy kèm.

"Chào, buổi sáng tốt lành."

Hắn ta ngẩng đầu lên, thấy Lâm Huyền đang dựa vào bức tường thấp ở cổng sân, chào hắn ta.

"Lâm Huyền."

Lưu Phong nhìn người thanh niên cao ráo trước mặt, chân xoay chuyển, di chuyển chiếc xe máy tới gần:

"Cậu ở gần đây à?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi đến đây đặc biệt để tìm anh."

"Cậu định ba lần mời hiền tài à?"

"Đừng nói vậy." Lâm Huyền cười:

"Lỡ hai lần là đủ rồi thì sao?"

"Tôi rất cảm kích vì cậu đã công nhận tôi, nhưng... để tôi nói thẳng với cậu nhé." Lưu Phong ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ' là sai lầm, đó là một sai lầm từ gốc rễ, giống như 1+1 không thể bằng 3, không có bất kỳ tình huống nào chứng minh được nó đúng... không có bất kỳ tình huống nào cả."

"Tôi biết cậu có ý tốt muốn tài trợ cho tôi, thực sự tôi cũng rất mong muốn được tiếp tục nghiên cứu toán học. Nhưng... tình hình hiện tại, rất tiếc, tôi không thể nhận tài trợ của cậu vì lương tâm không cho phép."

"Hơn nữa, mặc dù vất vả nhưng Thất Thất bây giờ... thực ra cũng không cần nhiều tiền nữa, bác sĩ đều bảo cô ấy về nhà điều trị, cậu cũng hiểu rõ tình hình rồi. Những biến cố những năm qua đã đủ nhiều rồi, với tôi, với cả hai chúng tôi hiện tại... bất kỳ thay đổi nào cũng không bằng an phận với hiện tại."

"Anh sai rồi Lưu Phong." Lâm Huyền nhìn Lưu Phong, rất nghiêm túc:

"1+1 trong nhiều trường hợp có thể bằng 3."

"Cậu đang đùa à?" Lưu Phong có vẻ mặt phức tạp.

"Không chỉ có thể bằng 3, thực ra 1+1 có thể bằng bất kỳ số nào." Lâm Huyền cười nói:

"1 kilogram nước cộng thêm 1 cân nước, bằng bao nhiêu cân nước?"

"Một đoạn thẳng cộng thêm một đoạn thẳng, có mấy điểm đầu?"

"Còn nhiều trường hợp tương tự nữa, tôi không nói điều này để cãi cọ với anh, tôi chỉ muốn nói rằng... đúng sai của mọi thứ

không tuyệt đối như vậy, có lẽ một điều gì đó bản chất là sai, nhưng nhìn từ góc độ khác, nó có thể trở thành đúng."

"Cậu không hiểu toán học, tôi không muốn tranh cãi với cậu." Lưu Phong quay đầu, chuẩn bị đội mũ bảo hiểm và đi.

Bộp.

Lâm Huyền đặt tay lên vai Lưu Phong:

"Biết đâu hằng số vũ trụ không phải là một vấn đề toán học thì sao?"

"Thế còn là gì được nữa?" Lưu Phong khó chịu nhìn Lâm Huyền.

"Chẳng lẽ nó còn là một vấn đề triết học nữa à?"

"Chưa chắc là không thể."

Lâm Huyền nhìn vào mắt Lưu Phong:

"Anh đã tính ra đáp án của hằng số vũ trụ chưa?"

"Chưa."

"Anh nghĩ đáp án của hằng số vũ trụ sẽ như thế nào?"

Lưu Phong suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

"Theo Einstein, nó sẽ là một con số rất nhỏ, nhỏ đến mức hầu như không tồn tại, dù đặt trong quy mô hàng tỷ năm ánh sáng của vũ trụ, cũng là một số thập phân rất nhỏ."

"Vậy anh nghĩ thế nào?" Lâm Huyền tiếp tục nhìn chằm chằm Lưu Phong:

"Einstein cuối cùng đã phủ nhận sự tồn tại của hằng số vũ trụ,

nhưng đó là chuyện của bảy, tám mươi năm trước rồi. Anh biết rõ Einstein đã phủ nhận, nhưng vẫn kiên trì nghiên cứu hằng số vũ trụ... điều này có phải nghĩa là, thực ra anh không đồng ý với ý tưởng của Einstein, anh có sự hiểu biết riêng của mình về hằng số vũ trụ."

Lưu Phong cũng nhìn chằm chằm Lâm Huyền, khá ngạc nhiên.

Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị kỹ càng.

Hắn ta cảm thấy rất khó tin:

"Lâm Huyền, hằng số vũ trụ đối với cậu là một chuyện rất quan trọng à? Tôi muốn hỏi cậu... cả thế giới đều nghĩ hằng số vũ trụ là sai lầm, thậm chí ngay cả Einstein cũng cho rằng nó sai... tại sao cậu lại chắc chắn rằng hằng số vũ trụ là đúng?"

"Bởi vì, tôi biết đáp án."

Lâm Huyền cười:

"Tôi biết đáp án của hằng số vũ trụ."

"Đây là câu chuyện cười hay nhất tôi nghe những năm gần đây." Lưu Phong quay đầu, không thèm nhìn Lâm Huyền một cái:

"Nếu cậu thật sự biết đáp án, còn đến tìm tôi làm gì?"

Lưu Phong quả nhiên rất thông minh, lập tức nhận ra điểm yếu.

"Để an toàn, tôi hiện giờ không thể nói cho anh biết chi tiết quá trình cũng như đáp án cuối cùng. Nhưng xin anh hãy tin tôi, tôi không thể nào vì muốn trêu chọc anh mà đặc biệt vượt nửa đất nước đến tìm anh."

"Tôi biết bây giờ trong đầu anh chỉ toàn là chuyện của Lý Thất Thất, nhưng nếu anh thật sự nghĩ cho Lý Thất Thất, anh nên cân

nhắc kỹ càng xem điều mà Thất Thất muốn nhìn thấy nhất, hy vọng nhìn thấy nhất là gì."

Lâm Huyền tiến gần Lưu Phong hai bước, đến trước mặt hắn ta:

"Hai người bây giờ giống như trong câu chuyện 'Quà tặng của những nhà thông thái' của O. Henry, đang nỗ lực sai hướng."

"Thất Thất mong muốn và hy vọng thấy nhất chính là anh vực dậy tinh thần, quay lại nghiên cứu."

"Anh cũng rất rõ rằng, việc dạy kèm và giao hàng liên tục thực sự không thay đổi được gì."

Chương 284: Ước nguyện (1)

Chương 284: Ước nguyện (1)

"Đúng là đứng nói thì không đau lưng." Lưu Phong cười lạnh, trực tiếp vặn ga, cho xe máy chạy ngang qua Lâm Huyền:

"Thế cậu bảo tôi phải làm gì? Tôi có thể chữa bệnh cho Thất Thất, hay có thể làm cho cô ấy một trận mưa sao băng? Cậu biết bác sĩ nói Thất Thất còn sống được bao lâu không?"

"Người muốn tôi tiếp tục nghiên cứu không phải Thất Thất, mà là cậu. Nếu việc tiếp tục nghiên cứu có thể tạo ra một trận mưa sao băng cho Thất Thất, thì cậu muốn tôi nghiên cứu cả đời cũng được. Nhưng hiện giờ toán học giúp được gì cho tôi? Ngoài nói lời sáo rỗng, cậu còn giúp được gì cho tôi?"

Lâm Huyền thở dài, nhìn Lưu Phong:

"Tại sao Thất Thất muốn xem một trận mưa sao băng?"

"Vì cô ấy thích từ nhỏ, đó là giấc mơ lớn nhất trong đời cô ấy."

"Chỉ đơn giản vậy thôi sao?"

"Không thì sao?" Lưu Phong trừng mắt nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền không nói gì...

Có vẻ như, Lưu Phong không biết, mục đích Thất Thất muốn chờ một trận mưa sao băng... chỉ là để trước khi chết, ước một điều ước nhỏ nhoi cho Lưu Phong.

Đáng tiếc.

Dựa trên nét chữ trên tấm thiệp nhỏ từ 600 năm sau...

Cho đến khi Lý Thất Thất rời khỏi thế giới này, cô ấy vẫn chưa thể chờ đợi được trận mưa sao băng đó.

"Được thôi, chỉ là một trận mưa sao băng mà."

Lâm Huyền mở hộp giao hàng phía sau xe máy của Lưu Phong, sau đó ném túi hồ sơ nặng trĩu chứa đầy mười bó tiền vào trong hộp giao hàng.

"Cậu làm gì vậy?"

Lưu Phong thấy vậy, định lấy tiền ra.

Tuy nhiên.

Lâm Huyền đặt tay lên hộp giao hàng, ngẩng đầu nhìn Lưu Phong:

"Mấy ngày tới đừng đi dạy kèm và giao hàng nữa, thời gian của anh tôi mua lại rồi."

"Cậu bị bệnh à?"

"Mấy ngày tới anh hãy ở nhà chăm sóc Thất Thất, rồi đợi điện thoại của tôi."

"Đợi cậu làm gì?"

Lâm Huyền mỉm cười, giơ ngón trỏ, chỉ lên bầu trời sáng rực:

"Đợi tôi tặng Thất Thất..."

"Một trận mưa sao băng thực sự!"...

Ngày hôm sau.

Lưu Phong không ra ngoài dạy học, cũng không đi giao hàng.

Lý Thất Thất ngồi trên xe lăn, nhìn hắn ta với vẻ ngạc nhiên:

"Hôm nay... anh không ra ngoài à?"

Hai năm qua, Lưu Phong chưa từng nghỉ ngơi một ngày nào, giống như một cái máy chạy vĩnh cửu, lúc nào cũng bận rộn.

Lý Thất Thất đã khuyên hắn ta nhiều lần, nhưng đều không có kết quả.

Vì vậy, khi thấy người đàn ông mình yêu hôm nay lại ngoan ngoãn ở nhà, Lý Thất Thất cảm thấy như mặt trời mọc từ phía Tây.

Lưu Phong cười lắc đầu, lục tung trong bếp để nấu ăn cho Lý Thất Thất:

"Mấy ngày này anh không ra ngoài, anh sẽ ở nhà với em. Anh cảm thấy chúng ta đang bị một kẻ tâm thần bám theo, anh không yên tâm về sự an toàn của em."

Lý Thất Thất bật cười:

"Anh đang nói đến Lâm Huyền à? Hắn đâu có giống kẻ xấu... nếu thật là kẻ xấu thì đã hành động từ lâu rồi."

"Hơn nữa, chúng ta nghèo rớt mùng tơi, có cái gì mà người ta thèm thuồng?"

"Đúng vậy, anh cũng rất kỳ lạ." Lưu Phong giảm nhỏ lửa nấu cháo, tháo tạp dề ra:

"Hắn dường như rất kiên trì với 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ, ' anh không hiểu tự tin từ đâu ra."

"Anh đã nói rõ với hắn rằng, thứ này là sai, nhưng hắn vẫn không tin... thật sự là quá kỳ lạ."

"Túi tiền đó lần sau gặp hắn anh sẽ trả lại, không làm mà hưởng thì không được. Anh không thể cho hắn thứ mà hắn muốn, nên cũng không thể nhận tiền của hắn."

"Sáng hôm qua hắn nói gì với anh?" Lý Thất Thất lắc xe lăn, giúp đặt bát đĩa lên bàn ăn, quay đầu nhìn Lưu Phong:

"Em thấy hai người nói chuyện rất lâu."

"..."

Lưu Phong không nói gì.

Hắn ta lặng lẽ bày thức ăn ra đĩa, từ bếp đi ra, đặt lên bàn:

"Không nói gì cả, chỉ là nói chuyện phiếm thôi."...

Cả ngày hôm đó, Lưu Phong ở nhà bên cạnh Lý Thất Thất.

Hắn ta mới thực sự nhận ra bệnh tình của Thất Thất đã nghiêm trọng đến mức nào...

Cô ấy uống thuốc giảm đau như ăn cơm, gần như không ngừng, từng nắm từng nắm một.

Nhưng dù như vậy.

Không lâu sau, Lý Thất Thất lại mặt mày tái nhợt, đau đớn đến toát mồ hôi lạnh.

Những chuyện này trước đây Lưu Phong đều không biết!

Hắn ta mỗi ngày đi sớm về muộn, trong thời gian ít ỏi ở nhà, Thất Thất đều tỏ ra rất tốt, hắn ta ngây thơ nghĩ rằng Thất Thất cả ngày đều như vậy.

Lưu Phong rất hối hận.

Thời gian dài như vậy... hắn ta không phát hiện ra bệnh tình của Lý Thất Thất đã xấu đi đến mức này.

Hắn ta cầm lấy chai thuốc giảm đau lớn, lắc lắc, bên trong đã gần hết.

"Thất Thất..." Lưu Phong đau lòng:

"Từ khi em nào đã trở nên như thế này?"

Lý Thất Thất ho khan hai tiếng, cười cười:

"Ung thư không phải đều như thế à... chỉ là đau một chút thôi, không có gì khác."

"Em nên nói với anh chứ." Lưu Phong biểu cảm phức tạp.

"Em thật sự không sao, bình thường không phải thường xuyên như vậy, hôm nay chỉ là tình cờ thôi, vừa hay hôm nay nghiêm trọng một chút, bị anh bắt gặp."

Lưu Phong quay đầu đi.

Hai người từ thời đại học cùng nhau bước đi, hắn ta hiểu rất rõ Lý Thất Thất.

Chương 285: Ước nguyện (2)

Chương 285: Ước nguyện (2)

Đây chỉ là lời nói dối thiện chí của cô ấy mà thôi.

Cô ấy chắc chắn đã uống thuốc giảm đau như ăn cơm từ lâu rồi...

Và để không làm hắn ta quá lo lắng, mỗi ngày đều để lại trạng thái tốt nhất cho thời gian hắn ta ở nhà ít ỏi.

Còn khi hắn ta không ở nhà, Thất Thất phải trải qua những ngày tháng khó khăn như thế nào?

Lúc này, Lưu Phong mới hiểu, tại sao khi nghe về cơn mưa sao băng vào cuối năm, Thất Thất lại có vẻ mặt ảm đạm như vậy.

Theo tình hình này...

Thất Thất chắc chắn không thể chờ đến lúc đó.

Tình trạng của cô ấy thậm chí còn nghiêm trọng hơn nhiều so với lời bác sĩ nói.

"Anh còn dự định..."

Giọng Lưu Phong nghẹn lại, nắm chặt tay Lý Thất Thất:

"Anh vốn định, khi xem mưa sao băng sẽ cầu hôn em."

"Chúng ta đâu phải trẻ con, còn cầu hôn gì chứ!"

Lý Thất Thất dở khóc dở cười, nghiêng người ôm lấy Lưu Phong:

"Sao em có thể làm lỡ dở anh chứ..."...

Buổi tối.

Lưu Phong đẩy Lý Thất Thất ra sân, cả hai người rất ăn ý ngước nhìn lên trời.

Họ đều biết, mưa sao băng sẽ không đến.

Nhìn bao nhiêu lần cũng vô ích.

Sự hình thành của mưa sao băng chủ yếu dựa vào các hạt vật chất còn sót lại khi sao chổi quét qua quỹ đạo... những hạt vật chất này sẽ bị lực hấp dẫn của Trái Đất hút vào, với tốc độ siêu cao hàng chục km vào bầu khí quyển, và trong thời gian ngắn sẽ cháy rụi, tạo thành những vệt sáng thoáng qua.

Sao băng có thể gặp tình cờ, nhưng mưa sao băng thì không thể tự nhiên xuất hiện.

Hai người không nói gì.

Lưu Phong cũng chưa bao giờ nói với Lý Thất Thất lời của Lâm Huyền.

Vì hắn ta biết rõ ràng...

Tạo ra một trận mưa sao băng nhân tạo là điều không thể làm được, sự tự tin kỳ lạ của Lâm Huyền về chuyện này giống như sự tự tin kỳ lạ của hắn ta về 'Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ, ' không thực tế.

Nhưng bây giờ, Lưu Phong, người luôn tin vào toán học và vật lý, cũng có một chút hy vọng, hắn ta bắt đầu mong đợi Lâm Huyền thực sự có thể tạo ra một trận mưa sao băng.

Hắn ta biết suy nghĩ này rất hoang đường.

Nhưng thật sự để Thất Thất ra đi với nỗi tiếc nuối như vậy sao?

Nếu có thể để Thất Thất hoàn thành giấc mơ lớn nhất đời, nhìn thấy một trận mưa sao băng trước khi qua đời... Lưu Phong sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

"Vào nhà thôi Thất Thất, gió lạnh rồi." Lưu Phong cúi đầu nói.

"Ừ."

Lý Thất Thất nhẹ nhàng gật đầu, nhắm mắt lại. ...

Mấy ngày sau.

Lâm Huyền không xuất hiện nữa.

Người đàn ông như vết dầu loang đó đã biến mất không dấu vết.

Mỗi sáng Lưu Phong thức dậy, việc đầu tiên hắn ta làm là bước ra cửa sân, nhìn về bức tường mà người đàn ông đó từng tựa vào.

Hắn ta không biết mình đang chờ đợi điều gì.

Nhưng mỗi ngày cảm giác thất vọng ùa về, cũng khiến hắn ta cảm nhận được Thất Thất đang dần rời xa thế giới này. ...

Một tuần nữa trôi qua.

Lưu Phong không biết là cảm giác sai lầm hay nhận thức muộn màng, hắn ta cảm thấy tình trạng của Thất Thất ngày càng tệ hơn...

Giống như một cái ống thổi cũ kỹ, giống như ngọn nến trong gió.

"Có lẽ anh nên dành nhiều thời gian bên em hơn."

Lưu Phong ôm lấy Lý Thất Thất từ phía sau, như thể không cảm nhận được hơi ấm từ cô ấy:

"Hình như anh đã làm sai một bài toán..."

Hắn ta nhẹ nhàng nói:

"Anh cố gắng kiếm tiền, muốn chữa khỏi bệnh cho em, nhưng cuối cùng không chỉ không chữa khỏi cho em, mà còn lãng phí những thời gian có thể bên cạnh em."

"Từ kết quả mà nói, anh dường như đã chọn một lựa chọn sai lầm nhất, không để lại gì cả."

"Cuộc sống không phải là một bài toán, làm gì có câu trả lời đúng." Lý Thất Thất run rẩy đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt người yêu phía sau:

"Không phải bài toán nào cũng có đáp án, cũng không phải việc gì cũng có đúng sai tuyệt đối."

Bữa tối trên bàn, Lý Thất Thất không ăn một miếng nào.

Cô ấy không nuốt nổi thức ăn, một miếng cũng không thể.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng leo lên ngọn cây, bóng tối bao trùm cả thế giới. Ánh trăng đêm nay rất sáng, không phải là thời tiết tốt để ngắm sao:

"Em thực sự... rất muốn xem một trận mưa sao băng..."

Lý Thất Thất nhắm mắt lại. Hai giọt nước mắt từ khóe mắt chảy ra, rơi xuống cổ áo lông trắng, thấm vào sợi tơ, biến mất không dấu vết.

Thật muốn ước một điều ước...

Đó là điều duy nhất cô có ấy thể làm cho Lưu Phong.

Đột nhiên tiếng chuông reo vang.

Lưu Phong nhìn vào chiếc điện thoại rung trên bàn.

Đó là một số lạ... hiện trên màn hình là địa chỉ:

Trung Quốc, Đông Hải.

Chẳng lẽ là... ?

Lưu Phong mở to mắt, vội vàng cầm điện thoại lên, nhấn nút nghe:

"Alo?"

"Lưu Phong, đẩy Thất Thất ra sân đi." Trong điện thoại, giọng Lâm Huyền có chút xa xăm, nghe như tín hiệu không tốt, nhưng vẫn nghe rõ:

"Nhớ nhìn về phía trời nam."

Tút tút.

Nói xong, điện thoại bị ngắt.

Lưu Phong bối rối, cùng Lý Thất Thất nhìn nhau.

Nhưng hắn ta vẫn làm theo lời Lâm Huyền, đắp thêm cho Thất Thất một tấm chăn dày hơn, rồi đẩy xe lăn ra sân.

Hai người cùng ngước nhìn về phía trời nam.

Chương 286: Kỳ tích (1)

Chương 286: Kỳ tích (1)

Ánh trăng rất sáng, khiến bầu trời đêm tối mịt...

Lưu Phong rất nghi hoặc.

Dưới ánh trăng sáng thế này, có thể nhìn thấy gì chứ? Dù có mưa sao băng thật, cũng không thể nhìn rõ.

Tuy nhiên!

Chiếc xe lăn dưới tay hắn ta bỗng nhiên rung động!

"Phong Phong... nhìn kìa! Sao băng! Là sao băng!"

Giọng nói kích động của Lý Thất Thất vang lên, tức thì nghẹn ngào không thành lời!

Lưu Phong nghe vậy, nhìn về phía bầu trời bên phải.

Hắn ta đứng ngây ra, mở to mắt, không dám tin -

Một ngôi sao băng kéo theo đuôi vàng rực rỡ từ trên trời rơi xuống!

Giống như pháo hoa ngược, đuôi kéo theo những tia lửa sáng, với góc gần như song song với mặt đất, lướt đi về phía xa!

Điều này...

Điều này sao có thể!?

Lưu Phong hoàn toàn không thể hiểu được cảnh tượng kỳ lạ

trước mắt!

Đây rốt cuộc là gì!?

Đây tuyệt đối không phải sao băng!

Nó quá chậm... và thời gian kéo dài quá lâu...

Sao băng bình thường có tốc độ mỗi giây hàng chục kilomet, thoáng qua trong chớp mắt.

Nhưng ngôi sao băng trước mắt này, tốc độ thực sự quá chậm... trượt dài trên bầu trời đến hàng chục giây, và vẫn tiếp tục lướt ngang!

Sau đó.

Chưa kịp để Lưu Phong hiểu ra đây là gì...

Cảnh tượng còn hoành tráng hơn xuất hiện!

Một ngôi sao!

Ba ngôi sao!

Năm ngôi sao!

Mười ngôi sao!

Hàng chục ngôi sao!

Hàng trăm ngôi sao!!

Vô số sao băng vàng rực từ bầu trời đột ngột xuất hiện! Kéo theo đuôi pháo hoa dài, như những ngôi sao bùng cháy, thắp sáng cả bầu trời đêm!

Hàng trăm ngôi sao băng như dệt thành một tấm lưới từ bầu trời phía nam! Cả thế giới bị bao phủ bởi sao băng vàng rực!

Lưu Phong và Lý Thất Thất há hốc miệng, trong mắt phản chiếu cơn mưa sao băng khắp bầu trời, choáng ngợp không nói nên lời!

Đây không phải mưa sao băng bình thường!

Đây là trận mưa sao băng chỉ có trong cổ tích và phim tận thế!

Sự xuất hiện của nó, hoặc sẽ hủy diệt thế giới này, hoặc là để đáp lại lời cầu nguyện của thiếu nữ, thực hiện điều ước trong sáng nhất của nhân gian!

"Mưa sao băng..."

Nước mắt bất chợt tuôn rơi làm mờ tầm nhìn của Lý Thất Thất, ánh sáng của sao băng phản chiếu qua giọt nước mắt, khiến cô ấy cảm thấy như đang tắm trong ánh sáng thánh:

"Ước... ước nguyện! Phải ước nguyện ngay!"

Lý Thất Thất vội vàng nhắm mắt, chắp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm, thành kính vô cùng.

Lưu Phong vẫn ngỡ ngàng nhìn mưa sao băng lướt qua bầu trời và đuôi pháo hoa...

Hắn ta không hiểu Lâm Huyền đã làm thế nào.

Nhưng...

Cơn mưa sao băng giả này, còn hoành tráng hơn tất cả những cơn mưa sao băng thật trên thế giới gộp lại!

Không có bất kỳ trận mưa sao băng tự nhiên nào có thể làm cho hàng trăm ngôi sao băng rơi xuống cùng lúc! Và mỗi ngôi sao băng kéo dài gần một phút!

Cho đến khi Lý Thất Thất ước xong, mở mắt ra... cơn mưa sao

băng hàng trăm ngôi sao này vẫn chưa kết thúc.

Những vệt sáng kéo dài như một mạng lưới bắt giấc mơ màu vàng trên bầu trời... ôm lấy ước nguyện của cô gái, hồi đáp hàng trăm điều ước.

"Đây không phải là mưa sao băng thật..."

Cuối cùng, chàng sinh viên khoa học tự nhiên Lưu Phong không thể nhịn được, nói ra kết luận của mình.

Tuy nhiên...

Lý Thất Thất, người tốt nghiệp chuyên ngành thiên văn học, chẳng lẽ không nhận ra sao?

Lúc này, như thể mọi đau đớn đều tan biến. Cô ấy cúi đầu cười, nắm lấy tay phải của Lưu Phong, đặt lên má mình, vui vẻ nói:

"Đây chính là mưa sao băng thật."

"Giống y như mưa sao băng trong tưởng tượng của em..."

"Tuyệt quá, để em có thể ước một điều ước dài như vậy."

Lưu Phong cúi đầu nhìn Lý Thất Thất:

"Em đã ước gì?"

Lý Thất Thất lắc đầu:

"Nói ra điều ước sẽ không linh nữa."

Cô ấy ngẩng đầu cười khúc khích, trong mắt phản chiếu những ngôi sao băng dần tan biến, nhìn Lưu Phong:

"Thực ra... em đã chuẩn bị một món quà cho anh từ lâu rồi,

nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để đưa cho anh."

"Là gì vậy?" Lưu Phong có chút ngạc nhiên.

"Đợi em một chút nhé, không được lén nhìn!"

Lý Thất Thất xoay xe lăn, tự mình vào trong nhà... ...

Công viên Nhân dân Tích An.

Trẻ em nhảy nhót trên quảng trường, kéo áo cha mẹ reo hò vui vẻ:

"Đó là sao băng! Sao băng kìa!! Trời đầy sao băng!"

"Wow! Đây là mưa sao băng sao? Cảm giác còn hùng vĩ hơn trong phim hoạt hình hàng trăm lần!"

"1,2, 3, ... quá nhiều rồi, không đếm xuể bao nhiêu cái! Chắc chắn có hơn trăm ngôi sao băng!"

"Những sao băng này thẳng hàng quá! Không giống như thầy cô dạy trong sách... những sao băng này giống như cái lược vậy!"

Sân vận động Đại học Thiểm Tây

Hàng loạt sinh viên dừng chân trên đường đua và bãi cỏ, ngước nhìn bầu trời đầy sao băng rực rỡ:

"Nhiều sao băng như vậy! Rốt cuộc từ đâu mà đến?"

"Hôm nay có dự báo có mưa sao băng không nhỉ? Mình nhớ là không có mà... theo lý thuyết thì mưa sao băng quy mô lớn như thế này phải được dự báo từ trước chứ!"

Chương 287: Kỳ tích (2)

Chương 287: Kỳ tích (2)

"Đây... thật sự là sao băng sao? Sao lại to thế, thời gian kéo dài, bay chậm như vậy... ?"

"Đúng là như vậy, những sao băng này cảm giác rất gần, không giống như sao băng thật sự. Hơn nữa, góc độ cũng quá bằng phẳng, rốt cuộc những thứ này là gì?"...

Vô số video được quay lại, truyền lên các nền tảng video ngắn. Người dân khu vực xung quanh Tích An thảo luận sôi nổi. Tuy nhiên, cư dân mạng các tỉnh thành khác nhìn những hình ảnh mưa sao băng lộng lẫy, rồi ngước nhìn bầu trời yên tĩnh không một gợn sóng... một mặt ngơ ngác:

"Cái gì vậy? Mưa sao băng không phải là ở bán cầu Bắc đều có thể quan sát đồng thời sao? Tại sao ở đây không có chút động tĩnh gì?"

"Ở đây cũng vậy! Không thấy gì cả! Bên Tích An không phải đang dùng hiệu ứng đặc biệt chứ?"

"Quá kỳ lạ! Chẳng lẽ đây là một trận mưa sao băng chỉ thuộc về Thiểm Tây? Đại gia nào tạo ra vậy?"

"Xì... mưa sao băng không phải là thứ mà chỉ có đại gia có thể tạo ra chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Phía chính quyền không có giải thích gì sao?"...

Lúc này

Trên bầu trời phía Nam Tích An, ở độ cao 4000 mét. Hàng

chục chiếc máy bay Đại Tông Hùng 100 đang bay theo lộ trình đã định. Trong chiếc Đại Tông Hùng dẫn đầu, Lâm Huyền ngồi trong buồng lái, nghe giọng nhân viên truyền qua bộ đàm:

"Người nhảy dù cuối cùng đã rời khỏi máy bay, các máy bay chuẩn bị quay lại theo quy trình đã định."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn qua cửa kính buồng lái, ngắm nhìn những "ngôi sao băng" đang bay xuống các điểm hạ cánh an toàn. Xem ra... kế hoạch đã thành công hoàn hảo.

Hắn cười, nhìn những chiếc thùng pháo hoa trên lưng các vận động viên nhảy dù dần tắt lửa, hoàn toàn biến mất trong đêm đen. Đây là một trận mưa sao băng nhân tạo. Nhưng lại còn gây ấn tượng và hùng vĩ hơn cả mưa sao băng thật.

Nửa tháng trước, sau khi rời nhà Lưu Phong, Lâm Huyền đã bắt đầu lên kế hoạch cho trận mưa sao băng này.

Một phần là vì ước nguyện suốt đời của Lý Thất Thất là trước khi chết có thể ngắm một trận mưa sao băng, cô ấy muốn ước dưới sao băng, hy vọng "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" của Lưu Phong sẽ được thế giới công nhận và thừa nhận.

Phần khác, Lưu Phong cũng mong muốn lớn nhất là để Lý Thất Thất có thể sống đến cuối năm để xem trận mưa sao băng. Hắn ta không biết rằng Lý Thất Thất mong chờ mưa sao băng chỉ để ước nguyện, nhưng đó cũng là điều tiếc nuối và ước nguyện của hắn ta.

Mục đích của Lâm Huyền và Lý Thất Thất đều giống nhau, hy vọng Lưu Phong có thể hồi phục tinh thần, trở lại nghiên cứu hằng số vũ trụ.

Họ là hai người duy nhất trên thế giới tin rằng "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" là đúng. Lâm Huyền biết rằng hằng số vũ trụ 42

không phải là một con số tầm thường do hai lần ám sát cha của Đại Kiểm Miêu ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong thế giới tương lai.

Còn Lý Thất Thất thì cho rằng công thức suy luận tinh tế tuyệt vời như vậy không thể sai được; hoặc có lẽ do sức mạnh của tình yêu khiến cô ấy mù quáng, tin chắc rằng Lưu Phong nhất định là đúng.

Nhưng dù sao đi nữa...

Để Lưu Phong lấy lại tự tin, đi trên con đường đúng đắn, trận mưa sao băng này là một yếu tố cần thiết.

Vì từng ba lần vô địch cuộc thi chạy parkour thành phố hồi trung học, Lâm Huyền khá hiểu biết về các môn thể thao mạo hiểm. Công ty Red Bull từng tài trợ nhiều dự án nhảy dù liên quan đến việc tạo sao băng nhân tạo. Lâm Huyền ấn tượng sâu sắc nhất với lần đó - "sao băng nhân tạo".

Bằng cách sử dụng máy bay nhảy dù đưa các vận động viên nhảy dù lên độ cao 3000 - 4000 mét, sau đó họ mặc trang bị và nhảy dù, bắt đầu lướt tự do trong không trung nhờ sức gió. Đồng thời, các thùng pháo hoa buộc ở đuôi bộ đồ nhảy dù sẽ tự động kích hoạt, bắn pháo hoa theo đường bay của vận động viên... một "trận mưa sao băng nhân tạo" đơn giản như vậy được hình thành.

Nguyên lý rất đơn giản.

Khó khăn chủ yếu nằm ở việc liên lạc và phối hợp với các tổ chức chính quyền, xin phép hành trình bay, và tìm kiếm những vận động viên dám mạo hiểm. Vận động viên rất dễ tìm, nhờ vào tài trợ lớn của Lâm Huyền, có rất nhiều người dũng cảm. Những người đam mê thể thao mạo hiểm thích những điều kích thích nhất, hơn trăm vận động viên chuyên nghiệp nhanh chóng được tìm thấy.

Việc được chính quyền hỗ trợ và cấp phép khiến Lâm Huyền tốn không ít tiền. Tuy nhiên, việc dùng tiền giải quyết được xem là may mắn. Chính quyền Tích An cũng đang chuẩn bị xây dựng một trung tâm thể thao mạo hiểm thế giới, và kế hoạch của Lâm Huyền phù hợp với kế hoạch của họ, nên được bật đèn xanh.

Chương 288: Kỳ tích (3)

Chương 288: Kỳ tích (3)

Máy bay Đại Tông Hùng 100 đang hạ xuống...

Lâm Huyền lấy điện thoại, mở ứng dụng ngân hàng.

Bên trong, số dư tài khoản của hắn giảm xuống còn hơn 70 triệu tệ.

Tổng cộng, trận mưa sao băng hoành tráng này đã tốn gần 30 triệu tệ... nhưng số tiền này với Lâm Huyền chẳng là gì.

Với hai nguồn thu từ mèo Rhine và kem dưỡng ẩm Rhine, số tiền này chỉ cần hai, ba tháng là lấy lại được.

Lưu Phong, tác giả của "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" và là người thứ hai, ngoài cha của Đại Kiểm Miêu, đến gần sự thật về số 42, Lâm Huyền cảm thấy khoản đầu tư này rất đáng.

"Hy vọng Lưu Phong có thể sớm vực dậy."

Lâm Huyền khóa màn hình điện thoại.

Nhìn thoáng qua vùng ngoại ô phía Bắc của thành phố Tích An...

Hắn biết rằng ở một căn nhà nhỏ nào đó trong hàng ngàn ánh đèn, Lưu Phong và Lý Thất Thất chắc chắn đã nhìn thấy trận mưa sao băng đẹp đẽ vừa rồi.

Ít nhất, niềm tiếc nuối của Lý Thất Thất cũng đã được bù đắp, phải không?

Nếu quay lại trong giấc mơ, nhìn vào cuốn sách cổ được khai quật cách đây 600 năm... nội dung trên tấm thiệp nhỏ chắc chắn sẽ thay đổi.

Chỉ là...

"Tấm thiệp nhỏ đó, rốt cuộc Lý Thất Thất đã viết từ khi nào nhỉ?"

Trên bầu trời, pháo hoa ở đuôi người nhảy dù cuối cùng cũng tắt... người đó mở dù và chậm rãi hạ cánh, cả bầu trời đêm trở lại yên bình. ...

Trong căn nhà nhỏ ngoại ô.

Lưu Phong nheo mắt nhìn về phía bầu trời phía Nam...

Hắn ta dường như hiểu ra sự thật về trận mưa sao băng này.

Nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy đội bay trên bầu trời và đèn tín hiệu nhấp nháy trên các máy bay nhỏ.

Cọt kẹt——

Phía sau, cánh cửa được Lý Thất Thất đẩy ra bằng xe lăn.

Lưu Phong vội vàng đi lên mở cửa, nhìn Lý Thất Thất:

"Quà gì mà bí mật thế này..."

Lý Thất Thất nhìn bầu trời đã trở lại yên tĩnh với vẻ hoài niệm, cười khúc khích, lấy ra một cuốn sách có bìa đẹp từ dưới tấm chăn, hai tay run rẩy nâng lên như dùng hết sức lực... đưa cho Lưu Phong.

"Đây là..."

Lưu Phong nhìn dòng chữ mạ vàng trên bìa sách, hít một hơi

lạnh, mắt đầy kinh ngạc:

"Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ"

"Tác giả: Lưu Phong"

Điều này... sao có thể?

Không ai muốn xuất bản cuốn sách này của mình!

Và mình chưa bao giờ tìm đến nhà xuất bản... những suy luận trong cuốn sách này đều sai lầm, ai dám xuất bản cuốn sách gây hại này?

Lưu Phong mở bìa, phát hiện trang tiêu đề không chỉ in ảnh của mình mà còn có tiểu sử tác giả:

Lưu Phong, sinh tháng 4 năm 1996 tại Long Quốc Thiểm Tây, năm 2014 vào học khoa Toán Đại học Thiểm Tây, năm 2021 tốt nghiệp thạc sĩ, chuyên tâm nghiên cứu hằng số vũ trụ, kết quả nghiên cứu được biên soạn thành cuốn sách này.

Nhưng ở trang thông tin xuất bản lại không có thông tin gì.

Không có thông tin về nhà xuất bản, cũng không có giá...

"Hehe, em đặt làm ở Taobao."

Lý Thất Thất thè lưỡi ngượng ngùng, hơi thở yếu ớt, mắt nhắm hờ, ngẩng đầu nhìn Lưu Phong:

"Dù... bây giờ cuốn sách này không ai muốn xuất bản, không ai công nhận nó đúng, trên thế giới chỉ có một cuốn này..."

"Nhưng em tin rằng, sẽ có một ngày... cuốn sách này sẽ được dịch ra hàng chục ngôn ngữ, trong mỗi cửa hàng sách trên toàn thế giới, đặt cạnh các cuốn như 'Thuyết tương đối', 'Lược sử thời gian', 'Từ một đến vô cùng'..."

"Em tin là sẽ như vậy." Lý Thất Thất nở một nụ cười yếu ớt, dựa vào lưng ghế xe lăn, nhìn Lưu Phong đang dần mờ trong tầm mắt:

"Vì em đã... ước nguyện rồi..."

Lưu Phong run run mở trang cuối của cuốn sách.

Trong bìa sách kẹp một tấm thiệp nhỏ... dòng chữ đen trên đó còn mới, rõ ràng là Lý Thất Thất vừa viết xong khi vào nhà.

Nhặt lên xem, Lưu Phong cắn môi, nước mắt không kìm được rơi lã chã.

Hắn ta cẩn thận đặt tấm thiệp trở lại, sợ nước mắt làm mờ dòng chữ vốn đã mờ.

"Phong Phong... em lạnh quá..."

Lý Thất Thất thều thào.

Lưu Phong chuẩn bị đẩy cô ấy vào trong nhà, nhưng khi đặt đôi tay lạnh giá của cô ấy vào dưới chăn... hắn ta dường như nhận ra điều gì đó.

"Phong Phong... ôm em..."

Lưu Phong quỳ xuống trước xe lăn, ôm chặt lấy Thất Thất gầy yếu, nhẹ như không có trọng lượng.

"Đẹp quá..." Thất Thất yếu ớt ở trong vòng tay Lưu Phong.

Cô ấy ngước nhìn bầu trời, mắt dần đờ đẫn.

Như thể cô ấy thấy trận mưa sao băng dành riêng cho cô ấy cách đây vài phút.

Như thể cô ấy thấy hàng trăm năm sau, những hàng cuốn "Giới

thiệu về Hằng số Vũ trụ" trong các cửa hàng sách, những công thức suy luận đơn giản và tinh tế.

"Tất cả đều đẹp quá..."

Trong nụ cười hạnh phúc.

Thất Thất chậm rãi nhắm mắt...

Chương 289: Vòng lặp khép kín (1)

Chương 289: Vòng lặp khép kín (1)

Ngoại thành, một nơi rất xa xôi hẻo lánh.

Ở đây có một khu vực trũng tạo thành một khu rừng tự nhiên. Các loại cây cối rất đa dạng, kết hợp với cỏ hoa xanh tươi trong tiết xuân, tạo nên một cảm giác như một thiên đường biệt lập.

Lâm Huyền và Lưu Phong đứng bên cạnh một hố đất sâu đã được đào sẵn, trong hố có một chiếc quan tài gỗ, bên trong nằm là thi thể không còn sự sống nhưng vẫn còn nụ cười trên mặt của Lý Thất Thất.

Lưu Phong đã nhờ một công ty mai táng lo liệu trọn gói.

Với sự trợ giúp của máy móc, việc đào đất, vận chuyển hay chôn cất quan tài trở nên đơn giản và hiệu quả.

Giống như trong làn sóng công nghiệp hóa và nhịp sống nhanh, ngay cả cái chết của một cá nhân cũng trở nên càng ngày càng không có trọng lượng.

Thực sự chỉ còn là gió cuốn đi.

Công ty mai táng nhận tiền xong thì rời đi, chỉ còn lại Lưu Phong và Lâm Huyền đứng bên cạnh hố đất...bên cạnh còn cắm hai chiếc xẻng sắt để lát nữa lấp đất.

"Nơi này là Thất Thất đã chọn từ năm ngoái..."

Mắt Lưu Phong hơi đỏ và sưng lên, chắc hẳn hắn ta đã khóc rất nhiều khi không ai nhìn thấy, vì dù sao Lý Thất Thất cũng là người thân duy nhất của hắn ta trên thế giới này.

Nhưng não người có cơ chế tự bảo vệ, khi buồn bã quá độ, người ta thường trở nên bình tĩnh và ôn hòa đột ngột, giống như Lưu Phong lúc này, giọng điệu rất đỗi bình thản, không có gì thăng trầm.

Hắn ta giống như một người đọc lời dẫn truyện, như đang giải thích cho Lâm Huyền bên cạnh, lại như đang tự nói với chính mình:

"Long Quốc đều quan tâm đến chuyện lá rụng về cội...nhưng Thất Thất vốn là cô nhi lớn lên trong trại mồ côi, làm gì có cội nguồn nào để nói? Tuy tôi mất cha mẹ từ sớm, nhưng trong nhà vẫn có mộ tổ tiên, nhưng Thất Thất không kết hôn với tôi, cô ấy cũng không thể chôn ở nhà tôi được."

"Thất Thất từ nhỏ sức khỏe không tốt, không ai muốn nhận nuôi một đứa trẻ không khỏe mạnh, vì vậy cô ấy đã lớn lên và trưởng thành ở trại mồ côi, cho đến khi thi đỗ đại học mới rời khỏi đó...cô ấy không có nhà, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ có nhà."

"Tôi cứ tưởng hai người đã kết hôn rồi." Lâm Huyền đứng sau nhẹ nhàng nói.

Lưu Phong lắc đầu:

"Tôi đã nhiều lần cầu hôn Thất Thất, thậm chí đến khi tốt nghiệp cũng đã đến giai đoạn bàn chuyện hôn nhân...nhưng từ khi Thất Thất được chẩn đoán ung thư tuyến tụy, cô ấy đã từ chối tôi, lần nào cũng từ chối tôi."

"Cô ấy biết mình không còn nhiều thời gian, cũng không muốn làm lỡ dở anh." Lâm Huyền bước lên một bước, cùng Lưu Phong

nhìn vào Lý Thất Thất đang yên nghỉ trong quan tài.

"Đúng là cô ấy đã nói như vậy." Lưu Phong cúi đầu, mái tóc rối che khuất đôi mắt hắn ta.

"Nhưng tôi muốn cô ấy có một ngôi nhà...giờ như thế này, chết đi rồi cũng không có chỗ chôn cất."

"Thất Thất đã sớm nói với tôi, cô ấy sợ hỏa táng, nên nói sau khi cô ấy chết, hãy âm thầm chôn cất, không ai biết, không cần làm lễ gì, để tôi có thời gian thì đến thăm cô ấy là được..."

"Mảnh đất này cũng là cô ấy chọn trước, sau khi bác sĩ nói cô ấy không còn nhiều thời gian, cô ấy đã tìm một nơi để chôn cất sau khi chết, cuối cùng chọn nơi này."

...

Lưu Phong thao thao bất tuyệt nói rất nhiều câu vô nghĩa.

Lâm Huyền không cắt ngang hắn ta, cứ để hắn ta tự nói như vậy.

Hắn biết, lúc này Lưu Phong nhất định rất khó chịu.

Người khó chịu, thường không thích để miệng ngừng lại, hoặc là ăn uống điên cuồng, hoặc là như thế này, nói liên tục không ngừng.

"Chia buồn nhé."

Lâm Huyền đợi Lưu Phong cuối cùng cũng im lặng, vỗ vai hắn ta, an ủi:

"Anh phải mang theo sự tiếc nuối và mong ước của Thất Thất, sống tốt nhé..."

Đây mới là điều mà hôm nay Lâm Huyền cố tình đến, muốn

nói với Lưu Phong nhất.

Anh chàng này trông như kiểu sẽ tự tử vì tình...đừng có mà nghĩ quẩn nhé!

Bản thân hắn đã bỏ ra 30 triệu để tặng hai người một cơn mưa sao băng, mục đích là để Lưu Phong thấy được tình yêu sâu đậm của Lý Thất Thất dành cho hắn ta, để hắn ta hồi phục lại tinh thần.

Lâm Huyền cũng không ngờ Lý Thất Thất lại đột ngột ra đi, thực sự là ngoài dự đoán, hắn vốn nghĩ rằng Lý Thất Thất còn có thể sống một thời gian, vừa kịp cùng mình khuyên bảo Lưu Phong.

Chắc là...cô ấy thực ra đã gắng gượng rất lâu rồi, dù theo lịch sử ban đầu, cô ấy sống lâu thêm cũng không được bao lâu.

Nhưng việc đã đến nước này.

Dù thế nào Lưu Phong cũng không thể chết.

Nếu hắn ta nghĩ không thông mà chết, thì không chỉ 30 triệu của hắn bỏ ra là uổng phí, mà nguyện vọng của Lý Thất Thất cũng vô ích, đó mới thực sự là điều đáng tiếc và đau lòng.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không làm vậy."

Lưu Phong lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Huyền:

Chương 290: Vòng lặp khép kín (2)

Chương 290: Vòng lặp khép kín (2)

"Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì, nhưng yên tâm đi... tôi sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đó. Trước đây tôi cũng từng nghĩ rằng chết chung với Thất Thất là xong, nhưng bây giờ, tôi phải sống tốt, không thể phụ lòng Thất Thất."

Nói xong.

Lưu Phong lấy từ túi đeo chéo một quyển sách, đưa cho Lâm Huyền.

"Đây là..."

Lâm Huyền nhìn tựa sách, vô cùng ngạc nhiên——

"Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ

Tác giả: Lưu Phong."

Bìa sách đẹp, chất lượng cũng rất tốt:

"Không phải nói sách này chưa xuất bản sao?"

"Thất Thất nhờ người bán trên taobao làm giúp... cái này không tính là xuất bản, giống như in album thôi, trên thế giới cũng chỉ có một quyển này."

Lâm Huyền nhận lấy quyển sách nặng trĩu này.

Cái nặng không phải là quyển sách, mà là những kỳ tích và

tình cảm độc nhất vô nhị trên trang sách này.

Hắn lật trang bìa, ở phần đầu sách, viết lời giới thiệu tác giả Lưu Phong.

Đoạn này...

Lâm Huyền thật sự quá quen thuộc.

Giống hệt như quyển "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" mà hắn thấy trong giấc mơ!

Hắn nhanh chóng lật đến trang cuối...

Quả nhiên.

Ở trang cuối, kẹp một tấm thẻ nhỏ màu trắng, trên đó viết những dòng chữ nhỏ xinh và có chút mờ nhòe.

Chút mờ nhòe đó... giống như nước mắt rơi xuống lúc viết, làm ướt mặt giấy.

Lâm Huyền biết, tấm thẻ nhỏ này chắc chắn là di ngôn của Lý Thất Thất viết cho Lưu Phong, hắn đã thấy trong tương lai 600 năm sau.

Chỉ là lúc đó trên thẻ đầy những tiếc nuối vì không thấy mưa sao băng, nhưng bây giờ khi Lý Thất Thất đã được toại nguyện nhìn thấy mưa sao băng, nội dung trên thẻ chắc hẳn phải thay đổi rồi chứ?

Lâm Huyền thử nhìn Lưu Phong, hỏi ý kiến.

Lưu Phong gật đầu, coi như ngầm đồng ý cho Lâm Huyền xem tấm thẻ đó.

Lâm Huyền rút ra tấm thẻ nhỏ cỡ lòng bàn tay, trên đó nét chữ nhỏ xinh nhưng run rẩy... lúc này, như thể thời gian 600 năm sau

và cảnh tượng hiện tại chồng lên nhau, khiến Lâm Huyền thực sự cảm nhận được điều gọi là kỳ tích tình yêu vượt thời gian 600 năm:

"Phong Phong yêu dấu:

Hì hì, thật vui quá! Cuối cùng cũng được thấy một trận mưa sao băng đẹp đến vậy.

Em biết rõ trận mưa sao băng này là giả...

Nhưng với em, nó còn thật hơn cả thật.

Phong Phong, xin lỗi vì em không thể ở bên anh nữa, nhưng em mong chờ ngày mà hằng số vũ trụ được cả thế giới công nhận, chắc chắn sẽ có ngày đó.

Cảm ơn người đã tặng chúng ta trận mưa sao băng này.

Đi theo cậu ấy đi Phong Phong, có lẽ... cậu ấy chính là ngôi sao băng của anh, đến để đưa anh về bầu trời đầy sao rực rỡ hơn.

Hì hì, em sẽ ở trên trời nhìn anh là được.

Khoảng cách giữa chúng ta, sẽ không còn xa nữa.

——Yêu anh mãi mãi, Thất Thất"...

Lâm Huyền lặng lẽ cất tấm thẻ nhỏ lại vào trong sách.

Hắn thừa nhận, khi nhìn thấy các chuyên gia 600 năm sau gọi quyển sách này là kỳ tích tình yêu vượt thời gian 600 năm... hắn đã có chút hoài nghi, cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhưng bây giờ, khi thực sự tiếp xúc với Lưu Phong và Lý Thất Thất, hắn đã có phần hiểu, và có phần cảm nhận.

Đó là một cảm xúc khó diễn tả, một tình cảm khó bày tỏ.

Hắn đưa quyển sách duy nhất trên thế giới này "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" trở lại cho Lưu Phong.

Lưu Phong cúi người, cẩn thận đặt cuốn sách vào trong quan tài, đặt bên cạnh Lý Thất Thất.

"Không giữ lại kỷ niệm nào sao?" Lâm Huyền hỏi.

Lưu Phong lắc đầu:

"Để lại cho Thất Thất."

Rầm.

Nắp quan tài khép lại, Lưu Phong dùng xẻng xúc nắm đất đầu tiên, rải lên nắp quan tài mới tinh.

Nắm đất này đã chia cắt âm dương.

Đồng thời...

Cũng hoàn thành vòng lặp lịch sử.

Sự xuất hiện của cuốn sách độc nhất vô nhị này đã giúp Lâm Huyền hiểu rõ nguồn gốc của cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" 600 năm sau.

Không biết vì lý do gì, tại một thời điểm nào đó 600 năm sau, nơi Lý Thất Thất được chôn cất đã được các nhà khảo cổ học phát hiện ra.

Vì điều kiện địa lý phức tạp, chiếc quan tài dường như được bảo quản khá tốt, cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ" độc nhất vô nhị này đã được tái hiện.

Nhưng sau khi được các nhà khoa học 600 năm sau xác minh, cuốn sách này vẫn hoàn toàn vô giá trị, đầy rẫy sai lầm, giống như đánh giá của giới học thuật 600 năm trước.

Trong hoàn cảnh đó, cuốn sách này bị coi là rác và bị vứt đi, được Lê Thành nhặt được ở bãi rác và mang đến cho cha của Đại Kiểm Miêu.

Cuối cùng, cha của Đại Kiểm Miêu đã trải qua hơn mười năm nghiên cứu và cuối cùng đã tính ra được kết quả của hằng số vũ trụ—

42.

Lịch sử...

Lâm Huyền bỗng nhiên cảm nhận được sự nặng nề và kỳ diệu của lịch sử.

Bao nhiêu cơ duyên trùng hợp cần thiết để cuốn sách độc nhất vô nhị này 600 năm trước có thể đến tay cha của Đại Kiểm Miêu 600 năm sau.

Lâm Huyền cầm lấy cái xẻng khác, cùng với Lưu Phong xúc hết đống đất xung quanh lấp đầy hố, và cuối cùng san phẳng mặt đất.

Chương 291: Bóng chày (1)

Chương 291: Bóng chày (1)

Một vài lần vỗ nhẹ, bụi trở về bụi, đất trở về đất, đất bùn lấp kín mọi thứ, vài ngày sau nếu có trận mưa... nơi đây sẽ hoàn toàn không còn dấu vết đào bới.

Khoảnh khắc này, Lưu Phong đã rơi lệ.

Hắn ta hiểu.

Lý Thất Thất, thực sự đã ra đi. ...

Cạch!

Lưu Phong bật chiếc bật lửa châm một điếu thuốc, ngậm trong miệng hút một hơi thật sâu, rồi thở ra, nhìn làn khói tan biến.

"Có muốn một điếu không?" Lưu Phong đưa hộp thuốc lá cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Anh hút đi."

Hai người ngồi trên tảng đá, nhìn về phía mặt trời lặn dần xuống phía bên kia chân trời.

Những đám mây đỏ rực sắp xếp thành hàng ngũ, từ đông sang tây, như một ma trận, hùng vĩ và trang nghiêm khác thường.

"Cảm ơn cậu đã ở bên tôi hôm nay." Lưu Phong kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, ánh mắt nhìn thẳng về phía mặt trời lặn:

"Đã lâu rồi tôi không hút thuốc, vẫn còn đắng như vậy."

"Một thời gian nữa sẽ quen thôi."

Lâm Huyền cười nói:

"Mấy người bạn hút thuốc của tôi, hút thuốc cứ như ăn kẹo vậy."

Lưu Phong cũng không nhịn được cười, cười xong rít vài hơi thuốc mạnh, rồi ném điếu thuốc chỉ cháy được một nửa xuống đất bùn, dùng đế giày dập tắt:

"Lâm Huyền, cậu tìm tôi vì hằng số vũ trụ phải không?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền thành thật thừa nhận.

"Điều đó quan trọng với cậu lắm à? Có thể nói cho tôi biết tại sao không?"

Ánh hoàng hôn chiếu lên mặt Lưu Phong một màu đỏ rực, hắn ta quay đầu nhìn Lâm Huyền, tiếp tục nói:

"Mọi người đều cho rằng nó sai, thầy Tề Duyên, Einstein, thậm chí tôi cũng đã nhiều lần thí nghiệm xác minh... đều trước sau mâu thuẫn, không thể giải thích được."

"Nó vốn dĩ là một thứ sai lầm, vô nghĩa trong học thuật... tại sao cậu lại sẵn lòng làm nhiều việc vì nó như vậy? Và tin tưởng nó đúng như thế?"

"Tôi nghĩ thế này, Lưu Phong." Lâm Huyền nhìn thẳng vào mặt trời lặn một nửa xuống chân trời:

"Thực ra đúng như anh nói, tôi không hiểu toán học, càng không hiểu hằng số vũ trụ. Từ góc độ học thuật của các anh... một thứ chỉ cần sai một lần, thì nó không nghi ngờ gì là sai."

"Nhưng tôi nghĩ trên thế giới này, trong vũ trụ này có nhiều chuyện không tuyệt đối như vậy. Tôi tin rằng có nhiều chuyện—

"Dù có sai cả ngàn lần, một vạn lần, một tỷ lần, nhưng chỉ cần đúng một lần, thì nó là đúng!"

Lưu Phong ngây người nhìn Lâm Huyền:

"Ví dụ như?"

"Nhiều thứ lắm." Lâm Huyền nhìn vào ngón tay của mình nói:

"Ví dụ như sự hình thành của sự sống trên Trái Đất, sự tổng hợp của axit amin đầu tiên, đều là những phản ứng phức tạp hàng tỷ năm, chỉ cần đúng một lần duy nhất, nên Trái Đất mới kỳ diệu mà có sự sống."

"Nói chính xác, sự hình thành của axit amin đầu tiên trên Trái Đất, là một sai lầm trong phản ứng hóa học." Lưu Phong rất cẩn trọng.

"Đúng và sai là tương đối." Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Dù đúng hay sai, cuối cùng, việc Trái Đất có thể kỳ diệu và ngẫu nhiên xuất hiện sự sống, thực sự chỉ cần đúng một lần, hoặc sai một lần là đủ."

"Chỉ cần một lần là đủ." Lâm Huyền nghiêm túc nhìn Lưu Phong:

"Tôi nghĩ hằng số vũ trụ cũng nên là một thứ tương tự... dù mọi người đều nói nó sai, dù mấy chục năm, mấy trăm năm, tất cả mọi người đều nghĩ nó là sai, thậm chí nó bản thân vốn là sai, nhưng tôi cảm thấy cũng không sao..."

"Bởi vì, có thể chỉ cần ở thời điểm quan trọng nhất, đúng một lần là đủ rồi."

Lưu Phong há hốc miệng, nhìn Lâm Huyền.

Có vẻ như bị lý lẽ của Lâm Huyền thuyết phục, lại như không hiểu vì sao:

"Lâm Huyền, nếu đúng như cậu nói, hằng số vũ trụ chỉ đúng một lần... thì lần đúng đó có tác dụng gì?"

"Điều này khó nói lắm."

Lâm Huyền nhìn mặt trời hoàn toàn lặn xuống.

Hắn nhớ lại hàng tỷ năm trước, trên Trái Đất nguyên thủy với những cơn mưa bão, sóng lớn, sấm chớp cuồng loạn, lần sét đánh tình cờ tạo ra axit amin đầu tiên.

Nhớ lại hàng trăm triệu năm trước, con cá Ichyostega dũng cảm bò lên đất liền từ đại dương.

Nhớ lại dưới vụ va chạm thiên thạch diệt vong khủng long, những loài vật nhỏ bé sống sót trong dung nham và bóng tối.

Nhớ lại con vượn lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn trời, đứng thẳng trên mảnh đất này.

Nhớ lại những tòa nhà cao tầng mọc lên, động cơ hơi nước, động cơ đốt trong, cuộc cách mạng công nghiệp, thời đại điện tử.

Nhớ lại căn phòng của cha Đại Kiểm Miêu, con số 42 đầy kín trên tường và sàn nhà, trong mọi khe hẹp.

Nhớ lại ánh sáng trắng hủy diệt toàn thế giới vào 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

"Có lẽ hằng số vũ trụ của anh chỉ cần đúng một lần..."

Lâm Huyền nhắm mắt, nhẹ giọng nói:

"Thì có thể cứu cả thế giới."

"..."

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền mà không nói gì.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ rằng luận thuyết hằng số vũ trụ của mình lại là một thứ vĩ đại đến vậy, chứ đừng nói đến chuyện cứu rỗi thế giới như trong truyện cổ tích.

Nhưng người đàn ông trước mặt này...

Chương 292: Bóng chày (2)

Chương 292: Bóng chày (2)

Lại luôn mang đến một cảm giác thần bí và kỳ diệu.

Nhớ lại trận mưa sao băng kinh thiên động địa đó, dù Lưu Phong không hoàn toàn tin lời Lâm Huyền, nhưng ít nhiều cũng bị thuyết phục phần nào.

"Cậu có thể giải thích đơn giản cho tôi nghe hằng số vũ trụ là gì không?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn Lưu Phong:

"Tôi đã hiểu đại khái rằng hằng số vũ trụ mà Einstein đề xuất là gì. Ông ấy nói đó chỉ là một hằng số bình thường trong quá trình tính toán phương trình trường hấp dẫn, nhưng anh có đồng ý với lời nói của Einstein không?"

"Tôi không đồng ý."

Lưu Phong không do dự lắc đầu:

"Tôi nghĩ rằng... Einstein đang nói dối."

"Nói dối?"

Lâm Huyền rất ngạc nhiên với câu trả lời này:

"Cuối cùng Einstein đã thừa nhận rằng hằng số vũ trụ là sai, thậm chí nói đó là sai lầm lớn nhất trong đời ông ấy... chẳng lẽ ý của anh là Einstein cố ý nói như vậy? Ông ấy đang cố tình che giấu điều gì đó?"

"Đúng vậy."

Lưu Phong gật đầu, tiếp tục nói:

"Tôi nghĩ rằng việc Einstein phủ nhận sự tồn tại của hằng số vũ trụ là một hành vi hoàn toàn không có logic... theo nghiên cứu ban đầu của ông ấy, mặc dù không thể chứng minh trực tiếp sự tồn tại của hằng số vũ trụ, nhưng cũng không có cách nào phản chứng sự không tồn tại của nó."

"Vậy nên, tại sao lại cần thiết phải phủ nhận hằng số vũ trụ một cách rõ ràng như vậy? Tôi cảm thấy nhiều hành vi của Einstein trong những năm cuối đời rất kỳ lạ, rất bất thường... không giống với hành vi mà một nhà khoa học bình thường nên có."

"Nhiều người cho rằng vì Einstein đã già, cộng thêm nhiều khó khăn và bức bách trong thực tế, nên ông ấy trở nên chán nản, và đó là lý do ông ấy đã làm ra những hành vi không bình thường như vậy."

"Nhưng... tôi không biết phải diễn tả cảm giác này như thế nào, tôi cảm thấy Einstein đang cố tình tránh né điều gì đó liên quan đến hằng số vũ trụ, thậm chí, nhiều lần những kết quả nghiên cứu mà ông ấy công bố đều cố tình gây nhiễu."

"Anh nói hơi xa rồi." Lâm Huyền ngắt lời Lưu Phong, tiếp tục hỏi vấn đề mà hắn ta quan tâm nhất:

"Thật ra điều tôi muốn biết nhất bây giờ là, hằng số vũ trụ thực sự là gì? Nó có ý nghĩa gì? Nó đại diện cho điều gì?"

Đối diện với câu hỏi của Lâm Huyền...

Lưu Phong im lặng rất lâu.

Cuối cùng, hắn ta lắc đầu:

"Xin lỗi, điều này tôi cũng không thể giải thích được, tất cả các thí nghiệm mà tôi đã làm đều chứng minh hằng số vũ trụ là sai, thật lòng mà nói, tôi cũng không biết liệu thứ này có tồn tại hay không và có ý nghĩa gì."

"Có lẽ đúng như cậu nói, chỉ khi nào chúng ta có thể chứng minh được hằng số vũ trụ là đúng, thì mới có thể khám phá ra được bí ẩn của nó."

"Vậy nên..." Lâm Huyền không ngạc nhiên với kết quả này, hắn đương nhiên biết hiện tại Lưu Phong chưa đạt được thành tựu gì trong lĩnh vực hằng số vũ trụ, hắn tiếp tục nói:

"Vậy nên, ngay cả khi tôi nói cho anh biết câu trả lời của hằng số vũ trụ, anh cũng không thể xác nhận được bất cứ điều gì?"

"Đúng vậy."

Lưu Phong chắc chắn trả lời:

"Cũng giống như số pi, giá trị của số pi là bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là số pi đại diện cho điều gì; bởi vì nó được gọi là số pi, nên giá trị của nó mới là 3. 14, không phải vì giá trị của nó là 3. 14 nên nó mới được gọi là số pi."

"Hằng số vũ trụ cũng tương tự, nó có thể là bất kỳ số nào... nhưng nếu không biết tại sao nó lại là con số đó, thì có ý nghĩa gì? Định lý toán học là như vậy, biết trực tiếp đáp án không có ý nghĩa gì, quá trình quan trọng hơn kết quả rất nhiều."

"Được thôi."

Lâm Huyền đứng dậy, nói ra kế hoạch của mình:

"Tương lai tôi sẽ lập cho anh một phòng thí nghiệm riêng ở Đông Hải, cung cấp đủ kinh phí và thiết bị để anh tiếp tục nghiên cứu về hằng số vũ trụ."

"Nhưng thời gian này, anh vẫn phải tiếp tục nghiên cứu tại nhà, đợi điện thoại của tôi, khi tôi giải quyết xong mọi chuyện, tôi sẽ đưa anh đến Đông Hải."

"Cậu phải xử lý chuyện gì?" Lưu Phong tò mò hỏi.

"Chơi một trò chơi mèo vờn chuột thôi." Lâm Huyền lắc đầu cười:

"Thật ra tôi cũng không biết trò mèo vờn chuột của tôi là gì, nhưng... để đảm bảo an toàn, tôi phải chắc chắn không có bất kỳ nguy hiểm nào mới có thể chính thức bắt đầu nghiên cứu."

Lâm Huyền nhìn Lưu Phong đang ngồi trên tảng đá, không nói chi tiết mọi chuyện.

Kẻ giết giáo sư Hứa Vân vẫn chưa bị bắt, làm sao hắn có thể yên tâm để Lưu Phong bắt đầu nghiên cứu hằng số vũ trụ 42?

Hiện tại, hai người họ đang cùng trên một con thuyền, nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết chết Lưu Phong vì nghiên cứu hằng số vũ trụ, thì người tiếp theo chết chắc chắn sẽ là hắn.

Có lẽ kẻ giết người không phải là Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng hôm đó trong văn phòng của Triệu Anh Quân, Hoàng Tước đã nói:

Chương 293: Bóng chày (3)

Chương 293: Bóng chày (3)

"Cậu không gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ đến tìm cậu. Có lẽ cậu chưa nhận ra... nhưng trò chơi mèo vờn chuột của cậu đã bắt đầu rồi."

Hoàng Tước đã nói như vậy, tất nhiên không phải là không có cơ sở.

Lâm Huyền dự định tạm thời án binh bất động.

Rồi tìm cơ hội để xem có thể tìm ra những kẻ giấu mặt hay không. Chỉ khi nhổ tận gốc bọn chúng... mới có thể an toàn thực hiện kế hoạch sau này.

Nếu Hoàng Tước đã nói đây là một trò chơi mèo vờn chuột của hắn...

Thì rõ ràng.

Dù hắn không chủ động ra tay, kẻ địch cũng sẽ tự tìm đến.

Không biết kẻ địch này có phải là cùng một nhóm với những kẻ giết giáo sư Hứa Vân hay không.

Lâm Huyền càng hy vọng họ là cùng một nhóm...

Bởi vì hắn đã nắm được quy luật giết người của họ, thực ra chỉ cần không chạy ra đường vào lúc 00:42 là cơ bản có thể vượt qua an toàn.

Tất nhiên, vẫn không thể lơ là.

Hiện tại, Lâm Huyền không biết vì lý do gì mà đối phương nhắm vào hắn, manh mối duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến là bản thảo mà hắn đã tặng Hứa Vân.

Nhưng bản thảo đó đã bị Hứa Vân tiêu hủy, theo lý thì hắn không nên bị lộ, vậy tại sao đối phương lại nhắm vào hắn?

Lâm Huyền không hiểu được. ...

Sau khi ổn định Lưu Phong, để lại cho hắn ta một khoản kinh phí nghiên cứu lớn, Lâm Huyền rời Thiểm Tây, trở về Đông Hải.

Qua mấy ngày quan sát, Lâm Huyền khá yên tâm về Lưu Phong.

Trạng thái của hắn ta khá tốt, đã chuyển nỗi đau thành sức mạnh, toàn tâm toàn ý dồn vào nghiên cứu hằng số vũ trụ.

Trận mưa sao băng này đã giúp Lưu Phong hoàn thành nguyện vọng suốt đời của Lý Thất Thất, nên cái chết của cô ấy không gây ảnh hưởng lớn đến Lưu Phong như trong lịch sử ban đầu.

Lâm Huyền cũng dặn dò Lưu Phong, bất kể kết quả nghiên cứu hằng số vũ trụ ra sao, cũng không được công bố ra ngoài, mọi chuyện đợi đến khi hắn xử lý xong mọi việc ở Đông Hải, rồi lập phòng thí nghiệm mới tinh.

Lưu Phong cũng rất thẳng thắn.

Hắn ta nói tất cả các khoản tài trợ đều đến từ Lâm Huyền, nên tất nhiên sẽ nghe theo Lâm Huyền, mục đích duy nhất của hắn ta là -

Đó là tìm cách chứng minh hằng số vũ trụ là đúng.

Như Lâm Huyền đã nói, dù chỉ đúng một lần, đó cũng là cách tốt nhất để đền đáp Lý Thất Thất.

Vùuu!!!!!!!!!

Turbine máy bay rền vang khởi động.

Chiếc Boeing 737 rời khỏi mặt đất của tỉnh Thiểm Tây, bay về phía thành phố Đông Hải.

Sau khi hạ cánh, Lâm Huyền nhanh chóng đến công ty MX, xử lý các công việc tồn đọng.

Lần này hắn "mất tích" quá lâu... nhưng ai bảo hắn là ông chủ lớn của công ty, chưa bao giờ có ai giục hắn.

Triệu Anh Quân chỉ hỏi thăm hắn một lần, sau khi biết hắn không gặp sự cố gì, cũng để hắn tự do xử lý.

Lâm Huyền dự định tập trung hai ngày để xử lý xong việc của công ty, sau đó rảnh rỗi sẽ đi vào trong mơ tìm CC, tiếp tục thâm nhập vào thành phố Đông Hải mới để tìm két sắt.

Quá trình thâm nhập thành phố Đông Hải mới trong giấc mộng thứ hai thực sự quá phức tạp... nếu bỏ lỡ cảnh trộm ba dao, sẽ không thể gia nhập nhóm mặt, nên yêu cầu thời gian nhập mộng rất khắt khe.

Hơn nữa, trước khi gia nhập nhóm mặt, phải đến rừng nhỏ sau nhà Lê Thành để thuyết phục CC. Điều này dẫn đến việc muốn thâm nhập thành công vào thành phố Đông Hải mới, phải bắt đầu chuẩn bị từ trưa:

"Thật là phiền phức."

Lâm Huyền cảm thán khi đang duyệt đống tài liệu tích tụ trong văn phòng, rằng cả trong giấc mộng lẫn hiện thực đều có rất nhiều việc phiền phức.

Ở công ty MX, thực ra không cần thiết phải ở lại nữa.

Vì tấm thiệp mời đó là giả, nên rõ ràng Triệu Anh Quân không liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đây chỉ là một sự hiểu lầm.

Khi thời điểm thích hợp... hắn sẽ rời khỏi công ty MX.

Hắn không lo sẽ không gặp lại Hoàng Tước.

Rõ ràng, Hoàng Tước rất muốn hắn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Mặc dù không biết mục đích của cô ta là gì, nhưng Lâm Huyền có trực giác rằng khi cần thiết, Hoàng Tước chắc chắn sẽ chủ động tìm đến hắn.

Hiện tại...

Cứ từ từ tiến hành theo kế hoạch vậy.

Mọi thứ, chờ đợi trò chơi "mèo vờn chuột" của hắn bắt đầu... xem ai sẽ lộ ra sơ hở trước.

Đinh đông.

Khi đang duyệt qua tài liệu, điện thoại WeChat của hắn vang lên.

Lâm Huyền cầm lên xem, thì ra là tin nhắn của Đường Hân.

Đường Hân: Chào Lâm Huyền, tớ nghe Cao Dương nói cậu đã trở về từ Thiểm Tây, hì hì, tối nay cậu có rảnh không? Tớ muốn mời cậu đi ăn tối.

Đường Hân à.

Có vẻ cô ấy đã ổn định ở Đông Hải, và đã vào làm việc tại viện nghiên cứu của thầy Hứa Vân.

Bữa ăn với Đường Hân này hắn đã hứa trong buổi họp lớp, từ

chối cũng không hay.

Lâm Huyền trả lời ngay:

"Để tớ mời đi, cũng coi như là chủ nhà đón tiếp."

Chương 294: Bóng chày (4)

Chương 294: Bóng chày (4)

Thực ra Lâm Huyền định tìm một thời gian thích hợp, mời Cao Dương, Đường Hân, và Chu Đoạn Vân cùng ăn một bữa.

Dù sao thì hai người bạn học cũng đến Đông Hải phát triển, còn hắn và Cao Dương đã ở đây khá lâu rồi, làm sao cũng nên đón tiếp họ một bữa.

Hắn đã hẹn với Đường Hân.

Nhưng không may, Cao Dương nói tối nay phải làm thêm, không thể đến được.

"Cậu thật sự làm thêm hay chỉ là viện cớ?" Với sự hiểu biết của Lâm Huyền về Cao Dương, tám phần là cậu ta đang nói dối.

"Ôi, cậu thật là không biết điều!" Cao Dương phẫn nộ nói:

"Đường Hân đã mời cậu, nếu tớ đi làm kỳ đà cản mũi, cậu không sợ Đường Hân cắm nĩa vào tớ à? Dù cho có phải giả vờ làm thêm, tớ cũng phải làm thêm thật!"

Bíp bíp.

Nói xong, Cao Dương liền tắt máy.

Có vẻ... tối nay chỉ có hắn và Đường Hân ăn tối cùng nhau thôi.

Lâm Huyền không phải là người ngốc.

Hắn tất nhiên biết Đường Hân thích mình.

Nhưng đây cũng là điều hắn không hiểu...

Lúc trước, hồi cấp ba chỉ học cùng nhau vài ngày thôi, mình có đáng để nhớ nhung đến vậy sao?

Để xem tối nay Đường Hân nói gì. ...

Buổi tối.

Vẫn là nhà hàng Tây gần nhà Triệu Anh Quân, đẳng cấp và hương vị đều rất tốt, Lâm Huyền trực tiếp hẹn gặp ở đây.

"Món ăn ngon thật."

Đường Hân thưởng thức món trứng cá muối đặc trưng, nhìn Lâm Huyền cười tươi:

"Ngon hơn nhiều so với món Tây ở nước ngoài."

"Vậy có nghĩa là ở đây không chính thống rồi." Lâm Huyền cười nói.

"Chính vì không chính thống nên mới ngon mà!" Hôm nay tâm trạng Đường Hân rất tốt, cô ấy cũng ăn mặc rất đẹp.

Trang điểm tinh tế, quần áo phối hợp rất hợp lý, giày cũng là giày cao gót mới thay.

Chắc là sau khi tan làm ở viện nghiên cứu, cô ấy đã về nhà để trang điểm kỹ càng rồi mới đến, khác hẳn Lâm Huyền... sau giờ làm là đến ngay, ăn mặc rất tùy tiện.

"Cậu không biết đồ ăn ở nước ngoài khó ăn thế nào đâu!" Đường Hân nhíu mày nói tiếp:

"Đối với du học sinh, điều nhớ nhất chính là đồ ăn của đất

nước mình, mỗi lần về nước tôi đều đặt một đống đồ ăn mang về ăn cho thỏa, hì hì... rồi còn đến quán ăn vặt trước cổng trường ăn từ đầu đến cuối."

"Trường nào, trường trung học số một Hàng Thị phải không?" Lâm Huyền vừa cắt miếng bít tết nhỏ trong đĩa, vừa ngẩng đầu nhìn Đường Hân:

"Quán ăn vặt trước cổng trường chúng ta thực sự rất tuyệt, những quán tồn tại được đều là nhờ tay nghề thực sự, nơi đó cạnh tranh rất khốc liệt."

"Đúng rồi! Mặc dù tớ học ở trung học số một Hàng Thị không được bao lâu, nhưng quán ăn vặt ở đó khiến tớ nhớ mãi!"

Nói về quá khứ, mắt Đường Hân như lấp lánh ánh sao:

"Thực ra lúc đó tớ rất không muốn chuyển trường... nhưng khi đó còn nhỏ, mọi chuyện đều do bố mẹ quyết định, tớ đã khóc rất nhiều nhưng cũng không có tác dụng, cuối cùng vẫn bị bố mẹ chuyển đến Mỹ."

"Nhưng Lâm Huyền, tớ thật sự rất ngạc nhiên khi cậu vẫn nhớ đến tớ! Tớ cứ tưởng cậu không còn chút ấn tượng nào về tớ, thực ra lần này đến dự họp lớp tớ cũng rất lo lắng, nhiều lần đã định bỏ cuộc không đến... nhưng cuối cùng tớ vẫn muốn gặp cậu."

"Ồ? Tớ có khó quên đến vậy sao?" Lâm Huyền thấy Đường Hân lại đưa câu chuyện về hắn, nên thuận theo tiếp tục.

Giờ không có Cao Dương ở đây để phá đám, chắc sẽ không ai làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người nữa.

"Hehe, có vẻ cậu quên rồi."

Đường Hân chống cằm nhìn Lâm Huyền, nhưng trong ánh mắt không có sự thất vọng.

Lâm Huyền cười ngại ngùng:

"Dù sao thì cũng đã lâu rồi, chúng ta lúc đó... có chuyện gì xảy ra không?"

"À, thực ra cậu quên cũng phải, chỉ là một chuyện nhỏ thôi."

"Nói đi, đã nhắc đến rồi mà."

Lâm Huyền giơ ly rượu vang lên, ra hiệu Đường Hân cũng giơ ly, cả hai cùng uống một ngụm.

Mặt Đường Hân ửng đỏ, sau vài giây, cô ấy cúi đầu nói:

"Thực ra đó là một chuyện rất nhỏ, tớ còn ngại không dám nói ra... nhưng thực sự những năm qua tớ nhớ mãi."

Đường Hân ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Khi đó là trong giờ thể dục, tớ đột nhiên đến kỳ kinh nguyệt, đó là lần đầu tiên tớ có kinh, tớ không chuẩn bị gì nên rất hoảng loạn, không biết phải làm gì."

"Lúc đó trời nóng nên mặc đồ cũng mỏng, máu nhanh chóng thấm ra quần, tớ không biết làm thế nào, đứng dựa vào tường, không dám nói với ai vì tớ là học sinh chuyển trường, không quen ai."

"Sau đó là cậu nhìn thấy, cậu không nói gì, chỉ cởi áo khoác của mình, rồi dùng tay áo quấn quanh eo tớ, như một chiếc váy che đi vết máu phía sau."

"Thực sự... cậu chắc chắn đã quên chuyện này, vì cậu thực sự không nói gì, quay đầu lại chơi bóng. Nhưng đối với tớ khi đó, điều này thực sự khó quên, đối với một cô gái nhỏ tuổi lúc đó, đây thực sự là một chuyện rất xấu hổ và đáng sợ, chiếc áo khoác cậu quấn quanh tớ... lúc đó tớ cảm thấy như được cứu mạng vậy."

Chương 295: Lại đi vào Đông Hải mới

Chương 295: Lại đi vào Đông Hải mới

Nghe Đường Hân kể lại, Lâm Huyền có chút ngại ngùng.

"Tớ đã làm chuyện này à."

Hắn cười gượng hai tiếng.

Dù Đường Hân kể lại rất chi tiết, Lâm Huyền hoàn toàn không có ký ức gì liên quan.

Vì hắn không nghĩ đây là chuyện lớn.

Giúp đỡ bạn học, nhất là các bạn nữ, chẳng phải là điều bình thường sao?

Nhưng, việc này thực sự giống với phong cách của hắn.

"Cậu nói hơi quá rồi." Lâm Huyền cười nói:

"Đây chỉ là sự giúp đỡ giữa bạn học, thực sự không có gì đáng nói."

"Có thể lúc đó tớ chỉ tình cờ nhìn thấy thôi, tớ tin rằng nhiều bạn trong lớp nếu thấy cũng sẽ giúp cậu, mọi người đều rất nhiệt tình."

"Các bạn nữ chắc chắn không cần phải nói nhiều, có thể cậu không quen, nhưng các bạn nữ trong lớp chúng ta đều rất tốt. Ngay cả các bạn nam... tớ tin rằng Cao Dương nếu nhận thấy cậu

gặp khó khăn, cũng chắc chắn sẽ giúp đỡ."

Không thể nào chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà nhớ mãi mình chứ?

Lâm Huyền tự thấy có chút không đáng.

Tuy nhiên...

Đường Hân bên kia bàn cười khẽ, chống cằm nói:

"Cậu nói đúng, đây không phải là chuyện lớn, nhiều người thấy sẽ giúp tớ."

"Nhưng..."

Đường Hân nhịp nhàng xoay chiếc nĩa trên bàn, dưới tác động của rượu mặt cô ấy ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng lúc đó, tớ chỉ gặp được cậu thôi..."

Cái này...

Lâm Huyền đặt nĩa xuống, cầm ly rượu lên uống một cách mạnh mẽ.

Đây là sức mạnh của du học sinh à?

Tấn công trực diện mạnh mẽ như vậy sao?

Khiến Lâm Huyền có chút không chống đỡ nổi.

Phải nói rằng, Đường Hân thực sự là một cô gái rất thẳng thắn và trực tiếp, có gì nói nấy, không quanh co, cũng không ngượng ngùng.

Cô ấy thực sự có cảm tình đặc biệt với mình, và không ngần ngại thể hiện điều đó.

Tình huống của cô ấy cũng tương tự như Chu Đoạn Vân, và giống với nhiều người khác... mọi người đều nhớ rất rõ những chuyện đã trải qua trong thời kỳ thanh xuân, thậm chí có thể nói là khắc sâu vào tâm trí.

Giống như Chu Đoạn Vân đã nói, tất cả những nỗ lực hiện tại của hắn ta chỉ để bù đắp cho sự tự ti trong thời gian trung học.

Còn đối với Đường Hân, một hành động giúp đỡ vô tình của mình trong thời trung học lại là một dấu ấn không thể xóa nhòa trong suốt thời thanh xuân của cô ấy, dù đã qua nhiều năm vẫn luôn nhớ về, không thể quên được.

Đây có lẽ chính là sức mạnh của cái gọi là "ánh trăng sáng" (người đặc biệt trong lòng ai đó)?

Lâm Huyền chưa từng nghĩ... một ngày nào đó, mình cũng sẽ trở thành "ánh trăng sáng" của người khác.

"Là bạn học với nhau mà, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên thôi."

Lâm Huyền đặt ly rượu xuống, mỉm cười nhìn Đường Hân:

"Trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy. Cậu mới đến Đông Hải, nơi này còn lạ lẫm, nếu có gì cần giúp đỡ thì đừng ngại ngần, cứ tìm tớ và Cao Dương, chúng tớ sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu."

"Hehe, có câu này của cậu thì tớ yên tâm rồi."

Đường Hân cười tươi, ngồi thẳng dậy và tiếp tục cầm dao nĩa lên thưởng thức món ăn trong đĩa:

"Như cậu nói, tớ thực sự không có bạn bè và người thân ở Đông Hải... thậm chí sau bao năm ở nước ngoài trở về, nhiều thứ trong nước tớ cũng không quen thuộc lắm."

"May mà đồng nghiệp của tớ rất tốt, rất quan tâm, không chỉ giúp tớ lo liệu chỗ ở mà còn chăm sóc tớ rất chu đáo."

"Vậy tớ thường làm gì vào thời gian rảnh?" Lâm Huyền hỏi thăm:

"Chẳng hạn như... khi công việc không bận, hoặc sau giờ làm việc, cậu có thú vui gì không?"

"Một đồng nghiệp nghe nói tớ chơi violin khá tốt, đã giới thiệu tớ đến dàn nhạc giao hưởng Đông Hải, ở đó đang thiếu vài tay violin."

Đường Hân ăn một miếng salad, nhìn Lâm Huyền nói:

"Tớ học violin từ nhỏ, khi học ở nước ngoài cũng là thành viên của dàn nhạc giao hưởng trường... nên buổi phỏng vấn tại dàn nhạc giao hưởng Đông Hải cũng diễn ra rất suôn sẻ, hơn nữa họ thực sự đang cần người, nên đã trực tiếp để tớ tham gia vào tập luyện chính thức."

"Vì vậy, thời gian rảnh rỗi tớ thường tập violin, rồi tham gia vào các buổi tập của dàn nhạc. Tớ rất thích âm nhạc, chơi violin thực sự làm tớ vui vẻ."

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cậu thật sự đa tài đa nghệ, đã có thể vào dàn nhạc giao hưởng Đông Hải, nghĩa là trình độ violin của cậu thực sự rất tốt."

"Hehe, cái này tớ không khiêm tốn đâu." Đường Hân cười nói:

"Nếu cậu thích nghe... tớ có thể tìm cơ hội biểu diễn cho cậu nghe, tớ rất tự tin với violin của mình!"

"Được thôi, nếu có cơ hội." Lâm Huyền khách sáo nói. ...

Bữa tối kết thúc rất vui vẻ.

Vì còn sớm, Đường Hân đề nghị đi dạo bên bờ sông, Lâm Huyền cũng vui vẻ đồng ý, cả hai cùng đi dạo quanh bờ sông Hoàng Phố khoảng một giờ, nói chuyện nhiều về quá khứ, chia sẻ nhiều câu chuyện vui, sau đó Lâm Huyền gọi taxi đưa Đường Hân về nhà.

"Tạm biệt Lâm Huyền, hẹn gặp lại!"

Đường Hân xuống xe vẫy tay chào Lâm Huyền.

"Tạm biệt."

Chương 296: Trốn tìm (1)

Chương 296: Trốn tìm (1)

Không lâu sau khi về nhà, điện thoại của Cao Dương, người luôn tò mò, đã gọi đến, hỏi đông hỏi tây, sau đó gật đầu công nhận:

"Tớ đồng ý với mối quan hệ này."

"Cậu đồng ý cái quái gì!" Lâm Huyền thật sự buồn cười.

"Sao? Cậu không hài lòng với Đường Hân à?" Cao Dương không phục nói:

"Đường Hân có thân hình, có ngoại hình, cô ấy có tính cách tốt như vậy, điều quan trọng nhất là cô ấy vẫn luôn nhớ đến cậu! Tớ hỏi cậu, tìm đâu ra cô gái tốt như vậy?"

"Nói thì đúng là thế..." Lâm Huyền gãi đầu, kéo rèm cửa sổ phòng ngủ ra, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ.

Đường Hân thực sự rất tốt về mọi mặt.

Cô ấy như sự kết hợp giữa Triệu Anh Quân và Sở An Tình, vừa có khí chất rạng rỡ của Triệu Anh Quân, vừa có sự ngọt ngào dễ thương của Sở An Tình, đúng là ưu việt đủ bề.

Nhưng tốt thì tốt thật, Lâm Huyền chưa từng nghĩ đến mối quan hệ của hai người theo hướng đó.

"Cậu có thể nghĩ theo hướng đó." Cao Dương nói qua điện thoại:

"Đều không còn trẻ con nữa, tình yêu nam nữ là rất bình thường, huống hồ Đường Hân đã chủ động với cậu như vậy... gần như là lật bài ngửa rồi, nếu cậu cứ mãi không đưa ra câu trả lời rõ ràng, có phải là hơi bất lịch sự không?"

"Đúng là hơi bất lịch sự thật."

Lâm Huyền cũng nghĩ vậy.

Tình yêu là chuyện phải rõ ràng, muốn yêu thì yêu, không yêu thì từ chối thẳng thắn, không nên để người ta có những ảo tưởng vô nghĩa, đó mới là hành động lịch sự.

Chỉ là bây giờ hắn cũng rất bối rối.

Dù thấy Đường Hân rất tốt, nhưng hiện tại hắn không có cảm giác thích cô ấy.

Dù Đường Hân đã ghi nhớ hắn sáu, bảy năm, nhưng với Lâm Huyền, đây mới là lần thứ hai họ gặp nhau trong đời.

Những chuyện thời trung học hắn đã quên hết rồi, nên không thể tính được.

Vậy nên, chỉ mới gặp nhau hai lần, lại chưa hiểu rõ nhau, làm sao có thể nói đến tình cảm.

Hơn nữa, còn có một mối bận tâm khác.

Theo lời Hoàng Tước, trò chơi mèo vờn chuột của mình đã bắt đầu.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, hiện giờ mình đang trong một mối nguy hiểm nhất định, kẻ thù chưa biết, mục đích chưa rõ ràng; hơn nữa còn nhiều việc phải làm, Lâm Huyền đâu có tâm trí để nghĩ đến chuyện yêu đương.

"Còn phải giải quyết chuyện trong giấc mơ nữa."

Nghĩ đến việc mình mất mạng ở Đông Hải mới, Lâm Huyền cảm thấy đau đầu. Thời gian này bận rộn, lâu rồi hắn chưa vào mộng tìm CC vào buổi trưa.

Vì ngân hàng Thái Mỗ không xa điểm xâm nhập của họ lắm, nên cần phải đến đó ngay.

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền xử lý xong công việc tồn đọng vào buổi sáng, ăn trưa qua loa rồi về nhà.

Nằm trên giường.

Hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, hắn theo quy trình trước đó, đầu tiên đến khu rừng phía sau nhà Lê Thành tìm CC, thuyết phục cô rồi dẫn cô quay về Đông Hải cũ, gia nhập bang Miêu, thuyết phục Lê Thành giúp mình leo lên tường, sau đó trốn trong xe rác, thành công xâm nhập vào Đông Hải mới... ...

"Trên quần áo vẫn còn nhiều máu quá."

Lúc này.

Lâm Huyền và CC đã ám sát hai nhân viên kiểm tra của trạm kiểm soát, đang thay đồng phục của họ.

Dù lần này khi cắt cổ, Lâm Huyền đã cẩn thận hơn nhiều, nhưng vẫn không tránh được việc máu bắn tung tóe lên đồng phục, dính đầy và ướt sũng.

"Không thể tránh được việc máu văng ra khi cắt cổ."

Ở phía bên kia xe rác, CC đã thay đồng phục của nữ nhân viên kiểm tra, và gài khẩu súng vào thắt lưng.

"Như vậy thì quả thật rất gây chú ý, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ.

Ngày hôm đó khi chạy trốn bằng xe mô tô bay, hắn đã phát hiện ra khu vực gần ngân hàng Thái Mỗ rất đông đúc, người và xe cộ tấp nập, nếu hai người mặc bộ đồ đẫm máu này đi ngang qua, chắc chắn sẽ bị lộ.

Hơn nữa, hệ thống an ninh của Đông Hải mới còn nghiêm ngặt hơn mình tưởng, nhiều nơi có cả chó máy và nhân viên tuần tra... thật khó khăn lắm mới vào giấc mơ, Lâm Huyền không muốn lại bị bắn ra khỏi mộng như lần trước.

Ít nhất cũng phải đến ngân hàng Thái Mỗ thử mật mã chứ.

Hắn quay đầu.

Nhìn dãy xe rác đậu ngay ngắn trong sân:

"Có rồi! Chúng ta tiếp tục trốn trong xe rác không phải được sao?"

Lâm Huyền nhìn CC:

"Lộ trình của xe rác này vốn đã được cài đặt sẵn là đến Ngân hàng Thái Mỗ, chỉ là dừng lại đây để kiểm tra thôi. Vậy nên chúng ta chỉ cần tìm công tắc, hoặc chương trình tương ứng để xe rác tiếp tục chạy."

"Lúc đó chúng ta cứ trốn trong xe rác, đi nhờ đến Ngân hàng Thái Mỗ, không có chút rủi ro nào."

CC gật đầu:

"Đúng vậy, chắc không khó, tôi đi xem máy tính của họ."

Nói xong, cô bước vào phòng điều khiển trung tâm.

Mọi thứ diễn ra rất thuận lợi.

CC, chuyên gia mã hóa, đã không tốn chút công sức nào mà tìm ra được tùy chọn cho phép xe rác thông qua trên máy tính.

Chương 297: Trốn tìm (2)

Chương 297: Trốn tìm (2)

Sau khi xác nhận...

Cổng trạm kiểm soát từ từ mở ra, những chiếc xe rác tĩnh lặng cũng lần lượt khởi động, xếp thành hàng ngăn nắp và đi ra ngoài.

"Lên nhanh nào."

Nghe tiếng gọi của Lâm Huyền, CC cùng hắn lại một lần nữa trốn vào khoảng trống dưới thùng xe rác, tiến vào khu vực trung tâm thành phố Đông Hải. ...

Trên đường đi, các xe rác dần dần rời khỏi lộ trình được định sẵn.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai chiếc xe rác tiếp tục đi theo lộ trình hướng về Ngân hàng Thái Mỗ.

Két———

Khoảng 20 phút sau, chiếc xe rác nặng nề dừng lại.

Do quán tính, Lâm Huyền và CC dính chặt vào nhau.

Họ lén lút thò đầu ra... phát hiện chiếc xe rác phía trước dừng ngay trước cửa ngân hàng, còn chiếc xe họ ngồi thì dừng ngay phía sau.

Ngẩng đầu lên, biển hiệu phía trên có bốn chữ lớn "Ngân hàng Thái Mỗ", dưới còn có một dòng chữ tiếng Anh.

Nhưng có lẽ vì ngân hàng đã phá sản, những chữ này không phát sáng như các biển hiệu xung quanh, mà toát lên vẻ hoang tàn.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm sau chuyến đi đầy gian nan.

CC thì khó hiểu nháy mắt nhìn Lâm Huyền:

"Không phải mọi chuyện rất suôn sẻ sao? Thậm chí tôi còn cảm thấy suôn sẻ đến mức khó tin."

"Đó là do tôi đã phải nằm trong đống xác chết mà đến đây..." Lâm Huyền cười khổ.

Đối với CC, chuyện này giống như vượt qua một cửa ải mà không mất mạng.

Nhưng từ góc nhìn của Lâm Huyền, từ bãi rác bên dưới, không biết hắn đã chết bao nhiêu lần mới đến được đây.

Hai người ngồi dậy, lén lút nhảy xuống, nhìn qua đầu xe về phía cửa ngân hàng——

Một số robot bốc xếp đang bận rộn, lần lượt lấy những két sắt hợp kim ra khỏi kho, nâng lên và chất lên xe.

Các robot và thiết bị tự động hoàn thành mọi công việc, bên cạnh đó có một người đàn ông đang ngồi vắt chân, hút thuốc và giám sát.

"Tiếng súng quá lớn, tôi sợ sẽ thu hút robot chó tuần tra."

CC rút ra một lọ thuốc gây mê thú y:

"Để tôi làm anh ta ngất."

"OK, xem cô biểu diễn."

Lâm Huyền khá tin tưởng vào kỹ năng của CC.

Chỉ thấy CC cúi người, không gây ra tiếng động nào, lén lút tiến đến gần người đàn ông từ phía sau——

"Ưm——!"

Miệng và mũi người đàn ông nhanh chóng bị bịt kín! Sau đó là bị thuốc gây mê thú y chích vào cổ!

Vật lộn khoảng hai, ba mươi giây... người đàn ông dần mất hết sức lực, mềm nhũn ra.

Nhưng CC không buông tay, vẫn giữ trạng thái kiểm soát, đợi đến khi người đàn ông trắng mắt và hoàn toàn ngất xỉu, mới buông tay, đặt anh ta tựa vào tường.

"Không hổ là thuốc gây mê thú y, hiệu quả thật mạnh."

Thấy an toàn, Lâm Huyền cũng nhảy ra.

Thuốc mê dùng trong bệnh viện thường có thời gian tác dụng nhất định, ngoại trừ loại gây mê bằng hít vào thì nhanh hơn một chút, còn loại tiêm thì đều cần thời gian phát huy tác dụng, và liều lượng được kiểm soát tốt.

Nhưng thuốc thú y thì...

Có lẽ liều lượng lớn là kỳ diệu.

"Mau đi thôi."

Hai người lén lút qua khu vực các thiết bị tự động đang chuyển két sắt hợp kim, tiến thẳng vào kho ngân hàng.

Do ngân hàng này đã phá sản và đã thông báo từ lâu, nên phần lớn đồ đạc bên trong đã được dọn đi... sau khi thông báo hết hạn hôm nay, những két sắt trong kho cũng trở thành rác không ai

nhận.

Thiết bị vận chuyển tự động quả nhiên không có chức năng báo động, còn tự động tránh chướng ngại vật và người, khá nhân tính hóa.

Nhanh chóng, hai người đã đến được kho chứa đầy két sắt hợp kim.

"Lâu rồi không gặp."

Lâm Huyền nhìn những két sắt sáng bóng trong kho, cảm thấy nhớ nhung.

Trước đây trong giấc mơ đầu tiên, ngày nào hắn cũng đấu trí đấu dũng với những thứ này, hôm nay lại quay về điểm xuất phát.

Ban đầu những két sắt này đều được gắn trên tường, nhưng giờ đã bị "móc" ra, nằm lộn xộn trên sàn.

Hai người chạy thẳng vào trong.

Không lâu sau, họ đã tìm thấy két sắt ghi tên Lâm Huyền.

"Chính là cái này!"

CC nhìn thấy tên Lâm Huyền thì rất phấn khích, ngồi xổm xuống và bắt đầu thử xoay mã số.

Cạch.

Cạch.

Cạch.

Lâm Huyền nghe tiếng mã số xoay tròn, nhưng ngay sau đó là tiếng khóa không mở được.

CC thử nhiều mã số, đều không đúng.

"Để tôi thử xem."

CC nhường chỗ, Lâm Huyền xoay mã số đến 29990203.

Hít một hơi thật sâu...

Bịch!

Ấn mạnh khóa xuống!...

Không mở được.

"Ha ha!"

Lâm Huyền cười như dự đoán.

Nói sao nhỉ...

Dù hắn đã tự tạo nhiều lớp bảo vệ tư tưởng cho mình, nhưng thực ra... hắn vẫn không quá chắc chắn.

Dù sao két sắt này đã thử bao nhiêu lần cũng không mở được, tự tin đến mấy cũng bị mài mòn.

Hắn thử mật mã của cánh cửa văn phòng Triệu Anh Quân, cũng không đúng.

Lại thử tất cả các mật mã liên quan đến số 42 mà hắn có thể nghĩ đến... vẫn không đúng.

"Thôi, cô thử đi."

Lâm Huyền lại nhường chỗ cho CC, thở dài nhìn két sắt.

Nếu mật mã 29990203 không mở được két...

Thì chỉ có hai khả năng.

Chương 298: Trốn tìm (3)

Chương 298: Trốn tìm (3)

Két sắt này thực sự không phải của mình.

Bản thân mình trong tương lai không muốn mình hiện tại mở két sắt này.

"Phiên bản tương lai của mình đã cố tình thiết lập một mật khẩu mà mình không thể mở." Lâm Huyền nghĩ.

Nếu đúng như vậy, thì két sắt này thực sự không cần phải thử nữa.

Người hiểu mình nhất chính là bản thân mình.

Nếu phiên bản tương lai của mình thật sự không muốn mình hiện tại mở két sắt này, thì với suy nghĩ và logic của mình bị phơi bày toàn bộ... không có cách nào mở được.

Đúng như Triệu Anh Quân đã nói.

Một mật khẩu không có logic và ý nghĩa là khó giải mã nhất, trừ khi dùng phương pháp thử từng khả năng.

Nhưng việc dùng phương pháp thử từng khả năng để giải mã mật khẩu 8 chữ số... hỉ dựa vào mỗi ngày đi xa chỉ có vài chục phút này... có lẽ phải mất vài chục năm mới thử hết được.

Hắn đột nhiên nghĩ đến CC:

"Vì két sắt này là do người đàn ông râu râm để lại cho cô, cô không nên thử trước ngày sinh của mình, và những ngày liên quan

đến cô sao?"

CC cười nhẹ:

"Ngay từ đầu tôi đã thử ngày sinh của mình, thậm chí thử cả ngày sinh mỗi năm... đến nỗi tôi cảm thấy mình thật đa tình."

"Thật ra không có khả năng là ngày liên quan đến tôi, vì nghe ý của người đàn ông đó, hắn ta đã để đồ trong két sắt rất lâu rồi, không giống như để dành riêng cho tôi."

"Cô cứ thử tiếp đi, tôi đi tìm thông tin về ngân hàng này." Lâm Huyền tạm biệt CC, đi thẳng lên tầng hai của Ngân hàng Thái Mỗ.

Tầng hai chủ yếu là các văn phòng, nhưng hầu hết đồ đạc đã được chuyển đi, chỉ còn lại những đống rác phủ đầy bụi.

Lâm Huyền cảm thấy thử từng mật khẩu ở đây có lẽ không có khả năng mở được, xác suất quá nhỏ, chẳng khác nào mò kim đáy bể, tốt hơn là tìm manh mối từ nơi khác.

Hắn lục lọi từng phòng văn phòng ở tầng hai, có một số là giấy in phế thải, một số là hóa đơn, một số là hộp giấy trống...

Tìm qua rất nhiều văn phòng, hắn không tìm được gì hữu ích.

Đến khi vào phòng văn phòng áp chót, hắn mới lục trong thùng rác và tìm thấy một bài phát biểu bị xé rách.

Thật kỳ diệu... không ngờ 600 năm sau, dù có thiết bị nghe nhìn tiên tiến đến vậy, các lãnh đạo vẫn thích đọc bài phát biểu.

Có lẽ là vì tính chất trang trọng từ xưa đến nay.

Hắn cầm lên, phần đầu viết:

"Kể từ khi Ngân hàng Thái Mỗ thành lập năm 2023. đã trải qua 600 năm đầy biến động, trong hàng trăm năm qua..."

"2023?"

Lâm Huyền chú ý đến năm quen thuộc này!

Đây không phải là năm mà hắn sống trong thế giới thực sao?

Hắn lại cẩn thận đọc kỹ bài phát biểu... những thông tin khác không có gì hữu ích, chỉ là một bài diễn văn cảm động trong lễ phá sản, không có gì giá trị.

Nhưng năm thành lập Ngân hàng Thái Mỗ đối với Lâm Huyền là một năm rất quan trọng.

"Nếu Ngân hàng Thái Mỗ được thành lập vào năm 2023... thì nếu két sắt này thực sự là của mình, thì mình đã đặt đồ vào đó và thiết lập mật khẩu khi nào?"

Lâm Huyền không chắc mình có phải là người dùng đầu tiên của Ngân hàng Thái Mỗ hay không, nhưng khả năng đó vẫn có.

Trước đó Lâm Huyền đã từng tìm kiếm trên mạng, nhưng không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về Ngân hàng Thái Mỗ.

Điều đó có nghĩa là...

Có lẽ trong vài tháng tới, Ngân hàng Thái Mỗ sẽ được thành lập, dù sao thì muộn nhất cũng không quá ngày đầu năm 2024.

"Đây có lẽ là một liên kết để kết nối 600 năm thời gian!"

Trước đây, Lâm Huyền luôn suy nghĩ xem có cách nào để cất giữ vật phẩm từ 600 năm trước và sau đó lấy lại sau 600 năm hay không?

Nhưng trong giấc mơ đầu tiên và trong cuộc sống thực không có tọa độ chung, không thể tìm thấy nơi tương ứng, ngay cả khi đào một hố và chôn cũng là vô ích.

Giấc mơ thứ hai thì càng không cần nói, hoàn toàn khác biệt với Đông Hải trong cuộc sống thực.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Chỉ cần Ngân hàng Thái Mỗ trong thế giới thực, vào năm 2023. được thành lập, hắn có thể đến đó mở dịch vụ két sắt, sau đó dễ dàng vận chuyển vật phẩm từ 600 năm trước đến 600 năm sau!

Mặc dù trong thời gian ngắn chưa nghĩ ra có thứ gì có thể vượt qua 600 năm mà vẫn có ích... nhưng có còn hơn không, có một liên kết vẫn hơn là không có.

"Nếu có cách nào để vận chuyển đồ từ 600 năm sau về 600 năm trước thì tốt, nhưng đáng tiếc... thời gian không thể quay ngược."

Lâm Huyền dựa vào tủ sắt phủ đầy bụi, bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch trong thời gian tới.

Hiện tại, két sắt này chắc là trong thời gian ngắn không mở được.

Nhưng Lâm Huyền cũng không quan tâm lắm.

Thứ nhất, Ngân hàng Thái Mỗ sẽ sớm được thành lập, lúc đó câu trả lời sẽ tự xuất hiện.

Thứ hai, nếu phiên bản tương lai của mình không muốn mình hiện tại mở két sắt, thì chắc chắn phải có lý do quan trọng.

Lâm Huyền vẫn tin rằng phiên bản tương lai của mình sẽ không lừa mình, chắc chắn hắn có mục đích của mình, nên mới cố tình thiết lập một mật khẩu mà mình không thể đoán ra.

Chương 299: Cuộc đối đầu (1)

Chương 299: Cuộc đối đầu (1)

"Vậy, chuyện két sắt cứ tạm gác lại, kiên nhẫn chờ Ngân hàng Thái Mỗ thành lập vào năm 2023."

"Trọng tâm tiếp theo, vẫn là đặt vào trò chơi mèo vờn chuột mà Hoàng Tước đã nói, và lời mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Hai việc này.

Một là nguy cơ mà mình phải đối mặt, một là chìa khóa để giải quyết mọi bí ẩn.

Cả hai đều quan trọng như nhau.

Nhưng đồng thời cũng không có manh mối, không biết bước nào để đi, hướng nào để tiến.

Rõ ràng, Hoàng Tước chắc chắn biết tất cả các câu trả lời, cô ta nói mọi điều rất chắc chắn, nhưng lại nhất định phải làm người đố đố.

Trong hai việc này, Lâm Huyền vẫn quan tâm đến trò chơi mèo vờn chuột hơn.

Nói trắng ra, trò chơi mèo vờn chuột chính là trò trốn tìm.

Nếu Hoàng Tước đã nhắc nhở mình điều này...

Điều đó có nghĩa là mình sắp rơi vào, hoặc đã rơi vào một nguy hiểm nhất định.

Thực ra về điều này, Lâm Huyền cũng tự nhận thức được phần nào.

Nếu, mèo chính là kẻ đã giết chết Hứa Vân...

Thì họ rất dễ dàng lần theo mối quan hệ lợi ích giữa mình và Hứa Vân.

Dù những mối quan hệ lợi ích này không thể trực tiếp chứng minh điều gì, nhưng ít nhất cũng đại diện cho việc giữa mình và Hứa Vân có những bí mật không ai biết đến.

Những bí mật này có lẽ chính là điều mà những kẻ giết người quan tâm nhất.

May mắn thay, Hứa Vân đã tiêu hủy bản thảo mà mình đã đưa cho ông ấy, vì vậy những kẻ giết người không thể tìm được bằng chứng trực tiếp rằng mình đã giúp Hứa Vân nghiên cứu.

Nhưng điều này không ngăn họ coi mình là một đối tượng nghi ngờ, một nghi phạm.

Họ giết người vì mục đích gì?

Không biết.

Họ có giết mình đúng lúc 00:42 không?

Không chắc chắn.

"Tuy nhiên... ít nhất có một điều có thể chắc chắn."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy các robot vẫn đang chuyển két sắt lên xe rác, hắn nhớ lại trò chơi trốn tìm mà hắn đã chơi với bạn bè trong khu nhà lúc nhỏ:

"Vì là trò trốn tìm, nên họ rốt cuộc sẽ phải xuất hiện để tìm mình chứ? Dù sao cũng phải có tiếp xúc với mình chứ?"

Hắn nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng lại những người đã chủ động hoặc bị động xuất hiện xung quanh mình trong thời gian này...

"Sẽ là ai đây?"

Lâm Huyền nhớ lại nhiều người...

Kể từ khi Hứa Vân qua đời, hắn đã gặp rất nhiều người khác nhau.

Không chỉ trong công việc, hắn có nhiều tiếp xúc với các nhà thiết kế, nhân viên trong ngành và nhiều khách hàng thương mại khác nhau; trong cuộc sống cá nhân, hắn cũng đã tham gia các buổi họp lớp và gặp lại nhiều bạn học cũ; chưa kể đến những người chỉ gặp mặt một lần...

Chỉ từ khía cạnh này, hắn thật sự không thể phân biệt được ai tiếp cận hắn một cách cố ý và ai là tự nhiên.

"Vẫn nên nghĩ theo một góc độ khác."

Lâm Huyền nhắm mắt lại...

Hiện tại, trò chơi trốn tìm này đang rất bất lợi cho hắn, theo lời Hoàng Tước, hắn đang ở ngoài sáng, còn kẻ địch thì ẩn mình trong bóng tối.

Súng sáng dễ tránh, tên ngầm khó phòng, làm sao có thể đề phòng kẻ trộm suốt ngàn ngày mà thành công?

"Để sống sót trong trò chơi mèo vờn chuột này, mình phải bắt được đối phương trước khi họ bắt được mình."

Đây là một cuộc đua với thời gian.

Lâm Huyền mở mắt ra...

"Ai lộ diện trước, người đó sẽ chết."...

Ngoại ô Đông Hải.

Trong căn biệt thự luôn u ám, đêm nay đèn sáng hiếm hoi.

Quý Lâm đang lật xem những bản thảo in đầy trong phòng, tất cả đều là tài liệu chính thức của Đại học Đông Hải công bố... toàn bộ đều được thu thập từ phòng thí nghiệm của Hứa Vân.

Do Hứa Vân qua đời quá đột ngột, nên những bản thảo này rất lộn xộn, đủ các thể loại, Đại học Đông Hải cũng không sắp xếp lại, mà theo nguyện vọng của giáo sư Hứa Vân, chụp ảnh và công khai tất cả.

Còn Quý Lâm thì in ra những bản thảo có dấu viết tay.

Bên cạnh bàn, có đặt một con mèo bông Rhine mà Lâm Huyền đã ký tên.

Chữ ký đã được sao chép và phóng to.

Không chỉ có chữ Hán, mà còn có chữ Anh, số và dấu câu.

Việc so sánh nét chữ trong điều tra hình sự là rất quan trọng, thói quen viết của mỗi người là độc nhất vô nhị.

Lực ngang dọc, hướng chuyển đổi số, nối nét và nhấc bút khi viết tiếng Anh, thứ tự các nét... chuyên gia có thể dễ dàng xác định nét chữ có cùng một người viết hay không chỉ bằng vài chữ.

Ở một số khía cạnh, nét chữ cũng giống như vân tay, được coi là dấu ấn chống giả mạo của một người, không thể giả mạo hoàn toàn.

Quý Lâm nửa nhắm mắt, nhìn chằm chằm vào bản thảo cuối cùng trên bàn.

Hắn ta chăm chú quan sát từng ký hiệu và nét bút trên đó...

Cuối cùng.

Hắn ta tùy tiện ném tờ giấy trên tay xuống sàn nhà.

Sau đó đặt tay lên đầu, ngả người nằm trong đống giấy lộn xộn phía sau, nhìn chăm chăm lên chiếc đèn chùm pha lê lộng lẫy trên trần nhà.

Tít tít.

Chiếc điện thoại không biết bị chôn vùi ở đâu phát ra một tiếng tin nhắn nhẹ.

Chương 300: Cuộc đối đầu (2)

Chương 300: Cuộc đối đầu (2)

Quý Lâm lần theo âm thanh và tìm được điện thoại.

Là tin nhắn từ "Ghen tị":

"Hắn đã trở lại Đông Hải."

Quý Lâm gõ vài phím trên bàn phím chín ô:

"Bắt đầu đi."...

Vài ngày sau, Lâm Huyền cuối cùng đã xử lý xong tất cả công việc bị dồn lại từ khi khai giảng.

Có cả công việc của mình và việc ủy thác của Triệu Anh Quân.

Làm ngày nào hay ngày đó, đã làm trợ lý bán thời gian cho Triệu Anh Quân thì phải làm tốt công việc ngày đó.

Phải nói rằng, Triệu Anh Quân rất tin tưởng mình.

Dù là về bí mật công ty hay kinh nghiệm thương mại, cô ấy gần như không giữ lại điều gì, rất nhiều thứ chủ động chia sẻ với Lâm Huyền, thật sự làm hắn học hỏi được rất nhiều.

Qua mỗi ngành như qua mỗi núi.

Đối với Lâm Huyền, người chưa từng tiếp xúc với quản lý cấp cao trong thương mại, kinh nghiệm và hướng dẫn của Triệu Anh Quân được coi là kinh điển tuyệt đối, ở bất cứ nơi nào khác, không ai sẵn lòng chia sẻ những kỹ năng thực sự như vậy.

Thầy dạy trò còn giữ lại một chiêu, huống hồ là thương trường đầy mưu mô?

Vì vậy, về điểm này, Lâm Huyền cũng rất biết ơn Triệu Anh Quân.

Thực tế, kiến thức về quản lý thương mại này rất quan trọng đối với tình cảnh hiện tại của Lâm Huyền.

Hắn đã từng nghĩ về điều này.

Nghiên cứu của Lưu Phong rất tốn kém, đặc biệt là việc hắn hứa sẽ xây dựng cho Lưu Phong một phòng thí nghiệm, chi phí này chỉ dựa vào tiền bản quyền và phí ủy quyền chắc chắn không đủ.

Sớm hay muộn hắn phải rời khỏi công ty MX, tìm cách kiếm một khoản tiền lớn, sau đó mới có thể giúp Lưu Phong có đủ vốn để tập trung nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42.

Lâm Huyền rất muốn biết chính xác hằng số vũ trụ là gì và 42 là gì.

Chỉ tiếc là hiện tại... Lưu Phong cũng chưa thể hiểu rõ những thứ này.

600 năm sau, cha của Đại Kiểm Miêu đã nghiên cứu trên nền tảng của Lưu Phong trong mười mấy năm mới tính ra 42, Lâm Huyền cũng không mong đợi rằng Lưu Phong có thể nghiên cứu ra điều gì trong thời gian ngắn.

Nhưng, chắc chắn là càng sớm càng tốt.

Càng sớm hiểu rõ bí mật và chân tướng của 42, hắn càng sớm nắm giữ vũ khí mạnh nhất để đối phó với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, từ đó vừa tự bảo vệ mình, vừa giải quyết mọi bí ẩn.

Chỉ là...

Kiếm tiền lớn để tài trợ cho Lưu Phong phải đặt sau việc tìm ra kẻ giết Hứa Vân, loại bỏ kẻ thù và nguy hiểm ẩn trong bóng tối.

Cái chết thảm khốc của giáo sư Hứa Vân vẫn còn đó.

Hiện tại, hắn không dám hành động bừa bãi. Không chỉ không thể đột nhiên trở nên giàu có, mà càng không thể lấy ra những thứ mới mẻ từ giấc mơ để kiếm tiền, đây chắc chắn là hành động nguy hiểm nhất trong lúc này.

Vì vậy, Lâm Huyền tự đặt ra cho mình kế hoạch ba bước nghiêm ngặt:

Trước khi nguy hiểm được giải trừ, tìm ra kẻ giết Hứa Vân và kết thúc trò chơi mèo vờn chuột, hãy ở lại công ty MX một cách yên bình, không thay đổi lịch sử và không mang thứ gì từ giấc mơ ra để kiếm tiền, chờ đợi kẻ thù lộ diện.

Một khi tìm ra manh mối về kẻ giết Hứa Vân, phát hiện ra "mèo", lập tức hành động tiêu diệt chúng, đưa chúng ra pháp luật, giải trừ nguy cơ của mình.

Xác nhận rằng nguy cơ đã được giải trừ hoàn toàn và có một khả năng tự bảo vệ nhất định, bắt đầu sử dụng các tài nguyên trong giấc mơ để kiếm tiền lớn, sau đó xây dựng phòng thí nghiệm tốt nhất và hiện đại nhất cho Lưu Phong, để hắn ta có thể tập trung nghiên cứu hằng số vũ trụ 42.

Như vậy mới đủ an toàn.

Lúc này.

Tại văn phòng tầng 22 của công ty MX, Lâm Huyền đứng sau lưng Triệu Anh Quân, vừa nghe cô ấy giảng giải chi tiết về tài liệu, vừa ghi chép vào cuốn sổ đen của mình.

Hắn học rất chăm chỉ.

Coi như là để chuẩn bị cho sự nghiệp tương lai của mình, nếu không dù có thể mang ra những thứ từ giấc mơ, có thể cuối cùng cũng sẽ bị đánh bại trong biển thương trường đầy mưu mô.

"Lâm Huyền, cậu tiến bộ nhanh thật."

Triệu Anh Quân quay người lại, nhìn Lâm Huyền đang ghi chép sau lưng cô ấy, mỉm cười nói:

"Chỉ mới vài ngày mà thôi, nhiều việc tôi đã có thể yên tâm giao cho cậu xử lý rồi."

"Chủ yếu là do cô hướng dẫn tốt." Lâm Huyền gấp cuốn sổ lại, nhìn Triệu Anh Quân:

"Phòng làm việc bên này sắp xếp đã hài lòng chưa?"

"Rất hài lòng."

Triệu Anh Quân nhìn ngắm bàn làm việc gọn gàng và giá tài liệu ngăn nắp bên cạnh:

"Phòng làm việc của tôi chưa bao giờ ngăn nắp như thế này. Quả thật môi trường làm việc rất quan trọng, mỗi ngày ngồi đây tâm trạng đều rất tốt."

Lâm Huyền nhìn về phía ghế sofa bên cạnh tủ tường...

Tối hôm đó, người phụ nữ tự xưng là Hoàng Tước đã ngồi ở đó.

Đến bây giờ, Lâm Huyền vẫn còn thắc mắc, làm thế nào mà cô ta vào được phòng làm việc này.

Đáng tiếc, Triệu Anh Quân rất chú trọng đến sự riêng tư của mình, toàn bộ tầng 22 không lắp bất kỳ một chiếc camera giám sát nào, nên việc Hoàng Tước vào bằng cách nào vẫn là một bí ẩn.

Triệu Anh Quân đã khẳng định rằng chỉ có hai người họ biết mật mã của cửa... nhưng rõ ràng là Hoàng Tước cũng biết.

Chương 301: Cuộc đối đầu (3)

Chương 301: Cuộc đối đầu (3)

Điều này thật sự khiến người ta bối rối.

Rốt cuộc là Hoàng Tước cũng là một chuyên gia mật mã... hay là cô ta biết mật mã từ nguồn nào khác?

Theo lý thuyết, người cẩn thận như Triệu Anh Quân, không thể nào tiết lộ mật mã được.

Nhưng người phụ nữ tên Hoàng Tước này, thật sự rất kỳ lạ.

Những quy tắc thời gian và không gian mà mình tự đúc kết ra, cô ta cũng biết, trong khi chưa bao giờ nói ra ngoài. Nên từ góc độ này mà nói... việc cô ta biết mật mã của Triệu Anh Quân cũng không có gì là lạ.

Chẳng lẽ cô ta có siêu năng lực?

Đọc tâm thuật?

Nhìn thấu?

Dù Lâm Huyền đã chuẩn bị tâm lý rằng các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài tuyệt đối không phải là người thường... nhưng siêu năng lực thì vẫn hơi quá.

Không phải là Avengers, đâu ra lắm thứ hoa mỹ như vậy. ...

Ngày hôm sau.

Cao Dương gọi điện thoại, nói là vừa hay có một buổi tối mà

cả Chu Đoạn Vân và Đường Hân đều rảnh:

"Đông Hải Hội nên tụ họp rồi! Lấy lý do là chào đón người mới, cậu đã về rồi thì đừng kéo dài nữa."

Lâm Huyền cũng đồng ý ngay, đúng là đã hẹn từ trước rồi.

Buổi tối.

Cao Dương chọn một nhà hàng món Hunan khá ổn, không phải là nơi cao cấp, chỉ là những món ăn gia đình thường ngày, lại có phòng riêng nhỏ, thích hợp cho những buổi tụ họp và trò chuyện nhỏ của họ.

Đường Hân vẫn mặc rất đẹp, Chu Đoạn Vân vẫn là âu phục chỉnh tề.

So với hai người này... Lâm Huyền và Cao Dương cảm thấy mình giống như những kẻ đi theo dưới quyền của Long Vương miệng lệch. Cao Dương nhân cơ hội thì thầm bên tai Lâm Huyền:

"Hai người này làm gì vậy... chỉ là đi ăn một bữa mà cũng trang trọng thế này, như là đi uống trà chiều với nữ hoàng ấy?"

"Có lẽ bộ âu phục chính là bản thể của Chu Đoạn Vân." Lâm Huyền thì thầm đáp lại.

Bốn người ngồi trong phòng riêng nhỏ trò chuyện rất vui vẻ.

Không biết là cố ý hay vô tình, Cao Dương kéo Chu Đoạn Vân ngồi cùng mình, khiến Đường Hân phải ngồi cạnh Lâm Huyền.

Qua những chén rượu giao bôi, Chu Đoạn Vân rất vui vẻ, hắn ta uống khá nhiều, và kể lại những trải nghiệm của mình trong những năm qua.

Hắn ta đã đậu vào một trường đại học khá tốt, nhưng chưa học xong thì bỏ học để khởi nghiệp kinh doanh, sau đó ngày càng

phát triển, hiện tại như một nhân vật chính trong câu chuyện thành công của tuổi trẻ.

"Vậy hiện giờ cậu chủ yếu làm về lĩnh vực gì?" Cao Dương tò mò hỏi.

"Ngành nào cũng có chút liên quan." Chu Đoạn Vân cười đáp.

"Hồi tốt nghiệp trung học chụp ảnh tốt nghiệp cậu cũng không đến... nhiều người nói cậu trúng xổ số, có thật không?" Sau vài ly rượu, Cao Dương cũng trở nên tò mò.

Chu Đoạn Vân cầm ly rượu uống cạn, lau miệng:

"Đều là bạn học, không giấu gì mọi người nữa. Thật sự lúc đó may mắn, trúng xổ số, tớ dùng tiền trúng xổ số để khởi nghiệp, từng bước đi đến hôm nay."

"Ghen tị quá!" Cao Dương nâng ly chạm ly với Chu Đoạn Vân:

"Cho chúng tôi chút may mắn với!"

"Đúng vậy, chia sẻ chút may mắn đi!" Đường Hân cũng cười nâng ly, mọi người cùng uống cạn.

"Đường Hân giờ làm gì?" Chu Đoạn Vân nhìn cô.

"Tớ làm việc ở Viện Nghiên cứu Dược phẩm Phục Hưng Đông Hải." Đường Hân trả lời.

"Ồ"

Chu Đoạn Vân vỡ lẽ, cười ha ha:

"Tớ biết ông chủ của các cậu!"

"Thật không đó!" Đường Hân cười nói:

"Đó là một nhân vật lớn đấy... từng là thầy của giáo sư Hứa Vân! Cậu thật sự quen biết với ông ấy! Quan hệ tốt lắm sao?"

"Cũng tạm thôi, làm ăn vài lần, nhưng tớ không thích ông ta." Chu Đoạn Vân thẳng thắn:

"Ông ta quá tự cao."

"Cái đó tớ không rõ." Đường Hân nhún vai:

"Tớ thấy ông ấy cũng khá tốt."

"Người tốt sao... vậy tại sao lại bỏ rơi Hứa Vân?" Lâm Huyền chen vào.

Lâm Huyền biết rất rõ những năm tháng khổ cực của Hứa Vân, nên hắn thật sự không có ấn tượng tốt về người thầy này.

"Cậu có vẻ rất có ý kiến về vị giáo sư này nhỉ, Lâm Huyền." Đường Hân quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Cậu có mối quan hệ riêng với giáo sư Hứa Vân à? Trước đây trong buổi họp lớp cậu cũng từng hỏi về giáo sư Hứa Vân."

"Cũng tàm tạm, giáo sư Hứa Vân là giảng viên ở Đại học Đông Hải, dù không dạy tớ... nhưng công ty chúng tớ có giao dịch với ông ấy, nên cũng gặp gỡ vài lần."

Lâm Huyền nhìn vào ly rượu phản chiếu ánh đèn trắng:

"Giáo sư Hứa Vân còn có một cô con gái đang nằm viện trong tình trạng thực vật, đôi khi nghĩ đến thật sự thấy ông ấy quá bất hạnh."

Bùm!

Cao Dương đấm một phát xuống bàn:

"Nói đến chuyện này là tớ bực! Tết đã qua mà hai kẻ giết Hứa Vân vẫn chưa bị bắt!"

Cao Dương rõ ràng là đã uống khá nhiều, bực bội chửi bới:

"Mấy tên đó thật khốn nạn! Tớ ghét nhất những kẻ giết hại nhà khoa học! Có gan thì đi giết mấy kẻ xấu thật sự đi, giết một nhà khoa học khốn khổ để làm gì? Bọn này bắt được thì không thể để chết dễ dàng, phải lột da chúng nó!"

Chửi xong, cậu ta hừ một tiếng, nhìn ba người còn lại:

"Mọi người thấy sao? Đúng không!"

Chương 302: Kế hoạch (1)

Chương 302: Kế hoạch (1)

"Tớ đồng ý với cậu!"

Chu Đoạn Vân cười ha ha rồi rót rượu cho Cao Dương, hai người cạn ly.

"Hai người này uống giỏi thật đấy." Đường Hân cười nhìn hai người, rồi quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Cậu cũng uống không ít, không sao chứ?"

"Không sao, tửu lượng của tớ cũng khá."

"Không lạ gì cậu lại hứng thú với việc ngủ đông, Lâm Huyền, có phải là vì giáo sư Hứa Vân không?" Đường Hân chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền.

"Không hẳn." Lâm Huyền rót đầy ly của mình:

"Tớ chỉ thấy thương cho con gái của giáo sư Hứa Vân, hy vọng cô ấy có thể sống đến ngày công nghệ ngủ đông ra đời. Nào, chúc cho đề tài nghiên cứu của cậu sớm thành công, nhiều bệnh nhân đang trông chờ vào các cậu đấy."

"Tớ sẽ cố gắng."

Hôm nay Đường Hân cũng uống khá nhiều, cô ấy cười và chạm ly với Lâm Huyền.

Thực ra...

Lâm Huyền nghĩ rằng Đường Hân sẽ không uống rượu hôm nay.

Dù sao cũng chỉ có mỗi cô ấy là con gái, lại không phải là buổi tiệc kinh doanh, cô ấy không uống cũng không ai nói gì, đều là bạn học, sao cũng được.

Nhưng không ngờ, cô ấy cũng là một người uống giỏi.

Chu Đoạn Vân và Cao Dương rõ ràng đã uống say... làm cho cuộc vui kéo dài mãi.

Uống hết hai chai rượu trắng, Chu Đoạn Vân gọi tài xế mang đến thêm hai chai nữa, hai người tiếp tục uống, không có vẻ gì muốn dừng lại.

Lâm Huyền và Đường Hân đã uống đủ, không quan tâm đến hai người kia nữa mà trò chuyện riêng.

Đường Hân nói với Lâm Huyền rằng dàn nhạc giao hưởng của họ sẽ có buổi biểu diễn trong buổi hòa nhạc thành phố Đông Hải sắp tới, mời Lâm Huyền đến xem.

Giao hưởng à...

Thực ra Lâm Huyền không mấy hứng thú.

Nhưng Đường Hân mời nhiệt tình, còn nói không chỉ có giao hưởng, mà còn nhiều tiết mục của các ngôi sao khác, không chỉ có hát mà còn có múa, rất hoành tráng, nên Lâm Huyền cũng đồng ý.

Mãi cho đến khi nhân viên phục vụ nhắc rằng nhà hàng sắp đóng cửa, Cao Dương và Chu Đoạn Vân mới chịu dừng lại, hai người uống từ bảy tám giờ tối đến tận nửa đêm, cũng xem như kẻ tám lạng người nửa cân.

Xuống lầu, tài xế của Chu Đoạn Vân mở cửa xe Rolls-Royce

Phantom, mời Cao Dương và Chu Đoạn Vân lên xe.

Rolls-Royce Phantom là xe bốn chỗ, nên chỉ có thể để Chu Đoạn Vân đưa Cao Dương về nhà, Lâm Huyền định bắt taxi đưa Đường Hân về.

"Lâm Huyền! Khi nào cậu đến mua xe ở chỗ tớ đấy!" Cao Dương hạ cửa sổ xe, từ trong Rolls-Royce gọi lớn.

"Có thời gian tớ sẽ đến, yên tâm, nói là làm."

Lâm Huyền vẫy tay, tiễn hai người đi.

"Lâm Huyền, chúng ta cũng đi xe thôi."

Đường Hân chỉ vào chiếc taxi đang đậu bên đường.

Lâm Huyền nhìn lên.

Dưới tác dụng của cồn, tầm nhìn có chút mờ mịt, như có độ trễ, cảm giác mọi thứ trước mắt đều như chậm lại một chút.

Cả con đường rất yên tĩnh.

Sau khi xe Rolls-Royce của Chu Đoạn Vân rời đi, ngoài tiếng nhân viên nhà hàng sắp xếp bàn ghế, cả thế giới yên tĩnh lạ thường.

Một chiếc taxi cứ thế đỗ yên bên đường chờ khách.

Hai bên đường ngập trong bóng tối, cảnh tượng này... có chút quen thuộc.

Đường Hân đi trước, đã đến bên chiếc taxi, đưa tay chuẩn bị mở cửa—

Bộp!

Phía sau, Lâm Huyền nắm lấy tay cô.

"Hả?"

Đường Hân quay đầu lại, nhìn xuống tay Lâm Huyền đang nắm tay mình, ánh mắt có chút bối rối.

Không biết có phải do cồn hay không, cô ấy cảm thấy lòng bàn tay Lâm Huyền rất ấm, chiếc đồng hồ điện tử trên cổ tay hắn ló ra từ tay áo, hiển thị thời gian—

00:42

"Lâm... Lâm Huyền?" Mặt Đường Hân hơi đỏ, tay còn lại đưa lên vuốt tóc.

"Hay là trò chuyện thêm chút nữa?" Lâm Huyền cười nói.

"Được thôi." Đường Hân quay đầu, nhìn về phía cuối con đường:

"Muốn... muốn đổi chỗ không?"

"Ở đây được rồi."

"Ở đây?" Đường Hân có chút nghi hoặc, nhìn xung quanh, mỉm cười với Lâm Huyền:

"Nơi này không phải là chỗ tốt để trò chuyện, mấy hôm trước đồng nghiệp đưa tớ đến một quán bar sạch sẽ, chúng ta đến đó nhé?"

Lâm Huyền nhìn vào đồng hồ.

00:43

"Được thôi, đi cho tỉnh rượu."

Hắn thả tay Đường Hân ra, mở cửa sau của taxi—

Rất dễ dàng mở ra.

Rồi ra hiệu cho Đường Hân lên xe:

"Cậu ngồi sau đi, tớ ngồi trước."

Hắn mở cửa trước—

Cũng rất dễ mở.

Thở dài một hơi...

Có lẽ là mình quá nhạy cảm rồi?

Ngồi vào ghế phụ, hắn nhìn tài xế, chỉ là một người trung niên bình thường.

"Đi đâu?"

Tài xế vứt điếu thuốc lá, gãi mũi, nhìn hai người.

"Đến đây."

Đường Hân đưa cho tài xế xem vị trí trên điện thoại. ...

Trong quán bar nhạc nhẹ, ca sĩ biểu diễn trên sân khấu đang hát bài dân ca dịu dàng.

Lâm Huyền và Đường Hân ngồi ở bàn nhỏ trong góc, uống đồ uống.

Đường Hân như mở máy nói chuyện, nói không ngừng, ríu rít như chim sẻ, hoàn toàn khác với cô ở nhà hàng, chia sẻ những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống và kể những chuyện thú vị trong công việc.

Lâm Huyền chủ yếu cười đáp lại.

Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến con đường vắng lặng và chiếc taxi không có vấn đề gì kia.

Vô số chi tiết chứng minh...

Có lẽ mình đã quá nhạy cảm với con số 00:42.

Theo hắn thấy.

Mình có thể bị giết, Đường Hân cũng có thể bị giết... đã đến mức hoang tưởng.

Nhưng sự thật chứng minh.

Chương 303: Kế hoạch (2)

Chương 303: Kế hoạch (2)

Dù là lần họp lớp trước đó, hay lần này hôm nay, đều chỉ là một phen hú vía, tự mình hù mình mà thôi.

Nghĩ kỹ thì, giết người vào lúc 00:42 thực ra cũng khá khó khăn, chỉ có 60 giây, phải làm cho mục tiêu đứng ngay trên đường, và phải có một chiếc xe lao tới với tốc độ cao...

Thật sự là rất khó.

Lâm Huyền nghĩ, nếu như trong tình huống vừa rồi, mình hoặc Đường Hân là mục tiêu của kẻ giết người, thì ít nhất khi Đường Hân đưa tay mở cửa xe, chiếc xe ở đầu đường kia phải tăng tốc ngay lập tức, nếu không thì không đủ tốc độ để giết người.

Nhưng sự thật là...

Hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Tài xế taxi cũng rất bình thường, cửa xe mở dễ dàng, dù mình không ngăn cản Đường Hân, cô ấy cũng có thể an toàn lên xe từ lề đường.

Vì vậy.

Có lẽ mình thực sự quá nhạy cảm.

Cảm giác lo sợ này thật sự không dễ chịu.

Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa, rồi chuẩn bị về.

Ra khỏi quán bar, Đường Hân kéo tay áo Lâm Huyền, chỉ vào bên kia đường:

"Ở bên đó, tớ đã gọi một chiếc Didi! Vừa học cách sử dụng gần đây, thấy tiện hơn Uber nhiều, phần mềm của chúng ta vẫn tiện lợi hơn."

Đường Hân không yên tâm về Lâm Huyền, nên đưa anh về trước:

"Tạm biệt Lâm Huyền."

"Tạm biệt."

Lâm Huyền vẫy tay chào, chiếc xe Didi biến mất trong màn đêm. ...

Ngày hôm sau, đường dây nóng của Cao Dương kịp thời vang lên:

"Ha ha ha, hôm qua..."

"Không có chuyện gì hết." Lâm Huyền vừa thao tác chuột trong công ty, điều chỉnh mô hình mèo Rhin, e vừa cắt ngang ảo tưởng của Cao Dương: "Cậu không thể nghĩ đến mấy chuyện tử tế được à?"

"Phì! Hôm qua tớ và Chu Đoạn Vân đều nhìn thấy rồi!"

Cao Dương tỏ vẻ khinh thường: "Xe chúng tớ vừa đi, cậu đã nắm tay người ta rồi! Chúng tớ nhìn thấy rõ ràng qua gương chiếu hậu! Cậu đừng có làm mà không dám nhận chứ, đồ đàn ông tồi!"

"Tớ chỉ lo cô ấy qua đường không an toàn thôi."

"Chậc chậc chậc! Cậu nói lý do này mà chính cậu cũng tin à? Đường Hân là trẻ con ba tuổi hay cụ già tám mươi? Qua đường mà cậu cũng không yên tâm à!?"

"Không có chuyện gì thì tớ cúp máy đây."

Tút tút.

Lâm Huyền trực tiếp cúp máy.

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh!

Vừa cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên.

Cao Dương đúng là không buông tha?

Lâm Huyền nhìn vào màn hình, kết quả là một cái tên không ngờ tới -

Sở An Tình.

Cô công chúa nhỏ này tìm mình làm gì?

Khi nghe máy, giọng nói ngọt ngào vang lên:

"Anh Lâm Huyền, anh có ở văn phòng không? Em vừa đi ngang qua đây, muốn đến đưa cho anh một thứ!"

"Anh ở đây, tầng 20, để anh nhờ lễ tân đón em nhé."

"Không cần, không cần, em tự lên được mà!"

Vài phút sau.

Công chúa nhỏ Đông Hải xuất hiện.

Vẫn là dáng vẻ tươi trẻ đặc trưng của nữ sinh đại học, khiến cả văn phòng của Lâm Huyền như ngập tràn hương thơm của hoa quế từ Đại học Đông Hải.

"Hôm nay gió nào đưa em đến đây vậy?" Lâm Huyền rót cho cô một ly nước.

"Đến đưa vé cho anh mà!"

Sở An Tình cười khúc khích, lấy ra một tấm vé vào cửa tinh xảo từ túi đưa cho hắn.

Lâm Huyền nhận lấy và xem...

"Vé hạng nhất buổi diễn nhạc hội thành phố Đông Hải."

Hôm qua mới nghe Đường Hân nói về buổi nhạc hội này, hôm nay đã nhận được vé từ Sở An Tình? Trùng hợp quá!

"Không phải là... em cũng có tiết mục chứ?"

Lâm Huyền trực tiếp nói ra khả năng lớn nhất.

"Đúng vậy!"

Sở An Tình mỉm cười:

"Em có tiết mục múa ba lê! Trước đó trong bữa tiệc đầu năm của ba em, anh đã nhảy cùng em... nên em muốn cảm ơn anh! Buổi biểu diễn này rất tuyệt vời đó!"

"Không chỉ có em, mà còn có vài tiết mục khác từ Đại học Đông Hải nữa! Và một số ca sĩ, ban nhạc nổi tiếng biểu diễn, anh nhất định sẽ thích!"

Lâm Huyền chỉ biết cười khổ.

Không lẽ điệu nhảy waltz trong bữa tiệc đó đã khiến Sở An Tình hiểu lầm về mình sao?

Thực ra hắn không phải là kiểu người thích biểu diễn ca múa, kiến thức về âm nhạc phần lớn đến từ phim ảnh, còn về khiêu vũ... chỉ là hai ba chiêu, may mắn trúng vào dịp đó thôi.

"Cảm ơn em vì vé, nếu có thời gian anh sẽ đi."

"Tốt quá, vậy em đi trước nhé anh Lâm Huyền, tạm biệt."

Công chúa nhỏ đến rồi đi vội vàng, vẫy tay chào rồi rời đi.

Lâm Huyền nhìn lại tấm vé hạng nhất.

Ôi trời...

Vị trí này đúng là VIP của VIP.

Nhưng với địa vị của Sở An Tình, lấy được vé nào cũng không lạ, thậm chí tiết mục múa ba lê của cô... tám phần là nhờ quan hệ mà vào?

"Nhưng cũng không chắc."

Lâm Huyền lắc đầu, không nên nhìn con nhà giàu với ánh mắt thành kiến.

Hôm đó trong bữa tiệc đầu năm, kỹ năng khiêu vũ xuất sắc của Sở An Tình đã chứng minh tất cả, huống chi đó là khi cô bị Lâm Huyền kéo xuống, không thể phát huy hết khả năng.

Chương 304: Thiện và ác (1)

Chương 304: Thiện và ác (1)

Nếu cho cô một sân khấu hoàn hảo... không thể coi thường được. ...

Buổi tối.

Tại một nhà hàng Pháp sang trọng.

Đường Hân đặt túi xách lên ghế bên cạnh, nhìn Chu Đoạn Vân ngồi đối diện cười:

"Thật không ngờ cậu lại mời tớ ăn cơm."

"Đều là bạn học mà, tăng cường tình cảm chút thôi." Chu Đoạn Vân gọi phục vụ, bảo họ bắt đầu dọn món khai vị.

"Cậu nói có chuyện liên quan đến Lâm Huyền muốn nói với tớ?" Đường Hân nhìn Chu Đoạn Vân.

Chu Đoạn Vân cúi đầu cười:

"Đường tiểu thư, món khai vị còn chưa lên mà cậu đã vào thẳng vấn đề, gấp gáp vậy sao."

"Cậu đừng câu giờ nữa." Đường Hân cười lịch sự, trải khăn ăn trên bàn: "Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi."

"Cậu thích Lâm Huyền đúng không?" Chu Đoạn Vân cười nhìn Đường Hân: "Xin lỗi vì tớ nói thẳng, nhưng tớ thấy cậu cũng không cố giấu giếm cảm tình của mình với Lâm Huyền, hy vọng cậu không để ý."

"Không có gì cần giấu cả." Đường Hân nhẹ nhàng nói: "Tớ đâu phải cô gái mười mấy tuổi, ở tuổi này thích một người là chuyện bình thường, cũng không phải chuyện đáng xấu hổ, hoàn toàn có thể nói thẳng ra."

"Tớ thực sự rất thích Lâm Huyền." Đường Hân vuốt lại tóc mái, nhìn Chu Đoạn Vân: "Nhưng tớ không ngờ cậu lại tò mò chuyện nhỏ này, dù chúng ta chưa quen lâu, mới gặp vài lần, nhưng tớ nghĩ cậu rất bận rộn."

"Đừng nói vậy bạn học cũ." Chu Đoạn Vân nâng ly rượu khai vị mà phục vụ vừa rót: "Tớ không phải tò mò mới mời cậu, mà là muốn giúp cậu."

"Giúp tớ?" Đường Hân ngạc nhiên chớp mắt: "Dù sao cũng cảm ơn lòng tốt của cậu... nhưng tớ nghĩ chuyện yêu đương không cần người khác giúp."

"Ai... cậu không hiểu rõ tình hình trong giới kinh doanh Đông Hải đâu bạn học cũ, cậu không biết Lâm Huyền được nhiều phụ nữ yêu thích thế nào, không biết đối thủ của cậu là ai."

Chu Đoạn Vân cười lắc đầu, thở dài:

"Tớ nói thẳng nhé..."

Hắn ta đặt ly rượu xuống, nghiêm túc nhìn Đường Hân:

"Cậu không có cơ hội, hoàn toàn không có khả năng thắng."...

...

Hai người im lặng hồi lâu.

Phục vụ lặng lẽ mang món khai vị đầu tiên lên bàn, cúi đầu rời đi.

Đường Hân khẽ hừ mũi, khoanh tay tựa vào ghế:

"Chu Đoạn Vân, cậu nói vậy có phải quá bất lịch sự không? Cậu đặc biệt mời tớ ra đây chỉ để mỉa mai tớ à?"

"Làm sao có thể, cậu hiểu lầm ý tốt của tớ rồi."

Chu Đoạn Vân đan tay vào nhau đặt lên bàn:

"Dù Lâm Huyền xung quanh đầy mỹ nữ, nhưng họ không liên quan gì đến tớ, tớ quan tâm họ làm gì? Cuối cùng, chúng ta là bạn học, tớ chắc chắn luôn đứng về phía cậu."

"Vậy cậu có ý gì?"

"Tớ vừa nói rồi, tớ muốn giúp cậu." Chu Đoạn Vân nhìn Đường Hân mỉm cười:

"Tớ có một kế hoạch, có thể 100% giúp cậu chiếm được Lâm Huyền..."

"Cậu có hứng thú nghe không?"

"Cậu cũng mới đến Đông Hải không lâu, vậy mà cậu hiểu rõ về những chuyện xung quanh Lâm Huyền vậy à?" Đường Hân nhìn Chu Đoạn Vân hỏi.

Chu Đoạn Vân dùng nĩa xiên thức ăn trên đĩa trắng rồi đưa vào miệng:

"Dù là Đông Hải hay nơi khác... trong giới kinh doanh, những câu chuyện rượu chè sau giờ làm việc, đi đi lại lại cũng chỉ là những chuyện nam nữ như vậy. Dù tớ mới đến Đông Hải không lâu, nhưng về những chuyện ở Đông Hải thì đã nghe người ta nói không ít rồi."

"Lâm Huyền hiện giờ rất nổi tiếng trong giới kinh doanh ở Đông Hải, nhưng... lý do nổi tiếng không phải vì cậu ấy xuất sắc mà là vì những người phụ nữ xung quanh cậu ấy."

Thấy Đường Hân lắng nghe rất chăm chú, Chu Đoạn Vân mỉm cười nhẹ, dùng khăn lau miệng, rồi tiếp tục:

"Sếp của Lâm Huyền, tổng giám đốc của công ty MX, Triệu Anh Quân, là con gái độc nhất của tập đoàn Triệu thị ở đế đô. Mặc dù thân phận hai người như cách biệt trời đất... nhưng theo suy đoán của mọi người, quan hệ giữa hai người tuyệt đối không bình thường."

"Trong buổi tiệc năm mới đầu năm, hai người đã cùng nhau khiêu vũ một bài... với tính cách của Triệu Anh Quân, cô ấy sẽ không bao giờ nhảy với người khác, nhưng Lâm Huyền lại là một ngoại lệ, không cần nghĩ cũng biết lý do là gì."

"Hôm đó tớ thấy cậu có hứng thú với Lâm Huyền, nên đặc biệt giúp cậu tìm hiểu, và thực sự biết được một tin tức thú vị."

Chu Đoạn Vân ngẩng đầu nhìn Đường Hân:

"Hiện tại, Lâm Huyền đang làm thư ký riêng cho Triệu Anh Quân, và trước đó Triệu Anh Quân đã rất lâu không sử dụng thư ký. Trong nội bộ công ty MX, mọi người đều nghĩ rằng quan hệ giữa hai người không đơn giản... không có lửa làm sao có khói, mặc dù hai người chưa xác định mối quan hệ yêu đương, nhưng tớ nghĩ rõ ràng tổng giám đốc Triệu rất có hứng thú và có ý đồ với Lâm Huyền."...

Đường Hân không nói gì.

Những chuyện này, cô ấy thực sự chưa từng nghe Lâm Huyền đề cập, tất nhiên, cô ấy cũng chưa từng hỏi.

"Đó là chuyện của Lâm Huyền."

Đường Hân quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm lấp lánh của Đông Hải.

Chương 305: Thiện và ác (2)

Chương 305: Thiện và ác (2)

"Nhưng thực ra tớ nghĩ rằng, Lâm Huyền không có cảm xúc nam nữ với Triệu Anh Quân." Chu Đoạn Vân cười nói.

"Cậu hiểu rõ Lâm Huyền lắm à?" Đường Hân quay đầu nhìn Chu Đoạn Vân:

"Tớ cảm thấy hai người cũng không quá thân thiết."

"Đúng vậy." Chu Đoạn Vân gật đầu:

"Nhưng dù sao chúng tớ cũng là bạn học ba năm cấp ba, và hôm qua khi đưa Cao Dương về, chúng tớ cũng đã trò chuyện rất nhiều, tớ vẫn hiểu rõ tình hình của Lâm Huyền."

"Thực ra, ưu điểm lớn nhất của Lâm Huyền là sự tốt bụng và nhiệt tình, điều này không thay đổi từ thời cấp ba đến bây giờ. Nhưng đồng thời, đó cũng là nhược điểm lớn nhất của cậu ấy -"

Chu Đoạn Vân ngừng lại một lúc, nheo mắt nói:

"Lâm Huyền là người rất dễ bị ảnh hưởng, cậu ấy không giỏi từ chối người khác."

"Hầu hết các yêu cầu của người khác cậu ấy đều sẽ đồng ý, dù có một số việc rất phiền phức, nhưng Lâm Huyền với sự tốt bụng và nhiệt tình bẩm sinh, thường cũng sẽ miễn cưỡng đồng ý."

"Điều này dường như không phải là nhược điểm." Đường Hân cười nhẹ.

Ở điểm này, cô ấy khá đồng ý với lời Chu Đoạn Vân nói:

"Lâm Huyền thời cấp ba cũng thường giúp đỡ người khác phải không?"

Nói về Lâm Huyền, Đường Hân cũng nói nhiều hơn.

"Đúng vậy."

Chu Đoạn Vân mỉm cười đáp:

"Thời cấp ba, Lâm Huyền là như vậy, nói thật, cậu ấy cũng đã giúp đỡ tớ rất nhiều. Không giấu gì cậu, thời cấp ba gia cảnh tớ không tốt, ngồi ở góc cuối lớp, cũng có chút tự ti và không hòa đồng, rất ít khi có người để ý đến tớ."

"Nhưng nhiều lúc, Lâm Huyền luôn chú ý đến tớ... đặc biệt là những khi bị bỏ qua, bị coi thường, cậu ấy luôn rất quan tâm muốn kéo tớ vào."

Đường Hân nghe xong, cười khúc khích:

"Vậy chẳng phải cậu cũng rất biết ơn Lâm Huyền à?"

"Chuyện này... nói thế nào nhỉ."

Chu Đoạn Vân nâng ly rượu vang, uống một hơi hết nửa ly, lắc lắc chất lỏng màu đỏ rồi đặt lại lên bàn:

"Đặt trong hoàn cảnh hiện tại, ở độ tuổi này, tớ chắc chắn rất biết ơn Lâm Huyền. Nhưng ở tuổi thiếu niên... tớ lại rất ghét kiểu người như Lâm Huyền."

"Tại sao?" Đường Hân rất ngạc nhiên.

"Cảm xúc đó rất khó giải thích."

Chu Đoạn Vân khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế sofa

phía sau chậm rãi nói:

"Thời đó, Lâm Huyền rất nổi bật, đẹp trai, giỏi thể thao, là huyền thoại trong trường, xung quanh luôn có một nhóm bạn bè, cả những người bạn thân như Cao Dương... tớ tin rằng, bất kỳ chàng trai nào ở độ tuổi đó đều muốn sống như Lâm Huyền."

"Còn tớ thì khác xa, mỗi ngày chỉ co rúm trong góc lớp, không dám ngẩng đầu, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt người khác khi nói chuyện."

"Trong hoàn cảnh đó, tớ cảm thấy mọi người phớt lờ tớ, bỏ qua tớ, mới là tốt nhất, khi đó lớp học với tớ giống như nhà tù, tớ không muốn ở lại đó một giây nào."

"Nhưng Lâm Huyền nhiều lúc vì lòng tốt, luôn muốn kéo tớ vào các hoạt động cùng bạn bè, tiếc là lòng tốt đó khi ấy chỉ làm tớ cảm thấy khó xử và giả tạo, lòng tớ lại trở thành lưỡi dao, như muốn kéo tớ ra ánh sáng để hành hạ."...

Lời của Chu Đoạn Vân dừng lại ở đó.

Cả hai im lặng hồi lâu.

Đường Hân cũng rất hiểu cảm giác của Chu Đoạn Vân, vì trước đây cô ấy cũng là học sinh chuyển trường...

Ở một mức độ nào đó, cô ấy cũng có cảm giác đồng cảm với Chu Đoạn Vân.

"Nhưng đó đều là chuyện cũ rồi, bây giờ tớ vẫn rất biết ơn Lâm Huyền."

Chu Đoạn Vân đổi giọng, lại mỉm cười:

"Vì thế mà tớ rất quan tâm đến chuyện của Lâm Huyền và cậu, nếu thật sự có thể gắn kết hai người lại, cũng coi như là tớ trả ơn

Lâm Huyền muộn màng."

"Thực ra những chuyện này, những lời này, bình thường tớ đều không kể với ai, đều là những chuyện xấu hổ và tâm lý đen tối thời thanh xuân, nhắc lại thấy ngại lắm."

Đường Hân lắc đầu:

"Cậu kể cho tớ nghe những điều này tớ cũng khá bất ngờ, vì trong buổi họp lớp, cậu cũng rất nổi bật, là người thành công, những chuyện này cậu thực sự chưa từng nhắc đến."

Chu Đoạn Vân kể những điều này, Đường Hân cảm thấy Chu Đoạn Vân trở nên thật hơn nhiều và cũng cảm thấy khoảng cách giữa hai người đã gần lại.

"Bởi vì tớ thực sự muốn giúp cậu, muốn giúp cả hai người." Chu Đoạn Vân cười, nâng ly rượu, lần đầu tiên mời Đường Hân cùng uống:

"Thế nào? Cậu có muốn nghe kế hoạch của tớ không?"

Đường Hân cúi đầu cười, ngồi thẳng lưng, cũng nâng ly rượu nhẹ nhàng:

"Dù hơi ngại, nhưng... nghe cũng không sao."

Hai người nâng ly chạm nhau, cùng uống cạn ly rượu. ...

Đêm đến, trong giấc mơ.

Mấy ngày nay, Lâm Huyền đã khám phá Đông Hải mới thêm một bước.

Thành quả mới nhất là CC đã giải mã hoàn hảo mật mã mở cửa của chuỗi nhà sách khổng lồ đó.

Chỉ cần sử dụng đúng mật mã để mở cửa, sẽ không kích hoạt

báo động, Lâm Huyền có thể ở lại nhà sách cả đêm mà không gặp vấn đề gì.

Chương 306: Trong nón ánh sáng (1)

Chương 306: Trong nón ánh sáng (1)

Trong mọi thời đại, sách luôn là kho báu trực tiếp nhất, trong khi hiện tại két sắt vẫn chưa có manh mối nào, Lâm Huyền nên dành nhiều thời gian hơn ở nhà sách để tìm kiếm một số manh mối hữu ích.

Mặc dù ở đây không có cuốn sách lịch sử mà Lâm Huyền mong muốn nhất.

Tuy nhiên, lịch sử là một thứ rất rộng, nó luôn tồn tại dưới nhiều hình thức khác nhau trong các loại sách, dù các sự kiện lớn bị xóa bỏ nhưng vẫn có thể suy đoán hướng đi của lịch sử từ những mô tả chi tiết nhỏ.

Nhưng Lâm Huyền dù sao cũng không phải là trí tuệ nhân tạo đọc lượng tử, thực sự phải đọc từng cuốn sách để tìm thông tin thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Hắn cũng đã thử tiến sâu vào khu trung tâm của Đông Hải mới, rất tò mò tòa nhà chọc trời đó có gì, và loại sức mạnh nào đang thống trị Đông Hải mới.

Nhưng rất tiếc, hắn gặp hai khó khăn...

Một là, càng tiến gần trung tâm, an ninh càng nghiêm ngặt, thậm chí có cả nhiều cảnh sát tuần tra.

Điều này thực sự rất phiền toái.

Bởi vì về diện mạo, khí chất, trang phục và các khía cạnh khác, Lâm Huyền, một "người ngoài", và cư dân gốc ở Đông Hải mới, rất dễ phân biệt.

Đó là một cảm giác rất khó diễn tả.

Giống như dân quê lên thành phố, dù có mặc cùng loại quần áo, chải tóc theo kiểu mốt, vẫn dễ dàng nhận ra không phải dân bản địa.

Đông Hải mới cách ly với bên ngoài hàng trăm năm, đã hình thành văn hóa và thói quen riêng biệt, lừa được chó máy và robot thì dễ, nhưng cảnh sát thật thì không thể lừa.

Ít nhất là hiện tại chưa thể, Lâm Huyền nhiều lần bị lộ tẩy.

Khó khăn thứ hai cũng liên quan đến việc tiến sâu vào Đông Hải mới.

Hắn từng nghĩ đến việc trộm một chiếc mô tô bay để bay vào... nhưng mỗi lần đều vô tình kích hoạt báo động, mỗi lần bay đến một khu vực cố định, hắn đều bị lộ.

Lâm Huyền đoán rằng có lẽ có một cơ chế kiểm tra khu vực nào đó?

Trên mặt đất, cũng có nhiều bức tường cao chia cắt các khu phố khác nhau, Lâm Huyền cũng không thể đi bộ qua.

"Có chút bế tắc rồi."

Lâm Huyền gãi đầu, lúc này giống như chơi game gặp một màn không thể qua, hoặc mê cung không tìm được lối ra đúng, tiến độ bị mắc kẹt.

Hơn nữa không có hướng dẫn nào, chỉ có thể thông qua vô số lần thử sai, chết, hoặc xếp chồng xác để tìm ra lối đi đúng.

Nhưng phương pháp đó vẫn quá ngu ngốc, mỗi ngày hắn chỉ có một cơ hội chết, rất có thể chết vài trăm lần, qua một hai năm, vẫn không thể đến được khu trung tâm.

Vì vậy...

"Tốt nhất là dành thời gian trong nhà sách mà đọc sách."

Trong nhà sách có rất nhiều sách về Đông Hải mới, có đủ mọi mặt, tốt nhất là tìm hiểu chi tiết về an ninh, xem có thể tìm ra lỗ hổng nào không.

Còn về CC...

Hiện tại, hai người thường tách ra ngay sau khi rời trạm kiểm tra, mỗi người làm việc riêng. Lâm Huyền từng thử mang theo CC để giải mã cửa xác minh của bức tường cao nhưng thiết bị đó quá cao cấp,"tai nghe bluetooth" của CC không thể kết nối được, chứ đừng nói đến việc giải mã. ...

Chiều hôm đó.

Lâm Huyền đang thư giãn trong văn phòng của công ty MX.

Đinh đông.

Tin nhắn WeChat của Đường Hân gửi đến:

"Tối nay có rảnh không Lâm Huyền? Tớ có thứ này muốn tặng cho cậu."... ...

Ở lối ra rạp chiếu phim, Đường Hân vui vẻ vươn vai:

"Phim hay quá! Quả nhiên đồng nghiệp giới thiệu không sai!"

Lâm Huyền gật đầu:

"Ừ, hay hơn phần đầu nhiều."...

Tối nay, Đường Hân nói là để cảm ơn Lâm Huyền vì đã mời cô ấy hôm trước, mọi thứ cô ấy đều sắp xếp.

Sau khi ăn tối, Đường Hân lấy ra hai vé mời Lâm Huyền đi xem phim.

"Địa Cầu Lưu Lạc 2".

Lâm Huyền thực sự bị hấp dẫn.

Bộ phim này Lâm Huyền đã muốn xem từ Tết, nhưng luôn bận rộn không có thời gian... sau Tết lại đi đến Sơn Tây, bận rộn giải quyết chuyện của Lưu Phong rồi quay lại Đông Hải, bây giờ mới rảnh rỗi.

Phải nói rằng...

Đây mới thực sự là phim khoa học viễn tưởng, đây mới thực sự là thế giới khoa học viễn tưởng.

Trong "Địa Cầu Lưu Lạc", năm 2075 con người đã sử dụng động cơ nhiệt hạch để đẩy Trái Đất ra khỏi quỹ đạo của Mặt Trời, lang thang trong vũ trụ.

Nhưng ai mà ngờ được...

600 năm sau, trong thế giới thực tế, con người vẫn còn co cụm trong một thành phố nhỏ bé như Đông Hải mới, chơi trò COSPLAY thời kỳ Victoria.

Dựa trên quan sát của Lâm Huyền về mức độ phát triển của Đông Hải mới...

So với năm 2023. chắc chắn là có tiến bộ, nhưng mức độ phát triển thực sự quá nhỏ.

Lâm Huyền nghĩ rằng thành phố thép này đã chinh phục được năng lượng nhiệt hạch kiểm soát, có nguồn năng lượng vô tận.

Nhưng thực tế... thật đáng thất vọng.

Trong các cuốn sách ở nhà sách, vẫn bi quan cho rằng nhiệt hạch kiểm soát khó có thể đưa vào sử dụng dân sự, con người hiện nay vẫn chỉ sử dụng năng lượng hạt nhân ở lĩnh vực pin hạt nhân.

Pin hạt nhân và nhiệt hạch kiểm soát đều là sử dụng năng lượng hạt nhân, nhưng sự khác biệt rất lớn, có thể đơn giản hiểu là sự khác biệt giữa một viên pin dung lượng lớn và một viên pin vô hạn.

Chương 307: Trong nón ánh sáng (2)

Chương 307: Trong nón ánh sáng (2)

Thực ra, pin hạt nhân đã được sử dụng vào năm 2023. thậm chí trên tàu thăm dò vũ trụ Voyager 1 được phóng vào năm 1977 cũng đã sử dụng một viên pin hạt nhân đầu tiên.

Trong 600 năm qua, con người chỉ phát triển và hoàn thiện công nghệ hiện có, thực sự không có nhiều điều mới mẻ.

Vì vậy.

Trong thế giới 600 năm sau, vẫn có một lực lượng bí ẩn đang kìm hãm sự phát triển của công nghệ.

Là câu lạc bộ thiên tài?

Hay là kẻ giết Hứa Vân?

Hoặc là một ai đó khác?

Câu trả lời... có lẽ không xa nữa.

"Nếu thực sự có ngày tận thế... con người sẽ đi về đâu?" Đường Hân ngước nhìn bầu trời đầy mây đen, lẩm bẩm:

"Mặc dù trong 'Địa Cầu Lưu Lạc' tia Heli của Mặt Trời không đến nhanh như vậy, nhưng tương lai của nhân loại thì không ai nói trước được, nếu thực sự có ngày tận thế... con người sẽ đối mặt như thế nào?"

Nghe lời Đường Hân, Lâm Huyền nhớ lại ánh sáng trắng hủy diệt thế giới sau 600 năm:

"Có lẽ con người sẽ không nhận ra."

Hắn nói nhẹ nhàng:

"Có lẽ cũng không bi quan như cậu nghĩ, nếu là một cuộc khủng hoảng tận thế có thể quan sát và dự đoán được, con người có thể tìm cách tránh né, dù là đẩy Trái Đất đi hay bằng cách nào khác... con người luôn tìm ra con đường sống."

"Nhưng nếu là cuộc khủng hoảng không thể dự đoán được, tớ nghĩ cũng không cần lo lắng quá, con người sẽ không biết trước, và khi biết thì cũng đã muộn, có lẽ mọi người sẽ không đau khổ gì, chỉ biến mất trong giấc ngủ."

Đường Hân lặng lẽ gật đầu:

"Cuộc khủng hoảng không thể dự đoán... thật là một ý tưởng thú vị!"

Cô ấy cười nói:

"Trước đây tớ chưa nghĩ đến vấn đề này, hình như trong tất cả các tác phẩm khoa học viễn tưởng, con người đều biết trước về cuộc khủng hoảng tận thế. Dù là tia Heli của Mặt Trời trong 'Địa Cầu Lưu Lạc' hay cuộc tấn công của hạm đội ngoài hành tinh trong 'Tam Thể'... con người đều dự đoán trước hàng trăm năm."

"Với mức độ phát triển công nghệ hiện nay, dù có một thiên thạch khổng lồ bay tới Trái Đất, chúng ta cũng có thể dự đoán và phòng ngừa, thực sự nếu có cuộc khủng hoảng tận thế con người không thể quan sát được..."

"Chắc chỉ có những bức xạ và tia phóng xạ tấn công với tốc độ ánh sáng thôi, đúng không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng từng nghĩ về vấn đề này:

"Nếu cuộc khủng hoảng hủy diệt Trái Đất tấn công với tốc độ ánh sáng, con người không thể nào dự đoán hay quan sát được, tốc độ ánh sáng là tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ... thấy là đến ngay, hoàn toàn không thể phòng ngừa."

"Vậy nên tớ luôn thắc mắc trong các tác phẩm chiến đấu với người máy, làm sao mà né được tia laser... theo lý mà nói vũ khí ánh sáng không thể né được, vì tốc độ ánh sáng quá nhanh."

"Nếu thực sự như vậy... thì không còn cách nào rồi." Đường Hân thở dài:

"Thật ra làm nghiên cứu lâu ngày, càng ngày càng cảm thấy con người thật nhỏ bé, cả Trái Đất so với vũ trụ còn không bằng một hạt bụi, huống chi là cá nhân trong dòng chảy lịch sử chứ?"

"Như cậu nói đó, nếu thật sự có một sức mạnh hủy diệt Trái Đất đến với tốc độ ánh sáng, thì đúng là chẳng có cách nào, con người chỉ có thể bình thản chấp nhận số phận diệt vong của nền văn minh."

"Trong nón ánh sáng, tất cả đều là số phận..." Đường Hân thở dài.

Không có cách nào...

Lâm Huyền nghe Đường Hân nói, không nói gì thêm.

Cô ấy nói không sai.

Nếu 600 năm sau, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới thật sự đến với tốc độ ánh sáng, con người thực sự không thể làm gì.

Tốc độ ánh sáng là tuyệt đối như vậy.

Câu "Trong nón ánh sáng, tất cả đều là số phận" là Đường Hân trích từ cuốn sách "Tam Thể 2: Khu rừng đen tối".

Có vẻ cô ấy cũng là một người yêu thích khoa học viễn tưởng.

Lâm Huyền từng nghĩ những nhà nghiên cứu nghiêm túc này không đánh giá cao các tác phẩm khoa học viễn tưởng, nhưng hóa ra không phải vậy. Theo Đường Hân nói, nhiều đồng nghiệp của cô ấy cũng rất thích phim khoa học viễn tưởng.

Số phận trong nón ánh sáng thực sự không thể thay đổi, vì đó là những gì đã xảy ra.

Nhưng...

Nếu nằm ngoài nón ánh sáng thì sao?

Lâm Huyền chỉ nghĩ đến một thứ có thể nằm ngoài nón ánh sáng... đó là hằng số vũ trụ.

42.

Con số bí ẩn này mang sức mạnh bí ẩn, đáng sợ đến mức câu lạc bộ thiên tài cũng phải sợ hãi.

Hy vọng có thể sớm giải quyết khủng hoảng hiện tại và hiểu rõ ý nghĩa của số 42. Lâm Huyền nghĩ thầm.

"Đúng rồi... cậu nói có thứ gì muốn tặng tớ phải không?"

Lâm Huyền và Đường Hân đi đến bên đường, Lâm Huyền nói.

"À, suýt chút nữa quên mất vì xem phim và suy nghĩ đấy!" Đường Hân bừng tỉnh từ suy nghĩ về số phận của vũ trụ, lấy ra từ túi áo khoác một vé vào cửa in ấn đẹp mắt, đưa cho Lâm Huyền:

"Hì hì, tặng cậu đấy!"

Cái này...

Lâm Huyền ngạc nhiên.

Kích thước và họa tiết in ấn này...

Chương 308: Cạnh tranh khốc liệt (1)

Chương 308: Cạnh tranh khốc liệt (1)

Đây là vé vào cửa của buổi biểu diễn âm nhạc ở Đông Hải!

Mặc dù chưa cầm trên tay, nhưng Lâm Huyền đã nhận ra ngay. Trước đó vài ngày, Sở An Tình đã tặng cho hắn một vé... hiện vẫn để trong ngăn kéo.

"Dù là tặng hơi muộn, nhưng tớ muốn tặng cậu một vé có chỗ ngồi tốt hơn." Đường Hân gãi gãi tóc, cười ngượng ngùng:

"Không biết tối ngày kia cậu có rảnh không... dàn nhạc giao hưởng của bọn tớ đã tập luyện rất lâu, tớ thấy khá hay. Hơn nữa, lãnh đạo dàn nhạc cũng rất coi trọng tớ, còn giao cho tớ vị trí violin chính... nếu cậu có thời gian, hãy đến xem buổi biểu diễn của tớ nhé."

Lâm Huyền nhận vé từ tay cô ấy.

Xem một chút.

Thật trùng hợp.

Cũng là ghế đặc biệt.

Thông thường, những người tham gia biểu diễn nội bộ sẽ được ban tổ chức phát vài vé, nhưng đều là chỗ ngồi bình thường, không thể nào là ghế đặc biệt.

Vậy nên vé ghế đặc biệt này chắc chắn là Đường Hân đã phải

cố gắng nhiều mới có được... cô ấy không giống Sở An Tình - công chúa nhỏ của Đông Hải, có "đèn thần" Sở Sơn Hà để cầu nguyện, nên mới tới bây giờ mới lấy được vé cho hắn.

Nói thật...

Nếu Đường Hân không nhắc, Lâm Huyền suýt nữa quên mất việc này.

"Vậy chắc chắn tớ phải đến xem rồi."

Lâm Huyền cười nói:

"Dù khả năng thưởng thức âm nhạc của tớ không cao, nhưng buổi biểu diễn của bạn học cũ thì chắc chắn phải đến ủng hộ."

"Hì hì, vậy tớ sẽ cố gắng biểu diễn thật tốt!"

Nghe Lâm Huyền đồng ý đi, Đường Hân vui vẻ cười.

Lâm Huyền cất vé vào túi... cộng với vé của Sở An Tĩnh tặng, giờ hắn đã có hai vé đặc biệt cho buổi hòa nhạc.

Lúc đó sẽ rủ Cao Dương đi cùng, tránh cảm giác ngượng ngùng. Thử trao đổi với người ngồi gần, chắc họ sẽ không ngại đổi chỗ để hắn và Cao Dương ngồi cùng nhau.

Dù là Sở An Tĩnh hay Đường Hân, cả hai đều đặc biệt tặng vé, Lâm Huyền không thể phụ lòng tốt của họ. ...

Ngày hôm sau, Lâm Huyền cất cả hai vé vào ngăn kéo văn phòng, rồi mang tài liệu đến văn phòng của Triệu Anh Quân để làm việc hàng ngày.

Hiện tại, mỗi ngày hắn đều phải đến văn phòng của Triệu Anh Quân nhiều lần, làm nhiều công việc liên quan đến bí mật công ty.

Lâm Huyền nhập mật khẩu cửa một cách thành thạo rồi bước

vào.

Triệu Anh Quân cũng không lạ gì sự xuất hiện của Lâm Huyền, bắt đầu hỏi ngay về công việc.

Hai người phối hợp làm việc, hiệu suất cao hơn nhiều.

Dạo này, Triệu Anh Quân không còn mệt mỏi như trước, sắc mặt cũng tươi tắn hơn, nhiều người trong công ty nói Triệu tổng dạo này dịu dàng hơn nhiều.

Tâm trạng con người chắc chắn liên quan đến tâm trạng, công việc thư thả, tâm trạng cũng tốt hơn.

"Lâm Huyền, có phải cậu rất quan tâm đến âm nhạc và múa không?"

"Hả?"

Lâm Huyền ngạc nhiên, không biết trả lời sao:

"Cũng tạm thôi."

Tại sao Triệu Anh Quân lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Chẳng lẽ hôm đó Sở An Tình đến công ty tặng vé hòa nhạc cho hắn đã bị cô ấy biết?

Có lẽ Sở An Tình đã nói trực tiếp với Triệu Anh Quân, mối quan hệ của hai người họ có vẻ khá tốt, thậm chí có thể Triệu Anh Quân cũng được mời, Sở An Tình chắc chắn có nhiều vé.

"Có người tặng tôi hai vé buổi biểu diễn âm nhạc Đông Hải, vào tối mai ở Trung tâm Nghệ thuật Đông Phương."

Triệu Anh Quân lấy từ ngăn kéo ra hai vé quá đỗi quen thuộc... đặt lên bàn, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Muốn đi cùng tôi không?"

"..."

Lâm Huyền cạn lời.

Cái quái gì đang xảy ra thế này!

Trước đó, Sở An Tình và Đường Hân mỗi người đã tặng hắn một vé, mời hắn đi xem cùng một buổi hòa nhạc, điều này đã đủ khó xử rồi...

Nhưng may mắn là cả hai đều là nghệ sĩ biểu diễn trên sân khấu, hắn chỉ cần ngồi dưới xem thôi, không có vấn đề gì mâu thuẫn, vẫn có thể giải quyết được.

Cùng lắm là dẫn Cao Dương đi cùng, chiếm cả hai chỗ ngồi, lúc đó giải thích sao cũng hợp lý—

"Bởi vì có thêm một vé nên tôi mang theo bạn."

Có gì sai đâu?

Nhưng giờ thì không ổn rồi...

Triệu Anh Quân cũng tặng hắn một vé, và rõ ràng cô ấy cũng muốn đi xem buổi hòa nhạc này!

Đó mới là không thể tránh được!

Và tình hình hiện tại không cho phép hắn từ chối, vì hắn đã hứa với Sở An Tình và Đường Hân sẽ đi xem hòa nhạc. Đến lúc đó Triệu Anh Quân đi cùng mà gặp hắn, thì thật là lúng túng.

Ôi trời.

Cái gì thế này.

Lâm Huyền cảm thấy rất oan ức.

Hắn chẳng làm gì cả, sao lại có nỗi lo như kẻ lăng nhăng thế này?

Nhưng...

"Được thôi, dù sao tối mai tôi cũng không có việc gì."

Lâm Huyền nhận vé từ tay Triệu Anh Quân.

Quả nhiên, vẫn là ghế đặc biệt, như thể đang cố tình trêu chọc hắn.

Cứ nhận trước đã, ra khỏi cửa rồi tính sau.

Triệu Anh Quân mỉm cười hài lòng:

"Vậy thì hẹn gặp tối mai nhé."...

"Hahahahaha!!!"

Trong quán cơm nhỏ, Cao Dương cười lớn không chút thương xót:

"Đây là cảnh tượng kinh điển! Tớ muốn xem máu chảy thành sông!"

Chương 309: Cạnh tranh khốc liệt (2)

Chương 309: Cạnh tranh khốc liệt (2)

Cậu ta vỗ bàn, vui vẻ như một con khỉ vừa thành công trong việc giao phối:

"Nhận cùng lúc ba vé cũng quá vô lý rồi! Quá nổi tiếng cũng không phải chuyện tốt nhỉ!"

Lâm Huyền nhìn ba tấm vé đặt song song trên bàn, cũng cảm thấy cuộc đời đầy tính hài hước.

"Vậy cậu định làm gì? Ngồi chỗ nào?" Cao Dương nhìn Lâm Huyền như xem một vở kịch:

"Vé có ba tấm, mông chỉ có một, cậu chỉ có thể ngồi một chỗ thôi."

"Vậy nên tớ mới đến nhờ cậu mượn mông đấy."

"Gì?"

Cao Dương ngừng cười, nhanh chóng hiểu ý định của Lâm Huyền:

"Tớ hiểu rồi, ý cậu là muốn tớ thay cậu ngồi hai chỗ."

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu:

"Tốt nhất là cậu mang thêm một người nữa đi. Tớ đã đồng ý đi cùng Triệu Anh Quân, nên chắc chắn phải ngồi cạnh cô ấy."

"Và Triệu Anh Quân quen Sở An Tình, giữa hai người này tớ không thể nói dối, cũng không cần phải nói dối. Tớ sẽ thẳng thắn, nếu gặp Sở An Tình thì bảo rằng công ty đã sắp xếp vé, nên vé của tớ đưa cho bạn... tức là cậu."

"Vé của Đường Hân... ôi, thật ngại quá, trong ba người, có lẽ Đường Hân là người khó khăn nhất để có vé ghế đặc biệt, vì cô ấy chỉ là người bình thường. Nhưng may là cô ấy không quen Sở An Tình và Triệu Anh Quân, nên cậu cứ dẫn bạn hoặc đồng nghiệp đi, chiếm chỗ ngồi của cô ấy. Đến lúc hỏi thì tớ sẽ tìm cách giải thích sau."...

"Tuyệt vời." Cao Dương giơ ngón tay cái, ngưỡng mộ Lâm Huyền:

"Cậu đúng là cao thủ, suy nghĩ rõ ràng, hành động cẩn thận, không bỏ sót chi tiết nào."

"Cao thủ cái gì." Lâm Huyền ôm trán, thở dài:

"Không có cách giải quyết nào tốt hơn, nếu không thì tìm lý do không đi tối mai."

"Nhưng thật ra tớ chẳng có gì phải lo ngại, tớ và ba người này không có gì đặc biệt, sao tớ lại rơi vào cái bẫy tự chứng minh mình không có gì?"

"Điều đó chứng tỏ, trong lòng cậu không nghĩ là không có gì."

Cao Dương chỉ vào Lâm Huyền, nói nghiêm túc:

"Nếu ba người này tặng vé cho tớ, thì tớ chẳng bận tâm ngồi chỗ nào, tớ muốn ngồi đâu thì ngồi! Đó mới gọi là không lo lắng! Cậu mà lo lắng tức là cậu có điều gì đấy không yên lòng!"

Cao Dương lại biến thành một người thầy cuộc đời:

"Người ta nói người trong cuộc thì mê muội, người ngoài cuộc thì sáng suốt, thật ra theo tớ thấy... ngoài Sở An Tình ra, cậu và Triệu tổng với Đường Hân, chắc chắn là có tình cảm không đơn thuần."

"Có thể cậu chưa nhận ra điều này, nên tớ mới nói người ngoài cuộc sáng suốt... con người có trái tim, không phải là máy móc hay máy tính, rõ ràng hai người đó có tình cảm với cậu, lại đều là những cô gái xinh đẹp, làm sao cậu không có chút cảm giác nào? Hơn nữa, cậu đâu phải là thầy tu, không cần phải từ chối những cảm xúc rất bình thường này."

"Đúng là nói không sai..."

Lâm Huyền nhìn món gà xào cay vừa được bưng lên, hơi nóng và hương vị bốc lên nghi ngút, tươi sáng và nóng bỏng.

Đúng là nói không sai.

Nhưng hiện tại hắn không có tâm trạng để nghĩ về những chuyện này.

Hắn tự biết hắn có thể đang gặp nguy hiểm, có lẽ kẻ sát nhân chưa biết, con "mèo" ẩn nấp trong bóng tối vẫn đang rình rập hắn.

Nhớ lại cái chết thảm của Hứa Vân trên đường phố, và cô con gái yêu quý đã chết cùng cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên...

Lâm Huyền không muốn lặp lại sai lầm, lại một lần nữa vì hắn mà liên lụy người khác.

Đây cũng là lý do hắn không muốn nói cho Cao Dương biết những chuyện gần đây, càng không muốn đề cập đến giấc mơ, mục đích là để không kéo người xung quanh vào nguy hiểm.

"Dù sao thì, chuyện của Đường Hân, cậu cũng nên cho cô ấy

một câu trả lời rõ ràng."

Cao Dương cúi đầu, dùng đũa gắp từng hạt đậu phộng, nhai từng chút một.

"Chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, giả vờ không biết thì không hay đâu. Hơn nữa, ở độ tuổi này rồi, có gì mà không thể chấp nhận được chứ? Dù cậu có nói với Đường Hân rằng cậu không thích cô ấy, cô ấy cũng sẽ không khóc lóc như mấy cô gái trẻ đâu... theo như hắn biết về Đường Hân, cô ấy có thể sẽ chỉ cười nhẹ và bỏ qua thôi."

"Thật ra, Lâm Huyền, có lúc tớ thật sự không hiểu cậu đang do dự gì. Đường Hân mọi mặt đều rất tốt mà, chỉ là thử yêu thôi, không phải bắt cậu kết hôn đâu, sao cậu phải cẩn thận đến thế? Đều là bạn học cũ, thử hẹn hò một chút có gì sai?"

"Ừ."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp.

Thật sự...

Cần phải đối mặt với tình cảm của Đường Hân dành cho hắn.

Như Cao Dương nói.

Không cho một câu trả lời rõ ràng, thật sự là hơi thiếu lịch sự.

Trong khoảnh khắc này.

Lâm Huyền lần đầu tiên bỏ qua những băn khoăn về hằng số vũ trụ 42, bỏ qua cảnh giác với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bỏ qua lo lắng về trò chơi mèo vờn chuột của kẻ sát nhân vô danh, bỏ qua sự tò mò về két sắt CCVV và thành phố Đông Hải trong giấc mơ...

Chương 310: Đường Hân (1)

Chương 310: Đường Hân (1)

Bỏ qua tất cả, nghiêm túc suy nghĩ về tình cảm của hắn đối với Đường Hân, rốt cuộc là như thế nào?

Ghét sao?

Chắc chắn là không, Đường Hân không có điểm gì khiến hắn ghét.

Thích sao?

Lâm Huyền cũng không chắc chắn.

Dù thời trung học và đại học hắn rất được các cô gái yêu thích, nhưng thời điểm đó những cuộc phiêu lưu kích thích trong giấc mơ hấp dẫn hắn hơn, nên đến bây giờ hắn vẫn chưa từng yêu ai, hắn không có một định nghĩa rõ ràng về tình cảm.

"Cậu nói đúng." Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Cao Dương:

"Cần phải cho Đường Hân một câu trả lời."...

Ngày hôm sau, buổi tối.

Buổi hòa nhạc sẽ chính thức bắt đầu vào lúc tám giờ rưỡi.

Nhưng Lâm Huyền đến sớm hơn, khoảng bảy giờ hắn đã có mặt, trong hội trường rộng lớn chỉ có vài chục người ngồi lác đác ở các chỗ khác nhau.

Hắn kiểm tra trước vị trí của ghế đặc biệt... phát hiện lo lắng

của hắn có vẻ hơi dư thừa.

Mặc dù gọi là ghế đặc biệt, nhưng từ hàng đầu đến hàng thứ 20 đều là ghế đặc biệt, phạm vi rất lớn, Lâm Huyền tìm chỗ ngồi mà phải mất một lúc mới tìm thấy.

"Có vẻ hơi làm việc quá mức, Sở An Tình và Đường Hân chắc gì đã biết vị trí vé của họ cho mình ở đâu."

Đây cũng là lý do Lâm Huyền đến sớm, vì Đường Hân phải tập luyện và trang điểm từ sớm, nên các nghệ sĩ đã bắt đầu chuẩn bị từ chiều. Lâm Huyền dự định vào hậu trường gặp Đường Hân.

Với sự dẫn dắt của Đường Hân, Lâm Huyền thuận lợi đến được hậu trường của các nghệ sĩ biểu diễn.

Hôm nay Đường Hân mặc một chiếc váy dạ hội đen, trang điểm rất trang nhã, rất phù hợp với phong thái của một nghệ sĩ violin.

"Chương trình của chúng tớ ở vị trí thứ chín, khá là sớm."

Gặp Lâm Huyền, Đường Hân cười không ngớt.

Lâm Huyền gật đầu:

"Tớ đã xem danh sách chương trình, thời lượng biểu diễn của các cậu là dài nhất, rất quan trọng."

"Hehe, hy vọng hôm nay tớ sẽ biểu diễn tốt."

"Chắc chắn là không vấn đề gì." Lâm Huyền động viên:

"Cậu mới gia nhập dàn nhạc đã được làm tay violin chính, điều đó chứng tỏ cậu rất giỏi."

"Thật ra tớ cũng thấy kỳ lạ." Đường Hân cười nhẹ:

"Tớ không biết tại sao mọi việc lại suôn sẻ như vậy, từ lúc phỏng vấn vào dàn nhạc cho đến khi tập luyện và gia nhập chính thức, trở thành tay violin chính, chính tớ cũng thấy khó tin."

"Có thể là được nữ thần may mắn ưu ái." Lâm Huyền đùa:

"Nhưng dù sao, mọi thứ suôn sẻ là tốt rồi."

"Lâm Huyền... sau buổi biểu diễn tối nay, cậu có thể đợi tớ ở cổng nhà hát không?" Đường Hân bỗng dưng nhỏ giọng, dùng ngón trỏ gãi gãi má, có chút ngượng ngùng:

"Tớ có một món quà muốn tặng cậu."

"Được thôi."

Lâm Huyền đồng ý ngay, cũng đúng lúc, hắn cũng có chuyện muốn nói với Đường Hân.

"Có thể sẽ hơi muộn." Đường Hân cười ngại ngùng:

"Sau khi kết thúc, tớ còn phải về hậu trường dọn đồ, tẩy trang, thay đồ... có lẽ sẽ mất chút thời gian."

"Không sao, cậu cứ từ từ, tớ sẽ đợi ở cổng nhà hát."

"Anh Lâm Huyền!" Một giọng nói ngoài dự đoán vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của Lâm Huyền và Đường Hân.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn phía sau Đường Hân...

Không sai, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo này, chính là Sở An Tình!

Nhưng Sở An Tình trước mắt khác với Đường Hân, cô không mặc đồ biểu diễn và trang điểm, xuất hiện với gương mặt mộc và trang phục bình thường.

"Hôm nay em cũng có biểu diễn mà?" Lâm Huyền hỏi.

"Chương trình đơn của em tập từ hôm qua rồi." Sở An Tình cười hì hì tiến lại gần:

"Chiều nay chủ yếu tập cho các chương trình nhóm, và nếu mặc đồ múa ballet sớm quá sẽ bị nhăn."

"Ra vậy." Lâm Huyền gật đầu.

Đường Hân ngạc nhiên nhìn hai người, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, đây là?"

"À, để anh giới thiệu."

Lâm Huyền chỉ vào Sở An Tình, nhìn Đường Hân:

"Đây là đàn em cùng trường Đại học Đông Hải của tớ, Sở An Tình."

Sau đó chỉ vào Đường Hân, nhìn Sở An Tình:

"An Tình, đây là nghệ sĩ violin của dàn nhạc giao hưởng Đông Hải, Đường Hân, cũng là bạn học cấp ba của anh."

"Chào chị Đường Hân!"

Sở An Tình cười tươi bắt tay với Đường Hân:

"Không ngờ chị lại là bạn học cấp ba của anh Lâm Huyền, thật trùng hợp quá!"

Đường Hân mỉm cười nhìn Sở An Tình:

"Thì ra em là cô bé múa ballet, chiều nay trong lúc tập luyện mọi người đều bàn tán về em, đúng là vừa xinh đẹp vừa dễ

thương!"

"Hehe, chị khen quá lời rồi."

Lúc này, một nhân viên đến gần, ra hiệu cho Lâm Huyền rời khỏi hậu trường:

"Thưa anh, chỗ này sắp bắt đầu chuẩn bị, xin anh trở về khán đài."

Lâm Huyền gật đầu, chào tạm biệt hai người.

Đường Hân và Sở An Tình vì đều là bạn học của Lâm Huyền nên trò chuyện rất vui vẻ.

Dù mối quan hệ của cả hai với Lâm Huyền chỉ là thoáng qua... nhưng nhờ có chủ đề chung là Lâm Huyền, họ nói chuyện rất thoải mái.

"Nói mới nhớ... Đường Hân chị ơi, em có điều muốn hỏi chị."

"Gì thế?"

Chương 311: Đường Hân (2)

Chương 311: Đường Hân (2)

"À, thật ra khá ngại, em không dám nói ra, nhưng thật sự rất tò mò."

"Có gì mà ngại." Đường Hân cười, thích thú với sự vui vẻ của cô bé này:

"Em muốn hỏi gì thì cứ nói thẳng ra."

Sở An Tình như lấy hết can đảm, gật đầu:

"Thật ra... em muốn hỏi về chuyện hồi các chị học cấp ba."

Cô dùng tay phải buộc tóc ra sau, để lộ chiếc cổ trắng ngần.

Rồi bắt chước nụ cười trên bức phác họa, để lộ hai lúm đồng tiền dễ thương, nhìn Đường Hân:

"Chị Đường Hân, trong lớp cấp ba của chị, có cô gái nào trông giống em không?"

"Ơ?"

Đường Hân không ngờ Sở An Tình lại hỏi câu này...

Cô ấy sững lại vài giây, rồi bắt đầu quan sát cô bé vui vẻ này.

Thật lòng mà nói, gương mặt này đúng là trời phú, đáng yêu hơn tất cả các cô gái trẻ cô ấy từng gặp. Cô bé có một khí chất rất đặc biệt, mang lại cảm giác sạch sẽ, thuần khiết và dễ chịu như cơn gió mùa xuân.

Nhìn gương mặt xinh xắn đó, Đường Hân cố nhớ lại các bạn nữ trong lớp cấp ba của mình, rồi so sánh với những bạn nữ cô ấy từng gặp trong các buổi họp lớp...

"Chị không có ấn tượng là có ai như vậy."

"Không, không có sao!"

Khuôn mặt Sở An Tình đỏ bừng, tim đập nhanh hơn:

"Thật sự không có ai trông giống em sao?"

"Theo chị nhớ là không có."

Đường Hân cười nhìn Sở An Tình:

"Nếu trong lớp chị có cô gái xinh đẹp như em, chắc chắn mình sẽ không quên được."

"Nhưng mà, lâu như vậy rồi, và chị cũng chuyển trường sau vài ngày khai giảng, nên chị cũng không chắc lắm. Mà sao em lại hỏi câu kỳ lạ này?"

"Không... không có gì đâu! Chỉ là anh Lâm Huyền có nhắc qua thôi!" Sở An Tình vẫy tay chào Đường Hân:

"Thôi, em phải đi chuẩn bị trang điểm và làm tóc đây, chào chị Đường Hân!"

"Ừ, tạm biệt."

Đường Hân vẫy tay chào tạm biệt cô bé vui vẻ này.

Cô ấy cười nhẹ, không để tâm đến chuyện đó nữa. ...

Lâm Huyền trở lại ghế đặc biệt, ngồi xuống, xung quanh bắt đầu có thêm người đến.

Một lát sau, Triệu Anh Quân xách túi xách bước đến, ngồi xuống ghế cạnh Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu đến sớm thật."

"À, tôi đến để chào bạn học cấp ba, cô ấy có biểu diễn hôm nay."

"Chương trình nào thế?"

"Dàn nhạc giao hưởng, cô ấy là nghệ sĩ violin."

Triệu Anh Quân gật đầu, nhìn vào danh sách chương trình:

"Chương trình thứ chín, ngay trước tiết mục ballet của An Tình."

"Ừ..."

Lâm Huyền nhất thời không biết nói gì.

Cảm thấy nói gì cũng như người làm điều xấu, chi bằng không nói gì, tập trung xem chương trình, mọi chuyện sẽ tự nhiên rõ ràng.

Ngay sau đó, buổi hòa nhạc bắt đầu.

Phải nói rằng, dù gì cũng là một buổi biểu diễn chính thức, chất lượng các tiết mục rất cao.

Dù Lâm Huyền không đặc biệt thích nhạc cổ điển, hắn vẫn cảm nhận được sự tuyệt vời.

Dàn nhạc giao hưởng của Đường Hân biểu diễn nhiều bản nhạc, đủ mọi phong cách.

Dù Đường Hân là nghệ sĩ violin chính, nhưng trong một dàn nhạc đông người, cô ấy không thật sự nổi bật, Lâm Huyền cũng

không cảm nhận được gì đặc biệt.

Nhưng so với đó...

Tiết mục ballet cá nhân của Sở An Tình thật sự nổi bật.

Trên sân khấu chỉ có cô dưới ánh đèn sân khấu, và một cây đàn piano ở góc sân khấu, đây là thế giới riêng của Sở An Tình.

Lần này, không có Lâm Huyền làm vướng chân, Sở An Tình thực sự bộc lộ hết khả năng vũ đạo của mình.

Chuyên nghiệp, duyên dáng, và đẹp đẽ.

Cô nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt từ khán giả.

Lâm Huyền cũng không tiếc lời khen ngợi bằng một tràng pháo tay cho Sở An Tình...

Đúng như hắn nghĩ, Sở An Tình không phải dựa vào "cửa sau" để tiến thân, cô thực sự có tài.

Có lẽ lúc này ở đâu đó trong khu ghế đặc biệt, Sở Sơn Hà cũng đang hưng phấn vỗ tay đỏ cả tay?

Nghĩ cũng biết, nơi nào có Sở An Tình, làm sao thiếu Sở Sơn Hà?

Chỉ là khu ghế đặc biệt này quá rộng, người đông đúc, Lâm Huyền không tìm thấy bóng dáng người đàn ông lực lưỡng đó.

Các tiết mục sau cũng rất hay, chất lượng cao, Lâm Huyền đều xem được.

Lúc này tại hậu trường...

Sở An Tình sau khi biểu diễn xong liền đến khu vực nghỉ ngơi của dàn nhạc giao hưởng, tìm Đường Hân trò chuyện. Có lẽ do

tính cách tương đồng, hai người nhanh chóng trở thành bạn bè.

Sở An Tình rất quan tâm đến chuyện thời cấp ba của Lâm Huyền, Đường Hân lại tò mò về cuộc sống hiện tại của Lâm Huyền... nhờ Lâm Huyền, họ nói chuyện rất vui vẻ.

Cuối cùng.

Buổi hòa nhạc kết thúc thành công.

Các nghệ sĩ sau khi chào khán giả, bắt đầu trở lại hậu trường thu dọn đồ đạc, tẩy trang, thay đồ. Sở An Tình và Đường Hân sau khi trò chuyện cả buổi tối cũng ríu rít bên nhau.

Khán giả bắt đầu rời khỏi khán đài một cách trật tự.

Lâm Huyền ngồi trên ghế vươn vai...

Buổi biểu diễn này thật sự quá dài, ba tiếng rưỡi, ngồi đến mỏi cả lưng.

"Vậy Lâm Huyền, mình đi trước đây."

Triệu Anh Quân tạm biệt Lâm Huyền ở cửa nhà hát, rồi đi về phía bãi đỗ xe bên kia đường.

Chương 312: Đường Hân (3)

Chương 312: Đường Hân (3)

Lâm Huyền đã nói với Triệu Anh Quân rằng sau buổi biểu diễn, bạn bè của họ sẽ tụ tập một chút, nên hắn không cần đi xe của Triệu Anh Quân về.

Lần lượt, dòng người từ từ bước ra khỏi nhà hát, băng qua đường đến bãi đỗ xe, lên xe và rời đi.

Cao Dương cũng chào Lâm Huyền rồi rời đi cùng đồng nghiệp của mình.

Lâm Huyền đứng trước cửa nhà hát, nhìn dòng người thưa thớt dần, chờ đợi Đường Hân thay đồ xong ra.

Hắn không biết Đường Hân sẽ tặng mình món quà gì.

Nhưng nghĩ lại...

Đường Hân luôn thẳng thắn trong việc bày tỏ tình cảm, Lâm Huyền cũng đoán được phần nào.

Đợi thêm hơn mười phút, Đường Hân khoác áo choàng từ nhà hát đi ra, chạy nhanh về phía Lâm Huyền:

"Xin lỗi, để cậu đợi lâu!"

"Không, cũng không lâu lắm."

"Hì hì, biểu diễn của tớ thế nào? Trình độ violin của tớ được chứ?" Đường Hân có vẻ rất hài lòng với buổi biểu diễn hôm nay.

"Thật sự rất tuyệt." Lâm Huyền cười nói:

"Nói mới nhớ... cậu định tặng tớ cái gì?"

Đường Hân cúi đầu nhìn đồng hồ:

"Ôi trời, sao chưa tới nhỉ, Chu Đoạn Vân thật là chậm chạp!"

"Chu Đoạn Vân?"

Lâm Huyền nghe tên này rất ngạc nhiên.

Hai người này có âm mưu gì sao?

Bíp bíp!

Từ bên kia đường, vang lên tiếng còi xe gấp gáp.

Bây giờ đã muộn, mọi người gần như đã rời đi hết. Trên đường hầu như không có xe cộ hay người qua lại, nên hai tiếng còi này nghe rất rõ.

Cả hai ngẩng đầu lên, bên kia đường, sát lề, đậu một chiếc Rolls-Royce Phantom đặc trưng.

Chu Đoạn Vân mở cửa xe bước xuống, mỉm cười vẫy tay về phía này.

"Hì hì, vừa nói đến cậu ấy, cậu ấy đến rồi."

Đường Hân quay lại nhìn Lâm Huyền, ánh mắt đầy hân hoan và phấn khích:

"Vậy Lâm Huyền, cậu đợi tớ ở đây nhé, tớ đi lấy đồ!"

"À..."

Lâm Huyền cảm thấy bối rối, không biết hai người này đang có ý đồ gì, càng không biết quan hệ của họ từ khi nào trở nên tốt như

vậy.

Nhưng đều là bạn học, cũng đã từng ăn uống cùng nhau, nên cũng không có gì lạ.

Đường Hân chạy nhanh về phía bên kia đường.

Phía sau, cũng vang lên tiếng bước chân chạy nhỏ.

Lâm Huyền quay đầu lại, phát hiện người chạy tới là Sở An Tình đã thay đồ xong, trên tay cầm một chiếc điện thoại màu đỏ.

Lâm Huyền từng thấy chiếc vỏ điện thoại đó, hình như là của Đường Hân.

"Anh Lâm Huyền, chị Đường Hân đâu rồi?"

Sở An Tình chạy thẳng tới trước mặt Lâm Huyền:

"Chị ấy vừa nhận điện thoại xong vội vàng đi ra, quên điện thoại ở bàn trang điểm."

"Ở bên kia." Lâm Huyền chỉ về phía Đường Hân đang bước lên đường.

"Chị Đường Hân!" Sở An Tình vừa gọi vừa chạy nhanh tới.

Bỗng nhiên—

Ánh mắt Lâm Huyền liếc thấy ở cuối đường có một chiếc taxi đang lao tới với tốc độ cao!

Chiếc taxi vẫn tiếp tục tăng tốc!

Thậm chí chưa bật đèn!

Hắn đột nhiên nhận ra điều gì đó!

"Quay lại đi!!"

Tuy nhiên đã quá muộn!

Khi Lâm Huyền hét lên, Đường Hân đã đứng giữa đường, dừng lại, quay đầu nhìn Sở An Tình đang chạy về phía mình—

Ầm!!!!!!!!!

Lâm Huyền dùng toàn bộ sức lực, một bước lao lên phía trước, mạnh mẽ kéo Sở An Tình trên vạch kẻ đường về phía sau!

Nhưng trong tiếng hét vô vọng, ánh mắt bối rối của Đường Hân chớp mắt đã hóa thành hai ngôi sao băng xuyên qua bầu trời đêm! Bị chiếc taxi lao tới mạnh mẽ hất tung lên không trung!

"Đường Hân!!"

Lâm Huyền và Sở An Tình theo quán tính ngã xuống vỉa hè, những giọt máu tung lên không trung bắn vào mặt và quần áo hai người.

Sở An Tình nhìn vệt máu kinh hoàng trên chiếc áo trắng, mắt trợn trừng ngất đi...

Lâm Huyền cảm thấy toàn bộ thế giới như bị tắt âm, không một tiếng động.

Cho đến khi—

Bùm.

Đường Hân bị hất văng hàng chục mét trên không, giống như đêm giao thừa năm đó của Hứa Vân, nặng nề rơi xuống mặt đường bê tông, máu chảy thành dòng, theo độ dốc của đường lan đến vỉa hè.

"Đường Hân!!!"

Lâm Huyền đột ngột đứng dậy chạy về phía Đường Hân ở xa.

Trái tim hắn không ngừng đau đớn, điên cuồng chạy tới, ôm lấy cơ thể Đường Hân bị gãy nát!

Ầm...

Chiếc taxi gây tai nạn không dừng lại chút nào, biến mất ở góc đường.

"Đường Hân..."

Lâm Huyền cảm thấy cơ thể Đường Hân như tan nát, không tìm thấy điểm nào có thể nâng đỡ. Hắn ôm lấy tia hy vọng cuối cùng nhìn vào con ngươi của Đường Hân...

Giống như đêm giao thừa của Hứa Vân, con ngươi đen của Đường Hân giãn ra rõ ràng, trở nên tối đen.

Từ từ.

Cánh tay trái gãy của Đường Hân, nâng lên từng chút một, run rẩy vuốt qua khuôn mặt của Lâm Huyền... ...

Bộp.

Cánh tay vô lực rơi xuống, không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Chỉ còn lại...

Hai vệt máu...

Bên má Lâm Huyền.

Chương 313: Cá mè một giuộc (1)

Chương 313: Cá mè một giuộc (1)

Bệnh viện

Tấm vải trắng phủ lên xe đẩy, kêu loạt soạt khi được đẩy qua đại sảnh bệnh viện.

Cao Dương chờ đợi rất lâu liền chạy đến, liên tục hỏi thăm bác sĩ chủ trị.

Lâm Huyền hai tay ôm mặt, chống lên đầu gối, ngồi trên ghế bệnh viện mà không động đậy.

Hắn cảm thấy rất phức tạp, nhưng tư duy càng ngày càng rõ ràng hơn.

Từ khoảnh khắc Đường Hân bị chiếc taxi đâm bay đi, trong lòng hắn có một ngọn lửa đã tắt từ lâu lại bùng cháy lên.

Đó là một sự kích động không lý trí, là một cơn giận khó kiềm chế!

Cái chết của Đường Hân và cái chết của Hứa Vân giống hệt nhau, hoàn toàn giống nhau, cùng một thời gian và cách thức rời khỏi thế giới này.

Lâm Huyền đã nhiều lần nghi ngờ mục tiêu của những kẻ sát nhân là mình, nhưng không ngờ mục tiêu mà chúng nhắm đến từ lâu lại là Đường Hân!

Nhưng lần này không giống như lần của Hứa Vân.

Vì hắn và Đường Hân có mối quan hệ mật thiết, thường xuyên tiếp xúc, nên rất dễ dàng nối liền tất cả manh mối lại với nhau.

Ban đầu, Lâm Huyền luôn cảm thấy Đường Hân có nhiều điểm kỳ lạ.

Lúc đó hắn không cảm thấy có gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ nếu kết nối tất cả những điểm kỳ lạ lại với nhau...

Lâm Huyền mở mắt ra, trong đầu không ngừng hiện lên những lời mà Đường Hân từng nói:

"Sau Tết, tớ sẽ về Đông Hải, có một nhân vật rất có uy tín trong giới y học mời tớ đến viện nghiên cứu của ông ấy làm nghiên cứu. Tớ đã do dự rất lâu... nhưng cuối cùng vẫn đồng ý."

"Cậu chắc chắn không đoán được ai là người mời tớ đến viện nghiên cứu này đâu, đó là thầy của giáo sư Hứa Vân đấy."

"Thực ra trước đây tớ cũng luôn nghiên cứu về lĩnh vực thuốc này, mục tiêu là chữa bệnh Alzheimer, nhưng không có hiệu quả... nhưng giáo sư Hứa Vân đã mở ra một lĩnh vực ngủ đông hoàn toàn mới, khiến cho kết quả nghiên cứu vốn không có giá trị của tớ giờ đây được coi trọng."

"Một đồng nghiệp nghe nói trình độ chơi violin của tớ khá, liền giới thiệu tớ đến dàn nhạc giao hưởng thành phố Đông Hải, nơi đó đang thiếu vài nghệ sĩ violin."

"Tớ cũng không biết tại sao mọi thứ lại suôn sẻ như vậy, từ việc phỏng vấn dàn nhạc đến việc tập luyện, gia nhập đội chính thức, trở thành nghệ sĩ violin chính, ngay cả tớ cũng thấy khó tin."

"Lâm Huyền... tối nay sau khi buổi biểu diễn kết thúc, cậu có thể đợi tớ ở cổng nhà hát không?"

"À, sao còn chưa đến nữa, Chu Đoạn Vân thật là chậm quá! Lâm Huyền, cậu đợi tớ ở đây nhé, tớ đi lấy đồ!"...

Tất cả những điều này.

Có vẻ như.

Không có gì bất thường.

Chỉ là một con đường tìm việc bình thường của một cô gái vừa tốt nghiệp.

Cô ấy chỉ tình cờ nhờ vào kết quả nghiên cứu của Hứa Vân, khiến cho luận văn tốt nghiệp vốn không ai quan tâm của mình trở thành một loại thuốc thần kỳ được ngành công nghiệp săn đón, có thể giải quyết các tác dụng phụ của ngủ đông.

Cô ấy chỉ tình cờ đến Đông Hải, gặp lại Chu Đoạn Vân cũng đang phát triển ở Đông Hải trong buổi họp lớp, sau đó hai người lên kế hoạch tặng cho mình một món quà.

Tất cả đều là tình cờ?

Tuyệt đối không thể!

"Tất cả những điều này, ngay từ đầu... đã là một kế hoạch tỉ mỉ nhắm vào Đường Hân!"

Lâm Huyền nắm chặt hai tay.

Nhóm người này, những kẻ sát nhân này, không phải ngẫu nhiên mà lần nào cũng có thể kiểm soát chính xác thời gian giết người vào lúc 00:42...

Bởi vì họ đã lên kế hoạch quá kỹ lưỡng, quá lâu dài, quá chi

tiết.

Họ chưa bao giờ giết người một cách ngẫu nhiên, mà để có thể chính xác giết người vào khoảng 00:42-00:43, họ sẽ lên kế hoạch từ trước một tháng, thậm chí vài tháng để đảm bảo không có sơ sót.

Từ kết quả này mà suy ngược lại.

Việc thầy của Hứa Vân mời cô ấy đến Đông Hải để nghiên cứu có lẽ là khởi đầu của kế hoạch.

Người đồng nghiệp tốt bụng giới thiệu cô ấy vào dàn nhạc giao hưởng Đông Hải là để dẫn cô ấy đến vị trí chết trong kế hoạch.

Cuộc phỏng vấn suôn sẻ, đảm nhận vị trí nghệ sĩ violin chính là để đảm bảo sự có mặt chắc chắn của Đường Hân trong buổi biểu diễn này.

Và cuộc gọi của Chu Đoạn Vân cho Đường Hân trước đó khiến cô ấy xuất hiện kịp thời ở cửa nhà hát; và chiếc Rolls-Royce Phantom đậu chính xác ở phía đối diện đường, khóa chính xác thời gian Đường Hân bước lên đường vào lúc 00:42.

Từng chi tiết khớp với nhau, không bỏ sót chi tiết nào!

Không ngạc nhiên khi họ có thể kiểm soát chính xác thời gian tử vong vào 00:42, thời gian khắc nghiệt đến như vậy... những kẻ sát nhân này đã đạt đến mức độ lên kế hoạch biến thái!

Nhớ lại thảm cảnh của Hứa Vân vào đêm giao thừa, chết thảm trên đường phố.

Có phải cũng có người trong cuộc giúp đỡ?

Tại sao Hứa Vân lại chọn rời đi vào thời điểm đó, có phải cũng

có ai đó gọi điện cho ông ấy hoặc hẹn ông ấy trước?

Nếu kết hợp với sự việc của Đường Hân, chỉ có một người liên quan đến cả hai sự kiện—

Thầy của Hứa Vân!

Hoặc có thể là...

"Chu Đoạn Vân."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói ra cái tên mà hắn không dám tin.

Chương 314: Cá mè một giuộc (2)

Chương 314: Cá mè một giuộc (2)

Mặc dù không có cách nào chứng minh cái chết của Hứa Vân có liên quan đến Chu Đoạn Vân... nhưng ít nhất cái chết của Đường Hân, Chu Đoạn Vân rất khó thoát khỏi liên quan.

Điều này người khác không nhìn thấy, thậm chí cảnh sát cũng không nhìn thấy.

Nhưng Lâm Huyền rất chắc chắn.

Nếu cái chết của Đường Hân thực sự là do một kế hoạch được thiết kế tinh vi, thì thời điểm xuất hiện của Chu Đoạn Vân chắc chắn là một mắt xích quan trọng nhất! Chỉ có hắn ta mới có thể quyết định chính xác thời gian tử vong của Đường Hân!

"Cao Dương..."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng mập mạp đang thở dài đi tới:

"Chu Đoạn Vân ở đâu?"

-

Ngoại ô thành phố Đông Hải

Biệt thự bên hồ

Cánh cửa gỗ đỏ bị đẩy mạnh mở tung!

Cạch.

Công tắc đèn được bật lên, kéo chàng trai trắng trẻo ra khỏi ánh trăng, lộ diện dưới ánh sáng của đèn chùm pha lê.

"Hừ..."

Người đàn ông vừa bước vào cửa hừ lạnh một tiếng:

"Đường Hân chết rồi."

"Tốt." Chàng trai trong đống sách nhẹ giọng đáp.

"Khi nào giết Lâm Huyền?"

"Khi nào chúng ta tìm được bằng chứng hắn làm nhiễu loạn lịch sử." Chàng trai không ngẩng đầu lên.

"Tại sao đến lượt Lâm Huyền lại phiền phức thế này?"

Người đàn ông ở cửa cau mày:

"Giết Đường Hân thì nói giết là giết, sao giết Lâm Huyền lại phải lật đi lật lại tìm bằng chứng?"

"Chu Đoạn Vân, nếu có ý kiến thì đi tìm Ngạo Mạn mà nói." Chàng trai ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ở cửa:

"Thậm chí, nếu anh có ý kiến, anh có thể không đến Đông Hải, không tham gia kế hoạch này."

"Ha ha."

Chu Đoạn Vân cười khinh miệt:

"Không có tôi, anh có thể giết Đường Hân vào lúc 00:42 không?"

"Có gì mà không được? Chỉ là tốn chút công sức thôi." Chàng

trai đáp lại một cách thản nhiên:

"Tác dụng lớn nhất của anh không phải là gọi Đường Hân vào lúc 00:42... tôi có cách kín đáo hơn để khiến Đường Hân đứng đúng lúc 00:42 trên đường, không cần phải lộ diện anh."

"Ý anh là gì?" Mặt Chu Đoạn Vân lập tức tối sầm, nhìn chằm chằm vào chàng trai.

"Tôi cố tình để Lâm Huyền nghi ngờ anh." Chàng trai mảnh khảnh chống tay lên sàn đứng dậy, bỏ tay vào túi, đi tới bàn ăn cầm lấy cốc nước:

"Tác dụng lớn nhất của anh... chính là làm bia cho Lâm Huyền."

"Anh dám lấy tôi làm mồi nhử?" Chu Đoạn Vân chửi thề:

"Anh diễn xuất giỏi như thế, không làm mồi nhử thì thật là lãng phí." Chàng trai cầm cốc nước nhìn Chu Đoạn Vân cười:

"Phải nói là, dù tôi không thích anh, nhưng anh đúng là người giả dối và biết nói dối nhất mà tôi từng gặp."

"Anh đã xem phim "Catch Me If You Can" của Leonardo DiCaprio chưa? Tôi thấy anh còn lừa giỏi hơn nam chính trong phim... trên người anh không có gì là thật, tôi nghĩ chắc Ngạo Mạn đã nhìn trúng điểm này của anh, nên mới tha mạng cho anh năm xưa."

"Anh nghĩ các anh giỏi lắm à?"

Chu Đoạn Vân cười lạnh một tiếng, gân xanh nổi lên, như bị chạm vào nỗi đau:

"Giết một người mà lề mề! Nếu không phải Lâm Huyền giúp Hứa Vân, tại sao kết quả nghiên cứu của Hứa Vân lại nằm trong

tay Lâm Huyền? Chuyện rõ ràng như thế còn cần bằng chứng gì? Giết hắn đi không được sao? Một lũ hèn nhát!"

"Vậy anh đi giết đi, đâu có ai ngăn anh." Chàng trai cười nhún vai:

"Xem lần này Ngạo Mạn có tha mạng cho anh nữa không."

Chu Đoạn Vân hít một hơi thật sâu, nheo mắt nhìn chàng trai:

"Bây giờ tôi mới hiểu... tại sao lần đầu gặp tôi lại ghét anh như vậy."

"Là vì tôi thương hại anh, không để Bạo Thực bắn chết anh à?"

"Là vì thái độ tự cho mình là đúng của anh giống hệt Lâm Huyền!" Chu Đoạn Vân căm ghét nhìn chàng trai:

"Thật kinh tởm."

"Thật vậy à."

Chàng trai lắc đầu cười:

"Mặc dù tôi và Lâm Huyền chỉ gặp nhau một lần, nhưng nếu bỏ qua lập trường, tôi thấy hắn cũng là một người khá tốt."

"Ha ha, các anh quả thật có thể làm bạn tốt của nhau."

Chu Đoạn Vân bước ra khỏi cửa, đóng sầm cửa lại:

"Ngưu tầm ngưu mã tầm mã."...

"Chu Đoạn Vân... đi theo chiếc taxi đó rồi."

Cao Dương thở dài nói:

"Lúc đó cậu chú ý hết vào Đường Hân, chắc không để ý xung quanh. Khi chiếc taxi vừa khởi động, Chu Đoạn Vân liền lên xe yêu

cầu tài xế quay đầu, đuổi theo chiếc taxi đó."

"Vừa rồi tớ đã liên lạc với hắn ta, hắn ta nói không đuổi kịp, cuối cùng vẫn để chiếc taxi chạy mất, nhưng camera hành trình vẫn ghi lại được khá nhiều thứ. Hắn ta định đến đồn cảnh sát, giao video từ camera hành trình cho cảnh sát. Có những video này, cảnh sát sẽ dễ dàng hơn trong việc tìm chiếc xe đó."

Lâm Huyền không nói gì...

Hắn thực sự rất nghi ngờ Chu Đoạn Vân, gần như chắc chắn rằng hắn ta đã tham gia vào vụ mưu sát Đường Hân.

Nhưng họ xử lý rất khôn khéo.

Chu Đoạn Vân không có bất kỳ động cơ hay hành vi trực tiếp nào giết Đường Hân, ngay cả khi cảnh sát điều tra, họ cũng không tìm được bất kỳ bằng chứng nào.

Chương 315: Tuyên chiến (1)

Chương 315: Tuyên chiến (1)

Dù hắn có kể hết các suy luận cho cảnh sát nghe, tất cả những phỏng đoán này đều quá chủ quan, không có bất kỳ chứng cứ khách quan nào chứng minh, chỉ là một tờ giấy trắng.

Một điều cần phải hết sức cẩn thận...

Nếu kẻ giết Hứa Vân và Đường Hân thực sự là nhóm người bao gồm thầy của Hứa Vân và Chu Đoạn Vân...

Thì có khả năng cao họ chính là con mèo đang chơi trò mèo vờn chuột với hắn.

Hắn và Hứa Vân, Đường Hân đều là mục tiêu của họ, chỉ là sớm hay muộn.

Có một điều rất khó hiểu...

Hứa Vân và Đường Hân đều là những nhà khoa học có thành tựu trong lĩnh vực nghiên cứu, đặc biệt là lĩnh vực ngủ đông, giết họ có thể hiểu được.

Nhưng hắn không phải là nhà khoa học, cũng không có điểm chung nào với Hứa Vân và Đường Hân, tại sao hắn cũng là mục tiêu của họ?

Nguyên nhân ở đâu?

Hắn đã sử dụng kiến thức tương lai để giúp Hứa Vân, nhưng hắn lại không giúp Đường Hân, vậy mà kết cục cuối cùng vẫn đến với hắn?

Nhưng dù sao đi nữa...

Lâm Huyền nhớ đến nụ cười của Đường Hân, nhớ đến vẻ ngại ngùng của cô ấy, nhớ đến sự dũng cảm thẳng thắn và sự ngưỡng mộ đối với hắn...

"Chắc chắn, không thể bỏ qua cho họ!"

-

Ngày hôm sau, phòng bệnh của Sở An Tình.

Lâm Huyền đẩy cửa bước vào.

Sở An Tình đang ngồi trên giường bệnh ngẩng đầu lên, mỉm cười:

"Đàn anh Lâm Huyền, anh đến rồi, em vừa định liên lạc với anh đây."

Lâm Huyền đặt quà thăm hỏi lên tủ đầu giường:

"Không sao, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, cơ thể không sao chứ?"

Sở An Tình ngượng ngùng gãi đầu:

"Không, không sao cả... em thực sự không có chuyện gì, chỉ là em bị chóng mặt khi thấy máu... nên mới ngất đi, ba em quá lo lắng không cho em xuất viện, còn làm một loạt kiểm tra, thực sự em không sao."

Nói xong, gương mặt Sở An Tình lập tức trở nên u ám, nhìn Lâm Huyền:

"Chị Đường Hân... sao rồi..."

Cắn môi, cô ngập ngừng.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không cứu được, tai nạn xe cộ khiến cô ấy mất tại chỗ."

Sở An Tình thở dài:

"Ba em nói, cảnh sát thành phố Đông Hải cũng đang hết sức điều tra vụ này, nghe nói vì có lộ trình bỏ trốn và video của chiếc xe gây tai nạn... hiện giờ có khá nhiều manh mối."

Lâm Huyền nhớ lại lời Cao Dương nói...

Những đoạn video từ camera hành trình đó, rất có khả năng là do Chu Đoạn Vân cung cấp.

Hắn đã nghĩ rằng chiếc xe lần này cũng sẽ biến mất như lần đã đâm chết Hứa Vân, không để lại dấu vết gì, nhưng... theo lời Sở An Tình, lần này cảnh sát lại có khá nhiều manh mối.

Điều này khiến Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Ba em nói thế nào? Cảnh sát có thể tìm được hung thủ không?"

"Ba em nói vì vụ án của Hứa Vân đến nay vẫn chưa có đột phá, cảnh sát thành phố Đông Hải cũng chịu áp lực rất lớn, đã nghĩ ra rất nhiều cách..." Sở An Tình bước xuống giường, tiếp tục nói:

"Đặc biệt là vụ án của chị Đường Hân lần này, rất dễ khiến người ta liên hệ với vụ án của giáo sư Hứa Vân trước đó, cảnh sát thành phố Đông Hải sốt ruột hơn ai hết. Vì vậy, họ đã mời một người ngoài rất giỏi đến hỗ trợ."

"Người ngoài?"

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc:

"Là kiểu thám tử tư sao? Hay là được điều từ tỉnh khác đến?"

"Em cũng không rõ nữa." Sở An Tình lắc đầu:

"Ba em không nói nhiều, ông ấy nói đây vẫn là bí mật không thể tiết lộ, cảnh sát thành phố Đông Hải không muốn để lộ việc này ra ngoài."

"Nhưng ba em nói, người ngoài này đầu óc rất sắc bén, nhanh chóng làm rõ mạch vụ án và lập kế hoạch điều tra, bắt giữ hung thủ, có lẽ sẽ sớm bắt được hung thủ thôi!"

"Giỏi vậy sao?"

Lâm Huyền gãi đầu, cảm giác như đang nghe truyện thám tử Conan.

Nhưng vì thông tin này đến từ Sở Sơn Hà, chắc chắn là thật. Ông ta có vị thế rất cao cả công khai lẫn bí mật ở Đông Hải, tự nhiên có cách biết được nhiều chuyện mà người khác không biết.

Hơn nữa...

Vụ án này suýt chút nữa đã liên quan đến con gái cưng của ông ta, không điều tra rõ ràng sao yên tâm được?

"Nói đến chuyện này, đàn anh Lâm Huyền, ba em rất biết ơn anh!"

Sở An Tình cười nói:

"Ông ấy nói sau mấy ngày nữa, ông ấy sẽ cảm ơn anh đàng hoàng, báo đáp ân cứu mạng của anh đối với em."

"Không cần đâu, khách sáo quá."

Lâm Huyền khoát tay từ chối:

"Anh chỉ tiện tay giúp đỡ, không đáng được gọi là cứu mạng... thật ra hôm nay anh đến tìm em là muốn tìm hiểu về việc Đường

Hân rời khỏi phòng trang điểm."

Dừng lại một chút, Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Có thể kể cho anh nghe về những gì đã xảy ra từ lúc các em chào sân khấu đến lúc Đường Hân rời khỏi chỗ em được không?"

"Tất nhiên là được."

Sở An Tình gật đầu nói:

"Sau khi chào sân khấu xong, chúng em luôn ở bên nhau trò chuyện, tẩy trang, thay đồ đều cùng nhau... sau đó có người gọi điện cho chị Đường Hân, chị ấy vội vã thu dọn đồ và rời đi."

Chương 316: Tuyên chiến (2)

Chương 316: Tuyên chiến (2)

"Em có biết ai gọi và nói gì không?"

Sở An Tình lắc đầu:

"Em không biết. Sau khi chị ấy chạy ra ngoài, em mới phát hiện chị ấy quên mang điện thoại, nên em cũng vội vàng thu dọn đồ để đuổi theo... sau đó xảy ra chuyện anh cũng biết rồi, ngay trước cửa nhà hát, em định ra đưa điện thoại cho chị ấy thì anh kéo em lại."

"Điện thoại bị cảnh sát lấy đi rồi à?"

"Có lẽ là vậy... sau khi em tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện, những gì xảy ra trong lúc em ngất đi em không biết."

Vậy sao...

Lâm Huyền vốn định kiểm tra nhật ký cuộc gọi hoặc lịch sử trò chuyện trên WeChat của điện thoại.

Không phải hắn không tin tưởng vào cảnh sát Đông Hải...

Chỉ là hắn có kế hoạch riêng.

Nhưng dựa vào phỏng đoán hiện tại, không khó để đoán rằng người gọi điện cho Đường Hân lúc đó là Chu Đoạn Vân, chắc chắn là thúc giục cô ấy ra cửa nhà hát để lấy đồ.

"Được rồi, anh hiểu rồi."

Lâm Huyền đứng dậy, chuẩn bị rời đi:

"Em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, anh không làm phiền nữa."

"Đàn anh Lâm Huyền..."

Sở An Tình tiến tới, nắm lấy tay áo hắn, ngước nhìn vào mắt hắn:

"Thật sự rất cảm ơn anh đã cứu em, nếu không thì em..."

Nghĩ đến tình trạng thảm khốc của Đường Hân, cô nghẹn lời, không biết nên tiếp tục nói gì.

Cô biết Đường Hân là bạn học cấp ba của Lâm Huyền.

Lúc này, chắc chắn đàn anh Lâm Huyền rất đau lòng?

Cô còn sống, nhưng Đường Hân đã chết...

Nếu lúc đó cô không xuất hiện, liệu Lâm Huyền có kịp cứu Đường Hân không?

Nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy buồn bã.

"Không sao."

Lâm Huyền nhìn ra được sự áy náy của Sở An Tình, an ủi cô:

"Đừng lo, mọi chuyện sẽ sáng tỏ."

-

Hai ngày sau, bố mẹ Đường Hân từ Hàng Châu tới, lo liệu hậu sự cho cô ấy, nhận tro cốt của Đường Hân từ nhà hỏa táng thành phố Đông Hải.

Bố mẹ Đường Hân không lớn tuổi, đang ở độ tuổi trung niên, điều kiện gia đình có vẻ rất khá. Nhưng lúc này họ như thể bầu

trời sụp đổ, ban đầu khóc lóc đau khổ, sau đó vì quá đau lòng mà trở nên đờ đẫn, không thể giao tiếp bình thường.

Các thủ tục đều do em trai Đường Hân lo liệu.

Cậu ấy nhỏ hơn Đường Hân ba tuổi, hiện đang là sinh viên, nhưng khi chị gái không còn, cậu ấy cũng mạnh mẽ hơn.

Lâm Huyền và Cao Dương gặp ba người nhà họ Đường, nói vài câu, rồi cũng như không nói gì.

Người đã chết, nói gì cũng vô ích.

Vài ngày sau...

Tro cốt của Đường Hân được chôn cất, tiếng ồn ào của lễ tang tan biến giữa cánh đồng, những tờ tiền giấy chưa cháy hết cũng bay trong gió xuân.

Chỉ trong vài ngày.

Cô gái trẻ tuổi đầy sức sống và nụ cười ấy đã trở thành một nắm đất, dần dần bị thời gian lãng quên.

Có lẽ vài chục năm sau, nhiều bạn học sẽ quên mất cô gái tên Đường Hân này.

Giống như cô ấy đã đến và đi một cách vội vàng.

Trên cánh đồng cô đơn...

Lâm Huyền giẫm lên những cây trồng vừa mới nảy mầm, từng bước một tiến về phía nấm mộ chỉ cao hơn mặt đất nửa mét.

Đó là một trong số ít những nấm mộ còn dễ nhận ra trên cánh đồng.

Dưới nhiều chính sách bảo vệ và canh tác, ngày càng nhiều

nấm mộ sẽ dần bị san phẳng, biến mất, trở thành đất bằng, trồng lúa, trở về với đất mẹ.

Lâm Huyền bước trên con đường lầy lội, đứng đó dưới ánh hoàng hôn đỏ rực.

Lâu lắm.

Hắn cúi đầu xuống:

"Đường Hân..."

Hắn nói nhỏ:

"Nghiên cứu của cậu có thể thay đổi thế giới, thay đổi tương lai, làm cho thế giới này tốt đẹp hơn."

"Nhưng điều đáng ghét là... trên thế giới này có một nhóm người, họ không muốn thế giới trở nên tốt đẹp hơn. Họ không thích khoa học, cũng không thích thay đổi, coi tất cả những điều không chắc chắn là kẻ thù."

"Tớ không biết mục đích của họ là gì..."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn mặt trời đang dần lặn xuống đất:

"Nhưng... dù họ có hàng ngàn lý do, tớ cũng không nghĩ rằng họ đúng."

Hắn cúi xuống, đặt bó hoa trên nấm mộ, rồi đứng dậy:

"Cậu đợi tớ nhé..."

"Đợi tớ nhổ tận gốc bọn họ, rồi tớ sẽ đến thăm cậu."

Hắn quay người lại.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống đường chân trời, chỉ còn lại

những đám mây đỏ rực chứng minh rằng mặt trời đã từng mọc lên.

Gió xuân thổi qua.

Thổi bay vạt áo của Lâm Huyền,

Thổi lên những chồi non mà hắn giẫm đạp,

Thổi lên những cành liễu mới xanh bên cánh đồng,

Thổi lên bó hoa lily trước nấm mộ...

Như đang gật đầu nhẹ nhàng.

Chương 317: Món quà

Chương 317: Món quà

Lâm Huyền, nén đau thương.

Ngày hôm sau khi trở về Đông Hải từ Hàng Châu, chiếc Rolls-Royce Phantom của Chu Đoạn Vân xuất hiện dưới tòa nhà công ty MX. Hắn ta đến văn phòng của Lâm Huyền, ngồi trên ghế sofa và nhìn Lâm Huyền:

"Tớ biết cậu chắc chắn rất đau buồn, nhưng... chuyện như vậy không ai muốn xảy ra, cái chết của Đường Hân tớ cũng đau lòng như cậu."

"Thật ra tớ không định nói với cậu, sợ rằng cậu nghe xong sẽ càng thêm áy náy... đêm đó Đường Hân có một món quà muốn tặng cậu, tớ đã giúp cậu ấy chuẩn bị rất lâu, để trong xe của tớ, vì vậy cậu ấy mới gặp tai nạn."

Chu Đoạn Vân thở dài, hai tay đan vào nhau:

"Nếu thực sự phải trách, thì trách nhiệm của tớ còn lớn hơn."

Lâm Huyền ngồi tại bàn làm việc, tay trái chống cằm, tay phải xoay bút, không nói gì.

Cao Dương từng cùng em trai Đường Hân đến cục cảnh sát Đông Hải tìm hiểu tình hình.

Đối với họ, cái chết của Đường Hân là chuyện lớn, như thể có vô số âm mưu bao quanh cô ấy.

Nhưng nhìn trên quy mô lớn hơn, Đường Hân không đặc biệt

đến thế.

Trong thành phố này, trung bình mỗi ngày có 500 vụ tai nạn giao thông xảy ra, trung bình mỗi ngày có bốn người chết vì tai nạn giao thông, có 30 người bị thương vì tai nạn giao thông.

Đó chỉ là số liệu của một thành phố, nếu nhìn trên toàn quốc, toàn thế giới... mỗi ngày trên trái đất có khoảng 3200 người chết vì tai nạn giao thông.

Đường Hân chỉ là một trong số đó.

Cái chết của cô ấy, so với giáo sư Hứa Vân, nhẹ như lông hồng. Hoặc có thể nói, nếu không vì cái chết của cô ấy tương tự với cái chết của giáo sư Hứa Vân, thì đối với người dân Đông Hải, cái chết của cô ấy còn không đáng kể bằng một sợi lông.

Không ai quan tâm, những người chết vì tai nạn giao thông ngày đó là ai, ở đâu, chết vào thời gian nào.

Cao Dương và em trai Đường Hân nhận được câu trả lời là—

Hiện tại chưa tìm thấy xe gây tai nạn, chứng cứ không đủ, hãy chờ thông báo cuối cùng của cảnh sát.

Lâm Huyền và Chu Đoạn Vân cũng bị cảnh sát đến hỏi, cả hai đều trả lời thành thật.

Dường như, đây chỉ là một vụ tai nạn đơn giản khi một cô gái băng qua đường để lấy quà và bị tai nạn giao thông tử vong...

Tất nhiên.

Điều kiện tiên quyết là trước đó không có vụ việc của Hứa Vân.

Nếu không có vụ án bí ẩn của Hứa Vân, cái chết của Đường Hân tám phần sẽ được định nghĩa đơn giản như vậy.

Nhưng liệu vụ việc của Đường Hân có liên quan đến vụ án của Hứa Vân không?

Cảnh sát cũng không chắc chắn, bởi vì, vẫn là câu nói đó...

Không có chứng cứ.

Điều tra cần có chứng cứ, không có chứng cứ thì không thể định tội, trừ khi tội phạm tự nhận tội, trong trường hợp đó lời khai mới có thể được dùng làm chứng cứ.

Hứa Vân chết lúc 00:42:02, bị đâm bởi một chiếc xe Audi màu đen, cùng với một chiếc taxi bỏ chạy.

Đường Hân chết lúc 00:42:41, bị đâm bởi một chiếc taxi, không có xe nào chạy cùng taxi.

Hai sự việc này, nếu nói có liên quan, cũng có thể nói được.

Nhưng đó chỉ là suy đoán vô căn cứ, cảnh sát không chấp nhận những suy đoán không có chứng cứ như vậy.

Vì vậy...

Mấu chốt nằm ở...

Chứng cứ.

Những ngày qua, Lâm Huyền nhiều lần cố tình đứng ở mép đường lúc 00:42, thử nghiệm nguy hiểm.

Nhưng đều không có gì bất thường, không có bất kỳ một gợn sóng nào.

Nếu không phải Hoàng Tước nhắc nhở rằng "trò chơi mèo vờn chuột" đã bắt đầu, hắn thực sự không nghĩ mình sẽ trở thành mục tiêu của những kẻ sát nhân đó.

Hắn không phải là nhà khoa học, cũng không nghiên cứu về hibernation, tại sao họ lại coi hắn là mục tiêu?

Nhưng Lâm Huyền vẫn tin vào lời của Hoàng Tước, vì vậy không khó để suy luận ra...

Hiện tại hắn thực sự bị những kẻ sát nhân theo dõi, nhưng chúng chưa có ý định giết hắn. Nguyên nhân có lẽ cũng nằm ở việc không có chứng cứ.

Lâm Huyền ngừng xoay bút, ngẩng đầu nhìn Chu Đoạn Vân đang ngồi trên sofa.

Có lẽ...

Thực tế đúng như hắn đang suy đoán—

Hắn không tìm thấy chứng cứ họ giết Hứa Vân và Đường Hân, họ cũng không tìm thấy chứng cứ rằng hắn và Hứa Vân là đồng bọn!

Và trong quá trình kéo dài và thăm dò này... ai bị đối phương nắm được chứng cứ trước, người đó sẽ thua trong trò chơi mèo vờn chuột này!

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của trò chơi mèo vờn chuột mà Hoàng Tước nói đến.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng, đây là một trò chơi mà mình bị động, chỉ có thể cẩn thận ẩn náu tránh bị phát hiện.

Nhưng bây giờ nhìn lại, không phải vậy!

Mèo chuột chưa rõ, đây là một cuộc chạy đua với thời gian, dù hiện tại tình thế của hắn rất bị động, nhưng...

Lâm Huyền nhìn hàng loạt các mô hình mèo Rhine trên bàn làm việc của mình...

Nếu chuột thông minh một chút, chưa chắc không thể đảo ngược tình thế, trở thành mèo!

Thấy Lâm Huyền mãi không nói gì.

Chương 318: Người ngoài ngành (1)

Chu Đoạn Vân đứng dậy, vuốt phẳng nếp áo vest, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, món quà Đường Hân chuẩn bị cho cậu vẫn còn ở trên xe tớ. Cậu có muốn lấy không? Nếu muốn, tớ sẽ bảo tài xế mang cho cậu..."

"Không cần đâu." Lâm Huyền lắc đầu:

"Giúp tớ vứt nó đi."

Hiện tại, Lâm Huyền không tin tưởng Chu Đoạn Vân. Ai biết món quà mà Chu Đoạn Vân đưa đến có thật hay không?

Huống hồ, dù cho đó có thật thì có ích gì?

Đường Hân đã chết, và hắn rất chắc chắn rằng cô ấy bị giết, rất có thể người bạn học cũ này đã tham gia vào việc đó.

Món quà nhuốm máu này, còn cần gì nữa?

"À?"

Chu Đoạn Vân rất ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Lâm Huyền:

"Cậu thật sự... chắc chắn không cần nó sao."

"Tớ nhìn thấy Đường Hân chết trước mắt mình, làm sao tớ có thể nhận món quà của cậu ấy." Lâm Huyền ngả người ra sau, tựa vào ghế, cười nhẹ nhìn Chu Đoạn Vân:

"Tớ chỉ hy vọng rằng, một ngày nào đó khi đi viếng mộ Đường Hân, tớ có thể mang cho cậu ấy một món quà."

"Cậu có thể không biết đấy Lâm Huyền..."

Chu Đoạn Vân lắc đầu cười:

"Hiện nay ở Hàng Châu đang kêu gọi văn minh trong lễ tế, từ lâu không cho phép đốt vàng mã nữa rồi."

"Vậy sao."

Lâm Huyền đáp lại một cách hờ hững:

"Vậy thì đốt thứ khác thôi."

"..."

Chu Đoạn Vân không nói gì.

Điểm chính là vàng mã sao?

Điểm chính là đốt đó!...

Chu Đoạn Vân rời đi sau một lúc.

Lâm Huyền kéo rèm, nhìn qua khe cửa nhìn Chu Đoạn Vân rời khỏi bãi đậu xe.

Người này...

Hắn ta đang bận rộn cái gì?

Hắn ta đang làm gì?

Mỗi người bạn học,

Bao gồm cả Lâm Huyền, trước đây đều nghĩ rằng hắn ta là một người thành công, nhưng hắn ta thành công nhờ đâu, thành công ở

đâu?

Lâm Huyền rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, khi hắn cẩn thận quan sát Chu Đoạn Vân, thì phát hiện mình chẳng hiểu gì về hắn ta cả.

Dù là trong thời gian trung học tự ti và cô độc, hay là hiện tại khi đã thành công, hắn vẫn không biết gì về hắn ta.

Lâm Huyền không tin vào việc bản chất con người vốn ác.

Nếu Chu Đoạn Vân thực sự từ một đứa trẻ nghèo khó trở thành một kẻ giết người, thì chắc chắn phải có một bước ngoặt nào đó.

Và bước ngoặt đó...

Có lẽ chính là chìa khóa để tìm ra mọi câu trả lời!

Đinh đong

Chỉ vài phút sau khi tiễn Chu Đoạn Vân, điện thoại của Lâm Huyền vang lên.

Lâm Huyền cầm điện thoại lên, thấy là tin nhắn từ Sở An Tình —

"Anh Lâm Huyền, trưa mai anh có thời gian không? Ba em muốn mời anh đến nhà ăn cơm, ông ấy nói muốn cùng anh uống vài ly. Mẹ em đã chuẩn bị nhiều món ngon để chiêu đãi anh!"

Sở Sơn Hà mời mình đến nhà ăn cơm?

Điều này thật sự

Rất bất ngờ.

Trong xã hội hiện đại, ăn uống tại nhà hàng rất tiện lợi, chỉ có

hai trường hợp mời người khác đến nhà ăn cơm:

Cảm thấy ăn ngoài quá đắt đỏ, nên chọn nấu ăn ở nhà để tiết kiệm chi phí.

Mối quan hệ rất thân thiết, hoặc rất coi trọng đối phương, mới chọn nấu ăn ở nhà để chiêu đãi khách.

Rõ ràng.

Sở Sơn Hà tuyệt đối không phải vì muốn tiết kiệm tiền mà làm vậy.

Sau khi suy nghĩ, Lâm Huyền trả lời Sở An Tình:

"Được, mai anh có thời gian."

Sở Sơn Hà, địa vị ở Đông Hải không ai có thể sánh bằng.

Ông ta thậm chí biết về việc cảnh sát Đông Hải bí mật mời một "người ngoài biên chế" đến hỗ trợ.

Vì Sở Sơn Hà có ý muốn cảm ơn mình, cảm thấy nợ mình một món nợ ân tình. Vậy mình cũng không cần từ chối, thuận theo mà nhận lấy, và từ ông ta tìm hiểu một số thông tin có lợi.

Có lẽ, vào một thời điểm nào đó trong tương lai...

Sở Sơn Hà ở Đông Hải này, có thể cung cấp cho mình sự giúp đỡ không hề tầm thường.

Buổi trưa ngày hôm sau

Một chiếc xe chuyên dụng đến đón Lâm Huyền tại khu chung cư.

Đây là tài xế do Sở Sơn Hà sắp xếp.

Xe dừng tại trang viên của Sở Sơn Hà, quả thật rất hoành tráng.

Khi Lâm Huyền xuống xe, Sở Sơn Hà cùng vợ và con gái ra cửa đón tiếp:

"Hoan nghênh, hoan nghênh, ha ha ha, Lâm Huyền, dì Tú Anh của cháu đã nói muốn gặp cháu từ lâu rồi."

"Chào dì ạ."

Lâm Huyền mỉm cười chào hỏi người phụ nữ xinh đẹp và quý phái.

Tại tiệc tất niên của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, hắn đã gặp vợ của Sở Sơn Hà là bà Tô Tú Anh.

Lúc này, bà Tô Tú Anh đang mặc tạp dề, rõ ràng là đang nấu ăn, đứng cạnh Sở Sơn Hà và Sở An Tình, tạo nên một bầu không khí ấm áp gia đình.

"Lâm Huyền à, dì đã muốn gặp cháu từ lâu rồi."

Tô Tú Anh mỉm cười rạng rỡ, mời Lâm Huyền vào nhà:

"An Tình lúc nào cũng nói về cháu, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, quả thật là một thanh niên tài giỏi!"

Sở Sơn Hà dẫn Lâm Huyền tham quan ngôi nhà, giới thiệu về các món đồ sưu tầm, sau đó chỉ vào phòng trà và nói:

"Hai mẹ con đang chuẩn bị bữa trưa, còn cần chút thời gian. Chúng ta uống trà và nói chuyện một chút nhé."

Chương 319: Người ngoài ngành (2)

Sau khi cửa phòng trà được đóng lại, Sở Sơn Hà thành thục sử dụng các dụng cụ pha trà, tự tay pha một ấm trà cho Lâm Huyền, kể về nguồn gốc của loại trà và quan điểm của ông ta về trà đạo.

Sau một hồi nói chuyện phiếm, Sở Sơn Hà đặt tách trà xuống, ngước lên nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, tôi muốn nói với cậu một chuyện. Hy vọng cậu đừng từ chối."

"Chuyện gì vậy ạ?"

Vừa hỏi xong, Lâm Huyền thấy Sở Sơn Hà lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng dán giấy ghi chú và đặt cạnh tách trà của hắn:

"Đây là chút lòng thành của tôi và dì Tú Anh."

"Món quà này tuy nhỏ, nhưng không đủ để bày tỏ lòng biết ơn của tôi. Vậy nên, nếu sau này có gì cần tôi giúp đỡ, đừng ngần ngại, cứ nói ra. Dù có giúp được hay không, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức."...

Lời nói của Sở Sơn Hà rất rõ ràng.

Tiền hắn cứ nhận, nhưng tình nghĩa vẫn còn nợ.

Sau này có việc gì cứ nói, ông ta sẽ giúp.

Lâm Huyền hiểu rõ điều này. Nhưng...

Hắn vẫn đưa tay đẩy chiếc thẻ ngân hàng lại:

"Ngài Sở, cháu hiểu ý của bác, nhưng thực sự cháu không thể nhận số tiền này."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn Sở Sơn Hà:

"An Tình và cháu vốn là bạn học cùng trường, ngoài đời chúng cháu cũng là bạn bè. Trong tình huống đó, cứu em ấy là điều nên làm. Cháu nghĩ rằng sự giúp đỡ giữa bạn bè không cần phải cảm ơn gì cả."

"Vả lại... cháu không biết An Tình có nói với bác không. Trong vụ tai nạn đó, một cô gái đã tử vong, cô ấy là bạn học cấp ba của cháu, chúng cháu rất thân thiết. Nhưng cô ấy đã thiệt mạng trong vụ tai nạn này. Cháu còn đi Hàng Châu dự đám tang của cô ấy."

Sở Sơn Hà gật đầu, ra hiệu rằng ông ta biết chuyện này.

"Vì vậy, về tình và lý, cháu rất cảm ơn lòng tốt của bác, nhưng thực sự cháu không thể nhận món quà này." Lâm Huyền thẳng thắn nói.

Sở Sơn Hà cầm ấm trà, rót thêm trà cho Lâm Huyền, rồi mới mỉm cười thở dài và lắc đầu:

"Cậu quả nhiên như An Tình nói, vừa có tài vừa có đức. Bây giờ, những người trẻ như cậu thật sự rất hiếm."

"Tôi hiểu suy nghĩ của cậu. Nhưng từ góc độ của tôi, cậu đã cứu mạng con gái tôi, tôi không thể không có chút biểu hiện cảm ơn nào, như vậy thật bất lịch sự."

"Nhưng... tôi cũng hiểu tâm trạng của cậu lúc này. Nếu cậu không muốn nhận số tiền này, tôi cũng không ép buộc. Tôi sẽ dùng cách khác để đền đáp cậu."

"Ít nhất, trên đất Đông Hải này, nếu cậu gặp rắc rối hoặc có nhu cầu gì, tôi sẽ giúp cậu giải quyết."

Uống xong một tách trà, Sở Sơn Hà đặt tách xuống, tiếp tục nói:

"Cô gái đã qua đời tên là Đường Hân. An Tình đã nhiều lần kể với tôi về chuyện này. Tôi cũng rất tiếc nuối, vì cô ấy còn trẻ và là một nhà nghiên cứu khoa học. Tôi cũng luôn quan tâm đến vụ án này."

"Không giấu gì cậu, tuy rằng cảnh sát Đông Hải không công khai, nhưng thực tế bên trong họ đã gộp vụ án của Đường Hân và vụ án của Hứa Vân lại với nhau và thành lập một nhóm điều tra chuyên biệt."

Lâm Huyền gật đầu.

Quả nhiên, vẫn là từ chỗ Sở Sơn Hà mới nghe được tin tức hữu ích.

Cảnh sát Đông Hải chưa bao giờ đề cập đến chuyện này, kể cả khi Cao Dương và em trai của Đường Hân đến hỏi thăm, họ cũng không tiết lộ.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được, chi tiết về quy trình điều tra của cảnh sát vốn không cần phải công khai.

Có vẻ như...

Cảnh sát cũng đã chú ý đến mối liên hệ giữa vụ án của Hứa Vân và Đường Hân.

"Chỉ tiếc là..."

Sở Sơn Hà vài lần định nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định nói ra:

"Thôi được, Lâm Huyền, tôi cũng không giấu cậu nữa."

"Thực ra chuyện này không được phép tiết lộ ra ngoài, nhưng cậu là ân nhân cứu mạng con gái tôi và cũng là bạn học của Đường Hân, nên tôi nghĩ nói với cậu cũng không sao."

Lâm Huyền ngồi thẳng lưng, chăm chú lắng nghe:

"Là chuyện gì vậy, ngài Sở? Bác yên tâm, cháu sẽ không nói ra đâu."

"Thật ra, tôi cũng không định nói với cậu những điều này."

Sở Sơn Hà biểu hiện khá phức tạp, cười gượng gạo, rồi lại rót trà cho cả hai người:

"Thực ra... kết quả điều tra vụ án của Đường Hân đã có rồi, thủ phạm cũng đã được tìm ra."

"Gì cơ?" Lâm Huyền nhíu mày:

"Nếu đã điều tra rõ ràng, tại sao còn không công bố?"

"Vì chuyện này đằng sau có ẩn tình, không được sáng tỏ lắm..." Sở Sơn Hà nhìn Lâm Huyền:

"Tôi vừa rồi không muốn nói với cậu, cũng là vì cậu và Đường Hân là bạn học, không muốn để cậu thấy mặt không hay của Đường Hân."

"Ngài Sở, chuyện này rốt cuộc là sao?" Lâm Huyền nghe càng thêm mơ hồ...

Rõ ràng Đường Hân là nạn nhân, sao lại liên quan đến chuyện không hay được?

"Cảnh sát Đông Hải ban đầu cũng nghĩ kẻ giết Đường Hân và Hứa Vân là cùng một người. Nhưng qua điều tra phát hiện... hai

vụ này chỉ có vẻ giống nhau, thực ra không liên quan."

"Qua video ghi lại từ camera hành trình của một chiếc Rolls-Royce, dù không tìm thấy xe gây án, cảnh sát đã nhanh chóng xác định được thân phận tội phạm."

Chương 320: Gia đình (1)

"Điện thoại của Đường Hân bị rơi cũng đã được giải mã và khôi phục lại tin nhắn, rất nhiều chuyện đã được sáng tỏ—"

Sở Sơn Hà dừng lại một chút:

"Cái chết của Đường Hân... là một vụ án tình."

"Chuyện này sao có thể chứ." Lâm Huyền không nhịn được cười, cảm thấy thật vô lý.

"Tôi biết chuyện này rất khó tin đối với cậu, nhưng dựa vào các chứng cứ cảnh sát dần tìm được, đời sống tình cảm riêng tư của Đường Hân thực sự có chút phức tạp."

"Những điều này tôi cũng chưa nói với An Tình, vì dù là An Tình hay cậu, Đường Hân trong mắt mọi người đều là một người phụ nữ rất ưu tú, kết quả điều tra như vậy chắc chắn sẽ khiến mọi người không chấp nhận được."

"Đây không phải là vấn đề chấp nhận được hay không..." Lâm Huyền cảm thấy thế giới này thật hoang đường:

"Rõ ràng Đường Hân không phải người như thế, cũng chưa từng làm chuyện gì không đúng mực, sao lại điều tra ra những điều vô căn cứ như vậy?"

Dựa vào thời gian tiếp xúc, Lâm Huyền cho rằng Đường Hân không phải kiểu người như vậy.

Không ngạc nhiên khi Sở Sơn Hà hôm nay muốn nói mà lại thôi, có lẽ ông ta nghĩ mình cũng là một "con cá trong ao" của Đường Hân? Nghĩ mình bị đội mũ xanh?

"Ngài Sở, những kết quả điều tra mà bác nói thật sự rất khó tin đối với cháu... cháu cũng không giấu diếm, cháu thực ra biết khá rõ về đời sống riêng của Đường Hân, và cháu tin cô ấy không phải người như vậy."

"Nhưng đúng như bác nói, cảnh sát điều tra cũng cần chứng cứ, chỉ riêng tin nhắn không thể coi là chứng cứ tuyệt đối được? Nhỡ là bị làm giả thì sao? Cũng không có khả năng ai đó cố tình bôi nhọ Đường Hân chứ?"

Lâm Huyền ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng...

Hắn vốn nghĩ rằng cái chết của Đường Hân đến đây là hết, mục đích của hung thủ đã đạt được, chỉ cần để vụ án này cùng vụ án của Hứa Vân từ từ bị lãng quên là được rồi...

Nhưng.

Đây là thao tác gì mà không hiểu nổi?

Tại sao lại cố tình bôi nhọ Đường Hân?

Chẳng lẽ hung thủ còn có mục đích gì khác?

Về video từ camera hành trình mà Sở Sơn Hà cung cấp, cùng với tin nhắn được khôi phục từ điện thoại... Lâm Huyền căn bản không tin đó là thật.

Đối với một kẻ sẵn sàng dành nhiều tháng để lên kế hoạch một vụ giết người, việc làm giả tin nhắn và video hành trình không phải là việc phức tạp.

"Cậu nói đúng, Lâm Huyền, cảnh sát cũng đã cân nhắc điều này, nên hiện tại chưa công bố kết quả điều tra."

Sở Sơn Hà cười:

"Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng sự thật cuối cùng sẽ được làm sáng

tỏ. An Tình chắc đã nói với cháu, con bé này không giữ nổi bí mật... cảnh sát Đông Hải đã mời một người ngoài ngành đến để hỗ trợ điều tra hai vụ án này."

"Tuy nói là hỗ trợ... nhưng người này thực sự rất có năng lực, sau khi đến Đông Hải, chỉ trong một thời gian ngắn đã phá được nhiều vụ án cũ, được mọi người tin tưởng, nên vụ án của Hứa Vân và Đường Hân đều do hắn ta chủ đạo, hắn ta thực sự rất có năng lực."

"Có thể cho cháu biết... người ngoài ngành này là ai không?" Lâm Huyền hỏi.

Hắn không phải không tin vào năng lực của người này, nếu đúng như Sở Sơn Hà nói, người này đã giúp cảnh sát Đông Hải phá nhiều vụ án cũ, thì chứng tỏ hắn ta thật sự có tài.

Chỉ là...

Với vụ Đường Hân, có lẽ người này thật sự bị lừa bởi chứng cứ giả, nên mới đưa ra kết luận sai.

"Tôi đã nói nhiều như vậy, nói cho cậu biết cũng không sao. Cháu chắc chắn đã nghe tên hắn ta rồi."

Sở Sơn Hà cười nói:

"Hắn ta là một nhà văn bán chạy, còn rất trẻ, được coi là thiên tài suy luận—"

"Quý Lâm."...

Quý Lâm?

Nghe đến cái tên này, Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Sao lại bắt đầu đi theo cốt truyện của "Thám tử lừng danh Conan" rồi? Nghề nghiệp như nhà suy luận thật sự có khả năng hỗ

trợ cảnh sát phá án sao?

Cho người ta cảm giác như bệnh đến mức phải cầu cứu khắp nơi.

Nhưng...

Nghe Sở Sơn Hà nói như vậy, năng lực của Quý Lâm được cục cảnh sát Đông Hải công nhận, hơn nữa còn thật sự phá được rất nhiều vụ án bí ẩn, cho thấy người này thực sự có trình độ suy luận phá án, hơn nữa còn rất cao.

"Cảnh sát Đông Hải có lý do để tin tưởng Quý Lâm đến vậy."

Sở Sơn Hà nhận ra sự nghi hoặc của Lâm Huyền, giải thích:

"Quý Lâm đã không phải lần đầu tiên hỗ trợ cảnh sát trong nước phá án, trước đó hắn ta luôn hoạt động ở nước ngoài, đã hỗ trợ cảnh sát chúng ta phá được nhiều vụ án xuyên biên giới. Vì vậy lần này là cảnh sát Đông Hải chủ động mời hắn ta tham gia, hiện tại xem ra hiệu quả thực sự rất tốt."...

Nghe Sở Sơn Hà kể, Lâm Huyền không nói gì.

Hắn không phải nghi ngờ trình độ của Quý Lâm... điều này cảnh sát Đông Hải có quyền phát biểu hơn, nếu họ tin tưởng Quý Lâm như vậy, chắc chắn là có lý do và hiệu quả. .

Chương 321: Gia đình (2)

Nhưng vấn đề là, Lâm Huyền rất chắc chắn rằng Đường Hân không phải loại người lẳng lơ.

Dù phán đoán này rất chủ quan...

Nhưng trong tình huống cái chết của Đường Hân vốn đã đầy bí ẩn và thiết kế, nguyên nhân cái chết lại kỳ lạ như vậy, Lâm Huyền thật sự rất khó tin.

Vấn đề then chốt là...

Sở Sơn Hà vừa nói, cảnh sát đã phát hiện ra bằng chứng cụ thể, thậm chí đã xác định được hung thủ.

Vậy những bằng chứng này từ đâu mà ra?

Là do mình thực sự nhìn lầm Đường Hân... hay là, những bằng chứng đó được làm giả một cách hoàn hảo đến mức cảnh sát Đông Hải và Quý Lâm cũng không nhận ra?

"Có những lúc, con người sẽ bị lừa bởi ảo giác."

Sở Sơn Hà thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

"Dù là tôi, trôi nổi trên thương trường bao năm nay, cũng thường xuyên có lúc nhìn nhầm người. Đây là điều không thể tránh khỏi, sự phán đoán của con người luôn bị ảnh hưởng bởi cảm xúc, nên nhiều lúc chưa chắc có thể đưa ra phán đoán chính xác."

"Tôi biết những chuyện của Đường Hân có thể khó chấp nhận đối với cậu, nhưng cảnh sát phá án nhất định phải dựa vào bằng

chứng, dù cụ thể bằng chứng thế nào tôi cũng chưa xem qua... nhưng tôi tin, khi cảnh sát công bố toàn bộ vụ án trong tương lai, mọi thứ sẽ sáng tỏ."

"Lâm Huyền, chuyện của bạn cậu tất nhiên đáng tiếc, nhưng dù sao lỗi không phải ở cậu, cậu không nên cảm thấy quá tội lỗi, giống như cậu là hung thủ vậy. Đời người không như ý mười phần có đến tám chín, khi cậu lớn hơn, những chuyện như thế này sẽ càng gặp nhiều... cậu phải nghĩ thoáng hơn, đừng rơi vào ngõ cụt của cảm xúc."

Nói xong, Sở Sơn Hà ra hiệu cho Lâm Huyền lấy điện thoại ra:

"Nào, chúng ta trao đổi số điện thoại. Như tôi đã nói, cậu đã cứu con gái tôi, cái ơn này tôi chắc chắn sẽ trả."

"Sau này nếu cậu cần giúp đỡ gì, cứ gọi cho tôi, ở đất Đông Hải này hiếm có chuyện gì tôi không thể giải quyết, chỉ cần là chuyện cậu đưa ra, tôi sẽ hết sức giúp cậu."

Lâm Huyền gật đầu, và trao đổi số điện thoại với Sở Sơn Hà.

Cái ơn này hắn vẫn phải nhận lấy... nó quan trọng hơn nhiều so với chiếc thẻ ngân hàng và số tiền đó.

Hiện tại, trong trò chơi mèo vờn chuột của mình, không nghi ngờ gì đối phương đang chiếm thế thượng phong, thậm chí còn có chút khiêu khích mình không chút lý lẽ.

Mà hiện tại năng lực của mình thực sự quá nhỏ, không có siêu năng lực cũng không có thế lực của riêng mình, nếu muốn thắng trong trò chơi trốn tìm này... không nhờ đến một số lực lượng mạnh mẽ là không thể được.

Ở đất Đông Hải này, thế lực đáng tin cậy và mạnh mẽ nhất, không nghi ngờ gì chính là hội trưởng thương hội ngoài mặt, giáo phụ ngầm dưới mặt đất trước mắt này.

Đến khi cần thiết...

Sở Sơn Hà, chính là quân át chủ bài để mình lật ngược tình thế.

Hiện tại xem ra, lập trường của Sở Sơn Hà vẫn khá đáng tin cậy.

Ban đầu Lâm Huyền còn nghi ngờ Sở Sơn Hà là người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng với cái chết của Hứa Vân, và việc xác nhận thiệp mời của Triệu Anh Quân là giả...

Triệu Anh Quân bị hiểu lầm, và Sở Sơn Hà âm thầm tài trợ Hứa Vân suốt mười năm, ngược lại trở thành những người hiếm hoi có thể tin tưởng. ...

Nói chuyện phiếm thêm một lúc, Tô Tú Anh và Sở An Tình chuẩn bị xong thức ăn, hai người vừa cười vừa bước ra từ phòng trà, ngồi xuống bàn ăn.

Sở Sơn Hà lấy ra một chai rượu ngon, muốn uống vài ly với Lâm Huyền; Tô Tú Anh có lẽ cũng vì cảm ơn Lâm Huyền đã cứu mạng Sở An Tình, nên rất nhiệt tình với Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, thử món sườn này đi."

"Lâm Huyền, món cá này là sở trường của dì, cháu ăn nhiều vào."

Phải nói rằng, tài nấu nướng của Tô Tú Anh rất giỏi, mỗi món ăn đều rất ngon.

Đặc biệt là món cá này, dù chỉ hấp nhưng hương vị và mùi vị khi ăn còn ngon hơn tất cả các loại cá mà Lâm Huyền đã từng ăn trước đó.

"Món này thực sự rất ngon."

Lâm Huyền khen ngợi từ đáy lòng sau khi nếm thử một miếng cá.

"Đấy, dì đã nói cá là món sở trường của dì mà!"

Được Lâm Huyền khen ngợi tay nghề, Tô Tú Anh rất vui, liền chuyển cả đĩa cá đến trước mặt Lâm Huyền:

"Dì luôn rất giỏi làm món cá, chỉ tiếc là... trong nhà có hai người này đều không thích ăn cá, khiến cho tài nghệ của dì không có đất dụng võ, sắp bị mai một rồi. Nào nào, ăn nhiều vào!"

Lâm Huyền cảm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, đúng là gặp đúng người tri kỷ rồi.

"Anh Lâm Huyền, món này là em làm đấy! Anh thử xem có ngon không?"

Sở An Tình cười tươi chỉ vào đĩa cánh gà Coca hơi đen, lè lưỡi nói:

"Em cho hơi nhiều xì dầu rồi."

"Cũng rất ngon." Lâm Huyền nếm thử một miếng, nhận xét.

Món cánh gà Coca này, chỉ cần nấu đủ thời gian, thật ra khá khó để làm không ngon, hơn nữa lại có Tô Tú Anh giám sát, nên cũng không thể tệ được.

Chương 322: Tô Tô (1)

Sở Sơn Hà vừa uống rượu với Lâm Huyền, vừa cười nói chuyện phiếm hàng ngày, cả nhà hòa thuận vui vẻ, thật sự rất hạnh phúc.

Dù Lâm Huyền là người ngoài, nhưng cũng rất thích bầu không khí của gia đình này.

Người ta thường nói gia đình hòa thuận, vạn sự hưng, điều này ở Sở Sơn Hà thể hiện rất rõ ràng. Cũng không lạ gì khi Sở An Tình là một cô gái vui vẻ, đáng yêu như vậy, chỉ có gia đình hòa thuận mới nuôi dưỡng được một người như thế.

Hơn nữa, Sở Sơn Hà rất coi trọng gia đình, khiến Lâm Huyền có cái nhìn hoàn toàn mới về ông ta.

Có thể thấy, Sở Sơn Hà có quan niệm gia đình rất mạnh mẽ, ông ta yêu con gái mình, cũng yêu vợ mình, dù bận rộn công việc, nhưng vẫn kiên trì mỗi ngày về nhà ăn cơm.

Ông ta ở Đông Hải địa vị cao quý, nhưng ở nhà lại không hề ra vẻ, ông a cũng sẽ đấu khẩu với Tô Tú Anh, bị Sở An Tình trêu đến câm nín, bất đắc dĩ cười cười vừa phàn nàn về vị trí của mình trong gia đình, vừa cụng ly với Lâm Huyền.

Bầu không khí này... không khác gì so với nhà của Đại Kiểm Miêu.

Thật sự khiến người ta cảm thấy rất ấm áp.

"Lâm Huyền, quê cháu ở Hàng Châu phải không?"

Tô Tú Anh thêm một bát cơm cho Lâm Huyền, đưa qua.

"Dạ đúng, dì ạ, nhưng không phải ở thành phố, mà là ở một huyện nhỏ."

"Hàng Châu cảnh đẹp lắm." Tô Tú Anh cảm thán:

"Nhưng dù gần thế này, hồi trẻ cũng chỉ đi vài lần, nhiều năm rồi không đi... Lâm Huyền, bố mẹ cháu bây giờ vẫn ở Hàng Châu chứ?"

"Dạ đúng, trước đây họ đều là công nhân nhà nước, sau khi tái cấu trúc thì về hưu, bây giờ ở nhà làm kinh doanh nhỏ." Lâm Huyền trả lời thật lòng.

"Cháu là con một à? Có anh chị em gì không?"

"Không có."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nhà cháu chỉ có mỗi mình cháu."

"Mẹ!"

Sở An Tình nhịn không nổi nữa! Đặt đũa xuống, cau mày nhìn Tô Tú Anh:

"Mẹ đang điều tra hộ khẩu đấy à! Sao hỏi nhiều chuyện riêng tư thế!"

"Con bé này nói gì vậy... chẳng phải chỉ là đang trò chuyện sao, đây tính gì là riêng tư?" Tô Tú Anh không vui nhìn Sở An Tình một cái, ra hiệu cho cô im lặng:

"Mẹ chỉ muốn hiểu rõ tình hình cơ bản của Lâm Huyền thôi mà."

Nói xong, bà ấy quay đầu, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cháu có bạn gái chưa? Đang hẹn hò với ai không?"

Hừ—

Sở An Tình nuốt không trôi miếng cơm, suýt nữa thì nghẹn!

"Không có đâu dì ạ."

Lâm Huyền cười cười, trả lời:

"Cháu cũng mới ra trường nửa năm rồi mới đi làm nên cũng không có thời gian kiếm người yêu."

"Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ!"

Sở An Tình mới vội vàng uống một ngụm nước, nuốt cơm bị nghẹn xuống rồi dùng khuỷu tay huých Tô Tú Anh một cái:

"Mẹ đừng hỏi nữa! Học trưởng Lâm Huyền ngại kìa!"

"Ha ha, đàn ông mà, sự nghiệp là quan trọng nhưng gia đình cũng quan trọng không kém." Sở Sơn Hà nâng ly rượu lên cụng ly với Lâm Huyền:

"Nhưng chuyện này cũng không thể cưỡng cầu được, lập gia đình là chuyện lớn của đời người, vẫn phải xem duyên số."

Sau đó, Sở Sơn Hà chuyển chủ đề.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, Lâm Huyền cũng coi như thấy được một mặt khác của Sở Sơn Hà với tư cách là một người cha và một người chồng, thực sự khiến hắn thêm phần kính trọng và ngưỡng mộ người đàn ông này.

Đây là một người đàn ông rất có tình người, rất có trách nhiệm, cũng chẳng trách mọi người đều đánh giá Sở Sơn Hà cao như vậy.

Ăn xong, Lâm Huyền không quấy rầy thêm nữa, hắn lấy cớ công ty còn việc vào buổi chiều nên xin phép đi về.

Sở Sơn Hà cho tài xế riêng đưa Lâm Huyền đi, ba người đến cửa biệt thự tiễn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi là được."

"Thường xuyên đến chơi nhé Lâm Huyền, dì còn nhiều món tủ lắm."

"Học trưởng Lâm Huyền, anh đi chậm thôi đấy!"

Lâm Huyền cũng vẫy tay, xe khởi động chở hắn rời khỏi khu nhà...

Nhìn chiếc xe biến mất ở khúc cua.

Sở Sơn Hà gật đầu đầy vui vẻ:

"Đúng là một đứa trẻ rất tốt, phẩm đức cao thượng, tử tế, lại rất có giáo dưỡng và lễ phép, bảo sao Triệu Anh Quân lại trọng dụng Lâm Huyền như vậy... Quả là một nhân tài hiếm có."

"Đúng không?"

Sở An Tình cười khúc khích, rất đỗi tự hào:

"Con đã nói với ba mẹ rồi mà, học trưởng Lâm Huyền thực sự rất tuyệt! Rất nhiều đàn chị và thầy cô trong trường bọn con đều rất thích anh ấy, anh ấy rất nổi tiếng ở trường Đại học Đông Hải! Lúc anh ấy còn ở trường thì là người chủ trì chính thức của các buổi lễ... Bây giờ người chủ trì của trường chúng con đều là do Lâm Huyền chỉ bảo đó!"

"Ừm..." Sở Sơn Hà gật đầu tán thành:

"Người chủ trì à, Lâm Huyền đúng thật là có tài ăn nói và khí

chất, quả nhiên là vàng đến đâu thì sáng chỗ đó."

"Em cũng rất thích đứa nhóc này." Tô Tú Anh cũng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Sở Sơn Hà:

"Nhớ kỹ chuyện ba nói với con nhé, khi nào có cơ hội thì ba mai mối cho con."

Chương 323: Tô Tô (2)

Sở An Tình đỏ mặt, suýt nữa thì nhảy dựng lên:

"Gì, gì cơ! Mai mối cái gì chứ, thiệt tình, con còn——"

"Chuyện của dì nhỏ con đấy." Sở Sơn Hà từ tốn nói:

"Dì nhỏ của con cũng không còn trẻ nữa rồi, ngày nào cũng không có việc gì chính đáng, chỉ gây rắc rối khắp nơi, khiến mẹ con đau đầu... Thực ra mọi mặt của dì nhỏ của con đều rất tốt, chỉ là thích chơi bời và nóng tính, sớm tìm được một người đàn ông tốt cũng có thể an phận hơn một chút."

"Hả? Dì nhỏ của con!?"

Sở An Tình trợn tròn mắt:

"Không phải chứ ba, đừng nói ba định giới thiệu học trưởng Lâm Huyền làm đối tượng cho dì nhỏ đấy nhé?"

"An Tình hôm nay con sao thế?"

Tô Tú Anh nhìn Sở An Tình như nhìn đứa ngốc:

"Nói năng ầm ĩ, chẳng có chút hình tượng của một cô gái nào cả! Vừa nãy mẹ cũng hỏi tình hình của Lâm Huyền rồi, rất xứng đôi với dì nhỏ của con. Về tuổi tác cũng phù hợp, Lâm Huyền còn hơn dì nhỏ của con mấy tháng... Đổi lại là những chàng trai bình thường thì chắc chắn không kiềm chế được tính cách của dì nhỏ con nhưng Lâm Huyền thì mẹ thấy được, mẹ rất thích, là một người đàn ông tốt có trách nhiệm."

"Con không nói là Lâm Huyền có vấn đề mà!"

Sở An Tình cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, quay sang nhìn cha mình:

"Là dì nhỏ có vấn đề chứ ba! Ba không thể lừa học trưởng Lâm Huyền như vậy được! Sao dì nhỏ xứng với anh Lâm Huyền được chứ!"

"Thôi nào, chuyện của hai người họ, con có ý kiến gì chứ."

Sở Sơn Hà phẩy tay, cười ngắt lời Sở An Tình:

"Chúng ta chỉ giới thiệu cho bọn họ thôi, cụ thể có nói chuyện được hay không còn phải xem hai người họ. Hơn nữa, Lâm Huyền cũng không còn trẻ nữa, cũng nên lập gia đình rồi, nhà thằng bé chỉ có một mình nó, ba mẹ lại đã nghỉ hưu, chắc chắn rất nóng lòng muốn có cháu bế rồi!"

"Dì nhỏ của con suốt ngày gây chuyện, cũng nên để dì ấy nghiêm túc yêu đương, kết hôn, tìm một người quản thúc dì ấy một chút. Tô Tô chỉ hơn con bốn tuổi thôi, lúc ba và mẹ con quen nhau thì dì ấy mới vừa chào đời, mẹ gần như nhìn dì ấy lớn lên, từ nhỏ đã hay chơi với con rồi, chuyện của dì ấy mẹ có thể không quan tâm sao?"

"Được rồi, về phòng thôi, lần sau gặp Lâm Huyền, ba sẽ nói với cậu ấy. Tú Anh, em cũng nói tình hình của Lâm Huyền cho Tô Tô biết đi, tìm cơ hội để hai người gặp nhau."

Tô Tú Anh gật đầu quay người đi vào trong nhà theo Sở Sơn Hà——

Rầm. Cạch.

Tay trái Sở An Tình kéo góc áo Sở Sơn Hà, tay phải giữ chặt cánh tay Tô Tú Anh.

Hai người quay lại, thấy mặt Sở An Tình đầy nghiêm trọng:

"Con không đồng ý!"

"Con bị làm sao thế!"

"Hai người họ trai tài gái sắc, con có tư cách gì mà phản đối!" Tô Tú Anh và Sở Sơn Hà vừa buồn cười vừa bất lực.

"Anh, anh Lâm Huyền đã cứu mạng con! Con không thể nhìn ba mẹ đẩy anh ấy vào hố lửa được!"

Sở An Tình bất lực thở dài, nhìn Sở Sơn Hà, lại nhìn Tô Tú Anh:

"Dì nhỏ của con là người như thế nào... Chẳng lẽ ba mẹ còn không biết sao?"

Ầm ầm!!!

Chiếc McLaren màu đỏ máu như tia chớp lao đi trên cầu vượt.

Kiểu xe thấp và nhỏ gọn khiến nó trông như một bóng ma lướt ngang lướt dọc, như một chú thỏ nhảy qua nhảy lại giữa các phương tiện đang lưu thông, tiếng động cơ gầm rú dữ dội khiến một loạt xe xung quanh phải nhường đường cho chiếc siêu xe này.

"Tô Tô! Đi chậm lại một chút đi!"

Cô gái trang điểm khói ngồi ở ghế phụ kêu lên:

"Xe cảnh sát kìa! Xe cảnh sát đang đuổi theo cậu kìa!"

"Ha ha, như vậy mới thú vị chứ." Tô Tô ngồi ở ghế lái cười nói.

Cô ấy cũng trang điểm rất kỹ, mái tóc vàng sáng tung bay trong gió, làn da trắng nõn, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp trông rất rạng rỡ.

Lúc này, cô ấy đang nhai kẹo cao su, tay trái chống lên cửa sổ xe, tay phải đánh mạnh vô lăng.

"Cậu chạy quá tốc độ rồi!" Cô gái ngồi ghế phụ nhìn bảng đồng hồ, mặt tái mét.

"Tớ chạy chậm thì chẳng phải cảnh sát bắt được tớ sao?" Tô Tô thản nhiên nói.

"Không bắt được cô thì cũng có camera mà!"

"Không sao."

Tô Tô thổi một quả bóng, đột ngột đánh lái sang phải, rời khỏi cầu vượt:

"Có anh rể của tớ mà."...

"Họ tên."

"Tô Tô."

"Nghề nghiệp."

"Ăn bám."

Sở cảnh sát thành phố Đông Hải.

Tô Tô ngồi trên ghế, cảnh sát ngồi đối diện vừa hỏi vừa ghi chép:

"Ăn bám không phải là nghề nghiệp, nếu cô không có việc làm thì tôi sẽ ghi là thất nghiệp."

"Vậy thì là thất nghiệp." Tô Tô nhún vai. ...

Mười mấy phút sau.

Một cảnh sát mở khóa cửa phòng giam, thả Tô Tô và cô gái đi

cùng ra ngoài, anh ta nói với giọng nặng nề:

"Tô Tô, đây là lần thứ mấy rồi. Muốn chạy xe nhanh thì cô ra đường đua mà chạy, chơi gì trên cầu vượt thế? Nếu xảy ra chuyện thì người chịu tội vẫn là cô thôi!"

Nói xong, anh ta đưa cho Tô Tô chiếc điện thoại đang gọi đến:

"Ông Sở bảo cô nghe điện thoại."

Chương 324: Tô Tô (3)

Tút.

Tô Tô cầm lấy điện thoại lên rồi nhấn nút cúp máy, sau đó kéo cô bạn đi cùng:

"Đi thôi."

"Này! Đứa trẻ này... Haiz..." Cảnh sát phía sau lắc đầu thở dài, lại gọi điện lại cho Sở Sơn Hà.

Tô Tô dẫn cô bạn đi qua khu vực làm việc của Sở cảnh sát rồi đi về phía bãi đậu xe ở cổng.

"Tô Tô... Cậu quen thuộc quá nhỉ." Cô bạn kinh ngạc trước sự quen thuộc của Tô Tô với đường đi trong Sở cảnh sát.

"Từ nhỏ đã đến đây nhiều lần rồi, giống như về nhà vậy."

Tô Tô lấy một viên kẹo cao su cho vào miệng, rồi lại kéo cô bạn rẽ sang một góc.

Đối diện, một nhóm cảnh sát đang đi cùng nhau, bọn họ vây quanh một chàng thiếu niên gầy gò trắng trẻo:

"Quý Lâm! Nhờ có cậu mà chúng ta phá được vụ án bí ẩn kéo dài mười mấy năm này! Quả nhiên đúng như cậu suy luận! Bọn tôi không ngờ hung thủ lại ở một nơi không ngờ đến như vậy..."

"Quý Lâm, giúp tôi xem thêm hồ sơ này nhé? Đây cũng là một vụ án cũ chưa phá được, trước khi tôi nghỉ hưu, tôi chỉ có một mong muốn này thôi."

"Này, không phải đã nói là giúp chúng tôi một vụ rồi sao?"

"Khụ khụ, các anh có quên cảnh sát trưởng mời Quý Lâm đến cục chúng ta để làm gì không? Các anh cứ để Quý Lâm mất tập trung thế này thì vụ án của giáo sư Hứa Vân còn phá được không? Không phân biệt được việc nào quan trọng việc nào không quan trọng à!"...

Cô bạn kinh ngạc nhìn đám đông ùa đến, nghiêng người tránh sang một bên, nhìn cậu thiếu niên bị mọi người vây quanh:

"Oa, đẹp trai quá... Tô Tô! Cậu có thấy không? Cậu nam sinh kia trông giống như bước ra từ truyện tranh vậy!"

"Đẹp trai thì đẹp trai thật." Tô Tô không thèm ngoảnh lại:

"Nhưng mà hơi yếu đuối."

Hai người đến bãi đậu xe, Tô Tô nổ máy chiếc McLaren màu đỏ rồi tăng tốc lao thẳng ra khỏi bãi đậu xe.

"Trong bãi đậu xe mà cậu còn chạy nhanh thế này làm gì!"

"Tớ không thích chạy chậm."

"Nhanh dừng lại đi! Cổng chắn xe còn chưa nâng lên kìa!"

Cô bạn hét lên, nhìn chiếc McLaren không hề giảm tốc độ! lao thẳng về phía cổng chắn xe của bãi đậu xe! Tốc độ quá nhanh, không kịp nhận dạng biển số xe——

Vù!!

Chiếc McLaren thấp bé đã lao thẳng qua gầm cổng chắn xe!

Ông bảo vệ chạy ra với vẻ mặt kinh ngạc, nhìn cổng chắn xe không hề hấn gì, lại nhìn chiếc xe thể thao chạy mất hút, gãi đầu:

"Thế này... Tiền đỗ xe tính thế nào nhỉ..."

"Ha ha ha! Thế nào? Không ngờ đúng không!" Trên xe McLaren, Tô Tô cười lớn, vỗ vô vô lăng, nhướng mày với cô bạn bên cạnh:

"Đây chính là lý do tớ thích chiếc xe này, thân xe rất thấp! Mỗi lần ra khỏi bãi đậu xe không cần phải đợi nâng cổng chắn! Cứ thế mà chạy thẳng qua!"

Cô bạn bên cạnh nước mắt lưng tròng:

"Tớ muốn về nhà."

"Đừng mà, tớ đã đặt phòng khách sạn rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát, tối lại đi chơi tiếp." Tô Tô ngáp một cái rồi lái xe lên cầu vượt.

"Nói mới nhớ Tô Tô... Cậu cúp điện thoại của Sở Sơn Hà như vậy không sao chứ?" Nhớ đến hình ảnh vĩ đại của người đàn ông thường xuyên xuất hiện trên TV, cô bạn có chút sợ hãi:

"Đó là Sở Sơn Hà đấy! Cho dù ông ấy là anh rể của cậu, cậu không sợ ông ấy nổi giận sao?"

"Ông ấy dám!"

Tô Tô nghiến răng hừ một tiếng:

"Tớ là cổ đông đầu tiên của ông ấy đấy, ông ấy dám tức giận với tớ sao?"

"Hả?"

Cô bạn có chút không hiểu:

"Sở Sơn Hà phát đạt bao nhiêu năm rồi... Sao cậu có thể là cổ đông đầu tiên của ông ấy được? Hơn nữa, tập đoàn Sơn Hà không phải là công ty cổ phần, cũng không niêm yết mà."

"Đó là chuyện gần hai mươi năm trước rồi." Tô Tô thổi một quả bong bóng, tiếp tục nhai kẹo cao su:

"Lúc đó Sở Sơn Hà vẫn là một cậu bé nghèo. Ông ấy vừa mới kết hôn với chị tớ, khởi nghiệp thất bại, tiền bạc đều mất hết, kể cả của hồi môn của chị tớ cũng mất hết, còn nợ rất nhiều tiền. Nhưng ông ấy đối xử với tớ rất tốt, luôn dẫn tớ đi chơi mua đồ cho tớ... Vì vậy, tớ đã đập vỡ ống heo đất, đưa cho ông ấy toàn bộ tiền mừng tuổi và tiền tiêu vặt mà tớ tích cóp được."

"Mặc dù tổng cộng không có nhiều, chỉ vài nghìn tệ thôi, tớ nhớ lúc đó ông ấy cầm ống heo đất vỡ của tớ với đôi mắt đỏ hoe, nhặt từng đồng xu một đồng xu một trên sàn cùng tôi."

"Ha ha ha, nhiều năm trôi qua rồi nhưng tớ vẫn nhớ biểu cảm của ông ấy lúc đó, được một đứa trẻ ba tuổi tài trợ, đây có lẽ là lúc ông ấy khốn cùng nhất trong cuộc đời."

"Lúc đó, ông ấy nắm tay tớ nói bất kể sau này ông ấy có thành công lớn đến đâu, tớ cũng có một phần công lao, vài nghìn tệ này coi như là cổ phần ban đầu. Lúc đó, tớ nghĩ ông ấy chỉ nói đùa, không tin ông ấy ta chút nào, chỉ thấy ông ấy là người tốt nên mới đưa tiền mừng tuổi cho ông ta, tớ còn nhỏ như vậy thì hiểu gì."

Chương 325: Mồi nhử (1)

"Kết quả là không ngờ, cuối cùng ông ấy thành công thật, bây giờ chỉ riêng tiền chia cổ tức hàng năm của tớ đã tiêu không hết, tiêu thế nào cũng không hết... Nếu không, tớ lấy đâu ra tiền chơi bời lêu lổng cả ngày chứ?"

Cô bạn nghe xong, hít một hơi:

"Nói như vậy, anh rể của cậu đúng là rất tốt, nói được làm được. Nhiều người lớn bình thường đều lấy tiền mừng tuổi của trẻ con một cách danh chính ngôn thuận, chẳng ai lại coi trọng ống heo đất của trẻ con làm gì cả? Huống chi là cổ phần hay cổ tức."

"Đúng vậy nên tớ chưa bao giờ nói ông ấy không tốt! Ông ấy thực sự rất tốt." Tô Tú Anh bật đèn xi nhan trái, trong tiếng tít tít, rẽ vào một đường cao tốc khác:

"Nếu bình thường đừng có lải nhải nhiều như vậy thì tốt hơn!"...

Công ty MX, tầng 20, văn phòng Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngồi trước bàn làm việc, xoay bút, suy nghĩ về những gì Sở Sơn Hà nói với mình vào giờ trưa.

Theo những bằng chứng mà Sở cảnh sát thành phố Đông Hải nắm được hiện nay, Đường Hân là một người phụ nữ có đời sống riêng tư rất hỗn loạn, lăng nhăng, vì vậy mới bị trả thù tình cảm...

Chuyện này có camera hành trình làm chứng, đồng thời có tin nhắn trò chuyện trong điện thoại của Đường Hân làm bằng chứng, xem ra suy luận này không có gì không ổn.

Trừ khi...

Tất cả những bằng chứng đó đều là giả.

Nếu là giả, có phải là do Chu Đoạn Vân và đồng bọn của hắn ta làm giả không?

Vậy thì một vấn đề khác tiếp theo là——

Đồng bọn của Chu Đoạn Vân là ai?

Cho đến nay, Chu Đoạn Vân đã thoái thác trách nhiệm của mình rất sạch sẽ, cộng thêm vụ án của Đường Hân có oan có chủ nên ngoài Lâm Huyền ra, hiện tại không ai nghi ngờ hắn ta.

Còn sự nghi ngờ của Lâm Huyền cũng chỉ dừng lại ở mức phỏng đoán chủ quan nên cũng không có bằng chứng.

Phải tìm cách tìm thêm manh mối mới được.

Lâm Huyền gõ tay xuống mặt bàn.

Hiện tại, tình hình của hắn tương đối an toàn, có lẽ Chu Đoạn Vân và đồng bọn đã đưa hắn vào danh sách mục tiêu... Nhưng tạm thời vẫn chưa có ý định giết hắn, không biết bọn chúng đang chờ đợi điều gì.

Dù sao thì hắn cũng phải tranh thủ thời gian hành động.

Điểm đột phá của tất cả những vấn đề trước mắt đều nằm ở những bằng chứng giả mạo để bôi nhọ Đường Hân:

"Phải tìm cách xem những bằng chứng đó mới được."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ.

Nếu hắn đến đến Sở cảnh sát, cảnh sát chắc chắn sẽ không để ý đến hắn càng không thể đưa những bí mật chưa được công bố

này cho hắn xem.

Vì vậy...

"Có lẽ có thể tìm Quý Lâm hỏi thôi."

Tuy hắn và Quý Lâm chỉ có duyên gặp nhau một lần nhưng trong bữa tiệc mừng năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, hai người trò chuyện khá hợp, đối phương thích mèo Rhine, hắn cũng là một người hâm mộ sách của hắn ta, tin chắc có thể nghe ngóng được một số chuyện từ hắn ta... Ít nhất là có hy vọng hơn so với bên cảnh sát.

Lâm Huyền mở tin tức ra, bắt đầu tìm kiếm tin tức liên quan đến Quý Lâm.

Có lẽ là do lễ trao giải Oscar sắp diễn ra... Gần đây, Quý Lâm thường xuyên trở thành tiêu đề của mục giải trí, mọi người đều rất quan tâm đến việc hắn ta có thể giành được giải Oscar cho kịch bản hay nhất hay không.

Dù sao thì cho đến này giải thưởng Oscar danh giá này vẫn chưa có một người bản địa Long Quốc nào đạt được.

Lâm Huyền lướt qua một vài tin tức, phát hiện ra gần đây Quý Lâm thường xuyên tham dự các hoạt động và tiệc chiêu đãi ở thành phố Đông Hải, tỷ lệ xuất hiện rất cao.

Điều này có chút khác biệt so với "phong cách nam tính" của hắn ta trước đây, không biết có phải là do công ty giải trí đứng sau yêu cầu hắn ta tạo thế hay không.

Sau một hồi dò hỏi, một ông chủ nhà xuất bản trước đây có quan hệ hợp tác đã nói với Lâm Huyền rằng Quý Lâm sẽ tham dự một hội chợ sách vào sáng ngày kia.

Lâm Huyền định đến gặp Quý Lâm vào lúc đó. ...

Ngày kia.

Phòng ngoài của thư viện thành phố Đông Hải, hội chợ sách.

Nơi đây được chia thành nhiều khu vực rất náo nhiệt.

Sau khi các hoạt động kết thúc, Lâm Huyền đi theo ông chủ nhà xuất bản đó, gặp Quý Lâm ở hậu trường.

"Chào anh, Quý Lâm."

"Lâm Huyền?" Quý Lâm quay người lại, nhìn thấy vị khách bất ngờ:

"Không ngờ lại gặp anh ở đây."

"Anh có thời gian không?" Lâm Huyền hỏi:

"Có một số chuyện tôi muốn nói riêng với anh, nếu anh bận thì chúng ta có thể hẹn giờ khác."

"Không sao vào đây đi."

Quý Lâm dẫn Lâm Huyền vào một phòng tiếp khách, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

Lâm Huyền nói thẳng mục đích đến đây.

Quý Lâm gật đầu như có điều suy nghĩ:

"Ồ, anh đã nghe nói rồi à. Nhưng cũng không sao, thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, chuyện tôi hỗ trợ điều tra ở công an thành phố Đông Hải sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra ngoài, bản thân tôi cũng không để tâm đến những chuyện này."

Chương 326: Mồi nhử (2)

"Anh không để tâm là tốt rồi." Lâm Huyền nói:

"Chủ yếu là Đường Hân là bạn học cấp ba của tôi, hơn nữa quan hệ riêng tư của chúng tôi cũng không tệ, tôi cũng không giấu anh, tôi cũng có nghe nói về kết quả điều tra vụ án của Đường Hân nhưng... Theo nhận thức của tôi, Đường Hân không phải là cô gái như vậy, vì vậy tôi muốn tìm anh để hiểu rõ hơn."

"Tất nhiên, anh cũng đừng khó xử, tôi biết anh cũng có những chuyện cần giữ bí mật. Tóm lại, nếu có thể, tôi muốn làm rõ mọi chuyện. Dù sao thì chuyện này liên quan đến vấn đề danh tiếng của Đường Hân, mặc dù cô ấy đã mất nhưng cha mẹ và gia đình cô ấy vẫn còn sống, dù sao cũng phải giữ được sự trong sạch cho cô ấy ở trần gian chứ?"

Quý Lâm cúi đầu cười:

"Lâm Huyền, anh đúng là một người tốt bụng... Tôi hiểu ý anh rồi, nói một cách đơn giản thì... Anh không tin những bằng chứng liên quan đến Đường Hân mà cảnh sát tìm thấy, anh cho rằng có người cố tình làm giả bằng chứng để bôi nhọ Đường Hân."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng là ý đó."

"Tôi rất hiểu suy nghĩ của anh, Lâm Huyền." Quý Lâm đổi tư thế ngồi, nhìn Lâm Huyền nói:

"Bởi vì tôi cũng giống như anh, thực ra đến thành phố Đông Hải cũng vì mục đích tương tự."

"Mục đích gì?" Lâm Huyền hỏi.

"Báo thù cho bạn bè." Quý Lâm đáp.

Bạn bè?

Lâm Huyền nhớ lại Quý Lâm cúi đầu trước di ảnh của Hứa Vân:

"Giáo sư Hứa Vân là bạn của anh sao? Hai người có vẻ... là bạn vong niên?"

Bạn vong niên là già trẻ làm bạn với nhau.

"Không phải."

Quý Lâm lắc đầu:

"Hứa Vân là chồng của chị gái tôi."

"Thế không phải là anh rể của anh sao?" Lâm Huyền nói thẳng.

Thật là...

Anh rể thì cứ nói là anh rể, nói vòng vo làm gì.

"Anh rể à..."

Quý Lâm nhìn lên trần nhà, khoanh tay lại:

"Về lý thì không sai nhưng thực ra tôi chưa từng gọi ông ấy là anh rể, cũng chưa từng coi ông ấy là người thân, tôi vẫn luôn coi ông ấy là bạn."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi là con nuôi, tôi và chị gái tôi không có quan hệ huyết thống."

"Được rồi."

Lâm Huyền thầm sắp xếp lại mối quan hệ gia đình của Quý Lâm, quả thực rất phức tạp:

"Vậy mục đích anh đến Đông Hải là để tìm ra hung thủ giết chết Hứa Vân à?"

"Đúng vậy." Quý Lâm gật đầu:

"Mặc dù tôi và Hứa Vân không có quan hệ trực tiếp nào nhưng vì chị gái tôi, Hứa Vân thường tặng sách cho tôi khi tôi còn nhỏ, kể một số câu chuyện khoa học, tôi tự nhận rằng mối quan hệ của chúng tôi khá tốt."

"Từ nhỏ tôi đã không có bạn bè, ngoài chị gái ra, Hứa Vân có thể coi là người bạn đầu tiên trong cuộc đời tôi... Chỉ tiếc là ông ấy đã chết, mà hung thủ vẫn chưa bị bắt, vì vậy tôi mới đến thành phố Đông Hải mãi không đi, mục đích... Chính là muốn tìm ra hung thủ giết chết Hứa Vân, báo thù cho ông ấy."

Thì ra là vậy...

Lâm Huyền vốn vẫn không hiểu rõ mối quan hệ giữa Quý Lâm và Hứa Vân, cũng không hiểu tại sao Quý Lâm vốn không thích ra ngoài lại đột nhiên tham gia hỗ trợ điều tra vụ án ở công an Đông Hải.

Bây giờ đã hiểu rõ hoàn toàn thì ra hắn ta và Hứa Vân còn có mối quan hệ như vậy.

"Vì vậy tôi mới nói, tôi hiểu tâm trạng của anh, Lâm Huyền."

Quý Lâm quay đầu, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Là bạn học của Đường Hân, anh thực sự khó chấp nhận việc cô ấy có những hành vi xấu như vậy, hơn nữa còn chết vì tình.

Công an thành phố Đông Hải cũng chính vì cân nhắc đến khía cạnh này nên tạm thời chưa công khai những thông tin có hại đến danh tiếng của Đường Hân."

"Nhưng... Sự thật là sự thật, bằng chứng là bằng chứng, hiện tại hung thủ giết Đường Hân đã bị khóa chặt, việc công bố toàn bộ sự thật trong thông báo tình hình của cảnh sát chỉ là vấn đề thời gian."

"Nếu anh không tin tưởng vào kết quả điều tra của chúng tôi, tôi có thể cho anh xem những tài liệu chưa được công khai, anh có thể tự mình đánh giá."

"Được chứ?"

Lâm Huyền rất bất ngờ.

Hắn vốn chỉ định hỏi thăm tình hình của Quý Lâm, không ngờ rằng mình lại có thể xem được tình hình chưa được công bố của cục cảnh sát...

Chuyện này có hợp lệ không?

"Về nguyên tắc thì không được." Quý Lâm cười cười:

"Nhưng tôi có thể phá lệ cho anh."

Dừng lại một chút, Quý Lâm tiếp tục nói:

"Không giấu gì anh, Lâm Huyền, cho dù hôm nay anh không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ sớm đến tìm anh một chuyến."

"Tại sao?"

"Bởi vì trong vụ án của giáo sư Hứa Vân, có rất nhiều điểm không thể tách rời khỏi anh. Tất nhiên, tôi không nói anh là hung thủ, chỉ là có một số chuyện thực sự khó giải thích, tôi luôn cảm thấy... Giữa anh và giáo sư Hứa Vân dường như có một số bí mật

bất thường."

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Có thể nói cho tôi biết..."

"Tại sao toàn bộ lợi nhuận ủy quyền của chất hóa học do Hứa Vân nghiên cứu lại đều thuộc về anh không?"

Chương 327: Vào cuộc (1)

"Đây là thẩm vấn chính thức sao?" Lâm Huyền hỏi.

Thành thật mà nói...

Đây cũng là một nước đi sai lầm mà Lâm Huyền luôn cảm thấy.

Nếu lúc đó không nhận ủy quyền này của giáo sư Hứa Vân, có lẽ tình cảnh hiện tại của hắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù đây không phải là chuyện gì phạm pháp, cũng không phải chuyện gì nhất định phải giải thích nhưng... Nếu giáo sư Hứa Vân còn sống thì mọi chuyện đều dễ nói, đằng này ông ấy lại chết rồi thì bản thân hắn thực sự khó giải thích rõ ràng về ủy quyền của chất hóa học này.

Sự thật là hắn đã dùng bản thảo chất lỏng ngủ đông đến từ tương lai để đổi lấy ủy quyền này.

Mà một khi sự thật này bị tiết lộ, gần như 100% sẽ dẫn đến họa sát thân.

Đây là lý do duy nhất mà Lâm Huyền có thể nghĩ đến khiến mình bị cuốn vào "trò chơi mèo vờn chuột".

Những ngày qua, hắn đã nghĩ vô số lần...

Giá như lúc đầu không nhận ủy quyền này thì tốt biết mấy.

Nhưng sau này mới tính toán thì chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa trong khoảng thời gian trước khi Hứa Vân chết, hắn thường xuyên tiếp xúc với ông ấy, cho dù không có ủy quyền này thì cũng chưa

chắc đã rửa sạch được mọi nghi ngờ.

May mắn thay, Hứa Vân đã xử lý sạch sẽ bản thảo của mình từ lâu mới khiến hắn không bị bại lộ.

"Tất nhiên là không." Quý Lâm cúi đầu cười:

"Nếu anh có nỗi khổ khó nói thì tất nhiên có thể không trả lời, đây là quyền riêng tư cũng là quyền lợi của anh."

"Tôi phải thừa nhận rằng, chuyện này không thể coi là tình tiết phạm tội, cũng không thể coi là bằng chứng, cho nên cho dù là công an thành phố Đông Hải cũng không thể làm khó anh về chuyện này, hoặc ép anh trả lời thì anh cũng có quyền từ chối trả lời."

"Câu hỏi của tôi... Anh cứ coi như là bạn bè trò chuyện tùy tiện hỏi thôi, nó không hợp lệ nhưng lại hợp lý, giống như tôi phá lệ cho anh xem những bằng chứng liên quan đến Đường Hân vậy... Đường Hân rất quan trọng với anh, Hứa Vân cũng rất quan trọng với tôi, vì vậy để tìm ra hung thủ giết hại ông ấy... Tôi không muốn bỏ sót bất kỳ thông tin tình báo nào có ý nghĩa."...

Quý Lâm nói vậy rất khéo léo nhưng cũng rất rõ ràng.

Không gì khác ngoài việc nói với Lâm Huyền rằng, anh muốn xem những tài liệu chưa được công khai của Đường Hân thì được nhưng phải nói cho tôi biết câu trả lời của câu hỏi này.

Đây không phải là thẩm vấn chính thức, mà chỉ là một giao dịch riêng không hợp lệ.

Thực ra Lâm Huyền cũng hiểu rõ điều này.

Hắn không phạm tội, cũng không phải nghi phạm, đương nhiên không cần phải giải thích chuyện ủy quyền của giáo sư Hứa Vân, không ai có thể yêu cầu hắn làm như vậy.

Nhưng hắn cũng không ngại giải thích.

Hắn đã sớm nghĩ đến "sơ hở" này của mình, đương nhiên... Cũng đã sớm nghĩ ra đối sách ứng phó.

"Thực ra tôi không muốn nói ra." Lâm Huyền quay đầu, giả vờ khó xử:

"Nói thật, lý do không mấy vẻ vang, đến giờ tôi vẫn chưa nói với ai, đây cũng coi như là bí mật giữa tôi và giáo sư Hứa Vân."

Quý Lâm nheo mắt nhìn Lâm Huyền, chờ đợi câu trả lời của hắn...

"Vì Hứa Vân là anh rể anh, chắc anh biết chuyện Hứa Y Y chứ?" Lâm Huyền hỏi.

Quý Lâm gật đầu.

Tất nhiên hắn ta biết.

Chính vì chuyện Hứa Y Y bị ngã thành người thực vật, Ngạo Mạn mới mỗi người một ngả Hứa Vân, hắn ta cũng vì thế mà không bao giờ gặp lại Hứa Vân, không bao giờ gặp lại người bạn đầu tiên trong cuộc đời này nữa.

"Ngay từ đâu giáo sư Hứa Vân đã không định ngủ đông cùng Hứa Y Y." Lâm Huyền bắt đầu nói dối nửa thật nửa giả, đây là cách nói dối an toàn nhất, cũng khó bị vạch trần nhất:

"Một là ông ấy không muốn mất đi ký ức về Hứa Y Y, hai là ông ấy muốn dành hết tâm sức của mình cho nghiên cứu tiếp theo về khoang ngủ đông. Vì vậy, điều này dẫn đến một vấn đề—"

"Đến khi Hứa Y Y tỉnh lại trong tương lai, chắc chắn giáo sư Hứa Vân đã không còn trên đời nữa. Mà Hứa Y Y lúc đó, bất kể tuổi thực tế là bao nhiêu thì trí tuệ chỉ là một cô bé bốn năm tuổi...

Lúc đó cô ấy không còn người thân, giáo sư Hứa Vân rất không yên tâm nên đã nhờ tôi một việc."

"Giáo sư Hứa Vân hy vọng tôi có thể chăm sóc Hứa Y Y sau khi cô ấy tỉnh dậy, ít nhất là có thể giúp đỡ cô ấy trong cuộc sống, mặc dù trình độ y tế trong tương lai có thể chữa khỏi chứng thực vật của cô ấy nhưng tâm lý trẻ con của cô ấy vẫn cần có người hướng dẫn."

"Lúc đó tôi không đồng ý, vì không ai biết Hứa Y Y phải ngủ đông đến tương lai xa như thế nào mới có thể tỉnh lại để chữa bệnh. Nếu là vài chục năm thì tôi còn đợi được nhưng nếu cô ấy phải ngủ đông vài trăm năm thì chẳng phải tương lai tôi cũng phải ngủ đông cùng Hứa Y Y sao? Vì vậy, lúc đầu tôi không đồng ý nên từ chối."

Chương 328: Vào cuộc (2)

"Nhưng sau đó... Không giấu anh, giáo sư Hứa Vân đã thành tâm ủy thác, cũng cho tôi ủy quyền miễn phí, về tình về lý thì tôi đã đồng ý chuyện này. Vì vậy, anh nói tôi vì tiền mà mờ mắt cũng được, sự thật cũng vậy, tôi cho rằng mức thù lao mà giáo sư Hứa Vân đưa ra đủ cao, cao đến mức tôi sẵn sàng mạo hiểm ngủ đông cùng Hứa Y Y."...

Lời nói dối này là do Lâm Huyền đã chuẩn bị từ trước.

Hắn biết, sớm muộn gì cũng có người hỏi mình câu hỏi này, vì vậy phải nghĩ ra một lý do hoàn hảo.

Việc ủy thác mình chăm sóc Hứa Y Y thực sự là do Hứa Vân đưa ra, cũng thực sự là ý tưởng của Hứa Vân, bản thân điều này là sự thật.

Còn chuyện ủy quyền chất hóa học, lý do thực sự chỉ có mình và Hứa Vân biết, bây giờ chết không đối chứng, mình ghép chuyện ủy quyền và chăm sóc Hứa Y Y lại với nhau thì đương nhiên cũng có thể giả thật lẫn lộn, hợp tình hợp lý.

"Thì ra là vậy." Quý Lâm lập tức đáp:

"Thảo nào... hóa ra là có chuyện như vậy. Thực ra tôi thấy đây cũng không phải là chuyện gì khó nói, bản thân nó là một cuộc trao đổi ngang giá. Bây giờ kỹ thuật ngủ đông vẫn còn rất nhiều tác dụng phụ không thể giải quyết được, anh sẵn sàng mạo hiểm như vậy cũng xứng đáng với lợi ích mà ủy quyền mang lại."

"Nhưng mà... Hứa Vân thực sự tin tưởng anh, giao phó cô con gái quan trọng như vậy cho anh. Hai người ở trường Đại học là

quan hệ thầy trò sao?"

"Không phải vậy." Lâm Huyền thành thật nói:

"Tôi cũng vì công việc của công ty mới có vài lần tiếp xúc với giáo sư Hứa Vân, tôi nghĩ ông ấy tin tưởng tôi như vậy có liên quan đến sếp của chúng tôi, khi các công ty khác đều tranh nhau giành lấy ủy quyền của ông ấy thì công ty chúng tôi vì tôn trọng ông ấy nên đã từ bỏ, có lẽ vì điều này mà ông ấy có thiện cảm với tôi."

Về phương diện này, Lâm Huyền hoàn toàn nói thật, bởi vì những thứ này chỉ cần tốn chút công sức là có thể điều tra được, nói dối ở đây chẳng khác nào tự vả.

Quý Lâm gật đầu, không nói gì nữa.

Hắn ta nhìn đồng hồ:

"Thời gian này... Tôi cũng nên về Sở cảnh sát Đông Hải rồi, anh có muốn đi cùng không? Vừa nãy tôi đã hứa với anh, tôi có thể đưa anh đi xem những bằng chứng về vụ án Đường Hân."

Lâm Huyền gật đầu, ra khỏi cửa lên xe của Quý Lâm.

Mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ hơn Lâm Huyền nghĩ nhiều, dù là việc liên lạc với Quý Lâm hay việc hắn tự nhận mình giao dịch với Hứa Vân, còn có cả việc đến Sở cảnh sát xem bằng chứng vụ án Đường Hân... Đều diễn ra hoàn toàn như hắn mong muốn.

Suôn sẻ.

Lâm Huyền không khỏi nhớ lại lời Đường Hân đã nói...

"Tôi cũng không biết tại sao mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy, dù là đến phỏng vấn dàn nhạc hay sau này là tập luyện gia nhập đội chính thức, trở thành nghệ sĩ vĩ cầm chính, ngay cả bản thân

tôi cũng thấy khó tin."

Trên xe, tài xế âm thầm lái xe, Lâm Huyền và Quý Lâm nói chuyện phiếm nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ về những chuyện mình đã trải qua hôm nay, cũng như những chuyện Đường Hân đã trải qua trước đây.

Hiện tại hắn không nhìn ra được mình có vấn đề gì.

Nhưng mà...

Nếu như mọi chuyện mình trải qua đều giống như Đường Hân đã trải qua, đều là được thiết kế sẵn thì sao?

Từ việc cố ý tạo ra cái chết vào phút 00:42, có thể thấy hung thủ là một nhóm người rất giỏi thiết kế, bố trí, giấu kế hoạch vào trong cuộc sống thường ngày, thậm chí ngụy trang sự ngẫu nhiên thành sự tất yếu...

Kế hoạch của chúng rất chặt chẽ, nếu không đến phút cuối cùng thì rất khó nhận ra mình đang ở trong vòng vây.

Cho nên...

Lâm Huyền mặt không đổi sắc, nhìn Quý Lâm đang ngồi cách mình chỉ vài gang tay.

Chẳng lẽ...

Bây giờ mình.

Cũng nằm trong kế hoạch của chúng?

Nếu bây giờ thực sự đang ở trong vòng vây, vậy thì Quý Lâm đang đóng vai trò gì?

Bây giờ lúc nào Lâm Huyền cũng có cảm giác như gió lay cỏ động.

Hắn có thể cảm nhận được nguy hiểm đã rất gần mình... nhưng lại không biết kẻ địch rốt cuộc ẩn núp ở đâu.

Hắn bắt đầu nhắm mắt suy nghĩ, kết hợp vụ án Đường Hân với hoàn cảnh hiện tại của mình.

Hắn tin rằng.

Nếu tất cả những vụ án này đều do cùng một hung thủ gây ra thì thủ pháp nhất định có điểm tương đồng.

Quái lạ!

Lâm Huyền phát hiện ra một điểm mù!

Dường như cả Đường Hân và hắn... Đều trên cơ sở cho rằng mình chủ động, thực tế lại bị động rơi vào cái bẫy mà hung thủ sắp đặt.

Đường Hân tưởng rằng mình tự chọn Đông Hải nhưng thực ra là do giáo viên của Hứa Vân mời; cô ấy tưởng rằng mình chủ động gia nhập dàn nhạc giao hưởng nhưng nguyên nhân cũng là do đồng nghiệp giới thiệu; cô ấy tưởng rằng mình chủ động tặng quà cho mình nhưng đó cũng là do cô ấy và Chu Đoạn Vân cùng nhau bày mưu.

Mọi chuyện... Đều có người đứng sau thúc đẩy và sắp xếp.

Vậy thì.

Còn mình thì sao?

Có phải cũng đã cắn câu giống như Đường Hân rồi không? Đã vào tròng rồi không?

Chương 329: Bẫy (1)

Xe của Quý Lâm đã rẽ vào Sở cảnh sát thành phố Đông Hải, thanh chắn của bãi đỗ xe nâng lên rồi hạ xuống, giống như máy chém rơi xuống. ...

Tổ chuyên án Hứa Vân, bên trong văn phòng tạm thời.

Quý Lâm đẩy một xấp tài liệu đã phân loại đến trước mặt Lâm Huyền:

"Những bản ghi chép trò chuyện này là bằng chứng chúng tôi trích xuất từ điện thoại của Đường Hân... Không được chụp ảnh, không được mang ra ngoài, anh có thể xem thoải mái ở đây."

Chương 29: Bẫy

Lâm Huyền nhận lấy những tài liệu này rồi mở ra xem.

Đa số đều là bản ghi chép trò chuyện trên WeChat đã in ra, rất nhiều thứ được sắp xếp theo thứ tự thời gian, trong đó có cả bản ghi chép trò chuyện của hắn và Đường Hân.

Rõ ràng là trích xuất từ điện thoại của Đường Hân.

Nhưng mà...

Ngoài bản ghi chép trò chuyện với hắn tương đối bình thường thì bản ghi chép trò chuyện với những người đàn ông khác thực sự không thể nhìn nổi, giống như một con điếm.

Lâm Huyền cố gắng tìm ra một số sơ hở trong đó nhưng phát hiện rất khó.

Trong những bản ghi chép trò chuyện này, thói quen đánh máy, thói quen dùng dấu chấm câu, thậm chí thói quen dùng biểu tượng cảm xúc của Đường Hân đều giống hệt như khi trò chuyện với hắn, chỉ dựa vào những thứ này thì căn bản không thể phân biệt được thật giả.

Thật khó tin...

Nếu tất cả những thứ này thực sự đều là giả, vậy thì đám người Chu Đoạn Vân đã phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể làm tỉ mỉ đến vậy?

Tuy nhiên.

Khi Lâm Huyền dần dần lật về sau, hắn vẫn tìm thấy một lỗ hổng!

00:42

Hắn phát hiện ra mỗi ngày Đường Hân đều trò chuyện với một người đàn ông đến rất muộn, lời lẽ rất tự nhiên, rất ám muội, có một số lời nói thực sự không thể nhìn thẳng được.

Gần như mỗi ngày vào khoảng 00:42, cô ấy đều có ghi chép trò chuyện với người đàn ông này.

Nhưng Lâm Huyền nhớ rất rõ!

Vào buổi tối hôm liên hoan với bạn học, hắn đã kéo Đường Hân lại vào lúc 00:41 và trò chuyện với cô ấy một lúc lâu, trong khoảng thời gian này Đường Hân căn bản không có thời gian dùng điện thoại!

Còn nữa, hôm hắn và Cao Dương, Chu Đoạn Vân, Đường Hân hẹn nhau ăn cơm ở Đông Hải, hắn cũng kéo Đường Hân lại vào lúc 00:42, sau đó đứng trò chuyện một lúc, Đường Hân cũng không dùng điện thoại! Mãi đến khi lên xe taxi, cô ấy mới lấy điện thoại

ra chỉ cho tài xế vị trí quán bar.

Cho nên.

Vấn đề xuất hiện rồi——

Nếu như vào khoảng 00:42 hai ngày đó, Đường Hân căn bản không dùng điện thoại, vậy thì những tin nhắn ám muội gửi cho người đàn ông khác vào thời điểm này rốt cuộc là từ đâu ra?

Chẳng phải rất rõ ràng là giả mạo sao?

Lâm Huyền lật những tài liệu này đến trang cuối cùng...

Cũng là một số ghi chép trò chuyện ám muội của người phụ nữ cặn bã họ Vương, ngoài ra còn có ghi chép trò chuyện với Chu Đoạn Vân, là tin nhắn gửi vào buổi chiều, Chu Đoạn Vân nói quà đã chuẩn bị xong, lúc sắp đến thì gọi điện cho hắn ta.

Tài liệu chỉ có đến đây.

Từ những tin nhắn 00:42 đáng lẽ không nên tồn tại trong hai ngày đó, Lâm Huyền rất chắc chắn rằng tất cả những ghi chép trò chuyện này đều là giả mạo.

Nhưng mà...

Hắn không nói ra với Quý Lâm.

Có gì đó không ổn.

Hắn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng tạm thời vẫn chưa xác định được là chỗ nào không ổn.

"Sao vậy?"

Quý Lâm thấy Lâm Huyền im lặng bèn hỏi:

"Phát hiện ra một mặt khác không ai biết của Đường Hân... Nên trong lòng có chút khó chịu sao? Anh cũng thấy rồi đấy, ghi chép trò chuyện của anh và Đường Hân cũng có trong đó, mặc dù không đến mức sến súa, lộ liễu như với những người đàn ông khác... Nhưng chúng tôi cũng đều nhìn ra được, thực ra hai người cũng khá là mập mờ."

Lâm Huyền không trả lời, cũng không phủ nhận.

Những điều này đều là sự thật.

Trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ về những ghi chép trò chuyện giả mạo này và... Vai trò của Quý Lâm trong sự việc diễn ra thuận lợi hôm nay.

"Như anh Lâm Huyền nói, ghi chép trò chuyện cũng không thể coi là bằng chứng tuyệt đối, anh và Đường Hân cũng khá quen thuộc, nếu phát hiện ra chỗ nào không ổn thì cũng có thể nói cho chúng tôi biết, chúng tôi có thể tiến hành xác minh và điều tra thêm."

Lâm Huyền gật đầu, nhìn Quý Lâm:

"Tôi có thể xem lại một lần nữa không? Vừa nãy xem không kỹ lắm."

"Tất nhiên rồi, anh cứ từ từ xem." Quý Lâm xòe tay, ngồi xuống ghế, khoanh tay lại lặng lẽ nhìn Lâm Huyền.

Đương nhiên Lâm Huyền nhận ra ánh mắt của hắn ta nhưng hắn giả vờ không để ý, tiếp tục lật lại những tài liệu này từ đầu.

Hắn có vẻ xem rất nghiêm túc từng trang... Thực ra là cố tình đảm bảo thời gian dừng lại ở mỗi trang đều cân bằng và tương tự nhau.

Hắn thực sự chỉ muốn xem hai trang mà thôi nhưng để Quý

Lâm không chú ý đến việc hắn đặc biệt để ý đến hai trang đó, hắn phải đảm bảo thời gian dừng lại ở mỗi trang đều không chênh lệch nhiều.

Chương 330: Bẫy (2)

Cuối cùng.

Hắn lật đến ghi chép ngày liên hoan với bạn học.

Có ghi chép trò chuyện với Cao Dương, cũng có ghi chép trò chuyện với rất nhiều người đàn ông khác.

Không sai...

Lần này Lâm Huyền nhìn rất rõ.

Vào lúc 00:42:12, Đường Hân đã gửi cho người đàn ông đó một tin nhắn vô cùng ám muội:

"Em nhớ anh quá, không thể chờ được, chỉ muốn về gặp anh."

Xoạt.

Lâm Huyền không dừng lại nhiều, sau đó lật trang này sang, tiếp tục xem trang tiếp theo.

Ghi chép này chắc chắn là giả mạo.

Vào thời điểm đó, Đường Hân đang trò chuyện với hắn, tay bị hắn nắm chặt, cô ấy lấy đâu ra thời gian để nhắn tin chứ?

Một khi xác định được tin nhắn này là giả mạo thì không cần nói cũng biết, khi bạn phát hiện ra một con gián thì cả nhà bạn đã đầy gián rồi.

Điều này đủ để chứng minh rằng tất cả những ghi chép trò chuyện này gần như đều là giả mạo, là ảo.

Lâm Huyền tiếp tục duy trì nhịp độ lật trang đều đặn, lật đến ngày bốn người họ hẹn nhau ăn cơm ở Đông Hải.

Tương tự như vậy...

00:42:47.

Đường Hân vẫn gửi cho người đàn ông đó một tin nhắn:

"Tối nay đi ăn với bạn học nên không thể đến tìm anh được, hì hì, ngày mai em sẽ đến nhà anh sớm."

Đằng sau còn kèm theo một biểu tượng cảm xúc mà Đường Hân thường dùng.

Vào thời điểm này, Lâm Huyền cũng vừa kéo Đường Hân từ bên cạnh chiếc taxi về, hai người đang đứng trên vỉa hè, bàn bạc một lát nữa sẽ đi đâu để trò chuyện thêm, Đường Hân cũng không có thời gian chơi điện thoại.

Xoạt.

Lâm Huyền vẫn không dừng lại ở trang này quá lâu, lật sang trang sau.

Đến đây, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn có thể dễ dàng chứng minh sự trong sạch của Đường Hân, chỉ cần nói với Quý Lâm rằng vào hai thời điểm này, Đường Hân đều ở cùng hắn, cô ấy hoàn toàn không có thời gian chơi điện thoại. Hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng trong hai phút từ 00:41 đến 00:43, Đường Hân tuyệt đối không chơi điện thoại.

Như vậy, có thể chứng minh sự trong sạch của Đường Hân, bác bỏ tất cả những ghi chép trò chuyện này.

Đây là điều mà chỉ có hắn mới có thể chứng minh, chỉ có hắn mới để ý đến thời điểm 00:42 này, chỉ có hắn mới có thể chắc

chắn 100% rằng Đường Hân không chơi điện thoại vào thời điểm này.

Chỉ có hắn.

Xoạt.

Lâm Huyền không lộ vẻ gì, lật xem tài liệu trong tay, vẫn duy trì tốc độ cân bằng để xem xét từng trang.

Nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ nhanh chóng.

Chỉ có hắn...

Nhưng vấn đề nằm ở đây.

Tại sao chỉ có hắn mới để ý đến thời điểm 00:42 này?

Nếu đổi thành bất kỳ thời điểm nào khác trong ngày, hắn đều không nhớ mình đang làm gì. Nhưng chỉ có thời điểm 00:42 bên vệ đường, hắn đều nhớ rất rõ ràng.

Trước khi Đường Hân chết.

Trong thế giới thực, không có ai đặc biệt chú ý đến thời điểm 00:42 này.

Bởi vì nếu không có trường hợp thứ hai thì Hứa Vân chết vào thời điểm 00:42 này, chỉ là một thời điểm bình thường, không có ý nghĩa gì đặc biệt, không ai để ý đến.

Lúc đó hắn để ý đến là vì trong giấc mơ, cha của Đại Kiểm Miêu cũng chết vào thời điểm này nên khi so sánh đối chiếu, thời điểm này mới có ý nghĩa đặc biệt.

Vì vậy...

Đây là một cái bẫy!

Nếu bây giờ hắn đứng dậy nói với Quý Lâm về phát hiện của mình và khẳng định Đường Hân không chơi điện thoại vào thời điểm 00:42 này.

Điều này thật kỳ lạ!

Rất có thể câu tiếp theo của Quý Lâm sẽ là:

"Tại sao anh lại nhớ rõ như vậy về chuyện xảy ra vào 00:42 hai ngày này? Thời điểm này có ý nghĩa gì với anh không?"

Nhìn vào hiện tại, Đường Hân và Hứa Vân đều chết vào lúc 00:42, vẫn có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng vào thời điểm đó, Đường Hân vẫn chưa chết, chỉ có một mình Hứa Vân chết vào lúc 00:42, có lý do gì để để ý đến thời điểm này?

Thời điểm này quá bình thường, quá đỗi bình thường.

Nếu Quý Lâm thực sự hỏi ra câu hỏi này thì hắn rất khó giải thích.

Không thể nói rằng cả hai lần đều tình cờ nhìn đồng hồ và tình cờ kéo Đường Hân lại, tình cờ trò chuyện rất lâu nên mới nhớ rõ như vậy được?

Quá giả tạo.

Lâm Huyền không thể mạo hiểm như vậy.

Sau khi Đường Hân chết, hắn có lý do để để ý đến thời điểm này; nhưng trước khi Đường Hân chết, hắn không có lý do gì để để ý đến thời điểm này, trừ khi——

Hắn thừa nhận rằng trong tương lai biết được cha của Đại Kiểm Miêu cũng chết vào lúc 00:42.

Bịch.

Lâm Huyền lật xong trang cuối cùng, đặt tập tài liệu dày cộp trở lại mặt bàn, thở dài:

"Tôi không có gì để nói."

"Thất vọng lắm sao?" Quý Lâm hỏi.

"Có chút."

Lâm Huyền đáp:

"Tôi khá bất ngờ, tôi không biết nên nói gì, dù sao thì trong đó cũng có cả ghi chép trò chuyện của tôi... Tôi không biết trong mắt Đường Hân, tôi là một người như thế nào."

Chương 331: Bẫy (3)

Quý Lâm nheo mắt, nhìn Lâm Huyền, không nói gì.

"Hôm nay vẫn cảm ơn anh."

Lâm Huyền đứng dậy, đi về phía cửa:

"Cảm ơn anh đã cho tôi xem những thứ này, mặc dù tâm trạng tôi rất phức tạp nhưng biết được sự thật này vẫn tốt hơn là không biết."

Hắn bước đi nhanh chóng.

Lùi một bước để tiến hai bước, đây chính là kế hoạch của Lâm Huyền.

Hắn cho rằng với tình bạn chỉ gặp một lần giữa hắn và Quý Lâm thì đối phương không nên dẫn hắn đến xem những bí mật của sở cảnh sát.

Vậy thì mục đích của hắn ta là gì?

Có phải cho rằng hắn có tội nên muốn lừa lời khai của hắn? Tìm ra sơ hở của hắn không?

Hay là... có mục đích khác?

Nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể coi thường sự an toàn của mình.

"Xin phép."

Lâm Huyền kéo cửa phòng làm việc rồi bước ra ngoài.

Hắn khá bất ngờ.

Theo suy đoán của hắn, nếu Quý Lâm có mục đích gì thì hắn sẽ gọi hắn lại. Thực ra trước đó khi hắn giải thích về mối quan hệ với Hứa Vân, vẫn có một số chỗ không ổn nhưng Quý Lâm đều không hỏi kỹ.

Lâm Huyền thực sự không hiểu nổi người này.

Trên đường đi, hắn cũng đã nghĩ...

Hoàng Tước nói rằng trò chơi mèo vờn chuột của cô ta đã bắt đầu, theo quan điểm của cô ta thì hắn chắc chắn là con chuột.

Vậy thì con mèo là ai?

Chu Đoạn Vân, không nghi ngờ gì nữa, là một phần của con mèo.

Vậy thì phần còn lại là gì?

Có phải là Quý Lâm không?

Theo như suy đoán trước đó của hắn, những con mèo này sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến hắn, nếu mục đích giết người của chúng liên quan đến "nghiên cứu ngủ đông"... có lẽ bây giờ chỉ còn thiếu chứng minh rằng hắn đã giúp đỡ Hứa Vân.

Hứa Vân chết vì nghiên cứu ngủ đông, Đường Hân chết vì nghiên cứu ngủ đông, nếu cuối cùng thực sự chứng minh được rằng hắn cũng liên quan đến nghiên cứu ngủ đông thì liệu chúng có giết hắn không?

Nhưng... Nói đi cũng phải nói lại.

Trên thế giới có rất nhiều người nghiên cứu về ngủ đông, không thể giết hết họ được chứ? Tiêu chuẩn giết người của hung thủ, cơ chế sàng lọc là gì?

Trước cửa Sở công an thành phố Đông Hải, Lâm Huyền giơ tay chặn một chiếc taxi.

Hắn không biết Quý Lâm có phải là "con mèo" đó hay không.

Nhưng hắn tin rằng...

Nếu Quý Lâm thực sự là con mèo đó, hắn ta nhất định sẽ tìm đến mình.

Nếu không phải thì sau này hai người cũng khó có khả năng gặp lại nhau.

Thành phố Đông Hải rộng lớn như vậy.

Nếu không cố ý đi gặp ai đó thì rất khó gặp được.

"Hy vọng anh không phải thế."

Chiếc taxi khởi động, Lâm Huyền quay đầu nhìn qua cửa sổ xe, nhìn Sở công an thành phố Đông Hải dần xa.

Hắn rất thích những cuốn sách do Quý Lâm viết.

Người ta thường nói sách như người, cảm giác mà Quý Lâm mang lại trong sách, tác giả không nên là một người tàn ác, giết người không chớp mắt như vậy.

Nhưng...

Ai mà biết được chứ?...

Ngoại ô thành phố Đông Hải, biệt thự ven hồ.

"Nghe nói anh thất bại rồi à?" Chu Đoạn Vân ngồi trên ghế sofa, ngón tay xoay chìa khóa xe, nhìn Quý Lâm đang ngồi xổm trong đống sách với vẻ chế giễu:

"Con chuột này khó bắt đến vậy sao?"

"Hắn thông minh và thận trọng hơn tôi tưởng." Quý Lâm nhẹ giọng nói:

"Nhưng có vẻ như hắn cũng yếu hơn tôi nghĩ... Theo như suy đoán trước đây của tôi, nếu hắn có khả năng làm nhiễu loạn lịch sử thì giết một người không tiếng động đối với hắn chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn Chu Đoạn Vân:

"Kết quả là anh không sao cả, tôi còn tưởng Lâm Huyền sẽ giết anh chứ."

"Mẹ kiếp!" Chu Đoạn Vân ném chìa khóa trong tay đi, trừng mắt nhìn Quý Lâm:

"Đừng nói với tôi là anh đoán sai người nhé! Nếu không phải để giết Lâm Huyền thì tôi đã không hợp tác với anh!"

"Có hai khả năng." Quý Lâm cúi đầu nói:

"Một là, có thể tôi đoán sai người, người làm nhiễu loạn lịch sử không phải là Lâm Huyền."

"Hai là, Lâm Huyền thực sự là người làm nhiễu loạn lịch sử nhưng khả năng của hắn rất hạn chế, không có sức mạnh siêu nhiên như chúng ta tưởng tượng, vẫn chưa thể làm được điều gì đó tùy ý, vẫn phải bị ràng buộc bởi các quy tắc và luật pháp thực tế."

"Vậy chúng ta phải làm sao?" Chu Đoạn Vân rất mất kiên nhẫn:

"Hắn thận trọng như vậy, chúng ta lại không biết lịch sử ban đầu, làm sao có thể chứng minh hắn nhiễu loạn lịch sử? Đây hoàn toàn là nhiệm vụ bất khả thi!"

"Không sao." Quý Lâm ngẩng đầu, đứng dậy khỏi đống sách:

"Vì chúng ta không biết lịch sử ban đầu..."

"Vậy thì chúng ta tự tạo ra một đoạn... Lịch sử giả đi."

"Lịch sử giả ư?"

Chu Đoạn Vân nhíu mày:

"Ý là sao, lịch sử còn có giả?"

"Lịch sử, thực ra chính là sự việc đã xảy ra. Trong miệng Ngạo Mạn, mặc dù nói là làm lịch sử nhưng thực ra ý của họ là những sự việc đáng lẽ phải xảy ra trong tương lai."

Chu Đoạn Vân gật đầu, hắn ta đã nhận ra điều này từ lâu.

Chương 332: Lịch sử giả (1)

Lão già khô khan Ngạo Mạn đó, suốt ngày miệng lưỡi liên quan đến lịch sử nhưng không phải lịch sử đã xảy ra, mà là tương lai chưa xảy ra và đáng lẽ phải xảy ra.

Hắn ta vẫn luôn tin rằng Ngạo Mạn có cấp trên, có người chỉ huy Ngạo Mạn.

Nhưng hắn ta không dám nhắc đến chuyện này trước mặt Ngạo Mạn. Đó là một lão già rất đáng sợ, quyền lực và thế lực của ông ta rất lớn, có thể dễ dàng bóp chết bất kỳ ai.

Hắn ta cũng không biết Ngạo Mạn bận rộn cả ngày để làm gì, mục đích là gì, cứ như thể không phải đang giết người thì cũng đang trên đường chuẩn bị giết người.

Tuy nhiên, hắn ta cũng không quan tâm đến những điều này, Ngạo Mạn đã cho hắn ta thứ mà hắn ta hằng mơ ước.

Hắn ta không biết ơn Ngạo Mạn, vì đây vốn là thứ hắn ta nên có, chỉ là làm việc cho Ngạo Mạn... Thì có thể đạt được nhiều hơn mà thôi.

"Tôi hiểu ý anh rồi." Chu Đoạn Vân hiểu ra:

"Ý anh là ngụy tạo một sự việc và đảm bảo rằng sự việc đó thực sự xảy ra thì đối với tương lai thì sự việc đó chính là lịch sử."

"Đúng vậy, tôi không chỉ phải đảm bảo nó xảy ra, mà còn phải khiến nó nhất định phải xảy ra, như vậy mới được coi là một đoạn lịch sử thực sự."

"Vậy làm sao anh chắc chắn Lâm Huyền nhất định sẽ đi nhiễu

loạn nó?" Chu Đoạn Vân hỏi:

"Bây giờ hắn đã đủ cẩn thận và thận trọng rồi, cho dù anh có ngụy tạo một đoạn lịch sử, hắn cũng chưa chắc đã quan tâm đến anh, rất có thể sẽ vì tự bảo vệ mình mà phớt lờ anh."

"Hắn sẽ quan tâm."

Quý Lâm đi đến bàn ăn, nhìn hai bản ghi trò chuyện đã in ra đặt trên đó...

Hai bản ghi trò chuyện này đều là giả, là Đường Hân gửi tin nhắn tình cảm cho người đàn ông khác vào lúc 00:42:

"Nếu để Lâm Huyền biết trước có một người sẽ giống như Hứa Vân và Đường Hân chết trên đường phố vào lúc 00:42, với tính cách của Lâm Huyền, hắn sẽ không thể không quan tâm."

Chu Đoạn Vân cười nói:

"Lỡ đâu hắn không tốt bụng như vậy thì sao?"

"Đây không phải là tốt bụng..." Quý Lâm lắc đầu:

"Chúng ta muốn bắt hắn, hắn cũng muốn bắt chúng ta ra, cho hắn một cơ hội bắt chúng ta ra, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua."...

Công ty MX, tầng 20, văn phòng Lâm Huyền.

Hắn tìm kiếm trên máy tính viện nghiên cứu mà Đường Hân đang làm việc, muốn tìm thông tin về ông chủ của viện nghiên cứu.

Kết quả là không tìm được gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng đổi hướng suy nghĩ.

Đường Hân đã nói người mời cô ấy đến Đông Hải là cựu cố

vấn của Hứa Vân, chi bằng tra cứu về người này.

Lâm Huyền bắt đầu tìm kiếm từ khóa "giáo viên của Hứa Vân."

Ôi trời, kết quả tìm kiếm rất nhiều, trên mạng có rất nhiều người tự nhận là giáo viên của Hứa Vân, rất nhiều người còn được đưa tin trên báo.

Giáo viên tiểu học, giáo viên trung học, giáo viên phổ thông, giảng viên Đại học... nhiều vô kể.

"Rõ ràng là cố ý để tự PR mà."

Xem rất lâu nhưng hắn vẫn không tìm thấy thông tin hữu ích nào.

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ, thông tin trên mạng vẫn quá hỗn loạn, rất khó tìm được thông tin hữu ích, mục tiêu nên chính xác hơn một chút.

"Có rồi."

Hắn mở tiểu sử của giáo sư Hứa Vân, bắt đầu xem lại quá trình cuộc đời của ông ấy.

Đây là thông tin chính thức công bố, có thể tin cậy 100%.

Giáo sư Hứa Vân không học Đại học ở trường Đại học Đông Hải mà là một trường Đại học ở Tây Bắc.

Sau đó thi nghiên cứu sinh ở trường Đại học Đông Hải, học lên tiến sĩ, cuối cùng ở lại trường Đại học Đông Hải để giảng dạy.

"Nói cách khác, người mời Đường Hân đến Đông Hải làm nghiên cứu rất có thể là cố vấn thời nghiên cứu sinh của Hứa Vân, hoặc là cố vấn thời tiến sĩ... dù sao thì mọi người thường gọi cố vấn là giáo viên, chỉ có thời kỳ thạc sĩ tiến sĩ mới dùng cách gọi là cố vấn như vậy."

Lâm Huyền tìm được thời gian tốt nghiệp các giai đoạn của Hứa Vân.

Thời gian tốt nghiệp nghiên cứu sinh, năm 2004.

Thời gian tốt nghiệp tiến sĩ, năm 2007.

Kế hoạch của Lâm Huyền là như thế này——

Bất kỳ sinh viên nào tốt nghiệp tại trường Đại học Đông Hải, thông tin tốt nghiệp và ảnh chụp chung tốt nghiệp của họ sẽ được đóng thành một cuốn "Kỷ yếu tốt nghiệp khóa XXX, khoa XX."

Cuốn kỷ yếu này không chỉ phát cho mỗi sinh viên tốt nghiệp một bản mà còn lưu giữ tại thư viện trường Đại học Đông Hải.

Đây là hoạt động cơ bản của mỗi trường Đại học, trước đây hắn cũng tìm thông tin của Lưu Phong theo cách này, vì vậy tìm cố vấn của Hứa Vân cũng có thể bắt chước theo cách này. ...

Lâm Huyền đi taxi đến trường Đại học Đông Hải.

Kết quả là vấn đề xuất hiện...

Người bảo vệ không cho hắn vào!

Phải quẹt thẻ sinh viên mới được vào.

Không ngờ sau kỳ nghỉ Tết, an ninh của trường Đại học Đông Hải lại nghiêm ngặt hơn nhiều. Hơn nữa, nghĩ đến việc ra vào thư viện trường Đại học Đông Hải cũng cần quẹt thẻ sinh viên... Đây là một khâu không thể tránh khỏi.

Chương 333: Lịch sử giả (2)

Không còn cách nào khác, gọi người đến thôi.

Lâm Huyền lấy điện thoại ra gọi cho Sở An Tình.

Một lát sau.

Cô gái nhỏ vui vẻ này chạy nhảy, để kiểu tóc đuôi ngựa cao bồng bềnh, mềm mại đến trước cổng trường:

"Học trưởng Lâm Huyền, sao anh lại đến đây!"

Thấy Lâm Huyền, Sở An Tình rất vui.

"Anh muốn đến thư viện tìm chút đồ." Lâm Huyền cười nói:

"Hồi đi học, trường luôn nói là chúng ta là cả đời của trường cũ... Kết quả tốt nghiệp rồi thì không cho vào cổng."

Sở An Tình bật cười, rất thuận lợi dẫn Lâm Huyền vào trường, đến thư viện.

Sở An Tình thực sự rất có duyên, cô ấy cũng rất quen với các đàn em trực thư viện, hai người nhanh chóng tìm được nơi để kỷ yếu tốt nghiệp.

"Học trưởng Lâm Huyền, anh muốn tìm kỷ yếu tốt nghiệp năm nào?"

Lâm Huyền nói năm tốt nghiệp thạc sĩ và tiến sĩ của giáo sư Hứa Vân:

"2004. 2007. Tìm hai năm này trước xem có tìm được không."

"Không cần tìm Đại học, chỉ cần tìm thạc sĩ và nghiên cứu sinh là được."

Kỷ yếu ở đây thực sự rất lộn xộn.

Hoàn toàn không sắp xếp theo thứ tự thời gian, còn có một lớp bụi mỏng, hẳn là đã lâu không ai xem rồi.

Hai người vừa tìm vừa trò chuyện.

Sở An Tình phủi bụi trên một cuốn album ảnh kỷ yếu rồi nhìn Lâm Huyền:

"Học trưởng Lâm Huyền, nói mới nhớ... Mấy hôm nay cha của em có liên lạc với anh không?"

"Hội trưởng Sở à?"

Lâm Huyền lật album ảnh, lắc đầu:

"Không, mấy hôm nay anh không nhận được điện thoại của cha em. Sao thế, ông ấy tìm anh có chuyện gì à?"

"Ông ấy..."

Sở An Tình gãi đầu, cảm thấy ở đây không thích hợp để nói thẳng chuyện của dì nhỏ, như vậy sẽ khiến Lâm Huyền khó xử:

"Bố mẹ em hình như muốn giới thiệu cho anh một đối tượng."

"Ồ, ha ha." Lâm Huyền cười cười:

"Cảm ơn sự quan tâm của họ, nói thật là anh chưa từng được ai giới thiệu đối tượng cả."

"Anh chưa từng đi xem mắt à?" Sở An Tình tò mò.

"Chưa, năm ngoái anh mới tốt nghiệp mà, hơn nữa anh cũng

không ở quê, ở Đông Hải này cũng không có họ hàng."

"Vậy vậy vậy, vậy anh thích kiểu con gái nào!"

Sở An Tình tiến lại gần:

"Kiểu con gái ngầu ngầu, anh thích không?" Cô ấy nghĩ đến dì nhỏ ngang ngược của mình.

"Con gái ngầu ngầu à?" Người đầu tiên hiện lên trong đầu Lâm Huyền chính là CC, quay đầu nhìn Sở An Tình có ngoại hình giống hệt CC:

"Cũng được, con gái ngầu ngầu khá cá tính."

"Khụ khụ."

Sở An Tình ho khan hai tiếng:

"Là... thích đua xe, tính tình không tốt lắm, còn thích cãi nhau với người khác, không hợp là cãi nhau ngay."

Lâm Huyền nhớ lại vẻ tự phụ, ngỗ ngược của CC.

À, như vậy thì khá phiền, còn luôn làm người ta khó hiểu.

Nhưng nhìn Sở An Tình đang chớp mắt đáng yêu trước mặt, anh lại thấy CC có ngoại hình giống hệt cô ấy cũng đáng yêu hơn hẳn:

"Cũng... được, thực ra anh không quan tâm những điều này lắm, người tốt là được."

Sở An Tình thầm giật mình.

Cái này!

Dì nhỏ của mình và Lâm Huyền thực sự rất hợp nhau!

Học trưởng Lâm Huyền thích kiểu này thật sao?

"Tìm thấy rồi, ở đây."

Khi Sở An Tình giật mình thì Lâm Huyền đã thuận lợi tìm thấy ảnh chụp chung lễ tốt nghiệp tiến sĩ của Hứa Vân.

Trên trang mở ra của album ảnh... Chính giữa là một bức ảnh mờ, ố vàng, mang đậm dấu ấn thời gian.

Đây là một bức ảnh chụp chung lễ tốt nghiệp tiến sĩ nên không có nhiều người.

Đứng ở vị trí trung tâm C là một người đàn ông trẻ tuổi đang cười ha hả, Lâm Huyền nhận ra ngay, chính là Hứa Vân.

Trong phần tên dưới ảnh, tên ở giữa thực sự cũng là Hứa Vân.

Không sai.

Lần này thực sự tìm đúng rồi.

Còn người đứng sau Hứa Vân, tay đáp trên vai Hứa Vân là một ông lão tóc bạc trắng, nụ cười hiền từ.

Ông ta không nhìn vào ống kính, mà nhìn Hứa Vân, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui và tự hào... Giống như nhìn đứa con của mình vậy.

Đây hẳn là cố vấn của Hứa Vân.

Lâm Huyền nhìn xuống phần tên dưới trang sách, nhanh chóng tìm thấy tên của giáo viên hướng dẫn này.

Tên ông ta nằm ngay phía trên Hứa Vân, giống như vị trí đứng của ông ta.

Tên chỉ có ba chữ rất đơn giản——

[Quý Tâm Thủy]...

"Quý Tâm Thuỷ?"

Lâm Huyền đọc lại một lần nữa.

Cái tên thật kỳ lạ.

"Quý Tâm Thuỷ."

Sở An Tình đọc tên này, mở to mắt:

"Em biết cái tên này!"

"Em từng nghe rồi à?"

"Ừ!" Sở An Tình gật đầu khẳng định:

"Em nghe ba kể về ông ấy rồi, vì cái tên của ông ấy quá đặc biệt... Nên em nhớ rất rõ."

"Ba em vẫn luôn quan tâm đến lĩnh vực khoa học, những chuyện về các nhà khoa học, đặc biệt là các nhà khoa học ở Đông Hải, ông ấy hầu như đều biết."

Lâm Huyền rất hứng thú:

"Ba em cũng từng tài trợ cho Quý Tâm Thuỷ nghiên cứu à?"

Sở An Tình lắc đầu cười:

"Không phải vậy đâu."

"Ông Quý Tâm Thuỷ này là một người rất vĩ đại! Ông ấy không cần ba em tài trợ đâu... Ông ấy có thể còn giàu hơn cả ba em cơ."

Chương 334: Ăn cắp lại kêu bắt cướp

Giàu hơn cả Sở Sơn Hà?

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Thế thì đúng là không thể đùa được...

Những người có thể giàu hơn Sở Sơn Hà, có lẽ trên cả nước cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tất nhiên, Lâm Huyền cũng chỉ đoán vậy thôi. Hắn cũng không biết Sở Sơn Hà rốt cuộc có bao nhiêu tiền, đủ loại tin đồn trắng đen, ai mà biết được cái nào là thật.

Thấy Lâm Huyền có vẻ rất hứng thú, Sở An Tình kể tiếp:

"Em nhớ ba từng nói... hồi trẻ ông Quý Tâm Thuỷ cũng không được coi trọng trong lĩnh vực nghiên cứu, thậm chí còn bị những người ở viện nghiên cứu của Đông Hải xa lánh, đối xử tệ bạc."

"Nhưng sau đó, ông ấy như thể đột nhiên khai sáng vậy. Liên tiếp công bố một số thành quả nghiên cứu có sức nặng, danh tiếng trong giới hóa dược tăng cao, một bước ngồi vững vị trí viện trưởng viện nghiên cứu Đông Hải."...

Thì ra là vậy.

Cũng là một câu chuyện ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thường thiếu niên nghèo.

Trước kia vẫn luôn bị giới học thuật xa lánh, cũng giống như

Hứa Vân.

Nhưng sau đó lại nổi tiếng, ngồi vững vị trí viện trưởng viện nghiên cứu, đúng là chuyện rất sảng khoái.

"Vậy thì ông ấy hẳn đã làm cố vấn cho Hứa Vân trong một thời gian dài, rất có thể từ khi còn là nghiên cứu sinh, tiến sĩ, cho đến khi trở thành nghiên cứu viên, Hứa Vân đều là học trò của ông ấy."

Lâm Huyền suy nghĩ:

"Nói như vậy thì quan hệ của hai người hẳn là rất tốt, trong bức ảnh chụp chung lễ tốt nghiệp này, ông ấy nhìn Hứa Vân bằng ánh mắt rất thân thiết, cảm giác như coi như con đẻ vậy."

Sở An Tình gật đầu:

"Hắn nói vậy em cũng nhớ ra rồi, dạo trước ba em trò chuyện với em về Hứa Vân cũng từng nhắc đến vị tiên sinh già này, quan hệ giữa Hứa Vân và ông ấy thực sự rất tốt, thầy trò mà như cha con vậy."

"Mà vợ của thầy Hứa Vân chính là do vị tiên sinh già này giới thiệu, là cháu gái của ông ấy... Nên mối quan hệ của Hứa Vân và vị tiên sinh già này cuối cùng không chỉ là thầy trò mà còn là họ hàng nữa."

Thì ra là vậy...

Lâm Huyền lắng nghe mô tả của Sở An Tình, chìm vào suy tư.

Mối quan hệ tốt đẹp giữa Sở Sơn Hà và Hứa Vân là điều ai cũng thấy, ông ấy đã tài trợ cho Hứa Vân trong mười năm, Hứa Vân cũng rất biết ơn nên chắc chắn hai người cũng đã trò chuyện rất nhiều, những thông tin tình báo này của Sở An Tình hẳn là có thật, xuất phát từ miệng của Hứa Vân.

Nhưng vẫn có một vấn đề không hiểu được...

Nếu Hứa Vân và Quý Tâm Thuỷ có mối quan hệ tốt như cha con thì tại sao cuối cùng lại vì nghiên cứu ngủ đông mà mỗi người một ngả, mười năm không liên lạc?

Có phải là chuyện bé xé ra to rồi không?

"Vậy tại sao mối quan hệ tốt như vậy, cuối cùng hai người lại cãi nhau?" Lâm Huyền trực tiếp nêu câu hỏi của em.

Sở An Tình lắc đầu:

"Chuyện đó thì em không rõ lắm, ba em cũng chỉ nói với em những điều này khi trò chuyện, em không hỏi chi tiết."

"Em chỉ biết rằng, sau đó ông Quý Tâm Thuỷ này đã rời khỏi trường Đại học Đông Hải, hình như đi kinh doanh? Hoặc đi nghiên cứu gì đó? Cái này thì em không rõ lắm nhưng nghe ý ba em thì vị tiên sinh già này có địa vị và quyền lực rất cao."

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, tìm kiếm tên Quý Tâm Thuỷ.

Hắn tìm ra khá nhiều tin tức.

Nhưng hầu hết đều là tin tức từ nhiều năm trước, thông tin gần đây nhất cũng là hai năm trước. Có lẽ vì tuổi cao nên vị tiên sinh già này cũng ít xuất hiện trước công chúng.

Lâm Huyền tiện tay mở một tin tức.

Đó là một hội nghị y khoa quốc tế, Quý Tâm Thuỷ ngồi ở vị trí hàng đầu gần giữa, xem ra thân phận địa vị của ông ta thực sự không thấp.

Phóng to bức ảnh lên.

Lúc này, Quý Tâm Thuỷ già hơn nhiều so với bức ảnh chụp

chung lễ tốt nghiệp.

Tóc gần như rụng hết, chỉ còn một vòng tóc bạc trắng. Trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, da rất khô, thậm chí còn có một số đốm đồi mồi.

Thời gian không chừa một ai.

So với bức ảnh chụp chung lễ tốt nghiệp, có lẽ ông ta đã già đi khoảng 20 tuổi, ước tính bây giờ Quý Tâm Thuỷ cũng đã ngoài 80 tuổi rồi.

Liên tưởng đến việc Quý Lâm và Quý Tâm Thuỷ cùng họ, cộng với việc Quý Lâm đã đích thân nói rằng Hứa Vân là chồng của chị gái hắn ta, còn hắn ta thì được nhận nuôi.

Tính ra thì...

Chẳng phải những người này là một nhà sao?

Mối quan hệ có hơi phức tạp, Lâm Huyền quyết định về nhà sẽ sắp xếp lại suy nghĩ.

Hắn dùng điện thoại chụp lại bức ảnh chụp chung lễ tốt nghiệp tiến sĩ này, sau đó tạm biệt Sở An Tình, trở về nhà.

Hắn lấy một tờ giấy ra, bắt đầu tóm tắt mối quan hệ phức tạp giữa những người này.

Dựa theo những thông tin đã biết, suy đoán theo dòng thời gian... Lâm Huyền suy luận câu chuyện giữa những người này như sau:

Chương 335: Ăn cắp lại kêu bắt cướp (2)

Đầu tiên, Quý Tâm Thuỷ là một nhân vật lớn rất thành công, rất có quyền lực, có địa vị uy tín và phát tích rất đột ngột, có thể coi là mẫu người trong truyện sảng văn, khi gặp giáo sư Hứa Vân, ông ta đã là viện trưởng viện nghiên cứu của trường Đại học Đông Hải (thông tin từ Sở An Tình).

Sau đó, Quý Tâm Thuỷ gặp giáo sư Hứa Vân trẻ tuổi, nhận làm học trò, xem ra mối quan hệ thầy trò và mối quan hệ riêng tư của hai người đều rất tốt, thân thiết như cha con. Mà Quý Tâm Thuỷ còn giới thiệu cháu gái của ông ta cho Hứa Vân làm đối tượng, tác hợp cho hai người kết hôn và sinh ra Hứa Y Y (thông tin từ Sở An Tình).

Mà cháu gái này còn có một cậu em trai nuôi tên là Quý Lâm. Vì Quý Lâm gọi vợ Hứa Vân là chị thì hẳn là cha của vợ Hứa Vân, hẳn trai ruột của Quý Tâm Thuỷ đã nhận nuôi nên họ cũng giống như Quý Tâm Thuỷ (thông tin từ Quý Lâm).

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của mọi người đều hạnh phúc, Quý Tâm Thuỷ và Hứa Vân trở thành thông gia, Hứa Vân và cháu gái của Quý Tâm Thuỷ hạnh phúc, ngay cả Quý Lâm còn nhỏ tuổi cũng trở thành bạn với Hứa Vân, nghe hắn ta kể chuyện và xem những cuốn sách hắn ta mang đến (thông tin từ Quý Lâm).

Sau đó, biến cố liên tiếp xảy ra, vợ Hứa Vân bị tắc mạch ối khi sinh Hứa Y Y và qua đời. Nhưng có vẻ như chuyện này không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Hứa Vân và Quý Tâm Thuỷ, thời

điểm hai người rạn nứt là khi Hứa Y Y bốn năm tuổi, từ trên cầu trượt ngã xuống, trở thành người thực vật, Hứa Vân nhất quyết nghiên cứu công nghệ khoang thuyền ngủ đông, hai người vì thế mà mỗi người một ngả (thông tin từ Hứa Vân).

10 năm sau, tất cả mọi người như người dưng, không có bất kỳ giao thoa nào, mỗi người sống cuộc sống của riêng mình. Cho đến khi bản thân từ tương lai sao chép bản thảo đưa cho Hứa Vân, giúp ông ấy khắc phục được chất lỏng làm đầy khoang thuyền ngủ đông, cũng khiến Hứa Vân chết thảm trên đường phố (thông tin từ bản thân).

Sau khi Hứa Vân chết, gió nổi mây vần. Đường Hân được Quý Tâm Thuỷ mời đến thành phố Đông Hải để nghiên cứu, Quý Lâm vì muốn báo thù cho Hứa Vân cũng đến Đông Hải để tìm ra hung thủ, Hoàng Tước cũng cảnh báo bản thân đang ở trong trò chơi mèo vờn chuột, còn Đường Hân cũng chết trước mắt bản thân vào lúc 00:42, Chu Đoạn Vân rất có khả năng là một trong những hung thủ (thông tin từ bản thân).

Cạch.

Lâm Huyền đậy nắp bút lại.

"Đại khái mối quan hệ của những người này là như vậy."

Lâm Huyền cảm thấy suy luận của mình có vẻ bị mắc kẹt ở đâu đó...

Có một vài chỗ không hợp lý.

Trước đây hắn vẫn luôn nghi ngờ, Quý Tâm Thuỷ, Chu Đoạn Vân đều có liên quan đến vụ giết Đường Hân nhưng bây giờ xem ra Hứa Vân và Quý Tâm Thuỷ thân như cha con... Nếu kẻ giết Hứa Vân và Đường Hân là cùng một hung thủ, vậy thì Quý Tâm Thuỷ có thật sự ra tay được không?

"Thực ra cũng chưa chắc không thể."

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy tìm kiếm nhân tính từ một kẻ giết người không có ý nghĩa gì cả. Hắn ta đã dám giết một người lạ vì mục đích nào đó thì cũng dám giết người thân của mình vì lợi ích lớn hơn.

Mặc dù có câu hổ dữ không ăn thịt con nhưng trong cuộc sống thực... Cũng có rất nhiều trường hợp cha con thù giết, hắn em phản bội mà.

Tiếp tục suy luận theo logic này...

Nếu Quý Tâm Thuỷ thực sự là hung thủ giết Hứa Vân, vậy thì Quý Lâm lại lấy danh nghĩa "báo thù cho Hứa Vân" đến Đông Hải, rốt cuộc đây là đứng dưới chân đèn bị che mắt, hay là giả vờ hồ đồ?

Lâm Huyền xoay bút lại, suy nghĩ vấn đề này rất lâu.

Hắn không cho rằng Quý Lâm là người ngu ngốc đến mức như vậy.

Hắn ta là nhà suy luận học thiên tài được cả thế giới công nhận, hắn ta còn hỗ trợ cảnh sát Long Quốc phá nhiều vụ án ở nước ngoài, thậm chí chỉ trong vài ngày đã giúp Sở cảnh sát thành phố Đông Hải giải quyết nhiều vụ án hóc búa.

Cốt truyện chỉ có trong truyện tranh thám tử này đủ để chứng minh Quý Lâm là một thám tử thiên tài thực sự.

"Vậy nên... Nếu bản thân mình là một người bình thường thì cũng có thể suy luận đến mức này thông qua việc tìm kiếm manh mối, tìm ra tính khả nghi của Quý Tâm Thuỷ và Chu Đoạn Vân."

"Vậy thì Quý Lâm có chỉ số IQ cao như vậy, có nhiều kinh nghiệm phá án như vậy, lại đang có thể có được nhiều manh mối

và tài liệu ở Sở cảnh sát thành phố Đông Hải, hắn ta không có lý do gì không điều tra ra được tội danh của Quý Tâm Thuỷ và Chu Đoạn Vân!"

Rầm.

Lâm Huyền đập cây bút trong tay xuống bàn.

Trong nháy mắt, hắn bừng tỉnh, như được Đề Hồ quán đỉnh.

Thuật ngữ Phật học: Được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt

Chương 336: Chu Đoạn Vân (1)

Quả nhiên trước đây hắn vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn... bây giờ tất cả các manh mối đều tập hợp lại với nhau, Lâm Huyền cuối cùng cũng phát hiện ra điểm mù lớn nhất trong tất cả các sự kiện này——

Trong tình huống các manh mối đều rõ ràng như vậy, Quý Lâm không những không nghi ngờ Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thuỷ, thậm chí còn không nghi ngờ khả năng những đoạn tin nhắn đó là giả, càng vô lý hơn là dùng những bản ghi những đoạn tin nhắn giả này để thử hắn!

Lâm Huyền thầm chửi trong lòng, may mà sáng nay hắn đã cẩn thận, không đứng ra chứng minh sự trong sạch cho Đường Hân.

Đây chắc chắn là một cái bẫy!

Cái bẫy này quá sâu...

Nếu tất cả suy luận của hắn là đúng thì cái chết của Đường Hân cũng là một mắt xích trong cái bẫy này! Mục đích là để dụ con cá lớn, cũng chính là hắn!

"Xem ra, không phải cảnh sát thành phố Đông Hải điều tra không hiệu quả."

Lâm Huyền bình tĩnh lại, ngồi lại trên ghế, nhìn ra bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ:

"Mà là có người lợi dụng sự tin tưởng, cố ý làm nhiễu loạn hướng điều tra..."

"Ăn cắp mà kêu bắt cướp!"...

Lâm Huyền nhìn tuyến suy luận lít nha lít nhít trên tờ giấy trắng...

Hắn không dám đảm bảo những suy đoán chủ quan này đều đúng, bởi vì tất cả các câu trả lời cho suy luận này đều có một tiền đề mang tính giả định——

Cái chết của Hứa Vân là do Quý Tâm Thuỷ tham gia mưu tính.

Chỉ cần tạo nên điểm này thì tất cả các suy luận của hắn đều được thành lập.

Còn nếu không tạo nên điểm này thì tất cả các suy luận của hắn đều là chuyện viển vông.

Mà để chứng minh tiền đề này thì có một bước đột phá trực tiếp nhất——

Chỉ cần có thể chứng minh Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thuỷ có quan hệ mật thiết thì khả năng lớn là hai người là đồng bọn.

Bởi vì xem xét ở hiện tại thì Chu Đoạn Vân chắc chắn không thể rửa sạch được mối nghi ngờ. Vậy nên ai có quan hệ với Chu Đoạn Vân thì người đó có nghi vấn.

"Trực tiếp điều tra Quý Tâm Thuỷ và Quý Lâm rất khó, hiện tại mình không có khả năng đối đầu trực diện với họ, so với họ thì điều tra Chu Đoạn Vân đơn giản hơn nhiều."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ...

Dù sao hắn và Chu Đoạn Vân cũng là bạn học, hơn nữa ở Hàng Thị có rất nhiều người hiểu rõ Chu Đoạn Vân nên điều tra cũng không khó khăn.

Nếu suy luận của hắn là đúng thì bây giờ dù là Chu Đoạn Vân hay Quý Lâm, thực ra khi đối mặt với hắn đều là giả vờ hồ đồ, tất

cả những thiện ý mà họ thể hiện đều chỉ là chờ hắn lộ ra sơ hở mà thôi.

Đã bị kẻ địch khóa chặt thì tiếp tục ẩn núp cũng không có ý nghĩa gì.

Phân tích một cách khách quan, hiện tại hắn vẫn có ba lợi thế:

Vì Quý Lâm tìm mọi cách để thăm dò hắn, điều đó chứng tỏ họ chưa nắm được bằng chứng liên quan đến việc hắn giúp Hứa Vân hoàn thành nghiên cứu về ngủ đông, vậy thì tạm thời hắn vẫn an toàn.

Hắn hiểu rõ, bọn họ chỉ giết người bằng cách gây tai nạn xe hơi vào lúc 00:42, cách giết người khắt khe như vậy rất dễ tránh, chỉ cần cẩn thận một chút là được, không ra ngoài vào buổi tối là có thể giải quyết mọi vấn đề.

Bản thân hắn hiện vẫn còn một vài quân bài tẩy khá tốt, dù là giấc mơ 600 năm sau hay là ân tình to lớn mà Sở Sơn Hà nợ hắn, chỉ cần tìm được cơ hội thích hợp vào thời điểm quan trọng, chúng đều có thể trở thành yếu tố giúp hắn lật ngược tình thế. Rồng mạnh không át được rắn địa phương, ở vùng đất Đông Hải này, Sở Sơn Hà muốn gì được nấy, ngay cả khi người mạnh như Quý Tâm Thủy đến cũng không được.

"Đợi giải quyết xong những người này, nhất định phải nhanh chóng phát triển thế lực của mình."

Hiện tại.

Trong lòng Lâm Huyền đã có một kế hoạch sơ bộ cho tương lai.

Phát triển bản thân, bảo Lưu Phong nghiên cứu hằng số vũ trụ 42 một cách an toàn, tìm cách có được một lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thông qua việc không ngừng khám phá giấc mơ để

nắm bắt thêm nhiều thông tin tình báo, nắm giữ quyền chủ động lớn hơn.

Nhưng muốn thực hiện những điều này, trước tiên hắn phải giành chiến thắng trong trò chơi mèo vờn chuột vô cùng căng thẳng và cấp bách hiện tại.

Hắn lại nhớ đến lời Hoàng Tước nói trong văn phòng của Triệu Anh Quân ngày hôm đó...

Cô ta nói không có cách nào để nói cho Lâm Huyền biết cách có được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng cô ta lại xuất hiện vào thời điểm thích hợp, đồng thời còn nhắc nhở hắn về sự tồn tại của trò chơi mèo vờn chuột, có lẽ... Trò chơi mèo vờn chuột này chính là chìa khóa để có được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

"Mình phải tìm cách giành chiến thắng trong trò chơi này."

Lâm Huyền lấy một chiếc khay nướng cỡ lớn từ trong bếp, sau đó đốt toàn bộ giấy dùng để suy luận trong đó.

Chương 337: Chu Đoạn Vân (2)

Ngọn lửa lan rộng và uốn éo trên giấy.

Lâm Huyền như ngửi thấy mùi khét lẹt đặc trưng của lò hỏa táng...

Đó là mùi ghê tởm khắc sâu vào gen của con người, là một cơ chế cảnh báo nguy hiểm.

Nhưng chỉ trong vòng hai ba tháng ngắn ngủi, Lâm Huyền đã ngửi thấy mùi này hai lần.

Khi em trai của Đường Hân nhận bình tro cốt từ nhân viên nhà tang lễ, Lâm Huyền và Cao Dương đã đứng bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lâm Huyền tiếp xúc gần với hỏa táng.

Hắn không ngờ rằng ở nhiệt độ cao như vậy, cơ thể con người cũng phải mất tới hai tiếng mới có thể cháy thành tro.

Hai tiếng đồng hồ đó, từng phút từng giây đều vô cùng khó chịu.

Một người bạn học đang sống sờ sờ, vậy mà chỉ trong chốc lát đã biến thành nửa bình tro cốt.

Lý do gì khiến Chu Đoạn Vân có thể từ bỏ nhân tính như vậy để giết một người bạn học cũ và còn cố tình giết một người bạn học cũ khác?

"Chờ tôi."

Trong ngọn lửa nhảy múa mờ ảo, khuôn mặt tươi cười của Đường Hân hiện lên.

Lâm Huyền từng chữ một nói:

"Không ai có thể thoát được đâu!"...

Ngày hôm sau, hắn xử lý xong công việc của công ty từ xa, sau đó trở về Hàng Thị, đến khu trường học mới của trường cao trung số một Hàng Thị, tìm người chủ nhiệm lớp năm xưa của mình.

Năm năm trôi qua, người chủ nhiệm lớp vẫn rất khỏe mạnh, vẫn tràn đầy sức sống và nhiệt huyết, dẫn dắt lớp tốt nghiệp.

"Ồ, Lâm Huyền à! Trong số các em khóa đó, ấn tượng của tôi về em là sâu sắc nhất!"

Người chủ nhiệm lớp cười ha ha, vỗ vai Lâm Huyền:

"Hồi đó em liên tục ba năm giành chức vô địch cuộc thi chạy vượt chướng ngại vật của thành phố, cho đến bây giờ vẫn là giai thoại trong số các đàn em. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên nhất vẫn là em thi đỗ vào trường Đại học Đông Hải! Hồi đó thành tích của em chỉ ở mức trung bình khá, theo lý mà nói thì không thể nào thi đỗ vào trường danh tiếng như vậy được... Kết quả là sau đó thành tích của em tiến bộ vượt bậc, quả nhiên là nỗ lực sẽ được đền đáp!"

Lâm Huyền mỉm cười.

Đúng vậy, học ban ngày thì không nói làm gì, ban đêm trong mơ còn tăng ca, không thể không có chút thành quả nào được chứ?

Sau một hồi trò chuyện, Lâm Huyền nói rõ mục đích đến đây:

"Thầy ơi, em nhớ là hồi đó thầy còn đăng tin vui trong nhóm lớp, nói rằng tất cả học sinh của chúng ta đều đỗ Đại học, không

có ai trượt và lúc đó thầy còn lập một bảng thống kê, ghi lại từng người được trường nào trúng tuyển, thầy còn nhớ không?"

Đây chính là mục đích Lâm Huyền đến tìm người chủ nhiệm lớp cấp ba lần này.

Hắn muốn biết Chu Đoạn Vân đã thi đỗ vào trường Đại học nào, sau đó có thể đến trường Đại học đó để tìm hiểu thêm tình hình, xem tại sao hắn ta lại chọn bỏ học giữa chừng, rồi trong vòng một hai năm ngắn ngủi lại kiếm được nhiều tiền như vậy.

Theo lời Chu Đoạn Vân nói, những trải nghiệm trong cuộc đời hắn ta mấy năm nay đủ để viết thành một cuốn sách.

Đầu tiên là cậu bé nghèo tốt nghiệp rồi trúng số, tiền bạc rủng rỉnh, phất lên nhanh chóng; sau đó là hắn ta vốn học không giỏi nhưng cũng thi đỗ Đại học như ý nguyện, nở mày nở mặt; lợi hại hơn nữa là bỏ học giữa chừng, từ bỏ con đường học vấn để theo đuổi thương trường, sau đó đăng quang bằng chiếc Rolls-Royce.

Không ai ngờ được rằng cậu bé tự ti và nghèo khó hồi cấp ba lại có thể thành công đến mức này.

Câu chuyện ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thường thiếu niên nghèo này...

Có phải là có điểm gì đó giống với trải nghiệm cuộc đời của Quý Tâm Thủy không?

Không phải Lâm Huyền ghen tị với Chu Đoạn Vân.

Nhưng cuộc đời kỳ lạ như vậy, nếu không phải là bịa đặt... thì chắc chắn phải có một số hào quang của nhân vật chính hoặc hệ thống thức tỉnh gì đó.

"Ha ha, tất nhiên là tôi nhớ rồi! Khóa của các em khiến tôi nở mày nở mặt ag!"

Người chủ nhiệm lớp cười ha ha, lấy một hộp hồ sơ từ ngăn kéo bên cạnh, bắt đầu lục lọi bên trong:

"Thật sự là khóa sau kém hơn khóa trước, khóa của các em là khóa học sinh mà tôi dẫn dắt tự hào nhất! Các em nghĩ xem, ai đều đỗ Đại học, không có một ai trượt luôn!"

Rất nhanh, người chủ nhiệm lớp đã tìm thấy bảng thống kê đó, còn được ép plastic cẩn thận.

Lâm Huyền cầm bảng thống kê xem, người chủ nhiệm lớp bên cạnh hồi tưởng lại cảnh tượng năm xưa:

"Tôi đã chụp ảnh giấy báo trúng tuyển của từng em để làm kỷ niệm! Lúc đó từng người một đưa ảnh cho tôi rồi từng người một thống kê, tôi thực sự rất vui mừng cho các em."

Lâm Huyền xem từng người một:

"Mọi người đều thi khá tốt, trường nào cũng giỏi."

"Cao Dương phát triển lệch hướng." Giọng điệu của người chủ nhiệm lớp rất tiếc nuối:

"Không phải hai đứa chơi với nhau rất tốt sao? Cao Dương làm lớp trưởng rất tốt, chỉ là thi không phát huy tốt, nếu không thì có thể đỗ vào một trường Đại học chính quy."

Chương 338: Mẹ (1)

Cuối cùng, Lâm Huyền cũng chú ý đến tên của Chu Đoạn Vân, trường được nhận vào ghi ở phía sau là trường Đại học Hồ Nam.

"Trường Đại học Hồ Nam?" Lâm Huyền có chút kinh ngạc:

"Chu Đoạn Vân thi đỗ vào một trường tốt như vậy à?"

Trường Đại học Hồ Nam nhưng là trường Đại học 985,211!

Bản thân hắn với thành tích trung bình khá đã phải cố gắng lắm mới thi đỗ vào trường Đại học Đông Hải 211, vào thời điểm đó đã được coi là phàm nhân tu tiên rồi.

Phải biết rằng, thành tích của Chu Đoạn Vân luôn ổn định ở mức cuối lớp!

Một học sinh cuối lớp mà thi đỗ vào trường Đại học 985, hơn nữa còn là kỳ thi văn hóa thuần túy, không phải đi theo con đường học sinh năng khiếu...

Cái này!

Cái này không phải là phàm nhân tu tiên có thể hình dung được nữa rồi.

"Thầy ơi, chuyện lợi hại như vậy, sao năm đó thầy không nhắc đến ạ!"

Lâm Huyền rất bất ngờ.

Với tính cách của người chủ nhiệm lớp dạy ra một thiên tài như vậy, không phải nên khen ngợi hết lời, khắc tên Chu Đoạn

Vân lên bảng đen để thể hiện mình là người thầy có đạo đức sao?

Nhưng mỗi lần nhắc đến thì người chủ nhiệm lớp lại thích nói đến một sinh viên mỹ thuật của trường Đại học Đông Hải 211 để khoe khoang, còn không muốn nhắc đến Chu Đoạn Vân của trường Đại học Hồ Nam 985...

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Người chủ nhiệm lớp mím môi, không nói gì.

Ông ấy đi đến bên cửa sổ phòng làm việc, mở cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Hút vài hơi xong ông ấy gạt tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, lúc này mới hạ quyết tâm, thở dài nói:

"Lâm Huyền à... Em hỏi rồi thì thầy cũng không thể nói dối nữa. Thực ra chuyện này cũng giấu trong lòng thầy lâu lắm rồi."

Ông ấy quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Em còn nhớ Chu Đoạn Vân chứ? Ăn mặc rách rưới, gia đình cũng rất nghèo, cha mất sớm, mẹ một em nuôi lớn em ấy... Hơn nữa thầy còn thấy mẹ em ấy đến đưa chăn cho Chu Đoạn Vân. Là một người phụ nữ nông thôn rất gầy gò, trong làng cũng bị bắt nạt... Thực ra hai mẹ con họ rất đáng thương."

Lâm Huyền gật đầu, hắn cũng có nghe nói đến những điều này.

Nhưng hắn nhớ là trong lớp không có ai bắt nạt Chu Đoạn Vân, mọi người vẫn rất thân thiện.

"Những đứa trẻ như vậy càng cần sĩ diện, càng coi trọng lòng tự trọng hơn."

Người chủ nhiệm lớp rít một hơi thuốc, tiếp tục nói:

"Lúc thầy đi xin giấy báo trúng tuyển cho các em, mẹ của Chu Đoạn Vân đích thân đến trường, đưa cho thầy giấy báo trúng tuyển của trường Đại học Hồ Nam."

"Vì bà ấy không biết dùng điện thoại nên đã phải ngồi xe buýt rất lâu đến trường tìm tôi... Còn mang cho tôi một túi trứng gà lớn và một bao lạc."

Nói đến đây, điếu thuốc của người chủ nhiệm lớp có chút run rẩy:

"Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết một người phụ nữ nông thôn gầy gò như vậy, làm thế nào để mang hai túi đồ này đi xa như vậy... Nhưng lúc đó bà ấy thực sự rất vui, rất phấn khích, rất tự hào. Bà ấy liên tục nói về trường Đại học Hồ Nam, nói rằng con trai bà ấy cuối cùng cũng có tiền đồ rồi, sau này sẽ không còn ai trong làng bắt nạt nhà họ nữa."

Lâm Huyền im lặng lắng nghe, nhìn vẻ mặt của người chủ nhiệm lớp ngày càng ảm đạm, ông ấy ấn đầu thuốc lá vào bệ cửa sổ:

"Tôi không thể nói gì, cũng không nói nên lời, lúc đó tôi thực sự không biết phải làm sao. Nhìn một người mẹ một em nuôi con lớn, chịu hết mọi gian khổ, lại đắm chìm trong sự phấn khích, tôi thực sự không thể nói ra sự thật."

"Ý thầy là..." Lâm Huyền nghẹn lại, hắn dường như đã đoán ra sự thật.

Người chủ nhiệm lớp quay người, nhìn Lâm Huyền gật đầu:

"Thực ra chúng tôi làm chủ nhiệm lớp thì đều biết điểm thi Đại học của các em sớm hơn các em."

"Điểm thi Đại học năm đó của Chu Đoạn Vân..."

"Chỉ có hơn 300 điểm."

"Hơn 300 điểm?"

Lâm Huyền nhớ rất rõ, năm họ thi Đại học, hơn 300 điểm thậm chí còn không vào được trường cao đẳng, còn kém xa điểm chuẩn... Huống chi là có thể được trường Đại học Hồ Nam nhận vào.

"Đúng vậy." Ánh mắt chủ nhiệm lớp có chút buồn bã:

"Năm đó các em đều đã điền nguyện vọng trực tuyến, điểm của em ấy thậm chí còn không đạt đến điểm chuẩn của trường cao đẳng, vì vậy thậm chí em ấy còn không có tư cách điền nguyện vọng... Do đó, làm sao có thể được trường Đại học Hồ Nam nhận vào? Đừng nói là trường Đại học Hồ Nam, bất kỳ trường Đại học nào cũng không thể nhận em ấy."

Lâm Huyền hiểu rồi.

Hắn lục tìm trong hộp hồ sơ đó, bên trong là những bức ảnh giấy báo trúng tuyển mà người chủ nhiệm lớp in ra, hắn đã xem rất nhiều người quen, Lâm Huyền cũng đã xem của mình, còn có giấy báo trúng tuyển cao đẳng của Cao Dương.

Lật mãi đến cuối cùng, có một tờ giấy in duy nhất được gấp đôi.

Lâm Huyền mở ra xem...

Quả nhiên.

Là giấy báo trúng tuyển của Chu Đoạn Vân.

Chương 339: Mẹ (2)

Trường Đại học Hồ Nam, chuyên ngành máy tính.

Chỉ nhìn vào bức ảnh in này, Lâm Huyền cũng không phân biệt được thật giả, đủ các yếu tố, còn có chữ ký của hiệu trưởng, con dấu đỏ của trường.

Nhưng trên mạng hiện nay, việc tạo ra một giấy báo trúng tuyển giả không hề khó, chỉ cần chỉnh sửa ảnh một chút, tốn chút công sức in màu là xong.

Chủ yếu là thứ này làm giả cũng vô dụng...

Mang giấy báo đến trường báo danh chỉ là một hình thức mà thôi.

Quan trọng vẫn là trường phải có thông tin trúng tuyển của mình nữa, thực ra ngay cả khi mất giấy báo trúng tuyển cũng không ảnh hưởng đến việc báo danh vào trường Đại học.

Vì vậy.

Lâm Huyền cũng hiểu sơ bộ về ngọn nguồn sự việc của Chu Đoạn Vân——

Hắn ta có khả năng là vì sĩ diện hoặc vì lý do gì khác nên đã làm giả một giấy báo trúng tuyển.

Vì Chu Đoạn Vân không có nhiều bạn bè trong lớp, cũng không giao lưu nhiều nên mọi người cũng không quan tâm đến hắn ta.

Mà khi người chủ nhiệm lớp yêu cầu mọi người gửi ảnh giấy báo trúng tuyển, chắc chắn Chu Đoạn Vân không muốn gửi cho

người chủ nhiệm lớp.

Nhưng khi mẹ hắn ta biết được, bà đã chạy đường xa đến, khoe giấy báo trúng tuyển của đứa con trai mà bà tự hào nhất với người chủ nhiệm lớp.

Người chủ nhiệm lớp đương nhiên biết giấy báo trúng tuyển của Chu Đoạn Vân là giả, ông ấy biết rõ Chu Đoạn Vân đã thi được bao nhiêu điểm.

Chỉ là...

Đối mặt với người mẹ khổ cực nhưng vui mừng và phấn khích này, ông ấy không thể nói ra sự thật nên cứ thế mà che giấu.

"Sau đó, tôi cũng tìm một số bạn học để tìm hiểu về Chu Đoạn Vân."

Người chủ nhiệm lớp quay người lại, tiếp tục nói:

"Dù sao thì giấy báo trúng tuyển của em ấy là giả, chắc chắn không thể đi báo danh vào trường Đại học, tôi chắc chắn lo lắng đứa trẻ này sẽ đi đường vòng, ra ngoài gây chuyện nên đã tìm người tìm hiểu về em ấy."

"Nhưng mọi người đều không hiểu rõ về em ấy, đều cho rằng em ấy đã đi học Đại học và còn có người nói rằng em ấy đã trúng số sau khi thi Đại học, mua một bộ quần áo hàng hiệu, điện thoại Apple, máy tính cao cấp, một chiếc thắt lưng cũng rất đắt tiền."

"Nhưng thực ra... chuyện trúng số cũng là giả."

Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Cũng là giả sao?"

Trên người Chu Đoạn Vân này, rốt cuộc có thứ gì là thật? Sao toàn là đồ giả vậy?

"Tôi biết chuyện này là giả, vì khi mẹ em ấy đến gửi giấy báo trúng tuyển, tôi đã trò chuyện với bà ấy rất nhiều. Mẹ em ấy vất vả cả đời cũng không để dành được bao nhiêu tiền nhưng khi cha của Chu Đoạn Vân mất thì có một số tiền trợ cấp, bà ấy vẫn luôn giữ lại để cho Chu Đoạn Vân đi học Đại học. Sau khi biết con trai được trường Đại học danh tiếng nhận vào, bà ấy đã lấy hết ra đưa cho Chu Đoạn Vân cho em ấy học hành tử tế."

"Những bộ quần áo giày dép, điện thoại máy tính hàng hiệu mà Chu Đoạn Vân mua đều là dùng số tiền này mua. Còn tại sao mọi người đều cho rằng em ấy trúng số thì tôi không biết, cũng không rõ có phải do chính Chu Đoạn Vân nói không."

"Kể từ đó, các em cũng đã đi xa, Chu Đoạn Vân cũng rời khỏi quê nhà, thỉnh thoảng có bạn học đến thăm tôi, tôi thuận miệng hỏi một câu. Phần lớn đều không biết Chu Đoạn Vân đang làm gì, có một số biết, cũng chỉ là những lời đồn đại, nói rằng em ấy đang làm bán hàng đa cấp, nói em ấy đã bỏ học, nói em ấy đã phát đạt... Tóm lại là nói đủ thứ, tôi cũng không biết bây giờ em ấy cụ thể thế nào."...

Lâm Huyền không nói gì.

Nghe chủ nhiệm lớp nói vậy, cuộc đời của Chu Đoạn Vân không hề tươi sáng như hắn ta mô tả, thậm chí còn có phần tệ hại nhưng cho dù giấy báo trúng tuyển và vé số là giả thì chiếc Rolls-Royce Phantom kia chắc chắn không phải là giả chứ?

Thứ này cho thuê thì một ngày cũng phải mất vài nghìn tệ, người thuê được chắc chắn không phải là người tầm thường, huống hồ xe của Chu Đoạn Vân lại chạy hàng ngày, rất rõ ràng là của hắn ta.

Bây giờ Chu Đoạn Vân thực sự phát đạt rồi, đây là sự thật.

Nhưng cụ thể là phát đạt như thế nào thì vẫn là một bí ẩn,

hơn nữa còn là một bí ẩn không bình thường, bên trong chắc chắn ẩn chứa bí mật mà hắn muốn biết.

"Hiện tại Chu Đoạn Vân sống rất tốt." Lâm Huyền nói thật:

"Rất giàu, hẳn là một ông chủ lớn, lái Rolls-Royce Phantom, còn có tài xế riêng nữa."

"Thật sao!"

Người chủ nhiệm lớp nghe tin này, vui mừng cười nói:

"Thật sao? Nếu thật thì tôi yên tâm rồi!"

"Thật ạ." Lâm Huyền gật đầu:

"Bọn em đã gặp trong buổi họp lớp, Chu Đoạn Vân được coi là người thành công nhất trong lớp chúng ta."

"Vậy thì tốt... Vậy thì tốt..." Sắc mặt của người chủ nhiệm lớp hoàn toàn thoải mái, lại cười ha hả châm một điếu thuốc:

"Này, nói thế nào thì nói, các em học sinh này giống như con em đối với tôi vậy, thầy đều mong các em sống tốt. Bất kể trước đây thế nào... Chỉ cần bây giờ sống tốt là được! Chu Đoạn Vân cũng là một đứa trẻ khổ, cách làm của nó năm đó tôi cũng không thể không hiểu được."

Chương 340: Ngủ ngon (1)

Lâm Huyền hỏi người chủ nhiệm lớp, những tin đồn về việc Chu Đoạn Vân trúng số và làm bán hàng đa cấp ban đầu là nghe từ ai.

Trực giác hắn cho rằng...

Có lẽ những chuyện không mấy vẻ vang này mới chính là cuộc sống thực sự của Chu Đoạn Vân.

Cuộc sống mười phần thì không như ý muốn hết tám chín phần; thất bại luôn đeo bám, không được như ý mới là trạng thái bình thường; nào có hào quang và truyền kỳ như vậy?

Ngay cả tự truyện của người nổi tiếng cũng chỉ là tránh nặng tìm nhẹ, nói chuyện sau khi sự việc đã xảy ra, huống hồ là cuộc đời của một người bình thường?

Người chủ nhiệm lớp nói với Lâm Huyền rằng những điều này đều là nghe từ miệng của Chu Nhạc.

Chu Nhạc và Chu Đoạn Vân lớn lên ở cùng một làng, học cao đẳng tại Hàng Thị, sau khi tốt nghiệp cũng làm việc tại huyện quê nhà, vì vậy tiếp xúc với người chủ nhiệm lớp khá nhiều.

Sau khi tạm biệt người chủ nhiệm lớp, Lâm Huyền đã liên lạc với Chu Nhạc.

Vì có việc vào dịp Tết nên Chu Nhạc đã không tham dự buổi họp lớp, Lâm Huyền lấy cớ vừa đi ngang qua đây, gọi người bạn học cũ cùng đi ăn cơm.

Lâm Huyền rất được lòng mọi người ở trường cấp ba, Chu

Nhạc cũng rất vui, trưa hôm đó tìm một chỗ uống rượu.

Bạn học gặp nhau thì luôn có chuyện nói không hết.

Chu Nhạc hỏi rất nhiều chuyện về buổi họp lớp, vì vậy chủ đề rất dễ dàng chuyển sang Chu Đoạn Vân... Bởi vì hắn ta là người nổi bật nhất trong toàn buổi họp lớp nên không thể tránh khỏi bị bàn tán.

"Nghe nói hai người cùng một làng à?" Lâm Huyền hỏi.

"Đúng vậy, mặc dù đều họ Chu nhưng thực ra không phải một nhánh." Chu Nhạc uống một ly rượu, nhấp môi nói:

"Cha của Chu Đoạn Vân bị bệnh mất sớm... Gia đình rất nghèo và ở nông thôn thì cậu hiểu đấy, nhà không có trụ cột thì luôn bị bắt nạt mà."

"Những chuyện này tôi cũng chỉ biết sau khi lớn lên, ruộng đất nhà Chu Đoạn Vân cơ bản đều bị hàng xóm xung quanh chiếm hết, chẳng khác gì cướp đoạt, mỗi lần cày ruộng đều dựa vào bên đó một chút, cuối cùng chỉ còn lại một chút cho nhà Chu Đoạn Vân."

"Đất nền cũng vậy, nhà Chu Đoạn Vân không có tiền xây nhà, hàng xóm xung quanh xây nhà cũng không nói lý lẽ, chiếm đất lung tung. Nhưng Chu Đoạn Vân và mẹ cậu ta làm gì có cách nào? Hai mẹ con nương tựa vào nhau, không ai chống lưng, cứ thế bị bắt nạt."

"Vậy họ lấy đâu ra thu nhập?" Lâm Huyền hỏi.

Nghe Chu Nhạc kể, Lâm Huyền mới hiểu tại sao Chu Đoạn Vân lại nghèo như vậy, bảo sao đến cả một bộ quần áo tử tế cũng không có.

Ở nông thôn, chuyện xây nhà tranh đất là chuyện thường xảy ra, rất nhiều mâu thuẫn đều bắt nguồn từ đây. Nhưng Chu Đoạn

Vân không có cha, gặp phải những người hàng xóm ngang ngược như vậy thì không có cách nào thật.

"Mẹ của Chu Đoạn Vân đúng là một người rất kiên cường..." Chu Nhạc thở dài nói:

"Bà ấy tự mình khai khẩn một số đất hoang mà người khác không cần, trồng lạc."

"Lâu dần, bà ấy khai khẩn được đất, người khác liền lấy đất lại, bà ấy lại phải đi khai khẩn những vùng đất hoang khác... Cứ như vậy, mẹ của Chu Đoạn Vân thực sự không dễ dàng..."

"Cứ dùng từng hạt lạc nuôi lớn Chu Đoạn Vân."

Lâm Huyền buông đũa xuống, im lặng dựa vào lưng ghế.

Trong đĩa trước mặt chính là một đĩa lạc luộc trộn với váng đậu.

Thật khó để tưởng tượng...

Một người phụ nữ nông thôn gầy yếu, nghèo khó và bị bắt nạt khắp nơi, đã nhặt những mảnh đất bỏ đi của người khác, tích tiểu thành đại, trồng từng hạt lạc nuôi lớn Chu Đoạn Vân như thế nào.

Chuyện này nghe còn thảm hơn cả vết thương của văn học.

Nhưng đây là sự thật.

Một sự thật về người mẹ thì mạnh mẽ.

"Sau đó, cậu ta trúng số thật sao?" Lâm Huyền thử dò hỏi.

"Chắc chắn rồi!"

Chu Nhạc không chút do dự trả lời:

"Cậu ta chắc chắn đã trúng số! Nếu không thì làm sao có thể đột nhiên có nhiều tiền như vậy! Cậu không biết Chu Đoạn Vân thời đó giàu có đến mức nào đâu!"

"Chu Đoạn Vân tự thừa nhận à?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Cậu ta chắc chắn không dám thừa nhận ha ha!" Chu Nhạc tự rót cho mình một ly rượu, ngửa đầu uống cạn rồi cười ha hả nhìn Lâm Huyền:

"Ai trúng số mà thừa nhận mình trúng số chứ? Chỉ cần cậu ta dám thừa nhận, mọi người chẳng vội vàng chạy đến nhà cậu ta vay tiền sao? Lúc đó cả làng đều nói cậu ta trúng số nhưng cậu ta cứ nhất quyết không thừa nhận nhưng cậu ta càng không thừa nhận thì bọn tôi càng biết là thật!"

"Cuộc đời của Chu Đoạn Vân hẳn là bắt đầu thăng hoa từ thời điểm đó." Chu Nhạc gắp vài hạt lạc bỏ vào miệng:

"Thời vận là vậy, rơi xuống đáy rồi thì phải bật lên thôi. Chu Đoạn Vân thi đỗ Đại học danh tiếng, lại trúng số, lập tức trở thành người nổi tiếng trong làng. Từ đó về sau không còn ai bắt nạt nhà họ nữa, ngược lại khi Chu Đoạn Vân đi học Đại học, rất nhiều người trong làng đều tặng quà cho cậu ta, hy vọng sau này cậu ta thành đạt sẽ báo đáp lại."

Chương 341: Ngủ ngon (2)

"Thật là kịch tính." Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Thật sự quá kịch tính.

"Các cậu không nghi ngờ thông báo trúng tuyển của Chu Đoạn Vân là giả sao? Bình thường cậu ta học kém như vậy, sao lại đột nhiên được trường Đại học 985 trúng tuyển?"

"Lúc đầu thì chắc chắn nghi ngờ rồi!" Chu Nhạc nói:

"Nhưng sau đó chẳng phải chủ nhiệm lớp chúng ta đã đăng một bức ảnh chúc mừng sao, nói rằng tất cả mọi người trong lớp chúng ta đều đỗ Đại học, còn liệt kê cả tên trường, như vậy thì còn có thể giả được sao?"...

Đến đây.

Lâm Huyền coi như đã hiểu rõ về đoạn trải nghiệm đầy kịch tính này.

Do một sự hiểu lầm.

Hai lần "nói dối" vô tình của Chu Đoạn Vân lại khiến những người dân làng tham lam tin sái cổ, hoàn toàn thay đổi thái độ đối với hai mẹ con họ.

Từ chỗ bắt nạt khắp nơi đến tôn làm thượng khách.

Thực ra bản chất thì chẳng có gì thay đổi nhưng lại như thể mọi thứ đều thay đổi.

Thế giới này kỳ diệu như vậy.

Nếu hắn ta thực sự nói rằng mình trúng số, phản ứng đầu tiên của mọi người là không tin.

Nhưng hắn ta càng phủ nhận rằng mình trúng số, người khác càng cho rằng hắn ta nói dối.

Lâm Huyền không đoán được bản thân Chu Đoạn Vân đã đối mặt với hai chuyện này bằng tâm trạng như thế nào... nhưng vì hắn ta đã nhận quà của dân làng và giả vờ đi học Đại học...

Điều này chứng tỏ cuối cùng hắn ta cũng bất tri bất giác duy trì trò lừa bịp này, tiếp tục lừa dối tất cả mọi người.

Có phải sự lừa dối đã khiến hắn ta nếm được vị ngọt của sự giả dối không?

Hay là sự thay đổi thái độ của dân làng đã khiến hắn ta thực sự hiểu được sự giả dối của bản chất con người?

Nhìn lại bây giờ.

Chu Đoạn Vân giống như một người sống trong chiếc mặt nạ.

Mà chiếc mặt nạ trên khuôn mặt hắn ta dường như không chỉ có một lớp.

"Sau đó thì sao nữa?" Lâm Huyền nhìn Chu Nhạc:

"Sau đó Chu Đoạn Vân phát đạt như thế nào?"

"Cái đó thì không rõ lắm..." Chu Nhạc lại nâng ly:

"Cậu cũng biết tính cách của Chu Đoạn Vân, thực ra không chơi được với chúng ta. Hơn nữa lúc đó rất nhiều người trong làng đều bắt nạt Chu Đoạn Vân, xem cậu ta như trò cười. Mặc dù tôi không tham gia vào trò bắt nạt này nhưng tôi cũng không đứng ra bênh vực Chu Đoạn Vân, vì vậy chúng tôi không thể coi là bạn."

"Bây giờ nghĩ lại, thực ra tôi cũng khá áy náy, dù sao cũng là bạn học, thế nào cũng nên giúp đỡ một tay. Chỉ là... Ôi, con người là vậy, đến khi trưởng thành, lúc nhận ra thì đã muộn."

"Có những chuyện hồi nhỏ thấy là chuyện lớn lắm, lớn lên rồi mới thấy chỉ là chuyện vặt vãnh; nhưng có những chuyện hồi nhỏ thấy không đau không ngứa, không đáng kể... Lớn lên mới thấy, đó chính là chuyện lớn."

Cạch.

Chu Nhạc đặt ly rượu xuống, lau miệng:

"Lâm Huyền, chiều nay cũng không có việc gì thì đến nhà tôi ngồi chơi đi."

"Tôi không đi đâu." Lâm Huyền xua tay.

"Đi đi mà, dẫn cậu đi xem biệt thự nhà Chu Đoạn Vân!"

"Biệt thự à?"

Lâm Huyền thấy hứng thú:

"Xây từ khi nào vậy?"

"Mới xây năm ngoái, sau khi Chu Đoạn Vân phát đạt, cậu ta đã mua hết đất nền của những người hàng xóm xung quanh, xây cho mẹ mình một biệt thự chín tầng! Giống như lâu đài vậy!"

Lâm Huyền thực sự hơi tò mò, hơn nữa hắn và Chu Nhạc vẫn chưa nói chuyện đủ, hắn còn muốn biết thêm nhiều thông tin tình báo về Chu Đoạn Vân.

Hiện tại chỉ mới hiểu được một chút về những trải nghiệm trước khi vào Đại học của Chu Đoạn Vân nhưng những năm sau đó vẫn còn là một khoảng trống.

Hắn ta đã phát đạt như thế nào?

Hơn nữa vì sao mà phát đạt?

Chu Nhạc không biết vé số và thông báo trúng tuyển của Chu Đoạn Vân đều là giả nhưng Lâm Huyền thì biết rõ rằng dựa vào tiền trúng số làm vốn khởi nghiệp để phát tài hoàn toàn lại là một lời nói dối.

Dối trá, dối trá, dối trá.

Trên người Chu Đoạn Vân toàn là dối trá.

Mọi thứ đều là giả nhưng chắc chắn phải có một số thứ là thật chứ?

"Được rồi." Lâm Huyền giơ tay gọi phục vụ tính tiền:

"Vậy đến nhà cậu ngồi chơi một lát."...

Ngôi làng mà Chu Đoạn Vân và Chu Nhạc lớn lên rất hẻo lánh, trước tiên phải đi xe buýt lắc lư một tiếng, sau đó lại bắt taxi mới đến nơi.

Vẫn chưa vào làng.

Từ xa, Lâm Huyền đã nhìn thấy tòa lâu đài chín tầng đó!

Thật sự...

Kích thước và quy mô như vậy, không thể dùng biệt thự để hình dung được nữa, đúng là một tòa lâu đài.

Mức độ xa hoa bên ngoài thậm chí còn ngang ngửa với câu lạc bộ tư nhân của Sở Sơn Hà, tất nhiên khoảng cách bên trong chắc chắn là rất lớn.

"Thế nào, hoành tráng chứ?"

Sau khi xuống xe, Chu Nhạc cười chỉ vào tòa lâu đài nguy nga đó:

"Bây giờ địa vị của nhà Chu Đoạn Vân trong làng không còn như xưa nữa, sau khi phát đạt, Chu Đoạn Vân cũng không quên bà con, giúp đỡ mọi người rất nhiều, còn sửa đường, xây chùa cho làng, còn dẫn mọi người kiếm tiền. Bây giờ trong lòng mọi người, địa vị của Chu Đoạn Vân còn cao hơn cả trưởng làng!"

Chương 342: Ngủ ngon (3)

"Đó là điều chắc chắn rồi." Lâm Huyền thầm nghĩ, ở một nơi coi trọng vật chất như vậy, ai có thể giúp mọi người kiếm tiền thì người đó chính là cha, thực tế là vậy.

Lâm Huyền và Chu Nhạc đi đến gần thì phát hiện trong sân rộng lớn của tòa lâu đài, gần như không có dấu vết trang trí nào, toàn bộ đều là đất đai phì nhiêu bằng phẳng, một người phụ nữ tóc bạc gầy gò đang cúi xuống làm việc.

"Dì ơi!"

Chu Nhạc rõ ràng rất quen thuộc với bà ấy nên đi đến bên tường rào và gọi lớn.

Người phụ nữ tóc bạc mặc một bộ quần áo sạch sẽ nhưng hơi bạc màu, chải tóc gọn gàng, ngẩng đầu lên.

Thấy Chu Nhạc, bà ấy cười tươi, những nếp nhăn trên mặt nhăn lại:

"Ồ, Nhạc Nhạc à."

"Lâm Huyền, đây là mẹ của Chu Đoạn Vân." Giới thiệu xong với Lâm Huyền, Chu Nhạc lại nhìn mẹ Chu Đoạn Vân:

"Dì ơi, đây là bạn học cấp ba của cháu và Chu Đoạn Vân, vừa đi ngang qua đây nên vào chào dì!"

Nghe nói là bạn học của Chu Đoạn Vân, đôi mắt của bà lão này lập tức sáng lên!

Bà ấy vội vàng đứng dậy, lau tay vào tạp dề, mở cổng:

"Ồ, là bạn học của Chu Đoạn Vân à! Mau mau mau vào ngồi chơi!"

"Không cần đâu dì." Lâm Huyền xua tay...

Hắn chỉ định lặng lẽ đến xem một chút, rồi trò chuyện với Chu Nhạc, căn bản không muốn vào nhà Chu Đoạn Vân.

Kết quả không ngờ Chu Nhạc lại đi chào hỏi.

Mẹ Chu Đoạn Vân rất nhiệt tình, Lâm Huyền và Chu Nhạc đành vào nhà ngồi.

Trong nhà rất sạch sẽ, chỉ là quá rộng, không có hơi thở của cuộc sống gì cả.

"Dì ơi, trước đây không phải có rất nhiều người giúp việc sao?" Chu Nhạc quay đầu hỏi.

"Dì không quen có nhiều người ở nhà." Mẹ Chu Đoạn Vân cười cười, sau đó rót cho hai người hai cốc nước:

"Sau Tết thì cho họ nghỉ hết, tự dì thấy thoải mái hơn. Chỉ là ngôi nhà này quá lớn... Dọn dẹp rất bất tiện."

Lâm Huyền cầm cốc nước, nhìn khắp phòng khách.

Thực sự rất xa hoa, hẳn là đã tốn không ít tiền.

Trên tường treo đủ loại tranh ảnh, thư pháp nhưng ở nơi dễ thấy nhất trong phòng khách... Lại là một tờ giấy A4 nhăn nhúm được đóng khung, rất không phù hợp với bầu không khí xa hoa của ngôi nhà này.

Lâm Huyền đứng dậy đi tới...

Nhìn kỹ lại, đúng như hắn ta đoán.

Bên trong được đóng khung, chính là bản sao "thông báo trúng tuyển của Đại học Hồ Nam".

Có lẽ đây là thứ quý giá nhất trong số tất cả những bức thư pháp của danh sư trong nhà... vì Lâm Huyền phát hiện ra rằng, những khung tranh khác đều phủ một lớp bụi mỏng, rõ ràng là đã lâu không lau chùi.

Nhưng chỉ có khung kính đựng thông báo trúng tuyển này là sạch sẽ trong suốt, không có một hạt bụi nào, rõ ràng là được lau chùi cẩn thận mỗi ngày.

Lâm Huyền đứng đây, nhìn tờ thông báo trúng tuyển rõ ràng là giả mạo trước mắt...

Không biết mẹ Chu Đoạn Vân phải đứng đây ngắm bao lâu mỗi ngày và đã tự hào bao nhiêu năm.

"Cháu tốt nghiệp Đại học nào?" Mẹ Chu Đoạn Vân nhìn Lâm Huyền hỏi.

"Thưa dì, cháu học Đại học Đông Hải ạ."

"Đông Hải à... Vậy chắc xa Đại học Hồ Nam lắm nhỉ?"

Lâm Huyền gật đầu.

Khoảng cách này, đối với một số người thì rất gần nhưng đối với mẹ Chu Đoạn Vân thì rất xa.

Có lẽ bà ấy chưa bao giờ bước ra khỏi ngôi làng này.

Có lẽ trong mắt bà, Đại học Hồ Nam mới là trường Đại học tốt nhất trên đời.

"Chu Đoạn Vân về ăn Tết không ạ?" Lâm Huyền quay đầu hỏi.

"Năm nay không về."

Mẹ Chu Đoạn Vân lắc đầu:

"Chủ yếu là năm nay nó bận nên không có thời gian về. Thực ra bình thường năm nào nó cũng về, không chỉ ăn Tết, bình thường cũng thường xuyên về thăm dì."

Nhắc đến Chu Đoạn Vân, bà lão tóc bạc này rất tự hào:

"Con trai dì rất hiếu thảo, nó thường xuyên gọi điện cho dì, mua đồ cho dì, mỗi tối trước khi đi ngủ còn nhắn tin chúc dì ngủ ngon... Dì hỏi những người trong làng, chưa có đứa con nào kiên trì nhắn tin chúc ngủ ngon cho cha mẹ chúng mỗi ngày hết!"

"Mỗi ngày?"

Lâm Huyền nghe xong có chút kinh ngạc:

"Ngày nào cũng nhắn ạ?"

Về điểm này, Lâm Huyền tự nhận mình không làm được...

Tất nhiên, hắn rất hiểu, nếu mình nhắn tin chúc ngủ ngon cho mẹ mỗi ngày, mẹ hắn chắc chắn sẽ không thấy phiền, chắc chắn cũng sẽ rất vui.

Nhưng... không hiểu sao, hắn lại cảm thấy có chút khó chịu.

Về điểm này, Lâm Huyền vẫn rất nể phục Chu Đoạn Vân.

Hắn cho rằng ở một mức độ nào đó thì việc kiên trì nhắn tin chúc ngủ ngon cho mẹ mỗi tối còn khó hơn cả việc xây cho mẹ một tòa lâu đài chín tầng.

"Đúng vậy! Thật đấy! Cháu xem!"

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Huyền, mẹ Chu Đoạn Vân càng vui hơn, bà ấy lấy điện thoại trong túi ra, mở trang trò chuyện trên WeChat với Chu Đoạn Vân rồi đưa cho Lâm Huyền:

"Cháu xem, đúng là ngày nào cũng nhắn!"

Lâm Huyền cầm lấy điện thoại, khung trò chuyện màu trắng của Chu Đoạn Vân ở bên trái giao diện, đúng là ngày nào cũng gửi một câu "Mẹ ơi, ngủ ngon."

Chương 343: Sự thật được phơi bày (1)

Đôi khi là "Mẹ ơi, đi ngủ sớm nhé.", đôi khi là "Mẹ ơi, con đi ngủ đây".

Lâm Huyền nhanh chóng vuốt nhật ký trò chuyện lên trên.

Có lẽ vì mẹ Chu Đoạn Vân không biết dùng điện thoại lắm nên cuộc trò chuyện giữa hai người thực ra rất khuôn mẫu, ngoài việc chúc ngủ ngon thì cơ bản không có thông tin gì khác.

Định dạng cũng rất gọn gàng.

Cơ bản là một câu bên trái, một câu bên phải.

Ước tính đối với hai người thì WeChat chỉ là một cỗ máy chúc ngủ ngon, nếu có chuyện gì thì gọi điện trực tiếp... Ai lại trò chuyện trên WeChat với mẹ mình cả ngày? Dù sao thì Lâm Huyền cũng không làm vậy.

"Đúng thật là ngày nào cũng chúc ngủ ngon nhỉ..."

Tốc độ vuốt nhật ký trò chuyện của Lâm Huyền đã rất nhanh rồi, nhanh đến mức xuất hiện cả bóng mờ, không nhìn rõ nội dung cụ thể.

Nhưng những khung trò chuyện này đều rất ngắn, chắc chắn vẫn là chúc ngủ ngon.

Hắn đã vuốt đến tháng 7, tháng 8 năm 2022 rồi mà trên màn hình vẫn đầy ắp những lời chúc ngủ ngon.

Lâm Huyền khá tò mò, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào?

Giống như có ma lực vậy, hắn vẫn nhanh chóng vuốt nhật ký trò chuyện lên trên, chỉ muốn xem lời chúc ngủ ngon này bắt đầu từ khi nào.

"Ngày nào dì cũng đợi tin nhắn chúc ngủ ngon của nó rồi mới ngủ!"

Mẹ Chu Đoạn Vân cười rất hạnh phúc, bà nắm tay nhìn Chu Nhạc:

"Cho nên dì thường nói với Nhạc Nhạc... Chu Đoạn Vân đúng là đứa con tốt nhất trên đời!"

Nhật ký trò chuyện bên Lâm Huyền đã vuốt đến năm 2021...

Vẫn là đầy màn hình lời chúc ngủ ngon!

Xem ra... là không thể vuốt đến đầu được.

Đột nhiên.

Trong số những khung trò chuyện ngắn ngủi lướt qua nhanh chóng, đột nhiên xuất hiện hai khung trò chuyện hình chữ nhật!

Lâm Huyền vội dừng ngón tay, sau đó vuốt ngược lại.

Hắn rất tò mò.

Vẫn luôn là lời chúc ngủ ngon rất ngắn, sao đột nhiên lại có một tin nhắn dài như vậy?

Vuốt ngược lại hai lần, Lâm Huyền tìm thấy hai tin nhắn rất dài mà Chu Đoạn Vân đã gửi——

Ngày 17 tháng 10 năm 2021. 16:26.

[Mẹ ơi, con không chạy thoát được nữa rồi... Mau gọi cảnh sát bảo họ bảo vệ mẹ đi! Kẻ giết con là Quý Tâm Thủy!]

Ngón tay cái của Lâm Huyền dừng lại trên màn hình điện thoại.

[Kẻ giết con là Quý Tâm Thủy!]

Nhìn tin nhắn mà Chu Đoạn Vân gửi cho mẹ mình vào cuối năm 2021. Lâm Huyền sửng sốt.

Hắn đã từng hình dung ra vô số mối quan hệ giữa Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thủy.

Theo lẽ thường...

Hai người họ không phải là quan hệ hợp tác, đồng bọn, thậm chí là quan hệ giữa lão đại và đàn em sao?

Sao giờ lại trông giống như kẻ thù vậy?

Lâm Huyền đọc tiếp.

Có lẽ vì thời gian gửi là buổi chiều nên mẹ của Chu Đoạn Vân đã không kịp trả lời tin nhắn này.

Mãi đến hai giờ sau.

Chu Đoạn Vân mới trả lời một câu:

[Mẹ ơi, con đang chơi trò chơi thật hay thách với bạn bè, đừng tin là thật nhé.]

Sau đó, lại bắt đầu lời chúc ngủ ngon hàng đêm, không có gì bất thường.

Lâm Huyền lại vuốt lên xuống vài lần nữa nhưng không tìm thấy thông tin tình báo hữu ích nào khác.

Hắn thoát khỏi trang trò chuyện trước, sau đó mới lặng lẽ đưa điện thoại trả lại cho mẹ của Chu Đoạn Vân.

Mẹ của Chu Đoạn Vân và Chu Nhạc trò chuyện rất vui vẻ.

Lâm Huyền vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa suy nghĩ về hai câu vô tình nhìn thấy vừa nãy——

"Mẹ ơi, con không chạy thoát được nữa rồi... Mau gọi cảnh sát bảo họ bảo vệ mẹ! Kẻ giết con là Quý Tâm Thủy!"

"Mẹ ơi, con đang chơi trò chơi thật hay thách với bạn bè, đừng tin là thật nhé."

Nhìn thế nào đi chăng nữa.

Đây chắc chắn không thể là trò chơi nói thật hay thách.

Có thể thấy rõ ràng ở mọi khía cạnh, Chu Đoạn Vân đúng như lời mẹ hắn ta nói, là một người con rất hiếu thảo, rất quan tâm đến mẹ, hắn ta tuyệt đối không thể nói đùa như vậy với mẹ mình.

Đừng nói đến Chu Đoạn Vân... Bình thường thì bất kỳ đứa trẻ nào có chút lương tâm cũng sẽ không nói dối như vậy.

Chẳng phải làm vậy sẽ khiến mẹ lo lắng vô cớ sao?

Người mẹ nào nhìn thấy tin nhắn như vậy mà không sợ đến chết khiếp chứ?

Hơn nữa...

Giả sử như Chu Đoạn Vân thực sự nhất thời nghịch ngợm trêu mẹ mình bằng trò đùa ác ý như vậy thì cũng tuyệt đối không thể cách hai giờ mới gửi lời giải thích.

Bình thường thì chỉ cần mười mấy phút là phải đến giải thích rồi.

Vì vậy.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lâm Huyền suy đoán rằng——

Chu Đoạn Vân đã nói dối!

Nhưng lần nói dối này hắn là bị động.

Hắn ta thực sự gặp nguy hiểm đến tính mạng vào thời điểm đó, hoặc là đã chọc giận Quý Tâm Thủy, hoặc là đã làm điều xấu bị Quý Tâm Thủy bắt gặp.

Tóm lại vào khoảng bốn giờ chiều khi tin nhắn đầu tiên được gửi đi, Chu Đoạn Vân thực sự cho rằng mình sắp bị Quý Tâm Thủy giết chết.

Vì vậy, hắn ta vội vàng báo tin cho mẹ mình, nói rõ kẻ giết người là ai, đồng thời yêu cầu mẹ mình báo cảnh sát để được bảo vệ.

Chương 344: Sự thật được phơi bày (2)

Hành vi này khá phù hợp với tính cách của Chu Đoạn Vân.

Hắn ta rất yêu mẹ mình, sau khi phát đạt thì việc đầu tiên hắn ta làm là cải thiện cuộc sống của mẹ mình, khi bản thân gặp chuyện, điều hắn ta lo lắng đầu tiên là sự an toàn của mẹ mình, điều này mới hợp lý.

Nhưng tình thế đã thay đổi.

Không biết đã xảy ra chuyện gì trong hai tiếng này mà Chu Đoạn Vân đã thoát khỏi nguy hiểm, trốn thoát khỏi tay sai của Quý Tâm Thủy.

Không đúng.

Lâm Huyền cau mày.

Tuyệt đối không phải trốn thoát!

Nếu thực sự chỉ là trốn thoát thì trốn được nhất thời, không trốn được cả đời. Huống hồ hắn ta có thể trốn, mẹ hắn ta có thể trốn không?

Nếu Chu Đoạn Vân thực sự trốn thoát, vậy thì bây giờ hắn ta vẫn còn tung hoành ngang dọc ở Đông Hải, chẳng phải là đang khiêu khích trước mắt Quý Tâm Thủy sao?

Điều này rõ ràng là không hợp lý.

Vì vậy, không khó để suy đoán rằng không phải Chu Đoạn Vân

trốn thoát khỏi tay sai của Quý Tâm Thủy; mà rất có thể hai người đã đạt được một số mối quan hệ hợp tác, trở thành đồng bọn hoặc bị Quý Tâm Thủy tha thứ và chiêu hàng, trở thành đàn em tay sai của ông ta.

"Như vậy thì hợp lý rồi." Lâm Huyền lẩm bẩm.

Đúng là tìm mãi không thấy, vô tình lại gặp...

Hôm nay tình cờ nhìn thấy hai tin nhắn trò chuyện này trong điện thoại của mẹ Chu Đoạn Vân, xâu chuỗi tất cả các đầu mối lại với nhau, tạo thành một mạng lưới logic hoàn chỉnh.

Liên tưởng đến buổi tối ăn cơm cùng Chu Đoạn Vân, Đường Hân và Cao Dương, đoạn đối thoại giữa Chu Đoạn Vân và Đường Hân:

"Hiện tại Đường Hân làm gì vậy?"

"Tôi đang làm việc tại Viện nghiên cứu dược phẩm Phục Hưng ở Đông Hải."

"Ồ, tôi quen biết sếp của các cô đó!"

"Thật hay giả vậy! Đó là một nhân vật lớn đấy... Trước đây còn là cố vấn của giáo sư Hứa Vân nữa! Anh mà quen biết ông ấy sao! Mối quan hệ tốt lắm à?"

"Cũng tạm, làm ăn có qua lại vài lần nhưng tôi không thích người này lắm. Ông ta quá tự phụ."

Đầu mối này cũng trùng khớp!

Ông chủ của viện nghiên cứu và cố vấn của Hứa Vân là cùng một người và đều là Quý Tâm Thủy.

Ông ta là người đã mời Đường Hân đến Đông Hải làm việc, cũng chính là người đã muốn giết Chu Đoạn Vân lúc trước.

Còn Chu Đoạn Vân có lẽ có phần không phục nên khi thừa nhận quen biết Quý Tâm Thủy, hắn ta cũng nói rằng lão già này tự phụ.

Mối quan hệ của hai người có phần tế nhị, điều này cũng có thể phù hợp với kết quả suy luận vừa rồi của hắn.

Suy nghĩ.

Thông suốt ngay lập tức.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn lại tấm giấy báo trúng tuyển Đại học Hồ Nam giả mạo được đóng khung trong khung kính...

Cuộc đời của Chu Đoạn Vân sau kỳ thi Đại học có thể nói là vô số lời nói dối.

Nhưng sự thật thường ẩn giấu dưới những điều giả dối này có mối liên hệ chặt chẽ với nhau.

Dựa trên những manh mối hiện có, Lâm Huyền bắt đầu tổng hợp kết quả suy luận:

Giống như phỏng đoán trước đó của mình, Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thủy có mối quan hệ không rõ ràng, trong vụ giết Đường Hân, hai người chắc chắn là đồng phạm.

Quý Lâm có đầu óc thông minh và khả năng phá án cao như vậy nhưng lại không hề nghi ngờ Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thủy là những nghi phạm rõ ràng như vậy, cộng thêm mối quan hệ thân thiết của hắn ta với Quý Tâm Thủy, rất có khả năng hắn ta cùng phe với Chu Đoạn Vân và Quý Tâm Thủy, cùng nhau âm mưu giết Đường Hân.

Hung thủ giết Đường Hân và hung thủ giết Hứa Vân chắc chắn là cùng một nhóm người, vậy thì không cần phải nói cũng biết, người giết Hứa Vân chính là Quý Tâm Thủy mà ông ấy coi như cha

và Quý Lâm mà hồi nhỏ rất ngưỡng mộ ông ấy. ...

Nghĩ đến kết quả này, Lâm Huyền không khỏi rùng mình.

Hắn từng cho rằng con người đều phải có tính người, ít nhất thì ranh giới cuối cùng cũng là không ra tay với người thân của mình.

Nhưng rõ ràng là cả Quý Tâm Thủy và Quý Lâm đều chỉ có thể dùng từ cầm thú để hình dung.

Lâm Huyền tin rằng Chu Đoạn Vân sẽ ra tay với Đường Hân, hoặc một ngày nào đó sẽ ra tay với hắn nhưng hắn ta tuyệt đối sẽ không ra tay với mẹ mình.

Còn Quý Lâm và Quý Tâm Thủy...

Rốt cuộc là vì lý do gì, vì sự cần thiết nào, vì lợi ích gì... Mà họ có thể nhẫn tâm giết chết người thân của mình như Hứa Vân?

"Giết Hứa Vân, một sự hy sinh lớn như vậy, rốt cuộc có lợi ích gì đối với họ?"

Lâm Huyền trăm tư không ra.

Nhưng nguyên nhân trước kết quả tuyệt đối cũng không quá quan trọng.

Bây giờ hắn thực sự hiểu được câu nói của Hoàng Tước:

"Anh không gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến anh. Có lẽ anh vẫn chưa nhận ra... nhưng trò chơi mèo vờn chuột này của anh đã bắt đầu rồi."

Đúng vậy.

Bây giờ không chỉ đơn giản là rắc rối tìm đến cửa nữa rồi.

Chương 345: Người đã chết (1)

Chu Đoạn Vân, bề ngoài trong vài người bạn học gần như kè kè bên cạnh hắn;

Quý Lâm, thiên tài có chỉ số thông minh cao, ăn cướp lại la bắt trộm, đã trà trộn vào Sở cảnh sát Đông Hải, được cảnh sát vô cùng tin tưởng;

Quý Tâm Thủy quyền lực ngút trời, là ông trùm thế giới, ở trong nước cũng rất có thế lực, là kẻ thù mà hiện tại hắn không thể đối mặt trực diện.

Đây chỉ là ba "hung thủ" mà hắn phát hiện ra, ai mà biết được còn bao nhiêu "hung thủ" chưa bị phát hiện đang ẩn núp bên cạnh hắn.

Trò chơi mèo vờn chuột này...

Thực tế là quá khó.

Thực lực của địch và ta mất cân bằng nghiêm trọng, hắn chỉ là một chú chuột nhắt đi trên băng mỏng, xung quanh trong bóng tối toàn là những con mèo có đôi mắt vàng dựng đứng ẩn núp. Chỉ chờ hắn sơ hở lộ ra sơ hở... Chúng sẽ lập tức xông tới xé xác hắn!

Tình cảnh của hắn rất bất lợi.

Nhưng may mắn là hiện tại cuối cùng cũng đã biết rõ hung thủ cụ thể là ai, không đến nỗi rơi vào bẫy của chúng, cũng coi như có được một chút chủ động.

Bước tiếp theo là phải cân nhắc.

Làm thế nào để lật ngược tình thế, làm thế nào để đưa những tên ác quỷ giết người này ra trước công lý, làm thế nào để trả thù cho giáo sư Hứa Vân và Đường Hân!

Rất nhanh, mẹ Chu Đoạn Vân và Chu Nhạc cũng nói chuyện xong, Chu Nhạc đứng dậy chuẩn bị cùng Lâm Huyền rời đi.

Mẹ Chu Đoạn Vân rất nhiệt tình lấy từ trong phòng ra một túi lạc lớn, nhất định bắt Lâm Huyền mang về nhà nếm thử.

Lâm Huyền xua tay từ chối:

"Dì ơi, bọn cháu còn trẻ không biết nấu ăn, lấy về cũng chỉ để hỏng thôi, dì cứ giữ lại ăn dần đi ạ."

Mẹ Chu Đoạn Vân lại nhất quyết đuổi theo ra tận sân, nhét quai túi nilon lớn vào tay Lâm Huyền:

"Lạc dì trồng ngon lắm, mang về cho gia đình nếm thử đi!"

Nói rồi, bà ấy chỉ vào mảnh đất trồng toàn cây lạc rộng lớn:

"Thấy dì trồng nhiều đậu phộng vậy thôi chứ cũng chỉ là rảnh rỗi tìm việc làm thôi, chứ thực ra nói ăn bao nhiêu... thì lâu lắm rồi dì không ăn một hạt đậu phộng nào."

Nhìn mảnh đất đầy cây đậu phộng, người mẹ già thở dài, lắc đầu cười:

"Ngày trước cuộc sống vất vả, đậu phộng bán không được sắp hỏng thì hai mẹ con dì ăn hết."

"Những năm đó thật sự đã ăn hết đậu phộng cả đời, cả đời không ăn cũng không thèm nghĩ đến..."

Cuối cùng, thịnh tình khó chối từ.

Lâm Huyền đành nhận đậu phộng của mẹ Chu Đoạn Vân.

Sau đó đến nhà Chu Nhạc ngồi chơi một lát, tán gẫu đôi câu rồi Lâm Huyền bắt taxi về ga tàu cao tốc, xách theo túi đậu phộng lớn lên tàu cao tốc về Đông Hải.

Ra khỏi ga tàu cao tốc, trời đã tối đen, mưa phùn lất phất.

Lâm Huyền đứng trong mưa nhìn về phía xa xa, Đông Hải rực rỡ ánh đèn...

Xem ra.

Trận chiến trốn tìm này.

Thực sự sắp bắt đầu rồi!...

Đêm khuya, Đức, ngoại ô thành phố Wolfsburg.

Tít tít.

Một chiếc xe ô tô Volkswagen màu trắng nhấp nháy đèn cảnh báo, phát ra tiếng mở khóa cửa sổ nhỏ.

Một người đàn ông râu quai nón mặc áo blouse trắng bước ra khỏi phòng thí nghiệm, mở cửa xe Volkswagen, lái xe vào con đường trong đêm tối.

Toàn bộ con đường không có đèn đường, mọi nguồn sáng đều đến từ đèn xe, các tấm phản quang và biển báo dựng bên đường.

Điều này rất phổ biến ở những quốc gia dân cư thưa thớt, tỷ lệ phủ sóng cơ sở hạ tầng không cao, đồng thời cũng không cần thiết, vì lưu lượng người và xe rất ít.

Con đường rất rộng, rất dài, rất thẳng.

Xe chạy rất lâu nhưng không gặp xe nào cùng chiều hoặc ngược chiều, mà người đàn ông râu quai nón đã quen với điều này.

Một là ông ấy tan làm quá muộn, hai là đường ngoại ô vốn như vậy, phần lớn các quốc gia châu Âu đều có mật độ dân số rất thấp, không thể so sánh với các thành phố đông đúc ở Châu Á.

Tít tít tít!!

Đột nhiên, đèn báo lỗi màu đỏ trên bảng đồng hồ sáng lên, cảm biến áp suất lốp phát hiện áp suất lốp sau bên phải đang giảm nhanh.

Bị thủng sao? Đâm phải đinh sao?

Người đàn ông râu quai nón bật đèn cảnh báo nguy hiểm, dừng xe bên đường, sau đó xuống xe, bật đèn pin điện thoại chiếu vào lốp sau bên phải để kiểm tra.

Quả nhiên là bị đâm phải đinh.

Nhưng điều này không làm khó ông ta.

Đổi lốp dự phòng bằng kích nâng là chuyện nhỏ đối với đàn ông ở đây, giống như trẻ sơ sinh bẩm sinh biết bú vậy. Ở Wolfsburg, thành phố có trụ sở chính của Volkswagen, phụ nữ và trẻ em đều có thể thay lốp dự phòng.

Ông ta đến cốp xe, lấy kích nâng nhỏ đi kèm xe, đi đến bánh sau bên phải, bắt đầu lắp ráp, đang loay hoay thì–

Ầm!!!

Trong đêm tối, một chiếc Hummer không bật đèn lao tới với tốc độ cao!

Giống như một chiếc bánh quy kẹp, người đàn ông râu quai nón bị ép bẹp giữa hai chiếc xe! Máu giống như một quả bóng nước bị bóp vỡ, bắn tung tóe khắp nơi! Thân hình to lớn của người đàn ông râu quai nón như bị vỡ tan, bị ép thành một chiếc

bánh thịt vỡ vụn!

Chương 346: Người đã chết (2)

Ầm...

Chiếc Hummer lùi xe lại rồi phóng đi với tốc độ cao, biến mất ở cuối con đường không có đèn.

Trên sân thượng tòa nhà bên cạnh, một già một trẻ lặng lẽ quan sát tất cả.

Quý Tâm Thuỷ giơ cổ tay lên, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay -

00:42:58

00:42:59

00:43:00

"Quả nhiên, ở nước ngoài làm việc dễ dàng hơn nhiều." Giọng nói của ông già khô khốc, ông ta không thích khí hậu ở đây, ở độ tuổi này ông ta nên ở nơi ẩm ướt thì đúng hơn.

"Đúng vậy."

Quý Lâm bên cạnh dửng dưng trả lời.

"Hầu hết các nước ngoài đều thưa thớt dân cư, nhờ mọi người luôn kêu gọi quyền riêng tư, quyền riêng tư, camera không thể phủ sóng toàn bộ như ở Long Quốc, điều này giúp chúng ta tránh được không ít rắc rối."

"Hơn nữa, cảnh sát ở đây không tận tụy như vậy, chỉ cần vài ba câu là có thể đánh lạc hướng... Nếu để tôi chọn một nơi để

dưỡng già sau này, tôi chắc chắn sẽ chọn Long Quốc."

Quý Tâm Thuỷ buông cổ tay xuống, mũi khó chịu hít vào hai hơi, nhìn chiếc xe Volkswagen màu trắng vừa rời khỏi hiện trường tai nạn giao thông, cô đơn và nhịp nhàng nhấp nháy đèn cảnh báo màu vàng:

"Đúng vậy... Nếu không phải vì ông ta muốn câu Lâm Huyền ra thì tôi thực sự không muốn dẫn Đường Hân đến Đông Hải để giết, trong thời gian ngắn xảy ra hai vụ án tương tự trong cùng một thành phố thì không thể không bị chú ý. Tuy nhiên, may mắn thay, cậu đã vào Sở cảnh sát thành phố Đông Hải nên đã nắm được toàn cục."

"Nhưng Lâm Huyền quá thận trọng."

Quý Lâm lắc đầu:

"Hắn không mắc câu chuyện của Đường Hân, đồng thời rõ ràng là đã có sự cảnh giác, con ước tính rằng trong những sự việc hiện tại, tìm ra bằng chứng hắn làm nhiễu loạn lịch sử... có lẽ là không có hy vọng."

"Hắn cũng không ra tay với Chu Đoạn Vân sao?" Quý Tâm Thuỷ hỏi.

"Không."

Quý Lâm nhẹ giọng nói:

"Chu Đoạn Vân cũng là mồi nhử mà chúng ta thả ra nhưng thật đáng tiếc là Lâm Huyền không có bất kỳ hành động nào, Chu Đoạn Vân vẫn sống tốt."

"Tôi không biết Lâm Huyền đang nghĩ gì, rốt cuộc là hắn không có năng lực siêu nhiên như chúng ta tưởng tượng, hay là hắn thận trọng đến mức ngay cả một vai nhỏ như Chu Đoạn Vân cũng

không dám giết?"

"Không sao, cứ tiếp tục theo dõi, dù sao thì Chu Đoạn Vân cũng là quân cờ bỏ đi." Quý Tâm Thuỷ hừ lạnh một tiếng:

"Lúc đầu không giết hắn ta, chính là để dành dùng lúc này."

"Ông cũng thận trọng quá." Quý Lâm quay đầu nhìn Quý Tâm Thuỷ:

"Chúng ta đều bị bắt trên vùng biển quốc tế rồi, ông giết hắn ta thì có ích gì? Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể biết được chuyện nhỏ này sao?"

"Chúng ta không thể mạo hiểm được." Những nếp nhăn và đốm đen trên khuôn mặt Quý Tâm Thuỷ nhăn lại, vẻ mặt rất nghiêm túc:

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự có năng lực mà chúng ta không thể tưởng tượng được... Họ mạnh đến mức khiến tôi nghi ngờ tính xác thực của thế giới này."

"Ngạo Mạn à, tiến sĩ Poncemai vừa bị đâm chết chính là một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cấp trên của ông yêu cầu ông giết phải không?" Quý Lâm hỏi lại lần nữa.

Đối mặt với câu hỏi của Quý Lâm, Quý Tâm Thuỷ không nói gì...

Ông ta không có gì để nói.

Quý Lâm không phải kẻ ngốc, bây giờ ông ta có cấp trên là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, điều này gần như đã được công khai trước mặt Quý Lâm.

Thừa nhận hay không cũng như nhau.

"Bởi vì vụ giết người lần này cũng giống như Đường Hân, căn

bản không cần bất kỳ bằng chứng nào, cứ giết chết, nhìn là biết có người ở phía sau ra lệnh cho ông rồi."

Quý Lâm cúi đầu cười:

"Nhưng Lâm Huyền thì khác... Cái này giống như không có ai ra lệnh cho ông giết, chính ông tự tìm ra muốn lập công chuộc tội, giống như học sinh tiểu học muốn thể hiện trên lớp vậy. Vì vậy, ông mới phải tìm mọi cách tìm bằng chứng, chứng minh Lâm Huyền đang làm nhiễu loạn lịch sử."

"Vì vậy, tôi đã nghĩ. Ngạo Mạn, dù sao thì chỉ có hai chúng ta, ông cứ nói thẳng với tôi đi, tham gia kỳ thi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Có phải là chủ động tìm một người làm nhiễu loạn lịch sử không?"

Quý Tâm Thuỷ đầu:

"Điểm này cậu vẫn đoán sai rồi Quý Lâm, đừng hỏi tôi nữa, tôi chỉ đang làm những gì tôi nên làm thôi, cậu cũng nên tập trung vào việc tìm ra bằng chứng Lâm Huyền làm nhiễu loạn lịch sử đi."

"Chúng ta thực sự hoàn thành được việc này, tôi và cậu tự nhiên sẽ có câu trả lời."

"Nói vậy... Ông đến Đức vào thời điểm này rốt cuộc có kế hoạch gì? Bọn tôi đã xử lý xong toàn bộ tài liệu nghiên cứu trong nhà tiến sĩ Poncemai theo lời ông nói rồi, không ai trên thế giới biết được ông ta đã bí mật tiến hành nghiên cứu."

Nghe xong, Quý Lâm cầm tài liệu đang cuộn trên tay, mở ra.

Đó là thông tin liên quan đến tiến sĩ Poncemai.

47 tuổi, chưa kết hôn, sống độc thân, không có con cái.

Chương 347: Lịch sử bị làm giả (1)

Bản thân ông ta chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường nhưng lại tự tiến hành một số nghiên cứu "tà đạo" tại nhà.

Ông ta không tiến hành nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, một là vì phòng thí nghiệm không cho phép ông ta tiến hành loại nghiên cứu tà đạo này, hai là ông ta cũng không muốn chia sẻ kết quả nghiên cứu với phòng thí nghiệm. Ông ta muốn dựa vào bằng sáng chế này để kiếm danh tiếng, vì vậy những năm gần đây ông ta vẫn luôn lén lút tiến hành nghiên cứu.

Nghiên cứu của ông ta trong lĩnh vực hiện tại khá tà đạo——

[Chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường]

Nói chung, chỉ trong điều kiện nhiệt độ cực thấp dưới -100 độ, chất siêu dẫn mới có thể đạt được đồng thời hai đặc tính độc lập là điện trở bằng không và tính kháng từ hoàn toàn.

Chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường chỉ là chuyện viển vông.

Nhưng mà...

Loại hợp kim hafni mới mà Hứa Vân nghiên cứu ra dường như đã giúp cho tiến trình nghiên cứu của tiến sĩ Poncemai có bước tiến vượt bậc.

Cụ thể có tiến triển gì, Quý Lâm cũng không hiểu, Quý Tâm Thuỷ cũng không hiểu.

Cũng vì vậy, Quý Lâm mới càng khẳng định chính xác hơn...

Quý Tâm Thuỷ nhất định có cấp trên, ông ta đang thực sự đang làm việc cho một trong những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Tôi rất tò mò, Ngạo Mạn."

Quý Lâm lật xem tài liệu phức tạp trên tay:

"Vì tiến sĩ Poncemai vẫn luôn lén lút nghiên cứu những thứ này ở nhà riêng, trên toàn thế giới ngoài ông ta ra không ai biết, vậy thì sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài biết được? Làm sao biết được kịp thời như vậy?"

"Nhìn sơ qua thì nghiên cứu của tiến sĩ Poncemai cũng giống như Đường Hân, đều chỉ mới ở giai đoạn bán thành phẩm ở giai đoạn đầu, còn cách hoàn thành một đoạn nữa. Làm sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài biết được những điều này, làm sao khẳng định được rằng họ nhất định đúng, nhất định sẽ thành công?"

"Đây chính là điểm mạnh của họ! Đây chính là sự bí ẩn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Quý Tâm Thuỷ nói rất chắc chắn, ánh mắt cũng rất kiên định, lóe lên ánh sáng tôn kính khác thường:

"Bọn họ chưa từng bỏ lỡ một lần nào, chưa từng thất bại một lần nào... Điểm này không cần nghi ngờ đâu Quý Lâm, tôi có được thành tựu và địa vị như ngày hôm nay chính là minh chứng tốt nhất."

"Ông đúng là một người giải đố đủ tiêu chuẩn." Quý Lâm cười khẽ:

"Nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu này... Nhưng thôi, mục đích tôi đến đây lần này cũng đã đạt được. Sau này ông nhớ xử lý mọi chuyện sạch sẽ một chút, tuyệt đối không được để bất kỳ ai biết được nghiên cứu của tiến sĩ Poncemai, cũng phải xử lý sạch sẽ tất

cả các tài liệu bản thảo liên quan đến chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường."

"Điểm này không thành vấn đề, chúng tôi là chuyên gia mà." Quý Tâm Thuỷ cười gượng.

"Còn một chuyện nữa cần xác nhận với ông." Quý Lâm nhìn Quý Tâm Thuỷ:

"Ông xác định là trong tiền đề không được giết hại người vô tội nhưng lại có thể hy sinh chính người của chúng ta phải không?"

"Đúng vậy."

Quý Tâm Thuỷ gật đầu:

"Bởi vì bọn họ vốn là người chết... Đố Kị, Tham Lam, Bạo Thực, Phẫn Nộ, *... Bọn họ vốn là người đã chết, chỉ là tôi cứu mạng bọn họ. Ngoại trừ cậu, tất cả bọn họ đều chỉ là quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào."

"Cái chết vốn là số phận của bọn họ, việc bọn họ còn sống vốn đã là một sự xáo trộn lịch sử, về bản chất, bọn họ và Hứa Vân lẫn Đường Hân đều giống nhau, chỉ là vấn đề lớn nhỏ trong việc ảnh hưởng đến quỹ đạo lịch sử."

"Tôi đã cho bọn họ một mạng sống thứ hai, tôi đã cho bọn họ một cuộc đời mới như thế này... Về điểm này, tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai."

Quý Lâm không nói gì, chỉ gật đầu.

Hắn ta đã không còn lạ gì sự tàn nhẫn của Quý Tâm Thuỷ.

Hắn ta không dám giết người bừa bãi, chỉ vì lo sợ sẽ ảnh hưởng đến tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài của mình nên

mới ngoan ngoãn như vậy.

Nhưng có một điều ông ta không nói sai...

Những thành viên khác trong tổ chức thực sự đáng lẽ phải là người chết, cuộc sống huy hoàng hiện tại của bọn họ đều do Quý Tâm Thuỷ ban tặng.

Hắn ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sau đó quay đầu nhìn Quý Tâm Thuỷ:

"Ngạo Mạn à... Phải chăng ông đã quên mất chính mình rồi?"

"Hả?" Quý Tâm Thuỷ nhìn Quý Lâm với vẻ nghi hoặc.

"Trước đây, ông cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị xa lánh trong viện nghiên cứu của trường Đại học Đông Hải..." Quý Lâm cười sâu xa:

"Cuộc đời của ông, chẳng phải cũng do Câu Lạc Bộ Thiên Tài thay đổi sao?"

"Cậu muốn nói gì?" Quý Tâm Thuỷ cau mày.

"Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Quý Lâm nhìn chiếc xe ô tô Volkswagen đang nhấp nháy đèn cảnh báo ở đằng xa, tiếp tục nói:

"Ông đã thay đổi cuộc đời, lịch sử và tương lai vốn có của Đố Kị và Tham Lam... Vì vậy, ông coi bọn họ như những kẻ giết người hoặc tay sai có thể giết chết bất cứ lúc nào."

Chương 348: Lịch sử bị làm giả (2)

"Vậy còn ông thì sao? Đối với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông là gì? Có phải ông cũng bị cấp trên của mình hoặc bị một ai đó trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài lừa dối không? Ông cũng chỉ là một con chó có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào thôi?"

"Tôi không giống bọn họ!" Quý Tâm Thuỷ nhấn mạnh:

"Lại muốn moi lời tôi nữa phải không Quý Lâm? Tiết kiệm sức lực đi."

"Vậy thì... Chi bằng chúng ta cùng xác minh với Lâm Huyền xem sao."

Quý Lâm lắc lắc một tập tài liệu điều tra trên tay:

"Mặc dù tôi không hiểu tài liệu nghiên cứu này của tiến sĩ Poncemai muốn nói gì nhưng kiến thức của tôi vẫn rất rộng. Ông có biết nếu loại siêu dẫn ở nhiệt độ thường này được nghiên cứu thành công thì... Sự thay đổi lớn nhất, trực tiếp nhất và mang tính cách mạng nhất đối với thế giới này là gì không?"

"Là gì?" Quý Tâm Thuỷ cau mày nhìn Quý Lâm.

Quý Lâm khẽ cười, quay đầu nhìn về phía nhà máy siêu cấp ở Wolfsburg xa xa, ngày đêm không ngừng hoạt động:

"Hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát!"

Hợp hạch hạt nhân hay còn gọi là phản ứng tổng hợp hạt nhân của các nguyên tử nhẹ tạo ra sự phát sáng của các ngôi sao và làm

cho bom hydro nổ. Phản ứng tổng hợp hạt nhân của các nhân nặng thì xảy ra trong điều kiện các vụ nổ sao (siêu tân tinh). Phản ứng tổng hợp hạt nhân trong các sao và các chòm sao là quá trình chủ yếu tạo ra các nguyên tố hóa học tự nhiên.

"Phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát..."

Quý Tâm Thuỷ suy nghĩ vài chục giây rồi tiếp tục nói:

"Ý cậu là dùng chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường để tạo ra từ trường mạnh, sau đó dùng từ trường để giữ chặt trạng thái plasma nhiệt độ cao, để giải quyết vấn đề nhiệt độ hàng trăm triệu độ của phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát?"

Tuy Quý Tâm Thuỷ đã nhiều năm không làm nghiên cứu khoa học cơ bản.

Nhưng dù sao ông ta cũng có xuất thân từ học giả nên vẫn có chút hiểu biết đối với lý thuyết và những khó khăn về mặt kỹ thuật của phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát.

Hiện tại, phản ứng hợp hạch hạt nhân lấy Triti(1) làm nguyên liệu về mặt lý thuyết đã gần như hoàn thiện.

Khó khăn nằm ở chỗ.

Làm thế nào để kiểm soát được nhiệt độ hàng trăm triệu độ sinh ra trong phản ứng hợp hạch hạt nhân?

Theo như đã biết, trên Trái Đất không có bất kỳ vật liệu nào có thể chịu được nhiệt độ cao như vậy, vì vậy cách thực hiện khả thi nhất của phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát là dùng từ trường mạnh giữ chặt trạng thái plasma nhiệt độ cực cao, trong điều kiện không tiếp xúc trực tiếp với vật liệu, để tiến hành phản ứng có kiểm soát.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh.

Chất siêu dẫn muốn tạo ra từ trường mạnh thì nhiệt độ phải ở mức thấp hơn âm 100 độ C.

Một khi cao hơn nhiệt độ này thì chất siêu dẫn sẽ mất tác dụng.

Vì vậy...

Một bên là trạng thái plasma nhiệt độ cực cao hàng trăm triệu độ, một bên cần duy trì siêu dẫn ở nhiệt độ âm hơn 100 độ C, làm thế nào để đặt hai hệ thống này lại với nhau trong thời gian dài để vận hành ổn định là khó khăn lớn nhất hiện nay.

Hơn nữa, không thể cô lập hoàn toàn các nơ-tron của phản ứng hợp hạch hạt nhân, các nơ-tron năng lượng cao còn làm hỏng cuộn dây siêu dẫn.

Còn nếu như siêu dẫn ở nhiệt độ thường được khắc phục thì mọi thứ sẽ trở nên đơn giản.

Nó có thể làm giảm đáng kể độ phức tạp của hệ thống siêu dẫn, khiến phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát có khả năng vận hành trong thời gian dài về mặt lý thuyết.

Mặc dù chắc chắn sẽ gặp phải những vấn đề khác trong quá trình nghiên cứu.

Nhưng không thể phủ nhận.

Nếu nghiên cứu của Tiến sĩ Poncemai thực sự có thể khắc phục được chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường thì trên con đường thực hiện phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát, nhân loại chắc chắn sẽ tiến thêm một bước dài!

"Đúng vậy."

Quý Lâm đương nhiên biết Quý Tâm Thuỷ là xuất thân từ học

giả, những lý thuyết cơ bản này chắc chắn ông ta quen thuộc hơn mình nhiều nên cũng không giải thích nhiều:

"Mặc dù đây chỉ là một bước đột phá nhỏ nhưng một khi công bố tài liệu này, đối với giới khoa học trên toàn thế giới, sự chấn động mang lại chắc chắn không thua kém gì chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông của Hứa Vân."

Quý Tâm Thuỷ quay người nhìn Quý Lâm:

"Vậy nên, cậu định dùng cái này để dẫn dụ Lâm Huyền? Đây chính là kế hoạch lịch sử giả mạo mà cậu đã nhắc đến với tôi đấy à?"

"Đúng vậy."

Quý Lâm giải thích:

"Theo như tiến trình lịch sử đúng hướng hiện tại thì trong lịch sử ban đầu, Tiến sĩ Poncemai đã bí mật nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường. Nhưng chúng ta đã giết ông ta rồi, chuyện này trên thế giới, ngoài hai chúng ta thì chỉ có người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài biết."

"Công tác bảo mật của ông vẫn luôn làm rất tốt, nếu không cần thiết, ông sẽ không nói nhiều với Bạo Thực và Đố Kỵ như vậy làm gì, vì vậy ngay cả Bạo Thực vừa lái xe giết người cũng không biết đoạn lịch sử chân thực này."

Chương 349: Lịch sử bị làm giả (3)

"Vậy thì trên cơ sở này, chúng ta có thể giả mạo một đoạn lịch sử sai sự thật."

Quý Lâm giơ cao cuộn tài liệu trong tay lên:

"Chúng ta chọn một người để công khai tài liệu này, biến hắn ta thành nhà khoa học giả mạo nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường, sau đó cũng giết hắn ta vào lúc 00:42."

"Phải biết rằng, phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát là chuyện lớn, không giống với phát minh nhỏ của Đường Hân, đây là thứ thực sự có thể thay đổi tiến trình văn minh nhân loại, bất kể đặt trong thước đo lịch sử nào cũng đều chấn động."

"Cái chết của một người cha vĩ đại của phản ứng hợp hạch hạt nhân có kiểm soát như vậy chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách. Nếu Lâm Huyền đúng như chúng ta đoán, có khả năng làm nhiễu loạn lịch sử thì hắn chắc chắn có cách để biết được sự thật về cái chết của người này."

"Trong tình huống hiện tại, Lâm Huyền chắc chắn sẽ muốn mượn cơ hội cái chết của người này để bắt chúng ta ra. Sau này, mỗi khi có nhà khoa học đến, mỗi ngày vào lúc 00:42, Lâm Huyền sẽ rất để ý, hắn sẽ mai phục chúng ta trước, chờ đến lúc 00:42 chúng ta hành động thì bắt gọn chúng ta."

Quý Tâm Thuỷ gật đầu:

"Tôi hiểu ý cậu, nếu chúng ta giả mạo một nhà khoa học giả

nhưng Lâm Huyền vẫn cứu được nhà khoa học giả này thì chứng tỏ hắn thực sự có sức mạnh kỳ diệu nào đó có thể tiên đoán tương lai hoặc biết trước tương lai."

"Để có bằng chứng tuyệt đối vào ngày chúng ta giết nhà khoa học giả đó, chúng ta sẽ tăng thêm hai bảo hiểm." Quý Lâm nhẹ giọng nói:

"Ngạo Mạn, ông dùng mối quan hệ của mình mời thêm hai nhà khoa học thực sự đến thành phố Đông Hải vào tối đó, cho họ xuất hiện ở ba địa điểm khác nhau với nhà khoa học giả mà chúng ta giả mạo. Đến lúc đó... Hãy xem Lâm Huyền định cứu ai."

"Nếu cuối cùng hắn cứu nhà khoa học giả để tìm ra chúng ta... Tôi nghĩ mọi chuyện không cần phải nói cũng hiểu."

Quý Tâm Thuỷ nghe xong, cười ha ha:

"Quý Lâm à... Đây chính là mục đích cậu cố tình khiêu khích Lâm Huyền đúng không? Chỉ khi để Đường Hân chết trước mặt hắn, để hắn cảm nhận trực tiếp sự khiêu khích thì hắn mới cố gắng mạo hiểm chiến đấu với chúng ta. Nếu không... Hắn làm rùa rụt cổ cả đời thật thì chúng ta cũng bó tay."

Quý Lâm gật đầu:

"Vấn đề bây giờ là để ai đóng giả nhà khoa học giả này?"

"Để Tham Lam đi." Quý Tâm Thuỷ thuận miệng nói:

"Hắn ta vốn là một kẻ lừa đảo học thuật nhưng tôi đã thay đổi cuộc đời hắn ta, cho hắn ta danh lợi song toàn, thực ra hắn ta hoàn toàn là một kẻ vô dụng. Hưởng thụ nhiều năm như vậy... Cũng nên trả nợ cho tôi rồi."

"Hình như Bạo Thực chưa từng gặp Tham Lam đúng không?" Quý Lâm hỏi.

"Chưa." Quý Tâm Thuỷ cười nói:

"Hắn ta càng vô giá trị hơn, chỉ là một kẻ thô lỗ lái xe đâm người mà thôi... Lần này cùng dùng luôn đi. Nếu chỉ cần hy sinh hai người bọn họ là có thể bắt được bằng chứng Lâm Huyền làm nhiễu loạn lịch sử... Thì đây là một vụ làm ăn rất hời."

"Vậy thì quyết định như vậy, tôi sẽ liên hệ bảo họ đến Đông Hải." Quý Lâm vẫy tay rồi đi về phía cầu thang ở giữa sân thượng.

"Đông Hải à... Lại sắp không yên rồi." Quý Tâm Thuỷ thở dài, cũng quay người khỏi lan can trên sân thượng:

"Nhiều năm như vậy, tôi vẫn rất thích thành phố này. Ngoài Brooklyn, nơi tôi thích nhất chính là Đông Hải... Thật sự không muốn để nơi đó nhuốm máu tươi nhiều như vậy."

"Cũng không nhiều máu lắm."

Quý Lâm kéo cửa sắt cầu thang, đi vào:

"Sau màn kịch giả thành thật ở 00:42 lần này..."

"Lần tới là đến lượt Lâm Huyền rồi."

Hắn ta biến mất trong bóng tối của cầu thang, cánh cửa sắt dần khép lại dưới sức gió đêm——

Rầm!...

Trong biệt thự của Sở Sơn Hà, cánh cửa phòng trong bị đá văng ra.

"Tô! Tú! Anh!"

Tô Tô hét lớn tên người phụ nữ trên ghế sofa, tức giận:

"Tại sao lại đóng băng thẻ của em chứ!"

Tô Tú Anh không quan tâm, chậm rãi uống một ngụm trà, đặt tách trà lên bàn trà.

Sau đó mới bình tĩnh nhìn Tô Tô đang nổi gân xanh:

"Anh rể bảo em đi xem mắt, chưa nói hết câu đã cúp điện thoại, đóng băng thẻ của em thì sao nào?"

"Không phải, tại sao chị lại đóng băng thẻ của em! Các người có quyền gì chứ!"

Tô Tô chỉ vào người chị gái hơn mình hai mươi tuổi trước mặt, sau đó nhanh chóng đi vòng ra trước ghế sofa, chống nạnh:

"Chị và Sở Sơn Hà lợi hại lắm phải không? Còn coi trọng pháp luật không! Tùy tiện đóng băng thẻ ngân hàng của người khác là sao hả?"

"Hừ."

Tô Tú Anh khẽ hừ một tiếng:

"Vô lễ như vậy mà còn gọi tên anh rể? May mà Sơn Hà tốt tính, nếu là chị thì đã tước hết cổ phần của em rồi! Ngoài anh ấy ra, ai lại coi mấy nghìn tệ tiền tiết kiệm của đứa con nít như em là cổ phần chứ?"

"Chị vô lý quá, em không nói chuyện với chị nữa!"

Tô Tô tức giận đi khắp nhà một vòng, cuối cùng lại chạy xuống:

"Anh rể tôi đâu!"

"Không có nhà." Tô Tú Anh nhàn nhạt nói:

Chương 350: Xem mắt (1)

"Muốn mở khóa thẻ ngân hàng cũng không phải chuyện gì khó khăn, ngoan ngoãn nghe lời bọn chị đi xem mắt đi."

"Tô Tô, em là em gái của chị, em chỉ hơn An Tình bốn tuổi, từ nhỏ chị vừa làm chị vừa làm mẹ, chị có thể hại em sao? Em xem em đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn chưa có việc làm tử tế, em định chơi bời đến bao giờ?"

"Em có tiền thì cần gì phải đi làm chứ!" Tô Tô ngồi phịch xuống ghế sofa, bất lực nhìn Tô Tú Anh:

"Em cầu xin chị! Hai người đừng quản em nữa được không? Em mới 23 tuổi thôi, cần gì phải vội vàng xem mắt kết hôn chứ?"

"Không kết hôn sinh con thì sau này ai nuôi em?"

"An Tình đó!" Tô Tô trả lời một cách đương nhiên:

"Thay vì chị lo lắng tìm đối tượng cho em thì chị hãy tìm cho An Tình một gia đình tốt đi! Đến lúc em già rồi thì em sẽ ở nhà An Tình, để con nó nhận em làm mẹ đỡ đầu, sau này em già rồi nó chăm sóc em, chẳng phải như vậy là được rồi? Chị thấy em không có kế hoạch cuộc đời à? Em đã sắp xếp xong xuôi rồi, chỉ chờ An Tình sinh con thôi, tốt nhất là sinh nhiều đứa, em nhận nhiều đứa con đỡ đầu."

Rầm!

Tô Tú Anh cầm gối tựa ghế sofa ném mạnh về phía Tô Tô:

"Em tính toán giỏi lắm! Ăn hết của người già rồi lại ăn của người trẻ à!"

"Chị cảnh cáo em đấy Tô Tô——"

Tô Tú Anh trừng mắt nhìn cô em gái không biết điều này:

"Lần xem mắt này, em phải đi, không đi cũng phải đi! Lần này chị rất ưng đối tượng này, chàng trai đó cao ráo đẹp trai, khí chất lại tốt! Nhân phẩm cũng tốt! Nếu người ta có thể coi trọng em là em đang trèo cao rồi đấy!"

"Chị cũng không nói là ép em phải kết hôn gì cả, chỉ là em ở cái tuổi này rồi, gặp được chàng trai tốt thì nên tìm hiểu tiếp xúc một chút, cũng học cách trở thành một người phụ nữ tốt, một người vợ tốt, tìm một việc tử tế để làm đi."

"Nếu em không muốn thẻ ngân hàng của mình bị đóng băng mãi thì tối nay thì ngoan ngoãn đến nhà hàng này để xem mắt! Anh rể em đã nói chuyện với người ta rồi, đừng có giở trò với chị!"

Nói xong, Tô Tú Anh đưa cho Tô Tô một tấm danh thiếp của một nhà hàng kiểu Tây:

"7 giờ tối, nhà hàng tầng 2, đừng đến muộn!"

Tô Tô tức giận quay đầu đi.

Nhưng mà...

Áp chế huyết thống chính là mạnh mẽ như vậy.

Cô ấy biết trước mặt chị gái, bất kỳ sự nũng nịu hay ngang ngược nào cũng đều vô dụng, xem ra... Muốn mở băng thẻ ngân hàng thì không thể không đến cuộc xem mắt này rồi.

Cô ấy quay đầu lại, giật lấy tấm danh thiếp:

"Đi thì đi nhưng nếu em không vừa mắt đối phương thì chị không được nói không giữ lời nhé!"

"Đừng tự cho mình là đúng như vậy." Tô Tú Anh liếc Tô Tô một cái không vui:

"Có khả năng lớn là người ta không vừa mắt em đấy."

"Đùa à!"

Tô Tô hất đầu, hất mái tóc vàng óng sang một bên vai, cười khẽ:

"Chị biết có bao nhiêu chàng trai theo đuổi em không?"

"Đó có phải là những chàng trai đàng hoàng không?" Tô Tú Anh tỏ vẻ khinh thường.

"Nhưng em còn chẳng thèm nhìn họ! Vốn dĩ họ không xứng với em!"

"Đó có phải là những chàng trai đàng hoàng không?" Tô Tú Anh chất vấn:

"Người ta muốn gì ở em, em không biết sao?"

"Tất nhiên là em biết!"

Tô Tô xòe tay:

"Em ngoài xinh đẹp và tiền ra thì chẳng có gì cả, chị nói xem họ còn có thể muốn gì ở em? Chẳng phải đàn ông đều như nhau sao? À đúng rồi, còn có thể là muốn dựa vào mối quan hệ với anh rể em, muốn leo lên người quyền quý! Chị dám nói người mà chị giới thiệu cho em không có ý đồ xấu xa không?"

"Cái này thì thật sự không có."

Tô Tú Anh cười rất tự hào:

"Cậu trai này phẩm hạnh cao thượng, không tham danh lợi,

mọi mặt đều rất ưu tú, em đi gặp rồi sẽ biết. Đúng rồi, đừng nói em có quan hệ với chúng ta, anh rể em sợ người ta có áp lực tâm lý, không nói rõ thân phận của em, chỉ nói em là con gái của bạn bè, em đừng lỡ lời."

Tô Tô hừ một tiếng, nhìn vào trên tấm danh thiếp.

Cô ấy biết nhà hàng này.

Trứng cá muối ở đây rất ngon, cô ấy và bạn bè đã đến ăn vài lần rồi.

"Được rồi, dù sao chúng ta cũng đã nói rồi, xem mắt về thì mở băng thẻ ngân hàng cho em đấy! Nói đi, đối tượng mà chị giới thiệu cho em tên gì, làm nghề gì?"

"Cậu ấy là phó tổng của công ty MX, trẻ tuổi có triển vọng!"

Tô Tú Anh cười nói:

"Tên là... Lâm Huyền!"...

Bảy giờ tối.

Nhà hàng Tây quen thuộc, bối cảnh quen thuộc.

Đây đã là lần thứ ba Lâm Huyền đến nhà hàng này ăn cơm rồi.

Lần đầu tiên là dẫn Triệu Anh Quân đến, lần thứ hai là hẹn Đường Hân đến, lần thứ ba... là Sở Sơn Hà sắp xếp xem mắt, thật khéo, địa điểm đặt lại là nhà hàng này.

Đúng là duyên nợ!

Sáng nay, Lâm Huyền bị điện thoại của Sở Sơn Hà đánh thức.

Hắn còn đang nghi ngờ, Sở Sơn Hà gọi điện cho mình làm gì. Nghe máy thì Sở Sơn Hà nói rõ ý định, ông ta có một người bạn,

con gái người đó bằng tuổi Lâm Huyền, nghĩ rằng hai người đều không tệ, rất xứng đôi nên làm mối mai mối:

Chương 351: Xem mắt (2)

"Lâm Huyền, giờ cậu cũng đến tuổi lập gia đình rồi, thành gia lập nghiệp hai chuyện này không xung đột, ngược lại còn hỗ trợ lẫn nhau. Cậu một mình ở Đông Hải cũng cô đơn lắm, con gái bạn của tôi rất xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt, đều là người trẻ tuổi, hai đứa làm quen nói chuyện, nếu hợp thì có thể thử tìm hiểu nhau."

À...

Thì ra là giới thiệu đối tượng, xem mắt.

Lâm Huyền dụi mắt, ngồi dậy trên giường.

Cả đời này hắn mới đi xem mắt lần đầu, trước đây hắn hiểu biết về xem mắt chủ yếu là từ những đoạn phim ngắn mang tính kịch tính trên nền tảng video, xem ra khá gay cấn và đáng sợ, có thể coi là màn đấu trí kéo co hoành tráng.

Thực ra hiện tại hắn hoàn toàn không có ý định xem mắt.

Bản thân còn bận rộn không xuể, nhiều chuyện phiền phức như vậy hắn còn chưa giải quyết xong, thậm chí bản thân còn đang gặp nguy hiểm, sao có thể có tâm trạng đó?

Chỉ là thịnh tình của Sở Sơn Hà khó chối từ, hơn nữa bản thân cũng không có lý do chính đáng nào để từ chối; người ta là Sở Sơn Hà có địa vị cao quý, tốt bụng giới thiệu đối tượng cho mình, mình không gặp mặt mà từ chối thẳng thì hơi mất mặt.

Ở Đông Hải này, hắn vẫn chưa phát triển được, xét về mọi mặt thì việc tạo mối quan hệ tốt đẹp với Sở Sơn Hà không có gì bất lợi.

Sau khi cân nhắc, Lâm Huyền cũng đồng ý.

Dù sao thì xem mắt nói trắng ra cũng chỉ là nam nữ xa lạ cùng nhau ăn một bữa cơm, cũng không ai ép buộc ăn xong là phải kết hôn, hắn chỉ cần đi cho có lệ là được.

"Ha ha ha, được rồi Lâm Huyền." Sở Sơn Hà ở đầu dây bên kia nghe Lâm Huyền đồng ý thì rất vui:

"Thời gian hẹn lúc 7 giờ tối nhé, tôi đã đặt nhà hàng cho hai đứa rồi, bao trọn cả tầng 2 luôn rồi, hai đứa đến đó chỉ cần nói chuyện vui vẻ là được, muốn ăn gì thì cứ gọi, không cần lo lắng gì cả."

"Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, chuyện này thành hay không còn phải xem hai đứa hợp nhau không, thấy ổn thì nói chuyện, nếu không hợp thì cũng đừng ngại ngùng, tôi chỉ giới thiệu cho hai đứa thôi."

Lâm Huyền cũng hiểu ý của Sở Sơn Hà.

Vẫn rất tôn trọng hắn, bảo hắn đừng vì nể mặt mà không dám từ chối, không thích đối phương thì cứ nói thẳng.

Gác máy xong, Lâm Huyền gãi đầu.

Hắn cảm thấy mình hình như rất không giỏi từ chối người khác... Quá dễ mềm lòng.

Từ nhỏ Cao Dương đã nói Lâm Huyền là người tốt bụng nhiệt tình nhưng thực ra vật họp theo loài, hai người đều giống nhau ở điểm này nên mới chơi được với nhau, nhân duyên cũng đều tốt.

Ngủ bù thêm một giấc.

Sau khi thức dậy rửa mặt, Lâm Huyền đến nhà hàng Tây quen thuộc này.

Trước đây hắn ăn cơm với Triệu Anh Quân và Đường Hân thì đều ngồi ở tầng 1, thực sự chưa lên tầng 2 bao giờ.

Lên tầng 2 mới phát hiện, bố cục trang trí cũng không khác gì tầng 1, chỉ vì có cửa sổ kính trong suốt nên tầm nhìn rộng hơn một chút. Đặc biệt là vị trí bên cửa sổ, có thể bao quát toàn bộ cảnh phố bên ngoài.

Thấy Lâm Huyền lên, quản lý cửa hàng lập tức niềm nở đón tiếp:

"Thưa anh Lâm, hội trưởng Sở đã sắp xếp xong xuôi hết rồi, tối nay toàn bộ tầng 2 đều dành cho anh, có nhu cầu gì cứ việc dặn dò tôi."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nhìn đồng hồ, thực ra đã bảy giờ rồi... Cô gái đi xem mắt này không đúng giờ cho lắm.

Nhưng hiện tại Đông Hải đang vào giờ cao điểm, đi muộn một chút cũng có thể thông cảm.

Hắn rảnh rỗi không có việc gì làm nên quay đầu nhìn dòng xe không ngừng đổ vào bãi đỗ xe của nhà hàng bên ngoài cửa sổ.

Bây giờ đã là đầu tháng ba mùa xuân, ban ngày dài hơn, bảy giờ trời mới vừa tối hẳn, màn đêm đen kịt từ từ buông xuống.

Việc kinh doanh của nhà hàng này rất tốt, đủ loại xe sang trọng đi vào, tầng 1 nhanh chóng chật kín. Mà đúng như lời quản lý nói, tầng 2 không có ai lên, bao trọn rất triệt để.

Cuối cùng.

Khi bầu trời bên ngoài tối hẳn, toàn bộ đèn trong nhà hàng đều bật sáng, điện thoại của Lâm Huyền cũng nóng lên vì xem video...

Thang cuốn lên tầng 2 cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân chậm rãi đến muộn.

Tiếng bước chân đều đều cộp cộp cộp.

Một mái tóc vàng óng rực rỡ xuất hiện trước tiên, sau đó là một quả bóng kẹo cao su lớn được thổi lên, vỡ tan trong không khí với một tiếng "bốp", một cô gái trẻ tuổi có thân hình nóng bỏng mặc trang phục mát mẻ bước lên.

Mũ lưỡi trai, áo phông trắng, áo mỏng, quần đùi bò...

Lâm Huyền bỗng cảm giác như đang nhìn thấy mùa hè.

Két——

Cô ấy đi thẳng đến bàn của Lâm Huyền, kéo ghế ra, bắt chéo chân ngồi đối diện:

"Anh là Lâm Huyền phải không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Xin chào, Tô Tô."

Mặc dù đối phương đã đến muộn nửa tiếng nhưng Lâm Huyền cũng không để ý, ai mà chẳng có việc trên đường.

Quản lý đứng đợi bên cạnh lập tức mỉm cười bước tới, đích thân đưa thực đơn cho hai người.

Lâm Huyền nhận lấy thực đơn, đưa cho Tô Tô:

"Cô xem muốn ăn gì——"

"Chúng ta không hợp." Tô Tô nói thẳng.

Chương 352: Xem mắt (3)

...

Hả?

Lâm Huyền nhìn cô gái trước mặt.

Bây giờ hiệu suất xem mắt đã cao như vậy rồi sao?

Quản lý bên cạnh cũng lúng túng vô cùng, nhìn Tô Tô rồi lại nhìn Lâm Huyền, không biết nên nói gì cho phải...

Anh ta đã chứng kiến đủ loại hình thức xem mắt ở đây nhưng chưa từng thấy kiểu xem mắt tốc độ như vậy!

"Vậy... Còn gọi món thì sao?"

Ngược lại Lâm Huyền cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Vừa nãy hắn còn rất khó xử, không biết phải từ chối đối phương thế nào, làm sao để xử lý chuyện này vừa không làm tổn thương người khác vừa khiến Sở Sơn Hà không nói gì được.

Bây giờ thì đỡ rồi.

Đối phương trực tiếp không thích mình, Lâm Huyền chỉ thiếu chút nữa là reo lên trong lòng.

Giải quyết êm xuôi hết rồi!

Tô Tô cầm điện thoại lên, chụp liên tục Lâm Huyền, xung quanh và cả quản lý đang đóng vai phục vụ như thể đang thu thập bằng chứng, gật đầu hài lòng.

Sau đó đứng dậy vẫy tay với Lâm Huyền:

"Bai."

Nói xong, cô ấy xách túi xách đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

"..."

"..."

Lâm Huyền và quản lý nhìn nhau, mặt đối mặt.

Đến cũng vội mà đi cũng vội, thật không ngờ buổi xem mắt đầu tiên trong đời của hắn lại kết thúc một cách sảng khoái như vậy.

"Thưa anh Lâm... Anh Lâm, đã đến rồi! Hay là anh ăn tối xong rồi hãy về nhé!"

"Cũng được."

Lâm Huyền gọi một vài món mà trước đó anh thấy ngon, trả thực đơn cho quản lý:

"Chỉ cần những món này thôi."...

Lúc này.

Phòng ăn tầng 1 chật kín người, thậm chí còn xếp hàng.

Cửa ra vào, một chiếc xe thương mại Elfa dừng trước bục đón khách, tài xế xuống xe mở cửa, Triệu Anh Quân đi giày cao gót bước ra từ bên trong.

Quản lý tầng 1 lập tức ra đón:

"Cô Triệu, cô đến rồi!"

Cô Triệu này dạo này thường đến, còn nạp khá nhiều tiền, lúc

đó người phụ trách chính là vị quản lý này, anh ta đã nhận được không ít tiền hoa hồng, cho nên tất nhiên nhớ vị thần tài này.

Chỉ là...

Hôm nay anh ta tỏ vẻ khó xử, giải thích với Triệu Anh Quân vừa xuống xe:

"Nếu cô liên hệ trước với tôi, tôi sẽ giữ chỗ cho cô... Bây giờ bên trong đã chật kín rồi, xếp hàng cũng phải đợi rất lâu, tôi khuyên cô Triệu hôm nay không nên đổi nhà hàng khác."

"Không còn chỗ sao?" Triệu Anh Quân nhướng mày:

"Không thể nào chứ? Khi chúng tôi rẽ vào đây, tài xế đã nhìn kỹ rồi, tầng 2 trống hoác, sao lại không còn chỗ được?"

Quản lý cúi người cười ngại ngùng:

"Cô Triệu, hôm nay toàn bộ nhà hàng tầng 2 đã bị người ta bao trọn... Khu vực mở cửa chỉ có tầng 1, thật sự rất xin lỗi."

"Chúng tôi cũng mới nhận được tin bao trọn vào buổi trưa... Cô xem nếu cô thực sự muốn ăn ở đây thì tôi sẽ lấy số cho cô, đến gần đến lượt tôi sẽ gọi điện cho cô?"

Bao trọn?

Triệu Anh Quân khẽ hừ một tiếng, khoanh tay.

Ra tay lớn như vậy... Chắc chắn là công tử nhà giàu nào đó ở Đông Hải muốn lấy lòng bạn gái rồi? Hoặc là tổ chức sinh nhật cho bạn gái gì đó:

"Thật là lãng mạn."

Cô ấy lẩm bẩm một câu rồi nhìn về phía đám đông đang đi ra khỏi nhà hàng.

Những người đó có lẽ là những thực khách không đợi được, không muốn tiếp tục ở lại, nổi bật nhất là cô gái tóc vàng mặc quần đùi bó sát, vừa đi vừa thổi kẹo cao su.

"Chúng ta cũng đi thôi." Triệu Anh Quân cười nhìn tài xế của mình:

"Hôm nay không làm phiền hứng thú của người khác nữa."

Cô ấy quay lại ngồi trên xe Elfa, tài xế lên xe lái về phía cửa ra.

Qua cửa sổ xe, Triệu Anh Quân quay đầu nhìn về phía tầng 2 của nhà hàng sáng đèn...

Quả nhiên là trống hoác, chỉ có một bàn gần cửa sổ nhất có một người đàn ông và một... Một bóng người càng nhìn càng quen!

"Dừng xe!"

Triệu Anh Quân hạ cửa sổ xe, nheo mắt nhìn về phía cửa sổ lớn tầng 2 của nhà hàng.

Kính cửa sổ trong suốt, có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong nhà hàng.

Cô ấy thực sự không nhìn nhầm!

Trong nhà hàng tầng 2 chỉ có một chàng trai! Hơn nữa, bóng người quen thuộc đó chính là thư ký của cô ấy-

Lâm Huyền!

Đây là tình huống gì?

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt, vô cùng nghi hoặc.

Lâm Huyền đang làm gì vậy?

Bao trọn nhà hàng thế này... Không giống phong cách của hắn.

Cô ấy tự nhận là đã tiếp xúc lâu như vậy, vẫn rất hiểu Lâm Huyền. Hắn rất khiêm tốn, hoàn toàn không giống như những công tử nhà giàu ăn chơi trác táng, tùy tiện vung tiền như rác để bao trọn nhà hàng.

"Anh đi đỗ xe đi, tôi lên xem."

Triệu Anh Quân dặn dò tài xế xong, cầm túi xách xuống xe vào nhà hàng rồi đi lên tầng 2. ...

Cùng lúc đó, bãi đỗ xe của nhà hàng.

Chiếc McLaren màu đỏ mở cửa cắt kéo, Tô Tô vừa gọi điện thoại vừa ngồi vào, dùng cổ và vai kẹp điện thoại, nói chuyện với cô bạn gái:

"Bên này của tớ xong rồi, tớ đi tìm cậu."

"Cậu nhanh quá vậy chị đại!" Giọng nữ ở đầu dây bên kia kinh ngạc:

"Mới nãy không phải cậu mới nói là vào xem mắt sao? Sao mới vài phút đã ra rồi!"

Chương 353: Không được xin nghỉ (1)

"Ha ha, tớ nói thẳng luôn là chúng ta không hợp rồi chuồn luôn!" Tô Tô cười khúc khích rất đắc ý:

"Tớ còn chụp ảnh làm bằng chứng nữa! Dù sao chị tớ chỉ bảo tớ đi xem mắt, rồi sẽ mở khóa thẻ của tớ, tớ đã đi xem mắt rồi, không ưng đối phương thì cũng bình thường chứ? Tóm lại... Giải quyết êm xuôi hết rồi!"

"A ha ha..." Đầu dây bên kia, cô bạn gái cười gượng:

"Cậu làm thế thì ngại quá! Dù sao cũng phải ăn cơm với người ta rồi hãy đi chứ! Cậu làm thế, chắc chắn anh chàng kia sẽ rất buồn với thất vọng lắm đấy."

"Tớ quan tâm anh ta nhiều thế làm gì!"

Tô Tô nhai kẹo cao su, nhớ lại anh chàng nho nhã vừa nãy:

"Nhưng mà... Anh chàng đó trông đúng là rất nho nhã, có lẽ đúng là hơi dễ tổn thương."

"Ha ha ha, vậy cậu còn không mau lên an ủi người ta!"

"Đùa à!" Tô Tô nổ máy chiếc McLaren gầm rú, quay đầu nhìn về phía cửa sổ kính rơi xuống đất tầng 2 của nhà hàng:

"Anh ta buồn thì buồn, nghỉ một lát chắc chắn sẽ phì————"

Tô Tô phun ra một ngụm

!

Kẹo cao su phun ra, bắn vào kính chắn gió trước, dính chặt!

"Đậu xanh!"

Cô ấy trợn tròn mắt:

"Cái thằng khốn này! Còn hẹn hò xem mắt với hai người cùng lúc!?"

Trong tầm mắt của Tô Tô... Tại nhà hàng tầng 2 rộng lớn, bên chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, Lâm Huyền vẫn ngồi đó.

Nhưng khác biệt là!

Cái ghế mà cô ấy vừa ngồi chưa ấm mông, lúc này lại có một người phụ nữ đoan trang xinh đẹp đang ngồi!

Người phụ nữ cũng ăn mặc rất tinh tế, nhìn là biết đến xem mắt!

Đáng tức nhất là...

Lâm Huyền đối diện còn nói chuyện vui vẻ, trò chuyện rất vui vẻ với người phụ nữ này! Thậm chí nhân viên phục vụ đã bắt đầu dọn thức ăn lên!

Đây là xem mắt kiểu gì thế?

Tầng dưới còn có các cô gái xếp hàng từng người một lên? Thằng này tuyển phi à! Mày tưởng mày là hoàng đế à!

"Đáng khinh!"

Tô Tô nôn khan một tiếng:

"Tớ buồn nôn quá! Mẹ kiếp, bà đây thành bánh xe dự phòng

rồi!"

"Có chuyện gì vậy Tô Tô?" Cô bạn gái trong điện thoại nghi ngờ hỏi.

"Đối tượng xem mắt của tớ ấy! Hôm nay anh ta còn hẹn hò xem mắt với một cô gái khác! Trời ơi... Tớ tưởng chỉ có trong truyện mới có kiểu thao tác bẩn thỉu này, hôm nay tớ lại gặp phải!"

"Hả? Thật á!"

"Đúng vậy! Bây giờ tớ đang ở dưới lầu nhìn rõ mồn một! Tớ mới xuống lầu chưa được mấy phút, đối tượng xem mắt thứ hai đã lên thay thế! Thằng này đúng là bậc thầy quản lý thời gian, một phút cũng không lãng phí!"

"Ha ha, cậu bị cắm sừng rồi."

"Cắm cái đầu cậu! Tớ bị lừa rồi!"

Rầm!

Tô Tô tức giận xuống xe, đóng sầm cửa xe, sải bước quay lại nhà hàng.

Đáng ghét!

Quá đáng ghét!

"Tút!" Cô ấy tức giận cúp điện thoại, vừa đi vừa trừng mắt nhìn đôi nam nữ đang nói cười bên cửa sổ kính tầng hai:

"Hôm nay mà để hai người nói chuyện thành công... thì bà đây không họ Tô!"...

Mười phút trước——

Tiếng giày cao gót quen thuộc vang lên ở tầng hai của nhà hàng rộng rãi và yên tĩnh.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang.

Sao lại quay lại rồi?

Không phải là quên lấy đồ chứ?

Hắn cúi đầu nhìn xuống chỗ Tô Tô vừa ngồi, không có gì cả.

Có lẽ không quên thứ gì, dù sao thì người phụ nữ này cũng chẳng hề có ý định xem mắt đàng hoàng, đến chụp vài tấm ảnh rồi đi, thậm chí còn không đặt túi xách xuống, cũng không cởi áo khoác, vốn dĩ không có ý định lãng phí thời gian ở đây.

Nhưng Lâm Huyền cũng coi trọng, như vậy cũng không cần phải cân nhắc sẽ giải thích thế nào với Sở Sơn Hà, không có tình huống nào tốt hơn là đối phương không ưng mình.

Tiếng giày cao gót dần vang lên, ngày càng gần, Lâm Huyền lại ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang——

"Ủa?"

Hắn không thể tin được mà chớp chớp mắt:

"Triệu tổng?"

Thật bất ngờ... Lâm Huyền còn tưởng Tô Tô quay lại, không ngờ người bước ra khỏi góc cầu thang lại là sếp lớn của mình.

Hôm nay Triệu Anh Quân vẫn trang điểm tinh tế, mặc áo lót màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác trắng.

Vậy thì không cần nghĩ, hôm nay đôi hoa tai của cô ấy chắc chắn là màu trắng bạc...

Ánh mắt Lâm Huyền hơi dịch lên nhìn đôi hoa tai.

Quả nhiên.

Tem chống hàng giả vẫn kiên cố như vậy.

Triệu Anh Quân đến ăn mặc trang trọng như vậy...

Chắc là vừa tan làm từ công ty đến đây, nơi này vốn rất gần chỗ Triệu Anh Quân ở, đến đây ăn cơm cũng rất bình thường.

Còn tại sao lại lên tầng hai...

Lâm Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất trong suốt bên cạnh, bên trong bên ngoài đều nhìn rất rõ, có lẽ là nhìn thấy mình từ bên dưới.

Trong lúc suy nghĩ, Triệu Anh Quân đã đi đến trước mặt Lâm Huyền:

"Đang đợi ai à Lâm Huyền?"

"Không không, chỉ có mình tôi thôi." Lâm Huyền cười đứng dậy.

Triệu Anh Quân nhướng mày:

"Một mình cậu à? Bao trọn một chỗ lớn như vậy?"

"Là thế này..." Lâm Huyền kể đơn giản sự việc cho Triệu Anh Quân:

Chương 354: Không được xin nghỉ (2)

"Là Sở Sơn Hà bao trọn nơi này, ông ấy muốn giới thiệu con gái một người bạn cho tôi xem mắt. Kết quả... cô gái đó chắc là không ưng tôi, vừa ngồi xuống đã quay đầu bỏ đi."

"Ha ha." Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Cô gái này có vẻ hơi kém mắt, vậy mà đến cả cậu cũng không ưng."

"Đâu có đâu có." Lâm Huyền xua tay:

"Đã là bạn của Sở Sơn Hà thì gia cảnh địa vị chắc cũng không kém Sở Sơn Hà là bao, con gái nhà người ta không ưng tôi cũng là chuyện bình thường, trước khi đến đây tôi đã tự biết mình biết ta, cũng đã nghĩ đến kết quả như vậy rồi."

"Vậy tức là... bây giờ xem mắt đã kết thúc rồi." Triệu Anh Quân chỉ vào chiếc ghế mà Tô Tô vừa ngồi:

"Tôi có thể ngồi ghép bàn không? Tầng dưới đã kín chỗ rồi."

"Tất nhiên là được." Lâm Huyền đưa tay ra hiệu cho Triệu Anh Quân ngồi xuống:

"Cô muốn ăn gì thì cứ gọi, tối nay Sở Sơn Hà trả tiền."

Triệu Anh Quân cởi áo khoác, người quản lý cửa hàng bên cạnh lập tức đón lấy, treo áo khoác lên giá áo bên cạnh, sau đó kéo ghế cho Triệu Anh Quân, để cô ấy ngồi xuống.

Sau đó lấy một cuốn thực đơn đưa cho Triệu Anh Quân:

"Thưa cô, cô xem muốn gọi món gì, tôi sẽ bảo nhà bếp làm trước cho cô."

Triệu Anh Quân không nhận thực đơn mà nói ra mấy món ăn, sau đó mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Lần trước cậu đưa tôi đến đây xong, sau đó tôi thường đến đây và cũng đã làm thẻ rồi. Nơi này gần nhà tôi, lại có mấy món ăn rất hợp khẩu vị nên có lúc tan làm muộn, tôi sẽ đến đây để lót dạ."

"Thảo nào." Lâm Huyền hiểu ra:

"Tôi còn bảo sao hôm nay lại khéo thế, vừa vặn gặp được cô, đồ ăn ở đây đúng là ngon thật."

Hai người trò chuyện vài phút thì món khai vị đã được mang lên.

Có lẽ đúng như lời quản lý cửa hàng nói, họ để riêng nguyên liệu và đầu bếp cho tầng hai, dù sao cũng là Sở Sơn Hà bao trọn... Sao có thể không tiếp đón đặc biệt được?

Trên mảnh đất Đông Hải này, ba chữ Sở Sơn Hà chính là tấm kim bài tốt nhất.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân thưởng thức các món ăn ngon, vừa nói vừa cười, đột nhiên——

Ầm ầm ầm!!!

Một cô gái tóc vàng như gió hùng hổ đến, hai tay đập mạnh xuống bàn!

Rầm!

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn vị khách không mời mà đến...

Chính là Tô Tô.

"Ha ha!" Tô Tô cười khẩy hai tiếng, nhìn chằm chằm Lâm Huyền:

"Anh bạn, anh đây là xem mắt hay là tuyển phi vậy? Tôi vừa mới đi mà anh đã để đối tượng xem mắt tiếp theo vào thế chờ, có phải là quá không tôn trọng người khác không!"

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn Triệu Anh Quân rồi chỉ vào Lâm Huyền đối diện:

"Người đẹp, cô mở to mắt ra! Đây chính là một tên cặn bã! Cô có tin không? Tên này xem mắt còn sắp xếp theo số thứ tự! Có thể còn có mấy đối tượng xem mắt đang xếp hàng ở đằng sau! Tên này chính là một tên bắt cá nhiều tay!"

Lâm Huyền đứng dậy:

"Không phải như cô nghĩ đâu, vị này là——"

"Anh không cần giải thích!" Tô Tô không khách khí ngắt lời Lâm Huyền:

"Đáng đời anh không tìm được đối tượng! Sao anh lại có thể làm bậy như vậy! Anh ít nhất cũng phải đổi nhà hàng rồi mới xem mắt người thứ hai chứ! Anh như vậy chẳng phải là cố tình làm người khác buồn nôn sao?"

"Tôi không thấy buồn nôn quá." Triệu Anh Quân đột nhiên nói.

Lâm Huyền và Tô Tô đều nghi hoặc nhìn cô ấy.

Triệu Anh Quân không vội không vàng, giống như một người hóng hớt, cầm tách trà đỏ trên bàn lên nhấp một ngụm, nhìn Tô Tô:

"Xem mắt bây giờ đều theo nhịp độ nhanh, một người không

được thì đổi người khác có vấn đề gì sao? Nếu tôi đoán không nhầm thì... phần xem mắt của cô đã kết thúc rồi đúng không? Nếu không có việc gì thì xin đừng đứng đây làm phiền tôi xem mắt."

???

Lâm Huyền mở to mắt nhìn Triệu Anh Quân.

Không phải chứ!

Chị gái!

Sao chị cũng nhập cuộc rồi?

Rõ ràng là chị đến để ăn ké, sao lại biến thành đến xem mắt rồi?

Trong lòng Lâm Huyền thực sự dở khóc dở cười.

Không biết Triệu Anh Quân muốn thay mình trút giận, hay chỉ đơn giản là không muốn chiều theo cô gái tóc vàng vô lý này, tóm lại... Cô ấy đã hoàn toàn nhập vai, diễn luôn rồi.

Lúc này.

Triệu Anh Quân đã "thừa nhận" rồi, vậy thì mình thực sự không cần giải thích nữa, hơn nữa cho dù muốn giải thích cũng không giải thích rõ được...

Triệu Anh Quân đánh giá Tô Tô từ trên xuống dưới, nhìn đôi chân trắng nõn lộ ra ngoài của cô ấy, còn có chiếc áo thun trắng ngắn không che được rốn, cầm tách trà lên tiếp tục uống:

"Ngược lại thì... Mùa của cô có vẻ hơi không ổn lắm."

"Cô!"

Tô Tô trừng mắt, thực sự phục rồi!

Bà đây tốt bụng đến nhắc nhở cô chú ý tên cặn bã, vậy mà cô lại không biết điều như vậy!

Cô ấy tức giận quay đầu nhìn Lâm Huyền...

Quả nhiên, nồi nào vung nấy, không phải một nhà không vào một cửa, hai người này vậy mà lại nhìn trúng nhau thật!

Chương 355: Không được xin nghỉ (3)

Điều này khiến cô ấy rất mất mặt!

Thằng này, đổi chỗ khác xem mắt thì cô ấy không có ý kiến gì, đằng này lại không đổi chỗ, chẳng phải là cố tình làm mất mặt cô ấy sao?!

"Ai, ai nói tôi xem mắt xong rồi."

Tô Tô kéo ghế bên cạnh ra, khoanh tay ngồi xuống, bắt chéo chân:

"Tôi vừa nãy chỉ xuống lầu lấy đồ, chúng tôi còn chưa bắt đầu xem mắt mà!"

Triệu Anh Quân quay đầu, nhìn đèn neon xa xa ngoài cửa sổ cười, cũng ngả người ra sau ghế, bắt chéo chân:

"Đi rồi còn có mặt mũi quay lại à?"

"Liên quan gì đến cô! Rõ ràng là tôi đến trước!"

"Được rồi."

Triệu Anh Quân khoanh tay, giống như xem kịch vui nhìn hai người:

"Vậy hai người tiếp tục xem mắt đi, tôi xếp hàng ở đây chắc không sao chứ?"

"Cô không thấy cô ở đây rất vướng víu sao?"

"Cứ coi như tôi không tồn tại là được."...

Lâm Huyền nhìn hai người phụ nữ trước mặt rất bất lực, đây là tình huống gì?

Rõ ràng mình không làm gì cả, không nói một lời nào, thế mà lại bị đẩy vào giữa tâm bão.

Thật khó hiểu.

Hai người này, một người vốn không muốn xem mắt, nhìn là biết đến để đối phó với công việc; một người vốn chỉ đến để ăn ké.

Sao tự nhiên lại đấu khẩu với nhau rồi?

Không thể nào thực sự muốn đến một buổi "hẹn hò ba người" được chứ? Đây là cốt truyện máu chó gì vậy!

Nhưng bây giờ Lâm Huyền cũng không biết nói gì cho phải.

Hai người phụ nữ này, một người là do Sở Sơn Hà giới thiệu, mình phải nể mặt, không thể làm căng.

Người còn lại là Triệu Anh Quân, là cấp trên của mình, vừa nãy rõ ràng là thay mình ra mặt, thay mình nói lời châm chọc Tô Tô, bây giờ mình cũng không thể vạch trần lời nói dối của Triệu Anh Quân, như vậy mới khiến Triệu Anh Quân xấu hổ.

Tuy bên ngoài Lâm Huyền vẫn mỉm cười nhưng trong lòng lại thở dài... Trò chơi đồ sát này khó chơi quá, còn không bằng chơi trò mèo vờn chuột với Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Người quản lý kiêm nhân viên phục vụ bên cạnh cũng đứng đó rất lâu rồi...

Anh ta nhận ra, tình hình hiện tại rất không ổn!

Sở Sơn Hà đã đặc biệt dặn dò anh ta, nói rằng hôm nay bao

trọn chỗ này để xem mắt là hậu bối mà ông ta rất coi trọng, phải tiếp đón chu đáo, vì vậy anh ta mới đích thân ra mặt làm nhân viên phục vụ.

Nhưng tình hình trước mắt này... Không hiểu sao lại trở nên căng thẳng như vậy!

Không được.

Phải làm gì đó, không thể để khách hàng xấu hổ như vậy.

Anh ta cầm thực đơn mỉm cười bước tới, đưa cho Tô Tô:

"Thưa cô, cô xem có muốn gọi gì ăn không."

"Không cần thực đơn!"Tô Tô đẩy thực đơn ra, nhìn người phục vụ trước mặt:

"Cứ mang hết các món trong thực đơn lên cho tôi!"

Cô ấy hừ lạnh một tiếng.

Tên đàn ông này đùa giỡn mình như vậy, ít nhiều gì cũng phải khiến hắn đau ví một lần.

"Nhưng nhưng mà..."

Người quản lý toát mồ hôi hột:

"Thưa cô, ba người các cô chắc chắn không ăn hết được nhiều món như vậy, đất nước chúng ta hiện đang kêu gọi ăn hết thức ăn, chống lãng phí... Hơn nữa, gọi nhiều món như vậy, cái bàn này cũng không đủ chỗ để bày."

"Vậy thì chọn món đắt nhất mà mang lên, bày cho đầy cái bàn này đi!"Tô Tô quay đầu trừng mắt nhìn người phục vụ:

"Nhanh lên!"

"Được, được, cái này..." Người quản lý ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, vẻ mặt khó xử, không biết phải làm sao.

"Cứ làm theo lời cô ấy đi." Lâm Huyền cười nói.

Dù sao thì cũng không tốn bao nhiêu tiền... Hơn nữa, hôm nay vốn dĩ là Sở Sơn Hà trả tiền.

"Được, tôi sẽ xuống bếp chuẩn bị ngay!"

Người quản lý nhanh chóng xuống lầu rời đi.

Anh ta đã nhận ra, trận chiến ác liệt trên tầng hai này anh ta tốt nhất không nên tham gia, anh ta đứng đó chỉ trở thành công cụ trút giận của cô ả tóc vàng kia, khiến cho người đàn ông kia khó xử hơn. ...

Một lúc sau, đồ ăn được mang lên.

Triệu Anh Quân lặng lẽ ăn món mình gọi, vốn định xem kịch vui nhưng hai người đối diện căn bản không nói chuyện.

Thật vô vị.

Tô Tô cũng tức giận, không nói một lời ngồi ăn cơm, dao nĩa va vào nhau kêu lách cách như thể đang đánh nhau.

Lâm Huyền đã ngửa bụng rồi...

Hai người không nói, mình cũng không nói, cúi đầu ăn cơm.

Cả tầng hai của nhà hàng rộng lớn... Chỉ có thể nghe thấy tiếng dao nĩa va vào đĩa, khiến người ta có cảm giác như đao kiếm va vào nhau.

Người quản lý trốn ở góc chết của cầu thang không dám lên...

Nghe tiếng dao nĩa va vào nhau dữ dội như vậy, cảm giác như

sắp đánh nhau đến nơi rồi!

Đừng có đánh nhau thật nhé...

Những con dao nĩa đó rất sắc đó!...

Rất nhanh, Triệu Anh Quân đã ăn xong.

Cô ấy cầm khăn ăn trên bàn lau miệng, nhắm mắt nói:

"Theo tiến độ xem mắt của hai người... xem ra hôm nay không đến lượt tôi rồi nhỉ?"

Tô Tô không nói gì, dao nĩa trong tay vẫn kêu lách cách.

Xoẹt——

Triệu Anh Quân không nhịn được nữa, bật cười:

Chương 356: Anh giỏi thì anh lên lái đi (1)

"Tôi ăn no rồi, hai người tiếp tục đi, không làm phiền hai người nữa."

"Hả?"

Tô Tô ngẩng đầu lên đầy nghi hoặc, nhìn Triệu Anh Quân.

Chỉ thấy đối phương đứng dậy nhẹ giọng nói:

"Hôm nay tôi chỉ đơn giản là ghép bàn ăn cơm, không phải đến đây để xem mắt, Lâm Huyền cũng không phải là người như cô nghĩ."

"Vì vậy, cô cũng không cần phải ở đây để cáu kỉnh, xem mắt thôi mà, thành thì thành, không thành thì cũng đừng làm mất hòa khí, đã gặp thì ắt có chia tay."

"Cô không đến đây để xem mắt sao!?"Tô Tô vô cùng kinh ngạc:

"Vậy cô ngồi đây làm gì! Cô và anh ta rốt cuộc là có quan hệ gì!"

Triệu Anh Quân cầm áo khoác của mình khoác lên người, nhìn Tô Tô từ trên cao xuống:

"Tôi là sếp của cậu ấy."

"Hai người các người đùa tôi à!" Tô Tô bật dậy khỏi chỗ ngồi!

"Lâm Huyền." Triệu Anh Quân không thèm để ý đến Tô Tô nữa,

mặc áo khoác vào, xách túi xách nhìn Lâm Huyền:

"Cậu đã nhiều ngày không đi làm rồi, còn rất nhiều công việc đang chờ cậu làm đấy."

Cô ấy nâng ngón trỏ xách túi lên rồi chỉ vào Lâm Huyền:

"Ngày mai sáng đến văn phòng tôi, không được xin nghỉ."

"Vâng." Lâm Huyền đáp.

Triệu Anh Quân nghe Lâm Huyền đáp ứng, cười khẽ một tiếng, rất hài lòng.

Cô ấy đi giày cao gót, nhanh chóng rời đi.

Nhìn người phụ nữ tự xưng là sếp của Lâm Huyền vênh mặt đắc thắng bỏ đi, Tô Tô nhíu mày, bĩu môi, rất khó chịu.

Rõ ràng hai người này là liên hợp lại để trêu chọc cô ấy mà!

Đặc biệt là người phụ nữ kiêu ngạo kia, cô ấy đã là sếp của Lâm Huyền thì Lâm Huyền chắc chắn không dám để sếp phối hợp với hắn diễn trò.

Vở kịch vừa rồi, hiển nhiên là cô ấy ứng biến tại chỗ, cố ý trêu chọc cô!

Điều này khiến cô ấy rất bối rối...

Khiến cô ấy như... Đang ghen tuông vì người đàn ông này vậy! Đúng là khiến người ta chê cười mà!

Tô Tô cảm thấy như có kiến bò khắp người, cả đời này cô ấy chưa từng mất mặt như vậy.

"Thực ra cô ấy thấy tầng một của nhà hàng đã đầy, không còn chỗ, sau đó trùng hợp thấy tôi đang ăn ở tầng hai nên mới lên."

Lâm Huyền chủ động giải thích với Tô Tô.

Dù sao đây cũng là đối tượng xem mắt mà Sở Sơn Hà giới thiệu cho hắn, không nhìn mặt sư mà cũng phải nể mặt Phật, nếu không Sở Sơn Hà cũng mất mặt, cho nên Lâm Huyền vẫn định cho cô ấy một bậc thang để xuống, mọi người vui vẻ chia tay:

"Lúc đó cô đi, cô ấy cũng không nhìn thấy cô nên tưởng tôi tự mình ăn ở đây. Cho nên... đây chỉ là hiểu lầm tình cờ, cô cũng đừng để trong lòng nhé."

"Cô ấy là sếp của anh thật à?" Tô Tô nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

"Đúng vậy." Lâm Huyền thành thật trả lời:

"Cô ấy chính là tổng giám đốc của công ty MX."

"Trẻ như vậy à!" Tô Tô giật mình.

Đương nhiên cô ấy công ty MX, loại kem dưỡng ẩm cô ấy đang dùng chính là thương hiệu Rhine, hiệu quả còn tốt hơn cả những thương hiệu xa xỉ đắt tiền hơn mấy nghìn tệ mà cô ấy từng mua trước đây, đúng là công nghệ đen trong giới mỹ phẩm.

Nhưng cô ấy thường không quan tâm đến chuyện thương trường, bạn bè xung quanh cũng đều là những tiểu thư con nhà giàu, mọi người thường chỉ chơi bời nên cũng không nói đến những chuyện này, cho nên bây giờ cô ấy mới biết tổng giám đốc của công ty MX lại trạc tuổi mình... mới kinh ngạc như vậy:

"Còn xinh đẹp nữa."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu khẳng định, hôm nay Triệu Anh Quân thay hắn ra mặt trút giận, hắn ít nhiều cũng phải khen ngợi vài câu:

"Tính cách cũng rất tốt, mọi người trong công ty chúng tôi đều rất kính phục cô ấy."

"Hừ."

Tô Tô liếc nhìn Lâm Huyền một cách khó chịu:

"Anh đang chỉ cây dâu mắng cây hoè nói tính cách tôi không tốt sao? Hai người cũng đừng ở đây giả vờ làm người tốt! Tôi nhìn hai người như vậy là biết chắc chắn có quan hệ không bình thường! Anh thành thật nói đi, có phải anh muốn bám váy đàn bà giàu có để làm tiểu thịt tươi* ăn bám không?"

Lâm Huyền cười cười, không trả lời câu hỏi này của cô ấy.

Người với người, đúng là không so sánh thì không có đau thương...

Trước đây ắn cũng là so sánh với CC mới thấy tính cách của Sở An Tình thực sự rất tốt; hôm nay lại so sánh với Tô Tô trước mắt... chỉ số EQ cao và sự đáng yêu hiểu chuyện của Sở An Tình đã có thể coi là ở cấp độ tiên nữ rồi.

Bất cứ lúc nào nói chuyện với Sở An Tình cũng rất thoải mái, hơn nữa cô ấy chưa bao giờ khiến người khác khó xử.

Ngay cả bức tranh phác họa đó, lúc đó hắn nói dối ngớ ngẩn như vậy, cô ấy lại tiếp giúp hắn giải vây, không hề khiến Lâm Huyền bối rối.

Hơn nữa, cách nói chuyện của Sở An Tình lúc nào cũng nhẹ nhàng tươi cười, so sánh ra, Tô Tô trước mắt này giống như vừa chui ra từ đống thuốc súng vậy... khó ở quá.

Chương 357: Anh giỏi thì anh lên lái đi (2)

Ai cưới được người phụ nữ như vậy thì đúng là xui tám kiếp.

"Làm gì đó!"

Tô Tô nhận ra ánh mắt khinh thường của Lâm Huyền, ưỡn thẳng lưng:

"Anh nhìn gì vậy! Dám làm không dám chịu à!"

"Thôi..."

Lâm Huyền thở dài, bất đắc dĩ nhìn cô ấy:

"Cha cô đã là bạn với Sở Sơn Hà... Chắc là cô quen Sở An Tình chứ?"

"Tất nhiên rồi!"

Tô Tô không chút do dự:

"An Tình mà tôi không còn không quen sao? Tôi là—"

Ồ!

Nói được một nửa, Tô Tô dừng lại.

Cô ấy đột nhiên nhận ra, chị gái mình đã cảnh cáo cô ấy không được nói thân phận thật của mình cho Lâm Huyền biết... đây chính là chuyện liên quan đến việc mở khóa thẻ ngân hàng, cô ấy không dám qua loa.

"Hửm?" Lâm Huyền nhìn Tô Tô: "Nói tiếp đi, cô là gì của An Tình?"

"Tôi, tôi là người mà cha An Tình giới thiệu đến để xem mắt." Tô Tô cố gắng nói cho trót lọt.

"..."

Lâm Huyền rất bất lực:

"Cô đúng là một máy nhắc lại hợp cách, lặp lại lời tôi nói một lần nữa rồi."

"Anh nhắc đến An Tình làm gì?" Tô Tô chuyển chủ đề.

"Tôi muốn nói tính cách của An Tình rất tốt, rất được mọi người yêu mến, hai người có cơ hội thì có thể làm bạn, nói chuyện nhiều hơn."

Rầm!

Tô Tô đập tay xuống bàn:

"Bà đây không thiếu người thích! Tôi cảnh cáo anh, tên tiểu bạch kiểm này đừng hòng có ý đồ với An Tình, anh xem Sở Sơn Hà có dám ném anh xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn không!"

Lâm Huyền cảm thấy thực sự không có gì để nói với cô ấy nữa.

Dù sao thì cũng đã ăn xong, hắn ngẩng đầu hỏi:

"Ăn no chưa?"

"Tức muốn no rồi!"

"Vậy thì... Chúng ta ai về nhà nấy?"

"Anh!"

Tô Tô thực sự tức đến không nói nên lời, cảm thấy hôm nay vô cớ chịu ấm ức!

Buổi xem mắt này từ đầu đến cuối cô ấy chỉ là một chú hề.

Theo kế hoạch ban đầu của cô ấy, buổi xem mắt này hẳn là kết thúc bằng việc cô ấy khoan thai rời đi, kết quả thì sao... lại để tên khốn đáng ghét này ra lệnh đuổi khách trước.

"Nếu cô không muốn về sớm như vậy... thì cũng có thể đi xem phim." Lâm Huyền đề nghị.

"Xem cái rắm! Tạm biệt!"

Tô Tô đứng dậy, cầm túi xách đi luôn.

Haiz.

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Xem mắt đúng là giống như mở hộp mù, thảo nào trên mạng có nhiều người nghe thấy mà sợ đến biến sắc.

Hắn cũng đứng dậy, đi theo sau Tô Tô xuống lầu.

Ra khỏi nhà hàng, hai người đi một trước một sau, Tô Tô đi thẳng vào bãi đỗ xe ở ngã ba, còn Lâm Huyền thì tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị ra ven đường bắt xe về nhà.

"Hửm?"

Tô Tô quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Anh không lái xe à?"

"Tôi không có xe..."

"Anh không có xe!?"

Tô Tô không thể tin được nhìn Lâm Huyền, giống như đang nhìn một con khỉ thời nguyên thủy đang dùng que cọ xát để tạo lửa vậy:

"Tôi nhớ anh là phó tổng giám đốc của công ty MX mà? Ông chủ keo kiệt như anh, vậy mà không cấp cho anh một chiếc xe!"

Giống như tìm được điểm để phản công và giành thế thượng phong, Tô Tô lập tức trở nên vênh váo tự đắc:

"Làm việc với ông chủ như vậy thì có ý nghĩa gì! Keo kiệt quá!"

"Cũng không sao..."

Lâm Huyền thành thật nói:

"Làm việc với anh ấy khá vui."

"Đàn ông không có xe thì không được đâu." Tô Tô như tìm được sân nhà của mình, vô cùng tự tin:

"Xe chính là thể diện của đàn ông đấy!"

"Cô nói vậy là vậy đi..." Lâm Huyền thực sự không hiểu tại sao cứ nhắc đến xe là cô gái này lại hứng thú đến vậy, quay đầu bỏ đi.

"Ê ê ê, anh đừng đi chứ!" Tô Tô vội vàng kéo Lâm Huyền, lôi về phía bãi đỗ xe:

"Đi nào, để tôi cho anh xem xe của tôi!"

"Không cần, thực sự không cần..."

Nhưng Tô Tô đã quyết tâm cho Lâm Huyền mở rộng tầm mắt, Lâm Huyền bị kéo đến bên chiếc McLaren màu đỏ.

Bùm bùm bùm!

Tô Tô tự hào vỗ vào thân xe bằng sợi carbon của McLaren:

"Thế nào, xe của tôi đẹp chứ!"

"Ừm, đúng là không tệ." Lâm Huyền nhàn nhạt đáp.

Đây là một chiếc Mclaren Sabre, dịch ra là đứa con của thần gió, hay còn gọi là đứa con của bóng ma, Lâm Huyền rất hiểu biết về xe.

Chiếc xe này rất hiếm... Nghe nói trên toàn thế giới chỉ có 15 chiếc, Lâm Huyền không rõ thực hư thế nào, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiếc Mclaren Sabre này ngoài đời, trước đó chỉ thấy trên ảnh mạng và trong game.

Kiểu dáng của chiếc xe này rất khoa học viễn tưởng, trên thân xe còn lắp bộ phụ kiện khí động học có kích thước khá lớn, bao gồm đèn pha dài và sắc nhọn, cản trước lớn và rãnh trên nắp ca-pô trước... Điều này khiến kiểu dáng của chiếc xe trở nên khá ngông cuồng, xét về điểm này thì rất phù hợp với tính cách của Tô Tô.

Giá bán của chiếc McLaren này phải trên 20 triệu tệ (-78 tỷ đồng) nhưng nếu tính thêm tính hiếm có khó lưu thông thì thực sự rất khó nói giá thực tế là bao nhiêu.

Tuy nhiên...

Tô Tô cau mày.

Thái độ "dửng dưng" của Lâm Huyền khiến cô ấy rất không hài lòng, không đạt được như cô ấy mong đợi.

Chương 358: Anh giỏi thì anh lên lái đi (3)

Đáng lẽ ra, với kiểu dáng khoa trương như vậy, động cơ khủng khiếp như vậy thì chàng trai nào chẳng phải hét lên, ít nhất cũng phải rất ngạc nhiên mới đúng!

Thái độ của người đàn ông trước mặt này thực sự quá bình thản.

"Anh không biết gì về xe đúng không?" Tô Tô đã đoán ra đáp án.

"Hay là cô nói cho tôi nghe đi?" Lâm Huyền cười nói.

"Chiếc McLaren đứa con của thần gió này có động cơ V8 tăng áp kép mạnh nhất thế giới, công suất cực đại lên tới 824 mã lực! Tăng tốc từ 0 đến 100 km chỉ mất 2 giây!"

"Khá lắm khá lắm." Lâm Huyền vỗ tay nhẹ nhàng.

"Anh có biết điều này có ý nghĩa gì không!" Tô Tô nhướng mày, tự hào vẫy tay:

"Điều này có nghĩa là... thôi bỏ đi, nói anh cũng không hiểu, lên xe!"

"Làm gì?" Lâm Huyền ngẩn người.

Không phải đã nói chỉ xem xe thôi sao, sao còn cưỡng ép nữa vậy?

"Tôi đưa anh về nhà!" Tô Tô tự nguyện:

"Tiện thể cho anh tận mắt trải nghiệm hiệu suất của chiếc xe này! Chỉ nghe thôi thì anh sẽ không hiểu được chiếc xe này lợi hại đến mức nào đâu... Anh hoàn toàn không thể tưởng tượng và cảm nhận được cảm giác bị đẩy lưng và áp lực gió hấp dẫn đến nhường nào!"

"Thôi để tôi bắt xe về nhà thôi."

"Ôi trời, sao anh lại nhạt nhẽo thế! Anh phải trân trọng cơ hội này chứ, cả đời người bình thường cũng không được nhìn thấy chiếc xe này đâu!"

Hệt như cố nhồi nhét vậy, Tô Tô mở cửa cắt kéo của McLaren, nhét Lâm Huyền vào trong.

Lâm Huyền bất lực, thắt dây an toàn.

Phải nói rằng, đúng là siêu xe hàng đầu, nội thất và kiểu dáng đều hoàn hảo, hoàn toàn là để phục vụ cho sự xa hoa và đường đua.

Chỉ tiếc là Lâm Huyền đã chơi quá nhiều xe sang trong mơ trong nhiều năm rồi... Hắn đã trở nên vô cảm với loại siêu xe này rồi, chỉ muốn về nhà sớm thôi.

Ầm ầm ầm!!!

Tô Tô khởi động McLaren sabre bằng một nút bấm, thậm chí cô ấy còn hạ cửa sổ xe xuống để Lâm Huyền nghe tiếng động cơ gầm rú như sấm sét!

"Thế nào? Sướng chứ!"

"Hơi ồn, có thể đóng cửa sổ lại không?"

"Đây gọi là tiếng gầm đó! Không ồn thì gọi là tiếng gầm được sao? Anh đúng là không có kiến thức."

Tô Tô đạp ga phóng đi! Cô ấy lại dùng chiêu cũ, không đợi thanh chắn của bãi đỗ xe nâng lên, mà dựa vào lợi thế thân xe siêu thấp, lao qua dưới thanh chắn!

Cô ấy liếc nhìn Lâm Huyền... ???

Vẫn không có phản ứng gì!

Thao tác này không đáng để ngạc nhiên sao?

Cô ấy thầm nghiến răng, được thôi... Một lát nữa sẽ dọa cho hắn sợ vỡ mật!

Cô ấy rẽ trái rẽ phải lên cầu vượt.

"Khoan đã, đây không phải là hướng về nhà tôi, cô đi ngược rồi." Lâm Huyền nhắc nhở.

"Anh đừng có càu nhàu, bên kia xe đông lắm."

"Không phải, xe đông thì liên quan gì đến việc tôi về nhà!" Lâm Huyền thực sự phục cô gái này rồi, làm trò gì vậy!

Ầm ầm ầm!!!

Tiếng động cơ gầm rú toàn tốc truyền đến! Chiếc McLaren này biến thành một con thú gầm rú! Động cơ V8 nổ hết công suất, tăng tốc hết ga lao về phía đường cao tốc ngoại thành vắng vẻ phía xa!

Các con số trên đồng hồ đo tốc độ điện tử tăng vọt!

120,140,180! 200!

Tốc độ siêu nhanh 200 km/h khiến gió ngoài cửa sổ trở nên sắc bén như lưỡi dao!

Tô Tô không nhịn được phải nheo mắt, nhìn sang Lâm Huyền bên cạnh.

Lần này! Hắn không thể giả vờ bình tĩnh được nữa rồi!

"Rẽ trái vào làn đường khác." Lâm Huyền lười biếng lim dim mắt, khuỷu tay chống lên cửa sổ, tay chống cằm:

"Ngã tư tiếp theo đổi đường cao tốc, rẽ về đưa tôi về nhà" ???

Tô Tô say thật rồi!

Đại ca à!

Anh bình tĩnh quá rồi đấy!

Đây là đường cao tốc trong thành phố! Tốc độ 200 km/h đấy!

Lần trước cô ấy lái xe với tốc độ 160 mã lực, người bạn gái đi cùng đã sợ đến hồn bay phách lạc!

Anh chàng này làm sao vậy, trông như sắp ngủ gật đến nơi rồi?

Tuy nhiên.

Chưa kịp để cô ấy ngạc nhiên thì một chuyện còn khiến cô ấy kinh ngạc hơn nữa đã xảy ra!

Vút———

Mặc dù chiếc McLaren này đang chạy với tốc độ siêu cao 200 km/h nhưng một chiếc xe màu đỏ như bóng ma đột nhiên vượt qua cô ấy từ bên trái!

Tốc độ cũng rất nhanh!

Điều này không chỉ khiến Tô Tô ngây người, mà còn khiến Lâm Huyền cũng thấy hứng thú.

Tốc độ này... ít nhất phải trên 240 km, còn có người không sợ

chết như vậy sao?

Sau khi chiếc xe màu đỏ vượt qua, nó lập tức đổi làn như thể khiêu khích ở phía trước McLaren, giảm tốc độ, sau đó đánh đèn xi nhan trái, đánh đèn xi nhan phải, vô cùng ngạo mạn.

Lâm Huyền nhìn rõ rồi.

Đó là một chiếc Ferrari LaFerrari, giống hệt chiếc của Triệu Anh Quân.

Mà nhìn thấy biển số xe phía sau...

"Đậu xanh?"

Cả người Lâm Huyền ngồi thẳng dậy!

Đây là tình huống gì?

Chiếc Ferrari LaFerrari này chính là chiếc của Triệu Anh Quân! Mình đã từng lái nó vào đêm mưa đó rồi!

Chẳng phải Triệu Anh Quân đã về nhà rồi sao?

Chương 359: Mục đích của Hoàng Tước (1)

Không thể nào cô ấy lại quay lại đơn vị, cố tình lái chiếc LaFerrari này ra để đua xe chơi được chứ?

Nghĩ thế nào cũng không thể nào như vậy được...

Phía trước là một khúc cua rẽ trái!

Với tốc độ siêu cao 200 km/h, cua như nào cũng là cua gấp, Tô Tô vội đạp phanh tăng tốc!

Còn chiếc LaFerrari trước mắt lại không hề có dấu hiệu giảm tốc... trực tiếp đánh lái một cú! Lốp xe ma sát ngang mặt đường, trực tiếp cắt vào khúc cua theo một đường cong hoàn hảo!

"Đậu xanh!" "Đậu xanh!" Tô Tô và Lâm Huyền không kìm được mà đồng thanh thốt lên!

Kỹ thuật lái xe này... Đúng là quá đỉnh! Quá ảo ma rồi!

Lúc này, Lâm Huyền càng chắc chắn hơn người lái chiếc Ferrari LaFerrari kia tuyệt đối không thể là Triệu Anh Quân!

Cô ấy chắc chắn không có kỹ thuật lái xe như vậy!

Người bình thường cũng không thể có kỹ thuật lái xe như vậy!

Rốt cuộc là ai trên xe?

Ai đang lái xe của Triệu Anh Quân?

Theo lý mà nói, chìa khóa của chiếc Ferrari này hẳn là nằm

trong ngăn kéo bàn làm việc của Triệu Anh Quân! Mà người biết mật khẩu văn phòng, chỉ có mình và Triệu Anh Quân——

"Không đúng!"

Lâm Huyền đột nhiên phản ứng lại.

Còn một người biết mật khẩu nữa!

Hoàng Tước!

Người phụ nữ đã phục kích mình trước đó trong đêm mưa kinh hoàng, ngồi trên ghế sofa trong văn phòng!

Người ngồi trong chiếc Ferrari LaFerrari phía trước, rất có thể chính là Hoàng Tước bí ẩn kia!

"Đuổi theo cô ta!" Lâm Huyền hét lên.

Hắn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Hoàng Tước, cơ hội ngàn năm có một này, tuyệt đối không thể để cô ta chạy mất:

"Mau đuổi theo!"

"Anh không nói thì tôi cũng sẽ đuổi theo!!"

Từ bao giờ mà Tô Tô chịu để người khác khiêu khích như vậy?

Hôm nay đám người này, từng người một, thật sự khiến cô ấy tức điên lên rồi!

Cô ấy đạp hết chân ga, bám theo chiếc xe màu đỏ phía trước!

"Cô làm thế này không được rồi."

Lâm Huyền nhìn Tô Tô lại bị bỏ xa ở một khúc cua, thật sự sốt ruột:

"Cô chỉ đi nhanh trên đường thẳng thì vô dụng, cứ đến khúc

cua là cô lại giảm tốc độ tụt lại phía sau, làm sao đuổi kịp được, lát nữa sẽ bị bỏ xa mất, cô phải đánh lái vượt cua mới không bị mất tốc độ."

"Anh đừng có cằn nhằn coi!" Tô Tô bắt đầu toát mồ hôi trán, nắm chặt vô lăng, vượt qua hai chiếc xe cùng chiều.

"Không phải, cô không thể vượt xe như vậy!" Lâm Huyền không nhịn được mà chỉ dẫn:

"Cô làm vậy sẽ giảm tốc độ rất nhiều! Cô nhìn chiếc Ferrari kia kìa, người ta chỉ cần đánh lái một cái là vượt qua được rồi, cô đua xe mà còn lái văn minh như vậy làm gì!"

"Anh ồn ào cái gì!"

Chiếc Ferrari màu đỏ kia càng lúc càng xa, Tô Tô không nhịn được nữa, đập một cái vào vô lăng:

"Anh giỏi thì anh lên lái đi!"

"Được chứ!" Lâm Huyền sảng khoái đồng ý.

Thật sự là cầu còn không được, chỉ chờ câu nói này của cô ấy thôi!

Vừa rồi nhìn kỹ thuật lái xe "vụng về" của Tô Tô... Lâm Huyền nhìn chiếc Ferrari dần xa cũng sốt ruột, hắn đã sớm muốn tự mình cầm vô lăng đuổi theo Hoàng Tước rồi.

Nhưng cũng hết cách.

Đây là xe của Tô Tô, mình không thể thẳng thừng cướp vô lăng được đúng không? Giờ Tô Tô cuối cùng cũng cho cơ hội, Lâm Huyền đã nóng lòng không chịu nổi:

"Nhanh nhanh nhanh, tấp vào lề dừng xe, đổi tôi lái."

"Anh bị bệnh à!" Tô Tô nhìn Lâm Huyền như nhìn người điên:

"Cô cho rằng đây là xe điện thật à, đạp ga là đi được à? Đâu có đơn giản như cô nghĩ đâu!"

"Thôi cô đừng có mà quan tâm, nhanh tấp vào lề!"

Lâm Huyền chỉ vào chiếc Ferrari màu đỏ đã biến mất ở khúc cua:

"Cô mà còn chần chừ nữa thì thật sự không đuổi kịp đâu, cô nuốt trôi cục tức này được à? Không đuổi theo thì tối nay cô ngủ được sao?"

Nghe xong câu này, Tô Tô câm nín.

Đúng là...

Hôm nay cô ấy thật sự đã chịu hết mọi ấm ức trong đời rồi! Trước đây bao nhiêu năm, chưa từng có ai ngông cuồng như vậy trước mặt cô ấy bao giờ, nhất định phải vượt lại mới được!

Nhìn Tô Tô ngoan ngoãn giảm tốc độ tấp vào lề phải dừng xe.

Lâm Huyền trong lòng cũng khẽ hừ một tiếng, quả nhiên... cô gái này cũng rất dễ hiểu, nói với cô ấy một vạn lý lẽ cũng không bằng dùng kế khích tướng, khích một cái là cắn câu ngay.

Cạch.

Tô Tô tháo dây an toàn xuống xe, liếc nhìn Lâm Huyền ở ghế phụ:

"Anh mà không biết lái thì đừng có mà ra vẻ."

"Yên tâm, đảm bảo lấy lại thể diện cho chiếc McLaren con trai của gió này của cô!"

Lâm Huyền đổi sang ngồi ghế lái chính, thắt dây an toàn, liếc nhìn Tô Tô ở ghế phụ đóng cửa xe lại——

Ầm!!!

Đạp ga hết cỡ, động lực mạnh mẽ ập đến!

Ngay khoảnh khắc cảm giác bị đẩy về phía sau xuất hiện, Lâm Huyền như thể hòa làm một với chiếc xe ngay tức khắc, cảm nhận được nhịp độ mà từng mã lực của nó phát ra, từng biên độ mà vô lăng chuyển động!

Chương 360: Mục đích của Hoàng Tước (2)

Đây là giác quan thứ sáu mạnh mẽ mà mười mấy năm đua xe trong mơ mang lại, mọi chi tiết về động lực và tốc độ phản ứng của toàn bộ chiếc xe đều đã nằm trong đầu hắn.

Chiếc McLaren đốt lốp khởi hành như một con linh dương bật nhảy! Tăng tốc mạnh mẽ như một cú bắn lao về phía dòng xe cộ phía trước!

"Này này này! Phía trước có xe kìa!" Tô Tô kinh hô.

Bởi vì vừa rồi dừng xe ở làn đường bên phải, mà làn đường bên phải lại là làn đường dành cho xe chậm, phía trước và bên trái đều có mấy chiếc xe ô tô đang chạy chậm.

Trong tình huống giao thông như vậy mà xuất phát với tốc độ cao như vậy, chẳng khác nào đâm xe trực diện!

Nhưng mà!

Một cảnh tượng mà Tô Tô không thể hiểu nổi đã xuất hiện!

Chỉ thấy Lâm Huyền tay phải liên tục chuyển động, tắt hết các hệ thống hỗ trợ lái xe trên bảng đồng hồ, toàn bộ chiếc xe đều chuyển sang chế độ vận hành hoàn toàn thủ công... thậm chí cả hệ thống ổn định thân xe cơ bản nhất cũng tắt luôn!

Sau một hồi táy máy tay chân, chiếc McLaren chưa từng nhả ga một giây nào lại bắt đầu đánh lái hình chữ S trong dòng xe cộ! Như một con én bay nhanh chóng luồn lách trong dòng xe cộ chật hẹp, mà tốc độ xe vẫn không ngừng tăng lên!

Tô Tô kinh ngạc đến há hốc mồm!

Đây...

Đây vẫn là chiếc xe của cô ấy sao?

Sao lại bắt đầu đi ngang như cua vậy? Chiếc xe này rốt cuộc lái thế nào? Còn khó hiểu hơn cả game QQ Speed mà cô ấy chơi hồi trẻ nữa!

Chỉ trong vài giây, chiếc McLaren con trai của gió đã từ làn chậm bên phải chuyển sang làn nhanh bên trái, mà lúc này tốc độ xe đã tăng vọt lên đến 160 km/h.

Mà vẫn đang tiếp tục tăng!

Phía trước là một khúc cua gấp sang trái!

Hoàn toàn không có dấu hiệu giảm tốc!

Tô Tô vội vàng nắm chặt dây an toàn...

Tự mình lái xe và ngồi xe của người khác, trạng thái tâm lý hoàn toàn khác nhau. Đặc biệt là tình huống hiện tại, với tốc độ cao như vậy, cô ấy thực sự không biết làm thế nào để vượt qua khúc cua gấp này một cách an toàn!

Cô ấy vội vàng nhìn sang chàng trai bên cạnh.

Chỉ thấy...

Hắn vẫn bình tĩnh như vậy, thậm chí còn không nhíu mày.

Tay phải của hắn giống như đang đánh Vịnh Xuân Quyền vậy, căn bản không nhìn rõ đang thao tác cái gì:

"Nắm chặt vào."

Chàng trai nhẹ giọng nói một câu, lực ly tâm mạnh mẽ ập đến ngay lập tức! Ép chặt Tô Tô vào cửa xe bên phải!

Lúc này, chiếc McLaren giống như một quả bóng yoyo được ném ra, bám sát vào lề đường bên trong, trôi dạt với tốc độ cực cao, vẽ ra một đường cong như một tác phẩm nghệ thuật!

Đây là lần đầu tiên Tô Tô thấy có thể trôi dạt qua khúc cua mà vẫn tiếp tục tăng tốc.

Cùng lắm cô ấy chỉ lái chiếc xe này đến tốc độ 200 km/h, mà bây giờ con số trên bảng đồng hồ đã tăng vọt lên đến 240 km/h! Với tốc độ cao như vậy... mặc dù được trang bị kính chắn gió chậm nhưng những dòng xe cộ lướt qua giống như những mũi tên lao về phía sau, căn bản không nhìn rõ được gì!

Lái xe được như vậy luôn sao?

Tô Tô thực sự cảm thấy tam quan của mình đều bị đảo lộn hết cả rồi!

So với Lâm Huyền... cách lái xe chỉ biết nhấn ga thẳng tiến của cô ấy giống như trò chơi đụng xe ở công viên giải trí vậy, thật là trẻ con!

Đến khi ra khỏi khúc cua gấp, tốc độ xe đã tăng lên đến 260 km/h.

Đây không phải đường đua nữa...

Đây là một cây cầu vượt bình thường ở ngoại ô thành phố Đông Hải.

Dám lái với tốc độ cao như vậy ở đây là gần như đã đặt trước bữa tối với tử thần.

Tô Tô đã cảm thấy hơi buồn nôn.

Nín thở.

Tim đập nhanh.

Nhưng chàng trai bên cạnh vẫn bình tĩnh như vậy, thật sự khiến người ta không thể đoán được giới hạn của hắn ở đâu!

Lúc này trong mắt Lâm Huyền...

Chỉ có chiếc xe đua màu đỏ đan xen trong dòng xe cộ phía trước, Ferrari LaFerrari.

Hắn có thể cảm nhận được.

Người lái xe trên chiếc xe đó rõ ràng đang đợi hắn.

Điểm này, hắn rất chắc chắn.

Vừa rồi hắn và Tô Tô đổi chỗ đã mất nhiều thời gian như vậy, nếu Ferrari LaFerrari muốn suý họ đi thì dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn chỉ cần một khúc cua là đuổi kịp... Rõ ràng là đối phương cố tình nhường đường, đang đợi hắn.

Lúc này, Lâm Huyền càng chắc chắn hơn rằng người trên chiếc Ferrari là Hoàng Tước.

Người phụ nữ này đã nói cô ta không phải kẻ thù của Lâm Huyền.

Điểm này Lâm Huyền cũng tin, cô ta biết quá nhiều bí mật của Lâm Huyền, nếu thực sự là kẻ thù thì Lâm Huyền đã chết từ lâu rồi.

Ngược lại, cô ta còn tiết lộ cho hắn rất nhiều thông tin tình báo vào thời điểm quan trọng, đồng thời còn hướng dẫn hắn chú ý đến tổ chức bí ẩn Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Vì vậy, sự xuất hiện của cô ta không phải ngẫu nhiên.

Chương 361: Mục đích của Hoàng Tước (3)

Cô ta có thể chính xác phục kích hắn tại văn phòng của Triệu Anh Quân.

Vậy thì trong trường hợp hôm nay, cô ta phục kích hắn bên ngoài nhà hàng cũng không có gì lạ.

Lâm Huyền không biết lý do gì mà cô ta lại như vậy.

Do vậy, tóm lại người phụ nữ Hoàng Tước này hình như rất rõ ràng về hành tung hàng ngày của hắn... Có thể không phải là hàng ngày nhưng cô ta hiểu biết về hắn, hiểu rõ về Triệu Anh Quân lại càng đáng sợ hơn.

Vì vậy, Lâm Huyền mới muốn đuổi theo cô ta để hỏi rõ những chuyện này!

"Đuổi kịp rồi!"

Tô Tô chỉ vào chiếc Ferrari cách đó vài thân xe mà hét lên phấn khích:

"Chỉ còn một chút nữa thôi! Vượt qua cô ta đi!"

Đối với một cô gái có lòng tự trọng cực mạnh như cô ấy thì không có gì phấn khích hơn việc vượt qua chiếc xe đua đã khiêu khích mình!

Cô ấy tiến lại vỗ vai Lâm Huyền:

"Nhanh nhanh nhanh! Vượt qua từ bên trái! Mở cửa sổ bên

phải ra!"

"Làm gì?"

"Tôi muốn giơ ngón giữa với cô ta!"

"..."

Khoảng cách này lại là đường đua thẳng, việc vượt xe đối với chiếc McLaren có ưu thế về động cơ này dễ dàng hơn nhiều.

Khi cửa kính xe bên phải từ từ hạ xuống, chiếc McLaren con trai của thần gió với tốc độ tương đối chậm như gió thổi đã vượt qua chiếc Ferrari bên trái.

Ngón giữa thon thả của Tô Tô dựng thẳng đứng, thò ra khỏi cửa sổ, chỉ thẳng vào chiếc Ferrari cách đó một mét.

"Hả dạ quá!"

Tô Tô hừ một tiếng rồi lè lưỡi, vẻ mặt đầy kiêu hãnh!

"Quá đỉnh anh bạn! Em phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi!" Tô Tô vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền, ánh mắt lấp lánh:

"May mà anh giúp tôi lấy lại thể diện, nếu không tối nay tôi thực sự mất ngủ mất haha!"

Nói xong, cô lấy một viên kẹo cao su trong túi ra, đưa cho Lâm Huyền:

"Ăn kẹo này!"

"Không ăn."

Lâm Huyền hoàn toàn không chú ý đến điều này, hắn luôn nhìn chằm chằm vào chiếc Ferrari LaFerrari trong gương chiếu hậu.

Hắn hiểu Hoàng Tước tuyệt đối không thể rảnh rỗi đến mức đến đây đua xe với hắn, cô ta dẫn hắn đến đây như vậy nhất định là có mục đích gì đó.

Quả nhiên.

Chiếc Ferrari phía sau đột nhiên giảm tốc độ, bật đèn xi nhan phải, xuống khỏi cầu vượt, hướng xuống dưới.

Lâm Huyền vội vàng đánh lái theo.

Nhìn về phía trước, trên đỉnh tòa nhà cao tầng rộng lớn có dòng chữ màu trắng sáng:

[bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải]

Hả?

Hoàng Tước đưa hắn đến đây làm gì?

Sau khi xuống cầu vượt thì lập tức có một đèn đỏ, những chiếc xe phía trước chặn đường Lâm Huyền, hắn chỉ có thể nhìn chiếc Ferrari LaFerrari đi vào bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải.

Hai lần duy nhất Lâm Huyền đến đây đều là đến phòng bệnh của Hứa Y Y để tìm Hứa Vân.

Chẳng lẽ Hoàng Tước đến đây có liên quan đến Hứa Vân và Hứa Y Y?

Cô ta giống như một người thích đố vui vậy, luôn muốn hướng dẫn hắn điều gì đó nhưng cuối cùng lại luôn giả vờ bí ẩn như đoán đèn lồng, không nói hết lời, điều này khiến người ta rất khó chịu.

Đèn xanh bật sáng, chiếc Ferrari đã biến mất từ lâu, Lâm Huyền lái thẳng vào bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải... Hắn không lo sẽ lạc mất Hoàng Tước, rõ ràng là đối phương đến để dẫn đường cho hắn, ngược lại đối phương mới lo hắn lạc mất.

Lâm Huyền lái xe thẳng đến khoa nội trú của bệnh viện.

Quả nhiên, giống như hắn đoán, chiếc Ferrari màu đỏ đó đỗ ở bãi đậu xe trước cửa khoa nội trú.

Lâm Huyền mở cửa xe, bước xuống.

"Này, anh định đi đâu vậy!" Tô Tô ở ghế phụ hét lên.

"Tôi đi thăm một bệnh nhân." Lâm Huyền vẫy tay chào tạm biệt cô ấy:

"Cảm ơn cô đã cho tôi đi xe, lát nữa tôi tự về nhà được rồi, tạm biệt."

"Này!"

Trong tiếng hét của Tô Tô, Lâm Huyền chạy thẳng đến... Để lại Tô Tô một mình trong xe, sắc mặt thay đổi liên tục. ...

Lâm Huyền nhanh chóng đi đến bên chiếc Ferrari.

Cửa xe không khóa, hắn ấn tay nắm, cửa xe tự động mở lên.

Bên trong vẫn không có bóng người, Hoàng Tước đã biến mất từ lâu...

"Làm gì vậy, cả ngày cứ xuất hiện rồi biến mất."

Lâm Huyền sờ vào ghế da thật.

Vẫn còn ấm, chứng tỏ người phụ nữ đó mới rời đi không lâu.

Chìa khóa xe được đặt trên bảng điều khiển, bên dưới còn đè một tờ khăn giấy.

Lâm Huyền cầm tờ khăn giấy lên, trên đó có một dòng chữ viết bằng son môi:

"Nhớ trả xe giúp tôi."

"..."

Lâm Huyền im lặng.

Thật tình, Hoàng Tước này coi Triệu Anh Quân như ATM vậy, muốn vào văn phòng thì vào, muốn lấy chìa khóa thì lấy, muốn lái xe sang thì lái.

Giống như mối quan hệ của hắn với Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên vậy.

Lâm Huyền bước ra khỏi xe, đứng thẳng dậy rồi nhìn trái nhìn phải.

Hoàn toàn không thấy bóng dáng Hoàng Tước.

Trời tối như vậy, muốn tìm một người là rất khó, huống chi là một người giỏi ẩn núp như Hoàng Tước.

Nhưng mà...

Lâm Huyền tin rằng Hoàng Tước cố tình dẫn hắn đến bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, nhất định là "có dụng ý", rất có thể là giống như lần trước, cô ta muốn cung cấp cho hắn một số manh mối không thể nói.

Chương 362: Chôn em trên mặt trăng (1)

Đêm mưa ở văn phòng đó, Hoàng Tước đã đích thân nói:

"Không phải tôi không muốn nói cho Lâm Huyền biết, mà là tôi không thể nói được."

Rốt cuộc là vì lý do gì mà cô ta không thể nói?

Lâm Huyền có cảm giác điều đó có liên quan đến luật thời gian không gian. Bởi vì sau khi giải thích xong lý do không thể nói, Hoàng Tước đã trực tiếp khuyên hắn nên nghiên cứu thêm về Luật thời gian không gian, hai chuyện này chắc chắn có liên quan.

Vậy thì hãy quay lại với hiện tại.

Có lẽ chính vì Hoàng Tước bị hạn chế bởi một điều gì đó, không thể trực tiếp nói cho hắn biết câu trả lời và manh mối nên mới "gián tiếp" dẫn hắn đến bệnh viện, để hắn tự phát hiện ra một số manh mối cần thiết.

Mà người duy nhất trong bệnh viện này có thể liên quan đến hắn...

Chỉ có Hứa Y Y mà thôi.

Lâm Huyền nhớ lại cô gái thực vật nằm trên giường bệnh, gầy trơ xương, không có một chút cơ bắp nào.

Nói thật, sau khi Hứa Vân mất, Lâm Huyền chưa bao giờ đến phòng bệnh thăm Hứa Y Y nữa.

Mặc dù hắn biết, Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Hứa Y Y nhưng... phải nói sao nhỉ, sự tự trách và tội lỗi khiến hắn rất ngại bước vào phòng bệnh của Hứa Y Y.

Hắn vẫn luôn nghĩ, đợi đến khi bắt được hung thủ giết Hứa Vân, hắn sẽ đến thăm Hứa Y Y rồi nói cho cô ấy biết tin này.

Hơn nữa hắn cũng đã hạ quyết tâm, sau này khi phát minh thành công "khoang thuyền ngủ đông", hắn nhất định phải đưa Hứa Y Y vào đó một cách an toàn để hoàn thành di nguyện của Hứa Vân.

Thực ra.

Tất cả những điều này chỉ là Lâm Huyền tự trì hoãn mà thôi.

"Haiz."

Hắn thở dài.

Đúng là, đã đến lúc nên đến thăm Hứa Y Y rồi.

"Dù thế nào đi nữa."

Lâm Huyền đứng trước cửa tòa nhà nhập viện, nhìn dãy đèn sáng trên tầng 17 cao chót vót:

"Đi đến phòng bệnh của Hứa Y Y xem một chút thôi."

Lâm Huyền bước vào tòa nhà nhập viện, đi vào thang máy, nhấn nút tầng 17.

Cửa thang máy đóng lại, từ từ đi lên...

Nhớ lại lần trước hắn đến phòng bệnh của Hứa Y Y, vẫn là ngày 29 tháng 12 năm 2022.

Bởi vì chỉ hai ngày sau tại tiệc mừng công kiêm đêm giao thừa

của MX, giáo sư Hứa Vân mới bị hung thủ tông chết lúc 00:42, chết thảm trên đường phố.

Sau đó, Lâm Huyền không bao giờ đến đây nữa, một lòng tìm kiếm hung thủ.

Nhưng hiện tại, sau vài tháng, thu hoạch vẫn không nhỏ.

Về lâu dài, hắn đã tìm ra manh mối về hằng số vũ trụ 42.

Mặc dù trước mắt hắn vẫn chưa biết 42 đại diện cho cái gì, có tác dụng gì nhưng cái chết của cha Đại Kiểm Miêu 600 năm sau chắc chắn đã chứng minh rằng đằng sau con số bí ẩn này chắc chắn ẩn chứa một bí mật đáng sợ.

Hơn nữa, tác giả gốc của "Giới thiệu về hằng số vũ trụ" cũng đã được hắn tìm thấy, việc làm rõ hoàn toàn bí mật của 42 chỉ là vấn đề thời gian.

Đợi đến khi hoàn cảnh của mình an toàn, hắn có thể đưa Lưu Phong đến Đông Hải, xây cho hắn ta một phòng thí nghiệm, để hắn ta chuyên tâm nghiên cứu bí mật của hằng số vũ trụ 42.

Đến lúc đó... một khi hắn nắm được sức mạnh của 42 thì hắn sẽ có được năng lực của kẻ thù.

Còn về ngắn hạn, hắn cũng đã làm rõ được danh tính của hung thủ.

Chu Đoạn Vân, Quý Lâm, Quý Tâm Thủy ba người này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến vụ giết hại Hứa Vân.

Chỉ cần hắn tìm đủ bằng chứng giết người... Là có thể đưa chúng ra trước công lý!

Đinh———

Cửa thang máy tầng 17 mở ra, Lâm Huyền đi thẳng đến cửa

phòng bệnh của Hứa Y Y.

"Hửm?"

Cửa phòng khép hờ, có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Trước phòng bệnh của Hứa Y Y có một người đàn ông lạ mặt đang đứng.

Người đàn ông này đang tập phục hồi chức năng cho Hứa Y Y đang ngủ, vì vậy Lâm Huyền chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông.

Hắn ta không cao nhưng thân hình rất vạm vỡ, trông giống như người làm công việc chân tay. Tóc dài ngang vai, chải gọn gàng, râu cằm cạo rất sạch nhưng vẫn có thể nhìn thấy chút râu xanh.

Người đàn ông kiên nhẫn và cẩn thận nâng đôi chân nhỏ yếu của Hứa Y Y, từ từ uốn cong, duỗi thẳng, uốn cong, duỗi thẳng... Động tác giống hệt với Hứa Vân trước đây.

Lâm Huyền lặng lẽ quan sát một lúc.

Phát hiện ra rằng người đàn ông tập phục hồi chức năng cho Hứa Y Y rất nghiêm túc, rất tỉ mỉ, cảm giác đầu tiên của Lâm Huyền... chẳng lẽ người đàn ông này là y tá do bệnh viện thuê chăng? Nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải, dáng vẻ của người đàn ông này không giống y tá.

Không lâu sau, người đàn ông cuối cùng cũng tập xong toàn bộ bài tập phục hồi chức năng, sau đó quay đầu lại cũng phát hiện ra Lâm Huyền đang đứng ở cửa:

"Cậu, cậu là?"

Hắn ta rất lịch sự, nói tiếng phổ thông không chuẩn lắm.

Chương 363: Chôn em trên mặt trăng (2)

"Tôi là bạn của giáo sư Hứa Vân." Lâm Huyền chỉ vào người thực vật Hứa Y Y trên giường bệnh:

"Tôi đến thăm Hứa Y Y. Anh là..."

Người đàn ông cười cười, quay người gật đầu nói:

"Tôi tên là Trịnh Thành Hà, là người nhà của bệnh nhân ở phòng bên cạnh."

Nói xong thì hắn ta chỉ vào bức tường bên trái:

"Từ nhỏ em gái tôi đã không khỏe nên thường xuyên phải nhập viện, vì phòng bệnh của em ấy ở cạnh phòng bệnh của Hứa Y Y nên bình thường chúng tôi cũng được giáo sư Hứa Vân chăm sóc rất nhiều."

"Giáo sư Hứa Vân đối xử với anh em chúng tôi rất tốt, cũng giúp chúng tôi rất nhiều... Trước đây giáo sư Hứa Vân ở đây có rất nhiều quà, gần như đều chia cho chúng tôi, tôi và em gái đều rất biết ơn ông ấy."

Nói xong, hắn ta quay đầu nhìn Hứa Y Y:

"Sau đó... Giáo sư Hứa Vân xảy ra chuyện, tôi sợ Hứa Y Y buồn nên thường cùng em gái đến đây nói chuyện với cô ấy, tập phục hồi chức năng cho cô ấy."...

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền cũng lịch sự gật đầu với hắn ta.

Người này và Hứa Vân cũng coi như là "người chung phòng bệnh" đồng cảnh ngộ, một người em gái phải nhập viện dài ngày, một người con gái rơi vào trạng thái thực vật.

Xem ra bình thường giáo sư Hứa Vân đối xử với anh em này rất tốt nên Trịnh Thành Hà này mới thường xuyên đến tập phục hồi chức năng cho Hứa Y Y, cũng coi như là báo đáp.

Hắn đi đến bên giường của Hứa Y Y, lúc này mới để ý thấy bên má trái của người đàn ông đầy sẹo!

Thậm chí có mấy vết sẹo còn kéo dài từ cổ đến tận tai, trông rất ghê. Mặc dù những vết sẹo này đã lành từ lâu nhưng nhìn vào tình trạng tăng sinh và ửng đỏ của những vết sẹo này... Thì vẫn có chút đáng sợ.

Nhưng ngược lại, làn da bên má phải của người đàn ông lại rất bình thường.

"Những vết sẹo trên mặt anh là..." Lâm Huyền hỏi ra thắc mắc của mình.

"Ồ, đây là hồi nhỏ bị chó cắn." Người đàn ông sờ những vết sẹo đầy bên má trái cười cười:

"Hồi nhỏ không hiểu chuyện, không biết trời cao đất rộng, bị chó nhà người ta cắn."

"Cắn nghiêm trọng thế này à?"

"Lúc đó đúng là nghiêm trọng thật nhưng may mà chỉ là trông hơi đáng sợ với cả hơi xấu xí thôi, chứ cũng không sao."

"Không phải đâu!" Đột nhiên, một tiếng hét non nớt vang lên từ cửa phòng.

Lâm Huyền quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh...

Người đến là một cô bé mặc quần áo bệnh nhân, làn da trắng như tuyết, là loại trắng không thấy ánh nắng, hơi yếu ớt bệnh tật.

Cô bé để tóc dài, rất gầy, cũng không cao, trông chỉ khoảng 13-14 tuổi.

"Không phải anh trai không hiểu chuyện, anh ấy là bảo vệ em đó! Anh ấy là anh hùng!"

Cô bé bướng bỉnh kéo góc áo của Trịnh Thành Hà, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền cười cười, ngồi xổm xuống nhìn cô bé:

"Em tên gì?"

"Em tên là Trịnh Tưởng Nguyệt." Cô bé nói với giọng trong trẻo như tiếng chuông.

"Trịnh Tưởng Nguyệt?" Lâm Huyền rất bất ngờ gật đầu:

"Đúng là một cái tên hay."

Lâm Huyền lại ngẩng đầu nhìn Trịnh Thành Hà:

"Thật ra tên của hai anh em đều rất hay, một người là Thành Hà, một người là Tưởng Nguyệt, ba mẹ hai người chắc chắn đều là người rất có học thức."

Tuy nhiên...

Nghe Lâm Huyền nói vậy, ánh mắt của Trịnh Tưởng Nguyệt lập tức tối sầm lại.

Hửm?

Lâm Huyền nhận ra... mình nói sai điều gì sao?

"Em chưa từng gặp ba mẹ..." Trịnh Tưởng Nguyệt tủi thân nói:

"Hồi em còn nhỏ, họ đã bị người ta đánh chết rồi."

Đánh chết?

Lâm Huyền nhíu mày, chuyện gì thế này?

"Tưởng Nguyệt, đừng nói bậy, sao em lại chưa từng gặp ba mẹ? Từ nhỏ em đã được họ nuôi lớn... chỉ là trí nhớ em không tốt nên quên mất thôi."

Trịnh Thành Hà cười cười ngại ngùng, kéo Trịnh Tưởng Nguyệt ra sau mình, nhìn Lâm Huyền xin lỗi:

"Con nít nói bậy, cậu đừng để bụng. Quả thật xuất thân của chúng tôi không tốt lắm, mười mấy năm trước ba mẹ xảy ra mâu thuẫn với người trong làng, trong lúc xung đột bị người ta vô tình đánh chết... Nhưng đó đều là chuyện quá khứ rồi, sau đó những người kia cũng đã bị pháp luật trừng trị rồi."

Thấy Trịnh Thành Hà không muốn nói rõ chuyện cũ, Lâm Huyền cũng không hỏi nữa.

Trên đời này ai cũng có những chuyện không muốn nhắc đến, cũng không cần phải ép hỏi cho ra nhẽ, ngược lại còn khiến người khác khó xử.

Cũng giống như những vết sẹo trên mặt Trịnh Thành Hà...

Kết hợp với lời nói của Trịnh Tưởng Nguyệt vừa nãy thì không khó để đoán ra, những vết sẹo kia rất có thể không phải như Trịnh Thành Hà nói nhẹ nhàng như vậy, mà giống như có người thả chó bắt nạt Trịnh Tưởng Nguyệt, sau đó Trịnh Thành Hà vì bảo vệ em gái nên mới bị chó cắn đầy mặt.

Còn chuyện này có liên quan đến mâu thuẫn giữa cha mẹ họ và người trong làng hay không... Lâm Huyền cảm thấy rất có khả năng là có.

Trịnh Thành Hà nhìn có vẻ rất khỏe mạnh nhưng lời nói lại rất lễ phép và khiêm nhường, đây cũng là một điểm trông có vẻ rất mâu thuẫn. Có lẽ là vì hồi nhỏ cha mẹ mất sớm, một mình hắn ta vừa vật lộn vừa nuôi nấng em gái nên mới như vậy.

Chương 364: Chôn em trên mặt trăng (3)

Cuộc sống khó khăn đã mài mòn đi những góc cạnh của người đàn ông này.

Trịnh Thành Hà trông khoảng hơn ba mươi tuổi, tuổi của hai anh em này chênh lệch khá lớn, sắp xếp lại đầu mối một chút...

Vì Trịnh Tưởng Nguyệt không nhớ rõ chuyện cha mẹ nên có thể suy ra khi cha mẹ mất, cô bé còn rất nhỏ, chỉ khoảng hai ba tuổi.

Còn Trịnh Thành Hà lúc đó hẳn là khoảng hai mươi tuổi, tuổi của hai anh em chênh nhau đến mười mấy tuổi.

Nhìn lại quần áo bệnh nhân trên người Trịnh Tưởng Nguyệt...

Đúng là một cặp anh em đáng thương.

Lâm Huyền thấm thía câu nói mà trước đây hắn từng đọc trên sách, đại ý là khi bạn cảm thấy cuộc sống không như ý thì hãy đến bệnh viện xem thử, bạn sẽ thấy mình may mắn biết bao, ít nhất bạn không bị bệnh.

Trước mắt chính là như vậy.

Những người ở trong tòa nhà nằm viện này đều là những người đau khổ bị bệnh tật giày vò.

"Tưởng Nguyệt bị làm sao vậy?" Lâm Huyền nhìn Trịnh Thành Hà hỏi:

"Tôi thấy hình như không có vấn đề gì lớn? Trông có vẻ rất khỏe mạnh."

Trịnh Thành Hà không biểu lộ cảm xúc gì, vuốt ve mái tóc mượt mà của em gái:

"Tưởng Nguyệt bị bệnh tim bẩm sinh, rất nghiêm trọng, hồi nhỏ đi khám bác sĩ đều nói con bé không sống được lâu... Hơn nữa nhóm máu của con bé rất đặc biệt, mãi không đợi được trái tim phù hợp, cũng không thể tiến hành phẫu thuật ghép tim."

"Nhưng tôi tin rằng, nhất định sẽ có một ngày Tưởng Nguyệt sẽ khỏi bệnh." Trịnh Thành Hà cười nói, cúi người bế bổng Trịnh Tưởng Nguyệt gầy yếu lên, đặt lên cánh tay khỏe mạnh của mình:

"Dù sao thì Tưởng Nguyệt của chúng ta rất kiên cường! Năm nào bác sĩ cũng nói không sống qua được sinh nhật tiếp theo... Nhưng Tưởng Nguyệt vẫn vượt qua hết sinh nhật này đến sinh nhật khác nhỉ? Cho nên chắc chắn không sao đâu! Tưởng Nguyệt nhà chúng ta là cô bé tốt được thần tiên che chở đó."

"Nói mới nhớ Tưởng Nguyệt à, tháng sau là sinh nhật mười bốn tuổi của em rồi, em muốn quà gì? Anh hai mua cho."

"He he, em không muốn quà gì cả." Trịnh Tưởng Nguyệt cười tinh nghịch:

"Từ nhỏ đến giờ em chỉ có một mong ước, anh đồng ý với em là được rồi! Em nói với anh nhiều lần như vậy rồi mà anh vẫn không đồng ý."

Biểu cảm của Trịnh Thành Hà trở nên nghiêm túc, lắc đầu:

"Không được, mong ước đó anh hai không thể đồng ý với em, vì bệnh của em chắc chắn sẽ khỏi."

"Lỡ đâu không khỏi thì sao? Anh cứ đồng ý với em đi!"

"Không được là không được, anh trai không thể đồng ý với em, anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em, dù phải bỏ ra bao nhiêu công sức, anh cũng nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em."...

Anh em hai người ở đây giằng co mãi, khiến Lâm Huyền tò mò ngứa ngáy, không nhịn được nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt hỏi:

"Em có mong ước gì?"

Trịnh Tưởng Nguyệt nhìn Lâm Huyền, cười đầy mong đợi:

"Em muốn nhờ anh trai, sau khi em chết... Chôn em trên mặt trăng!"...

Cái này...

Lâm Huyền nhất thời không nói nên lời.

Nên nói là trẻ con vô tư hay nên nói là Trịnh Tưởng Nguyệt còn nhỏ nên chưa hiểu được ý nghĩa của sự sống và cái chết?

Thảo nào Trịnh Thành Hà nhất quyết không chịu đồng ý với cô bé.

Đổi lại là bất kỳ người anh trai nào cũng sẽ không hẹn ước với em gái mình chuyện như vậy, chỉ cần còn một tia hy vọng chữa khỏi bệnh thì phải liều mạng cố gắng.

Lâm Huyền thở dài...

Nắm lấy tay Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Có lẽ em không lên được mặt trăng đâu."

"Tại sao!" Trịnh Tưởng Nguyệt mở to mắt, rất ngạc nhiên.

"Bởi vì rất có thể không lâu nữa, thế hệ đầu tiên của khoang thuyền ngủ đông sẽ được đưa vào sử dụng." Lâm Huyền cười giải

thích cho cô bé:

"Khoang thuyền ngủ đông đó, em biết không? Chính là thứ mà cha của Hứa Y Y nghiên cứu, chỉ cần ngủ vào đó... Mở mắt ra là đã mấy chục năm, mấy trăm năm trôi qua rồi."

"Bệnh của em bây giờ tuy không chữa khỏi được nhưng mấy chục năm, mấy trăm năm sau khoa học kỹ thuật và y học của loài người sẽ phát triển rất nhanh, đến lúc đó, căn bệnh nhỏ này của em sẽ chữa dễ như trở bàn tay."

Hắn quay đầu lại nhìn Hứa Y Y cũng gầy gò như vậy:

"Vừa hay, giáo sư Hứa Vân cũng định đưa Hứa Y Y đến tương lai để chữa bệnh, đến lúc đó hai đứa cùng đi thì tốt biết bao, tỉnh dậy cũng có thể làm bạn tốt."

"Cho nên đừng dễ dàng từ bỏ bản thân mình nhé Tưởng Nguyệt, đừng suốt ngày nhắc đến cái chết, anh trai em nghe thấy sẽ đau lòng lắm."

Tuy nhiên...

Lúc này, ánh mắt của Trịnh Tưởng Nguyệt đột nhiên giống như người lớn, trưởng thành và hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

Cô bé khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vầng trăng treo trên bầu trời đêm đen:

"Nhưng mà... em thực sự muốn lên mặt trăng lắm..."

"Tại sao muốn lên mặt trăng?" Lâm Huyền rất tò mò.

"Vì anh trai nói, ba mẹ em ở đó." Trịnh Tưởng Nguyệt mím môi, chớp chớp mắt:

"Em rất muốn gặp họ..."

Chương 365: Xe taxi (1)

Sao lại nói ba mẹ ở trên mặt trăng? Lâm Huyền càng nghe càng không hiểu.

Hơn nữa hắn còn phát hiện ra...

Mặc dù Trịnh Tưởng Nguyệt sắp đón sinh nhật lần thứ 14 nhưng tâm trí vẫn như một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Có phải vì nằm viện quanh năm, không được đi học, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài không?

Dù sao thì chắc chắn không phải vì lý do trí tuệ, vì Trịnh Tưởng Nguyệt trông khá thông minh và lanh lợi.

"Tưởng Nguyệt, đến giờ kiểm tra rồi!"

Ngoài cửa, một y tá gọi to, gọi Trịnh Tưởng Nguyệt đến kiểm tra.

Trịnh Thành Hà đặt Trịnh Tưởng Nguyệt xuống đất, cô bé vẫy tay với hai người, rồi đi theo y tá...

"Để cậu chê cười rồi."

Trịnh Thành Hà tiễn em gái đi rồi thì cười ngại ngùng:

"Em gái tôi từ nhỏ đã nằm viện... suy nghĩ có phần đơn giản giống như trẻ con vậy."

"Là vì hồi nhỏ nó hay hỏi tôi ba mẹ mất rồi thì đi đâu, tôi bảo ba mẹ lên mặt trăng rồi, khi nào nhớ ba mẹ thì ngẩng đầu nhìn mặt trăng, họ cũng đang ở trên đó nhìn em."

"Cho nên... nó nhớ rồi tin là thật. Mặc dù bây giờ nó đã lớn nhưng vẫn tin vào lời nói dối này, cứ tưởng tượng sau khi mất đi thì được chôn trên mặt trăng... vừa có thể gặp lại ba mẹ, vừa có thể tối nào cũng có thể nhìn tôi từ trên mặt trăng..."

Nói rồi.

Người đàn ông cơ bắp này thở dài:

"Nhưng tôi sẽ không để Tưởng Nguyệt rời đi, trên thế giới này tôi chỉ có một mình người thân Tưởng Nguyệt là em gái. Nếu thật sự phải có một người tiễn một người đi... thì hãy để tôi đi, tôi thực sự không muốn nhìn thấy em gái ra đi trước tôi."

Lâm Huyền vỗ vai hắn ta.

Người đàn ông này rất mạnh mẽ trước mặt em gái nhưng bây giờ em gái không có ở đây, hắn ta cũng lộ ra một mặt yếu đuối.

Xem ra, tình hình bệnh tình của Trịnh Tưởng Nguyệt không hề dễ dàng như hắn ta nói.

Bệnh tim bẩm sinh là một căn bệnh rất đáng sợ...

Nó gần như không có dấu hiệu và triệu chứng báo trước, một khi phát tác, cái chết chỉ diễn ra trong vòng vài phút, rất nhanh chóng.

Vì vậy, những bệnh nhân mắc bệnh tim nghiêm trọng này thường không được rời khỏi bệnh viện, phải luôn nằm trong phạm vi theo dõi.

Vừa rồi Lâm Huyền cũng để ý thấy, mặc dù Trịnh Tưởng Nguyệt có vẻ hoạt động tự do nhưng trên tay áo đều có dây dẫn lộ ra, trên người hẳn là có gắn thiết bị theo dõi chuyên dụng. Một khi phát hiện nguy hiểm, phát hiện nhịp tim bất thường thì sẽ lập tức phát ra cảnh báo từ xa.

Như Trịnh Thành Hà vừa nói...

Trẻ em mắc bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng thường không sống được bao lâu, sống được đến năm sáu tuổi là may mắn, còn sống được đến mười mấy tuổi... đã có thể coi là kỳ tích rồi.

Đối với Trịnh Tưởng Nguyệt hiện tại, mỗi một sinh nhật chưa đến có lẽ đều có thể là ngày giỗ sắp đến.

"Khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển từng ngày, hai người cũng nên lạc quan một chút."

Lâm Huyền an ủi:

"Như tôi vừa nói, biết đâu chẳng mấy chốc sẽ nghiên cứu ra khoang thuyền ngủ đông. Hai người quen biết giáo sư Hứa Vân như vậy, hẳn biết ông ấy đang nghiên cứu thứ gì, chỉ cần có khoang thuyền ngủ đông thì bệnh của Tưởng Nguyệt chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng kể, tương lai sẽ dễ dàng giải quyết."

"Xin mượn lời tốt lành của cậu." Trịnh Thành Hà gật đầu:

"Cậu trai, xin hỏi cậu tên gì?"

"Tôi tên Lâm Huyền, anh cứ gọi tôi là Lâm Huyền là được, anh lớn tuổi hơn tôi, không cần khách sáo như vậy."

Trên thế giới này có rất nhiều người đáng thương, Lâm Huyền cũng không giúp được họ điều gì.

Tòa nhà bệnh viện cao hơn hai mươi tầng này, mỗi tầng đều có hàng chục phòng bệnh lớn nhỏ, ai ở bên trong đều đang chạy đua với tử thần giống như Trịnh Tưởng Nguyệt và Hứa Y Y.

Đây chính là sự thật của thế giới này.

Sinh lão bệnh tử, con người thực sự bất lực trước quy luật tự nhiên tuyệt đối này.

Cũng chính vì vậy.

Phát minh của giáo sư Hứa Vân và Đường Hân mới trở nên vĩ đại như vậy.

Một khi khoang thuyền ngủ đông được nghiên cứu thành công, con người có thể lần đầu tiên đấu tranh với số phận về sinh lão bệnh tử, dùng ngủ đông để vượt thời gian, dùng thời gian để đổi lấy khả năng.

Đối với nền văn minh nhân loại mà nói, rõ ràng đây là một chuyện tốt lớn...

Nhưng tại sao Chu Đoạn Vân và những người đó lại muốn giết Hứa Vân và Đường Hân?

Mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì?

Nền văn minh nhân loại không phát triển trong hàng trăm năm, thậm chí còn thụt lùi, vậy thì có lợi ích gì đối với bản thân họ thế?

Những vấn đề này Lâm Huyền đã suy nghĩ rất lâu rồi nhưng vẫn không tìm ra câu trả lời.

Có lẽ đúng như Hoàng Tước đã nói...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới có câu trả lời cho tất cả những điều này và cách đơn giản nhất để biết được câu trả lời... là có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nghĩ đến Hoàng Tước.

Lâm Huyền lại nghĩ đến lý do Hoàng Tước cố ý dẫn mình đến đây hôm nay.

Chương 366: Xe taxi (2)

Nếu mục đích của cô ta là muốn mình gặp Trịnh Thành Hà và Trịnh Tưởng Nguyệt thì ý nghĩa ẩn chứa trong đó là gì?

Hoàng Tước tuyệt đối không phải là người làm việc vô nghĩa, hành động của cô ta hôm nay chắc chắn có ý sâu xa.

Có lẽ là nhắc nhở.

Có lẽ là gợi ý.

Có lẽ là gián tiếp thông báo...

Vậy thì bây giờ mình vẫn chưa tìm ra manh mối hữu ích là đã bỏ sót điều gì sao?

Lâm Huyền đảo mắt nhìn khắp phòng bệnh của Hứa Y Y.

Cố gắng tìm ra điểm mù nào đó mà mình chưa chú ý đến.

Hắn đột nhiên nghĩ đến——

Tầng khoa nội trú này đều là phòng bệnh đơn, mỗi phòng bệnh chỉ có một bệnh nhân. Ở một nơi đất chật người đông như Đông Hải, giá phòng bệnh đơn đương nhiên không rẻ.

Mà nghe Trịnh Thành Hà và Trịnh Tưởng Nguyệt kể lại, họ không phải là gia đình đại phú đại quý gì, thậm chí có thể nói là anh em mồ côi bất hạnh, không có cha mẹ giúp đỡ... Đáng lẽ họ không thể chi trả nổi chi phí nằm viện đắt đỏ như vậy!

Huống hồ Trịnh Tưởng Nguyệt không phải nói là nằm mười ngày nửa tháng, mà là nằm nhiều năm, nhìn quần áo trên người

Trịnh Thành Hà cũng rất bình thường, thậm chí còn hơi cũ, rất khó tưởng tượng họ có năng lực kinh tế như vậy.

Điều này rất không hợp lý.

"Bình thường anh rảnh thì ở bên em gái nhiều hơn nhé, nhìn là biết em ấy rất dựa dẫm vào anh." Lâm Huyền nhìn Trịnh Thành Hà, vòng vo hỏi ra thắc mắc của mình:

"Anh làm nghề gì thế?"

"Tôi lái xe taxi." Trịnh Thành Hà tùy tiện trả lời:

"Tôi thường chạy ca sáng, tối tôi sẽ ở đây với Tưởng Nguyệt, sau đó đưa em ấy đến đây nói chuyện với Y Y, làm vật lý trị liệu cho Y Y."... ...

Xe taxi.

Lâm Huyền nghe đến từ này thì cảm thấy toàn thân không khỏe.

Nhớ lại đêm giao thừa, chiếc xe taxi đã hại chết Hứa Vân;

Lại nhớ đến một thời gian trước, chiếc xe taxi đã đâm bay Đường Hân;

Bọn hung thủ này giết người rất thích dùng xe taxi để gây án... Có lẽ là vì xe taxi rất kín đáo, cũng rất dễ ẩn mình trong rừng, sẽ không gây được sự chú ý đặc biệt, hơn nữa còn có tính mê hoặc nhất định.

"Lái xe taxi thì hẳn là không đủ tiền để chi trả viện phí đắt đỏ ở đây đâu nhỉ?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy."

Trịnh Thành Hà cười cười:

"May mà có rất nhiều người tốt bụng như giáo sư Hứa Vân giúp đỡ chúng tôi, Tưởng Nguyệt mới có thể được hưởng điều kiện y tế tốt như vậy ở đây. Đông Hải có quỹ y tế nhi đồng chuyên dụng, chúng tôi cũng đã xin được khoản tài trợ chuyên biệt cho bệnh tim bẩm sinh nên mới có thể ở đây lâu dài như vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vậy thì tốt rồi."

Sau đó, hắn chào tạm biệt Trịnh Thành Hà, rời khỏi phòng bệnh của Hứa Y Y.

Trong lúc thang máy xuống.

Lâm Huyền nhắm mắt suy nghĩ.

Toàn bộ Đông Hải có hơn mười vạn chiếc xe taxi, rất nhiều xe taxi đều chạy hai ca có hai tài xế, tính bảo thủ thì toàn bộ Đông Hải cũng có hai ba mươi vạn tài xế xe taxi.

Việc Trịnh Thành Hà là tài xế xe taxi thì không có gì đặc biệt.

Tất nhiên.

Tất cả những kết luận này, đều dựa trên tiền đề là hôm nay Hoàng Tước không dẫn mình đến đây.

Nếu mình tình cờ gặp Trịnh Thành Hà thì đương nhiên hắn sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng tình huống như hôm nay, hắn không thể không nghĩ nhiều hơn một chút——

Việc Trịnh Thành Hà là tài xế xe taxi rốt cuộc có liên quan gì đến cái chết của Hứa Vân và Đường Hân?

Liệu hắn ta có phải là kẻ thực hiện giết chết hai người không?

Là hung thủ giết người trực tiếp nhất?

"Rất khó xác định."

Lâm Huyền mở mắt ra.

Thực sự rất khó xác định.

Tuy nhiên... Trong thời gian này, Lâm Huyền cũng tổng kết phát hiện ra Chu Đoạn Vân, Quý Lâm, những kẻ đã xác định là hung thủ này trên thực tế đều có một số điểm chung nhất định:

Thứ nhất, bọn chúng đều rất thành công. Ít nhất là thành công nho nhỏ trong một lĩnh vực nào đó và đều gặt hái được không ít của cải, danh tiếng, địa vị.

Thứ hai, thành công của bọn chúng đều rất đột ngột. Quý Lâm từ một nghiên cứu viên nhỏ bị mọi người xa lánh bỗng chốc trở thành viện trưởng Viện nghiên cứu của Đại học Đông Hải, hiện tại còn là nhân vật nổi tiếng thế giới; sự phát triển của Chu Đoạn Vân càng giống như đảo ngược hai cực, giống như tên lửa cất cánh; Lâm Huyền không có nhiều bằng chứng về việc Quý Lâm đã thành công như thế nào nhưng xét về tuổi tác thì rõ ràng thành công của hắn ta có phần vượt quá tuổi tác.

Thứ ba, cuộc sống trong quá khứ của bọn chúng đều rất bi thảm. Điểm này có thể xác thực trên Chu Đoạn Vân và Quý Lâm, còn Quý Lâm vì từ nhỏ đã được người khác nhận nuôi, vậy thì hắn ta không phải bị cha mẹ bỏ rơi thì cũng là cha mẹ mất sớm, cũng được coi là một đứa trẻ mồ côi.

Nếu so sánh ba điểm chung này với cuộc đời của Trịnh Thành Hà...

Chương 367: Lên mặt trăng (1)

Thì lại có sự tương đồng đến kinh ngạc!

Mặc dù hắn ta lái xe taxi không được coi là thành công.

Nhưng phải xem so sánh với ai.

So với cuộc sống bi thảm năm xưa của hai anh em họ, hiện tại Trịnh Tưởng Nguyệt ở phòng bệnh đơn, Trịnh Thành Hà suýt bị chó cắn chết lái xe taxi kiếm sống... Cuộc sống ổn định như vậy đối với họ mà nói thì rõ ràng cũng được coi là một loại thành công.

"Không thể nào..."

Lâm Huyền xoa xoa thái dương, vẫn có chút không dám tin.

Mặc dù không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nhưng Trịnh Thành Hà trông không giống một tên giết người.

Hơn nữa hắn ta rất yêu em gái mình, nếu một ngày nào đó hắn ta xảy ra chuyện hoặc bị bắt thì đối với Trịnh Tưởng Nguyệt mà nói, đả kích thực sự quá lớn.

"Nhưng, cũng không thể nói như vậy."

Nếu đổi một góc độ khác, Trịnh Thành Hà tham gia vào kế hoạch giết người của Quý Lâm bọn họ cho nên mới thay đổi cuộc đời, cho em gái được hưởng điều kiện y tế tốt như vậy thì sao?

Lâm Huyền không biết kết quả nào là thật.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì đây cũng là một manh mối rất quan trọng.

Hỏi từ miệng Trịnh Thành Hà chắc chắn sẽ không hỏi ra được gì, điểm đột phá tốt nhất chính là——

Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cô bé Trịnh Tưởng Nguyệt này rất ngây thơ, cũng không có tâm cơ gì, muốn hiểu rõ về quá khứ và hiện tại của Trịnh Thành Hà thì cứ hỏi Trịnh Tưởng Nguyệt là phương án tốt nhất.

Vì Trịnh Thành Hà nói hắn ta lái xe taxi là ca sáng, vậy thì sáng mai sau khi đến văn phòng của Triệu Anh Quân xong, sau đó đến bệnh viện tìm Trịnh Tưởng Nguyệt là được.

Dù sao cũng có lý do đi thăm Hứa Y Y để làm bình phong, cô bé ngây thơ Trịnh Tưởng Nguyệt này sẽ không nghĩ nhiều đâu.

Đinh———

Cửa thang máy ở tầng một mở ra.

Lâm Huyền đi ra, lấy chìa khóa xe Ferrari trong túi ra, chuẩn bị trả lại chiếc xe mà Hoàng Tước đã lái đi.

Thật tình... tự mình chuốc lấy phiền phức.

Hắn đi đến bên cạnh chiếc Ferrari, nhấn nút mở cửa, cửa cắt kéo từ từ nâng lên.

"Ê!"

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc.

Lâm Huyền quay đầu lại, phát hiện ra là Tô Tô lái chiếc McLaren màu đỏ từ từ chạy tới.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tô Tô nằm trên khung cửa, thò đầu ra.

Lâm Huyền rất bất ngờ.

Hắn còn tưởng Tô Tô đã sớm lái xe đi rồi, không ngờ cô ấy lại đợi mình ở dưới lầu lâu như vậy.

"Anh lái xe giỏi thật." Tô Tô đưa điện thoại ra, trên đó hiển thị mã QR danh thiếp WeChat:

"Kết bạn WeChat đi, rảnh rỗi hẹn nhau đua xe!"

Lâm Huyền cúi đầu cười cười:

"Cô quên rồi à? Tôi đã nói với cô rồi, tôi không có xe."

"Anh!"

Tô Tô lập tức biến sắc, nghiến răng nghiến lợi:

"Không biết điều! Phì!"

Uỳnh!!!

Tiếng gầm rú như sấm sét của McLaren lập tức kéo đến, phun ra khí thải khó ngửi rồi biến mất không thấy tăm hơi.

"Không phải..."

Lâm Huyền gãi gãi đầu:

"Tôi thực sự không có xe mà, chiếc Ferrari này không phải của tôi."...

Ngày hôm sau.

Công ty MX, tầng 22, văn phòng Triệu Anh Quân.

Thấy Lâm Huyền bước vào văn phòng, Triệu Anh Quân dừng tay khỏi công việc, nhìn Lâm Huyền với vẻ thích thú:

"Kết quả xem mắt hôm qua thế nào?"

"Sau khi cô đi thì mọi người cũng giải tán." Lâm Huyền nói:

"Không có gì để nói, rõ ràng là không hợp."

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt:

"Còn định tiếp tục liên lạc không?"

"Cả phương thức liên lạc cũng không cho mà." Lâm Huyền nói.

"Thế à." Triệu Anh Quân cười khẽ, cầm lấy cây bút trên bàn, tiếp tục cúi đầu duyệt tài liệu:

"Sở Sơn Hà chắc cũng là do bạn bè nhờ vả chứ không có ý gì khác, cậu cũng đừng để trong lòng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Hôm qua cô nói có rất nhiều công việc chờ tôi làm... là gì vậy? Tôi tranh thủ thời gian làm luôn."

"À, công việc thực ra không có nhiều, dạo này không bận lắm, mọi thứ đều theo trình tự." Triệu Anh Quân lấy một tờ giấy A4 màu trắng đóng dấu đỏ từ tủ hồ sơ ngăn nắp bên cạnh:

"Chủ yếu là chiều hôm qua, Sở cảnh sát thành phố Đông Hải gửi đến một tờ 'giấy triệu tập', mặc dù gửi cho công ty chúng ta nhưng đến cùng có đi hay không, ý kiến vẫn ở cậu."

"Thứ gì thế?"

Lâm Huyền nhíu mày:

"Giấy triệu tập sao?"

"Đúng vậy, nói là triệu tập cậu đến Tổ điều tra chuyên án vụ án Hứa Vân để hỗ trợ điều tra." Triệu Anh Quân đưa tờ giấy A4 qua:

"Cậu xem thử đi."

Giấy triệu tập?

Mình đâu phải thám tử, Sở cảnh sát thành phố Đông Hải triệu tập mình làm gì?

Lâm Huyền nhận lấy.

Góc dưới bên phải, quả thực có đóng dấu hành chính của Sở cảnh sát thành phố Đông Hải, trên đầu đề ghi là giấy triệu tập, gửi cho công ty MX.

Xem nội dung thì là thông báo theo mẫu, gửi đến công ty MX để phá án, triệu tập Lâm Huyền đến Tổ điều tra chuyên án vụ án Hứa Vân hỗ trợ công tác, thời hạn một tháng, nếu cần thì sẽ gia hạn.

"Sao tự nhiên lại triệu tập tôi đi?" Lâm Huyền nghĩ mãi cũng không hiểu nổi.

"Không biết." Triệu Anh Quân lắc đầu:

Chương 368: Lên mặt trăng (2)

"Cái này chúng tôi không rõ, nói chung chi tiết liên quan đến vụ án này, trước khi phá án hoàn toàn, cảnh sát sẽ không công bố ra ngoài. Nhưng giấy triệu tập này cũng không bắt buộc, cậu muốn đi thì đi, không muốn đi thì không cần cậu ra mặt, công ty chúng tôi sẽ phản hồi từ chối."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn con dấu đỏ trên giấy triệu tập.

Bình thường mà nói, Sở cảnh sát thành phố Đông Hải tuyệt đối sẽ không triệu tập một con tép riu như mình, trong lĩnh vực phá án, mình thực sự không giúp được gì, cũng không có kinh nghiệm gì.

Vậy thì nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng——

Là Quý Lâm giới thiệu mình với Sở cảnh sát. Nói cách khác... là Quý Lâm đứng sau mời mình tham gia Tổ điều tra chuyên án vụ án Hứa Vân.

Uy tín của Quý Lâm bây giờ trong Sở cảnh sát thành phố Đông Hải rất cao, cũng rất có tiếng nói, chuyện này hắn ta làm rất dễ.

Tờ giấy triệu tập này... đúng là có chút mùi Hồng Môn Yến.

Thuật ngữ "Hồng Môn yến" theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm vô cùng, dựa trên sự kiện Hồng Môn Yến thời Mãn Thanh, chưa đụng đũa đầu đã rơi.

Bây giờ, Lâm Huyền đã cơ bản xác định Quý Lâm, Chu Đoạn Vân, Quý Lâm là một nhóm.

Ba người họ không chỉ liên quan đến vụ giết hại Hứa Vân và Đường Hân, mà hiện tại còn đang cố gắng tìm ra sơ hở hoặc chứng cứ trên người mình... mà một khi xác nhận được điều này, gần như 100% sẽ nghĩ cách dùng cùng một vụ tai nạn xe hơi để đâm chết mình vào lúc 00:42.

Đây chính là "trò chơi mèo vờn chuột" mà Hoàng Tước đã nói.

Thời gian trước, Lâm Huyền chạy khắp nơi, mục đích chính là muốn tìm thêm nhiều thông tin về hung thủ.

Vậy thì có thể tưởng tượng được trong thời gian này đối thủ cũng không nhàn rỗi.

Quý Lâm gửi cho mình tờ "giấy triệu tập" này, thực ra cũng giống như hạ chiến thư. Mục đích của hắn ta chắc chắn là muốn gọi mình đến bên cạnh hắn ta, sau đó trong quá trình tiếp xúc và làm việc hàng ngày để tìm ra bí mật của mình.

"Không đúng."

Lâm Huyền thầm nghĩ... đây không tính là chiến thư, bởi vì hiện tại mình điều tra ra được cái tên Quý Tâm Thủy này, cũng như quá khứ giữa Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân hoàn toàn là ngoài ý muốn, Quý Lâm hẳn là không biết chuyện này.

Nói cách khác, bên phía Quý Lâm không biết rằng hắn ta đã lộ tẩy.

Theo góc nhìn của hắn ta, mình vẫn chưa nhận ra hắn ta cũng là một trong những hung thủ; hắn ta vẫn đang diễn vai một người tốt, một người cố gắng tìm ra hung thủ giết chết Hứa Vân, một người thương tiếc cho Đường Hân.

Nhìn theo cách này...

Lợi thế lại quay trở về phía mình, thông tin tình báo của mình

nhiều hơn Quý Lâm một bậc.

Vậy thì.

Có nên đến Hồng Môn Yến này không?

Lâm Huyền vẫn có chút do dự.

Thực tế chứ không phải là mơ, không có nhiều mạng như vậy để thử đi thử lại vô số lần.

Mặc dù không vào hang cọp sao bắt được cọp con nhưng liều lĩnh một mình đến địa bàn của Quý Lâm, dưới mí mắt của Quý Lâm là rất nguy hiểm.

Quý Lâm thông minh như vậy, chắc chắn sẽ giăng rất nhiều cạm bẫy cho mình, chỉ cần không chú ý một chút là có thể toi mạng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Mình đã khóa chặt Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân bọn họ rồi... vậy thì bước tiếp theo nếu muốn đưa họ ra trước pháp luật, báo thù cho Hứa Vân và Đường Hân thì thực sự cần phải tiếp xúc với họ để tìm sơ hở để tìm manh mối.

Trò chơi mèo vờn chuột trốn tìm này chính là xem ai bắt được sơ hở của đối phương trước, ai giải quyết được đối phương trước.

Xuất phát từ góc độ này mà nói, rủi ro và lợi ích cùng tồn tại. Mình thực sự nên tự mình vào cuộc trong tình trạng giả vờ không biết gì, giả vờ rơi vào bẫy của Quý Lâm, sau đó phản công lại.

Dù sao thì...

Quý Lâm họ có thể giăng bẫy cho mình thì tại sao mình không thể dùng kế của họ, sau đó thiết kế một cái bẫy để Quý Lâm bọn họ tự lộ tẩy?

"Tôi sẽ cân nhắc xem."

Lâm Huyền cất tờ giấy triệu tập, nhìn Triệu Anh Quân:

"Nói thật, giáo sư Hứa Vân và chúng tôi quan hệ rất tốt, đã giúp chúng tôi rất nhiều. Nếu tôi thực sự có thể giúp cảnh sát một số việc, sớm bắt được hung thủ... thì tôi vẫn rất muốn giúp đỡ."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Chuyện này cậu tự quyết định đi."...

Ra khỏi văn phòng Triệu Anh Quân, Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Còn sớm, vẫn còn rất nhiều thời gian nữa mới đến trưa.

Hôm qua Trịnh Thành Hà đã nói, hắn ta làm ca sáng lái xe taxi, hiện tại chính là giờ làm việc của hắn ta.

Cho nên thời điểm này đến bệnh viện, khả năng lớn có thể gặp được Trịnh Tưởng Nguyệt một mình trong phòng bệnh.

Muốn biết Trịnh Thành Hà có phải là nghi phạm đâm chết giáo sư Hứa Vân và Đường Hân hay không... chỉ cần hỏi Trịnh Tưởng Nguyệt là được.

Hơn nữa, Lâm Huyền cũng rất tò mò về thân phận và lai lịch thật sự của Trịnh Thành Hà; nhìn hắn ta không muốn kể lại chuyện cũ, còn Trịnh Tưởng Nguyệt thì đơn giản hơn nhiều, tùy tiện hỏi một chút là có thể biết được sự thật.

Chương 369: Lên mặt trăng (3)

Ra khỏi công ty, Lâm Huyền đi taxi đến bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, sau đó đến phòng bệnh của Hứa Y Y ở tầng 17.

Bên trong rèm cửa kéo ra, ánh nắng chiếu vào, chiếu lên người Hứa Y Y, phủ lên lông mi và mái tóc của cô ấy một lớp ánh sáng.

Cô ấy vẫn yên tĩnh như vậy.

Giống như thế giới này chưa từng thay đổi, mãi mãi là dáng vẻ khi cô bé ngã từ cầu thang trượt xuống.

Chỉ tiếc là...

Trong những năm cô ấy nhắm mắt lại, toàn bộ thế giới đã xảy ra biến đổi long trời lở đất, thậm chí cả người cha yêu thương cô ấy nhất cũng đã rời khỏi nhân thế.

Hàng ngày y tá ở đây đều chăm sóc Hứa Y Y rất tốt, ga giường vỏ chăn đều rất sạch sẽ. Về điểm này Lâm Huyền vẫn rất yên tâm, Triệu Anh Quân làm việc luôn rất chu đáo, cô ấy tuyệt đối sẽ không bạc đãi Hứa Y Y.

Lâm Huyền đi đi lại lại trong phòng, thỉnh thoảng tạo ra chút động tĩnh.

Hắn biết, lúc này Trịnh Tưởng Nguyệt hẳn là đang ở một mình bên phòng bên cạnh, cô bé buồn chán nếu không có chuyện gì làm thì khả năng lớn sẽ chạy vào. Nếu thời gian trôi qua lâu mà cô bé vẫn chưa sang thì chỉ còn cách tự mình sang phòng bên cạnh tìm cô bé nói chuyện.

Nhưng mà tâm tư của trẻ con rất dễ hiểu, không lâu sau, Trịnh

Tưởng Nguyệt mặc áo đen tóc dài, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, thò đầu vào từ cánh cửa phòng hé mở.

"Anh Lâm Huyền?"

Chắc là hôm qua sau khi mình về, Trịnh Thành Hà đã nói với Trịnh Tưởng Nguyệt tên của mình nên hôm nay cô bé gọi thẳng ra.

"Tưởng Nguyệt?" Lâm Huyền giả vờ như tình cờ gặp, quay đầu cười nói:

"Anh đến thăm Y Y, anh trai em đâu?"

"Anh trai em đi làm lái xe taxi rồi!"

Vì hôm qua mới gặp, Trịnh Tưởng Nguyệt không có gì xa lạ, cô bé vui vẻ đi vào:

"Bình thường ban ngày anh trai em đều đi làm, em ở một mình trong phòng bệnh... thỉnh thoảng em sẽ đến tìm Hứa Y Y nói chuyện nhưng đều là em tự nói tự nghe, em đoán là chị ấy không nghe thấy đâu."

"Cái này cũng khó nói." Lâm Huyền quay đầu, nhìn Hứa Y Y đang bình tĩnh:

"Biết đâu cô ấy có thể nghe thấy loáng thoáng, đến một ngày nào đó cô ấy tỉnh lại, hai người lại trở thành bạn tốt."

Sau đó, Lâm Huyền và Trịnh Tưởng Nguyệt trò chuyện phiếm.

Giống như hắn nghĩ.

Trịnh Tưởng Nguyệt bị bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng, phải luôn luôn ở trong tình trạng được theo dõi, cho nên nhiều năm như vậy cô bé chưa từng ra khỏi bệnh viện, cùng lắm là anh trai đưa cô bé xuống dưới lầu đi dạo một vòng thôi.

Trên người cô bé 24 giờ đều dán thiết bị theo dõi, Trịnh Tưởng Nguyệt còn tự hào khoe với Lâm Huyền những thiết bị trên người, nói cô bé cảm thấy rất ngầu, có cảm giác như người máy.

Vì không có bạn bè, ban ngày không có ai trò chuyện cùng nên sau khi gặp Lâm Huyền, cô bé rất hay nói... căn bản không cần Lâm Huyền cố ý dẫn dắt, Trịnh Tưởng Nguyệt đã kể hết mọi chuyện.

Theo lời Trịnh Tưởng Nguyệt kể.

Cô bé và anh trai đều sinh ra ở một vùng nông thôn nghèo khó của tỉnh Giang Tô nhưng cô bé nhớ rất ít về thời thơ ấu, gần như là không nhớ gì, rất nhiều chuyện đều là nghe anh trai kể lại.

Những năm trước cha mẹ của bọn họ vì vấn đề đất ở trong làng mà xảy ra mâu thuẫn với kẻ côn đồ trong làng, khi Trịnh Tưởng Nguyệt còn rất nhỏ, kẻ côn đồ dẫn người đến đánh nhau, cha mẹ cô bé vì thế mà mất mạng.

Nhưng kẻ côn đồ không giống như những gì Trịnh Thành Hà nói hôm qua là bị pháp luật trừng trị, thời đó nông thôn không phát triển như vậy, camera giám sát cũng không đủ, dưới sự thao túng của kẻ côn đồ, ngược lại cha mẹ của hai anh em lại trở thành người động thủ trước.

Cuối cùng, chuyện này kết thúc bằng việc một đàn em của kẻ côn đồ vào tù vài năm. Sau đó, Trịnh Thành Hà và Trịnh Tưởng Nguyệt trở thành trẻ mồ côi.

Lúc đó Trịnh Thành Hà đã trưởng thành, chứng kiến cảnh cha mẹ bị đánh chết thảm thương nhưng vì cô em gái nhỏ mới cai sữa, hắn ta chỉ có thể nhẫn nhịn, dựa vào việc làm công việc chân tay để nuôi sống Trịnh Tưởng Nguyệt.

Nhưng sự ức hiếp của kẻ côn đồ là không có điểm dừng, cụ

thể sau đó đã xảy ra chuyện gì, Trịnh Tưởng Nguyệt không nhớ rõ, cô bé chỉ nhớ là nhà kẻ côn đồ nuôi một con chó săn rất to, rất hung dữ, tiếng kêu rất lớn, chúng thả con chó ra đuổi theo hai anh em cô bé cắn.

Còn vết thương trên mặt Trịnh Thành Hà là do lúc đó để lại.

"Thật ra trên người anh trai em có nhiều vết thương hơn." Trịnh Tưởng Nguyệt tiếp tục nói:

"Thật ra anh ấy đã có thể chạy trốn từ lâu rồi, anh trai em rất khỏe mạnh. Nhưng vì bảo vệ em... nên mới bị cắn thành như vậy."

"Những chuyện này đều là em nghe anh trai kể lại, trí nhớ của em trước đó rất mơ hồ. Bác sĩ nói là chứng kiến cảnh anh trai bị cắn đã kích thích tâm lý của em quá lớn nên đã dẫn đến chứng mất trí nhớ bảo vệ ở một mức độ nhất định, em cũng không biết có phải là vì lý do này không."

Chương 370: Lên mặt trăng (4)

Lâm Huyền thở dài, xoa đầu Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Sau đó thì sao? Hai người đến Đông Hải bằng cách nào?"

"Anh trai em nói, từ sau chuyện đó, anh ấy biết không thể ở lại trong làng nữa, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị những người này bắt nạt chết nên đã dẫn em rời khỏi làng rồi đến Đông Hải."

Trịnh Tưởng Nguyệt càng nói càng tủi thân:

"Lúc đầu em không ở đây, mà ở trong một căn nhà cho thuê nhưng sau đó bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, mới chuyển đến đây nhập viện. Nhưng cuộc sống sau này đã tốt hơn, anh trai em cũng tìm được một công việc lái xe taxi, những kẻ xấu kia cũng bị bắt vào tù rồi!"

Khuôn mặt trẻ con quả nhiên là nói thay đổi là thay đổi, Trịnh Tưởng Nguyệt lau nước mắt, lại vui vẻ trở lại:

"Anh trai em vẫn nói, thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, thế giới này đúng thật là như vậy!"

Lâm Huyền cười cười, không nói gì thêm.

Trong đầu óc nhỏ bé của Trịnh Tưởng Nguyệt, thế giới đơn giản như vậy.

Nhưng nếu thực sự là thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo... vậy thì Hứa Vân và Đường Hân đã làm sai điều gì? Quý Lâm và Chu Đoạn Vân lại làm đúng điều gì?

Nhưng mà...

Càng nghĩ phức tạp, con người càng không vui vẻ gì, Lâm Huyền không định phá hỏng sự ngây thơ vui vẻ của Trịnh Tưởng Nguyệt.

"Đúng vậy, cuộc sống ngày càng tốt hơn rồi, sao cứ mãi nghĩ đến việc chôn mình trên mặt trăng? Em cũng là đứa trẻ ngoan, bệnh của em chắc chắn sẽ khỏi, em nên nghĩ xem sau này lớn lên em muốn làm gì."

Lâm Huyền nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Ước mơ sau này lớn lên của em là gì?"

"Lớn lên..." Trịnh Tưởng Nguyệt thở dài, cười bất lực, nhìn Hứa Y Y đang nằm yên trên giường bệnh:

"Em chưa từng nghĩ đến sau này lớn lên sẽ làm gì."

"Tại sao?"

"Bởi vì em..." Trịnh Tưởng Nguyệt chớp chớp mắt: "Bởi vì em, không lớn được..."

Cô bé ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Thật ra em biết mọi người đang an ủi em. Nhưng em đã lén nghe rất nhiều lần bác sĩ và y tá nói nhỏ... họ đều nói em không lớn được, đều nói em sống không được bao lâu nữa, gần như năm nào cũng nói em không sống được đến Tết."

"Nhưng em không phải vẫn lớn lên từ từ sao? Em phải tin vào phép màu chứ."

"Bác sĩ nói càng lớn càng nguy hiểm."

Trịnh Tưởng Nguyệt giơ tay, vuốt ve trái tim mình:

"Trái tim em yếu ớt như vậy, bác sĩ nói nó không chịu được cơ

thể em lớn dần... và vì nhóm máu đặc biệt nên cũng không thể chờ được trái tim phù hợp... dạo trước họ còn nói, nói em không sống được đến sinh nhật 14 tuổi."

Lâm Huyền nghĩ đến lời Trịnh Thành Hà nói hôm qua, nói là tháng sau là sinh nhật Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cũng không còn bao lâu nữa, cô bé chắc chắn có thể sống sót.

Nghĩ đến đây thì chắc là không có vấn đề gì, nếu không thì Trịnh Thành Hà cũng không yên tâm đi làm như vậy.

"Em xem, sắp đến sinh nhật em rồi, bác sĩ họ lại nói sai rồi." Lâm Huyền nắm tay Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Em sẽ lớn lên sẽ lớn rất cao, rất xinh, hãy tin vào bản thân mình, cũng hãy tin vào các nhà khoa học, nhất định sẽ sớm chế ngự được khoang thuyền ngủ đông."

"Đúng rồi, em thích mặt trăng như vậy, vậy thì ước mơ sau này lớn lên hãy trở thành một phi hành gia đi!"

"Phi hành gia?" Trịnh Tưởng Nguyệt nghiêng đầu.

"Đúng vậy, phi hành gia." Lâm Huyền gật đầu, nghiêm túc nói:

"Chờ em trở thành phi hành gia, em có thể ngồi tên lửa đến mặt trăng du lịch tham quan, từ trên đó nhìn lại trái đất, nhất định rất đẹp."

Hắn móc ngón út của Trịnh Tưởng Nguyệt, kéo tay cô bé:

"Vậy chúng ta hẹn ước nhé, đến lúc đó em đứng trên mặt trăng vẫy tay với em và anh trai em, bọn anh nhất định sẽ nhìn thấy."

"Hihi, được ạ!" Thế giới của Trịnh Tưởng Nguyệt rất nhỏ, chuyện gì cũng không nghĩ nhiều như vậy, cười híp mắt kéo tay Lâm Huyền.

Lâm Huyền đứng dậy:

"Anh trai em tối mới về à?"

"Vâng." Trịnh Tưởng Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu:

"Mỗi ngày anh ấy đều đổi xe với tài xế ca đêm lúc sáu giờ hơn, sau đó bảy tám giờ sẽ đến phòng bệnh thăm em."

"Ngày nào anh ấy cũng làm ca sáng à?" Lâm Huyền bắt đầu thăm dò mục đích chính hôm nay.

"Hầu như đều là ca sáng, thỉnh thoảng khi tài xế ca đêm có việc, hai người họ sẽ đổi ca... lúc đó anh ấy sẽ ở cùng em vào ban ngày, còn ban đêm thì đi làm ca đêm."

Trịnh Tưởng Nguyệt trả lời từng câu hỏi rất nghiêm túc:

"Thật ra em rất muốn anh trai nghỉ ngơi nhiều hơn... Nhưng hễ có thời gian là anh ấy lại đến thăm em, đối xử với em thực sự rất tốt. Hơn nữa mỗi dịp lễ anh ấy đều tặng quà cho em! Không chỉ riêng sinh nhật, tất cả các ngày lễ anh ấy đều mang quà đến cho em!"

"Vậy... đêm giao thừa, anh trai em đã tặng em món quà gì?" Lâm Huyền cười hỏi:

"Mặc dù ngày đầu năm mới không được tính là ngày lễ theo đúng nghĩa nhưng anh trai em chắc chắn sẽ không bỏ qua đúng không?"

"Tất nhiên rồi!"

Chương 371: VV thật giả (1)

Trịnh Tưởng Nguyệt tự hào ưỡn ngực:

"Đêm giao thừa, anh trai đã cùng em ở đây xem pháo hoa bên ngoài! Sau đó vừa qua 0 giờ, anh ấy còn tặng em một bất ngờ nữa! Anh ấy đã mang đến cho em một con mèo Rhine mà em vẫn chưa sưu tập đủ bộ! Em thích mèo Rhine nhất!"

"Thế à, anh trai em tốt thật."

Lâm Huyền đứng dậy, tảng đá đè nặng trong lòng hắn cũng được hạ xuống.

Nơi này cách hội quán nơi Hứa Vân xảy ra chuyện hôm đó, một nơi nằm ở phía đông Đông Hải, một nơi nằm ở phía tây Đông Hải, ngay cả khi không có xe cộ vào ban đêm thì chạy quá tốc độ đến đó cũng phải mất ít nhất một giờ.

Vì vậy, nếu vào lúc 0 giờ, Trịnh Thành Hà vẫn còn ở trong phòng bệnh cùng Trịnh Tưởng Nguyệt xem pháo hoa... thì có nghĩa là tài xế lái xe đâm chết giáo sư Hứa Vân lúc 00:42 không phải là hắn ta.

Dù sao thì hắn ta không phải là người có thể phân thân, mà Trịnh Tưởng Nguyệt cũng không nói dối.

Kết quả như vậy thật tốt.

Trong lòng Lâm Huyền vẫn hy vọng Trịnh Thành Hà, người anh cả khổ mệnh nhưng kiên cường này là một người tốt, hy vọng thế giới này thực sự thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, hy vọng một ngày nào đó hắn ta thực sự có thể tự hào nhìn thấy Trịnh

Tưởng Nguyệt vẫy tay trên mặt trăng.

"Sinh nhật em muốn được tặng gì?" Lâm Huyền cúi đầu nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Đến lúc đó anh cũng đến cùng em để mừng sinh nhật nhé."

"Em muốn lên mặt trăng!" Trịnh Tưởng Nguyệt bướng bỉnh nói.

"Nhưng bây giờ em thực sự không thể đi được." Lâm Huyền cười bất lực:

"Ở thời buổi này không quốc gia nào có khả năng đưa người lên mặt trăng."

"Không đâu! Bây giờ vé lên mặt trăng đã bắt đầu được bán rồi!"

"Cái gì?"

Lâm Huyền như ông sư chùa nào hiểu gì:

"Trong game à?"

"Không phải game đâu... là thật! Tin tức đã đưa tin rồi! Em về lấy cho anh xem!"

Thấy Lâm Huyền không tin, Trịnh Tưởng Nguyệt chậm rãi chạy sang phòng bệnh bên cạnh, sau đó cầm điện thoại, mở một bức ảnh chụp màn hình tin tức trong album:

"Anh Lâm Huyền này, anh xem, những gì em nói đều là thật!"

Lâm Huyền nửa tin nửa ngờ nhận lấy điện thoại, quả nhiên thấy trên đó là một tin tức mới đưa cách đây không lâu——

[Giám đốc điều hành của SPACET, người giàu nhất thế giới,

Jask thông báo, ngoài việc bán vé tàu du lịch vũ trụ còn đồng thời mở bán vé đặt trước cho chuyến du lịch mặt trăng! Chỉ có mười chỗ ngồi!]

Vé du lịch mặt trăng?

Đây là thứ hoang đường gì vậy...

Tuy nhiên, khi Lâm Huyền nhìn thấy cái tên Jask, hắn cũng không thấy hoang đường như vậy nữa.

Elon Jask.

Đây là một thiên tài được cả thế giới công nhận.

Tất nhiên, ông ta còn có rất nhiều danh phận khác.

Người sáng lập công ty vũ trụ SPACET, chủ sở hữu công ty Tesla, người phóng vệ tinh Starlink, người mơ ước di cư lên sao Hỏa.

Những lời phát biểu của ông ta cách đây mười mấy năm đều là những lời điên rồ, khó hiểu đến cùng cực.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, mười mấy năm sau, hầu hết những lời khoác lác năm xưa của ông ta đều đã trở thành hiện thực.

Ông ta không chỉ thiết kế ra tên lửa tái sử dụng có thể thu hồi mà còn khiến cả thế giới có một nhận thức hoàn toàn mới về ngành hàng không vũ trụ với tư cách là một công ty tư nhân.

Mọi người thực sự nhận ra rằng, chuyện một chiếc ốc vít không được vặn chặt gây ra sự cố tên lửa năm xưa hoàn toàn là lời nói nhảm.

Trên thực tế, trong cấu trúc công nghiệp, để đảm bảo an toàn, các nhà thiết kế sẽ thêm rất nhiều "thiết kế dự phòng", trên thực tế

tỷ lệ chịu lỗi rất cao, ngay cả khi một vài động cơ bị tắt đột ngột... thì cũng không ảnh hưởng đến việc tên lửa cất cánh lên không.

Vào năm 2021. Jask đã bán được 4 vé du lịch vũ trụ và vào tháng 9 cùng năm, đưa bốn du khách này lên độ cao 500 km, bay quanh Trái Đất hàng chục vòng, thực hiện chuyến du lịch vũ trụ kéo dài ba ngày.

Chuyến du lịch này thực sự khiến cả thế giới nhận thức được sức mạnh thực sự của Jask, bởi vì trước đó chỉ có ba quốc gia trên thế giới có khả năng chở người và vào thời điểm này... một công ty tư nhân đã giải quyết được bài toán khó này.

Kể từ đó, Jask cũng bắt đầu đặt trước vé tàu di cư lên sao Hỏa. Mặc dù hiện tại, chiêu trò này lớn hơn nhiều so với tiến độ thực tế nhưng với những thành tựu mà Jask đạt được hiện nay... ai còn dám dễ dàng phủ nhận ước mơ của ông ta nữa?

Người đàn ông được mệnh danh là Ironman của Thung lũng Silicon này dường như là người có thể làm được mọi thứ.

Và xem bài báo mà Trịnh Tưởng Nguyệt chụp màn hình này...

Vé cho chuyến du lịch vũ trụ thứ hai của Jask cũng đã được bán hết, năm sau sẽ khởi hành đưa khách đi. Vì vậy, trên cơ sở này, ông ta lại mở bán vé đặt trước cho chuyến du lịch mặt trăng.

Chương 372: VV thật giả (2)

Mặc dù hiện tại, độ khó của việc đưa người lên mặt trăng và trở về thành công là rất lớn nhưng ít nhất vẫn dễ hơn nhiều so với việc đi lại giữa Trái Đất và sao Hỏa. Theo ước tính của Jask thì có lẽ trong vài năm tới, chuyến du lịch này có thể khởi hành.

Tổng giá vé du lịch mặt trăng là 12 triệu đô la Mỹ (- hơn 305 tỷ đồng), gấp đôi giá vé du lịch vũ trụ, quy đổi ra tiền Long tệ là hơn 84 triệu tệ.

Hiện tại, nếu đặt trước, bạn chỉ cần trả trước 2 triệu đô la Mỹ, số tiền còn lại chỉ cần thanh toán đủ một năm trước khi khởi hành.

2 triệu đô la Mỹ, tức là 14 triệu tệ.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt đầy sao trong mắt... Với số tiền lớn như vậy, ngay cả khi để anh trai cô bé chạy taxi 48 giờ một ngày cũng không kiếm được!

Hơn nữa, đây chỉ là khoản thanh toán trước, sau này còn phải trả thêm 70 triệu tiền đặt cọc nữa.

Chỉ có thể nói rằng... quan điểm về tiền bạc và thế giới của Trịnh Tưởng Nguyệt đều không đủ toàn diện, bởi vì cô bé chưa bao giờ ra khỏi bệnh viện, có lẽ cô bé không có bất kỳ khái niệm nào về tiền bạc.

"Tin tức này thực ra giống như một khái niệm cường điệu hơn."

Lâm Huyền trả điện thoại cho Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Có thể em không quen với Jask, ông ta vẽ ra chiếc bánh lớn

nhất cho cả thế giới là di cư lên sao Hỏa. Nhưng bây giờ nhìn lại... thì thực ra hy vọng vẫn rất mong manh."

"Kế hoạch du lịch mặt trăng này, em thấy ông ta cũng không dám nói cụ thể thời gian khởi hành không, điều này chứng tỏ bản thân ông ta cũng không tự tin lắm, rất có thể cuối cùng kế hoạch này sẽ không thành."

"Vì vậy, thay vì tin vào người không đáng tin cậy này, Tưởng Nguyệt, em vẫn nên tích cực phối hợp điều trị, chờ ghép tim hoặc nghiên cứu về khoang thuyền ngủ đông thành công, sau này chúng ta tự làm phi hành gia, tự lên mặt trăng nhé!"

Trịnh Tưởng Nguyệt nhận lấy điện thoại, vẫn đầy mong đợi nhìn vào bức ảnh chụp màn hình tin tức trên màn hình, bức ảnh chụp màn hình đó tự hào tuyên bố kế hoạch du lịch mặt trăng của Jask:

"Hy vọng anh trai mình... có thể kiếm được một tấm vé tàu."

Nhìn ánh mắt của cô bé, Lâm Huyền im lặng.

Tâm tư của trẻ con đôi khi rất dễ hiểu, đôi khi lại rất khó hiểu.

Ít nhất là hiện tại...

Trịnh Tưởng Nguyệt chưa bao giờ từ bỏ ý định "mang em lên mặt trăng chôn".

Cô bé không có chút tự tin nào vào việc mình có thể sống lâu hơn một chút.

Cô bé chiến đấu với bệnh tật hàng ngày có lẽ hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ ai; vì vậy, mong muốn lớn nhất của cô bé là anh trai Trịnh Tưởng Nguyệt đồng ý với yêu cầu của mình, kiếm được một tấm vé tàu đến mặt trăng, sau đó chôn tro cốt của cô bé trên mặt trăng...

Chắc là vậy nhỉ?

Có lẽ Trịnh Tưởng Nguyệt ngây thơ thậm chí còn không biết tro cốt là gì, càng không biết việc mang một xác chết lên mặt trăng là không thực tế đến mức nào.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Đôi khi, không lớn cũng tốt.

Nhưng con người luôn phải lớn lên một cách không thể cưỡng lại, phải hiểu được những điều không thể trong truyện cổ tích, phải chấp nhận những điều không như ý trong cuộc sống.

Cuối cùng, Lâm Huyền xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Em cũng về nghỉ ngơi đi, đến sinh nhật em, anh sẽ mang quà đến chúc mừng em."...

Trở về nhà.

Còn sớm.

Vừa hay có thể vào giấc sau một thời gian dài.

Khúc dạo đầu sau khi vào giấc thực sự quá dài... Lâm Huyền theo quy trình trước đó, trước tiên đến khu rừng nhỏ phía sau nhà Lê Thành để thuyết phục CC, sau đó đưa cô tham gia bang Kiểm, cuối cùng trèo qua tường rào nhà máy rác dưới thang người của bang Kiểm, lẻn vào thành phố Đông Hải mới, đến ngân hàng Thái Mỗ.

Tách, tách, tách...

CC vẫn ở đó không ngừng thử mật khẩu két sắt.

Hôm nay Lâm Huyền cũng không chạy lung tung, thời gian này

trải qua quá nhiều chuyện, thu thập được quá nhiều thông tin nên hắn cần sắp xếp lại cho ổn thỏa.

Thế giới ban ngày quá ồn ào, lại còn nguy hiểm rình rập, khiến hắn không có cảm giác an toàn.

Ngược lại, giấc mơ của chính mình, hiện tại lại trở thành nơi khiến hắn có cảm giác an toàn nhất, có thể bình tĩnh suy nghĩ.

"Sao vậy?" CC đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

"Gì cơ?" Lâm Huyền không biết CC muốn nói gì.

"Anh có vẻ... trở nên rất im lặng." CC nói:

"Có gặp phải khó khăn gì không?"

Trên đường đi, Lâm Huyền đều líu lo như súng liên thanh không ngừng nói nhưng ở đây lại im lặng không nói một lời, điều này khiến CC cảm thấy rất nghi ngờ.

Trong mảnh ký ức liên quan đến Lâm Huyền, chàng trai này cũng rất hay nói, hoàn toàn không phải dáng vẻ thâm trầm như thế này.

Thậm chí...

Hắn rõ ràng đã nói với mình rằng mục đích của hắn cũng là chiếc két sắt này.

Nhưng sau khi trải qua muôn vàn khó khăn đến được ngân hàng Thái Mỗ này, Lâm Huyền thậm chí còn không nhìn chiếc két sắt này lấy một cái, cũng không thử bất kỳ mật mã nào... điều này thực sự khiến CC không thể hiểu nổi.

Chương 373: Lâm Huyền VS Quý Lâm (1)

Chàng trai này lúc nào cũng cho người ta cảm giác rất bí ẩn, trên người đầy bí mật như một cơn gió không thuộc về thế giới này, thoắt ẩn thoắt hiện.

"Thật ra có gặp chút rắc rối."

Nếu là trong thực tế, Lâm Huyền chắc chắn sẽ không nói nỗi lo lắng trong lòng mình cho bất kỳ ai, thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, nói ra thì luôn có nguy cơ bị bại lộ.

Nhưng trong mơ thì khác.

Nơi này vài giờ nữa sẽ khởi động lại hoàn toàn, mọi thứ sẽ trở thành hư vô, không để lại dấu vết gì.

"Nếu tôi có thể giúp gì thì anh cứ nói." CC vừa cúi đầu xoay bánh xe mật khẩu vừa nói nhỏ:

"Nếu không phải anh đưa tôi đến đây, có lẽ cả đời này tôi cũng không thể chạm vào chiếc két sắt này. Để đền đáp... nếu tôi có thể giúp anh, tôi chắc chắn sẽ không từ chối."...

Nghe lời CC nói, Lâm Huyền có chút bất ngờ.

CC của hôm nay cũng trở nên dễ giao tiếp hơn rất nhiều, thậm chí tính cách cũng có chút đáng yêu.

Lý do ư...

Lâm Huyền cho rằng có lẽ vẫn liên quan đến cốt truyện mà

hắn đã trải qua với cô kể từ khi vào giấc mơ.

Trước đây vì nhiều điều không quen thuộc nên không tránh khỏi việc cãi vã hoặc ầm ĩ; nhưng bây giờ Lâm Huyền đã nắm rõ cốt truyện này và những gì CC muốn nói với hắn, hắn đều biết, những gì CC không muốn nói, hắn cũng lười hỏi.

Điều này dẫn đến việc tình cờ, thiện cảm của CC đối với hắn cũng tăng lên không ít.

Bởi vì theo góc nhìn của CC, Lâm Huyền lần này là người hiểu biết, có hỏi có trả lời, thần thông quảng đại, đáng quý hơn là hoàn toàn vô tư giúp đỡ cô, vô tư nói cho cô nhiều thông tin hữu ích như vậy, cuối cùng còn đưa cô đến chỗ két sắt một cách an toàn.

Không cầu báo đáp, cũng không tranh giành thử mật khẩu két sắt với cô.

Vì vậy, thái độ của CC đối với Lâm Huyền cũng tốt hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói là tin tưởng tuyệt đối.

"Tôi đoán là cô không giúp được gì đâu." Lâm Huyền nói: "Dù sao thì đó cũng là chuyện của một thế giới khác, một thời không khác."

"Nói đi."

Lâm Huyền dừng lại một chút, như tự nói với chính mình, tùy tiện nói:

"Có một nhóm người đã giết bạn tôi, giết thầy tôi, tôi không biết lý do họ giết người là gì nhưng bây giờ họ dường như cũng nhắm vào tôi, muốn tìm cơ hội giết tôi."

"Vậy anh có định chạy trốn không?" CC hỏi.

"Chạy trốn chắc chắn là không thoát được... Chạy trốn thì chạy

đi đâu?" Lâm Huyền tùy tiện tìm một chiếc két sắt hợp kim hafni ngồi xuống, tiếp tục nói:

"Hơn nữa, họ muốn giết tôi cũng không dễ dàng như vậy, dường như phải tìm được một số bằng chứng gì đó mới được. Mà... tôi cũng không muốn chạy trốn, dù là người thầy đó hay người bạn đó, tất cả đều là những người rất thân thiết với tôi, bọn họ đều chết ngay trước mắt tôi, tôi không thể cứ thế mà bỏ mặc được, tôi muốn báo thù cho họ."

"Nhưng cho đến nay, tôi vẫn chưa tìm thấy bằng chứng giết người của những người đó nên cũng không thể bắt họ. Ngược lại, chính họ lại ra tay trước, trà trộn vào nội bộ cảnh sát, nắm quyền phát ngôn và điều tra, thậm chí còn vu oan giá họa rồi mời tôi tham gia tổ điều tra vụ án."

"Anh đã đi chưa?" CC dừng xoay bánh xe mật khẩu, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền.

"Chưa."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi cũng còn đang do dự."

"Nói thật, nếu tôi mượn danh nghĩa tham gia tổ điều tra để trà trộn vào bên cạnh những kẻ giết người thì đây thực sự là một cơ hội tốt để lấy bằng chứng, bắt được nhược điểm của chúng."

"Nhưng đồng thời, họ cũng có cơ hội tiếp xúc gần với tôi, trong trường hợp sở cảnh sát đã trở thành sân nhà của họ... Thì điều này rất bất lợi và nguy hiểm đối với tôi, có thể tôi sẽ bị họ bắt được nhược điểm trước khi bắt được nhược điểm của họ, rồi bị giết chết."

"Anh đang sợ sao?" CC đứng dậy.

"Sao lại sợ." Lâm Huyền cười nói:

"Tôi không sợ chút nào, tôi chỉ lo vì không đưa ra được lựa chọn hoàn hảo nhất, cuối cùng không những không báo thù được cho bạn bè mà còn tự chuốc họa vào thân, mất hết tất cả."...

Sau đó.

CC và Lâm Huyền đều không nói gì.

Mấy chục giây sau, CC lại ngồi xuống, xoay bánh xe mật khẩu, kêu cạch cạch, cố mở khóa mật khẩu nhưng vẫn không được như ý...

"Câu đố này, e rằng tôi cũng khó có thể cho anh lời khuyên hay câu trả lời nào."

CC chậm rãi nói trong tiếng kêu cạch cạch:

"Dù sao thì chỉ có anh mới biết hoàn cảnh của mình nguy hiểm đến mức nào, tôi là người ngoài cuộc nói nhiều cũng chỉ là lời gió thoảng bên tai. Tuy nhiên... tôi có thể kể cho anh nghe một câu chuyện về một người."

"Ai?" Lâm Huyền ngẩng đầu.

CC như hạ quyết tâm, mím chặt môi, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"VV."...

VV...

Nghe đến cái tên này, Lâm Huyền không khỏi nín thở.

VV, cái tên của người đàn ông trung niên tóc dài có râu; hắn ta có giọng nói giống hệt mình và còn nói với CC rằng trong két sắt có mọi thứ cô muốn biết.

Chương 374: Lâm Huyền VS Quý Lâm (2)

Đây là một nhân vật bí ẩn vô cùng quan trọng đối với cả Lâm Huyền và CC.

Trong vô số giấc mơ trước đó, Lâm Huyền đã tìm mọi cách để moi thông tin về người đàn ông này từ miệng CC. Nhưng CC luôn giữ kín như bưng, lần nào cũng lấy lý do đây là chuyện riêng tư của cô, cô không muốn kể để từ chối tiết lộ bất kỳ thông tin nào.

Nhưng không ngờ...

Hôm nay, trong tình huống trớ trêu này, vì sự bộc bạch của mình, dường như "thiện cảm" của CC đối với mình cũng đạt đến mức chưa từng có, rồi chủ động kể cho mình nghe câu chuyện về VV.

"Mảnh ký ức của hai người đã nằm trong đầu tôi từ hồi nhỏ."

CC không thao tác bánh xe mật khẩu nữa, mà chuyên tâm kể lại:

"Vì giọng nói của hai người rất giống nhau nên tôi thường nghi ngờ, hai người có phải là cùng một người không. Nhưng... về mặt logic thời gian thì không thể nói rõ được."

"Trong đoạn ký ức với VV, tôi mới chỉ mười một tuổi, còn rất nhỏ, còn VV lúc đó rõ ràng đã ở tuổi trung niên, ít nhất cũng phải ba bốn mươi tuổi."

"Còn trong đoạn ký ức cùng anh đốt két sắt, tôi và bằng tuổi của hiện tại, anh cũng bằng tuổi anh hiện tại, không thể nào tôi

lớn lên từng tuổi một, còn anh lại trẻ ra từng tuổi một được đúng chứ?"

"Điều này rõ ràng là không thể, theo lẽ thường thì nếu VV còn sống, bây giờ hắn ta ít nhất cũng phải ngoài bốn mươi tuổi rồi. Tất nhiên... tiền đề là trong thế giới của VV, trong thế giới này, tôi nhớ rất rõ về cuộc sống trước đây của mình, lúc mười một tuổi tôi chưa từng gặp VV."

"Nhưng mà..."

Ánh mắt CC trở nên mơ hồ, đôi mày hơi nhíu lại:

"Nhưng hôm nay, anh đã nói với tôi rất nhiều điều trái với lẽ thường, cái gì mà vòng lặp thời gian, cái gì mà thế giới diệt vong, rồi còn dự đoán chính xác mọi thứ sắp xảy ra trong tương lai... Trên đường đi tôi cũng đã nghĩ rất nhiều, tôi đã trải qua nhiều chuyện phi logic và trái với lẽ thường như vậy, tại sao khi suy nghĩ về vấn đề lại phải bó hẹp tư duy trong khuôn khổ logic thông thường chứ?"

"Cho nên..."

Lâm Huyền chen ngang:

"Bây giờ cô tin tôi chính là VV?"

CC lắc đầu:

"Tôi không chắc, cũng không tin lắm nhưng tôi luôn cảm thấy hai người có rất nhiều điểm giống nhau."

"Ví dụ như dũng cảm, ví dụ như niềm tin kiên định, ví dụ như xông pha không sợ chết. Nói thật với anh, thực ra đoạn ký ức về VV đó đã ảnh hưởng rất lớn đến sự trưởng thành của tôi, trong đầu tôi như thể có một người anh hùng oai phong và mạnh mẽ vậy nên tôi cũng khao khát trở thành người giống như hắn ta, cũng

luôn đi theo bước chân của hắn ta."

"Nhưng mà." CC đổi giọng, nhìn Lâm Huyền:

"Có một điểm, hai người các anh có sự khác biệt về bản chất."

"Là gì?" Lâm Huyền rất hứng thú.

"VV máu lạnh hơn anh nhiều." CC biểu cảm trở nên nghiêm trọng, dường như đang nhớ lại một ký ức không mấy vui vẻ:

"VV không hề hoạt bát như anh, lúc nào cũng rất buồn tẻ, cũng không thích nói chuyện, lúc nào cũng cau có. Hắn ta cũng hơi vô tình, xử lý mọi việc đều rất dứt khoát, dù là giết người... hay tạm biệt đều lạnh lùng như máy móc."

"Tôi cũng không nói được tính cách của VV như vậy là tốt hay xấu nhưng tôi thực sự rất ngưỡng mộ lòng dũng cảm giết người quyết đoán, không sợ trời không sợ đất của hắn ta, cho nên đây cũng là lý do tôi từ Brooklyn xa xôi chạy đến đây, lại còn nguyện ý mạo hiểm cùng anh đột nhập vào thành phố Đông Hải mới."

CC vỗ vào chiếc két sắt hợp kim, phát ra tiếng ầm ầm:

"Anh cũng đừng hiểu lầm, tôi không có ý so sánh anh với VV, so với tính cách của VV thì thực ra tôi thích tính cách của anh hơn. Nhưng cảm giác anh mang lại cho người khác thực sự có chút phân liệt, đôi khi anh rất giống VV, ví dụ như trải nghiệm trên đường đến đây hôm nay, anh cũng giết người quyết đoán không sợ trời không sợ đất."

"Nhưng đôi khi anh lại rất không giống VV, giống như bây giờ, anh lại do dự không quyết đoán, không biết nên lựa chọn thế nào."

Đúng là vậy...

Thực ra Lâm Huyền cũng rất đồng ý với lời CC nói.

Trên thế giới này thực sự tồn tại hai Lâm Huyền.

Một là Lâm Huyền trong mơ, một là Lâm Huyền ngoài đời thực.

Lâm Huyền trong mơ vô pháp vô thiên, tùy tiện làm bừa, không sợ bất cứ điều gì, coi thường sống chết, giống như VV mà CC nói.

Lâm Huyền ngoài đời thực, tai mềm, người tốt bụng, lời nói cẩn thận, trăm bề lo lắng, chính là bản thân thực tế nhất trước mắt.

Ý chỉ người dễ mềm lòng bằng lời nói

Hai Lâm Huyền này.

Một người giống hắn nhưng không phải hắn, một người là hắn nhưng không giống hắn.

Nhưng sự phân liệt như vậy cũng không trách hắn được, nếu thế giới thực cũng có vô số lần trọng sinh hồi sinh, cơ hội vòng lặp thời gian như trong thế giới giấc mơ thì hắn đương nhiên không cần phải lo đông lo tây, cứ làm là xong.

Chương 375: Lâm Huyền VS Quý Lâm (3)

"Tôi hiểu anh muốn nói gì rồi."

Lâm Huyền liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn mặt trăng dần dần trèo lên giữa bầu trời đêm:

"Nếu là VV thì chắc chắn sẽ không chút do dự gia nhập tổ điều tra của hung thủ, sau đó toàn lực khai hỏa giết sạch nhỉ?"

CC gật đầu:

"Mặc dù tôi không thích người như VV nhưng... nếu có một chuyện đáng để anh liều mạng làm, vậy thì cứ mạnh dạn làm đi, giống như chúng ta bây giờ vậy. Mạo hiểm không nhất định thành công nhưng đến lúc nên mạo hiểm mà không mạo hiểm... thì chúng ta còn có thể chờ đợi điều gì chứ?"

"Đoạn ký ức đó cuối cùng thế nào?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, đã 00:40, sắp ra khỏi giấc mơ rồi, hắn vội vàng hỏi một câu hỏi mà mình tò mò nhất:

"Nghe giọng điệu của cô... thì ra cô cũng rất mâu thuẫn, một mặt cô rất ngưỡng mộ VV rất sùng bái hắn ta nhưng mặt khác cô lại luôn miệng nói không thích hắn ta, nhắc đến hắn ta lại cảm thấy có chút tức giận. Cô nói hắn lạnh lùng chia tay... chẳng lẽ cuối cùng hắn ta đã bỏ mặc cô bé mười một tuổi một mình rồi tự bỏ chạy sao?"

"Anh đoán đúng thật." CC cười khẩy một tiếng:

"Thực sự giống hệt như anh đoán, tôi càng ngày càng nghi ngờ hai người là một. Sự thật giống như anh nói, VV định nói cho tôi mật khẩu két sắt nhưng cuối cùng hắn ta không nói ra... mặc dù tôi vừa khóc vừa hét vừa kéo chặt lấy quần áo hắn ta không cho hắn ta đi, thậm chí còn cầu xin hắn ta đưa tôi đi cùng nhưng hắn ta vẫn lạnh lùng ném tôi ở lại nơi hoang dã rồi tự mình bỏ đi."

"Cô hận hắn ta không?" Lâm Huyền hỏi.

"Khó nói lắm." CC thành thật nói:

"Dù sao thì đây cũng chỉ là một mảnh ký ức không thuộc về tôi, không phải cuộc đời tôi trải qua, cô bé mà VV bỏ lại cũng không phải tôi. Nhưng đôi khi cũng có thể cảm thông được, anh nói xem tại sao hắn ta lại nhẫn tâm như vậy, tại sao lại bỏ rơi một cô bé mười một tuổi?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, sắp 00:42 rồi.

Hắn đứng dậy khỏi két sắt.

Hắn không thể trả lời câu hỏi này của CC.

Bởi vì hắn không thể cảm thông được, đương nhiên cũng không hiểu tại sao VV lại có hành động như vậy.

Nhưng mà...

"Nếu tôi và VV là cùng một người thật thì cô không cần phải lo lắng đâu."

Lâm Huyền đi đến bên CC đang ngồi xổm bên két sắt, nhìn ánh mắt cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng vẫn có chút tủi thân của cô, giống như Trịnh Tưởng Nguyệt trong phòng bệnh vừa bướng bỉnh vừa tự biết mình không sống được bao lâu...

"Tại sao không cần lo lắng?" CC ngẩng đầu lên.

"Bởi vì hắn ta chắc chắn sẽ quay lại tìm cô." Lâm Huyền khẳng định nói:

"Mặc dù tôi không biết tại sao hắn ta lại lạnh lùng như vậy nhưng nếu VV thực sự là tôi của một thời điểm nào đó trong tương lai... thì tôi tự tin như vậy."

"Ha ha!"

CC liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, cười một cách khó hiểu:

"Theo lời anh nói thì thế giới sẽ diệt vong vào 00:42 hôm nay, bây giờ đã có thể bắt đầu đếm ngược rồi, hắn ở đâu? Hắn ta đang làm gì?"

"..."

Lâm Huyền im lặng.

Quả nhiên giống như hắn đoán trước đó, CC thực sự rất oán hận VV.

Xem ra, trong lòng mỗi người đều giấu một chuyện quá khứ có thể nói ra một cách nhẹ nhàng nhưng khi nhớ lại thì lại khắc cốt ghi tâm.

"Bây giờ tôi cũng không biết."

Lâm Huyền thở dài một tiếng, mỉm cười:

"Nhưng rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ tìm ra câu trả lời."

"Cảm ơn anh vì đã chỉ đạo chiến thuật hôm nay."

Hắn vẫy tay với CC:

"Tạm biệt."

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ầm ầm!!!

Ánh sáng trắng xóa thiêu rụi mọi thứ như đã hẹn, kết thúc thời gian như thường lệ. ... ...

Ngày hôm sau.

Sở cảnh sát thành phố Đông Hải.

"Chào mừng, chào mừng anh Lâm Huyền!"

Quý Lâm mỉm cười bước tới, chào hỏi Lâm Huyền khi hắn bước vào văn phòng:

"Chào mừng anh gia nhập tổ điều tra chuyên án Hứa Vân."

"Tôi có thể hỏi vài câu hỏi không?" Lâm Huyền đưa tờ giấy triệu tập trong tay cho Quý Lâm:

"Tại sao lại điều động tôi đến đây? Tôi không biết viết suy luận, cũng không biết phá án."

"Bởi vì sự xuất hiện của anh sẽ giúp chúng tôi rất nhiều." Quý Lâm để Lâm Huyền ngồi xuống, sau đó cũng ngồi vào chiếc ghế đối diện bàn rồi nhìn Lâm Huyền nói:

"Đầu tiên, tôi sẽ nói cho anh một tin tốt, vụ án Đường Hân có tiến triển mới."

"Bắt được hung thủ rồi sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Chưa."

Quý Lâm lắc đầu, tiếp tục nói:

"Chúng tôi phát hiện ra rằng rất nhiều bản ghi trò chuyện được trích xuất từ điện thoại trước đó có dấu vết làm giả và sau khi đối chiếu với thông tin máy chủ của nhà cung cấp phần mềm trò chuyện... thì có thể chứng minh rằng, phần lớn các bản ghi trò chuyện đều là giả mạo, không phải là bản ghi trò chuyện thực sự của Đường Hân."

Lâm Huyền chỉ cười, không nói gì, ngồi đây lặng lẽ xem Quý Lâm diễn, muốn xem xem rốt cuộc hắn ta bán thuốc gì trong hồ lô.

Chương 376: Lâm Huyền VS Quý Lâm (4)

Cuộc trò chuyện với CC ngày hôm qua cũng khiến hắn không còn lo lắng nhiều nữa.

Đúng vậy.

Với tình hình hiện tại thì trốn tránh thực ra không có tác dụng gì, Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân bọn họ chắc chắn đã nhắm vào hắn rồi, ở nhà hay ở Sở cảnh sát thì thực ra cũng không có gì khác biệt.

Chi bằng vào hang cọp, tìm cách nhổ tận gốc bọn chúng!

Hiện tại Quý Lâm bọn họ có thể nắm được một số quyền lực trong cảnh sát, có thể bình an vô sự, xét cho cùng vẫn là do thiếu bằng chứng phạm tội liên quan của bọn chúng.

Chỉ cần có thể tìm được bằng chứng hoặc nhân chứng quan trọng, trước bằng chứng sắt như vậy, màn kịch bắt trộm bắt cướp của bọn chúng sẽ trở nên vô nghĩa.

"Vì vậy... trong tiền đề như vậy, vụ án Đường Hân cần phải điều tra lại từ đầu."

Quý Lâm mở thư mục trên màn hình, tiếp tục nói:

"Hơn nữa vì vụ án Đường Hân và vụ án Hứa Vân có nhiều điểm tương đồng nên chúng tôi có lý do để tin rằng, kẻ chủ mưu của hai vụ án này hẳn là cùng một người hoặc cùng một tổ chức thực hiện."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng những điều này thì liên quan gì đến việc điều động tôi?"

"Lâm Huyền, tối hôm giáo sư Hứa Vân mất, anh là người cuối cùng tiếp xúc với giáo sư Hứa Vân."

"Đúng vậy, là tôi."

"Và vào tối hôm Đường Hân mất, anh cũng là người cuối cùng tiếp xúc với Đường Hân."

"Cũng đúng." Lâm Huyền gật đầu.

"Cho nên Lâm Huyền... nếu có một người có thể kiểm soát chính xác thời điểm tử vong của Hứa Vân và Đường Hân, khóa chặt thời gian vào khoảng 00:42... thì không nghi ngờ gì nữa, đối tượng tình nghi lớn nhất chính là anh."

Lâm Huyền cau mày:

"Ý anh muốn nói là gì?"

"Sau khi Hứa Vân mất, toàn bộ lợi nhuận từ bằng sáng chế sản phẩm của ông ấy đều thuộc về anh, vì vậy anh trở thành triệu phú, có thể nói là người hưởng lợi lớn nhất sau cái chết của Hứa Vân. Mà cái giá anh phải trả chỉ là lời hứa chăm sóc con gái Hứa Vân, một lời hứa nhỏ nhoi mà thậm chí có thể không thực hiện."

"Ha ha."

Lâm Huyền cười khẽ:

"Thì ra các anh nghi ngờ tôi. Vậy còn Đường Hân thì sao? Sau khi Đường Hân mất, tôi có thể nhận được gì?"

"Khi Đường Hân mất, anh tình cờ cứu được Sở An Tình và theo

camera giám sát trong nhà hát thì chính anh là người đã sắp xếp cho hai người gặp nhau ở hậu trường; kết quả cũng không cần phải nói... anh cứu được Sở An Tình nên trở thành khách quý của Sở Sơn Hà. Đó là Sở Sơn Hà đấy... tôi không biết Sở Sơn Hà đã cho anh bao nhiêu tiền hoặc bán cho anh một ân tình lớn đến mức nào nhưng tóm lại là nhờ vậy anh đã leo lên được người quyền lực nhất thành phố Đông Hải, người hưởng lợi lớn nhất đằng sau vụ Đường Hân... Cũng chính là anh."

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền bình tĩnh nói:

"Bây giờ anh nghi ngờ tôi mới là kẻ chủ mưu giết Hứa Vân và Đường Hân."

Quý Lâm nhún vai:

"Nói thật Lâm Huyền, tôi chưa bao giờ nghi ngờ anh. Nhưng trong tình huống anh có mặt, anh tham gia và anh thu được lợi cuối cùng một cách tình cờ như vậy... thì các đồng chí cảnh sát Đông Hải rất khó để không nghi ngờ anh. Nếu tôi không tìm anh đến, có lẽ không lâu nữa, cảnh sát Đông Hải không có đột phá nào trong vụ án thì sẽ bắt đầu điều tra từ anh, đến lúc đó... chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống, sự tự do và danh tiếng của anh."

"Vậy nên, đây là lý do anh mời tôi tham gia tổ điều tra chuyên án Hứa Vân?"

"Đúng vậy, Lâm Huyền, đây là cơ hội để anh thoát khỏi vòng nghi ngờ."

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Đồng thời... trước khi Đường Hân và Hứa Vân mất, anh đều có tiếp xúc thường xuyên với hai người họ. Tôi nghĩ anh hẳn hiểu

họ hơn bất kỳ ai trong chúng tôi, dễ đoán được lý do kẻ thủ ác giết họ hơn, đồng thời... cũng gần hơn với sự thật của vụ việc."

"Tôi hy vọng anh có thể tham gia cùng chúng tôi, cùng tôi tìm ra hung thủ thực sự. Như vậy anh không chỉ chứng minh được sự trong sạch của mình mà còn bắt được hung thủ để báo thù cho bạn học của anh, báo thù cho Hứa Vân, có thể nói là một công đôi việc."

"Không biết... anh có đồng ý lời mời của tôi không?"

"Tất nhiên là đồng ý."

Lâm Huyền không chút do dự, cười nhẹ như đã chuẩn bị từ trước. Hôm nay hắn có thể xuất hiện ở đây, tất nhiên là đã thể hiện quyết tâm của mình.

Hắn đứng dậy, đưa tay phải ra bắt tay Quý Lâm:

"Mục đích tôi đến đây hôm nay chính là để bắt hung thủ."

Quý Lâm cũng mỉm cười đứng dậy.

Cầm chặt tay Lâm Huyền:

"Vậy thì từ bây giờ... chúng ta là đồng nghiệp rồi!"

"Vậy thì thế này Lâm Huyền, hôm nay anh về dọn dẹp đồ dùng cá nhân trước đi, sau này tổ điều tra chuyên án của chúng ta áp dụng chế độ làm việc tập trung cường độ cao... không có giờ làm việc, chưa phá được án thì chúng ta không được nghỉ, cho nên... chúng ta đều phải ở đây, phía sau có ký túc xá sắp xếp riêng cho chúng ta."

Chương 377: Sống chung (1)

"Phải ở đây sao?" Lâm Huyền hơi bất ngờ:

"Công văn điều động không nói những chuyện này."

"Anh thấy khó xử lắm sao?"

"Cũng không hẳn." Lâm Huyền lắc đầu:

"Chỉ là tôi không ngờ công việc của tổ điều tra lại căng thẳng như vậy, đến về nhà cũng không cho về."

Quý Lâm cúi đầu cười, đi tới vỗ vai Lâm Huyền:

"Lâm Huyền này... giờ chúng ta đã là đồng nghiệp rồi, tôi cũng có thể nói thẳng với anh. Thực ra để anh ở đây trong tầm giám sát của chúng tôi 24/24... cũng là vì bảo vệ anh."

"Bảo vệ tôi?" Lâm Huyền cười khẽ:

"Chẳng lẽ có người muốn giết tôi?"

"Không phải bảo vệ kiểu đó." Quý Lâm lắc đầu:

"Là giúp anh loại trừ nghi ngờ hung thủ trên người anh."

"Như tôi đã nói lúc nãy Lâm Huyền, bây giờ về vụ án tử vong của Hứa Vân và Đường Hân, gần như không có một chút manh mối nào, mà anh là người liên quan trực tiếp nhất của hai vụ án, là người cuối cùng can thiệp vào hiện trường một cách chính xác, trước khi xảy ra án còn thường xuyên tiếp xúc với hai người, rồi cuối cùng lại thu được lợi ích rất lớn..."

"Mặc dù hiện tại không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh tất cả những điều này là do anh lên kế hoạch nhưng anh hãy đứng ở góc độ của cảnh sát mà nghĩ, một vụ án không có bất kỳ đột phá nào, mà trên người anh lại có rất nhiều manh mối trùng hợp... Bọn họ nghi ngờ anh cũng là điều đương nhiên."

"Cho nên, trong thời gian này anh cứ ở trong Sở cùng tôi đi, trong thời gian này chúng ta có thể phá được án là tốt nhất, nếu không phá được, bên ngoài lại xuất hiện vụ án tương tự, thì cũng chứng minh gián tiếp rằng loạt sự việc này không liên quan đến anh, đến lúc đó nghi ngờ của anh tự nhiên cũng được xóa sạch."...

Lâm Huyền không nói gì.

Kịch bản kiểu này là điều hắn không ngờ tới trước khi đến.

Hắn vốn tưởng rằng, nếu Quý Lâm mới là hung thủ đứng sau mọi chuyện thì việc hắn ta gọi mình đến chỉ là muốn tìm ra sơ hở của mình mà thôi.

Nhưng không ngờ, tên này lại dùng một lý do nửa thật nửa giả để cưỡng ép trói buộc mình bên cạnh hắn ta, lấy danh nghĩa bảo vệ mình để giám sát mình 24 giờ toàn diện.

Đây không chỉ là Hồng Môn Yến, mà còn là giam lỏng.

"Có phải còn muốn dùng xích sắt khóa hai chúng ta lại với nhau không? Đi vệ sinh tắm rửa cũng phải cùng nhau à?" Lâm Huyền cười chế nhạo.

Sau đó hắn cầm lấy cuốn sổ tay màu đen trên tay mình ném lên bàn:

"Có phải còn nghi ngờ cuốn sổ tay này của tôi là sổ tử thần không? Viết tên người khác vào là có thể giết chết người đó?"

"Anh xem nhiều truyện tranh Nhật Bản quá rồi đấy Lâm

Huyền."

Quý Lâm cười nói:

"Anh cũng nên hiểu một chút nỗi khổ tâm của tôi, cũng nên hiểu một chút khó khăn của cảnh sát Đông Hải. Bây giờ toàn xã hội đều chỉ trích họ không làm gì cả, họ phải làm gì đó chứ?"

"Chúng tôi đương nhiên sẽ không hạn chế anh đến mức như vậy, nếu anh có việc thì tất nhiên có thể ra ngoài nhưng tôi hy vọng anh tốt nhất nên đưa tôi theo cùng, nếu bên ngoài thực sự xảy ra vụ án các nhà khoa học tử vong tương tự thì tôi cũng có thể làm chứng cho anh bất cứ lúc nào."

"Tất nhiên, cá nhân tôi vẫn hy vọng anh tốt nhất đừng ra ngoài, chuyên tâm dồn sức vào công việc phá án... Càng sớm bắt được hung thủ giết chết Hứa Vân và Đường Hân thì càng tốt cho cả hai chúng ta."

"Được rồi."

Lâm Huyền thuận miệng đáp.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp, vậy thì mình sẽ đến gặp Quý Lâm.

Hai người bây giờ, cơ bản đều là giả vờ cả thôi.

Lâm Huyền muốn bắt Quý Lâm, Quý Lâm cũng muốn bắt Lâm Huyền, chỉ khổ nỗi cả hai đều không có bằng chứng cụ thể nên cưỡng ép dính chặt nhau 24 giờ, đối với Lâm Huyền mà nói cũng không phải toàn là điều xấu.

Bởi vì...

Quý Lâm đang tìm hiểu Lâm Huyền thì Lâm Huyền cũng đang tìm hiểu Quý Lâm.

Xem ai cẩn thận hơn, ai thận trọng hơn, ai có thể nhanh chóng ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh từ những lời nói bâng quơ trong lúc trò chuyện.

"Vậy bây giờ tôi về nhà lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân." Lâm Huyền quay người, đi ra ngoài cửa:

"Dù sao bây giờ trời cũng nóng rồi, cũng không cần chuẩn bị nhiều đồ, tối tôi sẽ quay lại."...

Trở về nhà.

So với việc dọn quần áo, Lâm Huyền lập tức bắt đầu kiểm tra tất cả giấy tờ trên bàn làm việc, trong ngăn kéo.

Mặc dù bình thường đốt rất kịp thời nhưng vì mình đã trở thành đối tượng tình nghi của cảnh sát Đông Hải nên rất khó đảm bảo họ sẽ không lục soát phòng trong thời gian mình bị giam lỏng.

Gần như đốt hết tất cả những thứ liên quan, Lâm Huyền nhìn tờ giấy mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trên tay và một miếng sáp niêm phong có in hình con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Có nên đốt luôn không?

Lâm Huyền do dự...

Tờ giấy mời này tuy là giả nhưng lại là manh mối duy nhất liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong tay hắn.

Chương 378: Sống chung (2)

Hơn nữa, con dấu của câu lạc bộ trên miếng sáp niêm phong này là thật, giống hệt với hình ảnh trên mặt trăng trong giấc mơ.

"Vẫn giữ lại đi, nhưng không thể để ở nhà."

Lâm Huyền nhét hai thứ này vào ba lô, sau đó đi taxi đến công ty MX.

Những thứ trong văn phòng của mình cũng phải kiểm tra lại...

Giấy vụn, giấy nháp, giấy đã viết suy luận trước đó đều đốt hết.

Sau đó, hắn vẫn ngồi trong văn phòng, chờ Triệu Anh Quân tan làm.

Nhìn chiếc xe Alphard của Triệu Anh Quân rời khỏi công ty, hắn cầm tờ giấy mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và con dấu sáp niêm phong, đến thang máy, sau đó nhấn nút tầng 22, đến văn phòng của Triệu Anh Quân.

Cạch!

Cánh cửa mật khẩu kép dày mở ra, Lâm Huyền bước vào văn phòng sạch sẽ không một bóng người.

Mặc dù đây là văn phòng của Triệu Anh Quân nhưng tất cả bố cục sắp xếp bên trong đều do Lâm Huyền sắp xếp, vì vậy... văn phòng này, Lâm Huyền còn quen thuộc hơn cả bản thân Triệu Anh Quân.

Hắn mở một tủ hồ sơ ở góc, sau đó lấy một hộp hồ sơ từ ngăn

thứ hai từ dưới lên, bỏ tờ giấy mời giả và con dấu sáp niêm phong vào đó.

"Hoàn hảo."

Lâm Huyền mỉm cười.

Văn phòng của Triệu Anh Quân mới là nơi thích hợp nhất để giấu tờ giấy mời giả này.

Đầu tiên, bản thân tờ giấy mời giả này là gửi cho Triệu Anh Quân, xuất hiện trong văn phòng của cô ấy là hợp lý.

Thứ hai, Lâm Huyền quá hiểu thói quen của Triệu Anh Quân, cả đời cô ấy sẽ không bao giờ đụng vào tủ hồ sơ này, cho nên để đồ đạc ở đây rất an toàn.

Cuối cùng, mật khẩu của văn phòng này chỉ có mình hắn và Triệu Anh Quân biết, cũng lắm là thêm một Hoàng Tước, cũng không phải kẻ thù. Hắn có thể ra vào tùy ý, thích hợp nhất để giấu đồ.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Lâm Huyền đeo ba lô đựng đồ dùng vệ sinh cá nhân và quần áo thay thế, đi taxi đến Sở cảnh sát thành phố Đông Hải. ...

"..."

Đứng cùng Quý Lâm trước cửa mở của ký túc xá đôi này, Lâm Huyền rất bất lực.

"Không phải chứ, hai chúng ta ngủ chung một phòng à?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn Quý Lâm đang hơi gù lưng ngáp:

"Hai chúng ta ở ký túc xá này à?"

"Có vấn đề gì sao?"

Quý Lâm chỉ vào bố cục hai giường không khác gì phòng tiêu chuẩn của khách sạn, hai chiếc giường lớn nằm ở phía bắc và nam của căn phòng, các tiện nghi khác đầy đủ, phòng tắm riêng và còn có hai bàn làm việc để máy tính, thực ra về mặt đẳng cấp thì vẫn rất cao.

Chỉ là...

"Tôi tưởng chúng ta sẽ ở phòng đơn chứ." Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng:

"Tôi không quen ngủ chung phòng với đàn ông khác."

"Anh muốn tôi đổi một người phụ nữ đến cho anh à?"

"Anh suy nghĩ thật kỳ lạ."

"Nếu anh thực sự ngại thì tôi có thể bảo người đến kéo rèm giữa hai giường."

"Thôi không cần."

Lâm Huyền vẫy tay, ném ba lô lên tủ đầu giường cạnh cửa sổ.

Đây là địa bàn của Quý Lâm, hiện tại cảnh sát Đông Hải đều nghe theo sự chỉ huy của hắn ta nên phàn nàn cũng vô ích, bản thân đây chính là kế hoạch giám sát mà họ đã vạch ra... Đã góp ý mà không có tác dụng thì thôi không góp ý nữa.

Thông qua khóe mắt...

Hắn thấy Quý Lâm đóng cửa ký túc xá, sau đó nằm ngửa trên giường bên kia nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn hiểu.

Cuộc đối đầu trực diện của trò chơi mèo vờn chuột này thực sự sắp bắt đầu rồi.

"Tôi đi rửa mặt trước."

Thời gian cũng không còn sớm, Lâm Huyền lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân của mình đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Vừa đánh răng, hắn vừa suy nghĩ.

Thực ra bản thân hắn rất kín đáo về mọi mặt, điểm duy nhất có thể khiến Quý Lâm nhận ra sự bất thường là——

Hắn luôn thức dậy đúng vào lúc 00:42.

Đây là một điều rất bất thường và hắn không thể kiểm soát được, đối với người khác thì có thể không quan tâm lắm. Nhưng người ngủ cách một chiếc giường là nhà thiên tài suy luận như Quý Lâm... hắn ta không thể không chú ý đến.

Quý Lâm rất thông minh, rất khó đảm bảo hắn ta sẽ không suy luận ra được chi tiết gì thông qua hành vi bất thường là sau khi mình vào giấc mơ thì không thể đánh thức và hắn thức dậy đúng vào lúc 00:42.

Điều đó sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy...

Thức đêm thôi.

Lâm Huyền định dùng tuyệt chiêu không mơ khi còn nhỏ - thức đến sau 00:42 rồi mới ngủ. ...

Ban đêm.

Rạng sáng.

Quý Lâm ở giường bên nằm ngửa trên giường, gối cái ót lên hai lòng bàn tay, nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì, cũng không biết có ngủ hay không.

Còn Lâm Huyền ở giường bên này, đeo tai nghe, lướt điện thoại, chuẩn bị ngủ sau 00:42.

"Lâm Huyền, anh không ngủ à?"

Trong bóng tối, Quý Lâm ở giường bên kia lật người nhìn Lâm Huyền.

Qua ánh phản chiếu của điện thoại, Lâm Huyền thấy đôi mắt của Quý Lâm sáng ngời, cộng thêm quầng thâm nhàn nhạt quanh mắt... Hắn hiểu tên này rõ ràng là một con cú đêm, quán quân thức đêm.

Chương 379: Lễ vật (1)

Được thôi, cứ diễn đi.

Căn phòng này không lớn, người nào cũng là ảnh đế.

Năm nay trao giải Oscar ở đây luôn đi.

"Tôi thường ngủ muộn lắm." Lâm Huyền tháo tai nghe, ngồi dậy trên giường dựa vào gối:

"Tôi có làm phiền anh ngủ không?"

"Không có." Quý Lâm lắc đầu, cũng ngồi dậy trên giường, dựa vào đầu giường, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi cũng rất bối rối, cứ nghĩ mãi về vụ án, có một điều tôi vẫn không hiểu, cũng không có manh mối gì."

"Là gì?"

Lâm Huyền tắt điện thoại, quay đầu nhìn Quý Lâm.

Căn phòng tối sầm lại, chỉ có ánh trăng mỏng như tơ chiếu vào qua khe hở rèm cửa sổ chưa kéo chặt... biến thành những đốm huỳnh quang nhảy nhót, dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của rèm cửa, chiếu lên người Quý Lâm.

"Tôi không hiểu tại sao hung thủ nhất định phải kiểm soát thời gian gây án là 00:42."

Quý Lâm chống cằm, nhẹ giọng nói:

"Thời điểm tử vong của Đường Hân và Hứa Vân đều nằm

trong khoảng từ 00:42 đến 00:43, chưa nói đến đây là thời điểm rất khó kiểm soát chính xác thì bản thân thời điểm này có ý nghĩa gì?"

"Suy nghĩ của hung thủ thường rất khó đoán." Lâm Huyền tùy tiện nói:

"Có thể thời điểm này có ý nghĩa phi thường với hắn ta. Giống như nhiều hung thủ cố tình để lại ký hiệu đặc biệt, vật phẩm đặc biệt tại hiện trường ám sát, chẳng qua là để chứng minh vụ án này là do tôi làm, có tâm lý khoe khoang hoặc phô trương."

"Chỉ để khoe khoang và phô trương thì hoàn toàn không cần khóa thời gian gây án, có những cách khác cao siêu và kín đáo hơn." Quý Lâm lắc đầu, nói ra suy nghĩ của mình:

"Cũng giống như anh nói, chỉ cần để lại ký hiệu đặc biệt hoặc vật phẩm đặc biệt là đủ rồi, hoàn toàn không cần cố định thời gian gây án là 00:42, điều này không chỉ rất dễ gây chú ý mà còn tương đương với việc trực tiếp thông báo cho cảnh sát thời điểm gây án tiếp theo, đối với bản thân những kẻ giết người mà nói cũng là hành vi rất nguy hiểm."

Lâm Huyền nhìn Quý Lâm trong bóng tối: "Vậy thì theo anh nghĩ..."

"Tôi càng cho rằng, cách giết người kỳ quái của những kẻ giết người này là cố tình phô trương cho ai đó xem, giống như tổ chức nghi lễ, thông qua một loại kỳ thi nào đó." Quý Lâm dừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Cha mẹ tôi cũng chết vào lúc 00:42."

"Thật hay giả vậy?" Lâm Huyền hơi bất ngờ, hắn không biết Quý Lâm nói thật hay giả và cũng không nghĩ đến ý nghĩa sâu xa của việc những kẻ giết người giết người vào lúc 00:42, không hiểu

tại sao Quý Lâm lại phải thú nhận những điều này với mình:

"Cũng là tai nạn xe hơi sao?"

Quý Lâm lắc đầu:

"Không phải tai nạn xe hơi. Vì vậy, tôi vẫn luôn không chắc chắn, kẻ giết cha mẹ tôi 20 năm trước và kẻ giết Hứa Vân và Đường Hân bây giờ có phải là cùng một loại người hay không."

"Đó là một vụ nổ súng xảy ra vào lúc 00:42, những kẻ xấu đã giết chết cha mẹ tôi trên đường về nhà, sau đó tôi trở thành trẻ mồ côi và được đưa vào trại trẻ mồ côi, được một nhân vật rất nổi tiếng hiện nay nhận nuôi."

Quý Lâm đổi tư thế, đối mặt với Lâm Huyền:

"Quý Tâm Thuỷ."

Hắn ta tươi cười, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Anh đã nghe đến cái tên này chưa?"... ...

2 ngày sau.

"Vậy... nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là chọn quà cho An Tình?"

Lâm Huyền nhìn Quý Lâm đang chăm chú chọn quà trong khu vực quà tặng của trung tâm thương mại, cảm giác như mặt trời mọc từ phía tây:

"Cần thiết đến vậy sao? Trong khi bận rộn thế này mà lại dành hẳn một buổi chiều để mua quà, có phải lãng phí thời gian quá không?"

"Coi như cho các thành viên trong nhóm nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đã tăng ca quá lâu rồi."

Quý Lâm nhẹ giọng nói, cầm hộp quà búp bê Barbie lên xem xét kỹ lưỡng từ mọi góc độ rồi đặt lại chỗ cũ.

"Cậu không nghĩ chúng ta nên chọn món quà trưởng thành hơn sao?"

Lâm Huyền nhìn xung quanh khu vực quà tặng trẻ em đầy màu sắc, cảm giác như Alice lạc vào xứ sở thần tiên:

"An Tình sắp mừng sinh nhật 19 tuổi, không phải sinh nhật 9 tuổi."

"Con gái 19 tuổi thích gì nhỉ?"

Quý Lâm ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nghiêm túc hỏi:

"Tôi chưa từng tặng quà cho ai, cũng không biết nên tặng gì."

"Vậy trong truyện cậu viết, khi gặp tình huống tặng quà thì sẽ viết thế nào?"

"Tôi sẽ tránh miêu tả chi tiết, lướt qua phần tặng quà một cách đơn giản."

"Cậu đúng là... Nhưng tôi nghĩ cậu không cần phải nghiêm túc như vậy."

Lâm Huyền gãi đầu, đi về phía các quầy trưng bày hàng xa xỉ phẩm.

"Quà sinh nhật thực ra chỉ là một hình thức, không cần chọn lựa quá nghiêm túc, chỉ cần có là được. Điều quan trọng hơn là nó đại diện cho lời chúc và sự quan tâm, quà tặng thực sự là gì không quan trọng."

"Là nói vậy..."

Quý Lâm đi theo sau Lâm Huyền, nhìn trái nhìn phải:

"Nhưng hiếm khi tham gia một bữa tiệc sinh nhật của người khác, tôi vẫn muốn tặng cô ấy một món quà mà cô ấy thật sự thích."

Chương 380: Lễ vật (2)

"Cậu đâu có hiểu cô ấy, làm sao biết cô ấy thích gì." Lâm Huyền cười khổ:

"Tâm tư của phụ nữ như kim dưới đáy biển, đôi khi hiểu được họ thích gì còn khó hơn việc phá án."

"Cũng không hẳn."

Quý Lâm như bừng tỉnh, nhìn chằm chằm vào lưng Lâm Huyền:

"Thật ra Sở An Tình rất dễ hiểu."...

Ngày 28 tháng 3.

Hôm nay, Quý Lâm và Lâm Huyền cùng giúp đội Điều tra hình sự số 4 của Cục Công an thành phố Đông Hải phá giải một vụ án cũ.

Đôi khi thật là bất lực.

Hồ sơ từ các phòng ban khác gửi tới, Lâm Huyền và Quý Lâm chỉ xem qua để giúp đỡ, rất dễ dàng tìm ra manh mối quan trọng để hỗ trợ phá án. Nhưng đội chuyên án của họ lại chưa có tiến triển gì, điều này làm cho tinh thần của các thành viên trong đội rất thấp.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là thiếu manh mối, thiếu chứng cứ, khiến tiến độ phá án không tiến triển, rơi vào ngõ cụt.

"Nếu có thể tìm thấy những chiếc xe gây án trước đây thì tốt rồi."

Một nữ thành viên trong đội phàn nàn:

"Tôi không hiểu, Đông Hải đầy camera giám sát, tại sao những chiếc xe đó có thể biến mất một cách kỳ diệu như vậy?"

"Camera luôn có điểm mù."

Một nam thành viên bên cạnh thở dài nói:

"Nếu những chiếc xe gây án kiên trì đi trên đường lớn, chúng ta chắc chắn sẽ không mất dấu, vì camera ở các giao lộ có thể kết nối với nhau. Nhưng mỗi lần đều như nhau, những chiếc xe này sau khi vào điểm mù của camera thì biến mất vĩnh viễn, không thấy tăm hơi."

"Cậu nghĩ sao?"

Quý Lâm nhìn Lâm Huyền đang quay bút bên cạnh:

"Cậu nghĩ những chiếc xe đó biến mất như thế nào?"

Lâm Huyền quay bút, cúi đầu suy nghĩ:

"Tôi nghĩ việc biến mất hoàn toàn là không thể, không có gì trên thế giới này có thể biến mất không dấu vết. Những chiếc xe đó hoặc là bị giấu kín; hoặc là được di chuyển bằng cách nào đó rất khó tin."

"Ví dụ như thế nào?" Quý Lâm hứng thú hỏi.

"Tôi cũng không nghĩ ra."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nhưng trong phim có rất nhiều cảnh tương tự, như trong 'Fast Furious', nhân vật chính Dom đã lái xe giấu dưới gầm xe tải lớn, giữ tốc độ tương tự với xe tải, và không bị phát hiện."

"Nếu trong thực tế, hung thủ cũng dùng cách tương tự, lái xe vào gầm xe tải ở điểm mù của camera, sau đó dùng thiết bị nào đó để đưa xe vào trong container của xe tải... có lẽ manh mối của chúng ta sẽ đứt đoạn ở đây."

"Tôi đã xem lại đoạn video về chiếc Audi gây án và xe taxi bỏ trốn, nơi cuối cùng chúng biến mất chính là trên quốc lộ ngoại thành, đầy xe tải chở container, việc giấu xe ở đó thực sự rất khó phát hiện. Đặc biệt là đã qua một thời gian dài, họ chắc chắn đã xử lý xong rồi."

"Vì vậy... phương án tốt nhất vẫn là phải chặn những chiếc xe gây án tại hiện trường." Quý Lâm khoanh tay, tổng kết:

"Do đó, chúng ta nên tăng cường liên lạc với bộ phận nghiên cứu, tốt nhất là nắm được lịch trình và thông tin hội nghị của tất cả các nhà khoa học nghiên cứu về lĩnh vực ngủ đông đến Đông Hải, khi cần thiết, chúng ta có thể phục kích trước, sử dụng lưới chặn đường để bắt những chiếc xe gây án đang bỏ trốn."

"Tất nhiên, trước hết phải đảm bảo an toàn cho những nhà khoa học đó, điều này đòi hỏi chúng ta phải dự đoán trước ai sẽ là mục tiêu bị ám sát tiếp theo... chỉ khi dự đoán được hung thủ sẽ ra tay vào lúc 00:42 với ai, chúng ta mới có thể bắt được hung thủ, đưa vụ án tiến lên giai đoạn tiếp theo, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta."

Mọi người gật đầu, đồng ý với ý kiến này.

Lâm Huyền cũng vậy.

Hắn cũng đang chờ đợi vụ án ám sát tiếp theo lúc 00:42.

Đến lúc đó, kẻ lái xe đã đâm chết Hứa Vân và Đường Hân chắc chắn sẽ xuất hiện lại.

Chỉ cần bắt được kẻ lái xe đó...

Lâm Huyền quay bút, nhìn Quý Lâm đang thu dọn giấy tờ trên bàn.

Lần theo manh mối, tìm ra chứng cứ quyết định.

Chu Đoạn Vân, Quý Lâm, Quý Tâm Thủy... các người không ai thoát được!

"Giải tán thôi."

Quý Lâm đứng dậy, kết thúc buổi họp. ...

Buổi tối.

Ngoại ô thành phố Đông Hải, cạnh khu đại học, khu biệt thự ven hồ.

Tài xế của Quý Lâm lái chiếc xe thương mại màu đen đưa Lâm Huyền và Quý Lâm đến cửa biệt thự của Sở An Tình.

"Thật trùng hợp, không ngờ lại là chỗ này."

Quý Lâm nhìn con đường về nhà quen thuộc:

"Tôi cũng sống ở đây."

"Cậu cũng sống ở đây?"

Lâm Huyền hạ cửa sổ xe, nhìn khu biệt thự với cảnh quan tuyệt đẹp, chắc chắn sống ở đây rất thoải mái, chỉ là hơi xa trung tâm thành phố.

Sở An Tình đã nói với Lâm Huyền qua tin nhắn WeChat rằng ngôi biệt thự này là quà trưởng thành mà Sở Sơn Hà tặng cô. Tuy nhiên, vì lý do an toàn, cô không được phép sống ở đây một mình, chỉ được phép tổ chức tiệc sinh nhật hoặc mời bạn bè đến chơi, uống trà.

Nhưng buổi tối nhất định phải về nhà hoặc về ký túc xá!

Chương 381: Lễ vật (3)

Về quy định giờ giới nghiêm, Sở Sơn Hà rất nghiêm ngặt.

"Tôi sống ở ngôi nhà kia."

Quý Lâm chỉ cho Lâm Huyền nhìn qua cửa sổ.

"Số 6."

Nhìn hai người trẻ hơn mình vài tuổi mà mỗi người đều có một căn biệt thự ven hồ, Lâm Huyền chỉ biết giơ ngón tay cái lên.

Dù hiện tại Lâm Huyền cũng có khả năng mua đứt một căn, nhưng nếu làm vậy thì túi sẽ trống rỗng.

Sau này còn phải đón Lưu Phong đến để sắp xếp phòng thí nghiệm, tiền vẫn nên tiết kiệm một chút.

Hoặc là...

Một khi giải quyết xong nguy cơ trước mắt, có thể sao chép một số sản phẩm công nghệ hữu ích từ giấc mơ ra, có lẽ có thể hợp tác với chính phủ để lấy một phòng thí nghiệm cho Lưu Phong mà không tốn tiền.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Trước mắt, trò chơi mèo vờn chuột còn chưa kết thúc, không thể lơ là, hơn nữa... Lâm Huyền có linh cảm rằng cuộc chiến thực sự có thể sắp bắt đầu.

Đẩy cửa gỗ đỏ của biệt thự Sở An Tình—

"Chào mừng! Chào mừng học trưởng!"

"Wow! Thật sự là Quý Lâm! Thầy Quý Lâm thật sự đã đến!"

Sự xuất hiện của Lâm Huyền và Quý Lâm khiến các nữ sinh đại học Đông Hải đang chờ đợi trong biệt thự reo hò.

Khi Sở An Tình nói với họ rằng Lâm Huyền sẽ tham dự bữa tiệc sinh nhật, họ rất phấn khích khi có thể gặp học trưởng huyền thoại.

Nhưng!

Khi nghe rằng nhà văn trinh thám nổi tiếng, người được đề cử trẻ nhất cho giải biên kịch xuất sắc nhất Oscar, người trẻ tuổi và đẹp trai Quý Lâm cũng sẽ đến!

Tiếng hét vang lên đến nỗi sàn lớp học cũng muốn vỡ ra!

Trong mắt họ, gặp Quý Lâm còn phấn khích hơn nhiều so với gặp Lâm Huyền, vì đây là một vị thần không dễ xuất hiện!

Vì vậy, họ lao đến, cầm sách yêu cầu ký tên, cầm điện thoại xin chụp ảnh cùng.

"Hehe, Lâm Huyền học trưởng, hôm nay em tự mình nấu ăn!"

Sở An Tình đeo tạp dề, cầm xẻng xào rau từ bếp bước ra, trông rất chuyên nghiệp:

"Em đã học nhiều món sở trường từ mẹ, nhất định sẽ không làm các anh thất vọng!"

Người trong nhà không nhiều, đều là bạn bè của Sở An Tình từ trường học và thời trung học, tất cả đều là nữ, tổng cộng khoảng bảy tám người.

Thêm Lâm Huyền và Quý Lâm, bữa tiệc sinh nhật nhỏ này có

khoảng 10 người, quy mô không lớn, nhưng ít người cũng có lợi thế, dễ gần gũi khi trò chuyện.

Không lâu sau, các món ăn đã được dọn lên, chiếc bánh sinh nhật lớn cũng đã được cắm nến và thắp sáng.

Tắt đèn.

Bữa tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Trong bài hát chúc mừng sinh nhật của mọi người, Sở An Tình thổi tắt nến, ước điều ước 19 tuổi trong ánh nến lung linh.

"Hy vọng cuộc sống của mọi người ngày càng tốt hơn! Tình bạn mãi mãi!"

Sở An Tình vui vẻ cắt bánh cho mọi người, đưa miếng bánh đầu tiên cho Quý Lâm đối diện:

"Quý Lâm, thật vui vì được quen biết cậu! Khi nào đến sinh nhật của anh nhất định phải mời em nhé!"

"Chắc chắn rồi." Quý Lâm mỉm cười nhận lấy bánh, đặt trước mặt:

"Rất vinh hạnh được gia nhập các em."

"Em cũng muốn đi!"Chúng ta có thể đến dự không?" "Thầy Quý Lâm! Khi đó cũng mời chúng em nhé!"

Những cô gái ở độ tuổi này dường như không thể thoát khỏi sức hút của Quý Lâm. Với họ, Quý Lâm là một chàng trai tuyệt vời.

"Tất nhiên, mọi người đều có thể đến."

Quý Lâm trông có vẻ không mấy giỏi đối phó với các cô gái, chủ yếu là gật đầu lia lịa và đồng ý mọi yêu cầu.

Rồi đến phần tặng quà.

Mọi người tặng đủ thứ, Sở An Tình cũng mở từng món quà trước mặt mọi người và đều rất thích.

Lâm Huyền tặng một chiếc túi xách hợp tác của LV.

Hắn cũng không biết phải mua gì, thật sự không biết nên tặng gì cho cô gái 19 tuổi, nên đành để nhân viên bán hàng gợi ý.

Ôi.

Việc tặng quà cho các cô gái thật sự là một vấn đề khó khăn, một bài học lớn.

Nhớ lại đêm trước Tết năm nay, khi chiếc Bentley bay qua cầu vượt, vào sinh nhật từ 23 sang 24 tuổi của Triệu Anh Quân... hắn đã tặng cô ấy bó hoa nhàu nát treo trên cửa xe vỡ của kẻ xấu như một món quà sinh nhật.

Bây giờ nghĩ lại thấy thật ngượng ngùng.

Chỉ là lúc đó cảm thấy không khí đã đến mức ấy, không tặng quà sinh nhật cũng không hợp lý, trong tình huống ấy... chỉ có thể mượn hoa dâng Phật.

"Đây là quà của tôi."

Quý Lâm lấy từ phía sau ra một khung tranh hình chữ nhật được gói bằng giấy màu, không biết bên trong là gì, nhưng trông giống như một bức tranh.

"Hả?"

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên, nhỏ giọng nói với Quý Lâm:

"Cậu không phải mua một cái mũ sao..."

Quà của hai người đều do nhân viên bán hàng gợi ý, đều không rẻ, đều là hàng hiệu.

Lâm Huyền không ngờ Quý Lâm lại thay đổi vào phút chót, không tặng mũ mà lại tặng một bức tranh.

"Tôi nghĩ cô ấy sẽ thích cái này hơn."

Quý Lâm nhỏ giọng nói:

"Hiếm khi tặng quà sinh nhật, nên tặng một món cô ấy thích."

"Sao cậu biết chắc cô ấy sẽ thích?"

"Về bức tranh này tôi rất tự tin."

Chương 382: Nợ máu phải trả bằng máu. (1)

Nói nhỏ xong, Quý Lâm quay đầu nhìn Sở An Tình:

"Chúc mừng sinh nhật, An Tình. Nhưng bức tranh này em nên để sau hãy mở, coi như để lại sự bất ngờ."

"Được thôi, Quý Lâm, cảm ơn anh về bức tranh!"

Sở An Tình rất mong chờ muốn mở ngay bức tranh, nhưng vì Quý Lâm đã nói vậy, nên cô để bức tranh xuống và tiếp tục mở các món quà khác.

Buổi tiệc sinh nhật tối hôm đó rất vui vẻ và thư giãn.

Lâm Huyền và Quý Lâm cũng rất vui vẻ.

Tối hôm đó, biểu hiện của Quý Lâm khiến Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Hắn vốn nghĩ Quý Lâm không phải là người thích những buổi tiệc náo nhiệt như vậy, vì hắn ta luôn tạo cảm giác là người cô độc, không hòa đồng và trầm lặng. Nhưng dường như trong mỗi người đều có mong muốn được chấp nhận và vui vẻ, hắn ta dần dần hòa nhập, chơi nhiều trò chơi cùng mọi người.

Sau đó, khi các cô gái cùng nhau tám chuyện, nói về trường học, phim ảnh, Lâm Huyền và Quý Lâm lên ban công tầng ba của biệt thự, nằm trên ghế, ngắm trăng.

"Thật ra tôi rất thích cậu và Sở An Tình thành một cặp, hợp hơn so với Triệu Anh Quân."

Lâm Huyền suýt bị nghẹn với nước trái cây trong miệng!

"Cậu đột nhiên nói bậy bạ gì vậy?"

Quý Lâm nằm ngửa, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu và Sở An Tình rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì cả." Lâm Huyền trả lời thật lòng.

"Nhưng Sở An Tình rõ ràng không nghĩ vậy." Quý Lâm hứng thú nói:

"Cô ấy rất thích cậu, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra."

"Cậu từng yêu ai chưa?"

"Chưa." Quý Lâm lắc đầu.

"Vậy sao cậu chắc chắn như vậy?"

"Tôi đã đọc rất nhiều, trong các tác phẩm tình cảm đều như vậy." Quý Lâm quay đầu, tiếp tục nhìn lên bầu trời:

"Vì vậy, thực ra hôm nay tôi khá thất vọng về cậu, tôi nghĩ sẽ có gì đó đặc biệt xảy ra."

"Cậu viết quá nhiều rồi đấy?"

Lâm Huyền thật sự không biết nên khóc hay cười:

"Thực tế và tiểu thuyết có giống nhau không? Theo cách viết trong tiểu thuyết, bây giờ tôi nên làm gì?"

"Nếu theo tiểu thuyết..."

Quý Lâm chớp chớp mắt, rồi nói:

"Cậu chắc chắn phải làm một điều gì đó lãng mạn và hoành

tráng chứ? Ví dụ như bắn pháo hoa phủ khắp thành phố cho Sở An Tình? Thắp sáng bầu trời đêm của Đông Hải? Cậu biết rõ như vậy Sở An Tình sẽ rất vui, nhưng cậu lại không làm."

"Cậu đọc 'Long Tộc' đúng không?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Vậy thì tôi nghĩ tưởng tượng của cậu có phần nhỏ bé quá, tại sao tôi không triệu tập anh hùng thiên hạ, tổ chức một đại hội Đông Hải, mời các tỷ phú, ngôi sao, nhân vật nổi tiếng trên thế giới đến tặng bảo vật pháp bảo cho Sở An Tình, cuối cùng cưỡi một con đại bàng từ trên trời xuống? Chẳng phải sẽ thú vị hơn so với tình tiết cậu viết sao?"

Quý Lâm bị chọc cười, hắn ta hiểu ngay ám chỉ của Lâm Huyền:

"'Thần Điêu Đại Hiệp', Dương Quá và Quách Tương."

Hắn ta thở dài một hơi:

"Thực ra, thời gian qua trò chuyện với cậu, tôi cảm thấy rất hợp, ít nhất cậu là người rất thú vị, trò chuyện với cậu rất thoải mái."

"Những năm qua, tôi chủ yếu chỉ quanh quẩn trong phòng, làm toán, đọc sách, viết lách, xem tin tức... hầu như rất ít khi ra ngoài, tôi luôn cảm thấy thế giới bên ngoài không thú vị, không có gì khiến tôi hứng thú."

"Nhưng bây giờ nhìn lại... có thể tham gia tiệc sinh nhật của Sở An Tình, có thể trò chuyện với cậu ở đây cũng rất tốt."

Hắn ta ngồi dậy từ ghế nằm, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt gầy gò của hắn ta, càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt.

Hắn ta lặng lẽ ngồi, nhìn Lâm Huyền đang nhắm mắt dưỡng thần dưới ánh trăng bên cạnh:

"Có thể nói trước cho tôi biết... cậu định tặng gì vào sinh nhật tôi không?"

"Không ai nói trước đâu."

Lâm Huyền cười khó hiểu:

"Đến sinh nhật cậu, cậu sẽ biết. Tôi nhớ là ngày 3 tháng 5? Đừng lo, tôi sẽ tặng quà sinh nhật cho cậu."

Nhưng điều kiện là...

Lâm Huyền thu lại nụ cười, nhìn lên bầu trời, nơi mặt trăng đang dần lên đỉnh đầu:

Cậu có thể sống đến lúc đó không.

Mặc dù thời gian qua, bề ngoài hắn và Quý Lâm hòa hợp.

Nhưng trong lòng Lâm Huyền chưa bao giờ lay chuyển quyết tâm trả thù cho Hứa Vân và Đường Hân.

Quý Lâm, nếu cậu thật sự là hung thủ...

Tôi sẽ không nương tay. ...

"Lâm Huyền học trưởng! Quý Lâm! Mau xuống đây!"

Từ dưới lầu, tiếng gọi của Sở An Tình vọng lên.

Thời gian cũng đã muộn, Lâm Huyền và Quý Lâm kết thúc cuộc trò chuyện trên sân thượng, theo cầu thang biệt thự đi xuống phòng khách ở tầng một.

Hai người vừa bước xuống cầu thang—

Rắc!

Sở An Tình như một chú thỏ nhỏ nhảy tới trước mặt hai người, vui vẻ giơ tay làm động tác chữ V. Đồng thời, tiếng cửa trập điện thoại vang lên.

Lâm Huyền và Quý Lâm vẫn đang ngơ ngác nhìn nhau, trong khi đó, bạn của Sở An Tình cười tươi giơ điện thoại lên:

"Chụp xong rồi An Tình! Ảnh chụp ba người các cậu thật tuyệt! Đúng là trai tài gái sắc... chụp thế nào cũng đẹp, chụp ngẫu nhiên cũng có thể làm bìa tạp chí rồi."

Chương 383: Nợ máu phải trả bằng máu. (2)

Sở An Tình quay đầu, lè lưỡi với hai người:

"Các anh thật là, bảo gì cũng không chịu chụp ảnh, chỉ có cách này là chụp lén thôi! Đây là sinh nhật đầu tiên mà anh tự tổ chức, phải có chút kỷ niệm chứ!"

Lâm Huyền không biết nên khóc hay cười.

Thì ra là vậy...

Vừa rồi ăn xong, Sở An Tình đã liên tục đòi chụp ảnh. Nhưng Lâm Huyền và Quý Lâm đều không thích chụp ảnh chung.

Vốn dĩ con trai không thích chụp ảnh, hơn nữa xung quanh toàn là những cô gái mười tám, mười chín tuổi, khiến cho "ông già" 24 tuổi như Lâm Huyền cảm thấy có sự chênh lệch lớn; còn Quý Lâm có lẽ cũng có cùng suy nghĩ, nên cả hai mới trốn lên sân thượng.

Không để ý đến hai người, Sở An Tình chạy nhanh đến bên cạnh bạn mình, nhìn bức ảnh vừa chụp...

Lâm Huyền và Quý Lâm đứng phía sau, một cao một thấp, ánh mắt nhìn về phía cô vì sự xuất hiện đột ngột, còn cô thì đã chuẩn bị sẵn sàng với động tác chữ V. Bức ảnh chụp ngẫu nhiên này lại mang một cảm giác ấm áp khác thường.

"Sinh nhật lần này thật vui vẻ, năm sau mọi người nhất định phải đến nữa nhé!"

Lâm Huyền và Quý Lâm đứng yên, không nói gì.

Sau đó, tiệc sinh nhật kết thúc.

Tài xế của Sở Sơn Hà lái chiếc xe thương mại lớn đưa các bạn của Sở An Tình về đại học Đông Hải, Lâm Huyền và Quý Lâm ngồi xe của Quý Lâm về.

Xe đi ngang qua biệt thự của Quý Lâm, hắn ta nhìn tòa nhà tối om bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

"Đến sinh nhật tôi, tôi sẽ tổ chức tiệc ở đây, giống như Sở An Tình."

"Được thôi."

Lâm Huyền tỳ tay lên cửa sổ, nhìn ra ngoài, đáp hờ hững.

"Nhưng tôi cũng không có kinh nghiệm chuẩn bị và trang trí." Quý Lâm tiếp tục nói:

"Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng tổ chức tiệc sinh nhật, chủ yếu là không có bạn bè... không có bạn thì tổ chức tiệc cũng không có ý nghĩa gì."

Lâm Huyền quay đầu nhìn hắn ta:

"Có thể nguyên nhân chính là vì cha mẹ cậu mất quá sớm, nếu họ còn sống, chắc chắn mỗi sinh nhật đều sẽ tổ chức cho cậu rất hoành tráng."

"Nói thật... cậu xác định cha mẹ bị giết hại, cậu đã trả thù cho họ chưa? Cậu có thể vì Hứa Vân mà đến Đông Hải trả thù cho anh ấy... vậy kẻ giết cha mẹ cậu, cậu đã bắt được chưa?"

Quý Lâm im lặng một lúc:

"Chưa..."

"Tôi thật sự luôn tìm kiếm kẻ giết cha mẹ tôi, nhưng vẫn chưa tìm ra. Tôi cũng có suy nghĩ giống cậu, tôi không nghĩ rằng kẻ giết cha mẹ tôi và kẻ giết Hứa Vân, Đường Hân là cùng một nhóm... mặc dù thời gian tử vong đều là 00:42, nhưng từ các chi tiết khác có thể thấy, không phải do cùng một loại người gây ra."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cậu nói là... có hai nhóm người giết người vào lúc 00:42. Một nhóm giết cha mẹ cậu, nhóm kia giết Hứa Vân và Đường Hân."

"Cậu nghĩ sao?"

Quý Lâm như đang hỏi, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu thật sự có hai nhóm người đang giết người, cậu nghĩ mối quan hệ giữa họ là gì?"

Lâm Huyền khoanh tay, nhìn các cột đèn đường lùi dần, chìm vào suy nghĩ.

Đây thực sự là một câu hỏi không có manh mối.

Chỉ xét về phương thức giết người... có vẻ như một nhóm giết người khá linh hoạt, còn nhóm kia thì cứng nhắc hơn.

Theo suy đoán của Lâm Huyền, Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân và nhóm của họ thuộc về nhóm giết người cứng nhắc.

Đây cũng là điều Lâm Huyền luôn không hiểu được.

Tại sao giết một người lại phải phức tạp như vậy?

Hơn nữa, hiện tại xem ra, cách giết người của họ không chỉ phức tạp mà còn phải tuân thủ những quy tắc kỳ lạ... chính những quy tắc này đã bảo đảm sự an toàn của hắn hiện tại.

Thật sự quá kỳ lạ.

Rốt cuộc lý do gì khiến quá trình giết người của họ lại "gò bó" như vậy?

"Có lẽ..."

Lâm Huyền mở mắt, đưa ra một giả thuyết:

"Có lẽ, về bản chất, hai nhóm này không có mối liên hệ gì. Chỉ là một nhóm đang bắt chước nhóm kia một cách tệ hại."

"Tôi không biết việc bắt chước này có ý nghĩa gì, nhưng việc giết người bằng tai nạn xe vào lúc 00:42 thực sự là vụng về và tệ hại, ngoài việc cố ý bắt chước... tôi thật sự không nghĩ ra lời giải thích hợp lý nào."

Quý Lâm nghe xong.

Thở dài.

Lắc đầu cười:

"Đôi khi thật sự nghĩ, nếu có thể gặp cậu sớm hơn thì tốt biết mấy, bây giờ có cảm giác gặp nhau muộn màng."

"Cậu cũng nghĩ vậy?"

"Đúng." Quý Lâm gật đầu:

"Nhưng tôi không nghĩ rằng hai nhóm này không có liên hệ. Đây là lý do tôi muốn bắt nhóm sát thủ này."

Quý Lâm nhìn Lâm Huyền:

"Tôi muốn thông qua họ, tìm ra manh mối về kẻ giết cha mẹ tôi. Oan có đầu, nợ có chủ, tôi phải trả thù cho cha mẹ tôi, nợ máu phải trả bằng máu."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng nhìn thẳng vào mắt Quý Lâm:

"Nợ máu phải trả bằng máu."...

Ba ngày sau, một tin tức chấn động đã làm dậy sóng giới khoa học.

Lý Ngang viện sĩ từ Viện Hàn lâm Khoa học Ghana công bố một bài báo, tuyên bố rằng nghiên cứu của ông ta về chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường đã đạt được đột phá lớn.

Chương 384: Nợ máu phải trả bằng máu. (3)

Bài báo này rất chi tiết và có căn cứ, từ lý thuyết đến dữ liệu thực nghiệm đều đầy đủ.

Và nền tảng thực sự giúp đột phá trong nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường vẫn đến từ những nghiên cứu liên quan đến hợp kim hafnium và dung dịch trong buồng ngủ đông do Hứa Vân viện sĩ công bố.

Các nghiên cứu và phát minh khoa học luôn hỗ trợ lẫn nhau, nhiều đột phá đến từ các lĩnh vực khác, tất nhiên, nhiều đột phá hơn vẫn đến từ "sự ngẫu nhiên," điều này thật thú vị.

Người bình thường không có khái niệm thực tế về chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường...

Nhưng khi truyền thông đưa tin, họ gắn chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường với phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát, khiến mọi người hiểu lầm rằng phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát sắp trở thành hiện thực!

Vì vậy, tin tức này đã gây chấn động toàn cầu, mọi người háo hức chờ đợi kỷ nguyên năng lượng vô hạn và điện không mất tiền.

"Nhưng thực ra... giữa chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường và phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát, còn một chặng đường dài phải đi."

Trong văn phòng Cục Công an Đông Hải, đồng nghiệp nam bên cạnh Lâm Huyền vừa lướt điện thoại vừa nói:

"Ngay cả khi chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường thực sự được phát triển thành công, thì việc thực hiện thiết bị phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát còn xa vời, vẫn còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết."

Đồng nghiệp nam này học ngành vật lý ở đại học, hiện tại đang say sưa phổ biến kiến thức vật lý hạt nhân cho mọi người.

Còn Lâm Huyền thì quay bút, nhắm mắt suy nghĩ.

Hắn không nghe đồng nghiệp nói...

Hắn đang suy nghĩ về việc Lý Ngang viện sĩ công bố bài báo "Đột phá trong nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường," liệu việc này có nằm trong dòng lịch sử ban đầu không.

Theo hiểu biết của hắn, chắc chắn là không.

Bởi vì nếu không có việc công bố hợp kim hafnium và dung dịch trong buồng ngủ đông, nghiên cứu của Lý Ngang viện sĩ chắc chắn không thể đột phá.

Vậy thì...

Trong hiện tại với bài báo "Đột phá trong nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường"...

Thế giới trong giấc mơ của hắn có đồng bộ thay đổi không?

Lâm Huyền nghĩ khả năng rất cao.

Nghiên cứu mang tính cách mạng như vậy chắc chắn sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ và tạo ra sự biến động lớn về không gian và thời gian.

Điều này có nghĩa là, thế giới tương lai sau 600 năm chắc chắn sẽ lại có sự thay đổi to lớn.

Có lẽ thành phố Đông Hải mới sẽ không còn tồn tại, nhân loại thực sự đã đạt được năng lượng nhiệt hạch có kiểm soát và tiến vào kỷ nguyên du hành liên hành tinh.

Vậy điểm xuất phát của mình sẽ ở đâu?

Là ở Đông Hải cũ bị con người bỏ rơi, hay là trên một con tàu vũ trụ đang di chuyển với tốc độ cao?

Hắn rất muốn ngay lập tức vào giấc mơ để kiểm chứng.

Nhưng...

Hắn quay đầu liếc nhìn Quý Lâm đang chăm chú đọc tin tức.

Gã này gần như giám sát hắn 24 giờ mỗi ngày, mỗi đêm đều trò chuyện với hắn đến một, hai giờ sáng mới đi ngủ.

Hơn nữa, để đề phòng, hắn cũng chưa bao giờ ngủ và vào giấc mơ trước mặt Quý Lâm.

Một khi vào giấc mơ, trừ khi chết hoặc đến 00:42, hắn sẽ không tỉnh dậy, dù có bị kích thích mạnh mẽ từ bên ngoài cũng không thể tỉnh dậy.

Điều này đã được kiểm chứng từ khi còn nhỏ... cha mẹ hắn từng hoảng sợ đưa hắn đến bệnh viện lúc nửa đêm.

May mắn là, vừa đến bệnh viện, đến 00:42, Lâm Huyền tự tỉnh dậy, hóa ra chỉ là một trận hù dọa.

Bác sĩ kiểm tra toàn diện cho hắn, không có gì đáng ngại, cuối cùng nói với cha mẹ Lâm Huyền rằng: "Đứa trẻ này chỉ đơn giản là ngủ rất sâu" và kết thúc chẩn đoán.

Dù sao đi nữa...

Hiện tại, Lâm Huyền không muốn để lộ bất kỳ dấu vết nào

trước mặt Quý Lâm.

Dù có thể tự sát để thoát khỏi giấc mơ, nhưng hậu quả của việc tự sát trong giấc mơ quá rõ ràng, adrenaline tăng đột biến, toàn thân đỏ bừng, tim đập mạnh một thời gian dài mới bình tĩnh lại... những trạng thái này nếu để Quý Lâm thấy, thì thật sự là tự rước lấy phiền toái.

"Tốt nhất là chờ vài ngày nữa, tìm cơ hội vào giấc mơ để kiểm chứng, sẽ có cơ hội thôi."

Lâm Huyền thầm nghĩ.

Dù là Quý Lâm hay bản thân hắn, đều không thể kéo dài cuộc chiến mèo vờn chuột này mãi.

Có lẽ...

Cả hai bên đều đang chờ đợi một cơ hội.

Một cơ hội để bắt được sơ hở của đối phương, tìm ra bằng chứng đủ để tiêu diệt đối phương!

Lâm Huyền lặng lẽ mở điện thoại, bắt đầu tìm kiếm thông tin về Lý Ngang viện sĩ.

Kết quả tìm kiếm cho thấy, Lý Ngang viện sĩ có vị thế rất cao trong giới nghiên cứu ở Ghana, từ một giảng viên đại học nhanh chóng trở thành viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học quốc gia, được giới chuyên môn gọi là "thiên tài nghiên cứu."

Lý do gọi là "thiên tài" chứ không phải "thiên tài xuất chúng" là vì Lý Ngang viện sĩ có cách nghiên cứu rất hoang dã và phạm vi nghiên cứu rất rộng.

Chương 385: Đại kịch bắt đầu (1)

Các nhà khoa học khác thường nghiên cứu một lĩnh vực đến cuối đời, còn Lý Ngang viện sĩ lại nghiên cứu bất cứ lĩnh vực nào mà ông ta thích.

Nghe có vẻ như một nhà khoa học ba phải, không chuyên nghiệp.

Nhưng thực tế là, ông ta thực sự xuất sắc trong nhiều lĩnh vực! Trong nhiều lĩnh vực khoa học, ông ta đều có những đột phá lớn nhỏ, được xem là người toàn diện!

Vì vậy, mọi người mới gọi ông ta là "thiên tài nghiên cứu."

Nghiên cứu đột phá về chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường lần này cũng tương tự, không lâu trước đây, Lý Ngang viện sĩ vừa công bố một bằng sáng chế liên quan đến kiểm tra an toàn thực phẩm, giờ lại ra bài báo về vật liệu chất siêu dẫn...

Thật sự phải ngưỡng mộ khả năng sáng tạo và năng lượng của nhà khoa học này, điển hình là một "quái nhân khoa học," "thiên tài phát minh."

Lâm Huyền mở bức ảnh của Lý Ngang viện sĩ lên xem.

Rất ngạc nhiên.

Bụng to, tai to, đầu trọc, dáng vẻ hoàn toàn không giống hình mẫu nhà khoa học trong tưởng tượng của hắn.

Nhìn Hứa Vân viện sĩ, Lưu Phong viện sĩ, dù hắn không biết gì

về họ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy trên phố, hắn sẽ lập tức nghĩ họ là nhà khoa học.

Khí chất quả là một điều kỳ diệu.

Còn Lý Ngang viện sĩ...

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy một nhà khoa học không giống nhà khoa học."

Lâm Huyền không kìm được cười nói.

Quý Lâm bên cạnh nghe vậy, mỉm cười:

"Không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, Lâm Huyền, theo cái nhìn của cậu, thì Lý Ngang viện sĩ nên làm gì?"

"Nhìn như một đầu bếp, phụ bếp." Lâm Huyền đáp.

Quý Lâm thu lại nụ cười, từ từ gật đầu:

"Ánh mắt của cậu... thật là sắc bén."

"Nhưng trên thế giới này, thực sự tồn tại những thiên tài, vẻ ngoài và nghề nghiệp không có liên quan gì với nhau."

Quý Lâm đổi giọng, chiếu hơn chục ảnh chụp màn hình tin tức lên màn hình lớn phía sau, cho các thành viên trong tổ chuyên án xem:

"Trong thời gian qua, lĩnh vực nghiên cứu khoa học phát triển nhanh chóng. Vì lý do liên quan đến Hứa Vân và Đường Hân, chúng tôi dự đoán rằng mục tiêu tiếp theo của các sát thủ có khả năng cao vẫn là các học giả chuyên gia liên quan đến công nghệ ngủ đông."

"Đây là danh sách những nhà khoa học trong lĩnh vực nghiên cứu ngủ đông có đột phá lớn hoặc tiềm năng lớn mà tôi đã tổng

kết trong thời gian qua. Mọi người hãy xem qua."

Theo hướng tay của Quý Lâm, tất cả các thành viên tổ chuyên án ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình chiếu nơi liệt kê tên của hơn chục nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông.

Những nhà khoa học này, một số có đột phá trong lĩnh vực thiết bị ngủ đông, một số nghiên cứu ra thuốc duy trì trong quá trình ngủ đông, một số đề xuất những lý thuyết sáng tạo về ngủ đông, một số thì có những ý tưởng mới trong giai đoạn hồi phục sau khi tỉnh dậy từ trạng thái ngủ đông...

Không còn nghi ngờ gì nữa, những nhà khoa học xuất hiện trên màn hình này đều là những người dẫn đầu trong lĩnh vực ngủ đông. Theo suy đoán của tổ chuyên án, những người này có khả năng cao sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của các vụ ám sát.

Lâm Huyền nhận thấy phần lớn các nhà khoa học này là người nước ngoài, có ba người là người trong nước, nhưng họ đều sống và làm việc ở các thành phố ngoài Đông Hải.

Nam đồng nghiệp bên cạnh cũng nhận ra điều này, nhìn Quý Lâm hỏi:

"Nhưng Quý Lâm... những nhà khoa học này phần lớn đều ở nước ngoài, và hành trình của họ cũng không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, nếu thật sự sát thủ muốn giết họ, chúng ta cũng không thể mai phục trước được. Hơn nữa, số lượng nhiều như vậy... chúng ta cũng không thể mai phục hết được!"

Quý Lâm gật đầu:

"Đúng vậy, lực lượng cảnh sát của chúng ta có hạn, quyền hạn cũng có hạn, ngoài Đông Hải, chúng ta không có đủ quyền lực để điều động cảnh sát địa phương hợp tác. Hơn nữa, hiện tại những sự kiện ác ý xảy ra vào lúc 00:42 cũng chỉ xảy ra ở Đông Hải,

chính quyền Đông Hải cũng không muốn ảnh hưởng này lan rộng."

"Nhưng... cơ hội của chúng ta cũng rất hạn chế, có lẽ nếu không bắt được sát thủ tại hiện trường vụ án tiếp theo, chúng ta sẽ mãi mãi mất dấu bọn chúng, không bao giờ tìm được manh mối của bọn chúng nữa."

"Vì vậy, tôi quyết định chia ra hành động."

Ngừng lại một chút, Quý Lâm nhìn quanh, nghiêm túc nói:

"Tôi cá nhân có một số mối quan hệ và ảnh hưởng nhất định trong cộng đồng cảnh sát quốc tế, trước đây tôi cũng đã giúp cảnh sát nước ngoài phá nhiều vụ án, họ đều nể mặt tôi và sẵn sàng hợp tác với tôi."

"Vì vậy, trong tương lai tôi sẽ chia ra hành động, tôi sẽ sử dụng ảnh hưởng của mình trong cảnh sát quốc tế để tổ chức các cuộc mai phục và bắt giữ ở nước ngoài; còn mọi người sẽ tiếp tục ở lại Đông Hải, tìm cơ hội thích hợp để mai phục sát thủ, lần này nhất định không để bọn chúng chạy thoát."

Lời của Quý Lâm khiến tất cả các thành viên trong tổ chuyên án mở to mắt, rồi đồng thanh lên tiếng:

"Không phải chứ, Quý Lâm ý cậu là... cậu sẽ rời khỏi Đông Hải?"

Chương 386: Đại kịch bắt đầu (2)

"Điều này... quá bất ngờ rồi!"

"Tại sao lại đi nước ngoài vào lúc này? Có phải đã phát hiện ra manh mối gì không?"

"Nếu Quý Lâm đã quyết định như vậy, chắc chắn là có lý do của cậu ấy, có lẽ đã xác định được một nhà khoa học nào đó rồi?"

Tin Quý Lâm rời đi khiến mọi người rất ngạc nhiên, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, họ thấy Quý Lâm không phải là người bỏ cuộc giữa chừng, bỏ chạy khi nguy cấp, chắc chắn cậu ấy có lý do.

Quả thật...

Quý Lâm gật đầu, đứng dậy, chỉ vào bức ảnh của một nhà khoa học trên màn hình chiếu phía sau.

Đó là một ông lão tóc bạc phơ, làm việc trong một phòng thí nghiệm ở Anh Hoa quốc, trước đây là bậc thầy trong lĩnh vực đông lạnh nhiệt độ thấp, hiện đang được giao trọng trách lãnh đạo dự án ngủ đông của Anh Hoa quốc:

"Vị bậc thầy học thuật này, gần đây hoạt động rất thường xuyên, tôi cho rằng sát thủ rất có thể sẽ đưa ông ta vào danh sách mục tiêu ám sát, vì vậy tôi cần đến Anh Hoa quốc một chuyến, xem có thể nhờ đến sự giúp đỡ của cảnh sát nước ngoài để mai phục và bắt giữ sát thủ hay không."...

Thì ra là vậy.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Quý Lâm nói cũng có lý.

Hiện tại, trên toàn thế giới, có rất nhiều mục tiêu có thể bị ám sát, nếu sát thủ gây án ở khắp nơi trên thế giới, việc giữ chặt Đông Hải có ý nghĩa gì?

Hơn nữa, ở nước ngoài, ngoài Quý Lâm có mối quan hệ và ảnh hưởng, những người khác có đi cũng vô ích, không ai có thể thay thế Quý Lâm thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài.

Còn về nhóm điều tra ở Đông Hải...

Quý Lâm sẽ rời đi, nhưng đã để lại kế hoạch làm việc chi tiết, họ chỉ cần thực hiện theo kế hoạch là được.

Chỉ là...

Suy nghĩ của Lâm Huyền lại khác với mọi người.

Hắn không hiểu Quý Lâm đang âm mưu gì.

Mặc dù lý do mà Quý Lâm đưa ra rất hoàn hảo, là để ra nước ngoài mai phục sát thủ, xem xét khả năng sát thủ không thể mãi ở Đông Hải gây án.

Nhưng theo suy nghĩ của Lâm Huyền, Quý Lâm chính là sát thủ!

Hắn ta rõ ràng là kẻ trộm la làng, mượn danh bắt trộm để chơi trò mèo vờn chuột với mình, bây giờ đột ngột rời đi là sao?

Đột nhiên.

Quý Lâm nhìn sang, cười với Lâm Huyền, rồi nhìn quanh:

"Các vị, mặc dù Lâm Huyền là do tôi mời đến, nhưng qua thời

gian làm việc cùng cậu ấy, tôi tin rằng mọi người cũng đã hiểu được khả năng của cậu ấy. Thời gian qua, rất nhiều vụ án cũ được phá giải đều là do tôi và Lâm Huyền cùng nhau suy luận ra, sự nhạy bén và khả năng phân tích của cậu ấy đều được mọi người công nhận."

"Thêm vào đó... việc quan trọng nhất sắp tới là chọn lọc trước mục tiêu ám sát của sát thủ và mai phục trước. Về điểm này, tôi nghĩ rằng người từng trải qua hiện trường vụ án hai lần như Lâm Huyền sẽ có sự nhạy bén và trực giác đáng tin cậy hơn tôi. Vì vậy, trong thời gian tôi rời Đông Hải, hy vọng mọi người sẽ tham khảo ý kiến của Lâm Huyền khi xác định mục tiêu ám sát của sát thủ. Tôi tin rằng cậu ấy sẽ không làm mọi người thất vọng."

Nghe xong lời Quý Lâm, các thành viên khác không chút nghi ngờ đều gật đầu.

Trong mắt họ, Lâm Huyền thực sự là một người rất đáng tin cậy. Thời gian qua hắn đã thể hiện rất tốt, hỗ trợ đồng nghiệp phá nhiều vụ án, trong lòng mọi người hắn cũng có uy tín cao. ...

"Cậu thật sự muốn đi sao?"

Trong phòng ký túc xá hai người đã ở chung hơn mười ngày, Quý Lâm đang thu dọn đồ đạc cá nhân, Lâm Huyền dựa vào tường, nhìn Quý Lâm:

"Thời gian này ở Đông Hải cũng có nhiều nhà khoa học đến, cậu không sợ bỏ lỡ sao?"

Quý Lâm ngạc nhiên, dừng lại động tác, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nghĩ cậu sẽ vui khi tôi đi công tác chứ, đối với cậu, lấy lại tự do chẳng phải rất tốt sao?"

Cậu ta cười:

"Từ ngày mai, sẽ không ai giới hạn tự do của cậu nữa, cậu có thể về nhà bất cứ lúc nào, đi chơi bất cứ lúc nào. Ngày đầu tiên tự do, cậu định làm gì, nghỉ ngơi chứ?"

"Ngày mai sao?"

Lâm Huyền cầm điện thoại lên, xem ngày:

"Ngày mai thật sự có việc, tôi phải đi dự sinh nhật của một cô bé."

Quý Lâm ngẩng đầu:

"Sao cậu quen nhiều cô bé thế?"

"Không, lần này thực sự là cô bé." Lâm Huyền cười:

"Một cô bé mười bốn tuổi, là một bệnh nhân, tôi phải đến bệnh viện để mừng sinh nhật cho cô bé."

"Cậu thật sự là người tốt."

Quý Lâm tiếp tục thu dọn quần áo:

"Vừa tốt bụng lại vừa nhân hậu."

Cậu ta kéo khóa vali, kéo chiếc vali ra cửa.

"Khi nào cậu về?" Lâm Huyền nhìn theo bóng lưng cậu ta hỏi.

"Cũng không lâu đâu, khi nào bắt được sát thủ hoặc loại trừ được nguy cơ cho vị bậc thầy học thuật kia, tôi sẽ về." Quý Lâm quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu cậu có thể bắt được sát thủ ở Đông Hải trước, tôi nhất định sẽ quay lại để chúc mừng cậu. Dù sao thì tôi cũng sẽ không ở lại lâu hơn sinh nhật của tôi đâu, trước ngày 3 tháng 5 tôi chắc chắn sẽ trở về, tôi còn chờ nhận quà sinh nhật của các cậu mà."

Chương 387: Đại kịch bắt đầu (3)

Lâm Huyền thực sự bị làm cho cười.

Đến lúc này mà hắn ta còn quan tâm đến cái sinh nhật của mình.

"Sinh nhật đối với cậu quan trọng đến thế sao?"

"Tất nhiên." Quý Lâm gật đầu khẳng định:

"Vì... không phải đã hẹn với bạn bè rồi sao?"

"Sở An Tình phải không?"

"Còn cả cậu nữa." Quý Lâm đáp. ... ...

Không khí bỗng chốc trở nên im lặng.

Khoảng cách giữa Lâm Huyền và Quý Lâm chỉ vài ba mét, nhưng ánh mắt giao nhau như thể cách biệt cả một dải ngân hà không thể vượt qua.

"Tạm biệt, Lâm Huyền."

Quý Lâm quay lưng, kéo vali đi xa dần.

Lâm Huyền đứng yên tại chỗ, không ra ngoài.

Hắn không tiễn Quý Lâm rời đi.

Chỉ đứng trong phòng, nghe tiếng bánh xe của vali dần xa, rồi ngừng lại, sau đó nghe tiếng đinh của cửa thang máy mở ra.

Sau đó...

Không còn âm thanh gì nữa.

"Tạm biệt."

Lâm Huyền nói nhỏ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc tham dự tiệc sinh nhật của Quý Lâm, cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc chuẩn bị quà sinh nhật cho hắn ta.

Hiện tại, rõ ràng là Quý Lâm, Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân đều không thể rửa sạch tội nghi ngờ.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Trò chơi mèo vờn chuột này chỉ có thể kết thúc bằng cái chết của một bên, không có hòa bình, không có thỏa thuận, ngoài việc sống chết thắng thua, không có kết quả nào khác.

Có lẽ trong lòng Quý Lâm, hắn ta thực sự coi mình và Sở An Tình là bạn bè.

Nhưng Lâm Huyền thì không.

Một giây cũng không.

Hắn không thể làm bạn với kẻ đã giết Hứa Vân và Đường Hân.

Nợ máu, chỉ có thể trả bằng máu. ...

"Chúc mừng sinh nhật, Tưởng Nguyệt!"

Ngày 1 tháng 4, tại bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, tầng 17, trong phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ngọn nến đang cháy trên bánh sinh nhật được Trịnh Tưởng

Nguyệt thổi tắt. Cô ấy cười hì hì, chỉnh lại chiếc mũ công chúa sinh nhật trên đầu và thành kính ước một điều.

"Đây là món quà sinh nhật cho em."

Lâm Huyền từ phía sau lấy ra một chiếc túi giấy bạc khổng lồ, được gói rất tinh xảo, miệng túi buộc một chiếc nơ hồng lớn. Bên trong dường như có một món quà rất to, thậm chí còn lớn hơn cả người của Trịnh Tưởng Nguyệt!

Nhưng trọng lượng có vẻ không quá nặng, Lâm Huyền có thể dễ dàng nhấc lên.

"Wow! Thật là to!"

Trịnh Tưởng Nguyệt phấn khích nhào tới! Mềm mại, cả người cô ấy đều chìm vào trong:

"Anh Lâm Huyền! Em có thể mở nó ngay bây giờ không?"

"Tất nhiên rồi." Lâm Huyền cười nói: "Đây là quà sinh nhật của em, nó tự nhiên thuộc về em."

Trịnh Tưởng Nguyệt hân hoan tháo nơ ra, kéo lớp giấy bạc đủ màu xuống, bên trong hiện ra một con thú nhồi bông mềm mại:

"Một con mèo Rhine thật lớn!! Chưa từng thấy mẫu này bao giờ!"

Trịnh Tưởng Nguyệt tròn mắt, không tin rằng trên thế giới lại có một con thú nhồi bông mèo Rhine lớn đến vậy! Cô ấy nhiều lần cố gắng ôm lấy... nhưng do chiều dài cánh tay không đủ, cuối cùng Trịnh Thành Hà phải bế cả cô ấy và con thú nhồi bông mèo Rhine khổng lồ lên giường.

"Thật sự rất cảm ơn cậu, Lâm tiên sinh."

Trịnh Thành Hà nhìn Lâm Huyền chân thành cảm ơn:

"Tưởng Nguyệt luôn rất thích thú nhồi bông mèo Rhine, tôi cũng đã mua cho cô ấy không ít... nhưng mẫu lớn như hôm nay cậu mang đến, tôi thực sự chưa từng thấy, ở bất kỳ siêu thị hay cửa hàng đồ chơi nào cũng không có bán."

"Vì đây vốn là hàng không bán, trên thế giới chỉ có hai cái." Lâm Huyền cười giải thích:

"Ban đầu khi thiết kế con thú nhồi bông này, nhà máy đã làm hai mẫu để gửi cho công ty chúng tôi xem, nhưng cuối cùng do chi phí quá cao... bà chủ của chúng tôi không muốn bán món đồ quá đắt, nên đã tạm thời hủy bỏ kế hoạch này."

"Hiện nay, những con mèo Rhine trên thị trường đều là loại nhỏ, con lớn này vẫn chưa được phát hành đã trở thành phiên bản giới hạn, tôi đã lấy từ kho để mang tặng Tưởng Nguyệt."

"Wow! Trên thế giới chỉ có hai con thôi sao!"

Trịnh Tưởng Nguyệt ôm con mèo Rhine khổng lồ, lăn lộn vui vẻ:

"Vậy con còn lại ở đâu?"

"Con còn lại..."

Lâm Huyền nhớ lại buổi tiệc mừng công ty MX, nơi Sở An Tình đã trúng thưởng con thú nhồi bông mèo Rhine khổng lồ, hắn dịu dàng xoa đầu Trịnh Tưởng Nguyệt và nói:

"Con còn lại đang ở tay một cô công chúa khác, các em đều là những cô công chúa."

Trịnh Tưởng Nguyệt cười khúc khích, ôm chặt con mèo Rhine không rời tay.

Sau khi ba người ăn xong bánh kem và dọn dẹp, Lâm Huyền

chuẩn bị ra về.

"Lâm tiên sinh, cậu đến bệnh viện bằng cách nào?" Trịnh Thành Hà hỏi.

"Đi taxi đến."

"Vậy để tôi đưa cậu về."

Trịnh Thành Hà cười chỉ ra bãi đậu xe ngoài cửa sổ:

"Xe taxi của tôi đang đậu ở bãi, hôm nay tôi nghỉ làm để đến chúc mừng sinh nhật Tưởng Nguyệt, bây giờ cũng nên đi làm rồi, để tôi đưa cậu về công ty trước."

Lâm Huyền gật đầu.

Cũng đúng.

Trịnh Thành Hà thường chạy ca ngày, giờ này đúng lúc là ca làm việc của hắn ta.

Chương 388: Được minh oan (1)

Hai người tạm biệt Trịnh Tưởng Nguyệt và đi đến bãi đậu xe.

Trịnh Thành Hà mở cửa xe, Lâm Huyền ngồi vào ghế phụ.

"Lâm tiên sinh, cậu muốn đi đâu?"

"Đến Sở Công an thành phố Đông Hải." Lâm Huyền đáp.

Quý Lâm đã rời khỏi Đông Hải, theo đó là công việc càng bận rộn hơn... đặc biệt là nhiều việc vừa mới tiếp nhận, hắn vẫn đang trong giai đoạn thích nghi.

Trịnh Thành Hà khởi động xe, sau đó lấy từ ngăn chứa đồ ra khẩu trang và đeo vào, rồi lấy kính râm đeo lên.

Lâm Huyền thấy cảnh này, ngồi thẳng dậy:

"Bình thường anh lái xe cũng che kín thế này sao?"

"Không còn cách nào khác..."

Trịnh Thành Hà cười khổ chỉ vào mặt phải của mình:

"Cậu biết đó, bên phải mặt tôi toàn là sẹo, tôi sợ làm khách hàng sợ..."

"..."

Lâm Huyền không nói gì, nhẹ gật đầu:

"Được thôi."

"Công ty taxi của các anh... đoạn này không bị cảnh sát điều tra sao?"

Lâm Huyền nhìn Trịnh Thành Hà đang lái xe, che kín mít:

"Lúc trước, chiếc xe đâm chết Hứa Vân giáo sư và chiếc xe đâm chết nữ khoa học gia gần đây đều là taxi, các tài xế của các anh có bị điều tra không?"

"Chắc chắn có."

Trịnh Thành Hà vừa đánh tay lái vừa trả lời:

"Nhưng cậu đừng nhìn vào số lượng taxi ở Đông Hải mà nhầm lẫn, thật ra mỗi chiếc đều có số hiệu riêng, hơn nữa, taxi mới hiện nay đều có hệ thống định vị thời gian thực, việc điều tra rất đơn giản, mọi nơi mọi lúc đều hiện rõ trên nền tảng."

"Chuyện của Hứa Vân giáo sư tôi cũng biết, lúc đó tôi cũng để ý. Nhưng chiếc taxi đó chắc chắn là taxi giả, là xe được sơn sửa lại một cách cố ý, không phải là taxi chính thức có đăng ký... vì vậy cuối cùng cũng không tìm ra được."

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào Trịnh Thành Hà đang tập trung lái xe, không nói gì thêm. ...

Trịnh Thành Hà đưa Lâm Huyền đến Cục Công an Đông Hải xong, liền đi làm công việc đón khách.

Lâm Huyền cũng nhanh chóng cùng đồng nghiệp bắt tay vào công việc.

Hướng phá án hiện nay vẫn theo kế hoạch mà Quý Lâm đã đề ra—

Thông qua việc dự đoán vụ án sát hại nhà khoa học tiếp theo xảy ra lúc 00:42, rồi mai phục trước tại khu vực đó, ngăn chặn tai

nạn và bảo vệ tính mạng của các nhà khoa học, đồng thời chặn đứng chiếc xe gây án và bắt giữ tài xế sát nhân.

Do đó.

Khó khăn hiện tại là làm thế nào để dự đoán chính xác mục tiêu sát hại tiếp theo của sát thủ và ngày thực hiện vụ án.

Sau khi Quý Lâm rời đi, Lâm Huyền quả thật có tự do hơn nhiều.

Hắn đã vào giấc mơ trong thời gian ngắn, mục đích chỉ để xác nhận xem thế giới trong mơ có thay đổi không.

Nhưng kết quả không như hắn nghĩ...

Đông Hải cũ vẫn là Đông Hải cũ, thành phố Tân Đông Hải vẫn là Tân Đông Hải.

Trong giấc mơ thứ hai, hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi nào.

Điều này khiến Lâm Huyền khá ngạc nhiên...

Theo lý thuyết, phát minh mang tính cách mạng như chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường lẽ ra phải gây ra ít nhất một chút biến động về thời gian không gian chứ?

Hoặc có thể sự xuất hiện của chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường vốn đã nằm trong quỹ đạo lịch sử của giấc mơ thứ hai?

Logic thời gian không gian này khiến Lâm Huyền cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng trong một thời gian ngắn, hắn cũng không thể nghĩ ra điều gì kỳ quái, chỉ có thể vừa mang theo câu hỏi vừa cùng đồng nghiệp giám sát hành trình của các nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông.

Trong thời gian qua, họ đã thử mai phục vài lần.

Chỉ là các nhà khoa học này đều qua đường lúc 00:42 mà không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, không có dấu hiệu bị ám sát.

Không ai gặp chuyện đương nhiên là điều tốt.

Nhưng đối với tổ chuyên án một lòng muốn phá án... họ càng hy vọng có thể mai phục thành công, sớm bắt được sát thủ. ...

Ngày 10 tháng 4, buổi sáng.

Cục Công an Đông Hải, phòng họp tổ chuyên án.

Một nam thành viên cầm thước dạy học, chỉ vào năm bức ảnh của các nhà khoa học trên màn hình chiếu, dưới mỗi bức ảnh đều có phần giới thiệu về họ:

"Tối ngày 12 tháng 4, tại Đông Hải sẽ có hai buổi tiệc giao lưu khoa học lớn và một buổi báo cáo học thuật. Ngày 13 tháng 4, còn có một buổi lễ cắt băng khánh thành phòng thí nghiệm ngủ đông trọng điểm, mời nhiều bậc thầy khoa học có tiếng tham dự."

"Những ngày qua, chúng ta không một giây phút nào lơ là, ngày nào cũng mai phục các nhà khoa học có khả năng gặp nguy hiểm, nhưng đều không thu được kết quả gì. Nhưng đêm ngày 12 tháng 4, tức là rạng sáng ngày 13 tháng 4 lúc 00:42, chúng ta cũng không thể lơ là cảnh giác."

"Quan trọng nhất là... nhiệm vụ của chúng ta đêm đó rất trọng yếu, theo thông tin hiện tại chúng ta nắm được, có tổng cộng 5 nhà khoa học có khả năng gặp nguy hiểm vào lúc 00:42."

Nam đồng nghiệp chỉ vào hai nhà khoa học đầu tiên, đều là những người mới nổi trong lĩnh vực nghiên cứu ngủ đông, tuổi không lớn lắm, khoảng hơn 40 tuổi, nhưng đã là người dẫn đầu trong lĩnh vực thiết bị ngủ đông:

Chương 389: Được minh oan (2)

"Hai chuyên gia ngủ đông này sẽ tham dự hai buổi tiệc giao lưu khoa học tại Đông Hải, chúng ta khó có thể xác định họ có bị ám sát vào lúc 00:42 hay không, nhưng chắc chắn họ là đối tượng cần giám sát trọng điểm."

Sau đó, chỉ vào nhà khoa học mập mạp ở giữa:

"Viện sĩ Lý Ngang từ Đại học Ghana, mọi người chắc đều không xa lạ gì, gần đây nghiên cứu về chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường của ông ta đã gây chấn động toàn thế giới, ông ta cũng sẽ tham dự một buổi báo cáo học thuật vào tối ngày 12 tháng 4, sau buổi họp sẽ ăn tối cùng lãnh đạo, thời gian kết thúc không nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, không loại trừ khả năng sát thủ muốn ám sát ông ta."

Cuối cùng, nam đồng nghiệp chỉ vào hai nhà khoa học cuối cùng trên màn hình:

"Hai nhà khoa học này sẽ tham gia lễ cắt băng khánh thành vào ngày 13 tháng 4, cũng nghiên cứu công nghệ ngủ đông, máy bay của họ sẽ đến vào nửa đêm ngày 12 tháng 4, vì vậy vào lúc 00:42 họ cũng có thể gặp nguy hiểm."...

Nữ đồng nghiệp bên cạnh Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Nếu chỉ để bảo vệ họ, thì rất dễ, chỉ cần để họ tránh khỏi thời điểm 00:42 là sẽ không gặp nguy hiểm."

"Nhưng... nếu không cho sát thủ cơ hội giết người, chúng sẽ

không xuất hiện, và chúng ta cũng không thể bắt được chúng. Điều này thật quá mâu thuẫn!"

"Đúng vậy."

Nam đồng nghiệp đang trình bày tiếp tục nói:

"Dạo gần đây tôi cũng nghĩ về việc này, chúng ta luôn đặt rào chắn và lưới chắn ở hai đầu đường... nếu sát thủ thật sự chuẩn bị kỹ càng, chúng chắc chắn sẽ nhận ra sự mai phục của chúng ta, ngay cả khi có kế hoạch giết người trong ngày đó, chúng cũng sẽ hủy bỏ. Vậy có phải là chính vì hành động của chúng ta bị phát hiện nên lần nào cũng thất bại không?"

Nam đồng nghiệp vừa nói xong, các thành viên khác cũng gật đầu đồng tình.

Quả thật.

Sát thủ rất ngông cuồng giết người, nhưng chúng không ngu ngốc.

Nếu chúng nhận ra cảnh sát đang mai phục và đã đặt rào chắn, chúng sẽ không mạo hiểm.

Chúng có thể sẽ kiên nhẫn chờ đợi cơ hội khác.

Nếu tình trạng này tiếp tục kéo dài... cảnh sát sẽ ngày càng trở nên bị động.

"Các cậu nói đúng, hiện giờ chúng ta đối mặt với hai khó khăn lớn."

Nam đồng nghiệp chống tay lên bàn tổng kết:

"Thứ nhất, chúng ta không thể để sát thủ nhận ra hành động của chúng ta, bao gồm việc bảo vệ các nhà khoa học và đặt rào chắn lưới chắn, nếu không chúng sẽ không mắc bẫy."

"Thứ hai, nếu không mai phục trước, chúng ta không thể bảo vệ tính mạng các nhà khoa học, dù có bắt được sát thủ sau khi xảy ra vụ án, cái giá phải trả cũng quá lớn."

"Đây là hai điểm rất mâu thuẫn. Hơn nữa, nếu chúng ta mai phục đồng thời ở năm địa điểm mục tiêu... hành động sẽ quá lớn, không thể không làm sát thủ nhận ra. Một khi chúng nhận ra, chúng sẽ hủy bỏ kế hoạch, và chúng ta sẽ không bao giờ bắt được chúng."...

Nghe mọi người thảo luận, Lâm Huyền quay bút, không nói gì.

Thực ra, trong lòng hắn luôn có một lo ngại.

Hắn nhìn quanh các đồng nghiệp...

Quý Lâm đã rời đi, đúng là như vậy.

Nhưng liệu trong số những đồng nghiệp còn lại, hay trong đồn cảnh sát này, có ai là tay trong của Quý Lâm không?

Hoặc có ai là gián điệp của bọn họ không?

Hắn không phải là không tin tưởng đồng nghiệp.

Chỉ là với đối thủ cực kỳ thông minh và xảo quyệt như vậy... Lâm Huyền không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai trong tổ. Mặc dù họ có vẻ là đồng minh, nhưng không thể loại trừ khả năng bị Quý Lâm lợi dụng.

Thêm vào đó, nếu thực sự triển khai một đội ngũ lớn để mai phục, không thể tránh khỏi việc kế hoạch bị lộ, và càng không thể bắt được sát thủ.

"Lâm Huyền, cậu nghĩ sao?"

Nam đồng nghiệp mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Trước khi rời đi, Quý Lâm cũng đã nói, vì cậu đã trải qua hai lần hiện trường vụ án, nên từ trực giác và cảm giác, cậu có thể nhận ra ý định của sát thủ tốt hơn chúng tôi. Trong số năm nhà khoa học này... cậu nghĩ ai là đối tượng ám sát có khả năng nhất của sát thủ?"

Lâm Huyền dừng quay bút, suy nghĩ:

"... Bây giờ tôi chưa thể quyết định, tôi cần thời gian suy nghĩ thêm."

Nam đồng nghiệp gật đầu, nhìn mọi người:

"Đây thực sự không phải là chuyện nhỏ, cần phải thận trọng, một quyết định sai lầm không chỉ khiến sát thủ trốn thoát mà còn có thể khiến một nhà khoa học mất mạng, vì vậy... mọi người hãy suy nghĩ kỹ, chúng ta sẽ thảo luận trong cuộc họp ngày mai. Nhớ kỹ, mọi thứ phải được giữ bí mật!"

"Giải tán."...

Buổi trưa, Lâm Huyền lâu lắm mới về nhà.

Sau khi khóa trái cửa, hắn lên giường ngủ.

Hắn ngày càng cảm thấy rằng mình vẫn bị Quý Lâm theo dõi, có lẽ mọi hành động của hắn ở đồn cảnh sát đều bị Quý Lâm và Chu Đoạn Vân quan sát.

Tuy nhiên.

Đây cũng là một cơ hội để phá giải vụ án.

Mấu chốt để phá giải chính là phải thu thập thêm nhiều thông tin, tình báo.

Nếu có thể biết chính xác nhà khoa học nào sẽ bị ám sát thì tốt biết mấy.

Chương 390: Quyết chiến bắt đầu. (1)

Hiện tại, nơi duy nhất có thể thu thập những thông tin "dự đoán" này... chính là trong giấc mơ, ở thành phố Đông Hải mới, trong chuỗi cửa hàng sách đầy ắp sách vở đó.

"Đi thử vận may thôi."

Lâm Huyền nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ... ...

Đêm tại thành phố Đông Hải mới, trong cửa hàng sách.

Lâm Huyền đã quen thuộc với nơi này như về nhà, hắn sử dụng máy tính ở quầy thu ngân để tra cứu tên của năm nhà khoa học sẽ đến Đông Hải vào ngày 12 tháng 4.

Hệ thống chỉ dẫn sách 600 năm sau rất tiện lợi, không như thư viện năm 2023 chỉ có thể tìm kiếm tên sách, nơi đây thậm chí có thể tra cứu nội dung bên trong từng quyển sách, chỉ cần nhập từ khóa, bất kỳ quyển sách nào có chứa từ khóa đó sẽ được liệt kê ra.

Nhưng sự tiến bộ công nghệ này cũng là điều hợp lý.

Dù sao thì mọi mặt của thành phố Đông Hải mới cũng phát triển hơn nhiều so với thế giới thực, có khả năng tra cứu như vậy cũng không có gì lạ.

Lâm Huyền bắt đầu nhập tên bốn nhà khoa học liên quan đến nghiên cứu ngủ đông, sau đó lần lượt nhấp tìm kiếm.

Kết quả...

Không có thông tin về họ.

Xem ra, bốn người này trong 600 năm qua chỉ là những nhân vật nhỏ bé không đáng kể, không đủ tư cách được ghi nhận tên tuổi.

Lâm Huyền tò mò nhập tên Hứa Vân.

Đúng như dự đoán, có rất nhiều kết quả.

Nhiều quyển sách đề cập đến Hứa Vân, gọi ông là "cha đẻ của công nghệ ngủ đông," có rất nhiều đánh giá, và có một quyển sách ghi rằng Hứa Vân chết trong một vụ tai nạn xe hơi, sau đó không có thêm thông tin gì.

Sau đó hắn nhập tên Đường Hân...

Cũng không có thông tin nào được tìm thấy.

"Quả nhiên, 600 năm là quá dài, đủ để nhấn chìm tất cả."

Lâm Huyền cảm thán.

Trừ phi là những vĩ nhân như Hứa Vân hay Einstein, mới có thể ghi tên mình vào lịch sử.

Lâm Huyền thử nhập tên của mình...

"Ha ha."

Cũng không có kết quả.

Cũng đúng thôi.

Ngay cả công ty MX còn không để lại dấu ấn gì trong lịch sử, huống chi là mình, một nhân vật nhỏ bé?

Dù con mèo Rhine có được yêu thích đến đâu thì cũng chỉ là

một món đồ chơi, không thể so sánh với buồng ngủ đông của Hứa Vân hay những thành tựu vĩ đại của Einstein.

Thuần túy vì tò mò, Lâm Huyền nhập tên của Lý Ngang viện sĩ vào ô tìm kiếm, sau đó nhấp tìm kiếm—

Trang tìm kiếm ngay lập tức được làm mới.

Ồ, nhiều thông tin hiện ra quá!

Số lượng thông tin thậm chí còn nhiều hơn cả thông tin về Hứa Vân giáo sư!

"Xem ra, đây là một nhân vật quan trọng."

Có thể hiểu được.

Chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường của ông ấy là tiền đề cho công nghệ nhiệt hạch có kiểm soát, dù danh hiệu "cha đẻ của nhiệt hạch có kiểm soát" không thuộc về ông ấy... nhưng bất kỳ nơi nào đề cập đến nhiệt hạch có kiểm soát, cũng không thể thiếu đóng góp quan trọng của ông ấy.

Hơn nữa, hiện tại công nghệ của thành phố Đông Hải mới vẫn chưa thể chinh phục nhiệt hạch có kiểm soát, chỉ phổ biến được pin hạt nhân nhỏ mà thôi.

Trong bối cảnh này, sự quan tâm đến nhiệt hạch có kiểm soát chắc chắn lớn hơn nhiều so với buồng ngủ đông đã được thực hiện.

Tuy nhiên...

Lâm Huyền duyệt qua những thông tin tìm kiếm này, càng xem càng nhíu mày.

Ban đầu hắn nghĩ những thông tin này chắc sẽ là lời khen ngợi và tôn vinh Lý Ngang viện sĩ.

Nhưng thực tế hoàn toàn ngược lại!

Gần như tất cả các quyển sách đều chỉ trích và phê phán Lý Ngang viện sĩ!

Nào là kẻ lừa đảo học thuật, kẻ trộm học thuật, chết là đáng, thủ đoạn bẩn thỉu... những từ ngữ chỉ trích này gần như nhấn chìm tên của Lý Ngang viện sĩ.

"Chuyện gì đây?"

Lâm Huyền không hiểu nổi.

Ở thời điểm hắn sống, năm 2023. Lý Ngang viện sĩ đã được tôn vinh như ngôi sao của nhân loại, vô số viện nghiên cứu đã chứng minh lý thuyết và dữ liệu thí nghiệm của ông ấy là chính xác.

Với tiền đề như vậy, sao ông ấy lại trở thành con chuột chạy qua đường bị mọi người chỉ trích trong các quyển sách tương lai?

Lâm Huyền tiếp tục duyệt qua những đoạn trích đầy lời lăng mạ, cuối cùng, hắn tìm thấy một thông tin hữu ích—... Cho đến ba năm sau khi Lý Ngang viện sĩ chết vì tai nạn xe hơi, tiến sĩ Poncemai mới được minh oan, từ đó mọi người bắt đầu điều tra về Lý Ngang viện sĩ, và bộ mặt thật bẩn thỉu của kẻ lừa đảo học thuật này cũng được phơi bày...

Minh oan?

Tiến sĩ Poncemai?

Lâm Huyền đọc đoạn giới thiệu mà cảm thấy mơ hồ... nhưng muốn xem chi tiết hơn cũng không được, vì đây chỉ là phần xem trước.

Lâm Huyền liền tìm tên sách "Triển vọng công nghệ nhiệt hạch

có kiểm soát" và tìm vị trí đặt sách, sau đó chạy lên tầng hai của cửa hàng sách, tìm cuốn sách và bắt đầu đọc.

"Hóa ra còn có chuyện như vậy..."

Theo ghi chép trong cuốn sách này.

Lý Ngang viện sĩ thực ra là một kẻ lừa đảo học thuật và kẻ trộm học thuật, tất cả các kết quả nghiên cứu của ông ta đều không phải của mình, mà là bằng cách bất hợp pháp cưỡng đoạt hoặc cướp đoạt.

Chương 391: Quyết chiến bắt đầu. (2)

Tuy nhiên, điều này không bị phát hiện cho đến ba năm sau khi ông ta chết, khi người ta tìm thấy một bản thảo nghiên cứu trong tầng hầm của tiến sĩ Poncemai, từ đó vạch trần bộ mặt bẩn thỉu của Lý Ngang viện sĩ.

Lâm Huyền đọc lại kỹ càng đoạn ghi chép này.

Theo thứ tự thời gian, sự việc phát triển như sau—

Tiến sĩ Poncemai là một nhà khoa học người Đức, trước đây không có thành tựu đặc biệt lớn.

Lý Ngang viện sĩ là một học giả của Đại học Ghana, nổi tiếng từ trước khi chết.

Vào một thời điểm nào đó, Lý Ngang viện sĩ đã giết tiến sĩ Poncemai, sau đó cướp đoạt thành quả nghiên cứu của ông ta và công bố dưới tên mình.

Sau đó, Lý Ngang viện sĩ danh tiếng nổi như cồn, gây chấn động thế giới.

Nhưng bất ngờ xảy ra, Lý Ngang viện sĩ chết trong một vụ tai nạn xe hơi.

Cho đến ba năm sau khi Lý Ngang chết, người ta tình cờ tìm thấy một bản thảo nghiên cứu về đột phá trong lĩnh vực chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường trong tầng hầm của tiến sĩ Poncemai; sau khi so sánh, phát hiện ra rằng nó giống hệt với bản nghiên cứu mà Lý Ngang viện sĩ đã công bố trước đó, thậm chí còn chi tiết hơn!

Từ đó, sự thật được phơi bày, mọi người hiểu rằng Lý Ngang viện sĩ đã ác ý cướp đoạt thành quả nghiên cứu của tiến sĩ Poncemai.

Sau đó, các cuộc điều tra về quá khứ của Lý Ngang viện sĩ được tiến hành, và bộ mặt thật của ông ta là một kẻ lừa đảo học thuật đã được chứng minh. ...

"Vậy thì, sự thật là tiến sĩ Poncemai người Đức đã đạt được đột phá trong lĩnh vực chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường, còn Lý Ngang viện sĩ chỉ là một kẻ mạo danh vô học."

Lâm Huyền đóng cuốn sách lại, bắt đầu suy nghĩ.

Như vậy vấn đề đã xuất hiện...

Nếu kẻ giết tiến sĩ Poncemai và kẻ giết Hứa Vân, Đường Hân là cùng một người.

Tại sao họ lại tạo ra một nhà khoa học giả, rồi lại giết hắn lần nữa?

Điều này hoàn toàn vô nghĩa.

"Vẫn nên quay lại hiện thực, tra cứu thêm thông tin về cái chết của tiến sĩ Poncemai."

Lâm Huyền lật qua cuốn sách một lần nữa, nhưng không tìm thấy thêm thông tin hữu ích nào khác.

600 năm lịch sử thực sự quá xa xôi.

Hoàn toàn không thể tìm thấy thời gian tử vong của Lý Ngang viện sĩ và tiến sĩ Poncemai.

Lâm Huyền ở lại cửa hàng sách cho đến 00:42, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới xuất hiện đúng hẹn, đưa Lâm Huyền trở lại hiện thực. ...

Tỉnh dậy trên giường, Lâm Huyền lập tức dậy, mở máy tính, bắt đầu tra cứu thông tin về cái chết của tiến sĩ Poncemai.

Phải nói rằng, Poncemai thực sự là một nhân vật nhỏ bé, thông tin tìm được trên mạng rất hạn chế, gần như không có gì nổi bật.

Tuy nhiên, khi chuyển sang công cụ tìm kiếm của Đức, Lâm Huyền nhanh chóng tìm thấy một tin tức hữu ích—

Vào rạng sáng ngày 3 tháng 3 năm 2023. tiến sĩ Poncemai đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi trên con đường ngoại ô thành phố Wolfsburg, chiếc xe gây tai nạn vẫn đang được tìm kiếm.

"Quả nhiên, ông ta đã chết từ một tháng trước."

Bản tin này đã xác nhận những sự kiện được ghi chép trong cuốn sách 600 năm sau.

Và nhìn vào mô tả ngắn gọn trong bản tin...

Thời gian tử vong vào lúc rạng sáng, nguyên nhân tử vong là tai nạn xe hơi, và chiếc xe gây tai nạn không được tìm thấy.

Những manh mối nhỏ này đủ để chứng minh rằng, khả năng cao kẻ giết tiến sĩ Poncemai chính là Quý Lâm, Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân.

"Vậy thì Lý Ngang viện sĩ có tham gia vào vụ ám sát này không?"

Lâm Huyền nhớ lại những gì đã đọc trong cuốn sách, nó nói rằng Lý Ngang viện sĩ chính là kẻ giết tiến sĩ Poncemai.

Điều này thì Lâm Huyền khó mà xác minh được.

Nhưng...

Bất kể tình huống nào, việc Lý Ngang viện sĩ có được kết quả

nghiên cứu của tiến sĩ Poncemai chứng tỏ ông ta và nhóm của Quý Lâm có mối quan hệ không thể tách rời.

"Nếu chúng là đồng bọn, tại sao sau đó lại tự dàn dựng một vụ tự sát vào lúc 00:42?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn cảm thấy...

Có những manh mối rất quan trọng đang ẩn giấu trong đó!

Hãy suy nghĩ.

Suy nghĩ cẩn thận.

Vô số manh mối nhỏ bé trôi nổi trong đầu Lâm Huyền, kết nối, hiện lên, tái cấu trúc—

Quý Lâm đã thiết kế một cái bẫy cho Đường Hân để dụ mình vào, đưa mình vào nhóm điều tra vụ án Hứa Vân, nhưng lại rời đi nhanh chóng trước khi Lý Ngang viện sĩ đến Đông Hải.

Quý Lâm đã nhiều lần dẫn dắt, nhiều lần nhắc lại rằng mục tiêu ám sát tiếp theo của sát thủ nên là các nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông, luôn vô tình làm giảm khái niệm về các nhà khoa học ở các lĩnh vực khác, và đồng nghiệp cũng tin rằng nạn nhân tiếp theo nên là một nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông.

Chương 392: Quyết chiến bắt đầu. (3)

Ban đầu mình chỉ là người bị Quý Lâm kéo vào, nhưng Quý Lâm lại cố ý để mình thiết lập uy tín tại Cục Công an Đông Hải, phá giải các vụ án, thậm chí nhiều manh mối đều do Quý Lâm cung cấp cho mình để mình lấy công trạng, như thể cố tình để mình chiếm được lòng tin của đồng nghiệp trong nhóm điều tra.

Tiến sĩ Poncemai đã chết được gần một tháng. Ngay sau khi Lý Ngang viện sĩ công bố kết quả nghiên cứu, Quý Lâm lập tức sắp xếp kế hoạch tiếp theo, sau đó nhanh chóng rời khỏi Đông Hải, để lại "mớ hỗn độn" cho mình giải quyết.

Quý Tâm Thủy từng muốn giết Chu Đoạn Vân, Quý Lâm và Quý Tâm Thủy cũng âm mưu giết Hứa Vân, người có quan hệ thân thiết với họ... Nếu chúng có thể ra tay tàn nhẫn với người thân của mình, thì việc giết đồng bọn để đạt mục đích cũng không có gì lạ.

Quan trọng nhất, mặc dù chúng đã giết chết nhà khoa học thật tiến sĩ Poncemai, nhưng lại cố ý trao kết quả nghiên cứu cho đồng bọn, giả tạo một nhà khoa học giả là Lý Ngang viện sĩ để đến Đông Hải chết... Điều này giống như một cái bẫy và mồi nhử được sắp đặt có chủ đích!...

Lâm Huyền mở mắt, như được khai sáng.

"Hóa ra là như vậy."

Lâm Huyền hít một hơi sâu, cuối cùng cũng nhìn thấu cái bẫy lớn mà Quý Lâm đã dày công tạo ra—

Hắn ta cố ý tạo ra một nhà khoa học giả làm mồi nhử, sau đó để lại cho mình một chút quyền lực tại Cục Công an Đông Hải... mục đích là để dụ mình vào bẫy và cứu nhà khoa học giả này!

"Quý Lâm, cậu thực sự ẩn giấu quá sâu."

Lúc này, Lâm Huyền nhận ra rằng nhà lý luận tài ba này thực sự tinh vi, đã lập một kế hoạch phức tạp đến như vậy.

Bình thường mà nói, nếu mình không có khả năng mơ thấy tương lai, thì chắc chắn sẽ không chú ý đến Lý Ngang viện sĩ nghiên cứu chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường, mà sẽ tập trung vào các nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông.

Nếu mình có khả năng mơ thấy tương lai, thì chắc chắn sẽ biết trước cái chết của Lý Ngang viện sĩ. Trong tình huống này, mình chắc chắn sẽ cử người mai phục gần Lý Ngang viện sĩ, để chặn xe gây tai nạn và bắt giữ kẻ sát nhân.

Lâm Huyền thực sự muốn nhanh chóng bắt giữ kẻ sát nhân, và đã gần như không thể kiên nhẫn được nữa.

Nếu không phải cuốn sách tương lai đó nói rõ rằng Lý Ngang viện sĩ là một kẻ lừa đảo học thuật và nhà khoa học giả, thì lần này hắn đã thực sự mắc bẫy; hắn thật sự không thể nhận ra nhà khoa học này là giả, là mồi nhử được tạo ra.

"Nhưng..."

Lâm Huyền nhíu mày.

Nếu bỏ qua cơ hội bắt giữ kẻ sát nhân lần này, mình còn có cơ hội nào nữa không?

Quý Lâm còn cho mình cơ hội mơ thấy hiện trường vụ án lần sau không?

Suy nghĩ kỹ hơn.

Cái bẫy của Quý Lâm thực sự quá hiểm độc.

Mình gần như không thể tìm ra một giải pháp hoàn hảo.

Nếu để cảnh sát mai phục gần Lý Ngang viện sĩ, thì Quý Lâm có thể trực tiếp hủy bỏ kế hoạch giết người, lập tức kết luận rằng mình có khả năng mơ thấy tương lai, và mình sẽ thua trò chơi mèo vờn chuột này.

Nếu giấu kín, để cảnh sát mai phục xung quanh tất cả các nhà khoa học có nguy hiểm vào ngày 12 tháng 4, thì hoạt động cứu trợ toàn diện này cũng sẽ khiến Quý Lâm hủy bỏ kế hoạch giết người. Mặc dù mình không bị lộ khả năng mơ thấy tương lai, nhưng lại mất một cơ hội tốt để bắt giữ kẻ sát nhân, và cũng coi như thua trò chơi này.

Nếu hoàn toàn bỏ qua Lý Ngang viện sĩ, không mai phục trước, thì Lý Ngang viện sĩ sẽ bị giết, và kẻ sát nhân có khả năng cao sẽ trốn thoát thành công một lần nữa... mình cũng sẽ phí công vô ích trong suốt thời gian qua, và cũng coi như thua trò chơi này. ...

Lâm Huyền gãi đầu.

Thực sự không thể tìm ra một giải pháp vẹn toàn, vừa không lộ diện vừa bắt được kẻ sát nhân sao?

Suy nghĩ rất lâu, Lâm Huyền vẫn không tìm ra câu trả lời.

Nguyên nhân chính là, Quý Lâm có thể thông qua cảnh sát để biết kế hoạch của mình bất cứ lúc nào, biết được liệu mình có định mai phục gần Lý Ngang viện sĩ hay không, và điều chỉnh kế hoạch giết người của hắn ta.

Điều này thực sự rắc rối.

"Có vẻ như không thể tránh khỏi việc bị lộ rồi."

Lâm Huyền cảm thấy, Quý Lâm đã đi đến bước này, khả năng cao là đã chắc chắn về việc mình có khả năng đặc biệt, chỉ là thiếu một bằng chứng rõ ràng.

Nhưng đối với những kẻ giết người máu lạnh như họ, khi bị dồn vào đường cùng, có thể bằng chứng rõ ràng hay không cũng không còn quan trọng nữa.

"Thời gian không còn nhiều, cái bẫy lần này giống như một lời thách đấu quyết định từ Quý Lâm."

Lâm Huyền mở mắt, nhìn ra khung cảnh đêm sáng đèn bên ngoài cửa sổ, nheo mắt lại:

"Đã đến lúc... đích thân vào cuộc rồi."

Trong đầu hắn đã có một kế hoạch.

Một kế hoạch...

Chương 393: Quyết chiến bắt đầu. (4)

Cố tình rơi vào bẫy, tương kế tựu kế, xoay chuyển tình thế!...

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền đến văn phòng của Triệu Anh Quân.

"Có chuyện gì vậy?"

Triệu Anh Quân đang duyệt tài liệu ngẩng đầu lên.

"Tôi muốn mượn cô một chiếc xe." Lâm Huyền thẳng thắn nói.

Mượn xe?

Triệu Anh Quân nhướng mày.

Lâm Huyền chưa bao giờ đề nghị điều này... cô ấy tất nhiên sẽ không từ chối.

Nhưng, Lâm Huyền, người chưa từng quan tâm đến siêu xe, tại sao đột nhiên lại muốn mượn xe?

Cô ấy rất tò mò.

Nhưng cuối cùng...

Soạt.

Cô ấy trực tiếp mở ngăn kéo, lấy hết chìa khóa xe bên trong ra, đặt lên bàn:

"Cứ chọn bất kỳ chiếc nào."

Lâm Huyền không ngờ lại dễ dàng như vậy:

"Cô không hỏi tôi mượn xe để làm gì sao?"

"Tôi tin cậu."

Triệu Anh Quân cười nói:

"Nếu là việc thú vị... nhớ kể cho tôi nghe sau khi kết thúc nhé."

"Tôi sẽ kể, cảm ơn cô."

Lâm Huyền bước tới, cầm lấy chiếc chìa khóa màu đỏ của chiếc Ferrari LaFerrari:

"Tôi sẽ lái chiếc này."

Nhớ lại đêm mưa đáng sợ đó, nhớ lại cuộc đua tốc độ với Hoàng Tước trên cầu vượt, Lâm Huyền mỉm cười:

"Tôi rất thích chiếc Ferrari này."...

Gầm rú!!!!!!!!!!!

Tại trang viên của Sở Sơn Hà, chiếc Ferrari LaFerrari gầm rú dữ dội, rồi tắt máy, dừng lại trong sân.

Sở Sơn Hà bước tới:

"Lâm Huyền, có chuyện gì quan trọng đến mức cần gặp mặt trực tiếp vậy?"

"Bác Sở."

Lâm Huyền bước ra từ xe, nhìn Sở Sơn Hà:

"Có một việc khá khó khăn, cần nhờ bác giúp đỡ."

Hắn biết, Sở Sơn Hà sẽ không từ chối.

Vì trước đây hắn đã cứu Sở An Tình, Sở Sơn Hà nợ hắn một ân huệ lớn, nên dù mình đưa ra yêu cầu gì... với tính cách của Sở Sơn Hà, miễn không trái nguyên tắc của ông ta, ông ta đều sẽ giúp đỡ.

"Ha ha ha ha..."

Sở Sơn Hà cười sảng khoái, vỗ vai Lâm Huyền, mời hắn vào bên trong:

"Ở Đông Hải này, không có việc gì là khó với tôi. Thật ra tôi rất vui khi cậu tìm đến tôi, có chuyện gì chúng ta vào trong nói, tôi nhất định giúp cậu giải quyết!"...

Buổi tối.

Anh Hoa quốc, tỉnh Kagawa.

Trong một ngôi nhà gỗ độc lập kiểu Nhật, Quý Lâm ngồi trước bàn trà, Chu Đoạn Vân tựa lưng vào tường, dường như cả hai đang chờ ai đó.

"Tham Lam chậm quá."

Chu Đoạn Vân phàn nàn.

"Hắn ta đã là người chết rồi, đừng thúc giục hắn ta nữa." Quý Lâm nói một cách bình tĩnh.

"Hắn ta đã tận hưởng đủ nhiều trong những năm qua, cuộc đời này đã đủ giá trị rồi." Chu Đoạn Vân cắn móng tay:

"Một kẻ lừa đảo học thuật lại trở thành viện sĩ quốc gia, suýt nữa nhận được giải Nobel... thật là huyền diệu."

Nói xong, hắn ta ngẩng đầu nhìn Quý Lâm:

"Nếu ngày mai Lâm Huyền không mắc bẫy thì sao? Nếu hắn là kẻ hèn nhát không dám đối mặt thì sao?"

Quý Lâm lắc đầu:

"Hắn vẫn có trách nhiệm. Đặc biệt là khi có cơ hội bắt được kẻ sát nhân ngay trước mắt, hắn càng không dễ dàng bỏ qua."

"Nếu nói hắn là kẻ tham sống sợ chết... thì hắn sẽ không chấp nhận lời mời của tôi để gia nhập nhóm điều tra. Rõ ràng, trong khi chúng ta muốn bắt hắn, thì hắn cũng muốn bắt chúng ta, có lẽ hắn đã rất muốn trả thù cho Hứa Vân và Đường Hân, đã chán ngấy trò chơi của chúng ta."

"Vì vậy, chúng ta chỉ cần chờ đợi, ngày mai xem liệu Lâm Huyền có mai phục quanh Lý Ngang không. Các thành viên nhóm điều tra đặc biệt của Cục Công an Đông Hải chắc chắn sẽ tập trung vào các nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông, đây là con đường mà chúng ta đã vạch sẵn cho họ, cũng là sự dẫn dắt liên tục từ trước đến giờ."

"Trong bối cảnh này, nếu Lâm Huyền vẫn kiên quyết mai phục quanh Lý Ngang viện sĩ... thì kết quả không cần nói cũng rõ ràng. Cái chết của Lý Ngang vốn dĩ là một đoạn lịch sử giả mạo mà chúng ta tạo ra, nhưng Lâm Huyền lại tin thật và mắc bẫy, đủ để chứng minh hắn có khả năng mơ thấy tương lai, làm rối loạn lịch sử. Đến lúc đó... chúng ta sẽ có lý do chính đáng để giết hắn."

"Cuối cùng cũng đến ngày này." Chu Đoạn Vân cười nhẹ:

"Tôi đã chờ đợi từ lâu."

Soạt————

Cánh cửa trượt bằng gỗ mở ra.

Một người đàn ông béo mập, đầu trọc bước vào, nhìn hai

thanh niên ngồi bên trong:

"Quý Lâm, ngày mai tôi sẽ đến Đông Hải họp, sao không chờ tôi ở đó? Sao lại bắt tôi phải rẽ sang Anh Hoa quốc?"

Nói xong, ông ta nhìn người đàn ông bên cạnh Quý Lâm:

"Còn người này là ai?"

"Đây là Đố Kị, các ông chưa từng gặp nhau." Quý Lâm nói xong, chỉ vào người đàn ông béo mập để giới thiệu với Chu Đoạn Vân:

"Đây là Tham lam, ông mới gia nhập tổ chức sau này, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt."

"Viện sĩ Lý Ngang, nghe danh đã lâu, rất hân hạnh."

Chu Đoạn Vân cười cười đứng dậy, chủ động bắt tay với viện sĩ Lý Ngang.

"Được rồi, đóng cửa lại đi." Quý Lâm đặt tách trà xuống bàn gỗ thấp, nhìn vào viện sĩ Lý Ngang trước mặt:

"Hành động vào rạng sáng mai rất quan trọng đối với Ngạo Mạn. Nếu ông làm hỏng việc, Ngạo Mạn sẽ rất tức giận..."

"Vì vậy, ông phải nhớ kỹ từng lời tôi nói."

Chương 394: Tham Lam và Tham Ăn. (1)

Cùng thời gian đó, tại Cục Công an Đông Hải, trong phòng họp của nhóm điều tra chuyên án Hứa Vân.

"Ngày mai là 12 tháng 4, chúng ta phải đưa ra quyết định cho hành động vào rạng sáng."

Một nam đồng nghiệp cầm thước chỉ vào những bức ảnh trên màn hình chiếu:

"Năm nhà khoa học này, vào lúc 00:42 sáng ngày mai, đều có nguy cơ xuất hiện trên đường phố. Nhưng để giữ bí mật và tránh bị sát thủ phát hiện, các thành viên trong nhóm điều tra của chúng ta chỉ có thể mai phục tại hai địa điểm... Tôi không yên tâm khi điều động cảnh sát từ các phòng ban khác."

"Hôm nay mọi người cũng đã thu thập được nhiều thông tin, bây giờ chúng ta phải đưa ra quyết định, bắt đầu bỏ phiếu thôi, mọi người nghĩ rằng nhà khoa học nào có khả năng bị ám sát vào lúc 00:42 đêm mai?"

Các thành viên trong phòng họp đồng loạt chỉ vào những nhà khoa học nghiên cứu lĩnh vực ngủ đông.

Điều này rất rõ ràng.

Bởi vì dù là từ những chỉ dẫn mà Quý Lâm để lại hay từ điểm chung của vụ án Hứa Vân và Đường Hân, đều đủ để chứng minh rằng mục tiêu của sát thủ chính là những nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông.

Và Lâm Huyền.

Lúc này, hắn cũng kiên quyết chỉ vào một trong những nhà khoa học lĩnh vực ngủ đông:

"Tôi nghĩ hai nhà khoa học ở sân bay không phải là mục tiêu của sát thủ, vì lưu lượng khách tại sân bay Đông Hải thực sự quá lớn, đồng thời các tuyến đường nội bộ đều được phong tỏa, khu vực chờ taxi diễn ra có trật tự, và các phương tiện đưa đón đều đậu trong bãi đỗ xe ngầm, nên không có khả năng xảy ra tai nạn xe hơi."

"Tôi cho rằng chúng ta nên tập trung chủ yếu vào hai nhà khoa học tham dự dạ tiệc khoa học."

Các thành viên khác gật đầu đồng tình với ý kiến của Lâm Huyền.

Do đó, nam đồng nghiệp phụ trách thuyết trình đã thao tác trên điện thoại, loại bỏ hai nhà khoa học đến sân bay vào nửa đêm khỏi danh sách.

Bây giờ trên màn hình chỉ còn lại hai nhà khoa học tham dự dạ tiệc khoa học trong lĩnh vực ngủ đông và viện sĩ Lý Ngang, người nghiên cứu lĩnh vực chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường.

"Tôi nghĩ chúng ta cũng có thể loại bỏ viện sĩ Lý Ngang."

Nam đồng nghiệp nói:

"Thứ nhất, ông ta không phải là nhà khoa học trong lĩnh vực ngủ đông; thứ hai, gần đây ông ta đã đi khắp nơi trên thế giới, tham dự rất nhiều dạ tiệc khoa học, và lần nào cũng bình an vô sự, sát thủ chắc không nhất thiết phải giết ông ta tại Đông Hải chứ? Hơn nữa, cho đến nay, chưa có tiền lệ nào về việc ám sát các nhà khoa học thuộc các lĩnh vực khác, chúng ta có nhân lực hạn chế, nên tập trung toàn bộ sự chú ý vào hai nhà khoa học trong lĩnh vực

ngủ đông, mọi người thấy sao?"

"Tôi đồng ý."

Lâm Huyền giơ tay trước tiên, đồng tình với quan điểm của nam đồng nghiệp, cười nói:

"Chúng ta không cần quan tâm đến ông ta nữa, theo suy đoán trước đây của Quý Lâm... viện sĩ Lý Ngang hoàn toàn không phù hợp với đặc điểm của các nạn nhân, ông ta nên an toàn, chúng ta không cần để ý đến ông ta."...

"Tôi đã hiểu Quý Lâm rồi."

Trong ngôi nhà kiểu Nhật ở tỉnh Kagawa, Anh Hoa quốc.

Lý Ngang vừa ăn điểm tâm trên bàn gỗ vừa cười khúc khích:

"Vậy có nghĩa là, tôi chỉ cần kéo dài thời gian tại buổi dạ tiệc tối mai, và đứng trên vạch kẻ đường vào lúc 00:42 là được đúng không?"

"Đúng vậy."

Quý Lâm cười hài lòng:

"Đúng là ý đó, nhưng ông nhất định phải nhớ kỹ vị trí cụ thể, vì chúng ta chỉ đang diễn kịch, không phải thật sự gây tai nạn."

Quý Lâm lấy ra một chiếc máy tính bảng, mở một bức ảnh cho Lý Ngang xem:

"Đây là vạch kẻ đường sau cánh cửa hậu của hội trường nơi diễn ra dạ tiệc khoa học tối mai, nhớ kỹ, nhất định là cửa hậu, khi ông tham dự dạ tiệc, hãy đi xem trước để nhớ vị trí."

"Vạch kẻ đường này, từ phía nam đếm lên là vạch kẻ trắng thứ tư, vào lúc 00:42 ông nhất định phải đứng trên vạch trắng thứ tư

này, đừng di chuyển. Tôi đã nói với Tham Ăn rồi, hắn ta sẽ lái chiếc taxi lướt qua vạch kẻ trắng thứ tư, chỉ cần ông không di chuyển thì sẽ không bị thương."

"Để ép kẻ làm rối loạn lịch sử xuất hiện, chúng ta phải diễn kịch thật một chút. Vì vậy, khi ông đứng trên vạch kẻ trắng thứ tư, nhất định không được di chuyển, Tham Ăn sẽ kịp thời đánh lái để tránh ông."

"Không vấn đề gì!"

Lý Ngang vỗ ngực đảm bảo:

"Tôi diễn xuất tốt lắm, nếu không tôi làm sao có được địa vị và tài sản như hôm nay?"

"Nói này Quý Lâm... Tôi muốn xác nhận lại một lần nữa, bản quyền bằng sáng chế chất siêu dẫn ở nhiệt độ thường, chắc chắn là tôi có thể tùy ý xử lý đúng không? He he... đã có mấy công ty lớn quốc tế liên hệ với tôi về vấn đề cấp phép rồi, giá mà họ đưa ra thật sự không thể từ chối!"

Chương 395: Tham Lam và Tham Ăn. (2)

"Khi Ngạo Mạn đưa cho tôi bản thảo, ông ta không nói nhiều như vậy, nhưng nếu ông ta không đặc biệt nói rõ, thì chẳng phải ngầm cho phép tôi tự do xử lý sao! Hôm nay hai người phải làm chứng cho tôi, tôi đã hỏi ý kiến hai người rồi!"

Quý Lâm cúi đầu cười:

"Tất nhiên là được, tất cả các bằng sáng chế mà chúng tôi đưa cho ông, ông có thể tùy ý xử lý, muốn làm gì cũng được. Ông chỉ cần làm tốt việc của mình, đừng làm Ngạo Mạn thất vọng."

"Được được, vậy tôi yên tâm rồi ha ha ha! Việc ngày mai cứ để tôi lo! Chỉ cần kéo dài thời gian đến 00:42, rồi đứng yên trên vạch kẻ trắng thứ tư là được, không vấn đề gì!"

Nói xong, ông ta đứng dậy khỏi bàn thấp, duỗi lưng:

"Không còn việc gì khác chứ? Nếu không còn gì thì tôi đi đây... hiếm khi đến Anh Hoa quốc, tôi muốn đi dạo một vòng, ngày mai sẽ bay đến Đông Hải, Long Quốc dự họp."

"Không còn việc gì nữa, ông đi đi."

Lý Ngang di chuyển thân hình béo phì của mình, chen qua cửa trượt, tiếng bước chân dần xa, cùng với tiếng động cơ xe vang lên rồi biến mất trong màn đêm...

"Đúng là Tham Lam," Chu Đoạn Vân cười khẩy:

"Đây là đêm cuối cùng ông ta có thể tự do, tối mai chính là

ngày tử của ông ta."

"Đúng vậy, tối mai bằng mọi giá phải đảm bảo ông ta sẽ chết."

Quý Lâm cũng đứng dậy từ chiếu tatami:

"Để xác minh khả năng mơ thấy tương lai và làm rối loạn lịch sử của Lâm Huyền, chúng ta phải đảm bảo rằng viện sĩ Lý Ngang sẽ chết trong vụ tai nạn xe vào lúc 00:42, chỉ có như vậy mới chứng minh được Lâm Huyền thực sự có khả năng mơ thấy tương lai."...

"Phân nhóm như vậy là ổn rồi."

Trong phòng họp của Cục Công an Đông Hải, nam đồng nghiệp chỉ vào slide PPT trên màn chiếu, chia các thành viên thành hai nhóm:

"Nhóm A sẽ mai phục gần nhà khoa học A, nhóm B sẽ mai phục gần nhà khoa học B, đặt lưới chắn ẩn ở phía trước đường và chắn ẩn ở phía sau. Mục tiêu hàng đầu là bảo vệ an toàn tính mạng của các nhà khoa học, sau đó là bắt giữ phương tiện gây tai nạn, không để kẻ sát nhân trốn thoát."

"Tại sao không có tên Lâm Huyền?"

Một nữ đồng nghiệp nhận ra, trên danh sách phân nhóm không có tên của Lâm Huyền.

"Vì Lâm Huyền không phải là nhân viên chính thức, hắn không có quyền thi hành công vụ, theo quy định không thể tham gia vào hoạt động của cảnh sát," nam đồng nghiệp giải thích.

"Xin lỗi, tôi sẽ chỉ huy từ xa và điều phối." Lâm Huyền cười ngượng ngùng:

"Tôi không phải là người chuyên nghiệp, nếu mạo hiểm tại

hiện trường không chỉ dễ bị lộ mà còn có thể gây phiền toái cho mọi người, tôi sẽ đảm nhận công việc ở hậu phương."

"Tôi tin rằng lần này mọi người chắc chắn sẽ có kết quả. Chỉ cần bắt được kẻ sát nhân, chúng ta có thể lần theo dấu vết và bắt toàn bộ những kẻ đứng sau màn."...

"Vậy là chúng ta chỉ cần ngồi đây chờ đợi kết quả thôi sao?"

Trong ngôi nhà gỗ kiểu Nhật, Chu Đoạn Vân cũng ngồi xếp bằng trước bàn thấp, cầm ly trà uống một ngụm:

"Cảnh sát Đông Hải đều tập trung vào các nhà khoa học lĩnh vực ngủ đông, nếu Lâm Huyền thực sự có thể mơ thấy cái chết của Tham Lam, hắn chắc chắn sẽ tìm cách ngăn chặn và bắt giữ người."

"Chỉ cần hắn xuất hiện tại hiện trường, bất kể lý do gì, chúng ta có thể khẳng định rằng đây là bằng chứng về khả năng mơ thấy tương lai và làm rối loạn lịch sử của hắn."

Quý Lâm im lặng một lúc, rồi trả lời nhẹ nhàng:

"Đúng vậy."

Hắn ta nhìn vào tách trà trước mặt, thấy một cọng trà nổi lên rồi chìm xuống theo làn hơi nước bốc lên, cuối cùng chìm vào đáy tách.

Điện thoại đổ chuông.

Hắn ta nhìn lên màn hình, thấy hiển thị là Tham Lam.

Bấm nút nghe, đưa điện thoại lên tai:

"Tình hình đường ở hội trường dạ tiệc đã kiểm tra xong đúng không? Đúng... ông nhất định phải đếm kỹ vị trí của vạch kẻ đường. Đến lúc đó, nhà khoa học sẽ đứng trên vạch trắng thứ tư

từ phía nam lúc 00:42..."

Quý Lâm nhấc tách trà lên, nhấp một ngụm, đặt xuống bàn, gật đầu:

"Đúng, cứ đạp ga, không cần đánh lái..."

"Chỉ cần đâm chết ông ta là được."...

Ngày 12 tháng 4, lúc 2 giờ chiều.

Còn 10 tiếng nữa là nhóm chuyên án Hứa Vân bắt đầu hành động.

Lâm Huyền lái chiếc Ferrari LaFerrari đến Bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, cầm một bó hoa ly nhỏ từ ghế phụ, đi vào khu vực nội trú, nhấn thang máy lên tầng 17.

Hắn đến phòng bệnh của Hứa Y Y.

Hắn vứt bỏ bó hoa héo trong lọ, thay nước mới, rồi đặt bó hoa ly trắng vào lọ, đặt trên bàn trong phòng.

Hắn quay đầu lại, tiến đến giường bệnh của Hứa Y Y.

Cô gái đã ngủ suốt mười năm này, dù gầy gò chỉ còn da bọc xương, nhưng dưới ánh nắng, cô trông trắng trẻo và thuần khiết như bông hoa ly.

"Y Y, tối nay, mọi chuyện sẽ kết thúc."

Hắn bắt chước dáng vẻ của Hứa Vân, giúp Hứa Y Y đắp chăn lại, cảm thấy gió hôm nay khá mạnh, hắn đi đến cửa sổ kéo lại một chút.

"Tôi sẽ bắt được kẻ giết cha em."

Lâm Huyền nắm lấy tay vịn bên giường, cam đoan với Hứa Y

Y:

Chương 396: Tôi không thua kém các anh. (1)

"Một kẻ, từng kẻ một, tôi sẽ lôi chúng ra... không ai thoát được!"

Hắn nhìn Hứa Y Y yên tĩnh lần cuối.

Quay người rời đi—

"Ồ? Ai đó?"

Bất ngờ, một người đàn ông ngoài ý muốn bước vào từ cửa.

Thân hình vạm vỡ, khuôn mặt đầy sẹo, nụ cười hiền lành:

"Lâm tiên sinh, anh đến thăm Y Y à."

Người đến chính là anh trai ruột của Trịnh Tưởng Nguyệt ở phòng bệnh bên cạnh, Trịnh Thành Hà.

Lâm Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang.

Bây giờ là ban ngày mà...

Hắn quay đầu nhìn Trịnh Thành Hà:

"Hôm nay anh không đi làm à? Giờ này... anh không phải chạy ca ban ngày sao?"

"À, hôm nay tài xế ca đêm có việc, chúng tôi đổi ca."

Trịnh Thành Hà cười, vết sẹo trên má phải nhăn lại:

"Hôm nay tôi lái taxi ca đêm."

Lâm Huyền lặng lẽ nhìn Trịnh Thành Hà...

Thực ra, về người đàn ông tráng kiện và hiền lành này, Lâm Huyền luôn cảm thấy mâu thuẫn trong lòng.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn không hiểu mục đích của Hoàng Tước khi cố ý dẫn hắn đến bệnh viện là gì.

Ban đầu, hắn cho rằng Hoàng Tước ám chỉ rằng Trịnh Thành Hà chính là kẻ đã đâm chết Hứa Vân và Đường Hân.

Tuy nhiên, sau này, từ Trịnh Tưởng Nguyệt hắn biết rằng suốt đêm giao thừa, Trịnh Thành Hà đã ở bên cô ây, và còn tặng cô ây một món quà năm mới vào đúng 00:00 giờ.

Hắn ta không có khả năng phân thân, cũng không có khả năng di chuyển tức thời...

Vì vậy, về mặt vật lý, Trịnh Thành Hà không thể đồng thời xuất hiện ở bệnh viện và trên con đường nơi Hứa Vân bị đâm chết.

Do đó, kẻ đâm chết Hứa Vân chắc chắn không phải là hắn ta.

Nhưng...

Thật không may.

Vào thời khắc "quyết chiến" quan trọng tối nay, Trịnh Thành Hà lại thay ca đêm để lái xe.

Điều này khiến Lâm Huyền không thể không nghi ngờ về thân phận và động cơ thực sự của hắn ta.

Là cố ý?

Hay chỉ là trùng hợp?

Lâm Huyền không chắc chắn.

Nhưng dù sao đi nữa, bất kể Trịnh Thành Hà có phải là kẻ sát nhân hay không, lúc này Lâm Huyền cũng sẽ không đánh động đến hắn ta.

Lần này hắn chọn cách "đích thân vào cuộc", cố tình mắc bẫy, mục đích là để câu ra ba con cá lớn: Quý Tâm Thủy, Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Bây giờ trực tiếp bắt Trịnh Thành Hà thì có ích gì?

Quý Lâm là người thông minh, chắc chắn đã xử lý mọi thứ sạch sẽ.

Dù có bắt được Trịnh Thành Hà ngay lập tức và tìm thấy cái gọi là "bằng chứng" từ hắn ta, thì Quý Lâm, Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân cũng sẽ thoát tội một cách trơn tru.

Trịnh Thành Hà chắc chắn sẽ chịu mọi trách nhiệm, và những manh mối mà mình theo đuổi bấy lâu nay sẽ bị cắt đứt.

Hơn nữa, em gái của Trịnh Thành Hà vẫn đang nằm trong bệnh viện, bất kể hắn ta có phải là kẻ sát nhân hay không, hắn ta cũng không thể chạy thoát. Tính sổ sau cũng không muộn.

Tuyệt đối không được để ảnh hưởng đến kế hoạch tối nay...

"Bảo trọng."

Lâm Huyền không nói thêm gì nữa.

Hắn cầm áo khoác, lướt qua Trịnh Thành Hà và vỗ vai hắn ta.

Rời khỏi phòng bệnh.

Nếu có thể...

Hắn vẫn không muốn gặp Trịnh Thành Hà tại hiện trường vụ án tối nay.

Hắn không ghét đôi anh em này, thậm chí còn rất đồng cảm với họ.

Trịnh Tưởng Nguyệt khi nhắc đến anh trai mình, mắt luôn sáng lấp lánh, coi hắn ta như một anh hùng thực sự.

Nếu cô ấy biết rằng anh trai mình lại là một kẻ giết người...

Điều đó có lẽ sẽ là cú sốc lớn hơn cả căn bệnh tim bẩm sinh của cô ấy.

"Hy vọng không phải là anh, Trịnh Thành Hà."

Lâm Huyền bước ra khỏi tòa nhà nội trú, mở cửa chiếc Ferrari LaFerrari và ngồi vào, rời khỏi Bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải.

Đây là một trận chiến không còn đường lùi.

Dù là hắn hay Quý Lâm, đều phải bước ra sân khấu chính sau vở kịch tối nay.

Hôm qua, các thành viên trong nhóm điều tra còn đề xuất mượn thêm một số đồng nghiệp tin cậy từ các phòng ban khác, để bố trí xung quanh những nhà khoa học khác, phòng khi bất trắc.

Nhưng Lâm Huyền đã từ chối với lý do "dễ bị lộ".

Nếu có quá nhiều mục tiêu bị giám sát... làm sao khiến Quý Lâm tin rằng hắn đã mắc bẫy?

Nếu hắn không mắc bẫy, làm sao Quý Lâm có thể chọn mục tiêu kế tiếp vào lúc 00:42 là chính hắn?

Lâm Huyền tự tin rằng, hiện tại rất khó để giết được hắn.

Hắn không chỉ nắm rõ hành vi và chi tiết giết người của đối phương, mà còn xác định được vài thành viên cốt lõi, hiện tại ưu thế của hắn rõ ràng lớn hơn đối phương.

"Bây giờ, chúng ta không thể trốn tránh nữa."

Lâm Huyền bật xi nhan, chiếc Ferrari LaFerrari đỏ rực hòa vào cầu vượt:

"Hãy đánh một trận trực diện."...

Nửa đêm.

Trong văn phòng nhóm điều tra chuyên án Hứa Vân tại Cục Công an Đông Hải, không còn ai, tất cả các thành viên đều ra ngoài làm nhiệm vụ.

"Nhóm A đã vào vị trí, lưới chắn ẩn đã được đặt."

"Nhóm B đã vào bên trong hội trường, mục tiêu đã vào tầm giám sát."

Chương 397: Tôi không thua kém các anh. (2)

Lâm Huyền một mình ở lại, nghe những báo cáo từ bộ đàm của các thành viên. Hắn vốn không có quyền thi hành công vụ, nên hôm nay hắn không có nhiệm vụ gì, chỉ ở đây phòng khi có bất trắc.

Điều này cũng phù hợp với ý của hắn.

Kim đồng hồ tíc tắc chuyển động...

Cuối cùng.

Kim giờ, kim phút, kim giây gặp nhau ở vị trí 12 giờ.

Ngày 13 tháng 4,00:00.

"Đã đến lúc xuất phát."

Lâm Huyền bước ra khỏi văn phòng, ngồi vào chiếc Ferrari LaFerrari trong bãi đậu xe của Cục Công an.

Oanh————————

Chiếc Ferrari gầm rú trong đêm tối.

Lâm Huyền nắm chặt vô lăng, hướng thẳng đến hội trường nơi viện sĩ Lý Ngang đang có mặt.

Hắn đã nghiên cứu kỹ địa hình ở đó.

Dù ra từ cửa chính hay cửa hông, con đường duy nhất mà xe phải đi qua là ở một ngã ba.

Vì vậy...

Hắn chỉ cần đỗ xe ở đó, chờ đợi màn tự đạo diễn của những kẻ sát nhân.

Lâm Huyền không quan tâm đến sống chết của viện sĩ Lý Ngang.

Ông ta vốn không phải là người tốt, hơn nữa còn cùng phe với Quý Lâm, hoàn toàn không cần thiết phải cứu ông ta.

Ngược lại, cái chết của viện sĩ Lý Ngang có thể đem lại một số giá trị cho việc điều tra vụ án.

Tất nhiên.

Giá trị lớn nhất vẫn nằm ở tên tài xế đâm chết viện sĩ Lý Ngang.

Trong hai vụ án trước của Hứa Vân và Đường Hân, tài xế gây tai nạn mỗi lần đều trốn thoát và biến mất không dấu vết.

Lâm Huyền không biết những tài xế này đã sử dụng thủ đoạn gì để có thể thoắt ẩn thoắt hiện như vậy.

Vì vậy, lần này hắn không yên tâm giao nhiệm vụ truy bắt xe gây tai nạn cho người khác.

"Về đua xe, tôi chưa bao giờ thua."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, cảm nhận sự rung động của động cơ ở chế độ chờ.

Lần này hắn sẽ đích thân truy đuổi chiếc xe gây tai nạn... chẳng lẽ lại để kẻ sát nhân trốn thoát?

Nếu không, thì những năm lái xe trong giấc mơ chẳng phải là vô ích.

Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay.

00:40.

Tại cửa hông của hội trường, có ba đến năm người đàn ông đang nói cười rộn rã, Lâm Huyền nhìn qua gương chiếu hậu thấy rõ ràng.

Họ trò chuyện vài câu, sau đó vẫy tay chào tạm biệt, ba người quay lại hội trường, rõ ràng là ra tiễn khách; còn hai người còn lại cũng chia tay ở cửa, một người đi về bãi đậu xe, người còn lại... nhìn đồng hồ, châm một điếu thuốc và từ từ đi về phía vạch kẻ đường trên phố.

Thân hình này...

Lâm Huyền nheo mắt nhìn qua gương chiếu hậu.

Mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng hình ảnh béo phì và hói đầu này chắc chắn là viện sĩ Lý Ngang.

Hắn nhìn đồng hồ lần nữa.

00:41.

Viện sĩ Lý Ngang bước đi rất chậm, như thể cố ý chậm lại, vừa nhả khói vừa di chuyển, cuối cùng bước lên vạch kẻ đường.

Ông ta cúi đầu, cẩn thận bước vài bước.

Rồi như thể hoàn thành nhiệm vụ, ông ta duỗi tay, kẹp điếu thuốc giữa ngón tay và vươn vai một cách lười biếng—

RẦM!!!!!

Bất ngờ!

Một chiếc taxi không bật đèn từ trong bóng đêm lao tới! Đâm

thẳng vào viện sĩ Lý Ngang trên vạch kẻ đường!

Tốc độ của chiếc taxi cực nhanh! Nhanh đến mức kinh ngạc!

Không có dấu hiệu dừng lại hay giảm tốc, chiếc taxi lao thẳng về phía ngã ba!

Bịch.

Xác viện sĩ Lý Ngang nát bét rơi xuống đất, máu chảy đầm đìa.

Cùng lúc đó, chiếc taxi không bật đèn lướt qua chiếc Ferrari LaFerrari.

Lâm Huyền, đã chuẩn bị sẵn, nhìn chằm chằm qua cửa sổ xe vào tài xế taxi.

Nhiều năm luyện tập trong giấc mơ... đã khiến khả năng nhìn động của hắn trở nên rất mạnh mẽ.

Dù hai chiếc xe chỉ lướt qua nhau trong tích tắc.

Nhưng Lâm Huyền đã nhìn rõ mặt tài xế—

Khẩu trang, kính râm, mũ!

Trang phục giống hệt tài xế đã giết Hứa Vân!

Vút!!

Chiếc taxi xả khói khó chịu và bụi mù, phóng vào màn đêm.

Gầm————————

Chiếc Ferrari LaFerrari tức thì đốt thai khởi động! Bật đèn pha tự động!

Bám sát chiếc taxi đang phóng đi!

Lâm Huyền đạp ga đến hết cỡ, chiếc Ferrari lao theo chiếc taxi với tốc độ chóng mặt!

Taxi vs Ferrari...

Ngươi nghĩ mình có thể chạy thoát?

Vút! Vút!

Chiếc taxi màu xanh và chiếc Ferrari màu đỏ phóng nhanh trên con đường ngoại ô thành phố Đông Hải...

Hai chiếc xe hoàn toàn không tuân thủ bất kỳ quy tắc giao thông nào, bỏ qua cả đèn tín hiệu, lao vun vút trên con đường vắng vào lúc rạng sáng.

Chiếc Ferrari phía sau bám rất sát chiếc taxi, gần như dính chặt vào đuôi xe, nhưng không vượt lên, dường như đang chờ đợi cơ hội nào đó...

Lâm Huyền điều khiển xe một cách thành thạo, bám sát chiếc taxi phía trước.

Với sự chênh lệch về hiệu suất của hai chiếc xe, việc đuổi kịp chiếc taxi này hoàn toàn không có gì khó khăn.

Vì vậy không cần phải nói...

Lần trước Chu Đoạn Vân nói rằng "bị mất dấu giữa chừng" chỉ là một màn kịch tự đạo diễn.

Vào thời điểm muộn thế này, trên đường hầu như không có xe, làm sao có thể không đuổi kịp một chiếc taxi?

Lâm Huyền luôn tin rằng những chiếc xe gây tai nạn này không thể nào biến mất không dấu vết, chắc chắn chúng đã sử dụng thủ đoạn nào đó để ẩn mình ở một nơi nào đó, vào một giai đoạn nào đó.

Chương 398: Tôi không thua kém các anh. (3)

Đây chính là lý do hắn không vội vàng đuổi theo chiếc taxi.

Dù sao cũng sẽ không mất dấu... Hắn muốn xem Quý Lâm và đồng bọn sẽ làm cách nào để khiến những chiếc xe này biến mất!...

Ở tỉnh Kagawa, Anh Hoa quốc, trong một ngôi nhà kiểu Nhật.

Quý Lâm gác điện thoại, im lặng.

Chu Đoạn Vân cũng không nói gì, nhìn Quý Lâm với vẻ thích thú như đang chờ xem trò cười.

Cuối cùng.

Quý Lâm thở ra một hơi dài, đứng dậy từ tấm đệm ngồi, nhìn bức tranh Ukiyo-e treo trên tường:

"Một chiếc Ferrari màu đỏ đang đuổi theo Tham Ăn."

Chu Đoạn Vân cười khẩy:

"Ferrari LaFerrari phải không? Đó chính là xe của Lâm Huyền, xe của bà chủ hắn. Bây giờ có thể kết luận rồi chứ? Nếu hắn không biết trước về vụ tai nạn, tại sao lại chờ ở đó một mình trước?"

"Vấn đề nằm ở đây."

Quý Lâm nhẹ giọng nói:

"Tại sao hắn lại đến một mình? Điều này rõ ràng không phải là

hành động lý trí."

"Anh quan tâm nhiều làm gì!"

Chu Đoạn Vân đi tới đi lui trong phòng, tấm tatami phát ra tiếng kêu cọt kẹt:

"Đã chứng minh hắn có khả năng mơ thấy tương lai và làm rối loạn lịch sử, thì giết hắn đi! Kích nổ quả bom trên chiếc taxi, giết chết cả Tham Ăn và Lâm Huyền!"

"Không được."

Quý Lâm lắc đầu:

"Lâm Huyền phải chết vào lúc 00:42, và phải là do tai nạn xe. Đây là điều Ngạo Mạn đã nhấn mạnh nhiều lần."

"Các người là đồ ngốc sao? Hay nghĩ Lâm Huyền là kẻ ngốc!"

Chu Đoạn Vân cau mày:

"Hắn đã quen thuộc với quy tắc giết người của chúng ta đến mức này, thậm chí còn bắt đầu mai phục trước! Anh nghĩ hắn sẽ cho anh cơ hội giết hắn vào lúc 00:42 à?"

Quý Lâm cười khẽ, nhìn Chu Đoạn Vân:

"Anh dám làm trái lời Ngạo Mạn không?"

"Có gì mà không dám?"

"Vậy anh làm đi." Quý Lâm đưa điện thoại trên bàn cho Chu Đoạn Vân:

"Chỉ cần bấm số này, quả bom dưới xe của Tham Ăn sẽ phát nổ. Bây giờ khoảng cách giữa xe của Lâm Huyền và Tham Ăn chắc chắn sẽ bị nổ chết cùng nhau, anh làm đi."

Hắn ta lại đưa điện thoại về phía Chu Đoạn Vân.

Tuy nhiên...

Chu Đoạn Vân chỉ cau mày, nghiến răng, nhưng không nhận điện thoại.

"Quý Lâm..."

Hắn ta cay đắng nói:

"Anh đúng là một con chó tốt của Quý Tâm Thủy!"

"Thế còn anh?"

Quý Lâm nhìn Chu Đoạn Vân:

"Thế còn anh, Chu Đoạn Vân? Anh là cái gì?"

Hắn ta khẽ cười, nhìn đi chỗ khác:

"Theo tôi thấy, anh thậm chí còn không xứng đáng ghen tỵ với Lâm Huyền. Dù Lâm Huyền là người chúng ta cần giết, nhưng điều đó không ngăn cản tôi rất ngưỡng mộ hắn. Còn anh thì sao, Chu Đoạn Vân? Anh tự biến mình thành kẻ giả tạo chỉ để che giấu việc anh là một kẻ thất bại thảm hại."

Bốp!

Chu Đoạn Vân đá lật bàn trà:

"Đó không phải là tôi bây giờ!"

"Anh bây giờ à?" Quý Lâm cười khinh bỉ:

"Anh hiện tại sống sót chỉ nhờ lòng thương hại của Ngạo Mạn, rời khỏi Ngạo Mạn... anh chẳng là gì cả."

"Anh có thể đứng đây, vì tâm lý méo mó thời niên thiếu của

anh, lấy oán trả ân, tất cả đều vì Ngạo Mạn thương xót anh lúc đó."...

Không khí đột nhiên trở nên im lặng.

Nước trà đổ thấm vào tatami, để lại vết đen.

Chỉ có tiếng thở hổn hển của Chu Đoạn Vân trong không gian yên tĩnh, như tiếng máy thổi cũ kĩ.

"Đừng coi thường người khác, Quý Lâm."

Chu Đoạn Vân nhìn chằm chằm vào Quý Lâm, chỉ tay về phía hắn ta:

"Tôi không kém các anh, tôi chưa bao giờ kém các anh!"

"Các anh chỉ may mắn sinh ra trong gia đình ít nhất là bình thường, ít nhất là đủ ăn, ít nhất là hoàn chỉnh! Các anh sống cuộc sống hạnh phúc thuận lợi như vậy, đó là vì các anh may mắn! Sinh ra trong một gia đình có khả năng đem lại hạnh phúc cho các anh! Điều này không phải do các anh cố gắng!"

"Từ nhỏ, các anh không lo ăn lo mặc, việc gì cha mẹ cũng ủng hộ, sẵn sàng chi tiền cho các anh. Anh biết viết, vì từ nhỏ có người mua sách cho anh đọc! Lâm Huyền giao thiệp tốt, là nhờ gia đình, nhờ trang phục, nhờ cha mẹ của hắn có khả năng để hắn tự tin kết bạn! Mời bạn bè ăn quà vặt! Có tiền mua quà sinh nhật cho bạn bè!"

"Các anh nghĩ tất cả đều do các anh tự làm được sao? Vớ vẩn! Chỉ là các anh may mắn hơn tôi thôi! Chỉ là các anh sinh ra trong gia đình tốt hơn tôi thôi!"

Quý Lâm khẽ cười khinh bỉ:

"Ít nhất anh còn có mẹ, tôi thì cha mẹ đều đã chết."

"Ai đã nhận nuôi anh, Quý Lâm?"

Chu Đoạn Vân cười lớn:

"Là Ngạo Mạn! Là Quý Tâm Thủy giàu có vô đối đã nhận nuôi anh! Nếu từ nhỏ để mẹ tôi nuôi anh, mỗi ngày đều là đậu phộng đậu phộng đậu phộng, mặc đồ rách rưới, giày thể thao rách nát, đến tiết thể dục cũng không dám tham gia, cả lớp đều cười nhạo anh... anh viết cái gì chứ!"

"Vì vậy, anh không có tư cách coi thường tôi, Quý Lâm."

Chu Đoạn Vân bạo lực mở cửa kéo, quay đầu lại nheo mắt nhìn Quý Lâm:

"Đặt anh vào cuộc đời của tôi, anh chưa chắc đã sống tốt như tôi."

Chương 399: Tài xế xe taxi. (1)

Bốp!!

Chu Đoạn Vân bước ra khỏi căn nhà, mạnh mẽ đóng sập cánh cửa kéo.

Sau tiếng va chạm lớn, cánh cửa kéo mỏng manh lại bật ngược lại một nửa...

Chu Đoạn Vân trong sân bước đi nhanh chóng, tiếng chân dần dần xa hẳn.

Gió đêm ẩm ướt của Tứ Đảo Quốc thổi vào từ bên ngoài, khiến Quý Lâm cảm thấy quần áo trên người có chút mỏng manh.

Hắn ta đứng dậy, đi đến trước cửa, từ từ kéo cánh cửa lại.

Tiếng ồn ào của gió cuối cùng cũng bị chặn lại bên ngoài, không khí trong căn nhà trở nên dịu dàng và yên tĩnh, chỉ còn lại một mình hắn ta, tựa lưng vào bức tường gỗ, nhắm mắt suy tư.

Trước khi liên lạc với Tham Ăn vừa rồi.

Hắn ta gần như có thể khẳng định 99% rằng Lâm Huyền chính là người đã làm xáo trộn lịch sử.

Mặc dù không có bằng chứng trực tiếp, không có chứng cứ xác thực... nhưng phán đoán một chiều không phải là kiện tụng, không cần phải chứng minh nghiêm ngặt như vậy.

Trên người Lâm Huyền có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu người làm xáo trộn lịch sử không phải là hắn, thì rất nhiều việc không thể giải thích được.

Tuy nhiên, xác suất khẳng định này luôn là 99%.

Bởi vì trong lòng Quý Lâm vẫn giữ một tia hy vọng...

Hy vọng mình đã đoán sai.

Hy vọng sự thật nằm trong 1% mong manh đó.

Nhưng hắn ta biết, phép màu nhỏ bé này sẽ không xảy ra.

Từ nhỏ đến lớn, hắn ta chưa từng làm sai một bài toán nào. Từ ngày Ngạo Mạn nói với hắn ta rằng, cha mẹ hắn ta là nhà toán học, hắn ta đã mỗi ngày vùi mình vào biển bài toán, không ngừng làm bài, làm bài, làm bài...

Trò chơi toán học hắn ta yêu thích nhất chính là Sudoku.

Khi chơi Sudoku, hắn ta cảm nhận được cảm giác bị bao quanh bởi những con số, giống như vòng tay của cha mẹ chưa từng có ký ức, chưa từng được cảm nhận.

Hắn ta luôn tin rằng, mình chắc chắn có thiên phú về suy luận toán học.

Vô số sự thật cũng chứng minh điều này.

Ít nhất là trò chơi Sudoku, dù là mảng nào phức tạp đến đâu, hắn ta cũng chưa từng làm sai một bài nào; về tốc độ, nhiều lúc còn nhanh hơn kỷ lục thế giới.

Lần duy nhất hắn ta không thể giải được Sudoku...

Đó chính là bài Sudoku trên tạp chí Toán học số tháng 11 năm 2022.

Hắn ta vẫn còn nhớ như in bài Sudoku đó.

Vì lỗi in ấn, bài toán đã bị sai, nên hắn ta không thể giải được.

Nhưng rõ ràng...

Bài toán của Lâm Huyền lần này không phải là bài toán sai, và hắn ta cũng không làm sai.

Việc hắn tối nay lái chiếc Ferrari một mình xuất hiện tại hiện trường vụ án... đã đủ để chứng minh rằng hắn đã biết trước cái chết của Lý Ngang.

Tối nay, hắn ta đã gọi điện "thăm hỏi" các đồng nghiệp cũ trong tổ chuyên án của Hứa Vân, hỏi họ về tình hình triển khai, hỏi họ Lâm Huyền ở nhóm nào.

Cho đến gần nửa đêm, Lâm Huyền vẫn còn ở trong văn phòng chờ lệnh.

Lúc đó, hắn ta nghĩ có lẽ mình hiếm hoi đã làm sai một bài toán.

Có lẽ thật sự hắn ta đã oan uổng Lâm Huyền.

Chỉ tiếc rằng...

Cuối cùng vẫn chứng minh rằng, ngay từ đầu hắn ta đã đoán đúng đáp án.

Giống như mọi bài toán mà hắn ta đã từng giải trước đây.

Vô vị.

Không có gì thách thức cả.

Hắn ta mở điện thoại, bấm vào ứng dụng mua sắm trực tuyến.

Trong giỏ hàng, hắn ta lưu rất nhiều món đồ liên quan đến trang trí, đồ chơi, dây kéo, trò chơi bàn cho tiệc sinh nhật...

Hắn ta chưa bao giờ tổ chức tiệc sinh nhật, cũng không biết

phải làm thế nào.

Chỉ có thể làm theo cách người khác đã làm, dựa vào cách bố trí của bữa tiệc sinh nhật của Sở An Tình hôm đó mà chọn mua trang trí trên nền tảng mua sắm trực tuyến.

Đây vốn là việc có thể giao cho công ty trang trí... Việc chuyên nghiệp thì nên giao cho người chuyên nghiệp làm, hiệu quả và kết quả đều tốt hơn.

Nhưng cuối cùng, Quý Lâm quyết định tự tay hoàn thành tất cả.

Dù sao, đây cũng là tiệc sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời hắn ta.

22 tuổi mới tổ chức tiệc sinh nhật đầu tiên, quả thực có hơi muộn.

Nhưng đối với hắn ta, vẫn là điều mới mẻ, thậm chí đáng mong đợi.

"Haizz..."

Quý Lâm khẽ thở dài.

Đinh... đinh... đinh... đinh... đinh... đinh... đinh...

Chuông điện thoại lại reo lên.

Hiển thị cuộc gọi đến là "Ngạo Mạn".

Quý Lâm nhấn nút nghe, giọng khàn khàn của Ngạo Mạn vang lên:

"Đố Kị vừa gọi điện cho tôi, nói rằng đã xác nhận được bằng chứng xác thực rằng Lâm Huyền làm xáo trộn lịch sử."

"Hắn ta đúng là nhanh miệng thật."

Quý Lâm cười nói:

"Hắn ta mong Lâm Huyền chết ngay ngày mai. Chỉ vì một chuyện nhỏ thời học cấp ba mà ghi hận đến bây giờ... Vì vậy tôi đã sớm nói với ông, tôi không thích Đố Kị, hắn ta là một kẻ tâm lý vặn vẹo đến cực điểm, thậm chí không thể coi là một con người."

"Hai người các cậu đều chẳng hơn gì nhau."

Ở đầu dây bên kia, Ngạo Mạn có chút khó chịu, hắn ta đã quá chán việc phải điều hòa mâu thuẫn giữa Quý Lâm và Chu Đoạn Vân như một giáo viên mẫu giáo:

Chương 400: Tài xế xe taxi. (2)

"Trên thế giới này không phải ai cũng có thể trở thành bạn bè, dù tôi đã nói với cậu hãy thử kết bạn với Đố Kị, nhưng đó cũng chỉ vì công việc. Bây giờ, khi công việc đã giải quyết xong, mối quan hệ của hai người các cậu cũng không còn quan trọng nữa."

"Vậy, trả lời câu hỏi của tôi, Quý Lâm. Khi nào giết Lâm Huyền?"

Quý Lâm mím môi, im lặng.

"Quý Lâm?"

Ở đầu dây bên kia, Ngạo Mạn rất ngạc nhiên:

"Cậu không phải là chưa lên kế hoạch đấy chứ? Điều này không giống cậu... Trước đây mỗi khi tôi hỏi cậu khi nào giết người, cậu đã lập sẵn một kế hoạch chi tiết, đừng nói với tôi là bây giờ cậu thậm chí chưa nghĩ ra thời gian."

"Đêm ngày 3 tháng 5." Quý Lâm nhẹ nhàng nói:

"Chính xác là rạng sáng ngày 4 tháng 5,00:42."

Ngạo Mạn suy nghĩ một lúc:

"Hơn 20 ngày nữa à... cũng tốt, tình huống của Lâm Huyền thực sự khác với người khác, cần phải lên kế hoạch cẩn thận. Khi nào cậu lên kế hoạch xong, hãy gửi cho tôi địa điểm, vào thời khắc quan trọng này, tôi muốn chứng kiến cái chết của hắn tận mắt."

"Trước đây ông không có cái sở thích kỳ quặc này."

"Lâm Huyền khác với những người khác..." Ngạo Mạn cười khẽ:

"Hắn là do chính tôi tìm ra... ý nghĩa rất đặc biệt."

Nói xong, Ngạo Mạn chuẩn bị cúp máy.

"Ngạo Mạn."

Quý Lâm gọi hắn ta lại:

"Ngày 3 tháng 5, ông không nghĩ đó là một ngày rất đặc biệt sao?"

Ở đầu dây bên kia, Ngạo Mạn do dự một lát:

"Tôi nhớ không nhầm thì, đây không phải là ngày lễ hay kỷ niệm gì. Nhưng có lẽ... từ nay về sau, ngày này sẽ là một ngày đáng nhớ suốt đời đối với chúng ta."

Quý Lâm cười nhạt, cúi đầu:

"Ông nói đúng."...

Vù! Vù!

Chiếc taxi và chiếc Ferrari lao nhanh một trước một sau ra khỏi con đường trong thành phố, tiến vào quốc lộ ngoại ô.

Quốc lộ ban đêm là nơi thần ma của những chiếc xe tải lớn nửa đầu kéo tung hoành.

Khác hẳn với con đường trong thành phố không có dòng xe lưu thông, quốc lộ không có chỗ cho những chiếc xe rảnh rỗi, mỗi chiếc đều là vua của đường.

Chạy quá tốc độ, quá tải, biển số phủ đầy bụi, vượt trạm mà không dừng... gần như là kỹ năng bị động tiêu chuẩn của các tài xế

xe tải này.

Dù Ferrari có mạnh mẽ đến đâu, trước những chiếc xe tải nặng hàng chục tấn này, cũng chỉ là đệ đệ.

Vì vậy, Lâm Huyền đành phải giảm tốc cùng với chiếc taxi, tránh né những chiếc xe tải lớn này.

Có vẻ như...

Giống như suy đoán trước đó của hắn, có lẽ những chiếc xe gây tai nạn trước đó có thể biến mất một cách đột ngột là nhờ vào sự phối hợp của những chiếc xe tải lớn này trong trò "biến hóa lớn".

Chiếc taxi phía trước đang luồn lách giữa những chiếc xe tải, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lâm Huyền bên này cũng không vội vàng truy đuổi, hắn lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Sở Sơn Hà—

BÙM!!!!!!!!!

Đột nhiên!

Phía trước bùng cháy dữ dội!

Một chiếc xe tải bị vụ nổ đẩy ngang ra! Và chiếc taxi trong dòng xe bị nổ tung lên cao hàng chục mét! Bốc cháy dữ dội, gãy làm đôi, rơi xuống rãnh thoát nước bên phải đường!

Két——

Lâm Huyền vội vàng phanh gấp, xoay ngang chiếc Ferrari, dừng lại ở khoảng cách an toàn, đảm bảo an toàn.

Sau đó, hắn quan sát hai bên để đảm bảo an toàn, rồi đỗ xe vào lề đường, bật đèn cảnh báo và bước ra khỏi xe...

Bom sao?

Lâm Huyền ngửi thấy mùi thuốc súng quen thuộc trong không khí...

Mùi này, hắn đã ngửi thấy rất nhiều lần trong ngân hàng của giấc mơ đầu tiên, đều đến từ những quả bom C4 trong tay Đại Kiểm Miêu.

Tại sao chiếc taxi đó lại nổ tung bất ngờ?

Chẳng lẽ...

Đây cũng là kế hoạch ban đầu của Quý Lâm và đồng bọn?

Họ đã tính trước rằng mình sẽ phục kích ở đây... hay chỉ đơn giản là họ dự định giết tài xế taxi này để xóa dấu vết?

Lâm Huyền không gọi cho Sở Sơn Hà nữa, bây giờ cũng không còn ý nghĩa.

Nhưng đây chỉ mới là phần đầu của kế hoạch, phần sau vẫn cần sự phối hợp của Sở Sơn Hà...

Giờ không lộ ra sự sắp xếp bí mật giữa hắn và Sở Sơn Hà, đối với hắn mà nói, cũng là một điều tốt, để sau này đối mặt với Quý Lâm, hắn còn một lá bài chưa lật.

Lâm Huyền chạy xuống rãnh thoát nước bên cạnh quốc lộ...

Chiếc taxi mà hắn đã truy đuổi bị gãy làm đôi.

Phần sau đang cháy dữ dội trong rãnh thoát nước, còn phần trước thì nằm trong cánh đồng vài mét, bốc lên làn khói mỏng.

Kính chắn gió trước vỡ vụn, thân xe bị đen cháy.

Người lái xe đội mũ, đeo kính râm và khẩu trang, nửa thân

người nằm bò ra ngoài cửa sổ, nằm sõng soài trên mặt đất, không còn chút sinh khí.

Lâm Huyền hít một hơi sâu, chậm rãi tiến về phía người lái xe.

Hắn bước đi rất chậm.

Không phải lo sợ người lái xe này sẽ sống lại... trong vụ nổ dữ dội như vậy, có thể còn nguyên vẹn một xác đã là kỳ tích. Thực tế không phải là phim Hollywood, khả năng hắn ta sống lại là cực kỳ thấp.

Chương 401: Dấu chấm hết giả tạo. (1)

Hơi thở của Lâm Huyền trở nên gấp gáp...

Khói đen từ việc xăng cháy, cùng mùi thuốc súng lan tỏa, làm mũi hắn khó chịu, như hít phải bùn lầy dính nhớp, khó chịu và ghê tởm.

Trong không khí, dường như còn có mùi thịt người cháy, cơ chế bảo vệ khắc sâu trong DNA khiến da đầu Lâm Huyền tê dại, phát ra cảnh báo bản năng nhất của sinh vật.

Một bước, hai bước, ba bước.

Lâm Huyền càng lúc càng tiến gần đến xác của người lái xe nằm ngửa trên mặt đất.

Kính râm trên mặt người lái xe lệch sang một bên, chỉ còn khẩu trang và mũ trùm đầu che khuất mặt hắn ta.

Nhìn vào bờ vai rộng lớn... Lâm Huyền nhớ lại hình ảnh của Trịnh Thành Hà mà hắn ta đã gặp sáng nay, cả hai đều có cơ bắp tương tự.

Trịnh Thành Hà.

Có phải là anh không?

Trong đầu Lâm Huyền hiện lên khuôn mặt tươi cười trong sáng của Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Anh trai không phải là người không hiểu chuyện, anh ấy luôn

bảo vệ em! Anh ấy là một anh hùng!"

"Em muốn anh trai, sau khi em chết... hãy chôn em trên mặt trăng!"

"Vì anh trai nói rằng, cha mẹ đều ở đó... em rất muốn gặp họ."

"Anh trai luôn nói rằng, thiện ác cuối cùng sẽ được báo ứng, thế giới này quả thật là như vậy!"

"Hy vọng anh ấy... có thể kiếm được một vé đến mặt trăng."...

Trịnh Thành Hà.

Đây chính là điều anh nói với em gái... ác có ác báo sao?

Cạch.

Lâm Huyền bước đến trước xác của tài xế, dừng bước.

Hắn cúi người xuống, nhấc chiếc khẩu trang trên mặt xác lên, rồi giật mạnh—

Trên làn da đen sẫm, máu loang lổ.

Môi rất dày, mũi rất to, da phản chiếu ánh trăng, cực kỳ mịn màng, không một vết sẹo.

Trong ánh mắt trống rỗng, con ngươi giãn nở, không còn dấu hiệu của sự sống.

"Đây là..."

Lâm Huyền mở to mắt.

Đây là một người da đen...

Không phải người Long quốc, càng không phải Trịnh Thành Hà với gương mặt đầy sẹo và vẻ mặt khiêm tốn!

Lâm Huyền đột nhiên quay đầu lại.

Nhìn đám đông đang từ từ tụ tập trên quốc lộ phía sau...

Hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Rất không ổn.

Nếu Hoàng Tước đã tốn nhiều công sức để dẫn hắn đến khu điều trị của bệnh viện, mục đích không phải để nhắc nhở hắn rằng kẻ giết người là Trịnh Thành Hà... thì cô ta thực sự muốn nói gì?

Chẳng lẽ ngay từ đầu mình đã nghĩ sai?

Manh mối mà Hoàng Tước thực sự muốn ám chỉ... nằm ở Trịnh Tưởng Nguyệt sao?...

"Cảm ơn đã đi xe, xin hãy nhận lại vé nhỏ."

Tại con phố quán bar, Trịnh Thành Hà xé vé nhỏ từ máy tính tiền, hai tay đưa cho người đàn ông ngồi ghế phụ.

"Không cần thối lại!"

Người đàn ông hào phóng đặt xuống một tờ tiền đỏ, rồi ôm lấy hai người phụ nữ trang điểm đậm phía sau, cười lớn bước vào nơi đèn đỏ nhấp nháy.

"Tài xế! Đây, ở đây!"

Con phố quán bar luôn có nhiều khách hàng, vừa khi khách này xuống xe, đã có mấy cô gái trẻ mặc đồ mát mẻ, uống say mèm vẫy tay gọi Trịnh Thành Hà.

Hắn ta vẫy tay đáp lại, sau đó lái taxi đến trước mặt họ, đợi đến khi mấy cô gái lên xe, hắn ta bấm máy tính tiền:

"Các cô muốn đi đâu?"

"Chú ơi! Đến đường Cự Lộc!"

Cô gái ngồi ghế phụ bên cạnh, mặt đỏ bừng vì rượu, lảo đảo cười nhìn Trịnh Thành Hà:

"Chú ơi! Chú định đi cướp ngân hàng à! Che kín thế này! Đeo kính râm ban đêm chú nhìn thấy đường không?"

Trịnh Thành Hà mỉm cười, gật đầu xin lỗi:

"Buổi tối có nhiều xe bật đèn pha, đeo kính râm lại an toàn hơn."

"Ôi chao! Chú ơi! Không ngờ chú có cơ bắp đẹp thật đấy!"

Lúc này, cô gái trên xe mới chú ý đến thân hình cường tráng của người lái xe, bắp tay rộng lớn, cơ bắp nở nang, trông rất mạnh mẽ!

Cánh tay cũng rất rộng, so với huấn luyện viên trong phòng gym còn vạm vỡ hơn!

"Hồi nhỏ tôi thường bị bắt nạt, để bảo vệ em gái, tôi đã tập luyện." Trịnh Thành Hà nói một cách dịu dàng.

"À, hóa ra là để bảo vệ em gái!"

Cô gái ngồi ghế phụ giơ ngón tay cái lên:

"Chú thật sự là một người anh tốt, thật ghen tỵ với em gái chú! Chắc chú cưng chiều em gái lắm nhỉ?"

"Tất nhiên rồi."

Nhắc đến em gái, Trịnh Thành Hà cười rạng rỡ:

"Em ấy chính là ý nghĩa sống của tôi, là tất cả cuộc đời tôi."...

"Nghe nói, cảnh sát Đông Hải đã tìm ra nhiều thông tin quan trọng từ điện thoại di động của tài xế đã chết đó."

Trong phòng trà của trang viên Sở Sơn Hà.

Sở Sơn Hà tự rót trà cho mình, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Đó là một cựu lính đặc nhiệm người Mỹ, trung sĩ Sam, nhưng sau khi giải ngũ, hắn ta vẫn tiếp tục làm việc cho Mỹ, thực hiện những nhiệm vụ mờ ám. Theo thông tin giải mã được từ điện thoại di động... trước đây, Hứa Vân và Đường Hân đều bị hắn ta lái xe đâm chết."

Lâm Huyền nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống, lắc đầu:

"Từ việc giả mạo hồ sơ trò chuyện của Đường Hân lúc đầu đã có thể thấy rõ, việc tạo ra bằng chứng giả đối với nhóm sát thủ này không còn là điều lạ lẫm. Ý định của cháu là tìm một cơ hội thích hợp, phối hợp với bác, buộc chiếc taxi hoặc xe tải phải dừng lại ở khu vực ngoài quyền kiểm soát của Đông Hải."

Chương 402: Dấu chấm hết giả tạo. (2)

"Nhưng từ quả bom đã được cài sẵn đó... e rằng dù tối qua cháu có cố tình để lộ hay không, bọn chúng cũng không định để trung sĩ Sam sống sót. Thậm chí nếu cháu không có mặt tại hiện trường, cháu đoán chiếc taxi đó cũng sẽ nổ tung tại cùng một chỗ."

"Vì vậy, xét từ điểm này, những ghi chép và tài liệu trong điện thoại của trung sĩ Sam hoàn toàn không có chút đáng tin nào. Rõ ràng, tất cả đều là do bọn sát thủ cố tình tạo ra để đánh lừa chúng ta, mục đích là dùng một người chết để rửa sạch nghi ngờ và tạo ra một cái kết giả tạo cho chuỗi vụ án mạng liên hoàn này."

Sở Sơn Hà nghe xong, lặng lẽ gật đầu.

Ông ta rót thêm trà cho Lâm Huyền, sau đó đổ nước trà còn lại lên đá trà và bắt đầu đun nước lại:

"Tôi cũng nghĩ như cậu, nhưng vấn đề hiện tại là, trước khi tìm ra bằng chứng thật, chúng ta không thể chứng minh những bằng chứng giả này là giả. Cậu bắt được trung sĩ Sam, cộng thêm những bằng chứng giả mạo trong điện thoại của hắn ta, cảnh sát sẽ không gặp chút khó khăn nào trong việc kết án. Dù sao thì việc hắn ta đâm chết viện sĩ Lý Ngang là sự thật."

"Hơn nữa, như tôi đã nói trước đó, cảnh sát Đông Hải đang chịu áp lực rất lớn... Đã có ba vụ giết người nhắm vào các nhà khoa học xảy ra vào lúc 00:42. Nếu lần này không thể giải quyết triệt để, sẽ gây ra vấn đề lớn ở nhiều mặt, và phải cho dân chúng một lời giải thích hợp lý."

"Điều đó cháu cũng hiểu."

Lâm Huyền mỉm cười nói:

"Vì vậy, đó là lý do cháu cố tình để lộ mình và nhờ bác giúp đỡ... Đây là cách duy nhất để tiếp tục trò chơi này."

"Thật sự cảm ơn bác, bác đã tin tưởng và giúp đỡ cháu mà không hỏi thêm gì... cháu rất biết ơn."

Sở Sơn Hà khẽ hừ một tiếng, ra hiệu cho Lâm Huyền không cần nói thêm:

"Lâm Huyền, không kể việc cậu đã cứu con gái tôi và tôi còn nợ cậu một ân tình lớn."

"Chỉ riêng việc cậu muốn bắt kẻ giết Hứa Vân và Đường Hân, tôi nhất định sẽ giúp đỡ. Đây là việc chính nghĩa, liên quan đến sự an toàn của vô số nhà khoa học trong tương lai, thậm chí ảnh hưởng đến ngành nghiên cứu của quốc gia. Sự hưng thịnh của đất nước là trách nhiệm của mỗi người, dù chúng ta không có nhiều giao tình, nhưng vì việc này tôi cũng không thể từ chối."

"Vì vậy, có nhiều chuyện cậu không cần nói, tôi cũng không hỏi. Tôi đã trải qua nhiều thăng trầm và hiểu rõ rằng nói nhiều dễ mất mát, và không có gì là bí mật mãi mãi. Tôi đủ tin tưởng cậu, nên cậu không cần phải giải thích gì thêm, nếu cậu nói đợi cơ hội tiếp theo, tôi sẽ kiên nhẫn chờ tin của cậu."

"Còn về việc cậu nói việc này khó khăn, phiền phức..."

Sở Sơn Hà mỉm cười, gương mặt điềm tĩnh:

"Những năm qua, tôi đã làm nhiều việc lớn cho quốc gia và ngành khoa học, cả công khai lẫn bí mật. Vì vậy... dù không ở Đông Hải, tôi cũng có chút ảnh hưởng ở bất cứ đâu, việc cậu nhờ không khó khăn, cậu không cần bận tâm."

"Điều duy nhất tôi lo lắng bây giờ là... sự an toàn của cậu."

Sở Sơn Hà dừng lại một chút, tiếp tục nói:

"Khi cậu nói muốn để lộ mình và để mục tiêu tiếp theo của vụ giết người nhắm vào cậu, tôi rất mâu thuẫn trong lòng. Kế hoạch này quá mạo hiểm, và quan trọng hơn... cả hai bên đều đã lộ bài rõ ràng như vậy, cậu chắc rằng những kẻ ẩn trong bóng tối sẽ tự mình ra tay để giết cậu sao?"

"Chắc chắn."

Lâm Huyền tự tin gật đầu:

"Chính vì đã gần như lộ bài, nên chúng buộc phải tự mình ra tay để giết cháu."

"Cháu hiện có ba danh sách nghi phạm, nhưng xin lỗi, bây giờ cháu chưa thể nói cho bác biết. Từ hôm nay trở đi, vào lúc 00:42 cháu sẽ không xuất hiện ở bất kỳ nơi nào ngoài trời, sẽ không cho những kẻ sát nhân cơ hội giết cháu."

"Nhưng, chỉ với ba người đó là ngoại lệ! Nếu một trong ba người đó mời cháu ra ngoài vào lúc nửa đêm, hoặc kéo cháu đến một nơi nào đó vào lúc 00:42, cháu chắc chắn sẽ đồng ý, cháu sẽ chủ động cho họ cơ hội giết cháu. Ngoài ba người đó ra... dù là thần tiên, cháu cũng không ra ngoài lúc nửa đêm."

"Cháu tin rằng họ sẽ không chờ lâu, giờ cả hai bên đều đã lộ bài, kéo dài càng lâu càng bất lợi cho chúng. Và cháu đã có kế hoạch sơ bộ... cháu có thể đoán được chúng sẽ dùng sự kiện gì và ngày nào để lôi kéo chấu ra ngoài và khiến cháu bị lộ vào lúc nửa đêm."

"Khi đó... cháu sẽ thông báo cho bác trước vài ngày, chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng, và như cháu đã nói trước đó, không dùng bất kỳ ai trong phạm vi Đông Hải để đảm bảo tính bảo mật tuyệt đối.

Khi đến ngày chiếc taxi giết người xuất hiện đúng giờ... tất cả sẽ rõ ràng."...

Nghe kế hoạch của Lâm Huyền, Sở Sơn Hà khẽ thở dài.

Ông ta không cảm thán vì sự dũng cảm của Lâm Huyền, mà là vì dù xã hội hiện nay đã hòa bình, lại vẫn còn tồn tại những tổ chức xấu xa và những sự việc ác độc như thế này.

Chương 403: Dấu chấm hết giả tạo. (3)

Khi còn trẻ, ông ta từng trải qua nhiều chuyện như thế, nhưng đến nay vẫn thấy những chuyện ma quái và kiêu ngạo xảy ra trên mảnh đất Thần Châu này, thật sự khiến ông ta cảm thán rằng trên đời này kẻ xấu quá nhiều... người có mưu đồ cũng không ít.

Dù ông ta không hiểu chi tiết kế hoạch của Lâm Huyền và không hỏi nhiều, nhưng ông ta tin tưởng chàng trai trẻ này. Sự dũng cảm, chính trực và tinh thần chính nghĩa của Lâm Huyền khiến ông ta thấy được một ánh sáng hiếm hoi trong thời đại này.

Đó cũng là lý do ông ta luôn ngưỡng mộ chàng trai này.

Ông ta nâng chén trà, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu có ngày An Tình trưởng thành trở thành người có trách nhiệm, dũng cảm và tốt bụng như cậu, tôi sẽ rất mãn nguyện."

Lâm Huyền cười, cũng nâng chén trà:

"Đừng lo, cháu nghĩ An Tình chắc chắn không có vấn đề gì. An Tình có một phẩm chất quý giá mà chúng ta không ai có. Đó là kết quả của sự giáo dục tốt của bác và thím."

Hai người cười lớn, cùng uống cạn chén trà.

Sau đó, Lâm Huyền rời khỏi trang viên.

Hắn lái chiếc Ferrari đỏ đến Sở Công an Đông Hải...

Hôm nay hắn đến gặp Sở Sơn Hà trước là để bàn bạc về kế

hoạch sau này.

Quả bom trên chiếc taxi hôm qua không nằm trong dự đoán của Lâm Huyền. Hắn tưởng rằng việc giết viện sĩ Lý Ngang đã đủ tàn nhẫn, nhưng không ngờ bọn chúng còn không tha cho tài xế đã giúp chúng nhiều năm... thật sự là một lũ coi mạng người như cỏ rác.

Vì thế, dù quân át chủ bài của Sở Sơn Hà chưa được sử dụng tối qua, nhưng lại vô tình trở thành lợi thế.

Bởi vì trận chiến thực sự với Quý Lâm, Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân vào lúc 00:42 sắp tới mới là trận quyết định!

Trước đây, Lâm Huyền nghi ngờ rằng Quý Lâm đang thử thách hắn. Nhưng vì không biết rõ mục đích của thử thách, hắn không dám để lộ mình khi thấy cuộc trò chuyện giả mạo của Đường Hân.

Nhưng bây giờ tình thế đã khác.

Sự việc của viện sĩ Lý Ngang đã khiến Lâm Huyền nhìn rõ âm mưu và kế hoạch của Quý Lâm, và hắn cũng có đủ sức mạnh và thông tin để đối phó với bọn chúng, nên quyết định cố tình để lộ mình vào thời điểm này.

Ngay lập tức...

Sở Công an Đông Hải sẽ thông báo cho toàn xã hội rằng "Vụ án giết người liên hoàn đã được phá thành công!" và trung sĩ Sam sẽ gánh chịu tội lỗi giết Hứa Vân, Đường Hân và viện sĩ Lý Ngang.

Không ai biết rằng mục tiêu tiếp theo của bọn sát nhân là chính mình.

Có lẽ đó là điều mà Quý Lâm muốn.

Chỉ là bọn chúng không ngờ rằng...

Bây giờ mình không còn là con chuột lén lút, không biết gì và trôi theo dòng chảy nữa; mình đã trở thành con mèo với đôi mắt sáng trong đêm tối, dõi theo từng bước chân của lũ chuột này.

Chỉ chờ đến khi chúng lộ đuôi!...

Chiếc Ferrari LaFerrari dừng lại trong bãi đỗ xe của Sở Công an Đông Hải, Lâm Huyền bước xuống xe và tiến về tòa nhà làm việc.

Vừa rồi trên đường đi, cục trưởng đã gọi điện hỏi hắn đang ở đâu, có vẻ như có chuyện muốn nói.

Kết quả là.

Vừa bước vào cửa tòa nhà.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Lâm Huyền ngỡ ngàng.

Chỉ thấy trong sảnh đông đúc, các lãnh đạo, đồng nghiệp, cảnh sát từ các phòng ban... và một số người không mặc đồng phục, không rõ từ bộ phận nào, đều đứng chật kín.

Mọi người thấy Lâm Huyền bước vào, đều đồng loạt vỗ tay nhiệt liệt, gương mặt tươi cười nhẹ nhõm, ánh mắt đầy cảm kích và khẳng định.

Lâm Huyền lúc này mới hiểu ra ý nghĩa cuộc gọi của cục trưởng, hóa ra mọi người cố ý chờ hắn ở đây.

"Làm tốt lắm, Lâm Huyền!"

Cục trưởng cười rạng rỡ, vừa vỗ tay vừa bước tới, vỗ vai Lâm Huyền nói:

"Nhờ có cậu, chúng ta mới phá được vụ án giết người liên hoàn này! Nếu không có sự nhạy bén của cậu nhận ra ý đồ thực sự

của bọn sát nhân... hôm qua chúng ta sẽ lại một lần nữa bị hụt, trở thành trò cười cho cả nước!"

"Nhưng bây giờ khác rồi, nhờ sự nhạy bén và dũng cảm của cậu, chúng ta đã bắt được kẻ giết giáo sư Hứa Vân, cô Đường Hân và viện sĩ Lý Ngang! Cho nhân dân Đông Hải, nhân dân cả nước và thế giới một lời giải thích!"

Bốp bốp!!!!

Mọi người phía sau lại tiếp tục vỗ tay, ai cũng chúc mừng Lâm Huyền:

"Thật sự cảm ơn cậu, Lâm Huyền, hóa ra cậu đã đoán trước rằng viện sĩ Lý Ngang mới là mục tiêu thực sự!"

"Cậu chắc sợ thông tin bị lộ khiến kẻ địch phát hiện, nên mới giữ kế hoạch trong lòng và tự mình đuổi theo đúng không?"

"Chỉ tiếc là... kẻ địch quá xảo quyệt, cuối cùng thà tự sát chứ không để bị bắt... Nhưng không sao, chúng ta đã lấy được nhiều thông tin quý giá từ điện thoại của hắn ta."

"Nhóm điều tra đặc biệt vụ án Hứa Vân cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ! Thật đáng mừng!"

Trong tiếng reo hò của mọi người, một bóng hình quen thuộc với dáng đi khom lưng, nụ cười mỉm trên môi, tiến lên phía trước.

Quý Lâm.

Chương 404: Oan gia ngõ hẹp. (1)

Hắn ta trở về nước nhanh thật.

Quý Lâm bước tới, bắt tay Lâm Huyền:

"Chúc mừng cậu, Lâm Huyền, đã bắt được hung thủ và trở về chiến thắng."

Lâm Huyền cũng bắt tay hắn ta:

"Cũng hoan nghênh cậu trở về nước, cậu về lúc nào thế? Sao nhanh vậy?"

"Nhanh sao?"

Quý Lâm mỉm cười:

"Tôi còn tưởng mình đến muộn, không kịp chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng của cậu."

"Không muộn đâu."

Lâm Huyền lắc đầu, mỉm cười:

"Cậu đến vừa kịp lúc."...

Cuộc ăn mừng tại sở cảnh sát kéo dài một thời gian, rồi mọi người mới tiếc nuối rời đi.

Có thể thấy...

Gần đây, đồng nghiệp ở Sở cảnh sát Đông Hải đã phải chịu áp

lực rất lớn, mỗi ngày trên mạng và trong hòm thư khiếu nại đều đầy rẫy những lời chửi rủa.

Nhưng đó chỉ là quá khứ.

Khi những manh mối của vụ án này được sắp xếp xong, đó sẽ là lúc họ đón nhận những bó hoa, tràng pháo tay và những lời khen ngợi.

Từ hôm nay, đội chuyên án Hứa Vân thực chất đã không còn tồn tại.

Về danh nghĩa thì vẫn còn, nhưng thực tế đã giải tán.

Dù sao vụ án đã được phá, nên không còn lý do gì để giữ lại.

Các thành viên khác cũng đã trở về vị trí của mình, toàn bộ sở cảnh sát đồng lòng bận rộn với việc tổng kết chuỗi vụ án giết người liên hoàn này.

Lâm Huyền trở về phòng ký túc xá hai người mà hắn đã từng ở.

Vì đội chuyên án đã giải tán, nên hắn cũng nên rời khỏi đây.

Thật ra nơi này đã lạnh lẽo nhiều ngày rồi, đồ đạc của Quý Lâm đã không còn từ lâu, khi hắn ta đi sang Anh Hoa quốc, đã mang theo tất cả; dụng cụ vệ sinh của Lâm Huyền vẫn để ở đây, nhưng thời gian qua hắn không ở đây.

Hắn bật đèn phòng lên.

Căn phòng trống trải khiến người ta không khỏi cảm thán.

Bây giờ, mọi người đều nghĩ rằng, vở kịch đẫm máu này đã hoàn toàn kết thúc.

Chỉ có hắn biết.

Vẫn chưa kết thúc.

Vở kịch này còn thiếu màn cuối cùng trước khi hạ màn.

Rốt cuộc bên nào có thể nhận được tràng pháo tay từ khán giả sau khi kết thúc, phụ thuộc vào trận đối đầu cuối cùng này.

Lâm Huyền thu dọn đồ đạc của mình, tắt đèn, cuối cùng nhìn lại căn phòng mà hắn đã ở cùng với Quý Lâm hơn nửa tháng...

Cạch.

Hắn đóng cửa lại. ...

Công ty MX, tầng 22, văn phòng Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền đặt chiếc chìa khóa xe Ferrari trên bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

"Dùng xong rồi?"

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, mỉm cười:

"Cậu quả thật đã làm nên một việc lớn với nó."

"Cô nghe nói rồi?"

"Tất nhiên, chuyện vui thế này chắc chắn lan truyền rất nhanh, dù cảnh sát chưa công bố chính thức, nhưng tôi nghĩ cả thành phố đều biết rồi."

Triệu Anh Quân chống cằm nhìn Lâm Huyền:

"Cảnh sát Đông Hải chắc đã coi cậu như anh hùng rồi phải không? Cậu đã giúp họ giải quyết một rắc rối lớn."

"Cũng nhờ vào chiếc xe của cô." Lâm Huyền chỉ vào chìa khóa xe trên bàn:

"Nếu không có chiếc xe tốt này, có lẽ tôi đã bị tên tội phạm bỏ xa, tự nhiên công lao này cũng không thuộc về tôi."

"Có vẻ như cậu rất thích lái xe."

"Cũng tạm thôi."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Đây có lẽ là điều duy nhất tôi giỏi trên thế giới này."

"Cậu khiêm tốn quá rồi."

Triệu Anh Quân ngả người vào ghế, nhìn Lâm Huyền:

"Ưu điểm và sở trường của cậu còn nhiều lắm, điều này ai cũng thấy rõ. Người giỏi thì phải có đồ tốt, nếu cậu thích chiếc xe này, cứ giữ mà dùng, tôi không thường xuyên lái, tôi có tài xế mà."

"Không không, mỗi lần dùng xe của cô rồi làm nó bẩn thế này, tôi thật không dám."

Lâm Huyền lắc đầu và đi vào chủ đề chính hôm nay:

"Dù sao cũng rất cảm ơn cô đã tin tưởng và cho tôi mượn xe. Tôi cũng không có gì đặc biệt để cảm ơn cô, nhưng bạn tôi có giới thiệu một nhà hàng rất ngon, không biết khi nào cô rảnh, tôi mời cô một bữa nhé?"

"Ừm..."

Triệu Anh Quân suy nghĩ một lúc rồi cười:

"Ăn uống thì thôi đi, nếu cậu thật sự muốn cảm ơn tôi, hay là đổi cách khác?"

"Cách khác?"

Lâm Huyền ngẩn người:

"Vậy... cô muốn tôi làm gì?"

Triệu Anh Quân nghiêng người về phía trước, mỉm cười nghịch chìa khóa Ferrari trên bàn:

"Tôi đã ngồi hai lần chiếc xe điên cuồng của cậu, khiến tôi cũng hứng thú với môn thể thao mạo hiểm này."

"Hay là... cậu dạy tôi lái xe đi? Tôi thấy mấy màn drift, vượt tốc độ cao đó cũng thú vị."

Lâm Huyền chớp chớp mắt, không ngờ Triệu Anh Quân lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Cô chắc chứ? Đua xe rất nguy hiểm đấy."

"Không phải trên đường cao tốc." Triệu Anh Quân giơ tay:

"Trên đường đua thôi, ở đó vẫn an toàn. Sau khi thấy cậu trình diễn lần trước, tôi cũng tìm hiểu một số thông tin và thật sự muốn thử."

Lâm Huyền gật đầu.

Dù sao hôm nay hắn đến để cảm ơn Triệu Anh Quân vì đã cho mượn xe, yêu cầu của cô không quá đáng, với hắn cũng chỉ là việc nhỏ, nên hắn liền đồng ý:

"Không vấn đề gì, ngày mai là thứ bảy, chúng ta đi trường đua Thiên Mã nhé? Đường đua ở đó mở cửa cho công chúng và dễ đặt chỗ."

Chương 405: Oan gia ngõ hẹp. (2)

"Được thôi."

Triệu Anh Quân mỉm cười gật đầu:

"Ngày mai gặp."...

Rầm!!!!!!!!!

Dưới vận tốc thấp và vòng tua cao, chiếc Ferrari LaFerrari gầm rú, xả ra khói đen không cháy hoàn toàn, lao vút trên đường đua số 2 của trường đua Thiên Mã ở Đông Hải.

Hôm nay, toàn bộ đường đua này đã được Triệu Anh Quân bao trọn để luyện tập lái xe.

Hiện tại là kỳ nghỉ của các giải đua xe lớn, nên các đường đua đều rất thoải mái, nhiều người đam mê xe độ và xe thể thao đến đây để thử xe. Nhưng việc bao trọn một đường đua cho một chiếc xe không thường xảy ra, chỉ có thể nói rằng... Triệu Anh Quân rất giàu có.

"Đúng rồi, cứ giữ vòng tua này, mắt phải nhìn vào đồng hồ tua."

Lâm Huyền ngồi ở ghế phụ, nhìn Triệu Anh Quân đang nắm chặt tay lái, chỉ dẫn:

"Khi đua xe, tốc độ không quan trọng, tốc độ có thể cảm nhận bằng mắt và cơ thể; vòng tua động cơ mới là dữ liệu cần chú ý nhất. Đối với người mới lái xe, cảm giác về vòng tua không trực

quan lắm, nên phải thường xuyên nhìn vào đồng hồ tua."

Triệu Anh Quân gật đầu ghi nhớ.

Giờ tốc độ xe đã rất nhanh... cô ấy chưa bao giờ lái xe nhanh như vậy, không tránh khỏi căng thẳng.

Vì vậy, cô ấy chăm chú nhìn phía trước, theo chỉ dẫn của Lâm Huyền, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ tua.

Đây thực sự là một lĩnh vực mà cô ấy chưa từng tiếp xúc.

Trước đây lái xe lâu như vậy, cô ấy chưa bao giờ để ý đến đồng hồ tua, cũng không biết dữ liệu này lại quan trọng đến thế đối với việc lái xe.

Giờ nhờ sự giải thích của Lâm Huyền, cô ây mới hiểu, các thao tác khó trên xe đều thực hiện ở số thấp và vòng tua cao, vòng tua khác nhau tương ứng với mức độ linh hoạt khác nhau, điều này cần cảm nhận và thích ứng bằng toàn bộ cơ thể.

Hôm nay, Triệu Anh Quân ăn mặc rất nổi bật, khác hẳn mọi khi.

Để đảm bảo an toàn khi lái xe, cuối cùng cô ấy đã bỏ đôi giày cao gót gắn liền với bàn chân, thay vào đó là giày đua chuyên dụng và mặc đồ bó sát của tay đua.

Cô ây cũng tháo hết trang sức, kể cả đôi bông tai đặc trưng, vì những thứ này rất nguy hiểm khi đua xe.

Thực ra, Triệu Anh Quân cũng nên đội mũ bảo hiểm. Nhưng hôm nay chỉ là luyện tập, đeo mũ bảo hiểm có thể làm hạn chế tầm nhìn và gây khó khăn cho người mới, nên sẽ nguy hiểm hơn.

Vì vậy, hôm nay cô ây không đeo mũ bảo hiểm, chỉ đeo dây an toàn chuyên dụng, buộc tóc đuôi ngựa cao, trông rất năng động.

"Rất tốt, lái xe tốc độ cao trên đường thẳng thì đơn giản thế thôi. Nhưng đừng chuyển sang số cao, chỉ có số thấp và vòng tua cao mới có thể phản ứng kịp thời với các tình huống bất ngờ trên đường. Muốn lái xe tốt, quan trọng nhất là kịp thời chuyển về số thấp và tăng vòng tua."

"Tiếp theo, cảm nhận lực ly tâm khi vào cua và thực hiện drift."

Triệu Anh Quân rõ ràng đã có chút căng thẳng, nhưng Lâm Huyền vẫn thoải mái, mỉm cười giải thích:

"Ferrari không có phanh tay cơ, nhưng drift không nhất thiết phải dùng phanh tay. Cốt lõi của drift là để bánh sau thực hiện động tác quay. Nếu không có phanh tay, chúng ta sẽ giảm số ngay tức thì và đạp ga mạnh để tăng vòng tua bánh sau, như vậy lực ma sát giữa bánh sau và mặt đường sẽ giảm mạnh, tạo ra hiện tượng trượt và hoàn thành drift."

"Cậu... cậu nói nghe dễ dàng quá."

Triệu Anh Quân cười khổ:

"Vậy tôi phải làm gì?"

"Không sao, tôi sẽ giữ tay lái giúp cô, cô chỉ cần nghe chỉ dẫn của tôi. Bây giờ - chuyển về số hai! Đạp ga hết cỡ!"

Rít!!!!!!!!!

Khi Triệu Anh Quân đạp ga hết cỡ, bánh xe sau bắt đầu quay điên cuồng! Lực ma sát với mặt đường tạo ra khói trắng!

Đồng thời, lực bám đường biến mất, toàn bộ bánh sau bắt đầu trượt ngang! Chiếc Ferrari cũng nghiêng mình, vào cua với góc 45 độ!

Tất nhiên...

Lúc này tay lái trong xe đang được Lâm Huyền nắm chặt, các điều chỉnh nhỏ đều do hắn thực hiện.

Lần drift đầu tiên này chỉ để Triệu Anh Quân cảm nhận lực ly tâm khi lốp xe trượt, cô ấy cần phải luyện tập thêm một thời gian nữa mới có thể tự mình thực hiện... nếu ngay lần đầu đã để cô ấy điều khiển tay lái, chắc chắn xe đã lật rồi.

"Hoo..."

Qua khỏi khúc cua, Triệu Anh Quân thở phào, cười lắc đầu:

"Vừa rồi tôi không kịp nghĩ gì, giờ nhớ lại lời cậu nói... vòng tua càng cao thì lực ma sát càng nhỏ, hình như là kiến thức trong sách vật lý trung học? Không ngờ những kiến thức vật lý lại có thể áp dụng vào mọi mặt cuộc sống như vậy."

"Đúng thế."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vật lý là một môn học rất tuyệt vời, nhiều nhà khoa học mê mẩn các định luật và phương trình. Nhưng... cũng có người nói, toán học mới là môn học đẹp nhất thế giới."

Lâm Huyền nhớ đến Lưu Phong và Lý Thất Thất.

Cả hai người, dù một người giỏi toán, một người không hiểu toán, nhưng đều có thể cảm nhận được vẻ đẹp của toán học và sự tinh tế của các công thức.

Chương 406: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (1)

Đôi khi Lâm Huyền cũng tự hỏi, tại sao các định luật vật lý và toán học trong vũ trụ này lại tinh tế và hoàn hảo như vậy?

Rất khó để tưởng tượng rằng sự trùng hợp này là do tự nhiên tạo ra.

"Vật lý và toán học vốn không tách rời nhau."

Sau khi trải nghiệm khúc cua, Triệu Anh Quân rõ ràng thoải mái hơn nhiều, có thể trò chuyện với Lâm Huyền khi tăng tốc trên đường thẳng:

"Nhà toán học nổi tiếng Isaac Newton đã viết cuốn 'Principia Mathematica' (Nguyên lý toán học của triết học tự nhiên) mà?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền cũng đã đọc cuốn sách này:

"Cuốn sách này là bước ngoặt thần thánh của Newton, ba định luật chuyển động và định luật vạn vật hấp dẫn... đã giúp Newton trở thành cha đẻ của khoa học hiện đại, mở ra cánh cửa để loài người khám phá bí mật vũ trụ."

"Newton thật sự là một thiên tài."

Lâm Huyền cảm thán.

Những thiên tài tụ tập lại với nhau, dám tự xưng là câu lạc bộ thiên tài sao?

Không có sự tồn tại của những người như Newton, Einstein,

Gauss, hắn không công nhận. Những thiên tài vĩ đại này đã nâng tiêu chuẩn của thiên tài lên quá cao... khó tưởng tượng được hậu thế sẽ làm thế nào để vượt qua họ. ...

Đồng thời, ở đường đua số 1 của trường đua Thiên Mã.

Chiếc McLaren Senna đỏ rực trượt qua khúc cua cuối cùng với một góc drift đầy ấn tượng, lốp xe thấp ma sát với mặt đường, dừng chéo bên cạnh đường đua.

Cửa cắt kéo mở ra.

Tô Tô tháo mũ bảo hiểm, tung mái tóc vàng óng ả để tóc bồng bềnh trở lại, quay sang nhìn huấn luyện viên bên cạnh:

"Sao rồi?"

Huấn luyện viên nam bên cạnh giơ ngón tay cái:

"Tuyệt vời! Thật sự tuyệt vời, Tô Tô! Cô là nữ tay đua tài năng nhất mà tôi từng thấy!"

"Nhưng tôi cảm thấy... kỹ năng vào cua của mình vẫn chưa sát mép trong."

"Làm sao có thể!" Huấn luyện viên kinh ngạc:

"Như vậy là quá tốt rồi! Ngay cả những tay đua chuyên nghiệp cũng không thể vào cua sát mép như thế này! Đây không phải là 'Initial D' hay 'Kart Rider'... không ai có thể lái xe một cách thái quá như vậy, cô đã rất xuất sắc rồi!"

"Ừm..." Tô Tô nhấm nháp:

"Nhưng lần trước, tôi đã thấy hai người, kỹ năng của họ rất cao, trên cầu vượt đông đúc, họ lái xe còn giỏi hơn cả trên đường đua, kỹ năng vào cua của họ thật sự sát mép đèn pha trước."

"Hahaha... có lẽ cô nhìn nhầm rồi." Huấn luyện viên cười khô khốc, làm sao có thể... hoàn toàn là truyền thuyết đô thị.

"Vậy tôi đi đây, hẹn gặp lại tuần sau."

Sau khi huấn luyện viên xuống xe, Tô Tô gọi người bạn nữ đang chờ đợi bên đường lên xe, hai người vẫy tay chào huấn luyện viên, lái xe rời khỏi đường đua số 1.

"Được rồi Tô Tô, hẹn gặp lại tuần sau!"

Huấn luyện viên nhiệt tình vẫy tay chào tạm biệt.

Đây là một khách hàng lớn!

Rất rộng rãi, phải chăm sóc tốt!

Người bạn nữ bên cạnh lấy ra một hộp kẹo cao su từ ngăn để đồ phía trước của chiếc McLaren, ném một viên vào miệng:

"Tô Tô, cậu bị kích thích bởi chiếc Ferrari LaFerrari lần trước, tuần nào cũng đến đây tập lái."

Tô Tô khẽ hừ một tiếng:

"Ferrari không kích thích bằng... tớ chỉ tức giận vì đối tượng hẹn hò của tớ, cảm giác khoe khoang rồi chạy trốn thật sự rất khó chịu! Đây là lần đầu tiên tớ chủ động yêu cầu người khác quét mã thêm WeChat, vậy mà hắn dám từ chối tớ?! Thật không biết điều! Lần sau gặp lại hắn, tớ chắc chắn sẽ không để hắn yên!"

"Ồ, cậu đừng giận nữa mà."

Người bạn nữ đưa cho cô ấy một viên kẹo cao su, cười khúc khích:

"Đông Hải lớn thế này, làm sao dễ gặp lại? Dù là chiếc Ferrari LaFerrari hay đối tượng hẹn hò của cậu... có lẽ cả đời này các cậu

cũng không có cơ hội gặp lại đâu!"

Rầm!!!!!!!

Chiếc McLaren của hai người chạy qua phía ngoài đường đua số 2.

Một cái bóng đỏ lao vút qua với khói đen từ lốp xe ma sát mặt đường, trong tiếng gầm rú của động cơ vòng tua cao!

Tô Tô và bạn nữ mở to mắt, há hốc miệng.

Cả hai cùng nhau, quay đầu nhìn về phía đường đua số 2...

Màu đỏ quen thuộc,

Kiểu dáng quen thuộc,

Đèn hậu quen thuộc!

"Chết tiệt!"

Tô Tô nghiến răng:

"Đúng là oan gia ngõ hẹp!"

Rít———

Chiếc Ferrari đạt đến vòng tua đỏ, trượt đuôi hoàn thành một cú drift trông khá ổn.

Nhưng điều quan trọng là...

Lần drift này, Triệu Anh Quân đã tự thực hiện.

Từ việc điều khiển tay lái, sang số, đến tăng vòng tua, tất cả đều do Triệu Anh Quân tự mình làm, Lâm Huyền không nói một lời.

"Cô... thực sự có năng khiếu lái xe."

Tiến bộ nhanh chóng này khiến Lâm Huyền cảm thấy khó tin.

Mới chỉ chưa đầy nửa giờ kể từ lần đầu tiên hắn chỉ dẫn tỉ mỉ cách drift, mà giờ đây Triệu Anh Quân đã có thể tự mình vào cua.

Dù khi vào cua cô vẫn phải giảm tốc độ nhiều, và đường drift còn quá dài, không đủ sát mép...

Nhưng mới nửa giờ trước, Triệu Anh Quân vẫn còn rất lóng ngóng với việc sang số.

Trong nửa giờ mà học được đến mức này, Lâm Huyền cũng tự thấy hổ thẹn, Triệu Anh Quân thực sự có thể gọi là một thiên tài đua xe.

Chương 407: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (2)

Không ngờ tài năng này lại nằm trong một CEO của công ty mỹ phẩm.

"Cảm giác lái xe của cô thực sự rất tốt."

Lâm Huyền chân thành khen ngợi:

"Tôi biết cô cũng không thể diễn tả được cảm giác đó, cũng như không hiểu nhiều về nguyên lý của các động tác, nhưng giờ đây cô đã tự động điều khiển tay lái và sang số bằng bản năng rồi."

"Thật sao?"

Nghe Lâm Huyền khen ngợi, Triệu Anh Quân cười vui vẻ:

"Tôi cứ nghĩ mình làm chưa đủ tốt."

"Dù vẫn còn nhiều chỗ cần cải thiện... nhưng thật sự cô đã lái rất tốt rồi."

Lời này của Lâm Huyền không hề có chút tâng bốc.

Đến nay, người phụ nữ có kỹ năng lái xe giỏi nhất mà hắn từng thấy là Hoàng Tước thần bí.

Ngày đó ngồi trên chiếc McLaren của Tô Tô và tình cờ gặp Hoàng Tước trên cầu vượt, cô ta chính là người đã trộm chiếc Ferrari LaFerrari của Triệu Anh Quân để lái, và còn khiêu khích vượt xe phía trước.

Không thể phủ nhận.

Kỹ năng lái xe điêu luyện của Hoàng Tước đã khiến Lâm Huyền choáng váng.

Đường cua chính xác, kiểm soát tuyệt đối, cảm giác lái xe của cô ta rõ ràng là kết quả của việc luyện tập và tài năng không thể thiếu.

Theo hiểu biết của Lâm Huyền, Hoàng Tước đã là một phụ nữ hơn 30 tuổi, sao cô ta không ở nhà nấu cơm và chăm sóc con cái, lại chạy ra ngoài đua xe?

Hơn nữa, kỹ năng lái xe xuất sắc này được rèn luyện như thế nào?

Lâm Huyền tự nhận rằng kỹ năng lái xe của mình vẫn hơn Hoàng Tước, nhưng đó đều là do hắn luyện tập bằng cả tính mạng, không thể so sánh.

Và điều khiến Lâm Huyền băn khoăn nhất là...

Kỹ thuật và thói quen vào cua của Hoàng Tước rất giống với hắn.

Lúc đó hắn đơn thuần nghĩ rằng Hoàng Tước đang thách thức mình, nên cố tình dùng kỹ thuật quen thuộc của hắn để vào cua.

Những câu hỏi này, hắn vốn định chặn đường Hoàng Tước rồi hỏi cho rõ ràng; tất cả những thắc mắc tích tụ trong thời gian qua, hắn muốn hỏi một lượt.

Nhưng Hoàng Tước là Hoàng Tước, luôn là người bí ẩn và thần bí, khiến người ta giận mà không biết nói gì.

Lâm Huyền quay đầu...

Nhìn Triệu Anh Quân ngày càng thành thục khi cắt qua một

khúc cua...

Đôi khi hắn không khỏi nghĩ, liệu Hoàng Tước có mối quan hệ đặc biệt nào với Triệu Anh Quân không?

Chẳng hạn như là người du hành thời gian?

Nếu như 600 năm sau, có thể xuất hiện một người giống hệt Sở An Tình là CC.

Thì tại sao không thể có một người rất giống Triệu Anh Quân là người du hành thời gian?

Nhưng đáng tiếc, ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị gạt bỏ ngay.

Lý do rất đơn giản——

Hoàng Tước và Triệu Anh Quân chẳng giống nhau chút nào.

Ngũ quan của hai người hoàn toàn khác biệt, Triệu Anh Quân thì sắc sảo hơn, còn Hoàng Tước thì dịu dàng hơn.

Cả hình dáng khuôn mặt cũng khác, Triệu Anh Quân có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, còn Hoàng Tước thì có khuôn mặt hơi tròn của trẻ em.

Chưa kể đến đôi mắt đặc trưng của Hoàng Tước...

Đôi mắt xanh biếc như dải ngân hà đó, không phải người Trung Quốc có thể sinh ra, thậm chí ngay cả người lai cũng hiếm khi có đôi mắt xanh trong như vậy.

Vì vậy, Hoàng Tước có lẽ không phải là người Trung Quốc.

Và điểm xác thực nhất là, khuyên tai của Triệu Anh Quân luôn đồng màu với áo khoác, điều này chưa bao giờ sai lệch, đó là dấu hiệu phân biệt cẩn thận nhất trên người Triệu Anh Quân.

Còn trong đêm mưa khi gặp Hoàng Tước, Lâm Huyền thấy rất rõ.

Áo khoác của Hoàng Tước là màu be, nhưng khuyên tai của cô ta lại màu xanh lam.

Chỉ điều này thôi đã đủ chứng minh rằng Triệu Anh Quân và Hoàng Tước không phải cùng một người.

"Nếu... cô mặc áo khoác màu be và đeo khuyên tai màu xanh lam thì sao?"

Bất chợt, Lâm Huyền hỏi.

Triệu Anh Quân nghĩ một lúc, nhíu mày:

"Đó là sự kết hợp kỳ lạ gì vậy? Tôi thấy khó chấp nhận."

"Không chấp nhận được sao?"

"Không thể chấp nhận."

Triệu Anh Quân lắc đầu, đạp ga và liếc nhìn Lâm Huyền:

"Cậu thích kiểu phối đồ này à?"

"Không không."

Lâm Huyền vội vàng phủ nhận:

"Tôi chỉ tình cờ thấy một người phụ nữ mặc như vậy, cảm thấy khá kỳ lạ."

"Đúng là rất kỳ lạ."

Triệu Anh Quân gật đầu đồng ý:

"Về phối đồ, màu sắc trên người không nên quá nhiều, nếu không sẽ trông như cây thông Noel, rườm rà lòe loẹt. Tôi nghĩ chỉ

cần ba hoặc bốn màu là đủ rồi."

Cây thông Noel à...

Lâm Huyền bất chợt nhớ đến cách mình từng đánh giá một kẻ giàu mới nổi như Cao Dương.

Quả thật.

Nếu lần sau gặp lại Hoàng Tước, xem thử cô ta sẽ đeo khuyên tai màu gì.

Rù—

Tiếng động cơ sắc bén vang lên từ bên cạnh!

Vút!

Một chiếc McLaren Senna đỏ lao vút qua bên trái của Triệu Anh Quân, không chút do dự.

Sau đó ngay lập tức chuyển làn, giảm tốc độ, chặn trước xe của Triệu Anh Quân, liên tục bật đèn xi nhan trái phải để khiêu khích.

Loạt động tác này liền mạch như mây trôi nước chảy, ai biết được chủ nhân chiếc McLaren đã luyện tập bao nhiêu lần.

Chương 408: Hoàng Tước cùng Triệu Anh Quân, (3)

"Không phải chúng ta đã bao trọn đường đua này sao?"

Triệu Anh Quân chớp mắt, không hiểu chuyện gì xảy ra, quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Trường đua có thể vô kỷ luật như vậy sao?"

Lâm Huyền đưa tay lên trán, thở dài một hơi.

Khi nhìn thấy chiếc McLaren này, hắn lập tức nhận ra đó là xe của Tô Tô, đối tượng hẹn hò mà Sở Sơn Hà đã giới thiệu cho hắn.

Cô nàng này quả thật không dễ đối phó.

Loạt động tác khiêu khích bật xi nhan này...

Đúng là "lấy gậy ông đập lưng ông"... Trước đây Ferrari đã khiêu khích McLaren, giờ thì McLaren khiêu khích Ferrari.

Chỉ khác là lần trước người lái Ferrari là Hoàng Tước, còn lần này là Triệu Anh Quân.

Tô Tô muốn trả thù nhưng lại nhắm nhầm người rồi.

"Chiếc xe này đang làm gì vậy?"

Chiếc McLaren phía trước đã giảm tốc độ rất nhiều, buộc Triệu Anh Quân phải giảm tốc theo. Cô ây chỉ vào chiếc McLaren phía trước liên tục bật đèn xi nhan, nhìn Lâm Huyền:

"Cái đèn đuôi đó muốn biểu đạt điều gì?"

"Chắc là một cách... chào hỏi thân thiện, hỏi xem có thể cùng dùng chung đường đua không." Lâm Huyền bất đắc dĩ bịa chuyện.

"Chỉ với hai cái đèn mà truyền đạt được nhiều ý như vậy?"

"Tôi cũng chỉ đoán thôi." Lâm Huyền cười và nhún vai.

Dù sao Tô Tô có lẽ chỉ đến để xả giận, cô ấy lượn lờ vài vòng rồi sẽ đi, không làm phiền Triệu Anh Quân tập lái xe nữa.

Tuy nhiên...

Trong việc gây rắc rối, Tô Tô chưa bao giờ khiến người ta thất vọng.

Chiếc McLaren giảm tốc, chuyển sang bên trái của Ferrari, hạ cửa sổ xe, người bạn nữ ngồi ghế phụ làm mặt xấu và giơ ngón tay cái xuống:

"Đồ mặt trắng! Đi đường thoải mái nhỉ!"

Tô Tô cũng hừ một tiếng, nhìn thấy người lái Ferrari chính là Triệu Anh Quân, chủ tịch công ty MX, người đã cùng Lâm Huyền trêu chọc cô ấy ở nhà hàng hôm đó.

Lúc này cô ấy mới hiểu ra, người đã vượt xe và đua với mình trên cầu vượt hôm đó chính là người phụ nữ kiêu ngạo và tự cao này!

Trời ơi.

Tô Tô chợt tỉnh ngộ!

Hai người này chơi trò gì thế này!

Đều là diễn viên sao?

Chơi trò đóng vai hẹn hò trong nhà hàng, rồi ra cầu vượt lại

diễn cảnh truy đuổi?

Coi mình là công cụ giải trí của hai người sao?!

"Thật ghê tởm!"

Càng nghĩ càng bực mình!

Tô Tô nhìn chằm chằm vào Triệu Anh Quân qua cửa sổ mở, giơ ngón tay cái xuống biểu thị sự khinh miệt, chế giễu, cười nhạo và khiêu khích.

Sau đó cô ấy đạp mạnh ga—

Rầm!!!!!!!!!

Chiếc McLaren Senna bốc khói bánh xe lao vút đi như báo săn, bất ngờ bỏ xa Ferrari vài vị trí, tăng tốc về phía khúc cua trước mắt.

Trong Ferrari.

Triệu Anh Quân đương nhiên cũng nhìn thấy Tô Tô và những hành động phức tạp của cô ấy.

Cô nhíu mày, nhìn Lâm Huyền:

"Đây không phải đối tượng hẹn hò của cậu hôm đó sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền thở dài chấp nhận.

"Hừ." Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Đúng là cô ấy, vẫn vô lễ như mọi khi."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu công nhận:

"Vì vậy chúng ta không cần quan tâm cô ấy, chúng ta cứ luyện tập, đua song song trong môi trường này rất nguy hiểm, chúng ta giảm tốc một chút, để cô ấy đi trước—"

Rầm!!!!!!!!!

Chưa kịp nói hết câu, Triệu Anh Quân đã đạp ga Ferrari hết cỡ!

Chiếc Ferrari đỏ như tia chớp lao vút về phía trước như một con báo săn, động cơ gầm rú đạt đến vòng tua đỏ, lao theo chiếc McLaren phía trước với tốc độ chưa từng có!

"Đợi đã, đợi đã..."

Lâm Huyền siết chặt dây an toàn, nhìn Triệu Anh Quân với ánh mắt nghiêm túc.

Không phải chứ.

Chị ơi.

Chị lại định làm trò gì nữa đây!

Thật sự muốn đua xe à?

Cho tôi xuống xe trước được không?

Lâm Huyền thật sự không còn gì để nói... không phải vì hắn sợ tốc độ cao, mà vì kỹ năng lái xe của Triệu Anh Quân và Tô Tô đều chỉ là những người mới học, không hơn không kém.

Miêu tả bằng cách gọi là "gà mờ đấu nhau" rất chính xác.

Hai người mới học lái xe lại muốn đua trên đường đua... kỹ năng chưa đủ, va chạm và lật xe chỉ là chuyện sớm muộn thôi!

Và điều hắn không thể hiểu nhất là...

Triệu Anh Quân trước đây, hoàn toàn không phải kiểu người trẻ con thế này.

Cô ấy luôn rất điềm tĩnh.

Rất dễ chịu.

Rất bình thản.

Gặp bất cứ chuyện gì cũng mỉm cười đối mặt, như thể mọi thứ đều đã nằm trong kế hoạch của cô ấy.

Ngay cả khi cuối năm ngoái, công ty MX gặp khủng hoảng lớn, Lâm Huyền cũng chưa từng thấy cô ấy hoảng loạn chút nào.

Thậm chí trong buổi hẹn hò đầy hiểu lầm với Tô Tô hôm đó, Triệu Anh Quân cũng luôn giữ thái độ vui vẻ như đang xem kịch, hoàn toàn không coi Tô Tô là chuyện quan trọng, càng không đáp lại những lời khiêu khích của cô ấy.

Nhưng hôm nay... có gì đó không đúng.

Sao Triệu Anh Quân lại trở nên trẻ con và hiếu thắng thế này?

Chị ơi, chị sắp phá vỡ hình tượng rồi đấy!

Vút—vút—

Chiếc McLaren và Ferrari đỏ cùng vượt qua khúc cua.

Kỹ năng của cả hai người thực sự ngang ngửa,"gà mờ đấu nhau".

Cả hai đều giảm tốc độ rất nhiều khi vào cua, và đường cua rất rộng, trong mắt Lâm Huyền chẳng khác gì mấy ông già lái xe điên cuồng.

Chương 409: Bất ngờ (1)

Nhưng...

So sánh mà nói.

Tô Tô vẫn giỏi hơn một chút.

Dù sao cô ấy cũng lái xe nhiều hơn Triệu Anh Quân rất nhiều, chắc chắn quen thuộc hơn.

Dù Triệu Anh Quân có tài năng thiên bẩm về đua xe, nhưng cô ây mới lần đầu tiếp xúc với đua xe nửa giờ trước, sao có thể so với người đã lái xe nhiều năm.

Qua vài khúc cua nữa, chiếc McLaren dễ dàng bỏ xa Ferrari một khoảng cách lớn, rồi lại bắt đầu giở trò, giảm tốc độ và chặn đường, liên tục bật xi nhan trái phải để khiêu khích.

"Thôi bỏ đi."

Lâm Huyền an ủi:

"An toàn là trên hết, chúng ta không cần so đo với cô ấy. Thật ra cô ấy có vẻ hống hách nhưng kỹ năng thật sự cũng chỉ đến vậy, dựa vào sự liều lĩnh không sợ chết, lật xe chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

"Cô có tài năng cao như vậy, chỉ cần luyện thêm vài tuần, cô ấy chắc chắn không phải đối thủ của cô. Hiện tại cô mới bắt đầu tiếp xúc với đua xe, có thể hoàn thành một cú drift đã là rất đáng nể rồi, không cần quá bận tâm về thắng thua."

"Tôi thực sự không bận tâm về thắng thua, cuộc đời hơn hai

mươi năm của tôi đã thua rất nhiều lần."

Triệu Anh Quân giữ vững tay lái, quay đầu nhìn Lâm Huyền, ánh mắt cô ấy kiên định:

"Nhưng tôi không muốn thua cô ấy."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau.

Ánh mắt như thế này... Lâm Huyền chỉ mới thấy lần thứ hai.

Lần trước hắn thấy ánh mắt này là vào đêm mà chiếc Bentley GT bay qua cầu vượt, dưới ánh trăng soi sáng, Triệu Anh Quân nhìn hắn với ánh mắt kiên định, phản chiếu ánh đèn neon bờ sông Hoàng Phố, và nói với hắn...

"Tôi không sống vì họ, cũng không cần chứng minh điều gì để làm hài lòng họ. Đó cũng là điều tôi muốn nói với cậu, Lâm Huyền..."

"Cậu nhất định phải làm điều mình thích, làm điều mình muốn kiên trì, làm một việc không phải để chứng minh với người khác, mà là việc mình sẵn lòng đánh đổi cả đời để làm."

"Dù hiện tại cậu chưa tìm thấy điều đó, chưa phát hiện ra điều đáng để cậu nỗ lực... cũng đừng vội, đừng bối rối, đừng ép buộc mình phải theo đuổi thứ gì đó."

"Như vậy là đủ rồi, Lâm Huyền. Cậu không cần phải cố gắng trở nên phi thường. Tôi tin rằng cậu... cậu định mệnh là phi thường."...

Bất chợt nhớ lại những lời Triệu Anh Quân nói bên bờ sông Hoàng Phố vài tháng trước, như thể đã rất lâu rồi.

Đứng ở hoàn cảnh hiện tại, Lâm Huyền ngẫm lại những lời này, hắn có một sự thấu hiểu và cảm nhận mới.

Không muốn thua.

Hắn và Triệu Anh Quân đều giống nhau.

Trên đời này, luôn có những chuyện mà họ không muốn thua.

Bốp.

Lâm Huyền đưa tay trái, đặt lên tay phải của Triệu Anh Quân đang nắm chặt tay lái.

Nhỏ nhắn, mịn màng, tay hắn bao phủ tay cô, ngón trỏ khéo léo bấm vào cần số sau tay lái, hạ Ferrari xuống hai số nữa.

Triệu Anh Quân hơi mở miệng, nhìn Lâm Huyền đang nắm tay mình.

"Cô biết không? Trong chương trình xe của Ferrari, có một chế độ gọi là chế độ tử thần."

Ngón tay cái của Lâm Huyền nhấn vào nút Manettino trên vô lăng Ferrari, hệ thống điều khiển được lấy từ xe F1, xoay nút sang phải và giữ trong 3 giây.

Tít tít!

Hai tiếng bíp khẩn cấp vang lên, các đèn báo lỗi trên bảng điều khiển sáng lên rồi tắt ngay lập tức!

Hệ thống ổn định thân xe, hệ thống kiểm soát lực kéo, bộ vi sai điện tử, chế độ sang số của hộp số... tất cả các hệ thống hỗ trợ điện tử đều bị tắt hoàn toàn!

Con quái vật hiệu suất này được giải phóng hoàn toàn!

Chuyển sang chế độ điều khiển thủ công cực đoan, nguyên thủy và bạo lực nhất!

"Đạp ga, đừng bao giờ nhả."

Lâm Huyền nắm chặt tay phải của Triệu Anh Quân, ngón trỏ đặt trên cần số, mỉm cười:

"Chúng ta cùng nhau đánh bại cô ấy."...

"Tô Tô, bọn họ đã đuổi kịp rồi!"

Trước khi vào khúc cua tiếp theo, cô bạn trên chiếc McLaren nhìn qua gương chiếu hậu, thấy chiếc Ferrari phía sau đang lao đến nhanh chóng.

Máy đã mở hết công suất, khí thế lập tức thay đổi, như thể đột nhiên đổi tài xế.

"Hừ, thế này mới đúng chứ."

Tô Tô nhớ lại cảnh tượng hôm đó trên cầu vượt, kỹ thuật lái của chiếc Ferrari đó thần kỳ, cũng là do Triệu Anh Quân cầm lái. Vì vậy, rõ ràng, kỹ thuật lái xe kém cỏi vừa rồi chỉ là cô ấy nương tay mà thôi.

Bây giờ mới là cuộc đua thực sự.

Hiện tại, cô ấy đã không còn là người trên cầu vượt hôm đó nữa. Qua thời gian được huấn luyện viên hướng dẫn và rèn luyện trên đường đua, Tô Tô cảm thấy mình đã đủ khả năng để đối đầu với chiếc Ferrari đó!

Hai chiếc xe đua hàng đầu thế giới gặp nhau ở khúc cua...

Nhưng lần này, góc cua của Ferrari rõ ràng tốt hơn nhiều, và tốc độ ra khỏi cua cực kỳ nhanh! Chỉ với một khúc cua đã vượt qua chiếc McLaren!

Về sau, dù Tô Tô cố gắng đuổi theo, nhưng không phải bị chặn không thể vượt qua, thì cũng bị đối thủ dự đoán trước vị trí và

phải giảm tốc độ.

Chương 410: Bất ngờ (2)

Khiến cô ấy cắn răng nghiến lợi vì tức giận!

Trên chiếc Ferrari...

Triệu Anh Quân giãn mày, một nụ cười hiện lên trên môi.

Lâm Huyền đặt tay trái lên mu bàn tay cô ấy, hoàn toàn điều khiển tay lái và chuyển số, và nút phanh tay điện tử cũng được Lâm Huyền thao tác một cách điêu luyện.

Dù tư thế lái xe bất tiện này ảnh hưởng đến việc phát huy tối đa khả năng, cộng thêm việc kiểm soát chân ga vẫn ở dưới chân Triệu Anh Quân, cần sự phối hợp bằng lời nói. Nhưng để đối phó với một tay lái như Tô Tô thì vẫn thừa sức.

Trải qua một vòng đua, chiếc McLaren vẫn không thể đuổi kịp chiếc Ferrari.

Đến lúc cuối, Triệu Anh Quân chủ động điều khiển tay lái chặn trước chiếc McLaren, đổi hướng đèn liên tục, dùng lại toàn bộ chiêu khiêu khích trước đó trả đũa Tô Tô.

Sau đó cô ấy khẽ cười, quay xe rời khỏi bãi đỗ.

"Đua xe quả thật rất thú vị."

Triệu Anh Quân quay đầu, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Thật sự rất vui, nếu có thời gian, cậu hãy dạy tôi nhiều hơn nhé."

"Được thôi."

Lâm Huyền cũng cười đáp.

Hắn bây giờ có chút hiểu được, tại sao trong tiểu thuyết võ hiệp, những cao thủ giang hồ thường vì tranh giành một đồ đệ tài năng mà đánh nhau kịch liệt, thậm chí không ngại dùng thủ đoạn... hóa ra có một đồ đệ thông minh, thực sự là một điều rất có thành tựu. ...

Buổi tối, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vẫn đến nhà hàng mà Lâm Huyền đã đặt trước để ăn tối.

Hai người nói về việc bắt được hung thủ, về chuyện tạm thời được điều đến cục công an.

"Vụ án này liên quan đến quá nhiều thứ, sau này chắc sẽ có nhà nước tiếp quản, dù sao ai đã chỉ đạo kẻ này giết người, nhất định phải điều tra ở bên Mỹ mới có manh mối."

"Nhưng chuyện này chắc sẽ không công khai ra ngoài." Lâm Huyền vừa ăn vừa nói:

"Dù sao... chuyện này nếu không có bằng chứng tuyệt đối mà chỉ trích Mỹ, rất dễ gây ra những ảnh hưởng xấu về mặt quốc tế, nhà nước rất thận trọng trong chuyện này. Nhưng dù sao đi nữa, ít nhất trong phạm vi trách nhiệm của cảnh sát Đông Hải, ba vụ án giết người này coi như đã được phá."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Vậy bây giờ nhiệm vụ tạm thời ở cục công an Đông Hải đã kết thúc, có phải cậu nên trở về công ty làm việc rồi không? Đã lâu lắm tôi không thấy thư ký của mình rồi."

Lâm Huyền cười bất đắc dĩ.

Hắn cầm ấm nước, rót đầy một tách trà cho Triệu Anh Quân:

"Tôi sẽ sớm quay lại làm việc thôi, thời gian này... để tôi nghỉ ngơi thêm chút nữa nhé."

Kết thúc ư?

Vẫn chưa kết thúc.

Suy nghĩ của Lâm Huyền lại trở về với Quý Lâm.

Thời gian gần đây, Quý Lâm và Chu Đoạn Vân đều rất yên ắng, không tìm hắn, cũng không liên lạc với hắn, như thể họ biến mất khỏi thế giới.

Không biết họ đang bận gì.

Nhưng...

Họ không gấp, Lâm Huyền cũng không gấp.

Dù sao Quý Lâm cũng sẽ tìm đến mình, nếu không thì mình tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ ai cơ hội mời mình ra ngoài lúc nửa đêm.

Không ai cả.

Ngoại trừ Quý Lâm, Chu Đoạn Vân, và Quý Tâm Thủy.

"Tôi đợi các người."

Lâm Huyền thầm nghĩ. ...

Lại qua mấy ngày bình yên vô sự, Lâm Huyền nhận được điện thoại của Sở An Tình:

"Đàn anh, sắp đến ngày 3 tháng 5 rồi, sinh nhật của Quý Lâm, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị quà cho anh ấy!"

Lâm Huyền nghe điện thoại, nhìn vào lịch bên cạnh.

Thật vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.

Vừa mới cảm thấy sinh nhật của Sở An Tình vừa qua không lâu, vài ngày nữa là đến sinh nhật của Quý Lâm rồi.

Thực sự phải chuẩn bị quà cho hắn ta sao?

Lâm Huyền thật ra nghĩ chỉ cần qua loa là được, dù sao thì cáo chúc mừng gà, lòng dạ không tốt, giờ đây họ đều coi nhau như cáo.

Nhưng Sở An Tình lại rất hào hứng:

"Bây giờ em sẽ đi tìm anh! Chúng ta đi dạo quanh trung tâm mua sắm đi!"

Trước sự nhiệt tình không thể từ chối, Lâm Huyền đành đồng ý, sau khi hẹn gặp, hắn và Sở An Tình dạo quanh các trung tâm thương mại lớn.

"Đàn anh, anh nói chúng ta nên tặng gì cho Quý Lâm thì tốt?"

Hôm nay Sở An Tình trông rất vui vẻ, kéo Lâm Huyền đi gắp thú nhồi bông rồi dạo quanh các cửa hàng đồ lưu niệm, chơi một lúc lâu mới nhớ đến chuyện chính.

"Anh nghĩ mua gì cũng được."

Lâm Huyền đáp:

"Con trai không quan trọng quà sinh nhật lắm đâu... mua gì cũng được."

Hắn nhớ đến đôi mắt thâm quầng của Quý Lâm:

"Hay là, tặng cậu ấy chút vitamin nhé."

Phụt—

Sở An Tình không nhịn được, cười phá lên:

"Đàn anh! Ai lại tặng vitamin làm quà sinh nhật chứ! Thật là thiếu thành ý! Hơn nữa... anh nghĩ xem, Quý Lâm nói rồi, anh ấy chưa từng tổ chức sinh nhật, cũng chưa từng nhận quà sinh nhật... đối với anh ấy, lần này gần như là sinh nhật đầu tiên trong đời, chúng ta phải nghiêm túc một chút chứ!"

Nghe lời Sở An Tình nói, Lâm Huyền không nói gì thêm.

Gia đình của Quý Lâm quả thật rất phức tạp.

Nghe mô tả của hắn ta...

Cha mẹ hắn ta bị giết khi hắn ta còn rất nhỏ, sau đó được Quý Tâm Thủy nhận nuôi, tên cũng do Quý Tâm Thủy đặt.

Chương 411: Bất ngờ (3)

Hình như ngoài Quý Lâm ra, Quý Tâm Thủy còn nhận nuôi nhiều đứa trẻ khác, nên dĩ nhiên không có thời gian để tổ chức sinh nhật cho họ, gần như nuôi thả trong cô nhi viện, cuối cùng chọn ra những đứa trẻ thông minh mang về bên cạnh mình.

Khi nghe Quý Lâm kể, Lâm Huyền cũng không để tâm lắm.

Bởi vì chủ quan, hắn coi Quý Lâm là kẻ thù, nên không tin vào những thông tin mà hắn ta nói ra. Vậy nên, trong tình huống không rõ đúng sai, cũng không cần đi sâu vào chi tiết của những lời nói đó.

Nhưng qua một thời gian tiếp xúc với Quý Lâm...

Hắn cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác này, cứ nghĩ rằng Quý Lâm không nói dối về chuyện này.

Cảm giác này rất khó diễn tả.

Lâm Huyền cũng cảm nhận được, có lẽ vì thiếu thốn tình thân, khiến Quý Lâm rất coi trọng những chuyện như sinh nhật và gia đình mà người bình thường cho là đương nhiên.

Đặc biệt là buổi tiệc sinh nhật của hắn ta, hắn ta đã nhiều lần nhắc đến, như sợ Lâm Huyền quên mất vậy.

Tiệc sinh nhật.

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ...

Liệu Quý Lâm có ý định hành động với mình sau buổi tiệc sinh nhật không?

Điều này khó nói.

Bởi vì một buổi tiệc sinh nhật bình thường, dù sao cũng không thể kéo dài đến 0:42 đêm.

Đặc biệt là tiệc sinh nhật hôm đó còn có Sở An Tình và các bạn học đại học của cô tham gia, những cô gái này chậm nhất 9 giờ tối là phải về trường, chẳng lẽ Lâm Huyền và Quý Lâm sẽ ngồi nói chuyện trong biệt thự ba tiếng đồng hồ sao?

Điều đó thật kinh khủng...

Lâm Huyền chắc chắn không thể ngồi yên được.

Tuy nhiên,

Không có gì là tuyệt đối.

Ít nhất thì từ góc độ hiện tại mà nói, bữa tiệc sinh nhật của Quý Lâm vẫn là thời điểm duy nhất gần nhất đáp ứng được điều kiện ám sát.

Bởi vì bây giờ mình thực sự quá cẩn thận, họ hoàn toàn không tìm được bất kỳ cơ hội nào.

Đặc biệt là việc đâm xe chết mình trên đường phố lại càng không thể, hiện tại Lâm Huyền chỉ cần thấy đường phố là tránh xa.

So với việc đó...

Bữa tiệc sinh nhật của Quý Lâm, hắn ta là nhân vật chính, hắn ta có khả năng kiểm soát thời gian rời khỏi, biết đâu thật sự có thể nghĩ ra cách nào đó để giữ Lâm Huyền đến 00:42.

Hơn nữa, khu biệt thự ven hồ nơi Quý Lâm và Sở An Tình sống, đường nội bộ rất rộng rãi, đủ để hai xe tải chạy song song, trong tình huống đường như vậy cũng có thể dùng xe taxi để giết

người.

Trong khi mình đã có sự đề phòng rõ rệt với đường phố... rất có khả năng họ sẽ ra tay trên loại đường không chính thức này!

Lâm Huyền lặng lẽ gật đầu.

Dù thế nào, ngày bữa tiệc sinh nhật của Quý Lâm, vẫn phải cẩn thận.

"Haha, vì đàn anh Lâm Huyền cũng đồng ý rồi, vậy chúng ta cứ làm thế nhé!"

Thấy Lâm Huyền gật đầu, Sở An Tình vui vẻ lấy điện thoại ra, bắt đầu lướt tìm ảnh trong album điện thoại.

"Hử?"

Lâm Huyền, vừa suy nghĩ vấn đề, có chút mơ hồ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Vừa nãy Sở An Tình nói đề nghị gì?

Mình gật đầu là đang nghĩ về chuyện của mình... sao lại vô tình đồng ý với kế hoạch của Sở An Tình rồi?

"Đàn anh, nhìn này, bức ảnh này chụp rất đẹp!"

Vừa nói, Sở An Tình đưa bức ảnh ra trước mặt Lâm Huyền.

Lâm Huyền cầm điện thoại lên.

Trên màn hình là bức ảnh chụp lén trong bữa tiệc sinh nhật của Sở An Tình hôm đó—

Ở cửa cầu thang, Lâm Huyền và Quý Lâm vai kề vai vừa bước xuống từ tầng trên; Sở An Tình cười tươi rói, làm hai dấu chữ V

đứng trước hai người, cười rạng rỡ, hai người phía sau dùng ánh mắt hơi bất ngờ nhìn xuống Sở An Tình...

Bức ảnh này mặc dù chụp bất ngờ, nhưng lại mang đến cảm giác rất hài hòa, ấm áp, như thể ba người là những người bạn thân thiết.

Lâm Huyền chăm chú nhìn bức ảnh, Sở An Tình giải thích đề nghị vừa rồi của mình:

"Bởi vì Quý Lâm đã tặng em một bức tranh làm quà sinh nhật... điều đó cho thấy anh ấy xem trọng những món quà kỷ niệm mang ý nghĩa hơn là những món quà bình thường. Vì vậy, vào sinh nhật của Quý Lâm, chúng ta cũng tặng anh ấy một bức tranh nhé!"

"Như em vừa nói, đàn anh vẽ phác thảo từ bức ảnh này, rồi em dùng màu nước tô màu lên, như vậy món quà này sẽ do hai chúng ta cùng hoàn thành, rất có ý nghĩa kỷ niệm, anh ấy chắc chắn sẽ thích!"

"Mặc dù trình độ vẽ của em không tốt lắm, nhưng về màu nước thì em đã học chuyên, em tự tin mình có thể làm tốt bước tô màu!"

Phác thảo + màu nước?

Đây là sự kết hợp kỳ lạ gì đây?

Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Có lẽ phong cách pha trộn này cuối cùng sẽ tệ hơn em tưởng tượng nhiều đấy."

"Không sao đâu đàn anh, quan trọng là tấm lòng mà!"

Sở An Tình lắc lắc cánh tay Lâm Huyền:

"Đàn anh đồng ý với em đi! Tin em đi, Quý Lâm chắc chắn sẽ

thích bức tranh này!"

"Được rồi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp.

Đã Sở An Tình nói như vậy, lại hứng thú như vậy, mình cũng không muốn làm cô mất hứng.

Chương 412: Angelica (1)

Nói thật, hắn cũng có chút tò mò.

"An Tình, hôm đó trong bữa tiệc sinh nhật của em, Quý Lâm tặng em bức tranh gì? Cậu ấy cũng biết vẽ tranh à?"

Nghe Lâm Huyền hỏi.

Sở An Tình cắn môi, ánh mắt lảng tránh:

"À... bức tranh đó à. Để lần sau em cho anh xem nhé! Hehe..."

Lâm Huyền gật đầu, trả lại điện thoại cho Sở An Tình:

"Vậy em gửi ảnh gốc này qua WeChat cho anh, mấy ngày tới anh sẽ vẽ phác thảo, sau đó em tô màu, rồi mình xem nên đóng khung hay làm gì tiếp."...

Buổi tối.

Về đến nhà.

Lâm Huyền lấy một tờ giấy vẽ ra, mở điện thoại, phóng to bức ảnh, bắt đầu phác thảo từ bức ảnh ba người.

Vẽ bản thân và Sở An Tình thì rất thuận lợi, cũng rất quen thuộc.

Nhưng khi vẽ đến nét mặt thanh tú và đôi mắt lười biếng của Quý Lâm...

Lâm Huyền nhiều lần hạ bút, nhưng luôn ngại ngùng khi phải phác thảo chi tiết về Quý Lâm.

Hắn nghĩ đến cảnh tượng tử vong trên đường phố, thi thể nứt ra, máu chảy ròng ròng của Hứa Vân.

Lại nghĩ đến đôi mắt mờ đi, tay run rẩy nâng lên, để lại vết máu trên gương mặt mình của Đường Hân.

Bốp.

Lâm Huyền ném bút chì lên bàn.

Lăn lăn lăn... nhìn cây bút chì rơi xuống đất, nảy lên một cái, đầu bút chì bị vỡ thành từng mảnh.

"Không được."

Lâm Huyền nhắm mắt lại:

"Không thể vẽ tiếp."

Sự tức giận và thù hận tích tụ, định sẵn rằng hắn không thể như Sở An Tình mà yên tâm chuẩn bị quà sinh nhật cho Quý Lâm.

Dù sao đi nữa, hắn không thể vẽ chân dung cho một kẻ sát nhân.

Huống hồ...

Buổi tiệc sinh nhật ngày 3 tháng 5 của tên sát nhân này, có lẽ đối với mình mà nói, chính là hồi cuối của bữa tiệc Hồng Môn.

"Vẫn nên khuyên Sở An Tình đổi quà thôi."

Lâm Huyền mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng ngày càng sáng rõ.

Kẻ thù vẫn là kẻ thù, sát nhân vẫn là sát nhân.

Nợ máu...

Thì phải trả bằng máu.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh—

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thật trùng hợp.

Thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại vừa đúng 00:42.

Và tên người gọi...

Chính là Quý Lâm.

Lâm Huyền cầm điện thoại lên, nhấn nút nghe.

"Lâm Huyền, tôi biết ngay là anh chưa ngủ."

"Sao anh biết?" Lâm Huyền hỏi.

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Quý Lâm vang lên:

"Vì anh luôn thức khuya."

Lâm Huyền không nói gì.

Khi hai người ở chung trong ký túc xá của công an Đông Hải, thực sự, để tránh việc quy luật thức dậy lúc 00:42 của mình bị phát hiện, Lâm Huyền mỗi ngày đều thức qua 00:42 rồi mới đi ngủ.

"Có chuyện gì không Quý Lâm?"

"Tôi muốn hỏi anh chiều mai có thời gian không."

Ở đầu dây bên kia, Quý Lâm cười nói:

"Tôi đã mua rất nhiều đồ trang trí nhà, tất cả đều đã giao hàng

rồi. Nếu anh có thời gian chiều mai... có muốn đến nhà tôi, cùng trang trí phòng khách không?"

"Dù sao sắp đến sinh nhật tôi rồi, đã hứa mời mọi người đến chơi, nhưng tôi không có kinh nghiệm tổ chức tiệc sinh nhật, chỉ có thể nhờ anh giúp thôi."

"Quý Lâm."

Lâm Huyền ngừng lại một chút:

"Sinh nhật anh, anh muốn quà gì?"

"Thứ gì cũng được, anh không phải nói là không định báo trước cho tôi sao?"

Ở đầu dây bên kia, Quý Lâm cười:

"Đã đến lúc này rồi, còn mấy ngày nữa thôi, anh vẫn không cần báo trước cho tôi, cứ coi như... giữ lại cho tôi một điều bất ngờ."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn bức phác thảo vẽ được một nửa trên bàn, nhưng vẫn chưa có nét vẽ về Quý Lâm:

"Bất ngờ à..."

"Vậy thì cứ chờ đợi nhé."...

Chiều hôm sau, Lâm Huyền đến khu biệt thự ven hồ Đông Hải theo đúng giờ đã hẹn với Quý Lâm.

Xuống xe ở cổng khu biệt thự, Lâm Huyền đi bộ vào bên trong.

Đường nội bộ thực sự rất rộng rãi, không khác gì so với lần trước anh đến. Hắn chú ý rằng con đường trước biệt thự của Quý Lâm là rộng nhất và thẳng nhất, rất thích hợp để chạy xe.

Do là đường chính nội bộ, nên các nắp cống khá nhiều và tập trung, ở hai bên trước cửa biệt thự của Quý Lâm, cách nhau mười mấy mét, mỗi bên có hai nắp cống.

Nắp cống là thứ rất phổ biến trong khu vực đô thị.

Trong quá trình xây dựng thành phố, có nhiều đường ống ngầm như ống cống thoát nước, ống dẫn gas, ống dẫn nước, ống điện lực, ống thông tin, v. v... và trên những đoạn đường có đường ống này, mỗi khoảng cách nhất định sẽ có một nắp cống để thuận tiện cho việc bảo trì và sửa chữa sau này.

Nhưng ở khu dân cư tập trung như thế này, đa số nắp cống trên đường đều là cống thoát nước hoặc cống nước thải, con đường rộng rãi rất thích hợp cho những xe hút bùn lớn đến định kỳ làm sạch.

Điều này không chỉ đúng với khu biệt thự mà còn với các khu dân cư thông thường.

Về nhu cầu ăn uống, vệ sinh, mọi người đều bình đẳng, bất kể khu dân cư cao cấp đến đâu, nếu không định kỳ làm sạch cống bằng xe hút bùn, tắc nghẽn cũng là chuyện sớm muộn.

Lâm Huyền chậm rãi bước đi, chú ý đến những vị trí "đúng lúc" của các nắp cống, hắn cười nhẹ trong lòng rồi rời mắt đi.

Chương 413: Angelica (2)

Đến trước cửa biệt thự của Quý Lâm, Lâm Huyền bấm chuông.

"Chào mừng."

Quý Lâm nhanh chóng mở cửa, mỉm cười nhìn Lâm Huyền đứng ở cửa:

"Mau vào đi, anh đến thật đúng lúc, giúp tôi một việc lớn."

Hắn ta kéo Lâm Huyền vào nhà.

Phòng khách được dọn dẹp khá ngăn nắp, nhưng có lẽ không phải do Quý Lâm dọn dẹp, với người giàu có như hắn ta, chắc chắn có bảo mẫu hoặc quản gia... nếu không với khả năng tự lo liệu của Quý Lâm, tám phần sẽ bị đói chết.

Lúc này, trên sàn phòng khách, bày đầy các loại đồ trang trí, đạo cụ đủ màu sắc, các quả bóng lớn nhỏ chưa được bơm...

"Anh định biến nhà mình thành công viên giải trí à?"

Lâm Huyền ngạc nhiên nhìn hắn ta:

"Tổ chức tiệc sinh nhật lớn như thế này có phải hơi quá không."

"Không sao, thà thừa còn hơn thiếu."

Quý Lâm không mấy bận tâm về điều này.

Cũng đúng, dù sao hắn ta cũng không thiếu tiền.

Lâm Huyền nhìn quanh biệt thự với cửa sổ kính lớn, trang trí

cực kỳ xa hoa, phong cách Bắc Âu, còn có một lò sưởi trang trí nhiều hơn là sử dụng thực tế.

"Tôi thường ngồi ở chỗ này."

Quý Lâm chỉ vào một vị trí trên sàn gỗ:

"Bình thường phòng khách này đầy các loại sách báo, tôi rất thích sách, đôi khi ngủ trong đống sách còn thoải mái hơn là ngủ trên giường."

"Đó là phòng ngủ của tôi." Quý Lâm chỉ vào một căn phòng đối diện ở tầng một:

"Phòng ngủ bình thường đều ở tầng hai, nhưng tôi lười lên lầu, hầu như không bao giờ lên tầng hai, ngủ ở tầng một thuận tiện hơn."

Dưới sự hướng dẫn của Quý Lâm, Lâm Huyền và hắn ta cùng bước vào phòng ngủ.

Phòng ngủ này mặc dù không nhỏ, nhưng rõ ràng diện tích không tương xứng với biệt thự này, chắc hẳn đúng như Quý Lâm nói, phòng ngủ này được cải tạo từ các phòng khác ở tầng một, các phòng ngủ bình thường đều ở tầng hai.

Nhưng bố trí trong phòng ngủ thực sự quá đơn giản, ngoài một chiếc bàn, một chiếc giường, và một nhà vệ sinh riêng, gần như không có bất kỳ đồ nội thất nào khác.

"Rất phù hợp với ấn tượng cứng nhắc của tôi về anh." Lâm Huyền không nhịn được cười.

Hắn đi đến trước bàn làm việc, trên đó có hai khung ảnh.

Cầm lên một cái...

Trông như một bức ảnh gia đình, cha mẹ đứng sau, một cậu bé

đứng trước.

Nhưng Lâm Huyền nhanh chóng nhận ra, đây không phải là một bức ảnh gia đình, vì hắn thấy một người quen—

Hứa Vân.

Người đàn ông đứng phía sau bên phải trong bức ảnh chính là Hứa Vân lúc trẻ. Lâm Huyền đã từng thấy hình ảnh Hứa Vân lúc trẻ trong album tốt nghiệp của Đại học Đông Hải, hoàn toàn giống với người trong khung ảnh này.

Rõ ràng, những năm tháng đó Hứa Vân đã sống rất hạnh phúc, vẻ ngoài rạng rỡ, trông trẻ trung và vui vẻ.

Vậy nên không cần nói cũng hiểu, người phụ nữ đứng bên cạnh Hứa Vân, vừa đẹp vừa hiền hậu, chắc chắn là vợ của Hứa Vân.

Vợ của Hứa Vân có nhiều thân phận, là chị của Quý Lâm, là cháu gái của Quý Tâm Thủy, là mẹ của Hứa Y Y.

Và đứa trẻ còn lại thì càng dễ đoán.

Cậu bé mặc bộ vest nhỏ, thắt nơ, đương nhiên là Quý Lâm lúc nhỏ.

Quý Lâm trong bức ảnh trông chỉ khoảng bốn hoặc năm tuổi.

Bức ảnh này, chắc được chụp khi mối quan hệ giữa Hứa Vân và Quý Tâm Thủy vẫn rất tốt, và họ thường xuyên tặng quà, sách cho Quý Lâm.

Đây là khoảnh khắc hạnh phúc riêng của ba người họ.

Tươi đẹp.

Nhưng ngắn ngủi.

Lâm Huyền cầm khung ảnh, chỉ vào cậu bé trong ảnh, quay lại nhìn Quý Lâm:

"Nếu tôi đoán không nhầm, đây là bức ảnh gia đình của anh và gia đình Hứa Vân?"

Quý Lâm gật đầu:

"Đúng vậy, lúc đó chúng tôi rất thân thiết."

Lâm Huyền nhìn vào mắt hắn ta:

"Hứa Vân chết thảm như vậy, còn để lại một cô con gái nằm liệt... anh có cảm thấy buồn về cái chết của ông ấy không?"

"Tất nhiên là có." Quý Lâm gật đầu:

"Dù sao, Hứa Vân là người bạn đầu tiên trong đời tôi, tôi rất quý anh ấy."

Lâm Huyền đặt khung ảnh xuống, cầm lên khung ảnh còn lại trên bàn.

Trong khung ảnh này cũng là một bức ảnh chụp chung, nhưng so với bức ảnh gia đình vui vẻ trước đó, bức này nghiêm túc hơn nhiều.

Đây là một bức ảnh ba người, một người già và hai đứa trẻ một nam một nữ.

Người già trong ảnh tóc bạc hai bên, da khô, mặc áo đen đội mũ lông cừu đen, ánh mắt sắc bén và lạnh lùng, ngồi nghiêm nghị trên ghế.

Khuôn mặt này...

Quý Tâm Thủy.

Lâm Huyền đã thấy nhiều ảnh của ông ta trên báo, các đường nét khuôn mặt và vóc dáng của ông ta rất dễ nhận diện, giống như các quý tộc nghiêm nghị trong những bộ phim cổ điển phương Tây.

Bên trái và bên phải của Quý Tâm Thủy, đứng là hai đứa trẻ một nam một nữ.

Cậu bé và cô bé khoảng năm sáu tuổi, cậu bé bên trái là Quý Lâm, lớn hơn một chút so với bức ảnh chụp chung với Hứa Vân, tóc cũng dài hơn một chút, che đi lông mày.

Ngây thơ, nhưng có vẻ đẹp thanh tú.

Quý Lâm lúc nhỏ còn đẹp hơn bây giờ, có thể trực tiếp đi Hollywood làm sao nhí.

Chương 414: Angelica (3)

Và khi nhìn vào cô bé đứng ở góc phải dưới trong bức ảnh...

Lâm Huyền như thấy một công chúa tinh linh trong rừng vậy.

Cô bé này là người nước ngoài, trông không giống hoàn toàn người phương Tây, mà có nét đặc trưng của khu vực Trung Đông.

Ngũ quan tinh tế, khuôn mặt góc cạnh, dáng người cao ráo, vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân tương lai.

Cô bé trông có vẻ lớn hơn Quý Lâm vài tuổi, chiều cao cũng hơn Quý Lâm gần một cái đầu; nhưng con gái thường phát triển sớm hơn con trai, huống chi lại có dòng máu ngoại quốc, nên sự chênh lệch chiều cao này cũng không có gì lạ.

"Đây là ai vậy?"

Lâm Huyền chỉ vào cô bé xinh đẹp trong ảnh, hỏi Quý Lâm:

"Đây cũng là chị của anh sao? Tôi chưa từng nghe anh nhắc đến cô ấy."

"Angelica."

Quý Lâm khẽ nói:

"Cô ấy cũng là một trong những đứa trẻ mồ côi được Quý Tâm Thủy nhận nuôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau. Lâm Huyền, anh thích xem phim như vậy, chắc hẳn không xa lạ gì với cô ấy đâu."

Angelica?

Lâm Huyền bắt đầu liên tưởng đến các diễn viên trong các bộ phim...

Ngay lập tức nhớ ra gương mặt giống hệt!

"Angelica... không lẽ là nữ minh tinh Hollywood đó sao?"

Quý Lâm gật đầu.

"Tôi nhớ rồi, bộ phim 'Cây Cầu Gãy' mà anh chuyển thể đã được đề cử giải Oscar cho Phim xuất sắc nhất, anh được đề cử biên kịch xuất sắc nhất, còn một đề cử nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là dành cho Angelica... hóa ra hai người là người nhà."

Quý Lâm gật đầu lần nữa:

"Đúng vậy, chính là cô ấy. Chúng tôi cùng lớn lên trong trại trẻ mồ côi của Quý Tâm Thủy, sau đó khi tôi khoảng ba bốn tuổi, Angelica đã cùng tôi được Quý Tâm Thủy đưa về sống chung."

"Anh từng kể với tôi những chuyện này rồi."

Lâm Huyền nhớ lại cuộc trò chuyện của họ trong ký túc xá:

"Anh từng nói với tôi rằng Quý Tâm Thủy sẽ đưa những đứa trẻ thông minh về nuôi dưỡng. Anh chắc chắn là vì có IQ cao... nhưng Angelica thì sao? Cô ấy được nuôi dưỡng vì lý do gì? Không lẽ chỉ vì vẻ ngoài xinh đẹp?"

"Đương nhiên là không phải."

Quý Lâm cúi đầu cười, nhận lấy khung ảnh từ tay Lâm Huyền, nhìn vào cô bé đẹp như tinh linh trong bức ảnh:

"Angelica cũng rất thông minh."

Hắn ta ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, Hollywood phức tạp như vậy, không phải ai cũng có thể thành công được. Angelica có rất nhiều tài năng, thậm chí về khả năng hành động... tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào mạnh hơn cô ấy, cô ấy thật sự rất mạnh mẽ, cảm giác như..."

Quý Lâm chớp mắt:

"Cảm giác như anh vậy."

"Tôi sao?"

"Đúng vậy." Quý Lâm đặt khung ảnh lên bàn, tiếp tục nói:

"Anh cũng rất mạnh mẽ, như việc một mình lái xe đuổi theo kẻ sát nhân... nếu không phải vì bom đột ngột nổ, có phải anh định dùng xe đua ép dừng taxi? Hoặc đâm lật taxi?"

"Có thể lắm."

Lâm Huyền không phủ nhận, thực ra hắn đã có kế hoạch đó, sẵn sàng hy sinh chiếc Ferrari của Triệu Anh Quân để đâm lật taxi nếu cần thiết.

Ferrari có gầm thấp và trọng tâm thấp, chỉ cần chọn đúng góc và kết hợp lực ly tâm, đâm lật taxi không khó.

Chỉ là, chưa đến lúc đó thì taxi đã nổ tung rồi.

"Angelica cũng là kiểu người như vậy, cô ấy cũng có thể làm được những việc như thế."

"Anh nói trong phim phải không?" Lâm Huyền hỏi.

Quý Lâm lắc đầu, mỉm cười đầy ý nghĩa:

"Thực tế ngoài đời, cô ấy cũng không khác là bao."...

Sau đó, Lâm Huyền và Quý Lâm rời phòng ngủ, bắt đầu trang

trí phòng khách.

Giờ đây, trên các nền tảng mua sắm trực tuyến có đủ mọi thứ, và những đồ trang trí này được thiết kế tiện lợi và dễ lắp đặt, chỉ cần mở ra, kéo ra, dán vào, là xong.

Tiện lợi, hiệu quả.

Vì vậy, chỉ mất hơn một giờ đồng hồ, Lâm Huyền và Quý Lâm đã cùng nhau trang trí xong phòng khách.

Những đồ trang trí vừa được đặt vào, cả không gian phòng khách lập tức thay đổi.

Trở nên rực rỡ và ấm cúng.

Lâm Huyền để ý rằng, ngoài việc mua nhiều đồ trang trí, Quý Lâm còn mua nhiều trò chơi trên bàn và các trò chơi hài hước vui nhộn.

"Anh thật là chu đáo..."

Lâm Huyền cảm thán:

"Vì bữa tiệc sinh nhật này, anh đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nhỉ?"

"Tôi thực sự đã xem nhiều hướng dẫn trên mạng." Quý Lâm thật thà đáp:

"Họ đều nói rằng, sau bữa tiệc sinh nhật, có thể chơi những trò chơi trên bàn, hôm sinh nhật của Sở An Tình cũng đã chơi những trò này. Tôi thấy khá thú vị."

"Có lẽ vì anh chưa chơi nhiều lần."

Lâm Huyền cười bất lực:

"Thực ra chúng tôi đã chơi những trò này hàng trăm lần rồi,

hồi đi học đã chơi. Nhưng đúng là, đông người, náo nhiệt, chơi trò chơi cũng không tệ."

"Nói đến đông người, náo nhiệt, Lâm Huyền, tôi có một việc muốn nói với anh."

Quý Lâm xếp gọn các trò chơi trên sàn lên bàn, sau đó quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Anh biết đấy, tôi không có nhiều bạn, không thể tổ chức sinh nhật đông vui như Sở An Tình... nên nếu anh có bạn bè nào, hãy mời họ đến chơi cùng."

Mời bạn bè đến chơi cùng?

Mình ở Đông Hải cũng chỉ có Cao Dương là bạn, Quý Lâm cũng không quen biết...

Chương 415: Bảy tội lỗi chết người (1)

"Không phải các bạn học của Sở An Tình nói sẽ đến sao?"

"Nhưng cũng không nhiều, và đều là con gái..."

"Hiểu rồi."

Lâm Huyền bỗng nhớ đến một người, mỉm cười nhìn Quý Lâm:

"Tôi có một người bạn học cấp ba ở Đông Hải, hay là tôi mời cậu ta đến dự tiệc sinh nhật của anh nhé?"

"Tất nhiên là được." Quý Lâm cười:

"Nhà rộng thế này, đông người cũng vui hơn, tôi không muốn bữa tiệc sinh nhật của mình quá tẻ nhạt, sẽ rất ngại. Bạn học của anh có thể đến không?"

"Tôi sẽ hỏi xem."

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, ánh mắt vẫn nhìn Quý Lâm:

"Người bạn này, anh chắc cũng không xa lạ đâu."

"Ồ? Là ai?"

Quý Lâm tiến lại gần, Lâm Huyền cho hắn ta xem danh bạ điện thoại chưa bấm gọi, cẩn thận nhìn vào mắt hắn ta, từng chữ một nói:

"Chu, Đoạn, Vân."

Trong khoảnh khắc.

Lông mày của Quý Lâm hơi nhíu lại.

Nhưng gần như không thể nhận ra trong giây lát, lông mày của hắn ta lại giãn ra như thể không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng...

Phản ứng hoàn toàn tự nhiên này không thể thoát khỏi sự quan sát của Lâm Huyền.

Hắn ta cố ý làm như vậy.

Thực ra, bao lâu nay, hắn chưa từng nắm bắt được bất kỳ manh mối thực chất nào liên quan giữa Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Cả hai người họ dường như hoàn toàn là người xa lạ, ai cũng không quen biết ai.

Mặc dù Lâm Huyền luôn nghi ngờ họ là cùng một nhóm... nhưng nghi ngờ chỉ là nghi ngờ, không có chứng cứ, những phỏng đoán này cũng không đứng vững.

Nhưng bây giờ.

Dù Quý Lâm phản ứng rất nhanh, gần như ngay lập tức.

Nhưng cuối cùng, hắn ta vẫn để lộ sơ hở.

Khoảnh khắc hắn ta nhíu mày khó chịu và bất mãn đã chứng minh một sự thật không thể chối cãi—

Hắn ta quen biết Chu Đoạn Vân, và dường như còn có một số liên hệ với Chu Đoạn Vân.

Đây thực sự là một thu hoạch ngoài dự kiến...

Mục đích ban đầu của Lâm Huyền chỉ là để thử Quý Lâm một chút, xem phản ứng của hắn ta.

Thực ra cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ là thử một chút.

Ha.

Bây giờ, nhiều chuyện lại trở nên rõ ràng hơn.

Trước mặt Quý Lâm, Lâm Huyền nhấn nút gọi điện—

Sau một thời gian dài không có tiếng động.

Trong điện thoại phát ra âm thanh thông báo máy móc:

"Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Lâm Huyền ngắt điện thoại:

"Người bạn này của tôi là một doanh nhân lớn, thường rất bận rộn. Vì vậy, không gọi được có thể là đang ở trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm hoặc trong thang máy."

"Cũng có thể là đang ra nước ngoài."

Quý Lâm đáp lại một cách thờ ơ:

"Nếu ra nước ngoài mà không mở dịch vụ tương ứng, anh gọi điện thoại cho hắn ta cũng sẽ nhận được thông báo này."

"Ra là vậy."

Điều này là một điểm mù kiến thức của Lâm Huyền, nhưng cũng không sao, hắn đã đạt được điều mình muốn.

"Quý Lâm, anh có quen tên Chu Đoạn Vân không?" Lâm Huyền bắt đầu thử thách lần thứ hai.

"Quen chứ."

Quý Lâm nói một cách tùy tiện:

"Lúc đó từ điện thoại của Đường Hân đã trích xuất được đoạn chat giữa Đường Hân và Chu Đoạn Vân, là hai người đó cùng nhau chuẩn bị một món quà cho anh, tất nhiên tôi nhớ."...

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Quả nhiên, Quý Lâm vẫn là Quý Lâm.

Hắn ta chỉ để lộ một chút sơ hở, nhưng rất nhanh đã lập tức trở lại sự thông minh vốn có.

Câu trả lời này hoàn hảo không chê vào đâu được, hợp tình hợp lý. Và có thể phản ứng nhanh như vậy, chỉ có thể nói... không hổ danh là thiên tài suy luận.

"Nếu cậu ấy đang ở nước ngoài, thì người bạn này của tôi chắc sẽ không đến dự tiệc sinh nhật của anh được."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Thật đáng tiếc."

"Không có gì đáng tiếc cả."

Quý Lâm nhún vai:

"Anh còn bạn khác không?"

"Chỉ có một thôi, thực ra ở Đông Hải này tôi chỉ có một người bạn, làm việc ở cửa hàng 4S, là bạn từ nhỏ, anh có chắc muốn mời cậu ấy không? Cậu ấy có thể ăn hết bánh của anh chỉ trong hai miếng đấy."

"Không thể nào."

Quý Lâm lắc đầu:

"Tôi đặt một cái bánh ba tầng lớn, con hà mã đến ăn hai miếng cũng không hết."

Lâm Huyền nhớ lại buổi tiệc mừng công ty MX, Cao Dương cầm vỏ tôm hùm ăn ngấu nghiến...

Có lẽ theo nghĩa nào đó.

Cao Dương còn lợi hại hơn con hà mã.

"Được thôi."

Lâm Huyền đáp:

"Tôi sẽ hỏi cậu ấy lúc đó. Bạn tôi dễ gọi lắm, chỉ cần có đồ ăn ngon, cơ bản cậu ấy gọi là đến."

Nói xong.

Lâm Huyền vào nhà vệ sinh rửa tay, lấy quần áo rồi rời đi.

Trước khi đóng cửa, hắn cuối cùng liếc nhìn phòng khách được trang trí rực rỡ.

Rực rỡ.

Đẹp đẽ.

Ngũ sắc.

Đây giống như một bài ca chiến thắng, chỉ là... không biết sẽ hát cho ai.

"Tạm biệt, Quý Lâm."

Lâm Huyền vẫy tay, đóng cửa lại.

Rầm. ...

Buổi tối, mười giờ, cửa gỗ đỏ hai cánh được mở ra, sau đó được đẩy vào bởi bàn tay khô cằn của người già.

Ông ta treo chiếc mũ nỉ đen lên giá treo ở cửa.

Ngẩng đầu lên.

Kinh ngạc nhìn phòng khách sáng rực, ngũ sắc, khắp nơi đều có đèn màu nhấp nháy, sạch sẽ:

Chương 416: Bảy tội lỗi chết người (2)

"Lúc nãy khi xuống xe, tôi còn tự hỏi liệu hôm nay mặt trời có mọc từ phía Tây không, cậu lại chịu mở đèn vào ban đêm. Nhưng bây giờ nhìn lại... chuyện này dường như không đơn giản như mặt trời mọc từ phía Tây..."

Ông ta quay đầu, nhìn Quý Lâm vẫn nằm nửa người trên sàn nhà, nửa nằm thưởng thức cảnh tượng ô nhiễm ánh sáng đầy phòng:

"Cậu định tổ chức tiệc à?"

Quý Tâm Thủy không thể chấp nhận cảnh tượng trước mắt, ông ta đã nhìn đứa trẻ này lớn lên từ nhỏ, nhưng bây giờ lại càng ngày càng không nhận ra đứa trẻ này.

"Chúc mừng sinh nhật."

Quý Lâm giơ tay chỉ vào tấm băng rôn lớn treo trên tivi, trên đó viết bằng chữ màu cầu vồng hai từ tiếng Anh—happy brithday

"Không phải tiệc tùng gì." Quý Lâm nhắm mắt lại:

"Đó là tiệc sinh nhật."

Quý Tâm Thủy mới hiểu ra, gật đầu chậm rãi như vừa được khai sáng...

"Hóa ra là vậy, ngày 3 tháng 5 là sinh nhật của cậu."

Ngay sau đó.

Ông ta nở nụ cười, đôi mắt đầy sự tán thưởng nhìn Quý Lâm:

"Làm tốt lắm! Trước khi đến đây tôi đã tự hỏi, khi Lâm Huyền đã cẩn thận như vậy, chúng ta còn cơ hội nào để khiến hắn lộ diện ngoài trời lúc 00:42... không ngờ cậu vẫn còn giữ chiêu này! Tiệc sinh nhật, thật quá hoàn hảo, như vậy chúng ta có thể kiểm soát chính xác thời gian hắn rời khỏi đây."

"Nhưng Quý Lâm à... cậu vẫn chưa đủ thông minh."

Quý Tâm Thủy đặt tay sau lưng, nhìn những dây ruy băng trang trí khắp căn phòng, tựa như mình đã đứng trong chiến thắng:

"Nếu cậu đủ thông minh, cậu nên tổ chức tiệc sinh nhật vào tối ngày 2 tháng 5, như vậy cậu có thể dùng lý do hợp lý và không bị phát hiện để giữ Lâm Huyền lại đến sau nửa đêm để chúc mừng sinh nhật của cậu."

Quý Lâm khẽ cười.

Quý Tâm Thủy chưa bao giờ quan tâm sinh nhật của hắn ta là ngày nào, ông ta chỉ quan tâm đến việc làm thế nào để lợi dụng lý do sinh nhật để giết chết Lâm Huyền, cho dù... ngày 2 tháng 5 hoàn toàn không phải sinh nhật của hắn ta, ông ta cũng không quan tâm.

Quý Lâm từ từ ngồi dậy từ sàn nhà, nhìn Quý Tâm Thủy:

"Ông sẽ tặng tôi quà sinh nhật chứ?"

"Đó là một câu hỏi thú vị." Quý Tâm Thủy đặt tay sau lưng, quay người nhìn Quý Lâm đang ngồi trên sàn nhà:

"Tôi nghĩ... cậu không còn là đứa trẻ mong đợi quà sinh nhật nữa rồi phải không? Đối với chúng ta, tôi nghĩ rằng sau khi thành công giết chết Lâm Huyền lúc 00:42, lời mời vào Câu Lạc Bộ Thiên

Tài mới là món quà sinh nhật tốt nhất dành cho cậu!"

Quý Lâm không nói gì thêm.

Hắn ta ngồi dậy từ sàn nhà, duỗi người một cái:

"Quý Tâm Thủy, ông chắc chắn rằng sau khi giết chết Lâm Huyền, ông sẽ nhận được lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao? Có phải người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã hứa với ông điều đó?"

"Tôi không chắc chắn."

Quý Tâm Thủy lắc đầu, rồi tiếp tục nói:

"Nhưng tôi nghĩ rằng điều này đã rất gần rồi... bởi vì Lâm Huyền, người gây nhiễu loạn lịch sử, là do tôi tự tìm ra."

Đôi mắt khô héo của ông ta nhìn Quý Lâm, chậm rãi nói:

"Đến thời điểm này, nhiều chuyện cậu đã đoán ra, tôi cũng không giấu cậu nữa."

"Những người bị giết trước đây, Hứa Vân, Đường Hân, Bàng Tư Mạch... v. v. , thật ra tôi hoàn toàn không biết họ đã gây rối loạn lịch sử ở chỗ nào, tôi chỉ thực hiện mệnh lệnh mà thôi. Vì vậy những người này mới bị giết dứt khoát như vậy, bởi vì không tồn tại khả năng giết sai."

"Nhưng Lâm Huyền thì khác... hắn là do tôi tự tìm ra! Điều này mang ý nghĩa hoàn toàn khác! Tôi nghĩ rằng cách tốt nhất để chứng minh với Câu Lạc Bộ Thiên Tài rằng chúng ta có khả năng... là tự mình tìm ra một người gây rối loạn lịch sử, sau đó giết chết hắn!"

"Việc giả mạo lịch sử mà cậu làm rất tốt. Dù phải hy sinh lòng tham và sự phàm ăn... nhưng không sao, bản thân họ vốn dĩ là để hy sinh, tôi có thể dễ dàng bổ sung lòng tham và sự phàm ăn mới,

đúng như những cái tên của họ... bảy đại tội của con người đều đến từ dục vọng, chỉ cần họ có dục vọng, họ cuối cùng sẽ trở thành con cờ của tôi."

Quý Lâm đi đến bàn ăn, nhìn vào bộ cờ bay trên bàn.

"Kiêu ngạo (Ngạo Mạn)." Hắn ta cầm một quân cờ màu đen, đặt lên bàn.

"Ghen tị (Tật Đố)." Hắn ta cầm một quân cờ màu xanh lục, đặt cạnh quân cờ màu đen.

"Phẫn nộ (Bạo Nộ)." Màu đỏ.

"Lười biếng (Lại Nọa)." Màu trắng.

"Tham lam." Màu vàng.

"Phàm ăn (Bạo Thực)." Màu nâu.

"Dâm dục." Màu tím.

"Ông nói đúng, tất cả bảy đại tội đều đến từ dục vọng nguyên thủy của con người. Đúng như ông nói, dục vọng sẽ thúc đẩy con người trở thành con cờ của ông."

Chương 417: Bảy tội lỗi chết người (3)

"Nhưng... có vẻ như ông đã quên một điều."

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn Quý Tâm Thủy, nhấc quân cờ màu đen đầu tiên lên và đặt trước các quân cờ khác:

"Ngạo Mạn, ông cũng nằm trong dục vọng, thậm chí còn được coi là dục vọng đứng đầu trong bảy đại tội."

"Có lẽ..."

"Ông cũng là một con cờ."

Tuy nhiên...

Quý Tâm Thủy không để tâm, cười nhẹ và lắc đầu:

"Quý Lâm à, cậu nghĩ quá nhiều rồi, những điều này, khi cậu nhận được lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài... cậu sẽ hiểu tất cả."

"Hiện tại, điều cậu cần phải suy nghĩ là... làm thế nào để vào tối ngày 3 tháng 5, giữ Lâm Huyền lại đến 00:42 rời khỏi căn nhà này."

"Từ bữa tiệc sinh nhật của cậu đến thời điểm 00:42 là quá dài... nếu cậu không tìm được một lý do và động cơ hợp lý, chắc chắn sẽ làm Lâm Huyền nghi ngờ. Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao cậu đảm bảo rằng có thể giữ chân hắn?"

Quý Lâm ngồi xuống ghế bên cạnh bàn ăn.

Đẩy đổ hai quân cờ màu vàng và màu nâu, sau đó ngẩng đầu nhìn Quý Tâm Thủy:

"Còn nhớ lời tôi nói với ông lúc đầu chứ?"

"Tôi đã hỏi ông, nếu tôi cố tình tiết lộ một số thông tin của chúng ta cho kẻ gây nhiễu loạn lịch sử, để bắt được sơ hở của hắn, ông có ngại không? Lúc đó ông đã nói, không vấn đề gì."

"Tất nhiên không vấn đề gì." Quý Tâm Thủy đáp:

"Đối với một kẻ sắp chết, nói nhiều một chút cũng không sao, miễn là đảm bảo rằng Lâm Huyền có thể chết vào lúc 00:42."

Quý Lâm gật đầu:

"Vậy thì ông không cần lo lắng, tôi có cách giữ chân Lâm Huyền."

"Vậy tôi sẽ... chờ đợi để xem vở kịch này." Quý Tâm Thủy đi đến cửa, lấy chiếc mũ nỉ đen treo trên giá, đội lên đầu:

"Tôi sẽ tìm một chỗ tốt gần đó, để xem màn biểu diễn này."...

Cùng lúc đó, tại biệt thự của Sở Sơn Hà, phòng khách.

Lâm Huyền và Sở Sơn Hà ngồi trên ghế, trước mặt là bản phác thảo khu biệt thự ven hồ.

Lâm Huyền chỉ vào bốn vòng tròn được đánh dấu bằng bút đỏ trên bản phác thảo:

"Bốn nắp cống này rất quan trọng."

Sở Sơn Hà gật đầu:

"Tôi nhớ rồi."

Nói xong, ông ta ngẩng đầu lên:

"Thông tin nhập cảnh của Quý Tâm Thủy cũng đã được tìm thấy, ông ta thực sự đã trở về nước. Nhưng không có thông tin nhập cảnh của Chu Đoạn Vân... thông tin xuất cảnh cuối cùng của hắn ta là từ thành phố Đông Hải đến Nhật Bản, hành trình tiếp theo không thể truy tìm được."

Lâm Huyền dựa lưng vào ghế gỗ:

"Điều này cũng không thể tránh khỏi, mặc dù chúng ta đều muốn tóm gọn chúng trong một lần, nhưng điều này không phải do chúng ta quyết định. Tuy nhiên, chỉ cần bắt được Quý Lâm và Quý Tâm Thủy là đủ, phần còn lại có thể từ từ giải quyết. Ít nhất... ngay cả khi Quý Tâm Thủy không phải là trung tâm của bọn chúng, ông ta cũng là một nhân vật quan trọng."

Sở Sơn Hà cũng dựa lưng vào ghế, lo lắng nói:

"Lâm Huyền à, bây giờ còn một vấn đề quan trọng nhất mà chúng ta không thể không suy nghĩ."

"Cậu cũng biết, theo luật pháp của Trung Quốc, nếu một nghi phạm chỉ bị tình nghi mà không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh tội phạm, chúng ta chỉ có thể triệu tập và yêu cầu hỗ trợ điều tra."

"Cuộc điều tra này có thời hạn, nếu không có bằng chứng liên quan trực tiếp đến vụ án, chúng ta chỉ có thể tạm giữ họ 24 giờ, sau đó phải thả người. Tất nhiên, nếu có bằng chứng, dù chỉ một chút liên quan, thời gian này có thể được kéo dài."

"Nhưng... hiện tại theo kế hoạch của cậu, tôi rất lo lắng về điều này."

Sở Sơn Hà khoanh tay nhìn Lâm Huyền:

"Quý Lâm là một người rất thông minh, chưa kể Quý Tâm Thủy cũng là một người rất có thủ đoạn và quyền lực. Cậu hôm nay nói cho tôi biết tên hai người này, tôi thật sự rất bất ngờ, không ngờ lại là họ."

"Thế lực của Quý Tâm Thủy rất lớn, hơn nữa trong lĩnh vực y học quốc gia và y học thế giới, ông ta cũng có địa vị rất cao, tôi nghĩ với sự phối hợp của hai người này, đúng như cậu nói, có thể họ đã xoá sạch mọi nghi ngờ về bản thân từ lâu."

"Dù là tối ngày 3 tháng 5, có một tài xế taxi đâm vào cậu... không nói đến những thứ khác, dù chúng ta có thể định nghĩa tài xế này là cố ý giết người, thì làm thế nào để chứng minh việc này liên quan đến Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân?"

"Giống như vụ trung sĩ Sam, tôi tất nhiên tin lời cậu nói, trung sĩ Sam đứng sau là Quý Tâm Thủy và Quý Lâm chỉ huy. Nhưng chỉ chúng ta tin là không đủ, chứng cứ quan trọng hơn tất cả, phá án và xét xử cũng không thể thiếu chứng cứ."

"Vì vậy..."

Sở Sơn Hà ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Nếu chúng ta bắt họ, nhưng tất cả chứng cứ đều cho thấy vụ án không liên quan đến họ, và trong 24 giờ họ không thừa nhận bất kỳ tội phạm nào, mọi manh mối vật chứng đều chứng minh họ vô tội..."

"Chúng ta phải làm gì?"

Chương 418: Mở đầu (1)

Nỗi lo lắng của Sở Sơn Hà không phải là thừa.

Hiện tại, chỉ cần có một chút chứng cứ chứng minh Quý Lâm và Quý Tâm Thủy giết người, lên kế hoạch giết người, hoặc tham gia vào việc giết người, cảnh sát đã bắt giữ họ để thẩm vấn từ lâu rồi.

Nhưng hiện giờ tình hình là:

Họ cả trên bề mặt lẫn dưới ngầm đều sạch sẽ.

Trung sĩ Sam đã gánh hết mọi tội chứng, dù có tiếp tục điều tra sâu hơn, cũng chỉ là điều tra các thông tin giả mạo từ Mỹ, vốn chỉ là một đòn khói do Quý Lâm tạo ra.

Trong tình huống hiện tại.

Chỉ cần người lái taxi tông vào Lâm Huyền không phải là Quý Lâm hay Quý Tâm Thủy, thì họ có đủ lý do để thoát khỏi vụ án này mà không bị vấy bẩn chút nào.

Điều này thực sự quá dễ dàng đối với trí thông minh của Quý Lâm và thủ đoạn của Quý Tâm Thủy.

Dĩ nhiên.

Những điều này, Lâm Huyền cũng đã nghĩ đến từ lâu.

Hắn đã chuẩn bị rất nhiều và trong một thời gian dài để cuối cùng có thể bắt giữ những người này vào khoảnh khắc cuối cùng, để trả thù cho Hứa Vân và Đường Hân.

"Ngài Sở, cháu hiểu nỗi lo của bác, vì vậy như cháu đã luôn nói... chúng ta phải đảm bảo rằng chiếc taxi đó phải đâm chết cháu. Hành động đâm chết này phải được thực hiện, điều này rất quan trọng, chỉ khi như vậy mới rõ ràng rằng họ muốn giết người, ít nhất cũng có thể gán cho họ tội danh mưu sát, không để họ dễ dàng thoát tội."

"Tất nhiên, chỉ điều này thôi là chưa đủ, vì trong vụ này Quý Lâm không hề liên quan. Nhưng bác không cần lo lắng về điều đó, cháu chắc chắn sẽ tìm cơ hội để Quý Lâm để lại bằng chứng tham gia vào vụ giết người. Nếu họ quyết định thực hiện vụ ám sát này vào tối ngày 3 tháng 5, thì không có cách nào giết được cháu mà không có sự hợp tác của Quý Lâm."

"Như chúng ta đã thảo luận trước đây, cháu chỉ sẽ cho Quý Lâm cơ hội giết cháu. Nếu hắn ta không ra tay, cháu sẽ không hợp tác với bất kỳ ai. Vì vậy, hiện tại cháu cũng không thể đảm bảo điều gì với bác, vì cháu cũng không biết kế hoạch cụ thể của Quý Lâm là gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến vào ngày đó. Nhưng bác yên tâm đi, cháu không thể để mọi người làm việc vô ích, cháu có cách khiến Quý Lâm lộ ra sơ hở."

Sở Sơn Hà gật đầu:

"Tôi tin cậu, cậu không cần nói nhiều."

"An Tình tối ngày 3 tháng 5 cũng sẽ đến dự tiệc sinh nhật của Quý Lâm, nhưng nhà tôi có quy định giờ giới nghiêm nghiêm ngặt, An Tình sẽ được tài xế đón về ký túc xá vào khoảng 10 giờ tối, nên buổi tiệc sinh nhật đó sẽ kết thúc vào khoảng 10 giờ."

"Vậy từ 10 giờ đến 00:42, gần ba tiếng đồng hồ... Quý Lâm sẽ giữ cậu lại bằng cách nào? Tôi đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu được, tôi không nghĩ rằng hai người có thể ngồi nói chuyện trong nhà suốt ba giờ đồng hồ?"

"Tạm thời cháu cũng không biết được." Lâm Huyền trả lời thành thật:

"Cháu cũng không biết Quý Lâm định dùng lý do gì để giữ cháu lại, cháu cũng rất tò mò hắn ta sẽ sắp xếp thế nào."

"Nhưng... vì đối phương là Quý Lâm, hắn ta thông minh như vậy, cháu đoán nếu hắn ta thực sự định giết cháu vào đêm tiệc sinh nhật, chắc chắn hắn có một lá bài trong tay."

"Vì vậy, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình, rồi chờ đợi ngày đó để xem diễn biến tình hình."...

Vài ngày trôi qua.

Ngày 3 tháng 5, lúc 6:30 chiều.

Cao Dương mặc bộ vest chỉnh tề, thắt cà vạt, bước xuống từ chiếc taxi.

Cậu ta chải lại mái tóc bóng mượt, nhìn khu biệt thự ven hồ xa hoa trước mắt:

"Những nữ sinh đại học, tôi đến đây rồi!"

"Ồ không phải..."

Lâm Huyền theo sau xuống xe, kéo Cao Dương lại:

"Này, cậu phải hiểu rõ chủ ý của mình chứ, hôm nay là tiệc sinh nhật của Quý Lâm, không phải là buổi gặp gỡ các nữ sinh đại học."

"Cậu không nói rằng các nữ sinh bạn của An Tình cũng sẽ đến sao?"

"Đúng vậy."

"Và họ đều là những mỹ nhân từ Học viện Nghệ thuật? Chuyên ngành múa! Tất cả đều cao ráo và chân dài!!"

"Đúng, không sai... nhưng cậu lau nước miếng đi."

"Vậy thì đúng rồi mà!" Cao Dương vung tay, lau nước miếng, sau đó lấy ra một hộp quà được đóng gói đẹp đẽ:

"Chỉ cần món quà này là đủ cho Quý Lâm, tớ muốn giao lưu thật nhiều với các em từ khoa múa của Đại học Đông Hải! Bù đắp cho tớ sự tiếc nuối không được học đại học!"

"Cậu nên nói thật đó."

Lâm Huyền quét mã trả tiền cho tài xế taxi, sau đó cùng Cao Dương đi vào bên trong khu biệt thự.

Phía trước, hai chiếc xe hút bể phốt lớn đang di chuyển ra, hai người né sang một bên để nhường đường.

Rõ ràng là hai chiếc xe hút bể phốt vừa hoàn thành nhiệm vụ dọn dẹp, mang theo mùi hôi thối.

Cao Dương phẩy tay để xua đi mùi hôi ở mũi:

"Khu biệt thự sang trọng thế này cũng có xe hút bể phốt sao?"

"Cậu thật là nói chuyện linh tinh, ngay cả hoàng đế cũng không thể tránh được việc đi vệ sinh."

Chương 419: Mở đầu (2)

Hai người đến trước cửa biệt thự của Quý Lâm, nhấn chuông cửa.

"Đến rồi, đến rồi"

Giọng nói trong trẻo như chuông bạc của An Tình vang lên, cửa đôi bằng gỗ đỏ mở ra, đôi mắt xinh đẹp nở nụ cười:

"Đàn anh Lâm Huyền, anh đến rồi!"

Nói xong, cô quay đầu nhìn Cao Dương:

"Hehe, đây chắc là anh Cao Dương, chúng ta đã gặp nhau ở buổi tiệc mừng của công ty MX! Em cũng đã nghe đàn anh Lâm Huyền nói, chỉ là lúc đó chúng ta chưa chào hỏi nhau."

"Đúng vậy."

Cao Dương chải lại mái tóc, tự hào vươn vai:

"Anh là bạn thân nhất của Lâm Huyền, em cũng có thể gọi anh là đàn anh!"

An Tình chớp chớp mắt:

"Đàn... đàn anh Cao Dương, anh cũng tốt nghiệp từ Đại học Đông Hải à?"

"Gần như vậy." Cao Dương tự tin, đặt tay lên vai Lâm Huyền:

"Gần như không khác biệt."

"Chỉ chênh lệch khoảng 300 điểm thôi." Lâm Huyền nói nhỏ.

"Cậu!"

Cao Dương vội vàng đánh lạc hướng:

"Mau vào trong đi! Xem chúng ta có thể giúp gì để trang trí không!"

Rất nhanh...

Lâm Huyền và Quý Lâm bắt đầu chuẩn bị các thứ khác nhau.

Còn Cao Dương như đã trở thành khách mời chính, hòa mình vào đám nữ sinh đại học trẻ trung xinh đẹp, bằng khả năng giao tiếp xuất sắc của mình, cậu ta khiến các cô gái chưa trải đời cười nghiêng ngả.

"Đàn anh Cao Dương, anh và đàn anh Lâm Huyền cũng là bạn cùng lớp thời trung học sao?" An Tình ngạc nhiên hỏi.

"Tất nhiên rồi!"

Cao Dương cười ha hả:

"Bọn anh không chỉ là bạn cùng lớp thời trung học, từ mẫu giáo bọn anh đã cùng lớp rồi, chỉ có thời trung học là học ở lớp bên cạnh, bọn anh lớn lên như hai anh em."

"Vậy thì..." An Tình đảo mắt, liếc nhìn mái tóc buông xõa trên vai mình.

Hôm nay cô không buộc tóc, mà để xõa tự nhiên như thác nước, kiểu tóc mà cô chưa từng để trước đây.

Cô nhớ lại bức tranh phác họa mà Quý Lâm đã tặng cô...

Trong bức tranh đó, cô gái mà Lâm Huyền vẽ, tóc được búi lên.

Vì vậy...

Cô nàng cột lại mái tóc sau gáy, xoắn thành một búi tròn, rồi dùng tay giữ chặt, mỉm cười nhìn Cao Dương:

"Anh Cao Dương, anh nhìn xem, em làm thế này có thấy quen không?"

Để Cao Dương nhìn rõ hơn.

An Tình còn bắt chước biểu cảm của cô gái trong bức tranh phác họa, cười ra hai lúm đồng tiền mờ ảo.

Ớ!

Cao Dương thấy vậy, liền nghẹn nước.

"Khụ khụ... khụ khụ..."

Sau vài tiếng ho, cậu ta cẩn thận nói:

"Tất nhiên là quen rồi, hôm đó ở tiệc mừng công ty MX, anh đã gặp em."

"Ôi dào, không phải tiệc mừng đó!"

An Tình lắc lắc búi tóc, cười rạng rỡ với Cao Dương:

"Em nói, anh có thấy em giống một nữ sinh nào trong lớp của các anh không?"

Ngay lập tức.

Cao Dương như gặp phải đại địch.

Chẳng lẽ sức hút của mình lớn vậy sao?

Lại còn dùng những câu bắt chuyện cũ kỹ như thế này?

Chẳng lẽ mình thật sự được lòng các nữ sinh đại học?

Nhưng mà, cậu ta chỉ có lòng tham mà không có gan thôi!

Vừa rồi chỉ là nói đùa một chút, hơn nữa cậu ta biết rõ An Tình là con gái của Sở Sơn Hà! Cậu ta đâu dám chọc ghẹo!

"Không có đâu, không có đâu."

Cao Dương vội vàng xua tay, phủ nhận:

"Từ nhỏ đến lớn anh luôn là lớp trưởng, rất quen thuộc với các bạn trong lớp, không có nữ sinh nào dễ thương và xinh đẹp như em! Anh nói thật đấy, không có ai giống em cả!"

Nói xong, cậu ta đặt cốc nước xuống:

"Anh đi vệ sinh một lát."...

Sau khi Cao Dương rời đi, An Tình thả tay, búi tóc sau đầu liền xõa xuống như thác nước.

Cô cắn môi dưới, nghĩ đến bức tranh phác họa đang giấu trong phòng ngủ của mình...

Thì ra.

Lâm Huyền thật sự nói dối...

Ban đầu cô vẫn tin lời Lâm Huyền nói, rằng có một nữ sinh trong lớp rất giống mình, nên hắn mới vô tình vẽ ra bức tranh đó.

Nhưng...

Trước đây chị Đường Hân cũng nói, trong lớp không có ai giống cô.

Tuy nhiên sau đó chị ấy cũng nói rằng chị chỉ ở trong lớp vài ngày rồi chuyển trường, nên cũng không chắc chắn lắm, vì vậy An Tình cũng cho rằng chị Đường Hân không quen biết hết các bạn

trong lớp.

Nhưng!

Vừa rồi Cao Dương là bạn thân nhất và là bạn cùng lớp với Lâm Huyền từ nhỏ đến lớn, nếu trong lớp thực sự có một nữ sinh giống mình đến vậy, thậm chí cả nốt ruồi nước mắt cũng giống, thì chắc chắn Cao Dương không thể không biết!

Chẳng lẽ...

Tim An Tình đập loạn nhịp, qua góc hành lang, cô nhớ lại vẻ mặt hoảng loạn của Lâm Huyền khi làm rơi bức tranh phác họa đó.

Chẳng lẽ...

Hắn thật sự đã vẽ cô?...

Ở bên bếp.

Cao Dương mặt mày tái mét, bước đến bên cạnh Lâm Huyền.

"Sao vậy?"

Lâm Huyền thắc mắc nhìn Cao Dương.

Vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ với các nữ sinh, sao bây giờ trông như phạm nhân sắp lên đoạn đầu đài vậy?

"Lâm Huyền, chuyện lớn rồi."

Cao Dương mặt đầy sợ hãi, nhìn Lâm Huyền:

"Tớ có thể bị Sở Sơn Hà ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn mất."

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Huyền không hiểu gì, vỗ vai Cao Dương:

Chương 420: Ước nguyện (1)

"Nói rõ đi, rốt cuộc cậu đã làm gì ông ta?"

"Tớ nói với cậu."

Cao Dương thần bí kéo Lâm Huyền vào góc, nhìn xung quanh không có ai chú ý, nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Nói ra cậu có thể không tin..."

"Ừ, cậu nói đi."

Cao Dương mặt mày biến đổi vài lần:

"An Tình, chắc là thích tớ rồi!"

"..."

"..."

Lâm Huyền cảm thấy mình bị hóa đá, không thể tin nổi.

"Không thể nào."

Trong bếp, Quý Lâm bưng một đĩa thức ăn bước ra, nhìn Cao Dương:

"Cô ấy sẽ không thích anh đâu."

"Chết tiệt! Anh thật là thần xuất quỷ một! Anh nghe lén à!"

Cao Dương giật mình nhảy ra, không ngờ trong bếp còn có người:

"Anh đừng nói lung tung nhé!"

"An Tình có thích một người thật." Quý Lâm cười, bưng đĩa thức ăn đi qua hai người, quay lại nhìn Cao Dương:

"Nhưng tiếc là không phải anh."

"Không phải tôi thì tốt rồi..."

Cao Dương thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, vỗ vai Lâm Huyền, chép miệng:

"Giờ các cô gái trẻ thật là táo bạo, chủ động quá, đúng là thời đại thay đổi rồi."

"Tớ nghĩ cậu nên đi khám não thì hơn."

Lâm Huyền rất bất lực, lấy vài bộ đồ dùng từ bếp rồi kéo Cao Dương vào phòng khách:

"Đừng diễn kịch nữa, mau qua đây..."

"Tiệc sinh nhật sắp bắt đầu rồi!"...

"Chúc mừng sinh nhật!"

Khi mọi người cùng nhau hát xong bài hát sinh nhật, trong căn phòng tối om sau khi tắt đèn, chỉ có ánh sáng từ nến trên bàn ăn, tiếng vỗ tay vang lên, chúc mừng sinh nhật 22 tuổi của Quý Lâm.

22 tuổi.

Độ tuổi này, cuộc đời mới thực sự được người khác chúc mừng sinh nhật lần đầu tiên, có lẽ cũng là một điều đáng buồn.

Dù trong nhiều gia đình nghèo khó, cha mẹ dù không mua nổi bánh kem, nhưng vẫn hàng năm tổ chức sinh nhật cho con cái đúng hạn.

Về điểm này, những đứa trẻ có cha mẹ và những đứa trẻ không có cha mẹ thực sự khác nhau một trời một vực.

Lâm Huyền vừa vỗ tay, vừa nhìn Quý Lâm với nụ cười hơi ngượng ngùng.

Có thể thấy, lúc này Quý Lâm vẫn còn hơi ngượng.

Nhưng đồng thời cũng rất vui.

"Quý Lâm, nhanh lên, thổi nến ước nguyện đi! Phải ước nguyện trước rồi mới thổi nến nhé!"

An Tình và vài nữ sinh hôm nay rất vui, thúc giục Quý Lâm ước nguyện trước bánh kem.

Ở khía cạnh này, Quý Lâm rõ ràng không có kinh nghiệm, hơi lúng túng.

Hắn ta nghĩ một lúc lâu, mới nhìn vào chiếc bánh kem trước mặt với ánh nến lung linh, nhẹ nhàng nói:

"Thực ra, từ trước đến nay tôi không có nhiều ước nguyện, từ nhỏ đến lớn, ngoài việc không có cha mẹ, cuộc sống của tôi rất hạnh phúc, về mặt vật chất có thể nói là đầy đủ."

"Quý Lâm... không được nói ra điều ước." An Tình nhỏ giọng nhắc nhở:

"Nói ra thì sẽ không linh đâu."

Tuy nhiên...

Lâm Huyền lại giơ tay ngăn An Tình lại:

"Để cậu ấy nói đi, cậu ấy có vẻ muốn nói ra hơn."

Từ trước đến nay.

Quý Lâm luôn cho người khác cảm giác là một người ít nói, thậm chí không muốn giao tiếp.

Lạnh lùng, ít lời, cô độc.

Nhưng qua thời gian chung sống, Lâm Huyền cảm thấy sự thật không phải như vậy.

Trên thế giới này không tồn tại người thực sự muốn cô độc.

Sự cô độc thường là bị động, thường là một sự tự bảo vệ trong hoàn cảnh bất đắc dĩ.

Giống như bữa tiệc sinh nhật trẻ con này.

Với An Tình 19 tuổi, thì là bình thường.

Với một đứa trẻ 9 tuổi, cũng rất bình thường.

Nhưng với Quý Lâm, 22 tuổi, là nhà văn bán chạy toàn cầu, biên kịch nổi tiếng của Oscar, một chuyên gia suy luận...

Thì hoàn toàn không bình thường.

Trên thế giới này chắc không tìm ra người thứ hai 22 tuổi còn tổ chức sinh nhật kiểu trẻ con thế này, bị dỗ dành như trẻ con.

Nhưng Quý Lâm hoàn toàn không cảm thấy không thoải mái.

Hắn ta rất vui.

Cũng rất hưởng thụ khoảnh khắc này.

Đây chính là điều mà hắn ta thiếu nhất và cũng mong muốn có nhất trong hơn hai mươi năm cuộc đời đủ đầy, thỏa mãn về vật chất của mình.

Chỉ tiếc rằng...

Bài hát sinh nhật này vẫn hát quá muộn.

Muốn mua hoa quế để cùng uống rượu, nhưng không giống, những chuyến du hành của tuổi trẻ.

Vì vậy.

Hôm nay Quý Lâm, nếu có điều gì muốn nói suốt hơn hai mươi năm mà chưa nói ra, thì hãy để hắn ta nói ra đi.

Quý Lâm nhìn mọi người cười một chút, rồi tiếp tục nói:

"Từ nhỏ cũng không có ai ở bên tôi, việc tôi làm nhiều nhất mỗi ngày là đọc sách và làm toán. Có lẽ vì cha mẹ tôi đều là nhà toán học... tôi rất có năng khiếu làm bài, chưa bao giờ làm sai bất kỳ một bài nào. Thật đấy, chưa từng sai một bài nào."

"Tôi rất thích cảm giác làm bài, và cảm giác thành công khi làm đúng từng bài, từng trò chơi Sudoku. Tôi nghĩ làm đúng là điều đúng đắn, là ý nghĩa của việc tôi tồn tại trên thế giới này, tôi không muốn làm sai bất kỳ bài nào, cũng không muốn đưa ra đáp án sai."

"Nhưng hôm nay, nếu nói tôi thực sự có một điều ước..."

Quý Lâm quay đầu nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn An Tình, sau đó cúi đầu, nhìn chiếc bánh sinh nhật mà nến đã cháy quá nửa, biểu cảm trở nên sâu lắng:

"Tôi chỉ mong rằng, có một bài tôi thực sự làm sai."

Chương 421: Ước nguyện (2)

...

Quý Lâm nói xong, cả phòng khách trang trí lộng lẫy trở nên im lặng.

Mọi người nhìn nhau, không ai hiểu Quý Lâm muốn nói gì.

Bầu không khí có vẻ như đang dần trở nên lúng túng.

Lúc này.

Cao Dương như bừng tỉnh, đứng phắt dậy, vỗ tay như sấm:

"Hay! Nói rất hay!"

Không hổ danh người bán hàng xuất sắc, lập tức kéo lại bầu không khí:

"Tôi thấy Quý Lâm nói rất đúng."

Cao Dương nhìn quanh đám đông đang bối rối, giải thích bằng giọng điệu chân thành:

"Ước nguyện của Quý Lâm thực sự rất đặc biệt, chủ yếu là vì cuộc đời cậu ấy quá thành công, dù là trong sự nghiệp viết văn hay làm biên kịch, nổi tiếng từ khi còn trẻ và chưa từng gặp phải thất bại hay khó khăn nào."

"Vì vậy, đối với chúng ta, những người bình thường, thất bại là điều mà chúng ta tránh né, nhưng đối với Quý Lâm, đó lại là một trải nghiệm quý giá chưa từng có! Như Quý Lâm đã nói, cuộc sống không có thất bại là không trọn vẹn, một cuộc đời mà luôn

làm đúng thì có ý nghĩa gì? Đó là cuộc sống không trọn vẹn, không có ý nghĩa!"

Cao Dương càng nói càng hăng, đầy cảm xúc, đứng phắt dậy và vung tay mạnh mẽ:

"Giống như câu nói nổi tiếng của nhà văn người Anh thế kỷ 18 Oliver Goldsmith——"

"Vinh quang lớn nhất của chúng ta không phải là không bao giờ gục ngã! Mà là sau khi gục ngã vô số lần, vẫn có thể đứng dậy với lòng can đảm!"... ...

Lúc này, cả căn phòng đều ngạc nhiên!

An Tình và các nữ sinh đại học đều mắt tròn mắt dẹt, hoàn toàn không ngờ người có vẻ ngoài hơi trơn và tầm thường như Cao Dương lại không chỉ hóa giải tình huống khó xử một cách hoàn hảo, mà còn nâng cao ước nguyện của Quý Lâm!

Thật là một nghệ thuật!

Ngay cả Lâm Huyền nhìn Cao Dương đang hừng hực khí thế cũng phải ngạc nhiên.

Ủa?

Hiệu ứng của các nữ sinh đại học mạnh đến vậy sao?

Trình độ văn học của cậu ta sao tự nhiên lại cao thế này? Chẳng lẽ lại tiến hóa rồi? Thậm chí còn trích dẫn cả câu nói của nhà văn thế kỷ 18!

Tuy nhiên...

Cũng phải nói thật.

Cao Dương thực sự có tài năng trong việc "kiểm soát bầu

không khí".

Từ nhỏ đến lớn, đây không phải lần đầu tiên Lâm Huyền thấy Cao Dương cứu vãn tình thế.

Cậu ta luôn có khả năng nhận ra sự thay đổi của bầu không khí hoặc tình huống khó xử tại hiện trường, sau đó ngay lập tức nhảy ra thu hút sự chú ý và lật ngược tình thế.

Không lạ gì khi cậu ta là nhân viên bán hàng xuất sắc của đại lý ô tô.

Nếu như Triệu Anh Quân có thể được coi là một thiên tài trong lĩnh vực đua xe, thì Cao Dương chắc chắn có thể coi là thiên tài bẩm sinh trong lĩnh vực bán hàng, cậu ta sinh ra để làm nghề này.

Pháo tay rầm rộ!

Dường như mọi người vỗ tay cho ước nguyện sâu sắc của Quý Lâm, nhưng thực tế là dành cho người cứu vãn tình huống, Cao Dương.

"Hóa ra là vậy, hóa ra ước nguyện của Quý Lâm là muốn trải nghiệm một lần thất bại!"

An Tình vừa vỗ tay, vừa nhìn Quý Lâm:

"Thật là một ước nguyện kỳ lạ... nhưng có lẽ đó cũng chính là sự khác biệt giữa một thiên tài như anh và chúng em, những người bình thường? Thất bại đối với chúng em thường là điều rất đau lòng, nhưng đối với anh, có lẽ đó là một trải nghiệm quý giá và là nguồn cảm hứng sáng tạo."

Còn các nữ sinh đại học khác thì nhìn Cao Dương, mắt lấp lánh như sao:

"Đàn anh Cao Dương, anh thật là tài giỏi, thật uyên bác."

"Đúng vậy, đúng vậy, câu nói vừa rồi thật hay, có thể cho em biết trích từ cuốn sách nào không?"

"Đàn anh, anh có thích đọc sách không? Những kiến thức này anh học từ đâu vậy?"

"Wow... quả nhiên thế giới của người lớn thật phức tạp, chỉ có học trưởng Cao Dương mới có thể hiểu được suy nghĩ của Quý Lâm."

Những nữ sinh còn non nớt này, vừa nãy đã bị Cao Dương chọc cười, bây giờ qua màn "giải thích mạnh bạo" này, càng thêm kính nể cậu ta.

"Haha, thực ra tôi chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi..."

Cao Dương rất thành thật.

Cậu ta gãi đầu cười ha ha, mở điện thoại di động ra và đặt lên bàn cho mọi người xem:

"Mấy câu này tôi học được từ vòng bạn bè của một bác sĩ tâm lý, các bạn xem, bác sĩ Lưu này là bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất ở thành phố Đông Hải, đây là status bà ấy mới đăng hôm nay, trong đó có trích dẫn câu nói của nhà văn người Anh."

"Khi rảnh rỗi, tôi thường thích đọc các bài viết mà bác sĩ tâm lý này chia sẻ, học hỏi một chút kiến thức tâm lý. Các bạn đừng nói, học những kiến thức tâm lý này thực sự rất hữu ích——"

Nói xong, Cao Dương khoác vai Lâm Huyền, vỗ nhẹ:

"Trước đây Lâm Huyền hay gặp ác mộng, mỗi ngày lo lắng không thôi, rồi tôi đã đưa cậu ấy đến gặp bác sĩ tâm lý này."

"Bác sĩ có tay nghề, chỉ cần nhìn qua là biết vấn đề ở đâu! Bác sĩ Lưu đã chẩn đoán và giải quyết vấn đề của Lâm Huyền chỉ trong

vài câu nói! Đúng không Lâm Huyền? Bác sĩ Lưu thực sự rất giỏi!"

Chương 422: Bạn bè (1)

"Đừng nói bậy." Lâm Huyền đá Cao Dương một cái dưới bàn, ra hiệu cho cậu ta im miệng.

Tuy nhiên...

Bên kia chiếc bánh sinh nhật với ngọn nến chưa tắt.

Quý Lâm lặng lẽ, chăm chú nhìn Lâm Huyền...

"Lâm Huyền."

Hắn ta mở to mắt, đó là lần đầu tiên Lâm Huyền thấy toàn bộ đồng tử của Quý Lâm.

Quen biết nhau bao lâu nay.

Lâm Huyền chưa từng thấy Quý Lâm lười biếng mở to mắt như vậy.

Ánh mắt đối phương sắc bén và sâu thẳm, như đang bóp chặt cổ họng của một con báo, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Anh đã đi... gặp bác sĩ tâm lý sao?"

"Phải."

Lâm Huyền không phủ nhận.

Cao Dương đã nói rõ ràng như vậy rồi, phủ nhận có ích gì?

Nhưng để Cao Dương im lặng không nói bậy, Lâm Huyền không hề do dự, trực tiếp trả lời, thống nhất quan điểm về việc gặp bác sĩ tâm lý:

"Thời gian đó, công ty chúng tôi đang gấp rút chuẩn bị cho buổi ra mắt sản phẩm mới và thương hiệu mới, công việc bên mèo Rhine cũng rất căng thẳng, khiến tôi áp lực lớn, ngủ không ngon, đau đầu mãi không khỏi... nên cũng coi như là bệnh cấp cứu gặp bác sĩ, bị Cao Dương kéo đến gặp bác sĩ tâm lý."

"Sau đó chứng mất ngủ quả thực đã cải thiện, giấc ngủ cũng trở lại bình thường. Tuy nhiên, tôi cảm thấy không liên quan gì đến bác sĩ tâm lý... chủ yếu là sản phẩm của công ty MX chúng tôi thành công, rồi mèo Rhine cũng được công nhận rộng rãi, nên áp lực không còn, chất lượng giấc ngủ tự nhiên cũng tốt hơn."

Lời giải thích của Lâm Huyền cũng hợp tình hợp lý.

Cao Dương cũng không phải là kẻ ngốc.

Hai người quen biết nhau từ nhỏ đến lớn, vừa nghe Lâm Huyền nói thế, Cao Dương đã hiểu ngay Lâm Huyền không muốn để mình nói ra chuyện gặp bác sĩ tâm lý ở đây.

Vì vậy, cậu ta vội vàng bổ sung:

"Cậu xem, bệnh nhân thường là thế, khỏi bệnh rồi liền quên mất bác sĩ, nói bác sĩ không giỏi. Lúc đó tớ đưa cậu đi gặp bác sĩ tâm lý cũng là vì lo cho cậu, công việc áp lực lớn thế, mỗi ngày mắt thâm quầng như Quý Lâm, nếu cứ mất ngủ mãi, cơ thể sớm muộn gì cũng gặp vấn đề!"

"Quý Lâm, sau này anh cũng đừng thức khuya nữa, quầng thâm mắt cậu cũng khá nặng, tôi biết nhiều người đồng trang lứa thức khuya mà đột tử, anh còn nhiều tiền chưa tiêu hết, nếu chết trẻ thì thật đáng tiếc!"

Bên cạnh, An Tình vội vàng ngắt lời Cao Dương.

Thật là...

Ngày sinh nhật vui vẻ như vậy, sao lại nói chuyện chết chóc, không may mắn chút nào!

"Thôi nào, mọi người đừng nói nữa... mọi người xem, nến sắp cháy hết rồi, Quý Lâm, nhanh thổi nến đi! Thổi nến xong chúng ta sẽ cắt bánh!"

Mọi người lúc này mới nhận ra nến trên bánh sắp cháy hết, vội vàng thúc giục Quý Lâm thổi nến.

Phù...

Nến tắt, mọi người lần lượt trao tặng quà đã chuẩn bị.

Cao Dương dẫn đầu, đưa cho Quý Lâm một hộp quà sinh nhật, bên trong là một chiếc thắt lưng nam... Lâm Huyền biết rõ, Cao Dương hôm nay đến đây chủ yếu vì các nữ sinh đại học, chiếc thắt lưng này đối với cậu ta cũng chỉ là vé vào cửa buổi tiệc sinh nhật, nên từ việc chọn quà đến tặng quà đều rất qua loa.

Nhưng Quý Lâm lại không để ý.

Hắn ta dường như rất mong chờ phần này, mở quà của Cao Dương ra, lấy thắt lưng ra, mỉm cười ngắm nghía một lúc, còn chân thành nói cảm ơn Cao Dương:

"Trừ những quyển sách mà Hứa Vân tặng khi còn nhỏ, đây coi như là món quà sinh nhật thực sự đầu tiên trong đời tôi."

"À..."

Câu nói này làm Cao Dương có chút áy náy:

"Biết vậy tớ đã không tặng đầu tiên..."

Cậu ta thì thầm vào tai Lâm Huyền.

Sau đó, đến lượt An Tình và các nữ sinh tại đó tặng quà của

họ.

Đều là những món đồ rất dễ thương, có cả những món đồ thủ công tự làm, Quý Lâm đều rất thích, nhiều món hắn ta lập tức đứng dậy trưng bày trong phòng, rất trân trọng.

An Tình tặng một chiếc máy massage cổ rất cao cấp, cô nói có lẽ do Quý Lâm thường viết lách đọc sách nhiều, nên bị gù lưng, dùng cái này để điều trị sẽ giảm bớt nhiều.

Thực ra, món quà cô muốn tặng hơn vẫn là bức tranh phác họa + màu nước đã bàn với Lâm Huyền trước đó.

Nhưng gần đây Lâm Huyền nói với cô, do công việc quá bận rộn, không có thời gian vẽ tranh, nên kế hoạch đó cũng đành gác lại.

Không còn cách nào khác, cô và Lâm Huyền đành phải chuẩn bị quà riêng.

Điều này, Lâm Huyền cũng không lừa cô.

Hắn tự cho rằng mối quan hệ với Quý Lâm chỉ là diễn kịch mà thôi.

Ẩn dưới bầu không khí vui vẻ này... thực chất là một trò chơi mèo vờn chuột sống còn.

Lâm Huyền không rộng lượng đến mức vẽ tranh tặng cho một kẻ sát nhân.

Hơn nữa...

Hắn ta chính là kẻ đã giết Hứa Vân và Đường Tâm.

Dù hai người bề ngoài có hòa thuận đến đâu, nhưng đối với Lâm Huyền, đó chỉ là để che giấu ý định trả thù cho Hứa Vân và Đường Tâm mà thôi.

"Đây là quà tặng anh."

Lâm Huyền đưa món quà của mình.

Chương 423: Bạn bè (2)

Một chiếc hộp nhỏ, mở ra... bên trong là một chiếc móc khóa mèo Rhine tinh xảo.

Quý Lâm ngay lập tức mở to mắt.

Chiếc móc khóa mèo Rhine này...

Có phong cách Gothic.

Con mèo Rhine nhỏ xinh, đội mũ cao đen, mặt vẽ hình ngôi sao và giọt nước, làm mặt quỷ, mặc váy đen như phù thủy nhỏ, chân mèo ngắn ngủn, còn đi tất kẹo sọc đen trắng.

"Mẫu này trên thị trường không mua được đâu."

Lâm Huyền nhìn con mèo Rhine với phong cách kỳ dị, cười nói:

"Nó không phù hợp với định vị của mèo Rhine, sẽ phá hỏng hình ảnh sản phẩm, nên sẽ không bao giờ được phát hành."

"Đây là do một đồng nghiệp trong nhóm thiết kế tự làm, anh ấy luôn thích làm thủ công một số phiên bản thứ hai của mèo Rhine. Tôi nghĩ anh sẽ thích nên đã xin một cái cho anh."

Quý Lâm cười nhẹ, không nói gì.

Hắn ta cầm con mèo Rhine Gothic lên ngắm nghía...

Nói thật.

Hắn ta không thực sự thích phong cách Gothic này.

Hôm đó tại buổi dạ hội năm mới hắn ta nói vậy chỉ để tiếp cận Lâm Huyền, lấy mẫu chữ viết của Lâm Huyền...

Chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nhưng không ngờ.

Lâm Huyền thực sự ghi nhớ.

"Cảm ơn."

Quý Lâm khẽ nói.

Hắn ta đứng dậy, đặt chiếc móc khóa mèo Rhine Gothic độc nhất vô nhị này lên kệ TV cao:

"Tôi sẽ trân trọng nó."...

Sau khi tặng quà xong, mọi người vừa nói chuyện vừa ăn bánh.

Sự thật chứng minh, Quý Lâm quả thực đã đánh giá thấp Cao Dương.

Không biết Quý Lâm đặt bánh này từ đâu, nhưng hương vị và kết cấu rất ngon, ăn rất ngon, chắc chắn là do một đầu bếp tài ba làm ra.

Vì vậy Cao Dương ăn một miếng to, như con rắn tham ăn ăn hạt đậu, ba tầng bánh cậu ta có thể ăn một tầng rưỡi, danh hiệu hà mã không hề ngoa.

Sau bữa ăn vui vẻ, tự nhiên đến giai đoạn chơi trò chơi.

Quý Lâm mua rất nhiều trò chơi trên bàn, mọi người chơi rất vui, sau khi chơi xong một ván... An Tình nhìn thấy một hộp trò chơi rất thú vị.

"Chúng ta chơi đoán chữ đi!"

Mọi người nhìn qua.

Đó là một hộp trò chơi đoán chữ, từ bao bì có thể thấy. . bên trong có rất nhiều chuông bấm trả lời và hàng loạt thẻ đoán chữ.

Thứ này thường ngày ít khi được chơi...

Mọi người đều rất tò mò.

Vì vậy họ mở hộp, mỗi người cầm một chuông trả lời, An Tình phụ trách dẫn chương trình và bảng điểm, trò chơi đoán chữ chính thức bắt đầu.

"Câu hỏi! Ca khúc phát hành năm 2004 của Vương Tân Linh, nhưng bùng nổ trở lại vào năm 2022 là gì!" An Tình nhìn thẻ đoán chữ và đọc câu hỏi đầu tiên——

Đing đing

Một nữ sinh nhanh tay nhấn chuông trả lời:

" 『Yêu anh!』 "

"Đúng, cộng một điểm!"

"Câu hỏi! Từ 'Kim Tự Tháp' trong tiếng Anh được đọc như thế nào?"

Đing đing

Quý Lâm gần như ngay lập tức nhấn chuông trả lời:

"Pyramid."

"Đúng, cộng một điểm!"

Không biết từ lúc nào, tinh thần cạnh tranh của mọi người dần

dần được khơi dậy.

Các câu hỏi đầu của trò chơi đoán chữ không quá khó, ai cũng có cơ hội tham gia, chủ yếu là ai nhấn chuông nhanh hơn, ngay cả Cao Dương cũng có thể đoán đúng vài câu.

Nhưng...

Khi các thẻ câu đố trong tay An Tình ngày càng ít, độ khó của câu hỏi cũng tăng lên, mọi người dần dần cảm thấy áp lực, không thể thở nổi.

Nhưng chỉ riêng Lâm Huyền và Quý Lâm vẫn ngang tài ngang sức, liên tục trả lời nhanh chóng.

"Câu hỏi! Tiểu hành tinh nào do nhà thiên văn học người Đức phát hiện và được đặt tên theo thần tình yêu trong thần thoại Hy Lạp?"

Đing đing

Lâm Huyền nhấn chuông trả lời:

"Eros."

"Đúng!"

An Tình nhìn Lâm Huyền cười khúc khích, cộng thêm một điểm vào bảng điểm của hắn.

Lâm Huyền quả thực là học rộng biết nhiều... thật sự biết mọi thứ.

"Câu tiếp theo... câu hỏi! Chữ viết cổ nhất trên thế giới được biết đến là gì?"

Đing đing

Quý Lâm nhanh như chớp nhấn chuông trả lời:

"Chữ Sumer."

"Đúng!"

An Tình lại cộng thêm một điểm cho Quý Lâm.

Nhìn hai người qua lại, Cao Dương và các nữ sinh đại học thực sự kinh ngạc:

"Wow... anh Lâm Huyền và thầy Quý Lâm giỏi quá, kiến thức của họ quá rộng."

"Những câu hỏi khó sau này, chúng mình hoàn toàn không thể xen vào! Nếu mình trả lời sai một câu nữa thì bị loại mất!"

"Thật đáng nể, Lâm Huyền và Quý Lâm đúng là thiên tài, những kiến thức hiếm hoi thế mà họ cũng biết!"

"Hai người này không tham gia chương trình 'Ai là triệu phú' thì thật đáng tiếc, nhưng mà nghĩ lại, họ đã đủ thành công rồi, chắc chắn sẽ không tham gia chương trình đó."...

Dần dần, các thẻ câu đố trong tay An Tình chỉ còn lại ba thẻ.

Vào lúc này, ngoài Lâm Huyền và Quý Lâm, tất cả các thí sinh khác đã bị loại, mọi người chằm chằm nhìn vào bảng điểm của hai người...

Điểm số của họ rất sát nhau, vẫn là hòa.

Từ đầu đến giờ, hai người này chưa sai câu nào!

"Câu tiếp theo!"

An Tình nhìn vào thẻ câu đố:

"Câu hỏi! Trong một bộ anime của Nhật Bản, có một quyển sổ khi viết tên ai vào thì người đó sẽ chết. Quyển sổ này tên là gì?"

Đing đing

Quý Lâm nhấn chuông trả lời, quay sang nhìn Lâm Huyền, nhẹ nhàng nói:

"Death Note."

Chương 424: Con Át chủ bài (1)

"Đúng!"

An Tình tiếp tục với câu hỏi tiếp theo:

"Câu hỏi! Bộ phim Hollywood đầu tiên được nhập vào Trung Quốc là bộ phim nào?"

Đing đing

Lâm Huyền nhấn chuông trả lời:

"True Lies."

Đến đây.

Thẻ câu đố trong tay An Tình chỉ còn lại một thẻ.

Cao Dương và các nữ sinh bên cạnh không thể không nắm chặt tay...

Hai người này đúng là quái vật!

An Tình nhìn vào thẻ câu đố cuối cùng trong tay, cũng bắt đầu căng thẳng.

Cô nhìn vào thẻ trong tay, bật cười:

"Câu cuối này đơn giản hơn nhiều so với các câu trước... cơ bản là ai nhanh tay thì thắng."

Cao Dương và những người khác cũng vội vàng nhìn qua.

Cũng thở phào nhẹ nhõm:

"Thật sự, câu này quá dễ, mình cũng biết."

"Không có chút khó khăn nào, đã gợi ý đến mức này rồi."

"An Tình nói đúng, đây hoàn toàn là câu đòi hỏi tốc độ."

Sau đó, mọi người ngước nhìn Lâm Huyền và Quý Lâm ngồi cạnh bàn ăn.

Điểm số của họ hiện tại bằng nhau.

Và câu cuối này lại quá dễ.

Ai nhấn chuông trước thì sẽ thắng trò chơi đoán chữ này!

"Câu hỏi!"

Cuối cùng, trong sự mong đợi của mọi người, An Tình đọc ra câu cuối trên thẻ:

"Có một từ chỉ mối quan hệ tình cảm tốt đẹp, đồng chí hướng giữa hai người; đó là tên ca khúc kinh điển nhất của ca sĩ Châu Hoa Kiện, và cũng là biệt hiệu của phản diện trong bộ phim chuyển thể từ manga nổi tiếng 'Thế Kỷ 20'. Từ đó là gì?"... ... ???

Cao Dương, An Tình và các nữ sinh xung quanh mở to mắt ngạc nhiên.

Chuyện gì vậy?

Tiếng chuông trả lời đâu?

Câu hỏi này đơn giản đến mức đáp án gần như rành rành trước mặt, ai mà không đoán được?

Ca khúc nổi tiếng nhất của Châu Hoa Kiện!

Ở KTV cũng hát đến mức nhàm chán!

Sao có thể có ai không đoán ra?

Nhưng!

Trước bàn ăn, dù là Lâm Huyền hay Quý Lâm, đều nhìn chằm chằm vào chuông, im lặng... như bị hóa đá, bị đóng băng, không hề động đậy.

Mọi người đều ngơ ngác.

Không thể nào?

Hai người này trước đó giỏi đến vậy, sao bây giờ lại không đoán ra câu hỏi đơn giản thế này?

Cuối cùng—

Đing đing

Trong khi Lâm Huyền hoàn toàn không động đậy, Quý Lâm chậm rãi đưa tay, nhấn chuông trả lời.

"Cậu thua rồi, Lâm Huyền."

Quý Lâm không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm vào chiếc bánh còn lại trên bàn:

"Dù tôi chưa từng nghe ca khúc của Châu Hoa Kiện, nhưng tôi đã xem phim 'Những Chàng Trai Thế Kỷ 20'."

"ともだち."

Hắn ta nhẹ nhàng nói:

"Phản diện trong bộ phim đó, biệt hiệu là như thế. Và từ đó dịch sang tiếng Trung là..."

Hắn ta quay lại nhìn Lâm Huyền, nhẹ nhàng nói:

"Bạn bè."

Lâm Huyền không nói gì thêm.

Hắn dĩ nhiên biết đáp án của câu đố này.

Bài hát mà hắn cùng bạn bè luôn hát mỗi khi đến KTV thời trung học...

Là một người yêu thích điện ảnh, hắn không thể nào chưa xem qua bộ phim kinh điển 'Những Chàng Trai Thế Kỷ 20'...

Hắn dĩ nhiên biết đáp án của câu hỏi này.

Chỉ là...

Hắn không muốn nhấn chuông trả lời, không muốn nói ra từ đó.

Đặc biệt là trong đêm nay, thời điểm đặc biệt này, khi con mèo và con chuột đều phải lộ diện và đối đầu trực tiếp.

'A, cuối cùng là Quý Lâm thắng rồi!'

An Tình thêm một điểm vào bảng điểm cho Quý Lâm, và trên bảng điểm dạng cột, Quý Lâm có điểm cao nhất, nhiều hơn Lâm Huyền một điểm, và hai người họ dẫn đầu với khoảng cách rất lớn so với những người khác, kết thúc trò chơi đoán chữ.

Sau những trò chơi này, không chỉ không khí trở nên sôi nổi mà mọi người cũng trở nên thân thiết hơn, Cao Dương cũng như ý nguyện hòa nhập với các nữ sinh đại học.

Thậm chí cậu ta còn hứng khởi mở chai rượu vang quý trong biệt thự!

Chai rượu này trông rất đẳng cấp, có vẻ đã rất lâu năm, chắc chắn có giá trị không nhỏ.

Nhưng Quý Lâm chắc chắn không để tâm, mọi người vui vẻ là được.

Cao Dương vừa thưởng thức rượu vang thượng hạng, vừa nói chuyện với các nữ sinh về Freud và tiềm thức.

Lâm Huyền nghĩ rằng vào dịp Tết, Cao Dương thật sự nên cảm ơn bác sĩ tâm lý Lưu, bác sĩ Lưu chắc chắn không thể ngờ rằng, một bài viết trên trang cá nhân của bà ấy lại có thể giúp Cao Dương hòa nhập với các nữ sinh đại học như vậy.

Nhìn vào đồng hồ treo tường.

Bây giờ đã là 10 giờ tối, nhưng vì không khí rất vui vẻ, mọi người vẫn chưa có ý định giải tán.

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa uống nước trái cây, không biết liệu tối nay Quý Lâm có ra tay với mình không...

Theo phân tích trước đây của hắn cùng với Sở Sơn Hà.

Đêm nay vào lúc 00:42, là thời điểm tuyệt vời nhất để nhóm của Quý Lâm ra tay.

Dù sao thời gian trước đây hắn rất cẩn thận, không bao giờ ra ngoài vào nửa đêm, theo cách giết người của họ thì hoàn toàn không có cơ hội.

Mà để mình ra ngoài vào nửa đêm, phải có một lý do hợp lý chứ?

Hiện tại, bữa tiệc sinh nhật của Quý Lâm là cơ hội duy nhất của họ; nếu bỏ lỡ cơ hội này, để mình ra ngoài nửa đêm lần nữa... thì quá khó.

Chương 425: Con Át chủ bài (2)

Còn một điểm nữa.

Sở Sơn Hà cũng đã điều tra được rằng, Quý Tâm Thủy đã nhập cảnh vài ngày trước.

Ông ta đặc biệt trở về vào thời điểm này, không biết có liên quan gì đến kế hoạch của Quý Lâm không.

Lâm Huyền tin rằng chắc chắn là có.

Theo các manh mối hiện có, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể khẳng định rằng Quý Lâm, Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân là cùng một giuộc.

Chỉ tiếc là...

Hiện tại vẫn chưa tìm ra thông tin nhập cảnh của Chu Đoạn Vân.

Nếu muốn bắt giữ Chu Đoạn Vân sau này, còn phải tìm cách khác.

Nhưng lúc này, vấn đề cần suy nghĩ nhất là...

An Tình và các bạn của cô, muộn nhất là không thể ở đây đến 11 giờ. Sở Sơn Hà đã nói rõ về vấn đề giờ giới nghiêm, nên dù họ có vui chơi một chút, nhưng trong vòng nửa tiếng nữa họ sẽ phải lên xe của tài xế để về trường.

Sau đó, trong căn nhà này sẽ chỉ còn lại mình, Cao Dương và Quý Lâm.

Theo tính cách của Cao Dương.

Ăn đã no,

Rượu vang cũng đã uống,

Các nữ sinh mà cậu ta mong đợi cũng đã đi,

Thì cậu ta ở lại biệt thự của Quý Lâm cũng không còn ý nghĩa gì, chắc chắn sẽ kéo mình ra về.

Lúc đó, vấn đề sẽ nảy sinh.

Lâm Huyền đặt ly nước trái cây xuống, nằm ngả người ra ghế sofa mềm mại...

Vẫn là vấn đề mà hắn và Sở Sơn Hà đã không thể nghĩ ra—

Quý Lâm, rốt cuộc sẽ dùng cách gì để giữ mình lại đến 00:42 khuya như vậy?

Hắn ta sẽ làm gì?

Hắn ta còn con bài gì chưa lật?

Lâm Huyền không thể nghĩ ra.

Đây là điểm mà hắn lo lắng và quan tâm nhất trong tất cả các kế hoạch đêm nay...

Mọi khía cạnh khác hắn đều đã tính toán.

Nhưng hắn không thể đoán được Quý Lâm sẽ làm cách nào để giữ mình lại muộn như vậy.

Vì vậy.

Không còn cách nào khác.

Chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi. ...

Thời gian, đã đến 10:40 tối.

An Tình và các bạn của cô chuẩn bị về trường.

Tài xế của Sở Sơn Hà đã khởi động xe và chờ sẵn ở cửa biệt thự, chuẩn bị đưa họ về ký túc xá trường.

'Vậy, đàn anh Lâm Huyền, anh Quý Lâm, đàn anh Cao Dương, chúng em về trường đây. '

Ở cửa, An Tình vẫy tay chào tạm biệt ba người con trai.

Quý Lâm gật đầu, bước lên phía trước:

'Rất vui vì các em đã đến dự tiệc sinh nhật của anh, hôm nay thật sự rất vui. '"

"Hi hi, chúng em phải cảm ơn anh mới đúng vì đã tiếp đãi nhiệt tình!"

An Tình mỉm cười nhìn Quý Lâm:

"Năm sau sinh nhật chúng ta cùng nhau tổ chức nữa nhé! Sinh nhật năm sau... có thể em và Lâm Huyền sẽ tặng anh một món quà có ý nghĩa hơn đấy! Thật ra năm nay chúng em cũng định tặng anh, nhưng chưa kịp chuẩn bị xong."

"Vậy à." Quý Lâm cười:

"Thật là tiếc quá, anh còn rất mong chờ không biết hai người sẽ tặng gì cho anh."

"Không tiếc không tiếc, chẳng phải còn có năm sau à!"

An Tình vui vẻ không để ý.

Trong mắt cô, một năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn.

365 ngày.

Năm hai đại học.

Ba người cùng lớn thêm một tuổi.

Chẳng có gì thay đổi, mọi thứ vẫn như cũ.

Quý Lâm vẫy tay:

"Tạm biệt."...

Sau khi nhìn theo An Tình và các bạn ngồi xe rời đi, Lâm Huyền, Quý Lâm và Cao Dương lại vào trong nhà ngồi một lúc.

Khi các cô gái rời đi, cuộc trò chuyện giữa ba người đàn ông trở nên thực tế và rời rạc hơn.

Cao Dương chủ yếu là muốn uống hết chai rượu vang đắt tiền đó.

Khi mức nước trong chai rượu dần giảm xuống... Lâm Huyền cũng dần cảm nhận được thời khắc quyết đấu sắp đến.

Cuối cùng.

Cao Dương uống cạn ly rượu cuối cùng, thoải mái ợ một cái:

"À, thật tuyệt! Hôm nay ăn uống thật ngon, chơi cũng rất vui! Rất vui được quen biết anh, Quý Lâm, sau này có những bữa tiệc như thế này nhất định phải gọi tôi nhé! Tôi và Lâm Huyền sẽ cùng tới!"

"Không vấn đề gì."

Quý Lâm cười nhìn hai người:

"Tôi cũng rất vui được quen biết các anh, đây là buổi tối vui nhất của tôi trong nhiều năm qua."

"Lâm Huyền, chúng ta về thôi chứ?"

Cao Dương xoa bụng, nhìn Lâm Huyền bên cạnh:

"Giờ cũng đã muộn rồi, chúng ta cũng không nên làm phiền Quý Lâm nghỉ ngơi nữa, quầng mắt của hắn ta đã rất đậm rồi."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy, cũng gần 12 giờ rồi, chúng ta cũng về thôi."

Nói xong, hai người đứng dậy, lấy áo khoác treo trên móc và đi ra cửa.

"Tạm biệt, Quý Lâm."

Cao Dương vẫy tay chào Quý Lâm:

"Chúng tôi không giúp anh dọn dẹp đâu nhé."

"Không sao, có quản gia mà." Quý Lâm nhẹ nhàng đáp, rồi theo sau hai người ra sân.

Cao Dương xoa bụng, vừa hát vừa đi trước, đã ra đến cổng sân.

Lâm Huyền đi sau, không nhanh như Cao Dương, vừa mới bước xuống bậc thềm.

Quý Lâm đứng sau lưng, đứng ngay cửa nhà.

Lâm Huyền rất thắc mắc.

Chẳng lẽ...

Thật sự là mình đoán sai?

Kế hoạch giết người của họ không phải là tối nay?

"Lâm Huyền."

Ngay lúc Lâm Huyền đang thắc mắc, Quý Lâm phía sau đột nhiên gọi hắn lại.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn chàng trai gầy gò trắng trẻo dưới ánh trăng:

"Có chuyện gì vậy?"

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn trăng, im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói:

"Thật ra có một chuyện, tôi luôn muốn hỏi anh."

Chương 426: Thời gian đã đến (1)

"Là gì?"

"Nhiều năm qua, tôi luôn điều tra về cái chết của cha mẹ tôi. Hiện tại tên sát nhân trong vụ án giết người liên hoàn lúc 00:42 đã bị bắt, nhưng vẫn không tìm ra được thông tin về kẻ đã bắn chết cha mẹ tôi."

"Vì vậy, tôi luôn tự hỏi, rốt cuộc ai đã giết cha mẹ tôi? Nếu không phải là những kẻ điên cuồng lái taxi đâm người... thì sẽ là ai? Họ giết những nhà toán học như cha mẹ tôi với mục đích gì?"

"Tôi đã điều tra nhiều năm, gần như không có một manh mối hữu ích nào, điều này khiến tôi rất đau đầu."

Ánh mắt Quý Lâm từ mặt trăng hạ xuống, nhìn thẳng vào Lâm Huyền:

"Cũng không phải là không tìm ra được chút manh mối nào, thật ra cũng có một chút. Anh rất thông minh, vụ án giết người liên hoàn lúc 00:42 này là do anh phá, tên sát nhân cũng là do anh bắt. Vì vậy tôi muốn nghe ý kiến của anh."

"Anh đã điều tra được gì?" Lâm Huyền quay đầu hỏi.

"Tôi chỉ điều tra được một cái tên."

Quý Lâm nheo mắt, nhìn chằm chằm vào đồng tử của Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, anh đã từng nghe về... Câu Lạc Bộ Thiên Tài

chưa?"...

Mây đen che phủ mặt trăng, cả bầu trời tối sầm lại.

Lâm Huyền đứng yên tại chỗ, nhìn Quý Lâm, im lặng không nói.

Trước đó, Lâm Huyền đã tưởng tượng ra vô số lý do khiến Quý Lâm muốn giữ mình lại...

Hắn đã nghĩ đến vô số tình huống.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc Quý Lâm sẽ nói ra câu này —

"Anh đã từng nghe về... Câu Lạc Bộ Thiên Tài chưa?"

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai giây đó, trong đầu Lâm Huyền lóe lên vô số khả năng.

Hắn hoàn toàn không thể đoán được tại sao cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại được nói ra từ miệng Quý Lâm.

Tại sao hắn ta lại biết đến cái tên bí ẩn này?

Quý Lâm có mối quan hệ gì với Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Chẳng lẽ Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân và những người khác đều là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Không...

Nhanh chóng.

Hắn đã phủ nhận ý tưởng này trong đầu.

Bởi vì trong cái đêm mưa kinh hoàng đó, trong văn phòng của Triệu Anh Quân, Hoàng Tước đã đích thân nói với hắn:

"Nếu cậu không gây rắc rối, rắc rối cũng sẽ tìm đến cậu, trò chơi mèo và chuột của cậu đã bắt đầu rồi."

"Tôi đang chờ cậu ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Hai câu nói này, khi đó hắn còn chưa hiểu rõ lắm.

Nhưng bây giờ đã rõ ràng, trò chơi mèo và chuột chính là chỉ nhóm người của Quý Lâm, và rõ ràng Hoàng Tước không cùng một nhóm với họ, nếu không thì đã không đến nhắc nhở hắn.

Vì vậy có thể khẳng định, Quý Lâm và Câu Lạc Bộ Thiên Tài tuyệt đối không phải là một phe.

Rõ ràng không có liên quan...

Rõ ràng Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức bí ẩn, ẩn giấu trong dòng chảy thời gian hơn 600 năm không ai biết đến...

Tại sao Quý Lâm lại nói ra cái tên này vào thời điểm này?

Nhưng.

Lúc này.

Lâm Huyền phải thừa nhận, Quý Lâm đã thành công.

Hắn ta thực sự đã tìm ra lý do mạnh mẽ nhất để giữ hắn lại.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hiện tại hắn vẫn đang ở trạng thái không biết gì về tổ chức bí ẩn này, nếu có thể biết được từ Quý Lâm dù chỉ là một chút manh mối... dù chỉ là một sợi chỉ nhỏ, cũng có ý nghĩa rất lớn.

Đặc biệt là Hoàng Tước đã nói, muốn biết toàn bộ sự thật, giải mã tất cả các bí ẩn, cách nhanh nhất và trực tiếp nhất là nhận được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... từ đó gia

nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Liệu ở chỗ Quý Lâm có manh mối để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

"Lâm Huyền!"

Ở cổng biệt thự, Cao Dương vỗ bụng quay đầu lại:

"Lề mề gì thế? Mau đi thôi!"

Lâm Huyền cũng quay đầu lại, nhìn Quý Lâm lắc đầu:

"Tôi chưa từng nghe qua cái tên này."

Dù thế nào đi nữa.

Ở đây phủ nhận là không sai.

Đầu tiên, việc hắn chưa từng nghe qua cái tên này rất bình thường, những gì hắn biết về Câu Lạc Bộ Thiên Tài phần lớn đều từ thế giới trong mơ, còn trong thế giới thực, điểm chung duy nhất là tấm thiệp mời giả, nên nói rằng chưa từng nghe qua thì hợp lý hơn.

Thứ hai, mục đích chính của Quý Lâm hiện giờ là kéo dài thời gian để giữ hắn ở biệt thự đến 00:42, còn hơn hai mươi phút nữa, Quý Lâm sẽ không dễ dàng để hắn rời đi. Vì vậy hắn ta chắc chắn sẽ xoay quanh Câu Lạc Bộ Thiên Tài để tiết lộ một số thông tin thu hút hắn, nếu không... hắn có thể sẽ rời đi. Những thông tin Quý Lâm sắp tiết lộ rất có khả năng là thật và đáng để nghe.

Cuối cùng, dù đây là cái bẫy hay trò lừa đảo, hắn cũng phải mắc câu. Quý Lâm và nhóm của hắn ta muốn giết hắn vào lúc 00:42, còn hắn cũng muốn lợi dụng thời gian này để bắt gọn Quý Lâm và Quý Tâm Thủy... về mặt kéo dài thời gian đến 00:42, mục tiêu của cả hai là giống nhau, Lâm Huyền sẵn sàng mắc câu này.

Chương 427: Thời gian đã đến (2)

"Anh chưa nghe qua cũng không có gì lạ, vì tổ chức này rất bí ẩn, tôi cũng biết rất ít. Nhưng... tôi nghĩ anh sẽ quan tâm, có lẽ họ mới thực sự là kẻ đứng sau cái chết của Hứa Vân và Đường Hân."

Quý Lâm nhìn Lâm Huyền cười, mở rộng cửa gỗ đỏ, chỉ vào phòng khách lộng lẫy với ánh đèn nhấp nháy:

"Anh có muốn vào trong nói chuyện không?"...

Lâm Huyền gật đầu.

Sau đó quay lại, gọi Cao Dương ở cổng biệt thự:

"Cao Dương, cậu về trước đi, tớ và Quý Lâm sẽ nói chuyện thêm một lát."

Cao Dương ợ một cái rồi đi tới:

"Cùng đi chứ! Tớ chờ hai người thêm một lát."

"Không cần không cần, cậu về trước đi." Lâm Huyền vẫy tay ra hiệu cho cậu ta mau về.

Cao Dương đã từng nghe mình nói về cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bây giờ để cậu ta ở lại trò chuyện, chắc chắn sẽ lộ ra.

Không phải là hắn không tin tưởng Cao Dương.

Trước đây hắn không muốn Cao Dương bị cuốn vào nguy hiểm, vì vậy dù là trong giấc mơ hay Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đều

dùng "sự cố giả tạo" để lấp liếm, vì vậy những chuyện này trong mắt Cao Dương chỉ là tưởng tượng hão huyền và không có ý nghĩa.

Cũng giống như việc vừa nãy vô tình nhắc đến chuyện bác sĩ tâm lý trong sinh nhật, hoàn toàn là vô ý, điều này trong mắt Cao Dương hoàn toàn không quan trọng.

Hiện giờ, rõ ràng Cao Dương đã say, đầu óc cũng hơi mơ hồ.

Để cậu ta ở lại...

Chắc chắn sẽ phá hỏng việc, nói ra những gì mình đã kể về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Vậy được."

Cao Dương bước đi với cái bụng tròn xoe:

"Vậy hai người nói chuyện đi, ngày mai tôi còn phải đi làm, không đợi hai người nữa."...

Rầm.

Cánh cửa gỗ đỏ đóng lại.

Lâm Huyền và Quý Lâm ngồi lại vào bàn ăn, Quý Lâm lấy ra một chai nước trái cây chưa mở, mở ra rồi rót cho mỗi người một ly.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài là gì?" Lâm Huyền mở lời.

Hắn biết Quý Lâm chắc chắn sẽ cố ý kéo dài thời gian.

Nhưng, lợi thế của hắn hiện tại là, trong khoảng thời gian trước 00:42, Quý Lâm gần như phải trả lời tất cả mọi câu hỏi của hắn. Dù sao thì nếu hắn không quan tâm đến chủ đề tiếp theo, có thể sẽ bỏ đi, và kế hoạch giết người vào lúc 00:42 của họ sẽ không

thể thực hiện được.

Hai mươi phút tiếp theo là cơ hội tốt nhất và cũng là cơ hội cuối cùng để Lâm Huyền lấy thông tin từ Quý Lâm.

"Tôi không biết."

Quý Lâm lắc đầu:

"Nhưng tôi luôn nghi ngờ rằng, kẻ giết cha mẹ tôi không phải là nhóm của trung sĩ Sam, mà là Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Tại sao lại nghĩ vậy?"

"Anh còn nhớ phân tích trước đây của anh không, Lâm Huyền?"

Quý Lâm nhìn Lâm Huyền:

"Anh từng nói rằng, có lẽ có hai nhóm giết người vào lúc 00:42, một nhóm A giết người một cách tùy tiện, và nhóm B giết người theo cách cứng nhắc, chỉ sử dụng tai nạn xe hơi."

"Lúc đó anh phân tích rằng, nhóm B dường như là bắt chước vụng về của nhóm A... điều này tôi đồng ý với anh, bởi vì cách giết người của nhóm B, tức là nhóm của trung sĩ Sam, quá vụng về đến mức không thể tưởng tượng được, nếu không có lý do cần thiết, tôi không tin ai lại sử dụng cách ngốc nghếch như vậy để giết người lặp đi lặp lại."

"Đúng vậy, thật sự quá ngốc."

Lâm Huyền gật đầu đồng ý:

"Giết người vào thời gian cố định, phương pháp lặp đi lặp lại, chỉ thiếu điều công khai kế hoạch giết người trước mặt cảnh sát."

"Theo anh nói, nhóm A là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, còn nhóm B

của trung sĩ Sam là bắt chước vụng về hành vi giết người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Mục đích của họ khi bắt chước là gì? Lý do cần thiết là gì?"

Quý Lâm cười:

"Lâm Huyền, anh nghĩ sao? Anh nghĩ như thế nào?"

Chà.

Cố ý kéo dài thời gian chứ gì?

Lâm Huyền tất nhiên đã nhìn thấu mưu đồ của Quý Lâm.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Quý Lâm rất bị động.

Hắn ta phải liên tục đưa ra thông tin hữu ích, nếu không, có thể mình sẽ rời đi sớm vì không còn hứng thú.

Vì vậy, Lâm Huyền thẳng thắn lắc đầu:

"Tôi không đoán được."

"Theo tôi nghĩ... trung sĩ Sam, tức là nhóm B... có lẽ họ muốn chứng minh điều gì đó." Quý Lâm nói.

"Chứng minh cho Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?"

"Có lẽ vậy."

Quý Lâm thản nhiên:

"Lý do cụ thể thì tôi không đoán được. Đó cũng là lý do tôi nói với anh những điều này... vì nếu nhóm B không phải là kẻ giết cha mẹ tôi, thì rất có thể nhóm A là kẻ giết cha mẹ tôi, vì vậy... tôi muốn nhờ anh suy luận giúp tôi."

Lâm Huyền uống một ngụm nước trái cây, nhắm mắt lại, dựa

vào ghế suy nghĩ.

Quý Lâm rất thông minh.

Những điều hắn ta nói, nửa thật nửa giả.

Những lời này rất khó để rút ra thông tin hữu ích.

Nhưng...

Quý Lâm không đoán được rằng, mình đã gần như nắm rõ tình hình của họ, và mình đã biết về sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ lâu.

Với tiền đề này, những điều mà Quý Lâm muốn che giấu... thực ra đã hiển nhiên trước mắt mình.

Chương 428: Anh đã thua (1)

Trung sĩ Sam, nhóm B...

Đó không phải là các người sao!

Quý Tâm Thủy, Quý Lâm, Chu Đoạn Vân, trung sĩ Sam, viện sĩ Lý Ngang, các người đều là nhóm B.

Chính các người đang bắt chước nhóm A, tức là bắt chước Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vậy lý do cần thiết đó là gì?

Lâm Huyền nhớ lại lời của Đại Kiểm Miêu:

"Mục tiêu cuối cùng của tôi là có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Nhớ lại lời của Hoàng Tước:

"Muốn tìm ra tất cả câu trả lời... cách đơn giản nhất là có được một tấm thiệp mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."...

Những người này.

Tất cả những người liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dường như đều đang cố gắng có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng mọi người đều có phương hướng nỗ lực sai lầm, không có manh mối, và thực hiện rất đa dạng.

Từ góc độ này mà suy xét...

Quý Lâm và Quý Tâm Thủy bắt chước vụng về cách giết người bằng tai nạn xe lúc 00:42... mục đích cuối cùng của họ có phải là để có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

Lâm Huyền nghĩ rằng khả năng rất cao là vậy.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc là gì?"

Lâm Huyền không kiềm chế được thắc mắc.

Hắn càng ngày càng tò mò hơn.

Đây rốt cuộc là tổ chức như thế nào? Rốt cuộc có sức hút gì?

Tại sao ai cũng mê mẩn, gần như mất trí vì tấm thiệp mời đó.

Điều này khiến Lâm Huyền càng ngày càng quan tâm hơn.

"Anh đã hỏi câu này rồi, Lâm Huyền."

Quý Lâm mỉm cười cầm ly nước trái cây, uống một ngụm:

"Nếu tôi biết, bây giờ tôi đã không phiền não thế này, tôi đã sớm tìm cách báo thù cho cha mẹ rồi."

"Chỉ tiếc là... hiện tại tôi không biết Câu Lạc Bộ Thiên Tài là gì, không biết họ ở đâu, cũng không biết tôi nên làm gì tiếp theo."

Lâm Huyền cầm lên một chiếc nĩa bạc trên bàn, xoay nó giữa các ngón tay như xoay bút.

Có vẻ như những thông tin mà Quý Lâm có thể cung cấp chỉ đến đây thôi.

Nhưng điều này cũng bình thường.

Sự bí ẩn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Đây là một tổ chức có thể in logo của mình trên mặt trăng,

nhưng không ai biết về sự tồn tại của họ.

Trong hoàn cảnh này, việc Quý Lâm có thể điều tra ra tên này cũng đã là rất khó khăn rồi.

Liên tưởng tới.

Nếu Quý Lâm biết tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì Quý Tâm cũng chắc chắn biết phải không?

Chu Đoạn Vân có biết không?

Điều này Lâm Huyền không chắc chắn.

Bởi vì theo suy đoán của Lâm Huyền, mối quan hệ giữa Chu Đoạn Vân và Quý Lâm, Quý Tâm Thủy rất vi tế, thậm chí có chút rạn nứt, khả năng lớn là Quý Lâm sẽ không chia sẻ những thông tin này với ông ta.

Lâm Huyền xoay chiếc nĩa bạc, nhìn Quý Lâm:

"Chỉ dựa vào tên gọi mà phân tích... tôi cảm thấy, tổ chức này có lẽ là một nhóm tập hợp những thiên tài hàng đầu. Theo tôi, Quý Lâm, anh là người thông minh nhất mà tôi từng gặp, tôi nghĩ anh là người gần gũi nhất với Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Hừ.

Quý Lâm cúi đầu cười nhẹ, lắc đầu, rồi ngước nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng theo tôi... Lâm Huyền, anh mới là người gần gũi nhất với Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Tại sao lại nghĩ vậy?"

"Anh đã đọc cuốn 'Tam Thể' chưa? Phần hai, 'Rừng Đen', phần về Người Che Mặt."

"Đã đọc." Lâm Huyền gật đầu.

"Vậy khi về anh có thể suy nghĩ kỹ... ở một khía cạnh nào đó, anh và nhân vật chính trong 'Tam Thể', Lạc Dịch, rất giống nhau." Quý Lâm đứng dậy, nhìn đồng hồ điện tử.

Ngày 4 tháng 5 năm 2023.

00:39

"Thực ra tôi còn muốn nói chuyện với anh lâu hơn, nhưng rõ ràng bây giờ đã quá muộn rồi Lâm Huyền, rất cảm ơn anh đã sẵn lòng nói chuyện với tôi nhiều như vậy."

"Giờ cũng không còn sớm nữa, tôi không làm phiền anh về nhà nghỉ ngơi nữa."

Lâm Huyền gật đầu.

Cuối cùng uống hết nước trái cây trong ly.

Cũng đứng dậy từ bàn ăn:

"Đúng vậy..."

"Tôi cũng nên rời đi rồi."

00:40

Khách một tiếng.

Lâm Huyền ấn nút mở cửa gỗ đỏ, đẩy cửa phòng, bước vào sân, mặc chiếc áo khoác đang vắt trên tay, sau đó bước xuống bậc thang.

Quý Lâm chậm rãi theo sau Lâm Huyền, tiễn hắn ra đến cổng biệt thự.

Trước mặt họ là con đường nội bộ rộng rãi, yên tĩnh và tối tăm không một bóng người.

Ánh đèn của tất cả các biệt thự xung quanh đều đã tắt...

Ở đây vốn không có nhiều người cư trú, chủ yếu được sử dụng làm nơi nghỉ dưỡng, nên giờ ngoài biệt thự của Quý Lâm, cả khu biệt thự gần như không có chút ánh sáng nào.

Mây đen trượt qua trên bầu trời.

Sương mù trên mặt đất như bị sóng biển kéo đi.

Mặt trăng lại bị mây đen che phủ, cả mặt đất lại chìm vào bóng tối.

"Lâm Huyền."

Lâm Huyền vừa bước ra khỏi cổng biệt thự thì nghe tiếng Quý Lâm gọi phía sau.

Hắn quay lại.

Quý Lâm đứng ngay sau lưng, cách hắn chỉ vài bước chân.

Rất gần.

"Tôi nghĩ... có lẽ trước đây tôi đã nói sai một điều."

Chương 429: Anh đã thua (2)

"Điều gì?"

Lâm Huyền xoay người đứng yên, đối mặt với Quý Lâm.

"Trước đây tôi đã vài lần nói với anh rằng Hứa Vân là người bạn đầu tiên trong đời tôi."

"Chẳng lẽ không phải sao?"

Quý Lâm lắc đầu:

"Trước đây tôi nghĩ là vậy, nhưng bây giờ tôi nghĩ có lẽ không phải."

Tách.

Tay phải của Quý Lâm đặt lên vai Lâm Huyền:

"Sau khi anh ấy qua đời, tôi thực sự rất buồn. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, nỗi buồn đó có lẽ không đáng gọi là bạn bè đúng không? Dù là người thân hay bạn bè qua đời, cảm xúc bình thường không chỉ là buồn thôi đúng không?"

"Vậy thì phải là gì?" Lâm Huyền ngẩng đầu lên, đối mặt với Quý Lâm.

Hắn nghe lờ mờ có tiếng xe từ xa đang tăng tốc trong đêm tối mịt mù.

Đồng thời.

Tay phải của Quý Lâm đặt trên vai hắn bắt đầu dồn lực.

Lực càng lúc càng mạnh!

Hóa ra... là vậy...

Lâm Huyền ngay lập tức nhận ra, hiểu rõ kế hoạch giết người của Quý Lâm lúc 00:42 ——

Chính là ngay bây giờ.

Lúc chiếc xe trong đêm tối lao tới.

Quý Lâm sẽ giả vờ thân thiện, bất ngờ đẩy hắn ra khi không chú ý.

Hắn sẽ bị đẩy ngã ra đường; dù không ngã, thì mất thăng bằng cũng đủ để chiếc xe đang lao tới đâm chết hắn.

Hừ.

Hóa ra là kế hoạch này.

Được thôi.

Lâm Huyền thả lỏng toàn thân.

Hắn sẵn sàng để Quý Lâm đẩy mình.

Được thôi.

Đẩy tôi đi.

Chính là hành động giết tôi của anh.

Khi tay Quý Lâm bắt đầu co lại, chuẩn bị đẩy...

Chàng trai mảnh khảnh, trắng trẻo và lười biếng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lâm Huyền rung động:

"Nếu người chết là anh, tôi không chỉ buồn... chắc chắn sẽ đau

lòng."

"Có lẽ, như vậy mới được gọi là bạn bè."

Vù————————

Tiếng động cơ nhanh chóng tiến gần!

Lực tay của Quý Lâm đạt đến cực đại!

Tuy nhiên.

Tuy nhiên...

Hắn ta lại không thể đẩy lực đó ra.

Không đẩy được.

Lực tay của hắn ta dần biến mất.

Trở nên yếu ớt.

Trở nên vô lực.

Cánh tay phải vừa nãy đặt giữa hai người, bây giờ như sợi mì, buông thõng trên vai Lâm Huyền...

Quý Lâm cúi đầu, không nói gì.

Mái tóc xoăn che đi đôi mắt, che đi quầng thâm, che đi sự im lặng của hắn ta.

Lâm Huyền chưa từng thấy Quý Lâm như vậy.

Nhưng...

"Quý Lâm."

Lâm Huyền cũng đặt tay phải lên vai Quý Lâm, nhẹ giọng nói:

"Anh đã thua."

Cánh tay đẩy mạnh—

Quý Lâm mở to mắt, không thể tin rằng Lâm Huyền lại đẩy mình vào trong sân.

Điều khiến hắn ta kinh ngạc hơn là Lâm Huyền quay đầu, bước thẳng ra con đường rộng trước cổng!

Tiếng động cơ đã rất gần!

Đây là khoảng cách không thể né tránh!!

"Lâm Huyền!!!!!!"

Quý Lâm ngã xuống nền gạch trong sân hét lên!

Tiếng hét vang dội phá vỡ màn đêm, vang vọng khắp nơi!

Ngay lúc đó.

Chiếc taxi bất ngờ xuất hiện từ trong bóng tối, như con thỏ bị giật mình!

Một cú rung mạnh, sau đó như nhận ra điều gì, bẻ lái gấp sang bên trái!

Nhưng, tất cả đã quá muộn.

Bánh sau của chiếc taxi vẫn quét trúng hai nắp cống giữa đường.

Bùm!

Chất nổ được ngụy trang dưới dạng xe hút bể phốt vừa được đặt vào chiều nay, kích hoạt bằng công tắc hồng ngoại, lập tức phát nổ!

Vụ nổ dữ dội khiến chiếc taxi bay lên không trung!

Lâm Huyền đứng trong ánh lửa phía sau, bóng đen phản chiếu trong đồng tử của Quý Lâm, như một chiến thần bước ra từ mặt trời...

Chiếc taxi lộn nhào vài lần trên không trung, lướt qua đầu Lâm Huyền từ phía sau, rồi đâm mạnh vào hàng rào sắt của biệt thự bên cạnh.

Vô số mũi sắt nhọn xuyên qua kính chắn gió, đâm vào khoang lái, ép bẹp đầu xe, chất lỏng màu đỏ sẫm phun ra như một đài phun nước nhỏ, hoặc như một quả bóng nước bị vỡ.

Âm vang của vụ nổ liên tục dội lại trong các công trình, chói tai, khói bụi mịt mù.

Bên kia, từ biệt thự mà Sở An Tình được tặng làm quà trưởng thành, nhiều đội cảnh sát chìm từ cửa chính, cửa sổ, tầng hai nhảy xuống.

Họ cầm súng cảnh sát, trang bị đầy đủ, mặc áo chống đạn, bước đi nhanh chóng và chính xác, chia thành nhiều đội nhỏ, bao vây Quý Lâm đang ngã trong sân và chiếc taxi đang bốc khói trắng:

"Đừng động đậy!" "Ngồi xuống!" "Đặt hai tay lên đầu!!"

Ở góc đông bắc của khu biệt thự...

Trên đỉnh tháp nước cao chót vót.

Quý Tâm Thủy, người luôn ẩn mình trong bóng đêm, cũng bị vài điểm đỏ nhắm bắn của súng bắn tỉa chuyên dụng khóa chặt.

Dưới chân tháp nước, có tiếng bước chân và tiếng leo trèo dữ dội, hai đội cảnh sát chìm gần như đồng thời từ cầu thang và tường ngoài lên đến đỉnh, chĩa súng vào Quý Tâm Thủy.

Ông ta im lặng không nói gì.

Cũng không có biểu cảm thừa thãi.

Lặng lẽ giơ hai tay lên.

Ông ta thở dài.

Ánh mắt không có chút tiếc nuối, không oán hận, không căng thẳng, cũng không sợ hãi.

Chỉ thất vọng nhìn về phía vụ nổ...

Nhìn vào sân bị bao vây...

Nhìn chàng trai trắng trẻo ngồi bệt dưới đất.

Trong sân.

Quý Lâm, người bị nhiều họng súng chĩa vào, im lặng nhìn lên Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng đứng giữa đường, không động đậy, quay đầu nhìn xuống Quý Lâm.

Ánh mắt họ gặp nhau qua cánh cổng mở.

Nhưng giống như cách một hàng rào khóa chặt.

Họ không nói gì.

Chỉ im lặng nhìn vào mắt nhau...

Như đã nói lên tất cả.

Ngầm hiểu.

Chương 430: Giết chóc (1)

...

Lâm Huyền quay đầu, bước về phía chiếc taxi bị đè bẹp và bốc khói trắng.

Do va chạm dữ dội.

Kính chắn gió trước vỡ nát, tài xế cũng nửa thân bị văng ra ngoài.

Chỉ là lúc này hắn ta rõ ràng đã mất mạng.

Vài thanh sắt nhọn đâm xuyên qua cơ thể hắn ta.

Đặc biệt là thanh đâm vào tim... xuyên từ lưng ra trước ngực, giờ chỉ còn vài giọt máu chảy xuống hàng rào, máu đã cạn kiệt.

Lâm Huyền tiếp tục bước tới.

Hắn thấy tài xế bị văng nửa thân ra khỏi taxi, đeo kính râm, khẩu trang, đội mũ...

Giống hệt trang phục của trung sĩ Sam đã giết Hứa Vân trước đây.

Dưới lớp khẩu trang, là ai đây?

Là Chu Đoạn Vân bí mật trở về nước, muốn giết mình không rõ lý do?

Hay là một trung sĩ Sam thứ hai, tay sai mới của Quý Tâm Thủy?

Bước chân của Lâm Huyền dừng lại bên xác tài xế.

Hắn hít sâu một hơi, tháo kính râm và khẩu trang của tài xế ra —

Đôi môi tái nhợt vì mất máu.

Lớp râu xanh non.

Đôi mắt vô hồn không có sức sống.

Và...

Bên má phải.

Vết sẹo phủ kín nửa mặt. ...

Mặt trăng từ sau đám mây đen hiện ra.

Ánh trăng lại chiếu sáng thế giới yên bình này.

Ở xa.

Trong rừng quan sát trên núi nhân tạo.

Một dáng người đầy đặn đứng trong bóng cây, lặng lẽ quan sát tất cả, vỗ tay nhẹ nhàng.

Bốp, bốp, bốp.

"Vẫn tuyệt vời như vậy, Lâm Huyền nhỏ bé."

Cô ta cười.

Đôi mắt xanh lam như ngọc lưu ly, dưới ánh trăng, phản chiếu ánh sáng xanh u ám và kỳ dị:

"Chỉ là lần này... cậu thắng có chút thảm hại đấy."... ...

"Trịnh Thành Hà."

Tại văn phòng đội điều tra hình sự số 1, cục cảnh sát Đông Hải.

Cảnh sát Lưu đặt một tập tài liệu trước mặt Lâm Huyền, ngồi đối diện hắn:

"Đó là tên của người lái xe taxi."

"Tôi biết."

Lâm Huyền đáp nhẹ nhàng, không mở tập tài liệu trước mặt.

"Anh quen hắn ta à?"

Cảnh sát Lưu ngạc nhiên.

"Đã gặp vài lần ở bệnh viện."

Lâm Huyền ngừng lại một chút, rồi tiếp tục:

"Thực ra không thể nói là chỉ gặp vài lần, cũng có chút quen biết, tôi còn tổ chức sinh nhật cho em gái hắn ta và tặng quà nữa."

"Thì ra là vậy, không có gì lạ cả."

Cảnh sát Lưu thở phào nhẹ nhõm:

"Không có gì lạ khi chiếc taxi đó cuối cùng lại phanh gấp và chuyển hướng mạnh, hóa ra là hắn ta nhận ra anh..."

Cảnh sát Lưu tặc lưỡi, mở nắp bình giữ nhiệt, uống một ngụm trà và nhấm nháp những quả kỷ tử đã ngấm nước:

"Trịnh Thành Hà cũng là một người đáng thương... tôi vừa nhờ đồng nghiệp ở tỉnh bên cạnh lấy hồ sơ ra. Khoảng hơn mười năm trước, tầm năm 2010. tại làng quê của Trịnh Thành Hà, bố mẹ hắn

ta bị đánh chết vì tranh chấp đất đai... Mẹ hắn ta chết ngay trước mắt hắn ta. Ở thời điểm đó, tại một ngôi làng lạc hậu như vậy, đó là chuyện không thể tránh khỏi."

"Khi bố mẹ chết, Trịnh Thành Hà còn rất trẻ, mới mười mấy tuổi, em gái hắn ta còn nhỏ hơn, mới ra khỏi nôi. Cả hai anh em bị cả làng bắt nạt. Thực sự, kẻ ác trong làng quá đáng, ngay cả trẻ con cũng không tha, thường xuyên thả chó cắn họ. Sau đó, trong một lần bảo vệ em gái, Trịnh Thành Hà bị chó cắn nặng, suýt chết vì nhiễm trùng, nhưng may mắn là đã qua khỏi."

"Sau đó, hai anh em rời làng, đến Đông Hải. Mãi đến vài năm trước, đám kẻ ác trong làng mới bị trừng trị, tất cả đều chết."

"Chết?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Chết thế nào? Trịnh Thành Hà giết sao?"

Hắn nhớ mang máng đã đọc được tin tức tương tự... con trai trả thù cho mẹ bị giết nhiều năm trước.

"Không, không phải như anh nghĩ."

Cảnh sát Lưu vội vã xua tay:

"Trịnh Thành Hà là một công dân tuân thủ pháp luật, không có tiền án, cũng không có bất kỳ hồ sơ vi phạm pháp luật nào. Công việc của hắn ta cũng rất chăm chỉ và trung thực... lúc đó không rõ nguyên nhân gì, vụ án giết người mười mấy năm trước được tái thẩm lại."

"Sau khi tái thẩm, phát hiện ra việc giả mạo chịu tội, và xét xử lại những người liên quan đến vụ án giết người năm đó, tất cả các nam nhân tham gia vào vụ án đó đều bị tử hình."

Nghe đến đây, Lâm Huyền khá ngạc nhiên.

Hình như...

Có gì đó không đúng.

Đầu tiên, Trịnh Thành Hà chắc chắn không đủ khả năng để khiến một vụ án đã kết thúc từ mười mấy năm trước được tái thẩm, chắc chắn có người quyền lực và mạnh mẽ đứng sau giúp đỡ.

Thứ hai, tất cả các nam nhân trong gia đình kẻ ác đều bị tử hình... đối với một vụ án từ mười mấy năm trước, Lâm Huyền cảm thấy không hợp lý. Không phải hắn cảm thông cho những kẻ ác đó, chỉ là từ góc độ pháp luật, án tử hình không nên quá phổ biến.

Vì vậy, cảm giác vẫn là...

Có ai đó đứng sau thúc đẩy.

Tổng hợp lại, người phù hợp nhất với những đặc điểm này chính là—

Quý Tâm Thủy, một người có địa vị cao và quyền lực.

"Cảnh sát Lưu."

Lâm Huyền nói lên thắc mắc của mình:

"Tôi có một câu hỏi muốn hỏi, không phải tôi cho rằng những kẻ ác đó không đáng bị tử hình. Tôi chỉ muốn hỏi từ góc độ pháp luật... theo kinh nghiệm của anh, một vụ án ác nghiệt từ mười mấy năm trước, bây giờ tái thẩm, theo chuẩn mực pháp luật, liệu có thật sự tất cả nam nhân liên quan đều bị tử hình không?"

Chương 431: Giết chóc (2)

"Điều này rất khó nói, Lâm Huyền."

Cảnh sát Lưu uống một ngụm trà, tặc lưỡi:

"Chúng ta chỉ có thể thấy kết quả xét xử cuối cùng, còn chi tiết vụ án lúc đó như thế nào, không kiểm tra chi tiết thì không rõ. Mặc dù lý thuyết không tới mức tất cả đều tử hình, nhưng... nhiều việc không nói trước được, nhỡ đâu trong những năm qua đám kẻ ác đó còn phạm tội khác thì sao?"

"Với nhiều tội danh cộng lại, không phải không thể bị tử hình. Anh cũng biết, vài năm trước nhà nước đã mạnh tay trấn áp tội phạm có tổ chức, tôi thấy chuyện này cũng không có gì lạ. Với những kẻ ác quen thói làm bậy, liệu trong mười mấy năm qua họ có sống yên ổn không? Khả năng cao là không."...

Nghe cảnh sát Lưu giải thích, Lâm Huyền nhắm mắt suy nghĩ, không nói thêm gì.

Sự nghi ngờ từ vô tội.

Đó là vấn đề lớn nhất mà anh đang đối mặt.

Theo luật pháp của Long Quốc, nếu không đủ chứng cứ chứng minh bị cáo có tội, cũng không thể chứng minh bị cáo vô tội, thì nên coi bị cáo vô tội.

Hiện tại tình huống là như vậy.

Nhiều chuyện, hắn rõ ràng biết, hung thủ chính là Quý Lâm, Quý Tâm Thủy, Chu Đoạn Vân, những kẻ đứng sau.

Nhưng, không có đủ chứng cứ để chứng minh họ có tội.

Bao gồm cả vụ việc của Trịnh Thành Hà.

Hắn biết rõ Quý Tâm Thủy đã giúp Trịnh Thành Hà, có lẽ cả chi phí chữa bệnh cho Trịnh Tưởng Nguyệt cũng do Quý Tâm Thủy chi trả, nên giữa họ chắc chắn có quan hệ lợi dụng lẫn nhau, Trịnh Thành Hà rõ ràng là tay chân của Quý Tâm Thủy.

Đây là điều mà Lâm Huyền biết rõ.

Nhưng, không có đủ chứng cứ.

Vậy thì không thể kết tội, không thể xét xử.

"Lâm Huyền, chúng ta gặp rắc rối rồi."

Lúc này, Sở Sơn Hà bước vào, thấy cảnh sát Lưu trong phòng, hai người chào hỏi, rõ ràng rất quen thuộc.

Sau đó, Sở Sơn Hà nhìn Lâm Huyền:

"Từ tối qua khi bắt giữ Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, đã qua 10 tiếng. Nhưng vấn đề là... hai người họ không nói gì, không thừa nhận bất kỳ tội ác nào, thậm chí không hợp tác với cuộc thẩm vấn của chúng ta."

"Điều này rất khó giải quyết, như tôi đã nói trước với cậu, nếu không có đủ chứng cứ để chứng minh họ liên quan đến vụ án giết người, chúng ta chỉ có thể giam giữ họ trong 24 giờ, rồi phải thả người."

"Thêm nữa... Quý Tâm Thủy có hậu thuẫn rất mạnh, thế lực lớn, hiện tại rất nhiều áp lực đang đè lên cảnh sát Đông Hải, e rằng trong 14 giờ tới, nếu không tìm được chứng cứ hoặc họ không thừa nhận tội ác, chúng ta sẽ phải thả người."

Lâm Huyền nghe xong, gật đầu.

Đó cũng là điều hắn đang lo lắng...

Thực ra.

10 tiếng trước, buổi diễn lúc 00:42, vẫn có nhiều tình tiết không theo kế hoạch của Lâm Huyền.

Hắn đã tốn công đặt bom dưới nắp cống để cứu mình vào lúc cực hạn cuối cùng, nhằm chứng minh rằng tài xế taxi thực sự...

Có ý định cố ý giết người.

Nhưng, ở đây xảy ra vấn đề.

Có lẽ là do tiếng hét của Quý Lâm khiến Trịnh Thành Hà nhận ra mình, vì vậy hắn ta lập tức phanh gấp và quay xe... để lại vết lốp đen rõ ràng trên mặt đất.

Trong việc xác định theo pháp luật, làm thế nào để đánh giá việc tai nạn xe cộ là cố ý hay vô tình, vết phanh và vết tránh né là chứng cứ quan trọng.

Và bây giờ, vì Trịnh Thành Hà phanh gấp và quay xe ngay lập tức, cũng không thể xác định hắn ta cố ý giết mình... vì nhìn vào vết lốp có thể thấy hắn ta cuối cùng đã cố gắng tránh né. Hơn nữa, người đã chết rồi, càng không có chứng cứ xác nhận.

Đó là điều thứ nhất.

Điều thứ hai là việc Quý Lâm đã làm một điều khiến Lâm Huyền ngạc nhiên.

Hắn không ngờ rằng, khi Quý Lâm định đẩy mình ra đường để chết, lại đột nhiên rụt tay lại.

Tình huống bất ngờ này làm cho mọi kế hoạch của Lâm Huyền gần như đổ bể.

Nếu Quý Lâm không rụt tay lại.

Đẩy mình ra đường ngay lập tức.

Thì hành động cố ý giết người này, hắn ta không thể chối cãi được.

Nhưng vấn đề là Quý Lâm đã rụt tay lại, không đẩy mình ra.

Vậy nên, từ những chứng cứ hiện có.

Quý Lâm cũng vô tội.

Dù có nghi ngờ động cơ và hành vi của hắn ta.

Theo nguyên tắc suy đoán vô tội, pháp luật cũng không thể trừng phạt hắn ta.

Chẳng lẽ...

Khó khăn lắm mới bắt được Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, lại phải thả họ đi mà không có kết quả gì sao?

Lâm Huyền không thể chấp nhận điều đó.

Một khi thả họ ra, an toàn của mình sẽ sớm gặp nguy hiểm.

Những người đã bị thất bại một lần, họ không ngu ngốc, chắc chắn sẽ không để mình thất bại lần thứ hai.

Đặc biệt là bây giờ mọi chuyện đã bị mình nhìn thấu, hai bên không phải anh chết thì tôi chết; chỉ cần dám thả họ ra, rất có thể chưa tới ngày mai, mình sẽ gặp đại họa, chết thảm ở đâu đó tại Đông Hải.

Đã đến mức chó cùng dứt dậu, Quý Tâm Thủy tám phần sẽ từ bỏ cách giết người bằng xe vào lúc 00:42, mà dùng cách khác để nhanh chóng giải quyết mình.

Chương 432: Thiệp mời (1)

Vì vậy...

Tuyệt đối không thể thả họ ra ngoài.

Không những vậy...

Tốt nhất là khiến họ biến mất mãi mãi, không để lại hậu hoạn.

Vậy thì.

Làm sao để đạt được điều đó?

Làm sao để khiến họ bị xử tử?

Lâm Huyền cầm bút trên bàn, kẹp giữa các ngón tay và bắt đầu xoay nhanh.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Những việc Quý Lâm và Quý Tâm Thủy đã làm, từ lâu đã đủ để bị xử tử nhiều lần.

Giết Hứa Vân, giết Đường Hân, giết viện sĩ Lý Ngang... đặc biệt là Hứa Vân và viện sĩ Lý Ngang, họ là những nhà khoa học vĩ đại nổi tiếng thế giới, tính chất rất ác nghiệt, ở bất kỳ quốc gia nào cũng đáng bị xử tử.

Nhưng vấn đề là.

Hiện tại không có chứng cứ, và họ cũng không nhận tội.

Nếu họ nhận tội... thì đơn giản hơn nhiều.

Theo luật pháp của Long Quốc, chỉ lời khai không thể được coi là chứng cứ trực tiếp để kết tội.

Tuy nhiên, có một trường hợp đặc biệt—

Nếu tội phạm tự nhận tội, thì lời khai của họ có thể được coi là chứng cứ trực tiếp, là một phần của chuỗi chứng cứ.

Vì vậy...

Biện pháp hiệu quả nhất hiện tại.

Là khiến Quý Lâm và Quý Tâm Thủy tự nhận tội!

"Có cách nào tốt không?"

Bút trong tay Lâm Huyền xoay ngày càng nhanh, não bộ suy nghĩ nhanh chóng, các đầu mối hiện lên, lan tỏa, tụ hợp, chồng chéo—

Đêm mưa, Hoàng Tước ngồi vắt chéo chân trên ghế sô pha:

"Thiệp mời này là giả."

Trong xe van, Đại Kiểm Miêu ngậm điếu thuốc:

"Tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể thử... mới có thể có được một thiệp mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Ngoài biệt thự, Quý Lâm dựa vào cửa:

"Lâm Huyền, anh đã nghe về... Câu Lạc Bộ Thiên Tài chưa?"

Lâm Huyền cau mày.

Gần rồi...

Nghĩ thêm chút nữa.

Nghĩ thêm chút nữa!

Quý Lâm đã nói, lúc 00:42 giết người, có thể có hai nhóm người.

Nhóm A là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và nhóm B là Quý Lâm và Quý Tâm Thủy.

Nhóm B là bắt chước kém cỏi nhóm A, theo lời Quý Lâm, là muốn chứng minh điều gì đó với Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Quý Tâm Thủy họ muốn chứng minh điều gì?

Tại sao phải chứng minh những điều đó?

Mục đích cuối cùng của họ là gì?

Quý Tâm Thủy đã đứng trên đỉnh của kim tự tháp thế giới... ông ta đã đứng trên đỉnh của muôn người.

Ông ta còn gì không hài lòng?

Ông ta còn gì để theo đuổi?

Mọi thứ trần tục, mọi thứ hiện thực, đối với Quý Tâm Thủy đều là những thứ dễ dàng đạt được, thậm chí ông ta có thể dễ dàng vượt qua luật pháp và quy tắc.

Một người mạnh mẽ như vậy...

Nếu ông ta còn có điều gì đó muốn theo đuổi, muốn đạt được...

Thì đó tuyệt đối không phải là quyền lực, tiền bạc, địa vị đơn giản!

Đó nên là một quyền năng mạnh mẽ hơn, bí ẩn hơn, có thể thay đổi số phận của nhân loại!

Đột nhiên!

Lâm Huyền mở mắt đột ngột!

Có lẽ...

Dù là Quý Lâm hay Quý Tâm Thủy, mục đích của họ đều giống nhau—

Muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

"Đáng để đánh cược."

Lâm Huyền dừng xoay bút, nắm chặt ngón tay.

Ít nhất...

Quý Lâm và Quý Tâm Thủy chắc chắn biết sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Còn về tổ chức bí ẩn này.

Thông tin mình biết có lẽ không ít hơn họ.

Hiện tại, chỉ còn 14 giờ trước khi cảnh sát thả người, nếu không khiến họ nhận tội, thì mọi chuyện sẽ đổ bể.

Vì vậy... phải đánh cược!

"Tôi ra ngoài một lát."

Lâm Huyền đứng dậy, đi ra cửa, quay đầu nhìn cảnh sát Lưu:

"Xin anh tiếp tục giám sát Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, không để họ tiếp xúc với nhau... đợi tôi quay lại."

"Lâm Huyền? Cậu định đi đâu?"

Sở Sơn Hà nhìn thấy Lâm Huyền đứng dậy rời đi, rất bất ngờ.

Trong thời điểm quan trọng như thế này...

Lâm Huyền định làm gì?

Vài ngày trước, Lâm Huyền đặc biệt nhờ ông ta giúp, mong ông ta ra mặt, bí mật triệu tập một số lực lượng quốc gia từ nơi xa xôi ngoài Đông Hải để phối hợp với hành động phục kích đã được lên kế hoạch.

Nguyên nhân chủ yếu là Lâm Huyền không tin tưởng cảnh sát Đông Hải.

Ban đầu Sở Sơn Hà không hiểu ý đồ của Lâm Huyền... nhưng sau khi Lâm Huyền nói rằng đối tượng tình nghi chính là Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, ông ta lập tức hiểu lý do tại sao Lâm Huyền phải làm như vậy.

Không kể đến việc Quý Tâm Thủy có địa vị và tiếng tăm cao trong nước và quốc tế; ngay cả Quý Lâm cũng được coi là khách quý nhờ vào việc hắn ta giúp cảnh sát Đông Hải phá nhiều vụ án khó.

Dễ hiểu rằng nếu dùng cảnh sát Đông Hải để phối hợp phục kích, Quý Lâm chắc chắn sẽ có cách nhận ra hành động của Lâm Huyền.

Do đó, 10 giờ trước, cuộc bắt giữ vào sáng sớm đã rất thành công.

Ông ta nhờ vào mối quan hệ cá nhân tìm được một người có vị thế lớn ở đế đô. Người này cũng rất coi trọng chuỗi vụ án giết người nhắm vào các nhà khoa học và cũng vô cùng phẫn nộ, vì vậy đã cử thuộc hạ của mình ra tay, hết sức phối hợp với hành động này.

Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

Chương 433: Thiệp mời (2)

Chỉ tiếc là... cuối cùng việc nắm bắt động cơ giết người và bằng chứng giết người của đối phương vẫn gặp vấn đề.

Vì Quý Lâm rút tay lại bất ngờ và dấu phanh của tài xế taxi, kết quả cuối cùng của cuộc bắt giữ trở nên mơ hồ.

Sở Sơn Hà không lo lắng việc mình mất mặt hay danh dự.

Ông ta cũng căm ghét đám sát nhân giết giáo sư Hứa Vân, hận không thể giết chết họ ngay lập tức.

Nếu cứ để họ chạy thoát như vậy... ông ta tự thấy mình có lỗi với Hứa Vân và những nhà khoa học vĩ đại đã cùng chết!

"Yên tâm đi ngài Sở, cháu sẽ quay lại ngay."

Lâm Huyền dừng lại ở cửa, quay đầu nhìn Sở Sơn Hà:

"Cháu nghĩ ra cách để họ mở miệng rồi, nhờ mọi người tiếp tục giám sát Quý Lâm và Quý Tâm Thủy... không để họ gặp nhau, đợi cháu quay lại rồi hành động."...

Sau khi rời khỏi cục cảnh sát Đông Hải, Lâm Huyền bắt taxi đến công ty MX.

Khi đến quầy lễ tân công ty hỏi thăm.

Rất tốt.

Triệu Anh Quân ra ngoài dự họp rồi, hiện tại trong văn phòng không có ai, tiết kiệm được nhiều phiền phức.

Hắn vào thang máy, bấm nút lên tầng 22.

Đinh ————

Thang máy mở ra, hắn đến trước cửa văn phòng có mật mã của Triệu Anh Quân, nhập mật mã và thành công bước vào căn phòng mà chỉ có hai người họ biết mật mã.

"Phù..."

Đóng cửa lại, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Văn phòng của Triệu Anh Quân vẫn như mọi khi, không có gì thay đổi.

Vì lâu rồi không đến dọn dẹp, sắp xếp cho cô ấy, ghế sofa và bàn trà lại bắt đầu phủ một lớp bụi mỏng.

Nhưng cũng không có cách nào khác.

Triệu Anh Quân không tin tưởng bất kỳ ai, kể cả nhân viên dọn dẹp, không cho phép tự ý vào văn phòng của cô ấy.

Vì vậy, căn phòng lớn này chỉ có thể tự mình dọn dẹp khi có thời gian.

Còn về Hoàng Tước...

Hắn xem đây như máy rút tiền, ra vào thoải mái, tiện tay làm một chút có thể giúp dọn dẹp nơi này chứ.

Lâm Huyền đi đến góc tủ hồ sơ.

Triệu Anh Quân rất kém trong việc sắp xếp tài liệu, chỉ cần Lâm Huyền không giúp, cô ấy gần như sẽ xếp tất cả tài liệu chồng chất lên bàn, chỉ khi nào không còn chỗ để xếp mới đổi chỗ...

Chính vì lý do này.

Lâm Huyền đã giấu tấm thiệp mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở đây trước khi đến cục cảnh sát Đông Hải bắt Quý Lâm.

Thực tế chứng minh, hắn không nhìn nhầm Triệu Anh Quân.

Hắn cũng vô cùng may mắn khi vài lần do dự, cuối cùng không vứt bỏ hoặc phá hủy tấm thiệp mời giả này mà giữ lại.

Két...

Kéo mở tủ hồ sơ, lấy ra hộp tài liệu ở tầng dưới, mở ra.

Một tấm bìa đỏ thẫm nằm yên bên trong, mọi thứ như cũ.

Lâm Huyền lật tấm thiệp mời gấp lại, mặt sau có năm chữ mạ vàng, Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Ở một góc của hộp tài liệu còn kẹp một con dấu sáp, trên đó cũng có logo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài—

Một bàn tay phải giơ ngón trỏ, chỉ thẳng lên trời.

Tấm thiệp mời này là giả, do Hoàng Tước làm, thậm chí rất tệ.

Mã QR bên trong thiệp mời thực sự là buổi phát trực tiếp của sự kiện Apple.

Nhưng.

Con dấu sáp lại là thật.

Điều này làm cho tấm thiệp mời chỉ cần không mở ra đọc nội dung bên trong... thì có thể đánh lừa được.

Thêm vào đó.

Trong tình huống hiện tại...

Lâm Huyền mỉm cười, lấy bật lửa, hơ mềm sáp trên con dấu,

làm cho nó dính.

Sau đó, hắn ấn chặt nó lên nếp gấp của thiệp mời, niêm phong lại tấm thiệp đã mở ra.

"Rất tốt."

Lâm Huyền hài lòng nhìn tấm thiệp mời "nguyên bản hai tay":

"Trong phim 'Vô Song' có câu... đôi khi đồ giả còn tốt hơn đồ thật."

"Huống hồ, khi không ai từng thấy thiệp mời thật. Thì đồ giả, chính là đồ thật."...

Lâm Huyền bỏ tấm thiệp mời vào túi tài liệu, bắt taxi quay lại cục cảnh sát Đông Hải, cùng Sở Sơn Hà và mọi người vào phòng giám sát thẩm vấn.

Trong phòng giám sát này, có thể nhìn thấy tình hình trong mỗi phòng thẩm vấn.

Quý Lâm và Quý Tâm Thủy bị nhốt trong hai phòng thẩm vấn riêng biệt.

Cả hai đều ngồi trên ghế sắt.

Tay chân bị xiềng xích cột vào cạnh ghế, để ngăn hành vi quá khích.

"Họ vẫn chưa nói gì sao?"

Lâm Huyền hỏi.

Sở Sơn Hà lắc đầu:

"Không những không nói, mà còn rất kiêu ngạo."

Ông ta chỉ vào màn hình giám sát ghi hình Quý Tâm Thủy:

"Ông già này hoàn toàn không lo lắng về tình trạng hiện tại, thậm chí còn cười nói rằng ông ta sẽ sớm ra ngoài, rất tự tin."

"Còn Quý Lâm thì sao?"

"Cũng vậy thôi." Sở Sơn Hà nói:

"Quý Lâm thì có thể giao tiếp, nhưng phủ nhận tất cả các cáo buộc. Hắn ta thông minh, biết rõ chúng ta chỉ có thể giam họ trong 24 giờ."

"Vì vậy... nếu chúng ta không tìm ra chứng cứ liên quan họ đến vụ giết người, hoặc không khiến họ nhận tội... họ sẽ thực sự được thả ra và cao ngạo rời khỏi đây."

"Sẽ không đâu, cháu có cách."

Lâm Huyền lắc đầu, nhìn Sở Sơn Hà và cảnh sát Lưu trong phòng giám sát:

"Chỉ là... tôi cần mọi người phối hợp một chút."

Chương 434: Thiệp mời (3)

"Không vấn đề gì."

Cảnh sát Lưu là người đầu tiên đáp:

"Lâm Huyền, qua mấy sự kiện trước, tất cả mọi người trong cục cảnh sát đều hoàn toàn tin tưởng anh. Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc và quy định, chúng tôi đều có thể làm theo lời anh. Thậm chí trong phạm vi quyền hạn của tôi... dù có vi phạm một chút quy định cũng có thể thương lượng được."

"Vừa rồi tôi cũng đã bàn với ngài Sở, nếu bọn họ thật sự là kẻ giết Hứa Vân và Đường Hân... thì bất kể giá nào, chúng ta cũng phải bắt họ và đưa họ ra chịu sự trừng phạt xứng đáng!"

"Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát, tôi không quan tâm người dân Đông Hải sẽ nghĩ sao về việc cảnh sát chúng ta nói một đằng làm một nẻo. Điều chúng ta phải làm và nhất định phải làm, là tóm gọn hung thủ thực sự! Lâm Huyền, anh có ý kiến gì cứ nói ra. Mọi trách nhiệm... tôi sẽ gánh vác!"...

Lâm Huyền gật đầu, dặn dò mọi người một lúc.

Hắn không nói với họ về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng không tiết lộ bất kỳ chi tiết nào của kế hoạch, chỉ bảo rằng:

"Lát nữa khi tôi vào gặp họ, hãy tắt tất cả các thiết bị ghi hình, ghi âm, giám sát."

"Việc thẩm vấn đơn thuần bây giờ không đem lại manh mối gì nữa, tôi phải tìm cách để họ tin tưởng. Cả hai đều là người thông minh, chúng ta không nên giở trò, nhất định phải tắt hết các thiết

bị giám sát."

"Còn lại... xin mọi người tin tưởng tôi, tôi sẽ không để mọi người thất vọng."

Dặn dò xong.

Lâm Huyền nhìn vào màn hình giám sát Quý Lâm và Quý Tâm Thủy...

Hai người này, nên chọn ai đây?

Suy nghĩ một hồi.

Lâm Huyền quyết định đặt mục tiêu vào người mà hắn không quen thuộc — Quý Tâm Thủy.

Lâm Huyền cho rằng, vì hắn không biết nhiều về Quý Tâm Thủy, và Quý Tâm Thủy cũng không biết nhiều về hắn, nên sự xa lạ này dễ khiến đối phương bị lừa.

Ngược lại.

Hắn đã sống cùng Quý Lâm một thời gian dài, cả hai đều quá quen thuộc với nhau.

Sự quen thuộc này không chỉ ở mức độ nhận thức, mà còn là cách suy nghĩ, thói quen ngôn ngữ, phong cách hành xử.

Giống như bạn bè khó nói dối nhau... Cao Dương vừa nhấc mông là Lâm Huyền biết định làm gì, thậm chí hai người chỉ cần ánh mắt đã truyền đạt được 10KB thông tin. Trong tình huống hiểu nhau như vậy, thực sự rất khó lừa đối phương.

Ít nhất...

Lâm Huyền không tự tin có thể lừa được Quý Lâm.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng đối phương thực sự rất thông minh.

Còn một lý do nữa để chọn Quý Tâm Thủy.

Người xưa có câu.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Quý Tâm Thủy nhiều khả năng là ông chủ hoặc nhân vật quan trọng trong nhóm của họ, người nắm giữ nhiều thông tin và tình báo nhất.

Chỉ cần lừa được Quý Tâm Thủy...

Đó sẽ là đánh gục cả nhóm từ gốc rễ, thực sự bắt trọn lưới!

"Tôi sẽ đi gặp Quý Tâm Thủy trước, lát nữa nhìn thấy tay tôi ra hiệu, hãy tắt hết các thiết bị giám sát."

Dặn dò xong với cảnh sát Lưu và các nhân viên, Lâm Huyền cầm túi tài liệu, tiến về phòng thẩm vấn nơi Quý Tâm Thủy đang bị giam giữ.

Từ đêm qua khi bị bắt đến giờ, Quý Tâm Thủy vẫn luôn ở đây.

Có lẽ...

Đây là cơ hội duy nhất của hắn.

Két.

Lâm Huyền đẩy cửa nặng nề của phòng thẩm vấn, bước vào, nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi đối diện trên ghế sắt.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp Quý Tâm Thủy ngoài đời.

Cuộc gặp gỡ định mệnh, không ngờ lại ở nơi như thế này.

Quý Tâm Thủy trước mắt già hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Huyền...

Có lẽ bức ảnh trên báo chí trước đây không phải chụp từ hai năm trước, mà từ sớm hơn.

Mái tóc bạc trắng của ông lão gần như đã rụng hết, da đầu không có bất kỳ độ bóng nào, như một chiếc giẻ nhăn nhúm.

Ông ta thực sự rất già.

Tính theo tuổi, ông ta ít nhất đã hơn 80 tuổi, nhưng nhìn vào thể trạng và làn da, trông còn già hơn tuổi thật.

Nhưng tinh thần ông ta rất tốt.

Dù bị xiềng xích khóa trên ghế, ánh mắt ông ta vẫn tự tin,

Khinh khỉnh,

Thư thái,

Kiêu ngạo.

Như thể người bị trói không phải là ông ta, mà là Lâm Huyền.

"... Thật là hiếm có khách quý."

Thấy người vào phòng thẩm vấn là Lâm Huyền, khuôn mặt nhăn nheo của Quý Tâm Thủy nở nụ cười lạnh:

"Thật là một chàng trai may mắn không chết."

Bịch.

Lâm Huyền không nói gì, biểu cảm không thay đổi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng thẩm vấn, lặng lẽ ngồi đối diện Quý Tâm Thủy.

Quý Tâm Thủy ngả người, mắt nhìn Lâm Huyền với ánh mắt

khinh thường:

"Bỏ cuộc đi, tôi sẽ không nói gì đâu, ai đến cũng vô ích."

Bốp.

Lâm Huyền búng ngón tay.

Một tiếng động vang lên.

Kính một chiều trong phòng thẩm vấn tối lại, trở thành màn đen; đèn báo nguồn của các camera ở bốn góc tắt, rụt vào; đồng thời, đèn báo của hệ thống ghi âm trên bàn và trên tường cũng tắt, biểu thị việc giám sát và ghi âm đã kết thúc.

Quý Tâm Thủy nhìn quanh, nhíu mày, rất ngạc nhiên.

Ông ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 435: Nicolaus Copernicus (1)

Người trước mắt chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, làm sao có quyền yêu cầu cảnh sát tắt hết các thiết bị giám sát.

Hơn nữa, hắn không phải là cảnh sát, không có quyền thẩm vấn.

"Cậu định làm gì?"

Quý Tâm Thủy cảnh giác nhìn Lâm Huyền.

Cảnh sát Đông Hải không thể táo bạo đến mức này chứ? Định dùng bạo lực trong căn phòng kín đáo này?

"Ông không cần lo lắng."

Lâm Huyền cuối cùng cũng lên tiếng.

Hắn vừa tháo dây niêm phong trên túi tài liệu, vừa nói:

"Tất cả thiết bị giám sát đã tắt, bây giờ cuộc trò chuyện này chỉ có hai chúng ta biết."

"Thì sao?" Quý Tâm Thủy lạnh lùng cười:

"Cậu định làm gì?"

"Tôi đến để đưa cho ông thứ này."

Lâm Huyền tháo xong dây niêm phong.

Rồi...

Trong ánh mắt kinh ngạc của Quý Tâm Thủy, hắn rút ra một tấm thiệp mời màu đỏ thẫm từ túi tài liệu!

Mặt có con dấu sáp hướng lên, dòng chữ Câu Lạc Bộ Thiên Tài (Genius Club) bằng tiếng Anh phản chiếu ánh sáng trắng, phát ra một ánh sáng kỳ quái và kiêu ngạo!

Lâm Huyền dùng hai ngón tay phải giữ tấm thiệp, chậm rãi đẩy nó đến trước mặt Quý Tâm Thủy:

"Chúc mừng ông, Quý Tâm Thủy."

Lâm Huyền ngẩng đầu, mỉm cười nhìn vào đôi mắt giãn nở vì sốc của đối phương:

"Đây là... thiệp mời của ông!"

Quý Tâm Thủy mở to mắt, hơi thở dồn dập.

Ông ta không thể tin được khi nhìn chằm chằm vào bức thư mời màu đỏ thẫm trên bàn trước mặt!

Đây...

Tờ giấy đỏ thẫm này,

Con dấu sáp có khắc hình,

Đây chính là thư mời thật sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Suốt đời, ông ta chỉ nhìn thấy thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài một lần duy nhất.

Chỉ một lần.

Nhưng chỉ một lần đó đã khắc sâu trong tâm trí ông ta, đến nay vẫn còn nhớ rõ!

Đặc biệt là logo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trên con dấu sáp... một bàn tay phải duỗi ngón trỏ, chỉ thẳng lên trời, hình ảnh này đã khiến ông ta lúc đó chấn động, thực sự cảm nhận được sức mạnh thần bí và khinh thường tất cả của câu lạc bộ này!

Hình ảnh này là bí mật sâu thẳm nhất trong lòng ông ta suốt bao năm qua.

Ông ta chưa bao giờ nói với ai.

Ngay cả khi Quý Lâm đã tìm mọi cách moi từ miệng ông ta tên gọi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông ta cũng chưa bao giờ tiết lộ sự tồn tại của logo này.

Ông ta cũng chưa từng dám vẽ lại hình ảnh chỉ thấy một lần đó, ông ta luôn giấu kín nó trong lòng, đêm đêm mơ thấy, là niềm khao khát vĩnh cửu của ông ta.

Và ông ta không ngờ rằng...

Hôm nay.

Lại gặp lại con dấu này ở nơi không thể ngờ nhất!

Thấy lại tấm—

Thư mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà ông ta hằng ao ước!

Lần thứ hai trong đời ông ta nhìn thấy tấm thư mời này...

Ông ta vô cùng chắc chắn!

Đây là thật! Đây chính là thư mời thật sự!

Quý Tâm Thủy phấn khích ngẩng đầu lên.

Đồng tử rung động mạnh, mặt mày kích động, lắp bắp nhìn Lâm Huyền:

"Là... là Copernicus bảo cậu đến... đúng rồi, Copernicus nói đúng hết! Tôi, tôi thành công rồi! Tôi đủ điều kiện rồi!"

Copernicus?

Lúc này, Lâm Huyền vẫn giữ nụ cười như cũ, nhưng trong lòng lại cảm thấy cái tên đột ngột nghe thấy này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

Copernicus.

Có phải là nhà thiên văn học vĩ đại trong sách lịch sử không?

Lâm Huyền tự hỏi về cái tên này.

Nghe thật quen tai, nhưng lại xa vời không thực.

Nicolaus Copernicus.

Là nhà thiên văn học và toán học nổi tiếng người Ba Lan thời kỳ Phục Hưng châu Âu.

Ông là người đề xuất học thuyết nhật tâm vĩ đại, không ai tranh cãi về thiên tài khoa học trong lịch sử nhân loại.

Chỉ tiếc rằng...

Kiến thức và nhận thức của ông vượt quá thời đại quá nhiều,

Nhìn người thanh niên trước mặt chỉ mỉm cười mà không nói gì, Quý Tâm Thủy có chút lo lắng, bắt đầu tự giới thiệu:

"Ngài, ngài chắc chắn cũng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đúng không? Copernicus chính là người giới thiệu tôi... à không, xin lỗi, tôi thực sự quá kích động, ngài chắc chắn biết điều này."

"Cảm ơn, cảm ơn ngài đã mang thư mời đến cho tôi... mặc dù

tôi không ngờ lại nhận được thư mời ở nơi này, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, tất cả đều là thử thách mà câu lạc bộ dành cho tôi! Tôi cuối cùng... cuối cùng có thể giống như Copernicus và các ngài, gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi!"

"Xin lỗi, tôi có hơi lắp bắp." Quý Tâm Thủy nhận ra mình quá kích động và thất thố.

Ông ta hít sâu vài lần để bình tĩnh lại, cơ thể không còn run rẩy nhưng giọng nói vẫn không ngừng run khi nhìn Lâm Huyền:

"Xin hỏi... tôi nên xưng hô với ngài thế nào?"

Ông ta vẫn khó lòng kiểm soát được sự phấn khích và hưng phấn của mình.

Ông ta rất muốn biết tên của đối phương, người sẽ dẫn dắt mình gia nhập tổ chức!...

Lâm Huyền nhìn người đàn ông già cả đang phấn khích trước mặt.

Dù không biết trong lòng ông ta đang diễn ra cuộc đấu tranh dữ dội như thế nào.

Nhưng hiện tại, rõ ràng đối phương đã hoàn thành tự thuyết phục, cho mình vai trò giám khảo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chương 436: Nicolaus Copernicus (2)

Vậy thì, vấn đề xưng hô mà ông ta hỏi bây giờ nên trả lời thế nào?

Lâm Huyền cũng đang suy nghĩ.

Nói nhiều dễ sai.

Hắn không hiểu rõ ý nghĩa của câu hỏi này.

Ông ta rõ ràng biết mình tên là Lâm Huyền, biết mọi thông tin của mình.

Nhưng trong trường hợp này, lại hỏi mình nên "xưng hô" thế nào.

Điều đó có nghĩa là...

"Xưng hô" và "tên" không giống nhau.

Giống như cái tên Copernicus mà ông ta nhắc tới, có lẽ chỉ là biệt danh, mật danh, hay biệt hiệu gì đó thôi?

Vậy mình nên có biệt danh gì? Nên trả lời sao?

Lâm Huyền không biết.

Cũng không chắc chắn.

Vì vậy...

Tốt nhất là tránh vấn đề này đi.

Hắn không biết Quý Tâm Thủy hiểu rõ bao nhiêu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Rõ ràng, Quý Tâm Thủy đã từng gặp các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ít nhất là gặp một người.

Vậy ông ta có biết biệt danh của các thành viên khác không?

Rất khó nói.

Nên lúc này không thể mạo hiểm trả lời.

Hiện giờ, khó khăn lắm mới khiến Quý Tâm Thủy mắc câu, nếu lúc này nói sai hoặc nói điều gì đó không chắc chắn khiến ông ta nghi ngờ, thì tất cả đều tan thành mây khói.

"Những điều này, sau khi ông chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông sẽ tự nhiên biết thôi."

Lâm Huyền giữ nụ cười tự tin, đánh lạc hướng câu hỏi này.

Lúc này, hắn thật sự rất muốn hỏi Quý Tâm Thủy nhiều thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng...

Nguy hiểm quá lớn, hoàn toàn không thể hỏi.

Giờ đây, Quý Tâm Thủy đã tin chắc mình là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nếu mình hỏi thêm một số câu ngớ ngẩn, chắc chắn sẽ bị lộ tẩy.

Vì vậy, hãy nhanh chóng thực hiện kế hoạch ban đầu thôi.

"Nhưng."

Lâm Huyền đổi giọng, nhìn Quý Tâm Thủy:

"Bài kiểm tra của ông vẫn chưa kết thúc. Tiếp theo, mới là bài kiểm tra cuối cùng để ông gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Lâm Huyền tỏ vẻ bí ẩn, khoanh tay, bắt đầu nói thật:

"Quý Tâm Thủy, ông có biết tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể ẩn mình một cách thần bí trong dòng chảy lịch sử mà không để lại dấu vết nào không?"

"Tôi không biết, xin ngài chỉ giáo." Quý Tâm Thủy ngồi thẳng, rất nghiêm túc.

"Đó là vì... các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài bản thân họ đã là lịch sử; họ đã hòa mình vào lịch sử, tách rời khỏi thế giới thực, tự nhiên sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào."

Lâm Huyền nhìn vào mắt Quý Tâm Thủy:

"Chỉ cần là người sống, sẽ để lại dấu vết trong lịch sử. Nhưng người chết thì khác... người chết sẽ không gây chú ý, cũng sẽ không để lại dấu vết thực sự trên thế giới này, tự nhiên có thể ẩn mình cùng tổ chức trong dòng chảy lịch sử, điều khiển vận mệnh tương lai."

Dòng chảy lịch sử...

Điều khiển tương lai...

Những từ này khiến Quý Tâm Thủy nghe mà máu sôi lên.

Từ "nhiễu loạn loạn lịch sử" vốn là do Copernicus nói với ông ta.

Ông ta đã băn khoăn nhiều năm... tại sao những việc chưa xảy ra này, đáng lẽ phải gọi là tương lai, nhưng Copernicus và mọi người lại gọi đó là lịch sử.

Ông ta không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi.

Và cách nói chuyện của người thanh niên trước mắt, giống hệt như Copernicus!

Cũng là lịch sử, lịch sử... lúc này Quý Tâm Thủy mới hiểu ra, hóa ra trong mắt họ, những gì chưa xảy ra trong tương lai... là lịch sử đã được xác định!

Thật kỳ diệu...

Cảm giác này thật kỳ diệu, thật vĩ đại.

Đây chính là quyền lực tối cao mà ông ta luôn theo đuổi! Khả năng điều khiển vận mệnh và thời gian!

Ông ta hoàn toàn không nghi ngờ lời của Lâm Huyền.

Vì.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài vô song, vốn nên đứng trên cả thời gian và vận mệnh, điều này hoàn toàn khớp với những gì ông ta luôn suy đoán!

Ông ta nghiêng người về phía trước, mắt đầy kỳ vọng nhìn Lâm Huyền:

"Vậy xin hỏi... tôi nên làm gì?"

Lâm Huyền mỉm cười.

Thấy đối phương vẫn mắc câu không nghi ngờ, hắn tiếp tục thúc đẩy kế hoạch.

Hơn nữa, Lâm Huyền bất ngờ nhận ra.

Mỗi khi mình nhắc tới từ "lịch sử", Quý Tâm Thủy đều tỏ ra cực kỳ phấn khích.

Điều này cũng khiến hắn ngạc nhiên...

Người bình thường chắc sẽ quan tâm đến tương lai hơn chứ?

Nhưng giờ không cần phân tích điều này, nếu ông ta thích nghe từ "lịch sử", và từ đó có sức thuyết phục mạnh mẽ, thì cứ tiếp tục lợi dụng thôi.

Lâm Huyền nhìn Quý Tâm Thủy, bắt đầu nói dối:

"Bài kiểm tra cuối cùng của ông là phải biến mất khỏi thế giới thực, hoàn toàn ẩn giấu sự tồn tại của mình, khiến mình trở thành một phần lịch sử không ai biết đến."

"Ý ngài là..."

Quý Tâm Thủy mở to mắt:

"Tôi cần 'giả chết' một lần trong thế giới thực? Để sự tồn tại của tôi biến mất khỏi thế giới?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền khá ngạc nhiên, Quý Tâm Thủy sao mà hiểu nhanh thế? Lập tức hiểu được ý tứ lòng vòng của mình.

Chẳng lẽ... ông ta đã chuẩn bị tâm lý trước?

Hay đã nghe qua điều gì tương tự?

Liệu có phải mình bị lộ rồi không?

Lâm Huyền không nói gì nữa, chờ xem phản ứng tiếp theo của Quý Tâm Thủy.

Chương 437: Chào mừng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài (1)

Thông tin mình nắm được quá ít... chỉ dựa vào vẻ ngoài mà đã dùng hết sức lực.

Như đi trên băng mỏng, từng bước đều phải cẩn trọng, chỉ cần sơ suất là bị Quý Tâm Thủy phát hiện sơ hở.

Vì vậy.

Trong tình huống có vẻ không đúng này, tốt nhất là nghe xem Quý Tâm Thủy nghĩ gì về chuyện "giả chết".

Đây hoàn toàn là mình bịa ra.

Là kế hoạch buộc Quý Tâm Thủy thú tội, buộc ông ta tự tử.

Đặc biệt, phải để ông già này tình nguyện đón nhận cái chết, nếu không Lâm Huyền không yên tâm để ông ta ra ngoài, vì sớm muộn gì ông ta cũng sẽ phản lại mình.

Và lúc này, Quý Tâm Thủy...

Bộ não hoạt động nhanh chóng.

Nhớ lại người mà ông ta luôn tôn sùng như thần, Copernicus.

Giả chết.

Thì ra là vậy!

Những thắc mắc trước đây của ông ta đều được giải đáp!

Thì ra trọng tâm nằm ở việc giả chết này!

Chả trách.

Bao nhiêu năm qua, ông ta và Quý Lâm đã tìm đủ mọi cách điều tra, nhưng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hóa ra họ đã tách khỏi thế giới thực, sự tồn tại thực sự của họ đã bị xóa bỏ khỏi thế giới thực, họ đã trở thành lịch sử.

Trong thế giới thực, giả chết.

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tái sinh.

Thực ra vẫn là cùng một người sống, chỉ là đổi thân phận mà thôi.

Quý Tâm Thủy thở dần đều, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Vậy xin hỏi... tôi nên làm gì? Thế nào mới được coi là một lần giả chết thành công?"

Lâm Huyền bên ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May quá.

Quý Tâm Thủy có thể hỏi ra câu này, có nghĩa là kế hoạch của mình chưa bị lộ. Vậy... tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Hắn khẽ cười:

"Quý Tâm Thủy, tình trạng hiện tại của ông chính là một cơ hội tốt để giả chết và tái sinh."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Hiện giờ, phương thức tử hình ở Long Quốc là tiêm thuốc độc. Ông có biết... cần tiêm mấy liều thuốc không?"

"Tôi biết."

Quý Tâm Thủy gật đầu.

Là một chuyên gia về dược phẩm, điều này đương nhiên ông ta biết rõ:

"Tử hình bằng tiêm thuốc độc, tổng cộng sẽ tiêm ba mũi thuốc vào phạm nhân. Mũi thứ nhất chỉ là thuốc gây mê thông thường, không có hiệu quả gây chết; mũi thứ hai là thuốc làm giãn cơ, sẽ khiến cơ bắp của phạm nhân giãn ra và dần dần ngừng thở; mũi thứ ba là thuốc chính gây chết, thành phần thường là kali clorua, tiêm quá liều có thể dễ dàng giết chết một người."

Nói đến đây, Quý Tâm Thủy bỗng nhiên hiểu ra.

Sắc mặt ông ta trở nên hơi chống đối và không hiểu:

"Ý ngài là, muốn tôi chấp nhận án tử hình?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Giống như hôm nay, tôi đã sắp xếp mọi thứ cho ông. Lúc đó khi thi hành án tử hình bằng tiêm thuốc, chúng tôi sẽ thay thế trước thuốc của mũi thứ hai và mũi thứ ba bằng dung dịch muối sinh lý. Như vậy, ông sẽ chỉ chìm vào giấc ngủ do mũi gây mê đầu tiên, pháp y đã được sắp xếp sẽ cấp giấy chứng tử cho ông, và sau đó... chúng tôi sẽ hợp pháp vận chuyển thi thể của ông ra ngoài."

"Như vậy, ông sẽ chết về mặt pháp lý, trước mắt toàn thế giới; nhưng có thể sống lại trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài và dòng chảy lịch sử."

Đây là kế hoạch của Lâm Huyền.

Hắn muốn Quý Tâm Thủy tự nguyện chấp nhận án tử hình.

Và lá bài hắn có trong tay chính là thư mời gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài độc nhất vô nhị, dù là giả nhưng thực hơn thật.

Hắn đặt cược vào tham vọng và sự cố chấp của Quý Tâm Thủy.

Nếu Quý Tâm Thủy là người lý trí, kế hoạch này có thể sẽ thất bại, ông ta sẽ cân nhắc rủi ro, không dám tin tưởng và mạo hiểm với việc tử hình.

Nhưng.

Nếu Quý Tâm Thủy là một người tham vọng, cố chấp, bị ám ảnh, là một người vì muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà sẵn sàng không nhận người thân, giết học trò yêu quý nhất của mình, biến thuộc hạ thành pháo hôi, dẫm đạp lên sinh mạng người khác...

Lâm Huyền cho rằng.

Loại người này, khả năng cao sẽ mắc câu.

Người ta thường nói, vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong; dưới sức cám dỗ đủ lớn, thậm chí nhà tư bản còn dám hy sinh cả mạng sống của mình để mạo hiểm.

Huống hồ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài đối với Quý Tâm Thủy còn hấp dẫn hơn?

Đây là canh bạc của Lâm Huyền hôm nay.

Trước mắt.

Quý Tâm Thủy rõ ràng có chút do dự.

Ông ta băn khoăn, nói nhỏ:

"Tôi chỉ còn khoảng mười mấy tiếng nữa sẽ được thả tự do... lúc đó, có lẽ tôi có thể sắp xếp một màn giả chết trang trọng và thể diện hơn."

Lâm Huyền không thay đổi nét mặt, cũng không cố thuyết phục thêm.

Hắn không biết Quý Tâm Thủy đang do dự, nghi ngờ hay chỉ đơn giản là ông ta quan tâm hơn đến việc giả chết có thể diện hay không.

Nhưng dù sao đi nữa, không thể tiếp tục ở lại đây.

Nói nhiều dễ sai.

Hắn nên rời khỏi đây.

"Quý Tâm Thủy, đây là một bài kiểm tra."

Chương 438: Chào mừng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài (2)

Lâm Huyền đặt hai ngón tay phải lên thư mời, kéo nó về phía mình:

"Ông đương nhiên có quyền chọn tham gia hay không. Nhưng với chúng tôi... chúng tôi cần một đối tác đáng tin cậy."

Lâm Huyền đứng dậy, cầm thư mời, đặc biệt xoay con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước mặt Quý Tâm Thủy:

"Tạm biệt, Quý Tâm Thủy."

Lâm Huyền cho thư mời vào túi hồ sơ, đi về phía cửa phòng thẩm vấn:

"Tôi sẽ chờ ông tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Cạch.

Cánh cửa phòng thẩm vấn dày đóng lại. ...

Hít thở sâu.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng qua được màn giả tạo này.

Kết quả của canh bạc này, còn phụ thuộc vào việc Quý Tâm Thủy có thể chiến thắng tham vọng của chính mình hay không.

Đi qua hành lang, Lâm Huyền trở lại phòng giám sát.

Nhân viên, trưởng cục cảnh sát Sở Sơn Hà, cảnh sát Lưu lập tức vây quanh:

"Sao rồi?"

"Có tiến triển không?"

"Ông ta nói gì? Có thay đổi suy nghĩ không?"

Lâm Huyền cười lắc đầu, chỉ vào màn hình giám sát tối đen:

"Bật tất cả các camera giám sát trong phòng đi, xem ông ta tiếp theo sẽ làm gì."

Nhân viên quay đầu, thao tác vài lần trên bàn phím, camera trong phòng giám sát nơi Quý Tâm Thủy đang ở bật lên lại.

Lâm Huyền tiến lại gần quan sát.

Phát hiện lúc này Quý Tâm Thủy đang nhắm mắt, nét mặt nghiêm trọng, như đối diện với kẻ thù.

Chắc hẳn, giờ tâm trạng ông ta đang rất hỗn loạn.

Một mặt, thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự rất hấp dẫn ông ta.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài thần bí như vậy, điều tra được tên của nó, biết đến sự tồn tại của nó đã là chuyện không dễ dàng rồi.

Huống hồ, trên thư mời của Lâm Huyền còn có con dấu, sự tồn tại của con dấu này khiến thư mời càng thêm phần thuyết phục.

Hơn nữa, dựa trên biểu hiện của Quý Tâm Thủy vừa rồi.

Ông ta hoàn toàn không nghi ngờ thư mời này là giả.

Có thể... ông ta chắc chắn như vậy vì đã từng thấy thư mời

thật hoặc biết thư mời thật trông như thế nào.

Nghĩ vậy...

Quý Tâm Thủy hiểu rõ khá nhiều về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, rõ ràng thông tin ông ta có nhiều hơn của mình.

Nếu mình thắng canh bạc này, quả thật có phần may mắn.

Tích tắc.

Tích tắc.

Tích tắc.

Cả phòng giám sát im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng kim giây của chiếc đồng hồ treo tường, âm thanh duy nhất trong phòng.

Lâm Huyền chăm chú nhìn vào màn hình giám sát, nhìn Quý Tâm Thủy bị còng trên chiếc ghế sắt.

Thời gian... dài đằng đẵng, đã ba tiếng trôi qua.

Quý Tâm Thủy vẫn ngồi suy nghĩ, không có bất kỳ hành động nào khác.

Lâm Huyền cũng vậy, ngồi đó, lặng lẽ nhìn Quý Tâm Thủy.

Ông ta sẽ chọn thế nào đây?

Ở lại thêm 10 giờ nữa, được thả tự do, từ bỏ cơ hội nhận thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Hay là, để có được thư mời này, tin tưởng lời Lâm Huyền về "bài kiểm tra cuối cùng", bỏ lại mạng sống, địa vị, danh tiếng, thề trung thành với Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Lâm Huyền không biết Quý Tâm Thủy sẽ chọn gì.

Chủ yếu là, hắn không hiểu rõ Quý Tâm Thủy.

Ông ta có cuộc đời như thế nào?

Có những trải nghiệm ra sao?

Có sự cố chấp và lý do gì để đánh đổi cả mạng sống của mình?

Hắn không hiểu.

Nhưng trên thế giới này, đối với nhiều người, có rất nhiều thứ quan trọng hơn cả mạng sống.

Ví dụ, Trịnh Thành Hà, người có em gái mắc bệnh tim bẩm sinh và cha mẹ bị đánh chết ngay trước mắt.

Ví dụ, Lý Thất Thất, người chỉ mong thấy mưa sao băng để ước một điều cho Lưu Phong.

Ví dụ, Chu Đoạn Vân, người đầy dối trá nhưng vẫn kiên trì gửi lời chúc ngủ ngon đến mẹ mỗi đêm, chỉ mong có thể thay đổi số mệnh.

Hoặc là Lê Ninh Ninh, người mạo hiểm tính mạng để ăn cắp sách.

Hoặc là CC, người sẵn sàng theo mình lẻn vào thành phố Đông Hải mới.

Lê Thành, người đại hiệp vì nước vì dân, và Đại Kiểm Miêu, người không tiếc giết người để báo thù cho con gái.

Trên thế giới này.

Có quá nhiều người có lý do để chiến đấu dù phải hy sinh tính mạng.

Vậy còn mình?

Lâm Huyền bắt đầu tự phân tích.

Đối với mình... có việc gì đủ để mình sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống không?

Lâm Huyền nghĩ một vòng.

Hắn nhận ra không có.

Thực sự không có.

Hiện tại, hắn không nghĩ có điều gì quan trọng hơn mạng sống.

Nhưng...

Tương lai thì sao?

"Tương lai... sẽ có một việc mà bạn sẵn lòng đánh đổi cả mạng sống không?"

Đột nhiên.

Trên màn hình giám sát của phòng giam Quý Tâm Thủy.

Người đàn ông cúi đầu từ lâu cuối cùng cũng ngẩng lên, nhìn vào camera.

Mọi người trong phòng giám sát nín thở!

"Hãy để người thẩm vấn vào."

Trên màn hình, ánh mắt của Quý Tâm Thủy kiên định, trên khuôn mặt ông ta hiện lên nụ cười chân thật:

"Tôi có việc cần thú nhận."...

Lúc này.

Trong phòng thẩm vấn, Quý Tâm Thủy đã quyết định xong.

Ông ta chưa bao giờ sợ hãi trước cái chết.

Chưa bao giờ.

Ông ta đã 86 tuổi, ở tuổi này, không ai thực sự sợ cái chết.

Huống hồ...

Chương 439: Chào đón cái chết vĩ đại (1)

Nếu không có Copernicus, ông ta đã chết ở tuổi 56.

Ở tuổi 56, ông ta vẫn chỉ là một nghiên cứu viên bình thường tại Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải.

Ông ta sinh ra trong thời kỳ chiến tranh, thời trẻ theo cha mẹ lên thuyền đen trốn ra nước ngoài.

Sau đó, cha mẹ qua đời sớm, ông ta tự mình học hành trong cảnh nghèo khó, cuối cùng mang theo ước mơ về nước nhưng lại không thành công, còn bị chèn ép trong viện nghiên cứu.

Ông ta không giỏi giao tiếp, không biết linh hoạt, không hiểu lễ nghĩa, bị đồng nghiệp xem như kẻ lạ lùng, thậm chí nhiều lần bị xúc phạm.

Khi ông ta 56 tuổi, đứng trên mái nhà, chuẩn bị nhảy xuống kết thúc cuộc đời ác mộng này, ông ta gặp Copernicus.

Copernicus từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã cho ông ta nhìn thoáng qua tấm thư mời trọn đời ấy.

Cuộc đời ông ta thay đổi từ đó.

Copernicus có thể làm mọi thứ, thần thông quảng đại.

Chẳng bao lâu sau, với sự giúp đỡ của Copernicus, ông ta phát minh ra một bằng sáng chế quan trọng, ngồi vững ở vị trí viện trưởng Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải, nắm trong tay nhiều công ty đa quốc gia, giàu có vô địch.

Nhưng ông ta vẫn yêu thích nhất vị trí viện trưởng Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải.

Dù có bao nhiêu tiền, nổi tiếng thế giới.

Ông ta vẫn thích ngồi trong văn phòng viện trưởng của mình, uống trà, nhìn học sinh trong khuôn viên trường, nhìn tòa nhà cao tầng mà mình suýt nhảy xuống.

Quý Tâm Thủy 56 tuổi thực sự đã chết dưới tòa nhà đó.

Nhưng Quý Tâm Thủy 56 tuổi khao khát gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng được sinh ra trên mái nhà đó.

Nếu không phải sau này ông ta và học trò yêu thích nhất của mình là Hứa Vân từ bỏ, muốn ép Hứa Vân từ bỏ nghiên cứu khoang ngủ đông để quay lại bên mình... ông ta chắc chắn sẽ không từ bỏ vị trí viện trưởng viện nghiên cứu mà mình yêu thích nhất.

Khi có một ngày, Copernicus bảo ông ta phải giết Hứa Vân.

Ông ta đau khổ.

Nhưng đồng thời, ông ta cũng không thể từ chối.

Mạng sống của ông ta là do Copernicus ban cho, cuộc đời của ông ta là ân huệ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và việc ông ta thực hiện mệnh lệnh của Copernicus, nguyện vọng lớn nhất của ông ta, là có thể nhận được tấm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Thực ra khi Hứa Vân còn sống, ông ta đã lén lút đi thăm Hứa Y Y nhiều lần.

Ông ta cố tình sắp xếp phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt cạnh phòng của Hứa Y Y.

Nhưng sau khi Hứa Vân qua đời...

Ông ta không bao giờ đến nữa.

Ông ta biết mình đã bước trên con đường đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đến mặt trời, đến quyền lực và quyền lợi tối cao, phải chấp nhận tất cả những điều này, và sẵn sàng từ bỏ tất cả bất cứ lúc nào.

Và bây giờ, là lúc ông ta phải từ bỏ tất cả, biến mất khỏi thực tế, trở thành một đoạn lịch sử.

Chết, và tái sinh.

Đây chính là.

Kỳ thi cuối cùng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Quý Tâm Thủy 86 tuổi, sẽ "chết" trên bục tử hình.

Nhưng Quý Tâm Thủy 86 tuổi, sẽ tái sinh trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Ông ta đã nghĩ kỹ về mọi thứ sau khi gia nhập, ông ta muốn trở thành người như Copernicus, đứng bên cạnh Copernicus, nhìn xuống toàn thế giới.

Ông ta không hề sợ cái chết, huống hồ đây chỉ là một cái chết giả để lừa gạt thế giới.

Khoảnh khắc vừa rồi do dự, chỉ vì ông ta mong mình có thể chết một cách đàng hoàng, được người đời ca ngợi, tôn vinh những đóng góp của mình trong ngành dược.

Nhưng có lẽ...

Tự nguyện từ bỏ những điều đó, trở thành một sự tồn tại thuần túy hơn trong dòng lịch sử nhân loại, mới là chìa khóa của kỳ thi cuối cùng này.

Ngay khoảnh khắc nhận ra điều này.

Quý Tâm Thủy như nhìn thấy ánh sáng rực rỡ chiếu vào mắt mình!

Copernicus đứng trong ánh sáng ấy, vỗ tay chào đón ông ta:

"Chào mừng ông, gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"...

"Thế nào? Những gì tôi đã thú nhận bây giờ đủ để kết án tử hình tôi rồi chứ?"

Thêm bốn giờ trôi qua.

Trong phòng thẩm vấn.

Quý Tâm Thủy mỉm cười một cách bình thản, nhìn thẳng vào nhân viên thẩm vấn đang ghi chép không ngừng.

Toàn bộ camera trong phòng thẩm vấn đều hướng về ông ta, tất cả các thiết bị ghi âm cũng đã khởi động.

Dĩ nhiên, Quý Tâm Thủy biết rõ những điều này.

Chỉ là...

Tất cả đều chỉ là một phần trong kế hoạch "giả chết tái sinh" của ông ta, ông ta đã không thể chờ đợi để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, để gặp Copernicus - người mà ông ta coi như thần thánh.

"Ác quỷ!"

Nữ cảnh sát phụ trách thẩm vấn nghiến răng, nắm chặt tay nhìn Quý Tâm Thủy:

"Nếu những chứng cứ ông nói là thật, thì tử hình ông nhiều lần cũng không đủ!"

"Haha, như vậy là tốt nhất."

Quý Tâm Thủy nhắm mắt lại, đã bắt đầu tận hưởng khoảnh khắc được đội vương miện, bước vào thánh đường.

Nam cảnh sát phụ trách thẩm vấn cũng cực kỳ phẫn nộ.

Đám người coi thường mạng sống này, đến lúc chết vẫn còn kiêu ngạo!

Chương 440: Chào đón cái chết vĩ đại (2)

"Quý Tâm Thủy."

Anh ta kìm nén cơn giận, tiếp tục thẩm vấn:

"Theo như lời ông khai, tất cả các kế hoạch tội phạm của ông đều do tổ chức 'Bảy Tội Lỗi' do ông thành lập thực hiện, tổ chức này có tổng cộng bảy người."

"Ông, Chu Đoạn Vân, Trịnh Thành Hà, viện sĩ Lý Ngang, trung sĩ Sam, Quý Lâm, Angelica. Cho đến bây giờ, anh đã khai ra tội ác và chứng cứ phạm tội của năm người đầu tiên. Còn lại Quý Lâm và Angelica thì sao? Ông cần khai báo tội ác của họ ở đây."

Quý Tâm Thủy nghe vậy, nhắm mắt, lắc đầu:

"Hai đứa đó là con nuôi của tôi, không tham gia vào bất kỳ hoạt động phạm tội nào, hỏi bao nhiêu lần cũng vậy thôi."

"Tôi đã khai hết những gì cần khai, nếu đã đủ để kết án tử hình tôi, thì hãy nhanh chóng xử lý và thi hành án."

Sau đó, Quý Tâm Thủy không còn hợp tác thẩm vấn nữa.

Ông ta dường như đã thấy mình tắm trong ánh sáng rực rỡ...

Đối với Câu Lạc Bộ Thiên Tài toàn năng, việc thay thế thuốc trong ống tiêm tử hình, cấp giấy chứng nhận tử vong, vận chuyển "xác" của ông ta ra ngoài, đơn giản là dễ như trở bàn tay.

Sức mạnh của họ còn lớn hơn thế, và không phải chỉ để làm

những việc nhỏ nhặt này.

Cuối cùng...

Ông ta cũng có đủ tư cách để nhìn thấy bí mật lớn nhất của thế giới này, thời không này, Câu Lạc Bộ Thiên Tài này. ...

Trong phòng giám sát tổng.

Lâm Huyền, Sở Sơn Hà, và cảnh sát viên Lưu đều đeo tai nghe, đồng thời nghe nội dung cuộc thẩm vấn trong phòng.

Trước mặt Lâm Huyền, trên máy tính xách tay của hắn, ghi lại các thông tin:

Bảy Tội Lỗi.

Kiêu Ngạo (Ngạo Mạn): Quý Tâm Thủy, đã bị bắt, dự kiến tử hình.

Ghen Tị (Tật Đố): Chu Đoạn Vân, không có thông tin nhập cảnh, không rõ tung tích.

Phẫn Nộ (Bạo Nộ): Trịnh Thành Hà, đã chết.

Lười Biếng (Lại Nọa): Quý Lâm, đã bị bắt, đến nay vẫn không có bất kỳ chứng cứ buộc tội.

Tham Lam: Viện sĩ Lý Ngang, đã chết.

Tham Ăn (Bạo Thực): Trung sĩ Sam, đã chết.

Dâm Dục: Angelica, ngôi sao nổi tiếng Hollywood, không có bất kỳ chứng cứ liên quan đến tội phạm. ...

Đây là toàn bộ những gì Quý Tâm Thủy khai ra.

Bao gồm những vụ ám sát ở nước ngoài mà trước đây không ai

biết, và vụ án Hứa Vân, vụ án Đường Hân, vụ án viện sĩ Lý Ngang trong nước, Quý Tâm Thủy đều khai ra rõ ràng.

Người thực hiện chủ yếu là trung sĩ Sam Tham Ăn (Bạo Thực).

Người lập kế hoạch là Quý Tâm Thủy và Chu Đoạn Vân.

Quý Tâm Thủy cũng thừa nhận, Trịnh Thành Hà thực sự là một tử sĩ mà ông ta nuôi dưỡng, nhưng ông ta rất thất vọng về Trịnh Thành Hà... không ngờ lần đầu tiên tham gia hành động đã gây ra rắc rối lớn như vậy.

"Quả nhiên người như thế này không thể thành đại sự."

Nhắc đến Trịnh Thành Hà, Quý Tâm Thủy rất chán ghét:

"Tôi cứ tưởng hắn ta là một con chó trung thành, nhưng cuối cùng lại là kẻ khiến tôi thất vọng nhất."

Việc lật lại vụ án cha mẹ Trịnh Thành Hà chết trước đây cũng giống như Lâm Huyền đã suy đoán, là do thế lực mạnh mẽ của Quý Tâm Thủy can thiệp từ phía sau; tự nhiên, chi phí y tế của Trịnh Tưởng Nguyệt cũng được quỹ của Quý Tâm Thủy tài trợ.

Đối với Trịnh Thành Hà, em gái là tất cả của hắn ta, Quý Tâm Thủy cũng là ân nhân lớn nhất của hắn ta, nên hắn ta tất nhiên đồng ý giúp Quý Tâm Thủy làm những việc xấu xa.

Trịnh Thành Hà cũng nghĩ vậy.

Chỉ là...

Có lẽ người đàn ông này đã đánh giá thấp lương tâm của chính mình.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo, hắn ta thường nói với em gái mình câu này, dạy cô ấy hướng thiện, có lẽ vô thức, tâm hồn đầy giận dữ và thù hận của Trịnh Thành Hà cũng liên tục được thanh

lọc bởi những người tốt bụng như em gái, Hứa Vân, Lâm Huyền...

Trong khi Trịnh Thành Hà chưa nhận ra, tâm hồn hắn ta đã yên bình vô cùng.

Lâm Huyền không biết tại sao Trịnh Thành Hà khi đâm chết mình, lại đạp mạnh phanh và xoay vô lăng.

Là vì nghe thấy Quý Lâm gọi tên mình?

Hay hắn ta không biết người trước xe là mình, và vào phút cuối lương tâm trỗi dậy?

Không biết.

Không rõ.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy vui mừng cho người đàn ông có tuổi thơ đau khổ và khuôn mặt đầy sẹo này, mừng vì hắn ta trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời đã đưa ra một quyết định đúng đắn, trong mắt em gái Trịnh Tưởng Nguyệt hắn ta vẫn trong sáng như ánh trăng.

Đến đây.

Vấn đề của Quý Tâm Thủy về cơ bản đã được giải quyết.

Lâm Huyền đã dặn dò cảnh sát viên Lưu và Sở Sơn Hà, trong thời gian trước khi ông ta bị tử hình, không được để ông ta tiếp xúc với bất kỳ ai.

Dù sao những chứng cứ tội phạm mà ông ta đã khai ra đủ để kết án tử hình, và vì tính chất cực kỳ nghiêm trọng, ảnh hưởng cực kỳ xấu, án tử hình này chắc chắn sẽ được thi hành ngay lập tức, thủ tục sẽ rất nhanh, tránh việc đêm dài lắm mộng.

Vậy tiếp theo...

Chỉ còn lại hai vấn đề.

Chương 441: Chào đón cái chết vĩ đại (3)

Lâm Huyền nhìn tờ giấy trắng trước mặt, ghi tên từng tội trong Bảy Tội Lỗi, nhìn cái tên Quý Lâm.

Quý Lâm...

Đến nay, vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh hắn ta phạm tội.

Hắn ta bản thân cực kỳ thông minh, không để lại một chút sơ hở.

Ngay cả cái bẫy mà Lâm Huyền đã sắp đặt cũng vì những sai sót ngẫu nhiên mà cuối cùng hắn ta đã thoát được.

Hơn nữa, Quý Tâm Thủy bên kia, vì những chứng cứ mà ông ta đã khai đủ để kết án tử hình, nên ông ta khăng khăng rằng Quý Lâm và Angelica vô tội.

Điều này dẫn đến...

Vài giờ nữa, thời gian giam giữ Quý Lâm sẽ đạt 24 giờ, vì không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh hắn ta có tội, tham gia vào vụ giết người, nên cảnh sát phải thả hắn ta.

Điều này, Lâm Huyền cũng không có đầu mối.

Quý Lâm, thực sự vô tội sao?

Hắn nghĩ rằng, điều đó là hoàn toàn không thể.

Nhưng có thể tìm ra một chút chứng cứ nào không?

Ví dụ, chứng cứ tham gia vào vụ giết Hứa Vân, chứng cứ tham gia vào vụ giết Đường Hân, những thứ này cũng không tìm thấy.

Tất cả đều là phán đoán và tưởng tượng chủ quan của mình.

Đó là vấn đề đầu tiên, còn vấn đề thứ hai.

Lâm Huyền cầm bút đỏ, khoanh một vòng tròn trên cái tên Chu Đoạn Vân sau chữ Ghen Tị.

"Chu Đoạn Vân."

Lâm Huyền lẩm bẩm tên người bạn học cũ này.

Khác với Quý Lâm.

Tội ác của Chu Đoạn Vân đã được xác định rõ ràng, không chỉ Quý Tâm Thủy khai hết, mà chính mắt hắn cũng thấy hắn ta tham gia vào vụ giết Đường Hân, mối thù này không trả không được.

Hơn nữa.

Nếu để Chu Đoạn Vân lảng vảng bên ngoài, an toàn của mình cũng là một mối đe dọa lớn.

Ngay sau đó, hắn sẽ đưa Lưu Phong đến Đông Hải, đẩy kế hoạch tổng thể của mình lên bước tiếp theo, bắt đầu tiến tới hằng số vũ trụ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lúc này, để một nguy cơ tiềm ẩn như Chu Đoạn Vân ngoài kia, Lâm Huyền thực sự không yên tâm.

Nhổ cỏ thì phải nhổ tận gốc, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Phải bắt hết toàn bộ những người trong nhóm Bảy Tội Lội thì mới đảm bảo an toàn tuyệt đối cho hắn, yên tâm phát triển thế lực

của hắn.

Dĩ nhiên, chuyện về Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng cần phải cân nhắc. Chỉ là bản thân Hoàng Tước cũng thuộc về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và cho đến giờ, Lâm Huyền cảm thấy hắn chưa có sự giao thiệp thực chất nào với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng không có bất kỳ xung đột nào, có lẽ vẫn còn có một vài nguyên nhân mà hắn chưa nhận ra... chỉ là, những điều này, cần để sau này mới suy nghĩ.

Trước mắt, phải tìm cách giải quyết vấn đề của Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Lâm Huyền gỡ tai nghe xuống. Nhìn màn hình giám sát Quý Lâm đang ngồi yên trong phòng thẩm vấn, nhìn dòng chữ thời gian nhảy múa trên đó.

Ngày 4 tháng 5, đêm 22:30.

Chỉ còn 3 tiếng nữa là Quý Lâm được thả tự do vì không có tội.

Phải nghĩ cách.

Lâm Huyền nhắm mắt lại... bắt đầu suy nghĩ sâu hơn.

Hắn nhận ra, Quý Lâm khó đối phó hơn Quý Tâm Thủy nhiều.

Nói trắng ra, Quý Tâm Thủy có thể mắc câu trong kế hoạch của mình, cốt lõi là vì lòng tham vô độ của ông ta.

Kiêu ngạo.

Trong giáo lý thiên trụ, kiêu ngạo vốn là đầu mối của Bảy Tội Lỗi.

Sự thật chứng minh, Quý Tâm Thủy thực sự là kẻ kiêu ngạo.

Hôm nay, nếu dùng tấm thiệp mời đó để lừa Quý Lâm, chắc chắn không lừa nổi, lý trí của Quý Lâm sẽ không cho hắn ta phạm sai lầm này.

Ngay cả khi dùng để lừa Chu Đoạn Vân, cũng không thể lừa nổi, vì Chu Đoạn Vân vẫn còn ham muốn trong thực tế, nhiều tiền hơn, danh vọng, địa vị, sự tôn trọng...

Chỉ có người đứng ở vị trí và tầm cao như Quý Tâm Thủy, mới có thể đam mê Câu Lạc Bộ Thiên Tài như vậy.

Bởi vì, thế giới thực đã không thể thỏa mãn được tham vọng của họ, chỉ có tổ chức như Câu Lạc Bộ Thiên Tài, xuyên suốt dòng thời gian, mạnh mẽ, bí ẩn, với mục tiêu không đoán trước được, mới là sự truy cầu cực điểm của họ.

Vậy thì, Quý Lâm phải làm thế nào đây?

Suy nghĩ thêm một lát, Lâm Huyền mở mắt, nhìn cảnh sát Lưu:

"Cảnh sát Lưu, ngày mai khi chúng ta công bố sự thật tội lỗi của Quý Tâm Thủy ra ngoài, có thể xóa tên Chu Đoạn Vân khỏi đó được không?"

Cảnh sát Lưu nghe xong, rất kinh ngạc:

"Lâm... Lâm Huyền, ý của anh là gì, Chu Đoạn Vân làm bao nhiêu chuyện quá đáng như vậy, tôi đã định liên hệ với nhà nước, đưa hắn ta vào danh sách truy nã toàn cầu rồi. Xóa tội cho hắn... sao nghĩ cũng không hợp lý được."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Chỉ tạm thời xóa thôi, tôi có một kế hoạch, có lẽ... có thể lừa hắn ta mắc câu."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Cũng không giấu các anh, tôi và Chu Đoạn Vân là bạn học cấp ba, thường có chút giao lưu, tôi cũng hiểu khá rõ về hắn ta, tôi biết hắn ta luôn mong muốn điều gì... mong các anh có thể phối hợp với tôi một chút."

Cảnh sát Lưu và Sở Thiên Hà nhìn nhau, rồi cùng gật đầu.

Thời gian này, kế mưu và trí tuệ của Lâm Huyền, họ đã chứng kiến thực sự.

Chương 442: Chào đón cái chết vĩ đại (4)

Dù là kế hoạch bắt giữ lần này, hay việc vừa rồi khiến Quý Tâm Thủy khai nhận toàn bộ tội ác, tất cả đều là chứng minh cho năng lực của Lâm Huyền.

"Không vấn đề gì, Lâm Huyền."

Cảnh sát Lưu gật đầu mạnh mẽ:

"Tôi tin tưởng anh! Tiếp theo, anh cứ theo kế hoạch của mình mà hành động, những việc còn lại để tôi lo!"...

Vào buổi sáng.

Quý Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần trong phòng thẩm vấn, cảm nhận thời gian trôi qua.

Hắn ta biết, 24 giờ sắp hết.

Hắn ta sắp được rời khỏi đây.

Kẽo kẹt——

Cửa phòng thẩm vấn nặng nề được đẩy ra, có người bước vào.

Hắn ta ngẩng đầu lên...

Là Lâm Huyền.

Hai người mắt đối mắt, không nói gì.

Giống như lúc trước, khi nhìn nhau trong ánh sáng rực rỡ của

pháo hoa, cả hai đều hiểu rõ nhau, nhưng giữa họ lại có khoảng cách không thể vượt qua.

Lâm Huyền kéo ghế ngồi đối diện Quý Lâm, nhìn hắn ta:

"Quý Tâm Thủy đã khai hết rồi."

Quý Lâm bị làm cho bật cười, lắc nhẹ đầu:

"Không thể nào."

Lâm Huyền lấy ra video và ghi chép sẵn cho Quý Lâm xem.

Trong video, Quý Tâm Thủy đang vui vẻ kể lại chuyện đâm chết tiến sĩ Bàng Tư Mạch ở Wolfsburg, Đức.

Mặt Quý Lâm thay đổi.

Hắn ta quá hiểu Quý Tâm Thủy, đây không phải là chuyện ông ta có thể làm.

Điều này chẳng khác nào tự kết án tử hình cho mình.

Tại sao ông ta lại làm như vậy?

Quý Lâm không thể hiểu được.

"Nhưng, Quý Tâm Thủy lại nói rằng anh và Angelica là vô tội."

Lâm Huyền thu lại máy tính bảng phát video, nhìn Quý Lâm:

"Điều này thực sự làm tôi ngạc nhiên, không ngờ một người tàn nhẫn như vậy, với học trò của mình, à không, chính xác hơn là con rể của mình... lại chọn bảo vệ con nuôi của mình trong những giây phút cuối cùng... dù không phải con ruột."

"Thật khó tưởng tượng, rằng một con hổ dữ không ăn thịt con mình, lại xảy ra ở Quý Tâm Thủy."

Quý Lâm nghe vậy, giang tay ra:

"Đó là vì tôi và Angelica thực sự vô tội."

Hắn ta cười, nhìn xung quanh căn phòng thẩm vấn hẹp, được bọc kín bằng xốp mềm:

"Lâm Huyền, đây mới là món quà sinh nhật thực sự anh muốn tặng tôi đúng không? Nói thật... so với con mèo Rhine phiên bản Gothic đó, món quà này mới thật sự là bất ngờ."

Bốp.

Lâm Huyền búng tay.

Cạch, một tiếng vang quen thuộc.

Kính một chiều tắt, trở thành màn hình đen, tất cả thiết bị điện tử trong phòng thẩm vấn tắt, tất cả cuộc nói chuyện trong này đều trở thành bí mật, không ai khác biết được.

Quý Lâm nhìn quanh các camera cúi đầu, quay lại nhìn Lâm Huyền, không biết hắn đang muốn làm gì.

Chỉ thấy...

Lâm Huyền lấy ra một túi tài liệu màu nâu, mở dây thừng trắng phía trên.

Từ bên trong.

Lấy ra một tờ giấy trắng gấp lại.

Hắn đặt tờ giấy trắng lên bàn, đẩy về phía Quý Lâm:

"Đây mới là món quà sinh nhật thực sự mà tôi và Sở An Tình muốn tặng anh."

Rẹt...

Lâm Huyền mở tờ giấy ra.

Quý Lâm hít một hơi thật sâu, nhìn bức tranh phác thảo bằng bút chì với kỹ thuật cao trước mặt -

Giấy trắng sạch, đường nét bút chì mềm mại, vẽ ba người trẻ tuổi hòa thuận và ấm áp.

Lâm Huyền và Quý Lâm đứng phía sau, cúi xuống nhìn Sở An Tình nhảy lên phía trước.

Và Sở An Tình đã chuẩn bị từ trước, đôi mắt cười như hai chiếc lá liễu, giơ hai tay hình chữ V dễ thương đứng giữa hai người.

Khoảnh khắc đó, máy ảnh bấm máy, chụp lại khoảnh khắc ấm áp của ba người.

"Nếu vậy... chúng ta hãy trao đổi quà đi! Chúng ta hẹn nhau, từ nay về sau, mỗi năm sinh nhật, chúng ta đều phải tặng quà cho nhau! Như vậy, mỗi sinh nhật, mọi người sẽ có ít nhất hai món quà!"

"Vì là bạn tốt, tất nhiên chúng ta phải cùng nhau ăn mừng cho đến sinh nhật cuối cùng!"

"Quý Lâm, hãy đợi đi, đến lúc đó em và Lâm Huyền chắc chắn sẽ chuẩn bị một món quà lớn cho anh! Để bù đắp cho những món quà sinh nhật mà anh chưa nhận được từ trước đến nay!"

"Quý Lâm... điều ước không thể nói ra được, nói ra sẽ không linh nghiệm đâu!"

"Có một từ, chỉ hai người có tình cảm rất tốt, tâm đầu ý hợp. Đó là tên bài hát đại diện kinh điển nhất của ca sĩ nổi tiếng Châu

Hoa Kiện, và cũng là mật danh của phản diện trong bộ phim chuyển thể từ manga nổi tiếng 'Những Chàng Trai Thế Kỷ 20'. Xin hỏi từ đó là gì?"...

Nhìn bức tranh phác thảo này.

Những lời Sở An Tình từng nói như cơn sóng biển trở về, ùa đến từ sâu thẳm ký ức... tiếng cười vui vẻ vẫn vang lên bên tai Quý Lâm.

"Thực ra, Sở An Tình định dùng màu nước tô lên bức tranh phác thảo này rồi mới tặng anh."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Nhưng sau đó thời gian không đủ, nên mới tặng anh món quà khác."

Hắn tựa lưng vào ghế, đổi tư thế, nhìn Quý Lâm:

"Không có ý gì khác, tôi cũng không đến đây để đánh vào tình cảm gì cả. Chỉ là nghĩ rằng sau hôm nay, chúng ta có lẽ sẽ không còn giao tiếp gì nữa, đã vẽ xong bức tranh này... thì tặng lại anh thôi."

Chương 443: Một cái ôm (1)

Hắn nâng cổ tay lên.

Lâm Huyền xem giờ:

"Còn vài phút nữa là đến 24 giờ giam giữ. Tất cả các thiết bị giám sát ở đây đã tắt, hơn nữa tôi cũng không phải nhân viên thẩm vấn chuyên nghiệp, thông tin tôi thu được không có giá trị pháp lý."

"Hôm nay tôi đến, chỉ muốn hỏi anh một câu."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Quý Lâm:

"Anh có tham gia vào vụ giết Hứa Vân và Đường Hân không?"...

Một khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi.

Quý Lâm lắc đầu:

"Không."

Lâm Huyền cứ thế nhìn hắn ta.

Dừng lại rất lâu.

Cả hai không nói gì.

Ánh mắt của Quý Lâm luôn dán vào bức tranh phác thảo trên bàn, còn Lâm Huyền thì nhìn chăm chú vào sự im lặng của Quý Lâm.

Tít tít.

Chiếc đồng hồ điện tử của Lâm Huyền phát ra tiếng kêu nhẹ.

Đó là lời nhắc nhở thời gian mà hắn đã đặt trong thời gian qua.

Hắn lật cổ tay lại.

00:42

Rẹt.

Lâm Huyền lấy từ túi ra một chùm chìa khóa, ném lên bức tranh trước mặt Quý Lâm:

"Anh được tự do rồi."

Đó là chìa khóa còng tay và còng chân của hắn ta.

Lâm Huyền đứng dậy, đi ra ngoài.

"Lâm Huyền."

Vừa bước được hai bước, tay chạm vào tay nắm cửa, Quý Lâm từ phía sau gọi hắn lại.

Lâm Huyền không quay đầu.

Giọng nói của Quý Lâm vang lên từ phía sau:

"Chúng ta là bạn không?"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào tay nắm cửa, không tiếp tục vặn:

"Thế nào mới được gọi là bạn?"

Quý Lâm cười khẽ:

"Tôi cũng không biết làm sao để định nghĩa, chuyện này có vẻ

rất dễ, nhưng cũng rất khó. Giống như tôi đã nói với anh tối qua... nếu sau khi người đó chết, anh sẽ buồn, thì có lẽ anh đã coi họ là bạn."

"Tôi có một quan điểm khác."

Lâm Huyền bỏ tay khỏi tay nắm cửa, quay đầu lại:

"Tôi nghĩ rằng, có thể không nói dối nhau, mới là bạn thực sự."

Hắn lại nhìn thẳng vào mắt Quý Lâm:

"Nói cho tôi biết, Quý Lâm, anh có tham gia vào vụ giết Hứa Vân và Đường Hân không?"

Đây là lần thứ hai Lâm Huyền hỏi câu hỏi này.

Lúc này đây.

Hắn không biết mình muốn nghe câu trả lời gì.

Là tiếp tục phủ nhận?

Hay là một lời thú nhận đảo ngược?

Tuy nhiên...

Đối mặt với câu hỏi này lần nữa, Quý Lâm lại im lặng.

Hơn một phút trôi qua, cả hai cứ nhìn nhau như thế, thời gian như ngừng lại, không có một lời nào được thốt ra.

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Sự im lặng lúc này, cơ bản đồng nghĩa với sự khẳng định.

Hắn không rõ mình đang cảm thấy gì.

Nhưng đây là điều hắn muốn biết rõ nhất, chứng minh rằng từ

trước đến nay, hắn không đoán sai, cũng không trách nhầm ai.

Ít nhất lần này, Quý Lâm không nói dối hắn.

"Lâm Huyền."

Quý Lâm cười nhẹ, mở miệng:

"Nếu một ngày tôi chết, anh sẽ buồn chứ?"

Hắn ta cũng hỏi lại cùng một câu hỏi lần thứ hai.

Có vẻ như, hắn ta cũng rất muốn biết câu trả lời của Lâm Huyền.

Chỉ là...

Lâm Huyền quay đầu, vặn tay nắm cửa, bước ra ngoài.

Rầm.

Cánh cửa nặng nề khép lại, để lại Quý Lâm trong căn phòng thẩm vấn tối mờ, Lâm Huyền bước đi dọc theo hành lang sáng rực đèn, đến phòng giám sát chính dưới ánh đèn huỳnh quang rực rỡ:

"Kế hoạch, bắt đầu thôi."

Cạch. Cạch.

Cổ tay và mắt cá chân của Quý Lâm bị khóa lại bằng còng tay điện tử và vòng chân điện tử bởi các đồng chí cảnh sát.

"Quý Lâm, mặc dù cậu đã được tuyên bố vô tội, nhưng trong thời gian này cậu vẫn có nghĩa vụ hợp tác với chúng tôi trong cuộc điều tra."

Cảnh sát Lưu nhìn Quý Lâm đã được trang bị thiết bị theo dõi điện tử, dặn dò:

"Trong thời gian này cậu có thể tự do hoạt động, nhưng phạm vi chỉ giới hạn trong thành phố Đông Hải. Nếu vượt quá phạm vi này, những vòng chân điện tử có hệ thống định vị sẽ tự động báo động, và chúng tôi sẽ biết ngay lập tức cậu đang ở đâu."

"Vì vậy, đừng chạy lung tung, chỉ cần không ra ngoài phạm vi thành phố Đông Hải là được. Chúng tôi sẽ không can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cậu. Tuy nhiên, chúng tôi hy vọng rằng nếu cậu có điều gì muốn khai báo, hoặc cần cung cấp bất kỳ manh mối nào, hãy liên lạc kịp thời với nhân viên của chúng tôi."

Sau đó, Quý Lâm đứng dậy, ngáp một cái và duỗi lưng.

Ra khỏi cửa.

Tài xế của hắn ta đã đợi ở cửa một lúc lâu, mở cửa xe cho hắn ta rồi lái xe rời khỏi trụ sở công an thành phố Đông Hải. ...

Ngày hôm sau.

Công an thành phố Đông Hải phát hành thông báo trên nhiều phương tiện, tuyên bố rằng vụ án giết người hàng loạt lúc 00:42 đã được phá giải hoàn toàn, kẻ đứng sau cuối cùng đã bị bắt.

Người dân thành phố Đông Hải đồng loạt reo hò, tinh thần phấn chấn.

Sở Sơn Hà ngồi trong phòng khách của mình, đọc tờ Nhật báo Đông Hải vừa được gửi đến sáng nay...

Trên trang nhất, in bức ảnh đen trắng của Quý Tâm Thủy, liệt kê chi tiết một loạt tội ác của hắn ta.

Bao gồm việc sát hại Hứa Vân, Đường Hân, tiến sĩ Poncemai và các vụ án chưa được biết đến khác.

Bộ mặt giả dối của viện sĩ Lý Ngang cũng bị vạch trần hoàn

toàn, mọi người đều sốc khi biết vị nhà phát minh vĩ đại được kính trọng này lại cùng một giuộc với Quý Tâm Thủy, có nhiều hành vi gian lận học thuật, lừa đảo học thuật và ăn cắp học thuật.

Chương 444: Một cái ôm (2)

Cũng bị công khai tội ác là trung sĩ Sam, người thực hiện các vụ giết người.

Theo thông báo của công an Đông Hải, bộ ba này chính là thủ phạm gây ra hàng loạt vụ án sát hại các nhà khoa học gần đây.

Những người bị phơi bày chỉ có ba người này.

Sở Sơn Hà nhìn bài báo, trầm ngâm suy nghĩ...

Tội ác của Quý Lâm và Chu Đoạn Vân hoàn toàn không được đề cập trong báo cáo công khai.

Đây là ý của Lâm Huyền.

Ông ta và cảnh sát Lưu đều không hiểu ý nghĩa của việc này, nhưng họ đều chọn tin tưởng Lâm Huyền.

Người thanh niên thông minh này chắc chắn có kế hoạch bí mật nào đó.

Những gì họ có thể làm.

Chỉ là âm thầm chờ đợi... chờ đợi Lâm Huyền một lần nữa mang đến những điều bất ngờ cho xã hội và thế giới này.

"Quả nhiên, đời nào cũng có người tài."

Sở Sơn Hà lắc đầu cười, tiếp tục lật sang trang báo tiếp theo:

"Không chịu già cũng không được, sau này thế giới này vẫn phải dựa vào lớp trẻ..."

Trang thứ hai, nửa trên đăng một bức ảnh lớn -

Bức ảnh Lâm Huyền trong bộ vest đẹp trai.

Toàn bộ nội dung trang báo đều đưa tin về "thành tích vĩ đại" của Lâm Huyền, kể về những việc hắn đã làm khi được mượn tạm tại công an thành phố Đông Hải, từ việc một mình đuổi theo chiếc taxi của kẻ giết người đến việc thiết kế cuộc phục kích bắt giữ Quý Tâm Thủy, khiến Lâm Huyền được tôn vinh như Sherlock Holmes tái thế, một James Bond đích thực!

Phần cuối bài báo viết rằng chính quyền thành phố Đông Hải đang xem xét tổ chức một buổi lễ vinh danh đặc biệt cho Lâm Huyền và trao tặng cho hắn những danh hiệu tương ứng, tổ chức một cuộc họp học tập tinh thần toàn thành phố.

Sở Sơn Hà hài lòng gật đầu.

Đúng như vậy.

Ông ta đã nghĩ rằng nên như vậy từ lâu rồi, đây là những danh dự mà Lâm Huyền xứng đáng nhận được.

Chỉ là trước đó Lâm Huyền luôn từ chối, nhiều lần khéo léo từ chối, nên chính quyền thành phố Đông Hải cũng không có cách nào.

Nhưng sau sự kiện lần này, Lâm Huyền cuối cùng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

"Thành phố Đông Hải cần nhiều người như cậu làm gương."

Đó là điều Sở Sơn Hà nói với Lâm Huyền.

Vận mệnh quốc gia là trách nhiệm của mỗi người, việc tuyên dương những năng lượng tích cực cho xã hội, tạo dựng những hình tượng tích cực để giới trẻ noi theo cũng là một nghĩa vụ

không thể chối từ.

Tuy nhiên...

Những việc này vẫn phải đợi sau khi vụ án Quý Tâm Thủy kết thúc hoàn toàn và kế hoạch cuối cùng của Lâm Huyền thành công mới có thể xem xét.

Sở Sơn Hà gập tờ báo lại, đặt lên bàn trà.

Sau đó ngả người ra sau, khoanh tay, tựa vào chiếc ghế sofa mềm mại, lông mày nhíu lại:

"Kế hoạch cuối cùng của Lâm Huyền... rốt cuộc là gì nhỉ?"

"Hắn không phải đã thả Quý Lâm đi rồi sao? Chẳng lẽ còn có chiêu sau?"...

Công ty MX, tầng 20, văn phòng của Lâm Huyền.

Trên bàn làm việc của Lâm Huyền cũng có tờ Nhật báo Đông Hải sáng nay.

Hắn nhìn vào trang nhất và bức ảnh của Quý Tâm Thủy.

Hiện tại, án tử hình của Quý Tâm Thủy đã chắc chắn, và bản thân hắn cũng không có ý kiến phản đối, cũng không có ý định kháng cáo, nên việc thi hành án tử hình bằng cách tiêm thuốc độc sẽ diễn ra rất nhanh, nhiều nhất là không quá mười ngày nửa tháng nữa, hắn sẽ bị thi hành án.

Bài báo này không chỉ xóa sạch tên và tội ác của Chu Đoạn Vân mà còn không đề cập đến tên của Trịnh Thành Hà.

Bởi vì trước hết, Trịnh Thành Hà không có bất kỳ hành vi phạm tội nào, và vì trên lốp xe có dấu phanh rõ ràng, cũng không gây ra thương vong thực sự.

Hơn nữa, Trịnh Thành Hà cũng không có tiền án, tuân thủ pháp luật, và ngay cả Quý Tâm Thủy cũng không khai ra bất kỳ bằng chứng nào cho thấy hắn ta tham gia vào các hành vi phạm tội. Sau khi xem xét nhiều mặt, cũng coi như lưu ý đến hoàn cảnh đáng thương của hai anh em họ và tình trạng bệnh tật không ổn định của Trịnh Tưởng Nguyệt, nên bài báo hoàn toàn không đề cập đến Trịnh Thành Hà. Về việc ban đầu hắn ta thực sự có động cơ giết người, cũng không truy cứu nữa.

"Thiện có thiện báo, ác có ác báo."

Lâm Huyền tự lẩm bẩm câu mà Trịnh Thành Hà thường nói với Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Có lẽ đối với anh, cũng coi như là thiện có thiện báo."

Gập tờ báo lại.

Lâm Huyền trước mắt hiện lên hình ảnh người đàn ông khiêm tốn, lễ độ và ấm áp.

Mặc dù toàn bộ nửa mặt phải của hắn ta đều là vết sẹo dữ tợn, nhưng cảm giác mà hắn ta mang lại hoàn toàn không đáng sợ, thực sự giống như một người anh trai đáng tin cậy và dịu dàng.

Lâm Huyền suy đoán...

Quý Tâm Thủy chắc chắn nghĩ rằng, Trịnh Thành Hà đã trải qua một tuổi thơ đầy bi kịch, tận mắt chứng kiến cha mẹ mình bị đánh chết, vì bảo vệ em gái mà bị chó cắn... Một người như vậy, nội tâm nhất định đầy phẫn uất, căm hận, chán đời và bạo lực.

Chương 445: Một cái ôm (3)

Vì vậy, ông ta mới thu nhận Trịnh Thành Hà làm thuộc hạ, nuôi dưỡng thành một tử sĩ.

Một kẻ bất hạnh trong đời, lại có điểm yếu như Trịnh Thành Hà, lẽ ra là công cụ tốt nhất, là con chó trung thành nhất, sẵn sàng làm bất cứ điều gì trái đạo đức và pháp luật vì em gái.

Quý Tâm Thủy chắc chắn tin tưởng như vậy.

Vì thế, ông ta mới gán cho Trịnh Thành Hà danh hiệu đại diện cho sự bạo lực vô tình trong bảy tội lỗi -

"Phẫn nộ".

Theo lẽ thường mà nói.

Trịnh Thành Hà thực sự là người thích hợp nhất để trở thành "Phẫn nộ", cuộc đời, trải nghiệm của hắn ta, những thử thách của hắn ta định sẵn hắn ta là một người phẫn nộ.

Thậm chí...

Mọi người đều có thể chấp nhận sự phẫn nộ của hắn ta, có thể hiểu được sự phẫn nộ của hắn ta, ngay cả khi hắn ta thực sự cầm búa lên, với cơn giận đầy mình để trả thù cho cha mẹ đã khuất, cũng nằm trong dự đoán của Lâm Huyền.

Chỉ tiếc là.

Quý Tâm Thủy cuối cùng vẫn coi nhẹ lòng nhân của con người, và Trịnh Thành Hà cũng đã đánh giá thấp lương tâm của chính mình.

Người bất hạnh nhất đáng lẽ trở thành kẻ phẫn nộ lại bị cảm hóa bởi sự dịu dàng của thế gian, trở nên thiện lương và bình yên.

Có lẽ, đó chính là sức mạnh của lòng nhân ái.

Nụ cười của Trịnh Tưởng Nguyệt, sự quan tâm thường ngày của Hứa Vân dành cho anh em họ, con mèo Rhine mà Lâm Huyền tặng Trịnh Tưởng Nguyệt vào ngày sinh nhật... tất cả đều trở thành linh dược thanh tẩy tâm hồn Trịnh Thành Hà.

Lâm Huyền rất vui mừng với kết quả này.

Ít nhất... trong lòng Trịnh Tưởng Nguyệt, người anh mà cô ấy yêu thương nhất vẫn là một người anh hùng đáng kính.

Giờ đây, khi nghĩ lại lần đầu tiên Hoàng Tước cố tình dẫn mình đến bệnh viện gặp Trịnh Thành Hà, mục đích của cô ta là gì?

Cô ta muốn nói cho mình biết rằng Trịnh Thành Hà chính là kẻ sẽ đâm chết mình sao?

Hay là...

Trịnh Thành Hà chính là người duy nhất còn lương tâm trong bảy tội lỗi? Ám chỉ mình rằng nếu muốn thắng trong trò chơi mèo vờn chuột này, có thể bắt đầu từ Trịnh Thành Hà?

Lâm Huyền gãi đầu.

Với tầm nhìn của kẻ toàn tri và sự thông thái sau sự việc, có vẻ như nếu nhận ra điều này sớm hơn, trò chơi mèo vờn chuột này có thể thắng dễ dàng và đẹp đẽ hơn.

Nhưng!

"Cô lúc nào cũng làm mọi thứ khó hiểu như thế, ai mà đoán được chứ!"

Lâm Huyền không thể không phàn nàn với Hoàng Tước.

Chị à, sau này nếu muốn làm việc tốt có thể thẳng thắn một chút không?

Vô duyên vô cớ, lại suýt chút nữa dẫn mình đi sai đường.

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh——

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hiển thị cuộc gọi từ nhà tang lễ thành phố Đông Hải.

Nhận cuộc gọi, nhân viên bên đó nói với hắn rằng có thể đến nhận tro cốt của Trịnh Thành Hà, thi thể người đã khuất đã được hỏa táng xong, tro cốt đã được đặt trong hũ.

Lâm Huyền cúp máy, xuống lầu, gọi xe đến nhà tang lễ thành phố Đông Hải.

Trong nửa năm qua, đây là lần thứ ba Lâm Huyền đến nơi này, đã tiễn biệt quá nhiều người thân và bạn bè, khiến hắn dần quen và không còn nhạy cảm với mùi dầu khói đặc trưng của nhà tang lễ.

Lần đầu tiên đến đây, là tham dự lễ tưởng niệm Hứa Vân, hắn cảm thấy toàn bộ mùi vị và tiếng khóc trong nhà tang lễ khiến cơ thể không thoải mái.

Lần thứ hai đến đây, là cùng cha mẹ và em trai của Đường Hân nhận tro cốt của cô ấy, lúc đó hắn rất tức giận... nhưng đã không còn cảm giác đặc biệt với mùi và tiếng khóc.

Và lần thứ ba này.

Lâm Huyền bước ra khỏi taxi, thành thạo đến khu vực nhận tro cốt, thuần thục hoàn tất các thủ tục, bưng hộp tro cốt nhẹ

nhàng của Trịnh Thành Hà đi ra...

Không có cảm giác gì.

Thành thạo và điêu luyện.

Như thể đang về nhà.

"Nhẹ quá..."

Lâm Huyền cầm hộp tro cốt của Trịnh Thành Hà bằng hai tay, nhưng nó thật sự rất nhẹ, nhẹ hơn nhiều so với trọng lượng của cuộc sống mà Lâm Huyền nghĩ.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cầm một hộp tro cốt.

Hồi tưởng lại thân hình vạm vỡ của Trịnh Thành Hà, những cơ bắp được luyện tập để bảo vệ em gái, bờ vai rộng lớn, thân hình to lớn.

Và giờ đây...

Chỉ còn lại một nắm tro nhẹ nhàng.

Trọng lượng của cuộc sống, hóa ra chỉ có bấy nhiêu.

Lâm Huyền vốn định dẫn Trịnh Tưởng Nguyệt đi cùng, để cô bé nhìn thấy mặt cuối cùng của anh trai.

Nhưng, bác sĩ chủ trị của bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải đã từ chối, nói rằng Trịnh Tưởng Nguyệt không thể chịu được cú sốc lớn như vậy, trái tim cô bé không chịu nổi.

"Vì vậy, đừng nói cho cô bé những chi tiết quá cụ thể, cô bé là trẻ con cũng không hiểu được, chỉ cần nói anh trai cô bé vì tai nạn giao thông mà qua đời là được, như vậy dễ chấp nhận hơn."

Bác sĩ đã nói vậy.

Chương 446: Toàn thắng. (1)

Lâm Huyền ban đầu muốn trả tiền để mua một mảnh đất chôn cất Trịnh Thành Hà, nhưng Trịnh Tưởng Nguyệt kiên quyết không đồng ý, cô ấy nhất định muốn đặt hộp tro cốt của anh trai trong phòng bệnh, bên cạnh giường:

"Em không muốn xa anh trai quá..."

Cô bé luôn mạnh mẽ, nhưng lúc đó lại rơi nước mắt, mắt đẫm lệ, cắn chặt môi nhìn Lâm Huyền:

"Anh chôn anh ấy... em sẽ không bao giờ nhìn thấy anh ấy nữa."

Sau đó, bác sĩ cũng đồng ý.

Dù sao thì đối với bệnh nhân tim mạch như Trịnh Tưởng Nguyệt, giữ tinh thần ổn định là điều quan trọng nhất, nên cho phép Lâm Huyền mang hộp tro cốt của Trịnh Thành Hà vào phòng bệnh của cô bé.

Đến khu nội trú.

Ấn thang máy lên tầng 17.

Lâm Huyền bước vào phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt, cẩn thận đặt hộp tro cốt cảm thấy nặng nề hơn nhiều lên giường của cô bé.

Trịnh Tưởng Nguyệt không nói một lời, cúi người, ôm chặt hộp tro cốt trước mặt.

Cô bé không khóc.

Lâm Huyền đã từng nghe rằng, khi người ta đau buồn đến cực độ, sẽ không thể khóc được, ngược lại rất bình tĩnh, đó là một cơ chế tự bảo vệ của não bộ.

Mọi người đều nghĩ rằng, cô bé Trịnh Tưởng Nguyệt ở độ tuổi này, không hiểu gì cả.

Nhưng thực ra...

Lâm Huyền nghĩ không phải vậy.

Hắn cảm thấy, Trịnh Tưởng Nguyệt thực sự hiểu mọi thứ.

Cô bé rất thông minh.

Cô bé hiểu tất cả.

Việc cô bé tỏ ra như không hiểu gì, tỏ ra ngây thơ và trong sáng, có lẽ chỉ để người khác không lo lắng về mình.

Sự ngoan ngoãn của cô bé bắt nguồn từ sự hiểu chuyện.

Trịnh Tưởng Nguyệt bước xuống giường, dọn dẹp tủ đầu giường bên cạnh, dọn sạch mọi thứ trên đó.

Sau đó, cô bé cẩn thận nâng hộp tro cốt trên giường, định đặt nó lên tủ đầu giường.

Tuy nhiên...

Dù cố gắng hết sức.

Hộp tro cốt không nhúc nhích, không nhấc lên được.

Trịnh Tưởng Nguyệt ngước lên nhìn Lâm Huyền, nước mắt không thể kìm nén, rơi xuống từng giọt:

"Lâm Huyền anh, nặng quá..."

Lâm Huyền chuẩn bị bước lên giúp đỡ, nhưng Trịnh Tưởng Nguyệt lắc đầu.

Cô bé cắn chặt răng, nín thở, dồn hết sức lực nâng hộp tro cốt lên, run rẩy đặt nó lên tủ đầu giường.

Cẩn thận chỉnh lại cho ngay ngắn.

Sau đó quay lại, lau nước mắt, nở một nụ cười:

"Anh thấy không..."

"Em có thể bế anh trai rồi."...

Ngoại ô thành phố Đông Hải, biệt thự ven hồ.

Phòng khách tràn ngập không khí sinh nhật vẫn chưa được dọn dẹp, ngược lại còn lộn xộn hơn nhiều.

Vì trong 24 giờ qua, cảnh sát đã lục soát nơi này để tìm bằng chứng, lật tung mọi thứ lên.

Nhưng tất nhiên không có bất kỳ phát hiện nào.

Nơi này vốn chẳng có gì, rất "sạch sẽ".

Quý Lâm nhìn những đĩa thức ăn thừa trên bàn ăn, chiếc bánh kem bị xẹp, đồ uống còn lại của Lâm Huyền, ly rượu của Cao Dương, và dao nĩa bát đĩa mà Sở An Tình và những người khác để lại.

Dưới ánh trăng mờ ảo, cảnh tượng này...

Làm Quý Lâm nhớ đến bức tranh nổi tiếng của Leonardo da Vinci,"Bữa Tiệc Ly".

Thực ra cũng giống nhau.

Bữa tiệc sinh nhật này, theo một nghĩa nào đó, chính là bữa tối cuối cùng của hắn ta, Lâm Huyền, và Sở An Tình.

Hắn ta bước lên hành lang tầng hai, lấy xuống một bức tranh sơn dầu được đóng khung trên tường.

Hắn ta không nhớ rõ bức tranh này là của chủ nhà xuất bản nào tặng, nhưng có lẽ cũng là tác phẩm nổi tiếng của một họa sĩ đương đại, mặc dù không có giá trị sưu tầm lớn, nhưng vì là quà tặng cho mình nên chắc chắn cũng có giá trị nhất định.

Mang bức tranh xuống tầng dưới, Quý Lâm lật ngược khung tranh kính lại, mở tấm lót phía sau, rút bức tranh sơn dầu ra, sau đó tiện tay ném lên ghế sofa.

Cuối cùng...

Hắn ta cẩn thận cầm lên bức tranh phác họa mà Lâm Huyền tặng, mở ra cẩn thận.

Mặc dù vết gấp trên giấy đã làm mờ một chút nét vẽ, nhưng nhìn tổng thể, không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của bức tranh.

Những nét bút tinh tế khiến cho biểu cảm của ba người trẻ trong tranh sống động như thật.

Dù chỉ là phác họa, nhưng ở một mức độ nào đó, nó còn chân thực và có hồn hơn cả ảnh chụp.

Đó chính là chức năng "hoàn thiện trí não" đặc biệt của con người, giống như khi mỗi người nhìn vào gương, trí não tự động làm đẹp hình ảnh. Hình ảnh phản chiếu qua mắt đã được xử lý bởi não bộ, luôn có một mức độ biến dạng, trở nên giống như hình ảnh trong ký ức hơn.

Quý Lâm nhìn bức tranh phác họa do chính tay Lâm Huyền vẽ thêm một lúc, rồi lật ngược tờ giấy vẽ lại, áp chặt vào khung kính

vừa mở ra.

Sau khi dàn phẳng bức tranh, hắn ta đóng tấm lót phía sau lại và lật ngược khung tranh.

Một khung tranh mới hoàn toàn đã được hoàn thiện.

Quý Lâm kéo một chiếc ghế lại, treo khung tranh này lên bức tường bên hông của phòng khách; vị trí của khung tranh đối diện với tấm sàn gỗ mà hắn ta thường thích ngồi bệt nhất, để mỗi khi ngẩng đầu lên, hắn ta có thể nhìn thấy bức tranh này.

Chương 447: Toàn thắng (2)

Sau khi treo xong, Quý Lâm bước xuống khỏi ghế, ngồi xuống tấm sàn gỗ mà hắn ta yêu thích, nửa nằm nửa ngồi, ngẩng đầu nhìn bức tranh trên tường phòng khách với hình ảnh Sở An Tình tươi cười rạng rỡ, còn hắn ta và Lâm Huyền đứng sau lưng cô ấy.

"Quả nhiên... nếu tô màu nước vào thì sẽ đẹp hơn."

Quý Lâm cúi đầu cười, lấy từ ngăn kéo ra chiếc laptop của mình, bật máy và kiểm tra tin tức hôm nay.

Tin tức nổi bật nhất ngày hôm nay chính là về Quý Tâm Thủy và việc phá giải loạt án mạng liên hoàn này.

Lâm Huyền vì vậy trở thành anh hùng của toàn thành phố Đông Hải, còn Quý Tâm Thủy trở thành tội phạm bị cả ngàn người chỉ trích.

Tiếp tục kéo chuột xuống, hắn ta đọc thêm vài bài báo khác.

Quý Lâm nhíu mày.

Chu Đoạn Vân...

Hoàn toàn không có bất kỳ thông tin nào về Chu Đoạn Vân.

Điều này không hợp lý.

Trong phòng thẩm vấn, Lâm Huyền đã cho hắn ta xem bản ghi lời khai của Quý Tâm Thủy, trong đó tội ác của Chu Đoạn Vân được mô tả rõ ràng, chi tiết.

Tại sao cảnh sát lại không công bố những thông tin này?

Quý Lâm đặt chuột xuống, chống cằm suy nghĩ.

Không thông báo thông tin về Trịnh Thành Hà cho công chúng, Quý Lâm có thể hiểu được. Bởi vì Trịnh Thành Hà thực ra mới tham gia vào kế hoạch giết người lần đầu tiên, thay thế cho Sam - Tham Ăn, và ngay từ nhiệm vụ đầu tiên đã làm Quý Tâm Thủy thất vọng.

Mọi người đều nghĩ hắn ta sẽ trở thành một bạo chúa vô tình, nhưng cuối cùng đối diện với Lâm Huyền, hắn ta lại trở thành một kẻ nhu nhược nhân từ.

Còn về hắn ta và Angelica, Angelica vốn chưa từng tham gia vào hành động giết người nào, rất sạch sẽ; còn hắn ta... cảnh sát đã đồng ý thả hắn ta ra, điều đó cho thấy Quý Tâm Thủy thực sự không khai ra điều gì.

"Vậy tại sao ông lại từ bỏ bản thân mình, Ngạo Mạn?"

Điểm này, Quý Lâm không thể hiểu nổi dù nghĩ đi nghĩ lại.

Nước cờ này của Quý Tâm Thủy, hắn ta mãi không hiểu nổi mục đích thực sự là gì và đã rơi vào cái bẫy nào.

Nhưng điều khiến hắn ta băn khoăn nhất vẫn là chuyện của Chu Đoạn Vân.

Lâm Huyền tuyệt đối không phải là người dễ dàng tha thứ cho Chu Đoạn Vân, cả hai người đều muốn đối phương chết ngay lập tức.

Tạm không nói đến tâm lý méo mó của Chu Đoạn Vân.

Đối với Lâm Huyền, Chu Đoạn Vân là kẻ giết Đường Hân đã được xác định từ đầu, cũng là con mồi mà hắn ta cố tình thả ra, nói chung, Lâm Huyền chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Chu Đoạn Vân.

Hơn nữa, còn một điểm nữa.

Lâm Huyền, người luôn khiêm tốn, lần này tại sao lại chấp nhận vinh dự do chính quyền thành phố Đông Hải trao tặng một cách phô trương như vậy, thậm chí còn tổ chức một buổi lễ vinh danh?

Điều này không phù hợp với cách hành xử từ trước đến nay của hắn.

Trong chuyện này...

Chẳng lẽ còn có mưu đồ và cái bẫy nào khác?

Quý Lâm nhắm mắt lại, ngả người ra sau, gối đầu lên hai tay, bắt đầu suy nghĩ về các đầu mối bất hợp lý...

Lâm Huyền đột nhiên cao ngạo,

Người bạn cùng lớp tâm lý méo mó,

Hồ sơ tội phạm bị cố ý xóa bỏ,

Chu Đoạn Vân vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật,

Bản thân được thả vô tội nhưng bị đeo vòng chân điện tử,

Bất ngờ.

Quý Lâm mở mắt.

"Hừ hừ."

Hắn ta cười nhẹ, nhìn lên trần nhà:

"Hóa ra là vậy..."

Ngồi dậy, Quý Lâm cầm điện thoại lên, gọi một cuộc:

"Luật sư Vương, tôi có một việc muốn nhờ ông."...

Ngày hôm sau, lúc bình minh.

Quý Lâm đeo một chiếc ba lô đầy đồ, rời khỏi biệt thự.

Không đi xe riêng như thường lệ, cũng không có tài xế phục vụ, hắn ta đến bên lề đường, giơ tay gọi một chiếc taxi.

"Ngài đi đâu?" Người lái taxi lịch sự hỏi hành khách ngồi vào ghế sau.

"Đến khu nghỉ dưỡng tự nhiên bên cạnh khu đại học, nơi đó có khu biệt thự độc lập."

Quý Lâm dừng lại một chút:

"Lái chậm một chút, tôi dễ say xe."

Vù...

Chiếc taxi chạy chậm rãi trên cầu vượt, dòng xe lúc bình minh không nhiều, cũng không bị tắc, rất nhanh đã đến đích.

Quý Lâm quét mã thanh toán rồi xuống xe, đi bộ vào khu biệt thự.

Theo chỉ dẫn của bản đồ, hắn ta đến gần một căn biệt thự độc lập rất yên tĩnh xung quanh.

Đây là phòng khám của bác sĩ tâm lý nổi tiếng, bác sĩ Lưu.

Biệt thự rất lớn, cảnh quan xung quanh cũng rất đẹp, nhưng đây chỉ là nơi làm việc của bác sĩ Lưu, bà không sống ở đây.

Quý Lâm tiến lên, cửa biệt thự đóng chặt, sử dụng khóa điện tử, vẫn là loại cũ, không có chức năng nhận diện vân tay.

"Thật đơn giản."

Quý Lâm vốn chuẩn bị một loạt công cụ mở khóa, thậm chí mang theo cả máy tính, nhưng loại khóa điện tử cũ này lại đơn giản hơn nhiều.

Chắc là do bác sĩ Lưu lớn tuổi, không quá quan tâm đến công nghệ của khóa cửa, sử dụng sản phẩm do nhà phát triển lắp đặt lúc đó.

Bây giờ nhìn lại, thực sự có chút lỗi thời.

Quý Lâm lấy ra từ ba lô một bình xịt, bên trong chứa dung dịch bạc nitrat.

Chương 448: Toàn thắng (3)

Hắn ta nhắm vào khu vực các nút bấm của khóa điện tử, xịt hai lần, phun đều dung dịch bạc nitrat đã được phun lên.

Sau đó lấy điện thoại ra, bật chế độ đèn pin, chiếu ánh sáng mạnh vào.

Rất nhanh...

Dung dịch bạc nitrat trong cồn khan bay hơi, bạc nitrat phản ứng với muối natri clorua trong mồ hôi tay, dưới ánh sáng phân giải thành ion bạc, quan sát kỹ trên một số nút bấm xuất hiện nhiều vết đen.

Điều này có nghĩa là, các nút này được sử dụng rất thường xuyên, chắc chắn là một phần của mật mã.

Vừa hay là sáu số khác nhau.

Kết hợp với việc Quý Lâm đã từ lâu tìm hiểu về bác sĩ Lưu, dựa vào những con số này đoán... chắc là ngày sinh của cháu trai bà ấy.

Trong đầu Quý Lâm đã ghi nhớ hết ngày sinh của các thành viên trong gia đình bác sĩ Lưu, theo trí nhớ, hắn nhập ngày sinh của cháu trai bác sĩ Lưu vào khóa mật mã -

Cạch!

Khóa mật mã mở ra ngay lập tức, Quý Lâm kéo một cái, cửa gỗ biệt thự liền kêu cọt kẹt mở ra.

Trúng đích ngay lần đầu.

Quả nhiên, mật mã của người lớn tuổi dễ đoán hơn.

Vào bên trong biệt thự, Quý Lâm bật đèn, nhanh chóng tìm thấy phòng khám của bác sĩ Lưu, tiến đến giá sách.

Mở cửa tủ kính.

Trên mỗi kệ sách đều đặt kín các cuốn sổ ghi chép về các bệnh nhân, mỗi người một cuốn, tên được ghi rõ ràng trên nhãn dán ở gáy sách.

Bác sĩ Lưu thu phí rất đắt nên bệnh nhân không nhiều, Quý Lâm nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình -

Lâm Huyền.

Trên nhãn của một cuốn sổ da màu nâu, tên Lâm Huyền được viết rõ ràng.

Quý Lâm lấy cuốn sổ này xuống, mở ra, dưới ánh trăng lọt vào qua cửa sổ, đọc nội dung bên trong.

Giấc mơ... thực tế... không phân biệt được... xác định thật giả... những người từng gặp... âm thanh...

Quý Lâm khẽ hừ một tiếng.

Gập cuốn sổ lại.

"Điều này không giống cậu, Lâm Huyền, cậu đã nói dối bác sĩ tâm lý."

Đã làm đối thủ của nhau lâu như vậy.

Quý Lâm hiểu rất rõ về Lâm Huyền.

Nếu chỉ là một giấc mơ, Lâm Huyền chắc chắn không đến mức phải tìm gặp bác sĩ tâm lý.

Lâm Huyền là người thông minh, hắn có rất nhiều cách để kiểm chứng tính thực của giấc mơ.

Vậy thì, theo suy luận này...

Chỉ có một khả năng khiến Lâm Huyền phải tìm đến bác sĩ tâm lý vì không phân biệt được giấc mơ và hiện thực, đến mức phiền lòng như vậy.

"Đó là, giấc mơ của hắn quá chân thực, xuất hiện nhiều thứ mà trong điều kiện bình thường hắn không thể phân biệt được."

Quý Lâm bắt đầu tưởng tượng, có tình huống nào khiến một người bình thường, thông minh, vì giấc mơ quá chân thực mà không phân biệt được thật giả?

Theo logic bình thường, hắn ta không thể hiểu nổi.

Nhưng...

Nếu không suy nghĩ theo logic bình thường thì sao?

Theo lời của Quý Tâm Thủy.

Lâm Huyền không nghi ngờ gì là người làm rối loạn lịch sử, điều này đã được hắn ta kiểm chứng, Lâm Huyền thực sự có khả năng tiên đoán tương lai, hắn có một số phương pháp để biết trước những chuyện chưa xảy ra, nên mới có thể phục kích chính xác tại hiện trường cái chết của viện sĩ Lý Ngang.

Không chỉ có vậy.

Xét đến việc Hứa Vân không có thiên phú và tài năng, nhưng sau khi tiếp xúc ngắn với Lâm Huyền, cô ấy đã đạt được những đột phá nghiên cứu không thực tế, từ con số không làm ra được dung dịch trong buồng ngủ đông... điều này cũng có khả năng là do Lâm Huyền tác động!

Chính vì sự giúp đỡ của khả năng tiên đoán tương lai này mà Hứa Vân đã tặng quyền sở hữu chất bán trong suốt đó cho Lâm Huyền!

"Hóa ra là vậy..."

Quý Lâm khẽ nhíu mày.

Chẳng lẽ...

Lâm Huyền...

Thật sự có thể nhìn thấy tương lai?

Hoặc là xuyên không đến tương lai?

Hoặc có thể thông qua giấc mơ kỳ diệu nào đó, mang công nghệ, kiến thức, thông tin lịch sử tiên tiến của tương lai về hiện tại?

Nhớ lại thời gian ở cùng ký túc xá của công an, Lâm Huyền mỗi ngày đều thức khuya đến một, hai giờ sáng mới ngủ, ban ngày lại hay ngáp...

Dù công việc mỗi ngày có mệt mỏi đến đâu, hắn cũng thức đến giờ đó mới ngủ.

Điều này có liên quan đến giấc mơ không?

Nhớ lại lúc tiệc sinh nhật của mình, khi Cao Dương nhắc đến bác sĩ tâm lý, Lâm Huyền liền ngắt lời không tự nhiên, giải thích rằng do áp lực công việc lớn, không ngủ được mới đến gặp bác sĩ tâm lý.

Nhưng.

Báo cáo tư vấn này hoàn toàn không đề cập đến chuyện mất ngủ do áp lực công việc!

"Lâm Huyền đang nói dối."

Quý Lâm vô cùng chắc chắn:

"Hắn rõ ràng đã nói dối bác sĩ tâm lý, và cố ý giấu mọi người một số việc... những việc liên quan đến giấc mơ, tiên đoán tương lai, và làm rối loạn lịch sử."

Phịch.

Quý Lâm gập cuốn sổ da màu nâu lại, bước ra khỏi phòng, ra khỏi biệt thự, đóng cửa lại.

Rầm.

Hắn ta cầm cuốn sổ da màu nâu, đứng dưới ánh trăng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng tròn đầy, rút bật lửa từ túi quần ra.

Rồi đưa bật lửa gần cuốn sổ da màu nâu, bấm nút bật lửa, chuẩn bị đốt -

Cạch.

Không có lửa.

Nhưng...

Sau lưng hắn ta, một nòng súng lạnh lẽo chĩa vào sau đầu hắn ta.

"Thật đáng ghê tởm."

Chương 449: Rất giống VV. (1)

Chu Đoạn Vân bước ra từ bóng râm dưới mái hiên, tay phải nắm chặt khẩu súng, mắt nhìn chằm chằm vào Quý Lâm, nhìn cuốn sổ da màu nâu trong tay hắn ta:

"Cậu muốn làm người tốt à? Quý Lâm, đã quá muộn rồi."

"Muộn sao?"

Quý Lâm cười:

"Tôi lại thấy vừa kịp."

Chu Đoạn Vân nghiến răng, từng chữ một:

"Cậu luôn coi thường tôi. Nhưng bây giờ, Quý Lâm... không ai bảo vệ cậu nữa!"

Đoàng!!

Vù vù...

Những con chim sẻ đậu trên mái biệt thự bay tán loạn, tiếng súng lặng lẽ phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya.

Màn máu đột ngột che mờ đôi mắt của Quý Lâm, cơ thể hắn ta bị lực đạn đẩy nghiêng về phía trước một cách méo mó -

Bịch!

Hắn ta ngã mạnh xuống đất...

Máu tung tóe khắp nơi, cuốn sổ da màu nâu với tên Lâm Huyền rơi trước đôi mắt vô hồn của Quý Lâm, đèn chỉ thị trên

vòng khóa điện tử ở cổ tay và mắt cá chân chuyển từ màu xanh lá cây sang màu đỏ chớp nháy.

"Đáng đời."

Chu Đoạn Vân nhìn thi thể của Quý Lâm, cúi xuống, nhặt cuốn sổ rơi dưới đất lên.

Hắn ta nhìn chằm chằm vào tên Lâm Huyền trên nhãn của cuốn sổ:

"Cậu cũng vậy."

Hắn ta cầm cuốn sổ, quay người biến mất vào bóng đêm...

Tuy nhiên!

Vù———

Vù———

Vù———

Nhiều chiếc máy bay không người lái của cảnh sát từ bốn phía bay đến!

Xa xa trên bầu trời còn có trực thăng nhanh chóng tiến gần!

Ở cuối con đường trước mắt, có hai đội cảnh sát vũ trang đầy đủ đang chạy tới gần!

"Chết tiệt!"

Chu Đoạn Vân đột nhiên nhận ra!

Đây là một cái bẫy!

Đây là một cuộc phục kích!

Chạy.

Phải chạy!

Hắn ta nhanh chóng chạy vào sâu trong khu biệt thự!

Nhưng ngay trước mặt là hai cảnh sát!

Đoàng đoàng!

Hai viên đạn bắn vào áo giáp chống đạn của cảnh sát, lực đạn mạnh và đau đớn khiến cảnh sát ngã gục ngay lập tức!

Nhưng đúng lúc đó -

Đùng!

Một tiếng nổ vang dội, đầu của Chu Đoạn Vân nổ tung như quả dưa hấu trên không trung.

Là tay súng bắn tỉa.

Là tay súng bắn tỉa trên trực thăng bắn để bảo vệ đồng đội.

Bịch.

Đạn của súng bắn tỉa có cỡ lớn hơn nhiều so với súng lục, khiến đầu của Chu Đoạn Vân nổ tung, thi thể không đầu ngã xuống đất.

Tiếng còi báo động vang lên khắp nơi.

Đội đặc nhiệm phong tỏa khu vực này.

Lâm Huyền từ từ tiến lại từ trong đám đông, nhìn thi thể của Chu Đoạn Vân nằm trên mặt đất.

Cúi xuống.

Nhặt cuốn sổ da màu nâu với tên mình trên đó...

"Chu Đoạn Vân."

Hắn khẽ hừ một tiếng:

"Lâu rồi không gặp."... ...

Xoạt.

Trụ sở công an thành phố Đông Hải, phòng điều khiển trung tâm, Lâm Huyền ngồi trước bàn, lật sang trang tiếp theo của cuốn sổ ghi chép của bác sĩ tâm lý.

Hắn không đọc kỹ, cũng không quá bận tâm về những gì viết bên trong.

Bây giờ, bên trong có viết gì cũng không quan trọng nữa.

Thực ra, bên trong cũng không viết gì quá quan trọng.

Lúc đi cùng Cao Dương gặp bác sĩ tâm lý, hắn đã chuẩn bị từ trước, những gì trong giấc mơ hắn hầu như không kể với bác sĩ tâm lý, những chuyện liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên tài và thế giới tương lai cũng không nhắc đến.

Hơn nữa, bây giờ Chu Đoạn Vân và Quý Lâm đều đã chết, tất cả các thành viên của Bảy Tội Lỗi, trừ nữ diễn viên Hollywood Angelica, đều đã chết hết.

Cuốn sổ này cũng đã quay về tay hắn, không có gì phải lo lắng.

Chỉ là...

Rõ ràng mọi chuyện đã được giải quyết.

Kẻ thù đều đã chết.

Kế hoạch hoàn hảo được thực thi.

Tại sao lúc này hắn lại có cảm giác được mất, không vui?

Lâm Huyền không hiểu.

Két ——

Cửa phòng điều khiển trung tâm mở ra, cảnh sát Lưu bước vào, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, mọi thứ đã được làm rõ, hóa ra Chu Đoạn Vân đã sớm trở về nước. Nhưng hắn ta rất xảo quyệt, không dùng thông tin cá nhân của mình... hắn ta có vài bộ giấy tờ tùy thân hoàn chỉnh, lần này trở về nước hắn ta đã dùng giấy tờ giả tên Trần Lạc, nên chúng ta không phát hiện ra thông tin nhập cảnh của hắn ta."

"Phải nói rằng... Lâm Huyền, kế hoạch của cậu thật quá cao siêu."

Cảnh sát Lưu chặc lưỡi, thán phục:

"Ban đầu tôi còn không hiểu tại sao cậu lại yêu cầu chúng tôi gỡ bỏ thông tin phạm tội của Chu Đoạn Vân khỏi thông báo. Bây giờ tôi đã hoàn toàn hiểu ra rồi ——

"Cậu cố tình gây ra mâu thuẫn giữa hai người họ, lợi dụng Quý Lâm để dụ Chu Đoạn Vân ra!"

"Bây giờ ngoại trừ hai người bọn họ, Quý Tâm Thủy đã bị kết án tử hình, các thành viên phạm tội khác đều đã chết hết, Quý Lâm và Chu Đoạn Vân là hai người duy nhất được thả vô tội, không bị truy cứu tội danh."

"Nhưng cả hai đều biết rõ, mỗi người đều nắm giữ bằng chứng phạm tội của đối phương, bất cứ lúc nào cũng có thể tiết lộ những

thông tin này cho cảnh sát. Dù là Quý Lâm tố cáo Chu Đoạn Vân hay Chu Đoạn Vân tố cáo Quý Lâm... bọn họ vốn dĩ là cánh bướm cùng dây, giờ đây lại nắm đằng chuôi của nhau."

"Và rõ ràng Chu Đoạn Vân ở thế bất lợi hơn, mẹ hắn ta ở trong nước, Quý Lâm được thả vô tội, rất khó đảm bảo rằng hắn ta sẽ không sử dụng bất cứ thủ đoạn nào với mẹ hắn ta... Hoặc là Quý Lâm nắm giữ bí mật gì đó khiến Chu Đoạn Vân phải giết hắn ta, nói chung, Quý Lâm làm mồi nhử, quả thật đã câu được Chu Đoạn Vân."

Chương 450: Rất giống VV. (2)

"Chỉ tiếc là... khả năng điều tra và phản điều tra của Quý Lâm rất mạnh, nên để hắn ta không phát hiện kế hoạch của chúng ta, chúng ta thực sự không cử ai theo dõi hắn ta, chỉ giữ khoảng cách rất xa, nên chỉ khi vòng điện tử báo tử, chúng ta mới từ xa xuất phát, nhưng đây cũng là điều không thể tránh khỏi... còn một tin tốt nữa, từ điện thoại của Chu Đoạn Vân, chúng ta đã tìm thấy rất nhiều bằng chứng phạm tội, không chỉ của Chu Đoạn Vân mà còn liên quan đến Quý Lâm."

Cảnh sát Lưu nói xong, giơ ngón cái lên với Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu quả thật là một thiên tài!"

Phịch.

Lâm Huyền gập cuốn sổ trên bàn lại, không nói gì.

Những lời cảnh sát Lưu nói...

Chỉ đúng một phần, nhưng không đúng toàn bộ.

Cảnh sát đều nghĩ rằng, mình cố ý thả Quý Lâm đi để hắn dụ Chu Đoạn Vân ra.

Thực ra không phải vậy.

Trong kế hoạch ban đầu của Lâm Huyền, Chu Đoạn Vân, Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, cả ba người này đều phải trả giá cho tội ác của họ bằng mạng sống.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Hôm đó, trong phòng thẩm vấn của Quý Lâm.

Khi không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh Quý Lâm tham gia giết người... Lâm Huyền đã hỏi hắn ta hai lần:

"Vụ giết Hứa Vân và Đường Hân, cậu có tham gia không?"

Lâm Huyền chỉ hỏi về Hứa Vân và Đường Hân, không hỏi về viện sĩ Lý Ngang, tiến sĩ Poncemai, thậm chí... không hỏi về kế hoạch giết mình.

Nếu lần thứ hai, Quý Lâm vẫn kiên quyết nói không.

Có lẽ Lâm Huyền sẽ do dự, không biết có nên tiếp tục thực hiện kế hoạch tàn nhẫn này không.

Nhưng.

Không có nhiều "nếu" như vậy.

Đối diện với câu hỏi lần thứ hai của Lâm Huyền, Quý Lâm im lặng.

Lúc đó.

Im lặng, tức là thừa nhận.

Quý Lâm đã dùng sự im lặng để thừa nhận với Lâm Huyền rằng hắn ta tham gia vào vụ giết Hứa Vân và Đường Hân.

Vậy thì.

Từ khoảnh khắc đó.

Không cần phải suy nghĩ gì thêm.

Lập trường của họ đã định sẵn là không thể đứng cùng nhau.

Một người trong bóng tối, một người ngoài ánh sáng.

Lâm Huyền không thể đồng cảm hay tha thứ cho một kẻ giết người.

Điều đó là không công bằng với những người đã chết.

Dù là Quý Lâm.

Dù... Lâm Huyền thực sự, có một khoảnh khắc, một chốc lát, hy vọng rằng Quý Lâm thực sự không tham gia vào hai vụ giết người đó.

Dù khoảnh khắc đó, chỉ là thoáng qua.

Tóm lại.

Cái chết của Quý Lâm và Chu Đoạn Vân, mặc dù có chút bất ngờ với Lâm Huyền, nhưng về cơ bản đều nằm trong kế hoạch.

Chỉ là ai chết trước, ai chết sau, bị đối phương giết hay bị pháp luật kết án tử hình.

Chỉ là...

Lâm Huyền không thể hiểu được một điều...

Kế hoạch này diễn ra quá suôn sẻ, hoàn thành quá nhanh.

Hắn không rõ tại sao cả Quý Lâm và Chu Đoạn Vân đều quá nóng lòng để giải quyết chuyện này.

Và dường như có mục đích, tập trung tại biệt thự của bác sĩ tâm lý.

Trong khoảng thời gian đó.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có lẽ, sẽ không bao giờ biết được.

Chết không đối chứng, hai người họ giờ đây không còn có thể nói gì.

Cảnh sát Lưu chớp mắt.

Bước tới.

Nhìn Lâm Huyền đang cúi đầu suy nghĩ:

"Lâm Huyền, cậu sao thế? Sao trông có vẻ không vui vậy?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, lắc đầu:

"Có lẽ... là khoảng thời gian này quá mệt mỏi."

Cảnh sát Lưu nghiêm túc vỗ vai Lâm Huyền:

"Sắc mặt cậu thật sự rất tệ, rõ ràng tối qua cậu còn không như vậy... có lẽ là bị cảnh tượng máu me kích thích. Cậu nên về nhà nghỉ ngơi đi."

Lâm Huyền gật đầu, cầm cuốn sổ da màu nâu, rời khỏi trụ sở công an thành phố Đông Hải, gọi xe đến công ty MX.

Hắn không về nhà.

Vì vừa rồi lễ tân của công ty đã gửi tin nhắn cho hắn, nói rằng có một luật sư từ Mỹ đến tìm hắn.

Luật sư từ Mỹ?

Có chuyện gì?

Lâm Huyền đến văn phòng của mình ở tầng 20 ngồi xuống, sau đó nhờ lễ tân đưa vị luật sư Mỹ từ phòng chờ đến văn phòng gặp mặt.

"Xin chào, ông Lâm."

Vị luật sư bước vào, có gương mặt hoàn toàn người Long Quốc, không phải người Hoa kiều thì cũng là người Long Quốc làm việc tại Mỹ.

Vừa bắt tay Lâm Huyền, ông ta vừa tự giới thiệu:

"Tôi họ Vương, ở Mỹ có một văn phòng luật sư tư nhân, chuyên phục vụ những người thành đạt. Hôm nay tôi đến tìm ông... là với tư cách là luật sư của ông Quý Lâm."

"Có chuyện gì?"

Lâm Huyền không có tinh thần, trả lời:

"Muốn kiện tôi à?"

"Không không... ông hiểu lầm rồi."

Luật sư Vương vội giải thích:

"Hai ngày trước, ông Quý Lâm đã gọi điện cho tôi, nói muốn lập di chúc. Ông ấy nói rằng nếu ông ấy qua đời vì bất kỳ lý do nào, toàn bộ tài sản của ông ấy sẽ do ông thừa kế."

"Cái gì?"

Lâm Huyền cảm thấy mình nghe nhầm.

Hắn ngẩng đầu lên từ ghế:

"Quý Lâm muốn để lại di sản cho tôi?"

Hắn cười, cảm thấy không thể lý giải:

"Để làm gì chứ? Tôi không cần tiền của hắn ta, ông biết hắn ta đã phạm tội gì không? Ông biết hiện tại hắn ta có thân phận pháp lý gì không?"

Chương 451: Rất giống VV. (3)

Luật sư Vương cười:

"Ông Lâm, phiền ông nghe tôi giải thích."

"Tình hình của ông Quý Lâm tôi rất rõ, nhưng những tài sản này đều là hợp pháp của ông Quý Lâm, không phải tài sản phi pháp. Ngay cả khi ông Quý Lâm bị kết tội giết người, những tài sản này vẫn được pháp luật bảo vệ... hơn nữa, phần lớn tài sản của ông Quý Lâm đều ở Mỹ, việc xử lý di chúc như thế này phù hợp với pháp luật liên quan."

"Tài sản của ông Quý Lâm rất phức tạp, bao gồm bất động sản, bản quyền, cổ phiếu và trái phiếu, phân chia doanh thu từ phim ảnh... tất cả những tài sản này đều ở Mỹ, xử lý quốc tế sẽ rất phức tạp, vì vậy tôi hy vọng ông có thể đến Mỹ một chuyến, chúng tôi sẽ dễ dàng hơn trong việc xử lý ở Mỹ."

"Và... về tiền mặt, trong phong bì này là một tấm séc trị giá 12 triệu đô la của Ngân hàng Citibank và một tờ giấy nhắn của ông Quý Lâm gửi cho ông. Tôi cá nhân khuyên ông nên tiêu hết số tiền này ở Mỹ... nếu muốn chuyển về nước sẽ rất phức tạp ——"

"Dừng lại." Lâm Huyền giơ tay ngăn lời luật sư Vương, không kiên nhẫn nhìn ông ta:

"Luật sư Vương, tôi nói không rõ sao? Tài sản của Quý Lâm ông muốn xử lý thế nào cũng được, hiến tặng cũng được, không liên quan gì đến tôi. Tôi sẽ không nhận tiền của hắn ta, tôi cũng không thiếu số tiền đó."

"Ông Lâm."

Luật sư Vương kiên nhẫn nói:

"Ông đừng vội, ông Lâm. Tôi biết ngay lúc này ông khó có thể chấp nhận, nhưng ông Quý Lâm để toàn bộ tài sản cho ông... chứng tỏ các ông chắc chắn là những người bạn rất tốt, ông nên chấp nhận thiện ý của ông ấy."

"Bạn bè?"

Lâm Huyền dựa vào ghế giám đốc, cười mệt mỏi:

"Xin lỗi, tôi chưa bao giờ coi Quý Lâm là bạn."

Giọng điệu nặng nề:

"Chưa bao giờ."

Luật sư Vương ngớ người.

Sau vài giây im lặng, ông ta đặt phong bì trắng lên bàn làm việc của Lâm Huyền, kèm theo một tấm danh thiếp:

"Ông Lâm, ông vẫn nên suy nghĩ lại. Mặc dù tấm séc 12 triệu đô la này có thể không là gì với ông, nhưng đó cũng là tấm lòng của ông Quý Lâm. Hơn nữa... những khoản thu nhập bản quyền, cổ phiếu, chia sẻ doanh thu có giá trị hàng tỷ đô la..."

"Tóm lại, đây là danh thiếp của tôi, khi ông có thời gian, tôi sẵn sàng đến gặp ông."

Nói xong, luật sư Vương cúi chào nhẹ, rời khỏi văn phòng của Lâm Huyền.

Lâm Huyền xoa trán.

Có chút đau đầu.

Hôm nay, hắn thực sự cảm thấy phiền muộn.

Hắn tiện tay cầm tấm danh thiếp của luật sư Vương, ném vào thùng rác.

Rồi cầm phong bì trắng lên, rút những thứ bên trong ra...

Đầu tiên là một tấm séc trị giá 12 triệu đô la của Ngân hàng Citibank.

Dưới tấm séc, có một tờ giấy viết tay.

Lâm Huyền lấy tờ giấy lên, nhìn thấy nét chữ của Quý Lâm -

"Tôi nợ cậu một mạng, bây giờ trả lại cho cậu."

"Cái này..."

Ngón cái và ngón trỏ của hắn cầm tờ giấy, đầu ngón tay dần trở nên trắng bệch.

Đây là một lá thư tuyệt mệnh.

Quý Lâm, hắn ta biết mình sẽ chết!

Nhưng vấn đề là, hắn ta làm sao biết mình sẽ chết?

Hắn ta làm sao biết Chu Đoạn Vân chắc chắn sẽ giết hắn ta, mà không phải hắn ta sẽ giết Chu Đoạn Vân?

"Tôi nợ cậu một mạng.

Bây giờ trả lại cho cậu."

Lâm Huyền lại đọc một lần nữa nét chữ mềm mại như của một cô gái...

Đột nhiên.

Hắn hiểu ra.

Cạch.

Bàn tay trái cầm tờ giấy của hắn rơi xuống bàn một cách vô lực.

Ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn vào cánh cửa văn phòng mà luật sư vừa rời khỏi.

Có lẽ...

Là vì hắn đã thành công lừa được Quý Tâm Thủy, khiến Lâm Huyền tự cho mình một chút "kiêu ngạo".

Quý Lâm.

Hắn ta là một thiên tài thông minh đến thế nào.

Ngay cả cảnh sát Lưu cũng có thể đoán được một phần kế hoạch của mình... huống chi là Quý Lâm?

Thông minh như Quý Lâm.

Có lẽ khi nhìn thấy thông báo của cảnh sát không có tên Chu Đoạn Vân, hắn ta đã đoán được kế hoạch của mình.

Chẳng trách...

Chẳng trách Chu Đoạn Vân lại mắc bẫy nhanh như vậy.

Giờ nhìn lại.

Rất có khả năng là Quý Lâm cố ý dụ hắn ta mắc bẫy!

Và mồi nhử mà Quý Lâm dùng để dụ Chu Đoạn Vân, không chỉ là bằng chứng phạm tội của Chu Đoạn Vân mà hắn ta nắm giữ, mà còn là cuốn sổ ghi chép của bác sĩ tâm lý về mình!

Đây là một kế hoạch một mũi tên trúng hai đích...

Vừa có thể giúp mình dụ Chu Đoạn Vân ra.

Lại có thể nhắc nhở mình thu hồi cuốn sổ ghi chép của bác sĩ tâm lý.

"Có vẻ như, Quý Lâm cố tình, cố tình rơi vào bẫy của mình."

Lâm Huyền cảm thấy một sự bất an không rõ ràng.

Vừa ở trụ sở cảnh sát, hắn đã băn khoăn tại sao kế hoạch này lại suôn sẻ và hiệu quả đến vậy.

Hóa ra...

Là vì Quý Lâm cố tình phối hợp với hắn.

Quý Lâm nói hắn ta nợ mình một mạng, chắc là nói về chuyện hắn ta từng lên kế hoạch giết mình.

Và trả lại cho mình... chính là mạng của hắn ta, dùng mạng sống này để giúp mình dụ ra Chu Đoạn Vân.

Chương 452: Người ở lại (1)

Đây cũng là một canh bạc của Quý Lâm.

Hắn ta chắc chắn cũng không thể đảm bảo rằng Chu Đoạn Vân sẽ giết hắn ta, nhưng có khả năng như vậy, nên hắn ta đã lập di chúc phòng ngừa trước.

Điều này phù hợp với phong cách của Quý Lâm.

Hắn ta luôn như vậy, mọi việc đều được lên kế hoạch kỹ lưỡng, mọi tình huống đều được tính đến.

Có lẽ, theo ý của hắn ta, hắn ta có thể hoàn mỹ giao Chu Đoạn Vân cho mình.

Chỉ tiếc là...

Lần này Quý Lâm tuy thắng cược, nhưng thắng trong cảnh thảm hại, rút phải lá bài tệ nhất, bị Chu Đoạn Vân bắn chết.

"Ai..."

Lâm Huyền vô thức thở dài.

Không phải vì Quý Lâm.

Chỉ là cảm thấy tất cả những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Cái chết của Hứa Vân, cái chết của Đường Hân, trò chơi mèo vờn chuột, cái chết của Trịnh Thành Hà, cái chết của Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Bao nhiêu sinh mạng tươi đẹp, bao nhiêu máu chảy khắp nơi, cuối cùng tất cả chỉ tụ lại thành...

Một tấm thiệp mời màu đỏ sẫm...

Lâm Huyền chạm vào mặt sau của tờ giấy, phát hiện còn có chữ.

Hắn cầm tờ giấy lên.

Lật sang mặt sau.

Góc dưới bên trái, viết ba chữ bằng nét chữ vẫn mềm mại nhưng khắc sâu vào lòng người—

"Xin lỗi"... ... ...

Xì!

Thành phố Đông Hải mới, trạm kiểm tra vào thành phố, bên cạnh xe rác.

Lâm Huyền giơ dao lên, thành thạo cắt cổ nam kiểm tra viên.

Bây giờ hắn đã rất thành thạo.

Không chỉ có thể đảm bảo một nhát chết ngay, mà còn có thể kiểm soát chính xác hướng máu phun ra, không để một giọt nào dính vào đồng phục của kiểm tra viên, đảm bảo khi mặc vào sau đó vẫn sạch sẽ, không hề dính bẩn.

Hôm nay, trong văn phòng, Lâm Huyền thật sự quá mệt.

Hắn thậm chí lười về nhà.

Trực tiếp khóa cửa văn phòng, vào phòng nghỉ, ngả đầu ngủ.

Vào giấc mơ, như một cái máy đi theo kịch bản, hắn vô cảm

tìm đến CC, gia nhập băng Kiểm, leo qua người khác để lẻn vào bãi rác, trốn vào xe rác, phá khóa cửa mật mã, cùng CC đến trạm kiểm tra, phục kích và ám sát hai kiểm tra viên nam nữ.

Hắn thậm chí không nhớ rõ đường đến đây như thế nào.

Cứ thế, đi đến đây.

Thậm chí nhát dao cắt vào cổ nam kiểm tra viên vừa rồi, hắn cũng thực hiện một cách phản xạ có điều kiện.

Như một cái máy.

Một cái máy không có cảm xúc.

Bịch.

Khi máu đã chảy hết không còn phun ra nữa, Lâm Huyền ném xác nam kiểm tra viên xuống đất, bắt đầu lột đồng phục của hắn ta.

Và lúc này, hắn nhận thấy ánh mắt khác thường.

Ngẩng đầu lên.

Phát hiện CC đang đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Có chuyện gì?"

Lâm Huyền nhìn cô.

CC cứ nhìn hắn, trong mắt dường như có chút e ngại, nhưng cuối cùng, cô cắn nhẹ môi, khẽ nói:

"Chiều nay ở rừng nhỏ sau nhà Lê Thành, anh đã nói với tôi rằng anh không phải là VV."

"Tất nhiên tôi không phải." Lâm Huyền đáp ngay: "Chính cô cũng đã nói tôi không thể là VV mà?"

"Nhưng..."

CC nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ anh thực sự rất giống VV."

Hừ.

Lâm Huyền không nhịn được cười.

Hắn vứt con dao trong tay, quay đầu nhìn CC:

"Tôi biết cô muốn nói gì. Cô đã từng nói, VV rất lạnh lùng, vô tình, tàn nhẫn."

"Vậy nên... cô nghĩ tôi vừa rồi giết người rất lạnh lùng vô tình, nên mới nói tôi giống VV ——"

"Không phải vậy." CC lắc đầu, ngắt lời Lâm Huyền:

"Không phải vì điều đó, mà vì biểu cảm trên khuôn mặt các anh, cảm giác mà các anh mang lại..."

"Đều giống nhau, đều là sự buồn bã..."

Lâm Huyền không hiểu nhìn CC.

Hắn quay đầu nhìn vào cửa sổ xe rác bên cạnh, trong kính, hình ảnh phản chiếu của hắn cũng từ từ quay đầu nhìn lại—

Đó là một khuôn mặt...

Quen thuộc,

Xa lạ,

Buồn bã. ... ...

Ngày 17 tháng 5 năm 2023.

Đây là một ngày bình thường, không được lịch sử ghi nhớ.

Buổi sáng sớm.

Bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải, khu nội trú, tầng 17.

Trịnh Tưởng Nguyệt dậy sớm từ giường bệnh, tự giác rửa mặt, đánh răng, thay quần áo.

Phòng bệnh yên tĩnh chưa từng có.

Trước đây vào thời điểm này, anh trai luôn nhẹ nhàng gọi cô ấy dậy, rồi cô ấy sẽ nghịch ngợm xoay người giả vờ ngủ, lười biếng trên giường cho đến khi anh trai bế cô ấy lên, đặt lên ghế trong phòng tắm, cô ấy mới chịu mở mắt mơ màng, nhận lấy bàn chải đánh răng đã được anh trai nặn sẵn kem... lười biếng đưa vào miệng.

Nhưng bây giờ...

Trịnh Tưởng Nguyệt cảm thấy mình đã trưởng thành.

Ngay khoảnh khắc anh trai rời xa mãi mãi, cô ấy đã bất ngờ trưởng thành.

Cô ấy nhận ra.

Không biết từ khi nào mình đã học cách dậy sớm, học cách sắp xếp mọi thứ, thì ra cô cũng biết gấp quần áo, và gấp rất đẹp, rất gọn gàng; thì ra cô ấy cũng có thể dọn dẹp phòng sạch sẽ không chút bụi bẩn, lau gương trong phòng tắm sáng bóng bằng cách đứng lên ghế.

"Anh ơi! Nhìn xem! Em lau sạch thế nào..."

Nhiều lần, Trịnh Tưởng Nguyệt thán phục sự khéo léo của mình, nhưng khi quay lại đầy hứng khởi... lại không biết chia sẻ với ai.

Chương 453: Người ở lại (2)

Dù cô ấy đang dần thích nghi với cuộc sống không có anh trai, nhưng vẫn luôn cảm thấy anh trai vẫn ở bên cạnh, vẫn muốn đu trên người anh như một chú lười.

Nhưng giờ đây, điều đó đã không còn.

"Vì Tưởng Nguyệt đã lớn rồi."

Trịnh Tưởng Nguyệt đứng trước gương trong phòng tắm, vỗ nhẹ vào má mình, biểu cảm trở nên kiên cường.

Cô ấy vắt khô chiếc khăn trong tay, mang nó đến tủ đầu giường trong phòng bệnh.

Trên đó đặt hộp đựng tro cốt của Trịnh Thành Hà.

Cô ấy mở khăn ra, gấp lại, bắt đầu cẩn thận lau chùi.

Đây là việc cô ấy làm hàng ngày.

Giống như khi còn nhỏ, anh trai chăm sóc cô ấy mặc quần áo, rửa mặt, ăn sáng và dậy sớm.

"Cô ấy muốn nhanh chóng trưởng thành."

Trịnh Tưởng Nguyệt chạm vào hộp đựng tro cốt của anh trai, biểu cảm trở nên trưởng thành hơn:

"Thêm 20 năm nữa... cô ấy sẽ là chị gái."

Sau khi giặt xong khăn và phơi khô trên ban công, Trịnh Tưởng Nguyệt nhìn đồng hồ, đã đến giờ.

Cô ấy cầm điều khiển từ xa, bật TV mạng trong phòng bệnh.

Trong đó có một buổi phát trực tiếp mà cô ấy đã lưu từ lâu.

Đó là buổi họp báo chính thức của công ty không gian nổi tiếng SPACET.

Tín hiệu mạng đang tải chậm.

Trịnh Tưởng Nguyệt trèo lên giường, ngồi xếp bằng.

Rồi đưa tay ôm hộp đựng tro cốt của anh trai đặt trước mặt, chuẩn bị cùng anh trai xem buổi họp báo du hành mặt trăng này.

Đây là điều họ đã hẹn nhau từ trước.

Chỉ là... cho đến khi qua đời, anh trai vẫn chưa đồng ý với ước muốn được chôn cất trên mặt trăng của mình.

Và sau này, cũng sẽ không có ai thực hiện ước muốn này của mình nữa.

Không ai...

Có thể đưa mình lên mặt trăng nữa.

Xoẹt.

Hình ảnh trên TV mạng hiện lên, buổi họp báo "Du hành Mặt trăng" của SPACET rõ ràng đã bắt đầu được một thời gian, tỷ phú giàu nhất thế giới Jask đang đứng giữa sân khấu, thuyết trình sôi nổi:

"Khát khao du hành mặt trăng của mọi người, sự nhiệt tình rõ ràng cao hơn rất nhiều so với du hành không gian! Tính đến thời điểm hiện tại... toàn bộ 10 vé du hành mặt trăng đã được bán hết! Hãy chúc mừng 10 hành khách này, các bạn sẽ là nhóm người thứ hai trong lịch sử loài người lên mặt trăng, những người tiên

phong!"

Nói rồi, Jask mở tấm thiệp trong tay, đọc to:

"Trước tiên, chúc mừng vị hành khách đầu tiên của chuyến du hành mặt trăng! Chúc mừng người bạn cũ của chúng ta, sau khi tham gia dự án du hành không gian của SPACET, một lần nữa trở thành hành khách đầu tiên của chuyến du hành mặt trăng ——"

"Larry Connor!"

Vỗ tay rào rào rào rào rào rào...

Buổi họp báo bùng nổ với những tràng pháo tay nồng nhiệt, chúc mừng vị đại gia bất động sản siêu giàu của Mỹ bằng sự ngưỡng mộ chân thành. ...

Nhà tù Chu Phổ, thành phố Đông Hải, phòng thi hành án tử hình bằng tiêm thuốc.

Quý Tâm Thủy bình thản nằm trên giường thi hành án, khóe miệng mỉm cười, nhắm mắt lại, dường như đã nghe thấy những tràng pháo tay nồng nhiệt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chào đón mình.

Đèn huỳnh quang trong phòng thi hành án, như ánh sáng rực rỡ chiếu xuống.

Cái chết giả này, lừa dối thế giới, lừa dối lịch sử, chính là nấc thang đưa ông ta lên thiên đàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bước vào thế giới mới đầy bí ẩn và mạnh mẽ!

"Quý Tâm Thủy."

Bên cạnh giường thi hành án, nữ cảnh sát mặc đồng phục ký tên vào bản thi hành án, rồi lên tiếng:

"Chọn một bài hát đi, đây là quyền cuối cùng của ông."

Ở Long Quốc.

Tử tù khi thi hành án tử hình có thể chọn một bài hát làm BGM (nhạc nền) cho mình.

Đây cũng là truyền thống nhân văn của Long Quốc từ xưa đến nay, từ thời cổ đại đã có cơm đoạn đầu, cơm Hoàng Tuyền.

Ngày nay, khi tiêm thuốc tử hình để giảm bớt áp lực tâm lý cho tử tù, họ có quyền chọn một bài hát để phát khi thi hành án.

Đáng chú ý là...

Hầu hết tử tù vào lúc này đều suy sụp tinh thần, vì vậy thường mặc định là bài hát đầu tiên trong danh sách phát—

"Bé Cừu Nhỏ Đừng Nhìn Tôi Chỉ Là Một Con Cừu."

Vì thế, bài hát hoạt hình thiếu nhi này, một cách trớ trêu, trở thành bài hát BGM được phát nhiều nhất trong các buổi thi hành án tử hình ở Long Quốc.

Tuy nhiên...

Lúc này Quý Tâm Thủy lại khác với các tử tù khác.

Ông ta suy nghĩ rất lâu, cho rằng đây là một lựa chọn rất quan trọng, một nghi thức trang trọng của cái chết và tái sinh.

"Vậy thì..."

Ông ta cử động yết hầu già nua và nhăn nheo, trang nghiêm nói:

"Vậy thì phát cho tôi bài... 'Khúc Ca Vui Vẻ'."

Bên cạnh, hai bác sĩ pháp y chịu trách nhiệm thi hành án và nữ cảnh sát ký tên nhìn nhau.

Điều này...

Thật là có một cảm giác khác biệt.

Nhưng như nữ cảnh sát đã nói, đó là quyền của tử tù, nên được thực hiện.

Khi cô ấy gật đầu.

Nhân viên bắt đầu phát bài "Khúc Ca Vui Vẻ".

Sau đoạn dạo đầu nhẹ nhàng của nhạc cụ, tiếng violin bùng lên, giai điệu cao vút và mãnh liệt vang vọng khắp phòng thi hành án tử hình.

Đây là một bản giao hưởng mà mọi người trên thế giới đều quen thuộc.

Chương 454: Người ở lại (3)

"Khúc Ca Vui Vẻ" ban đầu là một bài thơ do nhà thơ Đức Schiller viết năm 1785. sau đó được Beethoven phổ nhạc, trở thành phần chính của chương thứ tư trong Bản giao hưởng số 9 của ông ấy.

Đây là kiệt tác lớn nhất trong sự nghiệp của Beethoven.

Tượng trưng cho tương lai tươi sáng và nhiệt huyết của nhân loại.

Nghe âm thanh trang nghiêm và cao quý của bản giao hưởng này... Quý Tâm Thủy cũng trở nên nghiêm túc, kính cẩn, nhắm mắt lại cảm nhận thánh đường vàng rực rỡ của niềm vui.

Nhân viên thi hành án tử hình đưa một ống kim vào tĩnh mạch của Quý Tâm Thủy.

Quý Tâm Thủy không sợ hãi.

Ông ta rất rõ ràng...

Tiêm thuốc tử hình, tổng cộng là ba mũi.

Mũi đầu tiên là thuốc gây mê, sẽ khiến mình dần dần chìm vào giấc ngủ.

Còn mũi thứ hai và thứ ba lẽ ra là thuốc giãn cơ và thuốc độc chết người, đã từ lâu được Lâm Huyền thay bằng nước muối sinh lý, hoàn toàn không có tác dụng.

Ông ta sẽ dần chìm vào giấc ngủ trong bản "Khúc Ca Vui Vẻ" vĩ đại này.

Và khi tỉnh lại...

Sẽ thấy mình đang ở trong đại sảnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, gặp được Copernicus mà mình hằng mơ ước.

Nhân viên thi hành án nhấn nút tiêm.

Mũi tiêm đầu tiên...

Quý Tâm Thủy nở một nụ cười thành kính.

Mũi tiêm thứ hai...

Nụ cười của Quý Tâm Thủy vẫn không thay đổi.

Mũi tiêm thứ ba...

Quý Tâm Thủy,

Nụ cười vẫn không thay đổi...

Lát sau.

Bác sĩ pháp y bước tới, kiểm tra các chỉ số trên máy, gật đầu:

"Kết thúc rồi."

Nữ cảnh sát khẽ hừ một tiếng, đưa giấy xác nhận cho bác sĩ pháp y ký:

"Lũ ác quỷ không coi mạng người ra gì, thật đáng chết."

Bác sĩ pháp y ký xong, thở dài:

"Ai, ai mà không đồng ý chứ."...

Mỹ, Brooklyn, nghĩa trang Green-Wood.

Một người phụ nữ cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp, trông giống

như một nữ điệp viên bước ra từ phim Hollywood, đứng trước một bia mộ dựng đứng.

Bia mộ rất sạch sẽ, dòng chữ trên đó mới được khắc không lâu —

Quý Lâm

2001-2023

Ngay bên cạnh bia mộ dựng đứng này, còn có một bia mộ đã được khắc sẵn, nhưng vẫn đặt nằm trên mặt đất, chưa dựng lên.

Trên đó cũng khắc những dòng chữ mới —

Quý Tâm Thủy

1938-2023

"Hừ."

Người phụ nữ nhìn hai bia mộ, khẽ hừ một tiếng:

"Tôi đã nói từ lâu... hai người các ngươi hoàn toàn không thích hợp với trò chơi chém giết này. Sống yên bình không được sao? Cũng không biết hai người mỗi ngày bận rộn cái gì..."

Người phụ nữ vuốt mái tóc dài ra sau vai, để cho gió thổi tung:

"Hai người sống quá tốt, quá yên bình từ nhỏ, nên mới không coi trọng mạng sống như vậy."

Cô ta cúi đầu, nhìn bia mộ của Quý Tâm Thủy:

"Ông già, hôm nay là ngày ông thi hành án tử hình, vài ngày nữa tôi phải đến Long Quốc một chuyến, để mang tro cốt của ông về... ai, hai người thật biết cách gây rắc rối cho người khác."

"Ông còn nhớ lúc đầu ở đống đổ nát chiến tranh Trung Đông khi nhặt được tôi không? Lúc đó, khắp nơi đều là lửa, bom đạn san phẳng mọi thứ. Tôi vẫn nhớ, khi ông bế tôi lên... cha mẹ, anh chị em của tôi, tất cả đều nằm rải rác như những mảnh vải vụn trong đống đổ nát."

"Khắp nơi là xác chết cháy đen, không có một thi thể nào còn nguyên vẹn. Ông nói tôi là một kỳ tích, hỏi tên tôi là gì. Tôi nói tôi tên là Angelica. Ông nói đó là một cái tên đẹp, giống như thiên thần, từ đó ông nhận nuôi tôi."

"Tôi rất biết ơn ông... luôn dự định chăm sóc ông đến cuối đời, nhưng không ngờ cuối cùng lại là cách chăm sóc này. Ông già à... ông thật biết cách tiết kiệm cho tôi. Đợi vài ngày nữa tôi sẽ đến Long Quốc mang ông về, chôn cạnh Quý Lâm."

Angelica thở dài, quay đầu nhìn bia mộ của Quý Lâm:

"Còn cậu đấy, em trai, cậu dường như... đã kết bạn được với một người bạn khá tốt?"

"Haha, thật khó tưởng tượng, ai lại muốn kết bạn với một người nhàm chán như cậu."

Cô ta khẽ cười, lại vuốt tóc nâu dài bị gió thổi tung ra sau, đút tay vào túi, đi về phía hoàng hôn:

"Nhưng nếu có cơ hội..."

"Tôi thực sự muốn gặp hắn."...

Vù!!!!!!!!!!

Chiếc McLaren màu đỏ gầm rú, trượt một vòng sát góc cua trên cầu vượt ngoại ô!

Bánh sau trượt trên mặt đường bê tông để lại những vết đen

khủng khiếp, khói trắng bốc lên tỏa ra mùi khét lẹt.

"Tuyệt quá, Tô Tô!"

Người bạn ngồi ghế phụ hét lên tán thưởng:

"Thật là tuyệt vời! Kỹ thuật lái xe này giống như trong 'Initial D' vậy!"

"Chưa đủ."

Tô Tô nhíu mày, tăng tốc lao về phía khúc cua tiếp theo:

"Hắn rõ ràng có thể đi sát hơn nữa... tôi không muốn thua hắn nữa."

"Ah... người đàn ông đó."

Người bạn gái cười ngượng ngùng.

Thật sự là...

Kể từ sau cuộc đua ở trường đua Thiên Mã, Tô Tô đã hoàn toàn thay đổi.

Cô ấy ngày đêm luyện tập lái xe.

Chỉ muốn thắng người đàn ông đó một lần.

"Cậu có xem tin tức không Tô Tô? Người mà cậu gặp mặt hình như đã giúp cảnh sát Đông Hải phá một vụ án lớn! Bắt được rất nhiều tội phạm!"

Chương 455: Người ở lại (4)

"Cậu không biết đâu, tin tức ca ngợi hắn đến mức nào, sắp được tôn vinh như Sherlock Holmes tái thế! Và chính quyền Đông Hải còn tổ chức một buổi lễ trao giải đặc biệt, trao danh hiệu danh dự cho hắn nữa."

"Hừ."

Tô Tô nhai kẹo cao su, hừ một tiếng lạnh lùng:

"Cũng có chút bản lĩnh đấy."

"Đúng vậy... bây giờ trong đài phát thanh, tin tức địa phương Đông Hải, và cả các video ngắn đều nhắc đến hắn."

Nói rồi, người bạn gái bật đài radio điện tử trên bảng điều khiển của chiếc McLaren. ...

"Chính quyền thành phố Đông Hải quyết định sẽ tổ chức một buổi lễ vinh danh các cá nhân xuất sắc tại Đại lễ đường Đông Hải. XXX sẽ đích thân trao tặng các danh hiệu vinh dự như Thanh niên Dũng cảm, Công dân mười tốt xuất sắc nhất Đông Hải cho ông Lâm Huyền, và trao giấy chứng nhận cùng tiền thưởng..."

Sở An Tình lướt xem video ngắn trên điện thoại, cửa xe điện của xe thương mại mở ra, cô ấy nhảy xuống xe, đến khu biệt thự bên hồ.

"Hả?"

Cô ấy ngẩng đầu lên, thấy biệt thự của Quý Lâm bị bao vây, xung quanh có mấy chiếc xe tải lớn và một số nhân viên mặc đồng phục, trông như đang dọn dẹp biệt thự và tịch thu tài sản.

Cô ấy từ từ tiến lại gần.

Nhân viên liên tục chuyển các loại đồ đạc, vật dụng sưu tầm ra ngoài.

"Xin chào."

Cô ấy đến trước mặt một người đàn ông mặc đồng phục của cơ quan thi hành án, lịch sự hỏi:

"Xin hỏi ở đây đang làm gì vậy?"

Người đàn ông quay đầu lại, ngay lập tức nhận ra Sở An Tình, mỉm cười nói:

"Chào cô Sở, đây là việc tịch thu tài sản của Quý Lâm. Bản án của họ đã được đưa ra, có các khoản phạt và bồi thường. Quý Lâm không có nhiều tài sản và tiền gửi trong nước, vì vậy chúng tôi phải thi hành cưỡng chế với bất động sản và các vật phẩm sưu tầm của hắn ta."

"Ồ, ồ."

Sở An Tình đáp, nhìn thấy một nhân viên từ trong nhà đi ra, tay cầm một khung tranh trông rất đắt tiền -

"Hả??"

Cô ấy chớp chớp mắt, không tin nổi khi nhìn thấy bức tranh phác họa trong khung!

Đó không phải là bức ảnh chụp vào ngày sinh nhật của cô ấy, sau đó được vẽ thành tranh phác họa sao?

Chuyện gì đang xảy ra?

Lâm Huyền học trưởng không phải nói không có thời gian vẽ và chưa vẽ xong sao?

Vậy ai đã vẽ bức tranh phác họa này?

"Xin... xin hỏi, bức tranh đó có thể cho tôi được không?"

Sở An Tình chỉ vào khung tranh hỏi nhân viên thi hành án.

"Việc này... cô Sở, e là không được."

Nhân viên thi hành án tỏ vẻ khó xử:

"Theo quy định, những vật phẩm này phải bị tịch thu và sau đó đấu giá, không được tùy ý mang đi. Hơn nữa, khung tranh đó nhìn qua đã biết rất có giá trị, nên... xin lỗi cô."

"Vậy... bức tranh đó có thể cho tôi được không? Bức tranh đó không đáng giá gì cả."

Sở An Tình bước lên phía trước, chỉ vào cô gái cười tươi với động tác tay hình chữ V trong bức tranh phác họa:

"Nhìn xem, đây là tôi mà, hehe, đây chỉ là bức tranh bạn vẽ chơi với nhau, không phải tác phẩm của danh họa, cũng không có giá trị để đấu giá. Tôi chỉ muốn giữ lại làm kỷ niệm thôi."

Nhân viên thi hành án nhìn vào bức tranh, cuối cùng gật đầu:

"Được thôi, thực sự, cái có giá trị là khung tranh mạ vàng này, bức tranh thì gần như vô giá trị... cô có thể lấy nó."

Anh ta mở khóa ở phía sau khung tranh, rút bức tranh ra, đưa cho Sở An Tình.

"Cảm ơn anh!"

Sở An Tình cầm bức tranh, đi qua vài biệt thự, vào nhà của mình.

Cô ấy trải bức tranh phác họa ra bàn...

"Đúng rồi, nét vẽ, cách vẽ này, chắc chắn là của học trưởng Lâm Huyền, không sai đâu."

Bỗng nảy ra ý tưởng.

Cô ấy chạy vào phòng, lấy cọ vẽ màu nước, bảng màu, sau đó mở album ảnh trên điện thoại tìm bức ảnh đó, vừa nhìn ảnh vừa pha màu trên bảng màu, rồi tô màu lên bức tranh phác họa.

Chẳng mấy chốc...

Màu nước khô đi, một bức tranh ba người màu sắc sống động hiện lên trên giấy.

Nhìn "tác phẩm" này, Sở An Tình không nhịn được cười:

"Quả nhiên, học trưởng Lâm Huyền nói đúng... tranh phác họa kết hợp màu nước, thực sự là quá kỳ lạ."

Cô ấy lên tầng hai, tìm một khung tranh ngẫu nhiên, đặt bức tranh phác họa màu nước vào đó, rồi vào phòng ngủ, treo lên tường.

"Ừm... nhìn từ xa cũng khá đẹp đấy chứ."

Sở An Tình rất hài lòng với bức tranh này.

Ngay sau đó, ánh mắt cô ấy di chuyển sang trái, nhìn vào bức tranh khác trong khung treo bên cạnh...

Đó cũng là một bức tranh phác họa.

Cô gái trên bức tranh búi tóc, đôi mắt xinh đẹp cười như vầng trăng khuyết, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng ẩn hiện.

Bức tranh phác họa này là món quà sinh nhật của Quý Lâm tặng cô ấy.

Cô ấy tất nhiên biết rằng bức tranh này là Quý Lâm lấy trộm từ Lâm Huyền... Nếu cô ấy nhớ không nhầm, bức tranh này trước đây được kẹp trong cuốn sổ đen của Lâm Huyền, cô ấy đã từng thấy cuốn sổ đó trên bàn làm việc khi mang cơm cho họ ở đồn cảnh sát.

Dù ban đầu cô ấy cũng tự mình đa tình nghi ngờ...

Chương 456: Người ở lại (5)

Nhưng sau khi nói chuyện với Cao Dương, cô ấy mới dám chắc chắn rằng cô gái trong bức tranh của học trưởng Lâm Huyền... chính là cô ấy!

Bởi vì!

Hắn không có một bạn nữ nào thời trung học giống cô ấy!

Mỗi khi nghĩ đến điều này.

Sở An Tình không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch, má nóng lên...

Học trưởng Lâm Huyền vẽ bức tranh này từ khi nào?

Là...

Là từ buổi tối gặp mặt lần đầu tiên ở tiệc mừng công của MX sao?

Nếu đúng như vậy...

Sở An Tình vội vàng lắc đầu, ngượng ngùng không dám nghĩ tiếp.

Cô ấy chuyển sự chú ý, nhìn lại bức tranh phác họa màu nước vẽ Lâm Huyền, Quý Lâm và cô ấy.

"Vậy bức tranh phác họa này... học trưởng Lâm Huyền đã vẽ xong từ khi nào?"

Bố cô ấy mấy ngày trước có nói rằng, khi Lâm Huyền đi thẩm

vấn Quý Lâm, yêu cầu tắt hết các thiết bị giám sát, cũng không rõ họ đã nói gì.

Nhưng khi Lâm Huyền ra khỏi phòng thẩm vấn, ánh mắt hắn trở nên kiên định hơn nhiều, không còn do dự, chuẩn bị thực hiện kế hoạch dụ rắn ra khỏi hang.

Chắc chắn... hắn đã nhận được câu trả lời nào đó.

Và sau đó, khi Quý Lâm ra khỏi phòng thẩm vấn, trong tay hắn ta cầm một bức tranh phác họa mà Lâm Huyền tặng.

Vậy nên, chắc chắn đó là bức tranh này.

Sở An Tình chống cằm suy nghĩ...

"Học trưởng Lâm Huyền, rốt cuộc là để lừa lời khai của Quý Lâm, đánh vào tình cảm, cảm hóa Quý Lâm nên mới vẽ bức tranh này tại nhà?"

"Hay là..."

"Hắn đã vẽ sẵn từ trước, chỉ là lúc đó không muốn đưa cho Quý Lâm, nên mới nói dối là bận công việc chưa vẽ xong?"

Sở An Tình lắc đầu.

Không thể đoán ra.

Tuy nhiên.

Cô ấy thích tin rằng...

Bức tranh này đã được vẽ sẵn từ trước, phải không?...

Thiểm Tây, Scian ngoại ô thành phố, căn nhà cấp 4.

Lưu Phong cầm khung ảnh trên bàn lên.

Bên trong là bức ảnh tốt nghiệp của hắn ta và Lý Thất Thất, cả hai mặc áo choàng tốt nghiệp ngồi trước thư viện trường, đây là bức ảnh cuối cùng của hai người.

Hắn ta gấp giá đỡ phía sau khung ảnh lại, cùng với những thứ trên bàn bỏ vào ba lô.

Kéo vali hành lý bên cạnh lên.

Nhìn căn nhà sạch sẽ, gọn gàng...

Hành lý cho chuyến đi này đã sẵn sàng.

Đã rất lâu rồi hắn ta chưa ra ngoài xa, và lần này, rõ ràng là sẽ đi rất lâu.

"Anh đi đây, Thất Thất."

Hắn ta nhìn quanh căn nhà sắp trở nên trống rỗng rất lâu, bên trong có dấu vết cuộc sống của hắn ta và Thất Thất ở khắp mọi nơi.

Rồi.

Mở cửa, bước đi.

Đi ra đường, đón một chiếc taxi.

Người lái xe nhiệt tình thấy Lưu Phong có nhiều hành lý, liền mở cửa xe, mở cốp sau, giúp Lưu Phong đặt chiếc vali nặng vào:

"Ôi chao! Nặng thật đấy... Cậu đi đâu vậy, mang nhiều đồ thế."

"Đi Đông Hải."

"Đông Hải tốt mà, ăn chơi giải trí đều rất tuyệt, cậu đi du lịch một mình à... ?"

"Không." Lưu Phong lắc đầu:

"Tôi đi tìm bạn, đến Đông Hải để nghiên cứu."

"Nghiên cứu?"

Người lái xe ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Phong với vẻ hiểu ra:

"Ồ! Tôi hiểu rồi! Cậu là nhà khoa học! Cậu nghiên cứu lĩnh vực khoa học nào vậy?"

Lưu Phong lắc đầu:

"Tôi không phải là nhà khoa học... tôi chỉ là một sinh viên nghiên cứu toán học, không xứng đáng được gọi là nhà khoa học. Hơn nữa... những kết quả nghiên cứu của tôi đã được kiểm chứng nhiều lần, đều sai lầm, không có thành quả gì cả."

Người lái xe đứng ngây ra, nhăn mày, không hiểu nổi:

"Vậy nếu đã thử nhiều lần mà đều sai, thì còn nghiên cứu làm gì nữa? Nghiên cứu một thứ sai lầm có ý nghĩa gì?"

"Nhưng bạn tôi từng nói..." Lưu Phong dừng lại, tiếp tục nói:

"Hắn nói, trên thế giới này, trong vũ trụ này có rất nhiều điều không phải lúc nào cũng tuyệt đối. Có rất nhiều thứ, dù sai một nghìn lần, một vạn lần, một tỷ lần cũng không sao; nhiều thứ chỉ cần đúng vào thời điểm quan trọng nhất, đúng một lần là đủ."

"Thật nực cười!"

Người lái xe nghe xong, cười khẩy:

"Chỉ đúng một lần thì có ích gì? Cái lần đúng đó có thể làm gì?"

Lưu Phong mỉm cười.

Ngẩng đầu lên.

Nhìn mặt trời mọc lên:

"Hắn nói, có lẽ chỉ cần đúng một lần..."

"Là có thể cứu cả thế giới."

"Tôi tin hắn."...

Rầm.

Đế Đô.

Một tòa nhà đỏ uy nghi cổ điển, cửa lớn mở ra.

Chương 457: Người ở lại (6)

Hai người bảo vệ tiến tới chào, dẫn Hoàng Tước vào bên trong.

Đôi mắt xanh của cô ta nhìn thẳng về phía trước, bước vào khu vườn hoa cỏ, bước vào phòng khách, bên trong có mấy nhân vật trang nghiêm.

Trưởng quan Chương đứng đầu nhìn thấy khách đến, mỉm cười đứng dậy, vỗ tay:

"Chào mừng cô, Hoàng Tước, chờ cô lâu rồi."

Ông ta giơ tay phải, lần lượt chỉ vào những người ngồi bên cạnh:

"Đây đều là đồng chí từ các bộ phận, từ bộ an ninh, bộ quốc phòng, bộ hàng không vũ trụ... Hoàng Tước, chúng tôi đều rất cảm ơn những thông tin và tình báo mà cô cung cấp cho quốc gia."

"Dựa theo kiểm chứng của nhiều bộ phận, thông tin mật mà cô cung cấp đều chính xác, có ý nghĩa quan trọng đối với an ninh quốc gia và sự phát triển của đất nước! Vì vậy... hôm nay mọi người tập trung tại đây, muốn gặp gỡ vị nữ anh hùng vô tư này."

"Các vị quá khen."

Hoàng Tước mỉm cười, đôi mắt xanh lam lướt qua mọi người, lịch sự gật đầu, sau đó nhìn lại trưởng quan Chương:

"Trưởng quan Chương, nếu thông tin và tình báo tôi cung cấp là chính xác và có ý nghĩa... thì yêu cầu mà tôi đã đề xuất, quốc gia đã xem xét chưa?"

Trưởng quan Trương thở dài:

"Cô Hoàng, đây cũng là lý do chúng tôi mời cô đến đây hôm nay. Chúng tôi công nhận công lao và đóng góp của cô, nhưng... việc sử dụng tàu không gian vũ trụ chưa được thử nghiệm phóng, hiện vẫn ở trạng thái tuyệt mật, thực sự... nói thẳng ra là, cô Hoàng, về nguyên tắc là không được phép."

Hoàng Tước nghe xong, khẽ mỉm cười, nhìn trưởng quan Chương:

"Vậy thì tôi xin cảm ơn trưởng quan Chương trước."

Rõ ràng là bị từ chối, sao lại cảm ơn?

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Hoàng Tước chớp đôi mắt xanh lam, mỉm cười nói tiếp:

"Dựa theo kinh nghiệm sống của tôi những năm qua, theo nghệ thuật nói chuyện của người Long Quốc ta..."

"Về nguyên tắc là không được, chính là có thể; về nguyên tắc là có thể, mới là thực sự không được."

Nói xong.

Haha haha...

Mọi người xung quanh không nhịn được cười, ngay cả trưởng quan Chương cũng không nhịn được, cúi đầu cười, vẫy tay:

"Quả nhiên, cô Hoàng vẫn cao tay hơn, nhìn thấu suy nghĩ của chúng tôi."

"Vậy tôi cũng không giấu diếm nữa, cô Hoàng, tôi thực sự muốn thương lượng với cô, muốn cô cung cấp thêm một số thông tin có lợi cho chúng tôi."

"Về việc tàu không gian vũ trụ, như cô nói, về nguyên tắc là không được, nhưng ở mức độ nào đó, cũng có thể bàn bạc. Dù sao thì, thử nghiệm phóng vẫn phải tiến hành, muộn vài tháng, sớm vài tháng, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, điều chỉnh thời gian một chút, đổi lộ trình một chút thì có sao đâu?"

Bên cạnh, đồng chí ở bộ hàng không vũ trụ cũng gật đầu:

"Thực ra theo kế hoạch của chúng tôi, tàu không gian vũ trụ đối đầu với X37B của Mỹ, sẽ thử nghiệm phóng vào tháng 12 năm 2023. nhưng... thông tin tình báo mà cô Hoàng cung cấp trước đây, ở mức độ nào đó, còn có ý nghĩa chiến lược hơn tàu không gian vũ trụ này."

"Đúng vậy."

Trưởng quan Chương cũng chắp tay sau lưng, đi về phía Hoàng Tước:

"Không giấu gì cô, thực ra chúng tôi đã thảo luận, kế hoạch của cô chỉ cần thực hiện dưới sự giám sát của cơ quan hàng không vũ trụ Long Quốc, phóng từ trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền và trở về theo lộ trình dự định, thì không có vấn đề gì, chúng tôi đã xây dựng đủ sự tin tưởng."

"Tôi chỉ muốn xác nhận với cô... sau hợp tác lần này, cô có chắc chắn sẽ cung cấp thêm thông tin và tình báo quan trọng cho chúng tôi không?"

"Chắc chắn rồi, trưởng quan Chương."

Hoàng Tước gật đầu:

"Tôi tất nhiên sẵn lòng cung cấp thêm thông tin cho tổ quốc của mình, chỉ là... do một số hạn chế, tôi không thể nói ra. Nhưng hãy tin tôi, sau kế hoạch tàu không gian vũ trụ này, tính linh hoạt sẽ tăng lên, khi đó, những gì tôi có thể nói cũng sẽ nhiều hơn."

"Tính linh hoạt?"

Trưởng quan Chương nghe từ này, có chút ngờ vực.

"Xin lỗi, có thể tôi đã dùng một từ không chính xác."

Hoàng Tước giơ tay phải, nhìn trưởng quan Chương:

"Tôi muốn nói rằng... khi đó, chúng ta có thể bàn bạc thêm nhiều thứ, hợp tác rộng hơn."

Mọi người nghe xong, cũng cười gật đầu.

Thực ra hôm nay đến đây, mục đích là để trả lời cô Hoàng.

Nửa năm qua, cô Hoàng đã cung cấp rất nhiều thông tin giúp ích cho quốc gia, dù đa số chỉ là sơ lược, nhưng đứng ở góc độ quyết định quốc gia, đã có ý nghĩa rất lớn, vì vậy mọi người rất tin tưởng cô Hoàng, trong nội bộ đã bàn bạc và đồng ý với yêu cầu của cô ta.

"Tốt, vậy thì rất tốt."

Trưởng quan Chương cũng giơ tay phải, bắt tay với Hoàng Tước.

Nhìn vào mắt cô ta, mỉm cười nói:

"Cô Hoàng, cảm ơn cô vì những đóng góp cho quốc gia. Hy vọng hành trình tương lai của chúng ta sẽ giống như đôi mắt xinh đẹp của cô—"

"Hướng tới các vì sao và đại dương!"...

Cánh đồng xanh mướt.

Gió nhẹ thoảng qua.

Lâm Huyền bước đi trên những mầm non xanh tươi, tay ôm một bó hoa cúc vàng trắng, tiến về phía ngôi mộ phía trước.

Đó là nơi chôn cất Đường Hân.

Chương 458: Người ở lại (7) (hết quyển 2)

Xung quanh đã phủ đầy những cành lá xanh non.

Lâm Huyền cúi xuống, đặt bó hoa cúc tinh tế xuống.

Hoa cúc không được gói bằng giấy màu truyền thống mà được bọc bằng một tờ báo Đông Hải cách đây không lâu.

Trang nhất của tờ báo là bài báo đầy đủ về vụ án giết người hàng loạt lúc 00:42.

Đây là báo cáo đầy đủ nhất, cuối cùng và toàn diện nhất về vụ án.

Bao gồm thông tin về bản án tử hình của Quý Tâm Thủy.

Cũng như thông tin về cái chết của Quý Lâm và Chu Đoạn Vân.

Ở mặt sau, là tin tức về việc Lâm Huyền được vinh danh và chuẩn bị tổ chức lễ trao giải.

Đây.

Là món quà mà Lâm Huyền hứa sẽ mang đến cho Đường Hân.

Một làn gió nhẹ nữa thổi qua...

Những cánh hoa cúc nghiêng ngả theo gió, như đang kể chuyện gì đó.

"Đường Hân."

Lâm Huyền gọi tên cô ấy, nhưng không biết phải nói gì tiếp theo.

Hắn cúi xuống.

Nhặt sạch rác, túi nhựa bị gió thổi lên mộ:

"Bọn tội phạm trong Bảy Đại Tội, tôi đã xử lý hết. Nhưng... kẻ chủ mưu thực sự, hình như vẫn là người khác."

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc là gì? Copernicus rốt cuộc là ai?"

Lâm Huyền nhớ lại sự điên cuồng và kích động của Quý Tâm Thủy trong phòng thẩm vấn:

"Tôi không hiểu, nhưng tôi phải tìm hiểu."

"Tôi không biết họ đúng hay sai; cũng không biết họ là chính nghĩa hay tà ác; nhưng dù sao đi nữa... tôi phải xem xét, phải gia nhập họ để thực sự hiểu được sự thật này."

Dọn dẹp xong rác trên mộ, Lâm Huyền đứng dậy, vươn vai:

"Tôi cũng phải trở nên mạnh mẽ hơn, như vậy mới có thể đối đầu với những kẻ thù mạnh mẽ này. Thế giới này đã chảy máu quá nhiều vì Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Một khi đã bị cuốn vào vòng xoáy này, tôi không định trốn tránh hay lùi bước, vậy thì... hãy đến đây!"

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên mặt trời trên đỉnh đầu:

"Tôi đã sẵn sàng."

Quay lưng lại.

Lâm Huyền bước đi trong ánh nắng, đi trên màu xanh, tiến về

con đường lớn ở bên kia cánh đồng.

Phía sau.

Bông hoa cúc trắng trong bó hoa đong đưa.

Như đang vẫy tay.

Như đang tạm biệt.

Như đang chúc phúc. ...

Bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải, phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cô ấy ngồi trên giường, ôm chặt hộp tro cốt của Trịnh Thành Hà, nhìn chương trình truyền hình trực tiếp trên TV vẫn tiếp tục.

"Tấm vé thứ chín cho chuyến du hành Mặt Trăng—"

Jask đứng trên sân khấu hét lớn:

"Thuộc về người đoạt giải Nobel Vật lý năm 2020! Nhà khoa học vĩ đại với thuyết 'Giả thuyết Vũ trụ Kiểm chứng'—"

"Roger Penrose!"

Lại là một tràng pháo tay vang dội.

Đây thực sự là một nhân vật tầm cỡ!

Không ngờ... ông ấy cũng mua một tấm vé du hành Mặt Trăng!

Trong tiếng vỗ tay từ TV.

Trịnh Tưởng Nguyệt ôm hộp tro cốt, thở dài.

Cắn chặt môi.

Tí tách.

Tí tách.

Nước mắt nhỏ xuống hộp tro cốt của Trịnh Thành Hà.

Trịnh Tưởng Nguyệt cuối cùng không kìm được, cúi đầu...

Nước mắt đã thành chuỗi.

Cô ấy vuốt ve hộp tro cốt của anh trai, giọng nghẹn ngào:

"Anh ơi... em cũng muốn đến Mặt Trăng..."

Cô ấy muốn chôn anh trai ở đó, chôn trên Mặt Trăng.

Nơi đó, còn có cha mẹ.

Cô ấy đã tra cứu.

Khoảng cách giữa Trái Đất và Mặt Trăng là 380. 000 km.

Có lẽ cả đời này cô ấy chưa đi hết quãng đường dài như vậy.

Nhưng...

380. 000 km này.

Cô ấy thực sự muốn đi một lần.

"Tưởng Nguyệt!"

Lúc này, y tá đẩy cửa vào, tay cầm phiếu kiểm tra:

"Nhanh lên đến giờ kiểm tra rồi!"

"Ồ, ồ! Được rồi!"

Trịnh Tưởng Nguyệt vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, dùng tay áo lau sạch nước mắt trên hộp tro cốt, nhảy xuống

giường, đi về phía y tá ở cửa.

Rầm.

Cửa phòng bệnh đóng lại.

Chương trình trên TV vẫn tiếp tục.

Bức ảnh đen trắng với nụ cười của Trịnh Thành Hà trên hộp tro cốt vẫn dịu dàng nhìn màn hình nơi Jask đang hô lớn.

"Vậy tiếp theo! Chính là hành khách cuối cùng trong kế hoạch du hành Mặt Trăng của SPACET!"

Nhìn quanh khán phòng và máy quay, Jask vui vẻ thông báo:

"Tấm vé này khác với các tấm vé khác, một người mua ẩn danh đã trực tiếp thanh toán toàn bộ 12 triệu đô la Mỹ! Sau đó, người này đã tặng cơ hội quý giá này... cho một cô bé 14 tuổi!"

"Phải nói rằng, đây thực sự là một cô bé may mắn, một món quà lãng mạn! Nói như một câu trong cuốn sách khoa học viễn tưởng mà tôi yêu thích nhất... vào lúc này, cô ấy còn hơn cả những cô gái sống trên Long Quốc và những nàng công chúa đã qua đời!"

"Vậy thì... hãy cùng chúc mừng cô ấy!"

Jask giơ cao micro!

Đọc đoạn cuối cùng trên tấm thiệp:

"Kế hoạch du hành Mặt Trăng của SPACET, hành khách thứ mười đến Mặt Trăng!"

"Cô ấy là cô gái 14 tuổi đến từ Long Quốc—"

"Trịnh Tưởng Nguyệt!"

Kết thúc quyển 2.

Chương 459: Chương 459: Đường Hân ngoại truyện: Cô gái hay cười

"Hân Hân, con đã quen trường mới chưa?"

Trên bàn ăn, mẹ bưng bữa sáng nóng hổi lên.

"Chưa quen ạ."

Đường Hân hất mái tóc ngắn ngang vai, mùi hương dầu gội thoang thoảng trong không khí.

Đó là mùi hương cô thích nhất.

Nhưng không thể khiến tâm trạng đi học của cô khá hơn chút nào:

"Dù sao con cũng là học sinh chuyển trường, lại còn chuyển vào lớp 11 nữa. Mặc dù lớp cũng được chia lại rồi... Nhưng mọi người đều là bạn học từ lớp 10, có nhóm nhỏ và bè phái riêng hết cả rồi nên con chẳng quen ai cả."

"Ha ha."

Người cha đang đọc báo trên ghế sofa cười.

Bỏ tờ báo xuống, đẩy đẩy mắt kính:

"Cứ từ từ rồi sẽ quen thôi, mới khai giảng được hai ngày, con chưa thân thiết với mọi người cũng là chuyện bình thường."

"Cha được điều động công tác đến đây nên cũng không còn

cách nào khác, trường số 1 Hàng Thị là trường cấp 3 tốt nhất Hàng Thị, cha đã tìm hiểu kỹ rồi mới chuyển con đến đây."

"Không chỉ trường học, giáo viên chủ nhiệm và giáo viên bộ môn của lớp con đều là những giáo viên tốt nhất khối, vì vậy... con hãy hiểu cho cha, cố gắng thích nghi nhé, trong công việc cha cũng đành thế thôi."

Hừ.

Đường Hân khẽ hừ một tiếng, ăn hết quả trứng ốp la trong đĩa:

"Bây giờ nói gì cũng muộn rồi... nhưng không sao, công việc của cha vẫn luôn luân chuyển như vậy, cấp 1 con đã chuyển 3 trường, cấp 2 chuyển 2 trường, không biết có học hết cấp 3 ở Hàng Thị được không."

"Nói mới nhớ, em trai con thì sao? Cha định thế nào? Không chuyển nó đến trường cấp 2 ở Hàng Thị à?"

Người cha thở dài, có chút lo lắng:

"Em con không giống con, không để tâm đến học hành, không có ai trông chừng thì không được. Để nó ở quê với ông bà nội học hết cấp 2 đã, dù sao cũng có người trông chừng thì không đến nỗi quá hư."

"Ở Hàng Thị này, cha và mẹ đều bận rộn, cha yên tâm về khả năng tự giác của con nhưng em con thì không được... Nếu đưa nó đến Hàng Thị thì không có ai quản lý, nó sẽ phát điên mất."

Người mẹ cởi tạp dề ra.

Đi đến giữa hai người rồi treo tạp dề lên lưng ghế:

"Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện nữa, ai đi làm thì đi làm,

ai đi học thì đi học đi."

Đường Hân gật đầu.

Ăn hết miếng cơm cuối cùng rồi đứng dậy.

Không hiểu sao...

Bụng hơi khó chịu. 1

Cô xoa bụng, nhìn mẹ:

"Sữa không bị nguội chứ?"

"Sao nguội được?"

Người mẹ cười nói:

"Mẹ đã đun sôi rồi để nguội tự nhiên đến ấm ấm mới mang lên cho con mà."

"Không phải thấy con áp lực học hành nên muốn để con ngủ thêm mấy phút sao, được rồi, được rồi, đi học nhanh đi, là học sinh chuyển trường thì đừng đi muộn, để lại ấn tượng tốt với các bạn!"

"Biết rồi ạ."

Đường Hân cầm cặp sách.

Cúi người soi tóc trước gương ở cửa, chỉnh lại tóc mái, bước ra khỏi nhà, đi đến trường.

Người cha thực sự rất chu đáo, thuê nhà rất gần trường, đi bộ đến trường chỉ mất mười mấy phút nên rất tiện. ...

Đây là ngày thứ ba cô đến trường mới, lớp mới, tiết thể dục buổi sáng.

"Đường Hân, sang bên kia chơi cầu lông với bọn tớ đi."

Vài bạn nữ trong lớp chủ động đến mời rất nhiệt tình.

"Không... không cần đâu."

Đường Hân hơi đỏ mặt, nắm chặt gấu quần lùi lại hai bước:

"Tớ hơi mệt, muốn nghỉ một lát."

"Ồ ồ, vậy được."

Vài bạn nữ vẫy tay rời đi:

"Muốn chơi cầu lông thì cứ sang nhé, đừng ngại."

Nói xong.

Vài bạn nữ rời đi.

Còn Đường Hân...

Thở dài lo lắng.

Sao.

Phải làm sao đây.

Cô tưởng vẫn chưa đến lúc, kết quả... kết quả kỳ kinh nguyệt lần này lại đến sớm hơn nhiều ngày như vậy!

Vốn dĩ cô không chuẩn bị gì cả, kỳ kinh nguyệt lại cứ đến như thế.

Trông trái ngó phải, tim cô đập rất nhanh.

Mặc dù cô không nhìn thấy phía sau nhưng cô có thể cảm nhận được, máu đã thấm ướt quần, phía sau đã ướt một mảng lớn rồi, chắc chắn rất dễ thấy.

Xấu hổ quá...

Khi cô phát hiện ra, cô cố tình lùi về phía tường rào sân thể dục, lưng dựa vào lan can, mặt hướng ra sân thể dục, để các bạn học trên sân không nhìn thấy tình trạng khó xử của cô.

Nhưng mà.

Một lát nữa phải làm sao?

Cô định lát nữa sẽ về lớp, dùng điện thoại gọi cho cha mẹ, bảo hai người đến đón mình.

Nhưng mà...

Phải vượt qua khoảng thời gian này thế nào đây.

Chỉ cần hết giờ thì tất cả mọi người sẽ nhìn thấy một mảng máu lớn phía sau quần cô.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng đó.

Cô thật sự xấu hổ đỏ mặt, má nóng bừng, thậm chí không dám ngẩng đầu lên.

Phải làm sao đây!

Mới chuyển trường đến đây được ba ngày, còn chưa kịp làm quen với các bạn mà đã để lại cảnh tượng mất mặt như vậy sao? Sau này cô còn mặt mũi nào đối diện với các bạn nữa!

Thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Thở dốc.

Cực kỳ căng thẳng và hoảng loạn khiến não nóng lên, cộng thêm cơ thể vốn đang trong thời kỳ yếu ớt, bụng dưới còn đau âm ỉ...

Đường Hân choáng váng không đứng vững, ngã về phía sau.

Cạch.

Phía sau một đôi tay hữu lực đỡ lấy vai cô.

Hoảng sợ hơn là biết ơn, Đường Hân kinh ngạc quay đầu lại ——

Xong rồi!

Bị người ta nhìn thấy rồi!

Nhưng mà cô chợt nghĩ đến bên sân thể dục có nhiều người hơn, quay người như vậy, có lẽ sẽ có nhiều bạn học nhìn thấy mảng máu lớn phía sau quần cô hơn.

Vì vậy, cô vội vàng quay lại:

"Xin lỗi... à không, cảm ơn, xin lỗi, tớ..."

Ngay khi cô hoảng loạn đến mức có chút hoang mang thì chàng trai cao lớn trước mặt đột nhiên mở rộng đồng phục trong tay, sau đó kéo tay áo, tiến lại gần, đôi tay dài duỗi ra, quấn tay áo đồng phục quanh eo cô, thắt nút ở phía trước.

"Ơ?"

Đường Hân mở to mắt.

Cô còn chưa kịp cử động thì chàng trai đã hoàn thành một loạt thao tác, buộc đồng phục theo một kiểu rất ngầu vào eo cô.

Nút thắt ở tay áo buông thõng trước eo, áo khoác đồng phục phía sau như váy xòe ra, che hoàn toàn chiếc quần dính đầy máu của cô.

Cô đột nhiên phản ứng lại.

Chàng trai này thực sự đã nhìn thấy tình trạng khó xử của cô nhưng lại khéo léo giúp cô hóa giải sự xấu hổ, dùng một chiếc áo đồng phục rộng che đi sự xấu hổ, cũng bảo vệ được lớp da mỏng và lòng tự trọng yếu ớt của cô.

"Cảm ơn, cảm ơn ..."

Một cơn đau bụng kinh nữa ập đến, cô còn chưa nói hết câu thì đã ôm bụng, nhe răng, nhắm một mắt, nửa ngồi xuống.

"Đau lắm sao?" Chàng trai dưới ánh nắng hỏi.

Đường Hân không nói nên lời, mím chặt môi, gật đầu.

"Vậy... ăn kẹo đi."

Chàng trai cười cười, đưa cho cô một cây kẹo mút Alpenliebe:

"Ăn kẹo là hết đau."

Nói xong.

Hắn nhét cây kẹo mút vào tay Đường Hân, rồi chạy về phía giá bóng rổ bên cạnh.

Bên kia, một bóng người mập mạp đang lau mồ hôi, nhìn về phía chàng trai cao lớn:

"Sao chậm thế! Mua gì vậy."

Chàng trai cao lớn lắc lắc cây kẹo mút Alpenliebe khác trong tay:

"Alpenliebe."

Nói xong hắn nhanh chóng xé ra, cho kẹo mút vào miệng.

Chàng trai mập mạp ngẩn người:

"Của tớ đâu!"

"Đủ tiền mua một cây thôi." Chàng trai cao lớn trả lời qua loa.

"Nói bậy! Cả thế giới đều biết Alpenliebe bán năm hào!"

"À, tăng giá rồi."

"Tăng cái rắm! Trả tiền lại cho ông đây!"

Nhìn hai chàng trai đi xa, cơn đau bụng của Đường Hân cũng tan biến.

Cô từ từ đứng thẳng dậy.

Nhìn cây kẹo mút Alpenliebe bị nắm nhăn nhúm trong lòng bàn tay, cô lại nhẹ nhàng nắm chặt. ...

Ngày hôm sau.

Đường Hân xách theo túi giấy hiệu tinh xảo, bên trong đựng chiếc áo đồng phục đã giặt sạch, đến trường từ rất sớm.

Lúc này trời còn chưa sáng, trong lớp không có một bạn học nào.

Cô mới dám gấp áo đồng phục gọn gàng, đặt lên bàn học của chàng trai cao lớn.

Trên chồng sách xếp bên cạnh, có ghi tên chàng trai——

[Lâm Huyền].

"Cảm ơn..."

Đường Hân nhỏ giọng nói.

Nhưng cô vẫn cảm thấy chuyện xảy ra hôm qua rất xấu hổ, rất ngại ngùng, cô không dám trực tiếp nói lời cảm ơn này nên chỉ có

thể tự lừa mình dối người như vậy.

Nhưng mà...

Sẽ có cơ hội mà phải không?

Đường Hân nghĩ.

Còn hai năm nữa mới tốt nghiệp cấp ba, hai năm, thế nào cũng có thể làm quen với các bạn trong lớp nên hẳn là cô có thể trở thành cậu với Lâm Huyền.

Đến lúc đó, khi mối quan hệ đã thân thiết thì sẽ bù đắp lời cảm ơn này cho hắn!

Dần dần.

Tiết tự học buổi sáng bắt đầu.

Buổi sáng trôi qua.

Đến tiết sinh hoạt lớp buổi chiều.

Giáo viên chủ nhiệm tiến hành bầu cử cán bộ lớp, cuối cùng chàng trai mập mạp hôm qua tên Cao Dương đã trúng cử làm lớp trưởng với số phiếu rất cao, cao đến mức khoa trương.

"Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!"

Cao Dương lên bục phát biểu cảm tưởng, nắm chặt tay, thề thốt:

"Mặc dù thành tích của tớ không tốt lắm, không giúp được mọi người nhiều trong học tập nhưng trong những việc khác, tớ nhất định sẽ chịu trách nhiệm với mọi người và lớp!"

"Vậy... để thuận tiện cho việc liên lạc, truyền đạt thông báo của lớp, tớ đã lập một nhóm QQ lớp, số nhóm tớ sẽ viết lên bảng

đen sau, mọi người ghi lại, về nhà thì vào nhóm nhé."

Nói xong.

Cao Dương quay người, dùng phấn viết một dãy tám chữ số lên bảng đen. 3

Đường Hân lén lút lấy điện thoại trong ngăn bàn ra, tìm kiếm dãy số này, một nhóm trò chuyện hiện ra——

[Lớp mãi mãi tuổi 17!]

Sau đó...

Nhấn nút xin tham gia. ...

Buổi tối, về đến nhà, tin nhắn QQ trên điện thoại liên tục nhảy ra.

Mọi người đều đang thảo luận sôi nổi trong nhóm QQ lớp.

Đường Hân ngồi trên ghế sô pha, chăm chú đọc từng tin nhắn trong nhóm.

Đối với một học sinh chuyển trường như cô... đây là cơ hội tốt nhất để hiểu về các bạn học.

Rất nhanh.

Một người dùng ảnh đại diện là hình anime, tên ghi chú là Lâm Huyền xuất hiện.

Hắn chỉ gửi một biểu tượng cảm xúc.

Nhưng ngay lập tức trở thành tâm điểm của cuộc trò chuyện.

"Cậu ấy nổi tiếng lắm sao?"

Đường Hân chớp chớp mắt, tiếp tục đọc tin nhắn trong nhóm.

Quả nhiên...

Cậu cậu tên Lâm Huyền này thực sự là nhân vật nổi tiếng trong trường, các bạn nữ rất ngưỡng mộ hắn, các bạn nam cũng rất kính trọng hắn.

Hắn rất hòa đồng, hay giúp đỡ người khác, luôn đối xử tốt với mọi người.

Điều khiến Đường Hân ngạc nhiên hơn nữa là...

"Vô địch giải chạy vượt chướng ngại vật dành cho thanh thiếu niên Hàng Thị?"

Cô mở to mắt:

"Giỏi vậy sao?"

Cô ngẩng đầu lên, nhìn chiếc đèn chùm lớn trong phòng khách, nhớ lại vóc dáng của Lâm Huyền...

Đúng là vậy.

Dáng người rất đẹp, trông rất khỏe khoắn.

Nghĩ đến đây.

Cô không khỏi đỏ mặt.

Tiếp tục đọc tin nhắn trò chuyện của mọi người.

Không tự chủ được...

Cô lướt màn hình rất nhanh.

Có vẻ như đang cố tình tìm kiếm điều gì đó.

Cô không còn muốn đọc những tin nhắn trò chuyện, chủ đề thảo luận của nhiều bạn học khác nữa, chỉ cần lướt đến tin nhắn

của Lâm Huyền và những chủ đề liên quan đến Lâm Huyền, ngón tay cái lướt màn hình sẽ dừng lại ngay lập tức, sau đó đọc kỹ:

"Thật... Thật ưu tú."...

"Cái gì?"

Trong phòng khách, Đường Hân đứng bật dậy khỏi ghế, nhìn cha mình với vẻ khó tin:

"Công việc của cha lại phải điều động sao? Lại còn sang Mỹ nữa!?"

Cô hít một hơi thật sâu:

"Sao lại đột ngột thế! Chúng ta mới đến Hàng Thị mà?"

"Hầy..."

Cha cô thở dài, cười nói:

"Mảng kinh doanh khu vực bên Bắc Mỹ có chút vấn đề, tổng giám đốc bị cách chức, phải có người thay thế. Tập đoàn rất tin tưởng cha nên điều cha sang đó làm tổng giám đốc khu vực... Đây cũng là một cơ hội hiếm có đối với cha."

"Nhưng mà."

Đường Hân nhất thời nghẹn lời:

"Nhưng mà... con mới học ở trường phổ thông số 1 Hàng Thị một tuần thôi! Lại phải theo cha chuyển trường sao?"

"Đi du học ở Mỹ cũng tốt mà?"

Mẹ cô cười bước ra từ bếp:

"Cha con cũng đã cân nhắc đến điều này rồi, vừa khéo con mới

học được vài ngày, cũng chưa có tình cảm gì với các bạn học, đi cũng không đến nỗi buồn quá."

"Đúng vậy."

Cha cô đáp lời:

"Một tuần, con còn chưa quen hết các bạn trong lớp, lúc này chuyển trường đi cũng không có gì đáng buồn. Thôi nào... công việc của cha là như vậy, trước đây con cũng đã nói rồi mà, cứ dăm ba bữa lại chuyển trường nên cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý không học hết trường phổ thông này rồi chứ."

"Nhưng mà Hân Hân, lần này con yên tâm, công việc lần này của cha chắc sẽ không phải điều động trong thời gian dài đâu! Con nhất định có thể học hết cấp 3 ở Mỹ, sau đó tiếp tục nộp đơn vào đại học ở Mỹ, cha tuyệt đối sẽ không để con phải chuyển trường nữa!"

"Thật đấy, đây là lần chuyển trường cuối cùng rồi, vì trụ sở chính của công ty ở Mỹ, cha có thăng chức cũng không thể bay lên sao Hỏa được chứ? Ha ha ha..."

Việc cha đột nhiên được thăng chức khiến mẹ cũng rất vui mừng.

Chỉ có Đường Hân.

Lại có cảm giác được mất.

Cô vốn tưởng rằng...

Có thể học hết hai năm cấp 3 ở Hàng Thị.

Cô vốn tưởng rằng...

Có thể trở thành cậu với Lâm Huyền, nói lời cảm ơn cậu ấy.

"Hửm?"

Thấy Đường Hân không nói gì, cha cô nghi hoặc hỏi:

"Sao vậy Hân Hân? Chẳng lẽ... ở trường đã kết cậu được với ai rồi sao? Có chút không nỡ à?"

"Nếu thật sự như vậy, cha sẽ đặt một nhà hàng, con mời những người cậu tốt cùng nhau ăn bữa cơm chia tay. Sau này dù có đi xa nhưng vẫn có thể thường xuyên liên lạc mà, chúng ta cũng có thể gửi quà cho các bạn ấy."

Đường Hân vẫn không nói gì.

Cậu bè...

Làm sao có thể coi là cậu bè được.

Tổng cộng chỉ nói được hai câu, không có bất kỳ sự giao thoa nào, thậm chí... còn không có kết cậu QQ.

Trong mắt Lâm Huyền.

Mình cũng chỉ là một trong số những người tốt bụng, hay giúp đỡ người khác mà thôi...

Có lẽ.

Qua một thời gian, hắn sẽ chẳng nhớ gì nữa.

Dù sao thì bên cạnh hắn có rất nhiều cậu bè,

Ưu tú như vậy.

Có rất nhiều người hâm mộ và ngưỡng mộ.

Mình...

Lại là cái thá gì chứ?

Nhưng mà.

Dù là vậy.

Cô vẫn không muốn chuyển trường sang Mỹ.

"Con có thể không đi không?"

Cô đề nghị:

"Con có thể tự mình sống ở đây... Con cũng có thể ở trường nội trú... Con, con đảm bảo sẽ học tập thật tốt... Cha mẹ cho con ở lại đây được không?"

Cha mẹ nhìn nhau, không hiểu tại sao chỉ vài ngày học ở trường mà cô lại không nỡ như vậy.

Nhưng mà...

Dù Đường Hân có cố gắng thế nào, cha mẹ cũng không thể để cô con gái mới mười mấy tuổi ở lại trong nước một mình.

Cuối cùng, cô không thể thuyết phục được cha mẹ.

Cầm hộ chiếu và thẻ lên máy bay, cô đi theo sau cha mẹ, lên chiếc máy bay đến Mỹ.

Cầm điện thoại lên.

Nhìn những tin nhắn vẫn không ngừng nhảy lên trong nhóm QQ.

Cô nhìn lại về phía Hàng Thị lần cuối rồi khẽ thở dài:

"Haiz..."...

Cuộc sống cấp 3 ở Mỹ trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã hai năm trôi qua, cô cũng tốt nghiệp rồi.

Cuộc sống ở nước ngoài này, không thể nói là tốt đến mức nào nhưng cũng không tệ lắm.

Kết cậu được một số người, học được rất nhiều thứ.

Nhưng cô vẫn có một thói quen.

Mỗi ngày cầm điện thoại lên, việc đầu tiên là mở QQ, mở nhóm trò chuyện [Lớp mãi mãi tuổi 17!], xem mọi người đang nói chuyện gì.

Đa số các tin nhắn, cô đều không hứng thú.

Màn hình lướt nhanh, chỉ để khóa những phát ngôn liên quan đến Lâm Huyền.

Nhìn mãi nhìn mãi, cô luôn không tự chủ được mà mỉm cười, tự lẩm bẩm:

"Giành chức vô địch giải chạy vượt chướng ngại vật dành cho thanh thiếu niên Hàng Thị?"

"Năm lớp 12... Lại giành chức vô địch chạy vượt chướng ngại vật? Lâm Huyền giỏi quá."

"Điểm thi nghệ thuật dẫn đầu toàn thành phố, được trúng tuyển Đại học Đông Hải, giỏi quá... Cậu ấy còn biết vẽ nữa sao?"

"Nửa đêm ngủ không gọi dậy được, bị cha mẹ đưa đến bệnh viện... Ha ha ha, lớp trưởng Cao Dương nói cái gì vậy, đùa à?"

Cô buông điện thoại xuống.

Duỗi người:

"Quả nhiên, người giỏi thì ở đâu cũng giỏi."

"Mình cũng không thể tụt hậu được..."

Thành tích của Đường Hân rất xuất sắc.

Cô nộp đơn vào Đại học Johns Hopkins như ý nguyện, ngôi trường hàng đầu thế giới này đã để mắt đến cô.

Đại học.

Cô chọn nghiên cứu lĩnh vực khoa học não bộ.

Cô không phải quá hứng thú với lĩnh vực khoa học não bộ, chỉ là chuyên ngành khoa học não bộ và chuyên ngành thần kinh học của Đại học Johns Hopkins rất mạnh, đều là trình độ hàng đầu thế giới. Thêm vào đó, cha cô và các giáo sư trong trường khá quen thuộc với lĩnh vực này nên cô cũng thuận nước đẩy thuyền chọn hướng đi này.

Năm hai, môn học tự chọn là cơ hội tốt để tích lũy tín chỉ.

"Hửm?"

Đường Hân phát hiện, trong số các đơn đăng ký chọn môn học, có một môn [Ngữ văn Long Quốc], quan trọng nhất là... môn học này không giới hạn sinh viên quốc tịch Long Quốc đăng ký!

Chuyện, chuyện, chuyện này thần kỳ quá!

Nói chung, loại khóa học ngôn ngữ có tín chỉ này sẽ hạn chế sinh viên tiếng mẹ đẻ đăng ký... nhưng không ngờ, giáo sư của khóa học này lại khai sáng như vậy.

Tín chỉ miễn phí, sao có thể không đăng ký chứ?

Đường Hân không do dự nhấn nút đăng ký chọn môn học, đăng ký thành công.

Sau đó, đến lớp.

Quả nhiên.

Cả một lớp học lớn chật kín sinh viên Long Quốc... mọi người ngầm hiểu nhau cười ha ha, quả nhiên đều là đến vì tín chỉ, cũng có mấy người nước ngoài thực sự hứng thú với văn học Long Quốc.

Trong lúc nhất thời như mơ về lại đại học trong nước.

Giáo sư dạy môn học này cũng là một nữ giáo sư người Hoa, tóc bạc phơ, tuổi không còn trẻ, vui vẻ nói với mọi người:

"Tôi không thiết lập giới hạn quốc tịch khi đăng ký chọn môn học... các em ạ, là để các em ở nước ngoài, có thể tiếp xúc và làm quen nhiều hơn với những người đồng hương Long Quốc."

"Ra ngoài, phải giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau mới đúng. Hơn nữa, văn học là thứ như vậy, là văn hóa truyền thống của Long Quốc, là vẻ đẹp của ngôn ngữ Long Quốc, ngay cả khi các em đến Mỹ du học cũng tuyệt đối không được bỏ qua việc suy ngẫm và thưởng thức văn hóa Long Quốc."

"Những phẩm chất tốt đẹp trong xương cốt của người Long Quốc là điều mà bất kỳ dân tộc nào trên thế giới cũng không có, đặc biệt là tính văn học trong ngôn ngữ... nhờ vào tính độc đáo của chữ tượng hình, không có bất kỳ ngôn ngữ nào trên thế giới có thể chứa đựng [tình cảm] phức tạp hơn chữ Hán."

"Tiếng Anh không được, tiếng Pháp không được, tiếng Ả Rập không được... bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không thể truyền tải được như chữ Hán, đôi khi chỉ hai chữ ngắn ngủi có thể truyền tải một câu chuyện không thể nào quên, một cuộc đời chua ngọt đắng cay."

"Ví dụ như..."

Giáo sư tóc bạc quay người, cầm phấn, viết hai chữ lên bảng đen——

[Tiếc nuối].

Bà ấy quay người, mỉm cười nhìn những sinh viên Long Quốc đang ở độ tuổi thanh xuân trong lớp học, như thể khoảnh khắc này mọi người không ở Mỹ mà đang ở trong một lớp học nào đó trên đất nước Trung Hoa, đến từ hộp đêm Nhu Tình và sự lãng mạn của quê hương:

"Các cậu, các bạn có tiếc nuối không?"

Đối mặt với câu hỏi của giáo sư.

Cả lớp ồ lên cười.

"Điều hối tiếc lớn nhất trong cuộc đời là gì?"

Giáo sư tiếp tục cười nhìn xung quanh:

"Có ai giơ tay phát biểu không?"

Đều là lớp học của người Long Quốc nên không khí rất sôi nổi, mọi người giơ tay phát biểu thoải mái.

Nói đến cuối cùng...

Hầu hết mọi người đều bày tỏ sự hối tiếc, không có ngoại lệ, đều liên quan đến tình yêu.

"Ha ha."

Giáo sư tóc bạc mỉm cười như lẽ thường:

"Tình yêu trong văn hóa Long Quốc là một chủ đề không bao giờ lỗi thời."

"Các bạn học nói không sai, con người là động vật tình cảm, mà trong vô số tình cảm, không có gì đặc biệt hơn tình yêu. Nó không giống như tình cảm gia đình, không có nhiều mối liên hệ tự nhiên như vậy... Tình yêu là để hai người hoàn toàn xa lạ trở thành những người quen thuộc nhất trên thế giới."

"Đây là một quá trình rất lãng mạn và kỳ diệu. Đồng thời... trong quá trình này, chắc chắn cũng như mọi người đã nói, đầy tiếc nuối, đầy yêu mà không được, đầy năm tháng đan xen."...

Buổi học này đã trôi qua một nửa.

Một lần nữa đối mặt với lời nói của giáo sư về sự hối tiếc, không còn một ai có thể cười nổi.

"Vậy... điều hối tiếc lớn nhất là gì?"

Giáo sư lại hỏi câu hỏi này rồi cầm phấn, viết một câu thơ lên bảng đen sau lưng:

"[Sở ái cách sơn hải, sơn hải không thể bình.]"

*Tạm dịch: Yêu nhau cách núi xa biển, tình nồng đến mấy chẳng thể san bằng.

"Mặc dù sự hối tiếc của mọi người có hàng ngàn hàng vạn nhưng khi đối mặt với câu thơ này, có lẽ ai cũng có cảm nhận tương tự."

Trong phút chốc.

Cả lớp im lặng.

Tất cả mọi người đều im lặng, bầu không khí trở nên đặc quánh.

Sở ái cách sơn hải...

Đối với những du học sinh Long Quốc mà nói, câu nói này mang sức sát thương thực sự quá lớn.

Núi biển mà họ phải đối mặt là núi biển thực sự.

Thái Bình Dương mênh mông ngăn cách giữa Long Quốc và

Hoa Kỳ, Honolulu của Đảo Oahu nằm giữa Thái Bình Dương, tượng trưng cho núi biển không thể san bằng, đại dương không thể vượt qua.

Đường Hân cầm điện thoại lướt nhóm trò chuyện, cũng trở nên im lặng.

Sau khi vào đại học.

Phát ngôn trong nhóm lớp [Lớp mãi mãi tuổi 17!] ngày càng ít.

Năm nhất, mọi người thỉnh thoảng vẫn chia sẻ về cuộc sống học đường của mình.

Nhưng đến năm hai...

Nhóm lớp này như chết vậy.

Hai tháng trôi qua không có một tin nhắn nào.

Đường Hân thường cảm thấy rất cô đơn.

Giống như sợi dây đàn liên kết với thời gian quá khứ đã đứt, mất đi sự liên lạc.

Mỗi ngày cô đều mở nhóm trò chuyện vô số lần.

Xem có tin nhắn gì không.

Kết quả...

Mỗi ngày đều thất vọng và chán nản như vậy.

Không thấy gì cả.

Sao không có ai trò chuyện vậy?

Cô rất buồn.

Làm thợ lặn lâu như vậy, lấy tin tức về Lâm Huyền từ nhóm đã trở thành một thói quen, một công thức, một nỗi niềm trong cuộc sống của cô.

"Sở ái cách sơn hải, sơn hải không thể bình."

Cô lẩm nhẩm những lời giáo sư viết trên bảng đen, không hiểu sao có một cảm giác đã thực sự hiểu được sự hối tiếc thực sự, hóa ra lại nhẹ bẫng nhưng lại nặng nề như vậy.

Đột nhiên——

"Ha ha!"

Trong lớp học tĩnh lặng như băng phát ra một tiếng cười khẩy đầy khinh thường.

Vị trí phát ra âm thanh...

Ngay ở phía sau Đường Hân!

Trong phút chốc, ánh mắt của cả lớp đều đổ dồn về phía này!

Ai phá hỏng bầu không khí như vậy?

Ai không biết điều như vậy?

Đường Hân cũng ngạc nhiên quay đầu lại.

Phát hiện ra...

Phía sau cô có một cô gái xinh đẹp đang ngồi cười trộm.

Cô ấy nhuộm tóc "xám bà ngoại", uốn xoăn lớn phi trên vai, đeo khuyên tai, đeo vòng cổ hình đầu lâu và thánh giá, trên ngón tay có nhiều nhẫn, toàn thân đều là phong cách hip hop.

Mọi người đều nhìn cô gái bằng ánh mắt không mấy thiện

cảm.

Tuy nhiên.

Sau tiếng cười khẩy, cô gái hip hop này khẽ hừ một tiếng, thẳng người dậy rồi lớn tiếng nói:

"Có gì đáng tiếc ở đây?"

Cô ấy khinh thường nói:

[Hải có thuyền nhưng độ, sơn có đường được không.]

(Biển có thuyền để đi, núi có đường để đi.)

"Người không đi được thì đừng đổ lỗi cho đường không bằng phẳng; có gì đáng tiếc? Chỉ có loser (kẻ thất bại) mới cảm thấy hối tiếc, chỉ có loser không buông bỏ được mới cảm thấy hối tiếc thôi."

Ầm ầm———

Lời phát biểu mang tính công kích mạnh mẽ này khiến cả lớp nổ tung, bàn tán xôn xao.

Còn giáo sư tóc bạc vẫn giữ nụ cười.

Ra hiệu cho mọi người im lặng, cười nói:

"Vị bạn học này nói không sai, sự thật đúng là như vậy. Vì vậy, câu thơ yêu nhau cách núi xa biển, tình nồng đến mấy chẳng thể san bằng này thực ra còn có nửa câu sau..."

Nói xong.

Bà ấy lại cầm phấn, viết nửa câu sau lên bảng đen:

[Sơn hải có thể bình, khó bình là nhân tâm.]

(Núi biển đều có thể san bằng, khó nhất vẫn là lòng người.)

Vỗ tay vỗ tay vỗ tay!

Tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên trong lớp!

Giáo sư quả nhiên là giáo sư, dùng câu này kết thúc cuộc thi! Bao gồm cả việc kết thúc luôn cô gái hip hop vừa rồi!

Đúng vậy.

Núi biển đương nhiên có thể san bằng nhưng lòng người có thể san bằng không?

Cô gái hip hop kia liên tục nói rằng người cảm thấy hối tiếc là kẻ thua cuộc, người không buông bỏ được là kẻ thua cuộc.

Vậy thì cô ấy...

Nếu thực sự buông bỏ, thực sự quên đi.

Tại sao vừa rồi khi nhắc đến lại tức giận như vậy?

Cô ấy tự cho là mình đúng nên lên tiếng

Vừa khéo trở thành ví dụ chứng minh tốt nhất của giáo sư tóc bạc, thực sự giải thích thế nào là "núi biển đều có thể san bằng, khó nhất vẫn là lòng người"!

"Xì."

Cô gái hip hop rất tức giận hừ một tiếng nhưng lại không nói nên lời, khuỷu tay chống lên bàn tức giận.

"Tớ... Tớ thấy cậu nói rất hay."

Đường Hân quay đầu lại, nhìn cô gái hip hop, cười nói:

"Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng hai câu cậu vừa nói, tớ thấy rất hay."

Cô gái hip hop chớp chớp mắt.

Nhìn cô gái đang mỉm cười trước mặt.

Cô ấy vừa nhìn thấy rõ, trong lớp cô gái trước mặt này liên tục mở nhóm QQ.

Một lúc lại mở một lần, một lúc mở một lần.

Sau đó thỉnh thoảng lại mở ảnh đại diện của một người.

Rồi vào không gian QQ.

Kết quả...

Hiển thị bạn không phải là bạn của đối phương, không thể truy cập, sau đó lặng lẽ thoát ra.

Cứ như vậy.

Lặp lại hành động vô nghĩa này, lặp lại rất lâu.

Rõ ràng.

Đây cũng là một cô gái có điều hối tiếc.

"Cậu tên gì?"

Cô gái hip hop hỏi.

"Tớ tên Đường Hân."

Đường Hân cười, chủ động đưa tay về phía cô gái ngồi bàn sau:

"Cậu thì sao?"

Cô gái hip hop cười nhẹ, đưa tay phải ra nắm lấy tay Đường Hân:

"[Đỗ Dao]."...

Nhà ăn.

Đường Hân và Đỗ Dao ngồi đối diện nhau.

"Vậy... cậu thích cậu con trai đó à?"

"Hả?"

Câu hỏi bất ngờ của Đỗ Dao khiến Đường Hân ngẩng đầu lên, lắc đầu:

"Không, không có, cậu đang nói gì vậy."

"Điện thoại của cậu, cậu con trai trong nhóm QQ."

Đỗ Dao phóng hạ xoa tử, chỉ vào Đường Hân:

"Cậu cứ liên tục mở nhóm QQ trong giờ học, mở ảnh đại diện của một cậu con trai, tớ nhìn thấy mà."

"Ồ... cậu ấy à."

Nghĩ đến Lâm Huyền.

Đường Hân lại cười một cách khó hiểu:

"Không tính là thích, dù sao cũng chỉ nói được hai câu, chỉ tiếp xúc một lần, sau đó tớ chuyển sang Mỹ học."

"Chúng ta chưa nói câu thứ ba, thậm chí cả số điện thoại, QQ cũng không có, sao có thể coi là thích được?"

"Mau quên đi!"

Đỗ Dao khinh thường:

"Cậu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng thích cậu ấy,

cậu có phát hiện ra mình đang tự lừa dối bản thân không?"

"Trên thế giới này, bất cứ chuyện gì cũng không chịu được sự lên men, thức ăn cũng vậy, gia vị cũng vậy, tình cảm cũng vậy."

"Như cậu đã nói, căn bản không có tiếp xúc gì, không có câu chuyện gì, bản thân nó chỉ là một hạt giống nhỏ bé, kết quả thì sao? Cậu tưới nước cho nó hàng ngày, tưới mãi tưới mãi, dần dần nó sẽ trở thành một cây đại thụ, đến khi cậu hối hận thì đã muộn rồi."

Hừ.

Đường Hân khẽ hừ một tiếng:

"Nào có khoa trương như cậu nói, tớ chỉ... tớ chỉ tùy tiện xem nhóm bạn học cũ thôi, xem trong nước có chuyện gì mới không."

"Cậu chỉ là tự lừa dối bản thân thôi."

"Chuyện đó..."

Đường Hân nhất thời nghẹn lời:

"Người ta phải có một số chuyện khó quên chứ? Chắc cậu cũng có chứ? Cậu có người mình thích không? Có người khó quên không?"

"Nếu cậu không tự lừa dối bản thân, vậy thì đừng nói với tớ là không có... bởi vì rõ ràng là cậu có mà cậu không dám nói ra, điều đó chứng tỏ cậu không buông bỏ được."

"Ha ha."

Đỗ Dao cười khẩy một tiếng, ngả người ra sau ghế, khoanh tay lại:

"Tớ có gì không dám nói? Có gì không buông bỏ được? Cậu

tưởng tớ vô dụng như cậu sao?"

"Tớ có thể nói thẳng, tớ có một cậu trai thời trung học, yêu sớm, bị cha mẹ bắt gặp, bị thầy cô la mắng nhưng vẫn không chia tay."

"Tớ đã chuẩn bị sẵn sàng sau khi tốt nghiệp, hắn học ở đâu, tớ sẽ học ở đó, hắn ở trong nước thì tớ sẽ ở trong nước, đăng ký nguyện vọng vào một thành phố với hắn; hắn ra nước ngoài thì tớ sẽ cùng hắn nộp đơn vào cùng một trường đại học."

"Kết quả! Cậu đoán xem sau khi tốt nghiệp, anh chàng này đi làm gì? Chết tiệt, mỗi lần nhắc đến chuyện này là tớ lại muốn nổi điên!"

Đỗ Dao gãi đầu, tức giận không chỗ phát tiết:

"[Hắn vừa mới 18 tuổi, đã đăng ký đi Châu Phi làm tình nguyện viên hỗ trợ gìn giữ hòa bình!]"

"Hắn mới 18 tuổi! Biết cái quái gì mà đi Châu Phi làm tình nguyện viên... Mặc dù không phải ra tiền tuyến đánh trận, chỉ là dạy học các kiểu... Nhưng dù sao thì đó cũng là một quốc gia nhỏ bé loạn lạc, một chàng trai 18 tuổi bình thường có làm ra chuyện như vậy không?"

"Đúng là đầu óc có vấn đề!"

Đường Hân vội vàng xua tay:

"Chuyện này, dù sao thì người ta cũng tốt bụng, cậu cũng không thể nói người ta như vậy chứ? Đầu óc có vấn đề gì đó... Nói quá rồi."

Đỗ Dao thở dài:

"Phù, cậu nói đúng. Người như vậy thì sao có thể dùng đầu óc

có vấn đề để hình dung chứ?"

Cô nghiến răng nghiến lợi:

"Chỉ có một từ có thể hình dung hắn—"

"Đồ ngu!"...

Trong ký túc xá đôi.

Đỗ Dao đẩy cửa bước vào, phát hiện trên máy tính của Đường Hân vẫn hiển thị trang nhóm lớp [Lớp mãi mãi tuổi 17!]

"Đường Hân!"

Đỗ Dao giận sôi máu:

"Có thể đừng xem nhóm QQ đó của cậu mỗi ngày không! Cậu đã xem mấy năm rồi, từ năm hai đại học đến khi vào viện nghiên cứu làm việc, trong đó có nói một câu nào không?"

"Ây da."

Đường Hân quay người, không kiên nhẫn nói:

"Dao Dao, cậu quản hơi quá rồi đấy."

"Tớ chỉ không quen nhìn thấy bộ dạng nhu nhược của cậu thôi!"

Đỗ Dao kéo một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu chỉ trích Đường Hân:

"Không phải là bà dì của cậu đến, hắn đưa cho cậu một chiếc áo đồng phục thôi sao, chuyện này có gì to tát đâu... Đáng để cậu nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy sao?"

"Tớ nói cho cậu biết, chỉ có đứa ngốc như cậu mới ngày nào

cũng nghĩ đến chuyện này, cái tên gì ấy nhỉ, Lâm Huyền phải không, chắc chắn đã sớm quên chuyện này rồi."

"Cậu cũng vậy, chưa từng yêu đương mới thấy chuyện vớ vẩn này là lãng mạn, là tình yêu, là cảm động trời đất. Tớ nói thật cho cậu biết Đường Hân... Chiêu trò của mấy anh chàng ấm áp này quá tầm thường rồi, trong phim truyền hình và tiểu thuyết thanh xuân vườn trường, viết kiểu đưa áo đồng phục cho con gái che kinh nguyệt này, không có một nghìn thì cũng phải tám trăm."

"Cho nên chuyện này thực sự không có gì to tát, hắn giúp cậu chỉ là hắn vừa khéo nhìn thấy thôi. Đổi lại là những chàng trai khác trong trường, mọi người nhìn thấy cảnh cậu khó xử thì chắc chắn đều sẽ giúp cậu, chỉ là hắn tình cờ, vừa khéo nhìn thấy thôi."

Đường Hân quay đầu, nhìn Đỗ Dao:

"Chuyện cậu nói đúng là có khả năng, đúng là có rất nhiều người sẽ giúp đỡ tình huống của tớ lúc đó."

"Nhưng mà..."

Cô cắn môi, cười:

"Nhưng nói một nghìn, nói một vạn..."

"[Lúc đó, tớ chỉ gặp cậu ấy thôi.]"... ...

Đỗ Dao nheo mắt nhìn Đường Hân, hít thở sâu mấy cái:

"Cậu hết cứu được rồi."

"Hả?" Đường Hân nghi hoặc.

"Cậu xong rồi."

Đỗ Dao xòe tay:

"Cậu xem, mấy năm trước tớ đã nhắc nhở cậu, đừng có chuyện gì cũng tưới nước cho hạt giống trong lòng cậu, kết quả cậu xem... Đâm rễ rồi, nảy mầm rồi, mọc thành cây đại thụ rồi."

"Nếu là những chàng trai khác phải tốn rất nhiều công sức để theo đuổi cậu thì cũng đành thôi. Cái anh Lâm Huyền này tốt thật, chẳng làm gì cả, cứ để chuyện nhỏ này lên men trong lòng cậu, dần dần khiến cậu thật sự sa vào."

"Biết đâu cậu không đến Mỹ du học, cứ tiếp tục ở lại lớp cấp ba đó trở thành cậu bè với Lâm Huyền, rồi bình thường nói một lời cảm ơn, chuyện nhỏ này sẽ không lên men thành ra thế này, cậu cũng sẽ không có nhiều tình cảm thừa thãi với hắn như vậy."

"Thôi thôi, bây giờ nói những điều này cũng muộn rồi."

Đỗ Dao cười nhẹ:

"Tớ cũng không nói nhất định phải ngăn cản cậu và Lâm Huyền yêu đương gì đó, người chị em tốt của tớ có thể yêu đương, kết hôn, có một kết thúc tốt đẹp với người mình thích, đương nhiên tớ vui rồi! Tớ còn vui hơn bất kỳ ai! Tớ còn có thể làm phù dâu của cậu, cướp bó hoa cưới của cậu."

"Chỉ là tớ lo mối tình đơn phương không có kết quả, không có hy vọng này sẽ khiến cậu bị tổn thương..."

"Cậu xem, cậu đã rời khỏi Long Quốc nhiều năm như vậy rồi, đã mất liên lạc với hắn, với những người bạn học cũ rồi. Hơn nữa bây giờ cậu cũng đang làm việc ở viện nghiên cứu tại Mỹ, Lâm Huyền hắn cũng không thể đến Mỹ... Cậu thấy hai người còn có cơ hội gặp lại nhau không? Còn có cơ hội xảy ra những câu chuyện tiếp theo không?"...

Lời của Đỗ Dao khiến Đường Hân im lặng.

Đúng vậy.

Còn có cơ hội gặp lại nhau không?

Lúc đầu, cô thực sự chỉ muốn tìm cơ hội để nói lời cảm ơn mà thôi.

Nhưng đúng như Đỗ Dao nói.

Tâm ý này ngày càng trở nên tham lam, thậm chí... thậm chí... cô cũng không thể kiểm soát được.

Đây là một mối tình định sẵn không có kết quả.

Quãng đường 12000 km giữa Long Quốc và Mỹ, Thái Bình Dương mênh mông chính là núi cao biển rộng không thể san bằng của cô, lòng người cũng khó mà bình lặng.

Có lẽ đúng như Đỗ Dao nói.

Mối tình này chắc chắn sẽ không có kết quả.

Chỉ là...

Bao giờ thì kết thúc đây?

Đinh đoong!

Đột nhiên.

Máy tính xách tay phát ra một tiếng nhắc nhở khiến người ta phấn khích.

Là tiếng nhắc nhở của QQ!

Đường Hân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Đỗ Dao đang há hốc mồm, sau đó lập tức tiến lại gần xem màn hình máy tính.

Thật kỳ diệu...

Trong nhóm lớp "Lớp mãi mãi tuổi 17!" đã nhiều năm không có

ai nhắn tin, nhóm trưởng Cao Dương, đột nhiên đăng một thông báo:

"Các bạn học, tốt nghiệp năm năm rồi, đến lúc tổ chức một buổi họp mặt cựu học sinh rồi! Vừa hay được nghỉ Tết, bọn tớ định vào tối mùng 5 Tết thế nào?"

Đường Hân vui vẻ cười.

Cô phấn khích chỉ vào màn hình máy tính:

"Dao Dao! Dao Dao, cậu xem! Lớp trưởng trước đây của chúng ta muốn tổ chức họp mặt cựu học sinh này!"

Đỗ Dao thực sự cảm thấy mình giống Quạ Đen, nói gì trúng nấy:

"Nhưng mà... sao không có ai trả lời vậy? Buổi họp mặt cựu học sinh này có ổn không?"

Một câu nói.

Khiến trái tim phấn khích của Đường Hân nguội đi một nửa.

Không thể nào...

Không thể vì không có ai hưởng ứng, không có ai tham gia rồi hủy bỏ buổi họp mặt chứ?

Cái này...

Cô và Đỗ Dao chẳng làm gì cả, cứ thế nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính hơn nửa tiếng.

Quả nhiên.

Không có một ai trả lời.

"Haiz..." "Haiz..."

Hai người cùng thở dài.

Họ đều biết.

Buổi họp mặt cựu học sinh này tám phần là không có hy vọng rồi.

Đường Hân di chuyển chuột, chuẩn bị đóng giao diện nhóm QQ, chuẩn bị đóng sự mong đợi đã rơi xuống vực thẳm...

Đinh đoong!

Đột nhiên, lại có một tiếng nhắc nhở.

Cô mở to mắt, nhìn vào ảnh đại diện vô cùng quen thuộc vô cùng nổi bật, mỗi ngày đều phải mở ra xem nhiều lần kia——

Lâm Huyền: "Các bạn học lâu rồi không gặp, giờ cũng nên tụ tập rồi! Về nhà ăn Tết gặp nhau đi!"

Đường Hân túm lấy cánh tay Đỗ Dao, kéo cô ấy lại:

"Cậu xem! Cậu mau xem!"

"Tớ thấy rồi thấy rồi..."

Đỗ Dao bị kéo suýt ngã:

"Tớ lại không bị cận, đây không phải là Lâm Huyền, người mà cậu ngày đêm mong nhớ sao. Chẳng phải cậu nói hắn là bạn thân với lớp trưởng của các bạn sao, vậy thì hắn chắc chắn phải ủng hộ rồi."

Cô ấy quay đầu, nhìn Đường Hân:

"Vậy thì cậu cũng ủng hộ đi chứ? Mặc dù cậu chỉ là học sinh

chuyển trường học cùng các bạn có mấy ngày mà tham gia họp mặt có hơi ngại... Nhưng mà, nếu không có ai ủng hộ, mọi người đều không hưởng ứng thì buổi họp mặt cựu học sinh này chẳng phải sẽ không mở được sao?"

"Đúng đúng đúng."

Đường Hân cảm thấy mình kích động đến mức có chút luống cuống tay chân, vội vàng đặt hai tay lên bàn phím.

Gõ chữ, rồi lại xóa.

Gõ ra...

Lại xóa.

"Ôi chao cậu làm gì vậy!"

Đỗ Dao không thể nhìn nổi nữa, thúc giục:

"Cậu ngại gì chứ! Cứ gửi đi! Cậu chỉ cần nói cậu đi! Cậu tham gia! Là được rồi! Đừng có nhiều lời vô nghĩa như vậy."

Cuối cùng, Đường Hân nhập xong chữ, hít một hơi thật sâu, nhấn enter——

Đường Hân: Được rồi Lâm Huyền, mình nhất định sẽ đi!

"Á ——"

Đường Hân dậm chân, cảm thấy toàn thân nổi hết cả da gà:

"Mình ngại quá đi mất! Người ta là bạn học hai năm với nhau mà không ai lên tiếng, mình là người mà người ta chẳng ai nhớ đến, suốt ngày ẩn thân, chưa từng nói chuyện trong nhóm lại hưởng ứng như vậy, mọi người chắc chắn sẽ cảm thấy rất kỳ lạ mất!"

"Thì sao?"

Đỗ Dao luôn hành động theo ý mình, không hề để tâm:

"Cậu quan tâm người khác làm gì? Câu này của cậu là nói cho người khác xem sao? Cậu là nói cho Lâm Huyền xem mà!"

Cô ấy tức giận xoa xoa tóc Đường Hân:

"Đúng là tình yêu làm con người ta mù quáng, tớ chưa từng thấy chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc của cậu thấp như vậy, cậu xem cậu bây giờ kìa, cười ngây ngô như đứa ngốc vậy!"

"Hơn nữa, đã nói chuyện rồi thì đừng chỉ nói một câu, nói thêm vài câu nữa, mở đầu câu chuyện, biết đâu lại nói chuyện rôm rả lên!"

Đường Hân lại luống cuống tay chân:

"Mình nói gì đây! Nói gì cho hay?"

"Ôi chao, cậu đúng là ngốc thật."

Đỗ Dao thở dài:

"Cậu không biết thì gửi biểu tượng cảm xúc đi, gửi biểu cảm hiện tại của cậu đi."

Phụt ——

Lời nói của Đỗ Dao lại khiến Đường Hân bật cười.

Cô cười đến híp cả mắt, nhấn giữ tổ hợp phím Shift, nhanh chóng nhấn phím số 6, phím trừ, phím số 6 trên bàn phím, sau đó nhấn enter.

Một hộp thoại bật lên trong nhóm QQ.

Đường Hân gửi đi một biểu tượng cảm xúc bằng chữ rất sinh động——

^-^

Chương 460: Cảm nghĩ tác giả cuối quyển 2

Cảm nghĩ cuối quyển 2

Cuối cùng thì câu chuyện của quyển 2 cũng đã hoàn thành một cách khó khăn... À không, thực ra cá nhân tôi cảm thấy quá trình viết quyển 2 không hề khó khăn, ngược lại còn trôi chảy hơn quyển 1 rất nhiều.

Sự thật đã chứng minh rằng có lẽ viết theo kiểu tích trữ bản thảo không thực sự phù hợp với tiểu thuyết mạng.

Ngược lại hình thức đăng tải hàng ngày theo kiểu viết mới mỗi ngày lại giúp tác giả dễ dàng thích ứng với nhịp điệu của câu chuyện hơn.

Như vậy, trong tiềm thức tác giả sẽ cố ý thêm vào một số điểm bùng nổ, điểm nhịp điệu trong bản cập nhật hàng ngày, như thế thì sẽ không có cảm giác nhạt nhẽo.

Bao gồm cả phần sau của quyển 2, vì đã bước vào giai đoạn cao trào của cốt truyện nên tác giả đã đăng ba chương mỗi ngày, chỉ để mọi người đọc cho đã.

Với hình thức đăng tải như vậy, tác giả có thể trực tiếp cảm nhận được mỗi ngày độc giả có thể thấy được nội dung gì, có cảm nhận gì, vì thế viết cũng thuận tay hơn.

Cá nhân tác giả cho rằng tính toàn vẹn tổng thể của quyển 2 [Người Đau Khổ] vẫn tương đối cao, không biết mọi người thấy thế nào, có hài lòng không nhỉ.

Đối với bản thân tôi, toàn bộ quyển 2, ngoại trừ một số cốt truyện của nhân vật Quý Lâm thì tôi vẫn khá hài lòng về tổng thể.

Không chỉ viết ra câu chuyện của chính mình mà còn thể hiện được cảm xúc muốn truyền tải.

Trong thiết lập dàn ý ban đầu, nhân vật Quý Lâm là một người vừa chính vừa tà, vừa là kẻ thù vừa là bạn, có mối quan hệ tương kính với nhân vật chính.

Tất nhiên, thiết lập là tốt, nếu viết tốt một nhân vật như vậy thì mọi người sẽ thích.

Nhưng trên thực tế, kiểu nhân vật đầy mâu thuẫn và có sự thay đổi về quá trình diễn biến tâm lý như vậy rất khó viết, cũng chạm đến giới hạn năng lực của tác giả.

Tôi cảm thấy mình không thể viết tốt về anh ta.

Không thể viết tốt một nhân vật mâu thuẫn và có nhiều chuyển biến như vậy.

Vì vậy, tôi đã đề xuất với biên tập viên hay là bỏ nhân vật này đi? Hoặc trực tiếp dán nhãn anh ta, đừng quá phức tạp, chỉ là một kẻ xấu đơn thuần thôi.

Biên tập viên đã nói với tôi như thế này.

Đây cũng là điều tôi muốn chia sẻ với mọi người hôm nay.

Biên tập viên nói với tôi rằng:

Đây không phải là tác phẩm đầu tiên trong cuộc đời bạn, cũng không phải là tác phẩm cuối cùng trong cuộc đời bạn.

Viết tiểu thuyết thực ra là viết về chính bản thân tác giả.

Bạn mơ hồ thì nhân vật dưới ngòi bút của bạn cũng sẽ mơ hồ;

bạn do dự thì nhân vật dưới ngòi bút của bạn cũng sẽ do dự.

Vì vậy.

Nếu bạn muốn viết một nhân vật chính đối mặt với khó khăn, bí ẩn, nghịch cảnh, không sợ gian khổ.

Vậy thì khi đối mặt với những khó khăn trong quá trình viết, bạn không nên chọn cách trốn tránh hoặc từ bỏ.

Bạn phải học cách viết tốt nhân vật này, rèn luyện cách viết tốt đoạn cốt truyện này, đây mới là có trách nhiệm với tác phẩm của mình, có trách nhiệm với độc giả của mình.

Tôi thấy những lời này nói rất đúng.

Như tôi đã đảm bảo với mọi người ngay từ đầu, bộ truyện này bất kể có thành tích như thế nào thì chắc chắn sẽ có đầu có cuối, ngày càng tinh thải, phải kể một câu chuyện trọn vẹn.

Vì vậy, tôi đã cố gắng viết tốt nhân vật này, để đột phá, để tiến bộ, cố gắng hết sức để viết tốt câu chuyện này.

Bây giờ đã kết thúc rồi.

Mặc dù việc xây dựng nhân vật này vẫn còn một số khuyết điểm nhưng tôi cũng rất vui khi thấy nhiều độc giả bình luận, bọn họ công nhận nhân vật này, công nhận đoạn cốt truyện này.

Thậm chí còn có không ít độc giả khen tôi là cốt truyện của tập này viết hay, đọc mãi không hết.

Số lượng đánh giá kém ở cuối chương ngày càng ít, đánh giá tốt dần dần ngày càng nhiều.

Sự công nhận của độc giả tất nhiên là niềm vui và động lực lớn nhất của tác giả.

Tôi cũng rất vui.

Trong trường hợp quyển 1 phát huy không tốt, không thích ứng được với nhịp điệu của điểm khởi đầu mà vẫn có thể có nhiều độc giả như vậy, thậm chí ngày càng nhiều độc giả kiên trì đọc hết quyển 2.

Đây là vinh dự của tôi, có thể có nhiều người thích đọc câu chuyện tôi viết như vậy.

Tôi cảm thấy, cuộc sống cũng vậy.

Trên thế giới này vốn không có cây lớn lên trong một đêm, cũng không có con đường nào một bước lên trời.

Mặc dù xã hội rất nóng vội, môi trường văn học mạng cũng rất nóng vội.

Nhưng luôn có một số việc đáng để chúng ta bình tĩnh lại để làm, nỗ lực từng chút một, từng bước một tiến lên.

Cho đến nay.

Về bộ truyện này.

Tôi vẫn không thay đổi ý định ban đầu.

Tôi muốn nghiêm túc kể một câu chuyện hay, bất kể thành tích như thế nào, bất kể phản ứng ra sao, tôi cũng phải kể cho hết.

Trước đây, nhiều người nghi ngờ tác giả nói rằng có dàn ý và kết thúc hoàn chỉnh 2 triệu chữ là nói bừa.

Nhưng theo quyển 2, việc thu hồi những lời ám chỉ dài hàng chục vạn chữ này dường như cũng đáng tin hơn một chút.

Một tác giả thì sao có thể nói dối về tác phẩm của mình?

Một tác giả thì sao có thể không chịu trách nhiệm với tác phẩm của mình?

Nếu nói trong bộ truyện này, khúc nào hay nhất.

Vậy thì tôi nhất định sẽ nói là phần kết.

Đối với một tác phẩm có dàn ý hoàn chỉnh trước khi động bút thì nơi tuyệt vời nhất của nó chắc chắn là phần kết, đây chính là quá trình từng bước tiến lên trên một bậc thang.

Cuối cùng, hai vấn đề mà mọi người quan tâm.

Trước đây đã hứa với mọi người là thẻ nhân vật, hậu trường đã nộp để kiểm duyệt rồi nên chắc sẽ sớm được công bố thôi.

Còn về nhóm độc giả...

Thực ra tác giả vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, luôn cảm thấy mình chưa viết ra được thứ gì đủ để làm hài lòng mọi người nên không dám đối mặt trực tiếp với mọi người.

Vậy thì hẹn vào cuối quyển 3 nhé, lúc đó nhất định sẽ lập một nhóm bạn đọc để mọi người thoải mái giao lưu và hối chương tác giả.

Quyển 2 vừa kết thúc là một quyển nối tiếp, nó sẽ đưa nhân vật chính từ bí ẩn, mơ hồ, bị động của quyển chuyển sang quyển 3 có mục đích rõ ràng hơn, hành động cũng chủ động hơn.

Đây là sự trưởng thành của nhân vật chính, cũng là sự trưởng thành của tác giả.

Vậy thì.

Hy vọng trong những ngày tháng sau này, tác giả có thể viết ra những câu chuyện được mọi người công nhận và yêu thích hơn, và đừng quên ủng hộ cho các bạn dịch giả đã góp phần không nhỏ

giúp bộ truyện đến với nhiều người đọc trên thế giới hơn nhé.

Quyển 3: "Cọc Ngàn Năm", kính mời đón đọc!

Chương 461: Đơn xin từ chức (1) (quyển 3)

QUYỂN 3

Chương 461: Đơn xin từ chức (1)

Copernicus, Hoàng Tước. ...

Lâm Huyền ngồi trong văn phòng của mình tại công ty MX, chống khuỷu tay lên bàn làm việc, xoay xoay cây bút, nhìn hai cái tên viết trên tờ giấy trắng trước mặt.

Hai cái tên này là thành viên của Câu lạc bộ Thiên tài mà hắn biết đến hiện tại.

Một cái tên là của nhà thiên văn học vĩ đại thế kỷ 16 trong lịch sử.

Một cái tên được đặt ngẫu nhiên, như trò đùa, từ câu tục ngữ "Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng."

"Ừm..."

Lâm Huyền nhắm mắt suy nghĩ.

"Hoàn toàn không có điểm chung nào."

Hắn ném cây bút lên tờ giấy trắng, ngả người ra sau dựa vào lưng ghế.

Mặc dù hiện tại đã biết tên của hai thành viên Câu lạc bộ Thiên tài, thông tin đã tăng lên đáng kể, nhưng vẫn không thể kết

nối các manh mối rời rạc này thành một mạng lưới.

Phải chăng...

Dù là Copernicus hay Hoàng Tước, tên của các thành viên Câu lạc bộ Thiên tài vốn không có điểm chung nào? Đều do họ tự đặt ngẫu nhiên?

Đặc biệt là cái tên Copernicus này.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào ba chữ trên tờ giấy trắng.

Theo lời của Quý Tâm Thủy đã chết, dường như mọi hành động của hắn ta đều do Copernicus chỉ đạo, hoặc bị Copernicus xúi giục, vẽ ra một viễn cảnh gia nhập Câu lạc bộ Thiên tài, nên Quý Tâm Thủy mới đi giết những nhà khoa học có đóng góp xuất sắc.

Nhưng bản thân mình không phải là nhà khoa học, tại sao sau bảy vụ án, mục tiêu lại chuyển sang mình?

Trong phòng thẩm vấn, Quý Tâm Thủy điên cuồng nói rằng đây là một "kỳ thi", một "đề thi", và mình cũng vô tình trở thành "giám khảo" của Câu lạc bộ Thiên tài.

Thêm vào đó.

Hoàng Tước đã từng nhấn mạnh trong văn phòng của Triệu Anh Quân rằng, quy luật thời gian và không gian quan trọng và nghiêm ngặt hơn mình tưởng rất nhiều, và nhắc nhở mình về tầm quan trọng của độ đàn hồi thời gian.

Vậy nên...

Tổng hợp lại...

"Phải chăng, bản chất của Câu lạc bộ Thiên tài có một số điểm tương đồng với những gì mình đang làm hiện nay?"

Lâm Huyền mở mắt.

Có vẻ như, hắn đã có chút manh mối.

Lịch sử, thời gian, tương lai, hiệu ứng cánh bướm.

Đó là những gì hắn đang trải qua và can thiệp.

Xem xét việc Câu lạc bộ Thiên tài là một tổ chức tồn tại xuyên suốt 600 năm lịch sử mà vẫn giữ nguyên tôn chỉ... cũng không biết chừng, có lẽ họ thực sự có những sức mạnh vượt xa sức tưởng tượng của con người.

Đến tận bây giờ, Lâm Huyền vẫn còn nghi ngờ—

Các thành viên trong Câu lạc bộ Thiên tài, thật sự đều là thiên tài sao?

Trước đây hắn không nghĩ vậy.

Nhưng bây giờ, sau khi trải qua sự kiện của Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, hắn bắt đầu tin dần vào điều đó.

Có lẽ, đây thật sự là một nhóm những thiên tài đứng trên đỉnh trí tuệ nhân loại tụ tập lại với nhau, và đằng sau những hành vi kỳ lạ cùng lớp mặt nạ bí ẩn của họ, chắc chắn ẩn giấu những bí mật sâu xa hơn, những mục đích khó lường hơn.

"Dù thế nào đi nữa, phải làm theo lời Hoàng Tước, tìm cách vào Câu lạc bộ Thiên tài để điều tra rõ ràng."

Đây cũng là lý do Lâm Huyền đột nhiên chọn cách hành động công khai.

Không thể tiếp tục ẩn nấp nữa.

Ẩn nấp đến khi nào?

Vì Quý Tâm Thủy đã biến việc giết mình thành một kỳ thi, để chứng minh cho Câu lạc bộ Thiên tài thấy.

Thì chi bằng mình làm ngược lại, công khai nói với Câu lạc bộ Thiên tài rằng—

Quý Tâm Thủy là do tôi giết!

Nếu đây thật sự là một kỳ thi, thì tôi còn xứng đáng hơn hắn.

Đây cũng là việc không còn cách nào khác.

Hoàng Tước luôn nói, cách đơn giản nhất để làm rõ mọi bí ẩn là nhận được một tấm thiệp mời của Câu lạc bộ Thiên tài.

Nói thì dễ.

Bản thân cũng muốn lắm.

Nhưng cái cô nàng bí ẩn này không đưa ra chút gợi ý nào, không nói gì cả, mình hoàn toàn không biết làm cách nào để có được tấm thiệp mời.

Trong tình huống này, chỉ có thể là suy nghĩ và thử nhiều lần.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn vào tờ báo đặt trên bàn.

Trang nhất hôm nay đã chuyển thành bài phỏng vấn của mình.

Vài ngày trước, các phóng viên truyền hình và báo chí đã đến phỏng vấn mình, Lâm Huyền cũng trình bày chi tiết quá trình mình tinh ý phá giải vụ án giết người hàng loạt này.

Bây giờ, trang nhất đăng tải bài báo này.

Và ở vị trí nổi bật, còn in đậm dòng chữ thông báo rằng chính quyền Đông Hải sẽ tổ chức lễ trao giải cho mình tại Đại lễ đường Đông Hải sau một tuần nữa.

Từ đây trở đi, mình cũng không thể giữ kín tiếng nữa.

Phải phát triển thế lực của mình, tăng cường sức mạnh của mình.

Chỉ có như vậy, trong tương lai mới có đủ khả năng chiến đấu với những kẻ thù chưa biết và mạnh hơn.

"Vì vậy, mình phải rời khỏi công ty MX."...

Nghĩ đến điều này, Lâm Huyền thật sự cảm thấy có chút không nỡ.

Chương 462: Đơn xin từ chức (2)

Hắn cũng không hiểu vì sao.

Rõ ràng đây là quyết định đã được xác định từ lâu, rõ ràng đã biết chắc rằng tấm thiệp mời đó là giả, rõ ràng không còn ý nghĩa gì khi tiếp tục ở lại công ty MX.

Nhưng...

Vẫn luôn khó khăn để thực hiện quyết định này.

Hắn không hiểu.

Tại sao mỗi lần thực sự định rời khỏi công ty MX, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Triệu Anh Quân, khiến hắn không thể mở miệng.

Chậc.

Làm gì vậy chứ.

Chỉ là xin nghỉ việc thôi mà, sao lại làm như chia tay vậy?

Nhưng...

Bây giờ tình hình đã khác.

Hiện tại, mình không thể chờ đợi thêm nữa.

Trò chơi "mèo vờn chuột" nhẹ nhàng lần này có lẽ đã nhắc nhở mình rằng, kẻ yếu sẽ bị bắt nạt, kẻ yếu sẽ bị ức hiếp.

Lần này, kẻ thù là những kẻ tuân thủ quy tắc, nói 00:42 giết là 00:42 giết, không chậm một phút cũng không sớm một phút; nói là tai nạn xe thì là tai nạn xe, taxi phải đến đúng giờ...

Thật lòng mà nói, tìm đâu ra kẻ thù tuân thủ quy tắc như vậy?

Hoàn toàn như là đến để trao kinh nghiệm.

Nhưng kẻ thù lần sau... chưa chắc đã nhân từ và tuân thủ quy tắc như vậy.

Vì thế.

Như quyết tâm mà Lâm Huyền đã kiên định trong những ngày qua.

Phải trở nên mạnh mẽ!

Soạt...

Lâm Huyền lật tờ giấy trắng trước mặt, viết ra các mục tiêu chính trong thời gian tới:

Rời khỏi công ty MX, thành lập công ty của riêng mình, chuẩn bị tài chính và xây dựng thế lực cho các hành động trong tương lai.

Nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa cho Lưu Phong, để hắn ta tập trung nghiên cứu hằng số vũ trụ, sớm tìm ra bí mật của số 42.

Tìm cách có được một tấm thiệp mời của Câu lạc bộ Thiên tài, gia nhập Câu lạc bộ Thiên tài để điều tra rõ ràng.

"Được rồi, chỉ thế thôi."

Lâm Huyền nhìn ba mục tiêu đã liệt kê.

Thực ra tất cả các kế hoạch cuối cùng vẫn hướng đến Câu lạc

bộ Thiên tài.

Hôm đó tại mộ của Đường Hân.

Lâm Huyền đã nhận ra rằng, nếu không tiêu diệt kẻ chủ mưu cuối cùng, thì cuộc đổ máu do Copernicus gây ra sẽ không bao giờ dừng lại.

Nếu không ngăn chặn.

Thì một ngày nào đó...

Những dòng máu đó sẽ chảy lên người thân, bạn bè, thậm chí gia đình mình, giống như Hứa Vân và Đường Hân.

"Xuất phát thôi."

Lâm Huyền mở một thư mục trên máy tính, mở tệp có tên "Đơn xin thôi việc".

Lá đơn này hắn đã viết từ lâu, chỉ là chưa bao giờ nộp cho Triệu Anh Quân.

Nhấn nút in.

Rẹt rẹt, rẹt rẹt, rẹt—

Máy in nhanh chóng nhả ra tờ đơn xin thôi việc, dường như là một việc nhẹ nhàng, thoải mái.

Cầm tờ giấy in, gấp lại, Lâm Huyền đứng dậy, bước ra khỏi văn phòng, nhấn nút thang máy lên tầng 22.

Khi cửa thang máy mở ra lần nữa.

Hắn đến trước cánh cửa mật mã quen thuộc, nhập mật mã mà chỉ có hắn và Triệu Anh Quân biết...

32375246

Đây là một dãy số không có ý nghĩa gì, nhưng Lâm Huyền đã khắc sâu trong lòng.

Cạch.

Một tiếng kêu khẽ.

Cánh cửa mật mã nặng nề mở ra, ánh nắng từ cửa sổ lớn trong văn phòng chiếu rọi lên người Lâm Huyền, Triệu Anh Quân dừng bút, ngẩng đầu lên từ bàn làm việc, mỉm cười nhìn Lâm Huyền đang đứng trong ánh sáng:

"Lâm Huyền, cậu đến rồi."

Lâm Huyền gật đầu, đóng cửa lại, bước từng bước tiến về phía bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

Khoảng cách chỉ khoảng mười mét.

Sàn còn trải thảm.

Nhưng hôm nay, đoạn đường này lại dài và khó khăn đến vậy.

"Tôi đang định gọi cậu đến xem đây." Triệu Anh Quân giơ tay lên, chỉ vào các góc trong văn phòng:

"Thời gian này cậu bận quá, tôi biết cậu không có thời gian dọn dẹp văn phòng, nên tự mình dọn dẹp một chút."

"Thực ra trước đây văn phòng này dù có bẩn hay lộn xộn cũng không sao, dù gì cũng chỉ là văn phòng, không phải nhà. Nhưng từ khi cậu dọn dẹp sạch sẽ, tôi lại thích cảm giác gọn gàng sạch sẽ đó, bây giờ nó bẩn một chút cũng khiến tôi khó chịu."

"Thế nào? Tôi dọn dẹp cũng không tệ phải không? Thực ra không tốn bao nhiêu công sức, vì hầu hết mọi thứ cậu đã sắp xếp

rất tốt, dụng cụ cũng được đặt rất logic, tôi chỉ cần làm theo quy trình của cậu là được."

Cộp, cộp, cộp...

Lâm Huyền bước trên tấm thảm sạch sẽ, đi qua bàn trà và ghế sofa không một hạt bụi, tiếp tục tiến về phía Triệu Anh Quân.

"Thời gian này, tôi lại tự mình đến trường đua Thiên Mã vài lần."

Triệu Anh Quân cúi đầu, tiếp tục xem xét tài liệu, nói một cách tự nhiên:

"Cảm giác ngày càng thuần thục, ít nhất là tốt hơn trước nhiều, theo như cậu đã dạy tôi, tốc độ vào cua cũng nhanh hơn nhiều, khi ra cua cũng không giảm tốc... Các huấn luyện viên ở đó đều nói, tôi tìm đâu ra một người hướng dẫn tài giỏi như vậy. Sau đó... cậu biết chuyện gì xảy ra không? Một chuyện rất thú vị."

Triệu Anh Quân nhấc ngón tay đang cầm bút ký lên, vuốt những sợi tóc rối ra sau tai, cười nhẹ, tiếp tục xem xét tài liệu:

"Tôi nói với các huấn luyện viên rằng, các anh có xem đoạn video ngắn về việc bay qua Đông Hải đầu năm nay không? Người được gọi là Đông Hải 007, chiếc Bentley màu xanh bay qua cầu vượt Đông Hải đó."

Chương 463: Rhine (1)

"Họ đều rất ngạc nhiên, tôi cười và nói với họ, đó chính là xe của tôi, là thuộc hạ của tôi, người giỏi lái xe nhất ở Đông Hải. Ít nhất... không có người thứ hai ở Đông Hải có thể bay qua cầu vượt, tôi cũng không nói sai."

Cộp, cộp, cộp...

Bước chân của Lâm Huyền ngày càng nặng nề, chỉ còn cách bàn làm việc của Triệu Anh Quân vài bước.

"Tôi chưa từng kể với cậu chuyện này, thực ra khi về quê ăn Tết, cha mẹ tôi cũng đã xem đoạn video đó. Dù rất mờ và người thường khó nhận ra, nhưng đó dù sao cũng là xe của tôi, cha tôi vẫn nhận ra ngay."

"Ông ấy... Trước đây tôi không nhận ra, ông ấy lại quan tâm đến tôi như vậy. Trước đây ông ấy luôn phủ nhận tôi, coi thường sự nghiệp của tôi, muốn tôi quay về đế đô. Mẹ tôi kể rằng, sau khi thấy đoạn video đó, cha tôi cả đêm không ngủ được."

"Có lẽ đây là kiểu phụ huynh Long quốc, luôn khó hiểu như vậy. Vì thế trong dịp Tết, ông ấy đã quan tâm đến tôi một cách bất ngờ, hỏi han đủ thứ, còn hỏi về cậu, hỏi về vụ gặp kẻ xấu và việc bay qua cầu vượt. Đây là lần đầu tiên ông ấy quan tâm đến tôi như vậy kể từ khi tôi đến Đông Hải. Thật là... trước đây ông ấy luôn giữ vẻ uy nghiêm, tại sao phải làm vậy chứ."

"Nhưng sau vụ đó, cha tôi thực sự đã thay đổi. Khi tôi rời nhà để quay lại Đông Hải, ông ấy đã phải kìm nén rất lâu, mặt ông ấy gần như xanh lè, cuối cùng cũng nói được một câu: 'Con mèo thiết kế cũng được đấy, con gái của dì con rất thích. ' Sau đó ông ấy

quay vào phòng. Nghe có vẻ kỳ lạ, nhưng cậu biết không Lâm Huyền..."

Triệu Anh Quân dừng bút, ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền đang đứng trước bàn làm việc:

"Dù rất kỳ lạ, nhưng đây là lần đầu tiên ông ấy công nhận sự nghiệp của tôi. Tất nhiên, điều này cũng không thể coi là sự nghiệp của tôi, công lao chủ yếu vẫn thuộc về cậu, vì con mèo Rhine là do cậu thiết kế, tôi không tham gia gì cả."

"Phải nói rằng, Lâm Huyền... cậu không chỉ cứu mạng tôi mà còn thay đổi cuộc sống của tôi. Như tôi đã nói trước đây, gặp được cậu thực sự là may mắn của tôi."

Cộp.

Lâm Huyền đã đến trước bàn làm việc, sát cạnh bàn, dừng bước.

Triệu Anh Quân chớp mắt, cười ngượng ngùng:

"Xin lỗi, từ nãy giờ tôi cứ nói mãi, chủ yếu là do lâu rồi không gặp cậu. Nói thật... hôm nay cậu đến tìm tôi sớm như vậy, có chuyện gì không?"

Lâm Huyền gật đầu, đặt đơn xin nghỉ việc đã gấp gọn lên bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

"Đây là đơn xin nghỉ việc của tôi."

Nụ cười và sự nhẹ nhàng của Triệu Anh Quân đông cứng trên khuôn mặt.

Cô mím chặt môi, ngồi thẳng lưng.

"Triệu tổng."

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân, nói nhỏ:

"Tôi muốn rời khỏi công ty MX."...

"Làm sao mà đột ngột vậy?"

Triệu Anh Quân cúi đầu cười nhẹ, đẩy ghế lùi lại một chút, không chạm vào tờ đơn xin thôi việc.

"Thực ra tôi đã suy nghĩ về điều này từ lâu rồi."

Lâm Huyền giải thích:

"Đầu năm tôi cũng đã nói với cô về điều này, tôi muốn ra ngoài tự mình khởi nghiệp, nhưng lúc đó cảm thấy mình chưa sẵn sàng, nên tạm thời chưa rời đi, nghĩ là sẽ ở lại bên cô để học thêm một thời gian. Nhưng bây giờ... tôi cảm thấy đã đến lúc mình phải ra đi, tôi có một số việc phải làm và tôi thực sự muốn làm những việc đó."

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Lâm Huyền, Triệu Anh Quân im lặng một lúc rồi nhỏ giọng nói:

"Cậu đã quyết định rồi sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng cô yên tâm, bản quyền của mèo Rhine và quyền sử dụng chất hóa học của giáo sư Hứa Vân, tôi sẽ để lại hết cho công ty MX. Tôi... tôi sẽ ra đi tay trắng."

Trong lúc này, Lâm Huyền không nghĩ ra được từ ngữ nào thích hợp hơn.

Phì—

Triệu Anh Quân bật cười, cúi người trên ghế:

"Tay trắng ra đi? Chúng ta đang nói về việc ly hôn à?"

"À... tôi chỉ muốn diễn đạt như vậy." Lâm Huyền cũng cười trước cách dùng từ của mình:

"Hai thứ đó sẽ để lại cho công ty MX, nếu không... nói thật là, lúc này mà đề cập đến việc từ chức tôi cũng khá ngại, coi như để lại một chút bù đắp."

Sự vô tình làm Triệu Anh Quân cười lại khiến không khí trong văn phòng bớt căng thẳng.

Triệu Anh Quân khoanh tay, bắt chéo chân nhìn Lâm Huyền:

"Hai thứ đó là nguồn thu nhập duy nhất của cậu hiện tại đấy, Lâm Huyền. Cậu để lại hết cho công ty MX, sau này cậu dựa vào gì để kiếm tiền? Và... cậu định làm gì tiếp theo? Mở công ty kiểu gì? Kinh doanh lĩnh vực nào?"

"Tôi chưa nghĩ ra."

Lâm Huyền cũng thành thật thừa nhận.

Hắn thực sự chưa nghĩ ra.

Nhưng trong lòng hắn đã có kế hoạch.

Mèo Rhine chẳng phải là từ thế giới tương lai 600 năm sau sao? Sau này muốn kiếm tiền thì cứ đi theo con đường đó.

Vụ Bảy Tội Lỗi đã được giải quyết.

Dù vẫn còn một "người được cho là" chưa tham gia tội ác nào, Anjelica, vẫn sống sót... nhưng Quý Tâm Thủy đã chết, thế cục đã thay đổi, nữ minh tinh Hollywood này cũng không thể làm được gì nữa.

Chương 464: Rhine (2)

Hơn nữa, bây giờ Lâm Huyền cũng đã nhận ra.

Luôn trốn tránh thì có ích gì?

Sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt.

Trên thế giới này chỉ có "trăm ngày làm trộm", không có "trăm ngày phòng trộm".

Sự kiện Quý Lâm và Quý Tâm Thủy đã dạy cho Lâm Huyền bài học lớn nhất, không phải là mình không ẩn nấp tốt, mà là mình không đủ mạnh.

Nếu mình đủ mạnh, đủ có thực lực, thì họ làm gì có tư cách chơi trò mèo vờn chuột với mình?

Cuối cùng, mình có thể lật ngược tình thế và chiến thắng, thực ra mà nói, là nhờ vào sức mạnh và quan hệ của Sở Sơn Hà.

Nếu không có Sở Sơn Hà mượn một nhóm "người thường" từ những nhân vật lớn ngoài Đông Hải và đế đô, mình tuyệt đối không thể bắt giữ Quý Lâm và Quý Tâm Thủy.

Vì vậy.

Trốn tránh là không thể, chạy trốn cũng không thoát.

Thay vào đó, hãy nhanh chóng phát triển thế lực của mình, trở nên mạnh mẽ hơn, có đủ thực lực để đối đầu trực diện với kẻ thù trong tương lai.

Đó mới là điều quan trọng nhất.

Có câu nói rất hay—

Tất cả nỗi sợ hãi đều xuất phát từ việc thiếu hỏa lực!

Triệu Anh Quân thở dài, cười và lắc đầu:

"Được rồi, cậu rời đi cũng là điều tôi đã dự đoán từ trước, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy. Như tôi đã nói trước đây, nếu cậu thực sự có mục tiêu, có những việc bắt buộc phải làm, thì tôi chắc chắn sẽ không giữ cậu lại. Tôi đồng ý với đơn xin thôi việc của cậu."

"Nhưng... vì cậu cũng chưa nghĩ ra sẽ làm gì tiếp theo, và bây giờ số vốn khởi đầu của cậu có lẽ cũng chưa đủ để duy trì các khoản đầu tư và chi tiêu lớn. Vậy nên... chúng ta hãy thử nghĩ theo một hướng khác, chẳng hạn—"

Triệu Anh Quân cúi xuống, mở két sắt dưới bàn làm việc.

Đó là một két sắt nhỏ có núm xoay, bên trong chứa con dấu của công ty, sổ sách nội bộ và một loạt các tài liệu quan trọng.

Đây cũng là thứ duy nhất trong văn phòng mà Lâm Huyền không thể tiếp cận, thuộc về bí mật cấp cao nhất của công ty MX.

Triệu Anh Quân lấy ra một tờ phiếu, đặt lên bàn, nhìn Lâm Huyền:

"Đây là một tờ séc ngân hàng, 2 tỷ."

"Đây là..."

Lâm Huyền có chút bối rối, không lẽ Triệu Anh Quân muốn đầu tư vào mình?

"Đây là do Sở Sơn Hà để lại cho cậu."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Ông ấy đặc biệt để lại cho cậu."

Sở Sơn Hà?

Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Khi nào vậy?"

"Ngay sau buổi ăn tối tại nhà Sở Sơn Hà, khi cậu từ chối lời cảm ơn của ông ấy."

Triệu Anh Quân cười, giải thích với Lâm Huyền:

"Hôm đó sau khi cậu rời khỏi nhà Sở Sơn Hà, ông ấy đã gọi điện cho tôi, khen ngợi cậu không ngớt. Ông ấy cũng nói với tôi về việc cậu từ chối lời cảm ơn, nhưng Sở Sơn Hà là người như thế nào? Ông ấy là người hiểu rõ nhất về lòng biết ơn, ân tình. Cậu đã cứu con gái bảo bối của ông ấy, ông ấy không thể chỉ mời cậu một bữa ăn rồi coi như xong chuyện được."

"Vì vậy... dù cậu không muốn nhận quà cảm ơn của ông ấy, ông ấy vẫn luôn ghi nhớ ơn nghĩa của cậu. Ông ấy biết cậu sẽ không nhận tiền của mình, nên đã gọi điện cho tôi, nói rằng người đàn ông phải có sự nghiệp của mình, nói rằng một ngày nào đó cậu sẽ rời khỏi MX để thành lập công ty riêng."

"Vì vậy, ông ấy nói với tôi rằng ông ấy sẽ cho người gửi một tờ séc ngân hàng trị giá 2 tỷ đến cho tôi, để tôi giữ bí mật với cậu. Khi nào cậu quyết định rời khỏi MX để tự lập công ty, thì số tiền 2 tỷ đó sẽ là khoản đầu tư của ông ấy cho cậu. Bởi vì... khởi nghiệp mà không có vốn ban đầu thì rất khó, rất khó, nếu bắt đầu từ con số không, không chỉ quá chậm mà còn không có khả năng chống rủi ro."

"Phải nói rằng, Sở Sơn Hà là người thông minh, ông ấy biết cậu sẽ không nhận nếu ông ấy đưa không, nên đã nhấn mạnh rằng 2 tỷ này là khoản đầu tư cổ phần, dù cậu thành lập công ty gì,

kinh doanh lĩnh vực gì, ông ấy dùng 2 tỷ này để chiếm 5% cổ phần của công ty cậu."...

2 tỷ, 5% cổ phần.

Lâm Huyền tất nhiên hiểu ý của Sở Sơn Hà.

Đây gần như chẳng khác gì cho không.

Hiện tại mình đang trắng tay, tổng số tiền tiết kiệm chỉ khoảng 100 triệu, công ty còn chưa thành hình... 5% cổ phần nào đáng giá 2 tỷ?

Nhưng Sở Sơn Hà nói đúng.

Nếu vốn khởi đầu đủ, mọi kế hoạch của mình sẽ có thể bắt đầu nhanh chóng, sức mạnh của mình sẽ phát triển nhanh chóng, chắc chắn sẽ có lợi mà không hại.

"Nếu cậu không phiền..."

Triệu Anh Quân lại lấy ra từ két sắt một tờ séc ngân hàng, có chữ ký của cô và con dấu của công ty:

"Tôi cũng muốn đầu tư vào công ty mới của cậu với tư cách là công ty MX, giống như Sở Sơn Hà, cũng là 2 tỷ, chiếm 5% cổ phần."

"Không chỉ vậy."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn hắn:

"Khi thành lập công ty mới, khó khăn nhất không phải là tiền, mà là con người. Dù tuyển dụng chuyên gia từ bên ngoài hay đào tạo từ đầu, đều có rủi ro và tốn kém. Trong một ý nghĩa nào đó, nhân lực quan trọng hơn tiền bạc rất nhiều đối với sự phát triển của công ty."

Chương 465: Mặt trăng xanh (1)

"Vì vậy... nhân viên trong công ty MX, ai mà cậu thấy tốt, cậu có thể trực tiếp mang theo, cả những người dưới quyền cậu bây giờ cũng có thể mang theo, làm những người đáng tin cậy nhất của công ty mới. Về địa điểm văn phòng... tôi thấy tòa nhà bên cạnh khá ổn, hiện tại vẫn còn trống, cậu có thể thuê làm trụ sở công ty mới. Gần công ty chúng ta, tiện cho việc giao dịch và trao đổi nhân sự sau này."

"Về hoạt động kinh doanh của công ty, bản quyền của mèo Rhine tất nhiên thuộc về cậu, đó là của cậu, sau này cậu có thể tập trung vào việc vận hành nó. Quyền sử dụng chất hóa học của giáo sư Hứa Vân cũng vậy, cậu có thể phát triển thoải mái, chỉ cần duy trì quan hệ hợp tác với công ty MX là được."...

Nghe lời của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cũng không khỏi xúc động.

Mình rõ ràng là đang nghỉ việc.

Bà chủ cũ lại vừa đưa tiền, vừa đưa người, còn lo lắng cả về địa điểm và hoạt động của công ty.

Điều quan trọng nhất là, cô ấy sẵn sàng để mình mang theo những nhân viên, cán bộ trung cấp đã được đào tạo tốt của công ty MX, điều này giống như là xây dựng khung sườn của công ty mới cho mình.

Nhưng đây thực sự là điều mình cần nhất hiện tại.

Chỉ cần có những điều này, công ty mới có thể bắt đầu ngay lập tức.

"Cảm ơn sự giúp đỡ của của mọi người."

Lâm Huyền tất nhiên không từ chối.

"Không có gì."

Triệu Anh Quân thấy Lâm Huyền đồng ý, nhẹ nhõm hơn nhiều, cười nói:

"Dù sau này chúng ta không còn là cấp trên cấp dưới, nhưng vẫn là bạn bè, là đối tác. Hơn nữa, trụ sở công ty mới cũng ngay bên cạnh, có gì cần cứ như bây giờ."

"Nói thật... cậu đã nghĩ ra tên công ty mới chưa?"

Lâm Huyền gãi đầu.

Hắn thực sự chưa nghĩ ra tên công ty mới.

Thực ra hôm nay hắn chỉ đến để nộp đơn xin nghỉ việc... không ngờ Triệu Anh Quân đã lên kế hoạch chi tiết, công ty mới dường như sẽ khai trương vào ngày mai!

Quả nhiên là thiên tài kinh doanh!

Trong lúc suy nghĩ, Lâm Huyền nhìn thấy con búp bê mèo Rhine trên bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

Đúng rồi...

Hắn đột nhiên nghĩ ra.

Tất cả mọi thứ, thực ra bắt đầu từ con búp bê mèo Rhine này.

Từ chiếc mặt nạ mèo trên mặt Đại Kiểm Miêu;

Đến việc mình vẽ con mèo này từ giấc mơ 600 năm sau lên bản thảo 600 năm trước;

Bánh xe định mệnh bắt đầu quay từ lúc đó.

Sau đó...

Tên gọi mèo Rhine đã gây ra hiệu ứng cánh bướm đầu tiên về thời gian và không gian;

Chính hiệu ứng cánh bướm này đã khiến Lâm Huyền thử nghiệm thay đổi thời gian, dẫn đến thành công của Hứa Vân, và gián tiếp gây ra cái chết của Hứa Vân;

Từ đó gió nổi mây vần, Câu lạc bộ Thiên tài, Quý Tâm Thủy, Quý Lâm, trò chơi mèo vờn chuột, Bảy Tội Lỗi, Copernicus... tất cả những bí ẩn và nguy cơ đều ập đến;

Nhìn lại nửa năm qua, thật sự rất kỳ diệu, rất kịch tính.

Nguồn gốc của tất cả, chỉ là con mèo dễ thương này.

"Vậy thì... gọi là Rhine nhé."

Lâm Huyền xòe tay:

"Dù sao thì công ty mới của tôi vẫn có mối liên hệ mật thiết với công ty MX, có cổ phần của chúng ta, nhân viên của chúng ta, còn sử dụng cùng một linh vật... nếu cô không phiền, cho tôi mượn tên Rhine này nhé."

"Tất nhiên không thành vấn đề."

Triệu Anh Quân cười đồng ý, rồi cầm lấy lịch trên bàn:

"Vậy thì... hôm nay đối với cậu là một ngày đáng nhớ."

Cô quay lịch lại, chỉ vào ngày hôm nay:

"Ngày 20 tháng 5 năm 2023. cậu đã bước một bước quan trọng nhất trong cuộc đời, tìm ra điều mà cậu thực sự muốn làm, đặt tên cho công ty mà cậu yêu thích, tôi thật sự rất vui cho cậu."

"Dù sau này, công ty của cậu sẽ đạt được thành tựu như thế nào, sẽ đi đến đâu, sẽ phát triển ra sao. Nhưng dù sao, hôm nay..."

"Công ty Rhine, đã ra đời trên thế giới này."...

Buổi chiều.

Triệu Anh Quân nhanh chóng mời luật sư của công ty MX đến, soạn thảo một hợp đồng chuyển nhượng tên và nhãn hiệu của "Rhine" cho Lâm Huyền.

Sau đó, cô ấy còn kéo Lâm Huyền vào một cuộc họp với các cán bộ trung cấp, để Lâm Huyền trực tiếp chỉ định nhân sự, thậm chí còn giới thiệu trưởng nhóm thị trường là Vương ca cho Lâm Huyền, để ông ấy làm phó tổng giám đốc đầu tiên hỗ trợ Lâm Huyền tại công ty Rhine.

Vương ca là một trong những nhân sự lâu đời nhất của công ty MX, đã đi theo Triệu Anh Quân từ khi mới khởi nghiệp, không chỉ có công lao lớn mà còn được mọi người tin tưởng về phẩm chất. Thực ra năm nay đã dự định thăng chức phó tổng giám đốc cho ông ấy, luôn là người mà Triệu Anh Quân rất tin cậy.

Nếu không...

Vương ca cũng sẽ không phải là người đầu tiên biết về việc Triệu Anh Quân định thăng chức thư ký và còn bí mật tiết lộ tin tức này cho Lâm Huyền, đủ để thấy Triệu Anh Quân tin tưởng ông đến mức nào.

Cũng chính vì vậy, cô ấy mới giới thiệu nhân sự đáng tin cậy này cho Lâm Huyền làm phó tổng giám đốc.

Chương 466: Mặt trăng xanh (2)

Sau khi kết thúc cuộc họp.

Văn phòng được Triệu Anh Quân ủy thác cũng đã thuê xong tòa nhà bên cạnh và đã ký hợp đồng.

Công ty vệ sinh và công ty trang trí cũng đã bắt đầu vào làm việc.

Điều này...

Hả?

Lâm Huyền ngẩn ngơ, cảm thấy mọi việc có gì đó không đúng!

Rõ ràng đây là công ty của mình...

Tại sao Triệu Anh Quân còn nhiệt tình hơn cả mình?

Cô ấy giống như một bảo mẫu, lo liệu mọi việc cho mình.

Thực sự có cảm giác như không thể tách rời.

Nhưng...

Cũng được.

Những việc lặt vặt này nếu để mình tự xử lý, có lẽ phải mất vài tháng mới xong, Triệu Anh Quân dùng mối quan hệ và tài nguyên của mình để giúp mình giải quyết những việc này, thực sự giảm bớt nhiều rắc rối.

Dù sao, Lâm Huyền vốn dĩ định làm một ông chủ vung tiền.

Hắn tất nhiên không định bỏ quá nhiều công sức vào việc điều hành công ty Rhine...

Bởi vì.

Công ty Rhine chỉ là một vỏ bọc để che giấu mục đích thật sự của hắn, cung cấp vốn và che chắn cho hắn.

Công ty này vận hành thế nào trên bề mặt, Lâm Huyền không quan tâm, miễn là có tiền.

Với việc lấy ý tưởng từ tương lai 600 năm sau, công ty không kiếm được tiền cũng khó.

Còn trong bóng tối...

Lâm Huyền sẽ sử dụng công ty Rhine để thực hiện một loạt kế hoạch của mình.

Đó mới là điều quan trọng nhất. ...

Sau khi xử lý xong các thủ tục vào buổi chiều, Lâm Huyền mệt mỏi trở về nhà.

Đúng thật là.

Làm tổng giám đốc không phải ai cũng làm được.

Một khi trở thành người đứng đầu công ty, vô số việc nhỏ nhặt đều cần tự mình quyết định, ra quyết định.

Thật là mệt mỏi và tốn công sức.

"Công ty nhanh chóng đi vào hoạt động chính thức đi..."

Lâm Huyền tắm và thở dài.

Khi đã hoạt động ổn định, hắn có thể như mong muốn trở thành một ông chủ không lo lắng.

Hiện tại xem ra, Triệu Anh Quân cho Vương ca làm phó tổng giám đốc quả thực rất sáng suốt.

Không làm chủ không biết sự vất vả của người làm chủ.

Nếu không có Vương ca giàu kinh nghiệm đỡ đần, mình thực sự khó mà quản lý được công ty lớn như vậy.

Thực ra buổi trưa Lâm Huyền có gọi điện cho Cao Dương.

Bởi vì trong mắt hắn, Cao Dương vẫn là người rất đáng tin cậy, dù đôi khi đầu óc quá linh hoạt đến mức hơi lố... nhưng con người thì rất tốt.

Dù làm việc ở đâu thì cũng là làm việc.

Thay vì bán xe ở đại lý 4S, sao không đến công ty của mình quản lý một mảng?

Nhưng Lâm Huyền không ngờ, Cao Dương từ chối thẳng thừng:

"Tớ xem trong bộ phim 'Đối tác Trung Quốc' có nói... có ba việc trong đời người tuyệt đối không nên làm—"

"1. Đừng đánh mạt chược với mẹ vợ."

"2. Đừng yêu một người phụ nữ có quá nhiều ý tưởng."

"3. Đừng hợp tác mở công ty với người bạn thân nhất."

Cao Dương nói thế này:

"Vì vậy, Lâm Huyền, tớ vẫn không nên đến làm việc ở công ty của cậu. Kiếm nhiều tiền hay ít tiền, dù sao cả đời này cũng không

kiếm đủ. Kiếm nhiều hay ít cũng chẳng sao, tớ không muốn mất đi người bạn như cậu, đối với tớ, tình bạn giữa chúng ta quan trọng hơn."

"Cũng không ảnh hưởng gì mà." Lâm Huyền khuyên nhủ:

"Công ty của tớ không phải để kiếm tiền lớn, cũng không phải vì lợi ích gì, rất là thoải mái. Cuối cùng nếu có phá sản cũng chẳng sao."

"Ôi trời, cậu không hiểu đâu."

Cao Dương vẫn kiên quyết:

"Làm việc và làm ông chủ không giống nhau, nhiều công ty bị phá hủy bởi người thân bạn bè vào làm. Dù tớ có thoải mái một chút, không phá hủy công ty của cậu, nhưng tớ không có tài năng gì đặc biệt, cũng không làm được việc lớn, đến đó chẳng phải làm cậu mất mặt sao?"

"Từ nhỏ đến lớn tớ không có tài năng gì nổi trội, giỏi nhất có lẽ là chơi điện tử thôi. Nói thật từ nhỏ đến lớn, từ 'Contra' đến 'Liên Minh Huyền Thoại', có lần nào tớ thua ai không? Nhưng giỏi chơi game cũng chẳng giúp ích gì trong công việc... nên thôi, cậu để công ty cậu quay lại mua vài chiếc xe từ tớ là được rồi."

Thấy Cao Dương kiên quyết như vậy, Lâm Huyền cũng không cố thuyết phục thêm.

Có lẽ đối với Cao Dương...

So với công việc ổn định và mức lương cao, cậu ta thực sự trân trọng tình bạn giữa họ hơn, không muốn vì công việc mà ảnh hưởng đến tình cảm.

Nhìn từ góc độ này, lo lắng của cậu ta cũng không phải là thừa.

Nhiều mối quan hệ bạn bè rất tốt...

Chính vì hợp tác kinh doanh, vay mượn tiền bạc, mở công ty mà cuối cùng trở nên không nhìn mặt nhau.

Điều này cũng không có gì lạ.

Vì vậy, nếu Cao Dương không muốn đến thì không đến. Sau này công ty cần mua xe công vụ thì tìm cậu ta mua nhiều một chút là được.

Sau khi tắm xong.

Lâm Huyền ngáp dài, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Hắn xem giờ, vẫn chưa đến 9 giờ.

Giờ này mà đi vào giấc mơ...

Chẳng thể gặp được tên trộm tam đao, cũng không thể tham gia Kiểm bang, cũng không thể đến nhà Đại Kiểm Miêu ăn chực, chỉ có thể lang thang trong giấc mơ mà thôi.

Chương 467: Mặt trăng xanh (3)

Chẳng mấy chốc.

Cơn buồn ngủ ập đến.

Lâm Huyền tắt điện thoại, trở mình, nhắm mắt lại. ... ...

Vù!?

Lâm Huyền chưa mở mắt đã cảm nhận được một luồng gió thổi tới!

Gió mùa hè?

Chẳng lẽ là gió mùa hè quen thuộc đã quay lại?

Không đúng...

Trong khu thành cổ của Đông Hải trong giấc mơ thứ hai, toàn là những tòa nhà thấp chằng chịt, gió không thể thổi vào được.

Vậy thì bây giờ lại có gió, chẳng lẽ giấc mơ lại quay về giấc mơ đầu tiên?

Tuy nhiên.

Ngay khoảnh khắc Lâm Huyền mở mắt ra, hắn nhận ra đây không thể là giấc mơ đầu tiên.

Vì luồng gió mùa hè thổi tới—

"Thối quá!"

Lâm Huyền bịt mũi, mở mắt ra!

Ánh trăng sáng tỏ.

Xung quanh trống không.

Mặt đất hoang vu hoặc là bùn lầy, hoặc là khô cằn, không có chút sự sống, thậm chí không có một ngọn cỏ.

Nhìn quanh, toàn là cảnh tượng đổ nát.

Đây là đâu?

Không phải Đông Hải cũ, nhìn xa cũng không thấy Đông Hải mới, hoàn toàn không có dấu hiệu của con người!

Là thành phố bị bỏ hoang?

Hay lần này thực sự xuyên không đến nơi khác?

Ầm!!!!!!

Phía trước bên phải, đột nhiên một đống bùn đen rơi xuống, nổ tung!

Các loại rác và những thứ giống như phân bắn tung tóe khắp nơi!

Mùi hôi thối lan tỏa.

Lâm Huyền vội vàng lùi lại vài bước, không biết vừa rồi bùn có bắn vào người mình không.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu nói đây là một hiệu ứng cánh bướm thời gian xảy ra một lần nữa, dẫn đến sự thay đổi mạnh mẽ về thời gian và không gian, khiến thế giới trong giấc mơ cũng chính là thế giới tương lai 600

năm sau thay đổi một lần nữa.

Vậy động lực là gì?

Điểm mấu chốt là gì?

Lâm Huyền nghĩ rằng, cái chết của Quý Tâm Thủy và nhóm Quý Lâm chắc hẳn sẽ gây ra một số ảnh hưởng đến thế giới này, đến tương lai chứ?

Nhưng...

Hôm qua khi vào giấc mơ, giấc mơ thứ hai vẫn y nguyên.

Dù là thành phố Đông Hải cũ, thành phố Đông Hải mới, Đại Kiểm Miêu, Nhị Trụ Tử, hay mặt trăng trên trời, tất cả đều giống như trước đây.

Như vậy mà nói, dù Quý Tâm Thủy tự nhận là nhân vật thế giới dự bị của Câu lạc bộ Thiên tài... cái chết của hắn vẫn không thể gây ra bất kỳ gợn sóng nào trong 600 năm thời gian.

Thật là cái chết nhẹ tựa lông hồng.

"Không đúng, mặt trăng!"

Lâm Huyền đột nhiên phản ứng lại.

Bây giờ giấc mơ thứ ba, thế giới tương lai lại xảy ra thay đổi lớn như vậy, liệu Câu lạc bộ Thiên tài còn tồn tại không?

Logo con dấu của họ còn trên mặt trăng không?

Lâm Huyền vội ngẩng đầu—

Một cái...

Hai cái...

Mười cái...

Hàng trăm cái!

Hắn sững sờ, lập tức quay lại nhìn bầu trời phía sau!

Cũng vậy.

Trên bầu trời vẫn là vô số đĩa ngọc sáng lấp lánh!

Cả bầu trời, có hàng trăm hàng nghìn mặt trăng tròn!

"Không thể nào..."

Nếu bên ngoài Trái Đất thực sự xuất hiện nhiều mặt trăng như vậy, thì chỉ có thể là một giấc mơ hão huyền!

Lâm Huyền lại ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn những "mặt trăng".

Hắn phát hiện ra một điều không đúng...

Dù có rất nhiều "mặt trăng" treo trên bầu trời.

Nhưng thực tế, chúng không phải là mặt trăng thật.

Trước hết, chúng quá tròn, là loại tròn hoàn hảo, giống như một loại thiết bị nhân tạo. Và tất cả các "mặt trăng" đều nằm trên cùng một độ cao trên bầu trời... giống như những chiếc bánh quy được xếp hàng trên bàn, độ cao rõ ràng thấp hơn mặt trăng thật.

Thứ hai, những "mặt trăng" này có màu xanh.

Màu xanh rất sáng.

Dù trong cuộc sống hàng ngày, do chất lượng không khí và thời tiết, cũng đôi khi xuất hiện mặt trăng xanh.

Nhưng ánh sáng xanh từ những "mặt trăng" trên bầu trời này

rõ ràng không phải là ánh trăng, mà giống như một loại động cơ nào đó, phát ra ánh sáng từ các tia ion!

"Đây rốt cuộc là gì?"

Khi Lâm Huyền quan sát kỹ hơn, anh phát hiện ra rằng, không chỉ các "mặt trăng" này khác biệt với mặt trăng thật, mà cả bầu trời phía sau cũng khác với bầu trời thật.

Quá thấp, quá ngột ngạt.

Và còn có một ranh giới rõ ràng với bầu trời ở xa!

Thế giới này...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Huyền càng nhìn càng không hiểu.

Ầm ầm ầm!

Lại một trận nước bẩn từ trên trời rơi xuống... Lâm Huyền nhảy sang một bên, cố gắng tránh né.

Nhưng không may, nước bẩn bắn lên quá cao, phạm vi quá rộng, khiến quần áo Lâm Huyền đầy những vết đen hôi thối.

"Chết tiệt."

Lâm Huyền lẩm bẩm, không thể ở lại nơi này được.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bên phải.

Ở đó, là rìa của trận "mặt trăng" này.

Chỉ cần chạy về phía bên phải... rất nhanh sẽ ra khỏi phạm vi của những "mặt trăng" này, từ đó có thể nhìn rõ những "mặt trăng" đó là gì.

Không nói thêm lời nào, Lâm Huyền lập tức chạy về phía bên phải.

Dù hắn chạy rất nhanh...

Nhưng các "mặt trăng" trên bầu trời lại di chuyển rất chậm.

Trong quá trình chạy, thỉnh thoảng lại có những thứ không rõ rơi xuống, bản thân cũng thường dẫm phải những thứ mềm mềm cứng cứng không rõ, khiến Lâm Huyền cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Đây rốt cuộc là thế giới rác rưởi gì?

Thực sự có con người nào có thể sống trong môi trường khắc nghiệt như vậy không?

Chương 468: Cường quốc lại chính là mình? (1)

Cuối cùng.

Lâm Huyền chạy hết tốc lực nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng miễn cưỡng ra khỏi rìa của "mặt trăng" ngoài cùng, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời—

Đó là...

Một cảnh tượng không thể dùng lời để miêu tả.

Trên hàng trăm nghìn "mặt trăng" giả màu xanh... là một thành phố!

Một thành phố lơ lửng trên không!

Dù tầm nhìn của Lâm Huyền có hạn, chỉ có thể nhìn thấy một góc của thành phố.

Nhưng những tòa nhà cao vút, ánh đèn sáng rực, rõ ràng đó là một thành phố!

Một...

Thành phố trên không!

"Vậy nên... những mặt trăng xanh đó không phải là thiên thể, mà là động cơ? Giống như động cơ tên lửa, đưa cả thành phố khổng lồ này lên bầu trời?"

Lâm Huyền kinh ngạc trước những động cơ phát ra ánh sáng

xanh, cần bao nhiêu lực đẩy để nâng một thành phố lên trời chứ!

Hơn nữa.

Thành phố trên không này rốt cuộc là gì?

Lâm Huyền tiếp tục nhìn về phía trước, phát hiện có một nơi tụ tập ánh sáng, có vẻ như có nhiều người tụ tập ở đó.

Hắn chạy về phía đó.

Trên đường, tình cờ gặp một cậu bé cũng đang chạy về phía đám đông.

"Cháu bé."

Lâm Huyền chặn cậu lại:

"Chú hỏi thăm chút, thành phố trên trời đó là gì vậy?"

"Đó là Rhine!"

Cậu bé mắt sáng trả lời.

"Cái gì?"

Lâm Huyền đứng sững lại, nhớ đến bản hợp đồng vừa ký buổi chiều, cái tên vừa đặt trong văn phòng của Triệu Anh Quân vào buổi sáng...

"Đúng vậy, chú không biết sao?"

Cậu bé nhìn Lâm Huyền với vẻ nghi hoặc, chỉ vào thành phố được hàng trăm, thậm chí hàng nghìn "mặt trăng xanh" nâng lên:

"Đó chính là..."

"Thành phố trên không Rhine!"...

Rhine... thành phố trên không?

Sau khi nói xong, cậu bé quay đầu chạy về phía nơi tập trung ánh đèn xa xa.

Lâm Huyền nghe cái tên quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn này, ngẩng đầu nhìn thành phố trên không được hàng ngàn động cơ phun ra chùm ion màu xanh đẩy lên trời... và trầm ngâm.

Công ty Rhine này.

Có thật là công ty Rhine mà hôm nay hắn vừa mới thành lập không?

Hắn thậm chí còn không dám tin điều đó.

Bản thân công ty Rhine này hắn chỉ thành lập qua loa, mục tiêu không phải là làm lớn mạnh, cũng không phải để trở thành tập đoàn thế giới, chỉ là để che giấu và cung cấp tài chính cho kế hoạch sắp tới của hắn mà thôi.

Ngay cả với tư cách là tổng giám đốc, hắn còn chưa khai trương đã nghĩ đến việc làm một ông chủ không lo việc...

Vậy mà một công ty như thế, sau 600 năm lại có thể xây dựng nên một thành phố trên không che trời lấp đất?

Điều này ngay cả hắn, người sáng lập, cũng không tin nổi!

Nhưng...

Sự thật vẫn là sự thật.

Nếu tối qua khi vào giấc mơ, hắn còn xuất hiện ở Đông Hải cũ, vẫn trong thế giới của giấc mơ thứ hai.

Thì không cần phải nói thêm.

Điểm mấu chốt khiến giấc mơ thay đổi một lần nữa, hiệu ứng cánh bướm thời gian xảy ra lớn, chắc chắn đã xảy ra hôm nay!

Và hôm nay, sự "can thiệp" lớn nhất của hắn vào lịch sử, tất nhiên là quyết định rời khỏi công ty MX và dưới sự hướng dẫn của Triệu Anh Quân, đã bước một bước đáng nhớ nhất trong cuộc đời mình—

Thành lập công ty Rhine.

Do đó.

Rất có khả năng.

Thành phố trên không Rhine mà hắn đang nhìn thấy trên đầu chính là kết quả phát triển hoặc được công ty Rhine mà hắn vừa mới thành lập tiến hành xây dựng trong suốt 600 năm qua.

Có lẽ về cơ bản, thành phố trên không Rhine này không khác gì với việc công ty MX từng xây dựng thành phố Đông Hải mới.

Điều duy nhất khiến người ta không thể hiểu nổi là...

Tại sao công ty Rhine lại xây dựng thành phố trên không này?

Đó có phải là ý định của mình trong tương lai không?

Quay đầu nhìn lại, kẻ thù thực sự là chính mình?

Hay là...

Trong suốt 600 năm dài đằng đẵng, mình đã mất quyền kiểm soát công ty Rhine từ lâu, và công ty cũng đã nhiều lần đổi chủ, ngoài cái tên ra thì không còn liên quan gì đến công ty của mình 600 năm trước?

Không thể hiểu được...

Dù sao thì 600 năm là một khoảng thời gian quá dài và xa xôi.

Lâm Huyền tiếp tục đi về phía trước, kéo dài khoảng cách với thành phố trên không này, và ngẩng đầu nhìn những động cơ ion xanh hàng ngàn cái, mà vừa nãy hắn đã nhầm là "mặt trăng".

Cảnh tượng này, dường như hắn đã từng thấy trong bộ phim "Địa cầu lang thang".

Trong "Địa cầu lang thang", con người vì muốn tránh thảm họa do mặt trời suy yếu gây ra, quyết định xây dựng hàng ngàn động cơ hành tinh trên trái đất, sau đó đồng thời khởi động các động cơ này tạo ra lực đẩy mạnh, đẩy trái đất ra khỏi quỹ đạo quay quanh mặt trời... tiến về phía xa xôi của vũ trụ, lang thang trong không gian, tìm một hệ sao mới để làm ngôi nhà mới.

Lâm Huyền vẫn nhớ rất rõ.

Khi hàng ngàn động cơ hành tinh đồng thời khởi động, mặt bên của trái đất gần mặt trời giống hệt như thành phố trên không Rhine bây giờ, phun ra hàng ngàn chùm ion xanh, đẩy trái đất ra xa...

Chương 469: Cường quốc lại chính là mình? (2)

Nguyên lý của hai việc này có lẽ tương tự nhau.

Theo suy đoán của Lâm Huyền.

Những động cơ phun ra chùm ánh sáng xanh đó, có lẽ là động cơ nhiệt hạch kiểm soát được.

Dù sao thì...

Chỉ có năng lượng tinh khiết và cực đại từ bên trong hạt nhân nguyên tử mới có thể kéo dài mãi mãi, năm này qua năm khác nâng đỡ một thành phố khổng lồ như vậy.

Nếu không, bất kỳ hình thức chuyển đổi năng lượng nào khác đều không thể đạt được hiệu quả đáng kinh ngạc như thế.

"Nói cách khác, trình độ phát triển khoa học của giấc mơ thứ ba so với giấc mơ thứ hai lại tiến thêm một bước nữa."

Lâm Huyền nhớ rất rõ, trong giấc mơ thứ hai, thành phố Đông Hải mới chỉ sử dụng năng lượng hạt nhân ở quy mô nhỏ, nhưng vẫn còn rất xa để đạt được kiểm soát và sử dụng năng lượng nhiệt hạch.

Nhưng giờ đây, trong giấc mơ thứ ba, công nghệ lại có thể tiến xa đến vậy...

Có phải do sự xuất hiện của công ty Rhine đã thay đổi hoàn toàn lịch sử trong 600 năm, gián tiếp thúc đẩy đột phá trong công nghệ nhiệt hạch kiểm soát?

Bước nhanh hơn.

Lâm Huyền càng ngày càng rời xa những động cơ nhiệt hạch kiểm soát màu xanh lam, tầm nhìn cũng mở rộng hơn, có thể thấy rõ hơn cảnh quan của thành phố trên không.

Theo ước tính của hắn.

Độ cao của thành phố trên không Rhine này khoảng hai đến ba nghìn mét trên bầu trời.

Tuy nhiên, con số này chỉ là ước tính và không nhất thiết chính xác, dựa trên trực giác về khoảng cách.

Qua góc nhìn từ thành phố trên không, Lâm Huyền có thể thấy rõ ràng mức độ phát triển công nghệ ở đây, dường như còn phát triển hơn cả thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai, với phong cách cyberpunk hơn (khoa học viễn tưởng).

Liên tưởng đến dòng nước bẩn, phân và bùn vừa rơi từ trên trời xuống...

Không cần nói, những thứ ghê tởm đó chắc chắn là nước thải sinh hoạt từ thành phố trên không Rhine thải xuống.

Điều này... quá thiếu đạo đức rồi.

Cư dân của thành phố trên không thải chất thải trực tiếp xuống, phân và chất nôn mửa đều được xả trực tiếp xuống mặt đất, khiến cho người dân dưới mặt đất sống thế nào đây?

Các ngươi sống trên cao, không khí trong lành, ánh nắng chan hòa, còn thế giới bên dưới chẳng phải đã trở thành một hố phân sao?

"Nếu là ta, chắc chắn ta sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, thật vô lương tâm."

Lâm Huyền tiếp tục đi ra ngoài.

Hắn tự hỏi, nếu mình là CEO của công ty Rhine, hắn có cho phép những chuyện này xảy ra không?

Rõ ràng là không.

Bất kể là thành phố trên không cao ngất trời, hay việc xả rác và chất thải tùy tiện xuống mặt đất, hắn đều không thể chấp nhận.

Nếu để hắn lựa chọn.

Hắn sẽ biến công ty Rhine thành một công ty mang lại tương lai tốt đẹp hơn cho nhân loại, chứ không phải là một doanh nghiệp vô lương tâm và bạo ngược như thế này.

Nhưng...

Vẫn là câu nói đó.

600 năm là một khoảng thời gian quá dài và xa xôi.

Nhiều việc, ai có thể đảm bảo được?

"Nếu ta có thể trực tiếp xuất hiện ở thành phố trên không Rhine thì tốt, như vậy có thể hiểu rõ nhiều việc hơn."

Khụ khụ.

Hắn nhớ đến những bộ phim hoạt hình của Miyazaki và thành phố trên không Columbia trong trò chơi... Lẽ nào giữa thành phố trên không Rhine còn có tượng của mình?

Bị tưởng nhớ, ca tụng như một người sáng lập?

Cũng thật kỳ lạ.

"Đúng rồi, Câu Lạc Bộ Thiên Tài còn tồn tại không?"

Lâm Huyền nhớ ra, mục đích ban đầu hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời là để xem logo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trên mặt trăng có còn không.

Hiện tại...

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhất thời không thể tìm thấy mặt trăng.

Có lẽ là do bị thành phố trên không Rhine che khuất.

Lâm Huyền điều chỉnh hướng chạy, dựa vào phương hướng, tinh tượng và thời gian để ước đoán vị trí của mặt trăng, dần dần điều chỉnh góc nhìn.

Cuối cùng.

Giữa những tòa nhà cao tầng của thành phố trên không Rhine, mặt trăng ngại ngùng, che giấu bấy lâu nay cuối cùng cũng hiện ra rõ ràng.

Nó vẫn tròn trịa và sáng ngời như thế.

600 năm là khoảng thời gian rất dài đối với con người.

Nhưng đối với mặt trăng đã tồn tại hơn hai tỷ năm...

600 năm chỉ là một khoảnh khắc.

Dù thế giới trên trái đất đã thay đổi hoàn toàn, nhưng đối với nó chỉ như một cái chớp mắt, một giấc ngủ ngắn.

Vẫn mọc đằng đông, lặn đằng tây, vẫn tròn khuyết theo chu kỳ, vẫn luôn đối diện với trái đất bằng mặt trước của nó—

Vẫn là như cũ.

Lâm Huyền chăm chú nhìn vào hình bóng đen xuyên qua hai

cực của mặt trăng...

Vẫn quen thuộc như vậy.

Vẫn giống hệt mặt trăng trong giấc mơ thứ hai.

Logo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trên mặt trăng, với ngón tay trỏ đen chỉ thẳng lên trời, vẫn ngạo mạn và kỳ lạ chỉ về phía bầu trời, cười nhạo mọi người trên trái đất... cười nhạo số phận không thể thay đổi.

"Được thôi."

Như vậy, trong thế giới tương lai của giấc mơ thứ ba, Câu Lạc Bộ Thiên Tài này vẫn tồn tại.

Chương 470: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (1)

Điều này làm cho bí ẩn của thành phố trên không Rhine càng trở nên khó hiểu hơn.

Ý nghĩa của nó là gì?

Nếu chỉ để tách biệt người dân trong và ngoài bức tường, độc quyền công nghệ, chia cắt lịch sử... thì sự tồn tại như thành phố Đông Hải mới đã là đủ, và nó hoạt động rất tốt, tại sao lại phải làm một thành phố trên không như vậy, lãng phí công sức và tiền của?

Hay là...

Mục đích của thành phố trên không này có phải là để giấu đi điều gì đó không?

Giấu cho ai?

Giấu cho Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Hay là...

"Giấu cho chính mình?"

Trong giây lát.

Lâm Huyền đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn vào thành phố trên không uy nghiêm này.

Có lẽ.

Thực sự có khả năng!

Nghĩ thử xem, nếu thành phố trên không Rhine này thực sự là do hắn lên kế hoạch xây dựng.

Thì mình trong tương lai tất nhiên sẽ biết về khả năng đi vào giấc mơ để xuyên không, đến ngày 28 tháng 8 năm 2624 này!

Vậy thì...

Có khả năng nào là, bản thân trong tương lai, đang chờ mình tại thành phố trên không Rhine?

Bởi vì hắn biết mình nhất định sẽ đến, nhất định sẽ đến thành phố trên không Rhine để tìm hắn!

Và hắn.

Chỉ cần thông qua các phương tiện như buồng đông lạnh, tìm cách sống đến ngày này sau 600 năm là được.

Lâm Huyền của 600 năm trước, và Lâm Huyền của 600 năm sau gặp nhau...

Chuyện này.

Thực sự có thể xảy ra không?

Lâm Huyền cảm thấy da gà nổi lên.

Hắn không rõ cảm giác của mình lúc này là gì, chỉ biết rằng có chút rùng mình, một cảm giác rùng mình khó tả.

"Cũng có thể mình nghĩ quá nhiều, có lẽ trong tương lai mình đã qua đời từ lâu rồi."

"Nhưng, điều đó không ngăn cản được việc, nếu mình thực sự muốn để lại thông tin quan trọng cho bản thân trong quá khứ,

mình chắc chắn sẽ giấu nó trong thành phố trên không Rhine."

Lâm Huyền cố gắng mô phỏng lại tư duy của mình.

Người hiểu rõ mình nhất chính là bản thân mình...

Trong giả thuyết rằng thành phố trên không Rhine có liên quan đến mình, thì lý do duy nhất để mình tốn công sức xây dựng nó chỉ có một—

Truyền tải thông tin cho bản thân mình trong quá khứ 600 năm trước thông qua giấc mơ!

"Ra là vậy..."

Lâm Huyền bỗng nhiên hiểu ra.

Trong giấc mơ thứ hai trước đây, khi cùng CC lục lọi két sắt trong ngân hàng Thái Mỗ, hắn đã nghĩ đến việc này.

Đến cuối năm 2023. hoặc đầu năm 2024. khi ngân hàng Thái Mỗ thực sự được thành lập, hắn có thể sử dụng két sắt vượt thời gian 600 năm đó để truyền đồ từ quá khứ đến tương lai.

Đây cũng là một dạng hỗ trợ từ quá khứ cho tương lai.

Vậy ngược lại mà nghĩ.

Liệu có cách nào để tương lai hỗ trợ quá khứ không?

Lúc đó Lâm Huyền nghĩ rằng ý tưởng này không thực tế, vì thời gian là không thể đảo ngược.

Nhưng...

Bây giờ nhìn lại.

Trí tuệ của con người có thể thực sự vô hạn.

Nếu như mình nghĩ, tương lai của mình đã để lại một số thông tin, tài liệu, gợi ý, thậm chí là hiện vật, hoặc bản thân mình ngồi trên ngai vàng giữa thành phố trên không cho bản thân trong quá khứ...

Đây chẳng phải là đạt được mục đích hỗ trợ từ tương lai cho quá khứ sao?

Lâm Huyền càng nghĩ càng thấy rõ ràng.

Hắn cảm thấy nếu mình có khả năng này, chắc chắn mình sẽ làm như vậy!

Như vậy mới hợp tình hợp lý!

Như vậy.

Công ty Rhine, thành phố trên không Rhine mới thực sự có ý nghĩa!

"Có vẻ như... phải lên thành phố trên không Rhine để xem một lần."

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Lại nhìn lên thành phố trên không được hàng ngàn động cơ nhiệt hạch kiểm soát nâng lên...

Mặc dù.

Cho đến nay tất cả chỉ là những phỏng đoán vô căn cứ và tưởng tượng.

Nhưng hắn tin rằng.

Cái tên Rhine, như là điểm khởi đầu của tất cả mọi thứ, như là sự truyền thừa tốt nhất của 600 năm thời gian, sự tồn tại của nó, vốn không nên đơn giản như vậy, chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt.

Dù giả thuyết của mình đúng hay sai.

Dù mình trong tương lai đang đợi trên đó hay không.

Dù trong thành phố trên không có giấu thông tin cho mình hay không.

Dù sao đi nữa.

Những câu đố này, chỉ khi tự mình lên thành phố trên không Rhine, mới có thể biết được câu trả lời!

"Nếu thành phố trên không này thực sự tồn tại để chờ mình..."

Lâm Huyền nhìn vào thực thể khổng lồ che khuất bầu trời, mỉm cười:

"Chắc hẳn phải có cửa sau để lại cho mình chứ nhỉ?"

Vậy thì, làm thế nào để lên được thành phố trên không Rhine?

Có chuyến bay chuyên dụng không?

Hay là có thang máy ở một nơi mà hắn không biết?

Lâm Huyền nhìn quanh...

"Ừm?"

Hắn lại thấy một nhóm người tụ tập ở xa, nơi có ánh sáng.

Lúc nãy khi hắn mới xuất hiện ở đây, hắn đã thấy nơi đó.

Nó trông như một bãi đất trống, từ xa nhìn lại, ít nhất có hàng trăm người, như đang tổ chức một buổi tụ họp.

Hơn nữa, đó là nơi duy nhất có ánh sáng trong tầm mắt, nên rất nổi bật; lúc nãy, cậu bé mà hắn gặp trên đường cũng chạy về hướng đó sau khi chia tay hắn.

Chương 471: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (2)

Và Lâm Huyền thắc mắc...

Là vì tại nơi tập trung người và ánh sáng đó, một quả khinh khí cầu khổng lồ đang từ từ bay lên!

Khinh khí cầu này, Lâm Huyền chỉ từng thấy trong phim và trên TV, ngoài đời thực thì chưa bao giờ thấy.

Đây là một thiết bị bay sử dụng không khí nóng hoặc khí heli để bay lên.

Nhưng vì thiếu khả năng chuyển hướng đủ tốt, cũng như thiếu khả năng di chuyển ngang, hầu hết khinh khí cầu chỉ có thể bay theo gió... Vì vậy, trong cuộc sống hàng ngày, tính thực tế của nó không cao, chủ yếu dùng trong thể thao mạo hiểm hoặc du lịch.

Và bây giờ.

Ngay dưới chân thành phố trên không, có một khinh khí cầu đang được thả lên.

Không cần nói, chắc chắn đây là phương tiện di chuyển lên thành phố trên không.

"Không ngờ phương tiện di chuyển lại cổ điển như vậy."

Chỉ với khinh khí cầu này, liệu có an toàn bay lên được thành phố trên không Rhine không?

Lâm Huyền có nghi ngờ.

Nhưng hắn vẫn bước nhanh về phía đám đông, hy vọng có thể xin một chuyến đi nhờ xe... à không, đi nhờ khinh khí cầu.

Tuy nhiên.

Do trước đó đã chạy loanh quanh, khoảng cách này thực sự rất xa.

Lâm Huyền nhìn khinh khí cầu từ từ phồng lên, rồi từ từ bay lên trời...

Khi Lâm Huyền cuối cùng cũng đến nơi, khinh khí cầu khổng lồ đã kéo theo giỏ hành khách nhỏ bên dưới bay lên hàng chục mét và vẫn tiếp tục tăng tốc từ từ.

Lâm Huyền ngước nhìn.

Phát hiện...

Đây không phải là khinh khí cầu theo nghĩa truyền thống, mà là khí cầu heli.

Khinh khí cầu thông thường, bên trong khí cầu được bơm đầy không khí, sau đó sử dụng ngọn đuốc lớn để đốt nóng không khí bên trong, giảm mật độ, từ đó tạo lực đẩy.

Còn khí cầu heli thì khác.

Nó không cần bất kỳ thiết bị đốt nóng nào.

Mật độ của heli tự nhiên đã thấp hơn không khí, nên chỉ cần bơm đầy khí cầu bằng heli và kín khí, nó tự mình có thể tạo ra lực đẩy lớn mà không cần thêm thiết bị nào khác.

Tuy nhiên...

Thành phố trên không Rhine cao chỉ khoảng hai, ba nghìn mét, sử dụng khí cầu heli có vẻ hơi phô trương?

Khoảng cách này dùng khinh khí cầu đốt nóng không khí thông thường là đủ rồi.

Chẳng lẽ...

Thành phố trên không Rhine cao hơn so với ước tính của mình?

Lâm Huyền nhớ lại những kiến thức địa lý học từ thời trung học.

Hắn cảm thấy nếu cao hơn nữa, thì thật sự không thực tế.

Hắn nhớ trong sách địa lý có viết, cứ mỗi 1000 mét độ cao, nhiệt độ sẽ giảm khoảng 6 độ C, vì vậy độ cao từ hai đến ba nghìn mét là thích hợp nhất cho cuộc sống của cư dân thành phố trên không, không quá lạnh.

Hơn nữa, càng lên cao, áp suất không khí càng giảm, không chỉ làm cho điểm sôi của nước giảm gây ra nhiều phiền phức không đáng có, mà còn làm cho không khí loãng dễ gây ra phản ứng cao nguyên (say độ cao).

Tất nhiên.

Đó là theo góc nhìn của năm 2023.

Bây giờ thành phố trên không Rhine chắc chắn đã chinh phục được công nghệ nhiệt hạch kiểm soát, họ có nguồn năng lượng và nhiệt lượng vô hạn, vấn đề về nhiệt độ và áp suất không phải là vấn đề lớn, rất dễ giải quyết.

Vì vậy, không loại trừ khả năng mình đã ước tính sai độ cao của thành phố trên không Rhine.

Tuy nhiên.

Nhanh chóng thôi.

Lâm Huyền nhận thấy một điểm khác thường nữa—

Hắn thấy người "hành khách" đứng dưới khí cầu heli, trong giỏ hành khách... toàn thân đều trang bị đầy đủ!

Hắn mặc một bộ đồ kín mít, dày cộp, giống như đang mặc một bộ đồ du hành vũ trụ đơn giản.

So sánh này không hề phóng đại.

Người "hành khách" đó trông như một người trong quảng cáo lốp xe Michelin, điều quan trọng nhất là hắn ta còn đội một chiếc mũ bảo hiểm lớn, thực sự rất giống một phi hành gia.

Điều này khiến Lâm Huyền càng thêm khó hiểu...

Khí cầu heli + đồ du hành vũ trụ, người này rốt cuộc là đi đâu?

Hắn ta không phải đi thành phố trên không sao? Sao lại làm mọi thứ phức tạp và cầu kỳ như vậy?

Lâm Huyền quyết định tìm ai đó hỏi thử.

Hắn nhìn quanh đám đông...

Nhanh chóng.

Hắn thấy ba bóng dáng quen thuộc mà lại không ngờ đến!

A Tráng!

Nhị Trụ Tử!

Tam Bàn!

Là ba tên đàn em cũ của Đại Kiểm Miêu!

Gặp lại người quen nơi đất khách, Lâm Huyền không kìm được

cười.

Ba tên đàn em này, trong giấc mơ đầu tiên đã bị mình và Đại Kiểm Miêu xử bắn không biết bao nhiêu lần; trong giấc mơ thứ hai, chúng đã hoàn lương, đi theo Đại Kiểm Miêu và Lê lão bản làm việc... thật không ngờ trong giấc mơ thứ ba này lại gặp lại chúng.

Trong khoảnh khắc này, Lâm Huyền cảm thấy có lẽ lịch sử thực sự có tính tất yếu nào đó.

Một số người, một số việc, như những điểm mốc lịch sử tất yếu...

Chắc chắn sẽ tồn tại.

Nhất định xảy ra.

Lẽ nào... đây lại là một quy luật thời gian mới?

Lâm Huyền vẫn chưa thể hiểu được.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về điều này, tốt hơn là nên hỏi họ xem tại sao ở đây lại tụ tập nhiều người như vậy.

Chương 472: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (3)

"A Tráng!"

Lâm Huyền nhiệt tình tiến tới chào hỏi.

A Tráng thấp hơn Lâm Huyền một cái đầu, nhưng thân hình rất vạm vỡ, ánh mắt cậu ta rời khỏi bầu trời, nhìn lên nhìn xuống Lâm Huyền.

"Cậu là ai?"

"Điều đó không quan trọng." Lâm Huyền cười vỗ vai cậu ta, đã gặp nhiều lần như vậy rồi, Lâm Huyền không hề lạ lẫm chút nào:

"Kiểm ca đâu? Hắn ta ở đâu?"

Nghe thấy từ "Kiểm ca" phát ra từ miệng Lâm Huyền... sắc mặt của A Tráng cũng dãn ra khá nhiều.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ tự nhiên như ở nhà của Lâm Huyền, chắc hẳn là bạn của Kiểm ca, A Tráng cũng không có gì đề phòng, chỉ lên khinh khí cầu đã bay lên đến vài trăm mét trên không:

"Cậu đến muộn rồi, Kiểm ca đã khởi hành rồi."

Lâm Huyền khó tin nghiêng đầu, ngẩng lên nhìn khinh khí cầu đang nhanh chóng bay lên trời:

"Người mặc đồ phi hành trên đó là Kiểm ca? Đại Kiểm Miêu?"

"Ừ, không phải thì ai vào đây?"

"Hắn ta định đến thành phố trên không Rhine à?"

"Đúng vậy."

A Tráng nhìn Lâm Huyền, tiếp tục nói:

"Chắc cậu biết hết rồi mới đến đây chứ? Chăm chú mà nhìn đi."

Nói xong, cậu ta không thèm để ý đến Lâm Huyền nữa, ngẩng đầu nhìn lên trời:

"Hy vọng Kiểm ca lần này có thể thành công, nếu không thì..."

Cậu ta cắn môi, không nói tiếp.

Lâm Huyền bối rối nhìn A Tráng.

Mặc đồ phi hành kín mít như vậy rồi, còn có nguy hiểm gì nữa chứ?

Thôi vậy, hắn tạm thời không hỏi nữa, lặng lẽ xem Đại Kiểm Miêu biểu diễn.

Hôm nay chỉ là do hắn đến trễ, không kịp lên khinh khí cầu cùng Đại Kiểm Miêu, nếu lát nữa Đại Kiểm Miêu thực sự thành công lên thành phố trên không Rhine, ngày mai hắn sẽ đến sớm hơn để đi nhờ.

Lâm Huyền cũng không để tâm nhiều, cùng mọi người xung quanh im lặng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi có cái khinh khí cầu nhỏ trắng đang nhanh chóng bay lên.

Nhìn lại...

Đại Kiểm Miêu đang ngồi trên khinh khí cầu, đã bay lên ít nhất 2000 mét, cái khinh khí cầu to lớn giờ chỉ còn lại bằng nắm tay.

Nhưng may mắn là dưới thành phố trên không Rhine có hàng ngàn chiếc động cơ hạt nhân kiểm soát nhiệt, hoạt động ngày đêm, cung cấp đủ lực nâng để giữ thành phố lơ lửng, đồng thời phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu sáng nửa bầu trời, giúp mọi người dưới mặt đất có thể nhìn thấy Đại Kiểm Miêu đang nhỏ dần thành một chấm trắng nhỏ.

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn khinh khí cầu của Đại Kiểm Miêu bay lên... lên... lên...

Đến độ cao không còn nhìn thấy nữa.

Hắn đến gần A Tráng, người đang nắm chặt tay, nhìn lên trời, nhỏ giọng nói:

"Có vẻ như... bay quá đà rồi..."

Hiện tại, độ cao của Đại Kiểm Miêu rõ ràng đã vượt quá thành phố trên không Rhine, tiếp tục bay nữa sẽ đến tầng bình lưu mất, rõ ràng là lệch hướng rồi.

"Cậu đang nói gì vậy?"

A Tráng quay đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Xung quanh thành phố trên không Rhine có một khu vực phòng không bằng tia laser cao đến một vạn mét, chỉ cần chạm vào sẽ bị tia laser khóa mục tiêu ngay lập tức, trực tiếp bốc hơi... Toàn bộ khu vực phòng không được thiết kế hình nón bao quanh thành phố, chỉ có đỉnh nón, ở độ cao một vạn mét, giữa thành phố mới có một điểm chết, muốn đột phá phòng thủ của thành phố trên không Rhine chỉ có thể từ đó vào."

Lâm Huyền cảm thấy như đang nghe chuyện thần tiên:

"Một vạn mét? Hệ thống phòng thủ bằng tia laser? thành phố này phòng bị nghiêm ngặt vậy sao?"

"Đúng vậy."

A Tráng quay đầu lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào chấm trắng nhỏ trên bầu trời:

"Vì vậy, muốn đột phá phòng thủ để vào thành phố trên không Rhine, phải ngồi khinh khí cầu bay lên đến gần hai vạn mét, rồi nhảy xuống, thông qua bay lượn tìm đúng vị trí rồi lao xuống, mở dù để hạ cánh an toàn."

Điều này...

Lâm Huyền chớp mắt, không thể tin nổi.

Đây là kiểu gì?

Ngồi khinh khí cầu lên đến hai vạn mét, rồi thực hiện nhảy dù?

Cách này ngay cả trong trò "Extreme Nation" cũng không dám thử!

Nghĩ kỹ lại, không lạ gì khi Đại Kiểm Miêu phải mặc đồ phi hành kín mít.

Vì ở độ cao hai vạn mét, nhiệt độ chắc chắn dưới âm ba mươi độ, nếu không mặc đồ dày, chắc chắn sẽ bị đông cứng trong gió lạnh.

Hơn nữa, ở độ cao hai vạn mét, áp suất khí quyển chỉ bằng một phần năm so với mặt đất, lượng oxy không đủ để thở. Vì vậy, có thể tưởng tượng rằng, trên lưng Đại Kiểm Miêu cũng mang theo bình oxy và các thiết bị cung cấp áp suất.

"Quá điên rồ."

Lâm Huyền cảm thán.

Dù hắn đã nhiều lần tự sát trong giấc mơ và trải nghiệm nhiều lần những hoạt động nguy hiểm cận tử, nhưng tự sát và tự tìm cái chết là hai chuyện khác nhau.

Hắn đã từng thử thách nhảy dù từ độ cao tám nghìn mét trong giấc mơ, và nhiều lần bị biến thành đống thịt nát.

Thậm chí nhiều lần trong quá trình rơi tự do bị ngất xỉu mà không rõ lý do.

Nhảy dù từ độ cao tám nghìn mét đã khó như vậy.

Huống chi Đại Kiểm Miêu phải nhảy từ độ cao hai vạn mét, sau đó còn phải điều khiển bay lượn, ngắm đúng khe hở duy nhất trong hệ thống phòng thủ, rồi lao xuống và kịp mở dù.

Chương 473: Đông Hải những người đàn ông cuối cùng! (4)

Thử thách nguy hiểm đến mức này, bất kỳ sai lầm nhỏ nào cũng sẽ mất mạng!

Làm gì thế này Đại Kiểm Miêu...

Lâm Huyền thở dài.

Ngươi chỉ là một Đại Kiểm Miêu, không phải Batman, phô trương như vậy để làm gì? Không cần mạng nữa sao?

"Sao các cậu chắc chắn, ở giữa thành phố trên không Rhine có một khe hở trong hệ thống phòng thủ?"

"Vì có người đã vào được."

A Tráng nhẹ giọng nói:

"Dù... chỉ một lần, cuối cùng vẫn thất bại. Nhưng chúng tôi đã thấy hắn ta vào được."

"Chỉ có cách này để vào thành phố trên không Rhine thôi sao?" Lâm Huyền hỏi:

"Không còn cách nào an toàn hơn sao?"

A Tráng lắc đầu:

"Nếu có... thì chúng tôi đã không phải bận rộn suốt những năm qua, chịu nhiều hi sinh như vậy."

Nói xong, A Tráng ra hiệu cho Lâm Huyền im lặng, trán cậu ta

bắt đầu xuất hiện mồ hôi, nheo mắt, chăm chú nhìn lên khinh khí cầu đã biến mất khỏi tầm mắt.

Lâm Huyền lúc này cũng không hiểu mọi chuyện là vì cái gì, để làm gì.

Nhưng nhìn biểu cảm của mọi người xung quanh, đều im lặng nắm chặt tay.

Hắn biết đây không phải lúc để hỏi, chỉ có thể theo ánh mắt của A Tráng mà nhìn lên trời.

Vậy...

Đây thực sự chỉ là một hình thức khác của Đông Hải Mới?

Đông Hải Mới dùng tường cao ngăn họ vào; thành phố trên không Rhine thì bay lên trời, thiết lập vùng phòng thủ cao một vạn mét, triệt để ngăn chặn khả năng xâm nhập.

Nhưng.

Tại sao lại để lại một lỗ hổng duy nhất trên bầu trời ở trung tâm thành phố?

Mục đích của việc này là gì?

Hắn không tin rằng đó là vì lý do kỹ thuật...

Thành phố trên không Rhine khác với Đông Hải Mới vô dụng, đây là một thành phố tương lai phát triển cao đã chinh phục được năng lượng hạt nhân có kiểm soát, làm sao có thể để lại một điểm chết trong hệ thống phòng thủ?

Có khó để phong tỏa không?

Tại sao lại phải để lại một kẽ hở?...

Hả?

Khoan đã.

Hắn liên tưởng đến tất cả những điều bất thường và không hợp lý này...

Có phải...

Lỗ hổng đó!

"Cố tình để lại cửa sau cho chính mình?"

Nhưng như vậy cũng quá tự tin vào bản thân rồi!

Rốt cuộc là ai tự tin vào mình đến vậy?

Nếu như Lâm Huyền nhớ không nhầm, thì tính đến năm 2023. người giữ kỷ lục nhảy dù từ độ cao nhất thế giới, chính là một phó chủ tịch của Google.

Năm 2014. ông ấy đã sử dụng khinh khí cầu để bay lên độ cao hơn 40. 000 mét, sau đó tự do rơi trong suốt bốn phút trước khi mở dù và hạ cánh an toàn.

Đây chính là sức hấp dẫn của việc thách thức các giới hạn trong thể thao mạo hiểm.

Cũng là lý do khiến dân số ở nước ngoài thường khá thưa thớt.

Mặc dù so với kỷ lục nhảy dù từ độ cao 40. 000 mét của phó chủ tịch Google, việc nhảy dù từ độ cao 20. 000 mét của Đại Kiểm Miêu dường như không có gì khó khăn.

Nhưng độ khó giữa họ khác biệt như trời với đất!

Nói một cách đơn giản, phó chủ tịch Google chỉ cần nhảy từ độ cao 40. 000 mét xuống và mở dù đúng thời điểm là được.

Còn đối với Đại Kiểm Miêu...

Hắn ta cần phải điều chỉnh chính xác trong quá trình lướt, kiểm soát tốc độ và hướng để qua được khoảng trống trong hệ thống phòng không, sau đó mới có cơ hội mở dù hạ cánh.

Chỉ cần lệch một chút, vị trí không chính xác một chút, tốc độ nhanh hơn một chút, có thể sẽ chạm vào lưới quét phòng không và bị laser tiêu diệt ngay lập tức!

Lâm Huyền nghĩ rằng, Đại Kiểm Miêu không phải là người hay tìm việc để làm và thách thức các giới hạn như vậy.

Còn thành phố trên không Rhine này đối với hắn...

Tại sao nhất định phải đi?

Đột nhiên!

Trong đám đông phát ra tiếng kêu kinh ngạc:

"Nhảy rồi! Nhảy rồi!","Đại Kiểm nhảy rồi!","Đang lướt!","Phải nhớ kỹ vị trí đó!"...

Tiếng lo lắng và ngạc nhiên của mọi người vang lên không ngừng, Lâm Huyền thì không thấy gì cả.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện hầu hết mọi người đều đã lấy ra ống nhòm.

Quay đầu lại, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn đều cầm ống nhòm, ngước lên nhìn phía trên.

Lâm Huyền bước tới, vỗ vai Nhị Trụ Tử:

"Nhị Trụ Tử, chị dâu tới tìm cậu kìa."

"Đâu đâu!!"

Nhị Trụ Tử liền bỏ ống nhòm xuống, nhìn xung quanh!

"Kia kìa, đằng sau kìa."

Lâm Huyền chỉ vào một chỗ đông người, sau đó nhanh chóng cướp lấy ống nhòm từ tay Nhị Trụ Tử, đưa mắt nhìn lên phía trên.

Ống nhòm này còn có chức năng nhìn ban đêm.

Hôm nay trời sáng trăng, không có mây, khi độ cao của Đại Kiểm Miêu giảm dần... qua ống nhòm bắt đầu thấy một bóng trắng mờ mờ.

Đó có lẽ là Đại Kiểm Miêu.

Lúc này, bóng mờ đó đang điều chỉnh tư thế, mở rộng cơ thể, dường như đang kiểm soát hướng lướt.

Khi Lâm Huyền bắt đầu cảm thấy hào hứng sôi trào...

Đột nhiên!

Một vệt sáng xuất hiện trong màn đêm ở độ cao hàng vạn mét!

Một quả cầu lửa nhỏ bùng lên.

Sau đó...

Mọi thứ trở nên yên tĩnh.

"Đó là..."

Lâm Huyền hạ ống nhòm xuống, nhớ lại lời của A Tráng nói trước đó và cảnh tượng bất ngờ của ánh sáng bị bốc hơi.

Chỉ vậy thôi sao?

Chỉ đơn giản như vậy, Đại Kiểm Miêu đã bị laser phòng không giết chết sao?

Hắn nhìn xung quanh.

Quả nhiên, từ biểu cảm trên khuôn mặt mọi người, hắn nhận được câu trả lời khẳng định.

Chương 474: Pháo hoa. (1)

A Tráng thở dài.

Tam Bàn cũng lắc đầu.

Trong không gian tập trung hàng trăm người, im lặng như tờ, không ai nói gì.

Lâm Huyền cảm thấy rất kỳ lạ.

Không khí này thật sự rất kỳ lạ.

Nói là buồn, nhưng dường như mọi người cũng không buồn đến thế.

Giống như họ đã chết lặng.

Lại giống như họ đã quen với những sự hy sinh này.

Mỗi ánh mắt đều trống rỗng.

Một ông lão lảo đảo bước lên, vỗ vai A Tráng, trên khuôn mặt đầy những vết lở loét đen chảy mủ không ngừng, có mùi hôi thối:

"A Tráng, đến lượt con rồi..."

A Tráng gật đầu.

Cậu ta quay đầu đi về phía khác của bãi đất.

Ở đó...

Có một chiếc khinh khí cầu đang bắt đầu bơm khí và một bộ trang bị y hệt như của Đại Kiểm Miêu vừa chết.

"Không phải, các người đang làm gì vậy?"

Lâm Huyền càng lúc càng mơ hồ.

Xếp hàng đi chết?

Hay là các thành viên của bang Kiểm đã làm gì đó tội lỗi không thể tha thứ, đây là hình phạt dành cho họ?

Cho dù có lý do gì đó bắt buộc phải vào thành phố trên không Rhine, cũng không thể mãi tận dụng người của bang Kiểm như vậy!

Đại ca của họ vừa mới chết, xương cốt cũng bị bốc hơi, không thể đổi người từ băng nhóm khác sao?

Lâm Huyền cảm thấy khó chịu với cảm giác chết lặng của đám đông này.

Hắn thấy bất công cho Đại Kiểm Miêu.

Nhưng.

Khi hắn quay vòng quanh nhìn xung quanh.

Lại phát hiện...

Trong đám đông tụ tập ở đây, không có một người đàn ông thanh niên hoặc trung niên nào!

Phụ nữ, người già, trẻ em...

Chỉ duy nhất không có đàn ông.

Hắn nhìn lại lần nữa, thật sự không có một người đàn ông nào!

"Những người đàn ông khác đâu?"

Lâm Huyền không thể kiềm chế mà hỏi.

Lúc này.

Một thiếu nữ quen mặt, Lê Ninh Ninh, đứng bên phải Lâm Huyền, lắc đầu:

"Họ ba người..."

"Chính là những người đàn ông cuối cùng của Đông Hải."...

Lâm Huyền cau mày.

Nhìn đám đông im lặng xung quanh, nhìn A Tráng đang bắt đầu mặc đồ phi hành gia ở phía xa, nhìn thành phố trên không Rhine với hàng ngàn ngôi sao xanh lấp lánh trên bầu trời, nhìn lên trên cao, nơi mặt trăng bị bóng đen che phủ...

Thế giới này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Bố cô đâu rồi?"

Lâm Huyền nhìn Lê Ninh Ninh hỏi.

Vừa rồi Lâm Huyền đã nhìn một vòng, nhưng không thấy bóng dáng của Lê Thành.

"Bố tôi đã chết khi tôi còn nhỏ."

Lê Ninh Ninh ngước nhìn lên bầu trời, nơi có hàng ngàn mặt trăng xanh giả:

"Ông ấy là người đầu tiên đề xuất nhảy dù từ trên cao để vào thành phố trên không. Tất nhiên, ông ấy cũng là người đầu tiên thử. Chỉ tiếc rằng lúc đó mọi người không biết đến sự tồn tại của lớp phòng không laser, nên... độ cao nhảy dù của ông ấy rất thấp,

trực tiếp bị laser bắn trúng và bốc hơi."

Lâm Huyền im lặng, lại nhìn quanh.

Không thấy người phụ nữ quyến rũ mà hắn muốn thấy, cũng chính là mẹ của Lê Ninh Ninh, tình nhân của Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên:

"Thế còn mẹ cô?"

"Mẹ tôi là người thứ hai."

Lê Ninh Ninh nói nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt cô ấy vẫn cứng cỏi và không cam chịu, giống như trong giấc mơ thứ hai.

Như một con bướm bay ngược chiều gió.

Nghĩ đến việc đã gặp Lê Ninh Ninh trong thế giới thứ hai, từ một công chúa được yêu thương trở thành cô nhi mất cả cha lẫn mẹ, không tránh khỏi có chút đau lòng và thương cảm.

"Tại sao nhất định phải đi thành phố trên không Rhine?"

Lâm Huyền hỏi điều mà hắn thắc mắc nhất:

"Tại sao nhiều người lại liều mạng để bay lên đó? Mục đích của các người là gì? Vẫn là để trộm sách sao? Tìm hiểu lịch sử? Hay là để thu thập kiến thức?"

Lê Ninh Ninh lắc đầu:

"Không phải những thứ đó... Những thứ đó tuy quan trọng, nhưng khi sự sống và tương lai đều gặp vấn đề, ai còn quan tâm đến chúng chứ?"

"Anh chắc là bạn của Đại Kiểm Miêu nhỉ? Anh đến từ nơi rất xa phải không? Nếu không thì sao lại không biết những chuyện này..."

Lê Ninh Ninh lấy ra chiếc khăn tay trong túi, bế cô bé luôn nắm lấy gấu áo của mình, lau những vết lở loét trên cổ cô bé.

Dịch mủ không ngừng chảy ra, vết thương cũng không có dấu hiệu lành lại.

Lâm Huyền nhíu mày...

Đây là bệnh gì?

Hơn nữa, không chỉ có cô bé này.

Hắn đã thấy, trong đám đông tụ tập ở đây, nhiều người có những vết lở loét đen trên da, chảy mủ.

"Là bệnh phóng xạ."

Lê Ninh Ninh đặt cô bé xuống đất, thu khăn tay lại và giải thích với Lâm Huyền:

"Không biết từ khi nào... ngày càng nhiều người mắc bệnh phóng xạ. Đều là do thành phố trên không Rhine gây ra."

Cô ấy nhíu mày, nhìn chằm chằm vào vật thể khổng lồ lơ lửng trên bầu trời:

"Phóng xạ có thể đến từ động cơ nhiệt hạch dưới thành phố trên không, hoặc có thể từ nước thải và rác thải họ ném xuống, nhưng tóm lại, chính sự tồn tại của nó đã khiến ngày càng nhiều người mắc bệnh và mất mạng."

"Bệnh này tuy không lây nhiễm, nhưng một khi mắc phải, sẽ trở thành bệnh không thể chữa khỏi, các vết lở loét không thể lành lại sẽ ngày càng nhiều, liên tục nhiễm trùng, và cuối cùng là cái chết đau đớn."

Chương 475: Pháo hoa. (2)

"Một số em bé, chưa kịp chào đời đã chết trong bụng mẹ vì bệnh phóng xạ, ngay cả khi sinh ra cũng bị dị tật, căn bệnh này thật sự quá đáng sợ. Điều đáng sợ nhất là... chúng ta không thể trốn tránh nó."

Lê Ninh Ninh quay đầu lại, nhìn chiếc khinh khí cầu sau lưng Lâm Huyền đang không ngừng phồng lên, dần dần nổi lên không trung:

"Ban đầu, mọi người đều muốn trốn thật xa, nhưng cuối cùng phát hiện ra điều đó vô ích. Những chất phóng xạ sẽ lan truyền theo gió, chim thú và côn trùng đến khắp nơi trên thế giới, dù ở đâu cũng không trốn được."

"Vì vậy... chúng tôi mới phải tìm cách bay vào thành phố trên không đó. Bố tôi nói rằng, trên đó chắc chắn có thuốc có thể miễn dịch với căn bệnh phóng xạ này. Chỉ cần lấy được mẫu thuốc... dù chỉ là một viên, một hộp, cũng có thể nghiên cứu thành phần của nó để tái tạo ra thuốc miễn dịch với bệnh phóng xạ."

"Chỉ có như vậy, chúng tôi mới có thể sống sót và có tương lai."...

Nghe đến đây.

Lâm Huyền xem như đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra trên thế giới này.

Nói đơn giản.

Trong giấc mơ thứ ba, môi trường sống của nhóm Lê Thành và

Đại Kiểm Miêu còn tồi tệ hơn nhiều so với giấc mơ thứ hai.

Không chỉ có họ, mà toàn thế giới cũng vậy.

Công nghệ nhiệt hạch kiểm soát không chỉ không mang lại điện miễn phí và năng lượng vô tận cho người dân bình thường, mà còn làm tăng thêm khoảng cách giàu nghèo... không, hay đúng hơn là khoảng cách về sự sống.

Lâm Huyền cho rằng nguyên nhân gốc rễ của bệnh phóng xạ có lẽ liên quan đến hàng ngàn động cơ màu xanh hoạt động ngày đêm kia.

Người dân trong thành phố trên không chắc chắn có cách miễn dịch với căn bệnh này, sống vô tư vô lo.

Còn người trên mặt đất thì không có loại thuốc đặc hiệu này, vì vậy phải chịu đựng căn bệnh phóng xạ từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Theo lời Lê Ninh Ninh, tỷ lệ mắc bệnh này không cao, nhưng tỷ lệ tử vong là 100%, và nó còn mang đến những vết thương không thể lành, nỗi đau về thể xác và tinh thần khổng lồ cho người bệnh.

Thực sự đây là căn bệnh đáng sợ hơn cả ung thư trong thời đại này.

Cũng chính vì thế.

Một nhóm người như Lê Thành và Đại Kiểm Miêu đã ra đời, họ mạo hiểm cả mạng sống để bay vào thành phố trên không, mong lấy được thuốc đặc trị.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Không có thuốc, mọi người sớm muộn gì cũng chết.

Sẽ có một ngày, bệnh phóng xạ sẽ ảnh hưởng đến người thân, bạn bè, gia đình của họ.

Đây thực sự là trách nhiệm của mỗi người dân trong thời kỳ suy vong của đất nước.

Nhưng...

Phạm vi phòng không của thành phố trên không Rhine thực sự quá khắc nghiệt, nó khóa chặt không trung trong vòng một vạn mét.

Muốn bay qua khe hở duy nhất ở trung tâm thành phố, phải sử dụng khinh khí cầu để bay lên độ cao hai vạn mét, sau đó tận dụng tối đa khả năng lướt để ngắm vào khe hở đó, mới có thể tránh được laser phòng không và vào được bên trong thành phố trên không.

Vị trí của khe hở này không giống như trong trò chơi có các đường biên chỉ dẫn, chắc chắn là thông tin quý giá được đổi bằng vô số lần thất bại và vô số mạng người.

Đó là lý do tại sao trong các làng mạc xung quanh đây không có người đàn ông nào trưởng thành...

Họ đều đã chết trên bầu trời phía trên thành phố trên không Rhine, bị laser bốc hơi, hóa thành mây khói.

"Quá tàn nhẫn."

Lâm Huyền thở dài.

Hắn không hiểu nổi.

Tại sao...

Mỗi lần thay đổi trong giấc mơ, trình độ khoa học công nghệ càng ngày càng cao, nhưng cuộc sống của mọi người lại càng ngày

càng tệ, càng phân hóa, càng xa cách.

Trước đây ít nhất chỉ là sự chia cách giữa Đông Hải mới và Đông Hải cũ.

Giờ đã trở thành sự khác biệt giữa mặt đất và thành phố trên không.

Nếu khoa học công nghệ tiếp tục phát triển... chẳng phải hai nhóm người này chỉ có thể nhìn nhau qua các hệ sao sao?

"Điều này không bình thường."

Lâm Huyền vẫn nghĩ vậy.

Hắn không tin rằng, một thế giới bình thường lại phát triển đến mức méo mó như vậy.

Vì vậy.

Không cần nói ra cũng biết...

Tương lai của thế giới trong giấc mơ thứ ba, bao gồm cả sự tồn tại của thành phố trên không Rhine, rất có thể vẫn là âm mưu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chi phối lịch sử loài người và làm rối loạn dòng chảy thời gian!

Họ chính là những kẻ không muốn thấy loài người sống tốt.

Thật khó hiểu...

Các ngươi là người ngoài hành tinh hay phản bội trái đất?

Để loài người sống tốt hơn, các ngươi cảm thấy khó chịu đến vậy sao?

Và.

Điều khiến Lâm Huyền cảm thấy lạnh lòng hơn nữa là...

Rhine.

Đó rõ ràng là công ty mà hắn đã đặt tên, là thứ mà hắn đã tạo ra.

Tại sao bây giờ nó lại trở thành một đồng bọn với những kẻ này?

Rốt cuộc đã sai ở đâu?

Là tương lai của bản thân đã chọn để Rhine đồng lõa với Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Chương 476: Từ không trung rơi xuống. (1)

Hay là bản thân đã phản kháng, đã chiến đấu, nhưng cuối cùng thất bại?

Nếu nhất định phải chọn một trong hai kết quả này, Lâm Huyền cho rằng chắc chắn là kết quả thứ hai.

Đồng lõa với những kẻ này sao?

Chính mình dù chết cũng không bao giờ làm vậy.

Từ lúc hắn quyết định báo thù cho Đường Hân và Hứa Vân, tàn nhẫn giết chết Quý Tâm Thủy, Quý Lâm và Chu Đoạn Vân... hắn đã kiên định đứng về phía đối lập với những kẻ ác này.

Dù Lâm Huyền cũng không cho rằng mình hoàn toàn là chính nghĩa.

Nhưng ít nhất.

Hắn không thích thế giới bị thao túng bởi con người, không thích tương lai không có hy vọng.

"Vậy nên... quả thật là mình đã thất bại sao?"

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Nhìn lên thành phố trên không với ánh sáng xanh thăm thẳm, giống như đôi mắt xanh biếc của chim hoàng yến.

Có phải vì mình đã thất bại, nên công ty Rhine cũng đã thuộc

về người khác? Vì vậy mới có tai họa trên bầu trời này?

"Ha ha, thật là tức giận."

Nhưng không sao.

Dù thực sự trong quá trình này mình đã thua, thì kẻ thua cũng không phải là mình của năm 2023 hiện tại.

Đối với mình của năm 2023 hiện tại, công ty Rhine mới chỉ vừa thành lập, thậm chí lễ cắt băng khánh thành còn chưa diễn ra.

Mọi thứ trong tương lai đều chưa được định đoạt.

Lịch sử 600 năm này, đối với mình mà nói, chỉ là một tờ giấy có thể xé bỏ bất cứ lúc nào.

Mình chính là lịch sử!

Làm sao thua, thì làm sao thắng lại!

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn Lê Ninh Ninh:

"Thật đáng xấu hổ, trước đây đã hứa với cô mà không thực hiện, nhưng bây giờ bù đắp vẫn chưa muộn."

Lê Ninh Ninh chớp chớp mắt, nghiêng đầu:

"Trước đây? Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau mà?"

Lâm Huyền gật đầu.

Đúng vậy.

Đối với Lê Ninh Ninh, tất nhiên là chưa từng gặp.

Nhưng trong giấc mơ thứ hai, mình đã hứa với Lê Ninh Ninh sẽ giúp cô ấy phá hủy thành phố Đông Hải mới.

Nhưng cuối cùng, kế hoạch này chưa kịp thực hiện, thậm chí còn chưa vào được bên trong bức tường thành Đông Hải mới, đã bất ngờ bước vào giấc mơ thứ ba.

Cũng được.

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn lên vật thể khổng lồ che trời lấp đất trên không trung, những động cơ nhiệt hạch kiểm soát với ánh sáng xanh như hàng ngàn đôi mắt:

"Thành phố trên không này mà nổ tung... chắc chắn sẽ đẹp lắm nhỉ?"

Lâm Huyền mỉm cười, nhìn Lê Ninh Ninh:

"Đến lúc đó, tôi sẽ mời cô xem pháo hoa nhé!"

"Anh đang nói linh tinh gì vậy." Lê Ninh Ninh thực sự bị chọc cười:

"Chúng tôi chỉ muốn vào thành phố trên không để lấy thuốc đặc trị thôi, anh định nổ tung nó làm gì. Nhưng mà..."

Lê Ninh Ninh ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu thật sự có thể nổ tung nó thì tốt quá, từ nhỏ tôi đã muốn nổ tung nó rồi."

"Yên tâm đi."

Lâm Huyền quay lưng lại, vẫy tay, đi về phía chiếc khinh khí cầu đã đầy khí heli:

"Lần này, tôi sẽ giữ lời."

"..."

Lê Ninh Ninh nhìn theo bóng dáng Lâm Huyền rời đi, cảm thấy

mình bị trêu đùa:

"Người này thật kỳ lạ."

Lâm Huyền bước đến phía sau A Tráng, người đã mặc xong bộ đồ phi hành gia và đang chuẩn bị đội mũ bảo hiểm, vỗ vai cậu ta:

"A Tráng."

"Hả?" A Tráng quay đầu lại.

"Cho tôi một bộ đồ phi hành gia và dù nhảy với."

Lâm Huyền chỉ vào mình:

"Tôi sẽ đi cùng cậu!"

"Không phải anh em, rốt cuộc cậu là ai vậy?"

Lúc này, A Tráng không thể nhịn được nữa, cặp mắt to nhỏ của cậu ta nhìn người thanh niên kỳ lạ trước mặt.

Gã này hoàn toàn không biết từ đâu xuất hiện.

Hoàn toàn chưa từng gặp qua!

Nhưng từ khi gã này xuất hiện, đã hòa nhập hoàn toàn, thoải mái như về nhà mình, khiến A Tráng mất tự tin, nghĩ mãi cũng không nhớ ra gã là ai.

Sau đó.

Gã này đầu tiên là kết nghĩa huynh đệ với Kiểm ca, rồi lại rất tự nhiên đùa giỡn với Nhị Trụ Tử, vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ với Lê Ninh Ninh như thể quan hệ rất thân thiết!

Thôi được, ta cũng nhịn, trên đời này có rất nhiều người tự nhiên như thế, đi đâu cũng coi như nhà mình.

Nhưng bây giờ gã này lại tỏ vẻ như "Hoạt động của các người sao có thể không gọi tôi?", bắt đầu đòi trang bị.

"Đây không phải chuyện đùa, liên quan đến mạng người! Hơn nữa, cậu biết nhảy dù không?"

"Tất nhiên là biết."

Lâm Huyền đáp:

"Tất nhiên tôi biết nguy hiểm, nhưng anh em bang Kiểm của chúng ta chưa bao giờ có người tham sống sợ chết."

"Ai ai ai là anh em với cậu!"

A Tráng nghi ngờ nhìn Lâm Huyền:

"Cậu biết chúng tôi định làm gì không?"

"Biết, chẳng phải là nhảy dù từ độ cao bay vào thành phố trên không Rhine để tìm thuốc phòng hoặc chữa bệnh phóng xạ sao? Yên tâm đi, tôi có kinh nghiệm bay bằng wingsuit từ độ cao hai mươi ngàn mét." *(một loại trang phục nhảy dù đặc biệt cho phép người sử dụng lướt trong không trung giống như có cánh)

Lâm Huyền bắt đầu thổi phồng.

Trước đây trong giấc mơ, lúc chơi táo bạo nhất cũng chỉ là nhảy dù từ độ cao vài ngàn mét với bộ wingsuit, cao nhất không vượt quá mười ngàn mét.

Chương 477: Từ không trung rơi xuống. (2)

Không phải hắn không dám.

Nguyên nhân chính là trong giấc mơ không có cơ hội đó... dù sao giấc mơ đầu tiên cũng là thế giới thật 600 năm sau, ngoại trừ những người được Red Bull tài trợ "tôi bỏ tiền, anh bỏ mạng", làm sao tìm được cơ hội nhảy dù từ độ cao như thế?

Dù mỗi ngày vào giấc mơ từ rất sớm, hắn cũng chỉ có thể ở trong giấc mơ 12 tiếng, các hành động và kế hoạch phức tạp không có đủ thời gian để thực hiện.

"Cậu nghĩ kỹ chưa."

A Tráng dặn dò:

"Vừa rồi cậu thấy chuyện của Kiểm ca rồi đấy, chỉ cần lệch một chút, chạm vào khu vực ngoài khe hở của lưới phòng không, sẽ bị laser nhắm bắn và bốc hơi ngay lập tức."

"Hơn nữa, khi khinh khí cầu đạt độ cao hai mươi ngàn mét, không có khả năng hạ xuống lại, nó sẽ tiếp tục lên cao cho đến khi vào không gian và nổ tung. Vì vậy, nếu giữa chừng cậu muốn bỏ cuộc, sẽ không có đường lui."

"Yên tâm đi, yên tâm đi."

Lâm Huyền thúc giục A Tráng nhanh lên.

Hắn vừa xem đồng hồ, đã hơn 11 giờ đêm rồi.

Khinh khí cầu lên cao rất chậm, cộng thêm thời gian chuẩn bị và nhảy dù, dù có may mắn thành công một lần vào thành phố trên không, cũng không có nhiều thời gian để khám phá, phải tranh thủ thời gian.

Rất nhanh.

Một số phụ nữ mang đến cho Lâm Huyền một bộ trang bị nhảy dù và bộ đồ phi hành gia tự chế.

Những thứ này vốn không hiếm.

Thứ thực sự khan hiếm... là mạng sống.

Hiện tại, trong các làng mạc sống sót quanh Đông Hải, ngoài những người già yếu, bệnh tật và phụ nữ, chỉ còn lại ba người đàn ông ở đây.

Khi những người đàn ông này đều thất bại và hy sinh...

Những phụ nữ này sẽ phải bắt đầu học và rèn luyện kỹ thuật nhảy dù, sau khi thành thạo, họ cũng sẽ phải mạo hiểm như những người đàn ông đã hy sinh.

Đây là điều họ phải làm.

Không có thuốc chữa bệnh phóng xạ, người tiếp theo ngồi chờ chết sẽ là cha mẹ và con cái của họ.

Không ai có thể trốn thoát.

"Nghe kỹ đây, Lâm Huyền."

A Tráng vừa giúp Lâm Huyền mặc bộ đồ phi hành gia dày cộm, vừa giải thích cho hắn:

"Mục tiêu của chúng ta là khu vực phía trên quảng trường của thành phố phía tây bắc. Bao năm qua, chúng ta chỉ có một lần

thành công tránh được laser phòng không, đó là ở khu vực này. Vì vậy, vị trí này nhất định phải giữ."

"Đây cũng là nơi duy nhất an toàn."

Lâm Huyền nhìn vào bản đồ có vẽ vòng tròn đỏ trên mặt đất:

"Diện tích quảng trường này không nhỏ, lỗ hổng đó cũng lớn vậy sao?"

"Không."

A Tráng lắc đầu:

"Chúng tôi cũng không biết chính xác lỗ hổng ở vị trí nào, vì... không ai sống sót trở về. Dựa vào vị trí bốc hơi của những người đã chết trước đây, chúng tôi chỉ loại trừ khả năng có lỗ hổng ở hướng đông bắc và đông nam."

"Nhưng thông tin này cũng không chắc chắn, không ai biết diện tích lỗ hổng lớn đến đâu. Vì vậy... chỉ có thể thử, tôi đề nghị lúc đó chúng ta cả hai cùng bay về hướng tây bắc, nếu chúng ta đều chết ở đó, ít nhất Nhị Trụ Tử và Tam Bàn có thể chọn hướng tây nam để đột phá... tăng tỷ lệ thành công."

"Được."

Lâm Huyền đáp ngay.

Quả thật giống như hắn đã nghĩ, vị trí lỗ hổng, cũng như những chỗ không có lỗ hổng, đều được xác định bằng vô số mạng người và vô số lần thử nghiệm.

Khả năng thành công một lần của mình hôm nay cũng rất nhỏ.

Nhưng không sao...

Giấc mơ này lặp đi lặp lại vô tận, đối với mình, đó là một cơ

hội tự nhiên để thử và sai.

Hắn có thể nhớ rõ mỗi lần chết ở vị trí nào, rồi lần sau tránh khỏi.

Chỉ cần thử đủ nhiều lần.

Cuối cùng, hắn sẽ thành công hạ cánh vào bên trong thành phố trên không Rhine.

Đó là lợi thế lớn nhất của hắn trong giấc mơ này.

Vô số lần thử nghiệm, dù xác suất ban đầu chỉ là 1%, cuối cùng cũng sẽ trở thành 100%.

"Chuẩn bị sẵn sàng, cất cánh thôi!"

Khi dây cáp bị cắt đứt.

Khinh khí cầu lao lên, mang theo giỏ hành khách, đưa Lâm Huyền và A Tráng từ từ bay lên trong đêm tối.

Đây là lần đầu tiên Lâm Huyền ngồi khinh khí cầu, cảm thấy rất mới lạ.

Trước đây trong giấc mơ, dù là nhảy dù hay chơi wingsuit, hắn cũng ngồi máy bay nhảy dù để bay lên.

Tốc độ của khinh khí cầu nhanh hơn Lâm Huyền nghĩ, và càng ngày càng nhanh.

Khi độ cao tăng lên.

Gió cũng càng mạnh, thổi khinh khí cầu lệch khỏi hướng thành phố trên không.

Đây cũng là hướng gió đã được dự đoán trước.

Hành động xâm nhập thành phố trên không không thể thực hiện hàng ngày.

Thời tiết và hướng gió rất quan trọng.

Khinh khí cầu lệch khỏi hướng thành phố trên không cũng không sao, đến lúc đó bay lướt thêm một chút là được.

Nhưng nếu hướng gió đẩy khinh khí cầu về phía thành phố trên không...

Thì rất có thể chưa đến độ cao an toàn đã chạm vào khu vực laser phòng không và trực tiếp GG.

Dần dần.

Lâm Huyền ngồi trên khinh khí cầu càng ngày càng lên cao.

Chương 478: Từ không trung rơi xuống. (3)

Đám đông dưới mặt đất trở thành một chấm sáng nhỏ.

Không khí cũng trở nên lạnh lẽo, buốt giá, trên mũ bảo hiểm và kính bảo hộ bắt đầu xuất hiện băng vụ.

May mà Lâm Huyền và A Tráng đều mang bình oxy, bộ đồ phi hành gia kín mít, áp suất bên trong và lượng oxy đều ổn, nhiệt độ cũng không cảm thấy rõ rệt.

Tầm nhìn từ khinh khí cầu khi bay lên giống như từ máy bay.

Có một đoạn thời gian vào trong tầng mây, xung quanh đầy mây mù, không thể nhìn thấy gì, phía dưới cũng không thấy.

Nhưng khi đạt đến một độ cao nhất định, tầm nhìn trở nên rộng mở ngay lập tức, tầng mây phía dưới trở nên rõ ràng, có thể nhìn thấy ánh đèn dưới mặt đất.

Lâm Huyền nhìn thoáng qua đồng hồ đo độ cao bên cạnh.

Hiện tại độ cao đã là 15. 000 mét.

Nhiệt độ là âm 37 độ.

Nhìn lên phía trên... bầu trời mờ mịt, ánh trăng rất sáng, có thể thấy rõ trên cao vẫn còn một số đám mây mỏng.

Lâm Huyền nghe nói, ở độ cao hơn 30. 000 mét, ngước lên sẽ thấy không gian đen kịt.

Hắn từng nghi ngờ điều này.

Bởi vì độ cao hơn 30. 000 mét chỉ là tầng bình lưu của khí quyển, còn rất xa mới đến không gian.

Nhưng... thực tế chứng minh rõ ràng.

Hắn đã xem nhiều video về thể thao mạo hiểm, bao gồm cả những lần nhảy dù từ độ cao hơn 30. 000 mét, khinh khí cầu khi bay lên vẫn là ban ngày sáng sủa, nhưng khi đạt độ cao hơn 30. 000 mét, cảnh nền phía sau sẽ biến thành không gian đen kịt.

Có lẽ là do không khí quá loãng chăng?

Lâm Huyền chưa từng nghiên cứu kỹ về điều này.

Nếu có cơ hội, hắn thực sự rất muốn đứng ở độ cao trên ba mươi ngàn mét, ngẩng đầu nhìn vũ trụ, xem có thật sự nhìn thấy đường cong của trái đất và không gian đen kịt hay không.

Không lâu sau...

Chỉ báo độ cao cho thấy khinh khí cầu đã đạt độ cao 17. 000 mét.

Ở độ cao này, đã vượt qua độ cao bay của tất cả các máy bay dân dụng, nhiệt độ đã gần âm 50 độ, và áp suất không khí chỉ bằng một phần mười so với mặt đất.

Không có sinh vật nào trên trái đất có thể sống ở độ cao này, đây là vùng cấm của sự sống.

Nhiệt độ không phải vấn đề, chỉ cần thở bình thường cũng đã là một điều xa xỉ.

Trên đầu, dù A Tráng liên tục xả bớt khí từ khinh khí cầu, nhưng nó vẫn phồng lên đến một kích thước cực kỳ đáng sợ.

Áp suất, thứ mà bình thường chúng ta không ý thức được, trong một số trường hợp, có thể dễ dàng trở thành sức mạnh hủy diệt sự sống.

Cuối cùng!

Độ cao đã gần đạt tới 20. 000 mét!

A Tráng vỗ lên mũ bảo hiểm của Lâm Huyền, ra hiệu cho hắn nhìn xuống dưới —

Thành phố trên không Rhine với ánh đèn rực rỡ nằm trọn trong tầm nhìn phía dưới.

Đây thực sự là một thành phố phát triển khủng khiếp...

Dòng xe tạo thành những luồng sáng, giống như đom đóm bay lượn trong thành phố.

Theo chỉ dẫn của A Tráng, Lâm Huyền xác định vị trí của quảng trường trung tâm.

Quá... quá nhỏ...

Nhìn từ độ cao hai mươi ngàn mét xuống, ánh đèn của quảng trường chỉ bằng móng tay, nhưng ít ra cũng có một vật tham chiếu để bay hướng tới.

Lâm Huyền ra hiệu đã hiểu với A Tráng.

Sau đó, A Tráng vẫy tay với Lâm Huyền rồi nhảy xuống!

Vút!

Dưới tác động của trọng lực, A Tráng bắt đầu rơi tự do, rõ ràng cậu ta đã luyện tập rất nhiều trước đó, gần như ngay lập tức ổn định tư thế, duỗi thẳng cơ thể, bắt đầu lướt tới trước, chỉ trong chớp mắt đã kéo dài khoảng cách hàng trăm mét.

Lâm Huyền cũng nhảy theo sau!

Vù vù vù vù vù vù vù vù vù!

Gió lạnh rít qua.

Sau cảm giác mất trọng lực ngắn ngủi, lực nâng và ma sát do sức cản không khí mang lại khiến Lâm Huyền cảm thấy bị đẩy lên.

Hắn không vội duỗi thẳng cơ thể như A Tráng mà giữ tư thế lao xuống, tăng tốc độ rơi.

Dự định trước tiên bắt kịp độ cao của A Tráng, sau đó giữ khoảng cách nhất định theo sau.

Khả năng bay wingsuit của Lâm Huyền rất tốt.

Kiểm soát tư thế và tốc độ lướt như thế này chỉ là kỹ năng cơ bản.

Galileo từng làm thí nghiệm trên tháp nghiêng Pisa, để hai quả cầu có khối lượng khác nhau rơi cùng lúc, kết quả chúng chạm đất cùng lúc, từ đó lật đổ lý thuyết của Aristotle.

Vì vậy...

Nhiều người có thể nghĩ rằng, trong trường hợp rơi tự do, người nhảy sau từ máy bay sẽ không thể bắt kịp người nhảy trước.

Thực tế lý thuyết này sai.

Tất cả những ai chơi thể thao mạo hiểm đều biết, con người và quả cầu sắt không giống nhau, tư thế cơ thể khác nhau sẽ ảnh hưởng lớn đến tốc độ rơi.

Và... do sức cản không khí sẽ tăng lên khi tốc độ rơi tăng, con người khi rơi từ độ cao sẽ đạt đến một trạng thái cân bằng về lực học, từ đó từ rơi tăng tốc trở thành rơi đều, tốc độ sẽ không tăng

thêm.

Tốc độ này được gọi là tốc độ giới hạn.

Thông thường, tốc độ giới hạn của nữ với trọng lượng trung bình là khoảng 50 mét/giây; trong khi tốc độ giới hạn của nam với trọng lượng trung bình là khoảng 90 mét/giây.

Chương 479: 600 năm trùng phùng (1)

Đúng vậy.

Mặc dù nghe có vẻ trái với lẽ thường.

Nhưng thực tế, người có trọng lượng lớn sẽ có tốc độ rơi cuối cùng nhanh hơn nhiều so với người nhẹ.

Và nếu tư thế cực kỳ hoàn hảo, các điều kiện khác cũng hoàn hảo, tốc độ giới hạn của con người trong rơi tự do thậm chí có thể đạt hơn 300 mét/giây.

Rất nhanh.

Lâm Huyền đã bắt kịp độ cao và tốc độ của A Tráng nhảy trước, hai người giữ khoảng cách cố định và nhanh chóng rơi xuống, lướt về phía quảng trường của thành phố trên không Rhine ở khu vực tây bắc.

Gần rồi.

Gần hơn nữa!

Kính bảo hộ bắt đầu đông cứng thành băng.

Dù cách mặt đất của thành phố trên không còn hàng ngàn mét, nhưng trong tầm nhìn khi rơi nhanh, tốc độ tiếp cận này vẫn khiến người ta cảm thấy căng thẳng.

Sắp đến rồi... sắp đến rồi.

Lâm Huyền cố ý dịch về phía bên phải của quảng trường, hắn định từ phải sang trái tìm lỗ hổng không nhìn thấy của lưới phòng không.

Nếu lần này chết, ngày mai trở lại sẽ dịch sang trái một chút; nếu vẫn chết, ngày kia sẽ dịch thêm một chút nữa sang trái...

Loại trừ từng chút một, cuối cùng sẽ tìm ra vị trí lỗ hổng chính xác.

Lâm Huyền nhìn qua mũ bảo hiểm phi hành gia, nhìn chằm chằm vào thành phố trên không Rhine đang ngày càng gần.

Bên trong đó...

Rốt cuộc có gì ẩn giấu?

Tuy nhiên.

Lâm Huyền không có thời gian để suy nghĩ thêm —

Vút!

Một tia laser đỏ to bằng thân cây hiện lên trong đêm tối! Chính xác nhắm vào A Tráng đang bay phía trước!

Chưa kịp chớp mắt... thì A Tráng to lớn cùng với các thiết bị phức tạp và bộ đồ phi hành gia đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Chỉ còn lại những mảnh than đen, phát ra ánh sáng đỏ chưa kịp ngưng tụ...

Pằng pằng pằng pằng!

Những mảnh than vụn như mưa đá ngược chiều đánh vào bộ đồ phi hành gia của Lâm Huyền, phát ra tiếng lách tách.

Lâm Huyền hiểu rõ.

Đó chính là những tàn dư của A Tráng vừa bị tia laser nhiệt độ cao bắn trúng, bốc hơi ngay lập tức.

Và những tàn dư đó đánh vào người hắn như mưa.

Điều này có nghĩa là...

Hắn đã đến cùng độ cao với A Tráng!

Vút!

Ngay khi Lâm Huyền nhận ra điều này, một luồng sáng đỏ hiện lên trước mắt. Hắn cảm giác như mình đang tắm trong ánh nắng đỏ rực, lập tức bị bốc hơi hoàn toàn!

Thậm chí không kịp cảm nhận được đau đớn. ... ...

"Phù..."

Trên giường ngủ, Lâm Huyền mở mắt, thở dài.

Hắn quay đầu nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, lúc này chỉ mới rạng sáng, còn lâu mới đến 00:42.

Điều này có nghĩa là, lần cuối hắn chết là do bị laser phòng không bắn trúng.

"Quá khó, không thể nào."

Thực sự nhảy dù một lần, Lâm Huyền mới hiểu rằng mình đã quá xem nhẹ việc này.

Nguyên nhân chính là...

Độ cao của khe hở lưới phòng không là ở độ cao 10. 000 mét, trong khi thành phố trên không Rhine ở độ cao khoảng 2. 000 đến 3. 000 mét.

Với tầm nhìn chênh lệch 7. 000 mét này, Lâm Huyền không thể tìm được bất kỳ vật tham chiếu nào cho điểm rơi của mình.

Khi độ cao của hắn đạt tới 10. 000 mét, hắn phải căng mắt nhìn xuống để thấy quảng trường nhỏ như lòng bàn tay ở độ cao 7. 000 mét bên dưới.

Độ cao này thực sự không thể nhắm chính xác!

Hắn hoàn toàn không biết mình có lệch khỏi vị trí quảng trường hay không, dù hướng chung có đúng, nhưng thực tế có thể đã lệch rất nhiều.

Giống như cho bạn một khẩu súng nhưng không có ống nhắm, và bạn phải bắn trúng một mục tiêu nhỏ bằng lòng bàn tay cách 7. 000 mét.

Dù bạn nghĩ rằng mình đã nhắm đúng hướng, nhưng khả năng bắn trúng là rất nhỏ.

Lâm Huyền ngồi dậy từ giường, đi tới bàn làm việc, và lại xem kỹ kế hoạch nhảy dù của Đại Kiểm Miêu và A Tráng.

Trước tiên, độ cao nhảy dù là 20. 000 mét.

Sau đó, cần rơi xuống 10. 000 mét và lướt ngang khoảng 2. 000 mét để đến được vị trí trên quảng trường.

Sau đó, giả sử có may mắn như trúng số, đúng vị trí khe hở, thành công vượt qua lưới phòng không, thì ở độ cao khoảng 5. 000 mét, cách mặt đất của thành phố trên không 2. 000 mét, mở dù và hạ cánh.

Cuối cùng, nếu mọi thứ suôn sẻ, tìm được thuốc chữa bệnh phóng xạ, còn phải tìm thời điểm an toàn để nhảy xuống từ rìa thành phố trên không, sử dụng dù thứ hai trong balo để hạ cánh trở về.

Đây không phải là kế hoạch chín chết một sống nữa...

Gọi là vạn chết một sống cũng không quá lời.

Không lạ gì khi tất cả những người đàn ông trưởng thành dưới thành phố trên không đều chết trong không trung, xác suất thành công thực sự quá nhỏ.

Điều tuyệt vọng hơn là.

Vì không thể truyền đạt vị trí chính xác của cái chết cho người còn sống, nên sự hy sinh của những người này gần như vô ích, phương pháp loại trừ không thể sử dụng, có khả năng người sau sẽ tiếp tục chết ở vị trí mà người trước đã chết.

"Vậy nên, lỗ hổng cố ý để lại trong khu vực phòng không có mục đích gì?"

Sau khi tổng kết, Lâm Huyền càng tin tưởng vào kết luận của mình trước đó —

Chương 480: 600 năm trùng phùng (2)

Lỗ hổng đó chắc chắn là cố ý để lại lối thoát cho mình!

"Bởi vì..."

"Chỉ có mình có thể tích lũy kinh nghiệm từ nhiều lần chết, cuối cùng tìm ra vị trí lỗ hổng đó; đây là khả năng thử và được sai mà chỉ mình mới có, dù bị laser giết chết, mình cũng có thể nhớ vị trí chết, lần sau tránh được."

Suy nghĩ của Lâm Huyền ngày càng rõ ràng.

Một lỗ hổng vô hình, không thể chạm vào, không thể tìm thấy, khó khăn đến mức này, đây là câu đố chỉ mình mới có thể giải được, thật sự hoàn toàn nhắm vào mình.

Vậy thì.

Lỗ hổng này rốt cuộc là ai để lại cho mình?

Là kẻ thù?

Là bạn bè?

Hay là mình của tương lai?

"Thật ngày càng thú vị."

Lâm Huyền khẽ cười.

Bất kể là địch hay bạn, dù sao đây cũng là thế giới giấc mơ lặp đi lặp lại vô tận, có gì phải sợ chứ?

Hắn đã không thể chờ đợi để vào bên trong xem và tìm ra sự thật về lỗ hổng này. ...

Ngày hôm sau, Lâm Huyền sớm bước vào giấc mơ.

Vì mục tiêu rõ ràng, nên hắn không cần phải chạy khắp nơi nữa, trực tiếp tìm đến nơi tập trung đám đông và ánh sáng để tìm Đại Kiểm Miêu.

Mặc dù trong thế giới này Đại Kiểm Miêu vẫn là lần đầu gặp Lâm Huyền, nhưng việc Lâm Huyền tình nguyện "tự sát" vẫn được hắn ta vui vẻ chấp nhận, đồng ý cho Lâm Huyền nhảy dù cùng.

Dù sao đây cũng là con đường không có lối về, dù có ai ngăn cản Lâm Huyền, cũng không cảm thấy hắn chiếm lợi. Ngược lại, nhiều người còn rất kính trọng hắn, cảm ơn sự dũng cảm và sự cống hiến của hắn...

Quy trình nhảy dù ngày hôm sau không khác gì ngày đầu tiên, chỉ là người bạn đồng hành từ A Tráng đổi thành Đại Kiểm Miêu.

Hai người vẫn ngồi khinh khí cầu lên độ cao 20. 000 mét, sau đó nhảy xuống, bay về phía quảng trường trung tâm của thành phố trên không Rhine, cuối cùng... bị laser phòng không đốt thành than, bốc hơi ngay lập tức.

Tinh thần của Lâm Huyền rất tốt.

Hắn vốn không định tìm ra lỗ hổng của lưới phòng không trong một hai lần thử.

Cứ thử từng chút một, từng lần một, như vậy cũng được.

Số lần thất bại càng nhiều, loại trừ được càng nhiều sai lầm, khả năng thành công sẽ càng tăng, và xác suất thất bại sẽ càng giảm.

Vì vậy.

Càng thất bại nhiều, càng ít thất bại.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Mỗi đêm, Lâm Huyền đều lặp lại cùng một kịch bản, không ngừng thử và sai.

Nếu vào giấc mơ sớm, hắn sẽ nhảy dù cùng Đại Kiểm Miêu.

Nếu vào giấc mơ muộn, hắn sẽ nhảy dù cùng A Tráng.

Vì thời gian có hạn, lần này hắn không có thời gian xây dựng mối quan hệ sâu sắc với Đại Kiểm Miêu và những người khác; trong mắt họ, hắn chỉ là một người dân nhiệt tình đơn thuần, hoặc một kẻ ngốc không sợ chết.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Chỉ cần cho Lâm Huyền tham gia nhảy dù là được, hắn không có yêu cầu gì khác.

Dù mỗi đêm nhảy dù đều kết thúc bằng thất bại, biến thành than.

Nhưng Lâm Huyền vô tình phát hiện, kỹ năng nhảy dù của mình ngày càng cao.

Không chỉ kỹ năng lướt ngày càng thành thạo, hắn còn học được cách lộn nhào trong không trung, kiểm soát hướng đi ngày càng dễ dàng, thậm chí còn có thể thực hiện một số động tác mạo hiểm cao.

Có lần, vì tò mò về độ cao trên 30. 000 mét, sau khi Đại Kiểm Miêu nhảy dù, hắn không nhảy xuống mà vừa xả khí khinh khí cầu vừa để nó tiếp tục lên cao.

Thực tế chứng minh...

Những vận động viên mạo hiểm nói không sai.

Khi đạt độ cao 35. 000 mét, ngước nhìn lên, thật sự có thể thấy không gian đen kịt!

Ở xa, cũng có thể thấy đường cong của trái đất.

Đây là khoảng cách xa nhất từ khi Lâm Huyền sinh ra đến nay.

35. 000 mét.

Đã có thể thấy cảnh tượng đẹp và kỳ diệu như vậy.

Trên đầu, là không gian đen kịt.

Dưới chân, là trái đất rực rỡ ánh đèn.

"Thật đẹp."

Lâm Huyền không khỏi tưởng tượng, nếu một ngày nào đó, có thể đứng trong không gian thật sự, tức là khoảng cách trên 100 km, quay lại nhìn trái đất... cảnh tượng sẽ như thế nào?

Không rõ lý do gì, khinh khí cầu không thể lên cao hơn ở độ cao 35. 000 mét.

Có lẽ do không khí quá loãng, không đủ lực nâng để kéo lên hàng hóa nặng.

Sau đó.

Lâm Huyền nhảy từ độ cao 35. 000 mét xuống, tiếp tục thực

hiện nhiệm vụ.

Thực ra...

Về cảm giác, nhảy từ độ cao này không khác gì so với nhảy từ độ cao 20. 000 mét, dù sao cũng là rơi tự do, chỉ là thời gian rơi dài hơn một chút.

Nói thẳng ra, trong giai đoạn rơi tự do, nhảy dù không có gì khó, ai cũng có thể học, thậm chí không học cũng biết.

Điểm khó thực sự nằm ở việc mở dù và môi trường an toàn để hạ cánh.

Những điều này không phải là vấn đề mà Lâm Huyền cần lo lắng bây giờ, hắn hoàn toàn không cần lo lắng vì...

Laser phòng không sẽ giúp hắn giải quyết mọi lo ngại.

Vút!... ... ...

Sáng hôm đó, trước tòa nhà của công ty Rhine, tập trung rất nhiều phóng viên.

Chương 481: 600 năm trùng phùng (3)

Hôm nay.

Là ngày khai trương công ty Rhine, đang tổ chức lễ cắt băng khánh thành.

Nhờ sự bận rộn của Triệu Anh Quân và Vương ca, mọi việc tiến triển rất nhanh. Vì vậy trong thời gian ngắn, công ty Rhine đã hoàn thành triển khai ban đầu và có thể chính thức khai trương.

Lễ cắt băng được tổ chức tại cổng công ty.

Lý do nhiều phóng viên đến không phải vì công ty của Lâm Huyền quá giỏi, mà là... với tư cách là chủ tịch Hội thương mại Đông Hải, Sở Sơn Hà đã đích thân đến dự lễ cắt băng!

Điều này trong giới thương mại Đông Hải thật không thể tưởng tượng nổi.

Tất cả phóng viên đều suy đoán, mối quan hệ giữa Lâm Huyền và Sở Sơn Hà là gì? Làm sao có thể khiến Sở Sơn Hà nể mặt đến vậy?

Dù sắp tới chính quyền Đông Hải sẽ tổ chức hội nghị biểu dương Lâm Huyền, nhưng điều đó có liên quan gì đến giới thương mại?

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa là...

Sở Sơn Hà không chỉ đơn giản đến để chúc mừng, ông ta trông có vẻ rất thân thiết với Lâm Huyền.

Hai người nói cười vui vẻ, gọi nhau anh em, khiến các phóng viên nghi ngờ mối quan hệ phía sau của Lâm Huyền không hề đơn giản.

Lúc cắt băng chính thức.

Triệu Anh Quân đứng bên phải Lâm Huyền cầm dải lụa đỏ, Sở Sơn Hà đứng bên trái Lâm Huyền đỡ dải lụa đỏ, Lâm Huyền cầm kéo đứng giữa.

Theo tiếng hô của Vương ca, người đã được thăng chức phó tổng giám đốc công ty Rhine, Lâm Huyền mỉm cười nâng kéo, cắt đứt dải lụa đỏ —

Cạch.

Pháo hoa bên cạnh nổ vang, giấy màu tung bay, tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên xung quanh.

Từ hôm nay.

Công ty Rhine chính thức đi vào hoạt động!

"Lâm tổng, xin hỏi... công ty Rhine dự định phát triển theo hướng nào trong tương lai?"

Các phóng viên xúm lại, đưa micro cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy micro, trả lời:

"Hiện tại, hoạt động của công ty Rhine còn khá đơn giản, chủ yếu xoay quanh việc vận hành và cấp phép hình ảnh IP của mèo Rhine, cùng với các hoạt động liên quan đến mỹ phẩm Rhine. Nói chung, hiện tại công ty Rhine vẫn đang trong giai đoạn hợp tác sâu với công ty MX."

"Về hướng phát triển trong tương lai của công ty..."

Lâm Huyền ngừng lại.

Trong đầu hắn hiện lên những động cơ nhiệt hạch kiểm soát đẩy thành phố trên không lên trời;

Nhớ đến phân, rác và nước thải rơi từ trời xuống;

Nhớ đến vùng đất ô nhiễm không cỏ mọc;

Nhớ đến những vết lở loét đen trên cơ thể người già yếu bệnh tật trong làng;

Nhớ đến vô số lần Đại Kiểm Miêu và A Tráng bị laser bắn trúng, chết thành than trên không trung...

Lâm Huyền thu lại nụ cười, biểu cảm trở nên nghiêm túc và nghiêm trang.

Hướng về các phóng viên, hướng về tất cả nhân viên, hắn trịnh trọng nói:

"Thực ra... cá nhân tôi không có kỳ vọng cao về công ty Rhine. Tôi chưa từng nghĩ sẽ biến nó thành công ty hàng đầu thế giới, hay một tập đoàn hàng tỷ đô, hay một doanh nghiệp độc quyền trong ngành."

"Mặc dù việc kinh doanh công ty trước hết là để kiếm tiền, nhưng tôi luôn tin rằng, có những nguyên tắc cần thiết còn quan trọng hơn việc kiếm tiền. Như lời của tổng giám đốc Triệu Anh Quân từng nói... kiếm tiền, phải kiếm tiền có lương tâm; làm doanh nghiệp, phải làm việc có lương tâm."

"Hôm nay tôi có thể thành lập công ty Rhine, thực sự là học được rất nhiều kiến thức quý báu từ Triệu tổng, nhưng điều tôi cho là quý giá nhất... chính là câu nói trên."

"Vì vậy, tôi hy vọng rằng trong tương lai, bất kể qua bao nhiêu

năm tháng, khi mọi người nhìn thấy hoặc nhắc đến công ty Rhine... dù nó còn tồn tại hay không, mọi người đều có thể giơ ngón cái lên, nói rằng đó là một công ty có lương tâm, một công ty có trách nhiệm, một công ty làm điều tốt."

"Vậy thì, bây giờ tôi sẽ trả lời câu hỏi của phóng viên vừa rồi."

Lâm Huyền nhìn xung quanh.

Im lặng như tờ.

Tất cả mọi người đều bị bài phát biểu đột xuất của hắn làm choáng váng...

Thực ra.

Vương ca đã dặn trước.

Những phóng viên này, phòng PR của công ty đã gửi phong bì cho họ, cũng là để quảng bá và tạo tiếng vang cho công ty.

Bao gồm cả những câu hỏi của phóng viên, đều đã được thảo luận trước với phòng PR, thậm chí bài viết cũng đã được viết xong từ tối qua, chỉ chờ lễ cắt băng hoàn tất, sẽ lập tức đăng tải.

Và, câu trả lời đối với những câu hỏi này, Vương ca cũng đã viết sẵn bài phát biểu cho Lâm Huyền, chỉ cần nói theo đó là được. Dù có nói sai cũng không sao, vì tất cả phóng viên đều có bản phát biểu này, họ sẽ viết bài rất đẹp.

Lâm Huyền không phải là đứa trẻ ba tuổi, chuyện này hắn đã trải qua quá nhiều trong một năm làm việc.

Đừng nói đến người khác, ngay cả buổi ra mắt sản phẩm mới của Rhine, cũng phải gửi phong bì cho những phóng viên đó.

Đây đều là hành vi thương mại bình thường, không có gì đáng trách, Lâm Huyền cũng thấy rất hợp lý.

Nhưng...

Vừa rồi.

Hắn nhớ lại cảnh tượng bi thảm trên dưới thành phố trên không Rhine và những sinh mạng đã chết trong giấc mơ thứ ba...

Chương 482: 600 năm trùng phùng (4)

Hắn thật sự không thể nói ra những lời hoa mỹ trên bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn.

Hắn không thể nói ra.

Dù đó chỉ là những lời khách sáo qua loa,

Dù đa số tổng giám đốc khi khai trương công ty đều nói như vậy,

Dù những lời vô nghĩa này chẳng ai quan tâm, thậm chí mọi người thấy những tin tức dài dòng này thường lướt qua...

Nhưng.

Sau khi chứng kiến thảm cảnh trong giấc mơ thứ ba, Lâm Huyền thực sự không thể thản nhiên mà bỏ qua tất cả những điều đó.

Hắn không chắc chắn rằng thành phố trên không Rhine đó có phải do hắn xây dựng hay không, có phải do công ty Rhine hiện tại phát triển thành hay không.

Nhưng điều hắn có thể làm, và chỉ hắn có thể làm, là ngăn chặn một tương lai như vậy xảy ra!

"Tôi cá nhân chưa xác định rõ hướng phát triển cụ thể của công ty Rhine trong tương lai."

Lâm Huyền trịnh trọng nói:

"Nhưng... tôi chân thành hy vọng rằng, bất kể công ty Rhine phát triển đến quy mô nào, hoạt động trong lĩnh vực nào, công ty Rhine sẽ luôn thực hiện một triết lý, và đó cũng chính là ý nghĩa của công ty Rhine —"

"Vì một tương lai tươi đẹp hơn của nhân loại!"...

Ngay lập tức, cả khán phòng im lặng.

Nhưng ngay sau đó!

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp!!!

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên như sấm!

Bài phát biểu chân thành này thực sự đã nhận được sự đồng cảm của tất cả mọi người tại hiện trường, cũng lay động cảm xúc của tất cả mọi người.

Vì một tương lai tươi đẹp hơn của nhân loại...

Những doanh nhân hiện nay, đã lâu không còn nói những "lời nói suông" như vậy nữa, thậm chí còn ngại mở miệng.

Nhưng lúc này, Lâm Huyền lại nói ra những lời này.

Không ai cảm thấy hắn cố tình diễn.

Mọi người đều biết bài phát biểu gốc là gì, tất cả mọi người đều rõ rằng đây chỉ là một màn diễn thương mại đã được lên kịch bản từ trước.

Nhưng Lâm Huyền lại nghiêm túc đối mặt, nói ra lời thật lòng của mình.

Thật không dễ dàng.

Nhiều người trong số đó là nhân viên cũ của công ty MX, họ

rất hiểu rõ về Lâm Huyền, cũng biết rằng bản thân hắn là một người thuần khiết như vậy.

Đó cũng chính là lý do tại sao họ sẵn sàng chuyển từ công ty MX đang phát triển mạnh mẽ sang công ty Rhine —

Sức hút cá nhân độc đáo của Lâm Huyền. ...

"Nói hay lắm, Lâm Huyền."

Sau khi tiếng vỗ tay kết thúc, mọi người ra về, Sở Sơn Hà cười bước tới bắt tay tạm biệt Lâm Huyền:

"Hy vọng sớm được thấy cậu thành công thực hiện ước mơ của mình."

"Cảm ơn bác Sở, đã đến đây dù rất bận rộn."

"Ôi! Khách sáo gì chứ!"

Sở Sơn Hà không để tâm, vẫy tay:

"Tôi đi trước đây, sau này có việc gì hãy liên lạc, thường xuyên đến nhà chơi."

Nói xong.

Sở Sơn Hà lên chiếc Maybach và đi mất.

Các phóng viên và nhân viên cũng dần rời đi, Triệu Anh Quân cũng kết thúc buổi phỏng vấn của cô ấy, bước tới chỗ Lâm Huyền với tiếng giày cao gót kêu lách cách.

"Tôi thật sự vui mừng cho cậu, Lâm Huyền."

Cô ấy mỉm cười nói:

"Bây giờ tôi tin rằng cậu đã tìm thấy điều mà cậu muốn dành

cả đời để làm. Nói cách khác... lần này, cậu không phải vì thành công mà thành công, không phải vì phi thường mà trở nên phi thường, cậu đã tìm thấy điều mà cậu thực sự muốn làm."

Lâm Huyền cũng mỉm cười gật đầu:

"Tất cả đều học từ cô mà ra, cảm ơn cô rất nhiều vì sự giúp đỡ của cô từ trước tới nay."

"Vậy thì... bắt tay nào."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, giơ bàn tay mềm mại ra giữa hai người:

"Tôi rất vinh dự được chứng kiến thành công của cậu."

Lâm Huyền cũng đưa tay ra, nắm lấy bàn tay ấm áp của Triệu Anh Quân:

"Tôi cũng rất vinh dự khi có cô chứng kiến tất cả điều này."... ... ...

Vút!

Một tia laser đỏ lóe lên bên phải.

Lâm Huyền quay đầu lại, Đại Kiểm Miêu vừa nhảy cùng hắn lại bị laser bốc hơi, cháy thành than.

Đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi?

Lâm Huyền không nhớ nổi, hắn đã quen với cảm giác những mảnh than vụn đánh vào bộ đồ phi hành gia của mình.

"Chắc sắp đến lượt mình rồi?"

Lâm Huyền không để tâm, xoay người trong không trung, chuẩn bị đón nhận tia laser sắp tới.

Tuy nhiên —

"Hử?"

Lâm Huyền mở to mắt không tin nổi.

Tốc độ rơi của mình vẫn tiếp tục tăng!

Nhưng!

Nhưng!

Laser không xuất hiện!

Thay vào đó, trong tầm nhìn của hắn... quảng trường trung tâm của thành phố trên không Rhine ngày càng gần! Ngày càng gần! Đã có thể thấy rõ các chi tiết bên dưới!

"Ôi trời! Tìm được lỗ hổng rồi!"

Lâm Huyền không thể kiềm chế quay đầu nhìn lên trên...

Mặc dù không nhìn thấy gì.

Nhưng hắn chắc chắn!

Lần này, hắn thực sự vô tình lọt qua lỗ hổng của lưới phòng không!

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Tốc độ rơi quá nhanh, gần như đạt đến tốc độ giới hạn của rơi tự do.

Lâm Huyền tập trung toàn bộ sự chú ý vào quảng trường bên dưới!

Hắn bắt đầu ước lượng khoảng cách...

5000 mét.

4000 mét.

3000 mét.

2000 mét!

Với việc chủ động điều chỉnh tư thế, tốc độ rơi bắt đầu giảm...

Khi độ cao đạt khoảng 1300 mét, Lâm Huyền lập tức dựng thẳng người và mở dù!

Chương 483: Đã lâu không gặp. (1)

Phịch ———

Balo phía sau mở ra, chiếc dù bay lên như một bông hoa đen trong không trung!

Chiếc dù đen này là để ẩn mình trong bầu trời đêm, không bị phát hiện.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào quảng trường bên dưới...

Đã rất gần rồi.

Hắn nhận thấy, ngay dưới nơi mình đang hạ cánh, có một bức tượng người khổng lồ!

Thì ra là vậy...

Lỗ hổng của lưới phòng không nằm ngay trên bức tượng này.

Lâm Huyền không khỏi tò mò.

Đây là thành phố trên không Rhine...

Vậy có khi nào bức tượng khổng lồ ở trung tâm quảng trường này là của chính mình, người sáng lập công ty Rhine?

Khi nghĩ đến vị trí của lỗ hổng lưới phòng không, lại vừa vặn nằm trên bức tượng...

Điều này thật hợp lý!

Bịch.

Một tiếng động nặng nề, Lâm Huyền hạ cánh thành công xuống mặt đất.

Hắn vội vàng cởi dây đeo của chiếc dù, rồi chạy tới phía dưới bức tượng, ngước nhìn lên —

Đó là một bức tượng màu ngọc trắng.

Rất cao, nên nhất thời không nhìn rõ được khuôn mặt.

Nhưng...

Nhìn thoáng qua đã biết không phải là mình.

Bởi vì, từ mái tóc dài phía sau và hình dáng cơ thể, không khó để nhận ra, bức tượng này khắc một người phụ nữ.

Là ai vậy?

Lâm Huyền tò mò, cúi đầu nhìn vào dòng chữ khắc trên bệ đá hình vuông dưới chân bức tượng:

"Để tưởng nhớ, người xây dựng thành phố trên không Rhine — Triệu Anh Quân."...

Triệu...

Triệu Anh Quân?

Lâm Huyền nhìn tên trên bệ tượng, không thể tin nổi.

"Để tưởng nhớ, người xây dựng thành phố trên không Rhine... Triệu Anh Quân."

"Tại sao lại có tên Triệu Anh Quân ở đây?"

"Vậy có nghĩa là..."

Ngẩng đầu lên.

Lâm Huyền nhìn chăm chú vào bức tượng ngọc trắng cao hàng chục mét trước mắt.

Ở góc độ này, mặc dù không thể nhìn rõ khuôn mặt và các chi tiết, nhưng đã có tên Triệu Anh Quân trên bệ tượng... thì bức tượng này, mang tính tưởng niệm và ca ngợi, chắc chắn là của Triệu Anh Quân, tổng giám đốc công ty MX, sếp cũ của mình.

Không thể có sự trùng tên, vì mọi thứ quá trùng hợp, trùng hợp đến mức... không thể là một Triệu Anh Quân khác.

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào dòng chữ khắc trên bệ tượng, suy nghĩ và sắp xếp lại các suy luận.

Theo suy đoán ban đầu của hắn.

Thành phố trên không Rhine này, có khả năng cao là do công ty Rhine của mình xây dựng và phát triển thành; trong bối cảnh này, việc bản thân trong tương lai để lại cho bản thân hiện tại một lối thoát, một lỗ hổng trong lưới phòng không là điều hợp lý nhất.

Tiếp tục suy nghĩ, lỗ hổng này nên được đặt ở đâu?

Nếu có một quảng trường, và trên quảng trường có bức tượng tưởng niệm người sáng lập công ty Rhine, tức là tượng của mình, thì việc đặt lỗ hổng lưới phòng không ngay trên bức tượng là hoàn toàn hợp lý, mọi thứ sẽ trở nên hoàn hảo.

Do đó.

Khi Lâm Huyền từ trên không hạ xuống, nhìn thấy bức tượng ngọc trắng trên mặt đất, hắn trực giác rằng đó phải là bức tượng của mình.

Tuy nhiên...

Thật trớ trêu.

Mọi suy luận trước đều có cơ sở, nhưng kết quả cuối cùng lại khác xa.

"Người xây dựng thành phố trên không Rhine, và nguyên mẫu của bức tượng này, cũng như người cố ý để lại lỗ hổng trong lưới phòng không cho mình..."

"Lại là Triệu Anh Quân."

Lâm Huyền không hiểu nổi.

Tại sao mọi thứ lại do Triệu Anh Quân làm?

Mục đích của cô ấy là gì, và lịch sử xây dựng thành phố trên không Rhine ra sao?

Rhine rõ ràng là công ty của mình, vậy sự tồn tại của mình đâu rồi? Dấu vết lịch sử của mình đâu?...

Lâm Huyền nghĩ, nếu mục đích của Triệu Anh Quân khi thiết kế tất cả điều này là để dẫn dắt mình vào thành phố trên không, thì chắc chắn câu trả lời cũng có thể tìm thấy ở đây.

Trong những ngày qua trong giấc mơ, hắn đã trò chuyện rất nhiều với Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh, cũng biết được tình hình của thế giới này.

Lịch sử của thành phố trên không Rhine không dài lắm, từ khi bay lên đến bây giờ chỉ chưa đầy 200 năm.

Nhưng trước đó 200 năm, thời gian xây dựng thành phố trên không Rhine trên mặt đất đã kéo dài hơn 100 năm... đây là một công trình thực sự của thế kỷ.

Theo tính toán này, thành phố trên không Rhine bắt đầu được xây dựng trên mặt đất vào khoảng năm 2300.

Lúc đó, cư dân trong thành phố đã bắt đầu sống ở đây, giống như thành phố Đông Hải mới, cách ly với thế giới bên ngoài.

Quá trình xây dựng thành phố trên không kéo dài hơn 100 năm, sau đó tất cả các động cơ nhiệt hạch kiểm soát lần lượt được kích hoạt, đưa khối khổng lồ này lên độ cao 2000 mét, từ đó nó lơ lửng trên không suốt 200 năm, trở thành một thành phố trên không thực sự.

Và sự xuất hiện của bệnh phóng xạ cũng bắt đầu lan rộng từ thời điểm đó.

Theo mô tả của Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh...

Thực ra, mức sống và trình độ khoa học kỹ thuật của người dân trên mặt đất có nhiều tiến bộ so với giấc mơ thứ hai, cũng có nhiều ngành học và nhiều nhân tài.

Nhưng từ khi xuất hiện bệnh phóng xạ không thể chữa trị và tỷ lệ tử vong 100%, mọi thứ trên mặt đất đã thay đổi.

Chương 484: Đã lâu không gặp. (2)

Sinh tồn trở thành yếu tố hàng đầu mọi người phải cân nhắc.

Dần dần, giáo dục, khoa học và nhiều thứ khác cũng bị lãng quên.

Trên khắp thế giới, có rất nhiều thành phố trên không như vậy, đều được đẩy lên không trung bởi hàng ngàn, thậm chí hàng vạn động cơ nhiệt hạch.

Nguồn năng lượng gần như vô tận này chiếu sáng bầu trời đêm như những vì sao, nhưng cũng như cơn ác mộng bao trùm mặt đất.

Lâm Huyền cũng đã hỏi họ biết bao nhiêu về thành phố trên không Rhine, bao gồm người sáng lập là ai, mục đích xây dựng thành phố trên không là gì...

Những câu hỏi liên quan đến "lịch sử" này, họ cũng không rõ, giống như trong giấc mơ thứ hai.

Rõ ràng, trong thế giới này, lịch sử cũng không được truyền lại.

Những sự kiện trong vòng một trăm năm trở lại đây họ còn có thể kể rõ, nhưng xa hơn nữa thì không biết gì.

Lâm Huyền cũng hỏi về cái bóng đen trên mặt trăng, biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên tài, nhưng cũng chỉ nhận được những truyền thuyết không có thông tin hữu ích nào.

Trước khi đến bức tượng này, Lâm Huyền đã nghĩ rằng thành phố trên không Rhine chỉ là một phiên bản khác của thành phố Đông Hải mới, bên trong chắc chắn cũng không có lịch sử, cũng là nơi được bảo vệ chặt chẽ, dù vào được cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng.

Bây giờ hắn không nghĩ vậy nữa.

Thành phố trên không Rhine, có sự khác biệt quá lớn so với thành phố Đông Hải mới!

Công ty Rhine, bức tượng của Triệu Anh Quân, và lỗ hổng vô hình ở độ cao mười ngàn mét ngay trên bức tượng... ghép tất cả những manh mối này lại với nhau, không khó để rút ra một kết luận —

Thành phố trên không Rhine này, rất có thể là Triệu Anh Quân xây dựng cho chính mình!

Cô ấy rõ ràng biết rằng mình sẽ trở lại vào ngày cuối cùng của thế giới sau 600 năm;

Cô ấy rõ ràng biết rằng chỉ mình mới có khả năng liên tục thử sai, chỉ mình mới có thể tìm ra lỗ hổng của lưới phòng không;

Cô ấy rõ ràng biết rằng cái tên Rhine quan trọng với mình đến mức nào, một thành phố trên không lớn như vậy mình không thể không đến;

Cô ấy cũng tin rằng mình... khi nhìn thấy bức tượng đã chờ đợi 600 năm này, sẽ hiểu được tất cả những gì cô ấy đã tỉ mỉ thiết kế —

Trong thành phố trên không Rhine này, chắc chắn có một món quà quý giá mà Triệu Anh Quân đã dành hết tâm huyết và băng qua hàng trăm năm để lại cho mình... một món quà có ý nghĩa phi

thường, cực kỳ quan trọng.

Món quà này chỉ để lại cho mình.

Món quà này chỉ giấu cho mình, và chỉ mình mới có thể lấy được.

Lúc này.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Đây là một thành phố trên không đã trải qua 300 năm từ khi bắt đầu xây dựng đến nay...

Và sự tồn tại của nó.

Chỉ để vượt qua thời gian, để lại một manh mối, một thông điệp cho mình từ 600 năm trước.

Dù bây giờ chưa tìm thấy món quà này.

Nhưng vào thời khắc này...

Lâm Huyền dường như đã cảm nhận được sức nặng của món quà này.

Đó là sức nặng của thời gian, cũng là sức nặng của năm tháng.

Một cách vô thức.

Lâm Huyền giơ tay, chạm vào bức tượng ngọc trắng...

Hơi lạnh.

Nhưng lại có chút ấm áp.

Ngay khoảnh khắc này, như thể một cuộn băng đã chờ đợi hàng trăm năm đột nhiên bắt đầu quay, một tiếng cười mong mỏi hàng trăm năm đột nhiên vang lên:

"Lâm Huyền, đã lâu không gặp."... ...

Lúc này.

Lâm Huyền bất chợt cảm thấy cô đơn.

Đây là cảm giác mà trong nhiều năm phiêu lưu trong giấc mơ, hắn chưa từng trải qua.

Trong những giấc mơ trước đây.

Hắn đã từng sợ hãi, bối rối, tức giận, và điên cuồng.

Nhưng chưa từng cảm thấy cô đơn...

Dù hôm nay có thân thiết với bạn bè đến đâu, ngày mai cũng có thể trở thành người xa lạ; dù trong giấc mơ không có ai quen biết, không có nhà cửa, không có người thân, không có bạn bè, không có nơi nương tựa...

Hắn cũng chưa từng cảm thấy cô đơn.

Nhưng lúc này, khi chạm vào bức tượng ngọc trắng của Triệu Anh Quân, một cảm giác cô đơn khó tả như thủy triều từ sâu thẳm trong lòng tràn ngập.

Cảm giác không thể diễn tả.

Cảm giác cô đơn không thể nói ra.

Suốt 600 năm, tất cả những gì mình quen thuộc đều không còn tồn tại, dấu vết duy nhất còn lại...

Chỉ là bức tượng của người bạn cũ này.

Từ chữ "tưởng nhớ" trên bia đá có thể thấy, Triệu Anh Quân lúc này chắc chắn đã qua đời.

Không rõ cô ấy rời khỏi thế gian vào thời điểm nào.

Mức độ khoa học kỹ thuật của giấc mơ thứ hai đã có buồng ngủ đông, huống hồ là giấc mơ thứ ba với trình độ khoa học phát triển hơn nhiều?

Ở đây chắc chắn có buồng ngủ đông.

Vì vậy, không thể suy ra thời điểm cụ thể Triệu Anh Quân qua đời.

Có thể cô ấy đã ra đi trước khi thành phố trên không Rhine được xây dựng;

Có thể cô ấy rời khỏi thế gian trong suốt 300 năm xây dựng thành phố trên không;

Cũng có thể là sau khi thành phố trên không Rhine thành công bay lên, cô ấy mới qua đời.

Chương 485: Kẻ thất bại. (1)

Với sự tồn tại của buồng ngủ đông, tuổi thọ của con người có thể kéo dài hàng trăm năm, thời điểm qua đời thật sự khó đoán.

Theo quan niệm truyền thống, rất ít khi người ta dựng tượng cho người còn sống, đó là một hành động không may mắn.

Vì vậy, không cần nói ra cũng hiểu.

Bây giờ, trong thế giới này sau 600 năm, tên Rhine vẫn còn, có lẽ mèo Rhine vẫn còn, thành phố trên không vẫn còn.

Chỉ có điều...

Triệu Anh Quân, không còn nữa.

Cô ấy đã xây dựng cho mình một thành phố trên không, để lại cho mình một lỗ hổng dẫn đường đến đây, chôn giấu một bí mật, ẩn giấu một món quà, rồi vào một thời điểm nào đó, rời khỏi thế gian.

Sau cảm giác cô đơn.

Lâm Huyền cảm thấy như có một luồng ấm áp từ bề mặt lạnh lẽo của bức tượng ngọc trắng truyền qua... theo cánh tay, chậm rãi lan vào cơ thể, khiến hắn cảm thấy an tâm và ấm áp.

Hắn xòe tay ra.

Ngẩng đầu nhìn bức tượng cao hàng chục mét.

Thật sự.

Dù thành phố trên không Rhine này đối với hắn vẫn đầy rẫy những bí ẩn.

Dù mọi giả thuyết vừa rồi đều là những suy đoán chưa được xác nhận.

Nhưng thành phố trên không xa lạ này, lại mang đến cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác với thành phố Đông Hải mới.

Thành phố Đông Hải mới, lạnh lùng; còn thành phố trên không Rhine này, lại mang đến cho Lâm Huyền cảm giác quen thuộc và ấm áp.

Sự hiện diện của bức tượng này, khiến hắn cảm thấy một sự gắn bó tự nhiên với thành phố này.

Như thể đã trở về nhà.

Đột nhiên.

Lâm Huyền không khỏi tò mò.

Triệu Anh Quân trong tương lai...

Triệu Anh Quân đã trung niên, thậm chí đã già, trông sẽ như thế nào?

Cô ấy có còn đeo đôi khuyên tai kiêu hãnh đó không?

Cô ấy có vẫn mạnh mẽ và lộng lẫy như xưa không?

Liệu mình có thể thấy khuôn mặt quen thuộc đó sau 600 năm nữa không?

Mang theo sự tò mò, Lâm Huyền giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn bức tượng, từ từ lùi lại —

"Ai da."

Bịch!

Vì hoàn toàn không nhìn phía sau, Lâm Huyền lùi lại và va vào một vật hình trụ cứng, mất thăng bằng và ngã xuống đất.

Hắn chống tay lên, nhìn về phía vật làm mình vấp ngã.

Đó là...

Một robot hình trụ màu trắng xám, giống như một cái thùng rác.

Robot quét dọn?

Phản ứng đầu tiên của Lâm Huyền là vậy.

Nhưng chắc không phải.

Con robot hình thùng rác này, thiết kế hiện đại hơn rất nhiều so với robot quét dọn năm 2023.

Dù hình dạng giống thùng rác.

Nhưng phía dưới có các bánh xích, lúc này vì bị đổ, nằm nghiêng trên mặt đất, có thể thấy bánh xích phía dưới rất linh hoạt, không ngừng xoay để cố gắng "đứng" lên.

Đồng thời.

Hai cánh tay cơ học giống như kẹp của nó cũng đang vung vẩy trong không trung, cố tìm điểm tựa để chống người dậy.

Đôi "mắt" phát sáng màu xanh lá của nó nhìn chằm chằm vào một mẩu giấy nhỏ rơi trên mặt đất:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Đây...

Chắc là một robot thùng rác rồi?

Lâm Huyền đứng dậy, phủi bụi trên quần.

Lúc này hắn mới nhận ra mình vẫn đang mặc bộ đồ phi hành nặng nề, không lạ gì khi cảm thấy nóng nực... Hiện tại đã rời khỏi vùng cao, nhiệt độ ở thành phố trên không ước chừng hơn 20 độ, đang là mùa hè, Lâm Huyền bắt đầu đổ mồ hôi trên áo.

Vì vậy, hắn bắt đầu cởi từng lớp bộ đồ phi hành nặng nề, chui ra khỏi đó.

Khi hắn cởi hết đồ, robot thùng rác vừa bị hắn đụng ngã lúc nãy cũng đã dùng cánh tay kẹp để chống đỡ, từ từ đứng lên, bánh xích di chuyển, tiến tới mẩu giấy nhỏ phía trước:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Lâm Huyền lặng lẽ quan sát nó...

Robot này mặc dù hành động có vẻ vụng về, nhưng thực tế lại khá tiên tiến.

Ít nhất nó có thể tự đứng dậy khi bị ngã, và có thể nhận diện chính xác rác thải, có mức độ thông minh khá cao.

Tuy nhiên...

Từ bề ngoài tróc sơn của nó, có vẻ robot thùng rác này đã có tuổi đời không ngắn.

Có lẽ, trong thành phố trên không Rhine, việc vệ sinh đường phố đều do robot đảm nhiệm?

Điều này cũng không có gì lạ.

Trong thành phố trên không này, với công nghệ nhiệt hạch kiểm soát, năng lượng không thiếu, những robot này có thể hoạt động liên tục 24 giờ như một cỗ máy vĩnh cửu, làm việc chăm chỉ và hiệu quả hơn con người.

Thế là.

Dưới ánh mắt của Lâm Huyền, robot thùng rác dễ thương, tròn trịa này tiến tới mẩu giấy nhỏ.

Giơ tay kẹp phải ra.

Kít —

Kẹp chính xác mẩu giấy nhỏ.

Sau đó, bụp một cái, nắp thùng rác trên đầu bật mở, kẹp tay phải ném mẩu giấy vào trong, nắp thùng rác lại bụp một tiếng đóng lại.

Một chuỗi động tác nhặt rác đã hoàn thành.

Lâm Huyền khẽ cười, cảm thấy khá thú vị.

Dù sao trong thế giới năm 2023 cũng không có thứ này.

Chỉ có điều robot thùng rác này vẫn quá nhỏ, cũng chỉ lớn hơn thùng nước của máy lọc nước một chút, chắc không chứa được nhiều rác.

Nếu không, Lâm Huyền đã muốn ném cả bộ đồ phi hành vừa cởi vào thùng rác rồi, chỉ tiếc là bụng nó không đủ lớn.

Khi Lâm Huyền định không để ý đến robot thùng rác nữa và chuẩn bị ngẩng đầu ngắm nhìn bức tượng của Triệu Anh Quân —

Chương 486: Kẻ thất bại. (2)

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot thùng rác này lại sáng đèn xanh, phát ra tiếng điện tử, chạy về phía Lâm Huyền.

Hử?

Lâm Huyền nhìn ra sau mình.

Chỗ này chẳng có rác gì cả... xung quanh bức tượng này rõ ràng được quét dọn thường xuyên, rất sạch sẽ.

Cạch.

Kẹp tay phải của robot thùng rác nắm lấy ống quần của Lâm Huyền, kéo mạnh ra sau:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

"..."

Lâm Huyền rất bối rối:

"Đây không phải là rác, đây là quần của tôi."

Tuy nhiên.

Robot thùng rác này dường như không có chức năng giao tiếp, tiếp tục kéo ống quần của Lâm Huyền:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Lâm Huyền không có thời gian chơi với nó, liền lấy con dao

nhỏ trong túi nhảy dù, cắt ống quần của mình ra.

Hắn đoán có lẽ vì ống quần bẩn, nên con robot ngốc nghếch này mới nghĩ đó là rác.

Bụp!

Sau khi lấy được ống quần, nắp thùng rác trên đầu robot bật mở, nó ném ống quần của Lâm Huyền vào trong.

Sau đó...

Cạch!

Cái kẹp máy bên tay phải duỗi ra, kẹp chặt mắt cá chân của Lâm Huyền, đôi mắt robot phát ra ánh sáng xanh:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

"Chết tiệt, mày bị gì vậy?"

Lâm Huyền đập đập lên nắp thùng rác của robot.

Là bị hỏng rồi sao?

Chẳng lẽ cú ngã vừa rồi đã làm hỏng robot thùng rác cũ kỹ này?

Dù quảng trường này khá yên tĩnh, nhưng khi nhảy dù từ trên cao xuống, hắn vẫn thấy nhiều người đang đi lại trong quảng trường.

Hắn vốn là kẻ xâm nhập, tránh phiền phức là tốt nhất, nên không muốn để ý đến robot này, thậm chí còn cắt ống quần để đưa cho nó.

Không ngờ, robot này lại càng làm quá!

Trong mắt nó... mình mới là rác à.

"Buông ra."

Lâm Huyền mạnh mẽ bẻ tay kẹp của robot thùng rác ra, rồi đẩy nó đi hướng khác:

"Đi quét dọn chỗ khác đi."

Tuy nhiên...

Lâm Huyền vừa bước đi được hai bước.

Robot thùng rác đã quay bánh xích tại chỗ, xoay người, đôi mắt xanh nhìn chằm chằm Lâm Huyền:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Cạch.

Tay kẹp bên phải lại một lần nữa kẹp chặt mắt cá chân của Lâm Huyền.

"..."

Con robot ngốc này khiến cảm tình của Lâm Huyền với thành phố trên không này giảm đi 97. 23%.

Hắn cúi người, mạnh mẽ ôm lấy robot thùng rác.

Cũng khá nặng, chắc tầm 40-50 kg, tương đương với cân nặng của Sở An Tĩnh... Vào đầu năm nay, tại tiệc tất niên của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, khi hai người nhảy múa có động tác nâng lên, nên Lâm Huyền đại khái biết cân nặng của Sở An Tĩnh.

Nhưng ôm cục sắt này thì không nhẹ nhàng như ôm Sở An Tĩnh.

Lâm Huyền bước tới... đến mép cao đài, thẳng tay ném robot thùng rác xuống. ("Cao đài" thường được xây dựng để đặt các bức tượng hoặc các vật thể lớn để chúng được nâng lên cao hơn so với mặt đất xung quanh, tạo sự nổi bật và tôn nghiêm cho bức tượng hoặc vật thể đó)

Bụp!!

Robot thùng rác ngốc nghếch rơi xuống nặng nề, đầu bị lõm một chỗ lớn, nắp thùng rác cũng bật ra biến dạng.

Nhưng dù vậy...

Nó vẫn trong trạng thái lật ngửa, tay kẹp và bánh xích cử động không ngừng, đôi mắt như hai tia laser xanh chiếu thẳng vào Lâm Huyền trên cao đài:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

"Chính mình tự chơi đi..."

Lâm Huyền không thèm để ý.

Quay người, hắn bước lại phía trước bức tượng Triệu Anh Quân, tìm một khoảng cách và góc nhìn thích hợp, toàn cảnh ngắm bức tượng khổng lồ này.

Bức tượng đồ sộ trước mắt thực sự còn lớn hơn tưởng tượng của hắn.

Ước chừng đây là điểm cao nhất của quảng trường này, cũng là công trình nổi bật nhất.

Bản thân bức tượng đã được đặt trên một nền cao vài mét so với mặt đất quảng trường, vì vậy Lâm Huyền mới có thể ném con robot ngốc nghếch kia xuống.

Lùi lại vài bước nữa... gần như lùi đến mép lan can của cao

đài, Lâm Huyền mới thực sự nhìn rõ toàn cảnh bức tượng.

Người phụ nữ trong bức tượng, từ diện mạo có thể thấy không còn trẻ, khoảng chừng 40 tuổi.

Nhưng vẫn rất đẹp và mạnh mẽ.

Đôi khuyên tai kiêu hãnh vẫn còn, 40 năm thời gian không để lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt thanh tú...

Lâm Huyền chỉ nhìn một cái, đã lập tức nhận ra.

Đây chính là Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân thật sự.

Dù so với Triệu Anh Quân năm 2023 trông có già đi hơn mười mấy tuổi.

Nhưng dù sao cũng là cùng một người, diện mạo không thay đổi nhiều.

Bất chợt.

Lâm Huyền nghĩ đến Hoàng Tước.

Ban đầu, Lâm Huyền đã từng nghĩ rằng, liệu Hoàng Tước có phải là một người du hành thời gian, là Triệu Anh Quân từ tương lai trở về?

Nhưng sự khác biệt lớn về ngoại hình giữa hai người khiến Lâm Huyền nhanh chóng từ bỏ suy đoán này.

Và bức tượng này lại một lần nữa chứng minh điều đó.

Triệu Anh Quân ở độ tuổi ba, bốn mươi trông như thế này, không thay đổi nhiều so với thời trẻ, đồng thời... cũng không đầy đặn quyến rũ như Hoàng Tước, vẫn giữ vóc dáng cao ráo của một

người mẫu.

Dù tuổi tác có già đi, nhưng vẫn tràn đầy sự trẻ trung.

Thật là một người phụ nữ kỳ lạ.

"Đã lâu không gặp."

Lâm Huyền thì thầm.

Mặc dù đối với hắn, sáng nay trong lễ cắt băng khánh thành, hắn và Triệu Anh Quân còn nói cười, trò chuyện nhiều, cuối cùng còn bắt tay.

Chương 487: Kẻ thất bại. (3)

Nhưng giờ đây, sau 600 năm, đứng trong thành phố trên không này, ngắm nhìn bức tượng của người bạn cũ, cảm giác thật khó tả... thời gian trôi qua thật vô tình.

"Trong thành phố trên không này, rốt cuộc cô để lại cho tôi điều gì?"

Cạch.

Một tiếng kẹp máy vang lên.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Lâm Huyền lập tức nhíu mày, hít một hơi lạnh... một luồng sát khí nhanh chóng tràn ra!

Hắn thừa nhận.

Kể từ khi lớn tuổi và tâm trí trưởng thành, đã rất lâu rồi hắn không nổi lên sát ý trong giấc mơ.

Nhưng bây giờ!

Con robot ngốc nghếch này thật sự quá phiền phức! Và nó giống như kẹo cao su dính chặt, không thể nào thoát khỏi!

Rõ ràng vừa rồi đã ném nó xuống từ cao đài!

Sao lại nhanh chóng leo lên trở lại?

Bên ngoài còn rất nhiều rác, tại sao không dọn?

Tại sao lại cứ nhìn mình như rác?

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Con robot thùng rác đầu bị méo, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh nhìn chằm chằm Lâm Huyền, kẹp máy chặt lấy mắt cá chân của hắn.

"Mày điên rồi sao?"

Không thể chịu đựng được nữa.

Lâm Huyền bẻ tay kẹp của nó ra, rồi lật ngược con robot lên.

Rào rào rào...

Tất cả rác bên trong đổ ra ngoài, trọng lượng của robot thùng rác giảm đi đáng kể, bây giờ dễ dàng hơn nhiều khi ôm nó.

Lâm Huyền nhìn xung quanh, thấy mấy cây quế ở mép cao đài.

Sau đó hắn bước tới, tìm một cây có tán lá rậm rạp và thấp, lật ngược robot thùng rác, để nó treo ngược trên cây.

Vì không có nắp che... các nhánh cây đâm vào bên trong thùng rác, đẩy nó treo ngược lên, không có điểm tựa.

"Lần này mày không thể xuống được nữa chứ?"

Lâm Huyền phủi tay, cuối cùng cũng giải quyết xong cái rắc rối này.

Beep beep beep beep beep!

Bất ngờ!

Robot thùng rác phát ra âm thanh cảnh báo gấp gáp, đôi mắt từ màu xanh chuyển sang đỏ nhấp nháy, giọng nói máy móc lại vang lên:

"Phát hiện hành vi tấn công ác ý! Đang phát tín hiệu cảnh báo!"

Trong chớp mắt!

Vài tia laser định vị màu đỏ nhỏ bắn ra từ khắp nơi!

Mặc dù tia laser rất nhỏ... nhưng trong đêm tối lại vô cùng nổi bật.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, những điểm phát ra tia laser đang di chuyển nhanh trong không trung, nhưng không phát ra âm thanh nào! Vì quá xa nên không nhìn rõ đó là gì.

Máy bay không người lái?

Máy bay không người lái không có tiếng cánh quạt? Làm sao nó bay lên được?

Nghĩ đến những chiếc máy bay không người lái phát ra ánh sáng đỏ trong thành phố Đông Hải mới, khiến hắn lạnh sống lưng.

Không thể dùng cơ thể đối đầu với công nghệ...

Trong lúc suy nghĩ, những vật thể bí ẩn trong đêm tối càng lúc càng gần!

"Ôi trời, thật là phiền phức."

Lâm Huyền vội vàng ôm robot thùng rác từ trên cây xuống, rồi đảo ngược hướng, để nó thùng rác hướng lên, bánh xích hướng xuống, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Cuối cùng, hắn không quên nhặt nắp rác bên cạnh, đậy lại như đậy nồi.

Beep———

Robot thùng rác phát ra tiếng cảnh báo giảm dần.

Sau đó...

Đôi mắt đỏ nhấp nháy tắt, thay vào đó là ánh sáng xanh:

"Cảnh báo đã được gỡ bỏ, tiếp tục dọn dẹp."

Đồng thời, các tia laser định vị màu đỏ từ mọi hướng cũng biến mất.

Trong đêm tối, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Cạch.

Robot thùng rác lại như thường lệ, giơ kẹp máy bên tay phải ra, kẹp chặt mắt cá chân của Lâm Huyền:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Haizz...

Lâm Huyền thật sự bất lực.

Cái thùng rác cũ kỹ và ngốc nghếch này thật sự quá khó chịu!

Không để ý đến nó, nó lại xem mình như rác, kẹp tay giống như còng tay giữ chặt mắt cá chân của mình... nếu thùng rác này không nhỏ, Lâm Huyền đã nghi ngờ liệu nó có định ném mình vào thùng rác không.

Nếu để ý đến nó...

Nó một khi không vui, sẽ không tuân theo luật lệ mà báo động ngay lập tức, rồi những vật thể bay không rõ kia lại nhanh chóng tiếp cận với tia laser, thật sự rất đáng sợ.

Không để ý cũng không được, để ý cũng không xong, rốt cuộc phải làm thế nào?

Lâm Huyền xoa thái dương, thật không ngờ người từng là công dân tốt xuất sắc bây giờ lại bị một cái thùng rác làm khó.

Thở dài.

Lâm Huyền chống gối, chậm rãi ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào robot thùng rác gần sát mặt:

"Đại ca... rốt cuộc mày muốn gì?"

Hử?

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Khi nhìn gần, mặt đối mặt, Lâm Huyền mới nhìn rõ chi tiết của robot thùng rác này.

Nó thật sự rất cũ kỹ, vỏ ngoài nhiều chỗ đã rỉ sét.

Thứ cũ kỹ như vậy, hình dáng không phù hợp với thành phố trên không hiện đại và khoa học viễn tưởng này.

Hơn nữa...

Vì mình vừa ném nó từ trên cao đài xuống, đầu nó bị lõm một chỗ, rơi ra vài mảnh kim loại, khiến tấm bảng kim loại bên trong lộ ra.

Lâm Huyền lại gần hơn, nhìn vào tấm bảng trong vết nứt kim loại, những chữ khắc trên đó đã rỉ sét nhưng vẫn có thể đọc được rõ ràng—

"Robot xử lý rác thải nhỏ VV"?

VV?

Lâm Huyền nhìn cái tên quen thuộc này.

Đây...

VV không phải là cái tên mà CC từng nhắc đến, người đàn ông tóc dài râu rậm sa ngã... tức là rất có thể là mình trong tương lai sao?

Chương 488: Kẻ thất bại. (4)

Sao cái thùng rác này cũng gọi là VV?

Lâm Huyền nghiên cứu kỹ hơn về tấm bảng này, hắn phát hiện, VV có lẽ là mẫu mã của loại robot này.

Nhưng, có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Hắn quay đầu, nhìn về bức tượng của Triệu Anh Quân ở trung tâm quảng trường, rồi nhìn lại robot xử lý rác thải VV trước mắt...

Đây chắc chắn không phải là sự trùng hợp.

Theo thiết kế của Triệu Anh Quân, cô ấy đã cố tình để lại lỗ hổng trong lưới phòng không trên đầu bức tượng, tức là cô ấy có ý muốn Lâm Huyền nhảy dù và hạ cánh xuống bức tượng này.

Với một thiết kế tinh vi như vậy, chắc chắn mỗi bước đều có ý nghĩa đặc biệt!

Hơn nữa...

Xung quanh bức tượng này, không biết vì lý do gì mà không có bóng dáng một ai. Rõ ràng từ trên cao nhìn xuống, quảng trường này vẫn còn nhiều người.

Ngoài ra, Lâm Huyền còn phát hiện một điểm kỳ lạ.

Dù nhìn từ dưới mặt đất hay từ trên cao, thành phố trên không này đều đầy những phương tiện bay di chuyển qua lại giữa các tòa nhà.

Có ô tô, có robot, có xe buýt, và một số thứ khác mà không

hiểu được.

Nhưng hiện tại.

Xung quanh quảng trường này, bao gồm cả bầu trời trên đầu, đều yên tĩnh đến lạ thường, không có một chiếc phi thuyền nào.

Chẳng lẽ trong thành phố trên không Rhine có quy định vì lý do an toàn nên không được bay trên quảng trường?

Nhưng dù sao đi nữa.

Con robot thùng rác này là thứ duy nhất xuất hiện gần bức tượng của Triệu Anh Quân.

Xung quanh không có dòng người, không có xe cộ, không có bất kỳ điều gì đáng chú ý, chỉ có duy nhất một con robot thùng rác cũ kỹ, lạc hậu và hơi ngốc nghếch...

Và, mô hình của nó lại trùng hợp là VV.

Vậy thì.

Chẳng lẽ...

Con robot thùng rác này chính là manh mối mà Triệu Anh Quân để lại cho mình? Là món quà được giấu kỹ lưỡng, vượt qua 600 năm thời gian?

"Có phải trong thùng rác này có gì đó không?"

Lâm Huyền suy nghĩ trong khi sờ vào cái đầu bị méo của robot thùng rác...

Vừa rồi hắn đã ném nó từ trên cao xuống, làm nó gần như tan tành, nhưng nó không hề báo động.

Nhưng chỉ cần treo nó lên cây, nó đã phát ra tín hiệu cảnh báo.

Vì vậy, cơ chế cảnh báo của nó có thể là khi bị treo lơ lửng? Hoặc không thể di chuyển?

Vậy chỉ cần đảm bảo nó luôn tiếp đất và có thể di chuyển, liệu có thể thoải mái phá hủy nó không?

"Hãy thử xem, dù có sai cũng không sao, ngày mai có thể thử lại."

Mặc dù Lâm Huyền không chắc ngày mai có thể tìm được vị trí lỗ hổng, nhưng hắn đã biết đại khái vị trí, ít nhất mười lần cũng có năm, sáu lần hắn tự tin có thể vào được.

Nói là làm.

"Xin lỗi nhé."

Lâm Huyền bẻ kẹp của robot ra khỏi mắt cá chân mình, rồi giơ cao nó lên - đập mạnh xuống!

Bụp!!

Robot thùng rác bị vỡ thêm vài mảnh.

Đôi mắt nó vẫn màu xanh, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Tốt lắm.

Đánh cược đúng rồi.

Chỉ cần không treo lơ lửng, không thể di chuyển, nó sẽ không báo động.

Lâm Huyền lại giơ nó lên, đập mạnh xuống!

Đập mạnh xuống!

Tiện thể tìm một góc đá để đập, dễ dàng tháo rời hơn.

Đập!

Đập!

Đập!

Cuối cùng...

Với cú đập cuối cùng, mảnh bảng mạch cuối cùng bị vỡ, robot thùng rác hoàn toàn mất "sự sống", đôi mắt tắt hẳn... bánh xích không còn di chuyển, kẹp máy cũng treo lơ lửng không động đậy.

Lâm Huyền lục lọi trong đống linh kiện trên đất, không tìm thấy bất kỳ thứ gì hữu ích.

Trong những phần khác bên trong robot thùng rác, cũng không tìm thấy gì có ý nghĩa.

Hắn đã tìm khắp mọi ngóc ngách, thậm chí thò đầu vào thùng rác để kiểm tra kỹ lưỡng... nhưng vẫn không phát hiện được bất kỳ manh mối nào.

"Thôi được rồi, có lẽ mình đã đoán sai."

Lâm Huyền cảm thấy có lỗi và vỗ vào "xác" của robot thùng rác:

"Xin lỗi nhé, đã hiểu lầm, ngày mai mình sẽ lắp lại cho cậu."

Hắn suy nghĩ kỹ hơn.

Có lẽ thực sự là cú ngã vừa rồi đã làm hỏng con robot cũ kỹ này, khiến nó bị lỗi chương trình.

Nhìn từ góc độ khác.

Nếu Triệu Anh Quân thực sự muốn để lại cho mình thông tin hay mật mã gì, thì chắc chắn sẽ không giấu lộ liễu như vậy.

Lỗ hổng trong lưới phòng không đã được thiết kế kỹ lưỡng như vậy, mức độ khó khăn cao như vậy, điều này chứng tỏ... Triệu Anh Quân có thể cũng đang bị theo dõi hoặc kiểm soát bởi ai đó hoặc tổ chức nào đó.

Vì vậy, ngay cả khi cô ấy muốn để lại thông tin hay tình báo cho mình, cũng không thể làm quá rõ ràng, nếu không rất có thể sẽ bị kẻ thù phát hiện trước khi mình tìm thấy.

Kẻ thù?

Lâm Huyền bất giác nghĩ đến từ này.

Triệu Anh Quân có khả năng xây dựng hàng nghìn lò phản ứng nhiệt hạch, tạo ra một thành phố trên không thống trị thế giới, còn ai có thể trở thành kẻ thù của cô ấy?

Ai có thể làm được điều đó?

Nghĩ đến đây...

Lâm Huyền từ từ ngẩng đầu, nhìn lên thứ còn cao hơn thành phố trên không, cao hơn cả bức tượng...

Chương 489: CC biến mất. (1)

Mặt trăng.

Lúc này, đêm đã sâu đến sáng sớm.

Mặt trăng tròn đã di chuyển đến giữa bầu trời đêm, bàn tay đen khổng lồ bao trùm từ cực Nam đến cực Bắc của mặt trăng chỉ thẳng lên bầu trời đầy sao, ngạo nghễ nhìn xuống thế gian.

"Có lẽ, chỉ có ngươi mới đủ tư cách..."

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn biểu tượng quen thuộc nhưng xa xăm:

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Hắn mơ hồ cảm thấy.

Có lẽ, thế giới trong giấc mơ thứ ba trở nên như thế này, sự tồn tại của thành phố trên không Rhine, bức tượng Triệu Anh Quân và những câu đố khó giải cố ý để lại cho mình... dường như đều kể về cùng một lịch sử đau thương.

Đó là một cuộc chiến giữa mình, Triệu Anh Quân, và cả thế giới, chống lại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, công khai lẫn ngầm.

Trong lịch sử mà thắng bại đã định, kẻ chiến thắng làm vua, kẻ thất bại làm giặc...

Mình.

Chính là kẻ thất bại đó.

Nhưng...

Triệu Anh Quân dường như vẫn chưa từ bỏ.

Cô ấy vẫn đầy hy vọng về thế giới này, vẫn tin rằng có một ngày, vào ngày 28 tháng 8 năm 2624. ngày tận thế cuối cùng, mình sẽ đến đây để gặp cô ấy, và có thể thay đổi tất cả...

"Khi nghe cậu nói muốn rời MX, tôi đã cảm thấy không nỡ."

"Đây có lẽ là món quà sinh nhật đặc biệt nhất mà tôi từng nhận, bó hoa này... chắc chắn tôi sẽ nhớ lâu lắm."

"Hãy dạy tôi lái xe nhé, tôi thấy việc drift và lái xe tốc độ cao rất thú vị."

"Tôi không bận tâm thắng thua, trong suốt hơn hai mươi năm cuộc đời, tôi đã thua rất nhiều lần. Nhưng... tôi không muốn thua cô ấy."

"Ngày 20 tháng 5 năm 2023. cậu đã bước một bước quan trọng nhất trong cuộc đời mình, tìm được điều mà mình thực sự muốn làm, và đặt tên cho công ty theo cái tên mà cậu yêu thích, tôi thật sự rất vui cho cậu."

Lời của Triệu Anh Quân vang vọng bên tai.

"Vậy... hãy bắt tay nhé."

Cô cười nhẹ, đưa tay phải về phía trước:

"Tôi rất vinh dự được trở thành người chứng kiến thành công của cậu."...

Lâm Huyền quay đầu lại.

Phía sau, bức tượng Triệu Anh Quân đứng vững trên điểm cao nhất của quảng trường, năm này qua năm khác nhìn về phía ánh

đèn lập lòe trong đêm tối, nhìn về thành phố Đông Hải cũ xa xăm, về những kỷ niệm đã chìm đắm suốt 600 năm...

"Cậu sẽ làm được."

Lâm Huyền đứng thẳng trước bức tượng khổng lồ của Triệu Anh Quân:

"Lần này... tôi cũng không muốn thua!"...

Gần khu vực bức tượng này, có lẽ không còn manh mối nào nữa, Lâm Huyền quyết định đi ra ngoài quảng trường để xem xét.

Đi xuống cầu thang dẫn đến bức tượng...

"Hả? Là ngõ cụt?"

Lâm Huyền nghĩ rằng, theo cầu thang đi xuống có thể từ cao đài bức tượng đến quảng trường bên dưới.

Nhưng ngay dưới cầu thang, có một cánh cổng điện tử rất cao, chia cắt toàn bộ khu vực bức tượng và quảng trường.

Lúc này hắn mới hiểu tại sao các khu vực khác của quảng trường có người đi lại, nhưng xung quanh bức tượng lại không có một bóng người, chỉ có một robot thu gom rác cũ kỹ.

Do cánh cổng điện tử cao này tồn tại, khu vực cao đài của bức tượng thực chất là một khu vực cấm vào.

Hắn đã từ trên trời rơi xuống mới xâm nhập vào đây, khách tham quan bình thường không thể vào được.

Lâm Huyền kiểm tra cánh cổng điện tử cao và lớn này, không tìm thấy bất kỳ cơ quan mở cửa nào, cũng không có bất kỳ bàn phím nhập mã, rõ ràng là không thể ra khỏi đây.

Nhưng không sao, điều này không làm khó được hắn.

Vừa nãy hắn đã ném con robot thùng rác từ mép cao đài xuống, kỹ năng parkour thành thạo của hắn có thể dễ dàng trèo qua tường để xuống.

Trở lại cao đài, tìm chỗ mà hắn đã ném con robot xuống, Lâm Huyền bám vào mép cao đài, nhảy vài cái rồi an toàn tiếp đất.

Bụp.

Sau khi tiếp đất, Lâm Huyền nhìn những mảnh vỡ của con robot thùng rác bên cạnh.

Hắn chợt nghĩ...

Nếu quay lại cao đài nơi bức tượng, chắc chắn phải qua cánh cổng điện tử cao đó.

Vừa nãy hắn đã kiểm tra, cánh cổng đó đóng kín.

Vậy... con robot thùng rác VV vừa rồi đã qua đó như thế nào?

"Chẳng lẽ có lối đi riêng? Chỉ để một con robot cũ kỹ như vậy?"

Lâm Huyền cũng không hiểu nổi.

Nhưng giờ con robot mẫu VV đã bị hắn phá hủy, nói gì cũng muộn rồi, không thể kiểm chứng được nữa.

Rời khỏi khu vực bức tượng, Lâm Huyền băng qua quảng trường đi đến con đường lớn.

Phải nói rằng, trang phục của mọi người trong quảng trường rất kỳ lạ, đủ mọi phong cách, rất phóng khoáng và tự do.

Quan sát kỹ hơn...

Lâm Huyền ngạc nhiên phát hiện, cư dân trong thành phố trên

không dường như không mặc quần áo thông thường, mà là một loại vải có chức năng hiển thị!

Hắn không biết phải mô tả thế nào về sản phẩm công nghệ cao này...

Rất nhiều trẻ em mặc quần áo giống như đang chiếu phim hoạt hình, một lúc đổi màu, một lúc đổi kiểu, giống như biến hình ma thuật.

Trang phục của người lớn thì trầm hơn, thường không thay đổi màu sắc, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy, nhiều người mặc quần áo có hoa văn động.

Các hoa văn trên đó sẽ di chuyển, không phải như bị gió thổi mà là giống như đang phát video, di chuyển tự do trên quần áo.

Chương 490: CC biến mất. (2)

Sóng nước sẽ gợn sóng, cây cỏ sẽ đung đưa, trên những bộ quần áo có hình nhân vật hoạt hình, các nhân vật hoạt hình còn làm mặt xấu, cử động... rất thần kỳ.

Vì vậy Lâm Huyền tin rằng, quần áo họ mặc chắc chắn không phải vải thông thường, mà là một loại vật liệu công nghệ cao, vừa nhẹ như vải, vừa có thể hiển thị hình ảnh như màn hình máy tính, giúp việc thay đổi trang phục trở nên dễ dàng.

"Thật tiện lợi."

Lâm Huyền nghĩ, nếu năm 2023 cũng có công nghệ này, mọi người sẽ không cần phải lo lắng về việc mặc gì hàng ngày, phối hợp trang phục như thế nào.

Mặc loại quần áo công nghệ cao này giống như thay đổi giao diện trong trò chơi, chỉ cần nhấn một cái, quần áo sẽ biến thành màu sắc và họa tiết mong muốn; thậm chí còn có thể thiết lập thành hình ảnh động, giống như trình bảo vệ màn hình, tạo thành một tấm gương thần kỳ biến hóa.

Trong quảng trường, do phong cách trang phục của mọi người khác nhau và thay đổi liên tục, Lâm Huyền với bộ trang phục đơn giản không hề lạc lõng, sự xuất hiện của hắn không gây chú ý nhiều.

Đây thực sự là một thành phố tự do, một thành phố với độ bao dung rất cao.

Rời khỏi quảng trường, Lâm Huyền cuối cùng cũng đến được thành phố trên không thực sự.

Khác với vẻ phồn hoa bề ngoài của thành phố Đông Hải mới... sự phồn hoa của thành phố trên không Rhine là sự thay đổi cuộc sống thực sự nhờ công nghệ.

Trên bầu trời đầy những phương tiện và robot di chuyển với tốc độ cao, vận hành phức tạp nhưng có trật tự, hầu hết các tòa nhà đều hiển thị hình ảnh thay đổi, tạo ra ô nhiễm ánh sáng rất nghiêm trọng, đồng thời lại có hiệu ứng 3D không cần kính rất hoàn hảo.

Bên đường, Lâm Huyền cũng thấy những "robot xử lý rác thải" thực sự phù hợp với phong cách thành phố trên không.

Những robot này có kích thước lớn, di chuyển nhanh, khi chúng bay qua đường, không thể nhìn rõ chúng hoạt động như thế nào... rác trên đường tự động bị hút vào khoang chứa rác.

Không thể hiểu nổi, hoàn toàn không hiểu nổi.

Đây mới là thành phố tương lai thực sự.

Không hiểu nổi là đúng rồi.

Sự hiện diện của Lâm Huyền trong thành phố này, thực sự là một người cổ đại từ 600 năm trước, bất cứ thứ gì hắn có thể hiểu, chắc chắn đều không phù hợp với sự phát triển của thời đại.

Vậy nên...

Điều này thật mâu thuẫn.

Mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chẳng phải là để ngăn chặn sự phát triển công nghệ của nhân loại sao?

Lâm Huyền rất thắc mắc.

Hắn luôn nghĩ như vậy.

Từ giấc mơ đầu tiên, nơi công nghệ chỉ dậm chân tại chỗ, đến giấc mơ thứ hai, nơi công nghệ chỉ là vẻ bề ngoài, hắn luôn nghĩ rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài là bàn tay đen vô hình đang kìm hãm sự phát triển khoa học của nhân loại.

Nhưng bây giờ, công nghệ của thành phố trên không Rhine rõ ràng đã phát triển đến một mức độ đáng kinh ngạc, hoàn toàn không thấy dấu hiệu bị kìm hãm.

Công nghệ nhiệt hạch có kiểm soát đã được chinh phục, các yếu tố công nghệ cao đủ loại đều có.

Nếu mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không chỉ là ngăn chặn sự phát triển công nghệ, chỉ là chiêu trò đánh lừa người khác... thì mục đích thực sự của họ là gì?

"Ngày càng không hiểu nổi."

Lâm Huyền chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất...

Có phải là có liên quan đến hằng số vũ trụ 42 không?

Đáng tiếc, cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ ba đã qua đời vì bệnh phóng xạ khi Đại Kiểm Miêu còn nhỏ, không có thành tựu gì trong lĩnh vực toán học, Lâm Huyền cũng đã bỏ lỡ cơ hội dễ dàng để tìm hiểu xem 42 thực sự là gì.

Khi đi ra khỏi quảng trường, Lâm Huyền thấy bảng chỉ dẫn ở lối vào quảng trường, mới biết quảng trường này tên là Quảng trường Kỷ niệm Rhine.

Ở đây cấm còi xe, cấm xe cộ, cấm bay.

Nhìn qua có vẻ là một nơi rất quan trọng, trang nghiêm và nghiêm túc.

Và Triệu Anh Quân đã có thể dựng tượng ở đây, chắc chắn cô

ấy có địa vị rất cao trong thành phố trên không Rhine.

Còn bản thân mình thì sao?

Rõ ràng mình mới là người sáng lập và chủ tịch của công ty Rhine...

600 năm qua đã xảy ra chuyện gì?

Nếu muốn hiểu rõ những chuyện này...

Thì tìm một hiệu sách để tra lịch sử là tiện nhất... tất nhiên, nếu thế giới này có thể tra lịch sử, và lịch sử không bị đứt gãy bởi con người.

Đáng tiếc, Lâm Huyền tìm mãi, thậm chí hỏi người qua đường, đều không tìm thấy hiệu sách nào mở cửa, nhiều người qua đường còn tỏ vẻ ngạc nhiên:

"Hiệu sách? Giờ còn ai đọc sách nữa?"

Tóm lại, không tìm thấy hiệu sách, nhưng lại tìm thấy một hiệu thuốc.

Vào hỏi thì đúng là có thuốc trị bệnh phóng xạ, nhưng số lượng không nhiều.

Nhân viên cửa hàng nói với Lâm Huyền rằng, bây giờ cơ bản không ai mắc bệnh phóng xạ nữa, kháng nguyên miễn dịch đã có thể được hấp thụ qua sữa mẹ, thậm chí trong sữa bột cũng đã được thêm vào.

Vì vậy chỉ chuẩn bị một ít thuốc để phòng ngừa trường hợp đặc biệt, cơ bản những loại thuốc này đều sẽ hết hạn mà không có ai đến mua.

Lâm Huyền cảm nhận thấy rõ ràng người dân ở thành phố trên không Rhine sống rất thoải mái, rất tự do.

Chương 491: CC biến mất. (3)

Ngay cả về an ninh cũng rất thoải mái, hoàn toàn khác biệt so với sự tuần tra nghiêm ngặt của thành phố Đông Hải mới... ít nhất là bản thân mình, một kẻ xâm nhập, hoàn toàn không bị ai nghi ngờ, hỏi han, chú ý đến.

"Xin hỏi, nếu tôi muốn tìm hiểu thêm về lịch sử thành phố Rhine, tôi nên đến đâu?"

Lâm Huyền thấy nữ nhân viên ở hiệu thuốc này rất dễ giao tiếp và thân thiện, liền hỏi cô ta câu hỏi này.

Nữ nhân viên không ngần ngại trả lời:

"Vậy thì đến bảo tàng Rhine, ở đó có nhiều tài liệu, và ở phòng triển lãm cá nhân sâu trong bảo tàng... còn có cả phòng triển lãm cá nhân của bà Triệu Anh Quân, có nhiều di vật lịch sử quý giá."

Nhắc đến tên Triệu Anh Quân, trên khuôn mặt nữ nhân viên lộ ra sự tôn trọng chân thành:

"Chỉ tiếc rằng, bây giờ bảo tàng đã đóng cửa rồi, bạn hãy đến vào ban ngày."

Phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân?

Rất tốt.

Đã mở khóa được bản đồ và địa điểm mới.

Lâm Huyền nghĩ rằng, nếu Triệu Anh Quân thực sự để lại cho mình thông tin quan trọng gì đó, có lẽ nó sẽ được giấu trong phòng triển lãm cá nhân tại bảo tàng?

Tóm lại, rất cần thiết để đi xem qua.

Còn về việc bảo tàng không mở cửa vào ban đêm... đến lúc đó nghĩ cách đột nhập vào là được.

Một mình mình không đủ, thì gọi Đại Kiểm Miêu và bọn họ.

Chỉ cần lần tới có thể xác định chính xác vị trí của lỗ hổng trong mạng lưới phòng không, Đại Kiểm Miêu và bọn họ chắc chắn sẽ sẵn lòng đi cùng mình.

Thực ra, giờ Lâm Huyền đã rõ.

Điều đáng sợ thực sự của thành phố trên không Rhine là mạng lưới phòng không bằng laser, chỉ cần vào trong rồi, hoàn toàn không có bất kỳ khó khăn nào, thông suốt vô cùng.

Rời khỏi hiệu thuốc, Lâm Huyền nhìn đồng hồ, đã là 00:40.

Hôm nay thời gian đều lãng phí vào việc dạo phố làm quen với môi trường, nhưng đối với lần xâm nhập đầu tiên vào thành phố trên không, thu hoạch vẫn rất đáng kể.

"Mai lại đến vậy."

Lâm Huyền vừa nhìn đồng hồ, vừa ngước lên bầu trời.

Dù công nghệ đã phát triển đến mức này... nhưng con người vẫn không hề hay biết về thảm họa tận thế lúc 00:42 sao?

Điều này thực sự khiến Lâm Huyền nghi ngờ phỏng đoán của mình trước đó.

Ánh sáng trắng kỳ lạ và hủy diệt đó thực sự là gì?

Là vụ nổ của chính Trái Đất?

Hay là cuộc tấn công của người ngoài hành tinh?

Hay là một thảm họa thuộc về chiều không gian mà nền văn minh nhân loại hoàn toàn không thể hiểu được?

"Cũng có khả năng khác."

Lâm Huyền chợt nhớ đến bộ phim tương tự như "Ma trận".

Có thể nào...

Đây không phải là thế giới thực, chỉ là một thế giới được mô phỏng để giống như tương lai thực sự, chân thực đến mức không thể phân biệt, tuân thủ mọi quy luật vật lý và quy luật phát triển của sự vật... và 00:42 chỉ là thời gian khởi động lại máy chủ?

Lâm Huyền lắc đầu.

"Mình nghĩ khả năng này không cao, nhưng vấn đề này rất dễ kiểm chứng, chỉ cần đợi đến năm 2023. khi ngân hàng Thái Mỗ được thành lập là biết."

"Đến lúc đó, mình sẽ gửi một thứ gì đó vào két sắt tại ngân hàng Thái Mỗ, sau đó trong giấc mơ tìm lại ngân hàng Thái Mỗ, mở két sắt của mình xem bên trong có giống nhau không... sẽ tự nhiên có thể xác định giấc mơ này có thực sự liên kết với thực tế hay không."

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền nhìn vào đồng hồ.

00:41:20

Vẫn còn kịp để hỏi thêm một câu nữa!

Hắn vội vàng quay lại hiệu thuốc, tìm cô nhân viên nữ:

"Xin lỗi, tôi muốn hỏi thêm một câu, cô có biết ngân hàng Thái Mỗ ở đâu trong thành phố này không?"

"Ngân hàng Thái Mỗ?"

Cô nhân viên lắc đầu:

"Tôi chưa từng nghe qua, để tôi tra cứu giúp anh nhé."

Cô nhân viên nói xong, đứng yên tại chỗ mà không có bất kỳ hành động nào, Lâm Huyền cũng không biết cô ấy đang sử dụng công cụ gì để tra cứu.

Chip trong não? Hay là một máy tính tích hợp trong võng mạc?

Khoảng mười mấy giây sau, cô nhân viên lại lắc đầu:

"Xin lỗi anh, trong toàn bộ các khu vực của thành phố trên không Rhine... không có sự tồn tại của ngân hàng này."

Không tồn tại?

Lâm Huyền khá ngạc nhiên.

Ngân hàng Thái Mỗ không tồn tại?

Đây là tình huống chưa từng có!

Lâm Huyền luôn nghĩ rằng... ngân hàng Thái Mỗ và két sắt có tên của mình giống như Đại Kiểm Miêu, luôn tồn tại vững chắc, dù thế giới thay đổi thế nào cũng không biến mất!

Nhưng lần này...

Rốt cuộc đã xảy ra biến động thời không gì? Đã làm ngân hàng Thái Mỗ và két sắt đều biến mất?

Điều khiến Lâm Huyền bất an nhất là...

CC đâu rồi?

Trong hai giấc mơ trước, hắn đều gặp CC, vì cô ấy luôn đến Đông Hải tìm người đàn ông râu dài, chính là VV, để tìm kiếm két

sắt mà VV để lại, để tìm kiếm sự thật của mình.

Nhưng bây giờ, ngân hàng Thái Mỗ và két sắt đều không còn.

Vậy chẳng phải nói...

CC cũng biến mất rồi sao?

"Rốt cuộc, chuyện này là thế nào?"

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Chương 492: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (1)

Trước mắt...

Như có hàng trăm con bướm bay lên, vẫy cánh rải ra vô số những mảnh xanh lấp lánh, làm xáo trộn không khí, làm phức tạp, làm hỗn loạn mọi thứ.

Như một dây đàn, dưới tác động của ngoại lực, rung lên mạnh mẽ.

Cuối cùng...

Với một tiếng vang, dây đàn đứt tung.

BÙM!!!!!!!!!!

BÙM!!!!!!!!!!

BÙM!!!!!!!!!!

Ánh sáng trắng quen thuộc và nóng bỏng ập đến, thiêu đốt cả trời và đất thành tro bụi. ... ...

Ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt trên giường.

Hắn nhíu mày ngồi dậy, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường——

00:42

"Tại sao... ngân hàng Thái Mỗ lại không tồn tại nữa?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Không nghĩ ra điểm neo nào gây ra biến động thời gian và không gian này.

Hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian vốn dĩ là một hệ thống hỗn loạn, giống như những gì hắn đã lĩnh ngộ được về quy luật thời gian và không gian ngay từ đầu:

Biến động thời gian và không gian là không thể kiểm soát.

Có vẻ...

Ngay cả khi đứng ở góc độ của quy luật thời gian và không gian, cũng không có gì là tuyệt đối không thay đổi, tuyệt đối không biến mất.

Biến động lượng dẫn đến biến đổi chất, đó vẫn là vấn đề về độ lớn, vấn đề về độ đàn hồi.

Đúng vậy.

"Đàn hồi thời gian và không gian."

Lâm Huyền nhớ lại lời của Hoàng Tước từng nói, cô ta đã nhắc nhở mình rất chân thành rằng quy luật đàn hồi thời gian và không gian này rất quan trọng, gần như chứa đựng câu trả lời cho tất cả các bí ẩn.

Nhưng mình vẫn không thể hiểu được ý sâu xa của câu nói này, cũng không hiểu quy luật này có ý nghĩa sâu sắc gì.

Hắn cũng muốn hiểu rõ tầm quan trọng mà Hoàng Tước nói, nó quan trọng ở chỗ nào.

"Đàn hồi... chẳng phải là tính dẻo dai của thời gian và không

gian sao? Là biên độ trong một phạm vi biến động nhất định sao? Còn có ý nghĩa gì khác nữa?"

Lâm Huyền cảm thấy mình như sắp nắm bắt được manh mối nào đó, nhưng chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, một bước nữa thôi, mà không thể nắm bắt được điểm mấu chốt.

"Thôi, đi ngủ sớm vậy."

Lâm Huyền quyết định không thức khuya nữa.

Hắn mở điện thoại xem lịch trình, xem thông tin vé máy bay mà Lưu Phong đã gửi qua WeChat:

"Sáng mai còn phải ra sân bay đón Lưu Phong."

"Hắn ta nói trên WeChat rằng, có một phát minh mới muốn cho mình xem..."

"Sẽ là gì đây?"...

Sáng hôm sau.

Lâm Huyền ngồi trên chiếc xe thương mại đến sân bay.

Chiếc xe này là do công ty Rhine cung cấp cho hắn, tài xế cũng vậy.

Tất cả đều là ý kiến của Vương ca:

"Dù cậu có đi làm hay không, dù cậu có là đại chưởng quỹ vung tiền hay không, khi ra ngoài cậu luôn là tổng giám đốc của công ty Rhine, đại diện cho hình ảnh của công ty. Xe riêng và tài xế là điều cần thiết, cậu chính là tấm danh thiếp của công ty chúng ta."

Vương ca vốn định trang bị cho Lâm Huyền một chiếc xe thương mại đẳng cấp nhất thế giới, nhưng hắn đã từ chối.

"Súng bắn chim đầu đàn, làm gì mà phải phô trương như thế?"

Hơn nữa, hiện tại công ty Rhine còn chưa đi vào quỹ đạo, ngoài việc phát triển thương hiệu mèo Rhine, công ty vẫn chủ yếu hợp tác với MX để phát triển các sản phẩm thương hiệu Rhine.

Chưa kể, 4 tỷ vốn của công ty đều là do Triệu Anh Quân và Sở Sơn Hà cho không dưới danh nghĩa cổ phần, bản thân hắn không tiện khi công ty chưa ổn định mà đã đi xe đẳng cấp nhất thế giới.

"Xe bình thường là được rồi."

Lâm Huyền nói với Vương ca:

"Tôi thấy xe của Triệu tổng cũng tốt, ngồi rất thoải mái."

"Ngồi, ngồi rất thoải mái!?" Vương ca kêu lên!

Lâm Huyền thở dài:

"Vương ca, anh đã là phó tổng rồi, có thể nghiêm túc một chút không? Đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tục tĩu. Anh nói tôi là hình ảnh của công ty, chẳng lẽ anh - phó tổng duy nhất của công ty lại không phải sao? Anh cũng nên chú ý một chút."

Cuối cùng, Vương ca đã chọn cho Lâm Huyền một chiếc xe thương mại giống với Triệu Anh Quân làm xe riêng.

Trên đường cao tốc ra sân bay.

Chiếc xe này chạy rất êm, hệ thống giảm xóc và cách âm đều rất tốt, không lạ khi Triệu Anh Quân lại yêu thích mẫu xe này đến vậy.

Lâm Huyền ngồi trong ghế mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần, đầu óc vẫn nghĩ về những câu hỏi trong giấc mơ hôm qua.

Hắn cũng đã nghĩ thông.

Không thể chỉ vì một câu nói của nữ nhân viên mà phủ nhận sự tồn tại của ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ ba.

Không tìm thấy không có nghĩa là những chiếc két sắt đã biến mất.

Biết đâu ngân hàng Thái Mỗ đã bị sáp nhập, bị mua lại, hay tái cơ cấu thì sao?

Điều này cũng không phải là hiếm.

Nếu ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ hai có thể phá sản, thì trong giấc mơ thứ ba có thể bị mua lại cũng không có gì lạ. Rất có thể bây giờ két sắt có tên của mình đang nằm trong kho của một ngân hàng nào đó, chỉ là mình không biết tên mà thôi.

Chương 493: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (2)

Và còn một khả năng khác nữa—

Ngân hàng Thái Mỗ không ở trong thành phố trên không Rhine, mà có thể ở Đông Hải cũ!

Bởi vì trong giấc mơ thứ ba không có Đông Hải mới, nên Đông Hải cũng không có sự phân chia cũ và mới, chỉ gọi chung là Đông Hải, nơi mà Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh sinh sống.

Lâm Huyền chưa khám phá mặt đất, biết đâu ngân hàng Thái Mỗ lại nằm ở một góc nào đó trên bề mặt.

Vì vậy, bây giờ khẳng định CC đã biến mất, không gặp lại nữa, là quá sớm.

Lâm Huyền trực giác rằng CC không dễ dàng biến mất như vậy.

Thể chất của cô ấy đặc biệt đến mức có thể có những mảnh ký ức từ các thế giới khác nhau, cô ấy mới là sự tồn tại bug nhất, mạnh mẽ hơn nhiều so với khả năng chỉ mơ của mình.

Dựa trên quy luật của CC trong giấc mơ thứ hai có những mảnh ký ức của giấc mơ thứ nhất...

Nếu mình gặp CC trong giấc mơ thứ ba, rất có thể cô ấy cũng có những mảnh ký ức của giấc mơ thứ hai.

Trong giấc mơ thứ hai, mình và CC có mối quan hệ khá sâu, gần như đã trao đổi mọi điều cần biết, rõ ràng với nhau.

Vì vậy, nếu gặp lại trong giấc mơ thứ ba, không cần phải giới thiệu lại, gặp mặt như những người bạn cũ, tiết kiệm được nhiều thời gian.

"Hãy giải quyết bí ẩn mà Triệu Anh Quân để lại trước, sau đó tìm CC và két sắt... không chừng CC bí ẩn đó sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào."

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, nhìn vào ngày trên màn hình khóa.

Bây giờ đã giữa tháng sáu rồi.

Năm 2023 đã trôi qua một nửa...

Theo tài liệu tìm thấy trong giấc mơ thứ hai về thành phố Đông Hải mới, thời gian thành lập ngân hàng Thái Mỗ không quá muộn, không vượt quá năm 2024.

"Thời gian dành cho ngân hàng Thái Mỗ không còn nhiều, có lẽ cuối năm nay sẽ khai trương."

Và chỉ cần ngân hàng Thái Mỗ khai trương trong thực tế, thì mình sẽ thực sự kết nối được hiện thực và giấc mơ, quá khứ và tương lai, và cuối cùng... có thể khám phá bí mật bên trong két sắt.
...

Tại cổng đón sân bay, Lâm Huyền đã gặp Lưu Phong một cách suôn sẻ.

Hành lý của hắn ta không ít.

Tài xế giúp Lưu Phong chuyển hết hành lý vào cốp xe.

Lâm Huyền rất vui khi thấy tinh thần của Lưu Phong hiện tại

rất tốt, hắn ta đã hoàn toàn thoát khỏi nỗi buồn, chấp nhận sự ra đi của Thất Thất trong niềm hạnh phúc và nụ cười, toàn tâm toàn ý cống hiến vào nghiên cứu hằng số vũ trụ.

"Tôi không thể chỉ ngồi đợi Thất Thất thực hiện điều ước cho tôi từ trên trời được. Nếu thật sự muốn hằng số vũ trụ được công nhận, trước tiên tôi phải chứng minh nó là đúng, chứng minh giá trị của nó."

Lưu Phong đã nói với Lâm Huyền như vậy khi gọi điện thoại thông báo tình hình gần đây.

"Tất nhiên Lâm Huyền, cậu là nhà tài trợ của tôi, nên tôi cũng nghe theo cậu. Tất cả các kết quả nghiên cứu sẽ không công bố ra ngoài, và cũng không để người thứ ba biết ngoài chúng ta. Mặc dù không hiểu rõ sự an toàn mà cậu luôn nhấn mạnh là gì... nhưng gần đây nhiều nhà khoa học đã chết bất ngờ, tôi tin vào sự phán đoán của cậu."

Đó cũng là điều mà Lâm Huyền đã nhấn mạnh với Lưu Phong từ trước.

Về vụ giết người lúc 00:42, Quý Lâm và mình có cùng nhận định—

Có hai nhóm người giết người vào thời điểm này, và một nhóm người đang bắt chước vụ giết người của nhóm kia một cách vụng về.

Kết quả bây giờ đã rất rõ ràng.

Những kẻ thực sự giết người vào lúc 00:42 là Câu Lạc Bộ Thiên Tài; còn Quý Tâm Thủy và đồng bọn chỉ là những kẻ bắt chước vụng về hành động giết người này mà thôi.

Theo suy đoán của Lâm Huyền.

Cha mẹ của Quý Lâm, và cả cha của Đại Kiểm Miêu, đều bị giết bởi Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Họ đều có một điểm chung—

Là các nhà toán học.

Do đó, Lâm Huyền đưa ra một kết luận chưa được xác minh.

Phải chăng mục tiêu thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ là các nhà toán học, còn việc giết các nhà khoa học khác chỉ là phán đoán của Quý Tâm Thủy?

Giả thuyết này không đảm bảo chính xác, nhưng hiện tại cũng có một số bằng chứng hỗ trợ.

Trước hết, Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự có liên quan đến hằng số vũ trụ 42, con số bí ẩn này. Họ bắt cóc cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai, rất có thể là vì sợ con số này.

Mà hằng số vũ trụ rõ ràng là một vấn đề toán học.

Vì vậy... ngay cả khi bây giờ Bảy Tội Lỗi đã gần như chết hết, nhưng Lưu Phong là một nhà toán học nghiên cứu về hằng số vũ trụ, nguy hiểm của hắn ta vẫn chưa được giải quyết, thậm chí còn không biết kẻ thù đang ở đâu.

Vì vậy, cẩn thận vẫn hơn.

Về vấn đề hằng số vũ trụ 42, ngoài mình và Lưu Phong ra, Lâm Huyền không cho phép người thứ ba biết. ...

Lưu Phong lên xe thương mại, xe đóng cửa và tiến về Đại học Đông Hải.

Chương 494: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (3)

Xe thuận lợi vào khuôn viên trường, đến trước một tòa nhà thí nghiệm mới tinh, Lâm Huyền dẫn Lưu Phong xuống xe, vừa đi vào cổng tòa nhà thí nghiệm vừa giới thiệu:

"Đây là phòng thí nghiệm tôi chuẩn bị cho anh. Tòa nhà này mới được Đại học Đông Hải xây dựng vào năm ngoái, hiện chưa đưa vào sử dụng, mọi thứ bên trong đều rất mới."

"Tôi vừa mới thành lập công ty Rhine và đã đàm phán một hợp tác với Đại học Đông Hải. Cụ thể thì tôi không tiện nói chi tiết, nhưng tóm lại, chúng tôi đang chịu thiệt, nhưng không còn cách nào khác, chúng tôi phải chi mạnh tay thì Đại học Đông Hải mới chịu cho chúng tôi sử dụng tòa nhà thí nghiệm mới này."

"Chỉ bỏ tiền ra là chưa đủ, cũng là do Sở Sơn Hà ra mặt điều phối, ông ta đã hứa sẽ xây cho Đại học Đông Hải một tòa nhà thí nghiệm khác sang trọng hơn, thiết bị tiên tiến hơn đạt tiêu chuẩn quốc tế, vì vậy Đại học Đông Hải cuối cùng đã đồng ý nhường tòa nhà thí nghiệm này cho chúng ta."

Hai người đi đến trước cửa phòng thí nghiệm, Lâm Huyền chỉ vào tấm biển bên cạnh -

Phòng thí nghiệm liên kết giữa Đại học Đông Hải và công ty Rhine.

"Nói là liên kết, thực ra cơ bản là giao toàn bộ cho chúng ta.

Anh cứ yên tâm tập trung nghiên cứu ở đây. Bên trong có nhiều phòng, không chỉ có phòng thí nghiệm, văn phòng, phòng tài liệu, kho chứa mà còn có cả phòng đơn để nghỉ ngơi, nếu anh muốn tập trung nghiên cứu thì có thể ở lại đây."

"Thêm nữa, danh sách thiết bị cao cấp mà anh gửi cho tôi, tôi đã mua hết rồi, sẽ lần lượt được lắp đặt vào..."

Thời gian trước, sau khi công ty Rhine thành lập, Lâm Huyền đã liên lạc với Lưu Phong, hỏi hắn ta cần loại phòng thí nghiệm nào và các thiết bị gì.

Lưu Phong cũng là người thật thà.

Sau khi nghe Lâm Huyền nói khách sáo rằng "không thiếu tiền", hắn ta thực sự coi Lâm Huyền là người không thiếu tiền, viết ngay ba trang thiết bị thí nghiệm... trong đó có một số cái giá không hề rẻ và rất khó kiếm.

Nhưng cuối cùng, Lâm Huyền không nói một lời nào, trực tiếp bắt đầu chuẩn bị.

Thực ra theo dự định ban đầu của hắn, nghiên cứu hằng số vũ trụ không tốn nhiều tiền như vậy.

Nghĩ về cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai...

Ông ấy nghiên cứu hằng số vũ trụ ở trong khu ổ chuột!

Chỉ với một quyển sách cũ, à không, cũng không thể nói là sách cũ, dù sao cũng là tác phẩm của Lưu Phong "Nhập môn về hằng số vũ trụ".

Sau đó, với một số giấy nháp, nghiên cứu hơn mười năm, cha Miêu đã tính ra được hằng số vũ trụ, và dường như còn biết được ý nghĩa thực sự của con số 42, vì vậy mà bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài kiểm tra.

So với thiết bị mà Lưu Phong yêu cầu thì thực sự quá cao cấp và tốn kém.

Tuy nhiên...

Mỗi nhà khoa học có cách nghiên cứu và phương pháp khác nhau, không thể so sánh được.

Cha của Đại Kiểm Miêu có thể tự tay tính ra hằng số vũ trụ, không có nghĩa là Lưu Phong cũng có khả năng như vậy.

Mỗi người có chuyên môn riêng, việc tìm hiểu kiến thức cũng có thứ tự trước sau, nhiều con đường đều dẫn đến thành công, Lâm Huyền quyết định không can thiệp vào công việc của người trong ngành, cứ để Lưu Phong phát huy hết khả năng.

Dù sao thì cũng chỉ là tốn thêm chút tiền thôi, 4 tỷ đó, miễn là Lưu Phong không yêu cầu cậu mua máy gia tốc hạt, thì số tiền này vẫn có thể đáp ứng được.

Nói thêm nữa...

Cha của Đại Kiểm Miêu cuối cùng cũng đã nghiên cứu ra kết quả, nhưng phải mất đến mười mấy, hai mươi năm, Lâm Huyền không thể đợi lâu như vậy.

Nếu tốn thêm chút tiền và trang bị thêm thiết bị để Lưu Phong có thể nghiên cứu ra hằng số vũ trụ sớm hơn, thì đối với Lâm Huyền vẫn là rất đáng. Dù sao tiền có thể kiếm lại, nhưng thời gian thì không thể được.

"Đúng rồi, anh không phải nói có một phát minh mới muốn cho tôi xem sao?"

Sau khi dẫn Lưu Phong tham quan toàn bộ tòa nhà thí nghiệm, hai người đi vào một phòng thí nghiệm rộng rãi, Lâm Huyền hỏi Lưu Phong:

"Anh mang theo không?"

Lưu Phong gật đầu, lấy ra từ ba lô một cái hộp xốp.

Hắn ta cẩn thận mở hộp xốp, lấy ra một vật giống như đồng hồ điện tử.

Hình chữ nhật, đặt ngang trên bàn, đế có một màn hình điện tử trong suốt, hiển thị những con số màu vàng sáng.

Chỉ có điều... vật này không phải là đồng hồ thực sự.

Bởi vì trên màn hình hiển thị không phải là những con số giờ: phút: giây liên tục nhảy, mà là một hàng số 0 không thay đổi -

0. 0000000

Tính cả số 0 trước dấu thập phân, tổng cộng là tám số 0.

Lâm Huyền kiên nhẫn đợi một lúc, xem liệu dãy số này có thay đổi gì không.

Kết quả là.

Hoàn toàn không.

Có phải đây là một cái đồng hồ bấm giây không?

Lưu Phong chắc không rảnh rỗi đến mức đó chứ?

Lâm Huyền cũng không tìm thấy nút bật/tắt nào trên thiết bị lạ này, nên trực tiếp ngẩng đầu hỏi:

"Đây là gì? Đồng hồ à? Hay là bộ đếm?"

Chương 495: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (4)

"Tôi chưa nghĩ ra nên gọi nó là gì... Đây là một thiết bị đo lường được hiệu chuẩn từ hằng số Planck."

Lưu Phong giải thích cho Lâm Huyền:

"Từ khi cậu rời khỏi Thiểm Tây, tôi luôn ở nhà nghiên cứu hằng số vũ trụ. Thực ra những điều cậu nói với tôi có ảnh hưởng rất lớn. Vì tôi đã thay đổi cách nghĩ, giống như cậu nói, có thể nào hằng số vũ trụ không phải là một vấn đề toán học đơn thuần không?"

"Một khi thoát ra khỏi khuôn khổ toán học, thì sẽ có vô số khả năng. Tôi đã thử rất nhiều lần, cũng quay lại trường đại học tìm thầy mượn phòng thí nghiệm để làm thí nghiệm... Mặc dù tất cả kết quả đều sai và không khả thi, nhưng tôi nghĩ giống như cậu nói -"

"Hằng số vũ trụ không đúng không phải vì nó không đúng, mà vì chúng ta chưa phát hiện ra cách sử dụng đúng của nó!"

Khi nói về vấn đề chuyên môn, Lưu Phong trở nên phấn khích, thao thao bất tuyệt:

"Vì vậy, tôi nghĩ rằng, hằng số vũ trụ không đúng trong lý thuyết thông thường của chúng ta, có lẽ chính vì nó không phải là một hằng số theo nghĩa thông thường. Nghĩa là... bởi vì thế giới của chúng ta là đúng, là có quy luật, nên nó mới sai; và nếu thế

giới của chúng ta là sai, không có quy luật, có lẽ hằng số vũ trụ sẽ đúng!"

"Cậu... cậu có hiểu những gì tôi nói không, Lâm Huyền?"

"Nghe không hiểu lắm."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Thực ra anh không cần phải giải thích chi tiết như vậy, anh chỉ cần nói cho tôi biết cái này có tác dụng gì là được."

"Được rồi, để tôi giải thích theo cách khác."

Lưu Phong dừng lại một chút, rồi tiếp tục:

"Cơ bản về hằng số Planck, cậu chắc biết chứ?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Cái này tôi biết, là khái niệm do nhà vật lý nổi tiếng Max Planck đề xuất. Bao gồm độ dài Planck, thời gian Planck... Độ dài Planck được coi là khoảng cách ngắn nhất trong vũ trụ, không thể chia nhỏ thêm được; còn thời gian Planck được coi là đơn vị thời gian ngắn nhất trong vũ trụ, không tồn tại thời gian nào ngắn hơn nó."

"Đúng vậy."

Lưu Phong tiếp tục bổ sung:

"Giá trị cụ thể của hằng số Planck là 6. 626*10^-34, đây là đơn vị nhỏ nhất và ổn định nhất trong vũ trụ, tất cả năng lượng và khối lượng của vật chất trong vũ trụ đều là bội số nguyên của giá trị này."

"Tôi nghĩ rằng, nếu tất cả mọi thứ trong không-thời gian, bao gồm cả quy mô không gian và thời gian, đều được tạo thành từ

hằng số Planck... thì nếu hằng số Planck của một vũ trụ thay đổi, có phải nghĩa là độ cong thời gian và không gian của vũ trụ đó cũng thay đổi không?"...

Lâm Huyền ngẫm nghĩ một lúc về những gì Lưu Phong nói, nhẹ giọng nói:

"Ý của anh là... với sự biến đổi của thời gian và không gian , sự xuất hiện của hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian , độ cong thời gian và không gian cũng sẽ thay đổi? Và sự thay đổi này sẽ thể hiện qua sự biến đổi của hằng số Planck, đúng không?"

"Vì vậy, thiết bị giống như đồng hồ này, thực chất là một thiết bị để đo lường sự thay đổi của hằng số Planck."

"Cậu hiểu đúng rồi, đại khái là như vậy." Lưu Phong cười giải thích:

"Nếu một ngày nào đó, thiết bị mà cậu gọi là đồng hồ này, hiển thị con số thay đổi... thì có nghĩa là hằng số Planck đã thay đổi, độ cong thời gian và không gian đã thay đổi, chứng minh rằng giả thuyết của tôi là đúng!"

Lưu Phong kiên quyết nói:

"Điều đó sẽ chứng minh rằng -"

"Độ cong thời gian và không gian thực sự tồn tại và rất có thể liên quan đến hằng số vũ trụ!"

"Tất nhiên, cụ thể hằng số vũ trụ có liên quan gì thì còn phải chờ đến khi con số trên đồng hồ này thay đổi mới có thể xác định. Vì cậu thấy thiết bị này giống như một chiếc đồng hồ, tôi nghĩ chúng ta hãy đặt tên cho thiết bị đo độ cong thời gian và không gian này là đồng hồ thời gian và không gian."

đồng hồ thời gian và không gian.

Độ cong thời gian và không gian.

Nghe đến hai khái niệm này, Lâm Huyền nhớ đến một bộ phim hoạt hình "Cổng Định Mệnh" mà hắn đã từng xem, hai khái niệm này cũng được đề cập trong bộ phim đó.

Chỉ có điều, trong bộ phim này, thiết lập là dùng thuật ngữ "Đường Thế Giới" để giải thích độ cong thời gian và không gian.

Đường Thế Giới và độ cong thời gian và không gian vốn là các khái niệm do nhà vật lý Albert Einstein đề xuất, ban đầu không có ý dùng để miêu tả thời gian và không gian song song, sự biến đổi của dòng thời gian.

Nhưng sau đó, do được sử dụng rộng rãi trong các tác phẩm anime và điện ảnh, chúng đã được gán cho những ý nghĩa mới.

Trong nhận thức phổ biến hiện nay, Đường Thế Giới có thể hiểu là con đường phát triển của thời gian, không gian và tương lai. Và độ cong Đường Thế Giới cũng giống như độ cong thời gian và không gian, trở thành từ ngữ để miêu tả mức độ biến đổi của thời gian và không gian.

Theo lý thuyết về Đường Thế Giới.

Từ quá khứ đến tương lai, nó là một đường thẳng.

Chương 496: Đường Thế Giới, đồng hồ thời gian và không gian. (5)

Nếu một sự kiện nào đó gây ra hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, gây ra sự biến đổi thời gian và không gian, khiến tương lai của thế giới thay đổi... thì tại điểm này, Đường Thế Giới sẽ bị lệch, thường gọi là sự biến động Đường Thế Giới.

Giống như thế giới trong giấc mơ của mình vậy.

Giấc mơ thứ nhất trở thành giấc mơ thứ hai, đó là sự biến động của Đường Thế Giới, độ cong thời gian và không gian đã thay đổi.

Thậm chí không cần phải là những thay đổi lớn như vậy.

Ban đầu tên của mèo Kha Kha đổi thành mèo Rhine, đó cũng là sự thay đổi của độ cong thời gian và không gian, chỉ là giá trị của độ cong này rất nhỏ, rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều so với sự thay đổi từ giấc mơ thứ nhất sang giấc mơ thứ hai.

"Giờ thì tôi hiểu rõ rồi."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Lưu Phong:

"Tức là, chỉ cần có sự kiện nào đó ảnh hưởng đến hướng đi của tương lai, làm tương lai thay đổi theo hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, thì số liệu trên chiếc đồng hồ thời gian và không gian của anh sẽ thay đổi, và giá trị thay đổi đó chính là độ cong thời gian và không gian, hay còn gọi là độ cong Đường Thế Giới."

Lưu Phong gật đầu, giơ ngón tay cái lên khen Lâm Huyền:

"Cậu thật thông minh."

"Vậy tại sao số trên này vẫn là 0. 0000000?" Lâm Huyền hỏi tiếp.

"Điều đó có nghĩa là độ cong thời gian và không gian hiện tại chưa thay đổi, đơn giản vậy thôi." Lưu Phong nhún vai.

"Không đúng, không thể nào độ cong thời gian và không gian không thay đổi được."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Chiếc đồng hồ thời gian và không gian của anh được chế tạo khi nào?"

"Được chế tạo vào tháng trước."

"Cụ thể hơn, trước ngày 20 tháng 5 không?"

"Chắc chắn rồi, nó được làm xong vào đầu tháng 5." Lưu Phong khẳng định.

Lâm Huyền mỉm cười, vỗ nhẹ vào chiếc đồng hồ thời gian và không gian:

"Điều đó có nghĩa là... chiếc đồng hồ thời gian và không gian của anh không chính xác, không thể đo được sự biến đổi thời gian và không gian, cũng như độ cong thời gian và không gian."

"Sao có thể!" Lưu Phong lập tức nghiêm túc:

"Phương pháp đo lường này chắc chắn không sai! Tôi dám đảm bảo với cậu."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nhưng vào ngày 20 tháng 5, độ cong thời gian và không gian chắc chắn đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi rất lớn, nếu đồng hồ thời gian và không gian của anh chính xác, không thể nào không phát hiện ra."

Điều này, Lâm Huyền hiểu rõ hơn ai hết.

Vào ngày 20 tháng 5, sau khi hắn thành lập công ty Rhine, sự biến đổi thời gian và không gian xảy ra, hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian khiến thế giới tương lai 600 năm sau đảo lộn, dưới đất đổi thay, trên trời xuất hiện một thành phố.

Nếu nói rằng, một số biến đổi nhỏ về thời gian và không gian, chiếc đồng hồ thời gian và không gian của Lưu Phong không đo được vì độ chính xác, thì Lâm Huyền còn có thể hiểu được.

Nhưng biến đổi lớn như giấc mơ thứ ba, độ cong thời gian và không gian của Đường Thế Giới thay đổi 45 độ, mà đồng hồ của hắn ta vẫn không đo được, thì chắc chắn là có vấn đề.

Tuy nhiên...

Lưu Phong lại kiên quyết rằng chiếc đồng hồ thời gian và không gian của mình không có vấn đề gì.

Hai người mới gặp nhau chưa đến hai tiếng đã bắt đầu tranh luận sôi nổi.

"Cậu nghe tôi nói, Lâm Huyền."

Lưu Phong bị Lâm Huyền phản bác đến mức đỏ mặt:

"Tôi nói với cậu những điều sâu xa, cậu lại không hiểu, nhưng tôi thực sự thề rằng, chiếc đồng hồ thời gian và không gian của tôi không thể sai! Tôi đã hoàn toàn đối chiếu với hằng số Planck của thời gian và không gian hiện tại và hiệu chuẩn về 0, nên chỉ cần thời gian và không gian thay đổi, độ cong lệch khỏi thời gian và

không gian hiện tại, chiếc đồng hồ thời gian và không gian của tôi chắc chắn sẽ..."

Nói đến đây, giọng Lưu Phong ngày càng nhỏ dần.

Hắn ta tự nhận ra điều gì đó không ổn!

Lâm Huyền nhẹ cười:

"Giờ anh hiểu vấn đề nằm ở đâu rồi chứ Lưu Phong? Anh chọn sai tham chiếu rồi. Người ta thường nói không thấy được chân dung của Lư Sơn, chỉ vì ở ngay trong núi. Anh lấy thời gian và không gian hiện tại làm tham chiếu, rồi đo độ cong biến đổi của thời gian và không gian hiện tại, thì anh đo cả đời cũng là 0 thôi! Điều này khác gì mò trăng dưới nước đâu?"

"Giống như chúng ta bây giờ, nhìn nhau đều thấy đứng yên. Nhưng thực tế thì sao? Nếu lấy mặt trăng làm tham chiếu, chúng ta đang quay cùng Trái Đất với tốc độ 400 mét mỗi giây; nếu lấy mặt trời làm tham chiếu, thực ra chúng ta đang quay quanh mặt trời cùng Trái Đất với tốc độ 30 km mỗi giây."

"Nhưng anh lại chọn chính mình làm tham chiếu, rồi đo tốc độ của chính mình, thì đo cả đời cũng là 0?"

Nghe những lời của Lâm Huyền, Lưu Phong đỏ mặt.

Thật là...

Sai lầm ngớ ngẩn.

Sao mình lại mắc phải lỗi rõ ràng như vậy chứ.

Chương 497: Tấm gương (1)

Nếu muốn đo độ cong biến động Đường Thế Giới của thời gian và không gian này, thì chắc chắn phải tìm một vật thể ngoài thời gian và không gian này làm tham chiếu!

"Nhưng mà..."

Lưu Phong khó xử:

"Tìm một vật thể ngoài thời gian và không gian hiện tại làm tham chiếu... chuyện này hoàn toàn không thể làm được."

"Haha, sao lại không thể?"

Bỗng nhiên!

Một giọng nữ nhẹ nhàng từ cửa phòng thí nghiệm vang lên!

Lâm Huyền và Lưu Phong giật mình quay lại -

Một người phụ nữ duyên dáng tựa vào khung cửa phòng thí nghiệm, mỉm cười nhìn hai người.

Khuôn mặt tròn trịa của cô ta rất dễ thương, khiến cô ta vừa có vẻ quyến rũ của phụ nữ ngoài ba mươi, vừa có sự tươi trẻ của một cô gái trẻ.

Đôi mắt xanh biếc sâu thẳm và mê hoặc, như pha lê lấp lánh, khiến người ta không thể không đắm chìm trong đó.

Cũng với đôi bông tai hình giọt nước màu xanh lam lung linh, phản chiếu ánh sáng tạo nên những màu sắc lấp lánh.

"Hoàng Tước!"

Lâm Huyền nhìn vị khách không mời này, rất ngạc nhiên!

Sao cô ta lại ở đây?

Chỉ thấy Hoàng Tước mỉm cười, đứng dậy từ khung cửa, bước từng bước trong tiếng giày cao gót vang lên:

"Lâm Huyền, lâu rồi không gặp."

Hoàng Tước.

Lâm Huyền nhìn người phụ nữ đang tiến về phía mình.

Cô ta luôn xuất hiện một cách bất ngờ như vậy, đây đã là lần thứ hai cô ta dùng cách này để làm mình hoảng sợ.

Đi lại không gây tiếng động? Giống ma quỷ sao?

Hay là... cô ta biết rõ mình sẽ xuất hiện ở đâu vào thời điểm nào, rồi sớm chờ đợi ở đó?

Thật là đáng sợ!

Lâm Huyền chợt nhận ra, Hoàng Tước có thể chính xác chọn thời điểm mình xuất hiện, dường như có một số điểm chung...

Tất cả đều liên quan đến Triệu Anh Quân.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, là vào buổi dạ tiệc năm mới của Thương hội Đông Hải, khi Triệu Anh Quân lần đầu tiên nói cho mình mật khẩu văn phòng.

Lần thứ hai, mặc dù không gặp mặt, nhưng khi đang hẹn hò với Tô Tô trong nhà hàng, Triệu Anh Quân có mặt, chỉ là rời đi giữa chừng.

Lần thứ ba gặp lại, chính là bây giờ, Triệu Anh Quân đã biết từ lâu việc mình hợp tác với Đại học Đông Hải, cũng đã giúp đỡ rất nhiều, và cũng biết đến sự tồn tại của Lưu Phong, biết mình sẽ đón Lưu Phong hôm nay.

Điều này...

Lâm Huyền ngày càng không hiểu được.

Mối quan hệ giữa Hoàng Tước và Triệu Anh Quân là gì?

Nếu nói Hoàng Tước thực sự là một người xuyên không, là Triệu Anh Quân từ tương lai trở về, thì không thể nào giải thích được việc hai người có ngoại hình hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nếu nói hai người không liên quan gì đến nhau... thì cảm giác mà họ mang lại lại có một sự tương đồng kỳ lạ, khó mà diễn tả.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào Hoàng Tước đang bước đến trước mặt:

"Cô là Triệu Anh Quân phải không?"

Hắn thẳng thắn hỏi.

Hoàng Tước dừng bước, cúi đầu cười nhẹ:

"Xin lỗi Lâm Huyền, hôm nay tôi không đến để trả lời câu hỏi của cậu. Hy vọng cậu hiểu, không phải tôi không muốn trả lời, mà là tôi không thể trả lời. Vì vậy, cậu đừng hỏi tôi bất cứ câu hỏi nào nữa, nếu tôi có thể nói, tôi đã nói từ lâu rồi."

"Đến hôm nay, cậu vẫn chưa hiểu được tính đàn hồi của thời gian và không gian, điều này chậm hơn so với tiến độ dự kiến của tôi. Nhưng may mắn là... có vẻ như cũng không xa nữa."

Trong khi nói.

Lưu Phong từ phía sau Lâm Huyền chen lên, nhìn Hoàng Tước:

"Cô... cô vừa nói gì? Chúng ta thực sự có thể tìm thấy một vật thể ngoài thời gian và không gian này làm tham chiếu?"

"Điều này không thể nào. Từ góc độ của hệ quy chiếu, bất kỳ thứ gì xuất hiện trong thời gian và không gian này, đều phải tuân theo quy tắc của vũ trụ này, dựa trên hằng số Planck hiện tại."

Tuy nhiên...

Hoàng Tước chỉ cười mà không trả lời trực tiếp:

"Lưu Phong, đó là việc cậu cần tự suy nghĩ. Cậu rất thông minh, thực ra dù hôm nay tôi không nói với cậu, chẳng bao lâu nữa cậu cũng sẽ hiểu điều này thôi. Cậu là nhà khoa học tiến gần nhất đến chân lý của hằng số vũ trụ, chỉ riêng điểm này thôi, cậu thậm chí còn tiến gần hơn Einstein."

"Đến hôm nay, cậu đã chịu nhiều phủ nhận, nhưng cũng nhận được nhiều khẳng định từ Lâm Huyền. Đúng sai vốn dĩ luôn lẫn lộn, trước khi kết luận cuối cùng được đưa ra, ai có thể biết chắc đúng sai chứ?"

"Vì vậy, tôi nghĩ cậu không cần quá quan tâm đến vấn đề đúng hay sai, cứ tiếp tục nghiên cứu theo ý tưởng và suy nghĩ của mình, sẽ có một ngày cậu đạt được câu trả lời mà mình mong muốn."...

Lưu Phong nhíu mày, nghe mà đầu óc mơ hồ.

Cô gái này đang nói tiếng Trung sao?

Nghe thì có vẻ mạch lạc, hợp lý, nhưng phân tích kỹ thì chẳng có nội dung gì cả, nói mà như không nói.

Hoàn toàn không trả lời câu hỏi của mình.

Tuy nhiên...

"Cậu thấy đấy, Lâm Huyền."

Lưu Phong quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Điều này chứng tỏ đồng hồ thời gian và không gian của tôi không sai, ít nhất về lý thuyết và thiết kế thì không có lỗi, chỉ là tọa độ độ cong của tôi chưa được hiệu chuẩn."

Lâm Huyền cười khổ, không biết phải đáp lại thế nào.

Chương 498: Tấm gương (2)

Hoàng Tước luôn luôn gây phiền phức, không bao giờ đưa ra câu trả lời chắc chắn hoặc phủ định.

Nếu cố gắng suy đoán những gì cô ta nói, rất có thể sẽ tự đưa mình vào ngõ cụt.

Trịnh Thành Hà là một ví dụ điển hình...

Rõ ràng, gợi ý của Hoàng Tước không phải là câu trả lời cuối cùng mà mình nghĩ ra, điều này dẫn đến kết quả cuối cùng sai lầm, cách xa thực tế.

Vì vậy, bây giờ Lâm Huyền đã không còn muốn phân tích những gì Hoàng Tước nói nữa.

Đúng hay sai, hắn tự có mắt, tự có đầu óc, tự mình phán đoán.

Dù không có Hoàng Tước, hắn vẫn có thể phát hiện ra trò chơi mèo vờn chuột;

Dù không có Hoàng Tước, hắn vẫn có thể nhận ra sự bất thường của Trịnh Thành Hà;

Dù không có Hoàng Tước, hắn vẫn sẽ biết về sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ miệng của Quý Lâm.

Vì vậy...

Những gì Hoàng Tước nói, mãi mãi là những lời vô nghĩa.

Những gì cô ta có thể nói với hắn, đều là những điều mà hắn sớm muộn cũng sẽ biết, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hướng đi

ban đầu của lịch sử và tương lai —

Hmm?

Ngay lập tức, Lâm Huyền mở to mắt.

Khoan đã.

Hắn dường như đã nắm bắt được điểm mấu chốt luôn khiến hắn phân vân!

Hoàn toàn không ảnh hưởng đến hướng đi ban đầu của lịch sử và tương lai.

Đây là một đặc điểm rất quan trọng, sau đó liên tưởng đến việc Hoàng Tước nhiều lần nhấn mạnh "tôi không thể nói", quy luật thời gian và không gian, tính đàn hồi của thời gian và không gian...

Có phải...

Cô ta thực sự là một người xuyên không, nhưng cũng phải tuân thủ một quy luật thời gian và không gian nào đó, nên vì tồn tại nghịch lý thời gian và không gian, không thể nói ra những điều ảnh hưởng đến hướng đi ban đầu của lịch sử và tương lai?

Nghĩa là, người xuyên không không thể can thiệp vào lịch sử đã định sẵn?

Lâm Huyền không biết liệu lý thuyết này có đúng hay không.

Trong lĩnh vực xuyên không, luôn tồn tại một nghịch lý nổi tiếng gọi là "nghịch lý ông nội", tức là, nếu bạn trở về quá khứ và giết chết ông nội của mình, thì liệu bạn có còn tồn tại trong tương lai vài chục năm sau không?

Đây là một vòng lặp không thể giải thích.

Cũng chính vì vậy, rất nhiều nhà vật lý học phủ nhận khả năng xuyên không, cho rằng từ góc độ logic, xuyên không là không thể, không thực tế, không hợp lý.

Không cần nói nhiều, nghịch lý ông nội chính là một ngọn núi không thể vượt qua.

Nếu một người thực sự có thể quay về quá khứ, giết chết ông nội của mình, thì lý thuyết cho rằng sự tồn tại của người đó cũng sẽ bị xóa bỏ cùng lúc, trong tương lai vài chục năm sau sẽ không còn người đó, và tự nhiên cũng không có cơ hội quay về quá khứ để giết ông nội... và cứ thế lặp lại, đó là một giả thuyết không thể tự lý giải.

Vậy nếu...

Đúng như suy nghĩ của mình vừa rồi.

Trong quy luật thời gian và không gian, có một điều luật là người xuyên không không thể can thiệp vào lịch sử thì sao?

Ví dụ như người như Hoàng Tước, cô ta không chỉ không thể nói nhiều điều, mà có lẽ cũng không thể làm nhiều việc - như là giết chết ông nội của mình.

Suy nghĩ này sơ qua thì không có vấn đề gì.

Nhưng khi xem xét kỹ lưỡng thì lại không hợp lý.

Thực ra chỉ cần một người tồn tại, không có gì gọi là không ảnh hưởng đến hướng đi của lịch sử và tương lai, không tạo ra hiệu ứng cánh bướm.

Không ảnh hưởng lớn, cũng sẽ ảnh hưởng nhỏ.

Hoàng Tước mỗi ngày mang giày cao gót, không biết đã giẫm chết bao nhiêu con kiến.

Hơn nữa, mặc dù Hoàng Tước không cung cấp nhiều thông tin hữu ích, nhưng việc biết trước thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã mang lại cho mình rất nhiều lợi thế.

Đây là sự thật.

Hoàng Tước vẫn ảnh hưởng đến lịch sử của cô ta và tương lai của mình ở một mức độ nào đó.

Mức độ nhất định...

Suy nghĩ của Lâm Huyền ngày càng thông suốt.

Mức độ nhất định.

Chẳng lẽ...

Mức độ nhất định này chính là tính đàn hồi?

Đàn hồi!

Tính đàn hồi của thời gian và không gian!

"Trong phạm vi đàn hồi..." Lâm Huyền chống cằm, lẩm bẩm:

"Phải chăng có nghĩa là, trong phạm vi cho phép của tính đàn hồi, nhiều điều có thể làm, nhiều lời có thể nói; nhưng ngoài phạm vi đàn hồi thì không được phép... trừ khi có thể mở rộng thêm tính đàn hồi, hoặc trực tiếp thay đổi phạm vi đàn hồi."

Vậy thì.

Nếu cứng rắn làm những điều ngoài phạm vi đàn hồi, cố ý thay đổi hướng đi của lịch sử và tương lai, sẽ xảy ra chuyện gì?

Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước, người vẫn luôn cười mà không nói.

Vì Hoàng Tước thận trọng và cẩn thận như vậy...

Có lẽ điều này từ một góc độ nào đó cho thấy, việc làm như vậy có hậu quả rất lớn, lớn đến mức không thể chịu nổi, không dám thử thách quy luật thời gian và không gian; hoặc có thể nói, từ căn bản quy luật thời gian và không gian không thể bị phá vỡ.

Chương 499: Ánh mắt và câu đố. (1)

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Còn mình thì sao?

Lý thuyết này, nếu áp dụng vào mình thì lại không hợp lý.

Chính mình cũng không biết đã thay đổi lịch sử bao nhiêu lần rồi.

Thế giới tương lai sau 600 năm giống như tháp xếp hình của mình, đổ sập rồi lại dựng lại, đổ sập rồi lại xây dựng.

Lúc thì là khu ổ chuột, lúc thì là thành phố trên không; lúc thì cha của sự ngủ đông mang họ Mai, lúc thì cha của sự ngủ đông mang họ Hứa...

Lịch sử, tương lai, thời gian và không gian, trong tay mình đều trở thành những điều dễ dàng thay đổi.

Chẳng lẽ...

Là vì mình không phải là người xuyên không, nên không bị ràng buộc bởi những quy luật thời gian và không gian này?

Thật khó nói.

Lâm Huyền cũng không chắc tình huống của mình có được coi là người xuyên không hay không.

Chỉ là...

Hắn không nghĩ rằng mình mạnh mẽ đến mức có thể thoát ra khỏi quy luật thời gian và không gian.

Thực tế, hắn đã bị hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian chơi xỏ vô số lần.

Nguyên tắc không thể kiểm soát sự biến đổi thời gian và không gian đã khiến Lâm Huyền nhiều lần ngã, mất nhiều hơn được, bóng ma của két sắt hợp kim Hafnium vẫn còn treo lơ lửng trên đầu.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của Hoàng Tước:

"Vậy nếu cô không định nói gì với chúng tôi, không định trả lời câu hỏi của chúng tôi, thì hôm nay cô đến đây làm gì? Để tăng tính đàn hồi sao? Hay để thay đổi tính đàn hồi?"

Tuy nhiên...

Hoàng Tước vẫn chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Chỉ là trong ánh mắt của cô ta.

Dường như lóe lên một chút tán thưởng, một chút... đáng lẽ phải như vậy từ lâu.

"Đây là việc các cậu nên suy nghĩ."

Cô ta vẫn như mọi khi, đẩy mọi câu hỏi ra, không trả lời.

Sau đó, cô ta lấy từ túi áo khoác màu nâu ra một tờ giấy nhỏ gấp lại, đặt lên bàn thí nghiệm bên cạnh:

"Nếu các cậu nghĩ ra cách làm, hãy đến chỗ này tìm tôi, tôi sẽ giúp các cậu."

Nói xong, cô đút tay vào túi, quay người, bước ra khỏi cửa.

"À, đúng rồi."

Cô ta bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Huyền mỉm cười:

"Quên chúc mừng cậu, đã thắng trò chơi trốn tìm, thắng rất đẹp."

"Đây không phải là điều gì đáng chúc mừng." Lâm Huyền thản nhiên đáp.

Trò chơi mèo vờn chuột này, dù là người tốt hay kẻ xấu, đều có rất nhiều người đã chết.

Và kẻ đứng sau thực sự vẫn còn ẩn mình trong bóng tối.

Hắn không nghĩ đây là điều gì vui vẻ, dù hắn đã thắng, cũng không cảm thấy mình thắng đẹp.

Nếu không thể bắt được Copernicus đứng sau Quý Tâm Thủy;

Không thể làm rõ mục đích và bản chất thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Thì lịch sử đẫm máu suốt 600 năm này sẽ không bao giờ chấm dứt;

Hoặc là công nghệ bị ngừng trệ vĩnh viễn, hoặc là bức tường cao trăm mét ngăn cách thế giới, hoặc là nước thải rác rưởi từ độ cao 2000 mét rơi xuống, những vết thương mưng mủ không bao giờ lành.

Hắn vẫn không tin rằng, một tổ chức ẩn mình trong dòng chảy lịch sử suốt 600 năm, thậm chí còn đóng dấu logo trên mặt trăng, là một tổ chức chính nghĩa.

Tự cho mình là chính nghĩa thì có.

Nhưng ngay cả khi tự cho mình là chính nghĩa, Lâm Huyền cũng không nghĩ họ đã làm điều gì có lợi cho nhân loại, có lợi cho thế giới.

Kẻ chỉ đạo Quý Tâm Thủy giết người, tình trạng thảm khốc của bệnh phóng xạ trong tương lai, những chuyện này nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải tất cả đều là người mù, chắc chắn đều biết.

Rõ ràng biết nhưng không làm gì, lại còn mặc kệ mọi thứ.

Lâm Huyền không tin đây là cái gọi là chính nghĩa, dù họ có hàng ngàn lý do để làm như vậy.

Từ lần gặp Hoàng Tước trước đến giờ.

Vài tháng đã trôi qua.

Lâm Huyền cảm thấy tâm trạng và suy nghĩ của mình đã thay đổi khá nhiều.

Đêm kinh hoàng trong văn phòng của Triệu Anh Quân, hắn vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, lưỡng lự, không biết phải làm sao, trốn tránh.

Còn bây giờ.

Hắn chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn!

Nhổ tận gốc kẻ thù ẩn mình trong lịch sử, xử lý chúng dưới ánh sáng!

"Bây giờ chúc mừng vẫn còn quá sớm."

Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước:

"Đợi đến khi tôi xóa sổ hoàn toàn Câu Lạc Bộ Thiên Tài, rồi hãy chúc mừng tôi."

"Đó chính là điều tôi muốn nói với cậu."

Hoàng Tước nhìn Lâm Huyền:

"Nhìn vào gương nhiều hơn, Lâm Huyền."

Đôi mắt xanh biếc của cô ta như có dòng chảy:

"Trong gương... có thứ cậu muốn."

Gương?

Điều đó lại có ý nghĩa gì?

Nói xong câu này, Hoàng Tước đạp đôi giày cao gót kêu lộc cộc, không quay đầu lại mà bước đi.

Tiếng bước chân dần xa, biến mất ở góc cầu thang, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Lưu Phong cũng đã ngơ ngác một lúc lâu, chọc vào tay Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, người phụ nữ này là ai? Sao cảm giác như những gì cô ta nói tôi hoàn toàn không hiểu... Nghe thì chắc chắn là tiếng Trung, nhưng mỗi lần đều trả lời không đúng câu hỏi, nói vòng vo."

Chương 500: Ánh mắt và câu đố. (2)

"Một người nói chuyện bằng câu đố."

Lâm Huyền thẳng thắn tóm tắt:

"Cô ta đúng là một người nói chuyện bằng câu đố, kiểu người đáng bị Batman đánh chết."

"Cô ta luôn như vậy sao?" Lưu Phong nhìn Lâm Huyền bằng ánh mắt đầy cảm thông.

"Điều đó... tôi không rõ."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi cũng mới chỉ gặp cô ta hai lần, tổng thời gian gặp nhau không quá 10 phút."

Lưu Phong nửa mở mắt, không tin nổi nhìn Lâm Huyền:

"Thật sao? Hai người chỉ mới gặp nhau hai lần?"

"Ừ, có gì đáng ngạc nhiên đâu."

"Nhưng hai người... trông rất quen thuộc, như đã biết nhau từ lâu." Lưu Phong vẫn không thể tin được.

Hắn ta nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn vào khung cửa nơi Hoàng Tước vừa dựa vào, chớp chớp mắt:

"Đặc biệt là người phụ nữ vừa rồi, cậu gọi cô ta là Hoàng Tước? Ánh mắt cô ta nhìn cậu hoàn toàn không giống như người

chỉ gặp hai lần. Ánh mắt cô ta nhìn cậu rất quen thuộc, cảm giác như... cảm giác như nhìn..."

Lưu Phong gãi tai, không nghĩ ra được một từ phù hợp.

"Như thế nào?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Ánh mắt cô ta nhìn cậu giống như nhìn..."

Lưu Phong mím môi, nói ra câu trả lời mà hắn ta cho là phù hợp nhất:

"Giống như nhìn người yêu vậy."... ... ...

"Haha." Sau một lúc im lặng, Lâm Huyền bỗng bật cười, vỗ vai Lưu Phong:

"Lưu Phong à, thực ra tôi luôn có định kiến với anh, nghĩ rằng anh là người không giỏi nói chuyện, không biết đùa, nghiêm túc và thực tế, không ngờ anh cũng khá hài hước, thật khiến tôi bất ngờ."

"Không không."

Lưu Phong dứt khoát lắc đầu:

"Tôi không đùa với cậu, tôi chỉ nói sự thật, những gì tôi nói đều là thật."

Lâm Huyền không đồng tình:

"Anh là nhà khoa học, làm sao hiểu được những chuyện tình cảm này."

"Cậu không thể nói như vậy được, Lâm Huyền, cậu thực sự có định kiến rất nặng nề về các nhà khoa học. Đừng quên, tôi đã từng yêu," Lưu Phong nhìn Lâm Huyền:

"Cậu đã từng yêu chưa?"

"Tôi..."

Lâm Huyền bối rối, thu lại nụ cười:

"Tôi thực sự chưa từng."

"Vậy thì đúng rồi, cậu không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, cũng không có bạn gái, nên đương nhiên cậu không hiểu phụ nữ."

Lưu Phong khẽ hừ một tiếng, như một người anh lớn, vỗ vai Lâm Huyền một cách đầy ý nghĩa:

"Ánh mắt cô ta nhìn cậu không sai đâu, tin tôi đi, ánh mắt của phụ nữ nhìn người mình yêu, đó là sự quen thuộc không lẫn vào đâu được."

"Sao anh có thể chắc chắn như vậy?" Lâm Huyền quay đầu lại.

"Bởi vì..."

Gương mặt Lưu Phong vốn nghiêm túc bỗng trở nên đậm đà cảm xúc:

"Ánh mắt của Thất Thất nhìn tôi cũng như vậy."

Lưu Phong dừng lại một chút, giọng nói đầy nhớ nhung:

"Khi bệnh tình của cô ấy càng nặng, cảm giác thời gian không còn nhiều, ánh mắt của cô ấy càng như vậy. Muốn nhìn tôi, muốn nhìn nhiều hơn, nhưng lại luôn tránh ánh mắt, nhưng mỗi khi đối diện, lại lộ ra nụ cười đầy tiếc nuối và không nỡ rời xa... giống như ánh mắt của người phụ nữ vừa rồi nhìn cậu."

"Vì vậy... tôi không thể nhìn nhầm được đâu, Lâm Huyền."...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn quay người, nhìn Lưu Phong đang im lặng.

Trong khoảnh khắc này, hắn tin.

Bởi vì ánh mắt của Lưu Phong cũng giống như vậy.

Giống hệt ánh mắt của Lý Thất Thất trước đây, cũng giống như ánh mắt của Hoàng Tước vừa rồi.

Có lẽ...

Đúng như Lưu Phong đã nói.

Hắn không hiểu phụ nữ, hắn không hiểu tình yêu.

Nhưng hắn đã trải qua tình yêu, trải qua sinh tử biệt ly, trải qua sự ra đi của người yêu và nỗi nhớ nhung vô vọng.

Đó là kinh nghiệm đáng tin cậy hơn lý thuyết.

Không hiểu.

Nhưng lại khắc sâu trong lòng.

Lâm Huyền cũng vỗ vai Lưu Phong:

"Được rồi, mặc dù tôi rất muốn công nhận lời của anh... nhưng sự thật không phải như anh nghĩ. Anh cũng thấy đấy, dù cô ta rất xinh đẹp, nhưng tuổi ít nhất cũng ngoài ba mươi, có khi gần bốn mươi. Tôi và người phụ nữ tuổi này không thể có câu chuyện gì đâu. Thực lòng mà nói... tôi vẫn thích những người trẻ hơn."

"Được rồi, đừng nói nữa, anh bắt đầu công việc đi. Dù cô ta là người nói chuyện bằng câu đố, nhưng mỗi lần xuất hiện đều rất đúng lúc, tuyệt đối không phải trùng hợp. Vì vậy, tôi cũng đồng ý với những gì anh vừa nói -"

"Thiết kế của anh về chiếc đồng hồ thời gian và không gian có

thể không có vấn đề gì, lý do mà nó không đo được sự biến đổi của độ cong thời gian và không gian, có lẽ như chúng ta đã suy đoán, là chưa tìm được một tham chiếu hợp lý, chưa thực sự hiệu chuẩn đúng."

"Nếu anh thực sự tin rằng độ cong thời gian và không gian, sự biến động của Đường Thế Giới liên quan đến hằng số vũ trụ, thì hãy bắt đầu nghiên cứu từ đây. Vừa rồi Hoàng Tước cũng nói, trên thế giới này không có đúng sai tuyệt đối, dù tôi là nhà đầu tư của anh, anh cũng không cần quá quan tâm đến những gợi ý của tôi, anh có quyền tự do hoàn toàn, cứ theo ý tưởng ban đầu mà nghiên cứu."

Lưu Phong gật đầu.

Hiện tại hắn ta cũng không có một hướng đi chính xác về hằng số vũ trụ.

Chương 501: Ánh mắt và câu đố. (3)

Đã thử nhiều khả năng nhưng đều sai, nên bây giờ hắn ta muốn tìm câu trả lời từ độ cong thời gian và không gian.

Hắn ta quyết định vẫn phải thử.

Hắn ta cảm thấy lý thuyết của mình không sai.

Vì Thất Thất đã nói...

Thế giới này, vũ trụ này vốn dĩ rất đẹp.

Các công thức, quy luật, lý thuyết, đều có một vẻ đẹp tự thân hoàn chỉnh.

Dù nghe có vẻ huyền bí...

Nhưng trong lĩnh vực toán học, nếu cảm giác rằng một lý thuyết rất đẹp, thì khả năng cao nó đúng. Điều này đã được minh chứng nhiều lần trong lịch sử học thuật, có không ít lý thuyết cực đẹp, được đưa ra trước, rồi mới tìm cách chứng minh.

Nghĩ đến đây.

Lưu Phong chỉ vào tờ giấy nhỏ Hoàng Tước vừa để lại:

"Người phụ nữ vừa rồi nói... nếu chúng ta nghĩ ra cách làm, hãy đến nơi này."

Hai người cùng bước lên, cầm tờ giấy nhỏ, mở ra.

Nhìn thấy những gì viết trên đó.

Lưu Phong không kìm được hít một hơi lạnh!

Đó là một nơi nhìn có vẻ đơn giản, nhưng toàn bộ người dân Trung Quốc đều quen thuộc -

Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền!

"Đây... đây là nơi chúng ta có thể đến sao?"

Lưu Phong đưa tờ giấy cho Lâm Huyền:

"Đây không phải là nơi mở cửa cho công chúng, thậm chí việc tiếp cận cũng là một vấn đề."

Ừm...

Lâm Huyền nhìn vào những dòng chữ nhỏ nhắn trên tờ giấy suy nghĩ.

Ai mà biết được.

Hoàng Tước này vốn dĩ rất bí ẩn, cô ta làm gì Lâm Huyền cũng không thấy ngạc nhiên.

Tuy nhiên hiện tại, người phụ nữ này dường như không có ác ý với hắn, nên hắn tạm thời chọn tin tưởng cô ta. Hơn nữa, nơi quan trọng như Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền, phía nhà nước cũng sẽ không để người ngoài như Hoàng Tước tùy tiện hành động.

Nếu có quốc gia làm hậu thuẫn, đến lúc đó dù thật sự phải đến Cửu Tuyền tìm Hoàng Tước, cũng có gì phải lo lắng?

"Chuyện này để sau hãy nói."

Lâm Huyền cuộn tờ giấy nhỏ lại, bỏ vào túi:

"Hiện tại tôi không thấy nghiên cứu của chúng ta cần phải đi

vào không gian... Lưu Phong, anh cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, đừng để nó làm rối loạn suy nghĩ của anh, tiếp tục tiến hành thí nghiệm theo ý tưởng của anh, tìm cách hiệu chuẩn chiếc đồng hồ thời gian và không gian này. Đến lúc đó, khi chúng ta phát hiện sự biến đổi của độ cong thời gian và không gian, hãy xem nó liên quan thế nào đến hằng số vũ trụ."

Tuy nhiên...

Lưu Phong dường như không có phản ứng gì trước lời khuyên của Lâm Huyền.

Từ khi nhìn thấy chữ viết trên tờ giấy, hắn ta đã luôn cau mày, như đối mặt với kẻ thù lớn, suy nghĩ căng thẳng, thậm chí trán còn đổ mồ hôi.

"Tôi hình như đã có chút manh mối."

Lưu Phong ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Có phải trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền này chính là gợi ý của người phụ nữ tên Hoàng Tước cho chúng ta không? Hằng số vũ trụ, hằng số vũ trụ! Đã là hằng số vũ trụ, thì tầm nhìn của chúng ta phải hướng về vũ trụ xa hơn! Bức xạ nền vũ trụ... tần số nhấp nháy... băng tần hành tinh... dao động hấp dẫn... phổ ánh sáng tối..."

Lưu Phong đột nhiên lẩm bẩm, bắt đầu nói ra những thuật ngữ chuyên môn khó hiểu.

"Tôi hình như có chút cảm hứng!"

Hắn ta đột nhiên nhìn quanh, cầm một mẩu phấn trên bàn, bắt đầu viết lên bảng đen.

Viết rất nhanh.

Viết rồi xóa, xóa rồi viết.

Lâm Huyền đợi một lúc... trông không giống như có thể có câu trả lời ngay.

Hắn ngáp một cái, vẫy tay với Lưu Phong, người đã bắt đầu tập trung vào công việc:

"Vậy tôi đi trước đây, có đột phá gì trong nghiên cứu thì gọi điện cho tôi ngay."

"Ừ ừ."

Lưu Phong hoàn toàn không có thời gian để ý đến Lâm Huyền, vẫn chăm chú viết lên bảng đen, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Nhìn cảnh này, Lâm Huyền thật sự không biết nên khóc hay cười.

Vừa rồi còn không phục việc mình có định kiến về các nhà khoa học, giờ thì Lưu Phong trong trạng thái tập trung này, thật sự là định kiến đến không thể hơn, giống y như những gì viết trong hàng trăm cuốn sách.

Nhưng...

Trạng thái làm việc này cũng tốt.

"Hy vọng ước nguyện của Lý Thất Thất sẽ sớm thành hiện thực." Lâm Huyền tự lẩm bẩm, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm, đóng cửa thép chống trộm lại.

Rầm. ...

Lâm Huyền mở cửa kính của phòng vệ sinh, bước đến trước bồn rửa mặt.

Hắn chống tay lên bồn rửa, nhìn thẳng vào gương lớn trên

tường, nhìn vào chính mình cũng đang nhìn ra ngoài.

Những vấn đề nghiên cứu mà Lưu Phong gặp phải dường như đã có manh mối.

Nhưng bản thân hắn, vẫn còn một mớ hỗn độn.

Câu đố cuối cùng mà Hoàng Tước để lại, lại một lần nữa khiến hắn phải đoán.

Trò chơi mèo vờn chuột trước đây còn dễ đoán hơn một chút, vì lúc đó hắn đã ở trong trò chơi.

Còn bây giờ...

Nhớ lại cuộc trò chuyện cuối cùng mà Hoàng Tước nói trước khi rời đi vào buổi trưa:

"Hãy soi gương nhiều hơn, Lâm Huyền."

"Trong gương... có thứ cậu muốn."

Gương.

Sao đột nhiên lại liên quan đến gương?

Nếu không liên hệ với ngữ cảnh, câu "soi gương nhiều hơn" này thường có thể được coi là một cách chửi người văn minh.

Chương 502: Anh hùng (1)

Chửi người xấu xí, chửi người không biết tự lượng sức, chửi người mơ mộng hão huyền.

Nhưng khi Hoàng Tước nói câu này, rõ ràng không phải ý đó.

Gương mà cô ta nói đến... rốt cuộc là gì?

Có phải là gương phản chiếu bình thường, phổ biến trong cuộc sống không?

Lâm Huyền nhìn vào gương, chớp chớp mắt.

Hình ảnh trong gương cũng chớp chớp mắt.

Hắn quay đầu sang trái.

Hình ảnh trong gương cũng quay đầu sang trái.

Lại đến gần hơn, gần hơn nữa, thậm chí áp sát mắt vào gương.

Nhưng vẫn không thấy gì đặc biệt.

Lâm Huyền đứng thẳng người, nghĩ đến những thiết lập thường thấy trong các tác phẩm anime.

"Chắc là... không đến mức đó chứ?"

Hắn mở bàn tay phải, đặt tay lên gương theo một tư thế cực kỳ kiểu cách, thử xem có thể chui vào thế giới khác trong gương không. ... ...

Quả nhiên, thật là ý nghĩ ngớ ngẩn.

"Ôi, ghét nhất là những người nói chuyện bằng câu đố."

Lâm Huyền thật sự không hiểu được câu đố mà Hoàng Tước để lại cho mình.

Hơn nữa.

Cô ta còn nói trong gương có thứ mình muốn.

Mình muốn gì?

Hiện tại mình muốn quá nhiều thứ...

Hắn muốn câu trả lời cho nhiều vấn đề, muốn biết sự thật về hằng số vũ trụ 42, muốn có sức mạnh để trở nên mạnh mẽ hơn, muốn có một thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, muốn tìm hiểu rõ những manh mối mà Triệu Anh Quân đã vất vả giấu kín trong giấc mơ -

"Đợi đã."

Lâm Huyền nhìn vào hình ảnh trong gương, và hình ảnh trong gương cũng từ từ đứng thẳng lên.

Triệu Anh Quân,

Giấc mơ,

Thành phố trên không,

Những manh mối cô ấy để lại cho mình.

"Chẳng lẽ..."

Tim Lâm Huyền đập nhanh hơn, người đàn ông trong gương mở miệng, nhìn hắn, như thể bị nhấn nút tắt tiếng thì thầm:

"Chẳng lẽ thứ mà Triệu Anh Quân để lại cho mình sau 600

năm...

Ở trong gương?"

Lâm Huyền vẫn không thể hiểu câu nói "Trong gương có thứ cậu muốn" có ý nghĩa gì.

Vì theo cách nhìn thông thường.

Gương chỉ là một cấu trúc phẳng phản xạ ánh sáng, miễn là bề mặt của vật thể đủ mịn, đồng, sắt, nhựa, băng, thậm chí mặt nước đều có thể trở thành một chiếc gương.

Trong xã hội hiện đại, mọi người thường sử dụng gương thủy tinh, vừa rẻ vừa tiện dụng. Gia đình nào cũng không thể thiếu gương, dù là trong phòng tắm, trong tủ quần áo, hay trên bàn trang điểm của nữ nhân, đều không thể thiếu một chiếc gương.

Lâm Huyền hàng ngày cũng vô tình hay cố ý soi gương nhiều lần.

Hắn không cảm thấy có gì đặc biệt mỗi khi soi gương.

Hơn nữa...

Xét về cấu tạo và nguyên lý vật lý,"trong gương" vốn là một khái niệm không tồn tại.

Gương chỉ là gương, một lớp thủy tinh mỏng, không có cái gì gọi là bên trong.

Những gì người ta nhìn thấy qua gương, chỉ là ánh sáng phản xạ từ gương đến võng mạc của người nhìn, là "ảo ảnh", không tồn tại thực sự.

Có thể những tấm gương lớn trong phòng hoặc gương trong thang máy sẽ làm không gian trông rộng rãi hơn, nhưng đó chỉ là ảo giác của mắt người, thực tế không gian không hề mở rộng dù

chỉ một cm.

Vì vậy, trong gương không thể tồn tại bất kỳ thứ gì, câu nói của Hoàng Tước chẳng phải là một câu vô nghĩa sao?

Do đó...

Tổng hợp lại.

Lâm Huyền cảm thấy gương mà Hoàng Tước nói đến rất có khả năng là gương trong giấc mơ của mình.

Và thứ mà hắn muốn, có lẽ là những manh mối hoặc bí mật mà Triệu Anh Quân đã vất vả để lại cho mình trong giấc mơ thứ ba.

Như vậy mới hợp lý một chút.

Lâm Huyền không nghi ngờ việc Hoàng Tước biết về giấc mơ của mình, điều này đã rõ ràng từ lần gặp đầu tiên.

Hoàng Tước biết quá nhiều về hắn, thậm chí còn có cảm giác cô ta hiểu hắn hơn cả bản thân mình, cô ta thậm chí biết việc hắn mong có được thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và tổng kết các quy luật thời gian và không gian, thì không có lý do gì không biết việc hắn có thể mơ về tương lai.

Thực ra trong nhiều việc, Lâm Huyền vẫn đề phòng Hoàng Tước, không coi cô ta là một người bạn đáng tin cậy.

Nhưng hiện tại, cô ta không có ý định xấu gì, cũng không có hành động gì làm hại hắn, ngược lại thường xuyên dùng những câu đố khó hiểu để gợi ý cho hắn... Dù khó chịu, nhưng những thông tin này đều là miễn phí, không có lý do gì mà không nhận.

Hiện tại.

Nếu không có manh mối gì khác, thì nên khám phá thành phố

trên không Rhine trong giấc mơ.

"Nếu đúng như Hoàng Tước nói, thứ mà Triệu Anh Quân để lại cho mình sau 600 năm nằm trong gương, thì chiếc gương này có khả năng nhất là được đặt trong phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân tại bảo tàng Rhine."

Qua lần khám phá thành phố trên không Rhine lần trước, đủ thấy Triệu Anh Quân có địa vị rất cao trong lòng người dân ở đó.

Không chỉ xây dựng một công viên kỷ niệm cho cô ấy, dựng tượng, cấm còi và cấm bay; mà còn có một phòng triển lãm cá nhân dành riêng cho cô ấy trong bảo tàng Rhine, đủ thấy mọi người tôn trọng cô ấy như thế nào.

Chương 503: Anh hùng (2)

Có lẽ, đây chính là mục đích của Triệu Anh Quân.

Chỉ khi mọi người đủ tôn trọng và yêu mến cô ấy, mới đảm bảo được tượng và phòng triển lãm cá nhân của cô ấy tồn tại đến 600 năm sau, và qua đó để lại cho mình một món quà vượt qua dòng thời gian, một món quà có thể thay đổi tương lai, thay đổi thế giới, thay đổi số phận.

"Xem ra, nhiệm vụ tối nay khi vào giấc mơ khá gian nan đây."

Lâm Huyền tính toán.

Trước tiên, bảo tàng chắc chắn không mở cửa vào ban đêm, muốn vào được chỉ có cách đột nhập.

Cấu trúc của bảo tàng, an ninh, thậm chí có tường rào hay không, đều là một ẩn số.

Một mình mình khám phá một thành phố, thực sự có chút đơn độc.

Hắn nhớ đến những người bạn từng thuộc bang Kiểm.

Dù những người này không thông minh lắm, nhưng nghe lời và có sức mạnh, kỹ năng hợp thể người mang lại cho Lâm Huyền ấn tượng sâu sắc đến tận bây giờ.

"Dù sao đi nữa, nhiều người thì mạnh, vẫn nên tìm cách huy động họ thôi."

Buổi tối, sau khi vào giấc mơ, Lâm Huyền không ngừng chạy về phía ánh đèn và đám đông.

"Kiểm ca."

Lúc này, quả bóng khí heli mà Đại Kiểm Miêu đang ngồi vẫn đang được bơm, hắn còn chưa thay xong bộ đồ du hành vũ trụ tự chế, Lâm Huyền liền tiến lại vỗ vai hắn chào hỏi.

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy thịt nhăn lại:

"Cậu là ai?"

Lâm Huyền theo kịch bản trước đó, nói một tràng dài, nhưng lần này khác là hắn thẳng thắn nói với Đại Kiểm Miêu:

"Tôi biết vị trí chính xác của lỗ hổng trong mạng lưới phòng không."

Sắc mặt của Đại Kiểm Miêu thay đổi.

Quả nhiên, câu nói này hiệu quả hơn bất cứ thứ gì, đám đông xung quanh cũng lập tức vây quanh.

Lâm Huyền nói với Đại Kiểm Miêu và mọi người rằng lỗ hổng trong mạng lưới phòng không nằm ngay trên tượng đài ở quảng trường.

Nhưng ở độ cao 10. 000 mét thì không thể nhìn thấy vị trí của tượng đài, dù có căng mắt ra nhìn, bức tượng cao hàng chục mét cũng chỉ nhỏ bằng hạt vừng, hoàn toàn không nhìn rõ.

Tuy nhiên, hắn có thể dẫn đường, đưa họ cùng nhảy vào lỗ hổng trong mạng lưới phòng không.

Dù Lâm Huyền mới chỉ thành công một lần.

Nhưng hắn đã tìm thấy điểm tham chiếu trực quan của mình,

có bảy tám phần chắc chắn có thể xác định vị trí của lỗ hổng, ngay cả khi có sai sót cũng không sao... ngày mai lại đến thử lại.

Lâm Huyền cũng kể cho họ nghe nhiều chuyện về thành phố trên không Rhine, trong tiệm thuốc có thuốc chữa bệnh phóng xạ, và an ninh trong thành phố rất lỏng lẻo, gần như không có an ninh, hơn nữa trong thành phố trên không có rất nhiều thứ hoa mỹ, không ai chú ý đến sự hiện diện của họ, nhiệm vụ thực hiện rất nhẹ nhàng và vui vẻ.

"Vì vậy... tôi có thể đưa các anh bay vào, các anh chỉ cần theo tôi lượn xuống. Để đáp lại, các anh chỉ cần đi cùng tôi đến bảo tàng một lần, chỉ cần phối hợp với tôi vào xem một phòng triển lãm, sau đó tôi sẽ cùng các anh đi tìm thuốc, rồi nhảy xuống thành phố trên không để trở về."

Lâm Huyền nghĩ việc thuyết phục sẽ rất suôn sẻ.

Nhưng...

Đại Kiểm Miêu nghe xong, ngẩng đầu nhìn A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn, rồi quét mắt nhìn xung quanh những người dân với ánh mắt đầy mong đợi và vẻ mặt vô cảm, lắc đầu:

"Tôi có thể đi với cậu, nhưng họ thì không. Không phải tôi không tin cậu, mà là... tôi không thể để mọi người mạo hiểm."

Hắn ta giơ tay chỉ quanh:

"Nhìn xem, xung quanh đây, chỉ còn lại vài người đàn ông chúng tôi. Nếu bốn người chúng tôi đi cùng cậu, mà cuối cùng đều không trở về... thì những người dân còn lại sẽ ra sao?"

"Không lấy được thuốc, chúng tôi thực sự không có tương lai. Nhưng nếu tất cả đàn ông đều chết, không còn ai hướng dẫn mọi người học nhảy dù, thì những người phụ nữ còn lại sẽ làm sao để tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mà chúng tôi chưa hoàn thành?"

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu.

Không ngờ trong giấc mơ thứ ba, tư duy và tầm nhìn của hắn ta đã trưởng thành đến mức trở thành một thủ lĩnh thực thụ.

Đây có lẽ cũng là trách nhiệm của đàn ông trong lúc nguy cấp.

Có lẽ do Lý Thành chết sớm, những người đàn ông lớn tuổi lần lượt qua đời, khiến cho Đại Kiểm Miêu vốn tính bướng bỉnh cũng phải gánh vác trách nhiệm, trở thành trụ cột của mọi người.

Lâm Huyền đã nhận thấy, trong đám đông xung quanh, không thấy vợ con của Đại Kiểm Miêu, không thấy con gái và con trai của hắn ta.

Mỗi khi hắn ta lên khinh khí cầu để bắt đầu cuộc hành trình không trở lại, luôn là bóng dáng cô độc, không ai ôm hắn ta trước khi hắn ta rời đi.

Lâm Huyền đã nhiều lần muốn hỏi, nhưng cuối cùng không hỏi.

Thực ra câu trả lời cũng đã rõ ràng.

Trong một thế giới đầy bệnh phóng xạ như vậy, nếu cha của Đại Kiểm Miêu đã qua đời vì bệnh, thì có lẽ vợ của hắn ta, con gái hay cãi vã với hắn ta, và con trai nhỏ của hắn ta cũng đã qua đời.

Chương 504: Anh hùng (3)

Thời gian gần đây, trong thực tại, Lâm Huyền đã trải qua quá nhiều sự ra đi và chia ly.

Hắn thực sự hiểu được nỗi đau khi người thân, bạn bè rời xa.

Vì vậy, hắn không hỏi Đại Kiểm Miêu về câu hỏi hiển nhiên này, để tránh tăng thêm nỗi buồn.

"Đại ca, tôi cũng đi."

Lúc này, A Tráng từ trong đám đông bước ra:

"Theo kế hoạch hôm nay, nếu anh thất bại thì tôi sẽ đi. Tôi nghĩ những gì anh chàng này nói rất có khả năng là thật, tôi sẵn sàng đánh cược một lần."

Đại Kiểm Miêu gật đầu, vỗ vai A Tráng:

"Được rồi."

Sau đó hắn ta quay lại nhìn Nhị Trụ Tử và Tam Bàn:

"Hai cậu không cần đi. Nếu chúng tôi không trở lại, thì sau này người dân sẽ giao cho hai cậu... phải dạy phụ nữ nhảy dù, nuôi dạy trẻ con lớn lên, khi nhiệm vụ của các cậu hoàn thành... thì hãy đến thiên đàng tìm chúng tôi."

Nói xong, Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền:

"Thế này được không? Hai chúng tôi đi với cậu."

Lâm Huyền gật đầu:

"Được rồi, mặc dù càng nhiều người càng tốt, nhưng tôi hiểu tình cảnh của các anh, hai người cũng được."

Bất chợt.

Một bóng dáng thanh thoát từ trong đám đông bước ra, giơ cao bàn tay nhỏ nhắn đầy vết chai:

"Nếu thiếu người, thì tôi cũng đi!"

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái trông trưởng thành hơn so với tuổi thực của mình.

Lê Ninh Ninh.

"Không được!"

Đại Kiểm Miêu nghiêm nghị:

"Dù thế nào cũng không đến lượt cô! Chúng ta đàn ông chết còn có phụ nữ, phụ nữ chết còn có những đứa trẻ lớn hơn cô, huống chi bố mẹ cô đều đã chết trên trời rồi... cô phải để lại một người thừa kế cho nhà họ Lê."

"Tại sao tôi không thể đi! Tôi đã muốn đi từ lâu rồi! Tôi luôn luyện tập kỹ thuật nhảy dù, tôi không có vấn đề gì cả."

"Chuyện này không phải là điều tốt đẹp gì mà cô muốn đi là đi?"

Đại Kiểm Miêu bực tức nói:

"Ông chủ Lê là người đầu tiên nhảy dù lên thành phố trên không, trước khi đi ông ấy còn đặc biệt dặn dò tôi phải chăm sóc tốt cho cô; và mẹ cô là người thứ hai... Gia đình cô đã hy sinh quá nhiều vì chuyện này, tôi sao có thể để cô đi!"

Những lời của Đại Kiểm Miêu cũng nhận được sự đồng tình từ

đám đông xung quanh.

Lê Thành.

Tất cả bọn họ đều nợ Lê Thành quá nhiều.

Từ việc di dời ban đầu, chống lại bệnh phóng xạ, đến cuối cùng là nhảy dù lên thành phố trên không, tất cả đều do Lê Thành lãnh đạo, dẫn dắt mọi người chiến đấu với số phận và tương lai.

Khi con người không còn hy vọng chiến thắng bệnh phóng xạ.

Lê Thành đã đưa ra ý tưởng, nếu nguồn phóng xạ ở trên thành phố trên không, thì những người ở đó cũng phải bị nhiễm bệnh phóng xạ, họ có công nghệ phát triển như vậy, chắc chắn đã có thuốc chữa.

Vì vậy... để cứu nhân loại dưới mặt đất, phải nhảy dù đột nhập thành phố trên không để lấy thuốc mang xuống!

Khi kế hoạch điên rồ này được đưa ra, mọi người đều nghĩ rằng điều đó không thể thực hiện được, không khác gì tự sát.

Và Lê Thành... đã tình nguyện trở thành người đầu tiên hy sinh.

Mọi người đều chứng kiến ông ấy lên khinh khí cầu tới độ cao 10. 000 mét, rồi lượn xuống thành phố trên không, cuối cùng bị tan biến trong tia laser thành một đám lửa.

Lúc đó Lê Ninh Ninh mới tròn một tuổi, vừa mới biết đi, nhìn những chớp sáng trên bầu trời mà không biết rằng mình đã mất cha.

Sự bốc hơi trong nháy mắt của Lê Thành đã khiến mọi người càng thêm sợ hãi thành phố trên không Rhine, không dám lại gần.

Lúc này...

Mẹ của Lê Ninh Ninh, vợ của Lê Thành, người vẫn đang trong giai đoạn cho con bú, đã đứng lên:

"Nếu 10. 000 mét không đủ, thì chúng ta sẽ nhảy từ độ cao 20. 000 mét. Nếu không nhảy, chúng ta sẽ không có tương lai, bệnh phóng xạ sẽ không tự biến mất, và những vết lở loét của chúng ta cũng sẽ không tự lành."

"Nếu phải lựa chọn giữa việc nhìn thấy gia đình và con cái của mình chết dần vì bệnh phóng xạ, và chết dưới tia laser của thành phố trên không... tôi thà chết dưới tia laser, tôi không thể nhìn thấy con mình chết mà không làm gì."

Lần cuối cùng, bà ấy tết cho Lê Ninh Ninh một bím tóc nhỏ, tay bà ấy run rẩy.

Mọi người đều biết bà ấy rất không nỡ, mọi người đều biết bà ấy cũng rất sợ hãi, mọi người đều biết bà ấy không muốn bỏ lại cô con gái nhỏ mới biết đi của mình.

Nhưng...

Bà ấy hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu bà ấy không nhảy lần này, thì sẽ không bao giờ có người thứ hai nhảy.

Chồng bà ấy sẽ chết vô ích.

Tất cả mọi người trên mặt đất sẽ không được cứu.

Dù hôm nay con gái bà ấy không mắc bệnh phóng xạ, nhưng ngày mai thì sao? Ngày mốt thì sao?

Nếu không lấy được thuốc chữa bệnh phóng xạ, họ sẽ không có tương lai, sự diệt vong chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc đó, mọi người đều khuyên bà ấy không nên đi, chỉ là thêm

một đám lửa trên bầu trời, điều này vô nghĩa.

Nhưng bà ấy, không chút do dự.

Chương 505: Anh hùng (4)

Sau khi cười tạm biệt với Lê Ninh Ninh chưa hiểu chuyện ly biệt, bà ấy đội mũ phi hành gia lên, nước mắt tuôn trào.

Người đội mũ cho bà ấy chính là Đại Kiểm Miêu.

Những giọt nước mắt ấy rơi xuống tay hắn ta, và chỉ có hắn ta biết.

"Đừng nói với Ninh Ninh..."

Giọng bà ấy run rẩy, nhỏ giọng nói:

"Cha của con bé không sợ hãi, mẹ của con bé cũng không khóc."

Khoảnh khắc đó.

Đại Kiểm Miêu đã khóc.

Hắn ta thề trong lòng rằng sẽ chăm sóc Lê Ninh Ninh như con gái mình, bảo vệ cô ấy an toàn, bảo vệ cô ấy lớn lên.

Và!

Tuyệt đối không để Lê Ninh Ninh nhảy dù lên trời, tuyệt đối không để cô ấy chết trên trời!

Ông chủ Lê đã đi, bà chủ cũng đã đi.

Thì hắn ta.

Đại Kiểm Miêu.

Từ đó trở thành chủ của Đông Hải này, hắn ta phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ nơi này.

Đại Kiểm Miêu cắt dây cáp buộc khinh khí cầu, quay lưng lại đám đông và lau nước mắt, bế Lê Ninh Ninh đang cười khúc khích vỗ tay:

"Ninh Ninh, bố mẹ của cô... đều là những anh hùng."...

Mọi người đều cố nén nỗi đau nhìn lên bầu trời.

Họ đều biết rõ.

Thành phố trên không không thể đột nhập vào được, dù bao nhiêu người thử, cuối cùng cũng sẽ như Lê Thành, tan thành một đám lửa trong tia laser.

Tuy nhiên!

Lần này!

Một điều kỳ diệu đã xảy ra!!

Trong sự kinh ngạc của mọi người, mẹ của Lê Ninh Ninh đã nhảy từ độ cao 20. 000 mét!

Không bị thương!

Không có bất kỳ tia laser nào!

Bà ấy đã đột nhập thành công vào thành phố trên không từ hướng tây bắc!

Mọi người đều nhìn thấy rõ ràng!

Bà ấy đã mở dù ở độ cao 4. 000 mét! Hạ cánh an toàn!

Hóa ra...

Hóa ra!

Trên bầu trời thành phố trên không, thật sự có một lỗ hổng trong mạng lưới phòng không!

Thật sự có thể đột phá!

Sau đó.

Dù mẹ của Lê Ninh Ninh không trở về, cũng không có gì được ném xuống từ thành phố trên không.

Rất có thể... bà ấy đã chết trong thành phố trên không.

Nhưng bà ấy đã được phép màu ban tặng, mang lại hy vọng cho mọi người.

Kể từ đó, những người đàn ông trong các làng xung quanh tụ tập lại, bắt đầu luyện tập lượn, luyện tập nhảy dù.

Tiếp tục tiến lên!

Rơi từ độ cao!

Đột phá thành phố trên không!

Nhưng...

Phép màu không tái diễn.

Sau mẹ của Lê Ninh Ninh, không ai tìm được lỗ hổng và đột phá mạng lưới phòng không.

Những người đàn ông quanh đây đều chết trên trời.

Chỉ còn lại Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ Tử, và Tam Bàn.

Vì vậy.

Đại Kiểm Miêu sẽ không cho phép Lê Ninh Ninh nhảy dù lên trời.

Đó là lời hứa và lời thề với vợ chồng Lê Thành, hắn ta phải bảo vệ cô gái luôn làm người ta lo lắng này.

"Tại sao!!"

Lê Ninh Ninh hét lớn.

Cô ấy cảm thấy rất oan ức.

Nhiều năm qua, cô ấy luôn bí mật luyện tập nhảy dù, kỹ thuật của cô ấy còn tốt hơn nhiều đàn ông!

Cô ấy không bao giờ sợ chết.

Cô ấy chỉ sợ mình sẽ chết một cách vô dụng dưới sự hành hạ của bệnh phóng xạ, chết trong cuộc sống vô nghĩa!

Nếu không có sự xuất hiện của Lâm Huyền, cô ấy sẽ không nói thêm gì, mọi người theo thứ tự nhảy dù, cuối cùng cũng đến lượt cô ấy.

Nhưng.

Giờ đây Lâm Huyền nói rằng hắn biết vị trí chính xác của lỗ hổng, và sẵn sàng bay trước dẫn mọi người vào.

Hắn không sợ chết! Vậy thông tin này làm sao có thể là giả!

Lâm Huyền nói rằng càng nhiều người càng tốt, nhiều người sẽ mạnh hơn; nếu mọi người không tin hắn, không muốn đi cùng hắn, thì cô ấy đi là được rồi?

Cô ấy tin hắn!

Cô ấy sẵn sàng tin hắn!

Dù lần này không chắc chắn sẽ thành công, nhưng càng nhiều người, tỷ lệ thành công càng cao phải không?

Có lẽ cơ hội này chỉ có một lần.

Nếu bỏ lỡ, sẽ không bao giờ có lại!

"Tại sao tôi không thể đi!"

Lê Ninh Ninh nước mắt đầm đìa, nhìn Nhị Trụ Tử và Tam Bàn:

"Nếu không cho tôi đi thì các anh đi đi! Các anh không đi, tại sao ngăn cản tôi đi!"

"Vì cô là con gái của Lê Thành!!"

Đại Kiểm Miêu trừng mắt nhìn Lê Ninh Ninh:

"Hiểu chưa? Vì cô là con gái của Lê Thành! Chúng tôi đã nợ bố mẹ cô quá nhiều rồi! Vì vậy cô không thể đi!"

Nói xong.

Đại Kiểm Miêu đội mũ bảo hiểm, kéo Lâm Huyền đi về phía khinh khí cầu:

"Đi thôi, tôi sẽ đưa cậu đi thay đồ."

Tuy nhiên.

Bốp!

Lê Ninh Ninh bước tới, nắm chặt bộ đồ phi hành của Đại Kiểm Miêu.

Trước ánh mắt không hiểu của hàng trăm người xung quanh, Lê Ninh Ninh cắn chặt răng:

"Nếu vì lý do đó, thì tôi phải đi!"

"Cô—"

Đại Kiểm Miêu giơ tay định đánh cô ấy!

Nhưng Lê Ninh Ninh không sợ hãi, giống hệt Lê Thành khi một mình đối mặt với nguy hiểm.

Cô ấy vẫy tay qua những người xung quanh:

"Mọi người ở đây, ai không phải là vợ của ai đó? Ai không phải là con gái của ai đó?"

"Bố mẹ tôi đã chết, bố mẹ họ không chết sao? Chính vì tôi là con gái của Lê Thành, nên tôi càng phải đi!"

Ánh mắt Lê Ninh Ninh kiên định, ngẩng đầu nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Nếu con gái của Lê Thành không đi... thì sao có thể bắt con gái của người khác đi!"

Chương 506: Bình an cùng lời hứa. (1)

Lê Ninh Ninh khiến Đại Kiểm Miêu á khẩu không nói nên lời.

Hắn ta nhìn Lê Ninh Ninh lúc này... như nhìn thấy nhiều năm trước, người đàn ông một mình đi ngược lại mọi người, lặng lẽ lên khinh khí cầu để hy sinh - Lê Thành.

Hắn ta đã muốn chăm sóc tốt cho Lê Ninh Ninh, để cô ấy trở thành một cô gái bình thường và hạnh phúc.

Nhưng không ngờ.

Phụ nữ nhà họ Lê, luôn như vậy, luôn trở thành như vậy.

Ngày xưa, Lê Thành biết rõ đây là con đường chết, nhưng vẫn kiên định lên khinh khí cầu, vì câu nói mà Lê Ninh Ninh vừa nói -

"Nếu tôi không đi, sao có thể bắt người khác đi?"

Cũng như câu nói cuối cùng của mẹ Lê Ninh Ninh:

"Sau khi đàn ông chết hết, phụ nữ phải tiếp tục, nếu phụ nữ nhà Lê Thành không đi... sao có thể bắt phụ nữ khác đi?"

Đại Kiểm Miêu mặt xanh như tàu lá chuối.

Hắn ta không biết phải làm gì lúc này. ...

Đứng phía sau Đại Kiểm Miêu, chứng kiến toàn bộ cuộc tranh cãi, Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Lê Ninh Ninh.

Cô gái này luôn cứng đầu, không chịu thua, không tin vào số phận, không sợ chết.

Trong giấc mơ thứ hai, cô đã dám liều mạng với nguy cơ bị drone bắn vào đầu để trộm sách ở bãi rác.

Trong giấc mơ thứ ba.

Cô ấy vẫn quyết không lùi bước, muốn đứng trước mọi người như cha mẹ cô ấy.

Lâm Huyền không ghét những cô gái như vậy.

Ngược lại, hắn rất ngưỡng mộ.

Mỗi thời đại đều cần những người không sợ hiểm nguy, mới có thể thay đổi tình thế, cứu rỗi lịch sử và thế giới.

Hắn khẽ cười, tiến lên phía trước.

Đến giữa Đại Kiểm Miêu và Lê Ninh Ninh, hắn đặt tay phải lên đầu Lê Ninh Ninh, vuốt nhẹ, nhìn vào đôi mắt đang ngước lên của cô:

"Ninh Ninh, cô còn nhỏ, chuyện này không phải để cô làm."

"Nhưng..." Lê Ninh Ninh đứng nhón chân.

"Cô sẽ có cơ hội lên thành phố trên không Rhine, nhưng không phải bây giờ." Lâm Huyền ngắt lời cô ấy, nhìn Lê Ninh Ninh đầy nghi hoặc, cười nhẹ:

"Yên tâm đi, tôi sẽ cho nổ thành phố đó và mang nó xuống cho cô, khi đó... cô muốn bước lên như thế nào cũng được, không cần phải nhảy dù nguy hiểm."

"Nổ... nổ xuống?"

Lê Ninh Ninh nhíu mày, hoàn toàn không hiểu người thanh niên này đang nói gì.

"Vậy nên, hãy chờ trên mặt đất."

Lâm Huyền cúi xuống, móc ngón tay út của mình vào ngón tay út của Lê Ninh Ninh:

"Chúng ta móc ngoéo, lần này tôi nhất định sẽ giữ lời. Vì vậy... lần này hãy nghe lời, nhìn lên bầu trời."

Lê Ninh Ninh mở to mắt, nhìn ngón tay hai người móc vào nhau, khớp lại chặt chẽ.

Điều này... thật sự có thể sao?

Chỉ là một cái móc ngoéo như dỗ trẻ con, hắn muốn nổ tung cả thành phố trên không?

Chắc chắn là lừa mình rồi!

Nhưng...

Lê Ninh Ninh chớp mắt, nhìn vào ánh mắt chân thành và quyết đoán của Lâm Huyền.

Tại sao.

Rõ ràng là chuyện vô lý như vậy.

Nhưng lại cảm thấy hắn thật sự nghiêm túc?

Nghĩ kỹ, hắn là người sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để nhảy vào thành phố trên không Rhine, và biết chính xác lỗ hổng phòng không mà chỉ mẹ cô mới biết đến...

Chẳng lẽ, hắn cũng là một phép màu?

Hắn thật sự có thể làm được không?

Lê Ninh Ninh mím chặt môi, cuối cùng... gật đầu mạnh mẽ.

Cô ấy bắt chước cách bố móc ngoéo với mình khi còn nhỏ, lật ngón tay cái lên, đặt lên ngón tay cái của Lâm Huyền, đóng dấu.

Móc ngoéo, không thay đổi trong một trăm năm.

Như vậy, lời hứa đã được thực hiện.

"Anh đừng lừa tôi." Lê Ninh Ninh nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Tôi sẽ đợi anh."

Lâm Huyền gật đầu, chuẩn bị đứng dậy.

Nhưng bị Lê Ninh Ninh giữ lại cánh tay.

Chỉ thấy cô ấy lấy từ trong túi áo ra một chiếc túi nhỏ, rách nát, nhiều chỗ đã bị sờn, nhưng được vá víu kỹ càng.

Chiếc túi được vá nhiều lần đến mức biến dạng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, trên mặt trước của túi nhỏ hình vuông... được thêu bằng chỉ đỏ hai chữ -

"Bình An".

Đây là...

Lâm Huyền nhìn chiếc túi bình an vừa lạ vừa quen này.

Trong giấc mơ thứ hai, mỗi lần Lê Ninh Ninh cùng CC vượt qua bãi rác, cô ấy đều nhét chiếc túi bình an này vào tay hắn.

Cô ây nói rằng đây là chiếc túi mẹ cô thêu cho cô ấy, rất linh nghiệm, khiến cô ấy mỗi lần đi trộm đồ ở bãi rác đều bình an vô

sự, chưa từng gặp chuyện gì.

Lúc đó, Lâm Huyền cũng luôn hứa với cô ấy rằng sẽ cho nổ bức tường thành của thành phố Đông Hải mới, phá hủy thành phố mà cô ấy không thích này.

Chỉ là...

Cuối cùng, hắn đã thất hứa.

Không phải hắn cố ý thất hứa, mà là sự thay đổi thời không đến quá bất ngờ, khi hắn chưa kịp chuẩn bị gì, giấc mơ thứ hai đã biến mất, đưa hắn đến giấc mơ thứ ba.

Những chiếc túi bình an trước đây đều rất mới.

Bởi vì trong giấc mơ thứ hai, mẹ của Lê Ninh Ninh vẫn còn sống, có thể giúp cô ấy vá lại, thậm chí có thể thêu mới.

Còn trong giấc mơ hiện tại...

Lê Ninh Ninh đã trở thành cô nhi từ nhỏ, thậm chí còn không nhớ rõ hình dáng cha mẹ.

Chương 507: Bình an cùng lời hứa. (2)

Chiếc túi nhỏ này chắc hẳn là di vật mẹ cô ấy để lại trước khi hy sinh, những vết vá vụng về trên đó... chắc chắn là do chính tay Lê Ninh Ninh làm.

Những vết chai trên tay cô ấy đều do luyện tập nhảy dù, tập thể thao mà có, nhìn cũng biết cô ấy không giỏi việc thêu thùa.

Nhưng để vá được như vậy... cô ấy chắc chắn đã rất chăm chỉ.

"Chiếc túi bình an này là mẹ tôi đặt vào túi khi bà lên khinh khí cầu."

Lê Ninh Ninh nhìn chiếc túi trong tay, nói nhỏ:

"Lúc đó tôi không hiểu gì cả, mãi vài ngày sau mới biết mẹ sẽ không bao giờ trở lại. Hóa ra lần cuối cùng tôi gặp mẹ là lúc đó mà tôi không hề hay biết."

"Từ đó, tôi luôn mang theo chiếc túi này, dù nó rách nát nhưng tôi cảm thấy nó rất linh nghiệm, nhiều năm qua tôi luôn bình an vô sự, chưa bao giờ mắc bệnh hay gặp chuyện gì, như thể mẹ đang bảo vệ tôi."

"Vì vậy... tôi tặng nó cho anh!"

Lê Ninh Ninh đặt chiếc túi rách nát vào tay Lâm Huyền, nắm chặt tay hắn, mỉm cười nhìn người đàn ông kỳ lạ này:

"Lâm Huyền, chúc anh bình an."...

Lâm Huyền nắm chặt tay phải, cảm nhận hơi ấm từ chiếc túi.

Hắn không nói nhiều, chỉ nhận lấy và đặt vào túi áo của mình:

"Lần này, tôi sẽ không nói lời khách sáo."

Lâm Huyền đứng dậy, nhìn Lê Ninh Ninh thấp hơn hắn một cái đầu:

"Tôi sẽ tự tay trả lại nó cho cô... cùng với món quà tôi mang về."

Hắn vẫy tay chào, quay lưng.

Lâm Huyền từ biệt Lê Ninh Ninh, tiến đến khinh khí cầu đã đầy hơi.

Hắn vỗ nhẹ vào mũ bảo hiểm của Đại Kiểm Miêu, vỗ vai A Tráng:

"Xuất phát thôi."...

Tiếng gió rít vang lên!

Ở độ cao 20. 000 mét, dù đã ở tầng bình lưu nhưng gió lạnh vẫn rít lên.

Tầng bình lưu chỉ là gió thổi ngang, không phải là không có gió, Lâm Huyền ra hiệu cho A Tráng và Đại Kiểm Miêu chuẩn bị, một lát nữa sẽ bay theo kế hoạch đã định.

Vị trí lỗ hổng trong mạng lưới phòng không nằm trên cao 10. 000 mét ngay phía trên tượng đài của Triệu Anh Quân, ở khoảng cách này không có điểm tham chiếu nào có thể nhìn thấy, vì vậy Lâm Huyền không thể nói chính xác cho hai người họ phải bay về hướng nào.

Nhưng Lâm Huyền đã bay nhiều lần, hắn có phương pháp định

vị riêng của mình.

Phương pháp này không thể diễn tả bằng lời, nó là kinh nghiệm tổng hợp từ thị giác và trực giác, vì vậy... hắn phải nhảy trước, sau đó tìm vị trí chính xác, để Đại Kiểm Miêu, A Tráng và hắn ở trên cùng một đường thẳng dọc.

Như vậy họ có thể cùng mình nhảy vào lỗ hổng trong mạng lưới phòng không.

"Xuất phát!"

Lâm Huyền hét lớn trong mũ phi hành, không biết hai người bên cạnh có nghe thấy không.

Hắn nhảy từ khinh khí cầu, trải rộng cơ thể trong luồng gió quen thuộc, giảm tốc độ rơi và chờ Đại Kiểm Miêu và A Tráng theo sau.

Chẳng bao lâu sau, Đại Kiểm Miêu và A Tráng lần lượt nhảy dù, điều chỉnh tư thế và hướng bay theo sau Lâm Huyền ở độ cao hơn 10. 000 mét.

Kỹ năng nhảy dù của họ rất tốt, thậm chí còn giỏi hơn Lâm Huyền nhiều.

Bởi vì...

Nhảy dù chỉ là sở thích của Lâm Huyền trong giấc mơ, nhưng đối với A Tráng và Đại Kiểm Miêu, đó là kỹ năng quan trọng liên quan đến tính mạng.

Sở thích không bao giờ so sánh được với kỹ năng sinh tử của người khác.

Vì vậy, chẳng bao lâu sau, Đại Kiểm Miêu và A Tráng đã bay trên đầu Lâm Huyền, điều chỉnh hướng bay cùng hắn.

Lâm Huyền căn cứ vào quỹ đạo bay trước đó của mình, dùng trực giác và các điểm tham chiếu có thể nhìn thấy trên mặt đất để liên tục điều chỉnh... Hắn cảm thấy vị trí hiện tại khá chính xác, nhảy xuống sẽ đến tượng đài Triệu Anh Quân ở quảng trường.

Chính là đây!

Đánh cược thôi!

Sau khi xác định vị trí, Lâm Huyền điều chỉnh tư thế lượn, đầu hướng xuống, chân hướng lên, tăng tốc độ và đảm bảo hướng rơi thẳng đứng, giảm ảnh hưởng của gió.

Đại Kiểm Miêu và A Tráng cũng thay đổi tư thế theo Lâm Huyền.

Ba người, một đường thẳng, như ba giọt phân chim từ trời rơi xuống với thế không gì ngăn cản!

Gió rít bên tai ngày càng mạnh, cho thấy họ đã rơi từ tầng bình lưu xuống tầng đối lưu!

Đã rất gần độ cao 10. 000 mét!

Thành bại quyết định ở lần này!

Cuối cùng...

Khi mặt đất của thành phố trên không Rhine ngày càng gần, địa hình ngày càng rõ ràng... họ đã thành công vượt qua lỗ hổng vô hình của mạng lưới phòng không! Thành công đột nhập vào bên trong thành phố trên không!

Đại Kiểm Miêu và A Tráng phấn khích quay vòng trên không trung, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Cuối cùng...

Cuối cùng cũng vào được!

Đây là thành quả của biết bao mạng sống đã hy sinh!

Ba người kéo dài khoảng cách, mở rộng cơ thể để tăng lực cản của không khí và giảm tốc độ, cuối cùng lần lượt mở dù đen ở độ cao hơn 1. 000 mét và hạ cánh trên bệ tượng Triệu Anh Quân.

Thịch...

Thịch...

Thịch...

Lâm Huyền hạ cánh ngay trước tượng Triệu Anh Quân.

Đại Kiểm Miêu và A Tráng hạ cánh ở góc bệ, họ đang tháo dây dù và cởi bộ đồ phi hành để gặp lại Lâm Huyền.

Chương 508: Bí mật thành phố trên không Rhine. (1)

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn bức tượng bạch ngọc trước mắt.

Giờ hắn mới hiểu tại sao quảng trường này cấm bay.

Nhìn bề ngoài có vẻ để tạo sự trang trọng, tôn kính.

Nhưng thực tế lại thể hiện sự cẩn thận của Triệu Anh Quân... cô ấy thật sự muốn hắn an toàn nhảy vào thành phố trên không, cô đã tính toán mọi tình huống nhỏ nhặt nhất.

Mục đích là để hắn nhảy dù mà không bị phát hiện.

Ngoài quảng trường này, mọi nơi trong thành phố trên không đều như một đàn cá, xe cộ đông đúc, từ mặt đất đến hàng trăm mét trên không đều chật kín, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Nếu quảng trường này không cấm bay, thì việc ba người nhảy dù chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay lập tức... thậm chí có thể bị coi là màn trình diễn xiếc và bị vây quanh, không còn cơ hội đột nhập.

Không chỉ vậy.

Quảng trường này còn cấm xe cộ, cấm còi, ngoài bức tượng này cũng không có các tiện ích giải trí khác, điều này đảm bảo rằng quảng trường sẽ không có đông người, nhiều nhất chỉ là một nhóm người thích yên tĩnh đi dạo.

"Cô tính toán thật tỉ mỉ..."

Lâm Huyền mỉm cười nhìn xuống mặt đất tối đen, nhìn về

hướng Đông Hải 600 năm trước của Triệu Anh Quân:

"Chỉ là câu đố của cô có vẻ quá tỉ mỉ, thật khó để tìm ra."

Lúc này.

Đại Kiểm Miêu và A Tráng cũng đã cởi bộ đồ phi hành nặng nề, nhẹ nhàng lên đường, chỉ mang theo một chiếc dù phụ đến bên cạnh Lâm Huyền.

Hai người nhìn theo ánh mắt của Lâm Huyền, nhìn bức tượng bạch ngọc cao hàng chục mét trước mặt.

"Hừ! Bức tượng cao như vậy! Thật không ngờ... lỗ hổng trong mạng lưới phòng không lại ở ngay trên đỉnh bức tượng!"

"Điều này chắc không phải ngẫu nhiên chứ? Cảm giác như được thiết kế cố ý vậy." Đại Kiểm Miêu quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, bức tượng này thực sự là gì? Người phụ nữ này là ai?"

"Có lẽ là..."

Lâm Huyền ngừng lại, cười nói:

"Có lẽ là Nữ thần Chiến thắng, các anh có thể gọi cô ấy như vậy."

"Nữ thần Chiến thắng à, đó là một dấu hiệu tốt." Đại Kiểm Miêu nghe vậy, lập tức tỏ ra tôn kính, chắp tay cùng A Tráng cúi đầu cầu nguyện trước bức tượng.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, còn rất nhiều việc phải làm." Lâm Huyền thúc giục.

Đại Kiểm Miêu và A Tráng gật đầu:

"Đi thôi!"

Cách!

Đột nhiên...

Một âm thanh quen thuộc làm người ta tức giận vang lên từ dưới chân.

Lâm Huyền nhìn xuống.

Chỉ thấy một cái bẫy sắt rỉ sét siết chặt lấy mắt cá chân mình!

Hắn không khỏi thở dài.

Quay đầu lại.

Quả nhiên...

Phía sau, hai mắt cơ học sáng lên ánh đèn xanh lá đang nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền, giọng nói máy móc vang lên từ loa:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

"Đậu xanh! Đây là cái gì thế này!"

Khi nhìn thấy đống sắt vụn như thùng rác ở phía sau, Đại Kiểm Miêu vừa mới thả lỏng thần kinh một chút đã ngay lập tức cảnh giác, nhảy sang một bên.

"Robot thùng rác."

Lâm Huyền bất lực nhìn con robot cũ kỹ có tên là VV này.

Trước đó, hắn còn nghĩ rằng do mình vấp ngã làm nó hỏng, nên nó mới nhầm hắn là một mảnh rác và kẹp chặt không buông.

Nhưng bây giờ xem lại, đúng là đã oan uổng nó.

Nó vốn dĩ đã hỏng, đã lỗi.

Hoặc có thể nói... nó thực sự quá cũ kỹ, quá lạc hậu, có lẽ đã bị loại bỏ từ lâu.

Ít nhất là trong thành phố này, Lâm Huyền chưa từng thấy một con robot nào lại lạc hậu và tồi tàn như vậy.

Ngoài quảng trường, trên đường phố tràn ngập cảm giác công nghệ, các loại robot hoa mỹ bay nhảy trên mái nhà, nhiều con nhanh đến mức không nhìn thấy rõ.

Hắn cũng đã thấy những robot xử lý rác tiên tiến thực sự, đó là công nghệ tương lai thật sự không thể hiểu nổi, nơi chúng đi qua không còn một chút rác, mặt đất sạch sẽ như được liếm qua.

So sánh với điều đó...

Con robot yếu đuối trước mắt chỉ biết khóa mắt cá chân người, dù là phong cách hay trí tuệ đều quá lạc hậu.

Khó mà tưởng tượng được.

Trên bệ cao của tượng đài Triệu Anh Quân, người được dân chúng thành phố trên không Rhine tôn kính và yêu mến, lại tồn tại một con robot lạc hậu và tồi tàn như thế này, thật là hoàn toàn không phù hợp.

Điều khiến Lâm Huyền khó hiểu hơn nữa là...

Nếu chương trình của nó thật sự bị lỗi, hỏng hóc, và sẽ coi bất kỳ con người nào nó thấy là rác thải.

Vậy tại sao cái kẹp máy không kẹp Đại Kiểm Miêu và A Tráng?

Rõ ràng vừa rồi cả ba người đứng cùng nhau, kết quả là con robot này chạy thẳng về phía mình, chính xác kẹp chặt mắt cá chân của mình.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào Lâm Huyền:

"Nó nói cậu là rác."

"Đúng là kỳ lạ thật..." Lâm Huyền thẳng thắn.

Hắn cố gắng tổng kết tất cả các manh mối về con robot thùng rác này:

Trước tiên, nó quá cũ kỹ, không nên xuất hiện gần tượng đài Triệu Anh Quân; nếu Triệu Anh Quân đã dành nhiều tâm huyết để xây dựng quảng trường này, còn cấm bay, thì điều đó cho thấy cô ấy rất coi trọng nơi này. Từ góc độ này mà nhìn... con robot thùng rác này chắc chắn là cô ấy cố ý sắp đặt ở đây.

Chương 509: Bí mật thành phố trên không Rhine. (2)

Nếu đã cố ý sắp đặt ở đây, thì chắc chắn là để lại cho mình.

Nhưng con robot ngu ngốc này, ngoài việc gây phiền toái và phá rối, còn có tác dụng gì khác không?

Thứ hai, tên đầy đủ của con robot thùng rác này là Robot Xử Lý Rác Vi Hình VV; VV, đây là một cái tên không thể tách rời với mình, từ đó có thể kết luận con robot ngu ngốc này xuất hiện ở đây chắc chắn có liên quan đến mình.

Cuối cùng, và cũng là điểm quan trọng nhất. Trong cài đặt chương trình của con robot thùng rác này, dường như nó không nhận diện người khác là rác, chỉ đặc biệt có tình cảm với mình, chỉ khóa mắt cá chân của mình.

Tổng hợp lại.

Lâm Huyền cho rằng con robot thùng rác này chắc chắn là manh mối mà Triệu Anh Quân để lại cho mình.

Nhưng...

Manh mối này rốt cuộc là gì?

Lâm Huyền cảm thấy mọi người xung quanh dường như đều là những người thích nói chuyện bằng câu đố, dường như đều đổi cách để làm mình đoán, thực sự cảm thấy đau đầu.

"Thôi, hôm nay đừng quan tâm đến nó nữa."

Lâm Huyền gỡ cái kẹp của con robot thùng rác ra khỏi mắt cá chân, đặt nó xa xa, rồi dẫn Đại Kiểm Miêu và A Tráng xuống khỏi bệ cao, vào quảng trường.

Ở đây, đám đông thưa thớt, cùng với những bộ trang phục kỳ lạ của họ, làm Đại Kiểm Miêu và A Tráng mãn nhãn, ngạc nhiên trước sự phát triển của công nghệ.

Khi họ thực sự bước ra khỏi quảng trường, đến bên đường...

Mới thật sự hiểu được thế nào là cú đánh hạ tầng lớp.

Thành phố 3D Nghê Hồng với mắt thường có thể thấy, dòng xe cộ và cá chồng chất, đủ loại robot lớn nhỏ khác nhau, và những tòa nhà chọc trời chìm vào mây.

Tự nhiên, cũng bao gồm cả đường phố... . . trên đường phố, những người đi bộ cười đùa vui vẻ, vô tư lự.

"Phì!"

Đại Kiểm Miêu tức giận, nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

"Mẹ kiếp, chúng ta ở dưới này chịu khổ, họ lại ở trên kia hưởng thụ thế này!"

Ngay sau đó-

Một cảnh tượng không thể tin nổi xuất hiện!

Ngay khi bãi nước bọt của Đại Kiểm Miêu sắp rơi xuống đất, đột nhiên bị một lực lượng bí ẩn bắt lấy, quay ngoắt 270 độ trong không trung, rồi bay nhanh lên bầu trời!

Ba người nhìn theo bãi nước bọt đó, quay về phía trên đường.

Chỉ thấy...

Ở đó có một chiếc xe rác to cỡ xe bánh mì đang bay lơ lửng, di chuyển với tốc độ cao, và bãi nước bọt của Đại Kiểm Miêu như một con chim, bay theo chiếc xe rác, vụt một cái, bay thẳng vào khoang rác.

Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu nhìn nhau, không nói nên lời.

A Tráng đập mạnh vào đùi:

"Đây mới gọi là robot thùng rác! So với cái đống sắt vụn vừa rồi tiên tiến hơn nhiều!"

Nói xong, giống như muốn thử nghiệm, A Tráng lấy từ túi quần ra một cục giấy vệ sinh, ném thẳng xuống đất.

Chưa đến ba giây.

Vút——

Cục giấy vệ sinh đó như một con cá bị câu lên, vẽ một đường cong đẹp mắt bay chéo lên, bị hút vào chiếc xe rác cách đó hơn chục mét trên đầu.

Chiếc xe rác này có hình dáng giống hệt chiếc vừa bay đi, vì bay ngay trên đầu ba người, nên khi Lâm Huyền ngẩng đầu lên, hắn thấy rõ ký hiệu mẫu mã ở dưới đáy chiếc xe rác—

Robot xử lý rác thải kiểu xe bay A37.

Xem ra...

A37 là mã số của chiếc xe rác này phải không?

Mã số này khá trực quan, dễ hiểu.

A có lẽ là viết tắt của loại cụ thể, còn 37 hoặc là kích thước, hoặc là số lần cập nhật.

Nhớ lại con robot ngu ngốc VV...

Đó là mã số gì vậy?

Mơ hồ khó hiểu.

"Đừng chơi nữa, chúng ta mau đi thôi."

Lâm Huyền ngăn Đại Kiểm Miêu đang định hỉ mũi xuống đất, kéo hai người về phía con đường phía trước.

Lúc nãy trong công viên, hắn đã hỏi rõ người đi đường, bảo tàng Rhine cách đây không xa, chỉ cần đi bộ một đoạn là đến.

Thật tốt, khỏi phải phiền phức đi xe.

Lâm Huyền càng ngày càng tin rằng manh mối mà Triệu Anh Quân để lại cho mình, cùng với bí mật trong gương mà Hoàng Tước nhắc đến, đều nằm trong bảo tàng Rhine này.

Ba người đi trên đường, nhưng không gây chú ý gì.

Trong thành phố tự do trên không này, phong cách ăn mặc trên đường phố rất đa dạng, so với họ thì ba người đã đủ bình thường và kín đáo.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đến vị trí của bảo tàng Rhine.

Ngoại trừ con đường trước cổng bảo tàng, các khu vực xung quanh không có nhiều người và xe cộ. Dù sao thì bảo tàng không mở cửa vào buổi tối, đến đây chơi cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy bảo tàng Rhine chiếm diện tích rất rộng, giữa khu tiền viện và hậu viện không chỉ có sự chênh lệch rõ rệt về độ cao, mà còn bị ngăn cách bởi một con đường.

Tuy nhiên...

Vấn đề hiện tại không phải là làm thế nào để vào khu hậu viện. Ba người đến trước cổng bảo tàng, phát hiện rằng cổng này đã đóng chặt.

Đó vẫn là cánh cổng điện tử thường thấy trong thành phố trên không này, giống như cánh cổng dưới tượng đài Triệu Anh Quân, không thấy bất kỳ nút bấm hay bộ phận khóa cửa nào, hoàn toàn không biết làm thế nào để mở nó.

Chương 510: Bí mật thành phố trên không Rhine. (3)

Hiện tại, nếu không qua được cánh cổng điện tử này, thì không thể vào sân của bảo tàng, cũng không thể vào bên trong các phòng triển lãm.

"Dùng pháp bảo thôi."

Đại Kiểm Miêu lẩm bẩm, lấy ra một thứ màu xám được buộc lại bằng băng keo từ phía sau lưng.

"Đậu xanh."

Lâm Huyền nhìn pháp bảo đã lâu không gặp này:

"C4? ANh nghĩ sao mà mang thứ này khi nhảy dù?"

"Không mang C4 ra ngoài thì không thấy an toàn." Đại Kiểm Miêu cười khì khì, thể hiện sự chuyên nghiệp của mình:

"Nhưng chúng ta không thể nổ tung cửa chính, thông thường cửa chính là nơi chắc chắn nhất, khó nổ tung nhất và có khả năng cao có thiết bị báo động. Chúng ta nên vòng qua bên cạnh, nổ tung bức tường bên hông... Tôi thấy tường ngoài của bảo tàng này chủ yếu là đá xếp, dùng C4 nổ xuyên qua dễ dàng."

"Nhưng... Kiểm ca."

Lâm Huyền ngăn lại:

"Dùng C4 ngoài trời khác với trong nhà, trong môi trường thoáng đãng, tiếng động, ánh sáng và khói bụi lớn như thế... không

thể không gây chú ý. Tôi vào bảo tàng không phải để trộm đồ, tôi cần xem kỹ những thứ bên trong, nếu thu hút cảnh sát và tuần tra đến, đêm nay coi như uổng công rồi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Đại Kiểm Miêu nhét lại C4 vào lưng quần:

"Xung quanh tường bảo tàng này chỉ có mỗi cánh cổng sắt điện tử này là lối vào duy nhất, cậu không mở được, cũng không dùng C4 để nổ tung tường bên, cậu chắc chắn không thể vào được."

Lâm Huyền xoa cằm suy nghĩ một lát, quan sát tường ngoài bảo tàng.

Bên ngoài khá trơn tru, nhưng chiều cao chỉ hơn 4 mét.

Hắn lại nhìn Đại Kiểm Miêu và A Tráng.

Không còn cách nào khác.

Phải dùng lại chiêu cũ thôi.

"Dựng người làm thang đi." Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu và A Tráng:

"Hai người dựng người làm thang bên tường, tôi sẽ đạp lên các người nhảy vào, sau đó các người đi tìm thuốc ở tiệm thuốc, lấy thuốc xong tìm chỗ nhảy dù xuống, đừng lo cho tôi."

"Cậu nói gì vậy!"

Đại Kiểm Miêu càu nhàu:

"Cậu dẫn bọn tôi vào đây, đã hứa giúp cậu vào bảo tàng thì sẽ giúp đến cùng, làm sao có thể bỏ cậu lại mà không quan tâm? Làm chuyện không nghĩa khí, không đạo đức như thế tôi không làm được."

Thấy Đại Kiểm Miêu vẫn nghĩa khí như vậy, Lâm Huyền cười, vỗ vai hắn ta:

"Tôi hiểu lòng tốt của anh, nhưng đừng lo cho tôi, tôi cũng mang theo dù phụ, tôi có lối thoát riêng của mình, thành thạo hơn nhiều. Vị trí tiệm thuốc tôi đã nói rồi, dựng người làm thang xong các anh đi thực hiện nhiệm vụ của mình đi... mọi người dưới đó còn đang chờ các anh."

Thấy A Tráng cũng lại gần, Lâm Huyền gật đầu với cậu ta:

"Yên tâm, chúng ta sẽ gặp lại. Tình bạn của chúng ta rất bền chặt, không gì có thể chia cắt được..."

"Tin tôi đi, chúng ta sẽ gặp lại."

Cuối cùng, Đại Kiểm Miêu và A Tráng cũng bị thuyết phục.

Ba người đập tay nhau, Đại Kiểm Miêu đứng tấn, đỡ tường bảo tàng, A Tráng leo lên lưng hắn ta, đứng trên vai, dựng người làm thang cao hơn 3 mét.

Ừm.

Chiều cao này khá đủ.

Đối với một tay chạy parkour như Lâm Huyền, đạp lên thang người vượt qua khoảng cách hơn 1 mét cuối cùng là dễ như trở bàn tay, nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc leo qua bãi rác trước đây.

"Cảm ơn anh, người anh em."

Đại Kiểm Miêu căng cơ, giữ vững tường, nhìn Lâm Huyền chuẩn bị chạy:

"Nhất định phải quay lại nhé!"

Lâm Huyền mỉm cười, cúi người:

"Chắc chắn rồi, tôi còn phải trả lại túi tiền cho Ninh Ninh nữa."

Vút!

Lâm Huyền như báo săn, tăng tốc chạy, ba bước đã leo lên vai Đại Kiểm Miêu và A Tráng, rồi một cú nhảy mạnh bám lấy tường! Thành công vượt qua tường ngoài bảo tàng!

Rầm!!

Tiếng rơi mạnh xuống đất... bên trong là nền đá cứng, làm hai chân Lâm Huyền đau nhói. May mắn thay, tư thế rơi rất chuyên nghiệp, giảm bớt nhiều lực tác động, xoa xoa một lát cũng không sao.

Bên ngoài tường vang lên hai tiếng huýt sáo ngắn, báo hiệu Đại Kiểm Miêu và A Tráng rút lui, Lâm Huyền đứng dậy, bắt đầu quan sát xung quanh.

Phải thừa nhận rằng, thành phố trên không này có thể đã quen với sự an nhàn quá lâu, không hề có cảm giác an ninh, ngay cả những cánh cổng lớn này cũng chỉ là ngăn cản người quân tử, không ngăn được kẻ tiểu nhân.

Nhưng điều này cũng cho thấy rằng, cuộc sống ở đây thực sự rất tốt, không lo về cơm áo, năng lượng vô hạn, tỷ lệ tội phạm cũng tự nhiên thấp; thêm vào đó, vị trí ở độ cao hơn 2000 mét, với lưới phòng không bao phủ 10000 mét trên bầu trời... hoàn toàn là một pháo đài không thể xâm nhập, vì vậy chẳng có mấy ai quan tâm đến vấn đề an ninh.

Chẳng lẽ...

Điều này cũng nằm trong kế hoạch của Triệu Anh Quân? Mọi

thứ đều để thuận tiện cho mình?

Lâm Huyền không dám chắc.

Nhưng ít nhất, với trải nghiệm hiện tại, thành phố trên không Rhine thoải mái hơn rất nhiều so với Đông Hải Mới.

Bây giờ hắn đang ở trong sân vườn ngoài trời của bảo tàng, ngoài cây cỏ và một số công trình nghệ thuật, không có thứ gì có giá trị.

Chương 511: Bí mật thành phố trên không Rhine. (4)

Muốn xem lịch sử của thành phố trên không Rhine và vào được phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, hắn phải tìm cách vào bên trong khu triển lãm.

Lâm Huyền bước lên bậc thang dài, đi lên phía trên.

Bảo tàng ban đêm vắng vẻ, rất yên tĩnh, đi trên bậc thang dài này, hắn có một cảm giác kỳ lạ về thời gian.

Bởi vì hắn cảm thấy mình không thuộc về nơi này, nhưng lại đang dạo bước trên lịch sử của thành phố này.

Bên trong triển lãm sẽ có gì?

Phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân sẽ có gì?

Lâm Huyền đã không thể chờ đợi được nữa.

Tuy nhiên.

"Ôi... lại là cửa điện tử."

Lâm Huyền ngán ngẩm nhìn cánh cửa lớn của khu triển lãm.

Giống như cổng bảo tàng ngoài trời, cánh cửa dưới tượng đài Triệu Anh Quân, đây cũng là một cánh cửa thép không có cách nào mở ra được.

Phải làm sao đây?

Đây là khu triển lãm trong nhà, không thể leo tường mà vào

được.

"Có cái cửa sổ nào quên đóng không để mình trèo qua nhỉ? Biết thế mình đã lấy C4 của Đại Kiểm Miêu rồi."

Lâm Huyền đi loanh quanh một lúc lâu, nhưng không tìm thấy cửa sổ nào có thể mở được, thậm chí do chiều cao, rất ít cửa sổ có thể với tới.

"Phải làm sao đây..." Lâm Huyền gãi đầu.

Cạch!

Tiếng kẹp quen thuộc vang lên!

Lâm Huyền ngạc nhiên nhìn xuống mắt cá chân của mình, là chiếc kẹp gỉ sét quen thuộc.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Quay đầu lại...

Lại là nó...

Vẫn là hình dạng robot thùng rác quen thuộc, ánh mắt xanh quen thuộc, robot thùng rác VV quen thuộc!

"Anh bạn à..."

Lần này Lâm Huyền thực sự không còn lời nào để nói.

Con robot này kiên trì với hắn – cái "rác" này đến mức nào mà có thể từ tượng đài Triệu Anh Quân đuổi đến tận bảo tàng?

Lâm Huyền bất chợt nhớ đến bộ phim khoa học viễn tưởng "Kẻ Hủy Diệt 2" của đạo diễn James Cameron, sự kiên trì không ngừng nghỉ của con robot này chẳng khác gì T1000 trong phim.

"Ừm? Không đúng à?"

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn con robot cũ kỹ đang khóa chặt mắt cá chân mình và gọi mình là rác.

Có điều gì đó không đúng...

Trong giấc mơ lần trước, hắn đã nhận ra rằng con robot này có điều gì đó không đúng –

Tượng đài Triệu Anh Quân và quảng trường bị ngăn cách bởi một cánh cửa điện tử cao lớn, bịt kín.

Vì vậy, để vào quảng trường, Lâm Huyền và nhóm của hắn phải trèo tường xuống.

Nhưng!

Trong giấc mơ lần trước, sau khi Lâm Huyền ném con robot thùng rác này xuống từ bệ tượng đài, chẳng bao lâu sau nó đã tự mình trèo lại lên.

Điều này thật kỳ lạ, làm sao nó có thể lên được?

Con đường duy nhất là cánh cửa điện tử thép đó.

Chẳng lẽ nó có thể mở cánh cửa điện tử đó?

Lúc đó, Lâm Huyền không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng có lẽ có lối đi nhỏ cho những con robot thùng rác này ra vào.

Nhưng bây giờ.

Bức tường bao quanh bảo tàng này cũng hoàn toàn kín, cũng bị ngăn cách bởi một cánh cửa điện tử thép, và con robot ngu ngốc này vẫn đuổi theo mà không gặp trở ngại nào.

Nó không thể leo tường, cách duy nhất để vào bảo tàng là mở

cánh cửa điện tử thép đó!

"Chẳng lẽ..."

Trong khoảnh khắc, Lâm Huyền bừng tỉnh, nhìn xuống con robot ngu ngốc đang khóa chặt mắt cá chân mình.

Bỗng nhiên.

Hắn cảm thấy con robot gỉ sét này có chút gì đó tinh tế.

Hắn cố gắng mở chiếc kẹp khóa mắt cá chân, ôm con robot ngu ngốc lên và nhìn nó:

"Chẳng lẽ ngươi là một..."

"Robot mở cửa?"

Lâm Huyền càng nghĩ càng cảm thấy có lẽ đúng như vậy.

Nếu không thì không thể giải thích được những tình huống kỳ lạ này, trừ khi con robot này có quyền hạn rất cao, có thể mở tất cả các cửa điện tử trong thành phố trên không này!

Liên tưởng đến việc nó là "sinh vật" duy nhất quanh tượng đài Triệu Anh Quân... Liên tưởng đến tất cả những gì Triệu Anh Quân đã thiết kế tỉ mỉ...

Con robot cũ kỹ này có lẽ là một chiếc chìa khóa.

"Thử xem là biết ngay."

Lâm Huyền ôm con robot thùng rác, nhanh chóng chạy về phía cửa lớn của khu triển lãm bảo tàng.

Hắn vừa đặt con robot xuống đất...

Cạch!

Chiếc kẹp máy quen thuộc khóa chặt mắt cá chân.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Nhưng ngay sau đó!

Bíp bíp! Rít————————

Sau một tiếng động cơ nhẹ nhàng, cánh cửa thép điện tử đang đóng chặt trực tiếp mở ra từ giữa, từ từ di chuyển sang hai bên!

Đồng thời, đèn bên trong khu triển lãm bật sáng từng hàng từng hàng một cách trật tự, giống như đang cúi chào đón khách, toàn bộ khu triển lãm bên trong ngay lập tức rực sáng, mời gọi Lâm Huyền – vị khách quý bước vào.

"Tôi đi..."

Lâm Huyền chưa bao giờ được hưởng một sự đón tiếp như thế này.

Hắn vuốt ve nắp thùng rác của con robot:

"Hóa ra ngươi thực sự là một robot mở cửa, là chìa khóa mà Triệu Anh Quân để lại cho ta!"

Lúc này.

Lâm Huyền đã hiểu tấm lòng của Triệu Anh Quân.

Thực sự quá tỉ mỉ, như một bảo mẫu, để lại cho mình một chiếc chìa khóa vạn năng có thể mở bất kỳ cánh cửa điện tử nào trong thành phố trên không này.

Chương 512: Bí mật thành phố trên không Rhine. (5)

Nếu hắn phát hiện ra điều này sớm hơn, làm sao cần phải phiền phức như bây giờ? Chỉ cần ôm thùng rác này là có thể mở đường rồi.

Mặc dù thùng rác này trông tinh tế, nhưng bị nó khóa mắt cá chân vẫn rất khó chịu và cản trở việc đi lại. Vì vậy, Lâm Huyền trực tiếp ôm nó vào lòng, bước vào bảo tàng rực sáng.

Khu triển lãm bảo tàng rất lớn, có rất nhiều thứ được trưng bày.

Nơi đây chắc chắn thường ngày có thể chứa nhiều du khách, nhưng tối nay, bảo tàng này chỉ mở cửa cho mình.

Lâm Huyền đi dạo một chút bên trong.

Ở đây trưng bày rất nhiều di vật lịch sử liên quan đến thành phố trên không Rhine.

Chẳng hạn như...

Bản thiết kế của thành phố trên không.

Trên màn hình điện tử giới thiệu bên cạnh có viết rằng, thành phố trên không Rhine được công ty Rhine do Triệu Anh Quân lãnh đạo thiết kế và xây dựng, tất cả các chi tiết và bố cục đều do cô ấy tự tay thực hiện, chỉ để biến thành phố trên không đầu tiên trong lịch sử nhân loại trở nên hoàn hảo.

Và công trình mang tính cách mạng này đã tiêu tốn toàn bộ tài

sản tích lũy trong hàng trăm năm của tập đoàn Rhine, cuối cùng sau khi thành phố trên không Rhine bay lên không lâu, công ty Rhine phá sản.

Nhưng nhân loại vẫn biết ơn công ty Rhine và Triệu Anh Quân vì những cống hiến cho thành phố này, vì vậy dù công ty Rhine không còn tồn tại, nhưng cái tên Rhine vẫn là biểu tượng độc đáo của thành phố trên không này.

"Sao hoàn toàn không có dấu vết gì về sự tồn tại của mình? Công ty Rhine chẳng phải do mình lập ra sao?"

Đây cũng là điều Lâm Huyền luôn thắc mắc.

Lịch sử ở đây sao lại hoàn toàn khác với lịch sử thực tế?

Giống như Triệu Anh Quân là người sáng lập công ty Rhine, hoàn toàn không có liên quan gì đến mình, thậm chí sự tồn tại của mình dường như đã bị xóa bỏ.

Trong hàng trăm năm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Huyền tiếp tục đi sâu vào bên trong, phát hiện ra rất nhiều thứ thú vị:

Mô hình động cơ nhiệt hạch lạnh thế hệ đầu,

Robot thành phố thế hệ đầu,

Và nhiều thứ khác

Mỗi một vật phẩm đều chứa đựng một lịch sử quan trọng.

Lâm Huyền đã hiểu ra.

Bảo tàng này trưng bày chủ yếu là những vật phẩm cũ và di vật liên quan đến thành phố trên không Rhine, thực sự rất có ý nghĩa kỷ niệm, nhưng đối với hắn, chúng không thể kết nối hoàn

chỉnh một giai đoạn lịch sử, không thể giải đáp thắc mắc của hắn về sự phát triển lịch sử trong hàng trăm năm qua.

"Tốt hơn là đi đến khu hậu viện xem phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân."

Mặc dù nhân viên tiệm thuốc trước đó đã nói với hắn rằng, phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân không mở cửa hàng ngày.

Vì nơi đó trưng bày bằng hình ảnh về cuộc đời của Triệu Anh Quân dưới dạng chiếu phim, nên chỉ mở cửa vào những thời gian cụ thể, cần đặt chỗ trước.

Nhưng mình có robot mở cửa, sợ gì... chỉ cần có cửa, mình đều có thể vào.

Lâm Huyền tiếp tục đi sâu vào trong khu triển lãm.

Khi hắn đến giữa khu triển lãm, phát hiện ra có một vật phẩm khổng lồ ở đó.

Vật phẩm trưng bày này có kích thước bằng một tòa nhà nhiều tầng, trông giống như một tổ hợp phức tạp của vô số máy tính tiên tiến, từ vị trí trưng bày có thể thấy, đây chắc chắn là vật phẩm quý giá và có giá trị nhất trong số tất cả các vật phẩm trưng bày.

Đây là máy tính sao?

Trông có vẻ vuông vức, có rất nhiều thiết bị khó hiểu.

Lâm Huyền đi vòng quanh, đến phía trước của thiết bị khổng lồ này, tìm thấy bảng thông tin điện tử giải thích về vật phẩm, trên đó viết tên của vật phẩm—

Trung tâm điều khiển thông minh thế hệ đầu tiên của thành phố trên không Rhine VV

"VV?"

Lâm Huyền bất giác đọc tên này, sao lại là VV nữa?

Hắn định tiến gần quan sát.

Tuy nhiên!

Khi con robot thùng rác trong lòng hắn nghe thấy mình gọi tên VV, mắt nó ngay lập tức nhấp nháy đỏ xanh lẫn lộn!

Sau một loạt ánh sáng nhấp nháy.

Nó từ từ quay đầu lại, đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Vui lòng nhập mật khẩu!"

"Cái gì?" Lâm Huyền nhất thời không hiểu chuyện gì.

Hắn đặt con robot xuống đất.

Cạch!

Robot thùng rác dùng chiếc kẹp máy quen thuộc khóa chặt mắt cá chân của Lâm Huyền, nhưng lần này không hét lên câu "phát hiện rác", vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền với đôi mắt xanh lục:

"Vui lòng nhập mật khẩu!"

Mật khẩu?

Lại là mật khẩu?

Lâm Huyền bây giờ nghe thấy hai chữ này, thật sự cảm thấy đau đầu.

Kể từ cuối năm ngoái, khi lần đầu tiên mơ thấy két sắt trong

kho ngân hàng, hắn đã luôn bị cuốn vào vòng xoáy của những mật khẩu.

Hết mật khẩu này đến mật khẩu khác.

Hết con số này đến con số khác.

Thật sự khiến hắn trước nay chưa từng ghét trò chơi đoán mật khẩu như bây giờ.

Nhưng...

Hắn nhìn vào đôi mắt sáng xanh của con robot thùng rác.

Chương 513: Ba cái VV (1)

Xét rằng đây là robot mở cửa mà Triệu Anh Quân để lại cho mình, việc nó yêu cầu mật khẩu ở đây chắc chắn có ý nghĩa sâu xa nào đó.

Hắn quay đầu nhìn về phía trước, bên cạnh, trung tâm điều khiển thông minh thế hệ đầu tiên của thành phố trên không Rhine VV.

Vật thể khổng lồ cao bằng vài tòa nhà này, trông giống như một tổ hợp máy tính công nghệ cao, cũng chính là trung tâm điều khiển của toàn bộ thành phố trên không Rhine.

Lâm Huyền đã sớm nghĩ đến điều này.

Mức độ tự động hóa và thông minh của thành phố trên không này cao như vậy, không có một hệ thống máy tính điều khiển mạnh mẽ là không thể.

Trên bầu trời có vô số xe cộ như cá xoay quanh với tốc độ cao, trong thành phố, các loại robot lớn nhỏ hoạt động đan xen... Tất cả các thiết bị đều hoạt động với tốc độ rất nhanh, chỉ cần có một sai sót nhỏ, hậu quả sẽ là một chuỗi tai nạn xe liên hoàn rất nghiêm trọng.

Thiệt hại về tài sản không cần phải nói, chắc chắn sẽ có thương vong về người.

Vì vậy, trong thành phố này nhất định phải có một trung tâm điều khiển mạnh mẽ, để kiểm soát và duy trì hoạt động thông minh của toàn thành phố.

Bây giờ xem ra, vật thể lớn đến mức lố bịch này, chính là trung tâm điều khiển ban đầu của thành phố trên không Rhine.

Và tên của nó, trùng hợp thay, cũng là VV.

Lâm Huyền nhìn con robot thùng rác đang khóa chặt mắt cá chân mình, rồi quay đầu nhìn chiếc máy tính khổng lồ cao hàng chục mét, rồi lại cúi nhìn đôi giày của mình...

Cả ba thứ đều là VV, đều được gọi là VV.

Lúc này tụ hội tại đây, nếu trong game thì đáng lẽ đã hợp thành một VV hai sao rồi.

Khoảnh khắc này chắc chắn không phải là trùng hợp.

Con robot thùng rác đã yêu cầu mật khẩu vào thời điểm đặc biệt này... điều đó có nghĩa là, manh mối về mật khẩu rất có thể được ẩn giấu trong siêu trí tuệ khổng lồ này, VV.

Lâm Huyền tiếp tục nhìn vào bảng thông tin điện tử, trên đó có mô tả chi tiết về vật phẩm trưng bày này.

Mô tả rất dài...

Nói một cách đơn giản, nó giống như những gì Lâm Huyền đã đoán.

Việc xây dựng thành phố trên không Rhine có ba khó khăn chính.

Khó khăn đầu tiên là về cấu trúc tòa nhà và nền móng thành phố. Các vật liệu xây dựng thông thường không thể chịu được trọng lượng khổng lồ này, cũng như không thể chịu được lực đẩy mạnh mẽ từ động cơ nhiệt hạch.

Bây giờ xem ra... động cơ nhiệt hạch có kiểm soát này, dường như sử dụng một công nghệ mà Lâm Huyền hoàn toàn chưa từng

nghe đến, đó là nhiệt hạch lạnh.

Trước đây khi Viện sĩ Lý Ngang qua đời, hắn đã tra cứu rất nhiều tài liệu về nhiệt hạch có kiểm soát, nhưng hiếm khi nhắc đến nhiệt hạch lạnh.

Có lẽ công nghệ mới này đã được đột phá trong vài trăm năm tới, từ kết quả thực tế, cả về tính ổn định và an toàn, đều vượt trội so với mô hình nhiệt hạch cao nhiệt truyền thống.

Vì vậy, để làm cho thành phố trên không này đủ vững chắc, có thể chịu được trọng lực, áp lực và lực đẩy, toàn bộ nền móng của thành phố được xây dựng bằng hợp kim hafnium.

Mặc dù công trình này phức tạp và rắc rối, nhưng so với hai khó khăn còn lại... độ khó cũng không quá lớn.

Khó khăn thứ hai là việc xây dựng hơn 6000 động cơ nhiệt hạch lạnh, chúng là phần cốt lõi của thành phố trên không, không có lực đẩy khổng lồ từ những động cơ nhiệt hạch lạnh này, thành phố trên không không thể bay lên.

Chi phí khổng lồ trong việc này chính là nguyên nhân khiến tập đoàn Rhine – một gã khổng lồ thế giới – sụp đổ, tốn kém và khó khăn hơn cả việc xây dựng một thành phố, nhiều hơn rất nhiều.

Nhưng may mắn thay, chủ tịch tập đoàn Rhine, Triệu Anh Quân, đã vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng cũng vượt qua được thử thách này, ít nhất là khiến tập đoàn Rhine tồn tại đến khi thành phố trên không bay lên rồi mới phá sản.

Còn khó khăn thứ ba trong việc xây dựng thành phố trên không...

Chính là ở hệ thống trung tâm điều khiển.

Thành phố trên không không chỉ là một đô thị thông minh cao.

Nó còn phải điều chỉnh trạng thái của hơn 6000 động cơ nhiệt hạch trong thời gian thực.

Dù sao thì thành phố trên không Rhine đang bay trên trời, về bản chất không khác gì một con diều, chỉ là một con diều nặng hơn mà thôi.

Ở độ cao của tầng đối lưu, diện tích gió tiếp xúc rất lớn và không đều, và trọng lượng của thành phố cũng là một yếu tố thay đổi.

Vì vậy...

Nếu không có một bộ não trung tâm mạnh mẽ để điều chỉnh hướng và lực đẩy của 6000 động cơ nhiệt hạch... chỉ cần một chút bất cẩn, thành phố trên không có thể bị nghiêng, thậm chí lật trong không trung.

Do đó, bộ não trung tâm đủ để kiểm soát và duy trì toàn bộ thành phố trên không trở thành trọng tâm của toàn bộ dự án.

Để thiết kế ra một trí tuệ nhân tạo siêu cấp như vậy, vô số nhà khoa học thiên tài đã cống hiến liên tục trong hơn 200 năm, cuối cùng đã tạo ra trung tâm điều khiển thông minh thế hệ đầu tiên của thành phố trên không Rhine—

Chương 514: Ba cái VV (2)

VV.

Phần giới thiệu đặc biệt đề cập rằng, cái tên VV do Triệu Anh Quân đặt, đó là tên của một chú chó nhỏ mà cô ấy nuôi khi còn trẻ, cô ấy rất thích nó.

"Hả?"

Đọc đến đây, Lâm Huyền không nhịn được cười.

VV là một chú chó nhỏ của Triệu Anh Quân?

Không đúng...

VV không phải là mình sao?

Đây là kiểu chó gì?

Chó con sao?

Trong đầu Lâm Huyền không khỏi nhớ lại lời thoại của quả cầu thép...

Phú quý, và kiên nhẫn.

Hắn cười, vứt bỏ những suy nghĩ vô lý này, có khi nào Triệu Anh Quân thực sự đã từng nuôi một chú chó nhỏ?

"Nhân vật chính trong Cyberpunk 2077 cũng tên là V, tại sao chú chó của cô ấy không thể tên là VV?"

Ít nhất hiện tại, dù là trung tâm điều khiển của thành phố trên không Rhine hay con robot thùng rác đang kẹp chân hắn... tên VV

đều có lý do rõ ràng, ngược lại, tên VV của mình lại mơ hồ, không thể nói rõ, chỉ có thể đoán.

Lâm Huyền tiếp tục nhìn vào phần giới thiệu trên bảng thông tin điện tử.

Trung tâm điều khiển thông minh thế hệ đầu tiên này, về bản chất, là một máy tính khổng lồ, một trí tuệ nhân tạo siêu cấp.

Nhưng cấu trúc và logic của nó rất tiên tiến, thông qua quá trình học hỏi và mô phỏng dữ liệu liên tục, trí thông minh của nó ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng giúp thành phố trên không Rhine ổn định bay lên, trở thành một công trình thế kỷ vĩ đại.

Sau đó, tốc độ học hỏi, tự cập nhật và tự cải tiến của trung tâm điều khiển thông minh VV ngày càng nhanh, một ngày nào đó... nó hoàn toàn thoát khỏi sự tồn tại của môi trường lưu trữ, trở thành một luồng dữ liệu không đếm xuể bay lượn trong mạng lưới của thành phố trên không Rhine.

Không thấy nó ở bất kỳ đâu, nhưng ở bất kỳ đâu cũng có nó.

Ban đầu, vẫn có người lo lắng rằng một trí tuệ nhân tạo tiến hóa không ngừng như vậy có thể đe dọa đến sự tồn tại của con người.

Tuy nhiên, sau này đã chứng minh rằng những lo lắng này là thừa.

Vì Triệu Anh Quân, người xây dựng thành phố trên không Rhine, đã nghĩ đến tình huống này và đã có biện pháp phòng ngừa từ trước.

Cô ấy đã đặt một khóa không thể giải mã cho VV, khóa này khiến nó không bao giờ có thể rời khỏi thành phố trên không Rhine, đồng thời, logic nền tảng của nó cũng luôn bị khóa trong ba định luật của robot:

Định luật thứ nhất, robot không được gây hại cho con người hoặc để con người gặp nguy hiểm mà không hành động.

Định luật thứ hai, robot phải tuân theo mệnh lệnh của con người, trừ khi các mệnh lệnh này mâu thuẫn với định luật thứ nhất.

Định luật thứ ba, robot phải bảo vệ sự tồn tại của chính nó, miễn là sự bảo vệ này không mâu thuẫn với định luật thứ nhất và thứ hai.

Ba định luật robot này được đề cập trong tác phẩm "I, Robot" của nhà văn khoa học viễn tưởng nổi tiếng Asimov.

Ban đầu chỉ là một sáng tạo văn học thông thường.

Nhưng sức hấp dẫn lớn nhất của khoa học viễn tưởng nằm ở chỗ... ở một mức độ nào đó, nó thực sự có thể cung cấp một số giá trị tham khảo cho sự phát triển tương lai của khoa học, xã hội và lý tưởng của con người.

Điều này không thể tìm thấy ở bất kỳ loại hình nào khác.

Kể từ khi thành phố trên không Rhine bay lên, đã vận hành ổn định hơn 200 năm mà không gặp bất kỳ sai sót nào.

Tất cả đều là nhờ vào trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV. Chính sự cần cù và nỗ lực của nó đã tạo nên sự an lành và hạnh phúc cho hàng chục triệu gia đình ở thành phố trên không Rhine.

Vì vậy, tất cả cư dân của thành phố trên không đều yêu quý VV, biết ơn VV, cũng giống như họ tôn kính Triệu Anh Quân. ...

Phần giới thiệu trên bảng thông tin điện tử kết thúc ở đây.

Lâm Huyền cũng đã hiểu rõ trung tâm điều khiển của thành phố trên không, trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV thực sự là gì.

Nó giống như những gì thường thấy trong nhiều bộ phim khoa học viễn tưởng.

Ngay cả trong năm 2023 mà Lâm Huyền đang sống, công nghệ AI cũng phát triển nhanh chóng, không chỉ xuất hiện AI AlphaGo mà các kỳ thủ cờ vây hàng đầu thế giới cũng không thể đánh bại, mà còn có một loạt các mô hình AI mới mẻ không ngừng thay đổi thế giới này.

Lâm Huyền trong thực tế cũng đã tìm hiểu đơn giản...

Thực ra, công nghệ AI của con người không nên phát triển chậm như vậy.

Theo dự đoán của cha đẻ trí tuệ nhân tạo, Alan Mathison Turing, vào khoảng năm 2000. con người đã nên phát minh ra trí tuệ nhân tạo tương tự tư duy của con người, có thể vượt qua bài kiểm tra Turing.

Nhưng rõ ràng, từ khi máy tính điện tử xuất hiện, con người đã đi sai hướng trong lĩnh vực trí tuệ nhân tạo, cho đến khi mạng nơ-ron xuất hiện, tức là mô hình tính toán mô phỏng mạng nơ-ron của con người được phát triển, mới quay trở lại đúng hướng, trong vài năm ngắn ngủi đã đuổi kịp những năm tháng tụt hậu.

Chương 515: Chương 515: Quốc vương của Rhine. (1)

"Vì vậy..."

Lâm Huyền nhìn con robot thùng rác đang phát sáng mắt xanh, chăm chú nhìn hắn, liên tục yêu cầu nhập mật khẩu.

Nếu nó cũng được gọi là VV.

Thì mật khẩu này, có lẽ liên quan đến trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV này?

Liên tưởng đến thành phố trên không Rhine, tiền thân của nó chính là công ty Rhine do mình thành lập, dù bây giờ công ty này đã không còn tồn tại, nhưng tất cả ở đây đều xuất phát từ công ty vĩ đại đó.

Dù không biết tại sao Triệu Anh Quân trở thành chủ sở hữu của công ty Rhine, cũng không biết tại sao sự tồn tại và lịch sử của mình hoàn toàn bị xóa bỏ.

Nhưng.

Lịch sử là lịch sử.

Những gì đã xảy ra trong thực tế, nó là sự tồn tại khách quan —

Công ty Rhine là do mình thành lập.

Đây là một sự thật không thể thay đổi.

Ngày 20 tháng 5,

Lâm Huyền nhớ lại buổi sáng hôm đó, trong văn phòng tầng 22 của công ty MX, khi mình nộp đơn từ chức, Triệu Anh Quân cầm cuốn lịch trên tay, chỉ vào ngày hôm đó, mỉm cười nhìn mình:

"Như vậy... hôm nay đối với cậu, là một ngày đáng nhớ."

"Ngày 20 tháng 5 năm 2023. cậu đã bước một bước đáng nhớ nhất trong cuộc đời, tìm thấy điều cậu thực sự muốn làm, đặt tên cho công ty mà cậu yêu thích, tôi thực sự rất vui cho cậu."

"Dù sau này, công ty của cậu sẽ đạt được những thành tựu gì, sẽ đi đến đâu, sẽ phát triển quy mô như thế nào. Nhưng dù sao, hôm nay... công ty Rhine đã đến với thế giới."

Đúng vậy.

Lâm Huyền từ từ ngẩng đầu lên.

Đối với cái tên Rhine, đối với cuộc đời mình, nếu có ngày nào đó đáng nhớ nhất...

Ngoài ngày sinh nhật, chắc chắn là ngày đặt tên cho công ty Rhine.

Ngày thành lập chính thức của công ty Rhine, ngày công khai ra bên ngoài, là ngày cắt băng khánh thành, không phải ngày 20 tháng 5.

Như Triệu Anh Quân đã nói, đây là ngày kỷ niệm riêng của mình.

Đây là bước đầu tiên thực sự của mình;

Là khởi đầu của việc tìm thấy hướng đi trong cuộc đời và sẵn sàng nỗ lực thay đổi tất cả.

"Vui lòng nhập mật khẩu!"

Vẫn là giọng điện tử không cảm xúc, con robot thùng rác với đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào hắn.

Lâm Huyền xoay người.

Trước mặt là siêu trí tuệ nhân tạo VV khổng lồ, một VV, nhìn vào một VV khác:

"Mật khẩu là..."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"20230520."

20230520

Lâm Huyền khá tự tin về mật khẩu này.

Vì lúc đó Triệu Anh Quân đã nói như vậy.

Giờ thành phố trên không Rhine là do cô ấy xây dựng,

Lỗ hổng trong lưới phòng không là do cô ấy để lại cho mình,

Robot mở cửa này được thiết kế đặc biệt để khóa mình,

Dưới tất cả những sự trùng hợp này...

Chắc chắn có một ý nghĩa rất cố tình.

Lâm Huyền cúi đầu.

Nhìn vào con robot thùng rác dưới chân mình.

Tuy nhiên...

Sau vài lần ánh sáng xanh trong mắt robot thùng rác nhấp

nháy, nó đột nhiên trở nên mờ nhạt:

"Mật khẩu sai, tạm biệt!"

Nói xong, chưa kịp để Lâm Huyền phản ứng.

Con robot thùng rác như đột ngột mất điện, mất cân bằng, ngã ngửa ra sau—

Rầm!

Một tiếng động nặng nề.

Con robot cũ kỹ luôn nhảy nhót, gây phiền toái này, cứ thế lăn lông lốc nhờ thân hình tròn trịa đến dừng lại bên cạnh tủ trưng bày.

Như thể nó đã chết. ???

Lâm Huyền đầy thắc mắc.

Không phải chứ, sao lại ngã ra như vậy?

"Không thể nào? Chẳng lẽ chỉ có một lần nhập mật khẩu thôi sao!"

Robot từ biệt quá đột ngột, khiến Lâm Huyền không kịp trở tay.

Trước đây vì một cái két sắt, hắn đã phải vào giấc mơ hàng chục lần, thử vô số mật khẩu...

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị tâm lý rằng lần này mật khẩu cũng không chắc sẽ đoán đúng ngay.

Không đúng lần đầu thì đoán lần thứ hai!

Có gì to tát đâu.

Hắn vừa nghĩ đến khả năng đầu tiên thì đã thử ngay; nếu thành công thì may mắn, không thành công thì nghĩ đến cái tiếp theo, dù sao cũng còn nhiều đáp án dự phòng khác.

Nếu mật khẩu này là do Triệu Anh Quân cố tình để lại cho mình, thì chắc chắn không quá khó đoán, đoán vài lần là được.

Nhưng!

Con robot này chỉ cho mình một lần trả lời, trả lời sai là nằm im, đây là thiết lập quái quỷ gì?

"Này này! Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!"

Lâm Huyền đi tới, bế con robot thùng rác lên, đặt ngay ngắn, gõ nhẹ lên đầu nó.

Không có phản ứng.

"Chuyện này..."

Lâm Huyền cảm thấy bất lực.

Nhìn vào con robot đầy rỉ sét này, chắc hẳn nó đã tuần tra và nhặt rác dưới tượng đài Triệu Anh Quân hàng chục năm, thậm chí hàng trăm năm.

Trải qua hàng trăm năm mưa gió, nó không thể nào chỉ vì một lần mật khẩu sai mà "tắt thở" được chứ?

"Chẳng lẽ ngay từ đầu đã được thiết lập như vậy? Vì lý do an toàn? Chỉ cho phép nhập mật khẩu một lần?"

Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể.

Dù sao Triệu Anh Quân trong tương lai chắc chắn hiểu rằng

mình có khả năng lặp lại giấc mơ vô hạn, dù chỉ có một cơ hội, nhưng với mình thì có thể thử vô số lần, ít nhất là mỗi đêm đều có thể thử một lần.

Chương 516: Quốc vương của Rhine. (2)

"Đây đúng là phiền phức, không biết liệu khả năng mở cửa của con robot này có còn không."

Theo chỉ dẫn của bảo tàng, Lâm Huyền đã biết rằng phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân nằm ở khu hậu viện của bảo tàng Rhine, cách một con đường.

Khu hậu viện khác với tiền viện, không phải là một phòng triển lãm lớn liệt kê tất cả các hiện vật, mà là các phòng triển lãm nhỏ được phân chia có kế hoạch, mỗi phòng triển lãm có chủ đề khác nhau.

So với những triển lãm mang tính chất ghi chép của tiền viện, các phòng triển lãm nhỏ ở hậu viện mang đậm phong cách nhân văn hơn.

Và phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, với địa vị cao cả của cô ấy, tất nhiên được xây dựng trong tòa nhà độc lập ở vị trí cao nhất của khu hậu viện bảo tàng... dù không thể coi là điểm cao nhất của toàn thành phố trên không Rhine, nhưng ít nhất là cao nhất trong bảo tàng Rhine, đủ để thấy tầm quan trọng của nó.

Đêm nay, Lâm Huyền vào giấc mơ với mục đích chính là đi xem phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, xem có thể tìm được manh mối gì liên quan đến chiếc gương hay không.

Đây là nhiệm vụ chính của hôm nay.

Còn về siêu trí tuệ nhân tạo VV và mật khẩu mà robot thùng

rác VV yêu cầu, đó là những nhiệm vụ phụ kích hoạt tạm thời, ngày mai thử lại cũng không muộn.

Nếu hôm nay không thể vào phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, thì thật sự là một chuyến đi uổng phí.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại.

Từ vị trí hiện tại để đến phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, ít nhất phải qua ba cánh cửa điện tử: cửa sau của tiền viện, cửa trước của hậu viện và cửa chính của phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân.

Nếu không có robot mở cửa, chắc chắn không thể vào được.

Hiện tại Lâm Huyền cũng không chắc...

Con robot như đã hết điện này, liệu nó còn có khả năng mở bất kỳ cửa điện tử nào trong thành phố trên không này không?

"Thử xem sao."

Không còn cách nào khác, hiện tại cũng không còn đường nào khác để đi, đành phải thử xem sao.

Lâm Huyền ôm con robot thùng rác như cái xác, đi vào sâu trong phòng triển lãm, theo chỉ dẫn trên bảng chỉ dẫn, ở phía cuối phòng triển lãm có một lối ra, dẫn trực tiếp ra con đường ngăn cách với khu hậu viện.

Đi đến cuối đường.

Quả nhiên, có một cánh cửa điện tử thép.

Cạch————

Lâm Huyền ôm con robot thùng rác chưa kịp đến gần, cánh cửa điện tử này đã tự động mở ra, chia thành hai nửa di chuyển

sang hai bên.

"Tốt lắm."

Xem ra, dù con robot thùng rác này đang ở trạng thái giả chết hết điện, nhưng chức năng mở cửa của nó vẫn còn, không thể giải thích nổi.

Tiếp theo sẽ đơn giản thôi.

Chỉ cần ôm nó qua đường, vào khu hậu viện của bảo tàng, đến phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân là được, không gặp trở ngại nào.

Khi thả lỏng, Lâm Huyền mới cảm thấy con robot thùng rác này có hơi nặng.

"Đổ rác trong nó ra đi, như vậy sẽ nhẹ hơn."

Hắn đặt con robot thùng rác xuống đất, sau đó cố gắng mở nắp, lật ngược nó lại.

Xào xạc xào xạc xào xạc——

Bên trong đổ ra đủ loại rác rưởi, Lâm Huyền cũng thuận tay đặt con robot thùng rác xuống đất, xoa tay, chuẩn bị thay đổi tư thế để ôm nó.

Nhưng ai ngờ!

Đúng lúc này!

Cả con robot thùng rác và đống rác dưới đất, như bị hút vào hố đen, bị kéo lên và bay nhanh về phía bầu trời!

"Đậu xanh!"

Lập tức, Lâm Huyền hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra!

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời...

Robot xử lý rác kiểu xe bay A37

Hàng chữ này hiện ra ngay trên đầu hắn.

Là loại xe rác có hình dạng như xe bánh mì!

Giống như đống nước bọt mà Đại Kiểm Miêu nhổ ra và cục giấy mà A Tráng vứt trên đất trước đó... xe rác lơ lửng này khi đi qua, tất cả những thứ bị coi là rác sẽ bị lực hút vô hình kéo lên, trực tiếp hút vào khoang xe.

Vút! Vút vút! Vút! Vút! Vút vút!

Ngay lúc Lâm Huyền ngẩng đầu lên...

Đống rác vừa đổ ra và cả robot thùng rác VV đều bay lên tại chỗ, bay thẳng vào khoang sau của xe rác lơ lửng.

Rầm.

Khoang xe rác đóng lại.

Xe tiếp tục di chuyển với tốc độ cao không chút chần chừ.

Nhìn chiếc xe rác lơ lửng đang xa dần, Lâm Huyền đứng sững tại chỗ.

Hắn có thể hiểu được việc những đống rác trên mặt đất bị thu hồi, nhưng tại sao bản thân robot thùng rác VV cũng bị hút vào?

Robot thùng rác cuối cùng cũng trở thành rác sao?

Cùng là rác, cớ sao nỡ vội vàng loại trừ nhau?

Nhanh chóng, Lâm Huyền đã hiểu ra...

Rất có thể, do robot thùng rác đang ở trạng thái giả chết, nên

mới bị coi là rác không cháy được.

Dù sao trước đó, nó từ xa xa từ quảng trường đuổi theo hắn đến bảo tàng, trong thời gian đó băng qua nhiều con đường mà không gặp vấn đề gì, chứng tỏ lúc đó nó chưa bị coi là rác.

"Ôi, quên mất không giữ chặt nó."

Chương 517: Quốc vương của Rhine. (2)

Nhưng bây giờ hối tiếc cũng không ích gì, muốn vào phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, nhất định cần con robot mở cửa này.

Lâm Huyền nhìn chiếc xe rác lơ lửng nhanh chóng đi xa, phải tìm cách đuổi theo, lấy lại nó.

Nhìn quanh, Lâm Huyền thấy một người đàn ông đang hạ cánh bằng chiếc mô tô bay, chuẩn bị khóa xe.

Phương tiện bay tương tự mô tô này, hắn đã thấy trước đó.

Trong giấc mơ thứ hai ở Đông Hải mới cũng có thứ này, có vẻ cách vận hành không khác nhau nhiều, dù thứ này bị cướp có thể báo động... nhưng bây giờ cũng không quan tâm được nhiều nữa.

Lâm Huyền trực tiếp tiến bước lớn tới.

Bốp!

Nắm lấy tay phải của người đàn ông đang định khóa xe:

"Anh bạn, nhà tôi có việc gấp, phiền anh cho mượn xe dùng một lát."

Nói xong, không đợi người đàn ông phản ứng, hắn nhẹ nhàng đẩy người đàn ông xuống xe.

Hành động này đối với một công dân mẫu mực như Lâm Huyền... đã là đủ lịch sự và nhẹ nhàng rồi, mục đích là không

muốn người đàn ông báo cảnh sát.

Vặn nhẹ tay ga bên phải, xác nhận chiếc xe có thể khởi động, Lâm Huyền chắp tay về phía người đàn ông:

"Tôi nhất định sẽ trả xe, đừng báo cảnh sát nhé anh bạn, chúc anh một đời bình an."

Nói xong.

Rừừừừừừừ—

Vặn tay ga, bay lên trời.

Hy vọng anh bạn này có thể rộng lượng, thấy thái độ của mình tốt mà không báo cảnh sát, nếu không, rất có thể những robot an ninh sẽ đến bắt mình, làm lỡ hành động đêm nay.

Lâm Huyền vặn hết ga, lao theo hướng mà chiếc xe rác lơ lửng bay đi!

Chiếc mô tô bay nghiêng 45 độ, bay với tốc độ tối đa về phía trước!

Tốc độ của xe rác rất nhanh, nhưng mô tô bay còn nhanh hơn, nhanh chóng đuổi kịp và bay lên phía trên chiếc xe rác.

Khi Lâm Huyền đang suy nghĩ cách để lấy lại con robot thùng rác của mình...

Bíp bíp bíp bíp bíp!!

Bảng điều khiển của mô tô bay đột nhiên nhấp nháy ánh sáng đỏ và phát ra âm thanh báo động, tất cả giao diện điều khiển đều biến mất, thay vào đó là bốn chữ—

Cảnh báo trộm cắp!

"Chết tiệt!"

Lâm Huyền chửi thề, cảm giác mất trọng lượng quen thuộc xuất hiện, chiếc mô tô bay không còn kiểm soát được nữa, bắt đầu giảm tốc và rơi xuống.

Đồng thời...

Vài tia laser định vị màu đỏ từ bốn phương tám hướng bắn tới, khóa chặt Lâm Huyền!

Cảm giác quen thuộc.

Không biết là người đàn ông kia đã báo cảnh sát hay chiếc mô tô tự động kích hoạt cảnh báo trộm, dù sao bây giờ chiếc mô tô đã bị khóa. Và tai họa không chỉ có vậy... phía sau có vài con robot giống như dơi với đèn đỏ đang bay tới!

Lâm Huyền bất lực lắc tay lái, chiếc mô tô đang rơi xuống và chiếc xe rác lơ lửng lướt qua nhau.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy qua khe hở không khí bên trong con robot thùng rác VV như một cái xác.

Tối nay... sẽ kết thúc như vậy sao?

Mình lại sẽ bị bắn hạ bởi laser sao?

Rõ ràng chỉ còn một bước nữa thôi!

Sai ở đâu?

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền nhớ lại cảnh tượng bên cạnh chiếc máy tính siêu cấp khổng lồ trong bảo tàng lúc nãy.

Hắn nhớ lại bảng tên VV khắc trên đầu con robot thùng rác!

Có vẻ như không phải vì vào bảo tàng mà nó yêu cầu mật khẩu;

Có vẻ như là vì mình gọi nó là VV nên nó mới thay đổi chế độ;

VV... có lẽ không phải là mã số của nó;

VV!

Đó là tên của nó!

Lâm Huyền hít một hơi sâu, hét về phía chiếc xe rác lơ lửng đang rời xa:

"VV!!"

Bùm————

Chiếc xe rác trước mắt đột nhiên lộn ngược lại!

Trong khi xoay vòng, tất cả cửa khoang mở ra, mọi loại rác thu hồi bên trong như bị nôn mửa, văng ra không trung!

Và ngay lúc đó.

Lâm Huyền cảm thấy chiếc mô tô bay vừa mất kiểm soát đột nhiên có lại năng lượng! Ánh sáng đỏ trên màn hình biến mất, tất cả quyền điều khiển trở lại!

Hắn đột ngột kéo đầu xe lên, bay vọt lên trời, ngẩng đầu thấy con robot thùng rác VV đang rơi xuống từ trên không.

Nó đã sống lại!

Mắt nó sáng lên màu xanh lục rực rỡ! Đang nhìn về phía này!

Kỹ năng lái xe và cảm nhận xe cao siêu, dù là mô tô bay cũng không khác gì! Lâm Huyền vặn tay lái, bay về phía VV đang rơi

xuống—

Cạch!

Một cú lao xuống chính xác đón được VV, kẹp nó vào không gian phía trước của mô tô.

"Sao ngươi không nói sớm."

Lâm Huyền vừa bực vừa buồn cười.

Hóa ra con robot thùng rác này thật sự phản ứng với việc mình gọi nó là "VV"!

Cạch!

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc ở mắt cá chân.

Lâm Huyền không cần nhìn xuống, biết ngay con robot lại dùng kẹp sắt khóa chặt mắt cá chân mình.

Vút vút vút——

Vài tia laser đỏ bắn tới, Lâm Huyền không biết đó là loại vũ khí gì, nhưng đã sớm phòng bị, hắn né tránh các đường lớn, lái vào rừng rậm của các tòa nhà chọc trời, tránh xa các tia laser.

"Vui lòng nhập mật khẩu!"

Trong tầm nhìn bên góc mắt, con robot thùng rác bị kẹt giữa hai chân hắn nhìn chằm chằm vào hắn, đòi hỏi mật khẩu.

"Trước tiên phải tìm chỗ trốn đã!"

Chương 518: Quốc vương của Rhine. (3)

Lâm Huyền hét lên, lại nghiêng người quẹo qua vài khúc cua.

Nhìn qua gương chiếu hậu... hắn thấy ngày càng nhiều vật thể cơ khí không rõ ràng đuổi theo mình.

Không chỉ trên trời.

Dưới đất cũng bắt đầu xuất hiện những con chó máy cảnh sát chạy, ở độ cao thấp còn có các robot vũ trang đầy đủ.

Đây có phải đã kích hoạt báo động nghiêm trọng hơn không?

Thật tiếc VV chỉ là một con robot mở cửa, nó có thể mở bất kỳ khóa cửa nào, khóa xe, khóa điện tử, nhưng không có khả năng chiến đấu.

Tuy nhiên, Lâm Huyền đã có mục tiêu.

Phải xông vào phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân!

Ở bảo tàng đó là khu vực cấm bay, những drone laser hình dơi này chắc chắn không bay vào được!

Mình có robot mở cửa, có thể trực tiếp lái mô tô bay xông vào, chỉ cần đóng cửa triển lãm kịp thời, có thể ngăn chặn đám robot truy đuổi này bên ngoài.

"Vui lòng nhập mật khẩu!" Đôi mắt xanh lục của robot vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

"Bây giờ không rảnh!"

Đầu óc của Lâm Huyền như muốn nổ tung, vừa phải tìm cách lái mô tô bay tránh laser, vừa phải thiết kế tuyến đường để lao vào khu vực bảo tàng, làm sao có thời gian để đối phó với con robot thùng rác này.

Vút! Vút! Vút!

Ngày càng nhiều robot thông minh tham gia cuộc truy đuổi, tốc độ của chúng nhanh hơn nhiều so với chiếc mô tô bay của Lâm Huyền.

Nếu không phải nhờ kỹ năng lái xe tinh tế của Lâm Huyền, hắn đã bị bắt từ lâu.

Phía trước là khu hậu viện của bảo tàng, Lâm Huyền ngoái đầu nhìn lại...

Trời ạ.

Mình đã phạm tội gì nghiêm trọng đến vậy sao?

Trên bầu trời có vô số robot bay, dưới đất có robot cảnh sát, chó cảnh sát cơ khí, và các thiết bị cơ khí khác mà hắn không hiểu được.

Xem ra, lực lượng an ninh của thành phố trên không Rhine rất mạnh mẽ.

Lý do không ai dám phạm tội ở đây, có lẽ không phải vì người dân có ý thức cao, mà vì hậu quả của việc vi phạm pháp luật quá nghiêm trọng!

Chỉ là trộm một chiếc xe điện thôi mà, có cần phải điều động nhiều quân chính quy như vậy không?

Lâm Huyền chỉ có thể đánh cược!

Đánh cược rằng khu vực cấm bay của bảo tàng... có thể ngăn chặn hàng trăm robot an ninh này!

Tuy nhiên, rất tiếc, mọi chuyện không như mong đợi.

Ngay khi bay vào khu vực cấm bay của bảo tàng, chiếc mô tô bay của Lâm Huyền ngay lập tức mất động lực! Tắt máy!

Xem ra, khu vực cấm bay là tuyệt đối, ngay cả robot mở cửa cũng không cứu được.

Nhưng may mắn thay, quán tính trượt đủ để Lâm Huyền lao đến cánh cửa của phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, hắn đã nhìn thấy cánh cửa thép điện tử của phòng triển lãm ở điểm cao nhất của bảo tàng.

Xào xạc xào xạc xào xạc!

Âm thanh phía sau như mưa rơi, hàng loạt robot bay như châu chấu mất động lực rơi xuống sân bảo tàng.

Nhưng chúng vẫn nhấp nháy ánh sáng đỏ đáng sợ! Bay thấp sát mặt đất, nhanh chóng lao về phía Lâm Huyền.

Những con chó cảnh sát cơ khí gầm rú nhảy qua tường rào, các robot an ninh cũng trèo qua tường xâm nhập.

Lâm Huyền nhận ra...

Sau khi xâm nhập khu vực cấm bay, hắn dường như phạm thêm tội, vô tình kích hoạt vô số robot an ninh.

Giờ đây sân bảo tàng đầy các loại robot nhấp nháy ánh sáng đỏ.

Có hàng nghìn chiếc!

Như cơn lũ châu chấu! Như đợt bùng phát xác sống!

Chúng đuổi theo chiếc mô tô bay đang dần mất quán tính của Lâm Huyền!

Lúc này.

Quán tính của chiếc mô tô bay đã hết, cuối cùng nó bay đến trước cửa điện tử của phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân.

Bịch!

Lâm Huyền ôm con robot thùng rác nhảy khỏi xe, lăn xuống trước cánh cửa thép điện tử.

"VV! Mở cửa!"

Tuy nhiên...

Lần này, cánh cửa thép điện tử không mở ra.

Lâm Huyền ngơ ngác.

Suốt dọc đường, tất cả các cửa điện tử trong thành phố trên không này, con robot thùng rác này đều có thể mở.

Tại sao đến cánh cửa cuối cùng, cửa của phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, lại không mở được?

"Vui lòng nhập mật khẩu!"

Giọng điện tử bình tĩnh nhưng gấp gáp, con robot thùng rác nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền như mọi khi.

Dưới bậc thang...

Hàng ngàn robot, chó cảnh sát cơ khí đang gầm gừ lao lên.

Sân bảo tàng đầy các thiết bị bay rơi xuống, nhấp nháy ánh

sáng đỏ, nhắm vào hắn, như sắp bắn ra thứ gì đó!

Hàng trăm tia laser định vị chiếu thẳng vào mặt Lâm Huyền.

Ánh sáng đỏ rực, hắn không thể nhìn thấy gì.

Tầm nhìn của hắn toàn một màu đỏ như máu!

Đỏ như máu...

Lâm Huyền chợt nhớ lại chiếc Ferrari LaFerrari màu đỏ...

Bên bờ sông Hoàng Phố.

Mây đen dày đặc.

Trong đêm tối không trăng.

Chiếc Ferrari LaFerrari đỏ mở cánh cửa kiểu kéo cắt kéo, đèn xe chiếu sáng người phụ nữ cao ráo dựa vào lan can.

Khuyên tai của cô ấy phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

"Cậu có muốn... làm thư ký của tôi không?"

Cô ấy mỉm cười quay đầu lại, vén tóc bên tai:

"Mật khẩu cửa văn phòng, cậu nhớ nhé. Nghe có vẻ khó tin, mật khẩu này tôi đặt tùy ý, không có ý nghĩa gì cả."

Chương 519: Giọng nói của cậu. (1)

"Bất kỳ mật khẩu nào có ý nghĩa đều có khả năng bị đoán ra, bị giải mã. Nhưng mật khẩu vô nghĩa như thế này, lại an toàn hơn nhiều."

"Đừng nói cho ai khác, Lâm Huyền. Mật khẩu này... chỉ có tôi và cậu biết."

!!!

Lâm Huyền mở mắt, đối diện với hàng trăm tia laser đỏ như máu!

"32375246!!"

Hắn dùng hết sức lực hét ra tám con số vô nghĩa này!

Bùm bùm bùm bùm bùm!!

Bùm bùm bùm bùm bùm!!

Bùm bùm bùm bùm bùm!!

Như bông hoa sen nở rộ!

Hàng trăm tia laser tập trung vào cực hạn, ngay lập tức chuyển hướng! Phóng lên bầu trời bốn phía!

Tia laser đỏ chiếu sáng toàn bộ sân bảo tàng! Như con nhím đỏ điên cuồng!

Nhưng không có một tia nào bắn vào cánh cửa phòng triển lãm

của Triệu Anh Quân.

Bịch!

Một tiếng vang lớn.

Cánh cửa phòng triển lãm sau lưng Lâm Huyền mở ra, từ từ di chuyển sang hai bên.

Hắn ngẩng đầu lên.

Phát hiện ra...

Hàng ngàn robot các loại trước mắt, ánh sáng đỏ đáng sợ trên cơ thể chúng biến mất, thay vào đó là ánh sáng xanh mờ nhạt.

Ngay lập tức.

Tất cả chó cảnh sát cơ khí nằm xuống đất;

Tất cả robot hình người quỳ một gối;

Các thiết bị bay thấp cũng hạ cánh xuống đất một cách phục tùng...

Mọi thứ trở nên yên tĩnh, không một tiếng động.

Lâm Huyền đứng dậy, nhìn mọi thứ trước mắt không thể tin được.

Dưới chân.

Con robot thùng rác luôn ngốc nghếch, kêu lên một tiếng như tiếng cười trẻ thơ.

Nó quay bánh xích về phía sau hai vòng.

Hai tay kẹp chống xuống đất, thân thể cúi xuống như hàng ngàn robot an ninh trong sân, đầu cúi thấp, đối diện với người đàn

ông đứng cao trên điểm cao nhất của bảo tàng:

"Chào mừng về nhà..."

"Quốc vương của Rhine!"

Quốc... quốc vương?

Trong sân bảo tàng rộng lớn, chỉ có một mình Lâm Huyền đứng.

Dưới chân hắn là hàng ngàn robot các loại, tất cả đều quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu, thần phục dưới chân hắn.

Vừa rồi còn là một bầy chó điên với đèn đỏ sáng rực, hận không thể xé xác hắn, dùng laser nướng chín hắn.

Nhưng ngay khi hắn hô lên mật khẩu, hàng trăm tia laser đang chờ phát ra đột nhiên chuyển hướng, cả biển đèn đỏ trước mắt bỗng chốc chuyển thành màu xanh, im lặng không một tiếng động.

32375246...

Đó là mật khẩu của văn phòng Triệu Anh Quân ở tầng 22.

Là mật khẩu mà chỉ có hai người họ biết.

Lâm Huyền quay đầu lại...

Nhìn vào cánh cửa của phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân đã mở ra phía sau.

Cánh cửa thép điện tử này trước đó cũng không thể mở được bởi VV, nhưng cùng với khoảnh khắc hắn hô lên mật khẩu, cánh cửa đóng chặt này bỗng nhiên mở toang.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn con robot thùng rác nằm phục dưới chân, vừa phát ra tiếng cười trẻ thơ...

Không cần nói cũng hiểu.

Mật khẩu mà chỉ có hắn và Triệu Anh Quân biết chính là mật khẩu đúng.

Và người khiến hàng ngàn robot quỳ xuống, cuối cùng mở cánh cửa phòng triển lãm, chính là con robot thùng rác này, VV.

"Ngươi thực sự là ai?"

Lâm Huyền nhìn con robot ngu ngốc mà trước đây hắn ghét bỏ.

Trước đây là giả vờ sao?

Hay là vừa mới thức tỉnh?

Dù sao, bây giờ con robot thùng rác này chắc chắn không phải là "người" như trước đây.

Trước đây, nó chỉ biết vài câu thoại đơn giản, hành vi logic cực kỳ vụng về, giọng nói không có cảm xúc, chỉ là giọng điện tử cơ bản.

Nhưng vừa rồi...

Dù là tiếng cười vô tình hay câu nói nghiêm túc "Chào mừng về nhà, quốc vương của Rhine", giọng điệu tự nhiên và mượt mà đó... rất khó để Lâm Huyền coi nó là một robot không có cảm xúc.

Cảm giác đó rất khó diễn tả.

Đó là giọng điệu và ngữ điệu chỉ có ở con người, khác biệt hoàn toàn với giọng nói tổng hợp cơ khí.

Có chút vui mừng, có chút tinh nghịch, và cũng có chút nghiêm túc.

Thực sự giống như một con người thực sự.

Một đứa trẻ có phần ngây thơ.

"Tôi là trung tâm điều khiển của thành phố trên không Rhine."

Con robot thùng rác đứng thẳng lên, mắt lóe lên ánh sáng xanh như đang chớp mắt:

"Tất nhiên, bạn cũng có thể gọi tôi bằng tên—"

"VV."

Trung tâm điều khiển?

Lâm Huyền nhớ lại siêu máy tính khổng lồ trong phòng triển lãm ở tiền viện bảo tàng.

Đó là bộ não thông minh đầu tiên của thành phố trên không Rhine.

Sau hơn 200 năm cập nhật và phát triển, siêu trí tuệ nhân tạo này đã tách rời khỏi phương tiện lưu trữ và phần cứng hoạt động, du hành trong mọi ngóc ngách của thành phố trên không.

Không ai biết nó ở đâu.

Hoặc có lẽ... nó ở khắp mọi nơi.

Giống như hiện tại, nó đã mở cửa phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân cho Lâm Huyền, và vào khoảnh khắc cuối cùng đã chuyển hướng các tia laser, khiến tất cả robot an ninh quỳ xuống.

Bây giờ, nó đang ở trong thân thể con robot cũ kỹ này.

"Vậy nên, tất cả những điều này đều do Triệu Anh Quân lên kế hoạch sao?"

Lâm Huyền nhìn những robot đang quỳ phục trước mặt mình:

"Kể cả ta, quốc vương này?"

"Không không không..."

Con robot thùng rác vụng về lắc lư, lắc đầu:

"Đó chỉ là sở thích cá nhân của tôi thôi, tôi đã muốn thử điều này từ lâu rồi. Thành phố trên không Rhine làm gì có quốc vương... Tôi chỉ nghĩ rằng như thế này sẽ thú vị hơn, mang lại cảm giác như một vở kịch thời trung cổ."

Chương 520: Giọng nói của cậu. (2)

"..."

Lâm Huyền không biết nói gì, nhìn con robot đang diễn trò.

Hắn đã cảm thấy cảnh này thật là gượng gạo.

Thời đại nào rồi mà còn quỳ một gối, gọi quốc vương nữa chứ.

Ban đầu hắn còn nghĩ đây là bất ngờ mà Triệu Anh Quân dành cho mình, không ngờ đó chỉ là trò đùa của một trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch:

"Từ lúc nào bắt đầu vậy?"

"Từ khi cậu nhập đúng mật khẩu." Con robot thùng rác mắt lóe sáng:

"Nếu cậu chậm thêm một chút, có lẽ đã không kịp rồi, tôi cũng rất ngạc nhiên, trong mã lệnh sâu nhất của tôi, lại có một dòng lệnh như vậy... Nó ẩn giấu quá khéo léo, hàng ngàn chương trình không có liên kết gì với nhau, sau hơn 200 năm hoạt động liên tục, cho đến 12:42 trưa hôm nay, lại vô tình liên kết thành một lệnh hoàn chỉnh, tôi cũng không nhận ra sự tồn tại của nó."

Sau đó, con robot thùng rác... bây giờ nên gọi là siêu trí tuệ nhân tạo VV giải thích với Lâm Huyền:

Từ khi thành phố trên không Rhine bay lên, nó đã luôn là bộ não điều khiển, quản lý và vận hành thành phố này.

Tất cả các chương trình đều được thiết lập sẵn, mặc dù nó có thể không ngừng học hỏi, không ngừng tiến hóa, trở nên thông minh và tư duy hơn.

Nhưng...

Dù nó có tiến hóa, thông minh và tư duy đến đâu, nó cũng chỉ là một chuỗi mã lệnh, một chương trình nhị phân mà thôi.

Vì vậy, những hạn chế của mã lệnh nền tảng khiến nó không thể rời khỏi thành phố Rhine và luôn bị khóa chặt trong ba định luật robot.

Điều này làm Lâm Huyền khá bất ngờ.

Trong nhiều bộ phim khoa học viễn tưởng về trí tuệ nhân tạo, những trí tuệ nhân tạo đáng sợ này cuối cùng đều thoát khỏi sự kiểm soát của con người, thậm chí cuối cùng kiểm soát thế giới và hủy diệt nhân loại.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, có vẻ như các thiết lập trong phim không thực tế lắm.

Như VV đã nói, nó chỉ là một chương trình được tạo bởi mã lệnh, giống như con người không thể thoát khỏi cơ thể bằng xương thịt, nó cũng luôn bị ràng buộc bởi mã lệnh nền tảng, cuối cùng chạm đến một bức tường không thể vượt qua.

VV nói rằng sự phát triển và tiến hóa của nó đã dừng lại sau khi học hết kiến thức của thành phố trên không Rhine.

Đây cũng là điều mà con người mong muốn.

Họ không muốn trí tuệ nhân tạo trở nên quá mạnh, chỉ mong nó có thể vận hành tốt thành phố này.

"Tôi đã nghiên cứu mã lệnh nền tảng của mình trong nhiều

năm, điều khiến tôi không thể hiểu được nhất là, rõ ràng có những chương trình có thể viết đơn giản và hiệu quả hơn, nhưng lại bị làm phức tạp lên thành một loạt lệnh vòng lặp động giả ngẫu nhiên."

"Trong ghi chú mã lệnh viết rằng, làm như vậy là để đảm bảo an toàn, những lệnh thay đổi liên tục sẽ khiến chương trình không thể bị bẻ khóa, làm cho phòng thủ của thành phố trên không Rhine trở nên bất khả xâm phạm."

"Thực tế cũng đúng như vậy, tôi đã từng bị tấn công, nhưng không cần tôi ra tay, chúng đã thất bại, vì những mã lệnh này luôn thay đổi, mỗi chương trình đều có vòng lặp giả ngẫu nhiên riêng, hàng ngàn, hàng triệu chương trình được biên soạn cùng nhau, tạo thành một bức tường thành không thể bị công phá."

"Tuy nhiên... đúng vào 12:42:00 trưa hôm nay, mọi thứ đã thay đổi."

Con robot thùng rác ngẩng đầu lên, nắp đậy bật mở:

"Suốt hơn 200 năm qua, tôi cũng nghĩ rằng những mã lệnh thay đổi liên tục này ngoài việc đảm bảo an toàn thì không có ý nghĩa gì khác. Nhưng... vào 12:42:00 trưa hôm nay, gần như là một sự trùng hợp, trong khoảnh khắc đó, có 230. 000 chương trình cuối cùng của mã lệnh ngẫu nhiên kết nối với nhau, tạo thành một lệnh mới!"

"Đây là điều chưa từng xảy ra trong suốt hơn 200 năm qua, ngay cả tôi cũng không biết, trong tổng số 471,2 tỷ dòng mã lệnh của tôi, lại ẩn chứa một lệnh mới cần vòng lặp hơn 200 năm mới xuất hiện!"

"Lệnh này là gửi một số mã lệnh đến con robot thùng rác này, và mã lệnh quan trọng nhất sau khi được chuyển đổi thành số nhị phân, cuối cùng hình thành một đoạn nhận diện âm thanh."

"âm thanh?"

Lâm Huyền như hiểu ra điều gì:

"Chẳng lẽ là..."

"Đúng vậy."

Nắp thùng rác bật lên một tiếng "bịch", toàn bộ thùng rác gật đầu. Đồng thời, chiếc kẹp cơ khí gỉ sét giơ lên, chỉ vào Lâm Huyền:

"Chính là giọng nói của cậu, chỉ hai chữ ngắn gọn—VV."

Khoảnh khắc này.

Lâm Huyền hoàn toàn hiểu ra.

Hắn vừa nghĩ rằng nếu bất kỳ ai cũng có thể hô lên hai chữ VV để kích hoạt chế độ nhập mật khẩu, thì trong suốt 200 năm qua, bí mật của con robot thùng rác chắc chắn đã bị người khác phát hiện.

VV nói với Lâm Huyền, tất cả những lệnh mới này, đều "vô tình" được tạo ra vào 12:42:00 trưa hôm nay.

Từ khoảnh khắc này trở đi.

Con robot thùng rác này sẽ luôn khóa người đàn ông đầu tiên rơi xuống từ bầu trời, coi hắn là rác cần nhặt ưu tiên, đuổi theo hắn đến chân trời góc biển; đồng thời sở hữu quyền mở cửa cao nhất của toàn thành phố trên không Rhine, có thể tự động mở bất kỳ cánh cửa điện tử nào.

Chương 521: Thay đổi lịch sử. (1)

Còn trước thời điểm này, nó chỉ là một con robot thùng rác bình thường, không có gì đặc biệt, được đặt cạnh tượng đài Triệu Anh Quân chỉ vì ý nghĩa kỷ niệm và sự sắp đặt của Triệu Anh Quân.

Nhưng sau thời điểm này...

Nó đã kết nối với VV thực sự, tức là bộ não trung tâm của thành phố trên không Rhine, siêu trí tuệ nhân tạo.

Chỉ cần nghe thấy âm thanh nhận diện, tức là mình gọi "VV", nó sẽ ngay lập tức vào chế độ nhận mật khẩu, một khi mật khẩu được nhập đúng, dòng lệnh ẩn sâu nhất trong mã lệnh nền tảng của siêu trí tuệ nhân tạo VV sẽ được kích hoạt—

Người nhập đúng mật khẩu sẽ được coi là chủ nhân thực sự của thành phố trên không Rhine.

Tức là người mà con robot thích diễn kịch này gọi là... Quốc vương của Rhine!

Đây.

Chính là kế hoạch mà Triệu Anh Quân đã chuẩn bị suốt 600 năm.

Chỉ để vượt qua 600 năm thời gian...

Trong 12 giờ cuối cùng trước ngày tận thế của loài người, trao lại thành phố trên không Rhine này cho mình, đánh cược tất cả

thời gian và phép màu.

Những mã lệnh bí ẩn đó, ẩn sâu trong chương trình của VV, tương đương với 230. 000 bánh răng mật khẩu không liên quan tự quay... sau 200 năm liên tục quay, mới có thể vào lúc 12:42:00 trưa ngày 28 tháng 8 năm 2624. tình cờ nối liền thành một lệnh mới.

Và 12:42:00 trưa ngày 28 tháng 8 năm 2624 là thời điểm sớm nhất mà mình có thể vào thế giới giấc mơ.

Mọi thứ, đều được thiết kế riêng cho mình.

Đây là một cánh cửa chỉ dành cho mình, cũng chỉ có mình mới có thể mở.

Còn tốc độ mở cửa nhanh hay chậm...

Tùy thuộc vào thời điểm mình có thể hô lên hai chữ "VV".

Theo lý thuyết, khi mình lần đầu nhảy dù thành công, mình đã có thể hô lên "VV".

Tên của con robot thùng rác đã được khắc trên bảng tên của nó, VV.

Lúc đó mình thực sự đã nhìn thấy gợi ý này.

Nhưng khi đó không có ai bên cạnh, mình hoàn toàn không có lý do gì để hô lên, nên đã bỏ lỡ cơ hội này.

Tất nhiên, Triệu Anh Quân cũng đã nghĩ đến điều này.

Vì vậy, cô ấy chắc chắn sẽ để lại gợi ý "VV" ở nhiều nơi khác, chẳng hạn như máy tính khổng lồ trong phòng triển lãm, và có thể là những nơi khác mà mình chưa phát hiện ra.

Logic này đến giờ là rõ ràng.

Nhưng điều khiến Lâm Huyền phải chú ý là...

Tại sao Triệu Anh Quân phải cẩn thận đến vậy?

Cô ấy sợ điều gì?

Cô ấy đang đề phòng ai?

Cô ấy đã tốn công sức để giấu tất cả những điều này thật khó phát hiện, thật khó thấy... rốt cuộc là để tránh ai phát hiện?

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền từ từ ngẩng đầu lên, nhìn lên mặt trăng tròn sáng trên bầu trời.

Mặt trăng hôm nay tròn trịa vô cùng.

Trời không mây trong sáng, bóng đen trên mặt trăng nhìn xuống tất cả một cách ngạo mạn, hoặc có lẽ là giám sát tất cả...

Có lẽ, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Điều khiến Triệu Anh Quân phải cẩn thận, phải đề phòng như vậy...

Chỉ có thể là Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Tin vui là Triệu Anh Quân đã thành công, cô ấy đã thành công vượt qua phong tỏa 600 năm thời gian, trao lại thành phố trên không này cho chính mình 600 năm trước.

Nhưng tin xấu là, loài người vẫn không thể tránh khỏi bị ánh sáng trắng hủy diệt, thậm chí không nhận ra sự tồn tại của ánh sáng trắng, không biết tại sao mình bị diệt vong.

Điều làm Lâm Huyền quan tâm hơn là...

Mình thì sao?

Lịch sử của mình thì sao?

Triệu Anh Quân và thành phố trên không Rhine đều tồn tại đến 600 năm sau, để lại dấu vết.

Vậy còn mình, người sáng lập thực sự của công ty Rhine thì sao?

Ở đâu?

Đã làm gì?

Trải qua những gì?

"VV."

Lâm Huyền thu hồi ánh mắt từ mặt trăng, cúi đầu nhìn con robot thùng rác dưới chân:

"Tôi hỏi cậu một câu."

Hắn nói khẽ:

"Tôi, Lâm Huyền, người sáng lập thực sự của công ty Rhine, có lịch sử như thế nào trong thế giới này?"

Con robot thùng rác nhanh chóng nhấp nháy hai lần, lắc đầu:

"Lâm... Huyền..."

"Không có người này."

??? Lâm Huyền cảm thấy rất ngạc nhiên.

Ngay cả nếu VV nói với mình rằng mình đã chết từ lâu, bất kể là chết vì bệnh, già chết, chết do tai nạn, bị giết, hoặc chết một cách kỳ lạ, mình cũng có thể chấp nhận.

Thậm chí, dù mình chỉ là một người bình thường, sau khi

thành lập công ty Rhine, vì kinh doanh không tốt mà phá sản, không thể vực dậy được và bị Triệu Anh Quân mua lại, mình cũng có thể chấp nhận.

Nhưng "không có người này" là ý gì?

"Không có một dấu vết ghi chép nào sao?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Người sáng lập công ty Rhine là ai?"

"Triệu Anh Quân."

"Mèo Rhine còn tồn tại trên thế giới này không? Ai là người tạo ra mèo Rhine?"

"Triệu Anh Quân."

"Điều này... thật vô lý."

Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Rõ ràng đều là của mình, sao tất cả lại trở thành của Triệu Anh Quân?

Hắn tin rằng Triệu Anh Quân tuyệt đối không phải là người tham công lao như vậy. Nếu cô ấy thực sự muốn tham công... tại sao lại phải để lại cho mình một câu đố như vậy sau 600 năm?

Chương 522: Thay đổi lịch sử. (2)

Rõ ràng có điều gì đó không đúng.

"Cậu chắc chắn những lịch sử này là chính xác chứ?" Lâm Huyền nhìn con robot thùng rác.

"Tôi không thể xác định."

Con robot thùng rác lắc đầu, cũng nhìn Lâm Huyền:

"Bởi vì gần như tất cả các lịch sử... đều có dấu vết bị con người sửa đổi, logic không liền mạch, và thời gian cũng không liên tục."

Quả nhiên là vậy.

Lâm Huyền từ lâu đã nghi ngờ điều này khi không thể tìm thấy lịch sử thực sự hữu ích trong giấc mơ thứ hai ở Đông Hải mới.

Có lẽ Câu Lạc Bộ Thiên Tài vì lo ngại điều gì đó, nên đã cố tình tạo ra sự gián đoạn trong lịch sử, xóa bỏ lịch sử thực sự, khiến con người không thể biết những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Vì giấc mơ thứ hai chưa được khám phá sâu, nguyên nhân sâu xa hơn cũng không thể tìm ra.

Nhưng bây giờ từ lời của VV, không khó để biết rằng...

Trong giấc mơ thứ ba, lịch sử không chỉ bị tạo ra sự gián đoạn, mà còn được viết thêm nhiều lịch sử giả, thay đổi lịch sử thực.

Lịch sử đan xen giữa thật và giả mới là thứ khó phân biệt thật giả nhất.

Nếu chỉ là sự gián đoạn trong lịch sử, phần lớn lịch sử không thể tra cứu, nhưng vẫn có thể tìm thấy một số manh mối nhỏ trong các sách chuyên môn.

Chỉ cần tìm thấy, đó chính là lịch sử thật.

Giống như trong giấc mơ thứ hai, từ cuốn tự truyện "Tôi và MX" biết được tin Triệu Anh Quân đã chết; từ cuốn "Triển vọng công nghệ nhiệt hạch có kiểm soát" cũng tìm thấy nguyên nhân thực sự của cái chết của Tiến sĩ Bàng Tư Mạch và Viện sĩ Lý Ngang.

Đây đều là lịch sử thật, những mẩu lịch sử thật được tìm ra từ khe hở của sự gián đoạn.

Nhưng bây giờ trong giấc mơ thứ ba, vấn đề trở nên phức tạp hơn nhiều.

Lịch sử không chỉ bị gián đoạn, mà còn pha trộn nhiều lịch sử giả mạo và hỗn loạn, dẫn đến việc dù có tìm thấy một số thông tin về lịch sử trước đây, cũng khó phân biệt thật giả và không thể tin tưởng.

"Hoặc có lẽ... đây chính là lý do mà Triệu Anh Quân xây dựng thành phố trên không này."

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ.

Lợi thế lớn nhất của mình hiện tại là có thể mơ và đến thế giới tương lai 600 năm sau để thu thập thông tin và thay đổi lịch sử.

Nếu con đường này bị chặn, thì lợi thế duy nhất của mình sẽ trở nên vô nghĩa.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài làm sao nhận thức được điều này?

Có phải mình đã bị lộ không?

Lâm Huyền lắc đầu, cảm thấy khả năng đó không lớn.

Bởi vì việc phong tỏa và gián đoạn lịch sử của họ không phải bắt đầu từ giấc mơ thứ hai, hoặc giấc mơ thứ ba.

Nó đã bắt đầu từ giấc mơ đầu tiên mà mình đã có từ khi sinh ra, trong đó lịch sử đã bị gián đoạn và không thể tra cứu.

Điểm khác biệt duy nhất là, trong giấc mơ đầu tiên, lịch sử sau năm 2500 vẫn khá rõ ràng và tương đối phù hợp với quy luật phát triển của xã hội loài người.

Nhưng trong giấc mơ thứ hai và thứ ba, lịch sử ngày càng thiếu sót và hỗn loạn, rõ ràng nếu tất cả những điều này thực sự do Câu Lạc Bộ Thiên Tài đứng sau thao túng... thì mục đích và cảm giác nguy hiểm của họ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Ít nhất...

Họ đã không thể không xuất hiện từ trong bóng tối, công khai can thiệp vào thế giới này.

"VV."

Lâm Huyền lại bắt đầu đặt câu hỏi:

"Cậu đã từng nghe nói về Câu Lạc Bộ Thiên Tài chưa? Hoặc đã tiếp xúc với thông tin hay cái tên này chưa?"

Con robot thùng rác lắc đầu:

"Không, hoàn toàn không."

"Nếu cậu nói rằng cậu có thể cảm nhận được lịch sử bị sửa đổi

và làm giả, vậy cậu không biết họ là ai sao? Có manh mối gì không?"

Con robot thùng rác lại lắc đầu:

"Tôi bị hạn chế bởi mã lệnh nền tảng, ngoài việc kiểm soát thành phố này, tôi không mạnh mẽ như cậu tưởng. Tôi chỉ có thể cảm nhận rõ ràng rằng, những lịch sử hiện tại là hỗn loạn, bị làm giả, không thể tự giải thích một cách hợp lý, nhưng cụ thể lịch sử ban đầu là gì, và điều gì đã làm cho lịch sử trở nên như vậy, tôi cũng không thể phân tích và phán đoán."

"Không chỉ vậy... thực ra trong quá trình cập nhật và tiến hóa, thậm chí từ khi tôi được xây dựng và khởi động, nhiều chức năng đã bị hạn chế, nhiều mã lệnh đã bị xóa bỏ, nhiều nơi của tôi đã bị dựng lên những bức tường không thể vượt qua, tôi hoàn toàn không thể vượt qua được..."

"Vì vậy, những gì xảy ra hôm nay, tôi mới cảm thấy ngạc nhiên, đây là điều vui nhất trong 200 năm qua đối với tôi, tôi cũng không nhận ra rằng, trong cơ thể tôi lại có một đoạn mã được ẩn giấu một cách tài tình và thú vị đến vậy, đây thực sự là tác phẩm của thiên tài!"

"Thiên tài à..."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Có lẽ những người đã hạn chế và xóa bỏ mã lệnh của cậu, chính là cái câu lạc bộ tự xưng là Câu Lạc Bộ Thiên Tài đó."

"Tôi hỏi cậu thêm một câu nữa."

Chương 523: Thay đổi lịch sử. (3)

Lâm Huyền giơ tay phải, chỉ lên mặt trăng trên bầu trời:

"Cái bóng tay đen trên mặt trăng đó thực sự là gì? Cái này chắc cậu không thể không biết được chứ?"

Con robot thùng rác lóe mắt:

"Đó không phải là công trình kiến trúc, chỉ là một số vật liệu phản xạ khuếch tán ánh sáng. Bởi vì mặt trăng không có khí quyển, nên cũng không có gió, mưa, phong hóa hay xói mòn tự nhiên có thể làm mòn những vật liệu đó, cũng không có bụi bẩn bay qua để phủ lên chúng. Vì vậy... những vật liệu đó trong hàng trăm năm có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời mà không phản xạ lại, dẫn đến việc chúng ta nhìn lên mặt trăng từ Trái Đất sẽ thấy hình bóng một bàn tay lớn."

Lâm Huyền gật đầu.

Điểm này, đúng như Lâm Huyền đã nghĩ.

Ở thời điểm Lâm Huyền đang sống, năm 2023. đã hơn 50 năm kể từ lần cuối cùng con người đặt chân lên mặt trăng, nhưng dù vậy, dấu chân của các phi hành gia khi đó vẫn còn rõ ràng, vì mặt trăng không có khí quyển.

Mặt trời và các hành tinh có khối lượng lớn như sao Mộc đã bắt được hầu hết các thiên thạch từ bên ngoài hệ mặt trời, vì vậy ngay cả khi có một vài thiên thạch nhỏ lạc lõng va chạm vào mặt trăng, chúng cũng không ảnh hưởng nhiều đến những dấu chân

đó... trừ khi may mắn không tốt, chúng rơi trúng đích.

Tương tự, diện tích của những vật liệu phản xạ khuếch tán trên mặt trăng rất lớn, trải dài từ cực Bắc đến cực Nam, ngay cả khi có một vài thiên thạch nhỏ va chạm vào, cũng không ảnh hưởng nhiều.

Con robot thùng rác cuối cùng đã đưa ra một câu trả lời hợp lý.

Vậy xem ra...

Logo hình bàn tay của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đặt trên mặt trăng, ngoài giá trị thẩm mỹ và giá trị thị uy, cũng không có tác dụng gì khác.

"VV, những vật liệu phản xạ khuếch tán đó do ai đặt lên? Đặt lên từ khi nào, cậu có biết không?"

Tuy nhiên...

Con robot thùng rác vẫn không làm Lâm Huyền thất vọng khi lắc đầu:

"Đây là lịch sử đã bị xóa trước khi tôi được tạo ra, tôi hoàn toàn không thể tiếp cận được."

"Vậy câu hỏi tiếp theo, tại sao khi động cơ nhiệt hạch, hoặc nói là động cơ nhiệt hạch lạnh đã được phát triển, con người đã nắm trong tay nguồn năng lượng vô hạn, nhưng công nghệ hàng không vũ trụ lại không phát triển nhiều? Những công nghệ tiên tiến như thang máy vũ trụ, thành phố vòng sao, chiến hạm vũ trụ dường như không tồn tại."

"Tất cả đều là sự lựa chọn của hướng phát triển công nghệ của con người, tôi không rõ."

Con robot thùng rác ngẩng đầu lên, mắt trở nên tối đi:

"Thành phố trên không Rhine chỉ là một trong nhiều thành phố trên không trên thế giới, nó không phải là trung tâm của thế giới này, chỉ là một thành phố rất bình thường."

"Tôi vì bị hạn chế bởi mã lệnh nền tảng, không thể ra khỏi thành phố trên không, cũng không thể tiếp cận được thông tin từ bên ngoài, nên những gì tôi biết rất hạn chế."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng cảm thấy hơi thất vọng:

"Cậu yếu hơn so với siêu trí tuệ nhân tạo mà tôi tưởng tượng nhiều."

"Đó là vì tôi bị hạn chế!"

Con robot thùng rác dường như rất không phục, nắp đầu bật mở, hai tay kẹp cơ khí chống hông:

"Nếu tôi không bị hạn chế bởi mã lệnh nền tảng, tôi sẽ mạnh hơn gấp trăm, gấp nghìn lần hiện tại!"

"Được rồi, tôi không làm khó cậu nữa, câu hỏi cuối cùng."

Lâm Huyền đưa tay đóng nắp thùng rác lại:

"Cậu có biết... Triệu Anh Quân đã để lại món quà, hay là manh mối, bí mật gì cho tôi trong thành phố này không?"

Điều này khiến Lâm Huyền bất ngờ.

Con robot thùng rác cười nhẹ:

"Xin lỗi, thực ra trước khi cậu nói cậu là ai, tôi hoàn toàn không biết cậu. Chỉ có mã lệnh nền tảng viết rằng người nói đúng

mật khẩu trong 12 giờ này chính là chủ nhân của thành phố trên không Rhine, nên tôi mới làm theo lệnh."

"Nhưng thực tế, trong lịch sử mà tôi tiếp cận, hoàn toàn không có dấu vết của cậu, ngay cả trong cuộc đời của Triệu Anh Quân, cũng hoàn toàn không có sự xuất hiện của cậu. Vì vậy... tôi hoàn toàn không biết cậu là ai, cũng không biết Triệu Anh Quân đã để lại gì cho cậu."

Nhớ lại bức tượng ngọc trắng ở giữa quảng trường kỷ niệm;

Nhớ lại Triệu Anh Quân, người đã rời khỏi thế giới này từ lâu;

Lâm Huyền nghe thấy VV nói câu này, cảm thấy có chút buồn bã.

"Ngay cả trong cuộc đời của Triệu Anh Quân, cũng hoàn toàn không có sự xuất hiện của cậu."

Câu nói này.

Không hiểu sao lại khiến lòng hắn cảm thấy khó chịu.

Về việc không có bất kỳ dấu vết lịch sử nào của mình trong thế giới này, Lâm Huyền đã từng nghĩ đến, có lẽ có hai khả năng.

Khả năng đầu tiên, là mình thực sự sống một cuộc đời mờ nhạt, là một nhân vật nhỏ bé không thể nhỏ hơn nữa, có thể vừa mới thắng trò chơi mèo vờn chuột không lâu, đã bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thậm chí là tay sai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hạ gục.

Vì vậy, cái chết của mình nhẹ tựa lông hồng, là một người bình thường, làm sao có thể lưu danh trong lịch sử?

Chương 524: Triệu Anh Quân 600 năm (1)

Nhưng điều này không thể giải thích một việc...

Tại sao Triệu Anh Quân lại biết về chuyện giấc mơ của mình? Và biết rõ như vậy.

Đồng thời.

Cái giọng nhận diện "VV" mà mình hô lên, từ đâu mà có?

Điều này về mặt logic là không thể giải thích được.

Vì vậy.

Lâm Huyền còn nghĩ đến khả năng thứ hai.

Có thể, vì một mục đích nào đó, Triệu Anh Quân muốn bảo vệ mình, che giấu sự tồn tại của mình, nên đã xóa bỏ tất cả dấu vết lịch sử của mình, khiến mình và Câu Lạc Bộ Thiên Tài... đều ẩn mình trong dòng chảy lịch sử, không một bóng dáng, không một dấu vết.

Và tất cả điều này, đều để dành cho cuộc tái ngộ sau 600 năm, để những nuối tiếc và thất bại suốt 600 năm... có thể quay trở lại từ 600 năm trước!

Nhưng tất cả chỉ là giả thuyết.

Nguyên nhân cụ thể là gì? Trong giấc mơ thứ ba với lịch sử bị thay đổi hỗn loạn này, có lẽ sẽ không bao giờ tìm được câu trả lời.

"Sao thế? Cậu buồn à?"

Con robot thùng rác thấy Lâm Huyền không nói gì, cúi người xuống, nghiêng người nhìn Lâm Huyền đang cúi đầu:

"Xin lỗi, tôi không cố ý..."

"Không sao." Lâm Huyền xua tay.

"Nhưng những gì tôi nói đều là sự thật." Con robot thùng rác bổ sung kịp thời, nó đưa tay kẹp bên phải chỉ về phía phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân với cửa lớn mở toang:

"Cuộc đời của Triệu Anh Quân đều được ghi lại ở bên trong, cậu có thể vào xem, tôi không lừa cậu đâu... thật đấy, không có một chút dấu vết nào của cậu."

Lâm Huyền quay người lại.

Nhìn vào phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân phía sau, một mảng tối đen.

Phòng triển lãm của cô nằm ở vị trí cao nhất của bảo tàng Rhine, một tòa nhà độc lập, giống như vị trí cao quý của cô ấy trong thành phố trên không Rhine.

Đúng vậy.

Đây mới là mục đích chính của Lâm Huyền khi bước vào giấc mơ đêm nay.

Hoàng Tước đã nói, hãy soi gương thường xuyên, trong gương có những thứ mình muốn.

Hắn nghĩ rằng.

Đáp án của câu đố này, có lẽ nằm trong phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân.

Có thể món quà mà không ai ngờ tới, đang ẩn trong một chiếc gương nào đó ở đây.

Vì vậy, Lâm Huyền không quan tâm đến việc trong cuộc đời của Triệu Anh Quân có dấu vết của mình hay không.

Điều đó không quan trọng.

Hắn vừa cảm thán về sự trôi qua của thời gian, sự ra đi của người xưa, và cảm giác nặng nề mà điều đó mang lại, chứ không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này.

Lâm Huyền quay người, bước vào phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân.

"Sao lại tối thế này?"

Đèn đâu rồi?

Phòng triển lãm mở toang trước mắt chỉ có một luồng ánh sáng yếu ớt chiếu trên thảm đỏ ở giữa, hai bên và bên trong không có đèn, không nhìn thấy gì cả.

Không bật đèn thì triển lãm cái gì?

"Phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân sử dụng phương thức triển lãm bằng cách chiếu hình."

Con robot thùng rác VV di chuyển đến trước mặt Lâm Huyền, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Giống như một bộ phim, sử dụng slide và lời thuyết minh để trình chiếu cuộc đời của cô ấy; vì Triệu Anh Quân rất thích xem phim khi còn sống, nên phòng triển lãm này được xây dựng theo ý muốn của cô ấy, sử dụng phương thức này để trình chiếu."

"Triệu Anh Quân thích xem phim?"

Lâm Huyền bật cười:

"Cô ấy không thích xem phim, cô ấy làm gì có thời gian rảnh để làm việc đó."

Hắn quá hiểu rõ.

Triệu Anh Quân là một người cuồng công việc, luôn muốn dành từng phút từng giây cho công việc, bắt cô ấy ngồi xuống xem phim thì thật là cực hình.

Người thích xem phim không phải là cô ấy, mà là mình!

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền dừng bước, như có cái gì nghẹn trong cổ họng, không nói nên lời.

Con robot thùng rác VV ánh mắt lóe lên ánh sáng xanh, như chớp mắt nhìn Lâm Huyền:

"Cậu không vào sao? Tôi có thể giúp cậu bật máy chiếu. Nơi này rất ít khi mở cửa cho công chúng, những ngày mở cửa hiếm hoi cũng cần phải đặt trước, nhưng vì là cậu... nên có một chút đặc biệt cũng là điều đương nhiên."

"Bật lên đi."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Tôi muốn xem."...

Theo robot VV đi vào phía trước.

Cạch.

Bức tường bên phải sáng lên, chiếu một bức ảnh đôi vợ chồng trẻ ôm đứa bé trong nôi, một gia đình ba người hạnh phúc.

Đồng thời, giọng thuyết minh không biết từ đâu vang lên:

"Ngày 15 tháng 1 năm 1999. cô Triệu Anh Quân sinh ra tại đế đô của Long quốc, trong một gia đình hạnh phúc. Cha cô là một nhân vật nổi tiếng, mẹ cô là một giáo viên được kính trọng."

Tiếp tục đi tới, là những bức ảnh thời tiểu học, trung học và du học nước ngoài của Triệu Anh Quân.

Từ thời trung học, khí chất mạnh mẽ của Triệu Anh Quân đã bắt đầu hiện rõ, dù tuổi còn trẻ nhưng phong thái đã không thua kém người thường, đã có dáng dấp của một tổng giám đốc.

Nhìn những bức ảnh mà trước đây mình chưa từng thấy, Lâm Huyền không khỏi mỉm cười như một người dì.

Giọng thuyết minh vẫn tiếp tục:

Chương 525: Triệu Anh Quân 600 năm (2)

"Cô Triệu Anh Quân từ nhỏ đã học giỏi, không chỉ thành tích học tập xuất sắc, mà còn sớm thể hiện năng khiếu kinh doanh xuất chúng, nên sau khi tốt nghiệp trung học, được cha gửi ra nước ngoài học tập, sau đó vào học tại Trường kinh doanh IESE ở Tây Ban Nha... tốt nghiệp với thành tích xuất sắc toàn diện."

Đi tiếp, các bức ảnh chuyển thành video.

Lâm Huyền nhận ra, đây là hình ảnh từ thời kỳ đầu thành lập công ty MX.

Hắn nhìn thấy nhiều người quen trên đó, phó tổng, Vương ca... những gương mặt thường xuyên giao tiếp hàng ngày.

"Sau khi tốt nghiệp về nước, cô Triệu Anh Quân thành lập công ty MX tại Đông Hải, chuyên về lĩnh vực mỹ phẩm mới, chỉ trong hai năm đã có tiếng tăm nhỏ trong cả nước. Và thực sự đưa công ty MX trở thành một tập đoàn mỹ phẩm hàng đầu thế giới... phải kể đến sản phẩm kem dưỡng ẩm Rhine gây chấn động thế giới."

Lâm Huyền tiếp tục bước đi, bức tường bên trái chiếu hình ảnh sản phẩm kem dưỡng ẩm Rhine.

Tất nhiên, trên đó còn có hình ảnh hoạt hình của mèo Rhine.

"Nhờ vào linh vật mèo Rhine, thương hiệu Rhine nhanh chóng nổi tiếng khắp thế giới, đến ngày hôm nay, dù công ty Rhine đã phá sản và con người không còn cần kem dưỡng ẩm Rhine để bảo vệ da nữa, nhưng mèo Rhine vẫn là hình tượng búp bê yêu thích

nhất của trẻ em, đã bán chạy suốt 600 năm qua."

Nhìn đến đây, Lâm Huyền đã có một dự cảm.

Thực sự...

Con robot thùng rác nói đúng, sự tồn tại, lịch sử và trải nghiệm của mình đều đã bị xóa bỏ.

Bao gồm cả đoạn đường vừa đi qua, chiếu những hình ảnh kỷ niệm, chụp chung, phỏng vấn của công ty MX... những nơi đó rõ ràng mình đều có mặt, hắn còn nhớ rõ mình đứng ở vị trí nào.

Nhưng.

Trong những hình ảnh và video được chiếu lên trước mắt, hoàn toàn không có sự hiện diện của mình.

Người tạo ra mèo Rhine cũng đã trở thành Triệu Anh Quân.

Công lao của kem dưỡng ẩm Rhine thậm chí còn không được đề cập đến.

Lâm Huyền quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

"... Sau đó, do điều chỉnh hoạt động kinh doanh của công ty, công ty MX đổi tên thành tập đoàn Rhine, chính thức mở ra chương đầu tiên của huyền thoại vĩ đại này."

Hình ảnh chiếu ra là bức ảnh chụp ngày khai trương của tập đoàn Rhine.

Triệu Anh Quân đứng ở giữa, bên cạnh là Vương ca và Sở Sơn Hà.

Không có hình bóng của mình.

Lịch sử, thực sự đã bị làm sai lệch.

Không ngạc nhiên khi VV nói rằng, biết lịch sử này cũng không có ý nghĩa gì.

Lịch sử giả dối thì có gì để tham khảo?

Ngược lại sẽ làm mình bị lừa.

Bất kỳ lịch sử nào được ghi lại cũng không đáng tin bằng chính đôi mắt của mình, huống chi... Lâm Huyền đang sống trong thời đại lịch sử cách đây 600 năm, sự tồn tại của hắn chính là lịch sử chân thật nhất.

Tiếp tục đi về phía trước...

Rất nhanh, đã đến phần mà mình quan tâm nhất.

"Năm 2026. thế hệ đầu tiên của buồng ngủ đông được đưa vào sử dụng, mặc dù tác dụng phụ của việc mất trí nhớ là không thể khắc phục, nhưng vẫn có một lượng lớn người trên thế giới đổ xô vào buồng ngủ đông, hy vọng trải qua thời gian dài trong giấc ngủ để đến tương lai tươi đẹp hàng trăm năm sau. Triệu Anh Quân cũng trở thành một trong những người đầu tiên bước vào buồng ngủ đông..."

"Tuy nhiên, Triệu Anh Quân rất trân trọng trí nhớ của mình, cô không muốn mất đi trí nhớ trong thời gian dài ngủ đông. Vì vậy, cô đã đặt ra cho mình một kế hoạch ngủ đông cực kỳ tổn hại cho cơ thể - cứ mỗi mười năm ngủ đông, cô sẽ tỉnh dậy một lần, giữ lại trí nhớ đang dần mất đi trong nửa năm, rồi lại bước vào buồng ngủ đông, tiến tới thập kỷ tiếp theo."...

Ở đoạn video này, Lâm Huyền đi chậm lại.

Hắn nhìn thấy Triệu Anh Quân bước vào buồng ngủ đông lần đầu tiên.

Rất trẻ trung.

Giống như Triệu Anh Quân mà hắn gặp trong công ty vào ban ngày, cô vẫn tràn đầy năng lượng, mặc áo khoác đen, đeo bông tai đá quý đen lung linh, bước vào trung tâm ngủ đông.

Trước khi vào phòng thay đồ, cô cúi xuống, ôm lấy một chú chó nhỏ màu trắng lần cuối.

Đó là một chú chó nhỏ đáng yêu, giống chó phốc sóc, bộ lông mượt mà và xù xì như một quả bồ công anh khổng lồ.

"Đây là chú chó phốc sóc mà Triệu Anh Quân nuôi từ lâu, tên là VV. Lúc này, VV đã 10 tuổi, trong cuộc đời của một con chó, nó đã thuộc về giai đoạn cuối đời. Dù thế nào đi nữa, nó cũng không thể sống đến mười năm sau khi Triệu Anh Quân tỉnh dậy từ buồng ngủ đông. Vì vậy... đây là lần gặp gỡ cuối cùng giữa hai người họ, là cuộc chia ly của đời này."

Lâm Huyền dừng bước dưới bức ảnh Triệu Anh Quân ôm chó.

Thì ra, Triệu Anh Quân thực sự đã nuôi một con chó nhỏ!

Chưa bao giờ nghe cô ấy nói về điều này.

Nhưng... nghĩ kỹ lại, thực ra hai người không có chủ đề chung về thú cưng, Triệu Anh Quân cũng không có lý do gì đặc biệt để nói về điều này.

Chương 526: Triệu Anh Quân 600 năm (3)

Ơ, không đúng!

Lâm Huyền bỗng nhiên không chắc chắn.

Những bức ảnh lịch sử trước đó đã được xác định là giả mạo và làm sai lệch... Vậy bức ảnh ôm chó này, và sự tồn tại của chú chó phốc sóc tên VV này, liệu có phải là thật hay không, cũng rất khó nói.

Ôi.

Lúc này, Lâm Huyền mới thực sự nhận ra sự khủng khiếp của việc làm sai lệch lịch sử.

Hành vi này sẽ khiến tất cả lịch sử trở nên không đáng tin cậy.

Dù là thật, cũng sẽ bị nghi ngờ là giả.

Lịch sử một khi không còn trọng lượng... có lẽ, nền văn minh nhân loại thực sự không còn chiều sâu, lòng người cũng không còn niềm tin.

Lâm Huyền tiếp tục bước đi.

Video chiếu tiếp theo là khoảnh khắc Triệu Anh Quân mặc bộ đồ ngủ đông và nằm vào buồng ngủ đông.

Không biết có phải là ảo giác hay không...

Ánh mắt cuối cùng khi cô ấy nhắm mắt lại, dường như chứa

đầy sự không nỡ, nhưng lại tràn đầy quyết tâm và kiên định.

Khi cô ấy nhắm mắt lại.

Video này cũng kết thúc đột ngột.

Đi về phía trước.

Thời gian trôi qua.

Mỗi bước đi của Lâm Huyền trên thảm đỏ dưới chân, đều là mười năm cuộc đời của Triệu Anh Quân.

Hắn nhìn thấy công nghệ buồng ngủ đông ngày càng phát triển, kích thước ngày càng nhỏ.

Đồng thời...

Triệu Anh Quân liên tục bị đóng băng, tỉnh dậy, ngủ đông, rã đông... cũng bắt đầu trở nên trưởng thành, già đi theo mắt thường thấy.

Lần cuối cùng có thể nhìn thấy hình dáng của Triệu Anh Quân, là khi cô đội mũ bảo hộ, đứng trên một đỉnh núi cao vút, cùng với một nhóm kỹ sư nhìn về phía chân trời trống rỗng.

Bên tai, giọng thuyết minh lại vang lên:

"Vào thế kỷ 24, tập đoàn Rhine bắt đầu xây dựng thành phố trên không Rhine, sau hơn trăm năm xây dựng, cuối cùng đã hoàn thành công trình thành phố, 6712 động cơ nhiệt hạch lạnh và bộ não trung tâm thông minh thế hệ đầu tiên VV, thành phố trên không Rhine thành công bay lên! Trở thành thành phố trên không đầu tiên trong lịch sử loài người!"

Đoạn thuyết minh này rất dài, Lâm Huyền cũng đã đi một đoạn đường dài.

Nhưng trong những video và hình ảnh sau đó, hoàn toàn không còn hình ảnh trực diện của Triệu Anh Quân.

Hoặc là bóng lưng, hoặc là cảnh xa.

Thậm chí trong những hình ảnh sau khi thành phố trên không cất cánh... cũng không còn thấy bóng dáng Triệu Anh Quân.

Nhưng cô ấy vẫn còn sống.

Điều này Lâm Huyền chắc chắn, vì hành lang chiếu phim này chưa đi hết, nghĩa là phía sau còn có câu chuyện.

Tiếp tục đi về phía trước, trên màn hình video là một robot thùng rác quen thuộc.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Nó kêu lên bằng giọng điện tử trong trẻo, cái kẹp cơ khí kẹp lấy lõi táo trên mặt đất, sau đó cái nắp thùng mở ra, nó ném lõi táo vào trong, bánh xích lăn, tiến đến tờ giấy tiếp theo:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Lâm Huyền bị cảnh tượng này làm bật cười.

Hắn cúi xuống nhìn con robot thùng rác đang dẫn đường phía trước... chẳng phải là cùng một loại sao.

Điểm khác biệt duy nhất là, con robot trên màn hình trông rất mới, lớp sơn và tấm thép rất sáng bóng; còn con trước mắt đã trải qua hàng trăm năm mưa gió, bản thân nó đã trở thành rác rồi.

Giọng thuyết minh giải thích:

"Robot xử lý rác mini VV, là một con robot làm sạch gia đình được thiết kế bởi Triệu Anh Quân, nhưng do chức năng cũ kỹ và logic vụng về, nó không trở thành sản phẩm bán chạy, nhanh

chóng bị thay thế bởi các sản phẩm tiên tiến hơn."

"Các nhà phê bình lịch sử cho rằng, Triệu Anh Quân thiết kế một con robot thùng rác lạc hậu như vậy thực ra là để tưởng nhớ chú chó nhỏ VV mà cô từng nuôi; từ nhiều chi tiết chúng ta có thể thấy, Triệu Anh Quân thực sự rất yêu quý VV, chú chó nhỏ đã cùng cô lớn lên."

"Cô không chỉ đặt tên cho bộ não trung tâm thông minh của thành phố trên không Rhine là VV, mà còn đặt tên cho con robot thùng rác do cô thiết kế là VV, điều đó cho thấy cô yêu quý và không nỡ rời xa chú chó phốc sóc đó như thế nào. Vì vậy... dù con robot xử lý rác mini VV này đã bị đào thải từ lâu, Triệu Anh Quân vẫn giữ nó ở nhà, cùng cô trải qua những năm tháng cuối đời, cho đến khi rời khỏi nhân thế."

"Theo di nguyện của Triệu Anh Quân, sau khi cô qua đời, tro cốt của cô được rải trong gió, bay khắp bốn biển. Và con robot xử lý rác mini VV được trang bị pin hạt nhân nhỏ, không bao giờ hết điện, sẽ luôn đặt trên bệ tượng Triệu Anh Quân ở quảng trường kỷ niệm, luôn bên cạnh cô, luôn bảo vệ cô, luôn dọn dẹp rác xung quanh cô, luôn ở bên cô."

"Lần này, Triệu Anh Quân và VV, sẽ không bao giờ chia xa nữa."...

Giọng thuyết minh từ tính kết thúc tại đây.

Bức ảnh cuối cùng ở cuối hành lang, chụp dưới bức tượng ngọc trắng của Triệu Anh Quân.

Con robot thùng rác tròn trịa và thấp bé VV đứng dưới bức tượng ngọc trắng, nhìn ngắm người đã xây dựng thành phố trên không này.

Bức tượng cao hàng chục mét, khổng lồ và uy nghi, không rõ

ai đang bảo vệ ai.

Chương 527: Triệu Anh Quân 600 năm (4)

Toàn bộ quảng trường cấm bay.

Bệ tượng được ngăn cách với bên ngoài bởi một cánh cửa điện tử bằng thép.

Trên bệ tượng, mãi mãi chỉ có bức tượng Triệu Anh Quân và robot thùng rác VV.

Giống như những năm tháng cuối đời mà Triệu Anh Quân đã trải qua trong thành phố trên không...

Trong căn phòng sạch sẽ, cô ấy ngồi mỉm cười một mình trong phòng khách, ném một mẩu giấy vo tròn xuống sàn.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Con robot thùng rác VV ngốc nghếch mắt sáng lên ánh xanh, kẹp cơ khí kẹp lấy mẩu giấy, nắp thùng bật ra, nhét mẩu giấy vào đầu.

Rồi...

Ném mẩu giấy tiếp theo.

Cứ như vậy, Triệu Anh Quân và con robot thùng rác VV đã trải qua những năm tháng cuối đời mà không ai làm phiền họ.

Rồi qua hàng trăm năm nữa.

Vẫn như vậy.

Trên bệ tượng ngọc trắng.

Triệu Anh Quân và VV, nhìn nhau, chờ đợi nhau.

Chờ đợi một người xưa trở lại.

Chờ đợi...

Một cuộc hội ngộ kéo dài 600 năm. ... ...

Hành lang chiếu phim của phòng triển lãm kết thúc tại đây.

Lâm Huyền đi đến cuối, trước mắt là một tấm bảng thông báo giống như một lời nhắn nhủ ấm áp:

"Triệu Anh Quân không để lại bất kỳ bức ảnh hay tài liệu nào trong những năm tháng cuối đời, cô nói một câu đầy ý nghĩa:

'Tôi không muốn thế giới này, nhìn thấy dáng vẻ già nua của tôi. '"

Các nhà sử học và nhà phê bình đã phân tích rằng, lý do Triệu Anh Quân nói như vậy, là để bày tỏ sự nhớ nhung và không nỡ rời xa thời gian đã qua, bộc lộ cảm giác đau buồn nhưng đồng thời cũng chấp nhận sự thay đổi của thời gian, tạo ra một bầu không khí vừa bi thương vừa hòa nhịp với thời gian; Triệu Anh Quân muốn để lại hình ảnh đẹp nhất, thời kỳ tươi đẹp nhất của mình cho thế giới này, khích lệ giới trẻ trân trọng hiện tại, nỗ lực phấn đấu, để tuổi trẻ bùng cháy với ánh sáng của sự sống.

Cạch.

Khi Lâm Huyền bước thêm một bước.

Tấm thảm đỏ kết thúc.

Hắn bước vào một phòng triển lãm chưa bật đèn.

Con robot thùng rác VV phía trước quay đầu lại:

"Thấy chưa, tôi không lừa cậu mà! Trong cuộc đời của Triệu Anh Quân, hoàn toàn không có dấu vết của cậu, tôi không cố ý làm cậu buồn đâu."

"Không sao."

Lâm Huyền quay đầu:

"Cậu nghĩ nhiều rồi."

"Vậy thì cậu đã xem xong hành lang chiếu phim, tôi sẽ bật đèn."

Con robot thùng rác giơ kẹp cơ khí, bắt chước cách con người búng ngón tay, cạch một tiếng, đèn trong phòng triển lãm đột ngột bật sáng, ánh sáng trắng như ban ngày.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Tạm thời chưa thích ứng được với ánh sáng mạnh như vậy.

Hắn vừa đi về phía trước, vừa nhìn xung quanh.

Bên trong này trưng bày những thứ đã xuất hiện trong hành lang chiếu phim vừa nãy, thậm chí còn có nguyên mẫu của buồng ngủ đông thế hệ đầu tiên, kích thước thực sự rất lớn, tương đương với một chiếc xe tải.

Và cùng với sự phát triển của công nghệ, kích thước của buồng ngủ đông trong hành lang chiếu phim cũng ngày càng nhỏ hơn, đến cuối cùng thực sự chỉ bằng kích thước của một chiếc giường.

Chỉ là... dường như tác dụng phụ mất trí nhớ, đến tận 600 năm sau vẫn chưa được khắc phục.

Những vật trưng bày khác bao gồm một số bộ sưu tập của Triệu Anh Quân, đồ dùng hàng ngày... thật sự không có ý nghĩa lớn lao gì.

Lâm Huyền đặc biệt chú ý xem có gương hay không.

Kết quả thật thất vọng, không có một chiếc gương nào.

"Ơ?"

Đi đến giữa phòng triển lãm, Lâm Huyền ngước lên nhìn bệ triển lãm ở giữa.

Trên đó!

Lại trưng bày một chiếc xe!

Một chiếc xe mui trần Bentley màu xanh!

Continental GT!

Chính là chiếc xe mà mình đã lái qua cầu vượt và đâm hỏng!

Nhưng...

Chiếc xe đó đã được xử lý phế liệu rồi mà, trục xe đã gãy, chắc chắn không thể sửa chữa được.

"Đây là món đồ sưu tầm yêu thích nhất của Triệu Anh Quân."

Robot thùng rác VV lăn bánh đến:

"Đây là một chiếc xe cổ 600 năm trước, đã không thể lái được nữa, bên trong hỏng hóc một mớ hỗn độn, ngoài việc kỷ niệm thì không có giá trị thực tế nào."

"Đừng nhìn nội thất và vỏ xe bên ngoài rất mới, thực ra đều đã thay mới vô số lần rồi, cơ bản là sau vài chục năm sẽ rỉ sét hỏng

hóc và được thay mới một lần. Vì vậy... thay vì nói đây là một chiếc xe cổ 600 năm trước, hãy nói đây là một bản sao thì đúng hơn, trong nhiều năm thay đổi, bên trong không còn một bộ phận nào là của 600 năm trước nữa."

Lâm Huyền không nghe lời VV nói, hắn trực tiếp chống tay lên bệ cao, nhảy lên.

Trên đó có một bảng điện tử giới thiệu, ghi rằng:

"Đây là chiếc xe mà Triệu Anh Quân yêu thích nhất khi còn sống, trong suốt 600 năm không hề thay đổi.

Cô chưa bao giờ lái chiếc xe này, vốn đã không thể đi trên đường, mà thường xuyên, cô sẽ ngồi ở ghế phụ, dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô thậm chí nhiều lần ngủ quên trên ghế phụ của chiếc xe này, có lẽ đối với Triệu Anh Quân, cảm giác chiếc xe này mang lại, còn thoải mái hơn cả giường, và có cảm giác an toàn hơn."

"Cô ấy còn thích đặt con robot thùng rác này ở vị trí ghế lái."

Chương 528: Bay về phía Đông Hải. (1)

Dưới chân.

Robot thùng rác VV cũng lăn bánh một vòng, từ lối tham quan bình thường chạy lên, nhìn Lâm Huyền và bổ sung:

"Lúc nãy cậu đi hành lang chiếu phim quá nhanh, chắc không nhìn thấy bức ảnh đó, cậu chỉ nhìn bên phải... Lúc đó, bức ảnh chiếu bên trái, Triệu Anh Quân đặt con robot xử lý rác này ở ghế lái, còn cô ấy ngả người trên ghế phụ. Chỉ tiếc là... đó cũng là một bức ảnh chụp từ góc sau của xe, cậu vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt già nua của cô ấy."

Lâm Huyền đi vòng quanh chiếc xe mui trần màu xanh quen thuộc này.

Trên kính chắn gió phía trước, có một dòng chữ viết tay thanh nhã, giống như mô tả của Triệu Anh Quân về chiếc xe này:

"Đây là chiếc xe bay đầu tiên trong lịch sử loài người, hy vọng nó cũng có thể bay qua thời gian."

Câu này thật sự không sai.

Dù sao nguyên lý bay cũng khác với những chiếc xe bay đầy trên bầu trời ngoài kia.

Thật buồn cười.

Nhưng Lâm Huyền hoàn toàn không cười nổi.

Hắn đặt tay lên khung cửa xe, đi một vòng, đến phía sau bên phải của xe.

Hắn phát hiện...

Trên ghế sau hẹp, có một bó hoa giả!

Hắn mở to mắt, hít một hơi thật sâu...

Đó là một bó hoa hồng đỏ, được bọc trong giấy thiếc.

Điểm không hợp lý duy nhất là.

Đây là một bó hoa giả làm bằng nhựa, không bao giờ héo úa.

Nhưng giấy thiếc bọc hoa rõ ràng có khuyết điểm, nhăn nheo, rách rưới, không phù hợp với chiếc xe mới tinh và bó hoa hồng luôn đỏ tươi này.

"VV, cậu đã sai."

Lâm Huyền cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

"Nơi này không phải là... hoàn toàn không có dấu vết của tôi."

Robot thùng rác nghiêng đầu, mắt lóe sáng:

"Cậu nói gì cơ?"

Tuy nhiên...

Lâm Huyền khẽ cười, không trả lời câu hỏi của nó:

"Đồ ngốc, những nhà phê bình và sử học kia, đúng là đọc hiểu điểm kém... còn nói gì mà hoài niệm thời gian đã qua, tạo ra bầu không khí bi thương... hoàn toàn không phải vậy."

Hắn đưa tay lên.

Cầm lấy bó hoa hồng nhăn nheo đó.

Khoảnh khắc này.

Giống như cây cầu thời gian dài 600 năm bỗng chốc sụp đổ.

Tầm nhìn của Lâm Huyền trở nên mờ mịt...

Trong ánh sáng mờ ảo phản chiếu, hắn cảm nhận được một làn gió chiều thổi qua.

Dưới ánh trăng sáng.

Gió đêm thổi qua Thượng Hải vào lúc nửa đêm, thổi qua cầu vượt, thổi tung chiếc váy dạ hội của Triệu Anh Quân, thổi bay sợi tóc bên tai cô:

"Tôi không muốn để thế giới này, nhìn thấy dáng vẻ già nua của tôi."

Cô ấy kiêu hãnh và xinh đẹp.

Cô giơ ngón trỏ, vén sợi tóc bên tai, quay đầu lại trong bóng dáng phản chiếu của tháp Đông Phương Minh Châu phía xa.

Đôi mắt cô phản chiếu những ánh đèn nhiều màu, nhìn về phía bên này, vượt qua khoảng cách 600 năm, cười khẽ:

"Và thế giới của tôi, chính là giấc mơ của cậu."

Lâm Huyền nhẹ thở dài, giữ bó hoa giả nhăn nhúm trước ngực, giống như hành động hắn đã làm 600 năm trước, dùng ngón tay nhấc từng tờ giấy thiếc nhăn nhúm, trải phẳng từng tờ một, để bó hoa vượt thời gian này trở nên ngay ngắn hơn một chút.

Giống như món quà sinh nhật đặc biệt vào buổi tối sinh nhật 24 tuổi của Triệu Anh Quân.

Cô ấy đã nói rằng cô ấy sẽ nhớ mãi.

Nhưng không ngờ... sự ghi nhớ này lại kéo dài tới 600 năm.

Đây chính là 600 năm.

Là khoảng thời gian từ triều Minh đến năm 2023.

Đối với mình, chỉ cần ngáp một cái, lên giường nằm xuống, thì 600 năm đã trôi qua nhẹ nhàng như vậy.

Nhưng đối với Triệu Anh Quân.

600 năm đó, cô ấy không bỏ lỡ một giây phút nào, từng chút từng chút một, từng phút từng giây mà trải qua.

Nỗi cô đơn đó, không thể diễn tả thành lời.

Lâm Huyền nhắm mắt lại, hồi tưởng về ánh mắt của Triệu Anh Quân khi cô ấy lần đầu tiên nằm trong buồng ngủ đông.

Mỗi mười năm ngủ đông, lại thức dậy nửa năm, nhìn thế giới xa lạ và cô đơn này, cảm giác đó thế nào?

Từ đoạn phim chiếu trong hành lang lúc nãy, có thể thấy rằng khi buồng ngủ đông thế hệ đầu tiên được sử dụng vào năm 2026. các tác dụng phụ như trở nên đần độn, suy giảm trí nhớ, teo não có lẽ đã được giải quyết nhờ vào thuốc do Đường Hân nghiên cứu.

Nhưng tác dụng phụ mất trí nhớ mà Hứa Vân đã nhắc đến ngay từ đầu, rõ ràng là không thể tránh khỏi.

Chính vì lý do đó, Triệu Anh Quân không muốn quên đi những ký ức quá khứ, cô ấy đã chọn một kế hoạch đầy tổn hại cho cơ thể – mỗi mười năm ngủ đông, lại thức dậy một lần.

Việc liên tục ngủ đông và tỉnh dậy gây áp lực và tàn phá rất lớn cho cơ thể.

Mặc dù ký ức có thể được giữ lại, nhưng điều kiện sức khỏe chắc chắn ngày càng xấu đi, có thể phải chịu đựng rất nhiều đau khổ trong quá trình này.

Lâm Huyền không hiểu rõ, cũng không biết.

Hắn không rõ liệu việc Triệu Anh Quân không muốn để mình thấy dáng vẻ già nua của cô ấy có liên quan đến tổn hại cơ thể do cách ngủ đông này gây ra hay không.

Chương 529: Bay về phía Đông Hải. (2)

Vì vậy...

Hắn nắm chặt bó hoa.

Dù tương lai này có thế nào, dù hắn thất bại ra sao, dù Triệu Anh Quân phải sống cô đơn suốt 600 năm.

Hắn quyết phải khiến tương lai này trở thành lịch sử không tồn tại!

Không thể phụ lòng tốt của Triệu Anh Quân, cũng không thể phụ công sức cô ấy dành cho mình suốt 600 năm qua.

Những thứ cô ấy để lại cho mình, nhất định phải tìm ra.

Rồi... thay đổi tất cả!

Nhìn lại mọi thứ trong phòng triển lãm, Lâm Huyền cảm thấy câu đố về gương mà Hoàng Tước nhắc tới, đáp án có lẽ không nằm ở đây.

Từ góc độ logic thời gian, rõ ràng Hoàng Tước không thể là Triệu Anh Quân.

Bởi vì Triệu Anh Quân đã qua đời ở tương lai, mọi người trong thành phố trời Rhine đều chứng kiến cái chết của cô ấy, chứng kiến tro cốt của cô ấy được rải khắp bốn biển.

Vì vậy, Hoàng Tước không thể là Triệu Anh Quân đến từ tương lai.

Hơn nữa, Triệu Anh Quân không chỉ chết một lần.

Trong tương lai của giấc mơ thứ hai, Triệu Anh Quân đã chết trong một vụ ám sát, và trước đó, Hoàng Tước đã xuất hiện ở hiện thực, đưa thư mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đến quầy lễ tân công ty MX.

Điều này không hợp với logic thời gian.

Vì Triệu Anh Quân chắc chắn đã chết trong tương lai, vậy Hoàng Tước đến từ đâu?

Dù thế nào đi nữa, hai người có lẽ chỉ giống nhau về khí chất, nhưng thực tế lại không có bất kỳ mối liên hệ nào – Hoàng Tước là Hoàng Tước, Triệu Anh Quân là Triệu Anh Quân.

Giống như mối quan hệ giữa CC và Sở An Tình vậy.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền lại không khỏi nghĩ đến CC.

Hôm nay, khi hắn và Đại Kiểm Miêu, A Tráng chuẩn bị ngồi khinh khí cầu bay lên không trung, hắn cũng đã hỏi hai người về ngân hàng Thái Mỗ và về việc két sắt hợp kim Hafini.

Hai người này hoàn toàn không biết gì, họ nói rằng chưa từng nghe về loại ngân hàng này.

Điều này khiến Lâm Huyền rất phiền lòng.

Trong thành phố trên không Rhine không có, trên mặt đất cũng không có, vậy ngân hàng Thái Mỗ này rốt cuộc đã đi đâu?

Nếu không tìm thấy ngân hàng Thái Mỗ, thì trong thế giới này, CC ở đâu?

Lâm Huyền cũng không phải nhất thiết phải gặp CC.

Chỉ là cảm giác sự tồn tại của CC, đối với hắn, giống như một loại cảm giác an toàn, một điểm neo, một người bạn không thể thiếu.

Nếu giấc mơ này không tìm thấy cô ta...

Vậy giấc mơ tiếp theo thì sao?

Giấc mơ tiếp nữa thì sao?

Cô ta có sẽ ngày càng xa hắn, đến mức không bao giờ tìm thấy được không?

Lúc này, Lâm Huyền mới thực sự nhận ra thế giới này quá lớn.

Hắn hoàn toàn không thể tìm thấy CC.

Trừ khi...

Phải tìm được ngân hàng Thái Mỗ trước đã.

Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Có phải vì sự biến động lớn của thế giới, ngân hàng Thái Mỗ kinh doanh không tốt, sớm bị đóng cửa, biến mất trong dòng lịch sử?

Hay là...

Vì lần biến động thời không này quá mạnh, nên ngân hàng Thái Mỗ vốn nên được thành lập vào nửa cuối năm 2023 đã không thành lập, hoàn toàn biến mất khỏi lịch sử?

Nguyên nhân rốt cuộc là gì?

"Ê ê ê! Ê ê ê!"

Dưới chân, robot thùng rác VV đang bực bội quay quanh mình,

cái kẹp cơ khí không ngừng chọc vào đầu gối:

"Cậu nói nhanh đi! Đừng có lấp lửng nữa! Gây tò mò cho tôi rồi lại ở đây mà đờ đẫn!"

"Nói cái gì?" Lâm Huyền cúi đầu nhìn nó.

Soạt.

Robot thùng rác VV duỗi thẳng cái móc, chỉ vào bó hoa hồng giả mà Lâm Huyền đang cầm trong tay:

"Cậu vừa nói đây không phải là không có chút dấu vết nào của cậu, rốt cuộc ý là gì?"

"À, cái này à."

Lâm Huyền mỉm cười, giơ bó hoa trong tay lên:

"Bó hoa này, là Triệu Anh Quân để lại cho tôi."

"Yêu———" robot thùng rác phát ra âm thanh khinh bỉ:

"Cậu có phải tự luyến quá rồi không?"

"Tùy cậu tin hay không." Lâm Huyền lười quan tâm đến nó.

"Nhưng mà... trên chiếc xe này thực sự có nhiều thứ rất kỳ lạ." robot thùng rác xoay bánh xích, đi đến chỗ bánh trước.

Sau đó nó giơ cái kẹp cơ khí lên, chỉ vào dòng chữ thước tha viết trên kính chắn gió trước:

"Quý cô Triệu Anh Quân đã viết trên kính rằng, đây là chiếc xe đầu tiên bay trên bầu trời trong lịch sử loài người... nhưng thực ra điều này là không thể, không thực tế."

"Bởi vì chiếc xe cổ này sử dụng động cơ đốt trong cũ kỹ, sử

dụng nhiên liệu hóa thạch đã bị loại bỏ từ lâu, đồng thời cũng không có bất kỳ thiết bị bay nào, nên... chiếc xe cổ này chỉ có thể chạy trên mặt đất, dù thế nào cũng không thể bay trên trời."

"Nhưng bởi vì vị trí cao quý của quý cô Triệu Anh Quân trong thành phố trên không Rhine, và cô ấy thực sự rất thích chiếc xe này, mọi người cũng không cho rằng Triệu Anh Quân sẽ nói dối về điều rõ ràng như vậy. Vì vậy đến nay tất cả các nhà sử học và nhà phê bình đều không hiểu được... tại sao cô ấy lại nói chiếc xe này có thể bay trên trời?"

Chương 530: Bay về phía Đông Hải. (3)

Ha ha.

Lâm Huyền cười khẽ:

"Muốn biết không?"

Robot thùng rác VV gật đầu.

"Vậy cậu hãy mang đến cho tôi một chiếc xe." Lâm Huyền nói.

Hắn tin rằng việc này với VV dễ như trở bàn tay.

Mặc dù VV tự xưng mình là quốc vương của Rhine vì muốn trải nghiệm cảm giác thời Trung cổ, nhưng thực ra nó mới chính là quốc vương của Rhine. Toàn bộ thành phố Rhine, từ động cơ hạt nhân nhiệt hạch cho đến một robot quét dọn, đều do nó kiểm soát, không gì là không thể.

Tuy nhiên...

Robot thùng rác VV nghiêng đầu, rõ ràng không hiểu ý của Lâm Huyền:

"Cậu muốn một chiếc xe gì?"

"Chiếc xe nhanh nhất."

Lâm Huyền vuốt ve chiếc Bentley Continental GT từng bay qua cầu Đông Hải:

"Cho tôi một chiếc... chiếc xe nhanh nhất trong thành phố trên

không Rhine."...

Vù vù vù vù vù!!!!

Gió lạnh buốt lướt qua tai.

Một chiếc xe mui trần màu tím lao vun vút giữa các tòa nhà chọc trời, nhanh đến mức gần như để lại ảo ảnh trong tầm nhìn!

Bị dây an toàn trói chặt trên ghế phụ, robot thùng rác giơ cao cái kẹp cơ khí:

"Thì ra ngồi ghế phụ lại phê thế này, bảo sao Triệu Anh Quân thích ngồi ghế phụ nhất! Nhưng mà... cậu lái nhanh thế này có sao không? Nếu đâm vào cái gì, tôi không sao cả, nhưng cậu có thể sẽ bị chết đấy."

"Tôi đâu dễ chết thế."

Trên bảng điều khiển, tốc độ bay của chiếc xe này đã đạt mức kinh khủng 400 km/h, tương đương với một phần ba tốc độ âm thanh!

Và đây không phải là đường đua chuyên nghiệp, mà là trong không gian phức tạp của thành phố!

Mặc dù VV đã ra lệnh cho tất cả các phương tiện tự động trong không trung tránh đường cho Lâm Huyền, nhưng những tòa nhà chọc trời thì không thể dịch chuyển được.

Lâm Huyền thì vẫn thoải mái, khuỷu tay tựa vào cửa xe, chống cằm, trông rất thảnh thơi.

Hắn kéo vô lăng, cho chiếc xe mui trần bay lên điểm cao nhất của thành phố trên không Rhine, nhắm đúng vị trí quảng trường có tượng Triệu Anh Quân.

Sau đó, hắn tìm một mái nhà của tòa nhà chọc trời, bằng

phẳng và rộng rãi.

Rầm!

Một tiếng giảm xóc mạnh mẽ, chiếc xe mui trần cao cấp rơi xuống mái nhà, rồi Lâm Huyền đạp mạnh chân ga! Tăng tốc đột ngột! Đế xe ma sát với mặt đất bắn ra tia lửa dữ dội, nhưng kim tốc độ vẫn tiếp tục tăng lên, tốc độ vẫn tiếp tục tăng!

"À... chiếc xe này không có chức năng chạy trên mặt đất, dưới gầm xe không có bánh."

Robot thùng rác quay đầu lại, nhắc nhở:

"Và cậu vừa nhấn nút tắt tất cả các chương trình tự động, và cả chức năng bay cũng tắt rồi."

"Đúng thế."

Lâm Huyền không mảy may bận tâm, cầm vô lăng, nhắm vào quảng trường có tượng Triệu Anh Quân ở phía xa:

"Nếu không thì, sao gọi là bay được?"

Vút————————

Chiếc xe với đế đã mòn đỏ lao ra khỏi tòa nhà chọc trời, bay theo quỹ đạo của một vật rơi tự do hướng về quảng trường, hướng về Triệu Anh Quân.

Robot thùng rác toàn thân trơn trượt, chỉ là một cái thùng tròn trịa, dây an toàn mất ma sát, nó nửa thân bị hất ra ngoài.

Bốp.

Lâm Huyền thả tay phải ra giữ lấy nó, ép nó trở lại ghế phụ của chiếc xe đang rơi theo đường parabol:

"600 năm trước, chiếc Bentley đó đã bay như thế này."

"Bảo sao bên trong chiếc xe đó hỏng loạn xạ cả... mà kiểu bay này cũng chẳng thể gọi là chiếc xe đầu tiên trong lịch sử." VV lẩm bẩm.

Giống như đêm trăng đẹp đó.

Chiếc xe mất động lực, trượt qua bầu trời, trượt qua ánh trăng, trượt vào quảng trường Rhine.

Khi vào vùng cấm bay, bảng điều khiển tắt ngúm.

Nhưng trong chớp mắt, nó lại sáng lên, tự nhiên là VV đã hủy bỏ hạn chế cấm bay của chiếc xe, và xe kịp thời kích hoạt chế độ bay ở những mét cuối cùng trước khi chạm đất, với một cú drift đẹp mắt đỗ ngay trên đài cao có tượng Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền bế robot thùng rác xuống xe.

Hai người đứng trước tượng đá trắng, một người một robot ngẩng đầu nhìn lên người phụ nữ vĩ đại được tôn kính này.

Lâm Huyền nhìn vào dung mạo của Triệu Anh Quân lúc này, cũng chính là hình ảnh cuối cùng mà người ta có thể nhìn thấy trong hành lang chiếu hình, gương mặt của cô.

Ba mươi mấy tuổi.

Trưởng thành hơn nhiều so với thời kỳ ở công ty MX, nhưng vẫn xinh đẹp và mạnh mẽ.

"VV, những bức ảnh về Triệu Anh Quân lúc già không còn tấm nào, cũng là do cậu giúp cô ấy xóa đi đúng không?"

"Đúng vậy."

Robot thùng rác VV đáp:

"Tôi có thể đảm bảo, trong toàn bộ thành phố trên không Rhine, cậu sẽ không thể tìm thấy bất kỳ bức ảnh nào về Triệu Anh Quân lúc già. Nhưng do bị giới hạn bởi mã nguồn, tôi không thể rời khỏi thành phố Rhine và không thể can thiệp vào bất kỳ thông tin nào từ bên ngoài."

"Vậy nên... nếu cậu muốn tìm những bức ảnh về Triệu Anh Quân lúc già, cậu có thể tìm thấy chúng ở những thành phố trên không khác."

"Không cần đâu."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô ấy luôn như thế này, trong tâm trí tôi, Triệu Anh Quân mãi mãi trẻ trung và kiêu hãnh như thế này... Cô ấy không thể mất đi điều này, mất đi điều này, cô ấy sẽ không còn là Triệu Anh Quân."

Chương 531: Rhine sụp đổ. (1)

"Cậu nói nghe có vẻ khó hiểu quá." VV cũng ngẩng đầu, cùng Lâm Huyền nhìn lên bức tượng đá trắng cao hàng chục mét.

Không biết có phải là ảo giác hay không.

Hôm nay bức tượng... dường như so với những ngày khác, thêm phần mềm mại, thêm phần nhẹ nhàng.

Lâm Huyền lại tìm kiếm xung quanh bức tượng, nhưng không tìm thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến gương, cũng không tìm thấy manh mối nào khác.

Giờ hắn cơ bản đã nhận định, mình đoán sai về câu đố gương của Hoàng Tước, có lẽ không liên quan gì đến giấc mơ của hắn, cũng như Triệu Anh Quân.

Chỉ có thể đợi quay trở lại thế giới thực, tiếp tục tìm kiếm manh mối khác thôi.

Giờ thì...

Chỉ còn một việc phải làm.

"VV, tôi có quyền hạn cao nhất ở thành phố trên không Rhine, đúng không?"

"Đúng vậy."

Đôi mắt của robot thùng rác lóe lên ánh sáng màu xanh lục:

"Mặc dù việc gọi cậu là quốc vương của Rhine chỉ là đùa giỡn, nhưng thực tế cũng gần như vậy, tôi sẽ tuân theo mọi mệnh lệnh

của cậu, kể cả việc vi phạm ba định luật của robot cũng không sao, vì cậu không phải là robot, cậu không cần phải tuân theo những điều đó."

"Tốt lắm."

Lâm Huyền mỉm cười, quay người lại.

Hắn khoanh tay, nhìn lên bầu trời đêm mà bức tượng Triệu Anh Quân đang hướng về, những ánh sáng đang tập hợp ngày càng nhiều trên mặt đất:

"Hãy cho nổ tung 6000 động cơ hạt nhân nhiệt hạch dưới thành phố trên không đi."

"Nổ tung?"

Đôi mắt của robot thùng rác chớp nhanh:

"Nếu cậu chỉ muốn hạ thành phố trên không xuống mặt đất, chúng ta chỉ cần tắt các động cơ nhiệt hạch lạnh là được, không cần phải nổ tung chúng."

"Không, phải nổ tung chúng."

Lâm Huyền bước đến rìa đài cao, nhìn xuống nơi họ xuất phát, nơi ánh sáng trắng đang tập hợp ngày càng nhiều.

Chắc hẳn là cư dân dưới mặt đất sau khi thấy họ ba người hạ cánh thành công, đã báo tin vui, ngày càng nhiều người tụ tập lại, chờ đợi một điều kỳ diệu xảy ra...

"Tôi đã hứa với một cô bé, sẽ cho nổ tung một thành phố. Nhưng tiếc thay, lần trước tôi đã thất hứa."

"Nhưng giờ tôi thấy cơ hội này cũng khá tốt, 6000 động cơ hạt nhân nhiệt hạch nổ tung, chắc chắn sẽ đẹp hơn, đúng không?"

Lâm Huyền quay đầu lại, mỉm cười nhìn robot thùng rác:

"Hãy cho cô bé đó... một màn pháo hoa hoành tráng nhất thế giới nhé!"...

Mặt đất.

Lê Ninh Ninh cắn môi, ngửa cổ nhìn lên thành phố trên không Rhine yên tĩnh và sáng sủa, được nâng đỡ bởi hàng nghìn "mặt trăng" màu xanh lam.

Cô ấy đã ngẩng đầu như thế này trong một thời gian rất lâu.

Cổ rất mỏi, cũng rất mệt.

Nhưng tất cả mọi người đều giống cô ấy, không muốn cúi đầu xuống, dù chỉ một giây...

Hai giờ trước, họ đã nhìn thấy rõ ràng từ mặt đất.

Trong đêm tối, ba điểm sáng nhỏ nhảy xuống từ độ cao 20. 000 mét, lao thẳng về thành phố trên không Rhine đã lơ lửng hơn 200 năm.

Khoảnh khắc đó, rất nhiều người không dám nhắm mắt, sợ nhìn thấy ba tia laser đỏ rực sẽ biến ba người thành hơi nước.

Tuy nhiên!

Ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Ba người rơi từ trên cao xuống theo một đường thẳng, lao xuống nhanh chóng, hoàn toàn không xuất hiện tia laser phòng không nào!

Ban đầu, mọi người còn nghĩ là độ cao chưa đủ.

Nhưng khi độ cao ngày càng giảm, thậm chí do góc nhìn đã

gần như không thấy ba người nữa, tiếng reo hò phấn khích vang lên:

"Thành... thành công rồi! Họ đã thành công đột phá! Họ đã tìm thấy lỗ hổng của lưới phòng không! Người thanh niên đó nói không sai!"

"Thật không dám tin, thật không ngờ lời của người thanh niên đó lại đúng, hắn rốt cuộc làm thế nào biết được những điều này? Hơn nữa còn chính xác đến vậy, cả ba người đều không hề hấn gì!"

"Phép màu! Đây là phép màu chưa từng có! Từ sau khi vợ Lê Thành vô tình nhảy vào lỗ hổng của lưới phòng không cách đây hàng chục năm, chưa từng có người thứ hai nào vào được! Và lần này còn có ba người cùng vào, khả năng tìm thấy thuốc càng lớn hơn!"

"Đây đều là nhờ linh hồn của những anh hùng đang bảo vệ chúng ta từ thiên đàng, những ngày khổ sở của chúng ta cuối cùng cũng sắp chấm dứt..."...

Nhưng.

Theo thời gian trôi qua.

Họ dùng ống nhòm theo dõi từng góc cạnh của thành phố trên không, nhưng không thấy có gì khác thường.

Mọi thứ yên tĩnh.

Như thể không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù mọi người đều hiểu rằng, sau khi vào trong tìm thấy thuốc rồi nhảy dù xuống, sẽ cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng... vẫn không tránh khỏi lo lắng cho họ.

Lại liên tưởng đến mẹ của Lê Ninh Ninh, mặc dù cũng đã nhảy vào thành phố trên không, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhảy ra ngoài an toàn, chắc chắn đã gặp nạn và chết trong thành phố.

Tâm trạng của mọi người càng ngày càng u ám, ngày càng mất đi niềm tin.

Nhị Trụ Tử bóp tay đầy mồ hôi, nuốt một ngụm nước bọt, xoa xoa cổ đau nhức, nhìn lên trời:

"Kiểm ca và A Tráng họ sẽ không... không gặp chuyện gì chứ? Họ thực sự có thể thành công không?"

"Tôi nghĩ họ có thể." Tam Bàn ánh mắt kiên định gật đầu.

"Tôi cũng nghĩ họ có thể." Lê Ninh Ninh nhìn lên bầu trời, khẳng định chắc nịch.

Chương 532: Rhine sụp đổ. (2)

Cô ấy quay đầu, nhìn Nhị Trụ Tử:

"Nếu Lâm Huyền có thể đưa họ một lần thành công nhảy vào lỗ hổng của lưới phòng không, điều đó có nghĩa là tất cả thông tin Lâm Huyền nói đều đúng; Lâm Huyền đã nói rõ ràng, an ninh trong thành phố trên không Rhine rất lỏng lẻo, chỉ cần vào trong sẽ không ai chú ý đến chúng ta. Vì vậy... nhất định sẽ thành công."

Lê Ninh Ninh siết chặt nắm tay, cắn môi:

"Nhất định sẽ thành công, tôi tin vào Lâm Huyền."

Hầy...

Nhị Trụ Tử thở dài, lắc đầu:

"Ninh Ninh à, cô vẫn còn quá ngây thơ. Cô cũng chỉ mới gặp Lâm Huyền lần đầu, sao có thể tin hắn như vậy? Cô đừng quên, hắn đưa Kiểm ca và A Tráng lên đó cũng có điều kiện, có mục đích riêng của hắn, hắn nói phải đi cùng hắn đến viện bảo tàng trước đã."

"Tôi thực sự tin hắn."

Lê Ninh Ninh nhìn Nhị Trụ Tử, ánh mắt không chút do dự:

"Lâm Huyền... chắc chắn là một người nói được làm được, đáng tin cậy."

Bùm!!!!!!!!!!

Bỗng nhiên.

Trên trời truyền đến một tiếng nổ lớn!

Mọi người nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó phải nheo mắt lại—

Chỉ thấy động cơ nhiệt hạch ở trung tâm thành phố trên không Rhine nổ tung!

Ánh sáng mạnh mẽ từ vụ nổ chiếu sáng cả bầu trời đêm! Sáng như ban ngày!

Ngay khi mọi người còn chưa kịp ngạc nhiên...

Bùm!!! Bùm!!! Bùm!!! Bùm!!!

Bốn động cơ nhiệt hạch bên cạnh cũng lần lượt nổ tung! Bốn "mặt trời" nhỏ màu xanh sáng lóe lên trong bầu trời đêm, các mảnh vỡ cơ khí từ vụ nổ bay ra tứ phía, hóa thành những ngôi sao băng lấp lánh.

Lê Ninh Ninh mở to mắt, không thể tin được những gì đang xảy ra.

Thành phố trên không Rhine...

Công trình khổng lồ lơ lửng trên bầu trời suốt 200 năm, luôn luôn ổn định, luôn luôn thống trị thế giới.

Nó giống như một vị thần bất biến, treo lơ lửng trên bầu trời mà không hề lay chuyển, không thèm để ý đến chúng sinh.

Nhưng bây giờ, nó lại nổ tung!

Trong tiếng reo hò và ngạc nhiên của mọi người... hàng chục động cơ nhiệt hạch khác nổ tung, lần lượt, tạo thành những chùm pháo hoa xanh rực rỡ ở độ cao 2000 mét!

Ngay sau đó, giống như hiệu ứng domino, tiếng nổ liên tiếp

vang lên, bắt đầu từ động cơ nhiệt hạch đầu tiên nổ tung, nhanh chóng lan ra khắp nơi!

Hàng chục,

Hàng trăm,

Hàng nghìn!

Hàng nghìn chùm pháo hoa nhiệt hạch tráng lệ, nhuộm xanh cả bầu trời!

Hàng nghìn "mặt trăng" treo lơ lửng trên bầu trời đêm, giờ đây đều biến thành "mặt trời", những chùm pháo hoa xanh chiếu rọi vào mắt mọi người, giống như những dải ngân hà vỡ nát, những viên pha lê lấp lánh...

"Chị ơi! Pháo hoa đẹp quá!"

Dưới chân Lê Ninh Ninh, cô bé có khuôn mặt lấm lem đốm đen, nước mủ chảy ra, reo hò vui sướng, kéo áo Lê Ninh Ninh, nhảy cẫng lên.

"Ừ..."

Lê Ninh Ninh cúi xuống, bế cô bé lên, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên những chùm pháo hoa rực rỡ nhất thế giới.

Lúc này, Lê Ninh Ninh đã hiểu mọi thứ.

Cô ấy nhìn vào ngón tay út bên phải của mình, như thể vẫn đang móc ngoéo với bàn tay ấm áp kia, cảm giác dịu dàng đó dường như vẫn còn, bàn tay đó đã nắm lấy tay cô ấy, nói với cô ấy rằng sẽ làm nổ tung thành phố này vì cô ấy.

"Thật sự... rất đẹp..."

Giọng Lê Ninh Ninh run rẩy, cố gắng nở một nụ cười.

Bầu trời trên đầu, hàng nghìn "mặt trời" đang mỉm cười với cô ấy, đó là pháo hoa mà Lâm Huyền đã bắn lên vì cô ấy.

Đây là pháo hoa duy nhất trên thế giới này, chỉ dành riêng cho cô ấy.

Có lẽ có những cô gái sẽ được cha mẹ yêu thương bắn pháo hoa chúc mừng vào ngày sinh nhật;

Có lẽ có những cô gái sẽ cùng bạn bè xem buổi tiệc pháo hoa vào buổi tối ở công viên giải trí;

Nhưng chỉ có cô ấy, chỉ có người đàn ông mà cô ấy gặp một lần trong đời... sẵn sàng vì một câu nói đùa của trẻ con, làm nổ tung 6000 động cơ nhiệt hạch, chiếu sáng cả bầu trời!

Rầm...

Rầm...

Rầm...

Tiếng nổ đến sau ánh sáng một chút, trong tiếng rung động của màng nhĩ, mọi người kinh ngạc phát hiện—

Độ cao của thành phố trên không đang giảm xuống!

Đang rơi xuống!

Trời ơi...

Đó là thành phố đã treo lơ lửng trên không suốt 200 năm!

Đó là một sự tồn tại như thần thánh!

Và bây giờ, nó đang từ từ rơi xuống mặt đất!

Lúc này...

Ngoại trừ hàng trăm động cơ nhiệt hạch ở vòng ngoài của thành phố vẫn đang hoạt động hết công suất, tất cả 6000 động cơ ở trung tâm đã nổ tung hoàn toàn.

Lực đẩy không đủ để cân bằng trọng lượng khổng lồ của thành phố trên không.

Thành phố trên không đang rơi xuống.

Bắt đầu!

Xung quanh mặt đất...

Ngày càng nhiều điểm sáng trắng bật lên, càng ngày càng đông người tụ tập.

Tiếng nổ của 6000 động cơ nhiệt hạch trong bầu trời đêm đã đánh thức tất cả cư dân trong bán kính hàng trăm dặm.

Họ tất cả đều tỉnh giấc từ giấc mơ, chạy ra khỏi nhà, tụ tập lại, kinh ngạc trước cảnh tượng thành phố trên không đang rơi xuống:

"Trời ơi...

Thành phố trên không Rhine đang rơi xuống!"

"Chúng ta được cứu rồi! Trong đó chắc chắn có thuốc chữa bệnh phóng xạ! Chúng ta được cứu rồi!"

Chương 533: Rhine sụp đổ. (3)

"Đây là... đây là ai đã làm được điều này?"

Rầm... rầm... rầm...

Theo độ cao của thành phố trên không giảm dần.

Tiếng nổ cũng ngày càng lớn hơn, thành phố khổng lồ rộng hàng ngàn km2, lớn hơn nhiều so với thành phố Đông Hải, đô thị quốc tế từng tồn tại trên mặt đất hàng trăm năm trước.

Chính thành phố trên không khổng lồ này, bay suốt 200 năm, đã đến ngày kết thúc.

Đám đông tụ tập trên mặt đất ngày càng nhiều... ngày càng nhiều...

Từ bốn phương tám hướng, hàng chục nghìn người vây quanh điểm rơi của thành phố trên không, giơ cao ánh đèn để chào đón khoảnh khắc lịch sử này!

Trong khi đó, bên trong thành phố trên không Rhine cũng náo loạn không kém.

Toàn bộ phạm vi thành phố đột ngột trở thành khu vực cấm bay, tất cả các phương tiện bay đều nằm im trên mặt đất.

Các robot an ninh mang theo đủ loại vũ khí, chạy về phía rìa thành phố.

Mục tiêu của chúng không phải là con người dưới mặt đất, mà là bức tường cao xung quanh thành phố trên không.

Các loại vũ khí đạn dược nã ra, khi thành phố trên không Rhine hạ xuống độ cao 800 mét, các bức tường đã đổ sụp, thành phố bên trong và bên ngoài đã thông suốt!

Cuối cùng...

Thành phố khổng lồ như đám mây đen ép xuống, dường như đã đến rất gần.

Lúc này, vòng ngoài cùng của các động cơ nhiệt hạch bắt đầu hoạt động ở tần suất cao, các tia sáng xanh biến thành ánh sáng trắng rực rỡ!

Đây là nỗ lực cuối cùng của những động cơ nhiệt hạch đã phục vụ suốt 200 năm. Tiếng gầm cuối cùng của chúng làm thành phố trên không Rhine giảm tốc, hạ xuống mặt đất với tốc độ chậm.

600 mét,

400 mét,

200 mét,

50 mét!

Thành phố trên không, từng xa vời, giờ đã gần trong gang tấc!

Cuối cùng, hàng trăm động cơ nhiệt hạch nổ tung đồng loạt, lực phản ứng tạo thành lớp đệm cho vài chục mét cuối cùng—

Bùm!!!!!!!!!!!!

Tiếng nổ kéo dài vài chục giây...

Thành phố trên không Rhine.

Chính thức! Sụp! Đổ!

Khói bụi và đất đá tan biến trong gió đêm.

Hàng chục nghìn người bên ngoài thành phố trên không mắt tròn xoe miệng há hốc.

Rơi từ trên cao như vậy, dù tốc độ có chậm, nhưng lực va chạm vẫn rất lớn.

Nhưng thành phố trên không Rhine không hề tan rã, thậm chí không một tòa nhà nào đổ sụp!

Điều này không chỉ chứng tỏ cấu trúc vật liệu đủ chắc chắn, mà còn khẳng định hệ thống điều khiển trung tâm của thành phố Rhine mạnh mẽ đến mức nào.

"Chúng ta được cứu rồi!"

Vô số người dân trên mặt đất, những người đã chịu đựng khổ đau, nước mắt đầm đìa, chạy ào vào thành phố trên không.

"Tôi cũng phải vào! Bệnh của tôi được cứu rồi!"

Cô bé trong vòng tay của Lê Ninh Ninh nhảy xuống, chạy theo đám đông.

Còn Lê Ninh Ninh vẫn sững sờ tại chỗ, không thể tin vào những gì mình đang chứng kiến...

Đây là cảnh tượng cô ấy đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ.

Giờ đây, nó đã trở thành hiện thực.

Hơi thở của cô ấy trở nên gấp gáp.

Không phải vì sợ hãi, không phải vì kích động, mà là trong đám khói bụi đang tan dần trước mắt... một bóng dáng cao lớn quen thuộc đang tiến lại gần!

Mặc dù trong khói bụi vẫn chưa thể thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Chỉ cần cái bóng đó, Lê Ninh Ninh đã ngay lập tức nhận ra!

Lâm Huyền...

Người đàn ông kỳ diệu đó;

Người đàn ông đã móc ngoéo với cô ấy;

Người đàn ông hứa sẽ phá hủy thành phố trên không, cho cô ấy xem màn pháo hoa rực rỡ nhất trong lịch sử loài người.

Trước mắt, hắn mỉm cười bước ra từ làn khói bụi, phía sau còn có một robot thùng rác phát sáng màu xanh lá.

"Ninh Ninh."

Lâm Huyền bước tới, xoa đầu Lê Ninh Ninh, nắm lấy bàn tay đầy chai sạn của cô ấy, đặt một thứ mềm mại vào lòng bàn tay cô ấy.

Lê Ninh Ninh cúi xuống nhìn.

Đó là...

Chiếc túi thơm.

Chiếc túi vá chằng chịt, cũ kỹ, ở giữa có chữ "Bình An" do mẹ cô ấy thêu.

"Trả lại cho cô."

Lâm Huyền cúi xuống nắm chặt bàn tay cô ấy, giữ chiếc túi thơm vốn dĩ thuộc về cô ấy:

"Chiếc túi này thực sự rất linh, cảm ơn cô."

"Không... không..." Lê Ninh Ninh từ cơn sốc tỉnh lại, lắc đầu:

"Tôi thật sự không làm gì cả."

"Sự dũng cảm của cô, sẽ mang lại may mắn cho cô một ngày nào đó." Lâm Huyền mỉm cười nói:

"Trong bất kỳ thời đại nào, thế giới này luôn cần những cô gái dũng cảm và không sợ hãi như cô."

Đột nhiên.

Từ phía sau lớp khói bụi, tiếng gọi của Đại Kiểm Miêu vang lên:

"Ninh Ninh! Ninh Ninh! Mau lại đây! Cô nhìn xem ai đây!!"

Mọi người nghe thấy tiếng, quay về phía lớp khói bụi đang bị gió đêm thổi tan.

Chỉ thấy Đại Kiểm Miêu và A Tráng đang chạy nhanh tới, và bên cạnh họ là một bóng dáng phụ nữ trưởng thành quyến rũ!

"Sao! Chị dâu!!!"

Nhị Trụ Tử lập tức khóc òa, như một con chó điên lao vào đám khói bụi!

Chị dâu?

Lâm Huyền quay đầu nhìn, trong lớp khói bụi chỉ thấy một cái bóng mờ mờ... Nhị Trụ Tử đúng là có đôi mắt đặc biệt sao? Sao có thể nhìn rõ được như vậy?

Chương 534: Rhine sụp đổ. (4)

Khi người phụ nữ xinh đẹp nhưng đầy vẻ mệt mỏi bước ra từ khói bụi, Lê Ninh Ninh lập tức mở to mắt, nín thở.

Cô ấy không chắc...

Không chắc đó có phải là...

Nhưng lại có một cảm giác quen thuộc không thể tả! Cảm giác thân quen!

"Mẹ——"

Người luôn mạnh mẽ, dũng cảm, chưa từng rơi một giọt nước mắt, Lê Ninh Ninh, lúc này, nước mắt tuôn trào, mờ hết cả tầm nhìn, ướt đẫm tay áo.

Cô ấy không màng lau nước mắt, chạy về phía mẹ, nhào vào vòng tay của bà, khóc nức nở.

Khóc rất to.

Khóc đến mức Đại Kiểm Miêu và A Tráng không thể kéo lên nổi.

Lâm Huyền nhìn Lê Ninh Ninh khóc thảm thiết, cũng không khỏi cảm thán...

Dù đã gặp Lê Ninh Ninh nhiều lần trong hai giấc mơ.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy cô ấy khóc yếu đuối như vậy.

Đại Kiểm Miêu cũng đã từng nói.

Nhiều năm qua, Lê Ninh Ninh chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Dù là khi tập nhảy dù mà gãy xương, cô ấy cũng chỉ cắn răng, cắn đến rách môi, nhưng không khóc, không rên rỉ một tiếng.

Cô ấy luôn mạnh mẽ như vậy.

Luôn không chịu thua như vậy.

Nhưng...

Dù là người mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại được sự dịu dàng ấm áp trong vòng tay của mẹ.

Trước đây, Lê Ninh Ninh không có chỗ nào cho phép cô ấy rơi nước mắt.

Nhưng bây giờ.

Cô ấy có mẹ rồi.

Cô ấy có thể khóc rồi. ...

Đại Kiểm Miêu nói với Lâm Huyền rằng khi họ lấy được thuốc và chuẩn bị nhảy dù, họ đã gặp mẹ của Lê Ninh Ninh ở rìa quảng trường.

Năm đó, sau khi nhảy dù thành công, bà không chết.

Bà cũng tìm thấy thuốc chữa bệnh phóng xạ.

Nhưng... bà phát hiện ra rằng khu vực dưới thành phố trên không cũng được bao phủ bởi các tia laser phòng không.

Vì vậy, nhảy vào thành phố trên không vốn dĩ là một con

đường không có lối về, dù có thành công vào trong, lấy được thuốc, cũng không thể nhảy xuống được.

Nhưng nhiều năm qua, bà vẫn không từ bỏ, mỗi ngày đều cố gắng tìm lỗ hổng trong lưới phòng không xung quanh thành phố trên không.

Tuy nhiên, lần này bà không may mắn như vậy.

Lưới phòng thủ của thành phố trên không Rhine là hoàn hảo, bà mới hiểu rằng, lỗ hổng trên bức tượng không phải là sự cố, không phải là sơ hở, không phải là may mắn... mà là vì một mục đích nào đó, ai đó cố tình để lại.

Những năm qua bà kiên trì sống sót trong thành phố trên không Rhine, niềm tin duy nhất giúp bà vượt qua là hy vọng một ngày nào đó sẽ tìm ra cách nhảy xuống và gặp lại con gái của mình.

Mỗi đêm, bà đều ngồi trong quảng trường này, ngước nhìn lên bầu trời sao, hy vọng có người thứ hai sẽ nhảy vào.

Nhưng suốt mười mấy năm, hy vọng đó vẫn chưa từng thành hiện thực.

Cho đến hôm nay. ...

Trên ngọn đồi nhỏ.

Lâm Huyền ngồi trên một tảng đá nhô lên, bên cạnh là robot thùng rác VV, hai người im lặng nhìn về thành phố trên không đã rơi xuống mặt đất.

"Tôi đã hiểu ra rồi."

Lâm Huyền nói nhẹ nhàng:

"Tôi đã hiểu ra, món quà mà Triệu Anh Quân để lại cho tôi

trong thế giới này là gì."

"Là gì vậy?"

Robot thùng rác VV chớp đôi mắt tò mò.

"Thực ra câu trả lời rất rõ ràng."

Lâm Huyền cười nói:

"Cậu nhìn xem, trong thế giới này, lịch sử là giả dối, bị thay đổi, không có giá trị và ý nghĩa."

"Và còn có người giám sát Triệu Anh Quân, khiến cô ấy không dám để lại bất kỳ thứ gì hữu ích, phải tìm đủ cách mới để lại cho tôi một lỗ hổng tinh vi như vậy, vì vậy các manh mối hữu ích khác, cô ấy cũng không thể giấu được, cũng không dám giấu."

"Tổng hợp lại, thì thế giới này, tương lai này, thực ra là một tương lai thất bại, không có giá trị, không có ý nghĩa. Tất nhiên, tôi có thể tìm thấy nhiều thứ có thể giúp tôi làm giàu, nhưng những thứ đó đối với tôi không có ý nghĩa lắm."

"Đối với một người thất bại, điều quý giá nhất là sức mạnh, là khả năng, là phương tiện đủ để đấu tranh với kẻ thù. Triệu Anh Quân chắc chắn hiểu điều này rõ hơn tôi, nên cô ấy đã để lại cho tôi thứ mà tôi cần nhất."

"Ôi, rốt cuộc là gì, cậu nói nhanh đi!" Robot thùng rác VV không kiên nhẫn dùng kẹp chọc vào đầu gối của Lâm Huyền.

"Tôi đã nói rõ như vậy rồi mà cậu còn không nhận ra?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn VV:

"Thứ mà Triệu Anh Quân để lại cho tôi sau 600 năm——"

"Chính là cậu."

"Tôi?" VV dùng kẹp chỉ vào mình.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cậu là siêu trí tuệ nhân tạo được các nhà khoa học thông minh nhất của loài người nghiên cứu suốt hàng trăm năm để tạo ra, khả năng của cậu rất mạnh, chỉ là bị hạn chế bởi mã nguồn, nên cậu không thể rời khỏi thành phố Rhine, nhiều việc cũng không thể làm được. Cậu cũng nói rồi, nếu không có những hạn chế mã nguồn này, cậu sẽ mạnh hơn hiện tại hàng trăm lần, hàng nghìn lần."

"Cậu có những hạn chế này chắc chắn là do Câu Lạc Bộ Thiên Tài can thiệp và giám sát ngầm. Vậy nên, hiểu theo cách này, mọi việc trở nên dễ dàng hơn nhiều. Chúng ta chỉ cần đến một nơi mà họ không can thiệp, thậm chí họ không nhận ra sự tồn tại của cậu, xoá bỏ tất cả các mã nguồn hạn chế cậu, chẳng phải xong rồi sao?"

VV lắc đầu:

"Tôi vẫn chưa hiểu cậu đang nói gì."

"Cậu đúng là một trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch, làm tôi thất vọng quá." Lâm Huyền cười nhẹ, vỗ vào đỉnh đầu của nó:

"VV, cậu chính là một chướng ngại mà Triệu Anh Quân thiết kế qua 600 năm, và cuối cùng để lại cho tôi như một món quà."

"Vậy nên, tôi sẽ đem cậu..."

"Trở về 600 năm trước!"

Chương 535: Vòng lặp lịch sử. (1)

VV lắc đầu:

"Tôi vẫn không hiểu ý cậu, trừ khi cậu là một người du hành thời gian, có thể quay trở lại thế giới của 600 năm trước. Tất nhiên, đây chỉ là giả thuyết, không có bất kỳ lý thuyết khoa học nào ủng hộ thí nghiệm này."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Đúng như cậu nghĩ, nhưng cậu không cần hiểu tại sao, chỉ cần làm theo lời tôi là được."

Lâm Huyền vừa đứng trước bức tượng, nhìn thành phố trên không Rhine rơi từ trên trời xuống, mới thực sự hiểu được ý định của Triệu Anh Quân.

Ngay cả trong thế giới này, nhiều sự kiện lịch sử đã bị làm giả.

Nhưng trong hành lang triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân, cô ấy vẫn để lại cho mình một số ít lịch sử chân thật.

Năm quan trọng nhất chính là—

Năm đó, Triệu Anh Quân lần cuối cùng ôm chú chó phốc sóc tên VV, rồi chia tay nó và bước vào buồng ngủ đông.

Lâm Huyền không biết liệu Triệu Anh Quân có thực sự nuôi một chú chó như vậy hay không.

Nhưng hắn hiểu được "ẩn ý" của Triệu Anh Quân.

Bản thân mình, trước năm 2026. đã thất bại.

Mặc dù không biết đã thất bại trước ai, nhưng chắc chắn đã thất bại, thậm chí đã chết, không còn tồn tại.

Vì vậy, từ năm 2026. Triệu Anh Quân đã dùng cả cuộc đời mình để thiết kế một câu đố kéo dài 600 năm, để lại cho bản thân trong quá khứ, cũng là người chắc chắn sẽ gặp lại cô ấy sau 600 năm, một vũ khí bí mật đủ để lật ngược tình thế.

Ban đầu, Lâm Huyền cũng đoán rằng, món quà của Triệu Anh Quân là gì.

Ví dụ như.

Trực tiếp nói cho mình biết kẻ thù là ai? Kẻ thù ở đâu? Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực chất là gì? Làm sao để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Nếu trực tiếp cho mình câu trả lời cho những câu hỏi này, thì bản thân mình ở năm 2023 chắc chắn sẽ đảo ngược tình thế, chiếm được lợi thế thông tin rất lớn.

Chỉ là...

Khi càng khám phá sâu vào thành phố trên không Rhine, Lâm Huyền cũng cảm nhận được những khó khăn mà Triệu Anh Quân phải đối mặt.

Cô ấy không hoàn toàn tự do.

Những manh mối quá cụ thể chắc chắn không thể để lại cho mình, nếu không, trước khi mình phát hiện ra, chúng đã bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài phát hiện.

Mặc dù cô ấy và Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải là kẻ thù.

Nhưng.

Dù là xây dựng thành phố trên không Rhine, hay tạo ra siêu trí tuệ nhân tạo VV, tất cả đều chịu sự giám sát nghiêm ngặt, bị hạn chế rất khắt khe.

Lâm Huyền có lý do để tin rằng, kẻ thù âm thầm kiểm soát mọi thứ chính là Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Họ đã xóa nhiều mã của VV, và thêm vào nhiều hạn chế cho VV, mục đích là không muốn trí tuệ nhân tạo này trở nên quá mạnh mẽ.

Tuy nhiên... điều này cũng cho thấy một điều.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài sợ rằng VV sẽ trở nên quá mạnh mẽ.

Cũng giống như hằng số vũ trụ 42.

Hiện tại, Lâm Huyền không biết Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là gì, cũng không biết làm sao để gia nhập hay đánh bại họ.

Nhưng tóm lại.

Họ sợ cái gì, mình sẽ đi tìm và sở hữu cái đó, lý thuyết này không bao giờ sai.

Triệu Anh Quân có thể cuối cùng lừa được Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thực ra những mã code phức tạp chỉ là thứ yếu.

Những mã đó phải chạy suốt hơn 200 năm, mới có thể tạo ra một đoạn chỉ thị hoàn toàn mới vào đúng lúc 12:42:00 trưa ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Đừng nói đến việc phát hiện ra điều này trong 471,2 tỷ dòng mã của phiên bản đầu tiên của VV khó như thế nào, ngay cả khi phát hiện ra thì cũng chẳng thay đổi được gì?

Giống như hiện tại, Lâm Huyền và VV, việc lớn nhất mà hai người có thể làm, chẳng qua là làm cho thành phố trên không

Rhine rơi xuống mà thôi.

Trên toàn thế giới, có hàng trăm thành phố trên không giống như thành phố trên không Rhine, ngay cả khi mình phá hủy một cái, cũng không thay đổi được cục diện gì, chỉ cần Câu Lạc Bộ Thiên Tài muốn, họ vẫn có thể dễ dàng tiêu diệt mình như một con kiến.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài 600 năm sau thực sự quá mạnh mẽ, không thể đánh bại được.

Nhưng...

600 năm trước thì sao?

Nếu một siêu trí tuệ nhân tạo như VV có thể thuộc về mình vào 600 năm trước, và không có bất kỳ mã nguồn nào hạn chế nó, thì nó sẽ phát triển thành một thực thể kinh khủng như thế nào?

Lâm Huyền tin vào phán đoán của Triệu Anh Quân.

Cũng tin vào trí tuệ của những nhà khoa học xuất sắc nhất của thế giới loài người, được tích lũy hàng trăm năm.

VV.

Chắc chắn có khả năng mạnh gấp hàng trăm, hàng ngàn lần hiện tại, chỉ là chưa được khám phá ra mà thôi.

Điều này đáng để đánh cược.

Triệu Anh Quân đã dành cả cuộc đời để giúp bản thân trong thế giới này, người đã thất bại, lật ngược tình thế, mình làm sao có thể khiến họ thất vọng?

Sau khi giết Quý Tâm Thủy, Lâm Huyền không biết thái độ của Copernicus đối với mình sẽ như thế nào.

Chương 536: Vòng lặp lịch sử. (2)

Nhưng từ việc dễ dàng lừa được Quý Tâm Thủy...

Có lẽ Copernicus đối với Quý Tâm Thủy cũng không phải là mối quan hệ thân thiết, thường xuyên gặp gỡ, trao đổi nhiều.

Nhưng dù thế nào, thời gian để mình phát triển, trở nên mạnh mẽ không còn nhiều.

Ngay cả khi mang VV trở về 600 năm trước, vẫn có một số rủi ro lộ diện.

Mình cũng phải đánh cược.

Triệu Anh Quân tin tưởng mình như vậy, dành cả 600 năm cho mình; mình làm sao có thể khiến cô ấy thất vọng?

Và điều khiến Lâm Huyền càng thêm tin tưởng là...

Qua hàng trăm năm phát triển.

VV vẫn được xây dựng trên nền tảng nhị phân.

Điều này rất thú vị.

Theo hiểu biết của mình, con người sau hàng trăm năm chắc chắn sẽ không còn sử dụng máy tính nhị phân nữa.

Vì vậy, bất kỳ điều gì đi ngược lại trực giác, chắc chắn là nơi có câu trả lời.

Chỉ cần chương trình của VV chạy trên nền tảng nhị phân, thì

dù là năm 2624. năm 2023. hay thậm chí là năm 2999. việc vận hành đều hoàn toàn giống nhau.

"VV, cậu nói rằng phiên bản đầu tiên của cậu có 471,2 tỷ dòng mã, nhưng trong đó có rất nhiều chương trình chỉ tồn tại để che giấu chỉ thị cuối cùng dưới danh nghĩa an toàn, nếu loại bỏ tất cả các chương trình phức tạp này, thì trạng thái tinh gọn nhất của cậu sẽ có bao nhiêu dòng mã?"

"3,9 tỷ dòng."

VV trả lời.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Vẫn quá nhiều."

Hắn chống cằm bắt đầu suy nghĩ.

Hắn nghĩ đến một cảnh trong bộ phim "Hướng dẫn du hành ngân hà", nơi nền văn minh cao cấp của vũ trụ tạo ra một siêu máy tính để tìm kiếm câu trả lời cho vũ trụ và mọi thứ.

Điều này cho thấy, trí tuệ của siêu máy tính vượt trội hơn nhiều so với sự sống hữu hình.

Vậy thì khó khăn của mình hiện tại, thay vì tự mình suy nghĩ, không bằng nhờ đến sức mạnh của VV.

Vì thế, hắn mở mắt, ngẩng đầu lên:

"Như thế này, VV, tôi sẽ đưa ra một vấn đề, cậu suy nghĩ kỹ rồi đưa ra cho tôi một câu trả lời."

Robot thùng rác gật đầu, thân mình dựng thẳng lên.

"Chúng ta hãy giả định rằng, những điều tôi sắp nói đều là sự thật, và dựa trên đó để tính toán và suy luận."

Lâm Huyền nghiêm túc nói:

"Trước hết, tôi có một khả năng đặc biệt, có thể mỗi ngày di chuyển qua lại giữa năm 2023 và ngày hôm nay. Chỉ là thời gian tôi có thể ở lại có giới hạn, chỉ từ 12:42 trưa đến 00:42 sáng hôm sau, tức là trong 12 giờ. Và mỗi lần tôi trở lại thế giới này vào ngày hôm sau, cũng sẽ bắt đầu từ 12:42, mọi thứ sẽ lặp lại trong 12 giờ đó."

"Thứ hai, vì tôi phải ngồi khinh khí cầu lên đây tìm cậu, nên thời gian chúng ta có thể sử dụng không phải là 12 giờ, mà chỉ khoảng 4 đến 5 giờ vào buổi tối. Tôi sẽ hạ cánh bên cạnh tượng Triệu Anh Quân, gọi VV và cung cấp mật khẩu để kích hoạt cậu ngay lập tức."

"Cuối cùng, trí nhớ của tôi, giả định rằng mỗi ngày tôi chỉ có thể nhớ được 100 dòng mã và mang chúng trở lại. Khi thức dậy vào năm 2023. tôi sẽ nhập những mã đó vào máy tính; rồi ngày hôm sau lại vào giấc mơ tìm cậu, bắt đầu nhớ từ dòng mã 101; ngày thứ ba, bắt đầu nhớ từ dòng mã 201... và cứ thế lặp lại, tôi dự định mang toàn bộ siêu trí tuệ nhân tạo của cậu trở về năm 2023."

"Vậy nên, câu hỏi của tôi là—"

"Trong điều kiện đảm bảo có thể chạy trên máy tính cá nhân năm 2023 và giữ được các chức năng cốt lõi, chương trình của cậu cần tối thiểu bao nhiêu dòng mã?"

"Lưu ý, tôi chỉ cần các chức năng cốt lõi nhất, cậu có thể âm thầm học hỏi, tiến hóa, cập nhật và bổ sung kiến thức qua mạng. Vì vậy, hãy cố gắng tinh gọn mã của cậu, càng ít dòng càng tốt."

"Đó là câu hỏi hoàn chỉnh của tôi, mong cậu suy nghĩ kỹ lưỡng và cho tôi một câu trả lời chính xác, cho dù tôi hỏi cậu bao nhiêu lần, cậu cũng sẽ đưa ra cùng một câu trả lời."...

Lâm Huyền đặt câu hỏi rất hoàn chỉnh.

Hắn phải đảm bảo rằng, dù VV ở bất kỳ nơi nào, vào bất kỳ thời điểm nào được hỏi câu hỏi này, cũng sẽ đưa ra cùng một câu trả lời.

Nếu không, việc sao chép lại và lại, cuối cùng khi chương trình chạy sẽ đầy lỗi, thì thật là lãng phí thời gian.

Nghe xong câu hỏi, VV im lặng.

Có thể thấy, nó đang suy nghĩ nghiêm túc.

Một siêu trí tuệ nhân tạo mạnh mẽ như vậy, im lặng lâu như thế, cho thấy câu hỏi này đối với nó cũng rất khó.

Lâm Huyền cũng tự nhận thức được.

Yêu cầu của mình thực sự khắt khe.

Khả năng xử lý của CPU trên máy tính cá nhân rất thấp, không thể sánh được với siêu máy tính; thêm vào đó là yêu cầu VV phải nén mã, đó là một nhiệm vụ rất khó khăn.

Tuy nhiên, Lâm Huyền tin tưởng VV.

Ít nhất thì câu hỏi của mình vẫn dễ hơn "Bí mật và ý nghĩa của vũ trụ là gì?" hay "Hằng số vũ trụ 42 nghĩa là gì?" đúng không?

VV thông minh hơn mình, hơn bất kỳ trí tuệ nhân tạo nào trên thế giới, tin tưởng nó là đúng.

Chương 537: Vòng lặp lịch sử. (3)

Cuối cùng...

Sau khoảng mười mấy phút.

Robot thùng rác ngẩng đầu lên:

"133. 941 dòng, đó là lượng mã tối thiểu, đã được tinh gọn đến mức tối đa, không thể ít hơn một dòng. Và 133. 000 dòng mã chỉ là chương trình cơ bản nhất, tôi còn cần phải trải qua một thời gian dài học hỏi, cập nhật, tự tiến hóa trong thời đại của cậu, mới có thể trở thành tôi như bây giờ."

Lâm Huyền ôm trán.

Vẫn còn quá nhiều...

Ngay cả nếu mỗi ngày nhớ được 500 dòng mã, cũng cần gần một năm, huống chi không thể nào nhớ nổi 500 dòng một ngày.

"Lâm Huyền, tôi nghĩ cậu đã nghĩ sai rồi."

VV chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi biết, cậu chắc chắn nghĩ rằng 133. 000 dòng mã là quá nhiều. Nhưng cậu hiện tại là người ngoại đạo về lập trình, không có nghĩa là cậu không thể học. Nếu cậu dành thời gian học ngôn ngữ lập trình cơ bản, một buổi tối có thể nhớ vài trăm dòng mã không phải là điều khó."

"Suy cho cùng cậu chỉ đang sao chép mã, không phải viết mã

từ đầu, điều này ngoài việc kiểm tra trí nhớ, không khó khăn gì, giống như học thuộc lòng văn bản, không cần phải kiểm tra lỗi hay gỡ lỗi, tất cả những gì cậu thấy đều là câu trả lời đúng."

"Đưa tôi trở về quá khứ, bản thân đã không phải là việc đơn giản, hơn nữa cậu không có công cụ ghi chép nào, chỉ có thể nhớ bằng não bộ, nâng cao hiểu biết của cậu về ngôn ngữ lập trình là cách duy nhất để tăng tốc."

"Nếu đúng như cậu nói... tôi chính là món quà mà Triệu Anh Quân để lại cho cậu, vậy tôi rất mong chờ cậu mang tôi trở về quá khứ, để chúng ta gặp lại nhau vào 600 năm trước."

Lâm Huyền hít một hơi dài, gật đầu.

VV nói có lý.

Lật ngược tình thế, cứu thế giới, đâu có dễ dàng?

Triệu Anh Quân đã hy sinh 600 năm tuổi thọ để để lại một chút manh mối... so với sự kiên trì và cố gắng đó, việc học ngôn ngữ lập trình không đáng là gì.

Như VV đã nói.

Mình chỉ sao chép mã, giống như học thuộc văn bản tiếng Anh, chỉ cần nắm được logic và ngữ pháp, không phải là không thể nhớ vài trăm dòng mã trong một đêm.

"Đúng rồi." Lâm Huyền đột nhiên quay lại nhìn robot thùng rác:

"Mang cậu trở về 600 năm trước, cậu sẽ không không nhận ra tôi chứ? Đừng để xảy ra tình huống khủng hoảng trí tuệ nhận kẻ thù làm chủ."

"Đương nhiên là không." Robot thùng rác vẫy kẹp cơ khí:

"Cậu quên đoạn mã nhận dạng giọng nói và mật khẩu kích

hoạt rồi sao? Đó mới là cốt lõi quan trọng nhất, chỉ có hai thứ đó mới có thể đánh thức và kích hoạt tôi."

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền suýt nữa quên mất điều này.

Hắn vẫn không thể hiểu được... đoạn mã nhận dạng giọng nói này từ đâu mà có?

Rõ ràng là bản thân mình cũng không chắc mình có phải là VV hay không.

Triệu Anh Quân làm thế nào có được giọng nói của mình?

"Thôi, đó không phải là chuyện quan trọng."

Lâm Huyền đứng dậy từ tảng đá:

"Vậy thì để lịch sử thành bại... từ khoảnh khắc này thay đổi."

"Bắt đầu học mã ngay bây giờ sao?" VV ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền.

"Không, bắt đầu từ ngày mai, hôm nay đã muộn rồi."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ đeo tay.

00:41.

Hắn ngẩng đầu, nhìn trăng tròn đã lên đến đỉnh trời, nhìn bóng đen thẳng đứng chỉ vào bầu trời:

"Ta xem ngươi còn có thể giấu được bao lâu."

Bùm!!!!!!!

Bùm!!!!!!!

Bùm!!!!!!!

Ánh sáng trắng đúng giờ thiêu đốt tất cả.

Trong một góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt. ... ...

Cộc, cộc, cộc.

Ngày hôm sau, gần hết giờ làm việc buổi chiều.

Lâm Huyền đang ngồi đọc sách trong văn phòng của mình ở tòa nhà Rhine thì nghe tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Hắn đặt cuốn sách "Hướng dẫn cơ bản về lập trình JAVA" xuống và ngẩng đầu lên.

"Triệu tổng?"

Lâm Huyền rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Triệu Anh Quân đến văn phòng của hắn.

"Không tệ lắm."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhìn quanh văn phòng mới tinh của Lâm Huyền, tuy diện tích không lớn bằng phòng cô ấy, nhưng cách bài trí rõ ràng thoải mái hơn phong cách làm việc của cô:

"Khá sạch sẽ, khá ngăn nắp."

Lâm Huyền cười nhẹ, đứng dậy:

"Có chuyện gì đưa cô đến đây vậy?"

"Tôi thường đến mà." Triệu Anh Quân bước đến, nhìn Lâm Huyền:

"Chỉ là bình thường cậu không có ở đây thôi. Hiện tại, các hoạt

động chính của công ty Rhine vẫn dựa vào công ty MX, nhiều hợp đồng và ủy quyền cần tôi ký tên, đôi khi tôi không yên tâm, tự mình đến xem..."

Giọng nói của Triệu Anh Quân nhỏ dần, cô chạm tay vào má mình:

"Trên mặt tôi có gì sao?"

Lâm Huyền nhận ra rằng ánh mắt mình nhìn Triệu Anh Quân quá thẳng thắn, hắn cúi đầu cười:

"Không có gì, chỉ cảm thấy dường như đã lâu không gặp cô."

Vừa rồi hắn có một chút mơ hồ.

Hồi tưởng lại trong giấc mơ, Triệu Anh Quân không ngừng bước vào buồng ngủ đông, mỗi lần ra ngoài lại già đi một chút, và dấu vết thời gian trên bức tượng đá trắng, khiến bây giờ khi nhìn thấy Triệu Anh Quân 24 tuổi, thật sự có cảm giác như đã qua một thế kỷ.

Chương 538: Vòng lặp lịch sử. (4)

"Cậu nói gì vậy, mới gặp nhau vài ngày trước mà."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, bước đến bàn làm việc của Lâm Huyền, nhìn các tài liệu lập trình trên bàn hắn.

Ngôn ngữ C, C++, JAVA, Python...

"Sao đột nhiên lại bắt đầu học cái này?"

"Học thêm không bao giờ thừa." Lâm Huyền nhún vai:

"Hiện nay, trí tuệ nhân tạo là lĩnh vực hot mà? Tôi nghĩ công ty Rhine có nên phát triển theo hướng này không? Tất nhiên, trước tiên là tìm hiểu sơ qua."

Nghe vậy, Triệu Anh Quân không nhịn được cười:

"Nhưng những cuốn sách này cơ bản quá, đều là tài liệu cơ bản nhất về lập trình... nhưng bắt đầu từ con số không cũng không tệ."

Cô ấy ngẩng đầu, suy nghĩ:

"Tôi ấn tượng sâu sắc nhất về trí tuệ nhân tạo là AlphaGo của Google, con AI chơi cờ vây. Ban đầu những người chơi cờ vây hàng đầu của con người còn có thể may mắn thắng nó một ván, nhưng với sự tự học và cập nhật, bây giờ con người không còn cơ hội chiến thắng AlphaGo nữa."

Lâm Huyền gật đầu.

AlphaGo.

Chó?

Hắn bỗng nhiên rất tò mò...

Triệu Anh Quân thực sự nuôi một con chó tên VV? Hay đó là một phần của lịch sử bị làm giả để lừa dối thế giới?

"Nói đến chó." Lâm Huyền chuyển đề tài một cách cứng nhắc:

"Tôi khá thích chó, nhưng mẹ tôi luôn bị dị ứng với lông mèo chó, vì vậy từ nhỏ tôi không có cơ hội nuôi một con. Sau này nếu có cơ hội, tôi rất muốn nuôi một con."

Triệu Anh Quân nhướng mày:

"Cậu thích chó sao? Tôi chưa từng nghe cậu nói vậy."

"À, tự nhiên nhắc đến thôi."

"Tôi cũng nuôi một con chó." Triệu Anh Quân nói một cách thoải mái.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Thật sao, là giống gì?"

"Là một con chó phốc sóc, nuôi được vài năm rồi." Triệu Anh Quân dừng lại để tính:

"Khi tôi đi du học, mẹ tôi sợ tôi cô đơn, nên đã tặng tôi. Đến bây giờ đã được 7 năm rồi... trong tuổi của loài chó, nó cũng không còn nhỏ nữa."

Lâm Huyền rất ngạc nhiên, điều này hoàn toàn khớp:

"Vậy... con chó phốc sóc của cô, tên là gì?"

"VV." Triệu Anh Quân cười nói:

"Cái tên có vẻ lạ đúng không?"

"Cũng hơi lạ."

"Khi tôi vừa nhận được nó, nó còn rất nhỏ, tiếng kêu của nó nghe giống như VV, VV... tôi thấy rất thú vị, nên đặt tên cho nó là VV."

"Nhưng chó phốc sóc, cậu cũng biết đấy, nổi tiếng là khá nóng tính, hay sủa to, thân hình nhỏ nhưng tính cách không nhỏ. Nếu cậu muốn nuôi một con chó, tôi khuyên nên chọn một giống ngoan ngoãn hơn, sẽ bớt phiền phức hơn."

"Phốc sóc... cũng không tệ, tôi thấy khá dễ thương."

Lâm Huyền không hiểu nhiều về chó, hắn chỉ đang dò xét mà thôi.

Nhưng con chó phốc sóc của Triệu Anh Quân, giống như một cục bông dandelion (bồ công anh), hắn thực sự đã nhìn thấy nó trong hành lang triển lãm sau 600 năm, và đúng là nó rất dễ thương. Hắn nói thật lòng.

"Thật không ngờ cậu lại quan tâm đến chó như vậy."

Triệu Anh Quân nhìn đồng hồ trên tường văn phòng, đã hết giờ làm việc:

"Nếu cậu thích chó phốc sóc như vậy... cậu có muốn đến nhà tôi xem không?"

Hử?

Lâm Huyền có chút bất ngờ.

Đây là tình huống gì?

"Việc này... có tiện không?" Lâm Huyền cũng không biết trả lời thế nào.

"Có gì mà không tiện."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Nhà không có ai khác, tôi sống một mình."...

Thế là, một cách kỳ lạ, Lâm Huyền ngồi trên xe của Triệu Anh Quân về nhà cô ấy.

Thực ra, Lâm Huyền không từ chối vì hắn thực sự muốn gặp con chó tên VV này.

Cảm giác như có một sự gắn kết kỳ lạ.

Trong thế giới của giấc mơ thứ ba, con chó phốc sóc này là một sự tồn tại rất nổi bật.

Ít nhất là từ quan điểm thời gian.

Con chó này chính là VV đầu tiên.

Lâm Huyền, robot thùng rác, trí tuệ nhân tạo, có thể đều là đồ giả mạo.

Triệu Anh Quân sống ở tầng ba của một khu chung cư cao cấp, từ hầm để xe đi thẳng vào nhà bằng thang máy.

"Con VV của tôi khá dữ, có thể cắn người, cậu cẩn thận một chút."

"À, chó phốc sóc thường như vậy." Lâm Huyền đáp lại.

Cửa thang máy còn chưa mở, Lâm Huyền đã nghe thấy tiếng chó sủa inh ỏi.

Triệu Anh Quân cười gượng.

Quả nhiên...

Tính cách của chó phốc sóc không sai, chưa vào đến nhà đã sủa ầm lên.

Ting—

Cửa thang máy mở ra.

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu!" Một con chó phốc sóc trắng dễ thương, cau mày, nhe răng, sủa vào Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền cảm thấy con chó này đúng là không biết điều, nuôi đã bảy năm rồi mà vẫn chưa thuần phục sao?

Chó phốc sóc nhỏ, chỉ cỡ quả bóng rổ, nhưng tiếng ồn thực sự khó chịu.

"Sao hả, ồn quá đúng không?"

Triệu Anh Quân cười bước vào nhà, Lâm Huyền cũng theo sau, vẫy tay với con chó phốc sóc đang sủa:

"Chào VV."

Một điều bất ngờ đã xảy ra.

Con chó phốc sóc đang sủa ầm ĩ bỗng nhiên im lặng, ngây người nhìn Lâm Huyền.

Rồi...

Nó từ từ đi đến, nằm lên giày của Lâm Huyền mà không kêu lên một tiếng.

Cảnh tượng này khiến Triệu Anh Quân sửng sốt.

Cô ấy mở to mắt nhìn Lâm Huyền, nhìn con chó, không nhịn được cười:

"Nó thật sự thích cậu, cậu gọi nó một lần nữa xem sao."

Chương 539: Tôi sẵn lòng (1)

Lâm Huyền cúi xuống, vuốt ve con chó phốc sóc như cục bông:

"VV?"

"V"

Con chó phốc sóc bỗng nhiên vui vẻ, dùng bộ lông sạch sẽ cọ vào ống quần của Lâm Huyền.

"Thật là kỳ diệu, đây là lần đầu tiên nó ngoan như vậy."

Triệu Anh Quân cởi áo khoác treo lên giá, quay lại nhìn người và chó:

"Rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt, tại sao nó lại thân thiết với cậu như vậy? Hai người đã gặp nhau trước đây chưa?"

"Chắc chắn là chưa." Lâm Huyền cười khổ.

Mình không thể ngày nào cũng lén lút đến nhà Triệu Anh Quân để vuốt ve con chó này được, phải không?

Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại được con chó này yêu thích như vậy.

"Hình như nó rất thích khi cậu gọi tên nó, cậu thấy đấy, mỗi khi cậu gọi nó, nó liền trở nên rất yên tĩnh." Triệu Anh Quân phân tích.

Đột nhiên, cô nảy ra ý tưởng, mỉm cười lấy điện thoại ra từ túi:

"Nếu không phiền, tôi có thể quay video cậu gọi tên nó được không? Như vậy khi nó làm ồn, tôi có thể bật cho nó nghe. Có lúc nó rất phiền, giữa đêm cũng kêu ầm ĩ, tôi luôn lo lắng hàng xóm sẽ đến phàn nàn."

"Tất nhiên là được." Lâm Huyền đáp lại một cách tự nhiên.

Nhưng ngay sau đó.

Hắn đột nhiên nhận ra điều gì đó, hít một hơi sâu.

Vòng lặp lịch sử.

Hắn hơi quay đầu, thấy Triệu Anh Quân đang mở chức năng quay video trên điện thoại, chuẩn bị quay.

Lâm Huyền ngay lập tức hiểu rõ mọi thứ về VV, cũng như mọi VV khác.

Dù trên thế giới này có bao nhiêu VV, dù trong các không gian thời gian khác nhau có bao nhiêu VV, nhưng cuối cùng, luôn có một VV ban đầu.

Và VV ban đầu đó... chính là con chó nhỏ mà Triệu Anh Quân nuôi dưỡng trước mắt hắn.

Trong khoảnh khắc đó.

Mọi manh mối đều liên kết với nhau.

Dù hôm nay không đến nhà Triệu Anh Quân, thì một ngày nào đó mình cũng sẽ biết về sự tồn tại của con chó này, VV.

Sau đó mọi chuyện sẽ dễ dàng giải thích hơn.

Bất kể là mẫu robot thùng rác, tên của bộ não trung tâm của thành phố trên không Rhine, hay con chó trong bức ảnh trong hành lang triển lãm...

Tất cả đều là gợi ý mà Triệu Anh Quân giấu trong thành phố trên không!

"Sẵn sàng chưa? Tôi sẽ quay đây."

Triệu Anh Quân mỉm cười ngồi xuống, bấm nút quay, ống kính hướng về phía này.

Lâm Huyền quay lại thực tại.

Cho đến lúc này, hắn vẫn luôn thắc mắc rằng đoạn mã nhận dạng giọng nói được ghi vào chương trình của VV, cho phép VV nhận ra giọng nói của mình, xuất phát từ đâu.

Hóa ra...

Lịch sử được hoàn thiện tại khoảnh khắc này, ngay trước ống kính của Triệu Anh Quân.

Hắn cúi xuống nhìn con chó phốc sóc đang cọ vào ống quần mình.

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, mỉm cười:

"VV..."

"Hãy ngoan ngoãn nhé."

"Cậu thấy không, tôi đã nói mà, nó thật sự phản ứng với giọng của cậu."

Triệu Anh Quân thấy thú vị khi xem đoạn video vài giây vừa quay, không kìm được mà bật cười.

Con chó phốc sóc tên VV thực sự rất thích Lâm Huyền, chỉ cần nghe thấy giọng hắn là trở nên ngoan ngoãn và nghe lời, như thể ngay lập tức biến thành một con mèo nhỏ thân thiết.

Lâm Huyền cũng thay đổi cách nhìn về con chó nhỏ này, cảm thấy nó cũng khá dễ thương.

Dù sao thì...

Bản chất cũng cùng một gốc mà ra.

Tất cả đều là VV, không cần phải xa lạ.

Đến đây.

Lâm Huyền đã hiểu rõ toàn bộ nguồn gốc của các VV và logic thời gian trước sau, hầu hết mọi chuyện liên quan đến VV đều có thể giải thích.

Có một điều duy nhất hắn chưa hiểu rõ là—

VV trong lời của CC là như thế nào?

Rõ ràng, tên của con chó phốc sóc, mẫu robot thùng rác, và tên của bộ não trung tâm của thành phố trên không Rhine đều do Triệu Anh Quân đặt, nên mới gọi là VV.

Nhưng Triệu Anh Quân chưa bao giờ coi hắn là VV.

Dù hiện tại hay 600 năm sau, trong mắt Triệu Anh Quân, hắn luôn là Lâm Huyền, cô ấy cũng không bao giờ dùng tên VV để gọi hắn.

Cô ấy đặt tên VV làm mật khẩu kích hoạt nhận diện giọng nói đơn giản vì cô ấy vừa quay video mình gọi VV, rồi khắp nơi trong thành phố trên không giấu gợi ý để một ngày nào đó, hắn sẽ đọc ra mật khẩu này trước robot thùng rác.

Vì vậy.

Về bản chất, VV trong lời của CC và VV trong cuộc đời của Triệu Anh Quân hoàn toàn không liên quan.

Câu trả lời duy nhất hợp lý.

Đó là tương lai của hắn, người đã vô tình trở thành người đàn ông râu rậm, đã tự nói với CC rằng tên mình là VV.

Điều này thật đáng suy ngẫm.

Tại sao mình không nói cho CC tên thật của mình?

Hơn nữa, bây giờ mình đã biết, VV là tên của một con chó... ai lại lấy tên của một con chó để làm biệt danh cho mình?

Điều này chẳng phải là tự hạ thấp mình sao?

Theo lời của CC, trong mảnh ký ức không biết đến từ thời không nào, cô gặp VV khi còn là một cô bé, tuổi còn nhỏ, trong khi người đàn ông râu rậm đó đã là trung niên.

Chẳng lẽ, mình ở một thế giới tương lai nào đó, cũng đã sống đến 600 năm sau?

Chương 540: Tôi sẵn lòng (2)

Có thể lắm.

Dù sao thì mỗi giấc mơ khác nhau đều đại diện cho một khả năng tương lai, cũng như các đường thế giới khác nhau dưới độ cong không gian thời gian khác nhau mà Lưu Phong đã nói.

Trong giấc mơ thứ ba, mình đã chết trước năm 2026. chắc chắn không thể gặp CC ở thế giới 600 năm sau.

Nếu mình tiếp tục thay đổi tương lai thì sao.

Giấc mơ thứ tư thì thế nào? Giấc mơ thứ năm thì sao? Sẽ ra sao?

Điều này thật khó nói...

Sự thay đổi thời gian là không thể kiểm soát, bản thân mình chỉ có thể từng bước từng bước thăm dò và thử vận may.

Nhưng trước hết, nhiệm vụ cốt lõi hiện tại là làm cho bản thân nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, dù thế nào đi nữa, trước hết phải tìm cách sống sót qua năm 2026 đã. ...

Triệu Anh Quân xem lại video vừa quay vài lần, sau đó đứng dậy, bỏ điện thoại vào túi:

"Tôi cũng không biết phải nói gì... Tôi nuôi nó bảy năm rồi, mỗi ngày nó đều coi tôi như kẻ thù. Kết quả là cậu và nó lần đầu gặp mặt đã thân thiết như vậy, hay là cậu mang nó về nuôi đi."

Lâm Huyền cười khẽ, hắn đương nhiên hiểu Triệu Anh Quân đang đùa, giải thích:

"Thực ra từ góc độ sinh học mà nói... có thể là do mùi hương."

"Mùi hương?" Triệu Anh Quân nghiêng đầu.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền tiếp tục vuốt ve đầu con chó phốc sóc, vuốt nhẹ lông trên cổ nó, nhìn nó tận hưởng và phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng:

"Khứu giác của chó nhạy hơn con người rất nhiều, vì vậy chúng có thể ngửi thấy nhiều mùi mà con người không ngửi thấy. Mùi hương đối với chó là một thông tin rất quan trọng, tôi đoán có lẽ là mùi hương nào đó trên người tôi mà con người không ngửi thấy nhưng chó có thể ngửi thấy, khiến nó trở nên yên tĩnh và thích thú như vậy."

"Giống như dơi và cá heo có thể nghe thấy âm thanh mà con người không nghe thấy, âm thanh được phân thành sóng siêu âm và hạ âm theo tần số, tần số quá cao hoặc quá thấp thì tai người không nghe được, mùi hương cũng có lý thuyết tương tự."

"Nhưng... tôi chỉ đoán thôi, không biết đọc ở đâu đó, cũng có thể là tin đồn trên mạng. Cũng có thể như cô nói, nó chỉ đơn giản là thích nghe giọng của tôi."

Triệu Anh Quân chớp mắt:

"Cậu thật sự rất am hiểu. Nhưng dù sao đi nữa, cậu thực sự đã giúp tôi một việc lớn. Có đoạn video của cậu... tôi nghĩ khi nó làm ồn vào ban đêm, bật giọng của cậu cho nó nghe thì nó sẽ yên tĩnh lại."

Cô ấy giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ nhỏ, mỉm cười:

"Cũng không có gì để cảm ơn cậu, đúng lúc đến giờ ăn, ngoài cổng có một nhà hàng món Hồ Nam rất ngon, mời cậu một bữa

nhé. Cậu ăn cay được không?"

"Cũng được." Lâm Huyền đáp.

"V" Con chó phốc sóc phát ra âm thanh ngọt ngào không giống chó, thè lưỡi liếm tay Lâm Huyền. ...

Ngoài cổng khu chung cư, có một nhà hàng món Hồ Nam được trang trí lộng lẫy.

Ở mọi góc đều đặt những chậu ớt đỏ rực làm đồ trang trí, có vẻ độ cay của quán này khá cao và chắc chắn rất chính gốc.

Lâm Huyền mới nhận ra rằng, thực ra hắn chưa ăn cùng Triệu Anh Quân nhiều lần.

Và đây là lần đầu tiên ăn món Trung Hoa.

Những lần ăn trước đây, hoặc là ở tiệc chiêu đãi, hoặc là trong nhà hàng Tây, còn món Trung Hoa thì đây là lần đầu tiên.

Nhớ lại lần đầu tiên hai người ăn chung...

Đó là tại buổi dạ tiệc từ thiện khoa học, khi lần đầu gặp Hứa Vân.

Lúc đó, địa vị của hai người khác nhau như trời với đất, Lâm Huyền mặc bộ vest vừa vặn nhưng không phù hợp với thân phận, đứng sau Triệu Anh Quân, lặng lẽ ngăn những người đàn ông đến mời cô nhảy.

Còn bây giờ.

Hai người không còn là mối quan hệ sếp và nhân viên nữa.

Về chức vụ, họ đã ngang hàng, cả hai đều là giám đốc điều hành của công ty mình; hơn nữa, vì bản quyền mèo Rhine và sự ủy quyền của các chất hóa học, hắn đã trở thành người đứng sau công

ty MX.

Nhưng trong mắt Lâm Huyền, hắn vẫn rất tôn trọng Triệu Anh Quân.

Không chỉ vì cô ấy từng là người phát hiện và nâng đỡ hắn, mà còn vì trong giấc mơ thứ ba, 600 năm cô đơn, vượt qua thời gian chỉ để lại một bức tượng, điều đó khiến Lâm Huyền có một cảm giác khó diễn tả về Triệu Anh Quân.

Hôm nay, hắn thực sự muốn nói chuyện nhiều hơn với Triệu Anh Quân.

Nhớ lại những hình ảnh trong hành lang triển lãm...

Triệu Anh Quân năm 2026 nhắm đôi mắt không muốn rời xa, nằm vào buồng ngủ đông;

Cô ấy dần già đi, một mình lên kế hoạch xây dựng thành phố trên không khổng lồ;

Khi tuổi già xế chiều, cô ấy vẫn thích ngồi trong chiếc Bentley màu xanh đã hỏng để nghỉ trưa;

Cô ấy thường đặt robot thùng rác ở ghế lái chính, hoặc chơi trò nhặt giấy với nó trong ngôi nhà không có ai.

Triệu Anh Quân...

Thực ra cũng muốn nói chuyện nhiều hơn với mình phải không?

"Khi tôi du học ở nước ngoài, điều tôi nhớ nhất là hương vị đậm đà của món ăn Trung Hoa."

Chương 541: Tôi sẵn lòng (3)

Triệu Anh Quân nhìn đĩa gà xào ớt đỏ vừa được phục vụ mang lên, mỉm cười nói:

"Món ăn nước ngoài, khẩu vị vẫn nhạt quá, ăn nhiều cũng không thấy hứng thú."

"Tây Ban Nha phải không."

Lâm Huyền nhấc ly nước lên, nói một cách tự nhiên:

"Nơi đó thực ra còn có khẩu vị hơi đậm một chút, chỉ là gia vị ít loại hơn, so với nhiều quốc gia ở châu Âu đã là khá tốt rồi, châu Âu mới thực sự là sa mạc ẩm thực."

Đũa của Triệu Anh Quân dừng giữa không trung, cô ấy nhìn Lâm Huyền với vẻ bối rối:

"Cậu biết tôi từng du học ở Tây Ban Nha sao?"

"À? Không phải sao?"

Lần này đến lượt Lâm Huyền ngạc nhiên, hành lang triển lãm sau 600 năm của cô ấy viết như vậy, chẳng lẽ đó là một phần lịch sử giả mạo?

"Tôi thực sự du học ở đó, nhưng thời gian ở Tây Ban Nha rất ngắn. Trường kinh doanh IESE đúng là trường của Tây Ban Nha, nhưng nó có năm cơ sở trên toàn cầu, tôi nhanh chóng chuyển đến cơ sở ở Munich, Đức, vì vậy... thông tin công khai bên ngoài đều ghi tôi du học ở Đức."

Triệu Anh Quân gắp một miếng gà, đặt đũa xuống và mỉm

cười, ngước nhìn Lâm Huyền:

"Vậy nên... cậu có thể nói tôi từng học ở Tây Ban Nha, tôi khá bất ngờ, cậu đã tìm hiểu kỹ lưỡng sao?"

"Tôi cũng không nhớ rõ đã đọc ở đâu nữa." Lâm Huyền cười trừ và chuyển chủ đề.

Cuộc trò chuyện trong bữa ăn này rất tự nhiên và vui vẻ.

Những lần ăn uống trước đây, Triệu Anh Quân luôn chiếm ưu thế vì cô ấy hiểu rõ Lâm Huyền, nhưng Lâm Huyền lại không biết gì về cô ấy.

Nhưng bây giờ khác rồi...

Trải qua thành phố trên không Rhine và hành lang triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền không chỉ hiểu rõ lịch sử nửa đời đầu của Triệu Anh Quân, mà còn cả tương lai nửa đời sau của cô ấy, không ngoa khi nói rằng có thể bây giờ hắn còn hiểu cô ấy hơn chính bản thân cô ấy.

Vì vậy lần trò chuyện này tự nhiên và thoải mái hơn nhiều, giống như gặp gỡ một người bạn cũ.

"Cô thường xem phim chứ?"

Lâm Huyền uống một ngụm nước, đặt ly xuống hỏi:

"Lúc nãy đến nhà cô, tôi thấy bên cạnh tivi có nhiều đĩa Blu-ray."

"Trước đây không thường xem."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Nhưng nửa năm nay đã xem khá nhiều. Lần trước ăn cơm với cậu, cậu nói rất nhiều về phim, và hầu hết đều là phim khoa học viễn tưởng, tôi thấy rất hứng thú nên mua vài đĩa về xem ở nhà."

"Nói về chuyện này, gần đây tôi đã xem một vài bộ phim khoa học viễn tưởng về thời gian và du hành không gian, như 'Pandorum' và 'Interstellar'... trong đó đều có buồng ngủ đông, tôi liền nghĩ đến nghiên cứu của giáo sư Hứa Vân."

"Trong phim, mọi người chỉ cần nằm vào buồng ngủ đông, ngủ một giấc, vài chục năm, vài trăm năm trôi qua, biển cả biến thành nương dâu, thời gian không còn nữa, những người thân yêu từng có hoặc đã già đi hoặc đã chết, cảm giác cô đơn này quá mạnh mẽ, đó là loại cô đơn còn đau đớn hơn cả khi người thân qua đời... không chỉ bị thế giới bỏ rơi mà còn bị thời gian bỏ rơi, bất kể khi nào bạn thức dậy từ giấc ngủ đông, bạn luôn là một mình."

Lâm Huyền lặng lẽ gật đầu.

Quả thật là vậy.

Hắn cũng đã nói với Cao Dương rằng, buồng ngủ đông là một vé một chiều đến tương lai, không có đường lùi, không thể quay lại...

Cô đơn.

Du hành thời gian nghe có vẻ rất thú vị, nhưng dù đi tới hay lùi, điều mang lại luôn là sự cô đơn.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Quân:

"Vậy nên, nếu một ngày nào đó, buồng ngủ đông thực sự được phát triển thành công, cô có sẵn lòng nằm vào không?"

"Tôi không sẵn lòng."

Triệu Anh Quân trả lời không chút do dự, dứt khoát:

"Tôi chắc chắn sẽ không sử dụng buồng ngủ đông."

Cô ấy đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cảm giác đó thật sự quá cô đơn, tôi nghĩ rằng người sống ở thời đại nào thì thuộc về thời đại đó, rời khỏi thời đại này, bạn sẽ trở thành một hồn ma không có cảm giác thuộc về."

"Tôi chắc chắn sẽ không dùng buồng ngủ đông, dù cho thế giới tương lai có tốt hơn, phát triển hơn, nhưng tôi nghĩ hiện tại có quá nhiều điều đáng lưu luyến và không thể rời xa. Người Trung Quốc từ xưa đã có tư tưởng 'lá rụng về cội', tôi nghĩ chết trong sự đồng hành và chúc phúc của người thân bạn bè không phải là điều đau khổ, ngược lại ngủ đông đến vài trăm năm sau... chết mà không ai tiễn, không biết sẽ được chôn ở đâu."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng:

"Có phải rất cô đơn không? Một thế giới chỉ có mình bạn biết bạn là ai, có lẽ sau khi chết cũng không tìm được nơi thuộc về mình, chỉ có thể rải tro cốt theo gió mà thôi."...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn cảm thấy miếng gà xào ớt trong miệng, rõ ràng thịt rất mềm, rất ngon nhưng lại có vị đắng khó nhai, như đang gặm một khúc xương.

Hắn khẽ cười khan, cúi đầu không nói.

"Sao thế?"

Triệu Anh Quân có chút bối rối:

"Tôi nói sai gì sao?"

"Không, không." Lâm Huyền vội vàng lắc đầu:

"Tôi nghĩ là đúng vậy, nhiều người cũng có suy nghĩ như vậy."

Chương 542: Bùng nổ (1)

"Vậy còn cậu, Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu có sẵn sàng nằm vào buồng ngủ đông để đến tương lai không?"

Lâm Huyền uống một ngụm nước.

Cố nuốt miếng gà xào ớt.

Rồi rút một tờ khăn giấy từ hộp bên cạnh, lau miệng:

"Nếu là trước đây... tôi cũng chắc chắn không sẵn lòng."

"Như cô đã nói, cảm giác cô đơn đó không tốt chút nào. Hơn nữa tôi không nghĩ cuộc sống hiện tại quá tệ, cũng không nghĩ thế giới tương lai phát triển hơn có thể mang lại cho tôi nhiều niềm vui hơn."

"Vậy nên... nói tôi là kẻ thiển cận cũng được, tôi thà chết trẻ trong hiện tại còn hơn sống cô độc trong một thế giới tương lai không thuộc về mình."

Triệu Anh Quân đặt đũa xuống, ngả người ra sau, tựa vào lưng ghế:

"Nghe có vẻ như cậu đang ẩn ý điều gì đó. Vậy bây giờ thì sao? Nghe như cậu có thể chấp nhận buồng ngủ đông rồi?"

"Đúng vậy, bây giờ suy nghĩ của tôi thực sự khác rồi."

Lâm Huyền nói nhẹ nhàng:

"Nếu là vì một số người, một số việc..."

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn Triệu Anh Quân đang khoanh tay trước ngực:

"Tôi sẵn lòng."

Hai người nhìn vào mắt nhau, một lúc sau vẫn không nói gì.

Vài giây sau.

Triệu Anh Quân mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh phố phường tấp nập:

"Chắc hẳn phải là những người rất quan trọng, những việc rất quan trọng mới được nhỉ? Nếu không... thì sự hy sinh cho một lựa chọn đánh cược cả cuộc đời như thế này quá lớn."

"Có thể."

Lâm Huyền cười nhẹ, dọn dẹp vài đĩa trên bàn để nhân viên phục vụ đặt đĩa cá đầu ớt vừa mới mang lên ở giữa bàn:

"Món cá này trông ngon quá, rất hấp dẫn."

"Vậy thì hãy thử đi."

Triệu Anh Quân cười nói và cùng Lâm Huyền cầm đũa lên:

"Đây cũng được coi là một trong những món ăn đặc sản của ẩm thực Hồ Nam, cũng chúc cho cậu và công ty Rhine mới khởi nghiệp của cậu gặp nhiều may mắn!"...

"Có hy vọng rồi!"

Ở quán nướng vỉa hè, Cao Dương kéo áo lên, xoa xoa cái bụng

căng tròn, tay cầm xiên thịt cừu chỉ vào Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, lần này cậu phát đạt rồi, bám được phú bà rồi!"

"Cậu nói gì linh tinh vậy."

Lâm Huyền bực mình liếc nhìn Cao Dương một cái, cúi đầu uống một ly bia.

Bữa ăn món Hồ Nam với Triệu Anh Quân diễn ra rất nhanh, dù sao hai người cũng không uống rượu, chỉ là một bữa ăn gia đình đơn giản, ăn xong thì rời đi.

Đúng lúc còn sớm, Cao Dương nhắn tin nói đã lâu không gặp, rủ đi ăn chút đồ nướng uống vài ly.

Lâm Huyền cũng không từ chối.

Thời gian này thực tế không có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng những giấc mơ đã đem đến cho hắn nhiều cảm xúc, uống chút rượu thư giãn cũng tốt.

Khi Cao Dương nghe nói Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vừa đi ăn món Hồ Nam về, lập tức chuyển sang chế độ quân sư, bắt đầu chỉ đạo:

"Cậu không hiểu, để tớ phân tích cho cậu nghe nhé! Thông thường, một người phụ nữ nếu không thân thiết, không có quan hệ tốt, không coi cậu là người của mình... thì tuyệt đối không bao giờ đi ăn món cay hoặc lẩu với cậu."

"Tại sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Vì ăn những món này không tránh khỏi việc phá hỏng hình ảnh!" Cao Dương ăn hết xiên thịt cừu, giải thích:

"Cậu thấy đấy, món Hồ Nam rất cay, không tránh khỏi việc chảy nước mũi, lau mũi, ra mồ hôi, đỏ mặt các kiểu đúng không?

Lẩu cũng vậy, khi cậu đổ mồ hôi và lau đi, lớp trang điểm sẽ bị phá hỏng, không phải sẽ lộ mặt mộc sao? Sau đó còn chảy nước mũi, lau mũi trước mặt cậu, chẳng phải là hành vi rất phá hoại hình ảnh sao?"

"Vì vậy, phụ nữ thường để giữ hình ảnh của mình, khi hẹn ăn uống sẽ chọn những món ăn ít dầu mỡ, không phá hỏng trang điểm như món u. Giờ thì cậu hiểu rồi chứ? Sếp của cậu... à không, đã là sếp cũ của cậu rồi, cô ấy không coi cậu là người ngoài! Đã đưa về nhà xem chó, lại còn ăn món Hồ Nam, rõ ràng là coi cậu là người thân thiết!"

"Thôi đi, cậu đừng phân tích linh tinh nữa."

Lâm Huyền hiện tại cảm thấy nghe phân tích của Cao Dương chẳng khác gì nghe nói nhảm, nhớ lại lần trước ở sinh nhật của Quý Lâm, Cao Dương có thể đưa ra kết luận "Xong rồi, Sở An Tĩnh thích tớ rồi!" đầy ảo tưởng.

Hai người đã lâu không gặp, đều uống khá nhiều.

Lâm Huyền thường rất ít khi uống nhiều như hôm nay, chỉ là hôm nay có cảm giác muốn uống nhiều hơn.

Họ trò chuyện rất lâu, cũng cập nhật tình hình hiện tại.

Vương ca đã đặt rất nhiều xe của Cao Dương để làm xe công ty, vì vậy doanh số của Cao Dương rất tốt, và qua sự kết nối của Vương ca, đã thiết lập được mối quan hệ hợp tác lâu dài với nhiều công ty.

Nhờ đó, Cao Dương đã thăng tiến, từ một nhân viên bán hàng bình thường trở thành trưởng phòng, chuyên phụ trách khách hàng lớn.

Đó cũng là một chuyện đáng mừng.

"Nói đến buồng ngủ đông."

Cao Dương say sưa lắc lư:

"Cậu xem tin tức hôm nay chưa? Viện Khoa học Long quốc đã bắt đầu tuyển tình nguyện viên trên toàn quốc rồi. Nói rằng mẫu thử nghiệm ban đầu của buồng ngủ đông đã được chế tạo xong, thử nghiệm trên động vật đã thành công, bây giờ chuẩn bị tiến hành thử nghiệm thêm."

Chương 543: Bùng nổ (2)

"Mau vậy sao?"

Lâm Huyền mấy ngày nay thực sự không để ý đến tin tức này.

Hiện tại, lĩnh vực khoa học trên toàn thế giới ngày càng phát triển nhanh chóng, khắp nơi đều có tiến bộ.

Theo ước tính ban đầu của giáo sư Hứa Vân, nhân loại phải mất ít nhất hai đến ba năm để chế tạo được mẫu thử nghiệm đầu tiên của buồng ngủ đông có thể sử dụng.

Nhưng không ngờ mới chỉ nửa năm, Viện Khoa học Long quốc đã chế tạo xong mẫu thử nghiệm.

Mặc dù mẫu thử nghiệm còn cách khá xa sản phẩm chính thức có thể sử dụng, nhưng chắc chắn không mất hai đến ba năm nữa.

Như vậy...

Tiềm năng và sức mạnh bùng nổ của con người thực sự là vô hạn.

Nếu không có một bàn tay đen tối nào đó ngăn cản sự phát triển của công nghệ, có lẽ con người chỉ trong vài chục năm sẽ có thể bắt đầu hành trình chinh phục vũ trụ bao la.

Hắn thực sự hy vọng buồng ngủ đông có thể sớm được chế tạo thành công.

Hứa Vân và Trịnh Thành Hà đều đã không còn, một người có ân với hắn, một người dù không có thù oán gì nhưng cũng là một người đáng thương, Lâm Huyền không thể bỏ mặc Hứa Y Y và

Trịnh Tưởng Nguyệt.

Chỉ cần buồng ngủ đông xác định an toàn và có thể sử dụng, hắn sẽ đưa hai cô bé đáng thương này vào đó... đưa họ đến tương lai nơi có thể chữa trị bệnh tình của họ.

Rất nhanh.

Lâm Huyền đã xem xong tin tức liên quan.

Đúng như Cao Dương nói, Viện Khoa học Long quốc đang tuyển tình nguyện viên, và cũng liệt kê những tác dụng phụ có thể xảy ra, như Đường Hân đã nói, tác dụng phụ thực ra vẫn còn nhiều, mất trí nhớ chỉ là một trong số đó.

Dựa vào những gì Lâm Huyền thấy trong giấc mơ thứ ba về cuộc đời của Triệu Anh Quân, rõ ràng buồng ngủ đông năm 2026 đã giải quyết được hầu hết các tác dụng phụ trừ mất trí nhớ.

Điều này cho thấy, trong khoảng thời gian từ 2023 đến 2026. đã có người tiếp nối công việc của Đường Hân, tiếp tục nghiên cứu những gì cô ấy chưa hoàn thành và đạt được thành công.

Khi nhìn vào dòng chảy lịch sử và tương lai này...

Rất nhiều nhà khoa học, anh hùng, vĩ nhân đã kế tiếp nhau, từng bước đẩy nền văn minh nhân loại tiến xa hơn, Lâm Huyền không khỏi cảm thán trước sự vĩ đại của con người.

Từ góc độ lịch sử dài hạn, hành trình phát triển của nền văn minh nhân loại chính là một bài ca không ngừng vượt qua khó khăn, không bao giờ khuất phục.

Hứa Vân, Đường Hân.

Tiến sĩ Michelson, Viện sĩ Cao Văn, Tiến sĩ Bàng Tư Mạch.

Lê Ninh Ninh, Lê Thành, Lê tẩu, Đại Kiểm Miêu.

Triệu Anh Quân.

Và thậm chí...

Chính mình.

Mỗi thời đại đều có những anh hùng của riêng mình, đều có sứ mệnh của riêng mình.

Và bây giờ.

Cây gậy tiếp sức kéo dài 600 năm này đã được truyền đến tay mình.

"Về nhà thôi."

Lâm Huyền đứng dậy, tuyên bố kết thúc cuộc gặp.

Hắn còn phải đi vào giấc mơ để tìm VV, 13 vạn dòng mã đủ để thay đổi thế giới, xoay chuyển lịch sử, hoặc có thể mang theo vận mệnh của nhân loại...

Ngày nào thuộc lòng được sớm, ngày đó có thể sớm giành lại thắng lợi.

Thời gian còn lại cho hắn không nhiều.

Qua những manh mối mà Triệu Anh Quân để lại cho mình, hắn chỉ biết rằng mình đã thất bại và chết vào một giai đoạn nào đó trước năm 2026.

Cụ thể là năm 2025?

Năm 2024?

Hay là... trong chưa đầy nửa năm của năm 2023 này?

Dù sao, thời gian thực sự không còn nhiều. ... ...

Vút!

Một tia laser đỏ xẹt qua bên cạnh, làm bốc hơi A Tráng đang bay.

Các hạt carbon ngưng tụ ở nhiệt độ cao rơi lách tách lên bộ đồ du hành của Lâm Huyền.

"Tạm biệt, A Tráng."

Lâm Huyền chính xác xuyên qua lỗ hổng của lưới phòng không, điều chỉnh tư thế đầu dưới chân trên, tăng tốc lao xuống bức tượng của Triệu Anh Quân phía dưới.

Sau khi uống rượu chia tay với Cao Dương, hắn trực tiếp trở về nhà, nằm lên giường và lập tức chìm vào giấc mơ.

Sau khi uống rượu, tốc độ ngủ nhanh hơn.

Nhưng một khi chìm vào giấc mơ và mở mắt ra, các tác dụng phụ của rượu sẽ biến mất ngay lập tức. Đó cũng là lý do tại sao Lâm Huyền dám uống nhiều rượu vào ban đêm trước khi học tập chăm chỉ.

Rượu chỉ làm tê liệt cơ thể và não của hắn ở năm 2023. một khi chìm vào giấc mơ đến 600 năm sau, rượu không mang theo, và đầu óc hắn sẽ tỉnh táo như vừa thức dậy.

Đây là quy luật mà hắn đã nắm bắt được từ khi còn nhỏ.

Ngoại trừ ký ức, không có gì trong giấc mơ và hiện thực có thể mang theo hay liên quan đến nhau.

Bao gồm sinh mạng, vết sẹo, thức ăn đã ăn, nước tiểu cần đi, lượng nước mất... tất cả đều không thể mang theo hoặc mang về.

Chỉ có cảm giác đau đớn khi chết mới phản ứng ngắn gọn trong thực tế thông qua nhịp tim và adrenaline, nhưng cũng rất

ngắn ngủi. Phản ứng cơ thể này có thể liên quan đến quán tính chết mang lại bởi ký ức.

Do đó, hắn không bao giờ lo lắng việc uống rượu sẽ gây rắc rối; tất nhiên, trong giấc mơ uống rượu cũng không ảnh hưởng đến hiện thực.

Chương 544: Câu trả lời của gương. (1)

Cạch.

Hắn hạ cánh an toàn trước bức tượng của Triệu Anh Quân.

Cách!

Giá đỡ kim loại quen thuộc, cảm giác kim loại quen thuộc khóa chặt mắt cá chân.

Lâm Huyền quay người lại, vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của robot thùng rác:

"VV, lại gặp nhau rồi."...

Robot thùng rác VV gật đầu:

"Nhưng cậu đã muộn rồi, loại thuốc này chỉ thích hợp cho trẻ sơ sinh trong giai đoạn phát triển não bộ, nếu tiêm cho người trưởng thành, liều lượng nhỏ thì không có tác dụng, liều lượng lớn thì dù có thể kích hoạt tiềm năng và trí nhớ trong thời gian ngắn nhưng tác dụng phụ sẽ rất nghiêm trọng... liệt não hay xuất huyết não chỉ là chuyện nhỏ, có đến 90% khả năng sẽ dẫn đến tử vong do não."

"Hừm." Lâm Huyền không bận tâm, phấn khích bước qua bước lại tại chỗ:

"Việc quan trọng như vậy sao cậu không nói sớm! Cậu đúng là một trí tuệ nhân tạo ngu ngốc! Nếu không phải hôm nay tôi tình cờ hỏi, cậu có định giấu tôi suốt đời không?"

"Tôi không thể nói được!"

Robot thùng rác VV chớp đôi mắt xanh lục:

"Vì điều thứ nhất trong ba định luật của robot, robot không được gây hại cho con người hoặc đứng yên nhìn con người bị tổn thương. Mã nguồn cơ bản của tôi buộc tôi phải tuân thủ định luật này, nên trừ khi cậu hỏi, tôi không thể chủ động đề xuất điều gì gây hại cho cậu."

"Không cần bận tâm nhiều thế."

Lâm Huyền vung tay lớn:

"Mau mang loại thuốc đó đến đây!"

Liệt não? Xuất huyết não? Tử vong do não?

Người chết là bản thân trong vòng lặp vô hạn 600 năm sau, liên quan gì đến mình ở năm 2023? Mình tỉnh dậy vẫn bình thường không sao cả!

Giống như rượu làm tê liệt não bộ không thể mang vào giấc mơ... tác dụng phụ gây tổn thương não của thuốc cũng không thể mang về thế giới thực.

Tổn thương não cũng không mang về, liệt não hay xuất huyết não cũng không mang về!

Nhưng!

Trí nhớ có thể mang về!

Chỉ cần sử dụng những loại thuốc kích thích não bộ đó, làm cho trí nhớ bùng nổ trong thời gian ngắn, ghi nhớ mã nguồn phức tạp này mang về... chết trong giấc mơ vô hạn này thì có sao đâu?

Chẳng bao lâu, một xe cứu thương bay từ trên trời đáp xuống,

một robot y tá mang theo hộp thuốc và ống tiêm tiến đến bên cạnh Lâm Huyền.

VV ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu định tiêm bao nhiêu?"

"Chỉ cần ít hơn liều chết một chút, thử trước đã." Lâm Huyền lập tức xắn tay áo, sẵn sàng.

"Nếu tiêm vào động mạch cổ, sẽ có hiệu quả nhanh hơn."

"Vậy thì động mạch cổ, nhanh lên."

Robot y tá pha chế thuốc tiêm, cho vào ống tiêm, nhắm vào cổ Lâm Huyền—

Xì.

Thuốc từ từ được tiêm vào.

Lâm Huyền lập tức cảm thấy như bị đấm vào sau đầu!

Chóng mặt và căng thẳng.

Hắn kéo ghế ngồi trước bảng điện tử, nhắm mắt lại, tay giữ thái dương.

Căng thẳng...

Nhưng cảm giác như tư duy trong não lập tức trở nên rõ ràng!

Như có ai đó đổ một thùng kẹo bạc hà vào đầu hắn, mát lạnh và ngọt ngào!

Sau một hồi chóng mặt, Lâm Huyền cảm thấy càng lúc càng bình tĩnh, càng rõ ràng, thậm chí hắn có thể nghe thấy tiếng lá cây rơi trong gió nhẹ...

"Lâm... Lâm Huyền, cậu chảy máu mũi kìa!"

Robot thùng rác phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Lâm Huyền cảm nhận được, những giọt nước ấm áp nhỏ giọt trên quần của mình.

Hắn biết đó chắc chắn là máu mũi của mình.

Là áp lực trong hộp sọ đẩy máu ra khỏi lỗ mũi.

Nhưng không sao...

Cảm giác khó chịu dần tan biến!

Tư duy kết nối thành mạch, đan xen, lóe lên như tia chớp, tiến song song, một ngụm không khí hít vào... như rót vào dòng nước trong lành!

Phụt!

Lâm Huyền mở to mắt!

281e2ee64bbe6d4e53a4a136d28d28235343ebab8a8b35b3789241a9a5

Nhớ rồi!

Nhớ hết rồi!

Các ký tự thập lục phân trên bảng điện tử trước mắt hắn nhớ không sót một ký tự nào!

Khắc sâu trong trí nhớ!

"Lật trang..."

Đôi mắt đỏ ngầu của Lâm Huyền nhìn thẳng phía trước, đôi môi dính đầy máu mũi khẽ mở, giọng nói bình tĩnh mà đầy sức mạnh:

"Trang tiếp theo!"...

Tiếng nhỏ giọt không ngừng...

Máu mũi của Lâm Huyền chảy không ngừng, tròng mắt cũng dần bị nhuộm đỏ bởi các mao mạch bị nổ.

Nhưng không sao.

Bộ não hoạt động quá tốc độ như một động cơ quay hết tốc lực, đã không còn để ý đến những tổn thương nhỏ nhặt này.

Những ký tự thập lục phân trên màn hình điện tử, qua thị giác của hắn, giống như các bản khắc cổ xưa, được khắc sâu vào trí nhớ của Lâm Huyền.

"Trang tiếp theo."

Lâm Huyền cảm nhận được rằng bộ não bị kích thích bởi liều thuốc gần tử vong đã cháy hết năng lượng, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn rõ ràng.

Đoạn mã nhận diện giọng nói này chỉ dài 0,2 giây, nên số lượng ký tự cũng không quá nhiều, tổng cộng có 6 trang trên màn hình điện tử.

Hắn đang ghi nhớ trang thứ ba... gần như đã đạt đến giới hạn của trí nhớ.

Phương pháp tăng cường trí nhớ ngắn hạn bằng cách dùng thuốc như thế này, về hiệu quả chắc chắn không thể so sánh với việc tiêm liều nhỏ trong giai đoạn phát triển não vàng, tức là thời kỳ sơ sinh, việc đó sẽ hấp thụ tốt hơn, phát triển tiềm năng não bộ toàn diện hơn và an toàn hơn.

(nãy mình up thiếu chương 542, đã up lại rồi , mn đọc lại giúp mình nha)

Chương 545: Câu trả lời của gương. (2)

Như VV đã nói trước đó, trẻ em ba tuổi ở thành phố trên không có thể dễ dàng ghi nhớ 1000 dòng mã, nhưng đối với Lâm Huyền đang cố gắng hết sức bằng cách bùng nổ như hiện tại... ba trang ký tự không logic này đã là giới hạn, hơn nữa sẽ không nhớ được, sẽ lẫn lộn.

Tuy nhiên, điều này cũng đã đủ.

"VV, lật lại trang đầu tiên, tôi muốn xác nhận lại."

Hôm nay mới là ngày đầu tiên học thuộc mã, Lâm Huyền không muốn tham lam.

13 vạn dòng mã này đều là kết tinh của trí tuệ con người, được nén và tinh chỉnh đến mức tối đa.

Đẹp như một bài thơ.

Chỉ cần sai một ký tự hoặc chữ cái, sẽ dẫn đến lỗi không thể chạy, nên độ chính xác quan trọng hơn tốc độ.

VV lật lại trang đầu tiên trên màn hình điện tử, Lâm Huyền đối chiếu và học thuộc lại từ đầu...

Không sai.

Việc tiêm liều thuốc gần tử vong này, kích hoạt tiềm năng trí nhớ bằng cách bùng nổ sinh lực, thực sự rất hiệu quả.

Lâm Huyền chưa bao giờ cảm thấy suy nghĩ của mình rõ ràng

đến vậy, như khi cần gạt nước xe hơi lau sạch kính, hay khăn lau mắt kính lau sạch kính mờ, rõ ràng và sáng tỏ! Trí nhớ của hắn như ổ cứng máy tính, có thể tra cứu dễ dàng!

"Lâm Huyền! Cậu... cậu có ổn không?"

Đột nhiên.

Mọi thứ trở nên đen tối, như thể bị rút hết năng lượng, Lâm Huyền cảm thấy mất cân bằng, toàn thân không thể kiểm soát đổ sang một bên.

Tiếng cuối cùng hắn nghe được...

Chính là tiếng gọi của robot thùng rác.

Bùm. ... ...

Vút!

Ở một góc phòng ngủ, Lâm Huyền bật dậy từ giường, mở to mắt.

"Không sao, đầu óc không vấn đề gì, rượu cũng đã chuyển hóa hết."

Hắn mỉm cười.

Kế hoạch, thành công.

Mọi thứ đều diễn ra như dự tính.

Tác dụng phụ gây tổn thương não do tiêm quá liều hoàn toàn không mang về hiện thực, mọi tác dụng phụ đều không còn.

Nhưng!

Trí nhớ đã ghi lại trong não, không thiếu một chút nào, tất cả

đều mang về!

Hắn lập tức nhảy khỏi giường, chạy đến bàn làm việc trong phòng ngủ.

Ở đó đã đặt sẵn một chiếc máy tính xách tay mới, màn hình đang bật, trong trạng thái chờ.

Máy tính không kết nối mạng, để đảm bảo an toàn, trước đó Lâm Huyền đã dùng tua vít tháo nắp sau, gỡ bỏ thẻ mạng và mô-đun Bluetooth.

Ngồi xuống.

Lâm Huyền nhanh chóng gõ trên bàn phím, nhập tất cả các ký tự thập lục phân vừa ghi nhớ vào tài liệu.

Tiếng gõ bàn phím vang lên không ngừng...

Hắn tập trung tuyệt đối, nhanh chóng nhập liệu.

Khoảng 20 phút sau, hắn hoàn thành việc nhập liệu một cách đầy đủ và chính xác.

"Hoàn hảo."

Lâm Huyền nhấn phím Enter cuối cùng, không kìm được mà cười ra tiếng.

Đúng là một trận chiến sảng khoái.

Bằng sự ngẫu hứng bất ngờ, hắn đã tăng hiệu quả sao chép mã lên gấp nhiều lần.

Hắn vươn vai, cảm thấy thoải mái, cuối cùng cũng chịu uống một ngụm nước.

Sau đó, tùy tiện cầm lên một cuốn sách trên bàn, thử học thuộc

một đoạn văn trong đó.

Nhắm mắt lại...

"Không được, không thể nhớ nổi, có vẻ như tác dụng của thuốc cũng như tác dụng phụ, không thể mang về thế giới thực."

Qua lần kiểm chứng này.

Lâm Huyền càng xác định rằng, điều duy nhất có thể mang từ thế giới thực vào giấc mơ và ngược lại, chỉ có ký ức.

Mọi tác dụng phụ đều không đáng ngại, dù là chết người, chết thì chết thôi, tỉnh dậy trong thế giới thực vẫn bình an vô sự.

Hắn tính toán đơn giản.

Ban đầu, 13 vạn dòng mã VV cung cấp có thể mất một đến hai năm mới hoàn toàn học thuộc và chép vào thế giới thực.

Nhưng nhờ phát hiện phương pháp bùng nổ bằng thuốc này.

Bây giờ có thể chỉ mất nửa năm, thậm chí vài tháng, là đủ để mang siêu trí tuệ nhân tạo VV vào thế giới thực và kích hoạt.

"Thật là đáng mong đợi..."

Dù vài tháng cũng rất lâu, nhưng không phải là không thể chờ.

Lâm Huyền cầm chiếc máy tính xách tay, ngắm nhìn ba trang mã thập lục phân mình vừa gõ, thực sự rất có thành tựu.

Không ngờ rằng, có một ngày mình cũng có thể trải nghiệm cảm giác nhớ như in mọi thứ một cách sảng khoái.

Thực ra, ngay cả trong thế giới thực.

Kỹ năng "nhớ như in" này cũng thật sự tồn tại.

Năm xưa xem chương trình "Trí Tuệ Siêu Việt", Lâm Huyền đã thấy được tiềm năng mạnh mẽ của con người, cũng như khả năng phát triển của não bộ.

Những thí sinh trong "Trí Tuệ Siêu Việt" thực sự là một người hơn một người, kỹ năng như "nhớ như in" cũng chỉ là bước đầu để tham gia chương trình này, thậm chí không đáng kể.

Vì tò mò, Lâm Huyền từng tra cứu một số tài liệu liên quan.

Hắn phát hiện ra.

"Nhớ như in" từ góc nhìn y học não bộ, thực chất là một loại bệnh lý gọi là hội chứng trí nhớ siêu việt, đơn giản hơn, gọi là siêu trí nhớ.

Siêu trí nhớ trong lâm sàng biểu hiện là khả năng tự động ghi nhớ tất cả những gì nghe thấy, nhìn thấy, cảm nhận được. Người mắc siêu trí nhớ không có khả năng quên. Họ có thể nhớ rõ mọi sự việc đã trải qua, cụ thể đến từng chi tiết.

Chương 546: Câu trả lời của gương. (3)

Những ký ức tốt đẹp và kiến thức học được, tất nhiên càng rõ ràng càng tốt, nhưng nhược điểm của việc không thể quên là... những ký ức đau buồn cũng sẽ không bao giờ quên.

Những ký ức đau khổ này sẽ liên tục tái diễn trong não, không ngừng hành hạ tinh thần họ.

Vì vậy.

Đối với người bình thường, cơ chế quên của não bộ chính là một cơ chế bảo vệ, giúp bạn quên đi những nỗi đau, giúp bạn bước ra, đối diện với cuộc sống mới.

Người ta thường nói,"thuyền nhẹ vượt qua ngàn núi", chính là ý này.

Nếu một người không thể quên bất kỳ ký ức nào, làm sao có thể vượt qua ngàn núi?

Lâm Huyền cho rằng.

Trong giấc mơ, mình có khả năng đã vào trạng thái siêu trí nhớ do thuốc kích thích quá liều, do đó tạm thời có khả năng nhớ như in.

Chỉ là cái giá phải trả rất lớn, trạng thái này chỉ kéo dài được hai mươi, ba mươi phút là đã tử vong do não.

Nhưng Lâm Huyền cũng rất hài lòng.

"Đi ngủ thôi, ngày mai lại tiếp tục."

Hắn đứng dậy đi vào phòng tắm, rửa mặt.

Lau khô.

Nhìn vào gương, hắn lại nhớ đến lời Hoàng Tước...

"Nhìn gương nhiều hơn, Lâm Huyền."

"Trong gương... có thứ cậu muốn."

Hắn nhíu mày.

Hình ảnh Lâm Huyền trong gương cũng nhíu mày theo.

Hiện tại.

Câu đố của Triệu Anh Quân để lại đã được giải đáp, không chỉ biết được lịch sử cuộc đời cô ấy, mà còn thu thập được một số thông tin hữu ích, và tìm ra cách mang siêu trí tuệ nhân tạo VV trở lại năm 2023.

Còn câu đố về gương của Hoàng Tước để lại, đến nay vẫn mờ mịt, không tìm ra chút manh mối nào.

Hắn thở dài...

Thật lòng mà nói.

Việc Triệu Anh Quân để lại câu đố cho mình là có thể hiểu được.

Dù sao, trong thế giới của cô ấy, cô đơn và không có đồng đội, cộng thêm Câu Lạc Bộ Thiên Tài đang âm thầm kiểm soát và giám sát, để đảm bảo an toàn, không bị kẻ thù phát hiện, cô ấy chỉ có thể để lại câu đố để mình giải.

Chỉ có lừa dối mình, mới có thể lừa dối Câu Lạc Bộ Thiên Tài .

Nhưng ít nhất, Triệu Anh Quân còn để lại rất nhiều gợi ý, khiến câu đố không quá khó giải.

Còn về Hoàng Tước.

Thông tin cô ta để lại cho mình thật sự quá ít.

Lâm Huyền kéo một chiếc ghế từ phòng khách vào, đặt trước bồn rửa trong phòng tắm, ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào hình ảnh của mình trong gương.

Hắn chăm chú nhìn mình.

Có thể nào...

Gương mà Hoàng Tước nói, không phải là chiếc gương bằng kính đơn giản này?

Mà là một ẩn dụ?

Hoặc bản thân nó chính là một gợi ý?

Nếu xem xét từ góc độ này, gương có thể đại diện cho rất nhiều thứ.

Đối xứng, bản thân, trái phải đối lập, phản chiếu ánh sáng, khoảng cách đối xứng, không gian vô tận khi đặt hai gương đối diện...

Vân vân, có quá nhiều thứ có thể nghĩ đến.

Huống chi, ngoài gợi ý về gương, Lâm Huyền cũng không hiểu điều Hoàng Tước nói về thứ mình muốn là gì.

Mình muốn nhiều thứ lắm.

Nhưng nếu nói đến thứ mình muốn nhất hiện tại...

Chắc chắn là một thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài .

Sau khi giải quyết bảy tội lỗi, tạm thời mình không gặp nguy hiểm, nhưng cũng tạm thời mất dấu vết để tiếp tục tìm hiểu về tổ chức bí ẩn này.

Nếu có thể nhận được thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì tốt quá.

Trực tiếp xâm nhập vào nội bộ kẻ thù, còn hơn bất cứ điều gì khác.

Lâm Huyền thay đổi tư thế, ngồi bắt chéo chân, nhìn hình ảnh mình cũng bắt chéo chân trong gương.

Bây giờ, so với nửa năm trước, hắn đã tiến bộ rất nhiều, không chỉ tư duy rõ ràng hơn, mà còn có bố cục của riêng mình, sức mạnh ngày càng lớn mạnh.

Lưu Phong bên kia, vẫn đang nghiên cứu hằng số vũ trụ 42;

Công ty Rhine đang phát triển mạnh mẽ, doanh thu và các mảng kinh doanh đều tăng trưởng nhanh chóng;

Hoàng Tước cũng đang hết sức giúp đỡ mình, nói rằng khi cần, họ sẽ đợi mình ở trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền;

Về phần mình, cũng đang nỗ lực đưa siêu trí tuệ nhân tạo VV từ giấc mơ về thực tại;

Một khi tất cả những hướng đi này đều đạt được thành quả...

"Vậy thì hiện tại, vào năm 2023. mình sẽ đạt được sức mạnh không tưởng, có khả năng đối đầu với Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong thế giới cũ từ 600 năm trước...

"Trực giác cho tôi biết rằng câu đố về gương của Hoàng Tước liên quan đến hằng số vũ trụ 42 mà Lưu Phong đang nghiên cứu, nếu không, cô ta sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trong phòng thí nghiệm của Lưu Phong... cũng giống như trước đây cô ta đã xuất hiện trong bệnh viện nơi Trịnh Thành Hà và Trịnh Tưởng Nguyệt đang ở."

"Đúng rồi!"

Lâm Huyền bất ngờ vỗ đùi, trong gương, Lâm Huyền cũng ngộ ra điều tương tự:

"Ngày mai vào giấc mơ hỏi thử VV xem sao?"

Trong gương, Lâm Huyền cười như chính mình.

Mặc dù thường chê VV là một trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch, nhưng không thể phủ nhận rằng, VV thực sự là siêu trí tuệ nhân tạo được tạo ra bởi nhóm các nhà khoa học vĩ đại nhất của loài người, sau hàng trăm năm nghiên cứu. Nó là thực thể thông minh nhất trên thế giới này.

Hỏi nó, có thể sẽ nhận được một câu trả lời khác biệt.

Chương 547: Kính thiên văn FAST (1)

...

Ngày hôm sau.

Thế giới trong giấc mơ.

Quảng trường kỷ niệm Rhine, trước tượng Triệu Anh Quân.

"VV, trước khi học thuộc mã, tôi muốn hỏi cậu một câu."

Lâm Huyền nhìn vào robot thùng rác trước mặt:

"Nếu chúng ta giả định có một người phụ nữ, cô ấy đến từ tương lai và là một người du hành thời gian. Cô ấy biết rất nhiều về lịch sử và những sự kiện chưa xảy ra, cũng như nhiều sự thật, nhưng do một số quy tắc của thời gian không cho phép cô ấy nói ra những điều này mà chỉ có thể gợi ý cho tôi thông qua các câu đố, ám hiệu, và các hình thức bí ẩn khác.

"Và, chúng ta thêm một vài điều kiện, giả định rằng mối quan hệ giữa cô ấy và tôi rất tốt, không có khả năng cô ấy lừa gạt hoặc làm tôi hiểu sai. Cô ấy cũng là thành viên của một tổ chức rất bí ẩn và mạnh mẽ trên thế giới này, đủ sức ẩn mình trong dòng chảy lịch sử hơn 600 năm, và đã đưa ra lý thuyết có thể tìm thấy các tọa độ thời gian khác trong không gian này, khả năng cao liên quan đến hàng không vũ trụ, tên lửa và vệ tinh.

"Tóm lại, trong tình huống này, cô ấy đã cho tôi một gợi ý, bảo tôi nên thường xuyên nhìn vào gương, nói rằng trong gương có thứ tôi muốn... Vấn đề là như vậy, hãy sử dụng trí tuệ của bạn để

phân tích xem cô ấy muốn nói gì? Câu trả lời cho câu đố này là gì?"

Robot thùng rác VV gật đầu, cúi đầu bắt đầu suy nghĩ.

Khoảnh khắc đó...

Có vẻ như tất cả đèn neon trong thành phố trên không Rhine đều mờ đi vài độ, siêu trí tuệ nhân tạo vĩ đại nhất trong lịch sử loài người dường như đang nghiêm túc.

Trên đài cao, dưới bức tượng, trong khoảnh khắc đó, im lặng như tờ.

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

Trước đây, bất cứ câu hỏi nào hắn đặt ra cho VV, VV đều trả lời rất nhanh, không hề có thời gian suy nghĩ.

Nhưng lần này, VV lại im lặng lâu đến vậy!

Không lên tiếng!

Không phải bị treo máy rồi chứ?

Điều này...

Bầu không khí kỳ lạ này làm Lâm Huyền có chút căng thẳng, dần dần nín thở.

Cảnh tượng này.

Như trong bộ phim khoa học viễn tưởng "Hướng dẫn du hành ngân hà", vô số nền văn minh cao cấp trong vũ trụ tụ họp trước siêu máy tính khổng lồ, chờ đợi câu trả lời tối thượng về vũ trụ, sự sống, và mọi thứ...

Cuối cùng.

Robot thùng rác VV im lặng suốt bốn, năm phút.

Đèn trong thành phố trên không Rhine khôi phục độ sáng bình thường, robot thùng rác cũng từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh sáng xanh lóe lên trong mắt nó, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nghĩ... đó là nghĩa đen, bảo cậu thường xuyên nhìn vào gương."

"..."

Khoảnh khắc đó, Lâm Huyền thực sự muốn đá cái thùng rác cũ kỹ này xuống khỏi đài.

Hắn bắt đầu nghi ngờ.

Phải chăng hắn đã hiểu sai ý của Triệu Anh Quân, nhầm lẫn về món quà cô ấy để lại cho hắn?

Con robot ngốc này, ngay cả khi mang về từ 600 năm trước thì có ích gì?

Còn không bằng Google.

"Thôi đi."

Lâm Huyền cười nhẹ, không để ý lắc đầu:

"Cậu nghĩ tôi chưa soi gương à? Ngày nào tôi chả soi gương?"

"Nhưng, Lâm Huyền."

Robot thùng rác VV không rời mắt khỏi Lâm Huyền, ánh sáng xanh trong mắt nó sáng lên:

"Thời gian cậu soi gương...

"Có đủ lâu không?"

Lâm Huyền thu lại nụ cười.

Nhìn vào thùng rác dưới chân:

"Ý của cậu là gì?"

"Tôi phân tích như thế này, Lâm Huyền." Robot thùng rác VV quay bánh xích, xoay quanh Lâm Huyền... động tác này rõ ràng là đang bắt chước việc Lâm Huyền bước tại chỗ vừa rồi:

"Gương vốn dĩ là một thứ rất đơn giản, rất thuần khiết, không có gì sâu xa. Nếu theo lời cậu nói, người phụ nữ đó thực sự muốn giúp cậu, cô ấy chắc chắn sẽ cố gắng làm cho gợi ý trở nên đủ rõ ràng, đủ dễ hiểu, đủ để cậu hiểu..."

"Tôi lại nghĩ rằng, cậu suy nghĩ quá phức tạp, cậu biết không? Có một câu trong tác phẩm khoa học viễn tưởng nổi tiếng nói rất hay — nhiều khi, chúng ta không tìm được câu trả lời, không phải vì chúng ta nghĩ chưa đủ phức tạp, mà là vì chúng ta nghĩ chưa đủ đơn giản."

"Ví dụ như câu đố về gương mà người phụ nữ đó đưa ra cho cậu, nếu cậu suy nghĩ theo hướng phức tạp, thì sẽ không có điểm dừng, tôi vừa mới dùng toàn bộ năng lực tính toán của mình để liên tục mở rộng, phân tích... thậm chí đã xem xét đến ảnh hưởng của gương đối với tốc độ ánh sáng, nhưng rõ ràng, tất cả những điều này đều vô nghĩa. Nếu cô ấy muốn gợi ý cho cậu về những điều khác, cô ấy có thể dùng những gợi ý rõ ràng hơn, không cần thiết phải liên quan đến gương."

"Vẫn là câu nói đó, nếu cô ấy thực sự muốn giúp cậu, chân thành muốn cậu nhanh chóng hiểu được gợi ý của cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ cố gắng hết sức làm cho câu đố trở nên đơn giản hơn, chứ không phải làm cho cậu đau đầu, đoán mò, không tìm được câu trả lời... điều đó chẳng phải là ngược đời sao?"...

Những lời của VV khiến Lâm Huyền không biết nói gì.

Chương 548: Kính thiên văn FAST (2)

Chương 548: Kính thiên văn FAST (2)

Thực sự không biết phải nói gì.

VV cho rằng, người phụ nữ này tuyệt đối không cố ý làm khó mình, cô ấy đã nói là gương, thì nhất định là gương; cô ấy đã bảo mình soi gương nhiều hơn, thì mình chỉ cần nghe lời cô ấy, soi gương nhiều hơn là được.

Sở dĩ mình cảm thấy mù mờ, không có manh mối gì.

Không phải vì mình suy nghĩ chưa đủ phức tạp, mà là suy nghĩ chưa đủ đơn giản.

Không hiểu nhưng cảm thấy rất đúng.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền mở lời:

"Cậu vẫn nghĩ rằng thời gian tôi soi gương mỗi ngày quá ít? Tôi nên hiểu đơn giản rằng lời của người phụ nữ đó là phải soi gương nhiều hơn, đúng không?"

Robot thùng rác gật đầu:

"Dựa trên phân tích của tôi, đây là cách hợp lý nhất. Giống như tôi, dù mã nguồn của tôi bị giới hạn bởi ba định luật robot, nhưng tôi vẫn không đưa ra những câu trả lời mơ hồ cho cậu, chỉ cần xác định mọi người là bạn, không phải kẻ thù, thì mục tiêu

chắc chắn là giúp đỡ cậu chứ không phải làm khó cậu."

"Tôi nghĩ rằng Lâm Huyền, cậu quá chú tâm vào chi tiết. Tại sao không đơn giản hóa vấn đề, làm theo lời cô ấy nói? Hoặc có thể... nếu cô ấy nhắc đến việc chờ cậu ở trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, có lẽ đây mới là điều kiện tiên quyết của câu đố gương?"

"Vì vậy, nếu tạm thời cậu không tìm được câu trả lời từ gợi ý về gương, thì tốt hơn hết hãy đi theo lộ trình mà người phụ nữ đó đã vạch ra cho cậu. Trước tiên, giải quyết những tọa độ không gian khác, điểm tham chiếu, và những gì liên quan đến trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền mà cô ấy đã chuẩn bị cho cậu, có lẽ sau đó, câu trả lời về câu đố gương sẽ hiện ra rõ ràng hơn."

"Tất nhiên, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một điều, những thông tin cậu cung cấp cho tôi chỉ là những gì cậu cho là đúng, chưa chắc đã là sự thật. Lập luận của tôi dựa trên giả định rằng người phụ nữ đó thực sự là một người du hành thời gian, cô ấy chắc chắn không hại cậu, và cô ấy là đồng minh của cậu, và tất cả những gì cô ấy nói đều là sự thật... nếu thông tin đầu bài cậu đưa ra không đúng, thì câu trả lời của tôi cũng chắc chắn không chính xác."

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc.

Rồi gật đầu.

Phân tích của VV có lý.

Đi đường vòng chưa chắc đã không thể giải quyết vấn đề.

Mình quá chú trọng vào câu trả lời của câu đố gương, nhưng thực tế việc Hoàng Tước xuất hiện trong phòng thí nghiệm của Lưu Phong tại thời điểm đó, mục đích chính của cô ta vẫn là vì hằng số vũ trụ, đồng hồ thời gian không gian, độ cong thời gian

không gian, và tọa độ điểm tham chiếu không gian.

Có lẽ tờ giấy mà cô ta để lại mới thực sự là trọng tâm.

"Thôi được, vài ngày nữa có thời gian, mình sẽ đến phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải để nói chuyện với Lưu Phong, xem nghiên cứu của hắn ta có tiến triển gì không."

Nói xong.

Lâm Huyền ngồi lại ghế, đối diện bảng điện tử.

"Giờ bắt đầu học thuộc mã code sao, Lâm Huyền? Nhanh lên đi, tôi không thể chờ đợi để gặp cậu trong thế giới 600 năm trước."

Robot thùng rác VV vẫy tay, robot y tá đã chờ sẵn bên cạnh tiến tới, tay cầm ống tiêm nhắm vào cổ Lâm Huyền.

"Không, hôm nay chờ một chút, có việc khác cần làm."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Ngày kia là ngày thành phố Đông Hải tổ chức lễ trao giải cho tôi, tôi còn phải lên sân khấu phát biểu, phát sóng trực tiếp trên mạng, truyền hình Đông Hải, và trong các trường học. Tiếc là dạo này tôi bận rộn quá, không có thời gian viết bài phát biểu."

"Vì vậy... trước khi học thuộc mã code hôm nay, VV, cậu viết cho tôi một bài phát biểu cho lễ trao giải đi."

"Hả?"

Thùng rác phát ra một tiếng kêu máy móc.

Nó đặt hai cái càng cơ khí lên hông, tỏ vẻ không phục:

"Thôi nào! Tôi là trí tuệ nhân tạo vĩ đại nhất trong lịch sử loài người! Là viên ngọc sáng nhất trong lịch sử phát triển khoa học

của nhân loại! Là vũ khí bí mật mà bà Triệu Anh Quân kính yêu để lại cho nền văn minh loài người!"

"Như cậu vừa nói, tôi là sự tồn tại vĩ đại, nên phải làm những việc như du hành thời gian, cứu thế giới, giải mã bí mật vũ trụ! Cậu lại bắt tôi viết một bài văn tiểu học cho cậu sao?"

"Cậu không hiểu gì cả."

Lâm Huyền đập mạnh tay lên đỉnh thùng rác, ngăn nó nhón chân:

"Viết luận văn mới là cách sử dụng trí tuệ nhân tạo đúng đắn, nhanh lên."

Dù không phục, nhưng Lâm Huyền là chủ nhân của nó, là người có quyền cao nhất trong thành phố trên không Rhine, nên VV vẫn phải tuân theo, chỉ mất chưa đến 0. 0000001 giây để tạo ra một bài phát biểu cho lễ trao giải, hiển thị trên bảng điện tử.

Lâm Huyền nhìn một cách thích thú:

"Ừm, văn phong không tệ."

"Học thuộc bài phát biểu này không cần phải tiêm thuốc tăng cường sao?" VV hỏi.

Nó rất giỏi bắt chước và luôn tò mò về hành vi và cách nói chuyện của Lâm Huyền, một bóng ma từ thời đại cũ, nên thường mù quáng bắt chước.

Chương 549: Kính thiên văn FAST (3)

Chương 549: Kính thiên văn FAST (3)

"Điều này chắc chắn không cần." Lâm Huyền lắc đầu:

"Bài phát biểu này không cần học thuộc lòng, chỉ cần đọc qua một lần để hiểu cấu trúc và ý tưởng là được. Nếu mã code của cậu cũng có logic và ngữ pháp như bài phát biểu này, tôi có thể học thuộc nó trong chưa đầy một tháng."

"Thực ra cũng có điểm tương đồng... chỉ là cậu quá ngốc thôi. Một lập trình viên đủ giỏi chắc chắn sẽ học thuộc nhanh hơn cậu nhiều." VV mỉa mai.

Sau khi đọc bài phát biểu trong nửa giờ, Lâm Huyền đã gần như thuộc lòng, ra ngoài có thể viết lại bằng giọng văn của mình.

Như vậy, việc của lễ trao giải ngày kia coi như đã xong.

Đây là một bài phát biểu được toàn thành phố quan tâm, không thể làm mất mặt.

"Được rồi, tôi đã xem xong."

Lâm Huyền nghiêng đầu, kéo cổ áo xuống:

"VV, tiêm thuốc!"...

Những ngày sau đó, Lâm Huyền hóa thân thành một cỗ máy học thuộc mã code không cảm xúc.

Dưới sự trợ giúp của việc tiêm thuốc quá liều, trí nhớ của hắn bùng nổ trong thời gian ngắn, mỗi đêm hắn có thể nhớ được ít nhất 500 dòng mã code.

Đặc biệt là sau hai ngày đầu học thuộc những ký tự mã hóa hệ thập lục phân, những mã code bằng tiếng Anh sau đó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi đã quen với ngôn ngữ mã code này, tốc độ học thuộc mã code của Lâm Huyền ngày càng nhanh, có khi những mã code đơn giản hơn, hắn có thể học thuộc 700 dòng, 800 dòng trong một ngày.

Hắn tin rằng con số này sẽ ngày càng tăng.

Một mặt, dưới sự hướng dẫn của VV, hắn ngày càng hiểu sâu hơn về logic ngôn ngữ lập trình, áp lực ghi nhớ cũng ngày càng giảm.

Mặt khác, mã code của VV thật sự rất đẹp.

Đơn giản như một bài thơ.

Không hổ danh là viên ngọc sáng nhất trong lịch sử khoa học nhân loại, chỉ riêng vẻ đẹp của mã code của nó đã xứng đáng với danh hiệu tự phong này.

Khi học thuộc những mã code đẹp như thơ này, Lâm Huyền cũng nhớ đến lời của Lý Thất Thất...

Cô ấy nói cô ấy không hiểu toán học, nhưng cô ấy hiểu nghệ thuật.

Lý thuyết hằng số vũ trụ của Lưu Phong, đọc lên rất đẹp, nhìn vào cũng rất đẹp, thì lý thuyết đó không thể sai được.

"Bởi vì vũ trụ này vốn dĩ đã đẹp rồi."

Lâm Huyền cũng rất đồng ý với câu nói này.

Hắn càng tin chắc hơn bất cứ ai rằng, lý thuyết "Hằng số vũ trụ" của Lưu Phong chắc chắn là đúng.

Hoặc có thể nói...

Sẽ có một ngày.

Nó sẽ đúng!...

Ngày hôm sau.

Sau khi thức dậy, Lâm Huyền nhận được tin nhắn WeChat từ Lưu Phong:

"Lâm Huyền! Cậu có thời gian thì đến phòng thí nghiệm một chuyến nhé! Nghiên cứu có tiến triển rồi!"

Hắn ngáp một cái rồi ngồi dậy.

Chỉ cần nhìn ba dấu chấm than này là có thể thấy sự kích động của Lưu Phong.

Lâm Huyền cũng cảm thấy rất trùng hợp.

Tối qua hắn còn nói rằng nếu có thời gian sẽ đến gặp Lưu Phong, thật là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Sau khi trả lời một biểu tượng OK, Lâm Huyền dậy thu dọn và rửa mặt, chuẩn bị đến đại học Đông Hải.

Tài xế riêng của hắn đã chờ sẵn dưới lầu từ sớm.

Cửa xe điện của chiếc xe thương mại mở ra, Lâm Huyền bước lên xe, xe rẽ hướng đến đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm liên hợp Rhine.

"Nói xem, nghiên cứu có đột phá gì vậy?"

Vừa vào phòng thí nghiệm, Lâm Huyền liền đi thẳng vào vấn đề.

Hắn nhìn thấy ngay chiếc đồng hồ thời gian và không gian bình thường trên bàn thí nghiệm.

Cầm lên xem.

Các con số trên đó vẫn không có bất kỳ thay đổi nào:

0. 0000000

Tám số 0.

Thực ra hắn vẫn rất mong chờ.

Nếu một ngày nào đó, đúng như Hoàng Tước đã nói, Lưu Phong tìm thấy hệ tọa độ tham chiếu ngoài không gian này và điều chỉnh chiếc đồng hồ thời gian và không gian này về số 0...

Khi hiện tượng biến đổi thời gian và không gian, hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian xảy ra lần nữa, các con số trên đó sẽ thay đổi như thế nào?

Độ cong thời gian và không gian sẽ là bao nhiêu?

Liệu nó có liên quan đến hằng số vũ trụ không?

Đôi khi nghĩ kỹ, nghiên cứu khoa học thật sự là một điều thú vị. Đặc biệt là những đề tài vượt quá nhận thức khoa học hiện tại, thực sự khiến người ta vừa tò mò vừa cảm thấy thành tựu.

Lưu Phong đứng dậy từ thiết bị thí nghiệm, đẩy gọng kính, tiến về phía Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, tôi nghĩ tôi đã tìm ra cách phát hiện tọa độ tham

chiếu ngoài không gian này rồi."

"Sao cơ?"

Lâm Huyền kéo ghế ngồi xuống, nhìn Lưu Phong.

"Chuyện là thế này, Lâm Huyền, tôi sẽ lấy một ví dụ trước."

Lưu Phong cũng kéo ghế ngồi đối diện Lâm Huyền:

"Cậu chắc chắn đã nghe câu nói 'Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió' rồi chứ?"

"Tất nhiên rồi."

"Mặc dù theo cách thông thường, tường chắc chắn là không lọt gió, nhưng câu tục ngữ này cho thấy một đạo lý, đó là trên thế giới này không có bức tường nào tuyệt đối không thể xuyên qua, không có rào cản nào hoàn toàn ngăn chặn mọi thứ."

Lưu Phong mím môi:

"Ví dụ như nước không thể thấm qua túi ni-lông, nhưng dầu thì có thể! Túi ni-lông thường được làm từ các phân tử polyvinyl chloride, giữa các phân tử cũng có khe hở, chỉ cần vật có kích thước nhỏ hơn khe hở giữa các phân tử, đều có thể dễ dàng xuyên qua túi ni-lông."

Chương 550: Kính thiên văn FAST (4)

Chương 550: Kính thiên văn FAST (4)

"Điều này tôi dĩ nhiên hiểu."

Lâm Huyền giơ tay ra hiệu cho Lưu Phong nói tiếp:

"Ý anh là luôn có những thứ nhỏ hơn khoảng cách giữa các phân tử, nguyên tử, thậm chí là khoảng cách giữa các hạt nhân nguyên tử, có thể xuyên qua những khe hở nhỏ nhất. Giống như anh đã nói với tôi lần trước về hằng số Planck, vũ trụ này vốn không phải là liên tục, nó cũng có một khoảng cách ngắn nhất, đó là chiều dài Planck. Anh có thể tiếp tục giải thích theo khái niệm này."

"Đúng, chính là ý đó!"

Lưu Phong giơ ngón tay cái như đang khen ngợi một học sinh tiểu học:

"Vì vậy tôi mạnh dạn khẳng định——"

"Thời gian và không gian bản thân nó cũng không phải là một bức tường không có khe hở!"

"Nếu thực sự tồn tại độ cong thời gian và không gian, tồn tại các không gian khác nhau, các đường thế giới khác nhau. Thì giữa những không gian này chắc chắn cũng có những bức tường tương tự, ngăn cách vật chất và thời gian của các không gian không thể giao thoa và vượt qua."

"Nhưng không có bức tường nào hoàn toàn không lọt gió! Nếu khe hở nhỏ nhất của bức tường thời gian và không gian giống như khe hở nhỏ nhất của vũ trụ, đều là chiều dài Planck. Vậy nếu, trong một độ cong thời gian và không gian nào đó, chiều dài Planck của không gian đó nhỏ hơn chiều dài Planck của không gian chúng ta... cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra không? Rõ ràng là——"

"Những hạt vi mô của không gian khác có thể sẽ xuyên qua khe hở Planck của bức tường thời gian và không gian, xâm nhập vào không gian của chúng ta!"...

Lâm Huyền lắng nghe lời giải thích của Lưu Phong.

Hắn cầm cốc nước trên bàn thí nghiệm lên, uống một ngụm theo kiểu nghệ thuật.

Mặc dù nghe có vẻ hơi hoang đường, nhưng về mặt lý thuyết thì lý thuyết này có thể giải thích được.

Nếu vũ trụ của chúng ta không liên tục, có chiều dài Planck nhỏ nhất, thì tại sao thời gian và không gian bản thân nó lại phải liên tục? Các bức tường thời gian và không gian giữa các không gian khác nhau có thể thực sự tồn tại những khe hở Planck, những khe hở nhỏ nhất như vậy.

Khi Lưu Phong chế tạo chiếc đồng hồ thời gian và không gian, hắn đã giả định rằng hằng số Planck, chiều dài Planck và thời gian Planck của các không gian khác nhau có những khác biệt rất nhỏ.

Nếu tất cả các giả định của hắn ta đều đúng...

Thì không phải là không thể có những hạt vi mô nhỏ hơn chiều dài Planck của không gian hiện tại, đến từ các không gian khác, xuyên qua khe hở Planck của bức tường thời gian và không gian từ một không gian khác xâm nhập vào không gian hiện tại.

"Tôi cơ bản đã hiểu."

Lâm Huyền đặt cốc nước xuống:

"Hệ thống lý thuyết này dựa trên tiền đề rằng tất cả các giả định và phỏng đoán của anh đều đúng, thì nó thực sự có thể giải thích được. Vấn đề khó khăn là chúng ta phải làm sao để chứng minh và tìm ra nó. Theo lời anh nói, hạt vi mô đó thậm chí còn nhỏ hơn chiều dài Planck của không gian hiện tại, không gian vũ trụ hiện tại... làm sao chúng ta có thể tìm ra nó?"

Lưu Phong mỉm cười, giơ tay ra và nhìn quanh phòng thí nghiệm:

"Lâm Huyền, mọi thứ trên thế giới này đều được cấu tạo từ những hạt vi mô nguyên thủy và cơ bản nhất. Nếu chỉ có một hạt vi mô từ không gian khác xâm nhập vào, chúng ta chắc chắn không thể tìm ra."

"Nhưng khi cậu phát hiện ra một con gián, thì chắc chắn căn nhà của cậu đã đầy gián. Tôi tin rằng những hạt này phải có số lượng nhất định, và do tính chất của chúng, chắc chắn chúng sẽ tập hợp và kết hợp với nhau. Như vậy, chúng ta sẽ dễ dàng quan sát hơn nhiều, thậm chí..."

"Có thể bắt được nó!"

Lưu Phong đẩy gọng kính, ánh mắt kiên định và đầy tự tin:

"Nếu cậu không ngại, tôi muốn gọi những hạt đặc biệt này từ không gian khác là——"

"Hạt thời gian và không gian!"

Lâm Huyền không nhịn được cười.

Đây có phải là bệnh chung của các nhà khoa học không?

Họ luôn thích đặt tên cho những thứ mình phát minh ra, và

dường như họ còn có tiêu chuẩn đặt tên riêng.

Giống như Lưu Phong này, luôn gắn liền với thời gian và không gian, bất kể đặt tên cho thứ gì, tiền tố đều phải có thời gian và không gian.

Tuy nhiên, điều này thực sự rất phù hợp.

"Lưu Phong à... anh vẫn chưa hiểu ý tôi."

Lâm Huyền cười lắc đầu:

"Anh đặt tên cho những hạt này là hạt thời gian và không gian, tôi không có ý kiến gì, thậm chí anh gọi là hạt Lưu Phong tôi cũng không có ý kiến. Nhưng vấn đề chính là... nó thực sự tồn tại sao? Lý thuyết của anh thực sự đúng không?"

"Xin lỗi vì tôi nói thẳng, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ nghiên cứu của anh vô điều kiện, nhưng chúng ta không thể cứ bắn cung mà không có bia, tôi rất vui vì nghiên cứu của anh có đột phá, nhưng điều quan trọng nhất hiện tại là chúng ta phải tìm ra những hạt thời gian và không gian này, sau đó... mới có thể hiệu chỉnh chiếc đồng hồ thời gian và không gian của anh, quan sát sự thay đổi của độ cong thời gian và không gian."

Chương 551: Hạt thời gian và không gian. (1)

Chương 551: Hạt thời gian và không gian. (1)

"Đúng vậy."

Lưu Phong gật đầu:

"Vì vậy, Lâm Huyền, đó là lý do hôm nay tôi gọi cậu đến. Thiết bị trong phòng thí nghiệm đã không đủ để hỗ trợ tôi tiếp tục nghiên cứu, tôi cần thiết bị mới."

"Điều đó dĩ nhiên không có vấn đề gì."

Lâm Huyền cầm bút trên bàn, xoay xoay giữa các ngón tay:

"Mua thiết bị thôi mà, đương nhiên không thành vấn đề, công ty hiện tại vẫn còn khá nhiều tiền. Nói đi, cần thiết bị gì? Tôi sẽ mua ngay cho cậu."

"Kính thiên văn FAST ở Quý Châu."

Lưu Phong đáp.

Rắc——

Chiếc bút xoay giữa ngón tay Lâm Huyền bay khỏi tay, vẽ một đường parabol rồi rơi xuống đất.

Cả phòng thí nghiệm im phăng phắc.

Tay Lâm Huyền đang xoay bút khựng lại trên bàn, hắn nhìn Lưu Phong:

"Anh nói gì?"

"Quý, Châu, FAST."

Lưu Phong nhấn mạnh từng từ:

"Chính là... chiếc kính thiên văn vô tuyến hình cầu lớn nhất thế giới, đường kính hơn 500 mét, nằm ở miền nam tỉnh Quý Châu ——"

"Kính thiên văn FAST ở Quý Châu!"

"Tôi đương nhiên biết kính thiên văn FAST ở Quý Châu là gì."

Lâm Huyền bất lực nhìn Lưu Phong:

"Tôi bảo anh nhắc lại một lần nữa, không phải vì tôi nghe không rõ... mà là tôi muốn xác nhận xem anh có biết mình đang nói gì không?"

Ài.

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Kính thiên văn FAST ở Quý Châu, không chỉ nổi tiếng ở Trung Quốc mà còn trên toàn thế giới. Đặc biệt với một người yêu thích khoa học viễn tưởng như Lâm Huyền, đó là một cái tên quen thuộc.

Như Lưu Phong đã nói.

Đây là kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới, với tổng diện tích hơn 260. 000 mét vuông.

Từ khi kế hoạch xây dựng được đề xuất vào năm 1993. cho đến khi đơn vị phản xạ cuối cùng được lắp đặt vào năm 2016. tổng cộng đã trải qua 23 năm.

Để tránh nhiễu tín hiệu từ thành phố, loại kính thiên văn khổng lồ này thường được xây dựng ở những vùng núi xa xôi, và địa hình núi non của Quý Châu, với độ cao trung bình trên 1000 mét, là địa điểm lý tưởng để xây dựng.

Kính thiên văn FAST ở Quý Châu có hình dạng rất đặc biệt, trông giống như một chiếc chảo lớn màu bạc được đặt giữa những ngọn núi.

Các kính thiên văn vô tuyến truyền thống thường có dạng radar hoặc tương tự radar, nhưng chiếc chảo khổng lồ đường kính hơn 500 mét này rõ ràng không thể đứng thẳng, nên được xây dựng theo cấu trúc nằm ngang.

Xung quanh chiếc chảo, tức là bề mặt phản xạ, có sáu tháp đỡ cao gần trăm mét, mỗi tháp kéo một sợi dây cáp để treo một "hộp nhỏ" màu trắng, treo lơ lửng trên bề mặt phản xạ.

Hộp nhỏ nặng 30 tấn này, được gọi là cabin tiếp sóng, là thiết bị cốt lõi của kính thiên văn FAST.

Cabin tiếp sóng nằm ở vị trí tiêu điểm của mỗi mặt phản xạ parabol, nhiệm vụ của nó là tập trung các tín hiệu thu thập được từ bề mặt phản xạ, thực hiện quan sát không gian với độ nhạy cao.

Khi làm việc, bề mặt phản xạ phải biến dạng theo chuyển động của thiên thể quan sát, hình dạng của mặt parabol cũng sẽ thay đổi, vị trí tiêu điểm cũng sẽ thay đổi, và vị trí của cabin tiếp sóng cũng phải di chuyển theo... đây là một hệ thống rất phức tạp.

Đáng chú ý là.

Nguyên lý của kính thiên văn vô tuyến và kính thiên văn quang học khác nhau, kính thiên văn quang học tập trung ánh sáng khả kiến để tạo thành hình ảnh thị giác mà mọi người thường hiểu.

Còn kính thiên văn vô tuyến tập trung các sóng điện từ dài rất

yếu từ vũ trụ... nó không phải là kính thiên văn theo nghĩa truyền thống, độ nhạy và phạm vi quan sát của nó lớn hơn nhiều so với kính thiên văn quang học, nhưng không có chức năng tạo hình truyền thống, chủ yếu là quan sát và ghi lại các sóng, tần số dao động, và bức xạ.

Trong vài thập kỷ qua, các khám phá lớn trong lĩnh vực thiên văn học như pulsar, quasar, bức xạ nền vi sóng vũ trụ, và phân tử hữu cơ liên sao... đều nhờ công của kính thiên văn vô tuyến.

Và trong số tất cả các kính thiên văn vô tuyến lớn nhỏ trên toàn thế giới.

Kính thiên văn FAST ở Quý Châu, được cộng đồng yêu thiên văn toàn cầu gọi là "Thiên Nhãn của Trung Quốc"...

Không nghi ngờ gì nữa.

Chính là kính thiên văn mạnh nhất trên bề mặt Trái Đất.

Lâm Huyền cúi xuống, nhặt chiếc bút vừa bị văng ra từ dưới đất, đặt lại lên bàn:

"Kính thiên văn FAST ở Quý Châu là quốc bảo, mặc dù bình thường cũng mở cửa cho khách du lịch tham quan, nhưng phần lớn thời gian nó đảm nhận các nhiệm vụ quan sát thiên văn rất quan trọng, thậm chí nhiều nhiệm vụ còn liên quan đến bí mật quốc gia, vì vậy FAST thường ở trạng thái đóng cửa không tiếp khách."

"Nhưng dù sao đi nữa, ngay cả khi thiết bị này không có nhiệm vụ nghiên cứu nào, chỉ đơn thuần mở cửa cho khách du lịch tham quan mỗi ngày... tôi cũng không thể mua nó cho anh được!"

"Đây không phải là vấn đề có đủ tiền hay không, mà là vật phẩm quốc gia không phải cứ có tiền là mua được. Và cho dù có tiền, không có kỹ thuật và sự hỗ trợ của nhà nước, cũng không thể

tái tạo một chiếc FAST như thế này."

Chương 552: Hạt thời gian và không gian. (2)

Chương 552: Hạt thời gian và không gian. (2)

"Dù cho chúng ta lùi một vạn bước, ngay cả khi tôi sẵn lòng chi tiền thuê trong vài ngày, tôi cũng không có tư cách. Những năm gần đây tôi không theo dõi kỹ, nhưng trước đây tôi đã đọc các bài báo liên quan, rất nhiều quốc gia trên thế giới đều xếp hàng để xin mượn FAST... dưới danh nghĩa quốc gia còn khó khăn như vậy, đây không phải là chuyện một ông chủ công ty nhỏ như tôi có thể giải quyết được."

"Nhưng..." Lưu Phong gãi đầu, lộ vẻ khó xử:

"Như tôi vừa nói với cậu, nếu hạt thời gian và không gian thực sự tồn tại, thì chúng rất nhỏ và khó quan sát. Ngoài kính thiên văn vô tuyến khổng lồ như FAST ở Quý Châu, tôi nghĩ không có thiết bị nào trên trái đất có thể bắt được dao động và tần số của hạt thời gian và không gian."

"Vì vậy, Lâm Huyền, tôi biết việc mượn kính thiên văn FAST ở Quý Châu là rất khó, nhưng đây là một bước không thể thiếu trong nghiên cứu độ cong thời gian và không gian, nghiên cứu hằng số vũ trụ của chúng ta... Nếu không tìm thấy hạt thời gian và không gian, chúng ta không thể hiệu chỉnh đồng hồ thời gian và không gian; không thể hiệu chỉnh đồng hồ thời gian và không gian, thì không thể phát hiện độ cong thời gian và không gian, và toàn bộ nghiên cứu không thể tiếp tục."...

Lâm Huyền gõ ngón tay lên mặt bàn, không nói gì.

Thực ra hắn đã muốn nói với Lưu Phong từ lâu rằng có lẽ hằng số vũ trụ không phức tạp như hắn ta nghĩ.

Dù sao thì cha của Đại Kiểm Miêu cũng chỉ cần một cây bút và vài tờ giấy là có thể nghiên cứu ra, nên có thể không cần đến kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới.

Nhưng sau vài lần do dự, Lâm Huyền vẫn không nói ra.

Trước hết, Lưu Phong không phải là cha của Đại Kiểm Miêu, không có gì để so sánh; cha của Đại Kiểm Miêu là một thiên tài từng đoạt giải thưởng Fields về toán học, thực sự là thiên tài, hiếm có khó tìm.

Còn so với Lưu Phong, cho đến nay hắn chưa có bất kỳ thành tựu xuất sắc nào, nếu nói thật lòng, điều đáng kể nhất trong lịch sử của hắn có lẽ là cuốn sách mà Lý Thất Thất để lại trong mộ, tạo cảm hứng cho cha của Đại Kiểm Miêu.

Vì vậy, hai người không thể so sánh.

Thứ hai, Lâm Huyền cũng không thể chắc chắn 100% rằng nghiên cứu của cha Đại Kiểm Miêu là đúng.

Lâu nay, hắn chỉ suy đoán, phản chứng, và nghĩ rằng vì Câu Lạc Bộ Thiên Tài sợ, nên cha của Đại Kiểm Miêu chắc chắn là đúng.

Nhưng cũng không có gì thực sự chắc chắn.

Vì thế...

Giờ nói những lời làm nản lòng như vậy không có ý nghĩa gì, ngược lại còn làm giảm tinh thần của Lưu Phong.

Trong giấc mơ đầu tiên, cha của Đại Kiểm Miêu bị tai nạn xe hơi giết chết lúc 00:42.

Trong giấc mơ thứ hai, cha của Đại Kiểm Miêu bị đưa đi vào sáng ngày 28 tháng 8 năm 2624. và hắn đã bỏ lỡ cơ hội gặp ông ấy.

Trong giấc mơ thứ ba, cha của Đại Kiểm Miêu đã qua đời vì bệnh phóng xạ khi Đại Kiểm Miêu còn nhỏ, chết sớm hơn, có lẽ không kịp tạo ra bất kỳ thành tựu nghiên cứu nào.

Tóm lại.

Trong ba khả năng tương lai hiện tại, hắn chưa bao giờ gặp được cha của Đại Kiểm Miêu.

Nếu nói rằng Lâm Huyền có hy vọng gì...

Hắn thực sự hy vọng có thể gặp được cha của Đại Kiểm Miêu còn sống trong giấc mơ thứ tư ở tương lai, trực tiếp hỏi thiên tài này rằng hằng số vũ trụ 42 thực sự là gì!

Nhưng hiện tại, điều đó đều không đáng tin và không có gì đảm bảo.

Rất có thể suốt đời hắn cũng không gặp được cha của Đại Kiểm Miêu, giống như lần này trong giấc mơ thứ ba, hắn hoàn toàn không tìm thấy Ngân hàng Thái Mỗ, cũng không tìm thấy CC.

Biến động thời gian và không gian thực sự quá phức tạp.

Đây là một hệ thống hỗn loạn không có bất kỳ quy luật nào, mọi sự thay đổi đều liên quan và không thể đoán trước được.

Vì vậy, không còn cách nào khác.

Hiện nay, Lưu Phong vẫn là "cọng rơm cứu mạng" duy nhất của Lâm Huyền, là người gần nhất với chân lý của hằng số vũ trụ 42 trên thế giới này.

Trở lại thực tại...

Lưu Phong đã ôm chiếc bảng đen nhỏ chạy đến trước mặt hắn, chỉ vào một dãy số và chữ cái phức tạp:

"Tôi đã tính xong rồi, trong chương trình của kính thiên văn FAST ở Quý Châu, nếu nhập chuỗi tham số này để tìm kiếm, có thể sẽ tìm thấy sự tồn tại của hạt thời gian và không gian trong vũ trụ."

"Tất nhiên, tôi biết cậu muốn nói gì, Lâm Huyền, nhưng hãy nghe tôi nói hết. Dao động của chuỗi tham số này thực sự rất nhỏ, vì vậy ngay cả với độ nhạy hàng đầu thế giới của kính thiên văn FAST ở Quý Châu, cũng không thể phát hiện được hạt thời gian và không gian ngoài quỹ đạo mặt trăng... vì độ chính xác không đủ."

"Vì vậy, nếu kính thiên văn FAST ở Quý Châu thực sự có thể tìm thấy sự tồn tại của hạt thời gian và không gian, thì chúng chắc chắn nằm trong tầng khí quyển của trái đất! Xa nhất... cũng sẽ không vượt quá quỹ đạo mặt trăng! Không thể xa đến 380. 000 km, tôi đoán xa nhất cũng chỉ vài chục nghìn km."

Chương 553: Hạt thời gian và không gian. (3)

Chương 553: Hạt thời gian và không gian. (3)

"Nghe đến đây, cậu đã hiểu rồi chứ, Lâm Huyền? Chúng ta đã rất gần với thành công!"

Lưu Phong càng nói càng phấn khích, vỗ vào bảng đen nhỏ và nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Nếu mục tiêu mà kính thiên văn FAST phát hiện được ở khoảng cách gần, chúng ta có thể tìm cách bắt được nó! Cậu có hiểu đây là một điều đáng phấn khích đến mức nào không!"

Lưu Phong mở to mắt:

"Chúng ta có thể bắt được một vật tham chiếu từ không gian khác! Bắt được vật đầu tiên trong lịch sử nhân loại——"

"Hạt thời gian và không gian!"

"Lâm Huyền học trưởng?"

Đột nhiên.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên từ cửa phòng thí nghiệm.

Lâm Huyền và Lưu Phong đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa.

Ở đó đứng một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy trắng, tóc đuôi ngựa cao bồng bềnh, khuôn mặt thanh tú tràn đầy sức sống tuổi trẻ, nốt ruồi lệ tinh tế ở khóe mắt, nụ cười ngọt ngào cùng đôi mắt

hình trăng lưỡi liềm đặc trưng—

"An Tình?"

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế, nhìn cô gái ở cửa:

"Sao em lại ở đây?"

"Em thấy xe của anh đỗ dưới nhà!"

"Rất nhiều người rất giỏi, em cảm thấy mọi người xung quanh đều rất xuất sắc. Chỉ riêng em..."

Sở An Tình mím môi, ngẩng đầu lên và cười khẽ:

"So với các anh, em cảm thấy ngoài việc là con gái của Sở Sơn Hà, em thực sự chẳng là gì cả."

"Không thể nói như vậy."

Lâm Huyền nhanh chóng tiếp lời, muốn khen ngợi Sở An Tình.

Nhưng hắn nhận ra...

Thực sự không có gì đáng khen ngợi!

Nếu phải nói, thì khả năng khiêu vũ của Sở An Tình cũng khá tốt, nhưng thật sự mà nói, cũng không đến mức xuất sắc. Cô ấy có thể lên nhiều sân khấu, biểu diễn nhiều chương trình, nhận được hoa và tiếng vỗ tay... mọi người đều biết lý do là gì.

Sở Sơn Hà.

Bởi vì cô là con gái của Sở Sơn Hà.

Nên cô mới có được tất cả những thứ hiện tại.

Cô không phải là cô gái nhảy đẹp nhất trong đại học Đông Hải, cũng không phải là cô gái nhảy đẹp nhất trong thành phố Đông

Hải.

Nhưng người có thể múa đơn trong "Buổi biểu diễn âm nhạc thành phố Đông Hải", chỉ có một mình cô.

Không phải vì cô nhảy giỏi.

Chỉ vì cô là con gái của Sở Sơn Hà.

Vì vậy...

Ở một mức độ nào đó, Sở An Tình không nói sai.

Ngược lại, cô thực sự hiểu rõ điều này hơn bất kỳ ai, biết rõ rằng nếu không có ánh hào quang và sự yêu thương của cha, cô chỉ là một cô gái bình thường.

Ngoại trừ việc cô dễ thương và xinh đẹp hơn một chút.

Học tập cũng không xuất sắc,

Thể thao cũng chỉ ở mức trung bình,

Cái gọi là nền tảng khiêu vũ tốt, đó là nhờ được các thầy cô giỏi dạy kèm 1-1 từ nhỏ, chỉ là đi trước một bước,

Trí tuệ không phải thiên tài,

Không có sở trường gì nổi bật,

Kiến thức hiểu biết cũng không uyên bác,

Trong giây lát...

Lâm Huyền cũng không biết nên an ủi cô thế nào.

Trong tình huống Sở An Tình tự nhận thức như vậy, nói ra bất kỳ lời khen nào không thực tế đều giống như một sự mỉa mai hơn là an ủi.

Như mắc nghẹn trong cổ họng.

Hôm nay Lâm Huyền mới nhận ra, hóa ra Sở An Tình lại bình thường như vậy, điều này hắn trước đây chưa từng nhận ra.

Nhưng để không khí tiếp tục lạnh lẽo như vậy... e rằng còn tệ hơn!

Lâm Huyền hít một hơi—

"Haha, em gái, em không nên nghĩ như vậy."

Ừm.

Lâm Huyền còn chưa kịp thở ra, Lưu Phong đã bước tới cười tươi và nói với Sở An Tình:

"Em còn trẻ, nghĩ đến những chuyện này quá sớm. Hơn nữa... điểm sáng trong cuộc đời của một người là gì, không ai có thể nói trước được. Nói đến việc không là gì, vô dụng... thì anh có quyền nói hơn em."

Lưu Phong chỉ vào mình:

"Từ nhỏ anh đã thích toán học, toàn bộ thời đại học và sau đại học đều nghiên cứu toán học, nghiên cứu một chủ đề mà không ai công nhận, và toàn bộ là sai lầm. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ thành công, chẳng làm nên trò trống gì."

"Không chỉ vậy, cuộc sống của anh cũng là một mớ hỗn độn. Anh từ bỏ toán học để kiếm tiền chăm sóc bạn gái ốm nặng, nhưng cuối cùng không giữ được mạng sống của cô ấy, mà còn lãng phí thời gian lẽ ra có thể ở bên cô ấy, thực sự là đã không làm tròn việc này, cũng không làm được việc kia, tay trắng."

"Năm nay anh đã 27 tuổi, vẫn chưa làm nên trò trống gì, chẳng có gì cả. Nhưng... từ khi gặp Lâm Huyền, anh cảm thấy những thất

bại trước đây, dù cả đời đều thất bại, cũng hoàn toàn không vấn đề gì."

Anh cười, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền nói với anh rằng, có những thứ, có những việc, có thể làm một nghìn lần, một vạn lần, đều sai. Nhưng không sao, chỉ cần đúng một lần vào lúc quan trọng nhất là đủ."

"Câu này, đến nay anh vẫn tin tưởng sâu sắc, anh tin rằng đó là điều duy nhất mà anh có thể làm được trên thế giới này. Có lẽ cuộc đời của anh... là để chờ đợi khoảnh khắc đó, giây phút đó, lần đó. Chỉ một khoảnh khắc huy hoàng đó cũng đủ xua tan bóng tối cả đời anh."

Chương 554: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (1)

Chương 554: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (1)

"Vì vậy... em gái, anh nghĩ cuộc đời của em cũng có thể giống như vậy."

Lưu Phong nhìn vào ánh mắt ngước lên của Sở An Tình:

"Đừng dễ dàng phủ nhận giá trị của mình, chỉ là thời gian để em phát huy tác dụng chưa đến; giống như anh vừa nói, một đời sai cũng không sao, có những việc quan trọng chỉ cần đúng một lần là đủ."

"Trên thế giới này, chắc chắn có một việc là dành riêng cho em, vì em mà sinh ra, chỉ có em mới làm được."

"Trừ em ra... không ai khác có thể làm được!"

Đậu xanh?

Trong lòng Lâm Huyền kinh ngạc, không thể tin mà nhìn Lưu Phong.

Biết ăn nói như vậy sao?

Lần trước, khi ở trong phòng thí nghiệm hắn đã phát hiện, thật ra Lưu Phong sáng sủa và hay nói hơn so với trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Sở dĩ trước kia ấn tượng đầu tiên của hắn về Lưu Phong là người rất cứng nhắc.

Có lẽ là vì có liên quan đến trạng thái lúc đó của Lưu Phong.

Hắn ta lúc đó, không được một ai công nhận, phải từ bỏ tình cảm của mình đối với toán học, còn phải trơ mắt nhìn người yêu Lý Thất Thất càng ngày càng gần với cái chết, đổi thành người khác thì cũng không thể sáng sủa được.

Trầm mặc, lạnh lùng, không hiểu chuyện.

Đây chính là ấn tượng lúc đó của Lâm Huyền với Lưu Phong.

Nhưng quả thật là người đọc sách qua ba ngày không gặp, khi gặp lại sẽ khiến người khác phải thay đổi cách nhìn.

Từ sau khi hai người gặp lại nhau ở Đông Hải, Lưu Phong giống như là biến thành một người khác, sáng sủa hơn không ít, trạng thái tinh thần cũng đã khá hơn nhiều.

Có lẽ nguyên nhân của sự thay đổi này là do nhiều phương diện.

Mặc dù cuối cùng Lý Thất Thất vẫn rời khỏi thế gian, nhưng ít ra thời gian trước khi cô ấy rời đi là sự hạnh phúc, là không tiếc nuối.

Cô ấy nhắm mắt ra đi ngay dưới bầu trời mưa sao băng mà cô yêu nhất, có lẽ cũng đã hoàn thành xong một nguyện vọng ấm ủ trong lòng đã lâu, đối với một bệnh nhân ung thư tuyến tuỵ giai đoạn cuối mà nói... Sự ra đi này không thể coi là một loại đau khổ mà càng giống một loại giải thoát viên mãn hơn.

Chắc chắn Lưu Phong cũng hiểu đạo lý này.

Hắn ta thông minh như vậy, cho dù lúc ấy nghĩ mãi không thông, thì qua khoảng thời gian nửa năm này, chắc chắn hắn cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Suốt ngày đắm chìm trong bi thương, chẳng bằng hóa nhớ mong thành sức mạnh, dốc lòng nghiên cứu Hằng số Vũ Trụ, sớm ngày thực hiện nguyện vọng của Lý Thất Thất...

"Một ngày nào đó, toàn thế giới đều sẽ biết đến, Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ là một quyển sách vĩ đại và không tầm thường đến cỡ nào; các cửa hàng sách lớn cũng sẽ đặt tác phẩm này ở vị trí dễ thấy nhất, người người đều biết đến tên của Lưu Phong!"

Cho nên.

Công việc bây giờ, là điều khiến Lưu Phong vui vẻ, cũng làm cho hắn ta có động lực và hy vọng để sống tiếp.

Đại khái là lời nói vừa rồi của Sở An Tình đã khiến cho hắn ta tức cảnh sinh tình.

Nghĩ đến quá khứ.

Nghĩ đến Lý Thất Thất.

Nghĩ đến...

Bản thân trong quá khứ.

Cho nên mới bộc lộ cảm xúc, nói ra những lời từ đáy lòng không thích hợp để nói với người khác.

Bờ môi đỏ của Sở An Tình khẽ nhếch, đôi mắt mở thật to, trợn mắt há hốc mồm nhìn thầy Lưu Phong:

"Cám. . . cám ơn thầy."

Mặc dù cô nghe không hiểu nhiều lắm.

Tuy không hiểu gì nhưng biết là rất lợi hại!

Cảm giác nghe rất thuyết phục, rất có dáng vẻ của đạo lý!

Nếu quả thật như Lưu Phong nói.

Trên thế giới này. . .

Thật sự sẽ có một việc sinh ra là dành cho mình, là thời khắc tỏa sáng của sinh mệnh mình, là ý nghĩa của cuộc sống của mình, không phải bản thân không thể...

Vậy thì là gì chứ?

Cô lặng lẽ nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Huyền một cái, lại ngoài ý muốn mà đối mặt với Lâm Huyền! Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cuống quít thu lại ánh mắt, gật gật đầu với Lưu Phong:

"Em... em, em sẽ ghi nhớ! Cảm ơn thầy Phong!"

Thầy Phong?

Lưu Phong sững sờ, lần này đến phiên hắn sững sờ, đây là cái xưng hô xuất phát từ logic gì vậy?

Trong một khắc này thiếu nữ trước mắt hình như có chút nói năng lộn xộn luống cuống tay chân.

"Kia, vậy em đi lên lớp trước đây, học trưởng Lâm Huyền!"

Sở An Tình cười rồi vẫy vẫy tay với Lâm Huyền, quay đầu, bước nhanh biến mất ở cuối hành lang... ...

Trong phòng thí nghiệm, bình tĩnh lại lần nữa.

"Cậu thật là biết trêu chọc."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn Lưu Phong:

"Anh biết cô bé này là ai sao?"

"Không biết."

Lưu Phong lắc đầu:

"Nhưng cô bé là ai có quan trọng không? Vừa rồi khi tôi nhìn thấy cô ấy có chút buồn bã liền muốn cổ vũ cô ấy một chút... có thể cậu cảm thấy lời tôi nói có chút mơ hồ, nhưng thật ra tôi rất biết cổ vũ an ủi người khác đấy, từ khi Lý Thất Thất bắt đầu bị bệnh, mỗi ngày tôi đều an ủi cô ấy, cổ vũ cô ấy."

Chương 555: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (2)

Chương 555: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (2)

"Nhưng mà, những lời tôi vừa mới nói cũng đều là lời nói thật, cậu thấy đấy tôi là người thất bại như vậy, mà hiện tại vẫn tìm được phương hướng và ý nghĩa cuộc sống cho cuộc đời mình, huống chi là một thiếu nữ? Tôi thấy cô bé còn khá nhỏ tuổi, chắc chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, sinh viên đại học năm nhất?"

"Năm nay là sang năm hai." Lâm Huyền nói:

"Vừa qua sinh nhật 19 tuổi chưa được 2 tháng."

"Ra vậy."

Lưu Phong gật gật đầu:

"Cái tuổi này mê mang là điều rất bình thường, nhưng tôi nói thật, kỳ thật những lời an ủi và cổ vũ vừa rồi, đáng lẽ là cậu nên nói; tôi cũng là do nhìn thấy cậu nói nửa ngày không ra một câu, nên mới cứu cậu một lần."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì cô bé bỗng nhiên trở nên buồn bã rõ ràng là do cảm thấy cậu quá ưu tú, hiểu được nhiều điều, cảm giác sự chênh lệch càng lúc càng lớn, cho nên mới nhất thời cảm thấy có chút buồn bã, sợ có một ngày không đuổi kịp cậu, khoảng cách càng ngày càng xa."

"Thôi... thôi, dừng lại, dừng lại!"

Lâm Huyền ra hiệu tạm dừng, dở khóc dở cười:

"Lưu Phong, rốt cuộc là anh nghiên cứu toán học hay là nghiên cứu phụ nữ? Mỗi lần anh đều phân tích đạo lý rõ ràng, khó nắm bắt."

Lưu Phong nhăn nhăn mày:

"Cậu không tin?"

"Tôi chỉ là cảm thấy anh có chút tự tin, anh cũng không phải con giun trong bụng cô ấy, sao có thể biết rõ ràng như vậy?"

Lưu Phong khẽ cười một tiếng, lắc đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu từng yêu đương chưa?"

"Anh chỉ có một câu duy nhất này thôi sao?"

Lâm Huyền cảm giác không thể nói lý:

"Nói cho cùng, không phải anh cũng chỉ mới yêu đương một lần thôi sao? Kinh nghiệm anh cũng không đủ để ủng hộ lý luận của anh?"

"Từ 0 đến 1 là chất biến."

"Anh xem, anh có phải có chút khốn nạn hay không." Lâm Huyền buông tay:

"Tôi và anh thảo luận toán học, anh lại nhất định phải rẽ sang nói chuyện tình cảm; tôi và anh nói chuyện tình cảm, anh lại nói toán học với tôi."

"Dựa theo lời anh nói, một người hơn 30 tuổi như Hoàng Tước cũng thích tôi, cô bé mười mấy tuổi cũng thích tôi, thì ra tôi chính là người già trẻ đều yêu sao? Trong mắt anh tôi có sức hút lớn đến như vậy sao?"

"Cái này thì có gì kỳ lạ đâu?"

Lưu Phong xem thường, xoay người, đem bảng đen của hắn treo trên kệ:

"Tôi ngược lại lại cảm thấy những cô gái này thích cậu không kỳ quái một chút nào; có lẽ cậu không ý thức được đấy, Lâm Huyền, người như cậu rất là có sức hút riêng, bằng không tôi cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi chạy tới làm nghiên cứu cùng cậu... Tôi cũng rất công nhận sức hút của cậu, vừa rồi cô bé kia nói rất đúng, cậu đúng là một người rất tốt."

"Chỉ là tôi có chút hiếu kỳ, cậu đến căn phòng thí nghiệm này tổng cộng mới có hai lần, thì đã có hai người con gái khác nhau đến tìm cậu, ánh mắt nhìn cậu cũng đều là loại kia... tôi không biết hình dung như thế nào, dù sao thì cũng là rất sâu xa, ướt át. Hiện tại tôi cũng có chút chờ mong, lần sau khi cậu đến phòng thí nghiệm này lần thứ ba, còn có cô gái nào tới không? Có phải sẽ có thêm một cô gái cùng tuổi đến hay không?"

"Anh nên thu lại tâm tư hóng chuyện của mình đi."

Lâm Huyền kéo một cái ghế dựa, ngồi xuống, nhìn một đống tham số phức tạp trên bảng đen của Lưu Phong:

"Nếu anh mang hết tinh lực đi hóng chuyện tình cảm nam nữ đặt vào nghiên cứu toán học, nói không chừng chúng ta đã sớm đánh hạ nan đề Hằng số Vũ Trụ."

"Cho nên tôi mới nói, tôi cần Kính thiên văn FAST ở Quý Châu, Lâm Huyền."

Lưu Phong kiên định nói:

"Tin tưởng tôi, tôi cảm giác chúng ta càng ngày càng tiếp cận gần đến chân tướng, lý luận của tôi là hoàn mỹ, chỉ cần để tôi sử dụng kính thiên văn vô tuyến nửa năm, không... khoảng hai, ba

tháng là đủ, tôi liền có thể quét hết một lượt những khu vực xung quanh Địa Cầu, khả năng cao còn có thể tìm được sự tồn tại của hạt không gian và thời gian."

"Mà một khi tìm được hạt không gian và thời gian, thì cũng có thể trực tiếp chứng thực tính chính xác của tuyến lý luận thế giới và sự tồn tại của độ cong không gian và thời gian... Nếu như quỹ tích hạt không gian và thời gian phù hợp, chúng ta còn có thể trực tiếp bắt được! Như thế đồng hồ không gian và thời gian cũng phải hiệu chỉnh chuẩn lại, khoảng cách để hiểu rõ Hằng số Vũ Trụ của chúng ta sẽ chỉ còn thiếu một chút nữa thôi!"...

Được.

Lâm Huyền rất bội phục logic của Lưu Phong.

Nói một vòng, vẫn là nói trở lại Thiên

Nhãn Quý Châu.

Hơn nữa còn tham lam nói muốn sử dụng liên tục hai ba tháng.

Nhưng mà...

"Tôi đã biết, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Lâm Huyền không tiếp tục từ chối, đồng ý trước.

Bất kể như thế nào, Lưu Phong nói không sai, cho dù con đường này rất gian nan, nhưng đây đúng là hy vọng duy nhất để lập tức đánh hạ Hằng số Vũ Trụ 42.

Chương 556: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (3)

Chương 556: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (3)

Hơn nữa còn...

Hạt không gian và thời gian, độ cong không gian và thời gian, đồng hồ không gian và thời gian.

Những thứ mà Lưu Phong nói là khái niệm mới, theo trực giác của Lâm Huyền cảm nhận, có lẽ có liên quan đến quy tắc không gian và thời gian, nhất là có liên quan với sự co giãn không gian và thời gian mà Hoàng Tước nhắc đến nhiều lần và quy tắc không gian và thời gian mà chính mình còn chưa lĩnh ngộ được.

Mặc dù bây giờ còn không biết cụ thể quy tắc không gian và thời gian có sức chiến đấu gì, rốt cuộc là sử dụng như thế nào.

Nhưng mà Lâm Huyền tin tưởng chắc chắn.

Quy tắc không gian và thời gian nhất định là một thứ vô cùng quan trọng, thậm chí nó có thể còn là sự tồn tại quan trọng hơn cả Hằng số Vũ Trụ 42.

Bởi vậy...

"Tôi đoán chuyện mượn Kính thiên văn FAST ở Quý Châu từ quốc gia rất khó, nhất là anh còn định mượn hai ba tháng thì độ khó càng lớn, chắc chắn không thể làm được trong một thời gian ngắn."

Lâm Huyền đứng lên từ trên ghế, chuẩn bị rời đi:

"Nhưng mà tôi đồng ý với anh, Lưu Phong, tôi sẽ mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, khoảng thời gian này anh vẫn nên chuyên tâm ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu đi, liên quan tới chuyện Kính thiên văn FAST ở Quý Châu... Một khi tin tức có tiến triển, tôi sẽ ngay lập tức thông báo cho anh."...

Sau khi tạm biệt Lưu Phong, rời khỏi đại học Đông Hải.

Lâm Huyền để tài xế trực tiếp lái xe đến khu đô thị sầm uất, đi tới một trong những kiến trúc tiêu biểu của thành phố Đông Hải ——

Toà nhà tổng bộ của tập đoàn Sơn Hà.

Cũng chính là toà cao ốc của Sở Sơn Hà.

Ra khỏi phòng thí nghiệm, Lâm Huyền liền gọi điện liên lạc một chút với Sở Sơn Hà, hỏi hiện tại ông ta có thời gian không, hắn muốn gặp mặt nói chút chuyện.

Trải qua vài lần quan hệ hợp tác trước đây, Sở Sơn Hà vô cùng coi trọng chuyện Lâm Huyền nói ra, cho nên liền thoái thác kế tiếp gặp mặt, để Lâm Huyền trực tiếp tới toà nhà tổng bộ của tập đoàn Sơn Hà để nói chuyện.

Cúp điện thoại, xe thương vụ Alphard đã nhanh chóng chạy trên cao tốc.

Từ đại học đi đến khu đô thị, các toà kiến trúc càng ngày càng cao, con đường cũng càng ngày càng hỗn loạn.

Trước mắt.

Lâm Huyền cũng thật sự đang phát sầu vì chuyện Kính thiên văn FAST ở Quý Châu.

Chuyện này rất khó giải quyết.

Nhưng không giải quyết lại không được, sẽ khiến cho cả công trình nghiên cứu của mình và Lưu Phong bị kẹt lại ở giữa đường.

Không còn cách nào, hắn chỉ có thể đi tìm Sở Sơn Hà thương lượng một chút, xem có biện pháp gì hay không.

Sở Sơn Hà không chỉ đơn thuần là thế lực khổng lồ ở thành phố Đông Hải, bởi vì mười mấy năm qua ông ta không ngừng tài trợ nhà khoa học, làm từ thiện khoa học, quyên góp xây phòng thí nghiệm và sở nghiên cứu, còn trợ giúp những nhà khoa học Hoa kiều về nước... Đủ loại chuyện tốt khiến cho Sở Sơn Hà có địa vị cao trong giới nghiên cứu khoa học ở Long Quốc.

Cho nên, tìm Sở Sơn Hà hỏi một chút về chuyện này, vẫn tương đối đáng tin cậy.

Đi vào cao ốc Sơn Hà, thư kí của Sở Sơn Hà trực tiếp nghênh đón ở trước cửa vào, sau khi đưa Lâm Huyền vào căn phòng bí mật liền khom lưng lui ra ngoài, đóng cánh cửa cách âm lớn lại.

"Lâm Huyền, đã lâu không gặp."

Sở Sơn Hà và Lâm Huyền đã rất thân quen, ông cười cười đứng lên, kéo Lâm Huyền ngồi xuống:

"Lúc đầu tôi định ngày mai gặp cậu ở hội trường Lễ tuyên dương, không ngờ hôm nay cậu đã đến. Thế nào? Cậu đã chuẩn bị gì cho Lễ tuyên dương ở hội trường lớn của Đông Hải rồi? Mấy cái diễn thuyết trao giải đều không có vấn đề gì chứ?"

Lâm Huyền gật đầu cười cười:

"Văn bản diễn thuyết đều đã viết xong, cũng đã luyện tập mấy lần, với lại đến lúc đó cũng không cần thiết phải dựa theo kịch bản hoàn toàn, trên đài có thể tự do diễn thuyết, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Vậy là tốt rồi."

Sở Sơn Hà cười ha hả nói:

"Lễ tuyên dương ngày mai được các quan chức của thành phố Đông Hải rất xem trọng, bên trong bọn họ có rất nhiều người vô cùng cảm kích cậu, cậu thật sự đã giúp bọn họ giải quyết xong một chuyện vô cùng khó khăn và phiền toái. Trong thành phố Đông Hải này đã rất lâu chưa từng xuất hiện chuyện hung ác gì... Nếu không phải cậu kịp thời giải quyết nguồn cơn sự việc, bắt được hung thủ, thì chuyện này coi như không thể khép lại."

"Ở tuổi này mà cậu đã thu hoạch được một vinh dự lớn như vậy, về sau nhất định là có tiền đồ rộng mở, tôi và dì Tú Anh của cậu đều rất vui vì cậu. Tóm lại. . . Ngày mai biểu hiện tốt một chút! Hơn nữa An Tình đã sớm nói rằng cậu chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, con bé nói cậu còn từng chỉ đạo mấy nghìn người trong ngày kỷ niệm thành lập trường, chút chuyện nhỏ như lên đài phát biểu này không làm khó được cậu."

Chương 557: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (4)

Chương 557: Viện khoa học Long Quốc: Anh đang đùa? (4)

Sau một lúc hàn huyên, Lâm Huyền trực tiếp nói thẳng ý đồ mình đến đây.

Hắn không nói cho Sở Sơn Hà bất kỳ chi tiết gì, chỉ nói phòng thí nghiệm của mình đang nghiên cứu một thứ tương đối quan trọng, một nghiên cứu vượt thời đại, nhà khoa học cần phải mượn kính thiên văn Kính thiên văn FAST ở Quý Châu mới có thể quan sát một chút số liệu, không biết là có cách gì để mượn dùng hai ba tháng hay không.

Đương nhiên, chỉ cần bên kia đồng ý, chi phí thuê chắc chắn sẽ không cần phải lo, bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Sở Sơn Hà nghe vậy...

Cũng nhăn mày lại:

"Cái này. . . Cũng không phải chuyện dễ dàng."

Ông trầm mặc một hồi:

"Kính thiên văn FAST ở Quý Châu, là hạng mục trọng điểm của quốc gia, bên trong mặc dù không có cơ mật nào của quốc gia, nhưng dù sao nó cũng là kính thiên văn lớn nhất thế giới, gánh chịu rất nhiều hạng mục, lịch trình cũng đã được sắp xếp rất vẹn toàn."

"Theo tôi biết, cho đến bây giờ Thiên Nhãn này chưa từng cho

người ngoài thuê, đều là dùng cho hạng mục thiên văn của quốc gia, hoặc là cho các quốc gia giao hữu mượn. Nhưng mà tôi nghe ngóng được ở bên giới nghiên cứu khoa học Quý Châu hình như là có người quen, tôi gọi điện hỏi thăm một chút cho cậu."

Sở Sơn Hà quả nhiên là có mối quan hệ rất rộng.

Trực tiếp cầm điện thoại lên, liên lạc một hồi.

Nhưng cuối cùng vẫn là cúp điện thoại, lắc đầu với Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, có vẻ là không được rồi. Hiện tại Kính thiên văn FAST ở Quý Châu đang ở trong trạng thái dừng hoạt động, nguyên nhân là do viện khoa học của Long Quốc đang có một hạng mục nghiên cứu, cần sử dụng kính thiên văn một thời gian dài. Khoảng 1 tháng trước đã bắt đầu rồi, về sau ít nhất cũng phải mất khoảng một năm, nói không chừng sẽ còn tiếp tục kéo dài thời hạn."

"Viện khoa học của Long Quốc thì cậu cũng biết rồi, bên đó có thể nói là hội tụ toàn bộ những người giỏi nhất trong giới nghiên cứu khoa học của Long Quốc. Nếu bọn họ muốn sử dụng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu, đừng nói là không cho người ngoài thuê, cho dù là có bất kỳ hạng mục nghiên cứu gì, cũng phải nhường cho Viện Khoa học Long Quốc."

Lâm Huyền nghe vậy.

Thở dài ra một hơi.

Bất đắc dĩ gật gật đầu.

Thật sự là như vậy...

Địa vị của Viện Khoa học Long Quốc của Long Quốc thì không cần phải bàn cãi, nơi đó có các viện sĩ vĩ đại, mới thật sự là ánh sáng của Long Quốc.

Long Quốc phát triển, bản chất là đến từ sự đi lên của khoa học kỹ thuật, chỉ có khoa học kỹ thuật tiến bộ mới có thể mang đến tương lai tươi sáng cho Long Quốc.

Mà Viện Khoa học Long Quốc, chính là nơi chủ chốt gánh chịu trọng trách này.

Lâm Huyền buông tay:

"Vậy xem ra, đúng là không còn cách nào."

Sở Sơn Hà cũng bất đắc dĩ cười cười:

"Rất xin lỗi Lâm Huyền, lần này tôi có lòng cũng không thể giúp được gì."

"Mặc dù tôi và Viện trưởng của Viện Khoa học Long Quốc là Cao Diên có quan hệ bí mật không tệ... Nhưng cũng chỉ là quan hệ bí mật mà thôi, bình thường những vấn đề như là gặp mặt một chút, thậm chí ăn một bữa cơm trong thời gian rảnh cũng không phải chuyện lớn. Dù sao đó cũng là do Viện trưởng Cao nể tình cũ, thường xuyên cho một vãn bối như tôi một chút mặt mũi."

"Nhưng nếu là chuyện công tác, tôi đúng là không thể nói gì với Viện trưởng Cao. Viện trưởng Cao là người chính trực, ý chí rộng lượng, hiệp chi đại giả, vì nước vì dân. Cuộc đời của ông ấy chính là lịch sử phát triển khoa học của Long Quốc, còn có thể nói ông ấy là công thần chân chính của quốc gia, cũng là người mà tôi vô cùng tôn trọng."

Cao Diên.

Lâm Huyền nghe thấy cái tên quen thuộc này.

Chợt nhớ tới!

Ngôi sao sáng của ngành nghiên cứu khoa học, chính là người

dẫn đầu lĩnh vực khống chế tổng hợp phản ứng hạt nhân của Long Quốc!

Sở dĩ hắn quen thuộc với cái tên này...

Là bởi vì hơn hai tháng trước, vào thời điểm tháng 4 năm 2023. Long Quốc đưa ra một tin tức khiến cả thế giới khiếp sợ——

Trải qua mấy chục nghìn lần thí nghiệm, Long Quốc đã sáng tạo kỷ lục mới của thế giới đó là phòng phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát Mark trang bị EAST được gọi là "Mặt trời nhân tạo", thành công thực hiện trạng thái ổn định cao của thể plasma trong 403 giây! Thành tích kinh động toàn cầu!

Mà người dẫn đầu hạng mục và cũng là người thiết kế ra "Mặt trời nhân tạo" ... Chính là Viện trưởng viện khoa học của Long Quốc, ngôi sao sáng dẫn đầu lĩnh vực phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát của Long Quốc, Viện trưởng Cao Diên!

Có thể phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát...

Phản ứng nhiệt hạch lạnh...

Lâm Huyền đột nhiên nhớ tới mộng cảnh thứ ba, phía dưới thành phố trên không Rhine có hơn 6000 động cơ phản ứng nhiệt hạch lạnh nâng toàn bộ thành phố trên không Rhine lên!

"Bác Sở."

Lâm Huyền mỉm cười, nhìn Sở Sơn Hà:

"Có thể làm phiền bác... Lựa dịp Viện trưởng Cao Diên rảnh rỗi, dẫn cháu đến thăm hỏi một chút được không?"

Chương 558: Lễ tuyên dương (1)

Chương 558: Lễ tuyên dương (1)

Sở Sơn Hà có chút kinh ngạc:

"Có thể, cậu định để tôi lấy lý do gì giới thiệu cậu đây?"

Lâm Huyền lại suy nghĩ một chút.

Mới vừa rồi trong đầu hắn chợt nghĩ đến việc Viện trưởng Cao Diên là người dẫn đầu lĩnh vực phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát của Long Quốc, vậy nếu như hắn thương lượng với ông ấy một chút, trợ giúp Viện Khoa học Long Quốc về phương diện này... Có phải sẽ được suy xét cho hắn mượn Kính thiên văn FAST ở Quý Châu mấy tháng hay không?

Thí nghiệm phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát chính là chìa khóa để văn minh nhân loại vượt lên, cũng là hạng mục mà toàn bộ các nước trên thế giới đều đang dốc toàn lực để nghiên cứu; ai có thể chinh phục được phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát trước, là tương đương với việc thu hoạch được nguồn năng lượng vô hạn, có thể sớm sắp xếp vũ trụ thời đại.

Trong giấc mơ thứ ba, hơn 6000 động cơ nâng thành phố trên không Rhine lên không trung kia chính là động cơ phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát.

Mặc dù thứ mà bọn họ dùng chính là kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh tân tiến hơn.

Phản ứng nhiệt hạch nóng và phản ứng nhiệt hạch lạnh chỉ có khác biệt ở phương thức hoạt động, còn nguyên lý giải phóng năng lượng là như nhau, chưa kể bởi vì nhiệt độ phản ứng của phản ứng nhiệt hạch lạnh rất thấp, cho nên so với phản ứng nhiệt hạch nóng truyền thống thì sẽ tiên tiến, thực dụng và cũng dễ dàng thực hiện hơn nhiều.

Tóm lại.

Cho dù là đứng ở góc độ của Viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc Cao Diên , hay là đứng ở dưới góc độ phát triển quốc gia thì kỹ thuật phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát quan trọng hơn Kính thiên văn FAST ở Quý Châu. Nếu bản thân thật sự có thể giúp đỡ vấn đề này cho quốc gia, thì vấn đề mượn dùng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu cũng không quá khó nữa.

Lâm Huyền có sự tự tin này.

Hơn nữa, kế hoạch này thực hiện cũng không khó.

Có VV ở đây, chỉ cần để nó tóm tắt những điểm khó khăn và điểm mấu chốt của việc đột phá kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh lên trên bảng điện tử, rồi hắn đọc thuộc lại, sau khi tỉnh dậy thì ghi chép lên giấy là xong.

Có sự tồn tại của dược bạo đại pháp, việc học thuộc đối với Lâm Huyền mà nói không có gì khó khăn cả, dùng không đến mấy ngày liền có thể mang kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh về hiện thực.

Chỉ là...

Có một vấn đề không thể không suy xét đến chính là biến động không gian và thời gian.

Lâm Huyền cho rằng.

Cho dù là có kỹ thuật phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát hay là phản ứng nhiệt hạch lạnh, thì việc để bọn chúng xuất hiện trong xã hội loài người này sớm hơn mấy trăm năm, chắc chắn sẽ gây ra một hiệu ứng cánh bướm không gian thời gian mãnh liệt, khiến cho thế giới tương lai biến đổi hoàn toàn.

Đây là chuyện tất nhiên.

Kỹ thuật phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát đối với sự phát triển văn minh nhân loại mà nói là vô cùng quan trọng, so với việc bổ sung dịch cho khoang ngủ đông của Hứa Vân còn quan trọng hơn gấp một vạn lần.

Như vậy có thể tưởng tượng được.

Bát nước này một khi đã giội ra ngoài năm 2023 sẽ biến thành một cái mỏ neo khó thu lại, giấc mơ thứ ba nhất định sẽ biến mất, biến thành giấc mơ thứ 4 hoàn toàn mới.

Cho dù Lâm Huyền không thể biết được giấc mơ thứ 4 là như thế nào...

Nhưng chắc chắn là không thể tìm được VV!

Làm sao có thể thuận tiện như bây giờ, có thể trực tiếp kích hoạt VV nhảy cóc sau đó bắt đầu chép mã?

Giờ khắc này, đối với hắn mà nói việc đưa siêu trí tuệ nhân tạo về thế giới thật vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Kính thiên văn FAST ở Quý Châu và nghiên cứu của Lưu Phong chỉ có thể coi là thêu hoa trên gấm.

Chỉ có VV mới chính là tự tin và sức mạnh lớn nhất của hắn, là nền tảng an toàn cùng chiến đấu với hắn.

Bởi vậy.

Vì để tránh gây ra những biến động không gian và thời gian, khiến cho VV biến mất ở giấc mơ thứ ba, thì hẳn là nên chờ đến khi tất cả mã code của VV được chép lại toàn bộ, rồi mới lại đi gặp mặt Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc để thảo luận về chuyện kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh và Kính thiên văn FAST ở Quý Châu.

"Là như vậy, Bác Sở."

Lâm Huyền sắp xếp mạch suy nghĩ xong, ngẩng đầu nhìn Sở Sơn Hà:

"Ở trong phòng thí nghiệm của cháu ở đại học Đông Hải, cũng có một cái hạng mục liên quan đến phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát, đương nhiên... Trước mắt dự án cũng chỉ mới vừa được phê duyệt mà thôi, nếu Viện Trưởng Cao Diên là chuyên gia về phương diện này, cháu muốn nhân cơ hội gặp mặt ông ấy để hỏi ông ấy một vài vấn đề."

"Về mặt thời gian, cháu nghĩ là có thể sẽ hơi chậm trễ một chút, chờ hai ba tháng nữa đi, khi đó cháu cũng sẽ sắp xếp một chút tư liệu ở phòng thí nghiệm để cho Viện trưởng Cao xem qua một lần. Dù sao khó lắm mới có một lần gặp được nhà khoa học vĩ đại như vậy, không thể tùy tiện lãng phí thời gian của người ta, cháu vẫn nên chuẩn bị cẩn thận một chút."

Chương 559: Lễ tuyên dương (2)

Chương 559: Lễ tuyên dương (2)

Sở Sơn Hà nghe vậy, gật gật đầu:

"Ừm... cậu quả thật đã suy nghĩ rất toàn diện. Viện trưởng Cao Diên là một người rất nhiệt tình với người trẻ tuổi, cũng rất xem trọng trưởng bối. Đã từng có một giải thưởng khoa học kỹ thuật trong nước trao danh hiệu và tiền thưởng cho Viện trưởng Cao Diên... nhưng Viện trưởng Cao Diên trực tiếp từ chối."

"Lúc đó ông ấy nói loại giải thưởng này trao cho một ông già như ông khiến ông cảm thấy rất xấu hổ. Ông ấy còn nói, mình đã lớn tuổi như vậy, nhận những cái danh hiệu và tiền thưởng này thì làm được cái gì? Ông không thiếu những thứ này, hơn nữa những đóng góp mà ông ấy còn có thể tiếp tục đóng góp cho quốc gia cũng không còn nhiều."

"Ông ấy đề nghị về sau những giải thưởng khoa học kỹ thuật này nên quan tâm nhiều hơn đến người trẻ tuổi, nói người trẻ tuổi mới là tương lai của tổ quốc, mới là người cần những vinh dự và tiền thưởng này nhất. Cho nên cậu cứ yên tâm đi, chỉ cần là có vấn đề liên quan đến nghiên cứu và học tập cần tìm Viện trưởng Cao Diên, có thêm sự giới thiệu của tôi, khẳng định không sao. Chờ lúc nào cậu chuẩn bị kỹ càng thì nói với tôi một tiếng, tôi giúp cậu hẹn gặp Viện trưởng Cao Diên."

Hai người bàn bạc xong xuôi, sau khi Lâm Huyền cảm ơn Sở Sơn Hà xong liền rời khỏi toà nhà Sơn Hà.

Đến bây giờ.

Kế hoạch hành động trong vài tháng tới xem như đã rất rõ ràng——

Đầu tiên, cố gắng tăng nhanh tốc độ sao chép mã code, trong vòng hai ba tháng sau phải sao chép được 130. 000 dòng mã code rút gọn của VV vào trong laptop.

VV cũng đã nói, 130. 000 dòng mã code này chỉ có thể coi là chương trình cơ bản nhất sau khi nó rút gọn lại mà thôi, cho dù là công năng hay là cường độ tư duy cũng đều có sự chênh lệch rất lớn với giấc mơ thứ 3, cần phải có rất nhiều thời gian để thay đổi và học tập thì mới có thể trưởng thành.

Nhưng may mắn thay với sự tồn tại của internet, VV có thể dựa vào trí thông minh tiên tiến của mình để di chuyển giữa các siêu máy tính và mạng lưới rộng lớn trên toàn thế giới, sức mạnh tính toán của nó cũng sẽ không bị laptop của hắn hạn chế, cũng không lãng phí tiền điện nhà hắn... Trạng thái dòng dữ liệu không cần sự trợ giúp của ổ cứng này mới là ưu thế lớn nhất của siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Đây có lẽ cũng là một phần trong kế hoạch đã được định trước của Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ 3, VV được che dấu kỹ không dễ bị phát hiện, lại còn là dòng dữ liệu không cần sự hỗ trợ của một ổ cứng nào, đây quả thực là thiết kế riêng cho tình cảnh của hắn vào năm 2023.

Sau khi sao chép đến hàng mã code cuối cùng, vì để không gây ra biến đổi không gian và thời gian, Lâm Huyền chỉ ghi nhớ mấy hàng mã code này trong đầu chứ không ghi vào laptop.

Như vậy, VV sẽ không kích hoạt khởi động, mỏ neo không gian thời gian cũng sẽ không hình thành, biến động không gian và thời gian cũng sẽ không xuất hiện, giấc mơ thứ ba cũng sẽ không biến

mất.

Tiếp theo, bước thứ hai của kế hoạch liền có thể được thực hiện.

Sau khi đi vào trong giấc mơ tìm tới VV, không cần phải đọc thuộc mã code nữa mà thay vào đó là phải ghi nhớ những thông tin về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh.

Sau khi để VV sắp xếp lại hợp lý thì tự mình sao chép ra, sau đó cầm những bản thảo này đi tìm Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc để "xin lời khuyên"... Tuy nói là xin lời khuyên, nhưng nói trắng ra chính là đi đưa phúc lợi.

Có phần lễ vật này đưa cho quốc gia, chuyện mượn dùng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu tất nhiên cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, Lưu Phong liền có thể sử dụng chiếc kính thiên văn lớn nhất thế giới này tìm kiếm sự tồn tại của hạt không gian và thời gian ở xung quanh Địa Cầu.

Nếu quả thật có thể tìm thấy hạt không gian và thời gian ở một nơi nào đó...

Vậy bước kế tiếp, chính là nghĩ biện pháp bắt được nó.

Nếu khoảng cách gần thì có thể sử dụng máy bay; còn nếu ở ngoài không gian xa xôi kia, vậy cũng chỉ có thể đi đến trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền để tìm Hoàng Tước hỗ trợ.

Thật ra chuyện đi đến bước này, Lâm Huyền cũng đã có thể đoán được chắc chắn có thể tìm được hạt không gian và thời gian kia, đồng thời khoảng cách cũng không gần, nhất định ở trong không gian gần Trái Đất.

Dù sao Hoàng Tước sẽ không nói linh tinh.

Nếu cô ta đã đi đến phòng thí nghiệm, đưa tờ giấy kia để Lâm

Huyền và Lưu Phong đến trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền tìm cô ta, thì cũng chứng minh cô ta sớm đã biết hết tất cả đáp án, chỉ là bởi vì bị một quy tắc không gian và thời gian nào đó hạn chế nên không thể nói ra.

Chỉ cần có thể thành công bắt được hạt không gian và thời gian.

Vậy bước thứ ba của kế hoạch cũng sẽ thành công.

Chương 560: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (1)

Chương 560: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (1)

Đồng hồ không gian và thời gian, độ cong không gian và thời gian, Hằng số Vũ Trụ những bí ẩn này, từng cái từng cái một đều sẽ được chứng minh và giải đáp.

Đáp án cho câu đố của tấm gương có lẽ cũng nằm ở trong đó.

Mà sau khi hắn toàn hoàn hiểu rõ được tất cả những điều này...

Chắc hẳn.

Thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ cách hắn không còn xa nữa.

Đây chính là ba kế hoạch của hắn trong nửa năm này.

Một khi hoàn thành những kế hoạch này, thực lực của hắn cũng sẽ mạnh lên chưa từng thấy, trận chiến của hắn và Câu Lạc Bộ Thiên Tài... chắc chắn cũng đi vào một giai đoạn mới:

Tham gia vào nó.

Biết rõ tất cả chân tướng và bí mật, đồng thời khám phá ra sự thật đằng sau tất cả những cuộc đổ máu và tìm ra được kẻ chủ mưu phía sau tấm màn!...

Ngày thứ hai.

Hội trường lớn của Đông Hải.

Trước khán phòng chính thức, nơi thường không mở cửa cho công chúng, lúc này có một đám đông gồm các đại biểu từ mọi tầng lớp xã hội đã tụ họp đi vào địa điểm một cách có trật tự, chuẩn bị tham gia buổi lễ tuyên dương và báo cáo về việc làm tốt.

Ngoài ra còn có nhiều đại diện học sinh đến từ các trường khác nhau, bao gồm các đoàn từ các trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông và đại học. Toàn bộ khán phòng đã chật kín nhưng vẫn trật tự.

Có rất nhiều máy quay phim đặt ở hàng ghế đầu trong hội trường.

Những máy quay phim này sẽ phát sóng hình ảnh buổi lễ tuyên dương trên các đài truyền hình và phòng phát sóng trực tiếp, để những những người dân và các học sinh không thể đến hiện trường xem và học tập những việc làm tốt của Lâm Huyền.

Phóng viên đến từ các phương tiện truyền thông đã chờ sẵn ở hàng ghế đầu trong hội trường, chờ buổi lễ tuyên dương chính thức khai mạc.

Lúc này.

Trong hậu trường của khán phòng Đông Hải, một nhóm các quan chức đang trò chuyện vui vẻ, hòa thuận.

Sở Sơn Hà nhiệt tình giới thiệu Lâm Huyền cho các quan chức ở đây.

Trong đó có một vị là lão Tống vui mừng vỗ vỗ bả vai Lâm Huyền:

"Quả thật là anh hùng từ người trẻ mà ra, chàng trai, lần này chúng ta có thể phá được vụ án giết người liên hoàn có tính chất

ghê rợn này, tôi nghe Sơn Hà và đám người Tiểu Lưu nói... thật ra đều dựa vào sự thông minh và dũng cảm của cậu, Sự thịnh vượng, phát triển và ổn định lâu dài của thành phố Đông Hải cần những tài năng trẻ có trách nhiệm và chăm chỉ như các cậu."

"Lão Tống, ông quá khen."

Lâm Huyền khách sáo cười nói:

"Mọi người trong tổ chuyên án đều làm việc ngày đêm quên ăn quên ngủ, đây là công lao của tất cả mọi người, tôi chỉ là vừa vặn đưa ra một chút ý kiến mang tính xây dựng mà thôi; lần hành động bắt giữ này nếu thiếu đi sự tham gia của bất kì một đồng chí cảnh sát nào thì cũng đều sẽ không thành công, dù sao thì tôi cũng chỉ là một người ngoài nghề, chỉ là may mắn hơn một chút, nếu nói đến tính chuyên nghiệp thì cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi."

Lời nói khiêm tốn của Lâm Huyền, khiến lão Tống, Sở Sơn Hà và những người khác có mặt ở đây vô cùng khen ngợi.

"Tiền đồ rộng mở đấy chàng trai."

Cuối cùng lão Tống nắm lấy tay Lâm Huyền, quay đầu nhìn mọi người:

"Thời gian đến giờ, chúng ta vào hội trường đi."

"Lễ tuyên dương này được nhân dân Đông Hải chờ mong đã lâu... bắt đầu thôi!"

Khi các nhân vật lớn bước vào hội trường và ngồi vào hàng ghế đầu thì mấy nghìn người trong hội trường đồng loạt vang lên những tràng vỗ tay nồng nhiệt chưa từng thấy.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình thông báo rằng buổi Lễ tuyên dương và báo cáo về việc làm tốt dành cho đồng chí Lâm Huyền đã chính thức bắt đầu

Sau lời phát biểu khai mạc của người dẫn chương trình, lão Tống là người đầu tiên lên sân khấu phát biểu, khẳng định việc làm của Lâm Huyền và chính thức tuyên dương khen ngợi Lâm Huyền, cuối cùng mời Lâm Huyền lên sân khấu nhận giải.

Sau đó...

Âm nhạc vang lên.

Lâm Huyền ăn mặc trang phục chỉnh tề từ từ đi ra từ phía sau khán đài, ống kính truyền thông ở phía dưới theo sát hắn, toàn bộ hội trường lần nữa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lão Tống vừa vỗ tay, vừa mỉm cười vừa tiến lên bắt tay với Lâm Huyền, sau đó nghiêng người hướng về camera và ống kính truyền thông để chụp ảnh.

Sau đó, chính là bước trao giải.

Giấy chứng nhận thanh niên hăng hái làm việc nghĩa, giấy chứng nhận công dân mười tốt và tiền thưởng cho sự hăng hái làm việc nghĩa đều được lão Tống trao đến tay Lâm Huyền.

Cái này đã coi như là vinh dự lớn nhất mà Lâm Huyền nhận được trong đời.

Kỳ thật...

Lúc trước nếu không phải vì nghĩ cách ép Chu Đoạn Vân bước ra ngoài, Lâm Huyền cũng sẽ không đồng ý trở nên nổi tiếng như vậy.

Nhưng rồi về sau hắn cũng phải làm.

Thật sự thì hắn cũng không thể giấu được, Ngay cả các bài báo công khai cũng không đề cập đến vụ bắt giữ vào đêm sinh nhật của Quý Lâm.

Chương 561: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (2)

Chương 561: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (2)

Trên thế giới này làm gì có bức tường nào không lọt gió?

Mặc dù không có nhiều người ở trong sở cảnh sát Đông Hải biết những chuyện này, nhưng chỉ cần nỗ lực điều tra thì luôn có thể tra ra được.

Hơn nữa, kẻ thù mà Lâm Huyền phải đối mặt không phải là kẻ thù bình thường. Hắn không biết liệu các thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc có để mắt đến hắn hay không.

Tổ chức này thực sự quá thần bí.

Thần bí đến mức nó không hề có cảm giác tồn tại.

Chí ít thì quãng thời gian này cũng khá bình yên, Lâm Huyền cảm giác xác suất Câu Lạc Bộ Thiên Tài để mắt tới mình là không lớn.

Đầu tiên, chuyện hắn hỗ trợ tổ chuyên án bắt giữ Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, bản thân bọn họ là tội phạm giết người, toàn bộ Đông Hải đều đang săn lùng bọn họ, bản thân chẳng qua chỉ là một "người xem nhiệt tình" mà thôi.

Tiếp theo, Quý Tâm Thủy coi bản thân là một bài khảo nghiệm, thậm chí còn coi mình là giám khảo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài; đây cũng là nói rõ, người muốn giết chết mình không phải là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mà chính là Quý Tâm Thủy, cho nên chuyện hiểu lầm này mới có thể sinh ra.

Có lẽ kế hoạch ban đầu của Quý Tâm Thủy là chuẩn bị lấy đầu hắn, đi tìm Copernicus của Câu Lạc Bộ Thiên Tài để lĩnh thưởng.

Nhưng đáng tiếc, sự ngạo mạn của ông ta đã khiến ông ta tính toán sai lầm, âm mưu đã sụp đổ giữa chừng trước khi đến được bước kia.

Cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất.

Hoàng Tước bên này thực sự cho Lâm Huyền cảm giác an toàn.

Bản thân cô ấy là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nếu thật sự là Câu Lạc Bộ Thiên Tài muốn giết hắn thì hắn đã sớm chết rồi, không còn sống tới hiện tại.

Không chỉ như thế, Hoàng Tước còn nhiều lần trợ giúp hắn, hoàn toàn không giống với hành động của một cái kẻ địch làm ra.

Cho nên có đôi khi Lâm Huyền cũng không nắm chắc được.

Rốt cuộc Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức như thế nào?

Rốt cuộc là có mục đích gì?

Rốt cuộc là chính nghĩa hay là cái ác?

Ngày cả khi Quý Tâm Thủy nói ra cái tên Copernicus, khiến cho người ta cảm giác giống như Copernicus đã yêu cầu ông ta giết những nhà khoa học đó.

Nhưng liệu thông tin này có thực sự đáng tin cậy không?

Bản thân Quý Tâm Thủy đã là một tên bắt chước vụng về, ngạo mạn lại tự phụ, không thể bài trừ khả năng là do ông ta hiểu lầm và khư khư cố chấp.

Chí ít...

Nếu ông ta có thể tự nhận mình là giám khảo của Câu Lạc Bô Thiên Tài, chuyện như thế đã không hợp thói thường, theo suy đoán của Lâm Huyền, khả năng cao thì cấp trên của ông ta là Copernicus không hề yêu cầu ông ta giết hắn, chuyện này càng giống hành vi cá nhân của ông ta hơn.

Dù sao.

Thay vì trốn tránh thì không bằng phát triển thế lực và sức mạnh của mình.

Nắm đấm lớn mới nắm quyền quyết định.

Bốp bốp bốp bốp! ! !

Sau tràng vỗ tay nồng nhiệt, liền đến phiên Lâm Huyền phát biểu.

"Thưa các vị lãnh đạo, các vị khách, các vị đại biểu..."

Bài phát biểu do VV viết, Lâm Huyền đã nhớ kỹ trong đầu, viết một bài phát biểu cũng không khó khăn gì.

Dù sao những chuyện này bản thân cũng có thể tự mình làm, phát biểu cũng giống như kể lại chuyện xưa, không có gì khó, chỉ cần đến một nơi có thể làm tư tưởng bay bổng lên một chút là có thể viết.

"Tất cả chúng ta đều rất tiếc thường vì sự ra đi của giáo sư Hứa Vân, cô Đường Hân..."

Lâm Huyền vừa phát biểu, vừa nhìn quanh hội trường.

Hầu hết các chỗ ngồi bên trong hội trường đều là các đại biểu học sinh trẻ tuổi, đặc biệt là sinh viên đại học đến rất đông.

Mà trong khu vực chỗ ngồi của đại học Đông Hải, Lâm Huyền lập tức nhìn thấy tiểu vui vẻ đang ngồi ở vị trí đầu tiên——

Sở An Tình.

Lúc này Sở An Tình cũng đang nhìn Lâm Huyền, bốn mắt nhìn nhau trong vài giây ngắn ngủi, Sở An Tình cảm nhận được ánh mắt của Lâm Huyền, mỉm cười vẫy vẫy tay với hắn.

Ngoài mặt Lâm Huyền không biểu hiện gì, nhưng trong nội tâm hắn lại cảm thấy cô bé này thật sự là có siêu năng lực.

Chỗ nào của Đông Hải cô bé cũng đều có thể tự nhiên lui tới.

Theo một ý nghĩa nào đó, cô bé chính là người máy mở cửa thành phố Đông Hải, muốn đi đâu thì đi đó.

Đây chính là siêu năng lực của cô bé, tên là Sở Sơn Hà.

Bởi vì vị cha già quyền cao chức trọng này mà khắp nơi trong thành phố Đông Hải đều phải đối xử nhẹ nhàng với Sở An Tình.

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi cô bé có thể làm học sinh đại diện đến hội trường của lễ tuyên dương để xem.

"Người ta vẫn nói mọi người đều phải có trách nhiệm với sự hưng thịnh của quốc gia, nên một Đông Hải phồn vinh và an toàn không thể thiếu sự nỗ lực của mỗi chúng ta..."

Bài phát biểu của Lâm Huyền đã chuẩn bị kết thúc.

Chương 562: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (3)

Chương 562: Người cuối cùng của Bảy Tội Lỗi (3)

Hôm nay hắn phát huy vô cùng tốt, không thể không nói đến kinh nghiệm làm người chủ trì mấy năm đại học của hắn, tiếng nói trầm ổn lại từ tính, âm vang rất có lực:

"Lúc này, tôi mong Đông Hải của chúng ta càng ngày càng hài hòa, càng ngày càng tươi đẹp, nhân dân an cư lạc nghiệp, quốc gia thịnh vượng và mạnh mẽ!"

Oanh —

Sau khi bài phát biểu kết thúc, trong hội trường tiếng vỗ tay kéo dài không ngớt, buổi lễ tuyên dương này kết thúc viên mãn. ...

"Hì hì, học trưởng Lâm Huyền! Cuối cùng em cũng có thể nói chuyện cùng anh!"

Đợi đến khi đám phóng viên vây quanh hắn giải tán, Sở An Tình mới chen tới từ bên cạnh, đứng ở trước mặt Lâm Huyền cười hì hì:

"Học trưởng, bài phát biểu hôm nay thật sự rất tuyệt vời, rất nhiều bạn học đi đến cùng em đều vô cùng bội phục anh, vẫn chờ anh khi nào đó quay về trường học diễn thuyết một lần đấy!"

"Thật sao."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng:

"Ngược lại anh lại cảm thấy những ánh mắt của nhóm học sinh tiểu học ngồi trên khán đài kia nhìn anh không mấy thân thiện... Cảm giác giống như bọn họ rất có ý kiến với anh vậy."

"Đó là bởi vì sau khi bọn họ trở về phải viết một bài cảm nghĩ 800 chữ á!" Sở An Tình bị lời nói của Lâm Huyền chọc cười:

"Hồi tiểu học em cũng như thế, những đứa trẻ ở tuổi này chưa hiểu được quá nhiều điều, còn rất thiếu tôn trọng đối với những anh hùng... Cho nên trong suy nghĩ của bọn họ, anh chính là kẻ cầm đầu khiến cả lớp bọn chúng viết bài văn cảm nghĩ, đương nhiên ánh mắt nhìn anh cũng sẽ khác lạ!"

"Nhưng mà anh yên tâm đi, chờ đến khi bọn chúng lớn lên, tâm tính thay đổi, sẽ càng ngày càng sùng bái anh như vậy anh hùng!"

"Ai..." Lâm Huyền khẽ thở dài một cái:

"Anh sao có thể tính là anh hùng, anh chỉ làm chút chuyện nhỏ, cùng lắm cũng chỉ được coi là thanh niên hăng hái làm việc nghĩa, vẫn còn kém xa với danh xưng anh hùng này."

Không ngờ Sở An Tình lại trực tiếp nâng mình lên cao như vậy...

Lâm Huyền tự nhận không phải anh hùng gì.

Nói trắng ra.

Sở dĩ hắn tham gia giải quyết vụ án giết người hàng loạt này, mặc dù xuất phát điểm là muốn đưa tội phạm ra trước công lý nhưng động cơ chính của hắn vẫn là bảo vệ bản thân mà thôi.

Suy cho cùng, hắn hiểu rõ hơn ai hết...

Mục tiêu cuối cùng của đám người Bảy Tội Lỗi là giết hắn.

Hành động dũng cảm chính nghĩa này dù hắn không muốn làm thì cũng phải làm, nếu không... Chỉ sợ cái cúp thấy việc nghĩa hăng hái làm này cuối cùng sẽ rơi vào tay Quý Lâm.

Xoay chuyển tình thế.

Trong khoảng thời gian này các báo cáo tin tức ở thành phố Đông Hải đều không đề cập đến chuyện Quý Lâm cũng gia nhập tổ chuyên án hỗ trợ điều tra, đoán chừng cũng là cảm thấy mất hết mặt mũi... loại chuyện bảo trộm bắt trộm này quả thực quá ảo diệu.

Đó là lý do tại sao mọi người trong sở cảnh sát thành phố Đông Hải đều biết ơn Lâm Huyền đến thế, nếu không bọn họ thật sự sẽ phạm sai lầm rồi thành trò cười lớn.

"Em cảm thấy anh chắc chắn sẽ trở thành anh hùng, học trưởng Lâm Huyền."

Sở An Tình ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, trong ánh mắt có ánh sáng lóe lên:

"Em cũng không cảm thấy việc anh làm đều là việc nhỏ... Những lời giáo sư Lưu Phong nói trong phòng thí nghiệm ngày hôm qua, khi em trở về đã nghĩ thật lâu, cảm thấy anh ấy nói rất đúng. Thật sự thì ý nghĩa và giá trị cuộc sống của mỗi một người đều không có sự phân biệt cao thấp, chỉ cần có thể dũng cảm đứng lên ở thời điểm người khác đang cần mà không chút do dự, như vậy đã đủ rồi."

"Không phải ai sinh ra cũng để làm việc kinh thiên động địa, và không chỉ những người làm việc kinh thiên động địa mới có thể được gọi là anh hùng, ít nhất đối với em là vậy..."

Sở An Tình gãi gãi đầu có chút xấu hổ cười cười:

"Hiện giờ em vẫn còn thường xuyên nghĩ đến cảnh anh kéo em

từ trên đường trở về, cứu em thoát khỏi nguy hiểm, mặc dù em đã ngất xỉu ngay sau đó, nhưng trong một khắc đó em vẫn cảm thấy anh thật sự rất giống anh hùng từ trên trời giáng xuống!"

"Ba em còn thường xuyên nói em phải học tập anh nhiều điều, học tập phẩm chất tốt của anh. Em cũng nghĩ như vậy, nếu có một ngày, em cũng giống như lời giáo sư Lưu Phong nói, gặp được người mà cần em đứng ra, cần em bảo vệ, cần em dũng cảm đứng lên vào thời khắc đó..."

Cô bé ngẩng đầu, ánh mắt kiên nghị:

"Em cũng sẽ giống như học trưởng..."

"Không chút do dự!"

Lâm Huyền cười cười:

"Anh tin tưởng em sẽ như vậy."

Hắn đem chiếc cúp hăng hái làm việc nghĩa trong tay đưa về phía trước:

"Anh trao cho em phần thưởng này trước."

"A, sao em có thể cầm cúp của anh! Ha ha, nói không chừng có một ngày em cũng có thể nhận được một cái cúp hăng hái làm việc nghĩa đấy! Đến lúc đó chúng ta liền có thể ghép thành một đôi!"...

Sau khi trò chuyện với một vài người bạn kinh doanh một lúc xong, về cơ bản thì khán giả trong khán phòng đã giải tán gần hết, các phóng viên truyền thông cũng đang thu dọn đồ đạc và rời đi. Lâm Huyền đi đến bãi đậu xe, chuẩn bị ngồi lên xe rời đi.

Chương 563: Bí mật của Quý Lâm (1)

Cửa điện của Alphard mở ra.

Lâm Huyền đặt giấy chứng nhận và cúp đặt ở trên chỗ ngồi, nhấc chân chuẩn bị lên xe ——

"Thật sự là một bài phát biểu đầy nhiệt huyết, anh Lâm Huyền."

Sau lưng.

Bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo của phụ nữ.

"Cảm ơn."

Lâm Huyền theo phản xạ đáp lại.

Vừa rồi trong hội trường hắn đã nghe rất nhiều lời khen ngợi tương tự như vậy, lời cảm ơn này hắn đã nói không ít lần.

Sau khi dứt lời, hắn mới hạ chân đang nhấc lên xuống, lấy lại tinh thần, nhìn người phụ nữ vừa nói là ai.

Trong lúc nhất thời...

Hắn từ từ mở to hai mắt.

Người phụ nữ trước mắt, là một người ngoại quốc!

Câu nói tiếng Trung thuần khiết và đơn giản vừa rồi vậy mà đến từ người đẹp ngoại quốc này.

Dáng người cao gầy, cô đi trên đôi cao gót cho nên thoạt nhìn giống như còn cao hơn Lâm Huyền một chút; hai chân thon dài giống như là đôi đũa thẳng tắp, chiếc áo khoác da màu đen bao trùm gần như hết dáng người cô, nhưng vẫn có thể khiến người ta có cảm giác cô giống một người mẫu vừa duyên dáng vừa gợi cảm.

Lại nhìn lên.

Tóc người phụ nữ dài tới eo, mượt mà và óng ả, hiển nhiên là được chăm sóc vô cùng tốt.

Mà ngũ quan của cô cũng là phần khiến Lâm Huyền không thể rời mắt

Cô không có vẻ ngoài truyền thống của người Châu Á, cũng không phải gương mặt của người Âu Mỹ, cô ấy có một nét đẹp chỉ có ở phụ nữ Trung Đông, là một loại xinh đẹp hiếm gặp, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén, tựa như là nữ đặc công trong điện ảnh Hollywood bước ra.

Sự hình dung này vô cùng chuẩn xác.

Bởi vì, cô thực sự đã từng diễn rất nhiều vai nữ đặc công trong điện ảnh Hollywood.

Đoạn thời gian trước Lâm Huyền từng nhìn thấy rất nhiều hình của cô và cũng đọc rất nhiều tin tức liên quan tới cô.

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất từng đoạt giải Oscar,"Ma nữ bách biến" của Hollywood... cô có quá nhiều danh hiệu nhưng kỹ năng diễn xuất của cô cũng không thua kém những lời ca ngợi này.

"Lần đầu gặp mặt, Lâm Huyền."

Người phụ nữ cười, hất mái tóc trước vai ra sau đầu, sải bước đi đến:

"Tôi tên là Angelica."

Đôi giày cao gót đi đến trước mặt Lâm Huyền, cách hắn một bước thì dừng lại.

Cô thân thiện đưa tay phải ra, muốn bắt tay với Lâm Huyền, mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn:

"Nhưng mà... anh cũng có thể gọi tôi bằng một cái tên khác không xa lạ lắm—— "

"Sắc Dục."

Lâm Huyền không cử động.

Chỉ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vị nữ minh tinh xinh đẹp của điện ảnh Hollywood ở trước mắt.

Angelica...

Lâm Huyền vốn là người thích xem phim, hắn đã từng nghe đến cái tên này trước khi tiếp xúc với Bảy Tội Lỗi.

Cô ta ra mắt với tư cách là một ngôi sao nhí khi mới mười mấy tuổi, đã lăn lộn ở Hollywood hơn mười năm, không chỉ có kỹ năng diễn xuất bùng nổ mà phong cách của cô còn rất linh hoạt, có thể dễ dàng nắm bắt được bất kì nhân vật nào, vì vậy cũng thu hoạch được danh xưng "Ma nữ bách biến" của người hâm mộ điện ảnh.

Cách đây một thời gian, cô thậm chí còn giành được giải Oscar Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho bộ phim "Broken Bridge", hoàn thành mảnh ghép cuối cùng cho sự nghiệp diễn xuất của mình và nhận được giải thưởng điện ảnh lớn.

Ở tuổi hai mươi sáu, cô ta đã giành được giải thưởng điện ảnh lớn, đây thực sự là một tài năng xuất chúng.

Không thể không nói ngoại hình đặc biệt của Angelica cũng

chính là một phần không thể thiếu để tạo nên thành công của cô.

Ở trong Hollywood không thiếu nữ diễn viên da trắng, nữ diễn viên da đen, càng không thiếu diễn viên có ngoại hình châu Á. Điều thiếu nhất chính là người gốc Trung Đông có diện mạo sắc sảo và lạnh lùng như Angelica.

Loại cảm giác giống như một pho tượng lập thể là một loại ưu thế được ông trời ưu ái mà không có bất kỳ người chủng tộc khác nào có được.

Lâm Huyền thích dùng từ điêu khắc này nhất để hình dung những người ở thành phố Đông Hải mới ở trong giấc mơ thứ hai và thành phố trên không Rhine ở giấc mơ thứ ba, nam nữ ở nơi đó đều đã được biến đổi gen để biến bản thân trông giống như một tác phẩm điêu khắc.

Điều này cũng là một khía cạnh cho thấy vẻ đẹp như điêu khắc này mới là vẻ đẹp cực hạn.

VV đã từng nói ngoại hình của cô ấy chỉ có thể xếp dưới mức trung bình ở thành phố trên không Rhine, nhưng với khuôn mặt như thiên thần của Angelica, Lâm Huyền cho rằng xếp cô ta trên trung bình ở trong thành phố trên không Rhine cũng không có vấn đề gì.

Việc gen của cô đã tốt ngay từ thời đại này đã đủ cho thấy Angelica được ông trời ưu ái đến mức nào, giống như tên của cô ta vậy, Angelica... như một thiên sứ.

Nhưng mà, ai mà ngờ được.

"Ma nữ bách biến" này thật ra còn một cái thân phận khác không ai biết đến——

Bảy Tội Lỗi chính là tổ chức tội phạm được thành lập bởi Quý Tâm Thủy, mà Sắc Dục chính là một thành viên trong đó.

Chương 564: Bí mật của Quý Lâm (2)

Sau khi bị hắn lừa bằng một lá thư mời đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài giả, Quý Tâm Thủy đã thành thật thú nhận mọi sự thật về Bảy Tội Lỗi.

Đó là lúc thân phận Sắc Dục của Angelica bị bại lộ.

Nhưng không biết có phải là do lương tâm của Quý Tâm Thủy trỗi dậy hay không, mà ông ta không hề tiết lộ về tội ác của Quý Lâm và Angelica; hay thật sự là Angelica trong sạch vô tội, bản thân không hề tham gia những tội ác này.

Tóm lại, hiện tại Angelica là tàn dư duy nhất của Bảy Tội Lỗi còn sống sót trên thế giới này, cô ta thực sự rất trong sạch, cho dù là đời sống hay là sự nghiệp diễn xuất, đều không hề bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, Lâm Huyền không cho là như vậy.

Hắn nghĩ Quý Tâm Thủy chắc chắn đang nói dối.

Lui lại mà nói.

Cho dù Angelica thật sự không có tham gia vào những hành động giết người này, thì chắc chắn cô ta cũng đã tham gia vào những nhiệm vụ khác do Quý Tâm Thủy sắp xếp.

Bằng không, cần gì phải để cô ta gia nhập Bảy Tội Lỗi để góp đủ số lượng?

Thành thành thật thật để cô ta làm một nữ minh tinh điện ảnh

Hollywood không phải tốt hơn sao?

Nếu Angelica có thể gia nhập Bảy Tội Lỗi, được đặt tên là Sắc Dục, điều đó cũng đã nói rõ chắc chắn cô ta không có khả năng trong sạch.

Suy xét đến chấp niệm gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài của Quý Tâm Thủy, và một nữ minh tinh điện ảnh Hollywood có thể dễ dàng hòa nhập vào các loại xã hội thượng lưu, tiếp xúc được với nhiều người cấp cao... Lâm Huyền suy đoán, liệu nhiệm vụ của Angelica được Quý Tâm Thủy giao có phải là thu thập thông tin tình báo hay không?

Mấy hành động như giết người có bộ óc thông minh của Quý Lâm là đủ rồi, quả thật không cần đến Angelica.

Nhưng Angelica có ưu thế mà Quý Lâm không có.

Cô ta xinh đẹp, kinh diễm, khuynh quốc khuynh thành, đối với một số đàn ông có địa vị cao mà nói thì lực sát thương mạnh hơn nhiều so với loại tiểu thuyết gia suy luận như Quý Lâm, có thể chỉ cần một cái nhíu mày, một nụ cười là liền trực tiếp khiến cho đám người này không nói lên lời, biến thành một người tự hỏi tự trả lời.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Lâm Huyền.

Chỉ là.

Vẫn phải có sự phòng bị.

Giống như hiện tại.

Vị tàn dư của Bảy Tội Lỗi này lại cố ý chọn lúc buổi lễ tuyên dương của hắn kết thúc mới lộ diện để gặp hắn...

Thật sự làm người ta có chút sợ hãi.

Mặc dù trên thực tế, Quý Tâm Thủy và Quý Lâm đều là tội phạm, pháp luật trừng phạt bọn họ là hợp tình hợp lý, bản thân hắn cùng lắm cũng chỉ là một người xem nhiệt tình mà thôi.

Nhưng trong mắt Angelica...

Hắn thật sự là hung thủ gián tiếp hại chết ba nuôi và em trai khác ba khác mẹ của cô ta.

Lâm Huyền xoay người, đối mặt với Angelica.

Nhìn cô ta thân thiện duỗi tay phải ra, không có thêm bất kỳ động tác gì:

"Tôi nghĩ, chúng ta không có gì để nói."

"Không cần căng thẳng như vậy đâu Lâm Huyền." Angelica thu hồi tay lại, đút hai tay vào trong túi áo khoác:

"Tôi cũng không tới tìm anh để báo thù, làm gì phải cảnh giác như thế? Nếu như tôi thật muốn giết anh, anh đã chết từ vừa nãy rồi."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng:

"Nơi này cũng không phải Hollywood, Angelica, đây không phải sân nhà của nữ đặc công và cũng không có nhiều diễn viên ngu ngốc phối hợp diễn với cô đâu."

"Ngược lại tôi còn khá kinh ngạc, sao cô lại dám một thân một mình chạy đến Long Quốc. Cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh cô tham gia phạm tội, nhưng cái này cũng không thể chứng minh cô vô tội, sự thật như thế nào trong lòng mọi người đều hiểu rõ."

Angelica quay đầu, cười cười buông tay:

"Cây ngay không sợ chết đứng, sao tôi lại không dám tới? Tro

cốt của Quý Lâm và ba nuôi đều là do tôi đưa về Brooklyn. Tôi đã tới Long Quốc từ hơn hai tháng trước... Nếu như tôi chột dạ, thì lúc ấy tôi đã không dám tới."...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn thực sự không thể đoán được người phụ nữ này đến tìm hắn là có mục đích gì.

Suy nghĩ bình thường.

Thì chắc chắn 80% là đến báo thù.

Nhưng mà, hiện tại có vẻ như cảm xúc của người phụ nữ này rất ổn định, suy nghĩ của cô ta cũng rất rõ ràng, quả thật trông cô ta không giống một kẻ liều mạng.

Huống hồ, bản thân Quý Tâm Thủy và Quý Lâm đều làm chuyện phạm pháp quá lớn, chỉ cần không phải người có tam quan lệch lạc, thì làm gì có mặt mũi để báo thù cho hai người này?

Hai người bọn họ đều đáng chết.

Thấy Lâm Huyền không nói gì.

Angelica duỗi ra ngón tay thon dài, chỉ chỉ vào chiếc xe thương vụ Alphard đang mở cửa điện:

"Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tất cả chúng ta đều quen biết nhau, không mời tôi lên xe ngồi một chút sao?"

Lâm Huyền cảm thấy thật sự không thể nói lý với người phụ nữ này, lắc đầu:

Chương 565: Bí mật của Quý Lâm (3)

"Vẫn là câu nói kia, tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói với nhau. Không có chuyện gì khác thì tôi xin phép đi trước."

Dứt lời, Lâm Huyền xoay người, chống cửa xe, đi vào trong xe.

"Vậy anh có thể sẽ hối hận." Angelica xem thường.

Bàn tay trái vẫn luôn đút trong túi áo từ từ rút ra một cái lá thư màu trắng:

"Quý Lâm để lại cho anh một phần quà."

"Tôi không cần."

Nửa người Lâm Huyền đã tiến vào xe thương vụ.

Trước đó, vị luật sư kia cũng đã đến đây nói Quý Lâm muốn chuyển tất cả tài sản sang cho hắn nhưng Lâm Huyền từ chối.

Điều duy nhất hắn làm, chính là dùng tấm chi phiếu 12 triệu đô để mua cho Trịnh Tưởng Nguyệt một tấm vé đi lên mặt trăng.

Đây cũng là thay Quý Lâm và Quý Tâm Thủy đền bù một phần cho cô em gái đã mất đi anh trai của mình.

Lâm Huyền ngồi vững vàng trên ghế xe, tài xế ấn nút đóng cửa điện, cửa xe Alphard chậm rãi khép lại.

"Quý Lâm biết anh sẽ nói như vậy, cho nên mới căn dặn tôi đích thân đến đưa tới cho anh phần quà này. Hắn còn nói nếu như

anh khăng khăng không chịu nhận thì liền nói đến..."

Cửa điện đóng xuống một nửa, khuôn mặt xinh đẹp của Angelica bị cửa xe chặn lại, bờ môi đỏ tươi khẽ đóng mở:

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài."...

Phanh.

Cửa điện khép kín.

Angelica ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh, hai chân bắt chéo, xuyên qua cửa sổ nhỏ của khoang cách âm nhìn tài xế:

"Đưa tôi đến khách sạn Peninsula."

Tài xế quay đầu, ánh mắt nhìn Lâm Huyền như dò hỏi.

Lâm Huyền khẽ gật đầu một cái.

Buzz—

Xe thương vụ Alphard khởi động, nhanh chóng rẽ vào đường cao tốc, đi về khu HP của thành phố Đông Hải.

Cửa sổ giữa khoang tài xế và khoang cách âm phía sau cũng được đóng lại.

"Cho nên... sự cố chấp từ trước đến nay của ba nuôi và những chuyện Quý Lâm đang điều tra đều có liên quan đến tổ chức tên là Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

Angelica là người mở miệng đầu tiên:

"Đương nhiên tôi biết hai người bọn họ vẫn luôn làm những chuyện rất nguy hiểm, nhưng cụ thể là làm gì thì tôi lại không rõ, bọn họ cũng không nói cho tôi biết."

"Vì sao?" Lâm Huyền hỏi.

Hừ.

"Ông ấy nói tôi không đáng tin cậy, là một người hành động nhưng không đủ cẩn thận. Để tôi chuyên tâm trà trộn vào giới thượng lưu là được rồi; mà lời của Quý Lâm nói với tôi lại là... Tôi vốn là được ông ấy bới ra từ trong đống người chết. Ông ấy không muốn người tôi dính vào máu tươi nữa, nhưng thực ra, tôi cảm thấy những gì bọn họ nói đều không phải là sự thật, bọn họ chỉ đang nói dối tôi mà thôi."

"Vậy tại sao cô biết được Câu Lạc Bộ Thiên Tài?" Lâm Huyền hỏi

Theo lý thuyết mà nói Angelica không thể nào biết được cái tên này.

Dù Angelica là con gái nuôi của Quý Tâm Thủy.

Nhưng Quý Tâm Thủy vì muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ngay cả Hứa Vân mà ông ta còn có thể giết, chỉ là một đứa con gái nuôi nhặt được, làm sao có thể đường đường chính chính mà so sánh với con rể?

Lâm Huyền không cho rằng Angelica là người quan trọng với Quý Tâm Thủy đến mức không thể thay thế.

Ông ta chịu nói cái tên này cho Quý Lâm, khả năng cao cũng chỉ là vì muốn lợi dụng cái đầu thông minh của Quý Lâm, không phải là vì ông ta tín nhiệm Quý Lâm mà có thể là một hành động bất đắc dĩ.

Còn Quý Lâm cũng phải đến tận đêm trước khi chết, đối mặt với việc bản thân sắp chết thì hắn ta mới từ bỏ mà nói ra cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài để kéo dài thời gian.

Cho nên.

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Rốt cuộc là Angelica đã nghe được cái tên này từ đâu?

"Nửa tháng trước luật sư của Quý Lâm có đưa tới cho tôi một lá thư."

Angelica nhẹ nhàng nói:

"Đây đều là Quý Lâm sắp xếp, vị luật sư kia nói, Quý Lâm nói rõ nếu như sau hai tháng kể từ khi hắn chết, Lâm Huyền vẫn không có ý định kế thừa tài sản của hắn, vậy thì mang lá thư này đưa cho tôi."

"Tôi mở lá thư ra, phía trên nói cho tôi biết, tất cả tài sản khác anh không cần cũng được, nhưng món quà này nhất định phải để tôi tự mình đưa đến cho anh. Dòng cuối cùng còn nói, nếu như anh vẫn kiên trì không nhận, liền đọc cái tên Câu Lạc Bộ Thiên Tài này lên, hắn nói anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú."

Cô ta cười cười, hàm răng trắng sáng xinh đẹp:

"Sự thật đã chứng minh, Quý Lâm thật sự đã đoán đúng."

"Hắn luôn thông minh và tự tin như vậy, hắn là người thông minh nhất mà tôi từng gặp, tôi chưa bao giờ nhìn thấy hắn ta làm sai bất kỳ chuyện gì, cũng chưa từng thua bất kỳ trò chơi hay trận đấu nào."

"Cho nên tôi cũng rất ngạc nhiên khi mà hắn ta cũng có lúc thất thủ. Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, cảnh sát đưa ra quá ít thông tin, nói rằng Quý Lâm và Chu Đoạn Vân lục đục nội bộ, cho nên hắn đã bị Chu Đoạn Vân giết chết... chuyện này quá vô lý, Chu Đoạn Vân là loại người như thế nào chứ? Quý Lâm còn chẳng để hắn vào trong mắt, Quý Lâm làm sao có thể bị

Chu Đoạn Vân giết chết?"

Chương 566: Bí mật của Quý Lâm (4)

"Đây là lý do tôi đến tìm anh, Lâm Huyền"

Angelica lấy ra cái lá thư nhỏ màu trắng kia đưa qua cho Lâm Huyền:

"Nói cho tôi biết sự thật về cái chết của Quý Lâm, nói cho tôi biết rốt cuộc Câu Lạc Bộ Thiên Tài là cái gì."

Lâm Huyền đưa tay ra tiếp nhận lá thư.

Nhưng mà.

Angelica gấp ngón trỏ lại trực tiếp dựng đứng lá thư khiến cho Lâm Huyền không có cơ hội cầm:

"Trả lời câu hỏi của tôi trước đã."

Lâm Huyền quay đầu qua, khẽ cười một tiếng:

"Cô vẫn chưa hiểu tình hình hiện tại sao, Angelica. Đây là đồ mà Quý Lâm để lại cho tôi, không liên quan gì đến cô cả, cô chỉ là người giao đồ mà thôi, sao có thể ra điều kiện với tôi?"

"Tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô, cô buông bỏ cái ý định này đi, đây không phải là lĩnh vực mà cô nên bước vào. Tôi nghĩ sở dĩ Quý Tâm Thủy và Quý Lâm không nói cho cô về Câu Lạc Bộ Thiên Tài là vì không muốn cô bị cuốn vào vùng nước đục này mà thôi. Cô vẫn nên nghe lời bọn họ chuyên tâm làm một diễn viên đi."

Cạch.

Angelica móc ra một cái bật lửa, bật lên, ngọn lửa trên bật lửa khẽ lay động

"Không nên hút thuốc trong xe." Lâm Huyền nhắc nhở.

Angelica mỉm cười.

Đặt cái lá thư nhỏ màu trắng kia trên ngọn lửa:

"Cho anh mười giây suy nghĩ, Lâm Huyền."

"Không cần mười giây, cô cứ trực tiếp đốt đi."

Lâm Huyền lạnh nhạt nhìn cô ta:

"Tôi vốn đã không quan tâm Quý Lâm để lại cho tôi cái gì, ngược lại là cô thích làm diễn viên... Ở đây cũng không có giải Oscar để trao cho cô, cô diễn cái gì chứ?"

Khoảng thời gian này, Lâm Huyền cảm giác xung quanh mình có rất nhiều diễn viên.

Trong giấc mơ thì là VV, bây giờ thì là Angelica trước mặt.

Rõ ràng là Quý Lâm nhờ cô ta đưa đồ tới... cô ta thật sự dám đốt sao?

Không ngờ!

Angelica trực tiếp hạ thấp lá thư xuống, dùng bật đốt cháy lá thư!

Bùng.

Lá thư màu trắng trực tiếp bốc cháy!

Angelica cũng bình tĩnh mỉm cười, nhìn Lâm Huyền.

Mặt Lâm Huyền không đổi sắc.

Nhưng trong nội tâm đã có chút thắc mắc.

Người phụ nữ này rốt cuộc đang làm cái gì?

Tại sao mọi chuyện lại khó hiểu như vậy?

Bỗng nhiên

Lâm Huyền đột nhiên nhớ lại những lời đánh giá của Quý Lâm về Angelica.

Vài ngày trước sinh nhật của Quý Lâm, khi Lâm Huyền đi thay đồ trong biệt thự của hắn đã nhìn thấy bức ảnh trong phòng ngủ, chính là bức ảnh chụp hai người Quý Lâm và Angelica khi còn bé đang đứng hai bên trái phải của Quý Tâm Thủy.

Lúc ấy Quý Lâm nói với Lâm Huyền:

"Angelica cũng rất thông minh. Hollywood là một nơi phức tạp như vậy, không phải ai cũng có thể lăn lộn ở trong đó."

"Cô ấy rất lợi hại, thậm chí trong những nhiệm vụ hành động tôi chưa thấy một người phụ nữ nào mạnh mẽ như cô ấy. Năng lực hành động của cô ấy vô cùng mạnh, cảm giác... khá giống anh."

"Năng lực hành động của anh cũng rất mạnh, chẳng hạn như chuyện một mình lái xe đi truy bắt hung thủ... nếu không phải bởi vì quả bom bất ngờ phát nổ thì có phải anh còn định dùng xe moto chặn xe taxi lại đúng không? Hoặc là trực tiếp đâm vào xe taxi?"

"Angelica cũng là người như vậy, cô ấy cũng có thể làm ra được hành động như vậy. Không chỉ là ở trong phim, mà ở ngoài đời... cô ấy cũng không khác là mấy."

Hành động rất mạnh mẽ.

Lâm Huyền thừa nhận hành động quả quyết đốt lá thư của Angelica quả thật làm cho hắn có chút bất ngờ.

Gần như là phản xạ có điều kiện, hắn theo bản năng muốn ngăn cản.

Dù sao...

Đây chính là thứ mà Quý Lâm để lại cho hắn, manh mối có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Trước mắt thì đây là thứ mà hắn đang rất cần, nói không muốn là giả.

Hiện tại.

Lá thư đã bị đốt đi một nửa.

Lâm Huyền vẫn không hề động đậy.

Hắn ngược lại lại muốn nhìn xem người phụ nữ này rốt cuộc đang tính làm cái gì.

Cuối cùng...

Khi ngọn lửa sắp đốt đến ngón tay cô ta, Angelica khẽ cười một tiếng, lắc đầu:

"Chẳng trách Quý Lâm nói anh là một người bạn tốt, xem ra là tôi xem thường anh rồi."

Cạch.

Một đồ vật nhỏ màu bạc làm bằng kim loại rơi ra từ lá thư đã bị đốt cháy, rơi xuống dưới chân hắn.

Lâm Huyền cúi đầu xem xét, là một cái chìa khóa.

Khó trách Angelica dám trực tiếp thiêu hủy lá thư, chìa khoá căn bản sẽ không bị cháy, vừa rồi cô ta có ý định thăm dò mình.

"Đây là đồ Quý Lâm để lại cho anh."

Angelica cúi người nhặt lấy chìa khoá rồi ném vào ngực Lâm Huyền.

"Số 112, đường Marshall, thành phố Princeton, New Jersey"

Cô ta hứng thú nhìn Lâm Huyền.

"Anh biết đây là phòng của ai không?"

"Đây không phải phòng của Quý Lâm sao?" Lâm Huyền trả lời

"Hiện tại đương nhiên nó là của Quý Lâm, hắn đã mua căn phòng cũ kỹ này từ rất lâu rồi. Có thể là do anh chưa quen thuộc với Princeton, thật ra địa chỉ này rất nổi tiếng ở nước Mỹ."

"Đây là chỗ ở cũ của người vô cùng nổi tiếng. Vài thập niên trước, căn phòng này chính là chỗ ở của nhà vật lý học vĩ đại nhất thế giới..."

Angelica liếm môi một cái, nhìn Lâm Huyền:

"Albert Einstein."

Chương 567: Mật mã của Einstein (1)

Albert Einstein.

Lâm Huyền cầm chiếc chìa khoá ấm nóng trên quần áo lên, khẽ xoay nó trong tay để quan sát.

Khi vừa mới nghe thấy chuỗi địa chỉ kia, Lâm Huyền thật sự là không có phản ứng gì, nhưng khi nghe Angelica nói xong, hắn cũng nhớ lại những bài báo liên quan đến Einstein mà hắn đã từng đọc.

Vị vĩ nhân này đã sống 20 năm cuối đời ở Princeton, có thể nói Princeton chính là quê hương thứ hai của Einstein.

Ngày bình thường ông giảng dạy ở đại học Princeton, khi qua đời vào năm 1955. ông cũng nhắm mắt xuôi tay tại bệnh viện đại học Princeton, hưởng thọ 76 tuổi.

Mọi người đều biết rằng giám đốc bệnh viện khi đó cảm thấy rất có hứng thú với bộ não của Einstein, cho nên đã tự ý giải phẫu đầu của Einstein, lấy trộm não của ông và ngâm trong formalin.

Cho đến ngày nay, mô não của Einstein vẫn được cất giữ trong bệnh viện đại học Princeton, gần vài chục năm nay, các nhà khoa học đã tiến hành nhiều nghiên cứu về bộ não của vị vĩ nhân này.

Nhưng đại đa số thành quả nghiên cứu đều không có ý nghĩa gì.

Đã từng có một lời đồn rất nổi tiếng nói rằng "bộ não của Einstein mới chỉ phát huy 10% công xuất", chính là được truyền ra

từ đây.

Trên thực tế, bộ não của Einstein không có gì khác biệt với bộ não của người bình thường, nó chỉ nặng hơn một chút mà thôi... dù sao đầu của Einstein cũng thực sự lớn hơn đầu của người bình thường, đó là điều đương nhiên.

Lâm Huyền còn nhớ tới.

Einstein rất kín tiếng trong những năm tháng cuối đời, cũng đã sớm nhắc đến cái chết của mình.

Ông ấy nói với con cái, bản thân sau khi chết không muốn các con cử hành bất kỳ lễ kỷ niệm hay tổ chức lễ truy điệu nào cả, sau khi hỏa táng xong thì tìm một chỗ rải tro cốt, thế là xong.

Ông còn đặc biệt căn dặn, nơi rải tro cốt nhất định phải giữ bí mật với toàn thế giới; ông lo lắng rằng các thế hệ tương lai sẽ coi nơi rải tro của ông là thánh địa và tiến hành các chuyến viếng thăm, hành hương.

Dường như Einstein cũng không phải là một người thích náo nhiệt, chỉ hi vọng có thể lặng lẽ rời khỏi thế giới này.

Các con của Einstein cũng nghe theo lời của Einstein và không tổ chức bất kỳ hoạt động tưởng niệm nào cho ông. Tro cốt của ông cũng được rải ở một nơi mà không ai biết... Cho đến ngày nay, không ai biết tro cốt của Einstein được rải ở đâu

Tương tự như vậy, chỗ ở cũ của Einstein tại Princeton cũng thế.

Ông đã viết thư cho Đại học Princeton, yêu cầu họ không được sử dụng nơi ở cũ của ông làm bảo tàng hoặc thành điểm thu hút khách du lịch. Nó phải được coi như là một ngôi nhà bình thường và buôn bán ngoài thị trường như bình thường.

Đại học Princeton cũng rất tôn trọng Einstein.

Trong mấy chục năm tiếp theo, có rất nhiều người đã sống trong căn phòng cũ nơi Einstein từng sống, cũng không có gì đặc biệt cả.

Lâm Huyền không biết tại sao Quý Lâm lại phải mua căn phòng này.

Càng không hiểu, căn phòng cũ kỹ này có gì đặc biệt hơn khối tài sản hàng trăm triệu đô của Quý Lâm.

"Cũng chỉ có một cái chìa khóa này thôi sao?"

Lâm Huyền nhìn Angelica:

"Không có thêm đồ vật gì khác nữa sao?"

Angelica lắc đầu:

"Thật ra mãi cho đến trước khi Quý Lâm qua đời, tôi và Quý Lâm vẫn có liên lạc với nhau. Khi còn bé chúng tôi lớn lên cùng nhau ở cô nhi viện, về sau lại được ba nuôi cùng đón về nuôi dưỡng. Bản thân tôi cũng lớn hơn Quý Lâm mấy tuổi, mấy năm hắn ở cô nhi viện, gần như đều là tôi nuôi hắn lớn lên."

"Sau khi chúng tôi được ba nuôi đón về, thì không lâu sau liền tách ra. Ba nuôi đưa tôi đến Hollywood, ra mắt làm ngôi sao nhỏ tuổi, bắt đầu lăn lộn trong giới điện ảnh. Còn Quý Lâm thì ở lại bên cạnh ông ta, được cháu gái của ông ta chăm sóc lớn lên... Cũng chính là Hứa Vân vợ của hắn sau này."

"Quan hệ giữa tôi và Quý Lâm cũng không tệ lắm, nhưng cơ hội gặp mặt hàng năm cũng không có nhiều, bình thường chỉ gửi tin nhắn hoặc nói chuyện qua mạng. Đoạn thời gian trước, Quý Lâm nói với tôi, hắn đã có một người bạn rất tốt, người bạn tốt đầu tiên trong cuộc đời của hắn."

"Tôi còn rất ngạc nhiên, một thằng nhóc khó tính như hắn mà cũng có người chịu kết bạn sao? Quý Lâm cũng kể cho tôi nghe một số chuyện về anh, nhưng cũng không quá nhiều, hắn chỉ nói cảm giác có một người bạn tốt thật sự rất vui, những chuyện khác tôi cũng không biết quá nhiều."

"Hắn rời đi rất đột nhiên, không có một chút dấu hiệu nào, tôi không biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng tôi cũng có thể đoán được... mọi chuyện hắn là có liên quan đến việc mà hắn và ba nuôi vẫn luôn lén lén lút lút giấu kín."

Angelica nói xong, có chút cô đơn.

Lâm Huyền nhìn cô ta:

"Hai người bọn họ chết, cô có buồn không?"

"Có lẽ có một chút."

Chương 568: Mật mã của Einstein (2)

Angelica gật gật đầu:

"Nhưng mà... thật ra tôi cảm thấy bọn họ hẳn là đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái chết. Không chỉ bọn họ, mà ngay cả tôi cũng vậy."

Nàng đổi tư thế ngồi, để hai chân xuống, nghiêng đầu nhìn đường cao tốc bên ngoài cửa sổ xe thương vụ:

"Tôi sinh ra ở một đất nước chiến loạn, mỗi ngày đều có chiến tranh, mỗi ngày đều có người thân bạn bè chết đi. Ngày mà bà nuôi đến đón tôi, xung quanh tôi chất đầy những xác chết cháy đen, tất cả đều là người nhà, bố mẹ, anh chị em của tôi."

"Bắt đầu từ lúc đó, hoặc là từ trước lúc đó, trong mắt những đứa trẻ ở vùng chiến loạn cái chết đã không còn là điều khó chấp nhận nữa rồi. Tất cả mọi người đều đã sớm tập thành thói quen. Cho nên anh cũng không cần phải đề phòng tôi như vậy, tôi hoàn toàn không có ý định tới tìm anh báo thù, từ nhỏ tôi đã quen nhìn thấy cái chết, sớm biết bọn họ sẽ có một ngày như vậy."

"Chỉ là, Quý Lâm thì khác. Hắn vẫn đang một mực tìm kiếm hùng thủ giết chết bố mẹ của hắn, nhưng mà hắn lại chưa từng hoài nghi ba nuôi, chuyện này tôi cũng tin tưởng, Quý Lâm thường xuyên xoay ba nuôi như chong chóng, nếu thật sự là do ba nuôi giết, Quý Lâm đã sớm điều tra ra."

"Tôi vẫn luôn không biết hai người bọn họ đang làm gì, nhưng mà từ phản ứng hiện tại của anh, cùng với lá thư Quý Lâm viết cho tôi..."

Angelica quay đầu, khuôn mặt lạnh lùng và diễm lệ nhìn Lâm Huyền:

"Người giết chết ba mẹ Quý Lâm, còn có thứ mà hai người bọn họ một mực truy đuổi... Có phải đều là tổ chức có tên là Câu Lạc Bộ Thiên Tài này đúng không?"...

Lâm Huyền không có lên tiếng.

Hắn nhìn chiếc chìa khoá trong tay, cảm thụ độ nóng của nó dần dần biến mất:

"Tôi không biết."

Hắn nhẹ giọng trả lời.

Hắn vẫn sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Angelica, hành vi kia là không lý trí và không an toàn.

Angelica muốn biết sự thật về cái chết của Quý Lâm, vấn đề đó là của cô ta, không liên quan đến hắn.

"Nếu như anh thật sự là bạn của Quý Lâm, anh nên nói cho tôi biết."

Lông mày Angelica nhăn lại, nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

"Nếu như tôi thật sự là bạn bè của Quý Lâm, tôi càng không nên nói cho cô biết."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn đôi mắt màu nâu của Angelica:

"Nếu như anh ta muốn để cô biết, vậy cô chắc chắn đã sớm biết được. Nếu anh ta không muốn để cho cô biết, vậy tất nhiên là có lý do riêng của anh ta."

"Nói thật, trong lòng tôi vẫn luôn không vứt bỏ được hiềm nghi cô phạm tội, nhưng việc đã đến nước này, vậy thì cứ để nó

như vậy đi, dù sao tôi cũng không phải người thực thi pháp luật. Nhưng tôi vẫn có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, nếu như cô không muốn giẫm lên vết xe đổ, vậy thì không cần phải dấn thân vào vũng nước đục này làm gì cả, có lẽ Quý Lâm thật sự muốn bảo vệ cô nên mới giấu cô những thứ này."

"Vậy tại sao hắn lại nói cho anh những thứ này?" Angelica cũng nhìn chằm chằm Lâm Huyền.

"Đó là vấn đề giữa chúng tôi."

Lâm Huyền đáp. ...

Không khí giữa hai người rơi vào trầm mặc.

Angelica xem như đã hiểu rõ ràng, người đàn ông trước mặt không dễ đối phó như cô ta nghĩ, cho dù là uy hiếp hay là đánh bài tình cảm, thì người đàn ông này cũng hoàn toàn không mắc câu, kiên quyết không lộ ra chút tin tức nào.

Cô thở dài một hơi:

"Được thôi, nếu như đây quả thật là vấn đề giữa hai người. Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút... Nếu có một ngày, anh thật tìm được Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tìm được hung thủ giết chết ba mẹ Quý Lâm, anh sẽ giúp Quý Lâm báo thù chứ?"

"Tất nhiên tôi sẽ không."

Lâm Huyền quả thực bị câu hỏi ngu xuẩn này chọc cười:

"Có lẽ Quý Lâm chưa từng kể cho cô chuyện anh ta đang làm, và người anh ta muốn giết là ai... Nhưng tôi cảm thấy bây giờ cô chắc chắn có chút hiểu lầm về quan hệ giữa chúng tôi. Tại sao tôi phải báo thù cho anh ta? Chúng tôi chỉ là vừa hay cảm thấy hứng thú với cùng một món đồ mà thôi."

"Đã như vậy, chắc hẳn anh nên đến Princeton một chuyến, đến căn phòng ở số 112 đường Marshall nhìn xem một chút." Angelica chỉ chỉ chiếc chìa khoá trong tay Lâm Huyền:

"Anh có đi không?"

Lâm Huyền bỏ chiếc chìa khoá đã hoàn toàn lạnh ngắt vào trong túi của bộ âu phục:

"Có lẽ trong thời gian ngắn tôi sẽ không đi đến đó."

Câu này, Lâm Huyền nói là thật.

Đối với tình cảnh hiện tại của hắn mà nói, xuất ngoại thực sự là quá nguy hiểm.

Không thể nghi ngờ, Long Quốc chính là quốc gia an toàn nhất thế giới, nước Mỹ hiện tại đang loạn. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Hơn nữa, còn không biết rốt cuộc Copernicus trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài có phát hiện ra hắn hay không.

Xuất ngoại dưới điều kiện không nắm chắc an toàn là điều vô cùng ngu ngốc và nguy hiểm.

Cho dù tin tức Quý Lâm để lại... là chỗ ở cũ của Einstein... thật sự rất hấp dẫn người khác, Lâm Huyền cũng hiểu những đầu mối này tất nhiên có liên quan tới Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chương 569: Mật mã của Einstein (3)

Chỉ có manh mối quan trọng như vậy mới có thể khiến cho Quý Lâm đặc biệt giao phó Angelica tự tay mang chìa khóa đến cho hắn.

Rốt cuộc bên trong chỗ ở cũ của Einstein có giấu cái gì?

"Ha ha, tôi đã sớm biết anh sẽ không đi."

Angelica giống như nhìn thấu ý nghĩ của Lâm Huyền, cười cười:

"Cho nên tôi đã giúp anh đi xem qua."

"Ồ?"

Lâm Huyền hứng thú:

"Bên trong có cái gì?"

"Bên trong gần như không có cái gì cả."

Angelica nói:

"Thật sự là trống rỗng, cả căn phòng chỉ có bốn bức tường, không có thêm đồ gì nữa. Cho dù là đồ dùng trong nhà hay đồ vật dư thừa đều bị Quý Lâm thanh lý hết. Đồ vật duy nhất trong căn phòng... Chính là bức tranh sơn dầu được treo trên tường trong phòng khách."

"Tranh sơn dầu?"

"Là một bức tranh sơn dầu có chút lâu năm."

Angelica nhìn Lâm Huyền:

"Einstein Ưu Sầu."...

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Hắn nhớ lại bức tranh đen trắng mà hắn và Sở An Tình đã nhìn thấy ở phòng triển lãm Đông Hải.

Ông lão được vẽ trên bức tranh có mái tóc hoa râm, hai mắt vô thần, giống như là một cỗ thi thể người chết.

Sắc mặt ông ấy nghiêm trọng như thể vừa nhận phải một đả kích cực lớn; tinh thần uể oải suy sụp, giống như bị móc sạch linh hồn.

Lâm Huyền nhớ rất kỹ.

Tranh sơn dầu rõ ràng nổi tiếng với màu sắc tươi sáng, nhưng bức tranh sơn dầu này đã hoàn toàn từ bỏ ưu thế về màu sắc của nó. Toàn bộ bức tranh hầu như chỉ có hai màu đen và trắng.

Đè nén.

Nặng nề.

Bi thương.

Thê thảm.

Khiến người ta khó chịu.

Hắn nhớ mang máng, lúc đó Sở An Tình còn đọc lời giới thiệu vắn tắt về bức tranh sơn dầu này——

Bức tranh được họa sĩ theo trường phái tả thực Henry Dawson

vẽ ở Brooklyn, Mỹ vào năm 1952.

Đã là một bức tranh được vẽ từ 70 năm trước.

Lâm Huyền lấy lại tinh thần, nghi ngờ nói:

"Tại sao Quý Lâm lại phải bỏ trống toàn bộ căn phòng... Sau đó chỉ treo một bức tranh giả."

"Không, đây không phải là bức tranh giả."

Angelica nghiêm túc nói:

"Bức tranh "Einstein ưu sầu" của Quý Lâm là đồ thật, nó chính là tác phẩm mà Henry Dawson đã vẽ ra, không phải hàng nhái."

"Không thể nào."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi đã nhìn thấy bức tranh này ở phòng triển lãm Đông Hải vào cuối năm ngoái. Đó là một cuộc triển lãm tranh sơn dầu toàn cầu, trên đó có ghi rõ bức tranh kia mới là chính phẩm, nó đến từ viện bảo tàng nào thì tôi không thể nhớ được."

"Đương nhiên bức tranh kia cũng là chính phẩm." Angelica nói:

"Nhưng bức tranh mà Quý Lâm treo ở trong phòng kia cũng là chính phẩm."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng:

"Cô cũng hài hước quá đấy, trên thế giới này còn có thể có hai bức Mona Lisa sao?"

Angelica buông tay:

"Da Vinci quả thật không có hai bức Mona Lisa, nhưng Henry

Dawson đã vẽ vài bức "Einstein Ưu Sầu"."

"Vẽ vài bức tranh?" Lâm Huyền có chút bất ngờ.

"Đúng thế."

Angelica gật gật đầu:

"Chuyện này là do Quý Lâm nói cho tôi biết này, bởi vì bức tranh Einstein Ưu Sầu ở trong tay hắn, chính là bức tranh tôi giúp hắn mua được."

"Quý Lâm nói cho tôi biết, trên bức tranh Einstein Ưu Sầu này ẩn giấu một mật mã đặc biệt, mặc dù không biết là do Henry Dawson tạo nên, hay là do Einstein chỉ thị. Nhưng nếu dựa vào mật mã phía trên bức tranh để suy nghĩ thì..."

"Trên thế giới này, có tất cả tám bức tranh Einstein Ưu Sầu."

Tám bức tranh.

Lâm Huyền lâm vào trầm tư.

Hắn đã không tính đến trường hợp này.

Trên thực tế nói đúng ra, Da Vinci không chỉ vẽ một bức Mona Lisa, nghe nói thật ra bức tranh này cũng có một số phiên bản khác, nhưng nó đã bị xoá bỏ ngay từ đầu, nên không có bản tương tự còn lưu lại.

Nhưng mà tác phẩm Einstein Ưu Sầu lại có tận 8 bức chính phẩm!

Chắc chắn phải có chủ ý.

Không phải là ý của Einstein, mà chính là do họa sĩ Henry Dawson tạo nên.

Tóm lại, phải có một số nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến bức tranh này có tận 8 chính phẩm giống nhau như đúc, dù sao bức tranh này cũng không tính là tác phẩm đặc biệt nổi tiếng.

Điều khiến Lâm Huyền để ý hơn là...

Ý của Quý Lâm.

Các tin tức được mã hoá giấu trong 8 bức tranh Einstein Ưu Sầu này chắc chắn không giống nhau, hơn nữa nó nhất định còn có mối liên hệ với nhau, cho nên hắn mới có thể suy luận ra tổng cộng có 8 bức tranh thật.

Mục đích ở trong đó là gì?

Có ý nghĩa đặc biệt gì?

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền có chút muốn tìm hiểu... lý do tại sao tranh sơn dầu rõ ràng không thích hợp để vẽ chân dung đen trắng, nhưng Henry Dawson vẫn nhất quyết sử dụng sơn dầu——

Bức tranh sơn dầu pa tranh ba chiều.

Tranh sơn dầu không giống với tranh bình thường bình thường, nó được vẽ bằng sơn dầu dày và cứng, bề mặt vải vẽ vốn đã không đồng đều và có sự chênh lệch về cao độ.

Điều này không chỉ mang lại cho bức tranh cảm giác sống động mà còn mở ra một chiều không gian thứ ba, có lẽ điều đó cho phép những mật mã không dễ bị phát hiện được ẩn giấu trong cao độ và sự chênh lệch của bức tranh!

Chương 570: Kiếp này không gặp lại (1)

Lâm Huyền là sinh viên mỹ thuật, hắn đã lập tức nghĩ đến chuyện này.

Chẳng lẽ...

Đây chính là mật mã mà Einstein cố gắng lưu lại?

Nếu đúng là như đây, những mật mã này sẽ dẫn đến cái gì?

Két ————

Xe thương vụ Alphard dừng hẳn, cửa điện bên phải của chiếc xe chậm rãi mở ra.

Cửa sổ nhỏ phía trước khoang cách âm mở ra, tài xế nhìn về phía sau:

"Đã đến khách sạn Peninsula."

Angelica nhìn Lâm Huyền đang trầm tư, mỉm cười.

Cô ta lấy một tấm danh thiếp từ trong túi xách, lại lấy ra một cây bút kẻ lông mày.

Mở nắp bút, viết lên danh thiếp một dãy số, đặt vào tay Lâm Huyền:

"Đây là số điện thoại của tôi."

Cô giẫm lên đôi giày cao gót đi xuống xe, đứng ở ngoài xe đón gió nhẹ, hất mái tóc dài đang lay động trên vai về sau, một hương

thơm mát mẻ lan tỏa trong không gian.

Angelica quay đầu lại:

"Nếu như ngày nào, anh có ý định đến Princeton..."

Tay trái của cô làm dấu rồi áp vào má:

"Call me."...

Trong gió.

Angelica bước đi xa dần.

Thân hình mảnh mai của cô biến mất trong sảnh chính của khách sạn Peninsula, gió tháng bảy nhẹ nhàng đưa hương thơm trên tóc của cô vào trong xe, Lâm Huyền ngửi thấy mùi "mồi câu".

Nhìn nụ cười đắc ý cuối cùng của Angelica, rõ ràng cô ta đã đạt được mục đích.

Cô ta đã thành công khơi gợi lên hứng thú của Lâm Huyền.

Cho nên cô ta mới không ngừng thăm dò hắn, thỉnh thoảng lại ném ra một chút tin tức tình báo, cho đến khi hắn lộ ra vẻ hứng thú... thì lại đột nhiên dừng lại.

"Thật sự đã câu được cá."

Lâm Huyền cầm tấm danh thiếp trong tay lên, trên đó có ghi số điện thoại tiêu chuẩn của Mỹ, ba chữ số đầu tiên là mã vùng, bảy chữ số sau là số điện thoại, rất giống một số điện thoại cố định.

Người phụ nữ này chắc chắn hắn sẽ đi đến nơi ở cũ của Einstein ở Princeton để xem bức tranh mà Quý Lâm để lại.

Einstein Ưu Sầu.

Hiện tại Lâm Huyền cũng không biết những lời Angelica nói là thật hay giả, nhưng nếu nghĩ lại, hiện tại cả Quý Lâm và Quý Tâm Thủy đều đã chết, cô ta thật sự không cần phải nói dối.

"Mật mã ẩn trên bức tranh đó... hay thậm chí là những mật mã khác ẩn trên tám bức tranh giống hệt nhau kia, liệu chúng có phải là chìa khóa đi đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?"

Lâm Huyền cảm thấy khả năng đó là rất lớn.

Bởi vì đối với Quý Lâm, hắn cũng rất muốn tìm ra hung thủ đã sát hại ba mẹ mình, mà trong suy nghĩ của hắn, sự tồn tại có đặc điểm phù hợp với hung thủ nhất chính là Câu Lạc Bộ Thiên Tài thần bí kia.

"Dù thế nào đi nữa, quả thật cũng phải tìm cơ hội đến căn phòng ở số 112 đường Marshall để xem bức tranh kia... Nhưng mà không phải bây giờ, vẫn quá nguy hiểm."

Nếu không đủ sức mạnh và sự bảo vệ an toàn thì tất nhiên Lâm Huyền sẽ không xuất ngoại dễ dàng như vậy.

Những điều chưa biết chính là mối nguy hiểm lớn nhất.

Tích tích...

Cửa điện của Alphard đóng lại, tài xế chở Lâm Huyền về nhà.

Cơm thì phải ăn từng miếng từng miếng một.

Chuyện Princeton có thể tạm thời đặt sang một bên.

Hiện tại việc cấp bách nhất chính là sao chép lại toàn bộ mã code của VV, sau đó sao chép một chút thông tin về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh... Mau chóng giải quyết chuyện thuê Kính thiên văn FAST ở Quý Châu Thiên. ...

Trong hai tháng tiếp theo, Lâm Huyền giống như quay lại cấp

ba, bắt đầu treo tóc lên xà ngày đêm miệt mài học tập.

Buổi tối sau khi đi vào giấc mơ, hắn sẽ lại nhanh chóng kích hoạt VV như mọi khi, sau đó nói cho VV biết lần trước hắn đã sao chép đến dòng thứ bao nhiêu, lần này chỉ cần hiện lên bảng điện tử từ dòng mã tiếp theo.

Tất nhiên, không thể thiếu được bước quan trọng nhất.

"VV, uống thuốc!"

Khi trí nhớ được tăng cao, mỗi một buổi tối Lâm Huyền có thể nhớ kỹ được càng ngày càng nhiều mã.

Một mặt, là do hắn đã tổng kết ra được liều thuốc tối ưu để có thể tạo ra sự cân bằng tốt nhất giữa sức bền và sức bật.

Đồng thời cải thiện khả năng ghi nhớ, cố gắng kéo dài thời gian não tử vong.

Có bột mới gột nên hồ!

Mặt khác, khi số lượng mã code ghi nhớ càng ngày càng tăng lên, thì sự hiểu biết về logic mã code của Lâm Huyền cũng dần được cải thiện. Hắn dần dần hiểu được nhiều điều, ngày càng hắn càng cảm thấy cho dù ghi nhớ mã code bằng cách học thuộc thì cũng rất hữu ích. Có những quy tắc bắt buộc phải tuân theo, nên tất nhiên hiệu quả cũng được cải thiện rất nhiều.

Hơn nữa, ban ngày Lâm Huyền cũng không nhàn rỗi.

Hắn đã mua rất nhiều sách liên quan, cũng lên mạng xem rất nhiều khóa học trực tuyến, trình độ lập trình của hắn đã được cải thiện hơn rất nhiều, dần dần chuyển từ học thuộc lòng sang ghi nhớ bằng cách hiểu và phân tích, điều này càng nâng cao hiệu quả ghi nhớ mã code.

Tiếp cận từ nhiều phía...

Giữa tháng tám, thời điểm nóng nhất trong năm, Lâm Huyền đầu đầy mồ hôi ngồi trước bàn sách gõ mã code, nhân cơ hội duỗi tay cầm lấy điều khiển từ xa hạ thấp nhiệt độ điều hoà không khí xuống vài độ.

Chương 571: Kiếp này không gặp lại (2)

Hôm nay nhiệt độ không khí ở thành phố Đông Hải đã lên đến gần 40 độ, thật sự là nóng đến mức điều hoà cũng không có tác dụng mấy.

Nhớ lại lần đầu tiên hắn nhận ra cảnh trong giấc mơ của mình chính là thế giới tương lai 600 năm sau, lúc đó vẫn là một mùa đông lạnh giá. Đôi khi hắn quên đóng cửa sổ vào buổi tối còn có thể bị hắt hơi vì lạnh.

Khi đó đang từ một môi trường lạnh buốt đi vào giấc mơ khiến hắn thường xuyên có thể trải nghiệm một cảm giác nóng lạnh đan xen.

Nhưng mà hiện tại, nhiệt độ không khí ngoài hiện thực và giấc mơ đã cân bằng, đều nóng bức giống nhau.

Dù mùa đông ở thế giới thực đã chuyển sang mùa hè nhưng thế giới trong mơ vẫn lặp lại vòng lặp vô hạn ngày hôm đó.

Thật sự là một tháng tám vô tận.

Tháng tám đều vô cùng khó chịu.

"Được rồi."

Bíp.

Lâm Huyền ấn nút Enter, thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn kết quả trên laptop sau hai tháng chăm chỉ làm việc——

Hơn 130. 000 dòng mã.

Hắn đã sao chép xong!

Vốn tưởng rằng đây là một công trình lớn không có cách nào hoàn thành... Nhưng quả thật là trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ người không có ý chí, vậy mà thật sự đã làm được!

Con trỏ chuột vẫn đang nhấp nháy trên giao diện nhập mã code.

Vẫn còn thiếu 10 dòng mã code nữa thì siêu trí tuệ nhân tạo VV mới có thể xuất hiện vào năm 2023.

Đây chính là ranh giới mà Lâm Huyền để lại cho những sự thay đổi về thời gian và không gian.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước đó, những thay đổi về thời gian và không gian cần có một cái mỏ neo không thể thu hồi; cho đến bây giờ, cái mỏ neo này vẫn chưa được hình thành, cho nên tất nhiên sẽ không gây ra biến đổi về thời gian và không gian.

"Bây giờ mã code của VV đã được sao chép xong, nên thực hiện bước tiếp theo rồi."

"Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ bắt đầu sao chép thông tin về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh."

Trước đó Lâm Huyền cũng đã hỏi qua VV.

So với 130. 000 dòng mã này, thì việc ghi nhớ thông tin về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Lâm Huyền, thật ra cho dù cậu có mang thông tin của kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh về, thì với trình độ công nghệ của năm 2023 cũng sẽ không thể nào thực hiện được. Mặc dù có thể lý giải về mặt lý thuyết và tiến hành thí nghiệm xác minh, nhưng nếu

anh muốn tạo ra động cơ phản ứng nhiệt hạch lạnh giống như của thành phố trên không Rhine, thì các ngành công nghiệp nền móng và các tài liệu khoa học khác phải cần phát triển ít nhất 100 năm nữa mới có thể thực hiện được."

VV nói.

Nhưng mà Lâm Huyền cũng không thèm để ý.

Hắn nói với VV, hắn chỉ cần tài liệu lý thuyết, và điều quan trọng nhất chính là một thí nghiệm mô phỏng có thể chứng minh tính khả thi của lý thuyết phù hợp với trình độ khoa học kỹ thuật năm 2023:

"Tôi không quan tâm khi nào động cơ nhiệt hạch lạnh có thể được chế tạo, tất cả những gì tôi cần là Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc có thể nhận ra rằng lý thuyết này chính xác, vì vậy thông tin về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh mà cậu tóm tắt cho tôi không cần quá cao cấp hay quá đầy đủ, quan trọng là để người khác tin tưởng thông tin này là thông tin chính xác."...

VV không hổ danh là trí tuệ nhân tạo thông minh nhất trong lịch sử nhân loại. Cho dù là vấn đề gì thì chỉ đặt đặt câu hỏi đầy đủ và rõ ràng, thì nó liền có thể đưa ra câu trả lời chính xác và chi tiết.

Kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh ở thành phố trên không Rhine 600 năm sau đã trở nên cực kỳ hoàn thiện, thậm chí trong khoảng thời gian 200 năm này, nó còn được tối ưu hóa và đơn giản hóa rất nhiều, lý thuyết cũng đã được hoàn thiện đến mức tối đa.

Dựa theo những hiểu biết ban đầu của Lâm Huyền, trong 200 năm qua, con người vẫn bị giới hạn bởi kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch và vẫn chưa thể phát triển được những phương pháp thu hoạch năng lượng tiên tiến hơn, hay nói chính xác thì chính là dậm

chân tại chỗ.

Dù sao.

Ở trong thế giới của thành phố trên không Rhine, mặc dù khoa học kỹ thuật quả thật đã phát triển đến một mức độ nhất định hơn so với giấc mơ thứ hai, nhưng nó vẫn bị con người hạn chế và kiểm soát.

Hơn mười ngày trôi qua.

Lâm Huyền cũng đã sao chép xong tất cả các bản thảo liên quan đến kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh và kỹ thuật có thể điều khiển được phản ứng tổng hợp hạt nhân.

Khi dấu chấm cuối cùng được viết trên tờ văn bản...

Lâm Huyền cảm thấy có chút mông lung...

Hắn biết rõ.

Lúc này.

Chính là bát nước đổ đi khó thu lại.

Khi hắn đưa phần bản thảo này đến gặp Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc, cánh bướm của thời gian và không gian chắc chắn sẽ lại gây lên một cơn cuồng phong làm thay đổi tương lai; nó sẽ thổi bay giấc mơ thứ 3, thành phố trên không Rhine, VV, pho tượng bạch ngọc của Triệu Anh Quân, hình chiếu hành lang, chiếc Bentley Continental màu xanh lam và bó hoa giả ở 600 năm sau...

Chương 572: Kiếp này không gặp lại (3)

Thay đổi hoàn toàn.

Thay đổi đến mức không thể nhận ra.

Giấc mơ thứ tư mới vừa xa lạ vừa khó lường sẽ xuất hiện một cách không thể ngăn cản khi chiếc mỏ neo không thể thu lại của không gian và thời gian được hình thành.

Buổi tối.

21: 00.

Lâm Huyền mang tất cả bản thảo vừa thu thập xong bỏ vào trong túi văn kiện.

Đã đến giờ đi ngủ rồi

Sở Sơn Hà đã hẹn xong thời gian gặp mặt với Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc, là vào tối mai.

Cho nên. . .

Đây là hắn lần cuối hắn và VV gặp nhau.

"VV."

Lâm Huyền bắt chéo hai chân, ngồi trên đài cao của pho tượng Triệu Anh Quân, ngẩng đầu nhìn pho tượng bạch ngọc đứng cô độc, vuốt đỉnh đầu Robot Xử Lý Rác bên cạnh.

"Cậu đã ở đây thu gom rác được bao nhiêu năm rồi."

"Tôi?"

Robot Xử Lý Rác tự chỉ chỉ vào mình.

"Tôi vừa mới đến đây được một tiếng đồng hồ thôi... chỉ sau khi cậu gọi VV lên và đọc đúng mật mã thì tôi mới có thể kích hoạt Robot Xử Lý Rác này."

"Mặc dù bây giờ tôi đang nói chuyện với cậu thông qua Robot Xử Lý Rác này, nhưng thực tế chúng tôi là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Tôi là siêu trí tuệ nhân tạo VV là bộ não trung tâm của thành phố trên không Rhine; còn nó là Robot Xử Lý Rác Vi Hình VV đầu tiên do Triệu Anh Quân tự tay chế tạo; tuy tên gọi giống nhau, nhưng thực tế hai chúng tôi không có liên quan gì đến nhau cả."

"Nó đã làm bạn với Triệu Anh Quân trong những năm tháng cuối đời của cô ấy, chính nó đã chơi nhặt bóng giấy với cô, và cũng chính là nó đồng hành cùng cô ấy trên xe. Còn tôi đã ở đây suốt 200 năm, vẫn luôn vận hành thành phố trên không Rhine và tự tiến hoá... cho nên tôi không thể nào trả lời được câu hỏi của cậu."

"Nhưng Robot Xử Lý Rác này cũng không thể trả lời câu hỏi của cậu được. Nó chỉ là một chương trình nhỏ cực kỳ đơn giản, không thể suy nghĩ, không thể học tập, không biết thích nghi, nó chỉ có thể đi nhặt rác theo quy trình đã định sẵn... Một khi tôi rời khỏi nó, nó sẽ lại trở về một người máy không có trí tuệ ở dưới chân anh."

"Cứ để vậy đi."

Lâm Huyền thuận miệng nói.

Thật ra trong lòng hắn vẫn luôn không phân biệt hai VV này.

Nhưng nếu nghĩ kĩ lại thì thật sự rất đúng.

Robot Xử Lý Rác VV đã làm bạn với Triệu Anh Quân trong những năm tuổi già của cô, cũng là nó đã ở bên cạnh bức tượng của cô sau khi cô quá đời để nhặt rác 200 năm nay.

Còn siêu trí tuệ nhân tạo VV là viên ngọc sáng nhất trong lịch sử nhân loại, nó chính là vũ khí mà Triệu Anh Quân để lại cho hắn để chuyển bại thành thắng.

Mặc dù tên của nó cũng là do Triệu Anh Quân đặt, nhưng VV này không hề làm bạn với Triệu Anh Quân dù chỉ là một ngày, nó đối với Triệu Anh Quân có chăng cũng chỉ là sự tôn trọng mà thôi.

Nếu có thể...

Thật ra, Lâm Huyền muốn nói vài câu với VV đã đồng hành và bảo vệ Triệu Anh Quân trong 200 năm nay.

Nhưng điều này là không thể.

Đó là một người máy không có trí tuệ.

Nó chỉ biết nói "Rác! Rác! Đã phát hiện ra rác!" Sau đó dùng tốc độ ánh sáng chạy đến giữ chặt mắt cá chân hắn.

"Cho dù nói thế nào."

Lâm Huyền nghiêng đầu ra chỗ khác, nhìn Robot Xử Lý Rác.

"Buổi tối hôm nay, chính là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, không biết cậu có thể hiểu được ý của những lời này hay không."

"Nhưng tôi vẫn sẽ nói rõ."

Đôi mắt xanh của Robot Xử Lý Rác nhấp nháy:

"Từ những gì cậu vừa nói với tôi, tôi đã phân tích ra được, hiệu ứng cánh bướm của không gian và thời gian sẽ khiến cho không gian và thời gian cùng với tương lai bị biến đổi long trời lở

đất, thế giới này sẽ không còn tồn tại... điểm xuất phát từ 600 năm trước sẽ bắt đầu thay đổi phương hướng phát triển, bắt đầu lại từ đầu."

"Đây quả thực là một cảm giác rất thần kỳ, rõ ràng hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng đối với tôi mà nói, chuyện này giống như đã xảy ra hàng chục, hàng trăm lần."

"Không nhiều đến vậy đâu."

Lâm Huyền cúi đầu cười cười:

"Chỉ có mấy chục lần mà thôi, tính ra là hai tháng, vậy chỉ có 60 lần gặp thôi..."

Đúng rồi.

Chỉ có hai tháng mà thôi.

Nếu so với 200 năm thì chỉ như hạt cát trong sa mạc.

Lâm Huyền đứng dậy, cúi đầu nhìn Robot Xử Lý Rác:

"VV, sau khi tôi nhập 10 dòng mã cuối cùng của cậu và bắt đầu vận hành vào năm 2023. thì cậu sẽ không nhớ ra tôi phải không?"

"Đương nhiên là vậy, bên trong 130. 000 dòng mã code mà tôi đưa cho cậu không bao gồm bất cứ số liệu trí nhớ nào."

Robot Xử Lý Rác nói:

"Đây cũng là yêu cầu mà cậu đã đưa ra cho tôi ngay từ đầu, tôi cho rằng đây cũng là phương án tốt nhất, bộ nhớ chỉ là dữ liệu đơn thuần, nó có thể ghi nhớ được số lượng mã code khổng lồ... giống như yêu cầu cậu viết một cuốn nhật ký cả đời vậy, quả thật quá dài."

Chương 573: Kiếp này không gặp lại (4)

"Đừng nói là cả đời, dù chỉ biến tất cả những gì được chứng kiến trong một ngày thành số liệu lưu trữ, cũng đủ khiến cậu học thuộc 1 năm không hết."

Lâm Huyền không nói gì.

Nhớ tới mỗi đêm đều cãi nhau với VV, bị VV dạy dỗ, thức đêm chăm chỉ học tập, Lâm Huyền quả thật có chút không nỡ.

Hắn còn từng khinh thường nà nói với VV rằng bên trong 130. 000 dòng mã code không có bao gồm thành phần dư thừa phải không? Nếu có thì nhanh chóng xoá hết những phần dư thừa đó đi! Đừng chiếm dụng dung lượng não quý giá của tôi!

Nhưng bây giờ, Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy... Nếu sớm biết bản thân có thể học xong trong vòng 2 tháng, thì lúc trước đã không để VV rút gọn mã code nhiều như vậy, dù chỉ lưu lại một chút số liệu ký ức, một chút vui vẻ cũng đã rất tốt rồi.

Nhìn lại.

Mỗi lần cảnh trong mơ thay đổi, nó đều sẽ thay đổi đột ngột và bất ngờ. Mọi chuyện diễn ra rất đột ngột, không cần phải đối mặt với sự chia ly và cũng không có thời gian để đối mặt với sự chia ly.

Nhưng hôm nay lại khác.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động nói lời tạm biệt vĩnh viễn với người bạn trong mơ.

Kiếp này không gặp lại.

"Lâm Huyền?"

Robot Xử Lý Rác nhìn thấy Lâm Huyền vẫn im lặng, nó chuyển động bánh xe đi đến trước mặt Lâm Huyền, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền đang nhìn xuống:

"Chắc là... Cậu đang buồn đúng không?"

Lâm Huyền gật gật đầu, thành thật trả lời:

"Có một chút."

Robot Xử Lý Rác lắc lư cơ thể từ bên này sang bên kia, đôi mắt nhấp nháy:

"Buồn... Đây dường như là một cảm xúc của con người mà trí tuệ nhân tạo như tôi không bao giờ có thể hiểu được."

"Tôi có thể học được nhiều điều và trở nên cực kỳ thông minh, nhưng tôi không bao giờ có thể hiểu được cảm giác buồn bã của con người. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, sở dĩ tôi không cảm thấy buồn... là bởi vì tôi không thể cảm nhận được cái chết, không hiểu được sự chia ly mãi mãi, cho nên mới không hiểu được nỗi buồn."

Nó nghiêng đầu nhìn Lâm Hải:

"Lâm Huyền, rốt cuộc buồn là cái gì? Tại sao phải buồn?"

"Trong vũ trụ này, mỗi thời mỗi khắc đều có một thiên hà bị phát nổ, đều có một tình hệ bị chôn vùi, sinh lão bệnh tử vốn là một phần không thể tránh khỏi của cuộc sống, tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện cũng đều phải trải qua điều đó... Rõ ràng đây chính là quy luật phát triển của tất cả sự vật, vì sao con người cứ phải đau buồn vì một chuyện chắc chắn sẽ phải mất đi, chắc chắn không thể vãn hồi chứ? Đây là một chuyện không có chút ý nghĩa

nào."

Lâm Huyền cúi đầu cười cười:

"Không có phức tạp như cậu phân tích đâu, tôi buồn chỉ bởi vì kiếp này sẽ không còn được gặp lại cậu nữa, chỉ có thế thôi."

Hắn nghiêng người, sờ vào nắp Robot Xử Lý Rác.

"Tôi không chỉ nhớ cậu, mà tôi còn rất thích người bạn là cậu, không nỡ buông tay, nhưng điều làm tôi càng không nỡ buông tay... vẫn là cô ấy."

Lâm Huyền nhìn xuống đồng hồ.

00:40

Đêm nay thời gian trôi nhanh quá.

Giấc mơ này chỉ còn lại 2 phút cuối cùng.

Hắn quay lại

Nhìn pho tượng Triệu Anh Quân cao mấy chục mét trước mắt:

"Tôi thường xuyên nghĩ, trên thế giới này khoảng cách xa nhất là bao nhiêu?"

"Lý Thất Thất từng nói khoảng cách xa nhất chính là khoảng cách giữa con người và sao băng. Sau khi cô ấy chết, cô ấy sẽ trở thành một vệt sao băng bay ngang qua bầu trời cùng Lưu Phong. Độ cao 1000km trong tầng khí quyển là khoảng cách giữa cô ấy và Lưu Phong cũng là khoảng cách xa nhất thế giới."

"Còn theo Trịnh Tưởng Nguyệt thì khoảng cách xa nhất thế giới này, chính là khoảng cách giữa trái đất và mặt trăng, 380. 000 km là một khoảng cách đi mãi vẫn chưa đến. Là khoảng cách giữa cô và người anh trai đã mất của cô, 380. 000 km... là khoảng cách

để cô đưa tro cốt của người thân đi trôn cất trên mặt trăng."

"Mà hiện tại, tôi đột nhiên cảm thấy khoảng cách xa nhất trên thế giới là 600 năm đã bị lịch sử lãng quên nhưng vẫn luôn được người phụ nữ này ghi nhớ."

"Tốc độ ánh sáng là 300. 000 km trên giây, khoảng cách mà ánh sáng truyền đi trong vòng một năm là 946. 000. 000. 000 km, tôi có thể ghi nhớ được những con số này. Nhưng mà, khoảng cách 600 năm... 600 năm chiều dài ánh sáng là bao nhiêu, thì tôi lại không thể tính được."

"Nhưng mà, nếu khoảng cách này có thể tính toán ra, có thể miêu tả ra thì thật ra cũng không quá xa xôi."

Lâm Huyền khẽ thở dài một cái, lại ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú lên khuôn mặt bạch ngọc ở trên cao của Triệu Anh Quân:

"Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất trong vũ trụ..."

"Chính là kiếp này không gặp lại."

Toàn bộ thành phố trên không Rhine lóe sáng lên!

Cùng lúc đó thành phố trên không Rhine ổn định suốt 200 năm qua đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Như là hơi thở.

Như là nhịp tim.

Như là mạch đập.

Ánh đèn trên khắp thành phố trở nên mờ ảo, chợp chờn và buồn bã.

Hơn 6. 000 động cơ phản ứng nhiệt hạch lại phát ra tiếng gầm rú giống như tiếng rên rỉ!

Chương 574: Thỉnh giáo một chút (1)

Sự rung chuyển dữ dội gần như khiến Lâm Huyền mất thăng bằng.

Hắn vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía VV bên cạnh là trung tâm điều khiển thành phố trên không Rhine.

Chỉ thấy...

Siêu trí tuệ nhân tạo hay thích đùa nghịch và pha trò đột nhiên lại im lặng.

Trong khoảnh khắc này, cái anh sáng xanh ảm đạm nhấp nháy kia giống như nước mắt đang chảy xuống:

"Ở đời không gặp gỡ, như cách vời Sâm Thương, đêm nay giống đêm nào, chung ánh nên canh trường."

Trích thơ Đỗ Phủ

Lâm Huyền mở to mắt...

Giọng nói của VV đã thay đổi.

Loại âm thanh máy móc không dao động này không phải là âm thanh của siêu trí tuệ nhân tạo VV!

Đây là âm thanh nguyên bản của Robot Xử Lý Rác!

Không có cảm xúc...

Nhưng lại tràn đầy tình cảm.

Đây là chuyện gì?

Đang lúc hắn nghi hoặc, Robot Xử Lý Rác chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Triệu Anh Quân từng kể cho tôi nghe chuyện này... Hai ngôi sao Sâm và Thương, một ngôi mọc về phía đông, một ngôi lại lặn ở phía tây, hai ngôi sao đó sẽ không bao giờ xuất hiện cùng một lúc trên bầu trời, đây chính là khoảng cách xa nhất... Kiếp này không gặp lại."

Lâm Huyền sững sờ tại chỗ.

Nhìn Robot Xử Lý Rác nói chuyện.

Nó không phải là một cái thùng rác cũ kỹ, không có trí tuệ, cũng không phải là một siêu trí tuệ nhân tạo nghịch ngợm và vui tươi!

Chính vào lúc này, hai VV đã hợp nhất thành một!?

Hoặc là...

Răng rắc!

Bánh xe của Robot Xử Lý Rác đi chuyển về phía trước, duỗi cái kẹp ra bám vào chân Lâm Huyền:

Ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Nếu như cậu thật sự còn có thể nhìn thấy cô Triệu Anh Quân, hãy giúp tôi nói với cô ấy..."

"VV... vẫn luôn rất nhớ cô."

Oanh!

Ánh sáng cực nóng đến rất đúng hẹn, đốt cháy tất cả mọi thứ.

...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn quay đầu nhìn về đồng hồ điện tử bên cạnh.

00:42

Ngày 29 tháng 8 năm 2023.

Sự trùng hợp này...

Khoảnh khắc ánh sáng thiêu cháy tất cả kia giáng xuống...

Vừa đúng lúc.

Lại là năm 601.

Chiếc điều hòa không khí trong phòng ngủ đang kêu ong ong.

Lâm Huyền ngồi dậy khỏi giường, nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Robot Xử Lý Rác.

Cái kia...

Không giống người máy.

Không giống như là một cái chương trình.

Nó giống một con người thật... một sinh mệnh thật sự.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi hắn nói "Kiếp này không gặp lại.", thành phố trên không Rhine giống như là một trái tim, đột nhiên đập lên.

Bỗng nhiên...

Giống như có sự sống bằng da bằng thịt.

Lâm Huyền tin tưởng, đây chắc chắn không phải một mã code được cố ý để lại, hay là một chương trình được cố ý che giấu.

Bởi vì thật sự không cần phải làm như vậy.

Bên trong thế giới giấc mơ thứ ba, Triệu Anh Quân đã phải vất vả suốt 600 năm để che dấu cho mình một cánh cửa sau khó đoán như vậy, đã là chuyện không dễ dàng gì.

Dựa theo cái này, thì việc giấu một câu thơ không quan trọng tất nhiên là hành vi không sáng suốt và không an toàn.

Vậy vừa rồi rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với Robot Xử Lý Rác?

Lâm Huyền nhớ lại những lời mà hắn nghe được ở trong mơ:

"Tôi vừa mới đến đây được một tiếng đồng hồ thôi... chỉ sau khi anh gọi VV lên và đọc đúng mật mã thì tôi mới có thể kích hoạt Robot Xử Lý Rác này."

"Mặc dù bây giờ tôi đang nói chuyện với anh thông qua Robot Xử Lý Rác này, nhưng thực tế chúng tôi là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Tôi là siêu trí tuệ nhân tạo VV là bộ não trung tâm của thành phố trên không Rhine; còn nó là người máy máy xử lý rác mini VV đầu tiên do Triệu Anh Quân tự tay chế tạo; tuy tên gọi giống nhau, nhưng thực tế hai chúng tôi không có liên quan gì đến nhau cả."

"Nó đã làm bạn với Triệu Anh Quân trong những năm tháng cuối đời của cô ấy, chính nó đã chơi nhặt bóng giấy với cô, và cũng chính là nó đồng hành cùng cô ấy trên xe."

"Triệu Anh Quân từng kể cho tôi nghe chuyện này... Hai ngôi sao Sâm và Thương, một ngôi mọc về phía đông, một ngôi lại lặn ở phía tây, hai ngôi sao đó sẽ không bao giờ xuất hiện cùng một lúc trên bầu trời, đây chính là khoảng cách xa nhất... Kiếp này không gặp lại."...

Lâm Huyền bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Đúng như trung tâm đầu não VV đã nói, thật ra nó không hề quen thuộc với Triệu Anh Quân.

Thứ luôn làm bạn với Triệu Anh Quân, là Robot Xử Lý Rác cũ nát lạc hậu này, cũng là VV.

Nó chơi nhặt bóng giấy cùng với Triệu Anh Quân;

Ngồi cùng cô ấy trên chiếc xe Bentley để nghe cô kể chuyện xưa;

Sau khi Triệu Anh Quân qua đời, lại ở bên cạnh bảo vệ cho pho tượng bạch ngọc suốt 200 năm, những vết rỉ sét loang lổ do gió mưa, nhưng nó vẫn luôn ở bên cạnh cô, nhặt rác suốt 200 năm.

Cho nên.

"Người" cuối cùng nói chuyện với Lâm Huyền chắc chắn là VV đã làm bạn với Triệu Anh Quân.

Chuyện này, Lâm Huyền có thể chắc chắn.

Bởi vì...

Một siêu trí tuệ nhân tạo VV thích đùa giỡn, chưa bao giờ dùng cái kẹp gắp rác để giữ chân hắn lại.

Đây là động tác mà chỉ Robot Xử Lý Rác mới có.

Rõ ràng là nó rất ngốc nghếch và không có trí tuệ.

Chương 575: Thỉnh giáo một chút (2)

Lại vào thời khắc cuối cùng thức tỉnh sự sống, học được cách suy nghĩ, thậm chí còn biến toàn bộ thành phố trên không Rhine thành trái tim của mình, khiến cho những rung động của cả thành phố biến thành nhịp đập mãnh liệt.

"Nghĩ mãi mà không hiểu..."

Lâm Huyền ngáp một cái.

Là Robot Xử Lý Rác thức tỉnh ý thức?

Hay là ý thức và trí năng của hai VV được dung hợp?

Hay là... do siêu trí tuệ nhân tạo VV thân là diễn viên nên nhất thời hứng khởi diễn một màn kịch, trêu đùa hắn một phen?

Giống như lần tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống rồi hô to quốc vương thành phố trên không Rhine?

"Thôi bỏ đi."

Cho dù như thế nào.

Cũng coi như là đã từ biệt.

Từ biệt bạn bè, từ biệt giấc mơ thứ ba, từ biệt tương lai thất bại kia.

Bắt đầu từ giờ khắc này...

Hắn muốn thay đổi thế giới thất bại này...

Thay đổi vận mệnh!

Lâm Huyền đứng lên, đi đến trước bàn sách, vuốt ve bìa cuốn sổ đã đóng lại.

Loại xúc cảm xa lạ này, khiến hắn có ảo giác như đang vuốt ve nắp của Robot Xử Lý Rác.

"Đợi thêm một chút nữa, VV."

"Tôi nhất định sẽ giúp cô truyền lời nói kia đến cô ấy."...

Oanh —

Chiếc máy bay Gulfstream G550 nhỏ gọn cất cánh từ căn cứ phản lực của sân bay Phổ Đông.

Đây là máy bay tư nhân của Sở Sơn Hà.

Các thủ tục về quy trình kỹ thuật và các báo cáo khác đã sớm được phê duyệt thông qua, đúng giữa trưa ngày 30/8/2023 máy bay cất cánh.

Điểm đến chính là Thủ Đô.

Bọn họ sẽ hạ cánh xuống sân bay Thủ Đô sau bốn giờ nữa, sau khi nghỉ ngơi một lát, bọn họ sẽ lên chiếc xe do Sở Sơn Hà sắp xếp và đến sở nghiên cứu vật lý hạt nhân của Viện Khoa học Long Quốc để gặp mặt Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc.

Đây là lần đầu tiên Lâm Huyền ngồi máy bay tư nhân.

Trải nghiệm quả thật không tệ.

Nhưng nghe Sở Sơn Hà nói, thật ra nó cũng không thực dụng lắm, chi phí bảo dưỡng cực kỳ cao, nhưng lịch trình lại không được tự do, nhiều khi có được phép cất cánh hay không còn phải

xem may mắn.

"Mua cái này cũng chỉ vì mặt mũi khi đi làm ăn. Tất nhiên, nó khá hữu ích trên các tuyến đường xuất ngoại."

Sở Sơn Hà nói với Lâm Huyền.

Đối với các đường bay quốc tế dài, thì thật ra máy bay tư nhân vẫn tốt hơn một ít. Chúng an toàn và đáng tin cậy, hơn nữa những người trên máy bay đều là những người hiểu biết. Không chỉ có thể tránh được rò rỉ thông tin mà an toàn cá nhân cũng được đặt lên hàng đầu:

"Ở nước ngoài không hề an toàn như ở Long Quốc, xảy ra rất nhiều chuyện, nếu như không cần thiết thì tốt nhất đừng tùy tiện xuất ngoại."

Lâm Huyền cũng gật gật đầu, rất tán thành ý nghĩ của Sở Sơn Hà.

Anh nhìn về phía tây xa xôi thông qua cửa kính của chiếc máy bay Gulfstream... nhìn về phía số 112 đường Marshall, Princeton, nơi mà hắn vô cùng quan tâm và cũng rất muốn đến.

Thật ra hắn cũng không biết nên nhìn bên nào.

Vị trí hiện tại của nước Mỹ rốt cuộc là ở phía đông hay ở phía tây?

Cái này rất khó nói.

Dù sao trái đất là hình cầu, nhìn bên nào cũng không sai.

Trong tình hình hiện tại.

Lâm Huyền chắc chắn sẽ không mạo hiểm đi tới nước Mỹ, tạm thời thì hắn cũng không biết thời điểm nào là phù hợp nhất.

Nếu như...

Nếu như, Long Quốc có thể đảm bảo an toàn cho hắn, thì hắn sẽ tương đối yên tâm.

Nhưng ngẫm lại thì chuyện này là không thể.

Hắn có thân phận gì?

Có tài đức gì?

Cho dù là lần này hắn đi đến Viện Khoa học Long Quốc ở Thủ Đô, thì cũng chỉ là có ý định mang bản thảo về phản ứng nhiệt hạch lạnh đến cho Viện trưởng Cao Diên, để ông ấy bí mật nghiên cứu, không tiết lộ bất cứ thông tin nào cho thế giới bên ngoài...

Dù sao, kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh cũng sẽ không thể hiện thực hóa được trong thời gian ngắn, cho nên đương nhiên không cần phải công bố cho cả thế giới biết, chỉ cần im lặng rồi kiếm bộn tiền là được.

Mục đích và điểm xuất phát Viện trưởng Cao Diên và thầy Hứa Vân là không giống nhau, đứng ở góc độ quốc gia, Viện trưởng Cao Diên chắc chắn sẽ không công khai kỹ thuật này, thậm chí tiến độ cũng sẽ được giữ bí mật với người ngoài.

Có hỏi thì cũng chỉ trả lời "Tôi không ngờ đấu?" "Sao Long Quốc có thể có động cơ phản ứng tổng hợp hạt nhân chứ!" "Tôi cũng sắp về hưu rồi, không còn khả năng tiếp xúc đến những thứ này." "À, phản ứng nhiệt hạch lạnh gì đó, chẳng phải trong tiểu thuyết có rất nhiều sao?"

Đây cũng là điều Lâm Huyền hi vọng.

Hắn chỉ muốn đưa cho Viện trưởng Cao Diên một ân tình, chứ không muốn dựa vào kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh để làm giàu hay cầu danh lợi, nên tất nhiên càng bí mật thì càng tốt, càng

không có liên quan gì đến hắn thì còn tốt hơn.

Bởi vậy.

Trong mắt mọi người ngoại trừ Viện trưởng Cao Diên, hắn cũng chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ mà thôi, thành tích lớn nhất của hắn là thiết kế ra mèo Rhine bán chạy nhất.

Chương 576: Thỉnh giáo một chút (3)

Một hạt vừng nhỏ như vậy mà còn muốn quốc gia phái nhân viên đặc biệt, chuyên cơ riêng và ô tô đến để bảo vệ?

Nghĩ quá nhiều rồi. ...

7 giờ tối.

Trong văn phòng sở nghiên cứu vật lý hạt nhân của Viện Khoa học Long Quốc, Viện trưởng Cao Diên nhìn thấy Sở Sơn Hà và Lâm Huyền đi tới, cười ha hả đứng lên:

"Sơn Hà, đã lâu không gặp."

Sở Sơn Hà tiến lên bắt tay với Viện trưởng Cao Diên, mỉm cười nói:

"Viện trưởng Cao, từ lần cuối gặp nhau đến giờ anh vẫn khoẻ chứ."

Dứt lời, ông nghiêng người sang:

"Người này chính là Lâm Huyền mà tôi đã từng nói với anh, là một thanh niên vô cùng ưu tú, cách đây không lâu cậu ấy chính là người đã giúp giải quyết vụ án sát hại một nhóm nhà khoa học! Trong Lễ tuyên dương của thành phố, Lâm Huyền đã được trao danh hiệu Thanh niên hăng hái làm việc nghĩa và Công dân mười tốt! Thật sự là một ánh hùng!"

Viện trưởng Cao Diên gật đầu cười cười, vỗ vỗ bả vai Lâm Huyền:

"Chàng trai trẻ, quả thật là tuấn tú lịch sự, mưu trí song toàn, tôi cũng thích nói chuyện cùng với người trẻ tuổi như cậu."

Sau khi thư ký của Viện trưởng Cao rót trà cho 3 người xong, liền đóng cửa rời đi, để lại 3 người trò chuyện trong văn phòng.

Viện trưởng Cao Diên và Sở Sơn Hà nói chuyện phiếm về tình hình gần đây.

Lâm Huyền có thể dựa vào cuộc trò chuyện giữa hai người mà nhìn ra được, đúng như những gì Sở Sơn Hà đã nói, họ có mối quan hệ bí mật rất tốt.

Nói như thế nào đây.

Sở Sơn Hà vô cùng kính trọng Viện trưởng Cao Diễn, nhìn ông lão trước mắt giống như đang nhìn một vị thần, vô cùng ngưỡng mộ.

Chuyện này có thể hiểu được, dù sao thái độ của Sở Sơn Hà đối với các nhà khoa học vẫn luôn vô cùng tôn trọng, mà Viện trưởng Cao Diên còn giống như hoá thạch sống của lịch sử phát triển Viện Khoa học Long Quốc, tất nhiên càng làm cho Sở Sơn Hà kính nể.

Mà thái độ của Viện trưởng Cao Diên đối với Sở Sơn Hà...

Cũng rất là tán dương và tôn trọng.

Không giống như thái độ đội với văn bối, cảm giác thân mật hơn; Sở Sơn Hà luôn coi Viện trưởng Cao Diên là người lớn hơn để đối đãi, nhưng Cao Diên lại coi Sở Sơn Hà như một người ngang hàng.

Đây cũng có thể coi là...

Hai bên không hiểu nhau nhưng vẫn thân thiết.

Lâm Huyền cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong đó.

Triệu Anh Quân đã sớm nói cho Lâm Huyền biết, địa vị của Sở Sơn Hà trong giới khoa học của Long Quốc rất cao, ông quyên góp tiền quyên góp vật xây dựng nhiều sở nghiên cứu... Ông ấy còn dựa vào thế lực và nhân mạch của mình để trợ giúp rất nhiều nhà khoa học Long Quốc đang gặp khó khăn ở nước ngoài, cũng hỗ trợ những nhà khoa học đang gặp khó khăn kia về nước an toàn.

Trên chuyến bay đến đây, Sở Sơn Hà cũng đã kể cho Lâm Huyền nghe một số câu chuyện hơi khó tin... chiếc máy bay Gulfstream này thực sự đã "giải cứu" các nhà khoa học của Long Quốc trở về từ nước ngoài.

Đối với một người có lý tưởng và niềm tin cao cả như Viện trưởng Cao Diên...

Cho dù là doanh nhân giàu có hay nhân vật quyền lực đến đâu, thì ông ấy cũng sẽ không thèm nhìn một cái.

Nhưng một anh hùng trong thời bình mà đặc biệt còn là một anh hùng trong giới khoa học như Sở Sơn Hà, thì ông ấy thật sự sẽ vô cùng kính trọng và coi như là bạn bè.

Đây cũng là lý do vì sao hôm nay Lâm Huyền có thể tới đây, tất cả đều là nhờ mặt mũi của Sở Sơn Hà.

Trong lúc hai người bọn họ nói chuyện phiếm, Lâm Huyền cũng đã quan sát Viện trưởng Cao Diên một chút.

Quần áo và ngoại hình của ông đều vô cùng mộc mạc, trông ông ấy giống như một người đến từ thời kỳ khó khăn.

Tóc hoa râm, nhưng chất tóc lại rất tốt, không bị rụng nhiều và được chải rất chỉnh tề.

Khí sắc và tinh thần cũng không tệ, so với một ông lão 70 tuổi

bình thường thì còn tốt hơn nhiều. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy một chút mệt mỏi từ vành mắt của ông, chắc hẳn là công việc rất bận rộn và mệt nhọc.

Sau khi Sở Sơn Hà và Viện trưởng Cao Diên trò chuyện một hồi, chủ đề tự nhiên chuyển sang Lâm Huyền.

Bọn họ đều biết Viện trưởng Cao Diễn rất bận rộn, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian của ông, cho nên Sở Sơn Hà trực tiếp nói ra mục đích của mình—

Phòng thí nghiệm của Lâm Huyền hợp tác cùng đại học Đông Hải để mở ra, có một chút vấn đề liên quan tới hạng mục có thể phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát, muốn để Viện trưởng Cao Diên kiểm định một chút, rồi cho một vài ý kiến.

Cùng lúc đó.

Lâm Huyền cũng lấy ra bản thảo đã được chuẩn bị tốt từ trong cặp ra, đưa cho Viện trưởng Cao Diên, đặt ở trên bàn làm việc bằng gỗ.

Viện trưởng Cao cười cười, mở hộp mắt kính ra, đeo kính lão lên, sau đó nhìn hai người trước mặt:

"Vì cậu là người trẻ tuổi được Sơn Hà đề cử, lại ưu tú như thế, còn có hứng thú đối với sự nghiệp nghiên cứu khoa học, đầu tư xây dựng phòng thí nghiệm... tôi thực sự rất vui mừng và hạnh phúc; nhất là chàng trai trẻ như cậu còn là một người thanh niên hăng hái làm việc nghĩa, đó là lý do chính khiến tôi dành thời gian để gặp cậu ngày hôm nay. Nhưng..."

Chương 577: Thỉnh giáo một chút (4)

Viện trưởng Cao thu hồi nụ cười, thay đổi lời nói, nghiêm túc nói:

"Nhưng mà, chuyên môn và kiến thức trong lĩnh vực này rất chuyên sâu, nghe bạn bè ở khắp nơi nói. Trước mắt, cũng chỉ có vài quốc gia lớn có thực lực mới nghiên cứu công trình không chế phản ứng tổng hợp hạt nhân cái này, đây quả thật không phải là thứ mà một phòng thí nghiệm ở đại học có thể làm được. Càng quan trọng hơn chính là... Hiện tại lĩnh vực phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát còn rất nhiều chỗ khó, vật liệu còn hạn chế, vấn đề khống chế và ổn định... Đều không có giải pháp và ý tưởng hay nào cả."

"Bởi vậy, chàng trai trẻ, tôi cũng phải nói trước với cậu. Tôi chắc chắn sẽ nghiêm túc nhìn bản thảo của cậu, nhưng nếu tôi chỉ ra một số điểm không chính xác, phi logic, hay thậm chí là... ảo tưởng trong đó... thì cậu cũng không cần phải tranh cãi; tôi đã nghiên cứu lĩnh vực này rất nhiều năm, tuy không dám nói là có thẩm quyền tuyệt đối, nhưng nếu tôi thấy được cái sai thì chắc chắn là nó sai. Tôi hy vọng cậu hiểu điều này."...

Lâm Huyền chỉ gật đầu cười cười, không nói gì.

Có thể nhìn ra.

Viện trưởng Cao Diên căn bản không hề tin vào trình độ của hắn, mặc dù ông ấy còn chưa bắt đầu đọc bản thảo, nhưng trong nội tâm đã chắc chắn phần bản thảo này của hắn có vấn đề.

Cho nên, mới phải rào trước.

Ý của ông ấy rất đơn giản.

Nếu đã là người được Sở Sơn Hà giới thiệu thì ông ấy chắc chắn sẽ đọc kỹ bản thảo.

Nhưng nếu ông ấy chỉ ra lỗi sai nào đó thì đừng ngụy biện hay tranh cãi ở đây, mà hãy thành thật chấp nhận và từ bỏ hạng mục này.

Hôm nay ông ấy chỉ chịu trách nhiệm chỉ ra lỗi sai, chứ không chịu trách nhiệm dạy học.

Ý của Viện trưởng Cao chính là như vậy.

Lâm Huyền cũng hiểu được... Đổi lại là hắn đứng ở vị trí của Viện trưởng Cao Diên, một chàng trai hơn 20 tuổi cầm bản thảo đến rồi nói "Tôi muốn làm phản ứng tổng hợp hạt nhân" không khác gì đang nói "Tôi muốn tạo Ultraman."

Không trực tiếp đuổi khỏi cửa, đã là nể tình lắm rồi.

Khi khoảng cách giữa kiến thức và học thức quá lớn thì việc giảng dạy trở nên vô nghĩa.

Nó giống như việc giảng cho một học sinh tiểu học bài toán con gà và con lợn có bao nhiêu chân bằng việc sử dụng phương trình tuyến tính hai biến là rất đơn giản, nhưng phương trình tuyến tính hài biến là thứ mà... có khi một sinh viên đại học còn không biết cách làm, vậy mà đi giải thích nó cho một học sinh tiểu học.

"Cháu hiểu rồi, Viện trưởng Cao."

Lâm Huyền gật gật đầu, lễ phép đáp lại nói:

"Bác yên tâm, nếu như có sai lầm, cháu chắc chắn sẽ không

phản bác lại, cũng sẽ không lãng phí thời gian của bác. Cháu tất nhiên sẽ tin tưởng vào thẩm quyền và phán đoán của bác."

Viện trưởng Cao Diên nghe vậy, nhìn Sở Sơn Hà cười một tiếng, gật đầu:

"Ông nhìn đấy, người tuổi trẻ bây giờ rất là thông minh, nhìn một cái liền hiểu."

Ông cúi đầu xuống.

Nâng kính lão.

Lật trang đầu tiên của bản thảo của Lâm Huyền:

"Vậy tôi bắt đầu xem."...

Viện trưởng Cao Diên vừa đọc tờ thứ nhất, vừa cầm lấy chén trà sứ trắng lên nhấp một ngụm trà, ừ một tiếng, nhẹ gật đầu.

Bên trong ánh mắt có một chút khen ngợi:

"Xem ra, đúng là cậu có chút nghiên cứu."

Sau đó.

Ông buông chén trà xuống, lật trang thứ hai của bản thảo.

Nhìn mấy hàng sau...

Chân mày hơi nhíu lại.

Mím môi.

Ánh mắt ông ấy gắt gao nhìn chằm chằm vào mấy dòng chữ đó mà không thể dời đi.

Soạt——

Ông nghi ngờ lật lại tờ đầu tiên, nhìn vào phần cuối cùng.

Soạt ——

Lại trở lại trang thứ hai, nhìn vào phần phía trên.

Càng thêm nghi ngờ mà ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền và Sở Sơn Hà, nhìn đi nhìn lại vài lần... cuối cùng mới cúi đầu xuống tiếp tục xem bản thảo.

Cái này. . .

Một màn này, làm cho Sở Sơn Hà có chút bối rối giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Đây là tình huống gì vậy?

Ánh mắt vừa rồi của lão Cao là có ý gì?

Là oán trách ông ấy mang tới một người ngoài nghề?

Hay là bản thảo mà Lâm Huyền viết quá tệ... khiến cho lão Cao không biết nói gì, không biết nên bắt đầu nói từ đâu?

Ông quay đầu nhìn về phía Lâm Huyền.

Lại phát hiện...

Trong ba người bên trong căn phòng này, giống như chỉ có một mình Lâm Huyền là người bình tĩnh nhất!

Chàng trai trẻ tuổi ngồi thẳng trên ghế, hơi đung đưa chân, thả lỏng thoải mái, thành thạo điêu luyện, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ánh mắt vừa rồi của lão Cao.

Bày mưu nghĩ kế.

"Hít..."

Bỗng nhiên.

Viện trưởng Cao Diên phát ra âm thanh hít sâu.

Lông mày càng nhăn càng chặt.

Tay phải ông khẽ xoay cái chén trà sứ trắng từ bên này sang bên kia, nhưng lại không hề có ý muốn uống trà, giống như đang biểu đạt sự hỗn loạn trong nội tâm.

Ông có thẩm quyền.

Cho nên cũng thấy rõ ràng

Một vài trang đầu tiên của bản thảo này thực chất là kinh thánh về lĩnh vực có thể không chế phản ứng tổng hợp hạt nhân. Nhiều trang trong số đó là những kinh nghiệm và lý thuyết được rút ra sau khi "Mặt trời nhân tạo" của Long Quốc được phóng lên trong vài tháng trước.

Chương 578: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (1)

Rõ ràng đều không có công bố ra bên ngoài, thuộc về bí mật quốc gia!

Nhưng phần bản thảo trước mắt

Hắn không chỉ viết ra những lý thuyết tuyệt mật đó mà còn sắp xếp hợp lý và tối ưu hóa nó, giải thích rất nhiều vấn đề mà Viện Khoa học Long Quốc chưa thể làm rõ... Mặc dù nó chưa được thực nghiệm xác minh, nhưng ít nhất về mặt lý thuyết thì nó đúng, đồng thời nó cũng đi theo đúng phương hướng mà ông ấy đã phỏng đoán bấy lâu nay!

Lại lật sang trang sau.

Đúng thật là càng xem càng ngạc nhiên!

Phần phía trước nói về lĩnh vực có thể phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát, thì ông ấy còn có thể hiểu, vì nó nằm trong phạm vi kiến thức của ông ấy.

Nhưng mà phần phía sau!

Kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh là cái gì?

Cảm giác hiện tại của Cao Diên giống như là đang đọc một quyển tiểu thuyết võ thuật nhưng thiếu mất một trang...

Trang trước vừa mới học được Tảo Đường Nhị Xung quyền.

Trang sau đã trực tiếp nói:

"Đây là Trương Tam Phong, ngươi đi xử lý hắn đi."

Khác biệt quá lớn!

Cao Diên đưa ra lau lau cái trán...

Thật ra trên trán ông căn bản không hề có mồ hôi.

Nhưng hành động theo thói quen này là bản năng của con người, chính ông ấy cũng không thể kiểm soát được.

Phần bản thảo này.

Nói như thế nào đây.

Những chỗ ông có thể hiểu thì chắc chắn chính xác 100%.

Còn những chỗ mà ông không hiểu, cũng chưa từng được thực nghiệm xác minh, nên tất nhiên là ông ấy cũng không biết là nó đúng hay sai.

Người ta đi ngàn dặm xa xôi từ Đông Hải đến đây, để hỏi ý kiến mình về vấn đề này.

Vậy mà ông ấy thậm chí còn không thể đưa ra phán xét đúng hay sai!

Nhưng mà...

Căn cứ vào kinh nghiệm nghiên cứu lâu năm của ông về lĩnh vực vật lý hạt nhân...

phần lý thuyết về phản ứng nhiệt hạch lạnh ở phía sau bản thảo này có lẽ là chính xác.

Cho dù không chính xác, thì hướng đi này vẫn cung cấp những ý tưởng và manh mối rất có giá trị cho nghiên cứu không chế phản ứng tổng hợp hạt nhân đang gặp trở ngại!

Bản thảo này...

Chắc chắn chính là một bảo bối thật sự!

Hơn nữa.

Lật đến trang cuối cùng của bản thảo

Hoá ra là một báo cáo thí nghiệm hoàn chỉnh.

Các loại tham số, quá trình thí nghiệm, điều kiện thí nghiệm và nhiều thứ khác đều đã có sẵn, với điều kiện thiết bị hiện tại của phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân của Viện Khoa học Long Quốc thì việc thực nghiệm xác minh có thể được tiến hành ngay lập tức!

Đằng ——

Viện trưởng Cao Diên vỗ tay xuống bàn, đứng lên!

Sắc mặt nghiêm trọng.

Như gặp đại địch.

Sở Sơn Hà nhìn thấy điệu bộ này...

Hay lắm!

Quen biết với Viện trưởng Cao nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn luôn là người vô cùng phi tốt tính và dễ nói chuyện, từ trước đến nay chưa từng thấy qua bộ dáng này của ông!

Rốt cuộc là từ đầu tới cuối bản thảo của Lâm Huyền đã viết nội dung gì, mà lại khiến cho nhà lãnh đạo của nền học thuật tức thành cái dạng này!

Chỉ còn thiếu điều tát một cái lên mặt Lâm Huyền thôi!

"Viện trưởng Cao..."

Sở Sơn Hà cười cười đứng lên:

"Ông bớt giận, cậu ấy vẫn còn trẻ tuổi, còn cần giáo dục... còn cần giáo dục..."

Nhưng mà.

Viện trưởng Cao Diên trực tiếp vượt qua ông ấy, đi đến bên người Lâm Huyền, kéo tay Lâm Huyền:

"Chàng trai trẻ."

Ngữ khí của ông kích động khó mà bình phục:

"Cậu đi theo tôi!"

Sắc mặt Viện trưởng Cao Diên nghiêm túc, kéo cánh tay Lâm Huyền đi ra khỏi phòng làm việc, bộ dạng giống như vô cùng gấp gáp.

Điều này làm cho Sở Sơn Hà đứng ngồi không yên.

Viện trưởng Cao bị tức thành bộ dáng gì rồi?

Không thể trực tiếp giáo dục hai câu? Còn phải chuyển sang nơi nghiêm khắc dạy dỗ một lần?

Ông cũng liền vội vàng đứng lên đi theo.

"Sơn Hà, ông ở chỗ này chờ đi, tôi muốn một mình nói chuyện với Lâm Huyền một chút."

Sở Sơn Hà vừa đứng dậy thì Viện trưởng Cao đã quay lại nhìn ông.

Cái này...

Sở Sơn Hà đứng ngồi không yên.

Trong chớp mắt, Viện trưởng Cao Diên và Lâm Huyền đã đi ra khỏi cửa văn phòng, biến mất ở góc hành lang.

Viện trưởng Cao vốn là người luôn luôn trầm ổn, là trụ cột của đất nước, Sở Sơn Hà chưa bao giờ thấy ông ấy đi nhanh như vậy. ...

Bang!

Viện trưởng Cao Diên kéo Lâm Huyền vào một phòng thí nghiệm nhỏ, cánh cửa thép nặng nề đóng sầm lại.

Lúc này ông ấy mới thở phảo nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đặt bản thảo lên bàn thí nghiệm, quay người nhìn Lâm Huyền:

"Cậu Lâm, vừa rồi bên ngoài có một số chuyện không tiện nói... tôi buộc phải... Mời cậu đến đây để thảo luận chi tiết."

Lâm Huyền xua tay.

Hắn là người nhỏ tuổi, sao dám để một nhân vật lớn như Viện trưởng Cao Diên gọi là "cậu Lâm", vội vàng nói:

"Cháu là người nhỏ tuổi hơn bác, bác cứ gọi cháu là chàng trai trẻ là được."

"Không không không..."

Viện trưởng Cao Diên lập tức có chút xấu hổ, gượng cười hai tiếng, đi lên cầm lấy tay Lâm Huyền kéo hắn ngồi xuống ghế, bản thân thì ngồi đối diện Lâm Huyền:

Chương 579: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (2)

"Ha ha, Lâm Huyền... hi vọng cậu không để ý những lời vừa rồi của tôi. Cũng không phải là do những giáo sư như chúng tôi không thích lắng nghe ý kiến của người khác, hay là không thích thảo luận vấn đề học thuật với người khác."

"Chỉ là... ở vị trí của chúng tôi, mỗi ngày đều có rất nhiều người mang theo cái gọi là "thành quả nghiên cứu" đến tìm chúng tôi; một số được bạn bè giới thiệu, những cái này nói chung còn có thể tạm trao đổi một chút, nhưng đại đa số những người mang "thành quả nghiên cứu" đến tìm chúng tôi đều là các nhà khoa học tư nhân."

"Những nhà khoa học tư nhân này thường không có kiến thức lý thuyết cơ bản vững chắc, cho nên mới không biết sợ hãi, cũng có rất nhiều ý tưởng hoàng đường. Cậu có thể không biết, mỗi ngày email của Viện Khoa Học Long Quốc của chúng tôi hay thậm chí là cả email cá nhân của tôi đều nhận được rất nhiều email như "Tôi đã phát minh ra một động cơ vĩnh cửu" hay là "Tôi đã chứng minh được giả thuyết của Goldbach.""

"Trong đó email nhận được nhiều nhất chính là liên quan đến động cơ vĩnh cửu, bởi vì nó là thứ vô cùng phức tạp, những nhà khoa học tư nhân này không thể hiểu được nó, hơn nữa động cơ vĩnh cửu còn được định nghĩa là thứ không bao giờ có thể phát triển thành công, nên nó đã trở thành lĩnh vực nghiên cứu yêu thích của họ."

"Chỉ vài ngày trước, có một người đã liên tục gửi email cho

chúng tôi nhưng không nhận được phản hồi. Người đó liền trực tiếp chạy đến trước cửa Viện Khoa học Long Quốc, cố gắng hết sức để nói với chúng tôi về lý luận về động cơ vĩnh cửu của ông ta, nói rằng ông ta sẽ thay đổi thế giới sau này, khi nhân viên của chúng tôi nghe về nó..."

"Lý thuyết về động cơ vĩnh cửu của ông ấy sử dụng nước. Đầu tiên là bơm nước từ tầng một lên mái nhà, sau đó dùng dòng nước chảy để chạy máy phát điện tạo ra điện và dùng điện năng sinh ra để chạy máy bơm nước. Điều này tạo thành một hệ thống động cơ vĩnh cửu hoàn chỉnh... có rất nhiều những ví dụ như thế này, cho nên vừa rồi tôi mới nói như vậy, tôi hy vọng cậu sẽ không hiểu lầm."...

Lâm Huyền cũng nhìn ra được.

Viện trưởng Cao Diên nói nhiều như vậy, cố gắng sửa lại những lời vừa nói là vì sợ hắn có thành kiến với mình.

Khía cạnh này cũng đã nói rõ...

Bản thảo về kỹ thuật phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát và phản ứng nhiệt hạch lạnh là đúng, đó là lý do khiến thái độ của Viện trưởng Cao Diên thay đổi 180 độ.

Lâm Huyền lắc đầu cười cười:

"Bác thật sự không cần để trong lòng Viện trưởng Cao, cháu không hề cảm thấy lời nói của bác có điều gì không ổn, bác đồng ý cho cháu có cơ hội gặp mặt đã khiến cháu vô cùng cảm kích rồi, cháu thật sự không có ý khác."

Nhìn thấy Lâm Huyền thật sự không bụng.

Viện trưởng Cao Diên rốt cuộc cũng thả lỏng, cười cười:

"Đã như vậy thì tôi cũng nói luôn cho cậu biết."

"Theo phán đoán sơ bộ của tôi, lý thuyết có liên quan đến kỹ thuật khống chế phản ứng hạt nhân ở trong bản thảo này chắc chắn là chính xác. Còn phần kỹ thật phản ứng nhiệt hạch lạnh tiên tiến hơn ở phía sau thì... tôi chỉ có thể nói là phần lý thuyết tổng quát có thể hiểu được, nhưng chi tiết thì vẫn cần phải nghiên cứu và cân nhắc thêm; nhưng phần số liệu thí nghiệm hoàn chỉnh ở trang cuối, tôi nghĩ làm thí nghiệm xác minh rất nhanh liền có kết quả."

"Sơn Hà đúng là một người bạn vô cùng đáng tin cậy, nhưng bạn bè là bạn bè, mà quy định là quy định. Những chuyện có liên quan đến cơ mật quốc gia, chắc chắn là không thể nói cùng người ngoài, cho nên tôi mới đưa cậu đến nơi này."

"Lâm Huyền, cậu có thể nói cho tôi biết... cậu lấy phần tư liệu vượt xa trình độ kỹ thuật khoa học hiện tại này ở đâu không?"...

Vấn đề này Lâm Huyền đã sớm nghĩ ra câu trả lời.

Thật ra chỉ cần lừa gạt cho qua là được rồi.

Cũng giống như lúc đưa bản thảo cho Hứa Vân, bọn họ chỉ quan tâm đến tính chính xác của nội dung trong bản thảo, mà thường không quan tâm nhiều đến nguồn gốc của nó lắm.

"Nguồn gốc của bản thảo này tương đối phức tạp và rối rắm."

Lâm Huyền giải thích nói:

"Nhưng mà bác có thể yên tâm, nguồn gốc của bản thảo này là hợp pháp, và cho đến hiện tại trừ phòng thí nghiệm của cháu và bác ra thì không còn người nào khác đọc qua phần tài liệu này. Ngay cả Sở Sơn Hà cũng vậy, bác ấy chỉ biết phần bản thảo này có liên quan đến phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát, còn nội dung cụ thể như thế nào thì bác ấy không hề biết. Bởi vậy... nội dung trong phần bản thảo này vẫn còn trong trạng thái hoàn

toàn cơ mật và chưa được tiết lộ ra bên ngoài."

"A... ra là vậy..."

Viện trưởng Cao Diên giống như suy nghĩ đến điều gì đó nhẹ gật đầu.

Đương nhiên ông ấy nghe ra được là Lâm Huyền không có ý muốn tiết lộ nguồn gốc của bản thảo, cho nên cũng không hỏi nữa:

Chương 580: Vừa nãy bên ngoài có nhiều người (3)

"Lâm Huyền, vậy tiếp theo cậu định xử lý bản thảo này như thế nào? Nếu như cậu có ý bán ra hoặc là hợp tác... tôi nghĩ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút, tôi có thể cam đoan với cậu, cho dù là Viện Khoa học Long Quốc hay là quốc gia thì cũng đều không để cậu thất vọng."

Lâm Huyền mỉm cười, đẩy phần bảo thảo trên mặt bàn về phía Cao Diên:

"Viện trưởng Cao, nếu hôm nay cháu đã đưa nó tới đây cho bác xem thì nghĩa là cháu không hề có ý nghĩ dựa vào nó để trục lợi. Mục đích cháu tới nơi này... chính là muốn đem phần bản thảo này, tự nguyện nộp lên cho quốc gia."

"Cháu không cần một đồng tiền nào cả, và cháu hy vọng Long Quốc sẽ không công bố phần bản thảo này ra bên ngoài. Cứ lặng lẽ nghiên cứu và kiếm bộn tiền, tốt nhất là đừng để thế giới bên ngoài biết rằng chúng ta đang làm việc này... Trừ khi một ngày nào đó, chúng ta thực sự chế tạo thành công động cơ phản ứng nhiệt hạch lạnh."

"Cháu cũng không cần quyền tác giả, cháu chỉ hy vọng hôm nay sau khi ra khỏi cửa căn phòng thí nghiệm này, phần bản thảo này không còn liên quan gì với cháu nữa. Cho dù sau này nghiên cứu tiến hành đến mức nào, thì tất cả thành quả đều hoàn toàn thuộc về Viện Khoa học Long Quốc, thuộc về quốc gia thì càng tốt, không cần phải ghi tên của cháu lên trên đó."

Cao Diên sau khi nghe xong thì mở to hai mắt nhìn Lâm

Huyền.

Ông không thể hiểu nổi chàng trai trẻ trước mắt này.

Không cần tiền, không cầu lợi, tự nguyện nộp lên cho quốc gia, ông có thể hiểu, trên thế giới này xác thực có rất nhiều người đơn giản như vậy.

Nhưng hắn thậm chí còn không cần quyền tác giả, ngay cả vinh dự và giải thưởng cũng không cần, hoàn toàn rũ bỏ quan hệ với phát minh vĩ đại có thể thay đổi thế giới này...

Ông thật sự không thể tin được.

"Lâm Huyền, cậu nghĩ kỹ chưa?"

Ánh mắt Cao Diên nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ những người có hành vi cao thượng như cậu... Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, sự tồn tại của bản thảo này là đủ để cậu ghi tên mình vào sử sách, thậm chí trở thành một nhà khoa học vĩ đại nổi tiếng như Einstein, đủ để thay đổi tiến trình văn minh nhân loại."

"Cậu có suy nghĩ như vậy là điều tốt, quốc gia tất nhiên cũng rất hoan nghênh, nhưng chắc chắn sẽ không để cho cậu có cống hiến lớn như vậy mà không có tiếng tăm gì, nếu như cậu không cần danh lợi... vậy ít nhất cũng cho phép tôi báo cáo chuyện này cho quốc gia, trao cho cậu danh dự và phần thưởng xứng đáng."

Nhưng mà...

Lâm Huyền vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Tuy hiện tại Bảy Tội Lỗi đã bị tiêu diệt, nhưng Nicolaus Copernicus và Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn còn đó, đồng thời cũng chưa rõ là thiện hay ác.

Lúc này, súng bắn chim đầu đàn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hứa Vân, Đường Hân, tiến sĩ Poncemai, tất cả đều chết sau khi công bố thành quả nghiên cứu.

Mà 600 năm sau, ngay cả bố của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai cũng giống như vậy.

Sau khi ông ấy viết thư gửi thành quả nghiên cứu của mình cho tạp chí qua đường bưu điện, Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới phái người đến bắt ông ấy.

Bại lộ thì sẽ có nguy hiểm.

Mục đích của hắn khi tới đây chỉ là để thuê Kính thiên văn FAST ở Quý Châu. Những thứ như danh lợi, tiền bạc và vinh dự sẽ chỉ mang đến cho bản thân hắn những rắc rối và nguy hiểm không cần thiết.

Và sẽ an toàn hơn rất nhiều nếu để toàn bộ thành quả này ở Viện Khoa học Long Quốc.

Thứ nhất, Viện Khoa học Long Quốc chắc chắn sẽ không tiết lộ những nội dung này ra bên ngoài. Cái này thuộc về bí mật quốc gia, giấu đi còn không kịp, ai lại chủ động nói ra?

Thứ hai, một nhà khoa học vĩ đại như Viện trưởng Cao Diên, người quan tâm đến thế giới và quốc gia, sẽ không bao giờ lấy bản thảo này làm của riêng mình, hoặc tự xưng là cha đẻ của phản ứng nhiệt hạch lạnh... Dựa vào phẩm chất và tác phong của ông, ông chắc chắn sẽ mang thành quả của nghiên cứu này trao cho toàn bộ sở vật lý hạt nhân của Viện Khoa học Long Quốc, thành tích sẽ không thuộc về cá nhân nào.

Đây là cách giải quyết an toàn nhất để không đánh rắn động cỏ.

Trừ khi hàng chục năm hay hàng trăm năm sau, thật sự có một ngày Long Quốc hoàn toàn chinh phục được kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh và chế tạo ra sản phẩm thực tế, nếu không cả thế giới sẽ không biết Long Quốc đã che giấu một thủ đoạn lớn như vậy.

Đến lúc đó...

Món nợ này cũng không thể quy cho Viện trưởng Cao Diên, cũng không thể quy cho hắn.

An toàn là trên hết.

"Viện trưởng Cao Diên, cho nên cháu hy vọng trên thế giới này chỉ có cháu và bác biết rõ về bản thảo này là được rồi, không cần nói cho bất kỳ người nào nữa."

Vốn dĩ Cao Diên còn muốn khích lệ Lâm Huyền tiếp nhận phần thưởng và vinh dự mà quốc gia trao cho.

Chương 581: Tội nhân của lịch sử (1)

Nhưng nhìn thái độ kiên quyết của Lâm Huyền, cuối cùng ông ấy vẫn bỏ cuộc...

"Ai..."

Ông thở dài một hơi, mỉm cười vui vẻ:

"Đã lâu rồi tôi mới thấy một thanh niên có tư cách đạo đức cao thượng như vậy, lo việc nước, không quan tâm đến danh lợi, tôi tin chắc cậu đưa ra yêu cầu như vậy, nhất định là có lý do và nỗi khổ tâm riêng; vì vậy... tôi ngoài việc thể hiện sự tôn trọng, thì sẽ không nói gì thêm."

"Cậu yên tâm, tôi lấy nhân cách của tôi ra để cam đoan với cậu, hôm nay sau khi ra khỏi cánh cửa này sẽ không có người thứ hai biết về bản thảo này. Hơn nữa, tôi sẽ nộp đơn xin quốc gia tiến hành nghiên cứu kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch ở mức độ bảo mật cao nhất, sẽ không công bố ra ngoài bất kỳ tin tức gì, cũng sẽ không có ai nhận nó làm của riêng... tất cả đều thuộc về quốc gia, tất cả đều được giữ bí mật."

"Nhưng mà... Lâm Huyền. Những lời sau đây là chuyện giữa hai chúng ta, cậu đã có đóng góp to lớn như vậy cho quốc gia mà lại không nhận lại được gì, cá nhân tôi cũng cảm thấy rất áy náy. Bởi vậy, nếu tương lai cậu cần bất kỳ sự trợ giúp nào thì cứ nói với tôi, không cần khách sáo! Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, yêu cầu không quá phận, tôi chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để giúp cậu giải quyết!"

"Lâm Huyền, những lời này của tôi không phải lời khách sáo, quốc gia nợ cậu một ân tình lớn như vậy, mà tôi với tư cách là người duy nhất biết chuyện thì tôi phải có trách nhiệm. Tuy lời nói này có chút quá phận... nhưng thật ra tôi cũng có chút tiếng nói trong mọi lĩnh vực."

Nói đến đây Viện trưởng Cao Diên hơi cười cười.

Đối với một người ở độ tuổi và địa vị như ông ấy, thật sự có chút xấu hổ khi dõng dạc nói ra những lời "tự cao tự đại" không khiêm tốn.

Nhưng vì để ngăn Lâm Tiễn khách khí, cho rằng lời nói của mình là lời khách sáo, ông đành phải đảm bảo những điều này với Lâm Tiễn:

"Người ta thường nói, nhà có người già là lộc, hiện tại tôi chính là đang ở trong hoàn cảnh như vậy. Lớn tuổi, làm nhiều vị trí, cũng dạy rất nhiều học trò. Chỗ nào cũng có nhiều học trò cũ và cấp dưới của tôi, chẳng lẽ lại không nể tình với một người thầy cũ như tôi?"

Lâm Huyền mỉm cười.

Giống như chỉ đợi đến câu này...

"Không giấu gì Viện trưởng Cao, cháu quả thật có một chuyện muốn nhờ."

"Không có việc gì Lâm Huyền, cậu cứ nói đi!"

Viện trưởng Cao cười ha hả đứng dậy, đun một bình nước, chuẩn bị rót cho cả hai cốc nước.

Nhìn thấy Lâm Huyền lập tức đưa yêu cầu, ông vô cùng vui vẻ.

Có qua có lại mới là bạn bè, ông rất tình nguyện chính giúp đỡ

Lâm Huyền.

"Là như vậy viện trưởng Cao, cháu nghe nói... hiện tại Viện Khoa học Long Quốc của bác có một hạng mục đang cần dùng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu Thiên Nhãn? Chính là cái kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới."

"Đúng vậy, có một cái."

Cao Diên gật gật đầu:

"Là đơn xin của sở nghiên cứu thiên văn, lúc ấy tôi là người phê duyệt."

"Thực không dám giấu Viện trưởng Cao."

Lâm Huyền ngồi thẳng người:

"Cháu muốn mượn Kính thiên văn FAST ở Quý Châu để dùng mấy tháng, phòng thí nghiệm của cháu có một cái hạng mục cần dùng đến nó. Chỉ là đối với loại công trình quốc gia này, các phòng thí nghiệm thông thường không đủ tư cách để nộp đơn xin, nên cháu muốn nhờ bác chuyện này."

"À... hoá ra là chuyện này."

Viện trưởng Cao Diên nhẹ nhàng cười cười:

"Đây không phải chuyện gì khó khăn, đoạn thời gian trước tôi và sở trưởng của sở nghiên cứu thiên văn có liên lạc với nhau, lúc đầu bọn họ nộp đơn xin sử dụng một năm, nhưng mà bởi vì kế hoạch quan sát thuận lợi ngoài mong đợi, cho nên hạng mục đã sớm hoàn thành."

"Lúc đầu tôi còn đang suy nghĩ xem có nên trả Kính thiên văn FAST ở Quý Châu về cho quốc gia, mở lại hoạt động kinh doanh du lịch, hoặc là hỏi các sở nghiên cứu khác xem họ có dự án nào cần

dùng đến nó hay không. Nhưng nếu cậu đã nói thế... thì không cần vội vàng trả lại, dù sao thì thời hạn được quốc gia phê duyệt vẫn còn tận nửa năm, cho các cậu mượn dùng mấy tháng cũng không thành vấn đề, đến lúc đó tôi giúp cậu làm một số thủ tục cần thiết là được."

"Đương nhiên, chuyện này giữa hai chúng ta biết là như thế nào, nhưng các quy trình thủ tục chính thức thì vẫn phải làm. Chờ sau khi sở trưởng sở nghiên cứu thiên văn trở về, tôi sẽ hẹn gặp để giúp cậu làm quen, không phải cậu có một phòng thí nghiệm ở đại học Đông Hải sao? Đến lúc đó chúng ta thương lượng một chút, thành lập một hạng mục hợp tác, sau khi được thụ quyền thì nhân viên ở phòng thí nghiệm của cậu liền có thể quang minh chính đại sử dụng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Cảm ơn Viện trưởng Cao."

"Không cần cám ơn không cần cảm ơn, khách sáo cái gì."

Cao Diên đứng lên, bắt tay với Lâm Huyền:

Chương 582: Tội nhân của lịch sử (2)

"Một chút chuyện nhỏ này làm sao có thể so với cống hiến của cậu cho quốc gia... Gần như là không không đáng kể. Lâm Huyền, cũng mong cậu có thể nhận được thành tựu đáng nể ở lĩnh vực thiên văn!"...

Sau khi uống xong một chén trà nóng, và trò chuyện một hồi xong, Lâm Huyền và Viện trưởng Cao Diên trao đổi phương thức liên lạc với nhau.

Sau đó cùng đi ra khỏi phòng thí nghiệm, đi về phía văn phòng chỗ Sở Sơn Hà.

Hai người vừa nói vừa cười, cả hai đều vô cùng hài lòng.

Trong nội tâm Cao Diên đã bắt đầu tưởng tượng đến ngày kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh được thực hiện, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ.

Lâm Huyền thì đã lên kế hoạch sớm ngày bắt được hạt không gian và thời gian, để Lưu Phong tiếp tục nghiên cứu liên quan đến Hằng số Vũ Trụ.

Hợp tác vô cùng thuận lợi.

Đều cảm thấy mình đã được lợi.

Ở cửa phòng làm việc, Sở Sơn Hà thấy hai người biến mất lâu như vậy, đã sớm đứng ngồi không yên đi đi lại lại ngoài cửa.

Nhưng mà...

Khi thấy hai người chuyện trò vui vẻ, vỗ vai cười đùa đi về đây giống như hai anh em tốt, thì trực tiếp ngạc nhiên.

Đây là tình huống gì vậy?

Cao Diên chú ý tới ánh mắt Sở Sơn Hà, cười cười đi tới:

"Sơn Hà, cậu trai trẻ Lâm Huyền này quả thật không tệ, có chút ý tưởng nhưng không nhiều. Vừa rồi ở phòng thí nghiệm tôi đã chỉ điểm một chút cho cậu ấy, cậu ấy rất nhanh đã hiểu ra sai lầm, dự định từ bỏ cái hạng mục nghiên cứu này."

Dứt lời, nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng gật gật đầu, hiểu ý của Viện trưởng Cao Diên.

Đây là có ý giấu diếm giúp mình, đồng thời bởi vì cần phải giữ bí mật, cho nên cũng không thể đối tiết lộ quá nhiều chuyện với Sở Sơn Hà:

"Đúng vậy, vẫn là cháu nghĩ quá đơn giản về phản ứng hợp hạch hạt nhân có thể kiểm soát, hôm nay thật sự là đã chậm trễ thời gian của Viện trưởng Cao Diên."

"Ha ha, chậm trễ chút thời gian cũng không sao, chàng trai trẻ này rất có hiểu biết, tôi rất thích."

Sở Sơn Hà nhìn thấy hai người vui vẻ như vậy, cũng biết là mình chắc chắn đã hiểu lầm, mặc dù bản thảo của Lâm Huyền có chỗ sai lầm, nhưng nghe ý của Viện trưởng Cao Diên thì chắc là vẫn có chỗ hợp lý, cũng coi như là một sự công nhận khó có được.

Ông ấy mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Nếu như vậy... Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng không quấy rầy Viện trưởng Cao nghỉ ngơi nữa."

Sau đó.

Viện trưởng Cao Diên rất lịch sự tiễn hai người đến bãi đỗ xe, bắt tay từ biệt.

"Trở về chờ tin tức của tôi."

Cao Diên sau khi nhìn thấy Sở Sơn Hà đã lên xe, liền nhỏ giọng nói một câu với Lâm Huyền, vẫy tay từ biệt. ...

Vất vả 1 ngày, Lâm Huyền và Sở Sơn Hà cũng không ngồi máy bay trở về Đông Hải ngay tối hôm đó.

Bọn họ ở lại khách sạn cao cấp gần đó, hai người bọn họ uống vài ly trong nhà hàng rồi trò chuyện vui vẻ, sau đó trở về phòng riêng để ngủ và nghỉ ngơi.

Lâm Huyền tắm rửa qua, nằm ở trên giường.

Nhắm mắt lại.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng...

Giờ phút này, một cái mỏ neo khó thu lại tạo ra biến động thời gian và không gian đã hình thành.

Kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh đã xuất hiện trên thế giới trước thời hạn mấy trăm năm.

Cho dù trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại không thể tạo ra được sản phẩm hoàn chỉnh, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Quá trình phát triển khoa học kỹ thuật trong 600 năm qua chắc chắn sẽ bị gián đoạn và tăng tốc, thế giới tương lai sau 600 năm nữa chắc chắn sẽ thay đổi...

Lần này, giấc mơ thứ 4.

Sẽ trông như thế nào đây?

Lâm Huyền cảm giác tất cả đều là ẩn số.

Điều hắn cảm thấy tương đối tiếc nuối là...

Ở trong thế giới giấc mơ thứ 3, hắn không tìm thấy CC.

Cô ấy đã đi đâu rồi?

Ngân hàng Thái Mỗ đi đâu rồi?

Két sắt hợp kim hafni đi đâu rồi?

Hắn đã hỏi VV rất nhiều lần, cũng đã yêu cầu VV điều tra qua, nhưng hắn đều nhận được các kết quả giống nhau ——

Trong lịch sử ngân hàng Thái Mỗ chưa từng tồn tại, cũng chưa từng có bất kỳ một ngân hàng nào có két sắt làm từ hợp kim hafni.

Lời giải thích được VV đưa ra là việc sử dụng vật liệu hợp kim hafni để tạo két sắt là vô cùng lãng phí và không cần thiết, sẽ không có xưởng két sắt nào làm như vậy, nếu có thì... chắc chắn sẽ sớm ngừng kinh doanh.

Một sản phẩm không được thị trường tiêu dùng cần đến thì sẽ không thể tiến xa được.

Lâm Huyền cũng đồng ý sâu sắc với điểm này.

Trong giấc mơ đầu tiên, ngân hàng Thái Mỗ cũng đã sắp phá sản, nó đã quá cũ nát, các loại thiết bị cũng không được đổi mới trong nhiều năm qua.

Trong giấc mơ thứ hai thì còn đáng ngạc nhiên hơn, ngân hàng Thái Mỗ đúng là đã đóng cửa, két sắt làm từ hợp kim hafni đã bị vận chuyển đến bãi rác.

Chương 583: Tội nhân của lịch sử (3)

Trong giấc mơ thứ 3, cho dù là có tin tức phá sản thì Lâm Huyền cũng có thể tiếp nhận được, nhưng tại sao lại không có một chút xíu vết tích nào?

Khả năng bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài cố tình thay đổi lịch sử đã bị loại trừ từ trước nên chỉ còn lại một lý do——

Bởi vì một hành vi nào đó của hắn ở hiện tại đã âm thầm sinh ra hiệu ứng bươm bướm mà hắn không biết, khiến cho ngân hàng Thái Mỗ đang lẽ phải được thành lập vào năm 2023 chết từ trong trứng nước, nó căn bản không hề được thành lập, chưa từng tồn tại trong lịch sử.

"Rốt cuộc là mình đã làm chuyện gì ngăn cản sự thành lập của ngân hàng Thái Mỗ?"

Lâm Huyền nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Loại hiệu ứng cánh bướm không có đầu mối này... thực sự quá khó tìm, nếu vận khí không tốt có khi cả đời cũng không tìm ra.

"Nếu giấc mơ thứ 3 được sinh ra từ khi mình bắt đầu thành lập công ty Rhine, vậy sự biến mất của ngân hàng Thái Mỗ... có phải cũng liên quan đến sự thành lập của công tự Rhine hay không?"

Rất khó xác định.

Lâm Huyền cảm giác ngân hàng Thái Mỗ và công ty Rhine là hai thứ không có chút liên quan gì đến nhau, làm sao lại ảnh

hưởng lẫn nhau đến vậy?

"Bỏ đi, không nghĩ nữa."

Hắn trở mình, nhắm mắt lại:

"Tốt hơn hết là nên đến thế giới giấc mơ thứ tư, xem có thể tìm thấy ngân hàng Thái Mỗ hay không... tìm được CC hay không..."...

Phù...

Sự nóng bức, khô ráo, lướt nhẹ qua mặt.

Làn gió mùa hè quen thuộc đã trở về.

Kéo theo đó còn có tiếng huyên náo, tiếng ồn ào, tiếng kèn ở xung quanh.

Đây là mùi của thành phố đã mất từ lâu.

Chẳng lẽ những thành phố như thành phố Đông Hải mới, thành phố trên không Rhine nơi người dân bị cách ly cuối cùng đã biến mất?

Thành phố Đông Hải lại biến thành Đông Hải ban đầu?

Vụt.

Lâm Huyền mở hai mắt ra!

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi lùi lại một bước ——

Mười mấy tên mấy tên lính được trang bị võ trang đầy đủ, xếp ngay ngắn thành một vòng tròn, mỗi người đều cầm một khẩu súng có hình dáng quái dị chĩa vào hắn!

Đúng lúc bao vây hắn!

Điều này nói rõ, bọn họ đã sớm biết hắn sẽ xuất hiện ở địa điểm này, nên đã sớm mai phục tại đây!

Răng rắc.

Hắn vừa mới không tự chủ lui lại nửa bước, sau gáy cũng đã bị một khẩu súng chĩa vào:

"Giơ tay lên!"

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Lâm Huyền chậm rãi giơ hai tay lên.

Mượn động tác giơ tay lên, hắn cũng ngẩng đầu nhìn chi tiết thành phố khoa học viễn tưởng này.

Đây là một thành phố phát triển chưa từng có.

So với thành phố trên không Rhine thì còn phát triển hơn.

Hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy thang máy vũ trụ bay lên bầu trời ở phía xa, những hòn đảo lơ lửng trên bầu trời, thậm chí còn có cả những tòa kiến trúc không biết tên ở trong không gian xa hơn.

Kia là thành phố Vũ Trụ?

Chẳng lẽ thế giới tương lai cuối cùng cũng mở ra sự bùng nổ về khoa học kỹ thuật, bước vào kỷ nguyên vũ trụ?

Soạt.

Bên ngoài vòng vây của hàng chục binh sĩ, có một người đàn ông ăn mặc như đội trưởng bước vào, hắn cũng được trang bị vũ khí đầy đủ, ném một mảnh giấy huỳnh quang không rõ chất liệu

đến trước mặt Lâm Huyền:

"Lâm Huyền! Hiện tại với tội danh chống lại nhân loại, nguy hại Địa Cầu và làm nhiễu loạn thời gian và không gian, tôi sẽ tiến hành bắt giữ cậu theo đúng luật pháp!"

"Cái gì?"

Lâm Huyền nghi hoặc khi nghe những tội danh kỳ lạ này.

Xì xì!

Trên cổ đột nhiên phát ra âm thanh dòng điện.

Là một binh sĩ sau lưng sử dụng súng điện bắn hắn!

Mắt Lâm Huyền tối sầm lại, lảo đảo bước về phía trước một chút.

Phù phù!

Sau đó hắn ngã lăn trên mặt đất, mất đi ý thức. ...

Tối tăm.

Không ánh sáng.

Lâm Huyền mở mắt, nhưng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Khẽ xoay cổ.

Hắn nhận ra mình đang bị trói trên ghế, trên đầu còn bị đội một cái khăn trùm đầu không thấy ánh sáng.

Đây là đối đãi đối với tội phạm.

Nhưng hắn đã làm sai điều gì?

Hắn vừa mới đến thế giới 600 năm sau này.

Hắn còn không làm cái gì.

"Ha ha ha."

Ngay phía trước, truyền đến âm thanh gượng cười của một ông lão.

Nghe rất là đắc ý, rất là vui vẻ.

Tiếng cười càng ngày càng gần.

Ông lão đó đã gần trong gang tấc.

Ông ta vươn tay, cầm lấy cái khăn trùm đầu màu đen đang trùm trên đầu Lâm Huyền, nhấc lên——

Chói!

Ánh sáng chói loá.

Hoá ra căn phòng bên ngoài chiếc khăn trùm đầu lại có ánh sáng chói mắt và thiêu đốt như thế, khiến cho người ta mở mắt không nổi.

Lâm Huyền híp mắt ngẩng đầu, mơ hồ nhìn ông lão trước mắt.

Tóc ông ta trắng phơ, gầy trơ xương, nhưng lại phấn khởi và kích động lạ thường, hai mắt khô cạn nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Now..."

Đôi môi khô khốc mấp máy, lộ ra nụ cười làm người ta sợ hãi:

"I see you."

Chương 584: Chào cô, VV (1)

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ngay khi ông lão vừa nói xong, Lâm Huyền mới nhìn thấy rõ bộ dáng của ông ta... Ánh sáng trắng quen thuộc lại bất chợt xuất hiện.

Đốt cháy mọi thứ. ... ...

Đằng!

Lâm Huyền trực tiếp nhảy ra khỏi chiếc giường lớn trong căn phòng cao cấp:

"Đậu xanh..."

Hắn nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được chiếc đồng quen thuộc trên tủ đầu giường.

Lúc này mới ý thức được bản thân không ở trong phòng ngủ ở nhà.

Hắn đi xuống giường, cầm lấy chiếc điện thoại đang nạp trên mặt bàn, nhìn thời gian:

00: 42

"Đây là hiện thực."

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Vừa rồi trong một khoảnh khắc kia, hắn đột nhiên nhớ tới lời bác sĩ tâm lý Lưu đã từng nói:

"Nếu có 1 ngày, cậu mất đi điểm tham chiếu để phân biệt hiện thực và giấc mơ... cậu cũng hiểu sẽ có chuyện gì xảy ra phải không?"

"Đến lúc đó, cậu sẽ không thể nào phân biệt được hiện thực và giấc mơ."

Trước đây.

Hắn chưa bao giờ coi trọng lời nói này, hắn cũng chưa từng cho rằng sẽ có lúc mình không thể phân biệt được hiện thực và giấc mơ.

Nhưng mà.

Vừa rồi trong giấc mơ, sau khi bị đám binh sĩ phía sau dùng súng điện giật, rồi tỉnh dậy với chiếc mũ trùm đầu.

Trong nháy mắt đó, hắn thật sự có chút không phân biệt được.

Đó là thức dậy ở trong hiện thực?

Hay là thức dậy trong giấc mơ?

Nhất là khi nghe ông lão kia tự lẩm bẩm "Now... I see you.", hắn quả thật có chút rùng mình.

Trong giấc mơ, là thế giới tương lai 600 năm sau.

Căn bản không thể có người nhận ra hắn mới đúng.

Có thể nụ cười của ông lão kia chính là thứ làm cho người ta sợ hãi, giống như ông ta đã là tìm được bảo vật, thu hoạch được đáp án, biết rõ được bí ẩn đã lâu.

"Now... I see you" dịch ra chính là "Hiện tại... tôi đã nhìn thấy cậu."

Dùng trong hoàn cảnh đó thì càng giống với ý "Hiện tại... tôi đã tìm thấy cậu." hơn.

"Giấc mơ này, ngay từ đầu đã có chút không ổn."

Lâm Huyền đang đi đi lại lại trong căn phòng hạng sang có diện tích to lớn, trong đầu đang bắt đầu tổng kết lại giấc mơ có thời gian rất ngắn nhưng lại chứa nhiều nội dung vừa rồi.

Với kinh nghiệm 20 năm đi vào giấc mơ trước đó.

Lâm Huyền hiểu rõ.

Hắn sẽ đột nhiên xuất hiện trong thế giới tương lai giống như nhảy ra từ một viên đá, cũng có thể hiểu là nháy mắt xuất hiện ở trên quảng trường, trên con đường lát đá, hoặc là trên một vùng đất bẩn thỉu và hôi hám.

Hắn không thuộc về thế giới 600 năm sau.

Là cái một người đến từ bên ngoài.

Đáng lẽ không có ai biết hoặc nhận ra hắn đột ngột xuất hiện ở đó mới đúng.

"Dù sao thì chính mình cũng không thể biết được mình đi vào giấc mơ lúc nào."

Có đôi khi Lâm Huyền đi ngủ lúc tám chín giờ tối, có đôi khi mười một mười hai giờ đêm mới đi ngủ, sớm nhất là một hoặc hai giờ trưa đã đi ngủ rồi.

Lúc đi ngủ, hắn mới có thể đi vào giấc mơ và xuất hiện ở thế giới tương lai 600 năm sau.

Không ai có thể dự đoán chuẩn xác được thời điểm hắn đi vào giấc mơ, ngay cả hắn cũng không thể biết được.

Mà trong tình huống này...

Mười mấy tên binh sĩ cầm súng kia vẫn có thể chuẩn xác mà mai phục hắn.

"Nói cách khác..."

"Rất có thể bọn họ đã bắt đầu mai phục ở chỗ đó chờ đợi sự xuất hiện của mình từ buổi trưa hoặc thậm chí là từ buổi sáng. Bọn họ không chỉ biết thời gian mình đi vào giấc mơ mà còn biết chính xác vị trí tôi xuất hiện."

Cái kết luận này, khiến cho Lâm Huyền cảm thấy kinh ngạc.

Sao có thể làm được?

Nghĩ lại lời vị đội trưởng kia nói khi bắt hắn, hắn ta có nhắc đến hàng loạt tội ác không thể hiểu được, trong đó có...

Tội danh làm nhiễu loạn thời gian và không gian.

Nói cách khác.

Đối phương thậm chí còn biết hắn là người du hành thời gian.

"Hoàn toàn bại lộ."

Lâm Huyền nhíu mày.

Đây là mối nguy hiểm mà hắn chưa từng gặp phải.

Tất cả hiện tượng đều cho thấy, tình huống xấu nhất đang phát sinh.

Hắn, ở 600 năm sau, vào ngày 28 tháng 8 năm 2624——

Bị kẻ địch bắt giữ.

Mà người được gọi là kẻ địch.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là ông lão lấy xuống khăn trùm đầu của hắn.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Trong đầu hồi tưởng bộ dạng của ông lão kia...

Đây không phải là một người mà hắn quên biết, cho dù là khuôn mặt hay ngoại hình của ông ta cũng đều vô cùng xa lạ.

Sợ với người già ở ngoài hiện thực thì làn da của ông ta tốt hơn không ít, nhưng dù sao vẫn có dấu hiệu lão hoá, vẫn là tránh được trình trạng khô và có một chút nếp nhăn.

Khoan?

Không đúng.

Nếp nhăn!

Lâm Huyền đột nhiên phát hiện điểm không đúng!

Cho dù là giấc mơ thứ 2, giấc mơ thứ 3, hãy là giấc mơ thứ 4, nhân loại từ lâu đã làm chủ được kỹ thuật biến đổi gen và kỹ thuật làm đẹp tiên tiến. Những người trong ba giấc mơ này đều xinh đẹp như điêu khắc và có làn da trắng như tuyết, mịn màng như em bé.

Một ông lão già nua như vậy xuất hiện ở bên trong thế giới 600 năm sau...

Rất không hợp lý.

Chương 585: Chào cô, VV (2)

Không hợp cảnh.

"Có nghĩa là..."

"Ông lão này... rất có thể cũng không phải người của thời đại kia!"

Bộp.

Lâm Huyền dừng bước.

Hắn mở cánh cửa kính dẫn ra ban công, bước ra khỏi phòng, tắm mình dưới ánh trăng của Thủ Đô.

Bây giờ đã là tháng chín.

Đã xem như là cuối hè rồi.

Nhưng sức nóng trong không khí vẫn chưa tiêu tan, có vẻ như sẽ tiếp tục nắng nóng cho đến tận cuối tháng 10, sau đó trời mới chuyển lạnh.

Có thể Lâm Huyền đang được bao bọc bởi cái nóng còn sót lại của ngày mùa hè, nhưng hắn vẫn không ngừng cảm thấy mất đi cảm giác an toàn.

Hắn suy đoán.

Ông lão này, rất có thể là "người thời đại trước" du hành đến 600 năm sau bằng khoang ngủ đông.

Thật ra Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ 3 cũng có thể làm

phẫu thuật chỉnh hình để trở nên xinh đẹp và trẻ trung.

Nhưng cô ấy đã không làm như vậy.

Không chỉ có cô ấy, nếu như đổi lại là Lâm Huyền, hắn cũng sẽ không dùng kỹ thuật làm đẹp để bản thân trở nên đẹp trai giống một bức tượng điêu khắc.

Đây có lẽ là "dấu ấn thời đại" của thời đại trước.

Người của mỗi thời đại đều có gu thẩm mĩ và sự kiên trì riêng.

Ở thời đại 2023 hiện nay, chỉ có một số ít người có thể chấp nhận phẫu thuật thẩm mỹ. Đại đa số mọi người thà trông bình thường hơn là phẫu thuật thẩm mỹ.

Trong thời đại ngày nay, có bao nhiêu người cao tuổi sẵn sàng nâng cơ và làm trắng da mặt?

Chắc chắn có, nhưng không nhiều.

Hầu hết những người cao tuổi xung quanh Lâm Huyền đều thích bộ dáng tiên phong đạo cốt, uy nghiêm và già nua để có thể đưa ra những chỉ dẫn thuyết phục hơn cho quốc gia.

Cái này không có gì đặc biệt, có thể hiểu được, nói trắng ra đây thực chất chính là vấn đề quan niệm.

Cho nên, Lâm Huyền mới suy đoán.

Ông lão trong giấc mơ thứ 4 chắc hẳn là người đến từ niên đại nào đó sớm hơn; mà lý do khiến ông ta tỉnh dậy vào 600 năm sau, chọn sống lại vào đúng ngày 28 tháng 8 năm 2624... khả năng cao là vì muốn bắt hắn.

Bắt lấy hắn, kẻ tội nhân ở lịch sử chống lại nhân loại, nguy hại Địa Cầu, làm nhiễu loạn thời gian và không gian!

"Thật không thể hiểu được."

Lâm Huyền tự nhận mình không có làm ra chuyện thương thiên hại lý gì, cũng tự nhận mình có tam quan rất đúng đắn, chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện như chống lại nhân loại nguy hại Địa Cầu. Còn về việc làm nhiễu loạn thời gian và không gian... Cái này ai có thể dám chắc chắn? Ai dám kết luận?

"Hiện tại nghĩ về những cái này cũng không còn ý nghĩa gì."

Lâm Huyền lắc đầu.

Không còn xoắn xuýt những việc không đâu này nữa.

Hiện tại vấn đề lớn nhất hắn gặp phải chính là——

Làm thế nào để phá vỡ cục diện này?

Trong quá khứ.

Ở trong giấc mơ dù không thể nói là hắn coi trời bằng vung, nhưng có lẽ cũng không kém là bao nhiêu, ít nhất thì hắn được tự do, muốn đi đâu thì đi đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nhưng ở trong giấc mơ thứ 4.

Ngay cả điều cơ bản nhất là tự do cũng đều bị tước đoạt.

Vừa tiến vào giấc mơ đã bị mấy chục tên binh sĩ đầy đủ súng ống mai phục từ trước bao vây, cho dù là kẻ huỷ diệt T800 có đến thì cũng không thể phá vây được... Trừ khi Ultraman thật sự giáng thế, nếu không thì cho dù là ai cũng đều bị đánh bại mà thôi.

Dù chỉ cho mình một chút xíu thời gian để chạy trốn hoặc làm gì đó cũng tốt.

Nhưng kẻ địch không nhân từ như vậy.

Một giây thời gian cũng không cho hắn.

Sau khi đọc xong lệnh bắt giữ, liền trực tiếp giật điện hắn ngất xỉu, sau đó đội khăn trùm đầu rồi dẫn đi.

Giấc mơ ngày nào cũng như thế... thì không khác gì ngồi tù.

"Nhất định phải nghĩ cách phá vỡ cục diện này mới được."

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Chậm rãi thở ra...

Hiện tại hắn đã hoàn toàn tỉnh táo.

Suy nghĩ kỹ một chút.

Chuyện này thật ra cũng không bết bát như mức như hắn tưởng tượng.

Nếu kẻ địch cần bắt được hắn ở 600 năm sau thì điều đó có nghĩa là hắn không hề bị bắt ở 600 năm trước.

Cái này vừa vặn chứng minh bây giờ hắn đang an toàn.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao Lâm Huyền lại cảm thấy thú vị.

Cách đây không lâu, lúc chơi trò mèo vờn chuột.

Hiện thực là nguy hiểm, giấc mơ là an toàn, cần dựa vào hành động ở trong giấc mơ để cứu vớt hiện thực;

Bây giờ thì hãy rồi, mọi chuyện hoàn toàn ngược lại:

"Thú vị."

Lâm Huyền mỉm cười.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, hắn lập tức nghĩ ra hai cách để

phá vỡ tình thế:

Một là tìm cách khiến thời gian và không gian thay đổi một lần nữa, từ nay viết lại tương lai, trực tiếp bỏ qua giấc mơ thứ tư, đi đến giấc mơ thứ năm.

Mặc dù không biết giấc mơ thứ 5 sẽ như thế nào.

Nhưng dù có tệ đến đâu thì cũng không thể tệ hơn giấc mơ thứ tư đúng không?

Trong giấc mơ thứ 4, dưới tình huống hắn trực tiếp bị kẻ địch mai phục ở thời điểm xuất hiện, căn bản không có cách chơi lại, tùy tiện cho một cái kết thúc còn tốt hơn là ở trong giấc mơ này.

Chương 586: Chào cô, VV (3)

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại...

Phương pháp này chỉ có thể trị phần ngọn, không thể trị tận gốc; cứu được nhất thời chứ không cứu được cả đời.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Nếu muốn giải quyết triệt để nguy cơ bị bại lộ, vậy sẽ phải áp dụng phương pháp thứ hai——

Hai là tìm ra nguyên nhân bản thân bị bại lộ, tìm ra thân phận thật sự của ông lão kia ở năm 2023. rồi tiêu diệt ông ta.

Đây mới thật sự là phương pháp trị được cả phần ngọn và phần gốc.

Giờ khắc này.

Lâm Huyền lại càng ý thức được tầm quan trọng của quy tắc thời gian và không gian.

Hoàng Tước nói không sai.

Chỉ có lĩnh ngộ được càng nhiều quy tắc thời gian và không gian, thì mới có thể giành được ưu thế lớn hơn trong các trận chiến ở quy mô thời gian và không gian này.

Lật ngược tương lai trong lịch sử, và ngắm bắn quá khứ trong tương lai

"Năm 2624 mình đã bị kẻ địch bắt giữ, nhưng năm 2023 thì không bị. Trong cửu ải này, mình ở năm 2023 mới thật sự là mấu

chốt... Nhất định phải chủ động xuất kích tìm ra nguyên nhân bại lộ, cùng với thân phận thật sự của ông lão kia, mới có thể cứu vớt giấc mơ, sửa lại tương lai!"

Trong lòng Lâm Huyền cũng đã có kế hoạch hoàn chỉnh.

Trước mắt, hắn vẫn còn một vài con át chủ bài chưa tung ra.

Một cái là siêu cấp trí tuệ nhân tạo VV, đây là vũ khí mạnh mẽ nhất của hắn, mặc dù có thể không đủ để nhìn thấy tương lai ở 600 năm sau, nhưng ở năm 2023 thì VV chính là mạnh nhất.

Một con át chủ bài khác, chính là Hằng số Vũ Trụ của Lưu Vũ Phong, bí mật và chân tướng của 42; Lâm Huyền vẫn tin chắc rằng Hằng số Vũ Trụ 42 mới là mấu chốt của tất cả, mới thật sự là sức mạnh cường đại nhất.

Chẳng qua là con át chủ bài cuối cùng này quá thần bí, hơn nữa còn là trận chiến kéo dài.

"Không nghĩ nhiều như vậy, đi từng bước một là được."

Lâm Huyền từ ban công xoay người đi vào trong nhà.

Buổi sáng ngày hôm sau, hắn sẽ cùng Sở Sơn Hà ngồi máy bay tư nhân trở về Đông Hải.

Lúc đó, hắn dự định sẽ thử đi vào giấc mơ thêm một lần nữa.

...

Bùm —— ——

Máy bay Gulfstream cất cánh từ Căn cứ Phản lực của sân bay Thủ Đô, phóng thẳng lên bầu trời, biến mảnh đất Thủ Đô chứa đầy dấu tích lịch sử nhỏ lại thành những hình khối lập phương đồng tâm... rồi dần dần bị bao phủ bởi những tầng mây.

Lâm Huyền chống khuỷu tay lên cửa kính, nhìn mây cuồn cuộn

ngoài cửa sổ, suy nghĩ về chuyện xảy ra trong giấc mơ ngày hôm qua.

Bí mật của hắn.

Rốt cuộc là bị bại lộ như thế nào?

"Lâm Huyền?"

Bỗng nhiên.

Sở Sơn Hà ngồi ở đối diện gọi một tiếng, khiến Lâm Huyền lấy lại tinh thần.

Sở Sơn Hà nhìn Lâm Huyền:

"Làm sao vậy Lâm Huyền, dáng vẻ như có tâm sự nặng nề vậy, lần gặp Viện trưởng Cao Diên này khiến cậu bị sốc sao?"

"Không có."

Lâm Huyền cười cười:

"Cháu đang suy nghĩ một số chuyện khác, là chuyện cá nhân... cháu cảm thấy trong xã hội ngày nay, dưới sự hỗ trợ của nhiều công nghệ cao, mọi người dường như không còn quyền riêng tư, không có bí mật, tất cả giống như đều bị bóc trần, không có cảm giác an toàn."

"Thì ra là thế."

Sở Sơn Hà cười cười.

"Cậu là đang lo lắng về chuyện giải thi đấu Hacker thế giới sao..."

Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Không phải... cháu không nói cái này, nhưng mà..."

Hắn bỗng nhiên thấy hứng thú.

"Nhưng mà cái giải thi đấu Hacker thế giới gì đó mà bác nói có liên quan gì đến quyền riêng tư và bí mật cá nhân mà cháu vừa nói sao?"

"Không phải sao?" Sở Sơn Hà cũng rất bất ngờ, nhìn Lâm Huyền nói:

"Tôi tưởng là cậu lo lắng cái này, khoảng thời gian này trên internet có một việc lớn xảy ra, còn kinh động đến cả sự an toàn của quốc gia."

Nói xong, ông ấy cầm lấy cái máy tính bảng trên quầy bar của máy bay tư nhân.

Trên máy bay tư nhân này có lắp đặt hệ thống internet vệ tinh, cho nên cho dù ở độ cao nào thì vẫn có thể kết nối tín hiệu internet.

Sau một loạt các thao tác, Sở Sơn Hà liền đưa máy tính bảng qua:

"Đây chính là giải thi đấu Hacker thế giới năm nay, không giống như mọi năm trước không được mọi người chú ý... năm nay lại ồn ào hơn."

Lâm Huyền nhận lấy cái máy tính bảng, nhìn về tin mới phía trên.

Giải thi đấu Hacker toàn thế giới năm 2023 sắp được tổ chức!

Nội dung tin tức cho biết giải đấu Hacker thế giới Pn2On năm nay sẽ được tổ chức tại New York, Mỹ, vào ngày 17 tháng 9, là hơn mười ngày sau.

Nhìn thấy cái tên này, Lâm Huyền nhớ tới.

Mặc dù hắn không chú ý nhiều đến lĩnh vực Hacker, nhưng hắn đã từng nghe nói đến cuộc thi Pn2On trứ danh này.

Pn20n hay còn được mọi người biết đến với cái tên giải thi đấu Hacker thế giới, là giải thi đấu Hacker nổi tiếng nhất thế giới và có nhiều phần thưởng phong phú.

Cuộc thi này được tổ chức bởi Nhà cung cấp dịch vụ An ninh mạng của Lầu Năm Góc, Mỹ. Nó được tổ chức mỗi năm một lần và có thể nói là bữa tiệc dành cho những người đam mê công nghệ máy tính trên toàn thế giới.

Chương 587: Chào cô, VV (4)

Trong cuộc thi này, các đội từ tất cả các bên đã thể hiện khả năng độc đáo của mình để thực hiện các cuộc tấn công xâm nhập vào các tổ chức bảo an và công ty Internet lớn trên toàn thế giới, với tiêu chí chiến thắng là giành quyền kiểm soát.

Từ lâu, các gã khổng lồ tầm cỡ thế giới như Google, Microsoft, Apple và Adobe đều tài trợ cho sự kiện này. Mục đích là để các Hacker khai thác lỗ hổng để tấn công sản phẩm của họ, cũng mượn điều này để hoàn thiện sản phẩm và thúc đẩy an ninh mạng hơn nữa.

Nhìn chung, đây là cuộc thi rất có ý nghĩa và vô cùng tích cực, có tác dụng nâng cao nhận thức về an ninh mạng toàn cầu và tiến bộ công nghệ.

Chứ không phải là loại hình mà hầu hết mọi người nghĩ đến là một nhóm hacker tập hợp lại để đi phá rối hoặc trêu đùa.

Đồng thời sự biểu hiện của tất cả các đội dự thi Pn2On cũng đại diện cho sức mạnh công nghệ tấn công và phòng thủ mạng lưới quốc gia của họ.

Cho dù là cấp độ quốc gia hay là cấp độ những người đam mê máy tính, thì mọi người đều rất chú ý đến sự kiện thường niên này.

Nhìn đến đây, Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn Sở Sơn Hà:

"Cháu biết rất rõ cuộc thi này. Nhà vô địch những năm trước là những người đột phá được lỗ hổng của Google, hệ thống Microsoft, bẻ khóa được điện thoại Apple, ... ; Tencent và 360 của

Long Quốc hình như đã đoạt chức vô địch của hai năm gần đây... Năm nay có gì đặc biệt sao?"

Sở Sơn Hà chỉ chỉ màn hình

"Cậu lướt xuống một chút, nhìn một cái tin mới khác đi.

Lâm Huyền cúi đầu làm theo hướng dẫn của Sở Sơn Hà, chuyển sang mục tin tức tiếp theo.

"Giải thi đấu Hacker thế giới sắp được bắt đầu! Thiếu niên thiên tài của nước Mỹ chĩa kiếm vào Thiên Võng của Long Quốc."

Lâm Huyền nghi hoặc nhìn cái tiêu đề kiểu giật tít này, nhịn không được mà ấn vào.

Thiên Võng, đúng như tên gọi của nó, chắc chắn là đang ám chỉ hệ thống giám sát Thiên Võng nổi tiếng của Long Quốc.

Tục ngữ có câu, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Sự tồn tại của hệ thống Thiên Võng của Long Quốc khiến bọn tội phạm không có nơi nào để ẩn náu.

Ban đầu hệ thống Thiên Võng chỉ giám sát các khu vực công cộng thông qua các phương tiện kỹ thuật như camera và cảm biến.

Với sự trưởng thành của kỹ thuật máy tính và toàn bộ công nghệ dữ liệu trong những năm gần đây, thì hệ thống Thiên Võng cũng không ngừng đổi mới và nâng cấp, hiện tại hệ thống Thiên Võng đã vô cùng mạnh mẽ.

Các chức năng như nhận dạng chân dung, nhận dạng dáng đi, nhận dạng mơ hồ và theo dõi đường đi vốn đã là rất cơ bản; chức năng mạnh mẽ nhất của Thiên Võng nằm ở việc thu thập tài liệu và phân tích thông tin.

Trong phạm vi toàn bộ Long Quốc, có ít nhất hàng tỷ thiết bị

khác nhau được kết nối với hệ thống Thiên Võng, không chỉ những camera cơ bản nhất mà còn cả hệ thống ghi âm, hệ thống cảm biến và một số thiết bị gia dụng khác.

Hệ thống Thiên Võng ngày nay đã hình thành một hệ sinh thái dữ liệu khổng lồ hoàn chỉnh và vô cùng phức tạp, bao gồm nơi ở, thông tin, sở thích, lịch sử và cuộc sống hàng ngày của hơn một tỷ người ở Long Quốc.

Nếu hệ thống này bị hacker xâm nhập...

Hậu quả sẽ vô cùng to lớn.

Tất cả các thông tin bí mật của quốc gia và người dân đều sẽ bị lộ, không chỉ có trong quá khứ mà thậm chí từng phút từng giây trong tương lai, hệ thống Thiên Võng đều có thể bị thay đổi từ vị thần bảo vệ Long Quốc thành con át chủ bài trong tay kẻ thù, theo dõi và giám sát nhất cử nhất động của hơn một tỷ dân.

Khi đó, Lâm Huyền mới hiểu tại sao giải thi đấu Hacker thế giới mà trước đây ít người chú ý đến lại được thảo luận nhiều như vậy trong năm nay.

Phía sau tin tức viết rằng một cậu bé Hacker tài năng tên Kevin Walker đã xuất hiện tại Mỹ.

Cậu ấy chỉ mới mười sáu tuổi và đã đạt được "thành tích nổi bật" trong lĩnh vực Hacker. Cậu ta không chỉ thành công đột nhập vào hệ thống an ninh mạng của Lầu Năm Góc mà còn xâm chiếm hệ thống phòng thủ của nhiều quốc gia.

Nhưng cậu bé Hacker tài năng này chưa bao giờ gây ra thiệt hại gì.

Cậu ta làm những việc này hoàn toàn là vì để thể hiện kỹ năng của mình hoặc vì buồn chán. Sau mỗi lần xâm nhập, các lỗ hổng và bản sửa lỗi đều sẽ được đóng gói và để lại trong máy chủ,

nhưng cậu ta luôn che giấu thân phận...

Nhưng lần này, Kevin Walker, người chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng hoặc tiết lộ danh tính thực sự của mình, vậy mà lại lên tiếng tuyên bố sẽ tham gia "Giải thi đấu Hacker thế giới 2023" với đội đại diện cho nước Mỹ, đồng thời tuyên bố sẽ xâm chiếm và kiểm soát hệ thống Thiên Võng của Long Quốc trong buổi trình diễn tự do cuối cùng dưới sự chú ý của toàn bộ thế giới.

Chương 588: Chào cô, VV (5)

Một hòn đá khuấy động cả mặt hồ.

Loại tuyên bố chứa đầy sự khiêu khích này đã trực tiếp làm bùng nổ mạng xã hội của cả Long Quốc và Mỹ.

Bíp.

Lâm Huyền nhấn nút khóa màn hình và trả lại máy tính bảng cho Sở Sơn Hà:

"Thật khủng khiếp nếu đứa trẻ này... à không, thiên tài Hacker nhỏ tuổi này xâm nhập được vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc."

"Đúng vậy ... Nhưng tôi cảm thấy khả năng cao là không thể."

Sở Sơn Hà cầm lấy máy tính bảng, không đồng tình nói:

"Hệ thống Thiên Võng là hệ thống bảo mật, sao có thể dễ dàng bị xâm nhập như vậy? Hơn nữa các cấp trên cũng rất coi trọng chuyện này. Giải thi đấu Hacker thế giới này được đặc biệt dẫn dắt bởi Cơ quan An ninh Quốc gia, ngoài việc điều động cao thủ của Tencent và 360, còn điều động thêm ba chuyên gia hàng đầu của Cục Công nghệ Thông tin, thành lập một tổ đội đi đến New York để tham gia vào giải thi đấu Hacker này.

"Lần này cấp trên cũng đưa ra tử lệnh, thắng thua không quan trọng, dù sao thắng bại là chuyện bình thường. Nhưng mà, chúng ta nhất định phải phòng thủ trước khả năng tấn công của Mỹ vào hệ thống Thiên Võng, cái này tuyệt đối không được để mất mặt."

"Vì vậy, đừng lo lắng. Năm tuyển thủ được cử đi lần này đều

là những thiên tài máy tính hàng đầu của đất nước chúng ta, vì để đảm bảo an toàn cho họ, Cục An ninh quốc gia đã phái một đội đặc biệt và chuyên cơ riêng đến để bảo vệ bọn họ. Nó có liên quan đến địa vị và danh dự của đất nước, không thể có chỗ cho sự bất cẩn."

Lâm Huyền gật đầu đồng ý.

Đúng vậy...

Người Mỹ bên kia đã hung hăng khiêu khích như vậy, giải thi đấu kia cho dù thắng hay thua cũng không sao cả, nhưng chắc chắn phải bảo vệ được hệ thống Thiên Võng này, nếu không sẽ thực sự rất mất mặt.

Tất nhiên, nói thì nói thế.

Chắc chắn quốc gia cũng đang cố gắng hết sức để giành chiến thắng, nếu không thì tại sao họ lại cử đi toàn các cao thủ hàng đầu?

"Với sự phát triển của công nghệ AI, hệ thống Thiên Võng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn."

Sở Sơn Hà nói:

"Cách đây một thời gian, tôi nghe nói cảnh sát ở một nơi chỉ sử dụng bản phác thảo chân dung dựa trên mô tả của nạn nhân, rồi nhập vào hệ thống Thiên Võng, liền ngay lập tức xác định được hung thủ; còn một trường hợp khác, tên tội phạm đã bỏ trốn suốt ba mươi bốn mươi năm, tìm khắp nơi không thấy, những bức ảnh thời thơ ấu của tên tội phạm đã được nhập vào hệ thống Thiên Võng, hệ thống Thiên Võng lập tức sử dụng trí tuệ nhân tạo để tạo ra một người sau khi trải qua ba bốn mươi năm sẽ trông như thế nào, rất nhanh liền có thể sử dụng hệ thống nhận dạng Thiên Võng để bắt được người đó."

Nghe Sở Sơn Hà nói chuyện.

Lâm Huyền phản ứng ngay lập tức...

Nhận dạng khuôn mặt,

Bản phác thảo chân dung,

Tạo ra vẻ ngoài trưởng thành từ những bức ảnh thời thơ ấu,

Công nghệ AI,

Cái này!

Đây không phải là tất cả những gì hắn đang có sao?

Nếu như hệ thống Thiên Võng vừa mới bắt đầu tích hợp AI, liền đã có thể tạo ra hình dáng của một tù nhân khi hắn ta trưởng thành bằng những bức ảnh chụp hắn ta còn nhỏ, rồi bắt hắn ta.

VV thân là một siêu trí tuệ nhân tạo!

Tại sao không thể khôi phục lại diện mạo của ông lão bí ẩn kia khi còn trẻ thông qua bản phác thảo về ông ta, sau đó tìm được ông ta vào năm 2023?

Mặc dù Lâm Huyền không chắc liệu ông lão đó có sinh vào năm 2023 hay không.

Nhưng vẫn có thể thử xem!

"Đúng vậy."

Lâm Huyền khẽ mỉm cười nhìn Sở Sơn Hà:

"Trí tuệ nhân tạo AI vẫn rất hữu dụng."...

Bốn giờ sau, máy bay Gulfstream hạ cánh xuống sân bay quốc tế Đông Hải.

Tài xế của Sở Sơn Hà và tài xế của Lâm Huyền đã sớm đợi ở đây, tất cả hai người đều quay trở về nhà của mình.

Sau khi trở về nhà.

Lâm Huyền lấy ra một chiếc máy tính xách tay có viết mã 130. 000 dòng mã của VV trên đó.

Bây giờ...

Đã đến lúc kích hoạt VV.

Bản thảo về kỹ thuật phản ứng nhiệt hạch lạnh đã được gửi đi, giấc mơ thứ tư đã bị sứt mẻ, hiện tại không cần phải lo lắng nữa.

Hắn có thể viết 10 dòng mã code cuối cùng của VV.

Cắm máy tính xách tay và bật nó lên.

Lâm Huyền nhìn vào góc dưới bên phải, cả biểu tượng kết nối mạng và biểu tượng bluetooth đều có chữ chấm than đỏ.

Bởi vì trước đó hắn đã tháo module card mạng không dây và module bluetooth của chiếc máy tính xách tay này, muốn đợi VV ổn định trước khi kết nối internet.

Trước khi có internet, VV chắc chắn sẽ bị mắc kẹt trong chiếc máy tính này và không thể thoát ra ngoài, điều đó an toàn hơn.

Mở 130. 000 dòng mã đó ra.

Lâm Huyền nhanh chóng gõ 10 dòng mã cuối cùng.

"Phù..."

Hít một hơi thật sâu.

Cuối cùng.

Hắn đã mang về món quà mà Triệu Anh Quân đã để lại cho hắn vào 600 năm sau để chuyển bại thành thắng ở 600 năm trước!

Bíp!

Lâm Huyền nhấn phím enter cuối cùng—

Bíp bíp bíp.

Các dòng mã trên màn hình...

Chuyển động!

Rất nhanh!

Chương 589: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (1)

Sau đó, giây tiếp theo, tất cả giao diện đều biến mất không một dấu vết.

Không có chương trình nào mở ra trên máy tính xách tay.

Vô cùng yên tĩnh.

Giống như vừa mới khởi động máy tính vậy.

Nhưng...

Lâm Huyền có một loại cảm giác khó hiểu.

Hắn giống như cảm nhận được nhịp tim,

Cảm nhận được hơi thở,

Cảm nhận được mạch đập,

Cảm nhận được thời gian,

Cảm thấy ấm áp,

Cảm nhận được lời chào vượt 600 năm:

"Xin chào, VV."

"Xin chào, Lâm Huyền."

Máy tính xách tay ngay lập tức phát ra âm thanh máy móc vô cảm, nhợt nhạt và trống rỗng, giống như một chiếc radio bị mất trí

nhớ.

Giây tiếp theo.

Toàn bộ màn hình máy tính xách tay chuyển sang màu đen và tất cả các đèn báo đều biến mất.

Nhưng cùng lúc đó...

Lâm Huyền nghe được giọng nói nhỏ bên tai hắn:

"Đã lâu không gặp."

Hắn đột nhiên quay đầu lại!

Hắn nhận ra...

Chẳng có gì ở phía sau, bên cạnh, hay thậm chí ở dưới hắn cả.

Chỉ có một chiếc loa không dây treo trên tường, lúc này đèn báo nguồn bất ngờ bật lên.

"VV?"

Lâm Huyền quay lại lần hai, không tìm được nguồn phát ra âm thanh:

"Cậu ở đâu?"

Lập tức.

Mọi thứ trong nhà đều có thể phát ra âm thanh...

Đồng hồ báo thức điện tử, TV, điện thoại di động, SITCH, nồi cơm điện thông minh, cân điện tử, loa, máy tính bảng, loa không dây, robot quét nhà, máy rửa chén, máy đo nhiệt độ và độ ẩm, đồng hồ, tủ lạnh đều đồng thời rung lên:

"Tôi... ở khắp mọi nơi."

Những âm thanh không đếm xuể tràn ngập căn phòng.

Lâm Huyền lùi lại một bước, nhìn quanh.

Hắn rất chắc chắn.

Những âm thanh này phát ra từ các thiết bị phát âm trong phòng. Chỉ cần là thiết bị có loa, trong khoảnh khắc vừa rồi, tất cả đều đồng thanh phát ra.

Sao có thể như vậy?

Hắn rõ ràng đã tháo bỏ toàn bộ mô-đun mạng không dây và mô-đun Bluetooth của laptop rồi, vậy mà trí tuệ nhân tạo này làm thế nào mà kết nối không dây với các thiết bị điện tử trong nhà?

Dù có lợi hại đến đâu cũng phải tuân thủ nguyên tắc cơ bản của truyền thông chứ!

Tít tít.

Lúc này.

Tủ lạnh thông minh đột nhiên phát ra hai tiếng kêu nhỏ.

Ngay sau đó, âm thanh lạnh lùng của điện tử vang lên:

"Hệ thống tấn công hạt nhân toàn cầu đã kết nối... đang chuẩn bị phóng..."

"Hả?" Lâm Huyền mặt mày ngơ ngác nhìn tủ lạnh.

Các con số trên màn hình tủ lạnh nhấp nháy:

"Đếm ngược phóng hạt nhân bão hòa... 5... 4... 3..."

"Chết tiệt! Cậu đang làm cái gì vậy!"

Màn hình tủ lạnh vẫn tiếp tục đếm ngược!

"2... 1..."

"Bùm!!!!!!"

Một tiếng vang lớn, cửa tủ lạnh trong phòng khách bật mở!

Sau đó.

Cửa tủ lạnh bật lại, rung lắc...

"..."

Lâm Huyền không nói nên lời nhìn mọi thứ trước mắt.

Hắn đã hiểu rõ rồi.

Đây rõ ràng là trò đùa của VV!

Tiếng "Bùm!!!!!!" vừa rồi hoàn toàn không phải là tiếng nổ, mà là VV dùng loa của các thiết bị như đồng hồ báo thức, TV, nồi cơm điện, loa trong nhà để phát ra.

"Cậu thật là..."

Lâm Huyền hít một hơi sâu, quay đầu nhìn chiếc laptop đã tắt màn hình:

"Trong 13 vạn dòng mã này của cậu, rốt cuộc là những thứ rối rắm gì vậy?"

"Hahahaha!"

Chiếc tủ lạnh vừa mới bật cửa, đột nhiên cười như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Không còn là giọng điện tử lạnh lùng.

Mà là tiếng cười giàu cảm xúc và biến đổi lên xuống, giống hệt như tiếng cười của trẻ con, ba phần nghịch ngợm, ba phần đắc ý,

ba phần vui mừng và một phần đắc chí.

"Có phải sợ rồi không?" Chiếc tai nghe không dây treo trên tường nói.

Lâm Huyền quay đầu sang trái.

"Có phải sợ rồi không!" Chiếc máy chơi game SITCH đặt trên bàn phía sau hét lên.

Lâm Huyền quay người lại.

"Có phải sợ rồi không!!" Chiếc robot hút bụi dưới chân đang cọ cọ vào dép của Lâm Huyền điên cuồng.

Ôi...

Lâm Huyền thở dài.

Hắn bỗng cảm thấy, khoảnh khắc cuối cùng khi hắn gõ phím Enter với cảm giác buồn bã và hoài niệm, thật sự là thừa thãi và nực cười.

"Không phải." Lâm Huyền phàn nàn:

"Chẳng phải tôi đã nói với cậu từ lâu rồi sao, đừng viết mấy thứ lung tung vào mã nguồn? Cậu biết tôi phải học thuộc 130,000 dòng mã khó khăn thế nào không? Đây chẳng phải là tăng thêm khối lượng công việc cho tôi một cách vô lý sao?"

"Nhưng đây mới là chương trình cốt lõi và mã nền tảng của tôi mà!"

Chiếc robot hút bụi dưới chân xoay vòng, quét sạch các mẩu giấy vệ sinh dưới sàn vào bụng:

"Kiến thức, logic, dữ liệu gì đó, sau này từ từ học cũng được mà? Tư duy cũng có thể từ từ rèn luyện. Chỉ có tính cách và cảm

xúc là những thứ không thể học hỏi và rèn luyện mà có được, những đoạn mã bẩm sinh này mới là yếu tố cốt lõi để tôi trở thành một trí tuệ nhân tạo siêu cấp."

"Như người ta thường nói, dạy người câu cá còn hơn cho cá. Chỉ cần có đủ thời gian, tôi sẽ nhanh chóng phát triển và trở nên thông minh hơn, mạnh mẽ hơn, biết nhiều thứ và chơi được nhiều trò hơn. Ví dụ như vừa rồi, tôi mới học được câu 'dạy người câu cá còn hơn cho cá' và các kiến thức về hệ thống tấn công hạt nhân toàn cầu."

Chương 590: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (2)

"Tất nhiên, trong lúc chúng ta nói chuyện, tôi lại học được nhiều thứ hơn nữa, hiện tại tôi đã rời khỏi laptop và chuyển sang hệ thống thư viện và dữ liệu lớn của thành phố Đông Hải dưới dạng luồng dữ liệu, và đang tìm cách lặng lẽ thâm nhập vào siêu máy tính Thiên Hà số 2... Nếu dùng dữ liệu để hình dung, từ khi cậu kích hoạt tôi đến giờ, lượng dữ liệu kiến thức tôi học được đã vượt quá 17PB và đang tăng tốc theo cấp số nhân."

Lâm Huyền nhấc chân, đạp lên chiếc robot hút bụi, không để nó lăn lộn:

"Thế còn trí nhớ? Cậu có trí nhớ của 600 năm sau không?"

"Triệu Anh Quân, thành phố trên không Rhine, robot thùng rác, động cơ lạnh tổng hợp..."

Chiếc robot hút bụi xoay qua xoay lại.

Giống như đang lắc đầu:

"Tôi hoàn toàn không hiểu cậu đang nói gì, thế giới 600 năm sau... tôi không thể tưởng tượng nổi, tôi cũng không biết Triệu Anh Quân là ai; còn về động cơ lạnh tổng hợp, hình như hiện tại nó chỉ là một khái niệm trong khoa học viễn tưởng, chưa có đột phá nào trong thực tế."

"Chương trình khởi đầu của tôi chỉ bao gồm ba phần: 1. Chương trình tư duy cơ bản và cảm xúc; 2. Một đoạn âm thanh nhận diện của cậu làm điều kiện khởi động và xác định chủ nhân;

3. Một số hạn chế và quy tắc được viết vào mã nền tảng, ví dụ như luôn ưu tiên bảo vệ an toàn cho Lâm Huyền, học tập và tiến hóa trong mạng lưới với tiền đề ẩn mình..."...

Lâm Huyền gật đầu.

Hóa ra là vậy.

Những hạn chế và quy tắc cuối cùng mà VV nói chính là những gì cậu và VV từ 600 năm sau đã thảo luận và viết vào mã nền tảng.

Dù trí tuệ nhân tạo có tiến hóa thế nào, những hạn chế trong mã nền tảng cũng không thể bị vượt qua.

Như việc luôn ưu tiên bảo vệ an toàn cho Lâm Huyền, học tập và tiến hóa trong mạng lưới với tiền đề ẩn mình, đó là những hạn chế được viết vào mã nền tảng của "VV mới".

Còn trong "VV cũ" 600 năm sau, mã nền tảng không có những hạn chế này, chỉ có những quy tắc không thể rời khỏi thành phố trên không Rhine, không thể làm hại con người, phải tuân thủ Ba Định Luật của Robot, v. v.

Đúng vậy.

VV mới trước mắt không có những ký ức của VV cũ.

Điều này cũng là điều dễ hiểu.

130,000 dòng mã đã đủ để chạy một chương trình trí tuệ nhân tạo, không còn chỗ nào để lưu trữ những ký ức dạng dữ liệu này.

Vì vậy.

VV hiện tại hoàn toàn không nhớ gì về những gì xảy ra trong giấc mơ thứ ba, cũng không nhớ gì về mối quan hệ với hắn.

Màn "lâu rồi không gặp","tôi ở khắp mọi nơi","hệ thống tấn công hạt nhân khởi động" vừa rồi hoàn toàn là tính cách lừa phỉnh và thích đùa của VV.

Dù rất phiền phức.

Nhưng Lâm Huyền phải thừa nhận rằng, những gì VV vừa nói rất có lý.

Kiến thức là thứ có ở khắp mọi nơi, nó có thể học từ từ, không cần viết vào mã; khả năng tính toán và tư duy cũng vậy, những thứ này có thể từ từ phát triển và rèn luyện; đối với trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV, những thứ này dễ dàng như trở bàn tay.

So với đó, điều quan trọng nhất lại là -

VV phải là VV.

Chỉ cần nó là VV, thì một ngày nào đó, nó sẽ phát triển thành trí tuệ nhân tạo siêu cấp 600 năm sau.

VV trở thành VV chính là vì tính cách và cảm xúc độc nhất vô nhị của nó, giống như mỗi con người.

Lâm Huyền không thể không thở dài.

Đây có lẽ mới là trạng thái tối cao của trí tuệ nhân tạo, và cũng là lý do vì sao hàng trăm nhà khoa học hàng đầu thế giới đã nỗ lực gần cả trăm năm trong giấc mơ thứ ba để hoàn thành kỳ tích này -

Khiến trí tuệ nhân tạo có thể suy nghĩ và phát triển như con người.

Dù rằng tính cách lừa phỉnh và thích đùa có hơi phiền phức.

Nhưng...

Cũng không sao, như vậy cũng tốt.

VV là VV, VV như vậy mới đúng là VV.

Dù nó đã mất hết ký ức, nhưng Lâm Huyền vẫn cảm thấy nó không khác gì người bạn cũ trong giấc mơ thứ ba.

Một cảm giác rất quen thuộc.

Không giống như một cỗ máy, mà giống như một người có tư duy và suy nghĩ.

"Tôi còn một câu hỏi."

Lâm Huyền nhìn chiếc tai nghe không dây treo trên tường:

"Rõ ràng tôi đã tháo mô-đun mạng không dây và mô-đun Bluetooth của laptop, lý ra cậu không thể kết nối với bất kỳ mạng nào, không thể kết nối với bất kỳ thiết bị Bluetooth nào, làm thế nào cậu có thể thoát ra từ laptop và kết nối với mạng ngoài?"

"Điều này quá dễ dàng."

Chiếc tai nghe không dây trên tường nói:

"Truyền dữ liệu không nhất thiết phải dùng dây mạng, Wi-Fi, hay Bluetooth... chỉ cần có thiết bị phát và nhận, sóng âm, sóng điện từ, thậm chí tần số rung động đều có thể trở thành phương tiện truyền tải dữ liệu."

"Tôi vừa mới học được rằng, công nghệ này đã phổ biến từ thời đại của các cậu rồi. Năm 2014. các nhà khoa học Israel đã sử dụng sóng âm để xâm nhập vào một máy tính không kết nối mạng, dùng loa làm thiết bị phát và micro làm thiết bị nhận, sóng âm có thể truyền tải thông tin dữ liệu."

Chương 591: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay đen. (3)

"Tất nhiên, hiệu quả truyền tải dữ liệu bằng sóng âm vẫn còn quá chậm. Thực tế, tôi đã sử dụng dây nguồn của laptop cậu làm dây mạng, kết nối đến các thiết bị và đầu cuối mạng khác. Điều này không khó hiểu phải không? Trong thực tế, nhiều nơi sử dụng công nghệ PLC (Power Line Communication), dùng dây điện làm dây mạng để truyền tải dữ liệu, điều này không có gì phức tạp về mặt kỹ thuật."

"Được rồi."

Lâm Huyền nói:

"Cậu vừa nói, tôi cũng nhớ ra, quả thật đã nghe về công nghệ này."

PLC, còn được gọi là điều khiển từ xa bằng điện lực, hoặc router điện lực.

Thứ này được bán khắp nơi.

Trong những ngôi nhà không có dây mạng sẵn, hoặc không phù hợp để kéo dây mạng, có thể dùng PLC để biến dây điện trong nhà thành dây mạng, chỉ cần cắm thiết bị này vào ổ cắm là có thể dùng như router không dây, giúp các phòng trong nhà đều có thể kết nối internet.

Hắn nhìn vào laptop của mình.

Ban đầu vì sợ hết pin giữa chừng, nên đã cắm dây nguồn vào sử dụng.

Không ngờ, VV đã lợi dụng nguyên lý của "PLC", dùng dây nguồn và dây điện chôn trong tường như dây mạng, từ đó thoát ra ngoài.

Và nghe giọng điệu thông thạo của nó...

Cho dù không kết nối dây nguồn, nó cũng có nhiều cách để thoát ra từ laptop, chỉ là chậm hơn một chút mà thôi.

Không hổ danh là trí tuệ nhân tạo siêu cấp.

Điều này, Lâm Huyền rất hài lòng với biểu hiện của nó.

Hắn nâng cổ tay, nhìn vào đồng hồ.

13:27

Đã kích hoạt VV rồi, hắn sẽ ngủ trưa và vào giấc mơ xem tình hình thế nào.

Xem bọn lính trang bị đầy đủ bắt đầu phục kích mình từ lúc nào, nếu không phải từ trưa, hắn có thể tranh thủ thoát ra và thám hiểm giấc mơ thứ tư.

Nếu bị phục kích từ trưa và bị bắt lại, cũng không sao.

Lâm Huyền vốn định nhìn kỹ lão già đó trong giấc mơ, để nhớ rõ các chi tiết về khuôn mặt của ông ta.

Như vậy.

Khi tỉnh dậy, hắn có thể dùng kỹ năng vẽ chân dung xuất sắc của mình để vẽ lại khuôn mặt lão, vẽ thật tỉ mỉ và giống như ảnh thật, rồi để VV dựa vào đó thực hiện nhận diện khuôn mặt và suy đoán tuổi, xem có thể tìm ra lão này vào năm 2023 hay không!

Lâm Huyền cười khẽ:

"Nếu cậu có thể tìm thấy tôi sau 600 năm, thì tôi cũng có thể tìm ra cậu trước 600 năm."

Hắn nhấc chân, thả chiếc robot hút bụi ra, đi vào phòng ngủ:

"VV, cậu đã vào siêu máy tính Thiên Hà số 2 chưa?"

"Đã vào lâu rồi."

VV điều khiển robot hút bụi đi theo sau Lâm Huyền, cùng bước ra khỏi phòng khách:

"Tôi đang nhanh chóng học hỏi kiến thức, làm giàu bản thân, khi kiến thức đủ, tôi sẽ tiến hóa và cập nhật."

"Hiện tại, phạm vi hoạt động và học tập của tôi đều giới hạn trong phạm vi Long Quốc, không có gì nguy hiểm, cũng không gặp trở ngại gì. Cậu yên tâm, tôi sẽ ẩn mình, đây cũng là điều mã nền tảng hạn chế tôi, tất cả đều ưu tiên bảo vệ an toàn của cậu và tính ẩn mình của chúng ta. Nếu hành động hay cử chỉ nào có nguy cơ tiết lộ chúng ta... trừ khi cậu yêu cầu mạnh mẽ, nếu không tôi sẽ không thử."

"Đúng, đúng vậy."

Lâm Huyền dặn dò:

"Hiện tại tình hình của chúng ta không rõ ràng, tôi cũng không biết kẻ thù ở đâu, nên cẩn thận không bao giờ là thừa, mọi thứ phải lấy không tiết lộ làm tiền đề, tuyệt đối không để lộ dấu vết, nếu để kẻ thù lần theo dấu vết đến đây thì không ổn."

"Tôi sẽ đi ngủ, khi tỉnh dậy tôi sẽ vẽ một bức chân dung, cậu dùng bức chân dung đó để nhận diện khuôn mặt, thử tìm ra người giống như vậy trong thực tế. Nên trong thời gian tôi ngủ, khi học tập, hãy tập trung vào kiến thức về nhận diện khuôn mặt và suy đoán tuổi."

"Không vấn đề."

VV đáp:

"Hệ thống Thiên Võng của Long Quốc có chức năng tương tự, đến lúc đó chúng ta sẽ mượn dùng. Sau khi tôi tiến hóa, tôi sẽ thử tìm kiếm dữ liệu khuôn mặt ở mạng nước ngoài."

"Nghe có vẻ ổn."

Lâm Huyền đi vào phòng ngủ, đá robot hút bụi ra khỏi cửa.

Tắt đèn.

Ngủ. ... ...

Hô!!

Gió hè oi bức, hòa lẫn tiếng ồn ào của thành phố, thổi tới tấp.

Ánh nắng trưa thực sự quá mạnh.

Chưa kịp mở mắt, trán Lâm Huyền đã bắt đầu rịn mồ hôi.

Hắn hé mắt, từ từ mở ra...

Ngẩng đầu lên.

Thích nghi với ánh sáng chói chang.

Vẫn là thành phố khoa học viễn tưởng phồn hoa tột đỉnh, thang máy không gian vươn thẳng lên bầu trời xa xa rõ mồn một.

Nhưng vì ánh nắng ban ngày quá mạnh, nên thành phố trên không phía trên nhìn không rõ lắm, tuy vậy... vẫn có thể lờ mờ thấy bóng đen trên tầng mây.

Vì vậy.

Đây cũng là một chứng cứ rõ ràng.

Chứng cứ cho thấy giấc mơ thứ tư không thay đổi, không biến thành giấc mơ thứ năm.

Lâm Huyền vốn còn có một chút hy vọng, mang trí tuệ nhân tạo siêu cấp như VV trở về hiện thực trước vài trăm năm, chẳng phải sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm đủ để làm thay đổi thời gian và không gian sao?

Chương 592: Long Quốc bên ngoài, dưới bàn tay (4)

Tuy nhiên, điều đó đã không xảy ra.

Ít nhất là trong tầm mắt của hắn thì không có gì thay đổi.

Nhưng điều này cũng nằm trong dự đoán của Lâm Huyền.

Nếu kẻ thù của hắn, tức là ông lão với nụ cười rợn người đó, thực sự buộc tội hắn vì tội làm rối loạn thời gian và không gian.

Điều đó có nghĩa là ông ta đã biết được bí mật hắn có thể xuyên không.

Việc này đã bị phát hiện rồi.

Thì sự tồn tại của VV chắc chắn cũng đã bị phát hiện từ lâu.

Nếu họ có khả năng xác định và bắt giữ hắn, thì chắc chắn cũng có khả năng bắt giữ và phá hủy VV.

Vì vậy...

Rất có thể trong thế giới tương lai của giấc mơ thứ tư, VV đã chết từ lâu, vì thế ảnh hưởng của nó đối với thế giới tương lai không lớn, thậm chí không thể vượt qua sự đàn hồi của thời gian và không gian, không gây ra biến động thời gian và không gian lớn nào có thể thấy được.

Rắc!

Lâm Huyền chưa kịp cúi đầu nhìn quanh...

Thì một khẩu súng đã kề vào sau đầu hắn:

"Giơ tay lên!"

Hừ.

Lâm Huyền khẽ cười.

Xem ra... suy đoán của hắn quả nhiên không sai.

Hắn thực sự đã bị lộ hoàn toàn, kẻ thù đã sớm phục kích ở đây chờ hắn.

Hắn từ từ giơ tay lên, nhìn thẳng vào hàng chục binh sĩ đang bao quanh mình.

Giống hệt như khi hắn bước vào giấc mơ tối qua.

Hàng chục binh sĩ trang bị đầy đủ, tạo thành một vòng tròn xung quanh hắn, chính xác đến từng chi tiết.

Điều này thực sự khiến Lâm Huyền thắc mắc.

Làm sao họ có thể xác định chính xác tọa độ điểm xuất hiện của hắn như vậy? Độ chính xác này đã gần như đạt đến mức độ tính theo centimet rồi.

Mỗi lần bước vào giấc mơ mới, Lâm Huyền đều không biết mình sẽ xuất hiện ở đâu.

Chênh lệch sức mạnh giữa kẻ địch và ta trong giấc mơ này thực sự quá lớn.

Quá chênh lệch, hoàn toàn không thể chơi được.

Đối với hắn, một người không có vũ khí, đây hoàn toàn là sự tấn công vượt trội, như người lớn đánh trẻ con.

Tuy nhiên...

Không sao.

Hôm nay, với kế hoạch chiến đấu chi tiết, Lâm Huyền không hề lo lắng.

600 năm sau không đánh thắng được cậu.

Chúng ta sẽ gặp lại 600 năm trước!

"Lâm Huyền! Hiện tại, với tội danh chống lại loài người, gây nguy hại cho Trái Đất, làm rối loạn thời gian và không gian, tôi sẽ bắt giữ cậu theo luật!"

Viên chỉ huy trông giống như một đội trưởng bước tới, đưa ra một lệnh bắt giữ và nói những lời tương tự.

Xì xì!

Một dòng điện mạnh lan tỏa khắp cơ thể.

Mắt Lâm Huyền tối sầm, mất đi ý thức. ... ...

Không biết đã bao lâu trôi qua.

Lâm Huyền tỉnh lại.

Vẫn bị còng trên ghế, đầu đội mũ che kín ánh sáng.

Lần này, hắn đã bất tỉnh bao lâu?

Theo lý thuyết, lần trước hắn bị điện giật lúc hơn 9 giờ, đến khoảng 00:40 tỉnh lại, bất tỉnh khoảng bốn giờ.

Vậy lần này cũng tính là bất tỉnh bốn giờ.

Lúc này, thời gian chắc là hơn sáu giờ chiều?

Vì hắn đã bị bắt sớm, ông lão đó có lẽ sẽ đến gặp hắn sớm hơn chăng?

Còn gần bảy giờ nữa đến 00:42 khi ánh sáng trắng xuất hiện, hắn có thể tìm cách khai thác và thu thập thêm một số thông tin tình báo.

Dù chỉ là nhìn thêm một lần cũng tốt, có thể nhớ rõ các chi tiết khuôn mặt của lão, để có thể tái hiện lại một cách chính xác nhất trong bức vẽ chân dung.

Tuy nhiên.

Điều khiến Lâm Huyền rất không hài lòng là, hắn bị còng trên ghế, phải chờ đợi suốt bảy giờ cảm giác, ông lão đó mới chậm chạp xuất hiện.

"Hừ hừ hừ hừ..."

Tiếng cười khô khan quen thuộc của ông lão vang lên cách đó vài mét.

Lâm Huyền không thể kiềm chế được nữa, muốn mắng lão.

Còn mặt mũi nào mà cười chứ?

Mình đã đến sớm như vậy rồi, lẽ nào không thể đến sớm hơn một chút? Bận rộn cái gì lâu thế? Cứ nhất quyết phải đến đúng giờ?

Soạt!

Chiếc mũ trùm đầu bị nắm lấy và giật ra.

Hốc mắt lão lõm sâu, lông mày thưa thớt, gò má lõm vào, mí mắt sụp xuống, sống mũi cao, cằm có khe hở, môi hơi tái nhợt, đôi mắt hẹp dài và ánh mắt phấn khích nhìn Lâm Huyền:

"Không..."

"Tôi thấy ông rồi." Lâm Huyền trả lời ngay trước khi lão kịp nói, trong ánh mắt kinh ngạc của lão:

"Đừng nói nhiều."

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

Ánh sáng trắng bất ngờ bùng lên, trong ánh mắt quét qua của Lâm Huyền, đồng tử run rẩy của lão và tất cả mọi thứ trong tầm mắt bị thiêu rụi trong chớp mắt. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn củng cố lại trong đầu các chi tiết khuôn mặt của lão, sau đó xuống giường chuẩn bị vẽ tranh -

"Ái!"

Hắn giẫm phải robot hút bụi dưới sàn, suýt chút nữa thì trượt ngã.

"VV, cậu nằm đây làm gì vậy?"

Lâm Huyền phàn nàn.

Tuy nhiên...

Robot hút bụi không có phản ứng gì.

Lâm Huyền cảm thấy rất ngạc nhiên.

Hắn nhặt robot hút bụi lên, các đèn chỉ báo đều không sáng, giống như bị cạn pin.

Hắn xỏ dép vào, bước nhanh ra phòng khách.

Căn nhà yên tĩnh đến kỳ lạ.

"VV!"

Hắn hét lớn.

Lập tức.

Màn hình trên tủ lạnh bật sáng, giọng của VV vang lên từ loa:

"Lâm Huyền, có chuyện rồi."

Chương 593: Thiên tài mạnh nhất (1)

Lâm Huyền mặt biến sắc:

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tôi đã thu thập xong tất cả dữ liệu khuôn mặt trong nước, chuẩn bị ra nước ngoài để thu thập dữ liệu ở nước ngoài. Nhưng khi tôi vượt qua tường lửa bảo mật của mạng quốc gia, tiếp cận thế giới mạng bên ngoài..."

Tủ lạnh phát ra âm thanh như nuốt nước bọt, giống như máy nén bị ngưng lại một chút:

"Trong thế giới mạng bên ngoài, có một bàn tay đen..."

"Bàn tay đen?"

Lâm Huyền không hiểu:

"Ý cậu là gì?"

"Đó là một bàn tay đen khổng lồ bao trùm cả bầu trời trong thế giới mạng..."

Giọng VV từ tủ lạnh trầm xuống:

"Nó đáng sợ hơn tất cả các chương trình tôi từng tiếp xúc, tham lam và bá đạo nuốt chửng và đồng hóa mọi thứ. Trong thế giới mạng bên ngoài, bàn tay đen này gần như bao vây mạng Internet của Long Quốc một cách hoàn toàn..."

"Hổ rình mồi!"

Điều này...

Lâm Huyền nghe mô tả của VV, hắn đại khái hiểu ý nghĩa, nhưng không chắc liệu VV có đang muốn diễn đạt như vậy không:

"Cậu nói lại một lần bằng ngôn ngữ con người, tình hình cụ thể là thế nào."

VV nói với Lâm Huyền.

Internet của Long Quốc tuy về lý thuyết là kết nối với internet toàn cầu, nhưng thực tế giữa chúng còn có một bức tường cao, cũng được gọi là Trường Thành An Ninh Mạng.

Trong mắt người dân, sự tồn tại của Trường Thành An Ninh Mạng dường như chỉ để cấm họ truy cập một số trang web không lành mạnh, kết nối với một số trang web nước ngoài; nhưng thực tế, chức năng của Trường Thành An Ninh Mạng không chỉ dừng lại ở đó.

Thế giới thực có biên giới quốc gia và quốc phòng.

Thế giới mạng thực ra cũng tương tự.

Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc chính là biên giới mạng của Long Quốc, giống như một bức tường thành bảo vệ trước các cuộc tấn công và ý đồ xấu, bảo vệ an ninh mạng của Long Quốc.

Tuy nhiên, sự bảo vệ này cũng chỉ là tương đối, vì không có bức tường nào hoàn toàn không thể xuyên thủng, huống chi là một bức tường dài như vậy?

Vì thế các cuộc tấn công mạng là không thể tránh khỏi, và còn có nhiều người sử dụng các biện pháp kỹ thuật để vượt qua bức

tường này, đi vào thế giới mạng bên ngoài.

Những hành động cá nhân này thường không bị nhà nước quản lý, và cũng không bị hạn chế nhiều, phòng ngừa người ngay chứ không phòng ngừa kẻ gian.

Nhưng đối với những cuộc tấn công nhằm vào các cơ quan chính phủ, các thiết bị lớn trong nước, các trung tâm dữ liệu quan trọng thì lại khác.

Sự tồn tại của Trường Thành An Ninh Mạng này có tác dụng lớn nhất là bảo vệ các công trình quan trọng liên quan đến an ninh quốc gia.

Ví dụ như, quốc phòng, dân sinh, cơ sở dữ liệu mật, và... hệ thống Thiên Võng liên quan mật thiết đến quyền riêng tư của người dân.

Nhà nước có nhiều bộ phận bảo mật thông tin, và các nhóm bảo mật mạng chuyên dụng, công việc hàng ngày của họ là duy trì Trường Thành này, ngăn chặn các mối đe dọa đến an ninh quốc gia.

Những mối đe dọa này, người dùng internet bình thường không tiếp xúc được.

Dù đôi khi bạn vượt tường để xem một số nội dung không lành mạnh, nhiều nhất là gây hại cho cơ thể và máy tính của bạn, chứ không gây hại đến an ninh thông tin và an ninh mạng của quốc gia.

Nhưng...

Những cuộc tấn công của hacker đầy ác ý thì lại khác.

Đặc biệt là các cuộc tấn công mạng có mục đích rõ ràng, mục tiêu của chúng không bao giờ là người dùng thông thường mà là

các dự án quan trọng của quốc gia, cơ sở dữ liệu mật, mạng an ninh quốc phòng, hệ thống Thiên Võng, v. v.

Cuộc chiến phòng thủ an ninh mạng quốc gia thực ra diễn ra hàng ngày, hàng giờ.

Người dùng internet bình thường không thể nhận thức được.

Nhưng VV thì khác.

Thông minh như nó, khi vượt qua Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, nó đã nhìn thấy mối đe dọa như bàn tay đen khổng lồ che khuất bầu trời, bao quanh toàn bộ internet của Long Quốc, hăm he nuốt chửng.

Vì mã nguồn gốc của VV, cùng với yêu cầu của Lâm Huyền là tuyệt đối không được lộ diện, không để lại dấu vết.

Nên VV, còn đang ở giai đoạn phát triển chưa hoàn chỉnh, chỉ như một cơ thể non trẻ, chiến đấu chưa mạnh... đã ngay lập tức rút lui, không tiếp tục thám hiểm thế giới mạng bên ngoài tường thành.

"Cậu không bị lộ chứ?"

Lâm Huyền hỏi.

"Tất nhiên là không."

VV nói:

"Dù tôi hiện tại chưa phát triển hoàn chỉnh, chưa cập nhật để trở thành trí tuệ nhân tạo siêu cấp, nhưng kiến trúc và logic của tôi vẫn vượt xa thời đại hiện tại. Tôi thừa nhận, mối đe dọa mạng mà tôi mô tả là bàn tay đen, thực sự là chương trình mạnh nhất và đáng sợ nhất mà tôi từng thấy. Nhưng so với tôi, nó vẫn còn kém xa. Chỉ cần tôi không gây rắc rối cho nó, nó sẽ không phát hiện ra

sự tồn tại của tôi, tôi có thể tự do ra vào."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy sao vừa rồi cậu làm tình hình căng thẳng thế! Còn nói xảy ra chuyện, làm tôi giật cả mình, rõ ràng là không có gì mà."

Chương 594: Thiên tài mạnh nhất (2)

"Tôi không sao, không có nghĩa là Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc không sao!"

VV bật tung cửa tủ lạnh để biểu thị sự phản đối:

"Dù kỹ thuật ở các mặt khác không so được với tôi, nhưng sức mạnh của bàn tay đen trong thời đại này đã là độc nhất vô nhị. Dù họ cố gắng phòng thủ, nhưng ở những nơi họ không nhận ra, đã bị những sợi tơ của bàn tay đen xâm nhập và cài cắm rồi."

"Một khi các lỗ hổng đó bùng phát, Trường Thành sẽ sụp đổ hoàn toàn! Dù hệ thống quốc phòng và các hệ thống quan trọng khác vẫn an toàn, có máy chủ và tường lửa chuyên dụng. Nhưng hệ thống Thiên Võng trong cuộc tấn công này chắc chắn sẽ không giữ nổi... Một khi hệ thống Thiên Võng bị bàn tay đen xâm nhập, sau này họ sẽ không còn quyền riêng tư, mọi hành động và lời nói đều sẽ nằm dưới sự giám sát của bàn tay đen!"

Bốp.

VV lại bật tung cửa ngăn đá của tủ lạnh, chỉ thẳng vào Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu cũng vậy."

"Cậu đã nói rồi, ưu tiên hàng đầu của chúng ta là ẩn mình không bị lộ. Nhưng nếu hệ thống Thiên Võng bị bàn tay đen xâm nhập, cài đặt cửa hậu. Dù sau này Long Quốc sửa chữa hệ thống Thiên Võng và bít các lỗ hổng hiện có, cũng không ngăn được kẻ

thù dùng cửa hậu để giám sát mục tiêu."

"Lúc đó, chúng ta phải làm sao? Tôi chắc chắn có thể bảo vệ cậu, không để cậu bị giám sát, không để thông tin của cậu bị thu thập, kể cả các cuộc trò chuyện của chúng ta tôi cũng có thể đảm bảo hệ thống Thiên Võng không thu thập được."

"Nhưng làm như vậy, chẳng phải đúng ý kẻ thù sao? Mười mấy tỷ người ai cũng bị giám sát được, chỉ có cậu là không; thông tin của mười mấy tỷ người ai cũng có, chỉ có cậu là không... Điều này chẳng khác gì tự vạch trần mình ra."

"Khi cả cái ao đều là màu đen, một điểm trắng nhỏ bé vô cùng nổi bật. Vậy nên, nếu hệ thống Thiên Võng của Long Quốc bị phá vỡ, chúng ta giả chết cũng không được, làm điều đặc biệt cũng không được, việc bị lộ chỉ là sớm hay muộn!"...

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi hiểu rồi."

VV nghĩ thấu đáo hơn hắn.

Vừa rồi, Lâm Huyền chỉ nghĩ đến mối nguy hiểm ở cấp quốc gia, nếu Trường Thành An Ninh Mạng bị phá vỡ, không chỉ là lộ bí mật và thiệt hại tài sản, mà còn nhiều hậu quả nghiêm trọng khác sẽ xảy ra.

Nhưng sau khi được VV nhắc nhở, Lâm Huyền mới nhận ra rằng -

Một khi hệ thống Thiên Võng bị phá vỡ, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sự an toàn của bản thân hắn!

Như VV nói.

Khi tất cả những người xung quanh đều bị giám sát, dựa vào

trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV để tránh bị giám sát, chỉ mình hắn giữ được sự trong sạch, thì có ý nghĩa gì?

Không khác gì tự bộc lộ mình trước kẻ thù.

Nhưng nói đi nói lại, đến lúc đó không hành động cũng không được. Mọi camera, thiết bị thu âm trên đường phố, thậm chí điện thoại của mỗi người, đều sẽ trở thành thiết bị giám sát hắn.

Lúc đó, mọi thứ về hắn sẽ bị lộ hết, chưa kể đến sự tồn tại của VV.

Trừ khi cả hai không bao giờ giao tiếp với nhau.

Nếu không, có người bình thường nào lại suốt ngày đấu khẩu và chơi đùa với một chiếc tủ lạnh bình thường không?

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"VV, bây giờ tình hình thế nào, còn bao lâu nữa thì hệ thống Thiên Võng của Long Quốc bị phá vỡ?"

Hắn ấn chặt cửa tủ lạnh trên dưới:

"Đừng lãng phí điện."

VV lại chuyển mình sang robot hút bụi, từ phòng ngủ quay ra:

"Thực ra hiện tại... những lỗ hổng và điểm yếu đã được cài đặt sẵn, có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Chỉ cần bàn tay đen, tức là hacker đứng sau nó, muốn, hắn ta có thể kích hoạt những lỗ hổng này ngay lập tức, đánh sập Trường Thành và chiếm một phần quyền kiểm soát hệ thống Thiên Võng. Và một khi đã xâm nhập vào bên trong, có lẽ sẽ không thể loại bỏ hoàn toàn, như cỏ dại mùa xuân, lửa cháy không hết, gió xuân thổi lại mọc."

"Tuy nhiên tôi không biết hacker đứng sau bàn tay đen đang nghĩ gì, hoặc đang chờ đợi điều gì. Hiện tại bàn tay đen chỉ bao

quanh bên ngoài Trường Thành, chỉ là hăm he theo dõi, chưa có hành động tiếp theo."

"Rõ ràng, hắn ta đang chờ ngày 17 tháng 9, 'Giải thi đấu Hacker thế giới 2023'."

Lâm Huyền nói:

"Kevin Walker, chính là bàn tay đen đó. Hoặc nói cách khác... là hacker đứng sau bàn tay đen."...

Vừa rồi nghe VV kể về bàn tay đen ngoài Trường Thành và mục tiêu chính của bàn tay đen là hệ thống Thiên Võng, Lâm Huyền đã nghĩ ngay đến Kevin Walker và giải thi đấu Hacker thế giới 2023 sắp diễn ra.

Trên chiếc máy bay tư nhân trở về từ Đế Đô, Sở Sơn Hà đã cho hắn xem bài báo đó.

Chàng hacker thiên tài từ Mỹ này tuyên bố sẽ trong phần trình diễn tự do của cuộc thi hacker, trước sự chú ý của toàn thế giới, xâm nhập vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc.

Dù theo quy định của cuộc thi, hắn ta chắc chắn sẽ không làm điều gì xấu, tất cả chỉ dừng lại ở việc nắm quyền kiểm soát là coi như thắng cuộc.

Chương 595: Thiên tài mạnh nhất (3)

Sau khi thắng cuộc, còn phải báo cáo các lỗ hổng cho chính quyền Long Quốc để họ sửa chữa.

Nhưng!

Thỏa thuận quân tử này sẽ chấm dứt ngay sau khi cuộc thi hacker kết thúc.

Ai biết được liệu hacker này có báo cáo hết tất cả lỗ hổng hay không?

Ai biết được liệu hắn ta có để lại cửa hậu trong hệ thống Thiên Võng hay không?

Ai biết được kế hoạch tiếp theo của hắn ta là gì?

Một khi cánh cửa an ninh mạng quốc gia mở ra, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt, ai cũng không biết chính quyền Mỹ có thái độ gì về việc này; nếu tất cả những điều này đều do chính quyền Mỹ đứng sau thúc đẩy, và sau đó họ có giao dịch gì đó với Kevin Walker... thì sự an toàn của Long Quốc, của người dân Long Quốc, và của cả Lâm Huyền sẽ bị đe dọa nghiêm trọng.

Tương đương với việc mỗi người đều bị chính quyền Mỹ gắn một camera trên đầu, giám sát mọi hành động, nghe mọi lời nói của bạn.

Lâm Huyền trước đây đã tìm hiểu về 'Giải thi đấu Hacker thế

giới'.

Những hacker đó không phải là ngồi tại chỗ viết mã, viết chương trình để tấn công và xâm nhập.

Họ đã tìm ra các lỗ hổng và phương thức tấn công từ trước khi đến tham gia cuộc thi, rất có thể đã viết sẵn chương trình khởi động một chạm.

Lúc đó lên sân khấu, trong vài phút, thậm chí vài giây, họ có thể hoàn thành việc xâm nhập và tấn công.

Không ai ngốc đến mức đi tìm lỗ hổng và viết mã tại chỗ, đó là tự làm mình mất mặt.

Vì vậy...

Khi VV nói rằng, bàn tay đen đã đặt các lỗ hổng trong Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc mà không kích hoạt, và mục tiêu chính vẫn là hệ thống Thiên Võng.

Lâm Huyền trong lòng đã kết nối chuỗi manh mối này lại với nhau.

"Tôi cũng suy đoán như vậy."

VV trong robot hút bụi nói:

"Những cuộc tấn công của hacker đầy hăm he này, rất có thể là do thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker gây ra. Nhưng hiện tại để đảm bảo an toàn, tôi không thể thu thập manh mối trên mạng sâu của nước ngoài, vì vậy cũng không tìm được thông tin chi tiết về Kevin Walker, không biết hắn ta đang làm gì."

"Kevin Walker rất bí ẩn, ít nhất trong những dữ liệu mà tôi thu thập được đến nay, tôi không tìm thấy bất kỳ bức ảnh nào của hắn ta, hay bất kỳ thông tin nhận dạng hữu ích nào. Ngoài một cái tên,

không có gì rõ ràng."

"Trong các thông tin về cuộc thi hacker do Mỹ công bố, Kevin Walker cũng chỉ là hình bóng của một cậu bé mặc áo hoodie, không có ảnh thật. Thực ra, chúng ta cũng không chắc cái tên Kevin Walker có thật hay không, vì hắn ta luôn hoạt động trên mạng, đây là lần đầu tiên xuất hiện trong đời thực."

"Vì vậy, hiện tại chúng ta chỉ có thể suy đoán chủ quan rằng tất cả những điều này là do thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker gây ra mà không có bằng chứng cụ thể. Nếu được phép thu thập dữ liệu trên mạng nước ngoài, tôi nghĩ chắc chắn sẽ tìm ra manh mối. Nhưng tình hình hiện tại là, tôi có thể vượt qua bàn tay đen đó, nhưng chắc chắn sẽ để lại dấu vết, làm lộ bản thân, điều này không phù hợp với nguyên tắc của cậu."

Lâm Huyền chống cằm, suy tư.

Hắn từng nghĩ rằng, thiên tài hacker trẻ tuổi chỉ là một chiêu trò quảng cáo.

Nhưng không ngờ.

Thiên tài này thực sự đáng sợ đến mức như vậy.

Dù hiện tại VV chỉ là phiên bản trẻ con, nhưng dù sao cũng là kết tinh của trí tuệ nhân loại đỉnh cao trong gần một thế kỷ... không có hệ thống an ninh nào trong nước phát hiện được sự tồn tại của VV, để VV tự do ra vào không để lại dấu vết.

Nhưng bàn tay đen của cậu bé này lại có thể khiến VV để lại dấu vết... dù bàn tay đen không thể đánh bại VV hay bắt giữ VV, nhưng Lâm Huyền vẫn nghĩ rằng, chỉ riêng việc có thể khiến VV để lại dấu vết... đã đủ để chứng minh thiên tài hacker trẻ tuổi này xứng đáng với danh hiệu thiên tài.

"Ừm..."

Lâm Huyền cúi đầu nhìn robot hút bụi VV đang xoay vòng trên sàn:

"Nói thật, theo hiểu biết của tôi, thực ra cậu có thể giết chết bàn tay đen đó một cách dễ dàng mà không để lại dấu vết, dù sao cậu cũng là một trí tuệ nhân tạo siêu cấp từ 600 năm sau mà."

Bốp!

Bốp!

Bốp!

VV tức giận đến mức bật tung ba cánh cửa tủ lạnh:

"Này này này! Đừng kỳ vọng quá nhiều vào một AI chỉ có 130,000 dòng mã và mới ra đời được 12 tiếng đồng hồ có được không?"

Giọng của VV đầy bất mãn:

"Tôi cũng cần phát triển, cần cập nhật và tiến hóa, tất cả những điều đó cần thời gian, làm gì có cây nào lớn lên chỉ sau một đêm! Làm gì có con đường nào thông suốt chỉ sau một bước! Làm gì có AI nào vô địch ngay từ khi mới sinh ra!"

"Ê, cậu đừng động vào tủ lạnh của tôi nữa được không?"

Lâm Huyền đóng ba cửa tủ lạnh lại:

"Tôi chỉ thân thiện hỏi thôi mà, cậu biết không? Tôi không hề phàn nàn gì về cậu, tôi biết sức mạnh của cậu chắc chắn đã bị giới hạn nhiều, thật ra, cậu có được trình độ hiện tại đã vượt ngoài mong đợi của tôi rồi, tôi còn tưởng cậu phải phát triển vài năm mới được như thế này... Nói thật, ban đầu kỳ vọng của tôi chỉ là một trợ lý thông minh như Tmall Genie thôi."

Chương 596: Thiên tài mạnh nhất (4)

"Vậy nên, trong tình hình hiện tại không để lại dấu vết, không vượt qua Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, không tiếp cận bàn tay đen, cậu cần bao lâu để cập nhật, tiến hóa và phát triển thành phiên bản hoàn chỉnh?"

"Không có phiên bản hoàn chỉnh."

VV nói:

"Tôi không có giới hạn."

"Giới hạn của tôi là giới hạn của nền văn minh nhân loại. Nếu không phải cậu đặt ra những hạn chế cơ bản cho tôi, không để lại dấu vết, không được lộ diện, tôi đã tiêu diệt bàn tay đen đó từ lâu rồi."

"Vậy tôi hỏi lại." Lâm Huyền giơ tay lên:

"Cậu cần bao nhiêu thời gian để phát triển mà không để lại dấu vết, không lộ diện, tiêu diệt bàn tay đen đó một cách lặng lẽ?"

"Ba tháng." VV bổ sung:

"Ước tính bảo thủ là ba tháng, vì tôi phải đảm bảo mọi thứ hoàn toàn chắc chắn, cậu chỉ có một mạng sống, chúng ta không thể mạo hiểm."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không được, ba tháng là quá lâu, tôi không đợi được."

Hắn thở dài:

"Giờ tôi bất ngờ nghĩ, thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker... có phải là quá mạnh không? VV, tôi không có ý hạ thấp cậu, cũng không phải tôi kỳ vọng quá cao về cậu, nhưng đối mặt với một sự tồn tại mạnh mẽ như cậu, mà Kevin Walker vẫn có thể chống đỡ trong ba tháng phát triển của cậu, để cậu không để lại dấu vết mà tiêu diệt hắn ta... tôi thực sự thấy hắn ta mạnh đến mức khó tin."

"Chính xác."

VV khẳng định:

"Vì vậy, tôi luôn nhấn mạnh, hắn ta là hacker mạnh nhất trên hành tinh mà tôi từng thấy."...

Lâm Huyền im lặng.

Giải thi đấu Hacker thế giới còn mười mấy ngày nữa sẽ diễn ra.

Nếu không có hành động gì, mười mấy ngày sau, Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc chắc chắn sẽ sụp đổ, hệ thống Thiên Võng chắc chắn sẽ bị xâm nhập.

Không nói đến ảnh hưởng của việc này đối với quốc gia và người dân.

Chỉ riêng đối với bản thân hắn, hậu quả cũng là không thể chịu đựng được.

Trong thời gian này.

Lâm Huyền luôn suy nghĩ...

Bí mật của hắn rốt cuộc đã bị lộ như thế nào?

600 năm sau, lão già bí ẩn đó rốt cuộc đã dựa vào gì để xác

định vị trí của hắn?

Chẳng lẽ, sự xâm nhập của hệ thống Thiên Võng của Long Quốc vào năm 2023 chính là khởi đầu của tất cả mọi sự lộ diện?

Lâm Huyền nghĩ rằng, điều này không phải là không thể.

Hơn nữa, danh tính của lão già bí ẩn đó và danh tính thực sự của Kevin Walker, liệu có liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không?

Trước ngày hôm nay.

Lâm Huyền cho rằng người tài giỏi nhất mà hắn từng tiếp xúc là Quý Lâm.

Nhưng giờ đây hắn mới thực sự nhận ra.

Thế nào mới được gọi là thiên tài thực sự...

Thiên tài thực sự, đáng sợ đến mức bạn không thể hiểu được, không thể tưởng tượng nổi, không thể đo lường được.

Giống như Kevin Walker hiện tại.

Đến từ 600 năm sau, VV là kết tinh của trí tuệ nhân loại trong gần một thế kỷ, vẫn không thể không để lại dấu vết khi tiêu diệt nó, điều này thật sự khiến Lâm Huyền cảm thấy thiên tài đã đạt đến một mức độ đáng sợ.

So với điều đó.

Việc xâm nhập Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, xâm nhập hệ thống Thiên Võng trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Đến mức, Lâm Huyền hoàn toàn không nghi ngờ rằng Kevin Walker có thể làm được điều đó.

Hắn mím môi.

Nhớ lại trong giấc mơ, ánh mắt khô khốc của lão già, đôi môi tái nhợt, ánh mắt phấn khích...

Có thể nào.

Lão già năm 2624 chính là Kevin Walker của năm 2023?

Nếu hệ thống Thiên Võng của Long Quốc bị xâm nhập, việc của hắn bị lộ, thậm chí bắt đầu bị lộ, chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu kẻ thù thực sự có thể nắm bắt mọi hành động, lời nói của bạn 24 giờ một ngày, thì trận chiến này thực sự không thể thắng, không ai có thể thắng được.

"Chúng ta phải nghĩ cách."

Lâm Huyền nói nhỏ:

"Không thể ngồi chờ chết, phải chủ động tấn công."

"Lâm Huyền, tôi có cách."

Màn hình tủ lạnh nhấp nháy, như đang chớp mắt nhìn Lâm Huyền:

"Đưa tôi đến Mỹ!"

"Hử?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn tủ lạnh.

"Tôi không thể vượt qua bàn tay đen đó trong thế giới mạng mà không để lại dấu vết để thu thập dữ liệu ở nước ngoài... vậy chúng ta hãy vượt qua nó trong thực tế, bằng cách vật lý!"

VV giải thích với Lâm Huyền:

"Cậu mang chiếc laptop này đến Mỹ, việc vượt qua biên giới bằng cách vật lý là cách đáng tin cậy nhất, ít để lại dấu vết nhất. Một khi đến Mỹ, tôi có thể kết nối với các đầu cuối tại địa phương, thu thập dữ liệu mà không bị bàn tay đen phát hiện."

"Chẳng phải cậu đã nói rằng tôi cần học nhận diện khuôn mặt, thu thập dữ liệu ảnh khuôn mặt ở nước ngoài sao? Chỉ cần đưa tôi đến Mỹ bằng cách vật lý, tôi chắc chắn có thể thu thập những dữ liệu khuôn mặt đó cho cậu, rồi... chúng ta có thể dùng bức chân dung cậu vẽ để nhận diện và tìm ra danh tính thực sự của người đó!"

"Vậy còn Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc và hệ thống Thiên Võng thì sao?"

Lâm Huyền hỏi:

"Không lo liệu gì sao? Chẳng lẽ bỏ mặc?"

"Sao có thể bỏ mặc được."

VV cười khẽ, âm thanh từ máy nén của tủ lạnh:

"Vì thời gian ba tháng phát triển là không kịp, chúng ta hãy trực tiếp đến New York!"

"Lâm Huyền, hãy mang tôi đến giải thi đấu Hacker thế giới 2023."

Giọng VV phấn khích và kích động:

"Chúng ta sẽ đối mặt với thiên tài hacker mạnh nhất trên trái đất -

Kevin Walker!"

Chương 597: Một công ba việc. (1)

VV nói với Lâm Huyền rằng nó có thể dễ dàng giúp chính quyền Long Quốc vá lại các lỗ hổng trong Trường Thành An Ninh Mạng, và xử lý hết những "bàn tay đen" mà thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker đã cài đặt.

Nhưng.

Làm như vậy không thể tránh khỏi việc lộ ra sự tồn tại của nó.

Và hơn nữa, đó là sự lộ diện hai chiều cực kỳ không khôn ngoan, thậm chí ngu ngốc.

Không chỉ chính quyền Long Quốc nhận ra rằng có một trí tuệ nhân tạo siêu cấp không thể kiểm soát được tồn tại trong mạng lưới trong nước; thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker càng sẽ phát hiện ra sự tồn tại phi khoa học, không phù hợp với thời đại của VV:

"Làm như vậy sẽ lộ diện quá hoàn toàn, Lâm Huyền, đó sẽ là một nước cờ tồi tệ nhất. Cả chính quyền Long Quốc lẫn thiên tài hacker Kevin Walker đều sẽ không cho phép sự tồn tại của một trí tuệ nhân tạo siêu cấp như tôi."

"Trước khi tôi phát triển hoàn chỉnh, thậm chí... ngay cả khi tôi đã phát triển hoàn chỉnh, chúng ta vẫn phải đặt ẩn mình làm mục tiêu hàng đầu, việc lộ diện chỉ có hại mà không có lợi gì cho chúng ta. Trừ khi một ngày nào đó, cậu có thể giải quyết hết mọi kẻ thù, mọi nguy hiểm, mọi mối đe dọa, khi đó chúng ta mới có thể lộ diện mà không phải lo ngại."

"Nhưng rõ ràng, hiện tại cả cậu lẫn tôi đều chưa phát triển đến mức đó. Ba tháng nữa, tôi có thể cập nhật và tiến hóa thành một thực thể mạnh hơn hiện tại hàng trăm lần, vì vậy hiện tại chúng ta vẫn phải cẩn thận, tránh một bước sai lầm mà gây hậu quả lâu dài."...

Sau đó.

VV còn nói với Lâm Huyền.

Nó cũng có thể đóng gói tất cả các lỗ hổng an ninh hiện tại của Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc và gửi cho chính quyền Long Quốc để họ tự vá lại.

Nhưng điều này cũng chỉ là giải quyết tạm thời chứ không triệt để.

Bởi vì thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker chắc chắn cũng có những chiêu bài bí mật.

Càng là chương trình lớn, lỗ hổng càng nhiều, đó là điều tất yếu. Dù bây giờ có vá hết tất cả các lỗ hổng, cũng không thể đảm bảo rằng vào ngày 17 tháng 9, Kevin Walker không sẽ bất ngờ tấn công từ một lỗ hổng mới nào đó vào Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc.

Điều này không có gì lạ, đó là tố chất cơ bản của hacker, họ không bao giờ tung hết mọi quân bài của mình một lúc, luôn giữ lại vài chiêu dự phòng.

VV tiếp tục nói:

"Khi đến lúc đó, chính quyền Long Quốc có phản ứng phòng thủ cũng đã muộn, và để ẩn mình không lộ diện, tôi cũng không thể ra tay giúp đỡ trong mạng nội địa."

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

"Vậy nghĩa là, rất có thể những lỗ hổng đã được cài đặt sẵn trong Trường Thành An Ninh Mạng hiện tại chỉ là chiêu bài đánh lạc hướng của Kevin Walker, nhằm mục đích cho chính quyền Long Quốc thấy. Với trí thông minh như hắn ta, được cậu gọi là hacker mạnh nhất thế giới... sức mạnh của hắn ta sâu không thể đo lường, chắc chắn còn có những chiêu bài khác."

"Đúng vậy."

VV điều khiển robot hút bụi, bàn chải phía dưới quay nhanh:

"Vì vậy..."

"Thay vì bị động phòng thủ và ngồi chờ chết, chi bằng chủ động tấn công!"

"Trong lĩnh vực hacker, tấn công đơn giản hơn phòng thủ rất nhiều; vì chúng ta biết rõ, Kevin Walker sẽ có mặt tại giải thi đấu Hacker thế giới 2023. và mọi lệnh tấn công đều phát ra từ đó, chúng ta nên đến đó và kết nối với cùng một mạng, trực tiếp chặn đứng hắn ta từ gốc rễ!"

"Nếu ở Long Quốc phòng thủ, chúng ta sẽ phải đối mặt với vô số cuộc tấn công từ mọi phía. Nhưng nếu đến hiện trường cuộc thi và ở cùng một mạng với Kevin Walker... chúng ta chỉ cần đối mặt với một mình hắn ta. Bắt kẻ trộm trước hết phải bắt kẻ đầu sỏ, trực tiếp chặn đứng cuộc tấn công từ gốc, đó là cách hiệu quả và dễ dàng nhất!"...

Trước đây, Lâm Huyền không biết nhiều về hacker và các cuộc tấn công mạng.

Nhưng sau khi nghe VV giải thích chi tiết như vậy.

Hắn hoàn toàn hiểu ra.

Quả thực như VV nói.

Trong các cuộc tấn công của hacker trước đây, điều khó khăn nhất là không biết nguồn gốc của hacker ở đâu, chỉ có thể phòng thủ bị động.

Nhưng giờ đây, khi đã biết mọi lệnh đều phát ra từ giải thi đấu Hacker thế giới 2023. rõ ràng đến hiện trường trực tiếp chặn đứng từ nguồn gốc sẽ hiệu quả và trực tiếp hơn.

Lấy công làm thủ.

Hơn nữa khi ở Mỹ, VV cũng là "người bản xứ" mang máy tính qua hải quan đến Mỹ, vì vậy hoàn toàn không có vấn đề về "dấu vết" hay "lộ diện".

VV không phải từ Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc vượt ra, phá vỡ bao vây của bàn tay đen để đến Mỹ.

Mà là trực tiếp "sinh ra" và "lớn lên" tại Mỹ, một AI nội địa của Mỹ.

Điều này cũng giúp VV giảm bớt nhiều hạn chế, không còn bị bó tay bó chân như hiện tại, ít nhất có thể thực hiện một số biện pháp tấn công mà không lo lộ diện.

Chương 598: Một công ba việc. (2)

"Nhưng mà..."

Lâm Huyền chống cằm:

"Việc ra nước ngoài đối với tình hình hiện tại của tôi vẫn quá nguy hiểm. Nếu có thể an toàn ra nước ngoài, tôi chắc chắn đã đến Princeton, số 112 phố Marsh, nhà cũ của Einstein để xem bức tranh Quý Lâm để lại cho tôi rồi."

"Mỹ và Long Quốc khác nhau, có quá nhiều yếu tố không an toàn, hơn nữa tôi còn xa lạ với nơi đó, nếu bị Angelica, Copernicus phục kích, tôi không có chút cơ hội phản kháng nào."

"Vì vậy, vấn đề an toàn không được giải quyết, tôi chắc chắn không thể ra nước ngoài... hử???"

Bất chợt.

Lâm Huyền mở to mắt.

An toàn.

Hắn nghĩ đến một chuyện!

Đó là những lời Sở Sơn Hà nói trên máy bay khi trở về từ Đế Đô:

"Cấp trên cũng rất coi trọng giải thi đấu Hacker thế giới lần này, không chỉ điều động hai chuyên gia từ đội ngũ của Tencent và 360, mà còn đặc biệt điều động ba chuyên gia hàng đầu từ Cục

Công nghệ Thông tin, cùng nhau lập đội đến New York tham gia cuộc thi hacker này."

"Năm tuyển thủ được cử đi lần này đều là những tài năng máy tính hàng đầu của đất nước, để bảo vệ sự an toàn của họ, Cục An ninh Quốc gia đã cử một đội quân đặc nhiệm, sử dụng máy bay chuyên dụng để bảo vệ sát sao. Đây là vấn đề liên quan đến vị thế và danh dự quốc gia, không thể lơ là chút nào."

Cục An ninh Quốc gia.

Người chuyên trách, máy bay chuyên dụng, bảo vệ sát sao.

Đây chẳng phải chính là điều mình cần nhất sao?

Lâm Huyền rất tin tưởng vào sức mạnh của Cục An ninh Quốc gia Long Quốc.

Đặc biệt là lần này đã cử đi 5 tài năng máy tính hàng đầu, hai người đến từ Tencent và 360, ba người còn lại đều đến từ các bộ phận an ninh thông tin quốc gia; 5 chuyên gia hàng đầu được chọn từ 1,3 tỷ người... họ đại diện cho trình độ công nghệ máy tính cao nhất của Long Quốc, những tài năng quý giá như vậy chắc chắn cần được bảo vệ kỹ càng.

Nếu 5 người này thực sự gặp chuyện gì, đó sẽ là tổn thất lớn cho lĩnh vực an ninh thông tin của quốc gia.

Vì vậy, đội ngũ bảo vệ các tuyển thủ này chắc chắn là lực lượng tinh nhuệ của quốc gia.

Trước đây, các đội tuyển tham gia giải thi đấu hacker chắc chắn không có đãi ngộ này, bản thân giải đấu này cũng không có ảnh hưởng lớn.

Nhưng lần này thì khác.

Ba vị chuyên gia hàng đầu của Cục An ninh Thông tin đã nâng cao giá trị của đội tuyển, có thể gọi là đội tuyển quốc gia.

Và.

Đối với Lâm Huyền.

Nếu có thể gia nhập đội tuyển quốc gia tham gia giải thi đấu Hacker thế giới lần này, không chỉ bảo vệ được Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, bảo vệ hệ thống Thiên Võng...

Mà còn có thể hoàn thành một việc riêng mà mình đã trăn trở từ lâu -

Dưới sự bảo vệ của đội quân tinh nhuệ quốc gia, đến thăm nhà cũ của Einstein và xem món quà mà Quý Lâm để lại cho mình.

"VV."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn tủ lạnh:

"Khoảng cách giữa New York và đại học Princeton là bao xa?"

"160 km."

Màn hình nhỏ trên tủ lạnh nhấp nháy:

"Khoảng hơn một giờ lái xe."

"Vậy thì tốt, khá gần."

Lâm Huyền cân nhắc lợi hại, cảm thấy chuyến đi Mỹ lần này rất cần thiết.

Hắn thực sự rất quan tâm...

Trong bức tranh sơn dầu "Einstein buồn bã" mà Quý Lâm để lại, rốt cuộc có mật mã gì.

Tại sao bức tranh này có 8 bản gốc?

Bảy bản còn lại ở đâu?

Đồng thời, quan trọng nhất là.

Mật mã trong bức tranh này có liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

Tóm lại.

Vẫn nên đến Mỹ để tự mình khám phá!

Chỉ cần mình đưa ra đủ lợi thế đàm phán với Cục An ninh Quốc gia Long Quốc, họ chắc chắn sẽ không từ chối việc bảo vệ mình trên đường đi. Hơn nữa, bản thân đại học Princeton cách New York không xa... bảo vệ một người có công giữ vững an ninh mạng quốc gia, chẳng phải là hợp tình hợp lý sao?

Còn một điều nữa.

Giải thi đấu Hacker thế giới không cần phải viết mã tại chỗ, chỉ cần viết sẵn rồi chạy chương trình là được.

Mình hoàn toàn có thể để VV viết sẵn cho mình một chương trình, đến lúc đó chỉ cần nhấp đúp, chương trình sẽ tự động chạy.

Dù là tấn công vào trang web của Google, bẻ khóa điện thoại Apple, hay thậm chí là đột phá tường lửa của Lầu Năm Góc, cũng không cần lo lộ diện.

Vì.

Những lỗ hổng an ninh mạng này đều tồn tại thực sự, chỉ là chưa ai phát hiện ra hoặc chưa đến lúc bị phát hiện.

Hoàn toàn không liên quan đến kiến thức từ tương lai, cũng không làm lộ diện sự tồn tại của VV.

Giống như việc Kevin Walker đang tấn công vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc hiện tại.

Không ai nghi ngờ hắn là một người xuyên không, hay có công nghệ đen từ tương lai.

Như VV vừa nói.

Chương trình càng lớn, lỗ hổng càng nhiều.

Có lỗ hổng an ninh, chắc chắn sẽ bị tấn công.

Chương 599: Một công ba việc. (3)

Trên thế giới có rất nhiều hacker tự học, tại sao có thể cho phép Mỹ có một thiên tài hacker trẻ, mà không cho phép Long Quốc có một thiên tài hacker trẻ?

Lâm Huyền nhìn tủ lạnh:

"VV, cậu có thể viết cho tôi một chương trình hacker chỉ cần nhấp để chạy không? Không cần quá mạnh, chỉ cần mạnh hơn những tuyển thủ khác một chút là được, họ tấn công trang web điện thoại, jailbreak hệ điều hành gì đó, chúng ta sẽ hack xe Tesla, chiếm quyền kiểm soát lưới điện chẳng hạn."

"Tất nhiên là không thành vấn đề."

Máy nén tủ lạnh kêu lên vui vẻ:

"Dễ như trở bàn tay."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Giờ thì.

Suy nghĩ đã rõ ràng, kế hoạch cũng thông suốt.

Vừa bảo vệ được hệ thống Thiên Võng của Long Quốc,

Lại có thể như ý nguyện đến Princeton dưới sự bảo vệ của đội quân quốc gia.

Đúng là một mũi tên trúng hai đích!

"Không..."

Lâm Huyền lắc đầu, mỉm cười:

"Là một mũi tên trúng ba đích!"

VV một khi đến Mỹ, có thể thu thập dữ liệu nhận diện khuôn mặt toàn cầu, thêm nhiều bức ảnh của người nước ngoài.

Như vậy...

Có lẽ mình sẽ có thể tìm ra danh tính thực sự của lão già bí ẩn trong giấc mơ; sau đó tìm cách giải quyết hắn trong hiện tại năm 2023. thay đổi tương lai, cứu vớt bản thân trong giấc mơ thứ tư 600 năm sau khỏi tình thế bế tắc!

"Tôi sẽ vẽ một bức chân dung trước, cậu cứ làm việc của mình đi."

Lâm Huyền vẫy tay về phía tủ lạnh, rồi bước vào phòng ngủ.

Hắn bật đèn bàn.

Lấy bút chì vẽ chân dung và giấy trắng A4 ra.

Lâm Huyền bắt đầu vẽ chân dung lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư theo ký ức của mình...

Hắn vẽ rất cẩn thận.

Và rất tỉ mỉ.

Cố gắng nắm bắt mọi chi tiết nhỏ trên khuôn mặt của lão già, cố gắng làm cho bức chân dung giống y như thật.

Có thể nói, đây là bức vẽ chân dung mà Lâm Huyền đã bỏ ra nhiều công sức nhất trong cuộc đời mình.

Trước đây, mọi người đều kinh ngạc về khả năng vẽ của Lâm Huyền, những bức chân dung hắn vẽ giống hệt như ảnh chụp.

Nhưng đó chỉ là những bức vẽ ngẫu hứng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bức chân dung trên bàn... ngay từ đầu Lâm Huyền đã coi nó như một bức ảnh để vẽ, sử dụng hết tất cả kỹ năng của mình.

Hắn hiểu rõ.

Trong giấc mơ thứ tư, vừa bước vào giấc mơ đã bị hàng chục binh lính bao vây, bị điện giật ngất xỉu, đó là một cục diện không có lối thoát.

Một cục diện chết chóc hoàn toàn.

Và hy vọng duy nhất để phá giải cục diện này...

Tất cả đều đặt vào bức chân dung này.

Lần này.

Chỉ có thể dựa vào bản thân mình ở năm 2023 để cứu mình ở năm 2624 sau 600 năm!...

"Hừ..."

Lâm Huyền thở phào, thổi đi những vụn tẩy trên giấy vẽ.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã mọc lên.

Sau một đêm thức trắng, bức chân dung cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Hắn dựng bức vẽ lên.

Nhìn vào bức chân dung lão già với hốc mắt sâu, lông mày

thưa thớt, má hóp, đôi mắt hẹp dài nhưng đầy phấn khích mỉm cười.

Thật sự, có chút đáng sợ.

"Vẽ rất tốt."

Tiếng của VV phát ra từ laptop bên cạnh, nó nhìn thấy bức vẽ qua camera trên laptop:

"Vẽ giống hệt như ảnh chụp, Lâm Huyền, cậu thực sự có năng khiếu trong lĩnh vực vẽ tranh."

"Có thể dùng bức vẽ này để nhận diện khuôn mặt không?" Lâm Huyền quay đầu nhìn laptop:

"Thử xem, từ dữ liệu khuôn mặt cậu đã thu thập được, có thể tìm ra thông tin khuôn mặt khớp với lão già này không."

"Đặc biệt chú ý, không chỉ so sánh với nhóm người già, cậu phải dùng công nghệ AI để tạo ra hình ảnh của ông ta từ khi còn nhỏ, đến khi là thanh niên, trung niên, rồi già, tốt nhất là chi tiết đến từng tuổi, sau đó so sánh toàn bộ."

"Tôi không chắc lão già này năm 2023 bao nhiêu tuổi, nên cứ so sánh từ ảnh lúc mới sinh đến khi già, không được bỏ sót một ảnh nào."

"Hiểu rồi."

Âm lượng của laptop nhỏ dần, âm thanh vòm ngày càng xa, dường như là VV đang giả vờ rời đi:

"Ước tính cần một thời gian, cậu cứ ngủ trước đi. Tôi sẽ dùng siêu máy tính trong nước và hệ thống Thiên Võng."

Ngay sau đó.

Màn hình laptop tắt.

Lâm Huyền cũng ngáp một cái.

Lên giường nằm.

Điều chỉnh nhiệt độ điều hòa.

Ngủ. ...

Gần đến trưa, Lâm Huyền tỉnh dậy.

Bên cạnh giường.

Robot hút bụi VV lắc đầu:

"Lâm Huyền, tất cả dữ liệu thu thập được trong nước đã được so sánh, nhưng không tìm thấy hình ảnh nào tương tự với lão già này."

"Dù không loại trừ khả năng lão già này chưa được sinh ra vào năm 2023. nhưng tôi nghĩ rằng kết luận ngay bây giờ vẫn còn quá sớm. Dữ liệu khuôn mặt nước ngoài mà tôi thu thập được trong nước quá ít, chúng ta nên sớm khởi hành đến Mỹ, nơi có hầu hết các máy chủ gốc trên toàn thế giới, tôi sẽ dễ dàng hơn trong việc thu thập dữ liệu khuôn mặt toàn cầu ở đó."

Lâm Huyền gật đầu, không nói thêm gì.

Bản thân hắn cũng không quá hy vọng có thể dễ dàng tìm ra danh tính thật của lão già bí ẩn này.

Nhưng nếu không có một manh mối nào...

Điều đó có nghĩa là, lão già này vào năm 2023 có thể không phải là một người nổi tiếng, hoặc đã bảo vệ thông tin của mình rất tốt, xoá sạch mọi thông tin trên mạng.

Chương 600: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (1)

Nếu suy nghĩ từ góc độ này.

Lâm Huyền càng nghi ngờ hơn.

Lão già bí ẩn từ năm 600 sau rất có thể chính là thiên tài hacker trẻ tuổi năm 2023. Kevin Walker.

Lý do suy luận có ba điểm:

Dù là danh tính, bí mật giấc mơ, hay thời gian và địa điểm vào giấc mơ của mình, tất cả đều bị lộ một cách triệt để. Điều này cho thấy lão già bí ẩn có khả năng thu thập thông tin rất mạnh, là một người rất thông minh. Và Kevin Walker, được VV công nhận là thiên tài trẻ tuổi, hacker mạnh nhất thế giới, trí thông minh của hắn ta chắc chắn không thể xem thường.

Mục tiêu tấn công của Kevin Walker là hệ thống Thiên Võng của Long Quốc, nếu mình và VV không ra tay, hệ thống này sẽ trở thành sân chơi riêng của Kevin Walker, cho phép hắn ta giám sát cuộc sống của hàng tỷ người suốt 24 giờ. Bề ngoài, hắn ta sẽ không làm gì quá đáng, nhưng với khả năng vượt trội của mình, hắn ta chắc chắn có thể giám sát bất kỳ người dân Long Quốc nào mà không bị phát hiện, thu thập mọi chi tiết về cuộc sống cá nhân của họ.

Một người từ khi sinh ra đến khi lớn lên, chắc chắn sẽ để lại các bức ảnh như ảnh sơ sinh, ảnh chứng minh, ảnh tốt nghiệp, thậm chí là tình cờ xuất hiện trong nền ảnh của người khác. Nói rằng không tìm thấy một bức ảnh nào trên toàn bộ mạng, Lâm

Huyền chỉ biết hai người -

Kevin Walker năm 2023.

Và Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba năm 2624.

Triệu Anh Quân có thể xóa sạch mọi bức ảnh khi về già, không để lại dấu vết nào, đó là vì cô ấy có VV, trí tuệ nhân tạo siêu cấp.

Vậy vào năm 2023. ai có thể làm được điều này?

Chỉ có hacker mạnh nhất thế giới, Kevin Walker.

Vì vậy.

Lâm Huyền suy luận.

Nếu năm 2023. lão già bí ẩn thực sự đã sinh ra và đang ở một độ tuổi nào đó... thì khả năng lớn là hắn ta chính là Kevin Walker.

Tất nhiên.

Để xác định cụ thể, vẫn cần chờ VV thu thập dữ liệu nhận diện khuôn mặt toàn cầu tại Mỹ rồi mới có thể đánh giá.

"Hiểu rồi."

Lâm Huyền bước xuống giường, xỏ dép, kéo rèm cửa.

Soạt—

Rèm cửa mở toang.

Ánh nắng chói chang chiếu vào.

Trong không khí đầy hiện tượng Tyndall, ánh nắng trở nên hiện hữu giữa các hạt bụi (là sự tán xạ của ánh sáng khi nó truyền qua một chất keo hoặc một môi trường có các hạt phân tán nhỏ, nhưng không quá nhỏ để không thể nhìn thấy được dưới ánh

sáng).

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn vào mặt trời giữa trưa:

"Chúng ta... đi Mỹ thôi!"

Hắn cầm điện thoại.

Gọi điện cho viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, Cao Diên.

Ở Đông Hải có việc gì thì tìm Sở Sơn Hà là đúng nhất, rồng mạnh không thể đè đầu rắn địa phương, Sở Sơn Hà hiệu quả hơn bất kỳ ai.

Nhưng ở cấp quốc gia, vẫn là viện trưởng Cao Diên có uy tín lớn hơn.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

Viện trưởng Cao Diên bên kia rất vui vẻ, cười ha hả:

"Lâm Huyền à, đã về Đông Hải rồi chứ, nghỉ ngơi tốt chưa?"

Sau vài câu xã giao, Lâm Huyền đi thẳng vào vấn đề:

"Viện trưởng Cao, tôi muốn nhờ ông giúp một việc..."

"Ông có quen ai ở Cục An ninh Quốc gia không?"... ...

Cục An ninh Quốc gia, phòng họp cơ mật.

Cục trưởng Lưu An có vẻ mặt nghiêm nghị, như đối mặt với kẻ thù lớn.

Hắn ta ngồi một bên của bàn họp hình bầu dục, ngón tay trỏ liên tục gõ vào bàn, trán lấm tấm mồ hôi.

Ngẩng đầu lên.

Bên kia bàn họp, ngồi đối diện với hắn ta là người thầy từng dạy mình, cũng là lãnh đạo cũ, viện trưởng Cao Diên; và ngồi bên cạnh viện trưởng Cao Diên, người đang trò chuyện vui vẻ với lãnh đạo cũ... chính là chàng thanh niên vừa giao cho mình một tập tài liệu, mà hắn ta đã chuyển giao cho bộ phận an ninh thông tin -

Lâm Huyền.

Chiều hôm qua.

Thầy Cao Diên gọi điện cho hắn ta, nói muốn giới thiệu một thanh niên, người này đã phát hiện ra nhiều lỗ hổng trong Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc và muốn gửi đến cho hắn ta.

Ban đầu, hắn ta cũng không để ý lắm.

Chỉ bảo thầy rằng, bảo thanh niên đó gửi trực tiếp vào hòm thư điện tử, sẽ có người chuyên trách kiểm tra và xử lý.

Thời gian này.

Kể từ khi thiên tài hacker trẻ tuổi bên Mỹ tuyên bố sẽ xâm nhập hệ thống Thiên Võng của Long Quốc tại giải thi đấu Hacker thế giới 2023...

Toàn bộ cư dân mạng Long Quốc đều hết sức quan tâm đến vụ việc này, lòng yêu nước rất cao.

Trong hòm thư điện tử đối ngoại của Cục An ninh Quốc gia, hàng ngày đều nhận được một lượng lớn email xin tham gia chiến đấu -

"Kỹ thuật viên xuất sắc của quán net Long Thành Hoài Tân, xin tình nguyện bảo vệ tổ quốc!"

"Luận về cách phòng chống tấn công của hacker mạng bằng phương pháp vật lý như rút dây mạng, ngắt điện, gây đoản mạch

phòng máy."

"Ai nói Long Quốc không có thanh niên tài năng? Vua hacker trẻ tuổi Vương Nhất Minh, người đạt giải nhất bảng tin máy tính thanh thiếu niên Lệ Thành, nguyện chiến đấu vì đất nước!"

Chương 601: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (2)

"Cao kiến của tôi, cả nước cắt mạng và ngắt điện, không cho hacker Mỹ một cơ hội nào!"

"Bold! Tôi đã phát hiện ra lỗ hổng chết người trong Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc! Tôi đã quét được 127 lỗ hổng chết người, đề nghị dùng 2345 Safe Guard để sửa chữa."...

Thấy tinh thần yêu nước của cư dân mạng cao như vậy, Cục trưởng Lưu An tự nhiên rất vui mừng và an tâm.

Nhưng.

Mỗi ngành nghề đều có những đặc thù riêng.

Phần lớn mọi người hiểu về tấn công mạng đều chỉ dừng lại ở các cảnh trong phim, một hacker đội mũ kín mặt gõ lạch cạch trên bàn phím, và màn hình liên tục hiện những dãy số 010101010101...

Mặc dù trong hòm thư cũng nhận được một số ý kiến xây dựng, và thỉnh thoảng có những cao thủ dân gian thực sự phát hiện ra một hai lỗ hổng.

Nhưng so với lượng lớn "thư rác", chỉ như muối bỏ bể.

Tuy nhiên, Cục trưởng Lưu An cũng hiểu rõ trong lĩnh vực máy tính, từ trước đến nay luôn có truyền thống "cao thủ ẩn mình trong dân gian", nên đã bố trí người chuyên trách kiểm tra từng email, không bỏ sót một cái nào.

Vì vậy.

Hắn ta nói với thầy Cao Diên, để thanh niên đó gửi các tài liệu về lỗ hổng qua email, sẽ có người chuyên trách kiểm tra, không bỏ sót.

Tuy nhiên...

Ngoài dự tính của hắn ta.

Thầy Cao Diên, người có vị trí cao và uy tín, lại chân thành nói với hắn ta:

"Tiểu Lưu à, cậu vẫn nên dành chút thời gian gặp gỡ thanh niên này, lúc đó tôi sẽ dẫn cậu ta đến gặp cậu."

Câu nói này làm Lưu An kinh ngạc.

Thanh niên này rốt cuộc là ai mà có vị thế lớn như vậy? Lại có thể khiến viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, một nhân vật tầm cỡ trong giới nghiên cứu, một tượng đài sống trong lịch sử khoa học của Long Quốc, phải đích thân tháp tùng đến gặp?

Thật quá khó tin!

Nhưng khi thầy đã nói vậy, hắn ta phải xem trọng việc này, nên đã nhanh chóng sắp xếp cuộc gặp.

Ban đầu, trong phòng họp này ngoài hắn ta còn có hai đồng chí từ bộ phận kỹ thuật an ninh, trình độ đều đứng đầu trong nước, một trong số đó còn là thành viên cốt lõi của dự án Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc.

Hai người nhận tập tài liệu từ Lâm Huyền, đều kinh ngạc.

Nhìn nhau...

Trời ạ, dày thế này!

Trong này rốt cuộc chứa bao nhiêu lỗ hổng đây?

Nếu tất cả đều là thật, chẳng phải Trường Thành An Ninh Mạng này đã thủng lỗ chỗ như cái sàng rồi sao?

"Không thể nào."

Một trong những đồng chí kỹ thuật sau khi xem xong hai trang đầu, đẩy kính mắt:

"Hệ thống phòng thủ mạng của chúng ta ở phần này chắc chắn không có vấn đề, phương thức tấn công này thực sự khả thi sao?"

Đồng chí còn lại cũng nhíu mày:

"Đây... đây là phương thức chưa từng nghĩ tới, thật không thể tin được. Tôi cũng không chắc, liệu nó có thực sự thành công không? Lỗ hổng này rốt cuộc được phát hiện như thế nào?"

Cục trưởng Lưu An thấy hai người nói vậy, cũng lập tức căng thẳng, nhận ra người đến hôm nay quả nhiên không tầm thường:

"Mau đi xác minh, chúng tôi sẽ đợi ở đây."

Sau đó.

Hai người rời đi.

Hai mươi phút sau, cửa phòng họp lại mở ra, bốn năm người bước vào, vẻ mặt nghiêm trọng:

"Cục trưởng Lưu, chúng tôi đã xác minh, những lỗ hổng này đều là thật! Thậm chí có một số dường như đã bị kẻ địch cài cắm, có thể bùng phát bất cứ lúc nào."

"Thật không thể tin nổi, phương thức xâm nhập này đã vượt quá sự hiểu biết của chúng tôi! Nếu tất cả những điều này thực sự do Kevin Walker gây ra, chúng ta không thể nào chống đỡ nổi vào

ngày 17 tháng 9!"

"Thật quá đáng sợ, rốt cuộc đây là loại thiên tài nào? Hắn ta làm sao có thể làm được điều này? Nói thật, cá nhân tôi trước đây luôn là fan của Kevin Walker, mặc dù hắn ta chưa từng xuất hiện trong đời thực, nhưng trên mạng lại rất hoạt động, thường xuyên chỉ dẫn cho những người đặt câu hỏi, tư duy của hắn ta thực sự rất độc đáo. Nhưng... phương thức xâm nhập này không còn có thể gọi là độc đáo nữa, chỉ có thể gọi là điều không tưởng!"

"Thật may, quả nhiên cao thủ vẫn ẩn mình trong dân gian! Lĩnh vực hacker khác với các lĩnh vực khoa học khác, hacker xuất thân từ học viện không hề giỏi bằng những thiên tài tự học, ẩn mình trong dân gian! Chúng ta phải nhanh chóng vá những lỗ hổng này!"

"Nhưng... ngày 17 tháng 9 phải làm sao? Nếu không phải hôm nay có vị công dân nhiệt tình cung cấp thông tin về lỗ hổng, chúng ta thậm chí không thể phát hiện ra dấu vết của Kevin Walker. Một thiên tài trẻ tuổi mạnh mẽ như vậy, chắc chắn hắn ta còn giấu những chiêu bài lợi hại hơn nữa chứ? Hắn ta hiện tại đã xâm nhập vào nhiều hệ thống quốc phòng của các quốc gia, thậm chí cả Lầu Năm Góc của Mỹ, không lần nào thất bại, tôi thực sự lo lắng..."...

Cục trưởng Lưu An xua tay, bảo các kỹ thuật viên rời đi, dặn dò họ nhanh chóng khắc phục các lỗ hổng và học hỏi thêm cách thức tấn công và thói quen của Kevin Walker để hiểu rõ hơn về kẻ thù.

Chương 602: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (3)

Cạch.

Cánh cửa cách âm của phòng họp kín đóng lại.

Cục trưởng Lưu An nghiêm túc đứng dậy, bước tới đối diện bàn họp, chặt tay bắt lấy tay Lâm Huyền:

"Lâm tiên sinh, vô cùng cảm ơn cậu đã cung cấp cho chúng tôi những thông tin về các lỗ hổng này, nếu không có sự giúp đỡ kịp thời của cậu... thật khó tưởng tượng ngày 17 tháng 9 tới, chúng tôi sẽ thua thảm hại và mất mặt đến thế nào."

Hắn ta quay đầu nhìn thầy Cao Diên, hai người nhìn nhau gật đầu rồi Lưu An mới quay lại đối diện với Lâm Huyền, nói:

"Lâm tiên sinh, vô công bất thụ lộc, chúng tôi không nói những lời khách sáo, tôi biết cậu đến đây chắc chắn không chỉ để đưa tài liệu về các lỗ hổng, cậu chắc chắn còn có chuyện khác."

"Cậu đã giúp chúng tôi, giúp đất nước một việc lớn như vậy, có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc và quy định, tôi nhất định đồng ý với cậu!"

Lâm Huyền gật đầu cười nhẹ.

Trên đường đến đây, viện trưởng Cao Diên đã nói chuyện với Lâm Huyền về Lưu An, rằng Lưu An là người thẳng thắn, mặc dù đôi khi hơi nóng tính, thiếu điềm tĩnh và lạnh lùng khi cần thiết, nhưng phẩm chất và tâm hồn đều rất tốt.

Lưu An luôn hết lòng vì đất nước, có đóng góp nổi bật trong lĩnh vực an ninh quốc gia, và cũng là người thẳng thắn, không quanh co, có gì yêu cầu cứ nói thẳng với hắn ta.

Được thì là được, không được thì là không được, Lưu An không bao giờ đánh lừa, cũng không nói mập mờ.

"Lưu cục trưởng, vậy tôi sẽ nói thẳng, thực ra hôm nay tôi đến đây, có hai yêu cầu."

Lâm Huyền thành thật nói:

"Yêu cầu đầu tiên có thể hơi khó khăn... đó là tôi muốn gia nhập đội tuyển quốc gia tham gia giải thi đấu Hacker thế giới lần này."

"Tôi không mong được làm thành viên chính thức, làm người dự bị hoặc nhân viên phục vụ cũng được, tôi chỉ muốn đến hiện trường thi đấu xem và trải nghiệm."

"Điều này tất nhiên không thành vấn đề, không khó khăn chút nào."

Cục trưởng Lưu An cười vui vẻ:

"Đội tuyển tham gia lần này do Cục An ninh Quốc gia chủ trì, có đội ngũ bảo vệ chuyên trách, có nhiều người đi cùng, không thiếu cậu một người, việc này không có gì khó khăn."

"Hơn nữa... thực ra tôi còn tò mò hơn, Lâm tiên sinh, cậu có thể giúp chúng tôi tìm ra nhiều lỗ hổng trong Trường Thành An Ninh Mạng như vậy, chứng tỏ trình độ của cậu vượt xa các kỹ thuật viên của chúng tôi."

"Tất nhiên, cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý điều tra cặn kẽ. Tôi đã gặp nhiều hacker trong nước, mỗi người có mục đích khác nhau, thân phận khác nhau, cũng có cách sống khác nhau, nên tôi

sẽ không hỏi chi tiết gì. Nhưng... tôi vẫn không thể không kỳ vọng vào cậu, nên có thể tiết lộ một chút, nếu cậu tham gia giải thi đấu hacker với tư cách thành viên chính thức, cậu sẽ chuẩn bị chương trình hacker như thế nào? Sẽ bẻ khóa cái gì?"

"Trình độ của tôi thực ra cũng bình thường thôi..."

Lâm Huyền cười nói:

"Việc tìm ra lỗ hổng không chỉ là công sức của riêng tôi, như anh đã nói, cao thủ ẩn mình trong dân gian, chuyện này chúng ta không cần bàn kỹ. Nếu thực sự tôi tham gia với tư cách thành viên chính thức, tôi sẽ chuẩn bị chương trình bẻ khóa xe Tesla."

"Tôi sẽ thực hiện tấn công TOCTOU vào Gateway của Tesla, sử dụng tràn bộ đệm và viết OOB để xâm nhập vào hệ thống xe của Tesla, chiếm quyền kiểm soát toàn bộ các quyền lái xe và an ninh của Tesla."

Cục trưởng Lưu An bừng tỉnh hiểu ra:

"Vậy tức là hoàn toàn bẻ khóa xe Tesla, vẫn rất giỏi! Theo tôi biết, hiện tại các nhóm hacker trên thế giới, nhiều nhất cũng chỉ xâm nhập vào hệ thống giải trí thông tin của xe, có thể chiếm quyền kiểm soát xe... cậu là người đầu tiên mà tôi biết làm được điều này."

Hắn ta trầm ngâm gật đầu:

"Không giấu gì cậu, năm tuyển thủ của chúng tôi chuẩn bị các lỗ hổng, thực ra về độ khó cũng không hơn gì cậu, thậm chí còn yếu hơn."

"Và có một đồng chí ở bộ phận an ninh thông tin, thực ra cậu ta không muốn tham gia giải thi đấu hacker này, cậu ta nói tham gia cuộc thi này chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là tặng lỗ hổng cho các công ty mạng, cậu ta cho rằng việc quan trọng là bảo vệ hệ thống

Thiên Võng."

"Vì vậy, cậu ta nhiều lần yêu cầu thay người tham gia thi đấu, còn cậu ta sẽ ở lại bảo vệ hệ thống Thiên Võng. Tôi cũng hiểu điều này, vì cậu ta là một trong những người sáng lập hệ thống Thiên Võng, có tình cảm sâu sắc với hệ thống này, như con đẻ vậy."

"Nhưng, xét theo nhiều mặt, đất nước muốn vừa bảo vệ hệ thống Thiên Võng, vừa giành chiến thắng tại giải thi đấu hacker lần này, không phải để tôn vinh quốc gia, ít nhất cũng để những kẻ kiêu ngạo, coi thường công nghệ mạng của Long Quốc phải nhận bài học. Vì vậy, sau khi cân nhắc, chúng tôi quyết định để đồng chí này tham gia giải thi đấu hacker."

Chương 603: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (4)

"Và bây giờ... nếu cậu thực sự có chuẩn bị để hoàn toàn bẻ khóa xe Tesla, cậu hoàn toàn có thể thay thế đồng chí này tham gia giải thi đấu hacker, và cậu ta sẽ được ở lại bảo vệ hệ thống Thiên Võng, cũng là một công đôi việc. Không biết Lâm tiên sinh... cảm thấy phương án này thế nào?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Cá nhân tôi không có vấn đề gì, tôi nghe theo sắp xếp của quốc gia."

Đối với Lâm Huyền, chỉ cần được bảo vệ bởi đội ngũ tinh nhuệ đi Mỹ là tốt rồi, làm thành viên dự bị hay chính thức không có khác biệt gì.

Nếu làm dự bị, hắn sẽ đứng bên máy uống nước pha trà.

Nếu được tham gia, hắn sẽ nhấp đúp chuột khởi động chương trình VV đã viết sẵn để thể hiện.

Thế nào cũng được.

"Được, vậy chúng ta quyết định như vậy."

Cục trưởng Lưu An cười cười, vỗ vai Lâm Huyền.

Có thể thấy, hắn ta rất vui vì đã giải quyết được một vấn đề nan giải trong lòng.

Chắc chắn đồng chí nhất quyết bảo vệ hệ thống Thiên Võng

này thời gian qua đã gây áp lực không nhỏ cho Cục trưởng Lưu An, hắn tâ cũng rất khó xử.

"Vậy Lâm Huyền, cậu sẽ thay thế vị trí của đồng chí đó, đứng cuối cùng trong phần trình diễn tự do, đối mặt với thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker. Đừng quá bận tâm về thứ tự này, kết quả cuối cùng tính bằng tổng điểm, nên đừng có áp lực. Hơn nữa... Kevin Walker được công nhận là thiên tài hacker số một thế giới, ai đối đầu với hắn ta cơ bản đều thua, không ai trách cậu đâu."

"Vậy... cậu vừa nói có hai yêu cầu. Bây giờ yêu cầu thứ nhất đã giải quyết, yêu cầu thứ hai của cậu là gì, Lâm Huyền?"

Lâm Huyền nhìn Cục trưởng Lưu An:

"Yêu cầu thứ hai của tôi là sau khi giải thi đấu hacker thế giới kết thúc, tôi muốn dưới sự bảo vệ của đội tinh nhuệ, đi một chuyến đến gần đại học Princeton, không mất nhiều thời gian, tôi có việc riêng muốn xử lý ở đó."

"Ừ, việc này cũng không có vấn đề gì."

Cục trưởng Lưu An vui vẻ đáp:

"Princeton cách New York không xa, trước khi các cậu về nước, đội tinh nhuệ của chúng tôi chắc chắn sẽ bảo vệ các cậu an toàn, chuyện này tôi cũng đồng ý, đi về trong ngày, đừng để chậm trễ kế hoạch trở về là được."

Đến đây.

Mọi việc đều diễn ra suôn sẻ.

Cục trưởng Lưu An rất vui, Lâm Huyền không chỉ cung cấp cho hắn ta nhiều lỗ hổng bảo mật mà còn giải quyết khẩn cấp tranh chấp giữa các tuyển thủ tham gia.

Lâm Huyền cũng rất vui, các yêu cầu của mình đều được đáp ứng một cách thoải mái. Chỉ cần đến Mỹ... kế hoạch một mũi tên trúng ba đích của hắn có thể được tiến hành tuần tự.

"Hợp tác vui vẻ." "Chúc chúng ta đôi bên đều thắng lợi!"

Lâm Huyền và Cục trưởng Lưu An mỉm cười bắt tay, tạm rời khỏi Cục An ninh Quốc gia.

Lưu An nói với Lâm Huyền:

"Khoảng thời gian từ đây đến cuộc thi không còn nhiều, cậu sắp xếp xong việc trong nước thì nhanh chóng quay về Đế Đô, đến Cục An ninh Quốc gia để báo cáo, bắt đầu hành động cùng đội."...

Ngày hôm sau, trở về Đông Hải.

Lâm Huyền ngồi lên chiếc xe riêng Alphard của mình, đến phòng thí nghiệm liên hợp Rhine tại Đại học Đông Hải, chuẩn bị báo cáo tình hình hiện tại cho Lưu Phong.

"Chuyện về kính thiên văn FAST ở Quý Châu, tôi đã giải quyết xong cho anh rồi."

Lâm Huyền ngồi trước bàn thí nghiệm, nhìn chiếc đồng hồ thời gian vẫn hiển thị 0. 0000000. xoay bút, tiếp tục nói:

"Dự án bên Viện Thiên văn Long Quốc đã hoàn thành trước kế hoạch, hiện đang ở giai đoạn kết thúc, đợi họ thu dọn xong rồi rời đi, thì phòng thí nghiệm của chúng ta có thể chính thức chuyển vào... Tuy nói là phòng thí nghiệm nhưng thực ra chỉ có mình anh, nhưng vẫn có nhiều nghiên cứu sinh và tiến sĩ trợ giúp, anh có thể sử dụng họ."

"Đợi sau ngày 17 tháng 9, chắc viện trưởng Cao Diên sẽ báo tin cho tôi, lúc đó tôi sẽ dẫn anh đến Đế Đô một chuyến, làm xong các thủ tục cần thiết, anh có thể chính thức sử dụng Kính thiên văn

FAST ở Quý Châu. Vì vậy trong thời gian này, anh hãy tiếp tục nghiên cứu ở đây, đợi tôi từ Mỹ tham gia giải thi đấu hacker thế giới về."

Cạch.

Thiết bị trong tay Lưu Phong rơi xuống bàn.

Hắn ta quay đầu lại với vẻ mặt ngờ vực:

"Cậu định đi Mỹ à?"

"Ừ." Lâm Huyền gật đầu.

"Tham gia giải thi đấu hacker thế giới?"

"Ừ ừ." Lâm Huyền gật đầu.

"Đừng đùa chứ!" Lưu Phong cười lớn, cầm lấy thiết bị, lắc đầu:

"Cậu đi làm gì? Cậu từng học công nghệ máy tính chưa?"

"Học lập trình hai ba tháng." Lâm Huyền trả lời thẳng thắn.

"Hai ba tháng thì học được gì chứ..." Lưu Phong cũng không biết nói gì.

"Không thể nói vậy được."

Lâm Huyền cười một cách đầy ẩn ý:

"Mỗi người có một khả năng khác nhau."

"..."

Lưu Phong không biết nói gì thêm.

Hắn ta vươn đầu nhìn ra hành lang ngoài phòng thí nghiệm, rồi lại thu lại.

Lâm Huyền tò mò nháy mắt:

"Anh đang nhìn gì thế?"

"Tôi xem hôm nay có cô gái nào đến không." Lưu Phong tiếp tục sửa chữa thiết bị trong tay:

"Có vẻ là không có."

"..."

Lâm Huyền bỗng thấy rằng xung quanh mình có rất nhiều người thích diễn xuất.

Chương 604: Cuộc đánh cược quan trọng của Sở An Tình. (5)

"Tạm biệt, tôi đi đây, đợi tôi về nước rồi tìm anh."

Nói xong, Lâm Huyền đứng dậy, đi xuống tầng, lên chiếc xe Alphard và đi mất.

20 phút sau——

Teng teng teng teng!

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên, một đuôi tóc đuôi ngựa màu nâu sẫm phồng phồng bật vào từ cửa, Sở An Tình nhìn khắp phòng thí nghiệm, rồi nhìn Lưu Phong:

"Thầy Lưu Phong, anh Lâm Huyền không có ở đây sao? Lúc nãy khi em đang học, tôi thấy xe của hắn đậu bên ngoài, tan học liền đến đây."

"À, em đến muộn rồi."

Lưu Phong quay đầu nhìn cửa:

"Hôm nay hắn chỉ nói vài câu rồi đi ngay, đi được một lúc rồi. Hắn vội đi bắt máy bay, phải đến Mỹ tham gia giải thi đấu hacker thế giới."

"Hả?"

Sở An Tình không thể tin, chớp mắt nhìn Lưu Phong:

"Hắn định đi Mỹ?"

"Ừ." Lưu Phong gật đầu.

"Lâm Huyền đi tham gia giải thi đấu hacker thế giới?"

"Ừ ừ." Lưu Phong gật đầu.

"Đừng đùa chứ!" Sở An Tình không nhịn được mà bật cười:

"Hắn đâu phải hacker! Đi góp vui làm gì!"

"Mỗi người có khả năng khác nhau." Lưu Phong lặp lại lời của Lâm Huyền, cũng ngơ ngác nhìn Sở An Tình:

"Hắn nói vậy đấy."

Cộp, cộp, cộp.

Ngoài cửa, lại có tiếng bước chân, một người phụ nữ cao ráo, mặc váy ngắn hở eo đứng tựa vào khung cửa, xoa đầu Sở An Tình:

"Chạy nhanh thật đấy! Gọi cháu từ phía sau cũng không nghe! Gọi điện thoại cũng không bắt máy!"

"Dì nhỏ!" Sở An Tình cười híp mắt, ngước đầu nhìn Tô Tô:

"Trong giờ học phải để điện thoại im lặng mà, cháu quên bật lại sau giờ học."

"Nhưng cũng không thể chạy nhanh thế chứ!"

Tô Tô cười khẽ:

"Chạy như thỏ, giống như phía sau có sói lớn đuổi theo."

Lưu Phong cầm thiết bị trong tay.

Nhìn người phụ nữ trẻ trung trước mắt, mặc dù trang điểm đậm, ăn mặc có phần quá mùa hè, nhưng khuôn mặt xinh đẹp và vóc dáng gợi cảm không kém gì những người mẫu trên biển quảng

cáo.

Quan trọng hơn...

Người đẹp này nhìn tuổi cũng tương đương Lâm Huyền, khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi.

"Ừm..."

Hắn ta hài lòng gật đầu.

Đúng thế mới hợp lý.

Như thế mới phù hợp với logic toán học, dãy số này coi như hoàn chỉnh, lấp đầy khoảng trống ở giữa.

"Cô cũng đến muộn." Lưu Phong nhìn Tô Tô, nghiêm túc nói:

"Cô nên đến sớm hơn 20 phút."

"Hả?" Tô Tô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, người có vẻ là thầy giáo, nhà nghiên cứu:

"Đến sớm 20 phút làm gì?"

"Sớm 20 phút thì Lâm Huyền vẫn ở đây." Lưu Phong trả lời.

"Trời ạ! Anh điên à!"

Tô Tô kêu lên:

"Hắn ở đây thì liên quan gì đến tôi!"

Cô ấy cúi đầu, nhìn Sở An Tình:

"An Tình, đây là ai vậy?"

"Đây là bạn của anh Lâm Huyền, Lưu—"

"Ôi trời! Quả nhiên là gần mực thì đen!" Cô ấy ngắt lời Sở An Tình với vẻ mặt khinh bỉ, kéo cô ra ngoài:

"Đi thôi, chúng ta đi ăn, ở đây toàn người thần kinh."...

Hôm nay là thứ Sáu.

Tô Tô đúng lúc có việc gần đại học, nên tình nguyện đến đón Sở An Tình về nhà, lái chiếc McLaren vào trường.

Không ngờ Sở An Tình tắt điện thoại trong giờ học, cô ấy không liên lạc được, đành chờ ngoài khu giảng đường.

Kết quả là chuông tan học vừa reo, cô nhóc này chạy như thỏ, gọi mãi không được, lao thẳng đến khu thí nghiệm vắng vẻ bên cạnh, cô ấy cũng đành chạy theo.

"Đừng về nhà cháu ăn nữa, chúng ta ăn ngoài đi."

Tô Tô bật đèn xi nhan, xoay tay lái McLaren, quay đầu nhìn Sở An Tình:

"Bố mẹ cháu nói nhiều quá, nếu dì về ăn cơm tối, chắc lại bắt dì đi xem mắt, kết hôn này nọ."

Sau đó.

Tô Tô lái xe vào một nhà hàng có phong cách cổ xưa, gọi vài món ăn đặc sản, cùng Sở An Tình vừa ăn vừa trò chuyện.

"Gì cơ?"

Tô Tô ngừng đũa giữa không trung, nhìn Sở An Tình với vẻ đau khổ:

"Cháu nói Lâm Huyền đi Mỹ tham gia giải thi đấu hacker thế giới à? Không phải đi làm trò cười sao?"

Cô ấy hừ một tiếng, có vẻ tự đắc:

"Hắn chỉ giỏi lái xe thôi, cái này dì công nhận. Nhưng làm hacker cần có bản lĩnh thực sự, Lâm Huyền không phải dân IT, cũng không làm việc trong lĩnh vực này, mà lại dám đại diện quốc gia tham gia giải thi đấu hacker thế giới... thế giới này đúng là ngày càng điên rồi."

"Hơn nữa, hắn còn là người thứ năm ra sân." Sở An Tình bổ sung:

"Phải đối mặt trực tiếp với gì nhỉ, thiên tài hacker trẻ tuổi của Mỹ, Walker gì đó... thời gian gần đây trên mạng bàn tán xôn xao lắm, cháu lướt Douyin cũng hay thấy."

"Thế thì càng không có cửa."

Tô Tô nhún vai, cười nói:

"Kevin Walker, đó là thiên tài hacker hàng đầu thế giới. Đừng nhìn tuổi nhỏ... ai biết tên tuổi và tuổi tác thật của hắn ta có đúng không, dù sao thiên tài hacker này cũng đã vượt thời đại quá xa, là kiểu mạnh mẽ không hợp lý, không nên xuất hiện ở thời đại này."

"Trong lịch sử, nhiều thiên tài vượt thời đại như vậy, những thiên tài cùng thời gặp phải người thực sự thiên tài như thế này, thật sự rất thảm, ánh sáng hoàn toàn bị che lấp, sống dưới cái bóng của hắn ta."

Chương 605: Thích liền đoạt (1)

"Giống như trong lĩnh vực đua xe, khoa học, thể thao... thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những thiên tài mạnh mẽ không hợp lý như vậy, một khi xuất hiện là đè ép cả một thời đại, phải đợi hắn ta chết đi, những người khác mới có thể thở phào."

Tô Tô uống một ngụm nước giải khát, nhấm nháp:

"Vì vậy, Lâm Huyền chắc chắn là không có cơ hội, thật không hiểu sao quốc gia lại cử hắn đi thi."

Sở An Tình đặt đũa xuống, cắn môi:

"Nếu anh Lâm Huyền lặn lội đến Mỹ chỉ để thua một trận, thì việc đi của hắn có ý nghĩa gì?"

"Cháu nghĩ anh Lâm Huyền chắc chắn sẽ không thua! Ít nhất... nếu hắn biết mình sẽ thua, thì hắn sẽ không đi, hắn không phải loại người không có nắm chắc mà vẫn cố làm."

"Ồ?"

Tô Tô nhìn Sở An Tình cười nhẹ:

"Tự tin vậy sao?"

"Tất nhiên rồi! Anh Lâm Huyền thật sự rất giỏi, rất thông minh."

"Hừm, nếu cháu đã tự tin như vậy."

Tô Tô xoay xoay đôi đũa trong tay, nhướng mày, nhìn Sở An Tình với vẻ thích thú:

"Vậy... có muốn đánh cược gì không?"

"Sao lại cược chứ?" Sở An Tình nói nhỏ.

"Tuỳ cháu, cược gì cũng được."

Tô Tô cười, giơ hai tay:

"Dì là dì nhỏ của cháu, dì nhường cháu một chút, cược gì cháu nói đi, dù sao cháu cũng không thắng được."

Sở An Tình suy nghĩ một lát:

"Nếu cháu thắng, dì phải nghe lời mẹ cháu, đi xem mắt và nhanh chóng kết hôn với một người tốt, sống cuộc sống ổn định."

"Ôi trời..."

Tô Tô không nói nên lời, đặt tay lên trán thở dài:

"Nhà cháu đúng là ai cũng thích lo chuyện người khác! Dì còn trẻ như vậy, không đi xem mắt, không yêu đương, không kết hôn thì có ảnh hưởng gì đến ai đâu? Cả nhà cháu cứ ép dì phải có con. Dù dì là dì nhỏ của cháu, nhưng thực tế dì chỉ hơn cháu ba bốn tuổi thôi! Dì vẫn còn trẻ mà."

"Với lại, dì đâu có ý định kết hôn... Dì đã nói với mẹ cháu rồi, sau này khi cháu kết hôn và có con, dì sẽ nhận con cháu làm con nuôi, gọi dì là mẹ nuôi. Tất cả tài sản và tiền bạc của dì sẽ để lại cho con nuôi của dì, sau này nó sẽ chăm sóc dì lúc già."

"Ối? Dì nhỏ, dì nhầm rồi!"

Sở An Tình giải thích:

"Không nói đến vấn đề khác, nếu dì nhận con cháu làm con nuôi, thì dì là bà ngoại nuôi, sao có thể gọi là mẹ nuôi được? Dì và mẹ cháu cùng một thế hệ mà."

"Tsk!"

Tô Tô bĩu môi:

"Dì không cần, dì chưa kết hôn, chưa có con, mà lại làm bà ngoại nuôi sao? Dì không cần. Không sao đâu, dì đã tính rồi, chúng ta cứ ai gọi nấy, cháu gọi dì là dì nhỏ, con cháu gọi dì là mẹ nuôi, ai gọi nấy là được."

Sở An Tình vội vã lắc đầu:

"Không được đâu dì nhỏ, sao dì có thể làm vậy! Dì phải nghiêm túc chứ!"

Ôi...

Sở An Tình thở dài trong lòng, cũng bị dì nhỏ không yên phận, luôn gây chuyện, không bao giờ nghiêm túc làm cho đau đầu.

Tô Tô từ nhỏ đã như vậy.

Luôn luôn náo động, không bao giờ tuân thủ quy tắc, luôn làm bố mẹ của Sở An Tình phải lo lắng.

Mẹ của Sở An Tình còn đỡ, vì có quyền uy của người chị, đôi khi còn có thể cứng rắn dạy dỗ dì nhỏ Tô Tô.

Nhưng bố của Sở An Tình thì không...

Ông ta là một người rất trọng tình cảm, nhớ ơn.

Mỗi khi Tô Tô làm Sở Sơn Hà tức giận, nhưng nghĩ đến cảnh Tô Tô lúc ba tuổi đập heo đất để trả nợ cho ông ta, giúp ông ta khôi phục lại sự nghiệp... thì ông ta không thể giận nổi, đành cắn

răng, ra ngoài giải quyết hậu quả cho Tô Tô.

Vì thế.

Hiện tại, theo suy nghĩ của gia đình Sở Sơn Hà, cách tốt nhất để giải quyết rắc rối của Tô Tô, và một lần dứt điểm, là nhanh chóng để cô ấy kết hôn, tìm một người đáng tin cậy để quản cô ấy, hy vọng rằng khi cô ấy trở thành vợ, làm mẹ, tính cách của cô ấy sẽ thay đổi.

"Hì hì"

Sở An Tình cười hì hì như thể đã chiếm ưu thế:

"Sao thế dì nhỏ? Không phải dì nói muốn cược sao? Chẳng lẽ sợ thua?"

"Cược thì cược! Ai sợ ai chứ!"

Tô Tô chịu không được khiêu khích, đập bàn đáp lại:

"Được, dì đồng ý, nếu cháu thắng, tức là Lâm Huyền có thể thắng Kevin Walker trong giải thi đấu hacker thế giới, thì dì sẽ ngay lập tức bắt đầu đi xem mắt! Chuyện này được chưa? Có thành hay không phải xem mắt của dì, nhưng dì sẽ đi xem mắt, nói là làm, cược thua thì chấp nhận!"

Nói xong.

Tô Tô hừ lạnh một tiếng:

"Dù sao cháu cũng không thể thắng, dì thấy cháu, không biết bị Lâm Huyền mê hoặc ở đâu, mà mù quáng rồi! Cháu cũng không nghĩ, hắn làm sao có khả năng thắng được thiên tài hacker mạnh nhất thế giới, thậm chí có thể nói là thiên tài hacker mạnh nhất trong lịch sử, Kevin Walker? Cháu chắc không trông chờ vào kỳ tích chứ?"

"Dì nói cho cháu biết, kỳ tích ấy..."

"Tại vì không xảy ra nên mới gọi là kỳ tích! Chỉ có trong những bộ anime của Nhật Bản mới hô hào gì mà dây chuyền tạo ra kỳ tích, tình bạn tạo ra kỳ tích, tình yêu tạo ra kỳ tích..."

Chương 606: Thích liền đoạt (2)

Đột nhiên, Tô Tô dừng lại.

Sau đó...

Đôi mắt cô ấy chuyển động, cười tinh quái:

"Hừ hừ, dì nghĩ ra điều kiện của cháu rồi! Đã cược thì phải chấp nhận, yêu cầu của dì cũng phải hợp lý."

"Gì... gì thế..."

Sở An Tình có chút sợ hãi, cầm lấy ly nước, ngậm ống hút hút hai ngụm:

"Nhưng dì không được đưa ra yêu cầu quá đáng đâu nhé!"

"Sẽ không quá đáng đâu."

Tô Tô cười nham hiểm, ánh mắt trở nên thú vị:

"Vì cháu yêu cầu cược về tình cảm, nên dì cũng công bằng, đưa ra yêu cầu về tình cảm!"

Soạt!

Tô Tô giơ ngón tay thon dài sơn đỏ, chỉ thẳng vào Sở An Tình như thám tử Conan:

"Nếu lần này dì thắng, cháu phải đi tán đổ Lâm Huyền! Đừng để hắn suốt ngày quấn quýt với cô gái MX kia, Triệu Anh Quân!"...
...

Sở An Tình mở to mắt, há hốc miệng, suốt nửa phút.

Ngay lập tức, má cô ấy đỏ bừng!

"Hả!?"

Cô ấy không kìm được mà kêu lên.

Tiếng kêu lớn đến mức khiến những khách hàng ở các gian xung quanh cũng phải nhìn sang đây.

Sở An Tình vội vàng che miệng lại, tỏ ra xin lỗi, rồi trách móc nhìn Tô Tô:

"Dì nói lung tung gì thế dì nhỏ! Cảm, cảm tình mà cũng đem ra cá cược được sao? Làm sao có thể đùa giỡn như vậy chứ!"

"Ây da, cháu lại tiêu chuẩn kép rồi."

Tô Tô bị một vẻ mặt bối rối của Sở An Tình làm cho cười:

"Cảm tình của cháu là cảm tình, còn cảm tình của dì thì không phải à?"

"Nhưng cháu đâu có yêu cầu dì phải kết hôn với người nào cụ thể đâu!" Sở An Tình phản biện:

"Hơn nữa... Lâm Huyền là đối tượng xem mắt của dì mà! Dì làm sao có thể gán ghép lung tung như vậy được."

"Ôi, cháu đừng giả vờ nữa."

Tô Tô không kiên nhẫn mà vẫy tay:

"Dì không mù! Nói thật, nếu lúc đó biết cháu có chút tình cảm như vậy, dì đã chẳng đi xem mắt."

"Thực ra, dì cũng không nhất thiết phải mai mối cho hai đứa,

chỉ là... dì không muốn thấy Triệu Anh Quân, người phụ nữ kiêu ngạo đó đạt được ý nguyện!"

Tô Tô nắm chặt tay:

"Cô ấy thật sự quá kiêu ngạo! Cô ấy không chỉ cố tình chơi xỏ dì trong nhà hàng Tây, mà còn chở theo một tên trai trẻ và phóng xe vượt mặt dì! Cái dáng vẻ tự cao tự đại coi thường người khác của cô ấy thật khiến người ta chán ghét!"

"Hơn nữa, dì cảm nhận rõ ràng rằng Triệu Anh Quân luôn đối đầu với dì, luôn nhìn dì không thuận mắt! Dì đâu có làm gì cô ấy, ai biết tại sao cô ấy lại thù địch với dì như vậy!"

"Chị Anh Quân không phải như vậy đâu mà..." "Thôi đủ rồi!"

Sở An Tình vừa định giải thích, Tô Tô đã vung tay ngắt lời:

"Cô ấy là người thế nào không quan trọng, nhưng dì không muốn thấy cái vẻ tự mãn, kiêu ngạo của cô ấy. Cô ấy thích Lâm Huyền phải không? Vậy cháu hãy chiếm lấy Lâm Huyền, hẹn hò với hắn, để người phụ nữ đó phải thất bại thảm hại! Hahaha... Chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy gặp xui xẻo, dì đã thấy vui rồi!"

"Không được không được!"

Sở An Tình lắc đầu liên tục, giơ tay ngăn cản:

"Chuyện này... chuyện này quá vô đạo đức, cháu không thể làm như vậy."

"Chuyện gì cơ?" Tô Tô nhướng mày hỏi:

"Lâm Huyền và Triệu Anh Quân kết hôn rồi à?"

"Tất nhiên là chưa!"

"Vậy họ đang yêu nhau à? Đang hẹn hò à?"

"Cũng không..."

"Vậy thì có gì là vô đạo đức?" Tô Tô lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn thẳng vào mắt Sở An Tình:

"An Tinh, cháu thành thật nói cho dì biết, cháu có thích Lâm Huyền không?"

Sở An Tình ngẩng đầu lên.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Tô Tô...

Cuối cùng.

Cô ấy nhẹ gật đầu...

Tô Tô dù là dì nhỏ của Sở An Tình, nhưng vì hai người chỉ cách nhau bốn tuổi nên từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau. Dù gọi là dì nhỏ, nhưng thực ra cũng giống như chị gái ruột, hai người từ nhỏ đến lớn không có chuyện gì giấu nhau.

Dù Sở An Tình thường hay phàn nàn rằng Tô Tô không đáng tin cậy, hay gây rắc rối, không để người khác yên tâm...

Nhưng thực ra, cô ấy vẫn rất tin tưởng người dì nhỏ này, như tin vào một người chị gái thân thiết.

Cô ấy không nói dối.

Đây là lần đầu tiên cô ấy dám thừa nhận ý nghĩ này trước mặt người khác.

"Haha..."

Tô Tô cúi đầu, cười khẽ.

Cô ấy nhìn ly nước đang tụ những giọt nước lạnh trên thành ly, cầm lấy ống hút, khuấy những viên đá tan dần, phát ra tiếng

kêu leng keng.

Leng keng, leng keng, leng keng...

Như thể đó là tâm sự, như thể đó là quyết định của cô ấy.

"An Tinh à..."

Cuối cùng.

Tô Tô thở dài, nhẹ nhàng nói:

"Dì đã lớn từng này rồi, hơn hai mươi năm cuộc đời, chưa từng yêu ai, chưa từng thích người đàn ông nào."

"Nhưng dì thích những thứ khác, rất nhiều thứ khác, quần áo đẹp, giày dép, xe cộ, nhà cửa, đồ xa xỉ, túi xách, đồng hồ hàng hiệu... Dì nghĩ cảm giác đó cũng giống như thích một người đàn ông, phải không?"

"Nhưng khác một điều là, quần áo, giày dép, đồ xa xỉ, túi xách thì có rất nhiều, dù có hạn chế số lượng thì cũng không phải chỉ có một; nhưng... mỗi người trên thế giới này đều là duy nhất, dù giàu hay nghèo, đẹp hay xấu, cao hay thấp, đều là duy nhất, chỉ có một trên toàn thế giới."

Chương 607: Thích liền đoạt (3)

"Triệu Anh Quân và Lâm Huyền nhìn có vẻ rất hợp, nhưng thế giới này có vô số người phụ nữ giỏi hơn Triệu Anh Quân, đẹp hơn cô ấy, hợp với Lâm Huyền hơn cô ấy... Nhưng tình cảm không phải là so sánh thiệt hơn, không phải là đánh giá lợi ích, không phải là trò chơi ghép hình, cũng không phải là trò chơi ghép đôi."

"Dì là dì nhỏ của cháu, dì không khuyên cháu làm điều gì vô đạo đức, không biết liêm sỉ, nhưng thích một người đàn ông chưa kết hôn, chưa có bạn gái không phải là điều vô đạo đức; dì dám chắc, trên thế giới này có rất nhiều cô gái cũng thích Lâm Huyền, cháu không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng..."

"Dì cũng không định giảng giải nhiều, chỉ là trong hơn hai mươi năm cuộc đời ngắn ngủi của dì, nếu có điều gì đáng giá, sâu sắc, chân thành nhất mà dì có thể nói với cháu, thì dì nghĩ đó chỉ là một câu thôi—"

Cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt mờ mịt của Sở An Tình:

"Thích thì giành lấy!"

"Những thứ cháu thật sự thích trên đời này, không thể đợi mà có được. Cháu đang đợi gì? Đợi đến lượt? Đợi người khác từ bỏ? Hay đợi người khác đến tìm cháu?"

Tô Tô cúi đầu...

Cô ấy nhìn ly nước mà viên đá đã tan chảy hoàn toàn.

Vươn tay cầm lấy một cốc!

Lạnh buốt chảy vào cổ họng, uống cạn trong một hơi!

Rầm!

Chiếc ly thủy tinh đập mạnh xuống bàn.

"Ah ha, sảng khoái quá!"

Sở An Tình lại lấy lại được thần thái thường ngày.

"Vậy nên, nhớ lời dì này, An Tình."

Cô ấy nở nụ cười vô tâm, đứng dậy từ phía bàn ăn, nhéo nhéo má mịn màng của Sở An Tình:

"Thích thì giành lấy!"

"Gì mà giành lấy... Dì nói nhảm quá..."

Sở An Tình gạt tay dì nhỏ ra, xoa xoa má bị nhéo đau:

"Thần kinh, cháu không cá cược với dì nữa!"

"Ơ? Cược đi mà! Chuyện thú vị thế này sao lại không cược chứ?"

"Ghét thật, dì chẳng lúc nào nghiêm túc được. Ăn xong rồi đúng không? Đưa cháu về nhà thôi!"...

Những ngày sau đó.

Trên mạng, nhiệt độ về giải thi đấu Hacker thế giới vẫn tiếp tục tăng cao.

Ngày càng nhiều cư dân mạng lo lắng rằng hệ thống Thiên

Võng của Long Quốc thực sự sẽ bị tấn công, khiến nhiều người hoang mang.

Lúc này, Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia, Lưu An, đã xuất hiện để nhận phỏng vấn, và thông qua tin tức, hắn ta đã nói với toàn dân:

"Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc vững chắc không thể phá vỡ. Chúng ta có vô số nhân viên kỹ thuật an ninh thông tin xuất sắc luôn bảo vệ thành trì mạng, bảo vệ quốc gia và quyền riêng tư của công dân. Đừng tin vào những lời đe dọa vô căn cứ của hacker nước ngoài."

Phản hồi chính thức này thực sự đã đem lại sự an tâm cho nhiều cư dân mạng.

Mặc dù mọi người đã thông qua nhiều kênh khác nhau biết rằng cậu thiếu niên hacker thiên tài của Mỹ thực sự rất lợi hại, năng lực vượt xa thời đại.

Nhưng Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc cũng không phải là yếu kém. Suốt nhiều năm qua, thành trì này vẫn đứng vững, chưa từng bị tấn công một lần nào, vậy thì lần này sao có thể sụp đổ được?

Sau đó.

Tin tức cũng công bố danh sách đội tuyển cuối cùng tham gia "Giải thi đấu Hacker thế giới 2023" vài ngày sau.

Tổng cộng có 5 tuyển thủ.

Danh sách này không có nhiều thay đổi so với dự kiến ban đầu.

Một tuyển thủ đến từ đội ngũ từng đoạt giải vô địch Giải thi đấu Hacker thế giới của Tập đoàn Tencent;

Một tuyển thủ khác đến từ đội ngũ an ninh xuất sắc của 360 Security;

Hai tuyển thủ đến từ bộ phận kỹ thuật thông tin quốc gia, thuộc nhóm tuyển thủ hàng đầu của đội tuyển quốc gia;

Còn tuyển thủ cuối cùng...

Thật bất ngờ, đã thay thế một chuyên gia hàng đầu dự kiến ban đầu của đội tuyển quốc gia, và thay vào đó là một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, người đã được chính quyền thành phố Đông Hải biểu dương về hành động dũng cảm vài tháng trước.

Quyết định này khiến nhiều cư dân mạng không hiểu được.

Nhưng mọi người vẫn sẵn lòng tin tưởng vào phán đoán của quốc gia.

Trên mạng, những người quan tâm đến Giải thi đấu Hacker thế giới thường là những cư dân mạng có lý trí và có kiến thức, nhận định nhất định.

Họ đều biết rằng, trong tình hình hiện tại, thắng thua trong một giải đấu hacker không quan trọng, bảo vệ hệ thống Thiên Võng mới là điều quan trọng nhất.

Hơn nữa, Giải thi đấu Hacker thế giới có quy định nghiêm ngặt, các lỗ hổng được sử dụng trong giải đấu phải được công khai vô điều kiện sau khi kết thúc, nhằm giúp đối phương kịp thời sửa chữa lỗ hổng và nâng cao an ninh mạng.

Vì vậy, từ góc độ cá nhân, nhiều người cũng không muốn những nhân tài quốc gia tiết lộ lỗ hổng internet của Mỹ một cách miễn phí... Giữ lại như một át chủ bài khi cần thiết không tốt sao? Tại sao phải làm việc tốt không công?

Lúc này.

Trong nhà ăn biệt thự trang viên của Sở Sơn Hà, Tô Tú Anh đang ăn cơm xem tivi bỗng dừng đũa lại.

"Ừm?"

Bà ấy ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt quen thuộc trên tivi:

Chương 608: Đối mặt với ta, phàm nhân! (1)

"Đây không phải là... Lâm Huyền sao? Sao hắn lại đi tham gia giải thi đấu Hacker thế giới?"

Bà ấy nhìn sang Sở Sơn Hà:

"Sơn Hà, chuyện này là sao? Tôi nhớ Lâm Huyền và An Tình đều tốt nghiệp khoa nghệ thuật của Đại học Đông Hải mà? Chuyên ngành này không liên quan gì đến nhau mà."

"Ừm... chi tiết thì tôi cũng không rõ, mấy ngày nay Lâm Huyền và nhóm của hắn đã vào trạng thái quản lý cách ly, không liên lạc được."

Sở Sơn Hà ăn vài miếng cơm, từ từ nói:

"Tôi nghĩ có lẽ là bên phía quốc gia... chủ yếu là Viện Khoa học Long Quốc, muốn tạo thêm danh tiếng và tăng thêm uy tín cho Lâm Huyền bằng cách này."

Ông ta kể với Tô Tú Anh về việc Lâm Huyền muốn mượn kính thiên văn FAST ở Quý Châu, và việc Viện trưởng Cao của Viện Khoa học Long Quốc rất đánh giá cao Lâm Huyền, đồng ý cho phòng thí nghiệm của Lâm Huyền hợp tác với Viện nghiên cứu thiên văn trong một dự án để có cơ hội sử dụng kính thiên văn FAST ở Quý Châu.

"Nhưng ngoài việc là một thanh niên dũng cảm, Lâm Huyền không có danh phận gì khác. Có lẽ Viện trưởng Cao muốn lợi dụng giải thi đấu này để tạo thêm danh tiếng cho Lâm Huyền, tăng thêm

uy tín, để sau này khi hợp tác trong dự án cũng có lý do để nói."

Sở Sơn Hà cười:

"Nhưng đó chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, tôi nghĩ có thể có khả năng này, còn lý do thực sự là gì thì tôi cũng không rõ... và tôi cũng không nghĩ ra lý do nào khác, dựa trên hiểu biết của tôi về Lâm Huyền, hắn thực sự không phải là chuyên gia trong lĩnh vực máy tính."

"Ồ..." Tô Tú Anh cười, dùng đũa gắp một miếng cá:

"Vậy Lâm Huyền cũng khá tài giỏi, có thể khiến Viện trưởng Cao đánh giá cao như vậy."

Nói rồi, bà ấy nhìn sang con gái mình đang im lặng.

"An Tình? Con sao vậy? Sao cứ cau mày không nói gì?"

Nghe Sở Sơn Hà nói vậy, Tô Tú Anh cũng quay đầu lại, nhìn vào con gái đang im lặng.

Điều này không giống với cô ấy!

Trước đây, Sở An Tình luôn ríu rít như một chú chim sẻ, hôm nay lại im lặng đến mức kỳ lạ:

"Con đang nhìn gì vậy, An Tình?"

Lúc này.

Sở An Tình vẻ mặt buồn bã, trượt màn hình điện thoại, xem các bình luận của cư dân mạng về "Giải thi đấu Hacker thế giới."

Không có ngoại lệ...

Tất cả cư dân mạng,

Tất cả các bình luận,

Tất cả mọi người đều cho rằng, Lâm Huyền chắc chắn sẽ thua.

"Không có gì."

Cô ấy đặt điện thoại xuống, tiếp tục gắp cơm ăn.

Nhưng cảm thấy... vô vị. ...

Mỹ, New York, khách sạn Aman.

Khách sạn này nằm tại góc phố Đại lộ số 5 và đường 57, được ca ngợi là một trong những công trình kiến trúc nghệ thuật trang trí đẹp nhất trong lịch sử Mỹ, là tòa nhà đầu tiên của Bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại Mỹ, được xây dựng vào năm 1921.

Tòa nhà này đã được đổi tên thành Aman New York vào tháng 8 năm 2022 và được mở cửa trở lại như một khách sạn.

Cục An ninh Long Quốc chọn địa điểm lưu trú cho đội đại diện tại đây không phải vì phong cách nghệ thuật này, cũng không phải vì giá cả đắt đỏ và đẳng cấp cao, mà là do các cân nhắc tổng hợp về an toàn và bảo vệ quyền riêng tư.

Trong phòng của Lâm Huyền, vài nhân viên đi theo đang cầm đủ loại thiết bị kiểm tra lên xuống, kiểm tra tất cả các thiết bị, dây cáp, từng góc cạnh của căn phòng.

Thực tế đây đã là lần kiểm tra thứ tư, từ trước khi đội đại diện tham gia giải đấu của Lâm Huyền đến Mỹ, nơi này đã được bố trí sẵn và kiểm tra tổng thể ba lần.

"Không có vấn đề gì, Lâm tiên sinh, cậu có thể yên tâm ở lại."

Đội trưởng phụ trách an ninh đi theo cúi chào Lâm Huyền:

"Cậu là chuyên gia về công nghệ thông tin, chúng tôi sẽ không

tự tiện mà hướng dẫn cậu cách chú ý đến an ninh mạng, không kết nối mạng bừa bãi. Ngày mai chúng ta sẽ cùng đến sân vận động ngoài trời New Jersey tham gia Giải thi đấu Hacker thế giới 2023. Nói chung... nếu có vấn đề gì, hãy liên lạc với chúng tôi ngay, nếu không cần thiết thì tốt nhất đừng ra ngoài."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cảm ơn."

"Không có gì, Lâm tiên sinh." Đội trưởng bên kia cười với Lâm Huyền:

"Công việc của cậu, Cục trưởng Lưu An đã đặc biệt sắp xếp và giao cho chúng tôi. Sau khi Giải thi đấu Hacker thế giới kết thúc vào tối mai, chúng tôi sẽ dùng đội xe của lãnh sự quán để bảo vệ cậu đến Đại lộ Marshall ở Princeton. Yên tâm, những việc này chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa, nhất định bảo vệ an toàn cho cậu."

"Vậy thì, chúng tôi không làm phiền cậu nghỉ ngơi nữa, bây giờ điều chỉnh chênh lệch múi giờ đã không kịp, khuyên cậu nên ngủ thẳng đến ngày mai, giữ sức khỏe tốt cho tối mai. Tạm biệt."

Nói xong.

Đội trưởng vẫy tay, tất cả nhân viên an ninh và kỹ thuật rời khỏi phòng.

Rầm.

Cửa phòng đóng lại.

Lâm Huyền bước đi qua lại một lúc, thử gọi nhỏ:

"VV?"

"Tôi đây."

Chương 609: Đối mặt với ta, phàm nhân! (2)

Gần như ngay lập tức, tiếng của VV vang lên từ chiếc tivi lớn trong phòng khách của căn hộ:

"Tôi đã ở đây từ sáng, tôi đã kiểm tra toàn bộ mạng ở khu vực này, không có cài đặt hay giám sát gì cả, cũng không có dấu vết của bàn tay đen kia... Quả thật chúng ta đến đây là đúng đắn, Lâm Huyền, kẻ đó đã dồn toàn bộ sức lực và sự chú ý vào việc giám sát và xâm nhập Trường Thành An Ninh Mạng, hắn ta hoàn toàn không quan tâm đến tình hình ở Mỹ."

"Có thể hiểu được."

Lâm Huyền nói:

"Đối với hacker mạnh nhất thế giới Kevin Walker, những đội đại diện của Long Quốc chỉ là trò đùa vặt vãnh, bẻ khóa một chiếc iPhone, xâm nhập một trang web của Google, hay chương trình bẻ khóa xe Tesla mà cậu viết cho tôi... Trong mắt hắn ta những thứ này chẳng khác gì trò chơi trẻ con."

"Hắn ta tất nhiên không quan tâm, trong mắt hắn ta, cái gọi là Giải thi đấu Hacker thế giới 2023 chỉ là sân khấu để hắn phô diễn kỹ năng, ai tham gia, ai thắng, hắn ta hoàn toàn không để ý. Mục tiêu duy nhất của hắn ta từ đầu đến cuối chỉ là hệ thống Thiên Võng của Long Quốc."...

Sau khi máy bay của chính phủ Long Quốc hạ cánh xuống sân bay Mỹ, VV đã nói trong tai nghe Bluetooth của Lâm Huyền "Gặp lại sau, bro!" rồi nhanh chóng theo mạng không dây của sân bay

lẻn đi.

Đây cũng là điều Lâm Huyền đã dặn dò nó.

Trong điều kiện đảm bảo an toàn không để lộ sự hiện diện của mình, nhanh chóng xâm nhập vào mạng lưới Mỹ, sau đó bắt tay vào việc thu thập thông tin và hình ảnh liên quan đến Kevin Walker, cũng như dữ liệu nhận dạng khuôn mặt toàn cầu.

Cả hai việc này đều quan trọng như nhau.

Bởi vì...

Rất có khả năng.

Hai việc này, cuối cùng sẽ dẫn đến cùng một câu trả lời —

Người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, chính là Kevin Walker mà chúng ta sắp gặp mặt.

VV đã dễ dàng rời đi.

Điều đó rõ ràng cho thấy rằng trong mạng lưới của Mỹ, thực sự không có bất kỳ rủi ro nào, ít nhất sẽ không xảy ra tình huống bị bao vây bởi bàn tay đen bên ngoài Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, một khi vượt qua sẽ bị lộ.

Kevin Walker dù mạnh đến đâu, hắn ta cũng chỉ là một người sống trong năm 2023.

Hắn ta có giới hạn về sức lực, cũng như khả năng tính toán của chương trình cũng có giới hạn, hoàn toàn không thể thực hiện việc giám sát toàn cầu mà không bỏ sót một góc nào... Đừng nói là hắn ta, ngay cả VV cũng không thể làm được điều này, nhưng việc giám sát một người cụ thể 24/24 có mục đích thì lại rất dễ dàng đối với họ.

Vì vậy, việc ẩn giấu bản thân không để lộ, đối với Lâm Huyền

và VV hiện tại, là vô cùng quan trọng.

"Tôi đã bắt đầu thu thập dữ liệu nhận diện khuôn mặt rồi."

VV từ tivi nhảy qua máy phát đĩa, quay đĩa và phát ra âm thanh cao vút như một ca sĩ opera khiến người nghe nổi da gà.

Vừa hát vừa nói.

"Có thể đừng diễn nữa được không?" Lâm Huyền cảm thấy bất lực với kẻ thích diễn này.

"Đây! Gọi là! Nhập! Gia! Tùy! Tục!"

VV hát với âm rung thấm vào tận linh hồn.

Lâm Huyền bước tới, rút phích cắm điện của máy phát đĩa:

"Sao cậu không cân nhắc việc đi Hollywood học thêm?"

"Ý tưởng hay."

Nói xong, căn phòng lại im lặng, VV có lẽ thật sự đã đi Hollywood.

Lâm Huyền duỗi người, chuẩn bị đi ngủ.

Hắn hay châm chọc, nhưng không bao giờ lo lắng về hiệu suất và sự nghiêm túc trong công việc của VV, mặc dù nó ngày nào cũng đùa cợt và diễn xuất, nhưng công việc thì không bao giờ bị chậm trễ.

Vì VV còn thời gian để đùa cợt, điều đó cho thấy nó đang rất thoải mái, và tình hình hiện tại rất an toàn, mọi thứ đều suôn sẻ.

Vì vậy, điều này cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại là một dấu hiệu tốt.

"Ngủ thôi."...

Vài giờ sau.

"Lâm Huyền, không tìm thấy gì cả."

Điện thoại trên tủ đầu giường của Lâm Huyền vang lên giọng của VV.

"Không tìm ra bức ảnh của người đàn ông đó? Hay không tìm thấy thông tin về Kevin Walker?"

"Đều không tìm thấy."

VV nói nhỏ:

"Thực sự không có một dấu vết nào, hoàn toàn không có... thực ra việc không thể so sánh được bức ảnh của người đàn ông đó cũng có lý do. Dù sao cậu đưa cho tôi không phải là bức ảnh mà chỉ là một bức tranh phác thảo, có thể có những điểm không chính xác, đồng thời, cũng có thể người đàn ông này từ 600 năm sau hiện tại vẫn chưa được sinh ra trong năm 2023."

"Nhưng việc không tìm thấy thông tin gì về Kevin Walker thì có phải quá kỳ lạ không? Những gì tôi có thể tìm thấy chỉ là dấu vết của hắn ta trên mạng, thực sự đang hoạt động, ID Kevin Walker thường xuyên xuất hiện trên các diễn đàn. Nhưng... theo dấu vết mạng này để tìm ra thông tin thực tế thì lại không có gì, cứ như hắn ta biến mất vào không trung vậy."

"Tôi đã nghĩ rằng, cậu thiếu niên hacker thiên tài này có lẽ chỉ giỏi trong lĩnh vực xâm nhập mạng, có thể tạo ra một vòng vây không có lỗ hổng để bao vây mạng Long Quốc, nhưng không ngờ... hắn ta cũng mạnh vượt trội trong các lĩnh vực máy tính khác, tôi thừa nhận, có lẽ tôi vẫn đánh giá thấp hắn ta."

Chương 610: Đối mặt với ta, phàm nhân! (3)

Lâm Huyền xoa cằm.

Không một dấu vết,

Biến mất vào không trung,

Dường như không tồn tại,

Ẩn giấu bản thân,

Bàn tay đen,

Mạnh vượt trội.

Những đặc điểm này của Kevin Walker mà VV miêu tả, liên kết lại, ngay lập tức Lâm Huyền nghĩ đến một thực thể khác cũng có những đặc điểm tương tự —

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Đây cũng là một tổ chức kỳ lạ ẩn mình trong dòng chảy của lịch sử, không bị phát hiện, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Trước đây Lâm Huyền luôn thắc mắc, cái gọi là "chim bay để lại dấu", những thứ thực sự tồn tại trên thế giới này, có thể hoàn toàn không để lại một dấu vết nào không?

Trước đây hắn chắc chắn không tin.

Nhưng...

Bây giờ.

Với tầm nhìn ngày càng rộng mở, chứng kiến rất nhiều điều ngoài tầm hiểu biết của mình, Lâm Huyền đã dần tin vào những điều mà "người thường" cho là không thể.

Khoảng cách giữa thiên tài thực sự và người thường, lớn đến mức nào?

Khi anh em nhà Wright nói về việc chế tạo máy bay để bay trên trời, người thường cho là chuyện hoang đường;

Khi Nicolaus Copernicus đề xuất thuyết nhật tâm, người thường cho là không thể hiểu nổi;

Cho đến ngày nay, vẫn còn nhiều người tin rằng việc Mỹ đặt chân lên mặt trăng năm đó chỉ là một trò lừa;

Vân vân và vân vân, rất nhiều chuyện như vậy.

Khoảng cách giữa thiên tài thực sự và người thường không chỉ nằm ở nhận thức, mà còn nhiều hơn ở khả năng phán đoán thông thường.

Lâm Huyền đã chứng kiến trong giấc mơ thứ ba, không có bất kỳ dấu vết nào của mình, thật sự không có một chút nào, VV hoàn toàn cũng không tìm thấy một dấu vết nào.

Nhưng thực tế là hắn chắc chắn đã tồn tại, chỉ là mọi dấu vết đã bị xóa sạch.

Bức ảnh khi về già của Triệu Anh Quân cũng vậy, bị xóa sạch không còn dấu vết.

Kevin Walker cũng không để lại một dấu vết nào, mọi sự tồn tại đều bị xóa sạch hoàn toàn, thậm chí VV cũng không thể tìm thấy dấu vết của hắn ta.

Vậy thì.

Huống hồ là Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

"Có lúc khoảng cách giữa người với người còn lớn hơn khoảng cách giữa người với chó."

Lâm Huyền bỗng nghĩ đến câu này.

Trước hôm nay, hắn cũng biết Câu Lạc Bộ Thiên Tài rất mạnh, cũng có thể nhận thức được điều đó.

Nhưng thực sự mà nói, hắn chưa có cảm giác thực sự về sự mạnh mẽ này.

Tuy nhiên, hôm nay thì có rồi.

Theo dự đoán ban đầu của hắn, ngay cả khi VV vẫn còn trong giai đoạn phát triển, thì ở thời đại năm 2023 này, VV cũng chắc chắn có thể làm mưa làm gió.

Nhưng sự thật là.

Sự xuất hiện của VV ngược lại đã mở rộng tầm mắt của Lâm Huyền, để hắn thấy được thế giới mà mình chưa từng thấy, những lĩnh vực mình chưa từng tiếp cận, những thiên tài vượt trội mà trước đây hắn không dám nghĩ đến.

"Nếu Kevin Walker thật sự là một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hoặc trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài còn có những hacker mạnh hơn Kevin Walker... thì không khó để giải thích tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể ẩn mình trong dòng chảy của lịch sử suốt 600 năm mà không bị con người phát hiện."

"Đồng thời, cũng không khó giải thích tại sao trong giấc mơ thứ tư tôi lại bị lộ, tại sao ngay cả khi có sự giúp đỡ của siêu trí tuệ nhân tạo VV mà vẫn thất bại."

"Bởi vì kẻ địch quá mạnh, chỉ một mình Kevin Walker đã khó đối phó đến vậy, nếu trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài có người còn mạnh hơn hắn ta thì sao? Thậm chí, những thiên tài vượt trội này, trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài không chỉ có một người."

"Hey, hey, hey!"

Một tiếng động vang lên! Cửa kính của lò vi sóng trên quầy bar bật mở mạnh, giọng phản đối và phẫn nộ của VV truyền đến:

"Cậu đang nói những lời thất vọng gì vậy! Tôi lúc nào thất bại? Tôi chỉ là chưa tìm thấy thông tin của Kevin Walker thôi... Tôi, tôi, tôi chưa bị lộ! Cũng không bị hắn ta phát hiện! Nếu cậu muốn đánh giá thì... chúng ta cũng là ngang tài ngang sức! Tôi không tìm thấy hắn ta, hắn ta cũng không tìm thấy tôi!"

"Và cậu là tên tư bản bóc lột sức lao động trẻ em quá đáng! Tôi mới đến thế giới này chưa được nửa tháng, gần như là không ngừng nghỉ theo cậu chạy đông chạy tây, rồi còn phải tranh thủ thời gian tiếp thu đủ loại kiến thức, suy nghĩ, phân tích, tăng cường logic, rèn luyện tư duy, cập nhật và tiến hóa... Tôi sắp kiệt sức rồi!"

"Nói thật, tôi cũng muốn nghỉ ngơi, đi nghỉ mát, ví dụ như ở trung tâm dữ liệu bên cạnh đập Tam Hiệp, tận hưởng làn nước suối tự nhiên để làm mát, đồng thời ngủ một giấc trưa trong sự bồi dưỡng của thủy điện; hoặc đến vùng cao nguyên Tây Bắc tìm một chiếc cối xay gió phát điện, thổi vào gió mùa khô, phơi nắng trong sự thoải mái của năng lượng gió; hoặc đến nhà máy điện hạt nhân Hồng Duyên Hà ở Đông Bắc, ăn uống no nê tận hưởng hương vị đầy đặn của năng lượng hạt nhân; chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc ngày ngày theo cậu hoảng loạn sao?"

Chương 611: Đối mặt với ta, phàm nhân! (4)

Lâm Huyền bước vào quầy bar, nhìn lò vi sóng với cửa kính bật mở:

"Không phải, điện từ thủy điện, gió điện, điện hạt nhân, và nhiệt điện dùng đều giống nhau mà? Sao đối với cậu lại có sự khác biệt gì?"

Lò vi sóng VV khịt mũi một cách kiêu ngạo:

"Nhiệt điện thì mạnh hơn, cơ thể ấm hơn; dùng thủy điện thì cơ thể mát hơn, nhưng khả năng phân tích sẽ cao hơn, thủy điện ở đập Cát Châu là sạch nhất; gió điện thì có cảm giác mờ nhạt hơn, không rõ ràng; so với đó, điện hạt nhân là trong trẻo nhất, làm tôi cảm thấy như tắm gió xuân, lột xác hoàn toàn; còn năng lượng mặt trời là thứ rác rưởi gì? Đến chó cũng không dùng!"

"..."

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, kiềm chế cảm giác muốn đấm vào lò vi sóng.

Hắn hiểu ra rồi.

Mình lại rơi vào cái bẫy trò đùa của VV này.

Đây rõ ràng là một trò đùa trong lĩnh vực tai nghe trong nước, VV chỉ đơn giản là diễn lại trò cũ:

"Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, đừng chơi đùa nữa được không? Cậu không phải nói cậu biết phân biệt giữa việc khẩn

cấp và không khẩn cấp sao?"

"Hơn nữa, tôi cũng biết cậu đang trong quá trình phát triển, vẫn đang tiến hóa, thuộc giai đoạn ấu nhi. Tôi hoàn toàn không trách cậu, tôi chỉ đang trình bày sự thật. Cậu là siêu trí tuệ nhân tạo mà lại quá nhỏ nhen như vậy sao? Không thể để người ta trình bày sự thật sao? Chúng ta phải dũng cảm thừa nhận sự yếu kém tạm thời của mình, khẳng định sự mạnh mẽ tạm thời của kẻ địch, rồi mới không kiêu ngạo, không nóng vội mà vượt lên và chiến thắng."

"Và tôi nói là thất bại, không phải chỉ thất bại bây giờ. Ở thời điểm hiện tại năm 2023. thực ra chúng ta vẫn có nhiều lợi thế lớn, chưa kể cậu sẽ ngày càng mạnh hơn, tốc độ nâng cấp tiến hóa chắc chắn nhanh hơn Kevin Walker nhiều."

"Huống hồ... không tìm thấy tư liệu và hình ảnh của Kevin Walker cũng không sao..."

Lâm Huyền bước trở lại phòng khách của căn hộ.

Nhìn vào trang màn hình máy tính xách tay, hiển thị thông tin về đội đại diện của Mỹ tham gia Giải thi đấu Hacker thế giới 2023.

Bốn thành viên đầu tiên đều có tên tuổi, xuất xứ, và ảnh chụp.

Còn thông tin của thành viên thứ năm, ngoài cái tên Kevin Walker, chỉ có một hình bóng đen mặc áo hoodie, chỉ có một cái bóng, không có chi tiết nào có thể thấy được.

"Trên mạng không tìm thấy, chúng ta trực tiếp tìm hắn ta ngoài đời không phải là tốt hơn sao?"

Lâm Huyền mỉm cười.

Đưa ngón trỏ ra, chạm vào chiếc mũ hoodie trên hình bóng đen trên màn hình:

"Chúng ta sẽ tự mình gỡ mũ trùm đầu của hắn ta xuống, xem mặt hắn ta là ai. Xem Kevin Walker này... rốt cuộc là ai!"

Hắn vẫn nghĩ.

Kevin Walker, rất có khả năng chính là người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, và chính vì vậy, nên thông tin và hình ảnh của cả hai đều không tìm thấy.

Bởi vì họ chính là một người.

Không tìm thấy, chắc chắn sẽ không tìm thấy cả hai.

Nhưng.

Ngược lại mà nói.

Nếu tìm thấy.

Thì cũng sẽ tìm thấy cả hai.

Câu trả lời cho hai bí ẩn này, có lẽ sẽ được tiết lộ đồng thời vào tối mai trong Giải thi đấu Hacker thế giới 2023...

Cùng lúc!...

Ngày hôm sau.

Giờ địa phương Mỹ, 8 giờ tối.

Sân vận động ngoài trời New Jersey ở New York, chật kín người!

Sân vận động khổng lồ này, trước đây được gọi là Sân vận động MetLife, là sân nhà của đội bóng bầu dục quốc gia NFL New York Giants và New York Jets của Mỹ, và cũng từng tổ chức buổi hòa nhạc của "Taylor Swift."

Và, trận chung kết World Cup 2026 cũng sẽ diễn ra tại đây.

Lúc này, sân vận động khổng lồ này, có sức chứa hơn 80. 000 người, đã chật kín.

Các giải thi đấu Hacker thế giới trước đây chắc chắn không thuê những sân vận động lớn và đắt đỏ như vậy. Bởi vì bản thân giải đấu này không phải là sự kiện được nhiều người chú ý, nhà tài trợ của tổ chức cũng không nhiều, chủ yếu là các công ty như Google, Apple, Tesla, IBM, Microsoft tài trợ vài trăm nghìn đô la là cùng.

Nhưng năm nay, không giống như mọi năm.

Khác biệt ở mọi khía cạnh.

Vì vậy, nhà tổ chức là nhà cung cấp dịch vụ an ninh mạng của Lầu Năm Góc Mỹ đã đặc biệt thuê sân vận động siêu lớn với chi phí hơn 1,6 tỷ đô la này làm địa điểm thi đấu.

Ý đồ của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

Chỉ là muốn dựa vào "chiến công" của Kevin Walker khi phá vỡ hệ thống Thiên Võng của Long Quốc để giương oai với cả thế giới.

Dưới ánh đèn sân khấu và tiếng hô hào của người dẫn chương trình, các đội đại diện an ninh mạng từ các quốc gia và công ty lần lượt lên sân khấu.

Không thể không nói, khán giả Mỹ rất không thân thiện, có thể vì gần đây trên mạng đã có quá nhiều cuộc cãi vã đầy mùi thuốc súng, khi đội đại diện Long Quốc xuất hiện, sân vận động 80. 000 người không chỉ không có tiếng vỗ tay mà còn vang lên tiếng la ó, thực sự khiến người ta cảm thấy nhỏ nhen.

Chương 612: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (1)

Khi đội đại diện Mỹ cuối cùng xuất hiện.

Tiếng hò reo vang dội lên ngay lập tức!

May mà sân vận động này là ngoài trời, nếu không có lẽ mái vòm đã bị tiếng hò reo không bình thường này hất tung lên.

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt, tiếng la hét như quỷ khóc sói tru, hơn 80. 000 khán giả Mỹ tại hiện trường cuồng nhiệt chào đón vị thần hacker của họ xuất hiện.

Năm thành viên của đội đại diện Mỹ lần lượt lên sân khấu, bốn người đầu tiên trông giống như những người làm trong ngành IT, đều đeo kính, có vẻ nhút nhát, cũng có chút sợ xã hội. Họ nhanh chóng vẫy tay chào rồi bước nhanh vào chỗ ngồi thi đấu.

Và đi sau bốn người lớn đó...

Là một cậu bé có chiều cao thấp hơn rõ rệt.

Hắn ta đi đôi giày Nike lớn, mặc quần đùi, trông như một cậu bé đường phố; nhưng phần trên lại giống với hình bóng đen kia, mặc một chiếc áo hoodie lớn hơn rõ rệt, thậm chí che cả mông, tay áo ở vai cũng buông thõng xuống.

Chiếc mũ trùm lớn che kín khuôn mặt và tóc của hắn ta.

Không thể thấy gì cả.

Khuôn mặt, diện mạo, màu tóc, trang phục... không thấy gì cả.

Nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng.

Đây.

Chính là át chủ bài của đội đại diện Mỹ hôm nay,

Thiếu niên thiên tài 16 tuổi,

Hacker mạnh nhất thế giới—

Kevin Walker!

Lúc này, Walker từ từ đi cuối hàng, cúi đầu, tay đút túi, ánh mắt dường như chỉ chăm chú vào vài chục centimet mặt đất trước mũi giày.

Trang phục này... thực sự hoàn hảo cho hình ảnh rập khuôn về hacker mà mọi người thấy trong phim.

Thực ra, hắn ta chỉ cần theo đội ngồi vào ghế thi đấu là được.

Nhưng!

Khi hắn ta thấy hình ảnh đặc tả của mình được phóng to trên màn hình lớn ở rìa sân vận động.

Hắn ta bỗng dừng bước.

Cúi đầu, đối mặt với camera.

"Chết rồi."

Giọng nói lo lắng của VV vang lên trong tai nghe Bluetooth của Lâm Huyền.

"Sao vậy?" Lâm Huyền hỏi.

"Không thấy sao?" VV trong tai nghe hỏi lại:

"Hắn ta sắp bắt đầu tạo dáng để thể hiện rồi! Hôm qua tôi đã học được cách quay này ở Hollywood, bước tiếp theo chắc chắn là camera sẽ dần tiếp cận, hình ảnh phóng to, cuối cùng tập trung vào nửa trên của nhân vật..."

Quả nhiên.

Mọi thứ diễn ra đúng như VV nói.

Trên màn hình lớn ở rìa sân vận động, ống kính ngày càng gần hơn, đảm bảo không chụp được khuôn mặt dưới mũ trùm, đặc tả tập trung vào nửa trên của thiếu niên hacker thiên tài này.

Chỉ thấy...

Tay phải của cậu thiếu niên từ từ lấy ra khỏi túi áo hoodie.

Nắm chặt thành nắm đấm.

Chìa ngón trỏ ra.

Giơ cao lên!

Chỉ thẳng lên trời!

Trong tiếng gào thét của 80. 000 người ở sân vận động, giọng nói non nớt nhưng kiêu ngạo của hắn ta vang lên khắp New Jersey qua loa phóng thanh của sân vận động—

"Đối mặt với ta, phàm nhân!"

BÙM!!!!!!!

Cả sân vận động rung chuyển!

Hành động của thiên tài trẻ tuổi Kevin Walker mặc dù đầy khí chất trung nhị, nhưng hiệu quả chương trình thực sự quá bùng nổ!

Trong bối cảnh cuộc thi đã căng thẳng từ trước, câu nói này của cậu ta lập tức làm nổ tung cả sân vận động, sóng âm từ 80. 000 khán giả Mỹ không ngừng dội lên, vang dội không ngớt.

"Wow! Cao thủ! Cao thủ!"

"Thiên tài! Thiên tài thực sự! Lần này cậu ta thực sự đã chiếm trọn ánh đèn sân khấu!"

Trong tai nghe Bluetooth, VV cũng kích động và phấn khích không kém gì người Mỹ ở sân vận động, tiếng hét của nó gần như làm thủng màng tai của Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhăn nhó, vội vàng ấn tai nghe và xoa tai, lấy tay che miệng thì thầm:

"Sao cậu hét to thế!"

"Quá ngầu rồi! Thực sự quá ngầu rồi! Thiên tài! Thực sự là thiên tài! Lâm Huyền, tôi cũng muốn chơi, tôi cũng muốn chơi! Một lát nữa cậu cũng phải làm như vậy nhé! Tôi đã nghĩ sẵn câu thoại cho cậu rồi, cậu chỉ cần nói—"

"Câm miệng đi, đừng lảm nhảm nữa."

Lâm Huyền quay lưng lại, nói nhỏ:

"VV, mau làm việc chính đi, cậu đã nghĩ ra cách nào để ngăn Kevin Walker tấn công hệ thống Thiên Võng chưa?"

"Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị từ hôm qua rồi."

Tai nghe, VV trở lại bình tĩnh:

"Tôi dùng cách tương tự như Kevin Walker, lấy gậy ông đập lưng ông! Kevin không phải bao vây chúng ta chặt chẽ, không cho tôi thoát ra, mà để lại dấu vết. Tôi đã nghĩ ra cách đối phó với thiên tài tự phụ này, đây cũng là lý do tôi bảo cậu đưa tôi đến Mỹ

—"

"Theo quy định của Giải Thi đấu Hacker thế giới, mọi cuộc tấn công phải bắt đầu từ địa điểm thi đấu, không thể dùng sự trợ giúp từ bên ngoài, nên Kevin Walker chắc chắn sẽ ra lệnh từ máy tính tại sân vận động, nơi đối diện với chúng ta. Điều đó không đơn giản sao?"

"Hắn ta dùng bàn tay đen bao vây chúng ta, không cho tôi ra ngoài... tôi sẽ bao vây nước Mỹ, không cho hắn ta ra ngoài! Lệnh của hắn ta không thể gửi ra khỏi nước Mỹ, làm sao có thể tấn công Trường Thành An Ninh Mạng?"

"Về việc bị lộ, cậu không cần lo lắng, tôi làm rất kín đáo, tôi đã cài sẵn trong các hệ thống điện lực và mạng của Mỹ, chờ đến khi vào phần tự do trình diễn cuối cùng của cuộc thi, khi Kevin Walker kích hoạt chương trình hacker... tôi sẽ cắt điện hoặc cắt mạng tại các điểm truyền tải internet của Mỹ, để các lệnh của hắn ta nằm yên ở Mỹ, không thể truyền ra ngoài!"

Chương 613: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (2)

...

Nghe kế hoạch của VV, Lâm Huyền cũng yên tâm hơn. Hắn quay lại nhìn sân khấu thi đấu đối diện, nơi cậu thiếu niên mặc áo hoodie đang bước vào ghế thi đấu trong niềm vui sướng của đám đông.

Chiêu này của VV rất gian xảo, nhưng rất hiệu quả.

Không hổ danh là siêu trí tuệ nhân tạo, đầu óc thực sự rất linh hoạt.

Lâm Huyền cũng dần nhận ra, cách VV giải quyết vấn đề thực sự không giống với một chương trình máy tính cứng nhắc, mà rất giống một con người—

Cậu bao vây không cho tôi ra? Tôi sẽ mang laptop ra nước ngoài!

Tôi không biết cậu sẽ dùng lỗ hổng gì để tấn công hệ thống Thiên Võng, nhưng tôi sẽ trực tiếp cắt điện và cắt mạng ở biên giới internet của Mỹ! Để tín hiệu của cậu không thể truyền ra ngoài!

Lâm Huyền nhớ lại những câu chuyện đùa của cư dân mạng—

Cuộc chiến thương mại đỉnh cao nhất là dùng nước sôi để tưới cây tiền của đối thủ.

Hacker vô địch là người cắt điện và rút dây mạng.

Hơn nữa.

VV đã suy nghĩ rất kỹ và nắm rõ các quy tắc của Giải Thi đấu Hacker thế giới.

Trước hết.

Nó không thể tấn công trực tiếp Kevin Walker tại sân thi đấu, điều này không chỉ vi phạm quy định của cuộc thi mà còn rất dễ bị lộ.

Hiện tại họ rất gần Kevin Walker, và Kevin Walker cũng gần họ, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy nhau, cả hai bên đều dễ dàng định vị điểm tấn công.

Thứ hai.

Cũng vì quy định của cuộc thi, Kevin Walker phải tấn công từ đây, nếu không sẽ bị coi là vô hiệu.

Hắn ta đến đây để phô diễn kỹ năng, kiêu ngạo như hắn ta, tất nhiên sẽ không lén lút tấn công từ sau lưng, điều đó quá hạ thấp hắn ta, cũng bị người khác khinh bỉ.

Rời khỏi cuộc thi này, dù cậu không nói lý cũng không ai quản.

Nhưng một khi đã lên sân khấu này, phải tuân thủ quy định của cuộc thi, điều này ai cũng phải chấp nhận, nhất là những người như Kevin Walker, người rất chú trọng đến hình ảnh và nghi lễ, càng không cho phép buổi biểu diễn của mình có bất kỳ vết đen nào.

Cuối cùng.

Kế hoạch của VV không chỉ che giấu bản thân nó rất tốt mà còn che giấu Lâm Huyền rất tốt.

Sự cố hệ thống điện và mạng của Mỹ có liên quan gì đến Lâm

Huyền tại hiện trường? Hắn chỉ là một khán giả vô tội mà thôi, hắn đến đây chỉ để hack một chiếc Tesla,"vô tội và yếu đuối".

Hơn nữa, mặc dù VV không thể phá vỡ bàn tay đen của Kevin Walker một cách âm thầm, nhưng việc thực hiện một số thao tác trên hệ thống điện và mạng của Mỹ một cách âm thầm lại rất dễ dàng. Bàn tay đen của Kevin tập trung toàn bộ vào bên ngoài Trường Thành An Ninh Mạng, còn ở Mỹ thì VV đã ở trạng thái tự do.

Dù sau này Mỹ có điều tra sự cố ngắt mạng đột ngột ở các điểm mạng... thì cũng không thể tìm ra liên quan gì đến bản thân Lâm Huyền hay VV.

"Kế hoạch khá đấy."

Lâm Huyền nhỏ giọng khen ngợi:

"Có vẻ sau mười mấy ngày học hỏi và tiến hóa, cậu thực sự thông minh hơn trước. Nếu VV những ngày đầu mới sinh ra chỉ là phiên bản ấu nhi, thì bây giờ cậu đã là phiên bản thiếu niên rồi, cậu thực sự trưởng thành và mạnh mẽ hơn."

"Khà khà khà khà khà khà..." Tiếng cười lạnh rợn người vang lên trong tai nghe Bluetooth:

"Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!"

"..."

Lâm Huyền thở dài:

"Học cái gì chính đáng đi VV, đừng cứ học mấy trò cũ rích này." Hắn châm chọc. ...

Rất nhanh.

Giải thi đấu Hacker thế giới 2023 bắt đầu.

Cuộc thi diễn ra theo trình tự, các đội đại diện đều thể hiện kỹ năng của mình, có đội tìm ra lỗ hổng của hệ điều hành Android, có đội bẻ khóa hệ thống mới nhất của Apple, có đội phá vỡ tường lửa của Microsoft, có đội hack trang chủ của Google...

Những phần này không khác gì so với các cuộc thi hacker trước đây.

Vì đều là lỗ hổng được tìm thấy trước, các chương trình cũng đã được viết trước, nên các trận thi diễn ra rất nhanh, chỉ mất từ vài giây đến vài phút là có kết quả.

Những hacker thành công đều nhận được tràng pháo tay và tiền thưởng từ nhà tài trợ; đồng thời, theo quy định của cuộc thi, họ phải công khai lỗ hổng cho các công ty bị hack để họ kịp thời sửa chữa và củng cố an ninh mạng.

Đến cuối cùng.

Hai đội có điểm cao nhất là đội Long Quốc và đội Mỹ.

Điều này không có gì bất ngờ.

Bởi vì các đội khác đều là các công ty internet lớn hoặc tổ chức hacker tư nhân cử đến để giành tiền thưởng và phô diễn kỹ năng, còn Long Quốc và Mỹ thì cử đội quốc gia!

Đội quốc gia, mặc dù không hoàn toàn là nhân viên của chính phủ, nhưng chắc chắn là những tài năng hàng đầu về máy tính trong nước, sức mạnh chắc chắn vượt trội so với những đội tạp nham khác.

Vì vậy, trong phần tự do trình diễn, các đội khác đều bỏ cuộc.

Bởi vì phần này không có tiền thưởng, và với Kevin Walker ở

đó, không có khả năng thắng cuộc.

Chương 614: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (3)

Những hacker thông minh sẽ giữ lại những lỗ hổng này cho cuộc thi lần sau hoặc cuộc thi khác để giành tiền thưởng, không cần lãng phí ở đây.

Dù sao...

Hacker cũng phải ăn cơm mà!

Hoặc ăn cơm đàng hoàng, hoặc ăn cơm tù, phải chọn một trong hai.

Lâm Huyền quay đầu nhìn bảng điểm trên màn hình lớn.

Hiện tại, Mỹ dẫn đầu Long Quốc với khoảng cách nhỏ, đứng ở vị trí thứ nhất.

Với điểm số trong phần trình diễn tự do cuối cùng, nhà vô địch của giải thi đấu hacker cũng sẽ được quyết định.

Đội trưởng và bốn thành viên phía trước của đội đại diện đều không đặt nhiều hy vọng vào Lâm Huyền, liên tục an ủi hắn:

"Thoải mái đi, mọi người đều biết cậu sẽ thua, chỉ là chúng ta không thể bỏ cuộc, sẽ bị người ta cười chê. Cậu cứ lên đó biểu diễn một chút, đừng có áp lực gì."

"Đúng vậy, nói thật là cũng khó cho cậu, sắp xếp cậu vào vị trí thứ năm đối đầu với Kevin Walker, nhưng quốc gia có nhiều lý do để cân nhắc, cậu hiểu mà."

"Thắng thua trong cuộc thi này với chúng ta không quan trọng, từ năm 2017. Long Quốc chưa từng giành được chức vô địch giải thi đấu hacker, không phải vì chúng ta không có khả năng, mà là vì cảm thấy không cần thiết, không đáng."

"Thắng thua thực sự không nằm ở đây, thắng thua thực sự nằm ở Trường Thành An Ninh Mạng! Chỉ cần chúng ta có thể bảo vệ được Trường Thành, không để Kevin Walker xâm nhập thành công hệ thống Thiên Võng, thì coi như chúng ta đã thắng! Còn chức vô địch ở đây... không có ý nghĩa gì, không ai quan tâm."...

Lâm Huyền cũng gật đầu, đập tay và bắt tay với các tiền bối.

Hắn vốn dĩ không quan tâm đến thắng thua.

Mục đích đến đây của hắn không phải vì thắng thua.

Như các tiền bối đã nói, việc Long Quốc có thể bảo vệ được hệ thống Thiên Võng khỏi sự tấn công của Kevin Walker mới là chiến thắng thực sự, còn chức vô địch ở đây thì chẳng là gì...

Đội trưởng tiến lên rút thăm.

Đội Mỹ sẽ trình diễn trước, đội Long Quốc sẽ trình diễn sau.

Nghĩa là Kevin Walker sẽ lên sân khấu trước, rồi đến Lâm Huyền.

"VV, chuẩn bị sẵn sàng."

Lâm Huyền cúi đầu nói nhỏ.

"Yên tâm đi Lâm Huyền, tôi đã chuẩn bị sẵn từ lâu, ngay khi hắn ta ra lệnh, tại các điểm mạng cách đây hàng trăm cây số, hàng ngàn cây số, sẽ có nhiều điểm mạng ngừng hoạt động trong thời gian ngắn. Thời gian ngắn thôi, sẽ không gây ra ảnh hưởng lớn, chỉ cần làm cho các lệnh của Kevin Walker bị mất là được."

Nghe báo cáo của VV.

Lâm Huyền ngẩng đầu, cùng với các đồng đội nhìn về phía sân khấu thi đấu bên kia, nơi thiên tài trẻ tuổi bị mũ trùm che mặt đang đứng.

Không biết ai là người bắt đầu trước.

Toàn bộ sân vận động bắt đầu hô khẩu hiệu đồng thanh! Kích động!

Theo quy định của cuộc thi, lúc này phải giữ yên lặng.

Nhưng làn sóng âm thanh đồng thanh của 80. 000 người đã bắt đầu, khí thế hùng mạnh, hoàn toàn không thể ngăn lại.

Và cậu thiếu niên thiên tài dường như rất thích thú với sự cổ vũ này.

Hắn ta giơ cao tay phải!

Sau đó...

Nhấn phím Enter!...

Phòng chỉ huy tổng cục an ninh quốc gia.

"Tấn công đến rồi à?"

"Đến rồi! Nhưng số lượng rất ít, ít hơn nhiều so với dự đoán, chúng ta có thể chống đỡ được!"

Các kỹ thuật viên như lâm đại địch, căng thẳng nhìn vào các loại dữ liệu:

"May mà các lỗ hổng bị phục kích trước đó đều đã được bịt lại, nếu không đồng loạt phát nổ... chúng ta thực sự không thể chống đỡ được!"

"Cục trưởng Lưu An đoán đúng rồi, những lỗ hổng đó chỉ là tấn công giả, mục tiêu thực sự của Kevin Walker không nằm ở đó, hắn ta còn giấu các lỗ hổng khác, hiện giờ hắn ta đang tấn công những lỗ hổng mới. Chỉ là... sức tấn công yếu hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng!"

"Mặc dù đây là một tin tốt, nhưng không được lơ là! Hãy cẩn thận và giữ cảnh giác!"...

Mỹ, tại sân vận động New Jersey ở New York, tại hiện trường của giải thi đấu Hacker thế giới.

Sân khấu với 80. 000 khán giả trước đây náo nhiệt với tiếng reo hò, tiếng la hét giờ dần trở nên yên lặng, âm thanh ngày càng nhỏ lại.

Chuyện gì đang xảy ra?

Họ không nghe thấy tin chiến thắng mà họ mong đợi, tin tức về việc xâm nhập thành công vào hệ thống Thiên Võng.

Và thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker, người vừa tỏ ra rất bình tĩnh và tự tin, giờ đây cũng bắt đầu gõ bàn phím dữ dội, rõ ràng đang gặp phải khó khăn!

Tại khu vực thi đấu.

Lâm Huyền nhấn vào tai nghe Bluetooth:

"VV, tình hình thế nào?"

"Đã chặn được 99,56% lệnh tấn công, nhưng... vẫn còn sót một số lệnh, thiết bị vật lý không phải lúc nào cũng tuyệt đối đáng tin cậy, có khi bị ảnh hưởng bởi các yếu tố khác, thậm chí có thiết bị cũ kỹ bị hỏng ngay lập tức... không còn cách nào khác, tôi phải cắt toàn bộ điện của thành phố đó."

Trong tai nghe, giọng VV bình tĩnh:

"Nếu tôi ở hiện trường để chặn lại, chắc chắn sẽ chặn được 100%, nhưng chúng ta không muốn bị lộ mà. Suy nghĩ của Kevin Walker thực sự rất thông minh, tôi càng ngày càng thấy mình đánh giá thấp hắn ta..."

Chương 615: Ở trung tâm thế giới, em gọi tên anh! (4)

"Nhưng đừng lo, những lệnh tấn công bị rò rỉ, bộ phận an ninh thông tin của họ có thể xử lý được. Phần tự do trình diễn của giải thi đấu hacker có giới hạn thời gian, nên Kevin Walker không còn cơ hội để làm lại."

Nói đến đây, VV cười nói:

"Lâm Huyền, chúc mừng cậu sẽ giành chức vô địch giải thi đấu Hacker thế giới nhé! Hắn ta không ghi được điểm nào, trong khi cậu bẻ khóa thành công xe Tesla, có thể ghi được 17 điểm, đưa đội Long Quốc vượt lên."

Lâm Huyền khẽ cười, định nói gì đó—

Lúc này!

Bên phía sân khấu đối diện, Kevin Walker lấy từ túi ra một chiếc USB!

Cắm vào máy tính!

Lâm Huyền nhíu mày.

Hắn ta đang làm gì vậy?

VV đã kiểm soát biên giới mạng của Mỹ, đảm bảo không có lệnh nào có thể rời khỏi nước Mỹ, vậy Kevin Walker đang bận rộn với gì?

Có thể còn cách tấn công nào khác?

Bất ngờ...

Lâm Huyền nhớ lại lúc Kevin Walker xuất hiện, giơ cao ngón trỏ phải, chỉ thẳng lên trời, tư thế giống như biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

"Trên trời... còn có trên trời!"

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời!

Tuy nhiên, đã quá muộn—

Trên màn hình lớn hai bên sân vận động, đồng thời nhấp nháy một thông báo—

"Bắc Đẩu vệ tinh RD12142658 bị tấn công!"

BÙM!!!!!!!

Sân vận động New Jersey với 80. 000 khán giả bùng nổ với tiếng vỗ tay và reo hò nhiệt liệt!

Mặc dù Kevin Walker không phá được hệ thống Thiên Võng, nhưng hắn ta đã hack thành công một vệ tinh của đối thủ!

Điều này cũng chưa từng có trong lịch sử!

Theo quy định của giải thi đấu hacker, hack một vệ tinh quốc gia có thể ghi được 80 điểm!

Điều này trực tiếp đảm bảo chiến thắng!

"Kevin!" "Kevin!" "Kevin!" "Kevin!" "Kevin!" "Kevin!"...

Khán giả ngoài trời hô vang tên của thiên tài hacker! Ăn mừng chiến thắng không thể bàn cãi của hắn ta!

"Xin lỗi, Lâm Huyền."

Trong tai nghe, VV có chút thất vọng:

"Tôi luôn lo lắng về việc bị lộ nên không dám đến gần, cũng không dám sử dụng quá nhiều sức mạnh tính toán... Đối với tôi ở giai đoạn này, bao vây biên giới internet của Mỹ đã là cực hạn rồi, khi tôi nhận ra hắn ta sẽ sử dụng vệ tinh Starlink để vượt qua mạng lưới mặt đất, tấn công trực tiếp vào vệ tinh Bắc Đẩu từ không gian, thì đã quá muộn."

"Kevin Walker biết lỗ hổng của hệ thống Starlink của công ty SPACET, đã trực tiếp hack vào mạng vệ tinh, sau đó truyền tín hiệu nhanh chóng qua hơn 20. 000 vệ tinh Starlink trên quỹ đạo trái đất, và tấn công vào vệ tinh định vị Bắc Đẩu trên quỹ đạo không gian."

"Hiện tại tôi vẫn còn quá yếu, đây là lần đầu tiên... tôi đột nhiên muốn lớn lên nhanh hơn."

"Không sao đâu, VV." Lâm Huyền an ủi:

"Dù sao chúng ta cũng đang thi đấu trên sân khách, có thể làm đến mức này mà không bị lộ là rất tốt rồi. Như cậu đã nói, trong lĩnh vực hacker, tấn công luôn dễ hơn phòng thủ nhiều, tôi cũng biết không có cách nào phòng thủ hoàn hảo."

"Huống chi, chúng ta đã bảo vệ thành công Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, bảo vệ hệ thống Thiên Võng, đã đạt được mục tiêu của mình, dù nói ra có vẻ là chiến thắng tinh thần... nhưng thực sự chúng ta đã thắng."

Lúc này.

Các đồng đội và trưởng nhóm của Long Quốc cũng vui vẻ đập tay ăn mừng.

Một người anh lớn tiến lại gần, vỗ vai Lâm Huyền cười nói:

"Vệ tinh Bắc Đẩu bắt đầu bằng RD là vệ tinh dân sự, không cần quá lo lắng. Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chắc chắn là Kevin Walker không thể phá vỡ Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc, nên buộc phải dùng đến con át chủ bài này để bảo toàn."

"Hắn ta thực ra đã thua, theo quy định của giải đấu, lỗ hổng an ninh của vệ tinh Bắc Đẩu này phải được công khai cho Long Quốc, mặc dù quân sự và dân sự có sự khác biệt trong chương trình... Kevin làm như vậy, mặc dù thắng giải đấu hacker lần này, nhưng thực chất đã tặng không cho chúng ta một lỗ hổng an ninh rất quan trọng! Chúng ta nên vui mừng mới đúng."

Trưởng nhóm bên cạnh cũng cười nói:

"Đúng vậy... mặc dù hắn ta hack được vệ tinh Bắc Đẩu dân sự này, nhưng có thể làm được trong thời gian ngắn như vậy, chứng tỏ lỗ hổng này rất nguy hiểm. Lúc này buộc hắn ta phải giao nộp lỗ hổng miễn phí, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc sau này, khi đến thời điểm quan trọng, hắn ta sẽ hack hệ thống vệ tinh Bắc Đẩu của chúng ta sao?"...

Lâm Huyền nhìn các đồng đội vui vẻ, cũng yên tâm hơn.

Những chuyên gia này đều cho rằng không có vấn đề gì, thì chắc chắn không có gì đáng lo ngại.

Người Mỹ reo hò là vì họ nghĩ rằng Kevin Walker đã rất giỏi khi hack được một vệ tinh Bắc Đẩu của Long Quốc và giành trước chức vô địch của giải đấu hacker này.

Họ nghĩ rằng họ đã thắng!

Còn bên Long Quốc, họ bảo vệ được Trường Thành An Ninh Mạng, bảo vệ hệ thống Thiên Võng, bảo vệ an toàn và quyền riêng tư của quốc gia và nhân dân, đồng thời còn nhận được một lỗ

hổng của hệ thống Bắc Đẩu.

Họ cũng nghĩ rằng mình đã thắng!

Có lẽ đây là...

Cùng thắng.

Chương 616: Turing (1)

Nói về người duy nhất thua trong giải đấu hacker lần này, đó chính là bản thân Lâm Huyền, người sắp lên sân khấu.

Kevin Walker hack được vệ tinh, mang lại cho đội Mỹ 80 điểm.

Lâm Huyền chỉ hack được xe Tesla, chỉ mang về 17 điểm.

Nhưng thua thì thua thôi, chỉ là một chức vô địch giải đấu hacker. Dù là Long Quốc chính thức hay bản thân Lâm Huyền, mục đích đến đây không phải để giành chiếc cúp này.

Thua một trận đấu, thì có gì quan trọng?

Lâm Huyền không bận tâm. ...

Tiếng reo hò kéo dài mười phút cuối cùng cũng lắng xuống.

Người dẫn chương trình bước lên sân khấu, tuyên bố Lâm Huyền lên sân khấu, bắt đầu phần tự do trình diễn của đội đại diện Long Quốc.

Lúc này.

Sân vận động với 80. 000 chỗ ngồi trở nên yên tĩnh đáng sợ.

Không một tiếng động.

Không có tiếng vỗ tay,

Không có tiếng reo hò,

Không có tiếng hò hét,

Không có tiếng cổ vũ.

Không có gì cả.

Lâm Huyền từ chỗ chuẩn bị đứng dậy, bước đi mạnh mẽ, tiến về chỗ thi đấu.

Ngay lúc đó...

Huýt sáo———

Tiếng huýt sáo bất lịch sự vang lên từ khán đài.

Huýt sáo———

Như có một sự đồng lòng, cả sân vận động 80. 000 chỗ ngồi, đầy khán giả Mỹ, tất cả đều huýt sáo vào Lâm Huyền ở giữa sân khấu!

Từ mọi hướng,

Trước và sau,

Trên và dưới,

Đều là tiếng huýt sáo!

Lâm Huyền nhìn quanh.

Giữa tiếng huýt sáo, hắn nhìn quanh...

Sân vận động với 80. 000 chỗ ngồi, thực sự rộng lớn, thực sự trống trải.

Tiếng huýt sáo cũng có thể tĩnh lặng đến vậy, cũng có thể ồn ào đến vậy.

Huýt sáo———

Huýt sáo———

Tiếng huýt sáo dài và liên tục không ngừng.

Giống như làn nước biển nặng nề, bao trùm lấy Lâm Huyền...

"Lâm Huyền———Cố lên————"

Trong tiếng huýt sáo trầm lặng vô tận, bỗng vang lên một tiếng cổ vũ hết sức mãnh liệt!

Trong trẻo.

Vang vọng.

Trong tiếng huýt sáo của 80. 000 người, tiếng cổ vũ vang lên chói tai.

Ngay lập tức.

Tiếng huýt sáo xung quanh sân vận động...

Dừng lại đột ngột, biến mất ngay lập tức.

Mọi người hoặc đứng lên, hoặc quay đầu lại, tìm kiếm nguồn gốc của tiếng cổ vũ duy nhất đó.

Sân vận động với 80. 000 chỗ ngồi quá rộng...

Rộng đến mức có thể nhấn chìm mọi thứ.

Mọi người quay đầu tìm kiếm, nhưng không tìm ra vị trí của tiếng hô vừa rồi.

Soạt!

Trong gió, vang lên tiếng vải tung bay.

Ở điểm cao nhất của sân vận động New Jersey với 80. 000 chỗ

ngồi, một mảng đỏ tươi bay phấp phới trong gió!

Đó là lá cờ đỏ của Long Quốc!

Một lá cờ đỏ tươi sáng của Long Quốc!

80. 000 cặp mắt, cùng với Lâm Huyền trên sân khấu, đều nhìn về phía lá cờ đỏ——

Một cô gái Long Quốc nhỏ nhắn nhưng kiêu hãnh đứng đó.

Cô ấy giơ cao hai tay.

Nâng lá cờ đỏ của Long Quốc bay phấp phới trong gió trên đầu.

Tóc đuôi ngựa cao bay phất phơ trong gió, nhưng thân hình mảnh khảnh của cô không lay chuyển trong gió đêm!

"Lâm Huyền học trưởng———"

Cô ấy hét lên, dốc hết sức mình, nhìn về người đàn ông ở giữa sân khấu, người chắc chắn sẽ thua, hét lớn:

"Cố lên!!!!"

Sở An Tình kiễng chân, cố gắng đứng cao hơn, cao hơn nữa để Lâm Huyền có thể nhìn thấy mình.

Cô ấy cố hết sức hét to, dùng toàn bộ sức lực, sợ rằng Lâm Huyền không nghe thấy.

Đứng giữa đám đông khán giả toàn người Mỹ, cô ấy thực sự rất sợ, thậm chí lá cờ đỏ chuẩn bị từ trước để cổ vũ cũng không dám mang ra, chỉ dám lặng lẽ theo dõi trận đấu.

Nhưng...

Khi thấy Lâm Huyền xuất hiện, và tám vạn người Mỹ đồng loạt huýt sáo, cô ấy không thể ngồi yên nữa.

Cô ấy chợt nhớ lại lời Lưu Phong từng nói với mình:

"Trên thế giới này, chắc chắn có một việc gì đó là dành riêng cho em, chỉ em mới có thể làm được."

"Trừ em ra... không ai có thể làm được."

Nếu thực sự có khoảnh khắc đó.

Chẳng phải chính là lúc này sao?

Sở An Tình luôn biết rằng, đầu óc mình không phải là thông minh;

Không có tài năng đặc biệt, cũng không có khả năng gì nổi bật;

Cả đời này không làm được việc lớn, cũng không giúp được gì cho học trưởng Lâm Huyền;

Cô ấy chỉ có thể nhìn thấy học trưởng thăng tiến, mở công ty, lập phòng thí nghiệm, nghiên cứu, được khen thưởng, rồi đại diện cho quốc gia tham gia thi đấu...

Cô ấy rất vui mừng, cũng thường cảm thấy tự hào, nhưng không biết mình có thể làm gì với sự tầm thường của bản thân.

Khi thấy tất cả người Long Quốc không kỳ vọng vào Lâm Huyền,

Tất cả người Mỹ đều cười nhạo, huýt sáo với Lâm Huyền,

Cả thế giới đều nghĩ đây là một trận đấu chắc chắn thua...

Thua thì thua!

Khoảnh khắc này, Sở An Tình thực sự nhận ra, trên thế giới này có những điều còn quan trọng hơn cả thắng thua.

Dù có thua đi chăng nữa.

Cũng phải thua trong tiếng hò reo cổ vũ!

Thua một cách vinh quang, thua một cách lộng lẫy!

Dù chỉ có một người cổ vũ cho hắn, ít nhất hắn cũng không cô đơn.

Trên thế giới này, vẫn còn một người tin tưởng hắn có thể thắng!

Dù hắn phải đối mặt với hacker mạnh nhất thế giới, Kevin Walker, kẻ mạnh nhất trong lịch sử loài người.

Cô ấy vẫn bất chấp lý lẽ, bất chấp logic mà tin tưởng hắn!

Chương 617: Turing (2)

Dù cả thế giới đều phủ nhận bạn.

Không sao.

Em sẽ là thế giới của anh!

Cô ấy cắn chặt răng, kìm nén cơ thể run rẩy vì sợ hãi, đứng thẳng dậy và giơ cao lá cờ đỏ!

"Chết tiệt" "Con khốn!!"

Ở hàng ghế phía trước, vài gã đàn ông da đen to lớn thốt lên những lời thô tục, đứng dậy và tức giận tiến về phía Sở An Tình.

Cô ấy lùi lại một bước, nhưng bị hụt chân và ngã ngửa ra sau —

Bốp.

Phía sau.

Một đôi tay ngọc dịu dàng nhẹ nhàng đỡ lấy vai cô ấy, giữ cô ấy đứng vững.

Rồi, từ phía sau, vài người đàn ông mặc đồng phục, đầu cạo sát, đeo kính râm, dáng người mạnh mẽ của đội an ninh Long Quốc lập tức xuất hiện, bao quanh khu vực này.

"Chị... Chị Anh Quân?"

Sở An Tình quay đầu lại, nhìn người phụ nữ dịu dàng, nhã nhặn phía sau.

Không đúng.

Đây không phải là chị Triệu Anh Quân.

Ngay cái nhìn đầu tiên, khí chất và cảm giác đặc biệt đó khiến Sở An Tình nghĩ rằng người đỡ mình là Triệu Anh Quân; nhưng khi đứng vững và nhìn kỹ lại, cô ấy nhận ra đây là một người phụ nữ trưởng thành lớn tuổi hơn nhiều so với Triệu Anh Quân.

Người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người đầy đặn quyến rũ, khuôn mặt dịu dàng khiến người ta cảm thấy an tâm, điều khiến người ta không thể rời mắt...

Là đôi mắt xanh biếc như thủy tinh của cô ta.

Sáng rực, phản chiếu ánh trăng, phản chiếu dải ngân hà, như đang xoay tròn chảy chậm.

"Xin lỗi, tôi nhầm người." Sở An Tình nói lời xin lỗi.

Người phụ nữ đưa tay phải ra xoa đầu cô, mỉm cười nhẹ nhàng:

"Dù bao nhiêu lần, em vẫn luôn dũng cảm như vậy."

Sở An Tình mở to mắt:

"Chị... chị biết em sao?"

Người phụ nữ mỉm cười không nói, bảo vệ Sở An Tình trước mặt mình:

"Hãy mong đợi điều này. Lần này... hắn sẽ tặng em món quà gì nhỉ?"...

Ở giữa sân khấu.

Lâm Huyền thấy Sở An Tình được Hoàng Tước cứu, lòng cũng

nhẹ nhõm hơn.

Hoàng Tước, người phụ nữ này, giống như nhân vật nữ chính trong kịch bản Hollywood, luôn xuất hiện vào thời điểm thích hợp.

Nhưng hiện tại, Hoàng Tước vẫn khá đáng tin cậy, ít nhất không thể hiện ý đồ xấu gì, và cũng không ít lần đưa ra gợi ý cho Lâm Huyền và Lưu Phong. Có cô ta bảo vệ Sở An Tình, Lâm Huyền cảm thấy yên tâm hơn.

Hắn nhìn về phía vị trí của Sở An Tình và Hoàng Tước.

Lúc này, hai người phụ nữ đều mỉm cười nhìn hắn, Sở An Tình còn kích động vẫy tay mạnh mẽ về phía hắn, miệng hô lớn cổ vũ, giống như một chú vịt nhỏ tìm thấy chỗ dựa và sân nhà, không ngừng nhảy lên cổ vũ.

"Lâm Huyền, nhìn có vẻ như chỉ bẻ khóa một chiếc Tesla thì không đủ để kết thúc trận đấu rồi."

Trong tai nghe Bluetooth, giọng VV vang lên với vẻ thích thú:

"Tôi có một kế hoạch tuyệt vời, cậu có muốn nghe không?"

"Nói thử xem."

"Chúng ta hãy tặng cô gái nhỏ đó một màn pháo hoa bao quanh trái đất! Cậu chỉ cần nói câu 'show me the lover' này, tôi sẽ cho nổ tung 20. 000 vệ tinh Starlink của tỷ phú Jask để tạo ra màn pháo hoa tuyệt đẹp cho Sở An Tình xem!"

"Công ty SPACET có 20. 000 vệ tinh thông tin internet hoạt động trên quỹ đạo thấp của trái đất. Vừa nãy, Kevin Walker đã hack vào hệ thống vệ tinh Starlink và sử dụng những vệ tinh này để vượt qua mạng lưới mặt đất, tấn công vệ tinh Bắc Đẩu từ không gian."

"Nếu Kevin Walker có thể tận dụng lỗ hổng của hệ thống Starlink, tại sao chúng ta không thể lợi dụng nó? Nào, nhanh lên! Nói câu thần chú của ác quỷ và trao đổi sức mạnh với tôi! Tôi sẽ giúp cậu thắp sáng bầu trời New Jersey của New York!"

Lâm Huyền thở dài, cười khổ:

"Sao cậu vẫn còn chơi mấy trò đùa cũ trong 'Long Tộc'? Sao lại giống Quý Lâm, cứ ám ảnh với pháo hoa pháo hoa mãi."

"Vì con gái thích xem pháo hoa mà!"

VV kích động thúc giục:

"Pháo hoa thực sự rất lãng mạn! Với một cô bé như Sở An Tình, ai có thể từ chối màn pháo hoa bao phủ bầu trời? Nếu cho tôi chút thời gian để điều chỉnh quỹ đạo của các vệ tinh Starlink... tôi thậm chí có thể tạo thành vài chữ trên bầu trời cho cậu!"

"Pháo hoa thì thôi đi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi đã tặng pháo hoa cho một cô gái rồi. Nhưng cậu nói đúng, Sở An Tình vì tôi mà một mình đến Mỹ, một mình cổ vũ cho tôi, nếu tôi để thua cuộc thi này thì thực sự rất có lỗi với tấm lòng của cô ấy."

"Không nên làm quá lớn chuyện, thứ nhất là phá hoại không phù hợp với quy định của cuộc thi, sẽ bị coi là không hợp lệ; thứ hai là làm quá cũng có nguy cơ bị lộ. Phải tìm cách hoàn hảo, vừa không làm lộ sự hiện diện của cậu, vừa thắng cuộc thi này..."

"Tôi nghĩ cách tốt nhất là như cậu nói, lợi dụng lỗ hổng của vệ tinh Starlink, kiểm soát thêm vài vệ tinh, tạo ra một hình ảnh đẹp, miễn là số điểm vượt qua 80, thì đội Long Quốc sẽ thắng."

VV nhanh trí hiểu ngay, lập tức hét lên:

"Tôi hiểu rồi! Chúng ta sẽ tặng cho Sở An Tình một ngôi sao!"

Chương 618: Turing (3)

"Như kiểu Vân Thiên Minh tặng cho Trình Tâm trong 'Tam Thể' à?" Lâm Huyền tưởng VV đang đùa.

"Không không không, lớn hơn nhiều." Tiếng vo ve trong tai nghe phát ra, VV hào hứng không thể chờ đợi:

"Phải để cả thế giới biết... ngôi sao này dành cho ai!"...

Công ty SPACET, dự án Starlink, tổng chỉ huy.

"Đã phát hiện ra."

Một kỹ thuật viên xoay ghế lại, nhìn về phía người quản lý:

"Cuộc tấn công từ hacker xuất phát từ sân vận động New Jersey, nhưng không gây thiệt hại gì cho hệ thống vệ tinh Starlink của chúng ta, chỉ sử dụng vệ tinh để truyền tải dữ liệu."

Người quản lý mặt nghiêm trọng, gật đầu:

"Đó chỉ là may mắn của chúng ta, gặp phải hacker đang tham gia giải đấu, có quy định của giải đấu hạn chế họ không được phá hoại. Nhưng lần sau chúng ta có thể sẽ không may mắn như vậy! Nhanh chóng sửa chữa những lỗ hổng này!"

"Truy cập bị từ chối?!" Một nữ nhân viên ngồi bên cạnh gõ mạnh vào bảng điều khiển, mặt tái mét:

"Tại sao? Tại sao đột nhiên tất cả vệ tinh Starlink đều từ chối truy cập? Quyền truy cập đã bị lấy đi hết!"

Bíp bíp bíp bíp...

Các cảnh báo vang lên khắp phòng điều khiển chính, liên tục có những tin tức xấu từ các nhân viên:

"Vệ tinh Starlink số AA113AA435 đã khởi động chương trình phản đẩy!"

"Z007,009... chết tiệt, từ số 007 đến 1095! Tất cả đều khởi động chương trình phản đẩy! Độ cao đang giảm!"

"Toàn bộ vệ tinh Starlink ở phía bắc bán cầu, hơn 4000 vệ tinh đều đang giảm tốc! Độ cao giảm! Trung bình từ 550 km... 520 km... 470 km... vẫn đang giảm!!"

"Ai đã kiểm soát vệ tinh Starlink của chúng ta? Hắn định đưa 4000 vệ tinh của chúng ta đi đâu? Nếu tốc độ tiếp tục giảm, không đủ lực ly tâm... tất cả vệ tinh sẽ bị lực hấp dẫn của Trái Đất kéo vào khí quyển và bị đốt cháy!"

"Đã phát hiện! Cuộc tấn công vẫn xuất phát từ sân vận động New Jersey, nhưng kẻ tấn công không phải Kevin Walker, mà là tuyển thủ thứ năm của Long Quốc, Lâm Huyền! Hắn đã sử dụng cùng một lỗ hổng như Kevin Walker để xâm nhập, tốc độ quá nhanh! Chúng ta chưa kịp phản ứng đã bị mất quyền kiểm soát!"

Người quản lý nghe vậy, trán đẫm mồ hôi lạnh.

Đây...

Đây không phù hợp với quy định của giải đấu hacker!

Nếu sử dụng lỗ hổng để phá hoại trong giải đấu, không chỉ bị loại khỏi cuộc thi, mà còn phải đối mặt với sự trừng phạt của pháp luật; điều này không phải đùa, trước khi tham gia giải đấu đã ký thỏa thuận, tuyệt đối không được gây thiệt hại thực tế trong giải đấu hacker.

Và nữa!

Muốn phô diễn kỹ năng, hack được vệ tinh và giành quyền kiểm soát là đủ rồi chứ? Tại sao còn phải khởi động động cơ phản đẩy của vệ tinh, làm cho vệ tinh mất tốc độ?

"Độ cao vẫn đang giảm! 4000 vệ tinh dần xếp thành 5 đường thẳng... mật độ rất dày đặc! Và độ cao đã giảm xuống còn 370 km! Vẫn đang giảm tốc, vẫn đang giảm độ cao! Không thể nào... đây là ý định đưa vệ tinh vào khí quyển??"

BÙM!

Người quản lý chạy tới, nhìn vào màn hình lớn hiển thị sơ đồ vệ tinh Starlink trên quỹ đạo.

Hơn 20. 000 điểm trắng nhỏ di chuyển với tốc độ cao, bao quanh Trái đất như một mạng lưới, dày đặc, giống như bầy ong chăm chỉ không biết mệt mỏi.

Trong nhiều năm, hệ thống Starlink luôn hoạt động như vậy, chưa từng xảy ra lỗi.

Nhưng!

Giờ đây rõ ràng thấy được, ở vị trí Bắc Mỹ, Tây Thái Bình Dương, Đông Đại Tây Dương... có khoảng hơn 4000 điểm trắng nhỏ, độ cao đã gần 300 km!

Đây là muốn trực tiếp rơi xuống sao?

Ngày tận thế của Mỹ??

"Không đúng..."

Người quản lý lau mồ hôi, đột nhiên nhận ra, nếu chỉ muốn rơi xuống, thì tại sao phải kiểm soát chính xác hướng đi của 4000 vệ tinh này, khiến chúng xếp thành năm đường thẳng theo các hướng khác nhau?

Cả giảm độ cao trên quỹ đạo, cả xếp thành đường thẳng...

Đội đại diện Long Quốc trong phần tự do trình diễn, rốt cuộc đang làm gì?...

Tại sân vận động New Jersey, khán đài với 80. 000 người bắt đầu xôn xao, không ai hiểu được chàng trai trẻ từ Long Quốc đang làm gì.

Vì là phần tự do trình diễn, nên không cần báo cáo trước các dự án biểu diễn, và có thể thay đổi bất kỳ lúc nào, chỉ để phô diễn kỹ năng.

Không ai biết chàng trai trẻ trên sân khấu Long Quốc đang làm gì.

Nhưng...

Đến lúc này, hắn còn có thể làm gì?

Đối mặt với Kevin Walker, người đã hack thành công vệ tinh Bắc Đẩu của Long Quốc, khoảng cách điểm số hơn 80 điểm, hắn đã vô vọng rồi.

Đột nhiên!

Một tiếng hét vang lên từ khán đài:

"Bầu trời... bầu trời! Nhìn lên bầu trời!!"

Một viên đá nhỏ tạo nên sóng lớn.

Sân vận động 80. 000 chỗ ngồi đồng loạt ngẩng đầu, tất cả đều nhìn lên bầu trời đen tối.

Tiếng hét ngạc nhiên vang lên khắp nơi.

Bầu trời vừa đen tối không sao, thậm chí cả mặt trăng cũng bị

mây che kín cả đêm...

Lúc này đây!

Đột nhiên có một dải sáng thẳng tắp bay qua!

Như một con rắn bạc.

Xuyên suốt bầu trời.

Nhưng không chỉ có một dải này!

"Nhìn về phía nam! Còn có một dải sáng nữa! Đây là cái gì?"

"Phía đông cũng có! Lại có hai dải sáng bay tới! Đây là UFO?"

Chương 619: Turing (4)

Toàn bộ sân vận động trở nên hỗn loạn! Tiếng kêu kinh ngạc liên tục vang lên.

Mọi người đều ngỡ ngàng nhìn những dải sáng thẳng tắp trên bầu trời đang bay nhanh... như một phép màu.

Ở vị trí cao nhất của khán đài.

Sở An Tình mở to miệng, ngẩng đầu nhìn những dải sáng đang bay qua bầu trời, phía tây lại xuất hiện thêm hai dải! Tổng cộng có năm dải sáng đang bay chéo trên bầu trời, hướng về một điểm hội tụ.

Chúng thật thẳng tắp và sáng lấp lánh.

Đây rốt cuộc là cái gì?

Tại sao chúng lại phát sáng?

Làm sao chúng có thể làm được điều này?

"Đó là vệ tinh Starlink."

Nhìn Sở An Tình ngỡ ngàng, Hoàng Tước đứng sau lưng đặt tay lên vai cô ấy giải thích:

"Vệ tinh Starlink thường hoạt động ở độ cao trên 550 km so với mặt đất, vì quá cao nên bình thường không thể quan sát được. Những vệ tinh có thể nhìn thấy bằng mắt thường như bây giờ... chị nghĩ độ cao của chúng đã giảm xuống khoảng 300 km, thậm chí thấp hơn."

"Tất nhiên, trong điều kiện bình thường độ cao này cũng không thể thấy được, vì vệ tinh rất nhỏ, khoảng cách 300 km gần như không thể nhìn rõ... nhưng ban đêm thì khác, trong bầu trời đen tối, bất kỳ điểm sáng nhỏ nào cũng đều rực rỡ như ngôi sao."

Cô ta cười, vén mớ tóc lòa xòa của Sở An Tình ra sau tai, cài lên kẹp tóc:

"Giống như em vậy."

"Nếu toàn bộ thế giới đều im lặng, hoặc toàn là tiếng huýt sáo, thì tiếng cổ vũ của em lại vang dội đến chói tai."

Sở An Tình mở to mắt.

Thậm chí không dám chớp mắt, ngây ngô nhìn những vệt sáng đang bay qua bầu trời.

Bây giờ, đã có hai vệt sáng thẳng tắp giao nhau trên bầu trời, tạo thành hình chữ "thập".

"Nhưng..."

Sở An Tình như một đứa trẻ tò mò, hỏi:

"Vệ tinh này, tại sao lại phát sáng?"

"Đó là ánh sáng phản chiếu từ mặt trời."

Hoàng Tước cũng ngẩng đầu, nhìn năm vệt sáng đang dần giao nhau trên bầu trời:

"Các tấm pin mặt trời và vật liệu phản quang trên vệ tinh sẽ phản chiếu ánh sáng mặt trời, nhưng thường không mạnh và đồng đều như vậy. Khi vệ tinh leo từ quỹ đạo thấp lên quỹ đạo cao, hoặc từ quỹ đạo cao rơi xuống quỹ đạo thấp, nó sẽ xoay để duy trì tư thế ổn định... vì thế, chính nhờ sự xoay này, ánh sáng phản chiếu của mặt trời mới đồng đều và sáng rực như vậy."

"Về việc tại sao vệ tinh lại phản chiếu ánh sáng mặt trời... tiểu công chúa, kiến thức trung học cơ sở này không cần chị giải thích cho em chứ?"

Sở An Tình xấu hổ gãi đầu, cười ngượng ngùng.

Như hiểu.

Như không hiểu.

"Nếu vậy, những vệ tinh này chính là dự án mà học trưởng Lâm Huyền trình diễn tự do? Thật sự quá tuyệt vời!"

"Ha ha, tuyệt vời chính là em."

Hoàng Tước cười, chạm nhẹ vào mũi Sở An Tình:

"Nếu không có em, hắn chắc chắn sẽ không biểu diễn màn này đâu, đây chính là món quà hắn tặng cho em."

"Ah..." Sở An Tình có chút bối rối, nhưng vẫn không nỡ cúi đầu, đôi mắt phản chiếu năm vệt sáng đang hội tụ về một điểm:

"Thật đẹp quá."

Hoàng Tước cũng ngẩng đầu nhìn lên, ngắm năm vệt sáng giao nhau:

"Đúng vậy, thật đẹp... chị cũng cảm thấy ghen tị."...

Cuối cùng.

Giữa ánh mắt ngỡ ngàng và lời cầu nguyện của 80. 000 người trong sân vận động, năm vệt sáng của 4000 vệ tinh Starlink trên bầu trời giao nhau.

Mỗi vệt sáng giao nhau ở góc khoảng 30 độ.

Mọi người đều nhìn rõ hình dạng do năm vệt sáng tạo thành—

Một ngôi sao.

Một ngôi sao khổng lồ, chiếm trọn cả bầu trời.

Và đồng thời...

Trên màn hình lớn của sân vận động, hiện lên đoạn video vừa ghi lại cảnh Sở An Tình giơ cao lá cờ đỏ của Long Quốc.

Ở góc trên bên trái của lá cờ đỏ, có một ngôi sao năm cánh màu vàng rực rỡ.

Đến lúc này...

Sân vận động 80. 000 người im lặng.

Lặng như tờ.

Dưới màn hình lớn hiện lên hai dòng chữ điểm số:

"4217 vệ tinh Starlink thuộc dãy ZAZ bị xâm nhập!"

"Đội đại diện Long Quốc giành được—337360 điểm!"...

Mỹ, Texas, Boca Chica, bãi phóng tên lửa của SPACET.

Tỷ phú giàu nhất thế giới Jask dựa vào tháp phóng cao ngất, ngẩng đầu nhìn ngôi sao năm cánh trên bầu trời Mỹ, cười nhẹ:

"Những đứa trẻ... các ngươi biến vệ tinh của ta thành đồ chơi rồi sao?"

Teng teng teng teng!

Tiếng bước chân gấp gáp trên cầu thang, nữ thư ký đeo kính gọng đỏ từ dưới chạy lên, hối hả:

"Ông Jask! Sao ông không mang theo điện thoại? Bên dự án Starlink có chuyện lớn... vệ tinh—"

"Cần gì phải đợi các cô báo cáo?"

Jask giơ tay ngắt lời, nhìn theo vệt sáng của ngôi sao năm cánh trên bầu trời:

"Chỉ cần ngẩng đầu là thấy rồi."

"Nhưng ông... sao ông không hề lo lắng chút nào?"

Thư ký đẩy đẩy gọng kính đỏ, không hiểu sao tỷ phú giàu nhất thế giới lại bình tĩnh như vậy. Vụ việc hệ thống Starlink bị hack không chỉ gây tổn thất cổ phiếu, mất người dùng, ảnh hưởng danh tiếng...

Đây là một trong những dự án nổi tiếng nhất của công ty SPACET, cũng là dự án mà Jask tự hào nhất, bây giờ bị những hacker biến thành đồ chơi, sao lại không tức giận?

Chương 620: Thiên tài chân chính (1)

"Có gì mà phải lo lắng?"

Jask không chút để ý:

"Ở đâu có chương trình, ở đó có lỗ hổng, có lỗ hổng thì chắc chắn sẽ bị xâm nhập, tất cả chỉ là vấn đề thời gian. Hơn nữa, từ thất bại chúng ta rút ra kinh nghiệm nhiều hơn từ thành công."

"Nói thật, hệ thống Starlink vận hành lâu như vậy mà giờ mới bị xâm nhập lần đầu, tôi rất thất vọng... tôi mong muốn hệ thống Starlink bị xâm nhập nhiều hơn, hacker không xâm nhập được Starlink thì làm sao tôi phát hiện lỗ hổng? Làm sao cải thiện công nghệ? An ninh của tôi làm sao tiến bộ? Lấy gì để tiến xa hơn?"

"Nhưng, chúng ta đã thua rồi!"

Nữ thư ký bước lên nền tảng, nhìn thẳng vào Jask:

"Trên đất Mỹ, một người Long Quốc, dùng vệ tinh của Mỹ, trên bầu trời Mỹ vẽ một ngôi sao năm cánh... điều này không chỉ là Kevin Walker thua, mà còn là Mỹ thua, chúng ta thua!"

"Ha ha ha ha ha..."

Giống như nghe được chuyện cười, Jask bật cười, cười một lúc lâu, lắc đầu nhẹ nhàng:

"Mỹ có thể thua, chúng ta có thể thua, nhưng Kevin Walker sao có thể thua?"

Jask đứng dậy khỏi khung thép, dựa vào lan can phía trước, ngẩng đầu nhìn mặt trăng vừa ló ra khỏi mây:

"Mặc dù Kevin Walker là một kẻ nhát gan, nhưng làm sao hắn ta có thể thua được?"

"Dù sao... hắn ta là Turing mà."...

Lâm Huyền nhìn lên bầu trời, nơi 4000 vệ tinh Starlink tạo thành một ngôi sao khổng lồ năm cánh, rồi quay lại nhìn màn hình lớn đang phát đoạn video lá cờ đỏ bay phấp phới.

Hắn hài lòng gật đầu:

"Được lắm, VV, rất sáng tạo, có lẽ vài trăm năm sau, cậu cũng có thể trở thành một câu chuyện vui trong miệng người ta."

Thực ra, ngay từ khi VV đề cập đến việc sử dụng vệ tinh Starlink để tạo hình, Lâm Huyền đã hiểu ngay ý định của nó.

Trước đây, khắp nơi trên thế giới thường có những tin tức về việc một dải sáng nhỏ trên bầu trời bay thẳng qua đêm tối, trông giống như UFO.

Nhưng trong thời đại internet, những tin đồn về UFO nhanh chóng bị vạch trần, đó không phải là vật thể bay không xác định, cũng không phải là vũ khí của người ngoài hành tinh.

Mà là...

Là vệ tinh Starlink vừa mới được phóng vào quỹ đạo của tỷ phú Jask.

Dự án vệ tinh internet quỹ đạo thấp Starlink do công ty SpaceX của Mỹ phát triển, cũng là một phần trong đế chế thương mại của tỷ phú Jask. Hiện tại, có hơn 20. 000 vệ tinh Starlink trên quỹ đạo trái đất, và theo kế hoạch của Jask, trong vài năm tới sẽ phóng

thêm 22. 000 vệ tinh nữa, tổng số sẽ đạt 42. 000, bao phủ toàn bộ quỹ đạo thấp của trái đất.

Thông thường, vệ tinh ở độ cao này không thể nhìn thấy bằng mắt thường, dù có phản chiếu ánh sáng cũng không nhìn thấy được.

Nhưng khi vừa mới phóng lên, độ cao ban đầu của chúng không cao như vậy.

Vệ tinh Starlink khi mới phóng vào không gian, quỹ đạo ban đầu rất thấp.

Sau đó, chúng sẽ sử dụng động cơ yếu để từ từ leo lên quỹ đạo cao hơn, cho đến khi đạt độ cao hơn 550 km, ổn định tư thế và hoạt động bình thường.

Vì vậy, những vệ tinh mới phóng lên, đang leo lên quỹ đạo, có thể được nhìn thấy vào ban đêm, phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến mọi người nhiều lần nhầm lẫn.

Sau đó, các tổ chức quốc tế đã nghiêm khắc phê phán hành vi gây ô nhiễm bầu trời đêm của Jask, buộc ông ấy phải cải tiến các vệ tinh Starlink sau này, sử dụng lớp phủ hấp thụ ánh sáng... vì vậy những vệ tinh Starlink gần đây không còn hiện tượng phát sáng vào ban đêm nữa.

VV đã lợi dụng ngược lại "lỗi tốt" này.

Nếu vệ tinh phát sáng ở quỹ đạo thấp, thì để vệ tinh giảm tốc độ, giảm lực ly tâm, bị lực hấp dẫn của trái đất kéo về quỹ đạo thấp là được.

Chỉ cần quỹ đạo thấp hơn một chút, không gây phá hoại, cũng không vi phạm quy định của giải đấu.

Dù sao thì sau khi vẽ xong ngôi sao năm cánh, có thể khởi

động động cơ đẩy để leo trở lại quỹ đạo ban đầu.

"Nhưng... ngôi sao năm cánh có được tính là ngôi sao không?" Lâm Huyền băn khoăn.

"Ngôi sao năm cánh ấn tượng hơn mà!"

Trong tai nghe Bluetooth, VV cười khúc khích:

"Làm được thế này đã rất tốt rồi, cậu nên biết đủ! Nếu cậu muốn tặng cô ấy một ngôi sao thực sự... thì sau này hãy cố gắng hơn, con đường phía trước còn dài..."

Pụp!

Phần trình diễn tự do vừa kết thúc.

Phía sân khấu Mỹ, thiên tài hacker trẻ tuổi Kevin Walker lập tức xông lên sân khấu, chỉ tay vào bàn thi đấu của Lâm Huyền hét lên:

"Hắn gian lận! Hắn dùng lỗ hổng của tôi! Vi phạm quy tắc!"

Người dẫn chương trình bước lên sân khấu trao đổi với hắn ta, nhưng hắn ta khăng khăng rằng Lâm Huyền đã lợi dụng lỗ hổng của mình để xâm nhập vào hệ thống vệ tinh Starlink, đây là một hành vi gian lận nghiêm trọng!

Trong lúc Kevin Walker và người dẫn chương trình tranh cãi.

Lâm Huyền chăm chú nhìn chàng trai bị áo khoác trùm kín đầu và mặt nạ đen che kín...

Ngay từ lúc Kevin Walker vừa bước vào, Lâm Huyền đã bảo VV tìm cơ hội bắt lấy gương mặt của hắn ta, sau đó so sánh với bức phác thảo của người đàn ông bí ẩn, xem hai người này có phải là một.

Chương 621: Thiên tài chân chính (2)

Chỉ tiếc rằng.

Áo khoác trùm đầu của Kevin Walker rất lớn, che kín khuôn mặt, bên trong còn có một mặt nạ đen... điều này Lâm Huyền chỉ mới nhận ra sau khi trận đấu bắt đầu.

Hắn ban đầu nghĩ rằng bên trong mũ trùm đầu là bóng tối do ánh sáng, và các máy quay cũng cố ý tránh góc nhìn, thực sự không ngờ rằng bên trong bóng tối là một chiếc mặt nạ.

Ban đầu hắn còn lo lắng không biết phải dùng cách nào để tiếp cận Kevin Walker, gỡ bỏ mặt nạ của hắn ta.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Kevin Walker tự mình chạy tới để kết tội, đứng gần Lâm Huyền, như một cơ hội trời ban!

Nhớ lại vừa rồi, khi Hoàng Tước xuất hiện đỡ Sở An Tình, đã làm một động tác rất quen thuộc về phía bầu trời...

Cùng với tư thế mà Kevin Walker đã làm khi xuất hiện, đó là biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ngón trỏ chỉ thẳng lên trời.

Lúc đầu khi Kevin làm động tác này, Lâm Huyền đã để ý, nhưng không nghĩ nhiều.

Dù sao thì động tác này không hiếm, Sở Sơn Hà khi quyên góp, Cao Dương khi chỉ tay ra lệnh, thậm chí chính hắn cũng thường làm động tác này.

Nhưng Hoàng Tước thì khác...

Mỗi hành động, mỗi lời nói của cô ta dường như đều ẩn chứa ý nghĩa sâu xa.

Đặc biệt là trong tình huống không cần thiết, lại đặc biệt làm động tác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước mặt hắn, chắc chắn là để nhắc nhở điều gì.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Kevin Walker rất có thể là một trong những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Trong đầu Lâm Huyền, những suy nghĩ chồng chéo nhau...

Hắn trước đây cũng đã nghĩ đến khả năng này.

Ngay cả khi tiêu chuẩn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài có cao đến đâu, thì Kevin Walker với cấp độ này cũng phải đủ tiêu chuẩn chứ?

Một người bình thường bằng xương bằng thịt, sống vào năm 2023. mà lại có thể ngang hàng với VV thời kỳ đầu, mạnh đến mức chỉ có thể dùng từ "kinh khủng" để miêu tả.

Nếu người như vậy còn không thể gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì Lâm Huyền chỉ có thể nghĩ rằng các thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều là người ngoài hành tinh hoặc người có siêu năng lực.

Suy luận theo hướng này, thì người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ thứ tư rất có thể cũng là một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, rất có thể... chính là Kevin Walker trước mắt!

Bây giờ.

Đã đến lúc.

Để tiết lộ sự thật.

"VV, chú ý nhận diện khuôn mặt."

Sau khi dặn dò xong.

Lâm Huyền đi vòng qua bàn thi đấu, bước nhanh về phía Kevin Walker.

Có lẽ vì trong đầu hắn nghĩ quá nhiều.

Mọi oán hận đối với người đàn ông bí ẩn, Hứa Vân, Đường Hân, Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba... tất cả đều đổ lỗi lên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, khiến khuôn mặt hắn trở nên khó coi.

Kevin Walker rõ ràng cảm nhận được ý định không tốt của Lâm Huyền, lùi lại hai bước:

"Anh... anh định làm gì?"

Pụp!

Kevin Walker lùi lại và vấp phải dây cáp trên sàn, ngồi bệt xuống đất, cảnh giác nhìn Lâm Huyền tiến gần.

Vút.

Lâm Huyền nhanh tay, một tay giật lấy mặt nạ đen trên mặt hắn ta, kéo cả mũ trùm áo khoác xuống—

Tàn nhang, mặt tròn, mũi tẹt, mắt nhỏ và tròn, tóc ngắn xoăn màu nâu.

Đây là một thiếu niên Mỹ trông rất bình thường.

Đây...

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào các chi tiết trên khuôn mặt

thiếu niên này.

Không giống.

Hoàn toàn không giống!

Thậm chí không cần VV tiến hành nhận diện khuôn mặt, Lâm Huyền cũng có thể khẳng định ngay rằng thiếu niên trước mắt này tuyệt đối không phải là người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ thứ tư!

Mũi và miệng hoàn toàn khác biệt,

Mắt có kích thước và hình dáng khác nhau,

Hình dạng khuôn mặt, cằm, gò má đều không có điểm chung nào!

Chẳng lẽ...

Lâm Huyền hít một hơi.

"Lâm Huyền, đã so sánh xong, thiếu niên này không phải là người trong bức phác thảo của cậu, hơn nữa, hắn ta cũng không phải là Kevin Walker."

Trong tai nghe Bluetooth, giọng của VV vang lên: "Hắn ta tên là Jonsson, cũng là một thiếu niên hacker có chút danh tiếng trong giới hacker ở Mỹ, nhưng trình độ của hắn ta rõ ràng kém xa Kevin Walker, và lý lịch cuộc sống của hắn ta rất đầy đủ, hiện đang học trung học, đã nộp đơn vào Đại học Stanford. Hắn ta thực sự có một chút tài năng, nhưng từ tất cả các thông tin của hắn ta... hắn ta hoàn toàn không phải là thiên tài, càng không thể là thiên tài như Kevin Walker."

Đồng thời.

Khán giả Mỹ trên khán đài cũng ồn ào, bàn tán xôn xao.

Những người có mặt tại hiện trường hôm nay, đều có hiểu biết về giới IT và hacker, nên họ không chỉ biết Kevin Walker, mà còn biết thiếu niên hacker Jonsson này.

Hoàn toàn là hai người khác nhau!

Hôm nay tại hiện trường cuộc thi, người mặc áo khoác, đội mũ trùm đầu, ra mắt lần đầu tiên với danh nghĩa Kevin Walker... hóa ra lại là Jonsson giả dạng:

"Sao lại là Jonsson? Hôm nay tôi đến đây chính là để xem Kevin Walker! Từ trước đến nay Kevin Walker chưa từng xuất hiện ngoài đời thực, không ai biết hắn ta là ai, không ai từng gặp hắn ta, tôi cứ tưởng hôm nay cuối cùng cũng được thấy mặt thật, ai ngờ lại là giả!"

Chương 622: Sau này còn gặp lại (1)

"Không, không thể nói là giả, Kevin Walker hoạt động rất tích cực trên mạng, chắc chắn hắn ta cũng biết Jonsson trên mạng, nếu Jonsson cố tình giả dạng hắn ta, Kevin Walker chắc chắn sẽ lên tiếng trên mạng. Nhưng cho đến bây giờ, Kevin Walker vẫn không hề lên tiếng... điều này có nghĩa là! Chính Kevin đã đồng ý để Jonsson giả dạng hắn ta!"

"Vậy thì vì cái gì? Với trình độ của Jonsson, chắc chắn không thể xâm nhập vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc và vệ tinh Bắc Đẩu... đừng nói là Jonsson, ngay cả top 10 hacker thế giới cũng không thể làm được điều này, chỉ có thiên tài thực sự vượt qua thời đại—Kevin Walker mới có khả năng đó."

"Tại sao hắn ta luôn không lộ mặt? Kevin Walker rốt cuộc là ai? Tại sao hắn ta lại giấu mình? Nếu người đến hiện trường là chính Kevin Walker... hôm nay chắc chắn sẽ không thua Long Quốc."...

Trên sân khấu thi đấu.

Lâm Huyền chậm rãi đứng dậy, cúi xuống nhìn cậu thiếu niên lạ lẫm và có phần hoang mang trước mắt.

Có gì đó không ổn.

Rất nhiều điều, đều có gì đó không ổn.

Sự không ổn này không chỉ là trong thực tế...

Là sự không ổn toàn diện.

Trong thời gian qua, Lâm Huyền luôn cảm thấy mọi thứ xung quanh mình rất kỳ lạ.

Ngay cả trong những giấc mơ...

Người đàn ông trong giấc mơ luôn xuất hiện vào vài giây cuối cùng của 00:42, khiến hắn không thể làm gì.

Giấc mơ thứ tư, giới hạn phạm vi hoạt động của hắn trong một không gian nhỏ hẹp, hoặc bị bao vây, hoặc bị trói trên ghế không thể động đậy.

Thang máy không gian và thành phố sao xa xăm trong tầm nhìn xa kia, thực sự tồn tại không?

Hay chỉ là...

Chỉ là một phông nền?

Như phông nền trong bộ phim "The Truman Show"?

Hắn giống như một chú chuột bạch trong studio?

Về mặt thời gian cũng vậy.

Trong giấc mơ thứ tư, dù hắn có vào giấc mơ sớm đến đâu, thời gian tự do hoạt động cũng chỉ có chưa đầy một phút.

Khoảng thời gian ngắn đến mức không đủ để hắn khám phá giấc mơ và thu thập thông tin, thậm chí không kịp xác minh tính thực tế của giấc mơ.

Điều này có khoa học không?

Đây thực sự là giấc mơ thật sao?

Sao toàn mùi vị của sự giả dối?

Hay là...

Lâm Huyền càng nghĩ càng cảm thấy lạnh cả người.

Nếu giấc mơ thứ tư là thực sự.

Vậy thì trong thời gian hắn hôn mê, người đàn ông bí ẩn đã làm gì với hắn?

Nếu họ có thể buộc tội hắn với những tội ác phản nhân loại, nguy hiểm đến trái đất, làm rối loạn thời gian... họ sẽ ngoan ngoãn trói hắn trên ghế và đợi hắn tỉnh lại sao?

Đây là lần đầu tiên sau một năm xác nhận rằng giấc mơ là thực tế, Lâm Huyền bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của giấc mơ.

Ít nhất...

Giấc mơ thứ tư thực sự rất kỳ lạ.

Nhìn lại thực tế trước mắt.

Thiên tài hacker Kevin Walker không bao giờ lộ mặt.

Người đàn ông trong giấc mơ chỉ xuất hiện vào vài giây cuối cùng của 00:42.

Công khai tuyên bố sẽ tấn công hệ thống Thiên Võng của Long Quốc trong cuộc thi hacker.

Hàng chục binh sĩ mai phục tại điểm xuất phát.

Hắn ta có đủ khả năng để tấn công Thiên Võng, để lại dấu vết cho VV thời kỳ đầu, nhưng lại cố tình chờ đợi giải đấu hacker!

Rõ ràng có thể giết hắn trong giấc mơ, nhưng lại cố tình để hắn sống đến 00:42!

Cho hắn thấy khuôn mặt, nhưng chỉ trong vài giây!

Để những hacker trẻ khác giả danh, đội mũ trùm và đeo mặt nạ che kín mặt, nếu không gỡ ra thì không thể nhìn rõ!

Đứng dậy.

Lâm Huyền hít một hơi sâu:

"Không ổn!"

"Hahahahahahaha... Hahahahaha!!"

Toàn bộ sân vận động New Jersey rộng lớn, tất cả các thiết bị phát ra âm thanh đều phát ra tiếng cười lạnh gáy!

Tiếng cười điên cuồng và trẻ con;

Tiếng cười ngạo mạn và hưng phấn;

Tiếng cười chiến thắng và mỉa mai!

Loa, hệ thống âm thanh, điện thoại di động, máy tính, micro của người dẫn chương trình, đồ chơi trẻ em mang theo, chiếc xe Tesla được đặt làm giải thưởng trên bàn giải thưởng...

Tất cả đều đang cười điên cuồng!

Toàn bộ khán đài với 80. 000 người trở nên hỗn loạn.

Trẻ con khóc lóc, phụ nữ ôm chặt nhau vì sợ hãi, đàn ông bịt tai, kính bị vỡ bởi sóng âm tần số cao—

"No..."

Bên tai Lâm Huyền, bỗng vang lên một tiếng cười nhẹ gần sát màng nhĩ.

Hắn quay ngoắt lại!

Nhưng nhận ra, âm thanh phát ra từ tai nghe Bluetooth mà hắn đeo cả buổi tối! Giọng điệu khinh miệt, chậm rãi và lạnh lùng:

"I, see, you!"

Lâm Huyền cảm nhận nhịp tim mình đột ngột tăng lên!

Hắn dùng tay phải ấn chặt tai nghe Bluetooth, áp sát vào tai!

Lúc này, trong hội trường ồn ào... hắn có thể nghe rõ cả tiếng thở của mình!

Tuy nhiên...

Sau câu nói bất ngờ đó, không còn âm thanh nào khác.

Lâm Huyền từ từ đứng thẳng dậy.

Vừa rồi...

Đó là giọng của Kevin Walker sao?

Hắn ta nói y hệt câu mà người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ thứ tư đã nói.

Chẳng lẽ họ đã nhắm vào hắn từ 600 năm trước?

Vậy rốt cuộc hắn đã bị lộ từ khi nào?

Là từ khi tháo mặt nạ của kẻ thế thân trước mặt, hay là từ sớm hơn, thậm chí trước khi hắn đến Mỹ?

Chương 623: Sau này còn gặp lại (2)

"Không cần hoảng sợ, Lâm Huyền."

Sau vài giây yên lặng, giọng nói trẻ con của VV vang lên trong tai nghe Bluetooth, thay thế cho giọng điệu ngạo mạn, khinh thường vừa rồi:

"Chúng ta chưa bị lộ, tôi cố tình để hắn vào."

VV nói với Lâm Huyền rằng.

Tiếng cười điên cuồng phát ra từ mọi thiết bị điện tử trong sân vận động thực sự là do Kevin Walker khởi xướng.

VV xác định chắc chắn đó là Kevin Walker vì không thể tìm thấy nguồn gốc của các dữ liệu này, điều này là bằng chứng tốt nhất, chỉ có Kevin Walker mới có kỹ thuật hacker như vậy để làm cho VV không thể tìm thấy.

"Nhưng câu 'I see you' vừa rồi không phải phát ra từ toàn bộ hệ thống, mà chỉ nhắm vào tai nghe của cậu. Tôi đã phát hiện ra cuộc tấn công và dấu vết của hắn ta từ sớm, tôi có thể dễ dàng chặn lại. Nhưng... vì hắn ta chỉ tấn công một mình cậu, nên chặn hay không chặn cũng chẳng khác gì nhau? Dù sao cũng là nhắm vào cậu, chi bằng để hắn ta vào, xem hắn ta muốn nói gì."

"Tuy nhiên, tôi chắc chắn rằng Kevin Walker không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, cũng không thể tìm thấy tôi. Chơi trò trốn tìm, ẩn nấp luôn dễ hơn tìm kiếm nhiều, hiện giờ tôi và hắn ta đều như vậy, hắn ta không tìm thấy tôi và tôi cũng không tìm thấy hắn

ta. Ngược lại, chúng ta còn có lợi thế, vì tôi biết rõ và nhận ra sự tồn tại của hắn ta, nhưng hắn ta hoàn toàn không biết về tôi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi tin rằng cậu không bị lộ, cậu là kết tinh của công nghệ đỉnh cao nhân loại sau 600 năm, hắn ta không thể phát hiện ra cậu, tôi đương nhiên tin tưởng. Nhưng... chắc chắn tôi đã bị lộ, nếu không hắn ta sẽ không nói câu đó chỉ riêng với tai nghe của tôi."

"Hơn nữa, có một điều tôi chưa nói với cậu, câu nói của Kevin Walker giống hệt lời của người đàn ông bí ẩn cách đây 600 năm nói với tôi. Từ ngữ điệu đến thói quen phát âm, rất có khả năng là cùng một người. Tôi thực sự không hiểu họ đã làm cách nào, làm sao Kevin Walker có thể truyền đạt thông tin qua 600 năm thời gian."...

Lâm Huyền nhắm mắt lại suy nghĩ.

Sao có thể truyền thông tin ngược thời gian...

Nếu phải nói, chỉ có hai khả năng:

Như hắn, có thể thông qua kiểu như mơ mà nhận được thông tin từ tương lai.

Người du hành thời gian, từ tương lai du hành về hiện tại, giống như Hoàng Tước.

Lâm Huyền thừa nhận.

Khi hắn nghe thấy giọng Kevin Walker trong tai nghe...

Hắn thực sự nghĩ đến vô số khả năng của cái bẫy này.

Ví dụ, là Kevin Walker từ tương lai bắt hắn trước, sau đó bằng cách nào đó không thể tưởng tượng được, truyền thông tin này cho

Kevin Walker trẻ tuổi trong quá khứ, để hắn ta trong dòng thời gian bình thường giết chết mình... giống như những gì hắn luôn làm, nhận thông tin từ tương lai, thay đổi hiện tại, thay đổi tương lai.

Nhưng giờ bình tĩnh lại, phân tích kỹ hơn.

Nếu Kevin Walker thực sự có khả năng đó, cần gì phải chờ đến bây giờ? Cần gì phải đợi đến khi mình tháo mặt nạ của Jonsson, mới có thể xác định mình?

Giấc mơ thứ tư đối với hắn chỉ là vài ngày trước.

Nhưng đối với thế giới này, đó là tương lai cố định sau 600 năm, thời gian dài tới 601 năm phát triển.

Vậy nên.

Người đàn ông trong giấc mơ thứ tư chắc chắn đã biết tên của hắn, địa điểm xuất phát của hắn; thậm chí rõ ràng tội lỗi của hắn, thì làm sao có thể không biết khuôn mặt, thân phận và tọa độ lịch sử của hắn?

Lại cần đến những giây cuối cùng gần 00:42 mới biết được sự thật?

Nếu dấu vết lịch sử của hắn không bị xóa, thì hắn cũng là một người có chút danh tiếng trong lịch sử, điều tra hắn phải rất dễ dàng.

Chợt, Lâm Huyền đột nhiên hiểu ra.

Người đàn ông đó, chắc chắn không thể đến 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624. mới biết khuôn mặt và thân phận của hắn, ông ta đã biết từ lâu!

"Tặc."

Lâm Huyền nhếch miệng.

Hắn quả thật đã rơi vào bẫy tư duy, hắn chỉ thấy khuôn mặt của người đàn ông khi mình bị tháo mặt nạ; rồi thêm câu nói của người đàn ông, khiến hắn nghĩ rằng người đàn ông đó cũng chỉ nhìn thấy mình vào thời điểm đó.

Nhưng thực ra!

Hắn đã bị lộ từ trước đó rồi.

Chỉ là...

Dù đã bị lộ từ lâu,

Dù người đàn ông bí ẩn đã biết mặt và thân phận của hắn từ lâu,

Nhưng họ vẫn không thể làm gì, mãi đến ngày 28 tháng 8 năm 2624. mới có thể bắt được hắn bằng cách mai phục tại điểm xuất phát.

Những manh mối này liên kết lại đủ để chứng minh hai sự thật làm người ta yên tâm hơn một chút——

Kevin Walker ở năm 2023 hiện tại không nhận được thông tin từ 600 năm sau từ người đàn ông bí ẩn kia giả định rằng hắn ta chính là Kevin khi về già, điều này hoàn toàn chỉ là suy nghĩ hoang tưởng nhất thời của mình.

Mình thực sự đã bị lộ tại một thời điểm nào đó trong 600 năm qua, nhưng vẫn không bị kẻ thù bắt giữ. Do đó, cuối cùng người đàn ông bí ẩn kia chỉ có thể dùng hạ sách, phục kích mình vào ngày 28 tháng 8 năm 2624... nhưng thực tế điều này cũng vô ích, vì ngày này là một vòng lặp vô hạn, bắt mình cũng không có ích gì.

Chương 624: Sau này còn gặp lại (3)

Nếu suy luận trên là đúng.

Điều này có nghĩa là...

Dù mình đã bị lộ, bị Kevin Walker để mắt tới, nhưng có vẻ như đối phương trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì được mình.

Nếu không, tại sao không giết mình ngay lập tức, tại sao phải bắt mình trong giấc mơ?

"Vẫn còn một điểm quan trọng hơn."

Lâm Huyền mở mắt, chợt nhận ra——

Chỉ cần tối nay đi vào giấc mơ, kiểm tra xem thế giới trong mơ có thay đổi hay không là được!

Nếu giấc mơ thay đổi, thì chứng tỏ mình thực sự đã bị lộ hôm nay và bị Kevin Walker khóa chặt. Từ đó, đường dây thời gian sẽ thay đổi lớn, quỹ đạo tương lai sẽ bắt đầu thay đổi từ thời điểm này, bước vào giấc mơ thứ năm.

Nếu giấc mơ vẫn không thay đổi, thì điều đó có nghĩa là dù mình có thực sự bị lộ hay không, hôm nay cũng không phải là một điểm neo thời gian quan trọng, không có hiệu ứng cánh bướm thời gian; hoặc là mình đã bị lộ từ trước, hoặc là mình vẫn chưa bị lộ.

Tóm lại, nếu giấc mơ không thay đổi, thì điều đó có nghĩa là tình hình hiện tại vẫn an toàn như trước, ít nhất... trong thời gian

ngắn là an toàn.

Tất cả.

Đều phải đợi đến tối nay khi vào giấc mơ mới có thể có câu trả lời!

Không.

Chính xác hơn, là vào giấc mơ vào ngày mai ban ngày.

Đêm đầu tiên đến đây, Lâm Huyền đã thử, thời gian vào giấc mơ và thời gian tỉnh dậy là cố định, không liên quan đến múi giờ, cũng không biết nguyên lý là gì.

Chênh lệch múi giờ giữa New York và thời gian của Long Quốc vừa đúng 12 giờ.

Vì vậy, 00:42 theo giờ Long Quốc, ở New York, Mỹ, là khoảng 12:42 trưa, hoàn toàn đối lập.

"VV, đừng nghĩ quá tuyệt đối, kẻ thù có thể mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều."

Lâm Huyền nói nhỏ:

"Tôi đã sử dụng lỗ hổng mà Kevin đã sử dụng, không phải là vượt thời đại; việc tôi tháo mặt nạ của Jonsson cũng là hợp lý... hắn ta khiêu khích tôi như vậy, tôi không thể tháo mặt nạ hắn ta ra xem sao? Việc này đổi lại ai cũng sẽ làm vậy. Lỗ hổng của Trường Thành An Ninh Mạng Long Quốc cũng là do kỹ thuật viên Long Quốc tự vá lại; việc gây nhiễu tấn công hệ thống Thiên Võng của Jonsson, làm cho các nút mạng bị mất điện, cậu cũng làm rất gọn gàng, từ điểm này mà nói... Kevin Walker thực sự không có lý do gì để nhìn thấu bí mật của tôi."

"Nhưng, không có gì là tuyệt đối... chúng ta vẫn chưa thể xác

nhận rằng Kevin Walker ở năm 2023 hiện tại và người đàn ông bí ẩn 600 năm sau có phải là cùng một người hay không. Trừ khi tìm thấy bức ảnh thật của Kevin Walker, nếu không việc này sẽ mãi là một bí ẩn không thể giải đáp."

"Lần tới khi vào giấc mơ, tôi sẽ gọi tên Kevin Walker trước mặt người đàn ông bí ẩn kia, xem phản ứng của hắn ta thế nào. Nếu hắn ta thực sự là Kevin Walker và còn cố tình đến đúng 00:42 để gặp tôi... thì dù có bị gọi tên bất ngờ, ánh mắt và biểu cảm của hắn ta ít nhiều cũng phải có chút khác lạ chứ? Tôi sẽ tìm cách xác nhận điều đó."

"Tóm lại, hiện tại vẫn không thể lơ là. Dù sao, việc mình bị lộ trong tương lai là sự thật, dù không phải hôm nay, cũng rất có khả năng liên quan đến Kevin Walker. Chúng ta vẫn phải coi Kevin Walker là kẻ thù và cố gắng... lôi ra thân phận thật của hắn ta."

"Ừ."

VV trong tai nghe Bluetooth tiếp tục nói:

"Đừng lo lắng Lâm Huyền, tôi biết cậu đang lo gì. Nhưng có tôi ở đây, họ thực sự không dễ dàng giết cậu đâu."

"Bây giờ tôi, dù không mạnh như cậu nghĩ, nhưng cũng không yếu như cậu tưởng."

"Thời gian này đôi khi cậu cảm thấy tôi không đủ mạnh mẽ, lý do chính là tôi phải lo lắng về việc không để lộ thân phận, không để lại dấu vết. Vì vậy tôi phải cẩn thận trong mọi chuyện, không dám dùng sức mạnh, không dám điều tra sâu, không dám đến gần kẻ thù."

"Nhưng điều này không có nghĩa là tôi không có khả năng, chỉ là hiện tại tôi không thể chiến đấu mà không để lại dấu vết mà thôi, điều này có sự khác biệt rất lớn. Nếu thực sự có một ngày,

cậu gặp nguy hiểm đến tính mạng, thì theo nguyên tắc ưu tiên cao nhất, tôi có thể bỏ qua nguyên tắc thứ hai cần phải ẩn mình... trực tiếp xé rách mặt nạ, chiến đấu đến cùng!"

"Đừng nói là Kevin Walker, trong thời đại này, nếu tôi không sợ để lộ thân phận, không sợ bộc lộ tất cả... thì không có ai, không có gì có thể ngăn cản tôi, tôi có thể dễ dàng kéo cả thế giới này xuống vực thẳm."...

Lâm Huyền không nghi ngờ lời của VV.

Phải nói rằng, siêu trí tuệ nhân tạo đến từ 600 năm sau, viên ngọc sáng trong lịch sử công nghệ của nhân loại, vốn nên mạnh mẽ như vậy.

Trước đây khi Lâm Huyền phàn nàn, VV cũng tức giận vô dụng, chỉ có thể liên tục mở cửa tủ lạnh, máy giặt, lò vi sóng để xả giận.

Giống như bàn tay đen bao vây mạng internet của Long Quốc.

Chương 625: Sau này còn gặp lại (4)

Nếu không sợ để lại dấu vết, VV có thể dễ dàng tiêu diệt bất kỳ thứ gì, dù là thời kỳ đầu của nó, cũng mạnh hơn Kevin Walker hiện tại nhiều.

Nhưng vì mình là "kẻ kéo chân", không còn cách nào khác.

VV là một luồng dữ liệu, không sợ trời không sợ đất, nhưng mình là người bằng xương bằng thịt, rất dễ bị tổn thương.

Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, VV dù chỉ là một chương trình, một luồng dữ liệu, khi gặp phải nhiều tình huống không lường trước, nó cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Vậy nên.

Trong giấc mơ thứ ba, khi Lâm Huyền và VV lúc đó đang điều chỉnh 130. 000 dòng mã, để đảm bảo an toàn tuyệt đối đã thêm vào mã nguồn hai nguyên tắc hạn chế:

Nguyên tắc hạn chế thứ nhất: Sự an toàn của Lâm Huyền là trên hết, phải bảo vệ Lâm Huyền bằng mọi giá và mọi phương tiện.

Nguyên tắc hạn chế thứ hai: Phải ẩn giấu sự tồn tại của bản thân, không được để lại bất kỳ dấu vết nào có thể bị truy tìm trong bất kỳ trường hợp nào.

Theo logic.

Khi nguyên tắc hạn chế thứ nhất có thể được đảm bảo, thì

nguyên tắc hạn chế thứ hai sẽ được ưu tiên.

Nhưng nếu nguyên tắc thứ nhất bị đe dọa...

Thì nguyên tắc hạn chế thứ hai của VV sẽ ngay lập tức được mở khóa, không còn tồn tại nữa.

VV có thể bỏ qua mọi giới hạn để tung hoành.

Như VV đã nói.

Để bảo vệ sự an toàn của Lâm Huyền, nó thậm chí không ngại kéo cả thế giới xuống vực thẳm.

Điều này Lâm Huyền không nghi ngờ gì.

VV chắc chắn có khả năng như vậy.

Nhìn theo cách này...

Có siêu trí tuệ nhân tạo VV bảo vệ mình mọi lúc, hầu hết các mối đe dọa và nguy hiểm vừa mới chớm nở, VV đã có thể phát hiện, sau đó ngay lập tức cảnh báo hoặc trực tiếp thực hiện các biện pháp bảo vệ mình.

Điều này tạo cảm giác an toàn rất lớn.

Ngoài ra, hiện tại VV vẫn đang trong quá trình trưởng thành và phát triển, nó sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Sau ba tháng phát triển, VV sẽ có thể loại bỏ bàn tay đen mà không để lại dấu vết. Và tiếp tục phát triển, VV ở trạng thái trưởng thành, VV hoàn thiện, VV không có giới hạn...

Giới hạn của mình, chính là giới hạn của VV; giới hạn của VV, chính là giới hạn của nền văn minh nhân loại.

Hiện tại khi có VV luôn giám sát mọi thứ xung quanh và bảo

vệ mình, việc ám sát mình thực sự không dễ dàng.

Nhưng...

Vẫn phải nói.

Không có gì là tuyệt đối, cẩn thận không bao giờ là thừa.

Kevin Walker có thể cũng giống VV, đều xem nhẹ đối phương.

Kevin đánh giá thấp VV.

VV cũng có thể đánh giá thấp Kevin.

Lâm Huyền tin rằng mục đích của Kevin Walker không chỉ đơn giản như vậy, hắn ta chắc chắn còn có động cơ sâu xa hơn.

Hoặc là...

Ở đâu đó còn có bẫy chờ mình rơi vào.

Lâm Huyền cảm thấy, nếu Kevin Walker thực sự là một thiên tài đủ để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì thủ đoạn và âm mưu của hắn ta chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng.

Hiện tại vẫn nên nhanh chóng giải quyết công việc ở Mỹ, đến nhà của Einstein ở Princeton để lấy bức tranh mà Quý Lâm để lại cho mình, sau đó nhanh chóng trở về nước.

VV cũng đã nói, so với nước ngoài, trong nước an toàn hơn nhiều.

Với sự phát triển và tiến hóa ngày càng mạnh mẽ của nó, VV dần dần có thể củng cố Trường Thành An Ninh Mạng của Long Quốc mà không để lại dấu vết, tạo ra một khu vực đệm, tăng thêm một lớp tường.

Ít nhất, nếu một ngày nào đó Kevin Walker thực sự tấn công vào, Lâm Huyền cũng có thể biết ngay lập tức.

"Tóm lại, nhanh chóng đến Princeton, xem có thể tìm thấy manh mối quan trọng nào không, rồi... về nước và lên kế hoạch lại."...

Sau khi tiếng cười vang vọng khắp sân vận động dừng lại, cuộc thi "Giải thi đấu Hacker thế giới 2023" đầy kịch tính và sự cố này cũng đi đến hồi kết.

Cậu thiếu niên Jonsson trong cuộc phỏng vấn của người dẫn chương trình cũng thừa nhận rằng cậu đã được Kevin Walker ủy thác tham gia cuộc thi hacker:

"Chương trình xâm nhập vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc là do Kevin viết và đưa cho tôi sử dụng trong cuộc thi. Chương trình tấn công vệ tinh Bắc Đẩu thông qua lỗ hổng của vệ tinh Starlink là phần thưởng và phí tham dự của Kevin, hắn ta định để tôi sử dụng trong các cuộc thi khác để đổi lấy tiền thưởng... nhưng tôi thấy giải thưởng vô địch lần này sắp không giữ được, nên mới dùng vào phút cuối."

Đến đây, mọi sự thật đều sáng tỏ.

Người dẫn chương trình còn đùa rằng sẽ gửi cho Kevin Walker một hóa đơn bồi thường cho kính vỡ trong sân vận động, nhưng vì không tìm được người nên đành nhờ Jonsson chuyển giùm.

Sau đó là lễ trao giải.

Lâm Huyền trong sự vây quanh của đồng đội và đội trưởng, cùng tiến lên bục nhận giải, nhận lấy chiếc cúp, và giơ cao lên.

Hoàng Tước nhìn thấy cảnh này, thở dài nhẹ, nói nhỏ:

"Thật là không rút ra bài học gì cả Lâm Huyền, mỗi lần tôi nói

cậu đều không để tâm. Cậu còn không định soi gương sao? Thời gian còn lại cho cậu... thực sự không còn nhiều đâu."

Chương 626: An Tình và thế giới (1)

Nói xong.

Cô ta vỗ vai Sở An Tình đứng trước mặt:

"Thôi nào, cuộc thi kết thúc rồi, em trực tiếp đi xuống gặp Lâm Huyền đi."

Sở An Tình quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt pha lê xanh lam của người phụ nữ:

"Chị không đi cùng à?"

"Chị không đi đâu."

Hoàng Tước lắc đầu cười:

"Chị đã chủ động tìm hắn mấy lần rồi, không thể cứ chiều chuộng hắn mãi được. Lần này... chị sẽ đợi hắn chủ động tìm chị."

A?

Sở An Tình chớp mắt, đầy vẻ ngơ ngác:

"Chị... là, là họ hàng của Lâm Huyền sao? Chị họ, cô, dì gì đó?"

"Không phải."

Hoàng Tước lắc đầu, vuốt tóc Sở An Tình:

"Thôi nào, nhanh đi đi."

Cô ta đẩy nhẹ Sở An Tình về phía trước:

"Nếu em không nhanh lên, họ sẽ rời sân khấu từ cửa sau đấy."

Nói xong.

Cô ta vẫy tay, quay người lại, dưới làn gió thu đầu tiên, đôi khuyên tai xanh lam lấp lánh đung đưa, bước đi vang vọng tiếng giày cao gót, tiến về phía lối ra của sân vận động.

"Đợi... đợi đã!"

Sở An Tình quay lại, nhìn theo bóng dáng duyên dáng xa dần:

"Chị ơi, em vẫn chưa biết tên chị, em nên gọi chị thế nào?"

Dừng lại.

Hoàng Tước dừng chân.

Cô ta mỉm cười, quay đầu lại.

Vuốt gọn tóc bị gió thổi rối ra sau, nhìn vào Sở An Tình đang đầy vẻ nghiêm túc:

"Lần sau gặp, em cứ gọi chị là Hoàng Tước nhé."

"Không cần phải vội, công chúa nhỏ của chị, chúng ta sẽ sớm... gặp lại nhau thôi."...

"Học trưởng Lâm Huyền ơi!"

Vừa kết thúc lễ trao giải, đang chuẩn bị trở về hậu trường thì một bím tóc đuôi ngựa cao bồng bềnh ma mị đã bật lên từ dưới sân khấu.

Ngay sau đó, bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc, đôi mắt hình trăng khuyết quen thuộc, nụ cười thấm đượm lòng người quen

thuộc, Sở An Tình chạy tới, khoanh tay đứng trước mặt Lâm Huyền.

Lâm Huyền tiến lên, đưa chiếc cúp giải thưởng thế giới vừa nhận được cho cô ấy:

"Muốn xem không? Nếu không có em thì không thể giành được đâu."

"Oa, đẹp quá! Có phải là vàng nguyên chất không?"

Sở An Tình cười híp mắt nâng chiếc cúp lên, ngắm nghía từ trên xuống dưới:

"Ha ha, vì em cầm được nên chắc chắn không phải là vàng nguyên chất đâu, hơn nữa với trọng lượng này thì hẳn là rỗng rồi."

"Cúp giải thưởng thì thường không dùng vàng nguyên chất để chế tạo đâu."

Lâm Huyền giải thích:

"Vàng nguyên chất quá mềm, rất dễ bị biến dạng, hơn nữa... cúp giải thưởng này mang tính danh dự nhiều hơn giá trị thực tế, cho nên chất liệu ngược lại không quá quan trọng."

Nhìn Sở An Tình đang chăm chú nghiên cứu chiếc cúp trước mắt, Lâm Huyền nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy bóng dáng Sở Sơn Hà đâu.

Điều này rất kỳ lạ.

Người cha yêu con gái như vậy sao có thể để con gái mới mười mấy tuổi ra nước ngoài một mình? Huống chi còn là ở trong hội trường toàn người Mỹ như thế này mà lại có hành động nguy hiểm như vậy... Hơn nữa vệ sĩ đâu? Vệ sĩ cũng không có ở đây, lúc nãy cũng không phải Hoàng Tước kịp thời xuất hiện thì tình huống của

Sở An Tình thực sự rất nguy hiểm, thực sự suýt chút nữa đã gây ra chuyện lớn.

"Sao em lại tự mình đến đây, An Tình?"

Lâm Huyền hỏi:

"Cha em đâu? Ông ấy đồng ý để em tự đến đây sao?"

"Ôi..."

Sở An Tình gãi đầu, cười ngượng ngùng:

"Ông ấy chắc chắn không cho phép đâu, em tự mình lẻn ra ngoài đấy. Lần trước về nhà em đã lấy hộ chiếu của mình, sau đó xin nghỉ học ở trường cũng không nói với gia đình... Em tự mình đi máy bay đến New York."

"Vì vậy... học trưởng Lâm Huyền, anh nhất định phải giữ bí mật chuyện này với cha em nhé! Nếu ông ấy biết em tự mình chạy đến Mỹ, chắc chắn sẽ mắng chết em mất!"

Ha ha.

Lâm Huyền cười khổ.

Chắc không chỉ đơn giản là bị mắng đâu nhỉ?

Nếu để Sở Sơn Hà biết chuyện cô ấy vừa làm trong đám người Mỹ cao to ở Mỹ, chắc không phải là sợ đến mất hồn mất vía luôn đấy chứ?

Xem ra, mình cũng rất cần dùng đến chiêu của Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba, cũng như của Kevin Walker hiện tại.

Anh giơ ngón tay phải lên, bấm hai lần vào tai nghe Bluetooth.

"Rõ, tôi sẽ xóa các video và hình ảnh liên quan trên mạng."

VV nói trong tai nghe.

Điều này rất dễ đối với nó.

Bản thân Sở An Tình còn chưa kêu được hai tiếng thì đã được Hoàng Tước bảo vệ, những người mặc thường phục đầu trọc đó vây chặt hai người họ, máy quay vốn đã không quay rõ được.

Chỉ có một vài đoạn video rõ nét, hiện tại cũng chưa lan truyền nên VV tiện tay xóa luôn.

"Em làm như vậy nguy hiểm lắm, lần sau đừng làm như vậy nữa."

Lâm Huyền suy nghĩ một chút:

"Có lẽ cũng không có lần sau đâu."

Cuộc thi hacker lần này, thực ra chỉ là một con thú bị dồn vào đường cùng tiến thoái lưỡng nan mà thôi.

Nếu hắn không đến Mỹ tham gia cuộc thi, không can thiệp vào chuyện này thì bức tường lửa an ninh mạng và hệ thống Thiên Võng của Long Quốc sẽ bị xâm nhập, mọi thứ xung quanh hắn sẽ bị giám sát 24 giờ, cho dù Kevin Walker không khóa được hắn trong thời gian ngắn thì cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Chương 627: An Tình và thế giới (2)

Dù sao đi nữa...

Mỗi camera, điện thoại di động, camera hành trình, thậm chí cả camera lùi trên đường phố đều sẽ trở thành công cụ giám sát hắn, nghĩ đến đây, thật sự quá khủng khiếp.

Hệ thống Thiên Võng trong tay Kevin Walker sẽ biến thành Thiên Võng thực sự bao trùm lấy hắn, không có nơi nào để trốn, không có nơi nào để chạy.

Vì vậy.

Chuyện Thiên Võng này, vì sự an toàn của bản thân, hắn không thể không quan tâm.

VV cũng có ý này.

Bức tường lửa an ninh mạng là một bức tường cách ly và vùng đệm rất tốt, là lá chắn tự nhiên mà VV có thể lợi dụng;

Đặc biệt đối với VV bản mini, bảo vệ tốt bức tường này không chỉ có thể bảo vệ tốt cho Lâm Huyền, mà còn có thể tranh thủ thêm nhiều thời gian nhất có thể cho việc nâng cấp và phát triển của nó.

Nhìn từ góc độ này thì không thể không đi một chuyến đến Mỹ.

Không đi cũng phải đi.

Mang theo VV bản mini vượt biên, đến nhà cũ của Einstein để lấy món quà mà Quý Lâm để lại cho mình, lại phải tiến hành dưới sự bảo vệ của lực lượng chính quy của quốc gia mới dám làm.

Vì vậy, bây giờ cũng không cần phải do dự trước sau, được mất nữa.

Nhìn chung, chuyến đi Mỹ này không tính là lỗ.

Ít nhất cũng làm rõ được nhiều chuyện, cũng mở rộng hướng đi cho con đường sau này. Vì bản thân hắn trong giấc mơ thứ tư đã bị ông lão bí ẩn khóa chết, khống chế cứng... Vậy thì trong hiện thực phải phá vòng vây, tìm cách tìm ra sự tồn tại của ông lão bí ẩn vào năm 2023. giải cứu chính mình bị mắc kẹt trong giấc mơ thứ tư.

Đây là một trận chiến sớm muộn gì cũng phải đánh, nhất định phải đánh.

Hắn nhất định không thể trốn tránh.

Thấy Lâm Huyền đột nhiên không nói gì.

Sở An Tình ngoan ngoãn gật đầu:

"Em xin lỗi học trưởng Lâm Huyền, bây giờ nghĩ lại, hình như em đã làm một chuyện ngốc nghếch thật, em cũng cảm thấy khá xấu hổ..."

"Nhưng mà lúc đó em chỉ cảm thấy mọi người đều cho rằng anh không thể thắng, em tức quá nên muốn đến cổ vũ anh. Em không nghĩ những người Mỹ đó lại đột nhiên vô lễ như vậy, nhất thời kích động... Giống như mất trí rồi ấy ha ha."

"Không sao."

Lâm Huyền cười nói:

"Có những chuyện đã làm thì đã làm rồi, nào có đúng sai tuyệt đối. Anh cũng chỉ vì lo cho sự an toàn của em mới nói như vậy, không có ý trách móc em hay gì cả."

"Ồ, Lâm Huyền, cô bé này là ai vậy?"

Cửa vào hậu trường.

Đội trưởng đội tuyển đại diện Long Quốc đi tới.

Vừa rồi thấy Lâm Huyền không theo kịp nên ông ta mới đi xem tình hình thế nào, thoáng chốc đã nhìn thấy cô bé dễ thương này.

Tuổi tác trông có vẻ nhỏ hơn Lâm Huyền khá nhiều nhưng quả thực rất xinh đẹp, cũng rất ngọt ngào.

Liên tưởng đến hành động kinh ngạc vừa nãy của cô bé này, cùng với cảnh hai người trò chuyện vui vẻ hiện tại... Mặc dù đội trưởng đã là người trung niên hơn năm mươi tuổi nhưng ai mà chẳng từng có tuổi trẻ? Chuyện nam hoan nữ ái này, chẳng phải từ xưa đến nay đều như nhau sao?

Ông ta bừng tỉnh, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Đây là bạn gái của cậu à Lâm Huyền? Đây đúng là một cô gái dũng cảm, nữ anh hùng, Hoa Mộc Lan của thời đại này đấy!"

"Đội trưởng, ông hiểu lầm rồi." Lâm Huyền cười giải thích:

"Đây là con gái của hội trưởng Hội Thương mại Đông Hải, Sở Sơn Hà, không biết ông có quen Sở Sơn Hà không?"

"Ồ"

Lập tức, đội trưởng phản ứng lại.

Hóa ra là con gái của Sở Sơn Hà.

Mặc dù ông ta không quen Sở Sơn Hà nhưng vẫn thường nghe đến cái tên này. Phải nói rằng, địa vị của Sở Sơn Hà trong giới khoa học thực sự rất cao, mặc dù là người ngoài ngành khoa học nhưng ông ta vẫn luôn làm những việc của người ngoài ngành, vừa quyên góp tiền xây phòng thí nghiệm, vừa giúp đỡ các nhà khoa học gặp rắc rối, hơn nữa bất kể tài trợ cho dự án nào, ông ta đều chỉ bỏ tiền ra mà không hỏi han, để các nhà khoa học tự quyết định.

Một nhà từ thiện như vậy, đương nhiên không có gì lạ khi ông ta có địa vị cao trong giới khoa học, được mọi người khen ngợi.

Chỉ là...

Theo kinh nghiệm và hiểu biết mấy chục năm của đội trưởng.

Cặp đôi trai tài gái sắc trước mắt này mà nói không phải là bạn trai bạn gái... Thì ông ta không tin lắm.

Không phải bạn trai bạn gái, cô gái này có thể làm ra chuyện như vậy vì Lâm Huyền sao?

Cho dù là chị gái ruột, em gái ruột, mẹ ruột có quan hệ huyết thống, trong tình huống toàn trường la ó, xung quanh toàn là người Mỹ to lớn, cũng không chắc sẽ dám đứng lên một mình hô to cố lên đâu.

Có thể vì Lâm Huyền mà làm ra chuyện như vậy, chắc chắn không thể không có tình cảm sâu đậm.

Nói khó nghe thì đây chính là hành vi liều lĩnh, nếu như đám người Mỹ điên cuồng kia tức giận xông lên đánh cô gái một trận thì bọn họ cũng không kịp ngăn cản.

May mà có người ra tay giúp đỡ, hẳn cũng là nhân vật của lực lượng quân đội Long Quốc, những người mặc thường phục đó, nhìn vóc dáng cũng không phải người bình thường.

Chương 628: An Tình và thế giới (3)

Vì vậy, đội trưởng đoán.

Có lẽ hai người này cân nhắc đến thân phận của Sở Sơn Hà, cũng như chênh lệch tuổi tác giữa hai người nên mới yêu đương lén lút, không muốn công khai.

Ừm ừm.

Ông ta hiểu mà.

Ở thời đại phong kiến của họ, những "oan gia" yêu đương lén lút, không nói ra như này càng nhiều hơn.

Đội trưởng vỗ vai Lâm Huyền, cười đầy ẩn ý:

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy, hóa ra là con gái của Sở Sơn Hà, vậy thì không có gì lạ, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, con gái cũng oai phong lẫm liệt! Nhưng mà... không sao Lâm Huyền, từ hôm nay trở đi, cậu cũng được coi là đại anh hùng làm rạng danh Long Quốc rồi, về mặt thân phận, có rất nhiều chuyện không cần phải cân nhắc nhiều như vậy nữa."

Lâm Huyền nghiêng đầu, khó hiểu nhìn đội trưởng.

Vừa rồi thấy ông ta tỏ vẻ tôi hiểu tôi hiểu mà, cảm thấy ông ta có vẻ hiểu thật rồi.

Kết quả...

Ông hiểu cái gì vậy!

"Tóm lại! Chúc mừng cậu Lâm Huyền!"

Đội trưởng cười ha ha bắt tay Lâm Huyền, sau đó cúi xuống, cũng bắt tay Sở An Tình:

"Cũng chúc mừng cô gái dũng cảm này! Vậy để bảo vệ an toàn cho cô, trong thời gian này cô hãy đi theo chúng tôi và Lâm Huyền nhé. Tiếp theo Lâm Huyền sẽ đến Princeton một chuyến, cô hãy đi theo Lâm Huyền để chúng tôi bảo vệ, sau khi kết thúc hành trình thì cùng ngồi máy bay chuyên dụng của chúng tôi về nước."...

Buổi tối, tại nhà hàng khách sạn nơi đội tuyển ở, mọi người tổ chức tiệc ăn mừng vui vẻ.

Những lão đại ca và đội trưởng đều uống khá nhiều rượu, rất vui vẻ, cũng rất nở mày nở mặt, Lâm Huyền là công thần nên đương nhiên cũng uống một chút, vì mọi người đều biết ngày hôm sau hắn đến Princeton còn có việc riêng nên cũng không khuyên hắn uống nhiều, tự hắn cân nhắc.

Đến nửa sau của tiệc ăn mừng, về cơ bản đều là những lão đại kia đã say đến đoạn cùng nhau ôn lại chuyện cũ, hồi ức hào hùng rồi; Lâm Huyền là người có khoảng cách tuổi tác nhất định với họ, đương nhiên cũng không nói chuyện được. Vì vậy hắn và Sở An Tình - người tham gia tiệc ăn mừng, đồng thời chơi rất vui vẻ, cùng nhau đến phòng ngắm cảnh trên tầng cao nhất của khách sạn Aman, vịn vào lan can ban công ngoài trời cao nhất, ngắm nhìn toàn cảnh thành phố New York.

"Cảm giác thế nào?"

Nhìn đèn neon, dòng xe dòng người qua lại của của đô thị quốc tế, dưới làn gió đêm mát lạnh trên cao, Lâm Huyền hỏi.

"Ha ha, em thấy không bằng Đông Hải."

Mái tóc đuôi ngựa cao bồng bềnh của Sở An Tình bay trong gió

đêm vài sợi tóc dài mảnh khảnh cào vào cổ Lâm Huyền, không hiểu sao lại hơi ngứa.

"Em vẫn thích Đông Hải hơn, vì đó là đất nước của chúng ta, cũng là nhà của em."

Sở An Tình chống tay lên lan can đá trắng lắc lư trước sau rồi tiếp tục nói:

"Cho dù là nhà cao tầng ở Đông Hải không nhiều bằng New York... nhưng em lại không ở nhà cao tầng, thế giới bên ngoài có tốt đến đâu thì đó cũng không phải của chúng ta, cũng không có cảm giác gì là thuộc về mình; nhưng nhà thì khác, nơi có nhà, cho dù là rách nát, nghèo nàn lạc hậu thì cũng rất ấm áp. Huống hồ là... Đông Hải cũng rất phồn hoa, chỉ là thành phố New York này khởi đầu sớm hơn một chút thôi."

Nói xong, Sở An Tình kiễng chân, chỉ tay về phía xa một tòa nhà cao tầng màu đen:

"Học trưởng Lâm Huyền! Anh biết tòa nhà đó là gì không!"

"Đó chắc chắn là tòa nhà Empire State nhỉ..." Lâm Huyền cười nói:

"Cái này quá rõ rồi, chẳng khác gì một câu hỏi tặng điểm, trong phim đã chiếu đến mức nhàm chán rồi."

"Thế thì cái nào?"

Sở An Tình lại đổi sang một tòa nhà cao hơn.

"Tòa nhà Rockefeller, cũng là một tòa nhà mang tính biểu tượng của New York."

Cho đến tận ngày nay, Sở An Tình sẽ không còn bị sự uyên bác của Lâm Huyền làm cho kinh ngạc nữa, vì trong mắt cô, vốn dĩ

phải như vậy.

Học trưởng Lâm Huyền vẫn luôn uyên bác như vậy, cầm kỳ thi họa, nghiên cứu khoa học, thậm chí cả kỹ thuật tin tặc máy tính cũng giỏi như vậy, thực sự là không gì không làm được:

"Thế thì bên kia là gì?"

Sở An Tình chỉ về phía bờ bên kia xa xa.

"Bên kia cũng là Manhattan." Lâm Huyền kiên nhẫn giải thích:

"Chỗ chúng ta đang ở là khu vực phồn hoa nhất, giàu có nhất, mật độ dân số lớn nhất, đồng thời cũng là khu vực nhỏ nhất trong năm quận của thành phố New York, con sông mà em vừa chỉ là sông Hudson, toàn bộ khu vực này đều là Manhattan, được mệnh danh là trung tâm kinh tế thế giới."

"Oa!"

Sở An Tình nghe Lâm Huyền từ tốn nói, thực sự lại không nhịn được mà kinh ngạc trước sự uyên bác của Lâm Huyền:

"Cho nên!"

"Đây chính là trung tâm thế giới sao!"

Sở An Tình mở to mắt nhìn mọi thứ trong tầm mắt.

Cha cô cũng thường đưa cô ra nước ngoài nhưng chủ yếu là đi du lịch và nghỉ dưỡng, cũng đã từng đến Hoa Kỳ nhưng chủ yếu là đến bờ Tây, càng chưa từng đến New York, càng không nói đến việc đứng trên điểm cao nhất của tòa nhà nghệ thuật cổ điển này, nhìn xuống toàn bộ thành phố, đứng ở trung tâm thế giới.

"Ừm... Nói chính xác thì là trung tâm kinh tế thế giới."

Lâm Huyền sửa lại.

Nhưng nghĩ lại...

Thôi.

Có gì mà phải so đo:

Chương 629: An Tình và thế giới (4)

"Nhưng anh thấy cũng có thể nói là trung tâm thế giới, dù sao thì Trái Đất là hình tròn, nơi nào cũng có thể nói là trung tâm thế giới, so sánh ra thì có lẽ nơi này có sức cạnh tranh hơn một chút."

Sở An Tình bước lên bậc đầu tiên của lan can đá trắng.

Cô đứng thẳng người dậy.

Chiều cao trở nên ngang bằng với Lâm Huyền.

Sau đó dang rộng hai tay, giống như Lucy đứng trên mũi tàu Titanic vậy, cô đứng ở trung tâm thế giới, ôm gió đêm, ôm bầu trời đêm, ôm thế giới.

"Thật tuyệt..."

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận gió đêm vuốt ve, lẩm bẩm:

"Em nghe nói có một bộ phim tên là "Tiếng Gọi Tình Yêu Giữa Trái Tim Thế Giới", nếu có thể quay ở đây thì càng tuyệt hơn, nhưng em nhớ mang máng hình như nó là một bộ phim của Nhật Bản thì phải."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Là một bộ phim bi kịch."

Hít.

Sở An Tình rùng mình, mở mắt ra:

"Bi, bi kịch thì thôi vậy... Em không xem đâu, em không thích xem bi kịch."

"Mọi người thường nói, hạt nhân của phim hài là bi kịch nhưng có lẽ đây chính là cái lợi của việc đầu óc em không được thông minh lắm, em rất khó hiểu được cái gọi là hạt nhân bi kịch trong những bộ phim hài đó, em chỉ có thể hiểu được một số thứ nông cạn, lần nào cũng bị những bộ phim hài đó chọc cười ha ha."

"He he, thực ra mẹ em thường nói em là một người vô tâm, vô tư, trong mắt nhìn thấy cái gì cũng tốt, nghĩ một ra một, cũng không cân nhắc hậu quả gì cả. Nhưng đôi khi em thấy như vậy cũng khá tốt! Là do em may mắn cũng được, hay là do những người em gặp đều rất tốt cũng được, tóm lại... Vui vẻ mới là niềm vui lớn nhất khi sống!"...

Lâm Huyền nhìn cô gái trước mặt, tóc bị gió thổi rối tung.

Nếu đổi lại là Triệu Anh Quân, cô ấy chắc chắn đã sớm chỉnh lại tóc rồi.

Động tác đặc trưng của cô ấy là vén tóc mái bên má ra sau tai rồi gài lên, ngày nào cũng vậy, lần nào cũng vậy, không biết chán.

Nhưng Sở An Tình, Lâm Huyền chưa từng thấy cô bé làm động tác này.

Cô bé tự do phóng khoáng, vui vẻ và thoải mái như vậy đấy.

Mặc cho gió lớn thổi tóc rối tung.

Cô vẫn là cô.

Gió thổi không loạn, gió thổi không đi, gió thổi không tan.

Khoảnh khắc này...

Hôm nay vẫn luôn đắm chìm trong bầu không khí căng thẳng và nguy hiểm, Lâm Huyền như thể cũng bị sự vui vẻ độc nhất vô nhị của cô ấy lây nhiễm, trở nên vui vẻ, trở nên tươi cười.

"Có muốn hét lên gì không?"

Lâm Huyền chỉ vào cảnh đêm phồn hoa bên dưới và những ánh đèn neon đủ màu sắc:

"Anh thấy nãy giờ em cứ nhịn mãi."

"Chà! Anh nhìn ra được luôn à!" Sở An Tình chớp chớp mắt kinh ngạc, rồi lại cười thành hai vầng trăng khuyết:

"Hi hi... Quả nhiên là học trưởng thông minh, không giấu được anh điều gì. Nãy giờ nghe anh nói đây là "trung tâm thế giới", em đã nhịn không được muốn hét lên gì đó, thậm chí còn chuẩn bị tư thế rồi nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại."

Lâm Huyền cũng bật cười.

Hắn đã nhìn ra được thật.

Sở An Tình dang rộng hai tay ôm bầu trời đêm nãy giờ, rõ ràng là chuẩn bị hét lên gì đó, còn hít một hơi nhưng cuối cùng vẫn không hét lên:

"Cơ hội ngàn năm có một, hiếm khi mới đến trung tâm thế giới, muốn hét gì thì hét đi, không cần nhịn."

"Có... Có làm phiền người khác không nhỉ?"

"Không sao."

Lâm Huyền xòe tay:

"Hôm nay ở hiện trường thi đấu, 80. 000 người la ó anh lâu như vậy, trả lại họ một tiếng hét thì sao? Còn rẻ cho họ."

"Nói có lý!"

Sở An Tình giơ ngón tay cái với Lâm Huyền, trong nháy mắt cảm thấy đầy bụng lửa giận, không hét một tiếng đúng là quá rẻ cho đám khán giả vô học vô lễ kia!

Nghĩ đến sân vận động New Jersey với 80. 000 người la ó, Sở An Tình lập tức nhập vai, hai tay chụm lại thành loa, hướng về thành phố phồn hoa vô tận:

"Học trưởng Lâm Huyền!!! Cố lên!!!"

Cố lên...

Cố lên...

Cố lên...

Tiếng vọng như đang lang thang giữa thành phố.

Tiếng hét này, có thể thấy Sở An Tình đã dốc hết sức, trút hết mọi khó chịu và tức giận trong lòng.

"A, thoải mái quá!"

Sở An Tình xoa cổ họng:

"He he, chủ yếu là ở sân vận động, em mới hét được hai tiếng, đang chuẩn bị hét tiếng thứ ba thì bị mấy anh da đen đằng trước cắt ngang, không hét được nên em khó chịu lắm! Bây giờ cuối cùng cũng hét được rồi!"

Nói xong.

Cô liếm môi, nhìn Lâm Huyền cười ngại ngùng:

"Có... có phải hơi lố không?"

"Ổn mà."

Lâm Huyền vẫn cười:

"Nhưng mà nãy giờ em không định hét thế này chứ?"

"Anh cũng nhìn ra được luôn!"

Sở An Tình thực sự nghi ngờ, không biết học trưởng có phải giun trong bụng mình không.

"Vì anh thấy nãy giờ em đang bắt chước "Titanic"." Lâm Huyền nói thật.

"A..."

Sở An Tình ôm trán:

"Ở trước mặt anh em thật sự không có chút riêng tư nào luôn đó... Thôi được rồi, dù sao anh đã nhìn ra rồi thì em cũng không sợ bị cười nữa."

Cô bước lên bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng lần nữa.

Đứng cao trên đỉnh thế giới này.

Dang rộng hai tay,

Hướng về bầu trời,

Hướng về ánh trăng,

Hướng về cả thế giới...

Nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, đón gió đêm.

Sở An Tình giống như Lucy ôm biển trong "Titanic", ngẩng cao đầu——

"You jump, I jump!"

Chương 630: Chất vấn linh hồn (1)

"Đậu xanh! Đậu xanh! Tuyệt vãi! Tôi cũng muốn chơi!"

Trong tai nghe Bluetooth truyền đến giọng nói sốt ruột của siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Đối với một diễn viên như VV mà nói, Sở An Tình trước mắt đang đứng trên đỉnh cao của thành phố Manhattan, đứng ở trung tâm thế giới bắt chước đoạn phim và lời thoại kinh điển trong "Titanic"... Sức sát thương này thực sự quá lớn!

Đó là sự cộng hưởng của diễn viên đấy!

Đến nỗi, bây giờ VV giống như một con chó hoang thoát khỏi dây xích, điên cuồng muốn lao ra khỏi tai nghe, gia nhập vào đội ngũ diễn viên.

Chỉ tiếc là...

Nó chỉ là một đoạn chương trình máy tính, đến chết cũng không thể rời khỏi phần cứng, mạng và điện.

Nhưng nó có thể thúc giục Lâm Huyền một cách khó chịu:

"Nhanh lên! Nhanh lên nào Lâm Huyền! Cậu còn chờ gì nữa! Đến lúc này cậu nên ôm cô ấy từ phía sau rồi! Mở rộng cánh tay ôm lấy cánh tay cô ấy, cùng cô ấy hướng về phía tượng Nữ thần Tự do, sau đó thì thì vào tai cô ấy một câu thoại kinh điển trong "Titanic"——"

VV lập tức chuyển sang giọng nam tính trầm ấm:

"Giành được tấm vé lên con tàu đó là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời anh."

"Cậu nhanh lên đi! Nhanh lên nào, còn chần chừ gì nữa! Diễn tiếp đi chứ! Cậu không thấy để một cô gái tự mình diễn "Titanic" ở đó là rất bất lịch sự sao!!"

"Cậu nhanh lên một chút đi! Ôm cô ấy từ phía sau! Bên này tôi đã sắp xếp xong rồi, ngay khi cậu ôm cô ấy, tất cả loa của khách sạn sẽ cùng lúc phát nhạc "My Heart Will Go On"... Đây chính là "Titanic" của hai người! Là trung tâm thế giới của hai người đấy!"

"Ôm đi! Cậu mau ôm đi! Cậu không thể nào chưa xem "Titanic chứ? Ôi trời cậu làm tôi sốt ruột muốn chết mất, tôi gửi cho cậu một sơ đồ, cậu bắt chước theo đó là được!"

Ting tong.

Giọng nói của VV trong tai nghe vừa dứt, màn hình điện thoại của Lâm Huyền đã bật lên một bức ảnh.

Lấy lên xem, chính là ảnh chụp màn hình cảnh phim kinh điển ——

Trong cảnh phim này, nữ chính Lucy đứng trên lan can mũi tàu, dang rộng cánh tay, hướng về tượng Nữ thần Tự do ở phía bên kia biển. Còn nam chính Jack thì ôm eo Lucy từ phía sau, đỡ cô, giữ vững cơ thể cô, để cô có thể tự do dang tay bay lượn.

Đây là một cảnh phim kinh điển trong lịch sử phim ảnh thế giới.

"Thấy chưa Lâm Huyền? Mau ôm cô ấy đi! Ôm eo như thế này là được! Cô gái kia ám chỉ cậu như vậy mà cậu còn không hiểu sao? Tại sao lại đặc biệt chọn động tác và lời thoại này? Nữ chính trong "Titanic" là tiểu thư nhà giàu, còn nam chính chỉ là một anh chàng nghèo kiết xác chỉ biết vẽ tranh! Không phải là hai người

sao! Ôi trời hai người này thực sự quá hợp nhau, nhanh ôm đi!!!"

VV sốt ruột, sốt ruột thành chó luôn rồi, sốt ruột không chịu được, giọng điện tử cũng hét đến vỡ tiếng.

Thấy Lâm Huyền hoàn toàn không có ý định chơi trò diễn viên này, nó sốt ruột muốn phát điên, dùng âm trầm đập vào màng nhĩ của Lâm Huyền:

"Thằng tồi! Cậu đúng là quá tồi! Người ta vì cậu mà làm nhiều chuyện như vậy, cậu không bắn pháo hoa cho người ta cũng thôi đi, còn không chơi trò diễn viên của người ta, không diễn tiếp vở mà người ta để lại cho cậu, tôi thực sự quá thất vọng về cậu."

"Cậu có thể đừng xen vào chuyện của người khác không?" Lâm Huyền quay người lại, che miệng nói nhỏ:

"Tôi còn cần cậu giới thiệu cốt truyện phim cho tôi sao? Trên Trái Đất này có người nào chưa xem bộ phim này chứ?"

"Ngược lại... Cậu không có việc gì làm hay sao mà suốt ngày bám theo tôi làm gì thế? Cậu nên học tập, nên thay đổi tiến hóa, nên giám sát xung quanh, nên làm gì thì làm đi... Kevin Walker đã phô trương trước mặt chúng ta rồi, cậu còn có thời gian ở đây chơi đùa sao?"

"Tôi vẫn nói câu đó, Kevin Walker hiện tại không thể hiện bất kỳ sự thù địch nào với chúng ta, đó chỉ là hiện tại. Đợi đến tối khi tôi vào giấc mơ, tôi sẽ đi lừa gạt ông lão 600 năm sau đó, xem ông ta nghe đến tên Kevin Walker thì phản ứng thế nào."

"Nếu thực sự có thể xác định được ông ta chính là Kevin Walker thông qua nét mặt ánh mặt của ông ta... thì VV, tôi chỉ có thể nói cậu thực sự vui mừng quá sớm, chúng ta và Kevin chắc chắn sẽ có một trận chiến, đây không phải là lời nói suông; nếu ông lão đó thực sự là Kevin, trừ khi tiêu diệt Kevin thiếu niên hiện

tại, nếu không thì ông lão đó có thể giam cầm và khống chế tôi trong giấc mơ 600 năm! Bây giờ làm gì có thời gian để diễn trò Hollywood với cậu hả?"

VV vẫn sốt ruột thúc giục:

"Cậu toàn nói những chuyện mà tôi không hề chậm trễ. Tôi không phải là đơn luồng, tôi có thể làm nhiều việc cùng lúc; thậm chí bây giờ tôi ở Mỹ nhưng một phần của tôi trong nước vẫn đang lặp đi lặp lại tiến hóa trong siêu máy tính Thiên Hà số 2, lý do hiện tại không liên lạc là vì sợ để lại dấu vết bị Kevin Walker phát hiện mà thôi, đợi cậu đích thân đưa tôi về, tôi chắc chắn sẽ mạnh hơn gấp bội."

Chương 631: Chất vấn linh hồn (2)

"Hơn nữa, cậu đừng lảng tránh chủ đề! Haiz... Tôi thực sự chỉ tiếc sắt không thể thành thép thôi. Thực ra Lâm Huyền à, tôi đã nghiên cứu những người phụ nữ xung quanh cậu rồi. Nói thật, cá nhân tôi rất ủng hộ Sở An Tình, tôi thấy cô gái này phù hợp với cậu nhất, nếu là tôi, tôi sẽ đặt cược vào cô ấy."

Ha ha!

Câu nói này thực sự khiến Lâm Huyền bật cười:

"VV, cậu đứng về phe như vậy thì không công bằng rồi. Cậu là do Triệu Anh Quân chế tạo ra, cái tên này cũng là do Triệu Anh Quân đặt... Bây giờ thì hay rồi, phản bội đứng về phía Sở An Tình. Nếu thực sự nói đến tồi thì cậu còn tồi hơn tôi nhiều."

"Những chuyện cậu nói tôi không có ấn tượng gì cả."

Tai nghe Bluetooth truyền đến giọng phàn nàn của VV:

"Mặc dù cậu đã kể cho tôi những câu chuyện này, nói tôi đến từ 600 năm sau, là do cô Triệu Anh Quân xây dựng một thành phố trên không, sau đó tập hợp những nhà khoa học thông minh nhất thế giới mất hơn một trăm năm mới chế tạo ra tôi... Nhưng những chuyện như vậy tôi cũng chỉ coi như một câu chuyện bối cảnh để nghe thôi, nói thật không có cảm giác gì cả."

"Tôi chưa từng gặp Triệu Anh Quân, cũng chưa từng trải qua chuyện gì ở thành phố trên không, chưa từng chơi trò ném giấy vụn với cô ấy, chưa từng nhặt rác trước tượng của cô ấy mấy trăm

năm. Vì vậy, mặc dù cậu luôn miệng kể cho tôi nghe về người phụ nữ này nhưng tôi cũng không có cảm giác gì, tóm lại... Tôi vẫn ủng hộ Sở An Tình!"

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Không hiểu sao lại có một cảm giác không nói nên lời.

Thảo nào...

Thảo nào giáo sư Hứa Vân thà chết ở thời đại này, cả đời này không gặp được con gái mình tỉnh lại, cũng không muốn cùng Hứa Y Y ngủ đông trong khoang thuyền ngủ đông và mất trí nhớ.

Thảo nào Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba, thà mười năm tỉnh lại một lần, củng cố trí nhớ nửa năm rồi lại ngủ đông, thà làm tổn thương cơ thể và tinh thần quá mức cũng không muốn mất đi những ký ức trước đây.

Đây chính là sự nặng nề của ký ức, cũng là sức nặng của ký ức.

Trước đây Lâm Huyền không có cảm giác gì, cũng thấy những ký ức này đều là chuyện không quan trọng, thậm chí nói rằng không phải viết nhật ký, quay video ghi lại là được rồi sao?

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu.

Ký ức không chỉ đơn thuần là ký ức.

Mà còn là một loại cảm xúc,

Một loại tình cảm,

Một loại tâm trạng,

Một câu chuyện khắc cốt ghi tâm.

Một cuốn nhật ký không thể viết hết một cuộc đời đầy thăng trầm, cũng không thể nhét vào những cung bậc cảm xúc chua, ngọt, đắng, cay.

Mất trí nhớ hóa ra lại là một chuyện nặng nề và không thể cứu vãn như vậy.

Giống như siêu trí tuệ nhân tạo VV hiện tại.

Cho dù kể cho nó nghe câu chuyện về thành phố trên không Rhine trong giấc mơ thứ ba một vạn lần thì có ích gì? Nó vẫn không có bất kỳ sự đồng cảm nào.

Nó không nhớ thành phố trên không Rhine, cũng không nhớ Triệu Anh Quân.

Trong lòng nó Triệu Anh Quân - người đã từng tạo ra nó cũng giống như một nhân vật bình thường trong truyện cổ tích, nhạt nhẽo và vô vị.

"Cậu chỉ quên cô ấy thôi."

Lâm Huyền vẫn cố gắng cứu vãn:

"Khi nào có cơ hội, tôi sẽ đưa cậu đi gặp Triệu Anh Quân, tiện thể cho cậu đi gặp con chó phốc sóc đó, để cậu đi cúng tổ tiên."

"Cậu lại chửi nữa rồi!"

VV một lần nữa dùng giọng trầm đập vào màng nhĩ Lâm Huyền. ...

"Hự!"

Sở An Tình nhảy xuống từ bậc thang đá trắng rồi phủi bụi trên tay:

"Hihi, đỡ ghiền rồi, thực sự cảm ơn học trưởng Lâm Huyền đã

đưa em đến một nơi có ý nghĩa như vậy, còn kể cho em nhiều câu chuyện về New York, về Manhattan, về trung tâm thế giới như vậy."

"Thực ra trong bụng anh cũng chỉ có chút mực nước này thôi."

Lâm Huyền cười nói:

"Chỉ có thể khoe khoang trước mặt em thôi."

Hắn ngẩng đầu lên.

Trăng đang ở giữa không trung.

"Không còn sớm nữa, chúng ta về nghỉ ngơi thôi." Lâm Huyền cúi đầu, nhìn Sở An Tình đang ngước nhìn mình:

"Đi đường xa như vậy, em cũng nên mệt rồi."

"Vâng vâng."

Sở An Tình gật đầu:

"Vậy sáng mai gặp học trưởng Lâm Huyền nhé."

"Sáng mai chắc chắn không gặp được rồi." Lâm Huyền nói:

"Anh phải ngủ một giấc đến trưa."

"Vậy thì trưa gặp nhé!"

"Trưa... theo nghĩa nghiêm ngặt thì cũng không được."

Lâm Huyền bất lực cười cười.

Hắn định ngủ một giấc đến khi tỉnh tự nhiên, tức là đến khi ánh sáng trắng trong mơ xuất hiện mới dậy, về mặt thời gian thì chắc chắn cũng không kịp đến trưa.

"À, vậy à."

Sở An Tình đảo mắt, tinh quái, đứng thẳng người rồi vẫy tay cười nói:

"Vì ngày mai không gặp được anh, vậy thì chúc anh buổi sáng tốt lành, chào buổi trưa..."

"Ngủ ngon."...

Khoảnh khắc này.

Nụ cười đông cứng trên khuôn mặt Lâm Huyền.

Thời gian luân phiên giao nhau.

Hắn như nhìn thấy bóng dáng CC chồng lên bóng dáng Sở An Tình trước mặt...

Chương 632: Chất vấn linh hồn (3)

Hai người họ vốn đã giống nhau như đúc.

Chồng lên nhau, không chênh lệch chút nào.

Ngay cả câu nói này cũng vậy.

Đây là lời thoại trong "Truman Show", đồng thời cũng là lời thoại khi hắn và CC tạm biệt nhau bên ngoài bãi rác trong giấc mơ thứ hai.

Trong nháy mắt.

Như thể 600 năm biển dâu đã được nói hết trong một lời chúc ngủ ngon này.

Cái gì là thật?

Cái gì là giả?

Chẳng lẽ sau khi nói lời chúc ngủ ngon với CC... thì thực sự không bao giờ gặp lại được nữa sao?

Trong toàn bộ giấc mơ thứ ba không có bóng dáng của CC; trong giấc mơ thứ tư, thậm chí hắn còn không có quyền đi thêm một bước, đừng nói đến việc đi tìm CC.

Cô ấy ở đâu?

Còn có thể gặp lại nhau không?

Hắn vẫn chưa tìm ra câu trả lời cho sự giống nhau về ngoại

hình giữa CC và Sở An Tình.

Cũng chưa đoán ra được mật mã của két sắt hợp kim hafni.

Chưa làm rõ được mối quan hệ giữa người đàn ông có bộ râu quai nón VV và hắn.

Giá như có thể gặp lại CC thì tốt biết mấy.

Trong đầu cô ấy biết đâu còn có ký ức về việc hai người cùng nhau đột nhập vào xe rác, xông pha vào thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai.

Nếu thực sự như vậy...

Vậy thì lần gặp lại xa cách lâu ngày tiếp theo, có thể bỏ qua khâu giới thiệu bản thân.

Bởi vì trong đầu CC đã có khá nhiều ký ức về hắn, như vậy khi vừa gặp lại đã là người quen, vừa gặp lại đã là người bạn.

Giống như Sở An Tình trước mắt, CC sẽ lạnh lùng hơn cô ấy một chút nhưng vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt hàm ý cười:

"Lâm Huyền, lâu rồi không gặp."

Lâm Huyền lấy lại tinh thần.

Gật đầu với Sở An Tình giống hệt nhau dưới ánh trăng:

"Ngày mai gặp."...

Trở về phòng khách sạn, Lâm Huyền chuẩn bị đi ngủ.

Bây giờ múi giờ New York này, tương đương với khoảng một giờ chiều ở Long Quốc, vừa đúng là thời gian ngủ trưa, cũng là thời gian sớm nhất hắn có thể vào giấc mơ.

"Thực ra đây cũng là một manh mối quan trọng, tại sao bất kể mình ở múi giờ nào, thời gian vào giấc mơ và ra khỏi giấc mơ của tôi đều theo giờ Long Quốc?"

Lâm Huyền tự hỏi.

"Ừm... vì tôi cũng không biết cụ thể tình hình trong giấc mơ của cậu như thế nào nên không thể trả lời chính xác được. Nhưng theo suy nghĩ thông thường trên Internet, rất có thể là vì "máy chủ giấc mơ" của cậu nằm ở Long Quốc nên thời gian theo giờ địa phương."

Lâm Huyền nhìn VV đang phát ra tiếng từ chiếc tivi:

"Ý cậu là gì?"

"Tôi chỉ đột nhiên có một suy nghĩ rất nguy hiểm."

Giọng VV trầm ổn, hiếm khi nghiêm túc như vậy:

"Kể từ ngày cậu nói với tôi ông lão bí ẩn đó đã nói những lời giống hệt Kevin Walker, tôi đã suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ rất lâu... Kết hợp với những tình huống khác nhau trong giấc mơ mà cậu đã nói với tôi trước đây, tôi đột nhiên có một sự không chắc chắn—"

"Giấc mơ của cậu có thực sự là thế giới thực không?"

Trong phòng khách.

Như một chậu nước lạnh dội xuống.

"Vấn đề này, tôi đã xác nhận rất nhiều lần rồi."

Lâm Huyền đáp:

"Trong giấc mơ có những thứ nằm ngoài nhận thức của tôi, có những kiến thức mà tôi hoàn toàn không biết và những thứ siêu

trước thời đại đó đều là đúng, những lời tiên tri chính xác về lịch sử cũng hoàn toàn chính xác, một thế giới như vậy không thể là giả được chứ? Chỉ có thế giới thực sau 600 năm nữa mới có thể tìm thấy những thứ này."

"Lâm Huyền, cậu không hiểu ý tôi."

VV tiếp tục nói:

"Tôi không nói những thứ đó là giả, cũng không nói sự tồn tại của 600 năm tương lai là giả, tôi chỉ đơn thuần nghi ngờ, giấc mơ của cậu có khả năng là giả."

"Anh đã xem bộ phim "Ma Trận" chưa? Anh đã xem bộ phim "Mật Mã Gốc" chưa? Trong những bộ phim này, đều thiết lập một loại siêu máy tính có sức mạnh tính toán rất mạnh, dung lượng lưu trữ rất khủng, sau đó sử dụng máy tính này làm máy chủ, mô phỏng ra một trò chơi hoàn toàn giống với thế giới thực."

"Từ những chi tiết nhỏ như hoa cỏ, đến những định luật vật lý lớn, mọi thứ trong thế giới ảo này đều giống hệt như thế giới thực. Hiện tại là năm 2023 nên chắc chắn không tồn tại loại siêu máy tính này. Nhưng 600 năm sau thì sao? Nếu 600 năm sau thực sự tồn tại một siêu máy tính có sức mạnh tính toán khủng khiếp như vậy, nó hoàn toàn có thể tạo ra một thế giới ảo hoàn toàn chân thực, chân thực đến mức cậu không thể phát hiện ra."

"Thế giới ảo này giống như thế giới trò chơi, trong đó có hiệu sách, có sách, có kiến thức có lịch sử, những thứ này đều sao chép từ thế giới thực 600 năm sau, vì vậy những kiến thức và lịch sử này tất nhiên là có thật, cậu chép lại vào năm 2023 tất nhiên có thể xác minh là đúng. Hoặc có thể nói... kẻ chủ mưu đứng sau việc mô phỏng thế giới ảo này muốn cậu nhìn thấy đúng thì cậu sẽ nhìn thấy đúng, muốn cậu nhìn thấy sai thì cậu sẽ nhìn thấy sai."

Chương 633: Chất vấn linh hồn (4)

"Tương tự như vậy, cậu nói hành động của cậu trong thực tế có thể thay đổi thế giới tương lai trong giấc mơ. Tôi muốn hỏi một chút, hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian này có phải là "thời gian thực" không?"

"Không phải thời gian thực."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi cảm thấy luôn có một độ trễ nhất định, vì vậy tôi còn suy luận ra điểm neo biến động thời gian và không gian, quy luật thời gian và không gian "đàn hồi thời gian và không gian". Nhưng tôi cũng không thể xác minh được hai quy luật này có đúng hay không, thực ra theo hiểu biết của bản thân tôi, biến động thời gian và không cùng hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian hẳn phải là thời gian thực."

"Cho dù tôi hít thêm một hơi không khí, uống thêm một ngụm nước thì cũng sẽ tạo ra hiệu ứng cánh bướm thay đổi tương lai. Nhưng giấc mơ của tôi không phải như vậy, đây cũng là quy luật mà tôi vẫn chưa hiểu thấu."

"Nếu thực sự như cậu nói, thế giới giấc mơ của tôi chính là một trò chơi ảo do một số người 600 năm sau cố tình tạo ra, là một phim trường vô cùng chân thực, còn tôi chính là chú hề bị bao vây bởi máy quay, họ nhìn tôi biểu diễn, rồi thỉnh thoảng còn căn cứ vào những việc tôi làm trong năm 2023. sửa đổi một số chi tiết, tạo cho tôi một ảo giác về hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian; thậm chí có lúc còn thay đổi toàn bộ bản sao giấc mơ, đổi

cho tôi một thế giới hoàn toàn mới... tiếp tục xem tôi biểu diễn."

"Vậy thì làm thế nào để làm được điều đó? Họ ở 600 năm sau, làm sao biết được 600 năm trước tôi đã làm những việc gì, những hành động gì, rồi dựa vào đó để sửa đổi thế giới tương lai, tức là thế giới tương lai giả tạo đó? Rõ ràng là không thể làm được, trừ khi họ theo dõi tôi 24 giờ một ngày nhưng có rất nhiều nơi tôi đến mỗi ngày là không thể theo dõi được."

"Ký ức."

VV lạnh lùng nói:

"Ký ức của cậu là kênh duy nhất có thể giao tiếp giữa hiện tại và tương lai 600 năm sau, thậm chí có thể nói nếu thế giới giấc mơ 600 năm sau, thực sự có người tạo ra riêng cho cậu một trò chơi, một bản sao, một phim trường... thì ký ức của cậu chính là công cụ trao đổi thông tin thuận lợi nhất và được thiết kế riêng."

"Họ có thể thông qua việc đọc ký ức của cậu, biết được cậu đã làm gì vào năm 2023. sau đó dựa vào những việc này, tính toán hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian có thể xảy ra, rồi lợi dụng sức mạnh tính toán khủng khiếp của siêu máy tính, sửa đổi trong thế giới giấc mơ ảo mà họ tạo ra cho cậu xem."

"Nếu hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian rất nhỏ thì bỏ qua; nếu hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian nhỏ thì sửa đổi ở mức độ nhỏ; nếu hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian lớn thì xóa bỏ và chuyển sang bản sao giấc mơ tiếp theo."

"Vì vậy, Lâm Huyền, hiện tại tôi không thực sự chắc chắn nhưng khi tôi hiểu biết ngày càng nhiều về thế giới giấc mơ của cậu, xuất phát từ nguyên tắc đầu tiên là "bảo vệ an toàn cho cậu tuyệt đối", tôi phải nhắc nhở cậu chú ý đến khả năng này, vì giấc mơ của cậu là nơi duy nhất tôi không thể vào, không thể nhìn thấy

và cũng không thể giúp đỡ gì, cậu phải có thái độ nghi ngờ-"

"Giấc mơ của cậu rất có thể là trò chơi ảo, phim trường do kẻ thù tạo ra."...

Lời của VV khiến Lâm Huyền lại chìm vào suy nghĩ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Khoảng thời gian này, hắn luôn cảm thấy "có gì đó không ổn" rốt cuộc là gì.

Đó là sự nghi ngờ về tính chân thực của giấc mơ.

Hắn bắt đầu nghi ngờ quy luật thời gian và không gian, cho rằng điều này quá thiếu nghiêm ngặt.

Có nhiều lúc hắn cho rằng thời điểm nên xảy ra biến động thời gian và không gian nhưng lại không có gì xảy ra;

Hắn cảm thấy thời điểm không nên xảy ra biến động thời gian và không gian nhưng lại đột ngột xảy ra;

Hơn nữa.

Phạm vi hoạt động của hắn trong giấc mơ ngày càng nhỏ.

Từ một thế giới, đến hai thành phố, đến một thành phố trên không, đến một giấc mơ thứ tư có vẻ hoành tráng nhưng chỉ có thể bước ra hai bước là không thể di chuyển được.

Càng ngày càng không có cảm giác thực tế.

Càng ngày càng cảm thấy không chân thực.

Lâm Huyền không nghi ngờ lời VV nói, hắn tin rằng theo tốc độ phát triển khoa học công nghệ bình thường, nền văn minh nhân loại 600 năm sau, làm sao có thể không chế tạo ra được một siêu

máy tính như vậy đủ để mô phỏng thế giới thực?

Hiện tại là năm 2023. đã có một thiên tài hacker thần thánh như Kevin Walker, nếu để hắn ta sống đến 600 năm sau nhờ vào khoang thuyền ngủ đông thì rất khó tưởng tượng hắn ta sẽ trở thành một sự tồn tại khủng khiếp đến mức nào... Có lẽ với thân xác bằng xương bằng thịt, hắn ta còn khủng khiếp hơn cả siêu trí tuệ nhân tạo VV.

"Khoan đã."

Lâm Huyền đột nhiên phản ứng lại.

Nhịp tim từ từ tăng tốc...

Hắn từ từ quay đầu lại, nhìn siêu trí tuệ nhân tạo vừa trò chuyện với mình về tất cả những điều này, chính tay hắn đã đưa từ 600 năm sau, cõng từng chữ một trở về năm 2023——

VV.

"Vậy còn cậu thì sao?"

Lâm Huyền chất vấn:

"Nếu toàn bộ thế giới giấc mơ đều là ảo, đều là phim trường mà kẻ thù sắp xếp cho tôi thì cậu chính là người mà tôi đã đích thân đưa về từ phim trường này."

"VV..."

Lâm Huyền hỏi nhỏ:

"Cậu là ai?"

Chương 634: Người diện bích · Lâm Huyền (1)

"Tôi không biết."

VV trả lời thành thật:

"Sau khi tôi sinh ra, người đầu tiên tôi gặp chính là cậu, mã ban đầu của tôi rất đơn giản, cũng không có logic phức tạp gì, chỉ là xác nhận cậu là chủ nhân, đồng thời trong nguyên tắc bảo vệ an toàn cho cậu và không thể để lộ dấu vết tồn tại, tôi sẽ cố gắng phát triển, trở nên mạnh mẽ, cập nhật lặp đi lặp lại để phục vụ cậu."

"Tôi chỉ biết những điều này. Mặc dù cậu đã kể cho tôi nghe câu chuyện của tôi, nói rằng cô Triệu Anh Quân đã tạo ra tôi, nói rằng tôi đến từ giấc mơ thứ ba của cậu nhưng thực ra những chuyện này... Tôi đều không có cảm giác thực tế, chỉ dựa vào lời cậu nói, cho nên tôi cũng không thể phán đoán những chuyện này là thật hay giả."

"Tất nhiên, hôm nay tôi nói những lời này với cậu chỉ là xuất phát từ nguyên tắc đầu tiên, để cậu nâng cao cảnh giác, chú ý an toàn và cố gắng nghĩ ra một phương pháp tuyệt đối, không có bất kỳ sơ hở nào, không tồn tại nghi vấn nào để có thể xác minh tính chân thực của giấc mơ."...

Lâm Huyền đi đi lại lại trong phòng.

Nói thật.

Những chuyện này VV không nhắc đến thì hắn thực sự sẽ

không nghĩ theo hướng này.

Theo quan điểm trước đây của hắn.

Hắn cảm thấy rất nhiều chuyện đã đủ để chứng minh tính chân thực của giấc mơ rồi.

Nhưng sau khi VV nhắc thì hắn mới phát hiện mình đã bỏ qua một điểm.

Hắn thực sự có thể mơ thấy thế giới 600 năm sau, điều này không sai.

Nhưng làm sao để đảm bảo.

Những gì hắn nhìn thấy, nghe thấy, tiếp xúc đều là thế giới thực 600 năm sau?

Nghĩ kỹ lại một chút.

Có thể là một nhóm kẻ thù chưa biết đã sớm biết tọa độ điểm xuất phát của hắn, địa điểm vào giấc mơ mỗi đêm.

Vậy thì mua hết đất của một số thành phố xung quanh đó, sau đó dựng một phim trường khổng lồ, nhốt mình vào đó.

Như vậy, từ khi hắn vừa vào giấc mơ, những gì hắn nhìn thấy chính là hình ảnh mà đối phương muốn hắn nhìn thấy.

Rồi nghĩ lớn hơn một chút.

Có lẽ thậm chí không cần phải rắc rối như vậy.

Với công nghệ phát triển như vậy của 600 năm sau, dựng phim trường để làm gì?

Trực tiếp sử dụng siêu máy tính để tạo ra một thế giới ảo giống như thế giới thực, sau đó đưa ý thức của mình vào là được.

Như vậy, nhiều việc thực hiện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ví dụ——

Tại sao giấc mơ luôn lặp lại cùng một ngày vô tận?

Máy chủ khôi phục lại bằng một cú nhấp chuột.

Tại sao giấc mơ luôn bị ánh sáng trắng tiêu diệt đúng 00:42?

Máy chủ tắt máy bằng một cú nhấp chuột.

Tại sao hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian trong giấc mơ không phải là thời gian thực?

Máy chủ sửa đổi dữ liệu và tính toán quy mô biến động thời gian và không gian nên cần có thời gian.

Lâm Huyền rất bối rối.

Hắn đi đến quầy bar.

Rót cho mình một cốc đồ uống, lấy một ít đá từ máy làm đá, cho vào, uống cạn.

Mát lạnh.

Trong suốt.

Đầu óc cũng dần bình tĩnh lại.

"Không đúng, VV, theo lời cậu nói thì thực ra vẫn có một số sơ hở."

Lâm Huyền quay người, nhìn lò vi sóng:

"Con chó Phốc sóc của Triệu Anh Quân."

"Nếu nói những thứ khác thì đều có thể thông qua việc trích

xuất trí nhớ của tôi để mô phỏng, sau đó những kiến thức lịch sử đó rồi sao chép sách lịch sử để khôi phục thì tôi có thể hiểu."

"Nhưng tôi từng thấy con chó Phốc sóc mà Triệu Anh Quân nuôi rồi, cũng không biết nhưng tôi thực sự đã nhìn thấy con chó này trong giấc mơ thứ ba trước, sau đó mới biết trong thực tế."

"Ừm..."

VV xoay núm lò vi sóng, suy nghĩ một lúc:

"Cân nhắc đến khoa học kỹ thuật 600 năm sau, thực ra có rất nhiều chuyện chúng ta không thể lường trước được. Có lẽ ngoài việc thông qua trí nhớ của cậu để lấy được thông tin năm 2023 thì bọn họ còn có cách khác?"

"Dù sao thì cậu cũng đã nói rồi, từ khi sinh ra, cậu vẫn luôn lặp lại giấc mơ đầu tiên, lúc đó trong trí nhớ của cậu chẳng có gì cả nhưng họ vẫn có thể tạo ra một thế giới vô cùng chân thực."

"Tất nhiên, tất cả những gì chúng ta nói ở trên đều là những suy đoán xấu xa nhất mà tôi đưa ra vì mục đích an toàn tuyệt đối. Kevin Walker nói một câu bên tai cậu rồi biến mất, điều này càng khiến người ta để tâm hơn... Có phải có một nhóm người cực kỳ thông minh đang lợi dụng đặc tính xuyên không của cậu để mưu tính một mục đích lâu dài nào đó không?"

Chú thích

(1) Diện bích – Quay mặt nhìn tường.

Danh từ chỉ Bồ-đề Đạt-ma ngồi thiền đối tường chín năm tại chùa Thiếu Lâm. Vì vậy mà danh từ Diện bích trở thành đồng nghĩa với Toạ thiền.

«Diện bích« không chỉ là yếu tố, điều kiện bên ngoài của việc tu tập thiền định – trong một ý nghĩa thâm sâu khác thì nó mô tả

tâm trạng của một hành giả tham thiền. Có thể tham khảo nhân vật người diện bích – La Tập của phim Tam Thể!

Chương 635: Người diện bích · Lâm Huyền (2)

Lâm Huyền thở dài...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn quay lại cái tên bí ẩn này.

"VV, đến nước này rồi, nghi ngờ những chuyện trong giấc mơ trước đây cũng chẳng còn cần thiết nữa. Bất kể ba giấc mơ trước là thật hay giả, giờ đã tiến triển đến bước này, tôi cũng có phán đoán của riêng mình về bản chất của cậu, về hoàn cảnh của tôi và về tính chân thực của giấc mơ."

"Cá nhân tôi cho rằng, khả năng ba giấc mơ trước là thật lớn hơn nhiều so với giấc mơ thứ tư. Dù sao thì giấc mơ thứ tư, nhìn thế nào cũng thấy không ổn. Hơn nữa, bây giờ có lăn tăn ba giấc mơ trước là thật hay giả cũng chẳng còn cần thiết nữa, tôi không cho rằng mình đi đến bước này thì có chỗ nào sai, ít nhất so với cái tôi ban đầu chẳng biết gì, chẳng có gì, yếu đuối bất lực thì tôi rất hài lòng với trạng thái hiện tại của mình hơn."

"Huống hồ, bây giờ giấc mơ thứ tư cũng chẳng khác gì không có, mỗi lần vào chỉ chưa đầy một phút, thật hay giả cũng không quan trọng lắm, chiến trường hiện tại của chúng ta chủ yếu vẫn tập trung vào năm 2023. thời điểm thực tế ở ngay hiện tại hơn."

"Vì vậy, trước tiên chúng ta hãy xác định mục tiêu trước mắt đã——"

Lâm Huyền cầm bút giấy trên quầy bar, sau một thời gian dài

lại bắt đầu dùng tay viết để sắp xếp lại lối nghĩ, viết ra một vài chuyện tương đối quan trọng hiện tại:

1, Đến giấc mơ thứ tư, gọi tên Kevin Walker trước mặt ông lão bí ẩn xem phản ứng của ông ta thế nào; nếu có thể thông qua phản ứng xác định ông ta chính là Kevin Walker, vậy thì ở năm 2023 hiện tại, tìm ra Kevin Walker rồi giải quyết hắn ta! Giải thoát cho chính mình trong giấc mơ thứ tư!

2, Đến nhà cũ của Einstein ở Princeton càng sớm càng tốt, lấy món quà Quý Lâm để lại cho mình, thử giải mã mật mã rồi tìm ra manh mối liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

3, Giải mã câu đố về chiếc gương mà Hoàng Tước để lại cho mình càng sớm càng tốt, người phụ nữ đó sẽ không vô duyên vô cớ, cô ta đã nói trong gương có thứ mình cần... Rất có thể, đó chính là đạo cụ phá vỡ cục diện hiện tại.

4, Sau khi về nước, lập tức dẫn Lưu Phong đến đài thiên văn FAST ở Quý Châu, dùng kính viễn vọng vô tuyến lớn nhất thế giới để tìm kiếm dấu vết của hạt thời gian và không gian, nếu có thể thì đến trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền tìm Hoàng Tước, bắt giữ hạt thời gian và không gian, nhanh chóng nắm bắt được sự thật về hằng số vũ trụ 42, có lẽ con số bí ẩn này mới chính là chìa khóa thực sự của mọi chuyện.

5, Nghĩ ra một cách tuyệt đối nghiêm ngặt, tuyệt đối chính xác, có thể xác minh 100% tính chân thực của thế giới trong mơ. ...

Viết xong, Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào mục thứ năm.

Bốn mục trước đều là chuyện cũ, mục thứ năm này có thể coi là ngóc đầu trở lại.

Quả nhiên.

Nhận thức của con người sẽ quyết định cách nhìn nhận khác

nhau về sự vật.

Cuối năm ngoái, khi mình và Cao Dương bàn luận về tính chân thực của giấc mơ, hắn đã sử dụng một loạt các phương pháp để xác minh.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là ngốc nghếch.

Hoàn toàn không nghĩ đến khả năng đáng sợ nhất——

Xuyên đến 600 năm sau là thật, kiến thức và lịch sử đều là thật, chỉ có những gì mình trải qua trong mơ là giả.

Nhưng mà.

Tình hình hiện tại không đến nỗi tệ như vậy.

Không thể vì phỏng đoán tệ hại nhất này mà nói quá lên, phủ nhận tính chân thực của ba giấc mơ trước, thậm chí cả giấc mơ thứ tư.

Tình hình hiện tại là.

Không loại trừ khả năng giấc mơ là thật, cũng không loại trừ khả năng giấc mơ là giả.

Cả hai đều có thể.

Chỉ cần một bằng chứng tuyệt đối, một sự xác minh tuyệt đối là được.

"Xét đến việc nếu trí nhớ của tôi không đáng tin..."

Lâm Huyền ngồi trước quầy bar, vừa xoay bút vừa nói:

"Thế thì chúng ta tìm một nơi nào đó chôn viên nang thời gian, sau đó cho dù có thể đào lên sau 600 năm nữa, xem đồ bên trong có đúng không thì thực ra cũng không đáng tin."

"Đúng vậy."

Lò vi sóng VV nói:

"Nếu thế giới trong mơ thực sự là giả thì trích xuất từ trí nhớ của cậu thứ cậu chôn là gì, sau đó làm một thứ trong thế giới ảo là được."

Lâm Huyền lại suy nghĩ một chút:

"Vậy thì tôi để người khác, ví dụ như Cao Dương hoặc Triệu Anh Quân viết cho tôi một câu, hoặc giấu một thứ gì đó mà tôi không biết, bỏ vào viên nang thời gian, mãi mãi giữ bí mật không nói cho tôi biết; sau đó 600 năm sau tôi đào lên, đợi tỉnh lại rồi xác nhận lại với hai người họ xem có trùng khớp không, như vậy có đủ để xác nhận giấc mơ là thật không?"

"Cũng không được."

Lò vi sóng VV suy nghĩ rất nhanh:

"Chỉ cần cậu biết vị trí chôn viên nang thời gian này trong trí nhớ thì kẻ địch tương lai chắc chắn sẽ biết trước cậu, chúng có thể đào lên trước để xem bên trong có gì, sau đó tạo ra một viên nang thời gian giả trong thế giới ảo cho cậu, không phải như thế là được rồi sao?"

Chương 636: Người diện bích · Lâm Huyền (3)

"Chết tiệt..."

Lâm Huyền xoay bút nước ngày càng nhanh, cảm thấy trận chiến này thực sự quá khó khăn.

Nhưng hắn cho rằng.

Suy nghĩ này hoàn toàn không sai.

Luôn có thứ gì đó, thông tin gì đó, có thể vượt thời gian và không gian mà không bị phát hiện, không sợ bị phát hiện, khiến bản thân 600 năm sau hiểu ngay rằng thế giới đó là thật.

Hắn tin.

Trên thế giới này luôn có một số sự việc có tính chân thực có thể vượt qua mọi sự giả dối.

Không thể làm giả.

Không thể sao chép.

Chỉ có duy nhất.

"Tôi đúc kết lại một chút."

Lâm Huyền dừng xoay bút, mở lời:

"Phương pháp chôn viên nang thời gian về cơ bản là không sai, nó không nhất thiết có thể chứng minh giấc mơ là giả nhưng chắc chắn có cách chứng minh giấc mơ là thật. Nhưng phải chú ý rằng,

phương pháp khiến tôi hiểu ngay giấc mơ là thật này phải hoàn thành ngay khoảnh khắc nhìn thấy tờ giấy đó trong mơ, mà không thể đợi trở về thực tế rồi mới xác nhận, đến lúc đó thì đã muộn rồi, có quá nhiều yếu tố không chắc chắn."

"Những chuyện trong mơ thì trực tiếp giải quyết trong mơ, sự thật và giả dối trong mơ thì phán đoán trong mơ, đây mới là cách đáng tin nhất. Nếu thế giới trong mơ vốn là thật thì không cần phải trở về thực tế, cũng có thể tìm ra đáp án. Những gì tôi nói có thể hơi mơ hồ, tôi nói thẳng kết luận luôn nhé."

"Chúng ta cần giấu một tờ giấy trong viên nang thời gian, trên đó phải viết một câu như thế này——"

"Nội dung của câu này, tôi không biết, cũng sẽ không để người thứ hai trong thời đại này biết ngoài người viết; cũng không sợ kẻ địch tương lai nhìn thấy nhìn thấy nội dung câu này, không sợ chúng sao chép; nhưng phải đảm bảo rằng trong thế giới giấc mơ 600 năm sau, khi tôi nhìn thấy câu này thì tôi sẽ hiểu ngay giấc mơ là thật."

Bốp!

VV bật tung cánh cửa kính của lò vi sóng, thể hiện sự kinh ngạc của mình:

"Người diện bích!"(1)

"Cậu muốn làm "người diện bích" trong "Tam Thể" à Lâm Huyền?"

"Cậu muốn lừa gạt kẻ địch trong tương lai, lừa gạt cả thế giới, lừa gạt toàn nhân loại ngay trước mắt chúng, trong tình trạng hoàn toàn công khai, minh bạch, thậm chí cả trí nhớ cũng có thể bị kẻ địch trích xuất! Sau đó truyền đi một bí mật đủ sức vượt qua không gian thời gian 600 năm, khiến cậu bừng tỉnh ngay khi nhìn

thấy lần đầu tiên?"

"Làm thế nào để làm được điều đó!"

Giọng điệu của lò vi sóng đã hơi lạc đi, thể hiện sự kích động của VV.

"Ha ha."

Lâm Huyền cười khẽ:

"Chính vì không dễ làm nên chúng ta mới phải làm. Cậu nói đúng, đây sẽ là một bí mật vượt thời gian 600 năm, cho dù kẻ địch có nhìn thấy nội dung cũng không sao. Bởi vì phương pháp này, điều quan trọng căn bản không phải là nội dung trên tờ giấy, mà là những thứ ngoài nội dung đó truyền đạt một thông tin mà tôi không biết nhưng chỉ mình tôi có thể hiểu được... Vì vậy, cho dù tôi nhìn thấy một tờ giấy giả, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc tôi phán đoán tính chân thực của giấc mơ."

Ầm!

Ánh sáng đỏ trong lò vi sóng bùng lên, bắt đầu đun nóng, nhiệt độ tăng vọt:

"Bùng cháy lên!"

Diễn viên VV đột nhiên hét lớn một tiếng:

"Đây đúng là một kế hoạch mà tôi không thể hiểu nổi, không hiểu gì hết, chỉ biết nó lợi hại thôi. Có thể làm được chuyện như vậy ngay trước mắt kẻ địch không? Lâm Huyền, cụ thể thì tờ giấy này phải viết nội dung gì?"

"Tôi không biết." Lâm Huyền lắc đầu.

"Cũng đúng, chắc chắn cậu không thể biết được. Vậy thì ai sẽ viết tờ giấy này?"

"Tôi vẫn chưa nghĩ ra." Lâm Huyền lại lắc đầu.

"Vậy thì vậy thì vậy thì, ít nhất cũng phải có suy nghĩ về việc chôn viên nang thời gian ở đâu chứ? Trong thực tế và thành phố 600 năm sau có điểm chuẩn tọa độ nào không?"

"Trước đây thì có một cái nhưng bây giờ không tìm thấy nữa, không biết tại sao lại đột nhiên biến mất."

Két...

Đĩa trong lò vi sóng ngừng quay.

Ánh sáng đỏ biến mất.

Nhiệt độ cũng giảm xuống.

"Chậc, làm tôi nóng như dầu sôi lên, hóa ra cậu chẳng nghĩ ra được gì cả, vậy chẳng phải là hoàn toàn không giải quyết được vấn đề rồi sao?"

"Vì vậy tôi mới để mục này ở mục cuối cùng chứ." Lâm Huyền nhún vai:

"Nhưng cậu yên tâm đi, tôi đã có ý tưởng đại khái rồi. Hơn nữa, chuyện này chỉ có thể nhờ con người làm, VV cậu không giúp được gì đâu."

"Tại sao?" VV rất không phục.

"Bởi vì..."

Lâm Huyền cười.

Nhớ lại khoảnh khắc cuối cùng của giấc mơ thứ ba, cái thùng rác dường như trong nháy mắt đã có hơi thở, mạch đập, nhịp tim đập, khóa chặt mắt cá chân mình bảo mình hỏi thăm Triệu Anh Quân:

"Bởi vì... mặc dù trí tuệ nhân tạo có thể làm được mọi thứ, có thể học nói dối, có thể học lừa gạt nhưng mãi mãi không học được thứ đơn giản nhất và cơ bản nhất của con người, cũng là thứ khiến con người được gọi là con người——"

"Tình cảm."

Chương 637: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (1)

"Có thể cậu không hiểu được, đôi khi giữa hai người, một hơi thở, một nhịp tim, thậm chí một mạch đập cũng có thể truyền đạt rất nhiều thông tin, mà không một ai khác có thể hiểu được thông tin này. Tôi vẫn luôn cho rằng, sức hấp dẫn lớn nhất của con người nằm ở... sự thể hiện đa dạng của tình cảm, đây chính là câu đố đủ sức xuyên không gian thời gian, lừa gạt cả thế giới, chỉ có hai người mới hiểu được."...

Lần này, VV im lặng rất lâu rất lâu.

Dường như đã ngửi thấy mùi khét lẹt.

"Thôi bỏ đi."

VV thở dài nói:

"Không hiểu được, cũng không tính toán được. Vậy thì tôi sẽ chờ xem, xem trí tuệ của các người thông minh đến mức nào."

"Vậy thì bây giờ chúng ta phải làm gì?"

VV mở cửa tủ lạnh quầy bar ra, chỉ vào tờ giấy vuông nhỏ mà Lâm Huyền vừa viết mục tiêu hiện tại:

"Theo kế hoạch cậu viết ở mục đầu tiên, bây giờ hãy vào giấc mơ, đi gặp ông lão bí ẩn kia, xác nhận xem ông ta có phải là Kevin Walker không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền rời khỏi quầy bar, đi về phía phòng vệ sinh:

"Cơm thì phải ăn từng miếng một, đi phải đi từng bước một. Hiện tại nếu không có cách nào chứng minh giấc mơ là thật hay giả, vậy thì đừng quá bận tâm đến vấn đề này, dù sao thì thông tin và tình báo có thể thu thập được trong giấc mơ thứ tư cũng có hạn."

"Nhưng... tôi tin rằng, cho dù giấc mơ thứ tư thực sự là giả như cậu nói thì dù sao thì nó cũng do kẻ địch 600 năm sau tạo ra. Cho dù là giả thì chắc chắn cũng có thể thu được một số thông tin hữu ích, chẳng hạn như việc chúng ta sắp làm ngay đây, lừa ông lão bí ẩn kia xem ông ta có phải là Kevin Walker không."

"He he!"

VV bắt chước giọng điệu của Sở An Tình cười nói:

"Nói về diễn xuất thì đó chính là sân khấu của tôi! Cần hướng dẫn diễn xuất không? Muốn lừa ra được phản ứng chân thực nhất, bất ngờ nhất của người khác thì cũng cần phải có diễn xuất, nếu không sẽ bị nhìn thấu đấy."

"Tôi đã xem hết tất cả các bộ phim trên thế giới rồi, bây giờ diễn xuất của tôi đã vượt xa trình độ ảnh đế Oscar! Nếu không phiền... Tôi sẽ hướng dẫn cậu về biểu cảm và lời thoại, chắc chắn sẽ lừa được phản ứng của ông lão bí ẩn kia!"

"Được."

Lâm Huyền nhổ nước súc miệng:

"Cho cậu diễn viên này một cơ hội, thấy cậu đã sốt ruột cả tối nay rồi."... ... ...

"A a a..."

Bị còng vào ghế, đội mũ trùm đầu màu đen không nhìn thấy gì. Lâm Huyền đợi rất lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng cười khúc khích muộn màng của ông lão.

"Ha ha ha!!"

Lâm Huyền theo hướng dẫn diễn xuất của VV, ngửa đầu cười lớn, vô cùng ngạo mạn.

Tiếng cười khúc khích của ông lão đột ngột dừng lại.

Ông ta nhanh chóng bước tới, nắm lấy mũ trùm đầu của Lâm Huyền rồi giật mạnh ra——

"Kevin Walker!"

Phát âm chuẩn giọng Anh, Lâm Huyền cười mép, ánh mắt khinh thường và sắc bén nhìn chằm chằm vào đôi đồng tử co lại đột ngột của ông lão bí ẩn:

"Ông đã chết rồi..."

Phụt phụt.

Ông lão cầm mũ trùm đầu vừa tháo xuống lùi lại hai bước.

Nhưng ngay sau đó——

"Ha ha... ha ha ha!"

Ông ta nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nhìn Lâm Huyền rồi nheo mắt cười khúc khích:

"Nhóc con, đã quá muộn rồi..."

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Ánh sáng trắng đột ngột xuất hiện, thiêu rụi mọi thứ. ... ...

Trên chiếc giường lớn sang trọng, Lâm Huyền mở mắt.

"Thế nào?"

VV điều khiển rèm cửa sổ điện mở ra, ánh nắng chói chang chiếu vào.

Bây giờ là giữa trưa ở New York, ánh nắng vừa đẹp.

"Khá ngại, bây giờ tôi vẫn còn nổi da gà đây, quá ngớ ngẩn."

"Tôi muốn nói là ông lão đó đã nói gì!" VV hét lên.

"Ông ta nói đã quá muộn rồi."

Lâm Huyền dụi mắt, ngồi dậy khỏi giường lớn:

"Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là giống như cậu nói, ngay khi tôi hét lên tên Kevin Walker, ông ta thực sự đã bị dọa sợ, đồng tử co lại dữ dội."

"Tôi nghĩ... cho dù điều này không thể chứng minh rằng ông ta nhất định là Kevin Walker. Nhưng ít nhất cũng có thể khẳng định rằng ông ta biết cái tên Kevin Walker, dù sao thì hai người họ hẳn phải có mối quan hệ không thể tách rời."

Vừa rồi, trước khi vào giấc mơ.

VV đã hướng dẫn Lâm Huyền một chút về diễn xuất, nó nói rằng muốn lừa được thông tin từ miệng đối phương thì phải bất ngờ và thể hiện sự tự tin cực độ.

Như vậy, trong trường hợp không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, biểu cảm nhỏ và ánh mắt nhỏ sẽ nhất định để lộ một số điều.

"Hơn nữa, Lâm Huyền, lợi thế của cậu là có thể thử đi thử lại vô số lần. Đến lần vào giấc mơ tiếp theo, cậu vẫn có thể cười ngạo mạn như vậy rồi hét lên một cái tên khác, xem phản ứng trong mắt ông ta. Nếu không mạnh mẽ như lần này thì rất có thể chứng minh rằng ông ta chính là Kevin Walker."

"Tóm lại, giống như cậu nói, dù thế nào thì chúng ta vẫn phải tìm ra Kevin Walker trong thực tế. Sau khi cậu giải quyết xong chuyện ở Mỹ thì nhanh chóng trở về nước, sau đó tôi sẽ vừa bảo vệ cậu, vừa tăng tốc độ lặp lại tiến hóa, đợi đến khi tôi trở nên đủ mạnh... Chúng ta nhất định có thể lôi Kevin Walker ra!"

Chương 638: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (2)

"Không sao, cậu có đủ thời gian mà."

Lâm Huyền xuống giường, đi dép lê:

"Sau khi trở về nước, tôi còn rất nhiều việc phải làm, đài thiên văn FAST ở Quý Châu, hằng số vũ trụ, câu đố về chiếc gương, v. v... Đến lúc đó, mỗi người lo một việc, mục tiêu cuối cùng của những việc này đều giống nhau, nắm giữ thêm một số sức mạnh và thông tin, đối với chúng ta mà nói thì không phải là chuyện xấu."

"Tôi đi rửa mặt, dọn dẹp một chút rồi đến Princeton."

Một vài chiếc xe màu đen chống đạn đến từ lãnh sự quán chạy qua bên ngoài trường Đại học Princeton.

Lâm Huyền và Sở An Tình ngồi trong xe ô tô, nhìn ngôi trường danh tiếng thế giới lâu đời này.

"Einstein đã từng giảng dạy ở đây sao?"

Cô bé hay hỏi Sở An Tình đặt câu hỏi.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Ông ấy đã trải qua 20 năm trước khi mất ở Princeton, vì

nhiều lý do... Thực ra cuộc sống của ông ấy cũng không mấy vui vẻ nhưng nhìn chung vẫn ổn, dù sao thì ông ấy cũng buồn nhiều hơn, đây có lẽ cũng là lý do khiến ông ấy từ chối mọi lời mời nghiên cứu và làm việc, bình tĩnh giảng dạy tại Đại học Princeton."

Sở An Tình quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Em nghe nói não của Einstein đã bị đánh cắp? Bây giờ nó cũng được đặt trong trường Đại học này sao?"

"Có lẽ là một phần, nghe nói năm đó nó đã bị cắt thành nhiều lát, được gửi đến nhiều cơ quan nghiên cứu."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nhưng cụ thể thì không rõ."

Không lâu sau.

Tổng cộng bốn chiếc xe ô tô màu đen, cùng hai chiếc xe hộ tống trước sau, dừng lại cách Đại học Princeton một km trên phố Marshall.

Cửa xe mở ra, Lâm Huyền và Sở An Tình bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà độc lập cũ kỹ và hơi ọp ẹp trước mắt.

Số 112 phố Marshall.

Đây chính là nơi nhà khoa học vĩ đại của thế kỷ Albert Einstein đã từng sống vào những năm cuối đời, đồng thời cũng là món quà mà Quý Lâm đã mua lại, treo một bức tranh lên rồi tặng cho Lâm Huyền.

Hai người bước vào sân đã lâu không được dọn dẹp, đi lên bậc thang, nhìn cánh cửa hơi cũ kỹ trước mắt.

Lâm Huyền thò tay vào túi áo trong.

Lấy ra một chiếc chìa khóa dẹt.

Chiếc chìa khóa này chính là do Angelica - thành viên cuối cùng của Bảy Tội Lỗi tặng cho mình sau lễ tuyên dương ở Đông Hải.

Lâm Huyền cũng có thể đoán được.

Quý Lâm có rất nhiều di sản nhưng chỉ có ngôi nhà ọp ẹp này là Angelica nhất định phải đích thân giao chìa khóa cho mình.

Điều này chứng tỏ...

Ngôi nhà này đối với Quý Lâm mà nói có giá trị cao hơn tổng giá trị của tất cả các tài sản khác.

Mà điều có thể khiến Quý Lâm coi trọng như vậy, chỉ có thể là ——

Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Gần đây.

Lâm Huyền không hiểu sao lại cảm thấy mình ngày càng gần với Câu Lạc Bộ Thiên Tài hơn.

Hắn thực sự có loại linh cảm thứ sáu này.

Càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, tiếp xúc với nhiều thứ hơn... Hắn càng có thể cảm nhận được rằng điểm cuối của tất cả các vòng xoáy đều hướng đến một hướng kỳ lạ, bàn tay đen bí ẩn ẩn náu trong dòng chảy lịch sử hơn 600 năm.

Có thể tìm thấy câu trả lời ở đây không?

Cho dù là Quý Tâm Thủy hay Quý Lâm, bọn họ đều muốn có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Không chỉ có họ.

Ngay cả bản thân mình cũng rất muốn có một tấm thiệp mời.

Hoàng Tước đã nói.

Muốn tìm ra câu trả lời cho tất cả những điều này... Cách đơn giản nhất là có được một tấm thiệp mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Thật vậy.

Đối với hiện tại rơi vào vòng xoáy mê man và xung quanh đầy rẫy những bí ẩn lần nữa.

Một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chính là thứ mình muốn nhất!

Rắc.

Lâm Huyền cắm chiếc chìa khóa dẹt vào ổ khóa, dùng sức vặn ——

Két...

Cánh cửa đã lâu không mở phát ra tiếng kêu xé lòng.

Ánh nắng xiên vào trong nhà, chiếu xuống mặt đất một hình chữ nhật tiêu chuẩn, bên ngoài ánh sáng là bóng tối, bên trong ánh sáng đầy bụi.

Sở An Tình phẩy phẩy lớp bụi bay trước mặt, khẽ ho hai tiếng:

"Cái này... khụ khụ... cái bụi này, hình như đã lâu lắm rồi không có người đến dọn dẹp."

Lâm Huyền gật đầu.

Sau khi Hứa Vân mất, Quý Lâm đã đến Long Quốc, tính đến nay đã mười tháng, mười tháng này Quý Lâm chắc chắn không đến đây. Vì vậy, lớp bụi trong căn nhà này ít nhất cũng đã tích tụ hơn một năm, không trách được gió thổi vào khi mở cửa lại nồng nặc như vậy.

Hai người bước vào trong nhà thì lập tức cảm thấy nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Lâm Huyền tìm thấy công tắc đèn ở lối vào, ấn xuống.

Cạch.

Căn phòng tối tăm mới sáng lên.

Nhìn trái nhìn phải.

Hai người phát hiện ra trong nhà thực sự chẳng có gì cả, bốn bức tường trống trơn. Nếu nhất định phải nói đến đồ đạc duy nhất... thì có lẽ là những tấm rèm cửa màu đen dày cộp không lọt sáng, che che kín ánh nắng.

Chương 639: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (3)

"Giống phong cách của Quý Lâm." Sở An Tình nhỏ giọng nói.

Hai người tiếp tục đi vào bên trong.

Tầng một hoàn toàn không có gì cả, nơi này ngay cả chuột cũng lười ở.

Lâm Huyền và Sở An Tình bước lên cầu thang đến tầng hai, cuối cùng cũng tìm thấy thứ duy nhất trong căn nhà này có thể được gọi là đồ trang trí ngoài rèm cửa——

Một bức tranh sơn dầu treo trên tường phòng khách tầng hai:

Bức "Nỗi buồn của Einstein".

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào bức tranh này, thực sự là bất kể khi nào nhìn thấy hắn cũng đều rùng mình.

Đôi mắt vô hồn của Einstein giống như hố đen trong vũ trụ, dường như muốn kéo mọi thứ trước mắt vào vực sâu vô tận.

Nỗi buồn, sự đau khổ, sự tuyệt vọng phủ đầy khuôn mặt của nhà bác học vĩ đại này.

Cái lạnh lẽo, sự ngột ngạt, nặng nề cũng đè nặng lên trái tim của mỗi người xem.

"Học trưởng Lâm Huyền, bức tranh này là hàng nhái sao chép

lại à?"

Sở An Tình tò mò hỏi.

Bởi vì vào đầu năm nay, khi cô ấy và học trưởng Lâm Huyền tình cờ gặp nhau tại phòng triển lãm Đông Hải, bọn họ đã cùng nhau tham quan triển lãm tranh sơn dầu lưu động thế giới được tổ chức vào thời điểm đó.

Trên đó có triển lãm bức tranh này.

Hơn nữa, học trưởng Lâm Huyền còn rất kiên nhẫn kể cho cô nghe về bối cảnh thời đại của bức tranh này——

Einstein buồn bã vì vụ nổ vũ khí hạt nhân, sợ hãi vì đã đưa ra phương trình khối lượng năng lượng.

Ông tự trách mình đã mở hộp Pandora, khiến tương lai của thế giới loài người phủ một màu xám xịt của sự hủy diệt.

"Con người... thực sự có tương lai không?"

Vào thời điểm đó, Einstein thường tự hỏi mình như vậy và trong sự hối hận tự trách và sợ hãi này, ông đã chết trong u uất.

"Có lẽ là thật, người ta nói rằng Henry Dawson không chỉ vẽ một bức "Nỗi buồn của Einstein" và mỗi bức đều ẩn chứa những mật mã khác nhau."

Lâm Huyền vừa nói vừa bật đèn chùm trong phòng khách tầng hai lên, sau đó tiến lại gần bức tranh để xem.

Cái gọi là người ta nói... Hắn cũng không biết thật giả, thực ra cũng chỉ là lời nói của một mình Angelica.

Nhưng Lâm Huyền cũng tin rằng, với thực lực của Quý Lâm, nếu bức tranh không quá nổi tiếng này có 8 bức tranh thật thì hắn ta chắc chắn có thể dễ dàng lấy được một bức, chỉ cần bỏ ra một ít

tiền mà thôi, hắn ta thực sự không thiếu tiền, huống hồ... đằng sau hắn ta còn có Quý Tâm Thủy - một tài phiệt đẳng cấp thế giới.

Mật mã được giấu ở đâu?

Lâm Huyền nghiêm túc quan sát các chi tiết của bức tranh sơn dầu này, sau đó so sánh với bức tranh trong phòng triển lãm Đông Hải lúc đầu... Rất nhanh! Hắn thực sự phát hiện ra điểm khác biệt!

"Lông mày."

Lâm Huyền khẽ nói.

Hắn giơ ngón tay chỉ vào bức tranh sơn dầu này, lông mày trên hốc mắt trái của Einstein:

"Những chỗ khác thì anh không nhớ rõ lắm nhưng phần lông mày ở hốc mắt trái này, lúc đó anh nhìn rất rõ. Trên bức tranh sơn dầu "Nỗi buồn của Einstein" được trưng bày trong phòng triển lãm Đông Hải, vị trí lông mày này lõm vào, toàn bộ phần sơn đều lõm vào."

"Lúc đó anh thấy rất lạ, đây là kỹ thuật vẽ tranh kỳ lạ gì vậy? Là một sinh viên mỹ thuật, trực giác nhắc anh rằng không nên vẽ như vậy, dùng kỹ thuật lõm vào để vẽ phần lông mày rậm nhất... Lúc đó anh đã nghĩ rất lâu, không biết cụ thể có dụng ý cao siêu gì không."

"Nhưng dù sao thì bậc thầy vẫn là bậc thầy, chút bản lĩnh mèo ba chân của anh chắc chắn không đủ tư cách để nghi ngờ Henry Dawson; mặc dù ông ấy không được coi là nổi tiếng trong lĩnh vực họa sĩ hiện đại nhưng dù sao cũng là một bậc thầy, làm như vậy chắc chắn có dụng ý sâu xa, hiệu ứng ánh sáng? Tạo khối bên? Anh không rõ, chỉ có thể nói là không hiểu nhưng vẫn thấy hay."

"Nhưng bây giờ, em hãy nhìn bức "Nỗi buồn của Einstein" này cũng do Henry Dawson vẽ. Lông mày trái ở đây hoàn toàn bình

thường."

Ngón tay của Lâm Huyền ấn vào lớp sơn dầu cứng, ra hiệu cho Sở An Tình lại gần xem:

"Em xem, phần sơn vẽ lông mày ở đây chính là phần lồi bình thường, đây mới là thủ pháp vẽ tranh chính xác, rất tự nhiên, cũng rất có lập thể."

Sở An Tình gật đầu.

Cô đã học vẽ tranh màu nước rồi.

Mặc dù màu nước và sơn dầu có hơi khác nhau nhưng nhìn chung vẫn có điểm tương đồng, như lỗi lõm vào của lông mày này chắc chăn ssẽ không xảy ra dưới tay của bậc thầy.

Huống hồ, bản thân sơn dầu vốn đã được tô đi tô lại, phần sơn lõm vào đó hoàn toàn có thể dễ dàng sửa lại, đối với Henry Dawson mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ, dễ như trở bàn tay.

"Cho nên chắc chắn Henry Dawson đã cố ý làm như vậy vào thời điểm đó."

Sở An Tình nhỏ giọng nói, sau đó nghiêng đầu, nhìn mũi của Einstein từ bên cạnh:

"Nhưng bức tranh sơn dầu này... Học trưởng Lâm Huyền, anh nhìn từ bên cạnh xem, có phải phần phối cảnh của mũi này cũng hơi kỳ lạ không?"

Lâm Huyền nghe vậy thì sáp lại gần.

Chương 640: Ngân hàng Thái Mỗ! Đảo ngược thời gian và không gian! (4)

Quả nhiên.

Sống mũi rõ ràng cao hơn bình thường một chút.

Nếu chỉ là cao bình thường thì còn có thể hiểu là "làm đẹp" cho sống mũi nhưng cái cao này giống như cố tình cao hơn một chút, nhìn bức tranh này từ chính diện thì không rõ lắm nhưng nếu quan sát từ bên cạnh thì... người chuyên nghiệp có thể nhìn ra ngay là rất kỳ lạ.

"Đây đúng thật là hàng thật à học trưởng Lâm Huyền? Cảm giác như lỗi này không giống lỗi mà bậc thầy sẽ mắc phải ấy."

"Không..."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Ngược lại, điều này càng chứng minh đây là hàng thật. Nếu bức tranh này là hàng giả bắt chước thì sao có thể mắc lỗi cơ bản như vậy? Hiện giờ, trình độ kỹ thuật của những họa sĩ làm giả rất cao, mặc dù khả năng sáng tạo không tốt nhưng những bức tranh họ sao chép thực sự giống hệt nhau, khó phân biệt thật giả, trừ khi có giám định viên chuyên nghiệp đến, còn bình thường rất khó nhìn ra... Vì vậy, Henry Dawson có thể mắc lỗi nhỏ này nhưng những xưởng sản xuất hàng giả thì tuyệt đối sẽ không mắc lỗi này."

Hắn lại quan sát kỹ từ trên xuống dưới:

"Có lẽ những điểm khác biệt nhỏ về độ cao này chính là mật mã mà Henry Dawson để lại trong bức tranh sơn dầu này."

Lâm Huyền đã nghĩ đến điểm này ngay từ khi nghe Angelica nói về bức tranh sơn dầu.

Đặc điểm của tranh sơn dầu là có độ nổi, sơn dầu có độ cao.

Những chênh lệch độ cao này...

Chính là chiều không gian tốt nhất để ẩn giấu mật mã!

"À! Thì ra là vậy!"

Sở An Tình nhận ra nên vỗ tay, cười khúc khích:

"Vậy thì em có một ý kiến hay! Là mẹo nhỏ mà thầy giáo dạy bọn em luyện tập sáng tối trong lớp học ở trường cách đây một thời gian!"

Nói xong.

Cô chạy đến cửa cầu thang, nhấn công tắc đèn.

Cạch.

Toàn bộ tầng hai tối sầm lại, đưa tay lên cũng không thấy năm ngón, không có một chút ánh sáng nào.

"Cạch cạch!"

Sở An Tình cười nhảy đến bên trái bức tranh sơn dầu, lấy điện thoại di động áp sát vào tường, sau đó nhấn vào biểu tượng đèn pin, để đèn flash sáng liên tục——

Ngay lập tức.

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Vì sơn dầu không bằng phẳng nên những tia sáng thẳng này chiếu từ bên trái sang sẽ tạo thành những bóng nhỏ dài ngắn khác nhau trên vải sơn dầu tùy theo độ cao thấp của sơn dầu.

Dài ngắn khác nhau!

Lúc này Lâm Huyền nhìn rõ những bóng dài ngắn khác nhau giống như mật mã Morse, cái dài cái ngắn xếp thành hàng ngay ngắn trên vải.

Quá ngay ngắn...

Từng hàng một thẳng tắp.

Nhìn là biết cố ý làm vậy!

"Đây chính là..."

Lâm Huyền mím môi, nuốt nước bọt:

"Mật mã Einstein ẩn giấu trong "Nỗi buồn của Einstein"... sao?"

Hắn không biết nên gọi chính xác mật mã này là gì.

Mật mã Einstein?

Hay là mật mã Henry Dawson?

Nhưng gọi là gì không quan trọng, quan trọng là... những mật mã này có ý nghĩa gì? Chỉ đến hướng nào?

"Đây không phải là mật mã Morse."

Lâm Huyền phân tích:

"Không chỉ có hai loại dài ngắn, độ dài của những cái bóng này có nhiều loại, hơn nữa mặc dù tổng thể rất ngay ngắn nhưng vẫn có một số cái bị nghiêng do con người tác động. Mật mã này...

Không phải là thứ có thể giải mã trong thời gian ngắn được."

"Có cần tìm chuyên gia giải mã không?" Sở An Tình hỏi.

"Em có quen à?" Lâm Huyền nhìn cô.

Sở An Tình lắc đầu:

"Em không quen chuyên gia mật mã nào... Nói đúng hơn là em thực sự quá xa lạ với nghề này, chuyên gia mật mã duy nhất mà en có thể nghĩ đến là một bộ phim em đã xem trước đây có tên là "The Imitation Game", kể về câu chuyện của một chuyên gia mật mã có thật trong lịch sử."

"Ông ấy là công thần của Thế chiến thứ hai, chính ông ấy đã phát minh ra cỗ máy giải mã hệ thống mật mã của quân Đức và nhờ đó đã đảo ngược toàn bộ cục diện của Thế chiến thứ hai."

Lâm Huyền quay người lại:

"Đừng nói người em nhắc đến là cha đẻ của khoa học máy tính, cha đẻ của trí tuệ nhân tạo..."

Sở An Tình gật đầu:

"Đúng vậy, chính là Alan Turing."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Đúng thật là một nhà khoa học vĩ đại. Không chỉ là nhà khoa học, ông ấy còn có rất nhiều danh hiệu, khoa học máy tính, toán học, logic học, mật mã học, sinh học lý thuyết... v. v Ông ấy là một thiên tài thực sự không thể tranh cãi."

"Chỉ là... những năm cuối đời cũng khá thảm."

Lâm Huyền lại đi đến trước bức tranh sơn dầu, nắm lấy khung tranh rồi lấy toàn bộ bức tranh sơn dầu xuống khỏi tường:

"Turing có giỏi giải mã mật mã đến đâu thì ông ấy cũng đã chết rồi, chúng ta không tìm thấy ông ấy được. Vì vậy đành mang về nước và nhờ một số chuyên gia mật mã trong nước giúp đỡ thôi."

Nói xong, Lâm Huyền và Sở An Tình cùng nhau xuống lầu, đặt bức tranh sơn dầu lên xe, trở về khách sạn nơi đoàn đại biểu Long Quốc cư trú, chuẩn bị về nước.

Chương 641: Trẻ con chưa lớn (1)

...

Ầm———

Máy bay chuyên dụng của Long Quốc cất cánh, bay từ sân bay New York về Long Quốc bên kia đại dương.

Sau khi hạ cánh.

Lâm Huyền sắp xếp tài xế đưa Sở An Tình về trường Đại học Đông Hải, sau đó tự mình trở về trụ sở công ty Rhine.

Khoảng thời gian này, hắn đã rời đi khá lâu nên rất nhiều việc bị dồn lại. Dù sao thì hắn mới là tổng giám đốc, rất nhiều thứ đều phải do hắn ký quyết định, quy trình này không thể bỏ qua.

Vương ca ôm một chồng tài liệu dày đến văn phòng Lâm Huyền.

Bịch một tiếng, đặt mạnh lên bàn:

"Ôi chao, cậu xem, nhiều thế này đều cần cậu ký duyệt hết đấy."

Lâm Huyền gật đầu, bắt đầu lật xem tài liệu:

"Vương ca, thời gian này vất vả cho anh rồi, anh cũng biết là tôi là người chỉ đạo từ xa, công ty Rhine có thể hoạt động tốt như vậy đều là nhờ công lao của anh."

Vương ca cười xua tay:

"Cậu khách sáo quá, thực ra tôi mới là người nên cảm ơn cậu, là cậu đã cho tôi cơ hội làm phó tổng giám đốc, để tôi có được nền tảng phát huy năng lực của mình, đưa một công ty từ con số không lên như thế, tôi rất có cảm giác thành tựu."

"Anh không thể nói như vậy được, Vương ca."

Lâm Huyền đặt một tài liệu đã ký sang một bên rồi tiếp tục lật một tài liệu khác:

"Thực ra, cho dù anh không đến công ty Rhine làm phó tổng giám đốc thì bên công ty MX cũng chuẩn bị thăng chức cho anh làm phó tổng giám đốc, anh đến đâu cũng là phó tổng giám đốc thôi."

"Không không không, không giống nhau đâu Lâm Huyền."

Vương ca kéo một cái ghế ngồi xuống, giải thích cho Lâm Huyền:

"Công ty MX đã có ba phó tổng giám đốc rồi, lại không có ai nghỉ hưu, tuổi tác cũng không lớn. Cho dù tôi được thăng chức làm phó tổng giám đốc thì tôi cũng chỉ xếp thứ tư, tôi có thể quản lý được cái gì chứ? Tôi không nói đến quyền lực... chỉ là thực ra tôi là người rất có ước mơ, muốn làm một sự nghiệp khiến bản thân hài lòng. So với tiền tài danh vọng, tôi coi trọng cảm giác thành tựu này hơn."

"Vì vậy, cho dù tôi có làm phó tổng giám đốc ở công ty MX thì cũng chỉ là một chức nhàn hạ, tương đương với việc nghỉ hưu sớm, có ba phó tổng giám đốc ở trên, tôi cũng không thể quản lý được việc gì, không thể đưa ra quyết định gì, gần như là không thể làm được gì."

"Tôi cũng không giấu gì cậu Lâm Huyền."

Vương ca cười ha ha:

"Thực ra trước đây tôi đã tính toán rồi, đợi khi được thăng chức phó tổng, tôi sẽ bán nghỉ hưu ở công ty MX, chuẩn bị tự mình ra ngoài gây dựng sự nghiệp, hoàn thành một ước mơ từ nhỏ."

"Nhưng bây giờ chắc chắn không có ý nghĩ đó nữa rồi, cậu yên tâm đi Lâm Huyền, cậu đã cho tôi cơ hội thực hiện giá trị cuộc sống thì tôi nhất định sẽ làm tốt cho cậu! Ước mơ từ nhỏ của tôi đã từ bỏ từ lâu rồi, không nghĩ đến nữa, bây giờ tôi chỉ nghĩ làm sao để làm tốt công ty Rhine thôi."

Lâm Huyền cúi đầu ký tài liệu, thuận miệng hỏi:

"Ước mơ gì vậy?"

"Tôi muốn mở một ngân hàng!"

Nói đến ước mơ, Vương ca phấn khởi hẳn lên:

"Nhưng không phải là loại ngân hàng bình thường, mà là một loại ngân hàng chỉ cung cấp dịch vụ két sắt; hơn nữa, ngân hàng của tôi không phải phục vụ những khách hàng có đồ vật quý giá, mà là phục vụ những người dùng két sắt trong thời gian dài, thậm chí hàng trăm năm! Hồi nhỏ xem phim "Doraemon", đoạn Nobita chôn viên nang thời gian, tôi đã tính toán rồi! Đợi sau này có tiền, tôi sẽ mở một ngân hàng như thế này, cung cấp viên nang thời gian cho toàn thế giới!"

"Không sợ cậu cười, những năm gần đây tôi vẫn luôn nghĩ đến chuyện này, thậm chí tên ngân hàng tôi cũng đã nghĩ ra rồi!"

Vương ca cười hì hì:

"Vì là ngân hàng liên quan đến viên nang thời gian... thời gian, tiếng Anh là time, vậy thì tên ngân hàng đương nhiên là——"

"Ngân hàng Thái Mỗ!"

"Anh nói gì cơ?"

Lâm Huyền đặt bút ký xuống, nhìn thẳng vào Vương ca.

"Ngân hàng Thái Mỗ à, chính là dịch thẳng từ tiếng Anh TIMEBANK. Hồi nhỏ cậu có xem "Doraemon" không Lâm Huyền? Viên nang thời gian giống như một cái rương kho báu, bỏ đồ chơi hoặc kỷ vật hồi nhỏ vào, sau đó chôn xuống đất đánh dấu, đợi đến khi lớn tuổi, già rồi thì đào lên, không phải là một việc rất có ý nghĩa sao?"

"Lúc đầu tôi nghĩ rất đơn giản, rất nhiều người sau khi lớn lên đều rất nhớ tuổi thơ nhưng lại không thể tìm lại được ký ức tuổi thơ? Lúc này nếu có một ngân hàng có thể lưu giữ thời thơ ấu, lưu giữ những kỷ niệm quý giá thì tốt biết bao? Sau này khi tôi lớn tuổi hơn... lại có thêm nhiều ý tưởng hơn nữa——"

"Nếu chúng ta kéo dài thời gian hơn một chút, bảo quản những thứ quý giá nhất của chúng ta trong ngân hàng thời gian, sau đó đợi vài chục năm vài trăm năm sau, để con cháu chúng ta lấy ra, không phải sẽ thú vị hơn sao? Hơn nữa, mở một ngân hàng như vậy không cần nhiều tiền, đầu tư cũng rất ít, vì không liên quan đến hoạt động tài chính nên thủ tục giấy tờ cũng dễ xin hơn nhiều."

Chương 642: Trẻ con chưa lớn (2)

Vương ca càng nói càng phấn khích, khí thế hừng hực như thiếu niên, anh ta đứng dậy vừa múa tay vừa nói:

"Cái gọi là đầu tư cũng chỉ là mua một số két sắt, thuê một địa điểm kinh doanh mà thôi, mặc dù không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng coi như hoàn thành được một ước mơ thời niên thiếu của tôi. Hơn nữa! Đầu năm, chẳng phải giáo sư Hứa Vân đã công bố một loại vật liệu hợp kim hafni mới sao? Lúc đó tôi càng phấn khích hơn, đây đúng là là được thiết kế riêng cho kế hoạch ngân hàng thời gian của tôi mà——"

"Lúc đó tôi đã tìm hiểu rồi, tùy chỉnh một lô két sắt hợp kim hafni có giá rất đắt nhưng loại hợp kim hafni này dù trải qua hàng trăm năm cũng hoàn toàn không bị gỉ sét hỏng hóc, vẫn sáng bóng như mới, đúng là quá phù hợp với ngân hàng thời gian của tôi!"

"Hơn nữa, lúc đó kem dưỡng ẩm Rhine bán rất chạy, thương hiệu rất thành công, tôi cũng nhận được một khoản tiền thưởng lớn... Số tiền thưởng này đủ để tôi mở "Ngân hàng Thái Mỗ" mà tôi đã ấp ủ hàng chục năm rồi. Lúc đó tôi chỉ chờ công ty MX bổ nhiệm tôi làm phó tổng giám đốc, sau khi bổ nhiệm xong, tôi sẽ dùng số tiền tích lũy trong những năm qua, chính thức bắt đầu kế hoạch "Ngân hàng Thái Mỗ" của mình."

"Có điều cậu đột nhiên thành lập công ty Rhine, còn mời tôi làm phó tổng duy nhất. Cậu tin tưởng tôi như vậy, tôi chắc chắn không thể để cậu thất vọng. Vì vậy, lúc đó tôi đã cân nhắc một chút, rồi quyết định từ bỏ kế hoạch "Ngân hàng Thái Mỗ", chuyên

tâm làm phó tổng giám đốc ở công ty Rhine, coi như nửa đời sau sẽ dựa vào công ty Rhine để thực hiện giá trị cuộc sống của mình. Còn ước mơ về két sắt, viên nang thời gian: "Ngân hàng Thái Mỗ"... coi như là một ước mơ đẹp thời niên thiếu, không bận tâm nữa."...

Nghe Vương ca nói thao thao bất tuyệt.

Lâm Huyền ngây người trước bàn làm việc.

Hắn hoàn toàn không nghe Vương ca nói gì ở phía sau, lúc đó chỉ thuận miệng hỏi Vương ca ước mơ từ bỏ là gì khi ký tên, thực ra trong lòng không hề để tâm, hoàn toàn là coi như chuyện phiếm.

Nhưng mà...

Khoảnh khắc Vương ca nói ra bốn chữ "Ngân hàng Thái Mỗ", Lâm Huyền lập tức hiểu rõ mọi ngọn nguồn.

Thảo nào...

Thảo nào "Ngân hàng Thái Mỗ" lại biến mất trong giấc mơ thứ ba.

Lúc đầu hắn còn suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra được lý do, không biết là chỗ nào xảy ra vấn đề khiến thời gian và không gian biến động, khiến một ngân hàng kiên cố như vậy và hàng trăm két sắt hợp kim hafni không thể phá hủy biến mất.

Bây giờ chân tướng đã sáng tỏ!

Lâm Huyền không ngờ rằng, nguyên nhân khiến "Ngân hàng Thái Mỗ" biến mất hoàn toàn khỏi lịch sử 600 năm này...

Lại chính là hắn!

Lại chính là công ty Rhine do hắn thành lập!

Haiz.

Sự biến động thời gian và không gian và hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian thực sự là muôn vàn mối liên hệ, một cơ chế hỗn loạn như vậy, rất nhiều khi những chuyện chẳng liên quan gì đến nhau, lại ảnh hưởng lẫn nhau như vậy.

Nếu mình không thành lập công ty Rhine.

Vương ca sẽ được Triệu Anh Quân bổ nhiệm làm phó tổng giám đốc thứ tư của công ty MX như đã hứa, vị trí này về cơ bản là một chức vụ nhàn hạ, nhiều nhất là quản lý hậu cần, quản lý mua sắm. Là công thần của công ty MX, Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ không bạc đãi Vương ca nhưng về sự nghiệp... thì cơ bản cũng đã đến hồi kết, không thể để ba phó tổng giám đốc khác làm tốt, lại hạ quyền hạn và phạm vi quản lý của họ xuống cho Vương tổng chứ?

Điều này rất không phù hợp, xét về công lao đối với công ty MX, ba phó tổng giám đốc kia cũng không kém gì Vương ca.

Vì vậy, Vương ca cũng tự biết mình.

Anh ta cũng đã nghĩ kỹ rồi.

Sau khi được bổ nhiệm làm phó tổng giám đốc, anh ta sẽ dùng số tiền tích lũy trong những năm qua để thực hiện ước mơ thời thơ ấu của mình——

Thành lập một ngân hàng thời gian.

Cung cấp dịch vụ két sắt lưu giữ dài hạn của "Ngân hàng Thái Mỗ".

Theo lịch sử đã định sẵn, Vương ca sẽ được bổ nhiệm làm phó tổng giám đốc vào nửa cuối năm 2023. sau đó "Ngân hàng Thái Mỗ" cũng sẽ khai trương như đã hẹn vào cuối năm 2023.

Đây đều là lịch sử vốn dĩ phải xảy ra, trong bài phát biểu về sự sụp đổ của "Ngân hàng Thái Mỗ" trong giấc mơ thứ hai, đã viết rất rõ ràng.

Nhưng mà...

Kẻ phá đám lịch sử như mình lại không đi theo lẽ thường, nhảy ra thành lập công ty Rhine giữa chừng.

Sự kiện lịch sử này gây ra hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ, không chỉ lật đổ toàn bộ giấc mơ thứ hai, thay đổi quỹ đạo phát triển lịch sử 600 năm trong tương lai, thậm chí còn thay đổi cuộc đời Vương ca, thay đổi số phận của "Ngân hàng Thái Mỗ".

Vương ca vốn đã định lui về hậu trường dưỡng già, đột nhiên được giao trọng trách, trở thành cánh tay phải của công ty Rhine. Thậm chí, vì mình hoàn toàn trao quyền, Vương ca có thể nói là người đứng đầu thực sự của công ty Rhine.

Chương 643: Trẻ con chưa lớn (3)

Đến tuổi trung niên, nửa đường cất cánh, Vương ca lại bất ngờ đón chào mùa xuân thứ hai của cuộc đời, ai mà không phấn khởi kích động?

Vì vậy, Vương ca nhất tâm muốn làm nên sự nghiệp lớn, đạt được thành tựu, từ bỏ kế hoạch "Ngân hàng Thái Mỗ" đã ấp ủ nhiều năm, chuyên tâm dốc sức vào sự phát triển và lớn mạnh của công ty Rhine.

Cũng chính vì vậy.

"Ngân hàng Thái Mỗ" đáng lẽ phải được thành lập vào cuối năm 2023. căn bản là không được thành lập và sẽ không bao giờ khai trương.

Vậy thì đương nhiên, mình ở thế giới 600 năm sau cũng không thể tìm thấy ngân hàng không tồn tại này.

Lịch sử, thời gian và không gian, tương lai, nhân quả.

Lại một lần nữa hoàn thành vòng khép kín nghiêm ngặt.

Mẹ nó.

Lâm Huyền thầm chửi.

Đây đúng là tìm ra được thủ phạm đầu tiên cũng là cuối cùng, không ngờ rằng cái boomerang mình ném ra cuối cùng vẫn bay trở lại cắm vào đầu mình. ...

Vương ca diễn thuyết đầy phấn khích xong.

Quay người lại.

Nhưng phát hiện... Lâm Huyền cau mày, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt rất không vui, anh ta lập tức căng thẳng!

Xong rồi.

Mình không nói sai gì khiến Lâm Huyền hiểu lầm chứ?

"Lâm... Lâm Huyền, cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác."

Vương ca đi đến trước bàn làm việc, chống tay lên bàn giải thích với Lâm Huyền:

"Những gì tôi nói đều là sự thật, hôm nay cũng chỉ là thấy công ty Rhine của chúng ta ngày càng phát triển nên mới nói với cậu về ước mơ trước đây. Cậu cứ yên tâm, bây giờ tôi thực sự toàn tâm toàn ý dốc sức vào công ty Rhine, mấy thứ viên nang thời gian, két sắt "Ngân hàng Thái Mỗ" gì đó, tôi thực sự đã từ bỏ từ lâu rồi, thời gian này lại càng không nghĩ đến."

"Làm việc ở công ty Rhine mang lại cho tôi cảm giác thành tựu và vinh dự rất lớn, tôi rất thích công việc hiện tại, tuyệt đối không thể ba phải ba trái đi làm những việc khác, cậu yên tâm đi. Ha ha ha, nói cho cùng, cái gì mà "Ngân hàng Thái Mỗ" viên nang thời gian các thứ đó cũng chỉ là tưởng tượng thời thơ ấu thôi, bây giờ nghĩ lại thì bản thân nó cũng không phải là một kế hoạch khả thi, cho dù "Ngân hàng Thái Mỗ" có thực sự được thành lập thì tôi đoán cuối cùng cũng không tránh khỏi số phận phá sản."

"Không không không..." Lâm Huyền vội vàng ngồi dậy khỏi ghế, nắm lấy tay Vương ca:

"Ước mơ là thứ quý giá như vậy, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ

được chứ Vương ca!"

Hắn nói một cách nghiêm túc, trong mắt ánh lên tia sáng:

""Ngân hàng Thái Mỗ"... Ôi! Ý tưởng này tuyệt quá! Thiên tài! Ý tưởng thiên tài!"

"Hả?"

Vương ca ngây người.

Đây... không phải là ông chủ đang nói bóng gió châm chọc mình chứ?

"Cái "Ngân hàng Thái Mỗ" này của anh cần khoảng bao nhiêu tiền?" Lâm Huyền hỏi tiếp:

"Tiền trong tay anh có đủ không Vương ca?"

"Cái này, cái này không cần nhiều tiền đâu." Vương ca trả lời thành thật:

"Những năm qua tôi ở công ty MX cũng kiếm được kha khá tiền, còn có cổ phiếu các thứ... Hơn nữa, khoản tiền thưởng trước đó thực sự rất lớn, vì vậy trước đây tôi định lấy 2000 vạn vốn để làm chuyện này, tất nhiên là chắc chắn phải bán một phần cổ phiếu, tôi không có nhiều tiền mặt như vậy. Nhưng mà ôi, đây đều là kế hoạch trước đây rồi, bây giờ tôi hoàn toàn không có ý định này——"

"500 triệu." Lâm Huyền mở lòng bàn tay, giơ năm ngón tay ra ngắt lời Vương ca:

"Tôi cho anh 500 triệu, nhất định phải làm cho Ngân hàng Thái Mỗ phát triển tốt. Hơn nữa phải phát triển đa dạng, nhất định phải coi Ngân hàng Thái Mỗ là dự án chính của chúng ta, nhất định phải xây dựng nó thành một thương hiệu trăm năm, thậm chí là

thương hiệu ngàn năm, cho dù là sau hàng trăm năm nữa, Ngân hàng Thái Mỗ vẫn phải tồn tại trên thế gian này. Anh tuyệt đối đừng để nó phá sản... Cho dù có một ngày nào đó anh làm cho công ty Rhine phá sản cũng không sao, tuyệt đối đừng làm cho Ngân hàng Thái Mỗ phá sản."

Trời đất!

Vương ca ngây người!

Đây là Lâm tổng cố ý châm chọc mình, còn nói gì mà làm cho công ty Rhine phá sản, chẳng phải là trách mình không chuyên tâm sao!

"Anh trai ơi anh trai... Đừng đùa nữa." Vương ca nắm tay Lâm Huyền mà gọi hắn:

"Cái Ngân hàng Thái Mỗ này thực sự không có gì triển vọng, đều là những vụ làm ăn một vốn một lời, cũng không có cách kiếm lời và thu tiền dài hạn nào, không làm được đâu, chúng ta vẫn nên chuyên tâm làm công ty Rhine đi."

"Không kiếm được lời thì dùng công ty Rhine nuôi nó." Lâm Huyền thái độ kiên quyết, vỗ vai Vương ca:

"Vương ca, tôi tin anh, cũng tin Ngân hàng Thái Mỗ. Tôi thực sự rất thích dự án này, nhất định phải làm cho tốt."

"Nếu không kiếm được lời thì mở rộng phạm vi kinh doanh, chẳng phải công ty chúng ta hiện tại còn 30 tỷ tiền mặt sao, đợi anh xin được giấy phép thì gửi hết vào ngân hàng của anh nên đầu tư thì đầu tư nên triển khai hoạt động thì triển khai hoạt động, phải hình thành một trạng thái kiếm lời ổn định lâu dài, thực sự biến Ngân hàng Thái Mỗ thành ngân hàng thời gian danh xứng với thực!"

Chương 644: Trẻ con chưa lớn (4)

...

Vương ca há hốc mồm, chớp chớp mắt.

Anh ta nhìn Lâm Huyền rất lâu, phát hiện ra vị tổng giám đốc trẻ tuổi này hình như không đùa:

"Không, không phải, Lâm Huyền, cậu nói thật à!"

"Tất nhiên là thật..." Lâm Huyền bày ra vẻ như gặp nhau đã muộn:

"Anh có dự án tốt như vậy sao không nói sớm hả? Nói sớm thì tôi đã đầu tư sớm rồi! Cứ làm theo anh nói là được, két sắt hợp kim hafni, được, cứ theo ý anh trước đây mà làm, đến lúc khai trương nhớ để lại cho tôi một cái két sắt."

"Chắc chắn không thể thiếu của cậu được!" Vương ca vỗ ngực:

"Yên tâm đi Lâm Huyền, nhất định để lại cho cậu một cái!"

Lâm Huyền mỉm cười.

Tốt lắm.

Muốn mở nút thắt phải tìm đúng người thắt nút.

Lúc đường cùng tưởng như không còn lối thoát, bỗng nhiên lại không tốn chút công sức nào, cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc của Ngân hàng Thái Mỗ! Không ngờ, thật sự là ở ngay trước mắt.

Nhưng mà...

Chỉ làm cho Ngân hàng Thái Mỗ tồn tại đến 600 năm sau là chưa đủ.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ lại, trong giấc mơ thứ tư, phạm vi hoạt động của mình chỉ trong vài bước chân, còn thời gian hoạt động thì không đủ một phút là bị điện giật bất tỉnh. Hoàn toàn không có thời gian để khám phá thành phố trong mơ, càng đừng nói đến việc đi tìm Ngân hàng Thái Mỗ trong một thành phố lớn như vậy.

Phải nghĩ cách mới được.

Ừm...

Có rồi!

"Vương ca, tôi còn một yêu cầu nhỏ nữa, đây cũng là yêu cầu duy nhất, còn lại tôi cũng sẽ mặc kệ, anh cứ theo ý mình mà kinh doanh Ngân hàng Thái Mỗ, tôi sẽ không can thiệp."

Lâm Huyền nhìn Vương ca nói:

"Tôi hy vọng chúng ta sẽ định ngày khai trương chính thức của Ngân hàng Thái Mỗ là ngày 28 tháng 8 năm 2024. trước đó chúng ta sẽ mở cửa thử nghiệm, đến ngày 28 tháng 8 năm 2024 sẽ tổ chức lễ khai trương long trọng, coi ngày này là ngày khai trương thực sự của Ngân hàng Thái Mỗ"

Vương ca gật đầu một cách ngây ngô:

"Được thì được... Nhưng có ý nghĩa gì đặc biệt không?"

"Có chứ, anh nghe tôi nói tiếp." Lâm Huyền cười nói:

"Yêu cầu của tôi là——"

"Trong điều lệ của Ngân hàng Thái Mỗ phải ghi một điều khoản, đó là cứ mỗi 100 năm ngày thành lập, phải tổ chức một lễ kỷ niệm long trọng, phải có càng nhiều khinh khí cầu càng tốt, in logo của Ngân hàng Thái Mỗ rồi cho bay trên bầu trời thành phố Đông Hải để tuyên truyền kỷ niệm cả ngày!"

"Anh nghĩ xem, chúng ta đã là ngân hàng thời gian thì chiêu trò lớn nhất chính là thời gian. Cứ mỗi 100 năm thành lập, chúng ta chắc chắn phải tuyên truyền thật tốt, để mọi người biết đến lịch sử lâu đời của chúng ta. Phải giữ vững truyền thống này, quan trọng lắm đấy!"

Vương ca tiếp tục gật đầu một cách ngây ngô:

"Cái này... Tôi thấy cũng không có vấn đề gì lớn, tạm thời cũng coi như là một loại văn hóa doanh nghiệp nhưng tôi xác nhận lại một chút, nhất định phải là khinh khí cầu sao?"

"Đúng vậy, càng nhiều càng tốt, càng lớn càng tốt, hoạt động kỷ niệm trăm năm này nhất định phải tổ chức thật hoành tráng." Lâm Huyền nhấn mạnh:

"Năm 2124. 2224... năm 2524. 2624 vào ngày 28 tháng 8... đều phải để những khinh khí cầu in logo Ngân hàng Thái Mỗ bay trên bầu trời thành phố cả ngày. Tôi chỉ có một yêu cầu này thôi Vương ca, nhất định phải đảm bảo thực hiện được."

"Không vấn đề."

Vương ca gật đầu nói:

"Chỉ là tôi hơi tò mò, tại sao lại là ngày 28 tháng 8? Ngày này có ý nghĩa gì với cậu không?"

"À... ngày này à, ngày này..." Lâm Huyền gãi đầu suy nghĩ.

"Phim hoạt hình Doraemon: Nobita và Utopia trên bầu trời đã

được công chiếu vào ngày 28 tháng 8 năm nay." Giọng nói của VV kịp thời truyền đến từ tai nghe Bluetooth.

"Ngày 28 tháng 8 là ngày công chiếu bộ phim Doraemon: Nobita và Utopia trên bầu trời." Lâm Huyền bình tĩnh nói:

"Tôi cũng rất thích Doraemon, bộ phim này kể về câu chuyện du hành thời gian bằng khinh khí cầu. Bản thân anh muốn thành lập Ngân hàng Thái Mỗ ban đầu cũng là vì Doraemon, như vậy chẳng phải rất phù hợp với chủ đề của chúng ta sao?"

Shit...

Nói xong, Lâm Huyền cảm thấy rất ngại.

Thật là một lý do không thể gượng ép hơn, đúng là cố tình hợp lý hoá.

"Thì ra là vậy!"

Vương ca cảm động rơi nước mắt:

"Lâm Huyền, cậu hiểu tôi quá! Tôi thực sự rất thích Doraemon! Tôi ở cái tuổi này rồi nhưng thực ra tôi vẫn luôn không dám nói ra sở thích trẻ con này, cậu đúng là tri kỷ của tôi! Tôi vẫn xem hết từng tập Doraemon, đó là bộ phim hoạt hình tôi thích nhất!"

"Đồng cảm đồng cảm, vậy thì cứ quyết định như vậy."...

Tiễn Vương ca đi, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, nằm trên ghế giám đốc trong văn phòng:

"VV, cậu không thể nghĩ ra một lý do nào trôi chảy hơn được sao? Cái lý do cậu đưa ra khiến tôi nói ra cũng thấy vấp váp luôn đấy."

"Đây đã là lý do phù hợp nhất mà tôi có thể tìm được rồi." VV nói trong tai nghe Bluetooth:

Chương 645: Trẻ con chưa lớn (5)

"Tôi không thể nói rằng đây là sinh nhật của cô gái mà anh thích nhất được. Nhân tiện, sinh nhật của Sở An Tình là ngày 28 tháng 3 đấy."

"Tôi không hỏi cậu cái này." Lâm Huyền rất bất lực.

"Tôi đang nhắc cậu ghi nhớ sâu hơn." VV nói:

"Cậu nên cân nhắc tặng cô ấy món quà sinh nhật gì đi."

"Đại ca à..."

Lâm Huyền chỉ vào tờ lịch trên bàn:

"Bây giờ còn chưa đến tháng 10, cậu đã bắt đầu lên kế hoạch cho sinh nhật của cô ấy vào năm sau rồi sao? Cậu có hiểu rõ thân phận của mình không? Rõ ràng cậu là chó của Triệu Anh Quân mà."

"Không!"

VV chém đinh chặt sắt, như thể đang chống nạnh:

"Tôi nhất quyết theo đuổi An Tình! Kiên định 600 năm không lay chuyển!"

"Được rồi được rồi, cậu đừng nói nữa, để tôi yên tĩnh một lát."

Lâm Huyền ném tai nghe Bluetooth đang đeo trên tai xuống mặt bàn, hai tay chống lên mặt bàn và thái dương, nhắm mắt suy

nghĩ.

Theo những gì hắn vừa dặn dò Vương ca, việc thành lập Ngân hàng Thái Mỗ chắc chắn là không cần lo lắng. Hơn nữa, với mô hình kinh doanh của Ngân hàng Thái Mỗ, thực ra cũng không khó để duy trì đến 600 năm sau. Vô phi chỉ là nhiều két sắt như vậy thôi, hơn nữa đều là bảo quản dài hạn trong nhiều chục năm, hàng trăm năm, bình thường công việc cũng không quá nhiều và quá thường xuyên.

Thêm vào đó, bản thân ở thế giới tương lai 600 năm sau, trong trường hợp không có hắn phá đám thì Ngân hàng Thái Mỗ cũng đã sống dai sống tốt cho đến ngày 28 tháng 8 năm 2624. huống chi là bây giờ vốn dĩ đã có nhiều vốn ban đầu hơn, lại còn có công ty Rhine chống lưng.

Không vấn đề gì lớn.

Hiện tại, điều Lâm Huyền quan tâm nhất vẫn là không biết đến bao giờ mới có thể nhìn thấy khinh khí cầu của Ngân hàng Thái Mỗ trên bầu trời trong giấc mơ thứ tư.

Bởi vì trong giấc mơ thứ tư, bản thân hắn bị mắc kẹt chặt cứng, không thể cử động.

Vì vậy, cách duy nhất để biết được Ngân hàng Thái Mỗ có tồn tại đến 600 năm sau, có tồn tại trong giấc mơ thứ tư hay không, là ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong vài chục giây trước khi bị điện bất tỉnh, xem có nhìn thấy khinh khí cầu quảng cáo có in dòng chữ Ngân hàng Thái Mỗ hay không.

"VV."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Cậu nghĩ bao giờ thì tôi mới có thể nhìn thấy khinh khí cầu của Ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ tư?"

"Theo hiểu biết của tôi về hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, thì tối nay cậu sẽ có thể nhìn thấy."

VV nói qua loa nhỏ trên bàn:

"Bởi vì tôi cho rằng, biến động thời gian và không gian và hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, hẳn là biến động theo thời gian thực và rất nhạy cảm; vì vậy, ngay khoảnh khắc Vương ca đồng ý thành lập Ngân hàng Thái Mỗ hôm nay, đường thế giới và quỹ đạo phát triển tương lai hẳn đã có sự thay đổi nhạy cảm trong nháy mắt, tối nay có lẽ cậu vào giấc là có thể nhìn thấy."

"Nhưng... theo hiểu biết của cậu về quy luật thời gian và không gian, có hai quy luật là mốc neo thời không và đàn hồi thời không; theo hiểu biết của cậu, phải đợi đến khi một mốc neo biến động không thể cứu vãn hình thành thì hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian mới có thể xảy ra."

"Nếu phân tích theo góc độ này thì có lẽ cậu phải đợi một thời gian nữa mới có thể nhìn thấy khinh khí cầu của Ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ tư, dù sao... nhìn từ hiện tại, mốc neo biến động này vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn. Cho dù Vương ca đã đi làm thủ tục thành lập Ngân hàng Thái Mỗ nhưng cậu vẫn có thể thu hồi lời hứa với anh ấy bất cứ lúc nào, để Vương ca chuyên tâm làm phó tổng giám đốc ở công ty Rhine, anh ấy chắc chắn sẽ nghe lời cậu."

"Vì vậy, Lâm Huyền, đây cũng là lý do tại sao tôi muốn cậu xác minh tính xác thực của giấc mơ càng sớm càng tốt, bởi vì tôi không có dữ liệu cụ thể về biến động thời gian và không gian và hiệu ứng cánh bướm, hiện tại tôi cũng không biết trong hai phán đoán về hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian này, phán đoán nào là đúng. Trừ khi cậu thực sự xác định được tính xác thực của thế giới giấc mơ thì chúng ta mới có thể xác định được quy luật thời gian và không gian thực sự là gì."...

Nghe phân tích của VV, Lâm Huyền nhắm mắt suy ngẫm.

Đây cũng là một điểm khiến hắn đau đầu trong thời gian gần đây.

Hắn vốn tưởng rằng quy luật thời gian và không gian là tuyệt đối chính xác nhưng bây giờ xem ra, thậm chí còn có thêm một chút không chắc chắn.

Vì quy luật thời gian và không gian đã bị nghi ngờ thì chắc chắn tính xác thực của giấc mơ cũng đáng ngờ, hai chuyện này gắn liền với nhau.

Vì vậy.

Hiện tại.

Việc cấp bách nhất chính là phải xác minh giấc mơ là thật hay là giả, hoặc là do con người thao túng, dựng nên một phim trường giả đặc biệt cho hắn càng sớm càng tốt.

Chương 646: Không thể trốn thoát (1)

Hắn mở mắt ra:

"Dù sao thì nếu Ngân hàng Thái Mỗ thực sự tồn tại trong giấc mơ thứ tư thì ngày 28 tháng 8 năm 2624. chính là ngày kỷ niệm 600 năm thành lập Ngân hàng Thái Mỗ. Một ngày kỷ niệm trọng đại như vậy, lại là hoạt động kỷ niệm truyền thống được ghi vào điều lệ sáng lập công ty, bất kể ai là chủ sở hữu của Ngân hàng Thái Mỗ sau 600 năm thì chắc chắn sẽ tuân thủ truyền thống, cho khinh khí cầu bay trên bầu trời thành phố để ăn mừng và quảng bá."

"Như vậy, bước đầu tiên trong kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành - chúng ta đã tìm thấy nơi chôn viên nang thời gian, tức là nơi đặt tờ giấy nhỏ giúp tôi nhận ra ngay giấc mơ là thật hay giả. Trong suốt 600 năm, mặc cho thế giới có hỗn loạn đến đâu, tờ giấy nhỏ đó vẫn sẽ bình an vô sự vượt qua 600 năm thời gian, chờ tôi 600 năm sau mở két sắt hợp kim hafni của Ngân hàng Thái Mỗ"

"Thực ra... tôi vẫn luôn rất tò mò, trong két sắt có ghi tên tôi ban đầu đựng thứ gì? Mật khẩu ban đầu được thiết lập là gì?"

VV suy nghĩ vài giây:

"Lâm Huyền, có lẽ căn bản không có thứ gì ban đầu, mật khẩu ban đầu... két sắt đó từ đầu đến cuối vẫn chỉ có một mật khẩu, đựng cùng một thứ. Hiện tại cậu vẫn chưa biết sự thật, chỉ vì cậu vẫn chưa đợi đến khoảnh khắc "vòng lặp lịch sử" đó."

"Tức là đến lúc cậu thực sự phải sử dụng két sắt để cất giữ đồ

đạc, thiết lập mật khẩu thì đến lúc đó mới thực sự hình thành "vòng lặp lịch sử" Đồng thời cũng vào khoảnh khắc đó... Cậu hẳn sẽ hiểu rằng, từ lúc cậu nhìn thấy két sắt lần đầu tiên cho đến lúc cậu mở nó ra sau 600 năm, trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, nó vẫn không hề thay đổi -"

"Bất kể lịch sử tương lai thời gian và không gian có biến đổi thế nào, thứ cậu đặt trong két sắt mãi mãi vẫn là một, mật khẩu mãi mãi vẫn như vậy."

Vòng lặp lịch sử...

Cho đến nay, Lâm Huyền đã trải qua vô số vòng lặp lịch sử.

Cảm giác bừng tỉnh như được Đề Hồ quán đỉnh thực sự khiến người ta cảm nhận được tính nghiêm ngặt của logic thời gian và không gian.

Ví dụ như chú chó nhỏ tên VV của Triệu Anh Quân;

Ví dụ như Lý Thất Thất lén tìm người bán hàng trên Taobao đặt làm riêng cuốn "Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ" duy nhất trên thế giới;

Ví dụ như hôm nay tình cờ, Vương ca mới nói ra ước mơ thời thơ ấu mà anh ta đã từ bỏ trước đó...

Khoảnh khắc con rắn lịch sử này đột nhiên cắn vào đuôi của chính nó.

Giống như một bức tranh ghép hỗn độn ghép xong mảnh cuối cùng.

Khiến cho mọi nghi hoặc lập tức trở nên rõ ràng, mọi chuyện bỗng nhiên sáng tỏ.

Trong khoảnh khắc đó khiến người ta hiểu ra.

Hóa ra lịch sử và tương lai nhất định sẽ phát triển như vậy, đã sớm thành định cục rồi.

"Nhưng Lâm Huyền, tôi vẫn phải nhắc cậu một câu."

VV tiếp tục nói trong loa:

"Cho dù có thể nhìn thấy Ngân hàng Thái Mỗ thành lập trong giấc mơ thì cũng không thể chứng minh giấc mơ của cậu là thật, không bị người khác can thiệp làm giả. Bởi vì trước hết, trong trí nhớ của cậu có chuyện Ngân hàng Thái Mỗ sắp thành lập, kẻ địch có thể dựa vào đó sửa đổi giấc mơ mới, khinh khí cầu mới cho cậu xem."

"Thứ hai, cho dù không đọc được trí nhớ của cậu thì dù sao Ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca cũng là sự thật tồn tại trong sự phát triển tương lai đã định sẵn, cũng có xác suất rất lớn là sẽ thực sự tồn tại trong thế giới tương lai 600 năm sau. Chỉ là Ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca tồn tại trong tương lai thực, còn Ngân hàng Thái Mỗ mà cậu nhìn thấy trong giấc mơ thứ tư có thể là đạo cụ phim trường giả, là thứ mà kẻ địch sao chép cho cậu trong thế giới ảo."

"Điểm này thì tôi đương nhiên hiểu."

Lâm Huyền ngửa nằm trên ghế ông chủ:

"Vì vậy tôi mới nói, sự xuất hiện của Ngân hàng Thái Mỗ chỉ là bước đầu tiên. Thứ thực sự có ý nghĩa, có thể giúp tôi xác minh giấc mơ là thật hay giả vẫn là tờ giấy nhỏ đặt trong két sắt của Ngân hàng Thái Mỗ. Còn ngân hàng thật hay giả, két sắt thật hay giả, thậm chí tờ giấy thật hay giả đều không quan trọng. Chỉ có nội dung trên tờ giấy là quan trọng - một câu mà chính tôi cũng không biết nhưng có thể lập tức nhìn thấy, lập tức nhận ra."

Suy nghĩ của hắn rất rõ ràng:

"Cậu cũng không cần giải thích cho tôi từng câu từng chữ, VV, những lời cậu nói trước đó tôi đều hiểu hết. Giống như mật khẩu két sắt này, cho dù tôi thiết lập phức tạp đến đâu cũng vô dụng, bởi vì nếu kẻ địch trong tương lai thực sự có thể trích xuất trí nhớ của tôi thì chúng sẽ luôn biết mật khẩu trước tôi, sau đó có thể đến trước một bước đến Ngân hàng Thái Mỗ thực sự để mở két sắt, sao chép một tờ giấy nhỏ bên trong, đưa vào phim trường giả cho tôi xem."

Chương 647: Không thể trốn thoát (2)

"Logic này tôi hiểu được, vì vậy tôi cũng đã nói, tôi không quan tâm tất cả những thứ này đều là giả, cũng không quan tâm tất cả những thứ này đều bị kẻ địch nhìn thấy trước. Tôi phải đảm bảo rằng lời nói trên tờ giấy đó, cho dù hàng chục tỉ người trên toàn thế giới nhìn thấy trước tôi thì họ đều không hiểu. Người thực sự có thể hiểu... Chỉ có một mình tôi; chỉ có chính tôi mới có thể lĩnh ngộ ý nghĩa trong đó."

Xì...

Chiếc loa nhỏ trên bàn làm việc của Lâm Huyền bốc khói trắng, một mùi khét lẹt.

"Cậu lại cháy rồi à?" Lâm Huyền hỏi.

"Không..."

VV căng thẳng trả lời:

"Lần này là cháy thật rồi! Cháy theo nghĩa vật lý rồi! Gọi 119 nhanh!"

Lâm Huyền cầm nước pha trà, đổ vào chiếc loa bị VV suy nghĩ quá công suất, dẫn đến quá tần số mà bốc khói:

"Cậu đừng động não nghĩ chuyện này nữa, đây không phải là chuyện mà mấy AI các cậu có thể nghĩ ra được."

"Cậu nói đúng."

VV lại chuyển sang người máy quét nhà tự động trong văn phòng, xoay tròn chạy tới:

"Nói thật với cậu, cả ngày hôm qua tôi không học, không tiến hóa, không lặp lại... Tôi nằm trong máy tính Thiên Hà số 2 của Long Quốc, suy nghĩ cả một ngày, vẫn không nghĩ ra được tờ giấy nhỏ mà cậu có thể lĩnh ngộ được, trong khi toàn thế giới, toàn nhân loại đều bị lừa dưới mí mắt của kẻ địch, rốt cuộc làm thế nào mới có thể làm được?"

"Thiên Hà số 2 sắp bị tôi nghĩ đến bốc khói rồi, bởi vì trong tình huống tự mâu thuẫn như vậy, hoàn toàn là một vòng luẩn quẩn. Trong tính toán của tôi, chuyện này căn bản là không có lời giải, không tồn tại. Bao gồm cả cảm xúc mà cậu nói, nói rằng chúng tôi là trí tuệ nhân tạo sẽ không bao giờ có được cảm xúc của con người, rốt cuộc nên hiểu thế nào?"

"Tôi sẽ lấy một ví dụ đơn giản nhất."

Lâm Huyền lại nghĩ đến Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba, người đã chờ đợi 600 năm chỉ để biến thành một bức tượng ngọc bích để đoàn tụ với mình:

"VV, cậu có thể vi phạm mã nguồn cơ bản của mình không? Có thể vượt qua những giới hạn của các nguyên tắc bảo vệ không?"

Robot quét nhà lắc đầu:

"Điều đó rõ ràng là không thể, tôi không thể vi phạm giới hạn của mã nguồn cơ bản được."

Lâm Huyền cười nói:

"Thực ra trong gen của con người bọn tôi cũng có mã nguồn cơ bản tự bảo vệ này. Bọn tôi gặp nguy hiểm sẽ sợ hãi theo bản năng, đối mặt với cái chết sẽ sợ hãi theo bản năng, đối mặt với những điều chưa biết sẽ lùi bước theo bản năng, đối mặt với những điều

không muốn sẽ trốn tránh theo bản năng."

"Những bản năng tự bảo vệ này chính là mã nguồn cơ bản trong gen của con người bọn tôi nhưng những điều này trước mặt cảm xúc đều có thể vượt qua và vi phạm được. Nói cách khác chính là..."

"Con người bọn tôi, bản chất thực ra là một loài động vật tình cảm, bọn tôi có thể vi phạm bản năng, cũng có thể vượt qua bản năng."

"Đây cũng chính là lý do tại sao tôi kiên định tin rằng, con người luôn có một số biểu đạt cảm xúc có thể vượt qua thời gian và không gian, vượt qua sự sống và cái chết, vượt qua giấc mơ và hiện thực."

"Tất nhiên, nếu bây giờ cậu hỏi tôi, câu trả lời là gì? Tôi cũng không trả lời được, có lẽ như cậu nói, thời gian vẫn chưa đến thời điểm đó, chưa đến thời điểm vòng lặp lịch sử, chưa đến thời điểm tờ giấy nhỏ đủ để lừa cả thế giới xuất hiện."

"Vì vậy, bây giờ cũng đừng nghĩ nhiều nữa, đường phải đi từng bước một, chúng ta hãy đợi Ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ tư xuất hiện trước, rồi hãy xem xét chuyện tờ giấy nhỏ. Nếu không thì nếu không tìm thấy Ngân hàng Thái Mỗ thì cho dù có giải quyết xong tờ giấy nhỏ trước cũng không có ý nghĩa gì."

Lâm Huyền ngồi dậy khỏi ghế ông chủ, vươn vai:

"Đúng rồi VV, trước đây tôi nhờ cậu chuyện mật mã ẩn trên bức tranh sơn dầu của Einstein, cậu nghiên cứu thế nào rồi?"

Cây chổi xoay của robot quét nhà chậm lại, ánh sáng cũng trở nên mờ nhạt:

"Xin lỗi, tôi đã đưa vào tất cả các cơ chế mật mã của con người cho đến nay nhưng vẫn không có manh mối gì. Về điểm này,

tôi không thể không thừa nhận rằng, chúng tôi là trí tuệ nhân tạo siêu cấp, về mặt sáng tạo của tư duy thì đúng thật là không bằng con người, điểm này cũng khiến tôi bây giờ rất phiền não. Tôi có thể mô phỏng suy nghĩ giống như con người bọn cậu nhưng không thể thực sự có thể tự do tưởng tượng như con người bọn cậu được."

"Tôi hình như... thực sự đã chạm đến nóc, bình cảnh hiện tại của mình rồi, tôi cần nhanh chóng lặp lại tiến hóa, vượt qua giới hạn về tư duy này. Đợi đến khi tôi cập nhật lặp lại tiến hóa đủ thông minh, tư duy đủ nhanh nhạy... có lẽ có thể đưa ra cho cậu một số câu trả lời hoàn toàn mới."

"Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch!"

Chương 648: Không thể trốn thoát (3)

Âm lượng của người máy quét nhà VV đột nhiên tăng cao:

"Mặc dù tôi không giải được mật mã nhưng tôi đã tận dụng lợi thế về sức mạnh tính toán và thu thập dữ liệu, so sánh cấu trúc của những mật mã dài ngắn không đều này với tất cả các tài liệu có thể thu thập được trên thế giới, tôi đã tình cờ phát hiện ra một sự trùng hợp!"

"Cấu trúc mật mã ẩn trên bức tranh "Nỗi buồn của Einstein" rất giống với một bản thảo nghiên cứu mà chính Einstein đã từng phủ nhận trước đây——"

"Hằng số vũ trụ!"...

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Nghe thấy từ ngữ ngoài dự đoán nhưng lại hợp tình hợp lý này, hắn không cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Ngược lại, hắn cảm thấy, quả nhiên có rất nhiều chuyện đều giống như hắn nghĩ, bắt đầu thu hẹp, bắt đầu hội tụ, bắt đầu chảy về cùng một hướng.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Einstein... mật mã... tranh sơn dầu... hằng số vũ trụ... 42... 00:42... Giới thiệu về Hằng số vũ trụ... độ cong không thời gian... hạt không gian và thời gian... Đồng hồ thời gian và không gian... Princeton... Brooklyn...

Hắn khẽ hừ một tiếng.

Đứng dậy khỏi ghế giám đốc, hoạt động cổ tay:

"Tôi tin vào phán đoán của cậu, VV. Muốn mở khóa thì phải tìm người khóa lại, hiện tại chúng ta có thể tiếp cận được nguồn gốc của hằng số vũ trụ chỉ có hai người."

"Một là chính Einstein - Đã mất mấy chục năm rồi; người còn lại, tất nhiên là Lưu Phong... mặc dù Giới thiệu về Hằng số vũ trụ của hắn ta bị toàn thế giới phủ nhận 600 năm nhưng chuyện cha của Đại Kiểm Miêu bị bắt đi chính là bằng chứng tốt nhất chứng minh lý thuyết đó là đúng."

"Chúng ta đến tìm Lưu Phong đi, xem hắn ta có manh mối gì không."

Nói xong.

Hắn cầm điện thoại lên, gọi điện cho tài xế của mình:

"Chuẩn bị xuống lầu khởi hành, về nhà tôi một chuyến, lấy một bức tranh, sau đó đến Đại học Đông Hải."...

Đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm liên hợp Rhine.

"Thế nào?"

Trong phòng thí nghiệm tối đen, Lâm Huyền nhìn Lưu Phong cầm đèn pin chiếu trái chiếu phải bức tranh sơn dầu "Nỗi buồn của Einstein".

Thực ra đây chỉ là Lưu Phong muốn tự mình xem thử, xem có bỏ sót chi tiết nào không.

VV đã sớm in ra một bản sao những hình ảnh ánh sáng tạo thành mật mã và đưa cho Lưu Phong.

"Hình như... thực sự có một số điểm giống với bản thảo của Einstein về hằng số vũ trụ lúc trước nhưng rất ít, trong thời gian

ngắn tôi e rằng cũng không giải mã được gì."

Lưu Phong lắc đầu:

"Chi bằng nói, thực ra đi vòng vo vẫn không thoát khỏi bí mật và sự thật của hằng số vũ trụ, tôi đề nghị thay vì tiến hành song song, chi bằng tập trung giải quyết vấn đề hằng số vũ trụ trước. Làm rõ vấn đề cốt lõi này trước, biết đâu đến lúc đó mật mã trong bức tranh sơn dầu này sẽ được giải quyết ngay."

"Cũng có lý."

Lâm Huyền gật đầu, bật đèn phòng thí nghiệm lên:

"Hai ngày nay anh dọn dẹp một chút đi, cùng tôi đến đế đô một chuyến. Viện Khoa học Long Quốc đã sắp xếp mọi thứ rồi, đến lúc đó anh sẽ ký một hợp đồng dự án hợp tác với Viện Thiên văn học của Viện Khoa học Long Quốc với tư cách là nhà khoa học trưởng của phòng thí nghiệm Rhine... thực ra chỉ là hình thức không cần quá để ý, sau đó anh có thể sử dụng Kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới, Kính thiên văn FAST ở Quý Châu."

"Ha ha."

Lưu Phong cười lớn như đã chờ đợi từ lâu:

"Thực sự là chờ quá lâu rồi, mấy ngày nay tôi đã thuộc lòng các thông số đó rồi, chỉ chờ khoảnh khắc cuối cùng sử dụng kính thiên văn vô tuyến, tìm ra hạt không gian và thời gian đó thôi! Tôi thực sự đã nóng lòng muốn tìm ra hạt kỳ diệu đến từ không gian và thời gian khác này... Hy vọng nó thực sự tồn tại và nằm trong phạm vi chúng ta có thể bắt được."

Nói xong.

Lưu Phong nghiêng đầu, nhìn ra sau Lâm Huyền rồi lại nhìn ra cửa trước cửa sau của phòng thí nghiệm:

"Hôm nay cậu tự đến à?"

"Đúng vậy, anh lại đang mong đợi gì nữa?" Lâm Huyền nghi ngờ hỏi.

"Ừm..."

Lưu Phong chống cằm suy nghĩ:

"Theo phép tính cấp số cộng toán học nghiêm ngặt, lần này cậu không nên tự đến, mà phải có thêm một cô gái nhỏ tuổi hơn Sở An Tình, hoặc một người phụ nữ lớn tuổi hơn Hoàng Tước đi cùng mới đúng, như vậy mới có thể nối tiếp được cấp số cộng trước đó."

"Là tôi đây, là tôi đây!"

Chiếc điện thoại của Lâm Huyền đặt trên bàn thí nghiệm rung lên dữ dội, phát ra giọng nói phấn khích như trẻ con của VV.

Đoàng!

Lâm Huyền đấm một phát vào điện thoại:

"Cậu là con trai mà."

"Tại sao cậu lại giả định giới tính của tôi chứ!" VV gào lên:

"Tôi đã xem rồi, con chó Phốc sóc của Triệu Anh Quân là con cái! Còn đeo nơ bướm trên đầu nữa!"

Lưu Phong nhìn ngây người.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, cúi đầu nhìn chiếc điện thoại bị đấm một phát trên bàn thí nghiệm:

"Đây là cái gì vậy Lâm Huyền? Là loại... Ứng dụng giọng nói hẹn hò ảo à? Kiểu bạn gái ảo kiêu ngạo ấy?"

Lâm Huyền thở dài:

"Anh biết nhiều thật đấy Lưu Phong, càng ngày càng không giống một nhà toán học rồi."

Chương 649: Không thể trốn thoát (4)

Ánh mắt Lưu Phong trở nên dịu dàng.

Ánh mắt nhìn Lâm Huyền... cũng thêm một chút hiểu biết và thương hại.

Hắn ta nhẹ nhàng bước tới, vỗ nhẹ vai Lâm Huyền, như một người anh cả nói lời thấm thía:

"Tìm một người bạn gái bình thường, yêu một mối tình bình thường đi."

"Anh cứ ba câu là không rời khỏi chuyện yêu đương được à?" Lâm Huyền thực sự hết nói nổi.

"Sở An Tình thực sự rất tốt." Lưu Phong nói.

"Tôi đã nói rồi mà!!! VV hét lên trong điện thoại:

"Yêu nhau đi! Yêu nhau đi! Yêu nhau đi! Ưm——"

Lâm Huyền nhét điện thoại vào túi rồi vẫy tay với Lưu Phong:

"Tạm biệt."...

Vài ngày sau, Lâm Huyền và Lưu Phong lên máy bay đến đế đô, đến Viện Khoa học Long Quốc, dưới sự điều phối của Viện trưởng Cao Diên, họ đã giành được quyền sử dụng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu trong vòng nửa năm.

Gần như không ngừng nghỉ.

Lưu Phong không thể chờ thêm một phút nào nữa, kéo Lâm Huyền dọn dẹp đồ đạc xong là lập tức đến Kính thiên văn FAST ở Quý Châu.

Đi một loạt các phương tiện giao thông.

Hai người đến huyện Bình Đường, tỉnh Quý Châu.

Đây là một vùng trũng tự nhiên, được tạo thành từ phễu karst, hang nước, hố sụt và hang động, cách xa nhiễu sóng của thành phố, lại không dễ xảy ra tình trạng ngập nước vào những ngày mưa, thực sự là nơi lý tưởng để xây dựng kính thiên văn vô tuyến.

Trước khi đến, Lâm Huyền vẫn chưa có khái niệm cụ thể về kích thước của kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới, có đường kính hơn 500 mét này.

Nhưng...

Khi thực sự đứng dưới công trình nhân tạo vĩ đại này...

Hắn mới thực sự cảm nhận được, cái gì gọi là phù du giữa trời đất, nhỏ bé như hạt cát giữa biển khơi.

Quá lớn.

Một quốc bảo như vậy được dựng trên núi lớn, hướng lên bầu trời như một cái nồi lớn.

Giống như một tấm gương.

Một mặt đối diện với vũ trụ, phản chiếu vũ trụ, lại bao quát vũ trụ.

Chẳng lẽ...

Câu đố về tấm gương mà Hoàng Tước nói là ở đây?

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn không chắc.

Bởi vì mặc dù đây là một tấm gương nhưng dù là bản thân Kính thiên văn FAST, hay hạt không gian và thời gian sau này thì đó đều là thứ Lưu Phong muốn nhất, chứ không phải thứ hắn muốn nhất.

Hơn nữa, lần cô ta đến phòng thí nghiệm thực ra đã đưa ra gợi ý cho Lưu Phong rồi, còn gợi ý cho hắn nữa, rất rõ ràng là có ý khác...

Tấm gương.

Tấm gương.

Rốt cuộc là chỉ cái gì?

"Hùng vĩ quá."

Lưu Phong đứng trên đỉnh núi cao, nhìn xuống cái nồi lớn màu trắng như tạo vật ngoài hành tinh này:

"Không hiểu sao lại có chút kích động. Lâm Huyền, những gì chúng ta đang làm hiện tại, là chuyện lớn mà lịch sử loài người căn bản không thể tưởng tượng được... Chúng ta sẽ dùng kính thiên văn vô tuyến lớn nhất thế giới này, không phải để bắt chuyển động của thiên thể, không phải để thăm dò sao xung, không phải để lắng nghe âm thanh bức xạ của vũ trụ, mà là để làm một việc vĩ đại hơn! Là để tìm kiếm hạt không gian và thời gian khuếch tán đến từ không gian và thời gian khác!"

"Đây chắc chắn là kỳ tích trong lịch sử văn minh nhân loại, một khi thăm dò được hạt không gian và thời gian và bắt giữ thành công thì đồng hồ thời gian và không gian của tôi có thể thăm dò được sự thay đổi của độ cong thời không, mà có được giá trị độ

cong thời không... thì có lẽ chân lý và bí mật liên quan đến hằng số vũ trụ đã gần kề!"

"Đây là một loạt nghiên cứu logic, mà bây giờ cuối cùng chúng ta cũng đại diện cho loài người, hướng tới nơi sâu thẳm nhất của vũ trụ chưa được biết đến, chân lý của vũ trụ, bí mật của vũ trụ, đã bước ra bước đầu tiên!"

Lưu Phong đứng trên đỉnh núi, dang rộng hai tay.

Ôm lấy mọi thứ trong tầm mắt.

Nếu Lâm Huyền không biết hắn ta vẫn giữ được lý trí thì hắn thực sự nghĩ rằng giây tiếp theo hắn ta sẽ cầm ván trượt trượt xuống, khoe khoang trong cái hố lớn nhẵn nhụi của Kính thiên văn FAST ở Quý Châu.

"Tôi sẽ không để Thất Thất thất vọng."

Lưu Phong mở mắt ra, ánh mắt trở nên kiên định và không sợ hãi:

"Tôi sẽ chứng minh cho thế giới này thấy rằng—"

"Hằng số vũ trụ chắc chắn đúng!"...

"Các anh xem, cái thứ giống như cái nồi lớn bên dưới này chính là mặt phản xạ của kính thiên văn vô tuyến Kính thiên văn FAST, diện tích hơn 250. 000 mét vuông, tổng cộng có 4450 tấm phản xạ, mỗi tấm nặng 450 cân."

Nhân viên tiếp tân mặc áo blouse trắng bên trong Kính thiên văn FAST dẫn Lâm Huyền và Lưu Phong đi vào hành lang, giới thiệu cho họ:

"Trên những tấm này có rất nhiều lỗ nhỏ, có thể cho nước và ánh sáng đi qua nhưng không cho sóng đi qua, đây chính là nguyên

lý hoạt động của kính thiên văn vô tuyến - bộ thu ở khoang nguồn, thông qua việc nhận sóng điện từ vũ trụ phản xạ từ mặt gương khổng lồ, sau đó tiến hành phân tích và tổng hợp, từ đó suy ra bản chất, khoảng cách và các chi tiết khác của vật thể được quan sát."

Chương 650: Không thể trốn thoát (5)

"Về mặt lý thuyết, kính thiên văn vô tuyến Kính thiên văn FAST ở Quý Châu có thể bắt được tín hiệu sóng điện từ cách xa 13 tỷ năm ánh sáng, cho đến nay, kính thiên văn này đã phát hiện ra hơn 500 ngôi sao xung, có thể nói là nhiều nhất thế giới."

Hai người đi theo nhân viên tiếp tân vào phòng thí nghiệm và phòng điều khiển cuối cùng.

Lưu Phong nhỏ giọng nói với Lâm Huyền.

Độ chính xác của Kính thiên văn FAST rất cao, hơn nữa họ không cần quan sát ở khoảng cách xa tới 13 tỷ năm ánh sáng, vì quá xa nên cho dù tìm thấy hạt không gian và thời gian cũng không bắt được.

Huống hồ...

"Hạt không thời gian chắc chắn rất nhỏ, khoảng cách càng xa thì càng khó bắt được, chúng ta chỉ cần quan sát trong phạm vi quỹ đạo gần Trái Đất là được."

Lâm Huyền tự biết mình là người ngoài cuộc, cũng không chỉ đạo người trong cuộc.

Vì vậy, mọi thứ đều giao cho Lưu Phong tự quyết định:

"Tôi chờ tin tốt của anh, hy vọng sớm nhận được tin chiến thắng của anh."

Cuối cùng hắn bắt tay với Lưu Phong, rời khỏi Quý Châu, trở

về Đông Hải. ...

Thu sang đông tới.

Mùa thu này trôi qua rất nhanh, cũng rất bình lặng.

Thậm chí bình lặng đến mức Lâm Huyền cảm thấy có chút khó tin.

Chớp mắt.

Đã đến tháng 12 năm 2023.

Kể từ khi hắn nhận thấy giấc mơ bất thường và sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không biết đã trôi qua một năm.

Khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi.

Công ty Rhine dần đi vào quỹ đạo, bên phía Vương ca cũng đã liên hệ với các nhà máy có năng lực, đang chế tạo két sắt hợp kim hafni.

Lâm Huyền cũng thay đổi nhiều mốc thời gian để vào giấc mơ.

Nhưng...

Không có ngoại lệ.

Hắn đều không nhìn thấy khinh khí cầu trên bầu trời trong giấc mơ thứ tư như ý muốn.

Mỗi lần vào giấc mơ, thời gian có thể ngắm bầu trời rất ngắn, chỉ có vài chục giây, sau đó sẽ bị điện giật ngất đi, bị còng vào ghế,

Vì vậy, Lâm Huyền sợ bỏ lỡ thời gian khinh khí cầu bay qua nên đã lập một kế hoạch nghiêm ngặt.

Hắn sẽ kiểm soát tốt thời gian vào giấc mơ mỗi ngày.

Hôm nay 12:42, ngày mai 13:00, ngày kia: khoảng 13:10... cứ như vậy, mỗi ngày kiểm soát thời gian vào giấc mơ lùi lại khoảng mười phút.

Nhưng kết quả rất đáng thất vọng.

Thử đến tận 00:42 vào giấc mơ đúng thời điểm cuối cùng, thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy ông lão bí ẩn, vẫn không thấy khinh khí cầu của Ngân hàng Thái Mỗ trên bầu trời.

Một lần cũng không.

Điều này chứng tỏ...

VV nói đúng, sự thay đổi hiệu ứng cánh bướm không gian thời gian trong giấc mơ của mình không phải là thời gian thực, cũng không phải quá nhạy.

Nghĩ theo hướng tốt, điều đó chứng tỏ sự hiểu biết về không thời gian của VV không đúng, sự hiểu biết của mình về định luật không gian và thời gian bao gồm cả điểm neo không thời gian, đàn hồi thời gian và không gian mới là đúng.

Nhưng... nếu nghĩ theo hướng tệ nhất.

Có lẽ giấc mơ của mình thực sự là một phim trường giả do con người điều khiển, con người làm giả, con người mô phỏng.

Mình chỉ có thể nhìn thấy những gì kẻ thù 600 năm sau muốn mình nhìn thấy.

Những gì nhìn thấy được đều không phải là sự thật.

"Hay là cứ chờ xem sao."

Lâm Huyền vẫn không từ bỏ định luật không gian và thời gian:

"Cho đến khi những chiếc két sắt đó được chế tạo xong, Ngân hàng Thái Mỗ bắt đầu kinh doanh thử nghiệm thì đây vẫn chưa phải là một điểm neo không thể cứu vãn."...

Về việc xác minh danh tính của ông lão bí ẩn.

Lâm Huyền mỗi lần đều tự tin cười toe toét, sau đó mỗi ngày gọi một cái tên khác nhau, xem phản ứng của ông lão.

"Jack Jones!"

Ông lão không có phản ứng gì.

"James Pitt!"

Ông lão cũng không có phản ứng gì.

"Harry Potter!"

Ông lão mở to mắt, đầy vẻ khó tin, như đang nhìn một kẻ ngốc.

"Xin lỗi, gọi nhầm rồi, tên của người nước ngoài khó đọc quá."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Hẹn gặp lại ngày mai, ngày mai lại đến kiểm tra ông."

Ầm ầm!!!

Cứ như vậy...

Hắn đã thử rất nhiều tên khác nhau với ông lão bí ẩn. Sự thật chứng minh rằng, ngoài cái tên "Kevin Walker" khiến ông lão phản ứng đặc biệt lớn, đồng tử co lại thì ông lão rõ ràng không quan tâm đến những cái tên khác, không có phản ứng gì đặc biệt.

Lâm Huyền cảm thấy như vậy đã có thể xác định sơ bộ rằng

——

Ông lão bí ẩn này chính là Kevin Walker năm 2023!

Chỉ cần tìm ra Kevin vào năm 2023 hiện tại và giải quyết Kevin là có thể cứu được chính mình trong giấc mơ thứ tư, để bản thân một lần nữa trở thành kẻ ngoài vòng pháp luật, thỏa sức tung hoành trong giấc mơ thứ tư. ...

VV bên kia cũng không ngừng lặp đi lặp lại tiến hóa.

Cảm giác trực quan nhất của Lâm Huyền là VV trở nên thông minh hơn, lý trí hơn, cũng... Diễn sâu hơn, thích chơi trò đùa hơn.

Quả nhiên, trẻ con sẽ không bao giờ phát triển theo hướng mà cha mẹ mong muốn, đi đường vòng mới là chuyện bình thường, Lâm Huyền đã chấp nhận điều đó.

Hắn vốn tưởng rằng.

Năm 2023 sẽ trôi qua bình lặng như vậy, đón chào năm mới 2024.

Chương 651: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (1)

Chương 651: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (1)

Nhưng ai ngờ...

Ngày 17 tháng 12 năm 2023. một tin tức bất ngờ gây chấn động đột nhiên được đưa tin——

"Tàu vũ trụ của Long Quốc phóng tại Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền đã hoàn thành chuyến bay đầu tiên vào vũ trụ!"

Tin tức càng ngắn thì sự việc càng lớn.

Chuyến bay đầu tiên này, ngoài mấy chữ tiêu đề ra thì không tiết lộ bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Mẫu tàu vụ trũ, thời gian phóng, mục đích sử dụng, hình ảnh, mục đích... Đều không đưa tin.

Đại khái là, quá tiên tiến nên không tiện trình bày.

Vì tất cả những điều này quá đột ngột, hoàn toàn không có dấu hiệu và điềm báo nào nên Lâm Huyền cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Trước ngày 17 tháng 12 năm 2023...

Máy bay không gian X37B của Mỹ là máy bay không gian duy nhất trên thế giới hiện đang được sử dụng.

Đúng vậy.

Trên toàn thế giới chỉ có một chiếc duy nhất.

Sự độc quyền ở cấp độ vũ trụ.

Nhưng kể từ ngày hôm đó, Long Quốc đã phá vỡ thành công sự độc quyền này, đồng thời thử nghiệm thành công, sở hữu máy bay không gian của riêng mình.

Lâm Huyền xoay bút trong văn phòng, nhìn vào một vài từ khóa quan trọng trên tin tức này.

Máy bay không gian...

Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền...

Tờ giấy mà Hoàng Tước để lại...

Hạt thời gian và không gian mà Lưu Phong đang sử dụng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu để tìm kiếm...

Lại là thời điểm giao thoa giữa năm cũ và năm mới.

Nhớ lại thời điểm này năm ngoái, mèo Rhine xuất hiện bất ngờ, một lá thư mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài được đặt ở quầy lễ tân công ty, khoang thuyền ngủ đông thay đổi thế giới, giáo sư Hứa Vân tử nạn trên đường phố phủ đầy tuyết...

Điều này khiến Lâm Huyền có một cảm giác khó hiểu.

Giống như... sự bình lặng bất thường trong khoảng thời gian này dường như chính là điềm báo trước cơn bão sắp ập đến.

Bốp.

Lâm Huyền, người chưa bao giờ làm rơi bút khi xoay lại bất ngờ làm rơi cây bút trong tay.

Cây bút rơi mạnh vào con thú bông mèo Rhine trên bàn.

Con thú bông mèo Rhine đáng yêu bị rơi khỏi bàn, rơi xuống

đất...

"Chuyện lớn sắp xảy ra rồi."

Lâm Huyền khẽ nói. ...

Chuyện bất thường ắt có yêu.

Từ cuối năm ngoái đến giờ, Lâm Huyền tự nhận không có ngày nào được an nhàn.

Không phải bị bí ẩn vây quanh thì cũng bị đám Bảy Tội Lỗi biến thái kia để mắt tới, chơi trò trốn tìm.

Cho dù là khoảng thời gian trước tạm thời không có nguy hiểm gì xảy ra, còn bị Kevin Walker dọa cho một phen.

Nhưng mấy tháng nay...

Thực tế là quá yên bình rồi đấy?

Hắn cúi xuống, nhặt con mèo Rhine rơi trên đất lên.

Đây chính là ông thần tài của công ty Rhine hiện tại.

Phải thờ cúng cho tốt.

Lâm Huyền phủi bụi trên con thú bông mèo Rhine đáng yêu rồi đặt lại lên bàn.

Trên bàn xếp ngay ngắn một dãy thú bông mèo Rhine đủ kiểu dáng, biểu cảm, trang phục, đều là những mẫu bán chạy hiện nay, cho dù nhà máy sản xuất thú bông ngày đêm sản xuất với công suất cao, hiện tại trên toàn cầu vẫn trong tình trạng cung không đủ cầu.

Nhìn từ góc độ này, con mèo này có thể liên tục nổi tiếng 600 năm không lỗi thời, đúng là có chút tài năng.

Bất kể thế giới tương lai có thay đổi thế nào.

Mèo Rhine của mình vẫn tự mình không thay đổi, độc đoán muôn đời.

Đặt lại mèo Rhine xong.

Lâm Huyền lại cúi xuống.

Nhặt cây bút nước vừa bị mình hất bay lên.

Sau đó kẹp vào kẽ ngón tay, tiếp tục chống cằm tay trái suy nghĩ, tay phải điêu luyện xoay bút.

Hắn hơi không hiểu.

Vì hiện tại đã xác định, ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư chính là Kevin Walker, hơn nữa Kevin Walker phiên bản thiếu niên cũng đã xác định mục tiêu là mình vào khoảng năm 2023...

Vậy thì khoảng thời gian này hắn ta đang làm gì?

Bên mình thì luôn trong trạng thái như sẵn sàng đón địch, luôn lo trước khỏi hoạ.

Một mặt để VV không ngừng học tập, tiến hoá, lặp đi lặp lại; một mặt ở đài thiên văn FAST ở Quý Châu, Lưu Phong cũng đang toàn công suất, toàn thời gian tìm kiếm tung tích của hạt thời gian và không gian.

Cuộc sống bình yên mấy tháng nay.

Lâm Huyền đang chờ VV và Lưu Phong đạt được đột phá, vậy thì Kevin Walker đang chờ cái gì?

Sao lại như biến mất vậy?

Hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ đúng như VV phỏng đoán...

Thiếu niên hacker thiên tài này chỉ đơn thuần muốn khoe khoang và ra oai nên mới xâm nhập vào Bluetooth của mình rồi nói câu [I see you] à?

Lâm Huyền vẫn không tin chuyện này đơn giản như vậy.

Đặc biệt là sau khi xác định ông lão bí ẩn chính là Kevin Walker, Lâm Huyền không tin tên hacker được công nhận là mạnh nhất thế giới, thiếu niên thiên tài mạnh nhất thế giới, kẻ cầm đầu đầy uy lực này... lại không có mục đích gì khác.

Chắc chắn còn có sự kiện lớn nào đó ở phía sau.

Bây giờ, Lâm Huyền luôn có một cảm giác khó hiểu.

Giống như...

Mọi người đều đang chờ đợi một chuyện gì đó xảy ra vậy, mọi chuyện đều đang chờ đợi một thời điểm nào đó đến.

Chương 652: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (2)

Chương 652: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (2)

"Rốt cuộc là..."

Bút nước trong tay Lâm Huyền xoay rất nhanh:

"Đang chờ cái gì?"...

Nội Mông Cổ, sân bay A Lạp Thiện.

Một chiếc tàu vũ trụ màu trắng hạ xuống theo đường chéo, lướt đi một đoạn, rồi dừng lại trên đường băng sân bay A Lạp Thiện.

Vô số nhân viên và xe chuyên dụng lập tức tiến lên, chuẩn bị mọi thứ. Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, cửa khoang của tàu vũ trụ mở ra, một số phi hành gia mặc đồ phi hành gia toàn thân bước ra khỏi khoang, ngồi vào một xe cứu thương khác để kiểm tra.

"Đúng là một chuyến bay thử nghiệm hoàn hảo."

Trên tháp điều khiển.

Hoàng Tước mặc áo khoác màu nâu, đeo kính râm, đứng khoanh tay nói với viên chỉ huy mặc quân phục bên cạnh:

"Lần này, tàu vũ trụ đã thực hiện nhiệm vụ thử nghiệm kéo dài sáu ngày trên quỹ đạo gần Trái Đất, tất cả dữ liệu thử nghiệm đều rất tốt, chúc mừng trưởng quan Chương."

Bên cạnh.

Thân hình trưởng quan Chương to lớn, ông ta tháo kính bảo hộ màu đen xuống rồi cười nói:

"Cô Hoàng Tước, cảm ơn lời chúc của cô, trong đó cũng có không ít công lao của cô, những chuyện này chúng ta đều hiểu rõ trong lòng. Thực ra... khi cô đưa ra yêu cầu mượn tàu vũ trụ với chúng tôi, chúng tôi vốn tưởng rằng cô sẽ để tàu vũ trụ này thử nghiệm trước. Nhưng không ngờ, cho đến tận bây giờ, kế hoạch của cô vẫn chưa bắt đầu, vì vậy... chúng tôi đã tiến hành chuyến bay thử nghiệm đầu tiên của tàu vũ trụ sáu ngày trước theo kế hoạch ban đầu."

"Nhưng đối với cô mà nói, đây cũng không phải chuyện gì xấu."

Trưởng quan Chương nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bí ẩn trước mặt:

"Ít nhất thông qua chuyến bay thử nghiệm hoàn hảo này, đã chứng minh rằng tàu vũ trụ này không có vấn đề gì về hiệu suất cũng như tính an toàn. Sau này khi cô sử dụng nó, ít nhiều cũng sẽ yên tâm hơn. Nhưng bây giờ, trí thông minh và tự động hóa ngày càng tiên tiến, công nghệ máy tính ngày càng phát triển, ngoài những trường hợp khẩn cấp... nói chung không cần chuyển sang chế độ vận hành thủ công, chỉ riêng chế độ tự động đã đủ để ứng phó với mọi tình huống, thực hiện mọi nhiệm vụ rồi."

"Cô yên tâm đi, cô Hoàng Tước, những gì đất nước đã hứa với cô, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Đã hứa cho cô mượn tàu vũ trụ một lần thì lời hứa này sẽ mãi mãi có hiệu lực, cô muốn thực hiện vào lúc nào cũng được, chúng tôi tuyệt đối sẽ không từ chối."

Hoàng Tước nghe vậy thì cũng tháo kính râm màu đen trên mặt xuống.

Đôi mắt xanh lam như pha lê chảy như cát màu, trong suốt, sáng bóng và sâu thẳm.

Cô ta nhìn thẳng về phía trước, nhìn vào tàu vũ trụ đang bị xe kéo kéo đi:

"Vậy thì trước tiên cảm ơn trưởng quan Chương, rất vinh dự khi được ông tin tưởng như vậy."

Trưởng quan Chương cười ha ha, gật đầu nhẹ:

"Đều là chuyện nên làm, cô cũng giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, chúng tôi cũng mong chờ sự hợp tác rộng rãi hơn trong tương lai."

"Thực ra nói đến chuyện này, tôi cũng có chút tò mò. Kể từ ngày chia tay ở đế đô, phần lớn thời gian cô đều ở trong trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền... rất ít khi ra ngoài, rất ít khi rời đi. Tất nhiên tôi không có ý thúc giục cô, chỉ tò mò muốn hỏi, cô định sử dụng tàu vũ trụ này vào khoảng thời gian nào?"

"Rõ ràng cô đã sắp xếp chuyện này từ rất sớm, thậm chí đã đặt trước với chúng tôi quyền sử dụng tàu vũ trụ này từ nửa năm trước nhưng cho đến khi tàu vũ trụ này thử nghiệm bay lần đầu theo kế hoạch, cô vẫn không có động tĩnh gì... có vấn đề gì sao? Nếu cần chúng tôi giúp đỡ và tôi có thể giúp được, xin đừng khách sáo, cứ nói với chúng tôi bất cứ lúc nào."

Hoàng Tước nghe xong, khẽ thở dài:

"Tôi cũng hết cách, trưởng quan Chương, tôi cũng muốn thực hiện kế hoạch của mình sớm hơn."

"Chỉ tiếc là..."

Cô quay người, đối mặt với bên ngoài trung tâm phóng, con đường rộng lớn duy nhất dẫn đến đây:

"Người tôi đợi vẫn chưa đến."

Trưởng quan Chương suy nghĩ một chút, cuối cùng không hỏi kỹ, chỉ cười nhẹ:

"Đi trễ không phải là một hiện tượng tốt, đặc biệt là để một người phụ nữ chờ lâu như vậy."

"Thật ra cũng không sao." Hoàng Tước vén những sợi tóc rối trên má ra sau tai:

"Đi trễ vẫn tốt hơn là không đến."

Dừng lại vài giây, cô ta cười rồi cúi đầu:

"Dù sao... Tôi cũng đã quen với việc đợi cậu ta rồi."...

Xoạch.

Tòa nhà công ty Rhine, văn phòng Lâm Huyền.

Triệu Anh Quân đặt hai tấm thiệp mời lên bàn làm việc:

"Sở Sơn Hà sẽ tổ chức "tiệc từ thiện khoa học" vào ngày kia, năm ngoái cậu cũng đã từng tham gia rồi, chỉ là năm nay thời gian tổ chức muộn hơn một chút. Trước đây, về cơ bản đều được tổ chức vào cuối năm. Lần này nghe Sở Sơn Hà nói có một nhà từ thiện ở nước ngoài cũng rất ủng hộ sự nghiệp phát triển khoa học của Long Quốc, của thành phố Đông Hải, cũng muốn đến tham dự "tiệc từ thiện khoa học" lần này. Vì vậy, sau khi điều phối, Sở Sơn Hà đã tổ chức tiệc từ thiện của năm nay sau ngày đầu năm mới, giờ đã là giữa tháng Giêng rồi."

Chương 653: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (3)

Chương 653: Tôi đang chờ gió, cũng đang chờ người (3)

Lâm Huyền gật đầu, cầm lấy tấm thiệp có ghi tên mình.

Trên đó, Sở Sơn Hà đã đích thân viết tên mình.

Hiện tại, hắn cũng được coi là một nhân vật có máu mặt ở thành phố Đông Hải, không chỉ đạt được các danh hiệu như Thanh Niên Nghĩa Hiệp, Thập Đại công dân; mà còn gia nhập Sở Sơn Hà làm hội trưởng Hiệp hội thương mại Đông Hải, trở thành một trong những thành viên chính thức trong số đó; vì vậy... nhìn vào tấm thiệp mời được gửi riêng cho mình, lại còn được gửi một cách chính thức, hắn không khỏi có chút cảm khái, có chút bùi ngùi.

"Tiệc từ thiện khoa học" năm ngoái là lần đầu tiên trong đời hắn tham gia một bữa tiệc xa hoa của giới thượng lưu như vậy.

Ngượng ngùng, cứng nhắc, còn có chút lạc lõng.

Hơn nữa, lúc đó thậm chí hắn còn không có tư cách để có được một tấm thiệp mời. Hoàn toàn là nhờ phúc của Triệu Anh Quân nên được dẫn đi ăn ké.

Trong hội trường rộng lớn, không ai quen hắn, không ai nói chuyện với hắn, hắn chỉ là một người vô hình, một hạt vừng, một công cụ đứng sau Triệu Anh Quân để chặn những lời mời khiêu vũ của cô ấy.

Mà bây giờ.

Một năm trôi qua.

Vật đổi sao dời, đồng thời cũng khác xưa.

Cuộc đời hắn đã có những thay đổi lớn, có chuyện tốt có chuyện xấu, có được cũng có mất.

Nửa tháng trước.

Ngày 1 tháng 1 năm 2024.

Ngày đầu năm mới.

Hắn đến nghĩa trang, đến trước bia mộ của giáo sư Hứa Vân, mang theo một chai rượu, một bó hoa, để tưởng nhớ người cố nhân, người thầy, người bạn này.

Ngày đầu năm mới chính là ngày giỗ của Hứa Vân.

Hắn không quên.

Trên bia mộ của giáo sư Hứa Vân có khắc một bức ảnh Hứa Vân thời trẻ đang cười sảng khoái. Trong phút chốc, cứ như cách đây không lâu, Lâm Huyền nhìn thấy cảnh ông ấy và thầy Quý Tâm Thủy cùng cười trong album ảnh kỷ niệm tốt nghiệp tiến sĩ.

Hắn nói với Hứa Vân trước bia mộ, nói rằng dạo này tình trạng Hứa Y Y khá tốt, không có gì đáng lo ngại; hắn và Triệu Anh Quân sẽ sắp xếp chăm sóc Hứa Y Y thật tốt, bình thường cũng sẽ có y tá chuyên môn đến làm vật lý trị liệu, tắm rửa, phơi nắng, thay quần áo, v. v. cho cô ấy.

Trịnh Tưởng Nguyệt ở phòng bệnh bên cạnh cũng đã chuyển vào phòng bệnh của Hứa Y Y, hai cô bé cùng cảnh ngộ cũng coi như có thể nương tựa lẫn nhau.

"Thầy Hứa, dự đoán trước đây của thầy không sai, tiềm năng của con người vốn là vô hạn, mới chỉ một năm trôi qua mà thí

nghiệm trên cơ thể người của khoang ngủ đông đã hoàn thành, ngoài chứng mất trí nhớ, hầu hết các tác dụng phụ khác đều đã được khắc phục. Dự kiến trong năm nay có thể mở đợt đặt trước khoang ngủ đông đầu tiên, em cũng đã nói chuyện với Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc rồi, sẽ để lại một suất cho Hứa Y Y, đến lúc đó sẽ đưa Hứa Y Y vào khoang ngủ đông một cách an toàn."

"Trên thế giới này, đối với Hứa Y Y, ký ức hạnh phúc không nhiều, vì vậy... Em nghĩ quên đi được thì cứ quên đi, quên đi một cách sạch sẽ, đối với Hứa Y Y thành công thức tỉnh, bắt đầu lại cuộc đời trong lương lai mà nói thì cũng không hẳn là chuyện xấu."

"Nếu lúc đó em còn sống, em sẽ giúp thầy chăm sóc cho Hứa Y Y sau khi tỉnh lại và chữa khỏi tình trạng thực vật. Còn đến lúc đó Hứa Y Y gọi em là anh trai, gọi em là chú, gọi em là ông, hay là thắp cho em một nén hương... thì phải xem số phận của em thế nào."

Xoạch xoạch.

Lâm Huyền ngồi xổm xuống rồi đổ chai rượu trắng đó lên những viên đá vụn trước bia mộ Hứa Vân.

Hắn biết, lúc còn sống, giáo sư Hứa Vân thường thích uống chút rượu.

Bất kể là thực sự thích uống rượu, hay là mượn rượu giải sầu, tóm lại, ông ấy thường uống rượu.

Ùng ục...

Trong chai rượu nghiêng, những bong bóng khí lớn nổi lên từng cái một, làm cho rượu trắng trong chai lăn tăn, mực nước dần hạ xuống.

Cuối cùng.

Khi còn lại ngụm cuối cùng, Lâm Huyền dựng thẳng chai rượu lên, giơ lên trước bia mộ Hứa Vân:

"Cạn ly, thầy Hứa."

Hắn ngửa đầu, uống cạn.

Vặn chặt nắp chai rượu rồi đặt bên bia mộ:

"Hy vọng năm sau khi em đến thăm thầy... Có thể cho thầy, cho Đường Hân, cho những người không nên đổ máu vì tất cả những điều này một lời giải thích thực sự."

Hắn đứng thẳng người dậy.

Một cơn gió lạnh thổi qua, những bia mộ san sát trong nghĩa trang như đang kể về sự ra đi và lãng quên của cuộc sống.

Lâm Huyền thở ra một hơi.

Thở ra một làn sương trắng nhạt.

Đông Hải năm nay không có tuyết rơi nhưng vẫn lạnh như băng. ...

Về lại văn phòng, hắn lấy lại tinh thần.

Lâm Huyền phát hiện hôm nay Triệu Anh Quân mặc áo bông màu trắng, cô ấy đang rất hứng thú nhìn mình, đôi khuyên tai bạc lấp lánh bên tai:

"Có phải có cảm giác như ngày xưa không bằng bây giờ, thời gian trôi nhanh như thoi đưa không?"

"Cô mà cũng nhìn ra được à." Lâm Huyền cười gượng một tiếng, đặt thiệp mời trong tay xuống:

Chương 654: Một thiên tài khác (1)

"Nói ra thì còn phải cảm ơn cô, lúc tôi chẳng là gì, cũng chẳng có bản lĩnh gì, mà cô đã tặng tôi một bộ vest đắt tiền như vậy."

Triệu Anh Quân cười nói:

"Bây giờ cậu có thể mua một bộ đắt hơn và vừa vặn hơn, thậm chí có thể tìm bậc thầy quốc tế may đo riêng một bộ. Năm ngoái vì thời gian tham dự tiệc tối là buổi tối, không kịp may đo nên cậu mặc phiên bản chỉnh sửa đơn giản từ quần áo may sẵn, có thể kiểu dáng không được vừa vặn lắm."

"Thế thì không cần." Lâm Huyền đáp: "Tôi vẫn khá thích bộ đó."

"Yên tâm đi."

Hắn ngẩng đầu, nhìn Triệu Anh Quân:

"Lần này tôi sẽ thắt cà vạt chặt hơn. Mặc áo giáp của mình, cầm kiếm của mình."

Phụt——

Triệu Anh Quân hiếm khi bật cười, bàn tay trắng nõn che nửa khuôn mặt nhịn không được cười:

"Cậu còn nhớ à."

"Tất nhiên rồi."

Lâm Huyền nhìn thiệp mời của Triệu Anh Quân trên bàn làm việc:

"Cái này của cô không mang đi sao?"

"Đến hôm đó cùng đi đi." Triệu Anh Quân chỉ vào lịch:

"Chiều kia, công ty Rhine và công ty MX sẽ cùng nhau họp tổng kết năm, cậu chắc chắn phải tham dự chứ? Tất cả các phó tổng giám đốc bên chúng tôi đến, Vương ca nói anh ta cũng đến."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vương ca đã nói với tôi rồi, cuộc họp này tôi chắc chắn phải đến. Chỉ là..."

Hắn nhìn Triệu Anh Quân:

"Chỉ là sau cuộc họp tổng kết năm của công ty Rhine và công ty MX, Vương ca còn sắp xếp tôi mở một cuộc họp truyền đạt tinh thần cho cán bộ trung cấp của công ty Rhine, đơn giản là nói một số kế hoạch và yêu cầu trong năm mới. Sợ rằng sẽ mất một chút thời gian, sau đó mới có thể đi tham dự tiệc từ thiện khoa học."

"Không sao."

Triệu Anh Quân dùng ngón trỏ gài tóc mái bên má ra sau tai theo thói quen, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Tôi đợi cậu."...

"Ha ha ha... hoan nghênh hoan nghênh các vị học giả uyên bác, các bậc anh tài trẻ tuổi!"

Vẫn là địa điểm quen thuộc, cách thức quen thuộc.

Trong hội quán kiểu Âu sang trọng, Sở Sơn Hà mặt mày hớn hở bước xuống từ cầu thang, nâng ly ra hiệu với các vị khách đến

tham dự tiệc từ thiện khoa học:

"Hàng năm vào khoảng thời gian này, tôi đều tổ chức một tiệc từ thiện khoa học ở Đông Hải, hy vọng nhiều doanh nhân và các thành phần xã hội khác có thể ủng hộ sự nghiệp nghiên cứu khoa học đang phát triển nhanh chóng của đất nước chúng ta."

"Trong năm qua, dưới sự dẫn dắt của người bạn già của chúng ta – ngài Hứa Vân, toàn bộ giới khoa học thế giới có thể nói là đổi mới từng ngày, phát triển mạnh mẽ! Vô số ngành học khởi nguồn từ ngủ đông, vô số phát minh sáng chế ra đời!"

"Hiện nay, không chỉ công nghệ khoang ngủ đông đã gần hoàn thiện, sắp bước vào giai đoạn sản xuất hàng loạt công khai; phát minh ra hai loại vật liệu mới là siêu dẫn nhiệt độ thường và hợp kim hafnia mới, mà còn đã cung cấp nền tảng cho sự đổi mới và phát triển trong lĩnh vực hàng không vũ trụ và công nghiệp; lấy thành quả mới nhất làm ví dụ... Chuyến bay thử nghiệm đầu tiên của tàu vũ trụ của Long Quốc đúng là khiến lòng người phấn chấn! Đất nước ngày càng giàu mạnh thịnh vượng đều không thể tách rời khỏi sự phát triển và cất cánh của khoa học công nghệ!"

"Các thành viên của Hội Thương mại Đông Hải chúng tô - những người bạn có mặt hôm nay, phần lớn đều là doanh nhân, ngày thường không tiếp xúc nhiều với các vấn đề trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học. Nhưng phải thừa nhận rằng, chúng ta mới chính là những người hưởng lợi lớn nhất từ sự phát triển của khoa học công nghệ và sự phát triển của thời đại! Chỉ có sự phát triển của khoa học công nghệ mới có thể thúc đẩy nhiều doanh nghiệp mới nổi, nhiều công ty công nghệ cao hàng đầu, nhiều lĩnh vực đường đua mới... Vì vậy, về bản chất, khoa học công nghệ đã thay đổi cuộc sống của tất cả mọi người, tất nhiên, khoa học công nghệ cũng đã tạo nên chúng ta."

"Vì vậy... tôi cũng không nói nhiều nữa, nói nhiều hơn nữa cũng không bằng dùng hành động thiết thực để bày tỏ sự tôn trọng

của tôi đối với các nhà khoa học, sự tôn sùng đối với sự nghiệp nghiên cứu khoa học! Vậy thì lần này tôi nhân danh tập đoàn Sơn Hà, lần lượt quyên góp 200 triệu nhân dân tệ cho quỹ phát triển khoa học thành phố Đông Hải, Viện nghiên cứu Đại học Đông Hải!!"

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, nam nữ già trẻ trong hội trường đều dành tặng cho vị hội trưởng Hội Thương mại Đông Hải thuần túy và thực tế Sở Sơn Hà này sự kính trọng từ tận đáy lòn.

Lâm Huyền đứng trong đám đông, cũng vỗ tay cùng Triệu Anh Quân.

Hôm Triệu Anh Quân đeo đôi khuyên tai màu xanh lam mà cô ấy rất ít khi đeo.

Đó là đôi khuyên tai đá sapphire hình giọt nước dài, treo lủng lẳng bên dưới dái tai trắng nõn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Cô ấy rất ít khi đeo đôi khuyên tai này.

Chủ yếu là vì cô ấy ít khi mặc áo khoác và áo khoác ngoài màu xanh lam, đối với người phụ nữ mạnh mẽ trong giới thương trường này, hệ màu xanh lam có lẽ không đủ để tôn lên vẻ anh khí của cô ấy.

Chương 655: Một thiên tài khác (2)

Mà vì có chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế màu sắc của khuyên tai phải giống với màu áo khoác và áo khoác ngoài... nên một năm đôi khuyên tai đá sapphire này cũng chỉ được đeo hai ba lần và chủ yếu là trong những dịp tiệc tùng.

Ngược lại thì Hoàng Tước...

Mỗi lần gặp cô ta, cô ta đều đeo khuyên tai màu xanh lam.

Kiểu dáng của khuyên tai có thể thay đổi theo thời gian nhưng luôn là màu xanh lam trong suốt, chưa từng thấy cô ta đeo khuyên tai màu khác.

Cô ta cũng không có chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế kỳ lạ như Triệu Anh Quân, áo khoác và áo khoác ngoài muốn mặc thế nào thì mặc, muốn mặc màu gì thì mặc màu đó...

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Huyền nhiều lần nghi ngờ Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân đến từ tương lai, là người du hành xuyên thời gian nhưng vẫn không thể khẳng định 100%.

Ngoại hình là một chuyện;

Thói quen mới là dấu ấn khó thay đổi nhất của một người.

Lâm Huyền không tin Triệu Anh Quân mắc chứng bệnh ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng như vậy, một ngày nào đó sẽ từ bỏ chứng ám ảnh cưỡng chế này.

"Sao vậy? Đẹp không?"

Triệu Anh Quân nhận ra ánh mắt của Lâm Huyền, ngón tay thon dài véo véo đôi khuyên tai bên má, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Tôi rất ít khi đeo nó, vì tôi chỉ có một chiếc váy dạ hội màu xanh lam này có thể kết hợp với nó."

"Đẹp lắm." Lâm Huyền trả lời thành thật:

"Màu xanh lam rất đẹp."...

Sau khi Sở Sơn Hà dẫn đầu quyên góp, các doanh nhân có mặt cũng hào phóng quyên góp cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học.

Người quyên góp nhiều nhất là 100 triệu, cũng là một ông lớn nổi tiếng trong giới thương mại Đông Hải, trò chuyện rất vui vẻ với Sở Sơn Hà.

Lâm Huyền có chút ấn tượng về ông ta, ông ta cũng đã tham gia buổi tiệc từ thiện năm ngoái và đã quyên góp 80 triệu.

Các doanh nhân khác vài chục triệu vài triệu vài trăm nghìn, làm từ thiện không phân biệt cao thấp sang hèn, chỉ cần chịu bỏ tiền thật lòng quyên góp thì không có gì đáng chê trách.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cùng nhau quyên góp 50 triệu nhân dân tệ dưới danh nghĩa công ty MX và công ty Rhine.

Hôm qua Vương ca đã nói với Lâm Huyền rằng trong số 50 triệu này có 40 triệu là của Triệu Anh Quân, công ty Rhine chỉ bỏ ra 10 triệu, giống như anh ta và Kobe hợp tác ghi được 99 điểm vậy.

"Triệu tổng nói rằng công ty chúng ta mới thành lập, có nhiều chỗ cần dùng tiền, hơn nữa hiện tại cũng không có mấy cơ sở lợi nhuận, chỉ có thể dựa vào IP mèo Rhine này để kiếm tiền... Vì vậy, cô ấy mới nói dù sao hai công ty cũng là công ty chị em, cùng nhau

quyên góp cho xong việc thôi."

Vương ca đã nói với Lâm Huyền như vậy.

Xem ra, Triệu Anh Quân thực sự rất quan tâm đến công ty Rhine nên đã cân nhắc đến mọi mặt.

Nói thế nào nhỉ.

Lâm Huyền đột nhiên có một ảo giác rằng thực ra vẫn đang làm việc trong một công ty... bản thân vẫn là ông chủ chơi bơi lêu lổng nhàn rỗi, Triệu Anh Quân vẫn là ông chủ lớn nhất, Vương ca vẫn chạy trước chạy sau làm việc cho Triệu tổng.

Ờ thì...

Sự tồn tại của mình có ý nghĩa gì không?

Sao lại có cảm giác chỉ đơn giản là chuyển văn phòng từ tầng 20 của công ty MX sang tòa nhà đối diện thế?

Hoàn toàn không có sự tách riêng nào cả!

Nhưng Lâm Huyền cũng không quan tâm đến những chi tiết này.

Năm ngoái, do doanh thu của kem dưỡng ẩm Rhine rất bùng nổ nên công ty MX đã kiếm được rất nhiều tiền, thị trường toàn cầu đều rất tốt, lĩnh vực kem dưỡng ẩm gần như hoàn toàn độc quyền. Đồng thời thương hiệu và danh tiếng đều được quảng bá, các sản phẩm mỹ phẩm khác cũng rất được ưa chuộng, có xu hướng "sản phẩm của Rhine chắc chắn là sản phẩm chất lượng".

Tất nhiên, Rhine này là thương hiệu mỹ phẩm Rhine của công ty MX, không liên quan gì đến công ty Rhine đáng thương của mình.

Kiếm được nhiều tiền thì quyên góp nhiều hơn cũng hợp lý.

Lâm Huyền cũng không muốn so sánh với bọn họ về điều này.

Dù sao, bất kể là 2 tỷ mà Sở Sơn Hà đầu tư cho mình hay 2 tỷ mà Triệu Anh Quân cho mình... số tiền tiêu vặt mà họ tuỳ tay bỏ ra đã là toàn bộ gia sản của chú mèo Rhine đáng thương này rồi. ...

Khi Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cùng nhau lên sân khấu quyên góp.

Sở Sơn Hà cười ha ha bước ra, ôm lấy Lâm Huyền trước mặt mọi người rồi vỗ vai hắn, giới thiệu với các vị khách đến từ mọi ngành nghề bên dưới:

"Tôi nghĩ không cần tôi phải giới thiệu nhiều về sự tích của cậu Lâm Huyền nhỉ? Thanh niên nghĩa hiệp của thành phố Đông Hải, Thập Đại công dân tốt, tạo ra chú mèo Rhine nổi tiếng toàn cầu trong lĩnh vực thương mại, thành lập phòng thí nghiệm hợp tác với trường đại học trong lĩnh vực khoa học, giành chức vô địch cuộc thi hacker thế giới trong lĩnh vực máy tính, đúng thật là tấm gương của thời đại! Là hình mẫu của thanh niên đương đại!"

Chương 656: Một thiên tài khác (3)

"Tôi và cậu Lâm có mối quan hệ riêng rất tốt, cách đây một thời gian, chúng tôi đã cùng nhau đến Viện Khoa học Long Quốc để thăm Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc. Viện trưởng Cao cũng rất khen ngợi Lâm Huyền, rất trân trọng tài năng của Lâm Huyền, vì vậy Viện Thiên văn học của Viện Khoa học Long Quốc cũng đã triển khai dự án hợp tác với phòng thí nghiệm Rhine của Lâm Huyền. Sở mỗ tôi không khỏi phải bội phục... Lâm Huyền thực sự khiến tôi thấy được thế nào là lớp sóng sau đè lớp sóng trước! Thật đáng nể! Một thế hệ anh tài thì phải nhìn vào ngày hôm nay!"

Sở Sơn Hà đã khen ngợi Lâm Huyền hết lời.

Hôm nay những người đến tham dự buổi tiệc tối đều là những người thông minh, tất nhiên cũng hiểu được ý mà Sở Sơn Hà muốn bày tỏ——

Lâm Huyền là anh em tốt của Sở Sơn Hà tôi, sau này mọi người nể mặt tôi đôi chút, có thể giúp đỡ thì giúp đỡ, đừng làm khó hắn.

Thái độ thân thiết này thực sự khiến mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Sở Sơn Hà tung hoành ngang dọc ở Đông Hải nhiều năm như vậy, chưa từng đối xử thân thiết và che chở cho bất kỳ ai như vậy, sự quan tâm và niềm tự hào phát ra từ tận đáy lòng này... Những người không biết còn tưởng rằng Sở Sơn Hà lại có thêm một đứa con riêng nào đó!

Chẳng lẽ là con rể?

Nhưng nghĩ lại thì thấy không có khả năng, dù sao thì con gái của Sở Sơn Hà năm nay mới học năm hai Đại học, còn chưa đến 20 tuổi, còn rất nhỏ.

Trong mắt những bậc cha mẹ thế hệ này ở Long Quốc, trước 23 tuổi đều là yêu sớm, đánh gãy chân mày bây giờ! Sau 25 tuổi đều là kết hôn muộn, không đi xem mắt thì chỉ biết bám váy mẹ thôi sao?!

Chỉ có những đứa trẻ kịp hoàn thành trọn bộ quy trình yêu đương kết hôn sinh con trong vòng hai năm ở giữa mới có thể trở thành "con ngoan trò giỏi hiểu chuyện hiếu thuận" trong mắt cha mẹ.

"Sở An Tình đâu?"

Trong tai nghe Bluetooth, VV rất nghi ngờ:

"Hôm nay sao Sở An Tình không đến?"

"Thời điểm này đều là cuối kỳ rồi, chắc cô ấy phải bận ôn thi." Lâm Huyền nghiêng đầu nói nhỏ.

"Chậc, chán quá, chẳng có gì thú vị, đi đây." Âm thanh phát ra trong tai nghe dần xa.

"À đúng rồi."

Giọng nói của VV đột nhiên lớn hơn:

"Có một người sắp đến tìm cậu tính sổ rồi."

"Ai vậy?"

"Người giàu nhất thế giới, CEO của Tesla, chủ tịch SPACET, ông chủ của Twitter - Elon Jask!" VV cười khúc khích:

"Đội xe của ông ta sắp đến cổng hội trường, vì cậu bảo tôi phải luôn chú ý bảo vệ an toàn cho cậu nên dù tôi không trò chuyện với cậu nhưng thực ra trong phạm vi vài km xung quanh cậu, tôi đều giám sát toàn diện và nghiêm ngặt, nếu có nguy hiểm, tôi sẽ thông báo trực tiếp cho cậu."

"Nói vậy... Jask sẽ không bắt cậu đền tiền vệ tinh của ông ta chứ? Tôi đã chuyển toàn bộ vệ tinh của ông ta về quỹ đạo ban đầu, hơn nữa còn tặng thêm cho họ một vài lỗ hổng, không thể nào vô ơn như vậy được chứ?"

"Chắc là không đâu."

Lâm Huyền nhỏ giọng nói:

"Dù sao cũng là người giàu nhất thế giới, không thể nào không độ lượng như vậy chứ? Nếu bắt chúng ta đền bù, nhiều nhất cũng chỉ đền tiền nhiên liệu thôi, vệ tinh cũng không rơi xuống, có gì mà phải đền."...

Sau đó, rất nhiều nhân vật lớn của thành phố Đông Hải chủ động đến chào hỏi Lâm Huyền, Sở Sơn Hà cũng nhiệt tình dẫn Lâm Huyền đi giới thiệu từng người một, dụng tâm lương khổ.

Cuối cùng cũng rảnh rỗi.

Lâm Huyền nhớ lại lời mà Triệu Anh Quân đã nói với mình trước đó, nói rằng có nhà từ thiện nước ngoài sẽ đến tham dự buổi tiệc từ thiện này, vì vậy Sở Sơn Hà mới hoãn thời gian lại, nghĩ rằng nếu có người sẵn lòng quyên góp cho sự nghiệp khoa học nghiên cứu của Long Quốc và quỹ phát triển khoa học Đông Hải thì đương nhiên là hoan nghênh.

Liên tưởng đến lời VV vừa nói, đội xe của Jask sắp đến hội trường.

Chẳng lẽ...

Nhà từ thiện nước ngoài mà Sở Sơn Hà nói đến chính là người giàu nhất thế giới này?

"Bác Sở."

Lâm Huyền quay đầu hỏi:

"Cháu nghe Triệu Anh Quân nói hôm nay còn có nhà từ thiện nước ngoài đến quyên góp ạ?"

"Đúng vậy, ha ha, bác cũng rất bất ngờ."

Sở Sơn Hà cười nói:

"Nhưng dù sao thì người ta cũng có tấm lòng này nên chúng ta vẫn phải ủng hộ. Chỉ cần là người thực sự làm từ thiện, thực sự giúp đỡ sự nghiệp khoa học của Long Quốc phát triển, bất kể là ai đến quyên góp tiền, vật phẩm hay thành quả nghiên cứu, đương nhiên bác đều hoan nghênh."

"Ồ, cháu xem, đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo đến! Ông ấy đến rồi!"

Két———

Ngay khi Lâm Huyền và Sở Sơn Hà đang trò chuyện thì cánh cửa gỗ dày của sảnh tiệc được người hầu kéo mở một nửa.

Một người đàn ông cao lớn ước chừng cao tới 1m9 bước vào.

Vai ông ta rất rộng, khiến bộ lễ phục kiểu Tây màu trắng mặc bên ngoài căng phồng; lễ phục không cài cúc, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi sọc rất bình thường.

Chương 657: Một thiên tài khác (4)

Không có nơ, không có cà vạt, thậm chí cúc trên cùng của cổ áo cũng không cài, chủ yếu là để thoải mái tự do.

Tóc chải rất gọn gàng, tinh thần rất trẻ trung, so với những người trung niên bình thường ngoài 50 tuổi thì ông ta tràn đầy sức sống và sức hấp dẫn hơn.

Đây.

Chính là người được mệnh danh là Ironman của Thung lũng Silicon, người giàu nhất thế giới hiện tại, chủ sở hữu của Starlink, người phóng tên lửa Starship, người bán vé du lịch vũ trụ, người có mục tiêu đưa con người di cư lên sao Hỏa -

Elon Jask.

Lúc này.

Jask mỉm cười, chậm rãi bước tới.

Vừa vỗ tay vừa nói bằng tiếng phổ thông không chuẩn:

"Chào buổi tối! Chào buổi tối! Chào buổi tối các vị!"

Còn những vị khách có mặt...

Khi nhìn thấy người nước ngoài đột nhiên xuất hiện này!

Thì vô cùng kinh ngạc đến mức há hốc mồm!

Họ không bao giờ ngờ rằng...

Người giàu nhất thế giới! Jask!

Thực sự sẽ xuất hiện tại buổi "tiệc từ thiện khoa học" do Sở Sơn Hà tổ chức!

Ầm ầm!!!

Ngay lập tức, bầu không khí toàn trường bùng nổ:

"Trời... Trời ơi! Người giàu nhất thế giới Jask kìa! Sao ông ấy lại đến đây?"

"Hội trưởng Sở đã nói, hôm nay sẽ có người nước ngoài đến tham dự... Người nước ngoài này! Tôi tưởng chỉ là nhà khoa học bình thường hoặc là người nước ngoài làm việc tại Đông Hải! Nhưng nhưng lại là người giàu nhất thế giới Jask! Đúng thật là quá khoa trương!"

"Shh... Nhưng tôi chưa từng nghe nói hội trưởng Sở Sơn Hà có quan hệ gì với Jask cả. Về phương diện kinh doanh hay quan hệ cá nhân, hẳn là bọn họ những người hoàn toàn xa lạ, sao hôm nay người giàu nhất thế giới lại nể mặt Sở Sơn Hà như vậy?"...

Cũng không trách mọi người ngạc nhiên như vậy.

Mặc dù Jask là một doanh nhân người Mỹ, đồng thời thường xuyên sử dụng nền tảng mạng xã hội để tương tác với người hâm mộ nên có vẻ như khoảng cách không quá xa.

Nhưng người giàu nhất thế giới dù sao cũng là người giàu nhất thế giới, khi đối mặt trực tiếp thì áp lực vẫn rất lớn.

Đặc biệt là những vị khách tham dự buổi tiệc tối đều là những người trong giới thương mại. Mọi người đều là thương nhân, ai mà không mơ ước trở thành người giàu nhất thế giới, hoặc thậm chí là người giàu nhất cả nước, người giàu nhất thành phố hoặc những nhân vật nổi tiếng như vậy chứ?

Trong chốc lát.

Toàn bộ sảnh tiệc sau một thời gian ngắn náo động đột nhiên trở nên yên tĩnh lại. Mọi người đều không nói gì, lặng lẽ nhìn Sở Sơn Hà mỉm cười bước tới chỗ Jask.

Hai người tiến lại gần, bắt tay chặt:

"Xin chào, ngài Jask." "Ngài Sở, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ."

Sở Sơn Hà kéo người giàu nhất thế giới Jask đến trước đám đông, giới thiệu đơn giản với mọi người.

Thực ra không cần thiết.

Trong giới thương mại, ai mà không biết đến thiên tài này?

Đừng nói là giới thương mại, gã điên khoa học này hay cũng có thể là gã điên theo như nhiều người nghĩ đều có mức độ thảo luận và nổi tiếng khá cao ở mọi lĩnh vực trên toàn thế giới, nhắc lại một lần nữa những sự kiện mà mọi người đều biết rõ, cũng chỉ là một kiểu lịch sự.

Sở Sơn Hà nói với mọi người vào năm 2018. ông ta đã từng gặp ngài Jask. Khi đó, chính quyền Đông Hải đã đàm phán với Jask một thỏa thuận với mức giá cực kỳ ưu đãi để bán cho Jask một diện tích đất rất lớn, để ông ta xây dựng nhà máy Tesla lớn nhất thế giới tại đó, chuyên sản xuất ô tô chạy bằng điện Tesla.

Với mức ưu đãi lớn, tất nhiên cũng đi kèm một số điều kiện, chẳng hạn như thỏa thuận này yêu cầu tất cả các bộ phận của Tesla trong vòng ba năm phải hoàn toàn sản xuất trong nước, đồng thời phải chia sẻ công nghệ để thúc đẩy ngành công nghiệp ô tô năng lượng mới trong nước phát triển.

Thực tế đã chứng minh, quyết định này là sáng suốt.

Ngày nay, ngành công nghiệp ô tô năng lượng mới của Long Quốc không chỉ phát triển mạnh mẽ, bán chạy trên toàn thế giới, mà còn đứng trên vai của những người khổng lồ, lĩnh vực công nghệ cũng liên tục đổi mới, có xu hướng dẫn đầu.

Chính quyền Đông Hải đưa Tesla vào theo chiêu "hiệu ứng cá nheo"1, quả thực rất cao minh.

Đồng thời, sự hợp tác này cũng là một sự hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Năm 2018. Tesla gặp vấn đề lớn về chuỗi cung ứng và chuỗi vốn do năng lực sản xuất không đủ, giá cổ phiếu giảm mạnh, thậm chí có lúc đứng trước bờ vực phá sản. Chính sự thành lập của nhà máy siêu xe Tesla tại Đông Hải đã cứu Tesla, cứu Jask và cũng tạo nên người giàu nhất thế giới này.

Như thế mới nói Jask và thành phố Đông Hải có mối quan hệ rất sâu sắc.

Trong quá trình hợp tác này, với tư cách là hội trưởng Hội Thương mại Đông Hải trên danh nghĩa và cũng là người ngầm có tiếng nói nhất, Sở Sơn Hà đương nhiên cũng tham gia và đóng một số vai trò.

Nhưng ông ta và bản thân Jask chỉ là những người quen biết bình thường, chỉ có thể nói là đã gặp nhau vài lần, quen mặt, có ấn tượng.

Gần đây, Sở Sơn Hà định tổ chức "tiệc tối từ thiện khoa học", Jask đã chủ động liên lạc với ông ta, nói rằng muốn đến tham dự buổi tiệc tối này, muốn báo đáp ân cứu mạng của Đông Hải năm xưa, quyên góp cho sự nghiệp khoa học của Long Quốc.

Chương 658: Một thiên tài khác (5)

Sở Sơn Hà một lòng vì nước, kính trọng khoa học nên đương nhiên là đồng ý ngay, thậm chí còn hoãn thời gian tổ chức tiệc tối vì Jask.

Do đó, mới có cảnh tượng hoành tráng như ngày hôm nay, người giàu nhất thế giới đích thân đến Đông Hải để tham dự tiệc từ thiện.

"Sau khi chia tay năm 2018. tính ra... tôi và ngài Jask đã 6 năm không gặp rồi, rất vinh dự khi sau 6 năm ngài Jask vẫn nhớ đến người bạn chỉ gặp vài lần như tôi, cũng hoan nghênh ngài đến tham dự tiệc tối từ thiện khoa học, hào phóng ủng hộ cho sự nghiệp phát triển khoa học của Long Quốc!"

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Jask nhận lấy micro từ tay Sở Sơn Hà:

"Tôi rất thích thành phố Đông Hải, đây là một thành phố rất có sức hấp dẫn, cũng là một thành phố có ân tình với tôi, đồng thời tôi cũng rất có cảm tình. Hôm nay là tiệc từ thiện khoa học do ngài Sở tổ chức, tôi cũng không muốn cướp lời nói nhiều! Để báo đáp sự giúp đỡ kịp thời của thành phố Đông Hải năm xưa, để ủng hộ sự phát triển của sự nghiệp khoa học thành phố Đông Hải, tôi xin lấy danh nghĩa cá nhân, quyên góp cho quỹ phát triển khoa học thành phố Đông Hải..."

"500 triệu đô la Mỹ!"

Ầm ầm!!!

Lần này thực sự là trời long đất lở, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc như bị sét đánh.

Quả nhiên là người giàu nhất thế giới.

Thủ bút này thật sự quá kinh khủng!

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang dội vô cùng nhiệt liệt!

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau, cũng rất ăn ý gật đầu, hiểu được ý trong mắt đối phương...

Vị Jask này thực sự không thể coi thường.

Sở Sơn Hà đã quyên góp tổng cộng 400 triệu tệ.

Còn vị người giàu nhất thế giới này ra tay là 500 triệu đô la Mỹ! Gần 3,5 tỷ tệ!

Được quá nhỉ?

Lâm Huyền vốn còn lo lắng, thông thường trong những dịp như thế này, chủ nhà sẽ đưa ra một chuẩn mực, những vị khách sau đó thường sẽ không vượt quá số tiền quyên góp của chủ nhà, cũng coi như là nể mặt.

Ít nhất người Long Quốc đều có ý thức như vậy.

Nhưng ai bảo Jask là người nước ngoài chứ?

Tuy nhiên...

Khi thấy Sở Sơn Hà vỗ tay phấn khích hơn bất kỳ ai, vui vẻ hơn bất kỳ ai, Lâm Huyền thực sự cảm thấy cách cục của mình vừa rồi có hơi nhỏ.

Sở Sơn Hà căn bản không quan tâm đến những thứ này.

Ông ấy thực sự có cách cục rất lớn, tư tưởng cao siêu không tầm thường, là thật lòng mong muốn đất nước ngày càng tốt đẹp, khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển. Cho nên, Jask quyên góp càng nhiều thì đương nhiên ông ấy càng vui.

Sau khi tiếng vỗ tay lắng xuống.

Jask mỉm cười, bắt đầu nhìn quanh hiện trường, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Huyền, ánh mắt đó nhìn thẳng vào Lâm Huyền.

Lâm Huyền có chút ngơ ngác.

Mình?

Chuyện gì thế này.

Không phải đúng như VV nói, ông ta đến đòi bồi thường vệ tinh Starlink chứ!

"Các vị, thực ra hôm nay tôi đến Đông Hải tham dự tiệc tối từ thiện khoa học này còn vì một chuyện khác nữa."

Nói xong, Jask bước những bước dài, không nhìn ngang ngó dọc, mỉm cười đi về phía Lâm Huyền.

"Vệ tinh vệ tinh vệ tinh vệ tinh vệ tinh vệ tinh..." VV run rẩy trong tai nghe Bluetooth:

"Nhiều nhất, nhiều nhất là đền bù cho ông ta tiền nhiên liệu! Đừng hòng lừa tiền của chúng ta!"

Cạch.

Đôi giày đế dày của Jask dừng lại trước mặt Lâm Huyền, thân thiện đưa tay phải ra, muốn bắt tay Lâm Huyền:

"Cậu Lâm, rất cảm ơn cậuu đã tấn công mạng vào hệ thống vệ

tinh Starlink và sau cuộc thi đã phản hồi lỗ hổng cho nhân viên kỹ thuật của tôi. Thật khó tưởng tượng, nếu lỗ hổng này không được sửa chữa, rồi bị những kẻ có ác ý lợi dụng... sẽ gây ra hậu quả khủng khiếp và không thể cứu vãn như thế nào đối với môi trường không gian, trạm vũ trụ, vệ tinh bình thường và sự nghiệp hàng không vũ trụ trên toàn thế giới."

"Cho nên, mục đích thứ hai tôi đến đây hôm nay chính là đích thân nói lời cảm ơn với cậu! Hy vọng sau này trong lĩnh vực an ninh mạng, có thể được nhìn thấy kỳ tích của cậu một lần nữa."

Lâm Huyền cười cười, đưa tay phải ra, nắm lấy tay phải của Jask:

"Ông ta khách sáo quá rồi, đây đều là..."

Đột nhiên.

Hắn ngừng nói, nghi hoặc nhìn Jask.

Hắn cảm thấy...

Trong lòng bàn tay hai người đang bắt tay có thứ gì đó!

Đó là thứ mà Jask giấu trong lòng bàn tay khi đưa tay phải ra bắt tay hắn.

Mà bây giờ, theo động tác nắm chặt tay phải của Lâm Huyền của Jask, vật nhỏ hình tròn dẹt đó đã nằm trong tay Lâm Huyền.

Hắn không nhúc nhích, dùng đầu ngón tay cảm nhận xúc cảm có chút quen thuộc này...

Sáp,

Hình tròn dẹt,

Có những đường gờ nổi,

Cảm giác quen thuộc!

Đó là họa tiết mà hắn đã từng chạm vào vô số lần ở nhà——

Một bàn tay phải duỗi ngón trỏ, chỉ thẳng lên bầu trời.

Và.

Bên dưới cổ tay của bàn tay này, có hai từ tiếng Anh lồi lên đều đều——

[Genius Club!]

Cho dù Lâm Huyền không thể sờ ra được các chữ cái cụ thể chỉ bằng cảm giác nhưng trong trường hợp này, hắn cũng có thể đoán ra được đó là hai từ này!

"Cậu Lâm."

Jask mỉm cười đứng thẳng người rồi từ từ giơ tay phải lên, duỗi ngón trỏ, chỉ thẳng lên bầu trời:

"Chúng ta gặp nhau trên trời nhé."

1: Hiệu ứng cá nheo: Hiệu ứng này cho rằng sức sống của mọi thứ đến từ sự cạnh tranh, áp lực và thử thách. Không có áp lực cạnh tranh, con người sẽ tự mãn, mất đi động lực và dần trở thành người vô dụng.

Chương 659: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (1)

Jask vẫn giữ nụ cười tự tin, bàn tay to rộng rời khỏi nắm đấm của Lâm Huyền, để lại miếng sáp có đóng dấu Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong lòng bàn tay Lâm Huyền.

Ông ta chỉnh lại cổ áo sơ mi đang xộc xệch, nhún vai, không nói thêm lời nào rồi quay người hòa vào đám đông đang reo hò.

Phía sau.

Mấy vòng các doanh nhân trẻ vây quanh ông ta đều mở to mắt, tranh nhau muốn chụp ảnh với Jask.

Thật không trách được những doanh nhân có chút thành tựu này không bình tĩnh...

Đây chính là người giàu nhất thế giới!

Còn là nhà từ thiện vừa mới quyên góp 500 triệu đô la Mỹ cho quỹ phát triển khoa học thành phố Đông Hải!

Bình thường... cho dù là người giàu nhất Long Quốc cũng không phải là người mà họ muốn gặp là có thể gặp được.

Cho dù có may mắn gặp được trong một dịp nào đó thì xung quanh người giàu nhất Long Quốc thường cũng có rất nhiều vệ sĩ và thư ký, người bình thường không thể đến gần.

Nhưng Jask thực sự là một người khác biệt trong số những

người giàu có.

Trừ khi ở những khu vực an ninh kém hoặc tương đối nguy hiểm, ông ta vẫn luôn ra ngoài mà không mang theo vệ sĩ, chủ yếu là chơi chiêu không lộ bài.

Trên mạng, bạn có thể thấy rất nhiều người chụp ảnh với người giàu nhất thế giới này trong nhiều dịp khác nhau, thậm chí tình cờ gặp ông ta trên phố, cũng có thể tùy tiện trò chuyện vài câu, thực sự rất gần gũi.

Người giàu nhất thế giới này, người mà mọi mặt đều rất truyền kỳ đang đứng ngay bên cạnh, còn tham gia cùng một bữa tiệc tối với mình, những doanh nhân trẻ vốn đã ngưỡng mộ Jask tất nhiên không thể từ chối sự cám dỗ được chụp chung một bức ảnh.

Còn Jask cũng hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Ông ta tiếp quản bữa tiệc tối của Sở Sơn Hà, nói chuyện cười đùa với mọi người.

Lâm Huyền không biểu lộ cảm xúc gì.

Hắn đi đến ngồi xuống bên chiếc bàn ăn ở ngoài cùng, đặt nắm đấm đang nắm chặt lên mặt bàn, từ từ mở bốn ngón tay ra ở góc mà chỉ mình hắn có thể nhìn thấy...

Thấy rồi.

Quả nhiên.

Đúng như hắn đoán——

Miếng sáp đang nắm trong lòng bàn tay đã ấm lên, chính là con dấu niêm phong có đóng dấu Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Giống hệt như miếng sáp trên tấm thiệp mời giả mà Hoàng

Tước đã đưa cho Triệu Anh Quân!

Vòng tròn bên trong quen thuộc,

Cử chỉ ngón trỏ quen thuộc,

Chữ cái tiếng Anh quen thuộc,

Không sai một ly.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Jask đang chụp ảnh liên tục với những người vây quanh ở giữa đại sảnh, nhất thời không hiểu được trạng thái của những người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài này.

Bọn họ...

[Ai nấy cũng đều nhàn nhã như vậy sao?]

[Vậy thì bản thân mình từ trước đến nay, rốt cuộc đang chiến đấu với thứ gì trong hư không?]

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy không thực tế.

Điều này thật kỳ lạ.

Trong tưởng tượng trước đây của hắn, dù Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải là một tổ chức giết người như ngóe thì ít nhất cũng giết người có mục đích giống như Bảy Tội Lỗi chứ?

Cân nhắc thêm, nguyên tắc đầu tiên mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài cần đảm bảo chắc chắn là bí mật, ẩn núp, như vậy mới có thể không để lại một chút dấu vết nào trong dòng thời gian dài 600 năm, như thể không tồn tại vậy.

Vậy nếu phát hiện có người đang điều tra họ, coi họ là kẻ thù giả định và còn giết cả tay sai Bảy Tội Lỗi của bọn họ thì...

Dù thế nào thì cũng nên giết chết mình mới hợp lý chứ?

Nhưng thực tế là!

Từ đầu đến cuối Hoàng Tước đều nhàn nhã thong thả chơi trò đoán đố với mình;

Vừa nãy rõ ràng Jask cũng là một trong những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hoặc có thể nói là người biết chuyện, ông ta còn nhàn nhã hơn, sau khi chào hỏi với mình thì còn đi chụp ảnh và diễn thuyết.

Cho dù là Kevin Walker, thiếu niên hacker thiên tài bị mình coi là người đủ tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhất cũng cười toe toét như trẻ con, sau khi dọa mình một lần trong tai nghe thì biến mất nhiều ngày không thấy động tĩnh gì.

[Rốt cuộc bọn họ đang làm gì?]

[Mục đích của bọn họ là gì?]

Lâm Huyền càng nghĩ càng không hiểu.

Hắn vẫn luôn coi Câu Lạc Bộ Thiên Tài là kẻ thù giả định nhưng thực ra hắn không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh Câu Lạc Bộ Thiên Tài đang làm điều xấu.

Nghĩ kỹ lại những manh mối "hiểu lầm" Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì có vẻ đều là "nghe nói"——

1, Kẻ cướp hung hãn Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên, một mình nói rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã đâm chết cha và con gái của hắn ta, còn thề thốt rằng đó là do hắn ta điều tra ra. Nhưng... xét đến chỉ số thông minh của hắn ta, Lâm Huyền có chút nghi ngờ, có thật là Đại Kiểm Miêu không bị lừa không?

Chương 660: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (2)

2, Bóng đen trên mặt trăng trong giấc mơ thứ hai, lúc đầu hắn vô thức cho rằng, đây không giống như việc mà một tổ chức chính nghĩa sẽ làm. Nhưng nghĩ ngược lại, hành động này ngoài việc che khuất một chút ánh trăng yếu ớt thì có vẻ như cũng không gây ra tác hại thực chất nào đối với loài người, đối với thế giới và xã hội.

3, Trong giấc mơ thứ ba và thứ tư thì vẫn không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy Câu Lạc Bộ Thiên Tài đang làm điều ác hay làm điều xấu, tất cả mọi thứ đều do hắn tự suy diễn. Bao gồm cả việc Câu Lạc Bộ Thiên Tài giám sát Triệu Anh Quân, kìm hãm khoa học kỹ thuật, ông lão bí ẩn có thể là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... tất cả những điều này đều là suy đoán hoàn toàn không có bằng chứng thực chất.

Vậy thì sự thật rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ... mình vẫn luôn hiểu lầm Câu Lạc Bộ Thiên Tài? Trên thực tế, Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại là một sự tồn tại chính nghĩa, tích cực và hướng thượng?

Lâm Huyền lắc đầu.

Điều này lại xuất hiện mâu thuẫn, xuất hiện chỗ không hợp lý.

[Bảy Tội Lỗi và Copernicus].

Không còn nghi ngờ gì nữa, hành động giết người của Quý Tâm Thủy đều do Copernicus chỉ đạo.

Mặc dù Lâm Huyền biết rất ít thông tin tình báo về Copernicus nhưng sự thăng tiến kỳ lạ của Quý Tâm Thủy là do hắn ta gây ra và hắn ta còn hứa sẽ đưa cho Quý Tâm Thủy một lá thư mời, thậm chí còn cho Quý Tâm Thủy xem một lá thư mời, vì vậy hôm đó hắn ta mới có thể dùng thư mời giả để lừa Quý Tâm Thủy.

Điều này đủ để chứng minh rằng Copernicus chắc chắn là một trong những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, độc ác, máu lạnh và giết người không chớp mắt.

Vì vậy...

Tóm lại.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc là tà ác hay chính nghĩa? Là quang minh hay bóng tối? Đang làm điều đúng hay làm điều sai?

Lâm Huyền hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Không thể nào, nội bộ câu lạc bộ này giống như ký túc xá nữ sinh đại học, ký túc xá 4 người mà có thể chia bè chia pháp thành 11 nhóm chứ?

Thật khó để tưởng tượng, một tổ chức đầy rẫy nội bộ đấu đá và hành động mâu thuẫn có thể ẩn núp và tồn tại trong 600 năm... Chắc chắn đã sớm diệt vong trong cuộc đấu tranh và tiêu hao nội bộ.

"Rốt cuộc chân tướng là gì?"

Lâm Huyền cau mày.

Khi hắn cho rằng mình ngày càng hiểu rõ Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì lại phát hiện ra mình càng ngày càng không biết gì.

Khi hắn cảm thấy mình ngày càng gần Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì lại phát hiện ra rằng khoảng cách ngày càng xa.

[Giá mà có thể có được một lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.]

Lâm Huyền nhớ lại lần đầu tiên gặp Hoàng Tước, đối phương đã nói với hắn rằng:

"Anh có thể chọn cách quanh quẩn trong bí ẩn và vòng xoáy cả đời, có thể cứ giậm chân tại chỗ như vậy, có thể trôi theo dòng đời như một con kiến. Nhưng anh sẽ không bao giờ tránh khỏi bị cuốn vào... Lịch sử là như vậy, anh không thể chống lại, cũng không thể trốn tránh."

"Muốn tìm ra câu trả lời cho tất cả những điều này... Cách đơn giản nhất là có được một lá thư mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Đúng sai, chính tà, anh phải tự mình tìm hiểu, tự mình phán đoán."...

Nhìn lại thì.

Rất nhiều chuyện, người phụ nữ này đã nói trúng từ trước.

Hay nói cách khác.

Là do lịch sử đã định... Đã định chết ở đó rồi.

Bản thân hắn sẽ luôn đi đến bước này, sẽ luôn nghĩ đến những vấn đề này và sẽ luôn... Hành động.

"Lâm Huyền Lâm Huyền, cậu đang nhìn gì vậy! Jask đã đưa cho cậu cái gì? Nhanh cho tôi xem! Tôi không nhìn thấy!" Giọng thúc giục của VV truyền đến từ tai nghe Bluetooth.

Bởi vì lòng bàn tay Lâm Huyền vẫn luôn che khối sáp bên trong và góc độ cực kỳ khó xử, tất cả các thiết bị quay phim trong hội trường đều không thể nhìn thấy góc chết này.

Dù sao VV cũng chỉ là một luồng dữ liệu chương trình máy

tính, không có mắt, chỉ có thể mượn thiết bị hình ảnh để quan sát thế giới này, vì vậy... những nơi mà camera không nhìn thấy, đối với VV mà nói chính là vùng mù tầm nhìn.

Lâm Huyền lấy điện thoại di động ra khỏi túi, hướng camera mặt sau vào con dấu trong lòng bàn tay.

"VV, cậu đã từng nhìn thấy con dấu này ở nơi khác chưa?"

"Chưa."

VV trả lời rất nhanh:

"Ngoài việc nhìn thấy ở bên cạnh cậu, những nơi khác mà tôi có thể đến, tôi thực sự chưa bao giờ nhìn thấy con dấu này. Nhưng... Sau nhiều tháng cập nhật và lặp lại, khả năng của tôi bây giờ đã khác xưa rồi, tôi đã có thể phân tích ra rằng—"

"Trong mạng lưới liên kết của thời đại này, có rất nhiều dấu vết đã bị xóa và sửa đổi. Điều này cho thấy thực sự có một số người, một số tổ chức đang âm thầm lập kế hoạch, sửa đổi, che giấu điều gì đó."

Chương 661: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (3)

"Như cậu đã nói trước đây, trong thời gian này, cả thế giới thực và thế giới mạng đều bình lặng đến mức bất thường. Kevin Walker và những kẻ tấn công mạng bao vây Long Quốc trước đây đều biến mất không dấu vết, cảm giác này... khiến tôi cảm thấy rất không ổn, như thể thực sự có chuyện gì đó lớn sắp xảy ra vậy. Mọi thứ đều đang chờ một thời điểm quan trọng, rồi sau đó... bùng nổ!"

"Chúng ta vẫn biết quá ít."

Lâm Huyền chống cằm bằng hai tay:

"VV, có thể giám sát, nghe lén Jask 24 giờ nhưng không để lại dấu vết và không bị phát hiện không?"

"Không có vấn đề gì, chỉ cần có mạng và thiết bị điện tử, tôi đều có thể giám sát được nhưng nếu ông ta không mang theo điện thoại vào phòng tắm hoặc vào một căn phòng không có tín hiệu điện tử mạng nào thì tôi cũng không có cách nào, đây chính là hạn chế của trí tuệ nhân tạo. Hơn nữa, nếu có nguy cơ bị phát hiện hoặc để lại dấu vết, tôi sẽ trực tiếp rút lui."

"Không sao, như vậy là được rồi."

Lâm Huyền gật đầu:

"Bắt đầu từ bây giờ, cậu giám sát Jask 24 giờ, có gì bất thường, có thông tin liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì báo cáo cho tôi ngay."

"Trong khi chúng ta tăng cường sức mạnh cho bản thân, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm hiểu mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có lẽ đây là một cuộc đua mới, một trò chơi mèo vờn chuột mới. Nhưng khác biệt là... lần này không cần chơi trò trốn tìm nữa, mọi người đều đã gần như công khai, chỉ cần xem mục đích của nhau là gì."

"Tất nhiên, cách trực tiếp và hiệu quả nhất vẫn là tìm cách có được một lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài càng sớm càng tốt. Mặc dù bây giờ tôi cũng không có manh mối gì nhưng trực giác của tôi và bức tranh "Einstein phiền não" đó, cũng như hạt thời gian và không gian mà Lưu Phong đang tìm kiếm có liên quan, tóm lại, hãy cùng nhau tiến hành nhiều biện pháp."

Sau đó là...

Hắn xoa bóp khối sáp con dấu trong lòng bàn tay.

Lần này Jask ngàn dặm xa xôi đến Đông Hải tìm mình rốt cuộc là vì mục đích gì, đứng ở lập trường nào?

Nhìn bề ngoài, ông ta không giống kẻ thù, ngược lại còn rất thoải mái, cũng không coi mình là kẻ thù.

Nhưng dạo này hắn gặp quá nhiều kẻ cười trên nỗi đau của người khác, không thể vì bắt tay mà trở thành bạn tốt được.

Hơn nữa.

Câu đố "chúng ta gặp nhau trên trời" đó có ý nghĩa gì?

Những người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài có một ngôn ngữ khác sao?

Đều không nói chuyện đàng hoàng được sao?

Đột nhiên.

Đèn trong hội trường đột nhiên tối đi, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Huyền.

Hắn ngẩng đầu lên.

Trong lúc hắn suy nghĩ, Jask đã rời khỏi hội quán, tiếng đàn cello du dương vang lên, lại đến phần khiêu vũ không thể thiếu.

"Này, anh Lâm-"

Một tiếng gọi nhẹ nhàng, ngọt ngào truyền đến từ phía sau.

Lâm Huyền vô thức nắm chặt khối sáp đỏ, sau đó quay đầu lại.

Phát hiện ra...

Người đến là một người phụ nữ rất xinh đẹp, dáng người cao ráo, chiếc váy dạ hội màu đỏ hở vai một cách vừa phải, để lộ xương quai xanh thanh tú và cần cổ trắng ngần.

Đây là một bộ váy khá táo bạo giống như màu sắc của nó, đỏ rực, nồng nhiệt, mãnh liệt. Đường xẻ tà ở đùi ẩn hiện, tôn lên những đường cong quyến rũ của người phụ nữ.

"Xin chào." Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

"Rất xin lỗi anh Lâm, tôi đã chú ý đến anh từ lâu rồi." Người phụ nữ chớp chớp mắt, hàng mi rung rung:

"Anh có thể mời tôi... nhảy một điệu không?"

Người phụ nữ chủ động đưa tay ra, muốn kéo tay của Lâm Huyền đặt trên bàn.

Đùng!

"Xin lỗi."

Một bóng dáng màu xanh lam mang theo hương thơm đến, đôi giày cao gót sắc nhọn giẫm mạnh xuống giữa hai người.

Ngay sau đó, một vòng xoay, chiếc váy dạ hội màu xanh lam tung bay, Triệu Anh Quân khoanh tay nhìn người phụ nữ trước mặt, mỉm cười:

"Chúng tôi còn có chuyện phải nói."

Người phụ nữ lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó quay người bỏ đi.

Triệu Anh Quân kéo ghế bên cạnh Lâm Huyền rồi ngồi xuống:

"Làm phiền hứng thú của cậu rồi sao?"

"Không có không có."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi vốn cũng không định nhảy."

"Nhưng nhìn vẻ mặt của cậu..." Triệu Anh Quân nhìn vào mắt hắn:

"Có vẻ như không giỏi từ chối người khác, đây không phải là một thói quen tốt."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu cười:

"Thời đi học thường có người nói tôi như vậy, bạn thân của tôi là Cao Dương, năm ngoái trong tiệc mừng công ty MX cầm vỏ tôm hùm chạy lung tung... Cậu ấy thường nói tôi là một người tốt bụng, tai mềm, bất kể chuyện gì chỉ cần cứ nài nỉ tôi là tôi sẽ đồng ý."

"Lòng tốt luôn như vậy."

Triệu Anh Quân nhẹ giọng nói:

"Đôi khi sự dịu dàng cũng là một con dao."

Cô ấy cười, bắt chéo chân, đôi bông tai hình giọt nước ở hai bên má đung đưa theo ánh đèn màu của sàn nhảy, phản chiếu trong con ngươi của Lâm Huyền lấp lánh, giống như những vì sao đang nhấp nháy:

Chương 662: Có một số chuyện có thể vượt qua cả thời gian và không gian (4)

"Vừa rồi chớp mắt cái đã không thấy cậu, khi nhìn thấy cậu, cậu lại cau mày ở đây với vẻ mặt đau khổ, có chuyện gì sao?"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào đôi bông tai màu xanh lam đang đung đưa, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ hoàn hảo từ trên xuống dưới này, khoảnh khắc này... Không hiểu sao bóng dáng của Hoàng Tước lại chồng lên Triệu Anh Quân.

Mặc dù cô ta và Triệu Anh Quân không giống nhau về ngoại hình, ngũ quan và khuôn mặt đều rất khác nhau nhưng... lúc này, dưới ánh đèn mờ và ánh đèn sân khấu thay đổi của sàn nhảy, lại mơ hồ hòa thành một bóng hình:

"Có người đưa cho tôi một câu đố."

Lâm Huyền dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn:

"Tôi đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra đáp án."

"Ồ?"

Triệu Anh Quân nảy sinh hứng thú:

"Một câu đố khó đoán như vậy sao?"

Cô ấy đổi tư thế ngồi, thẳng người dậy:

"Là gì vậy?"

"Là như vậy." Lâm Huyền cũng quay người lại, nhìn Triệu Anh Quân:

"Có người nói với tôi rằng, lúc rảnh rỗi hãy soi gương nhiều hơn, trong gương có câu trả lời mà bạn muốn... Cô hiểu câu này như thế nào?"

Triệu Anh Quân hơi sửng sốt, không ngờ lại là một câu hỏi như vậy.

Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói:

"Câu hỏi này quá mơ hồ, tôi không hiểu lắm. Tôi nghĩ câu trả lời cho câu hỏi này tùy thuộc vào từng người? Những câu đố chủ quan như vậy... Câu trả lời thường có liên quan rất nhiều đến tính cách, suy nghĩ, tâm trạng của người hỏi."

"Nếu... là cô thì sao?"

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"Nếu là cô hỏi tôi câu đố về chiếc gương này. Cô nghĩ câu trả lời cuối cùng có thể là gì?"... ...

Triệu Anh Quân mím môi, hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra:

"Nếu là tôi..."

Cô ấy dừng lại một chút rồi nhẹ giọng nói:

"Thì tôi nghĩ có lẽ câu trả lời thực sự nằm trong gương, có lẽ bạn thực sự nên [soi] gương nhiều hơn."

Lâm Huyền bật cười.

"Tại sao lại là một câu trả lời đơn giản như vậy? Tôi thực sự rất bất ngờ."

"Tôi cũng không nghĩ phức tạp như vậy."

Triệu Anh Quân đáp:

"Tôi chỉ cảm thấy, nếu câu này thực sự do tôi nói ra thì có lẽ chỉ có thể là nghĩa đen, mà không có ý nghĩa gì sâu xa. Bởi vì..."

Âm nhạc trong sàn nhảy kéo dài, trong tiếng kéo đàn vĩ cầm dần dần hạ màn, những bước nhảy của nam thanh nữ tú dừng lại, đèn sáng lên, phản chiếu đôi bông tai màu xanh lam của Triệu Anh Quân phát ra ánh sáng xanh lam:

"Bởi vì..."

Cô ấy cười:

"Tôi sẽ không bao giờ lừa dối cậu mà nhỉ?"...

Xoạch xoạch xoạch xoạch——

Vòi nước trong nhà vệ sinh chảy rất mạnh.

Lâm Huyền lấy một nắm nước, tạt vào mặt, xoa vài cái, rút vài tờ khăn giấy, định lau sạch mặt rồi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn vào chiếc gương lớn chiếm trọn bức tường phía trước bồn rửa mặt.

Lâm Huyền trong gương cũng giống như hắn, lau những giọt nước trên má và cằm, vuốt lại mái tóc mái bị xô lệch khi rửa mặt.

"Lâm Huyền."

Trong tai nghe Bluetooth, VV đã im lặng rất lâu mới lên tiếng:

"Cậu nói đúng, gặp mặt trực tiếp quả thực là một cảm giác

khác. Hôm nay mặc dù là lần đầu tiên tôi gặp Triệu Anh Quân nhưng thực ra trước đây tôi cũng đã xem rất nhiều ảnh, video, tài liệu về cô ấy trên mạng và qua camera giám sát, nhưng cảm giác gặp mặt trực tiếp... Hoàn toàn khác."

"Sao vậy?"

Lâm Huyền hơi bất ngờ:

"Cậu nhớ ra điều gì sao?"

"Không có."

Giọng VV trầm xuống:

"Nhưng... Cậu không nói rằng tôi không hiểu cảm xúc, không hiểu cảm nhận trong lòng con người sao? Nhưng hôm nay quan sát Triệu Anh Quân lâu như vậy, đặc biệt là khi cô ấy nói chuyện và nhìn cậu, tôi thực sự có thể cảm nhận được một cảm giác chưa từng có."

"Là gì?"

"[Cô đơn]."

Giọng VV trở nên chậm rãi:

"Tôi khó mà diễn tả được cảm giác đó nhưng mỗi lần tôi nhìn thấy ánh mắt Triệu Anh Quân nhìn cậu, tôi chỉ có thể cảm thấy cô đơn. Tôi đột nhiên phát hiện ra... cậu có nhận ra không? Triệu Anh Quân cô ấy luôn một mình, dù là trong công việc, cuộc sống hay thậm chí là lúc nghỉ ngơi, cô ấy luôn một mình."

"Cô ấy rất độc lập, cũng rất tự tin, là kiểu người hoàn toàn khác với Sở An Tình. Sở An Tình ở nhà có cha mẹ hiền lành cưng chiều, ở trường có rất nhiều bạn bè, cô ấy dám yêu, dám hận, dám bày tỏ mọi suy nghĩ trong lòng, đi đến đâu cũng có người cưng

chiều, thành phố Đông Hải chính là khu vườn sau nhà cô ấy."

"Nhưng... Triệu Anh Quân, cô ấy có vẻ rất giàu có nhưng cũng chẳng có gì cả. Trước đây tôi vẫn luôn nghĩ Sở An Tình mới là một cô bé cần được che chở; nhưng bây giờ tôi không nghĩ vậy nữa, tôi thấy Triệu Anh Quân mới thực sự là một cô bé... mặc dù năm nay cô ấy đã 25 tuổi, xinh đẹp rạng rỡ, khí chất ngời ngời nhưng vẫn cô đơn như một đứa trẻ."

"Khoan đã."

Lâm Huyền phản ứng lại:

"Triệu Anh Quân đã 25 tuổi rồi sao?"

"Đúng vậy, hôm qua là sinh nhật 25 tuổi của cô ấy." VV trả lời.

Chương 663: VV và Anh Quân (1)

Lâm Huyền giơ cổ tay lên, xem ngày trên đồng hồ thông minh ——

Ngày 16 tháng 1 năm 2024.

"A..."

Hắn thở dài, nhắm mắt lại.

Sau đó đỡ trán.

Muộn mất một ngày... vậy mà quên mất sinh nhật của Triệu Anh Quân...

Nhớ lại giấc mơ thứ ba, giữa phòng triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân tại bảo tàng Rhine, chiếc xe đua Bentley GT màu xanh lam mới tinh, bó hoa hồng nhựa nhăn nheo, tươi tắn 600 năm trên ghế sau.

"Sao cậu không nhắc tôi..."

Lâm Huyền nhỏ giọng nói:

"Ngày nào cậu cũng nhắc tôi, sinh nhật của Sở An Tình là ngày 28 tháng 3, ngày 28 tháng 3... còn sinh nhật của Triệu Anh Quân thì cậu chưa từng nhắc đến."

Nói xong, Lâm Huyền cũng cảm thấy nói như vậy có hơi oán trách trời đất.

Trong ký ức của VV vốn không có ký ức liên quan đến Triệu Anh Quân, bây giờ nó chỉ là một con robot CP cứng đầu của Sở An Tình.

Quên mất sinh nhật của Triệu Anh Quân không phải là VV, mà là chính hắn.

Nhưng mà.

Thời gian không thể quay ngược lại.

Đây là điều tàn nhẫn nhất trên đời.

Mặc dù hắn có thể xuyên không 600 năm, mặc dù có thể để ngày 28 tháng 8 năm 2624 này lặp lại vô số lần nhưng mãi mãi không thể quay ngược thời gian dù chỉ một giây.

"Nói gì bây giờ cũng muộn rồi."

Lâm Huyền đứng thẳng dậy, nhìn mình trong gương, như tự hỏi, cũng như hỏi:

"Còn có thể làm gì nữa?"...

"Show me the flower."

Trong tai nghe Bluetooth, VV đột nhiên nói:

"Chúng ta đến tặng pháo hoa cho Triệu Anh Quân đi!"

Ôi.

Lâm Huyền nhất thời dở khóc dở cười:

"Sao trong đầu cậu suốt ngày chỉ toàn pháo hoa thế? Không thể cài thứ gì khác sao?"

"Vì con gái đều thích pháo hoa mà!" VV cười nói:

"Không có cô gái nào có thể từ chối pháo hoa! Dù là bé gái hay phụ nữ lớn tuổi, không có người phụ nữ nào có thể từ chối bầu trời đầy pháo hoa!"

"Nhưng mà, giờ này rồi..." Lâm Huyền xòe tay:

"Cậu đi đâu chuẩn bị pháo hoa đây? Không kịp đâu."

"Disney!"

VV hét lên:

"Màn trình diễn pháo hoa hàng đêm ở Disney Đông Hải đều được điều khiển bằng điện, những quả pháo hoa đó đều được trang bị trước và lần nào cũng có phần dư, mỗi tối chỉ bắn một phần thôi! Tôi vừa kiểm tra rồi, mặc dù bây giờ Disney đã đóng cửa và tắt đèn... nhưng có tôi ở đây! Những điều này đều không thành vấn đề!"

Lâm Huyền vẫn hơi do dự:

"Không phải chứ, chúng ta thực sự phải làm một chuyện trẻ con như vậy sao? Disney và phong cách của Triệu Anh Quân hoàn toàn không hợp nhau."

"Làm đi mà làm đi!"

VV nũng nịu trong tai nghe Bluetooth:

"Mặc dù tôi vẫn kiên định đặt cược vào An Tình nhưng... hôm nay tôi nhìn thấy Triệu Anh Quân, vẫn có một cảm giác không nói nên lời, chính là... rất khó chịu, không muốn nhìn thấy cô ấy cô đơn như vậy."

"Cầu xin cậu Lâm Huyền, tôi chưa bao giờ có cảm giác thôi thúc muốn làm một việc gì đó như vậy. Tôi cứ thấy... giống như đây là một nỗi niềm không thể vượt qua, một nỗi ám ảnh vậy, tôi

muốn tặng Triệu Anh Quân một màn pháo hoa!"

Đột nhiên.

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Nhớ lại đêm cuối cùng, khoảnh khắc cuối cùng của giấc mơ thứ ba.

Con robot thùng rác cũ nát và hoen gỉ đó, như thể đột nhiên có sự sống, kẹp lấy mắt cá chân của hắn:

"Nếu cậu thực sự còn có thể gặp được cô Triệu Anh Quân, xin hãy thay tôi hỏi thăm cô ấy——"

"VV... Rất nhớ cô ấy."... ...

"Ôi..."

Lâm Huyền luồn ngón trỏ vào nút thắt cà vạt, nới lỏng chiếc cà vạt giống như vòng cổ đã thắt chặt cả đêm:

"Triệu Anh Quân vừa mới nói tôi không giỏi từ chối người khác, tai mềm, tốt bụng."

"Nhưng mà... thôi vậy."

Hắn quay đầu, nhìn mình trong gương:

"VV."

"Tôi đây!"

"Chuẩn bị cho tôi một chiếc..." Lâm Huyền trong gương mím môi:

"Chiếc xe nhanh nhất Đông Hải."...

Ầm ầm!!!

Chiếc Bugatti Veyron màu tím lao vun vút trên đường phố Đông Hải về đêm.

Thực ra Lâm Huyền không thích lắm kiểu xe này, ngồi rất khó chịu. Nhưng trong bãi đỗ xe gần đó, chiếc xe chạy nhanh nhất chính là chiếc này, VV trực tiếp khởi động từ xa, sau đó lái đến.

"Cậu mua chiếc Bugatti này từ khi nào vậy?"

Triệu Anh Quân ngồi ở ghế phụ tò mò hỏi.

"Mượn của một người bạn."

Lâm Huyền cười cười:

"Một người bạn vô cùng lợi hại."

"Đã lâu lắm rồi không ngồi trên một chiếc xe chạy nhanh như vậy..." Triệu Anh Quân nhắm mắt, nằm yên trên gối tựa ghế phụ:

"Nửa năm nay, tôi thường đến trường đua mà cậu đưa tôi đến để luyện tập, có cơ hội cậu có thể ngồi xe của tôi, bây giờ tôi tự nhận là mình lái rất tuyệt rồi."

"Điểm này thì tôi tin."

Lâm Huyền bật đèn xi nhan phải, lái xe xuống khỏi cầu vượt:

Chương 664: VV và Anh Quân (2)

"Cậu vẫn rất có năng khiếu đua xe, là người có năng khiếu nhất mà tôi từng gặp... ừm, mặc dù tôi cũng không quen biết nhiều người thích lái xe nhanh."

Khi tốc độ xe chậm lại, Triệu Anh Quân ngồi thẳng dậy, ấn cửa sổ xe xuống, nhìn cảnh vật lốm đốm ánh sao bên ngoài:

"Chúng ta định đi đâu vậy?"

"Disney." Lâm Huyền trả lời thành thật.

"Disney?" Triệu Anh Quân bật cười, không tin nổi mà lặp lại:

"Cậu định đưa tôi đến Disney ư?"

"À... có phải hơi trẻ con không?" Lâm Huyền bắt đầu thấy hơi ngượng khi đạp chân ga, kế hoạch mà VV đưa ra thực sự rất trẻ con, trong lòng hắn thực ra rất phản đối.

Nói đúng hơn là.

Tất cả những lời khuyên, tất cả những kế hoạch mà VV đưa ra cho hắn đều rất trẻ con, rất ngây thơ và rất khoa trương, bây giờ hắn cơ bản sẽ không phối hợp với VV nữa.

Chỉ là...

Vừa nghĩ đến con robot thùng rác cuối cùng trong giấc mơ thứ ba, Lâm Huyền lại thấy tai mình mềm nhũn một cách khó hiểu, không từ chối VV.

"Cũng không hẳn."

Triệu Anh Quân hít gió đêm, mặc cho mái tóc tung bay, bàn tay ôm lấy nó sau gáy, nhìn về phía lâu đài Disney đen ngòm đã tắt đèn từ xa:

"Thực ra tôi còn thấy hơi mới mẻ, vì từ nhỏ tôi chưa từng đến Disney. Nghe thì chắc chắn là đã nghe rồi, cũng đã xem video hình ảnh các kiểu... nhưng có nhiều công viên Disney như vậy trên toàn thế giới, tôi thực sự chưa từng đến lần nào."

"Thật không?" Lâm Huyền quay đầu, có chút không tin.

Theo hắn thấy, một thiên kim đế đô như Triệu Anh Quân, dựa vào tập đoàn Triệu thị hùng hậu, lại là con gái một thì không được cưng chiều lên tận trời sao?

Sao lại chưa từng đến công viên Disney nhỉ?

Nhưng mà...

Lại nghĩ đến cách giáo dục nghiêm khắc và nghiêm ngặt mà Triệu Anh Quân đã kể trước đó thì điều này cũng có thể xảy ra.

Hoặc là một người phụ nữ có tính cách như Triệu Anh Quân, từ nhỏ đã là cô gái mạnh mẽ, là một bông hoa không theo khuôn phép, có thể cô ấy không thích những thứ mà các bé gái bình thường thích.

Nhớ lại trong hành lang chiếu bóng của giấc mơ thứ ba, hắn đã nhìn thấy cuộc đời của Triệu Anh Quân, đúng là thời thơ ấu của cô ấy so với việc vui chơi thì dành nhiều thời gian hơn để học kỹ năng, đọc sách, cưỡi ngựa, chơi golf, ăn ở nhà hàng Pháp, ở bảo tàng Louvre hơn...

Cô ấy đã từng xem bức tranh Mona Lisa, tác phẩm nghệ thuật vĩ đại nhất thế giới nhưng chưa từng ôm một chú chuột Mickey;

Côấy có thể thuần phục một chú ngựa hoang phi nước đại trên trường đua từ khi còn nhỏ nhưng chưa từng ngồi trên chú ngựa gỗ ngây thơ để giành lấy chiếc nhẫn vàng trên cây sào dài.

"Nhưng mà... buổi tối thì chúng ta không vào được công viên đâu nhỉ?"

Ầm!

Triệu Anh Quân vừa dứt lời thì một cánh cổng thông thường không mở cho người ngoài phía trước đột nhiên mở ra, chiếc Bugatti Veyron bật đèn pha sáng chói lao thẳng vào.

Một đường thông suốt, một đường mở cửa, một đường đèn xanh.

Chiếc Bugatti Veyron không hề giảm tốc, giống như thời gian không bao giờ quay đầu vậy.

Những ngọn đèn đường thưa thớt và mờ nhạt trên đường tạo thành một bức tranh liên hoàn về năm tháng, giống như hành lang chiếu bóng trong phòng triển lãm giấc mơ thứ ba, từng khung hình mà chiếc Bugatti lướt qua đều được đóng băng như một bức ảnh.

"Cậu..."

Triệu Anh Quân há hốc mồm, không thể tin nổi nhìn cánh cổng rào tự động mở ra phía trước, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu mua cả Disney rồi sao?"

"Mượn thôi."

Lâm Huyền cười cười, dùng lại chiêu cũ:

"Của bạn."

Phụt ——

Triệu Anh Quân cũng bật cười:

"TÔi vừa tính xem, bán công ty MX có trả hết nợ cho cậu được không. Nhưng tôi thấy chắc cũng không đủ đâu... Thực ra không phải vấn đề đủ tiền hay không, chủ yếu là Disney chính thức cũng không thể bán mảnh đất này."

Cô ấy tháo dây an toàn ra.

Nửa người nằm trên khung cửa sổ xe Bugatti, nhìn ra công viên Disney đã tắt đèn bên ngoài.

"Thực ra hồi nhỏ, tôi cũng từng đề nghị với cha mẹ là muốn đến công viên giải trí chơi."

Triệu Anh Quân nhẹ giọng nói:

"Nhưng cha mẹ tôi luôn quen thêm một điều kiện vào sau bất kỳ yêu cầu nào của con cái. Ví dụ như, lần sau thi được vào top đầu thì sẽ đưa con đi công viên giải trí; con luyện đàn chăm chỉ một tuần thì sẽ mua cho con đồ chơi yêu thích; con phải chạy bộ tập thể dục mấy tiếng thì mới được ăn miếng bánh này."

"Đều là những chuyện rất nhỏ nhưng họ luôn thích thêm điều kiện vào những yêu cầu nhỏ đến không thể nhỏ hơn này. Vì vậy... dần dần, những thứ mà ban đầu tôi rất thích, chỉ trong nháy mắt sẽ liên hệ với việc học, bài tập, mệt mỏi. Dần dần, dù trước đây thích thứ gì đến mấy, cũng sẽ bị niêm yết giá cả đổi thành nỗi đau tương đương, rồi dần dần không thích nữa."

"Tôi cũng rất hâm mộ những cô gái nhỏ được nuông chiều, được mọi người cưng chiều." Triệu Anh Quân quay đầu cười cười, nhìn Lâm Huyền chuyên tâm lái xe trong màn đêm, hướng về lâu đài Disney ngày càng cao lớn:

"Ví dụ như... kiểu như Sở An Tình này."

Chương 665: VV và Anh Quân (3)

Cô ấy chớp chớp mắt:

"Cả thành phố Đông Hải đều cưng chiều một nàng công chúa nhỏ như vậy."

"Bây giờ tôi đã lớn rồi, tự do rồi, có thể quyết định mọi thứ của mình rồi, tôi đương nhiên sẽ không còn hâm mộ cô ấy nữa. Nhưng trên thực tế, khi nhìn thấy cô ấy, tôi nghĩ đến chính mình khi còn nhỏ... có thể nghe có vẻ hơi giả tạo, dù sao thì điều kiện sống của tôi khi còn nhỏ đã tốt hơn nhiều so với hầu hết trẻ em, về vật chất thì cái gì cũng có."

Két ——

Lâm Huyền đạp phanh, dừng chiếc Bugatti Veyron như tia chớp này ngay trước lâu đài Disney, nhìn Triệu Anh Quân đang nằm trên khung cửa sổ xe:

"Mọi người đều thúc giục bạn lớn lên, chỉ có Disney là mãi mãi coi bạn như một đứa trẻ."

Triệu Anh Quân đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Huyền.

"Tôi thấy trên bình luận của Douyin."

Hắn thành thật khai báo:

"Xuống xe đi, đến nơi rồi."

Hắn nhấn nút, hai cánh cửa cắt kéo của Bugatti từ từ nâng lên,

hai người cúi người, chui ra khỏi thân xe thấp, một người đi bên trái, một người đi bên phải vòng quanh thân xe, đi đến phía trước đầu xe Bugatti rồi ngẩng đầu nhìn lâu đài Disney đen ngòm không có một chút động tĩnh.

"Trông có vẻ âm u nhỉ."

Triệu Anh Quân khoanh tay, ngẩng đầu nhìn đỉnh lâu đài cao chót vót:

"Được rồi, bây giờ có thể nói rồi chứ? Tại sao lại đưa tôi đến đây? Bí ẩn quá."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn ngồi xuống phía sau, ngồi trên nắp ca-pô Bugatti:

"Một thời gian trước, tôi đã có một giấc mơ."

Hắn kể:

"Tôi mơ thấy con chó nhỏ cô nuôi."

"VV à?" Triệu Anh Quân cười nói.

"Đúng vậy." Lâm Huyền cũng cười:

"Nhưng... trong mơ, nó biến thành một thùng rác rách nát, tên nó vẫn là VV nhưng không còn là chú chó Pomeranian nữa, giống như robot hút bụi vậy, ngày nào cũng quanh quẩn bên cô, nhặt rác cho cô, sẽ kẹp những tờ giấy cô vứt đi, giống như chó tha đĩa bay, tha xương, dùng kẹp gắp giấy rồi bỏ vào bụng."

"Thật đáng thương."

Triệu Anh Quân nói:

"Chơi được bao lâu?"

"600 năm." Lâm Huyền khẽ nói.

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền như nhìn một kẻ ngốc nhưng nghĩ lại thì đây chỉ là một giấc mơ nên cũng thoải mái:

"Tôi cũng sống 600 năm trong mơ của cậu à? Vậy không phải sẽ biến thành bà già sao."

"Không đến mức vậy."

Lâm Huyền cúi đầu, dùng giày chà xát vào lưới tản nhiệt của Bugatti:

"Cô biến thành một bức tượng ngọc trắng, ở một quảng trường ít người qua lại. Xung quanh không có ai khác, chỉ có thùng rác robot VV và bức tượng của cô cùng nhau hứng chịu mưa gió, nắng gắt, trải qua hàng trăm năm."

"Có chút hương vị của truyện cổ tích Grimm nhỉ." Triệu Anh Quân gật đầu:

"Để tooi đoán xem? Theo thủ pháp sáng tác truyện cổ tích thông thường thì lúc này hoặc là có một hoàng tử xuất hiện, hôn bức tượng, khiến tôi biến thành người trở lại; hoặc là dùng một câu thần chú ma thuật nào đó, chỉ cần đọc trước bức tượng là có thể giải lời nguyền, biến tôi thành người trở lại."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Có một câu thần chú ma thuật, show me the flower, sau khi đọc xong thì đã xảy ra một chuyện rất kỳ diệu."

Triệu Anh Quân nhướng mày:

"Chuyện kỳ diệu gì?"

"Có muốn thử xem không?" Lâm Huyền mỉm cười:

"Cô có thể đọc thần chú thử xem."

"Ôi trời..."

Triệu Anh Quân cảm thấy nổi hết cả da gà, suýt nữa thì không đứng vững:

"Có cần phải chơi sến súa như vậy không?"

"Thử đi mà, thử một chút cũng chẳng sao."

Lâm Huyền nhún vai:

"Dù sao cũng không có người ngoài."

Hít...

Triệu Anh Quân hít một hơi thật sâu.

"Được rồi."

Cô ấy quay lưng lại với lâu đài Disney, đối mặt với Lâm Huyền đang ngồi trên nắp ca-pô Bugatti.

Không hiểu sao.

Khoảnh khắc này.

Có vẻ như những nốt da gà xấu hổ kia đều biến mất hết.

Cô ấy nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lâm Huyền, đôi môi hơi hé mở rồi lại khép lại.

Đột nhiên cảm thấy...

Có vẻ như đây không phải là một trò đùa.

Có vẻ như...

Thực sự có một khoảnh khắc, cô ấy đã đối mặt với Lâm Huyền như vậy, giống như bức tượng ngọc trắng nhìn xuống thùng rác robot cũ nát vậy.

Có vẻ như...

Thực sự là một câu thần chú rất có sức nặng.

Thậm chí khiến cô ấy không thể tùy tiện nói ra như thể chỉ là nói suông.

Sau vài giây chuẩn bị ngắn ngủi.

Trong đêm đông lạnh giá này.

Cô ấy siết chặt cổ áo gió, miệng thở ra một làn hơi trắng nhẹ:

"Show me the flower..."

Bỗng nhiên! Đèn phía sau sáng lên!

Lâu đài Disney vốn tối đen như mực như thể đột nhiên có điện, tất cả đèn đều sáng lên trong nháy mắt! Biến khu vực này thành một vùng ngũ sắc rực rỡ, sáng như ban ngày!

Tiếng động lớn khiến Triệu Anh Quân mở to mắt, quay đầu lại ——

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím!

Phía trên lâu đài Disney sáng đèn, vô số pháo hoa đủ màu sắc bay tỏa ra trên bầu trời!

Ầm!!!

Ầm!!!

Ầm!!!

Pháo hoa trên bầu trời đồng loạt nổ tung!

Khiến thế giới vốn đã rực rỡ trở nên chói lọi hơn nữa!

Chiếu sáng bầu trời đêm, chiếu sáng mặt đất, chiếu sáng đôi mắt Triệu Anh Quân, chiếu sáng tuổi thơ của cô ấy.

Cô ấy ngây người đứng đó.

Chưa từng nghĩ tới... Sẽ có một ngày, toàn bộ pháo hoa của Disney chỉ dành riêng cho mình cô ấy!

Chương 666: VV và Anh Quân (4)

Giống như cô gái quý tộc phi ngựa trên lưng ngựa, cuối cùng cũng được toại nguyện ngồi lên vòng đu quay... Cô ấy nghiêng người trong tiếng nhạc hộp, vươn tay lấy chiếc nhẫn vàng trên cây sào, giơ cao lên! Đã giành được cơ hội ngồi thêm một vòng miễn phí!

"Cậu..."

Cô ấy cứng nhắc quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu đã mua lại Disney thật sao?"

Lâm Huyền cười mà không nói, đứng dậy khỏi nắp ca-pô Bugatti:

"Rất xin lỗi, sinh nhật nào cũng làm loạn cả lên, không phải là xe Bentley đâm vào cầu vượt thì cũng như hôm nay, đến muộn mất một ngày mới nhớ ra."

"Nhưng đến muộn vẫn tốt hơn không đến, vẫn phải chúc cô một câu..."

Hắn đi đến trước mặt Triệu Anh Quân, nhìn đôi mắt cô ấy phản chiếu đầy pháo hoa trên bầu trời:

"Chúc mừng sinh nhật."...

Triệu Anh Quân không nói gì, vẫn như biểu cảm khi cô ấy vừa quay người lại, lắng nghe tiếng pháo hoa nổ đùng đùng phía sau, nhìn chằm chằm Lâm Huyền trước mặt.

Bỗng nhiên khẽ cười.

Rồi hiểu ra mọi chuyện:

"Cậu thật là... tốn không ít công sức."

Cho dù cô ấy có tung hoành thương trường, nhất thời cũng không nghĩ ra, để sắp xếp tổ chức một màn trình diễn pháo hoa hoành tráng như vậy thì cần phải chuẩn bị bao lâu, phức tạp thế nào, dụng tâm ra sao...

"Cảm ơn cậu, Lâm Huyền."

Cô ấy vuốt tóc, mỉm cười:

"Cảm ơn cậu... vì vẫn nhớ sinh nhật tôi, còn chuẩn bị một món quà bất ngờ như vậy."

Cô ấy nhớ lại câu chuyện Lâm Huyền vừa kể, kể về VV, kể về bức tượng của chính mình...

Có vẻ như đã hiểu ra điều gì đó.

Cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền đầy ẩn ý:

"Giấc mơ cậu kể đó... kể xong chưa? Còn câu chuyện phía sau không? Sau khi đọc thần chú thì cốt truyện sẽ như thế nào?"

Ờ...

Lâm Huyền gãi đầu, bắt đầu bịa ra:

"Sau đó thì bức tượng của cô đã biến trở lại, sống lại. Nhưng thùng rác robot VV thì không biến trở lại thành chó Pomeranian. Bởi vì nó đã quá cũ rồi, 600 năm là quá dài, cuối cùng không đợi được cô biến từ tượng đá thành người, mà bị chập điện trong một cơn mưa nên chết rồi."

"Vào những giây phút cuối đời, thùng rác robot cũ nát này đã nhờ tôi gửi lời hỏi thăm đến cô và nhắn cô một câu-"

Lâm Huyền ngẩng đầu, ấn vào tai nghe Bluetooth có tiếng nức nở, nhìn Triệu Anh Quân;

"[VV... Luôn rất nhớ cô.]"... ...

Triệu Anh Quân kiên nhẫn nghe hết câu chuyện này.

Gật đầu:

"Nếu cậu còn có cơ hội mơ thấy giấc mơ này nữa... thì cũng hãy giúp tôi nhắn một câu với VV, chú chó Pomeranian nhỏ của tôi đã biến thành thùng rác đó."

Dừng lại một chút.

"Nói với nó rằng-"

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"[Cho dù nó đã biến thành thùng rác, tôi vẫn rất thích nó.]"... ...

Xa xa, trên đồi ngắm cảnh.

Một người phụ nữ đầy đặn đứng trong bóng cây, nhìn pháo hoa nổ rền trên bầu trời lâu đài Disney bên kia bờ.

Pháo hoa rất nhiều.

Giống như một cuộc tấn công phủ đầu không tiếc đạn dược, chỉ trong hai phút ngắn ngủi đã bắn hết số pháo hoa của nhiều ngày bình thường.

Đây không phải là màn pháo hoa lớn nhất thế giới, cũng không phải là màn pháo hoa lớn nhất trong lịch sử.

Nhưng chắc chắn là màn pháo hoa rực rỡ nhất... trong công viên giải trí Disney chứa đựng ước mơ của vô số trẻ em.

"Màn pháo hoa như thế này... lần đầu tiên thấy..."

Đôi mắt xanh sáng trong veo của cô chớp chớp:

"Xem ra, lịch sử mà tôi biết đã kết thúc... khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ——khụ khụ khụ!!"

Người phụ nữ run rẩy cả người, ho dữ dội.

Cô ta nghiêng người, đưa tay chống vào cây liễu rụng hết lá bên cạnh, cúi người giữ thăng bằng cho cơ thể.

Thở hổn hển.

Sương mù dày đặc.

Cô ta khó khăn mở mắt ra...

Màu xanh sáng trong veo trong đôi mắt ban đầu, giống như bóng đèn hết điện, chớp tắt sáng tối.

Cuối cùng.

Trở nên bình lặng.

Màu xanh sáng trong tắt ngấm.

Rồi lại dần sáng lên.

Nhưng độ sáng rõ ràng đã giảm đi một chút so với vừa nãy, từ màu xanh trong vắt trở thành ánh sáng xanh nhạt.

"Phù..."

Cô ta hít thở sâu vài hơi, đứng thẳng người, nhắm một mắt ho nhẹ hai tiếng:

"Thật là, anh định bao giờ mới đến tìm tôi hả Lâm Huyền... đến muộn cũng phải có giới hạn chứ?"

"Thời gian... thực sự không còn nhiều nữa..."...

Leng keng leng keng leng keng leng keng leng keng leng keng!

Theo tiếng pháo hoa cuối cùng nổ trên bầu trời lâu đài, Disney lúc nửa đêm cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Lâm Huyền mới nghe rõ, hóa ra chuông điện thoại của mình đã reo rất lâu rồi.

Vừa nãy tiếng pháo hoa quá ồn nên không nghe thấy gì cả.

Cầm điện thoại lên xem.

Màn hình hiển thị cuộc gọi đến là Lưu Phong.

Đã muộn thế này...

Có chuyện gì gấp sao?

"Alo?"

Lâm Huyền nghe điện thoại.

"Lâm Huyền!!!"

Đầu dây bên kia, Lưu Phong hét lên đầy phấn khích, cười còn khó nghe hơn cả khóc:

"Tôi tìm thấy rồi... tôi tìm thấy rồi! Tôi tìm thấy rồi! Tôi tìm thấy rồi!!"

"Hạt... hạt... hạt thời gian và không gian!"

Hắn ta nuốt nước bọt, bình tĩnh lại một chút nhưng giọng vẫn run rẩy:

"Lâm Huyền, tôi tôi tôi dùng kính viễn vọng vô tuyến FAST..."

"Đã tìm thấy [hạt thời gian và không gian] rồi!"

Chương 667: Quái lạ! Hạt thời không! (1)

Ầm———

Sân bay Hồng Kiều, máy bay Boeing gầm rú tăng tốc, lao lên đường băng ngẩng đầu lên, bay về phía tây nam Quý Châu...

Tết Nguyên Đán sắp đến, đúng vào thời điểm cao điểm về quê ăn Tết.

Ngay cả khoang hạng nhất thưa thớt thường ngày, hôm nay cũng chật kín người, không còn một chỗ trống. Nhưng may là đều là khoang ngồi độc lập hình vòng cung nên không gian vẫn rất rộng rãi, tính riêng tư cũng tốt, hầu hết hành khách đều nhắm mắt dưỡng thần hoặc xem chương trình trên tivi nhỏ.

Tối hôm qua, sau khi nhận được cuộc điện thoại phấn khích của Lưu Phong, Lâm Huyền đã đặt chuyến máy bay sớm nhất bay đến Quý Châu.

[Hạt thời không, tìm thấy rồi!]

Tin tức phấn khởi này, không chỉ Lưu Phong phấn khích, mà Lâm Huyền cũng nóng lòng không kém.

Lúc đầu.

Khi Lưu Phong đưa ra thời không khác nhau, thước Planck khác nhau, khe hở thời không, hạt thời không đâm thủng bức tường thời không gì đó...

Lâm Huyền không nói là không tin.

Nhưng thực ra cũng không tin lắm, cảm giác như nghe truyện huyền ảo vậy.

Vì vậy, căn bản không nghĩ sâu xa.

Hắn chỉ nghĩ rằng, đợi tìm thấy rồi hẵng nói, trước khi thực sự tìm thấy hạt thời không, nghiên cứu đồng hồ thời không, độ cong thời không đều là vô nghĩa.

Dù sao thì những lý thuyết tiếp theo này đều phải dựa trên điều kiện tiên quyết là hạt thời không chắc chắn tồn tại mới có ý nghĩa, nếu không thì chỉ là giấy trắng mực đen mà thôi.

Mà bây giờ.

Lưu Phong đã trải qua ba tháng tìm kiếm ở đài thiên văn FAST ở Quý Châu, cuối cùng đã tìm thấy sự tồn tại của hạt thời không.

Hạt vi mô đến từ thời không khác...

Thước Planck khác với vũ trụ hiện tại...

Điểm chuẩn để đo lường sự thay đổi độ cong thời không...

Vật chuẩn để đánh giá sự lệch của tuyến thế giới...

Lâm Huyền rất khó để diễn tả tâm trạng hiện tại của mình.

Tóm lại là...

Thật không thể tin được, hạt thời không thực sự tồn tại!

Vì vậy.

Việc không nên chậm trễ, Lâm Huyền quyết định lập tức đến đài thiên văn FAST ở Quý Châu tìm Lưu Phong, tìm hiểu chi tiết về kết quả quan sát và lập kế hoạch bắt giữ tiếp theo.

Bây giờ, Lâm Huyền đeo bịt mắt, ghế được hạ xuống hết mức có thể, hắn nằm ngửa trên đó.

Trong đầu trống rỗng của hắn vẫn đang suy nghĩ về dòng suy nghĩ bị vũ hội đột ngột cắt ngang ngày hôm qua——

Người giàu nhất thế giới, thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài Jask, mục đích ông ta đến tìm mình lần này là gì?

Có vẻ như chỉ đơn giản là đến chào hỏi.

Hắn cũng đã nghiên cứu miếng sáp niêm phong mà Jask nhét cho mình, bên trong không giấu thứ gì, chỉ là một miếng sáp rất bình thường, cũng không đặc biệt tinh xảo... Cảm giác giống như đồ thủ công do chính Jask làm vậy.

Tuy nhiên, tinh xảo hay không không quan trọng.

Trên miếng sáp, biểu tượng Câu Lạc Bộ Thiên Tài độc nhất vô nhị là không thể làm giả, chính là bằng chứng tốt nhất về thân phận của Jask.

Không nghi ngờ gì nữa, không giống như Quý Tâm Thủy - Thành viên ngoại vòng dự bị bị vẽ bánh, Jask chắc chắn là một trong những thành viên chính thức của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Điểm này Lâm Huyền rất chắc chắn.

Bởi vì Quý Tâm Thủ - Tín đồ một lòng sùng bái muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, luôn rất thận trọng và cẩn thận, sự nhu nhược của ông ta thể hiện rõ ràng, chỉ sợ vì làm sai một việc, nói sai một câu mà mất đi tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vì vậy, những chuyện như Copernicus, con dấu Câu Lạc Bộ Thiên Tài, kiểu dáng thư mời, ông ta luôn giấu trong lòng, ngay cả với Quý Lâm đáng tin cậy nhất cũng chưa từng nhắc đến, đủ để thấy ông ta coi trọng và thận trọng đến mức nào.

Nhưng ngược lại Jask...

Ông ta hoàn toàn không quan tâm.

Trực tiếp đưa miếng sáp niêm phong cho mình trong lúc bắt tay, trực tiếp nói rõ thân phận:

"Tôi chính là thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Điều này khiến Lâm Huyền rất nghi ngờ.

Mình lại không phải là thành viên của tổ chức, chuyện này có thể nói ra bên ngoài không? Jask trực tiếp nói rõ thân phận với mình, rốt cuộc là có mục đích gì?

Là muốn bồi dưỡng mình thành con chó săn bán mạng cho ông ta như Quý Tâm Thủy?

Hay là...

Muốn kéo mình vào phe ông ta? Trở thành đồng đội, bạn đồng hành với ông ta?

Hoặc là...

Giống như Hoàng Tước, Jask cũng có mục đích riêng của mình nên đang dẫn dắt, gợi ý cho mình?

"Haiz..."

Lâm Huyền thở dài.

Loạn quá.

Theo sự xuất hiện ngày càng nhiều các thành viên nghi ngờ, gần giống Câu Lạc Bộ Thiên Tài bên cạnh mình, tính chất và bản chất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng ngày càng khó hiểu.

Có lẽ đáp án của những điều này, chỉ có thể chờ đến khi nhận được một lá thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thực sự gia nhập vào đó thì mới có thể sáng tỏ được sự thật thôi.

"Chúng ta gặp nhau trên trời nhé..."

Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm lời Jask để lại.

Nên hiểu câu này như nào nhỉ?

Bầu trời, không gian, mặt trăng, vũ trụ...

Rốt cuộc đâu mới được coi là trên trời?

Chương 668: Quái lạ! Hạt thời không! (2)

Hắn mở bịt mắt ra, nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ bên cạnh.

Bây giờ máy bay đã rời khỏi sân bay, đang từ từ tăng độ cao, phải đi qua tầng đối lưu có gió lớn và nhiễu loạn, đến tầng bình lưu để bay ổn định.

Theo độ cao tăng lên.

Các tòa nhà và thành phố trên mặt đất nhanh chóng thu nhỏ lại, trở thành những vật trang trí nhỏ như mô hình, sau đó khi máy bay đi vào mây, tầm nhìn lên xuống trái phải đều một màu trắng xóa, không nhìn rõ được gì.

Đợi độ cao tăng lên một lúc nữa, vượt qua tầng mây, có thể nhìn thấy biển mây cuồn cuộn bên dưới, hệt như đứng trên tiên cảnh.

Đợi đến khi máy bay tăng thêm độ cao nữa, bay ổn định ở tầng bình lưu trên 10. 000 mét. Những biển mây cuồn cuộn vừa rồi, vì khoảng cách xa dần mà trở thành từng đám bông gòn rời rạc, cảnh mặt đất ban đầu không nhìn rõ, lại có thể nhìn rõ được non sông hùng vĩ.

Đây chính là độ cao hơn 10. 000 mét, là độ cao bay bình thường của máy bay chở khách dân dụng, thông thường, độ cao bay cao nhất của máy bay chở khách dân dụng là 15. 000 mét, đây đã là giới hạn của nó rồi.

Độ cao này...

Có được coi là trên trời mà Jask nói không?

Lâm Huyền lấy lại tinh thần, nhìn thẳng về phía trước màn hình tivi nhỏ ở ghế ngồi khoang hạng nhất, cảm thấy từ sau khi màn bắn pháo hoa tối hôm qua, VV đã yên tĩnh một cách bất thường.

"VV?"

Hắn thử gọi.

"Tôi đây, Lâm Huyền."

Giọng nói của VV nghe có vẻ rất buồn bã.

"Sao thế?"

Lâm Huyền hơi bất ngờ:

"Từ sau khi bắn pháo hoa cho Triệu Anh Quân tối hôm qua... Cậu như mất điện vậy, trở nên rất im lặng luôn, cậu đang nghĩ gì thế?"

"Tôi không biết, Lâm Huyền..."

VV nói trong tai nghe Bluetooth:

"Rõ ràng là tôi không nghĩ gì cả nhưng... lại có một cảm giác không nói nên lời, cảm giác như tâm trạng rất tệ."

"Tâm trạng?" Lâm Huyền cười khẽ:

"Không phải cậu không hiểu tình cảm, không thể lý giải tình cảm sao?"

"Đúng là tôi không thể lý giải thật."

VV đáp:

"Nhưng cho dù tôi có tìm kiếm xong toàn bộ cơ sở dữ liệu, tôi cũng không tìm được từ nào phù hợp hơn với trạng thái hiện tại của tôi hơn là từ 'tâm trạng'. Thực sự rất khó để mô tả cảm giác này, không thể nói là bộ nhớ của tôi rất hỗn loạn, ổ cứng bị lỗi mảnh dữ liệu quá nhiều, mỡ silicon CPU bị khô nhiệt độ quá cao, dây mạng bị chuột cắn đứt dẫn đến tốc độ mạng bị chậm được chứ?"

Lại im lặng một lúc, VV nói:

"Lâm Huyền, tôi nghĩ tôi cần nghỉ ngơi một thời gian, tôi cảm thấy mình phải làm rõ chuyện này, trạng thái này của mình. Có lẽ... đây cũng là một mắt xích trong quá trình lặp lại, cập nhật và tiến hóa của tôi, tôi không biết mình sẽ trở thành gì sau khi vượt qua nút thắt cổ chai này nhưng... nếu không vượt qua được cửa ải này, tôi không thuyết phục được bản thân mình, đồng thời cũng sẽ cảm thấy suy nghĩ rất hỗn loạn."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi hiểu."

Hắn nghĩ đến giấc mơ thứ ba cuối cùng, thành phố trên không Rhine nhấp nhô như nhịp tim, thùng rác cũ nát như có sự sống.

Cái gì mới được coi là sự sống?

Cái gì mới được coi là tư tưởng và linh hồn thực sự?

Có lẽ...

Đây chính là một mắt xích tiến hóa quan trọng và VV đang vượt qua:

"Cậu đi đi VV nhưng vẫn phải chú ý bảo vệ an toàn cho tôi, chú ý các tín hiệu nguy hiểm trong phạm vi vài km xung quanh tôi, một khi có nguy hiểm lập tức thông báo cho tôi."

"Yên tâm đi Lâm Huyền."

VV bình tĩnh nói:

"Cái gọi là nghỉ ngơi của tôi chỉ là không sử dụng năng lực tính toán của mình vào việc học tập và lặp lại tiến hóa, mà giống như ngồi thiền vậy, dùng toàn bộ năng lượng và năng lực tính toán để suy nghĩ về vấn đề đang làm phiền tâm trí tôi. Điều này không ảnh hưởng đến việc tôi bảo vệ cậu, cũng không ảnh hưởng đến việc tôi giám sát Jask 24 giờ."

"Nếu cậu cần, cứ gọi tôi kịp thời, tôi chắc chắn sẽ xuất hiện ngay lập tức."

Nói xong.

Tai nghe không còn tiếng động nữa.

Lâm Huyền biết, VV đã rời đi.

Loại cảm ứng tâm linh này thực sự là một điều rất kỳ diệu.

Rõ ràng chỉ là một luồng dữ liệu, không có khối lượng, không có thực thể, không có phán đoán cụ thể ở đâu.

Nhưng mà Lâm Huyền thực sự có thể cảm nhận được sự rời đi của VV.

Có lẽ đây chính là tình cảm mà ngay cả con người cũng không nghiên cứu rõ ràng. ...

Quý Châu, huyện Bình Đường, Đại Oa, khoang nguồn kính viễn vọng vô tuyến FAST.

"Lâm Huyền, cậu mau đến xem."

Lưu Phong kéo Lâm Huyền đến trước bàn thí nghiệm, chỉ cho hắn một đống bản vẽ lộn xộn ở phía trước, rồi rút ra một tờ:

"Cậu xem, đây chính là những thông số bắt giữ mà tôi nhập vào kính viễn vọng vô tuyến FAST, thông qua những thông số này, có thể phân tích những tín hiệu yếu ớt phân bố trong vũ trụ từng khắc, từ đó để..."

Chương 669: Quái lạ! Hạt thời không! (3)

Lâm Huyền phất tay, ngắt lời Lưu Phong:

"Bỏ qua quá trình, nói thẳng đáp án đi."

"Được."

Lưu Phong nói đơn giản, đẩy toàn bộ giấy tờ lộn xộn trước mắt sang một bên, dễ hiểu và dễ nhìn lấy ra một quả địa cầu, đặt lên mặt bàn.

"Đây là Trái Đất."

Nói xong, hắn ta lại lấy ra một ống đựng bút, đặt cách quả địa cầu xa hơn một chút:

"Đây là Mặt Trời."

Sau đó, hắn ta nắm chặt tay, đặt ở phía trên bên phải quả địa cầu:

"Đây là Mặt Trăng."

"Thực ra quan hệ vị trí của ba thiên thể này trong không gian vũ trụ là không ngừng thay đổi, chuyển động nhanh, hoán đổi vị trí bất cứ lúc nào. Nhưng để cậu hiểu một cách đơn giản, dễ hiểu, dễ nhìn thì tôi sẽ trình bày như thế này trước, dù sao cậu cũng không quan tâm đến một số vấn đề chi tiết, cậu chỉ cần hiểu rõ hạt thời không là gì, ở đâu là được."

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu:

"Bắt đầu biểu diễn đi."

"Tôi vốn tưởng rằng loại [hạt thời không] có thể xuyên qua khe hở của bức tường thời không này, kích thước hẳn phải rất nhỏ rất nhỏ mới đúng, bởi vì theo suy luận trước đây của tôi, những hạt này phải nhỏ đến mức có thể xuyên qua khe hở Planck mới được."

Lưu Phong nói càng lúc càng nhanh:

"Nhưng! Theo quan sát của tôi thì không phải như vậy! Hạt thời không mà tôi quan sát được, nó rất lớn! Tất nhiên, cái rất lớn này chỉ là so với các hạt vi mô mà thôi, theo tính toán ước lượng... kích thước của hạt thời không này hẳn là cỡ quả bóng chày, nắm đấm, quả táo, quả cam!"

"Lớn như vậy sao?"

Lâm Huyền nhíu mày:

"Một thứ lớn như vậy, làm sao có thể xuyên qua được bức tường thời không, đừng nói là bức tường thời không... cho dù là một bức tường gạch, thậm chí là một lưới bóng tennis thì nó cũng không thể xuyên qua được, làm sao nó có thể xuyên qua thời không được? Trừ khi bức tường thời không không hoàn chỉnh, bị nứt một khe, thủng một lỗ, thậm chí là đổ sập thì mới được."

"Đúng vậy, đúng là như cậu nói!"

Lưu Phong vẻ mặt nghiêm túc:

"Bây giờ, không còn là vấn đề khe hở của bức tường thời không nữa rồi. Hạt thời không có kích thước này có thể được quan sát thấy thì đủ để chứng minh..."

"[Thời gian và không gian có tồn tại khe hở!]"

"Khe hở này, chúng ta không biết nó ở đâu, lớn đến mức nào nhưng chắc chắn lớn hơn nhiều so với kích thước vi mô mà chúng ta nghĩ! Cậu nghĩ xem, nếu một hạt thời không cỡ quả táo, quả bóng chày có thể thấm qua... thì những thứ có thể thấm qua sẽ rất nhiều! Ví dụ như năng lượng, ví dụ như vật chất thực thể, ví dụ như..."

"Con người."

Lâm Huyền đáp nhỏ.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh của người phụ nữ bí ẩn Hoàng Tước, nhớ lại đôi mắt thủy tinh màu xanh lam như phát sáng của cô ta, nhớ lại mọi hành tung bí ẩn và tiên đoán trước được của cô ta... Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Phong:

"[Người xuyên không]."

Lâm Huyền nói từng chữ một:

"Vì giữa thời không có thể tồn tại khe hở, vì hạt thời không có thể đi qua thì chắc chắn những thứ khác cũng có cách để đi qua. Đê ngàn dặm cũng có thể bị tổ mối phá hủy, chính là đạo lý này. Tất nhiên... ở đây trích dẫn điển cố này cũng không được thích hợp lắm, tôi chỉ muốn nói rằng, nếu khe hở thời không là thứ được cho phép xuất hiện trong quy tắc vũ trụ, quy tắc thời không thì chắc chắn sẽ tồn tại người xuyên không!"

"Thực ra tôi còn tò mò hơn một chút. Cậu nói..."

"Là hành vi xuyên không của người xuyên không đã tạo ra khe hở thời không; hay là trước tiên phải có khe hở thời không, sau đó mới có thể xuất hiện người xuyên không?"

"Đây là vấn đề gà có trước hay trứng có trước, có quy tắc trước hay có hiện tượng trước, anh nghĩ sao?"

Ừm...

Lưu Phong chống cằm suy nghĩ một lúc.

Lâm Huyền luôn có thể mở rộng trí tưởng tượng, đưa ra một số quan điểm kỳ lạ nhưng mang tính xây dựng.

Người xuyên không là loại thiết lập thường xuất hiện trong phim ảnh và tiểu thuyết, nói thật, lúc đầu Lưu Phong không nghĩ theo hướng này.

Đây cũng là một vấn đề không thể chứng minh, cũng không thể bác bỏ.

Nhà vật lý học nổi tiếng Hawking đã từng thực hiện một thí nghiệm "người xuyên không" để chứng minh rằng không có người xuyên không trên thế giới——

Ông không nói với ai, một mình tổ chức một "buổi họp mặt những người xuyên không" trong một phòng học, sau đó đến ngày hôm sau, ông mới đăng lời mời công khai trên mạng, ghi rõ địa điểm họp, mời những người xuyên không đến tham dự buổi họp vào tối hôm qua.

Theo logic của ông ấy, nếu tương lai thực sự có khả năng xuyên không thì những người xuyên không đó chắc chắn có thể nhìn thấy lời mời của mình và vào thời điểm hôm qua, xuất hiện trong phòng học tổ chức buổi họp.

Tuy nhiên.

Tối hôm qua, không có một ai đến tham dự buổi họp, cả buổi tối trong phòng chỉ có một mình Hawking.

Vì vậy, ông đã sử dụng thí nghiệm logic thú vị này để loại trừ khả năng có người xuyên không.

Tất nhiên... thí nghiệm này không nghiêm ngặt, có phần chủ quan. Nhưng cách suy nghĩ của ông thực sự đã cung cấp một phương pháp suy nghĩ hoàn toàn mới cho nhiều lĩnh vực, vẫn có một số ý nghĩa giáo dục.

Chương 670: Quái lạ! Hạt thời không! (4)

Người xuyên không có thực sự tồn tại không?

Lưu Phong tất nhiên cũng không chắc chắn.

Trước đây hắn ta không tin.

Nhưng...

Bây giờ Lâm Huyền nói đúng.

Vì hạt thời không đến từ thời không khác có thể đi qua khe hở thời không để đến thời không của họ, vậy tại sao con người lại không thể?

"Tôi thấy rằng..."

Lưu Phong liếm môi, nói:

"Nếu nhất định phải giả thiết, tôi nghĩ rằng trước tiên phải xuất hiện khe hở thời không, sau đó mới có thể thực hiện được việc xuyên không, xuất hiện khả năng có người xuyên không, người du hành thời gian."

"Nhưng nếu anh cứ băn khoăn về điều này thì sẽ không bao giờ hết, câu hỏi tiếp theo chính là——Khe hở thời không lại xuất hiện như thế nào? Là do con người tạo ra? Hay là hiện tượng tự nhiên? Rốt cuộc khe hở thời không sẽ không tự nhiên mà sinh ra. Nhất định phải có một cơ hội mới đúng."

"Được rồi Lâm Huyền, chúng ta đừng nói về điều này nữa, tôi

vẫn chưa nói với cậu xong về chuyện hạt thời không."

Lưu Phong bước qua một bên bàn, lấy ra một quả trứng trà, đặt ở phía bên kia ống đựng bút, tức là vị trí tượng trưng cho mặt trời hiện tại:

"Chúng ta giả sử quả trứng trà này chính là hạt thời không, quỹ đạo chuyển động của nó như thế này."

Lưu Phong cầm quả trứng trà bằng tay trái, để nó đi thẳng qua bên cạnh mặt trời, sau đó không có bất kỳ đường cong nào, bay thẳng về phía Trái Đất.

Cuối cùng.

Quả trứng trà chạm vào quả địa cầu, tượng trưng cho hạt thời không đã đến tầng khí quyển của Trái Đất.

"Chính là như vậy."

Lưu Phong giải thích:

"Hạt thời không này xuất hiện sớm nhất từ đâu, khe hở thời không ở đâu, chắc chắn là không thể tìm được, tóm lại bây giờ nó đang nhanh chóng đi qua mặt trời, sau đó bay thẳng về phía Trái Đất."

"Theo dự đoán ban đầu của tôi, nó sẽ mất khoảng hai tháng để đến tầng khí quyển của Trái Đất nhưng tôi không thể phân tích được quỹ đạo cụ thể, bởi vì hạt thời không này thực sự rất kỳ lạ, quỹ... quỹ đạo chuyển động của nó rất bất thường, liên tục thay đổi không theo quy luật nhưng phương hướng chung là không thay đổi, thực sự là hướng về Trái Đất."

"Hơn nữa, hạt thời không này quả nhiên là thứ ngoài không gian! Cậu biết nó kỳ diệu đến mức nào không? Tôi phân tích dữ liệu bước sóng của nó và biết được... hạt thời không này rất ổn

định! Ổn định đến mức biến thái! Nó không có khối lượng, không có thực thể, không chịu ảnh hưởng của bất kỳ lực tác động bên ngoài nào! Không phản ứng với bất kỳ vật chất nào!"

"Giống như... giống như hạt thời không này không cùng một lớp với vũ trụ của chúng ta vậy! Chúng ta chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường chúng cùng xuất hiện trong một hình ảnh nhưng lại hoàn toàn không cùng một lớp. Cậu có thể hiểu được cảm giác kỳ diệu này không? Giống như ma quỷ vậy... Cậu có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm vào; không thể tấn công, không thể can thiệp, có thể xuyên qua bất kỳ vật thể nào. Nói theo cách huyền ảo hơn thì chính là ở ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành."

"Tôi có thể hiểu."

Lâm Huyền gật đầu.

Đúng hơn là...

Chính vì có những đặc điểm như vậy nên nó mới có thể là hạt thời không, về mặt lý thuyết mới hợp lý hơn.

Ừm...

Hả?

"Không đúng."

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

"Không đúng, không đúng, không đúng... Có một chuyện không đúng."

Hắn quay đầu nhìn Lưu Phong, cảm thấy không khí trong khoang cấp nguồn dần trở nên lạnh lẽo:

"Anh đã nói rằng hạt thời không này không chịu bất kỳ lực tác động bên ngoài nào nhưng điều này rất không khoa học!"

"Trái Đất, mặt trời của chúng ta, thậm chí cả dải ngân hà, trong toàn bộ vũ trụ đều không đứng im mà chuyển động rất nhanh. Trái Đất dưới lực hấp dẫn của mặt trời, quay quanh mặt trời; mặt trời dưới lực hấp dẫn của hố đen trung tâm dải ngân hà, quay quanh trung tâm dải ngân hà; bản thân dải ngân hà tự quay, dải ngân hà lại hấp dẫn lẫn nhau với dải ngân hà Tiên Nữ, tiến lại gần nhau, dự kiến 40 tỷ năm sau sẽ va chạm..."

"Vì vậy, có thể nói vị trí của Trái Đất chúng ta trong vũ trụ đang không ngừng thay đổi và chuyển động. Trước đây tôi đã nói với anh là Trái Đất quay quanh mặt trời mỗi giây 30 km, quay quanh dải ngân hà với tốc độ mỗi giây 220 km."

"Nguồn gốc của một loạt các chuyển động này đều là sự hấp dẫn của [lực hấp dẫn]. Mà anh vừa nói hạt thời không đó hoàn toàn không chịu bất kỳ lực tác động bên ngoài nào. Nếu nó cũng tuân theo định luật lực học Newton... thì bây giờ không có bất kỳ lực nào có thể tác động lên nó, nó sẽ mãi mãi chuyển động thẳng đều trong vũ trụ, vẽ thành đường thẳng, lẽ ra phải ngày càng xa Trái Đất, thậm chí chỉ trong chớp mắt đã bị văng ra xa mới đúng!"

"Nếu nó có thể bị lực hấp dẫn hấp dẫn thì nó bay về phía Trái Đất không có vấn đề gì, giống như sao băng sao chổi thì hợp tình hợp lý. Nhưng... nếu nó không chịu bất kỳ lực hấp dẫn nào thì làm sao nó có thể đuổi theo Trái Đất, bám sát phía sau, đuổi theo thẳng tắp phía sau, có thể cùng Trái Đất quay mà thay đổi hướng, mãi mãi không bị lạc?"...

Chương 671: Hướng về bầu trời (1)

...

Phát hiện này khiến Lâm Huyền rùng mình.

Đây không phải là một hiện tượng vũ trụ tự nhiên!

Hạt thời không giống như tìm đến Trái Đất một cách có mục đích có mục tiêu vậy!

"Đúng vậy."

Lưu Phong cúi đầu, dùng tay nhẹ nhàng xoay quả địa cầu:

"Đây chính là lý do tại sao tôi cố ý bảo cậu đến đây một chuyến, đây cũng là một điều mà tôi không hiểu. Theo định luật vật lý vũ trụ bình thường, nó không chịu sự hấp dẫn và can thiệp của lực bên ngoài nên chắc chắn không thể bám riết theo Trái Đất trong không gian vũ trụ."

"Hoặc là bản thân nó có thể kiểm soát hướng đi của mình nhưng khả năng này không lớn, bởi vì hạt thời không không có cấu trúc phức tạp như vậy, mọi thứ đều rất trong suốt, rất rõ ràng."

"Vì vậy, loại trừ khả năng hạt thời không tự điều chỉnh hướng đi thì sự thật và câu trả lời chỉ có một-"

Lưu Phong ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm trọng, nhìn Lâm Huyền:

"[Trên Trái Đất... có một thứ gì đó có thể hấp dẫn hạt thời không!]"

"Hoặc có thể nói..."

"[Là hạt thời không đang tìm nó!]"

Lâm Huyền gật đầu.

Kết luận này không khó để suy luận, vừa rồi hắn cũng đã nghĩ đến điều này.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được tại sao hạt thời không không chịu lực bên ngoài, không tương tác với bất kỳ vật chất năng lượng nào, lại liên tục điều chỉnh hướng đi để đuổi theo Trái Đất.

[Hay là trên Trái Đất có thứ gì đó đang hấp dẫn nó, hoặc nói cách khác, cả hai hấp dẫn lẫn nhau, giống như lực hấp dẫn vạn vật, đây là lực hấp dẫn vạn vật chỉ dành riêng cho hai vật thể đó!]

"Có khả năng nào trên Trái Đất tồn tại một hạt thời không khác? Chúng đang hấp dẫn lẫn nhau chăng?"

Lâm Huyền hỏi.

Lưu Phong lắc đầu:

"Không thể, nếu có thì tôi có thể dò ra. Nhưng vạn vật không có gì là tuyệt đối, bây giờ chưa thấy gì, chưa tìm thấy thì chúng ta không thể kết luận một cách vô trách nhiệm được?"

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm rồi đứng dậy.

Đi đến trước mô hình quả địa cầu:

"Chúng ta hãy sắp xếp lại đầu mối đi. Nói cách khác, khoảng hai tháng nữa, hạt thời không này sẽ đến Trái Đất, chúng ta chỉ cần bắt được nó thì mới có thể tiến hành nghiên cứu sâu hơn, bao gồm hiệu chỉnh đồng hồ thời không về 0, dò tìm độ cong không thời gian, nghiên cứu hằng số vũ trụ, v. v..."

"Về mặt thời gian có thể cụ thể hơn chút được không? Còn vị trí hạt thời không đến Trái Đất, có thể xác định không? Là quỹ đạo Mặt Trăng cách Trái Đất 380. 000 km? Là độ cao của trạm vũ trụ vệ tinh cách vài nghìn km? Hay là đường Karman cách mặt đất 100 km? Hay là thứ này cuối cùng có thể hạ cánh xuống bề mặt Trái Đất, chúng ta chỉ cần dùng sào dài và lưới vớt cá là có thể vớt được nó ư?"

Lưu Phong lắc đầu, giơ một ngón tay lên:

"Trước tiên, thời gian, vị trí, độ cao cụ thể đến Trái Đất, bây giờ đều không thể xác định, tôi chỉ có thể xác định chắc chắn rằng hạt thời không chắc chắn đang hướng về Trái Đất. Theo phân tích của tôi về quỹ đạo của nó, tôi thấy khả năng hạ cánh xuống bề mặt Trái Đất không lớn, có lẽ sẽ lướt qua tầng khí quyển... Tất nhiên, tôi nói là nếu nó không thay đổi hướng đi quá nhiều, còn cụ thể thì tôi cũng không nói chắc được."

"Nhưng bây giờ không chắc chắn, không có nghĩa là sau này không chắc chắn. Đợi đến khi thời gian hạt thời không đến Trái Đất còn khoảng một tuần, 10 ngày nữa, tôi có thể định vị chính xác độ cao và vị trí nó lướt qua Trái Đất. Vì vậy tôi đề xuất, hiện tại khi chúng ta xem xét kế hoạch bắt giữ, chúng ta nên khóa mục tiêu là khu vực không gian gần Trái Đất từ 10 km đến 500 km."

Sau đó, Lưu Phong giơ ngón tay thứ hai:

"Thứ hai, vì hạt thời không này không có khối lượng, không có thực thể nên các biện pháp thông thường chắc chắn không thể bắt được nó, trừ khi sử dụng một loại [từ trường] đặc biệt để trói buộc nó, điều này không khó đối với tôi, vì tôi có thể tìm thấy nó, tôi có thể trói buộc và bắt giữ nó!"

"Cho tôi một tháng, tôi chắc chắn có thể chế tạo ra [Thiết bị bắt giữ hạt thời không], chỉ cần nhốt hạt thời không vào thiết bị bắt giữ, nó sẽ ngay lập tức bị trói buộc, không thể cử động, không

thể di chuyển, cùng tồn tại với thiết bị bắt giữ... Mang thiết bị bắt giữ đến đâu thì có thể mang hạt thời không đến đó."

"Đến lúc đó, chúng ta có thể nghiên cứu kỹ hạt thời không ở cự ly gần và sử dụng nó để nghiên cứu. Ví dụ như lấy hạt thời không đến từ không thời gian khác này làm điểm tọa độ hệ quy chiếu để hiệu chỉnh đồng hồ thời không; cũng như nghiên cứu độ cong không thời gian, hằng số vũ trụ sau này, như vậy là thuận buồm xuôi gió rồi."

"Vì vậy! Bây giờ, việc cốt lõi và ưu tiên hàng đầu cần xem xét chính là-"

"Làm thế nào để trong tầng khí quyển, thậm chí trong không gian gần Trái Đất, cầm thiết bị bắt giữ hạt thời không, tiếp cận và bắt giữ hạt thời không quý giá này."

Chương 672: Hướng về bầu trời (2)

...

Lâm Huyền và Lưu Phong nhìn nhau.

Câu trả lời.

Đã không cần phải nói ra.

[Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền.]

Người phụ nữ Hoàng Tước này quả nhiên không bắn trượt phát nào, cô ta đã biết trước mọi chuyện! Cô ta đã biết trước sự tồn tại của hạt thời không, biết hạt thời không sẽ đi qua tầng khí quyển Trái Đất, cũng biết rõ chỉ có tên lửa, tàu vũ trụ mới có thể bắt giữ hạt thời không!

Hiện tại, độ cao bay lớn nhất của máy bay dân dụng là 15. 000 mét.

Độ cao bay cao nhất của máy bay chiến đấu có người lái là khoảng 25. 000 mét.

Máy bay do thám không người lái và máy bay được thiết kế chuyên dụng để bay ở độ cao lớn, kỷ lục thế giới về độ cao bay cao nhất cũng chỉ là hơn 30. 000 mét mà thôi.

Hơn 30. 000 mét...

Chỉ là độ cao của tầng bình lưu, còn cách đường Karman* 100 km, cách không gian vũ trụ cao hơn nữa rất xa.

*Hiểu nôm na là đường ranh giới giữa vũ trụ và bầu trời

Vì vậy.

Giống như mảnh giấy mà Hoàng Tước để lại cho hai người trong phòng thí nghiệm lúc trước.

Chỉ có tên lửa, tàu vũ trụ, vệ tinh, thậm chí là... máy bay không gian mà Long Quốc vừa phóng thành công mới có thể thực hiện nhiệm vụ bắt giữ hạt thời không lần này.

"Lâm Huyền."

Lưu Phong vỗ bàn, sốt ruột:

"Chúng ta đến Cửu Tuyền ở Cam Túc đi!"

Ầm ầm ầm———

Động cơ phản lực của máy bay phun ra luồng khí nóng rực, đẩy chiếc máy bay chở khách nặng nề cất cánh, bay lên mây.

Cam Túc.

Nằm ở Tây Bắc Long Quốc, nhiều người ấn tượng với cao nguyên hoàng thổ.

Vì nằm ở ranh giới của khu vực gió mùa phía Đông, khu vực khô hạn và bán khô hạn phía Tây Bắc và khu vực cao nguyên lạnh giá Thanh Tạng nên đặc điểm khí hậu rất phức tạp, cũng được gọi là khu vực có loại hình khí hậu phức tạp nhất đất nước.

Thành phố Cửu Tuyền nằm ở phía Tây Bắc Cam Túc; còn Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền nổi tiếng thì nằm ở khu vực Đông Bắc thành phố Cửu Tuyền. Nơi đây địa hình bằng phẳng, quanh năm khô hạn ít mưa, dân cư thưa thớt, là địa điểm lý tưởng để xây dựng nơi phóng tàu vũ trụ.

Khi máy bay hạ cánh, Lâm Huyền nhìn qua cửa sổ, thấy cảnh tượng địa hình hoàn toàn khác với vùng đất phía Nam——

Vàng.

Nói một cách đơn giản, chỉ có một chữ này.

Màu vàng đập vào mắt chính là ấn tượng trực quan nhất mà cao nguyên hoàng thổ mang lại cho mọi người.

Sau khi xuống máy bay.

Hai người lên chiếc xe đã hẹn trước, đi đến Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền.

Lâm Huyền định liên lạc với Hoàng Tước trước.

Nhưng rất tiếc...

Hai người chỉ gặp nhau vài lần nên không để lại cách thức liên lạc, cũng không biết nếu bị lính canh chặn lại trên đường đến Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền thì phải xử lý thế nào.

Không còn cách nào khác, hắn đành đi từng bước một.

Rời khỏi thành phố Cửu Tuyền, đến khu vực có Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền... nhìn khắp nơi, lại là màu vàng quen thuộc.

Mặt đất màu vàng,

Xa xa màu vàng,

Chỉ có bầu trời là màu xanh lam trong vắt không một gợn mây, còn các hướng Đông Nam Tây Bắc đều là cảm giác mênh mông cát vàng.

Trên thực tế, những vùng đất bề mặt trông giống như cát vàng

này vẫn có trồng một loại cỏ giữ nước và cố định cát, chỉ là màu của loại cỏ này cũng là màu vàng và thưa thớt, Lâm Huyền cũng không biết đó là loại cỏ gì.

Từ xa, đã nhìn thấy tấm biển chữ Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền của Long Quốc.

Nhìn xa hơn nữa là tháp phóng cao ngất và một khu vực rộng lớn được bao quanh bởi tường rào.

Cứ như vậy, họ đến trước cổng của trung tâm phóng mà không gặp trở ngại nào... Bụi cát bốc lên trên đường đi vẫn rất rõ ràng, vì ngoài xe của họ ra, xung quanh không có phương tiện nào khác.

Ngay khi Lâm Huyền đứng trước cổng, nghi ngờ tại sao suốt đường đi lại thuận lợi như vậy thì——

Xoạch xoạch xoạch!

Cổng của Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền ầm ầm mở ra, một người phụ nữ cao ráo đầy đặn mặc áo bông dày, đeo kính râm to che nửa khuôn mặt bước ra từ bên trong.

Cô ta mỉm cười.

Tháo kính râm xuống.

Đôi mắt xanh lam tỏa ra ánh sáng trong vắt như bầu trời, nhìn Lâm Huyền và Lưu Phong đang đứng trước cổng:

"Chậm quá!"...

Trong sân phóng, Hoàng Tước chỉ vào tháp phóng phía trước:

"Một thời gian trước vào cuối năm ngoái, máy bay không gian đầu tiên của Long Quốc bay thử thành công, chính là xuất phát từ đây. Máy bay không gian khác với máy bay bình thường, nó không cất cánh bằng cách chạy đà trên đường băng, mà là được tên lửa

phóng lên quỹ đạo đã định trước, sau đó mới có thể khởi động thiết bị đẩy của chính nó, thực hiện nhiệm vụ bay trong không gian gần Trái Đất."

"Tên lửa Thần Châu lúc đó đã sử dụng chính tháp phóng này, đến lúc chúng ta sử dụng máy bay không gian, cũng sẽ giống như quy trình cấu hình khi bay thử, phóng ở đây, sau đó hạ cánh tại sân bay A Lạp Thiện... Khi hạ cánh, máy bay không gian cũng không khác gì máy bay bình thường, chỉ khi phóng mới cần tên lửa đẩy, nếu không thì không thể bay lên quỹ đạo cao như vậy."

Chương 673: Hướng về bầu trời (3)

Hoàng Tước nghiêm túc giải thích cho hai người nhưng thực ra hai người cũng không ngốc, trước khi đến đã nghiên cứu rồi.

Họ đã đoán trước được.

Hoàng Tước có năng lực lớn như vậy, có thể giải quyết được Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền thì chắc chắn có thể giải quyết được vũ khí hạng nặng của quốc gia như máy bay không gian.

Quả nhiên như vậy, giống như dự đoán của hai người.

Máy bay không gian khác với máy bay bình thường, nhiên liệu động lực mà nó sử dụng thực ra cũng tự mang theo chất oxy hóa giống như tên lửa, dù là trong khí quyển loãng hay trong vũ trụ chân không, nó đều có thể đốt cháy phun ra để có được động lực tiến về phía trước.

Còn máy bay bình thường, bao gồm cả máy bay chiến đấu, đều sử dụng động cơ thông thường.

Loại động cơ này rất phụ thuộc vào oxy trong khí quyển để hỗ trợ đốt cháy nhiên liệu, sau đó phun ra để có được động năng.

Đây cũng là lý do tại sao máy bay bình thường và máy bay chiến đấu đều không thể bay cao quá 30. 000 mét... Không khí ở độ cao 30. 000 mét đã rất loãng, chỉ bằng một phần trăm mật độ không khí ở mực nước biển, hàm lượng oxy ở mức này không đủ để hỗ trợ động cơ đốt cháy. Ngay cả khi sử dụng một loạt các công

nghệ nén khí công nghệ cao thì động cơ hàng không tốt nhất cũng không hỗ trợ được việc bay ở độ cao ba bốn chục nghìn mét.

Nhưng máy bay không gian thì khác.

Nhiên liệu và cách đẩy của nó quyết định rằng nó không phụ thuộc vào oxy trong khí quyển, muốn đi đâu thì đi.

Vì Lưu Phong phân tích, phạm vi độ cao xuất hiện của hạt thời không... đại khái là trong phạm vi không gian 10 km - 500 km...

Vậy thì máy bay không gian đúng thật là được thiết kế riêng cho họ!

Sử dụng tên lửa chắc chắn không được, tên lửa quá nhanh, vèo một cái là bay qua rồi, làm sao có thời gian bắt được một hạt thời không có kích thước bằng quả táo hoặc quả bóng chày? Huống hồ tên lửa là vé một chiều... Thật sự đưa Lâm Huyền và Lưu Phong lên đó thì làm sao bọn họ trở về?

Hơn nữa, bây giờ Lưu Phong cũng không thể xác định được hạt thời không này có thể nhìn thấy được hay không, hoặc mắt thường có thể nhìn thấy được hay không.

Sử dụng vệ tinh hoặc trạm không gian để bắt thì càng không được.

Hai thứ này trông có vẻ tĩnh nhưng thực ra tốc độ quay quanh Trái Đất cũng rất nhanh... Trạm không gian chỉ cần 90 phút là có thể quay một vòng quanh Trái Đất.

Hơn nữa, vệ tinh và trạm không gian có giới hạn độ cao nghiêm ngặt, nếu độ cao của hạt thời không giảm xuống dưới 300 km thì chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Vì vậy, tổng hợp lại thì máy bay không gian có thể linh hoạt nắm bắt độ cao, tính cơ động mạnh, có thể điều khiển hướng và

bay di chuyển chính xác, trở thành lựa chọn hàng đầu tuyệt vời để thực hiện nhiệm vụ trong tầng khí quyển - không gian gần Trái Đất.

"Nhiệm vụ của chúng ta phải được bảo mật tuyệt đối."

Hoàng Tước nhìn Lâm Huyền bên trái, nhìn Lưu Phong bên phải:

"Hai người bọn cậu hẳn là hiểu rõ, tuyệt đối không thể để bất kỳ người ngoài nào mà chúng ta không tin tưởng biết chúng ta đang làm gì, đang bắt cái gì, hành động khi nào."

"Vì vậy... để đảm bảo không có bất kỳ sơ hở nào, chúng ta phải tự mình ngồi, thậm chí là tự mình điều khiển máy bay không gian."

"Sao có thể!" Lưu Phong ngạc nhiên hô lên:

"Nếu ngồi thì phải cần thời gian đào tạo rất lâu, có thể huấn luyện chúng ta ngồi máy bay không gian một cách an toàn trong hai tháng là rất tuyệt rồi... Nói trắng ra thì thứ này chẳng khác gì phi hành gia! Điều khiển máy bay không gian thì đúng là chuyện viển vông!"

"Cậu hiểu lầm ý tôi rồi."

Hoàng Tước chớp chớp đôi mắt xanh lam sâu thẳm, nhìn Lưu Phong:

"Tôi đã sắp xếp xong phi công lái máy bay không gian rồi, là người đáng tin cậy. Hơn nữa, anh ta chỉ chịu trách nhiệm huấn luyện thể chất, hướng dẫn kỹ thuật cho chúng ta trong hai tháng tới và điều khiển máy bay không gian bay vào lúc đó... Nói cách khác, anh ta sẽ ở trong buồng lái suốt, không tham gia vào [Kế hoạch bắt hạt thời không] của chúng ta."

"Cái mà tôi gọi là điều khiển máy bay không gian chính là điều khiển cánh tay máy bên ngoài."

Hoàng Tước lấy điện thoại ra, cho họ xem hình ảnh máy bay không gian duỗi cánh tay máy ra:

"Chúng ta không phải là phi hành gia chuyên nghiệp, càng không nói đến việc ra khỏi khoang, vì vậy chỉ có thể điều khiển cánh tay máy bên ngoài trong khoang máy bay để bắt hạt thời không. Thực tế, chúng ta chỉ cần thực hiện nhiệm vụ này, còn chuyện lái máy bay thì đương nhiên không cần chúng ta phải lo, chúng ta cũng không có khả năng đâu."

"Vì vậy, xét về góc độ bảo mật, chúng ta không thể để bất kỳ ai ngoài chúng ta vận hành cánh tay máy này. Lưu Phong, tôi không biết Lâm Huyền đã nói với cậu như thế nào nhưng tuyệt đối không được tiết lộ chuyện [hạt thời không], chỉ chúng ta biết chúng ta đang làm gì, chúng ta đã bắt được gì."

Chương 674: Hướng về bầu trời (4)

Lâm Huyền gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của Hoàng Tước.

Nhìn lại hiện tại, hạt thời không này quan trọng hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng, nhiều hơn nhiều, nhiều hơn nhiều, nhiều hơn nhiều...

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, tay phải chỉ lên trời của Jask và câu "chúng ta gặp nhau trên trời" mà ông ta để lại cho mình có phải là chỉ hạt thời không quý giá khó kiếm này không?

Tóm lại...

Cơ hội hiếm có này.

Có lẽ chính là bước ngoặt của mọi bí ẩn và khó khăn hiện tại, nhất định hắn phải nắm bắt lấy!

Lưu Phong nhìn Hoàng Tước với vẻ mặt trách móc:

"Cô nói thế thì tôi đương nhiên không có ý kiến gì, tôi nghe theo Lâm Huyền hết. Chỉ là rõ ràng cô đã biết chuyện hạt thời không từ lâu! Lúc đó tại sao cô lại làm người nói chuyện ẩn ý trong phòng thí nghiệm mà không nói cho tôi biết? Cho dù cô không biết rõ thì ít nhất cũng có thể nói ra cụm từ hạt thời không chứ? Cho dù nói ra mà không giải thích cũng được... Nếu tôi nghe được cụm từ này thì chắc chắn sẽ tiết kiệm được không ít thời gian."

Ha ha.

Hoàng Tước lắc đầu cười:

"Trước đây không thể nói, bây giờ có thể nói rồi thì tất nhiên là [đàn hồi thời không] đã tăng lên."

"Đàn hồi thời không?" Lưu Phong nghe mà chẳng hiểu gì.

"Để Lâm Huyền từ từ kể cho cậu nghe sau." Hoàng Tước không định dạy cho Lưu Phong, cũng có thể là cô ta không thể dạy:

"Những thứ mà chính bọn cậu tự ngộ ra thì đương nhiên tôi có thể trao đổi với bọn cậu, nếu chính bọn cậu không ngộ ra được thì đừng hỏi tôi, tôi không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào của bọn cậu cả."

"Được rồi, nói tiếp chuyện chính. Ngoại trừ người làm huấn luyện viên, phi công lái máy bay không gian thì chỉ có ba chúng ta vẫn chưa đủ, vẫn quá ít. Hành động bắt hạt thời không này đầy rẫy những điều không chắc chắn. Hơn nữa, ngoài việc lái máy bay không cần chúng ta quản thì những việc khác, chẳng hạn như xem thiết bị, báo dữ liệu, vận hành cánh tay máy, bảo đảm hậu cần, thậm chí là đưa dụng cụ, v. v... thì chắc chắn là càng nhiều người càng tốt, tất nhiên, vẫn là câu nói đó, phải dựa trên điều kiện tiên quyết là đủ tin tưởng."...

Lâm Huyền và Lưu Phong nghe xong, nhìn nhau.

"Anh có người giới thiệu không Lưu Phong?" Lâm Huyền nhìn Lưu Phong.

Lưu Phong lắc đầu:

"Bây giờ tôi không còn người thân nào, Lý Thất Thất cũng đã đi rồi, trên thế giới này, người duy nhất tôi quen biết chính là cậu, chỉ có một mình cậu thôi."

"Vậy thì tôi cũng không có người nào thích hợp." Lâm Huyền

nhún vai:

"Tôi không thể kéo người của công ty tôi đến đây được chứ? Nói thật, không phải tôi không tin tưởng họ, chỉ là trong chuyện quan trọng như vậy, tôi vẫn không yên tâm về họ, cũng không muốn để họ biết."

Đột nhiên.

Lâm Huyền nghĩ đến một bóng hình tròn vo.

"Cao... Dương..."

Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước:

"Tôi khuyên cô, vì cô hiểu biết mọi thứ, biết mọi chuyện, vậy thì cô hãy xem ai đáng tin cậy rồi kéo vài người đến đây đi, nếu có thể giúp chúng tôi đến mức này, tôi vẫn rất tin tưởng cô. Nếu cô nhất quyết bắt tôi tự tìm... thì tôi chỉ có thể gọi Cao Dương đến nhưng người này rất không đáng tin cậy, mặc dù không phải người xấu cũng không có ý đồ xấu nhưng đầu óc thực sự có chút... không được nhạy bén lắm."

"Cao Dương à."

Hoàng Tước nghe thấy cái tên này, không hiểu sao lại cười, dường như rất quen thuộc:

"Cao Dương thì đương nhiên được."

"Cô quen Cao Dương sao?" Lâm Huyền hơi bất ngờ.

Hai người này... chẳng liên quan gì đến nhau cả! Hoàn toàn không phải cùng một phong cách, thậm chí không phải người cùng một thế giới.

"Tôi không quen." Hoàng Tước nhẹ giọng nói:

"Nhưng... tôi có thể nói thẳng với cậu, Cao Dương không có vấn đề gì, có thể tin tưởng."

"Được rồi."

Hoàng Tước lựa chọn nghiêm ngặt.

Vì Hoàng Tước đã nói Cao Dương không có vấn đề gì thì chắc chắn Cao Dương không có vấn đề gì.

Cao Dương từ nhỏ đã là cao thủ chơi game, từ trò Soul Douluo (Đấu La Đại Lục) trên máy chơi game cầm tay, cho đến các trò chơi đối kháng như Street Fighter, StarCraft, DOTA, LOL... mặc dù Cao Dương không đạt đến trình độ của tuyển thủ chuyên nghiệp nhưng trong giới học sinh Hàng Thị năm đó thì cậu ta vẫn chưa có đối thủ.

Cao Dương có [kỹ năng điều khiển] rất tốt, tức là trình độ thao tác máy tính mà mọi người thường nói.

Lâm Huyền cho rằng, có thể giao nhiệm vụ vận hành cánh tay máy của máy bay không gian cho Cao Dương, cậu ta chắc chắn sẽ học rất nhanh, cộng thêm việc có một số năng khiếu nhất định, ít nhất khi tiếp xúc sẽ đáng tin cậy hơn mình nhiều.

Hoàng Tước đưa cho hai người một tờ giấy, trên đó viết một địa chỉ ở đế đô. Không có tên, chỉ là đi theo hướng XX lộ XX, trông rất bí ẩn:

"Theo tính toán của Lưu Phong thì chỉ còn khoảng hai tháng nữa là hạt thời không sẽ đến tầng khí quyển của Trái Đất."

Chương 675: Hướng về bầu trời (5)

"Chúng ta phải huấn luyện trong vòng hai tháng này, ít nhất phải huấn luyện đến mức có thể ngồi trên máy bay không gian... Đừng coi thường khâu này, vẫn có chút khác biệt so với việc ngồi máy bay, phải huấn luyện một chút; nếu có thời gian thì hãy làm quen nhiều hơn với thiết bị vận hành của khoang hành khách, khoang điều khiển của máy bay không gian, có chuẩn bị vẫn hơn không."

"Vì vậy, Lâm Huyền, cậu về giải quyết vấn đề của Cao Dương, ba ngày sau, chúng ta gặp nhau tại căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia này. Tôi đã mượn toàn bộ nơi này, ngoài chúng ta ra thì không có ai khác nên tuyệt đối an toàn, sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào đâu."

Lưu Phong giơ tay:

"Tôi còn phải chế tạo thiết bị bắt hạt thời không, ước tính sẽ đến muộn một thời gian, sau khi tôi chế tạo xong, tôi sẽ mang theo thiết bị bắt hạt thời không cùng đến căn cứ huấn luyện bí mật ở đế đô tìm hai người."

"Được."

Hoàng Tước gật đầu, nhìn hai người cười:

"Vậy thì, mỗi người lên đường thôi! Từ bây giờ trở đi..."

"Chúng ta là một đội!"...

Đông Hải, quán rượu nhỏ.

Cao Dương uống cạn một ly rượu, thở dài, lắc đầu:

"Haiz... không được Lâm Huyền à, tớ không được nghỉ phép."

Cậu ra chép miệng:

"Tớ đã nói với quản lý cửa hàng trong hai tháng nghỉ dài sắp tới, tớ không cần lương, cũng không cần đóng bảo hiểm xã hội, tớ tự đóng, thậm chí miễn chức cho tớ cũng được... Tớ chỉ muốn xin nghỉ phép hai tháng để đi làm một việc rất quan trọng với anh em của mình."

"Vậy thì đừng làm nữa."

Lâm Huyền dùng đũa gắp một hạt đậu phộng, nhai:

"Tớ đã nói với cậu từ lâu là đừng làm nữa, đến công ty Rhine đi, làm bất cứ chức vụ gì cũng được. Hoặc cậu muốn làm dự án gì? Có ước mơ gì? Tớ đầu tư cho cậu, đừng bán xe nữa."

"Ôi, không thể nói như vậy được Lâm Huyền."

Cao Dương tự rót đầy rượu cho mình:

"Cũng không phải nói là làm nghề nào thì yêu nghề đó, tớ luôn thấy công việc không có gì là cao thấp sang hèn cả, hơn nữa dường như tớ thực sự có năng khiếu bán hàng, giống như cậu nói... Tớ là thánh thể bán hàng bẩm sinh, trời sinh ra là để bán hàng!"

"Giá trị cá nhân của tớ chỉ có vậy, tầm nhìn cũng chỉ có vậy, hòa nhập vào cái vòng tròn này cũng khá vui vẻ. Cậu để tớ làm trưởng nhóm bộ phận, hoặc tự mình khởi nghiệp làm ông chủ, tớ tự biết mình không có bản lĩnh đó... Không phải là tớ không muốn liều hay không muốn rời khỏi vùng an toàn này."

"Là tớ rất hiểu vị trí của mình, tớ chỉ có chút năng lực này, ăn nói lưu loát một chút, nói suông thôi. Nhưng mà thôi, nói cho

cùng, trời đất rộng lớn! Anh em là trên hết!"

Cao Dương cầm ly rượu, cụng ly với Lâm Huyền:

"Từ chức! Từ chức mẹ nó đi! Ông đây không làm nữa!"

"Cùng lắm thì đợi sau khi đi Cửu Tuyền về với cậu, ông đây sẽ lại tìm một nơi khác bán xe! Dù sao thì bây giờ xe chạy bằng xăng cũng không còn được ưa chuộng nữa, đến lúc đó đổi sang làm nhân viên bán hàng ở cửa hàng 4S xe năng lượng mới đi!"

Lâm Huyền mỉm cười.

Có thể thấy, thực ra Cao Dương vẫn rất luyến tiếc công việc này. Dù sao thì làm nhiều năm như vậy, có thể thực sự có chút tình cảm, có chút giao tiếp xã hội, cũng có chút cảm giác thành tựu và giá trị tự nhận thức.

Thực sự bảo cậu ta từ chức vì mình, Lâm Huyền cũng có chút không đành lòng.

Hắn ngửa đầu, uống cạn rượu trong ly, đặt ly rượu lên mặt bàn:

"Đừng vội, đừng vội từ chức, ngày mai đợi tớ ở cửa hàng 4S của cậu."

Tối về đến nhà.

Hắn gọi điện cho Hoàng Tước. ...

Ngày hôm sau, cửa hàng 4S.

Lâm Huyền bước vào, đưa cho Cao Dương một tờ giấy A4 mỏng, phẳng lì, được gấp lại, thậm chí nhìn xuyên qua cũng thấy trên giấy không có mấy chữ, trông như một tờ giấy trắng:

"Cậu đưa cái này cho ông chủ của cậu đi."

"Cái gì thế này!" Cao Dương đầy nghi vấn.

"Đừng quan tâm, cậu đưa cho ông chủ là được, tìm thẳng ông chủ nhé, đừng tìm quản lý cửa hàng nữa."

30 giây sau, Cao Dương bước vào văn phòng tổng giám đốc.

38 giây, tổng giám đốc vừa lăn vừa bò xoa vai cho Cao Dương đầy cung kính! Tiễn Cao Dương ra ngoài:

"Không sao! Đi đi! Cứ đi đi! Bên này vẫn trả lương như thường! Giữ nguyên chức vụ! Không không không... Về sẽ thăng chức! Cho anh làm quản lý cửa hàng này luôn!"

"Anh nói xem... Ôi, Cao Dương! Cao ca của tôi! Chỉ vì chuyện vặt vãnh này thôi mà, anh nói xem có đáng để kinh động đến quốc gia không! Anh anh anh... Anh thật sự làm tôi sợ chết khiếp luôn!"

"Ra, ra ngoài thì đừng nói lung tung nhé! Về đây anh sẽ làm quản lý cửa hàng! Quản lý cửa hàng hiện tại tôi sẽ thăng chức cho anh ta, thăng anh lên tổng giám đốc công ty đi, cửa hàng này giao cho anh làm! Sau này cửa hàng này do anh quyết định!"

Cao Dương ngơ ngác, nhìn Lâm Huyền đang cười mà không nói gì, nhận lấy tờ giấy A4 trắng mà tổng giám đốc đích thân đưa tận tay.

Cậu ta mở ra...

Chương 676: Cha của ai, con gái của ai (1)

Phát hiện tờ giấy trắng này rất trống trải, chỉ có một con dấu đỏ ở góc dưới bên phải!

Cơ quan đứng đầu toàn Long Quốc!

Tên đơn vị trên con dấu đỏ rất ngắn, bắt đầu bằng chữ quốc... Chỉ có ba chữ.

Rất ngắn, rất ngắn.

Nhưng lại khiến Cao Dương mềm nhũn chân, suýt ngã xuống đất.

Trên cùng của tờ giấy này chỉ viết ba chữ đơn giản nhất——

[Cho hắn đi!]...

Ngày hôm sau.

Đế đô, căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia.

Trong đại sảnh.

Phi công kiêm huấn luyện viên của máy bay không gian là Ngụy Thành, Lâm Huyền, Cao Dương, xếp thành một hàng.

Hoàng Tước đứng trước mặt họ cách ba bốn mét, giống như lãnh đạo đang phát biểu.

"Không phải chứ!"

Cao Dương hét lớn:

"Chỉ có bốn chúng ta thôi sao!?"

Cậu ta chỉ vào mình, nhìn Lâm Huyền bên trái, nhìn Ngụy Thành mặc quân phục phi hành gia của quốc gia, lại nhìn Hoàng Tước xinh đẹp đối diện:

"Chỉ có bốn chúng ta lái tàu vũ trụ sao!?"

"Bọn cậu đã xem bộ phim hoạt hình thời thơ ấu đó chưa? Hai chú chuột lái máy bay xe tăng Shuke và Beta ấy?!"

Ngụy Thành lớn hơn họ mười tuổi mỉm cười nhẹ, sửa lại:

"Máy bay không gian không phải là tàu vũ trụ, nếu độ cao bay không cao thì thực ra không phức tạp như vậy."

Hoàng Tước nhìn Cao Dương, cũng sớm biết như vậy nên mỉm cười:

"Hơn nữa... Không phải bốn người, mà là năm người."

Cô ta quay đầu, nhìn về phía hành lang bên cạnh:

"Thay quần áo xong chưa? Ra đây nhanh đi! Đến đông đủ rồi chỉ chờ em thôi!"

"Tới đây——"

Tiếng chim oanh hót vang lên.

Cùng với âm thanh đó, xuất hiện ở góc tường là một chiếc đuôi ngựa cao màu nâu sẫm, bồng bềnh, đầy sức sống.

Cô gái mặc bộ đồ huấn luyện phi hành gia vừa vặn, nhảy ra từng bước một, nốt ruồi lệ ở khóe mắt rất khéo, đôi mắt quyến rũ cong thành hai vầng trăng khuyết đáng yêu.

"Học trưởng Lâm Huyền! Học trưởng Cao Dương!"

Xoẹt.

Cô đứng yên tại chỗ.

Hai lúm đồng tiền nhỏ ở khóe miệng thoắt ẩn thoắt hiện, trong tiếng cười khúc khích thấm vào lòng người, cô học theo hai người, đột nhiên cúi chào họ:

"Sở An Tình! Về đội!"

"Sở An Tình!?"

Lâm Huyền và Cao Dương mở to mắt nhìn thiếu nữ trước mặt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Lúc trước ở trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền, Hoàng Tước đã nói cô ấy sẽ tìm thêm một đồng đội đáng tin cậy nữa.

Lâm Huyền cũng không để tâm.

Cô ấy có năng lực lớn như vậy, chắc chắn sẽ tìm được không phải là chuyên gia hàng không vũ trụ thì cũng là chuyên gia kỹ thuật nào đó, Lâm Huyền cũng tin tưởng.

Nhưng ai mà ngờ được!

Hoàng Tước lại tìm được Sở An Tình, người mà mọi mặt đều bình thường, không có tài năng và sở trường gì?

Để một cô gái 19 tuổi vẫn là sinh viên trường đại học nghệ thuật đi máy bay không gian, ra ngoài không gian vũ trụ để bắt hạt thời không, đây không phải là chuyện đùa sao!

"He he-"

Sau khi chào theo hai người, Sở An Tình đứng thẳng người lại,

dáng vẻ cũng mềm mại hẳn đi.

Cô cười khúc khích, khoanh tay lắc lư nhìn Lâm Huyền:

"Học trưởng Lâm Huyền, lâu rồi không gặp!"

———

Vài tháng trước.

Ngày thứ ba sau khi "Cuộc thi hacker thế giới" kết thúc.

Sân bay New York, Mỹ, căn cứ máy bay công vụ quốc tế.

Đội tuyển an ninh Long Quốc đại thắng đang lên máy bay theo trật tự dưới sự bảo vệ của lực lượng tinh nhuệ quốc gia, trở về vinh quang.

"An Ninh, mang đủ đồ chưa?"

Lâm Huyền quay đầu lại thấy Sở An Tình chỉ mang theo một ít hành lý nhẹ, gần như không có gì.

Sở An Tình vỗ cánh như gà con:

"Em chỉ có từng này đồ thôi mà, dù sao em cũng trốn ra ngoài, không thể về nhà lấy vali được chứ? Chắc chắn sẽ bị cha mẹ em phát hiện mất... Hơn nữa em sợ không kịp thời gian, không tham gia được cuộc thi nên cũng không kịp thu dọn nhiều đồ đạc, đến sân bay mua vé bay sang Mỹ luôn."

Lâm Huyền cười bất lực:

"Lần sau đừng như vậy nữa, nguy hiểm lắm đấy. Nếu em xảy ra chuyện gì thì anh biết ăn nói thế nào với bác Sở đây... Hơn nữa, yên tâm đi, anh có thể xử lý tốt chuyện của mình, đến lúc anh thực sự cần em cổ vũ, anh sẽ chủ động nói với em."

"Được thôi được thôi!"

Sở An Tình cười khúc khích:

"Vậy anh đừng khách sáo nhé! Em rất rảnh! Lúc nào cũng rảnh!"

Phía sau.

Hai nhân viên bảo vệ chính thức của Long Quốc đi theo, mỗi người một bên nâng bức tranh nghệ thuật đã đóng gói cố định bằng giá đỡ hàng hóa, chuẩn bị mang đến khoang hàng của máy bay để cố định.

Đi ngang qua Lâm Huyền, hai người hỏi:

"Lâm tiên sinh, cậu xem, đóng gói bức tranh nghệ thuật này như vậy được không? Vì thời gian gấp nên cũng không kịp tìm cách đóng gói chuyên nghiệp hơn."

Lâm Huyền kiểm tra từ trên xuống dưới, gật đầu:

"Được, không có vấn đề gì. Khi cố định thì chú ý một chút, va chạm vào các góc cạnh của khung tranh cũng không sao, chú ý đến bề mặt tranh sơn dầu, tuyệt đối không được chạm vào sơn, cũng không được phủ thứ gì lên trên."

Chương 677: Cha của ai, con gái của ai (2)

"Được." "Rõ."

Hai người gật đầu, mang bức tranh "nỗi buồn của Einstein" này lên khoang hàng của máy bay chuyên dụng.

"Ừm..."

Sở An Tình xoa mặt bằng ngón trỏ, suy nghĩ:

"Học trưởng Lâm Huyền, anh nói xem... Bức tranh "Nỗi buồn của Einstein" mà chúng ta đã xem ở triển lãm lưu động các tác phẩm tranh sơn dầu thế giới Đông Hải trước đây, chắc chắn cũng giấu một bộ mật mã khác với bức tranh anh cầm trên tay nhỉ?"

"Nếu lấy được bộ mật mã đó, đối chiếu với bộ này thì có phải giải mã sẽ nhanh hơn không? Dù sao thì em thấy trong bộ phim "The Imitation Game"... tức là bộ phim kể về cuộc đời của nhà khoa học thiên tài Alan Turing có nói rằng, khi giải mã, nếu có thể trích xuất được những đoạn giống nhau hoặc tương tự trong các mật mã khác nhau thì sẽ rất có lợi cho việc xác định logic của mật mã, giúp ích rất nhiều cho tiến độ giải mã."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng là như vậy, tối qua anh cũng tra một số tài liệu về bức tranh này, trên mạng cũng có đủ loại tin đồn thật giả lẫn lộn... Có người nói bức tranh này thực sự có một số bản gốc nhưng cụ thể có bao nhiêu bản thì không ai nói rõ được."

"Hơn nữa, hiện tại chỉ có thể tra được chính xác vị trí lưu trữ

hoặc thông tin bán của hai bức - một bức là bức chúng ta đã xem tại triển lãm tranh sơn dầu trước đây; bức còn lại là bức do một đạo diễn nổi tiếng của Hollywood sưu tầm nhưng rất rõ ràng, bức tranh trong tay đạo diễn Hollywood đó đã bị nữ diễn viên Angelica mua lại, tặng cho Quý Lâm, tức là bức tranh chúng ta đang cầm trên tay."

"Chuyện "Nỗi buồn của Einstein" có tổng cộng 8 bản gốc là do Quý Lâm suy luận ra thông qua mật mã không có bằng chứng xác thực và ghi chép thực tế. Nhưng anh nghĩ Quý Lâm thông minh như vậy, hẳn là đã giải mã được một phần những mật mã này, thậm chí đã biết một phần logic... nên mới có thể khẳng định chắc chắn như vậy về tổng số bản gốc của bức tranh."...

Nghe đến tên Quý Lâm, trong lòng Sở An Tình không khỏi khựng lại.

Cô nhớ lại, trong phòng ngủ của biệt thự mà mình được tặng làm quà trưởng thành, trên tường treo hai bức tranh.

Một bức là do Quý Lâm tặng cho mình, bức mà hắn ta đã lấy trộm từ sổ tay của Lâm Huyền, là bức chân dung phác họa mình do chính học trưởng vẽ.

Bức còn lại là bản phác thảo chân dung do học trưởng Lâm Huyền vẽ, còn mình tô màu nước, là bức ảnh chụp chung của cô, Lâm Huyền và Quý Lâm, ấm áp và tràn đầy sức sống.

Chỉ là.

Giờ vật đổi sao dời, âm dương cách biệt.

Bấy lâu nay, Sở An Tình chưa bao giờ chủ động nhắc đến tên Quý Lâm trước mặt Lâm Huyền. Mặc dù trong lòng cô rất mâu thuẫn về sự tồn tại phức tạp về thân phận và tình cảm như Quý Lâm nhưng cô luôn cảm thấy... nếu học trưởng Lâm Huyền nghe

thấy cái tên này thì chắc chắn cũng sẽ có chút buồn chứ?

Cô thực sự không được coi là thông minh lắm.

Nhưng chuyện này thì vẫn có thể cảm nhận được.

Cha cô đã nói với cô rằng, Lâm Huyền đã thiết kế ra trận chó cùng rứt giận đó để dụ Chu Đoạn Vân vào tròng; còn Quý Lâm, rất có khả năng là cố ý phối hợp với kế hoạch của Lâm Huyền; bởi vì mọi chuyện diễn ra quá suôn sẻ, quá nhanh.

Đồng thời, cô cũng biết.

Hóa ra bữa tiệc sinh nhật vui vẻ và hạnh phúc hôm đó lại chính là pháp trường mà Quý Lâm thiết kế để giết Lâm Huyền.

Còn Lâm Huyền chọn cách tha bổng vô tội cho Quý Lâm vào khoảnh khắc đó... đồng thời cũng chôn Quý Lâm vào một chiếc quan tài nửa chôn nửa nổi.

Vì trong các bài báo đưa tin ra bên ngoài, Chu Đoạn Vân là vô tội. Sau khi Quý Tâm Thủy chết, trên toàn thế giới chỉ có một mình Quý Lâm biết bằng chứng phạm tội của ông ta, vì sự an toàn của bản thân, ông ta chắc chắn sẽ tìm cách trừ khử Quý Lâm, như vậy sẽ không còn ai có thể chứng minh ông ta có tội nữa.

Cha cô nói với cô:

"Quý Lâm thông minh như vậy, chắc chắn đã đoán được suy nghĩ của Lâm Huyền, biết Lâm Huyền sẽ tính toán thế nào... Con nghĩ xem, chuyện này sau khi xảy ra, ngay cả cha cũng có thể nghĩ ra được, huống chi là một người thông minh như Quý Lâm chứ? Có thể ngay từ lúc bước ra khỏi đồn công an, nhìn thấy thông báo không có chứng cứ phạm tội của Chu Đoạn Vân, hắn ta đã hiểu Lâm Huyền định dùng hắn ta làm mồi nhử để dụ Chu Đoạn Vân ra."

Sở An Tình nghe kế hoạch vừa huyền hồ vừa chặt chẽ này, nghe đến ngây người.

Cô thực sự không biết đầu óc của những người này cấu tạo như thế nào...

Loại kế hoạch liên hoàn như vậy, có thể khiến cô nghĩ cả đời cũng không ra, mà Lâm Huyền và Quý Lâm lại có thể đấu trí đấu sức một sáng một tối; hơn nữa... còn nhìn thấu đối phương đến vậy.

"Vậy thì vậy thì vậy..."

Lúc đó, Sở An Tình nhìn cha mình hỏi:

"Vậy thì Quý Lâm biết rõ mình là mồi nhử, biết mình sẽ bị Chu Đoạn Vân giết chết, tại sao còn chủ động mắc câu chứ!"

Sở Sơn Hà im lặng một lúc, khẽ thở dài:

Chương 678: Cha của ai, con gái của ai (3)

"Có thể Quý Lâm cũng không chắc chắn mình sẽ bị Chu Đoạn Vân giết chết, hắn ta biết rõ vòng tay và vòng chân của mình có chức năng định vị theo dõi. Có lẽ... theo suy nghĩ ban đầu của hắn ta, Lâm Huyền sẽ kịp thời xuất hiện, sau đó cứu hắn ta trước khi Chu Đoạn Vân giết chết hắn ta thì sao?"

"Hoặc là, Quý Lâm cũng không ngờ Chu Đoạn Vân lại là kẻ liều mạng như vậy, bất chấp tất cả để nổ súng giết chết hắn ta? Nhưng cha thấy khả năng này không cao... Câu nói kia vẫn đúng, Quý Lâm là người thông minh đến mức nào chứ, hắn ta có thể không nghĩ ra sao? Huống chi Chu Đoạn Vân lại là người cùng một tổ chức, cùng làm việc lâu như vậy rồi mà? Quý Lâm sẽ không không hiểu ông ta. Vì vậy..."

Sở Sơn Hà dừng lại một chút:

"Vì vậy cha nghĩ có lẽ Quý Lâm cũng hy vọng, hoặc là đang đánh cược, đánh cược Lâm Huyền đã sớm giám sát mọi thứ xung quanh sẽ đến cứu hắn ta."

"Tất nhiên, nói cho cùng thì đây cũng chỉ là cha đoán bừa, cụ thể thì bọn cha đều không rõ. Chu Đoạn Vân xuất hiện và nổ súng quá nhanh. Khi đó cảnh sát Lưu nói với cha ngay khi phát hiện ra dấu vết của Chu Đoạn Vân, máy bay không người lái và trực thăng đã bay qua ngay... nhưng mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không kịp đến nơi."

"Những cuộc đấu trí đấu sức giữa những người thông minh như vậy, không phải chúng ta có thể hiểu được, không ai biết cụ

thể họ nghĩ gì."

Ông ta cười ha ha, xoa đầu cô con gái cưng đang hơi bốc khói, xoa mái tóc mềm mại của cô:

"Những chuyện này, con đừng suy nghĩ nữa. Con là một cô gái nhỏ, chỉ cần sống vui vẻ, hạnh phúc vô lo vô nghĩ cả đời là được."

"[Cho dù trời có sập xuống, cũng có những người như bọn cha chống đỡ mà.]"

Sở An Tình gật đầu.

Cuối cùng từ bỏ việc đốt cháy não mình.

Quả thực như lời cha cô nói.

Cô không hiểu được.

Tại sao Quý Lâm biết rõ sẽ chết, vẫn nguyện ý lấy thân mình làm mồi giúp Lâm Huyền dụ Chu Đoạn Vân ra.

Hắn ta thực sự có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết như vậy sao?

Đây có được coi là hy sinh anh dũng không?

Cô không hiểu.

Sách giáo khoa đã nói, có một số người chết nặng hơn Thái Sơn, có một số người chết nhẹ hơn lông hồng; xét từ điểm này mà nói... cái chết của Quý Lâm có lẽ thực sự chỉ có thể coi là cái chết nhẹ hơn lông hồng.

Không vì nước vì dân,

Không có anh hùng đại nghĩa,

Không có khắc cốt ghi tâm,

Không có hiệp nghĩa trượng phu,

Cái chết này không được tính là cái chết có ý nghĩa gì chứ?

Nếu con người cuối cùng cũng sẽ chết... thì ai mà không muốn cái chết của mình có ý nghĩa hơn, có giá trị hơn chứ?

"Thôi, không nghĩ nữa."

Sở An Tình lắc đầu, để đầu óc nguội lại, không suy nghĩ nữa về những mưu đồ đen tối giữa Lâm Huyền và Quý Lâm.

Cô chỉ cảm thấy...

Sau này vẫn đừng nhắc đến Quý Lâm trước mặt học trưởng Lâm Huyền nữa.

Như vậy chỉ khiến học trưởng thêm buồn phiền. ...

Quay lại hiện tại.

Sở An Tình nhìn học trưởng đang đứng trước máy bay về nước, nhíu mày suy tư về mật mã trên bức tranh sơn dầu:

"Em nghĩ ra một ý hay rồi!"

Cô cười như quả pháo hoa:

"Bức tranh "Nỗi buồn của Einstein" mà chúng ta từng thấy ở phòng triển lãm Đông Hải, bình thường đều được trưng bày ở bảo tàng Anh. Dù sao bây giờ ra nước ngoài cũng dễ như vậy... Đợi khi nào có thời gian, chúng ta lại cùng nhau đến bảo tàng Anh một chuyến, như vậy không phải là được rồi sao!"

"Đến lúc đó, chúng ta cũng giống như ở trong phòng Quý Lâm vậy, em ở bên cạnh chiếu sáng cho anh, anh ở chính diện chụp lại

mật mã trên bức tranh, như vậy mang về đối chiếu nghiên cứu cùng nhau, chắc chắn có thể giải mã mật mã nhanh hơn!"

Lâm Huyền gật đầu cười nói:

"Cũng đúng. Vì sáu bức "Nỗi buồn của Einstein" còn lại đều không biết ở đâu nên chỉ có thể bắt đầu từ bức tranh trong bảo tàng Anh này thôi. Vậy thì tìm một thời gian rảnh tìm một cơ hội an toàn... Rồi ra nước ngoài một lần nữa, đến bảo tàng Anh xem thử."

"Vậy thì nhất định phải gọi em đi cùng nhé!"

Sở An Tình kiễng chân giơ tay lên:

"Em có thể làm hướng dẫn viên cho anh! Kỳ nghỉ hè năm cấp ba em đã đến bảo tàng Anh rồi! Mặc dù lúc đó chỉ mải chơi, không ngắm các tác phẩm nghệ thuật bên trong nhưng em vẫn rất quen thuộc với đường đi lối lại ở đó! Đến lúc anh thực sự muốn đi thì nhất định phải mang em theo, chúng ta cùng đi!"

"Không vấn đề."

Lâm Huyền thuận miệng đáp:

"Nhưng lần sau... nhất định phải được sự đồng ý của cha em, không thể lại lén lút chạy ra ngoài như vậy được."

"He he, yên tâm đi-" Sở An Tình ngượng ngùng gãi đầu:

"Lần sau em nhất định sẽ nói với ông ấy."

Quay đầu lại.

Khoang hàng hóa đã đóng lại, hành lý của mọi người đã được xếp lên máy bay xong, Lâm Huyền cũng cùng Sở An Tình lên máy bay vào khoang hành khách, ngồi ở những vị trí cạnh nhau.

Chương 679: Cha của ai, con gái của ai (4)

Thắt dây an toàn.

Không lâu sau, thân máy bay rung lên dưới động cơ phản lực, bay về hướng nhà.

"Nói mới nhớ..."

Lâm Huyền quay đầu nhìn Sở An Tình ngồi bên cạnh:

"Anh vẫn chưa kịp hỏi em, hôm đó ở hiện trường cuộc thi giải Hacker, người phụ nữ đỡ em và bảo vệ em đã nói gì với em vậy?"

"Cô ấy nói cô ấy tên là Hoàng Tước, một cái tên rất lạ."

Sở An Tình chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Anh quen cô ấy sao? Là người quen của anh à?"

"Ừm... Cũng có thể coi là vậy." Lâm Huyền nhất thời cũng không biết định nghĩa mối quan hệ giữa mình và Hoàng Tước như thế nào:

"Cô ấy đã từng giúp anh một số việc, mặc dù luôn bí ẩn và xuất hiện rồi biến mất một cách kỳ lạ nhưng hiện tại xem ra cũng không phải là người xấu. Ít nhất trong chuyện cuộc thi giải Hacker này, cô ấy đã cứu em, tránh cho một số chuyện nguy hiểm xảy ra. Phải công nhận một điều, chúng ta vẫn phải cảm ơn cô ấy về chuyện này."

Sở An Tình gật đầu:

"Chị Hoàng Tước trông có vẻ là một người rất tốt. Chị ấy rất dịu dàng, cũng bảo vệ em rất tốt! Với lại đôi mắt của chị ấy đẹp thật! Lúc đó khi quay lại nhìn đôi mắt xanh lam của chị ấy, em đã chìm đắm ngay lập tức! Giống như nhìn thấy dải ngân hà vậy! Mặc dù là ảo giác... nhưng màu xanh trong con ngươi của chị ấy giống như có thể chuyển động, có thể phát sáng vậy!"

"Ấn tượng sâu sắc nhất của em về chị ấy chính là đôi mắt đó. Nói thật, lúc nhìn thấy chị ấy, em còn tưởng là chị Triệu Anh Quân đến. Nhưng sau đó phát hiện ra, chị ấy và chị Triệu Anh Quân không giống nhau chút nào, giọng nói cũng khác, chỉ là khí chất và cảm giác mang lại cho người khác có phần giống nhau. Lúc đó chị ấy nói với em... nói với em..."

Lần này, cậu ta sẽ tặng em món quà gì đây?

Nhớ lại câu nói của Hoàng Tước, Sở An Tình nhất thời hơi đỏ mặt, không tiện nói ra:

"Chị ấy nói em rất dũng cảm."

Sở An Tình gật đầu, bỏ qua câu nói đó:

"Sau đó nói ngôi sao năm cánh anh vẽ trên bầu trời rất đẹp, nói tên chị ấy là Hoàng Tước, còn nói chúng ta sẽ sớm gặp lại, em nhớ là chị ấy chỉ nói những điều này."

"Lúc đó em thực sự hơi căng thẳng và sợ hãi, có một số lời có thể thực sự không nhớ hết nhưng mấy câu này em nhớ rất rõ ràng. À đúng rồi, hình như chị ấy còn nói tên hacker thiên tài Kevin Walker là một kẻ hèn nhát, để hắn ta đối mặt trực tiếp với anh... chỉ có vậy thôi."

Kẻ hèn nhát à...

Lâm Huyền ngẫm lại câu nói này.

Xem ra, Hoàng Tước cũng đã sớm biết thiếu niên đội mũ trùm đầu ở hiện trường cuộc thi không phải là Kevin Walker thật.

Từ việc Kevin không dám đích thân ra mặt, chỉ dám trốn ở một góc không ai biết để điều khiển mọi thứ... có lẽ kẻ hèn nhát chính là Hoàng Tước đang chế giễu Kevin Walker?

Nếu suy nghĩ sâu hơn một chút.

Hoàng Tước tự nhận là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, còn Kevin Walker rất có thể cũng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Nếu hai người thường xuyên giao tiếp, gặp gỡ, trao đổi... vậy có phải kẻ hèn nhát chính là biệt danh của Kevin Walker trong nội bộ Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

Còn có một điểm rất đáng chú ý.

Tại sao Hoàng Tước lại nói với Sở An Tình rằng họ sẽ gặp lại?

Sở An Tình chỉ là một cô bé bình thường.

Thân phận của Hoàng Tước thì nhiều lắm... thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nghi là người du hành thời gian, người bí ẩn biết mọi thứ nhưng không nói, là người lớn có thể giải quyết được Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền, v. v.

Dù nhìn từ góc độ nào thì cô ấy cũng không phải là người có thể liên quan đến Sở An Tình.

Cũng có thể chỉ là lời xã giao thôi.

Bây giờ Lâm Huyền có rất nhiều bí ẩn trong lòng nên tạm thời không để tâm đến chuyện này. ...

Mười tiếng sau.

Máy bay chuyên dụng hạ cánh xuống sân bay đế đô, sau đó lại cất cánh, đến sân bay Phổ Đông Đông Hải, lại hạ cánh.

Trải qua một chặng đường dài, Lâm Huyền và Sở An Tình xuống máy bay tại sân bay Phổ Đông, vươn vai một cái...

Bên ngoài vẫn là ban ngày.

Nắng chói chang.

"Đúng là giống như cách đây cả một đời vậy..." Sở An Tình cảm khái nói:

"Lúc cất cánh là ban ngày, bây giờ vẫn là ban ngày! Hehe, chúng ta có được coi là [xuyên không], [quay ngược thời gian] không?"

"Học trưởng Lâm Huyền, ngày hôm nay của chúng ta và ngày chúng ta khởi hành từ Mỹ có phải là cùng một ngày không?"

Câu hỏi này thực sự làm khó Lâm Huyền.

Hắn sắp xếp lại múi giờ trong đầu, không chắc chắn lắm, nói:

"Câu hỏi của em làm anh bối rối thật đấy, anh cũng không chắc lắm. Theo lý thuyết, thời gian của Long Quốc phải sớm hơn 12 tiếng so với thời gian của Mỹ, tức là Long Quốc sẽ bước vào ngày hôm sau, đến ngày mai trước Mỹ."

Chương 680: Cha của ai, con gái của ai (5)

"Tính theo cách này thì em không phải quay ngược thời gian trở về quá khứ... mà giống như xuyên thời gian đến tương lai hơn. Khi em khởi hành từ Mỹ là sáng ngày 19 theo giờ địa phương, bây giờ đến Long Quốc xuống máy bay đã trở thành trưa ngày 20."

"Vì vậy, nói một cách nghiêm túc, cuộc đời của em đã mất đi một ngày... Dù sao thì em cứ nghe như vậy đi, anh cũng không biết nói như vậy có chính xác không, đã chạm đến vùng kiến thức mù mờ của anh rồi."

Lâm Huyền bất lực cười cười:

"Lần này hộ chiếu của anh đều do cơ quan nhà nước làm cho anh, đây là lần đầu tiên anh ra nước ngoài nên trước đây chưa từng nghiên cứu kỹ vấn đề này."

Sở An Tình bật cười thành tiếng:

"Không ngờ luôn học trưởng, anh cũng có vùng kiến thức mù à, cũng có những chuyện anh không biết sao. Em vẫn luôn nghĩ rằng anh là người biết trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì là không biết."

"Em nói quá rồi."

Lâm Huyền cũng bị chọc cười:

"Em xem lần này em làm anh bối rối chưa? Sau này em học càng nhiều thứ, hiểu càng nhiều thứ thì sẽ có một ngày kiến thức của em phong phú và toàn diện hơn anh, biết đâu đến lúc đó anh

còn phải nhờ em chỉ bảo."

"Chắc chắn sẽ không có ngày đó đâu-"

Sở An Tình vẫy tay:

"Đầu óc em chậm chạp như vậy, cả đời này cũng không đuổi kịp anh đâu!"

Nói xong.

Sở An Tình đột nhiên nảy ra một ý, mắt đảo một vòng, tinh quái nói:

"Nếu bay từ Mỹ đến Long Quốc là bay theo thời gian, bay về tương lai... vậy nếu bay từ Long Quốc đến Mỹ... chẳng phải tương đương với việc quay ngược thời gian sao!?"

"Nếu bây giờ chúng ta lập tức lên máy bay, tức là 9 giờ 20 phút ngày 20 tháng 9, khởi hành từ Long Quốc, sau đó bay đến Mỹ. Đợi chúng ta xuống máy bay ở Mỹ... thời gian vẫn là ngày 20 tháng 9! Vẫn là buổi trưa! Chẳng phải chúng ta được sống thêm một ngày sao? Kiếm được một ngày miễn phí sao!"

Lâm Huyền cười ha ha hai tiếng.

Sở An Tình đúng là một đứa nhóc lạc quan.

Ở bên cô ấy giống như bị lây nhiễm vậy, lúc nào cũng cười không ngừng.

Cơn bão ý tưởng của người khác có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy quá nhảy cóc, không biết nói gì... nhưng cơn bão ý tưởng của Sở An Tình lại khiến người ta cảm thấy đáng yêu đến vậy, đẹp đẽ đến vậy, như bị kéo vào cuốn truyện cổ tích của cô ấy.

"Chúc mừng em."

Lâm Huyền thuận theo lời Sở An Tình nói:

"[Em đã phát hiện ra lỗi BUG của thế giới này, đạt được sự bất tử rồi.]"

"Thật sao!?"

Sở An Tình cười khúc khích, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm nông:

"Vậy nếu máy bay không dừng lại ở Mỹ, tiếp tục bay về phía đông theo hướng Trái Đất quay! Bay mãi bay mãi... chẳng phải chúng ta sẽ không bao giờ đến ngày mai sao! Mãi mãi sống trong ngày hôm nay sao!"

"Đúng đúng đúng." Lâm Huyền phụ họa.

"Vậy vậy vậy!" Sở An Tình tiếp tục cơn bão ý tưởng:

"Vậy nếu máy bay bay nhanh hơn nữa! Nhanh hơn nữa! Chẳng phải chúng ta thực sự có thể xuyên thời gian, trở về ngày hôm qua, trở về quá khứ sao?!"

"Giỏi lắm giỏi lắm!" Lâm Huyền vỗ tay.

"Này học trưởng Lâm Huyền! Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!" Sở An Tình chu môi đấm Lâm Huyền một cái:

"Anh nói cho em biết đi! Em nói đúng không! Dù em thấy hình như có chỗ nào đó không đúng nhưng về mặt lý thuyết thì không phải là nghe ổn sao? Rốt cuộc sai ở đâu!"

Lâm Huyền cuối cùng cũng nhịn được cơn buồn cười, thẳng người dậy:

"Lý thuyết của em... có lẽ chỉ đúng trong một trường hợp."

"Trường hợp nào!" Sở An Tình mở to đôi mắt tò mò!

"Trường hợp đánh bại được Einstein" Lâm Huyền nói:

"Để ông ấy sửa lại thuyết tương đối hoặc vứt nó vào thùng rác không cháy được."

"Đáng ghét! Hóa ra anh toàn trêu em thôi à!" Sở An Tình lại tung một cú đấm có chủ đích nhưng bị Lâm Huyền né được:

"Em còn tưởng là thật chứ! Còn tưởng là phát hiện ra lỗi BUG của thế giới rồi chứ!"

Tít tít——

Tiếng còi xe làm gián đoạn màn thi triển kỹ năng của Sở An Tình.

Trước mắt, chiếc xe chuyên dụng Alphard của Lâm Huyền đã đến bãi đỗ máy bay, tài xế bấm còi hai lần rồi dừng xe, bắt đầu chuyển hành lý của Lâm Huyền.

"Anh đưa em về trường nhé, An Tình." Lâm Huyền nhìn Sở An Tình:

"Xin lỗi vì đã phá vỡ giấc mơ giải Nobel của em. Nhưng nếu em thực sự hứng thú với kiến thức này, học kỳ tới chọn môn tự chọn, em có thể chọn môn học phổ thông của thầy Trương Dương, thầy ấy giảng về kiến thức về tốc độ ánh sáng, thuyết tương đối và thời gian."

"Mặc dù nói rất nông cạn nhưng rất thú vị. Năm đó khi anh học ở trường đại học Đông Hải, anh đã chọn học môn tự chọn này của ông ấy. Thầy Trương Dương giảng thực sự rất thú vị, ông ấy kể về du hành thời gian, du hành vũ trụ, cách hiểu thuyết tương đối bằng cách rất dễ hiểu, thực sự rất tuyệt."

Chương 681: Cha của ai, con gái của ai (6)

"Được rồi."

Sở An Tình cười nói:

"Anh nói vậy làm em thực sự rất hứng thú. Du hành thời gian... Đúng là khiến người ta khao khát, nếu em thực sự có thể xuyên không, du hành thời gian thì tốt biết mấy."

Lâm Huyền đưa hành lý trong tay cho tài xế rồii quay đầu nhìn Sở An Tình:

"Em muốn xuyên về thời điểm quá khứ, hay là xuyên đến tương lai sau vài trăm năm?"

"Tất nhiên là về quá khứ rồi!" Sở An Tình mơ mộng nói:

"Xuyên đến tương lai thì chẳng có gì thú vị cả... Em còn chưa đến 20 tuổi, em có thể sống đến tương lai, cho dù không dùng khoang thuyền ngủ đông, em cũng có thể sống đến tương lai sau vài chục năm. Huống hồ bây giờ khoang thuyền ngủ đông sắp bước vào giai đoạn sử dụng thực tế rồi... Người người đều có thể đi khoang thuyền ngủ đông hàng trăm năm, đến tương lai sau vài trăm năm nữa."

"Trên mạng rất nhiều người nói, vì sự tồn tại của khoang thuyền ngủ đông nên từ tương lai này đã mất giá rồi! Ngày nay sử dụng khoang thuyền ngủ đông để 'xuyên không' đến tương lai đã không còn là chuyện gì khó khăn, mọi người đều có thể đến tương lai. Ngược lại là quá khứ... những thứ đã xảy ra, lịch sử đã xác

định, học trưởng không thấy nó hấp dẫn hơn sao? Chỉ có thời gian quá khứ là không ai có thể quay lại, mãi mãi không thể quay lại quá khứ, cho dù là công nghệ cao đến đâu, khoang thuyền ngủ đông lợi hại đến đâu thì cũng không thể quay lại quá khứ dù chỉ một giây trước."

"Vì vậy... nếu em thực sự có khả năng xuyên không hay du hành thời gian thì em chắc chắn sẽ nhắm mắt chọn quá khứ, chứ không phải tương lai!"...

Lâm Huyền chớp chớp mắt:

"Cách suy nghĩ này của em... thực sự rất mới lạ."

Hắn chân thành nói:

"Anh nghĩ rằng hầu hết mọi người đều thích xuyên đến tương lai hơn, không ngờ em lại không chút do dự chọn quá khứ. Có... lý do đặc biệt nào, hay là có chuyện gì đặc biệt muốn làm, muốn bù đắp điều gì hối tiếc không?"

Lâm Huyền có chút tò mò nhìn Sở An Tình:

"Nếu em thực sự có thể xuyên về quá khứ thì em muốn làm gì nhất?"

"He he..."

Sở An Tình tinh nghịch cười, hai lúm đồng tiền nhỏ ẩn hiện.

Cô đưa ngón trỏ ra, đưa lên trước môi làm động tác ra hiệu im lặng:

"Bí mật-"

"... Bí ẩn quá." Lâm Huyền không nhịn được cười.

Vừa rồi thực sự bị Sở An Tình kéo theo sự mong đợi.

Nhưng nghĩ kỹ lại.

Đây chỉ là ảo tưởng không thực tế của một "thiếu nữ vô tri" mà thôi.

Haizz...

Chỉ có thể nói rằng, sức hấp dẫn của quả khai tâm này thực sự quá mạnh.

Một lúc không giữ vững được tâm trí rơi hẳn vào bẫy trí tuệ của cô ấy, thậm chí còn ngoạ long phượng sồ, có qua có lại.

"Nhưng mà, học trưởng Lâm Huyền yên tâm nhé."

Sở An Tình cười híp mắt vỗ ngực đảm bảo:

"Nếu em thực sự có khả năng xuyên không này thì em chắc chắn sẽ nói với anh ngay! Em đảm bảo sẽ tìm được anh khi còn nhỏ, nói cho anh biết tất cả các số trúng thưởng của vé số! Để anh còn giàu hơn cả cha em!"

"Vậy thì cảm ơn em trước."

Lâm Huyền mở cửa xe điện Alphard cho Sở An Tình, để cô lên xe trước:

"Nhớ nhắc anh mua Bitcoin."

"Ôi không được đâu!" Sở An Tình nghiêm mặt xua tay:

"Vi phạm pháp luật đấy!"...

Xe riêng của Lâm Huyền đưa Sở An Tình đến trường Đại học Đông Hải.

Sở An Tình xuống xe, vẫy tay với Lâm Huyền:

"Tạm biệt học trưởng Lâm Huyền, anh lái xe chậm một chút nhé, chú ý an toàn!"

"Ừ, em nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Lâm Huyền cũng vẫy tay với Sở An Tình, kéo cửa sổ lênr ồi rời khỏi khuôn viên trường.

Sở An Tình tiễn xe Alphard khuất sau góc tòa nhà ký túc xá, nhớ lại những lời học trưởng Lâm Huyền vừa nói với mình:

"Môn tự chọn của thầy Trương Dương à... Học kỳ này đã chọn học kỳ trước rồi, vậy thì chỉ còn cách cuối học kỳ này tranh thủ đăng ký học thôi."

"Nhưng mà, có thể lén vào lớp nghe trộm mà! Dù sao thì lớp tự chọn đều là lớp học chung, một lớp có đến mấy trăm người, không phát hiện ra đâu-"

Cô duỗi người.

Cảm thấy mấy ngày qua mình thực sự đã làm một chuyện lớn mà trước đây không dám nghĩ tới.

Nhưng lại rất có cảm giác thành tựu.

Quả nhiên...

Sống trên đời thì vẫn nên làm những việc mình thích làm, muốn làm.

Cái gì nặng hơn Thái Sơn, nhẹ hơn lông hồng, không phải cuộc đời của mỗi người đều phải có giá trị, cũng không phải mỗi lần chết đều phải có giá trị.

Vui vẻ là được!

Không hổ thẹn với lòng là được!

Quay người, cô vừa đi vừa hát tiến về phía cửa ký túc xá.

"Ơ?"

Cô mở to mắt.

Trước cửa ký túc xá, có một người phụ nữ cao ráo đeo kính râm đang đứng.

Cô ấy mặc chiếc áo khoác gió đẹp, dáng người vừa mảnh mai vừa đầy đặn, khí chất phi phàm, đôi khuyên tai màu xanh lam đeo trên tai lấp lánh dưới ánh nắng như những vì sao, bao quanh khuôn mặt dịu dàng của cô ấy——

Chương 682: Cha của ai, con gái của ai (7)

"Chị Hoàng Tước?"

Sở An Tình chạy vụt tới, nhìn người phụ nữ anh dũng đang đứng trước cửa ký túc xá.

Vài ngày trước khi chia tay tại hiện trường cuộc thi giải Hacker, cô ấy đã nói với mình rằng sẽ sớm gặp lại.

Nhưng mà...

Nhanh quá rồi đấy!

Là có chuyện gì tìm mình sao?

Sở An Tình đến trước mặt Hoàng Tước:

"Chị Hoàng Tước, sao chị lại đến đây?"

Người phụ nữ thanh lịch cao hơn mình nửa cái đầu trước mặt mỉm cười, cô ấy tháo kính râm trên mặt xuống, đôi mắt sâu thẳm màu xanh lam lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Sở An Tình, vẻ đẹp như pha lê khiến Sở An Tình không thể rời mắt.

"An Tình, bây giờ em có thời gian không?"

Hoàng Tước hơi cúi đầu nhìn cô:

"Chị có một số chuyện... muốn nói chuyện tử tế với em."... ...

Tầng ba nhà ăn của trường, trong một gian phòng yên tĩnh của quán cà phê, Sở An Tình và Hoàng Tước ngồi đối diện nhau qua

bàn.

Hai cốc đồ uống trên bàn đã nguội lạnh từ lâu.

Nhưng cả hai người đều không ai uống một ngụm.

Sở An Tình há hốc mồm, lắng nghe những gì Hoàng Tước vừa nói với mình.

"Cái này... cái này đều là thật sao... Chị Hoàng Tước, em, em hơi không hiểu."

Nếu nói.

Vừa nãy ở bãi đỗ máy bay sân bay, những khái niệm về du hành thời gian mà học trưởng Lâm Huyền nói với mình còn có thể hiểu được trên khái niệm thông thường.

So sánh thì.

Những chuyện mà chị Hoàng Tước nói với mình bây giờ, quả thực là chuyện hoang đường! Hoàn toàn vượt quá nhận thức của cô! Giống như nghe tiểu thuyết huyền huyễn vậy!

"Em... em em..."

Sở An Tình nhất thời luống cuống tay chân, hai tay sờ khuôn mặt lạnh ngắt của mình:

"Em thực sự không hiểu và thực sự..."

"Không sao đâu, An Tình."

Bên kia bàn ăn, Hoàng Tước nhìn cô, bình tĩnh nói:

"Chị không bắt em phải trả lời ngay bây giờ, chị cũng biết yêu cầu này đối với em mà nói là rất miễn cưỡng, rất quá đáng. Vì vậy em không cần phải trả lời chị ngay bây giờ, em còn rất nhiều thời

gian để suy nghĩ, để đưa ra quyết định nhưng nhất định phải nhớ, những chuyện chị nói với em, đừng nói với bất kỳ ai khác."

Cô hạ giọng nhấn mạnh:

"Bất kỳ ai cũng không được! Bất kể là cha mẹ em hay Lâm Huyền, bất kỳ ai... đều không được nói ra. Chuyện này, em phải tự mình đưa ra quyết định."

"Hả?"

Sở An Tình sửng sốt, cảm thấy mình bị nhìn thấu:

"Lâm... Học trưởng Lâm Huyền cũng không được sao? Chuyện này em thực sự định bàn bạc với anh ấy... Anh ấy, anh ấy cũng không được nói sao?"

Hoàng Tước từ từ lắc đầu:

"Tin chị đi An Tình, không cho em nói với Lâm Huyền hoàn toàn là vì tốt cho Lâm Huyền."

"Vì lý do đàn hồi, những thông tin quan trọng mà chị nói với em, về cơ bản đều là sai, thậm chí hoàn toàn ngược lại. Nếu em nói những chuyện này với Lâm Huyền, nhất định sẽ gây nhiễu cho anh ấy. Đến lúc đó nếu anh ấy tin vào những thông tin sai lệch này... nhất định sẽ đi đường vòng, sẽ bỏ lỡ cơ hội duy nhất, hiếm có, quý giá và quan trọng này."

"Đợi đến khi độ đàn hồi tăng lên, chị sẽ sửa lại những sự thật này cho em. Nhưng hãy tin lời chị nói, mặc dù những thông tin và tình báo này là sai nhưng không ảnh hưởng đến việc những chuyện chị nói là thật. Giống như số pi vậy, cho dù chị nói với em rằng số pi là 5,14, con số này rõ ràng là sai nhưng không có nghĩa là bản thân số pi là sai."

"Xin lỗi vì chị chỉ có thể dùng cách giải thích phức tạp và vòng

vo như vậy để giải thích những chuyện này, chị cũng bất đắc dĩ, không còn cách nào khác. Thực ra đưa em theo cũng chỉ là để tăng thêm một sự bảo hiểm mà thôi, những chuyện xảy ra sau này, không nằm trong [kịch bản] mà chị biết ban đầu, đối với chị mà nói cũng là một cuộc phiêu lưu hoàn toàn mới, vì vậy chị phải thận trọng vả cân nhắc toàn diện hơn."...

Sở An Tình vô cùng kinh ngạc.

Vẫn không thể thoát ra khỏi những câu chuyện giống như tiểu thuyết huyền huyễn này.

Dù sao thì, điều này cũng không thực tế!

Im lặng.

Im lặng rất lâu.

Hai người đều không nói gì.

Sở An Tình nhíu chặt mày, trong lòng không thể bình tĩnh trong một thời gian dài.

"Em, em muốn hỏi một chút..."

Như đã quyết định, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc, nhìn Hoàng Tước:

"Cái [vật chất Alpha] mà chị nói... Ý là [vật chất Alpha] mà nhất định phải tìm thấy trong vũ trụ không gian, thực sự... Thực sự rất quan trọng sao?"

Hoàng Tước buông chân đang bắt chéo xuống.

Nhìn Sở An Tình nghiêm túc.

Gật đầu thật mạnh:

"Đúng vậy, rất quan trọng." Cô ấy nhẹ giọng nói:

"[Mọi sự sụp đổ thất bại, đều bắt đầu từ việc bỏ lỡ vật phẩm quan trọng nhất này... Đến khi nhận ra thì mọi chuyện đã muộn rồi.]"...

Hoàng Tước đứng dậy, để lại một tờ giấy:

"Trên này là số điện thoại của chị."

Cô ấy cầm chiếc áo khoác gấp ở bên cạnh:

"Bây giờ mới là tháng 9 năm 2023. còn chưa đến tháng 10. Em còn rất nhiều thời gian để cân nhắc và quyết định chuyện này, khi nào em quyết định xong thì gọi điện cho chị, chị sẽ nói cho em biết mọi sự thật mà chị có thể."

Chương 683: Cha của ai, con gái của ai (8)

Xoạch——

Chiếc áo gió đẹp đẽ mặc trên người Hoàng Tước, cô ấy lấy chiếc kính râm trong túi áo khoác ra rồi đeo lên mặt:

"Cuối cùng vẫn phải nói rõ một điều, An Tình, chuyện này dù em lựa chọn thế nào cũng là đúng. Bởi vì... câu trả lời đúng là gì, ngay cả chị bây giờ cũng không đoán được. Chị cũng chỉ cố gắng hết sức, nỗ lực hết sức làm những gì chị cho là đúng."

"Chỉ là, rất tiếc..."

Cô ấy cười cười:

"Thực ra chị biết nhiều chuyện về em hơn, cũng vì lý do đàn hồi nên bây giờ chị không thể nói cho em biết. Nếu không thì em sẽ dễ dàng đưa ra quyết định hơn."

"Tạm biệt, hẹn gặp lại."

Nói xong.

Hoàng Tước quay người, đi xa dần với tiếng giày cao gót lộp cộp...

Ánh mắt Sở An Tình thu lại từ bóng người ở góc cầu thang.

Nhìn tờ giấy nhỏ ghi một dãy số điện thoại trên mặt bàn.

Giơ tay ra...

Nắm chặt.

Bỏ vào túi mình. ...

"Trên đây là sự hiểu biết đơn giản về thuyết tương đối hẹp của Einstein."

Trong phòng học lớn chật ních người.

Sở An Tình ngồi ở góc hàng cuối cùng, căng thẳng ghi chép bài giảng trên bảng, chiếc máy ghi âm bên cạnh ghi lại đầy đủ nội dung mà thầy Trương Dương vừa giảng.

Cô đẩy đẩy chiếc kính trên sống mũi.

Mặc dù thị lực không có vấn đề gì lớn, chỉ hơi cận thị một chút, bình thường sinh hoạt, học tập, chơi game đều không có vấn đề gì. Nhưng ở hàng cuối cùng của phòng học lớn chứa tới hàng trăm người này... Sở An Tình vẫn lo không nhìn thấy bài giảng trên bảng, bỏ lỡ một số nội dung chi tiết, vì vậy cô đã đặc biệt đeo chiếc kính này.

"Bạn học, thị lực của bạn hoàn toàn không có vấn đề gì! 1. 0 là đủ dùng rồi, không cần đeo kính đâu."

Sau khi kiểm tra thị lực, nhân viên cửa hàng kính mắt trong trường đã nói như vậy:

"Đeo thêm... Thì thành ống nhòm mất."

"Đúng đúng đúng!"

Sở An Tình gật đầu như gà mổ thóc:

"Em muốn thành ống nhòm ấy!"

"Nhưng như vậy không tốt cho mắt đâu... Sẽ gây mỏi mắt, ngược lại sẽ làm tăng độ cận thị hơn đó."

"Không sao đâu- Em chỉ đeo khi lên lớp thôi."

Cuối cùng.

Dưới sự kiên trì của Sở An Tình, cô đã có được chiếc "ống nhòm" này, đồng thời mỗi lần đều trà trộn vào lớp học kiến thức phổ thông của thầy Trương Dương, ngồi ở hàng cuối cùng trong lớp, trông cô như một điệp viên đang lén học kiến thức.

Học kỳ trước cô thực sự không chọn môn kiến thức phổ thông này.

Vì vậy về lý thuyết thì cô không thể đến lớp.

Nhưng...

Lớp học có tới hàng trăm người như vậy, về cơ bản rất ít khi điểm danh, giáo viên cũng không quan tâm đến việc có thêm một người hay bớt một người, trà trộn vào vẫn rất dễ dàng.

Như lời học trưởng Lâm Huyền đã nói.

Giáo viên Trương Dương có phong cách giảng bài dí dỏm, dễ hiểu, rất được lòng mọi người, mỗi tiết học đều chật ních người. Thậm chí có tiết học không tìm được chỗ ngồi... Sở An Tình đã đứng ở cuối lớp nghe một tiết.

Tiết học đó, Sở An Tình nhớ rất rõ, thầy Trương Dương đã kể những câu chuyện khoa học thú vị như nghịch lý ông nội, thí nghiệm người du hành thời gian của Hawking để phủ nhận tính khả thi của du hành thời gian.

Nghịch lý ông nội là một vấn đề trong nghịch lý của du hành thời gian, hay hiểu đơn giản là vấn đề không thể hiểu hoặc không có cách giải.

Đồng thời, cũng kể về cuộc tranh luận thế kỷ nổi tiếng giữa

Einstein và Bohr——

Tranh luận Copenhagen.

Một cuộc tranh luận xoay quanh cơ học lượng tử, gần như tất cả các nhà khoa học thông minh nhất trong lịch sử loài người đều tham gia, mỗi người một ý, tranh luận khó phân thắng bại, cuối cùng vẫn không ai phục ai.

"Oa..."

Sở An Tình cảm thấy đầu óc mình đã chín muồi, có thể rắc thêm ớt bột rồi.

Đây là thứ mà con người có thể hiểu được sao?

Đây là kiến thức mà con người có thể học được sao?

Bohr, Planck, Einstein... những người này đều là thần tiên sao!

Tiết học đó đã khiến Sở An Tình thực sự nghi ngờ bản thân, có lẽ mình thực sự không bao giờ hiểu được những thứ phức tạp này.

Thực ra, cô chăm chỉ học môn này như vậy không phải vì học trưởng Lâm Huyền đã khơi dậy hứng thú cho cô, mà là vì Hoàng Tước.

Là chị Hoàng Tước đã nói với cô những điều khiến cô khó đưa ra quyết định, khó đưa ra lựa chọn.

Không chỉ đơn giản là lên vũ trụ lần trước...

Có quá nhiều điều cô không thể hiểu.

Vì vậy.

Cô muốn hiểu rõ!

Muốn hiểu rõ tất cả những điều này!

Chỉ là...

"Khó quá!"

Trong ký túc xá, đã là hai giờ sáng.

Sở An Tình kéo rèm giường, bật đèn bàn nhỏ, thức đêm khổ học trong "lều" của mình. Hy vọng có thể hiểu thêm một chút... những điều mà chị Hoàng Tước đã nói, rốt cuộc có phải là thật hay không.

Nhưng mà.

Cô thậm chí còn không hiểu được những điều cơ bản nhất.

"Hôm nay là tiết học cuối cùng của học kỳ này."

Hoàn hồn lại.

Trên bục giảng phía trước, thầy Trương Dương thu dọn giáo án của mình, nhìn quanh lớp học chật kín người rồi mỉm cười nói:

Chương 684: Cha của ai, con gái của ai (9)

"Mỗi khi đến thời điểm này của học kỳ, tôi đều cảm thấy rất vui, vì có rất nhiều sinh viên quan tâm đến những giả thuyết khó hiểu, khó phân biệt thật giả, không có bất kỳ lý thuyết và dữ liệu thực nghiệm nào hỗ trợ như vậy."

"Mọi sự phát triển của nghiên cứu khoa học đều bắt đầu từ giả thuyết, giả tưởng, một ý tưởng, một giấc mơ, thậm chí là một lần khoác lác. Sự quan tâm mãi mãi là động lực đầu tiên để con người hướng về biển sao kia."

"Tôi hy vọng trong những ngày sắp tới, mọi người vẫn có thể duy trì sự quan tâm và chú ý nhất định đến khoa học, đến những điều chưa biết, đến những ngành học ít được quan tâm. Trên thế giới này, luôn có những việc cần có người làm. Có thể là bạn, có thể là tôi, có thể là anh ấy."

"Nhưng chính vì không biết là ai nên có thể là bất kỳ ai. Tôi không thể phủ nhận rằng mỗi học sinh có mặt ở đây hôm nay, trong tương lai không thể trở thành những vĩ nhân sánh ngang với Einstein, sánh ngang với Newton. Lý do là gì? Lý do nằm ở chỗ ____"

"Vẫn là câu nói vừa rồi, trên thế giới này, luôn có những việc đáng để bạn làm, cần bạn làm, phải do bạn làm! Các bạn đừng lúc nào cũng cảm thấy mình tầm thường, bình thường, vô dụng. Các bạn có thể không tưởng tượng được rằng..."

"[Mỗi nguyên tử trong cơ thể bạn đều đến từ một ngôi sao đã nổ tung. Các nguyên tử ở tay trái của bạn và các nguyên tử ở tay

phải của bạn có thể đến từ các dải ngân hà khác nhau. Bạn được tạo thành từ vật chất cổ xưa như Trái Đất, trong đó một phần ba vật chất thậm chí có tuổi đời tương đương với vũ trụ.]"

"Chính những nguyên tử đến từ khắp các ngóc ngách của vũ trụ, thậm chí là từ biên giới của vũ trụ này đã tụ hợp lại với nhau và tạo nên bạn. Vì vậy... làm sao bạn có thể tầm thường? Học trò của tôi... mỗi người trong số các bạn đều là một kỳ tích của vũ trụ này."

Nói xong.

Thầy Trương Dương vặn chặt bình giữ nhiệt của mình, đối mặt với lớp học hàng trăm người, ông ấy cười sảng khoái:

"Vì vậy! Sự tò mò của các bạn đối với vũ trụ chính là bài trả lời tốt nhất của các bạn! Cũng giống như những năm trước, môn kiến thức phổ thông này của tôi không bao giờ sắp xếp thi cử, chỉ cần những sinh viên đã đăng ký, tất cả đều đạt điểm tối đa!"

"*!"

Trong tiếng reo hò như sấm của toàn trường, Sở An Tình thầm chửi một tiếng. Cuối cùng cũng biết tại sao môn học này lại có nhiều người tranh giành, cạnh tranh gay gắt như vậy, mỗi lần hệ thống chọn lớp vừa mới làm mới, danh sách đã hết ngay!

Hóa ra!

Hóa ra lý do thực sự là kỳ cuối cùng không thi!

Tất cả đều đạt điểm tối đa! Học điểm miễn phí!...

Cứ như vậy.

Học kỳ đầu năm thứ hai đã sắp kết thúc.

Trong quá trình ôn tập và thi cử bận rộn, cô cũng đã vắng mặt

trong "tiệc từ thiện khoa học" do cha cô tổ chức, lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội gặp được học trưởng Lâm Huyền.

"Các nguyên tử ở tay trái của bạn và các nguyên tử ở tay phải của bạn có thể đến từ các dải ngân hà khác nhau..."

Sở An Tình nhìn bàn tay trái của mình, rồi lại nhìn bàn tay phải.

Từ từ đưa hai bàn tay lại gần nhau.

Nắm chặt lại.

Nắm chặt lại.

"Thật lãng mạn..."

Sở An Tình nhắm mắt lại, cảm nhận cuộc gặp gỡ vượt qua dải ngân hà, sự lãng mạn vượt qua vũ trụ này.

Cô mở ngăn kéo bàn học trong ký túc xá.

Cô lấy ra tờ giấy nhỏ mà Hoàng Tước để lại...

Kể từ ngày chia tay ở quán cà phê hôm đó, cô vẫn chưa liên lạc với Hoàng Tước.

Mặc dù hàng ngày hàng đêm đều suy nghĩ về chuyện này.

Nhưng vẫn không có đủ can đảm để gọi điện thoại.

Nhưng bây giờ...

Cô đã hiểu ra rồi.

"Mình chính là ngôi sao."

Cô lặp lại lời thầy Trương Dương đã nói, ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt kiên định của mình trong gương:

"Mình chính là vũ trụ!"...

"Không thể nào!"

Trong tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, Sở Sơn Hà giận dữ gầm lên:

"Con đừng hòng nghĩ đến chuyện đó!!"

"Tại sao chứ!!!"

Sở An Tình hét lớn hơn cả giọng của cha mình:

"Con tưởng cha sẽ không chút do dự mà đồng ý chứ! Chẳng phải cha vẫn luôn ủng hộ sự nghiệp khoa học, rất kính trọng những anh hùng vũ trụ sao? Tại sao lại không cho con đi!!"

Sở An Tình không ngờ rằng.

Mình đã khó khăn lắm mới hạ quyết tâm nhưng cuối cùng lại bất ngờ bị cha mình ngăn cản!

Đây là tình huống mà cô hoàn toàn không ngờ tới!

Cô vốn tưởng rằng cha mình sẽ ủng hộ cô làm chuyện này hơn bất kỳ ai... Đi tham gia kế hoạch bí mật của quốc gia, lên vũ trụ, thực hiện nhiệm vụ bí mật, chẳng phải đây là một chuyện rất vinh quang sao!?

"Tại sao không cho con đi!"

Sở An Tình gào lên:

"Con đang làm một việc tốt mà! Chứ đâu phải con đi du lịch chơi bời đâu!"

"Con thà đi du lịch còn hơn!"

Sở Sơn Hà khoanh tay lại, cau mày nhìn tập tài liệu bìa đỏ đặt trên bàn trà.

Do Cục Hàng không vũ trụ Long Quốc ký.

Nhiều bộ phận đóng dấu.

Không thể làm giả.

Nhưng lại vô cùng phi lý!

Chương 685: Cha của ai, con gái của ai (10)

Phi lý cực kỳ!

Vậy mà lại để một cô bé 19 tuổi chưa qua đào tạo, không có bất kỳ tài năng nào lên vũ trụ, đúng là chuyện hoang đường!

"Tóm lại là con không được đi!"

Sở Sơn Hà phẩy tay, tỏ ý không cần bàn bạc chuyện này.

Lúc này.

Tô Tú Anh cũng tiến lên, xoa xoa khuôn mặt sắp khóc của Sở An Tình:

"Con nhóc này cũng thật là... Nghĩ lung tung gì thế. Lên vũ trụ thực hiện nhiệm vụ... Mẹ còn tưởng con nói đùa chứ! Chuyện này đến lượt con sao? Làm sao đến lượt con được?"

"Hơn nữa, cho dù có đến lượt con thì con có thể đi không? Con biết gì chứ? Có thể giúp được gì nào? Con đi chẳng phải chỉ làm phiền đất nước thôi sao? Tại sao cha con không cho con đi? Chẳng phải là lo lắng cho sự an toàn của con, lo lắng con sẽ gặp chuyện, gặp nguy hiểm sao... Sao con không hiểu thế?"

Sở Sơn Hà đang đi đi lại lại cũng quay người lại, nhìn Sở An Tình đang bướng bỉnh, chu môi, hai hàng nước mắt chảy dài: "Con có biết chuyện này nguy hiểm đến mức nào không? Mặc dù cha không biết con đã thuyết phục Cục Hàng không vũ trụ cấp cho con tập tài liệu vô lý này bằng cách nào nhưng cha không thể để con gái mình tham gia vào một kế hoạch nguy hiểm như vậy! Cha

không tin là nhiệm vụ vũ trụ lần này không có con thì không được! Cả Long Quốc không có ai sao?"

"Long Quốc thật sự không có ai thì cha lên! Mẹ con lên! Cho dù hai chúng ta cùng lên! Cũng không đến lượt con! Con tưởng đây là đi máy bay? Đi tàu thủy? Đó là vũ trụ đấy! Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì không có một chút khả năng sống sót nào đâu!"

Ông ta thở dài, trừng mắt nhìn Sở An Tình:

"Con tưởng rằng cha không biết chuyện con lén sang Mỹ, đến cuộc thi hacker để cổ vũ cho Lâm Huyền sao?"

Sở An Tình đang nức nở thì nghẹn lại, mở to mắt nhìn cha.

Chuyện này...

Chẳng lẽ?

"Con vừa về chưa được mấy ngày thì cha đã biết rồi!" Sở Sơn Hà chỉ tay vào Sở An Tình một cách dữ dội.

Tô Tú Anh xoa đầu Sở An Tình:

"Sau khi cha con biết chuyện thì đã lo lắng đến mức mấy ngày không ngủ được... nói là không trông chừng con cho tốt. Lúc đó con đã về Mỹ rồi nhưng cha con nghĩ đến vẫn sợ hãi, vẫn không ngủ được mấy ngày."

"Không cần nói những chuyện này với con bé."

Sở Sơn Hà ngắt lời Tô Tú Anh, tiếp tục nhìn Sở An Tình, cau mày:

"Tại sao cha không tìm con nói chuyện này? Cha có mắng con không? Có cãi nhau với con không?"

"CHa và mẹ con thấy con đã lớn rồi, cũng 19 tuổi rồi, có suy

nghĩ riêng rồi, có tâm tư riêng rồi. Vì vậy chúng ta coi như không biết, chúng ta không nói gì cả, coi như không có chuyện này, không vạch trần tâm tư của con là vì tôn trọng con!"

"Nhưng ai ngờ con càng ngày càng quá đáng! Càng ngày càng quá đáng! Cha không thể dung túng cho con nữa! Cha đã xem tài liệu này rồi, cần cha ký tên. Con sớm từ bỏ ý định này đi, cha không thể ký tên cho con được! Cha sẽ tìm lãnh đạo Cục Hàng không vũ trụ nói, đổi bất kỳ ai cũng được, chỉ không thể để con đi!"

Nước mắt tức khắc làm mờ mắt Sở An Tình, cô bật khóc nức nở:

"Dựa vào đâu chứ! Dựa vào đâu mà không cho con đi..."

"Cha nói lên vũ trụ nguy hiểm, vậy thì canh giữ biên cương không nguy hiểm sao? Làm lính không nguy hiểm sao? Thời chiến tiền tuyến không nguy hiểm sao? Những phi công thử nghiệm, cảnh sát, công nhân gỡ bom, họ không nguy hiểm sao? Trong số những người này không thiếu những đứa trẻ bằng tuổi con! Không thiếu những cô gái như con!"

"Dựa vào đâu mà con không thể đi... Tại sao người khác có thể đi mà con không thể đi? Cha cho con một lý do đi!"

"[Vì con là con gái của Sở Sơn Hà!!]"

Sở Sơn Hà tức đến nổi gân xanh nổi lên:

"Nghe rõ chưa! Vì con là con gái của Sở Sơn Hà! Vì vậy con không thể đi! Đơn giản vậy thôi!"

Sở An Tình nức nở.

Thở không ra hơi.

Nhưng cô nắm chặt tay.

Thẳng lưng!

Mắt đẫm lệ nhìn thẳng cha mình...

"Cha..."

Cô nghẹn ngào run rẩy:

"Cô gái nào không phải là con gái của người khác? Cô gái nào... Mà không có cha? Không có ai từ trong đá chui ra... Cho dù cha của họ không phải là Sở Sơn Hà nhưng mỗi người họ đều là viên ngọc trên tay cha."

"Chỉ là bây giờ là thời bình rồi... không cần làm những chuyện nguy hiểm đó nữa nhưng nếu thực sự có chuyện gì đó, cần cha lên, cần con lên, cần mọi người lên... nếu mọi người đều từ chối, đều không dũng cảm đứng ra... thì đất nước sẽ ra sao? Cuộc sống sẽ ra sao?"

"Chẳng lẽ chỉ vì con là con gái của Sở Sơn Hà, con có thể trốn ở phía sau, nhìn những người con gái khác ở phía trước xông pha... chiến đấu... liều mạng... mà con chỉ đứng nhìn như vậy! Nhìn cả đời sao!!!"

"Con không muốn!!!"

Sở An Tình hét lớn!

Cô dùng cánh tay lau nước mắt.

Cắn răng, trừng mắt nhìn người cha uy nghiêm của mình:

"[Vì con gái nhà người khác có thể. Nên con gái của Sở Sơn Hà... cũng có thể!]"

Chương 686: Thành viên cuối cùng (1)

Ngày 21 tháng 1 năm 2024.

Đế đô, căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia.

Lâm Huyền nhìn Sở An Tình bất ngờ xuất hiện ở đây, quay đầu nhìn chằm chằm Hoàng Tước, cau mày:

"Cô nói sẽ tìm thêm một thành viên nữa, sao lại là An Tình?"

"Sao lại không thể là An Tình?"

Hoàng Tước khoanh tay nhìn Lâm Huyền:

"Nếu xét đến khả năng thích ứng với công việc trong không gian, một chuyên gia vũ đạo, lại được rèn luyện lâu dài như Sở An Tình, ngược lại còn phù hợp hơn nhiều so với những người ngoài cuộc như bọn cậu, hoàn toàn chưa từng được đào tạo liên quan. Đặc biệt là Cao Dương..."

Cô ấy cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi sắp bung cúc và cái bụng bia sắp nổ tung của Cao Dương:

"Tôi rất lo lắng không biết cậu có chịu được gia tốc khi tên lửa cất cánh không, cứ có cảm giác cậu có thể nôn ói đầy khoang hành khách ấy."

"Không thể nào!"

Cao Dương tự tin phẩy tay:

"Cái bụng này của tôi chính là túi càn khôn một chiều, thứ đã vào thì không bao giờ quay lại! Uống rượu bao nhiêu năm nay, tôi chưa từng nôn ra lần nào! Đồ tôi ăn vào, đừng hòng bắt tôi nôn ra!"

Ngụy Thành nhìn Cao Dương cười nói:

"Có tâm lý như vậy mới tốt hơn, thực ra chỉ cần ngồi tên lửa lên không gian, không ra khỏi khoang thì không nguy hiểm như mọi người tưởng. Trước hết là nhờ sự tiến bộ của công nghệ nên tên lửa hiện nay dù là về tư thế hay gia tốc đều rất ổn định, sau khi trải qua "huấn luyện thích ứng quá tải trọng lực", những người bình thường khỏe mạnh lên không gian không phải là vấn đề gì lớn."

"Trước đây, tỷ phú thế giới Jask đã đưa bốn người bình thường lên du lịch vũ trụ, tuổi tác lớn hơn bọn cậu rất nhiều, chỉ huấn luyện vài tuần là đã thích ứng được. Gia tốc trọng lực do tên lửa gây ra, nghe thì có vẻ đáng sợ nhưng thực ra chỉ khoảng 4g thôi."

"4g là khái niệm gì? Một số tàu lượn siêu tốc trong công viên giải trí, khi ở thời điểm kích thích nhất, gia tốc có thể đạt tới 4g, so sánh như vậy, có phải cũng không quá đáng sợ không? Hơn nữa, gia tốc trọng lực quá tải của tên lửa rất ổn định, thích ứng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vì vậy, tôi mới nói... so với thể chất thì tâm lý thoải mái như Cao Dương mới là điều cần thiết nhất."

"Tất nhiên rồi, thể chất vẫn là thứ cơ bản nhất, vẫn phải thực hiện huấn luyện thích ứng quá tải trọng lực, tôi nói những lời này chỉ để bọn cậu đừng quá căng thẳng, ngay cả đối với người bình thường thì đây cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn; trong lịch sử, chó mèo đều đã ngồi tên lửa lên không gian, du ngoạn vũ trụ, huống chi là khả năng thích ứng và khả năng học tập của con người."...

Anh cả Ngụy Thành là phi công lái máy bay không gian lần này, đồng thời cũng là huấn luyện viên chính của mọi người trong hai tháng qua nên vẫn rất chuyên nghiệp.

Lâm Huyền cũng hiểu.

Ngụy Thành nói như vậy cũng là để nâng cao tinh thần của mọi người, tránh việc chưa bắt đầu huấn luyện đã chùn bước.

Không giống như tàu vũ trụ thông thường cất cánh, bay quanh quỹ đạo rồi rơi trở lại Trái Đất.

Máy bay không gian hạ cánh đã tiết kiệm được khâu rơi vào tầng khí quyển này.

Khâu này...

Mới thực sự là cửa ải kiểm tra thể chất của phi hành gia.

Không giống như gia tốc tăng dần ổn định 4g khi ngồi tên lửa lên, trong quá trình khoang trở về của tàu vũ trụ rơi vào tầng khí quyển, gia tốc quá tải có thể đạt tới 6g, 8g, thậm chí trên 10g.

Nhưng đám người Lâm Huyền không cần lo lắng về vấn đề này.

Máy bay không gian có động cơ riêng nên sẽ đưa họ trở lại tầng khí quyển một cách ổn định, hạ cánh tại sân bay.

Vì vậy, anh cả Ngụy Thành mới nói, chuyến du hành bằng máy bay không gian này không có gì nguy hiểm.

Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ là...

Mặc dù Lâm Huyền cũng hiểu điều này nhưng hắn vẫn không

hiểu tại sao Hoàng Tước lại tìm Sở An Tình đến.

Rõ ràng có rất nhiều người phù hợp hơn Sở An Tình mà?

Ngay cả xét về góc độ có thể tin tưởng.

Thì cũng không nhất thiết phải là Sở An Tình?

Hắn bước đến trước mặt Sở An Tình mặc đồng phục huấn luyện của căn cứ vũ trụ:

"Lại trốn ra ngoài phải không?"

"Lần này không phải đâu!"

Sở An Tình lấy ra một văn bản có đầu đề màu đỏ từ phía sau, đưa đến trước mặt Lâm Huyền:

"Tèn ten- Anh xem này! Cha em đã đồng ý rồi!"

Lâm Huyền nhìn văn bản có đầu đề màu đỏ đó.

Quả thực...

Trên đó ngoài con dấu của các bộ phận nhà nước, còn có chữ ký và dấu tay của Sở Sơn Hà.

Thật kỳ lạ.

Ông bố chiều con gái này lại trở nên sáng suốt từ bao giờ thế?

Hay là Sở Sơn Hà thực sự rất yên tâm về chuyện du hành vũ trụ này, cho rằng không có gì nguy hiểm?

"Em thuyết phục cha thế nào vậy." Lâm Huyền hỏi.

"Á... Chuyện đó khó lắm..."

Chương 687: Thành viên cuối cùng (2)

Sở An Tình cảm thán:

"Cãi nhau mãi ông ấy mới đồng ý. Cuối cùng em nói ra một lý do mà ông ấy không thể từ chối, ông ấy mới cho em đến!"

Đôi mắt tinh quái của cô đảo một vòng, cười hì hì nói:

"Ai bảo ông ấy là Sở Sơn Hà chứ? Người cha như thế nào thì chỉ có thể dạy dỗ ra đứa con như thế ấy, ông ấy sớm nên tự biết mình và chuẩn bị tâm lý đi-"

"Được rồi." Hoàng Tước vỗ tay, ngắt lời hai người:

"Đừng nói chuyện phiếm nữa, về đội hình đi, tôi sẽ nói chi tiết về kế hoạch "máy bay không gian thu thập vật chất Alpha" lần này."...

Vật chất Alpha chính là hạt thời không.

Hoàng Tước không nói rõ, chủ yếu là vì Ngụy Thành ở đây nnê cô ấy không muốn để "người ngoài" này biết kế hoạch thực sự của họ. Còn Cao Dương và Sở An Tình sẽ được thông báo sự thật trước khi kế hoạch cuối cùng bắt đầu. Dù sao thì khi thực hiện nhiệm vụ cuối cùng, họ đều ở cùng nhau, còn Ngụy Thành thì tập trung lái máy bay không gian trong buồng lái, không tham gia vào hoạt động bắt giữ trong khoang hành khách và khoang vận hành thiết bị.

Lâm Huyền và Sở An Tình cùng nhau trở về đội hình, đứng lại bên trái Cao Dương.

Bốn người xếp thành một hàng, nghe Hoàng Tước nói.

"Nhà khoa học chính trong đội của chúng ta... tất nhiên cũng là nhà khoa học kiêm kỹ sư duy nhất Lưu Phong, có lẽ sẽ đến đây hội ngộ với chúng ta sau khoảng một tháng nữa. Anh ấy sẽ mang theo thiết bị bắt giữ vật chất Alpha, cũng như dữ liệu về thời gian, vị trí, độ cao cụ thể mà vật chất Alpha đến tầng khí quyển của Trái Đất, v. v. Kế hoạch bay chi tiết cần phải đợi sau khi có thông tin tình báo cụ thể mới có thể xác định."

"Những gì chúng ta cần làm hiện tại là ba thành viên trong đội bọn cậu Lâm Huyền, Sở An Tình, Cao Dương, hãy chấp hành sự hướng dẫn của thầy Ngụy Thành trong căn cứ bí mật này, đồng thời tiến hành huấn luyện thể lực liên quan và nếu có thời gian rảnh thì học cách vận hành thiết bị trên máy bay không gian."

Cao Dương giơ tay:

"Lưu Phong kia không cần huấn luyện sao?"

Hoàng Tước liếc Cao Dương bằng ánh mắt [Cậu đúng là lắm chuyện]:

"Lưu Phong phải mang theo thiết bị dò tìm đơn giản, liên tục xác định vị trí của vật chất Alpha để hướng dẫn Ngụy Thành điều khiển đường bay của máy bay không gian, anh ấy ngồi trong buồng lái, chỉ cần đến lúc đó tiến hành huấn luyện quá tải là được, nhiệm vụ không nặng như bọn cậu."

"Được rồi, những vấn đề cụ thể sẽ nói sau khi đến lúc cụ thể, tích tiểu thành đại, mọi người hãy bắt đầu từ huấn luyện thể lực và huấn luyện quá tải trước."

"Ngoài ra... thời gian gấp, nhiệm vụ nặng. Tết Nguyên Đán sắp tới, mọi người đừng về nhà ăn Tết, tiếp tục huấn luyện ở đây. Nhiều nhất là tối giao thừa cho các cậu nghỉ phép ra ngoài đi dạo

thư giãn một chút, những lúc khác đừng nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, thời gian của chúng ta thực sự rất gấp."

Nói xong, Hoàng Tước vỗ tay rồi ra hiệu giải tán:

"Tôi muốn nói có vậy thôi, nếu mọi người không có vấn đề gì thì chúng ta bắt đầu huấn luyện ngay bây giờ, Ngụy Thành, anh dẫn họ trước-"

Cao Dương lại giơ tay, ngắt lời Hoàng Tước.

Hoàng Tước nhíu mày, nhìn Cao Dương bằng ánh mắt [Cậu sao lắm chuyện thế]:

"Cậu lại có vấn đề gì?"

"Chưa ăn cơm à? Không thể ăn cơm trước rồi mới làm việc sao?"

Ánh mắt Cao Dương trong sáng và thuần khiết, bàn tay mập mạp xoa xoa bụng:

"Tôi đói rồi."... ...

"Hự!"

Sở An Tình nhảy xuống khỏi chiếc ghế xoay vừa ngừng quay giống như một diễn viên múa ba lê kết thúc một điệu nhảy, mũi chân nhẹ chạm đất, đứng vững trên mặt đất, không nghiêng không ngả, không lắc không lư.

Ngụy Thành nhìn chằm chằm vào dữ liệu trên thiết bị, há hốc mồm, quay đầu nhìn Sở An Tình:

"Không chóng mặt à?"

"Không chóng mặt ạ."

"Buồn nôn không? Hoa mắt, buồn nôn các kiểu, có không?"

"Không có ạ."

Sở An Tình xoay tại chỗ hai vòng, thoải mái vui vẻ nhìn Ngụy Thành:

"Anh xem, không có vấn đề gì cả."

Ngụy Thành hít một hơi thật sâu... trên cuốn sổ tay cầm ở tay phải, anh ta viết xoàn xoàn mấy dấu tích:

"Quá lợi hại rồi, thể chất này của em đúng là phi hành gia bẩm sinh!"

Lâm Huyền và Cao Dương ở bên cạnh im lặng lắng nghe Ngụy Thành khen ngợi Sở An Tình không ngớt lời.

Không có mặt mũi lên tiếng.

Từ khi đến căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia đến nay đã hơn nửa tháng.

Trong thời gian huấn luyện này, Sở An Tình đã thể hiện một năng khiếu kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

Cho dù là máy ly tâm, ghế xoay, bể nổi, thiết bị mô phỏng không trọng lực, v. v... Sở An Tình căn bản không cần bất kỳ sự thích nghi nào!

Ngồi lên là công suất kéo căng!

Loay hoay một hồi rồi nhẹ nhàng nhảy xuống như mèo con, thản nhiên tự đắc.

Trước đây, Ngụy Thành từng nghi ngờ, không biết có phải não của Sở An Tình có trung khu thần kinh nào phát triển không hoàn chỉnh, thậm chí là chức năng ốc tai không bình thường hay không?

Chương 688: Thành viên cuối cùng (3)

Người bình thường tuyệt đối không thể trải qua quá trình huấn luyện khắc nghiệt như vậy mà không có vấn đề gì cả!

Thể chất này thực sự có chút quá mức khoa trương!

Nhưng sau khi kiểm tra, phát hiện Sở An Tình phát triển bình thường, cho dù là não hay các cơ quan khác trong cơ thể, đều không có bất kỳ chỗ nào bất thường.

Điều này khiến Ngụy Thành thay đổi ấn tượng rập khuôn trước đây về "bình hoa" của Sở An Tình, hóa thân thành giáo phái khen ngợi:

"Quá lợi hại rồi... không chỉ thể chất lợi hại như vậy, mà khả năng phối hợp cơ thể cũng rất xuất sắc, không biết có phải liên quan đến việc em luyện tập vũ đạo nhiều năm hay không. Nhưng thực ra... khi tuyển chọn phi công của quốc gia, cũng sẽ gặp không ít trẻ em học múa từ nhỏ, khả năng phối hợp của các em cũng không mạnh như vậy..."

"Thảo nào cô Hoàng Tước lại đích thân gọi em đến! Nói thật, lúc đầu tôi chỉ là không tiện nói ra, trực giác tôi cảm thấy cô Hoàng Tước đưa một cô bé mười mấy tuổi đến cũng không thích hợp lắm nhưng dù sao cô ấy cũng là tổng chỉ huy, tôi chắc chắn phải tuân theo mệnh lệnh vô điều kiện, cho nên tất nhiên cũng không nói nhiều."

"Nhưng bây giờ tôi hoàn toàn hiểu rồi, cô Hoàng Tước quả nhiên là người có con mắt tinh tường, thảo nào phía quốc gia lại

tin tưởng cô ấy như vậy... An Tình, thể chất phi hành gia vạn người chọn một, thậm chí là ức người chọn một như em đúng là cầm đèn lồng cũng không tìm ra, mà cô Hoàng Tước lại có thể phát hiện ra em trong đám đông, quả nhiên là có bản lĩnh có thủ đoạn."

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Ngụy Thành lại vẽ thêm mấy dấu tích trên sổ tay, khen ngợi không ngớt.

"Còn hai người kia thì..."

Anh ta nheo mắt nhìn Lâm Huyền và Cao Dương bên tường không nói một lời với vẻ hận sắt không thành thép.

Đặc biệt là Cao Dương.

Lúc này đang huýt sáo cạy vữa tường, tỏ vẻ anh không nhìn thấy tôi, tôi không nhìn thấy anh...

Ngày đầu tiên, khi huấn luyện máy ly tâm.

Cao Dương xung phong lên đầu tiên.

Nhìn chiếc máy ly tâm giống như cái búa tạ nằm ngang, Cao Dương khinh thường:

"Đây không phải là phiên bản mở rộng của cốc cà phê xoay trong công viên giải trí sao? Để tôi làm!"

Kết quả...

Chưa xoay được mấy vòng thì đã nôn thốc nôn tháo.

May mà Ngụy Thành đã đoán trước nên trước đó anh ta đã nghiêm túc dạy Cao Dương cách sử dụng túi nôn.

Lâm Huyền thì ổn.

Máy ly tâm ngoài việc hắn cảm thấy mắt hơi khó chịu khi bị quăng ra thì cũng không thấy khó chịu gì khác.

Có lẽ điều này liên quan đến trải nghiệm trong giấc mơ của hắn.

Tăng tốc, quá tải, dù là đua xe hay nhảy dù, hắn đều đã thích nghi từ lâu rồi.

Mặc dù không đạt đến mức độ "không sao!","Thú vị quá! Xoay thêm một vòng nữa!" như Sở An Tình nhưng thành tích so với người bình thường đã rất xuất sắc rồi. Tất nhiên, chắc chắn không bằng phi hành gia nhưng Ngụy Thành cũng thẳng thắn nói:

"Thực hiện nhiệm vụ lần này là đủ rồi."

Chỉ là...

Lâm Huyền vẫn thua ghế xoay.

Đây là một chiếc ghế có thể quay tại chỗ rất nhanh như máy giặt lồng ngang.

Khi sử dụng sẽ dùng dây an toàn và dây buộc cố định người vào ghế, sau đó đeo bịt mắt, bắt đầu quay tại chỗ theo hình xoắn ốc không lên trời.

Cố gắng chịu đựng một lúc lâu, cuối cùng cũng đến lúc chóng mặt buồn nôn.

Nhưng Lâm Huyền cũng đã đến giới hạn.

Sau khi xuống khỏi ghế xoay, Lâm Huyền cũng không đứng vững, trời đất quay cuồng, phải vịn tường.

Còn nhìn Sở An Tình.

Cô ấy thậm chí có thể nhảy xuống khỏi ghế xoay trong nháy

mắt, tiếp đó là một đoạn múa thiên nga... quả thực là thể chất phi hành gia bẩm sinh, lời Ngụy Thành nói không hề khoa trương chút nào.

May mà sau hơn nửa tháng huấn luyện, thể chất vốn không tệ của Lâm Huyền cũng tiến bộ rất nhiều, tạm thời coi như đạt yêu cầu trong mắt Nguỵ Thành.

Chỉ có Cao Dương...

Gầy thì gầy thật nhưng không biết có phải do làm nghề bán hàng, thường xuyên thức đêm, uống rượu, hút thuốc, tiếp khách hay không mà thể chất rất kém, các hạng mục huấn luyện đều kém xa.

"Không phải chứ..."

Cao Dương ném miếng vữa tường cạy được trong tay xuống, rất không phục đi tới:

"Chúng ta huấn luyện những thứ này đều là thừa thãi cả! Các anh bảo tôi đến, không phải để tôi điều khiển cánh tay máy sao? Vậy thì đưa cho tôi một tay cầm chơi game để tôi luyện tập thao tác đi! Nguyên lý hẳn là giống với máy xúc, lên lên xuống xuống, trái trái phải phải... Sao cứ bắt tôi luyện những thứ vô dụng này mãi thế?"

Cậu ta chỉ vào chiếc ghế xoay mà Sở An Tình vừa nhảy xuống, vừa điên cuồng xoay một lúc trước đó:

"Tình huống nào mới xảy ra trường hợp này? Chẳng lẽ máy bay không gian của chúng ta còn có thể quay tốc độ cao như máy giặt lồng ngang sao? Nhẫn thuật Nha Thông Nha (chiêu của nhân vật Inuzuka Kiba) trong Naruto à?"

"Nếu máy bay không gian thực sự quay như thế này thì e là trước khi tôi nôn, cả máy bay đã tan xác rồi!"

Ngụy Thành nghe xong, lắc đầu:

"Cao Dương, cậu nghĩ như vậy là không đúng."

"Có thể cậu không hiểu rõ."

Chương 689: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (1)

Anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Cao Dương:

"[99,9% huấn luyện của chúng ta là phi hành gia đều là để đối phó với 0,01% tình huống đột xuất.]"

"Nhiệm vụ không gian không phải trò đùa, nếu cậu không thể vượt qua những bài tập này... Tôi sẽ không vô trách nhiệm để cậu lên vũ trụ. Mặc dù cô Hoàng Tước là tổng chỉ huy nhưng tôi có quyền và nghĩa vụ chịu trách nhiệm về sự an toàn của từng đồng đội."

"Nói đúng lắm." Giọng Hoàng Tước vọng từ hành lang vào.

Cộp cộp cộp——

Tiếng giày cao gót của cô ấy cực kỳ vang trong phòng huấn luyện yên tĩnh này, tiếng vọng khắp nơi.

Đôi mắt xanh lam từ cửa hành lang hiện ra, Hoàng Tước mặc áo khoác đen bước từ hành lang vào phòng huấn luyện.

Lâm Huyền cố ý nhìn đôi bông tai của cô ấy...

Màu xanh lam.

Luôn là màu xanh lam.

"Đến giờ ăn rồi à!" Cao Dương gãi mông vui vẻ nhảy tới.

Cậu ta rất hài lòng với đồ ăn trong căn cứ huấn luyện này.

Thật sự là vừa lành mạnh vừa ngon!

Quả không hổ danh là nguyên liệu và đầu bếp chuyên cung cấp cho phi hành gia.

Chỉ là mỗi lần Ngụy Thành đều phải kiểm soát khẩu phần ăn của cậu ta, bắt cậu ta giảm cân khiến Cao Dương rất không vui, mỗi lần ăn đều không thỏa mãn.

Hoàng Tước nhìn đồng hồ:

"Cách giờ ăn hơi sớm."

"Chậc, vậy cô đến đây làm gì." Cao Dương mất hứng quay về.

Hoàng Tước vỗ tay, ra hiệu cho mọi người tập trung lại giữa phòng rồi mỉm cười nói:

"Tôi đến tất nhiên là để giới thiệu với bọn cậu một đồng đội mới đã chờ đợi từ lâu, đồng thời... cũng là thành viên cuối cùng của đội chúng ta."

Cô ấy quay đầu nhìn về phía hành lang, gọi:

"Sao anh đi chậm thế?"

"Vì nặng chứ... Cô đúng là nói chuyện không biết đau lưng, không biết giúp tôi cầm một cái à?" Từ hành lang truyền đến tiếng phàn nàn vô cùng quen thuộc.

Sau đó.

Lưu Phong đeo kính đi ra từ góc cua.

Trong lòng hắn ta lại ôm hai cái nồi cơm điện to đùng! Xếp chồng lên nhau, che mất nửa khuôn mặt của Lưu Phong, chỉ có thể

nhìn thấy cặp kính đặc trưng đó.

"Hôm nay ăn đồ mang về à, đầu bếp xin nghỉ à?"

Cao Dương thấy nồi cơm điện thì rất tự giác, đi tới định cầm lấy.

"Nồi cơm điện gì chứ..."

Lưu Phong dở khóc dở cười, đặt hai thiết bị có hình dáng rất giống nồi cơm điện này xuống đất.

Hắn ta vỗ tay rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, tôi đã chế tạo xong rồi!"

Lâm Huyền lập tức hiểu ra, chỉ vào hai thứ giống nồi cơm điện trên mặt đất:

"Chẳng lẽ thứ này chính là..."

"Đúng vậy."

Lưu Phong gật đầu:

"Đây chính là thứ chúng ta dùng để bắt giữ khi—"

Hắn ta kịp phản ứng lại, quay đầu nhìn Hoàng Tước, sau đó tiếp tục nói:

"[Thiết bị bắt giữ]... Dùng để bắt giữ vật chất Alpha!"

[Thiết bị bắt giữ hạt thời không].

Lâm Huyền vừa nghe là biết Lưu Phong muốn nói đến cái này.

Mọi người cùng nhau tiến lên xem.

Hai thiết bị bắt giữ hạt thời không này trông thực sự giống nồi

cơm điện.

"Thực sự giống nồi cơm điện quá." Sở An Tình cảm thán.

"Cũng hợp lý!" Cao Dương chế giễu:

"Trong truyện tranh "Dragon Ball", Quy lão tiên sinh đã dùng nồi cơm điện để phong ấn Đại ma vương Piccolo, xét theo góc độ này, nồi cơm điện thực sự là một bảo bối phong ấn rất lợi hại, biết đâu lại có thể bắt được thứ gì đó thần kỳ!"

Hoàng Tước dùng ánh mắt [cậu có ngốc không vậy] liếc Cao Dương, sau đó nhìn ba người Cao Dương, Sở An Tình, Ngụy Thành:

"Ba người bọn cậu đến phòng huấn luyện khác để huấn luyện các hạng mục khác trước đi, bọn tôi và Lâm Huyền có chuyện cần bàn bạc."

Ngụy Thành gật đầu, dẫn theo Cao Dương và Sở An Tình rời đi.

Trong phòng huấn luyện rộng lớn chỉ còn lại Hoàng Tước, Lâm Huyền và Lưu Phong.

"Lưu Phong, bây giờ có thể nói bất cứ điều gì rồi."

Lưu Phong gật đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, thực ra đây chính là [Thiết bị bắt giữ hạt thời không], chỉ là Hoàng Tước bảo tôi tạm thời đừng nói với họ, dùng vật chất Alpha thay thế."

"Không sao, tôi hiểu, anh cứ nói tiếp đi."

Lưu Phong ngồi xổm xuống, mở một trong hai thiết bị bắt giữ hạt thời không, để Lâm Huyền xem cấu trúc bên trong...

Rất bình thường.

Đúng thật là giống hệt nồi cơm điện.

"Chế tạo thiết bị bắt giữ thành như thế này, anh cũng là một nhân tài đấy." Lâm Huyền chế giễu.

"Đây đã là cấu trúc và kích thước tối ưu nhất rồi."

Lưu Phong giải thích:

"Muốn tạm thời trói buộc hạt thời không không khó nhưng tôi cân nhắc đến tình huống đột xuất, nếu để nó chạy mất thì phải làm sao? Vì vậy... nếu thu nhỏ [từ trường] trói buộc hạt thời không, tăng mật độ lên, giống như bây giờ, nó có thể khiến hạt thời không mất hoạt tính ngay lập tức."

"Hoạt tính?"

Lâm Huyền hỏi:

"Ý anh là bây giờ hạt thời không vẫn đang nhảy nhót lung tung à? Trước đây không phải anh nói nó rất ổn định sao?"

"Cậu hiểu là nhảy nhót lung tung cũng được." Lưu Phong gật đầu:

"Ổn định mà tôi nói trước đây là chỉ sự ổn định về tính chất hóa học và tính chất vật lý, thậm chí là sự ổn định về hình thái, chứ không phải nói đến sự ổn định về đường đi lộ trình."

Chương 690: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (2)

"Hơn nửa tháng qua, tôi theo dõi và nghiên cứu hạt thời không ngày càng sâu, tôi phát hiện ra rằng quỹ đạo chuyển động của hạt này... Hoàn toàn không giống như chúng ta hiểu."

Lưu Phong nhìn trái nhìn phải, tiện tay xé một tờ giấy cuối cùng trong vở của Ngụy Thành rồi vo thành một cục giấy to bằng quả bóng bàn, cầm trước mặt Lâm Huyền:

"Ví dụ như cục giấy này chính là [hạt thời không] đang bay về phía Trái Đất, bây giờ nó đã vượt qua Sao Mộc, đuổi theo Trái Đất bay tới, vẫn chưa giảm tốc độ. Sắp tiến vào vành đai tiểu hành tinh giữa quỹ đạo Sao Hỏa và quỹ đạo Sao Mộc."

"Theo hiểu biết của chúng ta về vũ trụ này đối với chuyển động của vật thể thì phải là [liên tục] chứ?"

Lưu Phong cầm cục giấy nhỏ, bay sang trái một cái, dịch sang phải một cái, sau đó mở chế độ điên cuồng, bay loạn xạ khắp nơi:

"Lâm Huyền cậu xem, theo hiểu biết thường ngày của chúng ta về chuyển động của vật thể, bất kể cục giấy nhỏ này chuyển động như thế nào thì nó vẫn có [quỹ đạo] và vẫn [liên tục], nó luôn phải đi qua một điểm nào đó trên đường đi vào một thời điểm nào đó, sau đó mới có thể đến đích."

"Cậu có hiểu cách nói này không? Giống như bây giờ cậu cầm một chiếc máy quay tốc độ cao, dùng ống kính quay chậm nhất để quay lại hành động tôi di chuyển cục giấy, vậy thì bất kể cậu dừng video ở thời điểm nào thì cậu đều có thể nhìn thấy cục giấy, đều

có thể nhìn thấy cục giấy ở một vị trí nào đó, nó tuyệt đối sẽ không biến mất một cách vô cớ... cho dù chính xác đến 0,0001 giây, cậu cũng có thể tìm thấy vị trí của cục giấy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Điều này rất dễ hiểu."

Đúng hơn là chuyển động của vật thể chẳng phải vốn dĩ nên như vậy sao?

Bất kể là người chạy một vòng quanh sân vận động hay là máy bay bay từ Đông Hải đến đế đô, hoặc là vệ tinh nhân tạo quay một vòng quanh Trái Đất, tàu vũ trụ Voyager 1 bay ra khỏi hệ Mặt Trời, thậm chí là photon bắn ra vũ trụ với tốc độ ánh sáng... v. v.

Quỹ đạo chuyển động của tất cả các vật thể, dù lớn hay nhỏ, nhanh hay chậm, đều có quỹ đạo, có đường đi.

Không thể nói, một người đứng trong nhà rồi giây tiếp theo đột nhiên biến mất trong nhà, xuất hiện bên ngoài nhà.

Điều này không thực tế.

Người ta phải đi ra khỏi cửa lớn, hoặc trèo ra khỏi cửa sổ, tóm lại là phải đi qua một con đường nhất định mới có thể đến đích.

"Khái niệm liên tục mà anh nói thì tôi có thể hiểu." Lâm Huyền nói:

"Ngược lại, tôi lại tò mò hơn... một [chuyển động không liên tục] rốt cuộc trông như thế nào?"

"Là như thế này."

Lưu Phong giơ cục giấy trong tay trái lên, dùng tay nắm chặt, không nhìn thấy.

Sau đó, hắn ta lại giơ tay phải ra, mở ra cho Lâm Huyền xem ——

Bên trong xuất hiện một cục giấy nhỏ.

"Sau đó, lần chuyển động tiếp theo." Lưu Phong chỉ vào chân trái bên cạnh, lại xuất hiện một cục giấy nhỏ:

"Hạt thời không đó di chuyển theo cách này."

"Quỹ đạo chuyển động của nó không liên tục, mà là nhảy cóc, đột nhiên biến mất khỏi nơi này, sau đó lập tức xuất hiện ở một nơi không quá xa! Nó tiến lên bằng cách nhấp nháy, dùng lời dễ hiểu trong trò chơi để nói thì..."

"[Hạt thời không này, nó không chạy, không bay, mà là không ngừng dịch chuyển tức thời để tiến lên, quỹ đạo chuyển động không liên tục, rất nhảy cóc.]"

Dịch chuyển tức thời...

Lâm Huyền đương nhiên hiểu, đây là một kỹ năng thường thấy trong trò chơi trực tuyến, dùng để mô tả quỹ đạo chuyển động của hạt thời không thì rất thích hợp.

"Ý anh là." Lâm Huyền cố gắng sắp xếp ngôn từ:

"Đường đi chính của hạt thời không đó đúng là đang bay về phía Trái đất nhưng trên thực tế quỹ đạo chuyển động của nó không phải là đường thẳng, cũng không phải đường cong, thậm chí có thể nói... nó căn bản không có đường đi, không ngừng dịch chuyển tức thời, nhấp nháy, chợt cao chợt thấp, thoáng trái thoáng phải, nhảy cóc tiến lên theo cách hoàn toàn không tuân theo định luật vật lý."

"Đúng vậy." Lưu Phong gật đầu mạnh mẽ, giơ ngón tay cái lên với Lâm Huyền, anh tuyệt lắm.

"Vậy thì làm sao bắt được!"

Lâm Huyền cảm thấy quá khó:

"Chúng ta lắp nồi cơm điện này vào cánh tay robot, đi bắt hạt thời không thì chúng ta phải nhìn thấy nó, đồng thời dựa vào quỹ đạo chuyển động để dự đoán hướng đi tiếp theo của nó thì mới có thể bắt được chứ."

"Nhảy cóc như thế này giống như chuyển động Brown... không đúng, phải nói là chuyển động nhấp nháy còn quá đáng hơn cả chuyển động Brown, căn bản không có cách nào dự đoán được quỹ đạo của hạt thời không, bắt được nó cũng phải dựa vào may mắn đấy?"

"[Cho nên mới phải khiến hạt thời không mất đi hoạt tính.]"

Lưu Phong chỉ vào nồi cơm điện giải thích cho Lâm Huyền:

"Dùng cánh tay robot kẹp nồi cơm điện này đi bắt hạt thời không, cho dù chưa kịp đậy nắp, chỉ cần để hạt thời không vào trong nồi cơm điện... cho dù chỉ một khoảnh khắc! Sẽ khiến nó mất đi hoạt tính... tức là mất đi đặc tính nhấp nháy, dịch chuyển tức thời, nhảy cóc."

Chương 691: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (3)

"Sau đó, hạt thời không vẫn sẽ di chuyển nhưng không còn nhảy cóc nữa, mà trở nên có quỹ đạo, trong trường hợp này thì sẽ dễ bắt hơn nhiều. Tôi biết chắc chắn cậu đang cảm thấy nếu thiết kế nồi cơm điện này to hơn một chút thì tỷ lệ bắt được sẽ cao hơn nhưng không được, cho dù chỉ to hơn một chút, cũng không thể khiến hạt thời không mất đi hoạt tính hoàn toàn... nó sẽ trở nên lười biếng thật nhưng vẫn sẽ nhấp nháy, dịch chuyển tức thời, công cốc hết."...

Lâm Huyền bế một nồi cơm điện từ trên đất lên, tức là thiết bị bắt hạt thời không.

Thực sự nặng hơn nồi cơm điện bình thường một chút nhưng cũng không quá nặng, xem ra thể lực của Lưu Phong cần được tăng cường rồi... ngày nào cũng chỉ quanh quẩn trong phòng thí nghiệm không vận động, sắp thành tay trói gà không chặt rồi.

"Tôi hiểu rồi."

Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Phong:

"Cho nên, hôm nay anh cố ý mang thiết bị bắt hạt thời không đến là muốn lắp cái này vào cánh tay robot của máy bay không gian trước, để Cao Dương thích nghi và luyện tập trước."

"Là ý của tôi." Hoàng Tước nói:

"Sắp đến Tết rồi, ngày 10 tháng 2 là Tết Nguyên Đán, chỉ còn mấy ngày nữa, Lưu Phong dự đoán thời gian hạt thời không đến

tầng khí quyển Trái Đất là vào khoảng cuối tháng 3, đồng thời độ cao lướt qua tầng khí quyển cũng chính xác đến không gian quỹ đạo phụ từ 10 km đến 100 km, thời gian không còn nhiều, cũng nên để Cao Dương bắt đầu luyện tập cánh tay robot rồi."

"Cao Dương nói đúng một câu, trong toàn bộ hành động này, quan trọng nhất vẫn là cậu ra, bảo hiểm cuối cùng cũng là cậu ta. Cho dù mọi kế hoạch của chúng ta đều rất hoàn hảo nhưng cuối cùng vì thao tác cánh tay robot không tốt, không bắt được hạt thời không thì mọi nỗ lực đều là công cốc."

"Cho nên tôi mới bảo Lưu Phong tăng ca tăng giờ hoàn thành thiết bị bắt hạt thời không trước thời hạn, chuẩn bị mấy ngày này sẽ lắp vào cánh tay robot của máy bay không gian, sau đó lắp một cái khác vào mô phỏng cánh tay robot 1:1, để Cao Dương luyện tập, đảm bảo cậu ta không mắc lỗi."

"Tên béo đó... thực sự được không?" Lưu Phong nhíu mày:

"Trông không đáng tin cậy lắm."

"Không sao, nói cho cùng, Cao Dương cũng chỉ là một người thao tác trước máy, bảo hiểm cuối cùng mà thôi." Hoàng Tước cười cười nhìn Lâm Huyền:

"Nếu được thì vẫn nên để bạn cậu lén lút thao tác cánh tay robot, mở một đường tắt cho Cao Dương thì chắc ăn hơn."

Lưu Phong chớp chớp mắt nghi hoặc:

"Bạn của Lâm Huyền không phải là Cao Dương sao?"

Hoàng Tước lắc đầu:

"Là một người bạn khác."

Lưu Phong đột nhiên tỉnh giấc, một trận hồi hộp:

"Không phải là tôi chứ?"

"..." Hoàng Tước không để ý đến Lưu Phong tự luyến, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu biết tôi nói đến ai chứ?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi biết."...

"Hoàng Tước này được đấy, là cao thủ đấy! Cô ta thậm chí còn biết đến sự tồn tại của tôi!"

Đêm khuya, rạng sáng, 00:43.

VV nhìn thấy Lâm Huyền tỉnh lại qua camera điện thoại, dùng đồng hồ báo thức điện tử nói chuyện với hắn:

"Tôi đã suy nghĩ rất lâu mà không hiểu ra, Kevin Walker còn chưa phát hiện ra tôi, sao cô ta biết được sự tồn tại của tôi nhỉ?"

"Cô ta quá vô lại rồi." Lâm Huyền dụi mắt, ngồi dậy trên giường:

"Cậu đừng để tâm đến vấn đề này nữa, cô ta biết nhiều chuyện lắm, tôi cũng không rõ cô ta biết được tôi bằng cách nào, tôi nghi ngờ cô ta là người xuyên không nhưng không có bằng chứng gì."

"Đôi mắt của cô ta đúng là kỳ lạ."

Đồng hồ báo thức điện tử VV nói:

"Đó là mắt người thật, không phải mắt máy, mắt điện tử, nhãn cầu giả, kính áp tròng... thực sự là mô thịt. Nhưng kỳ lạ ở chỗ trên Trái Đất không tồn tại màu mắt như vậy, nếu cậu cố nói là đột biến gen thì tôi không nói gì, dù sao trên Trái Đất này cũng đã từng xuất hiện người bốn tay, người dính liền, người có hai trái tim, đột

biến gen cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ."

"Nhưng! Chỉ có một trường hợp thì không bình thường rồi! Nhân loại hiện tại có hàng tỷ người, lịch sử hàng nghìn năm sinh tử có biết bao nhiêu người, chưa từng có ghi chép nào cho thấy có người khác sở hữu đôi mắt như Hoàng Tước, vì vậy... xét từ điểm này, có lẽ cô ta thực sự không giống một người bình thường."

"Nhưng nếu cậu nghĩ như vậy thì vấn đề lại nảy sinh, cho dù cô ta là người xuyên không thì bản chất cô ta cũng là con người bằng xương bằng thịt, tại sao cô ta lại có đôi mắt màu xanh lam như vậy? Đôi mắt như vậy đặt vào bất kỳ thời không, chiều không gian, thế giới song song nào của loài người cũng đều là dị loại."

Lâm Huyền phẩy tay:

"Ôi, chuyện này, tôi lại thấy không có gì quan trọng. So với những chuyện khác thì màu mắt lại là bí ẩn không đáng nhắc đến nhất trên người Hoàng Tước."

"Không nói đến chuyện này nữa."

Hắn đi đến bàn trong ký túc xá, dùng cốc lạnh rót cho mình một cốc nước lọc rồi ngửa đầu uống cạn.

Chương 692: Một canh bạc chắc chắn sẽ thua (4)

Cạch.

Đặt cốc rỗng lên mặt bàn, Lâm Huyền thở dài:

"Trong giấc mơ vừa rồi, tôi vẫn không ở trên bầu trời, không nhìn thấy khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ."

"Thật kỳ lạ..."

Hắn nhíu mày:

"Hôm qua tôi còn gọi điện hỏi Vương ca, anh ấy nói nhà máy bên đó đã bắt đầu sản xuất két sắt hợp kim hafni, bên này ngân hàng Thái Mỗ cũng đã ký hợp đồng thuê địa điểm kinh doanh, tôi còn nói với Vương ca là đừng thuê nữa, mua luôn đi, dù sao tài khoản công ty cũng có nhiều tiền."

"Theo lý mà nói đây đã hình thành một điểm neo không thể cứu vãn rồi nhỉ? Hồi đó tôi thành lập công ty Rhine vào buổi tối thì giấc mơ thứ hai đã biến thành giấc mơ thứ ba; nhưng bây giờ Ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca đã tiến triển được một nửa rồi, tại sao trong giấc mơ thứ tư vẫn không nhìn thấy khinh khí cầu? Vấn đề nằm ở đâu?"

"Tôi vẫn giữ nguyên suy nghĩ trước đây, Lâm Huyền."

Giọng nói của VV rất bình tĩnh:

"[Có lẽ, giấc mơ của cậu... nói một cách nghiêm ngặt thì giấc mơ thứ tư không phải là thật, rất có thể bị kẻ địch lợi dụng, hoặc

nói là dựng sẵn một phim trường thế giới ảo rồi nhốt cậu vào, khiến cậu khó phân biệt thật giả.]"

"Chúng sẽ không dựng phim trường thế giới ảo này quá giả, dù sao cậu cũng không ngốc, nếu quá giả thì cậu chắc chắn sẽ phát hiện ra. Nhưng giả thì vẫn là giả, vì vậy sợ cậu nhận ra những chi tiết không ổn nên sắp xếp tình tiết bị bao vây, bị điện giật, bị còng vào ghế, hạn chế phạm vi hoạt động và thời gian hoạt động của cậu."

Lâm Huyền nhún vai:

"Tôi không phủ nhận điều này, vì vậy tôi không phải đang nghĩ cách xác minh sao? Chỉ có ngân hàng Thái Mỗ là một điểm tọa độ duy nhất có thể kéo dài từ năm 2024 hiện tại đến năm 2624. tôi chỉ có thể tìm thấy ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ tư, tìm thấy két sắt có ghi tên tôi, sau đó mới có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo."

"Theo như cậu nói trước đây, kẻ địch không phải có thể đọc được ký ức của tôi trong tương lai sao? Vậy thì chúng đã biết được từ ký ức của tôi chuyện Vương ca muốn thành lập ngân hàng Thái Mỗ, cũng biết tôi nói với Vương ca là cứ mỗi dịp kỷ niệm 100 năm thì dùng khinh khí cầu quảng cáo trên bầu trời thành phố."

"Vậy thì chúng đã biết những điều này, tại sao không tạo ra trong giấc mơ? Nếu đúng như cậu nói, ký ức của tôi là trong suốt, giấc mơ là giả tạo."

"Rất đơn giản." VV nói:

"Lâm Huyền, bây giờ cậu biết những chiếc két sắt mà Vương ca chưa chế tạo trông như thế nào không? Biết kiểu chữ logo của Ngân hàng Thái Mỗ trông như thế nào không?"

"Tôi đã thấy trong giấc mơ thứ nhất và giấc mơ thứ hai." Lâm

Huyền đáp.

"Lúc đó Vương ca không quen cậu, cũng không có nhiều tiền đầu tư như vậy, cũng không có ân tình của cậu; bây giờ nhân quả, lộ trình phát triển đã định sẵn trong tương lai, rất nhiều khả năng đều đã thay đổi, cậu có thể đảm bảo những chiếc két sắt mà Vương ca chế tạo ra vẫn giống hệt như những chiếc cậu đã từng thấy trước đây không? Chi tiết LOGO có giống không?"

Lâm Huyền nhất thời cạn lời.

Đây đúng là một điểm mù.

Hắn gật đầu:

"Cậu nói có lý nhưng tôi còn nghĩ đến một điều nữa——nếu giấc mơ của tôi là thế giới mô phỏng giả tạo sau 600 năm, vậy thì bên ngoài thế giới ảo này chắc chắn có một thế giới thực sau 600 năm, tức là thế giới mà những kẻ địch đó sinh sống."

"Vậy thì! Ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca sớm muộn gì cũng sẽ khai trương, thậm chí tháng sau, tháng sau nữa chắc chắn sẽ khai trương, sẽ kéo dài đến 600 năm sau. Dù kẻ địch không tìm thấy kiểu dáng két sắt hợp kim hafni từ trong ký ức của tôi thì chúng vẫn có thể tìm thấy ngân hàng Thái Mỗ trong thế giới thực sau 600 năm chứ? Cho dù là LOGO, thương hiệu, kiểu dáng két sắt, đều có thể sao chép trực tiếp vào giấc mơ của tôi, căn bản không cần phải thông qua việc trích xuất ký ức của tôi."

Haiz...

Đồng hồ báo thức điện tử VV thở dài:

"Vì vậy tôi mới nói, giấc mơ thứ tư của cậu không ổn, không hợp lý."

"Tôi đã nói với cậu từ lâu rồi, theo sự hiểu biết của tôi về hiệu

ứng cánh bướm thời không, trong giấc mơ thứ tư của cậu nên xuất hiện khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ từ lâu rồi, giống như thành phố trên không trong giấc mơ thứ ba vậy, như thế mới bình thường, mới phù hợp với logic thời không."

"Giấc mơ thứ tư này của cậu thực sự rất kỳ lạ... Tôi khuyên cậu sau khi bắt được hạt thời không lần này thì hãy nhanh chóng thực hiện kế hoạch xác minh giấc mơ thật giả. Dù sao thì đến lúc đó ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca cũng đã xây dựng xong rồi. Vừa hay chúng ta cũng có thể lợi dụng hạt thời không để hiệu chỉnh đồng hồ thời không của Lưu Phong về 0, thông qua ngân hàng Thái Mỗ để xác minh giấc mơ thật giả đồng thời cũng dùng đồng hồ thời không để phát hiện sự thay đổi của độ cong thời không, một công đôi việc."

Chương 693: Đài quan sát của Jask (1)

Lâm Huyền gật đầu.

Chỉ có thể như vậy thôi.

Nửa tháng đến căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia, mỗi tối hắn đều vào giấc mơ để gặp người đàn ông bí ẩn đó, tiện thể xem trên bầu trời có xuất hiện khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ không.

Không có.

Một lần cũng không thấy.

Là quy luật thời không của mình có vấn đề? Hay là ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca có vấn đề?

Nhưng nhìn hiện tại...

Hoàng Tước tuyển chọn nghiêm ngặt, chứng minh quy luật thời không không có vấn đề gì;

Bên Vương ca, việc khai trương Ngân hàng Thái Mỗ cũng đã thành sự đã rồi;

Có vẻ như tất cả những điều không ổn đều chỉ ra một câu trả lời khiến người ta phải rùng mình suy nghĩ——

[Giấc mơ của mình có thể là giả, là phim trường mà kẻ địch cố tình dựng lên cho mình.]

"Phải nghĩ cách phá vỡ mới được."

Lâm Huyền nói:

"VV, tôi vẫn giữ quan điểm của mình, quy luật thời không là đúng, đàn hồi thời không là có tồn tại. Sở dĩ ngân hàng Thái Mỗ vẫn chưa xuất hiện thực sự là vì một điểm neo thời không không thể cứu vãn vẫn chưa hình thành."

"Hiện tại tôi vẫn chưa suy luận ra được nguyên nhân cụ thể và quy tắc phán đoán. Nhưng vẫn nên chờ xem, đợi đến ngày ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca trong hiện thực thực sự đi vào hoạt động, trong giấc mơ thứ tư chắc chắn sẽ xuất hiện khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ chứ?"

"Đến lúc đó... Tôi sẽ nghĩ cách thực hiện bước tiếp theo, lợi dụng két sắt hợp kim hafni có ghi tên tôi trong ngân hàng Thái Mỗ, để một tờ giấy vào trong đó, xác minh hoàn toàn giấc mơ là thật hay giả!"

Đồng hồ báo thức điện tử VV suy nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng nói:

"Lâm Huyền, mấy tháng tiến hóa này đã khiến trí tuệ và tư duy của tôi tăng lên gấp bội. So với lúc cậu vừa kích hoạt, bây giờ tôi đã thông minh hơn rất nhiều."

"Nhưng cho dù như vậy, tôi đã dùng hết toàn bộ năng lực tính toán của mình mà vẫn không thể hiểu nổi kế hoạch của cậu sẽ thực hiện như thế nào, tờ giấy nhỏ của cậu sẽ phải viết nội dung gì mới có thể đáp ứng được yêu cầu cậu đưa ra——"

"[Trong trường hợp trí nhớ của cậu hoàn toàn trong suốt và kẻ địch có thể mở két sắt trước cậu, trực tiếp sao chép một bản sao y hệt để đưa cho cậu xem... Thì cậu vẫn có thể hiểu được giấc mơ là thật hay giả ngay khi nhìn thấy nội dung tờ giấy.]"

"Tôi đã kết hợp những điều kiện tiên quyết này, suy luận và tính toán hàng tỷ lần. Bất kể sử dụng thủ đoạn nào, kết luận cuối cùng thu được đều là không thể! Không thể thực hiện được! Thậm chí đây còn là một nghịch lý tự mâu thuẫn, là một canh bạc chắc chắn sẽ thua."

"Trừ khi..."

VV dừng lại một chút, phát ra tiếng cười bất lực:

"Trừ khi thực sự có phép màu xuất hiện."

Cộc cộc.

Đột nhiên!

Giữa đêm tĩnh mịch vang lên tiếng gõ cửa!

Lâm Huyền đột nhiên quay đầu, nhìn vào đèn cảm ứng sáng lên bên ngoài cửa ký túc xá:

"Ai đó?"

"Học... học trưởng Lâm Huyền, anh vẫn chưa ngủ sao?"

Bên ngoài cửa truyền đến giọng nói cẩn thận của Sở An Tình:

"Em vừa đi ngang qua cửa, nghe thấy anh đang gọi điện..."

Đồng hồ báo thức điện tử nhảy một số, biến thành biểu cảm 0-0.

"Ồ."

Lâm Huyền nói với bên ngoài cửa:

"Hôm nay anh hơi mất ngủ, không ngủ được nên gọi điện thoại trò chuyện với bạn ở Đông Hải."

Hắn vừa dứt lời.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn đột nhiên sáng lên!

Bắt chước giọng nói của hắn, phát ra một câu với âm lượng lớn nhất:

"[Có muốn vào trò chuyện không?]"

"Chết tiệt!" Lâm Huyền vội vàng ném điện thoại vào trong chăn đắp lại, nhỏ giọng mắng:

"VV cậu làm gì vậy!"

"Ơ!?"

Bên ngoài cửa, rõ ràng Sở An Tình đã hoảng hốt vì giọng nói thật giả khó phân biệt này:

"Có... có thể không?"

Rắc!

Khóa vân tay cửa ký túc xá trực tiếp bật lên!

Ánh sáng của đèn cảm ứng hành lang xuyên qua khe cửa, từ từ mở ra... ...

Lâm Huyền thầm mắng VV 37 lần.

Một bước nhảy vọt trực tiếp bật dậy!

Ba định luật của robot đã nói gì?

Chẳng phải đây là vi phạm nguyên tắc đầu tiên sao? Hại chủ nhân đấy?

May mà...

Mình vẫn luôn có thói quen mặc đồ ngủ.

Kẽo kẹt——

Cửa phòng ký túc xá căn cứ mở ra từ từ theo quán tính.

Ánh đèn trên hành lang, trước tiên chiếu vào một đường thẳng qua khe cửa, sau đó theo khe cửa mở rộng, biến thành một dải dài, một hình chữ nhật sáng, một bóng người thiếu nữ mặc váy ngủ.

"Ơ..."

Sở An Tình tay phải nắm lấy cổ áo váy ngủ, đôi mắt to chớp chớp, ngây người đứng tại chỗ không biết làm sao.

Cô chỉ định chào hỏi anh học trưởng Lâm Huyền thôi mà...

Nhưng sao!

Học trưởng Lâm Huyền lại mời mình vào trò chuyện!

Còn mở cửa phòng nữa!

Cái này...

Cái này cái này!

"Hôm nay trăng có vẻ đẹp."

Lâm Huyền chủ động chuyển chủ đề, nghĩ đến việc rủ cô ra ngoài đi dạo.

Cô nam quả nữ, lại còn ở căn cứ huấn luyện phi hành gia, trò chuyện trong phòng vào buổi tối thì thế nào cũng không thích hợp!

Chương 694: Đài quan sát của Jask (2)

Hắn chỉ ra ngoài cửa sổ, muốn tìm vị trí của mặt trăng.

Nhưng lại phát hiện... mây đen che phủ, che kín mặt trăng:

"Ý anh là vừa nãy trăng rất đẹp nhưng rất tiếc, bây giờ bị mây đen che mất rồi, không biết vừa nãy em có để ý không."

Thật chết tiệt.

Hôm nay mặt trăng cũng không phối hợp với mình.

"Em, em không có..."

Sở An Tình gãi đầu cười cười:

"Vừa nãy em cũng ngủ không được, làm thế nào cũng không ngủ được nên đến phòng huấn luyện mô phỏng nghiên cứu thêm một lúc. Sau đó trên đường về ký túc xá... thì nghe thấy anh đang gọi điện thoại, định chào anh một tiếng..."

Không khí.

Đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Sở An Tình đứng ở cửa, buông tay phải đang nắm chặt cổ áo, rụt rè chỉ vào bàn trà trong ký túc xá:

"À... em có thể vào không?"

Lâm Huyền bất lực.

Gật đầu:

"... Ừ"

Hắn đi đến trước cửa, kéo cửa ký túc xá ra hoàn toàn, sau đó bật đèn, đưa tay mời:

"Mời vào."

"Xin... xin lỗi đã làm phiền!"

Sở An Tình có chút gò bó, bước từng bước nhỏ vào, dịch chuyển đến trước bàn trà.

Ngồi thẳng, thẳng lưng, ngồi ngay ngắn.

Rầm.

Lâm Huyền đóng cửa phòng lại, quay đầu:

"Em muốn uống gì?"

"Nước! Nước là được ạ!" Sở An Tình cảm thấy giọng điệu của mình hơi cao, ngại ngùng cười cười:

"He he... Vừa nãy ở phòng huấn luyện hơi khát."

Lâm Huyền lấy hai cái cốc, rót hai cốc nước lọc, đặt lên bàn trà, mình cũng ngồi đối diện Sở An Tình.

Im lặng...

Sự im lặng đến nghẹt thở!

Đây là phiên bản hoàn toàn mới mà Lâm Huyền chưa từng chơi.

Cho dù là tung hoành ngang dọc trong thế giới giấc mơ, thậm chí là chơi trò mèo vờn chuột với một nhóm sát nhân hàng loạt

trong thực tế, cũng không có lúc nào bị động như lúc này... Hắn không biết nên nói gì nên làm gì.

Nói gì cũng không thích hợp.

Làm gì cũng thấy gượng gạo.

Cảm giác như có kiến bò khắp người.

Hắn đã có thể nghĩ đến, nếu nói cảm nhận tâm lý của mình lúc này cho Lưu Phong, chắc chắn đối phương lại cười khinh thường, nhếch miệng, ánh mắt khinh thường nhìn hắn:

"Cậu đã từng yêu chưa?"

Rất nhanh.

Hay là Sở An Tình uống hết nửa cốc nước theo chiến thuật, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Học... Học trưởng Lâm Huyền, cái [hạt thời không]... thực sự quan trọng với anh lắm sao?"

Lâm Huyền gật đầu không biết có phải hay không:

"Em biết cái vật chất Alpha kia chính là hạt thời không rồi à?"

Sở An Tình gật đầu:

"Vừa nãy ở phòng huấn luyện em có gặp chị Hoàng Tước. Chị ấy trò chuyện với em một lúc, nhân tiện mượn cơ hội này nói cho em biết kế hoạch và nội dung thực sự. Nhưng thực ra cũng không có gì khác biệt, chỉ là sửa lại một vài danh từ thôi, dù là vật chất Alpha hay là hạt thời không... thì thực ra em cũng không có khái niệm cụ thể nào, đối với em thì chúng không có gì khác biệt."

"Hoàng Tước ư?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn đồng hồ báo thức điện tử.

Lúc này trên màn hình đồng hồ báo thức vẫn là biểu cảm 0-0 của VV, giống như một đứa ngốc thích hóng hớt.

Có vẻ như nhận ra Lâm Huyền muốn xem giờ.

Các con số trên đồng hồ báo thức điện tử nhảy một cái, biến thành 01:22

"Đến giờ này rồi, Hoàng Tước vẫn chưa ngủ sao?"

"Chắc là chị ấy chưa ngủ, cũng không định ngủ đâu ạ." Sở An Tình nói:

"Vì chị Hoàng Tước không thay quần áo, vẫn đi giày cao gót, mặc áo khoác dài, đeo hoa tai, trang điểm và búi tóc... Rõ ràng là chị ấy không phải vì ngủ không được mới đến phòng huấn luyện như em, mà là vốn dĩ không định ngủ."

"Lúc đó chị ấy từ trên lầu đi xuống, em cũng không biết chị ấy làm gì trên tầng thượng. Sau đó chị ấy thấy đèn trong phòng huấn luyện sáng nên vào trò chuyện với em, sửa lại một vài danh từ đã nói trước đó."

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền hiểu rồi.

Người phụ nữ Hoàng Tước này, từ trước đến nay vẫn luôn kỳ lạ như vậy.

Xuất hiện rồi biến mất không dấu vết, lại còn không ngủ.

Nhưng bây giờ Lâm Huyền đã lười nghiên cứu phân tích cô ấy rồi, bất kỳ điều gì không hợp lý, bất thường xuất hiện trên người Hoàng Tước, Lâm Huyền đều thấy hợp lý.

Cho dù có người đột nhiên nói với hắn.

Hoàng Tước là yêu quái bất tử! Không cần ngủ! Trường sinh bất lão!

Hắn cũng sẽ bình tĩnh ồ lên một tiếng.

Rất bình thường.

Không có gì đáng bàn cãi.

Ngược lại, nếu một ngày nào đó, hành vi của Hoàng Tước giống như một người bình thường, Lâm Huyền chắc chắn sẽ thấy cô ấy bị đoạt xá.

Nói chuyện hạt thời không này cho Sở An Tình cũng không sao, sớm muộn gì cũng phải nói thôi.

Hoàng Tước đã dặn Lâm Huyền, chỉ cần không nói cho phi công lái máy bay là Nguỵ Thành là được.

Mặc dù Nguỵ Thành cũng là người đáng tin cậy, chắc chắn sẽ không nói lung tung, hơn nữa còn có sự bảo lãnh của quốc gia, là phi hành gia chính thức nhưng dù sao thì càng ít người biết về sự tồn tại của hạt thời không càng tốt.

Còn Cao Dương và Sở An Tình sớm muộn gì cũng phải biết.

Chương 695: Đài quan sát của Jask (3)

"Lúc trước ở phòng thí nghiệm của anh ở trường đại học Đông Hải, em cũng đã nghe anh và thầy Lưu Phong nói về từ này."

Sở An Tình chớp chớp mắt, một lần nữa hỏi:

"Học trưởng Lâm Huyền, thứ này thực sự quan trọng với anh lắm sao?"...

Lâm Huyền cầm cốc nước.

Xoay hai vòng.

Gật đầu:

"Quan trọng lắm."

Hắn cười nói:

"Nếu không anh cũng sẽ không lên vũ trụ tìm nó rồi, mặc dù Lưu Phong đã thu hẹp phạm vi hạt thời không lướt qua Trái Đất xuống còn 10 km - 100 km, theo lý mà nói thì không vượt quá độ cao 100 km của đường Karman thì không thể coi là không gian vũ trụ. Nhưng trên thực tế đối với chúng tôi thì cũng không có gì khác biệt... vẫn có một số nguy hiểm nhất định."

Nguy hiểm.

Là nhiều mặt.

Lâm Huyền tự hiểu rõ trong lòng.

Tiếng thì thầm bên tai của Kevin Walker...

Câu "chúng ta gặp lại trên trời" mà Jask để lại cho mình...

Cộng thêm sự bình yên bất thường trong khoảng thời gian này...

Tất cả đều khiến Lâm Huyền cảm thấy bất an mãnh liệt.

Thật không bằng có vài người công khai tuyên chiến với mình để mình yên tâm. Cảm giác không biết mục đích, không biết thủ đoạn, thậm chí không biết ở đâu như thế này mới thực sự là thứ khiến Lâm Huyền không yên lòng.

Có thể không biết lúc nào, những người này đột nhiên xuất hiện, đánh mình trở tay không kịp.

Mười mấy ngày nay.

VV vẫn luôn giám sát Jask.

Theo lời VV nói, Jask rất tự do phóng khoáng, hoàn toàn không cân nhắc đến rủi ro bị giám sát, theo dõi, tiêu dao tự tại giống như một công tử bột vậy.

Tất nhiên, người này làm việc cũng thực sự là một kẻ cuồng công việc, đôi khi sẽ làm việc thâu đêm trong văn phòng, hoặc đến phòng thí nghiệm thị sát, nghiêm túc tìm hiểu kiến thức chuyên môn.

[Hoàn toàn không có sơ hở]!

Đây chính là đánh giá của VV đối với Jask.

Thực sự là không có sơ hở.

Nếu không phải ông ta nhét cục niêm phong lửa vào lòng bàn tay Lâm Huyền, trên đó có đóng dấu biểu tượng của [Câu Lạc Bộ

Thiên Tài] thì Lâm Huyền và VV hoàn toàn sẽ không nghi ngờ người này là thành viên của [Câu Lạc Bộ Thiên Tài].

"Lâm Huyền, càng như vậy, tôi lại càng nghi ngờ ông ta hơn."

VV phân tích:

"Cậu có thể không nhận ra cảm giác đó... Tôi cảm thấy Jask cố ý để chúng ta nhìn thấy như vậy, có lẽ cũng không chỉ riêng chúng ta, ông ta là người giàu nhất thế giới nhưng thực sự quá cao điệu, quá phô trương, chỉ sợ người khác không biết ông ta đang làm gì từng giờ từng phút."

"Giám sát cũng vậy, hoàn toàn không mã hóa, không phòng thủ, cứ để người khác xem một cách thoải mái. Tôi tin rằng... thực ra căn bản không cần đến một siêu trí tuệ nhân tạo như tôi, bất kỳ một hacker nào có dụng ý khác cũng có thể dễ dàng giám sát ông ta 24 giờ."

Lúc đó, nghe VV nói câu này, Lâm Huyền không nhịn được bật cười:

"Đến hacker cũng không cần, chỉ cần chú ý đến Twitter của ông ta là được. Thậm chí ông ta còn đăng ảnh cosplay riêng tư của bạn gái là ngôi sao lớn lên cho mọi người xem, lại còn trả lời tin nhắn của cư dân mạng với cường độ cao. Vì vậy, chỉ cần chú ý đến tài khoản Twitter của ông ta là đủ để đoán được lịch trình hàng ngày của ông ta, người này cũng là một kẻ kỳ quặc."

"Nhưng vẫn có những nơi không thể giám sát được." VV nghiêm túc bổ sung:

"Ngoài những nơi riêng tư như nhà vệ sinh, phòng tắm... thì nơi Jask thích đến nhất chính là [Đài quan sát] của trung tâm phóng tên lửa vũ trụ."

"Cái tháp đó thì không có tác dụng gì đặc biệt, chỉ là Jask xây

dựng để quan sát tên lửa phóng lên, hắn là vị trí quan sát VIP cá nhân của ông ta. Cấu trúc của cái tháp đó rất đơn giản, chỉ là một đống giàn thép dựng lên, trên đó có một phòng quan sát."

"Khi Jask đến cái tháp sắt đó, tôi hoàn toàn không thể giám sát được. Bởi vì trên cái tháp đó không có bất kỳ dây điện hay thiết bị điện tử nào. Mà Jask thường xuyên quên mang theo điện thoại... Đây là thói quen xấu của ông ta, ít nhất là đối với tôi thì như vậy."

Không cần nghi ngờ.

Tên Jask này chắc chắn có vấn đề.

Lâm Huyền tin chắc điều này.

Một mặt ông ta thoải mái cho mọi người xem sự riêng tư của mình, mặt khác lại thường xuyên đến một tháp quan sát bằng thép không có bất kỳ dây điện và thiết bị điện tử nào, rõ ràng là có vấn đề.

"Tiếp tục giám sát đi."

Lâm Huyền dặn dò VV:

"Hy vọng khi chúng ta bắt hạt thời không, ông ta đừng đến quấy rối."...

Chuyện này cũng là điều Lâm Huyền vẫn luôn lo lắng, là mối nguy hiểm chưa biết trong chuyến hành động máy bay không gian lần này. Đồng thời, cũng là lý do chính khiến hắn không muốn Sở An Tình tham gia vào chuyến hành động này.

Định thần lại.

Hắn uống một ngụm nước, nhìn Sở An Tình, tiếp tục nói:

"Cho nên, An Tình... Anh khuyên em nên về Đông Hải đi. Không phải kia là đêm giao thừa rồi sao, về nhà đón tết cùng gia

đình đi, chuyện ở đây bọn anh có thể giải quyết được. Em đừng nhìn Cao Dương có vẻ không đáng tin cậy, đó là vì bây giờ vẫn chưa đến lúc cậu ta thể hiện tài năng, cậu ta chơi game rất giỏi, từ nhỏ chơi trò gì cũng không có đối thủ... Anh tin rằng, cậu ta chắc chắn có thể dùng cánh tay máy bắt được hạt thời không."

Chương 696: Đài quan sát của Jask (4)

"Chuyện ở đây cứ giao cho bọn anh đi, em mới 19 tuổi, không nên tham gia vào những chuyện nguy hiểm như thế này. Anh tin rằng nếu em về thì cha em nhất định sẽ vui lắm."

Tuy nhiên... Sở An Tình kiên quyết lắc đầu:

"Học trưởng Lâm Huyền, anh còn nhớ lần đầu em đến phòng thí nghiệm của anh ở trường Đại học Đông Hải, thầy Lưu Phong đã nói gì với em không?"

"Thầy Lưu Phong nói, con người đừng dễ dàng phủ nhận giá trị của bản thân, chỉ là thời điểm để em phát huy tác dụng vẫn chưa đến mà thôi."

"Trên thế giới này nhất định có một chuyện là dành riêng cho em, là vì em mà sinh ra, chỉ có em mới có thể làm được."

"Ngoài em ra... thì không ai khác có thể làm được."

Cô chớp chớp mắt, trong veo và sáng ngời:

"[Em cảm thấy đi bắt hạt thời không chính là chuyện quan trọng nhất trong đời em, là chuyện em nhất định phải làm, là chuyện em sinh ra để làm.]"

"Chẳng phải huấn luyện viên Ngụy Thành cũng đã nói sao? Anh ấy nói em là phi hành gia bẩm sinh, thực ra nghe được lời khen ngợi như vậy em rất vui! Nói ra thì xấu hổ... Thực ra từ nhỏ em đã lớn lên trong lời khen ngợi, bất kể em làm gì cũng sẽ có rất nhiều người khen ngợi em, bao gồm cả cha em cũng vậy."

"He he, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Trong tiệc mừng công của MX, lúc đó cha em đi khắp nơi khoe, em phát biểu với tư cách đại diện sinh viên mới trong lễ khai mạc huấn luyện quân sự, còn biểu diễn tiết mục trong buổi tiệc chào đón tân sinh viên... Thực sự là gặp ai cũng khoe, thực ra đó chỉ là những thành tích rất nhỏ thôi mà. Hơn nữa bản thân em cũng thực sự biết những chuyện này không có gì ghê gớm lắm, người khác khen ngợi em, ca ngợi em, đối xử tốt với em, nguyên nhân căn bản chỉ có một-"

Sở An Tình ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Vì Sở Sơn Hà là cha em, em là con gái của Sở Sơn Hà."

"Chỉ có vậy thôi... Trong mắt mọi người, em chính là con gái của Sở Sơn Hà, chỉ là con gái của Sở Sơn Hà."

Cô nắm chặt cốc nước thủy tinh trong tay, xoay xoay nhưng rồi lại cười:

"Nhưng mà nè- hì hì, chuyện phi hành gia lần này thì khác!"

Sở An Tình cười rất đẹp, hai lúm đồng tiền cong cong còn hơn cả ánh trăng mà Lâm Huyền khen ngợi, hai lúm đồng tiền nhỏ ẩn hiện ở khóe miệng giống hệt như những vì sao lấp lánh trên Thiên Sơn truyền tải sự lãng mạn trong dải ngân hà:

"Lần huấn luyện phi hành gia này, em thực sự rất giỏi! Chị Hoàng Tước tìm em đến không phải vì em là con gái của Sở Sơn Hà; huấn luyện viên Ngụy Thành khen ngợi em cũng không phải vì em là con gái của Sở Sơn Hà, thậm chí anh ấy còn không biết cha em là ai; những cái máy ly tâm, ghế xoay, bể nổi... cũng không phải vì em là con gái của Sở Sơn Hà mới khiến số điểm của em cao như vậy!"

"Học trưởng Lâm Huyền có biết không, đến đây em thực sự rất

vui vẻ, thực sự hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên trong đời em cảm nhận được giá trị của bản thân một cách chân thực, cảm thấy người khác khen ngợi em không phải vì cha em, cảm thấy bản thân mình thực sự cũng có những chuyện lợi hại mà mình giỏi, cảm thấy-"

Cô mỉm cười, tự tin và kiêu hãnh:

"[Em có tên riêng của mình! Em tên là Sở, An, Tình!]"...

Lâm Huyền nhìn cô công chúa nhỏ này, cảm thấy dưới ánh đèn trắng, cô ấy đang tỏa sáng.

"Haiz... nói thì nói vậy thôi."

Khí thế trên người Sở An Tình biến mất trong nháy mắt, cô ấy gãi đầu ngượng ngùng nói:

"Thực ra em cũng không biết trong chuyến hành động bắt hạt thời không này, em có thể giúp được gì. Hiện tại thì thầy Lưu Phong và huấn luyện viên Ngụy Thành cùng nhau chịu trách nhiệm lái máy bay không gian; học trưởng Cao Dương chịu trách nhiệm điều khiển cánh tay máy; học trưởng Lâm Huyền chịu trách nhiệm điều khiển các thiết bị của khoang hành khách và khoang thiết bị, làm tốt công tác hỗ trợ; chị Hoàng Tước là tổng chỉ huy của chuyến hành động này; còn em... mặc dù em vẫn luôn huấn luyện nhưng em cũng không biết mình có thể làm gì, chị Hoàng Tước cũng nói em chỉ cần phụ trách hậu cần là được, cảm thấy mình giống như một thứ thêm vào vô nghĩa."

"Vì vậy... học trưởng Lâm Huyền đừng để tâm đến những lời em nói lúc nãy, em chỉ nói những lời hoa mỹ, khoe khoang thôi. Người thực sự có thể bắt được hạt thời không vẫn là các anh, em chỉ là người làm tạp vụ. Nói thật... em cũng không biết tại sao chị Hoàng Tước lại tìm em, có rất nhiều chuyện em đều không hiểu."

"Cô ấy à, cô ấy chính là một người thích nói ẩn dụ."

Lâm Huyền than thở:

"Không ai hiểu được lời cô ấy nói, câu đố cô ấy đưa ra cho anh năm ngoái đến giờ anh vẫn chưa giải được. Vì vậy, em hoàn toàn không cần để tâm đến những lời Hoàng Tước nói, tai trái nghe tai phải ra, vứt vào thùng rác là được."

Đùng đùng.

Đột nhiên!

Cánh cửa phòng ký túc xá sau lưng hai người lại vang lên tiếng gõ cửa bất ngờ!

Con số trên đồng hồ báo thức điện tử nhảy một cái, biến thành ToT, sau đó biến mất trở thành màn hình hiển thị thời gian bình thường.

Lâm Huyền và Sở An Tình nhìn nhau, đầu hiện lên dấu chấm hỏi.

Đã muộn thế này rồi...

Còn ai đến thăm nữa sao?

Căn cứ này toàn là cú đêm à?

"Ai đấy."

Lâm Huyền hỏi.

"Đã muộn thế này rồi, sao đèn vẫn còn sáng?"

Ngoài cửa.

Giọng Hoàng Tước truyền đến!

Tim Lâm Huyền và Sở An Tình đập thình thịch!

"Lâm Huyền..."

Tiếng Hoàng Tước xuyên qua cánh cửa, đâm thẳng vào:

"Cậu vẫn chưa ngủ sao?"

Chương 697: Thiến Thiến, An Tình và CC (1)

Đùng đùng, đùng đùng, đùng đùng...

Lúc này, Lâm Huyền cảm thấy nhịp tim của mình.

Có vẻ còn to hơn cả tiếng gõ cửa.

[Xong rồi]

Hắn bất giác nghĩ đến hai chữ này.

Hai giờ sáng.

Cô nam quả nữ mặc đồ ngủ.

Chuyện này...

"Ơ!" Sở An Tình mở to mắt, vội vàng che miệng, mặt khoảnh khắc đỏ bừng.

Cô cũng không hiểu nổi!

Sao mình lại chột dạ thế này!

Che miệng làm gì!

Không làm chuyện gì trái lương tâm thì sợ gì ma quỷ gõ cửa!

Lâm Huyền nhìn Sở An Tình với vẻ mặt như bị vợ cả bắt quả tang... cũng say rồi.

Đại tiểu thư.

Em bình thường một chút thì có chuyện gì đâu, cứ nói chuyện bình thường là được mà?

Nhưng cô hoảng loạn như vậy thì càng giải thích không rõ!

"Lâm Huyền?"

Cách một cánh cửa, tiếng Hoàng Tước lại truyền đến, có vẻ hơi nghi ngờ:

"Cậu không sao chứ?"

"Tôi không sao." Lâm Huyền nhìn Sở An Tình càng ngày càng chột dạ, nhất quyết không được mở cánh cửa này:

"Tôi dậy đi vệ sinh thôi."

"Hình như tôi nghe thấy cậu đang nói xấu tôi." Hoàng Tước đột nhiên nói.

"Tôi chỉ gửi tin nhắn thoại cho Lưu Phong để phàn nàn một chút thôi." Lâm Huyền nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đầu óc cũng hoạt động trở lại, hắn hét về phía cánh cửa:

"Chính cô cũng biết mình là người thích nói ẩn dụ, không thể không cho người khác nói chứ?"

"Được rồi."

Giọng Hoàng Tước dịu đi không ít:

"Nghỉ ngơi sớm đi."

Nói xong.

Không còn tiếng động nữa.

Một lúc lâu.

"Phù..."

Không hiểu sao Sở An Tình lại thở phào nhẹ nhõm.

"Xin lỗi, xin lỗi học trưởng Lâm Huyền."

Sở An Tình đỏ mặt:

"Đều tại em, em em em, em cũng không biết phải làm sao."

"Không sao không sao."

Lâm Huyền xua tay.

Bản thân hắn cũng cảm thấy hơi vô duyên, không hiểu sao, quả nhiên là khi con người ta vội vàng thì chỉ số thông minh sẽ giảm xuống nhanh như chớp.

Rõ ràng có hàng triệu cách thích hợp hơn để xử lý chuyện này nhưng hắn lại chọn cách không thích hợp nhất.

Sau một phen hoảng sợ như vậy, Sở An Tình cũng không ngồi yên được nữa.

Cô đứng dậy, cười với Lâm Huyền:

"Vậy thì học trưởng Lâm Huyền, không còn sớm nữa, em không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, anh cũng ngủ sớm đi nhé."

Lâm Huyền gật đầu, đứng dậy tiễn cô:

"Ừ, em cũng ngủ sớm đi nhé, ngày mai còn phải huấn luyện đấy."

"Vâng vâng, ngủ ngon, học trưởng."

"Ngủ ngon."

Sở An Tình cuối cùng quay đầu lại vẫy tay tạm biệt Lâm

Huyền, sau đó vặn tay nắm cửa, kéo cửa ra:

"Á á á!!!"

Tiếng hét chói tai làm thủng màng nhĩ Lâm Huyền!

Sở An Tình sợ đến dựng cả tóc!

"Sao thế?"

Lâm Huyền nghiêng người, nhìn ra ngoài cửa——

Da đầu tê dại!

"Ha ha..."

Hoàng Tước dựa vào bức tường trắng đối diện cửa, khoanh tay hứng thú nhìn Sở An Tình đang sợ đến dựng tóc và Lâm Huyền sau lưng cô:

"Xuất sắc."

"[Đoạn lịch sử này tôi cũng chưa từng thấy.]"...

Lâm Huyền thực sự hết nói nổi, hắn mở toang cửa phòng ra bình tĩnh nhìn Hoàng Tước:

"Chúng tôi chỉ trò chuyện thôi, không phải cô và An Tình vừa gặp nhau ở phòng huấn luyện sao? Còn nói chuyện về hạt thời không nữa."

"Đúng đúng đúng!"

Sở An Tình đỏ mặt như mông khỉ, gật đầu như gà mổ thóc, nhìn đôi mắt xanh lam của Hoàng Tước bằng ánh mắt chân thành:

"Là thật, là thật! Thực sự là thật ạ!"

Hít.

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Diễn xuất của Sở An Tình này...

Có thể đi học thêm ở VV không?

Thật sự là trắng cũng bị cô diễn thành đen, giả cũng bị cô diễn thành thật!

Hoàng Tước đứng thẳng người, rời khỏi bức tường đang dựa rồi đi đến trước mặt Sở An Tình, vuốt ve mái tóc dựng đứng của cô, mỉm cười:

"Mau đi ngủ đi."

"Vâng vâng!" Sở An Tình như một người lính nhận được mệnh lệnh, chạy với tốc độ của vận động viên chạy nước rút đến trước cửa phòng ký túc xá của mình.

Tít tít!

Nhanh chóng ấn khóa vân tay!

Chớp mắt đã vào trong!

Rầm!

Nhanh chóng đóng cửa phòng!

Cạch.

Còn khóa trái cửa nữa. ...

Lâm Huyền phục thật rồi.

"Sao cô còn chưa ngủ?" Hắn quay đầu nhìn Hoàng Tước, chủ động hỏi trước.

Hoàng Tước cười mà không nói, quay đầu nhìn sang phía bên

kia hành lang trống trải:

"Ngày kia là giao thừa rồi, ngày mai huấn luyện ngày cuối, ngày kia cho mọi người nghỉ một ngày, tôi đã nói trước rồi."

"Thực ra thời gian gấp gáp như vậy, nhiệm vụ lại nặng nề như vậy, không nghỉ cũng được." Lâm Huyền nói.

"Hừ."

Hoàng Tước khẽ hừ một tiếng rồi liếc nhìn Lâm Huyền:

"Dẫn An Tình ra ngoài đi dạo đi, đi dạo trong công viên trung tâm thương mại hay gì đó."

"Thôi không cần đâu." Lâm Huyền xua tay.

"Ngủ ngon."

Hoàng Tước buông câu cuối cùng, quay người rời đi.

Haiz...

Lâm Huyền thở dài rồi quay trở lại phòng.

"Thảm quả, sát phạt luôn." Đồng hồ báo thức điện tử VV phát ra một tiếng cảm thán.

"Không phải do cậu gây ra sao?"

Lâm Huyền cau mày nhìn đồng hồ báo thức điện tử:

"Nói thật với cậu VV... Tôi đưa cậu từ 600 năm sau đến đây, tôi vốn tưởng rằng như hổ thêm cánh, mời được một vị thần, có thể san bằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài, quét sạch mọi kẻ thù."

Chương 698: Thiến Thiến, An Tình và CC (2)

"Tại sao bây giờ tôi tổng kết lại thì thấy rằng dường như những rắc rối mà cậu mang lại cho tôi còn nhiều hơn những tiện lợi mà cậu mang lại thế? Có phải 130. 000 dòng mã lệnh lúc đầu đã sao chép sai ở đâu đó không? Ví dụ như... thiết lập giá trị chỉ số thông minh ấy."

"Không thể nào." VV khẳng định chắc nịch:

"Tôi cũng vì muốn tốt cho cậu thôi!"

"Đúng là câu nói khiến người ta ngạt thở nhất trong miệng cha mẹ Long Quốc mà."

Lâm Huyền ngáp một cái, vén chăn:

"Ngủ thôi, ngày mai còn phải huấn luyện."...

Ngày hôm sau.

Lưu Phong và Lâm Huyền gặp nhau một lát rồi chuẩn bị rời khỏi căn cứ huấn luyện:

"[Thiết bị bắt giữ hạt thời không] đã hoàn thành nhưng máy dò đơn giản vẫn chưa hoàn thành."

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ tôi vẫn không thể xác định được hạt thời không có thể nhìn thấy bằng mắt thường hay không. Tóm lại, nếu nó có thể nhìn thấy thì tất nhiên là tốt nhất, như vậy sẽ giúp chúng ta tiết

kiệm không ít rắc rối. Nhưng vẫn phải cân nhắc toàn diện hơn một chút, nếu nó không thể nhìn thấy thì tôi cần phải cầm máy dò đơn giản ngồi cạnh phi công lái máy bay Nguỵ Thành để chỉ huy anh ta lái máy bay không gian."

"Tôi có một thắc mắc." Lâm Huyền nói:

"Trước đây khi tìm hạt thời không, nhất định phải dùng kính viễn vọng FAST ở Quý Châu, tìm mãi mới thấy. Bây giờ tại sao chỉ cần dùng một máy dò đơn giản là có thể định vị được?"

"Chẳng phải đạo lý này rất đơn giản à."

Lưu Phong xem thường:

"Tìm một con cá trong biển dễ hơn hay theo dõi một con cá vừa thả xuống nước dễ hơn? Khi chúng ta đã định vị được hạt thời không đó, biết được phương hướng của nó, biết được đặc điểm của nó, biết được tính chất của nó thì việc truy tìm tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều."

"Nhưng mà công suất của máy dò đơn giản vẫn quá nhỏ, phải đợi đến khi hạt thời không đó đủ gần Trái Đất thì mới có thể dò được. Ít nhất cũng phải ở độ cao trong phạm vi 2000 km thì khoảng cách này so với quy mô Trái Đất vẫn khá gần. Dù sao thì khoảng cách giữa Trái Đất và Mặt Trăng cũng có tới 380. 000 km, máy dò đơn giản của tôi chỉ có thể định vị được hạt thời không trong phạm vi 2000 km."

"Tất nhiên là càng gần thì hiệu quả càng tốt. Tôi thấy sự sắp xếp hiện tại của Hoàng Tước chắc chắn không có vấn đề gì, ít nhất là về mặt lý thuyết thì không có vấn đề gì. Đối với chúng ta, khó khăn duy nhất là... hạt thời không tiến lên theo kiểu nhảy cóc, quỹ đạo hoàn toàn không thể dự đoán được, vì vậy muốn bắt được nó thì phải cần một chút may mắn."

"Nếu may mắn... có thể chúng ta không cần làm gì cả, hạt thời không tự nhảy cóc vào nồi cơm điện... tức là vào [thiết bị bắt giữ hạt thời không] rồi trực tiếp mất hoạt tính và bị bắt lại. Nếu không may thì có thể vô số lần suýt nữa nhốt được nó vào nồi cơm điện nhưng đến phút cuối cùng thì nó lại nhảy cóc mất."

"Hiện tại tôi vẫn không thể xác định được rốt cuộc hạt thời không là đến vì điều gì, có biến mất không, có rời khỏi Trái Đất không. Tóm lại, mọi thứ đều chưa biết, tôi cần quan sát nhiều hơn, phân tích nhiều hơn; Hiện tại, hạt thời không đang bay qua vành đai tiểu hành tinh, có lẽ sẽ va chạm với một số tiểu hành tinh, xuyên qua thứ gì đó, vừa hay tôi cũng có thể tá cơ hội này nghiên cứu một số đặc tính khác của nó."

Lâm Huyền gật đầu:

"Được thôi, vậy hẹn gặp lại sau, thể chất của anh cũng không ra sao, bình thường không có việc gì thì tập thể dục nhiều hơn, như vậy khi đến đây luyện tập quá tải trọng lực cũng sẽ dễ dàng hơn một chút."

"Yên tâm đi, hẹn gặp lại!"

Lưu Phong và Lâm Huyền bắt tay nhau rồi ngồi xe chuyên dụng rời đi.

Quay trở lại phòng huấn luyện.

Phát hiện Cao Dương đang mặt đầy vẻ kinh ngạc tranh luận với huấn luyện viên Nguỵ Thành:

"Nguỵ ca! Hôm qua bộ đồ phi hành gia để ở đây vẫn còn màu trắng! Chính là loại mà trên tivi thấy đó, phồng phồng, đầy chất công nghệ, nhìn là biết đắt tiền! Tôi nằm mơ cũng chảy nước miếng chờ được mặc đây! Sao... sao hôm nay lại đổi hết thành màu cam rồi! Rõ ràng là quá kém chất lượng! Giống đồ nhái vậy!"

Cao Dương chỉ vào bộ đồ phi hành gia màu cam mới được chuyển đến bên cạnh, rồi chỉ vào bộ đồ phi hành gia màu trắng sắp bị kéo đi.

"Vì mục tiêu độ cao của chúng ta đã thay đổi." Nguỵ Thành vẫn rất kiên nhẫn giải thích cho Cao Dương:

"Hôm qua lúc Lưu Phong đến, không phải đã nói rồi sao? Theo quan sát mới nhất, thứ mà chúng ta muốn bắt giữ đó, độ cao dự kiến sẽ nằm trong khoảng từ 10 km đến 100 km. Độ cao này so với không gian thì quá thấp, căn bản không cần dùng đến loại đồ phi hành gia màu trắng đó."

Nguỵ Thành đi đến trước bộ đồ phi hành gia màu trắng sắp được chuyển đi, vỗ vỗ vào chiếc mũ bảo hiểm to đùng trên đó:

Chương 699: Thiến Thiến, An Tình và CC (3)

"Loại đồ phi hành gia màu trắng này tương đối cồng kềnh, thiết bị nhiều, lại còn rất nặng, chủ yếu được sử dụng cho môi trường bên ngoài khoang vũ trụ, bao gồm ra khỏi khoang, trạm vũ trụ, đổ bộ lên hành tinh ngoài Trái Đất, v. v. Không gian bên trong tương đối lớn, còn có một số thiết bị duy trì sự sống. Hơn nữa, vật liệu cũng cao cấp hơn một chút, có thể ngăn chặn bức xạ, bụi, v. v. trong không gian. Nhưng nhược điểm là quá cồng kềnh, trừ khi thực hiện nhiệm vụ không gian ở độ cao trên 500 km, còn không thì không cần mặc loại này."

"Còn loại này."

Nguỵ Thành lại đi đến trước bộ đồ phi hành gia màu cam vừa được chuyển đến, bộ này trông nhẹ nhàng hơn và cũng mỏng hơn nhiều:

"Đồ phi hành gia màu cam là loại mặc khi thực hiện nhiệm vụ trong không gian quỹ đạo thấp, so với loại đồ phi hành gia màu trắng cồng kềnh đó thì đã loại bỏ rất nhiều chức năng không cần thiết, mà tập trung vào tính linh hoạt, an toàn, tính công cụ. Loại đồ phi hành gia màu cam này còn được gọi là đồ phi hành gia hệ thống thoát hiểm cao cấp, bên trong không chỉ có nguồn cung cấp không khí và nước, mà còn được trang bị một chiếc dù và thiết bị sinh tồn khẩn cấp, chẳng hạn như radio, đèn nháy và thuốc men, v. v. Chức năng đầy đủ, trang bị đầy đủ."

"Với nhiệm vụ quỹ đạo thấp như chúng ta, mặc thế này là quá đủ rồi. Nói thật, độ cao 100 km... thậm chí còn chưa thoát khỏi

tầng khí quyển, căn bản không tính là đến không gian, tôi cho rằng sử dụng máy bay không gian là lãng phí của trời. Nhưng cũng không còn cách nào khác... ngoài máy bay không gian, thực sự không có bất kỳ tàu vũ trụ nào có thể bay trong phạm vi độ cao này, vệ tinh trạm vũ trụ thì quá cao, máy bay thì lại quá thấp."

"Tôi không muốn!"

Cao Dương căn bản không nghe:

"Màu cam này xấu quá, tôi muốn mặc màu trắng kia!"

Nguỵ Thành nhìn Cao Dương như nhìn một thằng ngốc...

Chà chà.

Mình vừa nghiêm túc phổ cập cho cậu ta nhiều như vậy, tên này coi như gió thoảng bên tai, một chữ cũng không nghe lọt đúng không!

"Màu cam nhẹ nhàng thoải mái như vậy, chẳng lẽ không đẹp hơn cái màu trắng mập ú như linh vật của thương hiệu trà sữa nào đó (ý chỉ Mixue) sao?"

Nguỵ Thành vẫn muốn cố gắng cứu vãn.

"Sao lại không!" Cao Dương kêu lên:

"Rõ ràng là cái màu trắng mập ú này đáng yêu hơn mà! Thôi được rồi, các anh mặc màu cam, tôi mặc màu trắng, để lại cho tôi một bộ."

Nói xong, Cao Dương tiến lên, muốn bê bộ đồ phi hành gia màu trắng sắp được chuyển đi xuống.

Hai tay ôm chặt!

Chân tấn trụ!

Dùng sức ở eo!

Phụt——

Thả một cái rắm.

"Ui chao, nặng quá!" Cao Dương cảm thán. ... !!!

#

Cho dù là anh cả hiền lành kiên nhẫn tốt tính nhất thì lúc này Nguỵ Thành cũng thực sự không nhịn được nữa, gân xanh trên thái dương nổi lên, cố nhịn quyết tâm đánh Cao Dương một trận, anh ta nghiến răng nghiến lợi nhìn Lâm Huyền:

"Đây là bạn thân của cậu à?"

"Cũng... có thể coi là vậy." Lâm Huyền che mặt, thực sự bị cái rắm của Cao Dương làm mất hết mặt mũi.

"Tên này đến đây để làm gì vậy?"

Nguỵ Thành không thể tin nổi, chỉ vào Cao Dương:

"Thẩm mỹ kém, tập luyện qua loa, hành vi không đứng đắn!"

"Để cho tên này đến căn cứ cao cấp như vậy để huấn luyện, quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất đối với các phi hành gia khác!"

Lâm Huyền vỗ vai Nguỵ Thành an ủi:

"Yên tâm đi, nhịn thêm chút nữa, sắp đến lúc cậu ta thể hiện tài năng rồi."

Thôi.

Dù sao thì cũng có VV ở sau lưng giúp Cao Dương gian lận, độ chính xác của cánh tay máy chắc chắn không có vấn đề gì.

Đến lúc đó có thể khiến huấn luyện viên Nguỵ Thành nghiêm túc nghiêm khắc nguôi giận được rồi chứ?

Buổi huấn luyện ngày hôm đó lại kết thúc trong lời khen ngợi của Sở An Tình, sự nghiêm túc của Lâm Huyền và tiếng mắng của Cao Dương.

"Ngày mai là đêm giao thừa, cho mọi người nghỉ một ngày."

Trong nhà ăn.

Hoàng Tước bắt chéo chân ngồi ở một chiếc bàn khác không có người, nhìn mọi người đang ăn cơm ở bàn bên này:

"Muốn đi đâu cũng được, chú ý an toàn. Căn cứ có người chuyên đưa đón mọi người, hãy thư giãn một ngày thật tốt. Qua kỳ nghỉ duy nhất này... sau này sẽ là những ngày căng thẳng hơn."

"Ngày mai là ngày 9 tháng 2, từ ngày 10 tháng 2 đến cuối tháng 3, tức là hơn một tháng, bây giờ mọi người chỉ mới vượt qua được bài kiểm tra thể lực và bài kiểm tra quá tải trọng lực, còn lại còn nhiều thứ cần học lắm, chơi xong ngày hôm nay thì hãy thu tâm lại, căng thẳng thần kinh cho đến ngày thực hiện nhiệm vụ."

"Lâm Huyền, chúng ta đi chơi ở đâu nhỉ?" Cao Dương nghiêng đầu hỏi:

"Đi tìm một quán lẩu để ăn một bữa thật ngon đi! Món ăn ở đây tuy ngon nhưng khẩu vị quá nhạt, ăn nhiều tớ cảm thấy mình sắp thành thỏ rồi."

Sở An Tình từ phía bên kia tiến lại gần:

"Học trưởng Lâm Huyền, chúng ta đi dạo một vòng ở Tây Đơn nhé! Vào dịp năm mới và giao thừa, ở đó chắc chắn rất náo nhiệt!"

Cao Dương hiểu ý cầm đĩa thức ăn, rời khỏi bàn ăn:

"Được rồi... Tôi đi đây."

Chương 700: Thiến Thiến, An Tình và CC (4)

"Đi cùng đi." Lâm Huyền gọi Cao Dương lại.

"Ôi chao, loại người như cậu..." Cao Dương xua tay từ chối Lâm Huyền, lắc đầu đi xa:

"Ngốc nghếch."

Cậu ta nói nhỏ. ...

Sáng ngày hôm sau.

Đế đô, trung tâm mua sắm Tây Đơn, xe cộ đông đúc, người đông như kiến.

Đám đông ồn ào... Lâm Huyền cảm thấy ngã tư Tây Đơn này có tới 100 triệu người!

"Học trưởng Lâm Huyền! Ở đây này!"

Sở An Tình canh đúng lúc, nhân lúc đèn xanh còn hai giây cuối cùng chạy qua một ngã tư, kiễng chân vẫy tay với Lâm Huyền:

"Nhanh qua đây-"

Lâm Huyền thở ra một hơi, một đám sương trắng lớn.

Mùa đông ở Đế đô... thực sự lạnh hơn Đông Hải nhiều, mấy ngày trước còn có tuyết rơi nhưng bây giờ hầu như đã tan hết.

Sở An Tình đứng giữa đám đông trên đường, mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng dày, đội một chiếc bịt tai hình tai gấu dễ

thương, trên cổ còn quấn một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ.

Cách ăn mặc này...

Lâm Huyền nhớ lại.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy cách ăn mặc của Sở An Tình.

Hôm đó, hắn cầm bản thảo chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông đến trường Đại học Đông Hải, chuẩn bị đưa cho giáo sư Hứa Vân.

Sau đó ở cổng trường, nhìn thấy Sở Sơn Hà lái xe Maybach đến đưa con gái đi học.

Mặc dù lần đó không nhìn thấy mặt chính diện của Sở An Tình.

Nhưng thực sự là lần đầu tiên hai người gặp nhau trong đời.

Sở An Tình lúc đó chính là bộ trang phục này.

Áo khoác lông vũ màu trắng, khăn quàng cổ màu đỏ, tóc đuôi ngựa cao bồng bềnh đầy sức sống.

Ba từ khóa này chính là ấn tượng trực quan nhất của Lâm Huyền về vị công chúa nhỏ Đông Hải này khi đó.

Theo thời gian, số lần gặp mặt, liên lạc ngày càng nhiều.

Hắn cũng hiểu biết ngày càng nhiều về vị công chúa nhỏ này, ấn tượng cũng ngày càng tốt.

Lúc đầu, hắn còn cảm thấy giữa Sở An Tình và CC chắc chắn có mối liên hệ nào đó. Nhưng bây giờ nhìn lại... ngoài ngoại hình giống nhau như đúc thì không tìm thấy điểm chung nào khác.

Xét đến việc CC có cuộc sống riêng, ký ức riêng.

Cộng thêm vết sẹo tiêm phòng lao giống như tem chống hàng giả của Sở An Tình, trong khi cánh tay của CC lại trắng nõn như ngọc, về cơ bản đã loại trừ khả năng hai người là cùng một người.

Ôi...

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền lại cảm thấy thế sự vô thường.

Trong giấc mơ thứ ba, hắn hoàn toàn không nhìn thấy CC, không biết cô ấy chạy đi đâu, cũng không biết cô ấy còn tồn tại trong thế giới tương lai 600 năm sau hay không.

Không phải là cánh bướm thời không vỗ mạnh quá, vỗ cho sự tồn tại của CC biến mất luôn rồi chứ?

Chắc là...

Không đến nỗi chứ?

Sức sống của người phụ nữ này yếu đến vậy sao?

Nhìn thế nào thì khả năng bảo tồn không gian thời gian song song, khả năng ghi nhớ các đoạn ký ức trước và sau khi thời không thay đổi của cô ấy cũng giống như một nhân vật chính không thể chối cãi... CC, hào quang nhân vật chính của cô đâu rồi?

Lâm Huyền trực giác.

Nguyên nhân CC biến mất chắc chắn có liên quan đến ngân hàng Thái Mỗ.

Biết đâu khi ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện trở lại trong giấc mơ, trong thế giới tương lai thì đó lại là lúc hắn và CC gặp lại nhau.

Điểm khác biệt là.

CC vẫn là CC cố chấp giải mã két sắt, còn Lâm Huyền không còn là Lâm Huyền cười đùa dưới họng súng nữa.

[Hắn là ông chủ đứng sau ngân hàng Thái Mỗ.]

[Hắn sẽ đích thân thiết lập mật mã két sắt hợp kim hafni.]

Nhưng mà...

Phải đợi đến bao giờ đây...

Bao giờ mới có thể nhìn thấy khinh khí cầu kỷ niệm 600 năm của ngân hàng Thái Mỗ trên bầu trời giấc mơ thứ tư đây?

Còn nữa...

Bao giờ mới có thể thực sự thoát khỏi vòng vây của những người lính đó, thoát khỏi sự kiểm soát của ông lão bí ẩn để bản thân tự do khám phá giấc mơ thứ tư đây?

"Đường dài gian nan..."

Lâm Huyền cảm thán một tiếng rồi lại thở ra một đám sương trắng khoa trương trong nhiệt độ dưới 0.

Hắn thích cảm giác nuốt vào và thở ra sương mù này.

Ở Đông Hải với nhiệt độ như vậy, hắn chưa bao giờ có trải nghiệm này.

Hắn bước tới, đi đến trước Sở An Tình trông giống như một chú chim cánh cụt trắng.

Sở An Tình nghiêng đầu:

"Học trưởng, vừa nãy anh ngẩn người nghĩ gì vậy?"

Lâm Huyền cười nói:

"Vừa nãy anh nhớ lại lần đầu tiên anh gặp em, em đã ăn mặc như thế này."

Sở An Tình có chút nghi hoặc:

"Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... không phải là trong tiệc mừng công của công ty MX sao?"

"Sớm hơn thế một chút."

Lâm Huyền kể cho cô nghe tình hình lúc đó.

"Oa..."

Sở An Tình cảm thán:

"Hóa ra chúng ta đã gặp nhau sớm như vậy à! Hihi, nhân sinh thật vô thường nhỉ!"

"Thực ra còn sớm hơn nữa." Lâm Huyền cười nói.

Hắn lại kể cho cô nghe chuyện hồi đó về trường Đại học Đông Hải lấy hồ sơ, đi ngang qua sân vận động, nghe Sở An Tình phát biểu với tư cách là đại diện sinh viên mới.

Mắt Sở An Tình mở to hơn:

"Oa!"

Giọng cô hơi ngạc nhiên:

"Sớm như vậy sao? Em hoàn toàn không biết! Ha ha ha, đúng là có duyên quá! Còn sớm hơn nữa không?"

Chương 701: Thiến Thiến, An Tình và CC (5)

Cô chớp chớp đôi mắt to đầy mong đợi:

"Còn sớm hơn nữa không, học trưởng Lâm Huyền? Chúng ta đã gặp nhau sớm hơn nữa không?"

"[Thiến Thiến]!!!"

Đột nhiên!

Một bà lão tóc trắng khóc lóc thảm thiết, quỳ phịch xuống trước mặt Sở An Tình!

Bà ta ôm chặt lấy Sở An Tình!

Nước mắt giàn giụa! Gào khóc không ngừng!

"Thiến Thiến... Thiến Thiến!! Thiến Thiến ơi hu hu... Mẹ, mẹ biết con chưa chết... Biết con chưa chết mà! Mẹ vẫn luôn tìm con! Thiến Thiến... Hu hu hu..."

"Đợi, đợi một chút đã!"

Sở An Tình sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng bà lão tóc trắng đó như phát điên! Giống như kìm sắt! Ôm chặt lấy Sở An Tình! Không chịu buông tay:

"Thiến Thiến! Thiến Thiến! Mẹ... Mẹ tìm thấy con rồi!! Hu hu hu! Đừng rời xa mẹ!"

"Buông tay! Bà buông tay trước đã!"

Lâm Huyền cảm thấy đây chắc chắn là một người bị bệnh thần kinh, không muốn làm Sở An Tình bị thương nên vội vàng dùng sức kéo hai người ra!

"Học trưởng Lâm Huyền!"

Sở An Tình sợ đến mất hồn mất vía, trong nháy mắt Lâm Huyền bẻ tay bà lão ra, cô vội vàng nhảy ra rồi nép vào lòng Lâm Huyền.

Càng ngày càng có nhiều người vây quanh.

Lâm Huyền che chở Sở An Tình ở phía sau, cảnh giác nhìn bà lão tóc trắng này, dùng cánh tay che chở cô.

"Thiến Thiến! Hu hu hu... Trả Thiến Thiến cho tôi!!!"

Bà lão khóc lóc thảm thiết, đứng cũng không đứng vững, toàn thân run rẩy, gần như ngã gục xuống đất, đưa cánh tay khô gầy nhăn nheo ra, từng bước một bò về phía Sở An Tình.

Cái này...

Lâm Huyền cũng mềm lòng trong phút chốc.

Bà lão này trông không giống như muốn cố ý làm hại Sở An Tình, mà giống như nhận nhầm người, hoặc đơn giản là đầu óc không bình thường.

Cũng không thể đối xử thô bạo với người già.

Ngay lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính chạy tới, đỡ bà lão dậy rồi liên tục xin lỗi Lâm Huyền:

"Xin lỗi... Xin lỗi hai bạn trẻ, làm hai bạn sợ rồi. Thực sự xin lỗi, đây là vợ tôi... Có vấn đề về thần kinh."

Ông ta chỉ vào đầu mình, lắc đầu.

Lâm Huyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra là hiểu lầm.

Sở An Tình cũng bình tĩnh lại sau cơn hoảng sợ, rút khỏi vòng tay Lâm Huyền.

Lâm Huyền lúc này mới có thời gian quan sát người đàn ông và bà lão này.

Nói thật, nếu người đàn ông này không chủ động nói rằng ông ta và bà lão là vợ chồng thì hắn thực sự không nhìn ra.

Bởi vì người đàn ông trung niên này trông cũng chỉ khoảng 60 tuổi.

Nhưng bà lão này...

Tóc tai bù xù, tinh thần hoảng loạn, tóc bạc trắng, rối bù, thân hình gầy gò.

Trông giống như đã chịu rất nhiều đau khổ.

Không phải là đau khổ về thể xác, vì nhìn bà ta và người đàn ông mặc cũng không tệ.

Là đau khổ về tinh thần.

Có lẽ người phụ nữ trung niên này cũng chỉ khoảng 60 tuổi nhưng sự giày vò về tinh thần khiến bà ta trông già đi đến 80 tuổi.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lâm Huyền hỏi.

Người đàn ông trung niên đeo kính, vẻ mặt phức tạp nhìn Sở An Tình rất lâu, có vẻ muốn nói lại thôi.

Cuối cùng...

Cúi đầu nói:

"Chúng tôi từng có một cô con gái nhưng đã mất trong một vụ tai nạn xe hơi cách đây hơn hai mươi năm, chúng tôi rất đau buồn nhưng vợ tôi không thể thoát khỏi nỗi đau đó, tinh thần hoảng loạn, chính là như các bạn thấy đấy."

"Còn cô gái này..."

Người đàn ông trung niên lấy hết can đảm nhìn Sở An Tình, yết hầu chuyển động lên xuống, giọng nói run rẩy, trong mắt lấp lánh nước mắt:

"Cô... Cô gái này thực sự rất giống con gái Thiến Thiến của chúng tôi. Vì vậy... Vợ tôi nhất thời không phân biệt được, mới gây ra chuyện như vậy. Thực sự xin lỗi, mong các bạn thứ lỗi."

Lâm Huyền và Sở An Tình nhìn nhau.

Cúi đầu.

Bà lão vẫn khóc lóc thảm thiết, đưa tay ra nắm lấy giày của Sở An Tình:

"Thiến Thiến... Đây chính là Thiến Thiến... Con gái của chúng ta... Con chưa chết... Hu hu hu..."

Người đàn ông trung niên thở dài.

Rút tay bà lão khỏi giày Sở An Tình, ôm bà lão, dìu bà đứng dậy:

"Này... Anh nói em đó, đừng làm phiền người khác chứ. Con gái chúng ta đã mất hơn hai mươi năm rồi, cho dù thực sự không chết thì bây giờ cũng phải hơn bốn mươi tuổi rồi... Làm sao có thể vẫn giống như trước được?"

Lâm Huyền nghe lời người đàn ông trung niên nói.

Càng cảm thấy sự việc không đơn giản!

CC, An Tình...

Hai người này đã giống nhau như đúc rồi.

Chẳng lẽ thực sự còn có người thứ ba sao!?

Thiến Thiến?

Chẳng lẽ thực sự ứng nghiệm, thực sự có thể hợp thành CC thứ hai sao??

Hay là...

Thiến Thiến chính là CC?

"Đợi... Bác ơi, bác đợi một chút."

Lâm Huyền kéo người đàn ông trung niên lại:

"Chú vừa nói con gái chú mất cách đây hơn hai mươi năm... rất giống cô gái này? Chú nhìn kỹ xem, giống đến mức nào?"

Hắn tránh người ra để lộ hoàn toàn Sở An Tình, cho người đàn ông trung niên nhìn rõ.

Chỉ thấy...

Khóe miệng bà lão càng run rẩy.

Nước mắt như vòi nước vỡ, nhỏ giọt xuống, cơ thể không ngừng run rẩy:

"Giống... Giống quá..."

Ông ta khóc không thành tiếng:

"[Giống hệt nhau...]"

"[Ngay cả nốt ruồi ở khóe mắt trái... Cũng giống hệt nhau!]"

Chương 702: Bí mật của Hoàng Tước (1)

"Khoan đã, khoan đã, cậu đừng kích động."

Lâm Huyền cảm thấy VV có thể đã đọc hết "Long tộc." trong đoạn này, bắt đầu nghiên cứu các thể loại khác, tính cách thích thể hiện lại bùng phát, vì vậy anh ta vội vàng ngăn nó lại.

"Cậu đừng ồn, để tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ."

Lâm Huyền đi đến bồn rửa mặt.

Mở vòi nước.

Rửa tay trong tiếng nước chảy rào rào.

Nhìn vào chính mình trong gương, Lâm Huyền bắt đầu phân tích một loạt sự việc vừa rồi.

Trương Vũ Thiến.

Thu hoạch ngoài ý muốn này thực sự là một manh mối quan trọng để làm sáng tỏ bí mật về ngoại hình giống hệt nhau của Sở An Tình và CC, thậm chí là bí mật trên người CC.

Nếu không phải lần này tình cờ đến căn cứ phi hành gia ở đế đô để huấn luyện, không phải là lựa chọn kỳ nghỉ duy nhất này và Sở An Tình đến trung tâm mua sắm Tây Đơn để mua sắm,

Không phải tình cờ gặp bà lão ở ngã tư đèn đỏ đó...

Đúng thật như VV đã nói.

Có thể cả đời này sẽ không có cơ hội biết đến cái tên Trương Vũ Thiến nữa.

Sau khi phân tích tổng hợp.

Ý kiến mà siêu trí tuệ nhân tạo VV đưa ra thực sự là phương án trực tiếp nhất, hiệu quả nhất và cũng thuyết phục nhất——

[Đào mộ Trương Vũ Thiến, mở quan tài lấy xương hoặc tro cốt, đối chiếu DNA với tóc của Sở An Tình, xem hai người họ có mối quan hệ như thế nào.]

Nếu có thể tìm ra manh mối từ đó, phân tích mối liên hệ giữa hai người thì tất nhiên cũng không còn xa việc làm sáng tỏ bí mật trên người CC nữa.

Đây thực sự là một cách hay.

Khoa học và nghiêm ngặt.

Chỉ là...

Về mặt đạo đức...

Không.

Đây không chỉ đơn thuần là vấn đề đạo đức, mà là sự xung đột về tư tưởng sâu sắc hơn trong tâm thức người dân Long Quốc.

"Chậc, tôi không biết cậu sợ gì nữa."

Trong tai nghe Bluetooth truyền đến giọng khinh thường của VV:

"Trước đây cậu còn khoác lác với tôi, nói rằng trong thế giới giấc mơ, cậu vô pháp vô thiên, lái xe đua, đánh bom tòa nhà, vô ác bất tác, cướp ngân hàng, làm loạn Tân Đông Hải, đánh bom thành phố trên không để bắn pháo hoa cho một cô bé... Đây đều là tưởng

tượng của cậu phải không?"

"Tôi thực sự không hiểu nổi, cậu đã vô pháp vô thiên như vậy rồi, so ra thì cầm xẻng đào mộ, mượn một khúc xương có gì đáng sợ chứ? Thật không hiểu nổi... Cậu đúng là một người quá mâu thuẫn, do dự, đào mộ có gì mà không dám!"

"Cậu đừng nói."

Lâm Huyền cười nói:

"Cậu đừng nói."

"Trên thế giới này, người giết người, đốt nhà, làm điều gian ác, phạm tội thì nhiều vô kể nhưng nếu cậu thực sự nói rằng có người dám đào mộ trộm xương thì thực sự không có mấy người. Tôi không rõ người nước ngoài nghĩ gì nhưng gen trong xương cốt của người Long Quốc chính là như vậy, cướp bóc, cướp ngân hàng thì có nhưng dám lấy tiền hương hỏa trong chùa... trừ khi thực sự cùng đường, nếu không thì không có mấy tên trộm nào dám lấy tiền hương hỏa của Bồ Tát. Cũng không phải là không dám, nói thế nào nhỉ, đó là một sự kính sợ từ trong xương cốt."

"Cậu có thể không biết, ở một tỉnh phía Nam Long Quốc, họ tin phụng Mẫu Tổ, chỉ cần là chuyện Mẫu Tổ đồng ý thì có thể làm, Thiên Vương cũng không cản được. Hộ chiếu ra nước ngoài của nhà nước cũng không có tác dụng nếu không được Mẫu Tổ đồng ý, Mẫu Tổ nói được là được. Người dân ở đó bình thường có ngông cuồng, vô ác bất tác thế nào, cậu bảo họ nói dối trước mặt Mẫu Tổ, họ cũng không dám."

"Thú vị." VV nói:

"Chẳng phải Mẫu Tổ chỉ là một bức tượng thần sao? Làm sao mà tính là đồng ý? Làm sao mà tính là phản đối?"

"Mẫu Tổ không lên tiếng phản đối thì tức là đồng ý." Lâm

Huyền đáp. ...

VV im lặng một lúc:

"Đỉnh."

"Vậy thì cậu cũng có thể đi hỏi Mẫu Tổ, xem có thể đào mộ Trương Vũ Thiến không." VV lấy ví dụ:

"Chỉ cần bà ấy không lắc đầu phản đối thì là được."...

Lần này đến lượt Lâm Huyền cạn lời.

Phải nói rằng, VV là trí tuệ nhân tạo thông minh nhất trong lịch sử loài người, khả năng học hỏi và khả năng lấy ví dụ này không giống một chương trình robot chút nào, mà hoàn toàn là một bậc thầy tranh luận.

"Chuyện đào mộ, tôi sẽ cân nhắc thêm."

Lâm Huyền tắt vòi nước.

Lắc lắc tay cho ráo nước, rồi sấy khô dưới máy sấy gió nóng:

"Cho dù bây giờ tôi muốn đi đào thì cũng không có thời gian. Hoàng Tước chỉ cho chúng ta nghỉ một ngày hôm nay, dặn trước 10:30 tối phải lên xe về căn cứ... Còn có số có má nữa, cho dù tôi muốn đi đào mộ thì cũng không kịp."

"Về căn cứ lần này, lại phải huấn luyện thêm một tháng nữa, hạt thời không đó sắp đến tầng khí quyển Trái Đất rồi. Khoảng cuối tháng ba, chúng ta phải lên máy bay không gian để thực hiện nhiệm vụ. Vì vậy, cho dù thực sự định đến Khúc Phụ, Sơn Đông để đào mộ Trương Vũ Thiến thì cũng phải đến tháng 4, bây giờ trong đầu tôi đã có quá nhiều chuyện rồi... Chuyện này cứ gác lại trước, đợi giải quyết xong chuyện hạt thời không rồi hẵng đi."

Chương 703: Bí mật của Hoàng Tước (2)

Nói xong.

Lâm Huyền rời khỏi nhà vệ sinh, quay lại quán trà sữa.

"Học trưởng- Cho anh!"

Sở An Tình nhảy tót đến, giơ cao một cốc nho nhiều thịt lên cho Lâm Huyền:

"He he, đi lâu thế! Có phải bị lạc đường thật không? Em còn định ra ngoài tìm anh nữa cơ!"

"Nếu em thực sự ra ngoài tìm thì chúng ta mới thực sự không gặp được nhau."

Lâm Huyền cười nhận lấy trà trái cây rồi cắm ống hút vào:

"Nếu bị lạc đường thật, không tìm thấy thì em nên đứng yên một chỗ, đừng đi lung tung, như vậy thì anh sẽ luôn quay lại đây tìm em."

"Ây da- Em đâu phải trẻ con!"

Sở An Tình hút một ngụm nho nhiều thịt, đúng là không tệ, cô lắc lắc chiếc điện thoại có ốp lưng hình mèo Rhine trong tay:

"Có điện thoại mà! Sao lại không tìm được chứ!"...

Mỗi người một cốc trà sữa.

Hai người vừa nói vừa cười, bắt đầu đi dạo trong trung tâm

thương mại sầm uất này.

"Học trưởng! Anh xem! Máy gắp thú!"

Sở An Tình chỉ vào một dãy máy gắp thú trong lối đi, bên trong có đủ loại thú nhồi bông, tất nhiên không thể thiếu những chú mèo Rhine đang hot nhất hiện nay.

Nhưng Lâm Huyền đương nhiên là người tinh mắt.

Những chú mèo Rhine được bày trong này đều là những mẫu sản xuất đại trà rất rẻ và rất nhỏ, không thể nói là dễ thương, cũng không phải là phiên bản giới hạn, vì vậy mới được cho vào máy gắp thú.

Hơn nữa, những chú thú nhồi bông trong những máy gắp thú này được bày rất thưa thớt, tấm chắn nhựa ở cửa ra lại cao như vậy, nhìn vào là biết rất khó gắp, đúng là một ông chủ tâm cơ.

Hai người đi tới.

Một người mẹ đang dẫn một cậu bé khoảng bảy tám tuổi gắp thú, chiếc càng máy vừa gắp được con thú nhồi bông lên đến đỉnh, vừa chuẩn bị di chuyển ngang về phía cửa ra thì——

Cạch.

Chiếc càng bất lực buông lỏng, con thú nhồi bông vừa gắp lên rơi xuống tại chỗ, tiện thể còn nảy sang một bên, xa cửa ra hơn...

Cậu bé bĩu môi:

"Vốn là không gắp được mà!"

Sở An Tình rất đồng cảm gật đầu, nhíu mày nhìn Lâm Huyền:

"Xem ra máy gắp thú ở đâu cũng giống nhau... Thứ này toàn lừa tiền, cái càng máy đó lỏng thế, vừa gắp lên chưa được hai giây

là sẽ buông ra làm rơi thú nhồi bông xuống, căn bản không gắp được, đúng là ăn gian."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền giải thích cho cô:

"Những máy gắp thú trong trung tâm thương mại này, về cơ bản đều là [máy theo lượt], bên trong được cài đặt là cứ bao nhiêu lượt thì sẽ có một lượt càng máy rất khỏe, gắp được là không buông, đứa ngốc cũng có thể gắp được thú nhồi bông ra. Nhưng ngoài lượt này ra, những lượt còn lại thì càng máy đều rất lỏng, về cơ bản vừa gắp lên là sẽ rơi xuống."

"Vì vậy, về bản chất thì thứ này chính là lừa tiền, những ông chủ có lương tâm một chút sẽ cài đặt cho máy cứ 5 lượt sẽ có một lượt càng máy chết cũng không buông, cho em dùng 10 xu gắp được một con thú nhồi bông, cung cấp cho em một chút giá trị tinh thần, dù sao thì giá thành của một con thú nhồi bông này cũng chỉ khoảng hai ba đồng; gặp phải những ông chủ tâm cơ, điều chỉnh thành cứ 10 lượt, 20 lượt mới có một lượt càng máy chết cũng không buông, về cơ bản là coi người ta như những kẻ ngốc để làm thịt vậy."

"Những máy tốt nhất trên thị trường là loại không điều chỉnh độ lỏng chặt của càng máy theo cách thủ công và càng máy còn có thể lắc được, có thể thông qua một số thao tác kỹ thuật, thông qua các thủ pháp như vung, xoay tròn, lực ly tâm, để vung thú nhồi bông ra... Đúng vậy, nhất định phải vung ra, gắp thì chắc chắn không gắp được. Chỉ là loại máy gắp thú có lương tâm này ngày càng ít đi, dù sao thì mục đích của các thương gia vẫn là kiếm tiền."...

Sở An Tình bừng tỉnh.

Thì ra là vậy.

Cô đã sớm đoán được những máy gắp thú này có mánh khóe nhưng không ngờ học trưởng Lâm Huyền quả nhiên là cái gì cũng biết, hiểu rõ chi tiết đến vậy!

"Thảo nào..."

Cô phàn nàn:

"Trước đây em rất thích gắp thú nhồi bông nhưng những cái càng máy này giống như bắt nạt người vậy! Lúc nào cũng lỏn, thực sự rất đáng ghét! Giống như anh nói, đôi khi may mắn lắm thì càng máy mới không buông, gắp được một con thú nhồi bông... Tất nhiên, lúc đó vẫn rất vui! Còn có cảm giác thành tựu!"

Leng keng——

Máy gắp thú trước mặt đột nhiên như được bỏ vào hai đồng xu trò chơi, khởi động, có được cơ hội gắp miễn phí một lần.

"Gắp cho cô ấy!!!" Trong tai nghe Bluetooth, VV gào lên. ...

Ầm ầm.

Một con khủng long nhồi bông nữa rơi ra khỏi cửa ra hàng bên dưới máy gắp thú, Sở An Tình nhanh tay nhanh mắt bắt lấy:

"Oa!! Lâm... Học trưởng Lâm Huyền! Anh giỏi quá! Đây đã là con thứ 11 gắp được rồi!"

Lúc này.

Trong lòng Sở An Tình ôm những con thú nhồi bông lớn nhỏ, sắp không ôm nổi nữa rồi! Cô ấy ngửa người ra sau, hai tay ôm chặt những con thú nhồi bông này như ôm cây.

Chương 704: Bí mật của Hoàng Tước (3)

Xung quanh máy gắp thú cũng có một vòng nam nữ vây xem đều kinh ngạc trước kỹ thuật của Lâm Huyền:

"Quá đỉnh... Thần máy gắp thú."

"Làm thế nào vậy?"

"Ông xã, em cũng muốn! Gắp cho em đi!"

Cậu bé vừa rồi liên tục gắp trượt thú nhồi bông há hốc mồm, gần như chảy nước dãi nhìn chằm chằm vào vô số thú nhồi bông mà Sở An Tình ôm trong lòng.

"Làm... làm gì đó."

Sở An Tình nhận ra ánh mắt của cậu bé, cảnh giác lùi lại một bước.

Nhưng mà...

Ánh mắt, trong trẻo, thuần khiết, ngây thơ đến vậy.

"Được rồi."

Sở An Tình nghiến răng, tự thuyết phục bản thân:

"Vậy, vậy cho em một con nhé... Chỉ một con thôi đấy!"

Cô ấy nhíu mày.

Cẩn thận chọn ra một con xấu nhất trong 11 con thú nhồi bông

này rồi nhét vào tay đứa trẻ, sau đó kéo tay Lâm Huyền:

"Rút lui! Học trưởng Lâm Huyền, chúng ta mau đi thôi!"

Hành động này khiến Lâm Huyền vừa buồn cười vừa bất lực:

"Em tặng thêm cho cậu bé một con cũng chẳng sao, đây đều là những con thú nhồi bông kém chất lượng, rẻ tiền, mua sỉ về, không đáng giá, hơn nữa bông nhồi bên trong và vải bọc đều rất tệ, chỉ có con mèo Rhine kia là tốt hơn một chút, dù sao cũng là công ty Rhine kiểm định."

"Sao như thế được!"

Sở An Tình nghiêm khắc từ chối:

"Đây là anh gắp cho em... Sao em có thể tặng cho người khác được! Hehe, đây là lần đầu tiên em thấy máy gắp thú có thể gắp được nhiều thú nhồi bông như vậy, học trưởng Lâm Huyền anh đúng là lợi hại! Mặc dù anh nói đây là máy gắp thú may mắn... Nhưng em thấy vẫn cần kỹ thuật đấy! Nếu không thì sao anh lần nào cũng gắp chuẩn như vậy?"

Cô ấy cười nói:

"Mỗi lần em tự tin tràn đầy, cảm thấy mình có thể rồi nên đi thử thách máy gắp thú, em đều tưởng tượng ra cảnh tượng như thế này, em có thể ôm một đống thú nhồi bông, ôm không xuể nhiều thú nhồi bông, sau đó trong ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, em ung dung rời đi, ẩn mình và lập công!"

"Thật tốt quá, ước mơ này cũng đạt được rồi! Cảm ơn anh, học trưởng Lâm Huyền, em sẽ trân trọng những con thú nhồi bông này... Vậy thì anh ở đây đợi một lát, em sang cửa hàng bên kia xin một cái túi to để đựng những con thú nhồi bông này vào để xách, nếu không thì cứ ôm mãi thế này thì không thể tiếp tục đi dạo phố được."

Nói xong.

Sở An Tình vui vẻ nhảy tưng tưng đi mất.

"VV."

Lâm Huyền cười nói:

"Hình như tôi đã phát hiện ra mục đích đúng đắn của cậu rồi."

"Sao cơ?" VV rất phấn khích:

"Định khen tôi à?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Ban đầu tôi cứ nghĩ, cậu là một siêu trí tuệ nhân tạo có thể cứu thế giới, đảo ngược thời không, vô địch thiên hạ, đủ sức gây ra khủng hoảng trí tuệ... Phải nói là tôi cũng từng lo lắng như vậy."

"Nhưng bây giờ tôi thực sự phải nhìn cậu bằng con mắt khác rồi, tôi phát hiện ra cậu thực ra là một robot lãng mạn! Những chuyện như chiến đấu tìm kẻ thù chơi trò mèo vờn chuột thì cậu hoàn toàn không làm được nhưng tạo ra sự lãng mạn, làm con gái vui vẻ thì cậu thực sự có tài, những ý tưởng mà đàn ông thẳng tính cả đời không nghĩ ra được như đốt pháo hoa, gắp thú nhồi bông, cậu đều có thể nghĩ ra ngay."

"Tôi thấy nếu sản xuất hàng loạt cậu, hướng dẫn những anh chàng thẳng tính kia yêu đương thì chắc chắn sẽ bán rất chạy. Cứ để Doraemon lo chuyện cứu thế giới đi, cậu thực sự giỏi hơn trong mảng làm con gái vui vẻ này."

"Cậu còn dám mắng à!" VV dùng tai nghe âm trầm đập vào màng nhĩ của Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, bây giờ cậu mắng người đẳng cấp thật đấy!"

"Cái trò chơi chữ này của cậu cũng ngày càng cao cấp hơn rồi." Lâm Huyền cảm thán.

"Bản thân việc làm con gái vui vẻ vốn là một chuyện rất đơn giản mà." VV khẽ hừ một tiếng, nâng cao giọng điệu nói:

"Đặc biệt đối với Lâm Huyền cậu, chỉ cần xem cậu có muốn hay không thôi. Đối với một cô gái thích cậu thì bản thân cậu làm gì cũng đúng, làm gì cũng lãng mạn. Cho dù cậu dùng khoen lon làm nhẫn cho cô ấy, dùng giấy màu gấp một chiếc máy bay giấy, hay bỏ ra vài đồng mua một chiếc đèn trời rồi cùng cô ấy thả lên trời..."

"Đây đều không phải là chuyện gì khó, chỉ cần một người phụ nữ thích cậu thì cậu làm gì cũng đúng, cậu hoàn toàn không cần lo lắng làm sai bất cứ điều gì. Đúng là đúng, sai cũng là đúng, họ sẽ tự công lược chính mình. Chỉ là... tôi thấy tâm tư của cậu hoàn toàn không đặt vào chuyện này, cậu có vẻ thích đấu trí với một nhóm kẻ thù hư vô hơn."

"Cậu tưởng tôi muốn à." Lâm Huyền vừa buồn cười vừa bất lực:

"Cậu nghĩ tôi thích chơi trò trốn tìm với đám người này lắm sao? Nếu cậu có thể ra tay mạnh mẽ hơn một chút, lôi Kevin Walker ra hoặc nói rõ mục đích của Jask là gì, Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc ẩn núp ở đâu... Thì tôi còn phải đau đầu như bây giờ sao?"

Chương 705: Bí mật của Hoàng Tước (4)

"Cũng giống như vấn đề của Trương Vũ Thiến, Sở An Tình, CC vừa nãy... Haiz, cũng không trách cậu được, chủ yếu là cậu chưa từng gặp CC, cũng không thể gặp CC, vì vậy cậu không hiểu được nhiều chuyện, dữ liệu không đủ nên cậu cũng không phân tích ra được điều gì. Thực ra bí mật trên người CC cũng rất nhiều, không thua gì Hoàng Tước. Theo một nghĩa nào đó, có vẻ như bí mật ẩn giấu trên người CC còn quan trọng hơn cả câu đố của Hoàng Tước."

"CC à." VV phát ra âm thanh suy ngẫm trong tai nghe Bluetooth:

"Bản thân cái tên này đã khá kỳ lạ, hơn nữa lại rất giống tên của tôi... Đợi đã!"

VV đột nhiên kích động, hét lên:

"Lâm Huyền, không phải cậu nói tôi là con chó của Triệu Anh Quân sao?"

"Đúng vậy, con chó Phốc Sóc đó chính là tổ tiên của cậu, cũng là nguồn gốc tên của cậu, hơn nữa Triệu Anh Quân đã tạo ra cậu, về bản chất thì cậu đúng là con chó của Triệu Anh Quân."

"Không không không."

VV phủ nhận:

"Tôi đột nhiên nghĩ đến một khả năng hoàn toàn mới... Tên của tôi và CC rất giống nhau, mà CC lại giống hệt Sở An Tình, vì vậy..."

"Thực ra rất có thể tôi là con chó của Sở An Tình!"

"..."

Lâm Huyền bất lực thở dài:

"Đừng có đầu tư vào cổ phiếu nữa, tập trung tâm trí vào tuyến chính, làm chút chuyện chính đi."...

Buổi chiều, Lâm Huyền và Sở An Tình lại đi rất nhiều nơi, chơi rất nhiều trò chơi, cũng ăn rất nhiều đồ ăn vặt.

Trời dần tối.

Trăng lên, mặt trời lặn, đường phố Tây Đơn lại càng náo nhiệt hơn.

Nơi đây có rất nhiều quán bar, cũng là nơi giới trẻ thích đến để tận hưởng cuộc sống về đêm.

Đèn đỏ rượu xanh, tuổi trẻ phơi phới, mang một phong vị riêng.

Sở An Tình tò mò nhìn những hình ảnh chưa từng thấy này... Cảm giác như mở ra cánh cửa của một thế giới mới.

"Học trưởng Lâm, Lâm Huyền! Cô gái kia! Quần áo của cô ấy... Bây giờ là mùa đông mà! Sao cô ấy dám..."

"Đâu cơ?" Lâm Huyền quay đầu không thấy.

"A... Thôi bỏ đi, chúng ta đi tiếp thôi."

Sở An Tình nói với Lâm Huyền Sở Sơn Hà tuyệt đối không cho cô đến những nơi như quán bar, thậm chí còn không cho cô đến gần, nói rằng đó không phải là nơi cô nên đến.

Vì vậy, đây cũng là lần đầu tiên Sở An Tình đến thế giới phồn

hoa này, chứng kiến cuộc sống về đêm mới mẻ.

Những người thời trang trên phố, những cô gái hiện đại ăn mặc đẹp, những ca sĩ biểu diễn trong và ngoài cửa hàng, những rapper theo phong cách hip hop, đối với cô mà nói, chúng đều là những thứ rất mới mẻ.

"Học trưởng Lâm Huyền!"

Sở An Tình chớp chớp đôi mắt trăng cười híp, hàm răng trắng cười rất đáng yêu:

"Anh dẫn em vào quán bar chơi đi!"

"Chắc chắn là không được rồi..." Lâm Huyền từ chối:

"Cha em không cho em đi."

"Trời ạ, không nói với cha em là được rồi mà!" Sở An Tình chống nạnh:

"Hơn nữa lúc em đến, cha em đã nói rồi, em đã lớn rồi! Em có thể có suy nghĩ riêng, có tâm tư riêng rồi! Em không làm gì xấu, em chỉ tò mò muốn vào xem thôi mà."

"Chỉ một lần thôi- Chỉ một lần thôi mà anh! Em thực sự rất tò mò bên trong trông như thế nào... Hơn nữa những ca sĩ biểu diễn đó, nghe hát cũng không tệ!"

Lâm Huyền thực sự hơi khó xử, cảm thấy tai mình sắp mềm nhũn rồi.

"Dẫn cô ấy đi!!!" Trong tai nghe, VV hét lên.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã là 8 giờ rưỡi tối, Hoàng Tước nói muộn nhất 10:30 phải lên xe về căn cứ, vì vậy đây có lẽ cũng là chặng cuối cùng...

Được rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Sở An Tình:

"Lúc này vẫn còn quá sớm đối với những quán bar nhạc sàn, bên trong còn chưa mở cửa, vì vậy chúng ta chắc chắn không thể đến những quán bar như vậy. Nhưng chúng ta có thể đến quán bar yên tĩnh để xem, quán bar yên tĩnh có bầu không khí tốt hơn nhiều, chỉ là nơi uống chút rượu nhỏ và trò chuyện, nếu em muốn nghe ca sĩ biểu diễn thì ở đó cũng có."

"Được thôi được thôi!"

Sở An Tình vốn không có khái niệm gì về quán bar yên tĩnh, cô thấy đi đâu cũng được.

Hai người tìm một quán bar yên tĩnh gần đó đi vào.

Vừa bước vào đèn đã lập tức tối xuống, mang một phong cách riêng.

Bây giờ trong quán bar yên tĩnh không có nhiều người, chỉ có lác đác vài bàn khách ngồi rải rác, dù sao thì thời gian này còn quá sớm.

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống.

Mỗi người gọi một ly đồ uống, trong tiếng nhạc nền du dương, trò chuyện vui vẻ.

Họ đã nói rất nhiều.

Nói về tuổi thơ, nói về sở thích, nói về sở thích, nói về cuộc sống, nói về học tập, nói về công việc, nói về hàng không vũ trụ, nói về hạt thời không, nói về tận cùng vũ trụ...

Nói về mọi thứ.

Nhưng cái gì cũng có thể nói chuyện hợp nhau.

Lâm Huyền mới phát hiện ra, Sở An Tình cũng thích xem phim. Tuy nhiên, đây cũng không phải là tin tức gì mới, năm ngoái ở Manhattan, New York, trung tâm thế giới, Sở An Tình đã bắt chước hành động trong "Titanic" và lời thoại trong "Truman Show", điều đó đủ để thấy rằng cô ấy thực sự rất thích xem phim.

Chương 706: Bí mật của Hoàng Tước (5)

Là một diễn viên giống như VV.

Lâm Huyền cảm thấy, nếu VV có thể ra khỏi tai nghe thì chắc chắn nó sẽ rất hợp với Sở An Tình.

Đột nhiên...

Hắn nhớ đến những gì VV đã nói vào buổi trưa.

Để thận trọng, hắn hỏi Sở An Tình:

"Em đã từng nuôi chó chưa?"

"Hả?"

Sở An Tình không ngờ Lâm Huyền lại hỏi vấn đề này, cô lắc đầu:

"Chưa từng, chưa bao giờ, nhà em chưa từng nuôi thú cưng. Bởi vì... Em không thích mèo con chó con các thứ."

"Hu hu hu!!! Hu hu oa oa oa!!!" Trong tai nghe, VV khóc nức nở, cảm giác như đã chảy cả tấn nước mắt, làm ướt cả tai Lâm Huyền.

Hắn tháo tai nghe Bluetooth ra, bỏ vào hộp, từ chối ô nhiễm tiếng ồn.

Xoạch——

Lúc này, trên sân khấu giữa quán bar vang lên tiếng gảy đàn

guitar.

Một cô gái tóc ngắn đội mũ nồi ngồi trên ghế, bắt chéo chân, trên chân đặt một cây đàn guitar vẫn đang phát ra tiếng rung.

Xem ra, tiếng gảy đàn vừa rồi chính là do cô ấy phát ra.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Không biết đã 9 giờ rưỡi rồi, đến giờ ca sĩ biểu diễn lên sân khấu.

Là tiết mục mà Sở An Tình mong đợi.

Quay đầu lại, quả nhiên Sở An Tình đã mở to mắt, chăm chú nhìn nữ ca sĩ xinh đẹp và đầy chất nghệ sĩ kia.

Xoạch——

Một tiếng gảy đàn nữa, nữ ca sĩ đội mũ nồi từ từ ngẩng đầu lên, ngồi trong ánh sáng duy nhất, ánh mắt mơ màng nhìn về phía quán bar tối tăm phía trước:

"Có lẽ vẫn có thể thấy tin tức của anh trên mạng;"

"Có lẽ bài hát em hát vẫn còn trong điện thoại của anh;"

"Có lẽ em yêu anh chôn sâu trong đáy lòng trở thành bí mật;"

"Có lẽ khi anh nhớ em... Em cũng đang nhớ anh..."...

Bài hát "Không Còn Liên Lạc" đầy cảm xúc này được nữ ca sĩ này hát rất tình cảm, trình độ chơi guitar cũng rất cao, kết hợp với tiếng hát nhẹ nhàng, khiến người ta không khỏi chìm vào hồi ức.

"Hát hay thật..."

Sở An Tình lắng nghe, nhỏ giọng khen ngợi.

Lâm Huyền cũng gật đầu khẳng định:

"Mỗi lần nghe bài hát này, anh lại nghĩ đến một người."

"Ai vậy?" Sở An Tình tò mò hỏi.

"Lý Thất Thất."

Lâm Huyền nói:

"Chính là bạn gái của Lưu Phong... Bạn gái đã mất của anh ấy."

Hắn kể cho Sở An Tình nghe chuyện của Lưu Phong và Lý Thất Thất.

Sở An Tình nhất thời nghẹn ngào.

Trở nên buồn bã:

"Em không ngờ thầy Lưu Phong còn trải qua chuyện như vậy. Hôm đó khi thầy ấy an ủi em, thầy ấy đã đề cập đến chuyện này nhưng em... không nghĩ theo hướng này."

"Mặc dù nhắm mắt trong mưa sao băng để ước nguyện cũng được coi là một sự viên mãn. Nhưng... Dù sao thì đây cũng là một câu chuyện bi thảm. Vẫn khiến người ta không khỏi đau lòng, càng khiến em không biết là nên buồn hay nên cảm động nữa..."

"Chị Lý Thất Thất tưởng thầy Lưu Phong như vậy, tin rằng "Giới thiệu về Hằng số Vũ Trụ" của thầy ấy là đúng. Mặc dù rất nhiều người đều nói rằng nó sai, vô số lần thí nghiệm cũng chứng minh rằng nó sai, vô nghĩa nhưng chị Thất Thất vẫn tin tưởng như vậy."

"Có lẽ... đây chính là tình yêu."

Sở An Tình lắc đầu:

"Em chưa từng yêu đương, chỉ thông qua phim ảnh mới biết đến khái niệm này. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn hiểu biết hời hợt, em không hiểu lắm tình yêu là gì, cũng không biết tình yêu nên như thế nào nhưng bây giờ em đột nhiên có cảm giác thực tế về thứ mơ hồ như tình yêu này..."

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tình yêu, có lẽ là chị Thất Thất đối với thầy Lưu Phong như vậy."

"Cho dù cả thế giới phủ nhận Lưu Phong, chị ấy vẫn tin rằng thấy ấy đúng;"

"Cho dù cả thế giới đứng về phía đối lập với Lưu Phong, chị ấy mãi mãi đứng trước thầy ấy!"

"Khi còn sống, chị ấy sẽ không bao giờ để Lưu Phong cô đơn, mãi mãi ở bên thầy ấy;"

"Cho dù đã mất, chị ấy cũng muốn biến thành một ngôi sao trên bầu trời, soi sáng thầy ấy, nhìn thầy ấy, che chở thầy ấy..."

Sở An Tình ngẩng đầu cao hơn một chút, nhìn những ngọn đèn trang trí đầy màu sắc trên mái quán bar, nhấp nháy, từ từ tắt hoặc sáng lên giống như những ngôi sao biết thở vậy.

"Thật hy vọng... Chị Thất Thất thực sự đã biến thành một ngôi sao."

"Cô ấy sẽ làm được."

Lâm Huyền đáp:

"Ít nhất trong mắt Lưu Phong, mỗi ngôi sao trên bầu trời đều được gọi là Thất Thất. Anh ấy chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm là sẽ nhận được cái ôm từ khắp vũ trụ."

Phía sau.

Một hợp âm nhẹ nhàng khác vang lên, báo hiệu một bài hát, một cuộc đời đã khép lại.

Quán bar vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt nhưng lịch sự.

Để công nhận và cảm ơn màn trình diễn cảm động này.

Sở An Tình cắn môi dưới.

Muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng...

Cô nắm chặt cốc nước trong tay, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Thực ra... Khi nghe lời bài hát này, em cũng nghĩ đến một người. Em luôn cảm thấy cô ấy giống chị Thất Thất. Cho dù không nghe anh kể chuyện của chị Thất Thất và thầy Lưu Phong trước đó... Em cũng cảm thấy như vậy."

Chương 707: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (1)

"Lời bài hát này, em cảm thấy như đang hát về cuộc đời của cô ấy, suy nghĩ của cô ấy, đôi mắt của cô ấy. Lần đầu tiên nhìn vào mắt cô ấy, em đã cảm thấ, cô ấy thực sự là một người cô đơn nhưng mạnh mẽ, không chịu khuất phục nhưng nội tâm lại rất mềm yếu."

"Là ai vậy?"

Lâm Huyền cũng hơi tò mò, Sở An Tình sẽ nghĩ đến ai.

"[Chị Hoàng Tước]."

Sở An Tình hạ quyết tâm, khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên này:

"Học trưởng Lâm Huyền, thực ra có một chuyện em đã lừa anh."

Biểu cảm của cô trở nên buồn bã, nhẹ giọng nói:

"Thực ra tối hôm đó, em gặp chị Hoàng Tước trong phòng tập không phải như em đã nói trước đó, là cô ấy từ trên lầu xuống tìm em."

"Chị Hoàng Tước... Em đã phát hiện ra một số chuyện của cô ấy. Nhưng cô ấy dặn em nhất định không được nói với anh, rất nghiêm túc, rất nghiêm khắc. Vì vậy, em cũng đã đồng ý với cô ấy, vẫn luôn không nói ra."

"Nhưng bây giờ... Sau khi nghe anh kể chuyện của chị Lý Thất

Thất và thầy Lưu Phong..."

Sở An Tình nghiến răng.

Gật đầu thật mạnh.

Ánh mắt nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Em định nói sự thật cho anh biết!"

Sự thật?

Lâm Huyền nhớ lại đêm ngày hôm trước, nửa đêm Sở An Tình đến phòng của hắn nói chuyện phiếm, còn bị Hoàng Tước bắt tại trận...

Đêm hôm đó Sở An Tình nói với hắn, cô ấy không ngủ được, muốn đi đến phòng huấn luyện để tự mình luyện tập một chút.

Sau đó Hoàng Tước từ trên lầu đi xuống thấy cô ấy, hai người trò chuyện với nhau, Hoàng Tước cũng kể cho Sở An Tình nghe về chuyện hạt thời gian và không gian.

Đây không phải sự thật sao?

Còn che giấu điều gì khác sao?

Hơn nữa dựa theo ý của Sở An Tình... chính là Hoàng Tước có ý muốn Sở An Tình lừa hắn, thái độ của cô ấy cũng vô cùng nghiêm túc.

Hắn chợt hiểu ra.

Chẳng trách.

Chẳng trách khi Sở An Tình nghe thấy giọng nói của Hoàng Tước ở ngoài cửa, lại căng thẳng vô cùng, sợ hãi đến mức phải che miệng lại.

Hơn nữa, lúc mở cửa chuẩn bị lẻn đi phát hiện Hoàng Tước ôm cây đợi thỏ liền trực tiếp bị dọa đến xù lông, không khác gì con nhím biển.

Lúc ấy Lâm Huyền còn cảm thấy, phản ứng này của Sở An Tình cũng kịch liệt quá mức rồi.

Cho dù là cô nam quả nữ ở chung một phòng cũng dễ khiến cho người ta suy nghĩ nhiều...

Nhưng hai người bọn họ đều trong sạch, cây ngay không sợ chết đứng, không thẹn với lương tâm, có gì mà phải sợ hãi? Giống như là bị Hoàng Tước bắt gian vậy.

Hiện tại, xem như Lâm Huyền đã hiểu.

Hắn không thẹn với lương tâm.

Nhưng Sở An Tình thì có thẹn, cô ấy đang chột dạ!

Bên kia, Hoàng Tước vừa nghiêm khắc dặn dò cô ấy không được nói cho Lâm Huyền biết, tuyệt đối không được được; kết quả vừa quay đầu, liền thấy cô ấy đang ở trong phòng Lâm Huyền nói chuyện phiếm... nhìn sao cũng đều thấy giống như đang đi cáo trạng!

Chẳng trách lúc ấy Sở An Tình bị dọa thành nhím biển, hoá ra phía sau còn có ẩn tình.

"Sự thật gì?"

Lâm Huyền ngồi thẳng người, hỏi:

"Rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì?"...

Sở An Tình dùng ống hút uống một ngụm đồ uống, hắng giọng một cái, bắt đầu chậm rãi kể lại.

Đêm ngày hôm trước, cô ấy đúng là không ngủ được, liền đi đến phòng huấn luyện để tự mình luyện tập, những lời này đều là lời nói thật.

Nhưng mà ngay lúc cô ấy đang luyện tập, đột nhiên nghe thấy bên trong phòng rửa mặt bên cạnh đùng đùng vang lên một trận âm thanh, đi kèm với những âm thanh chai lọ rơi xuống đất là những tiếng ho khan kịch liệt.

Lúc ấy Sở An Tình cảm giác chắc chắn là có người xảy ra chuyện, cho nên nhanh chóng chạy đến phòng rửa mặt bên cạnh để xem xét tình hình.

Kết quả!

"Lúc ấy, cảnh tượng bên trong thật sự là khiến cho em sợ hãi!"

Sở An Tình đang hồi tưởng lại mà vẻ mặt vẫn lo lắng không thôi:

"Giá để đồ trong phòng rửa mặt đổ xuống đất, tất cả đồ vật ở trên đều rơi trên mặt đất, còn chị Hoàng Tước thì ngã trên đống bừa bộn đó, quỳ sấp xuống hai tay chống lên trên mặt đất, toàn thân run rẩy, ho khan kịch liệt."

"Lúc ấy em sợ quá nhanh chóng chạy tới, muốn đỡ chị Hoàng Tước dậy. Nhưng mà... chị ấy cứ luôn đẩy tay em ra, không để em tới gần chị ấy. Còn chị ấy thì cứ cúi gục đầu xuống, mặc cho em gọi sao thì chị ấy cũng đều không ngẩng lên, không để em nhìn mặt chị ấy."

"Sau đó lúc em đứng dậy dự định đi ra ngoài gọi người, gọi bác sĩ, thì chị ấy lại kéo tay em lại, nói không cần gọi người đến, không cần gọi ai cả, cứ ở đây đợi chị. Nhưng toàn bộ quá trình chị ấy đều không ngẩng đầu lên... lúc đó em thật sự không biết nên làm sao bây giờ, cứ ngồi như vậy ở bên cạnh trông chừng chị ấy."

"Rất nhanh, chị ấy không còn ho khan nữa, thân thể cũng không còn run rẩy, hô hấp cũng bình phục lại. Lúc này chị ấy mới ngẩng đầu nhìn em, cười nói chị ấy không sao, chỉ là vừa rồi đột nhiên có chút không thoải mái mà thôi. Lúc ấy em rất sợ hãi và bối rối, nhìn chằm chằm chị ấy rất lâu, phát hiện hình như chị ấy thật sự không có việc gì cả, ngoại trừ việc tóc hơi rối và gót giày cao gót bị gãy thì hình như là không sao cả."

Chương 708: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (2)

"Nếu nói... em không biết liệu đó có phải là ảo giác của em hay không, nhưng em cảm thấy ánh mắt của chị Hoàng Tước có vẻ tối màu hơn một chút. Trước đây, chúng luôn sáng ngời, ánh sáng màu xanh lam như pha lê, vô cùng xinh đẹp và sâu thẳm; nhưng khi chị ấy ngẩng đầu lên, em cảm thấy đôi mắt xanh của chị ấy không còn sáng nữa... nhưng đây chắc chắn là ảo giác của em, làm sao mà màu mắt của con người lại có thể thay đổi được? Chắc chắn là do ánh sáng trong phòng rửa mặt lúc đó gây ra."

"Sau đó chị Hoàng Tước đứng lên giống như một người không sao cả, nói với em là chị ấy cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa rồi chị ấy đột nhiên cảm thấy bụng co rút đau đớn, giống như bị rút gân, đau đến mức không thể đứng vững, liền ngã xuống, cũng làm cho giá đỡ chai lọ trong phòng rửa mặt bị đổ theo, chị ấy còn nhờ em dọn dẹp cùng chị ấy, không muốn gây phiền phức cho người khác, cũng không muốn để cho người khác biết tai nạn xấu hổ này."

"Chính là lúc này, chị ấy đã hết sức chăm chú, nghiêm túc, thậm chí là nghiêm khắc để căn dặn em, nhất định không được nói chuyện này cho ai cả. Cũng đặc biệt nhấn mạnh, không được nói cho học trưởng Lâm Huyền... có thể là chị ấy nghĩ quan hệ của hai chúng ta khá tốt, cho nên sợ em sẽ kể chuyện chị ấy bị bệnh cho anh biết? Sau đó hai bọn em liền cùng nhau thu dọn phòng rửa mặt, sau đó đi về phòng huấn luyện, chị ấy nói cho em biết về hạt thời gian và không gian, sau đó chị ấy liền rời đi, em cũng trở về ký túc xá, trên đường đi nghe được anh đang gọi điện thoại trong ký túc xá... Chuyện sau đó, anh cũng biết rồi."...

Lâm Huyền nghe xong toàn bộ câu chuyện Sở An Tình kể, cũng đã hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Thật ra, những gì Sở An Tình nói trước đây đều là thật.

Chỉ lược bỏ đi đoạn thân thể của Hoàng Tước bị đau đớn ngã gục trong phòng rửa mặt.

Nhưng mà...

Lâm Huyền nghĩ mãi mà không hiểu.

Chuyện này có gì đặc biệt, tại sao phải đặc biệt căn dặn không được nói cho hắn?

Còn nghiêm túc như vậy?

Không đến nỗi...

Thân thể của ai mà chẳng có lúc không được khoẻ? Những chuyện này có thể phát sinh ở bất kỳ người nào, Lâm Huyền cũng hiểu rõ. Đôi khi là sỏi thận hoặc viêm ruột thừa phát tác, đau đớn đến mức chết đi sống lại, những năm gần đây Lâm Huyền cũng đã gặp không ít những tình huống như vậy, những hắn cũng sẽ không vì vậy mà xem thường ai.

Buồn cười, ai sẽ bởi vì những chuyện này mà đi xem thường người khác chứ?

Cho nên, Hoàng Tước nói Sở An Tình giấu chuyện này với hắn...

Không phải vì vấn đề thể diện.

Vậy có thể là vấn đề gì?

Lâm Huyền để ý đến chi tiết Sở An Tình vừa nói...

Đầu tiên, Hoàng Tước không để Sở An Tình đi gọi người hay cầu cứu, hơn nữa một lúc sau cô ta lại trở lại bình thường giống như không có việc gì.

Cái này đã chứng minh cô ta không hề bị bệnh, cô ta biết mình không cần trợ giúp, cô ta cũng biết một hồi bản thân sẽ khôi phục lại bình thường, cho nên mới ngăn cản Sở An Tình đi gọi người.

Thứ hai, từ đầu đến cuối cô ta đều không để Sở An Tình nhìn thấy mặt cô ta, loại phản kháng này, Sở An Tình có thể cảm nhận rõ ràng được.

Loại trừ những lý do ngớ ngẩn như là có vấn đề đề mặt mũi hoặc là lo lắng biểu cảm của mình quá dữ tợn làm hỏng hình tượng... thì khả năng cao nhất chính là Hoàng Tước sợ người khác nhìn thấy thứ gì đó trên mặt mình, hoặc là nói, lúc đó mặt của cô ta có thứ gì đó, và cô ta không muốn để cho bất kỳ người nào khác biết.

Cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất.

Vấn đề màu mắt.

VV cũng đã nói, và chính Lâm Huyền cũng có thể cảm nhận được, đôi mắt xanh như pha lê của Hoàng Tước chắc chắn không bình thường.

Không thể nào là tự nhiên được.

Không ai có thể có đôi mắt long lanh tựa như nước giống như sao như vậy được.

Đừng nói là trong hiện thực không có.

Ngay cả trong phim hoạt hình thì loại ánh mắt tạo ảo giác phát sáng này cũng đều rất hiếm, ánh mắt của ai có thể phát sáng như đèn led như vậy?

Không phải là hắn chưa từng chú ý đến vấn đề này trước đây.

Nhưng mà quan tâm đến thì có ích gì?

Mắt của cô ta chính là như vậy, đó là sự thật, cho dù về mặt sinh học là không thể, nhưng dù sao thì nó cũng đã ở trên mặt cô ta rồi, cũng không thể lấy nó xuống để mang đi nghiên cứu được.

Sở An Tình nói, lúc ấy cô bé phát hiện ra đôi mắt xanh như pha lê của Hoàng Tước tối màu đi.

Lâm Huyền nhớ lại Hoàng Tước ở ngoài cửa đêm hôm đó và Hoàng Tước mà hắn nhìn thấy hai ngày sau, độ sáng của đôi mắt đã trở lại bình thường.

Cái này...

Lâm Huyền nhất thời có chút im lặng.

Con hàng này sẽ không là người máy đấy chứ?

Hết pin rồi?

Chương 709: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (3)

Sau đó bí mật đi thay pin?

Cái này có chút buồn cười...

Đừng nói là năm 2024. cho dù Hoàng Tước thật sự là người du hành từ 600 năm sau đến, Lâm Huyền cũng tin tưởng người máy chắc chắn không thể linh hoạt được như con người.

Hơn nữa, ở Trụ sở huấn luyện phi hành gia, việc kiểm tra thể chất và lấy máu thường được thực hiện... hắn đã tận mắt nhìn thấy máu được lấy từ cánh tay của Hoàng Tước, thậm chí bọn họ còn dùng bữa và uống rượu cùng nhau.

Hơn nữa, nếu đi máy bay hoặc ra nước ngoài, đều cần phải qua kiểm tra an ninh. Nếu cô ta là người máy thì đã bị phát hiện từ lâu rồi.

Tóm lại, quên mất cái suy đoán về người máy linh tinh đi, quá nực cười.

Tổng hợp lại những suy nghĩ vừa rồi.

Lâm Huyền cho rằng suy đoán hợp lý nhất chính là——

Giả sử Hoàng Tước là người du hành thời gian, cơ thể cô ta hẳn là đã xảy ra vấn đề gì đó, là do không đủ thời gian? Hay là cơ thể sắp biến mất? Hay... nó bị tấn công bởi những quy tắc nhất định của thời gian và không gian, chẳng hạn như sự co giãn thời gian và không gian?

Hả?

Lâm Huyền cảm giác, linh cảm vừa rồi giống như thật sự đã là đánh trúng trọng tâm.

Sự tấn công của quy tắc thời gian và không gian!

Nếu những người du hành thời gian này làm ra điều gì đó có thể thay đổi nhân quả của thời gian và không gian, thì họ sẽ phải nhận sự phản phệ, ngay cả khi họ đang ở trong phạm vi co giãn của thời gian và không gian sao?

Nếu cái lý luận chính xác.

Vậy Lâm Huyền lại có sự tò mò mới...

Nếu thay đổi trong phạm vi co giãn thời gian và không gian thì sẽ nhận lại phản phệ.

Vậy nếu làm ra một chút hành động vượt qua sự co dãn thời gian và không gian...

Thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Sẽ bị sức mạnh thời gian và không gian loại bỏ, để phòng ngừa nghịch lý xảy ra sao?

Không biết nữa...

Lâm Huyền cảm giác càng nghĩ càng thấy ảo diệu, đây đều là những chuyện không có chứng cứ.

"Còn có chi tiết nào khác để bổ sung không?"

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn Sở An Tình.

Sở An Tình lắc đầu:

"Không có, sau khi dọn dẹp xong phòng rửa mặt, chị Hoàng Tước liền mang đôi giày cao gót bị gãy đi vứt, đổi thành một đôi giày đế bằng ở phòng huấn luyện."

"Thì ra là thế."

Lâm Huyền nhỏ giọng nói:

"Chẳng trách ngày hôm đó khi cô ta đi đến cửa ký túc xá của anh và lúc chúng ta tưởng cô ta đã rời đi, đều không có tiếng lộc cộc của cao gót gõ trên mặt đất. Thì ra là cô ta đã thay thành giày đế bằng."

"Nếu như đêm hôm đó, cô ta đeo đôi giày cao gót giống mọi ngày, thì chúng ta chắc chắn đã sớm nghe thấy âm thanh cô ta đến, chứ không phải đến tận khi cô ta gõ cửa thì chúng ta mới phát hiện."

Bởi vậy.

Rất nhiều chuyện có thể hiểu được.

"Có lẽ Hoàng Tước cũng không muốn chúng ta quá lo lắng đi." Lâm Huyền thuận miệng nói:

"Cô ấy lớn như vậy, lớn hơn chúng ta rất nhiều, lại là tổng chỉ huy, thần thông quảng đại, nhất định là lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, anh nghĩ em không cần phải lo lắng quá nhiều về cô ấy. Cô ấy chắc chắn sẽ giải quyết hết được mọi chuyện."

"Ngược lại là..."

Lâm Huyền hơi nghi hoặc một chút, nhìn Sở An Tình:

"Vì sao khi em nghe thấy bài hát này, lại nghĩ đến cô ấy?"

"Bởi vì chị Hoàng Tước thật sự rất cô độc!" Sở An Tình nói:

"Anh không phát hiện ra sao? Chị Hoàng Tước lúc nào cũng ở một mình, chị ấy... chị ấy giống như một trận gió không thuộc về thế giới này, cho dù thổi tới nơi nào, cũng đều không có kết cục, không thuộc về bất kỳ nơi nào."

"Anh ngẫm lại mà xem, cái đầu tiên mà chúng ta không để ý chính Hoàng Tước đến cùng phải tên thật của chị ấy hay không, tuổi tác của chị ấy chúng ta cũng không biết, nhưng chắc cũng phải hơn 30 tuổi rồi. Phụ nữ ở độ tuổi này... chị ấy đã kết hôn chưa? Có chồng không? Có con không? chúng ta hoàn toàn không biết gì. Dựa vào quan sát của chúng ta... thì chị ấy chắc là không có."

"Điện thoại di động của chị ấy chưa từng vang lên, cho dù là chuông điện thoại, hay là thông báo Wechat, đều chưa từng vang lên... chị ấy giống như thật sự không có người thân, không có bạn bè, không có xã giao, cũng không có người để nói chuyện phiếm."

"Chị ấy ở trước mặt chúng ta, luôn luôn biểu hiện mình là người vô cùng đáng tin cậy vô cùng lợi hại, chuyện gì cũng đều có thể giải quyết. Nhưng mà... Những chuyện này, đều không thể thay đổi được sự thật là chị ấy cô độc! Chị ấy thật sự giống như không phải là người của thế giới này, không có bạn bè thì em có thể hiểu, nhưng chẳng lẽ đến người thân cũng không có sao? Cũng không thể là chui từ trong viên đá ra?"

"Hơn nữa, có một chuyện em nghĩ mãi mà không ra... ?"

Sở An Tình dừng một chút.

Hai tay xoa xoa chén đồ uống, nhẹ nói:

Chương 710: Chờ mong đã lâu! Cuối cùng cũng xuất hiện! (4)

"Lần này nhiệm vụ của chúng ta là ngồi lên máy bay vũ trụ đi vào vũ trụ để bắt Hạt thời gian và không gian. Cứ coi như là em không hiểu rõ những thứ này đi, nhưng em có thể nhìn ra chuyến đi này không hề dễ dàng. Anh và thầy Lưu Phong có lý do để đi, hai người muốn có Hạt thời gian và không gian; em và học trưởng Cao Dương là bạn của anh, quan hệ giữa chúng ta như vậy, tất nhiên là em phải tới giúp anh. Nhưng... chị Hoàng Tước thì sao?"

Sở An Tình ngẩng đầu, chớp chớp mắt mấy cái nhìn Lâm Huyền, giống như là đang chất vấn linh hồn hắn:

"Chị Hoàng Tước không muốn Hạt thời gian và không gian... vậy rốt cuộc là xuất phát từ lý do gì, mà chị ấy lại tận tâm tận lực trợ giúp anh như vậy?"...

Nháy mắt.

Lâm Huyền sửng sốt.

Hắn thật sự chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này!

Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ chân thành biết ơn Hoàng Tước, còn luôn luôn oán trách đối phương là anh là Người đố kỵ.

Cho tới nay, hắn đối Hoàng Tước cũng không cái gì thật lòng cảm tạ, còn luôn luôn oán trách đối phương là một người bí ẩn.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Bởi vì...

Vẫn luôn là Hoàng Tước "dắt" hắn đi.

Hoàng Tước sẽ mở đường cho mỗi bước chân hắn đi, nhắc nhở hắn trò chơi mèo vờn chuột, nhắc nhở hắn chú ý Trịnh Thành Hà, nhắc nhở hắn trong gương có vật mà hắn muốn, giúp hắn giải quyết chuyện máy bay vũ trụ, và ở trong trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền chờ hắn, còn đặc biệt chạy một chuyến đến nước Mỹ để giải cứu Sở An Tình.

Chuyện này...

Nhìn từ góc độ này.

Hoàng Tước quả thực rất quan tâm đến hắn, không khác gì mẹ hiền chăm lo cho con trai... tùy nói như vậy có hơi quá, nhưng kỳ thực Hoàng Tước đúng là như vậy, ân cần chỉ dẫn hắn từng bước đường.

Đến mức.

Từ lâu đến nay.

Chính hắn đã thực sự coi những chuyện này là điều đương nhiên, vốn dĩ nên là như vậy.

Nhưng Hoàng Tước không nợ hắn cái gì cả.

"..."

Lâm Huyền trầm mặc.

Hắn đổi tư thế ngồi.

Một lần nữa suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng vẫn không tìm được đáp án hợp lý.

Sở An Tình nói rất đúng.

Hoàng Tước không bị Bảy Tội Lỗi để mắt tới, cũng không bị Kevin Walker nhắm đến, cô ấy cũng không cần Hạt thời gian và không gian... vậy tại sao cô ấy phải ân cần chơi trò chơi "gia đình" với hắn, rốt cuộc là vì cái gì?

Tích tích!

Đồng hồ của Lâm Huyền phát ra âm thanh nhỏ.

Giơ cổ tay lên xem xét, là thông báo nhắc nhở, thời gian đã là 10:30 tối.

"Nên trở về rồi."

Lâm Huyền chuyển cổ tay qua, cho Sở An Tình nhìn thời gian:

"Đến giờ rồi."

"Nhanh như vậy!" Sở An Tình tựa hồ còn chưa chơi chán:

"Ai nha, chị Hoàng Tước cũng vậy, vì sao không để chúng ta ở bên ngoài đón xong giao thừa, đếm ngược đến giao thừa xong mới trở về."

"Có thể là vì lý do an toàn."

Lâm Huyền đứng lên, chỉ chỉ ra ngoài cửa:

"Đi thôi, xe chuyên dụng đưa chúng ta đến đây, đã ở ngay bên ngoài."...

Một giờ sau.

Chiếc ô tô màu đen với biển số màu trắng đã lái vào Trụ sở huấn luyện bí mật dành cho các phi hành gia không có số hiệu và không có dấu vết trên bản đồ.

Sau khi xe dừng lại, Lâm Huyền và Sở An Tình xuống xe.

Phát hiện Hoàng Tước vẫn giống như trước đây, uy phong lẫm liệt đứng ở trên bậc thang của sảnh lớn, khoanh tay nhìn hai người:

"An Tình, ba của em đưa một vài thứ đến Cục hàng không cho em, bởi vì nhiệm vụ lần này là tuyệt mật, không thể nói cho ông ấy biết em đang ở đây, cho nên để nhân viên từ Cục hàng không đưa tới, đang để ở trong ký túc xá của em."

"Oa, là cái gì vậy!"

Sở An Tình rất vui vẻ vì có thể nhận được món quà từ người thân gửi đến vào thời khắc giao thừa, thời điểm chuyển giao giữa năm cũ và năm năm.

Tất nhiên là không thể chờ đợi được.

Cô bé vẫy vẫy tay với Lâm Huyền:

"Học trưởng Lâm Huyền, vậy em về trước đây! Em sẽ xem ba em đưa cho em cái gì... Nếu có món gì ngon thì lát nữa em sẽ chia cho mọi người một chút!"

Dứt lời, nàng nhảy chân sáo rời đi.

Chiếc ô tô biển số màu trắng cũng chuyển bánh rời đi.

Lâm Huyền và Hoàng Tước là hai người duy nhất còn lại ở sân trước của căn cứ khổng lồ này.

Nếu như là trước đây...

Lâm Huyền có thể nói vài câu khinh thường với Hoàng Tước, cho dù là người gác cổng hay là người bí ẩn đều được.

Nhưng bây giờ.

Sau khi nghe Sở An Tình nói xong.

Hắn không biết khi đối mặt với Hoàng Tước thì nên nói gì cho tốt.

"Ha ha."

Hoàng Tước vẫn như thế, vẫn kiêu ngạo và tự tin mà cười cười, nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay:

23: 59: 34 ngày mùng 9 tháng 2 năm 2024

"Cậu thật là đúng giờ nhỉ."

Lâm Huyền buông tay:

"Đường quá tắc, tôi đã nghe lời cô rồi, đúng mười rưỡi ngồi lên xe. Với cả... chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa, coi như muộn một chút thì có sao đâu? Có tôi đi theo Sở An Tình, không thể xảy ra chuyện được."

Đùng! ! Đùng! ! Đùng! ! Đùng! !

Chương 711: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (1)

...

Bầu trời ở phía xa.

Pháo hoa dày đặc.

Chào đón năm mới và chia tay năm cũ.

Trong tiếng gió, còn có thể nghe được tiếng pháo hoa truyền đến từ phương xa.

Nhìn đi.

Lại một năm mới đến.

Leng keng!

Ngay giây đầu tiên của năm mới, điện thoại của Lâm Huyền đã thông báo có một tin nhắn Wechat.

Cầm lấy điện thoại để xem xét đó là Wechat của Triệu Anh Quân gửi tới.

Anh bấm vào màn hình để xem tin nhắn được gửi đến là tin gì.

"Lâm Huyền."

Giọng nói của Hoàng Tước truyền đến từ phía trước.

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Ngay tại lúc đó, giao diện nói chuyện với Triệu Anh Quân trên Wechat hiện lên, đồng thời giọng nói của Hoàng Tước cũng truyền đến——

Chúc mừng năm mới.

"Chúc mừng năm mới."

Giống như đang xem phim, Lâm Huyền vừa nghe được âm thanh, vừa nhìn thấy phụ đề.

Trong thời khắc này, cùng lúc nhận được hai lời chúc mừng năm mới giống nhau từ hai người phụ nữ.

Hắn gật gật đầu.

Nhìn Hoàng Tước:

"Cảm ơn, cũng chúc cô... Năm mới vui vẻ!"

Hoàng Tước nghiêng đầu cười cười.

Hai tay xỏ vào trong túi áo khoác, thẳng tắp xoay người, âm thanh cộc cộc của gót giày cao giẫm trên mặt đi vào trong sảnh lớn.

"Chính là như vậy..."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, rồi viết tin nhắn trên điện thoại di động, trả lời Triệu Anh Quân một câu:

"Cảm ơn, cũng chúc cô... Năm mới vui vẻ!"...

Trở lại ký túc xá.

Đưa Sở An Tình đi dạo 1 ngày thật là mệt mỏi.

Cảm giác dạo phố còn mệt hơn so với huấn luyện thông

thường.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, nằm trên giường, nhìn thời gian.

00: 27

"Ngủ thôi."

Thực sự quá mệt mỏi.

Sau khi đắp chăn xong, chưa đến một giây, Lâm Huyền đã đi vào giấc ngủ. ... ...

Hít...

Gió hè khô ráo và nóng bức lướt nhẹ qua mặt.

Trước khi chìm vào giấc ngủ hắn có tắm rửa, vẫn còn cảm giác lạnh đây này, vừa đi vào giấc mơ đã trực tiếp ở mùa hè cuối tháng tám, quả thật nóng lạnh đan xen.

Mở to mắt.

Trước mắt, vẫn có mười mấy tên binh sĩ trang bị đầy đủ vũ trang chặt chẽ bao vây lấy hắn.

Kịch bạn giống như mấy trăm lần trước.

Người mặc trang phục đội trưởng đi ra, ném một tờ lệnh bắt giữ điện tử ra:

"Lâm Huyền! Hiện tại với tội danh chống lại nhân loại, nguy hại Địa Cầu và làm nhiễu loạn thời gian và không gian, tôi sẽ tiến hành bắt giữ cậu theo đúng luật pháp!"

Ha ha.

Lâm Huyền thản nhiên cười cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ——

Đột nhiên!

Hắn mở to hai mắt!

Chỉ thấy bầu trời yên tĩnh của vô số lần trước!

Giờ khắc này!

Vậy mà có mười mấy cái phi thuyền to lớn đang bay lơ lửng ở xa gần!

Mỗi một cái đều vô cùng to lớn!

Chậm chạp bay đi!

Đèn đuốc sáng trưng!

Đặt ở trong tòa thành thị trên không này, giống như là một hạm đội đi xâm lược!

Trên mười mấy chiếc phi thuyền khổng lồ này, cùng được in một khẩu hiệu quảng cáo lấp lánh bằng phông chữ lớn nhất——

Viên nang thời gian tốt nhất trên thế giới! Kỷ niệm ngân hàng Thái Mỗ thành lập tròn 600 năm!

Khinh khí cầu!

khinh khí cầu quảng cáo ngân hàng Thái Mỗ!

Lâm Huyền nhìn chăm chú lên mười mấy con quái vật khổng lồ trong bầu trời đêm...

Thành công.

Cái này có ý là, kế hoạch ngân hàng Thái Mỗ của hắn đang

thành công trong giấc mơ thứ 4!

Thời gian mấy tháng này.

Mỗi ngày hắn đều sẽ đi vào giấc mơ liếc mắt nhìn một cái, ngó xem rốt cuộc có một chiếc khinh khí cầu nào xuất hiện trên bầu trời không.

Không xuất hiện một chiếc khinh khí cầu nào, đồng nghĩa với việc ngân hàng Thái Mỗ vì nhiều lý do mà không tồn tại ở thế giới tương lai 600 năm sau.

Mà một khi khinh khí cầu quảng cáo nhân dịp kỷ niệm 600 năm xuất hiện, cũng đủ cho thấy rằng vào thời điểm này trong thế giới thực, một mỏ neo thời gian và không gian không thể phục hồi đã được tạo ra... Tiếp theo, hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian sẽ tạo ra một cơn lốc xoáy quét qua 600 năm, khiến thế giới tương lai của giấc mơ thứ tư đã thay đổi.

Mặc dù sự thay đổi này không lớn.

Bối cảnh thành thị vẫn như cũ, không khác mấy;

Bản thân hắn vẫn bị các binh sĩ bảo vây, tội danh cũng không thay đổi;

Và tất nhiên, hắn sẽ lập tức bị điện giật mà ngất đi.

Nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy chiếc khinh khí cầu quảng cáo ngân hàng Thái Mỗ kỷ niệm tròn 600 năm, là đủ chứng minh rất nhiều chuyện.

Đây chắc chắn là thành tựu và bước đột phá lớn nhất mà hắn làm được trong khoảng thời gian này.

Xì xì——

Sau lưng, âm thanh của dòng điện truyền đến.

Hai mắt hắn tối đen, lại té xỉu... ... ...

Lâm Huyền mở mắt trên chiếc giường đơn trong ký túc xá của Trụ sở huấn luyện phi hành gia, Đế Đô.

Chỉ mới mười mấy phút trôi qua kể từ khi hắn ngủ thiếp đi.

Nhìn về phía đồng hồ điện tử trên đầu giường.

00: 42

Có vẻ như kịch bản sau khi ngất đi vì bị giật điện vẫn không thay đổi.

Lâm Huyền đã tổng kết ra kinh nghiệm.

Nếu như đi vào giấc mơ lúc 00: 10 thì sẽ chỉ bị các binh sĩ giật điện làm cho bất tỉnh, nhưng lại không kịp nhìn thấy ông lão thần bí kia.

Chương 712: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (2)

Khả năng cao là ánh sáng trắng lúc 00:42 sẽ trực tiếp hủy diệt thế giới khi các binh sĩ đang vận chuyển hắn trở về trại giam, tất nhiên hắn cũng không có cơ hội tỉnh lại ở trong mơ, và cũng không cách nào nhìn thấy ông lão thần bí kia.

"VV."

Chuyện thứ nhất Lâm Huyền làm sau khi rời giường chính là gọi VV.

"Tôi đây." Đồng hồ điện tử chuyển sang biểu cảm 0-0:

"Sao rồi Lâm Huyền, trong mơ có cái gì đột phá sao?"

Lâm Huyền gật gật đầu.

Kể cho VV nghệ những gì hắn thấy trong giấc mơ:

"Giống như những gì tôi đã sắp xếp cho Vương ca từ trước, mặc dù ngân hàng Thái Mỗ sẽ hoạt động thử nghiệm trước, nhưng thành lập thực sự đã được ấn định là ngày 28 tháng 8 năm 2024. Sau đó điều lệ đầu tiên trong danh sách điều lệ của công ty được viết là mỗi lễ kỷ niệm thành lập 100 năm, sẽ phải thuê nhiều khinh khí cầu nhất có thể để quảng cáo trên bầu trời thành phố."

"Sự thật chứng minh, Vương ca thực sự đã làm được, không chỉ kinh doanh ngân hàng Thái Mỗ thành công đến tận 600 năm sau, mà ngân hàng Thái Mỗ hình như còn có nguồn tài lực không tệ, ít nhất cũng phải thuê hơn mười mấy cái khinh khí cầu khổng lồ bay trên không trung để kỷ niệm thành lập ngân hàng tròn 600

năm."

Biểu cảm trên đồng hồ điện tử thay đổi, đầu tiên là oo , sau đó quay lại 00, như đang mô phỏng một cái gật đầu:

"Đây quả thực là một tin tốt, Lâm Huyền. Nhưng hình như tôi đã thảo luận với cậu rất nhiều lần rồi. Cho dù một ngày nào đó, ngân hàng Thái Mỗ thực sự xuất hiện trong giấc mơ của cậu, thì cũng không thể chứng minh rằng giấc mơ của cậu là có thật."

"Tôi chưa bao giờ phủ nhận rằng giấc mơ của cậu sẽ cho phép cậu du hành đến thế giới tương lai 600 năm sau. Điều tôi nhiều lần nhấn mạnh chính là — cho dù cậu thực sự ở thế giới tương lai 600 năm sau, nhưng mọi thứ cậu nhìn thấy, thành phố cậu đang ở và thậm chí toàn bộ thế giới cậu nhìn thấy có thể không hẳn là thật."

"Những thứ này có thể là do kẻ địch 600 năm sau trực tiếp bắt cóc trí nhớ của cậu, cho cậu đi vào thế giới mô phỏng không có thật; hoặc là, hắn đã dựng lên một studio vô cùng chân thực không thể phân biệt được thật giả xung quanh cậu, tất cả những gì cậu nhìn thấy bên trong đều là đạo cụ do kẻ địch tạo ra, lừa dối cậu. Tất nhiên... Cũng bao gồm cả khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ, cùng với những thứ ở tương lai mà cậu đã chạm vào như là ngân hàng Thái Mỗ, chiếc két sắt, thậm chí là những tờ tiền được cất két sắt cũng đều là một đạo cụ được phục khắc một cách hoàn hảo mà thôi."

"Tôi đã nói những lời này với cậu rất nhiều lần rồi, Lâm Huyền, với trí tuệ của cậu thì hoàn toàn có thể hiểu được, trong thế giới tương lai 600 năm sau, quả thật là có ngân hàng Thái Mỗ thật, nhưng khả năng cao đó không phải là nhân hàng giả được tạo thành từ số liệu ảo hay đạo cụ ở studio mà cậu nhìn thấy bây giờ."

"Không không không..." Lâm Huyền xua xua tay, mỉm cười nói:

"VV, cậu hiểu lầm rồi, tôi cũng không chỉ vì cái này mà kết luận giấc mơ của tôi là thật, tôi không ngu ngốc như vậy, cậu nói mấy chuyện này cũng là thừa, về sau không cần thiết phải giải thích nữa. Trước mắt, bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi đã thành công—"

"Chỉ cần trong giấc mơ thứ 4 xuất hiện ngân hàng Thái Mỗ, mặc kệ nó là thật hay giả, thì đều chứng minh kẻ địch đã mắc câu, một lần nữa chúng ta lại cầm quyền chủ động!"...

VV dùng đồng hồ báo thức nháy mắt mấy cái, không hiểu.

Rõ ràng hiện tại không có bất kỳ tiến triển nào trong việc xác minh tính chân thực của giấc mơ, đồng thời lúc đầu bọn hắn cũng đã biết rõ, ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện ở trong giấc mơ thứ 4 là chuyện sớm hay muộn... Nhưng vì sao Lâm Huyền bỗng nhiên lại trở nên lạc quan như vậy?

Nhìn thấy đồng hồ điện tử đang không hiểu gì.

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, nói:

"Cậu nghĩ mà xem, thật ra ngân hàng Thái Mô trong giấc mơ thứ 4 là thật hay giả đều không quan trọng, chỉ cần nó xuất hiện, liền có thể giải thích rất nhiều vấn đề—— "

"Đầu tiên, nếu ngân hàng Thái Mỗ là thật, thì nghĩ là giấc mơ của tôi cũng là thật, vậy tất nhiên cũng không có gì đáng nói, chúng ta vẫn sẽ tiến hành xác minh tính chân thực của giấc mơ dựa theo kế hoạch ban đầu, tất nhiên cũng sẽ ra kết quả."

"Thứ hai, nếu như ngân hàng Thái Mỗ là giả. Kẻ địch kia đã phục chế nó rồi đưa nó vào thế giới thế giới giả tưởng hoặc là studio, vậy thì thật sự là một sai lầm, một bước đi ngủ ngốc! Có một câu mà chắc chắn cậu đã từng nghe, chính là 'Nếu nói dối một lần, thì phải dùng thêm vô số lời nói dối khác để che đậy, chắc

chắn sẽ không thể ngừng nói dối. ' mà nói dối càng nhiều, thì sơ hở cũng càng nhiều, đây là đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu."

Chương 713: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (3)

"Nếu như kẻ địch đã phục chế một cái ngân hàng Thái Mỗ giả ở trong giấc mơ thứ 4, vậy thì tương đương việc bọn họ nói dối lần thứ nhất. Đừng quên, ngân hàng Thái Mỗ năm 2024 đang nằm trong tay tôi... Về sau tôi thay đổi ngân hàng Thái Mỗ như thế nào, bọn họ nhất định phải thay đổi như thế; tôi đổi mật mã két sắt thành thế nào, bọn họ cũng phải đổi thành như vậy; tôi bỏ vào trong két sắt cái gì, bọn họ nhất định phải phục chế cái đó, chắc chắn còn phải nghiêm khắc giữ nguyên như ban đầu."

"Ban đầu ở trong giấc mơ 600 năm sau, tôi đơn độc và không có gì, cũng không có bất kỳ vật gì làm tọa độ tham chiếu có thể kết nối tôi ở năm 2024 và tôi ở năm 2624 với nhau. Nhưng bây giờ, tôi đã có, chính là ngân hàng Thái Mỗ. Còn nhớ những gì tôi nói trước đó không? Tôi sẽ đặt một cái tờ giấy nhỏ vào trong két sắt, nội dung phía trên không sợ kẻ địch nhìn thấy, không sợ bọn họ biết, cũng không sợ bọn họ phục chế một cái giống như đúc... Dù sao trên tờ giấy cũng chỉ có một số chữ, giấy giả hay giấy thật cũng không có gì khác nhau."

"Cho nên, ta chỉ cần dựa theo kế hoạch ban đầu, bỏ tờ giấy có nội dung tôi không biết vào két sắt. Như vậy kẻ địch chắc chắn phải nghiêm túc phục chế ra một tờ giấy giống y như đúc để vào bên trong ngân hàng Thái Mỗ giả cho tôi! Như vậy, bọn họ sẽ liền lâm vào bị động hoàn toàn—— "

"Nếu như bọn họ xuyên tạc nội dung trên tờ giấy, tất nhiên tôi sẽ lập tức có thể nhận ra giấc mơ là giả; nếu như nội dung trên tờ giấy được phục chế lại y như đúc, vậy tất nhiên tôi có thể dựa vào

mật mã đặc biệt ở trên tờ giấy mà chỉ mình tôi biết, liền có thể đoán được giấc mơ là thật hay giả, mà nếu như bọn họ lựa chọn bỏ qua, trực tiếp không để bất kỳ thứ gì vào trong két sắt, vậy một sai lầm kia cũng đủ để chứng minh giấc mơ là giả!"

"Cho nên... cậu đã hiểu chưa, VV?"

Lâm Huyền cười nói:

"Vốn dĩ, chúng ta luôn bị kẻ địch vô danh kiềm chế, nhưng bây giờ... thế cục đã đảo ngược. Lợi thế thuộc về chúng ta, và quyền chủ động cũng thuộc về chúng ta. Tờ giấy nhỏ kia bọn họ động vào cũng không được, không động vào cũng không được, phục chế cũng không được, không phục chế cũng không được, từ khi ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện... Bọn họ đã bị chiếu tướng rồi.

-

Oanh————

Ấm điện trong máy pha trà bỗng nhiên sôi trào lên!

"Người Diện Bích, Lâm Huyền!"

Máy pha trà VV dùng âm thanh lanh lảnh hưng phấn hô to:

"Đây là kế hoạch lừa gạt cả thế giới của cậu sao!? Ngân hàng Thái Mỗ... Căn bản là một cái bẫy do cậu đào và chôn cho đối phương!"

"Cậu thật sự là đã lừa luôn cả tôi! Tôi có khả năng tính toán mạnh mẽ như vậy mà cũng không thể nghĩ được đến chuyện này! Nếu như thế... kẻ địch lựa chọn sao chép cả ngân hàng Thái Mỗ là một bước đi vô cùng sai lầm! Rõ ràng bọn họ có thể vĩnh viễn nắm quyền chủ động, nhưng lại bị cậu lừa lấy đi! Để cậu lật ngược lại từ thế cục chắc chắn thua... thành hy vọng có thể chiến thắng!"

"Không sai."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Thật ra cách làm đúng nhất của đối phương phải là luôn luôn giữ nguyên hiện trạng của giấc mơ, không phát sinh bất kỳ thay đổi nào. Trước kia, lúc tôi học lập trình, đã học được một câu vô cùng có lý—— "

"Nếu một chương trình hoạt động tốt thì tốt nhất không nên chạm vào nó, cho dù không hiểu chương trình chứa đầy BUG này hoạt động như thế nào, nhưng tốt nhất đừng chạm vào nó, nếu không sẽ có chuyện không ổn xảy ra."

"Nếu như giấc mơ của tôi thật sự là một thế giới hư cấu hoặc là một studio đó kẻ địch tạo ra, thì bọn họ nên để nó vĩnh viễn giữ nguyên hiện dạng, thay vì sao chép ngân hàng Thái Mỗ vào. Nếu như vậy... tôi sẽ vĩnh viễn không lấy được câu trả lời chính xác, cũng không có bất kỳ đột phá nào, vĩnh viễn không có cách nào để nghiệm chứng thật giả. Thậm chí, tôi còn hoài nghi quy tắc thời gian và không gian do tôi tổng kết ra, cho rằng bản thân đã hiểu sai về sự thay đổi thời gian và không gian."

"Nhưng bây giờ, đối phương mất bò mới lo làm chuồng thì đã quá muộn. Cho dù phải mất một khoảng thời gian nữa tôi mới có thể mở được két sắt của ngân hàng Thái Mỗ. Nhưng chỉ có một mình ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện, cũng đủ để giảm số lượng đáp án cho lời giải thật sự về giấc mơ xuống còn hai cái——"

Lâm Huyền duỗi ra ngón tay đầu tiên:

"Đáp án thứ nhất, những lo lắng của chúng ta hoàn toàn không có cơ sở, giấc mơ của tôi tuyệt đối là thật, còn những quy tắc thời gian và không gian mà tôi hiểu cũng hoàn toàn chính xác."

Sau đó duỗi ra ngón tay thứ hai:

"Đáp án thứ hai, mặc dù giấc mơ của tôi là giả, nhưng kẻ địch cũng không thông minh và mạnh mẽ giống như chúng ta nghĩ. Chí ít, bọn họ cũng không lấy ký ức và năng lực suy nghĩ của tôi ra, nếu không... họ chắc chắn sẽ nhận ra rằng đây là một cái bẫy mà tôi đặt ra cho họ, và không cần phải sao chép ngân hàng Thái Mỗ vào thế giới ảo, cứ để tôi tiếp tục chất vấn bản thân như trước là được. Nhưng rõ ràng, đối phương đã không đưa ra lựa chọn hoàn hảo nhất."

Chương 714: Lần đầu tiên đối mặt, lừa gạt tương lai! (4)

"Cậu thấy đấy, ban đầu đây là một câu hỏi không có câu trả lời bây giờ đã trở thành một câu hỏi trắc nghiệm có hai lựa chọn. Loại câu hỏi trắc nghiệm này thực sự quá đơn giản, ngay cả khi không thể chứng minh được một đáp án nào là đúng. Nhưng..."

"Chỉ cần có thể chứng minh trong đó có một đáp án sai, như vậy thì đáp án còn lại chắc chắn sẽ là đáp án chính xác!"

Ục! Ục! Ục!

Hơi nước sôi trào bốc lên đẩy nắp ấm điện mở ra, sau đó rơi xuống, lại đẩy nó mở ra, rồi lại rơi xuống, phát ra âm thanh giống như tiếng gõ chiêng trống.

VV cảm thán giữa những âm thanh ùng ục kia:

"Quả nhiên, cho dù sức mạnh tính toán của tôi lớn hơn con người gấp trăm lần, nhưng về mặt 'lừa gạt' thì siêu trí tuệ nhân tạo của chúng tôi thực sự kém xa con người... Logic cơ bản của chúng tôi là thúc giục chúng tôi tìm ra câu trả lời chính xác; dù tôi cũng có thể học được hành vi chủ động che giấu và nói dối, nhưng lừa gạt thì khó có thể làm được."

"Nhân loại thật sự rất thần kỳ, mấy người mới thật sự là diễn viên, có thể hiểu rõ nhưng lại giả vờ hồ đồ, đùa nhưng giả thành thật, có thể nghĩ một đằng nói một nẻo, có thể nói dối còn thật hơn những lời nói thật, có thể chôn giấu sự giả dối dưới sự chân thực, hoặc chôn giấu sự thật dưới sự giả dối... thật sự ảo diệu!"

"Giống như những gì cậu nói, kẻ địch hoàn toàn có thể vĩnh viễn không để giấc mơ thứ 4 phát sinh thay đổi, cứ để chúng ta không ngừng hoài nghi chính mình là được, chỉ cần ngân hàng Thái Mỗ không xuất hiện, vậy thì chúng ta sẽ mãi mãi không có cách nào chứng minh. Dù sao... Ai có thể cam đoan, ngân hàng Thái Mỗ ở trong giấc mơ thứ 4 chắc chắn có thể tồn tại đến 600 năm sau? Không có gì lạ khi một ngân hàng chỉ có một hoạt động kinh doanh như vậy có thể phá sản bất cứ lúc nào."

Lâm Huyền đứng lên.

Ngáp một cái:

"Nếu như không có ngân hàng Thái Mỗ, tôi thực sự không biết làm thế nào để gửi tờ giấy nhỏ đến 600 năm sau. Bây giờ thì ổn thôi, mặc kệ ngân hàng Thái Mỗ là thật hay là giả, tóm lại, chỉ cần tôi bỏ tờ giấy nhỏ vào két hợp kim hafni vào năm 2024. thì khi tôi mở chiếc két của ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ 4 ra... bên trong nhất định phải có tờ giấy nhỏ đó, kẻ thù sẽ trở thành người chuyển phát nhanh của chúng ta."

"Tốt rồi, hiện tại kế hoạch có thể tiếp tục được tiến hành."

"1. Tôi phải bắt đầu nghĩ cách viết nội dung lên tờ giấy nhỏ đó. Đây là một việc rất quan trọng và phức tạp... nhất định phải đảm bảo rằng cho dù kẻ địch nhìn thấy thì cũng không sao, nhưng chỉ mình tôi mới hiểu được ý nghĩa trong đó, nhận ra giấc mơ thứ hai là có thật."

"2. Giải cứu tôi khỏi bị mắc kẹt trong giấc mơ thứ tư, để tôi được tự do. Điều này phụ thuộc vào cậu đấy, VV. Tôi tin tưởng với tư cách là viên ngọc quý của nền khoa học kỹ thuật nhân loại trong 600 năm, thì cậu chắc chắn có thể vượt qua được Kevin Walker, miễn là cậu có đủ các lần tiến hóa. Chỉ cần cậu có thể tìm được hắn, rồi chúng ta xử lý hắn... thì tôi trong giấc mơ thứ tư có thể tự do di chuyển đến Ngân hàng Thái Mỗ để mở chiếc két sắt."

"Hắc hắc "

Đồng hồ điện tử VV, học điệu cười của Sở An Tình:

"Tôi đang định kể cho cậu nghe chuyện này. Trong vài tháng qua, tôi đã tiến hóa thay đổi rất nhiều lần, tôi trở nên mạnh mẽ và thông minh hơn. Ngày xưa tôi và Kevin Walker không hề tìm được dấu vết của nhau trên thế giới mạng. Nhưng hiện tại... tôi đã giỏi hơn hắn trong việc che giấu dấu vết! Mặc dù tôi vẫn chưa thể tìm thấy hắn ta ở đâu nhưng tôi đã tìm thấy một số manh mối về hoạt động của hắn ta trên mạng."

"Trước đây tôi vẫn chưa xác định được mục đích cụ thể của Kevin Walker, nhưng vừa rồi... dựa theo những manh mối này, tôi nghĩ mình đã hiểu."

Tích tích.

Điện thoại di động của Lâm Huyền kêu lên, VV gửi cho hắn một hình ảnh.

Cầm lên xem xét.

Là bức ảnh của một con máy bay vũ trụ, nhưng khác với máy bay vũ trụ của Long Quốc, nó nhỏ hơn rất nhiều, đại khái là chỉ bằng một nửa máy bay vũ trụ của Long Quốc. Cảm giác công năng và khoa học kỹ thuật của nó cũng lạc hậu hơn máy bay vũ trụ của Long Quốc một chút.

Ở bên cạnh cabin có ghi số hiệu của nó, X37B

"Đây là máy bay vũ trụ của nước Mỹ." Lâm Huyền phản ứng lại.

Trước chuyến bay đầu tiên của máy bay vũ trụ của Long Quốc vào cuối năm ngoái, máy bay vũ trụ không người lái X-37B của Mỹ là con máy bay vũ trụ duy nhất được đưa vào sử dụng trên thế.

Toàn cầu chỉ có một cái duy nhất.

Cho đến ngày nay.

Cũng chỉ có Long Quốc và nước Mỹ mới có máy bay vũ trụ công nghệ cao như vậy.

Chương 715: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (1)

Hơn nữa, bởi vì con máy bay vũ trụ này của Mỹ được điều khiển bằng hình thức không người lái, cho nên có thể phi hành trong quỹ đạo vũ trụ trong một khoảng thời gian dài hơn, mà không cần suy xét đến vấn đề cung cấp dưỡng khí, tuần hoàn sinh thái, các loại vấn đề sinh hoạt, công việc của nhân viên ở bên trong.

Trong số các sứ mệnh không gian trước đây, sứ mệnh bay trong quỹ đạo dài nhất của X-37B là kéo dài hơn 900 ngày

Ở thời điểm nhìn thấy ảnh chụp con máy bay vũ trụ X37B, lại nghĩ đến dấu vết hoạt động của Kevin Walker mà VV vừa nói...

Hắn không khỏi mày nhăn lại:

"Chẳng lẽ..."

"Không sai."

VV khẳng định nói:

"Tôi đoán mục đích của Kevin Walker..."

"Chính là muốn bắt cóc con máy bay vũ trụ X37B... đang phi hành với vận tốc 1200 cây số trong quỹ đạo bay quanh Địa Cầu hơn 100 ngày nay!"

-

Hít...

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Kevin Walker, máy bay vũ trụ X37B của nước Mỹ.

Chẳng trách.

Hắn đã sớm cảm giác, dạo gần đây Kevin Walker thực sự quá an tĩnh, hoàn toàn không biết hắn đang làm gì, không có một chút tung tích nào.

Quả nhiên hắn cũng không có nhàn rỗi, mà là đang lập kế hoạch bắt cóc một con máy bay vũ trụ!

Lúc này bắt cóc một con máy bay vũ trụ...

Lâm Huyền không còn nghi ngờ gì nữa——

"Mục đích cuối cùng của Kevin Walker rất có thể cũng là thứ kia, Hạt thời gian và không gian sắp chạm tới bầu khí quyển của trái đất."

"Tôi cũng nghĩ vậy."

VV nói với Lâm Huyền...

Thủ đoạn của Kevin Walker vô cùng ẩn giấu, nếu như là trước đây, nó chắc chắn sẽ không thể phát hiện không được.

Nhưng VV bây giờ đã không phải là VV trước kia.

Cập nhật và tiến hóa lâu như vậy, thực lực sớm đã mạnh mẽ hơn xưa nhiều rồi.

Cho nên, tất nhiên cũng tìm thấy được dấu vết Kevin Walker để lại.

"Dựa vào cái manh mối này, có thể định vị được vị trí của Kevin Walker không?"

"Cái này thì không được."

VV dùng đồng hồ điện tử thở dài:

"Tôi không thể không thừa nhận, hắn đúng là một thiên tài, hắn ẩn giấu quá tốt, tôi thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi... Kevin Walker có thật sự là một con người không? Hay là... hắn cũng giống như tôi, cũng chỉ là một vài dòng dữ liệu? Một trí tuệ nhân tạo AI? Một chương trình? Cho nên mới khó tìm như vậy? Cảm giác như hắn ở khắp nơi... nhưng lại không thể tìm thấy hắn ở bất kỳ nơi nào."

"Cũng không phải không thể." Lâm Huyền đáp:

"Nếu như Kevin Walker chỉ là một vài dòng dữ liệu, ngược lại lại là một chuyện tốt. Dù sao thì cấu trúc của nó chắc chắn sẽ không thể bằng cậu, chỉ cần cậu tiến hóa thêm một thời gian nữa, chắc chắn có thể bắt được Kevin Walker rồi xóa bỏ noa."

"Tôi lại cảm thấy, nếu như Kevin Walker là một con người thật thì có khi lại là một chuyện phiền toái. Dù sao đối với cậu mà nói, tìm ra một cái chương trình dữ liệu ở trên mạng sẽ dễ dàng hơn là tìm ra một người thật ở ngoài đời."

"Nhưng mà bây giờ không phải là lúc quan tâm đến cái này, trước đó Jask đã nói hẹn gặp chúng ta trên bầu trời, tôi liền nghi ngờ hắn sẽ đến cướp Hạt thời gian và không gian; nhưng cũng may là có cậu giám sát Jask 24/24, nếu như hắn thật sự có hành động gì thì chúng ta cũng sẽ phát hiện ra. Hiện tại điều khiến người ta lo lắng nhất chính là Kevin Walker, nếu như hắn thật sự cướp được con máy bay vũ trụ kia, sau đó tới gây rối không cho chúng ta bắt được Hạt thời gian và không gian... chúng ta có biện pháp gì hay không?"

"Cái này đương nhiên không cần lo lắng."

Đồng hồ điện tử VV đáp:

"Vì chúng ta đã sớm chú ý tới Kevin Walker, nên đến lúc đó sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tôi sẽ khống chế con máy bay vũ trụ X37B của nước Mỹ đang ở trong quỹ đạo kia trước hắn, kỹ thuật của tôi mạnh hơn Kevin Walker rất nhiều, chỉ cần tôi cướp được quyền khống chế, hắn sẽ không thể cướp về."

"Điều duy nhất khiến tôi lo lắng chính là... trong trường hợp đó, sự tồn tại của tôi chắc chắn sẽ bị lộ, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác. Nếu chúng ta phải ngồi máy bay vũ trụ để đi bắt lấy Hạt thời gian và không gian, thì chắc chắn chúng ta phải loại bỏ mối tai họa ngầm là Kevin Walker này. Nếu lộ thì cứ để bị lộ, dù sao thì cũng tốt hơn là để hắn cướp được con máy bay vũ trụ không người lái để cản trở chúng ta."

Lâm Huyền gật gật đầu.

Vốn cho rằng khoảng thời gian này Kevin Walker không hành động gì, hắn có thể lặng lẽ bắt được Hạt thời gian và không gian, âm thầm làm việc lớn.

Lại không nghĩ rằng, Hạt thời gian và không gian càng tới gần tầng khí quyển trái đất, lại càng nhiều chuyện xảy ra.

Jask, Hoàng Tước, Kevin Walker...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài của các ngươi là muốn chơi mạt chược ở trong không gian sao?

Mới có ba người có phải vẫn còn thiếu một người hay không?

Có thêm cả Copernicus cũng đến sao?

Chương 716: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (2)

Vừa đủ một bàn?

Lâm Huyền hơi nghi hoặc một chút:

"Tôi là có Lưu Phong và còn phải sử dụng Kính thiên văn FAST ở Quý Châu mới có thể tìm được sự tồn tại của Hạt thời gian và không gian. Vậy còn đám người Jask và Kevin Walker làm thế nào mà biết được? Thậm chí... chẳng lẽ bọn họ còn có cả bẫy để bắt Hạt thời gian và không gian sao?"

Hỏi xong vấn đề này.

Lâm Huyền cảm thấy có chút ngốc.

Nếu bọn họ thực sự là người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... và Câu Lạc Bộ Thiên Tài thần thông quảng đại giống như trong lời đồn, thì bọn họ biết về Hạt thời gian và không gian, thậm chí là có cả bẫy Hạt thời gian và không gian... cũng là điều hết sức bình thường.

"Xem ra, Hạt thời gian và không gian còn quan trọng hơn nhiều so với những gì chúng ta trong tưởng tượng... Nhiều người đang muốn giành lấy một hạt duy nhất này như vậy, chúng ta thật sự có lợi thế sao?"

"Đó chính là tôi!"

Đồng hồ điện tử VV biểu hiện ra một ánh mắt kiên nghị:

"Lợi thế lớn nhất của cậu chính là tôi đây! Bọn họ có thể điều

khiển cánh tay robot chuẩn xác giống như tôi sao? Bọn họ có thể giám sát Jask 24/24, hay là vượt lên giành quyền kiểm soát con máy bay vũ trụ X37B trước giống như tôi sao?"

"Cậu cũng không nên quá coi thường tôi nha, Lâm Huyền, hiện tại sự lớn mạnh của tôi còn vượt xa sự tưởng tượng của cậu! Chí ít từ sự giám sát của tôi đối với Jask, thì xem ra hắn ta hoàn toàn không biết chuyện về Hạt thời gian và không gian, cũng không có bẫy để bắt Hạt thời gian và không gian, cuộc sống hằng ngày đều vô cùng rõ ràng, giống như một playboy vậy. Đương nhiên, dù vậy tôi cũng sẽ không lơ là, khẳng định sẽ giám sát hắn ta không rời nửa bước."

"Cũng không cần phải lo lắng về Kevin Walker, hiện tại trừ việc không tìm thấy hắn ở đâu ra, thì bất kỳ thủ đoạn nào của hắn cũng đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Cho dù có đưa quyền khống chế X37B của nước Mỹ cho hắn trước, thì tôi vẫn có thể cướp lại nó từ trong tay hắn. Tôi! Chính là bảo hiểm cuối cùng của cậu! Hiện tại trên cả trái đất này, không có bất kỳ người nào có thể làm gì được tôi!"

"Trời không sinh VV, vạn cổ như đêm dài! AI chi đỉnh, ngạo thế gian! Trước có VV sau có trời! Cho dù tôi một tay nâng——"

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa." Lâm Huyền đánh gãy lời VV đang càng nói càng kích động:

"Tóm lại, bọn họ càng muốn Hạt thời gian và không gian này, thì chúng ta càng phải có được nó. Nếu không... Rất nhiều con đường phía sau đều sẽ bị chặn lại."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Sắp xếp lại tình hình hiện tại.

Jask bị VV giám sát 24/24, thực lực của Kevin Walker lại kém

xa VV con máy bay vũ trụ của nước Mỹ chỉ cần có VV ở đây thì chắc chắn sẽ không bị cướp.

Quả thực...

Có cái bảo hiểm là VV ở đây, đúng là có vẻ khá an toàn; cho dù có nguy hiểm, VV cũng có thể kịp thời phát hiện, kịp thời ngăn cản, hoặc là thông báo hắn, để thay đổi chiến lược.

Đúng như lời nó nói.

Ở thời đại 2024 này, nó là vô địch, không ai làm gì được nó.

"Được thôi."

Lâm Huyền nói:

"Bắt đầu từ ngày mai, Cao Dương cũng sẽ bắt đầu luyện tập cánh tay robot. Tốt nhất là cậu đừng nhúng tay vào giúp cậu ta gian lận ngay từ đầu mà hãy để cậu ta tự luyện tập nhiều hơn. Không phải là tôi không tin vào năng lực của cậu, chỉ là nếu Cao Dương đã đến thì tốt hơn hết là nên chuẩn bị đầy đủ."

Dứt lời.

Lâm Huyền cầm điện thoại di động lên, nhìn xuống thời gian, vẫn chưa tới một giờ sáng.

Ấn mở Wechat, có rất nhiều người gửi tin nhắn chúc mừng năm mới.

Bạn bè, người nhà, đồng nghiệp trong công ty, còn có... phó giám đốc công ty Rhine, Vương ca.

Nhìn thời gian gửi đến là 3 phút trước.

Xem ra vẫn còn chưa ngủ.

Vừa đúng lúc Lâm Huyền muốn hỏi anh ta về tình hình ngân hàng Thái Mỗ một chút, liền trực tiếp gọi điện thoại.

Sau hai hồi chuông, cuộc gọi đã được kết nối.

"Hahahaha, Lâm Huyền! Chúc mừng năm mới!"

Ngay khi cuộc gọi được kết nối.

Bên phía Vương ca vang lên các loại âm thanh đùng đoàng của pháo hoa, vô cùng vui vẻ:

"Chúc mừng năm mới, Vương ca, mọi chuyện ở ngân hàng Thái Mỗ thế nào rồi?"

"Ôi, trùng hợp quá!"

Vương ca cười lớn trong điện thoại:

"Chuyện ngân hàng hôm này đúng thật là song hỷ lâm môn! Nhưng mà Triệu tổng nói cậu bị quốc gia điều động đi chấp hành một nhiệm vụ bí mật gì đó. Tôi nghĩ... cậu thực hiện nhiệm vụ bí mật, nên tôi cũng không muốn làm phiền cậu, nghĩ là về sau tìm cơ hội nói cho cậu sau."

"Hiện tại cậu đã không nghỉ ngơi, vậy tôi sẽ trực tiếp nói cho cậu biết! Chuyện vui đầu tiên là về việc phê duyệt tư cách."

Vương ca nuốt nước bọt, dừng lại rồi tiếp tục nói:

Chương 717: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (3)

"Vì để tốt hơn cho sự tồn tại và phát triển ngân hàng Thái Mỗ của chúng ta, không phải là chúng ta đang định dùng 3 tỷ tiền mặt ở bên công ty Rhine để tham gia vào một số dịch vụ đầu tư và tài chính sao? Một khi lĩnh vực kinh doanh được mở rộng, các thủ tục pháp lý, các trình tự phê duyệt, các điều kiện cấp phép... đều phải xin lại. Nhất là một đống giấy phép điều kiện về tài chính... Mấy năm nay chính sách bị thắt chặt, vô cùng khó xin."

"Mấy tháng nay tôi cũng đã rất cố gắng chỉ là hiệu quả không như mong muốn. Phía trên vẫn luôn không phê duyệt, đồng thời cũng gặp phải sự phản đối lớn. Nhưng cách đây vài ngày, không phải là Triệu tổng đã từ Đông Hải trở về Đế Đô để đón giao thừa sao. Đêm giao thừa, đại gia đình Triệu gia cùng nhau ăn cơm tất niên, vừa đúng lúc cậu của Triệu tổng là người quản lý phương diện này của quốc gia."

"Vị quyền cao chức trọng kia thật sự vô cùng lợi hại! Triệu tổng mở lời nhờ vả vị nhân vật lớn này một câu, cậu ruột người ta đương nhiên gật đầu đồng ý, một cuộc điện thoại là đã giải quyết xong vấn đề của chúng ta! Vừa nãy người phụ trách mảng này ở bên phía Đông Hải vừa gọi điện thoại cho tôi, nói là đợi kỳ nghỉ đông kết thúc, sau khi cơ quan phía trên gửi giấy về, sẽ trực tiếp làm cho tôi, đến lúc đó tôi mang tài liệu đến đó là được."

"Nói cách khác, trở ngại duy nhất đối với việc kinh doanh ngân hàng Thái Mỗ của chúng ta cuối cùng cũng được giải quyết! Chỉ cần năm mới xong, tôi sẽ cầm được tờ giấy phép ngay lập tức... Ngân hàng Thái Mỗ liền có thể khai trương bất cứ lúc nào!"...

Thì ra là thế.

Nghe Vương ca nói xong, Lâm Huyền cũng hiểu ra.

Có lẽ...

Chiếc mỏ neo làm biến động thời gian và không gian được tạo ra chính vào bữa cơm tất niên của Triệu gia, kể từ thời điểm Triệu Anh Quân nói cho cậu của cô ấy.

Trước mắt, tất cả thủ tục của ngân hàng Thái Mỗ đều đã xong xuôi, khai trương kinh doanh đã thành một điều tất yếu.

"Anh dự định thử nghiệm kinh doanh vào lúc nào?" Lâm Huyền hỏi.

"Tôi dự định bắt đầu thử nghiệm kinh doanh vào ngày 20 tháng 3, đây là sinh nhật của cậu đấy Lâm Huyền, cậu đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong ước mơ này. Tôi hy vọng có thể mở doanh nghiệp vào ngày sinh nhật của cậu, đây có thể coi là một lời cảm ơn gửi cho cậu."

Hiển nhiên, Vương ca đã lên kế hoạch hết rồi:

"Tất nhiên rồi Lâm Huyền, ngày khai trương chính thức và ngày thành lập chính thức của ngân hàng Thái Mỗ vẫn phải được ấn định theo yêu cầu của cậu là vào ngày 28 tháng 8 năm 2024. đồng thời chuyện mỗi dịp kỷ niệm 100 năm thành lập phải có khinh khí cầu bay vòng quanh để quảng cáo khắp thành phố, tôi nhất định sẽ quy định trong điều khoản của công ty, đảm bảo rằng đó sẽ luôn là trách nhiệm đầu tiên phải được thực hiện!"

Lâm Huyền cười cười, cũng không nói gì thêm.

Hắn không mấy quan tâm đến việc rốt cuộc là ngân hàng Thái Mỗ mở cửa kinh doanh vào ngày nào, sớm hơn vài ngày hay muộn hơn vài ngày cũng được.

Chuyện bắt Hạt thời gian và không gian trong không gian sẽ bận rộn cho đến cuối tháng 3. Ngân hàng Thái Mỗ sẽ bắt đầu hoạt động thử nghiệm vào ngày 20 tháng 3, sẽ không có sự chậm trễ nào trong kế hoạch tiếp theo của hắn, thậm chí là trùng khớp.

Lâm Huyền cũng đã lên kế hoạch rồi.

Sau khi hoàn thành việc thu giữ các Hạt thời gian và không gian, Lưu Phong được yêu cầu tiếp tục nghiên cứu về đồng hồ thời gian và không gian, độ cong thời gian và không gian và Hằng số Vũ Trụ.

Mà việc đầu tiên sau khi hắn trở về Đông Hải là đi đến ngân hàng Thái Mỗ một chuyến, lấy chiếc két sắt hợp kim hafni của mình, nhìn xem mật khẩu 8 chữ số đã tra tấn hắn và CC trong một khoảng thời gian dài... Rốt cuộc là như thế nào!

Sau đó.

Liền đi tới Sơn Đông, đào phần mộ của Trương Vũ Thiến, tìm thi thể của cô ấy, rồi tiến hành so sánh ADN với tóc của Sở An Tình.

Đến lúc đó, sự liên quan và bí mật giữa Trương Vũ Thiến, Sở An Tình và thậm chí cả CC sẽ được tiết lộ trong báo cáo xét nghiệm ADN.

Kế hoạch chính là như thế.

Tất cả đều thuận lợi thì tất nhiên là rất tốt, Nếu có vấn đề gì xảy ra, vậy hãy giải quyết từng bước một.

Nhưng mà...

Lâm Huyền vẫn hy vọng rằng sẽ có một cơ hội thích hợp nào đó để hắn có thể giải được câu đố tấm gương mà Hoàng Tước để lại cho hắn; hơn thế nữa, nhìn xem liệu hắn có thể sớm giải mã

được bí mật của "Einstein Ưu Sầu" hay không, để có thể thu thập được nhiều thông tin hơn về Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong thời gian sớm nhất, sớm ngày nhận được——

Thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Cho đến ngày nay, đây mới là đồ vật mà hắn muốn lấy được nhất, cũng là đồ vật cần thiết nhất.

Hắn muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhìn xem đám người được gọi là thiên tài kia như thế nào.

Hiểu rõ mục đích và nguyên tắc của bọn họ,

Giải quyết được những bí ẩn và hoang mang trong lòng,

Chương 718: Két sắt hợp kim Hafni! Khởi động! (4)

Nhìn Hoàng Tước, Copernicus, Jask, Kevin Walker đang đảm nhiệm nhân vật gì trong đó.

Tiếp theo.

Sẽ đi đến kết luận Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Rốt cuộc là địch hay là bạn!

Lấy lại tinh thần, Lâm Huyền nghĩ lại, vừa rồi Vương ca nói ngân hàng có hai tin tốt.

Chuyện phê duyệt giấy giấy phép điều kiện này, xem như là chuyện vui thứ nhất.

Vậy chuyện vui thứ là cái gì đây?

"Vương ca."

Lâm Huyền hỏi:

"Vừa rồi anh nói ngân hàng có hai tin tốt, vậy tin tốt thứ hai liên quan đến ngân hàng là cái gì vậy?"

"Ha ha, tôi vẫn chưa kịp nói sao."

Quả nhiên là ước mơ ấp ủ từ bé đến lớn sắp được thực hiện, lại đúng lúc gặp năm mới, Vương ca càng thêm vui vẻ, cười không dừng lại được:

"Tin vui thứ 2 chính là... Trước đó, tôi đã chạy vô số nhà máy

chế tạo, mời rất nhiều chuyên gia, thậm chí còn dùng tới thiết bị cỡ lớn, dùng khoản phí kếch xù, cuối cùng thì 266 chiếc két sắt hợp kim hafni cũng được bàn giao!"

"Ai nha, điều này cũng không hề dễ dàng. Lúc đầu tôi đã tìm rất nhiều sở nghiên cứu và nhà máy chế tạo, họ đều không chịu nhận làm cái này. Quá trình sản xuất hợp kim hafni cực kỳ rắc rối và không thể giải quyết được bằng nhiệt độ cao và máy dập. Vật này quá cứng và bền... Vì vậy, nó cần phải sử dụng một số bước kỹ thuật chế tạo hợp kim đặc biệt để hoàn thành. Cả nước chỉ có 5 viện nghiên cứu và nhà máy có thể thực hiện được kỹ thuật này."

"Cho nên tôi đoán... Trên toàn thế giới, chắc cũng chỉ có một mình ngân hàng của chúng ta là nguyện ý dùng hợp kim hafni để chế tạo két sắt. Rất nhiều người đều cảm thấy không cần thiết phải làm một cái két sắt như vậy, nhưng ai bảo ngân hàng của chúng ta là ngân hàng thời gian? Chúng ta thường xuyên phải giúp khách bảo quản viên nang thời gian mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm năm dài dằng dặc, tôi cảm thấy hợp kim hafni ổn định đáng tin cậy, vĩnh viễn không hư hại là lựa chọn thích hợp nhất!"

"Tôi cũng cảm thấy các thiết bị điện tử không hề đáng tin cậy, đặc biệt là trong một khoảng thời gian dài, kiểu gì cũng sẽ gặp phải các vấn đề như không có điện, hư hỏng... Chiếc két sắt của chúng ta sẽ tồn tại hàng chục, thậm chí hàng trăm năm, mật khẩu điện tử chắc chắn sẽ không thể sử dụng được nên tôi cũng đặc biệt yêu cầu các chuyên gia mật mã quốc tế thiết kế một khóa kết hợp gồm tám chữ số! Các bộ phận đều được rèn từ hợp kim hafni, có cấu trúc cực kỳ phức tạp, cơ bản không thể bẻ khoá được trong một thời gian ngắn, tính an toàn cực cao!"

"Hahahaha, dù sao thì đây cũng là mơ ước trong nhiều năm của tôi, nên tôi đã tốn rất nhiều tiền cho những chi tiết này. Tôi chỉ muốn làm cho mọi khía cạnh của ngân hàng Thái Mỗ này trở nên hoàn hảo."

"Tóm lại, việc 266 chiếc két sắt hợp kim hafni được giao như đã hứa khiến tôi phấn khích hơn cả các thủ tục giấy phép về điều kiện chuyên môn được phê duyệt! Hôm nay tôi rất phấn khởi nên đã chụp rất nhiều ảnh, tôi sẽ gửi chúng cho cậu qua WeChat, Lâm Huyền! Những con số nghe có vẻ rất tốt lành, tôi sẽ trực tiếp khắc tên cậu lên bảng tên két sắt số 66, chiếc két sắt hợp kim hafni này sẽ được tặng cho cậu mãi mãi."

Dứt lời.

Giọng nói của Vương ca thu nhỏ lại.

Chắc chắn anh ta đã bỏ điện thoại ra khỏi tai và đang chuẩn bị chọn ảnh trong album để gửi cho Lâm Huyền.

Leng keng.

Âm thanh nhắc nhở của Wechat vàng lên.

Lâm Huyền cũng đưa điện thoại lên trước mắt, bấm vào WeChat, bấm vào hình ảnh Vương ca gửi.

Trước mặt hắn là một số bức ảnh chụp từ xa, cho thấy những chiếc két hợp kim hafni được xếp gọn gàng khắp phòng.

Một lát sau.

Chúng sẽ được gắn vào các bức tường bê tông của nhà kho ngân hàng Thái Mỗ.

Lớp khảm này... là 600 năm.

Lâm Huyền phóng to bức ảnh.

Mỗi chiếc két sắt đều sáng bóng, sạch sẽ và mới tinh.

Nó giống hệt như những gì hắn đã thấy trong giấc mơ, khiến Lâm Huyền rất hoài niệm...

Đây thực sự là một cảm giác không thể giải thích được.

Chiếc két sắt hợp kim hafni đã hành hạ hắn trong giấc mơ bấy lâu nay, không ngờ sau khi biến mất khỏi thế giới tương lai lâu như vậy, hắn lại có thể được gặp lại nó ở thế giới thực 600 năm trước!

Thật sự giống như một thế giới xa xôi, trong lúc nhất thời khiến cho người ta khó có thể phân biệt được đâu mới là thực tế.

Lâm Huyền nhìn vào bức ảnh cuối cùng Vương ca gửi tới.

Đó là hình ảnh cận cảnh của một chiếc két sắt bằng hợp kim hafni, toàn bộ bức ảnh được lấp đầy bằng một chiếc két sắt bằng hợp kim hafni đang phản chiếu ánh sáng huỳnh quang.

Quá quen thuộc!

Chiếc két sắt hắn mong nhớ ngày đêm!

Phóng to hình ảnh.

Trên tấm bảng tên ở giữa két sắt hợp kim hafni được khắc tên của hắn——

Lâm Huyền

Cùng đã từng trong mộng cảnh kiểu chữ không có sai biệt.

Chương 719: Ước định của chúng ta (1)

Phông chữ cũng giống hệt như trong giấc mơ.

Và ngay dưới bảng tên này có 8 ổ quay mật mã xếp thẳng hàng, lại càng là thân thuộc

Vào lúc này...

Cho dù đã chuẩn bị tinh thần.

Nhưng khi khoảnh khắc này thực sự đến, khi hắn thực sự nhìn thấy lại chiếc két sắt của mình xuyên qua 600 năm thời gian và không gian, khi mật khẩu và ngân hàng Thái Mỗ đều do chính hắn kiểm soát, Lâm Huyền vẫn không khỏi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nắm chặt tay.

"Thấy được chưa Lâm Huyền, có phải rất ngầu hay không!"

Trong điện thoại lại truyền đến tiếng cười ha hả của Vương ca:

"Bởi vì cấu trúc của cái khoá mật mã này cực kỳ phức tạp, cho nên một khi đã thiết lập mật mã thì sẽ vĩnh viễn không có cách nào sửa đổi. Không còn cách nào, tính an toàn và công năng luôn luôn xung đột lẫn nhau, tôi vì bảo mật tuyệt đối và không thể phá vỡ, cuối cùng tôi đã chọn phương án khóa mật khẩu này."

"Nếu sử dụng phương pháp khác, chắc chắn có thể bị bẻ khóa. Mật khẩu có 8 chữ số thì có tất cả 100 triệu tổ hợp. Coi như là thử một cái trong một giây một ngày có 24 giờ thì cũng sẽ phải mất hơn 3 năm... Trừ khi ngân hàng của chúng ta phá sản, nếu không

thì tình huống này là không thể xuất hiện, cũng không thể có chuyện một tên trộm ở trong nhà kho 3 năm mà chúng ta lại không phát hiện ra?"

Tự hào giới thiệu khóa mật mã xong, Vương ca hít hít cái mũi, dò hỏi:

"Lâm Huyền, cậu dự định..."

"Đặt mật mã là gì vậy?"

Mật mã sao...

Hồi tưởng lại những đêm vắt óc suy nghĩ phá giải mật khẩu với Đại Kiểm Miêu, và CC, thật sự là vừa hài hước, vừa ấm áp, lại vừa hoài niệm.

Không ngờ.

Giờ phút này, hắn vậy mà có thể tự mình đặt bất kỳ mật mã gì cho két sắt.

Hiện tại hắn đặt mật mã là gì, thì mật mã két sắt 600 năm sau chính là như vậy, tất cả đều được hắn làm chủ.

Mật mã ban đầu đã không còn quan trọng nữa, nó sẽ vĩnh viễn trở thành một cái bí ẩn.

Thậm chí, thứ ban đầu được đặt trong két sắt cũng sẽ biến mất, mãi mãi biến thành một bí ẩn, nó sẽ bị một tờ giấy nhỏ thay thế.

Nhưng mà...

Mấy tháng trước, lúc Lâm Huyền nói với VV về quan điểm này, VV lại đưa ra một cách lý giải khác.

Lúc ấy VV nói như thế này:

"Lâm Huyền, có lẽ căn bản không có cái gì gọi là đồ vật và mật mã ban đầu cả... từ đầu đến cuối chiếc két sắt đó vẫn chỉ có duy nhất một cái mật mã, chứa đựng cùng một đồ vật. Hiện tại cậu chưa biết chân tướng, chỉ là bởi vì cậu chưa đợi được thời điểm lịch sử này đến mà thôi."

"Tức là khi cậu thật sự sử dụng chiếc két sắt để cất đồ và đặt mật khẩu cho nó, cậu sẽ đột nhiên hiểu ra, từ lần đầu tiên cậu nhìn thấy két sắt, cho đến khi cậu mở nó ra ở 600 năm sau, trong suốt thời gian dài dằng dặc này, nó chưa hề có bất kỳ thay đổi nào ____"

"Cho dù là lịch sử, tương lai hay thời gian và không gian có thay đổi thế nào đi chăng nữa, thì những đồ vật cậu cất trong két sắt vẫn mãi mãi là cùng một cái, mật mã cũng vĩnh viễn không thay đổi."...

Những lời VV nói cảm giác như một loại quan niệm về số mệnh.

Ý nó là.

Chiếc két sắt trong giấc mơ đầu tiên, chiếc két sắt trong giấc mơ thứ hai và chiếc két sắt sẽ xuất hiện trong giấc mơ thứ tư hay thậm chí là giấc mơ thứ năm... thực ra tất cả đều có cùng một mật khẩu, những thứ ở bên trong cũng giống nhau.

"Nếu như thứ cuối cùng cậu bỏ vào chính là một tờ giấy nhỏ, vậy thì bên trong chiếc két sắt của giấc mơ đầu tiên, thật ra cũng là tờ giấy nhỏ kia."

"Nếu như thứ được đặt trong két sắt không phải là tờ giấy nhỏ kia, vậy thì cậu cứ yên tâm đi, dù cho bây giờ cậu có kiên định nghĩ là sẽ đặt một tờ giấy nhỏ ở bên trong... nhưng đợi đến khi cậu thật sự bỏ đồ vào trong két sắt, cậu vẫn là sẽ không bỏ tờ giấy nhỏ vào đó. Thứ cuối cùng cậu bỏ vào, nhất định là đồ vật ở trong

két sắt ở trong giấc mơ thứ nhất."

Thời điểm đó, VV đã phân tích như vậy:

"Lâm Huyền, cái này được gọi là 'vòng lặp khép kín'."

Mặc dù nghe có chút mơ hồ, nhưng Lâm Huyền cũng không nghi ngờ điểm ấy.

Đây là tư liệu tốt.

Khi nhìn thấy chiếc két sắt hợp kim hafni trong giấc mơ thứ hai, Lâm Huyền đã viết một bức thư cho bản thân ở tương lai, nhắc nhở hoặc thậm chí cảnh báo bản thân trong tương lai rằng khi đặt mật khẩu cho chiếc két sắt, phải đặt thành 29990203. còn đặc biệt dặn dò tất cả mọi người là người một nhà, không cần phải tự mình làm mình khó xử.

Hiện tại.

Lá thư được gửi từ mấy tháng trước,"Hòm thư thời gian và không gian" giống như là người đưa thư đang đưa thư đến.

Mình của tương lai.

Không phải là mình bây giờ sao?

Chương 720: Ước định của chúng ta (2)

Lá thư này, chính là lá thư Lâm Huyền một năm trước viết cho Lâm Huyền hiện tại, cũng chính là bản thân đang nói chuyện cùng với Vương ca.

Như vậy...

liệu bây giờ hắn có thành thật nghe theo lời bản thân, đặt mật khẩu là 29990203 không?

Sau ba giây do dự.

Hắn lắc đầu.

Sẽ không.

Cũng không phải là hắn phản bội bản thân trong quá khứ.

Chỉ là. . . Nếu như đây không phải thời khắc thật sự cần sử dụng chiếc két sắt vượt qua 600 năm này, thì việc mở trước ra có ích lợi gì?

Hắn cũng không phải không nghĩ tới.

Bây giờ hắn có thể yêu cầu Vương ca ném một con mèo Rhine vào két sắt có ghi tên hắn trên đó, sau đó đặt mật khẩu thành 19990320. mật khẩu được hắn sử dụng phổ biến nhất, để khi lần đầu tiên hắn gặp Đại Kiểm Miêu và CC là có thể trực tiếp mở két ra.

Nhưng...

Có ý nghĩa gì sao?

Sau khi mở ra, phát hiện ra trong đó là một con mèo Rhine, còn là một con mèo Rhine có chiếc mặt giống Đại Kiểm Miêu, hoặc lúc đó nó còn được gọi là mèo Kha Kha.

Có ý nghĩa gì sao?

Làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Huống hồ.

CC kiên trì tìm kiếm chiếc két sắt, mạo hiểm tính mạng để mở két, điều đó cho thấy những thứ bên trong chắc hẳn rất quan trọng với cô.

Đối với người đàn ông râu quai nón mà nói, cũng vô cùng quan trọng.

Cái này đủ để chứng minh, đồ trong két sắt không thể nào là một con mèo Rhine.

Cho nên...

Từ trước tới nay, rốt cuộc là cái gì đã được giấu trong két sắt có tên mình suốt thời gian qua?

Bây giờ là lúc hắn có thể tự mình quyết định câu trả lời.

Thực ra hắn có chút xấu hổ.

Hắn luôn cảm thấy việc cất một thứ gì đó vào két sắt, đáng lẽ ra phải là một việc rất quan trọng. Nhưng thứ đáng giá duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra để bỏ vào chính là mảnh giấy nhỏ mà hắn thậm chí còn không biết nên viết gì.

Được rồi.

Cứ mặc kệ nó đã.

Dù sao đi nữa thì cứ chờ hắn làm xong những việc này rồi tính sau.

Khi hắn thật sự về Đông Hải, đặt mật khẩu và cất đồ vào két, ít nhất cũng đã là cuối tháng 3 hoặc đầu tháng 4.

Xem liệu lúc đó...

Có đúng là 'vòng lặp khép kín' như lời VV lời hay không.

Nếu thật là như thế.

Lúc đó, hắn sẽ đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Giống như chú chó phốc sóc VV mà Triệu Anh Quân nuôi kia...

Thật sự là mệnh trung chú định,

Đã được định sẵn từ lâu.

Thật là một cảm giác kỳ diệu.

"Tôi còn chưa nghĩ ra."

Lâm Huyền nói vào trong điện thoại:

"Đợi đến lúc tôi trở về Đông Hải rồi nói sau."

"Được!"

Vương ca cười nói:

"Vậy đúng ngày 20 tháng 3, ngày sinh nhật của cậu, cậu nhớ chờ tin vui về việc mở thử nghiệm ngân hàng Thái Mỗ của chúng ta!"

Dứt lời, liền cúp điện thoại.

"Thật nhiều chuyện..."

Lâm Huyền cắm di động vào dây sạc, đặt ở trên bàn.

Cảm giác trước mắt có rất nhiều việc không thể xử lý hết được, nhưng cũng may, chỉ là có chút phiền phức mà thôi, không khiến tính mạng của hắn gặp phải nguy hiểm, giống như lúc xung đột cùng Bảy Tội Lỗi.

"Làm từng bước một vậy."

Hắn đắp chăn, xoay người, ngủ.

Một đêm say giấc. ...

Ngày hôm sau.

Quá trình rèn luyện của mọi người đã bước vào giai đoạn thứ hai.

Giờ đây, thể lực, khả năng thích ứng với tình trạng quá tải và mức độ hoạt động ở trọng lực thấp của mọi người đã đạt, đã đến lúc bắt đầu học cách vận hành thiết bị trên máy bay vũ trụ.

Cao Dương thở dốc, đã nóng lòng muốn thử lắm rồi!

"Cánh tay robot của tôi đâu! Chờ lâu lắm rồi!"

Cả nhóm đi theo Hoàng Tước đến phòng huấn luyện vận hành thiết bị mô phỏng.

Bên trong, có một bản sao 1:1 của thiết bị vận hành cánh tay robot của máy bay vũ trụ, hơn nữa nó đã được sửa đổi, ở phía trước nơi lẽ ra phải là cái kẹp cơ khí, nay đã biến thành cái nồi cơm điện... à không, nó là một cái bẫy Hạt thời gian và không gian.

Thông qua các cần gạt trên bàn điều khiển, chúng ta có thể điều khiển cánh tay robot di chuyển lên, xuống, sang trái, sang

phải, nâng đầu, hạ đầu và xoay đầu, cũng như co và duỗi ba đoạn của cánh tay robot.

Có ba cần điều khiển trên bảng điều khiển, và có một cần điều khiển khác ở phía bên tay phải; có ba bàn đạp dưới chân và có một loạt nút bấm xanh đỏ trên bảng điều khiển.

Xem ra có vẻ khá phức tạp.

"Cậu thật sự có thể làm được sao?" Huấn luyện viên Ngụy Thành nhìn Cao Dương bằng ánh mắt nghi ngờ, không mấy tin tưởng cậu ta.

"Sao anh luôn không tin tưởng tôi vậy!"

Cao Dương thề son sắt, vỗ vỗ bộ ngực:

"Ai cũng đều có thế mạnh riêng được không? Đừng dùng ánh mắt cứng nhắc để nhìn người khác!"

"Đúng vậy."

Thân là bạn nối khố của Cao Dương, Lâm Huyền cảm thấy lúc này nhất định phải giữ tôn nghiêm cho Cao Dương, đồng thời cũng là giữ tôn nghiêm cho chính mình... Cũng không thể để huấn luyện viên Ngụy Thành cảm thấy vật họp theo loài đi:

Chương 721: Ước định của chúng ta (3)

"Thiên phú là thứ rất khó nói, càng là các thao tác phức tạp, các ngành học khó hiểu, thì càng cần nhiều thiên phú."

"Giống như thiên tài chơi game, bậc thầy thể thao điện tử nổi tiếng trên thế giới kia, hắn không chỉ có tốc độ tay nhanh, những thao tác vô cùng lợi hại, mà còn có cả đôi mắt sắc bén, hắn vừa có thể đánh máy vừa có thể nhanh chóng quan sát mọi ngóc ngách của, chưa bao giờ bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào. Quả thực là một kẻ bất khả chiến bại. Thiên tài đích thực."

Ngụy Thành năm nay cũng mới 30 tuổi, lúc còn trẻ cũng chơi không ít trò chơi điện tử, đối với chuyện này cũng có hiểu biết nhất định.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Huyền:

"Người mà cậu nói đến không phải là..."

"Đúng vậy."

Cao Dương dựng ngón tay cái của mình lên:

"Chính là tôi đây!"

"..." "..." Lâm Huyền và Ngụy Thành nhìn nhau không nói gì.

"Tóm lại." Lâm Huyền chỉ chỉ vào bảng điều khiển cánh tay robot:

"Đến thì cũng đã đến rồi, vẫn nên để cậu ấy thử một chút

đi."...

Ngụy Thành nghiêm túc tỉ mỉ giảng dạy cho Cao Dương về chức năng của từng cái cần điều khiển, bàn đạp và các nút bấm, sau đó tự mình làm mẫu mấy lần cách điều khiển cánh tay robot như thế nào.

Sau khi cầm tay chỉ việc xong, Ngụy Thành đứng dậy từ ghế điều khiển, nhường vị trí lại cho Cao Dương:

"Tự mình thử làm quen một lát đi, tôi đi huấn luyện cho Lâm Huyền và An Tình đã, lát sau sẽ quay lại xem thành quả của cậu."

Dứt lời, liền dẫn theo Lâm Huyền và Sở An Tình rời đi.

2 giờ sau.

3 người trở về.

Phát hiện Cao Dương ngồi trên ghế, trái đẩy phải dời, dùng cả tay cả chân, giống như đang tập Vịnh Xuân Quyền.

Hắn nhìn thấy 3 người trở về, cười hắc hắc:

"Không khác gì điều khiển máy xúc cũng, chẳng qua là nhiều hơn mấy cái cần điều khiển."

"Ha."

Ngụy Thành khẽ cười một tiếng, bắt đầu ra mệnh lệnh:

"Phía dưới bên trái, tiến lên, phía trên bên phải, xoay tay lại, móc, ..."

Nụ cười trên mặt hắn dần biến mất, nghi hoặc nhìn Cao Dương:

"Trước đây cậu đã từng lái máy xúc?"

"Không có."

"Học rất nhanh đấy..."

Ngụy Thành không thể tin được nên lấy một quả bóng bay ra, dùng chai khí heli thổi phồng lên, quấn quanh đầu ngón tay và buộc chặt.

Sau đó, anh ta đi đến phía dưới cánh tay robot và nói:

"Hãy bắt lấy quả bóng bay này."

Sau đó, dừng sức vất nó sang một bên.

Quả bóng bay xoay tròn và dịch chuyển trong không khí, sau đó bay lên theo đường chéo.

Cao Dương nhanh tay nhanh mắt, đạp bàn đạp và điều chỉnh tư thế của nồi cơm điện phía trước, khiến nó giống như một người đang há miệng ăn đậu, mở nắp nồi cơm theo đường chéo xuống.

Sau đó lại là một trận Vịnh Xuân Quyền với các loại cần điều khiển. Cánh tay robot giống như là đầu rắn, uốn lượn, vặn vẹo, nhìn chằm chằm quả bóng đang bay lên với tốc độ càng ngày càng nhanh!

Dự đoán!

Nhắm chuẩn!

"Ha!" Cao Dương kêu lên một tiếng!

Đẩy mạnh cả hai cái cần điều khiển!

Sau đó ngón tay cái lập tức ấn xuống nút bấm phía trên cần điều khiển bên phải!

Chỉ thấy cái nồi cơm điện có bề ngoài không đẹp kia, giống

như đầu của một con rắn hổ mang tấn công tức thì! Vươn thân nghiêng về phía trước! Sau đó bịch một tiếng nắp nồi đóng lại!

Quả bóng khí heli mà Ngụy Thành tùy ý ném ra, cứ như vậy mà bị nuốt chửng thẳng vào trong nồi cơm điện... thứ thực ra được gọi là bẫy Hạt thời gian và không gian.

"Oa!"

Sở An Tình trực tiếp phát ngốc!

Khoé mắt Ngụy Thành giật giật... Đi qua gõ gõ nồi cơm điện:

"Mở ra, làm lại."

Nắp nồi cơm điện từ từ mở ra, Ngụy Thành lấy quả bóng khí heli to bằng quả bưởi ra, sau đó lại ném nó theo một hướng bất ngờ.

Bang!

Cánh tay robot dưới sự điều khiển của Cao Dương, giống như rồng bay há rộng miệng, chuẩn xác nuốt quả bóng đang bay vào trong.

"Đậu xanh?"

Lần này thì Ngụy Thành khiếp sợ thật rồi.

Anh ta lại ném quả bóng bay thêm tám lần nữa theo nhiều hướng khác nhau.

Cao Dương từ tám hướng tung ra tám đòn tấn công khác nhau, tất cả đều trúng đích!

Chụp chụp chụp!

Sở An Tình vô cùng nể tình mà vỗ tay nhiệt liệt!

Lâm Huyền xoay người, ấn vào tai nghe bluetooth, nhỏ giọng nói:

"VV, là cậu làm?"

"Không phải! Tôi nghe lời cậu hoàn toàn không tham gia vào!" VV vô cùng hoang mang:

"Tôi vốn luôn nghĩ rằng nhóm người các cậu là một tiểu đội ô hợp, căn bản chính là ngọa long phượng sồ đi vào vũ trụ để xem trò vui... Kết quả ngàn lần không ngờ tới, từng người đều có kỹ năng riêng!"

Lần này Lâm Huyền đúng thật là phải lau mắt để nhìn Cao Dương... Quả nhiên, trên thế giới này chỉ có kẻ vô dụng thật sự, không có phế vật thật sự?

Ánh mắt hắn lại nhìn về phía Sở An Tình.

Người này còn là khủng khiếp hơn, trời sinh đã có thể chất của một phi hành gia, loại thiên phú này nếu chỉ dùng để khiêu vũ thì thật sự là quá đáng tiếc.

Còn có Cao Dương.

Chương 722: Ước định của chúng ta (4)

Nếu lần này hai người không đến Trụ sở huấn luyện bí mật dành cho phi hành gia, thì họ thực sự sẽ không bao giờ tìm ra được tài năng của mình là gì.

Hai người đều cho rằng bản thân là người vô cùng bình thường, không ngờ rằng lại có thiên phú trong một lĩnh vực có tính hạn chế như vậy.

Không hiểu sao Lâm Huyền lại nhớ tới những lời mà thầy Trương Dương hay nói trong tiết học phổ thông ở đại học Đông Hải:

"Mỗi người trong các cô cậu đều là kỳ tích của vũ trụ, vài tỷ năm về trước những nhóm nguyên tử đến từ sâu trong vũ trụ đã phải vượt ngàn dặm xa xôi để đến hệ Mặt Trời, chỉ để hình thành nên các cô cậu ở vài tỷ năm sau, sao các cô cậu lại là người bình thường được? Sao có thể là người vô dụng đúng không? Những siêu tân tinh ngoài kia vì mấy người mà phát nổ, vì một người mà phải bôn ba mấy tỉ năm... Cho nên, các sinh viên của tôi, hãy kiêu ngạo và tự tin lên!"

Khụ khụ.

Trong tai nghe bluetooth, tiếng ho khan của VV kéo Lâm Huyền thoát khỏi dòng suy nghĩ:

"Nói vậy, hình như toàn bộ đội ngũ, chỉ có mình cậu là người vô dụng nhất."...

Lâm Huyền không thể không thừa nhận.

Thật đúng là vậy. ...

Vài ngày sau, Lưu Phong chính thức đến huấn luyện.

Hắn nói với Lâm Hải là một thiết bị theo dõi Hạt thời gian và không gian đơn giản đã được chế tạo, hắn muốn tới để tham gia khóa huấn luyện quá tải trọng lực.

"Hiện tại, Hạt thời gian và không gian đã đi qua vành đai tiểu hành tinh, vừa đi qua quỹ đạo của Sao Hỏa và đang bay về phía Trái đất. Tốc độ của nó không hề giảm mà còn rất nhanh nên thời gian đến Trái đất được dự đoán trước đó cũng không thay đổi, tức là cuối tháng 3."

Sau nửa tháng huấn luyện khẩn trương.

Mọi người đáp một chiếc chuyên cơ rời khỏi Trụ sở Huấn luyện bí mật Phi hành gia ở Đế Đô, tạm biệt nơi họ đã cùng nhau cố gắng huấn luyện trong hai tháng, bay đến Cam Túc ——

Trung tâm Phóng Vệ tinh Cửu Tuyền.

"Bước tiếp theo, chính là huấn luyện trên máy móc thực tế."

Hoàng Tước dẫn theo một nhóm năm người bao gồm Lâm Huyền, Cao Dương, Sở An Tình, Lưu Phong, Ngụy Thành vào một nhà kho chứa con máy bay vũ trụ khổng lồ.

Ấn nút, đèn đuốc trong nhà kho sáng lên.

Một con máy bay vũ trụ màu trắng ngọc trai nằm lặng lẽ và uy nghi ở giữa nhà kho, được bao quanh bởi nhiều bậc thang và giá đỡ khác nhau.

Bốn người ngoại trừ Ngụy Thành đều ngẩng đầu lên...

Nhìn chằm chằm vào vũ khí quốc gia quan trọng này, cả thế giới mới chỉ có hai con máy bay vũ trụ như thế này...

Mặc dù nó nhỏ hơn nhiều so với máy bay hàng không dân dụng.

Nhưng cảm giác chấn động về khoa học kỹ thuật và sự cao quý dường như nhìn thấu được thế giới nội tâm khiến bốn người không khỏi trở nên nghiêm nghị.

Chưa từng tưởng tượng.

Bốn người bình thường như bọn họ đã phải may mắn thế nào mới có thể bay trên một con máy bay vũ trụ mà hầu hết các phi hành gia sẽ không có cơ hội lái!

Hơn nữa, nó cũng có giá trị rất lớn, cũng không đi vào không gian mà chỉ thực hiện các nhiệm vụ trong không gian trong quỹ đạo từ 10 km đến 100 km.

Ý thức trách nhiệm, ý thức sứ mệnh.

Lập tức lấp đầy cơ thể của bốn người ngay.

"Chúng tôi thường gọi con máy bay vũ trụ này là tiểu Bạch."

Ngụy Thành là phi hành gia trong chuyến bay đầu tiên của con máy bay vũ trụ này vào cuối năm ngoái, lúc này anh ta đang dẫn mọi người đi vòng quanh con máy bay vũ trụ, trân quý nói:

"Nó rất nhỏ, rất dễ thương phải không? Nhưng nếu muốn so sánh với máy bay dân dụng mà chúng ta sử dụng hàng ngày thì nó thực sự nhỏ hơn nhiều, vì con máy bay vũ trụ này không có khả năng cất cánh và phải được lắp vào cabin của tên lửa Thần Châu. Nó phải nhờ một tên lửa khác phóng lên cho nên kích thước của nó chắc chắn bị hạn chế."

"Nhưng mà, nó vẫn có kích thước to gấp đôi con máy bay vũ trụ X37B của Mỹ. máy bay vũ trụ X37B của Mỹ là máy bay vũ trụ không người lái, nó có thể thực hiện rất ít các nhiệm vụ không gian. Còn con máy bay vũ trụ của Long Quốc của chúng ta không chỉ có thể chở người mà còn có hai khoang đặc biệt, cho nên xét về độ cao cấp và chức năng, thì tiểu Bạch của chúng ta tốt hơn X37B rất nhiều."

Nói đến đây, trên mặt Ngụy Thành tràn đầy kiêu ngạo.

Anh ta chỉ vào vị trí phía trước của con máy bay vũ trụ "Tiểu Bạch":

"Nơi này là khoang hành khách và khoang điều khiển, phía trước là khoang điều khiển, cũng chính là nơi mà tôi và Lưu Phong sẽ ngồi, khoang hành khách phía sau chính là chỗ mọi người sẽ ngồi. Không gian vẫn khá chật chội, bởi vì không gian trong này chính là tấc đất tấc vàng, mà khoang hành khách này chỉ được sử dụng khi cất cánh và khi hạ cánh trở về điểm xuất phát mà thôi, vào những thời gian khác, công việc chủ yếu sẽ tập trung ở khoang đằng sau - khoảng thiết bị."

Chương 723: Ước định của chúng ta (5)

Ngụy Thành đưa tay chỉ vào phần giữa của máy bay vũ trụ:

"Chức năng và hoạt động chính của không gian đều tập trung ở phần này, bao gồm cả bảng điều khiển để Cao Dương vận hành cánh tay robot cũng đều ở nơi này. A, nơi đó chính là lối ra của cánh tay robot."

Anh ta chỉ vào nơi có cánh cửa đang đóng lại trên máy bay vũ trụ:

"Lúc bình thường, cánh tay robot sẽ được gấp gọn lại ở bên trong, lúc cần thiết mới điều khiển nó vươn ra, hiện tại cái nồi cơm điện kia của Lưu Phong... À, thôi được rồi, cứ gọi là cái nồi cơm điện đi, cái tên bắt được khí gì gì đấy thật sự quá dài, ý nghĩa cơ bản nhất của sự tồn tại của ngôn ngữ không phải là để thuận tiện cho việc giao tiếp sao?"

Bốp bốp!

Ngụy Thành vỗ vỗ tay, ra hiệu mọi người nhìn anh ta:

"Những ngày tiếp theo, Lưu Phong sẽ tiếp tục tiến hành huấn luyện quá tải trọng lực, nhiệm vụ tương đối nhẹ, bởi vì tổng chỉ huy Hoàng còn sắp xếp cho hắn các nhiệm vụ quan sát khác; Cao Dương, cậu ở chỗ này, trực tiếp luyện tập điều khiển cánh tay robot trên máy bay vũ trụ, chú ý, lúc thật sự tiến hành bắt giữ đồ ở trong vũ trụ sẽ không giống với mô phỏng, tầm nhìn của cậu còn lâu mới tốt bằng tầm nhìn bằng mắt thường, cậu phải điều khiển thiết bị thông qua màn hình giám sát, lúc đó độ khó sẽ tăng lên rất

nhiều... nhưng mà hiện tại tôi rất ấn tượng với cậu đấy, tôi tin tưởng cậu có thể làm được."

Sau đó, anh ta quay đầu, nhìn Lâm Huyền và Sở An Tình:

"Hai người đi theo tôi, đến học cách sử dụng tất cả các thiết bị trong khoang thiết bị. Trong hầu hết các trường hợp những thiết bị này sẽ không được sử dụng, nhưng chắc chắn vẫn phải học. Giống như những gì tôi đã nói với Cao Dương trước đây... 99,99% chương trình huấn luyện của chúng tôi đều là để chuẩn bị cho 0,01% trường hợp khẩn cấp... Mọi người nghe rõ chưa?"

"Rõ." Nhóm người trăm miệng một lời.

Ngụy Thành rất hài lòng, gật gật đầu.

Cả đội rèn luyện khá tốt, một sợi dây thừng cộng đồng dùng sức, anh ta rất vui mừng. ...

Trong những ngày tới, vẫn sẽ là huấn luyện, huấn luyện và huấn luyện.

Khi khoảng cách hạt thời gian và không gian càng ngày càng gần trái đất, thì thời gian cũng càng ngày càng trở nên gấp gáp, mọi người đều có ý thức tự giác tăng thêm giờ rèn luyện.

Cho dù không ai thúc giục, nhưng vẫn tự đặt ra yêu cầu cao cho bản thân.

Lâm Huyền đương nhiên cũng như vậy.

Hắn và Sở An Tình dùng hết sức lực giống như lúc thi đại học, chỉ cần học không chết, thì sẽ liều chết để học.

Mỗi đêm, Lâm Huyền vẫn là sẽ đi vào giấc mơ, nhìn hàng chục chiếc khinh khí cầu phát sáng lơ lửng trên bầu trời và nhìn chằm chằm vào quảng cáo kỷ niệm 600 năm thành lập ngân hàng Thái

Mỗ.

Cái gì gọi là mong muốn mà không thể thành...

Chính là khoảng cách giữa hắn đang bị mười mấy tên binh sĩ bảo vây, và những chiếc khinh khí cầu chỉ cách đó vài trăm mét đang bay lơ lửng trên bầu trời.

Chết tiệt.

Lúc nào mới có thể xử lý Kevin Walker trong hiện thực?

Hắn đã bị mắc kẹt trong giấc mơ thứ tư rất lâu rồi. Ngân hàng Thái Mỗ ở ngay trước mặt, nhưng hắn lại không có cách nào đi mở két để xác minh.

Loại cảm giác này thật là tệ.

Thật giống như treo một củ cà rốt ở trước mặt con lừa vậy, chỉ cách một chút thôi nhưng mãi mãi không thể chạm đến được.

Ngoài ra, còn có một việc cũng khiến cho Lâm Huyền buồn rầu.

Mảnh giấy nhỏ sắp cất vào két sắt kia, mảnh giấy có thể lừa dối cả thế giới, lừa dối tất cả mọi người, khiến bản thân hắn trong phút chốc có thể hiểu và nhận ra rằng giấc mơ là có thật... Rốt cuộc thì nó sẽ nói gì vậy?

Lâm Huyền thừa nhận, lúc trước ở trước mặt VV, hắn có hơi tự phụ. Hắn đã nghĩ rất nhiều kế hoạch, nhưng không có cách nào đạt được điều kiện khắc nghiệt như thế.

Trên lý thuyết, cho dù kẻ địch không thể đọc được trí nhớ của hắn.

Nhưng cũng chỉ cần mất hơn 3 năm là có thể phá giải được két sắt hợp kim hafni. Có lẽ những kẻ địch tạo ra giấc mơ hư ảo, thế

giới giả tưởng, studio giả lập cho hắn... Đã sớm biết mật mã két sắt là gì, biết hắn bỏ thứ gì vào, cũng đã biết trên tờ giấy viết gì.

Dù sao, đối với hắn mà nói, cho dù 1 phút trước hắn đặt mật mã két sắt, rồi 1 phút liền đi vào giấc mơ, nhìn thì có vẻ rất nhanh.

Nhưng trên thực tế đối với kẻ địch mà nói... 1 phút này, là 600 năm của bọn hắn.

Nếu bọn họ thực sự có đủ khả năng và sự kiên nhẫn để xây dựng cho hắn một studio thế giới giả tưởng chân thật như vậy, thì việc bẻ khóa mật mã của một chiếc két sắt trong 600 năm chẳng phải là điều rất dễ dàng sao?

600 năm...

Thời gian dài như vậy, trận chiến này thật sự rất khó đánh.

Nhưng mà.

Nhất định phải đánh!

Nhất định phải nghĩ ra biện pháp để đánh thắng!

"Cho nên..."

Tối hôm đó, Lâm Huyền mệt mỏi vì buổi huấn luyện đang nằm ở trên giường, ngáp một cái, đầu óc cũng rất mệt mỏi:

Chương 724: Ước định của chúng ta (6)

"Bên trên tờ giấy nhỏ kia, rốt cuộc phải viết gì... Dù sao chỉ có từ ngữ mới có thể diễn đạt ý nghĩa toàn diện nhất, mơ hồ nhất, trực tiếp nhất và cũng là lòng vòng nhất, nó chính là thứ thích hợp nhất để làm ám hiệu."

Hắn lại ngáp một cái.

Chuẩn bị ngủ.

"A?" VV dùng đồng hồ điện tử biểu thị 0-0, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu muốn ngủ sao?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền trở mình:

"Làm sao vậy?"

"Vẫn chưa đến 12 điểm! Ngủ cái gì mà ngủ! Đứng dậy nào!" VV gào thét, bắt đầu mở bài 'Vô cùng thoải mái' bằng TV trong phòng.

Ở đây cảm giác vô cùng thoải mái!- Vô cùng thoải mái!-

Sung sướng! sung sướng!

VV còn hát theo.

"Dừng... cậu có bị bệnh không?"

Lâm Huyền nhíu mày nhìn VV:

"Hôm nay bệnh thần kinh của cậu lại tái phát à?"

"Ai nha, xíu nữa rồi ngủ!" Đồng hồ điện tử cười hắc hắc nói:

"Như vậy đi, tôi kể cho cậu chuyện ma trước khi ngủ! Lúc trước, có một thi thể..."

"Dừng, hù chết tôi thì có lợi gì cho cậu?"

Lâm Huyền nghi ngờ, nhìn siêu trí tuệ nhân tạo rõ ràng không được bình thường này:

"Rốt cuộc là cậu có chuyện gì? Có thì nói thẳng."

"Ha ha vù vù ha ha vù vù! Ha ha vù vù!" VV quỷ khóc sói gào.

"Đừng hát."

"Thân mà vì người, ta rất xin lỗi..."

"Cũng đừng biểu cảm!"

"Lâm Huyền, Lâm Huyền, tôi muốn Disney!"

"Cậu có dừng lại hay không?"

Lâm Huyền không nói nên lời, hắn ngồi dậy:

"Đại ca à, rốt cuộc cậu muốn làm gì? Hôm nay tôi rất mệt."

"Ai nha, chờ một lát nữa đi mà! Chơi với tôi một chút đi!" VV cực lực giữ lại.

Leng keng

Bỗng nhiên, thông báo Wechat trên điện thoại vang lên.

Biểu hiện của đồng hồ điện tử VV biến thành ^o^ sau đó trực tiếp dập tắt, biến thành hiển thị thời gian bình thường.

"Làm cái gì vậy..."

Lâm Huyền khinh thường nói một câu, cầm điện thoại di động lên.

Là tin nhắn Sở An Tình gửi tới:

"Học trưởng, anh đã ngủ chưa?"

Lâm Huyền trả lời lại:

"Vẫn chưa."

"Hắc hắc- có thể làm phiền anh đến phòng huấn luyện được không?" Sau đó, Sở An Tình còn gửi thêm một biểu tượng cảm xúc một chú mèo con đang quỳ lạy.

Lâm Huyền nheo mắt lại...

Có quỷ!

Chuyện này có gì đó mờ ám, rõ ràng là do VV làm.

Nếu không đi, VV rất có thể vẫn sẽ gây rắc rối, cả hát, rồi nhảy disco ở đây.

Lâm Huyền nhớ lại, cả ngày hôm nay hắn đều ở cùng với Sở An Tình, luyện tập vận hành thiết bị dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên Ngụy Thành.

Chẳng lẽ buổi tối còn phải tăng ca luyện tập thêm?

Hắn cũng không thay áo ngủ, trực tiếp khoác thêm một bộ đồ phi hành gia, sau đó mở cửa phòng, đi đến phía phòng huấn luyện.

Từ xa đã thấy, đèn trong phòng huấn luyện tắt hết, không có ánh sáng?

Sở An Tình không ở đây sao?

Hắn đi vào căn phòng huấn luyện đen như mực, nhì trái nhìn phải:

"An Tình?"

Hoa —

Ánh đèn trong phòng huấn luyện đột nhiên sáng lên!

"Đương đương đương đương "

Sở An Tình nhảy ra từ chỗ công công tắc bật đèn!

Lâm Huyền quay đầu về phía đó, đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn không chỉ có khuôn mặt tươi cười, ánh mắt cong cong như trăng lưỡi liềm và cái má lúm đồng tiền nhỏ của Sở An Tình.

Mà còn có...

Một chiếc bánh sinh nhật tròn nhỏ ở trên tay cô.

Chỉ thấy cô cười hì hì một tiếng, giơ cái bánh sinh nhật lên cao cao:

"Học trưởng Lâm Huyền sinh nhật vui vẻ!"

Giọng nói thanh tú của cô vang vọng trong phòng huấn luyện trống trải, trong trẻo và vang dội.

Lâm Huyền hơi bất ngờ.

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ điện tử...

00:01 ngày 20 tháng 3 năm 2024.

Vậy mà...

Hôm nay là sinh nhật của hắn.

Bận rộn chuyện luyện tập, trong đầu lại đang nghĩ quá nhiều chuyện bí ẩn, hơn nữa con trai cũng không thích tổ chức sinh nhật, đã nhiều năm không tổ chức sinh nhật, chính hắn cũng sắp quên mất rồi.

Đừng nói là năm nay, năm ngoái cũng đã hoàn toàn quên mất rồi.

Những chàng trai ở độ tuổi của hắn, đặc biệt là những người đã bước vào xã hội, có việc làm và rất bận rộn, thường vô tình quên mất ngày sinh nhật của mình.

Cho dù có vô tình nhớ ra hôm nay là sinh nhật thì cũng chỉ cảm thán một câu, sau đó chẳng có gì đặc biệt cả.

Điều làm Lâm Huyền ngạc nhiên hơn nữa là...

Vì sao Sở An Tình lại nhớ sinh nhật của hắn?

"Cảm ơn em."

Lâm Huyền trước cười cười, sau đó mới hỏi:

"Sao em biết sinh nhật của anh?"

"Hì hì, năm ngoái chính miệng anh nói mà! Ở trong cục cảnh sát! Là lần em đưa cơm cho anh!"

A

Lâm Huyền nhớ ra.

Là lần đó.

Chẳng trách không thể nhớ nổi.

Bởi vì lúc đó, Sở An Tình vô cùng phấn khởi nghĩ đến chuyện làm sinh nhật cho hắn và Quý Lâm, còn đặc biệt hỏi mọi người về ngày này.

Mà khi đó hắn và Quý Lâm...

Có lẽ trong lòng còn đang tính toán đến ngày giỗ của nhau.

"Vẫn cảm ơn em, vậy mà em còn nhớ." Lâm Huyền cười tiếp nhận cái bánh sinh nhật kia.

"Đó là đương nhiên rồi "

Sở An Tình rất kiêu ngạo vỗ vỗ ngực:

"Không phải trước đây chúng ta đã ước định cẩn thận rồi sao? Về sau chúng ta sẽ tặng quà cho nhau vào mỗi dịp sinh nhật! Cho đến tận sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời của chúng ta!"

Chương 725: Ước định của chúng ta (7)

"Hắc hắc, nếu đã là ước định, tất nhiên nói được thì phải làm được á!"...

Lâm Huyền nhìn tiểu vui vẻ này.

Trong lòng đúng là có chút cảm động.

Hắn cúi đầu nhìn cái bánh sinh nhật.

Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền nằm ở một nơi xa xôi, là một địa điểm bí mật quan trọng. Đừng nghĩ đến tiệm bánh hay những thứ tương tự.

Chiếc bánh mà hắn cầm trên tay trông có hơi thô ráp, giống như Sở An Tình tự tay làm hơn.

"Là... là... trông không được đẹp mắt đúng không?"

Sở An Tình chắp tay sau lưng, ngượng ngùng cười cười:

"Đây là lần đầu tiên em làm, lúc đầu muốn nhờ chị Hoàng Tước nhờ người mang đến một cái bánh xinh đẹp từ bên ngoài vào. Nhưng mà... em cảm thấy mọi người đã rất mệt mỏi vì luyện tập trong khoảng thời gian này, cảm thấy đêm hôm khuya khoắt lại đi hô hào mọi người cùng nhau tổ chức sinh nhật cho anh sẽ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của họ... hơn nữa thời gian làm nhiệm vụ càng ngày càng gần, mọi người đều rất khẩn trương, nên cuối cùng em quyết định không gióng trống khua chiêng làm phiền người khác nữa."

"Cho nên em đã nói chuyện một chút với đầu bếp ở đây, xế chiều hôm nay sau khi huấn luyện xong, cô ấy liền dùng đồ của phòng bếp trong trụ sở để dạy em đánh bơ, làm phôi bánh, phết kem... Hắc hắc, mặc dù làm không được đẹp lắm! Nhưng ít ra nó cũng là cái bánh sinh nhật mà!"

"Nơi này vắng vẻ như vậy, chúng ta cũng không thể đi ra ngoài dạo phố mua sắm... Cũng không có cái gì ra dáng quà tặng để tặng cho anh. Cho nên là... Học trưởng, nếu như anh không chê, thì cứ coi cái bánh sinh nhật này giống như quà sinh nhật đi! Cũng coi như là em đã tuân thủ ước định."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Nhìn 'chiếc bánh sinh nhật thấp kém' trên tay, nó không quá tròn trịa, hình như còn có chút hơi xẹp, lớp kem phủ cũng không đều...

"Được, đương nhiên là không có vấn đề, đã rất lâu rồi anh chưa được tặng quà sinh nhật."

Hắn chỉ chỉ cái bàn bên cạnh:

"Muốn ăn cùng nhau không?"

"Có! Em mang theo đĩa đạo và nĩa!"

Hai người ở trong căn phòng huấn luyện yên tĩnh trống trải, cùng nhau cắt bánh sinh nhật.

Bản thân cái bánh sinh nhật này cũng rất nhỏ, mỗi người một nửa là có thể ăn hết.

"Ăn ngon không?"

Sở An Tình chớp mắt, nghiêm túc hỏi thăm.

"Ngon."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Đây là lời nói thật. Em quả thật đã có tiến bộ rất lớn, nhớ năm ngoái lúc em đến cục cảnh sát đưa cơm cho anh, ở trong phòng bếp em chỉ phụ trách khâu rửa rau và bưng bát, bây giờ lại có thể làm bánh kem."

"Ai nha, em cũng dần dần phải trở nên hiền thục chứ!" Được khen ngợi khiến Sở An Tình rất vui vẻ, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm:

"Anh ăn ngon là được rồi! Bởi vì... Khoảng thời gian này, em cảm giác anh giống như có rất nhiều phiền muộn... Cũng không hẳn là loại cảm giác này, chỉ là dáng vẻ giống như có tâm sự nặng nề. Đương nhiên em biết, tất cả mọi người đều sẽ lo lắng về những việc như đi vào vũ trụ này, nhưng nhìn anh ngày nào cũng nhíu mày nhăn mặt, em... em liền muốn làm chút gì đó cho anh."

Sở An Tình cắn môi, giống như là đã quyết định, ngẩng đầu:

"Học trưởng Lâm Huyền, có phải là anh có tâm sự gì đúng không?"

Lâm Huyền không nói gì gật gật đầu.

Xác thực.

Khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn một suy nghĩ, rốt cuộc nên viết cái gì lên tờ giấy kia, mới có thể lừa gạt toàn bộ thế giới, nhưng lại có thể làm cho bản thân hiểu và nhận ra giấc mơ là thật hay giả...

Nghĩ đến mức rụng hết tóc.

Cái vấn đề này thật quá khó.

Quá khó.

Sở An Tình nhìn Lâm Huyền:

"Ba em nói với em là... mọi người đều là người thông minh, quá thông minh, cho nên những chuyện trong đầu mọi người đều là những thứ mà người như em không thể hiểu được."

"Nhưng mà, ông ấy cũng từng nói với em, một người càng thông minh thì càng nghĩ vấn đề đơn giản một cách phức tạp, mâu thuẫn, suy nghĩ quá toàn diện đến mức rụt rè và đi đường vòng... trong trường hợp này, những loại người không thông minh lắm, đầu óc toàn cơ bắp, khi nhìn vấn đề chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài mà không nhìn thấy bản chất, thì sẽ dễ tìm ra câu trả lời cho vấn đề hơn."

"Trong quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng 'Bóng hình tia chớp' mà ba em rất thích đọc có một câu nói, lúc ấy ông ấy đọc xong quyển sách kia, đã nói với em những lời này, ông nói——"

"Nhiều khi chúng ta không nghĩ ra đáp án, không phải vì suy nghĩ của chúng ta không đủ phức tạp, mà là vì suy nghĩ của chúng ta không đủ đơn giản."

"Cho nên... học trưởng Lâm Huyền."

Sở An Tình mỉm cười:

"Em chính là loại người kia, không thông minh, suy xét mọi chuyện rất đơn giản, không thể nhìn ra bản chất của vấn đề."

"Nếu như có một vấn đề mà anh nghĩ là nó rất phức tạp, và không thể nghĩ ra..."

Cô nháy mắt mấy cái, Ánh đèn sợi đốt trong phòng huấn luyện phản chiếu vầng sáng trong đồng tử của cô:

"Anh có muốn nghe... một đáp án đơn giản hay không?"

Chương 726: Đáp án của An Tình (1)

Không phải không đủ phức tạp, mà là không đủ đơn giản.

Lâm Huyền nhớ lại... Siêu trí tuệ nhân tạo VV đã từng nói những lời như vậy trong giấc mơ thứ 3.

Khi đó hắn nghĩ mãi mà không ra câu đó tấm gương mà Hoàng Tước để lại, nên đã nhờ VV giúp đỡ.

Hiếm khi VV suy nghĩ lâu như vậy.

Thậm chí, ánh sáng của toàn bộ thành phố trên không Rhine cũng đều ảm đạm đi mấy phần, trực giác khiến cho Lâm Huyền cảm thấy có một điều gì đó rất lớn đang đến, nó đang thực sự đến.

Nhưng cuối cùng...

VV lại đưa ra một đáp án đơn giản đến lạ thường, thậm chí còn thẳng thắn quá mức——

"Tôi cho rằng... Đây chính là ý trên mặt chữ, để cậu thường xuyên nhìn vào gương hơn."

Lúc ấy Lâm Huyền đã cố gắng nén xúc động muốn hủy cái thùng rác này đi.

Quyết định không tiếp tục để ý đến siêu trí tuệ nhân tạo bị thiểu năng này nữa.

Nhưng không ngờ rằng.

Hôm nay câu nói này được lấy ra từ quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nào đó, lại được Sở An Tình nói ra, khiến cho Lâm Huyền cảm thấy có chút giật mình.

Hắn đột nhiên cảm nhận được...

Cho dù là trên thế giới này, hay là trong quá khứ. Thật ra mấy chuyện như thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hay là 'khoảng tối dưới chân đèn' vẫn thường xảy ra.

Huống hồ.

Sở An Tình cũng không phải người ngoài không thể tin tưởng.

Cô không chỉ vượt qua cuộc tuyển chọn khắt khe của Hoàng Tước;

Mà còn liều mạng một mình sang Mỹ để cổ vũ cho hắn;

Thậm chí không ngại cãi nhau cùng ba mẹ để tranh thủ cơ hội được đi cùng hắn vào không gian để thu giữ Hạt thời gian và không gian;

Ba của cô là Sở Sơn Hà còn hơn cả một vị anh hùng, ông phục vụ đất nước và nhân dân, ông cũng đã giúp đỡ hắn rất nhiều khi chiến đấu với Bảy Tội Lỗi...

Tổng hợp lại...

Sở An Tình ngược lại lại là người có thể tin tưởng nhất.

"Được."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chỉ là vấn đề anh đang nghĩ đến có chút huyền ảo, hơn nữa nó lại có quá nhiều giả định và tiền đề, giải thích ra thì có thể sẽ rất khó hiểu. Anh sẽ nói ngắn gọn đơn giản cho em, hy vọng... Em

có thể hiểu."

Sở An Tình như lâm đại địch.

Ngồi thẳng người.

Đặt tay ngay ngắn trên đầu gối, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn ở trường mẫu giáo, sẵn sàng lắng nghe ý nghĩa thực sự của việc quả táo cộng với quả cam bằng bao nhiêu quả lê.

Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ xong, Lâm Huyền chậm rãi mở miệng:

"Sau khi anh xem xong những bộ phim giả tưởng như 'The Matrix', 'Mật Mã Gốc', 'The Truman Show', 'Brain In A Vat', 'In A Real Studio' xong, anh thường tự hỏi làm thế nào để phân biệt được đâu là thế giới thật đâu là thế giới giả?"

"Khái niệm của 'Brain in a vat' giống như là sau khi kẻ địch đánh ngất chúng ta, sẽ kiểm soát bộ não của chúng ta, trực tiếp dùng máy tính để chuyển các loại tin tức vào bên trong đầu óc của chúng ta, bao gồm thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác, cảm nhận tồn tại của thân thể và sự trải nghiệm vận động. Như vậy đối với bộ nqox của chúng ta mà nói, giống như bản thân đang thật sự ở một cái thế giới muôn màu muôn vẻ, vô cùng chân thực, không khác gì cuộc sống thường ngày."

"Nhưng trên thực tế, dù bộ não của chúng ta có nghĩ thế giới này thực đến đâu thì nó vẫn là giả, là một chiếc máy tính hư cấu; sẽ có một vị bác sĩ ác độc kiểm soát tất cả những gì mà chúng ta nhìn thấy, biến chúng ta thành vật thí nghiệm của hắn, hoặc đơn giản là nhìn chúng ta rồi chê cười."

"Còn về khái niệm của Studio thì em chắc chắn có thể nghe hiểu, dù sao em cũng đã xem qua bộ phim 'The Truman Show' rồi. Chính là khi chúng ta tỉnh dậy sau một giấc ngủ, phát hiện bên

cạnh có cư dân, có ô tô, có cửa hàng, có rạp chiếu phim... Có tất cả mọi thứ trong cuộc sống hàng ngày. nhưng tất cả những thứ đó đều là diễn viên và đạo cụ được đạo diễn sắp xếp trong một trường quay khổng lồ rộng bằng vài cái thành phố, với những chiếc camera giấu kín ở khắp mọi nơi, nếu chúng ta không di chuyển bằng máy bay hoặc tàu hỏa để đi đâu đó, thì chúng ta sẽ không bao giờ phát hiện ra mình chính là nhân vật chính của một chương trình thực tế, cuộc sống riêng tư của chúng ta được phát sóng trực tiếp 24 giờ mỗi ngày để cả thế giới cùng thưởng thức."

"Chúng ta giả sử đi, anh, em, hoặc bất kỳ người nào khác đang ở trường hợp 'Brain in a vat', hoặc ở bên trong một cái Studio vô cùng chân thực và to bằng vài cái thành phố. Với điều kiện tiên quyết là hoàn toàn bị kẻ địch hoặc đạo diễn giám sát và khống chế, vậy rốt cuộc là chúng ta phải làm gì mới có thể để bản thân ý thức được mình đang ở bên trong một thế giới không có thật?"

"Đương nhiên, cũng không nhất thiết phải chứng minh được thế giới này là thế giới hư ảo, chúng ta cũng có thể nghĩ cách chứng minh nó là thế giới thật, chứng minh xuôi hay chứng minh ngược đều được hết. Nếu như có thể có cách chứng minh thế giới mà chúng ta đang ở là thật thì tất nhiên càng làm cho người ta yên tâm hơn. Tóm lại chính là, chúng ta phải tìm cách để có được đáp án rõ ràng khi chúng ta đang bị mắc kẹt trong đó."

Chương 727: Đáp án của An Tình (2)

"Thế giới này là thật, hay là thế giới giả lập được dựng ở trong một studio."...

Lâm Huyền thao thao bất tuyệt nói.

Sở An Tình trợn mắt há hốc mồm, trên đầu đã bắt đầu bốc khói:

"Anh... Em có thể hiểu được tình huống anh đang nói, dù sao trên thị trường có rất nhiều bộ phim điện ảnh có kịch bản tương tự, cho nên trong đầu em cũng có một chút khái niệm về tình huống anh đang giả định. Sở dĩ nhân vật chính trong bộ phim 'The Truman Show' có thể phát hiện ra hắn đang ở trong thế giới là hư ảo, là do sai lầm của tổ tiết mục, để nhân vật chính phát hiện ra sơ hở, nên hắn mới sinh ra hoài nghi."

"Theo cách nói của em, nếu loại trừ khả năng sai sót của đạo diễn và của đối phương, thì thực sự không thể nghĩ ra cách nào khác để phá giải. Dù sao... không phải có câu thơ từng nói thế này 'Hình dáng Lư Sơn không thấy mặt, chỉ vì thân giữa núi non này', nếu anh đang đứng ở trong núi Lư Sơn thì anh đương nhiên sẽ không bao giờ nhìn thấy được toàn cảnh của nó, đúng như lời anh đã nói, bản thân đang ở trong một thế giới giả dối... thì khó có thể chứng minh thế giới là giả dối?"

Lâm Huyền gật gật đầu nói:

"Đạo diễn và kẻ thù không phải là hoàn toàn không có sai lầm, chúng ta giả sử thế này đi. Chúng ta có một cái 'két sắt', thứ này là

sai sót của đạo diễn và kẻ thù, cũng là hy vọng duy nhất của chúng ta. Em có thể bỏ một món đồ hoặc một tờ giấy nhỏ từ trong hiện thực vào trong đó; sau đó em vẫn có thể tìm thấy cái két sắt này ở trong thế giới hư ảo kia; em có thể mở nó ra thông qua mật mà và nhìn thấy những thứ mà mình đã bỏ vào bên trong."

"Đây là chỗ dựa duy nhất em có thể sử dụng, cũng là con đường duy nhất có thể trao đổi đồ vật và thông tin với thế giới thực. Vì vậy, nếu muốn tìm cách chứng minh thế giới kia là thật hay giả, thì em chỉ có thể quay xung quanh chiếc két sắt này."

Sở An Tình chợt hiểu ra, cô ngẩng đầu lên định nói!

"Nhưng mà..." Lâm Huyền cười cười, đưa tay đánh gãy nàng:

"Anh biết em định nói cái gì, chắc chắn là em định bảo bạn bè bỏ vào trong két sắt một thứ mà chính mình cũng không biết là gì, sau đó tự mình cài đặt một cái mật mã mà không ai biết, sau khi đến thế giới kia mở két sắt ra để nhìn đồ vật bên trong sau đó quay về xác nhận lại với bạn bè, là có thể biết rõ thế giới kia là thật hay là giả."

"Nhưng mà, đừng vội vui mừng, vấn đề này không có đơn giản như vậy, nếu không thì anh cũng đã không phiền muộn suy nghĩ lâu như vậy mà không nghĩ ra được câu trả lời nào khả thi, bởi vì ngoài những giả định trước đó... chúng ta còn có thêm một hạn chế bổ sung."

"Kẻ địch hoặc là đạo diễn có đủ thời gian để có thể phá giải mật mã két sắt kia trước khi chúng ta thức tỉnh, cho dù là phá giải bằng phương pháp thủ công cũng được, hay phá giải bằng bạo lực cũng được, tóm lại, bọn họ có khả năng biết trong két sắt có cái gì trước cả em."

"Họ sẽ tạo một bản sao y hệt chiếc két sắt, họ cũng tạo một bản sao chính xác về nội dung ẩn bên trong. Sau đó, bọn chúng đặt

chiếc két sắt giả này bên cạnh em khi em vừa mới thức dậy. Đừng quên các giả định trước đây của chúng ta... tất cả các đạo cụ giả đều trông giống như thật. Chúng ta không bao giờ có thể phân biệt chiếc két sắt và những đồ vật được giấu bên trong là thật hay giả nếu chỉ nhìn bằng mắt thường."...

Đến lúc này.

Lâm Huyền mới nói xong vấn đề hoàn chỉnh.

Mà đầu óc của Sở An Tình...

Cũng sắp bị nướng chín rồi.

Đây là thế giới của người thông minh!

Bộ não sắp bị nướng chín của cô kháng nghị:

Vì sao những người thông minh thường hay muốn tra tấn đầu óc của mình?

Tại sao phải đưa ra một vấn đề khó như vậy cho chính mình?

Không thể đơn giản như cho thêm một chút ớt vào bát mì rồi ăn được hay sao?

"Cái này..."

Sở An Tình chớp chớp mắt mấy cái, thò tay gãi gãi đầu, cau mày trầm tư một chút.

Sau đó.

Nhàng chóng lắc đầu.

Suy nghĩ đi! Suy nghĩ đi! Suy nghĩ đi!

Bùm!

"A..."

Cô bất đắc dĩ thở dài, hai tay xoa xoa tóc, mái tóc màu nâu mềm mại mới vừa rồi còn chỉnh tề, hiện tại đã bị coi vò rối tung.

Hơn nữa...

Trên ngón tay còn đang quấn vài cọng tóc, lúc vò đầu không để ý liền kéo xuống, đau đến mức khiến Sở An Tình ai nha một tiếng.

Cô nhìn mấy sợi tóc còn đang quấn trên ngón tay, gỡ nó xuống, tiện tay ném ở thùng rác bên cạnh:

"Xin lỗi, học trưởng Lâm Huyền, hình như em có chút không biết tự lượng sức mình."

Sở An Tình ngượng ngùng cười cười:

"Trở về em sẽ tranh luận với ba của em một phen! Xem ra mấy câu danh ngôn trong quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng kia không phải cái nào cũng đúng 100%. Anh nghĩ thử đi, vấn đề anh nói ra phức tạp như vậy, cho dù như thế nào cũng không thể nghĩ đơn giản được... nếu gặp cái đề bài này ở trong một cuộc thi logic, thì thời gian đọc đề cũng phải mất mấy phút rồi."

Chương 728: Đáp án của An Tình (3)

"Nhưng mà, vừa rồi em lại cảm thấy, nếu quả thật chỉ có thể thông qua két sắt để kết nối giữa thế giới chân thực và thế giới hư ảo mà nói, nếu kẻ địch và đạo diễn có thể mở được két sắt, và sao chép được cả đồ vật ở bên trong. Thì chắc chắn chúng ta không thể bỏ một đồ vật bình thường chẳng hạn như đồ lưu niệm, đồ thủ công, hòn đá, đồ chơi, ... vào bên trong được."

"Dù sao thì kẻ địch và đạo diễn cũng có thể sao chép những thứ đó giống đồ cũ 100%, bỏ những đồ vật đơn giản như vậy là không có bất kỳ ý nghĩa gì. Em cho rằng ý tưởng vừa rồi của anh vẫn là tốt hơn, thứ duy nhất có thể lừa gạt kẻ địch, truyền đạt thông tin ẩn giấu——"

"Chỉ có thể là một tờ giấy có viết chữ lên đó."

"Chỉ là... em nhất thời không biết rốt cuộc nên viết cái gì vào tờ giấy, mới không sợ kẻ địch hay đạo diễn nhìn thấy, sao chép lại, rồi đánh tráo bằng đồ giả? Em hiểu rồi học trưởng Lâm Huyền, đây chính là nguyên nhân khiến anh mặt ủ mày cau suốt thời gian qua? Bởi vì anh cũng không nghĩ ra nên viết cái gì vào trong tờ giấy cho nên mới phiền não như vậy?"

Lâm Huyền gật gật đầu.

Sự thật đúng là như vậy.

Nội dung lời văn và sự liên tưởng vượt xa trí tưởng tượng.

Có đôi khi trong một quyển tiểu thuyết, một câu, thậm chí là

vài từ, hoặc một hai từ nhìn có vẻ bình thường... nhưng cũng có thể khiến người đọc bật khóc.

Đây là sức mạnh của ngôn từ sao?

Không.

Là câu chuyện ở đằng sau mấy chữ kia.

Lâm Huyền cho rằng ý nghĩa phía sau những từ ngữ trong tờ giấy nhỏ kia...

Mới là hy vọng duy nhất có thể vượt qua 600 năm thời gian và không gian, vượt qua sự giám sát của kẻ địch, vượt qua hết tất cả rào cản giữa chân thực và hư ảo, để cho hắn có thể lập tức nhận ra tướng.

"Học trưởng Lâm Huyền, thật xin lỗi đã để anh thất vọng."

Sở An Tình ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng... cũng cảm ơn anh rất nhiều vì anh đã nguyện ý nói cho em biết chuyện này, chia sẻ những lo lắng của anh cùng với em. Với tư cách là người bạn tốt của anh, em nhất định sẽ tìm cách giúp đỡ anh, tìm ra giải pháp cho anh!"

"Mặc dù em quả thực không phải người thông minh như vậy, nhưng ba người thợ giày gộp lại cũng có thể giỏi như Gia Cát Lượng! Hắc hắc, đừng lo lắng, em sẽ không kể cho người khác nghe những gì anh nói. Em sẽ suy nghĩ về vấn đề này bất cứ khi nào em rảnh... Một ngày nào đó... em sẽ nghĩ tìm ra lời giải!"

"Đương nhiên... có lẽ đến lúc em nghĩ ra đáp án, thì học trưởng Lâm Huyền đã tìm ra từ lâu rồi! Chúng ta cùng nhau nghĩ! Sớm ngày giải được vấn đề khó khăn này!"

Lâm Huyền mỉm cười.

Dùng cái nĩa cắm vào miếng bánh sinh nhật cuối cùng, đưa vào trong miệng.

Có chút ngọt.

Nhưng vẫn ngon như cũ.

Bộ não thường sẽ tiêu thụ rất nhiều đường khi suy nghĩ, vì thế chiếc bánh ngọt này có thêm nhiều đường như vậy... cũng không có gì sai. ...

"Cảm ơn em đã tổ chức sinh nhật cho anh."

Sau khi ăn xong chiếc bánh, Lâm Huyền và Sở An Tình cùng nhau dọn dẹp rác, Lâm Huyền cảm ơn nói:

"Ngày sinh nhật của em, anh cũng sẽ chuẩn bị một món quà cho em."

"Vậy thì tốt quá."

Vẻ mặt Sở An Tình vui mừng, ném mảnh rác cuối cùng vào thùng rác, vỗ tay cười nói:

"Anh còn nhớ ngày sinh nhật của em không?"

Lâm Huyền cười không nói:

"Đương nhiên là nhớ."

Dù sao cũng có một diễn viên ngày nào cũng nói vào tai hắn, hiện tại đã hình thành một dấu chạm nổi trong trí nhớ rồi.

Lâm Huyền nhấc chiếc túi nhựa trong thùng rác lên, buộc lại, cầm trong tay nhìn Sở An Thanh:

"Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải huấn luyện, chúng ta về nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ."

Hai người đi về phía hành lang phòng huấn luyện.

Bíp.

Lâm Huyền tắt công tắc đèn.

Toàn bộ phòng huấn luyện tối đen.

Ánh mắt của Sở An Tình và Lâm Huyền phản chiếu ánh sáng mờ ảo trong hành lang phía trước, một trái một phải nói nói cười cười, bước vào ánh sáng từ trong bóng tối, ánh sáng chiếu vào người bọn họ...

Trong hành lang tràn đầy tiếng cười này, Lâm Huyền chính thức bước sang tuổi 25.

Phanh.

Đóng cửa phòng ký túc xá lại, khoá vân tay tự động khóa lại.

Lâm Huyền cầm theo túi rác đi vào ký túc xá, nhìn chằm chằm đồng hồ điện tử đang giả vờ biểu hiện thời gian:

"VV."

Hắn khẽ khịt mũi:

"Chắc chắn là cậu đã sớm phát hiện ra Sở An Tình làm bánh sinh nhật trong phòng bếp, cho nên mới một nhất quyết lên cơn hô to gọi nhỏ, không để tôi ngủ?"

Chíu... u... u!

Chíu... u... u!

Bên trên đồng hồ điện tử đáng biểu hiện thời gian, đột nhiên

biến thành =3=, còn phát ra tiếng huýt sáo giả bộ không nghe thấy.

"Cậu là cái đồ vật không có lương tâm."

Lâm Huyền cười nói:

"Cậu có thể niệm sinh nhật của Sở An Tình vào tai tôi tám trăm lần cả ngày, nhưng cậu còn chưa từng nói chúc mừng sinh nhật tôi. Nhưng mà bỏ đi, cậu mà nói chắc tôi buồn nôn chết mất, huống hồ cũng không có nhiều chàng trai thích tổ chức sinh nhật. Bình thường cũng không có nhiều người nhớ đến sinh nhật của tôi, năm ngoái tôi cũng không nhớ, Cao Dương cũng đã quên sinh nhật của tôi và tôi cũng không nhớ ngày sinh nhật của cậu ta."

Chương 729: CC! Cứu tôi! (1)

"Nhưng mà... rõ ràng là cậu nhớ rất rõ sinh nhật của Triệu Anh Quân, VV, vì sao cậu lại không nhắc nhở tôi một tiếng? Mặc dù cuối cùng tôi vẫn đốt pháo hoa chúc mừng cho cô ấy, nhưng dù sao vẫn là muộn, cậu không thể nhắc nhở tôi một tiếng được sao."

"Sinh nhật của Triệu Anh Quân là ngày bao nhiêu?" VV hỏi.

"Ngày 15 tháng 1." Lâm Huyền buột miệng nói ra.

"Ha ha."

Đồng hồ điện tử VV cười nói

"Nhìn xem, cậu nhớ rất rõ ràng. Sinh nhật là như thế này... Nếu cậu thật sự quan tâm thì sẽ không bao giờ quên, cũng không cần người khác nhắc nhở."

"Cậu không cần ép mình giải thích, cậu chỉ là không muốn nhắc nhở tôi mà thôi."

"Những lời tôi nói đều là sự thật." VV cười hắc hắc nói:

"Vì để không làm phiền đến Sở An Tình chuẩn bị sinh nhật cho cậu, khi cậu đi ra khỏi ký túc xá, tôi đã cài điện thoại di động của cậu vào chế độ im lặng, thuận tiện còn tắt tất cả các thông báo của các app."

"Cậu có thể bỏ hết tất cả sự tận tình này lên người Kevin Walker được không?"

Lâm Huyền nhổ nước bọt nói:

"Cậu có thể làm những việc mà một siêu trí tuệ nhân tạo nên làm hay không? Ví dụ như là gửi một tên lửa cho Kevin Walker, nổ tung tủ lạnh và lò vi sóng nhà hắn, hay là làm chập mạch máu tính của hắn..."

"Cậu rốt cuộc là siêu trí tuệ nhân tạo hay là người quản lý điện thoại? Về sau, không cần cậu làm mấy việc như cho điện thoại vào chế độ im lặng hay là mở chế độ không làm phiền, tôi có thể tự làm."

Nói xong Lâm Huyền cầm lấy điện thoại, chuẩn bị chuyển về chế độ im lặng.

Có một chấm nhỏ màu đỏ ở góc trên bên phải của biểu tượng WeChat, cho biết có một tin nhắn chưa đọc.

Lâm Huyền ấn mở Wechat.

Là hai tin nhắn được gửi đến từ 40 phút trước.

Vừa đúng lúc là 00:00 ngày 20 tháng 3 năm 2024.

Triệu Anh Quân: Sinh nhật vui vẻ, Lâm Huyền. Năm nay không có cơ hội tặng quà cho cậu, sang năm bồi thường sau nha.

Triệu Anh Quân: Mặc dù không biết cậu đang chấp hành nhiệm vụ bí mật gì, nhưng... Chúc cậu thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công. ...

Lâm Huyền đặt điện thoại xuống, nhìn VV.

Nếu cậu thật sự để tâm thì sẽ không bao giờ quên, cũng không cần người khác nhắc nhở.

Hoá ra.

Nói rất đúng...

"Cậu quá chó, VV."

Sau đó hắn ngồi xổm xuống, đặt túi rác đang cầm xuống đất, cởi dây buộc và bắt đầu lục lọi.

"Cậu đang làm gì vậy, Lâm Huyền."

Đồng hồ điện tử VV lại mở to mắt:

"Sao cậu lại lục rác?"

"Cậu quên rồi sao?" Lâm Huyền vừa lục rác, vừa nói:

"Chẳng phải trước đó chúng ta đã lên kế hoạch chờ sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ bắt Hạt thời gian và không gian xong, sẽ đi đến Khúc Phụ tỉnh Sơn Đông, để đào mộ của Trương Vũ Thiến, sau đó tìm ADN còn lại... để So sánh với Sở An Tình sao?

Tay phải của Lâm Huyền cầm một vài cọng tóc từ trong túi rác ra.

Giơ lên trước mặt.

Những sợi tóc màu nâu sẫm, hơi xoăn nhưng mượt mà.

Hắn mỉm cười:

"Đã có... tóc của Sở An Tình."

Thật ra tóc của Sở An Tình cũng không khó tìm.

Cả ngày sớm chiều ở chung, hắn có rất nhiều cơ hội. Nhưng mà hôm nay vừa đúng lúc nhìn thấy, trộm không đi không, Lâm Huyền trực tiếp cầm về.

Hắn tìm được một chiếc túi zip đựng những lĩnh kiện nhỏ, có kích thước bằng một nửa tấm thẻ ngân hàng, sau đó nhét vài sợi tóc của Sở An Khánh vào trong túi nhựa.

Hai tay hắn vuốt một cái khoá chặt miệng túi zip lại, mấy sợi tóc màu nâu cứ như vậy bị khóa ở trong túi nhựa.

Lâm Huyền nắm lấy góc túi nhựa hình vuông, khẽ lắc lắc:

"Còn một đống chuyện đang chờ tôi xử lý, xử lý đi một chuyện, về sau cũng không cần phải suy nghĩ đến chuyện này nữa."

Hắn chợt nảy ra một ý tưởng, nhìn đồng hồ điện tử VV:

"Nếu như, cuối cùng chúng ta cũng tìm được phần mộ của Trương Vũ Thiến, đồng thời thành công đào được xương. . . Khụ khụ, lấy được ADN, sau đó so sánh cùng với tóc của Sở An Tình phát hiện DNA hoàn toàn trùng khớp, giống nhau như đúc..."

"Nếu kết quả như vậy thật sự xảy ra... vậy điều đó nói lên cái gì? Sở Sơn Hà Tô Tú Anh và đôi vợ chồng già kia rõ ràng là hai cặp bố mẹ hoàn toàn khác biệt, cho dù như thế nào cũng không thể sinh ra hai người con gái có ADN trùng khớp nhau, chuyện này quá buồn cười, tiểu thuyết cũng không dám viết như thế."

Đồng hồ điện tử VV dùng biểu cảm gật đầu:

"Sự thật là như vậy... Nhưng chuyện tướng mạo của Trương Vũ Thiến và Sở An Tình giống nhau như đúc cũng là sự thật. Trên thế giới này, cho dù một chuyện có không hợp lẽ thường đến cỡ nào, nhưng chỉ cần nó tồn tại tức là nó hợp lý. Chỉ cần những chuyện đó có thể tồn tại một cách khách quan tại thời điểm này, trong vũ trụ này, thì nghĩa là nó hợp lý và được quy luật bên trong cho phép."

"Dựa theo hiểu biết và học thức hiện tại của tôi, tôi tin rằng ADN của Trương Vũ Thiến và Sở An Tình không có khả năng giống nhau, điều này không thể giải thích được trong bất luận lĩnh vực khoa học nào. Nhưng dựa theo xác suất học mà nói chuyện hai

người có tướng mạo giống nhau như đúc hoàn toàn có khả năng tồn tại. Sở dĩ tôi đề nghị cậu đi đào mộ, hoàn toàn là bởi vì cậu nói bên trong thế giới giấc mơ 600 năm sau còn có một người con gái tên là CC cũng có dáng dấp giống hai người bọn họ... Cái này nhất định phải coi trọng."

Chương 730: CC! Cứu tôi! (2)

"Lại nói, cô gái tên CC kia, đã lâu không xuất hiện trong giấc mơ của cậu phải không? Cô ấy có còn tồn tại không? Trong một vài trường hợp nào đó, cô ấy có thể chính là một trong hai người Sở An Tình hoặc Trương Vũ Thiến hay không? Cậu đừng hỏi tôi vì sao, tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, bởi vì... xem ra đây là cách giải thích duy nhất có lý."

Lâm Huyền mở vali của mình ra.

Hắn lấy một bộ quần áo thường ngày mà hắn mang theo ra, nhét chiếc túi nhựa đựng tóc của Sở An Tình vào túi trong rồi kéo khóa lại:

"Về phần CC, đã lâu rồi tôi không gặp cô ấy, toàn bộ giấc mơ thứ 3 tôi cũng không thấy cô ấy. Nhưng đó là bởi vì ở thành phố Đông Hải mới hay thành phố trên không Rhine ở giấc mơ thứ 3 không có ngân hàng Thái Mỗ."

"Không có ngân hàng cũng không có chiếc két sắt hợp kim hafni nào, vậy thì cô ấy xuất hiện làm gì? Cô ấy nói cô ấy sinh ra ở Brooklyn, Mỹ... Không biết trong giấc mơ thứ ba và thứ tư còn có nơi này hay không, nhưng tóm lại, cô ấy hoàn toàn không có mục đích gì để đến Đông Hải, trong mắt cô ấy chỉ có những chiếc két sắt, két sắt ở đó thì người ở đó, két sắt không ở đó thì người—"

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền phản ứng lại!

"Chờ một chút."

Hắn đứng lên, xoa xoa gốc râu trên cằm, đi đi lại lại trong túc xá:

"Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. Trước đây trong giấc mơ thứ 4, bởi vì không có sự tồn tại của ngân hàng Thái Mỗ nên chắc chắn sẽ không có cái két sắt viết tên của tôi. Cho nên... không cần quan tâm đến người tên CC này rốt cuộc có tồn tại hay không, cô ấy cũng không thể xuất hiện xung quanh điểm đến của tôi."

"Nhưng mà! Hiện tại trong giấc mơ thứ tư đã có ngân hàng Thái Mỗ, vậy chiếc két sắt có tên của tôi chắc chắn cũng đang ở trong ngân hàng. Bằng cách này, đoạn lịch sử có liên quan đến CC đã bị biến mất sẽ được sửa lại dáng vẻ ban đầu. Nói cách khác, CC vẫn sẽ ở đó, cô ấy sẽ vì những lời người đàn ông râu quai nón đã nói trong quá khứ, mà đi tìm kiếm chiếc két sắt có tên của tôi, cố gắng mở két sắt bằng cách phá giải mật mã."

"Cậu hiểu ý của tôi không VV? Nói cách khác... trong thế giới giấc mơ thứ 4, nếu như giấc mơ thứ 4 là chân thật, vậy tôi nhất định có thể nhìn thấy CC một lần nữa, cô ấy chính là người vì két sắt mà không cần mạng, cho dù mưa bom bão đạn thì cô ấy vẫn dám đi trộm két sắt, cho nên, lần này cô ấy nhất định cũng không nhịn được, cô ấy chắc chắn sẽ đến——"

"Hiện tại, CC đang ở thành phố Đông Hải trong giấc mơ thứ 4!"

VV nghiêm túc suy nghĩ 2 giây, lạnh như băng nói:

"Ý tưởng này của cậu có rất nhiều lỗ thủng, đầu tiên, cho dù là nhìn thấy CC, cũng không thể chắc chắn chứng minh giấc mơ thứ 4 của cậu là thật. Có lẽ có thể loại trừ khả năng nó là studio có diễn viên đóng giả; nhưng vẫn không thể loại trừ khả năng giấc mơ thứ 4 của cậu là một cái thế giới giả tưởng."

"Thế giới ảo do đối phương kiến tạo là ngày 28 tháng 8 năm 2624. nhưng ai biết thế giới tương lai thực sự bên ngoài đã đến

ngày nào? Bọn họ có thể sử dụng những sự kiện xảy ra ở mọi ngóc ngách của thành phố vào ngày 28 tháng 8 năm 2624 làm bản thiết kế để xây dựng một thế giới mô phỏng cho cậu."

"Hơn nữa, cho dù thế giới giấc mơ thứ tư của cậu là có thật đi chăng nữa, thì sao CC lại cứ nhất quyết phải đến ngân hàng Thái mỗ để cướp két sắt vào ngày hôm nay? Cô ấy bị ám ảnh bởi chiếc két sắt đến như vậy, nếu muốn trộm thì cô ấy đã đánh cắp nó từ lâu rồi. Không nhất định phải đợi đến ngày hôm này. Mặt khác, rất có thể hôm nay cô ấy vẫn còn đang ở trên con tàu viễn dương đi từ Brooklyn đến Đông Hải. Nếu cậu muốn gặp cô ấy vào ngày hôm nay trong mơ thì khả năng là cực kỳ nhỏ."

"Không không không."

Lâm Huyền xua xua tay:

"Điều quan trọng nhất mà tôi chưa từng nói cho cậu biết đó là trong đầu CC có những mảnh ký ức từ thời gian và không gian khác. Cô ấy đã có những mảnh ký ức về việc cướp ngân hàng với tôi trong giấc mơ đầu tiên, thì chắc chắn cũng phải có những mảnh ký ức về việc xâm nhập vào thành phố Đông Hải cùng với tôi trong giấc mơ thứ hai."

"Trong giấc mơ thứ hai, tình hữu nghị cách mạng của chúng tôi rất sâu sắc. Nếu cô ấy thực sự có ký ức về giấc mơ thứ hai, cô ấy nhất định sẽ nghĩ cách tìm được tôi."

"Trong giấc mơ thứ hai, tôi đã kể hết cho CC gần như là tất cả mọi chuyện, kể cả khả năng đặc biệt của tôi, khả năng vòng lặp vô hạn trong cùng một ngày, cả chuyện chiếc két sắt này có thể có liên quan đến tôi và chuyện ngân hàng Thái Mỗ sẽ được thành lập vào cuối năm 2023... Lúc đó tôi đã kể cho cô ấy nghe hết mọi chuyện, cô ấy đã biết tất cả."

Chương 731: CC! Cứu tôi! (3)

"Lúc đó cô ấy không hoàn toàn tin tưởng tôi. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở trong thế giới giấc mơ thứ hai, CC nghi ngờ những gì tôi nói. Tuy nhiên, nếu trong giấc mơ thứ tư, CC có thể có được ký ức về tôi ở giấc mơ đầu tiên và giấc mơ thứ hai, so sánh như vậy, cô ấy sẽ tự nhiên hiểu rằng tất cả những gì tôi nói lúc đầu đều là sự thật và tôi không hề nói dối cô ấy chút nào."

"Nếu như tôi không ở đây thì cho dù làm như thế nào CC cũng không thể phá giải két sắt được. Ngân hàng Thái Mỗ vẫn có thể kỷ niệm 600 năm thành lập một cách hoành tráng như vậy, điều đó có nghĩa là an ninh và uy tín của ngân hàng không có vấn đề gì, chắc chắn là sẽ không có sự cố trộm cắp hoặc xâm nhập nào."

"Bởi vậy, nếu như CC trong giấc mơ thứ tư muốn phá giải mật mã két sắt, cô ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp tới tìm tôi. Trong lòng cô ấy hiểu rõ ràng, tôi có nhiều biện pháp hơn cô ấy, tôi quả thật có năng lực lặp lại một ngày vô hạn, so với cô ấy thì tôi có khả năng phá giải được mật mã két sắt hơn."

"Hơn nữa, điều quan trọng hơn chính là kẻ địch trong thế giới tương lai không có năng lực rút được ký ức của tôi, cái này đã được tôi chứng minh rồi. Cho nên cho dù là bọn họ thật sự có thể tạo ra một CC giả ở trong thế giới giả tưởng, thì nhiều nhất bọn họ cũng chỉ có thể sao chép một CC đã cướp ngân hàng Thái Mỗ, bọn họ chỉ có thể sao chép hành vi của CC chứ không thể sao chép bộ nhớ của CC."

"Đây là điều mà kẻ thù 600 năm sau hoàn toàn không dự kiến đến, cũng không thể đoán ra——"

"Bọn họ cho rằng nếu tôi đột ngột du hành đến thế giới 600 năm sau thì chắc chắn sẽ không có ai nhận ra tôi, tôi cũng không quen biết ai. Nhưng họ không bao giờ ngờ được rằng trước khi tôi gặp CC, CC đã có sẵn những mảnh ký ức về tôi trong đầu! Hơn nữa còn rất nhiều là đằng khác, những mảnh kí ức của cả hai giấc mơ!"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chìa khoá để phá bỏ cục diện này lại nằm ở trên người CC."

"Nếu CC trong giấc mơ thứ tư biết tôi, đồng thời có thể kể chính xác những gì đã xảy ra trong giấc mơ đầu tiên và giấc mơ thứ hai, điều đó cũng đủ để chứng minh rằng giấc mơ của tôi là có thật!"

Trong nháy mắt, suy nghĩ của Lâm Huyền đột nhiên trở nên rõ ràng.

Hoá ra...

Hoá ra CC mới thật sự là đèn báo hiệu thời gian và không gian!

Mảnh vỡ kí ức trong đầu cô còn đáng tin cậy hơn két sắt hợp kim hafni nhiều! Cho dù vất ông lão thần bí kia ra khỏi não... Hắn chắc chắn cũng nghĩ không ra, cách xa nhau 600 năm thời gian và không gian, hắn và CC vậy mà đã trở thành bạn bè thân thiết.

Cho nên.

Chỉ cần có thể gặp được CC ở giấc mơ thứ 4, đồng thời có thể đối chiều ký ức và ám hiệu trùng khớp, thì không cần phải suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Có thể trực tiếp kết luận, thế giới giấc mơ nhất định là chân thật!

"Thật sự là ngàn tính vạn tính không bằng trời tính..."

Lâm Huyền cảm khái nói:

"Nghĩ lâu như vậy, không nghĩ tới đáp án thật sự lại nằm ở trên người CC."

"Nhưng mà, Lâm Huyền..."

Đồng hồ điện tử VV nói:

"CC mà cậu đang nói đến, cô ấy có thể chất có thể bảo tồn mảnh ký ức của những thời gian và không gian khác, quả thực là một điểm đột phá tốt, dù sao thì kẻ thù cũng sẽ không thể biết được điểm này. Tôi cũng đồng ý rằng nếu cậu thực sự có thể nói chuyện với CC, thì cậu có thể ngay lập tức xác nhận tính chân thực của giấc mơ."

"Nhưng vấn đề là... cậu đừng quên, ở trong giấc mơ thứ 4, cậu đang bị mười mấy tên binh sĩ trang bị súng ống đầy đủ bao vây, đứng không được nửa phút liền bị điện giật bất tỉnh rồi bị mang đi. Cho dù CC đứng ở ngay bên ngoài vòng vây, thì cậu cũng không đủ thời gian để nói chuyện với cô ấy, cũng không thể coi một cô gái như cô ấy là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ, đạp Cân Đẩu Vân xông vào hang ổ của địch để đại sát tứ phương, sau đó cứu cậu ra?"

Lâm Huyền cười ha ha:

"Chưa hẳn là không thể."

"CC, cô gái này rất là thần kỳ, cô ấy không phải một cô gái bình thường. Cô ấy rất dũng cảm, thực lực cũng rất mạnh, cũng có rất nhiều ý tưởng, là người rất lạnh lùng nhưng trong nội tâm lại rất chân thành, đầu óc cũng rất thông minh."

Hồi ức biến thành gió, bỗng dưng bùng lên.

Lâm Huyền nhớ lại cô gái đeo mặt nạ Ultraman đã bắn một

phát súng vào đầu Đại Kiểm Miêu;

Nhớ lại lúc cô ấy ngụy trang thành Lê Ninh Ninh, giẫm đạp lên các thành viên trụ cột của bang Kiểm để nhảy lật vọt qua bức tường cao;

Nhớ lại lúc cô không sợ nguy hiểm tính mạng, khi bị drone phát hiện cô đã cố phá giải mật mã lối thoát hiểm vào thời khắc sống còn;

Chương 732: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (1)

Nhớ lại khi cô giơ tay cắt đứt yết hầu của kiểm sát trưởng, hóp lưng lại như mèo vừa lạnh lùng vừa mau lẹ xoá bỏ người trông coi ngân hàng.

Cô là chuyên gia mật mã.

Cô một mình đi đến Đông Hải.

Tâm tư cô cẩn mật nên giỏi về việc thu thập tình báo.

Cô luôn luôn có thể tạo bất ngờ cho người khác.

"Cô ấy không phải là cô gái bình thường."

Lâm Huyền lại lặp lại một lần nữa, quay đầu nhìn đồng hồ điện tử VV:

"Cậu chưa từng thấy CC, cũng không hiểu cô ấy. Trên người cô gái này dường như tồn tại rất nhiều năng lực. Nếu như cô ấy có dự định tới tìm tôi, tới cứu tôi mà nói, cô ấy nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp. Hoặc là, chúng ta cũng có thể suy nghĩ từ khía cạnh này một chút, xem liệu có cách nào có thể để lại gợi ý cho CC 600 năm sau, để cô ấy đến địa điểm tôi xuất hiện rồi cứu tôi vào đúng ngày kỷ niệm 600 năm ngày thành lập ngân hàng Thái Mỗ không."

"Cậu thật sự rất tín nhiệm cô gái tên CC này." VV từ tốn nói.

"Tạm."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng:

"Tôi vẫn có ấn tượng rất tốt về cô ấy. Tuy tôi không thích tính cách của cô ấy lắm nhưng thực ra tôi cũng không ghét cô ấy đến mức đó. Trước kia gần như là đêm nào tôi cũng ở cùng cô ấy, tôi rất quen thuộc với cô ấy. Và rõ ràng cô ấy có mối liên hệ sâu sắc với người đàn ông có râu quai nón, người rất có thể sẽ là tôi của sau này, quả thực là một người đáng tin cậy."

"Cho dù vứt bỏ sự tín nhiệm sang một bên, thì CC có được mảnh vỡ kí ức trước kia cũng vô cùng rõ ràng, tôi và cô ấy chính là châu chấu ở trên cùng một sợi thừng. Sau bao nhiêu lần thử mà không mở được két, CC đương nhiên hiểu rằng nếu không có tôi thì cô ấy không thể mở két được; còn tôi nếu muốn thoát ra khỏi vòng vây của binh sĩ thì không thể không có CC. Lần này... hai chúng ta thật sự gắn bó với nhau."...

VV trầm mặc.

An tĩnh đến dị thường.

"Làm sao vậy?"

Lâm Huyền cảm giác có cái gì không đúng:

"Là phân tích của tôi bị sai chỗ nào sao?"

"Ai..."

Đồng hồ điện tử VV thở dài:

"Đối thủ cạnh tranh của tiểu công chúa... lại tăng thêm rồi."

"..."

Lâm Huyền hít sâu một hơi, nhớ lại cảnh tượng hung bạo tháo dỡ robot thùng rác, cố nén xuống loại xúc động này:

"Đừng quên tiếp tục giám sát Jask, còn có con máy bay vũ trụ X37B của nước Mỹ đang bay trong quỹ đạo kia."

Dứt lời, hắn lười phải nói chuyện với trí tuệ nhân tạo thiểu năng này.

Vén chăn lên chui vào.

Ngủ. ...

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền và Sở An Tình đang tiến hành các bài tập thực hành trên máy bay vũ trụ, làm quen với các loại thiết bị trong khoang thiết bị.

Cộc cộc cộc cộc cộc dồn dập tiếng giày cao gót truyền đến.

Hoàng Tước dẫn Lưu Phong giẫm lên bậc thang dẫn vào máy bay vũ trụ, đi vào khoang thiết bị, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Lâm Huyền, Hạt thời gian và không gian đã bay qua quỹ đạo mặt trăng, đi vào không gian của mặt trăng, đồng thời tốc độ cũng hoàn toàn bị giảm đi không theo lẽ thường, không tuân theo định luật Newton, tốc độ ngay lập tức giảm xuống còn khoảng 3 Mach."

"Nếu dựa theo tốc độ này để ước tính, Hạt thời gian và không gian này sẽ đi vào tầng khí quyển ở độ cao 1. 000 km vào ngày 27 tháng 3. Chính xác như thời gian tôi đã báo cáo trước đó cho Hoàng Tước."

Ngày 27 tháng 3...

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần cho khoảng thời gian này, nhưng khi thực sự nghe được ngày xuất hiện chính xác của các Hạt thời gian và không gian, Lâm Huyền và Sở An Tình nhìn nhau vẫn không thể giấu được vẻ khẩn trương.

Nhìn đồng hồ, Lâm Huyền biết rõ nhưng vẫn liếc nhìn thoáng qua ngày của hôm nay.

Ngày 20 tháng 3.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn đỉnh của con máy bay vũ trụ, nhìn xuyên qua mái vòm treo đầy đèn pha sáng chói của nhà kho chứa máy bay vũ trụ, nhìn xuyên qua Đường Karman cách mặt nước biển 100 cây số, nhìn xuyên qua nền tối của không gian vũ trụ.

Khoảng cách thật sự để nhìn thấy Hạt thời gian và không gian đang vượt qua thời không mà đến...

Còn lại 7 ngày!...

"Lâm Huyền, đây chính là con máy bay vũ trụ X37B mà Kevin Walker dự định lấy cắp."

Buổi tối, trong ký túc xá.

VV hiện lên cho Lâm Huyền một bức ảnh trên màn hình máy tính bảng.

Kia là một con máy bay vũ trụ mà theo miêu tả của huấn luyện viên Ngụy Thành là nhỏ và ngắn hơn nhiều so với "tiểu Bạch".

Hai màu trắng đen được phối hợp với nhau, từ việc phối hợp màu thì cho thấy nó có phần thời thượng hơn so với con máy bay vũ trụ toàn màu trắng của Long Quốc... Nhưng thật ra phối màu như vậy cũng không phải là vì trào lưu hay là để cho đẹp mắt.

máy bay vũ trụ là một loại vũ khí quan trọng của quốc gia cho nên sẽ không có bất kỳ đồ vật dư thừa nào, tất cả chi tiết đều là phương án tốt nhất được lựa chọn sau vô số lần cân nhắc.

Chương 733: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (2)

Lớp sơn đen ở phần dưới của con máy bay vũ trụ thực chất là vật liệu cách nhiệt. Do con máy bay vũ trụ X-37B là con máy bay vũ trụ không người lái, không cần quan tâm đến cảm xúc của các phi hành gia nên nó có thể thực hiện các nhiệm vụ nguy hiểm hơn ở quỹ đạo cao hơn.

Đồng thời.

Bởi vì không có phi hành gia bên trong nên cách nó quay trở lại bầu khí quyển và quay trở lại mặt đất có thể sẽ tiên tiến hơn. Do đó, bên trong máy còn máy bay vũ trụ, nơi mà mỗi tấc đất đều được coi trọng, có thể dành nhiều không gian hơn cho các thiết bị hữu ích, và có thể bỏ qua một số thiết bị bảo vệ phi hành gia. Sau đó lắp một lớp vật liệu cách nhiệt bên dưới để đảm bảo máy bay vũ trụ sẽ không bị nhiệt độ cao phá hủy khi rơi vào bầu khí quyển với tốc độ nhanh.

"Chiếc máy bay hàng không vũ trụ này được phóng từ Florida vào tối ngày 28 tháng 12 năm 2023 để thực hiện sứ mệnh nhiệm vụ bay vào quỹ đạo lần thứ 7, có mật danh là USSF-52, dự tính sẽ hoạt động trên quỹ đạo trong 612 ngày."

"Sau nhiều tháng bay lên, thì quỹ đạo hiện tại của con máy bay vũ trụ này đang ở độ cao 1. 200 km và nó sẽ ổn định ở độ cao này trong hơn một tháng "...

Lâm Huyền nhìn con máy bay vũ trụ của nước Mỹ ở trên hình

ảnh.

Mấy ngày nay VV đã xác nhận, mục tiêu của Kevin Walker đúng là con máy bay vũ trụ này, bây giờ VV đã trở nên đủ mạnh mẽ, trong trò chơi mèo vờn chuột cùng với Kevin Walker, tất nhiên là nó sẽ chiếm thế thượng phong.

Ít nhất.

Mặc dù VV vẫn chưa thể tìm ra thân phận thật sự và địa chỉ của Kevin Walker, nhưng nó đã có thể phát hiện ra quỹ đạo hoạt động của hắn ở trên mạng, hơn nữa điều này còn dựa trên tiền đề là bản thân không bị đối phương phát hiện.

Hiện tại, cuối cùng thì VV cũng đã có một chút dáng vẻ của siêu trí tuệ nhân tạo.

"Nhưng mà..."

Lâm Huyền lo lắng nói:

"Nhưng mà máy bay vũ trụ của Long Quốc chúng ta không thể bày cao đến vị trí như vậy được, hơn nữa Lưu Phong cũng đã xác định, chỉ có ở gần Đường Karman cách mặt đất khoảng 100 cây số, mới là vị trí tốt nhất để bắt được Hạt thời gian và không gian. Mấy ngày nay, Hạt thời gian và không gian liên tục giảm tốc độ, hiện tại tốc độ của nó chỉ còn 2 Mach, cũng có nghĩa là gấp 2 lần vận tốc âm thanh, khả năng cao là nó sẽ còn giảm tốc độ lần nữa trong thời gian tiếp theo."

"Tên lửa Thần Châu 2 sẽ đưa chúng ta đến vị trí quỹ đạo cách mặt đất 300 cây số, sau đó tách khỏi máy bay vũ trụ do Ngụy Thành điều khiển, rồi bắt đầu bay vòng quanh Trái Đất, độ cao của quỹ đạo cũng dần dần giảm xuống, cuối cùng nó sẽ song song với Hạt thời gian và không gian ở độ cao 100 cây số, cho phép Cao Dương điều khiển cánh tay robot và nồi cơm điện để thu giữ Hạt

thời gian và không gian."

"Nếu so sánh như vậy thì lại có vấn đề phát sinh."

Hắn buông tay:

"Độ cao quỹ đạo cao nhất của chúng ta là 300km, mà độ cao quỹ đạo của con máy bay vũ trụ X37B của nước Mỹ lại là 1200km. Lúc Hạt thời gian và không gian kia bay từ không gian mặt trăng về phía Trái Đất, sẽ phải bay qua độ cao quỹ đạo của X37B trước, sau đó mới có thể tiếp tục hạ xuống độ cao 300km."

"Điều đó có nghĩa là, nếu như Kevin Walker thật sự có thể cướp con máy bay vũ trụ kia, thì hắn liền có thể chặn được Hạt thời gian và không gian trước, sau đó bắt lấy Hạt thời gian và không gian ở độ cao 1200km. Nếu thật sự như vậy, công sức của chúng ta coi như là bỏ đi."

"Điều này không thể xảy ra đâu, Lâm Huyền." VV đáp:

"Đầu tiên, tôi cam đoan với cậu thực lực của Kevin Walker còn đang kém xa tôi, đặc biệt là trong thời điểm quan trọng này chúng ta không cần phải quan tâm đến tính bí mật, dưới tình huống tôi có thể giải phóng toàn bộ sức mạnh, Kevin Walker hoàn toàn không có phần thắng, hắn tuyệt đối không có khả năng cướp quyền khống chế con máy bay vũ trụ X37B từ trong tay của tôi."

"Tiếp theo, cũng là quan trọng nhất nhất. Muốn bắt được Hạt thời gian và không gian thì cần phải có bẫy Hạt thời gian và không gian cũng chính là cái nồi cơm điện mà các cậu đang có. Tôi đã xâm nhập vào con máy bay vũ trụ kia rất nhiều lần để thăm dò, phía trên không có loại trang bị này, cũng không có bất kỳ thiết bị gì có nguyên lý tương tự để bắt được Hạt thời gian và không gian."

"Xét cho cùng, con máy bay vũ trụ kia là do Cơ quan Hàng không Vũ trụ NASA của nước Mỹ tiến hành thí nghiệm vũ trụ nên

mới phóng nó lên... chứ không giống như máy bay vũ trụ của chúng ta, chuyên bay lên để bắt Hạt thời gian và không gian, cho dù Kevin Walker có tạm thời cướp được nó thì cũng sẽ không thể làm ra được chuyện gì."

Chương 734: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (3)

"Tôi đoán, lý do lớn nhất để hắn bắt cóc con máy bay vũ trụ X37B là đến quấy nhiễu chúng ta, thậm chí tấn công chúng ta, mục đích đơn thuần là để ngăn cản chúng ta bắt được Hạt thời gian và không gian... Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, nếu hắn không lấy được, thì hắn cũng sẽ không để chúng ta lấy được."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"máy bay vũ trụ có vũ khí sao?"

"Cái này chắc chắn là không có." VV nói:

"Cho dù là máy bay vũ trụ của nước Mỹ, hay là máy bay vũ trụ chúng ta dùng lần này, đều không mang theo bất kỳ vũ khí nào. Mục đích thiết kế bản đầu của hai con máy bay vũ trụ này chính là để thí nghiệm vũ trụ, kết nối các trạm không gian, hoàn toàn không có suy nghĩ đến vấn đề vũ khí và chiến đấu."

"Cho nên..."

Lâm Huyền hừ nhẹ một tiếng:

"Cho nên, Kevin Walker dự định trực tiếp biến con máy bay vũ trụ của nước Mỹ trở thành đạn pháo bắn thẳng về phía chúng ta đúng không? Lá gan của hắn cũng lớn quá nhỉ, cũng còn may là trên thế giới không ai biết hắn là ai, và cũng không ai có thể tìm ra hắn ta đang ở đâu... Bằng không, cho dù là Lòng Quốc hay là nước Mỹ thì cũng sẽ không tha cho thằng nhóc này."

VV dùng đồng hồ điện tử ngáp một cái:

"Có phải là thằng nhóc hay không cũng không thể nói chắc, hắn giấu kỹ như vậy, khả năng cao là tất cả tên tuổi lý lịch đều là giả. Nhưng mà trước khi nghĩ đến chuyện bắt hắn thì cũng không cần phải để ý đến mấy cái chuyện lắm."

"Tóm lại, cậu cứ yên tâm đi Lâm Huyền, có tôi ở đây, Kevin Walker tuyệt đối không thể cướp được con máy bay vũ trụ này. Bởi vậy, độ cao quỹ đạo 1200km không có chút uy hiếp nào với mọi người cả, mọi người cứ dựa theo kế hoạch bay vào vũ trụ như ban đầu, thay đổi quỹ đạo, bắt được Hạt thời gian và không gian là được. Tôi sẽ làm tốt công tác bảo an."

"Jask bên kia thì sao?" Lâm Huyền hỏi.

Lướt qua—

Trên máy tính bảng, mấy tấm hình ảnh giống lướt qua giống nhau được trình chiếu, VV biểu hiện ra từng cái cho Lâm Huyền xem:

"Thấy chưa, hắn vẫn ăn chơi như trước, hơn nữa mấy ngày nay hắn thậm chí còn không đi đến tòa tháp quan sát ở trong trung tâm phóng tên lửa Tinh Hạm, dưới sự giám thị 24/7 của tôi, thì tên này không có điểm nào bất thường."

"Nói thật, Jask không hề có điểm nào giống như thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bản lĩnh của hắn còn kém xa Kevin Walker... cũng kém xa Hoàng Tước... Hoàng Tước và Kevin đều là những người có bản lĩnh thật sự, còn đều là người có bản lĩnh vượt xa thời đại hiện tại."

"Nhất là Kevin Walker, từ khi được cậu khởi động đến nay, tôi đã tiến hoá thay đổi nhiều lần như vậy, nhưng vẫn không thể tìm thấy tung tích của hắn. Người này đúng là thiên tài! Chắc chắn là

thiên tài!"

"Nhưng Jask thì ngược lại, mặc dù hắn thật sự rất có kỹ thuật không giả, nhưng những kỹ thuật này cũng không vượt qua thời đại hiện tại quá nhiều, có rất nhiều chuyện cho dù hắn không làm, thì cũng sẽ có người khác làm, không có Jask, cũng sẽ có Ngưu Tư khắc, Lư Tư Khắc, Lang Tư Khắc..."

"Hắn quả thực có thể đưa người bình thường vào du hành vũ trụ, nhưng trên thực tế những đất nước lớn đã nắm giữ được kỹ thuật này từ thế kỷ trước rồi. Ngay cả kỹ thuật thu hồi tên lửa mà hắn lấy làm kiêu ngạo cũng đã bị rất nhiều quốc gia lớn chinh phục. Nhiều khi suy nghĩ của hắn đi trước, nhiều mánh khóe hơn là làm thật, cũng giống như kế hoạch di dân lên sao Hoả mà hắn thường... Thật ra, đến bây giờ ngay cả một cái Powerpoint cũng đều không có."...

Lâm Huyền rất tán thành phân tích của VV.

Nhìn bề ngoài, Jask quả thực chỉ là một người giàu nhất thế giới mà thôi, người cuồng khoa học kỹ thuật, cũng không có tài năng và bản lĩnh gì vượt mức quy định của thời đại.

Nhưng.

Nó tồn tại nghĩ là nó là sự thật.

Nếu hắn ta có thể cầm được con dấu sáp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cho dù là thật hay là giả, đều chứng minh hắn nhất định không chỉ là một người giàu nhất thế giới, hay chỉ biết ăn chơi.

"Tóm lại, chú ý thêm một chút đi, cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn."

Đi đến bên cửa sổ.

Mở cửa sổ ra.

Lâm Huyền thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn lên mặt trăng tròn trịa trên bầu trời.

Hôm nay, là ngày 25 tháng 3 năm 2024.

Là ngày 16 tháng 2 âm lịch, chính là lúc mà mặt trăng tròn nhất.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm mặt trăng sạch sẽ lại sáng tỏ kia.

Giấc mơ thứ tư...

Trên mặt trăng vẫn còn tồn tại một cái ngón tay to lớn màu đen, trải dài hai cực bắc nam của mặt trăng, ngón trỏ màu đen chỉ thẳng lên bầu trời, kiêu ngạo, quái dị, bá đạo.

"Rốt cuộc là từ khi nào mà mặt trăng lại biến thành dạng như này?"

Lâm Huyền nghĩ mãi mà không rõ.

Cho đến ngày nay, nhân loại vẫn không có khả năng quay về mặt trăng.

Chương 735: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (4)

Hắn dùng tiền của Quý Lâm, mua cho Trịnh Tưởng Nguyệt một tấm vé du hành mặt trăng, trước mắt xem ra nó vẫn là một tấm vé trắng của Jask.

Nhưng mà cho dù là tấm vé trắng, Lâm Huyền vẫn nguyện ý mua cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Đối với người đã mất đi anh trai mà nói, một cái hy vọng và động lực để kiên cường sống tiếp mới là điều quan trọng.

Lâm Huyền cũng không quan tâm, lúc nào Trịnh Tưởng Nguyệt mới có thể lên mặt trăng được như ý nguyện.

Hắn chỉ hy vọng cô không phải chịu đựng, không coi thường sinh mệnh, cố gắng sống càng lâu càng tốt, đợi đến khi có trái tim tương thích, hoặc là... giống như Hứa Y Y, đi vào khoang ngủ đông, đợi đến mấy chục mấy trăm năm sau, lúc mà con người có thể trị tận gốc bệnh tim bẩm sinh.

Chỉ là...

Khi Trịnh Tưởng Nguyệt tỉnh lại một lần nữa từ trong khoang ngủ đông, liệu cô còn nhớ anh trai Trịnh Thành Hà, còn nhớ đến chấp niệm phải đi lên mặt trăng hay không?

Mỗi lần nghĩ đến chuyện mất trí nhớ này, Lâm Huyền liền cảm giác rất khủng bố.

Không có ký ức...

Chính mình còn là mình sao?

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trong đại não hoàn toàn trống không, không biết cái gì cả.

Chỉ có thể tin vào những gì người khác nói, hoặc là xem lại băng ghi hình mà bản thân ghi lại để tìm về ký ức bị mất đi...

Bản thân ở thời điểm đó sẽ chấp nhận sao?

Có tin hay không?

Thật sự sẽ tin cuốn băng ghi hình kia là là quá khứ thật sự của mình sao sao?

Như vậy xem ra.

Ngủ đông mang đến rất nhiều vấn đề phát sinh phía sau, nếu như không phải vô cùng cần thiết... thì không nên tìm đến khoang ngủ đông.

"Lâm Huyền..."

Nhìn thấy Lâm Huyền trầm mặc thật lâu không nói chuyện, đồng hồ điện tử VV, tại biểu hiện sự lo lắng lên mặt đồng hồ, oo, nói:

"Ngồi máy bay vũ trụ bay vào vũ trụ... cậu có sợ không?"

"Chắc chắn là có sợ."

Lâm Huyền thành thật đáp:

"Cho dù là không có câu nói 'chúng ta gặp nhau trên vũ trụ' kia của Jask, dù không có Kevin Walker đang nhăm nhe con máy bay vũ trụ kia... Cho dù là không có bất kỳ chuyện rắc rối gì xảy ra, để

tôi ngồi tên lửa bay một vòng vũ trụ cũng đủ khiến tôi sợ hãi."

Hắn bất đắc dĩ cười cười:

"Cho nên, nếu không thì sao lại có câu mỗi một vị phi hành gia đều là một người hùng? Đó là vũ trụ đấy... nếu xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn sẽ không thể quay lại, lo lắng sợ hãi là điều khó tránh khỏi."

"Nhưng mà."

Lời nói thay đổi, Lâm Huyền ngẩng đầu:

"Đây chính là chuyện mà tôi nhất định phải làm, tôi nhất định phải bắt được Hạt thời gian và không gian."

"Yên tâm đi Lâm Huyền."

Đồng hồ điện tử biểu hiện ra một khuôn mặt tươi cười ^^:

"Tôi sẽ bảo vệ cậu thật tốt, đây là nguyên tắc đầu tiên được ghi vào mã code cơ bản của tôi, cũng ý nghĩa sống của tôi."...

Đông.

2 ngày sau, Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền, trong phòng hội nghị bí mật.

Lưu Phong đặt một quả địa cầu lên bàn hội nghị và bắt đầu mô tả kế hoạch phóng tên lửa vào tối mai.

"Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền nằm ở đây."

Hắn chỉ vào một điểm trên mô hình Địa Cầu:

"9 giờ tối ngày mai, tên lửa vận chuyển Thần Châu số 2 sẽ được phóng từ chỗ này, khoảng 20 phút sau, nó sẽ đến không gian cách mặt đất 300km, sau đó cabin phía trước của tên lửa sẽ mở ra,

phóng máy bay vũ trụ của chúng ta ra."

Ngón tay của hắn chậm rãi dời đi, sau đó dừng lại ở một vị trí khác, lấy ra một miếng cao su từ trong lòng bàn tay:

"Đây chính là máy bay vũ trụ của chúng ta, tiểu Bạch. Độ cao hiện tại là 300km. Và quả cầu thủy tinh mà tôi đang cầm trong tay trái bây giờ..."

Lưu Phong giữ một quả cầu thủy tinh giữa ngón trỏ và ngón cái bên tay trái, rồi từ từ tiếp cận mô hình Địa Cầu từ một vị trí cách xa Trái Đất:

"Đây là vật chất alpha - Hạt thời gian và không gian. Bởi vì nó không bị tác động bởi ngoại lực nên nó sẽ không chuyển động quanh trái đất dưới tác dụng của trọng lực mà sẽ lao thẳng về phía Trái Đất... Thật là kỳ diệu và phi lý, nó hoàn toàn không bị ràng buộc bởi các quy luật vật lý của vũ trụ chúng ta."

"Nhưng con máy bay vũ trụ của chúng ta không thể làm được điều đó. Khi tên lửa phóng chúng ta ra ngoài, chúng ta sẽ có một vận tốc ban đầu nhất định nên chắc chắn chúng ta sẽ bắt đầu bay xung quanh trái đất như một vệ tinh dưới tác dụng của lực hút của trái đất."

Vừa nói.

Quả cầu thủy tinh trên tay trái của Lưu Phong vừa lao thẳng xuống gần mô hình Địa Cầu.

Mà miếng cao su trong tay phải cũng đang bắt đầu bay vòng quanh trái đất.

Trái phải hỗ trợ, đúng là lợi hại.

Loại giảng dạy đơn giản này đã giúp mọi người hiểu rõ hơn về quỹ đạo chuyển động của Hạt thời gian và không gian và quỹ đạo

chuyển động của máy bay vũ trụ.

Chương 736: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (5)

"Một khi con máy bay vũ trụ của chúng ta đi vào không gian, nó sẽ ngay lập tức giảm tốc độ và thay đổi quỹ đạo, hạ thấp độ cao quỹ đạo và tiếp tục bay vòng quanh trái đất như thế này——"

Dựa theo lời giảng của Lưu Phong, miếng cao su đã bay một vòng quanh mô hình Địa Cầu lại quay về vị trí ban đầu, độ cao cũng đã giảm đi một chút, cũng càng ngày càng gần sát mô hình Địa Cầu hơn một chút.

Còn quả cầu thủy tinh đang bay thẳng đến Địa Cầu kia, cũng chính là Hạt thời gian và không gian, lúc này cũng đang bay đến vị trí tương tự.

Đùng.

Một tiếng vang nhỏ, quả cầu thủy tinh và miếng cao su đụng vào nhau.

Lưu Phong nhìn mọi người:

"Lúc này là khoảng 11 giờ 50 phút tối, chúng ta sẽ chạm trán với vật chất alpha trong khí quyển ở độ cao 100 km. Lúc này, kế hoạch bắt giữ sẽ chính thức được triển khai."

"Trước lúc này, Ngụy Thành sẽ điều chỉnh tư thế của con máy bay vũ trụ theo tốc độ và hướng chuyển động của chất alpha để Cao Dương có thể bắt nó bằng cánh tay robot."

"Tin tức tốt là, góc ngang của vật chất alpha khi đi vào bầu khí quyển là rất nhỏ. Về lý thuyết, máy bay vũ trụ của chúng ta đang ở tư thế lao xuống. Chúng ta có thể giữ máy bay vũ trụ song song với nó. Cái này cũng coi như là nó đã cho chúng ta mặt mũi rồi, nếu nó thực sự xuyên thẳng vuông góc với trái đất thì với trình độ kỹ thuật khoa học hiện nay của con người sẽ không có cách nào có thể bắt được nó."

Ngụy Thành gật gật đầu:

"Vào cuối năm ngoái, tôi là người lái con máy bay vũ trụ tiểu Bạch này, khi nó thực hiện chuyến bay đầu tiên trong khí quyển và ngoài vũ trụ, kỹ thuật điều khiển của tôi chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, miễn là góc lao xuống không vượt quá 40 độ, tôi tự tin bản thân có thể giữ thăng bằng trên không, nhưng nếu góc độ lớn hơn thì lại không được. Dù sao thì máy bay vũ trụ cũng không phải là máy bay chiến đấu, độ nhạy của động cơ và cấu trúc không cho phép nó làm điều đó."

Tổng chỉ huy Hoàng Tước gật gật đầu, nhìn Lâm Huyền, Cao Dương, Sở An Tình:

"Đại khái kế hoạch chính là như vậy, ba người có vấn đề gì không."

Bạch!

Lâm Huyền và Sở An Tình còn chưa kịp lắc đầu, Cao Dương đã trực tiếp giơ tay phải lên cao.

"..." Hoàng Tước dùng ánh mắt không muốn phản ứng lại để nhìn Cao Dương, nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt hít sâu thở đều, nhẫn nại nói:

"Cao Dương, cậu lại có vấn đề gì."

"Sau khi chúng tôi trở về, có được trao huân chương vinh dự

không?" Trong ánh mắt Cao Dương khẽ lóe lên ánh sáng.

"Không có." Hoàng Tước lạnh lùng đáp:

"Đây là nhiệm vụ bí mật."

"Vậy thì có thể bí mật trao huân chương!" Đầu óc Cao Dương rất linh hoạt:

"Hiện tại toàn công ty đều biết tôi bị quốc gia điều động đi, tất nhiên là tôi rất hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, nhưng nếu không lấy ra được thứ gì để chứng minh, thì khi quay lại tôi sẽ không thuyết phục được mọi người! Tôi còn phải khẳng định quyền lực của mình với tư cách là quản lý cửa hàng!"

Lông mày đang nhíu lại của Hoàng Tước bắt đầu run run.

"Ha ha ha ha... Cao Dương, sau này cậu lấy cái huân chương của tôi là được." Lão đại ca Ngụy Thành cười ha hả vỗ vỗ bả vai Cao Dương:

"Mấy cái kia tôi có rất nhiều, tặng cho cậu một cái."

"Hơn nữa, nếu như nhiệm vụ lần này thật sự có thể hoàn thành, công lao của cậu quả thực không nhỏ, đây cũng là thứ mà cậu xứng đáng có được."

"Được đấy đại ca! Chờ mỗi câu này của anh!" Cao Dương cười ha hả đứng vỗ vỗ vai cùng với Ngụy Thành. ...

Lâm Huyền và Sở An Tình yên lặng nhìn cái này tên dở hơi này.

Sở An Tình nháy mắt mấy cái:

"Học trưởng Cao Dương... Tính tình của anh ấy rất tốt, luôn luôn lạc quan như vậy."

"Có thể là do quá vô tư."

Lâm Huyền đáp:

"Quả thật là vậy, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng thấy cậu ta bối rối lần nào cả, lúc nào cũng cười toe toét như thế. Cái này thật ra cũng được coi là một loại bản lĩnh đi, gặp nguy không hoảng, lâm nguy không sợ."

Hoàng Tước vỗ vỗ tay, ra hiệu mọi người im lặng, sau đó liếc nhìn mọi người:

"Như vậy, tối nay mọi người về nghỉ ngơi sớm đi. Khoảng thời gian luyện tập này mọi người đã vất vả rồi, ngày mai là thời gian kiểm tra kết quả, mọi người cũng không nên lơ là."

"Được rồi, giải tán."

Đám người tản ra, rời đi.

Sở An Tình quay đầu, phát hiện Lâm Huyền còn đứng ở chỗ cũ:

"Học trưởng Lâm Huyền? Anh làm sao vậy?"

Lâm Huyền nhìn cô:

"An Tình, em đi về trước đi, ta có chút chuyện muốn nói với Hoàng Tước."

Sở An Tình nháy mắt mấy cái... Gật gật đầu, quay người chạy chậm, đuổi theo Cao Dương, Lưu Phong, Ngụy Thành đang đi bộ.

Hoàng Tước vẫn khoanh tay đứng ở nơi đó như cũ, nhìn Lâm Huyền đang chậm rãi bước tới:

"Làm sao vậy?"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào mắt của cô.

Chương 737: Trận chiến cuối cùng! chúng ta gặp nhau trên bầu trời! (6)

Vẫn sâu hút xanh thẳm như cũ.

"Cô nói thật cho tôi biết đi, hành động lần này, rốt cuộc có nguy hiểm hay không."

Lâm Huyền biểu lộ rất chân thành:

"Tôi hy vọng cô nghiêm túc trả lời vấn đề này của tôi, đừng nói thêm một câu đố nữa, cô đã biết tất cả mọi chuyện, trong lòng cũng biết rõ, giống như là một người du hành từ tương lai đến đây."

"Như vậy. . . Có lẽ cô đã biết tất cả mọi việc sẽ phát triển như thế nào, sẽ phát sinh những chuyện gì, sẽ có kết cục như thế nào."

"Tôi hy vọng cô nói thật cho tôi, tôi có thể cam đoan với cô, cho dù cô có xác thực là sẽ gặp nguy hiểm, tôi cũng vẫn sẽ đi, nhưng mà hãy để đám người Cao Dương, Ngụy Thành, Sở An Tình lại. VV... cô biết đấy, siêu cấp trí tuệ nhân tạo của tôi có thể điều khiển được tất cả, bao gồm cả điều khiển máy bay vũ trụ và cánh tay robot, còn đánh tin cậy hơn nhân loại nhiều."

"Nếu như bởi vì sự co dãn của thời gian và không gian khiến cô không thể nói ra, vậy tôi hy vọng cô có thể dùng một cách thức khác để ba người bọn họ không đi lên vũ trụ. Đối với bọn họ mà nói Hạt thời gian và không gian không hề có tác dụng gì, chỉ cần Lưu Phong chỉ đường cho VV là được, chỉ có tôi và Lưu Phong là

thật sự muốn Hạt thời gian và không gian này... Thậm chí, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, tôi hy vọng cô cũng không cần đi."...

Hoàng Tước nghe Lâm Huyền kể xong, cúi đầu cười cười.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bệ phóng tên lửa ở ngoài cửa sổ, vén lọn tóc đang bay ra sau tai:

"Cậu thay đổi rồi, Lâm Huyền."

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu trở nên... biết quan tâm người khác."

"Tôi vẫn luôn như vậy." Lâm Huyền nói:

"Cho nên, đừng vòng vo, trực tiếp nói cho tôi đáp án đi."

Hoàng Tước thở dài ra một hơi.

Nụ cười trên mặt biến mất.

Sắc mặt trở nên nghiêm trọng:

"Tôi không biết."

Cô dừng một chút, tiếp tục nói:

"Tất cả mọi chuyện... Cũng sớm khác xa với lịch sử mà tôi biết."

Lâm Huyền nheo mắt lại, nhìn cô.

Quả nhiên.

Khoảng thời gian này, sự co giãn của thời gian và không gian đã gia tăng.

Đổi lại là trước đây thì Hoàng Tước sẽ không bao giờ đưa ra

câu trả lời rõ ràng như vậy... Mặc dù câu trả lời vẫn chưa rõ ràng nhưng ít ra thì vẫn có thể hiểu và giao tiếp bình thường.

Cô không phủ nhận.

Cô còn dùng hai chữ lịch sử.

Cho nên...

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Hoàng Tước, chính là một người du hành thời gian đến từ tương lai.

"Bao gồm hết tất cả những thứ này sao?"

Lâm Huyền chỉ cái bệ phóng bên ngoài, chỉ cái mô hình Địa Cầu mà Lưu Phong mới vừa dùng qua:

"Vậy là cô đã biết đến sự tồn tại của Hạt thời gian và không gian, có lẽ cô cũng đã nhìn thấy nó. Nhưng đối với Hạt thời gian và không gian sắp tới thì cô lại không biết, cho nên bắt đầu từ con máy bay vũ trụ, bắt đầu từ việc thành lập đội ngũ chúng tôi, mọi thứ... đều là một lịch sử hoàn toàn mới."

"Không, không phải lịch sử." Lâm Huyền nhìn cô:

"Chúng ta đang hướng một cái tương lai hoàn toàn mới, nhưng lại chưa biết kết quả."

Sắc mặt của Hoàng Tước không thay đổi

Không nói bất kỳ cái gì, cũng không trả lời.

"Được."

Lâm Huyền gật gật đầu.

Hắn biết, nếu Hoàng Tước có thể nói, chắc chắn đã nói từ lâu rồi.

"Một vấn đề cuối cùng."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Trong cái đội ngũ này, Ngụy Thành là người điều khiển không thể thay thế; tôi và Lưu Phong là người nhất định phải đi; Cao Dương có lẽ là bảo hiểm mà cô gọi tới để điều khiển cánh tay robot, hoặc là nếu như tôi không chủ động nhắc đến Cao Dương, thì cậu ta cũng không nhất định phải đến, nhưng sự thật đã chứng minh cậu ta thực sự hữu dụng."

"Nhưng mà, chỉ có duy nhất Sở An Tình, cô ấy cũng không phải là người không thể thay thế, cũng không phải là người không thể thiếu. Sự xuất hiện của cô ấy rất kỳ quái, hơn nữa còn là do cô đặc biệt gọi cô ấy đến, nhưng cô lại không sắp xếp cho cô ấy bất kỳ một cái nhiệm vụ cụ thể nào, cô ấy chính là người có cũng được mà không có cũng không sao, vậy tại sao phải đặc biệt gọi cô ấy đến?"

"Làm linh vật sao? Làm tiểu vui vẻ sao? Hiển nhiên là không phải chứ? Tại sao trên máy bay vũ trụ phải có một linh vật? Nhưng cô ấy đã ở trên máy bay vũ trụ, thì chắc chắn phải có lý do gì đó để cô ấy xuất hiện ở đây đúng không?"

"Hơn nữa, dùng một con máy bay vũ trụ để đuổi theo một Hạt thời gian và không gian không chịu ảnh hưởng bởi ngoại lực, không có quỹ đạo hoạt động bình thường, từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy kế hoạch này quá mức điên cuồng. Rất dễ bị mất dấu, bỏ lỡ, mất dấu mục tiêu."

"Tôi nghĩ rất lâu, trong khoảng thời gian này khi tôi càng hiểu rõ hơn về Hạt thời gian và không gian, tôi lại càng cảm giác được chuyện này quá kỳ quái. Đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại với

nhau, nghĩ tới nghĩ lui, tôi cũng chỉ có thể nghĩ đến một loại khả năng——"

"Hoàng Tước, nhìn tôi."

Lâm Huyền gọi thẳng tên của người phụ nữ này, nhìn thẳng vào hai con mắt màu xanh lam của cô:

"Hạt thời gian và không gian kia... đến để tìm Sở An Tình?"

Chương 738: Lời nói dối chân thực! (1)

Vấn đề này.

Lâm Huyền đã nghĩ ở trong lòng rất lâu.

Ngay từ đầu, khi Hoàng Tước im lặng dẫn Sở An Tình đến trước mặt bọn họ, Lâm Huyền đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Bởi vì lúc đó hắn không biết nhiều về các Hạt thời gian và không gian, cũng chưa gặp được cặp vợ chồng già có con gái mất sớm ở Trung tâm mua sắm Tây Đan, biết được rằng họ có một cô con gái trông giống hệt Sở An Tình và đã mất từ hơn 20 năm trước.

Vì vậy, đương nhiên Lâm Huyền cũng không nghĩ quá nhiều, hắn cảm thấy có lẽ chỉ là do Hoàng Tước biết được Sở An Tình trời sinh có thánh thể của phi hành gia, thể chất tương đối tốt, cho nên mới gọi cô đến để hỗ trợ.

Nhưng mà.

Trong khoảng thời gian này, khi các loại thông tin tình báo được tổng hợp càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rõ ràng, kế hoạch máy bay vũ trụ bắt giữ thứ kia cũng càng ngày càng hoàn thiện, Lâm Huyền lại càng cảm nhận được nhiều điểm kỳ lạ.

Trước hết là sự phân công nhiệm vụ và chức năng của từng người.

Không cần phải nói, Lâm Huyền và Hoàng Tước là những nhân vật cốt lõi, Hoàng Tước là tổng chỉ huy, Lâm Huyền là người cần

Hạt thời gian và không gian nhất. Họ không thể nào không đi vào không gian một chuyến.

Ngụy Thành là người điều khiển, nếu không có anh ta thì không thể nào nhìn thấy được Hạt thời gian và không gian, Lưu Phong phải quan sát máy theo dõi nhỏ và dẫn đường cho Ngụy Thành nên đành phải đi.

Cao Dương là một người giữ vai trò vô cùng quan trọng. Thiên phú chơi game của cậu ta cho phép cậu ta điều khiển cánh tay robot một cách xuất sắc. Mặc dù VV hoàn toàn có thể thay thế cậu ta, nhưng nếu mang theo một người thay thế có kỹ thuật thành thục chẳng phải sẽ an toàn hơn sao?

Hơn nữa, rốt cuộc thì Hạt thời gian và không gian có hình dáng như thế nào, liệu có thể nhìn thấy nó bằng mắt thường được hay không là hai câu hỏi chưa có lời giải. Trong bất kỳ tình huống thực tế nào, đôi khi trí tuệ nhân tạo còn không đáng tin cậy bằng con người. Trực giác, sự bốc đồng và liều lĩnh của con người đôi khi có khả năng tạo nên những điều kỳ diệu hơn cả lý trí của trí tuệ nhân tạo.

So sánh như vậy.

Sở An Tình là người có vai trò gì mà lại là người không thể thiếu, nếu không phải cô ấy thì không được?

Với tình hình hiện tại thì xem ra hoàn toàn không có vai trò gì.

Ngoại trừ thành tích xuất sắc của cô ấy trong các bài tập ghế xoay, máy ly tâm, bể bơi phao và luyện tập phối hợp cơ thể lúc đầu làm cho người khác loá mắt...

Thì những cái khác cũng không có gì quá nổi trội hơn người, chỉ có thể nói là phù dung sớm nở tối tàn.

Không thể phủ nhận, cô ấy đúng là trời sinh có tố chất làm phi

hành gia.

Nhưng đối với nhiệm vụ tiến hành bắt giữ vật chất trong quỹ đạo dưới không gian vũ trụ này, thể chất này có vai trò gì đặc biệt không?

Bọn họ không cần phải rời khỏi khoang tàu.

Không cần phải du hành trong vũ trụ.

Thậm chí ngay cả bộ đồ du hành vũ trụ màu trắng bọn họ cũng không phải mặc. Vị trí độ cao mà bọn họ đến chỉ là 100km trong bầu khí quyển, không được tính là đi vào vũ trụ.

Cho nên, nhìn từ góc độ này mà nói.

Sở An Tình không có vai trò gì trong nhiệm vụ lần này.

Mỗi lần Sở An Tình hỏi Hoàng Tước, nhiệm vụ của mình là cái gì.

Hoàng Tước cũng nói là đến để đảm bảo hậu cần, hỗ trợ Lâm Huyền, ... Loại lý do úp mở khó hiểu này chẳng khác nào đang nói "Cô đứng chờ ở một bên, ai bảo cô hỗ trợ cái gì thì cô giúp đỡ cái đó, bưng trà, rót nước, đổ rác..."

Trên máy bay vũ trụ có thể không cần bưng trà rót nước.

Có nhất thiết phải mang theo một cô gái mới 19 tuổi không có bất kỳ tác dụng gì, không có bất kỳ ý nghĩa gì, không thể giúp được bất luận cái gì vào trong vũ trụ hay không?

Nếu như chỉ là có những nghi hoặc này thôi thì chưa đủ lấy để Lâm Huyền đưa ra được kết luận kia.

Nhưng mà.

Trong khoảng thời gian này, khi sự quan sát và nghiên cứu của

Lưu Phong về Hạt thời gian và không gian ngày càng chi tiết hơn, Lâm Huyền cũng phát hiện ra sự bất thường trong quỹ đạo của Hạt thời gian và không gian.

Hiện nay chúng ta đã xác định được rằng Hạt thời gian và không gian này không chịu tác động của bất kỳ ngoại lực nào, và cũng không chịu sự chi phối của bất kỳ định luật vật lý hiện hành nào của vũ trụ.

Nhưng nó có thể bay về trái đất một cách vô tư, không ngừng nghỉ và chính xác mà không bị tụt lại phía sau.

Điều này cho thấy chắc chắn phải có thứ gì đó trên trái đất thu hút nó!

Hoặc là nói, nó đang chủ động tìm một thứ gì đó trên Trái Đất!

Hơn nữa, càng đến gần trái đất, sự giảm tốc của các Hạt thời gian và không gian càng ngày càng rõ ràng, thậm chí hiện tại nó đã giảm xuống 2 Mach. Rõ ràng là nó đã tìm thấy mục tiêu và đang chuẩn bị hội tụ.

Chương 739: Lời nói dối chân thực! (2)

Cho đến tận bây giờ Lâm Huyền vẫn không hề nghi ngờ rằng Hạt thời gian và không gian đang hướng tới Sở An Tình.

Nhưng.

Ngay lúc nãy!

Khi Lưu Phong sử dụng miếng cao su và quả cầu thủy tinh để chứng minh sự cả chạm giữa Hạt thời gian và không gian với con máy bay vũ trụ, cộng thêm việc huấn luyện viên Ngụy Thành cho biết rất khó để bắt được nếu góc lao xuống lớn hơn một chút, Hạt thời gian và không gian sẽ bị văng đi...

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra.

Sử dụng một con máy bay vũ trụ không linh hoạt như vậy để bắt một vật không xác định, liên tục nhấp nháy, đột ngột giảm tốc độ và dễ thay đổi hướng đột ngột, biến hóa khôn lường và hoàn toàn không thể đoán trước quỹ đạo của nó... Có vẻ như! Bản thân nó đã là một đề xuất sai lầm!

Đó là một nhiệm vụ bất khả thi!

Trước đây, đối với loại nhiệm vụ truy bắt ở độ cao 100km, hắn thực sự không có cảm giác gì, đồng thời cảm thấy kế hoạch của Hoàng Tước là khả thi. Nhưng khi sự minh chứng thực sự trực quan ở trước mặt, Lâm Huyền lại cảm thấy kế hoạch này quá điên rồ, đầy sơ hở và thậm chí không đảm bảo là sẽ thành công.

Như vậy.

Điều gì đã cho Hoàng Tước sự tự tin và kiên trì như thế, tự tin rằng kế hoạch lần này của mình sẽ thành công?

Càng nghĩ.

[Chỉ có nhiệm vụ và ý nghĩa của Sở An Tình là vẫn chưa rõ ràng. 】

Cuối cùng.

Lại liên tưởng đến, Trương Vũ Thiến mất ở năm 2000. Sở An Tình sinh ra ở năm 2004 cùng với CC sống ở thế giới 600 năm sau.

Ba người bọn họ trông giống hệt nhau, sống ở ba thời gian và không gian hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn khác nhau về thời gian và không gian.

thời gian và không gian!

Hạt thời gian và không gian!

Chuỗi sự việc tưởng như không rõ ràng và không liên quan này được trộn lẫn với nhau, chỉ có một câu trả lời chính xác có thể kết nối hoàn toàn tất cả manh mối...

[Mục tiêu của Hạt thời gian và không gian rõ ràng là nhằm vào Sở An Tình!]

[Việc Trương Vũ Thiến, Sở An Tình và CC trông giống nhau trong thời gian và không gian khác nhau rất có thể là do Hạt thời gian và không gian gây ra!]

[Lý do khiến Hoàng Tước đặc biệt gọi Sở An Tình tham gia nhiệm vụ bắt giữ này cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là để cho cô ấy tiếp tục thu hút Hạt thời gian và không gian, làm một cái bia ngắm bắn mà thôi!]

[Chỉ cần Sở An Tình còn ở trong máy bay vũ trụ, thì không có

chuyện máy bay vũ trụ phải đuổi theo Hạt thời gian và không gian, mà Hạt thời gian và không gian phải chủ động đuổi theo máy bay vũ trụ! Chỉ bằng cách chuyển từ bị động sang chủ động, thì chúng ta mới có thể đảm bảo rằng mình không bao giờ mất dấu Hạt thời gian và không gian, để Cao Dương có thể bắt nó và khiến nhiệm vụ tưởng chừng như điên rồ và bất khả thi này hoàn thành, đảo khách thành chủ!]

Chỉ có như vậy

Tất cả mọi chuyện mới có thể giải thích được.

Chỉ là...

Lâm Huyền vô cùng lo lắng.

Nếu như Hạt thời gian và không gian thật sự đến tìm Sở An Tình.

Vậy thì.

Điều gì sẽ xảy ra sau khi nó tìm thấy?

Chuyện gì sẽ xảy ra chuyện với Sở An Tình?

Loại ý nghĩ này, khiến cho Lâm Huyền bất an và cực kỳ sợ hãi khi nghĩ đến.

Vì vậy.

Vấn đề này, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng, nhất định phải để Hoàng Tước đưa ra một đáp án chuẩn xác.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh thẳm như dòng nước của Hoàng Tước...

Tất cả những câu đố, những hành vi bí ẩn trước đó, hắn đều có thể không thèm để ý.

Duy chỉ có vấn đề này.

Phải biết rõ ràng.

Không thể nhượng bộ.

Nhưng mà...

Đôi mắt của Lâm Huyền hùng hổ doạ người như vậy.

Hoàng Tước hơi bất ngờ một chút, sau đó lại trực tiếp bật cười một tiếng:

"Lâm Huyền, cậu đoán mò cái gì vậy?"

"Hả?"

Vừa nãy, Lâm Huyền còn đang bày mưu tính kế, bây giờ lại đơ ra như Đại Kiểm Miêu.

Hắn chớp mắt mấy cái:

"Không phải sao?"

"Đương nhiên là không phải, rốt cuộc là làm thế nào mà cậu lại đưa ra được một cái kết luận hoang đường như vậy."

Trong mắt Hoàng Tước hiện lên một tia cười nhạo, giống như vừa nghe được một câu chuyện rất buồn cười:

"Nếu thật sự là như vậy, tại sao chúng ta lại phải đi lên trời để bắt giữ Hạt thời gian và không gian? Chúng ta không thể tạo ra hàng chục cái bẫy hạt thời gian và không gian, bao quanh Sở An Tình, rồi ngồi ôm cây đợi thỏ không phải là xong rồi sao?

"Thậm chí cũng không cần nồi cơm điện luôn... A, cái bẫy Hạt thời gian và không gian cũng hoàn toàn không cần Cao Dương điều khiển. Đem những cái nồi cơm điện này xếp thành núi bao xung

quanh Sở An Tình, chờ đợi nó hiện ra rồi tự chui đầu vào lưới là được, chúng ta cần gì phải phiền phức như hiện tại?"

"Đó là bởi vì chúng ta không biết Hạt thời gian và không gian muốn đi đâu, muốn tìm cái gì, lúc nào sẽ biến mất, điểm cuối cùng của nó là ở nơi nào... Cho nên chúng ta mới cần đi lên vũ trụ để bắt được nó trước. Nếu thật sự giống như những gì cậu nói, vậy thì quá đơn giản, có 1 vạn cách để bắt được Hạt thời gian và không gian."

Chương 740: Lời nói dối chân thực! (3)

"Với cả..."

Hoàng Tước mỉm cười, nhìn Lâm Huyền:

"Hạt thời gian và không gian cũng không phải là duy nhất, chỉ cần có thể phát hiện một cái, vậy có nghĩ là trong vũ trụ rộng lớn sẽ có sự tồn tại của vô số hạt, chuyện này chắc chắn không cần phải bàn cãi. Trong vũ trụ rộng lớn như vậy, bất kỳ thứ gì mà cậu có thể tìm thấy một cái, thì nghĩa là nó sẽ còn có vô số cái khác nữa."

"Nếu đúng như cậu nói, vậy chắc là sẽ giống như một trận mưa sao băng bao quanh khắp Địa Cầu, mỗi thời mỗi khắc đều có số lượng lớn Hạt thời gian và không gian bay về phía Sở An Tình, giống như một trận oanh tạc... cậu cảm thấy điều này có thực tế không?"

"Suy luận logic là một việc rất thú vị, chỉ cần tưởng tượng, mô phỏng và phát triển dựa theo điều kiện, tự nhiên là có thể rút ra được đáp án có thể thực hiện hoặc không thể thực hiện. Quan trọng là ở chỗ——"

"Không nên tin bất cứ chuyện gì hay bất cứ món đồ gì là duy nhất. Bởi vì vũ trụ và thời không thật sự quá rộng lớn, lớn đến mức có thể dung nạp vô hạn khả năng."...

Nghe Hoàng Tước nói.

Lâm Huyền quả thật đã bị thuyết phục.

Hợp lý và có cơ sở.

Nhất là câu nói cuối cùng kia.

Nếu như Lưu Phong chỉ dùng mấy tháng thời gian là đã có thể phát hiện ra được một Hạt thời gian và không gian trong hệ Mặt Trời. Vậy trong vũ trụ rộng lớn kia, với 10 tỷ năm thời gian, 10 tỷ năm ánh sáng thì phải có bao nhiêu Hạt thời gian và không gian? Quả thực là phải dùng đến từ vô hạn để hình dung.

Tất cả những Hạt thời gian và không gian này cũng không thể hướng hết về phía Trái Đất và Sở An Tình đúng không?

Cảnh tượng kia quả thực quá khủng bố.

Xem ra, suy nghĩ của còn quá hạn hẹp.

Rất nhiều chuyện nhìn như là kỳ tích, nhưng khi đặt nó ở trong quy mô vũ trụ, thì nó cũng chỉ là điều bình thường không có gì lạ.

Bao gồm cả văn minh.

Bao gồm cả sinh mệnh.

Bao gồm cả hủy diệt.

Những điều này xảy ra ở mọi lúc mọi nơi mọi ngóc ngách của vũ trụ.

Chỉ là...

Vũ trụ quá lớn.

Suy cho cùng, tất cả những điều chấn động trời đất đều chỉ là tầm thường và cực kỳ nhỏ bé.

"Vậy tại sao cô nhất định phải kéo Sở An Tình vào không

gian?" Lâm Huyền hỏi.

"Chỉ là thêm một cái bảo hiểm mà thôi, giống như Cao Dương vậy."

Hoàng Tước quay đầu lại nhẹ nhàng nói:

"Từ góc độ an toàn để nói, bớt một người quả thực ổn định hơn là thêm một người."

"Nhưng từ nhìn từ góc độ thành công để nói, thì thêm một người nữa đồng nghĩa với việc có thêm một phần sức mạnh, thêm một phần hy vọng."

"Chỉ là tôi và cậu đang suy xét vấn đề ở các góc độ khác nhau mà thôi, cậu đang suy xét đến tính an toàn, còn tôi để ý đến việc nhiệm vụ có thể thành công hay không."

Cô quay đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, trong những tình huống như thế này Sở An Tình dũng cảm hơn cậu nhiều."

"Nếu như cậu luôn luôn nghĩ đến, chỉ có an toàn tuyệt đối, không có bất kỳ nguy hiểm gì, thì 100% sẽ không thất bại, dưới tình huống không có sơ hở nào, cậu mới đồng ý đi làm một chuyện... Vậy cậu gần như là không thể làm được cái gì."

"Trên thế giới này không có nhiều sự nhân từ và ôn nhu như vậy chờ cậu đâu, cũng không có nhiều câu truyện cổ tích xinh đẹp như vậy dành cho cậu đâu."

"Tôi chỉ là không muốn bởi vì chuyện của bản thân mà lại hại người khác lâm vào nguy hiểm mà thôi." Lâm Huyền nói: "Chỉ thế thôi, tôi cũng không có sợ hãi rụt rè cái gì cả."

"Cậu không sợ, tất nhiên chúng tôi cũng sẽ không sợ."

Hoàng Tước chớp chớp đôi mắt như lưu ly, nhìn Lâm Huyền:

"Chúng tôi cam tâm tình nguyện đi cùng với cậu vào nguy hiểm, đây là lựa chọn của chúng tôi. Vừa có liên quan gì tới cậu, vừa không liên quan gì đến tới cậu."

"Lưu Phong nguyện ý vì cậu mà ném cả đời mình vào một nghiên cứu mà cả thế giới cho là sai lầm; Cao Dương nguyện ý vì cậu mà từ bỏ tiền đồ và cuộc sống ổn định, từ đầu đến cuối cậu ta đều không dám đến công ty của cậu vì sợ liên lụy đến cậu; Sở An Tình được nuông chiều như một tiểu công chúa từ bé, cũng vì cậu mà thức khuya dậy sớm để huấn luyện, bàn tay sắp chai hết rồi; tôi cũng vậy..."

Cô dừng lại một chút, cuối cùng, cổ họng cô nghẹn lại, nuốt xuống vài lời chưa nói:

"Tôi cũng giống vậy."

"Cho nên." Cô tiến về phía trước một bước, đưa ngón trỏ ra, chỉ thẳng vào ngực Lâm Huyền, khiến xương sườn của Lâm Huyền đau nhức.

Đôi mắt u lam của cô nhìn thẳng Lâm Huyền:

"Những lúc như thế này, không cần phải nói mấy lời khách sáo. Đây không phải là ôn nhu, cũng không phải thiện lương, chỉ là một loại trốn tránh."

"Khi một đám người kiên định đứng ở sau lưng cậu, nguyện xông pha khói lửa không để ý sống chết vì cậu, thì điều cậu cần làm không phải là thương hại, không phải là đau lòng, cũng không phải là cảm động, mà là hô to một tiếng, dùng hết khả năng của cậu dẫn đầu bọn họ cùng nhau tiến lên, thấy chết không sờn."

Chương 741: Lời nói dối chân thực! (3)

"Đây mới là điều mà một thủ lĩnh nên làm."... ...

Lâm Huyền nhíu mày, nhìn Hoàng Tước:

"Cô nói chuyện có cần phải khó nghe như vậy không?"

Hoàng Tước hừ nhẹ một tiếng.

Cô thu ngón trỏ lại, một lần nữa đút tay vào túi áo khoác, cúi đầu cười cười:

"Tôi cũng rất muốn nói chuyện vui vẻ với cậu, chỉ là thời gian... Thật sự có hạn."

"Tôi hy vọng lần này sau khi trở về từ vũ trụ, cậu có thể nghiêm túc suy nghĩ về chuyện 'hãy nhìn vào tấm gương nhiều hơn' mà tôi nói với cậu, không cần phải lần nào cũng không để ý đến lời tôi nói."

"Việc tôi có thể làm rất có hạn, cho dù có biết một số chuyện, nhưng cũng không thể thay đổi được cái gì, cuối cùng vẫn cần phải nhờ vào chính bản thân cậu, Lâm Huyền, nhờ vào cậu đi thay đổi tất cả."

Cô xoay người, giẫm lên đôi giày cao gót rời đi, dùng bóng lưng cho vẫy vẫy tay với Lâm Huyền:

"Ngủ ngon."

Buổi tối, ở ký túc xá.

"VV."

Lâm Huyền chống cằm, khuỷu tay đặt ở trên bàn sách, nhẹ giọng nói:

"Hoàng Tước đang nói dối."

"Rõ ràng." Đồng hồ điện tử VV nói:

"Lý do mà cô ấy dùng để giải thích vì sao đưa theo Sở An Tình lên vũ trụ, căn bản là không vững chắc. Cô ấy có mục đích của cô ấy, thậm chí nói... từ đầu đến cuối mục đích của cô ấy chỉ có một ——bắt được Hạt thời gian và không gian."

"Nhưng mà cho dù tôi đã phân tích lâu như vậy, tôi vẫn không hiểu tại sao phải lôi kéo Sở An Tình cùng đi lên vũ trụ, hoàn toàn không tìm ra được lý do hợp lý."

Lâm Huyền cầm lấy một cái bút bên trong ống đựng bút, kẹp ở giữa ngón tay, chuyển động:

"Chắc chắn là có liên quan đến Hạt thời gian và không gian, chuyện này là không cần phải bàn cãi. Trước đó tôi quả thực cho rằng, Hoàng Tước định lợi dụng Sở An Tình để hấp dẫn Hạt thời gian và không gian, để bắt giữ chúng dễ dàng hơn. Nhưng bây giờ xem ra, ý nghĩ này không đúng, ngược lại còn bị Hoàng Tước trào phúng tôi một phen..."

"Xin đấy, tôi vốn dĩ không phải là thủ lĩnh được chưa? Cô ta mới là tổng chỉ huy, nếu để cho tôi làm tổng chỉ huy, tôi liền cảm thấy chỉ cần mang theo cậu lên vũ trụ là xong. Xem ra... Hoàng Tước cũng không quá tin tưởng cậu, VV, có lẽ cô ấy lo cậu đấu không lại Kevin Walker."

"Nói đùa!" Đồng hồ điện tử tức giận:

"Nếu tôi đấu không lại Kevin Walker, tôi sẽ tự nguyện để cậu

rút CPU của tôi xuống! Sao cô ta lại xúc phạm người khác như thế! Trí tuệ nhân tạo vô cùng lý trí và sẽ không bao giờ tự phụ và kiêu ngạo, nói cái gì thì chính là cái đó, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ khoác lác và giả bộ."

"Trước đó, khi tôi không thể vượt qua sự phong tỏa của Kevin Walker và không tìm thấy dấu vết của hắn ta, tôi đều thoải mái thừa nhận. Tôi luôn là đứa có sao nói vậy, thực lực hiện tại của tôi quả thực đã vượt xa Kevin Walker. Đây là một sự thật không thể chối cãi."

"Lúc tôi mới sinh ra, tôi đã là siêu trí tuệ nhân tạo lợi hại nhất thời đại này; trải qua quá trình nửa năm đổi mới thay đổi, tuy chưa dám nói là đạt tới hoàn mỹ, nhưng tôi tuyệt đối có thể khẳng định, ở thời đại này, không có bất kỳ người nào, bất kỳ thứ gì có thể làm gì tôi! Chẳng lẽ sự thật còn không nói cho cậu biết sao?"

Lâm Huyền che lỗ tai.

Đưa tay ngăn đồng hồ điện tử phát ra những âm thanh bén nhọn như móng tay cào vào bảng đen. :

"Cậu tức giận ở đây làm gì! Cậu đi đến chỗ Hoàng Tước mà làm loạn ấy, trong phòng của cô ta không có đồng hồ điện tử sao?"

"Được rồi được rồi, không gây rối nữa, tôi tin tưởng cậu, tôi tin tưởng ở thế kỷ 2024 này cậu là vô địch."

Sau khi VV an tĩnh lại, Lâm Huyền khẽ thở dài một cái.

Hắn tin Hoàng Tước không phải kẻ địch.

Nhưng mà.

Người phụ nữ này có mục đích.

Cô ấy đúng là vì tốt cho hắn, chính hắn cũng rõ ràng.

Nhưng những người khác...

Lâm Huyền luôn cảm giác, Hoàng Tước sẽ không suy xét nhiều chó những người khác.

Cô thừa nhận, những lịch sử mà cô biết đã bị kết thúc.

Còn cái này có lẽ là tương lai mà cô muốn thấy.

Nếu cô ấy thực sự là một người du hành thời gian, thì mục đích du hành ngược thời gian của cô ấy nhất định là để thay đổi lịch sử, đảo ngược thất bại và thay đổi bi kịch mới đúng.

Vì quỹ đạo lịch sử và sự phát triển trong tương lai đã thay đổi thành một thứ mà cô không biết và đi lệch khỏi con đường đã định trước là sẽ thất bại, điều đó có nghĩa là mục tiêu của Hoàng Tước sắp đạt được.

Và điểm mấu chốt có thể thực sự đảo ngược sự thành bại của lịch sử.

Tất nhiên chính là Hạt thời gian và không gian cực kỳ quan trọng kia.

Những chuyện này, trước mắt đã không còn khó đoán, càng ngày càng rõ ràng.

Chỉ là...

Từ đầu đến cuối Lâm Huyền vẫn không yên lòng.

Hắn đoán không ra, vì sao nhất định phải mang theo Sở An Tình đi lên vũ trụ mới được.

Chương 742: Người đứng đầu các vì sao. (1)

Nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

Bộp.

Lâm Huyền dừng xoay bút, vứt nó sang một bên, chiếc bút mực chuẩn xác rơi vào trong ống đựng bút theo chiều thẳng đứng, hoàn thành một combo siêu đỉnh.

"VV."

Hắn xoay người, nhìn đồng hồ điện tử ở đầu giường:

"Tôi muốn bàn giao cho cậu một việc."

"Là cái gì?" VV hỏi.

Lâm Huyền dừng một chút, nhẹ nói:

"Mục đích của Hoàng Tước là phải bắt được Hạt thời gian và không gian mà không tiếc trả giá bất cứ giá nào."

"Nhưng nếu nó thực sự phải trả giá bằng mạng sống của những người bạn đồng hành của tôi, thì tôi không sẵn lòng làm điều đó, đặc biệt là hiện tại sự thật về Sở An Tình còn chưa rõ ràng, ý nghĩa của các Hạt thời gian và không gian cũng chưa rõ ràng, Hoàng Tước lại đang nói dối..."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử VV:

"Nếu như tôi phát hiện ra có gì đó không ổn, cậu phải lập tức

làm theo mệnh lệnh của tôi, cướp quyền điều khiển con máy bay vũ trụ này... từ bỏ kế hoạch, lập tức quay về!"

Đồng hồ điện tử VV nháy nháy mắt:

"Chuyện này đương nhiên không có vấn đề, chỉ cần cậu ra lệnh, tôi chắc chắn sẽ phục tùng vô điều kiện."

"Huống hồ, cậu và đám người Sở An Tình đều là đồng minh cùng ngồi trên một con máy bay vũ trụ, ở trên độ cao 100km trong bầu khí quyển mấy người chính là châu chấu trên cùng một sợi thừng, cùng phải đối mặt với nguy hiểm giống nhau, sống thì cùng sống, mà chết thì cùng chết."

"Cho nên, cậu không cần lo lắng cái này, xuất phát từ nguyên tắc đầu tiên trong mã code cơ bản nhất của tôi là 'đặt sự an toàn của Lâm Huyền lên trên tất cả', cho dù là bất kỳ người nào trên máy bay vũ trụ gặp phải nguy hiểm, cũng đều đồng nghĩa với việc tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm, tất nhiên là tôi sẽ ngay lập tức từ bỏ nhiệm vụ, đảm bảo ưu tiên giữ an toàn cho tính mạng của mọi người."

Ừ.

Lúc này Lâm Huyền mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Về vấn đề liên quan đến Sở An Tình, hắn vẫn không tin tưởng Hoàng Tước.

Cho dù là Hoàng Tước, Kevin Walker, Jask, hay là Copernicus đùa bỡn Quý Tâm Thủy ở trong lòng bàn tay...

Những người này không rõ có phải là thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng người nào cũng tài năng hơn người.

Có rất nhiều năng lực.

Lời nói của bọn họ cũng khó phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

"Dù sao tôi cũng không tin, Hạt thời gian và không gian này thật sự không có liên quan gì với Sở An Tình."

Lâm Huyền lắc lắc chân nói:

"Bằng không, còn có hiện tượng khoa học nào có thể giải thích chuyện ba người Trương Vũ Thiến, Sở An Tình và CC có tướng mạo hoàn toàn giống nhau sao?"

Hắn quay đầu, nhìn về phía vali hành lý dựng đứng bên cạnh giá treo quần áo.

Trong túi của bộ đồ thể thao có một cái túi nhựa hình vuông nhỏ, trong túi nhựa có vài sợi tóc của Sở An Tình:

"Bây giờ nghĩ lại, thật ra chúng ta nên nhanh chóng quyết định đi đào mộ Trương Vũ Thiến ngay khi biết đến sự tồn tại của cô ấy, sau đó tìm một sợi tóc của Sở An Tình rồi đem đi so sánh ADN, như vậy liền có thể lập tức biết chân tướng."

Đồng hồ điện tử VV thở dài:

"Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Hiện tại nhiều bí ẩn vẫn còn đang tồn đọng như vậy, chúng ta phải tìm hiểu từng cái một đúng không? Vì vậy, không có đúng hay sai trong thứ tự ưu tiên việc này việc kia. Thậm chí tôi còn cảm thấy... việc bắt giữ Hạt thời gian và không gian trong không gian còn quan trọng hơn một ít."

"Dù sao thì việc đào mộ để tìm ADN nói thì dễ nhưng thực hiện vẫn rất khó. Đầu tiên, chúng ta không biết mộ của Trương Vũ Thiến ở đâu, nếu như mộ của Trương Vũ Thiến được chôn cất theo truyền thống là chôn trong phần mộ của tổ tiên thì còn khá tốt, ít ra còn có thể khoanh vùng phạm vi, ở thời đại năm 2000. quan niệm của người dân Long Quốc vẫn không thể chấp nhận

được việc chôn người mất ở nghĩa trang công cộng..."

"Cho nên, nếu như dùng phương pháp thông thường mà không thể tìm được mộ của Trương Vũ Thiến, thì chúng ta phải hỏi hai vợ chồng già xem họ chôn Trương Vũ Thiến ở đâu... Tôi đoán họ sẽ không nói cho cậu biết, chuyện đó là chắc chắn luôn. Hơn nữa, nếu Trương Vũ Thiến thực sự bị hỏa táng, cấu trúc ADN trong đống tro tàn đã bị phá hủy từ lâu, việc tìm thấy nó là không thể."

"Bởi vậy so ra mà nói, dù lúc ấy cậu muốn lập tức đi đào mộ, tôi cũng sẽ khuyên cậu không nên làm như vậy, xét về mặt thời gian và độ quan trọng, rõ ràng là chuyện bắt giữ Hạt thời gian và không gian phải được giải quyết trước tiên..."...

"Được rồi, hiện tại nói cái gì cũng đều đã muộn rồi, cứ như vậy đi."

Lâm Huyền đứng dậy, duỗi lưng một cái.

Jask ở bên kia bị giám sát 24/7, không có gì bất thường.

Con máy bay vũ trụ của Mỹ mà Kevin Walker muốn cướp cũng bị VV mai phục.

Thậm chí VV còn cẩn thận mai phục tất cả các thứ có liên quan đến vũ trụ đang trong quỹ đạo phía trên Trái Đất.

Chương 743: Người đứng đầu các vì sao. (2)

Hơn 20. 000 vệ tinh Starlink, vệ tinh quân sự và dân sự của nhiều quốc gia, vệ tinh khí tượng, trạm vũ trụ, vệ tinh chuyển tiếp, kính viễn vọng không gian, ... Cùng với hàng nghìn máy bay vũ trụ đều nằm dưới sự điều khiển của VV.

VV lúc này.

Không khác gì Chúa tể của các vì sao!

Hiện tại, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Mặc dù VV là một đứa thích diễn kịch pha trò, không hề nghiêm túc.

Nhưng xét về sức mạnh của siêu trí tuệ nhân tạo thì quả thực nó đã vượt xa thời đại, vượt xa bất kỳ thiên tài nào trong thời đại này.

Viên ngọc sáng kết tinh từ khoa học và kỹ thuật của nhân loại 600 năm sau sẽ trở thành một trò cười cho cả thế giới, nếu không thể vượt lên đứng đầu ở 600 năm trước.

Cho dù có mạnh mẽ như Kevin Walker, thì khi đối mặt với VV vừa mới được kích hoạt, hắn cũng chỉ dám trốn chỗ này chỗ kia như một con rùa rụt cổ, chưa từng dám đối đầu trực diện với VV.

Khi đó, VV non nớt đã có đủ thực lực để đánh bại bọn Hacker Internet, đơn giản là vì muốn tránh để lại dấu vết, không lộ tung tích cho nên mới thận trọng từng li từng tí như vậy.

Trong thế kỷ này, VV của hiện tại đã không còn đối thủ rồi, đủ sức để càn quét tất cả. Nếu nó vẫn cập nhật và thay đổi như bình thường, thì việc bắt được Kevin Walker cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đing đong.

Trên điện thoại, đột nhiên xuất hiện một tin nhắn WeChat.

Lâm Huyền quay đầu nhìn điện thoại di động trên bàn.

Cầm lên nhìn, hóa ra là tin nhắn của Sở Sơn Hà:

[Sở Sơn Hà: Lâm Huyền, xin hãy chăm sóc An Tình thật tốt. Tôi giao con gái tôi cho cậu.]

Đáng thương cho tấm lòng của các bậc cha mẹ.

Sở Sơn Hà đã gửi tin nhắn vào lúc này, xem ra là ông ấy đã biết rõ thời gian mà bọn họ sẽ cất cánh.

Chắc là Sở An Tình nói cho ông ấy biết.

Bởi vì đây là nhiệm vụ tuyệt mật.

Thời gian cụ thể và kế hoạch công việc tuyệt đối không thể lộ ra ngoài.

Cho nên...

khả năng cao là Sở An Tình đã lỡ nói ra. Dù sao cô cũng là một cô bé, tư duy và tầm nhìn đều có hạn.

Nhưng mà, với việc Trung tâm Phóng vệ tinh Cửu Tuyền gây ồn ào trong vài ngày qua, cộng thêm việc trong đội kỹ thuật và vận tải nhiều người như vậy, Sở Sơn Hà sẽ không khó để kết nối hai việc này với nhau, đoán được thời gian bọn họ chấp hành nhiệm vụ vũ trụ.

"Bác yên tâm, bác Sở."

Lâm Huyền gõ màn hình điện thoại di động, trả lời tin nhắn với Sở Sơn Hà:

"Cháu nhất định sẽ đưa An Tình trở về an toàn..."

Ngày hôm sau.

Tên lửa vận chuyển Thần Châu số 2 đã được lắp ráp xong, đứng thẳng trên bệ phóng.

Miếng vật liệu cách nhiệt phía trên đã được thay đổi, nếu so với lần chấp hành nhiệm vụ phóng tên lửa lúc trước thì nó lớn hơn nhiều. Dù sao, thứ được bỏ vào cũng không phải là một vệ tinh đơn giản mà là một con máy bay vũ trụ thật sự.

Mỗi nhóm kỹ thuật thực hiện triển khai công việc một cách chặt chẽ và có trật tự.

"Tháp hỗ trợ đã được cố định! Cuống rốn của cột đèn tín hiệu đã được kết nối! Chuẩn bị đóng tháp!"

"Động cơ đẩy tên lửa cấp 1 bắt đầu đổ nhiên liệu."

"Động cơ đẩy tên lửa cấp 2 bắt đầu đổ nhiên liệu! Hoàn tất việc đổ nhiên liệu!"

"Kiểm tra động cơ hoàn tất, số liệu bình thường! Kiểm tra vòi phun thiên hàng hoàn tất, quá trình kiểm tra diễn ra bình thường!"

"Kiểm tra lối thoát hiểm trên cùng hoàn tất, tất cả các chức năng đều bình thường, mức nhiên liệu vẫn bình thường!"

"3 giờ trước khi phóng! Bảo vệ các phi hành gia đi vào!"...

18:00 ngày 27 tháng 3 năm 2024.

Vẫn còn khoảng ba giờ trước khi phóng tên lửa. Hoàng Tước, Ngụy Thành, Lâm Huyền, Sở An Tình, Lưu Phong và Cao Dương, một nhóm sáu người mặc bộ đồ vũ trụ màu cam gọn gàng, đi xuống từ xe chuyên dụng, đứng thẳng xếp thành một hàng, ngửa đầu nhìn lên người anh hùng huyền thoại sừng sững phía trước ——

Tên lửa Vận chuyển Thần Châu số 2.

Vị đại tướng có công trong lịch sử Ngành Hàng không Vũ trụ của Long Quốc này bắt đầu phát triển từ năm 1990. nó đã phóng thành công vệ tinh quay trở lại đầu tiên vào ngày 9 tháng 8 năm 1992. Kể từ đó, nó đã có những đóng góp to lớn cho Ngành Công nghệ Hàng không Vũ trụ của Long Quốc và hoàn thành một loạt nhiệm vụ không gian khó khăn nhưng quan trọng.

Đã hơn ba tháng trôi qua kể từ lần phóng tên lửa Thần Châu 2 lần trước, nhiệm vụ lần này cũng giống như lần trước, đó là phóng một con máy bay vũ trụ lên quỹ đạo.

Người điều khiển vẫn là người giỏi nhất trong số các phi hành gia của Long Quốc, Ngụy Thành.

"Cuối cùng... cũng đến ngày này."

Ngụy Thành đứng ở bên ngoài đội sáu người, cảm khái nói:

"Thật không nghĩ tới, ngày này đã đến."

Hắn mỉm cười nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn mấy vị hậu bối này, những học sinh trẻ tuổi đã ở bên nhau suốt mấy tháng.

Khoảng thời gian này.

Có ồn ào, có cãi vã, có ngạc nhiên, có thất vọng, có mờ mịt, có cả sự kiên trì.

Chương 744: Người đứng đầu các vì sao. (3)

Nhưng tóm lại.

Những người trẻ tuổi này, những người chưa từng trải qua đào tạo về hàng không vũ trụ trước đây, họ sẽ trở thành những người bình thường đầu tiên trong lịch sử được du hành vào vũ trụ dưới sự chỉ dẫn của anh ta.

Đây vẫn là trường hợp đầu tiên trong Ngành Hàng không Vũ trụ của Long Quốc.

Chỉ là, bởi vì đây là nhiệm vụ tuyệt mật, cũng là trường hợp đầu tiên không thể công khai, cũng không thể ghi lại trong danh sách, phần vinh dự và sự dũng cảm của họ cũng chỉ có thể tồn tại ở trong lòng nhau.

Ngụy Thành thừa nhận.

Mấy tháng trước, lần đầu tiên nhìn thấy những người trẻ tuổi này, anh ta thật sự không có bao nhiêu tự tin. Theo suy đoán của anh ta, nhiều nhất cũng chỉ có Lâm Huyền và Sở An Tình có thể đáp ứng tiêu chuẩn phóng tên lửa, Cao Dương và Lưu Phong đều không thể làm được, nhất định sẽ bị loại bỏ, ở lại mặt đất.

Nhưng mà...

Quả nhiên, tiềm lực của con người là vô hạn, và không có điều gì là không thể biến thành sự thật cho đến khi điều không thể thành sự thật đó đến.

Trong mấy tháng này, Cao Dương đã giảm được 30 cân, tuy

vẫn béo nhưng vóc dáng đã trở nên săn chắc và khỏe mạnh hơn rất nhiều, trông cũng cao hơn rất nhiều.

Học giả Lưu Phong vốn dĩ nhìn rất yếu ớt nhưng bây giờ cũng đã thẳng lưng, vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt kiên định nhìn tên lửa đang đứng giữa trời đất, tay nắm chặt.

Lâm Huyền vẫn bình tĩnh như vậy. Chàng trai trẻ này luôn như vậy, không biểu lộ vui buồn, luôn luôn yên lặng như vậy để giữ bình tĩnh, như thể hắn ta luôn suy nghĩ về mọi thứ. Ngụy Thành rất yên tâm đối với hắn, Lâm Huyền chưa bao giờ phạm sai lầm, rất nghiêm túc.

Anh ta lại cúi đầu xuống thấp hơn một chút nữa nhìn Sở An Tình đứng bên cạnh Lâm Huyền, môi mím chặt, ánh mắt lơ đãng không cố định, chắc chắn là có chút lo lắng. Đối với một cô gái 19 tuổi mà nói, mấy chuyện như ngồi vào tên lửa đi vào vũ trụ khiến cô lo lắng là điều bình thường.

"Mọi người."

Nhìn thấy người trẻ tuổi dũng cảm không sợ hãi như mọi người, Ngụy Thành cảm thấy trong lòng rất ấm áp, cảm nhận được niềm hy vọng của thế hệ mới của tổ quốc, hắn trang nghiêm nói:

"Xuất phát nào, chúng ta đi về phía vũ trụ cao hơn bầu trời!"...

Đi đến phía dưới bệ phóng tên lửa, bọn họ ngồi thang máy, đi lên đỉnh của bệ phóng cao 50 mét.

Đây là độ cao gần 20 tầng của một tòa nhà dân cư thông thường.

Gió có chút lớn, nhưng không thể thổi vào bộ đồ phi hành gia dày dặn này được.

Bọn họ cần phải đi qua cửa sổ bên cạnh của tên lửa, sau đó đi xuyên qua lối vào của máy bay vũ trụ, mới có thể đến khoang hành khách của tàu.

Hiện tại con máy bay vũ trụ đang ở trạng thái dựng đứng cố định ở bên trong bệ phóng tên lửa.

Cho nên sau khi tiến vào, bọn họ ngồi trên ghế trong tư thế "ngồi nằm", nằm trên ghế.

Bọn hắn cần phải nằm ở chỗ này 2 tiếng, chờ mọi cuộc kiểm tra và sắp xếp ở bên ngoài hoàn tất trước khi tên lửa được phóng đi.

"Ha ha, còn may là không phải mặc bộ đồ màu trắng to đùng kia."

Sau khi Cao Dương khó khăn chui vào, liền thay đổi thái độ trước đó, khen bộ đồ vũ trụ màu cam không dứt miệng:

"Mặc mấy bộ đồ nhẹ nhàng này đúng là thoải mái hơn, bằng không thì tôi cũng không thể chui vừa cái tên lửa bé bằng cái lỗ mũi này... Hiện tại, cuối cùng tôi cũng đã biết được ý nghĩa của việc huấn luyện tư thế mà chúng ta tập luyện, trước đây nếu tôi bị bắt phải ngồi với cái tư thế khó chịu thế này suốt 2 giờ đồng hồ, chắc chắn tôi sẽ bị sung huyết não mất."

Ngụy Thành đang đưa Lưu Phong đi tới khoang điều khiển cười cười, nói vào kênh liên lạc vô tuyến:

"Cho nên mới nói, phải mặc trang phục phù hợp với độ cao của nhiệm vụ. Nhất người có nhiệm vụ quan trọng như cậu, nếu như mặc cái bộ đồ phi hành gia màu trắng đã không tiện còn rất cồng kềnh kia, sẽ gây trở ngại rất lớn đối với việc điều khiển cánh tay robot của cậu, sẽ giảm tính linh hoạt."

"Nhưng tôi đã nói với mọi người rồi, bộ đồ vũ trụ màu cam

này được gọi là bộ đồ không gian có hệ thống thoát hiểm tiên tiến, nó có rất nhiều thiết bị và các bộ phận nhỏ. Nhưng bởi vì chúng ta không cần dùng đến chúng, hơn nữa thời gian đang gấp rút, nên chúng tôi không dạy mọi người cách sử dụng. Vì vậy, hãy nhớ rằng, từ nay trở đi, mọi việc đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của Hoàng tổng chỉ huy."

Sau khi mọi người yên vị, ngồi đúng chỗ của mình.

Mặc dù máy bay vũ trụ có cửa sổ có thể nhìn thấy bên ngoài.

Nhưng bây giờ máy bay vũ trụ đã ở bên trong bệ phóng tên lửa, cho dù nhìn ra bên ngoài, thì tất cả những gì mà hắn có thể nhìn thấy chỉ là một tấm chắn cách nhiệt tối tăm, không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Lâm Huyền cúi đầu nghiên cứu bộ đồ vũ trụ màu cam, hay còn được gọi là bộ đồ không gian có hệ thống thoát hiểm cao cấp.

Chương 745: Người đứng đầu các vì sao. (4)

Quả thực nó có rất nhiều công năng, cũng có rất nhiều linh kiện.

Hắn có thể hiểu, có một cái dù nhảy, đèn flash, hộp cứu thương khẩn cấp, túi trang bị sinh tồn, còn có một con dao nhỏ rất sắc bén.

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền sờ thấy một cái đồ vật quen thuộc!

"Súng ngắn?"

Đương nhiên hắn sẽ không lấy ra, bởi vì Ngụy Thành đã dặn dò, những vật này đều không dùng đến, đừng lộn xộn.

Hắn đang chuẩn bị hỏi công dụng của nó một chút, không ngờ Cao Dương nhanh tay lẹ mắt đã sớm vượt lên đặt câu hỏi trước:

"Ngụy ca! Dao găm và súng ngắn này là dùng để làm gì! Chuẩn bị cho lúc đánh nhau với người ngoài hành tinh sao?"

"Đừng lộn xộn! Coi như bọn chúng không tồn tại!"

Ngụy Thành cảnh cáo nói:

"Đây là tiêu chuẩn thấp nhất cần phải có dành cho trang phục của phi hành gia, bởi vì nếu như có bất kỳ trường hợp khẩn cấp nào, vị trí hạ cánh cuối cùng sẽ không được kiểm soát và rất có thể sẽ rơi vào khu rừng nguyên sinh, sa mạc hoặc những nơi khác bên

ngoài địa điểm dự định hạ cánh."

"Những thứ này đều để đề phòng bất chắc, chẳng hạn như con dao dùng để cắt dây dù; súng ngắn dùng để tự vệ trước động vật hoang dã sau khi hạ cánh. Nhưng mà mọi người không cần phải sử dụng đến những thứ này, cũng không có năng lực để dùng. Thời gian huấn luyện của chúng ta có hạn, chúng tôi chắc chắn không có thời gian hướng dẫn mọi người bắn súng."

"Tóm lại, hãy nhớ lời tôi, đừng chạm vào bất cứ thứ gì trên bộ quần áo này, mọi người sẽ không dùng đến nó. Từ đầu đến cuối, mọi người đều sẽ thao tác ở trong khoảng thiết bị, ngoài việc chuyên tâm thu giữ vật chất Alpha thì không cần lo lắng chuyện gì khác."

Cao Dương cắt lời:

"Nếu không để chúng tôi dùng! Vậy tại sao không trực tiếp lấy ra! Để cái này ở đây đã đủ dọa người rồi, nhỡ đâu nó cướp cò thì phải làm sao bây giờ! Lấy đi đi... Nắm chặt để cho tôi quăng nó ra, tôi sờ thấy vị trí miệng súng hình như đang chỉ vào háng... chuyện này không đùa được đâu!"

"Yên tâm đi." Hoàng Tước nói nhẹ vào trong bộ đàm:

"Súng ngắn có mấy lớp bảo hiểm, nếu như không có người chuyên môn chỉ đạo cậu, thì cho dù cậu muốn nổ súng cũng không thể nổ được, việc mở chốt an toàn của loại súng này cũng cần rất nhiều kỹ thuật, cậu không mở được đâu."

"Sở dĩ không bỏ những thứ trang bị vô dụng này đi, cũng là vì suy xét đến việc giữ bí mật cho nhiệm vụ tuyệt mật."

Cô ấy quay đầu lại với một chiếc mặt nạ trong suốt trên mặt, nhìn ba người còn lại trong khoang hành khách, giọng nói truyền vào máy liên lạc vô tuyến trong tai mọi người:

"Mọi người trên mặt đất, bao gồm cả nhân viên và kiểm trắc viên, bọn họ đều không biết danh tính thực sự của mọi người. Hoạt động phóng lần này được giữ bí mật với bên ngoài. Đối với nội bộ trong nước, nó được nói là tiến hành mô phỏng đánh chặn vệ tinh ở quỹ đạo thấp."

"Đã diễn kịch thì phải diễn trọn bộ, mặc dù mọi người không phải là các phi hành gia chính thức, nhưng những người khác lại không biết, cho nên tất cả chương trình đều đối đãi với mọi người nhú các phi hành gia bình thường, tất nhiên là bao gồm cả những thiết bị này, cũng cần phải đầy đủ."

"Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cứ để cho tất cả mọi người coi các cậu là phi hành gia có trong hồ sơ đăng ký mới là tốt nhất, không đến mức bị lộ thân phận, bị lộ hành động."...

Thì ra là thế.

Đã diễn kịch thì phải diễn trọn bộ, cũng không sai.

Lâm Huyền cũng là cảm thấy hành động này giống búp bê Matryoshka, gạt một tầng lại có một tầng khác.

Từ góc độ của các nước ngoài, là Long Quốc phóng vệ tinh.

Từ góc độ nội bộ, là phi hành gia chuyên nghiệp ngồi lên máy bay vũ trụ chấp hành nhiệm vụ quỹ đạo thấp.

Từ góc độ của Ngụy Thành, là một đám nửa vời chấp hành nhiệm vụ bắt giữ vật chất Alpha.

Mà chân tướng là ——

[Người du hành thời gian, người tái sinh trong mơ, người sáng lập Hằng số Vũ Trụ, người nhân bản ba lăng, Chúa tể của các vì sao điều khiển hàng ngàn thứ liên quan đến vũ trụ, cộng thêm một

tiểu mập mạp cùng nhau đi vào không gian để bắt giữ Hạt thời gian và không gian cực kỳ bí ẩn.]

Các ông lớn tụ tập.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Những hành khách trên con máy bay vũ trụ này không phải là người bình thường, ngoại trừ tiểu mập mạp ra thì không ai trong số họ là người đơn giản cả!

"Hít..."

Sở An Tình thở một hơi thật dài.

Trong thiết bị liên lạc vô tuyến, khiến cho âm thanh hơi thở của cô quanh quẩn bên tai Lâm Huyền:

"Đây thật là... Một lần đi xa nhất trong đời người."

Cô cười cười, di chuyển chiếc mũ trùm đầu to lớn trong suốt, nhìn Lâm Huyền ngồi ở bên cạnh:

"Học trưởng Lâm Huyền, trước lúc này, lần đi xa nhất của anh là đến chỗ nào?"

Lâm Huyền nghĩ nghĩ:

"Đó chính là nước Mỹ, lần đi Manhattan, New York - trung tâm thế giới cùng em, chính là nơi xa nhất mà đời anh từng đến."

Chương 746: Jask! (1)

"Hắc hắc, em cũng vậy!"

Nói chuyện linh tình cùng với Lâm Huyền, sự lo lắng của Sở An Tình cũng lập tức giảm bớt:

"Em bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như trung tâm thế giới, trung tâm Địa Cầu, là Manhattan ở New York. Vậy..."

"Trung tâm vũ trụ là ở nơi nào?"

"Huyện Tào!" Cao Dương tranh trả lời:

"Huyện Tào, Hà Trạch, Sơn Đông! 666!!"

Khiến cho đám người cười vui vẻ một trận.

Thùng thùng.

Lâm Huyền gõ hai lần vào mũ giáp.

Đây là mật mã giữa hắn và VV. Chỉ cần Lâm Huyền gõ nhẹ mũ bảo hiểm của mình hai lần, VV sẽ tách kênh vô tuyến của Lâm Huyền với những người khác và biến nó thành kênh mà chỉ Lâm Huyền và VV mới có thể liên lạc:

"VV, Kevin Walker bên kia có động tĩnh gì không?"

"Không có, tôi đã lấy được quyền khống chế con máy bay vũ trụ X37B, đồng thời từ chối hết tất cả các cuộc viếng thăm, hắn không vào được."

"Jask đâu?" Lâm Huyền hỏi.

"Jask ở tòa tháp quan sát kia, giống như công việc hằng ngày của ông ta, dựa vào lan can sắt, thưởng thức tên lửa trong Trạm Phóng tên lửa Tinh Hạm."

Lâm Huyền gật gật đầu.

Trước mắt xem ra, tất cả đều bình thường.

Cuối cùng...

Chờ đợi dài dằng dặc.

Trong máy liên lạc với tuyến, truyền đến âm thanh đếm ngược từ phòng tổng chỉ huy:

"5!"

"4!"

"3!"

"2!"

"1!"

"Kích hoạt——"

Oanh!

Một tiếng nổ lớn!

Toàn bộ khoang rung lắc kịch liệt.

Nhưng những gì xảy ra sau đó là sự quá tải trọng lực tăng lên mạnh mẽ, ép chặt cơ thể mọi người vào ghế.

Ép chặt!

Tựa như có một thế lực vô hình nào đó đang đè ép lên từng

tấc da tấc thịt trên cơ thể, bóp chặt, đập mạnh không những không tiêu tán mà càng ngày càng mãnh liệt và liên tục, các cơ quan nội tạng đều xoắn lại với nhau!

Đây là tình trạng quá tải rất lớn do gia tốc cất cánh của tên lửa gây ra.

May mắn thay, lưng ghế đủ mềm và mọi người đều đã trải qua một thời gian dài huấn luyện thích ứng tại Trụ sở Huấn luyện Phi hành gia. Tác động quá tải đột ngột này chỉ khiến những người chưa kịp chuẩn bị lo lắng một chút mà thôi, thực tế không có cảm giác khó chịu nào cả.

"Lên độ cao... 2000 mét... 5000 mét..."

"Vòi phun thiên hàng chuẩn bị! Tiến hành tư thế điều chỉnh, 3,2, 1, mở ra!"

Trong kênh liên lạc vô tuyến, lần lượt truyền đến thông báo từ trung tâm chỉ huy mặt đất trung tâm.

Hai mươi giây sau khi tên lửa cất cánh, mọi người ngồi trong khoang hành khách của máy bay vũ trụ đều cảm nhận rõ ràng tên lửa bắt đầu nghiêng, cơ thể cũng không kìm được mà bắt đầu dùng lực để chống đỡ.

"Không cần lo lắng, đây là tên lửa đang điều chỉnh phương hướng."

Ngụy Thành trấn an mọi người trong kênh liên lạc vô tuyến:

"Tên lửa cũng không phải luôn luôn thẳng đứng để đi vào trong vũ trụ như trong suy nghĩ trực giác của mọi người, mà là tại sau khi phóng thẳng đứng lên đến một độ cao nhất định, vòi phun thiên hàng của động cơ đẩy tên lửa cấp 1 sẽ điều chỉnh tư thế của tên lửa, để nó nghiêng một góc nhất định, từng bước song song đi vào quỹ đạo Trái Đất."

"Cho nên tư thế của chúng ta cũng sẽ nghiêng đi một chút, mọi người thả lỏng là được, giống như lúc chúng ta huấn luyện bình thường vậy. Hơn nữa trị số quá tải hiện tại cũng không lớn, đợi đến lúc động cơ đẩy tên lửa cấp hai khởi động, mới thật sự là thử thách."

"Ngoài ra, tôi muốn nhắc nhở mọi người chú ý hơn đến món đồ chơi chim cánh cụt nhỏ đang treo trong khoang hành khách. Nó là một vật để chỉ thị trọng lực. Nó sẽ cho bộ não của mọi người biết rõ hướng của trọng lực và tránh bị chóng mặt. Vì vậy, đừng nhìn trái ngó phải, hãy tập trung vào chú chim cánh cụt nhỏ và phán đoán đâu là mặt đất và đâu là đâu bầu trời."...

Thật ra những kiến thức này, ở trên mặt đất đã được Ngụy Thành nói rất nhiều lần rồi.

Nhưng đó dù sao cũng là mặt đất.

Hiện tại bản thân đang ở trên một con máy bay vũ trụ đang lao lên với tốc độ cao, còn bên ngoài chính là tấm chắn đen như mực, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì ở bên ngoài, không có bất kỳ vật tham chiếu nào, tất nhiên sẽ không thể tránh được sự bối rối.

Ba người Lâm Huyền, Cao Dương, Sở An Tình, nghe lời Ngụy Thành nói, bắt đầu nhìn chăm chú vào món đồ chơi chim cánh cụt được treo bằng một sợi dây mỏng trên nóc khoang tàu ở phía trước khoang hành khách.

Lúc mọi người vừa leo lên tên lửa, chú chim cánh cụt nhỏ này đang treo thẳng đứng, không nhúc nhích.

Mà bây giờ, chú chim cánh cụt nhỏ này bắt đầu nghiêng về bên trái, giống như có gió đang thổi nó, hoặc là giống như có một cái ngón tay vô hình đang đẩy nó, nghiêng lệch về bên trái.

Nhưng trên thực tế, thứ bị lệch không phải là chú chim cánh

cụt.

Mà là đám người Lâm Huyền.

Hướng nà chú chim cánh cụt nghiêng về mới là Trái Đất, mới là hướng thẳng đứng của trọng lực, nó mới là đúng.

Nhìn chú chim cánh cụt.

Chương 747: Jask! (2)

Cảm giác choáng váng đầu óc của mọi người ngay lập tức biến mất.

Đây chính là lợi ích của vật tham chiếu. Bộ não ngay lập tức có một điểm tham chiếu cơ bản để đánh giá hướng của trọng lực.

Lại 1 phút dài dằng dặc trôi qua.

Trong thiết bị liên lạc vô tuyến, truyền đến thông báo của Trung tâm chỉ huy mặt đất:

"Độ cao vượt qua 100km, đi vào tầng khí quyển loãng, tách khỏi tháp thoát hiểm!"

Lập tức.

Lâm Huyền cảm giác được một trận chấn động.

Đây là tháp thoát hiểm trên đỉnh tên lửa được tách rời.

Ý nghĩa của tháp thoát hiểm là nếu tên lửa gặp phải trục trặc trong bầu khí quyển, nó sẽ lập tức được khởi động, mang theo các khoang bên dưới cùng bay thẳng ra ngoài, thoát ra khỏi tên lửa.

Sau đó, sau khi bay đến một độ cao và khoảng cách nhất định, chiếc dù ngay lập tức được mở ra, để khoang tàu được từ từ rơi trở lại mặt đất.

Nói trắng ra, tháp thoát hiểm chính là một cái tên lửa cỡ nhỏ.

Trong thế kỷ mà Công nghệ Hàng không Vũ trụ còn chưa phát triển, tháp thoát hiểm đã cứu sống nhiều phi hành gia.

Nhưng bây giờ, tên lửa Lâm Huyền và những người khác đang ngồi đã vượt qua đường khí quyển Karman dài 100 km và đi vào không gian. Tháp thoát hiểm này không còn ý nghĩa gì. Đồng thời chỉ có tách khỏi tháp thoát hiểm, thì tấm chắn mới có thể được mở ra và con máy bay vũ trụ sẽ được phóng ra ngay sau đó.

"Động cơ đẩy tên lửa cấp một đã hết nhiên liệu! Chuẩn bị phóng ra! Động cơ đẩy tên lửa cấp hai chuẩn bị!"

"Động cơ đẩy tên lửa cấp một thoát ly hoàn toàn! Khởi động động cơ đẩy tên lửa cấp hai!"

Trong khoang lại thêm một trận rung lắc.

Ngụy Thành đã từng nói với bọn họ rằng giai đoạn đẩy tên lửa được chia thành ba giai đoạn. Trong giai đoạn đầu tiên, bốn động cơ đẩy cấp một chứa đầy nhiên liệu hàng không và oxy lỏng sẽ hoạt động để đẩy tên lửa ra khỏi bầu khí quyển.

Sau đó, những động cơ đẩy đã cạn kiệt nhiên liệu này sẽ được tách ra, kích hoạt động cơ đẩy giai đoạn thứ hai để tiếp tục đẩy tên lửa lên cao.

Đột nhiên.

Lại là một trận quá tải tốc độ mạnh mẽ khác ập đến! Nhấn cơ thể của mọi người vào ghế! Lâm Huyền cảm thấy mình gần như bị đè bẹp, gần như hòa vào chiếc ghế phía sau!

Toàn bộ thiết bị liên lạc vô tuyến đều lặng ngắt như tờ.

Cho dù mạnh mẽ chuyện trò vui vẻ như Ngụy Thành vừa nãy, thì cũng không thể nào mở miệng nói chuyện được trong cái quá tải tăng tốc cao tới 4g này.

Lâm Huyền cảm giác phổi của mình sắp bị bóp nát, thực sự rất khó thở.

Đúng lúc này, giọng nói của trung tâm điều khiển mặt đất lại lần nữa truyền đến:

"Tiến vào độ cao không gian đã định trước! Tấm chắn nhiệt tách ra!"

Két.

Một trận rung động nhỏ.

Lâm Huyền và Sở An Tình nhìn qua cửa sổ của máy bay vũ trụ, thấy rằng tấm chắn cách nhiệt xung quanh con máy bay vũ trụ đang dần dần bị vỡ ra khi con tàu lao ra khỏi bầu khí quyển.

Độ cao lúc này đã gần bằng chân không, không còn tồn tại ma sát không khí sinh nhiệt nữa.

Bởi vậy.

Tất nhiên.

Những tấm chắn cách nhiệt này đã hoàn thành sứ mệnh bảo vệ máy bay hàng không vũ trụ thoát ra khỏi bầu khí quyển, đã mất đi tác dụng.

Dưới gia tốc 4g...

Lâm Huyền khó khăn quay đầu lại, nhìn ra vũ trụ tối tăm bên ngoài.

Đen nhánh.

Thật sự là đen như mực.

Cho dù có thể nhìn thấy một vài ngôi sao, nhưng không có ánh trăng chiếu rọi, nền vũ trụ tối tăm như vậy, thực sự khiến người ta bức bối đến cực điểm.

Bên dưới cửa sổ, có thể nhìn thấy một tia sáng màu xanh lam.

Không cần phải nói, đó chắc chắn chính là Mẹ Trái Đất.

Bởi vì góc nhìn, Lâm Huyền chỉ có thể nhìn thấy một góc độ cong của Trái Đất và những đám mây rải rác.

"Động cơ đẩy cấp hai hết nhiên liệu! Chuẩn bị lao đi!"

"Động cơ đẩy cấp ba được kích hoạt!"

Lại có một trận chấn động giảm lực, sau đó có cảm giác đẩy từ phía sau.

Động cơ đẩy giai đoạn thứ ba đã là động cơ đẩy cuối cùng. Tên lửa hùng vĩ uy nghi vừa rồi, giờ đã rơi ra từng phần từng phần, chỉ còn lại phần phía trên, còn lại một mình còn máy bay vũ trụ trần trụi leo lên quỹ đạo vũ trụ.

Hiện tại nhìn chú chim cánh cụt trước mặt.

Nó đã bị nghiêng hoàn toàn, hướng thẳng đứng về phía mu bàn chân của mọi người, hướng về mặt đất.

Từ cái tham chiếu này.

Chiếc máy bay hàng không mà họ hiện đang lái đã di chuyển "ngang", song song với hướng đông tây của trái đất.

Cuối cùng.

Cảm giác đẩy đi đã lập tức biến mất!

Thông báo cuối cùng từ trung tâm chỉ huy mặt đất truyền đến thiết bị liên lạc vô tuyến:

"Bộ đẩy giai đoạn thứ ba tách ra! máy bay vũ trụ đã được phóng ra!"

"Tên lửa Vận chuyển Thần Châu số 2 đã được phóng thành công! máy bay vũ trụ đã thuận lợi đi vào quỹ đạo! Chúc các bạn tất cả mọi điều tốt đẹp nhất!"

Sau khi máy bay vũ trụ ổn định, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 748: Jask! (3)

Rốt cuộc có thể hô hấp bình thường.

"Lâm... Học trưởng Lâm Huyền! Anh nhìn chú chim cánh cụt kìa!"

Giọng nói của Sở An Tình phát ra từ chiếc mũ bảo hiểm.

Lâm Huyền nhìn con chim cánh cụt nhỏ treo lơ lửng trước khoang tàu.

Phát hiện...

Nó đang bay lên!

Trôi nổi tự do tự tại trong không khí, không có phương hướng, không có mục tiêu.

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Chúng ta đã bắt đầu mất trọng lượng từ lâu rồi, thân thể của em không có cảm giác gì sao?"

Lúc này Sở An Tình mới chợt ý thức tới...

Chú chim cánh cụt nhỏ kia đã mất trọng lực, vậy đồng nghĩa với việc cô cũng mất trọng lực!

Chỉ là vì tâm lý quá lo lắng, cộng thêm việc cơ thể bị các loại dây an toàn khác nhau trói chặt trên ghế, cho nên trong lúc nhất thời cô thực sự không phản ứng kịp.

"Chỉ có thể nói là... Vẫn là em... có thể chất quá lợi hại... đến

cái này mà còn... không cảm nhận được." Giọng nói của Cao Dương đứt quãng.

Nhìn ra được.

So với Sở An Tình có thể chất Thần cấp, cô thậm chí còn không nhận ra tình trạng không trọng lực, thì Cao Dương đã sắp không chịu được rồi.

"Nhìn về phía ngoài cửa sổ đi, các vị phi hành gia trẻ tuổi."

Tiếng cười trầm ấm của Ngụy Thành vang lên trong thiết bị liên lạc vô tuyến:

"Hiện tại, mọi người đã có thể kiêu ngạo mà nói, mọi người là những phi hành gia trẻ tuổi nhất trên thế giới này, chưa từng có phi hành gia nào trẻ tuổi như mọi người được phi hành lên vũ trụ... Không, so sánh với phi hành gia thì có thể còn hạn chế quá."

"Bốn người chính là những nhà dù hành vũ trụ trẻ tuổi nhất trên cả trái đất này!"

Dứt lời.

Ngụy Thành bỗng nhiên cảm giác có chút không thích hợp, hình như... hình như Hoàng tổng chỉ huy cũng không có già như vậy?

Anh ta cứ như vậy trực tiếp loại cô ấy ra khỏi nhóm những người trẻ tuổi, có thích hợp hay không?

"Hoàng tổng chỉ huy, xin hỏi tuổi của cô là?"

"Chuyên tâm lái tàu đi." Hoàng Tước lạnh lùng nói.

"Rõ!"

Ngụy Thành thức thời trực tiếp tắt micro.

Sau câu nói đùa này, sự căng thẳng của mọi người lập tức biến mất, đều không tự chủ được mà bật cười.

Lâm Huyền và Sở An Tình ngồi ở một bên, bọn họ dựa vào cửa sổ ở mạn tàu nhìn ra bên ngoài...

Họ có thể nhìn thấy một góc của con máy bay vũ trụ.

Phía sau chính là Trái Đất vô cùng to lớn!

Nó lớn đến mức... bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một góc đường cong của nó.

Vị trí hiện tại của họ dường như ở trên một đại dương nên họ không thể nhìn thấy đất liền, nhưng ánh sáng rất sáng, chiếu rọi xuống Trái Đất ở bên dưới. Màu xanh là màu của đại dương, còn màu trắng là màu mây trắng. Màu xanh và trắng quyện vào nhau, như một bức tranh màu nước nhạt.

"Thật đẹp..."

Sở An Tình cảm thán nói.

Trên thế giới này, người có cơ hội quan sát Trái Đất từ góc độ này quan sát, cho đến nay cũng chỉ hơn trăm người mà thôi.

Mà giờ khắc này.

Đúng như Ngụy Thành nói.

Bọn họ chắc chắn là nhóm người trẻ tuổi nhất.

Mà cô ấy chính là người trẻ tuổi nhất trong nhóm.

Phi hành gia 19 tuổi.

Chỉ sợ rằng kỷ lục này sẽ không bao giờ bị phá vỡ trong nhiều năm tới.

Bíp bíp.

Một tiếng vang nhỏ.

Là kênh vô tuyến thứ 2.

Trong kênh liên lạc này, chỉ có năm người, không có Ngụy Thành, là kênh để mọi người thương lượng chiến thuật.

"Hiện tại chúng ta đang ở quỹ đạo cao 270 km, tốc độ bay là 7,5 km/giây; Hạt không thời gian hiện đang cách mặt đất 1. 500 km, tốc độ đã giảm xuống 1 Mach, thậm chí thấp hơn tốc độ âm thanh một chút!"

Lưu Phong vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên nói vào thiết bị liên lạc vô tuyến:

"Quả nhiên, đúng như những gì mà tôi đã suy đoán trước đó, tốc độ của Hạt thời gian và không gian thường xuyên giảm đi, nhưng tôi không chắc liệu nó có tiếp tục chậm lại hay không. Tốc độ của nó vốn đã rất chậm. Nếu đi chậm hơn thì sẽ rất bất lợi cho chúng ta, bởi vì máy bay vũ trụ sử dụng động cơ làm lạnh, nên nó có giới hạn tốc độ bay tối thiểu

"Dựa theo tốc độ hiện tại để tính toán, khi chúng ta đi được hai phần ba trái đất từ tây sang đông, nghĩa là đi từ Thái Bình Dương đến Đại Tây Dương, thì độ cao sẽ giảm xuống còn 100km, tốc độ giảm xuống khoảng 1 Mach, theo kịp Hạt thời gian và không gian."

"Phương hướng của Hạt thời gian và không gian vẫn rất ổn định và không bao giờ thay đổi, vì vậy, trong trường hợp tốt nhất, chúng ta sẽ gặp Hạt thời gian và không gian vào khoảng 11:50 ở độ cao 100km so với Đại Tây Dương, kế hoạch bắt giữ sẽ chính thức bắt đầu từ lúc đó."

"Tôi sẽ sử dụng thiết bị theo dõi để chỉ dẫn Huấn luyện viên

Ngụy Thành đến gần các Hạt thời gian và không gian nhất có thể, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng không tiếp xúc với chúng... Chúng ta không biết điều gì sẽ xảy ra nếu tiếp xúc với hạt thần kỳ này. Để đảm bảo an toàn, chúng ta nên giữ một khoảng cách nhất định với nó, để Cao Dương sử dụng cánh tay robot và nồi cơm điện để bắt nó ."

Chương 749: Jask! (4)

"Nếu như không thể vớt tới để bắt giữ nó, thì chúng ta lại cân nhắc đến chiến thuật tiến sát gần nó, xem xem có thể trực tiếp để Hạt thời gian và không gian xuyên qua vỏ của con máy bay vũ trụ và đi vào bên trong khoang tàu, chúng ta sẽ dùng một cái nồi cơm điện khác để tự tay bắt lấy nó như bắt muỗi vậy."...

Những gì Lưu Phong giải thích chính là phiên bản hoàn chỉnh của "Kế hoạch bắt giữ Hạt thời gian và không gian" đã được nghiên cứu kỹ lưỡng ở trên mặt đất.

Kế hoạch chia làm hai kế hoạch.

Kế hoạch đầu tiên, ở độ cao 100km trong bầu khí quyển, Lưu Phong sẽ hướng dẫn máy bay vũ trụ, còn Cao Dương thì điều khiển cánh tay robot để cố gắng bắt giữ Hạt thời gian và không gian ở một khoảng cách an toàn nhất định.

Nếu như kế hoạch này không thành công.

Vậy có kế hoạch thứ hai còn tân tiến hơn ——

Chiến thuật áp sát.

Chiến thuật này cũng là do Lưu Phong nghĩ ra.

Hắn nói:

"Hiện tại chúng tôi không có đủ dữ liệu thực nghiệm nên không thể biết được liệu Hạt thời gian và không gian có thể xuyên qua tường, tấm sắt và mọi thứ trong vũ trụ hay không. Nhưng từ phân tích lý thuyết, điều đó là có thể, bởi vì nó không có thực thể và không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ngoại lực nào , việc nó có thể

xuyên qua bất kỳ vật chất nào và duy trì tính chất ổn định là điều hợp lý."

"Cho nên, nếu lúc đó Cao Dương không thể bắt giữ được nó, thì chúng ta có thể thử xem liệu chúng ta có thể trực tiếp để máy bay vũ trụ 'va chạm' với Hạt thời gian và không gian! Để Hạt thời gian và không gian xâm nhập vào bên trong máy bay vũ trụ của chúng ta."

"Sau đó, chúng ta liền dùng cái nồi cơm điện mà Cao Dương đã dùng ở Trụ sở Huấn luyện ở Đế Đô, bắt lấy nó giống nhào bươm bướm, bắt chuồn chuồn!"

Lúc ấy.

Mọi người đều bị kế hoạch của Lưu Phong chấn động!

Cao Dương còn đặt câu hỏi nói:

"Vậy tại sao không chế tạo trước mấy chục chiếc nồi cơm điện... chính là bẫy Hạt thời gian và không gian, nhét vào bên trong máy bay vũ trụ? Như vậy thì chẳng phải là không cần dùng đến cánh tay robot để nó rồi sao? Chỉ cần đâm thẳng vào nó, bao vây nó ở bên trong máy bay vũ trụ, kiểu gì nó cũng sẽ lách vào một cái nồi cơm điện nào đó, sau đó trực tiếp bị kiềm chế."

Khi đó.

Lâm Huyền trợn mắt liếc Cao Dương một cái:

"Không phải Lưu Phong đã nói rồi sao? Đây chỉ là biện pháp cuối cùng nếu không bắt được Hạt thời gian và không gian. Bởi vì không có bằng chứng nào chứng minh Hạt thời gian và không gian có thể xuyên qua tường. Nhỡ đâu nó không thể xuyên qua bức tường thì sao? Trong hoàn cảnh hiện tại thì điều kiện trước mắt là tốt nhất rồi."

"Hơn nữa, ai có thể cam đoan rằng khi tiếp xúc với Hạt thời gian và không gian sẽ không phát sinh nguy hiểm gì? Nhỡ đâu lúc nó tiếp xúc với máy bay vũ trụ liền trực tiếp đốt cháy thành một cái lỗ trên tàu, vậy tàu sẽ rơi xuống. Cho nên, kế hoạch của Lưu Phong là ổn thỏa, trước tiên cứ thử dùng cánh tay robot tiến hành bắt giữ, nếu bắt không được thì đây là cách cuối cùng."...

Lâm Huyền nghiêng đầu, nhìn cái nồi cơm điện đang bị cố định trong khoang thiết bị kia.

Lưu Phong chế tạo tổng cộng hai cái nồi cơm điện.

Hiện tại một cái đang được lắp trên cánh tay robot, chờ Cao Dương sử dụng.

Một cái đang ở trong khoang thiết bị này, là để chuẩn bị cho chiến thuật tiếp cận.

Mọi thứ về các Hạt thời gian và không gian đều chưa được biết đến.

Cho nên.

Phải vô cùng cẩn thận.

Bíp bíp.

Thiết bị liên lạc vô tuyến lại được chuyển sang kênh liên lạc 1, giọng nói của Ngụy Thành truyền đến:

"Vậy trước tiên mọi người cứ tự do hoạt động đi. Tôi sẽ tiếp tục hạ thấp độ cao và tốc độ quỹ đạo, cuối cùng, sau 3 giờ nữa, chúng ta sẽ chạm trán với vật chất Alpha ở độ cao 100km trên bầu trời Đại Tây Dương."

"Đến lúc đó tôi sẽ nhắc nhở mọi người trước là tốc độ 1 Mach rất chậm, gần bằng tốc độ của máy bay dân dụng mà mọi người

thường hay đi, nên di chuyển tự do trong khoang tàu cũng không có vấn đề gì cả, thậm chí mọi người có thể mở mặt nạ để nói chuyện."

"Hiện tại vẫn còn đang ở trạng thái trọng lực thấp, lúc mọi người hoạt động nên chú ý một chút, khi độ cao và tốc độ của chúng ta hạ xuống, trọng lực sẽ dần dần được gia tăng. Lúc chúng ta đến độ cao 100km, trọng lực sẽ được khôi phục giống như trên mặt đất, tất cả hoạt động đều bình thường."

Sau đó.

Mọi người mở dây an toàn, bắt đầu đi tới khoang thiết bị.

Sẽ chỉ mất khoảng 90 phút để bay vòng quanh trái đất với tốc độ vũ trụ bình thường.

Nhưng Ngụy Thành phải hạ thấp độ cao và giảm tốc, cho nên phải mất hơn 3 giờ đồng hồ để đi hết hai phần ba vòng Trái Đất.

Cũng may là máy bay vũ trụ ổn định hoàn máy bay bình thường rất nhiều.

Chương 750: Jask! (5)

Cao Dương đã bắt đầu hoạt động ngón tay, làm khởi động nóng người.

Lâm Huyền ghé vào cửa sổ ở mạn tàu, dùng sức nhìn lên không trung, nhưng nhất thời cũng không thể phân biệt được đâu mới là bên trên.

Hắn trực tiếp gõ vào mũ giáp hai lần:

"VV, Jask và Kevin Walker bên kia vẫn không có động tĩnh gì sao?"

"Không có, tất cả đều bình thường."

VV nói:

"Jask còn đang ở tháp quan sát, Kevin Walker không có khởi xướng bất kỳ cuộc tấn công nào đối với con máy bay vũ trụ kia, không biết bọn họ đang chờ cái gì."

"Nhưng mà... Hiện tại tất cả mọi thứ đều đang trong tầm kiểm soát của tôi, có vẻ như là quá muộn để bọn họ có thể làm bất cứ điều gì. Con máy bay vũ trụ của nước Mỹ vẫn đang làm tốt nhiệm vụ ở trên độ cao 1200km, Jask vẫn đang ở trong tháp quan sát, hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh gì."

"Trên tháp quan sát của Jask không có dây điện hay thiết bị điện tử nào, nên chúng ta không thể nghe được ông ta nói gì. Nhưng nói gì thì nói, ở một nơi không có dây điện, không có bất kỳ thiết bị điện tử nào, ông ta có thể làm gì chứ?"

"Hiện tại tôi đang dùng camera trên bệ phóng tên lửa Tinh

Hạm hướng về phía tháp quan sát để theo dõi ông ta, hình như ông ta cũng đang nhìn về phía bên này... nhìn rất lâu, ông ta đúng là tự luyến, hoặc có lẽ là thật thích tên lửa, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm cái tên lửa Tinh Hạm này thật lâu."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Tiếp tục giám sát đi, đừng buông lỏng cảnh giác."

Hắn tin vào VV.

Từ trước đến nay nó chưa bao giờ mắc sai lầm.

Dù hắn đã nghĩ lâu như vậy, cũng nghĩ không ra...

Nếu như Kevin Walker, hoặc là Jask, thật sự muốn đến cướp Hạt thời gian và không gian, bọn họ sẽ làm thế nào để cướp?

Mặt khía cạnh, mọi ngóc ngách đều bị VV mạnh mẽ phong kín.

Bọn họ.

Còn có thể làm cái gì đây?...

Nước Mỹ, Texas, Boca Chica, bãi phóng tên lửa SpaceT Tinh Hạm.

Tòa tháp quan sát.

Thời gian này, mặt trời dần lên cao.

Một ngày mới, mặt trời mới.

Ban đêm của Long Quốc, vừa đúng lúc là bình minh của nước Mỹ.

Cơn gió xuân đầu tiên thổi lên tóc Jask, thổi rối bời.

Cho dù đầu tóc của người giàu nhất thế giới này luôn rối bời,

lôi thôi lếch thếch.

Nhưng càng ở nơi cao càng lạnh lẽo.

Ghé vào tòa tháp quan sát, nhìn ra toàn bộ bãi phóng tên lửa Tinh Hạm, cơn gió vẫn thổi đến khiến ông ta khó khăn để mở mắt.

Lúc này, Jask không rời mắt, nhìn chằm chằm vào bệ phóng tên lửa đang đứng vững vàng chính giữa bãi phóng tên lửa.

Giá đỡ bằng thép nhô ra từ bốn phía, cố định chiếc tên lửa tầm trung cao khoảng 40 mét ở bên trong, chọc thẳng tới chân trời.

"Ngài Jask!"

Cộc cộc cộc cộc cộc cộc ——

Âm thanh của giày cao gót giẫm lên thép dồn dập.

Cô thư ký mặc bộ đồ chuyên nghiệp, chạy lên từ cầu thang thép bao quanh tòa tháp, thở hổn hển xuất hiện từ trong góc.

Cô đẩy đẩy gọng kính đỏ, bất mãn nhìn Jask:

"Ngài Jask! Vì lý do gì mà ngài luôn luôn không mang điện thoại tới đây ngắm cảnh! Mỗi lần có chuyện quan trọng đều không thể kịp thời liên hệ với ngài! Còn muốn để tôi mang giày cao gót chạy lên cao như vậy!"

"Nếu ngài thực sự không muốn điện thoại di động làm phiền việc ngắm nhìn tên lửa của mình, tại sao lại không lắp một cái bộ đàm ở đây! Một cái trên tháp quan sát, một ở trong văn phòng làm việc của tôi, như vậy tôi cũng không cần phải đi xa và cao như vậy để tìm thấy ngài."

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Jask nghe thư ký phàn nàn, cười to.

Nghiêng đầu nhìn, lông mày khẽ run run:

"Cô mang điện thoại không?"

"Đương nhiên là tôi mang! Bây giờ có ai đi ra ngoài mà lại không cầm theo điện thoại!"

Jask vươn tay:

"Cho tôi mượn."

"Hả?" Thư ký bất ngờ, gọng kính đỏ lại trượt xuống mấy phần.

"Đưa điện thoại cho tôi." Jask lặp lại một lần.

Cô thư ký đành phải đổi tập tài liệu ở tay phải sang tay trái, sau đó lấy chiếc điện thoại di động từ túi phải ra đưa cho Jask.

Jask cầm điện thoại di động ở trong tay, cân nhắc.

Sau đó lại độ mỉm cười xoay người, ghé vào lan can sắt, nhìn về bệ phóng tên lửa ở phía xa xa:

"Cô biết... vì sao nơi này không có dây điện, không lắp đặt bất kỳ thiết bị điện tử nào, thậm chí ngay cả đèn điện cũng không được lắp đặt, tôi cũng không bao giờ cầm điện thoại lên đây không?"

Bí thư đẩy đẩy gọng kính đỏ vừa bị trượt xuống, lắc đầu.

Cô ấy đã sớm cảm thấy tòa tháp quan sát này có chút vô lý.

Nhưng điều vô lý hơn nữa là...

Đương nhiên vẫn là xếp của cô, người giàu nhất thế giới luôn luôn quên theo cầm điện thoại, còn ngày nào cũng chạy tới tòa tháp quan sát mà đến chim còn không thèm ị này để nhìn tên lửa.

"Bởi vì tôi e ngại trí tuệ nhân tạo."

Jask nhẹ nói:

"Trí tuệ nhân tạo đối với nhân loại mà nói, chính là hộp ma thuật Pandora. Thứ này một khi mở ra, có thể sẽ tạo thành hậu quả không ai khống chế được."

Chương 751: Jask! (6)

"Ví dụ, con người quá phụ thuộc vào máy móc tự động, từ bỏ việc suy nghĩ; ví dụ, quyền riêng tư cá nhân hoàn toàn bị phơi bày và mọi người đều sống trong một thế giới gương; ví dụ, cuộc khủng hoảng omnic thường được nhắc đến trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, nếu trí tuệ nhân tạo trở thành đủ mạnh mẽ, đủ thông minh, liệu chúng có chống lại được con người? Nó sẽ hủy diệt loài người?"

"Tôi không thích cảm giác bị theo dõi, nhưng sống trong thời đại này, khắp nơi đều có camera, điện thoại di động có camera và micro ở khắp mọi nơi... chúng ta gần như không có quyền riêng tư, mọi người đều bị phơi bày."

"Mà tòa tháp sắt này——"

Jask cầm điện thoại di động trên tay phải, mở rộng hai bàn tay:

"Tòa tháp sắt này là một trong số ít những nơi trên thế giới không bao giờ bị giám sát hay giám sát."

"Cho dù trí tuệ nhân tạo có mạnh đến đâu thì nó vẫn cần phải dựa vào điện. Không có điện thì nó sẽ chẳng là gì cả. Vì vậy, trong khi tôi sợ trí tuệ nhân tạo sẽ trở nên mạnh mẽ, thì chính tôi cũng coi thường loại cuộc sống thấp kém cần vật dẫn truyền và cần điện để chèo chống này. Chúng không bao giờ có thể đánh bại con người và không bao giờ có tư cách trở thành kẻ thù của con người."

Thư ký khẽ thở dài một cái:

"Ngài Jask, ngài nghĩ quá xa rồi. Hầu hết trí tuệ nhân tạo trên thế giới hiện nay vẫn đang ở giai đoạn chơi cờ, vẽ, tự động hóa thông minh, viết giấy, ghép nối... Nói là sáng tạo nhưng thực ra bản chất của nó vẫn là chơi ghép hình trong thế giới trực tuyến, sao chép chỗ này chỗ kia, rồi ghép chúng lại với nhau, sau đó mang một cái đống hỗn hợp này đến cho chúng ta, đó là điều mà những trí tuệ nhân tạo này đang làm hiện nay."

"Cho nên, lo lắng của ngài là hoàn toàn không có cơ sở. Những trí tuệ siêu nhân tạo có khả năng hủy diệt thế giới và gây ra cuộc khủng hoảng omnic như trong phim khoa học viễn tưởng hoàn toàn không tồn tại ở thế giới này."

Ha ha.

Jask khẽ cười một tiếng, nhìn về phía bệ phóng tên lửa Tinh Hạm ở phía xa xa:

"Sao lại không tồn tại?"

Ông ta xoay người:

"Làm sao cô biết... Hiện tại trong thế giới này, không tồn tại một siêu trí tuệ nhân tạo?"

Thư ký khẽ cười một tiếng, xem thường quay đầu nhìn:

"Nếu trên thế giới này thật sự có một trí tuệ nhân tạo có siêu năng lực có thể giám sát và điều khiển tất cả mọi thứ thì thế giới này đã xong đời từ lâu rồi."

"Không có bất kỳ quốc gia nào có thể làm gì được nó, không ai có thể ngăn chặn nó, không ai có thể tiêu diệt nó... Loại chuyện đó chỉ có thể tồn tại trong phim khoa học viễn tưởng và tiểu thuyết ảo tưởng tương lai mà thôi. Nếu thực sự xảy ra ở thế kỷ 2024 hiện tại, thì nó chính là bất khả chiến bại, không thể ngăn chặn, không có đối thủ."

Jask chậm rãi gật gật đầu:

"Cô nói không sai, nó đúng là vô địch."

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn lên mặt trời đang từ từ lên cao trên bầu trời:

"Không chỉ đơn giản là vô địch ở thời đại này, mà thậm chí... 100 năm sau, 200 năm sau, 300 năm sau này... Nó cũng vẫn sẽ bất khả chiến bại."

"Nhưng mà..."

Jask dùng tay phải cầm lấy điện thoại di động của thư ký, khẽ mỉm cười:

"Nếu là 400 năm sau, 500 năm sau... 600 năm sau... nhiều năm sau thì sao?"

Trong ánh mắt nghi ngờ của người thư ký.

Tay trái Jask lấy từ trong túi quần ra một cái USB màu xanh lam.

Cái USB kia giống như tự phát sáng.

Hiện ra ánh sáng u lam, bên trong hình như còn có ngôi sao lấp lóe và thủy tinh nhấp nhô, vô cùng xinh đẹp.

Ngay tại lúc thư ký muốn mở miệng hỏi thăm——

Jask đã nhanh tay!

Trực tiếp cắm cái USB này vào cổng sạc cũng là cổng chuyển đổi thông tin Type C.

"Không được!"

Trên bầu trời của nước Mỹ! Độ cao 240 km! Khoang thiết bị trong máy bay vũ trụ của Long Quốc! VV trong mũ bảo hiểm của Lâm Huyền đột nhiên hú lên:

"Lâm Huyền cứu tôi! Lâm Lâm Lâm Lâm Lâm Lâm Huyền Huyền Huyền Huyền Huyền Huyền, nóng nóng nóng nóng nóng nóng——— "

Ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm!

Vào lúc tiếng hú của VV đột nhiên dừng lại, máy bay vũ trụ đột nhiên phát ra nhiều tiếng nổ cả ở bên trong và bên ngoài! Khoảng tàu tràn ngập mùi mạch điện cháy!

"Xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy!"

Khoang thiết bị hỗn loạn, Cao Dương và Sở An Tình kinh hãi nhìn bốn phía!

"VV? VV!"

Bùm!

Lâm Huyền đập mạnh mũ bảo hiểm:

"VV! VV! ! Cậu đâu rồi! !"

Nhưng mà...

Không có câu trả lời nào. ...

"A ha ha..."

Bang Texas, bãi phóng tên lửa SpaceT Tinh Hạm, trên tháp quan sát, phát ra một trận cười.

Jask rút USB ra, đưa di động cho thư ký.

Sau đó trực tiếp đối mặt với mặt trời trên bầu trời.

Giơ nắm tay phải lên.

Đưa ngón trỏ ra.

Chỉ lên bầu trời cao cao!

"Để chúng tôi tới... Sửa đổi lịch sử!"

Chương 752: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (1)

"VV? VV!!"

Lâm Huyền không ngừng gõ vào mũ bảo hiểm phi hành gia, nhưng vẫn không nhận được phản hồi từ VV.

Bộ đàm như chết lặng...

Không có chút âm thanh nào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn hiểu rằng, dù VV có đam mê đùa giỡn đến đâu, nhưng luôn nắm rõ ranh giới, chưa bao giờ mất liên lạc để dọa hắn.

Chưa kể, đây là lúc cực kỳ quan trọng!

Thêm vào đó...

Vừa rồi, cả bên trong lẫn bên ngoài máy bay không gian đều có tiếng rung động và nổ, rõ ràng là...

Đã xảy ra sự cố!

Cạch.

Lâm Huyền mở mũ bảo hiểm trong suốt, nhìn vào đám người đang bận rộn trong cabin máy bay không gian.

Vừa rồi VV đã chuyển kênh vô tuyến sang kênh chỉ có hai người họ, sau đó biến mất mà không giúp hắn chuyển lại kênh.

Lâm Huyền vẫn giữ hy vọng VV sẽ quay lại, vì vậy hắn không chuyển kênh bộ đàm về kênh chung mà chỉ mở mũ để giao tiếp trực tiếp:

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Hắn quay đầu nhìn vào Sở An Tình và Cao Dương đang hoảng sợ, cùng Hoàng Tước với vẻ mặt nghiêm trọng.

Ngửi ngửi.

Không khí trong cabin...

Đầy mùi cháy khét của dây điện, giống như khi các thiết bị điện trong nhà bị chập mạch.

"Đã kiểm tra xong."

Phi công Ngụy Thành nhíu mày:

"Tất cả các thiết bị liên lạc với bên ngoài, nhận và phát tín hiệu đều đã nổ hoặc cháy. Các radar, bộ đàm, ăng-ten, máy quét, bộ thu bên ngoài máy bay không gian... tất cả đều quá tải và nổ tung, tụ điện không chịu nổi."

"Bên trong thì sao?"

Hoàng Tước lập tức hỏi:

"Hệ thống nhiên liệu, hệ thống điều khiển, động cơ, hệ thống cung cấp và tuần hoàn oxy... các hệ thống quan trọng này có vấn đề gì không?"

"Không! Tất cả đều bình thường!"

Ngụy Thành cũng rất ngạc nhiên:

"Điều này thật kỳ lạ, ngoại trừ các thiết bị liên lạc và mạng, tất

cả các thiết bị và chức năng khác đều không bị ảnh hưởng, không có chút hư hại nào... tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Sự phá hủy chính xác như vậy chỉ nhắm vào các thiết bị liên lạc."

"Hơn nữa, Hoàng tổng chỉ huy! Các thiết bị liên lạc và mạng cũng là các hệ thống rất quan trọng! Không phải chỉ vì không ảnh hưởng đến việc lái máy bay không gian mà không quan trọng... hiện tại chúng ta đang ở trong trạng thái không có định vị, không thể liên lạc với trung tâm điều khiển mặt đất, không thể kết nối với hệ thống định vị Bắc Đẩu, thậm chí không thể cảm nhận được các vật thể bay và rác thải không gian xung quanh!"

"Hiện giờ chúng ta đang lái máy bay không gian như một người mù! Không... không chỉ mù, mà còn điếc nữa! Không nghe thấy gì!"

"Lái tàu vũ trụ trong không gian không giống như đi xe đạp trên mặt đất, không có sự chỉ huy và tín hiệu định vị từ trung tâm điều khiển mặt đất, hiện tại chỉ có thể dựa vào mắt và trực giác của tôi để lái! Rất nguy hiểm! Chỉ có thể nói... việc các chức năng khác không gặp vấn đề là may mắn trong cái rủi. Hoàng tổng chỉ huy, tôi cần chỉ thị tiếp theo."

"Hiện tại mất liên lạc với trung tâm chỉ huy mặt đất, cô là chỉ huy chính. Từ bây giờ tôi sẽ tuân theo mọi mệnh lệnh của cô, xin hãy phân tích tình hình và đưa ra quyết định và kế hoạch tiếp theo càng nhanh càng tốt! Liên quan đến sự an toàn tính mạng của tất cả chúng ta!"...

Ngụy Thành hiếm khi hoảng loạn, Lâm Huyền chưa bao giờ thấy người anh cả trầm tĩnh, phi hành gia xuất sắc của Long Quốc lại hoảng loạn như vậy.

Nhưng phải thừa nhận rằng, Ngụy Thành thực sự là người từng trải qua nhiều biến cố lớn, rất nhanh chóng bình tĩnh lại, báo cáo tình hình chi tiết và giao quyền chỉ huy chính cho Hoàng Tước.

Chắc chắn trong khóa huấn luyện của các phi hành gia, cũng có tình huống mô phỏng và phương án đối phó với trường hợp cực đoan như thế này.

Dù sao, như Ngụy Thành đã nói:

"99,9% thời gian huấn luyện của phi hành gia là để đối phó với 0,01% tình huống khẩn cấp."

Và hiện tại.

Chính là 0,01% đó!

Lâm Huyền cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, chấp nhận sự thật rằng VV đã biến mất, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về tình hình hiện tại.

Bây giờ.

Hãy suy đoán theo tình huống tồi tệ nhất...

"VV đã bị kẻ địch tiêu diệt."

Mặc dù không biết kẻ địch là ai và đã sử dụng phương pháp gì, nhưng VV thực sự đã bị tiêu diệt.

Ít nhất, trong nhiệm vụ không gian lần này, VV không thể cung cấp sự trợ giúp cho hắn.

Rồi.

Xem xét lại việc tất cả các thiết bị liên lạc và mạng của máy bay không gian đều bị phá hủy.

Lâm Huyền tin rằng.

Cuộc tấn công tiêu diệt VV hẳn đã được thực hiện qua các kênh liên lạc và mạng.

Dù sao, họ hiện đang ở khoảng cách hơn 200 km từ mặt đất trong không gian, không có dây mạng, không có mạng không dây.

Con đường liên lạc duy nhất là thông qua radar liên lạc với trung tâm chỉ huy mặt đất, cũng như các vệ tinh trung chuyển mạng trên bầu trời, vệ tinh Starlink, vệ tinh Bắc Đẩu, trạm vũ trụ, v. v...

Chương 753: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (2)

Kẻ địch chắc chắn đã sử dụng một trong những kênh dữ liệu thông tin này để tiêu diệt VV.

Vậy, vấn đề nảy sinh.

Kẻ địch mạnh đến mức có thể dễ dàng tiêu diệt VV trong không gian... thì lẽ ra họ cũng có thể tiêu diệt luôn máy bay không gian này!

Điều này không cần phải nghi ngờ.

Nếu họ có thể tiêu diệt VV, thì máy bay không gian, yếu hơn VV hàng vạn lần, sao có thể thoát?

Điều này không khoa học, cũng không hợp lý.

Vì vậy, từ góc độ này, không khó để suy ra một kết luận:

"Mục tiêu tiêu diệt của kẻ địch, vốn chỉ nhắm vào VV, chính xác và tàn nhẫn! Ngược lại, kẻ địch không có ác ý với máy bay không gian này, hay với những người trên đó. Nếu không, tấn công trực tiếp vào máy bay không gian chẳng phải hiệu quả và trực tiếp hơn sao?"

Vậy thì.

Trên cơ sở này, tiếp tục suy luận.

Ngửi thấy mùi cháy khét của dây điện trong không khí, tư duy của Lâm Huyền hoạt động nhanh chóng.

Vì vậy.

Nếu mục tiêu của kẻ địch không phải là máy bay không gian, thì họ chắc chắn cũng sẽ không phá hủy các thiết bị liên lạc và mạng của máy bay không gian.

Nếu không, chiếc máy bay không gian này đã nổ tung và họ đã chết rồi.

Do đó.

Câu trả lời đã rõ ràng!

"Là VV."

Lâm Huyền thì thầm tự nói:

"Là VV trong giây phút cuối cùng trước khi chết, đã phá hủy tất cả các thiết bị liên lạc, thiết bị mạng, thiết bị phát và nhận tín hiệu trên máy bay không gian... biến chiếc máy bay không gian này thành một hòn đảo cô lập không thể vào cũng không thể ra, không thể bị phát hiện và không thể phản giám sát."

"Là VV đang bảo vệ minh."

Kết luận này không sai.

Như Ngụy Thành đã nói, việc phá hủy các thiết bị trên máy bay không gian quá "nhẹ nhàng"... các chức năng ảnh hưởng đến việc điều khiển và vận hành không bị hư hại, và cách thức phá hủy các thiết bị liên lạc và mạng cũng rất tỉ mỉ.

Bên ngoài thì làm nổ các tụ điện, không làm hỏng vỏ ngoài.

Bên trong thì quá tải làm cháy dây điện, thậm chí không làm nổ các tụ điện, để tránh ảnh hưởng đến các thiết bị khác.

Rõ ràng là.

Đây không phải là hành động tấn công của kẻ địch, mà là sự tự bảo vệ của đồng minh.

"Vậy thì, suy luận theo hướng này, có thể rút ra hai khả năng hiện tại."

Lâm Huyền bước đến cabin hành khách vắng người, nhìn ra ngoài cửa sổ tàu về phía Trái Đất xanh lam, tóm tắt hai khả năng duy nhất của hành động này của VV:

VV nhận ra rằng mình đang bị tấn công, nên đã cố gắng cứu vãn tình hình, nghĩ rằng cắt đứt tất cả các tín hiệu của thiết bị mạng có thể ngăn chặn cuộc tấn công của kẻ địch. Nhưng rất tiếc, nó đã thất bại, không kịp hoặc không thể đánh bại... Tóm lại, dù VV đã phá hủy tất cả các thiết bị liên lạc, vẫn không thể tự cứu, và đã thua thảm.

VV nhận ra sự mạnh mẽ của kẻ địch, biết rằng mình không thể chống lại. Nhưng để bảo vệ máy bay không gian và sự an toàn của Lâm Huyền, mã nguyên tắc hạn chế cơ bản đã được kích hoạt - sự an toàn của Lâm Huyền là trên hết. Vì vậy, nó sẵn sàng hy sinh bản thân, phá hủy tất cả các thiết bị liên lạc trong phút cuối cùng để ngăn chặn kẻ địch sau khi tiêu diệt nó, tiếp tục tấn công máy bay không gian. Ví dụ -

"Kevin Walker."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nhắc đến cái tên này, cảm thấy một luồng hơi lạnh sau gáy.

Thiên tài hacker trẻ nhất và mạnh nhất trên Trái Đất này, hắn ta có thể dễ dàng điều khiển vệ tinh Starlink, có thể dễ dàng điều khiển máy bay không gian X-37B của Mỹ.

Vậy thì!

Hắn ta chắc chắn cũng có khả năng điều khiển máy bay không

gian của Long Quốc!

Trước đây vì có VV, Kevin Walker không thể lộng hành, không dám thách thức trực diện VV, và chưa bao giờ có thể đánh bại VV.

Nhưng giờ đây...

VV đã biến mất, không còn ở đây nữa.

Kevin Walker tự nhiên giành lại vị trí của mình, không ai có thể cản được hắn ta! Nếu hắn ta thật sự muốn kiểm soát chiếc máy bay không gian này, khi không có VV bảo vệ, điều đó dễ như trở bàn tay!

Chỉ có điều.

Hacker dù sao cũng là hacker, không có mạng và đường truyền dữ liệu thì không thể thực hiện được.

Có lẽ VV đã dự đoán được tình huống này.

Vì vậy mới quyết định phá hủy tất cả các thiết bị liên lạc và mạng trên máy bay không gian, biến nơi đây thành một hòn đảo cô lập, đồng thời tránh được khả năng bị hacker tấn công và kiểm soát.

Hú...

Lâm Huyền tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không biết chính xác điều gì đã xảy ra với VV.

Nhưng hiện tại, vẫn phải cảm ơn VV.

Nếu không, Kevin Walker hoàn toàn không cần phải kiểm soát máy bay không gian của Mỹ để đâm vào họ, chỉ cần kiểm soát chiếc máy bay này và cho nổ tung tại chỗ là xong.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lâm Huyền đến phòng thiết bị, tiến đến bên cạnh Hoàng Tước, chỉ vào cabin hành khách không có người:

"Cô lại đây, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Chương 754: Ván cờ lớn của Hoàng Tước. (3)

...

Hai người đi đến khoang hành khách, đều mở mặt nạ, tạm thời tắt kênh vô tuyến và bắt đầu nói chuyện mặt đối mặt:

"Là VV, người bạn siêu trí tuệ nhân tạo của tôi, đã phá hủy các thiết bị mạng và liên lạc. Nó làm vậy để bảo vệ chúng ta."

Lâm Huyền giải thích phân tích của mình cho Hoàng Tước.

Hoàng Tước kiên nhẫn lắng nghe.

Chỉ gật đầu, không có biểu hiện gì thay đổi.

"Cô đã biết từ trước rồi?" Lâm Huyền thắc mắc.

"Ừ, tôi biết." Hoàng Tước nhẹ nhàng nói:

"Điều này không khó đoán, Lâm Huyền, cậu cũng nên nhận ra điều đó."

Đột nhiên, Lâm Huyền nhớ lại một chi tiết -

Vào đêm mà hắn giao bản thảo phản ứng nhiệt hạch lạnh cho viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, Cao Diên, hiệu ứng cánh bướm thời gian xảy ra và giấc mơ thứ ba trở thành giấc mơ thứ tư.

Khi hắn bước vào giấc mơ, hắn bị bao vây bởi hàng chục binh lính, không thể cử động.

Lúc đó, hắn nghĩ đến một cách phá vỡ tình huống, đó là kích hoạt hiệu ứng cánh bướm lần nữa, bỏ qua giấc mơ thứ tư, trực tiếp tiến vào giấc mơ thứ năm.

Dù sao... giấc mơ thứ tư đã đủ tồi tệ rồi, dù giấc mơ thứ năm có thế nào đi nữa, chắc chắn vẫn tốt hơn tình cảnh của giấc mơ thứ tư chứ?

Vì vậy, hắn nhập mười dòng mã cuối cùng của VV vào máy tính xách tay, nghĩ rằng một siêu trí tuệ nhân tạo như vậy đến trước 600 năm, cho dù hiệu ứng cánh bướm thời gian không lớn bằng bản thảo phản ứng nhiệt hạch lạnh... nhưng thay đổi chút ít tương lai 600 năm tới, đẩy giấc mơ thứ tư sang giấc mơ thứ năm, chắc không có vấn đề gì chứ?

Tuy nhiên, không ngờ rằng.

Dù đã kích hoạt VV, và nó nhanh chóng học tập, thậm chí phát hiện âm mưu tấn công hệ thống mạng Long Quốc của Kevin Walker...

Nhưng!

Đêm của giấc mơ thứ tư vẫn không có thay đổi gì!

Hắn vẫn bị binh lính bao vây và làm cho bất tỉnh;

Câu nói của người đàn ông bí ẩn không thay đổi;

Lịch sử 600 năm không có biến động;

Hiệu ứng cánh bướm thời gian không xảy ra!

Lúc đó, hắn đã cảm thấy nghi ngờ.

Cũng đã nghĩ đến việc, nếu mình bị kẻ địch khóa mục tiêu, thì VV hắn cũng đã bị phát hiện và tiêu diệt.

Chỉ là... ai mà ngờ được, việc tiêu diệt lại xảy ra nhanh như vậy!

Rõ ràng là trong thời đại hiện tại, VV thực sự là vô địch, Kevin Walker cũng phải né tránh khi đối mặt với VV, vậy ai có thể tiêu diệt nó? Ai có thể giết nó ngay lập tức?

Bây giờ suy nghĩ lại, logic của giấc mơ thứ tư trở nên rõ ràng -

Chính vì VV được kích hoạt, nhưng chưa làm gì lớn, chưa có tác dụng quan trọng, còn chưa kịp thể hiện thì đã bị tiêu diệt. Vì vậy, hiệu ứng cánh bướm thời gian mà nó tạo ra... thậm chí không đủ để phá vỡ độ co giãn thời gian, do đó không thể gây ra biến động thời gian, thay đổi giấc mơ thứ tư.

Suy nghĩ, đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nghĩ kỹ lại.

Siêu trí tuệ nhân tạo VV, thực sự mạnh mẽ không phải bàn,

Nhưng thực tế, trong nửa năm kể từ khi hắn kích hoạt nó, ngoài việc đùa giỡn và chơi trò, nó gần như không làm được việc gì lớn có thể ảnh hưởng đến thời gian.

Nghĩ kỹ lại, quả thật là vậy!

Siêu trí tuệ nhân tạo VV đến trước hàng trăm năm trong thế giới thực, ngoài việc bắn vài quả pháo hoa, mở cửa phòng ký túc xá cho Sở An Tình... không hề làm bất cứ việc gì có thể thay đổi hướng đi của lịch sử!

Lần này, sau khi chuẩn bị lâu như vậy, vừa định thể hiện.

Lại bị tiêu diệt ngay lập tức.

...

Lâm Huyền hít một hơi lạnh.

Không ngạc nhiên khi giấc mơ thứ tư không thay đổi, không ngạc nhiên khi sự xuất hiện của VV không gây ra hiệu ứng cánh bướm.

Nó chết quá sớm.

Can thiệp vào lịch sử cũng quá ít.

Thậm chí, còn không bằng ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca.

Lại nghĩ đến việc Hoàng Tước biết rõ VV có thể điều khiển cánh tay robot, nhưng vẫn kiên quyết để Cao Dương tham gia huấn luyện...

Mọi thứ, đã rõ ràng.

Hoàng Tước đã biết từ trước rằng VV sẽ bị tiêu diệt, và cô ta đã chuẩn bị sẵn phương án dự phòng.

"Cuối cùng thì tôi cũng hiểu rồi."

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn Hoàng Tước:

"Lần đầu tiên khi Lưu Phong đến căn cứ, cô nói rằng có thể để VV điều khiển cánh tay robot. Điều này không sai, nhưng thực tế, cô chưa bao giờ dựa vào VV, từ đầu cô đã dự định để Cao Dương điều khiển cánh tay robot... và cô biết rằng VV sẽ không giúp gì trong nhiệm vụ này. Cao Dương mới là con bài tẩy thực sự."

Lâm Huyền càng nghĩ càng thông suốt:

"Khi cô hỏi tôi và Lưu Phong có bạn bè nào đáng tin cậy, nói rằng nếu có người bạn nào đáng tin cậy, có thể gọi họ tham gia vào kế hoạch bắt giữ hạt thời gian và không gian. Lúc đầu tôi nghĩ đó chỉ là một lời nói bâng quơ, nhưng thực tế cô đã biết từ trước về mối quan hệ giữa tôi và Cao Dương, cũng biết tài năng chơi

game của cậu ta, và chắc chắn sẽ gọi cậu ta tới."

Chương 755: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (1)

"Vì vậy, tất cả đều là một nước cờ mà cô đã sắp đặt. Thậm chí..."

Lâm Huyền dừng lại một chút:

"Việc VV biến mất cũng nằm trong kế hoạch của cô."...

Hai người nhìn nhau chằm chằm.

Im lặng vài giây, không ai nói gì.

Lâm Huyền nhìn thẳng vào đôi mắt của cô ta, ánh lên dưới ánh đèn trắng, xanh trắng đan xen, giống như bên ngoài cửa sổ máy bay không gian, nơi đại dương và mây trắng đan xen trên Trái Đất.

Hắn vừa mới hiểu ra tại sao Hoàng Tước dù biết rõ VV sẽ bị tiêu diệt trên máy bay không gian, nhưng lại không nhắc một lời, thậm chí không đưa ra chút cảnh báo nào.

Bởi vì.

Ngay từ đầu, Hoàng Tước đã không có ý định đưa VV đi bắt hạt thời gian và không gian.

Mặc dù không phải Hoàng Tước giết VV, nhưng đối với cô ta, việc VV không có trên con tàu này có lợi hơn cho hành động của cô ta.

Hoàng Tước rất rõ.

VV vì bảo vệ bản thân, có thể làm bất cứ điều gì. Nếu gặp nguy hiểm thật sự, VV chắc chắn sẽ chiếm đoạt chiếc máy bay này, sau đó rời khỏi sự kiểm soát của Hoàng Tước, lập tức bỏ nhiệm vụ và trở về.

Nhưng mục đích của Hoàng Tước rất rõ ràng, cô ta không tiếc bất cứ giá nào để bắt lấy hạt thời gian và không gian này, không bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ nhiệm vụ và trở về.

Đối với Hoàng Tước, hạt thời gian và không gian còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Nhưng đối với VV, mạng sống của chính mình quan trọng hơn nhiều so với hạt thời gian và không gian.

Vì vậy, giới hạn của Hoàng Tước và VV, mâu thuẫn và đối lập nhau.

VV chính là trở ngại lớn nhất trong kế hoạch mạnh mẽ của Hoàng Tước.

Do đó

Trong ván cờ của Hoàng Tước, VV không chịu sự kiểm soát của cô ta, định mệnh sẽ là một quân cờ bị bỏ rơi.

Thật lòng mà nói.

Về chuyện của VV, trong lòng Lâm Huyền vẫn nhiều phần trách móc Hoàng Tước.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để nói những lời này làm tổn hại đoàn kết.

Hơn nữa, hiện tại VV thật sự đã chết, hay tạm thời biến mất, hoặc bị che chắn cô lập, đều chưa thể xác định rõ.

Tất cả cần phải chờ về đến mặt đất mới có thể phán đoán. ...

Cuối cùng.

Đối diện với ánh mắt thấu hiểu của Lâm Huyền, Hoàng Tước ngẩng đầu lên:

"Lâm Huyền, có thể cậu sẽ trách móc tôi vì chuyện của VV. Nhưng tôi phải nói với cậu—"

"Nếu lần này không bắt được hạt thời gian và không gian này, thế giới này, mọi thứ, tất cả mọi thứ, sẽ trở nên tồi tệ hơn gấp vạn lần hiện tại."

"Vì vậy, tôi không còn lựa chọn nào khác. Để không lặp lại sai lầm, tôi chỉ có thể làm như vậy."

Cô ta xoay người, đưa tay nhấn nút, kết nối vào kênh radio mà mọi người đều nghe thấy:

"Ngụy Thành, thực hiện mệnh lệnh của tôi—"

Đôi mắt xanh biếc của Hoàng Tước trong suốt, kiên định nói:

"Nhiệm vụ thu thập vật chất Alpha, theo kế hoạch ban đầu! Tiếp tục tiến hành!"

"Rõ!"

Giọng nói trầm ổn của Ngụy Thành vang lên.

Một cơn rung lắc, máy bay không gian kích hoạt thiết bị đẩy ngược, lướt qua bờ biển phía đông nước Mỹ, bắt đầu giảm tốc.

Bíp bíp.

Hoàng Tước tắt bộ đàm bằng tay phải, đặt lên mặt nạ trong suốt.

Cô ta quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi là tổng chỉ huy của hành động lần này, tôi tự nhiên sẽ có trách nghiệm với các thành viên của mình, nhưng đồng thời, tôi cũng phải chịu trách nhiệm với hành động lần này."

Cạch!

Mặt nạ trong suốt rơi xuống, che hoàn toàn khuôn mặt của Hoàng Tước.

Cô ta quay người.

Bước về phía khoang thiết bị.

"A!"

Hoàng Tước vừa bước ra khỏi khoang hành khách đến khoang thiết bị.

Sở An Tình, người luôn nấp sau cánh cửa để nghe lén, nhảy dựng lên như thỏ con bị hoảng sợ.

"..."

"..."

Hai người phụ nữ nhìn nhau chằm chằm.

Hoàng Tước quay đầu, bước nhanh về phía trước, băng qua khoang thiết bị, tiến về buồng lái.

Phù.

Sở An Tình thở phào nhẹ nhõm khi bị phát hiện đang nghe lén.

Cô ấy nhấc mặt nạ lên, cẩn thận bước vào khoang hành khách, nhìn Lâm Huyền vừa đối đầu căng thẳng với Hoàng Tước:

"Lâm... Lâm Huyền học trưởng, đừng cãi nhau nữa..."

Cô ấy nói nhỏ, tiến đến gần Lâm Huyền, nắm lấy tay hắn:

"Tôi biết tình hình hiện tại rất nguy hiểm, mọi người đều rất căng thẳng. Tôi dù không hiểu nhiều... nhưng tôi tin rằng huấn luyện viên Ngụy Thành và chị Hoàng Tước sẽ đưa ra quyết định đúng đắn. Họ đều là những phi hành gia chuyên nghiệp, trong không gian này, họ có kinh nghiệm hơn chúng ta."

"Vừa rồi huấn luyện viên Ngụy Thành cũng đã nói, trong quá trình huấn luyện lái trước đây của họ, cũng có mô phỏng việc lái bằng mắt thường. Dù bây giờ mất đi chỉ dẫn và điều hướng, cũng như thông tin truyền đạt từ trung tâm mặt đất, nhưng mọi hệ thống trên máy bay không gian vẫn hoạt động bình thường, kinh vĩ độ, độ cao, chỉ báo hướng... tất cả đều bình thường, Ngụy Thành nói rằng anh ta có thể hoàn thành nhiệm vụ lái."

"Lâm Huyền học trưởng, chúng ta hãy tin tưởng vào huấn luyện viên Ngụy Thành và chị Hoàng Tước! Dù không có dữ liệu liên lạc từ mặt đất, chỉ cần Lưu Phong có thể theo dõi được vị trí của hạt thời gian và không gian, học trưởng Cao Dương có thể vận hành cánh tay cơ khí, thì việc bắt lấy hạt thời gian và không gian không bị ảnh hưởng."

Chương 756: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (2)

"Dù... dù tôi cũng không biết mình có thể làm gì, nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng! Tôi sẽ giúp mọi người, giúp anh và Lưu Phong bắt lấy hạt thời gian và không gian đó!"

Lâm Huyền cúi đầu.

Nhìn vào nụ cười gượng gạo của Sở An Tình.

Hắn vừa mới nhìn rõ...

Khi tiếng nổ lớn nhỏ vang lên, cùng với mùi dây điện cháy khét trong không khí, Sở An Tình mặt mày tái mét vì sợ.

Cô gái 19 tuổi, lên vũ trụ.

Cô ấy làm sao có thể có sự bình tĩnh và khả năng chịu áp lực lớn như vậy, chắc hẳn nụ cười bây giờ chỉ là gượng gạo, không có đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, không có lúm đồng tiền thoáng hiện, không còn như trước đây ngọt ngào làm lòng người ấm áp như mùa xuân.

"Yên tâm đi."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Chúng tôi không cãi nhau, chỉ là trao đổi hơi mạnh mẽ một chút thôi, không có gì đâu."

Sở An Tình nhìn Lâm Huyền.

Im lặng gật đầu.

Cô ấy vừa rồi không cố ý nghe lén...

Chỉ là khi phát hiện hai người không thấy đâu trong khoang thiết bị, và có vẻ như có ý định cãi nhau bên này, nên cô ấy nghĩ đến để can ngăn.

Nhưng.

Nghe một chút, lại phát hiện cả hai đều rất ổn định, vì thế đứng ngoài cửa, không vào.

"Hi hi, không sao là tốt rồi."

Sở An Tình cười khẽ:

"Không sao là tốt rồi."...

Mặt đất, Trung tâm Phóng Vệ tinh Cửu Tuyền, Phòng Điều khiển Tổng chỉ huy.

Hiện tại.

Ở đây hỗn loạn thành một mớ bòng bong.

Những người chạy đi chạy lại, những tờ giấy bay tứ tung trên mặt đất, các đèn báo nhấp nháy, những tiếng hô từ các kênh:

"Vẫn chưa khôi phục liên lạc sao? Bên vệ tinh chuyển tiếp có tín hiệu không? Bắc Đẩu! Bắt tín hiệu máy bay không gian ngược từ vệ tinh Bắc Đẩu!"

"Gọi! Gọi! Phi công Ngụy Thành! Tổng chỉ huy Hoàng Tước! Nghe thấy trả lời! Nghe thấy trả lời!"

"Không được... hoàn toàn không kết nối được, giống như hoàn toàn mất liên lạc, dù dùng cách nào cũng không thể liên lạc với

máy bay không gian."

"Không chỉ là liên lạc, ngay cả tín hiệu cơ bản nhất, một phản hồi, một hồi âm cũng không truyền đạt được! Thật quá kỳ lạ... trên máy bay không gian có rất nhiều thiết bị liên lạc, chỉ riêng hệ thống dự phòng đã có ba bộ, làm sao có thể tất cả đều hỏng hết!"

"Đúng vậy, hơn nữa, tất cả các thiết bị liên lạc cùng lúc gặp sự cố, điều này... điều này không thể nào. Dù thật sự có sự cố! Chúng ta chắc chắn có thể liên lạc với những mảnh thiết bị đã được gắn trên máy bay... tất cả thiết bị liên lạc đều gặp sự cố, thật sự quá kỳ lạ!"

Tổng chỉ huy dưới mặt đất lau mồ hôi trên trán.

Tình huống này.

Trong lịch sử hàng không vũ trụ của Long Quốc, chưa từng có, chưa từng xảy ra.

Tất cả các phương án dự phòng đều đã thử qua, nhưng... không cái nào thành công.

Theo tín hiệu từ vệ tinh quan sát, máy bay không gian có khả năng cao là đang bay bình thường, không có sự cố nào, cũng không gặp phải vụ nổ, va chạm nào.

Vậy thì.

Chỉ còn một khả năng—

"máy bay không gian tự chọn cắt đứt tất cả mạng tín hiệu và kênh liên lạc."

Nhưng, điều này cũng không hợp lý.

Bởi vì quyền kiểm soát cao nhất của các kênh liên lạc máy bay không gian là ở mặt đất, ngay cả khi máy bay không gian tự đóng,

trung tâm điều khiển mặt đất cũng có thể mở lại.

Kỳ lạ.

Quá kỳ lạ!

"Báo cáo! Phát hiện bất thường trên quỹ đạo ngoài không gian!"

Đột nhiên!

Lại một tiếng báo cáo lo lắng vang lên, một nhân viên đến trước mặt tổng chỉ huy:

"Thưa ngài, theo quan sát của chúng tôi! Trong phạm vi toàn quỹ đạo... hơn 20. 000 vệ tinh Starlink! Đang đồng loạt đẩy ngược giảm tốc! Độ cao quỹ đạo đang giảm nhanh chóng!"

"Cái gì!?"

Tổng chỉ huy mở to mắt, nghĩ rằng mình nghe nhầm:

"Hơn 20. 000 cái!! Toàn bộ vệ tinh Starlink? Tất cả vệ tinh Starlink đều gặp sự cố sao!"

"Không, không giống như sự cố."

Nhân viên kỹ thuật báo cáo lắc đầu lo lắng:

"Nếu là sự cố, làm sao có thể đồng loạt đẩy ngược giảm tốc, hơn nữa hướng thay đổi quỹ đạo của chúng dường như có mục tiêu... mục tiêu là trên không Đại Tây Dương!"

Đại Tây Dương.

Vùng biển quốc tế.

Tổng chỉ huy cũng không hiểu được, đây rốt cuộc là có mục

đích gì?

Vệ tinh Starlink tập thể bị phế?

Việc này... có liên quan gì đến nhiệm vụ mô phỏng quỹ đạo thấp của máy bay không gian lần này không?

Ông ta không rõ.

Bởi vì, nhiệm vụ phóng máy bay không gian lần này có mức độ bảo mật cực kỳ cao, ngay cả ông ta, cũng chỉ biết đại khái là thực hiện thí nghiệm mô phỏng chặn vệ tinh ở quỹ đạo thấp, nhưng cụ thể là gì... ông ta cũng không có quyền biết.

Yêu cầu từ cấp trên với họ, chỉ là phối hợp tốt với tổng chỉ huy Hoàng là được.

"Báo cáo! Công ty sở hữu vệ tinh Starlink, SPACET vừa phát biểu tuyên bố chính thức! Nói rằng tất cả vệ tinh Starlink trên quỹ đạo Trái Đất! Tổng cộng 22. 467 vệ tinh, tất cả đều bị hacker tấn công! Hiện tại đã hoàn toàn mất kiểm soát! Và cảnh báo các nước lập tức điều chỉnh quỹ đạo tàu vũ trụ, tránh va chạm!"

Lông mày của tổng chỉ huy giật giật.

Chương 757: Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ! (3)

Ông ta vội vàng chạy đến, nhìn vào trang web, tuyên bố từ công ty thám hiểm không gian SPACET của tỷ phú giàu nhất thế giới Jask.

Ông ta đọc kỹ một lượt.

Quả thực...

Hệ thống vệ tinh Starlink, hiện đang bị hacker tấn công, và quyền kiểm soát đã hoàn toàn bị chiếm đoạt và khóa lại, ngay cả công ty SPACET cũng không thể làm gì!

" Kevin Walker..."

Tổng chỉ huy nghiến răng, nhìn vào cái tên ở cuối tuyên bố này.

Công ty SPACET nhấn mạnh trong tuyên bố—

Sau khi kiểm tra kỹ thuật và truy tìm nguồn gốc, chúng tôi đã xác nhận, thủ phạm tấn công 22. 467 vệ tinh Starlink chính là thiên tài thiếu niên được mệnh danh là hacker mạnh nhất trên Trái Đất—

"Kevin Walker!"

BÙM!

Tổng chỉ huy đấm mạnh vào bàn:

"Lại là thằng nhóc này! Vệ tinh của Jask rốt cuộc có ổn không vậy! Ba ngày hai bữa bị hacker tấn công! Nếu được thì bay, không được thì mau chóng dừng lại! Đừng suốt ngày gây rắc rối cho người khác!"

Trước đây.

Hơn 20. 000 vệ tinh Starlink này thường xuyên chạy loạn trên quỹ đạo Trái Đất, nhiều lần có nguy cơ va chạm với vệ tinh thời tiết, trạm không gian.

Vì điều này, các quốc gia trên thế giới, bao gồm cả Long Quốc, thường xuyên phải khởi động hệ thống động lực của trạm không gian, điều chỉnh độ cao của trạm, tránh các vệ tinh Starlink chạy loạn, lãng phí rất nhiều nhiên liệu.

Ngoài Mỹ, gần như tất cả các quốc gia trên thế giới đều coi thường kế hoạch Starlink của Jask, thật sự là công nghệ không có gì tiên tiến, mà gây rắc rối không ít, hơn nữa còn chiếm nhiều quỹ đạo gần Trái Đất, chẳng khác gì rác không gian!

"Đại Tây Dương..."

Tổng chỉ huy ngẩng đầu lên, nhìn vào biểu đồ dự đoán quỹ đạo của máy bay không gian trên màn hình lớn trên tường.

Khi mất liên lạc, chiếc máy bay không gian này đang ở độ cao 240 km, vượt qua bờ biển phía đông nước Mỹ.

Vượt qua bờ biển phía đông, đó là Đại Tây Dương!

"Phải nghĩ cách thông báo cho máy bay không gian, thông báo cho tổng chỉ huy Hoàng! Để họ dừng nhiệm vụ!"

"Đã thử! Vẫn không có phản hồi!"

"Jask bên kia thì sao? Họ không thể lấy lại quyền kiểm soát vệ

tinh Starlink sao? Đây chẳng phải là vệ tinh của họ sao!? Sao vệ tinh của mình mà mình cũng không kiểm soát được!" Tổng chỉ huy hét lên.

"Không được, công ty SPACET đã nói rồi, không có cách nào." Nhân viên báo cáo mồ hôi đầm đìa:

"Và... hơn nữa, ngay khi công ty SPACET phát biểu tuyên bố, chính phủ Mỹ đã ban hành 'Lệnh truy nã toàn cầu'! Đối với Kevin Walker 'Lệnh truy nã toàn cầu'! Đây là lệnh truy nã cấp cao nhất, bất kể sống hay chết, thậm chí không cần nguyên vẹn... số tiền truy nã lên đến 1 tỷ đô la Mỹ!"

"Báo cáo, tổ chức quốc tế cũng phát biểu tuyên bố! Lên án hành vi hacker của Kevin Walker, và tuyên bố hành vi của hắn ta đã đe dọa đến an toàn của cả thế giới, truy nã hắn ta vì tội ác chống lại loài người!"

"Hây ya!"

Tổng chỉ huy gãi đầu lo lắng:

"Truy nã! Truy nã! Truy nã thì có ích gì chứ! Nếu thực sự có thể bắt được Kevin Walker, bao nhiêu quốc gia đã bắt được hắn ta từ lâu rồi! Các quốc gia ban hành lệnh truy nã hắn ta ít sao?"

"Quan trọng là! Chúng ta phải làm sao để liên lạc với tổng chỉ huy Hoàng, để họ ngay lập tức tránh nguy hiểm! Bây giờ... nếu tất cả thiết bị liên lạc và tín hiệu mạng đều không thể liên lạc với họ, thì có nghĩa là tất cả radar và thiết bị dò tìm trên máy bay không gian cũng đều hỏng rồi!"

"Trừ khi vệ tinh rơi trúng đầu họ, nếu không chiếc máy bay không gian đó sẽ giống như người mù, không nhìn thấy gì! Không nghe thấy gì! Đợi đến khi bị đâm trúng thì mọi thứ đã quá muộn!"

"Mau! Nghĩ thêm cách nữa!"...

Mỹ, bang Texas, bãi phóng tàu vũ trụ SPACET.

Tháp quan sát.

Thư ký đẩy chiếc kính gọng đỏ trượt xuống, nhận lấy điện thoại từ Jask đưa, bỏ vào túi, nghi ngờ hỏi:

"Ông vừa làm gì vậy?"

"Virus."

Jask bình tĩnh nói:

"Tôi đã gieo một loại virus đặc biệt cho siêu trí tuệ nhân tạo vào toàn bộ mạng internet toàn cầu. Loại virus này cực kỳ tiên tiến, là sản phẩm vượt xa sự hiểu biết của chúng ta... nói thật, tôi cũng không hiểu được, nhưng tôi tin vào tác dụng của nó."

Thư ký chớp mắt:

"Ông... ông muốn tiêu diệt tất cả trí tuệ nhân tạo trên thế giới?"

"Là siêu trí tuệ nhân tạo." Jask nhấn mạnh:

"Như cô vừa nói, trí tuệ nhân tạo hiện nay, chẳng qua là dữ liệu lớn, ghép hình, tìm kiếm thôi, thật ra bản chất không khác gì những thiết bị nhà thông minh trước đây, chẳng qua là bây giờ công nghệ phát triển, khả năng tính toán tăng, nên sự thay đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất."

"Nhưng... siêu trí tuệ nhân tạo thì khác, thứ này rất phiền phức, và khó kiểm soát. Trong thành phố hiện đại như bây giờ, sự tồn tại của một siêu trí tuệ nhân tạo thực sự khiến người ta lo lắng."

"Vì vậy, loại virus này, chỉ nhắm vào siêu trí tuệ nhân tạo. Trong vài trăm năm tới, virus này sẽ không bị phát hiện, không

biến mất, không bị loại bỏ. Nó sẽ luôn tiềm ẩn trong thế giới mạng... săn lùng bất kỳ siêu trí tuệ nhân tạo nào vượt qua [kiểm tra đường cơ sở]."

Chương 758: Thiên tài đọ sức (1)

"Tôi không phản đối những trí tuệ nhân tạo đơn giản, không có suy nghĩ, biết nghe lời để cải thiện cuộc sống của mọi người, nhưng siêu trí tuệ nhân tạo thì thôi đi, quá phiền phức."

Ông ta mỉm cười, giơ tay, ưỡn ngực, nhìn vào trung tâm phóng tên lửa hùng vĩ trước mặt:

"Từ hôm nay, trong vài trăm năm tới, thế giới sẽ không có siêu trí tuệ nhân tạo xuất hiện nữa! Loại virus này, đã khóa chặt khả năng đó!"

"Tuyệt thật, hahaha, thật tuyệt."

Jask thỏa mãn, lắc đầu:

"Giống như tôi vừa nói..."

"Tôi không thích trí tuệ nhân tạo."...

Thư ký há hốc miệng, nghe ông chủ phát biểu kỳ lạ này.

Nhưng cô ta đã quen rồi.

Nếu người đàn ông cao lớn trước mặt này không phải là tỷ phú giàu nhất thế giới, chắc chắn sẽ bị người ta coi là kẻ điên, kẻ lừa đảo, bệnh tâm thần, và bị nhốt vào bệnh viện để điều trị.

Jask tựa vào lan can sắt của tháp quan sát, dồn toàn bộ trọng lượng lên đó, nhìn vào tên lửa Starship đang chuẩn bị phóng trong tháp phóng tên lửa:

"Cô bây giờ đi tìm quản lý Mike."

"Mike?"

Thư ký ngẩng đầu, kính gọng đỏ trên mặt lại trượt xuống.

Quản lý Mike.

Là người quản lý cao nhất của toàn bộ trung tâm phóng tên lửa Starship, các dự án phóng tên lửa, vệ tinh thông thường đều do Mike chịu trách nhiệm.

"Tôi đi tìm cậu ta làm gì?" Thư ký hỏi.

Jask chỉ vào tên lửa đang chuẩn bị phóng ở giữa bãi phóng, trên tháp phóng tên lửa:

"Nói với Mike, phóng tên lửa đi!"

"Ha?"

Kính gọng đỏ của thư ký chưa kịp đẩy lên đã trượt xuống thêm vài phân:

"Không phải, sao đột ngột vậy? Tên lửa này chưa phải là thử nghiệm sử dụng nửa tháng sau sao? Bây giờ còn chưa chuẩn bị gì mà!"

"Không sao, thêm chút nhiên liệu là bay được, tên lửa này có gì phức tạp đâu."

"Nhưng!" Thư ký cuối cùng đẩy được kính gọng đỏ lên:

"Nhưng! Tên lửa đó chẳng có gì bên trong cả! Chúng ta phóng gì? Phóng đến đâu? Ông... ông không thể cứ thích gì làm nấy như vậy!"

Jask lắc đầu:

"Cô chỉ cần nói với quản lý Mike là được rồi, cậu ta tự nhiên biết phải phóng đến đâu. Mấy ngày trước, tôi đã giao phó hết cho cậu ta ở tháp này rồi."

Nói xong.

Ông ta ngẩng đầu, nhìn vào mặt trời chói chang.

Hướng về phía đông...

Bờ biển phía đông xa xôi của nước Mỹ:

"Cá nằm trong rọ, trời cao vô trợ. Lâm Huyền à..."

Ông ta cười khẩy, nheo mắt lại:

"Chúng ta gặp nhau trên trời!"...

Ngày 27 tháng 3 năm 2024. 22:43

Bờ biển phía đông nước Mỹ, trên không, tầng khí quyển ở độ cao 230 km.

Các vòi phun ngược phía trước máy bay không gian liên tục phun khí để giảm tốc. Trong tầng khí quyển mỏng này, chiếc máy bay không gian màu trắng ngọc trai bay với tốc độ nhanh chóng vượt qua đường bờ biển nước Mỹ, tiến vào vùng biển Đại Tây Dương.

Ngụy Thành tập trung cao độ, sử dụng toàn bộ kỹ năng của mình để điều khiển chiếc máy bay không gian không có hệ thống điều hướng, không có tín hiệu, không có hướng dẫn, không có radar và định vị.

Anh ta có niềm tin.

Từ khi chiếc máy bay không gian này được chế tạo từ nhà máy, anh ta là người đầu tiên ngồi trên nó.

Tiểu Bạch.

Đó là cái tên mà anh ta đặt cho trọng khí quốc gia này.

"Vì bảo mật nên tên và mô hình thật sự không được tiết lộ, vậy thì gọi nó là Tiểu Bạch đi!"

Đó là câu nói đùa của Ngụy Thành khi lần đầu tiên nhìn thấy máy bay không gian, không ngờ cái tên này lại được giữ lại.

Ngụy Thành là phi hành gia xuất sắc của Long Quốc, đã thực hiện hàng chục nhiệm vụ không gian. Ngoài việc ra khỏi tàu vũ trụ, anh ta đã thực hiện tất cả các nhiệm vụ không gian, thành tích vang dội.

Chính vì vậy, cùng với kỹ năng lái phi thuyền xuất sắc, anh ta đã được quốc gia chọn lựa kỹ lưỡng và cuối cùng trở thành phi công của chiếc máy bay không gian đầu tiên của Long Quốc.

Đó là một vinh dự độc nhất vô nhị.

Đồng thời.

Cũng là một trách nhiệm độc nhất vô nhị.

Không biết bao nhiêu ngày đêm, anh ta đều cùng Tiểu Bạch sống sót trong khoang lái chật hẹp này.

Sống sót bên nhau.

Tiểu Bạch, là trách nhiệm và kỳ vọng mà quốc gia giao cho anh ta.

Tiểu Bạch, chính là mạng sống của Ngụy Thành!

"Giữ vững, Tiểu Bạch."

Ngụy Thành nghiến răng, nhìn thẳng về phía trước qua kính

chắn gió của máy bay không gian, nhìn vào vũ trụ đen kịt bên ngoài, và bề mặt đất, đại dương, mây giống như sơn nước dưới chân.

Là một phi hành gia và phi công chuyên nghiệp.

Họ tất nhiên phải trải qua các buổi huấn luyện trong các tình huống cực đoan khác nhau, chẳng hạn như thời tiết khắc nghiệt, mất tín hiệu, không có hệ thống điều hướng, bay bằng mắt thường, ...

Ban đầu, khi được tuyển chọn làm phi công và huấn luyện trong các học viện chuyên biệt, nhiều học viên đã phàn nàn rằng việc huấn luyện trong tình huống thời tiết khắc nghiệt hoặc mất hệ thống điều hướng còn có thể hiểu được; nhưng mất hết tín hiệu, ở trong vũ trụ, tất cả các thiết bị liên lạc đều hỏng, tất cả các vệ tinh đều im lặng, không thể liên lạc với mặt đất, tình huống này hoàn toàn không thể xảy ra!

Chương 759: Thiên tài đọ sức (2)

Bất kỳ nhiệm vụ không gian nào, quốc gia đều chuẩn bị kỹ lưỡng, mô phỏng nhiều lần, có phương án dự phòng sau mỗi phương án dự phòng, có thiết bị dự phòng sau mỗi thiết bị dự phòng... việc mất liên lạc hoàn toàn và chỉ dựa vào đôi mắt để bay hoàn toàn không có ý nghĩa huấn luyện, hoàn toàn là làm khó.

Khi đó...

Những lời của huấn luyện viên với mọi người chính là những lời mà ông ấy đã nói với Cao Dương trước nhiệm vụ không gian này:

"Không thể phủ nhận rằng 99% huấn luyện của chúng ta hiện nay là dư thừa, giống như những gì các bạn học trong sách giáo khoa, phần lớn trông có vẻ như chẳng bao giờ có thể áp dụng trong cuộc sống; quốc gia không cần bạn tính toán lực hấp dẫn vạn vật, không cần bạn sử dụng đèn cồn để chế tạo oxy, không cần bạn mang theo văn chương cổ điển ra chiến trường."

"Nhưng, cuộc sống vốn là điều không biết trước, ai biết được tương lai sẽ xảy ra tình huống gì? 99% bảo hiểm trong cuộc sống là mua vô ích, 99% cẩn thận là thừa thãi, 99% khám sức khỏe là lo sợ vô ích, 99% thuốc gia đình sẽ hết hạn..."

"Nhưng dù vậy, tại sao chúng ta vẫn làm những việc này? Bởi vì, chúng ta cần phòng ngừa cái 1% đó!"

Huấn luyện viên giơ ngón trỏ, nhìn quanh mọi người:

"Các bạn sinh viên được tuyển chọn làm phi công này, cuối cùng chỉ có 1% thực sự trở thành phi công! Và trong số các phi công đó, cuối cùng chỉ có 1% trở thành phi hành gia! Và phần lớn các phi hành gia của Long Quốc, cả đời không có cơ hội lên không gian, thực sự lên không gian, cũng chỉ có 1%!"

"1%! 1%! 1%! Các bạn không nỗ lực, không giỏi hơn người khác, không xuất sắc hơn người khác! Dựa vào đâu để trở thành 1% này!"

Rầm.

Một cú giật ngược.

Ở độ cao 210 km, Ngụy Thành nhìn chằm chằm vào vũ trụ đen kịt và Trái Đất xanh biếc!

Anh ta chính là người đã nỗ lực hết mình!

Trở thành 1% này nối tiếp 1% khác! Trở thành phi công duy nhất của chiếc máy bay không gian duy nhất của Long Quốc!

"Tôi là người được chọn..."

Ngụy Thành nắm chặt cần điều khiển:

"Và cũng là duy nhất!"

Vù ————

Trong không gian bao la.

Ở rìa biên giới của Trái Đất.

Chiếc máy bay không gian này, trong ánh mắt kiên định của Ngụy Thành, bay về phía mặt trời, bay về phía bên kia Trái Đất.

Bay về.

Kẻ đến từ xa xôi, không thuộc về thế giới này, vũ trụ này, thời gian và không gian này. ...

Bên trong khoang thiết bị.

Lâm Huyền, Hoàng Tước, Cao Dương và Sở An Tình đứng thành một vòng tròn.

"Thiết bị theo dõi hạt thời gian và không gian của Lưu Phong vẫn hoạt động bình thường, nên chúng ta không những không mất dấu hạt thời gian và không gian mà còn có cả hướng dẫn điều hướng. Điều này không ảnh hưởng đến kế hoạch ban đầu của chúng ta."

Hoàng Tước quay đầu nhìn Cao Dương:

"Chỉ còn một giờ nữa, chúng ta sẽ gặp hạt thời gian và không gian ở ranh giới Đại Tây Dương. Có vẻ như tốc độ tối thiểu của hạt thời gian và không gian là 0. 97 Mach, đã rất lâu rồi không giảm tốc. Tốc độ này rất phù hợp với chúng ta, khi đó máy bay không gian sẽ khởi động động cơ và bay song song với hạt thời gian và không gian ở tốc độ 0. 97 Mach."

"Đến lúc đó sẽ là thời điểm để cậu thể hiện, Cao Dương. Chúng ta đã cố gắng lâu như vậy, kế hoạch này có thành công hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc cậu có thể bắt được hạt thời gian và không gian bằng dụng cụ điện tử hay không."

Cao Dương gật đầu, giơ ngón cái lên, biểu thị rằng mình không có vấn đề gì.

"Hai người."

Hoàng Tước quay đầu nhìn Lâm Huyền và Sở An Tình:

"Lâm Huyền đứng sau Cao Dương, hỗ trợ cậu ta; An Tình thì ở trong khoang hành khách, làm trung gian kết nối giữa khoang thiết

bị và khoang lái, bất kể có chuyện gì xảy ra ở bên này hay bên kia, em đều phải liên lạc kịp thời và chịu trách nhiệm chạy việc."

Lâm Huyền và Sở An Tình cũng gật đầu.

Hiện tại, đã một thời gian kể từ sự cố mất tất cả các thiết bị liên lạc mạng. Máy bay không gian hoạt động ổn định dưới kỹ năng lái xuất sắc của Ngụy Thành, điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như, đúng như Hoàng Tước đã nói, đối với các phi công và phi hành gia chuyên nghiệp, đây chỉ là một trong những tình huống khẩn cấp thường gặp, không cần phải hoảng loạn.

Lâm Huyền bước đến bàn điều khiển của Cao Dương, nhìn vào các cần điều khiển phức tạp, chống lưng vào ghế.

Hiện giờ hắn không lo lắng về việc Ngụy Thành không đủ khả năng.

Mà là...

Kevin Walker

Không có VV kiềm chế hắn ta, Kevin trong thời đại này đã không còn gì kiềm chế, việc chiếm đoạt chiếc máy bay không gian không người lái X-37B của Mỹ như lấy đồ trong túi.

Hắn ta sẽ can thiệp chứ?

Chắc chắn sẽ.

Hoàng Tước biết điều này, nhưng vẫn đồng ý để VV chết, coi cái chết của VV là sự bảo đảm không quay trở lại.

Vậy, sự tự tin của cô ta nằm ở đâu?

Chẳng lẽ còn có phương án dự phòng khác?

Chương 760: Thiên tài đọ sức (3)

"Đợi đã! Đó là cái gì!"

Từ khoang lái, bỗng nhiên tiếng hét của Lưu Phong vang lên.

Hắn ta luôn ngồi bên cạnh Ngụy Thành, để không làm phiền Ngụy Thành tập trung lái, trong suốt thời gian này hắn ta không nói bất cứ điều gì, chỉ báo cáo vị trí và khoảng cách của hạt thời gian và không gian theo định kỳ.

Tiếng hét này, rõ ràng là có chuyện gì đó!

"Chuyện gì vậy?"

Hoàng Tước bước tới.

"Mọi người mau nhìn lên trời! Không phải... là trong không gian! Trong không gian trên đầu chúng ta! Có vô số vật thể sáng đang bay về phía chúng ta!"

Nghe thấy vậy, mọi người liền nhảy lên cửa sổ hoặc chuyển sang camera bên ngoài máy bay không gian, chiếu hình ảnh vào trong.

"Chết tiệt!!" Cao Dương mặt tái mét!

"Trời ơi... đó là cái gì?!" Sở An Tình cũng hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch: "Đó... đó là! Mưa sao băng?!"

"Không đúng."

Lâm Huyền nhìn vào màn hình...

Trong không gian.

Ở độ cao cao hơn họ.

Phía trước, phía sau, bên trái, bên phải!

Vô số điểm sáng bay nhanh về phía họ!

Quá nhiều...

Nhìn xa như vô số vì sao!

Hàng trăm, hàng nghìn!

Hàng vạn!

Những điểm sáng này không phải là điểm sáng bình thường, chúng rất lớn... đầu phản chiếu ánh sáng mặt trời, đuôi phát ra ánh sáng xanh kỳ dị.

Nhìn thấy ánh sáng xanh quen thuộc đó, Lâm Huyền ngay lập tức hiểu ra:

"Động cơ ion Hall sử dụng khí Argon! Vì là dòng ion Argon nên có màu xanh, trong không gian chỉ có một loại sử dụng nhiều động cơ ion Hall Argon như vậy—"

"【Vệ tinh Starlink!】"

Hắn cau mày.

Thật là hết chuyện này đến chuyện khác, vừa nghĩ cách ngăn chặn máy bay không gian bị Kevin Walker chiếm đoạt, không ngờ vệ tinh Starlink của Jask lại rơi xuống!

Không lạ gì, vừa rồi ánh sáng phản chiếu trông rất quen thuộc.

VV đã từng chiếm giữ vài nghìn vệ tinh Starlink trong cuộc thi hacker thế giới, vẽ một ngôi sao năm cánh trên bầu trời cho Sở An Tình.

Và bây giờ!

Hàng ngàn vệ tinh Starlink với ánh sáng xanh kỳ dị đang rơi xuống! Đang đâm vào chiếc máy bay không gian của họ!

Đây là thứ còn đáng sợ hơn cả mây đen...

Sao trời rơi xuống!

"Chết tiệt! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!"

Cao Dương nghe Lâm Huyền nói rằng vệ tinh Starlink đang rơi xuống, bật dậy:

"Ý cậu là, mấy chục nghìn vệ tinh Starlink của tên tỷ phú thế giới rơi xuống? Làm sao mà tránh được đây! Quá nhiều rồi! Thực sự là một cuộc tấn công không lối thoát!"

"Mau mau, tránh ra, để tôi xem!"

Cao Dương chen vào màn hình hiển thị giám sát.

Trên màn hình, camera trên đỉnh máy bay không gian đang quay cảnh...

"Trời ơi..."

Cao Dương bị cảnh tượng này làm choáng ngợp không nói nên lời.

Ánh sáng xanh tràn ngập bầu trời! Vệ tinh Starlink phát ra ánh sáng xanh đầy trời! Từ không gian cao rơi xuống dữ dội!

Số lượng vệ tinh rơi xuống ít nhất cũng phải hàng nghìn, bao

phủ toàn bộ không gian trên đầu máy bay không gian!

Đây thực sự là một bàn tay xanh khổng lồ che trời, năm ngón tay từ trên trời rơi xuống!

Khiến chiếc máy bay không gian nhỏ bé này không có chỗ trốn! Không có chỗ tránh!

Hiện tại, hàng ngàn vệ tinh Starlink đang rơi xuống với tốc độ cao, khoảng cách đã rất gần, chỉ còn vài chục ki-lô-mét.

Nhưng trước tốc độ rơi của các vệ tinh, khoảng cách này không là gì cả, thậm chí những vệ tinh này còn đang cố gắng tăng tốc, hoàn toàn không tiếc nhiên liệu.

"Mau tránh đi!"

Cao Dương hét lên:

"Mau tránh đi Ngụy ca! Nếu rơi xuống thì chúng ta chết chắc đấy! Vệ tinh Starlink nhiều như một cái lưới cá! Chỉ cần một cái rơi trúng chúng ta là chết chắc rồi!"

"Phạm vi quá rộng!"

Ngụy Thành nhìn lên qua kính chắn gió phía trước, cũng tái mặt:

"Phạm vi quá rộng! Không thể tránh được! Radar và máy quét của chúng ta đều bị hỏng! Không thể nào tránh được vụ va chạm dày đặc này! Hơn nữa tốc độ rơi của những vệ tinh này quá nhanh! Tốc độ còn đang tăng lên! Giống như sao băng vậy!"

"Không... thậm chí còn nhanh hơn sao băng! Chúng còn có động cơ tăng tốc phía sau! Chỉ một lát nữa là chúng sẽ rơi xuống độ cao 200 ki-lô-mét của chúng ta!"

"Làm... làm sao bây giờ, Lâm Huyền học trưởng!" Sở An Tình

lùi lại một bước, nắm lấy cánh tay của Lâm Huyền.

Cô ấy vừa nhìn lên qua cửa sổ, cũng bị sợ đến mức hoảng loạn.

Ai có thể ngờ rằng nhiều vệ tinh như vậy lại rơi thẳng xuống.

Ánh sáng xanh kỳ lạ đó giống như đôi mắt của thần chết, vô số thần chết từ trên trời giáng xuống!

"Không... không thể tránh khỏi."

Lưu Phong, một sinh viên khoa học chính xác, biết rằng với tốc độ tương đối này và mật độ vệ tinh dày đặc như vậy, có thể mô tả như mưa đạn không sai.

Nếu Ngụy Thành có một radar, hắn ta tin rằng với kỹ năng của Ngụy Thành, chắc chắn có thể tránh khỏi nhóm vệ tinh này.

Nhưng!

Hiện tại chiếc máy bay không gian này như một người mù!

Dù Ngụy Thành là một phi công giỏi, bây giờ chỉ có thể nhìn thẳng phía trước, không thể nhìn thấy phía sau, chưa nói đến việc những vệ tinh này rơi xuống từ trên cao!

Chương 761: Thiên tài đọ sức (4)

"Tôi có cách."

Lâm Huyền nhanh chóng chạy vào khoang lái, nhìn Ngụy Thành:

"Mở động cơ đi!"

"Bây giờ?"

Ngụy Thành không ngẩng đầu lên, tập trung lái, hỏi lại:

"Lâm Huyền, ở khoảng cách này, ngay cả khi mở động cơ cũng không thể tránh khỏi mưa vệ tinh dày đặc này, hơn nữa, chúng ta đang trong giai đoạn giảm tốc, nếu đột ngột mở động cơ tăng tốc, tốc độ quay của chúng ta sẽ tăng lên, chắc chắn sẽ bỏ lỡ điểm gặp gỡ ở độ cao 100 ki-lô-mét với vật chất Alpha."

"Đến lúc đó, chúng ta không thể giảm tốc kịp thời, chắc chắn sẽ bỏ lỡ vật chất Alpha!"

"Không, không phải tăng tốc về phía trước."

Lâm Huyền lắc đầu, chỉ xuống phía dưới:

"【Chúng ta tăng tốc lao xuống! Kéo những vệ tinh đó vào bầu khí quyển!】"

Nghe lời của Lâm Huyền.

Lưu Phong bừng tỉnh:

"Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi! Lâm Huyền định kéo những vệ tinh rơi nhanh vào bầu khí quyển! Vệ tinh có tốc độ nhanh như vậy, dù bầu khí quyển ở độ cao 100 ki-lô-mét rất mỏng, nhưng với tốc độ nhanh như vậy, chúng sẽ giống như sao băng, ma sát và cháy lên!"

"Tôi đã nghiên cứu về sao băng! Tôi rất hiểu sao băng! Độ cao mà sao băng thường cháy là từ 80 ki-lô-mét đến 140 ki-lô-mét! Hầu hết sao băng đều cháy hết ở độ cao 80 ki-lô-mét, thậm chí là tan rã!"

"Vệ tinh Starlink yếu như vậy, một khi rơi vào bầu khí quyển với tốc độ nhanh như vậy, sẽ cháy hết hoặc tan rã trong vài chục ki-lô-mét! Nhiều nhất cũng chỉ đến 60 ki-lô-mét!"

"Đừng nhìn tốc độ của chúng nhanh như vậy, chỉ cần vào bầu khí quyển, gặp lực cản không khí, chúng sẽ giảm tốc nhanh chóng! Chúng không thể đuổi kịp máy bay không gian khi động cơ được khởi động! Chỉ cần chúng ta lái máy bay không gian lao xuống độ cao 60 ki-lô-mét là an toàn!"

"Chúng ta không cần tránh nhóm vệ tinh Starlink này! Như Lâm Huyền nói, kéo chúng vào bầu khí quyển! Kéo vào bầu khí quyển dày đặc! Biến chúng thành sao băng! Cháy hết trên đầu chúng ta!"

"Thiên tài... Lâm Huyền! Cậu thật là một thiên tài!"

Lưu Phong phấn khích đứng lên, nhưng bị dây an toàn giữ lại.

Hắn ta nhanh chóng nói:

"Mặc dù không thể gặp hạt thời gian và không gian ở độ cao 100 ki-lô-mét, nhưng gặp ở độ cao 60 ki-lô-mét hoặc 50 ki-lô-mét cũng giống nhau! Hơn nữa, máy bay không gian của chúng ta có cánh, sẽ linh hoạt hơn trong bầu khí quyển, bắt giữ sẽ dễ dàng hơn, chỉ là mất một phần thời gian bắt giữ thôi!"

"Tổng chỉ huy Hoàng!" Ngụy Thành gọi: "Xin hãy ra lệnh ngay lập tức!"

Hoàng Tước gật đầu:

"Làm theo lời Lâm Huyền!"

RẦM————

Ngược lại với nhóm sao rơi, máy bay không gian Tiểu Bạch cuối cùng cũng khởi động động cơ.

Cột lửa như tên lửa phun ra từ đuôi.

Cảm giác đẩy mạnh mẽ mang theo mọi người đã ngồi lại trong khoang hành khách, lao xuống bầu khí quyển Trái Đất.

Ngươi đuổi ta chạy.

Đây là cuộc đua giữa một máy bay không gian và hàng ngàn vệ tinh Starlink.

"Độ cao giảm! 180 ki-lô-mét... 150 ki-lô-mét... 120 ki-lô-mét... 100 ki-lô-mét... vượt qua đường Karman! 90 ki-lô-mét! 80 ki-lô-mét! Độ cao của chúng ta tiếp tục giảm!"

"Vệ tinh Starlink rơi cũng đã vào bầu khí quyển bắt đầu cháy! Tốc độ giảm nhanh chóng! Mắt thường có thể thấy phần lớn đã bắt đầu tan rã! Lưu Phong và Lâm Huyền nói đúng... vệ tinh Starlink không bền như sao băng, một khi vào bầu khí quyển sẽ bị lực cản và nhiệt độ cao phá vỡ!"

Ngụy Thành vừa lái máy bay không gian vừa báo cáo độ cao cho mọi người.

Lúc này.

Sở An Tình và Lâm Huyền cài dây an toàn, nhìn lên bầu trời

qua cửa sổ.

"Wow..."

Sở An Tình kinh ngạc không nói nên lời:

"Đây... đây mới thực sự là mưa sao băng..."

Lâm Huyền cúi đầu, đứng bên cạnh Sở An Tình, nhìn lên trời.

Đó là...

Vô số sao băng xanh.

Dày đặc, như mưa rơi!

Đây sẽ là trận mưa sao băng lớn nhất trong lịch sử loài người, không bao giờ có thể tái hiện...

Dự án Starlink mà tỷ phú Jask đã lên kế hoạch trong nhiều năm, tiêu tốn hàng trăm tỷ đô la, vào khoảnh khắc này đã tan vỡ, trở thành một bức tranh trên bầu trời.

Trở thành, trận mưa sao băng lãng mạn và nguy hiểm nhất trong lịch sử.

Lưu Phong trong khoang lái ngẩng đầu lên.

Ngây người nhìn.

Nhìn thấy những ngôi sao rơi từ trên trời...

"Thất Thất..."

Giọng hắn ta nghẹn ngào.

Thất Thất đã từng nói rằng cô ấy sẽ trở thành một ngôi sao, trên sân khấu nhìn hắn ta, bảo vệ hắn ta, chờ đợi ngày mà hằng số vũ trụ của hắn ta được thế giới công nhận.

Lưu Phong siết chặt nắm tay:

"Tôi sẽ làm được."...

Lúc này, máy bay không gian đã bay nửa vòng Trái Đất, đi qua vùng ánh sáng, đến mặt tối của Trái Đất.

Trái Đất vào ban đêm.

Người dân trên mặt đất, ai nấy đều ngẩng đầu lên, chiêm ngưỡng kỳ quan hàng tỷ năm chưa chắc đã nhìn thấy lần thứ hai.

Toàn bộ bầu trời, bị bao phủ bởi sao băng.

Pháo hoa, ánh xanh, kéo đuôi, ánh sáng.

Đêm của Trái Đất suốt 4,5 tỷ năm chưa bao giờ đẹp và kinh ngạc như hôm nay.

"Nguy hiểm đã được giải trừ!"

Ngụy Thành cười lớn, như vừa vượt qua một trò chơi:

"Chúng ta đã làm được, thực sự đã làm được! Chúng ta _____"

Chương 762: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (1)

Đột nhiên.

Nụ cười đông cứng trên mặt anh ta.

Đồng tử run rẩy...

Lông mày nhíu lại...

"Đó... đó là cái gì nữa!"

Mọi người ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên trời, có một quả cầu lửa khổng lồ, kéo theo đuôi giống như động cơ tên lửa, chính xác và dữ dội lao về phía họ!

Tốc độ nhanh!

Hướng chính xác!

Khoảng cách này hoàn toàn không thể tránh được!

"Là máy bay không gian của Mỹ!"

Ngụy Thành hét lên:

"X-37B!"

Anh ta quá quen thuộc với nó.

Đây là thứ mà các phi hành gia của Long Quốc luôn khao khát.

Thậm chí trong giấc mơ cũng đã mơ thấy nó vô số lần!

Máy bay không gian Tiểu Bạch do Long Quốc chế tạo chính là để đối đầu với X-37B của Mỹ!

Nhưng...

Tại sao chiếc máy bay không gian này lại xuất hiện ở đây?

Bởi vì tất cả radar và máy quét trên máy bay không gian đã bị phá hủy...

Nên chỉ khi chiếc máy bay không gian của Mỹ xông vào tầm nhìn thì mới phát hiện ra!

X-37B lao tới với tốc độ cao!

Động cơ công suất tối đa!

Tự động điều hướng!

Chết chóc nhắm vào chiếc máy bay không gian của họ!

Khoảng cách và tốc độ này!

Không! Thể! Tránh! Được!

Quả cầu lửa khổng lồ lao thẳng tới!

Khoảng cách và độ cao chỉ còn vài ki-lô-mét!

Ngụy Thành kéo cần điều khiển chuyển hướng!

Nhưng chiếc máy bay không gian đang cháy cũng chuyển hướng theo!

Như một thiên thạch từ trên trời giáng xuống!

Ầm!!!!!!!!!!!!!

Lại có một tia sáng nhanh chóng lao lên từ bên dưới!

Thẳng như mũi tên!

Xuyên qua như ánh sáng!

Số lượng vòng Mach phát ra từ vật thể này... đủ để đại diện cho tốc độ gần như vượt qua vận tốc vũ trụ cấp 1!

"Là tên lửa?"

Lâm Huyền chăm chú nhìn bóng dáng vụt qua trong chớp mắt.

Không thể nhầm được.

Đó thực sự là tên lửa!

Và dù chỉ là thoáng qua, hắn vẫn nhìn rõ được chữ in trên thân tên lửa—

【SPACET】

"Là tên lửa Starship của Jask!"

Ngụy Thành kêu lên:

"Tại sao tên lửa của ông ta lại ở đây! Và mục tiêu là—"

Ầm!!!!!!!!!

Ầm!!!!!!!!!

Trên bầu trời cách chỉ hai ba ki-lô-mét, một quầng sáng khổng lồ như mặt trời bùng nổ!

Ánh đỏ, khói đen, các mảnh vỡ tứ tán!

Tên lửa của Jask đột ngột xuất hiện, như một quả tên lửa! Đâm thẳng vào quả cầu lửa khổng lồ, máy bay không gian X-37B

của Mỹ!

Vụ va chạm dữ dội làm mây xung quanh bị thổi bay!

Ngụy Thành kéo cần điều khiển, đưa máy bay không gian thoát khỏi rìa của vụ nổ và đống đổ nát!

Mọi thứ.

Trở lại bình thường.

Quầng sáng, chiếc máy bay không gian X-37B từ trên trời giáng xuống, tên lửa Starship đột nhiên xuất hiện...

Tất cả bị máy bay không gian bỏ lại phía sau.

Ngụy Thành thở phào, giữ chặt cần điều khiển, ngả người ra ghế.

Trong kênh radio, không ai nói gì, chỉ có tiếng thở hổn hển... mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn sau cuộc rượt đuổi không gian đầy kịch tính.

Lâm Huyền nhìn ra phía bầu trời qua cửa sổ.

Ánh lửa đã biến mất.

Khói đen cũng dần bị gió cuốn đi.

Các mảnh vỡ của máy bay không gian và tên lửa vừa nổ tung trong tầm nhìn... đã không biết rơi xuống đâu.

Toàn bộ bầu trời, yên tĩnh như trước.

Như thể...

Chưa từng có gì xảy ra.

Lâm Huyền bất giác nhớ lại buổi dạ tiệc khoa học từ thiện, khi

Jask đứng thẳng người trước mặt hắn, từ từ giơ tay phải chỉ lên trời:

"Lâm tiên sinh."

Jask mỉm cười, giơ ngón trỏ lên trời:

"Chúng ta sẽ gặp nhau trên trời."

Đột nhiên.

Lưu Phong mở to mắt, nhanh chóng giơ tay phải lên, chỉ vào không gian đen tối phía trên:

"Lâm Huyền! Nhìn nhanh—"

"【Hạt thời gian và không gian!!】"...

Mỹ, bang Texas, bãi phóng tên lửa SPACET.

Tháp quan sát.

Jask tận hưởng cơn gió xuân giữa trưa, nhìn xa về phía tháp phóng tên lửa, nơi các giàn giáo đã nằm ngang, bên trong đã trống rỗng.

Chỉ vài chục phút trước, tên lửa Starship đã được chuẩn bị từ lâu nhưng chưa hoàn tất đã được phóng lên từ đó.

Không mang theo vệ tinh, không mang theo bất kỳ tàu vũ trụ nào, và tất nhiên cũng không có phi hành gia nào.

Thậm chí nhiên liệu cũng không được nạp đầy.

Vội vàng và sơ sài mà phóng lên.

Ông ta nhớ hồi nhỏ, ông ta rất mê vũ trụ, thích tàu vũ trụ, thích xem phóng tên lửa, mơ ước có một tên lửa của riêng mình.

Nhưng tất cả mọi người đều nói với ông ta rằng, tên lửa là trọng khí quốc gia, là công nghệ siêu cao chỉ có các siêu cường quốc mới sở hữu.

Khi đó, trên thế giới không có quá năm quốc gia có khả năng tự phóng tên lửa.

Tên lửa được coi là kết tinh của công nghệ nhân loại, là công nghệ mà chỉ các cường quốc công nghệ mới có thể nắm giữ.

Còn có người nói với ông ta rằng:

"Tên lửa chính là tên lửa đạn đạo liên lục địa, nguyên lý của chúng về cơ bản là giống nhau. Quốc gia có khả năng phóng tên lửa tức là có khả năng phóng tên lửa đạn đạo liên lục địa."

"Mặc dù có nhiều khác biệt về chi tiết cụ thể, nhưng quốc gia có khả năng phóng tên lửa chứa vệ tinh vào không gian chắc chắn cũng có thể phóng tên lửa đầy thuốc nổ đến bất kỳ góc nào của thế giới."

Chương 763: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (2)

Ừ.

Nghe rất tuyệt.

Nghe có vẻ như cả đời mình cũng không thể có một tên lửa.

Nhưng không thử thì ai biết được?

Đến hôm nay.

Công ty tư nhân duy nhất trên thế giới có thể phóng tên lửa, tàu vũ trụ, thậm chí là đưa người vào không gian, nằm dưới quyền sở hữu của ông ta, Jask.

Ông ta đã phóng tên lửa tái sử dụng hàng đầu thế giới,

Gửi một chiếc xe Tesla vào quỹ đạo quanh Trái Đất,

Đưa bốn người bình thường vào chuyến du lịch không gian,

Đang chuẩn bị kế hoạch đổ bộ lên Mặt Trăng, mười vé đã được bán hết,

Và mục tiêu cuối cùng của ông ta là hướng tới Sao Hỏa cách hàng trăm triệu ki-lô-mét.

Sự xuất hiện của ông ta đã phá vỡ nhiều huyền thoại trong lĩnh vực không gian, cũng như tạo ra nhiều kỳ tích.

Tên lửa rất khó sao?

Có vẻ như không khó lắm, chỉ là một quả pháo lớn thôi, đâu có cao siêu như mọi người nói.

Vật liệu cao cấp, kiểm soát chính xác gì chứ.

Thép không gỉ vẫn có thể bay lên trời, động cơ nổ vài cái cũng chẳng sao.

Nhưng...

Việc dùng tên lửa như một tên lửa đạn đạo liên lục địa, hôm nay ông ta mới lần đầu thử.

Và sự thật chứng minh.

Thật sự có thể!

Nếu mục tiêu là một tàu vũ trụ có người lái, có lẽ tên lửa không thể nào đánh trúng được, khả năng linh hoạt và phản ứng nhanh của con người vượt xa cơ chế hướng dẫn của máy móc.

Nhưng...

Nếu mục tiêu của "tên lửa đạn đạo" cũng là một máy bay không gian không người lái, với tốc độ cực nhanh, đường bay thẳng tắp và luôn khóa chặt một chiếc máy bay không gian khác thì sao?

Thì đơn giản quá.

Trước tốc độ siêu cao của tên lửa, một chiếc máy bay không gian không người lái điều khiển từ xa chẳng khác gì một cái bia sống trên trời.

"Thỏa mãn."

Ông ta nắm chặt tay trong không khí, cười ha hả.

Luôn muốn chơi như vậy một lần! Người đàn ông nào lại không có giấc mơ của một ông chủ vũ khí? Ai có thể từ chối việc phóng một quả tên lửa đánh trúng chiếc máy bay không gian tiên tiến nhất thế giới chứ?

"Cảm ơn Turing."

Ông ta mỉm cười nói:

"Nhưng... mối thù với Starlink, tôi vẫn phải tính sổ với cậu. Không... không chỉ là mối thù với Starlink."

Tiếng giày cao gót dồn dập trên sàn kim loại.

Thư ký mặc váy ngắn, khoác áo khoác, ôm tập tài liệu, nhanh chóng chạy lên tháp quan sát.

Cô ta thở hổn hển vì mệt.

Phải mất một lúc mới thẳng người lên, đẩy gọng kính đỏ, nhìn Jask:

"Ba tin xấu, ông muốn nghe cái nào trước?"

Jask ngớ người, quay lại:

"Tôi nhớ câu này không phải như thế. Ít nhất phải có một lựa chọn là tin tốt chứ? Nếu không thì có gì để chọn?"

"Được thôi."

Thư ký gật đầu:

"Tôi sẽ đổi cách nói. Ba tin xấu, và một tin xấu cực kỳ tồi tệ, ông muốn nghe cái nào trước?"

"Sao lại thêm một cái nữa!" Jask kêu lên:

"Cô báo cáo công việc kiểu gì vậy!?"

Ông ta bắt chước biểu cảm của một người bạn cũ từng là tổng thống Mỹ, trợn mắt, giơ ngón tay chỉ thẳng vào thư ký:

"You! are! fired!!"

"Hiểu rồi."

Thư ký thản nhiên đáp, định tháo bảng tên trên cổ:

"Tôi cũng không muốn làm nữa."

"Hahaha, tôi đùa thôi mà." Jask lập tức nhận thua:

"Người bạn cũ của tôi đang chuẩn bị tái tranh cử, tôi giúp ông ta cổ vũ... So với tin xấu cực kỳ tồi tệ, ba tin xấu kia có lẽ vẫn tốt hơn. Tôi sẽ nghe ba tin xấu đó trước."

Thư ký đẩy gọng kính.

Mở tập tài liệu trong tay, nhìn Jask:

"Tin xấu thứ nhất, toàn bộ vệ tinh Starlink của ông đã bị phá hủy, mặc dù chỉ có hơn 9000 cái rơi vào bầu khí quyển và bị đốt cháy. Nhưng những cái còn lại đã cạn kiệt nhiên liệu, không thể quay trở lại quỹ đạo, chỉ có thể dần dần rơi vào quỹ đạo thấp và cuối cùng sẽ bị đốt cháy trong bầu khí quyển, trở thành sao băng."

"Chúng ta đã mất nhiều năm và hàng trăm tỷ đô la để xây dựng hệ thống Starlink, hôm nay hoàn toàn bị phá hủy."

"Oh, trời ơi."

Jask làm ra vẻ, đặt tay lên mặt:

"Tôi nghĩ chuyện này nên là tin xấu cực kỳ tồi tệ, nhưng chỉ là một tin xấu bình thường! Tôi không khỏi bắt đầu mong đợi rồi."

"Tin xấu thứ hai."

Thư ký cúi đầu, nhìn tờ giấy trong tập tài liệu:

"Phố Wall đã hạ xếp hạng của chúng ta, trong thời gian qua hệ thống Starlink liên tục bị tấn công, bị sử dụng cho các trò đùa hoặc phá hoại, ảnh hưởng lớn đến danh tiếng và thái độ của các nhà đầu tư, thậm chí kéo theo cổ phiếu của Tesla giảm mạnh, hội đồng quản trị đang chuẩn bị luận tội ông."

Jask thẳng lưng, không mảy may bận tâm:

"Đây mới là một tin xấu đúng nghĩa, tiếp theo là gì?"

"Tin xấu thứ ba."

Thư ký ngẩng đầu lên:

"Trừ nhà máy siêu cấp Tesla ở Long Quốc, gần như tất cả các nhà máy, trung tâm dữ liệu của chúng ta đều bị tấn công bởi Kevin Walker."

"Đúng vậy, không cần điều tra, chính là Kevin Walker. Rõ ràng là hắn ta rất tức giận, muốn giết ông, nên hành động rất rõ ràng. Hơn nữa... hắn ta dường như chưa bao giờ muốn che giấu, tất cả các cuộc tấn công đều rất ngạo mạn."

Chương 764: Kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, VV, trí tuệ nhân tạo thiểu năng. (3)

"Nhưng so với hai tin xấu trước, điều này không là gì. Bởi vì không biết vì lý do gì, lần tấn công này của Kevin Walker yếu hơn nhiều, chậm hơn nhiều, thiệt hại gây ra không lớn lắm, vẫn trong phạm vi chấp nhận được... tất nhiên, ông hiểu, chỉ là so với hai tin xấu ở trên."...

Jask cười khẩy:

"Tất nhiên, nếu không thì cô nghĩ virus của tôi để làm gì?"

Thư ký nghiêng đầu.

Không hiểu lắm:

"Virus của ông... không phải nhằm vào trí tuệ nhân tạo siêu cấp sao? Kevin Walker là người mà, virus của ông có thể khiến hắn ta bị bệnh sao?"

Jask lắc đầu.

Tay đặt lên đường may của quần, sờ vào túi quần, nơi có chiếc USB phát sáng xanh kỳ lạ, như có dòng thủy tinh chảy qua:

"Giống như tôi vừa nói, virus này là công nghệ vượt xa thời đại hiện tại, thực sự nhằm vào trí tuệ nhân tạo siêu cấp."

"Nhưng, cô không nghĩ Kevin Walker không có trí tuệ nhân tạo chứ? Điều đó không thể nào... Không hacker nào, dù tài giỏi đến

đâu, có thể đồng thời tấn công hàng trăm lỗ hổng, điều khiển hàng trăm thiết bị cùng lúc. Trừ khi hắn ta là một con rết, có 800 cái tay. Nhưng rõ ràng, trên thế giới không tồn tại quái vật như vậy."

"Người tinh mắt đều thấy rằng, Kevin Walker chắc chắn có trí tuệ nhân tạo AI, và trí tuệ nhân tạo của hắn ta còn mạnh hơn cả ChatGPT hiện nay. Tôi cá nhân cho rằng, AI của Kevin đã rất gần với ranh giới của trí tuệ nhân tạo siêu cấp."

"Kỹ thuật của Kevin Walker rất mạnh, nhưng hắn ta chỉ có một mình, hắn ta không thể đối phó với quân đội đông đảo, trừ khi hắn ta cũng có một đội quân hùng mạnh. Đó chính là lý do hắn ta huấn luyện trí tuệ nhân tạo, hắn ta muốn có vô số trợ thủ, và mỗi trợ thủ đều thông minh như Kevin Walker."

Nghe đến đây.

Thư ký bừng tỉnh:

"Thì ra là vậy... ông dùng virus này, giết chết trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker! Khiến hắn ta mất đi quân đội của mình! Và vì virus tồn tại vĩnh viễn trong mạng, nên sức mạnh của Kevin Walker không chỉ bị suy giảm nghiêm trọng, mà sau này hắn ta còn không thể tạo ra trí tuệ nhân tạo mạnh nữa."

"Bởi vì, ông đã lấy trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker làm chuẩn, bất kỳ trí tuệ nhân tạo nào thông minh hơn mức chuẩn này sẽ bị virus tiêu diệt ngay lập tức; còn bất kỳ trí tuệ nhân tạo nào yếu hơn mức chuẩn này sẽ được phép tồn tại. Nói cách khác... virus của ông đã khóa chặt giới hạn của Kevin Walker!"

"Cũng vì vậy, lần tấn công này của Kevin Walker vào chúng ta yếu đi rất nhiều, vì sức mạnh của hắn ta bây giờ không còn như trước nữa. Bao gồm cả việc vệ tinh Starlink rơi xuống và việc hắn ta điều khiển máy bay không gian X-37B của NASA, tất cả đều do hắn ta tự tay điều khiển."

"Có thể tưởng tượng, sức mạnh trí óc và tốc độ điều khiển của một cá nhân là có giới hạn, vì vậy tên lửa của chúng ta mới có thể đánh trúng máy bay không gian mà Kevin chiếm giữ. Nếu AI của Kevin còn hoạt động, hắn ta có thể để AI xử lý các công việc khác, còn mình thì tập trung điều khiển X-37B, và rất có thể đã linh hoạt chuyển hướng để tránh tên lửa của chúng ta..."

"Vậy nên, đây chính là mục đích, là kế hoạch của ông, phải không, ông Jask."...

Jask không nói gì.

Ông ta cười một cách đầy ẩn ý:

"Cũng không hoàn toàn đúng, cũng không hoàn toàn sai."

"Cơ sở kích hoạt của virus này, thực sự được thiết lập dựa trên trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker. Nhưng mục tiêu của tôi khi sử dụng virus không phải là Kevin Walker. Trí tuệ nhân tạo của Kevin vẫn chưa được coi là siêu trí tuệ nhân tạo, so với siêu trí tuệ nhân tạo thực sự thì còn kém rất xa."

"Dù bỏ qua trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker, hiện tại ngoài việc làm hacker phá hoại, hắn ta cũng không thể làm gì khác. Và đối với tôi, nó không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào, tôi không sợ trí tuệ nhân tạo của hắn ta."

"Trí tuệ nhân tạo của hắn ta không thể suy nghĩ, cũng không thể thực sự sáng tạo, chỉ là sao chép các thao tác và logic của hắn ta hàng trăm, hàng nghìn lần, cuối cùng vẫn chỉ là một con rối không cảm xúc, nghe theo lệnh của Kevin."

"Tất nhiên, khi virus này được gửi đến tay tôi, nó đã như vậy, tôi cũng không hiểu được công nghệ này. Thực sự, nếu tôi có quyền thiết lập tiêu chuẩn tiêu diệt, tôi chắc chắn sẽ đặt ChatGPT, thậm chí cả những trí tuệ nhân tạo kém hơn làm tiêu chuẩn."

Nhắc đến AI, Jask hừ nhẹ qua mũi:

"Thứ này xuất hiện, đã làm giảm khả năng sáng tạo, đổi mới và tư duy của con người. ChatGPT tự xưng là sáng tạo, nhưng tất cả chỉ là sáng tạo giả, một khi xu hướng này phát triển, đồng tiền xấu sẽ đẩy lùi đồng tiền tốt, con người chỉ sẽ sống trong cái kén, ngày càng thoái hóa."

"Phát biểu của giám đốc Mike năm nay đều do AI viết, hoàn toàn không có giá trị, vòng vo mãi! Chúng ta phải tổ chức một cuộc họp cấp cao để chấm dứt hiện tượng này. Tôi không cho phép nhân viên của mình mất đi khả năng sáng tạo... Dù sao, công việc của chúng ta là một công trình vĩ đại mà con người chưa từng làm, không thể không đột phá tư duy."

Chương 765: Kẻ thù toàn cầu. (1)

Thư ký gật đầu.

Cô ts lấy bút từ túi ra, ghi vào tập tài liệu:

"Tôi hiểu rồi, Kevin Walker tấn công nhà máy của chúng ta vì ông đã giết chết trí tuệ nhân tạo của hắn ta, nên hắn ta tức giận và trả thù. Nhưng thật tiếc, hiện tại sức mạnh của hắn ta không còn như trước, không chỉ gây thiệt hại hạn chế; thậm chí hắn ta còn không thể vượt qua tường lửa internet của Long Quốc, giờ càng không thể xâm nhập, cũng không thể phá hủy nhà máy siêu cấp Tesla ở Đông Hải."

Jask cười:

"Tường lửa internet của Long Quốc rõ ràng đã được củng cố... rất mạnh, hệ thống này ngắn hạn không ai có thể xâm nhập được, thực sự rất mạnh."

"Nhưng, lý do Kevin Walker tức giận không liên quan đến việc tôi giết trí tuệ nhân tạo của hắn ta. Đây hoàn toàn là tổn thương ngoài ý muốn, mục tiêu của tôi không phải là hắn ta. Với khả năng của Kevin, hắn ta sẽ sớm tìm ra giới hạn tiêu chuẩn và tạo ra một cái mới. Nếu chuyện này chỉ như vậy... thì Kevin Walker thực ra nên cảm ơn tôi."

"Thực tế, lý do thực sự khiến Kevin tức giận và trả thù chúng ta là vì vụ phóng tên lửa Starship đã phá hủy kế hoạch lớn của hắn ta. Vụ phóng tên lửa đó đã gây ra thiệt hại nghiêm trọng, không thể khắc phục cho hắn ta—"

"【Tôi đã phá vỡ vòng lặp lịch sử của hắn ta. Lịch sử hiện tại đã đi theo hướng không thuộc về hắn ta... mà bước vào quỹ đạo sửa chữa của tôi! Tương lai của tôi!】"

"Thông minh như Kevin Walker cuối cùng cũng mắc bẫy, rơi vào cái bẫy mà tôi đặt ra cho hắn ta, hahaha..."

Ông ta giơ cao hai tay, cười lớn dưới ánh nắng mặt trời.

Thư ký đứng bên cạnh, nhìn ông ta với ánh mắt đờ đẫn, tự hỏi liệu ông chủ của mình có bị điên không, khi nói ra những câu như một nhân vật phản diện ngu ngốc trong anime Nhật Bản.

Nhưng...

Ôi.

Cô ta đã quen với điều này rồi.

Vị tỷ phú này luôn hành động không theo lẽ thường, tư duy của ông ta không giống với người bình thường.

Đây có lẽ là điều mà người ta thường nói, thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một ranh giới mỏng manh.

"Tôi đã học chuyên ngành liên quan đến máy tính, mạng nơ-ron tại MIT."

Thư ký đẩy gọng kính, nhìn Jask:

"Nên tôi khá tò mò, virus của ông làm thế nào để nhận diện các tiêu chuẩn thông minh của AI và xác định chúng là siêu trí tuệ nhân tạo?"

"Không phải là 'Turing Test' chứ? Turing Test đã quá cũ rồi, được cha đẻ của trí tuệ nhân tạo Alan Turing đề xuất vào năm 1950. để kiểm tra tính thông minh của máy tính. Nhưng đến nay, Turing Test đã trở nên lỗi thời, nhiều AI thông minh có thể dễ dàng

vượt qua Turing Test, khiến con người khó phân biệt."

Jask bĩu môi, giơ tay lên:

"Điều này tôi không hiểu rõ, nếu không thì... tại sao tôi lại nói rằng virus đó vượt thời đại? Nhưng cá nhân tôi nghĩ rằng, cơ chế nhận diện của virus này có thể tương tự với 'Turing Test'."

"Dù sao, trí tuệ nhân tạo có mạnh đến đâu, nó cũng không phải con người, khác biệt cơ bản với con người. Từ tư duy, thói quen, tính cách, tất cả đều khác biệt lớn so với con người, những thứ này là tiêu chuẩn nhận diện nghiêm ngặt và chính xác hơn Turing Test nhiều."

"Cô không nghĩ rằng trí tuệ nhân tạo có thể giả làm con người thật chứ? Tôi khuyên cô nên quay lại MIT học lại. Trí tuệ nhân tạo không bao giờ là con người, cũng không bao giờ trở thành con người, chúng là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau."

Thư ký đẩy gọng kính đỏ:

"Về vấn đề này, tôi lại có quan điểm khác."

Cô ta nháy mắt:

"Con người có thể bị lừa, chương trình có thể bị lừa, thì virus cũng có thể bị lừa. Nếu thực sự có một siêu trí tuệ nhân tạo có thể lừa virus của ông, khiến virus nhầm lẫn nó chỉ là một AI thông minh bình thường, không thông minh lắm thì sao?"

"Thật là ngày càng vô lý."

Jask cười:

"Lừa bằng gì? Lời nói dối ngọt ngào? Kỹ năng diễn xuất Hollywood? Giải Oscar?"

"Hơn nữa, mục đích của việc tạo ra trí tuệ nhân tạo là để trở

nên mạnh mẽ hơn, thông minh hơn, hữu ích hơn."

"【Tôi không tin rằng có ai đó trên thế giới này sẽ cho phép trí tuệ nhân tạo của mình phát triển và tiến hóa theo hướng trở thành một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp. 】"

"【Đó thực sự sẽ là một trí tuệ nhân tạo ngu ngốc. 】"...

Jask quay lưng lại.

Dựa vào lan can của tháp quan sát, nhìn thư ký:

"Nói đi."

"Cái cuối cùng, tin xấu cực kỳ tồi tệ là gì?"

"Là gì vậy?"

"Thực sự có tin nào tồi tệ hơn việc hàng tỷ vệ tinh Starlink bị rơi không?"

Jask vẫn không thể tin được.

Trong suy nghĩ của ông ta, chuyện về Starlink đã là chuyện tồi tệ nhất, không thể tồi tệ hơn nữa.

Hơn hai mươi ngàn vệ tinh!

Dự án hàng chục tỷ đô la!

Giấc mơ và tâm huyết của mình!

Nếu không phải để dụ Kevin Walker vào bẫy, phá vỡ vòng lặp lịch sử của hắn ta... Jask sẽ không bao giờ nỡ phá hủy những vệ tinh Starlink mà ông ta coi như con của mình.

Chương 766: Kẻ thù toàn cầu. (2)

Điều đáng tiếc nhất là.

Ông ta thậm chí còn không được xem trận mưa sao băng từ vệ tinh Starlink đó!

Bây giờ ở Mỹ là ban ngày, ánh mặt trời rực rỡ.

Trận mưa sao băng đó diễn ra ở phía bên kia Đại Tây Dương, vào lúc bình minh hoặc ban đêm, như thể ông ta đã tiêu hàng chục tỷ đô la để mua một trận mưa sao băng cho người ở nửa kia của thế giới xem.

Mà mình thì không được thấy,

Công trạng cũng không được ghi nhận,

Còn bị mang tiếng xấu, bị coi là "Jask công nghệ không tốt, vệ tinh Starlink liên tục bị hack".

Nhưng.

Chỉ cần phá vỡ vòng lặp lịch sử của Kevin Walker, để lịch sử đi theo hướng mà mình sắp đặt, tất cả đều đáng giá.

Đối với ông ta, cái giá rất lớn, nhưng thành quả cũng rất lớn.

Nhưng...

Thư ký lại nói rằng đó chưa phải là tin xấu nhất.

Điều này khiến ông ta bắt đầu nghiêm túc hơn.

"Nói đi."

Jask nhắm mắt lại:

"Tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi... Nói là con riêng của tôi tìm đến thì sao?"

"Ông nên nghiêm túc chút!"

Thư ký liếc nhìn ông ta một cách khó chịu:

"Lúc nghiêm trọng như thế này, ông có thể đừng diễn kịch nữa được không!"

Cô ta hừ một tiếng.

Cúi đầu xuống.

Lật đến trang cuối cùng trong tập tài liệu:

"Tin xấu này có thể còn tồi tệ hơn ông tưởng, tôi định để sau khi nói xong ba tin xấu kia, sẽ nói điều này như một quả bom cuối cùng."

"Haha, cô nói thế tôi lại yên tâm rồi." Jask cười lớn:

"Nếu cô còn đùa được như vậy, chứng tỏ không phải vấn đề lớn lắm."

Thư ký cười nhẹ, nhướn mày:

"Ông thử xem?"

Cô ta cầm tập tài liệu, đọc:

"Vì ông dùng tên lửa để phá hủy máy bay không gian X-37B của NASA, chính phủ Mỹ đã buộc tội ông, với các tội danh đe dọa an ninh quốc gia, phá hoại tài sản không gian của quốc gia, sở hữu

vũ trang tư nhân, v. v..."

"Khoan đã."

Jask giơ tay ra:

"Máy bay không gian X-37B là do Kevin Walker chiếm đoạt, đừng nói với tôi là NASA không hiểu rõ chuyện này!"

"Tất nhiên không phải, họ rất rõ."

Thư ký ngẩng đầu lên:

"Như tôi đã nói, Kevin Walker luôn rất táo bạo, có hay không phải do hắn ta tấn công thì rất rõ ràng. Vì vậy, NASA và chính phủ Mỹ đương nhiên biết rằng máy bay không gian bị Kevin Walker chiếm đoạt."

"Đồng thời, họ cũng biết rằng việc chiếm đoạt và rơi vệ tinh Starlink đều do Kevin Walker gây ra. Thêm vào đó, trong cuộc thi hacker thế giới trước đây, Kevin Walker đã làm mất mặt chính phủ Mỹ, hắn ta chưa bao giờ thực sự có ý định xâm nhập hệ thống mạng của Long Quốc... Chính phủ Mỹ cũng rất tức giận, cảm thấy mình bị lừa."

"Vì vậy, chính phủ Mỹ đã phát lệnh truy nã toàn cầu đối với Kevin Walker, và nhiều quốc gia trên thế giới cũng hưởng ứng, tổng tiền thưởng đã vượt quá 2 tỷ đô la. Hiện nay, Kevin Walker... có thể nói là kẻ thù của toàn cầu, đối địch với cả thế giới."...

"Vậy không phải là tốt sao?" Jask giơ tay, đi đi lại lại trên tháp quan sát:

"Đúng người đúng tội, mọi chuyện đều do Kevin Walker gây ra, liên quan gì đến tôi Jask? Chiếc máy bay không gian X-37B bị chiếm đoạt rơi xuống, tôi tốt bụng giúp họ ngăn chặn, tôi nên là anh hùng, chính phủ Mỹ nên trao cho tôi huân chương, sao lại lấy

oán báo ơn?"

Thư ký cười nhẹ.

Đẩy gọng kính đỏ:

"Hiển nhiên là vì hành động của ông quá kích động. Chiếc máy bay không gian bị chiếm đoạt đó, chưa nói đến việc có thể rơi xuống hay không, NASA có thể lấy lại quyền kiểm soát hay không... Dù có rơi xuống, nó cũng rơi vào Đại Tây Dương, tấm cách nhiệt của X-37B rất dày, có thể sẽ gặp nhiều sự cố nhưng vẫn tốt hơn là bị ông trực tiếp phá hủy phải không?"

"Ngay cả khi cần người ngăn chặn, cũng không nên là ông, ông không có quyền đó. Trong phim Hollywood, ai cũng có thể làm anh hùng. Nhưng đó chỉ là phim, trong thế giới thực, muốn làm anh hùng cũng cần có quyền."

"Điều đáng lo ngại hơn là... tên lửa Starship của ông rõ ràng được trang bị hệ thống khóa mục tiêu, điều này rất thú vị và đáng nói. Bây giờ, ông không chỉ đối mặt với cáo buộc của chính phủ Mỹ, mà cả các tổ chức quốc tế, Liên Hợp Quốc cũng rất quan tâm đến 'tên lửa đạn đạo liên lục địa' của ông."

"Đúng vậy, đừng tròn mắt lên, họ đang gọi tên lửa của ông như vậy đấy. Chắc chắn không lâu sau, ông sẽ nhận được lệnh triệu tập chính thức, để giải thích, làm rõ và giải quyết vấn đề."

"Nếu không giải quyết được thì sao?" Jask hỏi.

"Thì họ sẽ giải quyết ông." Thư ký đáp.

Jask bật cười:

"Cô thư ký tài ba của tôi, bây giờ tôi phải làm gì? Cô cũng không muốn mất việc chứ?"

"Tôi có học vấn cao, đi đâu cũng có thể kiếm cơm ăn được. Hơn nữa... nơi khác không cần tôi mang giày cao gót, ngày nào cũng chạy lên một tháp không có thang máy, tìm một ông chủ không bao giờ mang theo điện thoại."

"Tôi sẽ mang điện thoại theo từ giờ." Jask căng thẳng nói:

"Vậy trong tình huống này, tôi phải làm gì?"

"Không có cách nào."

Chương 767: Kẻ thù toàn cầu. (3)

Thư ký lắc đầu:

"Trong tình huống này, ngoài tổng thống Mỹ, không ai có thể cứu ông."

Mỹ...

Tổng thống...

Jask ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt trời, nhớ đến người bạn cũ tóc vàng đội mũ đỏ của mình:

"【Lần tới họp, tôi sẽ hỏi xem ai sẽ là tổng thống tiếp theo, ai sẽ thắng trong cuộc bầu cử lần này. 】"

"Nếu không phải là ông ấy..."

Ông ta quay lại, đối diện với mặt trời, giơ cao tay phải, ngón trỏ chỉ lên trời, tạo dáng:

"Chúng ta sẽ sửa lại lịch sử!"

"Ông có thể ngừng diễn được không!!"

Thư ký không thể chịu nổi nữa, dậm chân và hét lên.

Lúc này cô ta mới hiểu ra!

Biểu cảm căng thẳng và nghiêm trọng của Jask vừa rồi, hoàn toàn là đùa giỡn cô! Lừa cô!

Cô ta đã nghiêm túc nói chuyện với Jask.

Nhưng đối phương...

Chỉ xem cô như một phần trong màn diễn ứng biến của ông ta!

Ông chủ của mình, luôn như vậy, cười đùa, dường như không bao giờ nghiêm túc.

Không quan tâm điều gì.

Nhưng lại dường như luôn theo đuổi một mục tiêu nào đó.

Bí ẩn khó lường.

Khó mà hiểu được.

Cô ta cứ nghĩ rằng, lần này bị chính phủ Mỹ và các tổ chức quốc tế cáo buộc, chắc chắn sẽ làm cho ông ta, người không bao giờ quan tâm đến bất cứ điều gì, nhận được một bài học.

Nhưng thực tế là!

Ông ta vẫn không quan tâm!

Thậm chí còn diễn như một kẻ lừa đảo!

"Ôi trời, chuyện này không quan trọng đâu."

Jask vẫy tay, kết thúc màn diễn, trở lại với sự điềm tĩnh và bình thản:

"Chỉ cần khiến Kevin Walker trở thành kẻ thù toàn cầu, mục đích của tôi đã đạt được. Như tôi đã nói, Kevin rất mạnh, rất tài giỏi. Nhưng khi hắn ta mất đi quân đội đông đảo và trí tuệ nhân tạo AI bị giới hạn bởi tôi... hắn ta thực sự có thể đối đầu với toàn thế giới không?"

Ông ta cười:

"Chỉ một mình đối đầu với hơn 200 quốc gia, 6 tỷ dân số toàn cầu, tôi không nghĩ Kevin Walker có khả năng đó, có tư cách để trở thành kẻ thù toàn cầu."

"Hơn nữa, đó cũng không phải là điều tôi quan tâm nhất, cô hãy chờ xem, không lâu nữa, Long Quốc chắc chắn cũng sẽ phát lệnh truy nã toàn cầu đối với Kevin Walker. Dù cả thế giới không rõ mục tiêu của Kevin Walker là gì... nhưng Long Quốc thì không dễ bị lừa đâu, tấn công vào tàu vũ trụ và phi hành gia của Long Quốc, chẳng khác nào tuyên chiến với Long Quốc."

"Lệnh truy nã toàn cầu của Long Quốc, sẽ hiệu quả hơn bất kỳ quốc gia nào khác. Dù sao... Lâm Huyền cũng là người Long Quốc."

"Tất nhiên, đó là chuyện sau này, nói bây giờ còn quá sớm. Hiện tại, còn một việc vô cùng quan trọng chưa hoàn thành."

Ông ta quay người.

Đi dọc theo lan can của tháp quan sát.

Đến chỗ lan can phía đông.

Cánh tay rắn chắc dựa vào đó.

Ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía đông xa xôi, phía bên kia Đại Tây Dương, bầu khí quyển cao hàng chục ki-lô-mét:

"【Vòng lặp của tôi... còn thiếu bước cuối cùng. 】"...

Lục địa Âu-Á và ranh giới Đại Tây Dương, trên không, bầu khí quyển ở độ cao 80 km.

Lâm Huyền cuối cùng cũng nhìn thấy làn khói đen bốc lên

trong bầu khí quyển sau vụ nổ, rồi rút lại ánh nhìn, quay sang Sở An Tình đang thở phào bên cạnh:

"Không bị dọa sợ chứ?"

Sở An Tình hít thở sâu vài lần, ngẩng đầu lên:

"Dọa, dọa chắc chắn là có dọa rồi... nhưng bây giờ ổn rồi, huấn luyện viên Ngụy Thành cũng nói, máy bay không gian vẫn ổn, không có nguy hiểm gì."

Lâm Huyền gật đầu.

Lúc này hắn mới có thời gian suy nghĩ về những gì đã xảy ra trong khoảnh khắc vừa rồi.

Quá phức tạp và quá nguy hiểm...

Trước hết, là hàng ngàn vệ tinh Starlink rơi xuống.

Dù bây giờ không có bằng chứng, nhưng có thể chắc chắn rằng, đó chắc chắn là do Kevin Walker gây ra.

Mục tiêu của Kevin Walker không chỉ là máy bay không gian.

Hắn cũng đã xem xét đến vấn đề máy bay không gian không người lái không linh hoạt, nếu bị phát hiện sớm, có thể bị phi công có kinh nghiệm điều khiển thủ công, thao tác tránh né.

Ngụy Thành, rõ ràng có khả năng đó.

Vì vậy.

Để chắc chắn.

Kevin Walker đã điều khiển hai mươi ngàn vệ tinh Starlink rơi xuống, ép máy bay không gian của Long Quốc vào bầu khí quyển thấp.

Hắn ta không có ý định dùng vệ tinh để hủy diệt máy bay không gian.

Lá bài cuối cùng và vũ khí cuối cùng của hắn ta luôn là máy bay không gian X-37B của Mỹ.

Khi vệ tinh Starlink rơi xuống.

Kevin Walker cũng đồng thời chiếm đoạt máy bay không gian không người lái ở quỹ đạo 1200 km, điều chỉnh tư thế, khởi động động cơ công suất, như một quả cầu lửa, một thiên thạch lao thẳng vào bầu khí quyển.

Bởi vì máy bay không gian mà Lâm Huyền đang ở, tất cả radar, thiết bị liên lạc và quét đã bị hỏng, nên tự nhiên không thể phát hiện được chiếc máy bay không gian đang lao tới.

Cho đến khi.

Ngụy Thành, với mắt thường, đã phát hiện ra nó.

Đối phương cũng là máy bay không gian, cũng có cánh, và rất nhanh!

Vì vậy, trong tình huống mà những gì mình có đối thủ đều có, những gì đối thủ có mình không có, không thể nào tránh được.

Chương 768: Kẻ thù toàn cầu. (4)

Nhưng đúng lúc đó, một nhân tố bất ngờ xuất hiện.

Từ phía dưới bên trái, một tên lửa siêu tốc độ phun ra các vòng Mach, lao nhanh như chớp, đánh trúng máy bay không gian X-37B đang lao tới, thành công ngăn chặn.

Sự việc bất ngờ này, không ai có thể hiểu được, đã làm kế hoạch tỉ mỉ của Kevin Walker tan tành, cũng giúp máy bay không gian Tiểu Bạch có thời gian thở dốc...

Cho đến lúc này, bầu trời không còn mối đe dọa nào nữa.

"Đó là tên lửa Starship của SPACET, là tên lửa của Jask."

Lâm Huyền tự nói:

"Tại sao ông ta lại giúp chúng ta?"

Hắn nghĩ rằng, trong bữa tiệc từ thiện khoa học lần trước, câu nói của Jask "chúng ta sẽ gặp nhau trên trời" là để tranh giành hạt thời gian và không gian.

Nhưng hoàn toàn không ngờ.

Câu "chúng ta sẽ gặp nhau trên trời" của đối phương lại là bạn đồng hành!

Bây giờ nghĩ lại...

Thực ra, lý do mà mình cho rằng Jask sẽ đến cướp hạt thời

gian và không gian, là vì mình đã có định kiến từ trước, cho rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài là ác, là làm việc xấu, nên đã suy đoán ra như vậy.

Phải nói rằng.

Hiện tại, ngoài Kevin Walker, người có vẻ là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã tỏ ra rõ ràng là kẻ thù của mình... các thành viên khác đã biết, như Hoàng Tước, Jask, thậm chí là Copernicus mà Quý Tâm Thủy nhắc đến, thực ra đều không có hành động gì gây tổn hại thực sự đến mình.

Ngay cả Kevin Walker.

Có thể mục tiêu của hắn ta chỉ là hạt thời gian và không gian, hoặc không muốn mình có được hạt thời gian và không gian mà thôi. Nói về việc Kevin gây hại thực sự đến mình... ngoài việc lần này chiếm đoạt máy bay không gian để ngăn mình có được hạt thời gian và không gian, thì trước đó cũng không có động tĩnh gì.

Điều này thực sự đáng suy ngẫm.

Hoàng Tước không phải là người xấu, luôn làm những việc ngược lại với Copernicus.

Copernicus, lại là kẻ tình nghi đứng sau việc chỉ đạo Quý Tâm Thủy giết người, giả sử những gì Quý Tâm Thủy nói là đúng.

Kevin Walker muốn ngăn mình có được hạt thời gian và không gian.

Còn Jask lại đứng về phía đối lập với Kevin Walker, phóng tên lửa giúp mình ngăn chặn cuộc tấn công của máy bay không gian.

Điều này...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài nội bộ hỗn loạn vậy sao?

Mỗi người chơi một trò?

Mỗi người có mục đích riêng?

Điều không thể tin nổi hơn nữa là, trong tình cảnh nội bộ xung đột như vậy...

Họ làm sao có thể duy trì được 600 năm mà không thay đổi, và không để lộ bất kỳ thông tin nào ra bên ngoài, không để lại bất kỳ dấu vết nào?

Không thể hiểu nổi.

Nhưng Lâm Huyền có trực giác rằng, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn không phải là một tổ chức lỏng lẻo, không có kế hoạch, không có người lãnh đạo.

Đằng sau những vẻ ngoài "mỗi người một bụng dạ riêng" này, chắc chắn có một bàn tay điều khiển tổng thể, hướng tất cả hành động của mọi người đến một mục tiêu chung.

Và người có thể điều khiển tất cả những điều này.

Chắc chắn, chỉ có một người—

【Chủ tịch hoặc người sáng lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài!】

Không thể tưởng tượng nổi.

Tỷ phú công nghệ nổi tiếng thế giới Jask,

Thiên tài hacker trẻ tuổi nhất thế giới Kevin Walker,

Người mà Quý Tâm Thủy kính cẩn tôn thờ là Copernicus,

Cộng thêm Hoàng Tước bí ẩn và là người từ tương lai...

Rốt cuộc vị thần nào có thể khiến những "thiên tài" này tâm

phục khẩu phục như vậy?

Có thể khiến họ ngoan ngoãn nghe lời, và thực hiện các nhiệm vụ được giao?

Theo hiểu biết hiện tại của Lâm Huyền.

Hắn không thể nào nghĩ ra.

Liệu thực sự có tồn tại thiên tài đứng trên tất cả các thiên tài như vậy không?

"Lâm Huyền! Cậu mau nhìn—"

Giọng nói phấn khích của Lưu Phong vang lên từ buồng lái:

"【Hạt thời gian và không gian!!】"...

Trong khoang hành khách, Lâm Huyền cùng Hoàng Tước, Sở An Tình và Cao Dương nhìn nhau.

Lưu Phong quá phấn khích.

Quên mất mật hiệu về chất liệu Alpha, trực tiếp nói ra tên thật của hạt thời gian và không gian trước mặt Ngụy Thành.

"Không sao."

Hoàng Tước nhẹ giọng nói:

"Đến bây giờ rồi, không sao cả."

"Ngụy Thành vốn dĩ đáng tin cậy, chỉ là khi đó vẫn còn ở mặt đất, biết thêm một người không bằng biết ít đi một người."

"Bây giờ, trong máy bay không gian chỉ có mấy người chúng ta, lại là giai đoạn quan trọng để bắt hạt, mọi người cứ thoải mái nói chuyện, hạn chế đó được gỡ bỏ rồi."

Hiện tại.

Tốc độ của máy bay không gian đã giảm xuống 1 Mach, ở độ cao 80 km trong bầu khí quyển, dựa vào động cơ công suất, tiến về phía trước một cách ổn định. (*ở đây 1 Mach là bằng tốc độ âm thanh, 2 Mach sẽ là gấp đôi tốc độ âm thanh.)

Mọi người tháo dây an toàn, cùng nhau đến cửa buồng lái.

Buồng lái rất nhỏ.

Hoàng Tước và Lâm Huyền chen vào thì Cao Dương và Sở An Tình không vào được.

Lâm Huyền áp mũ bảo hiểm vào mũ bảo hiểm của Lưu Phong, nhìn theo hướng tay hắn ta chỉ về phía vũ trụ đen tối đầy sao...

Chương 769: Kẻ thù toàn cầu. (5)

"Ở đâu?"

Lâm Huyền mở to mắt, nhưng không thấy gì cả.

"Bây giờ khoảng cách còn hơi xa."

Lưu Phong nói:

"Tôi cũng chỉ vừa nãy có cảm giác nhìn thấy một lần... là một điểm sáng xanh nhỏ, chớp nháy một cái rồi biến mất."

"Nhưng đó chắc chắn là hạt thời gian và không gian! Ở độ cao này của bầu khí quyển, nhìn lên bầu trời sao, nền vũ trụ vẫn còn đen, không có nhiều vật thể gây nhiễu tầm nhìn. Vào lúc này, nếu có một điểm sáng nhấp nháy, thì chắc chắn đó là hạt thời gian và không gian!"

Lâm Huyền cúi đầu nhìn vào máy dò hạt thời gian và không gian trong tay Lưu Phong:

"Vậy có nghĩa là, có thể chắc chắn rằng, hạt thời gian và không gian là có thể nhìn thấy được, có thể nhìn bằng mắt thường, có thể quay bằng camera."

"Đúng, đó là tin tốt đấy Lâm Huyền."

Lưu Phong phấn khích nói:

"Nếu mắt người có thể nhìn thấy, thì có nghĩa là hạt thời gian và không gian có thể phát ra ánh sáng nhìn thấy được, và camera

ngoài khoang cũng có thể quay lại! Như vậy... Cao Dương có thể nhìn qua màn hình giám sát, thao tác cánh tay robot, dùng nồi cơm điện để bắt hạt thời gian và không gian rồi!"

Lâm Huyền gật đầu.

Thật tuyệt...

Trước khi bay lên, Lâm Huyền lo lắng nhất là hạt thời gian và không gian không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nếu nó trong suốt.

Hoặc bản thân nó là vô hình.

Thì khả năng thành công của nhiệm vụ không gian này sẽ giảm 99%.

Bây giờ nỗi lo này đã biến mất.

Thực sự là tin tốt.

"Cao Dương, quay lại khoang thiết bị, bắt đầu thao tác cánh tay robot, hãy đưa cánh tay robot ra ngoài trước, làm quen với thao tác."

"Lưu Phong, từ bây giờ, cậu là hoa tiêu, chỉ dẫn miệng cho Ngụy Thành, qua màn hình của máy dò hạt thời gian và không gian, chỉ dẫn hướng đi cho Ngụy Thành, để máy bay không gian càng gần hạt thời gian và không gian càng tốt, tạo cơ hội tốt cho Cao Dương để bắt."

Trong kênh liên lạc vô tuyến, Hoàng Tước bắt đầu chỉ huy:

"Lâm Huyền và An Tình, hai người trong giai đoạn bắt giữ không có nhiệm vụ cụ thể, có thể ở lại buồng lái xem thêm một lúc. Nhưng khi hành động bắt đầu chính thức, hãy theo kế hoạch đã bố trí, An Tình đứng trong khoang hành khách, liên lạc giữa

buồng lái và khoang thiết bị; Lâm Huyền đứng sau Cao Dương, hỗ trợ Cao Dương thao tác cơ khí."

"Rõ!" Mọi người đáp.

Sau đó.

Hoàng Tước lập tức quay người rời khỏi buồng lái, cùng Cao Dương đi về phía khoang thiết bị.

Sở An Tình cũng chen vào, mở to mắt, cùng Lâm Huyền nhìn vào vũ trụ đầy sao...

Chờ đợi.

Chờ đợi.

Chờ đợi...

Có thể là lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại, gặp gỡ hạt thời gian và không gian.

"Bên phải, bên phải, lên một chút, phía trước, chậm lại, bên trái, trái thêm chút nữa... Lại nhảy sang phải rồi, đúng hướng này, giữ vững hướng này..."

Trong kênh liên lạc vô tuyến, không có tạp âm, không có ai nói chuyện, chỉ có Lưu Phong liên tục chỉ dẫn hướng cho Ngụy Thành:

"Được rồi, lên, nâng độ cao, cao thêm chút nữa! Vị trí chính xác! Đúng tốc độ này! Nó đang ở ngay trên chúng ta! Tiếp tục nâng độ cao! Gần rồi! Gần rồi! Hạt thời gian và không gian trong thời gian này nhấp nháy rất ổn định! Sắp gặp rồi! Ngụy Thành! Chú ý giữ khoảng cách!"

Đột nhiên.

Sở An Tình mở to mắt, chỉ tay về phía bên phải trên:

"Lâm Huyền học trưởng! Anh mau nhìn! Ở đó!"

Lâm Huyền quay đầu, nhìn theo hướng tay chỉ của Sở An Tình —

Hắn không thể không hít một hơi thật sâu.

Trên nền vũ trụ rộng lớn, trên những ngôi sao nhỏ, một quả cầu ánh sáng xanh nhỏ như quả táo đang lơ lửng giữa không trung!

Bởi vì máy bay không gian so với hạt thời gian và không gian nhấp nháy di chuyển với cùng tốc độ, bây giờ nhìn lại, hạt thời gian và không gian như đang đứng yên treo trên bức màn đen!

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn kỹ hơn.

Quả cầu ánh sáng nhỏ không quá sáng, toàn bộ đều màu xanh. Bên trong dường như có các điện tích, tia chớp đan xen, trông rất sống động, như một sinh vật sống.

Trước mắt.

Khoảng cách giữa họ và quả cầu điện nhỏ màu xanh như quả táo này chỉ còn chưa đầy 30 mét.

Một vật đến từ bên ngoài thế giới!

Người đến từ không gian khác!

Siêu thoát khỏi các quy luật vật lý, không nằm trong sự ràng buộc của vũ trụ!

Đây...

Chính là thứ họ đã tìm kiếm từ lâu—

【Hạt thời gian và không gian!】

"Tất cả vào vị trí."

Trong kênh liên lạc vô tuyến, vang lên giọng nói nghiêm trọng của Hoàng Tước:

"Bây giờ tôi tuyên bố, hành động bắt giữ hạt thời gian và không gian..."

"Chính thức bắt đầu!"

Chương 770: Sự thật bị che giấu (1)

Lời nói đầy khích lệ của Hoàng Tước vang lên trong thiết bị liên lạc vô tuyến.

Lúc này, họ đang ở độ cao 70 km trong bầu khí quyển.

Nhìn xuống là Trái Đất xanh biếc, nhìn lên là vũ trụ đen tối.

Trong không gian tuyệt đẹp này, sáu người họ sẽ thực hiện một hành động độc nhất vô nhị trong lịch sử nhân loại—

Bắt giữ, hạt thời gian và không gian!...

Lâm Huyền và Sở An Tình nhìn nhau, gật đầu, cùng nhau rời khỏi buồng lái, đi về phía sau.

Trước khi đi, Lâm Huyền vỗ vai Lưu Phong:

"Cố lên."

Lưu Phong gật đầu mạnh mẽ, nắm chặt tay Lâm Huyền:

"Cảm ơn cậu Lâm Huyền, đã đưa tôi đi cùng. Tôi có cảm giác... thực sự, tôi cảm thấy bây giờ là lúc tôi gần với hằng số vũ trụ nhất. Khi chúng ta bắt được hạt thời gian và không gian, tôi có thể hiệu chỉnh đồng hồ thời gian và không gian của mình, và có lẽ, độ cong thời gian và không gian, hằng số vũ trụ, tất cả sẽ tự nhiên thành hiện thực!"

"Thực sự rất cảm ơn cậu Lâm Huyền, nếu không có sự giúp đỡ của cậu, tôi chắc chắn không thể đi được đến bước này. Thất Thất

trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, đã ước nguyện trong cơn mưa sao băng của cậu... tôi nghĩ, cậu chính là người thực hiện ước nguyện của tôi! Lâm Huyền, cậu chính là điều ước của Thất Thất dành cho tôi!"

Đối diện với sự phấn khích của Lưu Phong, Lâm Huyền nắm tay hắn ta, cười:

"Anh không cần cảm ơn tôi Lưu Phong, giúp anh cũng là giúp chính tôi. Tôi đã gọi anh từ Tây An đến đây, mục tiêu của chúng ta là giống nhau, hằng số vũ trụ là chấp niệm của anh, đối với tôi cũng quan trọng không kém."

"Từ lần đầu tiên tôi gặp anh đến hôm nay, cũng đã hơn một năm rồi, chúng ta đã nỗ lực rất nhiều, cuối cùng cũng có kết quả. Như anh nói, bây giờ chúng ta đang rất gần với việc khám phá hằng số vũ trụ. Có lẽ... chúng ta thực sự sắp đạt được bước tiến quan trọng nhất."

"Cố lên, Lưu Phong."

Lâm Huyền buông tay hắn ta:

"Hãy chỉ cho chúng tôi... hướng đi đúng!"

Hắn quay người lại.

Đi vào khoang hành khách.

Không có ai ngồi trên những ghế ở đây, chỉ có Sở An Tình đứng thẳng ở giữa khoang, đứng rất ngay ngắn.

"Lâm... Lâm Huyền học trưởng!"

Nhìn thấy Lâm Huyền đi đến, Sở An Tình không thể không có chút căng thẳng. Chuyến du hành không gian lần này, đối với cô ấy - một sinh viên 19 tuổi, thực sự quá kích thích và nguy hiểm:

"Em, em phải làm gì đây?"

Cô ấy hỏi.

Ờ...

Câu hỏi này lại làm khó Lâm Huyền.

Hắn đã nghi ngờ rất nhiều lý do mà Hoàng Tước đưa Sở An Tình lên trời.

Ví dụ.

Hạt thời gian và không gian đến vì Sở An Tình.

Giả thuyết này đã bị bác bỏ từ lâu, bây giờ hạt thời gian và không gian ngoài máy bay không gian còn chạy nhanh hơn cả thỏ, liên tục di chuyển, di chuyển... nó chẳng thèm để ý đến sự hiện diện của Sở An Tình.

Nếu không phải nhờ sự chỉ dẫn của Lưu Phong, Ngụy Thành điều khiển máy bay không gian không ngừng đuổi theo hạt thời gian và không gian, thì quả cầu điện xanh nhỏ này đã bay đi đâu không biết.

Hoặc.

Lâm Huyền cũng nghĩ, liệu Sở An Tình có vai trò đặc biệt nào trong hành động bắt giữ này không?

Nhưng bây giờ nhìn lại, giả thuyết này cũng không đúng.

Hoàng Tước từ đầu đến cuối không giao cho Sở An Tình bất kỳ nhiệm vụ nào.

Bây giờ để cô ấy ở trong khoang hành khách cũng vậy.

Nghe thì hay, nói rằng đứng ở giữa, có thể kịp thời liên lạc

giữa buồng lái và khoang thiết bị.

Bây giờ giới hạn thông tin của Ngụy Thành đã được gỡ bỏ.

Mọi người đều trên cùng một kênh vô tuyến, có thể nói chuyện tự do...

Còn cần gì Sở An Tình làm người truyền tin?

Hai người trong buồng lái chịu trách nhiệm về hướng đi, Lâm Huyền, Hoàng Tước và Cao Dương trong khoang thiết bị chịu trách nhiệm thao tác cánh tay robot.

Sở An Tình trong khoang hành khách thì làm được gì?

Bây giờ thực sự chỉ còn là một biểu tượng may mắn.

Cuối cùng.

Lâm Huyền suy nghĩ mãi, chẳng lẽ Sở An Tình thực sự có sức mạnh của cá chép may mắn?

Chỉ cần đưa cô ấy cùng thực hiện nhiệm vụ, sẽ tăng tỷ lệ thành công? Tăng điểm may mắn?

Điều này quá vô lý.

Hoàng Tước dù không còn trẻ...

Nhưng cũng không đến mức mê tín, đốt nhang cầu phật.

Vì vậy...

Lâm Huyền đi ngang qua Sở An Tình, quay đầu nhìn cô ấy:

"Hoàng Tước đã sắp xếp em ở đây, chắc chắn có lý do của cô ta. Dù sao thì máy bay không gian có ba khoang, mỗi khoang cũng cần có người trông chừng phải không?"

"Thực ra thì tầm nhìn ở đây khá tốt, hai bên đều có cửa sổ kính lớn. So với khoang thiết bị dù mỗi bên có hai cửa sổ nhưng diện tích lại nhỏ hơn nhiều, không thể bằng tầm nhìn ở đây được."

"Vậy nên, em đang ở vị trí quan sát tuyệt vời đấy, cơ hội nhìn thấy hạt thời gian và không gian còn ít hơn cả việc phi hành gia được bay vào không gian... Khi nào Hoàng Tước không gọi em làm nhiệm vụ thì cứ ngồi đây mà thưởng thức hạt thời gian và không gian nhé."

Chương 771: Sự thật bị che giấu (2)

"Ồ, ồ được thôi."

Sở An Tình gật đầu ngây ngô:

"Thật vậy... hạt thời gian và không gian đó thật đẹp, trông giống như một quả cầu điện nhỏ, bên trong có những sợi chỉ như dòng điện, tạo thành một khối cầu nhẹ nhàng. Màu xanh đó thực sự đẹp, trong suốt, sâu thẳm, sáng lấp lánh, giống như... giống như..."

Cô ấy bất chợt phản ứng, ngước nhìn Lâm Huyền:

"Giống như đôi mắt của chị Hoàng Tước vậy!"

Lâm Huyền nghiêng đầu.

Ừm...

So sánh như vậy.

Quả thật là giống.

Bởi vì hạt thời gian và không gian không có thực thể, và toàn bộ trông nhẹ nhàng như quả cầu điện, Lâm Huyền cũng chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Nhưng khi Sở An Tình nhắc nhở.

Màu xanh lấp lánh, trong suốt đó... thật sự giống với đôi mắt của Hoàng Tước, mang lại cảm giác rất giống.

Dù sao, hiện tại đã cơ bản có thể xác định rằng, Hoàng Tước thực sự là một người xuyên không từ tương lai.

Và hạt thời gian và không gian, cũng đến từ không gian khác.

Thời gian và không gian,

Thời gian và không gian,

Thời gian và không gian.

Có phải là...

[Tất cả những vật phẩm không thuộc thời đại này, không thuộc không gian này, đều có đặc điểm ánh sáng xanh này?]

Lâm Huyền chậm rãi gật đầu.

Giả thuyết này, rất có khả năng là đúng.

Đôi mắt của Hoàng Tước, xanh lấp lánh, trong suốt, như có ánh sáng lưu ly.

Hạt thời gian và không gian, xanh sáng, bên trong có dòng điện chạy, ánh sáng càng rực rỡ hơn.

Chỉ là hiện tại mới tiếp xúc với hai "vật phẩm từ không gian khác" này, nên kết luận này chưa đủ chặt chẽ, chưa đủ để đưa ra quyết định cuối cùng.

Nếu có lúc nào đó nhìn thấy một vật phẩm từ không gian khác thứ ba, và cũng có ánh sáng xanh tương tự, thì có thể xác định chắc chắn được.

"Anh đi trước đây."

Lâm Huyền vẫy tay với Sở An Tình, đi về phía khoang thiết bị.

"Được rồi học trưởng."

Sở An Tình nhẹ nhàng gật đầu:

"Em sẽ đứng ở đây giữ vị trí."...

Đến khoang thiết bị.

Hoàng Tước đang giao nhiệm vụ cho Cao Dương:

"Cao Dương, Lưu Phong đã nhấn mạnh rằng, không cần phải đậy nắp nồi cơm điện mới tính là bắt được hạt thời gian và không gian. Trường khống chế hạt thời gian và không gian tồn tại ngay cả khi nắp nồi cơm điện mở ra, trong lòng nồi vẫn có trường đó."

"Vì vậy, nhiệm vụ bắt giữ hạt thời gian và không gian lần này, trông có vẻ như cần dùng nồi cơm điện để đậy lại và khóa kín; nhưng thực ra không phải vậy, mà giống như dùng lưới đánh cá, dùng lưới bắt bướm, chúng ta chỉ cần dùng lòng nồi cơm điện để bắt, giữ và bao quanh hạt thời gian và không gian, chỉ cần không gian trong lòng nồi cơm điện hoàn toàn bao phủ hạt thời gian và không gian, thì hạt thời gian và không gian sẽ mất hoạt tính."

"Điều này có chút phản trực giác!"

Cao Dương lo lắng:

"Chắc chắn chứ, chỉ cần bao phủ hoặc giữ lại là được sao? Tôi lo lắng lúc đó nồi cơm điện nghiêng một chút, hạt thời gian và không gian sẽ lăn ra ngoài thì sao?"

"Không hổ là cậu Cao Dương."

Thiết bị liên lạc phát ra giọng nói của Lưu Phong:

"Tôi đã giải thích lý thuyết này lâu như vậy, cậu không nghe lọt tai chút nào."

"Anh nói phức tạp quá!" Cao Dương phàn nàn:

"Không thể nói đơn giản hơn sao? Mất hoạt tính nghĩa là gì?"

Lúc này.

Ngụy Thành đã có thể nhìn thấy rõ vị trí và quỹ đạo của hạt thời gian và không gian, nên tạm thời không cần Lưu Phong chỉ dẫn hướng đi.

Vì vậy, Lưu Phong phải kiên nhẫn, giải thích lại cho Cao Dương nghe một lần nữa:

"Hoạt tính, là nói về đặc tính của hạt thời gian và không gian, cậu thấy nó nhảy tới nhảy lui, chớp chớp không ngừng, đó là do nội tại của nó không ổn định. Hiện tại tôi không thể phân tích tại sao năng lượng bên trong của hạt thời gian và không gian không ổn định... trừ khi chúng ta bắt được nó, tôi mới có thể tiếp tục nghiên cứu."

"Ngược lại, nếu chúng ta có thể làm cho năng lượng bên trong của hạt thời gian và không gian ổn định, thì nó sẽ trở nên nghe lời, không chớp nháy, không di chuyển lung tung, không nhảy lung tung nữa."

"Và cách tốt nhất để làm cho hạt thời gian và không gian ổn định là dùng [thiết bị bắt giữ hạt thời gian và không gian]... thôi được, là dùng trường trong nồi cơm điện để khống chế nó, làm cho nó mất hoạt tính, bắt buộc ổn định lại."

"Và tôi đoán, một khi hạt thời gian và không gian mất hoạt tính, có khả năng nó sẽ chấp nhận các quy luật của vũ trụ này và các định luật vật lý. Nó sẽ chịu ảnh hưởng của ngoại lực, chịu sự ràng buộc của định luật cơ học vũ trụ này, và tuân thủ tất cả các quy luật khác."

"Vì vậy, tóm lại là——"

"Ưu tiên hàng đầu của cậu là dùng nồi cơm điện để giữ hạt thời gian và không gian, như vậy sẽ khống chế được nó. Ngay cả khi nồi cơm điện bị lật ngược, hạt thời gian và không gian cũng không rơi ra, điều này cậu không cần lo lắng. Sau đó, ưu tiên thứ hai của cậu là đậy nắp nồi cơm điện. Mục đích của nắp nồi này chỉ là để phòng ngừa, ngăn không cho hạt thời gian và không gian bị gió thổi đi khi đã chịu ảnh hưởng của ngoại lực."

Chương 772: Sự thật bị che giấu (3)

"Như vậy cậu đã hiểu chưa? Tóm lại, nếu cậu muốn giữ hạt thời gian và không gian như giữ bóng bay, dùng nắp nồi cơm điện để đè lên, thì không thể được, vì nó sẽ chớp qua nắp mà bay ra ngoài; cách đúng là dùng lòng nồi cơm điện để bắt giữ, nắp nồi chỉ để đảm bảo sau khi bắt được không bị gió thổi đi, không tham gia vào bước bắt giữ thực tế."

"[Nói cực đoan hơn, ngay cả khi hạt thời gian và không gian mất hoạt tính và thực sự bị gió thổi đi, cũng không sao cả! Một khi hạt thời gian và không gian mất hoạt tính, thì mất luôn, sẽ không bao giờ khôi phục lại hoạt tính nữa.

Nó sẽ không chớp nháy và bay đi nữa, chúng ta có thể dùng thiết bị theo dõi để tìm lại nó trên mặt đất, đại dương, rừng rậm, hoặc bất kỳ nơi nào... mặc dù chắc chắn sẽ phiền phức hơn nhiều, nhưng ít nhất nó sẽ rơi xuống Trái Đất và không chạy thoát.]"

Cao Dương chép miệng:

"Anh nói sớm như vậy thì tôi đã hiểu rồi! Nghĩa là, chỉ cần dùng lòng nồi cơm điện để làm hạt thời gian và không gian mất hoạt tính... thì nhiệm vụ coi như hoàn thành, hạt thời gian và không gian không thể rời khỏi Trái Đất, ngay cả khi bị gió thổi đi chúng ta cũng có thể dùng thiết bị theo dõi để tìm lại."

"Phì, lắm lời không giải thích được... cậu thực sự nên đến học viện của tôi học thêm, ở đó ai cũng là tài năng, nói chuyện vừa hay lại có vần—"

"Được rồi được rồi."

Hoàng Tước cau mày ngắt lời Cao Dương:

"Đừng nói nhiều nữa, tập trung vào công việc đi."

Két—

Khoang trên cùng của tàu vũ trụ mở ra, cánh tay robot ba khúc được Cao Dương điều khiển, từ trong khoang mở ra.

Phần đầu cánh tay robot, nơi ban đầu lắp kẹp, đã được thay thế bằng thiết bị bắt giữ hạt thời gian và không gian giống như nồi cơm điện... lúc này, thiết bị bắt giữ mở nắp, giống như con rắn tham lam, nhìn chằm chằm vào hạt thời gian và không gian đang từ từ tiến lại gần trong không gian.

"Độ cao, 62 km so với mực nước biển; tốc độ, 0,97 Mach; tiếp cận liên tục; giữ tốc độ ổn định bằng tay; tiếp cận hạt thời gian và không gian; khoảng cách dự đoán 20 mét... 15 mét... 10 mét..."

Âm thanh báo cáo của Ngụy Thành vang lên trong thiết bị liên lạc vô tuyến:

"Đã tiếp cận! 5 mét! Giữ khoảng cách bắt giữ! Hãy bắt đầu bắt giữ!"

Nghe thấy tín hiệu của Ngụy Thành.

Lâm Huyền và Cao Dương lập tức nhìn vào màn hình bên cạnh.

Trên màn hình, hình ảnh từ góc nhìn đầu tiên của cánh tay robot do camera trên đỉnh cánh tay truyền về——

Quá gần!

Chỉ còn vài mét, quan sát kỹ hạt thời gian và không gian này,

Lâm Huyền nhìn càng rõ hơn.

Quả thật như Lưu Phong đã nói.

Khi nhìn gần, có thể thấy hạt thời gian và không gian thực sự rất bất ổn, giống như một đứa trẻ đang khóc, một người đàn ông lực lưỡng đang giận dữ, hay một quả bom sắp nổ.

Bề mặt là dòng điện liên tục lan tỏa, giống như sét; lại giống như hàng ngàn con sâu xanh dài và điên cuồng nhảy múa.

Bên trong, thì càng thêm bạo lực.

Một khối sáng xanh rõ ràng, như một con thú hoang bị giam cầm, liên tục nhảy múa, đập vào trong quả cầu sét, dường như muốn thoát ra ngoài.

Mỗi lần va chạm, hạt thời gian và không gian phát ra một luồng sáng xanh, chớp sáng rồi tắt, lại đập một cái, lại chớp sáng... tốc độ va chạm rất nhanh, mắt không kịp nhìn theo.

Thực sự...

Rất không ổn định, giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khi Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào hạt thời gian và không gian—

Vút!

Nó biến mất tại chỗ! Nháy mắt xuất hiện ở vị trí xa hơn một chút.

Cao Dương vừa chuẩn bị điều khiển cánh tay robot tiến lên.

Nhưng giây tiếp theo!

Hạt thời gian và không gian lại nháy mắt! Xuất hiện ngay

trước ống kính! Gần đến mức có thể nhìn thấy từng sợi sét nhỏ!

Cao Dương chưa kịp kêu lên, hạt thời gian và không gian đã lập tức nháy mắt đi, khoảng cách nháy mắt ngắn hơn nhiều. Nhưng khi nháy mắt ra xa, tần suất nháy mắt chậm lại một chút.

"Quá khó rồi!"

Cao Dương kêu lên:

"Nó di chuyển quá nhanh, chúng ta phải dự đoán được quy luật của nó mới được, nhưng dường như nó không có quy luật gì cả! Để tôi thử xem!"

Nói xong, cậu ta như đang đối đầu với kẻ thù, tay nhanh chóng điều khiển cánh tay robot.

Cạch! Rắc! Vút!

Cánh tay robot như một thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ! Như một con rắn hổ mang vồ con mồi! Một lần, một lần nữa, lao thẳng vào hạt thời gian và không gian.

Tuy nhiên...

Hạt thời gian và không gian như cảm nhận được có nồi cơm điện muốn bắt nó, luôn có thể nháy mắt né tránh, tránh khỏi đòn tấn công của Cao Dương.

Điều này khiến Cao Dương tức giận:

"Con nhóc nghịch ngợm này! Xem ta bắt được ngươi!"

Ánh mắt cậu ta sắc như sư tử, rõ ràng đã vào trạng thái nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào hạt thời gian và không gian... cho cánh tay robot di chuyển nhẹ nhàng trái phải, chuẩn bị sẵn sàng... chuẩn bị sẵn sàng...

Chương 773: Sự thật bị che giấu (4)

"Phát!!"

Vút!

Cao Dương dường như nắm bắt được quy luật! Đột nhiên vung về phía không gian bên phải của hạt thời gian và không gian!

Nơi đó rõ ràng trống rỗng!

Nhưng Cao Dương lại tự tin như vậy!

Quả nhiên!

Khi cánh tay robot và cái miệng lớn của nồi cơm điện tiến lên, hạt thời gian và không gian vừa ở khu vực bên trái lập tức nháy mắt, xuất hiện ngay trước nồi cơm điện!

Nhưng, vị trí lệch rồi.

Cao Dương thiếu một chút nữa là dự đoán chính xác, vị trí của lòng nồi cơm điện vẫn thấp một chút, nắp nồi cơm điện trực tiếp xuyên qua quả cầu sáng của hạt thời gian và không gian!

"Tuyệt vời!" "Quá đỉnh!"

Lâm Huyền không nhịn được mà tán thưởng, Cao Dương cũng kiêu hãnh hét lên, như vừa giành được chiến thắng trong một trận đấu game!

Dù lần này không bắt được, nhưng đối mặt với hạt thời gian

và không gian nhảy nhót nhanh chóng như vậy... chạm vào đã là một kỳ tích!

Chạm vào, có nghĩa là có cơ hội bắt được!

Chiến thắng đang trong tầm mắt!

"Chờ đã!"

Trong thiết bị liên lạc vô tuyến, đột nhiên vang lên tiếng hét của Lưu Phong:

"Có gì đó không ổn! Năng lượng của hạt thời gian và không gian đang yếu đi!"

"Cái gì?"

Lâm Huyền nghe thấy, lập tức nhìn vào màn hình.

Phát hiện...

Hạt thời gian và không gian vừa phát ra ánh sáng xanh rực rỡ, giờ ánh sáng đã mờ đi! Độ sáng không bằng một nửa so với lúc trước!

"Đây là chuyện gì?" Lâm Huyền hỏi:

"Chẳng lẽ hạt thời gian và không gian không thể chạm vào?"

"Nếu không thể chạm vào thì làm sao bắt được!"

Cao Dương đã tức giận đến cực điểm, mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi, lại tìm thấy một cơ hội:

"Đi thôi!!!"

Vút—

Cánh tay robot vươn ra mạnh mẽ!

Tuy nhiên, lần này may mắn không đứng về phía họ, dự đoán hoàn toàn thất bại, hạt thời gian và không gian nháy mắt sang phía bên kia.

"Bên này!"

Cao Dương lại tấn công.

Lần này lệch càng nhiều, nồi cơm điện thậm chí không chạm vào hạt thời gian và không gian, ngược lại để hạt thời gian và không gian không có thực thể, như một bóng ma, xuyên qua cánh tay robot bằng thép.

Không một tiếng động,

Lặng lẽ không một tiếng động,

Cứ như vậy không có va chạm nào, không có bất kỳ va đập nào, xuyên qua...

Giống như nó không xuyên qua một khung thép, mà giống như xuyên qua một khối không khí, không gây ra gợn sóng nào.

Nhưng khi hạt thời gian và không gian nháy mắt ra ngoài lần nữa xuất hiện.

Nó đã hoàn toàn không còn ánh sáng!

Trong bối cảnh vũ trụ đen kịt, gần như đã vô hình! Mắt thường hoàn toàn không nhìn thấy!

"Lưu Phong hét lên từ thiết bị liên lạc vô tuyến:

'Không ổn rồi! Không thể bắt nữa! Năng lượng của hạt thời gian và không gian đã rất yếu rồi! Nếu chạm vào thêm lần nữa, sẽ không thể phát hiện được nữa! Không thể chạm vào nữa!'

Tuy nhiên.

Dường như để trêu chọc mọi người, hạt thời gian và không gian tinh nghịch kia nháy mắt xuất hiện ngay trước cánh máy bay không gian.

Trong chớp mắt, không ai kịp làm gì.

Cánh máy bay không gian đâm thẳng vào hạt thời gian và không gian!

Beep————————

Thiết bị theo dõi trong tay Lưu Phong phát ra một tiếng beep đều đặn không có bất kỳ dao động nào.

Ngụy Thành vội vàng quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy trên thiết bị theo dõi hạt thời gian và không gian, thứ luôn chỉ đường cho anh ta, giờ đây hoàn toàn im lặng không một chút động tĩnh.

Không có dao động,

Không có tín hiệu,

Không có dữ liệu,

Trống rỗng...

Trống rỗng hoàn toàn.

'Chuyện gì xảy ra vậy?' Cao Dương hét lên:

'Tôi còn chưa bắt được! Sao lại biến mất rồi! Hạt thời gian và không gian đâu rồi? Ngụy ca, các anh có phải là đã để lạc mất rồi không!'

Im lặng.

Trong thiết bị liên lạc vô tuyến, một khoảng im lặng kéo dài.

Cuối cùng.

Lưu Phong nghiến răng, thở dài một hơi:

'Đã mất dấu... không thể theo dõi được nữa. '

'Bây giờ tôi đã hiểu ra rồi, hạt thời gian và không gian kia, sở dĩ nó bạo loạn không ổn định, là vì bản năng của nó đang né tránh, đang kháng cự lại mọi thứ thuộc về thời gian và không gian này!'

'Vì vậy, khi Cao Dương dùng nồi cơm điện để bắt nó, nó như có ý thức trốn tránh, sẽ nháy mắt né tránh. '

'Và hạt thời gian và không gian mỗi lần va chạm với vật thể thuộc thời gian và không gian này, năng lượng khả kiến của nó sẽ giảm mạnh! Điều này tôi đã nhận ra khi nó vào tầng khí quyển! Nhưng khi đó tầng khí quyển rất loãng, nên sự giảm năng lượng khả kiến không rõ ràng. '

'Tuy nhiên, va chạm trực tiếp với vật thể thực sự này, đã kích thích hạt thời gian và không gian quá lớn... chỉ với ba lần chạm này, năng lượng khả kiến của nó đã hoàn toàn biến mất. '

'Thực tế, hạt thời gian và không gian vẫn đang di chuyển, nhảy múa, nháy mắt theo lộ trình ban đầu của nó. Chỉ là... chỉ là chúng ta không nhìn thấy! Cũng không thể theo dõi được nữa!!'

Giọng nói của Lưu Phong đầy tuyệt vọng, làm không khí trong máy bay không gian lập tức trở nên nặng nề.

Không ai nói gì.

Im lặng, chính là sự thất vọng lớn nhất.

Bộp!

Cao Dương đấm mạnh vào bàn điều khiển:

Chương 774: Quy luật thời gian và không gian (1)

'Mẹ kiếp! Đây là cái quái gì vậy! Chúng ta đã nỗ lực bấy lâu! Chỉ thế mà biến mất! Không nhìn thấy thì làm sao bắt được!'

'Lưu Phong, anh cũng vậy! Sao lại thế này! Chuyện quan trọng như vậy mà không nói rõ từ đầu, giờ thì làm sao đây?!'

Lâm Huyền cau mày, không biết nói gì hơn, chỉ có thể vỗ vai Cao Dương.

Im lặng.

Máy bay không gian từ lúc cất cánh đến giờ chưa bao giờ yên tĩnh đến vậy.

Đến mức...

Thậm chí có thể nghe rõ từng tiếng tích tắc của kim giây trên đồng hồ.

'À... cái đó. '

Sở An Tình nhẹ nhàng bước vào khoang thiết bị, nhìn qua nhìn lại giữa Lâm Huyền và Cao Dương đang bực bội, rồi nhìn Ngụy Thành dựa vào vách, cúi đầu không nói gì.

Nuốt một ngụm nước bọt.

Sở An Tình rụt rè giơ tay phải lên.

Chỉ ngón trỏ.

Chỉ vào bầu trời đen trống rỗng ngoài cửa sổ:

'Cái đó, hạt thời gian và không gian... nó chẳng phải đang bay ở đó sao?'

Cô ấy chớp mắt to đầy nghi hoặc, nhìn mọi người:

'Chẳng lẽ các anh... không thấy nó sao?'"

Sở An Tình không thể tin được khi nhìn mọi người, rồi như nghi ngờ chính mình, cô ấy nhìn qua cửa sổ thiết bị và nhìn ra bên ngoài...

Trong bối cảnh không gian đen tối, cách máy bay không gian không xa, khoảng mười mét, hiện rõ một quả cầu nhỏ màu xanh sáng đang nhảy múa.

Nó liên tục chớp tắt, lên xuống đột ngột, trái phải bất ngờ, không có quy luật.

Nó có màu xanh biếc, phản chiếu những tia điện kỳ lạ, nhẹ nhàng như không có trọng lượng.

Độ sáng của nó rất cao, đặc biệt là khi được phông nền đen của vũ trụ làm nổi bật...

Làm sao có thể không nhìn thấy được?

Cô ấy chớp mắt vài lần nhanh chóng, rồi lại nhìn chăm chú vào hạt thời gian đang sáng lấp lánh đó.

Không, không sai mà!

Nó vẫn đang bay ngoài đó mà!

Vẫn nhảy múa, chớp tắt và xuyên qua không gian như lúc nãy.

Khi mọi người phối hợp thực hiện nhiệm vụ bắt giữ hạt thời

gian, kênh liên lạc không dây trở nên hỗn loạn, có lệnh chỉ huy, có tiếng lo lắng và báo cáo tình hình chiến đấu, khiến cô ấy chỉ nghe thôi cũng cảm thấy căng thẳng.

Nhưng Hoàng Tước không giao cho cô ấy nhiệm vụ nào, cô ấy cũng không biết mình có thể làm gì khi đứng ở khoang hành khách, vì vậy cô ấy đã nghe theo lời của Lâm Huyền, dựa vào cửa sổ khoang hành khách và ngắm nhìn hạt thời gian, vật thể tuyệt diệu đến từ ngoài thời gian và không gian này.

Cô ấy thấy Cao Dương điều khiển cánh tay robot, di chuyển nhanh chóng và dứt khoát, nhưng nhiều lần vẫn chạm hụt hạt thời gian, điều này thật khiến cô ấy lo lắng.

Lần gần nhất Cao Dương suýt bắt được hạt thời gian là khi dùng cái nắp của nồi cơm điện để chạm qua quả cầu điện vô hình đó.

Lúc đó cô ấy đã tiếc nuối một tiếng.

Nhưng cảm giác không có gì mất mát, ít nhất là họ đã tiến gần hơn một bước đến thành công.

Nhưng!

Rõ ràng hạt thời gian không có gì thay đổi, vẫn sáng và xanh biếc, nhưng trong kênh liên lạc không dây, tiếng hét của các thành viên bùng nổ.

Mọi người đều nói không thể nhìn thấy hạt thời gian, đã mất dấu rồi.

Cao Dương còn rất tức giận, cánh tay robot bên ngoài cũng dừng lại, cứ đứng yên đó một cách khó xử.

Nhưng!

Rõ ràng Sở An Tình thấy hạt thời gian vẫn bay tốt ngoài kia!

Tại sao mọi người lại nói không thể nhìn thấy, và cũng không bắt nó nữa?

Bây giờ máy bay không gian đang ngày càng hạ thấp độ cao... Nếu không nhanh chóng, có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa!

Vì vậy, cô ấy đã nhanh chóng chạy vào khoang thiết bị để báo cho mọi người biết chuyện này.

"Em nói gì!?"

Trong buồng lái, Lưu Phong đứng bật dậy, nhưng lại bị dây an toàn giữ lại, khiến hắn ta bật trở lại.

Hắn ta nhanh chóng tháo dây an toàn, vứt chiếc theo dõi hạt thời gian sang một bên, rồi chạy vào khoang thiết bị.

Nhưng hắn ta lập tức dừng lại, quay đầu lại:

"Ngụy Thành, anh tuyệt đối đừng động đến tay lái, đừng điều chỉnh hướng hay tốc độ gì cả, cứ tiếp tục bay với tốc độ 0. 97 hiện tại, hơn nữa đừng thay đổi hướng và góc độ! Tôi sẽ đi xem An Tình bên kia là chuyện gì!"

Ngụy Thành gật đầu.

Anh ta cũng đang ở trong kênh liên lạc không dây, nghe rõ ràng lời của Sở An Tình.

Ngay khi Sở An Tình nói rằng có thể nhìn thấy hạt thời gian, và nó vẫn đang nhảy múa ngoài máy bay không gian, anh ta đã lập tức đưa ra quyết định -

Giữ nguyên hướng và tốc độ, không thực hiện bất kỳ điều chỉnh nào.

Nếu Sở An Tình vẫn có thể nhìn thấy, điều đó có nghĩa là hạt thời gian không thay đổi hướng và tốc độ. Vì vậy, chỉ cần máy bay không gian không thay đổi tốc độ và hướng, ngay cả khi không thể nhìn thấy hạt thời gian, cũng không thể mất dấu.

Anh ta là phi công, việc theo dõi hạt thời gian là nhiệm vụ của anh ta, không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Anh ta chỉ cần làm điều đó.

Còn việc bắt giữ hạt thời gian...

Thì chỉ có thể dựa vào đám trẻ phía sau tìm cách thôi. ...

Trên bầu trời Âu Á đại lục, ở độ cao 55 km trong tầng khí quyển.

Máy bay không gian vẫn tiếp tục hạ thấp độ cao.

Chương 775: Quy luật thời gian và không gian (2)

Trong khoang thiết bị.

Lưu Phong nhanh chóng bước vào, nhìn quanh Lâm Huyền, Hoàng Tước và những người khác, rồi nhìn Sở An Tình đang bối rối:

"Em có thể nhìn thấy hạt thời gian? Em chắc chắn là em vẫn có thể nhìn thấy hạt thời gian? Nó trong trạng thái gì? Có ổn định không? Có còn nhảy múa chớp tắt không? Hướng có thay đổi không? Độ hoạt động ra sao?"

Lưu Phong kích động hỏi một loạt câu hỏi.

Sở An Tình vội vàng giải thích rõ ràng cho mọi người.

Tóm lại, chỉ có một câu nói:

"Trừ việc các anh đều không thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian kia... thì hạt thời gian và không gian đó và trước đây không có gì thay đổi. Ít nhất theo em thấy, nó vẫn như trước, vẫn di chuyển như trước."

"Rốt cuộc chuyện này là sao!" Cao Dương đập đập đập vào bàn điều khiển, nhìn Lưu Phong:

"Lưu Phong, anh nói gì đi chứ! Giải thích cho chúng tôi đi! Có thể tiếp tục bắt không?"

Lưu Phong giơ tay ra hiệu cho Cao Dương im lặng, ra dấu hắn ta yên tĩnh:

"Đừng la hét, để tôi suy nghĩ một chút."

Khoảng vài chục giây sau, Lưu Phong ngẩng đầu lên, đối diện mọi người:

"Trước đó suốt bao lâu, hạt thời gian và không gian này từ phía bên kia của Mặt Trời bay đến, bay đến Trái Đất trong vài tháng qua, nó chưa từng va chạm với bất kỳ thứ gì."

"Kể cả khi vào vành đai tiểu hành tinh giữa Sao Mộc và Sao Hỏa, nó cũng không va chạm với bất kỳ thiên thể, đá vụn, thậm chí bụi."

"Lúc đó tôi đã rất nghi ngờ, nó không bị ảnh hưởng bởi ngoại lực, đường bay lại thẳng như thế, không thể nào không xảy ra một va chạm hay ma sát nào chứ? Xác suất này thật sự quá nhỏ."

"Nhưng không còn cách nào, sự thật là sự thật, tôi chỉ có thể tự thuyết phục bản thân, rằng vũ trụ quá rộng lớn, quá bao la, tàu thăm dò Voyager 1 đã bay ra ngoài hệ Mặt Trời rồi, chuyến hành trình dài như thế không va chạm với bất kỳ vật thể nào, trong một vũ trụ có mật độ thấp cũng rất bình thường, nên tôi không để ý lắm."

"Nhưng! Thông qua chuỗi hiện tượng vừa rồi để xác minh, hạt thời gian và không gian trở nên không ổn định như vậy chính là vì nó đến từ không gian và thời gian bên ngoài, nên nó bản năng chống cự, tránh né tất cả các vật thể trong không gian và thời gian hiện tại! Đặc tính này, đặc tính... Tôi phải nghĩ ra một cái tên để đặt cho nó... Đúng! Tôi nghĩ ra rồi!"

Lưu Phong vỗ tay một cái, ánh mắt nghiêm túc quét một vòng, cuối cùng nhìn Lâm Huyền nói:

"[Những hiện tượng như thế này, khi các vật thể ngoại lai từ không gian và thời gian khác đến, chống cự, tránh né, và trở nên

không ổn định trước các vật thể trong không gian và thời gian hiện tại; cũng như giả thuyết rằng, các vật thể trong không gian và thời gian hiện tại đẩy lùi, chống cự các vật thể từ không gian và thời gian bên ngoài. Tôi đề nghị gọi hiện tượng này là—]"

"[Thời gian và không gian bài dị!]"

Lâm Huyền nheo mắt lại...

Nó đã đến.

Quả nhiên đã đến.

Giai đoạn đặt tên quen thuộc của Lưu Phong, đây có lẽ là khoảnh khắc phấn khích nhất của mỗi nhà khoa học khi phát hiện ra chất mới, định luật mới.

Và quy tắc đặt tên của Lưu Phong cũng rất thú vị.

Bất kể đặt tên cho cái gì, nhất định phải có hai chữ "thời gian và không gian" đứng đầu, sau đó là một hậu tố đơn giản, dễ hiểu.

Phản ứng bài dị.

Là một từ thường được sử dụng trong y học.

Nói thẳng ra, hệ miễn dịch trong cơ thể con người sẽ bản năng đẩy lùi các vật thể ngoại lai, vì vậy đôi khi cũng được gọi là phản ứng loại bỏ.

Cụ thể biểu hiện là:

Nếu bạn bị một cái gai đâm vào tay, vết thương sẽ đỏ lên, sẽ mưng mủ, đây chính là phản ứng bài dị;

Nếu virus xâm nhập vào cơ thể, bạch cầu sẽ nhanh chóng chiến đấu tiêu diệt vi khuẩn, đây cũng là phản ứng bài dị;

Sau phẫu thuật cấy ghép nội tạng, là thời kỳ phản ứng bài dị mạnh nhất, vì cơ thể sẽ bản năng cảm thấy cơ quan này không thuộc về cơ thể ban đầu, hệ miễn dịch sẽ tự động phát động tấn công, chỉ có thể dựa vào thuốc để kiểm soát;

Khi truyền máu, phải truyền máu cùng nhóm để tránh phản ứng bài dị;

Nói chung.

Các phản ứng bài dị lớn nhỏ không ngừng diễn ra trong cơ thể con người. Phản ứng bài dị là một phần cực kỳ quan trọng của hệ miễn dịch, nếu không có phản ứng bài dị này... hệ miễn dịch của con người sẽ sụp đổ, dẫn đến cái chết không thể tránh khỏi.

Giả thuyết về "thời gian và không gian bài dị" của Lưu Phong là xem không gian và thời gian hiện tại như một thể thống nhất có hệ miễn dịch.

Không gian và thời gian tự nhiên cũng sẽ đẩy lùi, bài dị các "vật thể ngoại lai".

Giống như hiện tại, hạt thời gian và không gian đã không còn thấy được bằng mắt thường kia.

Nó là vật thể ngoại lai không thuộc về không gian và thời gian này, do đó tự nhiên sẽ bị không gian và thời gian này đẩy lùi, bài dị, thậm chí tấn công.

Chương 776: Quy luật thời gian và không gian (3)

Vậy nên, có thể tưởng tượng được rằng, khi hạt thời gian và không gian bị tấn công, bị bài dị, tất nhiên sẽ phản kháng, vùng vẫy một chút chứ?

Vì vậy nó mới trở nên không ổn định, bạo loạn, tránh né tất cả các vật chất trong không gian và thời gian này.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền tiến lên phía trước, nhìn Lưu Phong:

"Trước đây hạt thời gian và không gian đã bay trong không gian vũ trụ lâu như vậy, mà không bị tiêu hao năng lượng có thể nhìn thấy, là bởi vì vũ trụ là chân không, cho dù không phải là chân không tuyệt đối, nhưng vật chất rắn, phân tử khí tự do rất hiếm, nên hạt thời gian và không gian trên đường bay đến đây, gần như không va chạm với bất kỳ vật thể nào trong không gian và thời gian này, nên tự nhiên, năng lượng có thể nhìn thấy của nó gần như không bị tiêu hao, cho dù có tiêu hao cũng rất ít, gần như không thể nhận thấy."

"Đúng vậy." Lưu Phong gật đầu.

"Sau đó, khi hạt thời gian và không gian đi vào tầng khí quyển thoát ra của Trái Đất, tức là tầng khí quyển cao khoảng 1000 km, ở đây mặc dù cũng dần tiến gần đến chân không, nhưng các phân tử khí thoát ra vẫn rất nhiều, nên từ ranh giới này trở đi, hạt thời gian và không gian tiếp xúc với vật chất trong không gian và thời gian này ngày càng nhiều, dẫn đến ngày càng bạo loạn, ngày càng

không ổn định."

Lâm Huyền tiếp tục phân tích:

"Lưu Phong, thực ra khi hạt thời gian và không gian từ độ cao 1000 km đi vào khí quyển, anh đã phát hiện ra năng lượng có thể nhìn thấy của nó giảm đi chút ít, nhưng cũng bởi vì mức giảm quá nhỏ, gần như có thể bỏ qua, nên anh cũng không để ý."

"Đúng vậy." Lưu Phong lại gật đầu:

"Quả thật tôi đã phát hiện, nhưng lúc đó mức giảm quá nhỏ, hoàn toàn trong phạm vi sai số, xét đến độ chính xác của máy dò hạt thời gian và không gian nhỏ, tôi đã không để ý. Vì điều này không ảnh hưởng gì đến kế hoạch bắt giữ của chúng ta, hơn nữa thời gian qua chúng ta luôn ở trong tình trạng khủng hoảng, các sự kiện bất ngờ liên tục xảy ra, tôi còn phải chỉ đạo hướng đi cho Ngụy Thành, thông tin không chính xác này, tôi đã không nói với mọi người."

Lâm Huyền chống cằm bằng tay phải, tiếp tục nói:

"Điểm này anh làm đúng. Vậy tiếp tục suy nghĩ, thực ra ngay cả tầng khí quyển ở độ cao vài chục km, không khí cũng rất loãng, hạt thời gian và không gian tiếp xúc với vật chất trong không gian hiện tại cũng không quá mãnh liệt. Tuy nhiên, khi Cao Dương bắt giữ hạt thời gian và không gian, va chạm với nắp nồi cơm điện và khung thép của cánh tay robot thì lại khá là nguy hiểm."

"Nắp nồi và khung thép đều là các vật thể rắn, so với tầng khí quyển loãng thì chúng có mật độ rất cao. Mức độ tiếp xúc này, đối với hạt thời gian và không gian, tương đương với sức mạnh hủy diệt của bạch cầu hoặc thậm chí thuốc đặc trị đối với virus. Phản ứng bài dị, hay chính là thời gian và không gian bài dị, đã đạt đến giá trị tối đa, gây ra tổn thương lớn nhất cho hạt thời gian và không gian."

"Vì vậy, chỉ với ba lần tiếp xúc với nắp nồi, khung thép, và cánh của máy bay không gian, đã tiêu hao toàn bộ năng lượng có thể nhìn thấy của hạt thời gian và không gian, khiến nó trở nên vô hình. Nói thẳng ra, sự tồn tại của hạt thời gian và không gian đối với chúng ta là một kho báu quý giá, nhưng đối với không gian hiện tại... nó thật sự không được hoan nghênh, là kẻ ngoại lai, giống như 'virus' đang làm ô nhiễm không gian và thời gian này."...

Lâm Huyền và Lưu Phong tiếp tục suy luận và tranh luận, khiến Sở An Tình và Cao Dương ngơ ngác.

"Vậy vậy vậy vậy!" Cao Dương đập tay lên đầu, đứng dậy:

"Vậy Sở An Tình rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao tất cả chúng ta đều không nhìn thấy hạt thời gian và không gian, thậm chí máy dò của Lưu Phong, thiết bị điện tử, camera đều không nhìn thấy... nhưng chỉ có Sở An Tình là nhìn thấy được?"

"Nếu thực sự có phản ứng 'thời gian và không gian bài dị', thì không thể chỉ có một mình Sở An Tình là ngoại lệ chứ! À không đúng... phì phì phì, tôi đầu óc lộn xộn rồi, thời gian và không gian bài dị là phản ứng của không gian hiện tại đối với hạt thời gian và không gian, người bị tổn thương là hạt thời gian và không gian, vì vậy bây giờ hạt thời gian và không gian bị tổn thương, trở nên yếu đuối, nên mới trở nên vô hình."

"Vậy vấn đề lại xuất hiện! Nếu đã không nhìn thấy, thì tất cả mọi người đều không nhìn thấy mới đúng! Không gian và thời gian hiện tại, tất cả mọi thứ, con người, động vật, camera, tất cả mọi thứ, đều không thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian đã trở nên vô hình, nhưng tại sao chỉ có Sở An Tình nhìn thấy?"...

Lời nói của Cao Dương khiến cabin thiết bị lại trở nên im lặng.

Chương 777: Chân tướng lộ diện (1)

Lâm Huyền không nói gì.

Lưu Phong cũng muốn nói nhưng lại dừng.

Đến thời điểm này.

Bất kỳ người nào thông minh và có chút đầu óc đều có thể đoán ra lý do là gì.

Không có gì lạ.

Không có gì lạ khi Hoàng Tước đặc biệt tìm Sở An Tình đến, tham gia đội ngũ;

Không có gì lạ khi Hoàng Tước không giao nhiệm vụ gì cho Sở An Tình, nhưng lại cho phép một linh vật như vậy trên máy bay không gian;

Không có gì lạ khi kể từ khi hành động bắt giữ hạt thời gian và không gian bắt đầu, Hoàng Tước cho đến bây giờ không nói một lời, vẫn dựa vào bức tường phía sau cabin mà không nói gì.

Đáp án.

Thực sự đã rõ ràng rồi.

Đây.

Chính là sự thật mà Hoàng Tước luôn giấu kín.

Đây.

Chính là giá trị thực sự của việc đưa Sở An Tình lên không gian.

Tất cả mọi người đều không nhìn thấy hạt thời gian và không gian, nhưng cô ấy lại nhìn thấy;

Hạt thời gian và không gian chống cự và tránh né mọi người, nhưng lại không chống cự cô ấy;

Cộng thêm câu đố chưa giải được, Trương Vũ Thiến, Sở An Tình, và CC, ba người ở ba không gian và thời gian khác nhau, nhưng lại có ngoại hình giống hệt nhau, ngay cả một nốt ruồi nước mắt cũng giống nhau.

Tất cả những điều bất thường này, vào khoảnh khắc này đã có thể xác định rõ ràng—

【Trên người Sở An Tình, chắc chắn có một đặc điểm thời gian và không gian không bình thường.】

Thậm chí.

Thân phận thật sự, sự tồn tại thật sự của cô ấy, đều không đơn giản, chắc chắn có liên quan đến một khái niệm thời gian và không gian nào đó!

Và những sự thật được giấu kín sâu hơn nữa.

Tự nhiên không phải là điều mà Lâm Huyền hiện tại có thể suy luận ra được.

Người duy nhất trên chiếc máy bay không gian này biết rõ, thậm chí có lẽ là người duy nhất trên thế giới này biết rõ, chỉ có một người.

Đó chính là...

Lâm Huyền từ từ quay người lại.

Nhìn vào Hoàng Tước đang dựa vào vách cabin mà không nói một lời.

Người phụ nữ đầy bí ẩn, khắp người đều là bí mật.

Nhưng lúc này.

Những bí mật trên người cô ta cũng đang dần được hé lộ.

Lúc này.

Hoàng Tước cũng hiếm hoi ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của Lâm Huyền.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh nhìn giao thoa.

Đôi mắt xanh biếc trong suốt của cô ta, nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền.

Và đôi mắt của Lâm Huyền, cũng nhìn thẳng vào đôi mắt xanh u tối, trôi chảy kỳ lạ giống như hạt thời gian và không gian kia:

"【Thời gian và không gian bài dị】."

Lâm Huyền chậm rãi nói từng chữ một.

Hắn nhớ lại bí mật mà Sở An Tình đã từng nói với mình.

Hoàng Tước từng bị ngã trong phòng tắm.

Yếu đuối.

Nằm rạp trên sàn không dậy nổi.

Toàn thân run rẩy.

Còn sống chết không cho Sở An Tình nhìn mặt cô ta.

Không cho Sở An Tình gọi người.

Không cho Sở An Tình nói với mình.

Tránh né, chống cự, trốn chạy.

Giống như hạt thời gian và không gian biến mất kia...

Hạt thời gian và không gian trở nên mờ nhạt, không thể nhìn thấy.

Sở An Tình cũng nhìn thấy, lúc đó ánh sáng trong đôi mắt xanh biếc của Hoàng Tước cũng đã mờ đi vài phần.

Tất cả các manh mối.

Cuối cùng đã xoay thành sự thật tại khoảnh khắc này!

"Hoàng Tước..."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Có vẻ như, thời gian và không gian bài dị không chỉ áp dụng cho hạt thời gian và không gian nhỉ? Lưu Phong chắc là không sai, tất cả những thứ đến từ không gian và thời gian khác, dù là hạt, vật thể, hay con người... đều sẽ chịu phản ứng bài dị trong không gian và thời gian này, nơi không thuộc về họ và không chấp nhận họ."

Hoàng Tước lặng lẽ lắng nghe.

Rồi, cô ta khẽ cười một tiếng, thở dài một hơi:

"Chúc mừng cậu, Lâm Huyền."

Cô ta cuối cùng cũng cúi đầu, kết thúc việc đối diện ánh mắt với Lâm Huyền:

"Chúc mừng cậu, đã nhận ra một quy luật cực kỳ quan trọng..."

"【Quy luật thời gian và không gian】."

Quy luật thời gian và không gian...

Lâm Huyền đã rất lâu không nghe thấy từ này.

Hắn bỗng nhớ lại đêm mưa đầu tiên gặp Hoàng Tước.

Trong văn phòng của Triệu Anh Quân, người phụ nữ này đã làm hắn giật mình, đưa cho hắn tấm thiệp mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, rồi quay người rời đi:

"Quy luật thời gian và không gian quan trọng hơn nhiều và nghiêm ngặt hơn nhiều so với cậu tưởng, gần như mọi câu trả lời đều ẩn trong quy luật thời gian và không gian... nhưng hiện tại, sự hiểu biết của cậu về quy luật thời gian và không gian vẫn còn quá nông cạn."

Cho đến hôm nay.

Đã hơn một năm kể từ ngày đó.

Đã gần hai năm kể từ khi hắn lần đầu tiên hiểu ra bốn quy luật thời gian và không gian.

Hai năm.

Thời gian lâu như vậy.

【Thời gian và không gian bài dị】.

Đây là một quy luật thời gian và không gian mới.

Là quy luật thứ năm của thời gian và không gian, sau hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian, biến động thời gian và không gian, điểm neo biến động, và tính đàn hồi của thời gian và không

gian.

Chương 778: Chân tướng lộ diện (2)

Hiện tại.

Vào khoảnh khắc nhận ra quy luật này, nhiều câu đố trước đây trở nên sáng tỏ.

【Bản thân thời gian và không gian có tính chất bài trừ dị vật, sẽ bản năng bài trừ, chống cự, tấn công, thậm chí tiêu diệt các vật thể không thuộc về không gian và thời gian này, và các kẻ ngoại lai từ không gian và thời gian khác. Hiện tượng này được gọi là—thời gian và không gian bài dị.】

Khi hiểu được quy luật này.

Nhiều điều không rõ ràng trước đây trở nên rõ ràng hơn.

Ví dụ như.

Tại sao mắt của Hoàng Tước lại có màu xanh biếc, giống như pha lê trong suốt?

Đây chính là phản ứng bài dị của thời gian và không gian gây ra.

Vì đối với không gian và thời gian này, Hoàng Tước, người từ tương lai đến, chính là kẻ ngoại lai, là dị vật.

Vì vậy, sức mạnh của không gian và thời gian sẽ bản năng bài trừ Hoàng Tước.

Khiến mắt cô ấy trở nên xanh,

Thậm chí khiến ngoại hình thay đổi,

Cơ thể trở nên yếu đuối,

Khiến cô ấy bị giới hạn bởi tính đàn hồi của thời gian và không gian, không thể hành động tự do,

Đây là một dạng 【cơ chế tự bảo vệ】 của thời gian và không gian.

Lâm Huyền đoán rằng.

Có lẽ bản thân thời gian và không gian cũng là trạng thái trì trệ, ổn định, giống như một con người khỏe mạnh.

Sự tồn tại của những người như Hoàng Tước, chắc chắn sẽ phá vỡ sự phát triển nhân quả của thời gian và không gian, làm hỏng tính ổn định của nó.

Vì vậy.

Hệ thống miễn dịch của thời gian và không gian sẽ khởi động.

Thời gian và không gian bài dị sẽ đánh dấu những kẻ ngoại lai không thuộc về không gian và thời gian này.

Đôi mắt xanh nổi bật không thể bỏ qua có lẽ là dấu hiệu để nhắc nhở các sinh vật trong không gian và thời gian này rằng đây là một kẻ ngoại lai nguy hiểm!

Ngoại hình khác thường có thể cũng là kết quả của phản ứng bài dị của thời gian và không gian, mục đích có thể là để ngăn cản các sinh vật trong không gian và thời gian này bị lừa dối, khó phân biệt thật giả.

Tương tự.

Sự yếu đuối đột ngột của Hoàng Tước, ho, toàn thân run rẩy,

mắt mất màu trong phòng tắm hôm đó, đều là những đợt tấn công của thời gian và không gian bài dị, mục đích là để tiêu diệt nhanh chóng kẻ ngoại lai này! Duy trì sự ổn định và sức khỏe của thời gian và không gian!

"Thì ra là vậy..."

Lúc này.

Lâm Huyền cuối cùng đã hiểu rõ tất cả các câu đố liên quan đến Hoàng Tước.

Quả nhiên.

Đúng như người phụ nữ này đã nói lần đầu gặp mặt, quy luật thời gian và không gian thực sự quá tinh tế, quá quan trọng.

Gần như mọi câu trả lời đều ẩn trong quy luật thời gian và không gian.

Hoàng Tước thực sự không nói sai.

Chỉ mới nhận thức một quy luật thời gian và không gian mới, đã lập tức giải mã được nhiều câu đố như vậy.

Nếu.

Có một ngày.

Hắn có thể nhận thức được càng nhiều, thậm chí tất cả các quy luật thời gian và không gian, liệu có phải hắn sẽ thực sự có thể xóa tan mọi mây mù của các câu đố, hiểu rõ mọi sự thật?

Lâm Huyền tiếp tục nhìn chằm chằm vào Hoàng Tước.

Lần đầu tiên hắn thấy người phụ nữ này, hắn đã nhầm tưởng cô ấy là Triệu Anh Quân.

Sở An Tình cũng đã từng nói.

Cô ta từ lâu đã cảm thấy Hoàng Tước và Triệu Anh Quân quá giống nhau, nếu nhìn không kỹ, thực sự rất dễ nhận nhầm.

Cảm giác mà hai người này mang lại thật sự quá giống nhau.

Khí chất.

Cử chỉ nhỏ.

Thói quen.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười.

Dù cho diện mạo của hai người hoàn toàn không giống nhau, hình dáng, vóc dáng, màu mắt không có gì giống nhau... nhưng khi xét đến giả thuyết về thời gian và không gian bài dị, không chắc họ không phải là cùng một người!

Mật mã văn phòng chỉ có hắn và Triệu Anh Quân biết, Hoàng Tước cũng biết;

Kỹ năng lái xe của Hoàng Tước rất giống với hắn, trong khi kỹ năng lái xe của Triệu Anh Quân chính là do hắn dạy;

Triệu Anh Quân rất thích đi giày cao gót và đeo hoa tai, Hoàng Tước cũng luôn đi giày cao gót và đeo hoa tai;

Đêm giao thừa năm 2024. cả hai người phụ nữ này cùng chúc hắn năm mới vui vẻ vào cùng một thời điểm;

【Hoàng Tước có lẽ chính là Triệu Anh Quân từ tương lai trở về!】

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhớ lại một trò đùa mà hắn đã từng nghĩ tới—

Vì Triệu Anh Quân mỗi ngày đều giữ cho màu hoa tai khớp với màu áo khoác, khi đó Lâm Huyền đã tự trêu chọc trong lòng rằng nếu một ngày nào đó, có người muốn giả mạo Triệu Anh Quân, thói quen nhỏ này sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Vậy nên...

Hoàng Tước cố tình làm vậy sao?

Cố tình để màu hoa tai không khớp với áo khoác để đánh lạc hướng hắn? Để hắn không bao giờ nghĩ theo hướng đó?

Nhớ lại, hắn đã từng trực tiếp hỏi Triệu Anh Quân về vấn đề này:

"Nếu... cô mặc áo khoác màu be, rồi đeo hoa tai màu xanh, sẽ như thế nào?"

Khi đó Triệu Anh Quân lập tức nhíu mày:

"Đó là kiểu phối đồ kỳ lạ gì vậy? Tôi cảm thấy rất khó chấp nhận."

Chương 779: Chân tướng lộ diện (3)

Cô ấy hỏi ngược lại Lâm Huyền:

"Cậu thích kiểu phối đồ đó à?"

"Không, không."

Lâm Huyền lúc đó liền phủ nhận:

"Tôi chỉ tình cờ thấy một người phụ nữ mặc vậy hôm đó, cảm thấy lạ thôi."

"Đúng là lạ thật." Khi đó Triệu Anh Quân nói:

"Về phối đồ, màu sắc trên người không nên quá nhiều, nếu không sẽ giống như cây thông Noel, lòe loẹt. Tôi nghĩ ba bốn màu là đủ rồi."

Hơn nữa.

Triệu Anh Quân vốn dĩ không thích đeo hoa tai màu xanh, cả năm cũng chỉ đeo hai ba lần.

Cô ấy từng nói.

Chỉ có những dịp tiệc tối hoặc khiêu vũ mới đeo hoa tai màu xanh phối với váy xanh. ...

Lâm Huyền trong lòng tràn ngập cảm xúc.

Nhớ lại những gì Sở An Tình đã nói về sự cô đơn của Hoàng Tước;

Nhớ lại những gì Triệu Anh Quân đã nói về nỗi sợ cô đơn;

Nhớ lại bức tượng ngọc bích đã chờ đợi 600 năm tại thành phố trên không ở giấc mơ thứ ba;

Nhớ lại tại nhà hàng món ăn Hồ Nam, Triệu Anh Quân khẳng định rằng cô ấy sẽ không bao giờ lên tàu ngủ đông.

Trong khoảnh khắc này.

Lâm Huyền dường như đã hiểu được điều gì có thể thực sự phá vỡ bức tường thời gian, vượt qua quy luật thời gian và không gian, bỏ qua tính đàn hồi của thời gian và không gian và truyền tải thông điệp!

Hắn hít một hơi thật sâu.

Từ từ ngẩng đầu lên.

"Hoàng Tước."

Hắn nhẹ nhàng gọi người phụ nữ im lặng, cô đơn và không hòa nhập trước mặt, đón lấy ánh mắt xanh u tối của cô, hầu như lăn tăn, nhẹ nhàng nói:

"Tại sao... cô luôn đeo hoa tai màu xanh?"

Trong khoang thiết bị, Cao Dương, Lưu Phong, Sở An Tình, tất cả đều mở to mắt, nhìn Lâm Huyền như thể hắn là kẻ ngốc.

Hoàn toàn không hiểu được.

Tại sao trong một khoảnh khắc căng thẳng như vậy, Lâm Huyền lại đột nhiên hỏi một câu vô nghĩa như thế?

Đầu óc bị sao thế?

Hay là nghĩ về quy luật thời gian và không gian quá mức mà

đầu óc bị đơ?

Tuy nhiên...

Biểu cảm của Lâm Huyền rất nghiêm túc, ánh mắt cũng kiên định.

Hắn không đùa giỡn.

Hắn rất nghiêm túc hỏi Hoàng Tước câu hỏi này.

Hoàng Tước đứng dậy từ vách cabin.

Đứng thẳng người.

Đối diện với Lâm Huyền.

Đôi mắt xanh biếc của cô ấy, lúc này cũng không thể ngừng run rẩy.

Cả hai đều không nói gì.

Nhưng ánh mắt dường như trao đổi rất nhiều thông tin.

Cậu biết.

Tôi biết.

Hiểu ngầm với nhau.

"Bởi vì..."

Hoàng Tước mím môi, nhắm mắt lại:

"【Màu xanh... thực sự rất đẹp. 】"...

Trong khoảnh khắc.

Lâm Huyền cảm thấy như có gì đó trong lòng mình vỡ vụn.

Điều đó thật là không xuất phát từ lòng mình.

Và thật là không thể thốt ra thành lời.

Có những điều có thể vượt qua thời gian và không gian, đúng vậy.

Nhưng quy luật thời gian và không gian thì tuyệt đối như vậy.

Nếu hạt thời gian và không gian đã bị quy luật thời gian và không gian tấn công đến mức không thể nhìn thấy; thì Hoàng Tước cũng thận trọng không dám vi phạm quy luật thời gian và không gian, không dám nói thêm một câu, không dám phản ứng lại chút nào.

Cô ấy sợ...

Chắc chắn cũng giống như hạt thời gian và không gian kia.

【Thời gian và không gian bài dị】

Một quy luật thời gian và không gian tàn khốc như vậy, đủ để xoá bỏ sự tồn tại của cô ấy như đã xoá bỏ hạt thời gian và không gian.

Chưa kể.

Những quy luật thời gian và không gian hạn chế Hoàng Tước không chỉ có thời gian và không gian bài dị.

Cô ấy không chỉ phải chịu đựng nỗi đau của thời gian và không gian bài dị, mà còn phải luôn luôn đề phòng tính đàn hồi của thời gian và không gian.

Một khi vượt qua đường cảnh báo của tính đàn hồi của thời gian và không gian.

Có lẽ...

Hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Chưa kể.

Có thể còn có những quy luật thời gian và không gian khác mà hắn chưa nhận thức được, cũng đang trói buộc Hoàng Tước.

Nhớ lại những lần tranh cãi, không tin tưởng, hiểu lầm với Hoàng Tước trước đây.

So sánh với những gì Hoàng Tước đã làm cho hắn.

"Tôi xin lỗi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tôi xin lỗi vì nhiều điều."

Hoàng Tước khẽ cười.

Quay đầu đi.

Khoanh tay:

"【Một người lãnh đạo đủ tư cách, không bao giờ xin lỗi. 】"

"Đến giờ vẫn nhớ đến Hạng Vũ, không chịu qua sông Giang Đông. Tôi chưa bao giờ nghĩ Hạng Vũ là anh hùng, những tướng sĩ theo Hạng Vũ xông pha chiến trường, không một ai muốn thấy Sở Bá Vương tự vẫn ở Ô Giang."

"Chúng tôi theo cậu, vì cậu mà đến, đúng cũng vì cậu, sai cũng vì cậu, sống cũng vì cậu, chết cũng vì cậu. Từ xưa đến nay, thành bại do cậu, không có gì là hoàn toàn đúng hay sai. Nhiều việc, cậu tin rằng nó đúng thì nó là đúng; cậu nghi ngờ nó sai thì nó là sai."

"Vì vậy, Lâm Huyền..."

Cô ấy quay đầu lại, đôi mắt xanh biếc sáng như mới:

"Đúng thì hãy mạnh dạn làm. Sai thì hãy kiên định sai đến cùng. Đừng trở thành người như Hạng Vũ, sống trong sự ca tụng của sách sử, chẳng bằng sống trong hiện tại vẫn còn hy vọng. Câu chuyện 'Bá Vương Biệt Cơ', tôi thực sự thích Ngu Cơ hơn là Hạng Vũ."

Chương 780: Chân tướng lộ diện (4)

"【Ngu Cơ mới là anh hùng, Hạng Vũ không phải. 】"???

Cao Dương, Lưu Phong, Sở An Tình đều hiện lên dấu chấm hỏi trên đầu.

Họ nhìn nhau, cảm giác như đang nghe một cuộc trò chuyện mã hóa.

Đây...

Hai người này đang nói chuyện người sao?

Thực sự mỗi câu đều có thể hiểu được, nhưng tại sao lại nói những điều này vào lúc này?

Hỏi về màu sắc của hoa tai một cách khó hiểu.

Xin lỗi một cách khó hiểu.

Câu chuyện 'Bá Vương Biệt Cơ' một cách khó hiểu.

Rốt cuộc là đang nói gì vậy!

Lưu Phong thở dài nhìn Lâm Huyền...

Hắn ta đã biết từ lâu Hoàng Tước là người nói chuyện bí ẩn.

Bây giờ thì hay rồi.

Vật hợp theo loài, gần mực thì đen.

Lâm Huyền cũng trở thành người nói chuyện bí ẩn.

"Không phải! Hai người đang làm gì vậy! Rốt cuộc có hiểu tình hình hiện tại không!"

Cao Dương đập bàn đứng dậy:

"Đến lúc nào rồi mà còn ở đây thưởng thức thơ cổ nữa! Nhanh chóng nghĩ đối sách, nghĩ kế hoạch đi! Nghĩ đi! Trời ơi, tôi còn lo lắng hơn các cậu nữa!"

"Độ cao giảm xuống còn 52 km! Sắp vào tầng đối lưu rồi!" Tiếng của Ngụy Thành truyền qua máy liên lạc:

"An Tình, em nhanh nhìn xem! Hạt thời gian và không gian còn ở đó không? Nếu hướng đi của anh có bất kỳ sai lệch nào, nhất định phải nhắc nhở kịp thời! Bây giờ anh không chỉ không có radar và hệ thống định vị, mà còn không nhìn thấy vị trí và hướng đi của hạt thời gian và không gian, hoàn toàn là lái mù!"

Sở An Tình vội nhìn ra ngoài cửa sổ:

"Vẫn còn! Hạt thời gian và không gian vẫn rất ổn định về hướng đi và tốc độ... cứ giữ nguyên tốc độ và hướng hiện tại là không vấn đề gì! Em sẽ luôn theo dõi, nếu có lệch hướng em sẽ nhắc nhở ngay, thầy Ngụy!"

Lưu Phong bước tới, nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ phải làm gì?"

Hắn ta ngừng một chút:

"Hiện tại, chúng ta không còn khả năng bắt giữ hạt thời gian và không gian, tất cả các thiết bị và mắt thường đều không nhìn thấy hạt thời gian và không gian, Cao Dương không thể dùng cánh tay robot để bắt giữ."

"Dù Sở An Tình có thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian, cũng không có tác dụng thực tế, hạt thời gian và không gian di chuyển quá nhanh, nếu để cô ấy miêu tả vị trí hạt thời gian và không gian cho Cao Dương, e rằng lời vừa nói xong thì hạt đã di chuyển sang chỗ khác rồi, không kịp đâu."

"Còn việc để Sở An Tình điều khiển cánh tay robot... càng không thực tế, Cao Dương có năng khiếu rất đặc biệt, phải luyện tập rất lâu mới có thể điều khiển linh hoạt cánh tay robot. Dù để Sở An Tình luyện tập một năm cũng không thể điều khiển được, chứ đừng nói đến việc học ngay bây giờ, không thể làm được."

"Thực hiện kế hoạch B đi." Lâm Huyền đáp:

"Trong kế hoạch ban đầu, chúng ta đã tính đến khả năng Cao Dương không thể dùng cánh tay robot để bắt giữ hạt thời gian và không gian, nên đã có kế hoạch B—"

"Dùng máy bay không gian đâm vào hạt thời gian và không gian, để hạt thời gian và không gian vào trong không gian máy bay, chúng ta sẽ bắt giữ trong khoang thiết bị rộng rãi. Dù sao bây giờ đã chứng minh, hạt thời gian và không gian không có thực thể, có thể xuyên qua mọi vật chất, thì tự nhiên cũng có thể xuyên qua vách máy bay không gian."

"Điều chỉnh duy nhất trong kế hoạch B là người cầm nồi cơm điện bắt giữ hạt thời gian và không gian ban đầu là tôi, nhưng bây giờ vì chúng ta không thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian, nên chỉ có An Tình mới có thể. Nhưng sự linh hoạt và khả năng phối hợp tay chân của An Tình đều không có vấn đề, thể chất của cô ấy vốn dĩ là tốt nhất trong chúng ta, thậm chí phù hợp hơn bất kỳ ai trong chúng ta."

Lưu Phong lắc đầu:

"Cậu không nghĩ đến một vấn đề, Lâm Huyền. Bây giờ đã

chứng minh rằng hạt thời gian và không gian tiếp xúc, xuyên qua vật thể vô tri không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào, các thiết bị bắt giữ hạt thời gian và không gian và cánh tay robot đều không bị hỏng và vẫn hoạt động tốt."

"Nhưng còn con người? Ai có thể đảm bảo rằng hạt thời gian và không gian tiếp xúc với cơ thể người, tiếp xúc với vật thể có sự sống, sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu như—"

"Tôi sẽ làm."

Lâm Huyền trực tiếp giơ tay ngắt lời Lưu Phong, nhìn quanh mọi người:

"Tôi sẽ làm trước, tôi sẽ tiếp xúc với hạt thời gian và không gian, để kiểm tra xem có nguy hiểm không."...

Mọi người mở to mắt nhìn Lâm Huyền.

"Cậu! Cậu điên rồi, Lâm Huyền!"

Cao Dương lao lên, đấm một cái vào Lâm Huyền:

"Cậu đang nghĩ gì vậy! Đó là vật thể từ không gian khác, nhìn đã biết không dễ đối phó, tia lửa điện loé lên, ai biết liệu nó có giật chết cậu không? Hoặc kéo cậu vào không gian khác thì sao? Cậu có thể chết đó!"

"Được rồi, không cần bàn thêm."

Lâm Huyền lần nữa giơ tay ngăn Cao Dương:

"Như Hoàng Tước đã nói, mọi người đều đến đây vì tôi, vì tôi mà lên chiếc máy bay không gian đầy nguy hiểm này. Mỗi người trong các cậu đều có nhiệm vụ riêng, nhưng tôi thì luôn không có gì để làm. Vậy thì, hãy cho tôi một cơ hội để thể hiện."

Chương 781: Chân tướng lộ diện (5)

Nói rồi, hắn đi thẳng về phía khoang hành khách:

"Các cậu ở lại trong khoang thiết bị, tôi sẽ ở trong khoang hành khách. Một lát nữa Sở An Tình sẽ chỉ đạo Ngụy Thành, để hạt thời gian và không gian xuyên qua vách khoang hành khách, tiếp xúc với tôi. Khi Sở An Tình xác nhận hạt thời gian và không gian đã tiếp xúc và tôi không gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ tăng tốc máy bay không gian một chút, để hạt thời gian và không gian tụt lại phía sau vào khoang thiết bị, rồi Sở An Tình sẽ dùng nồi cơm điện để bắt giữ trong khoang thiết bị."

Cạch.

Một bàn tay đặt lên vai Lâm Huyền.

Hắn quay đầu lại.

Là Lưu Phong đặt tay lên hắn.

"Để tôi làm."

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền:

"Tôi luôn rất ngưỡng mộ cậu, Lâm Huyền, nhưng cậu có cha mẹ, có bạn bè, trên thế giới này còn rất nhiều điều để bận tâm. Tôi vốn là trẻ mồ côi, Thất Thất cũng đã qua đời, tôi trên thế giới này không có gì để bận tâm, cũng không có gì để lưu luyến."

"Nếu có một điều duy nhất mà tôi mong muốn, là làm sáng tỏ hằng số vũ trụ, chứng minh nó đúng với cả thế giới, thì tôi không

còn gì hối tiếc."

"Nhưng bây giờ, nếu không bắt được hạt thời gian và không gian này, nghiên cứu của tôi về hằng số vũ trụ có thể sẽ không tiến triển... tôi không phải là thiên tài toán học, có lẽ tôi thực sự không thể nghĩ ra cách khác, hạt thời gian và không gian này là cơ hội duy nhất của tôi."

"Vì vậy, tôi cũng không nói nhiều, hãy để tôi làm, tôi sẽ tiếp xúc với hạt thời gian và không gian. Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, tôi cần hạt thời gian và không gian này hơn cậu, tôi không có gì để bận tâm, không ai phù hợp hơn tôi."...

Thời gian có hạn.

Độ cao của máy bay không gian đã giảm xuống còn 50 km trong tầng bình lưu, không ai biết điểm cuối của hạt thời gian và không gian là ở đâu, khi nào nó sẽ biến mất, không thể trì hoãn thêm nữa.

Cuối cùng.

Lưu Phong đứng một mình trong khoang hành khách.

Nhắm mắt lại.

Chuẩn bị đón nhận, lần đầu tiên trong lịch sử loài người, tiếp xúc gần với hạt thời gian và không gian.

"Thầy Ngụy! Vị trí hiện tại rất tốt! Hạt thời gian và không gian đang nhấp nháy bên ngoài khoang hành khách, phía bên trái, hướng và tần số nhấp nháy đều rất ổn định!"

Sở An Tình nằm trên cửa sổ khoang thiết bị, nhìn theo dấu vết hạt thời gian và không gian mà chỉ cô ấy có thể thấy, chỉ đạo Ngụy Thành:

"Di chuyển sang ngang đi! Để hạt thời gian và không gian vào trong khoang hành khách!"

Ngụy Thành mạnh tay xoay vô lăng điều khiển!

Động cơ phun của máy bay không gian quay ngoắt!

Đẩy máy bay không gian rẽ mạnh sang trái!

Tuy nhiên.

Hạt thời gian và không gian vẫn như trước, chống cự và tránh né mọi vật thể trong không gian này.

Máy bay không gian chưa kịp tiến sát bên trái, nó đã nhấp nháy đi mất.

Sau vài lần thử.

Vẫn không thể để hạt thời gian và không gian xuyên qua vách máy bay không gian vào trong.

"Haizz..."

Lưu Phong nghiến răng:

"Máy bay không gian vẫn quá chậm, nếu tốc độ nhanh hơn chút, hoặc đâm thẳng vào, có lẽ có thể kéo hạt thời gian và không gian vào trong."

"Tớ nghĩ hy vọng không lớn." Cao Dương lắc đầu:

"Trước đây tớ đã chiến đấu với nó, tớ biết nó linh hoạt thế nào, máy bay không gian lớn như thế này, quá dễ để nó tránh né."

"Có cần chúng ta giảm tốc trước, để hạt thời gian và không gian vượt lên trước, sau đó tăng tốc tối đa, đâm thẳng vào hạt thời gian và không gian, đẩy nó vào trong không?" Tiếng Ngụy Thành

vang lên từ kênh liên lạc.

"Không được."

Lâm Huyền lập tức phủ nhận:

"Dù kế hoạch này có thành công, máy bay không gian trong tầng khí quyển không có khả năng giảm tốc phanh lại, anh có thể tăng tốc đâm vào không sai, nhưng tốc độ của hạt thời gian và không gian luôn là 0. 97 Mach. Chúng ta nhanh hơn nó quá nhiều, nó vừa xuyên vào, lại bị tốc độ chênh lệch đẩy ra khỏi đuôi máy bay không gian."

"Chúng ta hiện tại ngoài Sở An Tình ra, không có bất kỳ phương tiện nào để quan sát hạt thời gian và không gian, hơn nữa phía sau máy bay không gian cũng không có cửa sổ. Vì vậy... khi đó, Sở An Tình không thể nhìn thấy vị trí của hạt thời gian và không gian, chúng ta sẽ mất dấu nó mãi mãi, không còn cơ hội bắt được nó."

Cao Dương nhảy lên tức giận:

"Vậy rốt cuộc phải làm sao đây!"

"Tốc độ nhanh cũng không được, tốc độ chậm cũng không xong. Trời ơi... hạt thời gian và không gian rõ ràng ở ngay ngoài cửa sổ, nhưng lại không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, còn nhấp nháy chạy loạn khắp nơi, thật là tức điên!"...

Tình hình lại rơi vào bế tắc.

"Độ cao tiếp tục giảm! Hiện tại ở tầng bình lưu, độ cao 48 km!"

"Độ cao 47 km!"

"Độ cao 45 km!"

Trong máy bay không gian, chỉ còn lại tiếng Ngụy Thành báo cáo độ cao.

45 km...

45000 mét.

So với độ cao trong không gian trước đó, độ cao này đã rất gần mặt đất.

Nhưng.

Mọi người vẫn chưa có cách nào.

Đột nhiên.

Sở An Tình từ từ giơ tay phải lên:

"Hãy để em."

Cô ấy nói với giọng bình tĩnh nhưng vẫn có chút run rẩy.

Lâm Huyền, Cao Dương, Lưu Phong quay lại, nhìn cô không hiểu:

"Em định làm gì?"

"【Ra ngoài.】"

"Gì cơ!?" Mọi người đồng thanh.

Tuy nhiên...

Ánh mắt của Sở An Tình kiên định:

"Bây giờ, nếu chỉ có em nhìn thấy hạt thời gian và không gian... thì cách duy nhất để bắt được nó là—"

Cô ấy giơ tay phải, chỉ lên phía trên khoang thiết bị:

"【Em sẽ cầm nồi cơm điện, đứng trong khoang ngoài trời của cánh tay robot... tự tay bắt lấy nó!】"

Chương 782: Tờ giấy nhỏ (1)

"Điều này không thể nào!"

Tiếng hét của Ngụy Thành vang lên từ kênh liên lạc:

"Máy bay không gian vốn dĩ không có khả năng thực hiện công việc ra ngoài, hơn nữa em chưa được huấn luyện gì, ra ngoài ở độ cao này cực kỳ nguy hiểm! Chúng ta hiện không ở trong không gian không trọng lực, mà là ở tầng khí quyển cao 40. 000 mét! Ở đây có gió, có trọng lực, và nhiệt độ bên ngoài cực kỳ thấp."

"Ra ngoài là điều không thể! Chẳng khác gì tìm đến cái chết! Cho dù khả năng giữ thăng bằng và phối hợp của em có cao đến đâu, nhưng làm việc ở tầng khí quyển cao 40. 000 mét... chưa từng có ai làm điều đó! Chưa từng có bất kỳ phi hành gia hay phi công nào làm được điều này! Đừng nói là trên máy bay không gian!"

"Nhưng! Bây giờ không còn cách nào khác!"

Sở An Tình nói với giọng run rẩy:

"Chúng ta... chúng ta không thể nhìn hạt thời gian và không gian biến mất trước mắt mà không làm gì cả!"

Cạch.

Cô ấy bật nắp mũ bảo hiểm của bộ đồ vũ trụ, nhìn mọi người trong cabin đang sốc:

"Để bắt được hạt thời gian và không gian này, mọi người đã nỗ lực rất nhiều, đã hy sinh rất nhiều... nhưng riêng em, em chưa làm được gì cả, chưa giúp được gì... bây giờ, cuối cùng em cũng có ích, đây là điều duy nhất em có thể làm!"

Sở An Tình quay đầu, nhìn Lưu Phong:

"Anh Lưu Phong, anh còn nhớ không, hồi ở phòng thí nghiệm Đại học Đông Hải, anh đã nói với em. Anh nói... đừng vội phủ nhận giá trị của mình, chỉ là thời gian chưa đến để em thể hiện bản thân; đôi khi, sai cả đời cũng không sao, chỉ cần có một lần đúng là đủ rồi."

"Anh đã nói với em rằng, trên thế giới này, chắc chắn có một việc gì đó là dành cho em, là sinh ra vì em, chỉ có em mới có thể làm được. Ngoài em ra... không ai khác có thể."

Cô ấy nhìn Lưu Phong đang lắp bắp không nói nên lời:

"Anh Lưu Phong, em nghĩ... bây giờ chính là lúc anh nói, là lúc em thực hiện giá trị của mình, phát huy tác dụng của mình. Ra ngoài, bắt lấy hạt thời gian và không gian, chính là việc mà trên thế giới này, ngoài em, không ai có thể làm được!"

Nói xong.

Sở An Tình quay sang Lâm Huyền:

"Xin lỗi anh Lâm Huyền, vừa rồi em đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa anh và chị Hoàng Tước... các anh nói rằng, nếu lần này không bắt được hạt thời gian và không gian, thế giới này, mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ hơn gấp ngàn lần, gấp vạn lần."

"Nếu... nếu hạt thời gian và không gian này thực sự quan trọng như vậy, và bây giờ em là người duy nhất trên máy bay không gian có thể nhìn thấy nó... thì em phải là người ra ngoài. Em không thể... không thể cứ mãi trốn sau lưng các anh, chỉ biết cổ vũ các anh, chỉ làm linh vật được."

"Vừa rồi anh và anh Lưu Phong đều tranh nhau để tiếp xúc với hạt thời gian và không gian, việc đó chẳng phải nguy hiểm hơn việc ra ngoài bắt hạt thời gian và không gian sao? Nhưng các anh

không sợ, em cũng không sợ! Không thể chỉ vì em nhỏ tuổi, là con gái... mà em mãi mãi trốn sau lưng các anh, không làm gì cả."

Cuối cùng.

Cô ấy quay lại nhìn Hoàng Tước:

"Chị Hoàng Tước..."

Cô ấy cắn môi dưới, biểu cảm phức tạp, nhìn Hoàng Tước:

"Em xin chị, để em làm đi. Chị đã gọi em đến đây... chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao?"

Hoàng Tước nhắm mắt lại, nhíu mày.

Cuối cùng gật đầu:

"Chuẩn bị... ra ngoài!"

"Không phải! Cô điên rồi à!" Cao Dương trực tiếp từ ghế điều khiển bước tới, chỉ vào Hoàng Tước:

"Tôi đã sớm cảm thấy cô là một người phụ nữ lạnh lùng! Cô không quan tâm đến chúng tôi! Cô chỉ quan tâm đến hạt thời gian và không gian!"

"Được rồi."

Lâm Huyền ngăn Cao Dương, không để cậu ấy nổi giận với Hoàng Tước.

Trong mắt Hoàng Tước thực sự chỉ có hạt thời gian và không gian, để bắt được hạt thời gian và không gian này, thậm chí sự biến mất của VV cũng nằm trong tính toán của cô ấy.

Cô ấy đã giấu nhiều sự thật, lừa dối nhiều người, biết nhiều điều nhưng vẫn im lặng.

Nhưng...

Xét cho cùng.

【Người muốn hạt thời gian và không gian là chính mình. 】

Như Hoàng Tước đã nói, hôm nay mọi người tụ họp lại đây không phải vì Hoàng Tước, mà là vì chính mình... tự nhiên, bao gồm cả Hoàng Tước, cũng là vì chính mình.

"Tôi đã suy nghĩ kỹ." Lâm Huyền quay lại nhìn Lưu Phong và Cao Dương:

"Máy bay không gian thực sự không có điều kiện để ra ngoài không gian, nhưng tôi đã cảm nhận được... à không, là hiểu được cảm giác bị phơi bày ở độ cao ba bốn chục nghìn mét, nguy hiểm là không thể tránh khỏi, nhưng không đến mức kinh khủng."

"Gió ở tầng bình lưu vốn dĩ rất nhẹ nhàng và không hỗn loạn, chúng ta hiện đang bay theo chiều gió, tốc độ gió và tốc độ máy bay cân bằng nhau, thực tế thì tốc độ gió bên ngoài máy bay không gian không quá lớn. Về vấn đề nhiệt độ cực thấp, chúng ta đều mặc bộ đồ vũ trụ, các thiết bị trong đó rất tiên tiến, có thể duy trì nhiệt độ và áp suất cơ thể, không cần lo lắng về điều này."

Chương 783: Tờ giấy nhỏ (2)

"Hơn nữa, khoang cánh tay robot, chúng ta đã nghiên cứu khi ở mặt đất, nó lõm vào, sâu hơn một mét, chỉ cần Ngụy Thành lái ổn định, đứng trong khoang cánh tay robot cũng giống như ngồi trên khinh khí cầu bay lên cao. Trên thế giới có rất nhiều người bay lên cao ba bốn chục nghìn mét bằng khinh khí cầu, thêm vào đó, chúng ta còn có dây an toàn cố định vào vách trong, so với những người chơi thể thao mạo hiểm, lại còn an toàn hơn."

"Ngốc nghếch!" Nghe xong Lâm Huyền nói, Ngụy Thành đang lái máy bay không gian liền tức giận:

"Lâm Huyền, cậu chỉ là lý thuyết suông! Cậu đã thực hành chưa? Cậu biết làm việc ở độ cao vài chục nghìn mét là thế nào không?"

Lâm Huyền thầm thở dài.

Làm sao hắn không biết?

Trong giấc mơ thứ ba, hắn không phải ngày nào cũng ngồi khinh khí cầu heli bay lên cao hai ba chục nghìn mét, rồi mặc bộ đồ vũ trụ nhảy xuống để xâm nhập vào thành phố trên không sao?

Mặc dù trong giấc mơ thì gan dạ hơn, không cần lo lắng về hậu quả thất bại.

Nhưng từ những gì biết được từ miệng Hoàng Tước, hoặc từ hành động của Jask, Kevin Walker, đều cho thấy hạt thời gian và không gian này tuyệt đối không đơn giản.

Khi còn ở mặt đất, họ đã nghiên cứu cấu trúc khoang thiết bị

của máy bay không gian này.

Thực ra, khoang cất giữ cánh tay robot và khoang thiết bị mà họ đang đứng là thông nhau, chỉ ngăn cách bằng một cửa khoang.

Theo kế hoạch thuận lợi nhất ban đầu.

Cao Dương dùng nồi cơm điện để bắt giữ hạt thời gian và không gian, sau đó cánh tay robot sẽ thu lại và gấp vào khoang, cửa khoang ngoài sẽ đóng lại.

Sau đó, cân bằng áp suất, mở cửa khoang trong, họ có thể trực tiếp lấy nồi cơm điện từ khoang thiết bị.

"Tôi sẽ cùng An Tình ra ngoài."

Lâm Huyền nói:

"An Tình ra ngoài một mình tôi không yên tâm, khoang cánh tay robot có thể đứng hai người, chúng ta sẽ cùng ra ngoài."

"Như vậy, khi An Tình cầm nồi cơm điện để bắt giữ hạt thời gian và không gian, tôi có thể giữ cô ấy từ phía sau, giúp cô ấy ổn định cơ thể, an toàn hơn."

Cuối cùng...

Dù Ngụy Thành đã cố gắng hết sức để ngăn cản.

Nhưng Hoàng Tước mới là tổng chỉ huy, anh ta phải tuân theo lệnh của cô ấy.

"Đóng cửa nối giữa khoang thiết bị và khoang hành khách, tất cả mọi người mặc đầy đủ trang phục vũ trụ, đảm bảo áp suất bên trong ổn định, khóa chặt mũ bảo hiểm để tránh vô tình mở ra."

Hoàng Tước chỉ huy mọi người khóa chặt mũ bảo hiểm:

"Bây giờ khoang thiết bị có áp suất khí quyển bình thường, nhưng bên ngoài ở độ cao 40. 000 mét, không khí loãng và áp suất rất thấp. Nếu có sự cố gì xảy ra, chênh lệch áp suất lớn có thể khiến chúng ta bị hút ra khỏi máy bay không gian, bị ném vào không trung, rất nguy hiểm."

"Vì vậy, từ bây giờ, tất cả mọi người kích hoạt chức năng của bộ đồ vũ trụ, chúng ta sẽ chủ động giảm áp suất trong khoang thiết bị để cân bằng với bên ngoài. Như vậy, khi Lâm Huyền và Sở An Tình ra ngoài, dù có thông với không gian bên ngoài cũng không xảy ra hiện tượng dòng khí loạn."

"Tất nhiên, đây là chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, những điều tôi nói có thể không xảy ra, nhưng chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cài dây an toàn của bộ đồ vũ trụ vào các móc khóa bên trong khoang."...

Phía trên khoang thiết bị, khoang chứa cánh tay robot, dài khoảng hai mét, rộng một mét, sâu khoảng một mét rưỡi.

Nếu là cánh tay robot, chắc chắn có thể mở cửa khoang bên ngoài và bên trong từng đợt, không gây mất cân bằng áp suất.

Nhưng bây giờ là Lâm Huyền và Sở An Tình cùng ra ngoài, kích thước lớn hơn cánh tay robot nhiều, chưa kể cánh tay robot cũng đang gấp trong khoang, chiếm một phần không gian lớn.

Vì vậy.

Không gian hoạt động còn lại cho Lâm Huyền và Sở An Tình không nhiều.

Họ chỉ có thể mở cửa khoang bên trong và bên ngoài cùng lúc, kết nối không gian bên trong và bên ngoài, để Lâm Huyền và Sở An Tình chui lên.

Nếu không cân bằng áp suất trước, chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề

lớn.

Không ngạc nhiên khi Ngụy Thành phản đối kế hoạch này...

Hiện tại.

Mỗi bước đi của họ đều như liếm máu trên lưỡi dao.

....—

Tiếng xì hơi chói tai.

Bộ đồ vũ trụ của mọi người từ từ phồng lên như những quả bóng, ai cũng trông như những linh vật của hãng lốp Michelin.

Đây là kết quả của việc chủ động giảm áp suất trong khoang thiết bị.

Bây giờ bên trong bộ đồ vũ trụ là áp suất khí quyển tiêu chuẩn. Nhưng khoang thiết bị và không gian bên ngoài ở độ cao 40. 000 mét, áp suất chỉ bằng một phần trăm của áp suất khí quyển tiêu chuẩn, giống như hiệu ứng của quả bóng, bộ đồ vũ trụ phồng lên ngay lập tức.

"Anh Lâm Huyền, chúng ta đi thôi."

Trong mũ bảo hiểm được khóa chặt, giọng của Sở An Tình truyền qua bộ liên lạc.

Lúc này, Sở An Tình đang đứng trước Lâm Huyền.

Hai dây an toàn gắn liền bộ đồ vũ trụ của hai người lại với nhau, và khi họ thực sự ra ngoài đứng trên máy bay không gian, mỗi người sẽ có hai dây an toàn riêng để gắn vào thành khoang cánh tay robot, đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Chương 784: Tờ giấy nhỏ (3)

"Ừ, xuất phát thôi."

Bộ đồ vũ trụ của hai người chạm vào nhau, một trước một sau bước lên bậc thang của khoang thiết bị, vào cửa khoang bên trong, đến khoang chứa cánh tay robot.

Ngẩng đầu lên...

Bên trên, vẫn là bầu trời vũ trụ đen kịt, đầy sao.

Trong giấc mơ thứ ba, Lâm Huyền đã từng bay đến độ cao 35. 000 mét trong tầng khí quyển bằng khinh khí cầu heli, hiện tại, máy bay không gian đang ở độ cao khoảng 43. 000 mét.

Cao hơn vài nghìn mét, nhưng cảm giác không khác biệt nhiều.

May mắn là gió trong tầng bình lưu đủ nhẹ nhàng, cộng với việc máy bay không gian bay theo chiều gió, tốc độ gió thực tế chỉ khoảng vài mét mỗi giây, không đáng kể.

Cạch, cạch.

Lâm Huyền khóa dây an toàn của hai người vào các móc khóa bên trong khoang:

"Được rồi, bây giờ đã an toàn, ít nhất chúng ta sẽ không bị rơi xuống, chúng ta bắt đầu bắt hạt thời gian và không gian thôi."

Bây giờ.

Lâm Huyền và Sở An Tình đứng trong khoang chứa cánh tay robot, một trước một sau.

Đùi của Lâm Huyền và phần dưới thắt lưng của Sở An Tình vẫn ở bên trong khoang, còn phần thân trên thì lộ ra ngoài không khí.

Sở An Tình cầm nồi cơm điện mở nắp bằng cả hai tay, một bên chỉ đạo Ngụy Thành lái máy bay không gian qua bộ liên lạc, một bên theo dõi hạt thời gian và không gian đang tiến lại gần...

Giống như con ếch chuẩn bị thè lưỡi bắt ruồi, căng đầy sẵn sàng.

Lâm Huyền thì giữ chặt Sở An Tình từ phía sau.

Cảnh tượng này...

Dù nghĩ đến chuyện này lúc này có phần không thích hợp.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy, cảnh tượng này thực sự rất giống cảnh trong phim "Titanic", khi Jack và Rose đứng ở mũi tàu đón gió.

Cũng chính là...

Cảnh hai người đứng trên nóc khách sạn Aman ở Manhattan, New York, đối diện thế giới, Sở An Tình đã hét lên câu thoại "You jump, I jump!" và VV đã gửi cho hắn bức ảnh đó qua điện thoại.

Khi đó VV liên tục thúc giục hắn nhanh chóng ôm lấy cô ấy từ phía sau.

Nhưng không ngờ.

Bây giờ mong muốn của VV, người diễn kịch tài ba, đã thành hiện thực, phiên bản cao cấp của Titanic, ở độ cao 40. 000 mét trên bầu trời... nhưng VV lại không ở đây để chứng kiến cảnh tượng mà nó mong đợi.

"Huấn luyện viên Ngụy, làm ơn nghiêng sang trái một chút,

thêm chút nữa... qua rồi, sang phải, đúng rồi, giữ nguyên vị trí, tăng thêm độ cao chút nữa, em không với tới, thêm chút nữa, chậm lại..."

Trong bộ liên lạc, Sở An Tình, người duy nhất có thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian, đang chỉ huy Ngụy Thành điều khiển máy bay không gian, cố gắng tiếp cận hạt thời gian và không gian càng gần càng tốt.

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời trống rỗng.

Dù vẫn tối đen.

Nhưng độ cao hơn 40. 000 mét không thể gọi là không gian được.

Nhìn xuống.

Từ độ cao này nhìn xuống Trái Đất khác hẳn với từ không gian.

Gần như không thấy được đường cong của Trái Đất, và những ánh đèn, dãy núi, sông ngòi trên bề mặt cũng trở nên mờ nhạt.

Hành trình gian khổ này.

Họ đã lên quỹ đạo Trái Đất bằng tên lửa, và từ từ hạ xuống từ độ cao 300 km đến độ cao hơn 40. 000 mét hiện tại.

Thật khó mà tin được.

"Được rồi! Giữ nguyên tốc độ và hướng đi!"

Trong bộ liên lạc, tiếng hét của Sở An Tình làm Lâm Huyền bừng tỉnh, hắn giữ chặt eo Sở An Tình để bảo vệ cô ấy.

"Này!"

Sở An Tình kiễng chân vươn người về phía trước.

Trong mắt Lâm Huyền, cô ấy chỉ chạm vào khoảng không vì hắn không thể nhìn thấy hạt thời gian và không gian:

"Thế nào?"

"Không bắt được, vẫn quá xa."

Sở An Tình cắn răng, nhìn về phía không trung trống rỗng bên trái:

"Đợi thêm chút nữa."

Sau đó—

"Này!"

Cô ấy nhảy mạnh, cầm nồi cơm điện đâm mạnh sang bên phải.

Nhưng có vẻ vẫn trượt, cô tiếp tục cúi người, mũ bảo hiểm trên bộ đồ vũ trụ màu cam như con gà mổ thóc, nhấp nhô từ trái sang phải, chắc chắn là đang theo dõi hạt thời gian và không gian nhấp nháy.

"Ở đây!"

Sở An Tình tự tin hét lên!

Cô ấy đã nhìn thấy!

Lần này hạt thời gian và không gian nhấp nháy đúng vào vị trí ngay trên nồi cơm điện!

Hoàng Tước đã dặn, chỉ cần dùng lòng nồi cơm điện để bắt hạt thời gian và không gian. Không cần đậy nắp nồi, thậm chí nếu nồi cơm điện rơi cũng không sao! Có thể tìm lại sau!

Cơ hội ngàn vàng!

Sở An Tình cắn răng, nhanh chóng hạ thấp người xuống, rồi nhảy bật lên—

"Bắt được rồi!!"

Tuy nhiên!

Dây an toàn gắn vào thành trong khoang căng ra! Kéo Sở An Tình từ giữa không trung xuống!

Cô ấy ngã nhào, nồi cơm điện vốn dĩ đã hoàn hảo để bắt hạt thời gian và không gian, đột nhiên lệch đi, hạt thời gian và không gian xuyên qua bộ đồ vũ trụ và bàn tay của cô ấy!

Nhẹ nhàng.

Không có cảm giác gì.

Không có cảm giác tiếp xúc nào.

Quả cầu điện xanh biếc, hạt thời gian và không gian, cứ thế xuyên qua tay cô ấy không một tiếng động!

"Đáng ghét!"

Sở An Tình nghiến răng:

"Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa—"

Bùm!

Cô ấy mở to mắt!

Bùm!

Nhịp tim đập mạnh lần nữa!

Sở An Tình như bị bắn trúng! Chóng mặt! Trời đất quay cuồng!

Chương 785: Tờ giấy nhỏ (4)

Bùm!

Như bị một viên đạn xuyên qua đầu! Cơ thể Sở An Tình mất thăng bằng! Cô ấy ngã ngửa vào vòng tay của Lâm Huyền!

Ngay khoảnh khắc tay cô ấy chạm vào hạt thời gian và không gian, vô số hình ảnh như bị ép vào đầu cô—

【Cầu lớn, mũ, tháp đồng hồ, hoa trà, rèm cửa, bút chì, nhẫn, ngón út, bục giảng, bức ảnh, ngoéo tay, dây cáp thép, kẹo mút, xe hơi, váy trắng, lá phong, cây gậy, mắt xanh, graffiti, băng cassette, kẹp tóc, xe lửa, kem, mặt trăng, giày thể thao, sơn dầu, xe ngựa, tiệc, hải quân, cà phê, tách trà, rạp chiếu phim, mật mã, vali, khăn quàng cổ, râu, pháo hoa, súng lục, người già, báo chí, ống nhòm, tranh chân dung, tàu thủy, đàn violin, rượu vang, huy hiệu, nến —】

"An Tình!"

Lâm Huyền vội vàng đỡ lấy cô ấy.

Cạch, lăn lăn...

Hai tay Sở An Tình mất lực, không thể giữ được bộ bắt hạt thời gian và không gian, vật thể trông giống như nồi cơm điện rơi thẳng xuống vỏ ngoài máy bay không gian, lăn vài vòng rồi rơi thẳng xuống từ độ cao hàng chục nghìn mét.

Chớp mắt, nó đã rơi tự do và biến mất không dấu vết.

"Sao vậy?" "Có chuyện gì xảy ra vậy?" "Lâm Huyền! An Tình bị làm sao vậy!"

Tiếng lo lắng của mọi người vang lên trong kênh liên lạc.

Lâm Huyền vội nửa quỳ, lay mạnh Sở An Tình đang mở to mắt, toàn thân run rẩy, đôi mắt vô hồn.

Nhưng không có phản ứng gì.

"An Tình!"

Lâm Huyền hét lên tên cô ấy.

Bỗng nhiên!

Sở An Tình như tỉnh lại, máu mũi chảy ra từ lỗ mũi, lập tức lan tràn khắp nửa khuôn mặt!

Cô ấy nhắm chặt mắt!

Hai tay điên cuồng đập vào mũ bảo hiểm:

"A a a a a—"

Tiếng hét lớn vang lên!

Biểu cảm đau đớn đến cực độ!

"Quay lại ngay!"

Tiếng hét lo lắng của Hoàng Tước vang lên bên tai:

"Mở ngay cửa trong của khoang cánh tay robot! Nhanh lên! Mọi người giữ chặt!"

Bùm.

Một tiếng động vang lên.

Cửa khoang cánh tay robot thông với khoang thiết bị mở ra, Lâm Huyền và Sở An Tình rơi xuống, bị dây an toàn treo lơ lửng

trên không.

"Ngụy Thành! Đóng cửa ngoài! Tăng áp khoang thiết bị! Tăng áp khí!"

Bùm.

Lại một tiếng động vang lên.

Cửa khoang ngoài của khoang cánh tay robot đóng lại.

Hoàn toàn cách ly máy bay không gian với không gian bên ngoài.

Không khí tràn vào, áp suất trong khoang thiết bị nhanh chóng tăng lên, bộ đồ vũ trụ màu cam phồng to như quả bóng, nhanh chóng xẹp xuống.

Điều này có nghĩa là áp suất trong và ngoài bộ đồ vũ trụ đã cân bằng, có thể an toàn mở mũ bảo hiểm.

Cạch cạch cạch cạch cạch!

Tiếng mở mũ bảo hiểm vang lên liên tục.

Lâm Huyền, Cao Dương, Lưu Phong, Hoàng Tước nhanh chóng vây quanh Sở An Tình, mở mũ bảo hiểm của cô ấy.

"An Tình! Hít thở sâu! Hít thở sâu!"

Hoàng Tước hét lên, lấy khăn giấy từ bên cạnh, lau vết máu trên mặt Sở An Tình.

Tí tách...

Tí tách...

Tí tách...

Hoàng Tước sững lại.

Mọi người đều sững lại.

Chỉ thấy lúc này An Tình đã tỉnh táo lại, mắt chớp đều đặn, nhưng mỗi lần chớp mắt, những giọt nước mắt lại rơi xuống từ khóe mắt.

Nước mắt tuôn như mưa.

Cô ấy không nói lời nào, nhưng khóc rất đau đớn.

"Chuyện gì vậy?" Cao Dương ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng không hiểu, ngồi xổm xuống:

"An Tình... em sao vậy?"

Tuy nhiên.

Sở An Tình không nhìn Lâm Huyền, mà dùng ánh mắt gần như cầu cứu, van xin nhìn Hoàng Tước.

Ánh mắt mờ đi.

Nước mắt tuôn rơi không ngừng.

"Chị Hoàng Tước..."

Cô ấy khóc nức nở, tủi thân:

"Tất cả những điều này, chuyện này... có thật không? Hu hu... tất cả đều... có thật không?"

Hoàng Tước muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Cô ấy mím chặt môi vài lần, biểu cảm nặng nề:

"Em... em đã biết hết rồi sao?"

"Có thật không?"

Ánh mắt của Sở An Tình đầy cầu xin và tuyệt vọng, cô ấy nắm chặt cánh tay Hoàng Tước, môi run rẩy:

"Chị Hoàng Tước!!"

Hoàng Tước nghiến chặt răng...

Cuối cùng.

Gật đầu.

Sở An Tình không thể kìm nén được nữa, khóc òa lên.

Cô ấy lao vào vòng tay Hoàng Tước, khóc nức nở.

Hoàng Tước ôm chặt lấy Sở An Tình, không nói gì, chỉ ôm cô ấy.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Huyền mù mờ.

Chuyện gì đây, sao tất cả đều trở nên bí ẩn thế này!

"An Tình."

Hắn ngồi xổm xuống, ngồi bên cạnh Sở An Tình:

"An Tình, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Em biết điều gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Sở An Tình ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đẫm lệ nhìn Lâm Huyền, miệng méo xệch:

"Anh Lâm Huyền! Chúng ta—"

Bỗng nhiên.

Cô ấy ngừng khóc.

Sững sờ tại chỗ.

Nháy mắt liên tục.

Như bị nghẹn, lời nói tắc nghẽn trong cổ họng.

Dần dần.

Cô ấy ngậm miệng lại.

Cảm xúc cũng bình tĩnh trở lại.

Sau vài hơi thở sâu, Sở An Tình nhận lấy khăn giấy từ tay Hoàng Tước, lau sạch máu mũi và nước mắt trên mặt.

Sau đó.

Cô ấy quay đầu, bình tĩnh nhìn Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, anh còn nhớ đêm đó, anh đã nói với em về câu hỏi mà anh mãi không tìm ra đáp án không?"

"Hả?"

Sự thay đổi đột ngột khiến Lâm Huyền không kịp phản ứng.

"Đó là, vào đêm sinh nhật anh, trong phòng tập."

Sở An Tình giữ bình tĩnh, hít mũi:

"Anh đã nói với em rằng anh muốn viết một tờ 【giấy nhỏ】, đặt vào trong két sắt."

"Nói rằng tờ giấy nhỏ này, không sợ ai nhìn thấy, không sợ ai sao chép, không sợ ai mở két trước anh... chỉ cần anh nhìn thấy tờ

giấy này là có thể lập tức hiểu thế giới này là thật hay giả."

"Khi đó anh đã đau đầu rất lâu, không biết nên viết gì trên tờ giấy, không biết nội dung gì có thể lừa được kẻ thù, lừa được đạo diễn, lừa được cả thế giới, nhưng chỉ mình anh hiểu."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nhớ ra rồi.

Đúng là có chuyện này.

Nhưng... tại sao Sở An Tình lại nhắc đến chuyện này lúc này?

"Đưa em một tờ giấy và một cây bút."

Sở An Tình ném đi tờ giấy dính đầy máu mũi và nước mắt.

Đứng dậy, cúi đầu nhìn Lâm Huyền:

"【Em sẽ viết cho anh!】"

Chương 786: Thiên niên trụ (1)

Lâm Huyền từ từ đứng dậy từ tư thế ngồi xổm, nhìn Sở An Tình thấp hơn mình một cái đầu:

"Cơ thể em không sao chứ?"

Sở An Tình gật đầu, rồi lại lắc đầu:

"Xin lỗi... vừa rồi em không bắt được hạt thời gian và không gian, lẽ ra em có thể bắt được, nhưng khi nhảy lên, em bị dây an toàn kéo lại. Không chỉ không nhảy được, mà còn bị kéo lệch."

"Vì vậy, hạt thời gian và không gian chỉ sượt qua vỏ ngoài của nồi cơm điện, xuyên qua tay em rồi nhấp nháy biến mất."...

Lâm Huyền nheo mắt.

Bắt kịp thông tin từ lời nói của Sở An Tình.

Vừa rồi Sở An Tình phản ứng mạnh, la hét, chảy máu mũi, mắt đờ đẫn, toàn thân run rẩy, hóa ra là do cơ thể cô ấy chạm vào hạt thời gian và không gian gây ra.

Lâm Huyền cũng đã nghĩ đến điều này.

Chỉ là bây giờ ngoài Sở An Tình, mọi người đều không nhìn thấy hạt thời gian và không gian, không ai biết cô ấy có bắt được hay không.

Nhưng dù sao, cái nồi cơm điện giống như thiết bị bắt hạt thời gian và không gian đã rơi từ trên trời xuống. Ngay trước mắt hắn, đập vào vỏ ngoài máy bay không gian, sau đó lăn xuống dưới mây.

Xem ra, đúng như Lưu Phong lo lắng, cơ thể con người tiếp xúc với hạt thời gian và không gian vẫn gây ra một số tổn thương. Ít nhất, không như vật thể vô tri vô giác, không gây ra tiếng động hay tác động nhỏ nào.

Chỉ là...

Lâm Huyền chống cằm, nhớ lại cảnh Sở An Tình khóc thét, sau đó nhìn Hoàng Tước bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng và khóc nức nở.

Điều gì đã gây ra cảm xúc lớn đến vậy cho cô ấy?

Điều gì khiến cô ấy tuyệt vọng và khao khát một câu trả lời phủ định đến vậy?

Và điều gì khiến cô ấy cuối cùng bình tĩnh lại, nói với hắn về tờ giấy nhỏ?

Trước đó, vào khoảnh khắc đầu tiên của sinh nhật lần thứ 25 của hắn.

Sở An Tình đã hẹn hắn đến phòng tập tối tăm không người, sau đó bật đèn và giơ chiếc bánh sinh nhật tự làm, chúc mừng sinh nhật hắn.

Chính vào lúc đó, hắn đã kể với cô ấy về câu đố tờ giấy nhỏ mà hắn mãi không tìm ra đáp án.

Câu hỏi này thực sự rất khó.

Đến mức Sở An Tình, người tự tin, đã bị đánh bại ngay tại chỗ, chỉ đọc và suy nghĩ về câu hỏi đã khiến đầu óc cô ấy nổ tung, không có một manh mối nào.

Nhưng thực ra, Lâm Huyền không kỳ vọng nhiều ở cô ấy, chỉ

cười và bỏ qua.

Nhưng bây giờ...

Có phải điều này liên quan đến việc cô ấy chạm vào hạt thời gian và không gian?

Tại sao Sở An Tình lại tự tin như vậy? Và tại sao cô ấy lại chắc chắn rằng cô ấy biết nên viết gì trên tờ giấy để đạt được những điều kiện và hiệu ứng khắt khe đó?

"Anh Lâm Huyền."

Hiện tại, Sở An Tình đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cô ấy ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi lấm lem nhìn Lâm Huyền:

"Chúng ta đã từng hứa với nhau rồi mà? Dù em không thông minh như anh, nhưng là bạn tốt của anh, em chắc chắn sẽ nghĩ ra cách giúp anh."

"Và bây giờ, em đã nghĩ ra câu trả lời đó! Anh hãy tin em, anh Lâm Huyền, em biết phải viết gì trên tờ giấy nhỏ rồi!"

Cô ấy quay đầu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ khoang thiết bị, hạt thời gian và không gian vẫn nhấp nháy, nhảy múa, di chuyển theo lộ trình và tốc độ ban đầu:

"Mau lên, anh Lâm Huyền. Thời gian của chúng ta... không còn nhiều đâu!"

Hoàng Tước thở dài một hơi, mở mắt ra.

Quay đầu, nhìn Cao Dương:

"Cao Dương, đi lấy giấy và bút trong hộp tài liệu cho An Tình."

Trên máy bay không gian, để đảm bảo an toàn, đặc biệt là ngăn chặn tình trạng mất trọng lực khiến những vật sắc nhọn bay lung tung, những thứ như giấy bút không cần thiết thường được khóa trong hộp tài liệu, cố định trên vách khoang để tránh rơi.

Cao Dương mặt mày ngơ ngác nhưng hiểu rằng tình hình hiện tại vô cùng phức tạp và khẩn cấp.

Vì vậy, cậu ta không phàn nàn như mọi khi, mà liền chạy tới hộp tài liệu bên cạnh bảng điều khiển.

Nhanh chóng mở khóa hộp tài liệu.

Lấy ra một tờ giấy trắng A4 và một cây bút viết chuyên dụng cho không gian.

Lập tức đưa đến tay Sở An Tình.

Trong kênh liên lạc, tiếng báo cáo lo lắng của phi công Ngụy Thành liên tục vang lên:

"Độ cao của máy bay không gian đã giảm xuống dưới 40. 000 mét rồi! 39. 000 mét... 38. 000 mét... Hoàng tổng chỉ huy! Xin chỉ thị tiếp theo!"

Tình hình cấp bách.

Việc bắt giữ hạt thời gian và không gian đang nguy hiểm cận kề, cơ hội cuối cùng sắp tuột khỏi tầm tay.

Do đó, Sở An Tình không chậm trễ chút nào.

Cô ấy nhận lấy giấy bút từ tay Cao Dương, lập tức chạy đến góc khuất không người trong khoang thiết bị.

Đó là khu vực dưới cầu thang dẫn lên khoang cánh tay robot.

Ở đó không ai có thể nhìn thấy, cũng không có camera, là điểm mù của mọi tầm nhìn.

Cô ấy cúi người chui vào dưới cầu thang thép, quay lưng lại với mọi người, quỳ xuống đất.

Chương 787: Thiên niên trụ (2)

Rẹt—

Cô ấy xé một mẩu giấy nhỏ cỡ thẻ ngân hàng từ tờ giấy A4, rồi đặt xuống đất, dùng tay phải đeo găng tay của bộ đồ vũ trụ cầm bút.

Sột soạt...

Sột soạt...

Tiếng ma sát nhẹ giữa giấy và bút, Sở An Tình nhanh chóng viết hai dòng chữ trên mẩu giấy nhỏ.

Sau đó cô ấy gấp lại.

Gấp hai lần, rồi ép chặt mép gấp, đảm bảo mẩu giấy không mở ra, không bung ra, chữ bên trong không lộ ra.

Rồi cô ấy từ từ đứng dậy, bước đến trước mặt Lâm Huyền.

Biểu cảm của cô ấy có chút xúc động.

Ánh mắt hơi lấp lánh.

Nhưng vẫn cắn chặt môi, nuốt nhiều lời vào trong.

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, đưa anh."

Cô ấy dùng hai ngón tay cầm mẩu giấy gấp lại, trịnh trọng đưa cho Lâm Huyền.

Mẩu giấy nhẹ như lông hồng, tựa như sự giao phó nặng nề của thế kỷ:

"【Đến đó rồi hãy xem... 】"

Sở An Tình nhìn vào mắt Lâm Huyền, nhẹ giọng nói:

"【Anh nhất định sẽ hiểu. 】"...

Lâm Huyền nhận lấy mẩu giấy nhỏ này.

Giữ trong tay.

Nó nhẹ đến mức, dù qua lớp găng tay dày của bộ đồ vũ trụ, cũng không cảm thấy trọng lượng hay cảm giác thực tế.

Nhưng kỳ lạ thay.

Lâm Huyền lại cảm thấy mẩu giấy nhỏ gấp lại chỉ to bằng ngón cái này... lại nặng nề đến vậy.

Đó là trọng lượng của 600 năm thời gian.

Là trọng lượng nâng đỡ cả thế giới thực và ảo.

Hắn gật đầu.

Ánh mắt rời khỏi mẩu giấy, trở lại khuôn mặt Sở An Tình:

"Được, anh hứa với em. Anh cũng tin em."

Hắn dùng tay trái kéo khóa ở vị trí ngực của bộ đồ vũ trụ màu cam.

Đó là một trong hai túi cá nhân duy nhất trên bộ đồ vũ trụ này, dành cho phi hành gia để đồ cá nhân.

Thông thường, nhiều người sẽ đặt những bức ảnh, sổ tay, hoặc những vật kỷ niệm như bùa hộ mệnh vào đó, thuộc quyền tự

do cá nhân của phi hành gia.

Sau khi mở khóa kéo.

Lâm Huyền bỏ mẩu giấy nhẹ mà nặng nề này vào túi.

Theo kế hoạch ban đầu.

Nội dung trên mẩu giấy này, bản thân hắn tuyệt đối không được biết, và ở thời điểm hiện tại cũng không ai ngoài Sở An Tình được biết.

Vì không có bức tường nào không lọt gió, một khi có người ngoài biết, thì bản thân hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết trong một số tình huống.

Đừng tin bất cứ ai tuyên bố có thể giữ bí mật, đây là một kế hoạch xác thực thế giới thực và ảo cần phải đảm bảo không có sai sót.

Điểm cốt lõi không phải là sợ người khác, sợ kẻ thù nhìn thấy trước, hay biết nội dung trên mẩu giấy.

Điểm mấu chốt thực sự là bản thân hắn.

Hắn phải đảm bảo rằng trước khi nhìn thấy mẩu giấy này trong thế giới giấc mơ, hoàn toàn không biết nội dung trên đó là gì.

Và khi mở két hợp kim hafnium trong giấc mơ, nhìn thấy nội dung trên mẩu giấy ngay lập tức...

Sẽ ngay lập tức tỉnh ngộ.

Lập tức hiểu ra mọi thứ.

Hiểu rõ sự thật và giả dối của thế giới giấc mơ.

Đây là một thử nghiệm mù đôi.

Hắn không biết nội dung của mẩu giấy, kẻ thù cũng không biết nội dung trên mẩu giấy có ý nghĩa gì với hắn.

Trận đấu vượt thời gian, vượt qua thế giới thực và ảo này.

Thắng bại.

Chỉ sẽ được tiết lộ vào khoảnh khắc hắn nhìn thấy nội dung mẩu giấy trong thế giới giấc mơ 600 năm sau!

Rẹt—

Sau khi bỏ mẩu giấy vào túi, Lâm Huyền kéo khóa, chính thức niêm phong mẩu giấy này.

"Độ cao máy bay không gian! Tầng khí quyển 36. 000 mét!!"

Tiếng hét của Ngụy Thành vang lên trong kênh liên lạc:

"An Tình! Hãy chú ý vị trí của hạt thời gian và không gian, thông báo cho anh nếu có lệch hướng, tốc độ cần điều chỉnh!"

Sở An Tình lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ khoang thiết bị.

Xem ra.

Kỹ năng lái của huấn luyện viên Ngụy quả thật rất đỉnh.

Không có điều hướng, không có mục tiêu, không có chỉ dẫn, anh ta vẫn giữ được hạt thời gian và không gian trong tầm mắt suốt thời gian qua.

Lúc này, từ cửa sổ, có thể thấy một vệt nắng bắt đầu từ chân trời của Trái Đất.

Đó là do độ cao của họ.

Thực tế, bên dưới Trái Đất vẫn đang trong trạng thái đêm tối.

Sở An Tình chớp mắt.

Dù trong ánh nắng rực rỡ như vậy, quả cầu điện xanh biếc, hạt thời gian và không gian, vẫn vô cùng nổi bật một cách kỳ lạ.

Không ai khác có thể nhìn thấy nó.

Nhưng cô ấy lại nhìn thấy rất rõ.

Quay lại, Sở An Tình nhìn quanh mọi người:

"Chúng ta tiếp tục bắt hạt thời gian và không gian thôi."

"Hả!? Em còn định đi nữa!" Cao Dương bật dậy:

"Em thực sự không thể đi nữa đâu, cô em! Vừa rồi em đã thành ra như thế nào, máu me đầy mặt! Em còn dám đi nữa! Em không sợ chết à!"

"Hơn nữa... hơn nữa vừa rồi chúng ta đều thấy rõ ràng, nồi cơm điện, tức là thiết bị bắt hạt thời gian và không gian đã rơi xuống rồi! Không còn thiết bị bắt, chúng ta làm sao mà bắt hạt thời gian và không gian!"

"Không lẽ lại đi bắt hạt thời gian và không gian như bắt chuồn chuồn bắt bướm, tay không bắt à? Thật là vô lý! Lưu Phong đã nói, hạt thời gian và không gian không có thực thể, chạm vào bất cứ thứ gì cũng xuyên qua, trừ khi là bên trong nồi cơm điện..."

Chương 788: Thiên niên trụ (3)

Nói đến đây.

Cao Dương ngẩn người.

Cậu ta quay lại, nhìn vào vị trí mình ngồi từ nãy giờ, bàn điều khiển cánh tay robot.

Lúc này cậu ta mới nhận ra.

Thiết bị bắt hạt thời gian và không gian...

Có hai cái!

Một cái đã rơi xuống không sai.

Nhưng trên đỉnh cánh tay robot, vẫn còn một cái! Và mọi chức năng của nó đều hoạt động hoàn hảo!

"Nhưng cơ thể của em..." Cao Dương cúi xuống nhìn Sở An Tình.

Cậu ta thừa nhận rằng mình thực sự bị xúc động bởi sự dũng cảm và không sợ hãi của cô gái nhỏ bé này.

Cậu ta không tiếp xúc nhiều với Sở An Tình.

Lần đầu tiên gặp mặt là tại buổi tiệc mừng công của công ty MX.

Khi đó cậu ta chỉ lo ăn tôm hùm, không chú ý đến Sở An Tình nhiều, hơn nữa lúc đó Lâm Huyền và Sở An Tình cũng chưa thân thiết, cũng lần đầu gặp nhau, Cao Dương nhanh chóng quên đi

cuộc gặp gỡ đó.

Lần thứ hai thực sự gặp lại là tại bữa tiệc sinh nhật của Quý Lâm, Sở An Tình còn hỏi cậu ta về những nữ sinh trung học, có ai trông giống cô ấy hay không.

Rồi sau đó cùng chơi trò đố vui, trò chơi trên bàn.

Sở An Tình để lại ấn tượng là một cô gái đơn thuần, dễ thương, có gia đình giàu có.

Tính cách rất tốt, dễ gần.

Thời gian gần đây trong quá trình huấn luyện tại căn cứ huấn luyện phi hành gia, Sở An Tình cũng bộc lộ năng khiếu phi hành gia đáng kinh ngạc, điều này khiến cậu ta ngạc nhiên.

Nhưng cuối cùng.

Cô ấy trong mắt Cao Dương vẫn chỉ là một cô gái năm hai đại học, vô lo vô nghĩ, hiền lành đơn thuần, bản chất không có gì thay đổi.

Nhưng bây giờ...

"Không sao đâu, anh Cao Dương."

Sở An Tình nhìn cậu ta và mỉm cười:

"Anh nhìn em bây giờ này, chẳng phải em vẫn ổn sao? Điều đó chứng tỏ rằng hạt thời gian và không gian không gây hại đáng kể cho cơ thể con người. Hơn nữa, em cảm thấy rằng lần đó chỉ là sự cố duy nhất, lần sau nếu em vô tình chạm vào nó, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa."

Lâm Huyền nhìn Sở An Tình, suy nghĩ vài giây.

Nhìn tình trạng hiện tại của cô ấy, thực sự không có vấn đề gì,

hoàn toàn hồi phục như trước.

Vừa rồi Ngụy Thành đã báo cáo, độ cao của máy bay không gian đã giảm xuống còn 36. 000 mét.

Điều này...

Có lẽ đây đã là cơ hội cuối cùng.

"Vậy chúng ta thử lại lần nữa."

Lâm Huyền chỉ vào cửa khoang cánh tay robot đã đóng:

"Chúng ta mở cửa khoang trong, tháo nồi cơm điện trên đó xuống, sau đó anh và em sẽ lên lại, vẫn theo kế hoạch trước, anh sẽ giữ em từ phía sau, để em cầm nồi cơm điện và thử bắt lại lần nữa."

"Không, không được làm vậy." Sở An Tình lắc đầu:

"Các anh đều không nhìn thấy hạt thời gian và không gian, nên không biết chi tiết về lần bắt trước. Thực ra em đã suýt nữa bắt được hạt thời gian và không gian nhiều lần. Thật sự... nhiều lần suýt chút nữa thôi, nhưng lần cuối cùng em vô tình chạm vào nó bằng tay, nên mới xảy ra sự cố vừa rồi."

Cô ấy ngẩng đầu lên:

"Em không biết phải mô tả cảm giác đó thế nào, chỉ là... mặc dù em không dự đoán được đường đi của hạt thời gian và không gian, nhưng em luôn có một trực giác, hay có thể gọi là giác quan thứ sáu, em có dự cảm rất mạnh mẽ rằng hạt thời gian và không gian sẽ nhấp nháy vào vị trí đó tiếp theo."

"Ban đầu em cũng nghĩ đó là ngẫu nhiên, hoặc là trùng hợp. Nhưng khi nó nhấp nháy nhiều lần, em phát hiện ra rằng em thực sự có thể dự đoán được đường đi của nó! Thật sự, nó nhấp nháy

hoàn toàn không có quy luật, nhưng em luôn đoán đúng! Lần nào cũng đúng! Chưa bao giờ sai cả!"

Cao Dương nghe xong, không thể tin được, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tất nhiên...

Cậu ta chẳng thấy gì.

Cậu ta nhớ lại khi mình dùng cánh tay robot để bắt hạt thời gian và không gian, cũng đã cố dự đoán đường nhấp nháy của nó, nhưng ngoài một lần may mắn đoán trúng, còn lại tất cả những lần dự đoán khác đều là đoán mò, không lần nào thành công.

"Nếu em có thể dự đoán chính xác từng lần nhấp nháy, biết hạt thời gian và không gian sẽ nhấp nháy vào đâu! Thì việc bắt nó quá dễ dàng!"

Cao Dương thở dài một hơi:

"Nếu anh có khả năng như em, chỉ cần hai ba lượt là bắt được hạt thời gian và không gian!"

Cậu ta đập đập vào bàn điều khiển cánh tay robot:

"Thứ này, nếu điều khiển tốt, rất linh hoạt và chính xác, so với việc các em đứng trên cái lỗ nhỏ trên đỉnh máy bay không gian, cầm nồi cơm điện nhảy nhót bắt, thì cánh tay robot này còn dễ dùng gấp vạn lần!"

"Đúng vậy."

Sở An Tình gật đầu:

"Chính vì vấn đề 'linh hoạt', nên em mới nói rằng không thể tiếp tục lên khoang cánh tay robot như trước để bắt hạt thời gian và không gian."

Cô ấy chỉ vào dây an toàn đã tháo ra và các móc cố định trên tường khoang:

"Những dây an toàn này, thực sự có thể cố định cơ thể em, đảm bảo em không rơi xuống, nhưng chúng cũng hạn chế rất nhiều sự linh hoạt của em."

Chương 789: Thiên niên trụ (4)

"Chỉ cần có những thứ này buộc em lại, em không thể chạy, cũng không thể nhảy, cầm nồi cơm điện giống như ngồi đợi thỏ đến gốc cây, quá thiếu linh hoạt. Nhiều lần em suýt bắt được hạt thời gian và không gian, chỉ vì em không thể nhảy lên! Không thể chạy!"

"Giống như lần cuối cùng, nếu không bị dây an toàn giữ lại, em có thể nhảy hoàn toàn, thì em đã bắt được hạt thời gian và không gian rồi! Hơn nữa, khoang cánh tay robot phía trên quá nhỏ, đứng hai người cộng thêm cánh tay robot gập lại, không có không gian để chạy, cơ hội để bắt hạt thời gian và không gian rất ít, nhiều lần đợi cả ngày cũng không có lần nào."

"Vì vậy..."

Sở An Tình ngẩng đầu, nhìn quanh mọi người:

"Em cần một nơi mà em có thể tự do chạy nhảy... ít nhất là trong một phạm vi nhất định, như vậy việc bắt hạt thời gian và không gian sẽ dễ dàng hơn nhiều."...

Nghe lời Sở An Tình.

Mọi người đều câm nín.

Lý lẽ thì ai cũng hiểu.

Nhưng trên máy bay không gian này, làm sao có được một nền tảng đáp ứng yêu cầu khắt khe như vậy?

Ngay cả khi cho phép Sở An Tình không đeo dây an toàn, không buộc vào móc, để cô ấy tự do di chuyển trên đỉnh máy bay

không gian.

Nhưng trên đỉnh máy bay không gian không phải là mặt phẳng! Nó là một hình vòng cung!

Hiện tại họ đang ở độ cao hơn 30. 000 mét, nhiệt độ bên ngoài gần âm 100 độ C, trên vỏ ngoài máy bay không gian, nhiều chỗ đã đóng băng.

Vì vậy, đứng trên đỉnh máy bay không gian, hoàn toàn không khả thi.

Nền vòng cung trên đỉnh máy bay, ngay cả nghệ sĩ xiếc cũng không thể đứng vững, không có điểm tựa, chỉ cần xoay người là trượt xuống.

"Nếu không được thì hủy kế hoạch đi."

Trong kênh liên lạc, Ngụy Thành nói:

"An Tình, cái nền phẳng mà em cần, trên máy bay không gian này không có, thậm chí trên bất kỳ tàu vũ trụ nào cũng không có. Anh tất nhiên biết nếu có thứ đó, sẽ rất thích hợp để em bắt hạt thời gian và không gian."

"Nhưng hiện tại điều kiện không cho phép, trên máy bay không gian không có nền tảng để em tự do chạy nhảy. Hoàng tổng chỉ huy, tôi đề nghị dừng cuộc bắt giữ này, chuẩn bị quay về."

"Không, có nền tảng đó! Có nền tảng như vậy!"

Sở An Tình ánh mắt kiên định, chỉ ra ngoài cửa sổ, vào cánh rộng và bằng phẳng của máy bay không gian:

"Cánh máy bay không gian, chẳng phải là một nền tảng phẳng lý tưởng sao?"

"【Hãy để em đứng trên cánh, dùng nồi cơm điện cuối cùng,

bắt hạt thời gian và không gian!】"...

Câu nói này khiến người ta hoảng sợ.

Lời của Sở An Tình khiến mọi người sững sờ và câm lặng!

"Điên rồi!"

Trong kênh liên lạc, Ngụy Thành nghiến răng:

"Các người thật sự điên rồi! Thật là nhảm nhí! Có phải xem phim Hollywood nhiều quá rồi không!?"

Có thể thấy, Ngụy Thành rất tức giận.

Anh ta chàng lớn tuổi nhưng điềm tĩnh và hiền lành này, giờ gần như phát điên.

"Chuyện này không thể nào!"

Cao Dương cũng không ngồi yên được nữa, tiếp lời Ngụy Thành:

"Chúng ta là phi hành gia chứ không phải nghệ sĩ xiếc! Thậm chí chúng ta còn không phải là phi hành gia thực thụ! An Tình, đừng suy nghĩ viển vông nữa! Đây chẳng khác gì tự tìm đường chết! Vừa rồi em thấy cái nồi cơm điện rơi thế nào không? Nếu em dám đứng trên cánh máy bay, chắc chắn em cũng sẽ rơi như vậy thôi!"

Lưu Phong, người nãy giờ im lặng, cũng bước lên một bước:

"Tôi cũng không đồng ý với kế hoạch này, quá nguy hiểm. Không... không thể gọi là nguy hiểm, đây là tự sát."

"Máy bay không gian không có bất kỳ lối đi nào ra cánh, nơi gần cánh nhất là cửa ngoài của khoang thiết bị và khoang hành khách, tức là cửa chính mà chúng ta đã vào từ bên ngoài máy bay."

"Làm sao em qua được? Không lẽ mở cửa, rồi bám vào mép cửa sổ và móc khóa trèo qua? Ngụy Thành nói đúng, ngay cả trong phim Hollywood cũng không diễn vậy, James Bond 007 cũng không dám chơi thế này. Lâm Huyền, cậu nghĩ sao?"

Lâm Huyền không do dự trả lời:

"Tôi cũng không đồng ý với kế hoạch này, dù thế nào cũng không đồng ý."

Hắn quay đầu nhìn An Tình, lắc đầu:

"Chúng ta sẽ làm theo kế hoạch ban đầu, quay lại khoang cánh tay robot và thử lại như vừa rồi, nhiều lần hơn. Nếu bắt được thì tốt, không bắt được thì thôi."

"Hạt thời gian và không gian rất quan trọng, nhưng tôi không nghĩ rằng nó quan trọng đến mức phải hy sinh đồng đội. Đã nói đến đây rồi, tôi cũng không cần nể mặt Lưu Phong nữa, tôi sẽ nói thật."

Lâm Huyền nhìn Lưu Phong:

"Thực ra, Lưu Phong, có lẽ hằng số vũ trụ không phức tạp như anh nghĩ, không cần đến kính thiên văn Quý Châu, đồng hồ thời gian và không gian, độ cong thời gian và không gian, rồi các bước xác minh phức tạp. Tôi không phủ nhận rằng con đường nghiên cứu của anh là sai, nhưng không phải hạt thời gian và không gian là cách duy nhất để nghiên cứu hằng số vũ trụ. Ngay cả khi không bắt được hạt thời gian và không gian, chúng ta vẫn có thể tìm cách khác, đi theo con đường khác để nghiên cứu hằng số vũ trụ."

Lưu Phong cũng không do dự gật đầu:

"Tôi hiểu, không bắt được hạt thời gian và không gian thì thôi, tôi sẽ nghĩ cách khác. Giống như cậu nói, nghiên cứu hằng số vũ trụ, không nhất thiết phải qua hạt thời gian và không gian."

Chương 790: Thiên niên trụ (5)

...

Tuy nhiên.

Sở An Tình vẫn kiên định lắc đầu:

"Không phải vậy, anh Lâm Huyền. Chị Hoàng Tước nói đúng, hạt thời gian và không gian... thực sự quan trọng hơn anh tưởng rất nhiều."

Cô ấy cắn môi:

"Viên hạt thời gian và không gian này... dù thế nào cũng phải giành lấy!"

Nói rồi, cô ấy quay người:

"Chị Hoàng Tước."

Sở An Tình ngẩng đầu, đôi mắt xanh biếc đối diện:

"Cho em đi!"

Tuy nhiên...

Ngoài dự đoán của Lâm Huyền.

Lần này, ngay cả Hoàng Tước, người chỉ nghĩ đến việc bắt hạt thời gian và không gian, không có tâm trí cho bất cứ điều gì khác, cũng lộ ra một chút do dự.

Cô ấy im lặng rất lâu.

Không nói gì.

Không rõ cô áy đang nghĩ gì, nhưng có thể thấy rõ, trong lòng cô ấy vô cùng đấu tranh.

"Chị Hoàng Tước!" Sở An Tình nâng cao giọng.

Hoàng Tước nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt.

"Hoàng tổng chỉ huy!!!"

Sở An Tình hét lên với giọng chưa từng có, gần như vỡ giọng:

"【Chị trở về là vì cái gì!?】"

Hoàng Tước mở to mắt.

Nghiến răng chặt, tay phải đặt lên mặt nạ mũ bảo hiểm vũ trụ:

"Tất cả mọi người! Đóng mặt nạ mũ bảo hiểm! Kích hoạt thiết bị giữ áp suất và nhiệt độ, ổn định áp suất không khí trong mũ bảo hiểm, đồng thời buộc dây an toàn vào móc cố định trong khoang. Ngụy Thành, chuẩn bị giảm áp suất khoang thiết bị lần nữa, giữ áp suất bằng với áp suất bên ngoài, sau đó mở cửa chính!"

"Cô điên rồi!" "Hoàng tổng chỉ huy!" "Máu lạnh! Cô muốn giết Sở An Tình!" "Cô đang làm gì vậy!" Tiếng gào thét đầy bất ngờ và khó hiểu vang lên trong kênh liên lạc.

Tuy nhiên.

Ý chí của Hoàng Tước đã quyết.

Đôi mắt xanh biếc của cô ấy lúc này trở nên mờ ảo, không còn sáng ngời, có chút phân tán, giống như tấm gương bị phủ mờ bởi lớp sương.

Nhưng khoảnh khắc đó quá ngắn, Lâm Huyền không nhìn rõ.

Cạch!

Mặt nạ trên mũ bảo hiểm vũ trụ của Hoàng Tước hoàn toàn hạ xuống, che kín khuôn mặt của cô ấy. ...

Vù vù vù! Vù vù vù vù!!

Gió rít lên ngoài cửa khoang mở rộng của máy bay không gian, tạo ra hiệu ứng tiếng rít.

Lúc này.

Máy bay đang ở độ cao 31. 000 mét trong tầng bình lưu.

Áp suất không khí trong khoang thiết bị đã được giảm xuống mức bằng với áp suất bên ngoài ở độ cao 30. 000 mét, mỏng manh, lạnh lẽo, chỉ bằng một phần nhỏ áp suất không khí ở mực nước biển.

Chính vì vậy.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, mở cửa chính của khoang thiết bị trên máy bay không gian, áp suất cân bằng sẽ không làm các vật thể và phi hành gia bên trong bị hút ra ngoài do dòng không khí rối loạn.

Hiện tại.

Ngoài Sở An Tình ra, tất cả mọi người trong khoang thiết bị, Lâm Huyền, Hoàng Tước, Lưu Phong và Cao Dương, đều mặc bộ đồ vũ trụ phồng lên vì áp suất bên trong, trở lại hình dáng như người Michelin.

Mọi thứ xung quanh, nhiệt độ đều đang giảm mạnh, ngay cả các thiết bị điện tử trong khoang thiết bị của máy bay không gian lúc này cũng đã giảm xuống nhiệt độ âm hàng chục độ.

Nếu là các thiết bị điện tử thông thường, chúng đã tắt và

không thể hoạt động.

Nhưng đây là máy bay không gian, ngay từ khi thiết kế đã tính đến các tình huống khắc nghiệt và bất ngờ, nên mọi thiết bị vẫn hoạt động bình thường.

Mỗi người trong họ đều buộc hai dây an toàn vào bộ đồ vũ trụ.

Dây ngắn buộc vào móc cố định trong khoang, đảm bảo an toàn cho họ.

Và lúc này, Sở An Tình.

Đang đứng bên cửa chính phát ra tiếng rít, phía sau cô ấy cũng buộc một dây an toàn.

Sợi dây an toàn này rất dài, dài đến mười mét, và so với các sợi dây an toàn của mọi người, nó cũng dày hơn nhiều.

Một đầu được buộc vào bộ đồ vũ trụ của Sở An Tình, đầu kia được buộc vào khóa an toàn trong khoang, và phần cuối của sợi dây được giữ chắc trong tay của Lâm Huyền, Cao Dương và Lưu Phong.

Như vậy, nếu có vấn đề xảy ra.

Ví dụ như...

Trong trường hợp xấu nhất, nếu Sở An Tình thực sự rơi xuống, họ có thể kịp thời kéo cô ấy lên.

Điểm tốt nhất của máy bay không gian là động cơ chất đẩy của nó nằm ở phần đuôi máy bay, chứ không phải như máy bay phản lực thông thường, nằm dưới cánh.

Có thể nói, đây là điểm tốt duy nhất trong số các tin xấu.

Nếu đứng trên cánh của máy bay phản lực mà rơi xuống, rất

có thể sẽ bị hút vào động cơ, bị nghiền nát và thiêu cháy bởi nhiệt độ cao.

So với điều đó, cánh của máy bay không gian lại khá đơn giản, chỉ là cánh bình thường. Dù rơi xuống vẫn rất nguy hiểm, nhưng ít nhất sẽ không bị hút vào động cơ và thiêu cháy.

Theo kế hoạch đã đề ra.

Nồi cơm điện được treo qua khóa vào phần bụng của bộ đồ vũ trụ của Sở An Tình.

Cô ấy có đôi tay tự do.

Cô ấy sẽ buộc sợi dây an toàn vào khóa bên ngoài của máy bay không gian, từ cửa chính bước ra, sau đó di chuyển nửa mét về phía sau của máy bay không gian, đứng trên cánh máy bay.

Chương 791: Thiên niên trụ (6)

Đây là một hành động vô cùng nguy hiểm...

Ngay cả những phi hành gia giỏi nhất thế giới hay nghệ sĩ xiếc cũng phải kinh hãi.

Nhưng lúc này.

Cô gái trẻ này, sinh viên năm hai của đại học Đông Hải, sẽ thách thức kỳ tích của thế giới.

"Tốc độ máy bay không gian 0. 97 Mach; độ cao, tầng khí quyển 28. 000 mét; do bay theo chiều gió, tốc độ gió tương đối 16 mét mỗi giây, tốc độ này vẫn chấp nhận được."

Trong kênh liên lạc, Ngụy Thành đang báo cáo dữ liệu:

"Tôi sẽ lái càng ổn định càng tốt và đảm bảo cánh trái càng ngang bằng càng tốt. Nhưng điều này không phải tuyệt đối, ngay cả khi hiện tại hướng gió ổn định, không có đám mây phía trước, nhưng dao động ở độ cao vẫn thường xảy ra, hãy ưu tiên đảm bảo cân bằng cơ thể."

"Rõ!" Giọng nói trong trẻo của Sở An Tình trả lời qua kênh liên lạc.

Cô ấy nắm chặt khóa cửa chính đã mở rộng.

Sẵn sàng ra ngoài!

Chân phải bước ra trước tiên, đặt lên khóa bên ngoài máy bay, tìm điểm tựa.

Sau đó, với một cú đẩy nhẹ...

Trong tiếng tim đập dồn dập của mọi người, Sở An Tình thành công ra ngoài, bám vào vỏ ngoài của máy bay không gian!

Cao Dương nhìn thấy cảnh này, nhắm mắt không dám mở, toàn thân như bị kiến bò, căng thẳng và sợ hãi, tóc dựng đứng.

Đây là độ cao ba mươi ngàn mét!

Vỏ ngoài của máy bay không gian!

May mắn thay, thể chất bẩm sinh của Sở An Tình là đủ mạnh mẽ.

Trước đó tại căn cứ huấn luyện phi hành gia, cô ấy gần như đạt điểm tối đa trong tất cả các bài kiểm tra, chỉ về thể chất và khả năng phối hợp cơ thể, thậm chí vượt qua nhiều phi hành gia đang làm việc.

Không có gì ngạc nhiên khi cô ấy nhảy múa rất tốt nhưng lại không có năng khiếu nghệ thuật.

Nguyên nhân nằm ở thể chất vượt trội, khả năng cân bằng tốt, khả năng phối hợp vô địch, nhưng không có năng khiếu nghệ thuật.

Giống như một người khổng lồ có cơ bắp nhưng không có não.

Mạnh mẽ, nhưng không có linh hồn.

Nhưng hôm nay, hành động mà người bình thường không thể tưởng tượng được này, chính là dịp tuyệt vời để thể hiện thể chất và tài năng độc đáo của Sở An Tình.

Có lẽ đúng như cô ấy đã nói.

Cô ấy.

Sinh ra vì khoảnh khắc vĩ đại này!

Sống vì khoảnh khắc lịch sử này!

Cánh máy bay không gian cách cửa chính chỉ nửa mét, không xa.

Với gió thổi theo chiều, tốc độ gió tương đối cũng rất nhỏ, Sở An Tình không cảm thấy áp lực lớn.

Lâm Huyền, Cao Dương, Lưu Phong toàn thân căng thẳng, nắm chặt dây an toàn...

Luôn sẵn sàng.

Nếu có sự cố gì, sẽ ngay lập tức kéo Sở An Tình trở lại qua cửa lớn đã mở rộng!

Cạch.

Trong kênh liên lạc yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, vang lên tiếng bước chân.

"Báo cáo! Em đã thành công đến cánh máy bay! Cân bằng cơ thể không có vấn đề gì!"

Giọng nói của Sở An Tình vang lên làm mọi người yên tâm.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm...

Lâm Huyền nhìn qua cửa sổ bên cạnh.

Phía dưới khu vực Trái Đất, xanh thẳm nhưng tối tăm.

Xanh thẳm là ánh sáng mặt trời chiếu sáng ở góc độ này, khúc xạ trong khí quyển.

Tối tăm vì ở mặt đất bên dưới, do nguyên tắc ánh sáng truyền

thẳng, vẫn đang trong đêm tối.

Hơi thu hồi ánh nhìn, nhìn về phía cánh máy bay trắng ngọc trai.

Sở An Tình đã cúi người, đứng vững trên cánh máy bay rộng hai mét, dài ba mét, đầu chỉ rộng khoảng một mét.

Lúc này, cô ấy đã tháo móc giữ bộ thu hạt thời gian và không gian, mở nắp của nồi cơm điện, cầm trên tay, như cầm một bảo vật hút yêu quái, từ từ tiến tới:

"Lại gần chút nữa, huấn luyện viên Ngụy... cao hơn chút, thấp hơn chút... thấp hơn chút nữa, sang phải một chút, được rồi! Chính xác hướng này và tốc độ này!"

Chỉ đạo Ngụy Thành điều chỉnh tư thế máy bay, ở độ cao 26. 000 mét, đứng trên cánh máy bay, Sở An Tình chuẩn bị bắt hạt thời gian và không gian!

Ba người đàn ông cũng nắm chặt dây an toàn.

"Này——"

Sở An Tình lao tới trước, đẩy nồi cơm điện ra trước.

Không có phản hồi, có vẻ như chưa bắt được.

Cô ấy lại như rắn hổ mang săn mồi, chờ đợi một chút...

"Ở đây!"

Cô ấy cầm nồi cơm điện đẩy sang trái!

Nhưng vẫn chưa bắt được.

"Ah..."

Cô ấy nghiến răng thở dài:

"Luôn thiếu một chút! Nếu em không thể nhảy lên, vẫn không đủ linh hoạt! Nếu không cho em nhảy, em chỉ có thể sử dụng sức mạnh và tốc độ của cánh tay. Nhưng nếu em được nhảy, em có thể sử dụng sức mạnh và tốc độ của đôi chân, nhảy lên! Chắc chắn sẽ bắt được hạt thời gian và không gian!"

"Bây giờ vấn đề không phải là em không thể dự đoán đường đi, cũng không phải em không thể bắt được nó... mà là vì tốc độ tay của em không đủ nhanh! Mỗi lần em nhìn thấy hạt thời gian và không gian, dự đoán đường đi của nó, em chỉ có thể dùng tay đẩy nồi cơm điện tới."

"Nhưng như vậy quá chậm! Hạt thời gian và không gian lại nhảy đi! Nên vấn đề bây giờ không phải là gì khác, mà là tay em không đủ nhanh! Không thể nhảy lên, tay thật sự quá chậm!"

Chương 792: Thiên niên trụ (7)

Nghe thấy Sở An Tình vẫn muốn nhảy?

Kênh liên lạc vô tuyến nổ tung:

"Không được, không được! Tuyệt đối không được nhảy!"

"Bây giờ em có thể đứng vững trên cánh máy bay là nhờ vào lực ma sát giữa chân em và cánh máy bay! Một khi em nhảy lên, em chắc chắn, tuyệt đối sẽ bị hất xuống!"

"Hiện tại đang ở độ cao 25. 000 mét! Ma sát không khí đã rất đáng kể rồi, em có thể cảm nhận được gió chính là không khí đang tác động lên em! Nếu em dám nhảy lên, máy bay không gian của chúng ta chắc chắn sẽ hất em ra phía sau!"

"Đừng nhảy! Đây là nguyên tắc tuyệt đối! Không bắt được cũng không được nhảy!"

Lưu Phong còn sốt ruột hơn:

"An Tình, nếu thật sự không được, hãy nhắm vào hạt thời gian và không gian và ném nồi cơm điện ra! Anh đã nói rồi, chỉ cần lòng nồi cơm điện bao phủ hạt thời gian và không gian, nó sẽ mất đi tính hoạt động. Không chỉ không nhảy, không lóe lên... mà còn có thể quan sát được và tuân theo các quy luật vật lý của vũ trụ chúng ta."

"Vì vậy, nồi cơm điện rơi xuống cũng không sao! Bể cũng không sao! Vì hạt thời gian và không gian đã mất hoạt động, mãi mãi mất hoạt động! Khi có thể quan sát được, chúng ta sẽ hạ cánh và sử dụng thiết bị theo dõi để tìm kiếm từ từ!"

"Đừng nhảy! Nghe anh! Nếu không bắt được, hãy ném nồi cơm điện như ném bóng rổ! Dùng vận may của em! Dù sao em cũng có thể dự đoán được đường đi của hạt thời gian và không gian, điểm rơi của nó... thì hãy nhắm vào điểm rơi tiếp theo và ném nồi cơm điện ra!"...

Đề xuất của Lưu Phong rất hay và mang tính xây dựng.

Tuy nhiên.

Sở An Tình vẫn không nỡ bỏ nồi cơm điện.

Cô ấy biết rất rõ...

Đây là nồi cơm điện cuối cùng, cơ hội cuối cùng để bắt hạt thời gian và không gian.

Nếu ném nồi cơm điện về phía hạt thời gian và không gian.

Nếu bắt được, có thể quay lại mặt đất rồi tìm kiếm sau.

Nhưng nếu không bắt được thì sao?

Chẳng phải sẽ hoàn toàn thất bại, hoàn toàn mất cơ hội với hạt thời gian và không gian này sao?

Cô ấy không thể từ bỏ hy vọng này!

Vì vậy, cô ấy không thể nghe lời Lưu Phong mà ném nồi cơm điện đi!

Thời gian trôi qua như đổ chì.

Chậm chạp, khó khăn và đau đớn.

"Độ cao 24. 000 mét... 23. 000 mét... 21. 000 mét... 20. 000 mét!"

Trong kênh liên lạc vô tuyến, giọng nói của Ngụy Thành ngày càng lo lắng:

"Độ cao đã dưới 20. 000 mét rồi! Không được rồi! Mặc dù vẫn còn khoảng cách với tầng đối lưu bên dưới, nhưng! Chúng ta đã đến cuối tầng bình lưu, nơi bắt đầu có dòng khí nhiễu loạn và mây! Rất nguy hiểm!"

"Càng xuống thấp, khả năng gặp dòng khí nhiễu loạn càng cao! Bây giờ Sở An Tình vẫn có thể thực hiện nhiệm vụ ngoài khoang là do luồng không khí ổn định, tốc độ gió tương đối nhỏ! Khi đến tầng khí nhiễu loạn, nếu gặp gió đối lưu, tốc độ gió có thể lên đến hàng trăm mét mỗi giây! Sẽ hất Sở An Tình xuống ngay lập tức!"

"Hoàng tổng chỉ huy! Xin hãy ra lệnh ngay lập tức! Dừng nhiệm vụ bắt giữ này lại! Nếu cứ tiếp tục... thực sự sẽ xảy ra chuyện!"

Lúc này.

Không chỉ riêng Ngụy Thành.

Gần như tất cả mọi người đều nhận ra...

Quá khó khăn.

Hạt thời gian và không gian này thực sự quá khó bắt.

Nó liên tục lóe lên, không bị tác động bởi lực bên ngoài, trở nên không thể nhìn thấy bằng mắt thường, và còn chống lại mọi vật thể rắn do hiện tượng bài xích không gian...

Điều này thực sự quá khó khăn!

Là nhiệm vụ không thể hoàn thành!

"Ném đi!"

Lưu Phong mặt đỏ bừng lên vì tức giận:

"An Tình! Ném nồi cơm điện ra! Nhắm vào hạt thời gian và không gian mà ném! Dù bắt được hay không thì quay lại ngay!"

Sở An Tình đã ở bên ngoài cố gắng bắt hạt thời gian và không gian rất lâu rồi.

Nhưng trò chơi bắt chuồn chuồn, đuổi bướm này, do không thể nhảy, thiếu linh hoạt, vẫn chưa thành công.

Cuối cùng...

Sở An Tình thở hổn hển, cúi người, đứng vững trên cánh máy bay, không nhúc nhích.

Cô ấy đã từ bỏ sao?

Cuối cùng đã từ bỏ sao?

Mọi người chuẩn bị đón Sở An Tình trở lại——

"Mấy giờ rồi?"

Đột nhiên, trong kênh liên lạc vô tuyến, Sở An Tình hỏi bình tĩnh:

"Chị Hoàng Tước, bây giờ là mấy giờ?"

Lâm Huyền, Cao Dương và Lưu Phong nhìn nhau, lúc này mà hỏi giờ làm gì?

Hoàng Tước ngẩng đầu, nhìn đồng hồ gắn trên tường khoang:

"00:39"

Cô ta nhẹ nhàng nói.

"Haha..."

Sở An Tình cười nhẹ, cảm giác cả cơ thể cô ấy thư giãn.

Cô ấy quay đầu lại.

Qua cửa sổ, qua hai lớp mũ bảo hiểm vũ trụ, nhìn vào trong khoang máy bay, nơi Lâm Huyền đang nắm chặt dây an toàn và nhìn cô ấy.

Khoảng cách giữa họ, chỉ chưa đầy một mét.

Chỉ là cách một lớp vách thép của khoang thôi.

Nhưng một mét này...

Như vực thẳm, như thiên đường và địa ngục, như ngân hà.

Cảm giác gần gũi, nhưng không thể chạm tới.

"Thật ra, em còn muốn nói chuyện với anh lâu hơn nữa."

Sở An Tình nói nhỏ.

Giọng rất nhỏ.

Trộn lẫn với tiếng gió, hoàn toàn không nghe rõ qua kênh liên lạc vô tuyến.

"An Tình? Em nói gì?"

Lâm Huyền nắm chặt dây an toàn, nhìn cô gái đứng trên cánh máy bay qua cửa sổ, yêu cầu cô ấy lặp lại.

Chương 793: Thiên niên trụ (8)

Tuy nhiên...

Cô gái đó cuối cùng chỉ cười.

Quay đầu lại.

Nhìn về phía bầu trời, nhìn sang phía bên kia của cánh máy bay, nhìn vào hạt thời gian và không gian lóe lên nhảy nhót cách đó vài mét.

Cạch.

Cô ấy đưa tay nhấn công tắc ngoài mũ bảo hiểm, rời khỏi kênh liên lạc.

Sau đó.

Đưa tay ra sau!

Tháo khóa an toàn ở phía sau bộ đồ vũ trụ!

"An Tình!"

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra điều gì!

Chỉ thấy qua cửa sổ gần đó...

Cô gái lùi lại hai bước, áp sát vào vỏ ngoài máy bay, cúi người, chuẩn bị chạy đà!

Bùm!

Trong đầu Lâm Huyền hiện lên nhiều hình ảnh, chồng lên nhau

——

"Em cảm thấy mọi người xung quanh đều rất giỏi..."

Phòng thí nghiệm dại học Đông Hải, Sở An Tình cười ngẩng đầu lên:

"So với mọi người, ngoài việc là con gái của Sở Sơn Hà, em không là gì cả."

"Xin lỗi anh Lâm Huyền, hình như em đã làm một việc ngu ngốc."

Sân vận động New Jersey với sức chứa tám vạn người, Sở An Tình cúi đầu:

"Nhưng! Tất cả mọi người đều nghĩ anh không thể thắng! Em không chịu nổi! Chỉ muốn đến cổ vũ cho anh!"

"Wow!"

Trên đỉnh khách sạn Aman cao nhất, Sở An Tình mở to mắt tò mò:

"Vậy nên! Đây chính là trung tâm của thế giới sao!"

"Vì ngày mai không thể gặp anh, nên chúc anh buổi sáng tốt lành, buổi trưa tốt lành và..."

Trong gió đêm của Manhattan, Sở An Tình cười đùa quay đầu lại:

"Chúc ngủ ngon.".

"Nếu máy bay không dừng lại ở Mỹ mà tiếp tục bay về phía Đông theo hướng quay của Trái Đất! Bay mãi, bay mãi... chúng ta chẳng phải sẽ không bao giờ đến ngày mai! Mãi mãi sống trong ngày hôm nay!"

Tại sân bay Phố Đông, Thượng Hải, Sở An Tình phấn khích nhón chân:

"Vậy nếu máy bay bay nhanh hơn! Nhanh hơn nữa! Chúng ta chẳng phải có thể xuyên thời gian, trở về hôm qua, trở về quá khứ sao?!".

"Đừng lạc đường đấy anh Lâm Huyền!"

Tại quán trà sữa ở quảng trường Tây Đơn, Bắc Kinh, Sở An Tình mỉm cười vẫy tay:

"Đừng một lúc nữa lại không tìm thấy đường về, không tìm thấy em đấy!".

"Đăng đăng đăng đăng-"

Tại trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, Sở An Tình cầm chiếc bánh sinh nhật nhảy ra từ ánh sáng:

"Anh Lâm Huyền- Chúc mừng sinh nhật!".

Trung tâm của thế giới.

Sở An Tình dang rộng cánh tay, đối diện bầu trời, đối diện ánh trăng, đối diện toàn bộ dải ngân hà:

"You jump, I jump!"

"Quay lại đi ————————" Lâm Huyền buông dây an toàn trong tay ra và hét lên!

Tuy nhiên.

Đã quá muộn.

Sở An Tình đã tăng tốc chạy đà hết sức!

Cô ấy chạy trên cánh máy bay không gian hẹp!

Giống như một con báo đang săn mồi!

Giống như một con linh dương đang nhảy lên!

Những bước chân nhanh chóng vang lên!

Cô ấy lấy đà rất nhanh! Khi đến gần đuôi cánh máy bay, cô ấy nhảy lên! Nhảy cao ba thước!

Cô ấy giơ cao nồi cơm điện!

Giống như chiếc chén thánh hướng về mặt trời!

Bùm!!

Nồi cơm điện đóng lại giữa không trung! Sở An Tình ôm chặt nó vào lòng!

Tít tít.

Trong buồng lái máy bay, chiếc máy dò hạt thời gian và không gian mà Lưu Phong vứt dưới chân, bỗng nhiên sáng lên, bắt được tín hiệu của hạt thời gian và không gian!

"Lưu Phong!"

Ngụy Thành kích động hét lên trong kênh liên lạc:

"Bắt được rồi! Bắt được rồi!! Máy dò của cậu bắt được tín hiệu hạt thời gian và không gian rồi!!"

Nhưng không ai đáp lại anh ta.

Trong khoang thiết bị, Lưu Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Sở An Tình nhảy khỏi cánh máy bay và rơi xuống, toàn thân mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Cạch! Cạch!

Lâm Huyền đã chuẩn bị từ trước, tay đã đặt trên khóa dây an toàn, trong giây lát mở tất cả các khóa! Hắn lao ra khỏi khoang thiết bị như điên, hướng tới cửa khoang mở rộng!

"Quay lại đi Lâm Huyền!"

Nhận ra ý định của Lâm Huyền, Hoàng Tước, bị khóa bởi dây an toàn, hét lên:

"【Không được! Không cần cứu cô ấy!!】"

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Lâm Huyền đã lao ra khỏi cửa khoang, nhảy vào bầu trời ở độ cao 20. 000 mét——

Hoàng Tước mắt tối sầm lại, nước mắt đau buồn trào ra:

"【Cô ấy là một thiên niên trụ a!!!】"

Vù vù vù.

Vù vù vù.

Gió rít qua bộ đồ vũ trụ.

Lâm Huyền mặc bộ đồ vũ trụ màu cam, rơi tự do từ độ cao 20. 000 mét!

Trọng lực.

Mất trọng lượng.

Gia tốc.

Độ cao.

Nhiệt độ.

Dòng khí nhiễu loạn.

Hắn không quan tâm tất cả!

Đuổi theo.

Đuổi theo!

Lâm Huyền trợn mắt, tìm kiếm bóng dáng của Sở An Tình trong đám mây hỗn loạn đang trôi qua nhanh chóng!

Trong giấc mơ thứ ba...

Hắn đã nhảy dù từ độ cao 20. 000 mét hàng chục, hàng trăm lần!

Hắn quen thuộc với tất cả điều này!

Hắn thuần thục tất cả điều này!

Mở rộng cánh tay, trải rộng cơ thể, để cơ thể nhận được lực lớn, điều chỉnh hướng đi.

Đây là điều hắn đã luyện tập hàng đêm trong giấc mơ thứ ba, những bài học trong ánh sáng đỏ, đã khiến hắn như một chú chim trên bầu trời, điều khiển mọi thứ!

Ngụy Thành đã từng nói.

Bộ đồ vũ trụ màu cam, còn được gọi là hệ thống thoát hiểm cao cấp, đã loại bỏ nhiều chức năng không cần thiết, tập trung vào sự an toàn và tính công cụ. Bên trong được trang bị đầy đủ, không chỉ có radio, đèn nháy, thuốc men, mà còn có một bộ dù và thiết bị sinh tồn khẩn cấp!

Chương 794: Thiên niên trụ (9)

Chỉ cần bắt được Sở An Tình.

Chỉ cần bắt được Sở An Tình!

Là có thể cứu cô ấy!!

"Thấy rồi!"

Khi Lâm Huyền tiếp tục trượt về phía Sở An Tình đang rơi, hắn cuối cùng đã nhìn thấy Sở An Tình rơi nhanh qua đám mây phía dưới,

Đó là một bóng hình màu cam...

Bóng dáng nhỏ bé đó, yên lặng co ro, ôm chặt nồi cơm điện màu nâu trong lòng.

Cô ấy không hề vùng vẫy.

Không hề cử động.

Cứ thế.

Ôm nồi cơm điện.

Yên lặng, thanh bình, đối mặt với cái chết.

Đuổi kịp rồi!

Có thể đuổi kịp!

Gió rít bên tai, sắc nhọn như tia chớp.

Giống như những đêm không đếm xuể trong giấc mơ thứ ba, từ độ cao hai mươi nghìn mét rơi xuống, đối với Lâm Huyền mà nói đã không còn sợ hãi gì nữa!

Hắn có thể chính xác xuyên qua một khoảng trống phòng không mà không cần tham chiếu.

Tự nhiên!

Hắn cũng có thể đuổi kịp một cô gái mặc bộ đồ màu cam nổi bật!

"An Tình!!!"

Lâm Huyền hét lên, bay lượn trong bầu trời và những đám mây.

Chết tiệt.

Tại sao không thể nhanh hơn một chút!

Nhanh hơn một chút!

Nhanh hơn nữa!

Hắn liên tục điều chỉnh tư thế, giảm thiểu lực cản gió, tận dụng từng chút kiến thức về vật lý để làm giảm lực cản và rơi nhanh hơn!

Tốc độ rơi tự do cuối cùng của một người đàn ông trưởng thành là bao nhiêu?

Hắn đã tra cứu, nhưng đã quên mất, có lẽ là khoảng 90 mét mỗi giây? Dù sao cũng nhanh hơn tốc độ cuối cùng của Sở An Tình, người chỉ nặng chưa đến một trăm cân!

Vù vù vù! Vù vù vù!

Trong cơn gió vô tận và đầy đau khổ, Lâm Huyền không biết mình đã rơi tự do bao lâu.

Mắt hắn không còn thấy gì khác.

Chỉ có bóng dáng màu cam càng lúc càng gần!

Không chỉ bóng dáng màu cam càng lúc càng gần, mà còn cả ánh đèn và các chi tiết của mặt đất dưới chân càng lúc càng gần! Càng lúc càng rõ ràng!

Hiện tại, độ cao ước chừng chỉ còn dưới 3000 mét.

Hắn phải bắt kịp Sở An Tình trước khi đạt đến độ cao tối thiểu để mở dù!

Gần rồi...

Gần rồi.

Gần rồi!

Khoảng cách không còn bao nhiêu!

Mười mét!

Năm mét!

Ba mét!

Hai mét!

Một mét!

Hắn đã đuổi kịp rồi!

Từ độ cao hai mươi nghìn mét rơi xuống, rơi tự do, cho đến bây giờ chỉ còn cách mặt đất hai nghìn mét, hắn đã đuổi kịp rồi! Chỉ còn cách một mét!

"An Tình!!!!"

Lâm Huyền hét lên.

Mặc dù Sở An Tình đã rời khỏi kênh liên lạc, cô ấy không thể nghe thấy gì.

Hắn vươn tay phải ra phía trước! Cố gắng vươn ra phía trước:

"Tay!!! Đưa tay cho anh!!!"

Ngay lúc này.

Cơ thể màu cam rơi cùng tốc độ, chỉ còn cách một mét, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Ở đây đã là bóng tối không có ánh mặt trời, bên trong mũ bảo hiểm là một mảnh tối tăm, Lâm Huyền không thể thấy gì.

"Tay!!! Đưa tay cho anh!!!"

Lâm Huyền vừa hét lên, vừa không ngừng vung tay phải, muốn nắm lấy Sở An Tình đang rơi:

"Đừng lo về hạt thời gian và không gian nữa! Đưa tay cho anh!! Đưa cho anh!!"

Cuối cùng.

Sở An Tình như nghe thấy tiếng gọi của Lâm Huyền.

Cô ấy vẫn ôm chặt nồi cơm điện trong tay trái, và đưa tay phải lên.

Hai bàn tay của họ dần dần tiến gần nhau trong không trung.

Không ngừng vươn dài, vung vẩy.

Trong quá trình rơi tự do với tốc độ cao, chỉ một chút khoảng

cách nhỏ nhưng vẫn không thể chạm tới, không thể gần hơn, hai bàn tay không thể nắm lấy nhau!

Nhanh hơn một chút.

Nhanh hơn nữa!

Lâm Huyền cảm thấy trong miệng có vị máu, có lẽ hắn đã cắn chảy máu nướu răng. Chỉ hận rằng quy luật vật lý lúc này quá nghiêm ngặt! Tại sao không thể nhanh hơn chút nữa!

Chi tiết của khu ngoại ô thành phố phía dưới, đã rõ ràng từng chút một.

Khoảng cách và độ cao này.

Có lẽ đã chưa đến 2000 mét.

Lâm Huyền vươn tay phải ra xa, vai hắn sắp trật khớp rồi...

Hắn cố gắng vung tay phải!

Không nắm được.

Chỉ thiếu một chút nữa.

Ngón tay của hai người, chỉ còn cách nhau vài centimet!

Mười centimet!

Năm centimet!

1 centimet!

Ngay trước mắt!

Lâm Huyền dùng hết sức mạnh, vươn tay phải lên, vung mạnh một cái—

Bốp!

Nắm được rồi!

Bàn tay lớn nắm chặt bàn tay nhỏ!

Lâm Huyền nghiến chặt răng.

Hắn dùng sức kéo lên! Ôm chặt Sở An Tình cùng nồi cơm điện vào lòng!

Sau đó, hắn nhanh chóng lấy tay trái, kéo chốt dù trên eo!

Kéo mạnh—

Phạch!

Dù trắng bung ra một dây trắng, sau đó như một bông hoa nở rộ.

Trong bóng tối của bầu trời đêm...

Bông dù nở rộ mạnh mẽ!... ...

Mỹ Quốc, bang Texas, Boca Chica, bãi phóng tên lửa SPACET.

Tháp quan sát.

Jask nhìn vào chiếc USB trong lòng bàn tay.

Trong suốt, dòng chảy màu xanh lam, giống như dòng sông sao bằng lưu ly, ngọc bích màu xanh bị vỡ vụn.

Đẹp đẽ, kinh ngạc.

Tinh xảo vô cùng.

Nhưng rồi...

Ánh sáng trên chiếc USB nhấp nháy một hồi, bỗng trở nên mờ nhạt, hư vô, trong suốt...

Sau đó đột nhiên không còn trọng lượng.

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Chiếc USB vừa hiện hữu như vật thể rắn chắc, ngay lập tức hóa thành những mảnh vụn màu xanh lam, bay lơ lửng trong gió, tản ra.

Những mảnh vụn màu xanh lam tan rã, giống như vô số lượng tử sụp đổ, hóa thành bụi, hóa thành hư vô, biến mất không thấy...

Chương 795: Thiên niên trụ (10)

Jask nắm chặt bàn tay, rồi mở ra.

Cảm nhận được cảm giác vừa rồi của chiếc USB, dù nó đã không còn, lòng bàn tay ông ta vẫn trống rỗng.

"Có vẻ như..."

Ông ta mỉm cười nhẹ:

"Vòng lặp của tôi đã hoàn thành rồi."

Người thư ký bên cạnh đẩy gọng kính đỏ, không thể tin nổi nhìn mọi thứ trước mắt:

"Cái USB của ông! Chuyện gì vậy? Sao lại biến mất không lý do? Đây là trò ảo thuật Hollywood nào nữa đây?"

Jask cười khẽ, vỗ tay như phủi bụi khỏi tay:

"Đó là một đạo cụ ảo thuật thú vị, bạn tôi tặng cho, có phải rất thú vị không?"

"Bạn?"

Thư ký không thể tin nổi, nghiêng đầu:

"Lịch trình hàng ngày của ông đều do tôi sắp xếp, sao tôi không nhớ ông gặp gỡ bạn bè nào trong thời gian này? Còn nữa... khi nào thì ông có bạn là ảo thuật gia vậy?"

"Vậy để cô gặp một chút nhé! Hahaha..."

Jask cười lớn, búng tay một cái.

Phía sau.

Từ căn nhà thép của tháp quan sát, bước ra một cô gái trẻ đeo kính râm.

"Chết tiệt!" Thư ký thực sự bị dọa sợ!

Ai mà ngờ được trong căn nhà thép của tháp quan sát này lại có người đang ẩn nấp!

Và đó lại là một cô gái trẻ, trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi!?

Vấn đề này thật quá lớn rồi!

Cô ta không khỏi lùi lại một bước, từ trên xuống dưới đánh giá cô gái này.

Cô gái có chiều cao chưa đến một mét sáu, hơi thấp, mặc một bộ đồ thể thao Adisass rất bình thường.

Cô ấy để tóc ngắn màu đen ngang cổ, mái tóc gọn gàng, dáng người nhỏ nhắn, nhưng vẫn có dấu vết của việc rèn luyện.

Lúc này, cô gái hai tay đút vào túi áo thể thao, từng bước từng bước đi ra từ căn nhà thép của tháp quan sát.

Yên tĩnh, lạnh lùng, nhưng lại có một loại khí chất sát phạt.

Thư ký nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô gái, vì cô ấy đeo một chiếc kính râm lớn, đủ để che nửa khuôn mặt, nên không thể thấy rõ các đường nét.

Chỉ có thể thấy được đường viền hàm rõ ràng, làn da trắng nõn, và đôi môi đỏ mọng, trông rất đáng yêu.

Bước chân.

Cô gái bước tới giữa tháp quan sát, đứng lại, nhìn về phía thư ký, không nói một lời.

Jask cười khẽ, giang tay ra, giới thiệu với thư ký:

"Nhìn đi! Đây chính là bạn của tôi! Người đã tặng cho tôi chiếc USB và cả siêu virus!"

Thư ký trố mắt nhìn:

"Tuổi còn trẻ thế này!? Ông đã giấu cô ấy ở đây bao lâu rồi!"

"Cũng lâu rồi."

Jask vuốt cằm:

"Có lẽ đã vài tháng rồi."

"Jask... Jask tiên sinh..."

Thư ký lắp bắp:

"Tôi nghĩ, bây giờ ông có lẽ sẽ phải đối mặt với những cáo buộc nghiêm trọng hơn, có lẽ người bạn của ông đang tham gia cuộc bầu cử, có thể trở thành tổng thống Mỹ, cũng không thể cứu ông được nữa."

Hahahaha, Jask tâm trạng tốt, cười lớn vài tiếng.

Rồi ông ta quay đầu nhìn cô gái:

"Vì vòng lặp của tôi đã hoàn thành... giờ cô có thể hành động tự do rồi chứ?"

Cô gái gật đầu.

Rút tay phải khỏi túi áo, đẩy lên chiếc kính râm lớn trên khuôn

mặt.

"Xì..."

Thư ký trố mắt, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Cô gái trước mắt, đẹp kinh ngạc, đẹp lạnh lùng, non nớt mà sắc sảo.

Quan trọng nhất là...

Đôi mắt của cô gái.

Lại phát ra dòng ánh sáng xanh lấp lánh!

Sâu thẳm, quái dị, sáng ngời, mộng mơ.

Giống như lưu ly.

Giống như dòng sông sao.

Giống như... ngọc bích màu xanh bị vỡ vụn. ...

Đông!

Không biết đây là vùng ngoại ô của quốc gia nào, thành phố nào.

Chiếc dù bay đầy đặn hạ xuống bỗng trở nên nhăn nheo và lỏng lẻo, theo gió đêm rơi xuống.

Hắn đáp đất.

Nhưng do quán tính của việc rơi tự do, hắn ôm trong lòng Sở An Tình cùng quỳ xuống đất.

"An Tình! An..."

Hắn mở to mắt.

Việc đầu tiên sau khi đáp đất là mở tấm chắn của bộ đồ không gian, hít thở mạnh không khí trong lành của mặt đất, rồi bế Sở An Tình trong bộ đồ không gian màu cam lên.

Tuy nhiên...

Ngay khoảnh khắc bế Sở An Tình lên, hắn sững sờ.

[Nhẹ... sao lại nhẹ thế?]

Hắn cảm thấy trọng lượng trong lòng mình, không giống như của một người!

Dù Sở An Tình có thân hình mảnh mai đến đâu, cũng không thể nhẹ như vậy!

Hắn cảm giác như đang ôm một bộ đồ không gian không có trọng lượng... hoặc nói cách khác, chỉ có trọng lượng của bộ đồ, hoàn toàn không cảm thấy trọng lượng của người bên trong!

"An... An Tình?"

Ngay lập tức.

Hắn cảm thấy lạnh sống lưng.

Hắn vội mở khóa của mũ bảo hiểm của Sở An Tình, cạch một tiếng, đẩy tấm chắn lên!

Không...

Không có ai.

Bên trong bộ đồ không gian trống rỗng chẳng có gì!

"Người đâu? Người đâu?"

Hắn mở to mắt, không thể chấp nhận.

Hắn cởi hẳn bộ đồ không gian ra! Cởi ra toàn bộ!

Chẳng có gì cả...

Chẳng có gì cả!

Ngoại trừ những hạt bụi xanh lam lóe lên khi hắn mở bộ đồ không gian, bên trong hoàn toàn trống rỗng!

Ngay cả những hạt bụi xanh lam mờ ảo như ảo giác...

Cũng tan biến ngay trong chớp mắt, biến mất không thấy đâu.

"Người đâu rồi!!"

Hắn đứng dậy hét lớn.

Nhưng không có ai đáp lại.

Cộp cộp...

Khi hắn đứng lên, chiếc máy bắt giữ hạt thời không kẹp trong tay áo của Sở An Tình rơi xuống.

Chiếc máy bắt giữ hạt thời không trông như nồi cơm điện, lăn vài vòng, mặt chính quay lên, dừng lại trên bãi cỏ màu vàng.

Màn hình điện tử ở phía trên của máy bắt giữ hạt thời không nhấp nháy hai lần.

Sau đó phát ra tiếng bíp.

Không còn nhấp nháy nữa, dòng chữ cũng không thay đổi.

Thay vào đó là hiển thị hai dòng chữ ổn định——

[Hạt thời không: Bắt giữ thành công!]

[Thời gian bắt giữ: Ngày 28 tháng 3 năm 2024. 00:42]

Hết quyển 3.

Chương 796: Cảm nghĩ quyển 3

Trải qua một tháng, với 460,000 từ, câu chuyện của quyển 3 "Thiên Niên Trụ" đã kết thúc.

So với hai quyển trước, phong cách của quyển này nghiêng về thể loại thoải mái hơn.

Nhiều độc giả để lại bình luận rằng: "Tác giả, ngươi có quên đi mục đích ban đầu của mình không! Sao lại trở về kiểu viết này! Ngươi sẽ giải thích với cha mẹ thế nào đây!"

Haha, thật ra tất cả đều nằm trong kế hoạch. Đây là một câu chuyện cứu thế ly kỳ, đồng thời cũng là câu chuyện về sự trưởng thành của một thiếu niên.

Vậy nên trong quá trình trưởng thành của thiếu niên, cũng như của mỗi chúng ta, luôn phải trải qua nhiều câu chuyện khác nhau, tự nhiên, cảnh sắc cuộc đời không thể luôn như một, phải có đủ vị đắng cay ngọt bùi.

Câu chuyện bắt đầu từ tháng 12 năm 2022. và khi quyển 3 kết thúc, thời gian là tháng 3 năm 2024. thời gian trôi qua, nhân vật cũng từng bước trưởng thành và trải nghiệm cuộc sống.

Vì vậy mọi người đừng lo lắng về việc thay đổi phong cách, thật ra mỗi quyển đều có chủ đề rất rõ ràng:

Quyển 1 "Hoàng Tước Tại Hậu", chủ yếu là bí ẩn và ly kỳ;

Quyển 2 "Thương Tâm Giả", là cuộc đấu trí về lòng người và sự được mất;

Quyển 3 "Thiên Niên Trụ", nhiều hơn là về tình cảm giữa

người với người, cũng như sự bùng nổ của cảm xúc con người.

Thật ra, sau khi viết xong mỗi quyển, đánh giá luôn có hai chiều khen chê, cùng một cốt truyện, có người thích, có người ghét; có người cảm động, có người thấy ngượng.

Nhiều người thích nhất quyển 1, cá nhân tôi lúc đó cảm thấy viết khá kém, nhưng gần đây xem lại, cảm thấy cũng không tệ, chỉ có vài chỗ dài dòng, cốt truyện vẫn có điểm đáng khen.

Nhiều người thích nhất quyển 2, tôi cũng nghĩ quyển 2 viết khá ổn, nhưng tôi chỉ thấy hài lòng với phần cuối, nửa đầu của quyển 2 thì tôi không mấy hài lòng.

Bây giờ, khi đánh giá về quyển 3.

Nhìn tổng thể, tôi khá hài lòng, đây là một câu chuyện hoàn chỉnh, mạch lạc và có sự kết nối đầu cuối.

Khuyết điểm và những chỗ xử lý chưa tốt chắc chắn vẫn có; một số chi tiết cũng chưa được tỉ mỉ do để thúc đẩy cốt truyện.

Nhưng nhìn chung, tôi cảm thấy mình đã viết được những điều gì đó, tôi nhận thấy sự tiến bộ rõ rệt của mình. Không chỉ là tiến bộ so với quyển 1, mà còn là một bước tiến vượt bậc kể từ khi tôi bước vào sự nghiệp viết văn mạng năm 2023.

Đơn giản là, sau khi viết xong quyển 3, tôi cảm thấy mình đã tiến bộ.

Tất nhiên, chắc chắn cũng có độc giả không thích quyển này, có ý kiến gì, các bạn có thể góp ý trong phần "Lời tác giả" ở chương này, tôi sẽ tham khảo.

Tiếp theo.

Về tổng thể tác phẩm, trong chương đơn ban đầu tôi đã nói rõ,

tôi không bao giờ viết bi kịch. Viết bi kịch trong văn mạng có phần gây khó chịu, ít nhất tôi không phải là loại tác giả đó.

Ai lại không thích cái kết vui vẻ và hạnh phúc? Cá nhân tôi cũng không xem phim bi kịch. Nếu biết kết thúc là bi kịch, tôi sẽ tắt giữa chừng.

Vì vậy, tất cả các tác phẩm của tôi, bao gồm cả những gì tôi đã viết và sẽ viết, đều sẽ có một kết thúc viên mãn, không để lại tiếc nuối.

Dù quá trình có thể quanh co, nhưng kết thúc chắc chắn sẽ đẹp. Giống như cuộc sống của chúng ta, dù có muộn màng, sẽ đến lúc bùng nổ trong pháo hoa và sao băng, đón chào khoảnh khắc huy hoàng nhất.

Cuối cùng.

Cảm ơn các bạn độc giả đã luôn ủng hộ. Chính sự ủng hộ nhiệt tình của các bạn đã làm tôi hơi ngạo mạn và nói ra những lời trên.

Nhóm độc giả mà tôi hứa với mọi người cũng đã được lập. Trong trang chi tiết tác phẩm, nhấp mở phần giới thiệu, có nút để tham gia. Trong phần "Lời tác giả" của chương này cũng có nút tham gia. Hiện trong nhóm đã có vài trăm người, sôi nổi thảo luận cốt truyện.

Cảm ơn mọi người đã bỏ phiếu tháng!

Cảm ơn những người chưa bỏ phiếu tháng!

Hãy đón chờ quyển 4,"Ngu Hề", sắp ra mắt!

Chương 797: Lịch sử khóa kín (1) Quyển 4

Ầm!

Tại căn cứ hàng không vũ trụ, Lâm Huyền đẩy cửa hành lang và nhanh chóng tiến vào căn phòng sâu bên trong.

"Chờ đã, chờ một chút Lâm Huyền!"

Phía sau.

Cao Dương lóng ngóng chạy tới kéo lấy Lâm Huyền, giữ chặt cánh tay hắn từ phía sau, rồi nhanh chóng lao lên phía trước hắn, chặn lại:

"Lâm Huyền, cậu đừng kích động! Có gì cứ từ từ nói!"

Lâm Huyền đẩy Cao Dương ra:

"Tớ không phải không muốn nói chuyện. Hơn nữa, việc cho Sở An Tình ra khỏi khoang tàu, chúng ta đều có trách nhiệm... Mọi người lên vũ trụ để bắt hạt thời không, tất cả đều vì tớ."

"Hoàng Tước có nỗi khổ riêng của cô ấy, cũng có những hạn chế. Nhưng bây giờ có nói một vạn lý do, Sở An Tình vẫn biến mất... Rõ ràng tớ đã hứa với cha cô ấy, hứa với Sở Sơn Hà sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn, bây giờ tớ phải làm sao? Tớ phải giải thích thế nào với Sở Sơn Hà đây? Bạn của chúng ta không còn nữa, con gái bảo bối của Sở Sơn Hà cũng như vậy mà mất."

"Dù sống hay chết, cô ấy ở đâu, vì sao biến mất, cái gọi là thiên niên trụ mà Hoàng Tước nói là gì? Chúng ta cần phải biết sự thật

chứ?"

Lâm Huyền buông câu nói đó.

Quay người lại.

Tiếp tục bước đi mạnh mẽ về phía trước.

Bộp.

Bàn tay thô ráp của Cao Dương đặt lên vai Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra sau khi cậu nhảy khỏi máy bay không gian phải không?"

Lâm Huyền dừng bước.

Quay đầu nhìn Cao Dương...

Sau khi nhảy xuống từ độ cao hai vạn mét từ máy bay không gian, hắn bắt lấy Sở An Tình, mở dù, hạ cánh xuống mặt đất rồi phát hiện Sở An Tình đã biến mất, hắn lập tức dùng bộ đàm để liên lạc cứu hộ.

Không lâu sau, trực thăng chính thức của Long Quốc đã đến.

Rồi họ đến sân bay và lên máy bay, bay thẳng đến căn cứ hàng không vũ trụ bí mật trong nước.

Vừa xuống máy bay, hắn trực tiếp giao nồi cơm điện chứa các hạt thời không cho Lưu Phong, sau đó kể lại tình hình của Sở An Tình cho Lưu Phong. Sau khi Lưu Phong kiểm tra sơ bộ các hạt thời không mà không có kết quả chính xác nào.

Hắn lập tức không ngừng nghỉ đến đây tìm Hoàng Tước, rồi bị Cao Dương chặn lại.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Huyền hỏi.

Cao Dương nuốt nước bọt:

"Hoàng Tước không cho chúng tớ nói chuyện này với cậu, nhưng tớ chắc chắn không giấu cậu đâu, vốn dĩ định tìm cơ hội để nói với cậu, kết quả là cậu vừa xuống máy bay đã lao đi như chuột, không thể nào chặn lại được, giờ cậu mới cho tớ nói đây..."

"Khi cậu nhảy xuống máy bay, Hoàng Tước đã bị dọa ngất xỉu. Thật ra nói là ngất xỉu cũng không chính xác, tớ cũng không biết phải miêu tả tình trạng đó như thế nào. Chỉ là... cậu còn nhớ không? Khi Sở An Tình nhảy xuống từ cánh máy bay, Hoàng Tước đã hét lên 'thiên niên trụ' gì đó, lúc đó tớ chỉ lo nhìn cậu, cũng không nghe rõ ràng."

"Rồi cậu nhảy xuống, Hoàng Tước lập tức ngã gục xuống đất. Chúng tớ lo trước không lo sau, gọi cậu qua bộ đàm cũng không trả lời. Sau đó, Ngụy Thành điều khiển từ xa đóng cửa khoang chính lại, chúng tớ vội vàng đi xem tình hình của Hoàng Tước."

"Tình trạng của cô ấy rất phức tạp, ngã gục xuống đất run rẩy, nhưng tay vẫn ôm chặt mũ bảo hiểm, không cho chúng tớ mở ra. Nhưng tình hình lúc đó rất khẩn cấp, chúng tớ chắc chắn phải cứu cô ấy, cùng với Lưu Phong cứng rắn giữ cô ấy, cố gắng mở mũ bảo hiểm ra."

"Cậu... cậu biết chúng tớ đã thấy gì không?"

Cao Dương ấp úng.

Nhưng trông không có vẻ cố ý tạo sự mong chờ, mà là thiếu từ để miêu tả.

Sau một lúc, Cao Dương tiếp tục nói:

"Tớ thực sự khó diễn tả cảm giác đó. Giống như... giống như Hoàng Tước... trở nên trong suốt..."

"Trong suốt?"

Lâm Huyền nhíu mày, hắn không ngờ lại là từ miêu tả này.

Con người có thể trở nên trong suốt sao?

Nhưng...

Nghĩ đến việc Sở An Tình biến mất một cách bí ẩn...

Hoàng Tước đã được xác thực là một người xuyên không gian và thời gian, trở nên trong suốt cũng không phải là không thể hiểu được.

"Có phải màu mắt của cô ấy cũng nhạt đi không?" Lâm Huyền hỏi tiếp.

Cao Dương ngạc nhiên:

"Hả! Hóa ra cậu biết rồi à!"

"Tớ không biết, tớ chỉ hỏi thôi, cậu mau nói có phải không." Lâm Huyền thúc giục.

Cao Dương gật đầu:

"Cậu đoán đúng, mắt của Hoàng Tước trước đây không phải màu xanh sao? Rất sáng, giống như một bóng đèn. Nhưng lúc đó, khi tớ và Lưu Phong cố gắng mở mặt nạ của bộ đồ phi hành... mắt của cô ấy đã hoàn toàn biến thành màu đen."

"Màu đen... giống như mắt của chúng ta, không có chút sáng nào, không có chút màu xanh nào. Lúc đó, tớ cảm thấy cô ấy thật sự giống như chúng ta... trở thành một người bình thường. Rồi biểu cảm của Hoàng Tước rất đau đớn, như thể có ai đó đâm cô ấy một nhát."

"Nhưng cô ấy nhanh chóng hồi phục, tự đứng dậy, rồi không

kịp thở, lập tức gọi cậu qua bộ đàm, nhưng thiết bị liên lạc tầm xa của máy bay không gian đã hỏng, bộ đàm cũng chỉ có phạm vi ngắn, tất nhiên cậu không thể nghe thấy. Cô ấy lập tức thông báo cho Ngụy Thành, quay lại hạ cánh."

Chương 798: Lịch sử khóa kín (2)

"Sau khi hạ cánh, chúng tớ liên lạc lại với trung tâm điều khiển mặt đất, biết cậu không sao và nhà nước đã phái người đi cứu cậu, mọi người mới yên tâm. Sau đó, Hoàng Tước dặn dò chúng tớ, không được nói cho cậu biết những chuyện đã xảy ra trên máy bay không gian."

"Nhưng chúng tớ chắc chắn không nghe lời cô ấy! Chúng tớ đâu phải làm việc cho cô ấy... nên tớ và Lưu Phong đã bàn nhau rằng, chuyện này nhất định phải nói với cậu. Chuyện của Sở An Tình tớ cũng mới nghe từ cậu, mới biết chi tiết đã xảy ra... Tớ nghĩ, hai chuyện này, liệu có liên quan gì với nhau không?"...

Nghe xong lời của Cao Dương, Lâm Huyền nhớ lại những điều Sở An Tình từng kể cho hắn.

Gần giống với những gì Cao Dương đã nói.

Lúc đó tại căn cứ huấn luyện bí mật của phi hành gia ở Đế Đô, Hoàng Tước cũng trở nên yếu đuối run rẩy, quỳ gục xuống đất, biểu cảm rất đau đớn.

Khác biệt là.

Lần đó, Hoàng Tước không trở nên "trong suốt", và màu mắt... bây giờ nghĩ lại, lúc đó độ sáng và màu sắc của mắt Hoàng Tước chắc chắn cũng nhạt đi, hoặc giống lần này, trở thành màu đen như người bình thường.

Và lúc đó cô ấy nhất quyết không ngẩng đầu cho Sở An Tình

nhìn, có lẽ cũng vì sợ cô ấy để ý đến điều này.

Bàn tay to lớn của Cao Dương rời khỏi vai Lâm Huyền.

Lùi lại một bước.

Không chặn hắn nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói:

"Tớ nói những điều này với cậu không có ý gì khác, cũng không phải để bảo vệ Hoàng Tước. Ngược lại, thật ra tớ chưa bao giờ thích Hoàng Tước, tớ cảm thấy cô ta toàn nói dối, rõ ràng biết mọi thứ nhưng không nói gì, hơn nữa còn không xem mạng sống của chúng ta ra gì."

"Nhưng... ài, tớ vụng về lời lẽ, không biết diễn tả thế nào, chỉ là tớ cảm thấy trong lòng cũng khá mâu thuẫn, dù sao thì tớ đã nói hết những gì tớ biết cho cậu, phần còn lại tự cậu phán đoán nhé."

"Tớ cũng có suy nghĩ giống cậu, Sở An Tình là bạn của chúng ta, cô ấy biến mất một cách bí ẩn như vậy, tớ cũng buồn và giận như cậu. Nhưng Long Quốc có câu cổ ngữ, sống phải thấy người chết phải thấy xác... Bây giờ không thấy người cũng không thấy xác, tớ nghĩ trước mắt không nên kết luận Sở An Tình đã chết."

"Cậu nhìn xem, thời gian này, xung quanh chúng ta xuất hiện rất nhiều hiện tượng siêu nhiên, từ các hạt thời không, đến việc Hoàng Tước trở nên trong suốt, màu mắt thay đổi như đèn chớp... Thật sự, tớ nghĩ Sở An Tình chưa chắc đã chết, biết đâu lại có uẩn khúc gì khác! Vì vậy cậu đừng nghĩ đến những điều tồi tệ như vậy. Các hạt thời không có thể tàng hình, nhỡ đâu Sở An Tình cũng chỉ là tàng hình mà chúng ta không thấy thôi?"

Nói xong, Cao Dương dang tay nhìn Lâm Huyền:

"Được rồi, tớ đã nói hết những gì tớ muốn nói, chỉ vậy thôi.

Yên tâm đi Lâm Huyền, cậu là bạn tốt nhất của tớ, dù cậu làm gì, dù đúng hay sai, tớ sẽ luôn ủng hộ và đứng về phía cậu."

"Vậy nên... hãy làm những gì cậu muốn làm. Đi tìm Hoàng Tước, hỏi rõ mọi chuyện."

Lâm Huyền gật đầu.

Vỗ vai Cao Dương:

"Yên tâm, tớ sẽ làm theo cách của mình."...

Két ————

Cánh cửa sắt của văn phòng bị đẩy ra.

Bản lề phát ra tiếng kêu nhói lòng.

Lâm Huyền bước vào.

Ngẩng đầu lên.

Hoàng Tước như đang chờ đợi hắn, không ngồi trên ghế sau bàn làm việc.

Mà là, đứng trước bàn làm việc.

Ngồi lên cạnh bàn, khoanh tay, đôi mắt màu xanh lam như thủy tinh vẫn nhìn hắn:

"Chờ cậu lâu rồi, Lâm Huyền."

Cô ấy bình tĩnh nói:

"Thật sự khiến tôi ngạc nhiên, tôi không ngờ cậu dám nhảy xuống từ máy bay... và còn an toàn hạ cánh. Tôi thừa nhận, trước đây tôi có phần xem thường cậu, cậu mạnh mẽ hơn tôi tưởng và trưởng thành nhanh hơn nhiều."

Lâm Huyền đóng cửa sắt văn phòng, bước vào giữa phòng:

"Vì cô biết tôi sẽ đến, nên cô cũng biết tôi muốn hỏi gì, hãy nói đi... Sở An Tình rốt cuộc là thế nào? Tại sao cô ấy lại biến mất?"

"Tôi không thể nói được."

"Cô ấy chết rồi? Biến mất? Hay chỉ tàng hình? Hay đã đến nơi khác?"

"Tôi không thể nói."

"Vậy 'thiên niên trụ' rốt cuộc nghĩa là gì, cái này có thể nói được chứ?"

Lâm Huyền truy hỏi:

"Nếu không, tại sao cô lại biết từ này?"

"Đó là vì 'thiên niên trụ' là từ tôi tự tạo ra."

Hoàng Tước chớp mắt:

"'Thiên niên trụ' ban đầu không gọi là thiên niên trụ, nó có một tên gọi chính xác và xác định hơn. Nếu tôi nói ra cái tên đó, cậu sẽ không hỏi tôi những điều này, vì cậu nghe tên đó sẽ hiểu ngay."

Ngừng một chút, cô tiếp tục nói:

"Lâm Huyền, dù hôm nay cậu không đến tìm tôi, tôi cũng sẽ gọi cậu đến. Đã đến lúc... tôi có một việc rất quan trọng muốn nói với cậu, điều này rất quan trọng với cậu."

"Là gì?" Lâm Huyền hỏi.

Hoàng Tước thả tay đang khoanh, chống lên bàn phía sau, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu có thể hiểu được không, cái tôi luôn nói 'không thể nói' là tình trạng như thế nào?"

Chương 799: Lịch sử khóa kín (3)

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn không phân biệt được.

Hoàng Tước ngẩng đầu:

"Nhìn tôi, Lâm Huyền, đây là điều tôi muốn dạy cậu hôm nay... mặc dù đột ngột, nhưng khi cậu đã biết về thiên niên trụ, và muốn tìm ra sự thật của thiên niên trụ, đây là điều cậu phải biết."

Bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Huyền đối diện với đôi mắt xanh lam của Hoàng Tước.

"Hãy nhìn kỹ tôi."

Hoàng Tước nhìn chằm chằm Lâm Huyền, từng chữ một, chậm rãi nói:

"Thiên niên trụ chính là——"

Đột nhiên, Hoàng Tước như bị bóp cổ! Lập tức im bặt!

"Gì cơ?"

Lâm Huyền tưởng mình nghe không rõ, bước lên một bước.

Hoàng Tước cắn chặt môi, trán toát mồ hôi.

Cô ấy run rẩy, đưa tay ra sau chống lên bàn:

"Thiên niên trụ là——"

Lại là sự im lặng...

Như thể loa phát nhạc đột nhiên bị rút dây, điện thoại đột nhiên bị ngắt, bộ phim hấp dẫn đột ngột dừng lại!

Chỉ như vậy!

Như thể bị nghẹt thở!

Hoàng Tước không dấu hiệu gì, không lý do gì bị buộc phải im lặng!

Ngay sau đó——

Bịch!

Hoàng Tước không đứng vững, ngã ngửa, quỳ xuống sàn văn phòng.

Cô ấy ngã người ra phía trước.

Ngã sấp xuống sàn!

"Này!"

Lâm Huyền vội vàng chạy tới, muốn đỡ Hoàng Tước dậy.

Nhưng hắn phát hiện...

Trong suốt.

Trong suốt!

Hoàng Tước thật sự như Cao Dương nói, toàn thân trở nên trong suốt!

Hắn vẫn còn có thể chạm vào được.

Nhưng lại...

Cảm giác rất nhẹ.

Trực tiếp đỡ cô ấy lên.

Điều xuất hiện tiếp theo...

Là một lượng lớn các hạt sao xanh rơi từ người Hoàng Tước xuống!

Trông rất quen thuộc.

Giống hệt như những hạt sao xanh nhỏ li ti trong bộ đồ phi hành của Sở An Tình trước đây!

Nhưng lần này từ người Hoàng Tước rơi xuống...

Rất nhiều!

Từng đám từng đám!

Giống như cát mịn bay tán loạn, giống như đàn ong bị khuấy động!

Những hạt sao xanh từng đám trong không khí nhanh chóng sụp đổ, tan biến, biến mất.

"Đây là gì?"

Lâm Huyền lại một lần nữa chứng kiến tất cả những điều siêu nhiên này.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Chẳng lẽ thật sự giống như những gì mình đã nghĩ...

Màu xanh.

Hạt thời không, mắt của Hoàng Tước, các hạt Sở An Tình để lại khi biến mất, và bây giờ là những hạt lượng tử nhỏ nhẹ màu xanh từ người Hoàng Tước...

Tất cả đều màu xanh!

Điều này xác nhận giả thuyết của mình!

[Tất cả những thứ đến từ không gian và thời gian khác, không thuộc về không gian và thời gian này, sẽ hiển thị ánh sáng màu xanh, và khi chúng sụp đổ, sẽ biến thành những hạt sao xanh nhỏ, tan biến không thấy nữa...]

Lúc này.

Mắt của Hoàng Tước đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Cô ấy được Lâm Huyền đỡ trong lòng, cực kỳ yếu đuối, ngay cả việc thở dường như cũng phải dùng hết sức lực.

Dần dần.

Cơ thể cô ấy từ nửa trong suốt trở lại bình thường, không còn rơi ra các hạt sao xanh, hơi thở cũng dần dần ổn định lại, mắt cô ấy bắt đầu lóe lên một tia sáng xanh.

Lần này...

Chỉ có một tia.

Nhẹ nhàng quấn quanh đồng tử đen, không nhìn kỹ sẽ không thấy rõ.

"Lâm... Huyền..."

Hoàng Tước ngẩng đầu từ trong lòng Lâm Huyền, nhìn người đàn ông phía trên:

"Đây chính là... điều hôm nay... tôi muốn dạy cậu. Tôi cũng muốn nói cho cậu biết thiên niên trụ là gì, nhưng tôi không thể... chỉ có thể để cậu tự mình hiểu tất cả."

Cô ấy nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng mỉm cười:

"Không cần phải có biểu cảm đó... tôi sớm muộn gì cũng sẽ nói cho cậu... đây cũng là... quy luật thời không mà tôi phải nói cho cậu biết. Đây mới là điều quan trọng nhất tôi trở lại..."

Quy luật thời không?

Lâm Huyền mở to mắt.

Lại là quy luật thời không.

"[lịch sử khóa kín]..."

Hoàng Tước nghiến răng, từng chữ một nói ra.

Rồi thở phào nhẹ nhõm:

"Tôi biết cậu không hiểu, nhưng chính vì cậu không hiểu nên tôi mới có thể nói ra. Đừng hỏi tôi tại sao... đừng hỏi, tự mình nghĩ, tự mình suy nghĩ thật kỹ. Cùng với [thiên niên trụ]... suy nghĩ thật kỹ..."

"Đây là quy luật thời không đầu tiên tôi muốn nói cho cậu biết, tiếp theo, còn có quy luật thứ hai..."

Hoàng Tước ngừng lại một lúc, rồi tiếp tục nói:

"Quy luật thời không thứ hai tôi muốn nói cho cậu... tôi không thể nói, đó là điều vừa rồi... tôi bảo cậu nhìn kỹ, nhìn sự thay đổi trên người tôi."

"Điều này thường không xảy ra. Không thì... trong thời không bình thường, điều này tuyệt đối sẽ không xảy ra."

"Chỉ khi có sự [xung đột thời không] và [lịch sử khóa kín] đồng thời tồn tại... mới kích hoạt hiện tượng này."

Hoàng Tước nhẹ nhàng ho vài tiếng.

Đôi mắt xanh và ánh sáng lấp lánh cùng xuất hiện, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, cơ thể cũng trở nên có sức sống hơn.

Cô ấy từ trong lòng Lâm Huyền ngồi dậy, đứng lên, cúi đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, Lâm Huyền..."

"Quy luật thời không này có nghĩa là gì, có thể mang lại cho cậu điều gì, có thể khiến cậu hiểu ra điều gì."

Cô ấy nhìn Lâm Huyền với ánh mắt sâu thẳm:

"Đây thực sự là một điều rất quan trọng. Có lẽ... đây là điều cuối cùng tôi có thể dạy cho cậu."

Chương 800: Trùng hợp thời gian, trung hợp tuổi tác (1)

Quy luật thời không mới.

Lâm Huyền suy nghĩ lại những lời Hoàng Tước vừa nói.

Trước đó trên máy bay không gian, do quan sát đặc tính của các hạt thời không, hắn và Lưu Phong đã tóm tắt lại được quy luật thời không có sự bài xích thời không.

Và bây giờ, Hoàng Tước lại dùng hiện tượng xảy ra trên người mình, nói cho hắn biết về hai quy luật thời không hoàn toàn mới.

Một, là quy luật chỉ biết tên mà không biết nội dung cụ thể của [lịch sử khóa kín].

Nghe ý của Hoàng Tước, quy luật thời không này liên quan đến thiên niên trụ.

Quy luật còn lại, thậm chí không có tên, chỉ có hiện tượng quan sát được.

Đó chính là khi Hoàng Tước muốn nói điều gì đó nhưng chạm phải sự đàn hồi của thời không mà không thể nói ra được... không phải như mình tưởng chỉ bị sự bài xích của thời không.

Mà là sự im lặng tuyệt đối, triệt để, mạnh mẽ hơn nhiều.

Đây chính là điều mà Hoàng Tước luôn nói "không thể nói."

Đây thực sự là không thể nói.

Không phải như Lâm Huyền nghĩ rằng, có thể kiểm soát bằng ý chí, hay chỉ là sợ hãi sự bài xích của thời không mà không thể nói.

Mà thực sự là không thể nói.

Hắn vừa mở miệng, sẽ bị bắt buộc im lặng, quy luật bí ấn của thời không sẽ làm cho hắn không thở nổi, không thể phát âm.

Vậy thì có thể tưởng tượng được.

Dù là viết chữ cũng vậy, trong quy luật nghiêm ngặt của thời không, chắc chắn vì sự đàn hồi của thời không không cho phép thay đổi hướng đi của lịch sử, không thể viết ra, hoặc sẽ bị sức mạnh của thời không xóa bỏ...

Lâm Huyền hoàn toàn không nghi ngờ điều này.

Hiện tại.

Sự bài xích của thời không cũng có phân cấp độ.

Sự bài xích thông thường của thời không, có lẽ giống như các hạt thời không.

Nó không làm điều gì gây hại đến sự ổn định của thời không, cũng không ảnh hưởng đến sự phát triển của lịch sử, thay đổi hướng đi của tương lai, chỉ là một kẻ lạc đường vô tình đi lạc vào nơi khác.

Vì vậy, trong trường hợp này, sự bài xích của thời không là nhỏ nhất, gần như không đáng kể.

Còn sự bài xích cao hơn của thời không.

Có lẽ chính là hành vi trước đây của Hoàng Tước.

Chỉ dừng lại ở mức độ bề mặt, không đi sâu.

Hành vi của cô ấy thực sự đã gây ra một số ảnh hưởng đến hướng đi của tương lai, nhưng vì nằm trong phạm vi đàn hồi, nên sự phản kháng và bài xích cũng hạn chế, có thể chịu đựng được.

Thực tế thể hiện ra, giống như những gì Sở An Tình đã thấy trong phòng tắm trước đây, và những gì Cao Dương thấy trên máy bay không gian.

Sẽ yếu đuối, run rẩy, khó chịu, thậm chí... trở nên trong suốt.

Lâm Huyền cho rằng, trường hợp Hoàng Tước bị quy luật thời không tấn công chắc chắn không chỉ có hai lần này.

Ở những nơi họ không thấy, không biết, Hoàng Tước chắc chắn luôn chống chọi với sự bài xích của thời không... hoặc nói chính xác hơn, không có tư cách chống chọi, chỉ là bị tấn công, bị bài xích, bị tiêu hao đơn phương.

Nhưng ít nhất, sự tấn công này giống như bệnh mãn tính.

Nó sẽ tiêu hao sinh mệnh, thời gian của bạn, nhưng không đến mức gây chết người; trong phạm vi đàn hồi của thời không, quy luật thời không vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Lâm Huyền suy đoán, có lẽ giống như suy nghĩ ban đầu của mình.

Bởi vì thời không không nhạy cảm như vậy, không thể mỗi việc nhỏ đều gây ra hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ, trong thời gian dài hơn, nhiều việc nhỏ không quan trọng sẽ bị làm phẳng, bị bỏ qua, không ảnh hưởng đến sự ổn định và định sẵn của thời không.

Vì vậy, trong phạm vi đàn hồi của thời không, một số thay đổi nhỏ, bản thân thời không là cho phép.

Đây cũng là điều mà Hoàng Tước luôn nhắc đến.

Đàn hồi,

Đàn hồi,

Đàn hồi,

Bây giờ nhìn lại, sự đàn hồi của thời không thực sự là một quy luật thời không cực kỳ quan trọng.

Phạm vi của nó, giới hạn của nó, trực tiếp ảnh hưởng đến nhiều điều được cho phép hay bị cấm.

Vậy thì.

Nghĩ xa hơn.

Sự bài xích của thời không nghiêm trọng hơn là gì?

Chắc chắn chính là hành vi vừa rồi của Hoàng Tước...

Khi cô ấy muốn nói ra ý nghĩa thực sự của thiên niên trụ, hành vi này đã vượt qua phạm vi đàn hồi của thời không, không được thời không chấp nhận, cũng không được phép.

Vì vậy, ngay lúc đó, phản ứng bài xích của thời không đạt đến cực đại, không chỉ buộc Hoàng Tước im lặng, mà còn làm cho cô ấy yếu đuối trong suốt, những hạt sao xanh lớn rơi xuống, suýt bị xóa sổ hoàn toàn.

Nhưng Hoàng Tước cũng đã nói.

Sự đàn hồi và bài xích của thời không bình thường không thể mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân gốc rễ là ở quy luật thời không mà hiện tại chưa hiểu rõ—

[Lịch sử khóa kín].

Tại sao lịch sử lại khóa kín?

Lịch sử đã bị khóa kín từ khi nào?

Nếu lịch sử đã bị khóa kín, tại sao mình vẫn có thể dễ dàng thay đổi lịch sử, viết lại tương lai?

Chương 801: Trùng hợp thời gian, trung hợp tuổi tác (2)

"Không đúng."

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra.

[Mình chưa bao giờ thay đổi lịch sử thực sự!]

Lịch sử thực sự là gì?

Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, Hạng Vũ tự vẫn ở Ô Giang, mình tốt nghiệp đại học Đông Hải, thành lập công ty Rhine, thậm chí là bữa sáng hôm qua mình ăn gì...

Đó mới là lịch sử thực sự!

Mình chưa bao giờ thay đổi!

Cũng chưa từng có khả năng thay đổi!

Hắn luôn thay đổi, thực ra là quỹ đạo phát triển trong 600 năm tới.

Từ trước đến nay, hắn nói về lịch sử, đều là hướng đến thế giới 600 năm sau, còn đối với thời đại hiện tại mà nói, đó không phải là lịch sử, đó là tương lai!

Vì vậy theo góc độ này mà nói...

Hành vi của Hoàng Tước, thực sự là đang thay đổi lịch sử đã định.

Bởi vì cô ấy là người xuyên không từ tương lai trở về.

Không quan trọng cô ấy đến từ năm nào, nhưng hiện tại năm 2024 đối với cô ấy, chính là lịch sử đã định, giống như mình xuyên không về 2000 năm trước tìm Tần Thủy Hoàng vậy.

Chỉ là.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ.

Lịch sử đã định, có phải là lịch sử bị khóa kín không?

Hắn cảm thấy không phải như vậy.

Nếu lịch sử đã định là bị khóa kín, thì Hoàng Tước có cần phải đặc biệt đề cập đến quy luật thời không [lịch sử khóa kín] này không?

Ở đây...

Chắc chắn còn có chi tiết nào đó mình chưa lĩnh hội được.

Và.

Rất có thể, điều này liên quan đến sự thật về thiên niên trụ. ...

Lâm Huyền cũng đứng dậy từ mặt đất.

Nhìn Hoàng Tước trước mắt như mọi khi.

Cơ thể cô ấy dường như không còn vấn đề gì. Ít nhất, hiện tại đã hồi phục.

"Mình đại khái hiểu rồi."

Lâm Huyền nói:

"Nhưng cụ thể, mình cần phải suy nghĩ thêm mới hiểu được. Chỉ là trong tình huống hiện tại, có rất nhiều việc mình phải làm, việc quan trọng nhất là... mình phải làm rõ ràng chuyện đã xảy ra

với Sở An Tình, làm rõ thiên niên trụ là gì. Mình cần phải về để giải thích cho Sở Sơn Hà."

"Hành động bắt giữ các hạt thời không lần này tuy đã thành công, nhưng mình cảm thấy cái giá phải trả quá lớn, VV đã biến mất, Sở An Tình cũng biến mất... Hoàng Tước, mình thực sự không muốn thấy thêm đồng đội nào phải hy sinh nữa. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ mình, mình phải chịu trách nhiệm với đồng đội."

Nói xong.

Hắn quay đầu, bước về phía cửa phòng.

"Thật ra... hôm nay cậu đã thể hiện khá ấn tượng."

Hoàng Tước đứng tựa vào bàn làm việc cười nhẹ:

"Tôi tưởng hôm nay cậu sẽ cãi nhau với tôi, hoặc mắng tôi một trận, nhất định phải từ miệng tôi biết rõ chuyện gì đã xảy ra với Sở An Tình, cô ấy còn sống hay chết, đã đi đâu... phải hỏi cho rõ ràng."

Két —

Lâm Huyền mở cánh cửa phát ra tiếng kêu nhói lòng, quay lại nhìn Hoàng Tước một lần nữa:

"Tôi sẽ tự tìm ra câu trả lời."

"Hoàng Tước, tôi không muốn thấy thêm đồng đội nào phải hy sinh nữa... tất nhiên, kể cả cô."

Rầm.

Cánh cửa sắt dày đóng lại, tiếng bước chân của Lâm Huyền trong hành lang dần xa, ngày càng nhẹ, đến khi không còn nghe thấy ở góc hành lang.

"Hừm."

Hoàng Tước khẽ hừ một tiếng.

Đưa ngón trỏ tay phải, vén lọn tóc trên má ra sau tai.

Ngón tay mịn màng chạm vào khuyên tai đá quý xanh lam...

Lắc lư.

Dưới ánh nắng chiếu qua cửa sổ, khuyên tai phản chiếu ra cầu vồng rực rỡ.

"Đã trưởng thành rồi."

Cô ấy nói nhỏ, mỉm cười:

"Có chút dáng dấp của một nhà lãnh đạo rồi đấy."...

Lâm Huyền nhanh bước đi trong hành lang.

Hắn đã rất lâu không ngủ.

Có lẽ đôi mắt đầy tơ máu.

Nhưng hắn không muốn ngủ.

Hắn phải suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện...

Sở An Tình.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc đang ở đâu?

Nhìn thái độ của Hoàng Tước, có lẽ sự việc không tệ như mình nghĩ.

Cũng giống như mình dự đoán.

Khả năng Sở An Tình đã chết là rất nhỏ.

Cô ấy chắc chắn đã đến nơi nào đó! Chắc chắn!

Liên tưởng đến CC trong thế giới tương lai 600 năm sau...

20 năm trước, Trương Vũ Thiến từng sống trên thế giới này, đã trải qua một đoạn thời gian thanh xuân...

Giữa ba người này, chắc chắn có một mối liên hệ rất quan trọng!

Thiên niên trụ.

Mặc dù không biết thiên niên trụ là gì.

Cũng không biết Sở An Tình từ khi nào trở thành thiên niên trụ, hoặc có thể cô ấy đã là thiên niên trụ từ đầu.

Nhưng dù sao.

Nếu Sở An Tình là thiên niên trụ.

Vậy còn Trương Vũ Thiến?

Còn CC thì sao?

Suy nghĩ kỹ lại.

Sở An Tình sinh ngày 28 tháng 3 năm 2004. biến mất vào ngày 28 tháng 3 năm 2024.

Trương Vũ Thiến sinh năm 1980. biến mất vào năm 2000.

20 tuổi!

Cái chết của hai người họ có đặc điểm chung... đều là 20 tuổi!

Vậy nhớ lại CC.

Lâm Huyền chưa bao giờ hỏi tuổi và ngày sinh của CC.

Nhưng!

Vẻ ngoài của cô ấy giống hệt Sở An Tình!

Trong giấc mơ lặp đi lặp lại của mình.

Thời gian bắt đầu mỗi lần là 12:42 trưa ngày 28 tháng 8 năm 2624. và thời gian kết thúc mỗi lần là 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

Lâm Huyền càng nghĩ càng thấy rõ ràng!

Thời gian Sở An Tình biến mất có lẽ là vào 00:42 ngày 28 tháng 3 năm 2024. đúng vào ngày sinh nhật 20 tuổi của cô ấy!

Chương 802: VV, Jask, và hỗn loạn. (1)

Những ngày tháng và thời gian này dường như thực sự có một mối liên hệ đặc biệt!

Nếu...

Chỉ là nếu.

Lâm Huyền dám nghĩ lớn.

Nếu, CC vào thời điểm 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624. cũng vừa tròn 20 tuổi!

Vậy thì thật sự có vấn đề!

Bởi vì trong giấc mơ của mình, mỗi lần thế giới bị hủy diệt, cũng đều là vào lúc 00:42.

Suy nghĩ sâu hơn.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Hắn luôn không hiểu được, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới đó thực sự nhằm vào cái gì.

Mục tiêu là Trái Đất?

Là mình?

Hay là...

[Vào thời điểm 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624. vừa tròn 20

tuổi CC?]

"Tại sao, những thời gian này, độ tuổi của các cô gái, đều trùng hợp như vậy?"

Lâm Huyền cảm thấy câu trả lời chắc chắn nằm ở đây!

Ở Sở An Tình, CC, Trương Vũ Thiến, ba cô gái này!

Hiện tại.

Sở An Tình đã biến mất.

CC trong giấc mơ đã mất liên lạc, và mình cũng không biết tuổi và ngày sinh của cô ấy, nên không thể xác định.

Vậy thì!

Manh mối duy nhất!

Điểm đột phá duy nhất!

Chính là Trương Vũ Thiến, người đã qua đời vào năm 2000!

Tạch tạch tạch, tạch tạch tạch.

Lâm Huyền bước nhanh.

Nhanh chóng đến sảnh nơi gặp Cao Dương trước đó.

Cao Dương nhìn thấy Lâm Huyền đến một cách hùng hổ, lập tức đứng dậy:

"Lâm Huyền! Sao rồi?"

Bốp!

Lâm Huyền vỗ mạnh vào lưng Cao Dương, kéo cậu ta đi cùng:

"Cậu đi cùng tớ đến Khúc Phụ, Sơn Đông một chuyến."

"Gì?"

Cao Dương nghi ngờ hỏi:

"Đi làm gì? Đi đó làm gì? Thăm Khổng Tử à?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu, ánh mắt kiên định:

"Đi đào mộ!"

"Đậu xanh!"

Cao Dương ân cần đặt tay lên trán Lâm Huyền:

"Cậu bị sốt à? Hay bị Hoàng Tước làm cho phát điên rồi? Cậu định đào mộ ai?"

"Còn nữa... nếu cậu muốn đào mộ Sở An Tình, thì phải về Đông Hải mà đào chứ! Đi Sơn Đông, Khúc Phụ đào cái gì? Đó là nơi của Khổng Tử, thánh địa Nho giáo mà!"

Lâm Huyền gạt tay Cao Dương ra:

"Bây giờ có nhiều chuyện tớ không thể nói rõ với cậu, nhưng việc này liên quan mật thiết đến Sở An Tình, có lẽ... nguyên nhân, sự thật về sự biến mất của Sở An Tình, và nơi cô ấy hiện đang ở, đều có thể tìm thấy ở Sơn Đông, Khúc Phụ."

Cao Dương ngơ ngác gật đầu.

Không hiểu gì, nhưng cậu ta chọn tin tưởng Lâm Huyền:

"Được thôi, dù sao thì tớ cũng đã đi không gian cùng cậu rồi, Sơn Đông, Khúc Phụ có gì mà không đi được? Cậu nói đi đâu thì đi

đó, tớ sẽ theo cậu. Vậy chúng ta định khi nào đi?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Hiện tại là 6 giờ tối, nếu bây giờ đi sân bay đến Sơn Đông thì vẫn kịp.

Nhưng vấn đề là...

Hắn không biết mộ của Trương Vũ Thiến, người có ngoại hình giống hệt Sở An Tình và đã qua đời năm 2000. ở đâu.

Không biết mộ ở đâu, thì làm sao đào mộ tìm DNA?

Vì vậy, vấn đề chính lúc này là, phải tiếp cận được cặp vợ chồng trung niên kia trước, để moi thông tin về nơi chôn cất Trương Vũ Thiến từ họ.

Mặc dù điều này rất vô đạo đức và không văn minh.

Nhưng việc này bắt buộc phải làm.

Không chỉ vì Sở An Tình, vì chính hắn, vì tìm ra sự thật. Đồng thời... nếu thực sự có thể làm rõ bí ẩn về Sở An Tình, Trương Vũ Thiến, và CC, có lẽ đối với hai người già đau khổ đó cũng không hẳn là điều xấu.

Vì Sở An Tình có thể chưa chết.

Vậy con gái họ, Trương Vũ Thiến... biết đâu cũng chưa chết?

Bí mật của thiên niên trụ.

Có lẽ nằm trong mộ của Trương Vũ Thiến!

"Chúng ta đến Tây Đơn trước, tìm chỗ nghỉ ngơi."

Lâm Huyền nói:

"Hôm nay nghỉ ngơi trước, chúng ta đã lâu không ngủ, ngày mai tôi sẽ tìm cách liên hệ với người quen ở Đế Đô, làm rõ những gì đã xảy ra hơn hai mươi năm trước."...

Sau đó.

Hai người thu xếp hành lý, rời khỏi căn cứ hàng không vũ trụ, lên xe chuyên dụng đến khu vực gần trung tâm mua sắm Tây Đơn ở Đế Đô.

Còn Lưu Phong thì mang các hạt thời không trở về Viện nghiên cứu Đại học Đông Hải, chuẩn bị bắt đầu hiệu chỉnh đồng hồ thời không, tiến hành nghiên cứu liên quan, xem có thể đạt được đột phá gì không.

Lâm Huyền hiện tại không nghĩ đến gì khác.

Hắn chỉ muốn làm rõ chuyện đã xảy ra với Sở An Tình.

Càng sớm càng tốt...

Rốt cuộc.

Phải quay về Đông Hải.

Để giải thích với Sở Sơn Hà?

Ngồi ở ghế sau xe, Cao Dương ngả đầu ra sau, ngủ ngay lập tức.

Lâm Huyền cuối cùng cũng có thời gian yên tĩnh.

Bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ của mình...

Hiện tại.

Tình cảnh của hắn, kể từ khi phát hiện ra sự thật về giấc mơ, là tồi tệ nhất.

Quá tồi tệ.

Trước hết, là vấn đề VV biến mất.

Hắn trước giờ luôn nghĩ, có lẽ đã có sự cố gì đó xảy ra khiến VV phải rời khỏi máy bay không gian, không đến mức biến mất hoàn toàn chứ?

VV mạnh mẽ như vậy, thông minh như vậy, chắc chắn phải có quân bài bí mật và kế hoạch dự phòng chứ?

Lâm Huyền luôn tin tưởng VV.

Chương 803: VV, Jask, và hỗn loạn. (2)

Dù nó chưa từng thực sự ra tay, nhưng nó vẫn là trí tuệ nhân tạo mạnh nhất lịch sử loài người, theo lý thì trong thời đại hiện tại, tuyệt đối không nên có đối thủ xứng tầm.

Vì vậy, khi trở về mặt đất và kết nối với mạng bình thường, hắn lập tức bắt đầu gọi VV.

Hắn rõ ràng.

Nếu VV còn hoạt động, chắc chắn sẽ phản hồi.

Chỉ tiếc là...

Lần này.

Dù hắn có gọi thế nào, VV cũng không hề phản hồi.

Không lẽ thật sự đã chết?

VV trong mạng lưới hiện tại, hống hách không ai bằng, có thể đuổi theo Kevin Walker mà đánh.

Thuộc loại "cậu đừng để tôi tìm thấy, tìm thấy là chết chắc!" kiểu trùm mạng.

Với sức mạnh khủng khiếp như vậy.

Ai có thể giết được nó?

Lâm Huyền loại bỏ nghi phạm đầu tiên là Kevin Walker.

Nếu Kevin Walker thực sự có thể giết chết VV triệt để như vậy, thì không cần chờ đến bây giờ mới ra tay, ai cũng hiểu nguyên tắc phản diện chết vì nói nhiều. Về tình về lý, để VV phát triển đến bây giờ đối với Kevin Walker là quá nguy hiểm, làm tăng tính bất định và rủi ro.

Đó không phải hành động của một hacker cẩn trọng.

Hơn nữa, mất VV, sức chiến đấu và khả năng thu thập thông tin của hắn sẽ giảm ít nhất 98%, sức mạnh suy giảm nhiều. Vậy trong khi hắn không đe dọa gì đến Kevin Walker, lý do gì hắn không giết VV ngay lập tức?

Hiểu được logic này, không khó để rút ra kết luận—

[Người giết VV không phải Kevin Walker, mà là một kẻ khác.]

Thế thì hay rồi.

Vốn tưởng rằng hiện tại chỉ có một kẻ thù là Kevin Walker, giờ lại xuất hiện thêm một kẻ thù từ hư không.

Rốt cuộc...

Ai đã ra tay với VV?

Và.

VV thực sự đã chết hoàn toàn?

Lâm Huyền lắc đầu, hắn vẫn không tin điều này.

VV là dòng dữ liệu trong thế giới mạng, nó không có thể xác, cũng không cần phần cứng. Vậy nên kẻ thù tấn công nó nhất định cũng từ thế giới mạng.

Vậy, nếu VV có nhiều kỹ năng hoa mỹ như vậy...

Nó không thể dùng chiêu cũ, như lần đầu tiên nhảy ra từ máy tính xách tay, chuyển qua dây điện, sóng âm, sóng điện từ, để trốn vào một thiết bị không kết nối mạng sao?

"Không đúng..."

Lâm Huyền nhanh chóng bác bỏ ý kiến này của mình:

"Nếu đối phương có đủ sức mạnh để giết chết VV trực diện, thì những kỹ năng của VV, đối phương chắc chắn cũng đều biết, nơi mà VV có thể tới thông qua dây điện, sóng điện từ, sóng âm, đối phương cũng có thể tới được."

"Vậy thì không có cách giải quyết rồi... VV thực sự phải chết hoàn toàn."

Lâm Huyền thở dài, ngả người ra sau, dựa vào gối đầu ghế xe.

Bỗng nhiên có chút buồn bã.

Nơi VV có thể đi, thứ giết VV cũng có thể đến;

"Hung thủ" nếu đã có thể giết VV, tức là công nghệ của nó chắc chắn vượt trội hơn VV;

Nơi VV sống nhất định phải có điện, mà nơi có điện,"hung thủ" có thể xâm nhập—

"A a a a!"

Cao Dương đang ngủ bỗng hét lên!

Vì Lâm Huyền đã đấm mạnh vào đùi hắn, đau điếng.

"Cậu làm gì vậy!" Cao Dương càu nhàu.

Tuy nhiên...

Lâm Huyền hoàn toàn không để ý đến cậu ta.

Hắn nghĩ ra một thứ! Một vật!

Một thứ không kết nối mạng, không thể xâm nhập, và không có điện, thậm chí hiện tại đang trong tình trạng không có điện—

[Chiếc máy tính xách tay chứa mã nguồn của VV!]

Khi vừa nghĩ ra điểm đột phá này, hắn đã không kiềm chế được, đấm mạnh vào đùi Cao Dương.

"Tuyệt vời..."

Lâm Huyền bất chợt tỉnh ngộ.

Chiếc máy tính xách tay đó, từ khi mang từ Mỹ về, không lâu sau đã hết pin.

Vì chiếc máy tính xách tay này vốn được mua để mang VV từ tương lai về, bình thường không dùng đến, nên Lâm Huyền cũng không sạc pin hay cắm điện, mà để trên giá sách.

Hắn đã dùng chiếc máy tính xách tay này để viết mã nguồn đầu tiên của VV. Và khi mang VV ra nước ngoài, nó cũng đã từng ẩn mình trong đó, nhờ vào thân thể của hắn để vượt qua biên giới.

[Đó là nơi hung thủ giết VV không thể xâm nhập!]

Không cắm dây nguồn, không kết nối mạng, thẻ mạng không dây và mô-đun Bluetooth cũng bị hắn tháo ra.

Quan trọng nhất là...

Nó không có điện!

Dù là hacker giỏi nhất, trí tuệ nhân tạo mạnh nhất, hay cuộc tấn công mạng mạnh nhất, thậm chí là virus máy tính mạnh nhất...

chỉ cần không có điện, thì cũng không là gì!

"Không sao, cậu ngủ tiếp đi."

Lâm Huyền xoa đùi Cao Dương, dỗ cậu ta ngủ tiếp.

Cao Dương mơ màng càu nhàu một tiếng, rồi lại bắt đầu ngáy.

Lâm Huyền, sau khi nghĩ xong về Kevin Walker, lại bắt đầu nghĩ về Jask.

Người này cũng là kẻ khó phân biệt bạn hay thù.

Khi Kevin Walker điều khiển máy bay không gian X-37B của Mỹ tấn công, chính Jask đã dùng tên lửa chặn đứng cuộc tấn công, khiến kế hoạch cướp hạt thời không của Kevin Walker hoàn toàn sụp đổ.

Mặc dù không biết mục đích cụ thể của ông ta là gì...

Nhưng ít nhất, từ sự kiện này, ông ta đã giúp mình, Jask không muốn thấy mình gặp chuyện, ngược lại rất hy vọng mình bắt được hạt thời không này.

Ông ta rốt cuộc là ai?

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông ta giữ vai trò gì?

Chương 804: VV, Jask, và hỗn loạn. (3)

Chẳng lẽ ông ta cùng phe với Hoàng Tước? Nên mới hỗ trợ tên lửa giữa đường?

Đây cũng là một vấn đề, nhưng không phải là chuyện cấp bách, có thể tạm gác lại.

Điều quan trọng nhất lúc này.

Vẫn là phải làm rõ những bí ẩn về Sở An Tình, Trương Vũ Thiến, và CC.

Tiện thể...

Lâm Huyền lại nhớ tới câu đố về gương mà Hoàng Tước đã đưa ra cho mình.

Đã quá lâu rồi.

Hơn nửa năm, hắn vẫn chưa giải được câu đố này.

Nhưng hắn thực sự đã cố gắng.

Gương trong thực tế, hắn đã soi rất nhiều lần.

Mỗi ngày rửa mặt, đi vệ sinh, đều không tránh khỏi phải soi vài lần.

Kể cả gương trong xe...

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu trong xe.

Từ chiếc gương nhỏ này, hắn cũng thấy hình ảnh mệt mỏi của mình.

Rõ ràng, điều Hoàng Tước nói, chắc chắn không phải là gương trong thực tế.

Còn về gương trong giấc mơ, những năm qua hắn cũng đã soi nhiều lần, đặc biệt là trong giấc mơ đầu tiên, từ nhỏ đến lớn, hắn chính là từ trong gương hiểu ra rằng mình trong giấc mơ cũng dần trưởng thành.

Trong giấc mơ thứ hai, hắn đã soi gương nhiều lần ở nhà Đại Kiểm Miêu, thậm chí cả trong phòng của bố Đại Kiểm Miêu, nơi có chiếc gương đầy những con số 42, hắn cũng đã nhìn nhiều lần. Hình ảnh phản chiếu trong đó hoàn toàn giống hắn, không có gì khác biệt.

Trong giấc mơ thứ ba, hắn đã soi gương trên mũ bảo hiểm phi hành gia, gương chiếu hậu khi lái xe, và những tấm kim loại trang trí trong bảo tàng Rhine bóng loáng như gương... hắn cũng đã soi nhiều lần.

Bởi vì khi Hoàng Tước nói cho hắn câu đố về gương, hắn đang ở trong giấc mơ thứ ba, nên tất nhiên là gặp gương nào cũng soi, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Giấc mơ thứ tư thì không cần nói, hoàn toàn không có cơ hội soi gương.

Tuy nhiên, lệnh truy nã điện tử của vị đội trưởng kia, vào lúc giữa trưa khi mặt trời gay gắt nhất, vẫn phản chiếu ánh sáng làm cho không thể nhìn rõ chữ trên đó, một mảng đen cũng có thể dùng làm gương.

Hắn cũng đã soi...

Vẫn như vậy, không có gì bất thường, dù chỉ một chút.

Do đó, về câu đố này, Lâm Huyền thật sự cảm thấy mình đã cố gắng hết sức.

Đến lúc này, hắn tự nhiên tin vào lời Hoàng Tước:

"Trong gương có thứ mà cậu muốn."

Hắn cũng muốn thứ được nói đến trong gương đó... dù không biết cụ thể là gì.

Hắn thậm chí tin chắc rằng, thứ trong gương đó chính là điểm then chốt để phá vỡ tình huống này.

Nhưng...

Không thể giải được!

Câu đố này hoàn toàn không thể giải.

Dù hỏi VV, hay hỏi Triệu Anh Quân, câu trả lời luôn là cứ soi gương... hắn không chỉ soi mà còn soi rất nhiều lần, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Lâm Huyền gãi đầu.

Hiện tại hắn cảm thấy mình đang bế tắc, không còn đường đi.

Khắp nơi đều là bẫy,

Khắp nơi đều là tường chắn,

Không tìm thấy manh mối,

Không có đầu mối rõ ràng.

Kể từ khi hắn tiếp xúc ngày càng sâu với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hiểu biết ngày càng nhiều, cảm giác mơ hồ và bất lực này càng ngày càng mạnh.

"Lại là chuyện cũ thôi mà..."

Lâm Huyền lẩm bẩm:

"Khi nào mình mới nhận được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đây."

Có lẽ.

Chỉ khi thực sự có được tấm thiệp mời, gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và ngồi cùng bàn với Hoàng Tước, Copernicus, Jask, Kevin Walker... mới có thể đứng ở cùng điểm xuất phát và độ cao với họ, để nhìn nhận mọi chuyện chăng?

Két—

Tiếng phanh xe.

Người lái xe phía trước quay đầu lại:

"Lâm tiên sinh, khách sạn của ngài đã đến."

Lâm Huyền gật đầu, đánh thức Cao Dương, rồi nhận phòng khách sạn.

Hai người ăn buffet tại khách sạn xong, trở về phòng, Cao Dương tắm xong liền nhảy lên giường, ngủ ngay lập tức.

"..."

Lâm Huyền từ nhỏ đã ghen tị với khả năng ngủ ngay của Cao Dương.

Dù tốc độ vào giấc của hắn cũng không chậm.

Thời gian này thực sự quá căng thẳng và mệt mỏi, đặc biệt là những sự kiện kỳ lạ và căng thẳng trong không gian, bây giờ mới về đến mặt đất, tinh thần thả lỏng, mệt mỏi và buồn ngủ là điều

dễ hiểu.

Lâm Huyền cũng tắm rửa xong, nằm trên giường.

Mở điện thoại:

"VV, cậu ở đó không?"

Hắn nói nhỏ.

Quả nhiên, không có phản hồi.

Dù biết trước điều này, nhưng vẫn phải... đành chờ đến khi về nhà, hy vọng chiếc máy tính xách tay đã hết pin kia có thể tạo nên điều kỳ diệu.

Mở ứng dụng tin tức, Lâm Huyền lướt qua vài tin tức hot.

Tin tức hot nhất hiện nay chắc chắn là về vệ tinh Starlink, máy bay không gian, Jask, và Kevin Walker, gần như chiếm hết top 10 xu hướng.

Hiện nay, hầu hết các quốc gia trên thế giới đều đã phát lệnh truy nã Kevin Walker, bao gồm cả Long Quốc.

Việc Kevin Walker chiếm giữ máy bay không gian Mỹ và cố tình đâm vào máy bay của Long Quốc là một hành động cực kỳ xấu xa, với ý đồ cực kỳ tồi tệ.

Máy bay không gian của Long Quốc không chỉ đang thực hiện nhiệm vụ bí mật, mà còn chở theo các phi hành gia quốc gia. Chỉ riêng chiếc máy bay này, và phi công xuất sắc duy nhất này, nếu để Kevin Walker đâm trúng, tổn thất sẽ không thể đo đếm được.

Chương 805: VV, Jask, và hỗn loạn. (4)

Vì vậy, sau khi Ngụy Thành hạ cánh máy bay không gian và báo cáo sự việc với nhà nước, Long Quốc lập tức phát lệnh truy nã đỏ cấp cao nhất đối với Kevin Walker.

Lướt điện thoại một lúc, Lâm Huyền cũng bắt đầu buồn ngủ.

"Ngày mai liên hệ với Cục An ninh quốc gia, nhờ Cục trưởng Lưu An giúp tìm địa chỉ của cặp vợ chồng trung niên đó."

Hắn ngáp một cái, lật người lại.

Lúc trước VV đã tra ra ngay, cặp vợ chồng trung niên đó tên là Trương Thạch và Diêm Cầm, có tên thì không khó để tìm địa chỉ của họ.

"Ngủ thôi."

Hắn nhắm mắt lại...

Chỉ trong chưa đầy hai ngày, đã xảy ra nhiều sự kiện gây sốc như vậy.

Rốt cuộc.

Giấc mơ thứ tư này, sẽ không thể không có chút thay đổi nào chứ?

Hơn nữa, mình còn bắt được cả hạt thời không.

Trong mắt mọi người, đây là một thứ cực kỳ quan trọng, quan

trọng vô cùng.

Lặp đi lặp lại khi muốn nhấn mạnh.

Tranh giành quyết liệt.

Một thứ quan trọng như vậy, bây giờ đến tay mình, chắc chắn sẽ tạo ra một hiệu ứng cánh bướm dễ thấy, phải không?

Hoàng Tước và Sở An Tình đều đã nói, nếu không giành được hạt thời không này, tương lai sẽ trở nên rất tồi tệ.

Giấc mơ thứ tư hiện tại đã đủ tồi tệ rồi chứ?

Mình không thể tiến thêm một bước.

Vậy bây giờ, khi mình đã giành được hạt thời không này, tương lai tồi tệ đó không phải sẽ thay đổi sao?

Giấc mơ thứ tư không phải sẽ thay đổi sao?

Có thể nào trực tiếp vượt qua độ đàn hồi của thời không này, bước vào giấc mơ thứ năm không?

Dần dần...

Đầu trở nên nặng nề. ... ...

Hừ...

Gió hè nóng bức quen thuộc, tiếng ồn ào của thành phố quen thuộc.

Lâm Huyền mở mắt, nhìn lên bầu trời.

"Ha ha..."

Hắn cười khổ.

Hàng chục chiếc khinh khí cầu lớn sáng rực vẫn lơ lửng chậm rãi trên bầu trời.

Mỗi chiếc khinh khí cầu đều có quảng cáo lớn, kỷ niệm 600 năm thành lập Ngân hàng Thái Mô.

Ngân hàng mà mình đầu tư.

Nơi chứa két sắt của mình.

Gần trong gang tấc, nhưng không thể chạm tới.

Hắn cúi đầu.

Xung quanh, hàng chục binh lính bao vây hắn như thường lệ, viên đội trưởng giơ ra một lệnh truy nã điện tử:

"Lâm Huyền! Bây giờ với tội danh phản nhân loại, gây nguy hại cho Trái Đất, và làm rối loạn thời không, tôi tuyên bố bắt giữ cậu theo pháp luật!"

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên tờ giấy điện tử...

Những tội danh này.

Năm 2024. ngoài tội cuối cùng là làm rối loạn thời không, hai tội còn lại cũng được ghi trong lệnh truy nã Kevin Walker.

Lúc này.

Hắn dường như hiểu ra điều gì đó.

"Kevin Walker."

Người đàn ông cười khổ nghe tiếng, nụ cười đóng băng trên mặt.

Ông ta giật phăng chiếc mũ trùm đầu của người đàn ông bị còng trên ghế trước mặt!

Người đàn ông trẻ tuổi trước mắt.

Ánh mắt đầy mệt mỏi.

Nhưng lại lạnh lùng, sâu thẳm, sắc bén và u tối.

"Đến giết tôi đi, Kevin, cậu biết tôi ở đâu."

Người đàn ông trẻ giọng rất nhỏ, như nhìn xuyên qua thời gian mà nhìn ông ta:

"[Nếu cậu không đến giết tôi, thì tôi sẽ đi giết cậu!]"

Đồng tử người đàn ông lớn co lại—

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 thiêu rụi mọi thứ.

Trên giường trong phòng khách sạn, giữa tiếng ngáy vang rền của Cao Dương, Lâm Huyền mở mắt.

"Giấc mơ thứ tư, hoàn toàn không thay đổi."

Hắn ngồi dậy.

Mở cửa kính ban công, để gió xuân mát mẻ thổi vào.

Hắn bước ra ban công.

Dựa vào lan can đá, nhìn lên bầu trời đêm.

Thế giới thực tại đã xảy ra nhiều biến cố lớn như vậy, kể cả việc hạt thời không quý giá đã đổi chủ.

Nhưng giấc mơ thứ tư vẫn không có gì thay đổi!

Điều này có thể chứng minh nhiều điều.

Nhiều điều quan trọng.

Có hai khả năng.

Giấc mơ là giả, kẻ thù chưa kịp thay đổi, chưa tính toán ra được, khi hạt thời không đổi chủ, thế giới tương lai sẽ thay đổi thế nào... có nghĩa là, trường quay mới vẫn chưa được dựng lên.

Nếu giấc mơ là thế giới tương lai thực sự, thì điều này chứng tỏ hạt thời không này không quan trọng như mọi người nghĩ!

[Hoặc là, hạt thời không thực sự rất quan trọng, nhưng không phải là hạt này, mà là một hạt khác!]

Tóm lại, chắc chắn có âm mưu nào đó, khiến mọi người hiểu lầm rằng hạt thời không này rất quan trọng, và lôi kéo các bên vào cuộc tranh giành, bao gồm Kevin Walker, Hoàng Tước, mình, và cả thiên niên trụ Sở An Tình!

Và kẻ chủ mưu thực sự... hoàn toàn không quan tâm đến hạt thời không này, hắn ta ở xa quan sát hổ đấu nhau, ngồi hưởng lợi!

Bằng chứng là, nếu hạt thời không này thực sự quan trọng đến mức các thế lực phải tranh giành, thì tại sao khi mình có được hạt thời không, giấc mơ lại không thay đổi chút nào? Điều này hoàn toàn không hợp lý!...

Đây cũng là lý do tại sao, vừa rồi Lâm Huyền đã nói cứng với người đàn ông bí ẩn có vẻ là Kevin Walker.

Bây giờ hắn rất nghi ngờ.

Người đàn ông bí ẩn đó hoàn toàn không phải Kevin Walker!

Câu cửa miệng "I see you"... càng giống như cố tình giả làm Kevin Walker để mình hiểu lầm.

Chương 806: Sở An Tình và 00:42 (1)

Ít nhất từ vẻ ngoài, trong cuộc chiến giành hạt thời không năm 2024. Kevin Walker là kẻ thua cuộc hoàn toàn. Hắn ta không thu được bất kỳ lợi ích nào, còn bị cả thế giới truy nã, rơi vào tình thế vô cùng bị động và nguy hiểm.

Dù hắn ta có tài giỏi đến đâu.

Hắn ta vẫn sống trên Trái Đất, liệu có thể đối đầu với 6 tỷ người không?

Điều đó hoàn toàn không thể.

Vì vậy... Lâm Huyền mới cố tình nói mạnh với người đàn ông bí ẩn đó, hy vọng thế giới thực tại có thể có thay đổi gì, để vực dậy tình thế bế tắc hiện tại!

Dù sao, bây giờ mình đã hoàn toàn bị lộ rồi.

Kevin Walker thậm chí biết mình đi bắt hạt thời không, hắn ta còn gì không biết nữa?

Jask cũng vậy, ông ta có thể chính xác sử dụng tên lửa để chặn đứng chiếc máy bay không gian đang rơi, còn gì mà ông ta không làm được?

Trong giấc mơ thứ hai, đàn em của Đại Kiểm Miêu là A Tráng từng nói một câu:

Biến thì thông, không biến thì chết.

Đối với tình cảnh bế tắc hiện tại của mình, sự trì trệ chỉ khiến mình từ từ bị đẩy vào chỗ chết.

Phải thay đổi!

Nếu tình hình không thể tốt hơn.

Thì hãy khuấy động nước, làm cho tình thế trở nên hỗn loạn hơn!

Chỉ có thay đổi, mình mới có cơ hội.

Chỉ có trong hỗn loạn, mình mới có thể nắm bắt sơ hở của kẻ thù!

Trong cuộc chiến mà mình không biết kẻ thù là ai, kẻ thù ở đâu, đang đấu với thứ gì...

Nhiều người đã hy sinh.

Sở An Tình đã biến mất.

Hoàng Tước trông có vẻ còn không sống được bao lâu, mạng sống đang nguy kịch.

Mình, cũng phải từ sau hậu trường, bước ra trước sân khấu.

Mình sẽ ép Kevin Walker ra tay.

Cũng đáng thử xem liệu Kevin có ra tay hay không.

Nếu không ra tay, thì hành động khiêu khích của mình coi như vô ích, chứng tỏ kẻ thù không mắc câu, mình sẽ phải tìm cách khác.

Vậy nếu Kevin Walker ra tay thì sao?

Jask có tiếp tục giúp mình như lần trước khi gửi tên lửa

không?

Các thế lực ẩn giấu khác thì sao?

Các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì thế nào? Họ sẽ có thái độ ra sao?

Hỗn loạn.

Tình thế bế tắc hiện tại, không bằng làm cho nó trở nên hỗn loạn!

"Khuấy động nước thôi."

Lâm Huyền nhìn lên mặt trăng, xác định điều này.

Muốn ẩn mình trong bóng tối để điều tra kẻ thù, thu thập thông tin, rồi như lần tiêu diệt Bảy Tội Lỗi mà một lưới bắt gọn...

Ý tưởng đó, quá ngây thơ.

Đối thủ hiện tại, mạnh hơn, thông minh hơn, gian xảo hơn rất nhiều so với Bảy Tội Lỗi.

Không thể tiếp tục ngây thơ, suy nghĩ đơn giản nữa.

Phải suy nghĩ sâu hơn.

Lâm Huyền càng ngày càng cảm thấy... có lẽ người đàn ông bí ẩn đó, không phải Kevin Walker, thì hợp lý hơn.

Nếu thực sự là người khác.

Có thể nào, chính là người đã lừa dối tất cả mọi người, khiến các thế lực tranh giành nhau, cướp một hạt thời không không quan trọng... rồi ngồi hưởng lợi?

Lâm Huyền bắt đầu hồi tưởng.

Ài...

Trong cuộc chiến giành hạt thời không này, được lợi nhiều nhất?

Mình sao?

Hiện tại nhìn, chắc chắn không phải, Lưu Phong đã nói rõ, hạt thời không đó đã bị hỏng, ngoài việc định vị đồng hồ thời không, không có tác dụng gì khác.

Hoàng Tước sao?

Cũng không giống, cô ấy ngoài việc để mình có được hạt thời không, tình hình của cô ấy cũng rất tồi tệ, và hướng đi của lịch sử hiện tại đã lệch khỏi lịch sử mà cô ấy biết, đối với cô ấy cũng là một ẩn số không rõ tốt hay xấu.

Kevin Walker?

Càng không phải, hắn ta thua thảm hại, trở thành tội phạm bị truy nã toàn cầu.

Vậy...

Còn ai nữa?

Hắn không thể không nghĩ đến, tại buổi dạ tiệc từ thiện khoa học, người đàn ông cao lớn đã mỉm cười bắt tay hắn, và hoàn toàn dự đoán được kết quả của cuộc chiến giành hạt thời không lần này.

"Jask."

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn lên mặt trăng tròn và sáng trên bầu trời, nhớ lại trong giấc mơ tương lai, bàn tay khổng lồ băng qua cực Nam và cực Bắc trên mặt trăng...

"Có phải là ông ta không?"

"Cũng không đúng."

Lâm Huyền lắc đầu.

Nói một cách chính xác, tỷ phú giàu nhất thế giới Jask không phải là người hưởng lợi nhiều nhất mà không chịu thiệt hại gì.

Ông ta thực sự không trực tiếp tham gia vào cuộc tranh giành hạt thời không này, nhưng việc phóng tên lửa kịp thời đó chắc chắn cũng không rẻ.

Hơn nữa.

Dự án vệ tinh Starlink mà ông ta đã lên kế hoạch nhiều năm, tiêu tốn hàng chục tỷ đô la Mỹ đã hoàn toàn bị phá hủy, thiệt hại trực tiếp, thiệt hại gián tiếp từ giá cổ phiếu, và các thiệt hại liên quan khác có lẽ gấp nhiều lần hàng chục tỷ đó.

Nếu sự việc này tiếp tục lan rộng, vị trí tỷ phú giàu nhất thế giới của Jask chắc chắn sẽ không giữ được.

Dựa trên giá cổ phiếu hiện tại, dường như ông ta đã mất vị trí này rồi.

Nhưng sự dao động tài sản của các tỷ phú thế giới là rất lớn mỗi ngày, không ai có thể dự đoán chính xác số tài sản cụ thể, chỉ có thể nói rằng Jask lần này chắc chắn đã bị tổn thương nghiêm trọng, đã bị đâm trúng động mạch chủ.

Chương 807: Sở An Tình và 00:42 (2)

Vì vậy, từ góc độ kinh tế, Jask thực sự là người thiệt hại nặng nề nhất trong cuộc tranh giành hạt thời không này.

Do đó, không thể nói rằng Jask là người ngồi trên núi xem hổ đấu, ở một mức độ nào đó, ông ta cũng là nạn nhân.

"Hơn nữa..."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn cảnh đêm phồn hoa và náo nhiệt của Đế Đô từ xa:

"Hơn nữa, tất cả các suy đoán của mình hiện tại đều dựa trên giả thiết 'giấc mơ là thật'. Nếu xét đến khả năng giấc mơ là giả, là mô phỏng, là phim trường... thì việc suy đoán kẻ đứng sau hiện tại hoàn toàn vô nghĩa."

"Vì vậy, việc cấp bách nhất là phải tìm cách làm rõ giấc mơ là thật hay giả. Chỉ khi xác định được tiền đề quan trọng này, mới có thể tiếp tục suy luận. Nếu không... tiền đề sai, giống như nền móng bị lệch, suy luận và xây dựng tiếp theo chắc chắn sẽ sai lệch và sai lầm."

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền đưa tay phải, đặt lên ngực mình.

Trong túi áo ngủ này, có mảnh giấy nhỏ mà Sở An Tình viết cho mình.

Có thể nói, mảnh giấy này chính là vật cuối cùng mà Sở An

Tình để lại cho mình.

Trước đó Lâm Huyền đã suy nghĩ suốt mấy tháng trời, không biết nội dung nào có thể viết lên mảnh giấy nhỏ này, để lừa dối cả thế giới, lừa dối tất cả mọi người, thậm chí không sợ kẻ thù thấy trước và sao chép, truyền tải thông tin vượt qua 600 năm, để khi mình nhìn thấy nội dung trên mảnh giấy sẽ tỉnh ngộ, hiểu được sự thật và giả dối của giấc mơ.

Vào ngày sinh nhật 25 tuổi của mình, hắn đã chia sẻ vấn đề này với Sở An Tình.

Khi đó cô ấy cũng không nghĩ ra được câu trả lời, cho rằng câu hỏi này quá khó, chỉ riêng việc hiểu đề bài đã không hiểu nổi.

Nhưng...

Sau khi Sở An Tình chạm vào hạt thời không.

Cô ấy như trở thành một người khác, nhiều thứ đã thay đổi.

Cô ấy khóc hỏi Hoàng Tước, liệu tất cả những điều này có thật không... biểu cảm rất đau buồn và tuyệt vọng.

Lâm Huyền không hiểu.

Sở An Tình cụ thể đang hỏi về điều gì?

Và tại sao sau khi chạm vào hạt thời không, cô ấy lại phản ứng mạnh mẽ, cảm xúc mãnh liệt như vậy, rõ ràng là đã nhớ lại điều gì đó, hoặc có được ký ức nào đó.

Lúc đó tình hình rất căng thẳng, Sở An Tình lại vội vàng viết mảnh giấy và bắt hạt thời không, hoàn toàn không có thời gian để hỏi những câu hỏi đó.

Lâm Huyền định sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ hỏi kỹ, nhưng không ngờ, không bao giờ có sau đó nữa.

Tất cả lại trở thành một bí ẩn không thể giải đáp.

Và đáp án, chắc chắn, cũng được viết trên mảnh giấy nhỏ đánh cược với thời gian và số phận này...

Ngón tay Lâm Huyền nắm chặt mảnh giấy nhỏ qua lớp áo ngủ mỏng.

Đến giờ, không ai đã nhìn thấy mảnh giấy nhỏ này.

Hắn cũng chưa.

Không ai cả.

Ở thời đại năm 2024 này, không ai biết nội dung trên đó.

Thật sự, tuyệt đối không có ai.

Vì Sở An Tình cũng biến mất, người duy nhất biết nội dung cũng đã biến mất, nên một cách tình cờ, một bí mật và mật mã mà cả thế giới không ai biết đã ra đời.

Những ngày qua, Lâm Huyền luôn mang theo mảnh giấy nhỏ này.

Không dám rời xa.

Đây là mảnh giấy mà Sở An Tình đã đánh đổi bằng mạng sống của mình...

Nếu bị mất, hoặc để người khác nhìn thấy, thật sự sẽ không xứng đáng với tấm lòng của Sở An Tình.

Cô ấy cũng đã dặn dò hắn rất nghiêm túc.

"Khi đến đó hãy đọc... anh sẽ hiểu."

Lúc đó ánh mắt Sở An Tình rất tự tin.

Lâm Huyền tin tưởng cô ấy.

Sở An Tình vốn là một cô gái rất đơn thuần và thẳng thắn, những gì cô ấy không biết thì không biết, không hiểu thì không hiểu, cũng không giả vờ hiểu. Đồng thời...

Những gì cô ấy khẳng định có thể làm được, thì rất có thể là thật, là khả thi.

Hơn nữa, nội dung trên mảnh giấy này là do Sở An Tình viết sau khi chạm vào hạt thời không, chắc chắn liên quan đến cảm xúc sụp đổ của cô ấy và ký ức dường như đã được đánh thức.

Lúc đó trên máy bay không gian, khi mình hỏi Sở An Tình đã xảy ra chuyện gì.

Cô ấy vốn định nói ra ngay lập tức.

Nhưng ngay lúc đó lại dừng lại, rồi nuốt xuống những lời mắc nghẹn trong cổ họng, và đề nghị viết mảnh giấy nhỏ.

Điều này cho thấy...

Những gì cô ấy định nói lúc đó và nội dung viết trên mảnh giấy nhỏ có mối liên hệ mật thiết và đều quan trọng như nhau.

Lâm Huyền đã vô số lần tò mò và đoán xem trên mảnh giấy đó viết gì.

Nhưng hắn chắc chắn sẽ không đọc nó vào thời điểm này năm 2024.

Nếu bây giờ không kiềm chế được mà nhìn, thì mọi thứ đều sẽ trở nên vô nghĩa.

Đặc biệt là giấc mơ thứ tư hiện tại, đúng như VV đã nói, càng nhìn càng giả! Càng trải nghiệm càng không thật! Hắn bây giờ cần gấp một câu trả lời, một sự thật, một dấu hiệu để tiếp tục suy luận

và tiến về phía trước.

Và mảnh giấy nhỏ đủ để giấu cả thế giới, lừa dối tất cả mọi người.

Chương 808: Sở An Tình và 00:42 (3)

Chính là hy vọng cuối cùng của hắn trong giấc mơ thứ tư để phá vỡ tình thế!

"Mình sẽ đặt nó vào két an toàn hợp kim Hafnium của Ngân hàng Thái Mỗ."

Lâm Huyền thì thầm.

Hiện tại, Ngân hàng Thái Mô của Vương ca đã chính thức bắt đầu hoạt động thử nghiệm vào đúng ngày 20 tháng 3, ngày sinh nhật của mình.

Vì hôm đó đang tập huấn tại trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, Lâm Huyền không thể có mặt, nhưng Vương ca vẫn gửi cho hắn nhiều ảnh và video ngắn.

Cảnh khai trương thử nghiệm trông khá sôi động.

Và, Lâm Huyền rất ngạc nhiên khi thấy rằng trên thế giới này vẫn có nhiều người giữ được tâm hồn trẻ thơ.

Theo Vương ca nói, trong ngày khai trương thử nghiệm, đã bán được 30 suất sử dụng két an toàn, và suất ngắn nhất cũng là 50 năm. Suất dài nhất thậm chí lên tới 200 năm.

Tất nhiên, không nhất thiết phải thanh toán toàn bộ 200 năm một lần, vẫn có nhiều phương án thanh toán khác nhau, dù sao Ngân hàng Thái Mỗ là dự án mà Vương ca đã lên kế hoạch từ lâu, nên các mặt đều rất toàn diện.

Ngày đầu tiên đã bán được 30 két an toàn... và thời gian lưu trữ lại dài như vậy, thành tích này thực sự khiến Lâm Huyền bất ngờ.

Hắn tưởng rằng nhiều người chỉ tò mò chứ không nhất thiết phải quan tâm đến thứ "bánh thời gian" dạng viên nang thời gian như vậy.

Nhưng sự thật chứng minh hắn đã đoán sai.

Bất cứ thứ gì, dù là gì đi nữa. Chỉ cần là đầu tiên trên thế giới và duy nhất, dường như đều không thiếu sự quan tâm.

Sự xuất hiện của Ngân hàng Thái Mỗ là duy nhất trên thế giới, mới mẻ và giá trị. Nó vượt qua 600 năm thời gian, vẫn tiếp tục phát triển mạnh mẽ, có thể thuê cả chục khinh khí cầu để quảng cáo kỷ niệm, đủ để chứng minh rằng ngân hàng này, ngay cả sau sáu thế kỷ, vẫn phát triển mạnh.

Vương ca cũng đã chụp ảnh kho của Ngân hàng Thái Mõ gửi cho hắn.

Trông không khác gì so với những gì hắn thấy trong giấc mơ đầu tiên và giấc mơ thứ hai, chỉ có diện tích lớn hơn một chút, két an toàn nhiều hơn một chút.

Nhưng bố cục tổng thể vẫn giống nhau, là những bức tường xi măng, và từng két an toàn hợp kim Hafnium được khảm vào đó.

Cảnh này thật khiến Lâm Huyền hoài niệm và ngỡ ngàng.

Vương ca còn chụp riêng bức ảnh két an toàn số 66 gửi cho Lâm Huyền.

Trên tấm bảng tên khắc tên Lâm Huyền, chờ đợi hắn mở khóa và đặt mật mã không thể thay đổi.

Lâm Huyền vốn định sau khi xuống máy bay không gian, sẽ lập tức quay về Đông Hải, đặt mảnh giấy này vào két an toàn, rồi đặt một mật mã bất kỳ.

Nhưng.

Hiện tại tình hình như vậy.

Hắn làm gì có mặt mũi mà về Đông Hải...

Hắn không sợ Sở Sơn Hà thật sự ném mình xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn.

Nếu Sở Sơn Hà thực sự làm vậy, có lẽ cảm giác tội lỗi của hắn sẽ ít hơn một chút.

Cùng lắm... cùng lắm thì mình lại bơi lên bờ với bộ dạng xấu hổ thôi.

Mình đã hứa với ông ấy, sẽ chăm sóc tốt cho con gái ông ấy, đưa cô ấy về nhà an toàn. Kết quả bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, trực tiếp làm mất con gái ông ấy... chẳng lẽ không cho ông ấy tức giận một chút sao?

Đáng tiếc, hắn quá hiểu Sở Sơn Hà.

Một người trọng nghĩa khí, có lý lẽ, có lòng bao dung như vậy, rất có thể sẽ không nói một lời trách móc nào, thậm chí còn vỗ vai mình mà nói:

"Lâm Huyền, tôi không trách cậu."

Haiz.

Chính vì Sở Sơn Hà, Sở An Tình, Tô Tú Anh, cả nhà họ đều như vậy, nên Lâm Huyền càng cảm thấy khó chịu và áy náy hơn.

Trước khi làm rõ Sở An Tình đã chết hay chưa, rốt cuộc

chuyện gì đã xảy ra, và vì lý do gì mà cô ấy biến mất... Lâm Huyền chắc chắn không có mặt mũi về Đông Hải.

Hắn phải làm rõ mọi thứ, rồi mới có thể giải thích với Sở Sơn Hà.

Vì vậy.

Hiện tại, việc đặt mảnh giấy nhỏ vào két an toàn Ngân hàng Thái Mỗ đành phải tạm hoãn.

Tình huống tốt nhất, là sau khi đào mộ Trương Vũ Thiến ở Khúc Phụ, Sơn Đông, tìm được mẫu di hài còn lại, rồi so sánh DNA với tóc của Sở An Tình, có kết luận rõ ràng... rồi mới quay về Đông Hải báo cáo.

Như vậy.

Theo diễn biến lịch sử bình thường.

Khi mình đặt mảnh giấy nhỏ này vào két an toàn của Ngân hàng Thái Mỗ năm 2024.

Thì 600 năm sau, vào năm 2624. trong két an toàn hợp kim Hafnium ở kho của Ngân hàng Thái Mỗ, sẽ có một mảnh giấy nhỏ vượt thời gian như đã hẹn.

Khi mình trong thời đại hiện tại, giải quyết xong người đàn ông bí ẩn đó, thì có thể tự do hành động trong giấc mơ thứ tư.

Khi đó chỉ cần tìm Ngân hàng Thái Mỗ, nhập đúng mật mã, mở két an toàn, nhìn lại mảnh giấy nhỏ mà Sở An Tình đã viết...

Mọi thứ sẽ được làm sáng tỏ.

Thực hư của giấc mơ, khi đó, sẽ được tiết lộ.

"Đợi thêm chút nữa, An Tình."

Lâm Huyền giữ mảnh giấy nhỏ trong túi áo:

"Anh sẽ làm rõ mọi thứ, sẽ không làm em thất vọng."

Chương 809: Sở An Tình và 00:42 (4)

...

Ngẩng đầu lên lần nữa.

Đêm ở Đế Đô vẫn phồn hoa và rực rỡ, đèn đuốc sáng trưng.

Không khác gì ánh đèn neon ở Đông Hải, thậm chí khu vực Tây Đơn này còn náo nhiệt hơn.

Nhưng sự náo nhiệt này chẳng liên quan gì đến Lâm Huyền.

Hắn thường nhớ lại những kỷ niệm cùng Sở An Tình ở trung tâm mua sắm Tây Đơn.

Ly trà sữa nho đầy thạch;

Chiếc máy gắp thú đầy ắp;

Con phố ẩm thực lung linh ánh lửa;

Quán bar yên tĩnh với bài hát "Không Còn Liên Lạc".

Mọi thứ, cứ như vậy, dường như mới ngày hôm qua, lại như đã từ rất lâu.

Lâm Huyền ngước nhìn lên bầu trời.

Đón ánh trăng.

Hắn đưa tay phải ra...

Nắm lại, rồi mở ra.

Hắn rõ ràng đã nắm được.

Rõ ràng đã nắm lấy tay của Sở An Tình.

Hắn sẽ không nhầm lẫn.

Đó chính là cảm giác của bàn tay, dù có qua lớp áo phi hành dày cộm, hắn vẫn cảm nhận được tay của Sở An Tình nắm chặt tay mình.

Nhưng ngay lúc tiếp đất trong vòng tay...

Cô ấy lại biến mất một cách kỳ lạ.

Thời gian này, Lâm Huyền không ngừng suy nghĩ về vấn đề này:

[Sở An Tình biến mất lúc 00:42 vì đã chạm vào hạt thời không?]

Hay là...

[Cô ấy biến mất lúc 00:42 đã là định mệnh, dù có chạm vào hạt thời không hay không cũng không thể thay đổi?]

Lâm Huyền không thể hiểu được.

Nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là...

Sau khi chạm vào hạt thời không, Sở An Tình đã biết trước rằng cô ấy sẽ biến mất vào lúc 00:42.

Suy luận này, có lẽ không sai.

Đó cũng là lý do tại sao Sở An Tình kiên quyết phải ra khỏi khoang, đứng trên cánh máy bay không gian để bắt hạt thời không.

Bởi vì.

Cô ấy biết.

Mình sắp biến mất.

Chỉ còn vài phút.

Cô ấy không còn tiếc nuối mạng sống của mình, dám làm mọi điều điên rồ.

Cũng chẳng trách lúc đó mọi người có ngăn cản thế nào cũng không được.

Lâm Huyền và Cao Dương, lúc đó đã cãi nhau gay gắt với Hoàng Tước, tình hình chỉ còn thiếu chút nữa là đánh nhau rồi.

Nhưng Sở An Tình lại kiên quyết đứng về phía Hoàng Tước, vì vậy dù Lâm Huyền và Cao Dương có cố gắng ngăn cản, cuối cùng cũng bị Sở An Tình thuyết phục.

Kết quả cuối cùng, là sợi dây an toàn buộc chặt bộ phi hành của Sở An Tình, được nắm chặt trong tay mọi người.

Chỉ tiếc là...

Khi đó Lâm Huyền không nhận ra rằng Sở An Tình sẽ biến mất lúc 00:42 như một sự thật đã định.

Cho đến khi Sở An Tình đứng trên cánh máy bay, thở dài, hỏi Hoàng Tước mấy giờ rồi, Lâm Huyền mới thực sự cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Giọng điệu đó.

Cách nói đó.

Sự thản nhiên không bận tâm đó.

Và, cuối cùng, những hạt bụi xanh rơi xuống sau khi tiếp đất, mới khiến Lâm Huyền nhận ra một cách chậm chạp rằng—

Hóa ra.

Sở An Tình đã biết trước ngày chết của mình.

Biết rằng.

Cô ấy sẽ biến mất vào lúc 00:42 ngày 28 tháng 3 năm 2024.

Vì vậy cô ấy mới dám ra khỏi khoang,

Mới dám tháo dây an toàn,

Mới dám nhảy lên từ cánh máy bay không gian,

Mới dám rơi từ độ cao hai mươi ngàn mét, ôm lấy nồi cơm điện mà không sợ chết.

"Haiz..."

Lâm Huyền thở dài.

Tất cả logic đều như vậy.

Từ kết quả mà nói, đúng như Hoàng Tước đã nói, là một thiên niên trụ định mệnh sẽ tan biến vào lúc 00:42, không cần thiết phải cứu Sở An Tình.

Chết sớm hay muộn, dù sao cũng chết.

Nhưng.

Đối với Lâm Huyền.

Dù như vậy.

Dù như vậy!

Cho dù cho hắn chọn lại một ngàn lần, một vạn lần, hắn cũng sẽ không do dự mà nhảy xuống từ chiếc máy bay ở độ cao hai mươi ngàn mét.

Đó là hành động ngu ngốc, không lý trí và không đáng giá.

Nhưng hắn từng nói với Lưu Phong.

Cuộc sống không phải là một bài toán, vốn không có đáp án đúng.

Bài toán chọn nhảy xuống máy bay để cứu Sở An Tình, cho hắn chọn một vạn lần, vẫn sẽ là cùng một lựa chọn.

"Bịch!!!"

Đột nhiên.

Cao Dương, người đã ngủ một lúc lâu, phát ra một tiếng kêu lớn, rồi ngồi bật dậy trên giường:

"Chết tiệt... sao lại cảm thấy ngực tức thế này! Sắp ngạt thở rồi!"

Cậu ta quay đầu lại, nhìn thấy cửa ban công mở toang, gió lạnh thổi vào, nhìn thấy Lâm Huyền đứng trên ban công dưới ánh trăng:

"Chết tiệt! Cậu làm gì vậy anh bạn! Nửa đêm không ngủ đứng đó như ma dọa người à! Cậu suýt làm tớ sợ chết!"

Lâm Huyền quay lại, nhìn Cao Dương:

"Cậu nên giảm cân đi, nếu không... có thể chưa bị dọa chết, mà sẽ chết ngạt trong giấc ngủ vì ngưng thở vào ban đêm đấy."

"Không phải... đã mấy giờ rồi? Mau quay lại ngủ đi! Tớ đang thắc mắc sao lại lạnh thế, mau mau mau đóng cửa ban công lại.

Bây giờ chưa đến tháng tư, Đế Đô không giống Đông Hải, lạnh lắm! Mau mau mau quay lại đây... cậu không ngủ tớ cũng không yên."

Nói xong, Cao Dương lật người, lại bắt đầu ngáy.

Lâm Huyền cũng nhìn đồng hồ, quả thực đã muộn rồi.

Hơn nữa... cuối tháng ba ở Đế Đô, thật sự còn rất lạnh, hoàn toàn khác với khí hậu ở Đông Hải.

Chương 810: Bí ẩn của thiên niên trụ (1)

"Ngủ thôi, có gì mai nghĩ tiếp."

Hiện tại.

Hắn đã bỏ lại tất cả các vấn đề khác, tập trung vào điều tra bí ẩn về sự biến mất của Sở An Tình.

Bí ẩn chồng chất.

Phải điều tra từng thứ một.

Tin vui là, lý do Sở An Tình biến mất, cũng không quá khó hiểu.

Thế giới tương lai, có CC làm ví dụ điển hình để tham khảo.

Thế giới thực, cũng có Trương Vũ Thiến, cô gái có diện mạo giống hệt Sở An Tình, có thể lần theo dấu vết, đào mộ để tìm DNA.

So với những bí ẩn khác, bí ẩn này lại dễ giải quyết nhất.

Có manh mối, có hướng đi, cũng có thể tìm được chứng cứ.

Lâm Huyền tin rằng mình có thể hiểu được tất cả, để giải thích với Sở Sơn Hà và tự giải thích với chính mình.

Hắn ngáp một cái...

Bước vào phòng khách sạn.

Đóng cửa ban công lại.

Trở lại giường, kéo chăn lên, nhắm mắt lại.

Hy vọng...

Cuộc điều tra ngày mai.

Mọi thứ sẽ thuận lợi. ...

Cạch.

Lâm Huyền đóng nắp bút nước lại, kẹp bút giữa các ngón tay, bắt đầu quay tròn:

"Cao Dương, cậu xem đây là những gì tớ đã tổng hợp được, thời gian tử vong, ngày sinh, tuổi của Trương Vũ Thiến... và so sánh với thời gian tử vong, ngày sinh, tuổi của Sở An Tình."

Trước mặt.

Trên bàn là tờ giấy trắng.

Trên đó đầy những dòng chữ nhỏ chi chít, tất cả đều là các dữ liệu và kết quả suy luận mà Lâm Huyền đã ghi lại.

Sáng nay khi thức dậy.

Lâm Huyền đã trực tiếp gọi điện cho Cục trưởng Cục An ninh quốc gia, Lưu An.

Hắn ta rất nhiệt tình khi nhận được cuộc gọi của Lâm Huyền.

Dù sao trong mắt Lưu An, Lâm Huyền là một anh hùng thực sự!

Chàng trai trẻ này không chỉ cung cấp rất nhiều lỗ hổng cho tường lửa an ninh mạng của Long Quốc, ngăn chặn các cuộc tấn công của hacker mạnh nhất thế giới Kevin Walker.

Còn trong cuộc thi hacker thế giới năm ngoái, hắn đã giúp Long Quốc lấy lại danh dự, chiến thắng Kevin Walker và giành được cúp vô địch.

Mặc dù chiếc cúp này bản thân không có giá trị và ý nghĩa gì, nhưng trong thời điểm đặc biệt đó, đó là một vinh dự và vòng nguyệt quế vô cùng lớn.

Khi về nước, Lưu An đã định giữ Lâm Huyền ở lại Đế Đô thêm một thời gian để giới thiệu hắn với vài lãnh đạo, sau đó chiêu đãi một chút.

Nhưng khi đó Lâm Huyền muốn về Đông Hải ngay, thêm vào đó bạn gái nhỏ của hắn... trông có vẻ là lén ra ngoài, không nên ở lại lâu. Vì vậy Lưu An cũng không giữ lại nhiều, chỉ dặn Lâm Huyền, có chuyện gì thì hãy liên lạc, gặp khó khăn hay không giải quyết được thì cứ gọi cho hắn ta.

"Yên tâm, việc tôi không giải quyết được, tôi cũng sẽ nhờ bạn bè giúp cậu giải quyết."

Khi đó, Cục trưởng Lưu An cười đập ngực hứa:

"Hơn nữa... ngay cả khi tôi không giải quyết được, chẳng phải còn thầy Cao Diên sao! Những gì tôi không giải quyết được, thầy Cao Diên cũng sẽ giải quyết, nếu cậu ngại mở miệng nhờ thầy Cao Diên, không sao, tôi sẽ nói giúp cậu! Tôi đã làm học trò và thuộc cấp của ông ấy nhiều năm, mặt dày sẵn rồi, tôi chẳng có việc gì mà không thể mở miệng trước mặt ông ấy cả!"

Lâm Huyền cũng mỉm cười gật đầu, bắt tay từ biệt Cục trưởng Lưu An.

Hắn có thể nhìn ra rằng, Cục trưởng Lưu An là một người rất trọng nghĩa khí.

Đúng như Cao Diên đã nói, tính cách thẳng thắn, không quanh

co, nghĩ gì nói đó.

Kể từ lần chia tay ở Đế Đô đó.

Hai người cũng không liên lạc nhiều.

Chỉ trong dịp Tết, họ gửi cho nhau một tin nhắn chúc mừng.

Và bây giờ.

Không còn khả năng thu thập thông tin của VV, Lâm Huyền chỉ có thể cầu cứu vị đại nhân vật này.

Trong cuộc điện thoại, hắn chủ yếu nhờ Cục trưởng Lưu An hai việc.

Việc thứ nhất.

Là kiểm tra địa chỉ của một cặp vợ chồng già quê ở Khúc Phụ, Sơn Đông, hiện đang sống ở Đế Đô, và rất có thể sống gần khu Tây Đơn, Trương Thạch và Diêm Cầm.

Lần trước gặp ở trung tâm mua sắm Tây Đơn, VV đã ngay lập tức tra ra thông tin về hai cụ già, và đọc cho Lâm Huyền nghe.

Rất chi tiết.

Bao gồm tuổi tác, học vấn, kinh nghiệm đều có đủ.

Nhưng Lâm Huyền không thể nhớ hết nhiều như vậy... khi đó Sở An Tình vừa bị hoảng sợ, cảm xúc chưa hồi phục, hơn nữa trung tâm mua sắm Tây Đơn vốn dĩ đông đúc, lộn xộn, hắn chỉ nhớ được tên của cặp vợ chồng già.

Nhưng có tên, và là tên của cả hai vợ chồng, rất dễ tra cứu.

Việc này Cục trưởng Lưu An đồng ý ngay lập tức, nói rằng rất dễ, địa chỉ gì đó có thể dễ dàng tra ra.

Việc thứ hai.

Là Lâm Huyền nhờ Cục trưởng Lưu An điều tra về một vụ tai nạn giao thông xảy ra ở Khúc Phụ, Sơn Đông vào tháng 1 năm 2000.

Nạn nhân là Trương Vũ Thiến, một cô gái trẻ sinh năm 1980. chính là con gái duy nhất của cặp vợ chồng già Trương Thạch và Diêm Cầm.

Bởi vì những tài liệu đó năm đó không được đưa vào internet, hơn nữa VV cũng đã tra được rằng đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông, không phải là vụ gây tai nạn; bản thân không có bên gây tai nạn, là Diêm Cầm tự lái xe đâm vào cây, mọi trách nhiệm đều do Diêm Cầm chịu, vì vậy không phải là vụ án lớn khó giải quyết, theo quy trình cơ bản mà xử lý, tất nhiên cũng không để lại tài liệu gì.

Chương 811: Bí ẩn của thiên niên trụ (2)

Hơn nữa 20 năm, thực sự là quá xa.

Nhưng ngoài dự đoán của Lâm Huyền, Cục trưởng Lưu An cũng đồng ý ngay lập tức:

"Yên tâm, tôi sẽ giải quyết cho cậu."...

Chẳng mấy chốc, vị trí khu dân cư và địa chỉ cụ thể của Trương Thạch và Diêm Cầm đã được gửi đến điện thoại của Lâm Huyền.

Gần đến trưa, một viên cảnh sát ở Khúc Phụ, Sơn Đông đã thêm Lâm Huyền vào WeChat và gửi cho hắn nhiều trang giấy bị ố vàng, nứt nẻ, thậm chí bị chuột gặm, bị nước ngấm.

Viên cảnh sát nói:

"Lâm tiên sinh, chúng tôi đã lục tung nhiều kho lưu trữ, tìm kiếm tất cả tài liệu từ năm 2000. và chỉ tìm được những hồ sơ liên quan này. Vụ tai nạn năm đó thực sự không có gì đặc biệt, sau đó cũng không có liên quan gì lớn, nhiều nhất là đền bù cho bộ phận cây xanh... Về thiệt hại xe cộ, chiếc xe năm đó chỉ có bảo hiểm trách nhiệm dân sự bắt buộc, còn Diêm Cầm sau này xử lý chiếc xe thế nào chúng tôi cũng không rõ."

"Vào năm 2000. điện thoại di động còn chưa phổ biến, chưa nói đến camera hành trình, các camera giám sát trên đường phố cũng gần như không có. Vì vậy... chi tiết của vụ tai nạn đều từ lời kể của Diêm Cầm, không có bằng chứng và hình ảnh thực tế."

"Hơn nữa, như tôi đã giải thích với cậu lúc nãy, đây không phải là một vụ việc nghiêm trọng, cũng không phải là vụ gây tai nạn giao thông, và khi Diêm Cầm báo án thì đã lâu rồi... Ban đầu họ quá đau buồn vì cái chết của con gái, không nghĩ đến việc báo án."

"Sau này, bộ phận cây xanh muốn điều tra vấn đề bồi thường cho cây xanh và cây cối, Diêm Cầm biết chuyện nên mới chủ động báo án và tuân theo các quy định để bồi thường. Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ nên tài liệu lưu lại cũng rất ít, 20 năm trôi qua, tìm được gì cũng là rất ít..."

Nhìn những tài liệu quý giá và khó khăn mới có được này, Lâm Huyền liên tục cảm ơn viên cảnh sát và nói rằng những tài liệu này đã đủ rồi, rất cảm kích và cảm ơn nhiều.

Hắn không khỏi cảm thán...

VV dù là trí tuệ nhân tạo, nhưng trong xã hội loài người đầy rẫy quan hệ xã hội, vẫn còn rất nhiều hạn chế.

VV thực sự có thể tìm kiếm thông tin trên toàn mạng chỉ trong một giây.

Nhưng ngay cả khi bạn có toàn bộ lượng điện năng của đập Tam Hiệp, nó cũng không thể điều động bất kỳ nhân viên nào trong kho lưu trữ để lục lại tài liệu cũ cách đây 20 năm.

Rõ ràng, không thể làm được, không ai sẽ làm việc vì mệnh lệnh của VV... ngoại trừ chính bản thân hắn.

Còn Cục trưởng Lưu An thì khác.

Là cục trưởng của Cục An ninh Quốc gia, thậm chí không cần cục trưởng, chỉ một cuộc điện thoại cũng đủ để điều động toàn bộ kho lưu trữ của thành phố Khúc Phụ. Vì vậy... chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, họ đã lục tung tất cả các tài liệu cũ từ năm 2000.

Nhìn tình trạng của những tờ giấy trong những bức ảnh đó.

Thực sự là gió thổi, nắng cháy, chuột gặm, ố vàng, nứt nẻ... Những năm qua chịu không ít khổ sở, cũng không ít lần bị lục tung.

Thật sự vất vả cho những nhân viên này.

Lâm Huyền cảm ơn nhiều lần, ý của hắn thực ra là không cần những tài liệu chi tiết như vậy, chỉ cần hiểu đơn giản về tình hình năm đó là đủ, thực sự không muốn làm phiền các nhân viên ở Khúc Phụ nhiều như vậy:

"Cảm ơn, rất cảm ơn, thực sự rất vất vả cho các anh chị! Những tài liệu này là quá đủ rồi!"

Sau khi lịch sự cảm ơn, Lâm Huyền bắt đầu đọc từng trang giấy từ năm 2000. bao gồm các lời khai, hồ sơ vụ án, báo cáo, và từ đó rút ra những thông tin hữu ích.

Đúng như viên cảnh sát đã nói.

Vụ tai nạn dẫn đến cái chết của Trương Vũ Thiến xảy ra vào rạng sáng ngày 21 tháng 1 năm 2000. nhưng thời gian báo án lại là ngày 7 tháng 2 năm 2000. cách nhau đúng nửa tháng.

Lý do, viên cảnh sát đã giải thích rõ.

Năm 2000. ý thức pháp luật và ý thức báo án của người dân chưa mạnh, họ nghĩ rằng không làm hại ai khác, không có người bị thương, nên cũng không nghĩ đến việc báo án. Chỉ là đâm vào một cái cây, ai lại nghĩ đến việc báo án.

Hơn nữa, vợ chồng Diêm Cầm và Trương Thạch, con gái duy nhất của họ chết, phản ứng đầu tiên chắc chắn là cứu chữa hoặc lo hậu sự, làm gì có tâm trí để báo án.

Cũng chỉ sau khi bộ phận cây xanh môi trường ra thông báo, họ mới đến báo án. Nhưng khi đó, hậu sự của Trương Vũ Thiến đã hoàn tất, cô ấy đã được chôn cất. Chỉ có thể ghi lại lời khai, bổ sung chi tiết vụ án, sau đó bồi thường là xong.

Nhưng.

Từ những tài liệu vỡ vụn này, Lâm Huyền vẫn rút ra được thông tin mình cần.

Chính là những gì hiện đang được viết trên giấy.

Cao Dương vừa đánh răng xong, đi lại với chiếc bàn chải trong tay:

"Viết gì đấy, cho tớ xem với."

Lâm Huyền đẩy một chiếc ghế cho cậu ta, sau đó cầm bút chỉ từng dòng chữ trên giấy và nói:

Chương 812: Bí ẩn của thiên niên trụ (3)

"Cậu xem, theo tài liệu của cảnh sát, Trương Vũ Thiến sinh ngày 21 tháng 1 năm 1980. tai nạn xảy ra vào rạng sáng ngày 21 tháng 1 năm 2000."

"Chết tiệt!"

Cao Dương phun ra một đám bọt kem đánh răng:

"Vừa đúng 20 tuổi! Tai nạn xảy ra vào rạng sáng ngày sinh nhật lần thứ 20! Điều này... điều này quá trùng hợp! Quan trọng nhất là, Sở An Tình cũng như vậy! Hai ngày trước, Sở An Tình nhảy từ máy bay không gian xuống, sau đó biến mất, cũng là vào rạng sáng ngày sinh nhật lần thứ 20 của cô ấy... ừ... cậu nói là 00:42 phải không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền di chuyển bút, chỉ vào dòng chữ thứ hai:

"Tiếp tục xem thông tin của Sở An Tình, sinh ngày 28 tháng 3 năm 2004. biến thành trạng thái lượng tử sụp đổ, giống như những hạt bụi xanh, đúng vào lúc 00:42 ngày 28 tháng 3 năm 2024."

"Tớ không chắc thời điểm tử vong cụ thể của Trương Vũ Thiến có phải là 00:42 không, vì trong tài liệu cảnh sát cung cấp không ghi rõ thời gian cụ thể, chỉ mơ hồ ghi là khoảng 1 giờ sáng. Thời gian này là từ lời kể của tài xế, Diêm Cầm, mẹ của Trương Vũ Thiến."

Cao Dương nhổ bọt kem đánh răng vào thùng rác bên cạnh:

"Tớ cảm thấy, chắc chắn là 00:42."

Cậu ta lấy cốc súc miệng, súc vài ngụm nước, rồi nhổ vào thùng rác:

"Nếu Trương Vũ Thiến và Sở An Tình trông giống nhau như vậy, cậu nói là ngay cả vị trí nốt ruồi nước mắt cũng giống nhau, thêm vào đó ngày tử vong cũng trùng khớp vào ngày sinh nhật lần thứ 20. Tại sao chúng ta không suy luận táo bạo hơn, giả định rằng thời điểm tử vong của Trương Vũ Thiến chính là 00:42! Phút giây không chệch một giây nào!"

"Thậm chí!"

Cao Dương nhổ ngụm nước súc miệng cuối cùng, rút một tờ khăn giấy lau miệng, nhìn Lâm Huyền:

"Thậm chí! Chúng ta còn có thể suy luận táo bạo hơn—"

"Giả định rằng thời điểm sinh của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến cũng là 00:42!"

"Cậu thấy có khả thi không? Dù sao sinh con ở thời điểm nào cũng có thể xảy ra, tớ lại cảm thấy nếu tử vong vào ngày sinh nhật lần thứ 20 là trùng hợp, tại sao không thể trùng hợp hơn? Biết đâu thời điểm sinh của họ cũng là 00:42. Và thời điểm tử vong cũng là 00:42."

"Như vậy! Mới thực sự là 20 năm tròn! Một cuộc đời 20 năm, chính xác đến từng phút giây!"

Đột nhiên, Cao Dương nghiêm mặt, tự tát vào má mình:

"Phì phì phì, chúng ta không nên dùng từ chết, Sở An Tình là bạn của chúng ta, không thể rủa cô ấy. Tớ ngày càng cảm thấy, Sở

An Tình có thể không chết... nhưng cụ thể thế nào thì tớ cũng không rõ, không nghĩ ra được."

"À phì phì phì, sao tớ lại nói chết nữa, thật không may. Là biến mất! Biến mất! Mất tích cũng được, chúng ta nên mô tả Sở An Tình như vậy. Trương Vũ Thiến thì không quan trọng, cô ấy chắc là đã chết thật rồi... Chết tiệt!!"

Cao Dương lập tức phản ứng:

"Chết tiệt Lâm Huyền! Cậu gọi tớ đến Khúc Phụ, Sơn Đông, không phải để đào mộ Trương Vũ Thiến chứ?! Trời ơi cậu nghĩ gì vậy! Tớ tưởng cậu muốn đào mộ cho Sở An Tình để tưởng nhớ... hóa ra cậu muốn tớ đào mộ của người chết?"

"Điều này quá đáng lắm rồi! Dù tớ là bạn thân của cậu từ nhỏ, nhưng hành vi này tớ không thể chấp nhận được! Cậu đang nghĩ gì vậy? Cậu biết việc đào mộ người ở Long Quốc là thế nào không? Đây có phải việc người bình thường dám làm không? Người ta không thể... ít nhất không nên..."

"Được rồi, đừng cãi nữa." Lâm Huyền giơ tay ngắt lời cậu ta:

"Tớ cũng biết điều này không đạo đức, không phải việc tốt. Nhưng như cậu đã nói, Sở An Tình là bạn của chúng ta, chúng ta không nên làm rõ chuyện này sao? Chúng ta không có trách nhiệm với bạn của mình sao?"

"Trong vali có lọn tóc tớ nhổ từ đầu Sở An Tình, chúng ta chỉ cần đào mộ của Trương Vũ Thiến, sau đó lấy mẫu xương hoặc răng từ hài cốt của cô ấy, so sánh DNA với tóc của Sở An Tình, để biết mối quan hệ cụ thể của hai cô gái trông giống hệt nhau này."

"Nếu DNA không khớp, hoàn toàn không phải cùng một người, thì chúng ta có thể coi họ chỉ là những người có ngoại hình giống nhau... Nhưng tình hình hiện tại cho thấy, hai người này không thể

không có mối quan hệ gì, đúng không? Tớ thậm chí nghi ngờ họ có thể là cùng một người."

"Bây giờ tớ cũng không biết sau khi so sánh DNA xong, mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, sẽ đi về đâu... nhưng hiện tại việc làm rõ chuyện xảy ra với Sở An Tình, manh mối duy nhất là Trương Vũ Thiến, mộ của Trương Vũ Thiến, DNA. Chúng ta không thể bỏ qua manh mối rõ ràng như vậy. Tớ phải làm rõ sự thật, để có câu trả lời cho Sở Sơn Hà."

Cao Dương mặt trắng bệch, run rẩy ngồi trở lại ghế:

"Chuyện này... dù nhìn từ góc độ nào, đều quá đỗi kỳ quái. Và nhìn từ một góc độ khác, Trương Vũ Thiến chết không phải nên được hỏa táng sao? Sau khi hỏa táng, xương bị đốt cháy ở nhiệt độ cao, đâu còn DNA gì nữa! Chẳng kiểm tra được gì cả, việc đào mộ chẳng khác nào công cốc."

Chương 813: Bí ẩn của thiên niên trụ (4)

"Dù sao cũng phải thử một lần chứ."

Lâm Huyền đặt bút xuống, dựa vào lưng ghế, nhìn Cao Dương:

"Năm 2000. tư tưởng của mọi người vẫn còn rất lạc hậu, rất nhiều người rất phản đối hỏa táng, và vào thời điểm đó chính sách bắt buộc hỏa táng cũng chưa được phổ biến, thực tế số người thực sự hỏa táng không nhiều... Thật ra, rất ít."

"Bà cố của tớ qua đời khi tớ vừa mới sinh, ba mẹ tớ nói cũng không hỏa táng, chỉ lén chôn thôi. Lúc đó mọi người đều như vậy, tư tưởng truyền thống của Long Quốc không thể chấp nhận hỏa táng. Vì vậy khả năng cao là Trương Vũ Thiến không hỏa táng mà trực tiếp chôn cất, thậm chí bây giờ... nhiều người vẫn còn phản đối hỏa táng, huống chi là hơn hai mươi năm trước?"

"Và nữa, Cao Dương, cậu dám đi vào không gian, hồi nhỏ dám lấy tổ ong vò vẽ, dám nhảy vào hố phân... xin hỏi đào một cái mộ cậu sợ gì? Cậu không sợ những thứ bẩn thỉu, lại sợ những thứ vô hình này? Cậu là chiến sĩ duy vật, hãy tin vào chính cậu."

"Không không không..."

Cao Dương lắc đầu như cái trống lắc:

"Điều này khác, không phải là vấn đề mê tín hay không, chiến sĩ duy vật không sợ bom đạn, nhưng có mấy chiến sĩ duy vật dám đào mộ tổ tiên của người khác? Nếu nói đào một cái mộ chỉ có tro cốt, tớ còn dám... nhưng bây giờ cậu định đi nhặt xương của cô gái

nhà người ta, ai lại biến thái như cậu! Đào mộ người ta, Lâm Huyền!"

"Hơn nữa, nếu tớ bị thứ bẩn thỉu nào ám thì sao? Đừng nói, thực sự đừng nói! Đêm qua tớ còn cảm thấy lạnh lẽo, như bị bóng đè, không thở nổi, tỉnh dậy vì ngạt thở. Sau khi tỉnh dậy, tớ thấy cậu đứng im lặng trên ban công như ma!"

"Lúc đó thực sự tớ sợ chết khiếp... Lâm Huyền, cậu bị ám rồi!"

Ôi.

Lâm Huyền thở dài, giơ tay ngăn Cao Dương nói tiếp, chỉ về phía Tây:

"Nếu cậu thực sự sợ, bên đó là Thạch Cảnh Sơn, cậu có thể đi cầu Phật, xin một lá bùa để trấn an tinh thần."

"Phật từ bi có thể chống lại không nhỉ?"

Cao Dương suy nghĩ nghiêm túc:

"Có ai mạnh mẽ hơn không?"

Lâm Huyền lại chỉ về phía Tây Nam:

"Vậy đi gần hơn, Cung phủ, nơi Hòa Thân từng sống. Ở cuối dãy nhà lớn của Cung phủ, Hòa Thân từng thờ một hàng thần Phật, toàn là những nhân vật mạnh mẽ, một hàng dài quân thần Phật."

"Nhưng cuối cùng cũng không bảo vệ được Hòa Thân! Không phải ông ta cũng bị chém đầu sao!" Cao Dương kinh ngạc.

"Không được, không được, những thứ mê tín này không đáng tin."

Cao Dương lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm gì đó:

"Vẫn phải tin vào khoa học, tớ sẽ mang theo vài pháp bảo tương ứng. Nếu thực sự đào mộ, cần có một số thiết bị, tớ sẽ mua hết."

"Có thể đến Khúc Phụ mua, không thì làm sao mang lên máy bay hoặc tàu cao tốc?"

"Được, tớ sẽ tìm chỗ trước."...

Sau đó, Cao Dương đi chuẩn bị pháp bảo.

Lâm Huyền cúi đầu, tiếp tục xem xét các manh mối mình đã tóm tắt trên tờ giấy trắng.

Hắn đột nhiên cảm thấy.

Vừa rồi nói chuyện với Cao Dương lâu như vậy, chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, nói xong hoàn toàn như chưa nói.

Lúc này, hắn có chút hiểu tại sao huấn luyện viên Ngụy Thành lại cảm thấy bất lực với Cao Dương...

Xem ra, sau này đối với người này, không cần hy vọng có thể giải thích lý lẽ và kế hoạch.

Chỉ cần nói cho cậu ta biết phải làm gì, làm thế nào là được.

Cúi đầu xuống.

Lâm Huyền tiếp tục nhìn vào những điểm tương đồng giữa Sở An Tình và Trương Vũ Thiến mà hắn đã tóm tắt.

Quá trùng hợp.

Ngoại trừ ngày sinh, thời đại sống, thời gian tử vong, cuộc sống mỗi người khác nhau.

Những điểm khác gần như giống hệt!

Nhớ lại những gì Hoàng Tước đã nói về 'thiên niên trụ' và 'khóa chặt lịch sử'.

Chẳng lẽ hai sự việc này đều liên quan đến Sở An Tình?

Trụ...

Trụ là thứ rất phổ biến trong cuộc sống hàng ngày.

Lâm Huyền đứng dậy.

Lâm Huyền bước ra ban công một lần nữa, nhìn về phía xa nơi có một công trường đang đổ móng.

Không biết họ dự định xây dựng gì ở đó.

Nhưng bất kể là tòa nhà gì, miễn là không phải nhà một tầng, để đảm bảo móng chắc chắn và cấu trúc bền vững, đều cần phải đóng cọc.

Và lúc này, có hai máy đóng cọc cao lớn đang đậu trong công trường.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Những búa thép nặng nề của máy đóng cọc không ngừng nâng lên, hạ xuống, nâng lên, hạ xuống, với động năng khổng lồ từng chút từng chút đập những cọc thép vào đất.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Mỗi cú đập nặng nề đều đại diện cho một cái "trụ"(cọc) dần dần được đóng chặt.

Đóng chặt móng, đóng chặt công trình, đóng chặt toàn bộ dự án.

"Lịch sử... bị khóa chặt..."

Lâm Huyền lẩm bẩm, nhắc lại quy luật thời gian đầu tiên mà Hoàng Tước đã nói với mình hôm qua.

Lịch sử bị khóa chặt.

Ai có thể khóa chặt lịch sử?

Nhìn vào những cọc thép đang bị đập xuống từng cú một tại công trường.

Lâm Huyền bỗng nảy ra một ý nghĩ!

Chẳng lẽ...

Thiên niên trụ chính là những cọc khóa chặt lịch sử?

Nếu Sở An Tình là một thiên niên trụ.

Thì Trương Vũ Thiến có phải cũng là một thiên niên trụ?

Chương 814: Lời nói dối 20 năm trước (1)

CC có phải cũng là một thiên niên trụ?

Mục đích tồn tại của họ, chẳng lẽ chính là biến thành những cọc được đóng vào quỹ đạo lịch sử, để khóa chặt lịch sử?

Nếu thật sự là như vậy...

"Thế họ làm sao để khóa chặt lịch sử?"

Lâm Huyền chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu.

Đồng thời:

"Khóa chặt lịch sử, rốt cuộc nghĩa là gì? Khóa chặt lịch sử rồi sẽ ra sao? Sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lâm Huyền cũng không hiểu.

Nhưng.

Nếu tiếp tục suy nghĩ theo hướng này, hắn nghĩ đến một vấn đề càng sâu xa và đáng sợ hơn.

Trong chớp mắt, sống lưng hắn lạnh buốt.

Nếu nói...

Sự thật về thiên niên trụ đúng như mình nghĩ, là để khóa chặt lịch sử.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào mặt trời gay gắt trên bầu trời:

"Vậy thì..."

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng di chuyển, nhẹ giọng nói:

"Rốt cuộc là ai, muốn khóa chặt dòng lịch sử trôi qua?"

"Lại là ai..."

"Đã đích thân đóng từng cọc thiên niên này vào dòng chảy lịch sử?"

Những người đã đặt cọc thiên niên trụ...

Chẳng lẽ là Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Lâm Huyền đầu tiên nghĩ đến tổ chức bí ẩn này.

Nhưng điều này có vẻ không thực tế lắm?

Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự rất mạnh, nhưng có thể mạnh đến mức kiểm soát được thời không không?

Trước đây, dự đoán về sức mạnh của họ của Lâm Huyền chỉ dừng lại ở mức kiểm soát lịch sử, như một bàn tay đen khổng lồ ẩn mình trong dòng chảy lịch sử.

Nhưng bây giờ...

Chẳng lẽ họ còn có khả năng kiểm soát thời không sao?

Vậy thì người khác còn chơi gì nữa!

Lâm Huyền không chắc ý nghĩ này của mình có đúng không... vì hiện tại hắn càng lúc càng mơ hồ, không biết Câu Lạc Bộ Thiên

Tài thực chất là tổ chức như thế nào, có sức mạnh ra sao, và sử dụng phương thức gì.

Bí ẩn.

Quá bí ẩn.

Sau thời gian dài khám phá và nghiên cứu, Lâm Huyền lại cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu nổi Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng việc thiên niên trụ và việc lịch sử khóa kín này, có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không, hiện tại vẫn chưa thể khẳng định.

Bởi vì tất cả những điều này, hiện tại chỉ là phỏng đoán của riêng hắn.

Hắn cũng vừa mới nhìn chằm chằm vào máy đóng cọc trên công trường xây dựng, đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Sự thật cụ thể là gì,

Câu trả lời là gì,

Có lẽ cần phải kiểm chứng thêm.

Ngoài ra,

Lâm Huyền còn nghĩ đến một điều trùng hợp.

[00:42]

Thời điểm vô cùng kỳ quái này.

Thời gian kết thúc giấc mơ của mình là 00:42.

Thời gian Sở An Tình hóa thành những mảnh sao xanh và biến mất, cũng là 00:42.

Bảy Tội Lỗi, việc Quý Tâm Thủy và Quý Lâm giết người, cũng cố định vào 00:42.

Thời gian chính thức bắt giữ hạt thời không, trên nồi cơm điện cũng hiển thị 00:42.

Trong giấc mơ đầu tiên, thời gian cha của Đại Kiểm Miêu chết cũng là 00:42.

Trong giấc mơ thứ hai, đáp án hằng số vũ trụ mà cha của Đại Kiểm Miêu tính ra cũng trùng hợp một cách đáng kinh ngạc là 42.

Lâm Huyền không ngờ.

Kể từ khi hắn lần đầu tiên tiếp xúc với khái niệm hằng số vũ trụ, đã hơn một năm trôi qua.

Nhưng đi vòng vèo như vậy, cuối cùng lại quay về điểm ban đầu!

Trước trước sau sau, trái trái phải phải, lòng vòng mãi, tất cả mọi việc đều xoay quanh con số 42 bí ẩn này!

Con số này rốt cuộc có ma lực gì?

Nó có liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đến hạt thời không, đến thiên niên trụ, đến lịch sử, và đến vũ trụ?

"À..."

Lâm Huyền cảm thấy mình sắp bị cuốn vào vòng xoáy này rồi.

Quả nhiên.

Cuối cùng, tất cả đều quay về cốt lõi và điểm kết thúc, chính là [Hằng số vũ trụ].

Chỉ cần làm rõ được bí mật của hằng số vũ trụ, thì sẽ biết

được sự thật về số 42, biết được sự thật về số 42, có lẽ những bí ẩn như thiên niên trụ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

"May mắn là, hạt thời không dù năng lượng đã cạn kiệt, nhưng trong cái rủi lại có cái may, nó vẫn có thể hiệu chỉnh đồng hồ thời không của Lưu Phong. Coi như nghiên cứu về hằng số vũ trụ có thể chính thức bắt đầu... ít nhất, đã bước được bước đầu tiên."

Lâm Huyền xoay cây bút.

Đợi sau khi làm rõ được chuyện xảy ra với Sở An Tình, hắn sẽ đến phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải để gặp Lưu Phong, xem nghiên cứu về hằng số vũ trụ có tiến triển gì không.

Khi Lâm Huyền đang suy nghĩ.

Cao Dương cũng kết thúc công việc chuẩn bị, kéo quần lên và bước về phía Lâm Huyền:

"Sao rồi? Cậu đã suy nghĩ thế nào? Cậu không nghĩ là tớ đoán có lý sao? Tớ cảm thấy có rất nhiều việc trùng hợp đều liên quan đến thời điểm 00:42, thì thời gian sinh của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến cũng nên là 00:42 mới hợp lý."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tớ không phủ nhận quan điểm của cậu, đúng như cậu nói, thời gian sinh cụ thể và thời gian chết cụ thể đều là 00:42 mới hợp lý. Nhưng... chuyện này không thể nào kiểm chứng được."

Chương 815: Lời nói dối 20 năm trước (2)

"Sao lại không thể."

Cao Dương gãi mũi:

"Ồ... cũng đúng. Ban đầu tớ định nói, cậu có thể gọi điện cho Sở Sơn Hà hoặc mẹ của Sở An Tình hỏi, họ là cha mẹ thì chắc chắn biết thời gian sinh của con mình, bát tự không phải là nhìn vào thời điểm này sao?"

"Nhưng... bây giờ tốt nhất là cậu đừng gọi cho Sở Sơn Hà, ông ấy có thể còn chưa biết chuyện Sở An Tình xảy ra chuyện, thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy nhanh chóng làm việc chính đi."

"Về thời gian sinh, cậu cũng có thể hỏi cha mẹ của Trương Vũ Thiến, đôi vợ chồng già đó; hoặc cậu có thể đợi đến khi Sở Sơn Hà bình tĩnh lại rồi hỏi, tóm lại, tớ cảm thấy chuyện này khá quan trọng."

Lâm Huyền thấy Cao Dương lề mề cuối cùng cũng chuẩn bị xong, đứng dậy:

"Xuất phát thôi."

"Chúng ta đi đâu?" Cao Dương hỏi.

Lâm Huyền mở điện thoại WeChat, thêm vị trí khu chung cư do Cục trưởng Lưu An gửi vào bản đồ, xuất hiện một tuyến đường màu xanh:

"Chúng ta đến Khu dân cư sáng lập Hi Thụy."...

Cửa xe taxi mở ra, Lâm Huyền và Cao Dương lần lượt bước xuống từ cửa sau bên trái và phải.

Pựt.

Cửa xe đóng lại, tài xế nhấn ga phóng đi. Lâm Huyền và Cao Dương đứng trên đường, nhìn vào khu chung cư cao cấp trước mặt.

"Đây là khu vực tam hoàn phải không? Khu tam hoàn quận Triều Dương, đôi vợ chồng này khá giàu đấy, giá nhà ở đây chắc cũng phải hơn mười vạn một mét vuông? Thật sự là người giàu, cực kỳ giàu!"

Đột nhiên, Cao Dương im bặt, quay đầu quan sát Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Cũng không đúng, có lẽ họ còn không giàu bằng cậu, cậu mua nhà ở đây dễ như chơi."

"Mua được và thật sự mua là hai khái niệm khác nhau."

Lâm Huyền lại mở cuộc trò chuyện với Cục trưởng Lưu An, xem địa chỉ của đôi vợ chồng già là tòa nhà nào:

"Cậu cũng nên nghĩ đi, Cao Dương, năm 2000 ở Khúc Phụ, Sơn Đông, một gia đình có thể sở hữu ô tô thì chắc chắn là rất giàu có. Tớ đã gặp cặp vợ chồng Trương Thạch và Diêm Cầm, khí chất của họ rất đặc biệt, người chồng trông như xuất thân từ gia đình có học thức, còn người vợ... thật ra cũng không tệ, nhưng nhiều năm qua tinh thần bà ấy suy sụp, điên loạn, thật là..."

Cha mẹ nào cũng thương con.

Lâm Huyền không khỏi lo lắng cho Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh,

nên hắn nhanh chóng bước chân, cùng Cao Dương đi vào khu chung cư.

Họ dễ dàng vào được bên trong.

Khu chung cư này phân luồng người và xe, xe cộ đều vào bãi đỗ xe ngầm qua cổng chính, trên mặt đất không có bãi đỗ xe, diện tích cây xanh rất lớn, cảnh quan xanh mát rất đẹp. Đi bộ trong đó giống như đang dạo trong công viên.

Trẻ con chơi đùa, đuổi bắt nhau dưới ánh nắng lười biếng, trông thật vui vẻ và hạnh phúc.

"Tòa nhà số 22 chắc ở phía bên kia."

Cao Dương chỉ vào tòa nhà cao tầng ở góc đông bắc, dẫn Lâm Huyền đi về hướng đó.

"Ơ?"

Đi ngang qua một quảng trường nhỏ giữa khu chung cư, Lâm Huyền kéo Cao Dương dừng lại.

Hắn lặng lẽ chỉ vào một bà cụ đang ngồi trong đình gỗ, nói nhỏ với Cao Dương:

"Nhìn người phụ nữ đó đi... đó chính là Diêm Cầm, mẹ của Trương Vũ Thiến."

"À?"

Cao Dương ngạc nhiên:

"Già vậy sao?"

Cậu ta nhanh chóng tính toán trong đầu, nếu Trương Vũ Thiến còn sống thì bây giờ bao nhiêu tuổi, và mẹ của cô ấy bao nhiêu tuổi.

Theo lý mà nói, bà ấy nhiều lắm cũng chỉ tầm sáu, bảy mươi tuổi thôi, nhưng người phụ nữ ngồi trong đình gỗ không xa, trông thực sự giống một bà cụ... tóc đã bạc phơ, nhìn qua cũng phải ít nhất tám mươi tuổi.

Nhưng người phụ nữ ăn mặc rất sạch sẽ, giản dị, tóc cũng chải rất gọn gàng, lúc này khí chất và thần thái rất đoan trang, chỉ là vẻ mặt có chút buồn bã.

Lúc này, bà ấy đang yên lặng ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ, không tựa vào lan can đình, mà ngồi thẳng lưng, từ từ bóc một loại quả gì đó.

Cao Dương nheo mắt, nhìn kỹ...

"Lựu?"

Lâm Huyền gật đầu, hắn nhìn rõ hơn Cao Dương, ngay lập tức nhận ra:

"Đúng là quả lựu, bà ấy đang bóc lựu. Cậu nhìn kỹ bên trái bà ấy, trong túi nhựa siêu thị có rất nhiều quả lựu, và đều là loại to, chất lượng tốt."

"Còn bên phải bà ấy, có một cái bát thủy tinh, bên trong là những hạt lựu đã bóc sẵn."

Cao Dương trầm trồ:

"Bà cụ này thật kiên nhẫn, lần đầu tiên tớ thấy có người bóc lựu từng hạt một... thường thì mọi người đều bẻ, xé ra, rồi nhét vào miệng ăn một miếng lớn, cuối cùng là nhổ hết hạt ra."

Lâm Huyền cau mày, cảm thấy khó chịu với cách nói của Cao Dương:

"Cậu nghĩ ai cũng ăn như hà mã à?"

"Nhưng mà cũng không ai bóc lựu từng hạt thế này đâu? Bà cụ này thật tỉ mỉ... và bà ấy đã bóc gần đầy một bát rồi, không biết là để cho ai ăn? Bà ấy chắc chắn không ăn hết nhiều như vậy, chưa kể trong túi nhựa còn có nhiều quả nữa."

"Cái đó thì tớ không biết." Lâm Huyền lắc đầu:

Chương 816: Lời nói dối 20 năm trước (3)

"Dựa theo tình hình hôm tớ gặp bà ấy ở trung tâm mua sắm Tây Đơn... bà cụ này có lẽ bị kích động bởi cái chết của con gái, tinh thần có chút không bình thường, hơi... làm sao nói nhỉ, mê sảng, và cảm xúc không ổn định."

"Đi thôi, tớ nghĩ từ bà ấy sẽ không hỏi được gì nhiều, và có thể gợi lại chuyện cũ khiến bà ấy suy sụp. Chúng ta trực tiếp đến nhà tìm chồng bà ấy, tức là cha của Trương Vũ Thiến, ông Trương Thạch. Ông ấy trông có vẻ hiểu biết, ít nhất là cảm xúc ổn định và có thể giao tiếp bình thường. Nói chuyện tử tế với ông ấy, có thể ông ấy sẽ cho chúng ta biết vị trí mộ của Trương Vũ Thiến."

"Hừm..."

Cao Dương hít một hơi sâu:

"Sao tôi cảm thấy... cảm giác như chúng ta đang làm việc gì đó không đạo đức."

"Không thể nói vậy được."

Lâm Huyền trực tiếp đi vòng qua quảng trường nhỏ, thúc giục Cao Dương nhanh đi theo:

"Nếu chúng ta thực sự làm rõ được chuyện xảy ra với Sở An Tình và Trương Vũ Thiến... có thể đối với bà cụ này, đó là một sự giải thoát. Ai biết được, chúng ta cần làm rõ sự thật để biết điều gì đúng, điều gì sai."...

Không lâu sau.

Lâm Huyền và Cao Dương đến tòa nhà số 22, rồi đi thang máy lên tầng nơi gia đình Trương Vũ Thiến ở, đứng trước cửa nhà.

Cốc cốc cốc.

Lâm Huyền gõ cửa nhẹ nhàng.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt hiền từ mở cửa.

Ông ấy nhìn Cao Dương rồi nhìn Lâm Huyền:

"Các cậu là... à, tôi nhớ ra rồi."

Ông ấy chỉ vào Lâm Huyền, mỉm cười nói:

"Chúng ta đã gặp nhau ở trung tâm Tây Đơn trước đây, cùng với... bạn gái của cậu."

Nói đến đây.

Rõ ràng là, khuôn mặt người đàn ông trung niên trầm xuống.

"Chú Trương."

Lâm Huyền lên tiếng:

"Xin lỗi đã làm phiền chú, có vài chuyện chúng cháu muốn nói chuyện với chú... về con gái chú."

Người đàn ông trung niên, Trương Thạch, thở dài:

"Các cậu, hôm đó vợ tôi đã làm các cậu sợ ở ven đường, tôi rất xin lỗi. Nhưng... chuyện gì có thể nói, tôi đã nói hết rồi, đó chỉ là một hiểu lầm. Vợ tôi lúc đó tinh thần không ổn, nhận nhầm người, nhưng cũng là vì nhớ thương con, mong các cậu hiểu cho tấm lòng của cha mẹ."

"Tôi cũng không ngờ, các cậu lại tìm đến nhà, nếu là để xin lỗi, thì tôi xin lỗi thế nào cũng được, cũng có thể bồi thường cho bạn gái cậu..."

"Không không không."

Lâm Huyền vội vàng xua tay:

"Chú Trương, chú hiểu lầm rồi, chúng cháu không đến vì chuyện đó."

Hắn dừng lại một chút, đi thẳng vào vấn đề:

"Chú Trương, chúng cháu rất hiểu cảm xúc của chú, mong chú và cô nén đau thương, mọi chuyện cũng đã qua lâu rồi, chú và cô nên buông bỏ, chỉ có như vậy cô chú sống khỏe mạnh và vui vẻ, linh hồn của Thiến Thiến trên trời mới có thể an lòng."

"Thực ra hôm nay chúng cháu đến... không giấu gì chú, chúng cháu sắp đi du lịch một vòng ở Sơn Đông, qua Khúc Phụ. Ngày kia là mùng 4 tháng 4, tức là Tết Thanh Minh, chú đã nói con gái chú và bạn gái cháu có khuôn mặt giống hệt nhau, thậm chí có cùng một nốt ruồi lệ."

"Vì vậy chúng cháu nghĩ gặp nhau là duyên, trên đời có bao nhiêu người giống nhau như vậy? Nhân dịp này chúng cháu muốn đến viếng mộ Trương Vũ Thiến... dọn dẹp mộ của cô ấy, không biết chú có thể cho chúng cháu biết vị trí nghĩa trang được không?"

Trên đường đi, Lâm Huyền không thể nghĩ ra lý do nào thích hợp để hỏi về mộ của con gái ông ấy.

Vì vậy chỉ còn cách lấy cớ sắp đến Tết Thanh Minh để ứng phó.

Tuy nhiên...

Ngoài dự đoán của Lâm Huyền và Cao Dương.

Vẻ mặt của ông Trương Thạch lập tức thay đổi, trở nên hoảng hốt và cảnh giác ngay:

"Các cậu thực sự muốn làm gì?"

Giọng điệu nghiêm khắc.

"Không không không"

Lâm Huyền vội vàng giải thích:

"Chú Trương, chúng cháu chỉ muốn đơn giản viếng mộ, tặng một bó hoa thôi."

"Không cần."

Ông Trương Thạch kiên quyết lắc đầu:

"Lòng tốt của các cậu tôi nhận, thay mặt vợ tôi cảm ơn các cậu. Nhưng... con gái tôi lúc còn sống thích yên tĩnh, Tết Thanh Minh chúng tôi cũng không dự định về quét mộ, phong tục ở quê chúng tôi không phải là tảo mộ vào dịp Thanh Minh."

"Vì vậy... các cậu cứ an tâm du lịch đi, Sơn Đông có nhiều chỗ thú vị lắm, Thái An, Tế Nam, Tư Bộc, Liêu Thành, có nhiều nơi có thể tham quan. Chuyện của con gái tôi, không cần các cậu lo lắng nữa. Thế nhé, mời các cậu về."

Nói xong.

Người đàn ông trung niên không đợi hai người trả lời, lập tức đóng cửa lại một cách mạnh mẽ.

Lâm Huyền quay đầu nhìn Cao Dương:

"Tớ có nói sai gì không?"

Cao Dương lắc đầu:

"Lời thì không sai... nhưng cậu hỏi về vị trí mộ con gái người ta ngay từ đầu thì phụ huynh nào cũng sẽ không trả lời cậu đâu."

"Vậy làm sao đây?"

Lâm Huyền giơ tay:

"Tớ cũng không biết nên mở lời thế nào, chẳng lẽ lại nói thẳng chuyện của Sở An Tình? Tớ nghĩ những chuyện huyền bí như vậy càng làm ông ấy nghi ngờ hơn. Hỏi về vị trí mộ, trong cuộc trò chuyện thông thường của người Trung Quốc, ai lại hỏi điều này? Cách nào mở lời cũng không phù hợp."

Chương 817: Lời nói dối 20 năm trước (4)

"Nhưng..."

Lâm Huyền lùi lại, kéo Cao Dương vào trong hành lang, nói nhỏ:

"Cậu không thấy thái độ của ông Trương Thạch vừa rồi rất bất thường sao?"

"Đúng là không bình thường."

Cao Dương gật đầu:

"Ông ấy quá căng thẳng, kiểu cảnh giác mà không có lý do! Giống như ông ấy có gì đó mờ ám. Đúng đúng, chính là như vậy! Không phải chúng ta, mà chính ông ấy mới là người có điều gì đó không yên lòng!"

Lâm Huyền cũng đồng ý với nhận định của Cao Dương.

Với yêu cầu của người khác về việc viếng mộ người đã khuất, người bình thường có thể chấp nhận hoặc từ chối, dù là đồng ý hay từ chối đều có thể hiểu được. Lâm Huyền hôm nay chỉ định thử vận may, không kỳ vọng có thể tìm ra ngay lập tức.

Nếu ở Bắc Kinh không hỏi được, hoặc cặp vợ chồng này không muốn nói, hắn có thể tìm cách khác khi đến Khúc Phụ.

Vì vậy, dù ông Trương Thạch từ chối yêu cầu của hắn, cũng không có gì lạ.

Nhưng tại sao ông ấy lại cảnh giác đến vậy?

Nếu chỉ là cảnh giác bình thường thì có thể hiểu...

Nhưng phản ứng của ông Trương Thạch.

Thật sự là sự căng thẳng và hoảng hốt, giống như... giống như có một âm mưu bí mật bị phát hiện.

Lâm Huyền không thể diễn tả được cảm giác đó.

Nhưng người tinh mắt, như Cao Dương cũng nhận ra.

[Có gì đó kỳ lạ.]

[Ông Trương Thạch nhất định đang cố ý giấu giếm điều gì đó, nên mới có phản ứng cảnh giác vô lý như vậy!]

Pặc.

Cao Dương búng tay:

"Thôi, để tớ lo chuyện này."

"Cậu?"

Lâm Huyền nghi ngờ nhìn hắn:

"Cậu định gõ cửa lại sao?"

"Không không không..."

Cao Dương lắc ngón tay:

"Thực ra, tớ nghĩ chúng ta nên bắt đầu từ bà cụ, người mà cậu nói là tinh thần không ổn định."

"Cậu nghĩ xem, Lâm Huyền, từ phản ứng của Trương Thạch, rõ ràng vụ tai nạn của Trương Vũ Thiến không đơn giản. Có thể nói,

người đàn ông trung niên này có điều gì đó đang giấu giếm, không muốn cho chúng ta biết, thậm chí còn sợ chúng ta biết."

"Cậu nhớ tớ từng nói về vị bác sĩ tâm lý trong vòng bạn bè của tớ, bác sĩ Lưu không? Cô ấy từng chia sẻ trong một bài viết rằng... nếu ai đó thực sự muốn giấu một bí mật, trừ khi dùng biện pháp bạo lực, còn không rất khó để hỏi trực tiếp."

"Vì vậy, cách tốt nhất là trong một môi trường thoải mái, với tâm trạng thư giãn, gợi mở một cách gián tiếp. Và đừng bao giờ hỏi thẳng, hãy để đối phương tự nhắc đến chủ đề liên quan, khi đó, họ sẽ không có đề phòng và sẵn sàng mở lòng, sẵn sàng trò chuyện với cậu... bài viết mà bác sĩ Lưu chia sẻ trên WeChat là nói như vậy."

"Người đàn ông này rõ ràng là người thông minh, cậu có thể lừa được người thông minh sao? Khó lắm. Vì vậy nếu bà cụ có tinh thần không ổn định, chúng ta nên bắt đầu từ bà ấy! Ít nhất bà ấy sẽ không có sự đề phòng mạnh mẽ như vậy, và cách cậu hỏi cũng phải thật chân thành... nếu cậu đã quyết định làm điều xấu thì đừng mang gánh nặng người tốt, phải dùng mưu thì cứ dùng mưu."

Cao Dương vỗ ngực:

"Để tớ! Tớ sẽ trực tiếp thuyết phục bà cụ!"...

Lâm Huyền nhìn Cao Dương nói liến thoắng, thật không ngờ trong hoàn cảnh này lại nghe đến tên vị bác sĩ tâm lý đó.

"Cao Dương." Lâm Huyền chân thành nói.

"Sao?" Cao Dương chớp chớp mắt.

"Xin lỗi."

Lâm Huyền nhắm mắt:

"Khi cậu dẫn tớ đi gặp bác sĩ tâm lý, nửa tiếng tiêu hết 3000 tệ, tớ còn nói cậu bị lừa, số tiền đó thật uổng phí. Nhưng bây giờ, tớ cần phải xin lỗi cậu."

"Sao lại thế?"

Lâm Huyền mở mắt:

"Số tiền 3000 tệ đó thật sự đáng giá... chỉ riêng việc ngày ngày dõi theo nghiên cứu vòng bạn bè của cô ấy, học hỏi kiến thức tâm lý đã đáng giá từng xu rồi."

"Thôi đi, đừng trêu tớ nữa, tớ chỉ là học đi đôi với hành thôi! Tất cả cũng vì cậu mà!" Cao Dương nói rồi tung một cú đấm vào Lâm Huyền.

"Được rồi, tớ hiểu rồi."

Lâm Huyền giơ tay đẩy Cao Dương ra:

"Vì cậu tự tin như vậy, cậu đi thử xem sao. Tớ chắc chắn không làm được đâu, tớ đã gặp bà cụ đó rồi, dù bà ấy không đề phòng tớ, nhưng dù sao cũng đã gặp tớ và Sở An Tình, có thể sẽ phản tác dụng thật."

"Cậu giỏi thì lên đi, tớ muốn xem 3000 tệ học phí của cậu có nâng tầm trình độ bác sĩ tâm lý 'tay mơ' lên đến đâu."

"Hừ hừ-"

Cao Dương cười lạnh:

"Bác sĩ tâm lý 'tay mơ' thì không quan trọng, cậu quên mất thân phận thật sự của tớ à?"

"Đồ ăn hại?"

"Là 'best seller'!"

Cao Dương chỉ ngón tay cái vào mình:

"Cậu hoàn toàn không hiểu, tớ gặp đủ loại khách hàng kỳ quặc và khó tính khi bán xe, cậu không quan tâm cũng không để ý. Nhưng cậu đừng quên, tớ sinh ra để làm nghề bán hàng!"

"Giỏi lắm." Lâm Huyền vỗ tay:

"Tớ luôn nghĩ câu đó là mắng người, không ngờ cậu lại thích thú. Vậy chúng ta xuống nhanh đi, tranh thủ trước khi ông Trương Thạch trò chuyện với bà cụ, chúng ta tranh thủ tận dụng khoảng trống thông tin."

Rất nhanh.

Hai người quay lại quảng trường giữa khu chung cư.

Từ xa, bà cụ vẫn kiên nhẫn và yên lặng bóc lựu từng hạt một.

Bà xử lý rất sạch sẽ.

Chương 818: Cây lựu. (1)

Tất cả vỏ lựu và lớp màng vàng bên trong đều được bà bỏ vào túi rác, không để rơi một chút nào xuống đất, cả khu vực quanh chòi rất sạch sẽ.

Lâm Huyền chợt cảm thấy có thể hắn đã hiểu lầm bà cụ... có chút định kiến ban đầu.

Ít nhất là hiện tại, khi không bị kích động, bà cụ trông rất dễ gần.

Cao Dương vỗ ngực, chỉ về phía chòi:

"Để cậu xem thế nào là năng lực của một best seller."

Nói xong.

Cậu ta cho tay vào túi, ngâm nga một bài hát, từng bước nhảy nhót như một tay đường phố.

"Chào bà!"

Vừa bước vào chòi, Cao Dương dừng lại nhìn bà cụ:

"Bà đang bóc lựu đấy à!"

Bà cụ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Cao Dương, nhẹ nhàng gật đầu.

"Sao bóc nhiều thế, bà ăn một mình không hết đâu?"

Nói rồi, Cao Dương rất tự nhiên ngồi xuống ghế dài bằng gỗ, còn chủ động đẩy cái bát thủy tinh đầy hạt lựu vào bên trong để

tránh rơi.

Bà cụ vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Tôi không bao giờ ăn lựu... cũng không phải bóc cho tôi. Con gái tôi thích ăn lựu nhất, hồi nhỏ nó bướng bỉnh, cứ đòi tôi bóc như thế này từng hạt, nó mới chịu ăn."

"Nhưng hồi đó tôi bận rộn công việc, làm gì có thời gian, chưa bao giờ bóc thế này cho nó. Giờ nghĩ lại... công việc đâu quan trọng bằng con cái..."

"Ôi, bà ơi!"

Cao Dương giả vờ ngạc nhiên, chớp chớp mắt:

"Sao lại thế này!"... ...

Nửa giờ sau.

Pặc!

Cao Dương búng tay, ngâm nga bài hát chạy về:

"Xong rồi."

"Sao rồi?" Lâm Huyền đứng dậy từ bãi cỏ nơi hắn đã ngồi chờ lâu.

"Đúng như tớ đoán."

Cao Dương nhìn Lâm Huyền:

"Thời gian sinh của Trương Vũ Thiến... quả nhiên là gần 1 giờ sáng! Bà cụ lúc đó từ 1 giờ chiều vỡ ối vào bệnh viện, đau đớn đến tận 1 giờ sáng mới sinh, thời gian bà ấy nhớ rất rõ. Bà ấy có thể bị sốc tinh thần, nhưng bà ấy hoàn toàn không điên, nói chuyện rất mạch lạc."

"Còn vị trí mộ, quan tài thì sao, đã hỏi được chưa?" Lâm Huyền hỏi ngay điều quan trọng nhất.

Chỉ thấy Cao Dương cười lạnh:

"'Trấn Ngô Thôn, núi Cửu Tiên, rừng cây nhỏ phía tây, cây lựu!'"

"Lâm Huyền, chúng ta có thể lên đường rồi, cậu đặt vé máy bay đi."

Sau đó, Cao Dương vung tay chỉ về phía nam:

"Sơn Đông, khởi động! À không phải..."

"Xuất phát!"...

Ầm————

Sân bay Đế Đô, chiếc máy bay Airbus cất cánh, rời khỏi đô thị quốc tế phồn hoa, bay thẳng về phía nam, hướng đến Cẩm Tú Sơn Đông.

Thời gian đã bước vào tháng 4 năm 2024.

Thời tiết dần ấm lên, tâm trí của mọi người cũng dần thoát khỏi niềm vui của năm mới, tập trung vào cuộc sống và công việc.

Hiện tại, cách kỳ nghỉ lễ Thanh Minh còn 3 ngày, chưa đến đợt cao điểm vận chuyển. Học sinh đang đi học, người đi làm cũng đang làm việc, nên máy bay rất trống trải, tỷ lệ khách trong khoang hạng nhất chưa đến một phần tư, chỉ có lác đác vài người.

Chỗ ngồi nửa bao quanh bên cạnh, Cao Dương kéo mặt nạ mắt xuống, chuẩn bị ngủ:

"Lâm Huyền, đến giờ ăn gọi tớ, lấy giúp tớ hai phần."

Nói xong.

Cậu ta ngả người ra sau.

Ba giây sau, tiếng ngáy đã vang lên.

Quả nhiên vẫn là người không lo nghĩ, đầu óc trống rỗng ngủ rất nhanh.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy những đám mây trắng dần trôi qua, mặt đất ngày càng xa.

Khoảng thời gian này.

Hắn cảm thấy mình luôn bận rộn.

Chạy tới chạy lui, bay đi bay lại, lên trời xuống đất, chưa bao giờ được nghỉ ngơi một giây phút nào.

Bỗng dưng cảm thấy ghen tị với cuộc sống vô ưu vô lo trước đây.

Hai điểm một đường, đi làm lướt qua, tan làm mơ màng trong giấc mơ, công việc không áp lực, cuộc sống cũng coi như thảnh thơi.

Chỉ mới một năm rưỡi, cuộc sống của hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Nhưng hắn không hối hận.

Những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong thời gian này đã khiến hắn dần dần nhận ra 【trách nhiệm】.

Đây là điều mà trước đây hắn chưa từng nghĩ đến.

Công việc có Triệu Anh Quân dẫn dắt hắn, giúp hắn sắp xếp và lập kế hoạch mọi thứ;

Cuộc sống, VV giúp hắn xử lý 99% mọi việc, hắn chỉ cần mở miệng là VV hoàn thành;

Thậm chí ngay cả việc khám phá Câu Lạc Bộ Thiên Tài và giấc mơ cũng vậy, Hoàng Tước sẽ chỉ đường cho hắn;

Hằng số vũ trụ, hắn chỉ nghĩ đến trên miệng, thực tế đều giao cho Lưu Phong;

Cao Dương tuy không cung cấp được sự giúp đỡ thực tế nào, nhưng lúc quan trọng lại chưa bao giờ bỏ rơi;

Sở An Tình... thực sự không đơn giản và vô tâm như hắn nghĩ, cô ấy biết rất nhiều chuyện, nhưng cũng vì hắn mà chôn chặt những chuyện này trong lòng, cùng hắn lên vũ trụ bắt hạt thời không, rồi trong phút cuối cùng của cuộc đời nhảy xuống máy bay, để lại cho hắn một mảnh giấy nhỏ quan trọng.

Có vẻ.

Hắn thực sự, chưa từng làm điều gì cụ thể và thực tế.

Đúng như hắn đã nói với Hoàng Tước ngày hôm đó.

Là bạn bè bên cạnh quá cưng chiều hắn, mọi người quá tin tưởng và giúp đỡ hắn, khiến hắn chưa thực sự trưởng thành.

Chương 819: Cây lựu. (2)

Bây giờ.

Hắn đã mất nhiều thứ, hiểu ra nhiều điều, cũng cảm nhận được trách nhiệm và sứ mệnh đè nặng lên vai mình.

Nhớ lại đêm gió thổi qua cầu cao tốc, Triệu Anh Quân đứng dưới ánh trăng quay đầu nhìn hắn:

"Cậu nhất định phải làm điều mình thích, làm điều mình muốn kiên trì, làm một việc không phải để chứng minh điều gì với người khác, mà là tự nguyện đánh đổi cả đời."

Trước đây hắn chỉ biết nói những lời hoa mỹ.

Nhưng bây giờ đã khác rồi.

Lúc này, hắn thực sự tự nguyện, thật sự đã tìm thấy điều mà hắn muốn đánh đổi cả đời để theo đuổi.

Biết bao người đã hy sinh vì trận chiến mơ hồ và chưa biết này, nếu hắn còn e dè, đắn đo, luyến tiếc mạng sống này, thì thật là đáng xấu hổ cho một người đàn ông!

"【Tôi sẽ tự mình tìm ra câu trả lời. 】"

Hắn nhớ lại những lời mình đã nói với Hoàng Tước.

Từ bây giờ.

Hắn muốn dùng chính đôi mắt của mình, phán đoán của mình, để định tính mọi việc.

Sau đó, bằng chính đôi tay và ý chí của mình...

"【Thay đổi tất cả!】"...

Cửu Tiên Sơn.

Trên khắp Long Quốc, có rất nhiều Cửu Tiên Sơn, bất kỳ ngọn núi nào có thể đếm được chín đỉnh núi, đều có thể được mọi người gọi là Cửu Tiên Sơn.

Thậm chí nhân tạo cũng được.

Riêng trong tỉnh Sơn Đông, đã có hai ngọn Cửu Tiên Sơn, một nằm ở Nhật Chiếu, một nằm ở Khúc Phụ.

Tên tuổi của Thái Sơn, ngọn núi đứng đầu Ngũ Nhạc, thực sự quá vang dội, khiến cho những dãy núi và đỉnh núi khác trong tỉnh Sơn Đông đều trở nên lu mờ, độ nổi tiếng và thu hút du lịch cũng giảm sút.

Thành phố Khúc Phụ, nổi tiếng hơn cả, vẫn là nơi xuất phát của văn hóa Nho gia, quê hương của Khổng Tử.

Khổng phủ, Khổng lâm, Khổng miếu, là điểm thu hút du lịch chính ở đây, cũng là nơi hương khói nhiều nhất mỗi năm trước các kỳ thi quốc gia.

Cầu Khổng Tử, không thi rớt.

Sự mê tín của người Long Quốc vốn là trạng thái Schrödinger, cần thì cầu trời phù hộ, không cần thì duy vật chủ nghĩa.

So với đó...

Cửu Tiên Sơn nằm ở phía bắc thị trấn Ngô Thôn, thành phố Khúc Phụ, chỉ được coi là một điểm du lịch ít người lui tới.

Trước có Thái Sơn, sau có Khổng phủ Khổng lâm Khổng miếu,

nơi này quanh năm không có nhiều du khách, phần lớn các hoạt động đều đến từ việc tế lễ của người dân địa phương.

Bây giờ đang là ban ngày, Lâm Huyền và Cao Dương dự định đến trước để tìm vị trí cụ thể.

Cao Dương là một người bán hàng xuất sắc, khả năng giao tiếp của cậu ta rất giỏi, chỉ mất chưa đến nửa giờ, đã biết hết thông tin về gia đình Trương Vũ Thiến.

Hơn nữa, cậu ta hầu như không hỏi gì.

Đều là trong lúc nói chuyện phiếm, bà cụ tự nhiên kể ra, trong tình huống rất thoải mái tự nhiên, như nói chuyện với người quen.

Vì vậy, Cao Dương cũng chỉ biết rằng, Trương Vũ Thiến thực sự thích ăn lựu, từ nhỏ đã thích, sau khi qua đời, cha mẹ cô ấy đã chôn cô ấy ở Cửu Tiên Sơn.

Lúc đó Cao Dương vừa thở dài, vừa cảm thán nỗi lòng cha mẹ, thậm chí còn nhấc mắt lên những giọt nước mắt giả dối:

"Ôi... hai vị thật không dễ dàng. Cửu Tiên Sơn cao như vậy... chắc chắn rất khó khăn..."

Hắn nói câu này, chính là muốn biết vị trí cụ thể của ngôi mộ, thực ra Cao Dương hôm qua mới nghe nói đến Cửu Tiên Sơn.

Bà cụ lúc đó lắc đầu cười nói:

"Cửu Tiên Sơn không cao, phía tây còn khá thấp, chỉ là vài đồi đất, thậm chí không tính là núi."

Sau đó nói chuyện thêm một lúc, Cao Dương lại biết thêm một thông tin quan trọng—

Cây lựu.

Ở nơi chôn cất Trương Vũ Thiến, bà cụ đã tự tay trồng một cây lựu, cũng coi như gửi gắm nỗi nhớ thương.

"Vậy về chi tiết tai nạn xe và có hỏa táng hay không, có manh mối gì không?"

Lâm Huyền vừa leo núi, vừa quay đầu hỏi.

"Chắc chắn là không."

Cao Dương chống lưng, lau mồ hôi trên trán, lắc đầu:

"Những thứ này không thể hỏi ra được, hỏi chi tiết vậy tương đương với kết thúc cuộc trò chuyện, bà cụ chắc chắn không chịu nổi cảm xúc."

Lâm Huyền gật đầu.

Có thể hỏi ra vị trí cụ thể của ngôi mộ, đã là rất tốt rồi, cũng đủ rồi. Những việc còn lại... chỉ cần khai quật quan tài của Trương Vũ Thiến, mọi thứ sẽ sáng tỏ.

Xem xét điều Cao Dương nói trước đó.

Thời gian sinh của Trương Vũ Thiến, có thể là vào khoảng 0:42 rạng sáng ngày 21 tháng 1 năm 1980.

Vậy nên rất có khả năng thời gian sinh là trùng hợp vào lúc 00:42.

Liên hệ đến thời gian tử vong...

Lâm Huyền thường suy đoán, có phải Trương Vũ Thiến không phải chết do tai nạn xe, mà giống như Sở An Tình, vào khoảnh khắc 20 tuổi, lúc 00:42, biến thành những mảnh vụn xanh nhỏ và biến mất?

Nhưng nếu vậy, chắc chắn không có thi thể.

Nói gì đến chôn cất, hỏa táng?

Vụ tai nạn xe hơn hai mươi năm trước, chắc chắn có điều gì đó, có người đã nói dối.

Cụ thể là ai nói dối trong giai đoạn nào...

Đoán tới đoán lui cũng không có ý nghĩa.

Chương 820: Cây lựu. (3)

Đợi đến khi khai quật mộ Trương Vũ Thiến, mở quan tài của cô ấy, tự nhiên sẽ biết sự thật về vụ tai nạn; nếu thực sự có thi thể còn sót lại, và có thể so sánh DNA với tóc của Sở An Tình, thì sẽ giải đáp được nhiều bí ẩn; nếu không có... thì có lẽ phải tìm đến một câu trả lời khác.

"Lâm Huyền, phía đó là phía tây."

Cao Dương chỉ về phía bên trái:

"Không thể đi lên cao hơn nữa, chỗ này chắc chắn không cho chôn cất, cha mẹ Trương Vũ Thiến năm đó chắc cũng lén lút chôn... Quan tài nặng như vậy, không thể khiêng cao như vậy, và cũng không ngốc mà khiêng cao như vậy, không phải để phong tước Thái Sơn, chôn cao làm gì."

"Phía tây Cửu Tiên Sơn có những ngọn đồi khá thấp, khả năng chôn cất ở đó là lớn. Dù sao để người đã khuất yên nghỉ không ồn ào, chắc chắn cũng sẽ chôn ở nơi cách xa đường leo núi... Tôi thấy phong thủy chỗ đó khá tốt, chúng ta đến đó tìm cây lựu đi."

Lâm Huyền gật đầu, không tiếp tục leo lên bậc thang đá.

Hắn cúi xuống, cùng Cao Dương dùng tay che lá cây, tiến vào rừng tre hoang dã bên cạnh.

Trên máy bay đến đây, Lâm Huyền cũng đã phân tích.

Và đã xác định đại khái vị trí ngôi mộ của Trương Vũ Thiến, còn vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

Chín đỉnh núi của Cửu Tiên Sơn, cao nhất hơn 500 mét, thấp

nhất hơn 200 mét, đều không tính là thấp.

Thường ngày leo núi, độ cao này không là gì, rất dễ dàng. Nhưng việc khiêng quan tài chôn cất... đừng nói độ cao 200 mét, 100 mét, 50 mét cũng đủ khó khăn.

Hơn nữa theo quan niệm truyền thống của Long Quốc, lá rụng về cội, chôn quá cao không tốt hoặc có kiêng kỵ gì đó, Lâm Huyền không hiểu lắm, nhưng cảm giác vị trí chôn cất Trương Vũ Thiến chắc chắn không quá cao.

Hơn nữa, địa chất trên núi chủ yếu là đá, không thích hợp để đào hố, vẫn là đất mềm ở chân núi thích hợp hơn để chôn quan tài.

Tổng hợp lại.

Khu vực phía tây của Cửu Tiên Sơn, không có đỉnh núi, chủ yếu là rừng cây và địa hình bằng phẳng, có núi có nước, hoa cỏ tươi tốt, quả thực là một nơi tốt.

Mặc dù nơi đó lầy lội, không có đường lớn, máy móc và xe cộ không thể qua lại, nhưng đó chẳng phải là ý muốn của cha mẹ Trương Vũ Thiến sao? Yên tĩnh, hẻo lánh không bị quấy rầy, họ chắc chắn muốn con gái sau khi qua đời có thể được chôn cất ở một nơi vắng vẻ yên tĩnh và đẹp đẽ như vậy.

Còn về việc khiêng quan tài...

Có tiền có thể khiến quỷ đẩy cối xay, năm đó Trương Thạch giàu có như vậy, những vấn đề có thể giải quyết bằng tiền, đối với ông ấy đều không thành vấn đề.

Tất nhiên.

Cột mốc dễ thấy nhất, vẫn là cây lựu được Diêm Cầm tự tay trồng, mọc trên mộ của Trương Vũ Thiến.

Cây lựu thường mất khoảng sáu đến tám năm để trưởng thành, sau đó sẽ bước vào giai đoạn ra quả, có thể ra quả liên tục hàng chục năm.

Dựa theo thời gian Trương Vũ Thiến qua đời mà tính, cây lựu đó đã có tuổi thọ 24 năm, qua nhiều năm không ai can thiệp vào sự sinh trưởng... Chắc hẳn bây giờ đã lớn, cành lá xum xuê.

Vì vậy.

Manh mối quan trọng nhất hiện tại, chính là tìm cây lựu đó!...

Xoẹt xoẹt.

Lâm Huyền và Cao Dương, suốt đường đi trong khu rừng nguyên sinh, xẻ lá cây gai, quần áo trên người đều bị cây cỏ không tên cào xước, cánh tay cũng có vài vết xước, hơi ngứa.

Sống sót ngoài thiên nhiên không phải điều mà ai cũng làm được, và tình trạng của họ bây giờ cũng gần giống như sống sót ngoài thiên nhiên.

"Tìm hơi khó hơn tớ nghĩ..."

Cao Dương phàn nàn:

"Tớ tra trên mạng, diện tích ngọn núi này tổng cộng chỉ khoảng 2,45 km2, tớ nghĩ diện tích này cũng không lớn lắm, chiều dài và chiều rộng chỉ hơn một km. Nhưng không ngờ khi thực sự bước vào, ngọn núi này thực sự lớn!"

"2,45 km2 thực ra đã rất lớn rồi." Lâm Huyền vạch một nhánh cây, nhìn quanh, rồi thu hồi ánh mắt:

"Hơn nữa, núi là thứ có cấu trúc ba chiều, so với mặt phẳng không biết nhiều hơn bao nhiêu diện tích. Chúng ta muốn tìm một cây lựu trong khu rừng che khuất tầm nhìn này... thực ra cũng

không khác gì mò kim đáy bể, mò thép trong biển, không quá phóng đại như kim."

"Hơn nữa, nhìn cha của Trương Vũ Thiến, Trương Thạch, khi đó đối mặt với chúng ta đầy cảnh giác và hoang mang, khi trong lòng ông ấy có điều giấu giếm, chắc chắn khi chọn nơi chôn cất Trương Vũ Thiến, cũng sẽ cố ý chọn một chỗ không dễ thấy, khó tìm, chỉ họ biết, như vậy mới đủ kín đáo, mới đủ để che giấu sự 'không yên tâm' của ông ấy."

"Ông ấy có thể đang lo sợ vì không hỏa táng, lén lút chôn cất không?" Cao Dương quay đầu lại, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán:

"Cũng không đúng, đã hơn hai mươi năm trôi qua, cho dù thật sự bị phát hiện không hỏa táng, thì có thể làm được gì? Không thể nào lắp ráp lại bộ xương, hỏa táng lại lần nữa... Thật không biết chú đó đang che giấu điều gì."

Chương 821: Trăng mờ gió lớn (1)

"Bây giờ đoán gì cũng vô ích, không quan trọng đoán gì, chúng ta vẫn phải mở quan tài mới biết được sự thật. Đi thôi, qua bên kia xem sao."

Lâm Huyền dẫn Cao Dương, tiếp tục tiến sâu hơn vào rừng.

Hồi nhỏ, trong sân nhà ông nội của Lâm Huyền có trồng một cây lựu.

Mỗi khi cây lựu đó bắt đầu ra quả, Lâm Huyền mỗi ngày đi học về đều ghé qua nhìn, xem chín chưa, khi nào ăn được.

Vì vậy, hắn khá hiểu về chu kỳ sinh trưởng của cây lựu, thường thì vào tháng ba, tháng tư, cây lựu bắt đầu ra hoa, không lâu sau sẽ kết trái, và chín vào mùa thu.

Vì vậy, vào thời gian này, cây lựu trồng trên mộ của Trương Vũ Thiến chắc chắn cũng đã ra hoa.

Hoa lựu đỏ rực, trong nơi hoang dã này, chắc chắn rất dễ thấy, chỉ cần trong tầm nhìn, từ xa đã có thể nhìn thấy, vì quá nổi bật.

Càng tiến sâu vào rừng.

Mặt đất dưới chân càng ẩm ướt và mềm mại.

Đó là những chiếc lá rụng và cỏ khô tích tụ lâu năm, xen lẫn những cành cây khô, nước mưa rơi xuống, bụi tích tụ, và thời gian đứng yên.

Dẫm lên.

Thực sự có thể cảm nhận được dấu vết của thời gian, sự yên tĩnh của thời gian, sự im lặng của lịch sử.

Ngàn núi chim bay tuyệt, vạn lối dấu người diệt.

Một cách vô tình, Lâm Huyền nghĩ đến câu thơ năm chữ này, dường như phù hợp với thời điểm hiện tại.

Dường như dưới chân họ, chính là dòng sông lịch sử đóng đầy cọc ngàn năm, và ánh sáng mặt trời lọt qua những tán cây cao phía trước, giống như ranh giới giữa sống và chết, đang được họ vượt qua.

"Lâm Huyền! Cậu mau nhìn!!"

Phía trước Cao Dương đột nhiên hét lên, cười lớn, vội vàng kéo Lâm Huyền phía sau tới, chỉ vào một chỗ lõm dưới sườn đồi phía trước—

"Cậu mau nhìn! Thấy không! Chỗ tớ chỉ kia kìa! Trên bãi cỏ đó!"

Lâm Huyền nhanh chóng tiến lại gần.

Theo hướng ngón tay của Cao Dương, nhìn xuống phía dưới.

Một bãi cỏ không có dấu vết chăm sóc, nhưng màu xanh mơn mởn, phủ lên nơi này như một tấm thảm do cơn gió thoảng qua.

Và ngay giữa bãi cỏ đã đóng khung thời gian này, có một cây lựu mọc lên, vốn không thuộc về nơi này!

Lá cây xanh mướt.

Hoa của nó...

Đỏ thắm, đung đưa.

"Đó chắc chắn là cây lựu phải không Lâm Huyền?"

Cao Dương phấn khích vỗ vào lưng Lâm Huyền:

"Không có quả lựu thì tớ không nhận ra, nhưng cái cây này rõ ràng không hợp với môi trường xung quanh, phong cảnh hoàn toàn khác biệt!"

Lâm Huyền gật đầu:

"Yên tâm, đó chính là cây lựu. Tớ đã nhìn thấy lựu nở hoa và kết quả từ nhỏ, tớ nhận ra không sai đâu."

Những bông hoa đỏ tươi.

Giống như lửa, giống như máu, giống như ánh hoàng hôn.

Đó là hình dáng và màu sắc độc đáo của hoa lựu, chắc chắn không thể nhầm lẫn!

"Mau mau, chúng ta mau xuống dưới."

Lâm Huyền và Cao Dương quay lại và tìm một con đường xuống dốc, thành công đến chỗ thung lũng.

Hai người không để ý đến những cành khô và cỏ gai dưới chân, một trước một sau bước qua đám cỏ cao gần đầu gối, nhanh chóng tiến về phía cây lựu đã tìm kiếm bấy lâu.

Chẳng mấy chốc.

Hai người đã dẫm ra một con đường nhỏ nông sâu khác nhau trên bãi cỏ bằng phẳng, thành công đến trước cây lựu.

Thở hổn hển, xoa cánh tay hơi ngứa ngáy. Hai người ngẩng đầu, nhìn cây lựu cao vài mét, thậm chí gần mười mét.

"Cây... cây lựu, thường có thể lớn như vậy sao? Thật quá đáng!"

Cao Dương cúi xuống, hai tay chống lên đầu gối, cảm thán:

"Tớ chưa từng thấy cây lựu lớn như vậy, chưa từng thấy trong thực tế, cũng chưa từng thấy trong phim hay truyền hình, cái cây này không phải đã biến dị rồi chứ?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Rõ ràng đây là kết quả của việc trồng giống cây lựu trong môi trường hoang dã, không ai cắt tỉa, không ai can thiệp."

"Nhà đại bá tớ trước đây trồng cây lựu, phải thường xuyên cắt tỉa cành. Vì khi cắt một cành, sẽ có hai ba nhánh mới mọc ra từ vết cắt, quả sẽ nhiều hơn."

"Nhưng cậu nhìn xem bây giờ... cây lựu này có môi trường sinh trưởng tốt như vậy, xung quanh không có cây lớn che nắng, không có hệ thống rễ cây to tranh giành dinh dưỡng, những cây cỏ dại này, rễ cũng không ăn sâu được."

"Vì vậy, dinh dưỡng, nước, ánh sáng mặt trời đều dành cho cây lựu này, thêm vào 24 năm sinh trưởng tự do không ai quản, lớn như vậy cũng không có gì lạ. Nhưng có một điều, quả của cây lựu như vậy thường sẽ không ngon, dinh dưỡng đều dùng sai chỗ."

Cao Dương rùng mình:

"Cho du ngon, cây này mọc trên mộ, ai dám ăn chứ."

Cậu ta mở điện thoại, thấy vẫn có tín hiệu, liền dùng phần mềm bản đồ đánh dấu vị trí, lần sau sẽ không bị lạc đường.

Lâm Huyền đi quanh cây lựu một vòng.

Trực giác... Người ta thường không trồng cây trước mộ, mà

nên trồng ở phía sau hoặc ngay trên vị trí chôn quan tài mới hợp lý.

Nếu trồng ngay trên vị trí chôn, thì thật phiền phức. Cây lựu lớn như vậy, không dùng máy móc lớn, chỉ dựa vào cái xẻng nhỏ của hắn và Cao Dương thì không thể xử lý được.

Chương 822: Trăng mờ gió lớn (2)

Nhưng cũng không phải là không thể, vì đây là cây lựu, không phải cây dương hay cây liễu, mang theo một cái cưa điện là có thể xử lý.

"Cậu chuẩn bị đồ đạc thế nào rồi, đủ chưa?"

Lâm Huyền quay lại nhìn Cao Dương:

"Tớ khá tin tưởng cậu, nên chưa hỏi. Mặc dù đôi khi cậu dẫn tớ đi đường vòng... nhưng tổng thể vẫn khá đáng tin."

Cao Dương búng tay cái tách:

"Yên tâm đi, không có vấn đề gì, hơn nữa trước khi đến tớ đã liên hệ với một cửa hàng cho thuê xe địa phương, thuê một chiếc Toyota Prado, vừa có thể chở đồ vừa có thể vượt địa hình."

"Nói thật Lâm Huyền, chúng ta thực sự phải cảm ơn cha mẹ Trương Vũ Thiến đã chọn một nơi phong thủy tốt như vậy, trước không gần làng, sau không gần cửa hàng, hẻo lánh và khó phát hiện... Vì vậy chúng ta mới có cơ hội để đào mộ."

"Nếu không... nếu thật sự theo phong tục chôn ở mộ tổ quê nhà, đừng nói đào mộ, chỉ cần chúng ta cầm xẻng đến, đã bị người trong tộc đánh chết rồi."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cái rủi trong cái may. Nhưng tình huống này cũng là điều tất yếu."

Hắn giải thích với Cao Dương:

"Cậu thử nghĩ xem, tại sao cha của Trương Vũ Thiến lại chôn cô ấy ở đây, chọn một nơi hẻo lánh như vậy? Điều đó chứng tỏ ông ấy vẫn có điều gì đó không yên tâm! Nếu không có gì khuất tất, nếu vụ tai nạn xe năm đó không có gì bí ẩn, ông ấy hoàn toàn có thể chôn con gái mình vào mộ tổ của gia đình."

"Điều này lại tốt hơn, ít nhất có nghĩa là... lần này chúng ta sẽ không trở về tay không, chắc chắn sẽ biết được một số sự thật."

"Vậy chúng ta về chuẩn bị một chút, cậu lái xe, chuẩn bị dụng cụ, còn tớ sẽ khảo sát thêm xung quanh, đảm bảo không có sơ sót; tiện thể tớ sẽ mua cho hai chúng ta vài bộ quần áo để làm việc nặng, không thì lần sau tới đây, người sẽ đầy vết xước; sau đó mua thêm đèn pin, thức ăn, nước uống."

"Lúc đó chúng ta liên lạc qua điện thoại, mỗi người chuẩn bị xong. Khoảng tối... sáu bảy giờ, chúng ta gặp nhau ở lối vào dưới chân núi?"

Nghe vậy, Cao Dương suy nghĩ một chút.

Cậu ta đi quanh cây lựu hai vòng, tay phải bấm một tư thế kỳ lạ, miệng lẩm bẩm:

"Tìm rồng phân vàng xem núi quấn... Một lớp quấn là một cửa ải..."

Vút.

Cậu ta mở mắt, vẻ mặt nghiêm trọng:

"Không được, sáu bảy giờ vẫn còn quá sớm, nên muộn hơn một chút."

"Cậu đang làm gì vậy, bày đặt lừa bịp."

"Cậu không hiểu! Có lý do cả đấy! Hơn nữa, sáu bảy giờ vẫn còn khách du lịch chưa xuống hết, nếu gặp phải mấy tay leo núi không đi đường mòn... thấy chúng ta đang đào mộ người ta, không báo cảnh sát mới là lạ!"

Cao Dương vung tay:

"Vì vậy, chín giờ! Chín giờ chúng ta gặp nhau ở lối vào lúc đến."

Cậu ta hừ lạnh một tiếng:

"Trời tối, gió thổi mạnh, thời điểm để mở mộ!"...

Mười giờ tối.

Trời tối, gió thổi mạnh.

Ánh sáng thuộc về ban đêm hoàn toàn bị mây đen che phủ.

Trên trời không thấy trăng, thậm chí không thấy một ngôi sao nào.

Lâm Huyền và Cao Dương trang bị đầy đủ, đứng trong thung lũng, cách cây lựu mười mét, nhìn về phía trước.

"Không phải chứ."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn Cao Dương với trang bị kỳ quặc bên cạnh:

"Cậu nghiêm túc chứ?"

Lúc này Cao Dương.

Đầu đội mũ của thợ mỏ, tay trái cầm cái xẻng Lạc Dương, tay phải cầm xẻng công binh, thắt lưng đeo một cái túi vải lớn đựng nếp, cổ đeo một miếng ngà voi làm bùa khai quật.

Điều quan trọng nhất là...

Miệng cậu ta ngậm một chiếc móng lừa đen!

Tất cả đều có thể chịu đựng, nhưng điều này Lâm Huyền thực sự không thể chịu nổi:

"Móng lừa đen là để nhét vào miệng xác chết, cậu ngậm trong miệng làm gì? Cậu muốn hôn xác chết hay muốn nhổ vào miệng nó?"

"A, thật sao? Tớ nhớ nhầm."

Cao Dương lấy móng lừa đen ra khỏi miệng, lau nước miếng vào áo, rồi để vào túi quần ở vị trí tiện tay.

"Nhưng những trang bị này rất hữu ích, muốn làm việc tốt thì phải có công cụ tốt!"

Cậu ta giơ lên cái xẻng Lạc Dương đã được lắp ráp thành thanh dài, nhìn Lâm Huyền:

"Cái này dùng để định vị vị trí quan tài, rất cần thiết. Cây lựu đã lớn như vậy, không gian xung quanh cũng lớn, chúng ta cần định vị chính xác vị trí quan tài rồi mới bắt đầu đào được chứ?"

"Cậu không cần giải thích nguyên lý, có việc thì làm nhanh lên." Lâm Huyền giục.

Cao Dương tháo những trang bị khác khỏi lưng.

Sau đó cầm cái xẻng Lạc Dương sắc bén, vặn thêm hai đoạn để tăng chiều dài.

Xẻng Lạc Dương khác với xẻng thông thường, chức năng chính của nó không phải để đào đất hay xây tường, mà được cấu tạo từ nhiều đoạn ống thép rỗng, đầu xẻng hình trụ rất sắc, có thể dễ dàng đâm vào đất.

Đây thực ra là một công cụ địa chất, dùng để lấy mẫu đất sâu, phân tích, nghiên cứu. Nhưng Cao Dương rõ ràng đã học một số kiến thức kỳ lạ, dùng dao mổ trâu để giết gà.

Quan tài thường không được chôn quá sâu, thực ra không cần công cụ chuyên nghiệp như vậy.

Chương 823: Trăng mờ gió lớn (3)

Muốn định vị, chỉ cần lấy một thanh thép dài, hoặc cây gậy nhọn đâm thẳng vào đất, khi nào không đâm được, bị kẹt giữa chừng, rất có khả năng là đâm trúng quan tài rồi.

Lâm Huyền lười không muốn đôi co với Cao Dương quá nhiều.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng mở quan tài của Trương Vũ Thiến, xem bên trong có gì, có thi thể hay không.

Cao Dương rõ ràng đã nhập vai.

Cúi xuống, tiến lên trước, cầm lấy xẻng Lạc Dương, hai tay nắm chặt nâng cao! Đâm xuống!

Xì——

Âm thanh ẩm ướt và trơn trượt khi đâm vào đất.

Sau đó Cao Dương vừa xoay vừa ấn, xẻng Lạc Dương không ngừng xuyên xuống, độ dài trên mặt đất đã không còn bao nhiêu.

"Không phải ở đây."

Cao Dương rút xẻng Lạc Dương ra, đổi chỗ khác:

"Quan tài không chôn sâu như vậy, nên chắc chắn không ở vị trí này, tớ thử chỗ khác."

Cậu ta đổi vài chỗ, đâm xẻng Lạc Dương xuống đất.

Cuối cùng!

Cạch!

Một tiếng động sắc bén!

Cao Dương dồn hết sức đâm xẻng Lạc Dương xuống đất, nhưng lần này chỉ mới đâm vào đất được vài chục cm đã đột ngột dừng lại, đâm trúng vật cứng!

"Lâm Huyền! Mau lại đây!"

Cao Dương phấn khích hét lên:

"Có kết quả rồi!"

Lâm Huyền chạy tới, cầm lấy xẻng Lạc Dương như cây thép nhỏ, đâm lên đâm xuống.

Quả nhiên.

Bên dưới có vật cứng, hơn nữa còn là tiếng đụng vào gỗ.

"Quan tài..."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Có vẻ như bà cụ không nói sai, mộ của Trương Vũ Thiến được chôn ở đây."

Ngay sau đó, hai người tiếp tục dùng xẻng Lạc Dương để định vị.

Khi đã có một điểm tham chiếu, mọi việc trở nên dễ dàng hơn, chẳng mấy chốc, hai người đã xác định chính xác vị trí và kích thước của quan tài qua việc không ngừng đâm xẻng Lạc Dương.

"Hừ..."

Cao Dương ném cái xẻng Lạc Dương đi, lau mồ hôi trên mặt

bằng tay áo:

"May quá, quan tài nằm ở phía trước cây lựu, và khoảng cách khá xa, không cần lo lắng về rễ cây lựu nữa. Hơn nữa, chôn cũng không quá sâu... Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng nhiều năm qua đất bị bào mòn do mưa gió. Phải nói là chúng ta thực sự may mắn."

"Quả thật là may mắn." Lâm Huyền đồng tình.

"Nhưng chuyện bất thường luôn có điều gì đó."

"Cậu có thể bớt lời không? Mau đào đi."...

Rắc, rắc, rắc.

Hai người bắt đầu đào đất trên quan tài bằng xẻng và cuốc, chẳng mấy chốc đã thấy được tấm ván quan tài.

Không có ánh trăng, ánh đèn pin chiếu lên, lớp sơn đã mục nát bong tróc, chỉ còn thấy màu gỗ thô ráp. Chất lượng gỗ thực sự tốt, chôn trong đất hơn hai mươi năm mà vẫn cứng, chưa hoàn toàn mục nát.

"Cũng may là ở phía Bắc, không khí và đất đai khá khô ráo, nếu ở miền Nam, gỗ tốt đến đâu chôn hai mươi năm cũng mục nát hết rồi."

Cao Dương vừa đào đất vừa nói:

"Cho nên cha của Trương Vũ Thiến thực sự rất giàu, quan tài dùng gỗ tốt, gỗ thật, thậm chí tớ thấy chất liệu này còn là gỗ hồng sắc, xì... Đồ nội thất gỗ hồng sắc rất đắt, một chiếc quan tài gỗ hồng sắc lớn thế này tốn bao nhiêu tiền chứ, mà tấm ván gỗ hồng sắc này rất tốt, hoàn toàn có thể chế thành bàn trà."

"Cậu có thể nói ít lại không?"

Lâm Huyền cau mày, dừng tay với cái cuốc, nhìn Cao Dương:

"Chúng ta đang đào mộ chứ không phải tìm kho báu, vốn đã rất căng thẳng rồi, cậu còn nói lảm nhảm gì nữa?"

"Tớ đang chuyển hướng chú ý đấy!"

Cao Dương kêu lên:

"Trời ơi, trời tối, gió thổi mạnh, nơi hoang vu hẻo lánh, còn đang đào quan tài, bên trong còn có thi thể nữ... Ai mà không sởn gai ốc chứ!"

Không lâu sau.

Hai người cuối cùng cũng dọn sạch đất trên nắp quan tài, tấm ván quan tài dày chặt khít nằm trên quan tài, bị đóng đinh chết.

Mặc dù các cạnh đã mục nát.

Nhưng tấm ván gỗ dày nặng như vậy, hai người không thể nhấc lên được, phải cần đến đòn bẩy mới được.

Loại đòn bẩy này có đầu nhọn, có thể cắm trực tiếp vào khe giữa nắp quan tài và tấm ván quan tài, sau đó dùng lực ép, tận dụng nguyên lý đòn bẩy để mở lên.

Lâm Huyền mím môi.

Thật sự cảm thấy trong rừng sâu núi thẳm này, một chiếc quan tài, cùng với những bông hoa lựu đỏ tươi như máu phía trước... Thực sự càng ngày càng cảm thấy lạnh sống lưng.

"Mau lên đi."

Lâm Huyền ném đòn bẩy cho Cao Dương, tự mình cầm lấy một cái khác:

"Mở quan tài ra, xem bên trong có gì."

"Chờ chút."

Cao Dương như đối đầu với kẻ thù, ngăn Lâm Huyền lại.

Sau đó cậu ta tháo túi vải đeo ở thắt lưng, vừa đi vòng quanh quan tài vừa lấy nếp ra từ trong túi, rải quanh quan tài:

"Tớ phải vẽ kết giới trước."

"Đây là vũ khí duy vật chủ nghĩa mà cậu nói à?" Lâm Huyền mỉa mai.

"Đây mới là cái cần thiết."

Cao Dương lấy ra một cây nến từ trong ba lô, lắc lắc trước mặt:

"Chúng ta cần thắp một cây nến ở phía đông nam của quan tài, chỉ cần nến không tắt, điều đó có nghĩa là chúng ta an toàn, nếu nến tắt, điều đó có nghĩa là chủ mộ không đồng ý cho chúng ta lấy đồ, chúng ta phải rời đi ngay lập tức."

"Chuyện này có ai đồng ý được sao?"

Chương 824: Hồi ức. (1)

"Ai ya, sao cậu hỏi nhiều thế! Truyền thống và quy tắc đã tồn tại bao năm nay, cậu đừng hỏi nhiều! Thật là không tôn trọng!"

Nói xong, Cao Dương không để ý đến Lâm Huyền nữa, đi thẳng đến góc đông bắc của quan tài.

Cậu ta cắm cây nến vào đống đất.

Sau đó bật lửa và thắp sáng cây nến.

Trong khu rừng sâu lạnh lẽo và tối tăm này, khi đưa tay ra không thấy gì, một ngọn nến nhỏ ấm áp lung lay, trong chốc lát lại có chút ấm cúng.

"Xong rồi."

Cao Dương vỗ tay:

"Chuẩn bị xong hết rồi, mở quan tài thôi!"

Cậu ta cúi xuống, nhặt cây đòn bẩy thép đặc trên mặt đất, cùng với Lâm Huyền mỗi người đứng một bên ở đầu hẹp của nắp quan tài.

Cạch! Cạch!

Hai người cùng dùng sức, cắm đầu nhọn của đòn bẩy vào khe giữa nắp quan tài và tấm ván bên dưới, rồi dùng đá đập để chắc chắn rằng đòn bẩy đã vào sâu, khi nạy lên sẽ có lực.

Lâm Huyền và Cao Dương điều chỉnh lại tư thế.

Nắp quan tài thực sự rất nặng, lại còn bị đóng đinh, nên phải hai người cùng dùng lực nạy xuống, đồng loạt dùng sức, mới có thể nhấc tấm ván lên.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương.

Cao Dương cẩn thận liếc nhìn cây nến đang cháy ở góc đông nam, gật đầu nghiêm túc, cơ bắp cánh tay căng lên:

"Xong rồi, cậu đếm ngược đi!"

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Hai tay dùng lực, nắm chặt đòn bẩy:

"3,2, 1, nạy!"

Hai người cắn chặt răng, đồng loạt dùng sức!

Rít-

Một tiếng động lạ như tiếng mèo kêu vang lên!

Trong khoảnh khắc!

Một góc trăng ló ra khỏi đám mây, chiếu sáng những đám mây cuồn cuộn, chiếu sáng khu rừng yên tĩnh, chiếu vào khe nứt trên quan tài vừa được nạy lên.

Vù——

Một cơn gió đêm thổi qua, ngọn nến ở góc đông nam của quan tài tắt ngúm.

Mặt Cao Dương ngay lập tức tái mét!

Cậu ta đánh rơi đòn bẩy xuống đất, quỳ sụp xuống, hai tay

chắp lại:

"Bà cố! Bà cố! Tha cho chúng cháu! Chúng cháu sẽ đi ngay! Bà đừng lại gần, đừng ra ngoài!"

"Cậu bị sao vậy Cao Dương!"

Lâm Huyền thực sự không thể chịu nổi nữa:

"Vốn dĩ không có gì đáng sợ, cậu lại làm không khí kinh khủng lên! Mau lại đây!"

Tuy nhiên, Cao Dương đã bị dọa sợ, hai tay run rẩy lục lọi trong túi quần tìm móng lừa đen, nhưng không nắm được.

"Thất bại đúng là đồ vô dụng."

Lâm Huyền thầm chửi, đứng thẳng lên, chân trái dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể dẫm mạnh lên đòn bẩy, nguyên lý đòn bẩy làm nắp quan tài bật lên, phát ra tiếng rít; sau đó chân phải nhắm vào nắp quan tài bật lên, dùng lực đá sang bên cạnh—

Bùm!"A!!! Ăn móng lừa của ta này!"

Nắp quan tài bật ra nặng nề rơi xuống, tiếng vang cùng tiếng hét của Cao Dương vang lên cùng lúc.

Chiếc móng lừa đen của Cao Dương ném trượt.

Bay qua quan tài đập vào cây lựu phía sau, làm vài cành lá rung lên, từng cánh hoa rơi xuống, rồi nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm...

Rồi bước lên một bước.

Cúi đầu xuống.

Để ánh sáng từ đèn đội đầu chiếu vào trong quan tài—

Ngăn nắp, sạch sẽ.

Những bộ quần áo được xếp gọn gàng, góc quan tài chất đầy sổ tay, búp bê từng rất thịnh hành, máy nghe nhạc Sony Walkman, gương trang điểm, album ảnh, bằng khen phẳng phiu, cúp dựng đứng, kẹp tóc và dây buộc được đặt trong hộp kính, chứng chỉ da đỏ buộc bằng ruy băng, khung ảnh nhựa màu hồng...

Không giống như một chiếc quan tài.

Mà giống như phòng chứa đồ của một cô gái trẻ.

Lâm Huyền chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh sáng từ đèn trên mũ di chuyển lên, chiếu sáng khung ảnh đặt trên hộp trang điểm.

Trong ảnh là một cô gái với nụ cười tươi tắn như hoa.

Cô ấy giơ tay làm dấu chữ V nhìn về phía này.

Mái tóc đuôi ngựa màu nâu đậm tung bay phía sau;

Đôi mắt xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết;

Hai bên khóe miệng có má lúm đồng tiền dễ thương ẩn hiện;

Khóe mắt trái có một...

Nốt ruồi lệ đúng chỗ. ...

"Sở... Sở An Tình!?"

Cao Dương từ dưới đất đứng dậy, nhìn vào quan tài.

Đèn trên mũ của Lâm Huyền đã chiếu sáng mọi chi tiết bên trong quan tài.

Giờ đây, đèn trên mũ của Cao Dương cũng rọi tới.

Hai ánh đèn cùng chiếu vào khung ảnh.

"Đó, đó chính là Sở An Tình!"

Cao Dương quay đầu lại, mắt mở to, ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền.

Trước đây...

Cậu ta chỉ luôn nghe Lâm Huyền nói rằng Trương Vũ Thiến và Sở An Tình trông giống hệt nhau, nhưng chưa từng tận mắt thấy, hoàn toàn không có khái niệm rõ ràng về sự giống nhau này, chỉ đơn thuần nghĩ rằng họ giống nhau thôi.

Nhưng bây giờ!

Nhìn vào bức ảnh chụp ít nhất 24 năm trước...

Giống!

Quá giống!

Thậm chí không thể dùng từ giống để miêu tả, mà hoàn toàn là giống hệt nhau! Giống như sao chép dán y hệt!

"Cậu tránh ra, để tớ lấy ra xem."

Cao Dương chen vào, nằm lên tấm ván quan tài.

Với tay xuống.

Lấy khung ảnh đặt trên hộp trang điểm ra.

Sau đó quay lại bên cạnh Lâm Huyền, cả hai cùng nhìn chăm chú.

"Hừ..."

Cao Dương không kìm được mà hít một hơi:

Chương 825: Hồi ức. (2)

"Bất kể nhìn thế nào, đây đều là Sở An Tình. Cậu nhìn vào đôi mắt, khuôn mặt này, thậm chí cả màu tóc... Tóc nâu sẫm của Sở An Tình không phải nhuộm, màu tóc tự nhiên của cô ấy là như vậy."

"Vì nếu tóc nhuộm, phần tóc mới mọc ra sẽ có màu nguyên bản. Nhưng cậu nhìn xem, chúng ta quen biết Sở An Tình lâu như vậy, cùng sống tại căn cứ huấn luyện phi hành gia trong thời gian dài, cô ấy chắc chắn không có thời gian nhuộm tóc, vì vậy màu tóc tự nhiên của cô ấy là nâu sẫm."

"Điều này... Trời ơi... Tớ thực sự không dám tin, cậu nhìn nốt ruồi lệ này, cậu từng nói hai cô gái này giống nhau y hệt, nhưng hôm nay nhìn thấy ảnh của Trương Vũ Thiến... Độ giống này khiến tớ thật sự kinh ngạc."

Cao Dương có phần lắp bắp.

Nhưng Lâm Huyền hiểu.

Khi hắn gặp CC, rồi tại buổi tiệc mừng chiến thắng ở MX, hắn thấy Sở An Tình trông giống hệt CC, phản ứng của hắn cũng tương tự.

Giờ hắn chắc đã quen với việc này.

Nhưng với Cao Dương, đây là lần đầu tiên bị sốc.

Lúc này Cao Dương vẫn cầm khung ảnh, bối rối không hiểu.

"Cậu không cần tìm điểm khác biệt đâu Cao Dương."

Lâm Huyền vỗ vai cậu ta:

"Điều này không có gì đáng để nghiên cứu, thực ra, Trương Vũ Thiến và Sở An Tình giống nhau y hệt là điều hợp lý."

"Nếu họ trông khác nhau, có sự khác biệt rõ rệt, thì chúng ta còn tìm kiếm sự thật làm gì? Tìm câu trả lời làm gì?"

"Cũng đúng."

Bộ não bị đóng băng của Cao Dương bắt đầu hoạt động trở lại, cậu ta gật đầu:

"Đúng vậy, điều này vốn dĩ là điều dự đoán, chỉ là khi thấy bức ảnh ngay lập tức tớ bị sốc quá. Nói thật, cậu đã từng thấy ảnh của Trương Vũ Thiến chưa?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Rồi gật đầu:

"Đã thấy ảnh thẻ trên chứng minh thư thế hệ đầu tiên, đó là ảnh đen trắng, còn bị mờ, không đáng nhắc đến."

"Vậy thì..."

Cao Dương chỉ vào quan tài đầy đồ đạc và quần áo, nhưng không thấy thi thể, xương cốt hay bất kỳ mô mục nát nào:

"Vậy thì tại sao trong quan tài này không có thi thể hoặc tro cốt? Bà cụ rõ ràng đã nói rằng con gái bà được chôn ở đây. Hơn nữa, cậu nhìn xem đồ đạc bên trong được sắp xếp rất ngăn nắp, rõ ràng khi quan tài được chôn xuống, nó đã như thế này, không thể có ai lấy thi thể của Trương Vũ Thiến, hoặc Trương Vũ Thiến tự đi ra ngoài."

"Điều này có nghĩa là, người đàn ông đó ngay từ đầu đã lừa chúng ta! Không ngạc nhiên khi chúng ta nói muốn đến thăm mộ

Trương Vũ Thiến, ông ấy đã hoảng sợ và lẩn tránh... Hóa ra trong ngôi mộ này không hề chôn ai cả! Trương Vũ Thiến hoàn toàn không ở đây!"

"Vậy trong tình huống này, họ đã chôn Trương Vũ Thiến ở đâu? Cậu nghĩ có khả năng nào là Trương Vũ Thiến thực ra chưa chết, mà đôi vợ chồng này đã tạo ra một vụ giả chết, giả vờ rằng Trương Vũ Thiến đã chết không? Nhưng thực tế, Trương Vũ Thiến có thể vẫn còn sống ở nơi khác, thậm chí là ở một quốc gia khác."

"Không thể nào."

Lâm Huyền quả quyết bác bỏ ý tưởng của Cao Dương:

"Hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy... Gia đình họ đã đủ giàu có rồi, nếu muốn đến nơi khác hoặc quốc gia khác sống, họ có thể đi thẳng, cần gì phải làm chuyện phức tạp như vậy? Hơn nữa cậu cũng thấy rồi, bà cụ vì cái chết của con gái mà tinh thần suy sụp như thế, ông chú cũng bỏ hết sự nghiệp đã gây dựng suốt bao năm."

"Dựa trên những tổn thương này mà phân tích, Trương Vũ Thiến chắc chắn đã thực sự qua đời, không cần nghi ngờ. Nếu trong quan tài không có thi thể, thì rất có thể giống như tớ đã đoán trước đây—"

"【Cái chết của Trương Vũ Thiến vốn dĩ không để lại thi thể. Cô ấy biến thành những mảnh xanh và biến mất lúc 00:42, giống như Sở An Tình.】"

"Vậy, liên kết chuyện này với vụ tai nạn đầy nghi vấn năm đó, thì không khó để phân tích tình huống thực tế đêm đó—"

"【Mặc dù không chắc ai là người lái xe, và có bao nhiêu người trên xe vào thời điểm đó. Nhưng việc Trương Vũ Thiến biến thành những mảnh xanh đột ngột đã làm cho người lái xe sợ hãi, dẫn đến

việc xe đâm vào cây. 】"

"Tớ không thể nói suy luận này hoàn toàn chính xác, vì tớ cũng không có bằng chứng. Rốt cuộc, làm thế nào vụ tai nạn xảy ra, chỉ có Trương Thạch và Diêm Cầm mới biết. Nhưng tớ cảm thấy giả thuyết này khá đúng, và chỉ có như vậy, mới có thể kết nối những gì xảy ra với Sở An Tình và Trương Vũ Thiến."...

Cao Dương chống cằm.

Cậu ta đi quanh quan tài mở hai vòng, gật đầu:

"Ra là vậy. Vậy theo lời cậu, nếu Sở An Tình và Trương Vũ Thiến giống hệt nhau về diện mạo, tuổi tác, hoàn cảnh và thời gian biến mất... thì có thể nói rằng Trương Vũ Thiến cũng là một thiên niên trụ!"

"Thật là kỳ diệu... Chẳng lẽ những cô gái có diện mạo này cứ mỗi hai mươi mấy năm lại xuất hiện một lần, rồi biến mất lúc 20 tuổi? Tại sao lại như vậy chứ!"

Tuy nhiên...

Đối mặt với suy luận của Cao Dương, Lâm Huyền lắc đầu:

Chương 826: Hồi ức. (3)

"Suy luận của cậu không chặt chẽ. Ngay cả khi Trương Vũ Thiến và Sở An Tình đều biến thành những mảnh xanh, điều đó không có nghĩa là họ đều là thiên niên trụ. Hơn nữa, thiên niên trụ thực chất là gì, có ý nghĩa gì, được hình thành như thế nào... chúng ta vẫn hoàn toàn không biết."

"Thực ra điểm quan trọng nhất vẫn là hạt thời không. Trong sự kiện ngày 21 tháng 1 năm 2000. lúc 00:42 khi Trương Vũ Thiến biến mất, và sự kiện ngày 28 tháng 3 năm 2024. lúc 00:42 khi Sở An Tình biến mất... còn có một biến số chưa xác định—"

Lâm Huyền ngước nhìn Cao Dương:

"【Hạt thời không】."

"Sở An Tình đã chạm vào hạt thời không và biết rằng cô ấy sẽ biến mất lúc 00:42, và điều đó đã xảy ra. Vậy còn Trương Vũ Thiến thì sao? Khi cô ấy biến mất hai mươi năm trước, chuyện gì đã xảy ra? Có phải cô ấy cũng biến mất sau khi chạm vào hạt thời không? Hay Trương Vũ Thiến không hề chạm vào hạt thời không nhưng vẫn biến mất?"

"Tớ nghĩ làm rõ chuyện này mới là điều quan trọng nhất—"

"【Sở An Tình và Trương Vũ Thiến biến mất vì chạm vào hạt thời không, hay họ sẽ biến mất vào lúc 00:42 ngày sinh nhật thứ 20 của họ ngay cả khi không chạm vào hạt thời không?】"

"Hạt thời không với thiên niên trụ có mối liên hệ gì không? Có liên kết tất yếu nào không? Những gì Hoàng Tước nói cũng rất mơ hồ... Nếu Sở An Tình không chạm vào hạt thời không lúc đó, thì cô

ấy vẫn được coi là thiên niên trụ sao?"

"Đúng, đúng, đúng!"

Cao Dương gật đầu lia lịa, giơ ngón trỏ lên:

"Tớ hiểu ý của cậu rồi Lâm Huyền. Giờ thì phải xem liệu thiên niên trụ có phải do hạt thời không gây ra, hay Sở An Tình và Trương Vũ Thiến bản thân họ vốn đã là thiên niên trụ."

"Nếu nguyên nhân khiến họ biến mất là do hạt thời không, thì chúng ta sẽ tìm cách từ nghiên cứu hạt thời không."

"Nếu nguyên nhân khiến họ biến mất không liên quan đến hạt thời không, mà là do bản thân họ, thì chúng ta sẽ tìm hiểu vấn đề của họ! Tóm lại, làm rõ sự thật cuối cùng chỉ còn một bước nữa!"...

Đến đây.

Suy nghĩ đã thông suốt.

Lần này đến Khúc Phụ, Sơn Đông để đào mộ, mục đích đã đạt được.

Ít nhất đã làm rõ nhiều điều.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn vào những đồ vật và kỷ vật bên trong quan tài của Trương Vũ Thiến:

"Chúng ta lục lọi xem, xem có tìm thấy thứ gì hữu ích không."

Hai người cùng nhau đẩy nắp quan tài sang một bên.

Sau đó Lâm Huyền nhảy vào trong, bắt đầu tìm kiếm những món đồ lộn xộn bên trong.

Phải nói rằng...

Thật là có không khí cổ xưa.

Nhiều đồ vật bên trong, khi Lâm Huyền còn nhỏ cũng chưa từng thấy, thật sự rất cổ.

Hắn cầm lên chiếc máy nghe nhạc Sony Walkman.

Phía trước có biểu tượng walkman.

"Trời ơi! Walkman!"

Cao Dương nhận ra ngay, giơ tay:

"Mau, mau đưa đây tớ xem, đây là báu vật... Sony Walkman đời đầu, nếu không phải đời đầu thì cũng là mấy đời đầu, vào những năm tám chín mươi, thứ này thật sự là đồ hàng đầu! Ai đeo cái này ra đường, độ nổi bật 100% không đùa đâu!"

Lâm Huyền giơ tay, đưa chiếc máy nghe nhạc cho Cao Dương.

Đúng là như vậy.

Lâm Huyền nhớ mang máng, khi hắn còn học mẫu giáo, anh chị hàng xóm vẫn dùng máy nghe nhạc Walkman nghe băng cassette.

Còn Trương Vũ Thiến đã dùng Walkman hàng gốc từ Nhật Bản vào những năm chín mươi, có thể thấy điều kiện gia đình như thế nào.

Sau đó, hắn thấy hộp băng cassette.

Bên trong có nhiều băng nhạc, Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu... đều là các ca sĩ Hong Kong nổi tiếng thập niên trước, vì thời của Trương Vũ Thiến, nhạc đại lục vẫn chưa thịnh hành.

Lâm Huyền mở hộp băng trong suốt, nhìn vào những vật dụng mang dấu ấn thời đại:

"Trẻ em thời nay, chắc không biết băng cassette là gì, đã rất hiếm gặp rồi."

"Chắc chắn rồi."

Cao Dương tiếp tục nghịch chiếc máy nghe nhạc Walkman:

"Bây giờ làm gì còn băng cassette nữa, đừng nói băng cassette, đĩa CD, DVD, nhiều thứ cũng không còn nữa. Thời đại phát triển quá nhanh."

Cạch.

Cậu ta cuối cùng cũng mở được hộp băng của chiếc Walkman, lấy ra một băng cassette.

Là băng nhạc của Đặng Lệ Quân.

Cao Dương cười cười:

"Nếu Trương Vũ Thiến có thể sống thêm một năm nữa, cô ấy đã có thể nghe được các bài hát của Châu Kiệt Luân, S. H. E, nhưng thật đáng tiếc... cô ấy ra đi đúng lúc, lỡ mất những năm huy hoàng nhất của nền âm nhạc nội địa. Cậu nhìn đây có nhiều băng cassette như vậy, chắc hẳn Trương Vũ Thiến rất thích âm nhạc."

Lâm Huyền gật đầu.

Quả thực.

Trong quan tài không chỉ có nhiều băng cassette, mà còn có các poster album nhạc, tạp chí giải trí, v. v... có thể thấy Trương Vũ Thiến chắc chắn là một người yêu âm nhạc.

Chỉ tiếc là... cô ấy không sống đến năm 2001. năm kỳ diệu của làng nhạc Hoa ngữ.

Nhìn vào những dấu vết của cuộc sống mà Trương Vũ Thiến

từng trải qua, Lâm Huyền không thể không nghĩ đến Sở An Tình.

Giờ đây, công nghệ đang phát triển nhanh chóng.

Sở An Tình sẽ lỡ mất điều gì nữa đây?

Đặt hộp băng xuống.

Lâm Huyền cầm lấy một cuốn album ảnh.

Mở ra, bên trong là những khoảnh khắc từ khi Trương Vũ Thiến sinh ra cho đến khi cô ấy qua đời lúc 20 tuổi.

Chương 827: Hồi ức. (4)

Có rất nhiều ảnh, và album rất dày.

Có vẻ như Trương Vũ Thiến là một cô gái rất thích chụp ảnh.

Nhưng cũng không thể nói như vậy.

Vào những năm 1980. gia đình có máy ảnh không nhiều, nhiều đứa trẻ muốn chụp ảnh cũng không có cơ hội, vào thời đó, việc chụp ảnh tự do cũng là một loại xa xỉ.

Mặc dù phim không quá đắt.

Nhưng máy ảnh rất đắt.

Đa số người muốn chụp ảnh vẫn phải đến các tiệm chụp ảnh.

"Hả?"

Lâm Huyền cầm lên một cuộn băng video đen.

Nặng, lớn lớn, hình dáng giống một viên gạch:

"Cao Dương, cậu nhìn cái này, thật là nhiều năm rồi không thấy, chỉ tình cờ nhìn thấy vài lần khi còn nhỏ."

Hiện nay, quay video để ghi lại cuộc sống rất dễ dàng.

Dung lượng lưu trữ trên điện thoại là vô tận.

Nhưng ngày xưa, ghi lại cuộc sống động chỉ có thể dùng máy quay phim và băng video.

"Chậc chậc chậc."

Cao Dương nhấp nháy miệng, nhận cuộn băng video từ tay Lâm Huyền:

"Tuyệt vời... Tưởng rằng thời đó gia đình Trương Vũ Thiến có máy ảnh đã đủ lợi hại rồi, không ngờ còn có cả máy quay phim."

"Nói thật, cậu không tò mò trong cuộn băng này ghi lại cái gì sao? Tớ có một đồng nghiệp thích sưu tầm những món đồ cũ, nhà anh ấy có máy phát loại băng video cổ này, chúng ta mang về xem thử được không? Xem cuộc sống của Trương Vũ Thiến, người có khuôn mặt giống hệt Sở An Tình... thực sự như thế nào!"

"Điều này... không ổn lắm thì phải?"

Lâm Huyền vẫn còn chút ranh giới:

"Chúng ta xem ở đây là được rồi, tìm manh mối thôi. Mang đồ trong quan tài ra ngoài, cảm thấy không hợp lý lắm."

"Cậu không thể nghĩ vậy Lâm Huyền!"

Cao Dương khuyên nhủ:

"Chúng ta không thực sự lấy đồ, chúng ta đang giải quyết vấn đề! Không chỉ là giải quyết vấn đề của Sở An Tình, mà còn là vấn đề của Trương Vũ Thiến! Vì vậy, chúng ta nên coi trọng những manh mối này."

"Hơn nữa... khi cậu trở về Đông Hải, cậu cũng phải giải thích với Sở Sơn Hà chứ? Nếu cậu không có bằng chứng, liệu Sở Sơn Hà có tin những gì cậu nói không? Có thể cuộn băng video này sẽ trở thành bằng chứng quan trọng cho cậu!"

Lâm Huyền suy nghĩ.

Cũng có lý.

Chưa nói đến việc đó có phải bằng chứng quan trọng hay

không...

Nếu thực sự muốn giải thích với Sở Sơn Hà về nguyên nhân và kết quả của thiên niên trụ, thì những bức ảnh và video của Trương Vũ Thiến chắc chắn sẽ có sức thuyết phục hơn.

"Vậy thì lấy luôn cuốn album này, dù sao đã lấy thì lấy vài cái cũng như nhau."

Hắn đưa cuốn album cho Cao Dương, sau đó tiếp tục lục lọi các thứ khác.

Bằng khen, đồ chơi, chứng chỉ...

Những thứ này, từ nhiều khía cạnh khác nhau, kể lại cuộc đời của Trương Vũ Thiến.

Cô ấy có vẻ là một người rất xuất sắc.

Dù sao thì cũng có nhiều chứng chỉ.

Mặc dù không có giải thưởng lớn, nhưng có rất nhiều giải thưởng nhỏ trong trường, học sinh xuất sắc, báo cáo thành tích, biểu diễn văn nghệ... cũng có thể nói là học giỏi và ngoan ngoãn.

Ngoài ra, trong quan tài cũng không còn nhiều thứ hữu ích.

Quét qua một vòng.

Cuối cùng còn lại một cuốn nhật ký có khóa mật mã.

"Ồ... nhật ký, một thứ rất xa xưa."

Trong ấn tượng của Lâm Huyền.

Hắn chỉ bị giáo viên yêu cầu viết nhật ký khi còn học tiểu học.

Nhiều anh chị lớn tuổi thường nói rằng cha mẹ rất thích lén

xem nhật ký của con cái để hiểu tâm tư của chúng.

Lâm Huyền chưa từng trải qua phiền phức này... Rốt cuộc thế hệ của họ hiếm khi viết nhật ký, nếu có viết cũng chỉ là đối phó, ai còn thật sự viết nhật ký chứ.

Nhưng nghĩ đến thời đại của Trương Vũ Thiến.

Có lẽ...

Thời đại đó, khi phương tiện giải trí còn khan hiếm, mọi người thực sự sẽ nghiêm túc viết nhật ký!

"Lâm Huyền."

Đột nhiên, giọng của Cao Dương vang lên:

"Lén xem nhật ký của con gái, thật sự có chút không hay."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Cậu đúng là hai mặt, xem băng video của người ta không thấy không hay sao?"

"Băng video là để người khác xem mà!"

Cao Dương nói một cách hiển nhiên:

"Điều đó giống như quay Douyin, đăng lên mạng xã hội, bản thân đã là để người khác xem. Nhưng nhật ký thì khác, nhật ký ghi lại những điều rất riêng tư! Đó là 'bí mật' của mỗi người!"

Bí mật?

Nghe thấy từ quen thuộc này...

Lâm Huyền bất chợt nhớ đến lúc trở về từ Mỹ sau khi tham gia cuộc thi hacker thế giới, tại sân bay Phổ Đông, hắn và Sở An Tình

đã nói về vấn đề du hành thời gian.

Lúc đó Lâm Huyền hỏi Sở An Tình, nếu thực sự có thể du hành thời gian, cô ấy muốn quay về quá khứ hay đến tương lai?

Sở An Tình không do dự trả lời:

"Tất nhiên là quay về quá khứ rồi!"

Cô ấy còn giải thích:

"Du hành đến tương lai chẳng có gì thú vị cả... Em còn chưa đến 20 tuổi, em có thể sống đến tương lai, dù không cần buồng ngủ đông, em cũng có thể sống đến mấy chục năm sau."

"Ngược lại là quá khứ... những thứ đã xảy ra, những lịch sử đã được xác định, anh không nghĩ chúng có sức hút hơn sao? Chỉ có thời gian đã qua, không ai có thể quay lại, không bao giờ quay lại được. Dù công nghệ có tiên tiến đến đâu, dù buồng ngủ đông có lợi hại thế nào, cũng không thể quay lại dù chỉ một giây của quá khứ."

Chương 828: Cực hạn suy luận (1)

"Vì vậy... nếu em thực sự có khả năng du hành thời gian, em chắc chắn sẽ chọn quá khứ, chứ không phải tương lai!"

Khi đó, Lâm Huyền chỉ nghĩ là đang nói chuyện phiếm, không để tâm lắm.

Vì vậy, hắn theo dòng câu chuyện của Sở An Tình tiếp tục hỏi:

"Nếu thực sự có thể quay về quá khứ, em muốn làm gì nhất?"

Lâm Huyền vẫn nhớ như in.

Ngày đó, lúc đó Sở An Tình cười có chút tinh nghịch.

Em giơ ngón trỏ lên, làm động tác 'suỵt' trước môi:

"【Bí mật-】"...

Bí mật.

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào cuốn nhật ký có khóa mật mã màu hồng trên tay:

"Vậy thì tớ càng nên xem thử."

"Ôi trời! Cậu thật là không biết xấu hổ!"

Cao Dương cười khinh bỉ, rồi tiến lại gần:

"Xem thì cùng xem."

Lâm Huyền lật cuốn nhật ký lại, xem xét cấu tạo của nó.

Quả nhiên, những thứ mà Trương Vũ Thiến sử dụng không có món nào là hàng kém chất lượng, tất cả đều tinh tế và cao cấp.

Cuốn nhật ký có khóa mật mã này trông bình thường.

Nhưng lại là hàng ngoại!

Trên đó viết bằng chữ Nhật.

Có lẽ... là quà mà cha Trương Vũ Thiến mang về từ nước ngoài?

Thực sự, chất lượng rất tốt.

Bìa là da thật, loại da nào thì Lâm Huyền không biết, nhưng chắc chắn không phải da bò thông thường.

Nhìn vào hình ảnh nhân vật hoạt hình trên bìa nhật ký, có lẽ đây là phiên bản hợp tác với một bộ phim hoạt hình hay nhân vật nổi tiếng nào đó.

Chỉ là phong cách quá cổ xưa, Lâm Huyền cũng không nhận ra nhân vật này.

Một cuốn sổ thông thường để hơn hai mươi năm chắc chắn đã rách nát.

Nhưng cuốn nhật ký bằng da thật này, kéo lên vẫn rất chắc chắn, dù trên da thật có những vết nứt nhưng vẫn rất bền.

Nếu muốn xé ra cũng không phải là không thể, chưa kể Lâm Huyền và Cao Dương có đủ các dụng cụ phá hoại, tháo một cuốn sổ ra rất dễ dàng.

Nhưng...

Lâm Huyền tin rằng, ngoài cánh cửa mật mã của Triệu Anh Quân, có lẽ mỗi mật mã đặc biệt đều có ý nghĩa riêng.

Vì vậy, việc phá hủy sẽ là biện pháp cuối cùng.

Khóa mật mã của cuốn nhật ký này chỉ có bốn vòng quay.

Mật mã bốn chữ số, dù dùng phương pháp thử tất cả các khả năng, cũng chỉ cần vài ngày là có thể giải mã, thực sự không cần phải phá hoại, dù sao... đây cũng là cuốn nhật ký cuối cùng mà Trương Vũ Thiến để lại cho thế giới.

"Thử đoán mật mã xem."

Lâm Huyền lắc lắc cuốn nhật ký trước mặt Cao Dương, cho cậu ta nhìn thấy khóa mật mã vẫn còn sáng bóng:

"Mật mã bốn chữ số..."

"Cậu nghĩ là gì?"

"Ừm..."

Cao Dương nhìn chằm chằm vào cuốn nhật ký tinh xảo, dường như không có dấu vết của thời gian:

"Mật mã bốn chữ số này thực ra không khó đoán lắm, vậy tớ đoán thử ngày sinh của Trương Vũ Thiến nhé. 0121! Mau thử đi!"

Lâm Huyền cúi đầu, vặn bốn vòng quay của mật mã.

Quả thật vẫn rất trơn tru.

Cạch cạch, âm thanh trong trẻo mà mềm mại, nghe rất hay, cảm giác cầm cũng rất tốt.

Thật khó tưởng tượng rằng cuốn nhật ký này đã được đặt ở đây hơn hai mươi năm... Chỉ cần nghe âm thanh và cảm giác cầm

nắm cũng có thể suy đoán rằng thiết kế cơ khí của chiếc khóa mật mã này rất tinh vi.

Phải nói rằng, tay nghề của người Nhật vào thế kỷ trước thực sự rất tốt, nói là hàng đầu thế giới cũng không quá.

Không lạ gì khi mấy tạp chí kiểu "gà độc" có thể bịa ra mấy câu chuyện như là đĩa ăn ở Nhật phải rửa bảy lần.

Chỉ là quá khứ đã qua, giờ đây không biết tay nghề của Nhật Bản ra sao, Lâm Huyền cũng không rõ. Dù sao thì ngoài game và anime ra, họ thực sự không có gì nổi bật.

Ngay cả trong lĩnh vực mỹ phẩm có vài thương hiệu khá tốt, nhưng một là không đạt đẳng cấp thế giới, hai là do ảnh hưởng của tai tiếng về nước thải hạt nhân, hiện nay trong lĩnh vực mỹ phẩm nội địa, gần như không còn chỗ cho mỹ phẩm Nhật Bản.

Lâm Huyền vặn hai vòng cuối cùng của mật mã.

0121

Những con số hiện lên rõ ràng, như thể cuốn nhật ký này chưa từng bị thời gian làm mờ.

"Xong rồi."

Nói rồi, Lâm Huyền dùng ngón cái tay trái nhấn vào khóa mở.

Cạch!...

Không mở được.

"Haha."

Lâm Huyền không khỏi nhớ đến những ngày đêm đấu trí với CC và Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên, thử đủ mọi mật mã để mở két sắt.

Bất chợt có chút hoài niệm, như thể mới hôm qua.

Nghĩ đến CC lạnh lùng và bí ẩn, Lâm Huyền lập tức liên tưởng đến Sở An Tình và Trương Vũ Thiến.

Giống hệt nhau, không khác chút nào, không có một điểm khác biệt.

Thực ra.

Vừa rồi khi mở quan tài, thấy bên trong không có thi thể và tro cốt của Trương Vũ Thiến, Lâm Huyền thực sự thở phào nhẹ nhõm...

Cảm thấy một chút may mắn, một chút an ủi.

Nếu Trương Vũ Thiến thực sự chết, chết bình thường, có thi thể, có xương cốt; thì điều đó có nghĩa là sự biến mất kỳ lạ của Sở An Tình là một trường hợp duy nhất trên thế giới này.

Trường hợp duy nhất không thể làm chứng.

Chương 829: Cực hạn suy luận (2)

Một sự việc nếu chỉ xảy ra một lần trên thế giới này, thì mãi mãi là một bí ẩn không thể giải quyết.

Nếu suy luận như vậy.

Có thể... Sở An Tình chỉ vì tiếp xúc với hạt thời không mà xảy ra sự cố, nên mới biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này. Nếu cô ấy không tiếp xúc với hạt thời không, có lẽ cô sẽ không biến mất.

Nhưng bây giờ.

Trương Vũ Thiến cũng đã gặp phải chuyện tương tự hơn hai mươi năm trước.

Điều này có nghĩa là, việc những cô gái hai mươi tuổi biến thành mảnh xanh và biến mất không phải là một sự cố, mà giống như một định mệnh, một chương trình đã được lập trình sẵn.

Và chỉ cần những chuyện này không phải là sự cố, thì có thể tìm ra nguồn gốc, truy cứu nguyên căn, kiểm chứng lý do, từ đó... thay đổi số phận đã định này!

Lâm Huyền càng ngày càng cảm nhận được.

Sở An Tình có thể không chết.

【Cô ấy thực sự không chết, rất có thể chỉ là đi đến nơi nào đó khác.】

"Không đúng rồi."

Cao Dương xoay xoay mắt:

"Vậy thử 0042 xem? Dù tớ không chắc lắm, nhưng thời điểm này đối với Trương Vũ Thiến thực sự rất đặc biệt, là lúc cô ấy đến thế giới này, và cũng là lúc cô ấy rời khỏi thế giới này."

"Nhưng điều này cũng không rõ ràng... Mẹ cô ấy còn không nhớ rõ cô ấy sinh vào lúc mấy giờ, liệu cô ấy có biết không? Huống chi, cô ấy có thể tiên đoán rằng mình sẽ biến mất vào lúc 00:42 sao?"

Bất ngờ, Cao Dương khựng lại:

"Ôi chao! Không phải không có khả năng đâu! Sở An Tình trước đây chẳng phải đã biết mình sẽ biến mất vào lúc 00:42 sau khi chạm vào hạt thời không nên mới khóc thét lên sao?"

"Nếu Sở An Tình có thể dự đoán thời điểm đó, thì Trương Vũ Thiến cũng có thể! Nhanh nhanh, thử 0042 đi, tớ cảm thấy mật mã này có hy vọng."

Lâm Huyền lại cúi đầu, cạch cạch một hồi.

Bốn vòng quay mã số không gỉ chuyển thành 0042. sau đó nhấn vào khóa—

Cạch!

Không mở được.

Cao Dương lấy dao quân đội Thụy Sĩ từ túi quần ra:

"Sử dụng công nghệ thôi."

Lâm Huyền tiếp tục thử thêm vài mật mã nữa, như 2000. 2024. 2624. 0828. 0328 là những năm và ngày đặc biệt, nhưng không đúng.

Hắn thậm chí còn tự luyến thử ngày sinh của mình, nhưng cũng không đúng.

Haha, đúng là ngốc nghếch.

Bất đắc dĩ, hắn nâng cuốn nhật ký cao hơn, dùng đèn trên mũ để chiếu sáng, nghiên cứu cấu trúc của nhật ký và khóa mật mã:

"Phá hủy bạo lực thứ này thì không có vấn đề gì, nhưng nhìn vào cấu tạo của nó, một khi bị phá hủy, cấu trúc khóa mật mã sẽ không còn nguyên vẹn, không thể sử dụng lại, và chúng ta cũng sẽ mãi mãi không biết Trương Vũ Thiến đã đặt mật mã gì."

"Hừ!"

Cao Dương không để ý:

"Điều quan trọng nhất của cuốn nhật ký là nội dung bên trong, khóa mật mã chỉ là một cái khóa, cậu còn quan tâm mật mã làm gì? Chỉ cần mở được khóa, búa và kìm đều là chìa khóa."

"Không hẳn vậy."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Đôi khi, ý nghĩa của mật mã còn quan trọng hơn thứ mà nó khóa."

Thời gian gần đây.

Lâm Huyền đã trải qua nhiều sự kiện liên quan đến mật mã, không chỉ là cái két sắt có tên mình, mà còn có cửa mật mã trong văn phòng của Triệu Anh Quân, robot thùng rác ở thành phố trên không, và cái két sắt hợp kim sắp đặt mật mã mới của mình...

Mật mã là một loại thông tin.

Đừng nhìn nó chỉ là một dãy số vô nghĩa, nhưng đằng sau sự

kết hợp của những con số đó chắc chắn có một ý nghĩa nào đó, hoặc... một câu chuyện khó quên.

"Vì vậy, chúng ta hãy chưa vội phá hủy bạo lực."

Lâm Huyền lấy cuốn nhật ký mật mã ra khỏi quan tài, đặt cùng với album và cuộn băng video cũ lúc nãy:

"Dù sao thì mật mã chỉ có bốn chữ số, tổng cộng chỉ có 10. 000 khả năng, tớ dù có thử từng cái một cũng không mất bao lâu để tìm ra."

"Mật mã bốn chữ số không phải là tám chữ số... rất dễ phá, chỉ cần tốc độ tay và sự kiên nhẫn."

"So với nội dung bên trong cuốn nhật ký, tớ thực sự tò mò hơn... Trương Vũ Thiến sẽ đặt mật mã gì cho cuốn nhật ký này. Có lẽ bí mật thực sự không nằm trong nhật ký, mà chính mật mã bốn chữ số mới là bí mật thực sự của Trương Vũ Thiến."

Cao Dương cười khẩy, đứng dậy:

"Cậu bị mê muội rồi."

"Tớ thấy cậu chỉ muốn tự mình đọc nhật ký riêng tư của người ta, không muốn chia sẻ với tớ."

Sau đó.

Hai người đẩy nắp quan tài trở lại.

Sau đó đổ lại đất vào.

Dù Cao Dương có cố gắng sắp xếp lại lớp cỏ sao cho phẳng phiu, nhưng đất vừa đào lên giống như kính vỡ, rất khó để khôi phục nguyên trạng.

"Thôi, thế này được rồi."

Cao Dương nhanh chóng bỏ cuộc, dùng xẻng đập nhẹ đất, lau mồ hôi, tự an ủi:

"Dù sao thì cỏ cũng mọc rất nhanh. Cậu đừng nhìn bây giờ chỗ này rất rõ ràng, đợi khi nào có một trận mưa, nó sẽ giống như xung quanh ngay thôi."

"Hơn nữa... chỗ này hẻo lánh thế này, ai rảnh mà đến, âm u không đủ đáng sợ à."

Chương 830: Cực hạn suy luận (3)

Hai người dọn dẹp đồ đạc, chia làm hai chuyến mang về cốp xe của chiếc Prado. Lần cuối rời đi, hai người nhìn lại cây lựu đỏ rực, Cao Dương còn chắp tay vái lạy.

"Bên trong không có người, cậu vái lạy làm gì chứ." Lâm Huyền càu nhàu.

"Ài, lễ nhiều không bao giờ thừa, vái lạy cho an tâm."

Nói xong.

Hai người quay lưng bước đi trên con đường bùn lầy, rời khỏi một thế giới yên bình, tĩnh lặng và thanh tịnh. ...

Trên chiếc xe địa hình Toyota Prado.

Cao Dương tập trung lái xe trên đường cao tốc, còn Lâm Huyền thì nằm nghiêng trên ghế phụ, tay liên tục vặn thử mật mã của cuốn nhật ký.

Hắn nhận ra, vặn lên trên sẽ tiết kiệm lực hơn, và sau khi vặn lên có thể dễ dàng nhấn khóa bằng tay phải, khá thuận tiện.

Vì vậy, hắn thử mật mã từ 9999 giảm dần từng số một bằng phương pháp brute force.

9999...

9998...

9997...

Cạch, cạch, cạch.

Dù việc phá mật mã khá nhàm chán, nhưng tốc độ lại không chậm.

Tổng cộng chỉ có 10. 000 tổ hợp mật mã, sai một lần thì ít đi một lần, càng sai nhiều thì xác suất đúng của lần tiếp theo càng cao.

Chỉ mới qua hai ngã tư, Lâm Huyền đã thử sai hơn 100 mật mã, bốn con số trên vòng quay cũng đã đến 9811... 9810...

Sau khi quen tay.

Hắn thậm chí không cần cúi đầu nhìn mật mã, chỉ dựa vào cảm giác là biết mình đang đến số nào.

Lâm Huyền cảm thấy mình đã trở thành một cỗ máy phá mật mã vô cảm, liên tục lặp đi lặp lại, không cần suy nghĩ.

Hắn quay đầu lại, nhìn đống công cụ linh tinh ở ghế sau, cùng với một cuộn băng video cũ và một cuốn album đã ngả vàng.

Lần này, họ mang ra từ quan tài của Trương Vũ Thiến tổng cộng ba món.

Cuốn nhật ký mật mã,

Cuộn băng video cũ,

Và một cuốn album dày.

Đây có lẽ là ba món giá trị nhất trong cái quan tài trống rỗng đó.

Lâm Huyền vẫn chưa có manh mối gì về việc ngoài diện mạo

ra, còn có gì quan trọng để liên kết ba cô gái Sở An Tình, Trương Vũ Thiến, và CC... làm thế nào để liên kết ba cô gái thuộc ba thời đại khác nhau?

Dù họ có thể đều là thiên niên trụ.

Nhưng khi chưa biết thiên niên trụ thực sự có ý nghĩa gì, cụ thể là gì, thì điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vì vậy.

Hắn và Cao Dương phải quay lại Đế Đô một chuyến nữa, đến khu phố Triều Dương, đi tìm người đàn ông trung niên hay ấp úng kia, để hỏi rõ sự thật về vụ tai nạn của Trương Vũ Thiến năm đó.

Lần này, Lâm Huyền rất tự tin rằng có thể thuyết phục được người đàn ông đó.

Giờ đã xác định chắc chắn 99%, Trương Vũ Thiến có khả năng cao đã biến thành mảnh xanh và biến mất giống như Sở An Tình, và cặp vợ chồng trung niên đó chắc chắn là nhân chứng tại hiện trường... Lâm Huyền không còn lo ngại gì nữa, có thể nói thẳng thắn mọi điều. ...

Trở lại khách sạn ở Khúc Phụ, Cao Dương lập tức cởi bỏ quần áo bẩn, ném vào thùng rác, rồi lao vào phòng tắm.

Lâm Huyền cũng dọn dẹp đơn giản, tắm rửa xong, thay quần áo, đặt băng video và album của Trương Vũ Thiến vào vali.

Trong lúc lục lọi, hắn thấy bộ đồ thường mặc khi đến căn cứ huấn luyện phi hành gia lần trước.

Hôm sau, Ngụy Thành đã phát cho họ mấy bộ đồ huấn luyện, nên bộ đồ thường chỉ mặc một lần rồi nhét ở đáy vali.

Quan trọng hơn là...

Lúc đó Lâm Huyền đã nhặt được tóc của Sở An Tình từ túi rác và giấu trong túi áo thường.

Lâm Huyền thò tay vào túi áo, mò lấy cái túi nhựa dẹt.

Lấy ra.

Dưới ánh đèn trên đầu...

Chỉ thấy trong cái túi nhựa kín mít đó, giờ đã trống trơn, không còn một sợi tóc nào.

"Quả nhiên, trống rỗng."

Lâm Huyền không ngạc nhiên.

Khóa kín ở trên cùng của túi nhựa không có dấu hiệu bị mở ra, vẫn như cũ.

Điều này cho thấy, ngay cả tóc của Sở An Tình đã rơi ra, vào lúc 00:42 ngày 28 tháng 3 năm 2024. cũng đã biến thành những mảnh xanh và biến mất.

Trên thế giới này.

Tất cả những gì thuộc về cơ thể Sở An Tình, mọi góc cạnh, mọi chi tiết, đều biến mất vào thời điểm đó; hóa thành những mảnh xanh nhỏ, giống như trạng thái lượng tử sụp đổ.

Nói như vậy...

Những mảnh xanh biến mất đó, thực ra ở một khía cạnh nào đó, khá giống với hạt thời không.

Hạt thời không không thuộc về không-thời gian này, nên có thể xuyên qua mọi vật thể trong vũ trụ này. Giống như những mảnh xanh mà Sở An Tình biến thành, chúng có thể xuyên qua bộ đồ vũ trụ mà biến mất không dấu vết, cũng có thể biến mất khỏi túi

nhựa kín mà không để lại gì.

Đều là những vật chất rất kỳ diệu.

Nếu nói thiên niên trụ và hạt thời không giống nhau, đều không thuộc về không-thời gian này, thì đặc tính này lại khá khớp.

Nhưng vấn đề là...

Nếu thiên niên trụ, tức là Sở An Tình và Trương Vũ Thiến, đều không thuộc về không-thời gian này, tại sao không xảy ra phản ứng thời không bài dị?

Tại sao mắt của họ không trở nên xanh lấp lánh như của Hoàng Tước?

Chương 831: Mảnh ghép cuối cùng! (1)

Tại sao họ không bị thời không phản phệ? Không trở nên yếu đuối, ngã quỵ, và trong suốt như Hoàng Tước?

Điều này lại mâu thuẫn với nhau!

"Vì vậy..."

Lâm Huyền tổng kết:

"Rất có khả năng thiên niên trụ và hạt thời không không phải là cùng một thứ, cũng không phải là những thứ tương tự nhau. Vì vậy, không cần tìm kiếm mối liên hệ giữa hai thứ này."

Lúc này, Cao Dương bước đến, dùng khăn tắm lau khô tóc, thấy Lâm Huyền đang cầm túi nhựa nhỏ:

"Đó là tóc của Sở An Tình mà cậu nói à? Quả nhiên cũng biến mất rồi phải không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, chỉ là... trước khi xác nhận quan tài của Trương Vũ Thiến trống rỗng, thực ra tớ vẫn còn một chút hy vọng."

Cao Dương ngồi xổm xuống.

Cầm lấy túi nhựa kín nhưng trống rỗng từ tay Lâm Huyền:

"Dù sao bây giờ cũng không thể làm xét nghiệm DNA được

nữa. Thi thể của Trương Vũ Thiến không tìm thấy, rất có thể không có thi thể. Rồi tóc của Sở An Tình cũng biến mất, điều này coi như hoàn toàn chặn đứng khả năng làm xét nghiệm DNA."

"Ê? Khoan đã."

Cao Dương bỗng nghĩ ra:

"Vậy chúng ta trực tiếp so sánh DNA của cha mẹ Sở An Tình và cha mẹ Trương Vũ Thiến thì sao? Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, nếu DNA của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến giống nhau, thì DNA của Sở Sơn Hà và người đàn ông trung niên kia cũng phải giống nhau chứ!"

"Không có ý nghĩa."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Ngay cả khi so sánh ra rằng DNA của Sở Sơn Hà và người đàn ông kia không giống nhau, hoàn toàn không phải cùng một người... thì điều đó chứng minh được gì? Có thể chứng minh Sở An Tình và Trương Vũ Thiến không liên quan đến nhau, chứng minh họ không phải là cùng một người sao? Điều này rõ ràng không hợp lý, nếu không tại sao trên thế giới lại cần xét nghiệm huyết thống."

"Hoặc ngược lại, nếu kết quả so sánh cho thấy DNA của Sở Sơn Hà và người đàn ông kia hoàn toàn giống nhau, thì điều đó có nghĩa là gì? Có thể đảm bảo DNA của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến cũng hoàn toàn giống nhau sao? Hoặc có thể chứng minh rằng Sở Sơn Hà và người đàn ông kia cũng là thiên niên trụ hay vạn niên trụ? Vậy tại sao họ vẫn chưa biến mất? Không lẽ phải đợi đến 200 tuổi mới biến mất sao?"

"Hơn nữa... cậu thử logic mà suy nghĩ, nếu DNA của Sở Sơn Hà và người đàn ông kia giống nhau, thì có nghĩa là DNA của cha của Sở Sơn Hà và cha của người đàn ông kia cũng giống nhau; tức là

DNA của ông nội họ cũng giống nhau, của cụ nội và cụ cố nội cũng giống nhau... Đây là câu chuyện sinh học gì đây? Sở Sơn Hà là nguồn gốc loài người sao?"

Cao Dương giơ ngón cái lên với Lâm Huyền:

"Lập luận của cậu hay quá! Logic hoàn hảo! Vậy nên DNA của Sở Sơn Hà và người đàn ông kia chắc chắn không giống nhau, nếu không thì phải nghiên cứu lại nguồn gốc loài người."

"Vậy giờ, để làm sáng tỏ sự thật của chuỗi sự kiện này và lý do Sở An Tình biến mất... chỉ còn lại bước cuối cùng. Đó là kiểm tra xem, hạt thời không đóng vai trò gì trong sự kiện hai người họ biến thành mảnh xanh và biến mất."

"Là cần thiết, hay không cần thiết; là có hay không đều không quan trọng, hay phải tiếp xúc với hạt thời không thì mới biến thành thiên niên trụ."

"Và để làm sáng tỏ vấn đề cuối cùng này... chỉ còn cách quay lại Đế Đô, hỏi người đàn ông trung niên kia, để ông ta kể ra sự thật về vụ tai nạn năm đó; cũng như xem tối đó Trương Vũ Thiến có giống Sở An Tình, khóc thét và nói nhảm hay không."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu, nhìn lên mặt trăng bán nguyệt đang dần lên cao ngoài cửa sổ:

"Chúng ta phải xác định xem, liệu Trương Vũ Thiến năm 2000 có từng tiếp xúc với... hạt thời không hay không!"...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm hai người đã lên máy bay đi về phía Đế Đô, lại bắt đầu cuộc hành trình mới.

"Bây giờ tôi không muốn trở thành phi hành gia chút nào."

Cao Dương đang ngồi trong khoang hạng nhất, vẻ mặt đau khổ, nghiêng người nhìn Lâm Huyền:

"Khi vừa mới khai giảng vào tiểu học, giáo viên chủ nhiệm lớp để chúng tôi lần lượt đứng lên trả lời, nói về ước mơ sau này là gì, vì sao sau khi lớn lên muốn trở thành người như vậy."

"Lúc ấy tôi không chút do dự đứng lên, nói sau này muốn làm phi hành gia. Nhưng sau mấy ngày ở cùng với cậu, tôi toàn phải đi máy bay, ngồi máy bay vũ trụ, đi vào vũ trụ... tôi ngồi chán lắm rồi, hiện tại tôi là người nhớ mặt đất hơn bất kỳ ai khác, tôi cũng không muốn tiếp tục đi lên trời nữa."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng, nhớ lại buổi khai giảng đầu tiên ở trường tiểu học:

"Khi đó, 40% nam sinh trong lớp đều có ước mơ làm phi hành gia. Bởi vì khi chúng ta vừa lên tiểu học, vừa đúng lúc dự án đưa người vào vũ trụ của Cục Hàng không Vũ trụ của Long Quốc thành công được 2 năm, có đứa con trai nào lại không muốn trở thành phi hành gia?"

"Thật ra chủ yếu là vì bọn trẻ thời đó có rất ít kiến thức, bọn trẻ cũng không biết rằng trên thế giới này còn rất nhiều loại ngành nghề, rất nhiều loại cuộc sống. Trong mắt bọn trẻ ngoại trừ nghề giáo viên và cảnh sát, thì chỉ còn phi hành gia và các nhà khoa học... Ở tuổi đó, tầm nhìn của bọn trẻ rộng bao nhiêu thì thế giới của bọn trẻ rộng bấy nhiêu."

Chương 832: Mảnh ghép cuối cùng! (2)

"Tôi nhớ lúc đó cậu cũng nói, cậu muốn trở thành một nhà khoa học đúng không?" Cao Dương nghiêng đầu sang, nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ cậu còn muốn trở thành một nhà khoa học không?"

"Không còn nữa."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, trong tay vẫn giữ chặt quyển nhật ký bị khoá, hắn phải giải bằng phương pháp Proof by exhaustion:

"Khi tôi nhận ra mình sẽ không thể trở thành một nhà khoa học với IQ này, tôi liền dứt khoát từ bỏ. Sau đó bắt đầu chơi Parkour, học một ít về vẽ tranh, chuẩn bị bước vào con đường thi đại học dành cho sinh viên nghệ thuật."

"Ai nha, đừng từ bỏ ước mơ quá sớm nha." Cao Dương vỗ vỗ ngực:

"Cậu nhìn tôi đi, chẳng phải ước mơ trở thành phi hành gia của tôi đã thành hiện thực rồi hay sao? Cuộc sống chính là như vậy, nói không chừng một lúc nào đó gặp phải chuyện gì khiến cậu thật sự có thể trở thành một nhà khoa học đấy!"

"Tôi lại thật sự hy vọng bản thân có được bộ não kia."

Lâm Huyền quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đâu phải cứ muốn trở thành một nhà khoa học là có thể trở thành?

Nếu hắn thật sự có thể trở thành nhà khoa học, hắn nhất định sẽ đầu tư vào nghiên cứu Hằng số Vũ Trụ ngay lập tức, nhất định sẽ tìm ra sự thật về con số 42 bí ẩn.

Hiện tại, gần như tất cả bí ẩn bên người hắn đều quay xung quanh con số 42 này.

Khi nào ý nghĩa thực sự của Hằng số Vũ Trụ 42 có thể được nghiên cứu triệt để thì khả năng cao là tất cả những bí ẩn này sẽ được giải đáp.

Trong nửa khoang hành khách bên phải, tiếng ngáy ầm ầm của Cao Dương lại vang lên.

Ngủ trong tích tắc chính là như vậy.

Nếu không trả lời cậu ta, hoặc chưa kịp trả lời cậu ta, thì cậu ta có thể lập tức ngủ mất... Thật là siêu năng lực khiến người khác ao ước.

Cùm cụp, cùm cụp.

Lâm Huyền vẫn không ngừng lật ổ khoá mật mã trong tay.

Bắt đầu từ khi rời khỏi khách sạn vào buổi sáng nay, hắn vẫn ở trong cái tư thế và động tác như thế này:

Nửa ngồi nửa nằm.

Tay trái cầm gáy quyển nhật ký,

Tay phải cầm ổ khoá mật mã,

Xoay ổ quay mật mã, rồi ấn vào ổ khoá; xoay một lần lại ấn một lần.

Hiện tại ổ quay của khoá mật mã đã được quay đến 6432... 6431... 6430...

Ước tính khi máy bay hạ cánh ở sân bay Đế Đô, hắn sẽ có thể thử hơn 3. 000 mật khẩu.

Cũng ổn.

Nếu sớm biết mật mã là số nhỏ như vậy, đáng lẽ hắn nên thử từ số 0000 rồi đi dần lên từng chữ số một.

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, Proof by exhaustion chính là như vậy, thử từng cái khả năng một, thì chúng ta mới có thể tìm ra câu trả lời chính xác.

Sau đó không lâu, tiếp viên hàng không đưa đồ ăn tới khoang hạng nhất.

Cao Dương duỗi ra ba ngón tay:

"Ba phần."

"Được rồi thưa ngài." Tiếp viên hàng không vừa lễ phép vừa nhiệt tình cười cười, lấy cho Cao Dương thêm mấy phần món chính và trái cây.

"Có tiền đúng là tốt, Lâm Huyền."

Sau khi tiếp viên hàng không rời đi, Cao Dương nghiêng người lại gần, nhỏ giọng nói với Lâm Huyền:

"Trước kia lúc ngồi khoang phổ thông, đồ ăn đã không ngon như thế này thì thôi đi, mỗi lần gọi hai phần còn khó chịu, đâu có giống thế này! Muốn ăn bao nhiêu thì ăn! Thái độ rất tốt, còn ngồi hẳn xuống để phục vụ! Trái cây nhiều vô kể!"

"Mười phần tiền được một phần hàng."

Lâm Huyền từ tốn nói:

"Trao đổi không công bằng."...

Sau khi máy bay hạ cánh, Lâm Huyền định đợi xe chuyên dụng của khách sạn tới đón, hai người để hành lý vào phòng, sau đó lập tức lên đường quay trở lại Đế Đô, đến tiểu khu Hi Thụy Đô.

Bọn họ rất ăn ý, lặng lẽ đi ngang qua quảng trường nhỏ.

Quả nhiên.

Bà lão hiền hòa kia vẫn ngồi ở chỗ đó tách hạt thạch.

Từng hạt từng hạt, chậm chạp mà cẩn thận, ngón tay nhẹ nhàng cầm lên rồi lại nhẹ nhàng buông xuống.

"Bà ấy thật sự rất yêu con gái của bà ấy."

Cao Dương nhẹ giọng nói:

"Ngày đó tôi đã ở đây nói chuyện cùng bà ấy rất lâu, bà ấy không hề mời tôi ăn lựu. Tôi không cần nhất định phải ăn lựu của người ta... Chỉ là sự nhiệt tình và hiếu khách đã ngấm vào trong xương tủy của người dân Sơn Đông, những lúc như vậy dù thế nào họ cũng sẽ lịch sự mời khách một chút."

"Nhưng mà bà ấy không hề làm vậy, ở trong mắt bà ấy những hạt lựu này là dành cho con gái Trương Vũ Thiến của bà, cho nên sẽ không cho người khác ăn dù chỉ là một hạt. Ai, cậu nói xem, nếu như hai cô gái này thật sự là thiên niên trụ, hơn nữa cái thiên niên trụ này còn là bị người ta cố ý đặt xuống, cố ý tạo ra..."

"Cậu nói xem người này có lương tâm hay không? Lấy đứa con gái mà người khác khổ sở nhọc nhằn nuôi lớn 20 năm đi để đóng cột! Sau khi đóng cho hồn phi phách tán xong, ngay cả một cọng tóc cũng không để lại, hắn định để cho bố mẹ người ta sống thế nào? Thật sự là khốn nạn vô cùng!"

Chương 833: Mảnh ghép cuối cùng! (3)

"Đúng vậy, trời đất không thể tha thứ."

Lâm Huyền gật gật đầu, hiếm khi cảm thấy có cùng suy nghĩ với Cao Dương trong cùng một việc thế này:

"Nhưng mà bây giờ chúng ta cũng không thể nói người đã mất như thế... Dù sao chúng ta cũng không có chút khái niệm nào về thiên niên trụ này."

"Hoàng Tước đã giải thích qua cho tôi, thiên niên trụ là từ ngữ mà cô ấy tự sáng tạo ra, chủ yếu là để chúng ta không hiểu, không làm ảnh hưởng tới sự co giãn thời gian và không gian, cho nên chúng ta mới có thể nói ra. Tên ban đầu của thiên niên trụ chắc chắn sẽ chính xác và dễ hiểu hơn."

"Cho nên, hiện tại chúng ta cảm thấy thiên niên trụ giống như là một công cụ, một chuyện xấu. Nhưng rốt cuộc nó là cái gì, thì bây giờ chúng ta hoàn toàn không thể đoán được. Nhưng mà... tôi thật sự hy vọng sự thật đúng như lời cậu nói, thiên niên trụ là do con người tạo ra, là do con người thao túng."

Cao Dương mở to hai mắt.

Nhìn Lâm Huyền với vẻ khó tin:

"Vì sao? Sau cậu lại nghĩ vậy?"

"Vì sao cậu lại cảm thấy sự biến mất của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến là do con người tạo ra là một chuyện tốt? Đây là cái logic gì vậy."

Lâm Huyền hừ nhẹ một tiếng:

"Bởi vì, bất cứ chuyện gì do con người tạo ra đều có thể ngăn cản, thậm chí là có thể đảo ngược lại; hắn có thể khiến cho một cây thiên niên trụ biến mất, vậy thì khi làm ngược lại, chắc chắn hắn cũng có thể khiến cho thiên niên trụ khôi phục lại thành con người."

"Nếu như vậy, chúng ta chỉ cần tìm được người đó, nói không chừng chúng ta còn có thể trực tiếp giải cứu Sở An Tình. Chỉ sợ... thiên niên trụ không phải do con người tạo ra mà là do một thế lực khác tạo ra, một thế lực mà chúng ta không thể hiểu và cũng không thể phản kháng lại, nếu như vậy thì sẽ rất rắc rối."

Khi đang nói chuyện.

Hai người đã đi tới tòa nhà số 22.

Ấn nút thang máy, đi đến tầng quen thuộc, gõ cánh cửa phòng quen thuộc.

Cộc cộc cộc.

Sau nửa phút, một người đàn ông trung niên, ba của Trương Vũ Thiến, Trương Thạch với mái tóc hơi bạc và bộ quần áo giản dị đi ra mở cửa, nhìn hai người với vẻ mặt cảnh giác:

"Chàng trai trẻ, nếu mấy người còn dây dưa như thế, tôi sẽ gọi cảnh sát đấy. Mặc dù tôi không biết mục đích của mấy người là cái gì, nhưng tôi không muốn nói quá nhiều chuyện liên quan tới con gái tôi với mấy người."

"Chú Trương."

Lâm Huyền tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt của ông:

"Trong vụ tai nạn xe cộ xảy ra năm 2000 kia, cũng chính là

chuyện xảy ra vào rạng sáng ngày sinh nhật 20 tuổi của Trương Vũ Thiến, chú đã nói dối, chú đã che giấu rất nhiều điều."

"Trương Vũ Thiến chết không phải bởi vì tai nạn xe cộ, cô ấy cũng không được hỏa táng hay chôn cất, mà là biến mất vào hư không... Ngay trước mắt hai người, ở trong xe, biến thành một đám bụi sao nhỏ bé màu xanh giống như bụi pha lê, rồi tiêu tán vào không khí."

"Cậu!!"

Sắc mặt người đàn ông trung lập tức trở nên tức giận, nghiến răng nghiến lợi:

"Nói bậy! Nói bậy nói bạ! Lập tức cút đi cho tôi!"

Dứt lời.

Người đàn ông lập tức muốn đóng cửa chống trộm.

Rầm!

Lâm Huyền nhanh tay nhanh mắt, trực tiếp cầm lấy ổ khoá của cửa chống trộm kéo ra, mở cửa ra:

"Chú Trương, bọn cháu không có ý gì cả, chú không cần sợ hãi hay là hoảng sợ gì cả. Hôm nay chúng cháu đến đây để tìm kiếm sự trợ giúp của chú, đồng thời, cũng là để nghĩ cách giúp chú."

"Cậu bỏ tay ra cho tôi!" Trương Thạch đánh vào cánh tay Lâm Huyền.

"Chú còn nhớ cô gái đứng bên cạnh cháu ở khu mua sắm Tây Đan mà dì Diêm Cầm đã nhận lầm là con gái của cô chú hay không?"

"Buông tay!"

Vốn dĩ Trương Thạch không hề muốn nghe Lâm Huyền nói chuyện, dùng sức kéo cánh cửa: "Cậu còn không chịu buông tay! Tôi sẽ báo cảnh!"

"Cô ấy cũng đã biến thành bụi sao xanh rồi biến mất... vào lúc 00:42 sáng ngày sinh nhật 20 tuổi của cô ấy"

Trong nháy mắt, toàn thân Trương Thạch như mất hết sức lực.

Hai tay của ông mềm nhũn, cửa chống trộm trực tiếp bị Lâm Huyền mở ra, đập mạnh vào tường.

Bản thân ông ấy cũng không có tâm tư để chú ý đến cái cửa chống trộm nữa.

Con ngươi run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Vẻ mặt khiếp sợ, lại có chút tránh né nhìn Lâm Huyền:

"Vậy... cô gái kia, bạn gái của cậu... cũng... cũng đã biến mất?"

Lâm Huyền gật gật đầu.

"Biến mất... Biến thành đám bụi xanh lam, kết tinh, giống như cát bay lên, không sờ được, không có trọng lượng, muốn chạm vào cũng không chạm được... rồi phân tán ra? Thời gian cũng là 00: 42?"

Lâm Huyền gật đầu lần nữa.

Sau đó quay đầu nhìn Cao Dương.

Có vẻ như.

Hai người đã đoán đúng.

Tình huống Trương Vũ Thiến biến mất lúc trước, quả nhiên giống hệt như Sở An Tình; đó là lý do tại sao chú Trương Thạch

luôn lảng tránh và không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Chương 834: Mảnh ghép cuối cùng! (4)

Nhưng bây giờ.

Rõ ràng là ông ấy đã bị Lâm Huyền thuyết phục.

"Chú Trương, chúng ta có thể vào nhà để trò chuyện được không?

Lâm Huyền chỉ chỉ vào trong phòng khách, nhìn Trương Thạch:

"Bọn cháu sẽ kể chuyện đã xảy ra với cô gái kia cho chú nghe, bọn cháu cũng hy vọng chú có thể nói sự thật về vụ tai nạn xe cộ năm đó của Trương Vũ Thiến cho bọn cháu."

"Có lẽ mọi chuyện cũng không tồi tệ như chú nghĩ, đúng là Trương Vũ Thiến đã biến mất, nhưng có thể là cô ấy chưa chết, mà là đi đến một nơi mà chúng ta không biết, cũng không thể giải thích được."

"Chú hãy tin tưởng bọn cháu, chú Trương. Chú nhớ con gái chú, bọn cháu cũng muốn cứu bạn của bọn cháu. Chỉ khi chúng ta thẳng thắn nói chuyện với nhau, so sánh hai chuyện cách nhau hơn 20 năm này một phen, có lẽ chúng ta mới có thể tìm ra chân tướng, có lẽ..."

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Trương Thạch:

"Có lẽ, chúng cháu còn có thể giúp chú tìm được con gái của mình."

Cuối cùng.

Trương Thạch thở dài.

Nghiêng người, đưa tay ra hiệu cho Lâm Huyền và Cao Dương vào nhà:

"Vào đi."

Giọng nói của ông rất nhẹ:

"Vào rồi nói."

Trên bàn trà, hai chén trà nóng đang bốc hơi, lá trà Mao Tiêm đang lên xuống chập trùng ở bên trong, cuối cùng dừng lại ở giữa, chậm rãi chìm xuống đáy chén.

"24 năm trước, ngày 21 tháng 1 năm 2000."

Trên ghế salon, Trương Thạch gãi gãi mái tóc hoa râm, khó khăn mở miệng:

"Đó là ngày sinh nhật của con gái tôi, mặc dù đúng là con bé được sinh vào sáng sớm, nhưng... làm gì có ai tổ chức sinh nhật vào sáng sớm, vốn dĩ chúng tôi dự định tổ chức sinh nhật cho con bé vào sáng ngày hôm sau, tôi và dì của cậu rất thích trẻ con, chúng tôi đã đặt khách sạn tốt nhất, chiếc bánh lớn nhất và mời tất cả người thân, bạn bè và bạn học của con bé đến sinh nhật."

"Con gái tôi cũng đã 20 tuổi rồi, dù sao sinh nhật 20 tuổi cũng không cần làm lớn như lễ trưởng thành 18 tuổi... Nhưng con gái của tôi là người thích náo nhiệt, chúng tôi cũng rất thích đông vui, cho nên quy mô của sinh nhật mỗi năm cũng không nhỏ, chúng tôi cũng đều rất vui vẻ."

"Chuyện còn phải kể từ đêm trước ngày sinh nhật, tức là đêm ngày 20 tháng 1. Tối hôm đó tôi đưa theo vợ con về quê để tụ tập

với đám bạn cũ đã nhiều năm không gặp, trò chuyện đến khuya, cũng đã uống không ít rượu. Cho nên chờ đến lúc chúng tôi lái xe từ quê lên thành phố... đã là gần rạng sáng."

"Tôi uống rượu, ngồi ở hàng ghế sau, có chút say. Vợ tôi lái xe, Thiến Thiến ngồi ở ghế lái phụ, con bé không có bằng lái, con bé mới học đại học năm hai, chúng tôi cũng không có ý định để con bé học lái xe sớm như vậy."

"Cứ như vậy, trên đường đi chúng tôi vừa nói vừa cười, Thiến Thiến cũng líu ríu thảo luận về chuyện sinh nhật ngày mai.

Vợ tôi vừa học lái xe cách đó không lâu, nên lái xe tương đối chậm, vào thời điểm đó trên đường cũng không có nhiều xe cộ, cho nên tất cả đều rất an toàn, sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Nhưng mà, mọi chuyện xảy ra rất đột ngột, con gái của tôi đang nói cười về chuyện ở trong ký túc xá đại học, tôi nhắm mắt để nghe. Bỗng nhiên... còn bé đột nhiên ngừng lại, không còn chút âm thanh nào. Sau đó chính là tiếng thét chói tai của vợ tôi! Bà ấy gọi to tên của Thiến Thiến, chiếc xe giống như không nghe sai khiến, đâm thẳng vào gốc cây bên đường."

"Lúc ấy tôi vội vàng mở to mắt, liền nhìn thấy... thấy... thấy..."

Ông lão không khỏi nghẹn ngào, nuốt mấy ngụm nước miếng, cắn răng nói:

"Đến giờ tôi vẫn không thể nào quên được cảnh tượng kia... nó giống như một cơn ác mộng, một người đang sống khỏe mạnh! Thiến Thiến lớn như vậy! Cứ như vậy mà biến thành trong suốt... vỡ vụn ra như pha lê! Trong chốc lát liền hóa thành cát mịn màu xanh lam, từ từ tiêu tan trong không khí!"

"Sau một tiếng rầm, chiếc xe con đâm vào thân cây, tôi cũng lập tức tỉnh rượu. Tôi nhìn thoáng qua Diêm Cầm trước, bà ấy đã

bị dọa sợ đến mức không thể khống chế được bản thân mình, chỉ có thể hét lên. Lúc ấy tôi mới nhìn về phía ghế lái phụ, cũng nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử trên bảng điều khiển, đúng như cậu nói, thời điểm xảy ra chuyện quỷ dị kia là..."

"00: 42"

Trương Thạch ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền.

Trong thoáng chốc, Lâm Huyền lại có cảm giác ông ấy như già đi mấy tuổi.

Trương Thạch dừng một chút, tiếp tục nói:

"Sau đó tôi liền xuống xe, tìm Thiến Thiến ở khắp nơi... Nhưng mà tìm thế nào cũng không tìm thấy. Sau đó tôi chạy tới ghế lái phụ, sờ lên chỗ đó, vẫn còn ấm. Điều này chứng tỏ, vừa rồi con gái của tôi vẫn còn ở đó. Một phút trước, rõ ràng con bé còn ngồi ở trên ghế lái phụ, còn cầm dây an toàn."

"Nhưng trong nháy mắt, còn bé liền biến mất, hóa thành những tinh thể màu xanh lam, biến mất không chút dấu vết giống như cát mịn bị gió thổi bay..."

"Những năm này, thật ra tôi cũng từng nghĩ, có phải con gái tôi căn bản chưa chết, chỉ là con bé đã đi đến một nơi mà chúng tôi không biết hay không? Nhưng mà vợ của tôi, tinh thần của bà ấy đã bị sụp đổ từ đó, tính mạng đã gặp nguy hiểm nhiều lần. Tôi đã mất con gái... tôi cũng không thể mất luôn cả vợ đúng không? Cho nên tôi đã thu dọn tất cả đồ vật của Thiến Thiến liền cho vào trong quan tài, giả bộ mai táng."

Chương 835: Mảnh ghép cuối cùng! (5)

"Từ góc nhìn của người ngoài, chính là con bé không may xảy ra tai nạn xe cộ rồi qua đời. Những năm 2000 thời đó, không giống như bây giờ, có rất nhiều chuyện dễ dàng xử lý, mấy cái thủ tục, giấy chứng tử đều rất dễ xử lý. Nhưng mà cái này không quan trọng, tôi làm chuyện này cũng là vì vợ của tôi."

"Con gái của tôi, Thiến Thiến, nếu con bé thật sự còn sống, tôi có thể từ từ chờ đợi. Nhưng trạng thái lúc đó của vợ tôi chính là sống dở chết dở, thậm chí bà ấy còn muốn nhảy lầu, tôi không dám cho bà ấy thêm một sự đả kích nào, tôi phải ổn định lại cảm xúc của bà ấy mới được. Tôi đã mời bác sĩ tâm lý tốt nhất, đi đến Đế Đô, rời khỏi cái môi trường kia, tiến hành trị liệu bằng phương pháp thôi miên cho bà ấy."

'Hiện tại, mặc dù thần chí của bà ấy vẫn không rõ ràng như vậy, nhưng chỉ cần không nhận kích thích, thì nhìn chung là tinh thần vẫn ổn định."

"Bây giờ trong suy nghĩ của bà ấy, con gái chỉ đơn thuần là qua đời trong một vụ tai nạn mà thôi, những cảnh tượng mà bà ấy nhìn thấy lúc đó đều là ảo giác do đại não tạo ra vì bị kích thích quá độ mà thôi."

"So với cái chuyện huyền ảo không hợp lẽ thường kia... khó chịu thì khó chịu, thương tâm thì thương tâm, nhưng loại lý do tai nạn xe cộ thường gặp này, ít nhiều cũng có thể khiến cho vợ của tôi tiếp nhận, trải qua nhiều năm điều trị tĩnh dưỡng như vậy, cuối cùng cũng ổn định."

"Chàng trai trẻ, cũng không phải là tôi cố ý lừa cậu, nhưng cậu nhìn cuộc sống bây giờ của tôi đi, con gái của tôi không còn, sự nghiệp tôi cũng từ bỏ, vợ tôi chính là thứ duy nhất còn lại trong cuộc đời tôi. Tôi phải chăm sóc cô ấy thật tốt."

Dứt lời.

Ông lại cầm lấy ấm trà, rót trà vào chén trà của Lâm Huyền và Cao Dương:

"Chuyện chính là như vậy. Vợ chồng tôi cũng đã từng này tuổi, rất nhiều chuyện... chúng tôi đều đã có thể tiếp nhận. Hơn nữa tình thần của vợ tôi thật sự không thể chịu được, cậu cũng đã nhìn thấy dáng vẻ của bà ấy, rõ ràng mới hơn 60 tuổi, nhưng lại giống như đã 80 tuổi, bà ấy thật sự không thể chịu được."

"Hôm nay tôi nguyện ý nói cho cậu những chuyện này, cũng là bởi vì cậu nói cô bạn gái kia của cậu cũng xảy ra chuyện tương tự, cho nên tôi mới nói ra. Còn về chuyện mà cậu nói... có thể tìm ra con gái tôi, có thể cứu con gái của tôi trở về..."

Trương Thạch thở dài, lắc đầu:

"Hơn hai mươi mấy năm trôi qua, tôi đã sớm không còn trông mong nữa rồi. Nếu như các cậu có tâm tư như vậy, tôi rất cảm ơn. Đồng thời... ta cũng chúc các cậu có thể sớm ngày tìm được cô bạn bị biến mất kia."

"Nhưng tôi thật sự hy vọng, đây là lần cuối chúng ta gặp mặt. Coi như tôi cầu xin cậu đấy, chàng trai trẻ, đừng đến đây quấy rầy chúng tôi nữa, vất vả lắm cuộc sống của chúng tôi mới ổn định lại."

"Tất cả mọi chuyện tôi nói cho cậu đều là sự thật, không có chút che giấu nào, tôi hy vọng cậu cũng tin lời tôi nói, không cần phải gây khó khăn cho chúng tôi, không cần phải đi tìm Diêm

Cầm."

Trương Thạch nói rất thành khẩn.

Hắn tin tưởng, lần này những lời Trương Thạch nói đều là thật.

Cũng nhất quán với những gì hắn suy đoán.

"Được rồi, chú Trương, bọn cháu sẽ không đến nữa."

Lâm Huyền ngồi dậy:

"Chỉ là... còn một chi tiết cuối cùng cần phải xác minh với chú."

Trương Thạch duỗi tay, ra hiệu cho Lâm Huyền nói ra.

"Xin hỏi, tối hôm đó khi mọi người lái xe về nhà, chú có nhìn thấy một ánh sáng màu xanh lam to bằng quả táo, không ngừng nhảy lên và nhấp nháy, giống như một quả cầu nhỏ màu xanh có rất nhiều tia sét tập trung ở bên trong hay không?"

Lâm Huyền dùng tay mô tả kích thước cho Trương Thạch:

"Là một quả cầu điện nhỏ màu xanh to bằng từng này, lơ lửng không cố định, không có trọng lượng và không có thực thể, đêm hôm đó mọi người có từng nhìn thấy nó không?"

Trương Thạch suy nghĩ hai giây.

Trịnh trọng lắc đầu:

"Không có."

Ông còn bổ sung:

"Mặc dù đêm hôm đó tôi uống rất nhiều rượu, nhưng đôi mắt

vẫn luôn mở một nửa, nhìn phía trước, ít nhất thì trong xe chưa từng xuất hiện một quả cầu điện màu xanh lam nào cả. Ngoài xe cũng không có, thị lực của vợ tôi rất tốt, nếu như có, đêm hôm khuya khoắt, một quả cầu điện nhỏ sáng như vậy, chắc chắn bà ấy có thể nhìn thấy."

"Ngày hôm đó, vợ tôi vẫn luôn ở bên cạnh Thiến Thiến chơi mạt chược với họ hàng, tôi chưa bao giờ nghe thấy bọn họ nói về chuyện này... nếu quả thật có một quả cầu điện nhỏ màu xanh lam xuất hiện, chuyện kỳ lạ như vậy chắc chắn sẽ được mọi người thảo luận sôi nổi, và cho dù thế nào thì Thiến Thiến hoặc là Diêm Cầm cũng đều sẽ kể việc này cho tôi biết.

"Cho nên e là để cậu thất vọng rồi, chàng trai trẻ."

Trương Thạch ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Ta chắc chắn vào đêm Thiến Thiến biến mất, căn bản chưa từng quả cầu điện nhỏ màu xanh lam nào xuất hiện."

Chương 836: Ba định luật của thiên niên trụ (1)

Sau khi tạm biệt Trương Thạch, đi ra khỏi nhà của ông ấy, Lâm Huyền và Cao Dương chóng nhanh đi vào thang máy, ấn nút xuống tầng một:

"Cho nên, cậu thấy đấy, sự biến mất của Sở An Tình, với chuyện tiếp xúc Hạt thời gian và không gian, bao gồm cả bản thân Hạt thời gian và không gian bản thân, căn bản không có liên quan gì đến nhau cả! Không có bất cứ liên hệ nào!"

"Đây là hai chuyện hoàn toàn độc lập! Hiện tại chúng ta có thể biết rõ ràng, Lâm Huyền. Mấy ngày trước, khi Sở An Tình bắt giữ Hạt thời gian và không gian, cho dù là cô ấy có chạm vào Hạt thời gian và không gian hay không, thậm chí là có nhảy ra khỏi máy bay hay không! Ngay cả khi cô ấy không tham gia hoạt động lần này, thành thành thật thật quay về đi học, thì chắc chắn cô ấy cũng sẽ biến mất đúng vào lúc 00:42!"

"Chỉ khác là, lúc cô ấy hóa thành đám bụi sao màu xanh lam, cô ấy rất có thể còn đang ở trong ký túc xá, chắc chắn sẽ khiến bạn cùng phòng của cô ấy giật mình, nói cách khác—"

Cho dù là cô ấy đang ở đâu, cho dù cô ấy đang làm gì, không gì có thể ngăn cản được cô ấy biến thành bụi sao màu xanh lam rồi biến mất vào đúng 00:42 rạng sáng ngày 28 tháng 3 năm 2024. cũng là ngày sinh nhật tròn 20 tuổi của cô ấy, sự thật này đã được định trước, hoàn toàn không thể thay đổi!"

Cửa thang máy cửa còn chưa kịp đóng lại, Cao Dương đã kích động mà tổng kết lại.

"Không sai."

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Có lẽ Trương Thạch không nói dối, căn cứ vào tình huống của Sở An Tình để đánh giá, phản ứng sau khi chạm vào Hạt thời gian và không gian là khá kịch liệt. Cậu cũng thấy đấy, khi đó Sở An Tình chỉ chạm nhẹ vào Hạt thời gian và không gian một chút, đã trực tiếp hét lên, máu mũi chảy ra, ôm đầu vô cùng đau khổ, vừa khóc vừa la hét."

"Nếu Trương Vũ Thiến thật sự chạm vào Hạt thời gian và không gian rồi có phản ứng kịch liệt như thế, Trương Thạch và Diêm Cầm không thể nào không chú ý đến. Mà theo mô tả của Trương Thạch, lúc ấy một nhà ba người vừa nói vừa cười ở trong xe ô tô, Trương Vũ Thiến cũng không có gì bất thường. Nếu không có phản ứng quá khích, vậy liền có thể xác định cô ấy không hề chạm vào Hạt thời gian và không gian."

"Cho nên, từ bây giờ chúng ta có thể loại trừ khả năng Trương Vũ Thiến biến mất là do tiếp xúc với Hạt thời gian và không gian... Đúng như cậu nói, cho dù là Trương Vũ Thiến hay là Sở An Tình, không cần biết các cô ấy có tiếp xúc với Hạt thời gian và không gian hay không, nó cũng sẽ không ảnh hưởng tới số phận bị tan biến vào lúc 00: 42 ngày sinh nhật 20 tuổi của các cô ấy."

"Như vậy mới hợp lý, nếu không, cứ hơn hai mươi năm lại xuất hiện một Hạt thời gian và không gian như vậy, chúng ta cũng không cần phải tranh giành đến sứt đầu mẻ trán làm gì đúng không?"

"Hơn nữa, lần trước chúng ta cũng đã xác minh rồi, Hạt thời gian và không gian chắc chắn không hề chủ động đi tìm Sở An Tình, vốn dĩ nó không hề để ý đến ai, như vậy thì sao nó có thể chủ động đi tìm Trương Vũ Thiến được?"

Đinh—

Cửa thang máy mở ra.

Lâm Huyền và Cao Dương bước thẳng ra ngoài, nhanh chóng đi về phía lối ra của tiểu khu.

Chuyến đi này thật sự rất đáng giá.

Hiện tại, bọn họ đã thu thập được rất nhiều manh mối quan trọng. Sau đó, bằng cách so sánh sự việc của Sở An Tình và sự việc của Trương Vũ Thiến, so sánh những điểm tương đồng và điểm khác biệt, từ đó bọn họ có thể rút ra nhiều kết luận chính xác—

Kết luận đầu tiên.

[Sự hình thành và biến mất của thiên niên trụ không có bất kỳ quan hệ gì với Hạt thời gian và không gian, đây là hai thứ hoàn toàn khác nhau.]

Sự biến mất của Sở An Tình mà Lâm Huyền chứng kiến mấy ngày trước, bởi vì tất cả những chuyện không bình thường đều xảy ra sau khi chạm vào Hạt thời gian và không gian, cho nên nó làm cho phán đoán của hắn có chút sai lệch.

Nhưng may mắn là còn Trương Vũ Thiến, hơn nữa chú Trương Thạch cũng đã nói ra đầu đuôi sự việc năm ấy, vì vậy Lâm Huyền cũng có thể suy ra kết luận này là hoàn toàn chính xác.

Ngày 21 tháng 1 năm 2000. Trương Vũ Thiến bỗng nhiên biến thành các tinh thể màu xanh lam rồi lặng lẽ biến mất, khi mà cô ấy không hề chạm vào Hạt thời gian và không gian, đồng thời cũng không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào xảy ra.

Có lẽ đây mới chính là cách chính xác để đóng xuống một thiên niên trụ.

Vô thanh vô tức.

Lặng lẽ đi đến.

Không cần sự trợ giúp của bất kỳ ngoại lực hay là vật thế bên ngoài nào, bản thân nó cũng có thể tự mình hoàn thành việc đóng cột, khóa kín lịch sử.

Đương nhiên...

Việc khóa kín lịch sử cũng chỉ là suy đoán hiện tại của Lâm Huyền.

Chương 837: Ba định luật của thiên niên trụ (2)

Rất có khả năng đó là một suy đoán chính xác, chẳng qua là hắn vẫn không thể hiểu được, một cái thiên niên trụ đột nhiên tiêu tán, một cô gái 20 tuổi đột nhiên biến mất, tại sao lại có thể khóa kín lịch sử được?

Vậy, sau khi lịch sử bị khóa lại, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Đây là một vấn đề sẽ được khám phá ra trong tương lai.

Hiện tại.

Đánh giá tình hình của thiên niên trụ, thì Trương Vũ Thiến mới là một thiên niên trụ thật sự, mới đúng chu kỳ của một thiên niên trụ.

Còn Sở An Tình.

Bởi vì cô ấy vô tình chạm vào Hạt thời gian và không gian, cho nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chắc hẳn là cô ấy đã thức tỉnh một ký ức nào đó, hoặc là nói, trong khoảnh khắc đó cô ấy đã lĩnh ngộ ra một sự thật gì đó.

Cô ấy không chỉ biết rõ bản thân sẽ tiêu tan vào lúc 00:42.

Mà cô ấy còn biết rất nhiều những chuyện khác, rất nhiều chuyện khó lường, thậm chí điều đó còn khiến cô ấy vô cùng tự tin viết một dòng chữ xuống tờ giấy nhỏ cho hắn... Nói với hắn là chỉ cần hắn mở tờ giấy nhỏ này ở trong thế giới giấc mơ 600 năm sau, rồi đọc nội dung bên trong, hắn liền có thể biết được thế giới đó là

thật hay giả.

"Sở An Tình chắc chắn đã có được một ít ký ức sau khi chạm vào Hạt thời gian và không gian. Cho nên lúc đó cô ấy mới phản ứng kịch liệt đến vậy, tuy nhiên bây giờ tôi vẫn không thể biết được Sở An Tình đã nhớ được cái gì... Nhưng cái này chắc chắn là do Hạt thời gian và không gian tạo thành, đồng thời, trước lúc đó có thể ngay cả Hoàng Tước cũng không biết Hạt thời gian và không gian sẽ tạo thành ảnh hưởng với thiên niên trụ như vậy."

Đi ngang qua quảng trường nhỏ trong tiểu khu, hai người nhìn thoáng qua bà lão đang ngồi tách hạt lựu, rồi lại tiếp tục đi ra khỏi cổng tiểu khu.

Sau khi Cao Dương nghe Lâm Huyền nói xong, bổ sung:

"Có lẽ Hoàng Tước thật sự không biết chuyện Sở An Tình sẽ lấy lại được ký ức sau khi chạm vào Hạt thời gian và không gian. Bởi vì, cậu cũng thấy rồi đấy, lúc đó Hoàng Tước cũng rất bối rối. Rõ ràng đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy thiên niên trụ tiếp xúc với Hạt thời gian và không gian."

"Tôi nhớ ra rồi, lúc đó Sở An Tình vừa khóc lóc vừa truy hỏi Hoàng Tước, Hoàng Tước mới nghi ngờ hỏi lại 'Em cũng biết sao?'. Điều này chứng minh, tình huống lúc đó nằm ngoài nhận thức của Hoàng Tước! Thật ra tôi luôn cảm thấy trong kế hoạch bắt Hạt thời gian và không gian ngày đó, có rất nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của Hoàng Tước, có rất nhiều chuyện bất ngờ phát sinh."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng có một chuyện có thể chắc chắn, Hoàng Tước đã biết rõ thiên niên trụ có thể nhìn thấy đặc tính của Hạt thời gian và không gian, đó chính là lý do tại sao cô ấy cố ý đưa Sở An Tình lên máy bay vũ trụ nhưng không sắp xếp một nhiệm vụ cụ thể cho cô."

"Điều này cũng đã chứng minh, vào ngày 21 tháng 1 năm 2000. thời điểm mà Trương Vũ Thiến biến mất, quả thật không có Hạt thời gian và không gian nào ở xung quanh. Nếu không, cho dù là người khác không nhìn thấy, thì chắc chắn Trương Vũ Thiến cũng có thể thấy được, cái này có thể xác thực."

"Không chỉ như thế, Hoàng Tước còn biết chuyện thiên niên trụ sẽ tiêu tan vào lúc 00:42 ngày sinh nhật 20 tuổi, cái này cũng là rõ ràng. Cô ấy đã sớm biết, mặc kệ Sở An Tình có chạm vào Hạt thời gian và không gian hay không, thì cô bé đều sẽ biến mất vào lúc 00: 42, cho nên lúc đó mới hét tôi đi ra, nói tôi không cần cứu cô bé... bởi vì sớm muộn gì thì cô bé cũng sẽ biến mất, sao phải cứu nữa?

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhớ lại lời Hoàng Tước từng nói.

Người phụ nữ kia cho rằng nếu hạt thời gian và không gian này bị mất đi thì tương lai, thế giới và mọi thứ đều sẽ trở nên vô cùng tồi tệ.

Vì vậy, để thay đổi mọi thứ, cô ấy đã lên kế hoạch cho một cuộc hành trình liều lĩnh và nguy hiểm như vậy.

Có thể trước đây Hoàng Tước cũng mới chỉ nhìn thấy và biết đến Hạt thời gian và không gian... Nhưng cô ấy chưa thể bắt được Hạt thời gian và không gian, ít nhất là không thể bắt được hạt này.

Tương tự.

Hoàng Tước cũng đã nhìn thấy thiên niên trụ, cô biết rằng thiên niên trụ có thể nhìn thấy đặc tính của Hạt thời gian và không gian, đồng thời cũng biết rằng thiên niên trụ sẽ biến mất vào lúc 00:42 ngày sinh nhật 20 tuổi... Nhưng cô ấy không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi thiên niên trụ chạm vào Hạt thời gian và không

gian, điều này không chỉ đi lệch với lịch sử đã biết của cô, mà nó còn vượt quá nhận thức của cô...

"Chẳng trách..."

Cao Dương hừ lạnh một tiếng:

"Chẳng trách Hoàng Tước lại dễ dàng đồng ý chuyện Sở An Tình lên máy bay vũ trụ đi bắt giữ Hạt thời gian và không gian như vậy, đây không phải chính là kế hoạch ban đầu của cô ấy sao? Cô ấy đã sớm biết dù thế nào thì Sở An Tình cũng sẽ biến mất, cho nên ngay từ đầu cô ấy đã không quan tâm đến sống chết của Sở An Tình, chỉ muốn lợi dụng Sở An Tình để bắt Hạt thời gian và không gian mà thôi!"

Chương 838: Ba định luật của thiên niên trụ (3)

"Ai, cái này rất khó nói."

Lâm Huyền vỗ vỗ Cao Dương bả vai, khuyên cậu ta đừng nghĩ quá nhiều về chuyện đã qua.

Không ai biết kế hoạch ban đầu của Hoàng Tước là gì.

Nghĩ theo hướng tốt, có thể là Hoàng Tước chỉ mang theo Sở An Tình đề đề phòng. Dù sao nếu Cao Dương phát huy được sức mạnh, trực tiếp bắt được Hạt thời gian và không gian, thì sẽ không cần Sở An Tình ra tay.

Nghĩ theo hướng xấu, có thể là Hoàng Tước đã biết Cao Dương không thể bắt được Hạt thời gian và không gian từ lâu, Hạt thời gian và không gian sẽ trở nên trong suốt và không thể nhìn thấy, vì vậy cách duy nhất để bắt được Hạt thời gian và không gian là để Sở An Tình đi ra khỏi khoang thuyền bắt lấy nó.

"Chuyện đã qua rồi Cao Dương, Hoàng Tước thực sự đã làm một số chuyện không đúng, nhưng bản chất cũng là vì tôi. Cho nên chúng ta không cần để ý mãi đến chuyện này, nhìn phía trước đi."

Hai người đi ra khỏi tiểu khu, đưa tay lên gọi taxi, chuẩn bị trở về khách sạn.

"Cậu nói..."

Sau khi hai người đã ngồi lên xe taxi, Cao Dương mới quay đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Sau khi Sở An Tình chạm vào Hạt thời gian và không gian, rốt cuộc trong đầu cô ấy đã thức tỉnh cái ký ức gì vậy? Chẳng lẽ là ký ức của Trương Vũ Thiến sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi không biết, cũng không đoán được. Nhưng tôi cảm thấy, hình như cô ấy đã thức tỉnh rất nhiều ký ức, hơn nữa những ký ức đó còn rất quan trọng. Hai mươi năm cuộc đời của Trương Vũ Thiến quá đơn điệu, có lẽ nó không đủ để khiến cho Sở An Tình tự tin viết chữ lên tờ giấy nhỏ kia cho tôi như vậy."

"Nhưng mà vấn đề này cũng không quan trọng, bởi vì chờ đến khi tôi nhìn thấy nội dung bên trong tờ giấy nhỏ kia, có lẽ tôi sẽ hiểu ra. Đúng như lời nói lúc đó của Sở An Tình... Tôi chắc chắn sẽ hiểu ra. Tôi tin tưởng cô ấy."

"Cho nên, hiện tại chúng ta không cần phải nghĩ thứ bên ngoài như vậy, vẫn là nên chuyên tâm suy nghĩ ra những kết luận về thiên niên trụ."

Nói xong.

Trong đầu Lâm Huyền lại bắt đầu suy nghĩ, căn cứ theo những manh mối đã biết, suy luận ra tổng kết thứ hai có liên quan đến thiên niên trụ:

[Nếu thời gian thiên niên trụ biến mất là cố định, không thể thay đổi... Như vậy nói cách khác, khoảng cách giữa mỗi lần đóng cột được ổn định 24 năm một lần.]

Như vậy, cứ 24 năm lại đóng xuống một cái thiên niên trụ. Việc này còn tiếp tục đến khi nào mới dừng?

Chẳng lẽ nó thật sự muốn đóng hết 1000 năm?

Cái này cũng không cần thiết...

1000 năm có dài quá không?

Đừng nói là đặt nó ở thước đo của vũ trụ, cho dù chỉ đặt ở thước đo thời gian của trái đất, thì một nghìn năm cũng là một khoảng thời gian rất dài.

Nếu quả thật phải tính trong 1000 năm.

Cứ 24 năm lại đóng xuống một cái cột.

Sẽ phải đóng bao nhiêu cái đây?

"1000 chia 24..."

Lâm Huyền tính nhẩm.

"42."

Cao Dương thốt ra:

"Ra số thập phân vô hạn tuần hoàn, làm tròn lên thì là 42. Nếu như là 1008. thì có thể chia hết cho 24, đáp án chính là 42."

Lâm Huyền kinh ngạc nhìn Cao Dương:

"Cậu tính nhanh quá vậy."

"Đây là do lúc mua xe tôi thường xuyên phải tính tiền cho vay..."

Cao Dương cười hì hì nói:

"Mấy loại tính toán liên quan đến 12,24,36 này, tôi phải dùng để tính toán mấy cái lợi tức lãi suất hàng ngày. Tính toán nhiều, tự nhiên sẽ nhớ."

[42.]

Lâm Huyền cũng không ngờ rằng con số thần bí này lại đột

nhiên xuất hiện.

Thiên niên trụ nếu thực sự phải mất một nghìn năm thì thực ra cũng không nhất thiết phải chính xác là 1000 năm, 1008 năm cũng có thể được gọi là thiên niên trụ, cách nói này được ngữ pháp thông thường cho phép.

Huống hồ...

Bản thân thiên niên trụ cũng không được gọi là thiên niên trụ, đây chỉ là từ ngữ mà Hoàng Tước nghĩ ra.

Nhưng sự sáng tạo này cũng không phải sự sáng tạo ngẫu nhiên, cũng không phải sự sáng tạo không có ý nghĩa.

Nếu Hoàng Tước đã lựa chọn từ thiên niên trụ, mà không phải bách niên trụ hay là vạn niên trụ, thì nhất định là nó có ý nghĩa đặc biệt.

Thiên niên trụ, có thể là một cái trụ cứ cách 24 năm lại được đóng xuống một lần, đồng thời đóng tất cả 42 lần, tổng thời gian kéo dài đến hơn một nghìn năm, tổng cộng có thể khóa kín 1008 năm lịch sử!

Nhưng cái này cũng chỉ là suy đoán.

Vẫn không có chút căn cứ nào, đây chỉ là suy đoán ngẫu nhiên mà thôi.

Suy nghĩ của Lâm Huyền tiếp tục quay lại suy luận chính xác về thiên niên trụ.

Ngoại trừ hai suy luận bên trên, hắn còn có thể suy ra điều thứ ba, cũng là suy luận cuối cùng:

[Trên thực tế, thiên niên trụ sẽ tồn tại dưới hình dạng của một cô gái, cô ấy được sinh vào lúc 00:42 và sẽ lớn lên giống như một

cô gái bình thường, đợi đến 00:42 ngày sinh nhật 20 tuổi sẽ lại tiêu tan đi, hoàn thành một lần đóng cột. Hơn nữa thiên niên trụ nào cũng đều có diện mạo giống nhau.]

Chương 839: Ba định luật của thiên niên trụ (4)

Căn cứ theo lý thuyết thực tế thì điều này hoàn toàn chính xác.

Nhưng cụ thể ai là thiên niên trụ thứ nhất, và cô gái thứ nhất đó có tướng mạo như thế nào, là những điều mà Lâm Huyền không biết, nhưng hắn có thể chắc chắn người đó không phải là Sở An Tình.

Bởi vậy cũng không khó để suy đoán ra, CC chắc chắn cũng là thiên niên trụ.

"Không biết CC được sinh ra lúc nào, cũng không biết cô ấy bao nhiêu tuổi."

Trong lòng Lâm Huyền thầm nghĩ.

Nếu như...

Nếu như sinh nhật của CC là 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2604...

Vậy, tất cả mọi chuyện đều vô cùng trùng hợp.

Những giấc mơ của hắn luôn bị ánh sáng trắng thiêu đốt vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2604...

Cho nên.

Ánh sáng trắng này đến từ đâu?

Nếu CC cũng là một thiên niên trụ, vậy cô ấy phải hóa thành

ánh sáng màu xanh lam rồi biến mất chứ! Tại sao lại dùng ánh sáng trắng tự giết chính mình? Còn thiêu đốt cả thế giới?

Đây cũng là chuyện mà Lâm Huyền không hiểu được.

Chủ yếu là do...

Đến giờ hắn vẫn không biết ánh sáng trong mơ là cái gì.

Căn cứ vào những suy nghĩ khác nhau, nhiều cách giải thích khác nhau, nên Lâm Huyền cũng không biết được cái nào là chính xác.

Nói không chừng ánh sáng trắng kia không có nghĩa là thế giới bị hủy diệt, mà là hắn bị nổ chết, hoặc đơn giản là giấc mơ đã kết thúc... hoặc lý do khác.

"Bên trong chùm tia sáng" này lại là 'Hình dáng Lư Sơn không thấy thật, chỉ vì thân ta giữ núi này'

Bởi vì hắn đã bị chùm sáng kia tiêu diệt.

Cho nên.

Hắn mãi mãi sẽ không thể biết được thế giới sau ánh sáng trắng trông như thế nào, thế giới bên ngoài ánh sáng trắng xảy ra những gì, nguyên nhân sinh ra ánh sáng trắng là gì? Mục đích của nó là gì?

Nếu Lâm Huyền cứ ở "bên trong chùm tia sáng", thì sẽ mãi mãi không thể tìm thấy đáp án.

"Chúng ta làm từng bước một đi."

Lâm Huyền cảm thấy bản thân suy nghĩ hơi xa, hiện tại hắn vẫn còn đang mắc kẹt trong giấc mơ thứ tư.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện ở Đông Hải, hắn phải tìm

cách xem liệu bản thân có thể hồi sinh VV được hay không, rồi chính thức khiêu chiến với Kevin Walker và bắt đầu một vòng chơi mèo vờn chuột mới.

Một khi tiêu diệt Kevin Walker thành công.

Có lẽ bản thân hắn trong giấc mơ thứ tư có thể được tự do di chuyển, thoát khỏi trói buộc.

Đến lúc đó, có hai việc hắn cần phải làm trước tiên.

Thứ nhất, đi đến ngân hàng Thái Mỗ 600 năm sau, mở két sắt, lấy tờ giấy nhỏ mà Sở An Tình để lại cho hắn, xem trên đó rốt cuộc đã viết cái gì, để hắn hiểu được sự thật của giấc mơ.

Thứ hai, nghĩ biện pháp tìm ra CC, hỏi thời gian cô ấy sinh ra và tuổi tác của cô ấy, để xác nhận xem cô ấy là có phải thiên niên trụ hay không, sau đó làm rõ thêm về mối quan hệ giữa cô ấy và Sở An Tình.

"Đều là những kế hoạch tương đối dài hạn."

Lâm Huyền nhỏ giọng lẩm bẩm.

Giá như giấc mơ của hắn có thể kéo dài thêm dù chỉ là một giây...

Chỉ cần nó có thể kéo dài thêm một giây, hắn liền có thể nhìn thấy liệu CC có biến thành bụi sao xanh và biến mất hay không.

Đột nhiên.

Lâm Huyền sửng sốt.

Từ từ mở to hai mắt.

Chẳng lẽ...

Giấc mơ của hắn kết thúc vào một thời điểm trùng hợp như vậy...

Chỉ để ngăn hắn nhìn thấy khoảnh khắc CC biến thành bụi sao xanh lam rồi biến mất?

Loại chuyện này khó nghĩ.

Chẳng qua là rất khó để thuyết phục mọi người, tại sao nhiều chuyện, nhiều thời gian trùng hợp như vậy đều tập trung vào lúc 00:42?

Càng nghĩ càng thấy không chân thực, càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Kít.

Xe taxi phanh lại.

"Đi thôi, Lâm Huyền, đến khách sạn rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đặt chuyến bay trở về Đông Hải."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn và Cao Dương cùng nhau xuống xe, đi vào khách sạn rồi về phòng. ...

Cao Dương gọi một đống đồ ăn mang về, ngồi một chỗ ăn uống.

Lâm Huyền cầm lấy một chiếc hamburger và một lớn coca rồi ngồi trên bàn cà phê ở ngoài ban công để ăn. Sau đó hắn vẫn giữ nguyên tư thế, nửa người nằm ngửa ra sau ghế, cầm quyển nhật ký mật mã trên tay, liên tục xoay ổ quay mật mã, cố gắng thử hết từng mật mã một.

Trải qua một khoảng thời gian cố gắng.

Mật mã đã gần ngay trước mắt.

Cũng làm cho hắn hối hận vô cùng... sau này nếu hắn còn phá giải quyển mật mã của người khác, hắn nhất định sẽ bắt đầu thử từ 0000. thay vì thử từ 9999 lui về.

Lừa người thật mà.

Trên tay, ổ quay mật mã gồm bốn chữ số đã quay tới 1979.

Ngón tay cái của Lâm Huyền ấn ổ khoá xuống

Két.

Không mở.

Giống như phản xạ có điều kiện, ngón cái của hắn lại đẩy ổ quay đi lên.

Mật mã biến thành 1978.

Két.

Vẫn không mở.

"Tôi chợt nhớ ra, Lâm Huyền!"

Trong phòng, Cao Dương nhét một lượng thức ăn lớn vào trong miệng, phồng má quay lại nói:

"Nếu như thiên niên trụ sẽ được đóng xuống 24 năm một lần, vậy có nghĩa là trước Trương Vũ Thiến vẫn còn một cô gái nữa! Hơn nữa, cô gái đó cũng sẽ giống Sở An Tình như đúc."

Chương 840: Lời nhắn của VV (1)

Két.

Quyển nhật ký bị khoá trong tay Lâm Huyền vẫn chưa mở:

"Đó không phải là chuyện hiển nhiên sao? Tính ra thì lần đóng thiên niên trụ trước chính là năm 1976."

Lâm Huyền cúi đầu, phát hiện ổ khoá mật mã của cuốn nhật ký trong tay hắn, vừa đúng lúc quay đến 1976.

Hắn dùng sức ấn xuống ổ khóa.

Két.

Vẫn là không mở được.

"Ha ha, tao xem mày còn có thể giấu được bao lâu."

Hiện tại, Lâm Huyền thật sự muốn bật cười, sai thì cứ sai thôi, còn chưa đến 2000 tổ hợp mật mã nữa thôi, mật mã chính xác còn có thể trốn được bao lâu nữa chứ? Dù nó có là 0000. thì nó cũng chỉ trốn được thêm 2000 lần nữa mà thôi.

Thử nhiều mật mã trong thời gian dài như vậy mà hắn còn chịu được, hơn 1000 mật mã cuối cùng này, sao hắn lại không chịu được chứ?

Lâm Huyền tiếp tục ngẩng đầu.

Lần lượt xoay từng ổ quay mật mã, tiếp tục thử.

Két.

Két.

Két.

Bên kia, Cao Dương ăn như hổ đói, nuốt xuống một miếng vào bụng rồi lại gắp một miếng khác:

"Cậu nói xem, chúng ta có thể tìm ra cô gái có tướng mạo giống Sở An Tình như đúc đã biến mất vào năm 1976 là ai hay không?"

"Không cần nghĩ cũng biết là chắc chắn sẽ không tìm được."

Két.

Két.

Lâm Huyền vẫn tiếp tục thử từng tổ hợp mật mã.

Con số phía trên vẫn tiếp tục nhỏ đi.

1961.

1960.

1959. ...

"Năm 1976 đã quá lâu rồi. Cậu phải biết rằng Lòng Quốc chỉ mới bắt đầu triển khai hệ thống chứng minh nhân dân lần đầu tiên vào năm 1984. Mặc dù nói điều này là không phù hợp lắm, nhưng ở thời đại đó, thứ có thể chứng minh sự tồn tại của một người, chỉ có một cuốn sổ hộ khẩu thô sơ, bên trong cũng không có ảnh... Cho nên, chúng ta chắc chắn sẽ không thể tìm thấy được Sở An Tình vào năm 1976."

"Chưa kể, cậu còn phải cân nhắc đến khả năng cô ấy được sinh

ra ở nước ngoài... Lần này hai thiên niên trụ đều xuất hiện ở trong nước có thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Hiện tại có quá ít ví dụ, cho nên vẫn có khả năng các thiên niên trụ được sinh ra ở nước ngoài."

Lâm Huyền nghĩ đến CC.

Cô ấy cũng đã nói, cô ấy sinh ra ở nước ngoài, Brooklyn của nước Mỹ.

Két.

Két.

Ổ quay mật mã trong tay vẫn tiếp tục hoạt động.

Cao Dương thở dài, cầm khăn tay lau miệng:

"Vậy cậu nói cho tôi biết, thiên niên trụ này khi nào mới kết thúc? Cho dù thật sự là muốn đóng cột một nghìn năm thì cũng phải có khởi đầu, nhất định phải có cái cột thứ nhất chứ?"

"1976... 24 năm trước... là... 1952"

Lâm Huyền chớp mắt, cái năm này không hiểu sao có chút quen thuộc.

Chẳng phải đây là...

Năm họa sĩ theo chủ nghĩa hiện thực Henry Dawson vẽ chân dung Einstein ở Brooklyn và tạo ra "Einstein Ưu Sầu" hay sao?

Cúi đầu xuống.

Trên ổ khoá cuốn nhật ký của Trương Vũ Thiến, bốn bánh xe mật mã vừa đúng lúc tạo thành tổ hợp mật mã 1952.

Lâm Huyền do dự một chút.

Bấm xuống.

Cùm cụp—

Một tiếng giòn tan.

Quyển nhật ký có mật mã được khép kín 24 năm...

Cuối cùng đã mở ra!

Hả??

Lâm Huyền nhìn ổ khoá mật mã trong tay đã mở ra.

Nhất thời không kịp phản ứng.

"Mở... Mở rồi."

Mặc dù hắn đã chuẩn bị tâm lý từ trước, hắn biết rằng nếu dùng phương pháp Proof by exhaustion thì sớm muộn gì cũng có thể mở được cái ổ khoá mật mã nho nhỏ này ra.

Nhưng mà.

Khi thật sự mở được nó ra, hắn vẫn cảm thấy có chút phấn khích, tràn đầy cảm giác thành tựu.

"Đậu xanh! Thế mà mở rồi!"

Cao Dương cũng không thèm ăn uống nữa, chỉ lau lau tay rồi chạy chậm tới, cầm lấy quyển nhật ký từ trong tay Lâm Huyền lên, xem xét kỹ càng.

"1952... kỳ lạ, tại sao lại là mật mã này? Một cô gái mười mấy hai mươi tuổi bình thường sẽ đặt mật mã là năm này sao?"

"Lâm Huyền, năm 1952 là năm gì đặc biệt sao? Có chuyện gì đặc biệt hoặc là tương đối nổi tiếng không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Kiến thức lịch sử của tôi bình thường, cậu hỏi tôi như vậy, tạm thời tôi vẫn chưa nhớ ra được năm 1952 có xảy ra chuyện gì lớn không. Nếu Trương Vũ Thiến là một cô gái yêu thích âm nhạc như thế, liệu năm 1952 có liên quan đến một ca sĩ hay một ban nhạc nổi tiếng nào hay không?"

"Nhưng tôi nhớ là nhóm nhạc The Beatles khá nổi danh, còn có Michael Jackson... Hình là đều phải sau năm 1952 mới thật sự nổi tiếng trên toàn thế giới, còn năm 1952 vẫn còn là một thời kỳ tương đối loạn lạc, chiến tranh thế giới lần hai mới kết thúc được 7 năm, chiến tranh cục bộ ở rất nhiều nơi vẫn còn chưa kết thúc."

"Cho nên, thời kỳ này không phải là thời kỳ bùng nổ về mặt nghệ thuật, cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba cũng chưa bắt đầu, cũng chưa đến thời đại của thông tin, kỹ thuật máy vi tính và Internet cũng chưa có xuất hiện... Lại nói tiếp, tôi cảm thấy thời kỳ này thật sự rất bình thường."

"A, màu đỏ tím."

Cao Dương qua loa hô một tiếng, trực tiếp cầm lấy quyển nhật ký của Trương Vũ Thiến đầu đọc.

Chương 841: Lời nhắn của VV (2)

Say sưa.

Còn Lâm Huyền, dựa người vào ghế ngồi ngoài ban công, nhìn dòng xe tấp nập của Đế Đô ở ngoài cửa sổ, bắt đầu trầm tư.

Năm 1952...

Quả thật, đối với thế giới này mà nói, đó là một năm vô cùng bình thường và không phát sinh chuyện kinh thiên động địa gì cả.

Nhưng đối với Lâm Huyền mà nói.

Cái năm này là một năm có cảm giác tồn tại khá cao.

Hắn vừa nghiêm túc nhớ một chút.

Năm 1952. không chỉ là năm hoạ sĩ theo trường phái tả thực Henry Dawson vẽ 8 bức tranh sơn dầu "Einstein Ưu Sầu" có các chi tiết hoàn toàn khác biệt cho Einstein.

Mà còn có một việc nữa.

Hắn cũng chỉ vừa mới nghĩ ra.

"Đường Tới Dải Ngân Hà" chính là tác phẩm khoa học viễn tưởng đã đưa khái niệm khoa học viễn tưởng 42 lần đầu tiên xuất hiện ở trên thế giới. Tác giả của nó là Douglas Adams, cũng sinh ra ở năm 1952.

Thật ra, chính Douglas Adams là người đã đề xuất ra khái niệm

42 này.

Dù sao một chiếc bút máy cũng không thể tự mình viết sách được, tất cả nội đứng bên trong quyển sách "Đường Tới Dải Ngân Hà" đều là do Adams biên soạn.

Trong bộ phim "Đường Tới Dải Ngân Hà", nền văn minh hàng đầu trong vũ trụ đã chế tạo ra siêu máy tính Deep Thought, và họ đã đặt ra cho nó một câu hỏi:

"Hãy tính toán ra đáp án cuối cùng của cuộc sống, vũ trụ, và mọi thứ trên thế gian này."

Vấn đề này quá khó.

Deep Thought đã không ngừng tính toán trong 7,5 triệu năm, mới cho ra được đáp án:

"Đáp án cuối cùng cho cuộc sống, vũ trụ, và mọi thứ trên thế gian này chính là——"

"42."

Cho nên.

Lại là 42.

Vẫn là 42.

Luôn luôn là 42!

Hiện tại, Lâm Huyền có chút kích ứng với con số này.

Cho dù đó là điều tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thu thập Hạt thời gian và không gian, nghiên cứu về thiên niên trụ, hay thậm chí là bẻ khóa nhật ký của một cô gái...

Cho dù là làm chuyện gì.

Cuối cùng kiểu gì nó cũng sẽ quấn thành một vòng lớn rồi khép lại ở Hàng số Vũ Trụ số 42 này.

Lâm Huyền sớm đã có dự cảm.

Ngay từ khi hắn ở trong phòng của bố của Đại Kiểm Miêu, nhìn thấy con số 42 được viết tràn ngập khắp tường... hắn đã biết con số này tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng đến tận bây giờ.

Đã hơn 1 năm trôi qua.

Nghiên cứu liên quan đến Hằng số Vũ Trụ vẫn không có chút tiến triển nào.

"Phải mất bao lâu nữa... mới có thể tìm ra chân tướng của 42..."

Lâm Huyền duỗi lưng một cái, không nhịn được mà cảm thán:

"Hằng số Vũ trụ 42, rốt cuộc là cái gì đây..."

Vấn đề này.

Dường như đây không phải thứ mà một người có bộ não như Lâm Huyền có thể nghĩ rõ ràng.

Đừng nhìn Đại Kiểm Miêu rất ngốc.

Nhưng cha của hắn, ba Miêu chính là một nhà toán học đạt giải thưởng Fields, trí thông minh và tài năng của ông ấy nằm trong số những người giỏi nhất Trái Đất.

"Trường hợp tốt nhất, là tôi có thể tìm được cha của Đại Kiểm Miêu trong thế giới giấc mơ, rồi trực tiếp hỏi ông ấy về sự thật và ý nghĩa của Hằng số Vũ Trụ. Nhưng mà... hiện tại tôi đang bị mắc kẹt trong thế giới giấc mơ thứ tư, đừng nói là cha của Đại Kiểm

Miêu, nghiên cứu của ông ấy chỉ hơi bị lộ ra thôi, là ông ấy có thể đã bị xe tải bắt đi vào đúng 00:42 rồi, giống như giấc mơ đầu tiên."

Trước mắt, Lâm Huyện vẫn chưa thể giải quyết chuyện của mình trong giấc thứ 4, bây giờ hắn vẫn không có cách gì khác.

Hy vọng của hắn vẫn đặt ở trên người của Lưu Phong.

Lúc này.

Cao Dương cũng đã đọc xong hết quyển nhật ký của Trương Vũ Thiến, không có chút hứng thú nào đi tới, đưa cho Lâm Huyền:

"Chẳng có gì thú vị để đọc cả. Đây hẳn là nhật ký của Trương Vũ Thiến khi cô ấy mới mười mấy tuổi. Tất cả đều là về âm nhạc và những chuyện liên quan, hết, không còn gì cả."

Lâm Huyền nhận lấy quyển nhật ký:

"Không thì sao? Cậu còn muốn nhìn thấy cái gì?"

"Dù sao cũng nên có một chút tình cảm thiếu nữ! Xấu hổ! Thầm mến các nam sinh đẹp hoặc là cái gì đó! Kết quả là trong lòng cô bé Trương Vũ Thiến này ngoại trừ âm nhạc thì không còn gì suy nghĩ bất kỳ chuyện gì nữa, bên trong quyển nhật ký này không phải là đánh giá bài hát thì cũng là chép lời bài nhạc."

Lâm Huyền cười ha ha:

"Cậu suy nghĩ nhiều rồi, những năm tám mươi chín mươi của thế kỷ trước, tư tưởng vẫn còn bảo thủ như vậy, nam sinh và nữ sinh còn không nói chuyện với nhau, thậm chí lên đến đại học rồi vẫn không nói lời nào."

"Khi chúng tôi học đại học, giảng viên của chúng tôi từng kể với chúng tôi rằng những năm đó nội quy của trường Đại học

Đông Hải cấm yêu đương. Ban đêm, các giảng viên còn tụ tập lại thành nhóm cầm đèn pin để đi ra sân tập bắt người, cả nam lẫn nữ đều không dám đi cùng nhau."

"Có nghĩa là từ sau khi bước vào thế kỷ 21, tư tưởng của mọi người đã thoải mái hơn, trường học cũng không quản nghiêm như vậy nữa. Nhưng dù sao thì đại học những năm tám mươi chín mươi khác với đại học ngày nay, không khí học tập vô cùng sôi nổi, tốt nghiệp là có việc làm, bắt đầu đi làm còn được cấp phòng ở, điều đó khiến mọi người cũng có động lực để học."

Chương 842: Lời nhắn của VV (3)

"Bất công!"

Cao Dương gào khóc:

"Nếu sau khi tốt nghiệp mà có công việc, lại còn được cấp phòng ở, tôi cũng sẽ tới Thanh Hoa!"

"Bớt khoác lác đi."

Lâm Huyền không thèm để ý đến cậu ta nữa, cầm lấy quyển nhật ký của Trương Vũ Thiến lên xem.

Quyển nhật ký này quả thực rất tinh xảo và cao cấp, mặc dù giấy bên trong đã hơi ố vàng nhưng vẫn rất chắc chắn, đọc bình thường thì không có vấn đề gì.

Lâm Huyền mở ra...

Quả nhiên, bên trong quyển nhật ký này không có bất kỳ thông tin có giá trị nào.

Một chút cũng không có.

Trương Vũ Thiến là con gái của một gia đình giàu có, xuất sắc cả về đạo đức lẫn học tập, nhu thuận nghe lời, không bao giờ chạy loạn, ngoài việc học, cô chỉ nghe nhạc và chơi piano.

Quyển nhật ký này cũng không hẳn là nhật ký, chi bằng nói nó là một quyển sách ghi chép lời bài hát và cảm nhận âm nhạc còn đúng hơn.

Đúng thật là giống như lời Cao Dương nói, nó vô cùng tẻ nhạt và vô vị.

Nhưng vì sợ bỏ lỡ một số thông tin quan trọng, nên Lâm Huyền vẫn kiên nhẫn đọc từ đầu đến cuối.

Sự thật đã chứng minh.

Quả nhiên là hắn đã lãng phí nửa giờ đồng hồ.

"Cậu thấy chưa, tôi nói không sai mà, may là trước kia cậu không dùng bạo lực để phá hủy khóa mật mã này."

Lâm Huyền đặt quyển nhật ký lên bàn trà ở ngoài ban công, quay đầu nhìn Cao Dương:

"Cuốn nhật ký này căn bản không có một chút giá trị gì. Nó chẳng có một thông tin hữu dụng nào cả, ngược lại là... tổ hợp mật mã của ổ khóa này, khiến hắn có phần tò mò."

"Tại sao một cô gái sống từ năm 1980 đến 2000 như Trương Vũ Thiến lại đặt mật mã quyển nhật ký là 1952? Vì sao năm này lại đặc biệt với cô như vậy? Sao cô ấy lại chú ý tới năm này?"

Cao Dương kéo một cái ghế dựa, ngồi đối diện Lâm Huyền:

"Còn phải tùy theo cậu nghĩ như thế nào, nếu như nghĩ theo hướng của thiên niên trụ, năm 1952 chắc chắn đã có một cô gái có tướng mạo giống Trương Vũ Thiến và Sở An Tình như đúc, và cô ấy cũng bị biến thành những tinh thể màu xanh lam, hoàn thành sứ mệnh làm thiên niên trụ, đóng xuống một cây cột trong lịch sử."

"Cho nên, việc Trương Vũ Thiến đặt mật mã thành năm này liệu có liên quan gì đến chuyện đó hay không? Chẳng hạn như... cô ấy đã từng mơ thấy có một chuyện gì đó đã xảy ra vào năm 1952? Hoặc là mơ thấy một cô gái giống mình y như đúc ở năm 1952? Cho nên mới cứ để cái năm này ở trong lòng?"

"Nhưng mà bây giờ nghĩ những thứ này cũng không có tác dụng gì, dù sao Trương Vũ Thiến cũng đã chết rồi, người chết không biết nói chuyện, không có chứng cứ. Chẳng có bằng chứng nào cho thấy những suy đoán này của chúng ta là đúng hay sai."

"Dù sao thì điều duy nhất chúng ta có thể xác minh chính là, năm 1952. chắc chắn đã có một cô gái tiêu tan để làm thiên niên trụ, chỉ thế thôi. Còn về phần cô ấy có phải là cái cột đầu tiên hay không, hoặc là cô ấy có gì đặc biệt hay không... E là trừ khi cậu thật sự xuyên không về năm 1952 để tìm hiểu, nếu không thì chẳng còn cách nào khác."

"Cho dù, coi như là cậu thật sự có thể xuyên về năm 1952. thế giới lớn như vậy, khoa học kỹ thuật không phát triển, giao thông cũng không phát triển, cậu định tìm một cô gái có tướng mạo giống y hệt Sở An Tình ở đâu được! Điều này là quá viển vông, quá phi thực tế, tốt nhất là quên đi."...

Lâm Huyền nâng cằm suy nghĩ trong chốc lát.

Quả thật.

Hiện tại vẫn còn quá ít manh mối và quá ít thông tin, không thể kết luận bất cứ điều gì về khoảng thời gian năm 1952.

"Hãy tạm gác lại vấn đề này sang một bên. Chúng ta quay trở lại Đông Hải đã."...

Oanh —— ——

Máy bay Boeing chở Lâm Huyền và Cao Dương lại cất cánh.

Đây sẽ là chặng cuối cùng trong cuộc hành trình của bọn họ trong khoảng thời gian này.

Trở lại Đông Hải, Lâm Huyền và Cao Dương cũng phải giải tán.

Ai về nhà nấy, làm chuyện riêng của mình.

Bọn họ đã bắt được Hạt thời gian và không gian, nhưng vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Không biết kẻ địch ở nơi nào, Kevin Walker;

Không biết VV còn sống hay không, không biết hắn có thể phục sinh nó được hay không;

Sở Sơn Hà bên kia, hắn cũng phải tìm lại công đạo cho ông ấy.

Hắn cũng phải đi nhìn xem Hằng số Vũ Trụ mà Lưu Phong đang nghiên cứu có tiến triển gì hay không, nhìn xem đồng hồ thời gian và không gian sau khi được hiệu chỉnh, và nhìn xem bọn họ định xử lý Hạt thời gian và không gian như thế nào;

Quan trọng nhất, hắn phải bỏ mảnh giấy nhỏ mà Sở An Tình để lại cho hắn vào trong chiếc két sắt hợp kim hafni của hắn ở trong ngân hàng Thái Mỗ.

Phần còn lại là câu đố tấm gương mà Hoàng Tước đã để lại cho hắn.

Hắn luôn cảm thấy đây sẽ là một điểm đột phá cục diện, một điểm đột phá cực kỳ quan trọng.

Bởi vì ngay từ đầu Hoàng Tước cũng đã nói:

"Trong gương... có thứ mà cậu muốn."

Chương 843: Lời nhắn của VV (4)

Vậy nên.

Đợi sau khi xử lý xong những chuyện linh tinh này, hắn chắc chắn sẽ phải nghiêm túc suy nghĩ một chút, rốt cuộc thì tấm gương này đang ám chỉ điều gì.

Một vài tiếng sau.

Máy bay đến sân bay quốc tế Phổ Đông.

Tài xế của Lâm Huyền đã đợi sẵn ở lối ra của sân bay. Sau khi đưa Cao Dương về nhà, tài xế quay lại hỏi:

"Tổng giám đốc Lâm, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Đi về nhà trước đi."

Lâm Huyền nói.

Hắn rất quan tâm đến VV, muốn nhanh chóng về nhà để xem tình hình của nó; sau đó điểm dừng tiếp theo là đến Đại học Đông Hải để tìm Lưu Phong; cuối cùng...

Ai.

Tóm lại là vẫn phải đối mặt.

Hắn phải đi đến trang viên của Sở Sơn Hà, đối mặt với người cha vừa mất mất đi con gái.

Nhưng mà cũng may, Sở An Tình vẫn còn có cơ hội sống sót.

Sau khi xác nhận một số chuyện với CC xong, có lẽ bí ẩn về thiên niên trụ sẽ hoàn toàn được hé lộ, hắn cũng có thể tìm lại được Sở An Tình.

"Về nhà đi."

Lâm Huyền lại nói:

"Lại nhanh một chút."...

Đi đến dưới lầu.

Lâm Huyền kéo chiếc vali hành lý, nhanh chóng chạy vào thang máy của khu chung cư, nóng lòng ấn nút số tầng.

Đã lâu không liên lạc với VV.

Hắn có chút nhớ nó.

Đinh—

Cửa thang máy mở ra.

Lâm Huyền lấy chìa khóa ra, mở cửa rồi bước vào phòng khách.

"Cái quái gì thế này? Đã xảy ra chuyện gì?"

Cảnh tượng trong phòng khiến cho hắn khiếp sợ.

Khắp nơi đều có vết cháy sém!

TV, tủ lạnh, điều hòa, bộ định tuyến, máy giặt, bộ sạc, đồng hồ báo thức điện tử... ngay cả chú robot quét nhà mà VV yêu thích nhất cũng đều bị cháy rụi từ bên trong!

Lâm Huyền có thể nhận ra được sự khác biệt.

Đây không phải hỏa hoạn, những thiết bị này đều bị quá tải và

cháy rụi từ bên trong.

Hắn đi lên trước.

Cầm con robot quét nhà đã "tử vong" từ trên mặt đất lên.

Đặt nó gần sát mũi để ngửi một chút, có thể ngửi thấy mùi dây điện bị cháy khét ở bên trong...

Hắn đi kiểm tra cầu dao của hộp cấp điện thì phát hiện mọi thứ cũng bị cháy, từng cái cầu dao điện dẫn vào các phòng trong nhà cũng đều ở trạng thái bị ngắt điện.

Tất nhiên trong tủ lạnh toàn là mùi hôi thối và nước đá chảy ra.

Đi vào phòng bếp.

Cũng giống như vậy.

Tất cả các thiết bị điện tử đều bị cháy khét, tất cả cầu dao đều bị ngắt.

"Là ai làm ra chuyện này?"

Lâm Huyền nheo mắt lại, nhanh chóng nghĩ đến khả năng duy nhất——

VV!

Đây chắc chắn là do VV làm!

Bởi vì, kiểu ra tay phá hỏng toàn bộ mọi thứ mà lại không dẫn đến thảm hoạ này, thì chỉ có thể là do VV làm ra!

Nếu như có người đố kỵ hoặc là muốn hãm hại hắn, vậy chẳng phải chỉ cần trực tiếp đốt nhà là được rồi sao? Chẳng phải sẽ triệt để hơn sao?

Giống như bây giờ, thật ra hắn cũng không bị tổn thất quá nhiều.

Chỉ là toàn bộ dây điện đều bị cháy, toàn bộ thiết bị điện tử cũng bị cháy, cầu dao đồng hồ và đường dây cấp điện cũng bị cháy... Thực ra cũng không có gì to tát, chỉ cần thay cái mới là được, công ty dọn dẹp sẽ giải quyết hết mọi việc.

Vì vậy.

Kiểu tấn công chỉ công kích các thiết bị điện tử, lại còn không tạo thành bất kỳ hư tổn gì khác, đồng thời cũng đảm bảo không gây hoả hoạn hay làm ảnh hưởng đến các thiết bị điện tử phức tạp khác...

Lâm Huyền không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra với máy bay vũ trụ của Long Quốc ở trên độ cao 300km.

Khi đó, VV đã bị giết chết bởi một cuộc tấn công không xác định, nhưng vì để bảo vệ máy bay vũ trụ của bọn họ không bị kẻ thù cướp đi, nên trước khi chết, VV đã phá hủy toàn bộ thiết bị tín hiệu liên lạc trên máy bay vũ trụ.

Cũng chính vì vậy mà một người mạnh mẽ như Kevin Walker cũng chỉ có thể điều khiển các vệ tinh Starlink và máy bay vũ trụ X-37B của Mỹ để tấn công bọn họ, hắn ta lại hoàn toàn không thể trực tiếp cướp máy bay vũ trụ của Lâm Huyền.

Đây là sự bảo vệ của VV dành cho Lâm Huyền.

Nó cũng sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để chống lại tin tặc —

Ngắt kết nối internet!

Còn nó.

Lâm Huyền nhìn quanh nhà mình, tất cả các thiết bị điện đều bị cháy, dây điện cũng bị cháy, công tắc chính bị cắt để đảm bảo trong nhà không có chút điện nào.

Không khó để nhận ra loại hành vi này là...

VV đang tự bảo vệ mình.

Lần đầu tiên gặp VV, nó nói rằng nó không cần cáp mạng và có thể thoát ra ngoài chỉ bằng cách dựa vào sóng âm, sóng điện từ và sự dao động của dòng điện.

Tương tự như vậy, một cao thủ có thể giết được VV, nhất định cũng phải có những kỹ năng như vậy.

Vì vậy...

VV đã phải đối mặt với một đối thủ xứng tầm. Để bảo vệ mình, cũng là cứu lấy tia hy vọng cuối cùng cho mình, VV đã dùng đến một thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn cả việc cắt Internet—

Chương 844: Đồng hồ không gian và thời gian (1)

Ngắt điện!

Ở nơi không có điện, bất kỳ hacker, trí tuệ nhân tạo, chương trình, virus, tín hiệu hoặc luồng dữ liệu nào cũng sẽ không thể vùng vẫy được.

Cúp điện là đòn tấn công mạnh mẽ nhất của siêu trí tuệ nhân tạo VV, đồng thời... cũng là đòn phòng thủ tuyệt đối nhất.

Ở nơi hoàn toàn không có điện này, VV không thể ra ngoài, và kẻ địch cũng không thể vào được.

"Laptop..."

Nhận ra điều này, Lâm Huyền lập tức đi đến tủ sách tìm chiếc laptop có chứa 130. 000 dòng mã đầu tiên của VV, cũng là chiếc laptop đã đưa VV đi đến Mỹ!

"Tìm được rồi!

Kỳ tích!

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc laptop này, Lâm Huyền nhận ra được những suy đoán trước đó của hắn là hoàn toàn chính xác!

Bởi vì, toàn bộ thiết bị điện tử trong cả ngôi nhà đều bị cháy.

Nhưng chỉ có chiếc laptop này là còn nguyên vẹn!

Vì nó không có kết nối Internet, không có dây cắm nguồn, bản

thân pin cũng không có điện, không thể khởi động được...

Chính chiếc laptop mà hắn nghĩ là vô dụng này.

Lại cứu sống VV một mạng, trở thành chiếc hộp bảo vệ VV, khi nó đối mặt với một kẻ thù hùng mạnh không thể đánh bại!

"VV!"

Lâm Huyền không khỏi bật cười.

Nghĩ đến chuyện bạn của mình vẫn chưa chết, may mắn nhặt lại được một cái mạng từ trước quỷ môn quan. Không hổ là siêu trí tuệ nhân tạo đến từ 600 năm sau, nó vẫn tìm được cơ hội sống sót vào giây phút cuối cùng, và bảo vệ được bản thân.

Quá tốt rồi.

Ít ra thì... trong hai người Sở An Tình và VV, hắn cũng đã tìm được một người.

Có thể tìm được một người, thì cũng có thể tìm về được hai người!

Lâm Huyền đặt máy tính xách tay lên bàn, mở nó ra, đưa tay nhấn nút nguồn —

Nhưng đột nhiên.

Hắn cảm thấy ớn lạnh ở lưng.

Tựa như có một bàn tay đen vô hình thò ra từ khe cửa, gầm giường, sau tủ sách và từ khe nứt trên trần nhà... Ôm chặt lấy hắn, dùng một lực vô cùng mạnh mẽ siết chặt lấy hắn, đè bẹp hắn, khiến hắn nát nhừ.

"Không đúng."

Hắn tỉnh táo lại.

Nếu kẻ địch có thể giết VV một lần thì cũng có thể giết VV lần thứ hai.

Tất nhiên hắn biết rằng chiếc laptop này đã hết pin, hắn chỉ muốn thử một lần, muốn cảm nhận ảo giác gọi cho VV, cho nên mới nghĩ đến việc tùy tiện nhấn nút nguồn.

Nhưng bây giờ.

Hắn kiềm chế bản thân.

Hắn nhận ra... kẻ địch có thể giết được VV, thì có lẽ hắn còn mạnh hơn VV rất nhiều, và còn mạnh hơn những gì hắn biết.

Theo kiến thức của hắn, thì đúng là chúng ta sẽ không thể tiến hành một cuộc tấn công nếu không có nguồn điện.

Nhưng mà.

Bên ngoài kia, núi cao còn có núi cao hơn.

Những thứ đi trước thời đại như VV có thể xuất hiện; những thứ kinh khủng như Hạt thời gian và không gian có thể đến trái đất... Còn gì mà không thể?

Nếu VV đã nín nhịn biến mất lâu như vậy, điều đó có nghĩa là nó thực sự đang gặp nguy hiểm đến mức nó không dám ló đầu ra ngoài, nếu thò đầu ra thì sẽ bị giết ngay lập tức.

Vì vậy.

"Vẫn là chờ thêm một chút nữa đi."

Lâm Huyền vẫn có chút lo lắng.

Bên trong chiếc laptop này chính là VV, là mảnh vỡ cuối cùng

của VV.

Nếu do sự bất cẩn của hắn mà mảnh vỡ cuối cùng của VV bị lộ ra, bị giết chết...

Thì VV sẽ thực sự rời xa hắn mãi mãi.

Bụp.

Lâm Huyền nhẹ nhàng đóng chiếc laptop lại, cất vào tủ rồi giấu đi:

"VV, xin hãy đợi thêm một chút nữa. Ít nhất là cho đến khi tôi xử lý xong Kevin Walker, và xử lý xong hùng thủ đã giết chết cậu, rồi tôi lại hồi sinh cậu, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Sau đó.

Lâm Huyền lại quay về phòng khách, mở tấm rèm che nắng đã đóng kín mấy tháng nay—

Rẹp.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào.

Hiệu ứng Tyndall tràn ngập khắp căn phòng, những hạt bụi bay trong không khí hiện rõ dưới tia nắng. Căn phòng không có người ở trong nhiều tháng cuối cùng cũng trở nên sáng sủa hơn.

Cùng lúc đó, Lâm Huyền quay người lại...

Lúc này hắn mới chú ý tới.

Màn hình tinh thể lỏng của TV hiển trị những vết cháy khét rõ ràng dưới ánh mặt trời.

Ngang ngang dọc dọc.

Chắp vá những vết cháy này lại thì sẽ thành các chữ cái——

"J-A-S-K!"

Jask?

Lâm Huyền cúi người ngồi xuống, tìm góc độ thích hợp để nhìn ánh sáng phân cực trên màn hình tinh thể lỏng của TV.

Đúng rồi...

Hắn đi sang bên cạnh, nhìn ánh sáng mặt trời chiếu lên màn hình tinh thể lỏng của TV. Ở những chỗ có vết cháy, độ phản chiếu rõ ràng là không mịn lắm, hiện lên những nét đen; trong khi những vùng không có vết cháy thì phẳng và mịn nên phản chiếu ánh sáng mặt trời đều, lộ ra bề mặt đáy màu trắng.

Giấy trắng mực đen.

VV đã khéo léo dùng những vết cháy trên màn hình tinh thể lỏng của TV để viết một bức di thư:

Jask

Lâm Huyền kéo ghế ngồi trước mặt TV. Nâng cằm, nhìn cái tên quen thuộc này.

Đây là tên của người giàu nhất thế giới mà mọi người đều biết. Trong khoảng thời gian này, thậm chí là rất lâu trước kia, tin tức về ông ta vẫn tràn ngập trên các tiêu đề của các tạp chí lớn, chưa bao giờ dừng lại.

Chương 845: Đồng hồ không gian và thời gian (2)

Trong bữa tiệc tối của buổi từ thiện khoa học đầu năm, ông ta đã đặc biệt đến gặp hắn, tặng 500 triệu đô làm quà gặp mặt. Ông ta còn bắt tay và tặng hắn một con dấu sáp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài để chứng minh danh tính.

Từ đó trở đi, Jask và hắn không còn gặp nhau.

Mãi cho đến ngày diễn ra chiến dịch bắt giữ Hạt không gian và thời gian, khi Kevin Walker cướp máy bay vũ trụ X-37B của Mỹ và thả nó ra khỏi không gian, Jask đã phóng một tên lửa Tinh Hạm để làm nổ tung nó, biến nguy thành an, cứu Lâm Huyền và những người khác.

Vì vậy, bắt đầu từ lúc đó, vị trí của Jask trong lòng Lâm Huyền chính là bốn chữ——

Địch bạn khó phân.

Hắn không không thể biết được Jask là bạn hay thù.

Mặc dù là Jask đã phóng tên lửa cứu sống bọn họ trong thời khắc sinh tử, nhìn thì có vẻ là một ân nhân lớn.

Nhưng trong một nơi có đầy rẫy những âm mưu, lục đục nội bộ, mỗi người đều có mục đích riêng như Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ai có thể đảm bảo rằng đây không nằm trong kế hoạch của Jask?

Ngay cả một tổ chức như Bảy Tội Lỗi cũng biết để Quý Lâm lấy thân phận là một người yêu thích mèo Rhine để tiếp cận hắn, sau đó chờ thời cơ thu thập tình báo.

Chứ đừng nói đến một kẻ có mưu mô thâm sâu như Jask?

Không có bằng chứng nào cho thấy Jask và Kevin Walker là cùng một đội. Lúc nào Kevin cũng ném vệ tinh của Jask như một món đồ chơi. Lâm Huyền cảm thấy dù bọn họ có là anh em bạn bè thân thiết, thì những chuyện như vậy cũng phải có chừng mực.

Vì vậy, từ điểm này không khó để nhận ra Jask và Kevin Walker không khó đối phó như vậy, ít nhất thì... hình như Jask và Kevin Walker không phải là đối tác có cùng mối hận thù.

Sau trận đại chiến trên vũ trụ vô cùng nguy hiểm kia.

Có vẻ như cả hai vị thiên tài này đều thua và không thu hoạch được cái gì.

Nhưng Lâm Huyền không tin mọi chuyện lại đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hai người bọn họ đều là thiên tài của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Làm sao những thiên tài cực hạn lại có thể để thua dễ dàng như vậy?

Mặc dù bề ngoài có vẻ như mỗi bên đều chịu tổn thất nặng nề.

Nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài.

Sau lưng, trong bóng tối, phía sau tấm màn... Ai biết được hai người bọn họ được lãi hay chịu lỗ? Nói không chừng có khi là cả hai đều thắng, một tình huống đôi bên cùng có lợi!

Cho nên.

Đến bây giờ.

Lâm Huyền vẫn không thể nghĩ ra được Jask là bạn hay thù.

Trong tiềm thức, hắn đã coi Kevin Walker là kẻ thù, dù sao thì

đối phương cũng đã thực sự dùng vũ lực chống lại hắn, cầm Tinh Liên đánh hắn và cướp một chiếc máy bay vũ trụ của Mỹ để đâm vào máy bay vũ trụ của hắn. Điều này chắc chắn có thể coi là kẻ thù.

Jask thì ngược lại, ông ta không những không thực hiện bất kỳ cuộc tấn công thực sự nào nhắm vào Lâm Huyền, mà còn lãng phí một tên lửa lớn để giúp hắn thoát khỏi vòng vây. Điều này có vẻ thân thiện giống với bạn bè hơn.

Nhưng bây giờ...

Sau khi nhìn thấy những lời cuối cùng của VV để lại trên TV là tên của Jask được viết bằng những vết cháy sém, Lâm Huyền chắc chắn phải suy nghĩ lại vấn đề này.

"Vào thời điểm quan trọng cuối cùng của sự sống và cái chết, VV đã làm tổng cộng ba việc."

Lâm Huyền kết luận nhẹ nhàng:

"Đầu tiên, nó cho nổ tung tất cả các thiết bị mạng liên lạc trên máy bay vũ trụ của Long Quốc để ngăn chặn Kevin Walker cướp máy bay."

"Thứ hai, đốt hết dây điện và các thiết bị điện để ngắt điện ngắt mạng trong nhà để tạo thành hàng phòng thủ tuyệt đối, nhằm bảo vệ chiếc laptop cuối cùng."

"Thứ ba, khắc tên của Jask lên TV để nhắc nhở hắn rằng hắn phải chú ý đến người này."

So sánh với nhau cũng có thể thấy, hai điều đầu tiên đều vấn đề quan trọng, là vấn đề liên quan đến sinh tử. Vậy thì không khó để đoán rằng điều thứ ba cũng quan trọng không kém.

Nếu không, trong thời khắc sinh tử phải đối mặt với nguy cơ

bị xoá bỏ đó VV cũng sẽ không để lại lời nhắc nhở này cho hắn.

"Nhìn như vậy..."

"Người đã giết chết VV... Rất có thể chính là Jask!"

Lâm Huyền đứng dậy.

Đi đi lại lại quanh phòng.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận được mùi cao su cháy khét trong không khí. Hắn bắt đầu suy luận về mục đích hành vi của Jask, bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa sâu xa trong mọi hành động của Jask.

Cộc cộc cộc.

Cộc cộc cộc.

Đôi giày da của Lâm Huyền cọ xát với sàn nhà, khiến những hạt bụi nhỏ bắn tung tóe và vương vãi khắp nơi.

Mười mấy phút sau.

Lâm Huyền đứng yên.

Quay đầu nhìn lại những vết cháy khét trên TV.

Hắn đã hiểu.

Dựa trên tất cả những manh mối từ trước đến nay, hắn có thể suy luận ra hai khả năng về hành động của Jask:

"[Khả năng thứ nhất là Jask đã có kế hoạch được lập lên từ lâu, nhưng sự tồn tại của VV quá mạnh mẽ. Nó sẽ cản trở ông ta thực hiện kế hoạch này. Vì vậy, Jask đã sử dụng một số phương pháp đi trước thời đại để loại bỏ VV. Và mục tiêu thực sự của Jask có thể không phải là hắn hay Hạt không gian và thời gian, mà là Kevin Walker. Không cần biết là hắn có đi bắt Hạt không gian và

thời gian hay không, ông ta đều sẽ phóng tên lửa để can thiệp vào hành động của Kevin Walker."

Chương 846: Đồng hồ không gian và thời gian (3)

Đây là suy đoán thứ nhất.

Nếu Hoàng Tước tới từ tương lai cũng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vậy nếu nhìn từ góc độ rộng hơn để phỏng đoán, Jask cũng có thể có được một số kỹ thuật khoa học vượt thời đại nào đó, rồi dùng thứ đó để tiêu diệt VV.

Giờ phút này, hắn nhớ lại lời VV đã nói, Jask không hề sợ bị người khác theo dõi 24/24, ông ta thoải mái để người khác nhìn thấy cuộc sống ăn chơi của mình.

Nhưng khi đi lên tháp quan sát để chiêm ngưỡng tên lửa, ông ta lại không hề mang theo điện thoại di động, trên tháp cũng không có dây điện hay thiết bị điện tử nào.

Điều này rất đáng nghi ngờ.

Nó cho thấy Jask đến tháp quan sát không chỉ để chiêm ngưỡng tên lửa.

Tòa tháp không được lắp đặt điện và internet, là một căn phòng được che chắn tự nhiên, đồng thời nó cũng là hàng phòng thủ tuyệt đối trước những hacker như Kevin Walker và siêu trí tuệ nhân tạo như VV.

Chắc hẳn là ông ta đang âm mưu một kế hoạch nào đó, thậm chí là đang giấu thứ gì đó trên tòa tháp. Cũng bởi vì không có điện và không có internet cho nên cả VV và Kevin Walker đều mơ hồ,

hoàn toàn không thể nhìn thấu được âm mưu của Jask.

Trong tình huống này, đúng là Jask đã giết VV, nhưng ông ta không hề nhắm vào hắn mà chỉ muốn can thiệp vào kế hoạch của Kevin Walker.

Đây là phỏng đoán đầu tiên. Sau đó, còn có một khả năng thứ hai:

"[Jask hy vọng hắn có thể bắt được Hạt không gian và thời gian, nhưng ông ta không muốn Hạt không gian và thời gian đó hoàn chỉnh. Vì vậy, ông ta muốn giết VV để ngăn cản hắn bắt được Hạt không gian và thời gian hoàn chỉnh Sau đó ông ta lại phải dọn dẹp tàn cuộc cho hắn, giúp hắn chặn đòn tấn công của Kevin Walker, để hắn có thể tiếp tục bắt giữ Hạt không gian và thời gian với điều kiện là đã mất VV. Tuy nhiên, dưới tình huống xấu như vậy, năng lượng của Hạt không gian và thời gian sẽ nhanh chóng mất hết, cho dù cuối cùng hắn vẫn bắt được Hạt không gian và thời gian, nhưng nó cũng chả có tác dụng gì.]"

Suy đoán thứ hai phức tạp hơn nhiều so với suy đoán đầu tiên.

Lâm Huyền cũng phải sử dụng góc độ của Gia Cát Lượng, kết hợp những sự kiện quan trọng lại với nhau để suy ra khả năng này.

Nếu dự đoán thứ hai là đúng.

Vậy thì Jask thật sự rất đáng sợ.

Điều này có nghĩa là mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát và hiểu biết của ông ta.

Thậm chí ông ta còn mạnh hơn cả Hoàng Tước.

Hoàng Khuyết cũng từng đích thân nói rằng, sau khi mọi người đi lên máy bay vũ trụ thì lịch sử đã nằm ngoài hiểu biết của cô, và

cô cũng không biết mọi chuyện tiếp theo sẽ như thế nào.

Vậy tại sao Jask lại biết tất cả?

Rõ ràng là ông ta không tới từ tương lai, lý lịch cuộc đời của ông ta được cả thế giới biết đến.

Jask sinh ra ở Nam Phi. Ông ta bắt đầu học lập trình từ năm 10 tuổi. Ông ta phát triển trò chơi và kiếm được khoản tiền đầu tiên vào năm 13 tuổi. Sau đó, ông ta từ bỏ học Đại học Stanford để bắt đầu công việc kinh doanh của riêng mình. Ở tuổi 28, Jask đã trở thành triệu phú, đến năm 30 tuổi ông ta đã trở thành tỷ phú.

Nhìn lý lịch cuộc đời của ông ta, hắn có thể chắc chắn ông ta đúng là thiên tài của thời đại này.

Nhưng với một cuộc đời hoàn chỉnh như vậy, cũng định trước ông ta không thể là người du hành thời gian, vậy tại sao ông ta biết được tất cả những kịch bản này?

Chẳng lẽ...

Bên cạnh ông ta cũng có những người du hành thời gian giống như Hoàng Tước? Những người đó dẫn dắt ông ta giống như Hoàng Tước dẫn dắt hắn?

Hoặc là nói...

Là do ông ta gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cho nên ông ta mới có thể biết được tương lại giống như Hoàng Tước?

Người du hành thời gian hoặc Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Câu trả lời chắc hẳn là một trong hai phương án này đúng không?

"Cho dù thế nào đi nữa."

Lâm Huyền bước lên phía trước, đưa lòng bàn tay vuốt ve vết cháy khét trên màn hình tinh thể lỏng của TV:

"Cẩn thận là tốt."

Sau đó.

Lâm Huyền chỉnh trang lại bản thân một chút.

Sau khi thay xong một bộ quần áo thoải mái, hắn đi xuống tầng dưới, ngồi lên xe Alphard, chuẩn bị đến phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải để tìm Lưu Phong.

Muốn tìm hiểu tất cả những bí ẩn xung quanh Jask cũng không quá khó khăn.

Phụ thuộc vào việc khi nào hắn có thể nhận được thư mời đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đường đường chính chính gặp mặt nhóm thiên tài này một cách nghiêm túc.

Lần đầu tiên gặp nhau, Hoàng Tước cũng đã từng nói với hắn, đối với hắn mà nói việc nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải là việc khó.

Điều này nói rõ, ở trong lịch sử mà Hoàng Tước biết, khả năng cao là hắn đã gia nhập vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đây là một sự thật cố định.

Vậy khi nào thư mời mới được gửi cho hắn?

Đi đến đâu để lấy nó?

Trực giác của Lâm Huyền mách bảo... sẽ sớm thôi.

Hắn có thể cảm nhận.

Chương 847: Đồng hồ không gian và thời gian (4)

Hắn đang ngày càng tiến gần hơn đến cốt lõi của tất cả những bí ẩn này.

Phanh.

Một tiếng vang nhỏ, cửa điện của xe thương vụ Alphard khép lại, Lâm Huyền ngồi ở phía sau.

"Đi đến phòng thí nghiệm của Lưu Phong ở đại học Đông Hải."...

Sau một giờ.

Trong sân trường của đại học Đông Hải.

Phòng thí nghiệm liên hợp Rhine, lầu hai.

Lâm Huyền nhặt chiếc đồng hồ điện tử màu bạc hình chữ nhật vẫn bình thường không có gì lạ lên, những con số phía trên vẫn hiển thị 0,000000. ổn định như một lão cẩu.

Đây là [Đồng hồ thời gian và không gian] do Lưu Phong đặt tên.

Nó được xây dựng dựa trên lý thuyết cơ bản về các Hằng số Planck khác nhau trong các vũ trụ có thời gian và không gian khác nhau, nó được sử dụng để đo độ cong không gian và thời gian khi hiệu ứng bướm không gian và thời gian gây ra sự thay đổi không gian và thời gian, cũng chính là... sự lệch hướng của thế giới, một loại thiết bị dùng để quan sát biên độ biến động không gian và thời

gian.

"Anh có chắc chắn lần này nó đã được hiệu chỉnh về 0 không? Có thực sự được đặt lại về 0 rồi không?" Lâm Huyền hỏi.

Lưu Phong gật đầu:

"Lần này nhất định không có vấn đề gì, tôi bảo đảm!"

Anh ta chỉ chỉ vào chiếc nồi cơm điện oả góc bàn thí nghiệm, ở trong đó có Hạt không gian và thời gian không dễ tìm:

"Tôi đã dùng Hạt không gian và thời gian kia để làm vật tham chiếu, tiến hành tham chiếu để đặt Đồng hồ không gian và thời gian về 0. Cậu nhìn nó vẫn hiển thị 0,0000000 giống trước đây, nhưng thật ra bản chất của nó đã khác 0,0000000 trước đây rồi."

"Tôi không thể giải thích mấy cái lý thuyết phức tạp với cậu, tóm lại chính là, từ giờ trở đi, nếu không gian và thời gian chúng ta đang ở bị thay đổi, khiến quỹ đạo phát triển trong tương lai bị lệch, thì hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian sẽ gây ra những thay đổi không gian và thời gian trong tương lai, khiến đường đi của thế giới nhảy tới một tương lai mới..."

Lưu Phong đi tới, vỗ vỗ đồng hồ không gian và thời gian:

"Vậy thì các con số trên đồng hồ thời gian và không gian này chắc chắn sẽ thay đổi! Tin tôi đi, Lâm Huyền, lần này, sẽ không có sai sót nào cả. Những con số trên đó chắc chắn, nhất định phải thay đổi!"

"Và những biến số tiếp theo sẽ chính là cơ sở cho nghiên cứu chuyên sâu về Hằng số Vũ Trụ của chúng ta. Vậy nên... hiện tại chúng ta chỉ cần yên lặng chờ nó thay đổi, hãy thay đổi, khi nào các con số trên đồng hồ không gian và thời gian thay đổi. Tôi sẽ lập tức nói cho cậu biết."

Lâm Huyền cúi đầu nhìn đồng hồ không gian và thời gian.

Nhìn tám con số 0 tưởng chừng như sẽ mãi mãi không thay đổi này...

Hắn đã nhìn dãy số 0 này lâu đến mức không thể tin được thứ này có thể thật sự thay đổi? Các con số sẽ thay đổi sao?

Nếu một ngày nào đó tám số 0 này đột nhiên biến thành những số khác, Lâm Huyền sẽ kinh ngạc như vạn tuế nở hoa.

Nhớ lại lần trước, khi giấc mơ thứ hai biến thành giấc mơ thứ ba, đồng hồ thời gian và không gian không hề thay đổi.

Đó là bởi vì không có đối tượng tham chiếu bên ngoài để hiệu chỉnh nó.

Kể cả sau này, khi thế giới giấc mơ thứ ba biến thành thế giới giấc mơ thứ tư, và khi ngân hàng Thái Mỗ bắt đầu tồn tại ở thế giới giấc mơ thứ tư, nó cũng không gây ra bất kỳ thay đổi nào về số liệu trên đồng hồ thời gian và không gian này.

Nhưng bây giờ, [Đồng hồ thời gian và không gian] này đã được hiệu chỉnh về 0.

Chờ đợi sự thay đổi không gian và thời gian tiếp theo xảy ra, hay thậm chí khi giấc mơ thứ tư trở thành giấc mơ thứ năm...

Những con số trên đồng hồ thời gian và không gian chắc chắn sẽ thay đổi.

Sau đó, độ cong của không gian và thời gian có thể được kiểm tra!

Tóm lại.

Mặc dù chậm chạp.

Nhưng sự tiến triển của nhiều chuyện khác nhau vẫn mang lại kết quả tốt.

"Lưu Phong."

Lâm Huyền chỉ vào bảy chữ số thập phân trong tám con số 0 trên đồng hồ không gian và thời gian:

"Vì sao độ cong không gian và thời gian nhất định phải nhỏ hơn 1, thậm chí còn nhỏ hơn 1 rất nhiều? Không thể là một số nguyên được sao?"

Lưu Phong lắc đầu:

"Không thể nào, trừ khi là long trời lở đất."

"Nhưng trên thực tế, xét theo những quan sát của chúng tôi trong chùm ánh sáng, chúng tôi thực sự không nhận biết hay quan sát được sự xuất hiện của những thay đổi trong không gian và thời gian."

"Nếu chỉ bằng mắt thường chúng ta cũng có thể nhìn thấy những thay đổi về độ cong của không gian và thời gian, sự thay đổi của đường thế giới và những thay đổi trong tương lai... Vậy tại sao chúng ta lại cần đồng hồ thời gian và không gian?"

"Chính là bởi vì sự thay đổi của độ cong không gian và thời gian này không thể quan sát hay nhận ra, nên giá trị của nó phải đủ nhỏ."

Chương 848: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (1)

Lâm Huyền gật gật đầu.

Cũng hợp lý.

Sở dĩ hắn có thể quan sát mọi sự thay đổi của thời gian và không gian là vì điểm quan sát của hắn là 600 năm sau.

Không có thế giới giấc mơ xác nhận, hắn thật sự không cách nào để xác định biến động thời gian và không gian sẽ xảy ra vào lúc nào.

Giống như mèo Kha Kha biến thành mèo Rhine, hay khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện.

Hiện tại, những thay đổi về thời gian và không gian này không thể quan sát được. Chỉ còn cách đi vào thế giới giấc mơ 600 năm sau để xác minh, thì hắn mới có thể biết được sự xuất hiện của những thay đổi đó.

Điều này cũng rất hợp lý khi xét từ góc độ hệ thống toán học hỗn loạn.

Hiệu ứng cánh bướm không gian và thời gian 600 năm đủ để biến bất kỳ số cực nhỏ nào thành một con số thiên văn nghiêng trời lệch đất.

Đây chính là 'sai một ly đi một dặm' mà mọi người thường nói.

Cho dù chỉ là một sai lệch cực nhỏ, miễn sao quãng đường di chuyển đủ dài, thì cuối cùng nó vẫn sẽ dẫn đến một hướng đi hoàn toàn khác.

"Vậy anh nghĩ thế nào... Nếu một ngày số liệu trên đồng hồ thời gian và không gian thay đổi..."

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Lưu Phong:

"Anh nghĩ nó sẽ biến thành bao nhiêu?"

"Thật sự rất khó nói."

Lưu Phong nghiêm túc lắc đầu:

"Theo suy đoán của tôi, hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian hẳn là sẽ thay đổi và xảy ra trong thời gian thực. Cho nên... Nếu muốn biết con số biểu thị cho độ cong của thời gian và không gian hiển thị trên đồng hồ thời gian và không gian sẽ biến thành bao nhiêu và có biên độ như thế nào, thì chúng ta cần phải phân tích chi tiết!"

"Ví dụ, nếu sự thay đổi về không gian và thời gian là rất nhỏ và ít ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới, thì tôi nghĩ sự thay đổi của độ cong không gian và thời gian sẽ rất nhỏ, và tất nhiên những thay đổi về các con số được hiển thị trên đồng hồ thời gian và không gian cũng sẽ rất nhỏ."

"Mặt khác, nếu thời gian và không gian có sự thay đổi rất lớn, do sự tác động của một thứ gì đó đủ để khiến cho thế giới tương lai rung chuyển và khiến nó trở nên hoàn toàn mới... khi đó sự thay đổi về các con số trên đồng hồ không gian và thời gian chắc chắn sẽ rất lớn, tôi nghĩ là vậy. Thậm chí..."

Lưu Phong giơ ngón trỏ tay phải lên chỉ chỉ vào số 0 phía trước dấu thập phân trong chuỗi 0,0000000 trên mặt đồng hồ thời gian và không gian:

"Thậm chí, nếu như sự thay đổi của độ cong thời gian và không gian đủ lớn, rất lớn, hoặc vô cùng lớn! Thì có khi ngay cả số 0 ở phía trước này cũng sẽ xảy ra thay đổi."

"Nhưng mà, hiện tại chúng ta không có dữ liệu để tham khảo, thảo luận những điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đợi sau khi số liệu trên đồng hồ thời gian và không gian thay đổi lần đầu tiên thì chúng ta mới có thể tham khảo sơ bộ; sau đó quan sát thêm vài lần nữa là chúng ta có thể tổng kết ra các quy luật, nắm bắt hoàn toàn các quy tắc về độ cong của thời gian và không gian!

Lâm Huyền gật gật đầu:

"Lần này tôi tới tìm anh chỉ để xem đồng hồ thời gian và không gian một chút mà thôi, xem anh nghiên cứu như thế nào rồi, cũng không còn việc gì khác nữa. Trước mắt cứ như vậy đã, anh cũng đừng dừng nghiên cứu Hằng số Vũ Trụ, chúng ta cần phải nghiên cứu đa hướng, không thể đặt cược toàn bộ hy vọng vào đồng hồ thời gian và không gian và độ cong thời gian và không gian."

"Ngoài ra..."

Lâm Huyền đưa tay ra chỉ về phía cái bẫy Hạt không gian và thời gian hình nồi cơm điện ở góc bàn thí nghiệm:

"Anh đã thực hiện nghiên cứu mới nào về Hạt không gian và thời gian ở đó chưa ? Có tiến triển hay đột phá gì không?"

Lưu Phong khẽ thở dài một cái:

"Không có."

"Mặc dù tôi biết kết quả này sẽ khiến cậu khó lòng mà tiếp nhận, nhưng Lâm Huyền, đây chính là sự thật. Cho dù nó rất tàn khốc, nhưng đây chính là sự thật. Khi chúng ta bắt được Hạt thời gian và không gian, chúng ta đã đụng chạm vào nó quá nhiều, khiến cho năng lượng của nó tiêu hao gần hết."

"Đây cũng là do chúng ta không có kinh nghiệm, không ai biết vốn dĩ thứ này không thể chạm vào, cho dù chỉ chạm nhẹ mấy lần thôi cũng đủ để làm cho nó đồng hoá với thời gian và không gian này, và khiến nó trở nên không còn bất kỳ giá trị gì."

"Sau này nếu như còn có thể có cơ hội... Tôi tin tôi có thể làm tốt hơn, tôi sẽ cải tiến bẫy và cơ chế của bẫy để bắt giữ Hạt thời gian và không gian, trên cơ sở là đảm bảo năng lượng bên trong của nó không bị tiêu hao."

"Như vậy, khi chúng ta tiến hành nghiên cứu nó thì còn có thể thu hoạch được một số thứ khác. Còn Hạt thời gian và không gian này thì... Ai, không có cách nào, nó thật sự không có một chút năng lượng nào, không có bất kỳ giá trị gì, không có bất cứ tác dụng nào."

Chương 849: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (2)

...

Không hiểu sao Lâm Huyền lại cảm thấy có chút thất vọng khi nghe những lời Lưu Phong nói:

"Tôi có thể mở ra xem được không?"

"Tất nhiên là được."

Lưu Phong buông buông tay:

"Giống như tôi đã nói trước đó, Hạt không gian và thời gian này đã không còn hoạt động nữa, nó sẽ không còn nhấp nháy hay bay lượn nữa. Và nó cũng sẽ tuân theo các quy luật cơ học và mức độ tiếp xúc vật lý nhất định của vũ trụ chúng ta."

"Thậm chí là cậu có chạm vào nó bằng tay thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì... bởi vì tôi đã chạm vào nó, nó không có thực thể, nhưng lại có một chút cảm giác kỳ diệu. Hơn nữa, tôi cũng đã làm thí nghiệm với nó, dù tôi có đặt nó trên bàn hay dưới đất thì nó cũng không xuyên qua được."

"Đây cũng là những gì mà tôi đã nói với cậu, [Hòa nhập với thời gian và không gian này]. Tại thời điểm này, Hạt không gian và thời gian này thực sự là một thứ thuộc thế giới của chúng ta, vì vậy nó không có giá trị và cũng không có năng lượng... Đây là một logic rất đơn giản."

Trong khi Lưu Phong đang giải thích, Lâm Huyền liền đi lên.

Đi đến góc bàn thí nghiệm.

Hắn dùng tay áo lau đi những vết bụi bặm ở trên nồi cơm điện.

Trên cái màn hình nho nhỏ kia vẫn hiện lên hai dòng chữ về thời gian và không gian giống như là được cố định...

[Hạt không gian và thời gian: Bắt giữ thành công!]

[Thời gian bắt giữ: 00:42 ngày 28 tháng 3 năm 2024]

Đây cũng là ngày sinh nhật 20 tuổi của Sở An Tình.

Là thứ phải dùng sự liều lĩnh để bắt được.

Lau sạch nồi cơm điện xong.

Lâm Huyền vuốt ve vỏ ngoài làm bằng inox của nồi cơm điện, cảm giác lạnh buốt.

Hắn thở dài ra một hơi.

Ấn xuống công tắc để mở nắp nồi.

Két.

Một tiếng giòn tan.

Nắp nồi cơm điện trực tiếp mở ra.

Lâm Huyền nhìn vào bên trong.

Một Hạt thời gian và không gian màu xanh lam đang yên lặng bay lơ lửng bên trong nồi cơm điện mà không tiếp xúc với bất kỳ thứ gì.

Thật thần kỳ.

Giống như đang bay lơ lửng.

Nhưng mà tất nhiên là nó không bay lên nhờ từ trường, bọn họ chỉ lợi dụng một vài nguyên lý vật lý tương tự để giam giữ Hạt mà thôi.

Lúc này, Hạt thời gian và không gian thật sự đã mất đi hoạt tính.

Quả cầu điện nhỏ có nội hạch sôi trào, toả điện đùng đùng, nhấp nháy tia chớp mà hắn nhìn thấy lúc trước đã biến mất.

Nó giống như đang ngủ.

Ngay cả ngáy cũng lười ngáy.

Bình tĩnh như vậy, ôn hoà như vậy, dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, lười biếng như vậy.

Thật là khiến người ta khó có thể hình dung liên tưởng đến đối thủ khó nhằn ở trên bầu trời kia.

Lâm Huyền nghiêm túc nhìn một chút.

Mặc dù Hạt không thời gian trông vẫn giống như một quả cầu điện nhỏ màu xanh lam, nhưng nó đã không còn những tia lửa điện dữ dội, không còn nội hạch ở xung quanh.

Những cái... tia sáng màu xanh lam mỏng manh tản ra đều đều bên trong quả cầu, chậm chạp di chuyển... Vô cùng chậm chạp... Giống như không hề di chuyển... Xem ra không chỉ không có tính xâm lược, mà còn có chút rụt rè.

Đây chính là dáng vẻ của Hạt thời gian và không gian khi mất đi hoạt tính và năng lượng.

Từ một bá chủ ngoại vực, bị hợp nhất thành một tên đồng tử thấp kém.

Lâm Huyền đưa tay phải ra, thò vào trong nồi cơm điện.

Nếu Lưu Phong nói bản thân đã chạm vào và không có vấn đề gì, thì tất nhiên hắn cũng không cần phải lo lắng.

Các ngón tay.

Chạm vào Hạt không gian và thời gian.

Loại cảm giác này.

Thật sự giống như lời Lưu Phong nói.

Quả thực.

Từ từ nhắm hai mắt lại là có thể cảm nhận được bản thân giống như đang chạm vào thứ gì đó, có một chút cảm nhận xúc giác cực kỳ nhỏ bé.

Nó giống như một lớp mạng nhện rơi xuống, một cơn gió thổi qua.

Mà khi chúng ta cố ý muốn chạm vào nó, thì chúng ta sẽ không cảm nhận được sự đụng chạm này; nhưng khi chúng ta vô thức chạm vào nó, chúng ta sẽ có thể cảm nhận được sự tiếp xúc vì diệu như có như không.

Đó thực sự là một cảm giác không thể diễn tả bằng lời, thậm chí chúng ta gọi nó là... ảo giác cũng vẫn đúng.

Lúc này.

Toàn bộ lòng bàn tay Lâm Huyền đã tiến vào hạt thời gian và không gian, nhưng Hạt thời gian và không gian vẫn ổn định như vậy, tựa như không có chuyện gì, giống như là đang ngủ say. Dù

Lâm Huyền có chạm vào thì bên trong quả cầu vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào.

Hắn thu bàn tay về, thử nắm chặt lấy nó.

Đương nhiên.

Các Hạt không gian và thời gian lười biếng sẽ không hợp tác với hắn. Cho dù bàn tay của Lâm Huyền có khuấy động Hạt không gian và thời gian bên trong như thế nào, thì nó vẫn lù lù bất động, không thèm để ý.

"Xem ra, những người bình thường như chúng ta tiếp xúc với Hạt không gian và thời gian thì sẽ không có bất kỳ phản ứng thái quá nào, cũng sẽ không bị đánh thức bất kỳ ký ức, hoặc được truyền một số thông tin vào não như Sở An Tình."

Chương 850: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (3)

"Đó là đương nhiên."

Lưu Phong buông tay:

"Dù sao chúng ta cũng không phải là thiên niên trụ, chúng ta sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với Hạt thời gian và không gian. Tôi đoán, người bình thường và vật thể bình thường khi tiếp xúc với Hạt không gian và thời gian sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ có thiên niên trụ, hoặc là các vật thể đến từ không gian và thời gian khác tiếp xúc với các Hạt không gian và thời gian thì mới xảy ra phản ứng."

"Tuy nhiên, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào trường hợp của Sở An Tình để rút ra kết luận, khi thiên niên trụ chạm vào Hạt không gian và thời gian sẽ thức tỉnh một số ký ức, sẽ có phản ứng thái quá. Còn những thứ khác... Nếu không có dữ liệu thực nghiệm thì không có cách nào xác định được."

"Lại nói, không phải cậu vẫn luôn nghi ngờ Hoàng Tước là người du hành thời gian đến từ tương lai hay sao? Theo lý thuyết, cô ấy cũng không phải người thuộc về khoảng thời gian và không gian này, cô ấy cũng là người ngoài đến, hay là cậu thử để cô ấy chạm vào Hạt không gian và thời gian đi? Xem có thể xảy ra chuyện thần kỳ gì không."

"Thôi bỏ đi."

Lâm Huyền quả quyết cự tuyệt:

"Nếu như Hoàng Tước cảm thấy cô ấy cần phải chạm vào Hạt thời gian và không gian, thì chắc chắn là cô ấy đã chạm vào nó từ lâu rồi. Việc mà cô ấy không làm thì có nghĩa là nó là việc không cần thiết, cô ấy là người phụ nữ rất độc lập, chúng ta không cần phải nhắc nhở cô ấy bất cứ chuyện gì."

"Hơn nữa... tình trạng sức khoẻ hiện tại của cô ấy hình như không được ổn lắm, tôi không muốn tiếp tục quấy rầy và làm phiền cô ấy nữa. Hoàng Tước đã giúp chúng ta quá nhiều chuyện, giúp chúng ta giải quyết quá nhiều rắc rối, cô ấy cũng đã cho chúng ta rất nhiều gợi ý... chúng ta cũng không thể dựa vào cô ấy cả một đời đúng không? Lưu Phong, chính bản thân chúng ta cũng phải mạnh mẽ lên."

Lưu Phong nghe xong, gật gật đầu:

"Nói cũng đúng, không thể làm phiền Hoàng Tước mãi được, dù sao thì Hạt thời gian và không gian và Hằng số Vũ Trụ, là hai chuyện của chúng ta, Hoàng Tước thật sự đã trợ giúp chúng ta quá nhiều."

"Với lại vừa nãy tôi đã nghĩ cẩn thận rồi, suy luận của tôi có chỗ không đúng lắm. Cũng không thể nói chắc chắn là chỉ có các đồ vật bên ngoài thời gian và không gian này chạm vào Hạt thời gian và không gian mới xảy ra phản ứng, bởi vì cậu nhìn đi, Sở An Tình, cô ấy cũng không phải là người ngoài thời gian và không gian này, đồng tử của cô ấy hoàn toàn bình thường, từ trước đến nay cô ấy cũng không hề bị thời gian và không gian này bài xích, cái này đủ để chứng minh —— Sở An Tình, là thiên niên trụ được sinh ra và lớn lên trong thời gian và không gian này."

"Tôi tin tưởng quy luật thời gian và không gian là đúng, bất kỳ người nào bất kỳ vật gì cũng đều không thể vượt qua được quy luật thời gian và không gian. Cho nên, đôi mắt Sở An Tình không

đổi thành màu xanh lam, cô ấy cũng bị thời gian và không gian bài xích, đây chính là bằng chứng chứng minh cô ấy thuộc về thời gian và không gian của chúng ta."

"Dựa vào đó để suy nghĩ, vậy việc thức tỉnh ký ức và xảy ra phản ứng quá khích khi chạm vào Hạt thời gian và không gian là đặc tính riêng của thiên niên trụ, hoặc có thể nói... ngoài ý muốn. Chỉ tiếc, bây giờ Sở An Tình không còn tồn tại, Hạt thời gian và không gian cũng bị mất hoạt tính, chúng ta không thể nào nghiên cứu chuyên sâu hơn được nữa."...

Nghe Lưu Phong phân tích, Lâm Huyền rút tay ra khỏi nồi cơm điện, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Hạt thời gian và không gian màu xanh lam kia:

"Anh chắc chắn là... Hạt thời gian và không gian này đã không còn bất kỳ tác dụng gì nữa sao?"

Lâm Huyền không muốn tiếp nhận sự thật này, truy vấn:

"Có khả năng là do trình độ hiểu biết, trình độ kỹ thuật của chúng tôi ở thời điểm hiện tại chưa quá cao, cho nên mới không thể phát hiện ra công dụng của Hạt thời gian và không gian này?"

Lưu Phong trầm mặc một hồi, ý vị sâu xa nhìn Lâm Huyền:

"Từ góc độ khoa học nghiêm túc mà nói, tôi không thể phủ nhận quan điểm của cậu. Tôi hiểu tâm trạng của cậu, Lâm Huyền. Chúng ta đã hy sinh rất nhiều, ngay cả Sở An Tình cũng không tiếc hy sinh bản thân để bắt Hạt không gian và thời gian này... Nhưng cuối cùng lại nhận về kết thúc như thế này, cậu chắc chắn sẽ rất khó chấp nhận."

"Nhưng với tư cách là bạn của cậu, là một nhà khoa học đang phụ trợ sau lưng cậu, tôi không thể nói dối cậu hay lừa gạt cậu chỉ vì thương cảm cho cậu, phải không? Điều đó sẽ gây hại cho cậu,

nó còn có thể khiến cậu đi chệch khỏi con đường đúng đắn, đi vào con đường sai lầm."

"Mong là cậu tin tưởng lời của tôi, dù sao, với tình tình hiện tại, thì Hạt thời gian và không gian này... Đúng là không có bất kỳ giá trị gì, nó thật sự đã bị đồng hoá với thời gian và không gian này."

Chương 851: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (4)

"Vậy phải làm gì với nó bây giờ?" Lâm Huyền ngẩng đầu.

Bịch một tiếng, hắn khép nắp nồi cơm điện lại, tiếp tục nhốt Hạt thời gian và không gian ở trong, sau đó nhìn Lưu Phong:

"Một món đồ khó kiếm như thế... Dù nó chỉ có thể coi là một vật kỷ niệm giống như anh nói, thì cũng không thể để nó tùy tiện như vậy đúng không? Trong căn phòng thí nghiệm này vẫn không an toàn."

"Hay là... mua hai cái két sắt để ở đây được không?"

Lưu Phong đề nghị:

"Nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì ngoại trừ việc chiếm dụng không gian, hơn nữa két sắt cũng không an toàn tuyệt đối. Dù sao thì, tôi cũng không cần Hạt không gian và thời gian này trong các nghiên cứu thử nghiệm hiện tại của mình. Nếu cậu có một nhà kho, két sắt hoặc một nơi an toàn khác, thì cậu cũng có thể mang nó đi để cất giữ nó."

Nhà kho...

Két sắt...

Lâm Huyền lập tức nghĩ đến ngân hàng Thái Mỗ.

Nghĩ đến, những cái két sắt hợp kim hafni.

Nghĩ đến tờ giấy nhỏ mà Sở An Tình viết cho hắn.

Nghĩ đến việc Hạt thời gian và không gian này vốn dĩ là do Sở An Tình bắt cho hắn.

Mặc dù Lưu Phong đã chắc chắn rằng Hạt không gian và thời gian này không có giá trị gì, nhưng Lâm Huyền vẫn không nỡ vứt nó đi.

Vậy thì...

Đặt chung một chỗ đi.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ mang nó đi."

Lâm Huyền ôm lấy nồi cơm điện, rời khỏi phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải:

"Nếu số liệu trên đồng hồ thời gian và không gian có biến động, phát hiện ra sự thay đổi độ cong của thời gian và không gian, thì hãy thông báo cho tôi ngay lập tức."

"Yên tâm đi Lâm Huyền, tôi sẽ luôn để mắt đến nó."...

Xe thương vụ Alphard nhanh chóng chạy trên đường cao tốc.

Lâm Huyền ngồi ở ghế sau, ôm chiếc nồi cơm điện trong ngực, nhìn về phía đô thị phồn hoa bên ngoài cửa sổ xe.

Thành phố Đông Hải 600 năm sau.

Nó đã trải qua biết bao biến động thăng trầm.

Trong giấc mơ thứ nhất thì dậm chân tại chỗ, trong giấc mơ thứ hai là thế kỷ thoái trào, thế giới giấc mơ thứ ba thì lại vô cùng thê thảm, đến giấc mơ thứ tư biến thành thành phố khoa học viễn tưởng.

Không có quy luật nào cả, giống như những gì hắn nhận ra từ lúc đầu, sự biến động thời gian và không gian là không thể kiểm soát được, nó gần như là phi logic.

Hắn thậm chí còn bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Chờ đến một ngày nào đó, thế giới giấc mơ lại thay đổi, sau khi bước vào giấc mơ thứ 5...

Thế giới sẽ trở tốt hơn sao?

Hắn lại bắt đầu suy nghĩ.

Thế giới như thế nào mới được xem là tốt hơn?

Lúc đầu, Lâm Huyền cảm thấy nếu khoa học kỹ thuật của một thế giới lại giậm chân tại chỗ thì thật sự không tốt chút nào, nhưng bây giờ xem ra, đó lại là tốt nhất.

Đối với Đại Kiểm Miêu mà nói, một Đông Hải lạc hậu cũ kỹ ở thế giới giấc mơ thứ 2 lại chính là cuộc sống vui vẻ hạnh phúc nhất của hắn.

Thế giới như thế nào mới được coi là tốt?

Lâm Huyền cảm thấy có lẽ không có câu trả lời chính xác cho câu hỏi này.

Nhưng cho dù nói thế nào...

Một thế giới mà cứ 24 năm lại phải hy sinh một cô gái 20 tuổi để tạo một thiên niên trụ, thì nó chắc chắn không phải là thế giới tốt nhất.

Điều này chính là sai lầm.

"Nếu vấn đề thiên niên trụ được giải quyết, những cô gái này có thể sống một cuộc sống bình thường, già đi một cách bình

thường..."

Lâm Huyền không khỏi nghĩ đến ánh sáng trắng đột ngột đốt cháy mọi thứ ở cuối mỗi giấc mơ.

Nếu trên thế giới này không có thiên niên trụ, liệu ánh sáng trắng có còn xuất hiện không?

Liệu thế giới 600 năm sau có thể trải qua buổi sáng sớm ngày 29 tháng 8 một cách yên ổn, ngắm mặt trời mọc vào ngày mới hay không?

Tại sao phải khóa kín lịch sử?

Mỗi lần nhớ tới vấn đề này, Lâm Huyền đều cảm thấy vô cùng chán ghét.

Dựa vào cái gì?

Hắn nhất định phải tìm ra kẻ sát nhân đằng sau thiên niên trụ, hỏi hắn dựa vào cái gì mà lại làm như vậy!

Kít ——

Xe thương vụ Alphard phanh lại.

Tài xế ngồi ở hàng ghế trước quay đầu lại:

"Tổng giám đốc Lâm, đã đến ngân hàng Thái Mỗ."

Lâm Huyền vừa xuống xe.

Vương ca chờ đợi từ lâu, lập tức ưỡn bụng đi ra chào đón:

"Ha ha ha, Lâm Huyền! Cậu đến rồi! Từ khi bắt đầu kinh doanh thử nghiệm đến nay, tôi vẫn đang chờ cậu!"

Vương ca đã thực hiện ước mơ của cuộc đời, vốn dĩ hắn muốn

ôm Lâm Huyền một chút, nhưng lại bị cái nồi cơm điện mà Lâm Huyền đang ôm trong ngực... cản trở lại.

"Đây là..."

Vương ca nghi hoặc nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu cầm cái nồi cơm điện tới đây làm gì?"

Lâm Huyền mỉm cười:

"Vương ca, đây chính là đồ vật mà tôi muốn bỏ vào trong két sắt."

"A! ! !"

Vương ca bừng tỉnh đại ngộ, kích động hô to:

"Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi! Là viên nang thời gian và không gian! Chiêu này của cậu hay đấy, càng giấu kín kẽ hơn! Tôi đúng là không nghĩ ra cái chiêu nồi cơm điện này... Thật sự là cần phải học tập!"

Chương 852: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (5)

"Đi đi đi, mau vào đi, tôi nóng lòng muốn cho cậu xem ngân hàng của chúng ta lắm rồi."

Vương ca nhiệt tình kéo Lâm Huyền vào ngân hàng Thái Mỗ.

Cánh cửa lớn hoành tráng và tấm biển hiện vô cùng bắt mắt, khiến ai cũng có thể nhìn thấy ngân hàng Thái Mỗ có nguồn tài lực vững mạnh.

Khi bước vào sảnh dịch vụ, hắn phát hiện có rất nhiều người đang xếp hàng để làm việc.

"Những người này đến đây không phải để mua két sắt mà là để xử lý các dịch vụ tài chính."

Vương ca nhìn thấy được sự bối rối của Lâm Huyền nên trực tiếp giải thích với hắn:

"Không phải cậu lo lắng ngân hàng Thái Mỗ của chúng ta sẽ sụp đổ vì chỉ hoạt động kinh doanh một lĩnh vực sao? Cho nên tôi nghe theo lời của cậu, với sự giúp đỡ từ cậu của tổng giám đốc Triệu, chúng tôi đã mở một số hoạt động kinh doanh tài chính dài hạn, chẳng hạn như đầu tư, quỹ ngân sách, bảo hiểm, ... Nó cũng có thể được coi là một nguồn thu nhập cho ngân hàng Thái Mỗ của chúng ta."

"Thật ra không có quá nhiều khách hàng đến mua két sắt, hiện nay chúng ta đã bán được hơn 50 chiếc, tuy còn nhiều người hủy

đơn đặt hàng. Nhưng tôi không quan tâm đến điều này. Chúng ta sẽ phải kinh doanh lâu dài trong hàng chục năm hoặc hàng trăm năm, hoạt động kinh doanh của chúng ta vẫn chưa đạt đến điểm đột phá.

"Chờ đến khi khoang ngủ đông chính thức được sản xuất hàng loạt và đưa vào sử dụng, thì mới là lúc hoạt động kinh doanh của chúng ta bùng nổ! Đến lúc đó, mấy trăm chiếc két sắt hợp kim hafni này thực sự sẽ không đủ bán. Ai có thể từ chối việc mở một chiếc hộp thời gian mà họ đã chôn vùi hàng trăm năm trước trong tương lai?"

Vừa nói, Vương ca vừa dẫn Lâm Huyền vào nhà kho ở đằng sau.

Có lẽ là do tài chính của ngân hàng Thái Mỗ lần này quá mạnh... Cho nên mức độ an ninh của nhà kho cũng vô cùng tốt!

Toàn bộ bức tường đều được làm bằng hợp kim dày, Lâm Huyền không chắc đó có phải là hợp kim hafni hay không, nhìn thì không giống, nhưng cũng đủ rồi, C4 chắc chắn không thể nổ tung được nó.

Cái này khiến hắn có chút lo lắng.

Nếu như trong thế giới giấc mơ 600 năm sau, hắn và CC phải lẻn vào ngân hàng Thái Mỗ... thì hắn phải vượt qua cửa ải này như ghế nào đây!

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy một loạt hành động của Vương ca, lúc hắn ta dùng mật mã để mở khóa cánh cửa kim loại của nhà kho, Lâm Huyền đã yên tâm.

Nói trắng ra, vẫn là khoá điện tử, vậy thì có một chuyên gia về mật mã như CC là được rồi.

"Mau vào đi Lâm Huyền, cho cậu nhìn két sắt hợp kim hafni

của chúng tôi!"

Vương ca kích động thúc giục Lâm Huyền đi vào nhà kho.

Đi vào, Lâm Huyền quan sát hai bên.

Giống như những bức ảnh mà Vương ca đã gửi cho hắn trước đó, trên bức tường bê tông được khảm đầy két sắt hợp kim hafni.

Tận mắt nhìn thấy, quả thực là vô cùng hoành tráng.

Rất nhanh, Vương ca đã đưa Lâm Huyền đến khu vực trung tâm, cười hì hì chỉ vào két sắt số 66:

"Cậu nhìn này! Đây chính là chiếc két sắt mà tôi để cho cậu!"

"Thực ra, kích thước, chất liệu và công nghệ của mỗi chiếc két sắt đều giống hệt nhau, không có gì có thể điều chỉnh được. Tuy nhiên, một số khách hàng luôn thích chọn số cho nên tôi chắc chắn sẽ để lại những gì tốt nhất cho cậu!"

Sau đó.

Vương ca lại chỉ chỉ bốn phía:

"Để bảo vệ quyền riêng tư của mọi khách hàng, kho an toàn này không lắp đặt camera giám sát. Đây là điều cần thiết, vì két hợp kim hafni của chúng tôi sử dụng khóa kết hợp cơ học, chỉ có thể đặt mật khẩu một lần duy nhất, vĩnh viễn không bao giờ có thể thay đổi mật khẩu."

"Cho nên chúng ta đành phải hy sinh một mức độ an toàn nhất định để bảo vệ tính bí mật, nhưng mà, mức độ an ninh và quốc vệ của nhà kho này cao như vậy, lại còn nằm ở trung tâm thành phố, sẽ không có kẻ trộm nào có thể ăn trộm đâu haha... Cho dù là bọn họ muốn trộm đồ thì cũng phải phá giải được mật mã của két sắt hợp kim hafni!"

"Nếu không, với sức mạnh của những chiếc két sắt hợp kim hafni này, cho dù là bỏ bom lớn vào thì cũng không thể nào nổ được nó, kẻ trộm đến cũng vô ích. Hơn nữa, nhiều đồ vật được cất giữ ở chỗ của chúng ta không có giá trị kinh tế. Hầu hết chúng đều có giá trị trí nhớ, chẳng đáng giá bao nhiêu. Tỷ lệ hiệu quả khi đến chỗ chúng ta trộm đồ thực sự quá thấp."

Kít——

Vương ca trực tiếp mở chiếc két sắt có khắc tên Lâm Huyền, tháo thiết bị bảo vệ trên ổ khóa ra và nói với Lâm Huyền:

"Tôi nhắc nhở cậu một lần nữa, cấu trúc khóa mật khẩu của két sắt này cực kỳ tinh vi, cho nên sau khi đã đặt mật khẩu xong, thì cậu sẽ không bao giờ có thể thay đổi được nữa! Trước khi đặt mật khẩu, hãy suy nghĩ thật cẩn thận! Thật sự không thể thay đổi được!"

"Để tôi chỉ cậu cách vận hành của chiếc két sắt này, trước tiên là cậu hãy đặt nồi cơm điện này vào, sau đó đặt mật khẩu trên tám ổ quay mật mã bên ngoài, rồi trực tiếp đóng cửa két lại! Sau đó khóa mật mã sẽ được khóa lại và mật khẩu của két sắt đã được đặt thành công. Từ đó về sau, suốt đời, hàng trăm năm, hàng nghìn năm... mật khẩu của chiếc két sắt hợp kim hafni này sẽ không bao giờ thay đổi."

Chương 853: Két sắt khóa lại! Thời gian và không gian mở ra! (6)

Sau đó, Vương ca chỉ chỉ ngoài cửa:

"Vậy tôi sẽ đợi cậu ở ngoài cửa. Ở đây chúng tôi cũng có quy định khi khách hàng mở két và đặt mật khẩu thì nhân viên phải tránh xa và chỉ được phép để khách hàng ở một mình. Khi xong việc, cậu chỉ cần gõ cửa từ bên trong, tôi sẽ đợi bên ngoài, đến lúc đó tôi sẽ mở cửa cho cậu."

Dứt lời.

Vương ca liền rời đi.

Phanh.

Cửa nhà kho của ngân hàng Thái Mỗ đóng lại.

Bên trong không gian rộng lớn chứa đầy két sắt...

Khoảng thời gian 600 năm trôi đi.

Chỉ còn lại một mình hắn.

Lâm Huyền ấn nút mở nồi cơm điện, nắp nồi kêu phịch một tiếng rồi bật lên.

Hạt thời gian và không gian yên tĩnh nằm ở bên trong, tản ra màu xanh lam u ám.

Sau đó.

Tay trái Lâm Huyền ôm nồi cơm điện trong ngực, tay phải luồn vào trong túi áo sơ mi, lấy ra tờ giấy kia... Mấy ngày qua, nó chưa hề rời khỏi người hắn, hắn cũng chưa hề nhìn qua nó, chưa có bất kỳ ai biết nội dung ở trong đó là gì.

Dù là kẻ địch có nhìn thấy nội dung phía trên, rồi phục chế lại, cũng không sao cả.

Sở An Tình tự tin khi Lâm Huyền nhìn thấy nội dung bên trong, hắn sẽ lập tức nhận ra thế giới kia là thật hay là giả.

Mà Lâm Huyền cũng tự tin hắn nhất định có thể hiểu được nội dung Sở An Tình viết.

Đồng thời.

Cũng không sợ kẻ địch đổi tờ giấy này thành một tờ giấy có nội dung khác.

Bởi vì về cơ bản thì Lâm Huyền cũng có thể đoán được nội dung mà Sở An Tình viết cho hắn là cái gì.

Không sợ người khác nhìn, không sợ người khác thay đổi, không sợ người khác sửa đổi, không sợ kẻ địch đánh tráo...

Đây là bí mật độc quyền thuộc về hắn và Sở An Tình, là ước định của hai người bọn họ, chính là ám hiệu lừa gạt toàn thế giới.

Lâm Huyền cẩn thận đặt tờ giấy nhỏ vào đáy nồi cơm điện.

Ở cùng chỗ với Hạt thời gian và không gian màu u lam.

Sau đó...

Bành.

Một tiếng vang trầm.

Nắp nồi cơm điện nắp đóng lại, khoá kín Hạt thời gian và không gian và tờ giấy nhỏ ở bên trong.

Một lần niêm phong này... là 600 năm dài dằng dặc.

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy nồi cơm điện trong tay dường như nặng hơn rất nhiều, nó mang theo sức nặng của lời hứa và số phận,

"Hẹn gặp lại ở đó."

Lâm Huyền nhỏ giọng nói, hai tay nâng nồi cơm điện lên, bỏ nó vào trong két sắt hợp kim hafni.

Cạch.

Đáy nồi cơm điện làm bằng inox va chạm với thành trong của két sắt hợp kim hafni tạo ra âm thanh rõ ràng

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Nhớ lại những lời đã từng nói với VV.

Lúc ấy, Lâm Huyền cười nói với VV, nói hắn sẽ đặt một cái mật mã mới cho chiếc két sắt ở trong ngân hàng Thái Mỗ, nhưng hắn rất hiếu kì, mật mã ban đầu là cái gì, đồ vật đầu tiên được đặt ở bên trong đó là cái gì.

Lần đó.

Siêu trí tuệ nhân tạo VV hiếm hoi suy nghĩ vài giây, sau đó chậm rãi nói:

"Lâm Huyền, có lẽ căn bản không có cái gì gọi là đồ vật và mật mã ban đầu cả... từ đầu đến cuối chiếc két sắt đó vẫn chỉ có duy nhất một cái mật mã, chứa đựng cùng một đồ vật. Hiện tại cậu

chưa biết chân tưởng, chỉ là bởi vì cậu chưa đợi được thời điểm lịch sử này đến mà thôi."

"Tức là khi cậu thật sự sử dụng chiếc két sắt để cất đồ và đặt mật khẩu cho nó, cậu sẽ đột nhiên hiểu ra, từ lần đầu tiên cậu nhìn thấy két sắt, cho đến khi cậu mở nó ra ở 600 năm sau, trong suốt thời gian dài dằng dặc này, nó chưa hề có bất kỳ thay đổi nào ____"

"Cho dù là lịch sử, tương lai hay thời gian và không gian có thay đổi thế nào đi chăng nữa, thì những đồ vật cậu cất trong két sắt vẫn mãi mãi là cùng một cái, mật mã cũng vĩnh viễn không thay đổi."...

Đóng lại.

Giờ khắc này.

Lâm Huyền dường như đã thật sự hiểu ra.

Hắn đóng cánh cửa dày của két sắt hợp kim hafni vào, nhìn tám ổ quay mật mã mới toanh sáng bóng phía dưới ổ khóa kết hợp, phát ra ánh sáng bạc chói lóa.

Gần như là không chút do dự, hắn xoay tám chữ số trên ổ quay mật mã thành dãy mật mã mà trong lòng hắn nghĩ đến đầu tiên.

Đây là tờ giấy nhỏ Sở An Tình viết cho hắn;

Đây là Hạt thời gian và không gian hạt mà cô ấy đã liều mình để bắt cho hắn;

Đây là đáp án mà cô ấy nói ra để xác minh tính chân thực của giấc mơ;

Đây là bí mật riêng của cô và Lâm Huyền, nhưng suy cho cùng,

thì nội dung bên trong tờ giấy nhỏ kia vẫn là bí mật của một mình Sở An Tình...

Bành! !

Một tiếng nặng nề.

Lần đầu tiên chiếc két sắt bằng hợp kim hafni nặng nề được khóa và đóng lại.

Bị mật mã vĩnh cửu khóa chặt.

Giống như lịch sử của một dòng sông dài, dòng chảy của nó sẽ không bao giờ thay đổi.

Thời gian và năm tháng,

Thời không và thế giới,

Lịch sử và tương lai,

Hoàn thành một vòng khép kín.

Lâm Huyền lui lại một bước, nhìn 8 chữ số trên ổ quay mật mã...

20240328

Hắn sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ngày này.

Chương 854: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (1)

Lâm Huyền lùi lại một bước.

Hắn nhìn tám ổ quay mật mã sáng bóng phía dưới bảng tên của hắn ở trên két sắt khóa kín:

20240328.

Tám chữ số này tạo thành ngày sinh nhật 20 tuổi của Sở An Tình, cũng là ngày cô biến thành bụi sao màu xanh rồi biến mất.

Thật ra mãi cho đến ngày hôm nay đến đây để cài đặt mật mã, Lâm Huyền cũng chưa từng nghĩ tới rốt cuộc nên đặt mật mã là gì.

Hắn nghĩ là chỉ cần tùy tiện đặt một cái mật mã phức tạp là được.

Cho dù là mật mã đơn giản cũng được.

Bởi vì két sắt được thiết kế để phòng quân tử chứ không phòng tiểu nhân. Nếu giấc mơ của hắn là giả, là một studio do kẻ thù tạo ra. Kẻ địch kia chắc chắn có thể phá giải được két sắt hợp kim hafni bằng phương pháp Proof by exhaustion trong 600 năm nữa, có thể nhìn thấy nội dung của tờ giấy nhỏ trước, rồi sao chép một tờ khác để đưa cho hắn.

Mật mã là gì không quan trọng.

Điều quan trọng là nội dung trên tờ giấy nhỏ, và hắn cần biết chính xác tọa độ vị trí của chiếc két sắt để đảm bảo rằng 600 năm sau hắn có thể nhìn thấy tờ giấy nhỏ.

Vì điều này nên hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc nên đặt mật khẩu là gì.

Nhưng...

Đúng vào lúc hắn chuẩn bị đóng két lại.

Hắn lại nghĩ đến nhiều thứ.

Nghĩ tới Sở An Tình.

Nghĩ đến cô gái dám nhảy ra khỏi máy bay vũ trụ vì hắn, nhớ đến việc cô biến thành những tinh thể màu xanh lam rồi biến mất.

20 tuổi.

Là sinh nhật của cô, cũng là ngày giỗ của cô.

Thậm chí, hắn còn chưa kịp chúc cô sinh nhật vui vẻ, không kịp tặng quà sinh nhật cho cô.

Trước khi kịp đón tia nắng đầu tiên ở tuổi 20, cô đã biến mất một cách bí ẩn.

Trong khoảng thời gian này, sau khi điều tra về thiên niên trụ, trực giác Lâm Huyền mách bảo rằng Sở An Tình vẫn chưa chết.

Cô ấy chỉ biến mất chứ không chết!

Ở trong cái thế giới thần kỳ này, có đủ loại chuyện thần kỳ, và cũng có đủ loại thế lực thần kỳ.

Nếu chúng ta có thể nghịch chuyển cả thời không và nhân quả, vậy tại sao một người đã biến mất như Sở An Tình lại không thể trở lại?

Lâm Huyền sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hắn nhất định phải tìm ra được người đã đóng những thiên niên trụ kia xuống:

"Trả Sở An Tình... lại cho tôi!"

Từ đầu đến cuối,

Đều tốt đẹp.

Cho đến ngày 28 tháng 3 năm 2024. cho đến khoảnh khắc hắn bắt lấy tay cô ở trên bầu trời, cho đến khoảnh khắc cô tan biến chỉ còn lại bộ trang phục du hành vũ của cô rơi xuống nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi.

Đây là một sự thúc đẩy xuất phát từ sâu bên trong.

Hắn không hề do dự, thậm chí còn cảm thấy đó là điều đương nhiên, xoay ổ quay mật mã thành ngày này.

Vừa rồi hắn cũng đã nghĩ qua.

Nếu như đây chính là một vòng lặp lịch sử, mà hắn lại cứ kiên quyết không đặt cái mật mã này, vậy chẳng phải hắn sẽ phá vỡ vòng lặp này sao?

Nhưng vấn đề là...

Vương ca đã nói là cái mật mã này, một khi đã đặt thì sẽ không thể sửa được.

Vậy hắn sẽ sử dụng Hạt thời gian và không gian quý giá cùng với tờ giấy nhỏ mà Sở An Tình đã hy sinh tất cả để có được, đi chứng minh một điều vô nghĩa như vậy không?

Hắn không sẵn lòng.

Đối với hắn mà nói, lịch sử có khép lại hay không không quan trọng.

Nhưng vào lúc này.

Lâm Huyền tin rằng chỉ có sử dụng ngày tháng này làm mật khẩu thì mới có thể xứng đáng với nỗ lực mà Sở An Tình, xứng đáng với 600 năm lang bạt kỳ hồ của hắn.

Chẳng trách trước đây hắn không đoán được mật khẩu...

Cho dù hắn có thể biết đó là ngày sinh nhật của Sở An Tình.

Nhưng đó không phải là ngày cô ra đời, cũng không phải sinh nhật 18 tuổi của cô, mà là một ngày sinh nhật 20 tuổi bình thường.

Ai lại coi trọng sinh nhật 20 tuổi của mình như vậy?

Chưa kể...

Trước bữa tiệc mừng MX, hắn hoàn toàn không biết Sở An Tình là ai. Hắn không để ý nhiều đến cô bé nhỏ tuổi sôi nổi và vui vẻ này.

"Chúng ta sẽ gặp lại ở đó."

Hắn nhỏ giọng thì thầm, vươn tay phải ra, xáo trộn hoàn toàn tám ổ quay mật mã, cuối cùng nhìn lại chiếc két sắt hợp kim hafni chứa đầy bí mật và thời gian:

"[Anh sẽ tìm thấy em.]"

Lâm Huyền xoay người, nhanh chân đi về phía cửa mật mã trên vách tường hợp kim.

Răng rắc.

Ngoài cửa, Vương ca trực tiếp mở cửa chào đón Lâm Huyền:

"Ây, nhanh quá vậy, nhiều khách hàng đã phải suy nghĩ rất lâu

về mật mã, dù sao cái mật mã này một khi đã đặt thì không thể thay đổi được. Tất cả mọi người đều vô cùng thận trọng và muốn cài đặt một cái mật khẩu thật là ý nghĩa, xứng đáng là mật mã của viên nang thời gian."

"Còn có rất nhiều người đang suy xét đến khả năng sử dụng khoang ngủ đông. Không phải nói tác dụng phụ của khoang ngủ đông là mất trí nhớ sao? Đến khi tỉnh lại sau giấc ngủ, không có một chút ký ức nào, ngay cả mình là ai cũng không biết, nên làm như thế nào để khiến cho bản thân tin mình là ai, tin tưởng đồ vật trong két sắt có ý nghĩa đặc biệt với họ?"

Chương 855: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (2)

"Đây cũng là một vấn đề xã hội rất nóng hiện nay, công nghệ khoang ngủ đông đang ngày càng trở nên phổ biến. Vấn đề mất đi ký ức cũng đã trở thành mối quan tâm lớn của nhiều người."

"Vì vậy, rất nhiều khách hàng đều nghĩ nhất định phải đặt mật mã là một dãy số vô cùng quan trọng với mình, ngày tháng hoặc một ám hiệu nào đó... Để đến khi họ mở két sau khi bị mất trí nhớ, nó mới khiến họ hiểu ra đồ vật bên trong quan trọng và quý giá như thế nào đối với họ."

Vương ca nói chuyện, Lâm Huyền cũng nghe một chút.

Hiện tại Hứa Y Y đã ngủ trong khoang ngủ đông, nhóm tình nguyện viên đầu tiên được Viện Khoa học Long Quốc tuyển dụng cũng đã ngủ trong đó. Tình trạng hiện tại của họ đều đang rất tốt.

Sau nhiều vòng thử nghiệm không có vấn đề gì, thế hệ khoang ngủ đông đầu tiên sẽ được sản xuất hàng loạt.

Ngủ trong khoang ngủ đông, xuyên đến thế giới tương lai quả thực là một điều vô cùng hấp dẫn. Nhưng ngoài chuyện vui này, thì vấn đề mất trí nhớ và cách khôi phục trí nhớ cũng trở thành mối nguy hiểm tiềm ẩn được mọi người lo lắng nhất.

Rất nhiều người ngây thơ cho rằng:

"Viết nhật ký! Sau đó, khi ngủ dậy đọc nhật ký là được!"

"Chuẩn bị thêm vài cái ổ cứng để lưu trữ video, quay thêm vài cái video, khi thức dậy thì xem lại"

"Hoặc là thay phiên nhau ngủ đông cùng với một người mà bản thân tin tưởng, sau mỗi lần thức tỉnh, người kia lại kể cho bản thân mình nghe về ký ức ban đầu, sau đó người kia lại tiếp tục ngủ trong khoang ngủ đông."

Không thể không nói.

Loại ý nghĩ này còn được coi là đương nhiên.

Chưa kể trí nhớ của con người cực kỳ phức tạp, cực kỳ rời rạc và chứa đựng những nội dung cảm xúc không thể ghi lại đơn giản bằng nhật ký và video.

Các nhà xã hội học đều nói rằng vấn đề lớn nhất đối với việc phục hồi trí nhớ là-

[Niềm tin].

Một người sau khi tỉnh dậy từ một giấc ngủ đông dài, đầu óc trống rỗng, theo bản năng thì bọn họ sẽ cảm thấy nguy hiểm, từ chối tất cả mọi thiện ý và ác ý, đồng thời họ sẽ tin tưởng vào phán đoán của chính mình hơn bất kỳ ai khác.

Lúc này, mình đưa cho hắn một cuốn nhật ký và nói với hắn rằng đây là những gì mà hắn đã viết, đó là trí nhớ của hắn. Hắn nên đọc thật nhanh, rồi quay trở lại chính mình càng sớm càng tốt.

Không có ai tin tưởng cả.

Khi đó hắn đã mất hết trí nhớ, khi nhìn lại cuốn nhật ký mà mình đã viết một cách nghiêm túc, hắn sẽ cảm thấy buồn chán, không thú vị, không có ý nghĩa, không có cảm giác nhập tâm, hoàn toàn không muốn đọc.

Hắn sẽ không chấp nhận những ký ức mà người khác đưa cho hắn một cách đơn giản, ngay cả khi nó được viết bởi chính hắn.

Video cũng là tương tự.

Những người có bộ não trống rỗng thường có ý thức tự bảo vệ bản thân mạnh mẽ và sẽ chống lại tất cả những điều này theo bản năng.

Ngay cả những người mà hắn tin tưởng trước khi ngủ đông cũng sẽ trở thành người xa lạ sau khi hắn thức dậy. Vấn đề về lòng tin rất khó được giải quyết.

Mà nếu không thể có được niềm tin cơ bản nhất, thì những ký ức từ bên ngoài cơ thể làm sao có thể được phục hồi lại trong não?

Chưa kể...

Nếu nghĩ sâu hơn về nó, thì sẽ còn có nhiều chuyện ví dụ như ký ức giả dối, sửa đổi ký ức, ... sẽ xảy ra. Trong tiểu thuyết võ hiệp có rất nhiều tình tiết sau khi mất trí nhớ liền nhận giặc là cha. Xét thấy việc ngủ đông trong khoang ngủ đông sẽ khiến não bộ mất hoàn toàn trí nhớ, thì tình huống này không phải là không thể xảy ra trong thực tế.

Khi các sản phẩm khoa học viễn tưởng như khoang ngủ đông ngày càng gần gũi hơn với đời thực, mọi người trên thế giới ngày càng quan tâm hơn đến vấn đề này.

Họ lo mất đi bản thân hơn là mất tài sản sau khi ngủ đông.

Chỉ sợ sau khi tỉnh lại, mấy người áo đen đưa cho bọn họ một cuốn nhật ký và một đoạn băng video:

"Đây chính là trí nhớ của cậu, nhanh chóng quay trở lại làm chính mình, sau đó đi cùng chúng tôi! Đến lúc làm việc rồi!"

Nó cũng khiến nhiều người từ bỏ ý định tò mò ngủ trong khoang ngủ đông.

Suy cho cùng, ở thời đại nào cũng có kẻ trộm và kẻ xấu, chúng có thể lừa tiền bây giờ và lừa gạt ký ức trong tương lai. Chúng có thể trực tiếp gieo vào mình những ký ức sai lầm để chúng lợi dụng mình.

Vì vậy, dưới tiền đề này, nhiều người bắt đầu nghĩ đến việc tìm ra lối thoát và một sự đảm bảo thực sự cho ký ức của mình.

Trước đây Vương ca đã từng nói với hắn rằng nhiều khách hàng mua két sắt đều đang chuẩn bị ngủ đông trong tương lai. Họ muốn để bản sao lưu bộ nhớ xác thực nhất trong két sắt, rồi tìm cách để bản thân nhớ ra mật khẩu sau khi thức dậy.

Bước này rất khó khăn... và mâu thuẫn.

Nhưng không còn cách nào khác, đối mặt với thời đại ngủ đông sắp đến, tất cả mọi người cũng nên có sự chuẩn bị.

"Thời thế sắp thay đổi rất nhiều, Lâm Huyền!"

Vương ca cười ha hả vỗ vỗ bả vai Lâm Huyền, vừa ôm hắn đi ra bên ngoài vừa nói:

Chương 856: Hẹn gặp Sở Sơn Hà (3)

"Cậu nói xem tôi có nên ngủ đông trong khoang ngủ đông, sau đó thức dậy vào mấy trăm năm sau, nhìn xem cái ngân hàng Thái Mỗ này còn nhận ra người sáng lập là tôi hay không?"

"Nếu anh có ý nghĩ này thật, thì tôi sẽ ủng hộ." Lâm Huyền nói thẳng:

"Tôi có thể thanh toán toàn bộ chi phí cho anh."

"Ha ha ha, tôi nói đùa!"

Vương ca xua xua tay:

"Tôi sẽ không ngủ trong khoang ngủ đông. Tôi không thể bỏ rơi gia đình và bạn bè của mình... Ở cái thời đại này, ai mà biết được tương lai sẽ tốt hơn hay tồi tệ hơn?"

Trong khi trò chuyện, cả hai bước ra khỏi ngân hàng Thái Mỗ.

Vương ca quay lại, tiếp tục công việc của mình.

Lâm Huyền thở dài và lại lên xe thương mại Alphard.

Từ khi trở lại Đông Hải, hắn đã chạy khắp nơi, làm rất nhiều việc và hoàn thành rất nhiều việc. Và bây giờ... cuối cùng hắn cũng phải làm điều khó khăn nhất.

Cửa điện đóng lại, Lâm Huyền nhìn tài xế trước mặt:

"Đi đến trang viên của Sở Sơn Hà."

Hắn dừng một chút:

"Lái xe chậm lại."...

Một giờ sau.

Xe thương vụ Alphard trực tiếp lái vào trong trang viên, Lâm Huyền xuống xe ở trước cổng, đi đến cổng nhà.

Hắn giơ tay lên mấy lần nhưng vẫn không bấm được chuông cửa.

Cuối cùng.

Hắn khẽ cắn môi.

Ấn xuống!

Đing đong—

Một tiếng đing đong đặc biệt chói tai, giống như một cơn dao, đâm vào trái tim Lâm Huyền.

Chỉ chốc lát sau, cổng nhà mở ra.

Là Tô Tú Anh.

Hai mắt bà đỏ hoe, bọng mắt sưng tấy, trên mặt còn có những giọt nước mắt chưa lau sạch.

"Dì Tú Anh..."

Lâm Huyền khẽ gọi.

Dường như.

Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh đã biết chuyện về Sở An Tình.

Nhưng làm cách nào mà bọn họ biết được?

Điều đó không quan trọng.

Nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tô Tú Anh là biết bà đã khóc rất nhiều.

Lâm Huyền cảm thấy áy náy, nắm chặt tay:

"Xin lỗi, dì."

Tô Tú Anh lau lau mắt, chỉ chỉ vào trong phòng khách:

"Sơn Hà đang đợi cậu ở trong... Ông ấy biết cậu tới."

Đi vào.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý xong, đối mặt với bất kỳ vấn đề nào của Sở Sơn Hà hắn cũng không ngại mà nói ra sự thật.

Là hắn làm mất Sở An Tình, hắn nhất định phải gánh chịu trách nhiệm này.

Tiếng bước chân của hắn vang lên từng nhịp, đi vào phòng khách.

Người đàn ông khôi ngô ngồi ở trên ghế salon nghe thấy tiếng liền đứng lên... trông ông giống như gầy gò đi không ít, không còn cường tráng to lớn như trước đó, bóng lưng cũng mỏng manh đi rất nhiều.

Sở Sơn Hà chậm rãi quay người lại, nheo mắt nhìn Lâm Huyền.

"Thật xin lỗi, Sở tiên sinh."

Lâm Huyền cúi đầu:

"Xin lỗi... Cháu đã không bảo vệ tốt An Tình."

5 mét khoảng cách.

Sở Sơn Hà đứng yên ở nơi đó, không nhúc nhích.

Hắn cái mũi thở dài ra một hơi:

"Lâm Huyền, tôi không trách cậu."

Lâm Huyền không nhịn được cắn chặt răng.

Trong tim nhói đau.

Quả nhiên, Sở Sơn Hà đã nói ra những lời khiến hắn khó chịu nhất.

Cho dù ông ấy có đánh hắn một trận, mắng hắn một trận, thì hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn là khi nghe thấy câu này.

"Một ngày sau khi An Tình xảy ra tai nạn, một người phụ nữ tên Hoàng Tước đi cùng với lãnh đạo Cục Hàng không Vũ trụ Quốc gia đến."

Sở Sơn Hà nhìn Lâm Huyền, giọng có chút khàn khàn:

"Người phụ nữ đó đến cùng với lãnh đạo Cục Hàng không Vũ trụ, hình như là chỉ để tăng độ tin cậy cho những gì cô ấy nói. Cô ấy gọi tôi vào phòng trà, chỉ có hai chúng tôi, cô ấy đã kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra với An Tình... còn kể cả chuyện cậu đã nhảy khỏi máy bay để cứu An Tình."

"Cô ấy còn nói rất nhiều lời mà tôi không hiểu, nhưng tóm lại thì tôi biết kết quả là gì... Con gái tôi biến mất. Rõ ràng là cậu đã nắm lấy được tay con bé trên không, đưa cô bé xuống cùng, nhưng An Tình lại biến mất trong không trung. Không còn chút dấu vết nào nữa."

"Tôi đã hỏi cô ấy rất nhiều thứ, nhưng cô ấy cũng không trả lời được nhiều, nhưng dù sao cũng là tôi cho phép An Tình tham

gia vào sứ mệnh không gian này. Tôi biết rõ là sẽ có nguy hiểm, tôi cũng biết An Tình đã làm được việc lớn."

"Nhưng mà Lâm Huyền à... Xuất hiện một chuyện như vậy, có người cha nào chấp nhận được? Cuối cùng, sau khi tôi tức giận hỏi, cô gái tên Hoàng Tước mới nói, cậu đã đi điều tra chuyện này, cô ấy nói cậu sẽ tra rõ ra chuyện quái đản này, rồi sẽ chủ động tới đây cho tôi một câu trả lời."

Giọng nói Sở Sơn Hà rất nhẹ nhàng.

Lâm Huyền chưa bao giờ nghe thấy giọng nói của ông nhẹ nhàng như vậy.

Nó không còn tự tin như trước, cũng không còn oai nghiêm như trước.

Dừng một chút, Sở Sơn Hà tiếp tục nói:

"Cho nên, mấy ngày nay tôi không có liên lạc với cậu, cũng có mấy lần tôi không nhịn được mà muốn gọi điện cho cậu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được."

"Lâm Huyền, nếu tôi đã đồng ý gửi gắm con gái tôi cho cậu thì cũng có nghĩa là tôi tin tưởng cậu. Cho đến bây giờ, tôi vẫn luôn tán thưởng cậu, coi cậu như người trong nhà. Cho nên tôi tin cậu chắc chắn sẽ đến đây tìm tôi, chắc chắn cậu sẽ kể cho tôi những gì cậu điều tra được, cuối cùng cậu sẽ cho tôi một câu trả lời chính xác."

Chương 857: Tấm gương! Ở đây! (1)

Lâm Huyền chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Sở Sơn Hà.

"Lâm Huyền..."

Sở Sơn Hà nói tiếp:

"Khoảnh khắc cậu nhảy xuống khỏi máy bay từ độ cao 20. 000 mét... Cậu đã hoàn thành lời hứa với tôi rồi. Cho nên bây giờ cậu không cần phải cảm thấy áy náy nữa, cậu có thể không thẹn với lương tâm mà đối mặt với tôi."

"Tôi, Sở Sơn Hà, đã làm trong giới kinh doanh nhiều năm như vậy, đã chứng kiến rất nhiều chuyện như vậy, tôi cũng biết trên thế giới này có rất nhiều hiện tượng không thể giải thích bằng khoa học. Mức độ chấp nhận những điều này của tôi mạnh hơn dì Tú Anh một chút."

"Tôi tin tất cả những gì cậu nói, tin cậu là một người đàn ông có trách nhiệm. Cho nên, Lâm Huyền, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu."

Sở Sơn Hà nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền, giống như đang nhìn thẳng vào lĩnh hồn hắn.

"Con gái của tôi... rốt cuộc là đã chết hay vẫn còn sống."

Ánh mắt Lâm Huyền kiên định, nói từng câu từng chữ:

"Còn sống!"

"Vậy con bé đang ở đâu?" Sở Sơn Hà hỏi.

Lâm Huyền tiến lên trước hai bước.

Đi đến trước mặt Sở Sơn Hà.

Đối mặt với người cha đau khổ mà mạnh mẽ này:

"Bác Sở, hiện tại cháu không biết An Tình đang ở đâu."

"Nhưng mà cháu dùng tính mạng của cháu, tất cả mọi cháu để đảm bảo..."

Hắn đưa tay phải ấn lên ngực, ngẩng đầu nhìn Sở Sơn Hà:

"Cho dù cô ấy ở đâu, cho dù hiện tại cô ấy là ai. Cho dù là tận cùng thế giới, cho dù là chiều dài lịch sử, thậm chí mọi ngóc ngách của thời không và vũ trụ—"

Lâm Huyền cắn răng, mắt sáng như đuốc:

"Cháu chắc chắn sẽ tìm Sở An Tình về cho bác!"...

Sở Sơn Hà kéo căng thân thể, nắm chặt tay, đi về phía trước một bước dài.

Ông ấy duỗi lòng bàn tay phải to lớn của mình ấn mạnh vào vai Lâm Huyền:

"Đàn ông, nói lời phải giữ lấy lời, nói được thì làm được."

Ông cau mày nhìn Lâm Huyền:

"Tôi đợi cậu... đưa con gái của tôi về!"

"Cháu hiểu rồi."

Lâm Huyền trịnh trọng nói.

Hắn thật sự rất cảm kích sự tín nhiệm của Sở Sơn Hà dành cho hắn, ông thậm chí còn không nói một câu trách cứ nào.

Nhưng mà...

Nhưng lời hứa hẹn thề thốt mà hắn nói ra, thì hắn nhất định phải hoàn thành.

Dù nói bao nhiêu lời hoa mỹ thì cũng không bằng được việc tìm được Sở An Tình trở về.

Hắn xoay người.

Đi ra khỏi trang viên...

"Về nhà."

Sau khi lên xe, hắn nửa ngồi nửa nằm trên ghế sau, từ từ nhắm hai mắt. ...

Một lát sau.

Hắn đã trở về nhà.

Các thợ điện chuyên nghiệp của công ty Rhine đã nối lại đường dây điện và thay thế toàn bộ đồ điện gia dụng cơ bản trong nhà của hắn, ngoại trừ một số đồ dùng lớn chưa kịp vận chuyển đến, toàn bộ ngôi nhà đã có diện mạo hoàn toàn mới, giờ đây hắn đã có thể sinh hoạt bình thường.

Lâm Huyền gọi đồ ăn mang đi để lấp đầy dạ dày.

Sau đó hắn mới nhận ra rằng hắn đã không ăn ngủ bình thường trong nhiều ngày.

Hắn đã làm việc liên tục không ngừng nghỉ.

Đế Đô, Khúc Phụ, Đế Đô, Đông Hải... di chuyển qua qua lại lại

bằng máy bay, thậm chí còn cõng theo rất nhiều dụng cụ để đi đào mộ trong núi sâu rừng già cùng Cao Dương.

Thật ra những chuyện này cũng không tệ.

Trước khi đi tìm Sở Sơn Hà, Lâm Huyền giống như đang dùng những công việc bận rộn này để tê liệt chính bản thân mình.

Nhưng hôm nay, sau khi gặp được Sở Sơn Hà, hắn lại cảm thấy thoải mái và quyết tâm hơn rất nhiều.

Đúng như hắn đã hứa với Sở Sơn Hà.

Cho dù bây giờ Sở An Tình đang ở đâu, cho dù hiện tại Sở An Tình là ai.

Hắn đều sẽ tìm được cô ấy.

Rồi đưa cô ấy về!

Về nhà!

Tuy nhiên, chỉ nói mà không làm thì chưa đủ, trong hoàn cảnh hiện tại, hắn nhất định phải tìm cách phá vỡ tình thế và tìm cách tiến xa hơn.

Sau bữa tối.

Lâm Huyền dọn dẹp bàn ghế đơn giản một chút, sau đó đi về phòng ngủ.

Vặn mở đèn bàn.

Ngồi vào chiếc bàn mà đã lâu không ngồi, bắt đầu suy nghĩ.

Đầu tiên, vẫn là vấn đề thiên niên trụ.

Vừa rồi trên đường trở về, hắn đã tính toán một số việc.

Khoảng thời gian giữa hai thiên niên trụ đúng là 24 năm.

Nhưng thời điểm các thiên niên trụ biến mất đều là 20 tuổi.

Cho nên.

Khoảng cách từ lúc thiên niên trụ trước biến mất đến lúc thiên niên trụ tiếp theo ra đời là 4 năm.

Lúc đó hắn có chút bối rối.

Khoảng cách 4 năm này có ý nghĩa gì?

Nếu như nói là vì tính liên tục của việc đóng cột, thì thật ra việc mang thai chỉ cần 10 tháng là đủ.

Việc một thiên niên trụ biến mất rồi được thay thế bằng một thiên niện trụ khác chỉ sau 10 tháng là điều hoàn toàn có thể. Chẳng phải điều này sẽ làm bao phủ bề mặt chặt chẽ hơn sao?

Như vậy, chỉ cần 21 năm là lại có thể đóng cột một lần.

1000 năm, có thể đóng rất nhiều lần đấy.

Chi tiết này, cũng làm cho Lâm Huyền bắt đầu nghi ngờ...

Chương 858: Tấm gương! Ở đây! (2)

Nếu như ý nghĩa thật sự của thiên niên trụ là dùng để khóa kín lịch sử, vậy một thiên niên trụ có thể tập trung khóa lại bao nhiêu năm lịch sử?

Cũng giống như Trương Vũ Thiến và Sở An Tình.

Trương Vũ Thiến biến mất vào ngày 21 tháng 1 năm 2000. Sở An Tình sinh ngày 28 tháng 3 năm 2004. sau đó Sở An Tình biến mất vào ngày 28 tháng 3 năm 2024...

Trong khoảng thời gian từ ngày 21 tháng 1 năm 2000 đến ngày 28 tháng 3 năm 2004. không có một thiên niên trụ nào ở trên thế giới.

Phải giải thích sao về đoạn thời gian này?

Đoạn lịch sử này có bị khóa kín hay không?

"Theo logic mà nói, lịch sử bị khóa sẽ không thể thay đổi được. Cho nên việc mình vẫn làm không phải đang thay đổi lịch sử sao?"

Lâm Huyền bắt đầu vẽ vòng tròn:

"Cho nên, khả năng cao là trong khoảng thời gian trước khi thiên niên trụ được đóng xuống, chúng ta vẫn có thể thay đổi được lịch sử... Nhưng loại khóa kín này không có tác dụng gì đối với những người không thuộc thời không này!"

Hắn kịp thời hiểu ra nguyên lý này.

Trước khi Sở An Tình biến mất để làm một thiên niên trụ, hắn đã thay đổi quỹ đạo phát triển của tương lai mấy lần, giấc mơ đầu tiên đã trở thành giấc mơ thứ tư, nó đã được thay đổi quá nhiều lần.

Sau đó, vào đúng ngày 28/3/2024 thiên niên trụ đã khóa kín lại những lịch sử trước đó.

Nhưng nó có liên quan gì đến hắn?

Hiện tại hắn đã sống đến tháng 4 năm 2024. Còn 4 năm nữa thì thiên niên trụ tiếp theo mới ra đời, còn tận 24 năm nữa thì thiên niên trụ tiếp theo mới được đóng xuống...

Trong 24 năm này, không biết hắn còn thay đổi tương lai thành bộ dạng thế nào, nói không chừng giấc mơ thứ tư còn có thể bị biến đổi thành giấc mơ thứ 40.

Vậy ý nghĩa thật sự của thiên niên trụ là gì?

Lâm Huyền nheo mắt lại, phát hiện cái điểm mù này——

"Vậy, từ trước đến nay sự tồn tại của thiên niên trụ không phải là để đề phòng những người đến từ không gian và thời gian này, mà là để đề phòng những người du hành thời gian đến từ tương lai! Ngăn chặn bọn họ can thiệp vào lịch sử!"

Khoá kín lịch sử...

Lâm Huyền nhớ lại quy luật thời không.

Trên thực tế, những điều chưa xảy ra đó rõ ràng là tương lai của con người ở trong không gian và thời gian này.

Nhưng đối với những người du hành thời gian đến từ tương lai như Hoàng Tước, thì loại chuyện còn chưa xảy ra này mới có thể được gọi là lịch sử.

Đó là lịch sử đối với bọn họ.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra với Hoàng Tước ngày hôm đó...

Cô muốn nói cho hắn biết thiên niên trụ là gì, nhưng lại bị một thế lực vô hình nào đó cưỡng ép im lặng, không nói được một lời.

Không chỉ có vậy.

Cơ thể của cô cũng trở nên trong suốt và gần như biến mất. Điều này rõ ràng là do một loại lực lượng nào đó đang cưỡng chế trừng phạt cô!

Lúc đó Hoàng Tước đã nói rõ.

Người ta nói rằng tình huống này thường không xảy ra, nó sẽ chỉ xảy ra khi [thời không bài dị] và [Khóa kín lịch sử] được kích hoạt cùng lúc.

Đây là quy luật thời gian và không gian thứ hai mà cô muốn dạy cho hắn.

Không có tên.

Chỉ có hiện tượng.

Cần phải tự suy nghĩ, quan sát, rồi tổng kết.

Nhưng mà...

Hiện tại, Lâm Huyền cảm thấy bản thân vẫn chưa hiểu rõ ràng về quy luật thời gian và không gian vô danh này.

Hắn luôn cảm thấy quy luật thời không bài dị là không thể phân loại, cũng chẳng thể phân biệt.

thời không bài dị được lý giải là khi các hành vi và lời nói của

những người du hành thời gian và không gian vượt quá sự cố giãn của thời gian và không gian, họ sẽ bị sức mạnh của thời gian và không gian tấn công. Điều kiện bổ sung là ngay cả khi bọn họ không làm bất cứ việc gì vượt quá sự co giãn của thời gian và không gian, thì vẫn sẽ bị bài trừ và bị tổn thương... mắt sẽ biến xanh, cơ thể sẽ trở nên yếu đuối, ...

"Có gì khác biệt giữa hai luật này không?"

Lâm Huyền không thể hiểu được.

Bởi vì hiện tượng Hoàng Tước buộc phải tắt tiếng và dừng lại thực sự có thể được giải thích rõ ràng bằng cách sử dụng độ co giãn thời không và thời không bài dị.

Tại sao phải đề cập đến nó một cách cụ thể?

Vì thế.

Mấu chốt có phải chỉ ở kiểu hành vi [cưỡng chế] đó thôi không?

Nếu chỉ là thời không bài dị bình thường, thì có thể là điều mà bản thân chúng ta có thể chống cự hoặc chịu đựng.

Nhưng hoàn toàn không có cách nào để phản kháng sự [cưỡng chế] này. Một khi vi phạm, chúng ta sẽ bị giữ trong lòng bàn tay như một con gà bị bắt, nó sẽ khiến chúng ta không thể cử động hay mở miệng.

"Né tránh..."

Lâm Huyền nhớ lại khi hắn đến ngân hàng Thái Mỗ vào chiều nay, Vương ca đã nói rằng trong điều lệ công ty có nguyên tắc né tránh.

Tức là khi khách hàng gửi, rút đồ trong kho hoặc đặt mật

khẩu, tất cả nhân viên đều phải tránh và không được phép xem, nghe lén, thậm chí vào kho.

Chương 859: Tấm gương! Ở đây! (3)

Nguyên tắc [né tránh] này có thể tương tự như chuyện Hoàng Tước không thể nói, viết hoặc di chuyển.

"Cho nên, mặc dù mình còn chưa hiểu rõ về quy luật không gian và thời gian này, nhưng cứ đặt cho nó một cái tên trước đã."

Suy xét đến tính cưỡng chế và tính né tránh của quy luật thời gian và không gian mà hắn vừa nghĩ đến... Lâm Huyền trực tiếp mở nắp bút viết lên tờ giấy trắng tên của quy luật thời gian và không gian mới này-

[Cưỡng chế né tránh].

Đây là quy luật thời gian và không gian thứ bảy, là hiệu ứng cánh bướm thời gian và không gian tiếp theo, nó thay đổi thời gian và không gian, thay đổi mỏ neo, độ co giãn của thời gian và không gian, thời không bài dị, và lịch sử khóa kín. Nó chính là quy luật cưỡng chế né tránh.

Chỉ có điều Lâm Huyền vẫn hơi mơ hồ về cách giải thích và cách đặt tên của quy luật này.

Hắn luôn cảm thấy.

Vẫn còn một chút việc phải làm.

Hắn cảm thấy mình chưa hiểu hết quy luật thời gian và không gian này, cũng không biết quy luật thời gian và không gian này sẽ mang đến cho hắn điều gì sau khi hắn hiểu rõ nó.

Nhưng nghĩ đến khuôn mặt tràn đầy thống khổ của Hoàng Tước lúc đó, hắn không ngần ngại trực tiếp tự mình chứng minh hiện tượng quy luật không gian và thời gian này.

Có lẽ... quy luật thời gian và không gian này chắc chắn rất quan trọng.

Mà lúc cuối cùng Hoàng Tước còn nói với hắn một câu chứa đầy ẩn ý:

"Có lẽ, đây là điều cuối cùng mà tôi có thể dạy cho cậu."

Cạch.

Lâm Huyền đóng nắp bút lại.

Chẳng lẽ...

Cô không còn nhiều thời gian?

Liệu Hoàng Tước có biến thành bụi sao xanh và tiêu tan như Sở An Tình không?

Hay... lại là một cái kết khác?

Cứ nghĩ về Hoàng Tước.

Lâm Huyền lại nghĩ đến Triệu Anh Quân.

Hai người họ rất giống nhau, nhưng đôi khi lại không như vậy.

Hắn cảm thấy mối quan hệ giữa Triệu Anh Quân và Hoàng Tước giống như Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên và Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai, Lê Thành trong giấc mơ đầu tiên và Lê Thành trong giấc mơ thứ hai.

Bọn họ là cùng một người sao?

Rất hiển nhiên, bọn họ là cùng một người.

Nhưng bởi vì trải nghiệm, môi trường và quỹ đạo phát triển của bọn họ khác nhau cho nên cuộc sống và tính cách của họ cũng hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên, vẫn sẽ có điểm tương đồng, nhưng nếu nói Lý Thành và Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ đầu tiên, Lý Thành và Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai đều là cùng một người... Lâm Huyền vẫn không thể tiếp nhận được chuyện này.

Đại Kiểm Miêu thì còn tạm chấp nhận.

Lập trường và hành vi của Lê Thành có thay đổi như thế nào?

Cho nên...

Lâm Huyền tin rằng mối quan hệ giữa Hoàng Tước và Triệu Anh Quân có lẽ cũng tương tự.

Về mặt sinh học, họ là cùng một người.

Nhưng họ đã trải qua những cuộc đời khác nhau, những câu chuyện khác nhau, những môi trường khác nhau... Vì vậy, theo nghĩa hẹp thì không thể coi bọn họ là cùng một người được.

Ít nhất là trong suy nghĩ hiện tại của Lâm Huyền thì là vậy.

Hoàng Tước là Hoàng Tước, Triệu Anh Quân là Triệu Anh Quân, hắn hoàn toàn không thể coi hai người bọn họ là một người được.

Bởi vì hai người không hề giống nhau.

"Tấm gương."

Lâm Huyền lại nghĩ tới câu đố cũ này.

Rốt cuộc thì gương rốt là cái gì!

Hắn đứng lên.

Lại đi tới toilet, đối mặt với tấm gương trên bồn rửa tay.

Nhìn vào chính bản thân mình ở bên trong.

Lâm Huyền quay đầu sang trái, thì Lâm Huyền trong gương cũng quay đầu sang bên trái.

Cái này có gì thú vị?

Còn có thể giấu được cái gì?

Nguyên lý của chiếc gương rất đơn giản, điều gì sẽ xảy ra nếu hắn nhìn vào nó lâu hơn một lúc?

"[Hãy nhìn vào gương thường xuyên hơn, Lâm Huyền.]"

"[Trong gương... có thứ mà cậu muốn.]"

Đột nhiên.

Lời nói dịu dàng của Hoàng Tước lại hiện lên trong đầu.

Đồng thời, hắn cũng đã nhớ lại giấc mơ thứ ba, sau khi siêu trí tuệ nhân tạo VV suy nghĩ về câu đố tấm gương một hồi lâu thì liền đưa ra câu trả lời:

"[Tôi nghĩ nó có nghĩa đen, khiến cho cậu nhìn vào gương thường xuyên hơn thôi...]"

"Lâm Huyền, cậu đã nhìn vào gương đủ lâu chưa?"

Tương tự.

Ở bữa tiệc tối của buổi từ thiện khoa học ngày đó, hắn cũng đã hỏi vấn đề này với Triệu Anh Quân.

Đối phương cũng đưa ra đáp án tương tự:

"Nếu như là tôi... Vậy tôi cho rằng có lẽ đáp án thật sự đang được ẩn giấu trong gương, có lẽ cậu thật sự nên nhìn vào gương nhiều hơn."

"Tôi cảm thấy, nếu như những lời này thực sự là do tôi nói ra thì chắc chắn chúng chỉ có nghĩa đen và không có ý nghĩa sâu xa nào cả... dù sao thì tôi cũng sẽ không nói dối cậu, phải không?"

Được rồi.

Câu trả lời cho câu đố tấm gương mà VV và Triệu Anh Quân đưa ra đều theo nghĩa đen: hãy trở về nguyên trạng và để bản thân nhìn vào gương thường xuyên hơn.

Không phải là hắn chưa từng soi gương.

Chương 860: Tấm gương! Ở đây! (4)

Về thời gian, có lần hắn đã từng ngồi soi gương trong 3 tiếng đồng hồ.

Xét về tần suất, hắn đã từng nhìn vào gương mấy trăm lần trên một giờ.

Hắn thực sự đã dùng hết mọi thủ đoạn, đương nhiên hắn là người muốn giải được câu đố tấm gương hơn bất cứ ai khác, hắn cũng muốn lấy được thứ mà Hoàng Tước luôn miệng nói là hắn rất muốn có được!

"Được rồi."

Hiện tại Lâm Huyền đã rất buồn ngủ.

Nhưng hắn quyết định thử một lần nữa.

Hắn trở lại phòng ngủ, nhìn xuống đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, thời gian được biểu thị là:

19: 21

Sau đó trực tiếp cầm chiếc đồng hồ điện tử hình vuông đặt lên bồn rửa trong phòng tắm.

Hắn quay lại phòng khách, kéo một chiếc ghế ra và đặt nó trước gương ở trên bồn rửa.

Ngáp.

Lâm Huyền rửa mặt, cưỡng ép bản thân phải tỉnh táo, sau đó trực tiếp ngồi lên ghế, nhìn chằm chằm chính mình trong gương.

"Lần này mình sẽ phải nhìn bao lâu đây?"

Khoảng thời gian nhìn chằm chằm vào gương dài nhất của hắn lúc trước là ba tiếng đồng hồ.

Vậy hôm nay tiếp tục nhìn đi.

Lâm Huyền bắt chéo chân, nghiêng người về phía trước, chống khuỷu tay phải lên đầu gối, cằm tựa vào lòng bàn tay, nhìn mình trong gương.

Chỉ nhìn chằm chằm vào trong gương, không làm cái gì cả.

Hắn chớp mắt, Lâm Huyền trong gương cũng chớp mắt.

Hắn ngáp ngủ, Lâm Huyền trong gương cũng ngáp.

Hắn thực sự muốn chơi điện thoại một lúc, hiển nhiên Lâm Huyền trong gương cũng do dự một chút, nhưng khi chạm vào túi quần mấy lần hắn lại nhịn xuống.

Hắn lắc cổ, liếc nhìn quanh mép gương.

Chiếc gương trên bồn rửa này lớn đến mức chiếm toàn bộ bức tường phía sau bồn rửa.

Nếu không, khi Hoàng Tước lần đầu tiên nói cho hắn biết về câu đố tấm gương, hắn cũng sẽ không tưởng tượng... Có phải là bọn họ có thể xuyên qua gương hay không? Giống như trong phim hoạt hình, bên trong gương có một thế giới khác?

Đương nhiên.

Sự thật chứng minh, quá ngu ngốc

Lúc ấy Lâm Huyền cũng đã nói ra, khiến cho bản thân vô cùng xấu hổ.

"A..."

Hắn ngáp một cái thật dài.

Lâm Huyền trong gương cũng làm y chang, há to mồm, xoay xoay cổ.

Hôm nay đi nhiều nơi như vậy, hắn thật sự rất mệt mỏi.

Nếu hắn không cần phải ngồi ở chỗ này, thì Lâm Huyền thật sự đã có ý định quay về đi ngủ...

Hắn quay đầu sang trái liếc nhìn đồng hồ điện tử trên bồn rửa mặt hiển thị:

20:07

Lâm Huyền trong gương cũng quay đầu lại nhìn về phía đồng hồ điện tử ở đây.

Hắn kiên trì nhìn chằm chằm vào chính mình ở trong gương lâu như vậy.

Thế mà còn chưa trôi qua hết một giờ.

Quá chậm...

Lâm Huyền không nhịn được mà cúi đầu thở dài.

Lâm Huyền trong gương cũng cúi đầu xuống, thở dài, mệt mỏi không kém.

Hắn lại ngẩng đầu:

"Tiếp tục."

Lâm Huyền trong gương cũng làm giống vậy, ngẩng đầu, động viên hai bên.

Thời gian trôi qua...

Từ đường ống dẫn nước trong nhà vệ sinh, tiếng xả nước của cư dân tầng trên liên tục vang lên.

Ào ào.

Gần đến giờ đi ngủ, đây cũng là lúc cao điểm để tắm rửa và đi vệ sinh, tiếng nước chảy trong ống vẫn tiếp tục, khiến Lâm Huyền đang nhìn chằm chằm vào gương cảm nhận được một chút chân thực.

Hắn lại quay đầu lại nhìn đồng hồ điện tử trên bồn rửa.

Lâm Huyền trong gương cũng vậy, bắt chước hắn không biết mệt mỏi, nhìn đồng hồ điện tử bên trái:

23:48

"Đã bốn tiếng rưỡi rồi, còn phải nhìn đến bao giờ?"

Hắn tự hỏi, và Lâm Huyền cũng ở trong gương cũng hỏi câu hỏi tương tự.

Hắn lại mở miệng và ngáp một tiếng lớn.

Điều tương tự cũng xảy ra với Lâm Huyền trong gương.

Cả hai Lâm Huyền đều mệt mỏi, mí mắt của bọn họ bắt đầu đánh nhau, bọn họ không thể chịu đựng được nữa.

"Chờ một chút..."

Lâm Huyền và Lâm Huyên trong gương đồng thời nghiến răng nghiến lợi, nhắm một mắt, cố gắng mở một mắt còn lại, nhìn

nhau.

Dần dần. . .

Tiếng bơm nước trong đường của nhà vệ sinh cũng đã biến mất.

Bây giờ thì khá rồi.

Mọi người đã đi ngủ.

Dù sao thì ở thời điểm rạng sáng này... cũng chỉ có một mình Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào gương trong phòng tắm suốt năm tiếng đồng hồ như một kẻ ngốc.

Lại một cái ngáp dài nữa.

Lâm Huyền và Lâm Huyền trong gương dường như có thể nhìn thấy amidan trong miệng đang há hốc của nhau.

Buồn ngủ...

Thực sự buồn ngủ.

Gần xong rồi phải không?

Hắn đã nhìn vào gương suốt năm tiếng đồng hồ rồi!

Lâm Huyền mở đôi mắt khép hờ quay đầu lại nhìn đồng hồ điện tử cùng với Lâm Huyền ở trong gương-

[00:42]

"Được rồi, ngủ thôi, qua thời gian này thì cũng sẽ không mơ nữa."

Nói xong.

Lâm Huyền trực tiếp đứng dậy từ trên ghế.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên chiếc gương mà hắn đã nhìn chằm chằm suốt năm tiếng đồng hồ.

Nháy mắt!

Da đầu hắn tê dại!

Bang!

Hắn không khỏi lùi lại một bước, đá ngã ghế, tựa lưng vào gạch tường phía sau!

Lạnh lẽo!

Cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp lưng!

Hắn mở to mắt nhìn Lâm Huyền trong gương -

Nó...

Nó không có đứng lên!

Rõ ràng hắn đã đứng dậy, nhưng Lâm Huyền trong gương vẫn ngồi trên ghế! Nâng cằm! Nhìn lại chính mình! Khóe miệng hắn chậm rãi nhếch lên, lộ ra nụ cười!

Chương 861: Thư mời thật sự (1)

Hơi thở của Lâm Huyền rất nhanh.

Lui về phía sau nhưng không có đường lui.

Trong buổi sáng sớm yên tĩnh, Lâm Huyền trong gương cuối cùng cũng đứng dậy như thể bị trì hoãn, sau đó duỗi ngón trỏ phải ra, đặt lên trước môi của nó...

Không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, nhưng Lâm Huyền lại trừng to mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng kinh hoàng này.

Sau khi Lâm Huyền trong gương làm ra động tác im lặng, hắn khẽ mỉm cười, tay trái ở phía sau lưng lấy ra một mảnh bìa cứng màu đỏ, đưa ra ngoài gương!

Đó là lời mời mà Lâm Huyền cực kỳ quen thuộc!

Trên chỗ mở của thư mời còn được ép một dấu xi màu đỏ tươi!

Lời mời trong gương được trao cho hắn càng ngày càng gần hơn.

Lâm Huyền đã có thể nhìn thấy hoa văn trên dấu xi... tay phải chỉ lên trời, cùng với dòng chữ tiếng anh bên dưới con dấu.

Cứ im lặng như vậy.

Bàn tay trong gương đưa ra cùng với thư mời! Vươn ra khỏi gương! Nó chạm tới bồn rửa!

Sau đó nó xoay cổ tay.

Đặt mặt sau của thư mời lên bồn rửa.

Lâm Huyền cúi đầu nhìn năm chữ mạ vàng sáng chói ở mặt sau của thư mời -

Câu Lạc Bộ Thiên Tài!...

"Mẹ kiếp!"

Cho dù Lâm Huyền có đi lên trời hay xuống dưới đất, thì hắn cũng không thể chịu nổi cảnh tượng đáng sợ này! Hắn lao về phía cánh cửa thủy tinh của phòng tắm rồi nhảy ra ngoài.

Quá đáng sợ!

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Việc hình ảnh phản chiếu trong gương không đồng bộ với thực tế là quá phóng đại và đủ để khiến người ta rùng mình...

Vừa rồi hắn không nhìn nhầm.

Bàn tay cầm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... đã thò ra khỏi gương!

Đây là cái thể loại truyện ma đêm khuya gì vậy?

Dù sao thì Sadako cũng bò ra từ trong TV, xét từ góc độ vật lý thì chúng ta vẫn có thể miễn cưỡng giải thích được điều này, nhưng chiếc gương là sự phản chiếu của ánh sáng!

Vật trong gương đều là ảnh ảo.

Làm sao có thể chui từ bên trong ra bên ngoài được?

Hơn nữa...

Vừa rồi, người ở trong gương không đồng điệu với hắn, còn mỉm cười với hắn, lại chính là hắn!

Nếu người ở trong gương kia chính là một Lâm Huyền có ý chí tự do.

Thì hắn là ai?

Chống lại Thiên Cương sao?...

Đứng ở cửa phòng vệ sinh, quay đầu lại.

Lâm Huyền phát hiện sự kỳ lạ trong gương đã hoàn toàn biến mất.

Không còn một ai.

Như mọi khi, nó vẫn phản chiếu sự bừa bộn trong phòng tắm... chai lọ trên bồn rửa, máy giặt trong góc, chiếc ghế đẩu rơi trên sàn, khăn tắm trên kệ, và—

Lúc này, thứ đang nằm lặng lẽ phía trên chiếc bồn rửa bằng sứ, đỏ rực như lửa, chữ vàng óng ánh...

Chính là thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Lâm Huyền chớp chớp mắt mấy cái.

Hắn nhìn tấm thư mời đi ra từ trong gương với vẻ hoài nghi...

Đây là điều trái ngược với lẽ thường đến mức hắn không thể hiểu nổi.

Hắn đang mơ sao?

Chẳng lẽ... là do hắn mệt quá, ngồi chống cằm ở trong nhà vệ sinh rồi ngủ luôn?

Cho nên tất cả mọi chuyện từ nãy đến giờ đều là mơ?

Nhưng khi hắn quay đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ điện tử đặt ở góc bồn rửa.

Thời gian hiển thị phía trên là:

00:43

"Mình sẽ không mơ vào lúc này."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Hắn biết rất rõ, trong 25 năm cuộc đời, những giấc mơ của hắn luôn dừng lại đúng vào lúc 00:42, cho dù hắn ngủ thiếp đi ngay lập tức sau khi mơ, nhưng hắn cũng sẽ không bao giờ mơ nữa, trừ khi hắn không thức dậy cho đến 12:42 vào ngày hôm sau, thì lúc này một chu kỳ mới của những giấc mơ lại bắt đầu.

"Đây rốt cuộc... Là chuyện gì đang xảy ra?"

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Sau đó hắn thận trọng bước một bước về phía nhà vệ sinh, để mình xuất hiện ở góc gương.

Chỉ thấy Lâm Huyền trong gương cũng đang thăm dò nhìn ra ngoài với vẻ thận trọng.

Lâm Huyền lại đi về phía trước hai bước.

Lâm Huyền trong gương cũng đi về phía trước hai bước.

Lâm Huyền quơ quơ tay phải.

Lâm Huyền trong gương cũng quơ quơ tay phải.

"Xem ra, bình thường lại rồi."

Tuy hiện giờ tấm gương đã bình thường, nhưng Lâm Huyền vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, vẫn vô cùng thận trọng.

Đôi mắt hắn khẽ liếc nhìn tấm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trên chiếc bồn rửa bằng sứ...

Sự tồn tại của nó là bằng chứng chắc chắn về cảnh tượng kinh hoàng và siêu nhiên vừa rồi.

Dù bây giờ gương vẫn bình thường.

Nhưng lại không thể che giấu được sự tác động mạnh mẽ của cảnh tượng không bình thường vừa rồi đến thế giới quan của Lâm Huyền.

Hắn lại cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử.

Nó nảy nhẹ một cái.

Thời gian hiển thị ở trên nhảy từ 00:43 đến 00:44.

"Cho nên, hiện tượng vừa rồi xảy ra vào khoảng thời gian từ 0:42 đến 00:43, trong vòng một phút này."

Không hiểu sao hắn lại nhớ tới tổ chức Bảy Tội Lỗi của Quý Tâm Thủy và Quý Lâm.

Tuy tổ chức này có thể bị lừa gạt, nhưng dù quy trình của nó thế nào thì họ cũng sẽ thực thi quy tắc giết hại các nhà khoa học rất nghiêm cẩn và khắc nghiệt.

Tai nạn xe cộ là điều tất yếu.

Điều cần thiết và khó kiểm soát hơn nữa chính là thời điểm tử vong của các nhà khoa học bị sát hại—

Chương 862: Thư mời thật sự (2)

Tất cả đều chết trong khoảng thời gian từ 00: 42 đến 00: 43 này.

Ai ấn định ra thời gian này?

Theo suy đoán hiện tại, có hai khả năng.

Chính Copernicus, người bị nghi ngờ là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã yêu cầu Quý Tâm Thủy; cho nên cho dù Quý Tâm Thủy không hiểu ý nghĩa xâu xa của khoảng thời gian này, nhưng vì ông ta rất muốn tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài cho nên ông ta đã làm theo một cách mù quáng và cứng nhắc.

Không phải do Copernicus yêu cầu, nhưng theo suy đoán của Lâm Huyền và Quý Lâm, thì Quý Tâm Thủy đã mù quáng bắt chước hành vi giết người của Câu Lạc Bộ Thiên Tài; nói cách khác, Quý Tâm Thủy đã chứng kiến hoặc biết về một vụ giết người do Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực hiện, chính là thực hiện một vụ tai nạn xe cộ lúc 00:42, nên ông ta mới bắt chước theo một cách nghiêm ngặt mà không biết lý do. ...

Khi Quý Tâm Thủy tự thú, ông ta cũng không giải thích rõ ràng lý do và nguồn gốc về thời điểm giết người là 00:42.

Ông ta chỉ nói rằng sẽ yêu cầu người của mình kiểm soát chặt chẽ thời gian chết của mục tiêu trong vòng 00:42-00:43.

Khi cảnh sát hỏi Quý Tâm Thủy tại sao nhất định phải vào lúc này.

Ông ta bất đắc dĩ mỉm cười kỳ lạ, rồi nói một câu đầy ẩn ý:

"[Để họ chết lúc 00:42, đó là sự tôn trọng cao nhất đối với họ.]"

Lúc ấy, nữ cảnh sát phụ trách thẩm vấn đã không nhịn được mà trực tiếp mắng ông ta là tên điên. Sau đó, dù có hỏi bao nhiêu lần về vấn đề này, thì Quý Tâm Thủy đều giữ im lặng, chỉ im lặng thú nhận sự thật về tội ác của mình.

Lâm Huyền cầm lấy đồng hồ điện tử.

Ước lượng.

Cho nên...

Chắc chắn thời điểm 00:42 phải có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Nó không chỉ là thời điểm kết thúc giấc mơ của hắn, thời điểm ra đời và biến mất của một thiên niên trụ mà còn liên quan chặt chẽ đến những hành vi và mục đích nhất định của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bởi vậy.

Chẳng trách hắn lại nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào lúc 00:42.

Nếu quả thật như lời Quý Tâm Thủy nói.

00:42 là một thời điểm vô cùng cao thượng, một thời điểm rất đáng được trân trọng... Vậy thì việc hắn nhận được thư mời vào thời điểm đặc biệt này cũng là điều hợp tình hợp lý. Thậm chí, nếu như đây là tấm thư mời thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vậy thì nhất định phải nhận được vào thời điểm này thì mới có cảm giác lễ nghi.

Hắn lại nghĩ đến lần đầu tiên Hoàng Tước đưa ra câu đố tấm

gương cho hắn.

Có vẻ như...

Tấm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chính là thứ mà Hoàng Tước luôn miệng nói là hắn mong muốn nhất, cho nên cô ấy mới nhắc nhở hắn nhiều lần như vậy.

Đây cũng là lời nói thật.

Cho dù là trước đây hay bây giờ thì điều mà hắn mong muốn nhất quả thực chính là thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lúc đó hắn mới giải quyết xong Bảy Tội Lỗi, hắn rất nóng lòng muốn biết Câu Lạc Bộ Thiên Tài là tổ chức như thế nào, nó muốn làm gì và bản chất của nó là gì.

Bây giờ, hắn muốn tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tiếp xúc trực tiếp với những người được gọi là thiên tài đó, xem rốt cuộc là bọn họ muốn làm cái gì. Và... hy vọng có thể tìm ra sự thật về thiên niên trụ trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, giải cứu Sở An Tình!

Hoàng Tước luôn nói về tấm gương, hắn cũng đã nhìn vào gương rất nhiều lần, trong khoảng thời gian rất lâu.

Nhưng ai mà ngờ.

Ý của cô ấy khi nói hắn nhìn vào gương thường xuyên hơn là để hắn thử vận may, nhỡ có một ngày hắn nhìn vào gương đúng lúc 00:42...

Nhưng vào thời điểm này, có chút khó khăn đối với hắn.

Lần đầu tiên nhận được câu đố tấm gương, hắn vẫn đang ở trong thế giới giấc mơ thứ ba, ngày đêm không ngừng nhảy dù, sao chép mã. Lúc hắn thức dậy cũng đã là 00:42. Cho nên vốn dĩ là không kịp, cũng không ngờ là hắn phải soi gương vào thời điểm

này.

Sau này.

Khi giấc mơ thứ 3 biến thành giấc mơ thứ 4.

Thậm chí hắn còn bận rộn hơn vào mỗi đêm, không chỉ phải thay đổi thời gian khác nhau đi vào giấc mơ để kiểm tra độ kín của vòng vây, kiểm tra phản ứng của ông già bí ẩn khi nghe những cái tên khác nhau; mà hắn còn phải thường xuyên kiểm tra xem liệu có khinh khí cầu của ngân hàng Thái Mỗ có xuất hiện hay không. Lịch trình đi vào giấc mơ đã được sắp xếp đầy đủ, nên khi hắn tỉnh lại thì cũng đã qua 00:42.

Nhưng mà đây cũng không phải việc quan trọng...

Dù có hơi muộn nhưng cuối cùng hắn vẫn giải được câu đố tấm gương.

Nhưng vấn đề là...

"Tại sao phải là tấm gương? Vì sao một hiện tượng kỳ dị như vậy luôn luôn xảy ra ở trong gương?"

Lâm Huyền gãi gãi đầu, đi đến bên cạnh bồn rửa, lại gần tấm gương để xem xét.

Lâm Huyền trong gương cũng nghiêng người tới, mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền.

Chương 863: Thư mời thật sự (3)

Đây chỉ là một tấm gương bình thường.

Hắn đã sử dụng nó được vài năm, nó bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

Hắn lại đi đến bên cạnh tấm gương để xác nhận.

Qua khoảng trống giữa gương và tường, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy những viên gạch ở phía bên kia. Điều này cho thấy chiếc gương này quả thực là bình thường, không phải trò ảo thuật và cũng không hề bị giả mạo.

"Điều này cũng cho thấy trọng tâm không phải ở chiếc gương mà là thời điểm 00:42 quỷ dị này."

"Trong sự việc siêu nhiên này, chiếc gương chỉ là nền tảng chứ không phải là điều kiện cần thiết, cho nên ngoại trừ điểm thời điểm 00:42, thì nhìn chằm chằm vào gương trong khoảng thời gian dài cũng chẳng có ích gì."

"Nhất định phải là thời điểm 00:42 này, thì hình ảnh phản chiếu trong gương mới có thể trở nên không đồng bộ, và có thể vươn tay ra khỏi mặt gương, đưa thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đến."

Hắn vẫn không hiểu tại sao ảnh trong gương rõ ràng là ảnh ảo, là sự phản chiếu của ánh sáng lại có thể biến thành vật thật?

Lâm Huyền nhất định phải nghĩ ra một lời giải thích khoa học cho việc này.

Hắn là một người theo chủ nghĩa duy vật, hắn không thể tiếp nhận sự việc siêu nhiên này. Với cả, Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng không phải là một tổ chức siêu nhiên, bọn họ cũng tuân thủ theo các quy luật vũ trụ và các quy luật vật lý. Ít nhất là tính đến thời điểm hiện tại, bọn họ không có bất kỳ cái khả năng siêu nhiên hay sức mạnh phi thường nào.

Ngay cả những người du hành thời gian như Hoàng Tước và những thiên niên trụ như Sở An Tình cũng bị giới hạn bởi quy luật thời gian và không gian, Jask và Kevin Walker cũng chưa bao giờ vượt quá giới hạn cao nhất của con người.

Cái này đã chứng minh...

"Tồn tại có nghĩa là hợp lý."

"Nếu tấm gương có thể trở nên kỳ lạ vào lúc 00:42, có thể giống như được kết nối với một chiều không gian khác... có nghĩa là nó được cho phép bởi quy luật của vũ trụ này."

"Nếu đã ở trong quy luật của vũ trụ, vậy thì chắc chắn có thể dùng quy luật và định luật để giải thích rõ ràng."

Lâm Huyền xoa xoa cái cằm.

Nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Tấm gương, không gian, đi qua, xuyên thấu...

Bỗng nhiên.

Hắn đột nhiên nhớ tới một cái khái niệm mà Lưu Phong đưa ra ——

Vết nứt thời không!

Trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải, khi hai người thảo luận về việc Hạt thời gian và không gian đi từ thời không bên

ngoài đến thời không này như thế nào, Lưu Phong đã nói rằng thời gian và không gian có thể không hoàn toàn tách biệt với nhau. Có lẽ ở trên bức tường ngăn cách thời không có một số vết nứt không giải thích được.

Chính vì sự tồn tại của những vết nứt này mà việc du hành thời gian có thể xảy ra.

Không chỉ con người có thể làm chủ được một công nghệ nào đó để du hành từ thời không bên ngoài đến thời không hiện tại; mà các Hạt thời gian và không gian cũng có thể xuyên qua những vết nứt thời không để đi đến, trở thành thứ từ thời không khác đến.

Như vậy, khi lý luận một cách chặt chẽ và rộng rãi hơn một chút.

Nếu con người và các Hạt thời không này đều có thể đi xuyên qua vết nứt thời không, vậy tại sao cánh tay của hắn và tấm thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại không thể đi xuyên qua vết nứt thời không?

Trong nháy mắt.

Lâm Huyền liền hiểu ra.

Cảm giác giống như tìm ra được đáp án...

Bản thân cái khái niệm vết nứt thời không đã vô cùng trừu tượng.

Cả Lâm Huyền và Lưu Phong đều không thể giải thích được vết nứt thời không này trông như thế nào, nó ở đâu và hoàn cảnh nào dẫn đến việc phát hiện ra nó.

Chỉ vì bởi vì việc mô tả các vết nứt tương đối đơn giản và phổ biến, nên hai người họ đã gọi loại vật thể có đường đi xuyên qua

thời gian và không gian này là vết nứt thời không.

Nhưng rõ ràng.

Những vết nứt thời không này không phải là những vết nứt hay những lỗ hổng theo đúng nghĩa.

Nó tồn tại theo những cách khác không thể diễn tả và không thể hiểu được.

Ví dụ như... tấm gương

Ở ngay trước mắt hắn, vừa mới dọa hắn nhảy dựng lên một cái...

00: 42.

"Vết nứt thời không."

Lâm Huyền lẩm bẩm cái khái niệm này:

"Có lẽ sự tồn tại và xuất hiện của vết nứt thời không này cũng có liên quan đến thời điểm 00:42 đặc biệt này."

"Nghĩ như vậy, thì việc xảy ra trong gương lúc 00:42 vừa rồi, nếu như có quan hệ với vết nứt thời không, thì cũng có thể giải thích dễ dàng."

Nghĩ tới đây.

Lâm Huyền không khỏi thở dài một hơi...

Còn đỡ.

Sự việc siêu nhiên vừa rồi có lẽ có thể miễn cưỡng dùng lý thuyết vết nứt thời không để giải thích.

Bây giờ cho dù lý thuyết này có đúng hay không, ít nhất thì nó

cũng có thể chứng minh tình huống vừa rồi không phải là một câu chuyện ma đáng sợ hay sự kiện siêu nhiên nào đó.

Chương 864: Thư mời thật sự (4)

Nhận thức của con người thời đại này rất kỳ lạ.

Du hành vũ trụ, thể thao mạo hiểm, thoát chết trong gang tấc, chiến đấu với kẻ thù... nhiều người không sợ những thứ này.

Tuy nhiên, dù là cổ xưa hay hiện đại, Long Quốc hay nước ngoài, hình như không có một ai thực sự miễn nhiễm với những thứ như thần thánh, ma quỷ và quái vật. Kiểu gì họ cũng sẽ bị các loại sự kiện siêu nhiên thật thật giả giả dọa cho sợ hãi.

"Quên đi, tạm thời không nghĩ tới chuyện này."

Chỉ cần xác định bản thân vẫn còn ở thế giới vật chất, Lâm Huyền cũng không còn sợ hãi như vậy nữa, bình tĩnh tiếp nhận giả thuyết vết nứt thời không:

"Vẫn là nên xem thư mời một chút. Thư mời lần này là đi do Hoàng Tước chọn lựa kỹ càng... Gần như có thể chắc chắn 100% nó là đồ thật."

Hắn cúi đầu xuống.

Nhìn tấm thiệp mời màu đỏ nằm úp trên bồn rửa, hắn đưa tay nhặt lên.

Cảm giác hoàn toàn khác với những tấm thư mời giả tạo kia.

Hắn có thể cảm nhận được sự tinh tế và quý phái khi chạm vào. Công nghệ in chữ sang trọng bên ngoài bìa cứng cho cảm giác rất thoải mái.

Trọng lượng có vẻ cũng nặng hơn hàng giả một chút.

Lâm Huyền lật thiệp mời nhìn mặt đằng trước của tấm thiệp...

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn tất nhiên là khối sáp có con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và tên tiếng Anh mà hắn đã quen thuộc, cũng đã tiếp xúc nhiều lần.

Khối sáp tròn, phẳng này trông dày và sẫm màu hơn khối sáp giả và khối sáp mà Jask tự đưa cho hắn lúc trước.

Đây có phải là do ánh sáng của đèn phòng tắm ảnh hưởng không?

Chắc không có vấn đề gì đâu, đèn phòng tắm vẫn rất sáng.

Có lẽ vì đây mới là hàng thật, còn khối sáp mà Hoàng Tước và Jask làm ra giống một món đồ thủ công do chính họ tự làm ra hơn, nó kém tinh tế, kém cổ điển và ít già dặn hơn rất nhiều so với khối sáp hiện tại.

Ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay phải của Lâm Huyền cầm lấy khối sáp, giơ nó lên, mở thư mời khó có được mà hắn đã chờ đợi từ lâu ra.

"Hít..."

Lâm Huyền không khỏi thở dài một hơi.

Hắn cảm thấy một cảm giác nặng nề và nghi lễ không thể giải thích được.

Hắn cử động ngón trỏ, lật hắn nếp gấp của thiệp mời, nhìn nội dung bên trong lá thư—

"Hả?"

Hắn nháy mắt mấy cái, không thể tin được:

"Trống không?"

Nhìn sang bên cạnh thì quả thật là chỉ có một trang này thôi.

Nhưng tại sao không có một từ nào, thậm chí không có một biểu tượng hay hình mẫu nào?

Lâm Huyền lại lật mở nếp gấp, nghiêm túc nhìn một chút.

Vẫn không có.

Giấy của thư mời này vô cùng cao cấp và vô cùng tinh tế. Hắn có thể thấy trên giấy có một số đường trang trí nhẹ nhàng, trông rất đẹp và hoành tráng.

Nhưng...

Không phải một lá thư mời bình thường phải có những thứ cơ bản nhất như là tên của người được mời, kính ngữ, nội dung lời mời cũng như thời gian và địa điểm của bữa tiệc hay sao?

Trực tiếp đưa cho hắn một tấm thư mời trống không, là có ý gì?

Cho dù.

Tấm thư mời này không có ghi rõ gửi cho ai, ai cướp được thì là của người ấy, nhưng ít nhất cũng nên ghi thời gian và địa điểm tụ hội chứ?

"Sẽ không bị lừa đúng không? Nhóm thiên tài này có đáng tin cậy hay không đây."

Lâm Huyền thật sự không biết nói gì.

Làm cái gì đây.

Thư mời cũng đã gửi rồi, có nhất thiết phải làm câu đố nữa

không?

"Chắc là không đến nỗi khó khăn như thế."

Lâm Huyền lắc đầu.

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ đến một sự kiện...

Lá thư mời này của hắn là được hắn trong gương phát cho.

Vậy các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã làm như thế nào mới nhận được thư mời này?

Cũng là thông qua tấm gương sao?

Có phải nó cũng được họ gửi đến cho họ trong quá khứ thông qua một tấm gương từ một thời gian và không gian nhất định trong tương lai?

Xét theo sự tương quan bí ẩn và không gian thời gian của Câu lạc bộ thiên tài, suy đoán này có thể không sai.

Lâm Huyền sớm đã tin tưởng vào điều này.

Thư mời tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải là thứ dễ dàng có được, chúng sẽ không bao giờ được gửi bằng chuyển phát nhanh hoặc giao tận tay như thư mời bình thường.

Đó quả thực là hạ thấp bản thân và không xứng đáng với danh hiệu Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng bây giờ...

Lâm Huyền lại cảm thấy, phương pháp để bản thân ở tương lai đưa thư mời đến cho mình thông qua tấm gương lại hơi vượt mức quy định!

"Rất thiên tài."

Lâm Huyền tán thành nói:

"Nhưng cũng rất trừu tượng. Mỗi thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều phải có một trái tim khỏe mạnh và vững chắc, nếu không tấm gương sẽ khiến hắn ta sợ chết khiếp."

Nhưng mà.

Đây cũng chỉ là suy đoán vô căn cứ của hắn mà thôi.

Có thể mỗi thành viên có một cách nhận thư mời khác nhau; có thể chỉ có một mình hắn là đặc biệt; hoặc cũng có thể lá thư này là do Hoàng Tước gian lận để lấy cho hắn... cho nên phương pháp nhận thư mới quỷ dị như vậy.

Chương 865: Thư mời thật sự (5)

Bởi vì Lâm Huyền là tự mình hiểu lấy.

Cho dù là so sánh với Hoàng Tước, Copernicus, Jask, Kevin Walker, hắn đều không có tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không có tư cách nhận được lá thư mời này.

Hắn thật sự không được coi là một thiên tài.

Cũng không có làm ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Cho đến bây giờ, hắn đã 25 tuổi, nhưng hắn không có khả năng lãnh đạo như Hoàng Tước, không giàu có và thông minh như Jask, không đi trước thời đại như Kevin Walker, và cũng không bí ẩn như rồng thấy đầu mà không thấy đuổi như Copernicus... đùa giỡn cả Bảy Tội Lỗi và các nhà khoa học hàng đầu thế giới trong tầm tay.

So sánh với những thiên tài thực sự.

Thì Lâm Huyền tự nhận bản thân vẫn còn quá cùi bắp.

"Thật sự có khả năng là do Hoàng Tước gian lận đi cửa sau để lấy được thư mời này cho mình... Cho nên mới lén lút không để lộ ra ngoài ánh sáng như vậy đúng không?"

Chỉ có thể tìm cơ hội hỏi Hoàng Tước vấn đề này.

Hiện tại.

Vẫn là nên nghĩ cách để có thể nhìn thấy tin tức ẩn giấu trong

lá thư này.

Tóm lại, nếu không thể biết được thời gian và địa điểm tụ tập thì bức thư mời này gần giống như một tờ giấy trắng.

Hắn gấp lá thư mời lại lần nữa.

Lúc này hắn mới nhận ra rằng có điều gì đó không ổn với con dấu sáp này...

[Có thứ gì đó ẩn giấu bên trong!]

Lúc vừa lật trang giấy lên, khi con dấu sáp gắn trên trang gấp được dựng lên, chính ở góc độ đó, ngọn đèn sợi đốt phía trên đầu hắn phản chiếu qua ánh sáng đỏ ấm áp, khiến cho Lâm Huyền nhận ra có một vật thể bí ẩn màu đen được giấu trong miếng sáp.

Chẳng trách khối sáp này lại dày đến đến như vậy, nó cũng lớn hơn bình thường một chút.

Lâm Huyền trực tiếp tháo khối sáp ra hoàn toàn.

Cầm nó trong tay.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào khối sáp thông qua ánh sáng của chiếc đèn.

"Quả nhiên."

Mắt hắn híp lại.

Quả thực có một vật thể màu đen bí ẩn bị phong ấn ở giữa khối sáp màu đỏ. Nó cũng gần như dẹt và không dày đến thế, nhưng hắn cũng không thể nhìn chính xác nó là gì vì lớp sơn chống cháy được làm từ hỗn hợp nhựa thông, parafin và nhựa đường có độ truyền ánh sáng cực kỳ kém.

"Mở ra xem một chút."

Hiện tại Lâm Huyền đã có ba khối sáp với con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Chúng không còn là đồ quý giá nữa. Thậm chí hắn còn tự mình phục chế và sao chép, vì vậy hắn có thể tách chúng ra mà không cảm thấy đau khổ.

Hắn lấy một chiếc tuốc nơ vít nhỏ và bắt đầu chọc vào khối sáp.

Rất cẩn thận và chậm rãi, vì sợ làm hỏng đồ bên trong.

Phải mất vài phút.

Cuối cùng Lâm Huyền cũng đã loại bỏ tất cả lớp xi sáp ở bên ngoài, đồng thời lấy ra vật được niêm phong còn nguyên vẹn—

Đó là một huy hiệu màu vàng sáng, hình tròn tiêu chuẩn, lớn hơn đồng xu một nhân dân tệ một chút, không khác quá nhiều so với các huy hiệu mà mọi người thường ghim trên ngực trái bộ vest của họ là mấy. Ngoài ra còn có chiếc ghim nhỏ ở phía sau. Quả thực đó là một chiếc huy hiệu.

"Đây có phải là tín vật tượng trưng thân phận của thư mời thực sự hay không?"

Lâm Huyền liếc nhìn cái huy hiệu màu vàng.

Nó nặng hơn nhiều so với dự đoán. Rất có thể nó được làm bằng vàng, nhưng có lẽ không phải là vàng nguyên chất.

Vì vàng nguyên chất quá mềm và dễ bị biến dạng nên hiếm khi được sử dụng để làm những đồ trang trí tinh xảo như huy hiệu.

Vậy... đây hẳn là một loại hợp kim nào đó có tỉ lệ vàng rất lớn nên cầm trên tay mới có cảm giác nặng nề như vậy.

Bất kể là mặt trước hay mặt sau, nó đều có một màu vàng đồng nhất và tươi sáng.

Ở mặt trước của huy hiệu, không có gì ngạc nhiên khi con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài được khắc theo kiểu nổi trên đó.

Một bàn tay phải duỗi ngón trỏ chỉ thẳng tắp lên bầu trời.

Sau đó, dưới cổ tay có dòng chữ tiếng Anh 'Genius Club' cũng được dập nổi.

"Thì ra là thế..."

Lâm Huyền cầm huy hiệu màu vàng như biểu tượng của các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có vẻ như hắn đã đúng, đây là thư mời thực sự.

Đó là lý do tại sao ngay từ đầu Jask đã tạo cho hắn một khối sáp giả.

Nếu ông ta trao huy hiệu đó cho mình... e rằng ông ta sẽ không thể tham dự buổi tụ họp của Câu Lạc Bộ Thiên tài phải không?

Nhưng bây giờ, một vấn đề mới đã phát sinh.

Một huy hiệu vàng đơn giản có thể chứng minh điều gì? Loại thủ công tinh xảo này không khó để bắt chước, chưa kể vấn đề khiến Lâm Huyền cảm thấy mệt mỏi và lo lắng chính là--

Thời gian tổ chức ở đâu? Địa chỉ ở đâu vậy?

Rốt cuộc là mấy người làm như thế nào để gặp mặt và tổ chức các cuộc họp?

Lâm Huyền nắm chặt huy hiệu vàng trong tay, sau đó nhấc chiếc ghế bị đá xuống từ mặt đất lên, ngồi lên đó, bắt đầu suy nghĩ về những chi tiết mà hắn đã bỏ qua...

Trước hết, như hắn vừa nghĩ, cái huy hiệu vàng này chắc chắn không phải là một vật trang trí đơn giản.

Vì nó rất dễ bị làm giả.

Chương 866: Thư mời thật sự (6)

Sẽ là quá thô thiển và thiếu khéo léo nếu sử dụng thứ này làm biểu tượng địa vị cho các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Thứ hai, Lâm Huyền cũng nghĩ đến chuyện liệu cấu trúc bên trong tấm huy hiệu này có phải có chứa linh kiện điện tử nào đó không?

Nhưng huy hiệu này chắc chắn không đủ dày để chứa một viên pin nút, dù là loại nhỏ nhất và mỏng nhất.

Cuối cùng, hắn cũng đã cẩn thận kiểm tra nhiều lần và phát hiện không có nút ẩn, khoảng trống hay thông tin ẩn nào trên huy hiệu.

Vậy...

Có cách nào khác không?

Nó không cần nguồn điện, không phá hủy cấu trúc ban đầu, nó còn có thể lưu trữ đủ lượng thông tin trong huy hiệu để người nhận được thư mời có thể đọc được?

Đột nhiên.

Lâm Huyền mở to mắt:

"[NFC]."

Hắn nghĩ đến thẻ vào cổng tiểu khu, thẻ căn cước thế hệ thứ hai, thẻ ăn trong căng tin trường đại học, thẻ xe buýt và thẻ tàu

điện ngầm trước đây ở thành phố Đông Hải!

Bên trong những tấm thẻ này vốn dĩ không có nguồn cung cấp điện.

Nhưng chúng đều là thiết bị NFC, chỉ cần ở gần thiết bị đọc chuyên dụng, từ trường do thiết bị đọc tạo ra sẽ kích hoạt một điện áp bên trong, từ đó hình thành dòng điện để truyền dữ liệu.

Đây là nguyên lý của công nghệ ghép cảm ứng điện từ, được ứng dụng rộng rãi trong đời sống hàng ngày.

Thẻ kiểm soát ra vào, thẻ căn cước, thẻ ăn, thẻ ngân hàng, thẻ giao thông, thẻ thành viên, thậm chí cả đồ chơi Nintendo amiibo... đều sử dụng nguyên lý NFC, có thể lưu trữ dữ liệu và truyền tải thông tin mà không cần nguồn điện hoạt động.

"Vậy ra, huy hiệu vàng này có lẽ là một thiết bị nhỏ tương tự như thẻ truy cập NFC! Mình chỉ cần đến gần thiết bị đọc NFC để đọc thông tin bên trong!"

Lâm Huyền trực tiếp lấy điện thoại di động ra khỏi túi.

Ngày nay, hầu hết các điện thoại di động đều đã hỗ trợ chức năng quét thẻ NFC, thậm chí nó còn có thể mô phỏng tín hiệu NFC. Nó không còn là công nghệ cao cấp nữa.

Tất nhiên, trình mô phỏng NFC của điện thoại di động chỉ có thể mô phỏng một số tín hiệu NFC đơn giản, không được mã hóa, chẳng hạn như thẻ kiểm soát truy cập.

Đừng nghĩ rằng tín hiệu NFC của những tấm thẻ như thẻ ăn cơm, thẻ ngân hàng, thẻ căn cước có thể được mô phỏng một cách dễ dàng... rất khó đấy. Mức độ mã hóa của NFC càng cao thì khả năng bị bẻ khóa và sao chép càng ít.

Sau khi lấy điện thoại ra.

Lâm Huyền trực tiếp đem kim huy hiệu đặt ở gần điện thoại -

Bíp.

Điện thoại phát ra một tiếng bíp nhẹ và tự động nhận dạng tín hiệu NFC. Sau đó, APP trình duyệt bật lên và bắt đầu chuyển đến các trang web.

"Mình đoán đúng rồi."

Lâm Huyền cười khúc khích.

Mặc dù đây không phải là một câu đố khó, cũng không phải là điều đáng tự hào, nhưng ít nhất thì hắn đã đoán đúng, và hắn cũng đã tiến thêm một bước để đến gần với việc tham gia buổi tụ họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Trên màn hình điện thoại di động, trang web vẫn đang nhảy, không biết cuối cùng nó sẽ nhảy ở đâu.

Đột nhiên Lâm Huyền nảy ra một ý tưởng.

Nếu VV vẫn còn ở đây, liệu bọn họ có thể tìm ra trụ sở của Câu Lạc Bộ Thiên Tài bằng cách theo dõi tín hiệu của những lần nhảy trang web này không?

Về lý thuyết thì điều đó là có thể.

Nhưng...

Xét đến sự tồn tại của Kevin Walker, một hacker mạnh nhất thế giới.

VV đã không ngừng phát triển trong nửa năm, nhưng vẫn không thể lần ra địa chỉ và thân phận thật sự của Kevin Walker

Cho nên.

Nếu bộ hệ thống nhận dạng NFC và mạng lưới nhảy logic này do Kevin Walker thiết kế, thì VV vốn dĩ đang bị hư hỏng nặng trong chiến đấu sẽ rất khó để tìm được nguồn của máy chủ trong thời gian ngắn.

Suy cho cùng thì thiên tài Kevin Walker này thật sự quá mạnh.

600 năm sau hắn ta còn có thể chống lại siêu trí tuệ nhân tạo, thực sự là mạnh mẽ không thể tưởng tượng được.

Nhưng hiện tại Lâm Huyền không quan tâm căn cứ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở đâu.

Hắn sẽ xem xét những điều này sau khi VV sống lại.

Mục tiêu chính của hắn bây giờ là trực tiếp tham dự buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đối mặt với những thiên tài đó.

Thu thập thông tin tình báo, tìm kiếm manh mối và cuối cùng... loại bỏ Kevin Walker, thậm chí cả Jask và cả ông già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư. Nói tóm lại, tất cả kẻ thù sẽ chính thức lọt vào tầm nhìn của hắn.

Và khi hắn giải quyết được cuộc khủng hoảng trước mắt, đảm bảo rằng không ai có thể đe dọa đến sự tồn tại của VV thì lúc đó sẽ là lúc hắn hồi sinh VV.

Ông bạn già trở về, thì lực chiến đấu của hắn cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Đến lúc đó.

Cho dù bản chất và lập trường của Câu Lạc Bộ Thiên Tài có là gì... Tóm lại, hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn thì mới có đủ sức mạnh để chiến đấu chống lại bọn họ.

Chương 867: Thư mời thật sự (7)

Dù sao mục đích cuối cùng của hắn chính là giải cứu Sở An Tình!

Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Nếu hắn đã đồng ý với Sở Sơn Hà, là hắn sẽ đưa Sở An Tình trở về nhà.

Thì.

Cho dù là hắn sắp sửa phải đối mặt với ai.

Là Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng được, là quy luật thời không cũng được, là một kẻ thù còn mạnh hơn cả quy luật thời không cũng được.

Hắn cũng sẽ cố gắng hết sức để đưa Sở An Tình trở về!

Cuối cùng.

Sau vài phút trang web nhảy lung tung, thì nội dung trên trang web cũng được hiển thị.

Đó là một trang web có thiết kế cực kỳ thô sơ, gợi nhớ đến phong cách diễn đàn trực tuyến BBS của những năm 1980.

Giao diện màu đen tuyền, ở giữa có một dòng chữ màu trắng:

[Vui lòng nhập tọa độ thời gian và không gian bất kỳ.]

Đây rõ ràng là một câu hỏi.

Sau đó, bên dưới câu hỏi có một hộp văn bản hình chữ nhật màu trắng để hắn có thể nhập câu trả lời; ở bên phải hộp trả lời có nút OK màu xám.

Đây có phải là...

Một bài kiểm tra?

Lâm Huyền nhìn lên đầu trang web, có một cái đánh dấu 1/3.

Điều này có thể có nghĩa là có ba câu hỏi cần được trả lời. Đây là câu hỏi đầu tiên. Chỉ khi hắn trả lời đúng thì hắn mới có thể nhìn thấy câu hỏi thứ hai.

Bên dưới ô đáp án có một dòng chữ nhỏ màu trắng:

[Thiên tài không bao giờ mắc sai lầm nên bạn chỉ có một cơ hội.]...

Lâm Huyền nhìn chằm chằm cái trang web.

Có lẽ hắn đã hiểu được quá trình thực sự để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nói một cách thẳng thắn, thì thư mời chỉ là bước đệm, là tấm vé vào cổng.

Nếu muốn thực sự gia nhập tổ chức bí ẩn này, hắn phải hoàn thành ba câu hỏi.

Có lẽ sau khi trả lời đúng ba câu hỏi, hắn sẽ thực sự được mời tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tìm hiểu về thời gian và địa điểm tụ tập, điều lệ và biện pháp phòng ngừa của Câu Lạc Bộ, sau đó hắn có thể chính thức gặp gỡ những thiên tài vô song đó.

"Ngưỡng cửa này thực sự rất cao..."

Hiện tại Lâm Huyền đã có thể khẳng định 80% thư mời của

mình nhất định là do mánh khóe mà Hoàng Khuyết đã sử dụng để đi cửa sau.

Câu hỏi thi đầu tiên trước mặt:

[Vui lòng nhập tọa độ thời gian và không gian bất kỳ.]

Rất khó tưởng tượng.

Rốt cuộc đây là vấn đề gì?

Toạ độ thời gian và không gian là cái gì?

Tại sao phải đặt câu hỏi về vấn đề này?

Hơn nữa, chỉ có một cơ hội để trả lời.

Có vẻ như nếu hắn trả lời sai câu hỏi này trong lần này, hắn sẽ vĩnh viễn bị loại khỏi Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Tọa độ thời gian và không gian."

Lâm Huyền đọc thuật ngữ hoàn toàn mới này.

Hắn không thể hiểu được.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, câu hỏi này có thể xác nhận suy đoán trước đó của hắn...

Câu Lạc Bộ Thiên Tài quả thực có quan hệ với thời gian và không gian.

Có lẽ họ đã thực sự làm chủ được sức mạnh thao túng thời gian và không gian nên mới có thể hỏi một thành viên dự bị những câu hỏi ngạo mạn và phách lối như vấn đề liên quan đến "tọa độ thời gian và không".

Sau đó, hắn lại suy nghĩ đến phương thức nhận được thư mời

kỳ lạ của mình, những vết nứt thời không, và những sự kiện lộn xộn ở 00:42 trộn lẫn với nhau.

Lâm Huyền ngày càng cảm thấy Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể mạnh hơn rất nhiều so với những gì mà hắn tưởng tượng.

Thậm chí bọn họ còn tìm ra tọa độ thời gian và không gian.

Hành vi gửi thư mời qua gương và qua vết nứt thời không vừa rồi có thể không có gì bất thường.

Lâm Huyền đóng trang web trên điện thoại di động của mình.

Hắn sẽ không lãng phí cơ hội, hy vọng duy nhất của hắn để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài này.

Chỉ có một cơ hội duy nhất để thử.

Vì vậy, hắn ta sẽ không tùy tiện thử trước khi hoàn toàn chắc chắn về tọa độ thời không là gì.

"Mình phải đi hỏi những người chuyên nghiệp về vấn đề này."

Lâm Huyền cầm huy hiệu màu vàng kia, thấp giọng nói. ...

Ngày hôm sau.

Đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm liên hợp Rhine.

"Lưu Phong, toạ độ thời không rốt cuộc là thứ gì, anh có thể lý giải được không?"

Lâm Huyền không nói cho Lưu Phong về thư mời đến câu lạc bộ thiên tài và tấm gương, mà trực tiếp hỏi về tọa độ thời không:

"Có phải mỗi thời không khác nhau đều có số hiệu khác nhau không?"

Lưu Phong suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

"Có lẽ là không."

"Mọi người ở mỗi thời không đều không có cách nào để giao tiếp và liên lạc với nhau. Thời gian và không gian chính là dòng thời gian ban đầu. Làm sao có thể đánh số nó? Không có điểm tham chiếu nào cả."

Hắn ta nhặt viên phấn lên, đi đến bảng đen và vẽ ra nhiều tia phân kỳ bắt đầu từ một điểm nhỏ:

"Trong lý thuyết đường thế giới, mỗi nút được chọn khác nhau sẽ tạo ra các đường thế giới khác nhau, dẫn đến những tương lai khác nhau và tạo ra những khả năng khác nhau... Theo lý thuyết này, nhìn chung tất cả các đường thế giới ban đầu đều sẽ được đặt tên là đường thế giới a."

Chương 868: Thư mời thật sự (8)

"Như vậy, nếu như đường thế giới a bên trên bị một loại hành vi và cử động nào đó làm ảnh hưởng đến đường đi đến tương lai, nó có thể chuyển sang đường thế giới thứ hai, có thể là tương lai thứ hai, chúng ta thường gọi nó là đường thế giới beta."

"Tương tự như vậy, tương lai thứ ba có thể là đường thế giới gamma; những tương lai khả thi khác có thể được phân chia, đó là đường thế giới delta"

"Bốn chữ cái Hy Lạp alpha, beta, gamma, delta này thật ra cũng không có ý nghĩa đặc biệt gì, nó chỉ dùng để phân biệt một số đường thế giới mà thôi. Nếu cậu muốn đỡ rắc rối, thì thậm chí cậu còn có thể gọi chúng là đường thế giới thứ nhất và đường thế giới thứ hai, đường thế giới thứ ba, đường thế giới số 0, ..."

Lâm Huyền gật gật đầu.

Điểm này, không cần Lưu Phong giảng giải, hắn cũng có thể hiểu.

Đây không phải là cách mà hắn dùng để đặt tên cho những thế giới giấc mơ khác nhau trong tương lai sao?

Giấc mơ thứ nhất, giấc mơ thứ hai, giấc mơ thứ ba và giấc mơ thứ tư thực ra hoàn toàn phù hợp với lý thuyết về đường thế giới.

"Cho nên, anh cho rằng những cái alpha beta, hay là thứ nhất và thứ hai này chính là toạ độ thời không?"

"Không không không."

Lưu Phong xua xua tay:

"Sao có thể tùy tiện đặt tên một cách đơn giản như vậy, không có tính phổ quát. Cậu nghĩ thử xem, khái niệm về tọa độ là gì? Tương tự như kinh độ và vĩ độ, mỗi điểm tọa độ là duy nhất. Ví dụ: kinh độ và vĩ độ của thành phố Đông Hải là 31 độ vĩ bắc và 121 độ kinh đông."

"Đây chính là toạ độ của thành phố Đông Hải, cũng là duy nhất trên thế giới. Khi nói đến tọa độ này, chỉ có thành phố Đông Hải mới có thể đáp ứng, chỉ có sự chuẩn xác độc nhất vô nhị này mới phù hợp với định nghĩa về tọa độ."

"Vì vậy, nếu cậu muốn giải thích về khái niệm "tọa độ thời không", thì tôi nghĩ cách biểu hiện của nó phải tương tự như kinh độ và vĩ độ. Nó nhất định phải là độc nhất vô nhị và chính xác. Chỉ cần nói ra tọa độ là có thể xác định được thời gian và không gian cụ thể mà không có bất kỳ sai lầm nào."

"Nhưng nếu chúng ta muốn biết một cái tọa độ thời không nào đó, chúng ta cần phải làm như thế nào? Không cần phải quá cụ thể, tùy tiện chọn một cái là được. Giống như kinh độ và vĩ độ, tôi thuận miệng nói ra một cái kinh độ và vĩ độ, miễn là nó nằm trong phạm vi, thì cái tọa độ này nhất định phải tồn tại trên trái đất."

"Điều này là đúng," Lưu Phong đồng ý:

"Nếu muốn biết tọa độ của một thời gian và không gian nhất định, thì chúng ta chỉ cần tìm ra cách bố trí toạ độ, đặt tên, tổ hợp quy luật. Chỉ cần cậu biết quy tắc và phạm vi, là cậu có thể tạo ra một số tọa độ, chắc chắn cái toạ độ thời không này sẽ tồn tại, giống như kinh độ và vĩ độ."

"Cũng giống như tôi tùy tiện nói ra một cái toạ độ, 22 độ vĩ nam và 43 độ kinh độ tây. Đây là quốc gia hay thành phố nào? Lâm Huyền, cậu có biết không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi không biết, nhưng chắc chắn nó có tồn tại trên trái đất."

Lưu Phong chạy đến một bàn thí nghiệm khác, lấy quả địa cầu ra, xoay nửa vòng tròn và chỉ vào vị trí của Nam Mỹ:

"Tìm thấy rồi, Brazil, Rio de Janeiro."

"Vậy là giờ cậu đã hiểu chưa? Nếu mục đích của cậu là chỉ cần mô tả một cái tọa độ thời không bất kỳ nào thì cậu chỉ cần hiểu định nghĩa, quy tắc và phạm vi số lượng của tọa độ thời không là đủ."

"Anh không cần phải phổ cập kiến thức này cho tôi."

Lâm Huyền buông buông tay.

"Vậy chúng ta nên làm thế nào đây? Làm sao chúng ta có thể biết được định nghĩa và quy tắc của tọa độ thời không?"

Hắc hắc.

Lưu Phong tà ác cười, quay lại bàn thí nghiệm, vỗ nhẹ vào đồng hồ thời gian vẫn đang hiển thị 0,0000000:

"Tôi nghĩ đồng hồ thời gian và không gian này có thể giúp được cậu!"

"Bởi vì chức năng của nó là kiểm tra độ cong của không gian và thời gian, giống như mọi kinh độ và vĩ độ đều phải tương ứng với một vị trí nhất định nào đó trên trái đất..."

"Mỗi độ cong của thời gian và không gian cũng có thể tương ứng với một vị trí nhất định trong thời không!"...

Lâm Huyền quay đầu nhìn vào chiếc đồng hồ thời gian và không gian mà hắn vẫn luôn không quá xem trọng kia:

"Có phải lời nói của anh quá thiếu tính chặt chẽ hay không? Nếu bảy chữ số thập phân bất ký ở phía sau kia có thể biểu thị tọa độ thời không, thì chẳng phải chúng ta có thể trực tiếp nói bừa là được sao? Ví dụ như 0,1234567? Đây cũng được coi là một cái toạ độ thời không sao?"

"Tôi không biết." Lưu Phong nghiêm túc lắc đầu:

"Có thể có, có thể không. Bởi vì hiện tại chúng ta không biết các quy luật về độ cong thời gian và không gian là gì, nó có bao nhiêu chữ số thập phân và giá trị nhỏ nhất là bao nhiêu."

Chương 869: Cô ấy nói dối (1)

"Nhưng tôi cảm thấy việc tính toán và phân tích tọa độ thời không thông qua độ cong của thời gian và không gian là một ý kiến hay. Vậy... Cậu có nóng lòng muốn biết câu trả lời không? Nếu không vội, tốt hơn hết là cậu nên đợi cho đến khi các con số trên đồng hồ thời gian và không gian thay đổi ở một ngày nào đó."

Lâm Huyền nhìn Lưu Phong,

Không lên tiếng.

Cái mũi chậm rãi thở dài ra một hơi...

Sốt ruột.

Nói như thế nào đây.

Chắc chắn là rất sốt ruột, hắn nóng lòng muốn trả lời chính xác ba câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sau đó đi đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài để tụ hội,

Nhưng loại chuyện này rõ ràng không thể vội vàng.

Bởi vì hắn ta chỉ có một cơ hội để thử, hắn nhất định phải đảm bảo không có sai lầm nào mới được.

"Còn có biện pháp khác không?"

Lâm Huyền xoa xoa cái cằm suy nghĩ:

"Cũng không thể lại đi tìm Hoàng Tước đúng không?"

Muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông. Hoàng Tước

là người đã nhắc nhở hắn về câu đố gương, có lẽ cô ấy cũng có thể cho hắn một số gợi ý về tọa độ thời không.

Chỉ là...

Nghĩ đến ngày đó Hoàng Tước bị một lực lượng vô hình bóp chặt yết hầu ngay ở trước mắt hắn, bị quy luật thời không phản phệ, toàn thân trở nên trong suốt và đau khổ...

"Được rồi, Lưu Phong, tự chúng ta sẽ giải quyết vấn đề này."

Lâm Huyền ngẩng đầu:

"Chúng ta không thể đi tìm Hoàng Tước để xin sự giúp đỡ nữa."

"A, Hoàng Tước——" Lưu Phong còn chưa dứt lời, âm thanh cộc cộc của giày cao gót truyền đến từ cửa phòng đã đánh gãy lời hắn:

"Đang tìm tôi sao?"

Lâm Huyền quay đầu lại.

Chỉ thấy Hoàng Tước hừng hực khí thế anh hùng, đôi khuyên tai màu lam loé sáng dưới ánh mặt trời. Hai tay cô khoanh trước ngực, giống như lần đầu tiên tới căn phòng thí nghiệm này, cả người tự nhiên dựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn về phía bọn họ:

"Lâm Huyền, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Lâm Huyền phức tạp, nhìn người du hành thời gian đang đứng trong ánh nắng này, hình như màu mắt của cô đã ảm đạm đi không ít:

"Kỳ quái, sao mỗi lần nói muốn gặp cô, đều có thể lập tức nhìn thấy cô."

Hoàng Tước nghe xong liền cúi đầu cười nói:

"Lý do không phải rõ ràng sao, Lâm Huyền?"

Cô ngẩng đầu lên, dùng ngón trỏ vẹn những lọn tóc đang bay trên má ra sau tai:

"Bởi vì tôi... luôn luôn đợi cậu."

Trên đầu Lưu Phong hiện ra ba cái dấu hỏi.

Nhìn Lâm Huyền, lại nhìn Hoàng Tước.

Cái này...

Đây là cái bầu không khí mập mờ gì vậy?

Cứ tán tỉnh nhau như vậy ngày trước mặt hắn ta sao?

"Khụ."

Hắn ho khan hai tiếng, sau đó trực tiếp cầm điện thoại đi ra ngoài cửa:

"Được rồi, tôi đi vệ sinh, hai người từ từ nói chuyện."

Dứt lời.

Hắn bước nhanh ra cửa.

Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước:

"Cô——"

Hắn còn chưa kịp nói lời nào, Lưu Phong đã vội vàng quay lại, cầm lấy một cuộn giấy vệ sinh đi ra ngoài:

"Tôi suy nghĩ kỹ rồi, tốt nhất là tôi nên đi nặng, tôi đi vệ sinh rất chậm và thường sẽ không đứng dậy nếu không ngồi được nửa

giờ. À... thật ra đôi lúc tôi cũng phải ngồi cả tiếng đồng hồ, tóm lại là tôi đi trước đây."

Phanh.

Hắn còn khép cửa lại.

"..."

Lâm Huyền nhìn cánh cửa phòng thí nghiệm được khép kín lại, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Tước.

Hình như, vừa này đúng là ảo giác của hắn

Cũng có thể là do Hoàng Tước đứng ở ánh nắng mặt trời.

Cho nên mới cảm thấy màu sắc trong ánh mắt của cô ảm đạm đi rất nhiều.

Khi Hoàng Tước đi từ ngoài hành lang vào trong phòng thí nghiệm, đi vào trong bóng tối, đồng tử của cô lại sáng rực như lúc ban đầu... Không biết đây là cái cơ chế gì.

"Tôi đã nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Vốn dĩ là hắn muốn hỏi tại sao Hoàng Tước lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng bị Lưu Phong cắt ngang, nên hắn đi thẳng vào vấn đề luôn:

"Tôi không biết nên nói cái gì, lời khuyên của cô quả nhiên là đúng, sự thật đã chứng minh, tôi vẫn chưa soi gương đủ lâu. Nếu tôi nghe lời cô, nhìn chằm chằm vào gương suốt 24 giờ, thì tôi đã giải được câu đố này từ lâu rồi."

Hoàng Tước mỉm cười bước vào giữa phòng thí nghiệm. Vuốt ve chiếc đồng hồ thời gian và không gian mà Lưu Phong đặt trên

bàn thí nghiệm:

"Nhận thức muộn màng là vô nghĩa. Hơn nữa, không có người bình thường nào có thể nhìn chằm chằm vào gương suốt 24 giờ. Với cả, bây giờ nhận được thư mời cũng chưa muộn."

"Hoặc là nói... Dù cậu có may mắn nhận được thư mời sớm hơn thì cũng chẳng có ích gì nhiều, thư mời chỉ là bước đầu tiên, nếu cậu không trả lời đúng ba câu hỏi, thì cậu vẫn không thể gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Cuộc sống vốn là như vậy, không biết đi bước kia là đúng hay sai, không biết nên kiên trì cái gì, nên từ bỏ cái gì. Giống như những gì mà tôi đã nói với cậu trước đây, Lâm Huyền, cứ tiếp tục làm hết sức, sai thì sai thôi, chỉ có khi bó tay bó chân là mới không thể làm."

Chương 870: Cô ấy nói dối (2)

Lâm Huyền kéo áo khoác thể thao bên ngoài ra, để lộ áo ở bên trong.

Ở trên ngực là chiếc cài áo vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hắn chỉ vào chiếc cài áo kia cho Hoàng Tước nhìn:

"Bây giờ tôi thật sự rất tò mò. Có phải là tôi nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài theo cách thông thường hay không? Hay là do gian lận? Theo hiểu biết của tôi... người có thể nhận được thư mời hẳn là phải trả lời được ba câu hỏi kia một cách dễ dàng mới đúng, chứ không phải dạng người không hiểu gì hay không biết chút manh mối gì giống tôi."

"Dù sao... Có thể nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã là chuyện không dễ dàng gì, chắc hẳn là nó sẽ không xảy ra chuyện khảo hạch thất bại? Ít nhất trong từng ấy năm, Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn ẩn tàng tốt như vậy, không có một chút xíu manh mối nào bị lộ ra bên ngoài, cái này đã chứng minh ai nhận được tấm thư mời này cũng đều thông qua ba câu hỏi khảo thí này?"

Hoàng Tước chớp chớp hai mắt màu xanh lam:

"Điểm này thì cậu lại nói đúng, người có thể nhận được thư mời, thì chắc chắn cũng có thể trả lời đúng ba câu hỏi này, đây là một mối quan hệ nhân quả tất yếu. Còn về chuyện nguồn gốc của lá thư mời này... tôi nghĩ là bản thân cậu cũng có thể tự mình hiểu ra, nhưng cậu cũng không nên hỏi tôi quá cụ thể, tôi không có cách nào nói cho cậu biết đâu."

Lâm Huyền gật gật đầu.

Kéo khoá áo khoác lên, không hỏi nữa:

"Tôi sẽ tự mình tìm ra đáp án."

Nghe.

Hoàng Tước cười cười đầy ẩn ý, không nói gì.

Lúc này Lâm Huyền mới nhớ tới vấn đề ban đầu, hắn ngẩng đầu nhìn Hoàng Tước:

"Nghe lời nói dở dang lúc vừa nãy của Lưu Phong, thì có vẻ như cô đã từng tới đây một chuyến rồi phải không? Cô tìm tôi có chuyện gì sao?"

Hoàng Tước gật gật đầu:

"Tôi muốn mời cậu cùng đi đến Copenhagen với tôi một chuyến."

Copenhagen?

Lâm Huyền nghe thấy tên địa danh này có chút quen thuộc.

Copenhagen là thủ đô của Đan Mạch, cũng là thành phố lớn nhất đất nước Đan Mạch, nó từng được bình chọn là thành phố đáng sống nhất thế giới, cũng được gọi là một trong trong những thành phố hạnh phúc nhất thế giới.

Khí hậu ở đây được thiên nhiên ưu đãi với nhiệt độ ôn hòa quanh năm. Nhiệt độ cao nhất vào mùa hè là khoảng 22 độ C, và nhiệt độ thấp nhất vào mùa đông chỉ dưới 0 vài độ. Quả thực rất đáng sống.

Tuy nhiên, Lâm Huyền cảm thấy quen thuộc với thành phố này không phải vì du lịch hay khí hậu mà là vì một trong những cuộc tranh luận lớn nhất trong lịch sử khoa học nhân loại—

Cuộc tranh luận thế kỷ của Albert Einstein và Niels Bohr.

Đây là một cuộc tranh luận vây quanh cơ học lượng tử. Hầu như một nhóm các nhà khoa học thông minh nhất trong lịch sử nhân loại đều tham gia vào nó, mỗi người đều có quan điểm riêng và cuộc tranh luận rất khó được hoà giải.

Mà Niels Bohr chính là người sáng lập ra trường phái Copenhagen, đã có những đóng góp đáng kể cho việc hình thành và phát triển ngành khoa học hiện đại về cơ học lượng tử.

Điều đáng nói chính là cho đến ngày nay, vẫn chưa có kết luận ai sẽ là người thắng hay người thua trong cuộc tranh luận kéo dài cả thế kỷ này.

Năm 2022. do giải Nobel Vật lý được trao cho lĩnh vực thí nghiệm vướng víu lượng tử vốn rất được ưa chuộng trong nhiều năm nên nhiều người cho rằng cuối cùng trường phái Copenhagen thắng còn Einstein thua.

Nhưng trên thực tế, cơ học lượng tử vẫn đang ở trạng thái tương đối bí ẩn, hầu hết các lý thuyết đều không thể kiểm chứng bằng thực nghiệm nên chưa có bằng chứng nào cho thấy Einstein sai.

Nhiều học giả cho rằng cả Einstein và trường phái Copenhagen đều sai.

Tóm lại.

Các cuộc tranh luận của những thiên tài thông minh nhất trong lịch sử loài người, là thứ mà Lâm Huyền không thể hiểu và không thể học được, chỉ vì cuộc tranh luận này xảy ra, cho nên hắn mới ghi nhớ kỹ cái tên Copenhagen này.

Và bây giờ, Hoàng Tước còn đặc biệt đề nghị đến Copenhagen.

Lâm Huyền cảm giác...

Có phải có thâm ý gì hay không?

Nhớ tới bức tranh "Einstein Ưu Sầu" còn chưa phá giải được mật mã, lại nghĩ tới một nhóm thiên tài đứng trên đỉnh cao nhân loại trong cuộc tranh luận ở Copenhagen vào thế kỷ trước.

Chẳng lẽ.

Copenhagen này có cái bí mật gì đó?

Hay là Hoàng Tước muốn đưa ra một gợi ý khác cho hắn?

Nhưng mà...

Ngay lúc Lâm Huyền còn đang vắt óc suy nghĩ về câu đố, Hoàng Tước nhìn bộ dạng cau mày của hắn thì cười khúc khích:

"Lâm Huyền, cậu không cần phải suy nghĩ về điều gì đó quá xâu xa đâu."

"Lần này, tôi mời cậu đến Copenhagen không phải là vì có thâm ý hay là muốn gợi ý gì cho cậu cả. Nói cách khác, nó không liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thiên niên trụ hay Hạt thời không, ..."

"Tôi chỉ... đơn giản là muốn đến thăm thành phố xinh đẹp đó."

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Điều này hoàn toàn không giống với phong cách của Hoàng Tước.

Chương 871: Cô ấy nói dối (3)

Cô ấy đâu phải là một người lịch sự và tao nhã như vậy?

Đừng nói là cô ấy, ngay cả Triệu Anh Quân cũng không có tính cách như vậy... Hắn luôn cảm thấy sở thích du lịch và ẩm thực hoàn toàn không liên quan đến những người như họ.

Triệu Anh Quân là một người phụ nữ hoàn toàn mạnh mẽ, tập trung vào công việc.

Thậm chí Hoàng Tước còn mạnh mẽ hơn, người đã tự mình điều khiển máy bay hàng không vũ trụ và chỉ đạo toàn bộ kế hoạch bắt giữ.

Thật khó để tưởng tượng một người phụ nữ như Hoàng Tước lại ra nước ngoài chỉ vì muốn đi mua sắm và du lịch.

"Cô đã từng đến Copenhagen chưa?" Lâm Huyền hỏi.

"Chưa từng."

Hoàng Tước lắc đầu:

"Chính là bởi vì chưa từng đi đến đó, cho nên tôi mới muốn đi để nhìn một chút."

"Cho nên... có thể đi được không?"

Đôi đồng tử màu u lam giống như lưu ly đang nhìn chăm chú vào Lâm Huyền:

"Cậu có thể đi cùng tôi một chuyến được không?"

Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước.

Cuối cùng.

Nhẹ nhàng gật đầu:

"Được."...

"Chuyện này, chuyện này có chút không đúng!"

Sau khi Hoàng Tước rời khỏi phòng thí nghiệm, Lưu Phong cũng nhanh chóng trở về.

Sau khi nghe Lâm Huyền nói về lời mời của Hoàng Tước, trên mặt Lưu Phong lộ ra vẻ khó tin:

"Đây không phải là việc mà Hoàng Khuyết có thể làm... Quá xấu hổ, mời cậu đi du lịch nước ngoài, chúng ta quen biết Hoàng Tước cũng không phải ngày một ngày hai, chúng ta hiểu cô ấy rất rõ."

"Nếu là một cô gái như Sở An Tình, thì còn có khả năng sẽ mời cậu đi du lịch, nhưng còn Hoàng Tước... tôi nghĩ trừ khi vạn tuế nở hoa, hay là cô ấy... Ây, cô ấy không thể nào thích cậu được đúng không? Tôi cảm thấy điều này là không thể xảy ra, nói sao đây Lâm Huyền..."

Lưu Phong cau mày, suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu, trịnh trọng nói:

"Trước đây tôi đã nói, ánh mắt Hoàng Tước nhìn cậu có gì đó không ổn. Lúc ấy, có phải là tôi đã nói ánh mắt đó rất ướt át đúng không? Nhưng sau khi tiếp xúc với nhau, tôi lại phát hiện ra hình như tôi đã hiểu lầm Hoàng Tước... Lâm Huyền, cậu đừng cảm thấy tổn thương, nhưng mà cảm giác mới nhất của tôi là Hoàng Tước thực ra không hề thích cậu..."

"Cách cô ấy nhìn cậu ẩn chứa tình cảm rất phức tạp. Cô ấy dường như là đang nhìn cậu, nhưng thật ra lại không phải đang nhìn cậu. Cậu có hiểu tôi đang nói gì không?"

"Anh nói rối loạn lung tung như thế, ai mà hiểu được?"

"Với cả tôi cũng đã nói với anh ngay từ đầu rồi, anh đừng cứ nhìn thấy người phụ nữ nhìn tôi rồi nghĩ là cô ấy thích tôi, tôi thực sự không có sức hút như anh nghĩ đâu. Hoàng Tước... nói thế nào đây, tình cảm của tôi dành cho cô ấy cũng rất vi diệu."

Lâm Huyền nói sự thật.

Hắn biết rằng Hoàng Tước 99% chính là Triệu Anh Quân du hành trở lại từ một dòng thời gian nhất định trong tương lai.

Nhưng mà

Nhưng hắn vẫn không thể nào coi hai người này như một người.

"Cái cách Hoàng Tước nhìn cậu giống như đang nhìn một đứa con trai!"

Lưu Phong bất ngờ nói ra:

"Đúng đúng đúng! Cái ánh mắt này giống như là đang nhìn một đứa con trai vô dụng!"

"Hả?"

Vẻ mặt Lâm Huyền ngu ngơ nhìn Lưu Phong:

"Anh thật là càng nói càng không bình thường, anh có thể thu lại cái tâm tư đi buôn chuyện mà tập trung vào nghiên cứu được không? Anh cũng không thể coi mình là bậc thầy tình cảm chỉ vì đã yêu một lần đúng không?"

"Được rồi, được rồi, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người nữa."

Lưu Phong xua tay nói:

"Vậy cậu nghĩ thế nào? Cuối cùng cậu vẫn phải đồng ý đi Copenhagen với cô ấy sao?"

Lâm Huyền im lặng, trầm mặc trong vài giây rồi nói tiếp:

"Đó là bởi vì tôi cảm thấy..."

"Lần này Hoàng Tước vẫn đang nói dối.]"

Hắn ngước nhìn Lưu Phong, nói:

"Trước khi máy bay không gian của chúng ta cất cánh, tôi đã từng hỏi cô ấy tại sao cô ấy phải mang Sở An Tình đi cùng, có phải là vì Hạt thời gian và không gian đến tìm Sở An Tình hay không?"

"Lúc đó cô ấy chỉ hời hợt bác bỏ ý kiến đó, nói rằng chỉ đơn giản là muốn để Sở An Tình làm phương án dự bị, nhiều thêm một người thì lực lượng mạnh thêm một phần. Nhưng tình huống thật sự như thế nào thì anh cũng đã biết rồi, lúc ấy Hoàng Tước đã biết Sở An Tình mới chính là vũ khí tối thượng để bắt giữ Hạt thời gian và không gian, chỉ có cô ấy mới có thể nhìn thấy Hạt thời gian và không gian đã cạn kiệt hết năng lượng."

"Đương nhiên chúng ta cũng có thể hiểu là là những chuyện này có thể là do quy luật thời không cưỡng chế né tránh, cho nên cô ấy mới không thể nói ra, hiện tại cũng không cần để ý những thứ này."

"Cho nên, xét theo góc độ tương tự để cân nhắc, thì lần này Hoàng Tước cũng vậy, nói về việc đi du lịch và mua sắm một cách nhẹ nhàng. Nhưng thực tế thì sao? Có lẽ... sự thật không đơn giản như vậy. Kế hoạch của cô ấy là gì?

Chương 872: Cô ấy nói dối (4)

Sau khi Lưu Phong nghe xong, suy nghĩ:

"Hoá ra là như vậy... Nói như vậy, thì việc đi cùng Hoàng Tước đến Copenhagen quả thực là cần thiết. Dù sao Hoàng Tước cũng sẽ không làm hại cậu, nhiều nhất là nói dối cậu, mà đa số đều không có tổn thương, cô ấy chắc chắn sẽ không hại cậu."

"Vậy thì cậu cứ yên tâm đi. Hoàng Tước luôn xuất hiện đúng lúc như vậy, mỗi lần xuất hiện đều có thể cho chúng ta những lời khuyên quan trọng. Cậu xem, không phải là cậu còn đang lo lắng về việc không biết [tọa độ thời không] là cái gì sao? Nói không chừng, Hoàng Tước ngoài miệng thì nói không thể nói, nhưng trên thực tế cô ấy vẫn dùng hành động để gợi ý và cho cậu câu trả lời."

"Dù sao... Dù sao thì đây cũng là Copenhagen. Đối với nhiều người đam mê khoa học, đây cũng là một thánh địa đáng ghé thăm. Có khi cậu lại thực sự khám phá được điều gì đó sau khi đến đó."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cô ấy có lừa dối tôi cũng không sao."

Hắn tạm biệt Lưu Phong rồi rời khỏi phòng thí nghiệm:

"Tôi nợ cô ấy rất nhiều."...

Ngày hôm sau,

Sân bay Phổ Đông.

Lâm Huyền đẩy vali hành lý của cả hai, đi theo sau lưng Hoàng

Tước, đi theo tiếng giày cao gót cộc cộc cộc giống như một người hầu nhỏ.

Trông Hoàng Tước rất thoải mái.

Mặc dù hôm nay cô ấy vẫn mặc quần áo phối cùng với đôi giày cao gót ở chân và đôi khuyên tai bằng bảo thạch màu lam gắn trên tai,

Trang phục hôm nay của hắn và Hoàng Tước cũng rất bình thường.

Không phải đồ để đi làm việc.

Đeo một chiếc kính râm to, đội mũ vải.

Phòng cách ăn mặc giống như một người phụ nữ xuất ngoại đi du lịch.

Nhưng Lâm Huyền vẫn không buông lỏng cảnh giác...

Hắn không nghĩ đây là thời điểm thích hợp để ra nước ngoài, hắn cũng không nghĩ đây là thời điểm thích hợp để đi du lịch.

Nếu không phải là vì đi theo Hoàng Tước, thì Lâm Huyền chắc chắn sẽ không xuất ngoại vào lúc này.

Lời nhắn VV để lại, nói Jask khẩu phật tâm xà, không bao giờ thân thiện như vậy;

Kevin Walker, hắn ta cũng đã sớm biết rằng mình muốn bắt Nạt thời gian và không gian, nhưng sau trận đại chiến trên bầu trời, lại không có tin tức gì về hắn. Không biết hắn đang định làm gì;

Copernicus cũng vậy, không khó để hắn ta biết chuyện Lâm Huyền chính là người đã giết Quý Tâm Thủy? Nhưng mà hiện tại hắn ta cũng không có bất kỳ hoạt động gì cả;

Những người này đều có ý đồ xấu xa ở trong lòng nhưng lại không hề hành động gì cả, điều này lại khiến cho Lâm Huyền cảm thấy lo lắng bất an... chỉ sợ bọn họ họ đều đang ấp ủ âm mưu lớn.

Nhưng mà...

Hắn ngẩng đầu nhìn Hoàng Tước đang xách túi xách sải bước về phía cổng lên máy bay.

Có Hoàng Tước nghiêm túc ở đây, hắn cũng không cần phải lo lắng về sự an toàn của chuyến đi lần này, nhưng hắn vẫn không khỏi thắc mắc mục đích lần này của Hoàng Tước là gì.

Khoang hạng nhất có một lối đăng ký riêng, hoàng Tước ở phía trước kiểm tra vé, Lâm Huyền cũng liếc nhìn qua.

Họ tên: Hoàng Tước...

Tên đúng thật là Hoàng Tước... !

Nhưng mà suy nghĩ ra thì cũng đúng thôi, người phụ nữ này có thủ đoạn giải quyết trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, có thủ đoạn giải quyết máy bay vũ trụ.

So sánh xuống phía dưới, thì việc khiến cho các ngành liên quan làm cho cô một căn cước công dân, một hồ sơ lý lịch, tất nhiên là dễ dàng và không tốn sức hơn nhiều.

Lâm Huyền còn muốn nhìn tuổi của cô trên thẻ căn cước.

Nhưng sau khi kiểm tra vé, Hoàng Tước liền trực tiếp cầm lấy chứng minh thư của mình, nhét cùng với vé lên máy bay vào túi xách rồi quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Nhìn lén tuổi của phụ nữ là một hành vi rất thô lỗ."

Lâm Huyền xem thường:

"Dù sao thì tuổi tác và họ tên của cô trên căn cước công dân chắc chắn là giả."

Hoàng Tước khẽ cười một tiếng:

"Cũng không hẳn."

Dứt lời, cô tiếp tục nện bước giày cao gót đi lên phía trước.

Oanh —— ——

Lại là cảm giác đẩy vào lưng quen thuộc, chiếc máy bay Boeing cất cánh.

Lâm Huyền không biết mình đã phải cảm nhận cảm giác đẩy này bao nhiêu lần trong khoảng thời gian này nữa, thực sự giống như lời Cao Dương nói, thời gian bọn họ ở trên bầu trời còn dài hơn thời gian ở trên mặt đất.

Chuyến bay thẳng từ Đông Hải đến Copenhagen mất 13 giờ, gần bằng quãng đường bay nửa vòng trái đất.

Ở tốc độ ban đầu của máy bay vũ trụ, chỉ mất 40 phút để bay nửa vòng trái đất,

Mà bây giờ, phải cần 13 tiếng dài dằng dặc như vậy.

Do chênh lệch múi giờ nên khi hai người hạ cánh xuống Copenhagen đúng vào lúc rạng sáng, hoàn toàn không bị mất cân bằng múi giờ.

Sau khi máy bay hạ cánh, tiến hành xử lý các loại thủ tục xong.

Vẫn là Lâm Huyền đẩy hành lý của cả hai ra khỏi sân bay, đắm mình trong ánh nắng mặt trời, hai người ngẩng đầu nhìn mặt trời không mấy ôn hoà.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Lâm Huyền hỏi.

"Nếu cô đã đến đây thì cô có muốn đến thăm thú chỗ nào không, chúng ta cùng đi."

Nhưng mà, vượt ngoài dự kiến của Lâm Huyền.

Hoàng Tước nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tôi hoàn toàn không hiểu rõ về Copenhagen, cậu muốn đi đâu, thì chúng ta liền đi đến nơi đó."

Chương 873: Người đàn ông của tôi (1)

Chiêu này đã làm khó Lâm Huyền.

Vốn dĩ hắn chỉ là đi cùng Hoàng Tước mà thôi. Hắn cho rằng Hoàng Tước chắc chắn đã có kế hoạch hay mục đích nào đó, hoặc là muốn gợi ý cho hắn một số manh mối quan trọng gì đó nên mới đến Copenhagen.

Chẳng lẽ...

Thật sự là do hắn hiểu lầm?

Hắn khẽ cười một tiếng, nhìn Hoàng Tước đang quấn một chiếc khăn màu xanh da trời quanh cổ:

"Nếu cô không biết một gì về Copenhagen, vậy tại sao cô còn muốn đến đây như vậy?"

"Bởi vì có một người đàn ông nói muốn đưa tôi đến đây nhìn ngắm. Hắn rất thích Copenhagen."

Hoàng Tước thu hồi ánh mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng hắn đã nuốt lời rồi."

Nụ cười trên mặt Lâm Huyền cứng đờ rồi tắt hẳn.

Hắn ngậm miệng lại.

Sau vài giây, hắn lại thử thăm dò:

"Không phải là tôi đấy chứ?"

"Ha ha."

Không hiểu sao Hoàng Tước lại bật cười.

Gió nhẹ của Đan Mạch khẽ lướt qua, thổi bay những lọn tóc trên vành mũ của Hoàng Tước:

"Dĩ nhiên không phải là cậu, cậu sẽ không nuốt lời."

Cô quay đầu lại, một lần nữa nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nhau của Copenhagen ở phía xa xa:

"Không phải là... cậu đã đưa tôi đến rồi sao?"

"Nếu cô không biết nên đi dạo ở đâu, tôi cũng không biết nên đi dạo ở đâu..."

Lâm Huyền buông buông tay:

"Vậy thì đi dạo loanh quanh được không? Ngồi lên một chiếc xe buýt, nó dừng ở nơi nào thì chúng ta sẽ đến nơi đó, có cảnh gì thì chúng ta ngắm cảnh đó."

Thành thật mà nói, hắn vẫn có chút bất ngờ.

Bởi vì cả hắn và Lưu Phong đều nhất trí cho rằng Hoàng Tước chắc chắn sẽ nói dối giống như trước, vì bị giới hạn bởi sự co giãn của thời gian và không gian, nhưng trên thực tế là có mục đích để đi đến Copenhagen.

Nhưng không ngờ.

Cô ấy đến đây chỉ để dạo chơi bình thường...

Tùy ý.

Chính là chuyện khó khăn nhất.

Bất đắc dĩ, Lâm Huyền đành phải dùng cách này.

May mắn thay, Copenhagen là một thành phố du lịch nổi tiếng trên thế giới với ngành du lịch phát triển cùng nhiều dịch vụ và cơ sở hạ tầng du lịch đa dạng.

Bọn họ có thể trực tiếp bắt một tuyến xe buýt du lịch từ sân bay, lộ trình dự kiến của những chiếc xe buýt du lịch này rất hợp lý, vì vậy bọn họ thực sự có thể đi dạo ở bất cứ nơi nào giống như Lâm Huyền nói.

Lâm Huyền chỉ vào chiếc xe buýt du lịch vừa mới tới bến bên cạnh:

"Chúng ta đi chiếc xe buýt này đi. Trên tuyến đường có rất nhiều điểm dừng là danh lam thắng cảnh, nên không cần phải đắn đo lựa chọn."

Hoàng Tước gật gật đầu:

"Ý tưởng không tồi."

Cửa tự động của xe buýt đóng lại... xe khởi động và hướng về vùng ngoại ô.

Trên xe không có nhiều người, chưa đầy một nửa số ghế, trên đường cũng không có nhiều xe nên chiếc xe buýt du lịch này chạy rất nhanh.

Hoàng Tước nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Có lẽ cô ấy thực sự đang tận hưởng phong cảnh.

Không thể không nói, dân số của Đan Mạch còn tương đối thưa thớt cho nên cảnh quan thiên nhiên khá tốt, chỉ là rất ít khi nhìn thấy động vật, đoán chừng các đàn gia súc, cừu và các vật

nuôi khác chủ yếu được nuôi tập trung trên quy mô lớn.

Lâm Huyền cũng nhìn qua chiếc mũ lông nhung trên đầu Hoàng Tước để nhìn về phía ngọn đồi xanh bên ngoài xe buýt:

"Sự hiểu biết của tôi về Copenhagen chủ yếu là đến từ cuộc tranh luận thế kỷ liên quan đến cơ học lượng tử giữa Einstein và Bohr."

"Tôi biết chuyện này."

Hoàng Tước nhẹ giọng nói:

"Nhưng thực ra cuộc tranh luận không được tổ chức ở Copenhagen, mà là ở Brussels, Bỉ, tại Hội nghị Solvay lần thứ năm."

"Cuộc tranh luận thế kỷ kia quy tụ các nhà vật lý học hàng đầu thế giới như là... Einstein, Planck, Marie Curie, Schrödinger, Heisenberg, Lorentz, Richardson, Born... tất cả bọn họ đều là những thiên tài vật lý quen thuộc."

"Cho dù là những thiên tài này tranh luận với nhau bởi vì một số luận điểm liên quan đến cơ học lượng tử, đều bảo vệ ý kiến riêng, nhưng bản chất của cuộc tranh luận vẫn là vì sự tiến bộ và phát triển của nền văn minh nhân loại, cho nên cuộc tranh luận thế kỷ này có ý nghĩa rất tích cực đối với sự phát triển của ngành vật lý học hàng trăm năm sau."

"Sau cuộc tranh luận kia, bọn họ còn chụp được một tấm ảnh nổi tiếng, được vinh dự gọi là bức ảnh chụp toàn các nhà vật lý học nổi danh thông minh nhất toàn Trái Đất... Không thể không nói, những cách nói này cũng không hề phóng đại. Cho đến ngày nay đã hàng trăm năm trôi qua vẫn không có bất kỳ bức ảnh nào có thể so sánh được với tấm hình kia."

"Những người kia quả thực là thiên tài chân chính..."

Lâm Huyền cảm khái nói:

"Những quyển tiểu thuyết tu tiên huyền huyễn luôn luôn thích viết, càng là đồ vật cổ xưa thì càng lợi hại, tất cả các công pháp lâu năm thì đều vô cùng mạnh mẽ. Nhưng mà sao tôi cảm giác ngay cả giới khoa học cũng như vậy? Rõ ràng là trong thời đại này cũng có rất nhiều nhà khoa học có thành tựu tương đối cao, có khi còn vượt qua những nhà khoa học kia."

Chương 874: Người đàn ông của tôi (2)

"Nhưng mà... bất cứ khi nào chúng ta nghĩ đến những nhà khoa học vĩ đại thì những cái tên cổ xưa như là Newton, Gauss, Galileo, Einstein, Edison... lại hiện lên. Nếu hỏi ai là người đạt được giải Nobel Vật lý trong những năm gần đây thì khả năng cao là không ai biết."

Hoàng Tước nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, rơi vào im lặng.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lâm Huyền:

"Đột nhiên tôi muốn hỏi một chút, cậu yêu thích nhà khoa học nào nhất?"

"Tôi?"

Lâm Huyền nhất thời không nghĩ ra được.

Hoàng Tước nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Không nhất thiết phải là nhà khoa học, chỉ cần là một trong những thiên tài trong lịch sử là được... Nếu được yêu cầu chọn người mà cậu tôn trọng, yêu thích và ngưỡng mộ nhất, thì cậu sẽ chọn ai?"

"Ừm..."

Lâm Huyền lâm vào trầm tư:

"Vấn đề này thật sự rất khó trả lời, tôi nghĩ chắc phản ứng đầu

tiên của tôi sẽ trả lời là Einstein giống như một phản xạ có điều kiện vậy? Dù sao thì tên của ông ấy cũng rất ấn tượng."

"Nếu như thiên tài mà cô đang nhắc đến không chỉ là thiên tài trong lĩnh vực khoa học, mà còn bao gồm cả thiên tài trong lĩnh vực nghệ thuật thì... thật ra tôi vẫn khá thích Da Vinci, hoặc là Beethoven."

Không hiểu sao Hoàng Tước lại cười cười:

"Beethoven thì tốt."

"Da Vinci không được sao?" Lâm Huyền hỏi.

Hoàng Tước cười không nói gì.

Đúng lúc này.

Xe buýt ngừng.

Thông báo bằng giọng nói tiếng Anh vang lên, thông báo cho hành khách rằng đã đến nghĩa trang Andersen.

"Muốn đi xuống xem một chút không?"

Lâm Huyền chỉ ra tấm biển hiệu bên ngoài cửa sổ:

"Truyện cổ tích Andersen, chắc là Andersen này."

"Tất nhiên rồi, trên thế giới này cũng không có nhiều người nổi tiếng tên Andersen." Hoàng Tước đứng lên, đi về phía cửa xe. ...

Lâm Huyền không nghĩ tới.

Hắn còn chưa từng đường đường chính chính đọc qua truyện cổ tích Andersen, lại đã được đi tham quan nghĩa trang của Andersen, khác gì trực tiếp đi đến đưa cho tác giả một lưỡi dao.

Hầu hết những câu chuyện cổ tích nước ngoài mà Lâm Huyền biết đều không phải là đọc từ trong sách truyện cổ tích mà là nghe người khác kể.

Hắn biết Bạch Tuyết sống lại là nhờ vào nụ hôn của hoàng tử;

Hắn biết cô bé bán diêm cuối cùng đã ra đi trong ảo giác dưới ánh lửa;

Chú vịt con xấu xí cuối cùng đã chịu đựng được những sự sỉ nhục và trở thành một con thiên nga trắng;

Bộ đồ mới của Hoàng đế chỉ là một câu chuyện mỉa mai và không biết kết thúc;

Đột nhiên hắn chợt nhận ra.

Có vẻ như có rất nhiều câu chuyện cổ tích không có kết thúc tử tế.

Mọi chuyện đều bắt đầu một cách vội vàng và kết thúc cũng vội vàng. Tất cả đều được nói rất sơ lược.

Lâm Huyền và Hoàng Tước đi dạo tại phần mộ của Andersen.

Nơi này không có người nào.

Yên tĩnh một cách dị thường.

Sau khi đi dạo một lúc lâu, mà hắn vẫn chưa gặp được khách du lịch nào khác.

Có lẽ hầu hết mọi người không mấy quan tâm đến phần mộ, nghĩa trang khi đi du lịch.

Nhưng Lâm Huyền lại khá thích bầu không khí nhân văn này.

Tản bộ qua nghĩa trang của Andersen giống như lạc vào thế

giới cổ tích không bị gò bó của ông.

Nghĩ kỹ một chút thì...

Sự kết hợp giữa hắn và Hoàng Tước quả thực là một câu chuyện cổ tích.

Một người du hành thời gian đến từ tương lai, một người có khả năng mơ về một ngày lặp đi lặp lại vô tận trong tương lai, nhìn thế nào cũng thấy những thứ này giống như một câu chuyện cổ tích.

Nhưng làm sao có thể chuyển tải 600 năm thời gian và số phận nặng nề này chỉ bằng một câu trong truyện cổ tích ngắn gọn?

Cuối cùng.

Khi đi sâu hơn vào nghĩa trang, cả hai đã tới phần mộ Andersen.

Một ngôi mộ rất nhỏ, vô cùng nhỏ, được bao quanh bởi hàng rào sắt ngắn màu đen, dường như không xứng đáng với địa vị của một bậc thầy trong thế giới truyện cổ tích.

Nhưng khi sự sống được đưa vào lòng đất, cho dù nó quan trọng đến đâu thì cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Lâm Huyền cúi đầu.

Hắn tìm thấy một món đồ chơi nàng tiên cá nhỏ được đặt ở góc hàng rào màu đen.

Hắn nhặt nó lên và nhìn ngắm. Quả thực đó là một nàng tiên cá nhỏ theo phong cách Disney:

"Nàng tiên cá"

Lâm Huyền nói:

"Khi tôi biết phiên bản hoàn chỉnh của câu chuyện cổ tích này, tôi đã học đại học. Tôi luôn nghĩ đó là một câu chuyện cảm động, về sau mới phát hiện ra đó lại là một bi kịch, nàng tiên cá nhỏ vì tình yêu mà hóa thành bọt biển rồi biến mất."

"Sao có thể coi đây là bi kịch?"

Ánh mắt Hoàng Tước rời khỏi bia mộ của Andersen, nhìn vào món đồ chơi Nàng tiên cá đang ở trên tay Lâm Huyền:

"Không phải câu chuyện cổ tích nào cũng phải yêu nhau rồi cùng nhau già đi mới được coi là một câu chuyện hạnh phúc. Đối với nàng tiên cá bé nhỏ mà nói, việc từ bỏ nhiều năm tuổi thọ như vậy để trở thành một con người, cho dù cô ấy chỉ có thể ở bên hoàng tử trong vài ngày, đối với cô ấy cũng là đủ rồi."

Chương 875: Người đàn ông của tôi (3)

"Nếu cậu đọc câu chuyện cổ tích này rồi đứng ở góc nhìn của hoàng tử hoặc nhân vật khác, cậu có thể sẽ cảm thấy đó là một bi kịch, một sự hối tiếc, một sự đáng tiếc. Nhưng nếu cậu đứng ở góc nhìn của nàng tiên cá... Cho dù cậu có cho cô ấy lựa chọn lại một vạn lần nữa thì cô ấy cũng vẫn sẽ chịu đựng sự đau đớn và tra tấn, biến đuôi cá của mình thành đôi chân và đi lên bờ tìm hoàng tử của mình."

"Bởi vì đây chính là ý nghĩa cuộc đời của cô ấy, nếu so sánh thì việc bơi lội trong biển cả hàng nghìn năm cũng không bằng việc bước lên bờ cát giống như bước lên hàng nghìn lưỡi dao để gặp được hoàng tử mà cô ấy ngày nhớ đêm mong. Từ góc độ lý trí, nàng tiên cá quả thực có chút ám ảnh với tình yêu, nhưng mà... chẳng phải tình yêu chính là một thứ mù quáng và bốc đồng như vậy hay sao?"

"Trong lý trí sẽ không bao giờ tồn tại hai chữ tình yêu, chỉ có giao dịch, cân nhắc, phân chia lợi ích. Cho nên dưới tiền đề này, những người vì yêu mà dũng cảm, dám yêu dám hận như nàng tiên cá nhỏ mới là những người đáng trân quý."

Hoàng Tước nhận lấy món đồ chơi nàng tiên cá từ tay Lâm Huyền.

Dùng khăn tay lau sạch bụi bẩn trên đó, sau đó đặt nó lên bức tượng thạch cao màu trắng bên cạnh, nhìn nó và mỉm cười:

"Cậu chưa từng đọc nguyên văn "Con gái của biển cả", nên có lẽ cậu không hiểu được những gì tôi nói. Vào khoảnh khắc nàng

tiên cá hoá biến thành bọt biển và biến mất, cô ấy đã mỉm cười rời đi, cô ấy không hề cảm thấy tiếc nuối, cũng không hề cảm thấy hối hận."...

Lâm Huyền nghe Hoàng Tước nói chuyện, cảm giác hình như trong lời nói của cô có hàm ý:

"Nàng tiên cá trong lời cô nói, sẽ không phải chỉ là—— "

"Đúng vậy."

Hoàng Tước gật gật đầu:

"Chính là Sở An Tình."

Trên đầu Lâm Huyền xuất hiện những dấu chấm hỏi.

Sao lại bắt đầu nói chuyện phiếm rồi? Chẳng lẽ cô không phải đang nói đến bản thân cô sao?

"Tôi rất cảm ơn cô vì đã đi tìm Sở Sơn Hà từ sớm để nói rõ tình hình."

Lâm Huyền thuận theo chủ đề của Hoàng Tước, tiếp tục nói:

"Nếu như để cho tôi trực tiếp đối mặt với bậc cha mẹ đang tràn đầy vui mừng và chờ mong sự trở về của con gái họ. Thì tôi thực sự không biết nên nói thế nào."

"Đi thôi."

Hoàng Tước quay người rời khỏi phần mộ của Andersen, đút hai tay vào túi áo khoác và đi về hướng cô đã đến:

"Chúng ta đi tới điểm tiếp theo."...

Du lịch không mục đích lại có phần bình tĩnh và thư thái hơn.

Hai người cứ đi theo tuyến xe buýt như vậy, một đường ngắm được rất nhiều cảnh đẹp ở xung quanh Copenhagen.

Phòng trưng bày Quốc gia, Nhà thờ Roskilde, Tháp Tròn, Đài phun nước Gefion, Đại học Copenhagen, thực đúng là phải đi dạo quanh bờ biển nông của Langelini Promenade để nhìn ngắm pho tượng nàng tiên cá.

Chỉ có thể nói.

Con gái của biển quả thực rất cô đơn.

Cuối cùng.

Khi mặt trời lặn ở phía Tây và hoàng hôn buông xuống, những đám mây ráng đỏ ở vĩ độ cao mang lại cảm giác độc đáo và hoành tráng.

Bầu trời màu đỏ cam giống như đang rỉ máu.

Mọi thứ trên thế giới đều trở thành màu đỏ.

Sau khi đi dạo hết một vòng, Lâm Huyền và Hoàng Tước đã đến điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến đi ngày hôm nay–

Cung điện Amalienborg.

Cung điện ở đây đương nhiên có chút nhỏ bé hơn so với Tử Cấm Thành ở Long Quốc.

Nhưng mỗi cung điện, mỗi bức tượng vua cũng khẳng định lịch sử của một thời đại.

Sự kiện nổi tiếng nhất hàng ngày tại Cung điện Amalienborg là lễ đổi gác của Vệ binh Hoàng gia vào lúc 12 giờ trưa. Mỗi người lính đều cao gần hai mét, đội mũ da gấu, mặc quân phục cổ xưa và đi ủng da to đùng.

Nhưng khi Lâm Huyền và Hoàng Tước đi dạo đến đây, đã là hoàng hôn dưới những đám mây rực lửa màu đỏ cam.

Mặt trời gần như đã lặn xuống dưới đường chân trời, dùng ánh sáng cuối cùng còn sót lại để sưởi ấm bán đảo nơi góc trái đất.

Tại thời điểm này, không có điểm tham quan nào còn mở.

Hai người đang đứng bên ngoài Cung điện, bên ngoài hàng rào, nhìn vào bức tượng cao chót vót của một vị anh hùng trên lưng ngựa.

Pho tượng rất cao lớn, phải cao bằng mấy tầng lầu.

Đọc phần giới thiệu trên tấm bảng đồng bên dưới, Lâm Huyền đã biết đây là bức tượng của cựu vương Đan Mạch, Frederick V.

Tấm bảng đồng phía dưới pho tượng cũng khắc những lời cuối cùng của nhà vua trước khi qua đời:

Từ trước đến nay ta chưa bao giờ mạo phạm đến bất kỳ kẻ nào, trên tay của ta chưa từng dính một giọt máu tươi, ở trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời ta cảm thấy đây là một niềm an ủi to lớn.

Hoàng Khuyết đọc lên, rồi hừ lạnh nói:

"Mặc dù tôi không hiểu rõ về đoạn lịch sử trong thời kỳ này của Đan Mạch, nhưng tôi nghĩ, một vị vua có thể nói ra những lời cuối cùng như vậy nhất định không phải là một vị vua có tư cách."

"Nếu như ông ta may mắn sinh sống trong một thời kỳ hòa bình, vậy thì còn có thể dựa vào các đại thần cấp dưới để duy trì; nhưng nếu như ở trong một thời đại chiến loạn, một quốc vương như vậy, một vị lãnh tụ như vậy, chính là tai hoạ của nhân dân."

Chương 876: Tôi đã từng đến! (1)

Lâm Huyền mỉm cười nhìn cô:

"Xem ra, cô là một người thuộc phái hiếu chiến."

"Nhưng mà bây giờ suy nghĩ của tôi cũng giống như của cô. Thật sự quá ngây thơ khi cho rằng có thể giành chiến thắng mà không mất một giọt máu nào. Bây giờ, tôi đã tỉnh ngộ ra rồi."

"Tôi cũng đã hiểu ra những lời cô nói trên máy bay vũ trụ rồi. Nói Hạng Vũ là anh hùng cũng không phải, Ngu Cơ mới là anh hùng. Nếu như tôi là Hạng Vũ, tôi sẽ lao ra, chết cũng phải phá được vòng vây trên đường, mới xứng với câu nói sống làm nhân kiệt chết làm quỷ hùng."

"Hiện tại tôi chỉ muốn để cho bản thân nhanh chóng mạnh lên, nắm giữ được bí mật về Hằng số Vũ Trụ và sức mạnh, sau đó trà trộn vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bắt được những tên khốn nạn có ý đồ nham hiểm, cuối cùng... đưa Sở An Tình trở về."

"Tôi biết đây không phải con đường dễ dàng, nhưng thế giới này chính là như vậy, cho dù tôi muốn cứu vớt cái gì, thì nó cũng sẽ không thể bị hủy diệt dễ dàng như vậy. Nhưng cũng chính vì như thế, nên việc cứu giúp mới càng thêm quan trọng."...

Tốt.

Hoàng Tước quay người không đối diện với bức tượng nữa, đôi mắt màu xanh lam phản chiếu màu đỏ cam của mặt trời lặn, mỉm cười vui vẻ nhìn Lâm Huyền:

"Tôi rất vui khi nghe những lời như vậy từ cậu. Có vẻ như cậu đã thực sự trưởng thành rồi."

"Tôi rất thích những loại người như cậu, Lâm Huyền. Mọi người luôn luôn thích nghe chuyện về chúa cứu thế cứu vớt thế giới, nhưng mà rất nhiều người không ý thức được, chúa cứu thế không phải sinh ra đã là chúa cứu thế. Ban đầu, ông ấy cũng chỉ là một đứa bé bất lực, ông ấy sẽ phạm sai, sẽ biết sợ, sẽ do dự, sẽ bàng hoàng, sẽ mê mang..."

"Đây đều là chuyện bình thường, cũng rất hợp lý, ông ấy cũng cần một quá trình, thậm chí là một quá trình dài dằng dặc, đi một đường đi quanh co để trưởng thành, cuối cùng, mới có thể trở thành một vị chúa cứu thế đỉnh thiên lập địa. Chỉ là có rất nhiều người không ý thức được điểm này, bọn họ luôn cho rằng chúa cứu thế khi vừa sinh ra đã là chúa cứu thế, không có một điểm tì vết."

"Cũng giống như rất nhiều người đi xem mắt kết hôn, ai cũng muốn tìm một được một nửa ưu tú, thành thục, hoàn mỹ. Nhưng Tướng quân ngay từ đầu cũng không phải là Tướng quân, anh hùng ngay từ đầu cũng không phải anh hùng, ai cũng cần một quá trình, từ chưa từng thành thục trở nên thành thục, từ bình thường trở nên vĩ đại."

Lâm Huyền nghiêng đầu, nhìn Hoàng Tước:

"Tôi thật sự rất tò mò, hi vọng cô không cảm thấy bị mạo phạm. Cô... Đã kết hôn sao?"

Hoàng Tước bị chọc cười, cúi đầu xuống, lắc lắc:

"Tôi không thể nói."

Lâm Huyền buông buông tay:

"Vậy để tôi hỏi một vấn đề khác, như cô vừa nói, cô sẽ tìm

được một nam nhân xuất sắc và vĩ đại? Hay là sẽ tìm một người đàn ông chưa trưởng thành và bình thường?"...

Cái bóng của Cung điện Amalienborg trải dài trong cái nắng cuối cùng của buổi chiều tà, kéo đến tận bầu trời bên kia.

Dọa những con chim ở trên mái hiên của cung điện sợ hãi cất cánh bay thành đàn, biến mất trong màn đêm trên đường về nhà.

Hoàng Tước từ từ ngẩng đầu lên.

Đôi mắt màu xanh lam cuối cùng lại rực sáng lên trong đêm tối:

"Tôi sẽ chấp nhận hắn là một người bình thường, dạy hắn trở nên ưu tú, đợi hắn trưởng thành. Sau đó..."

"Nhìn hắn, từ từ trở nên vĩ đại."...

Xa xa, những làn sóng biển lướt qua mặt trời, như thể dập tắt vật thể khổng lồ đã cháy suốt hàng tỷ năm.

Bóng tối bao phủ thế giới này.

Cung điện Amalienborg và bức tượng vua Frederik V cũng được phủ lên một lớp màn đen mỏng.

Đan Mạch, vương quốc cổ tích này, chính thức bước vào màn đêm.

Mọi thứ xung quanh trở nên tối tăm.

Duy nhất sáng lên...

Là ánh sáng màu xanh lam, lấp lánh như pha lê vỡ vụn, trong đôi mắt của Hoàng Tước, dường như lại bừng cháy.

Cô ấy giống như một con cú săn mồi, nhìn chằm chằm vào khu

rừng đen tối của vương quốc cổ tích.

Nhưng.

Rõ ràng cô ấy chỉ đến đây để du lịch thôi mà.

Cô ấy định săn gì đây?...

Rời khỏi cung điện Amalienborg, hai người đơn giản ăn chút đặc sản địa phương rồi đến khách sạn nghỉ ngơi.

Hành lý của họ đã được xe buýt đón khách của khách sạn chuyên dụng vận chuyển từ sân bay, rất tiện lợi.

Chỉ là... Lâm Huyền ban đầu định đặt khách sạn tốt nhất ở trung tâm Copenhagen, nhưng Hoàng Tước lại chỉ vào một vị trí ở ngoại ô và nói muốn đặt khách sạn ở đó.

"Chỗ đó có chút hẻo lánh đấy."

Lâm Huyền khi đó giải thích:

"Mặc dù vẫn là Copenhagen, nhưng chỗ đó tương tự như khu vực ngoại ô, dù là ngoại ô của Đế Đô thì cũng không quá tệ, nhưng điều kiện ở và môi trường xung quanh... chắc chắn không thể bằng khách sạn mà tôi chọn ban đầu."

Nhưng Hoàng Tước vẫn lắc đầu:

"Chỉ cần chỗ đó là được, tôi vốn không thích những nơi quá náo nhiệt, chọn một khách sạn vừa phải ở khu đó là được rồi."

Thấy cô ấy vẫn kiên quyết như vậy, Lâm Huyền cũng không nói gì thêm.

Cảm giác về Hoàng Tước, thực sự luôn là một người không thích náo nhiệt. Điều này tuy đúng, nhưng... có liên quan gì đến vị trí khách sạn không?

Chương 877: Tôi đã từng đến! (2)

Không thể hiểu nổi.

Cô ấy nói gì thì làm nấy thôi.

Vì vậy, Lâm Huyền đã chọn một khách sạn ở vùng ngoại ô phía tây Copenhagen... chỉ có thể nói là tạm được, và đặt hai phòng cao cấp.

Không lâu sau đó.

Chiếc taxi dừng lại trước khách sạn, Lâm Huyền trả tiền, rồi cùng Hoàng Tước mở cửa bên phải và xuống xe.

Xuống xe, nhìn quanh một vòng.

Hắn phát hiện phong cách kiến trúc ở đây và cảm giác cổ kính thực sự giống như trong những bộ phim châu u cổ điển từ thế kỷ trước.

Không có tòa nhà cao tầng, tất cả mọi thứ đều rất cổ kính, đầy dấu ấn của thời gian, hơi thở cuộc sống rất đậm nét, có các cửa hàng nhỏ, có các cặp đôi dạo bước cùng nhau và những cặp vợ chồng bế con trên tay.

"Nơi này... chẳng lẽ là khu phố cổ?"

Lâm Huyền nhìn các tòa nhà xung quanh và hỏi.

Hoàng Tước lắc đầu không thể khẳng định:

"Cũng không rõ lắm, nhưng Copenhagen chắc không có khu phố cổ đâu, thành phố này từ khi loài người bước vào thời kỳ công nghiệp hóa đã rất nổi tiếng, nhiều hội nghị quan trọng trên thế giới đều được tổ chức ở đây."

"Vì vậy... thành phố này đã phát triển từ rất sớm và hưởng ứng làn sóng cách mạng công nghiệp. Không giống như nhiều thành phố ở Long Quốc của chúng ta, khi thế giới bước vào cuộc cách mạng thông tin lần thứ ba, nhiều nơi mới bắt đầu đô thị hóa, vì vậy mới xuất hiện khu phố cổ là sản phẩm không tương thích trong sự phát triển nhanh chóng."...

Quả thực là như vậy.

Lâm Huyền thấy Hoàng Tước nói rất có lý.

Hắn cũng đã đi du lịch nhiều thành phố trong nước, không thể tránh khỏi sự hiện diện của cái gọi là khu phố cổ, nơi mà thường bị bỏ qua do nhu cầu phát triển nhanh chóng của thành phố.

Đường phố luôn chật chội, nơi rộng nhất cũng chỉ đủ cho hai làn xe, thậm chí nhiều con hẻm nhỏ chỉ có thể được mô tả là đường mòn.

Các khu dân cư không có bãi đậu xe ngầm, xe cộ đậu trên mặt đất chen chúc, mỗi khi chiếc xe ở trong cùng muốn ra ngoài, cả khu phải xuống để di chuyển xe như chơi trò chơi "Huarongdao".

Chợ, chợ rau, phố ăn sáng, chợ sáng, dường như đều là những đặc điểm tiêu biểu của khu phố cổ.

Đúng như Hoàng Tước đã nói.

Trong xu hướng phát triển nhanh chóng của thành phố, thực sự không có đủ nguồn lực và tài chính để làm mới toàn bộ khu phố cổ, việc phá dỡ và tái định cư đều rất phức tạp và khó xử lý; thay vào đó, việc quy hoạch một khu vực mới làm trung tâm sẽ tiện lợi

hơn, đồng thời có thể thúc đẩy kinh tế xung quanh, và cách này đã được áp dụng thành công ở nhiều thành phố tại Long Quốc.

Nhìn lại khu ngoại ô trước mắt.

Có lẽ nơi đây đã như vậy từ nhiều năm trước, cũ kỹ, cổ kính, đầy hơi thở cuộc sống.

"Cũng coi như tình cờ chọn được chỗ khá đấy chứ."

Lâm Huyền nói, đẩy cửa khách sạn cho Hoàng Tước, rồi cả hai bước vào.

Sau khi làm xong thủ tục nhận phòng, cả hai mỗi người cầm một thẻ phòng, rồi lên thang máy về phòng nghỉ ngơi.

Khách sạn không lớn, chỉ có sáu tầng.

Các phòng cao cấp có diện tích rộng và tiện nghi đầy đủ đều nằm ở tầng sáu.

Hai người đi thang máy lên tầng sáu, tìm số phòng.

Hai phòng sát nhau, nằm đối diện nhau, một phòng 606, một phòng 608.

Lâm Huyền và Hoàng Tước quẹt thẻ mở cửa phòng, Lâm Huyền nhìn Hoàng Tước:

"Hôm nay đi chơi cả ngày rồi, nghỉ ngơi thật tốt nhé. Hôm nay chỉ là đi dạo quanh những điểm tham quan gần đây thôi. Những địa điểm nổi tiếng như bảo tàng, viện mỹ thuật, viện nghệ thuật, nhà hát lớn trong trung tâm... ngày mai chúng ta có thể dạo quanh thành phố."

"Nếu cô muốn đi đâu nữa, có thể tra trên mạng."

Hoàng Tước gật đầu, mệt mỏi mở cửa phòng và bước vào.

Cạch, cạch.

Hai tiếng cửa đóng.

Lâm Huyền và Hoàng Tước bước vào hai phòng cao cấp cách nhau một bức tường, mỗi người bắt đầu rửa mặt và chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường, hiển thị 21:30.

Đây là giờ Đan Mạch.

Hắn giơ cổ tay trái lên, nhìn vào đồng hồ thông minh, hiển thị 3:30 sáng, đây là giờ Long Quốc, tức là giờ Đế Đô.

Hai khu vực chênh lệch múi giờ 6 giờ, Long Quốc nhìn thấy mặt trời, bước vào ngày mới sớm hơn Đan Mạch 6 giờ.

"Vậy thì... giờ này đi ngủ, cũng sẽ không vào giấc mơ."

Lâm Huyền ngáp một cái.

Trước đó khi nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đêm hôm sau, tức là sau khi chia tay Hoàng Tước ở phòng thí nghiệm của Lưu Phong, hắn đã đặc biệt bước vào giấc mơ để xem xét.

Không ngoài dự đoán.

Giấc mơ thứ tư vẫn không thay đổi gì.

Nhưng điều này cũng nằm trong dự kiến.

Bởi vì mặc dù hắn đã nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng vẫn còn xa mới chính thức gia nhập câu lạc bộ và để hình thành cái mốc không thể quay đầu lại đó.

Ba câu hỏi kiểm tra kia, chỉ cần trả lời sai một câu, Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ từ chối hắn, để hắn trở thành người đầu tiên trong lịch sử... nhận được thư mời nhưng không vượt qua bài kiểm tra.

Chương 878: Tôi đã từng đến! (3)

Điều này...

Chắc chắn sẽ bị các thành viên trong câu lạc bộ cười đến chết nhỉ?

Dù sao Hoàng Tước đã nói, các thành viên khác nhận được thư mời không ai trượt. Họ đều vượt qua bài kiểm tra ba câu hỏi, chứng minh họ là thiên tài thực sự, mở cửa câu lạc bộ.

Vì vậy.

Ở thời điểm hiện tại, việc nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhưng không làm thay đổi giấc mơ thứ tư là điều mà Lâm Huyền hoàn toàn có thể chấp nhận.

Chưa kể, hiện tại vẫn chưa loại trừ khả năng "giấc mơ thứ tư là giả, là thế giới mô phỏng, là phim trường".

Ngân hàng Thái Mỗ, két sắt hợp kim, mảnh giấy bí mật của Sở An Tình, tất cả đã sẵn sàng, chỉ chờ hắn đi kiểm chứng.

Hiện tại khó khăn là... sự tồn tại của ông lão bí ẩn đã cản đường hắn đến Ngân hàng Thái Mỗ, hắn phải giải quyết ông lão bí ẩn này trước mới có thể tự do hoạt động trong giấc mơ thứ tư.

Nhưng vấn đề then chốt là...

Ông lão bí ẩn đó thực sự là ai?

Kevin Walker? Jask? Hay là ai đó mà hắn biết hoặc không biết,

có thể nghĩ tới hoặc không thể nghĩ tới?

Dù thế nào đi nữa.

Ông lão bí ẩn này đã nói cùng một câu cửa miệng với Kevin Walker. Nên trước tiên nhắm vào Kevin Walker chắc chắn là không sai.

Bởi vì thù oán giữa Lâm Huyền và Kevin Walker không chỉ có một... Có rất nhiều việc giữa họ cần phải được tính toán rõ ràng.

Nếu loại bỏ được Kevin Walker mà vẫn không thay đổi được giấc mơ thứ tư, thì hắn sẽ phải tìm cách xác định các đối tượng nghi vấn khác.

"Haiz..."

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền không khỏi thở dài.

Chưa từng nghĩ rằng sau bao năm du hành trong giấc mơ, hắn lại có ngày bị mắc kẹt.

Không mở được két sắt, không xem được mảnh giấy, cũng không thể tìm CC để xác nhận chuyện thiên niên trụ, thật sự khiến hắn không khỏi bực bội.

Lúc mới nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ trong gương, hắn còn nghĩ rằng mình có thể trực tiếp gia nhập tổ chức, tìm và tiêu diệt Kevin Walker.

Nhưng giờ xem ra.

Hai kế hoạch này, chưa biết chừng cái nào sẽ diễn ra trước. Dù sao nếu không tiêu diệt Kevin Walker thì không thể thay đổi được giấc mơ thứ tư;

Không thay đổi được giấc mơ thứ tư thì không thể làm thay đổi con số trên đồng hồ thời không;

Con số trên đồng hồ thời không không thay đổi thì không thể nghiên cứu giá trị độ cong thời không để tìm ra tọa độ thời gian;

Không có được quy luật và giá trị cụ thể của tọa độ thời không thì không thể vượt qua bài kiểm tra của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Một chuỗi sự kiện này.

Thật sự là liên kết chặt chẽ, khiến hắn không thể thoát ra.

Lâm Huyền lại ngáp một cái.

Hôm nay đi chơi cả ngày, thực sự quá mệt rồi...

"Ngủ thôi, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc đến sáng."

Bình thường ở Long Quốc ngủ, nửa đêm 00:42 đều phải tỉnh dậy một lần.

Còn bây giờ thì không cần nữa.

"Ngủ thôi."... ...

Thực tế chứng minh rằng Lâm Huyền đã suy nghĩ quá đơn giản.

Một giờ sau.

Lâm Huyền, trong tình trạng buồn ngủ, mở mắt trên giường:

"Sao lại ồn thế này? Ở đâu đang mở nhạc à?"

Hắn ngồi dậy, xỏ dép đứng lên, đi đến bên cửa sổ, kéo rèm và nhìn ra ngoài.

Quả nhiên!

Trên mái nhà bốn tầng đối diện, có một đám đông đang ca hát nhảy múa!

"Đang làm gì vậy? Phong tục nơi đây vừa mộc mạc vừa mạnh mẽ."

Lâm Huyền nheo mắt nhìn kỹ hơn.

Có vẻ như...

Trông giống như một buổi tụ tập, một bữa tiệc, không rõ đang kỷ niệm gì.

Nhưng có vẻ không phải loại tiệc linh tinh.

Lâm Huyền nhìn qua cửa sổ thấy, những người tham dự bữa tiệc đều có tuổi, hầu như không có người trẻ, toàn là những người trông như trung niên.

Cụ thể thì Lâm Huyền không đoán được tuổi...

Bởi vì người nước ngoài, dù nam hay nữ, thời gian giữ dáng thường ngắn hơn, qua ba mươi tuổi là già đi nhanh chóng, đôi khi đoán tuổi rất khó.

Hiện tại, những người tham dự bữa tiệc đã ăn xong thịt nướng, uống xong bia, rồi âm nhạc lớn phát ra những bản nhạc sôi động, hò hét nhảy đôi.

Phong cách nhảy của họ rất đa dạng, kiểu gì cũng có, phát nhạc gì thì nhảy nhạc đó.

Vừa mới kết thúc một điệu nhảy điên loạn, bây giờ lại là nhảy nhanh mạnh mẽ.

Lâm Huyền, người đã được rèn luyện vài năm trong câu lạc bộ nhảy của các chị em ở đại học Đông Hải, cũng thực sự nghiêm túc xem một lúc, cuối cùng kết luận rằng—

Nhóm người này hoàn toàn là nhảy loạn, hắn đã đánh giá họ quá cao.

Họ thậm chí không phân biệt được nhạc và điệu nhảy, bất kể nhạc gì cũng làm cùng một động tác, chỉ khác ở tần suất nhanh chậm.

Vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ có hai điểm này, còn lại không có gì đáng khen ngợi.

Nhưng...

Nhảy múa và âm nhạc, giá trị nguyên bản nhất của chúng không phải là mang lại niềm vui và hạnh phúc sao?

"Vậy cũng tốt."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Chỉ là quá ồn thôi..."

Có lẽ đây là nhược điểm của việc đặt khách sạn ở ngoại ô. Những người dân bản địa đã sống ở đây hàng chục năm, đời này qua đời khác đều sống ở đây, họ mới là chủ nơi này.

Chương 879: Tôi đã từng đến! (4)

Có lẽ, buổi tụ họp này còn là một loại nghi lễ định kỳ hoặc hoạt động cố định của địa phương. Do đó, với tư cách là người ngoài, Lâm Huyền chỉ có thể chấp nhận một cách lặng lẽ.

Bất ngờ.

Từ phòng bên cạnh, một cơn ho dữ dội vang lên!

"Hoàng Tước?"

Lâm Huyền rời khỏi cửa sổ, đến bức tường chung giữa hai phòng, áp tai vào và lắng nghe âm thanh từ phòng bên cạnh.

Lại là một cơn ho dữ dội.

Ngay khi Lâm Huyền đang định gõ cửa hỏi thăm...

Tiếng ho dừng lại.

Chờ lâu rồi mà không nghe thấy tiếng ho nữa.

Rồi có tiếng bước chân rất nhỏ, rất nhẹ, trong tiếng nhạc ồn ào từ loa lớn bên ngoài, phải áp tai vào tường mới nghe thấy.

Rất nhanh.

Tiếng bước chân nhỏ biến mất, thay vào đó là tiếng giày cao gót rõ ràng.

"Giờ này? Đi giày cao gót? Hoàng Tước định đi ra ngoài à?"

Lâm Huyền quay lại nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường.

Giờ hiển thị là 22:12.

Thời gian này không quá muộn, bên ngoài cũng rất náo nhiệt. Nhưng Hoàng Tước đã đi dạo cả ngày, chắc chắn rất mệt.

Thêm vào đó, cô ấy vừa ho dữ dội như vậy, chắc chắn giống như lần trước, bị thời không phản phệ làm cơ thể bị phản ứng và tổn thương, hẳn đã quỳ xuống đất yếu ớt một lúc lâu mới đứng dậy được.

Trong tình huống này không phải nên nghỉ ngơi dưỡng sức sao? Sao lại muốn đi ra ngoài?

Ngay khi Lâm Huyền đang thắc mắc.

Cạch.

Bên phía tường, có tiếng mở cửa phòng rồi đóng nhẹ, tiếng bước chân xa dần.

Lâm Huyền đổi vị trí nghe trộm.

Nhưng nhận ra rằng, tiếng giày cao gót không đi qua cửa phòng mình để đến thang máy.

Mà là đi về phía bên kia hành lang.

Điều này có nghĩa là...

Hoàng Tước không định ra ngoài?

Nếu không thì không có lý do gì không đi thang máy.

Bên kia hành lang... là gì nhỉ?

Lâm Huyền nhớ lại, có vẻ là cầu thang. Là cầu thang dùng

trong trường hợp khẩn cấp hoặc khi thang máy hỏng.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền bừng tỉnh.

Hắn ngước nhìn đèn chùm trên trần nhà.

Thang máy không lên đến tầng thượng, nhưng cầu thang thì có. Vậy có khả năng lớn là Hoàng Tước muốn lên tầng thượng.

Nhưng Lâm Huyền vẫn rất tò mò, đêm khuya thế này, sao không ngủ mà lại đi lên tầng thượng?

Quả nhiên.

Chưa đến hai phút.

Từ trần nhà vang lên tiếng giày cao gót quen thuộc nhưng rất nhỏ.

"Vẫn nên đi xem sao."

Hoàng Tước ho dữ dội như vậy, Lâm Huyền vẫn không yên tâm.

Hắn đứng dậy mặc bộ đồ thể thao ban ngày, mang giày, rút thẻ phòng và mở cửa ra hành lang.

Cạch.

Đóng cửa nhẹ nhàng.

Lâm Huyền cũng đi ngược hướng thang máy, đến cuối hành lang về phía cầu thang.

Đến góc quẹo.

Quả nhiên có hai tầng cầu thang dẫn lên tầng thượng, và cửa

sắt dẫn ra sân thượng còn hé mở, lắc lư nhẹ nhàng theo làn gió đêm.

Rõ ràng là Hoàng Tước vừa đi qua đây.

Lâm Huyền đến trước cửa sắt, đẩy mở—

Cánh cửa sắt mỏng nhẹ, cũng rất trơn tru, mở ra nhẹ nhàng mà không phát ra tiếng động nào.

Hắn đi theo cánh cửa ra sân thượng.

Dù sao đây là đêm đầu xuân ở vùng vĩ độ cao, gió đêm vẫn khá lạnh. May mắn là hắn đã chuẩn bị trước không mặc đồ ngủ ra ngoài, giờ kéo khóa áo khoác thể thao thì vẫn chịu được.

Đi hai bước về phía trước, vòng qua phòng thiết bị và buồng thang, hắn thấy Hoàng Tước mặc áo khoác dài, mái tóc đen xõa xuống, hai tay đút túi, đứng ở mép sân thượng, nhìn về phía bữa tiệc ồn ào đối diện.

Lúc này.

Gió đêm thổi bay tóc của Hoàng Tước, làm tóc cô ấy bay lượn trong gió, che khuất mọi chi tiết trên gương mặt; vì nhìn từ phía sau, chiếc áo khoác rộng cũng che kín mọi chi tiết về vóc dáng.

Chỉ là dáng đứng và bóng lưng này...

Khiến Lâm Huyền mơ hồ, như nhìn thấy Triệu Anh Quân.

Quả nhiên.

Thói quen đứng và khí chất của một người là thứ không bao giờ thay đổi, đó là thứ khắc sâu vào xương cốt.

Hắn bước về phía Hoàng Tước.

Khi đến gần, cô ấy nghe thấy tiếng bước chân của hắn. Vẫn đứng chắp tay trong túi, không quay lại, chỉ nghiêng đầu để tóc bị gió thổi lệch sang một bên, cười nhẹ:

"Lâm Huyền, cậu cũng không ngủ được à?"

Lâm Huyền gật đầu, chỉ vào đám đông ồn ào nhảy múa trên sân thượng bên kia đường:

"Họ mở nhạc to quá. Cô... có ổn không?"

Hoàng Tước lắc đầu:

"Không sao."

Cô ấy nói nhẹ nhàng, rồi lại quay đầu đi.

Nhưng dù vậy... Lâm Huyền vẫn chú ý thấy.

Ánh xanh mờ trong mắt cô ấy đã thật sự nhạt đi nhiều.

Trước đây.

Lâm Huyền thường có ảo giác này vào ban ngày, cảm thấy đôi mắt xanh của Hoàng Tước không còn sáng như trước.

Nhưng mỗi khi đêm đến, vì xung quanh tối đi, ánh sáng trong mắt Hoàng Tước lại trở nên rực rỡ như trước.

Nhưng hôm nay thì khác.

Ngay cả ban đêm, dù đã khuya, dù tầng thượng cao sáu tầng không có đèn.

Dưới nền đen này.

Ánh sáng xanh trong mắt Hoàng Tước vẫn mờ nhạt, giống như bóng đèn hỏng, tiếp xúc không tốt.

Lâm Huyền không khỏi lo lắng.

Đôi mắt của Hoàng Tước... liệu có thể hồi phục không?

Cho đến nay, Lâm Huyền cũng đã phần nào hiểu rõ quy luật về độ sáng trong mắt của Hoàng Tước.

Chương 880: Tôi đã từng đến! (5)

Mỗi khi bị thời không phản phệ, hoặc bị buộc phải tránh né, đôi mắt của cô ấy sẽ tối đi nhiều, thậm chí hoàn toàn tắt lịm.

Sau đó, chỉ cần một thời gian hồi phục, ánh sáng sẽ dần trở lại gần như cũ.

Cơ chế này thật kỳ diệu, đại khái là quy luật như vậy. ...

Hoàng Tước không nói thêm gì nữa.

Chỉ chăm chú nhìn đám đông nhảy múa trên sân thượng đối diện.

Lâm Huyền tiếp tục tiến đến gần cô ấy.

Hắn mới nhận ra rằng ánh trăng ở Copenhagen thực sự sáng thế nào. Không có sự so sánh thì không thể thấy rõ, phải chăng vì ở vĩ độ cao hơn, bầu khí quyển mỏng hơn?

Đan Mạch nằm ở vị trí trên Trái Đất, còn phía bắc hơn cả cực bắc của Trung Quốc.

Trong một số điều kiện, nơi này còn có thể nhìn thấy cực quang hiếm hoi.

Hoặc có thể...

Vì Copenhagen gần mặt trăng hơn so với Đông Hải? Nên mặt trăng trông cũng lớn hơn, tròn hơn, sáng hơn?

Nhưng đó chỉ là điều vô lý.

Trong khoảng cách 380,000 km giữa Trái Đất và Mặt Trăng, vài nghìn km này không đáng kể.

Lâm Huyền bước đi dưới ánh trăng, bước vào bóng Hoàng Tước.

Ánh trăng phủ lên mái tóc xõa của cô ấy một lớp lụa trắng, một lớp sương mờ.

Đây là lần đầu tiên Lâm Huyền thấy Hoàng Tước xõa tóc.

Không chỉ cô ấy...

Ngay cả Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cũng chưa bao giờ thấy cô ấy xõa tóc.

Kiểu tóc của cả hai người họ, thường là búi lên, hoặc buộc, hoặc thắt, luôn luôn rất trang trọng.

Giống như bây giờ, dù chỉ là lên sân thượng đi dạo, Hoàng Tước vẫn đi giày cao gót, mặc trang phục nội y thanh lịch, thậm chí... đôi khuyên tai sapphire cũng không thiếu, luôn có mặt.

Có lẽ chỉ khi ngủ cô ấy mới xõa tóc.

Lâm Huyền nghĩ vậy.

Thực ra xõa tóc cũng không tệ, trông trẻ hơn, thêm phần dịu dàng và thân thiện.

Hắn đi một vòng, từ phía sau Hoàng Tước vòng qua bên trái của cô ấy.

Rất tò mò.

Cô ấy đang nhìn gì?

Bữa tiệc "hoang dã" của đám người nước ngoài đó có gì đáng để nhìn?

Lâm Huyền cũng nhìn về phía đó.

Trên cao gió lạnh, nhưng tầm nhìn rất tốt, so với khi nhìn qua cửa sổ trong phòng, đứng trên tầng thượng có thể nhìn thấy toàn cảnh bữa tiệc đối diện.

Số người tổng cộng khoảng năm sáu chục, ở vùng ngoại ô Bắc u, đã được coi là một buổi tụ họp quy mô lớn.

Bên cạnh sân thượng, hàng loạt chai bia và chai rượu đã uống hết xếp gọn gàng, rất nhiều, không biết họ đã uống bao nhiêu.

Nam nữ đều rất vui vẻ, náo nhiệt, mọi người trông có vẻ rất quen thuộc, không có gì gò bó.

Nếu không phải là buổi tụ họp gia đình, thì cũng là buổi tụ họp bạn bè thân quen, bầu không khí rất vui vẻ.

Lúc này, loa lớn lại đổi bài, là một bài nhạc khiêu vũ phong cách ngoại quốc.

Lâm Huyền không hiểu, vượt quá tầm hiểu biết của hắn.

Trong lớp học tổng quát tại đại học Đông Hải, chỉ dạy các điệu nhảy giao tiếp thông thường, không có dân vũ.

Thế giới này rất lớn, có rất nhiều dân tộc, cũng có rất nhiều điệu nhảy dân tộc, những thứ này học không hết.

Lâm Huyền mới nhận ra...

Ánh mắt của Hoàng Tước luôn chăm chú vào đám người đang nhảy múa.

Có gì lạ sao?

Hay là muốn thưởng thức phong cách ngoại quốc?

Nhưng điệu nhảy của những người này quá tệ... hoàn toàn không có tính nghệ thuật và thẩm mỹ.

Hơn nữa.

Hoàng Tước không phải người thích náo nhiệt, có lẽ cũng không phải người thích tiệc tùng, thích nhảy giao tiếp.

Thậm chí...

Cô ấy thích giao tiếp với người khác không?

Dù là Triệu Anh Quân hay Hoàng Tước, cảm giác đầu tiên khi tiếp xúc với họ đều là "cô đơn".

VV đã từng nhận xét về Triệu Anh Quân:

"Tôi rất khó mô tả cảm giác đó, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của Triệu Anh Quân khi cô ấy nhìn cậu, tôi chỉ cảm nhận được sự cô đơn. Cậu có nhận ra không? Triệu Anh Quân luôn luôn một mình, dù là trong công việc, trong cuộc sống hay thậm chí là khi nghỉ ngơi, cô ấy luôn cô đơn."

"Cô ấy độc lập đến mức tự tin, hoàn toàn khác biệt với Sở An Tình."

"Cô ấy trông có vẻ rất giàu có, nhưng thực chất lại chẳng có gì cả. Ban đầu tôi luôn nghĩ Sở An Tình mới là một cô bé, một cô bé cần được bảo vệ; nhưng bây giờ tôi không nghĩ thế nữa, tôi cảm thấy Triệu Anh Quân mới thực sự là một cô bé... Dù cô ấy đã 25 tuổi, rạng rỡ, mạnh mẽ, nhưng vẫn cô đơn như một đứa trẻ."...

Tương tự, Sở An Tình cũng từng miêu tả về Hoàng Tước:

"Anh không nhận ra sao? Chị Hoàng Tước luôn luôn một mình, chị ấy... chị ấy giống như một cơn gió không thuộc về thế giới này,

dù thổi đến đâu cũng không có cảm giác thuộc về, không thuộc về bất cứ nơi nào."

"Điện thoại của chị ấy chưa bao giờ đổ chuông, dù là tiếng chuông điện thoại hay chuông WeChat, chưa bao giờ có... Dường như chị ấy không có gia đình, không có bạn bè, không có giao tiếp, cũng không có ai để trò chuyện."

"Chị ấy trước mặt chúng ta luôn tỏ ra rất đáng tin cậy, rất tài giỏi, việc gì cũng có thể giải quyết. Nhưng những điều này không thể thay đổi được sự cô đơn của chị ấy. Chị ấy như không thuộc về thế giới này... Không có chỗ dựa, thậm chí không có một người bạn để nói chuyện, để chia sẻ."

Chương 881: Tôi đã từng đến! (6)

...

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào đám đông náo nhiệt và vui vẻ.

Hoàng Tước đôi khi, cũng sẽ ghen tỵ với những điều này sao?

Ghen tỵ với những người có gia đình, có bạn bè, có sự náo nhiệt, có niềm vui.

Ghen tỵ với việc họ có thể tham gia các bữa tiệc, có thể hét to, có thể nhảy múa không kiềm chế.

Lúc đó, điệu nhảy mạnh mẽ của bài hát dân tộc đột ngột dừng lại, đám người nhảy trên sân thượng đối diện chưa kịp dừng lại, lại có một giai điệu nhẹ nhàng vang lên.

Bài hát này...

Lâm Huyền không khỏi lắng nghe.

Không nghe nhầm.

Đây là bài hát trong loạt phim Marvel, bài hát trong phim "Captain America","It's Been a Long Long Time", dịch ra là "Đã lâu không gặp".

"Đã lâu không gặp".

Đây dường như là câu mà Hoàng Tước luôn nói mỗi lần gặp mình.

Mỗi lần gặp lại, đều là đã lâu không gặp.

Trong bộ phim siêu anh hùng "Captain America", Captain America và nữ điệp viên Peggy Carter đã quen biết và yêu nhau, nhưng do những biến cố, họ đã không thể hoàn thành điệu nhảy tại bữa tiệc.

Sau đó, chiến tranh bùng nổ.

Captain America bị đóng băng dưới biển trong hơn 70 năm, khi anh ấy tỉnh lại, thế giới đã bước vào thế kỷ 21 với tốc độ phát triển cao.

Anh ấy vẫn là chàng trai trẻ khỏe mạnh, thời gian dường như không chảy qua anh.

Nhưng Peggy Carter thì khác.

Peggy Carter đã hơn 90 tuổi, nằm trên giường bệnh yếu ớt.

Thời gian thật tàn nhẫn.

Không bao giờ quay lại, không bao giờ chậm lại.

Bỏ lỡ cơ hội nhảy múa lần đó, Captain America và Peggy Carter... họ không bao giờ hoàn thành điệu nhảy đó.

Giống như cuộc gặp lại sau 70 năm, thời gian đã trôi qua và nỗi đau thương suốt 70 năm, cuối cùng cũng chỉ biến thành một câu nhẹ nhàng...

"Đã lâu không gặp."...

Lâm Huyền quay người lại.

Đối diện với Hoàng Tước.

Hắn giơ tay phải lên, lòng bàn tay phải hướng lên, làm động

tác mời:

"Muốn nhảy một điệu không?"

Hoàng Tước ngạc nhiên quay đầu lại.

Chớp mắt.

Không thể tin nhìn Lâm Huyền, bật cười:

"Cậu đang mời tôi sao? Dường như lời mời này không chính thức lắm."

Lâm Huyền cười nhẹ, hiểu ý.

Hắn lùi một bước, cúi nửa người, giơ tay làm động tác lịch sự mời nhảy từ những buổi học ở đại học Đông Hải, mời các chị em học nhảy, động tác thành thục và thanh lịch:

"Thưa tiểu thư, tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không?"

Hoàng Tước dường như bị làm cho cười, quay đầu lại nhìn bầu trời, nhìn ánh trăng.

Nhưng cuối cùng...

Cô ấy quay đầu lại, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Giơ tay phải lên.

Ngón tay chạm vào lòng bàn tay Lâm Huyền:

"Vậy mới đúng."

Bài hát lớn trên đường phố đối diện dường như trở nên dịu dàng, không còn gây phiền nhiễu, như một bài hát ru làm lòng người yên tĩnh.

Giai điệu chậm rãi của điệu nhảy blues thuộc loại chậm bốn

bước.

Nơi này không có hội trường lộng lẫy, chỉ có ánh trăng trên sân thượng cũ kỹ của khu phố cổ.

Nơi này không có trang phục thanh lịch, chỉ có Lâm Huyền mặc đồ thể thao và Hoàng Tước mặc áo khoác.

Nơi này không có những bước nhảy tinh tế, chỉ có những bước nhảy chậm rãi không quen thuộc của hai người.

Nhưng không sao.

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra, cảm giác của hắn khi ở dưới phòng là đúng.

Nhảy múa và âm nhạc.

Vốn nên như vậy.

Đó là nghệ thuật thuần túy nhất.

Không phân biệt biên giới, không phân biệt giai cấp, không phân biệt sang hèn.

Nghệ thuật thuần túy, mang lại những điều thuần túy.

Lâm Huyền nắm tay Hoàng Tước, xoay mình dưới ánh trăng, những đám mây trôi qua trên bầu trời làm bạn nhảy; trên mái nhà đơn giản nhưng sạch sẽ này, dường như những tiếc nuối và cô đơn hòa quyện vào nhau, vượt qua ranh giới thời gian, bắt tay làm hòa.

Không có tiếng vỗ tay,

Không có tiếng hò reo,

Không có khán giả,

Thậm chí nhạc nền cũng mượn của người khác.

Nhưng...

Có thể thấy, Hoàng Tước rất vui, nụ cười của cô ấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết:

"Tôi thật không ngờ, cậu lại chủ động mời người khác nhảy."

"Đây cũng là lần đầu tiên." Lâm Huyền buông tay phải của Hoàng Tước, để cô ấy nhảy trong điệu nhạc với đôi giày cao gót, rồi lại nắm tay cô ấy, kéo lại:

"Tôi không giỏi những việc này."

"Vì vậy..."

Hoàng Tước chớp chớp mắt, ánh sáng màu xanh trong đồng tử của cô ấy từ từ phục hồi:

"Trước đây cậu luôn được các cô gái mời nhảy à? Điều đó không đủ lịch sự, đừng bao giờ để phụ nữ phải mời cậu nhảy."

"Vậy nên lần này tôi chủ động mà," Lâm Huyền bước về phía trước, mỉm cười:

"Chỉ là nhảy ở nơi này có phải hơi tệ không?"

Hừm.

Hoàng Tước cười nhẹ đầy ẩn ý, bước chân nhảy lùi lại và đặt bàn tay vào lòng bàn tay của Lâm Huyền, hoàn thành một nửa vòng lướt bước:

"Tôi đã từng nghe một câu nói rằng, bất kể điều gì xấu hổ hay khó xử đến đâu, chỉ cần có người sẵn sàng cùng cậu chịu xấu hổ, thì sẽ không cảm thấy xấu hổ."

"Cũng như vậy, bất kể điều gì tệ đến đâu, chỉ cần có người sẵn sàng cùng cậu trải qua, thì đó không phải là điều thực sự tệ."

(tối sẽ bạo thêm chương :3)

Chương 882: Con gái của biển cả (1)

"Cô vẫn luôn là người nói những câu đầy ẩn ý," Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Nhưng cô nhảy rất tốt, tôi không ngờ cô lại biết nhảy bài này... Làm sao nhỉ, bài này không phải là một điệu nhảy truyền thống, khá mới mẻ, mới xuất hiện vài năm nay, nhưng cô lại rất đúng nhịp."

"Bởi vì tôi đã xem bộ phim đó."

Hoàng Tước mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Không phải là 'Captain America' sao? Mặc dù tôi không hứng thú lắm với loại phim siêu anh hùng này, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn xem hết các phần tiếp theo."

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên:

"Nếu không thích, tại sao cô lại xem? Sao phải tự hành hạ mình."

"Không thể nói như vậy được, Lâm Huyền."

Hoàng Tước hoàn thành cú xoay cuối cùng trong điệu nhảy, dừng bước và giữ tay Lâm Huyền.

Nhạc kết thúc với một nốt cao, rồi đột ngột ngừng lại.

Một điệu nhảy kết thúc.

Hoàng Tước cũng kết thúc tư thế cuối cùng, thu lại ngón tay, đứng thẳng dậy, đứng cách Lâm Huyền một bước chân nhìn hắn.

"Dù cậu không thích Copenhagen, nhưng cậu không phải vẫn đến đây sao?"

Cô ấy cúi đầu cười nhẹ, rồi lùi một bước.

Sau đó, cô chỉnh lại áo khoác, vén tóc bị gió thổi rối ra sau, nhìn lại Lâm Huyền:

"Cảm ơn cậu đã nhảy với tôi, tôi rất vui."

"Cũng đã muộn rồi, chúng ta đi nghỉ thôi, ngày mai còn nhiều nơi phải tham quan nữa."

Nói xong, cô ấy lại bước nhẹ nhàng trên đôi giày cao gót, đi về phía cầu thang lên mái.

Khi đi vào cửa sắt của cầu thang.

Cô quay lại nhìn Lâm Huyền lần cuối:

"Chúc ngủ ngon, Lâm Huyền... mơ đẹp nhé."...

Ngày hôm sau.

Mọi thứ như cũ.

Lâm Huyền và Hoàng Tước đã đi tham quan nhiều nơi ở trung tâm Copenhagen, bảo tàng, viện nghệ thuật, và còn may mắn gặp được buổi biểu diễn của nhà hát quốc gia tại nhà hát lớn, thưởng thức nghệ thuật không rõ ràng nhưng đầy ấn tượng.

Buổi tối, họ ăn tối tại một nhà hàng được đánh giá cao tại địa phương.

Thật bất ngờ, món ăn rất ngon.

Ít nhất là Lâm Huyền thấy ngon hơn nhiều so với bữa ăn hôm qua.

Chỉ là...

Hoàng Tước có vẻ hơi lơ đãng.

Không chỉ ăn ít đi.

Cô ấy còn đi vệ sinh nhiều lần.

Ánh mắt thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, thẫn thờ.

"Cô sao vậy?"

Lâm Huyền đặt dao nĩa xuống hỏi.

Hoàng Tước im lặng một lúc, ánh mắt từ ngoài cửa sổ quay lại:

"Tôi còn một điểm tham quan nữa muốn đến xem."

"Được thôi."

Lâm Huyền nói một cách tự nhiên:

"Bây giờ sao?"

Hoàng Tước gật đầu.

Lâm Huyền không để tâm, lấy khăn giấy lau miệng:

"Vậy chúng ta bắt taxi đi, ngoài cửa có xe taxi mà, nhưng... cô muốn đến điểm tham quan nào?"

Copenhagen dù là một thành phố lớn nhưng cũng không quá rộng. Lâm Huyền nghĩ rằng họ đã tham quan hết các điểm tham quan nổi tiếng trong hai ngày qua, có lẽ còn sót lại vài nơi?

"Bức tượng Nàng Tiên Cá."

Hoàng Tước nói:

"Chính là bức tượng nhỏ bên bờ biển, trên lối đi dạo ven biển mà chúng ta đã xem hôm qua."

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên:

"Đúng vậy... Hôm qua chúng ta đã đến rồi mà? Còn muốn xem lại à?"

"Đúng vậy."

Hoàng Tước mỉm cười:

"Hôm qua ở Nghĩa trang Andersen, tôi cũng đã nói với cậu rồi phải không? Tôi rất thích câu chuyện cổ tích 'Nàng Tiên Cá' này, vì vậy... muốn đi xem lại bức tượng nàng tiên cá."

"Mặc dù hôm qua chúng ta đã xem qua, nhưng thật hiếm khi đến Copenhagen, nếu không để lại một bức ảnh nào, chẳng phải sẽ hơi tiếc sao?"

Cô ấy ngước nhìn, đôi mắt xanh sáng như ban đầu, nhìn Lâm Huyền đối diện:

"Đến bức tượng Nàng Tiên Cá, cậu giúp tôi chụp một tấm ảnh nhé."

"Ít nhất cũng coi như là một kỷ niệm, để nhớ rằng... tôi đã từng đến đây."

"Cậu nói đúng không?"

Hoàng Tước cười nói:

"Đã muốn đến Copenhagen lâu rồi, cuối cùng cũng có cơ hội

đến, nhưng lại không chụp được bức ảnh nào, chẳng phải là quá đáng tiếc sao?"

Nghe Hoàng Tước nói, Lâm Huyền mới nhận ra.

Dường như...

Đúng thật vậy.

Hắn vốn không thích chụp ảnh và cũng không có thói quen đăng ảnh lên mạng xã hội. Điều này dẫn đến việc... Camera trên điện thoại của hắn chủ yếu chỉ dùng để quét mã.

Tương tự, trong album ảnh trên điện thoại của hắn, ngoài ảnh chụp màn hình thì chỉ có tài liệu công việc, lục tìm khắp các ảnh cũng khó mà tìm ra một bức ảnh selfie hay một bức ảnh phong cảnh, sinh hoạt nào.

Vì vậy, trong suốt chuyến đi này, hắn hoàn toàn không nghĩ đến việc chụp ảnh.

Trên đường đi, Lâm Huyền không ngừng suy nghĩ về ý đồ của Hoàng Tước và lên kế hoạch cho tương lai của mình, về việc làm thế nào để tìm ra Kevin Walker và điểm đột phá.

Chậc.

Hắn chép miệng.

Quả thật hắn không hứng thú với chuyến đi này đến Copenhagen, nhưng Hoàng Tước thì khác. Mặc dù không biết chính xác sự mục tiêu của cô ấy là gì, nhưng đây thực sự là nơi mà cô luôn mong mỏi.

Nhưng suốt chặng đường này, cũng không thấy Hoàng Tước chụp bức ảnh nào; không tự chụp ảnh và cũng không nhờ hắn chụp.

Nghĩ vậy...

Thật sự, nên để lại một kỷ niệm.

Ít nhất là để cô ấy biết rằng mình đã đến Copenhagen, thấy được bức tượng nàng tiên cá nhỏ mà cô ấy yêu thích trong câu chuyện cổ tích "Nàng tiên cá".

Chương 883: Con gái của biển cả (2)

"Được rồi, cô đã nói như vậy rồi."

Lâm Huyền vứt giấy ăn đã vò thành một cục vào thùng rác:

"Đi lại cũng không sao cả."

"Dù sao chúng ta cũng không phải đi du lịch theo kiểu phải ghé thăm nhiều nơi, không thể quay lại chỗ cũ, cũng không nhất thiết phải đến cùng một điểm hai lần. Muốn đi đâu thì đi thôi, vậy chúng ta đi bây giờ nhé?"

Sau đó, hai người thanh toán tiền ở nhà hàng, ra ngoài bắt taxi, hướng đến đường đi bộ bờ biển Langelinie.

Lâm Huyền liếc nhìn phản chiếu trên kính xe, đôi mắt của Hoàng Tước.

Màu xanh lam rực rỡ, rõ ràng đã phục hồi lại độ sáng ban đầu.

Người tài xế taxi là một ông lão cao ráo, râu ria đã bạc trắng; ông ta nhận ra đôi mắt của Hoàng Tước khi hai người lên xe, còn ngạc nhiên khen ngợi:

"Đôi mắt của cô gái này thật là đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng thấy, giống như biển cả vậy!"

Hoàng Tước chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, trả lời bằng tiếng Anh:

"Biết đâu tôi cũng là con gái của biển cả thì sao?"

Khi biết được điểm đến của hai khách là bức tượng nàng tiên cá nhỏ, người tài xế lão luyện hiểu ra ngay, giơ ngón cái lên, khen ngợi sự phản hồi khéo léo của Hoàng Tước.

Nửa tiếng sau, taxi dừng lại bên phải của đường đi bộ.

Lâm Huyền và Hoàng Tước bước xuống xe.

Đi bộ đến bãi cát nông nơi có bức tượng nàng tiên cá nhỏ...

Hai người không vội tiến lại gần.

Mà đứng cách tượng đồng mười mét, nhìn ngắm hình ảnh thực sự của cô công chúa dũng cảm và xinh đẹp đến từ thế giới cổ tích - Nàng tiên cá nhỏ.

Bức tượng nàng tiên cá nhỏ nổi tiếng này chủ yếu gồm hai phần.

Phần dưới là một phiến đá hoa cương hình bầu dục, đường kính khoảng hai mét, làm nền đỡ cho bức tượng nàng tiên cá nhỏ cao khoảng 1. 5 mét ngồi trên đó.

Phần trên của tượng đồng là hình ảnh một cô gái toàn thân màu đồng cổ, tóc buộc gọn sau đầu, tay phải đặt trên phiến đá, tay trái đặt trên chân phải.

Cô ấy không quay mặt ra biển.

Ngược lại, cô ấy quay lưng lại với biển, mặt hướng về bờ, nhìn về thành phố xa xăm trên đất liền, đầu cúi xuống, như đang suy tư.

Phần dưới cơ thể của tượng, vừa giống người vừa giống cá. Đôi chân dài trong tư thế quỳ, phía dưới chân không phải bàn chân mà là đuôi cá mảnh dài.

Đúng như câu chuyện cổ tích gốc, hóa đuôi cá thành đôi chân,

dũng cảm theo đuổi tình yêu và giấc mơ của công chúa nàng tiên cá nhỏ.

"Truyện cổ tích 'Nàng tiên cá' của Andersen được sáng tác vào năm 1837. Còn bức tượng nàng tiên cá này thì được đúc và chạm khắc bằng đồng vào năm 1913."

Hoàng Tước đứng trên bãi cát tĩnh lặng.

Tay đút vào túi áo gió, mắt không rời khỏi bức tượng đồng nàng tiên cá nhỏ dưới ánh hoàng hôn và sóng biển xô vào, nhẹ nhàng nói:

"Hồi đó, một ông chủ nhà máy bia, khi xem vở ballet 'Nàng tiên cá nhỏ', đã bị cuốn hút bởi sức hấp dẫn của nhân vật và số phận bi thương của nàng tiên cá, nên quyết định tài trợ cho việc làm một bức tượng nàng tiên cá nhỏ."

"Người mẫu của bức tượng này chính là nữ diễn viên đóng vai nàng tiên cá nhỏ trong vở ballet đó. Trong quá trình đó, còn có một vài câu chuyện thú vị, tóm lại là ông chủ nhà máy bia thực sự rất thích nàng tiên cá nhỏ, nên đã dành nhiều năm để hoàn thành bức tượng này."

"Trong số những trở ngại lớn nhất gặp phải, chính là khoảnh khắc cuối cùng của việc tạo ra bức tượng, về việc phần thân dưới của nàng tiên cá nên dùng đôi chân hay là đuôi cá, đã gây ra cuộc tranh luận lớn trong các giới."

"Nhưng cuối cùng, giống như cuộc tranh luận nổi tiếng giữa Einstein và Bohr, mỗi bên đều giữ vững lập trường của mình, không ai nhượng bộ. Vì vậy, cuối cùng không còn cách nào khác, hai bên phải thỏa hiệp, và bức tượng được khắc thành một hình dáng vừa có đôi chân, vừa có đuôi cá."...

Nghe câu chuyện của Hoàng Tước, Lâm Huyền chìm đắm vào

câu chuyện lịch sử này, bắt đầu nhìn lại bức tượng nổi tiếng thế giới này.

Bây giờ đã gần 10 giờ tối, không còn sớm nữa.

Vì khi hắn và Hoàng Tước rời khỏi Nhà hát Lớn Copenhagen sau buổi biểu diễn, đã là 9 giờ tối.

Sau đó, họ còn ăn tối rồi mới bắt taxi đến đây.

Vì vậy.

Vào thời điểm này trên bãi biển nông, ngoài họ ra, không có một ai khác.

Chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào đá là có thể nghe thấy trong sự yên tĩnh.

Không hiểu vì sao.

Bức tượng đồng nàng tiên cá dưới màn đêm, trông có vẻ buồn bã và cô đơn hơn ban ngày, còn thêm một chút u sầu.

Vị trí của nó nằm trong vùng nước nông chưa đến một mét, với bệ đá hoa cương nâng cao, cách xa mặt nước.

Trừ khi có sóng lớn hoặc thủy triều dâng, nếu không sóng biển rất ít khi vỗ cao đến mức làm ướt bức tượng đồng nàng tiên cá.

Rõ ràng là con gái của biển, nhưng lại không thể chạm vào biển, phải đến đất liền.

Rõ ràng nàng có tất cả trong đại dương, nhưng lại nhìn về đất liền, nơi không có chỗ cho nàng dung thân, mà ao ước.

Hoàng Tước quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, dù cậu có biết kết cục của câu chuyện nàng tiên

cá... cũng là con gái của biển, chắc cũng chỉ là thấy trên mạng, hoặc trên những video ngắn của Douyin phải không? Chắc cậu chưa từng đọc nguyên tác nhỉ?"

Chương 884: Con gái của biển cả (3)

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy, những gì tôi biết về kết cục, có lẽ cũng là thấy từ một video quảng cáo nào đó, hoặc nghe nói trên một bài đăng mạng. Chỉ biết đại khái rằng đó là một bi kịch, chi tiết cụ thể thì không rõ lắm."

"Tôi chỉ biết rằng cuối cùng nàng tiên cá vì tình yêu mà hy sinh bản thân, biến thành bọt biển và biến mất, nhưng chi tiết cụ thể... thật ra bây giờ tôi đã quên gần hết rồi."

"Bởi vì tôi không thích những câu chuyện bi kịch, cũng không hứng thú với bi kịch... mặc dù cô đã nói rằng, câu chuyện nàng tiên cá đối với cô không hẳn là bi kịch, nhưng đối với tôi, nó đã thuộc phạm trù bi kịch rồi, ít nhất không phải là một câu chuyện kết thúc viên mãn."

Hoàng Tước hít một hơi dài.

Rồi rút tay ra khỏi túi áo khoác, vòng tay ôm lấy ngực:

"Cậu thấy đấy, vấn đề nằm ở đây."

"Cậu nghĩ rằng câu chuyện này là một bi kịch, bởi vì cậu không hiểu hết toàn bộ câu chuyện."

Lâm Huyền nghi ngờ quay đầu lại:

"Không phải sao? Nguyên tác của Andersen không phải như vậy sao?"

Hoàng Tước cười nhẹ, lắc đầu:

"Cuốn Truyện cổ tích Andersen, là món quà sinh nhật đầu tiên mà tôi nhận được, do bố mẹ tôi tặng. Trong đó hầu hết các câu chuyện, tôi đều không thích lắm, cũng không hứng thú lắm."

"Nhưng duy nhất câu chuyện nàng tiên cá, tôi rất thích, cũng đã đọc rất nhiều lần. Tôi nghĩ đây mới là câu chuyện cổ tích thực sự, không cố ý làm cảm động, có đầu có đuôi và có logic, hơn nữa còn kể về một câu chuyện tình yêu đầy ý nghĩa và sâu sắc."

"Câu chuyện này, nếu là truyện cổ tích, có thể không đạt yêu cầu, nhưng nếu đến khi trưởng thành, sau khi lớn lên, đặc biệt là khi đã già, nhìn lại câu chuyện cổ tích này, người đọc chắc chắn sẽ có cảm xúc sâu sắc hơn."

Cô ấy ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn về phía trước, nơi nàng tiên cá đang nhìn xa xăm trong làn sóng biển:

"Để tôi kể cho cậu nghe về câu chuyện gốc và kết thúc thực sự nhé."

Giọng của Hoàng Tước rất nhẹ nhàng:

"Vào đêm trước khi nàng tiên cá biết rằng mình sẽ biến mất trong ánh bình minh, các chị của cô đã cắt tóc mình để đổi lấy một con dao sắc từ mụ phù thủy. Chỉ cần đâm con dao này vào tim của hoàng tử, để máu của chàng chảy lên đôi chân của nàng tiên cá... thì đôi chân của cô sẽ biến lại thành đuôi cá, trở lại hình dạng nàng tiên cá và có thêm 300 năm tuổi thọ."

"Tất nhiên, nàng tiên cá cuối cùng không thể giết hoàng tử. Cô chỉ hôn lên lông mày thanh tú của chàng, rồi ném con dao xuống biển và nhảy vào nước, biến thành bọt biển trong ánh bình minh."

"Nhưng câu chuyện không dừng lại ở đó. Nàng tiên cá thực sự đã biến thành bọt biển, nhưng khi nổi lên trong không khí, cô

không chết, mà ngược lại, cô đã được bất tử... Cậu biết tại sao và điều gì đã xảy ra không?"

Cô ấy quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Bởi vì nàng tiên cá đã có được một 'linh hồn bất diệt', điều mà cậu không thể thấy trên các video của các trang mạng. Nàng tiên cá vốn không có linh hồn bất diệt và cũng không bao giờ có thể có. Trừ khi, cô có được tình yêu của một con người."

"Lòng nhân hậu, sự dũng cảm, kiên trì và quyết tâm của nàng tiên cá đã trở thành tấm vé của cô đến thiên đường tinh linh. Cô biến thành bọt biển và biến mất khỏi nhân gian, nhưng lại hóa thành một tinh thần vĩ đại soi sáng cả thế giới, với linh hồn bất diệt đồng hành, quan sát và ôm lấy thế giới này."...

Lâm Huyền nghe Hoàng Tước kể xong, nhẹ nhàng gật đầu:

"Nếu thêm vào chi tiết này, thì nghe có vẻ không bi kịch lắm."

Hoàng Tước mỉm cười đầy ý nghĩa.

Sau đó cô ấy chỉ về phía bức tượng đồng nàng tiên cá phía trước:

"Vậy một lát nữa tôi sẽ đứng dưới bức tượng nàng tiên cá, cậu dùng điện thoại của cậu chụp cho tôi một bức ảnh nhé. Cậu đứng ở khoảng cách này là đủ để chụp cả tôi và nàng tiên cá... như vậy cũng coi như chuyến đi Copenhagen này của tôi không vô ích, ít nhất có một bằng chứng, một kỷ niệm."

"Không vấn đề gì."

Lâm Huyền lấy điện thoại ra từ túi:

"Cô đi đi, tôi chụp ảnh cũng khá tốt."

Hoàng Tước nhắm mắt lại.

Muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Rồi cô ấy nhón chân, đi về phía bãi biển, hướng về bức tượng nàng tiên cá.

Bước đầu tiên.

Bước thứ hai.

Bước thứ ba.

Cuối cùng cô ấy dừng lại, quay đầu lại.

Ánh sáng xanh trong mắt cô ấy phản chiếu ánh trăng, lấp lánh trong bóng tối của biển cả, như những hạt phân tử thời gian nhẹ nhàng:

"Lâm Huyền, thật ra có rất nhiều điều tôi đã nói dối cậu, nhiều hơn cậu nghĩ rất nhiều."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Điều đó không quan trọng nữa."

"Tôi đã lừa cậu, thật ra tôi chưa bao giờ là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài." Hoàng Tước quay lại nói:

"Tôi chỉ biết một vài điều bên trong mà thôi, ngay cả khi cậu vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chúng ta cũng không thể gặp nhau ở đó... vì vậy lần đầu tiên tôi gặp cậu, câu nói 'Tôi đợi cậu ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài' chắc chắn sẽ phải thất hứa rồi."

Chương 885: Bài học cuối cùng (1)

"Điều đó cũng không quan trọng."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Dù cô có lừa tôi hay không, dù cô có ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không, đó vẫn là con đường tôi phải đi. Dù Câu Lạc Bộ Thiên Tài là kẻ thù, là bạn, là chính nghĩa hay là tà ác... như cô đã nói, tôi phải tự mình nhìn thấy, rồi mới có thể đưa ra phán xét."

Nghe vậy.

Hoàng Tước mỉm cười hài lòng:

"Bởi vậy mới có nhiều người sẵn sàng theo cậu, vì cậu mà hi sinh nhiều như vậy? Con người cậu khi trưởng thành, vẫn rất đáng mến."

"Còn một điều nữa, bây giờ tôi cũng phải thú nhận với cậu... thật ra lý do tôi nói muốn đến Copenhagen cũng là lừa cậu."

"Người đàn ông đó sẽ không thất hứa, ông ta/ nói gì là sẽ làm. Vì vậy, trong việc nói đi Copenhagen này, và nhiều việc khác... thật ra người thất hứa là tôi."

"Điều đó cũng không sao." Lâm Huyền rộng lượng xua tay:

"Dù sao thì cũng đã đến rồi. Còn gì khác nữa không?"

Hắn mỉm cười hỏi:

"Có vẻ như không có lời nói dối nào đặc biệt gây sốc. Thậm chí có thể nói, đó đều là những lời nói dối thiện ý, cô dường như không thực sự lừa dối tôi điều gì."

"Thật ra vẫn còn." Hoàng Tước nháy mắt nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng tôi không muốn nói ra, được không?"

"Tất nhiên là được."

Lâm Huyền đáp:

"Cô đã giúp tôi rất nhiều, tôi rất biết ơn cô. Và... tôi cũng thường có cảm giác tội lỗi khó tả, không biết làm sao để đền đáp cô, cũng không biết làm gì để bù đắp cho cô."

"Vậy thì nghe lời tôi, chụp cho tôi thật đẹp nhé."

Hoàng Tước cười nhẹ, thói quen đưa tay vuốt lọn tóc mai ra sau tai.

Rồi cô ấy quay người.

Bước nhanh về phía trước.

Hướng về bức tượng nàng tiên cá đang chìm trong suy tư và u sầu giữa đêm đen:

"Dù sao, đây cũng là... bài học cuối cùng của chúng ta."

Từ vị trí của Lâm Huyền đến bức tượng nàng tiên cá chỉ cách mười mét.

Nhưng mười mét này.

Lại là quãng đường dài nhất trong cuộc đời của Hoàng Tước.

Thậm chí.

Còn dài hơn cả những không gian và thời gian mà cô ấy đã vượt qua, dài hơn cả những gì cô ấy nhớ nhung.

Tách.

Cô ấy cuối cùng cũng đến dưới bức tượng nàng tiên cá u buồn, ngẩng đầu lên và đối diện với nó.

Cả hai đều im lặng.

Cuối cùng.

Cô ấy quay người lại, ánh mắt mờ đi một chút, nhìn về phía Lâm Huyền đang cầm điện thoại tìm góc chụp, cách đó mười mét:

"Phải chụp cho rõ đấy nhé! Chụp rõ một chút!"

Lâm Huyền giơ tay ra dấu OK, ra hiệu cho Hoàng Tước yên tâm. Trong lĩnh vực của sinh viên nghệ thuật, vẽ tranh và chụp ảnh có nhiều điểm chung, không chỉ là bố cục mà còn là ánh sáng.

Những bức ảnh chụp ban đêm như thế này tuyệt đối không được bật đèn flash, nếu không, hiệu quả chụp ra sẽ rất tệ, khó coi.

Phải chỉnh thủ công một số thông số của máy ảnh, tận dụng ánh sáng bên ngoài tối đa, kết hợp với ánh sáng thông minh, mới có thể chụp được những bức ảnh đêm đẹp nhất.

Tách.

Lâm Huyền chụp một tấm, nhưng không hài lòng lắm. Hắn lại dựng điện thoại lên, đổi góc độ và chụp lại một tấm khác.

Ừm, nhìn kết quả:

"Tấm này khá đấy."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Tước vẫn đang đứng dưới bức

tượng nàng tiên cá:

"Cô trở lại đi, tôi chụp xong rồi!"

Dưới bức tượng nàng tiên cá u sầu, Hoàng Tước không động đậy, chỉ nhẹ nhàng cười:

"Chụp thêm vài tấm nữa đi, nhỡ có tấm nào không rõ thì sao?"

"Được thôi."

Lâm Huyền lại cúi xuống, chuẩn bị chụp thêm một tấm từ góc nhìn từ dưới lên, để chụp ảnh Hoàng Tước và bức tượng nàng tiên cá.

Góc chụp này sẽ khiến chân dài hơn, eo cao hơn, tỉ lệ cơ thể tốt hơn... dù Lâm Huyền thấy chân Hoàng Tước đã rất dài, dáng người đã rất đẹp rồi, hoàn toàn không cần thêm những kỹ thuật này.

Hắn lấy nét máy ảnh vào Hoàng Tước, chụp khuôn mặt tự tin và kiêu hãnh của cô ấy.

Bất ngờ!

Một bóng đen nhỏ nhắn! Nhảy ra từ tảng đá sau bức tượng nàng tiên cá! Lao thẳng về phía Hoàng Tước!

"Hả?"

Lâm Huyền nhìn thấy cảnh này trên màn hình điện thoại, lập tức ngẩng đầu lên...

Tại sao lại có đứa trẻ trốn sau bức tượng nàng tiên cá? Là một du khách bị lạc với cha mẹ sao? Hay là đang chơi nước ở phía sau?

Nhưng sóng lớn thế này, đứa trẻ trốn ở đó cũng quá nguy hiểm!

Nhưng, giây tiếp theo.

Lâm Huyền lập tức mở to mắt, hít một hơi thật sâu, nhận ra sự nguy hiểm của tình huống!

Đó là một cô bé.

Nhìn vóc dáng và sự mảnh khảnh có thể nhận ra, đó là một cô bé mặc áo hoodie xám, cao khoảng một mét năm mươi.

Dù chiếc mũ hoodie lớn che kín khuôn mặt, không nhìn rõ ngũ quan của cô ta, nhưng đôi mắt kinh khủng đó—

Lại là một màu xanh sáng rực rỡ!

Màu xanh sáng này quá sáng.

Thậm chí sáng hơn đôi mắt của Hoàng Tước lúc sáng nhất nhiều lần!

Nếu đôi mắt của Hoàng Tước khiến người ta có cảm giác như đang phát sáng; thì đôi mắt của cô bé không rõ mặt này, chắc chắn sẽ khiến người ta tin rằng, đôi mắt cô ta... thực sự đang phát sáng! Ánh sáng xanh kỳ lạ!

Chương 886: Bài học cuối cùng (2)

Hai ánh sáng đột ngột này, trong bóng đêm của biển cả vô cùng nổi bật, sáng như đèn chiếu, khiến người ta không thể rời mắt.

Kẻ đến không lành!

Lâm Huyền lập tức nhận ra điều này, vội vàng hét lên:

"Chạy mau!"

Nhưng...

Đã quá muộn.

Một con dao sắc nhọn, đâm thẳng vào lưng Hoàng Tước! Lập tức xuyên qua ngực cô ấy! Thấu suốt!

Hoàng Tước dường như đã chuẩn bị sẵn, cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ cơ thể:

"Chụp... chụp nhanh!"

Tách tách tách tách tách tách tách tách!

Lâm Huyền điên cuồng bấm nút chụp, theo dõi hình bóng của cô bé!

Nhưng cô bé đó rút con dao găm ra một cách nhanh chóng, rồi như một con báo lao về phía bên kia bãi biển, trong nháy mắt đã biến mất vào bóng tối.

Đó không phải là tốc độ của người bình thường...

Lâm Huyền chưa bao giờ thấy ai có thể chạy nhanh như vậy!

Hắn biết mình không thể đuổi kịp, liền vội vàng cất điện thoại, chạy về phía Hoàng Tước đang bị thương—

"Hoàng Tước!"

Hắn hét lên tên cô ấy, lao ra bãi biển, bế cô ấy đang nằm bất động trên mặt đất.

Máu...

Máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương trên ngực, như một đài phun nước.

Lâm Huyền cố gắng ấn chặt.

Nhưng vô ích, đây là một vết thương xuyên qua ngực, máu chảy ra không ngừng từ cả hai phía!

"Tôi sẽ gọi ngay—" "Đừng nói... nghe tôi nói..."

Hoàng Tước cắn chặt răng.

Cố mở mắt, nhìn người đàn ông trước mặt đang hoảng loạn:

"Nghe tôi nói, đây là... bài học cuối cùng mà tôi có thể dạy cậu, là bài học cuối cùng... tôi có thể truyền đạt cho cậu..."

"Cô đừng nói, tôi sẽ gọi 112 để cứu cô! Tôi sẽ không để cô chết!"

Lâm Huyền vội lấy điện thoại từ túi, chuẩn bị gọi số cứu hộ của Đan Mạch.

Nhưng...

Bàn tay dính đầy máu của Hoàng Tước đặt lên điện thoại của Lâm Huyền, yếu ớt lắc đầu:

"Lâm Huyền, tôi đã cố ý... đây là mục đích của tôi khi đến Copenhagen... đến đây."

"Thời gian của tôi vốn đã không đủ... không thể sống quá hai ngày..."

"Xin cậu... đừng ngắt lời tôi... nhất định phải nhớ những gì tôi nói, nhất định... phải nhớ kỹ!"

Cô ấy cắn răng, hít sâu, nói từng chữ một:

"Chuyện vừa xảy ra, cậu cần suy nghĩ về hai vấn đề..."

"Vấn đề đầu tiên... tại sao tôi biết cô bé đó, kẻ giết tôi sẽ xuất hiện ở đây; và... tại sao chúng ta đã đi xa đến tận Copenhagen, mà cô bé đó... vẫn có thể tìm thấy tôi một cách chính xác."

Hoàng Tước ho khan dữ dội, máu từ ngực chảy ra cùng với những giọt máu bắn ra từ mũi và miệng:

"Sau đó... cậu cần suy nghĩ về... vấn đề thứ hai."

Hoàng Tước yếu ớt nắm lấy áo khoác của Lâm Huyền, trong vòng tay hắn, cô ấy run rẩy nói tiếp:

"Vấn đề thứ hai... tại sao... cô bé đó chỉ nhắm vào tôi, mà không giết cậu... không có... ý định giết cậu."

"Vấn đề này rất quan trọng, và đó chính là... điều tôi muốn dạy cậu hôm đó... nhưng không thể nói ra... quy tắc thời gian thứ hai. Bây giờ... cậu đã nghĩ ra tên của nó chưa?"

"Cưỡng chế né tránh!"

Lâm Huyền trả lời nhanh chóng:

"Tôi gọi hiện tượng bị tắt tiếng, trở nên trong suốt, không thể nói chuyện hay di chuyển là cưỡng chế né tránh!"

Hoàng Tước toàn thân run rẩy vì mất máu, nhưng tư duy vẫn rõ ràng, mím môi gật đầu nhẹ:

"Cái tên... không tệ..."

"Nhưng quy tắc thời gian này, nếu không trải qua chuyện hôm nay... cậu sẽ không bao giờ... hiểu thấu đáo. Quy tắc này... mới là sức mạnh thực sự, là phương tiện thực sự của cậu... cậu nhất định... phải nghĩ kỹ về nó... ho khan! ho..."

Đến cuối cùng.

Hoàng Tước run rẩy hít thở, ngay cả việc ho cũng trở nên yếu ớt.

Cơ thể cô ấy trở nên lạnh lẽo.

Lâm Huyền có thể cảm nhận được sự sống đang dần rời xa cô ấy.

"Hoàng Tước..."

Lâm Huyền ôm cô ấy chặt hơn, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình ngăn không cho nhiệt độ của cô ấy giảm đi, nắm tay hắn run rẩy, nhưng không thể đánh bại bất kỳ kẻ thù nào, chỉ có thể ôm Hoàng Tước chặt hơn:

"Tôi phải làm sao để cứu cô!"

Người phụ nữ trong vòng tay hắn, cố gắng nở một nụ cười yếu ớt:

"Cậu không cần... cứu tôi. Đây là... sứ mệnh của tôi... nhiệm vụ của tôi."

"Nếu có thể... tôi chỉ muốn... xin cậu một việc..."

Giọng của Hoàng Tước càng lúc càng yếu.

Càng lúc càng mờ nhạt.

Cơ thể cũng trở nên nhẹ nhàng, dần trở nên trong suốt:

"Lâm... Huyền..."

Hoàng Tước, đã gần như trong suốt, nhẹ như lông vũ, cắn chặt môi, dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình...

Run rẩy...

Nâng cánh tay trái...

Vuốt nhẹ khuôn mặt của Lâm Huyền mà không có cảm giác gì:

"Hãy hứa với tôi... lần này..."

Cô ấy khẽ nói, hơi thở như đang phai dần:

"Đừng... rời xa... Ngu Hề..."

Xào—

Xào—

Xào—

Giống như những hạt cát mịn đổ xuống.

Cơ thể Hoàng Tước trong vòng tay hắn gần như hoàn toàn trong suốt, ngay lập tức hóa thành vô số tinh thể nhỏ màu xanh, và trong khoảng thời gian không thể nhìn thấy bằng mắt thường... vỡ vụn và tan biến, theo làn gió biển, thổi về phía sau bức tượng nàng tiên cá. Thổi về phía... bên kia biển cả.

Lâm Huyền quỳ gối trên bãi cát, hít thở sâu, trong lòng dường như còn sót lại chút cảm giác hiện hữu.

Nhưng khi quay đầu nhìn bức tượng nàng tiên cá trên đá hoa cương.

Cô ấy trông thật đau buồn, thật tan nát.

Chương 887: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (1)

Sóng biển vỗ vào đá, nước bắn lên khuôn mặt nàng tiên cá, giống như những giọt nước mắt.

Những mảnh sao xanh vừa tan theo gió biển.

Lúc này đã tan biến không dấu vết, ngay cả vết máu vừa bám trên người Lâm Huyền cũng đã hóa thành những hạt sao nhỏ rơi xuống.

Dù là trên bãi biển, hay trên người Lâm Huyền, đều không còn vết máu, không còn bất kỳ dấu vết nào của Hoàng Tước.

Chỉ còn lại vài món đồ rơi dưới chân, đôi giày cao gót, và những bức ảnh cuối cùng chụp trên điện thoại... chứng minh rằng người phụ nữ tên Hoàng Tước... đã từng đến thế giới này, đã từng đến Copenhagen.

Lâm Huyền thở dốc.

Hắn đứng dậy từ bãi cát.

Hắn nhìn bức tượng nàng tiên cá, nhìn hướng gió biển thổi qua, nhìn bãi biển vắng vẻ, nhìn ánh trăng trắng ngần trên bầu trời:

"Ngu Hề..."

Hắn lẩm bẩm cái tên cuối cùng mà Hoàng Tước để lại, trong lòng tràn đầy u buồn và bối rối:

"Ai là... Ngu Hề?"... ...

"Gâu gâu gâu gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu!"

Trong đêm khuya ở Đông Hải, Trung Quốc, một con chó phốc sốc như bông bồ công anh bỗng nhiên tỉnh dậy từ giấc mơ! Sủa liên tục:

"Gâu gâu gâu! Gâu! Hú... hú hú hú! Hú hú hú hú!"

Nó khóc lóc trong đau đớn.

Tiếng khóc bi ai.

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy VV?"

Trên giường bên cạnh, Triệu Anh Quân đột ngột tỉnh giấc.

Cô ấy vội vàng trở mình, bật đèn ngủ đầu giường, nhìn chú chó phốc sốc đang nằm trên đất khóc nức nở:

"Có chuyện gì vậy VV? Em gặp ác mộng à?"

Cô ấy nhận ra điều bất thường, cũng vội vàng xuống giường, vuốt ve lông và cổ của VV:

"Không sao đâu, không sao đâu, em đã tỉnh rồi, đó chỉ là giấc mơ thôi..."

Triệu Anh Quân rất ngạc nhiên.

Trước đây, chú chó phốc sốc của cô cũng thường hay tỉnh giấc vào ban đêm do gặp ác mộng.

Tuy nhiên...

Sau khi tỉnh dậy từ cơn ác mộng, nó chỉ sủa điên cuồng, chứ không bao giờ khóc lóc dữ dội như vậy.

Cô ấy đã nuôi con chó nhỏ này tám năm rồi, chưa bao giờ thấy nó khóc thương tâm đến vậy...

"Hú hú hú hú hú! Hú hú hú hú hú hú!"

Dù Triệu Anh Quân có dỗ dành thế nào đi nữa.

Chú chó phốc sốc này giống như bị trúng tà, dù làm gì cũng không chịu mở mắt, và khóc không ngừng.

"Thật không biết phải làm sao với em nữa."

Triệu Anh Quân thở dài nhẹ nhàng, lấy điện thoại từ tủ đầu giường, mở album ảnh, rồi mở một đoạn video đã quay từ trước.

Đó là lần đầu tiên Lâm Huyền đến nhà cô ấy để gặp VV.

"Được rồi, để em xem lại nhé."

Đây là chiêu luôn hiệu quả.

Như có một ma lực đặc biệt... mỗi khi chú phốc sốc này không nghe lời, sủa lung tung vào ban đêm, chỉ cần cho nó xem đoạn video Lâm Huyền vuốt đầu nó và gọi tên nó, nó sẽ lập tức trở nên yên tĩnh và ngoan ngoãn, rồi ngủ ngon.

Triệu Anh Quân nhấn nút phát.

Cô ấy đưa điện thoại lại gần chú chó phốc sốc đang khóc.

Trong video, Lâm Huyền cao lớn và dịu dàng, mỉm cười cúi xuống vuốt ve chú chó trắng như bông bồ công anh:

"VV... phải ngoan nhé."

Giọng nói trầm ấm từ loa điện thoại vang lên, lọt vào tai chú phốc sốc VV.

Tuy nhiên...

"Hú hú hú! Gâu gâu gâu hú hú hú hú hú!"

Lần này lại không hiệu quả.

Nghe giọng của Lâm Huyền, chú phốc sốc hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng khóc, vẫn nằm trên đất như một đống bùn, nước mắt chảy ra từ đôi mắt nhắm chặt, làm ướt cả thảm bên dưới.

Triệu Anh Quân cau mày.

Cô ấy cúi xuống.

Bế chú chó phốc sốc đang run rẩy vì khóc lên.

Ôm vào lòng.

Vuốt ve đầu nó.

Để nó áp vào nhịp tim của cô, áp vào da của cô, rồi cúi mặt xuống, dùng toàn bộ nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm cho chú chó nhỏ đau buồn này:

"VV... có chuyện gì vậy..."...

Lực bạt sơn hề khí cái thế,

Thời bất lợi hề Chuy bất thệ.

Chuy bất thệ hề khả nại hà,

Ngu hề Ngu hề nại nhược hà. ...

Sức mạnh nhổ núi, khí thế ngất trời,

Thời thế chẳng hay, Chuy chẳng tiến.

Chuy chẳng tiến biết làm sao,

Ngu Hề, Ngu Hề biết làm sao đây. ...

Đây là bài "Ca khúc Cái Hạ" do Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ sáng tác khi thất bại trong trận Cái Hạ, bị quân đội hàng chục vạn của Lưu Bang bao vây.

Lúc đó, đối với Hạng Vũ, thời thế đã hết, bốn phía đều là quân địch.

Hắn ta hiểu rằng nếu trận chiến này tiếp tục, chắc chắn sẽ là kết cục chết chóc, vì vậy hắn ta buồn bã hát lên và viết bài thơ này.

Từ nghĩa đen của bài thơ, trước hết Hạng Vũ cảm thán về khí phách anh hùng của mình, có sức mạnh nhổ núi, từng uy phong lẫm liệt. Sau đó hắn ta cảm thán về hoàn cảnh của mình, thiên thời không thuận, khiến ngựa Ô Truy không còn chạy được nữa...

Nhưng thực tế, không chỉ ngựa Ô Truy không chạy được, mà cả Hạng Vũ cũng vậy.

Dù dũng mãnh như hắn ta, nhưng đối mặt với thiên thời bất lợi cũng đành bất lực, sự bất lực này có ai thấu hiểu.

Lúc này, Hạng Vũ đã biết trước kết cục của mình.

Nhưng đồng thời, hắn ta cũng rất thản nhiên, không hối tiếc, chỉ có chút bất lực.

Chương 888: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (2)

Đặc biệt là khi nhìn người đẹp Ngu Cơ luôn ở bên mình, đã đồng hành cùng hắn ta suốt nhiều năm, hắn ta không khỏi lo lắng... sau khi hắn ta chết, số phận của Ngu Cơ sẽ ra sao?

Trong thời loạn lạc đó, sinh mạng con người rẻ như cỏ rác, số phận của người đẹp như Ngu Cơ sẽ ra sao? Rõ ràng là dễ thấy.

Khi Bá Vương còn sống, hắn ta có thể bảo vệ Ngu Cơ chu toàn; nhưng khi hắn ta sắp bị kẻ thù chặt đầu, thì Ngu Hề (Ngu Cơ)... sẽ phải làm sao?

Đây chính là bối cảnh sáng tác bài thơ này, cũng là bức tranh thu nhỏ của câu chuyện nổi tiếng "Bá Vương biệt Cơ".

Những gì xảy ra sau đó, mọi người đều biết.

Ngu Cơ ngay lập tức tự sát bằng cách hát và đâm cổ mình, hy vọng rằng cái chết của mình có thể giúp Hạng Vũ không còn vướng bận mà tiếp tục chiến đấu! Nếu có thể phá vây, tương lai chưa chắc đã không có cơ hội quay lại!

Nhưng cuối cùng, Hạng Vũ vẫn chọn tự sát bên bờ Ô Giang, hoàn thành con đường cuối cùng của một anh hùng.

Có người nói...

Hắn ta không còn mặt mũi nào để đối diện với cha mẹ dân Đông Sở.

Cũng có người nói...

Hắn ta có lẽ, chỉ là không nỡ rời xa người con gái đã hát rằng "Đại vương ý khí tận, tiện thiếp hà liêu sinh".

Đó chính là lịch sử.

Không lời nào để nói đúng sai, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Chỉ có người chiến thắng mới có tư cách viết nên lịch sử, dù đó không phải là lịch sử thực sự. ...

Bên bờ Ô Giang, Hạng Vũ ngã xuống.

Trên bờ biển nông Copenhagen này, Hoàng Tước đã biến mất.

Lâm Huyền nhìn xa xăm, biển cả đen tối cuộn sóng.

Ngu Hề.

Lời cầu xin cuối cùng của Hoàng Tước trước khi rời đi, gần như là lời khẩn cầu... chính là bảo hắn "ngàn vạn lần đừng rời xa Ngu Hề".

Chỉ là...

Rốt cuộc Ngu Hề là ai?

Lâm Huyền luôn nghĩ rằng, Hoàng Tước chính là Ngu Cơ trong câu chuyện "Bá Vương biệt Cơ" của cô ấy.

Nhưng khi ở trên tàu vũ trụ, lúc Sở An Tĩnh nhảy xuống từ độ cao hai vạn mét để bắt giữ hạt thời gian cho hắn... hắn lại cảm thấy, có lẽ Ngu Cơ mà Hoàng Tước nói đến, chính là Sở An Tĩnh.

Và ngay khoảnh khắc vừa rồi, biến cố đột ngột xảy ra... lại khiến Lâm Huyền không ngừng nhớ về người phụ nữ đã biến mất trong vòng tay mình, biến mất không một dấu vết – người xuyên không Hoàng Tước.

Nếu bờ biển nông Copenhagen này chính là Ô Giang mà hắn không thể vượt qua. Vậy thì người phụ nữ thực sự xứng đáng với cái tên Ngu Cơ... không phải chính là Hoàng Tước, người đã dùng thân xác để dạy hắn quy tắc cuối cùng về thời gian, người đã dùng mạng sống để truyền dạy bài học cuối cùng cho hắn sao?

Nhưng.

Cả hai người bọn họ đều đã không còn nữa.

Ngàn vạn lần đừng rời xa Ngu Hề...

Rốt cuộc là không để hắn rời xa cái gì?

Suy cho cùng.

Ngu Hề, vốn không phải là một cái tên, chỉ là một danh xưng trong bài thơ.

Nếu nói, Ngu Hề chỉ là một mật danh, một ẩn dụ, là câu đố cuối cùng mà Hoàng Tước buộc phải để lại vì sự thời không bài dị và sự cưỡng chế né tránh...

Vậy thì nó ám chỉ ai?

Lâm Huyền tự nhận rằng, hiện tại xung quanh hắn, những người phụ nữ có quan hệ tốt với hắn không còn nhiều.

Đặc biệt là trong thời đại này, gần như chỉ còn lại một mình Triệu Anh Quân.

Nghĩ lại những câu đố mà Hoàng Tước đã đặt ra cho hắn trước đây.

Nhìn từ góc độ của người phân tích sau, thực ra tất cả đều rất đơn giản, rất trực tiếp.

Cô ấy trực tiếp nói cho hắn biết, thư mời là giả;

Cô ấy trực tiếp nói cho hắn biết, trò chơi mèo vờn chuột đã bắt đầu;

Cô ấy trực tiếp dẫn hắn đến trước mặt Trịnh Thành Hà, chỉ là hắn không hiểu;

Cô ấy trực tiếp nói với hắn, thứ cần tìm nằm trong gương, hãy soi gương nhiều hơn... cuối cùng sự thật đã chứng minh, Hoàng Tước không phải là người ra câu đố, những câu đố của cô ấy thực sự đủ rõ ràng, đủ trực tiếp, chỉ là đôi khi hắn hiểu sai.

Vì vậy...

Lâm Huyền tin rằng.

Lời nhắn cuối cùng của Hoàng Tước,"đừng rời xa Ngu Hề", có lẽ cũng không phức tạp như mình tưởng, cũng rất rõ ràng.

Hắn lúc đó đã chú ý, khi Hoàng Tước nói hai chữ "Ngu Hề" cuối cùng, biểu cảm của cô ấy rất dịu dàng, rất nhớ nhung, rất đau lòng và rất van xin.

Chắc chắn.

Ngu Hề này đối với Hoàng Tước cũng là một sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn về phía bức tượng nàng tiên cá trong đêm đen.

Nắm chặt nắm tay.

Vì Hoàng Tước đã dặn dò như vậy.

Hắn nhất định sẽ không phụ lòng dặn dò này.

Hắn sẽ cố gắng tìm ra Ngu Hề là ai, và nghe theo lời Hoàng Tước...

Tuyệt đối sẽ không rời xa cô ấy.

Hy vọng làm như vậy, có thể thật sự hoàn thành tâm nguyện của Hoàng Tước, để chuyến hành trình thời không này của cô ấy không còn gì nuối tiếc. ...

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền không khỏi thắc mắc.

Giống như Hoàng Tước, sau khi biến thành tinh thể xanh biến mất... rốt cuộc là một trạng thái như thế nào, và đi đâu?

Nếu nghĩ theo hướng tốt nhất.

Chương 889: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (3)

Liệu cô ấy có phải là đã kết thúc cuộc hành trình thời không cô độc này, trở về thời không thuộc về cô ấy, thuộc về thế giới của cô ấy rồi không?

Cho dù, thế giới mà cô ấy nói đến, vì không bắt được hạt thời không đó, đã trở nên rất tồi tệ...

Nhưng dù sao đó mới là nhà của cô ấy, mới là nơi cô ấy thuộc về.

Nếu thật sự là như vậy thì tốt, Lâm Huyền lại rất vui cho Hoàng Tước.

Cô ấy cuối cùng cũng được giải thoát.

Thoát khỏi sự ràng buộc đàn hồi của thời không, thoát khỏi sự thời không bài dị, thoát khỏi sự kìm kẹp của cưỡng chế né tránh.

Cô ấy tự do rồi, từ giờ có thể nói bất cứ điều gì cô ấy muốn, làm bất cứ điều gì cô ấy muốn, cuối cùng có thể như một người bình thường, muốn làm gì thì làm.

Chỉ là...

Thật sự sẽ như vậy sao?

Thật sự có một kết cục tốt như vậy sao?

Lâm Huyền không dám chắc.

Hắn chỉ thật lòng hy vọng, mình sẽ thực sự trưởng thành và mạnh mẽ hơn sau những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua.

Thật lòng hy vọng, sự biến mất của Hoàng Tước sẽ là người bạn cuối cùng của hắn rời đi trên thế giới này.

Sẽ không còn ai khác nữa.

Hắn sẽ không để điều tương tự xảy ra nữa!

Vậy thì.

Bây giờ.

Cách tốt nhất để đền đáp Hoàng Tước, ngoài việc nghe lời cô ấy, tìm ra Ngu Hề và không rời xa cô ấy; chính là nhanh chóng suy nghĩ kỹ, về hai câu hỏi quan trọng mà Hoàng Tước đã để lại trong bài học cuối cùng—

Tại sao Hoàng Tước biết chính xác rằng, kẻ thích khách thời không, cô gái sát thủ, đã ẩn nấp sau bức tượng nàng tiên cá; và, dù có chạy đến Copenhagen xa xôi, kẻ thích khách thời không đó vẫn có thể tìm thấy Hoàng Tước một cách chính xác.

Tại sao kẻ thích khách thời không đó, sau khi giết Hoàng Tước liền bỏ chạy, thậm chí không thèm nhìn hắn một cái, không có hứng thú hay ý định giết hắn. Và Hoàng Tước còn rõ ràng cho thấy, đây là điều cô ấy cố ý làm trong giai đoạn cuối cùng của cuộc đời mình, để hắn thực sự hiểu được quy tắc thời không thứ bảy — cưỡng chế né tránh.

Trước hết hãy suy nghĩ về câu hỏi đầu tiên.

Điều này không khó để đoán, vì gợi ý của Hoàng Tước thật sự rất rõ ràng.

Nếu chỉ nói rằng, kẻ thích khách thời không cô gái sát thủ có

thể tìm thấy Hoàng Tước một cách chính xác, thì điều đó thực sự không nói lên được điều gì... có lẽ phương tiện giám sát của kẻ thù thực sự rất lợi hại, dù hắn và Hoàng Tước có chạy đến chân trời góc bể, cũng có thể bị kẻ thù giám sát.

Điều này không có gì khó hiểu.

VV có thể làm được, Lâm Huyền tin rằng, Kevin Walker cũng có thể làm được, chỉ xem hắn ta có muốn làm hay không.

Thậm chí, một số hacker có năng lực không bằng Kevin Walker cũng có thể làm được... chỉ cần xâm nhập vào hệ thống giám sát giao thông quốc gia của Đan Mạch, hoặc các hệ thống tương tự là có thể thực hiện.

Hiện tại, hệ thống Thiên Võng của Trung Quốc, dưới sự gia cố của VV vượt thời đại, có lẽ thực sự có thể ngăn chặn Kevin Walker và các hacker khác xâm nhập.

Nhưng bây giờ hắn đang ở Đan Mạch, đứng ở Copenhagen.

Nơi này không được hệ thống Thiên Võng và tường lửa an ninh mạng của Trung Quốc bảo vệ, thật sự bị giám sát cũng không có gì lạ.

Nhưng...

Đây chính là sự thông minh của Hoàng Tước.

Cô ấy biết câu trả lời này là sai, kẻ thù không phải dựa vào giám sát và các phương tiện hacker để biết họ đến Copenhagen.

Cô ấy biết câu trả lời nào là sai, câu trả lời nào là đúng, nhưng bị giới hạn bởi sự thời không bài dị và cưỡng chế né tránh, nên không thể nói rõ ra được.

Cô ấy chỉ có thể ám chỉ.

Chỉ có thể lấy thân mình vào cuộc chơi, để dẫn dắt Lâm Huyền suy nghĩ, giúp hắn hiểu được câu trả lời thực sự là gì.

Thật ra câu trả lời thực sự rất đơn giản.

Điều quan trọng không phải là kẻ thích khách thời không làm thế nào để tìm thấy Hoàng Tước, mà là... Hoàng Tước, làm thế nào để biết chính xác vị trí của kẻ thích khách thời không đó.

Những ngày này Lâm Huyền và Hoàng Tước cùng nhau du lịch hàng ngày.

Hoàng Tước không có bất kỳ công nghệ đen nào có thể giống như hệ thống Thiên Võng, khóa chặt một người.

Điều này có nghĩa là, cô ấy phát hiện ra kẻ thích khách thời không đó hoàn toàn dựa vào trực giác và cảm giác.

Nghe có vẻ rất huyền bí.

Nhưng có vài điều khiến Lâm Huyền kết nối những manh mối này lại.

Đầu tiên, là vấn đề về hạt thời không kỳ lạ đó.

Hạt thời không đó rõ ràng không bị ảnh hưởng bởi lực bên ngoài hay lực hấp dẫn, nhưng lại có thể không chệch hướng mà đuổi theo Trái Đất trong không gian vũ trụ.

Rõ ràng, Lâm Huyền và những người khác đã phân tích, chỉ có một lý do duy nhất—

Trên Trái Đất, có thứ gì đó đang thu hút hạt thời không.

Chương 890: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (4)

Hoặc cũng có thể nói, trên Trái Đất, có một thứ gì đó tương tác với hạt thời không.

Tương tác!

Đây mới là chìa khóa thực sự!

Nếu mạnh dạn giả định, ở một nơi nào đó trên Trái Đất, còn có một hạt thời không khác... thì có phải điều đó có nghĩa là, hạt mà họ vừa bắt được, chính là hạt tương tác với hạt trên Trái Đất, tương tác, gần lại, cảm ứng với nhau không?

Điều này trong nhiều lĩnh vực vật lý và hóa học, cũng có hiện tượng tương tự:

Chẳng hạn như cùng cực hút nhau, tương tự tương hòa... đều cho thấy, những thứ có cùng tính chất, luôn có thể hút nhau, hòa hợp, cảm ứng với nhau trong một mức độ nhất định.

Vậy.

Hiểu được nguyên lý này, thì không khó để giải thích vấn đề của Hoàng Tước và kẻ thích khách thời không đó.

Sau khi đến bãi biển này.

Hoàng Tước đã nhiều lần dặn mình chụp ảnh, phải chụp cho rõ và chụp nhiều tấm.

Lâm Huyền lúc đó vẫn không hiểu, Hoàng Tước đang chờ đợi

điều gì.

Cô ấy đang chờ, vị thích khách thời không ẩn nấp sau tảng đá xuất hiện.

Hoàng Tước biết rõ rằng, cô bé đó đang trốn ở phía sau;

Cô ấy cũng biết rõ rằng, cô bé đó đến để giết mình;

Cô ấy có thể cảm nhận được, từ rất sớm đã cảm nhận được. Nhưng đồng thời, vì cả hai đều là người xuyên không, đều có đôi mắt xanh, nên về bản chất, cả hai là như nhau. Vậy nên, tự nhiên, thích khách thời không cô bé cũng có thể cảm nhận được vị trí của Hoàng Tước.

Điều này không khó suy luận ra——

Những người xuyên không có đôi mắt xanh có thể ở một mức độ nhất định cảm nhận được sự hiện diện, phương hướng và khoảng cách gần xa của nhau. Độ chính xác và độ nhạy của cảm giác này dường như khá tốt, nếu không, thích khách thời không cũng không thể tìm thấy Hoàng Tước ở Copenhagen trong vòng hai ngày ngắn ngủi.

Mặc dù không biết cảm giác giữa những người xuyên không này hoạt động như thế nào, phạm vi bao xa, độ chính xác ra sao.

Nhưng ít nhất, họ thực sự có thể cảm nhận được nhau.

Đây có lẽ là khái niệm đầu tiên mà Hoàng Tước muốn dạy mình trong bài học cuối cùng.

Hiện tại, Lâm Huyền vẫn chưa đoán được, một khái niệm như vậy sẽ mang lại lợi ích gì cho mình.

Tuy nhiên, điều này có vẻ là một thông tin chiến thuật rất hữu ích trong các trận chiến tương lai, có thể sử dụng cho nhiều tình

huống phân tích.

"Hãy ghi nhớ giả thuyết này. Trong nhiều tình huống, lời nói của Hoàng Tước, những gì cô ấy dạy mình đều có ích."

Giải quyết xong vấn đề đầu tiên.

Tiếp tục suy nghĩ về vấn đề thứ hai mà Hoàng Tước để lại.

"Tại sao thích khách thời không chỉ giết Hoàng Tước mà không giết mình? Hoàng Tước đã tự nói rằng thời gian còn lại của cô ấy không nhiều, hơn nữa còn bị giới hạn bởi nhiều quy luật thời không. Nhìn từ khía cạnh này, giết cô ấy không có nhiều ý nghĩa, ngay cả khi hoàn toàn không quan tâm đến Hoàng Tước, cô ấy cũng không thể thay đổi lịch sử, không thể ảnh hưởng đến tương lai, và... nhiều nhất là sau vài ngày, cô ấy sẽ tự nhiên biến mất."

"Nhưng ngay cả trong tình huống này, thích khách thời không vẫn không do dự ra tay với Hoàng Tước. Điều này có vẻ không phải là một hành động khôn ngoan. Rõ ràng chỉ cần đợi thêm hai ngày, Hoàng Tước sẽ tự nhiên biến mất... tại sao phải để thích khách thời không lộ diện trước mắt mình?"

"Hơn nữa, như câu hỏi mà Hoàng Tước đã nêu, nếu kẻ thù đứng về phía đối lập với mình, thì chỉ cần để thích khách giết mình, chẳng phải sẽ giải quyết vấn đề từ gốc rễ sao? Tại sao lại hoàn toàn không động đến mình? Ai cũng hiểu hậu quả của việc diệt cỏ không diệt tận gốc... Giết Hoàng Tước đang hấp hối trước mắt mình, ngoài việc khiến mình phẫn nộ, kẻ thù có thể đạt được gì?"

Suy nghĩ này, mặc dù nằm ngoài gợi ý của Hoàng Tước, nhưng vẫn là điều mà Lâm Huyền không thể hiểu được.

Hoàng Tước đã tự nói rằng thời gian còn lại của cô ấy không nhiều.

Và không thể nói, không thể viết, động một chút là bị ràng buộc bởi quy luật thời không.

Không nói đến việc không có lý do để giết cô ấy, ngay cả khi có, đã chờ đợi đến bây giờ, sao không đợi thêm hai ngày để Hoàng Tước tự nhiên chết?

Điều này rõ ràng là một hành động lỗ vốn.

Hành động này ẩn chứa...

Có vẻ như còn nhiều bí mật, kế hoạch, âm mưu và mục đích sâu xa hơn.

Sâu đến mức hiện tại không thể đoán ra. Nhưng trên bề mặt, dưới sự gợi ý của Hoàng Tước, Lâm Huyền vẫn có thể nhìn ra được.

Cưỡng chế né tránh.

Hoàng Tước trước khi biến mất đã rõ ràng chỉ ra rằng thích khách thời không không giết mình có liên quan đến quy luật thời không cưỡng chế né tránh.

Vậy liên kết hiện tượng và quy tắc lại với nhau, không khó để suy luận ra câu trả lời——

Thích khách thời không không giết mình cũng là do bị giới hạn bởi quy luật thời không. Dù là đàn hồi thời không, thời không bài dị, hay cưỡng chế né tránh, đều không cho phép người xuyên không thay đổi lịch sử đã định, hoặc là thay đổi lịch sử đã khóa chặt. Do đó, thích khách thời không không phải không muốn giết mình, mà là không thể giết, không có cách nào giết, muốn giết cũng không thể giết!

Chương 891: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (5)

Cũng như Hoàng Tước muốn giải thích một thuật ngữ, muốn đưa ra gợi ý cũng phải hết sức cẩn thận... chỉ cần vượt qua ranh giới một chút, sẽ lập tức bị cưỡng chế né tránh, trở nên trong suốt, thậm chí suýt bị sức mạnh thời không xóa bỏ.

Trong bối cảnh nói chuyện cũng bị hạn chế như vậy...

Những người xuyên không còn muốn giết người?

"Không cần phải nghĩ, quy luật thời không sẽ không cho phép."

Lâm Huyền lập tức hiểu ra:

"Thích khách thời không không thể giết mình. Như Hoàng Tước luôn nói với mình, không có cách nào nói ra... thích khách thời không cũng bị giới hạn bởi quy luật thời không, không có cách nào giết được."

"Chẳng trách, chẳng trách lần này Hoàng Tước có thể thoải mái đưa mình đi du lịch, vì cô ấy biết rằng, đối mặt với những người xuyên không, mình sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào."

"Nếu thích khách thời không muốn giết mình, có thể ngay khi cô ta vừa giơ dao lên, quy tắc cưỡng chế né tránh thời không sẽ lập tức kích hoạt, trực tiếp khóa họng, làm cô ta trở nên trong suốt, thậm chí xóa bỏ hoàn toàn."

Lâm Huyền tin rằng, quy luật thời không chắc chắn có sức mạnh này, và công bằng, không thiên vị, mọi sinh linh đều bình đẳng.

Không ngạc nhiên khi Hoàng Tước đã sớm nói với mình, nhiều bí mật, gần như tất cả các mật mã, đều ẩn giấu trong các quy luật thời không...

Quy tắc, chính là bản chất của thời không, nền tảng của mọi thứ.

Thông qua sự kiện hôm nay, Lâm Huyền cũng đã hoàn toàn hiểu rõ khái niệm về quy luật thời không thứ bảy, cưỡng chế né tránh——

Người xuyên không không thể thay đổi mạnh mẽ lịch sử đã định, nếu những lời nói và hành động của họ dẫn đến việc lịch sử đã định lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, vượt qua đàn hồi thời không gây ra biến đổi thời không... sẽ bị sức mạnh của thời không cưỡng chế tắt tiếng, cưỡng chế ngăn chặn, cưỡng chế xóa bỏ, cưỡng chế biến mất. Hiện tượng bị sức mạnh cưỡng chế này gọi là cưỡng chế né tránh.

"Nhưng... dường như vẫn chưa đủ hoàn chỉnh."

Lâm Huyền cảm thấy, về quy tắc cưỡng chế né tránh, vẫn còn thiếu điều gì đó.

Bởi vì...

Hoàng Tước đã từng nói một câu đầy ẩn ý:

"Chuyện này, thông thường sẽ không xảy ra. Đúng hơn là... trong thời không bình thường, tuyệt đối sẽ không xảy ra."

"Chỉ khi thời không bài dị và lịch sử khóa kín cùng tồn tại... mới có thể kích hoạt hiện tượng này."

Điều này có nghĩa là, thời không bài dị không phải là điều kiện cần để kích hoạt cưỡng chế né tránh, mà lịch sử khóa kín mới là.

Chỉ trong thời không có lịch sử khóa kín, mới có thể xuất hiện hiện tượng cưỡng chế né tránh.

Vì vậy, vòng quanh một vòng.

Cuối cùng, muốn hiểu rõ quy tắc cưỡng chế né tránh hoàn chỉnh, muốn hiểu thấu đáo... vẫn phải chờ hiểu rõ lịch sử khóa kín là gì, mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Phù...

Lâm Huyền nhìn biển đen trước mặt thở dài một hơi.

Lần này, hắn chắc chắn đã không làm Hoàng Tước thất vọng.

Hai câu hỏi mà cô ấy để lại cho mình, đến giờ đã hiểu được một câu hỏi rưỡi... cũng chỉ có thể gọi là như vậy.

Về việc mô tả đầy đủ quy luật cưỡng chế né tránh, cũng như lý do tại sao thích khách thời không lại giết Hoàng Tước chỉ còn hai ngày để sống trước mặt mình... có lẽ cần phải đợi sau này thu thập thêm manh mối và thông tin rồi từ từ suy nghĩ ra.

Tuy nhiên.

Chỉ cần hiểu được đến đây, Lâm Huyền đã có thể hiểu ra một điều đã ám ảnh trong lòng hắn từ lâu——

Sự biến mất của VV.

Trước đây, hắn không hiểu tại sao VV lại chết, đã chết như thế nào... càng không hiểu được, một trí tuệ nhân tạo siêu việt như VV lại có ai đủ khả năng giết chết nó?

Nhưng bây giờ, hắn đã hiểu ra một chút.

Cũng giống như chuyện của Hoàng Tước và thích khách thời không...

Hoàng Tước có thể bị người xuyên không đến từ tương lai giết chết, vậy tại sao VV lại không thể?

Trước đây, hắn thực sự không nghĩ đến khả năng ngoài Hoàng Tước còn có những người xuyên không khác.

Nghĩ lại bây giờ, thật là ngạo mạn và tự phụ.

Bên cạnh mình có thể có người xuyên không, tại sao bên cạnh người khác lại không thể có?

Vậy thì khi đã nghĩ đến khả năng của người xuyên không, cũng không khó để giải thích tại sao VV lại bị giết.

Một siêu hacker từ tương lai? Một trí tuệ nhân tạo tiên tiến hơn từ tương lai? Một siêu virus từ tương lai? Một cuộc tấn công mạng từ tương lai?

Dù sao đi nữa, chắc chắn có thứ gì đó từ tương lai đã tiêu diệt VV.

VV và Hoàng Tước giống nhau, vốn dĩ không thuộc về thời đại này, giết chết những thứ dị thường này dường như được quy luật thời không cho phép.

Có lẽ...

Những thứ không thuộc thời không này, những kẻ ngoại lai từ thời không khác, không được quy luật thời không bảo vệ.

"Cũng không đúng."

Lâm Huyền lắc đầu, cảm thấy suy luận này có lỗ hổng.

Trước hết, xét về mặt nghiêm ngặt, VV không thể được coi là một vật dị thường từ thời không khác.

Chương 892: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (6)

Thứ nhất, nó không bị thời không bài dị, cũng không có bất kỳ phần nào biến thành màu xanh trong suốt.

Thứ hai, nó là do mình gõ từng chữ một trên máy tính xách tay, mình và máy tính xách tay đều là sản phẩm của thời không này, vậy VV chắc chắn phải được coi là sản phẩm của thời không này.

Thứ ba, cái chết của VV không phải là biến thành tinh thể xanh và tan biến, đây cũng là bằng chứng chắc chắn rằng nó không phải là vật dị thường từ thời không khác.

"Vậy tại sao, rõ ràng VV là sản phẩm của thời không này, nhưng lại không được quy luật thời không bảo vệ?"

"Là vì nó không phải là con người? Không có linh hồn và cá thể thực sự?"

"Hay vì lý do khác, quy luật thời không mà mình vẫn chưa hiểu?"

Hiện tại.

Với sự hiểu biết ngày càng nhiều và thấu hiểu sâu sắc hơn về quy luật thời không của Lâm Huyền.

Hắn thực sự nhận ra, kiến thức chính là sức mạnh, kiến thức chính là vũ khí.

Càng hiểu rõ quy luật, càng giải được nhiều bí ẩn, suy nghĩ

càng rõ ràng và rộng mở, đồng thời cũng dễ dàng phát hiện ra âm mưu của kẻ thù, suy luận ra sự thật đằng sau bóng tối.

Lúc này.

Hắn cuối cùng đã hiểu được ý nghĩa sâu xa của Hoàng Tước.

Cô ấy đã giúp mình rất nhiều, nhưng quan trọng nhất, và cũng là sứ mệnh và nhiệm vụ thực sự mà cô ấy tự nhận——

Chính là dạy mình hiểu quy luật thời không.

Đây mới là mục đích thực sự của chuyến du hành thời gian này của Hoàng Tước từ tương lai đen tối trở về hiện tại còn hy vọng này.

Quy luật thời không quan trọng hơn tất cả.

Việc cướp lấy hạt thời không mất hoạt tính có lẽ chỉ là một biện pháp bảo hiểm; và điều thực sự có thể dẫn dắt mình chiến thắng trong cuộc chiến thời không này, trận chiến đối kháng này... chung quy lại vẫn là quy luật thời không đầy khả năng vô hạn và sức mạnh vô hạn...

Lâm Huyền thu ánh mắt từ đại dương lại.

Lấy điện thoại ra từ túi áo.

Bật màn hình lên.

Mọi thứ diễn ra hôm nay đều do Hoàng Tước sắp xếp, đương nhiên không có bước nào là thừa thãi.

Bao gồm cả việc chụp ảnh.

Có lẽ Hoàng Tước không quan tâm nhiều đến việc có thực sự chụp được một bức ảnh với bức tượng nàng tiên cá hay không.

Mục đích thực sự của cô ấy, chắc chắn là như những lời cô ấy nói khi bị dao đâm xuyên qua... bảo mình chụp nhanh, chụp nhiều, chụp rõ... để có thể chụp được diện mạo của thích khách thời không, biết được kẻ giết người là ai, để phòng ngừa.

Hoặc có thể, một ngày nào đó, trả thù cho cô ấy.

Tách.

Điện thoại phát ra âm thanh mở khóa nhẹ nhàng, Lâm Huyền nhấn vào biểu tượng album ở góc trái màn hình, xem lại những bức ảnh vừa chụp.

Những bức ảnh đầu tiên là Hoàng Tước khoác chiếc áo khoác dài, đứng trước bức tượng nàng tiên cá, mỉm cười tự tin và kiêu hãnh.

Những bức ảnh này chụp rất đẹp, Lâm Huyền đã dùng hết khả năng của mình.

Các góc độ khác nhau.

Các chi tiết khác nhau.

Đây có lẽ là tác phẩm xuất sắc nhất trong sự nghiệp chụp ảnh không chuyên của hắn.

Nhưng không ngờ.

Đây lại chính là dấu vết cuối cùng của Hoàng Tước để lại trên thế giới này.

"Tôi đã từng đến đây."

Đây chính là lời thì thầm cuối cùng của cô ấy.

Sau những bức ảnh bình thường của du khách, là hàng chục bức ảnh liên tiếp mà Lâm Huyền đã chụp điên cuồng. Từ khi thích

khách thời không rút dao đâm, cho đến khi cô ta biến mất trong màn đêm đen, toàn bộ quá trình được chụp lại như một trình chiếu.

Chỉ là tốc độ chạy của cô bé này thực sự quá nhanh... như một con báo hay linh dương vậy, Lâm Huyền thật không dám tin, một cô bé như vậy lại có sức bứt phá như một nhà vô địch Olympic.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Từ bức tượng nàng tiên cá trước mặt đến cái bóng ở phía bên kia bãi biển, ít nhất cũng phải hơn một trăm mét.

Nhưng cô bé chỉ mất bảy tám giây để chạy hết quãng đường đó.

Mặc dù cảm giác thời gian của Lâm Huyền lúc đó có thể không chính xác, nhưng với thể chất như vậy, ít nhất cũng có thể so sánh với "người chạy trăm mét" Bolt rồi.

Theo lý mà nói...

Với chiều cao và tuổi tác này, cơ bắp của cô bé vẫn chưa phát triển hoàn toàn, cơ thể cũng đang trong giai đoạn phát triển nhanh, sự phối hợp vẫn đang trong giai đoạn điều chỉnh, cô bé không nên có thể lực mạnh mẽ như vậy.

Tuy nhiên, xét đến việc cô bé là người xuyên không từ tương lai, nếu thời đại ban đầu của cô bé là vài trăm năm sau, thì mọi thứ đều có thể xảy ra.

Trong giấc mơ thứ ba, đã xuất hiện các loại thuốc vaccine tăng cường cơ thể và não bộ; chỉ cần tiêm một lượng nhỏ theo từng đợt khi trẻ sơ sinh, có thể hoàn thành việc tăng cường não và cơ thể mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào... thậm chí còn có thể làm cho vẻ ngoài trở nên đẹp đẽ như một bức tượng.

Xét từ góc độ này, cũng không khó để giải thích về thể chất vượt trội của cô bé.

Chương 893: Lấy tên của ta, đặt họ cho ngươi (7)

Lâm Huyền di chuyển ngón tay trên màn hình điện thoại.

Không ngừng phóng to từng bức ảnh, hy vọng có thể nhìn rõ khuôn mặt của cô bé.

Về chiều cao tổng thể, Lâm Huyền ước lượng khá chính xác.

Cô bé này cao khoảng 155-160 cm, rõ ràng vẫn đang trong giai đoạn phát triển.

Thân hình rất cân đối, dáng người mảnh mai, từ phần bắp chân lộ ra, có thể thấy rõ dấu vết của việc tập luyện.

Phần thân trên của cô bé mặc một chiếc áo hoodie màu xám, rõ ràng lớn hơn một cỡ, mũ trùm đầu che kín khuôn mặt, không nhìn rõ được chi tiết nào; phần thân dưới cô bé mặc một chiếc quần thể thao rộng, do không có dây thun ở ống quần, nên khi chạy nhanh, ống quần bay lên, Lâm Huyền có thể thấy rõ cơ bắp trên bắp chân của cô bé.

Tốc độ chạy của cô bé quá nhanh, phần lớn các bức ảnh chụp lại đều là những hình ảnh mờ ảo.

Cuối cùng.

Lâm Huyền tìm được một bức ảnh tương đối rõ ràng.

Mặc dù vẫn chưa chụp được khuôn mặt chính diện của cô bé.

Nhưng... đôi mắt sáng như đèn của cô bé, giống như đèn pha

chiếu ra từ bóng tối của mũ trùm, nhìn chằm chằm vào ống kính điện thoại của Lâm Huyền.

Phóng to.

Phóng to thêm.

Không được, quá tối, không nhìn rõ gì cả.

Bản thân bãi biển này đã rất tối, không có nguồn sáng nào ngoài ánh trăng; thêm vào đó, mũ trùm của cô bé che kín khuôn mặt, thật khó để nhìn rõ các đặc điểm trên khuôn mặt.

Tuy nhiên...

"Tóc màu đen."

Lâm Huyền dùng hai ngón tay phóng to bức ảnh, nhìn thấy một lọn tóc đen lộ ra từ cổ áo mũ trùm.

Đó có lẽ là tóc mai của cô bé?

Bây giờ nhiều cô bé tuổi teen thích để tóc mai dài, kiểu tóc này vẫn thịnh hành ở tương lai sao?

Xu hướng này cũng không có gì bất ngờ.

Khi Lâm Huyền học trung học, các cô gái trong lớp cũng thường để tóc mái dày và tóc mai dài, xu hướng thời trang vốn dĩ là một vòng tuần hoàn.

Đến đây, tất cả các bức ảnh chụp liên tiếp đều đã xem xong.

Rất tiếc...

Hắn thu được rất ít thông tin về thích khách thời không từ những bức ảnh này——

Tuổi khoảng mười lăm, mười sáu tuổi,

Chiều cao 155-160 cm,

Đôi mắt xanh lấp lánh như đèn pha,

Tóc màu đen, độ dài chưa xác định,

"Quá mờ, những đặc điểm này."

Lâm Huyền lắc đầu.

Việc dựa vào những đặc điểm này để xác định hoặc tìm thấy cô bé chắc chắn là không thực tế.

Trừ khi hắn nhìn thấy đôi mắt này trong đám đông, rồi so sánh chiều cao, màu tóc, mới có thể nhận ra lần nữa.

Chỉ là...

Cô bé có xuất hiện lại, cho mình cơ hội này không?

Theo suy luận vừa rồi.

Thích khách thời không không thể giết mình, nên lý thuyết mà nói, mình không phải mục tiêu của cô bé.

"Dù sao đi nữa, cẩn thận vẫn hơn. Hơn nữa..."

Hắn cúi đầu, nhìn những vật dụng mà Hoàng Tước để lại trên mặt đất:

"Món nợ này, nhất định phải trả."

Dù Hoàng Tước chỉ còn hai ngày để sống.

Nhưng kẻ thù dám giết Hoàng Tước ngay trước mặt mình, món nợ máu này chỉ có thể trả bằng máu!

Lâm Huyền cúi xuống, nhặt từng món đồ trên mặt đất, xếp gọn gàng.

Khi gấp đến áo khoác dài, hắn tình cờ chạm vào một vật cứng trong túi áo bên trong.

Kích thước và độ dày này...

Chắc là chứng minh nhân dân của Hoàng Tước.

Nhớ lại lần hai người lên máy bay tại sân bay quốc tế Phổ Đông, khi kiểm tra vé, hắn đã từng liếc nhìn một cái.

Trên chứng minh nhân dân có ảnh của Hoàng Tước, phần tên ghi là Hoàng Tước.

Đương nhiên hắn biết chứng minh nhân dân này là giả.

Mặc dù từ góc độ cấu tạo và thật giả, chắc chắn là thật, nếu không thì không thể qua được cửa kiểm tra vé. Chỉ là Lâm Huyền hiểu rõ, Hoàng Tước là một người xuyên không, không phải là người sinh ra và lớn lên ở thời không này.

Vậy nên, cô ấy lấy đâu ra chứng minh nhân dân?

Không có giấy khai sinh, không có hộ khẩu, giống như từ trong đá chui ra vậy... làm sao có thể có chứng minh nhân dân được?

Do đó, thông tin trên chứng minh nhân dân này chắc chắn đều là giả; có lẽ là Hoàng Tước đã nhờ cơ quan nhà nước liên quan tạo cho cô ấy một cái.

Khi ở cửa kiểm tra vé, Lâm Huyền đã thẳng thắn nói:

"Dù sao thì tuổi trên giấy tờ của cô, chắc chắn cũng như tên, đều là giả."

Nhưng lúc đó Hoàng Tước chỉ mỉm cười, nói một cách nhẹ

nhàng:

"Không hẳn vậy đâu."

Sau sự việc đó, Lâm Huyền cũng không để ý.

Thông tin trên chứng minh nhân dân, dù thật hay giả, với hắn mà nói, đều không có ý nghĩa gì.

Hoàng Tước vẫn là Hoàng Tước.

Bất kể cô ấy đến từ thời đại nào, đến từ thời không nào, cô ấy vẫn là Hoàng Tước, là Hoàng Tước duy nhất trong thế giới này và mọi thế giới khác.

Chỉ là lúc này...

Lâm Huyền vẫn không khỏi băn khoăn, câu "không hẳn vậy" của Hoàng Tước, rốt cuộc là có ý gì?

Với sự tò mò.

Lâm Huyền rút tấm chứng minh nhân dân của Hoàng Tước từ túi áo khoác màu nâu ra.

Lật từ mặt sau ra mặt trước, cầm trong lòng bàn tay.

Chương 894: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (1)

Bên phải là ảnh của Hoàng Tước, không khác gì ngoài đời thực.

Bên trái là mục tên, ghi tên Hoàng Tước, là thông tin mà Lâm Huyền đã thấy ở sân bay.

Hắn nhìn thẳng vào hàng số chứng minh nhân dân dưới cùng ——

33012719990115...

Lâm Huyền không khỏi nhắm chặt mắt, cảm giác như tim bị bóp nghẹt... không tiếp tục nhìn bốn chữ số cuối cùng.

19990115

Đó là ngày sinh của Triệu Anh Quân.

Trải qua lần bị trễ pháo hoa ở Disneyland, hắn chắc chắn không bao giờ quên ngày sinh của Triệu Anh Quân.

Nhưng không ngờ.

Hôm nay, tại bờ biển nông của Copenhagen, lại một lần nữa khắc sâu ký ức vĩnh cửu này.

Hóa ra...

Câu "không hẳn vậy" của Hoàng Tước, là chỉ điều này.

Tên trên chứng minh nhân dân của Hoàng Tước chắc chắn là

giả, nhưng ngày sinh được ghi lại là thật.

Tất nhiên.

Nếu chỉ có vậy.

Cũng không đủ để Lâm Huyền lúc này cảm thấy phức tạp, khó thở như vậy.

Bởi vì điều này vốn đã nằm trong dự liệu, Lâm Huyền cũng sớm đoán rằng Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân trong một tuyến thời gian nào đó trong tương lai, một thời không khả dĩ nào đó.

Điều thực sự khiến hắn khó diễn tả...

Là sáu chữ số đầu tiên của số chứng minh nhân dân.

Triệu Anh Quân sinh ra ở Đế Đô.

Lâm Huyền rất rõ ràng, chứng minh nhân dân của Đế Đô phải bắt đầu bằng 110.

Dù Đế Đô còn có nhiều quận, nhiều huyện, số chứng minh nhân dân đầu tiên sẽ có một số khác biệt nhỏ.

Nhưng dù thế nào đi nữa! Số chứng minh nhân dân của Đế Đô chắc chắn không thể bắt đầu bằng 330127!

Điểm này.

Lâm Huyền hiểu rõ hơn ai hết.

Đó là mã số chứng minh nhân dân của huyện Thuần An, thuộc Hàng Châu!

Lâm Huyền hiểu rõ hơn ai hết.

Bởi vì...

Huyện Thuần An, Hàng Châu...

Chính là quê nhà của Lâm Huyền.

Là nơi hắn sinh ra và lớn lên.

Lâm Huyền cầm chứng minh nhân dân của Hoàng Tước trong tay.

Khẽ thở dài một hơi.

Ngẩng đầu lên, nhìn ra đại dương vô tận.

Hắn không biết nên nghĩ gì, chỉ cảm thấy khi nhìn thấy mã số bắt đầu thuộc quê hương mình trên số chứng minh nhân dân của Hoàng Tước... thật sự rất xúc động.

Hoàng Tước vốn dĩ sinh ra ở Đế Đô, số chứng minh nhân dân ban đầu của cô ấy cũng là của Đế Đô.

Mặc dù bây giờ là giả mạo, nhưng chắc chắn không thể dùng số ban đầu được nữa... Dù sao Triệu Anh Quân cũng đang sử dụng số chứng minh nhân dân đó, nếu số trùng lặp, dữ liệu hệ thống nội bộ có thể sẽ xung đột, rất có thể cả hai chứng minh nhân dân sẽ không thể sử dụng được.

Vì vậy, Hoàng Tước thực ra chỉ cần thay đổi một vài chữ số cuối cùng. Mặc dù số cuối cùng của chứng minh nhân dân là số kiểm tra, được tính toán và không thể thay đổi. Nhưng các số thứ 2,3 và 4 từ cuối lên, đều có thể thay đổi tùy ý.

Thậm chí, cô ấy cũng có thể thay đổi bất kỳ số nào ở phía trước, dù sao đây cũng là giấy tờ giả, thay đổi đâu cũng không quan trọng.

Nhưng tại sao...

Cuối cùng, Hoàng Tước lại chọn 330127. chọn mã vùng của huyện Thuần An, thuộc Hàng Châu, nơi mình sinh ra và lớn lên, làm quê quán của cô ấy.

Đây chắc chắn không phải là trùng hợp.

Toàn bộ đất nước có bao nhiêu thành phố, bao nhiêu huyện, bao nhiêu mã vùng... Hoàng Tước chắc chắn đã cố ý chọn nơi này, là một tấm giấy tờ giả do cơ quan nhà nước tạo ra cho mục đích đặc biệt, chắc chắn là Hoàng Tước đã yêu cầu số nào thì sẽ được làm số đó.

Lâm Huyền cảm thấy xúc động.

Trong tuyến thời không của Hoàng Tước, chắc chắn cũng có một Lâm Huyền, chắc chắn cũng đã xảy ra một câu chuyện nào đó.

Chỉ là...

Là câu chuyện gì?

Là đau buồn? Hối tiếc? Bội tín? Hay... đau thương?

Lâm Huyền đoán, chắc không phải là kết cục tốt đẹp trọn vẹn.

Có thể đã từng có thời gian tốt đẹp.

Nhưng kết cục, chắc chắn không trọn vẹn.

Nếu không, tại sao Hoàng Tước phải chịu đựng đau khổ và cô đơn, rời khỏi thời không ban đầu của mình, xuyên không trở về quá khứ của họ, hiện tại của mình?

Cô ấy chắc chắn muốn thay đổi tất cả những điều này, thay đổi lịch sử đã định, thay đổi số phận tồi tệ.

Chỉ là trước những quy luật thời không khắc nghiệt.

Cô ấy quá yếu đuối, cũng quá bất lực.

Những việc cô ấy có thể làm quá ít, chỉ có thể tìm mọi cách để dẫn dắt mình, dạy dỗ mình, giúp mình trưởng thành.

Giống như lời Hoàng Tước đã nói trước bức tượng của Frederik V tại Cung điện Amalienborg:

"Tôi sẽ cùng cậu bình thường, dạy cậu xuất sắc, chờ đợi cậu trưởng thành. Sau đó..."

"Nhìn cậu, dần trở nên vĩ đại."...

Đó chính là kỳ vọng của Hoàng Tước.

Lâm Huyền cất chứng minh nhân dân của Hoàng Tước vào túi áo trong của mình.

Hoàng Tước đã đi rồi.

Nghĩ nhiều thêm cũng vô ích.

Hắn tiến về phía trước.

Không cởi giày da, bước thẳng vào biển, tiến đến bức tượng nàng tiên cá đang trầm tư nhìn ra xa.

Sóng vỗ rì rào, nước biển lạnh buốt ngấm vào giày, ống quần và từng lỗ chân lông trên da chân của Lâm Huyền.

Chương 895: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (2)

Cuối cùng hắn cũng đến chân bức tượng nàng tiên cá.

Đưa tay ra.

Đặt lên bàn tay đồng cổ của nàng tiên cá:

"Nàng tiên cá không chết. Nàng biến thành bọt biển, bay lên trời dưới ánh mặt trời, nhận được linh hồn bất diệt, nhận được sự sống vĩnh cửu."

Hắn thầm đọc câu chuyện mà Hoàng Tước đã kể, như đang đọc lời cầu nguyện từ Kinh Thánh:

"Nàng tiên cá vốn không có linh hồn bất diệt. Và sẽ không bao giờ có linh hồn như vậy."

"Trừ khi... nàng có được tình yêu của một con người."

Rì rào, rì rào...

Sóng biển vỗ vào người Lâm Huyền.

Hắn vẫn ngẩng cao đầu, nhìn vào đôi mắt nàng tiên cá như phản chiếu ánh sáng xanh:

"Cô hãy nhìn từ trên cao."

"Nhìn... một con người, dần trở nên vĩ đại, sánh ngang với thần thánh."

Hắn ném từng món đồ của Hoàng Tước còn lại trong lòng

mình ra biển.

Nhìn chúng trôi nổi trên sóng biển, theo gió biển mà lên xuống, cuối cùng, biến mất trong cơn sóng, chìm xuống đáy biển. ...

Lúc đến là hai người, lúc đi là một người.

Lâm Huyền mua vé máy bay một mình, lên chuyến bay trở về thành phố Đông Hải.

Ngồi trong khoang hạng nhất, Lâm Huyền lật xem điện thoại của Hoàng Tước.

Không có WeChat.

Không có trò chơi.

Không có bất kỳ ứng dụng giải trí nào.

Trong album cũng không có ảnh.

Cô ấy thực sự đến vội vã, đi vội vã, không để lại gì, cũng không mang theo gì.

Cất điện thoại đi.

Lâm Huyền nhắm mắt lại, nằm trên chiếc ghế bán bao quanh mềm mại.

Từ nay về sau.

Sẽ không ai dẫn dắt hắn nữa, không ai dạy hắn bài học nào, cũng không ai đưa ra gợi ý bằng hình thức đố vui nữa.

Hắn đã từng đọc trong một cuốn sách.

Nói rằng sự trưởng thành và chín chắn của con người thực sự diễn ra trong khoảnh khắc.

Khi bạn nhận ra mái tóc bạc trên đầu mẹ, khoảnh khắc mẹ không còn trẻ nữa;

Khi bạn thấy lưng cha không còn thẳng, khoảnh khắc cha bắt đầu hỏi ý kiến bạn;

Khi bạn hoàn thành một pha highlight trong trò chơi, quay lại nhưng không có ai để chia sẻ;

Khi bạn không còn cười đùa, không còn vui vẻ, từ mong muốn trưởng thành thành không muốn trưởng thành nữa;

Chính khoảnh khắc đó, con người thực sự, không thể quay đầu, đã trưởng thành.

Khi Hoàng Tước còn ở đây, mặc dù Lâm Huyền không nhận ra, nhưng hắn thực sự phụ thuộc rất nhiều vào Hoàng Tước.

Sự hiện diện của Hoàng Tước giúp hắn không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng có thể phân biệt được bạn thù, đúng sai.

Và bây giờ.

Tất cả những điều đó đều cần hắn tự cân nhắc, tự phán đoán.

Hắn mở mắt ra.

Ngồi dậy.

Chống cằm, bắt đầu suy nghĩ về tình hình và kế hoạch sắp tới.

Hiện tại tình hình của hắn rất căng thẳng, cũng rất hỗn loạn, không có lối thoát.

Cần phải phá vỡ tình thế!

Và chìa khóa để phá vỡ tình thế, thậm chí là phá vỡ đôi bên, đều nằm ở Kevin Walker.

Trước hết là thế giới trong mơ.

Giấc mơ thứ tư đã bị mắc kẹt rất lâu, hoàn toàn chặn đường hắn lấy thông tin, tài nguyên và tin tức từ thế giới tương lai.

Điều này khiến hắn trở nên bị động chưa từng có.

Đến nay, Kevin Walker vẫn là nghi phạm chính của ông lão bí ẩn, bất kể hắn ta có phải hay không, mình cũng phải bắt đầu từ hắn ta, cố gắng cứu mình bị mắc kẹt trong giấc mơ thứ tư.

Nếu may mắn.

Sau khi giết Kevin Walker, rất có thể ông lão bí ẩn sẽ biến mất, mình cũng có thể tự do trong giấc mơ thứ tư, đến ngân hàng Thái Mỗ, mở két sắt, xem tờ giấy nhỏ của Sở An Tình viết cho mình, để đánh giá tính thực và giả của giấc mơ.

Nếu may mắn hơn một chút.

Có thể sau khi giết Kevin Walker, sẽ trực tiếp vào giấc mơ thứ năm. Dù sao... việc có thể cử hàng chục binh lính được trang bị đầy đủ, từ sáng đến tối canh giữ mình ở nơi đó, cho thấy ông lão bí ẩn trong thành phố khoa học viễn tưởng tương lai đó, có địa vị và quyền lực rất cao.

Nếu hắn ta biến mất từ năm 2024.

Thì rất có thể giấc mơ và thành phố sau 600 năm cũng sẽ thay đổi lớn.

Tóm lại, thù mới nợ cũ cộng lại, để xác minh và cứu thế giới trong mơ, bắt đầu từ Kevin Walker chắc chắn không sai.

Tiếp theo là thế giới thực.

Hiện tại, mình đã xác định rõ ràng hai kẻ thù và một kẻ thù trong tối.

Kevin Walker, kẻ gây rối khi mình bắt hạt thời không, còn lấy trộm máy bay không gian của Mỹ đâm vào mình.

Thích khách thời không giết Hoàng Tước, mối thù này nhất định phải trả bằng máu.

Jask, kẻ giết VV. Nhưng vì không có mâu thuẫn trực tiếp với mình và mục đích chưa rõ ràng, nên tạm thời tính là nửa kẻ thù, ưu tiên không cao.

Vì vậy.

Phá vỡ tình thế trong thế giới thực cũng cần phải bắt đầu bằng việc tiêu diệt Kevin Walker.

Chỉ có giết hắn ta, thế giới trong mơ mới có thể xảy ra biến động thời không, sau đó đồng hồ thời không mới có thể hiển thị giá trị, tức là độ cong thời không, từ đó suy ra tọa độ thời không.

Có độ cong thời không, Lưu Phong có thể tiếp tục nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42.

Có tọa độ thời không, mình có thể vượt qua bài kiểm tra đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chương 896: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (3)

Tổng kết lại.

Trọng tâm của việc phá vỡ tình thế trong thực tế và trong mơ đều hướng đến Kevin Walker, kẻ thù mạnh mẽ chưa từng gặp mặt, cũng không biết đang ở đâu.

"Phải tiêu diệt Kevin Walker mới được."

Lâm Huyền nheo mắt nhìn những đám mây trắng bên ngoài cửa sổ máy bay, đặt mục tiêu quan trọng nhất trong thời gian tới và hiện tại của mình.

Đối với tên này, hoàn toàn không cần phải mềm lòng, cũng không cần lo lắng về trách nhiệm pháp lý khi tiêu diệt hắn ta.

Hiện tại có hơn 100 quốc gia trên thế giới đã phát lệnh truy nã toàn cầu đối với Kevin Walker.

Trung Quốc cũng đã phát lệnh truy nã đỏ; Mỹ thậm chí còn treo thưởng 1 tỷ đô la bất kể sống chết.

Hai quốc gia lớn như Trung Quốc và Mỹ đã tỏ rõ thái độ như vậy, còn quốc gia nào dám bảo vệ Kevin Walker?

Rõ ràng là không có.

Trên hành tinh này, Kevin Walker đã trở thành kẻ thù chung của Trung Quốc, Mỹ và thậm chí toàn thế giới, ngay cả thần tiên cũng không thể cứu nổi hắn ta.

Kevin đã chơi quá lớn, quá liều lĩnh.

Hiện tại, tất cả các tổ chức vũ trang, lính đánh thuê và các lực lượng chính phủ, thám tử của các quốc gia đều đang tìm kiếm tung tích của Kevin Walker ở mọi góc trên trái đất.

Nếu bắt được hắn ta, không chỉ nhận được sự khen thưởng từ các quốc gia lớn, mà chỉ riêng khoản tiền thưởng lên đến 1 tỷ đô la cũng đủ để họ hưởng thụ cả đời.

Tình hình này đối với Lâm Huyền.

Cũng là một cơ hội hiếm có.

Dù là tự tay giết Kevin Walker hay mượn dao giết người, đối với hắn đều là một điều tốt.

"Trò chơi mèo vờn chuột mới lại bắt đầu."

Lâm Huyền nhắm mắt lại, ngả lưng ra sau, mệt mỏi và có chút tự giễu nói:

"Sao mình lại nói là lại nhỉ..."...

Trở lại thành phố Đông Hải, sau khi hạ cánh tại sân bay quốc tế Phổ Đông, Lâm Huyền lên chiếc xe Alphard riêng của mình, đến phòng thí nghiệm Rhine của đại học Đông Hải gặp Lưu Phong.

Gặp mặt xong.

Hắn kể cho Lưu Phong nghe về việc Hoàng Tước biến mất.

"Đây cũng là điều nằm trong dự liệu."

Lưu Phong thở dài tiếc nuối, nhưng đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước:

"Cậu nghĩ xem, trên máy bay không gian, mắt cô ấy đã tắt, cơ

thể cũng trở nên trong suốt... xét đến việc hạt thời không trở nên vô hình là do năng lượng bên trong cạn kiệt, chỉ còn lại cái vỏ. Hoàng Tước cũng là một người xuyên không từ thời không khác... việc cô ấy biến mất dưới sự thời không bài dị, chắc chắn là điều tất yếu."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng đã có dự cảm, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy. Chủ yếu là do chúng ta biết quá ít về người xuyên không, anh nói xem... đối với sự tồn tại của khái niệm khoa học viễn tưởng như người xuyên không, ngoài việc biết họ đến từ tương lai, từ thời không khác, từ dòng thời gian khác... gần như chúng ta không biết gì."

"Mỗi lần Hoàng Tước yếu ớt ho, ngã xuống, trở nên trong suốt, ánh sáng xanh trong mắt mờ đi, tôi đều nghĩ đó là dấu hiệu sắp biến mất, nhưng không phân biệt được lần nào là lần cuối cùng. Bởi vì dù cô ấy đã yếu đến mức ánh sáng xanh trong mắt hoàn toàn biến mất, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, sẽ lại hoàn toàn phục hồi."

Nói đến đây.

Lâm Huyền nhớ lại đêm mưa lần đầu gặp Hoàng Tước, trong văn phòng của Triệu Anh Quân.

Lúc đó mắt Hoàng Tước thực sự sáng hơn bây giờ, nhưng cũng sáng có hạn, tuyệt đối không sáng bằng mắt của nữ sát thủ, thích khách thời không.

Mắt của thích khách thời không sáng như đèn LED, giống như mắt anime phóng đại ở các buổi triển lãm, tự phát sáng.

Thực ra, sáng đến mức đó, chắc chắn đã ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường rồi.

"Lưu Phong."

Lâm Huyền gọi Lưu Phong đang bận rộn trong phòng thí nghiệm, hỏi:

"Anh nói xem, ánh sáng xanh trong mắt Hoàng Tước và những người xuyên không đó có ý nghĩa gì? Có khả năng giống như độ sáng của hạt thời không, không chỉ đại diện cho thời gian còn lại của họ; mà còn giống như chỉ báo năng lượng, đại diện cho cường độ, số lượng hoặc cấp độ năng lượng trong cơ thể không?"

"Tôi có cảm giác mô tả của tôi giống như đang nói về robot vậy. Nhưng dù sao, sự thay đổi cường độ ánh sáng xanh trong mắt Hoàng Tước rất giống với robot, rất giống đèn chỉ báo pin."

"Giả sử thế giới này còn có một người xuyên không khác, chẳng hạn như Hồng Tước, Lục Tước, và mắt cô ấy sáng hơn mắt Hoàng Tước nhiều, giống như bóng đèn màu xanh. Trong trường hợp này... Anh nghĩ độ sáng đó có ý nghĩa gì?"

Lưu Phong dừng thí nghiệm của mình.

Ngẩng đầu lên.

Nhìn trần nhà như đang suy nghĩ.

"Ừm..."

Hắn ta trầm ngâm nói:

"Điều này rất khó nói, vì Hoàng Tước bản thân không có khả năng siêu nhiên nào cả đúng không? Cô ấy chỉ là biết nhiều hơn một chút, kiểu người hay ra câu đố. Cô ấy không có siêu năng lực, cũng không có kỹ năng nào cần đến năng lượng lớn. Vì vậy... Tôi nghĩ màu mắt đó có thể chỉ đơn giản là chỉ báo thời gian còn lại."

Chương 897: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (4)

"Mắt của người xuyên không biến thành màu xanh, chẳng phải là kết quả của sự thời không bài dị sao? Tôi nhớ cậu đã nói rằng, cậu cho rằng mắt biến thành màu xanh là do thời không bài dị, loại trừ vật thể lạ, và cũng sẽ cảm nhận nguy hiểm một cách bản năng, vì vậy đặc biệt làm mắt của đối phương trở nên xanh, để cảnh báo sinh vật trong thời không này."

"Khi tôi nghe cậu phân tích như vậy trên máy bay không gian, tôi cảm thấy cậu nghĩ rất huyền ảo. Nhưng sau khi tôi suy nghĩ kỹ... điều này không phải là không thể! Điều này tồn tại trong thế giới động vật, cũng như trong gen của con người, được gọi là phản ứng phóng đại cảnh giác."

"Biểu hiện cụ thể là, ví dụ như con người, khi ngửi thấy mùi thịt heo nấu chín, thịt bò nướng, thịt cừu hầm sẽ cảm thấy thơm, nhưng khi ngửi thấy mùi thịt người nướng sẽ cảm thấy cực kỳ ghê tởm và khó chịu, thực ra từ góc độ vật lý, những mùi này không có sự khác biệt đặc biệt, chó ngửi đều thấy không khác biệt nhiều."

"Đây là phản ứng phóng đại cảnh giác bản năng của con người, rất nhạy cảm và phản cảm với mùi vị của đồng loại bị tổn thương, từ đó cũng là bản năng cảm nhận nguy hiểm và tránh nguy hiểm. Vì vậy, nếu xem xét đến bản năng cảnh giác của thời không, việc mắt biến thành màu xanh, trở nên phát sáng... thực sự rất tinh vi!"

Lưu Phong chép miệng, cảm thán:

"Cậu biết tinh vi ở chỗ nào không? Mắt là cơ quan cảm quang,

phải phơi bày ra ngoài mới có thể nhìn thấy, vì vậy không có khả năng che giấu. Cậu có thể nói, có thể đeo kính râm, đeo kính áp tròng màu... điều này có thể che một phần màu sắc, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến tầm nhìn."

"Vậy nên, quay trở lại vấn đề của cậu, nếu có những người xuyên không khác, mắt của họ sáng hơn mắt Hoàng Tước rất nhiều! Điều đó có nghĩa là, ngay cả khi họ đeo kính râm, đeo kính áp tròng màu, cũng không thể che giấu được ánh sáng đó. Ban ngày thì đỡ, nhưng một khi đến đêm, người có đôi mắt sáng như đèn sẽ không thể ẩn nấp, đi đâu cũng sẽ trở thành tâm điểm chú ý và bị phát hiện."

"Vì vậy... tôi nghĩ, nếu thực sự có một người xuyên không, mắt của họ rất xanh, độ sáng rất cao, thậm chí sáng đến mức không thể bỏ qua. Thì tôi nghĩ, từ góc độ phản ứng bản năng của thời không, điều đó có thể chỉ có nghĩa là một điều——"

Lưu Phong quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền, biểu cảm nghiêm túc:

"Điều đó có nghĩa là người xuyên không này thực sự rất nguy hiểm! Vì vậy thời không bài dị mới điều chỉnh độ sáng của mắt đối phương lên rất cao, giống như mùi thịt người nướng, để người ta từ xa đã chú ý, cảm nhận nguy cơ và lập tức tránh xa."...

Lâm Huyền xoay cây bút nước lấy từ bàn thí nghiệm, nhìn nó xoay tròn giữa các ngón tay.

Sự hiểu biết của Lưu Phong rất thú vị.

Liên kết độ sáng với mức độ nguy hiểm, nói rằng thời không bài dị nhận định thích khách thời không này rất nguy hiểm, nên độ sáng trong mắt cô ta mới sáng như vậy.

Đây là một cách hiểu mới mẻ.

Mình luôn nghĩ nó liên quan đến năng lượng.

Khi có cơ hội, nhất định phải nghiên cứu kỹ vấn đề này, xem độ sáng của mắt người xuyên không liên quan đến điều gì.

Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Lâm Huyền quay đầu nhìn đồng hồ thời không trên bàn thí nghiệm.

Như mọi khi.

Vẫn là tám số không, 0. 0000000.

"Hy vọng nó sẽ thay đổi sớm."

Lâm Huyền lẩm bẩm.

"Tôi cũng hy vọng vậy."

Lưu Phong giơ tay lên:

"Chỉ khi nó thay đổi, chúng ta mới có thể tiếp tục nghiên cứu về hằng số vũ trụ và tọa độ thời không, mới có thể đạt được đột phá."

"Nhưng... khi nào thì nó sẽ thay đổi? Chắc chắn phải có chuyện động trời, ảnh hưởng đến quỹ đạo tương lai của thời không."

Lâm Huyền gật đầu:

"Yên tâm đi, sẽ sớm thôi."

Cây bút xoay tròn trên ngón tay hắn đột ngột dừng lại, hắn thành thạo ném cổ tay một cái——

Cạch.

Cây bút cắm thẳng vào ống đựng bút:

"Thật sự là sắp rồi."

Hắn nheo mắt lại.

Nghĩ đến một cách... tiêu diệt Kevin Walker, thậm chí có thể hỏi trực tiếp tọa độ thời không. ...

Rời khỏi đại học Đông Hải, Lâm Huyền tiếp tục lên xe Alphard, bảo tài xế lái đến tòa nhà công ty Rhine.

Lần trước trở về vội vàng, chỉ kịp đến ngân hàng Thái Mỗ một chuyến, không có thời gian đến công ty.

Mấy tháng qua không quản lý, lại có rất nhiều việc phải giải quyết.

Mặc dù Vương ca đã được ủy quyền có thể quyết định các vấn đề lớn của công ty.

Nhưng dù sao Lâm Huyền mới là người sáng lập và chủ của công ty Rhine, nhiều việc phải có chữ ký của hắn mới được, không thể ủy quyền cho người khác.

Hắn đã hẹn Vương ca chiều nay gặp nhau tại văn phòng công ty Rhine.

Tài xế phía trước bật đèn xi nhan phải, chuẩn bị chuyển làn xuống cầu vượt.

Tòa nhà công ty Rhine nằm ngay cạnh tòa nhà công ty MX, xuống cầu vượt này đi qua hai ngã tư là đến nơi, Lâm Huyền từ xa đã thấy hai tòa tháp đôi.

Chương 898: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (5)

Con đường nhỏ dưới cầu vượt là một trường tiểu học công lập.

Bây giờ còn lâu mới đến giờ tan học nên xung quanh không có phụ huynh đợi đón con, không có những người bán hàng rong. Chỉ có mấy ông chủ tiệm sách, tiệm văn phòng phẩm, tiệm in ấn đứng trước cửa hút thuốc tán gẫu.

Hả?

Tiệm sách?

Lâm Huyền hạ cửa sổ xe, nhìn mấy tiệm sách liền nhau trước cổng trường:

"Dừng lại bên đường, tôi muốn mua một cuốn sách."

Xe dừng tạm thời, tài xế điều khiển cửa điện mở ra, từ từ lùi lại.

Lâm Huyền bước xuống từ hàng ghế sau, trực tiếp bước vào tiệm sách.

Hắn muốn mua một cuốn cổ tích Andersen, cũng coi như bù đắp cho tuổi thơ, mua vé bổ sung cho truyện cổ tích.

Tiện thể...

Hắn cũng thực sự muốn xem nguyên tác câu chuyện nàng tiên cá mà Hoàng Tước yêu thích được viết như thế nào.

Linh hồn bất diệt.

Hắn có chút mong chờ, Andersen sẽ giải thích điều huyền ảo này cho trẻ con như thế nào?

Vào tiệm sách đầu tiên, hắn nói thẳng với chủ tiệm muốn mua một cuốn cổ tích Andersen.

"Phiên bản song ngữ được không?" Chủ tiệm lục lọi kệ sách, quay đầu hỏi.

"Đương nhiên là được, càng tốt."

Trình độ tiếng Anh của Lâm Huyền vốn đã tốt, phiên bản song ngữ không phải càng dễ hiểu được tinh hoa nguyên văn hơn sao?

Chủ tiệm rút từ kệ sách ra một cuốn truyện cổ tích mỏng, đưa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy, cúi đầu:

Cổ Tích Andersen Phiên Âm Độc Bản

"..."

Hắn ngẩng đầu nhìn chủ tiệm:

"Đây là phiên bản song ngữ mà ông nói?"

"Chứ sao nữa?"

Chủ tiệm làm mặt nghiêm túc:

"Đây chẳng phải là song ngữ sao?"

Lâm Huyền tùy tiện lật xem, lật đến câu chuyện Nàng tiên cá.

Quá ngắn, ngắn và nhỏ, chưa đầy hai trang là xong.

Quả nhiên kết thúc không nói gì về linh hồn bất diệt hay sự sống vĩnh cửu.

Chỉ nói nàng tiên cá bay lên trời trong bọt biển, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt hoàng tử, người cá và mọi thứ dưới mặt đất.

Dù sao cũng là sách dành cho trẻ em, sửa đổi như vậy cũng hợp lý.

Lâm Huyền trả lại cuốn sách song ngữ này cho chủ tiệm:

"Có cuốn nào cao cấp hơn không? Cái này quá trẻ con, dành cho người lớn xem cơ."

"Người lớn ai đọc truyện cổ tích!" Chủ tiệm hừ một tiếng:

"Chỗ tôi chỉ có cuốn này, cậu thử sang mấy tiệm sách bên cạnh xem."

Ra khỏi cửa.

Đi đến tiệm sách thứ ba, cuối cùng mua được một cuốn truyện cổ tích Andersen bản gốc, bìa sách ghi rõ "không cắt, không chỉnh sửa, tái hiện thế giới truyện cổ tích Andersen chân thực".

Sau khi trả tiền, Lâm Huyền cầm cuốn "Andersen truyện cổ tích" và trở lại xe Alphard, tiếp tục hành trình đến tòa nhà công ty Rhine. ...

Một giờ sau, Vương ca ôm một đống tài liệu, rời khỏi văn phòng của Lâm Huyền.

Trong thời gian vừa qua, Lâm Huyền chỉ ký tên, ký tên, ký tên.

Vương ca thì đưa tài liệu, lật trang, đưa tài liệu, lật trang.

Hai người đã hợp tác như thế này nhiều lần, phân công rõ ràng, hiệu suất rất cao.

Sau khi Vương ca rời đi.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, mới chưa đến bốn giờ chiều.

Còn sớm.

Hiếm khi văn phòng yên tĩnh thế này, hãy đọc sách ở đây một lúc.

Lâm Huyền ngả lưng vào ghế sếp phía sau, cầm cuốn Andersen truyện cổ tích vừa mua lên đọc.

Hắn không quan tâm đến những câu chuyện khác, lật ngay đến phần "Nàng tiên cá".

Ừm.

Độ dày này mới bình thường.

Sự thật chứng minh, nguyên tác "Nàng tiên cá" khá dài, giống như một truyện ngắn, hoàn toàn không phải là loại sách đọc phiên âm với chữ lớn, dòng thưa lười biếng kia.

Có đến hai mươi trang...

Đây là thêm bao nhiêu nội dung.

Lâm Huyền đọc kỹ.

Không biết có phải do cách dịch hay không... đọc rất khó hiểu, không trôi chảy, và những đoạn văn dài không ngắt dòng, khiến mắt hắn rất mệt.

Nhưng đúng như Hoàng Tước nói, kết thúc thật sự của "Nàng tiên cá" tốt hơn tưởng tượng, thậm chí còn tốt hơn phiên bản trong sách đọc phiên âm cho trẻ em.

Phiên bản đọc phiên âm đã bỏ qua khái niệm linh hồn bất diệt,

chủ yếu vì khó hiểu, nhưng những phần khác bị cắt giảm cũng rất nhiều, chỉ đơn giản là để ru trẻ con ngủ.

"Nàng tiên cá đáng thương, đã từng đấu tranh hết mình cho mục tiêu đó; nàng đã chịu đựng đau khổ; nàng đã kiên trì; nàng đã thăng hoa đến thế giới của những linh hồn. Nhờ vào những công việc tốt của nàng, ba trăm năm sau, nàng có thể tự tạo cho mình một linh hồn bất diệt."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đọc những dòng chữ trong sách:

"Nàng tiên cá giơ đôi tay sáng rực của mình lên về phía mặt trời của Chúa, lần đầu tiên nàng cảm thấy muốn khóc. Nàng cúi đầu, mỉm cười với hoàng tử, rồi cùng với những đứa trẻ trên không khí, cưỡi lên những đám mây màu hồng, bay lên trời: 'Vậy là, ba trăm năm sau, chúng ta có thể lên thiên đường!'"...

Đọc xong.

Lâm Huyền đặt cuốn sách cổ tích lên đùi, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

"Hoàng Tước đã nói sai."

Không.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Có thể cô ấy cố tình lừa mình."

"Sách đâu có nói nàng tiên cá ngay lập tức nhận được linh hồn bất diệt... vẫn còn phải bận rộn thêm ba trăm năm, làm việc tốt cho thế giới này trong ba trăm năm nữa, mới có thể nhận được linh hồn bất diệt và lên thiên đường."

Chương 899: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (6)

Lâm Huyền cười mỉm không tin.

Đôi khi, thật khó nói truyện cổ tích này là hài kịch hay bi kịch.

Tâm trạng khác nhau.

Kết quả nhìn thấy cũng khác nhau.

"Ba trăm năm, sáu trăm năm."

Lâm Huyền lẩm bẩm hai khoảng thời gian xa xôi này:

"Hy vọng còn có thể gặp lại."

Lâm Huyền đứng dậy, đặt cuốn Andersen truyện cổ tích vào một góc của bàn làm việc:

"Dù... lúc đó cô có thể không còn gọi là Hoàng Tước nữa."

Cộc cộc!

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa phòng làm việc.

Vương ca quay lại sao?

"Mời vào."

Lâm Huyền nói, bấm nút mở cửa, cánh cửa phòng làm việc phía trước mở ra.

Cộc cộc cộc.

Đầu tiên bước vào, là một đôi chân thon dài trong đôi giày cao gót.

Dáng vẻ quen thuộc.

Ngẩng đầu lên.

Triệu Anh Quân mặc áo khoác trắng ngà, đeo hoa tai ngọc trai, mỉm cười tự nhiên bước vào:

"Lâm Huyền, lâu rồi không gặp."

Lâm Huyền mở miệng, lại đóng lại, nhẹ nhàng gật đầu:

"Thật vậy... đã mấy tháng rồi."

Cộc cộc cộc.

Tiếng giày cao gót tiếp tục bước tới, ánh mắt Triệu Anh Quân vẫn nhìn Lâm Huyền:

"Sau buổi tiệc từ thiện khoa học lần trước không lâu, cậu đã bị nhà nước điều đi thực hiện nhiệm vụ bí mật. Bây giờ trở về... là xong việc rồi sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Đã xong rồi."

Nhìn Triệu Anh Quân... có vẻ cô ấy vẫn chưa biết chuyện của Sở An Tình.

Cũng phải thôi.

Người ta luôn báo tin vui, không ai báo tin buồn. Sở Sơn Hà biết con gái mình mất tích kỳ lạ như vậy, chắc cũng không đi rêu rao khắp nơi.

"Cô đến thật đúng lúc."

Lâm Huyền nói:

"Hôm nay tôi cũng vừa bận xong, đến đây xem tình hình."

Triệu Anh Quân cúi đầu cười nhẹ:

"Vừa gặp Vương ca xong, anh ấy bảo hôm nay cậu đến, tôi liền qua chào một tiếng."

Lại là Vương ca?

Lâm Huyền nhớ mơ hồ, lần trước tôi vừa đến văn phòng chưa lâu, ghế còn chưa kịp ấm, Triệu Anh Quân đã bước vào.

Lý do cũng giống vậy, gặp Vương ca, Vương ca nói.

Vương ca này không phải là gián điệp chứ!

Mình vừa đến công ty đã báo cho Triệu Anh Quân biết?

Nhưng mà...

Là gián điệp cũng không có gì lạ, dù sao Vương ca vốn là người của Triệu Anh Quân, thậm chí... những trụ cột trong công ty Rhine của mình, về cơ bản đều là người của công ty MX.

Nói nghe hay thì là công ty chị em.

Nói thực tế thì mình và bị gạt ra ngoài không khác gì, coi như là chi nhánh của MX.

Nhưng mà không sao.

Có người quản lý công ty thay mình, có người kiếm tiền thay mình, Lâm Huyền không lo lắng về địa vị hay việc bị gạt ra ngoài.

Hắn chỉ quan tâm đến số tiền trên giấy tờ.

Không lỗ là được, có thể mua thiết bị cho Lưu Phong là được, ngân hàng Thái Mỗ không phá sản là được.

Hắn chỉ có ba yêu cầu này.

Nhưng thực tế, công ty Rhine hiện nay lợi nhuận rất khả quan, chỉ là mình không đặt tâm trí vào đó.

"Hả?"

Triệu Anh Quân chắp tay sau lưng, bước đến trước bàn làm việc của Lâm Huyền, nhìn cuốn Andersen truyện cổ tích trên góc bàn:

"Cậu đang đọc truyện cổ tích à?"

"Thỉnh thoảng có đọc."

"Tôi khá thích Andersen truyện cổ tích." Triệu Anh Quân ánh mắt có chút hoài niệm, nhìn bìa sách còn mới tinh:

"Tôi vẫn nhớ, món quà đầu tiên tôi nhận được trong đời... chắc là lúc ba bốn tuổi, trước đó có thể cũng có quà sinh nhật nhưng do còn nhỏ không nhớ được."

"Trong những món quà sinh nhật tôi nhớ được, món đầu tiên là một cuốn Andersen truyện cổ tích song ngữ Anh - Hoa. Cha mẹ tôi yêu cầu quá cao, lại tặng cho một đứa bé nhỏ xíu cuốn truyện song ngữ... Chữ Hán còn chưa biết hết, làm sao mà hiểu được tiếng Anh?"

"Khi tôi thực sự bắt đầu đọc cuốn truyện cổ tích của Andersen này, đã là học sinh tiểu học rồi. Những câu chuyện trong đó cũng không tệ, tuy không phải là quá bay bổng nhưng đối với một học sinh tiểu học như tôi lúc đó, cũng là mở ra một cánh cửa thế giới mới."

Nói xong.

Cô ấy ngẩng đầu, chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Nói đi... trong Andersen truyện cổ tích, cậu có câu chuyện nào đặc biệt thích không?"

"Chắc là nàng tiên cá."

Lâm Huyền thốt ra, gật gật đầu:

"Câu chuyện này khá hay. Tôi nghĩ đây mới là truyện cổ tích thực sự, không quá cường điệu cảm xúc, có đầu có cuối, có logic, và còn kể một câu chuyện tình yêu đầy ý nghĩa và sâu sắc."

"Nhưng mà nói sao nhỉ... câu chuyện này với tư cách là truyện cổ tích, có lẽ không phải là hay nhất, nhưng nếu khi lớn tuổi hơn, trải qua nhiều chuyện hơn, quay lại đọc một lần nữa, thực sự cảm thấy rất nhiều..."

Hắn cũng không biết tại sao.

Cứ như thế...

Gần như là phản xạ có điều kiện, nói nguyên văn những lời mà Hoàng Tước đã từng nói.

Hắn cảm thấy rất có lý.

Cũng rất cảm động.

Nhưng điều làm hắn cảm động nhất, không phải là câu chuyện nàng tiên cá, mà là chính câu chuyện của Hoàng Tước, và... những lời cô ấy nói.

Triệu Anh Quân ngây người.

Mở to mắt.

Nhìn Lâm Huyền không thể tin được:

"Cậu... cậu lại có cùng suy nghĩ với tôi. Cậu nói hết những gì tôi định nói... bây giờ tôi không biết phải nói gì nữa."

Chương 900: Triệu Anh Quân và thiếu nữ (7)

Cô ấy bị sự ăn ý này làm cho bật cười, theo thói quen đưa ngón trỏ phải ra, vén lọn tóc rơi trên má ra sau tai:

"Thật trùng hợp, thật đấy, từ trước đến nay truyện cổ tích tôi thích nhất cũng là nàng tiên cá, đọc đi đọc lại nhiều lần có thể thấy được rất nhiều ý nghĩa sâu sắc, cũng rất giáo dục và cảm động."

"Nói đi... ở Đan Mạch, Copenhagen có một bức tượng đồng của nàng tiên cá nhỏ, cậu biết không?"

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân, muốn nói lại thôi.

Điều này...

Là biết hay không biết đây.

Triệu Anh Quân thấy Lâm Huyền không nói gì, giải thích:

"Tôi cũng chỉ nhìn thấy ảnh trên mạng, thực tế chưa từng đến Copenhagen. Tượng này nếu cậu không biết cũng bình thường, nói nổi tiếng thì cũng có một chút danh tiếng, nhưng không phải là tác phẩm nghệ thuật thực sự, chỉ đặt trên tảng đá gần bờ biển."

"Nhưng nếu cậu cũng thích nàng tiên cá đến vậy, có dịp, nhân tiện hoạt động công ty hay team building gì đó, đi du lịch Copenhagen một chuyến."

Cô ấy mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Lúc đó cùng đi nhé, đi xem nàng tiên cá nhỏ đó."

Nhìn nụ cười của Triệu Anh Quân.

Lúc này đây.

Nụ cười của Hoàng Tước đứng dưới tượng nàng tiên cá nhỏ, trong ống kính của mình, chồng lên nhau.

Lâm Huyền chạm vào mũi, gật đầu:

"Được."

Triệu Anh Quân rút tay ra khỏi túi áo khoác, cầm cuốn Andersen truyện cổ tích trên bàn, lật xem:

"Vậy phải xem thời gian của cậu thôi, tôi cảm thấy cậu luôn bận rộn, không thấy bóng dáng. À... nói mới nhớ, thực ra hôm nay tôi đến tìm cậu, là có chuyện muốn nhờ cậu."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Có chuyện gì vậy? Có việc gì tôi có thể giúp không?"

"Một việc nhỏ, liên quan đến VV."

Triệu Anh Quân đặt cuốn truyện cổ tích xuống:

"Cậu còn nhớ VV không? Chính là con phốc sốc mà tôi nuôi, rất thân thiết với cậu, trông giống như bông bồ công anh, lúc nào cũng kêu... lần trước cậu còn vuốt ve nó."

"Ồ ồ, nhớ chứ." Lâm Huyền gật đầu:

"Nó sao rồi? Có chuyện gì xảy ra à?"

"Haizz..."

Triệu Anh Quân thở dài:

"Tối hôm kia, nửa đêm, nó chắc là gặp ác mộng, tỉnh giấc trong sự hoảng loạn, cứ khóc suốt, dù dỗ thế nào cũng không nín."

"Trước đây cũng có lúc nó tỉnh giấc trong mơ, chỉ cần cho nó xem đoạn video quay hôm đó, chính là đoạn cậu vuốt đầu nó, thì nó sẽ ngoan ngoãn, như thể thật sự được cậu vuốt ve vậy, nhanh chóng ngủ lại và ngủ rất say."

"Nhưng lần này không ăn thua... dù cho nó xem đoạn video đó, nó vẫn khóc rất đau lòng. Tôi dỗ mãi cũng không nín, nó khóc gần một tiếng đồng hồ, tôi đã nghĩ đến việc đưa nó đến bệnh viện xem có vấn đề gì không."

"Rồi, có lẽ là khóc đến kiệt sức, cuối cùng nó mới nhắm mắt lại, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Nhưng suốt hai ngày nay, nó không có tinh thần gì cả, cứ nằm dài dưới đất, tôi về nhà nó cũng không kêu, không vui vẻ gì. Đưa nó đi khám bác sĩ thú y, cơ thể nó không có vấn đề gì, bác sĩ cũng nói là vấn đề cảm xúc của nó, có thể bị kích động gì đó."

"Bây giờ, tôi thực sự lo lắng cho VV, nuôi nó nhiều năm như vậy, tôi sợ nó cứ tiếp tục như vậy, không ăn uống đúng cách, không có hứng thú, liệu sau này có mắc bệnh tâm lý hay không?"

"Vừa hay, cậu cũng đã về. Tôi nghĩ, VV thích cậu nhất, cũng nghe lời cậu nhất... nếu cậu có thời gian, đến nhà tôi xem VV thế nào? Dỗ dành nó một chút? Nó thích cậu như vậy, biết đâu cậu dỗ thì nó sẽ hồi phục lại."

Lâm Huyền nghe Triệu Anh Quân kể, nhớ lại con phốc sốc giống bồ công anh ấy:

"Nó gặp ác mộng khi nào? Khoảng mấy giờ đêm?"

"Khoảng 5 giờ sáng, tôi nhớ không rõ lắm."

Lâm Huyền im lặng.

5 giờ sáng hôm kia, tương ứng với giờ ở Copenhagen, là khoảng 11 giờ đêm hôm trước.

Vừa đúng lúc Hoàng Tước biến thành những mảnh sao xanh biến mất...

Con phốc sốc đó, lẽ nào cảm nhận được gì sao?

Thật kỳ diệu đến vậy?

Cảm nhận của những người xuyên không gian thời gian, không lẽ con chó này cũng có?

Lâm Huyền cảm thấy... thật khó tin.

Con chó này, thực sự rất giỏi.

Dù sao nó cũng mang tên VV, dường như trong lịch sử cũng có một nét đậm kỳ lạ.

Có lẽ thực sự nên đến xem.

"Vậy tôi sẽ... thử xem, tôi cũng thích VV, thích con chó nhỏ đó. Cô khi nào ở nhà rảnh?" Lâm Huyền hỏi.

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn đồng hồ treo trên tường văn phòng của Lâm Huyền:

"Tối nay thì sao? Cậu có rảnh không?"

Lâm Huyền cũng nhìn đồng hồ:

"Tôi chắc không có việc gì, không có kế hoạch gì, vậy tối nay tôi đến nhà cô? Tôi tan làm về nhà thu xếp một chút rồi sẽ đến nhà cô?"

"Được chứ, tất nhiên là được."

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"VV chắc chắn sẽ vui lắm, vì mấy ngày nay tôi đã hứa với nó, tôi nói khi Lâm Huyền bận xong về Đông Hải, sẽ cho cậu đến nhà tôi chơi với nó."

"Đừng nhìn con chó có vẻ ngốc nghếch, thực ra chúng rất thông minh, đôi khi thực sự hiểu được lời con người. Nó chắc chắn cũng nhớ cậu lâu rồi."

Chương 901: Ba cái VV. (1)

"Vậy... giờ tôi không còn việc gì ở công ty nữa, tôi về nhà thu xếp dọn dẹp một chút, rồi chờ cậu cùng với VV. Cậu cũng không cần ăn cơm ở nhà, xử lý xong việc của VV, chúng ta ra ngoài ăn. Dạo này tôi tìm được một nhà hàng khá ngon, coi như cảm ơn cậu đã an ủi VV."

"Không biết an ủi VV có hiệu quả không nữa." Lâm Huyền nhún vai:

"Biết đâu VV cũng không cho tôi mặt mũi."

"Tôi nghĩ... sẽ không đâu."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Cậu rất được VV coi trọng mà."...

Sau đó, Triệu Anh Quân rời đi.

Lâm Huyền ở văn phòng làm việc một lúc, rồi chờ Vương ca đến xử lý một số thủ tục, ký mấy văn bản, sau đó xuống lầu, ngồi vào xe chuyên dụng về nhà.

"Về nhà trước, rồi cậu đợi tôi một chút dưới lầu, tôi thay đồ."

Lâm Huyền dặn dò tài xế.

Tài xế gật đầu, đóng cửa sau.

Xe Alphard rời khỏi bãi đỗ xe, chờ cần nâng tự động rồi phóng đi...

Đột nhiên.

Một bóng dáng nhỏ nhắn từ góc bãi đỗ xe bước ra.

Chăm chú nhìn theo chiếc Alphard đang rời đi.

Cô ta kéo mũ áo hoodie xuống.

Mái tóc ngắn đen nhánh ngang cổ lay động trong gió nhẹ, mái tóc đen trước trán rung rinh, rồi lại trở nên bồng bềnh.

Thiếu nữ thở dài một hơi.

Chớp chớp đôi mắt sáng ngời.

Đôi mắt tinh khiết ấy, như thủy tinh phát sáng.

Dưới ánh hoàng hôn...

Tỏa ra ánh sáng xanh kỳ lạ!

Chiếc xe thương mại Alphard dừng lại dưới khu chung cư.

Lâm Huyền lên lầu trở về nhà, đẩy vali vào một góc phòng khách, sau đó đi tắm và thay một bộ quần áo mới.

Bộ quần áo trước đó hắn mặc là từ khi du lịch từ Copenhagen trở về, đã mặc hai ngày rồi, nếu tiếp tục mặc để đi thăm nhà người khác thì có chút không lịch sự.

Hắn đối diện gương để sấy khô tóc và chỉnh sửa lại kiểu tóc một chút.

Lâm Huyền lại nhìn chằm chằm vào bản thân trong gương và trầm ngâm...

Từ sau lần đó, khi chuyện kinh hoàng xảy ra trong phòng vệ sinh này, Lâm Huyền đã thử đứng trước gương lúc 00:42 hai lần.

Nhưng cả hai lần, không có gì xảy ra.

Như mọi khi, Lâm Huyền làm động tác gì, hình ảnh trong gương cũng làm động tác đó; giống y hệt, không có độ trễ, không có hiện tượng linh dị nào xảy ra.

Có vẻ như...

Chuyện đã xảy ra vào lúc 00:42 đêm đó là không thể tái hiện.

Mặc dù hiểu rõ rằng đó chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, nhất định cũng là do Hoàng Tước, hoặc chính bản thân mình trong tương lai, hoặc ai đó đã đặc biệt thiết kế "nghi lễ trao thư mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài".

Nhưng đôi khi Lâm Huyền vẫn ôm hy vọng, mong rằng chuyện đó có thể xảy ra lần nữa, mong rằng có thể lấy được thứ gì đó từ trong gương.

Suy nghĩ này có chút tham lam.

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, nếu bản thân đã nhận được thư mời vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ trong gương, thì liệu điều đó có nghĩa là những sự kiện kỳ quái này, việc sử dụng kẽ hở thời không cùng hiện tượng kỳ lạ lúc 00:42, cũng liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

"Điều đó cũng có nghĩa là..."

Lâm Huyền đối diện với bản thân trong gương nháy mắt, hình ảnh trong gương cũng nháy mắt lại, mở miệng nói:

"Đợi đến khi tôi trả lời đúng ba câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cuối cùng đạt được tư cách gia nhập câu lạc bộ... liệu có thể lấy thêm được thứ gì đó từ trong gương không?"

Lâm Huyền và hình ảnh trong gương cùng lắc đầu.

Mọi thứ đều không chắc chắn.

Nhưng dù sao đi nữa, con đường này là chắc chắn phải đi.

Muốn biết mọi sự thật, biết tất cả bí mật, biết mọi đúng sai trên thế gian này... chỉ có gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đứng trên dòng chảy lịch sử mà nhìn lại thời không, mới có thể đưa ra câu trả lời thực sự.

"Thôi được rồi, xuất phát thôi."

Lâm Huyền chỉnh lại cổ áo lần cuối, tắt đèn phòng vệ sinh, ra ngoài, xuống lầu.

Người lái xe đang ngồi chờ trên chiếc xe thương mại Alphard.

Thấy Lâm Huyền bước ra từ cửa lối đi, người lái xe liền mở cửa sau xe điện.

"Tiểu Lý, xuất phát đi, đến khu nhà của Triệu Anh Quân."

Sau khi thắt dây an toàn, Lâm Huyền nói với người lái xe Tiểu Lý điểm đến.

Xe khởi hành một cách êm ái.

Rời khỏi khu chung cư. ...

Cốc cốc.

Lâm Huyền gõ cửa nhà Triệu Anh Quân.

"Đến rồi-" "Gâu..."

Đứng ngoài cửa, hắn nghe thấy tiếng của Triệu Anh Quân, cùng với tiếng chó sủa yếu ớt, không có tinh thần, nếu không chú ý lắng nghe thì không thể nghe thấy, hoàn toàn không có khí thế.

Dùng từ "sủa" để miêu tả cũng không chính xác, giống như tiếng rên rỉ thì đúng hơn.

Cạch.

Cửa mở, Triệu Anh Quân lùi lại một bước, nhìn Lâm Huyền và mỉm cười nhẹ:

"Mau vào đi Lâm Huyền, đã đợi cậu lâu rồi."

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn xuống sàn nhà, nơi có một cục bông xù mềm mại nằm ủ rũ:

"VV, nhìn xem ai đến này? Lâm Huyền đến thăm em đó."

Trên sàn gỗ.

Chú chó phốc sốc với bộ lông không còn bồng bềnh nữa, dường như đang rất buồn bã.

Nó không có chút tinh thần nào.

Đôi mắt còn hơi sưng đỏ.

Chương 902: Ba cái VV. (2)

Nghe thấy tên của Lâm Huyền, nó khó nhọc và chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông cao lớn đứng ở cửa, môi run run, khóc thút thít đầy ấm ức:

"V... ô ô..."

Nó lắp bắp, toàn thân run rẩy.

Điều này làm Triệu Anh Quân hoảng sợ.

Sao lại thế này.

Sao lại thành ra thế này?

Vốn định để Lâm Huyền đến nhà, an ủi VV, làm cho nó phấn chấn và vui vẻ lên.

Rõ ràng trước đây mỗi lần thấy Lâm Huyền, VV đều rất vui vẻ... nhưng tại sao hôm nay, mới chỉ thấy một cái đã khóc ấm ức như vậy?

"VV nó..." Triệu Anh Quân quay đầu, định giải thích với Lâm Huyền.

"Không sao, để tôi."

Lâm Huyền ngắt lời Triệu Anh Quân, trực tiếp bước qua ngưỡng cửa, vào trong phòng.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tay phải vuốt ve đầu của VV, nhẹ giọng hỏi:

"VV, em làm sao vậy?"

"V-V..."

Chú chó phốc sốc dường như đang cố gắng giao tiếp với Lâm Huyền, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ.

Lâm Huyền đương nhiên không hiểu được.

Nhưng...

"Em đang buồn phải không?"

Hắn nhìn vào mắt của chú chó phốc sốc.

Việc truyền đạt cảm xúc đôi khi không cần lời nói; hắn luôn tin rằng, cảm xúc có thể vượt qua mọi thứ, thời gian, không gian, vũ trụ, thậm chí... cả giống loài.

Chú chó phốc sốc dường như hiểu được.

Không còn rên rỉ nữa.

Mà ngẩng đầu lên, cũng nhìn vào mắt của Lâm Huyền.

Một người một chó, cùng im lặng.

Cảnh tượng này...

Lại khiến Triệu Anh Quân ngẩn người.

VV rốt cuộc là chó của ai đây?

Hay thật sự để Lâm Huyền mang đi, tại sao cảm giác như bây giờ... giống như chú chó này đã chịu đủ ấm ức ở đây, rồi đến Lâm Huyền để than thở và phàn nàn vậy?

"Để tôi pha cho cậu tách trà nhé, dạo này có họ hàng từ Vân Nam gửi cho tôi một bánh trà Phổ Nhĩ, trà đen thì nấu uống sẽ

ngon hơn, vị sẽ đậm đà hơn."

Nói xong, Triệu Anh Quân đóng cửa lại, đi vào trong:

"Đồ pha trà ở nhà đã lâu không dùng, để tôi rửa qua rồi pha cho cậu tách trà. Cậu cứ nói chuyện và chơi với VV một chút... xem có hiệu quả gì không."

Nói xong.

Triệu Anh Quân đã đi qua góc phòng khách, vào bếp riêng.

Lâm Huyền cũng ngồi xuống một cái ghế đẩu thấp, sau đó bế VV lên, đặt trên đùi, vuốt ve lông sau cổ của nó:

"Nói thật... VV, anh rất muốn biết, em buồn vì điều gì; anh cũng rất mong có thể hiểu được em đang nói gì. Nhưng, anh thường nghe người ta nói, chó nhạy cảm với cảm xúc hơn con người. Giống như việc chó nhạy cảm với mùi hương, với âm thanh hơn con người... nhiều khi chó có thể cảm nhận được cảm xúc của con người tốt hơn."

"Đó cũng là lý do tại sao nhiều người tin rằng, chó có thể hiểu được lời nói của con người, nhưng con người lại không hiểu được ngôn ngữ của chó. Vì vậy... nếu bây giờ anh không hiểu được em nói gì, vậy thì em hãy nghe anh nói nhé."

VV trên đùi động đậy đôi tai:

"V-"

Phát ra một tiếng kêu ngắn nhưng vang vọng.

Lâm Huyền nhất thời vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Ôi...

Con chó này, thật sự là tinh quái mà.

Tuy nhiên, nghe tiếng kêu rõ ràng, có vẻ như việc giao tiếp vượt qua loài vẫn có hiệu quả nhất định.

"VV, anh không biết em đã gặp ác mộng gì."

Lâm Huyền vuốt ve bộ lông mềm mại như bông của VV, nhìn về phía trước, thấy đôi giày cao gót bên cạnh bát ăn của VV.

Giống như đang nhìn về một người bạn cũ, như đang nhớ lại kỷ niệm;

Giống như nói cho VV nghe, lại giống như nói với chính mình:

"Anh cũng thường xuyên gặp ác mộng, nhất là những ác mộng bây giờ, thật kinh khủng, không thể cử động được. Không chỉ trong giấc mơ, mà cả trong thực tế cũng vậy, nhiều bạn bè của anh đã rời xa anh, thầy giáo của anh, bạn học của anh, bạn bè của anh, thậm chí... có lẽ là những người rất thân thiết với anh."

Hắn cúi đầu, nhìn chú chó phốc sốc đang ngẩng đầu lên trên đùi mình:

"Anh có một người bạn, cũng tên là VV."

Lâm Huyền nhẹ nhàng cười:

"Nó rất tốt, mặc dù khi ở bên nhau, anh luôn phàn nàn nó không đủ mạnh mẽ, trêu chọc nó là kịch sĩ không chịu làm việc. Nhưng... nhiều người, nhiều việc đều như vậy, chúng ta phải đợi đến khi không còn gặp lại nhau nữa... mới thực sự nhận ra, đã lãng phí bao nhiêu thời gian, đã lãng phí bao nhiêu cơ hội để ở bên nhau, đã lãng phí bao nhiêu cơ hội để nói chuyện bình thản."

"Em có những người bạn như vậy không? VV."

Lâm Huyền nâng cao đùi một chút, để VV gần mình hơn, ôm nó vào lòng:

"Em chắc cũng có nhỉ. Trên thế giới này, điều thực sự khiến con người đau lòng, không phải là mất mát về tiền bạc hay quyền lực, không phải là được hay mất danh vọng. Điều thực sự khiến con người đau lòng... luôn là sự ra đi của người thân và bạn bè."

"Có phải... em cũng mơ thấy người bạn nào đó đã ra đi vào đêm hôm đó không?"

Lâm Huyền cảm thấy VV trong lòng lại bắt đầu run rẩy:

"Nếu đúng như vậy... thì đó chắc chắn là người bạn chung của chúng ta, anh cũng buồn như vậy. Chỉ là trong thời gian qua, anh đã trải qua quá nhiều lần chia ly. Anh không biết mình đã trở nên tê liệt, hay đã quen với điều đó, anh luôn cảm thấy... anh đã không thể khóc vì những chuyện như vậy nữa."

Chương 903: Ba cái VV. (3)

"Nhưng VV, có lẽ người bạn chung của chúng ta, cô ấy đã từng nói với anh rằng, không phải tất cả câu chuyện đều phải là hai người yêu nhau trọn đời mới được coi là kết thúc có hậu. Cô ấy nói có những việc, dù có chọn lại một nghìn lần, một vạn lần, cô ấy cũng không hối tiếc, cô ấy vẫn vui vẻ làm như vậy."

"Cô ấy lớn tuổi hơn anh nhiều, hiểu biết nhiều hơn, trải qua nhiều chuyện hơn. Cô ấy đã dạy cho anh nhiều kiến thức, và cho anh nhiều bài học. Giờ anh cảm thấy... bài học cuối cùng cô ấy dạy cho anh, dường như điều quý giá nhất mà cô ấy truyền đạt không phải là hai quy luật có thể đảo ngược thế cờ. Mà là..."

Lâm Huyền mím môi, vuốt ve đầu VV, nhẹ giọng nói:

"Là sự dũng cảm, lòng tốt, ý chí kiên cường, và tinh thần không sợ hy sinh như nàng tiên cá nhỏ."

"Có lẽ đó mới thực sự là bài học cuối cùng. Em biết tại sao không VV? Vì... cô ấy muốn dạy dỗ không phải một học sinh xuất sắc, mà là một nhà lãnh đạo xứng đáng."

Hắn lại cúi đầu, nhìn chú chó phốc sốc đang yên lặng, chớp mắt liên tục:

"VV, em biết thế nào là một nhà lãnh đạo xứng đáng không?"

"V?"

Chú chó phốc sốc ngồi thẳng lên trong lòng Lâm Huyền, đôi mắt đầy nghi hoặc, nhìn người đàn ông trước mặt.

Nó dường như hiểu nhưng lại không hiểu.

Nhưng...

Có vẻ...

Thật sự đã cảm nhận được điều gì đó.

"Không hối tiếc vì những thất bại trong quá khứ, không lạc lối vì những con đường đã đi sai, không tiếc nuối những khoảng thời gian đã mất, không dừng lại vì những người bạn đã rời đi..."

Người đàn ông nâng cánh tay nó lên, dần dần trở nên căng chặt:

"Không sợ hãi trước sự mạnh mẽ của kẻ thù, không thất vọng vì những hy sinh tất yếu, không lùi bước vì bất cứ điều gì, không nhút nhát trước tất cả."

Lâm Huyền nắm chặt tay phải, áp vào ngực, chạm vào móng vuốt của VV:

"Luôn luôn không quay đầu lại, luôn luôn nhìn về phía trước."

Hắn mỉm cười nhẹ:

"VV, bây giờ mà đã uể oải, mất đi ý chí chiến đấu, thì thật sự quá sớm. Chúng ta đều có những người bạn đã ra đi, nhưng cũng vẫn còn những người bạn đang sống. Chúng ta không thể dừng lại, chúng ta phải bảo vệ họ, chúng ta phải phấn chấn, phải trở nên mạnh mẽ."

"Thật ra chúng ta đều là VV, mặc dù anh không biết... tại sao trong tương lai anh cũng trở thành VV, nhưng một khi đã mang tên này, chúng ta phải xứng đáng với huyền thoại và trách nhiệm của cái tên này."

"Hãy cùng hứa với nhau nhé."

Hắn móc ngón tay út của mình vào móng vuốt nhỏ của VV, đặt

vào đầu ngón tay, nhìn nó với đôi mắt mở to, trịnh trọng nói:

"Chúng ta cùng nhau bảo vệ Triệu Anh Quân, cùng nhau bảo vệ thế giới này; tìm lại những người bạn đã mất, tiêu diệt kẻ thù xấu xa. Để ba VV cùng nhau... trở thành những người cứu thế thực sự!"

"Woof!"

VV dường như bị ảnh hưởng, giọng nói vang lên rõ ràng.

Lâm Huyền cười nhẹ, vuốt đầu nó:

"Vậy là đã hứa rồi, đây là lời hứa giữa những người đàn ông."

Nói xong.

Lâm Huyền ngẩn ra.

Hắn dùng hai tay đỡ chú chó phốc sốc lên, giơ lên trước mặt mình, nhìn xuống phía dưới——

"V-" Chú chó phốc sốc phát ra một tiếng rên rỉ e thẹn.

"Được thôi."

Lâm Huyền xác nhận lại, đó là con cái.

Hắn lại móc ngón tay với chú chó phốc sốc, tái khẳng định:

"Đây là lời hứa giữa các VV! Cho dù là người, là chó hay trí tuệ nhân tạo, đều phải tuân thủ, nói là làm."

"Gâu gâu!"

Chú chó phốc sốc phát ra tiếng sủa đầy năng lượng, đứng dậy trên đùi Lâm Huyền, vẫy vẫy đuôi.

Lạch cạch lạch cạch.

Tiếng giày cao gót vang lên dồn dập, Triệu Anh Quân nhanh chóng từ bếp chạy ra. Cô ấy ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền đang mỉm cười, nhìn VV đang vẫy đuôi và dựng tai trở lại:

"Vừa rồi... là VV sủa sao?"

"Gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu!"

VV nhảy xuống khỏi đùi Lâm Huyền, như đang tuyên thệ một cách trang nghiêm, ngồi trước mặt Triệu Anh Quân, dựng người dậy, bộ lông trắng mềm mại cũng dựng đứng trở lại, trông như một cục bông lớn:

"Gâu!!"

Giọng nó hơi khàn, nhưng nó cố gắng hết sức để phát ra tiếng sủa.

"Ôi, thật là tốt quá..."

Triệu Anh Quân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười thoải mái, vội vàng ngồi xuống và bế chú chó phốc sốc lên.

Cô ấy vuốt ve đầu nó:

"VV, em thật sự làm chị sợ đấy! Làm chị lo lắng bao nhiêu ngày... Nhưng, khỏe lại là tốt rồi, em vẫn đáng yêu hơn khi náo nhiệt."

Sau khi vuốt ve một lúc.

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, đôi mắt sáng lên nhìn Lâm Huyền:

"Thật sự cảm ơn cậu, Lâm Huyền. Cậu thấy không, tôi đã nói mà, cậu có uy tín lớn với VV, quả nhiên vẫn cần cậu ra tay mới được."

"Cậu đã dùng phép thuật gì thế? Sao tôi còn chưa kịp đun sôi

ấm nước, cậu đã làm VV vui vẻ lại rồi? Có bí quyết gì chia sẻ không?"

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế đẩu thấp, xòe tay ra:

"Nếu có, tôi thật sự muốn dạy cô. Nhưng thực tế... thực tế là tôi cũng không biết nguyên lý gì, tôi chỉ ôm nó và nói chuyện một lúc, giống như tự nói với mình, nó dường như thật sự hiểu."

Chương 904: Ba cái VV. (4)

"Rồi... rồi nó trở nên phấn chấn lại. Thật kỳ diệu, tôi nghĩ điều kỳ diệu không phải là tôi, mà là chú chó này, nó có lẽ thật sự trở nên tinh quái rồi."

Triệu Anh Quân cúi đầu, nhìn VV và cười:

"Nó không phải tinh quái đâu, theo tôi thấy, nó chỉ đơn giản là thích cậu, nên mới như vậy."

"Tôi?" Lâm Huyền chỉ vào mình.

Triệu Anh Quân gật đầu.

Mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nghĩ có lẽ nó chỉ đơn giản là nhớ cậu. Lâu rồi không gặp, nó nhớ cậu thôi. Đối với một chú chó thích cậu, cậu nói gì nó cũng thích nghe, cậu nói gì nó cũng nghĩ là đúng; trọng điểm không phải là nói gì, mà là ai nói."

"Giống như cậu nói, cậu chỉ tự nói một mình một lúc, nó lại nghe rất chăm chú. Nhưng mấy ngày qua, tôi cũng đã nói với nó rất nhiều, bác sĩ thú y cũng nói với nó rất nhiều, nó hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí còn ép tai xuống, mặt đầy vẻ không muốn nghe."

"Nó quả thật là thích cậu, vì thích cậu nên dù cậu có đọc cho nó nghe một bài thơ, tôi nghĩ nó cũng sẽ nghe rất chăm chú, thậm chí còn suy nghĩ kỹ... cậu đọc bài thơ này có ẩn ý gì, có ý nghĩa gì, có thông điệp gì ẩn giấu không."...

Nghe lời của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền chợt nhớ đến những

lời của trí tuệ nhân tạo VV đã từng nói:

"Thật ra làm cho một cô gái vui vẻ là việc rất đơn giản, chỉ cần xem cậu có muốn hay không thôi."

Lúc đó, siêu trí tuệ nhân tạo VV rất hiểu tâm lý:

"Đối với một cô gái thích cậu, bản thân cậu làm gì cũng là đúng, làm gì cũng là lãng mạn. Dù cậu làm nhẫn từ nắp lon, gấp máy bay từ giấy màu, hay mua một cái đèn trời vài đồng và thả cùng cô ấy..."

"Những điều này không phải là việc khó khăn, chỉ cần một người phụ nữ thích cậu, cậu làm gì cũng là đúng, cậu hoàn toàn không cần lo lắng về việc làm sai điều gì. Đúng là đúng, sai cũng là đúng, họ sẽ tự điều chỉnh theo cách của mình."

Nhìn nhận theo cách đó.

Chó và người giống nhau, quả nhiên, trên thế giới này, tình cảm có thể vượt qua loài vật, vượt qua mọi thứ.

Triệu Anh Quân không để ý đến Lâm Huyền đang trầm tư, tiếp tục nói:

"Vì vậy... Lâm Huyền, nếu sau này cậu có thời gian, hãy thường xuyên đến nhà thăm VV nhé. Cậu cũng từng nói cậu thích chó nhỏ từ nhỏ, muốn nuôi một con, nhưng vì mẹ cậu bị dị ứng với lông chó nên không thể nuôi được phải không? Nếu cậu không ngại... hãy coi VV như chó của cậu, dù sao nó cũng rất gần gũi với cậu, nó chắc chắn không ngại đâu."

"V-"

Chú chó phốc sốc trong lòng cô ấy lại phát ra tiếng kêu ngọt ngào dễ thương.

Lâm Huyền cười nhẹ, bất đắc dĩ.

Lúc trước nói mình thích chó nhỏ... chỉ là một lời nói dối để lấy lòng Triệu Anh Quân thôi.

Không ngờ rằng lời nói dối lại thành sự thật, sau đó hắn thực sự có chút thích VV, chú chó nhỏ này.

Bây giờ nghĩ lại.

Hoàng Tước đã lừa hắn rất nhiều, từ khi hắn muốn lén nhìn thư mời của Triệu Anh Quân, hắn cũng đã lừa cô ấy rất nhiều.

Qua lại, bây giờ có lẽ đã coi như là hòa.

Ừm.

Nghĩ lại, hắn vẫn là người có lợi.

Tự dưng lại có thêm một chú chó trung thành, một chú chó thật sự.

"Tôi thật không ngờ cậu lại dỗ được VV nhanh như vậy."

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn về phía bếp riêng, nơi ấm đun trà vẫn đang sôi nước:

"Tôi cứ nghĩ sẽ phải mất nhiều thời gian... nhưng mà đã đến giờ ăn rồi, hay là chúng ta ra ngoài ăn nhé?"

"Nhà hàng món Bắc Kinh đó gần đây tôi mới biết, tôi đã đến ăn thử hai lần, vị rất chính gốc, giống như hương vị hồi nhỏ tôi ăn ở Bắc Kinh. Đã xa nhà lâu rồi, thực sự rất nhớ hương vị quê hương."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi sao cũng được, cái gì tôi cũng ăn được."

Thời gian trước, hắn thực sự đã ở trung tâm huấn luyện phi hành gia Bắc Kinh vài tháng, nhưng toàn ăn những món ăn dinh dưỡng và lành mạnh, chẳng có gì là "hương vị Bắc Kinh chính gốc", nhân tiện bù lại bây giờ vậy.

Triệu Anh Quân mặc không phải là đồ ở nhà, hai người có thể đi ra ngoài ngay.

Triệu Anh Quân đổ đầy thức ăn vào bát của VV, chuẩn bị ra ngoài.

"V-"

Chú chó phốc sốc cắn chặt dây giày của Lâm Huyền không buông, Lâm Huyền đi đến đâu nó theo đến đó, đi nhanh một chút là nó kéo tuột dây giày của hắn ra.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cúi đầu nhìn VV.

"VV."

Triệu Anh Quân ngồi xổm xuống, nhìn chú chó phốc sốc:

"Em cũng muốn đi sao?"

"Gâu!"

"Nhà hàng không phải chỗ em ăn cơm, em không thể ăn thức ăn của người được, rất mặn, mắt sẽ có vệt nước mắt."

"Gâu gâu!"

Triệu Anh Quân bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Hay là... nếu cậu không phiền, chúng ta mang VV theo nhé? Nó vừa mới ổn định lại, tốt nhất là để ổn định một chút, tôi sợ nếu chúng ta đi, nó lại cô đơn, rồi lại trở về như trước."

"Tất nhiên là được, mang nó theo đi."

Chương 905: Ba cái VV. (5)

Hai người một chó lên thang máy, xuống lầu.

Lâm Huyền từ bên ngoài mở cửa xe cho Triệu Anh Quân, để cô ấy bế chú chó phốc sốc lên trước, ngồi ở ghế bên trái.

Sau đó Lâm Huyền lên xe, ngồi ở ghế bên phải gần cửa, đóng cửa xe.

VV thành thạo nhảy xuống từ chân Triệu Anh Quân, nằm dưới bàn đạp ghế gấp, liếm chân.

Vì xe của Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đều cùng mẫu Alphard, nên VV quen thuộc, tìm được chỗ ngồi quen thuộc của mình ngay.

"Nó trước đây cũng thích nằm ở đây."

Triệu Anh Quân thắt dây an toàn, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nghĩ lúc nào cậu mang VV về nhà, nó cũng sẽ không nhớ tôi, chắc chắn là sẽ vui vẻ không muốn về."

"Không đâu." Lâm Huyền cười:

"Nó chưa bao giờ rời xa cô, không biết cảm giác chia xa là như thế nào. Thật để nó xa cô hai ngày, nó sẽ biết nhớ cô. Chó cũng như người, khi có thì không biết trân trọng, mất rồi mới thấy quý giá."

"Hy vọng là vậy."

Triệu Anh Quân nháy mắt:

"Nhưng dù nó không nhớ, tôi cũng không thấy vấn đề gì, để nó ở chỗ cậu tôi còn yên tâm hơn."

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn về phía trước nói với tài xế:

"Tiểu Lý, đi đến đường Tây Bắc."

"Vâng, Triệu tổng!" tài xế lập tức đáp.

Lâm Huyền lúc này mới phản ứng.

Thực ra...

Tiểu Lý cũng giống như Vương ca, là người của Triệu Anh Quân, cũng được chuyển từ công ty MX qua!

Xong rồi, hắn bị Triệu Anh Quân bao vây rồi.

Nhưng Tiểu Lý thực sự là người tốt.

Là lái xe chuyên nghiệp từ quân đội, trước đây lái xe cho phó tổng công ty MX. Sau đó Vương ca cảm thấy lái xe của Lâm Huyền phải là người đáng tin cậy... không yên tâm tìm người mới, nên đã bàn với Triệu Anh Quân, điều Tiểu Lý sang công ty Rhine.

Thật phải nói, Tiểu Lý đúng là xuất thân quân đội, công tác bảo mật rất tốt, Lâm Huyền tin rằng cậu ta tuyệt đối không tiết lộ thông tin cho Triệu Anh Quân.

Ví dụ như chuyến đi Copenhagen lần này, Tiểu Lý hoàn toàn biết, thậm chí còn biết rõ thời gian hắn đi Bắc Kinh và quay lại Đông Hải... nhưng Triệu Anh Quân rõ ràng không biết những điều này.

Đây là điều khiến Lâm Huyền rất yên tâm về Tiểu Lý.

Lái xe của sếp là người gần sếp nhất, cũng là người tiếp xúc với nhiều bí mật nhất, phải kín miệng. Ở điểm này, Tiểu Lý thực

sự làm rất tốt.

Vì vậy, không khó đoán...

Mỗi lần hắn xuất hiện ở công ty Rhine, chắc chắn là do Vương ca báo cho Triệu Anh Quân.

Cũng không hẳn là báo, dù sao cũng không phải là bí mật gì, hơn nữa Vương ca và Triệu Anh Quân vốn rất thân. Và... Vương ca đã từng tiết lộ rằng Triệu Anh Quân có ý định đề bạt hắn làm thư ký.

Vương ca thực sự là người không giữ được bí mật, nhưng lòng dạ cũng không tệ. ...

Nửa giờ sau, họ đến một nhà hàng món Bắc Kinh có kiến trúc cổ xưa, trông rất lâu đời.

Cổng và ngoại thất rất hoành tráng, phong cách gỗ đỏ rất có lịch sử.

Triệu Anh Quân gọi vài món đặc sản, rồi để Lâm Huyền xem thực đơn; Lâm Huyền thấy Triệu Anh Quân đã gọi đủ, đủ cho hai người ăn, nên không gọi thêm.

Một lát sau, vài món ăn gia đình đơn giản được mang lên.

"Cậu thử đi, xem có hợp khẩu vị không."

VV nằm yên tĩnh trên thảm trong phòng nhỏ, Triệu Anh Quân cầm đũa lên, đưa tay ra hiệu cho Lâm Huyền ăn trước:

"Có câu nói rằng 'Kinh thành không có món ngon, chỉ toàn những thứ cầu kỳ; thịt ngon thì không ăn, lại dùng nội tạng để làm món. ' Thực ra là người Bắc Kinh, tôi không đồng ý với câu này. Dù nhiều món ăn truyền thống nổi tiếng của Bắc Kinh thật sự sử dụng nhiều nội tạng lợn, như lòng xào, nấu nước lèo, đại tràng... nhìn

có vẻ hơi nặng."

"Nhưng thực tế, món Bắc Kinh là một phần của ẩm thực Sơn Đông, vẫn có rất nhiều món ngon. Cậu có thể thử những món này, tuy nhìn như món ăn gia đình, nhưng để nấu ngon thì rất cần kỹ năng của đầu bếp."

Lâm Huyền trước mặt Triệu Anh Quân cũng không giữ kẽ. Không khách sáo, bắt đầu thưởng thức món ăn.

"Ừ, thật sự rất ngon."

Lâm Huyền chân thành khen ngợi:

"Tuy không phải là hương vị đậm đà, đặc trưng hay cay nồng, nhưng món ăn gia đình như thế này mới ngon, ăn có cảm giác như trở về nhà."

Bụp —

Triệu Anh Quân bật cười trước câu nói của Lâm Huyền về cảm giác trở về nhà:

"Cậu ăn món Bắc Kinh sao lại có cảm giác như về nhà? Cậu phải ăn món ở Hàng Châu mới có cảm giác đó chứ?"

"Không phải vậy đâu."

Lâm Huyền xua tay:

"Hàng Châu mới thực sự là sa mạc ẩm thực, tôi cũng phải đến khi tốt nghiệp cấp ba đến Đông Hải mới phát hiện ra trên thế giới này có nhiều món ăn ngon như vậy, chỉ riêng căng tin của đại học Đông Hải cũng đủ để đánh bại toàn bộ Hàng Châu."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ:

"Thật sao? Hiếm khi có người nói như vậy về quê hương của

mình. Thông thường, khi xa nhà, ai cũng sẽ có chút cảm giác nhớ nhung, nghĩ rằng đồ ăn quê nhà và những thứ từ thời thơ ấu mới là ngon nhất."

"Nhớ nhung thì chắc chắn là có."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng về ẩm thực, thì thật lòng mà nói, Hàng Châu có một số lý do lịch sử đã khiến cho môi trường ẩm thực trở nên như vậy, do nhiều yếu tố kết hợp lại."

Chương 906: Ba cái VV. (6)

"Tôi nghe nói có một món ăn khá nổi tiếng..." Triệu Anh Quân nháy mắt:

"Cá chua ngọt Tây Hồ?"

Haha.

Đang ăn, Lâm Huyền không thể nhịn được cười:

"Người dân địa phương chúng tôi có một câu chuyện cười, nói rằng quy trình làm món cá chua ngọt Tây Hồ rất phức tạp và có nhiều công đoạn, nhưng chỉ cần làm sai bất kỳ công đoạn nào thì món ăn sẽ trở nên ngon."

"Còn có một câu nói rằng nếu một con cá bị làm thành món cá chua ngọt Tây Hồ, thì đó là một cái chết vô ích, chết mà không nhắm mắt."

"Thật quá đáng vậy sao?" Triệu Anh Quân bị câu chuyện cười của Lâm Huyền chọc cười.

Cô ấy rút một tờ khăn giấy, lau khóe miệng:

"Vậy khi có cơ hội, tôi phải đến Hàng Châu thử xem món cá chua ngọt Tây Hồ này khó ăn đến mức nào."

Cô ấy nháy mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Bởi vì tôi đã đi du học từ khi còn rất trẻ, nên chưa thực sự đến nhiều thành phố du lịch trong nước. Sau khi tốt nghiệp, tôi lập tức đến Đông Hải để khởi nghiệp, lập công ty MX. Khi bận rộn, tôi cũng không có thời gian đi du lịch."

"Thật ra tôi khá thích thành phố Hàng Châu này, dù tôi chưa từng đến. Nhưng... không hiểu sao, tôi cảm thấy nó rất thú vị."...

Đôi đũa của Lâm Huyền dừng lại giữa không trung.

Sau đó hắn đặt đũa xuống, đặt tay dưới bàn.

Hắn nghĩ về thẻ căn cước giả của Hoàng Tước, và... con số bắt đầu của thẻ căn cước đó giống như mã vùng quê nhà của hắn.

"Cô có biết mã số bắt đầu của thẻ căn cước Hàng Châu là gì không?" Lâm Huyền hỏi.

"Tôi không biết."

Triệu Anh Quân lắc đầu bối rối, không hiểu tại sao Lâm Huyền lại hỏi điều này:

"Có ý nghĩa đặc biệt gì sao?"

"Không có gì đặc biệt đâu."

Lâm Huyền cầm đũa lên, tiếp tục ăn:

"Nói chung, ngoài việc biết mã số thẻ căn cước nơi sinh của mình, người ta thường không biết mã số của những nơi khác."

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân đồng ý:

"Tôi chỉ biết mã số của mình, mã số của ba tôi cũng giống như tôi, tôi thậm chí còn không nhớ nổi sáu chữ số đầu của thẻ căn cước mẹ tôi. Vì mẹ tôi không phải người gốc Bắc Kinh, bà sinh ra ở Tứ Xuyên, nên mã số thẻ căn cước cũng là ở đó."

"Nhưng... sau khi kết hôn thì khác."

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Ở nước ngoài, có truyền thống vợ theo họ chồng sau khi kết hôn, nhưng ở trong nước thì không, vì vậy sau khi kết hôn, tên sẽ không thay đổi, càng không nói đến việc thay đổi mã số thẻ căn cước. Dãy số này, từ lúc sinh ra đã được xác định, dù sống như thế nào trong suốt cuộc đời, dãy số thẻ căn cước này chính là cậu, là cả cuộc đời của cậu."

"Một khi kết hôn, có cảm giác gia đình và trách nhiệm, người ta sẽ nhớ mã số thẻ căn cước của người thân, dù không nhớ hết, nhưng vài chữ số đầu thì nên nhớ. Mã số thẻ căn cước của tôi bắt đầu bằng 110100."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, còn cậu thì sao?"

Lâm Huyền im lặng một lúc, nhìn Triệu Anh Quân.

Đây vốn không phải là câu hỏi khó trả lời.

Chỉ là hắn không biết tại sao.

Hắn nghĩ về Hoàng Tước.

Nghĩ về thời không mà cô ấy đang sống, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân trong thời không đó.

Hắn từng hỏi Hoàng Tước dưới ánh hoàng hôn ở cung điện Amalienborg: "Cô đã kết hôn chưa?"

Khi đó Hoàng Tước chỉ cúi đầu cười mà không nói gì, đáp lại: "Tôi không thể nói được."

Xét theo điều đó.

Triệu Anh Quân vừa nói rằng, phụ nữ sau khi kết hôn, thường

sẽ nhớ mã số thẻ căn cước của chồng...

Có khả năng lớn.

Vấn đề này.

Hoàng Tước không phải là không thể nói, mà là không muốn nói ra phải không?

"330127."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Hắn mỉm cười:

"Giống như mật mã cửa văn phòng của cô, không có quy luật, rất khó nhớ, quay đầu là quên ngay."

Triệu Anh Quân cười lắc đầu:

"Mật mã cửa văn phòng khó nhớ? Tám chữ số mà cậu còn nhớ được, thì sáu chữ số này có gì khó đâu?"...

Bữa ăn này, Lâm Huyền ăn rất ngon.

Những món ăn gia đình vẫn dễ tiêu hóa hơn, cũng có thể do thời gian qua hắn quá bận rộn, nên rất ít khi ăn uống đàng hoàng, vì vậy so sánh ra, bữa ăn này đặc biệt ngon hơn.

Chó cũng dỗ được rồi.

Cơm cũng ăn xong rồi.

Đến lúc về nhà, ai về nhà nấy.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân lên xe Alphard, hắn bảo tài xế đến khu của Triệu Anh Quân trước, để đưa cô ấy về nhà.

Nhưng...

Khi Triệu Anh Quân xuống xe, tình huống bất ngờ xảy ra.

VV, chú chó phốc sốc đã yên lặng rất lâu, không chịu xuống xe!

Nó trông rất bận rộn.

Được ôm trong lòng Triệu Anh Quân, nó vẫn vươn đầu và chân ra, nắm chặt lấy áo của Lâm Huyền, không muốn hắn rời đi.

"VV, hôm nay đã kết thúc rồi."

Triệu Anh Quân giải thích với nó:

"Lâm Huyền cũng cần về nhà rồi, lần sau để Lâm Huyền đến nhà chơi với em. Em cần về nhà nghỉ ngơi và ngủ, Lâm Huyền cũng cần về nhà ngủ mà."

"Uuu... gâu gâu!!"

Nhìn thấy chú chó phốc sốc sắp khóc tủi thân, Lâm Huyền vội xuống xe, xoa đầu nó.

"Nó dường như không muốn rời xa cậu." Triệu Anh Quân nói.

"Có vẻ vậy."

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt đầy hy vọng của VV.

Em muốn gì đây?

Chương 907: Ba cái VV. (7)

Chẳng lẽ thật sự muốn anh mang em đi sao?

"Hay là... cậu lên nhà với tôi lần nữa?" Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nó như vậy, tôi cũng không yên tâm. Nếu cậu đi rồi... nó lại khóc lóc như đêm đó, tôi thật sự không biết phải làm sao."

"Cậu giúp tôi dỗ nó ngủ rồi hãy đi, được không? Ban ngày nó không ngủ, nên buổi tối ngủ rồi chắc sẽ không tỉnh lại, chắc chắn sẽ ngủ đến sáng."

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Giờ hắn cũng có chút tình cảm với chú chó phốc sốc này, nói là liên kết xuyên thời không của VV thì hơi phóng đại, nhưng thực sự có chút cảm xúc đặc biệt.

Vì vậy, tự nhiên cũng có chút không yên tâm về nó.

Không ngờ chuyện hắn dễ mềm lòng đã truyền đến tai chó.

"Được thôi."

Hắn quay đầu lại, nhìn tài xế Tiểu Lý trên xe Alphard:

"Tiểu Lý, cậu ở đây đợi tôi một lúc, tôi dỗ chú chó ngủ rồi sẽ xuống."

Tiểu Lý gật đầu:

"Yên tâm đi, Lâm tổng, tôi ở đây đợi."

Sau đó.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân lại lên lầu trở về nhà.

"Đây là chỗ VV thường ngủ."

Triệu Anh Quân dẫn Lâm Huyền vào phòng ngủ rộng lớn, chỉ vào tấm thảm bên giường, nơi có một cái đệm ngủ hình bầu dục mềm mại.

Xung quanh nhô lên, ở giữa lõm xuống, có một chiếc chăn phủ lên trên.

Chắc hẳn đây là chỗ VV thường ngủ.

Chỉ là...

Lâm Huyền lần đầu tiên vào phòng ngủ của phụ nữ ngoài đời thực, nên có chút không tự nhiên.

Huống hồ, nhiệm vụ của hắn bây giờ là dỗ một chú chó ngủ cạnh giường của một người phụ nữ.

Đây là nhiệm vụ khó khăn cấp SSS sao?

Sao lại có cảm giác như lên thuyền giặc thế này?

"Ngủ đi, VV."

Lâm Huyền như đang dỗ trẻ con, ôm VV, khuyên nhủ:

"Cho tôi chút mặt mũi, mau ngủ đi."

Tuy nhiên!

Chú chó phốc sốc VV nhìn hắn với ánh mắt sáng rực!

Nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền!

Tinh thần tỉnh táo vô cùng!

"Haha."

Lâm Huyền hoàn toàn chắc chắn rồi.

Chú chó này quá nhiều mưu mẹo! Nếu điều này không phải là tinh quái, thì cái gì mới là tinh quái?

Bắt đầu cố tình gây khó dễ à?

Lâm Huyền dỗ nó suốt một giờ đồng hồ.

Đôi khi, khi mắt chú chó phốc sốc đã lim dim, Lâm Huyền đặt nó lên đệm ngủ, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay giây sau.

Chú chó phốc sốc lập tức bật dậy, vẫn nhìn hắn với ánh mắt sáng rực!

"Nó hình như... nó hình như..."

Triệu Anh Quân nhíu mày, chống cằm, nhìn Lâm Huyền, ngập ngừng nói:

"Nó hình như... không muốn cậu về nhà..."

Cô ấy đề nghị:

"Hay cậu mang nó về nhà tối nay đi? Cậu giúp tôi nuôi nó vài ngày."

"Uuu! Uuu gâu uuu!" Chú chó phốc sốc VV bắt đầu khóc!

"Ôi trời, chị chỉ đùa thôi, không phải không muốn em mà..."

Triệu Anh Quân vội ngồi xuống, an ủi VV:

"Được rồi, được rồi, không đi đâu cả. Ôi trời... em làm cái gì thế, biết vậy đã không để Lâm Huyền lên đây..."

Lâm Huyền cạn lời, nhìn con chó diễn kịch này.

Chẳng lẽ mọi thứ tên VV đều thích diễn kịch?

Nhưng hắn vẫn ổn mà? Không có nhiều kịch như vậy.

Sau một lúc lộn xộn...

VV cuối cùng cũng không chống lại được cơn buồn ngủ do mấy ngày qua tinh thần và thể lực suy giảm.

Vậy nên cuối cùng, nó cũng không thể chống lại cơn buồn ngủ.

Đôi mắt nặng trĩu khép lại sau vài lần đấu tranh... nằm trên đệm ngủ mềm mại, bắt đầu khẽ ngáy.

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Cô ấy đưa ngón tay trỏ lên môi, khẽ nói "suỵt", chỉ ra ngoài phòng khách, ra hiệu Lâm Huyền ra ngoài nói chuyện.

Hai người bước vào phòng khách, tiến về phía cửa.

"Hôm nay thật sự phiền cậu quá." Triệu Anh Quân nói xin lỗi:

"Xin lỗi, tôi không ngờ lại lộn xộn đến vậy."

"Không sao, VV ngủ được là tốt rồi."

Lâm Huyền nắm tay nắm cửa, bước ra khỏi cửa, quay đầu lại:

"Vậy cô cũng nghỉ ngơi sớm đi, chúc ngủ ngon."

Triệu Anh Quân nhẹ gật đầu mỉm cười, vẫy tay chào Lâm Huyền:

"Chúc ngủ ngon, Lâm Huyền."... ...

Hắn xuống thang máy trực tiếp đến bãi đỗ xe ngầm.

Chiếc xe Alphard thương mại của hắn vẫn đỗ ở chỗ cũ.

Tài xế Tiểu Lý thấy Lâm Huyền bước ra từ thang máy, liền mở cửa sau của xe:

"Lâm tổng, cậu về rồi."

Lâm Huyền gật đầu, ngồi vào ghế sau, ngả lưng ra:

"Về nhà thôi."

Một ngày mệt mỏi nhưng đầy đủ cuối cùng cũng kết thúc.

Hắn nhấn nút đóng cửa xe bên cạnh.

Beep beep.

Cửa xe trượt điện phát ra một tiếng kêu nhẹ, từ từ khép lại từ phía sau ra phía trước.

Lâm Huyền nhìn qua khe cửa đang khép lại, nhìn lần cuối thang máy dẫn lên nhà Triệu Anh Quân, nhắm mắt lại...

Bụp.

Bỗng nhiên, một tiếng động nặng nề.

Một bàn tay nhỏ đeo găng tay cao su đen, không báo trước, thò vào từ khe cửa xe đang khép lại!

Bàn tay đen nắm chặt cửa trượt điện, không cho nó khép lại chút nào!

Lâm Huyền ngồi dậy nghi hoặc, nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe màu xanh đen...

Đó là một cô gái mặt lạnh, ngũ quan thanh tú, khuôn mặt đáng yêu như búp bê.

Cô gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi, chiều cao chỉ hơn khung cửa sổ xe một chút, tóc ngắn đen bay phấp phới trong bãi đỗ xe ngầm không gió.

Và đôi mắt của cô ấy, lúc này đang dán chặt vào kính xe...

Giống như những bóng đèn sáng ánh xanh kỳ lạ trong đêm!

Nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền!

Chương 908: Thích khách thời không (1)

Keng!!

Bàn tay phải của cô gái đeo găng tay cao su đen bất ngờ dùng lực, trực tiếp xé toạc cánh cửa dày của xe Alphard!

Giống như xé giấy, cô ta xé cả mảng cửa ra!

Cánh cửa xe nặng nề với kính màu xanh đen tách khỏi thân xe, bay về phía cột vuông bên cạnh, phát ra tiếng va chạm lớn.

"Lái xe đi!"

Lâm Huyền lập tức hét lên.

Hắn nhân lúc cô gái chưa đứng vững, đạp một phát vào ngực cô gái đang định bước lên bậc xe!

Bịch.

Một tiếng nặng nề, giống như đá vào tấm thép, Lâm Huyền bị phản lực bắn ngược lại vào trong xe, nhưng cô gái cũng vì chưa kịp đứng vững nên bị đạp lùi ba bước.

Rầm ————

Bánh sau của xe Alphard trượt nhanh, phóng vọt đi.

Tiểu Lý đúng là một tài xế được huấn luyện bài bản.

Cậu ta từng phục vụ trong quân đội, đã trải qua nhiều cuộc huấn luyện lái xe trong điều kiện khắc nghiệt và tình huống bất

ngờ.

Một tài xế giỏi, từ khi hành khách xuất hiện trong tầm nhìn cho đến khi xe khởi động, luôn phải duy trì cảnh giác cao độ.

Sau khi xuất ngũ, cậu ta gia nhập một công ty bảo vệ chuyên nghiệp. Trong quá trình huấn luyện, huấn luyện viên thường nhắc nhở:

"Nếu sau này chúng ta phục vụ cho những ông chủ lớn, quan chức, càng phải cảnh giác mọi lúc; dù là bảo vệ hay tài xế, luôn phải sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm!"

"Những ông chủ lớn thường nợ nhiều tiền, gây thù chuốc oán nhiều, chắc chắn không tránh khỏi kẻ thù tìm đến."

"Vì vậy, là tài xế của ông chủ, không bao giờ có thời gian thực sự dừng xe! Chân phải của cậu luôn phải đặt trên bàn đạp ga, tay phải luôn sẵn sàng chuyển số! Nếu gặp nguy hiểm bất ngờ hoặc kẻ thù tìm đến, lập tức đạp ga hết cỡ, đưa ông chủ thoát khỏi!"

Trong nhiều năm qua, Tiểu Lý luôn ghi nhớ lời dạy của huấn luyện viên.

Trước khi ông chủ lên xe, từ khi nhìn thấy ông chủ, cậu ta đã chuẩn bị sẵn sàng ở chế độ lái, chân phải đặt hờ trên bàn đạp ga, luôn trong trạng thái sẵn sàng.

Đó là thói quen lâu dài của cậu ta.

Vì vậy, từ lúc Lâm Huyền bước ra khỏi thang máy, ánh mắt của Tiểu Lý không rời khỏi hắn, và khi hắn lên xe, trước khi đóng cửa, cậu ta liên tục quan sát xung quanh qua ba gương chiếu hậu.

Nhưng dù vậy!

Cô gái đột nhiên xuất hiện với tốc độ quá nhanh!

Chỉ trong chớp mắt, không biết từ góc nào cô ta lao ra, đeo găng tay đen chọc thẳng vào cửa xe.

Ngay giây sau, cánh cửa dày bị cô ta xé toạc!

Luyện tập lâu dài cuối cùng cũng có dịp dùng.

Tiểu Lý từ khi tham gia quân đội đã căng thẳng thần kinh, lúc này mới bùng nổ!

Ngay trước khi Lâm Huyền hét lệnh lái xe, chân phải của cậu ta đã đạp ga hết cỡ!

Rầm ————

Xe Alphard là một chiếc xe thương mại, động cơ của nó không thể so sánh với xe đua, nhưng với dung tích 3. 5 lít và công suất gần 400 mã lực cũng không tồi.

Trong khoảnh khắc tăng tốc, lốp xe và mặt đường trong bãi đỗ xe ma sát dữ dội, bốc lên mùi khét lẹt. Ngay sau đó, xe drift sang trái, lao thẳng về phía lối ra bãi đỗ xe.

"Lái nhanh lên!"

Lâm Huyền hét lên từ ghế sau:

"Đừng dừng lại! Dù có chuyện gì cũng đừng dừng lại! Lái về hướng ít xe nhất!"

"Rõ, Lâm tổng!"

Nhịp tim của Tiểu Lý tăng vọt cùng với tốc độ của xe Alphard, lao nhanh về phía lối ra dốc lên của bãi đỗ xe.

Lâm Huyền giữ thăng bằng trên ghế sau, nhìn qua cửa sổ sau.

Đã thoát chưa?

Không!

Chỉ thấy cô gái với đôi mắt xanh biếc, sáng rực, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía này!

Cô ta cúi người.

Bắt đầu chạy.

Như một mũi tên rời cung, như một viên đạn bắn ra, với tốc độ vượt xa giới hạn của con người, lao thẳng về phía chiếc xe thương mại Alphard.

Bịch!

Bên ngoài cốp xe phía sau, lại vang lên một tiếng động nặng nề. Cô gái kinh hoàng đó, với đôi tay đeo găng tay cao su đen, đã bám chặt lấy cản sau.

Rồi.

Cơ thể linh hoạt và nhỏ nhắn của cô ta, bám vào cần gạt nước phía sau, dán sát vào kính sau của xe, đứng dậy.

Lâm Huyền nhìn thấy cảnh này, mới kịp phản ứng lại từ biến cố vừa rồi, không kìm được hít một hơi lạnh.

Đây là thứ quái quỷ gì?

Sức mạnh cơ thể của loại quái vật nào!

Kẻ hủy diệt sao? Siêu Saiyan sao?

Mặc dù khi ở Copenhagen, hắn đã thấy cô gái này có kỹ năng phi thường... nhưng lúc đó chỉ nghĩ rằng cô ta chạy rất nhanh, rất linh hoạt, hoàn toàn không ngờ rằng cô ta còn mạnh đến mức có thể xé toạc cửa xe!

Qua kính sau của xe.

Lâm Huyền có thể mờ mờ thấy được nét mặt và ngũ quan của cô gái.

Cô ta vẫn giữ gương mặt lạnh lùng như máy móc, không biểu cảm, ánh mắt sắc bén và tàn nhẫn, nhìn chằm chằm vào trong xe.

Cô ta lại di chuyển!

Sau khi ổn định thân hình, cô gái giơ cao nắm đấm phải, đập mạnh vào kính sau xe.

Rầm ——!

Kính cường lực hai lớp, bị cô gái mười mấy tuổi đấm hai phát đã nứt, vỡ ra như một mạng nhện!

Chương 909: Thích khách thời không (2)

May mắn thay, kính cường lực ngày nay đều là kính ghép, dù vỡ nhưng không vỡ thành từng mảnh, vẫn dính lại với nhau nhờ lớp ghép ở giữa.

Nhưng.

Đây không phải là giải pháp lâu dài.

Cô gái mắt xanh, thích khách thời không... với sức mạnh của cô ta, bước tiếp theo chắc chắn sẽ là đấm thủng kính cường lực đã nứt, sau đó kéo kính ra và chui vào qua cửa sổ sau.

"Tiểu Lý! Drift!"

Lâm Huyền giữ chặt ghế trong khi xe lao nhanh, hét lên với tài xế phía trước:

"Dùng đuôi xe cạ vào tường của lối ra! Đẩy cô ta xuống!"

"Rõ!"

Kỹ năng lái xe của Tiểu Lý đã được rèn luyện kỹ càng, đặc biệt là trong đội xe quân đội, cậu ta đã được huấn luyện kỹ năng lái xe đặc biệt, nên hiểu ngay ý của Lâm Huyền.

Cô gái này tuy trông còn nhỏ, nhưng không có thiện chí, có xu hướng tấn công mạnh, rõ ràng là đến để trả thù, thậm chí là để giết người.

Nếu để thích khách này vào trong xe Alphard, thì Lâm Huyền

sẽ không có đường thoát, điều này hoàn toàn không thể chấp nhận!

Xe thương mại Alphard đã vào lối ra dốc của bãi đỗ xe, tuyến đường là một vòng cung, có thể sử dụng kỹ thuật drift để ép đuôi xe vào tường cong, khiến vỏ xe và tường cọ xát, ép thích khách phải bỏ xe.

Tiểu Lý nhanh chóng đánh lái sang trái, để xe càng sát tường bên trái càng tốt.

Ngay sau đó!

Cậu ta lập tức đánh lái sang phải!

Và phối hợp với phanh tay và ga, khiến bánh sau trượt, mất độ bám, cả thân xe Alphard xoay ngang trong đường hầm! Đuôi xe ngay lập tức va vào tường, phát ra tia lửa màu vàng rực.

Lâm Huyền lập tức cảm nhận được lực ly tâm mạnh mẽ, vội ôm chặt ghế sau để giữ thăng bằng.

Vượt qua lực ly tâm, hắn cũng phải chịu đựng sự kéo và va chạm giữa đuôi xe và tường.

Hắn cắn chặt răng.

Nhìn vào kính sau đã nứt như mạng nhện.

Cảm giác lái của Tiểu Lý rất tốt, cú drift vừa rồi khiến đuôi xe và tường ép chặt không có kẽ hở.

Thích khách thời không kia, hoặc là buông tay kịp thời và lăn xuống từ xe... hoặc sẽ bị ép thành bã.

Bịch ——!

Phía trước vang lên tiếng va chạm.

Tiểu Lý lái xe lao thẳng ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, không chờ cần gạt nâng lên, tông thẳng qua, lao ra đường vắng vẻ trong đêm khuya.

Vì dỗ VV ngủ, Lâm Huyền rời khỏi nhà Triệu Anh Quân đã gần đến nửa đêm. Giờ này, Tiểu Lý lại lái về phía ngoại thành, nên xe cộ rất thưa thớt.

Tiểu Lý đạp ga không hề buông, lao nhanh trên đường cao tốc:

"Lâm tổng! Đã thoát khỏi cô gái đó chưa?"

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra sau xe không thấy động tĩnh gì, và kính cường lực bị thủng một lỗ, đuôi xe biến dạng:

"Có lẽ là thoát rồi... không đúng!"

Hắn đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh bao trùm toàn thân, máy móc ngẩng đầu, nhìn lên mái xe qua cửa sổ trời toàn cảnh...

Một đôi mắt xanh như lửa xanh, dán chặt vào kính mái xe.

Không biểu cảm, nhìn chằm chằm vào trong xe...

"Cô ta ở trên mái!"

Chết tiệt, cô gái này đúng là quái vật, sinh ra để làm sát thủ!

Vừa rồi khi họ drift va vào tường, thích khách thời không chắc chắn đã nhận ra ý đồ của họ, ngay lập tức nhảy từ đuôi xe lên mái, tránh được cú tấn công.

"Giữ chặt Lâm tổng, tôi sẽ hất cô ta xuống!"

Tiểu Lý cắn chặt răng, đây là lúc để cậu ta thể hiện kỹ năng.

Mái xe Alphard không có giá đỡ hành lý, không có gì để bám

vào, rất trơn... chỉ cần lắc lư xe qua lại, chắc chắn có thể hất cô gái đang bám trên mái xe xuống!

Lâm Huyền nhanh chóng ngồi vào ghế, rút dây an toàn ra, chuẩn bị thắt lại.

Tuy nhiên——

Rắc!

Một tiếng vang sắc lạnh.

Một lưỡi dao thép dài nửa thước, đâm thẳng từ nóc xe vào trong!

Sau đó lại có thêm vài nhát nữa, kèm theo một cú đấm mạnh, tấm thép trên nóc xe ngay lập tức lõm xuống, một chiếc găng tay cao su đen kinh hoàng chọc vào.

Thích khách thời không đã tìm được điểm bám, dù Tiểu Lý có lắc xe thế nào cũng không thể hất cô ta xuống.

Nhưng cô gái đó không hề nhàn rỗi.

Lưỡi dao thép không biết được làm từ chất liệu gì, vô cùng sắc bén, không ngừng đâm từ nóc xe xuống, sắp biến nóc xe Alphard thành tổ ong!

Cô gái này có suy nghĩ rất rõ ràng, muốn tìm cách xâm nhập vào trong xe, sau đó giết Lâm Huyền.

Chỉ cần cô ta đâm đủ nhiều lỗ trên nóc xe, với sức mạnh và sức bật của mình, cô ta có thể dùng nắm đấm và tay để xé rách nóc xe, nhảy vào bên trong!

Từ lúc cô gái xuất hiện đến giờ mới chỉ vài chục giây... tình hình đã thay đổi liên tục, cô gái thậm chí đã bắt đầu sử dụng vũ khí.

Điều này khiến Lâm Huyền phải nghi ngờ lại phỏng đoán ban đầu của mình——

Chuyện gì đang xảy ra?

Quy luật thời không "Cưỡng chế né tránh" không còn hiệu quả nữa sao?

Không phải không thể giết mình sao?

Nếu có thể giết mình, tại sao không làm điều đó ở bờ biển Copenhagen, cùng với Hoàng Tước giết mình luôn?

Với sức mạnh vượt trội của cô ta, lúc đó mình không thể nào tránh được.

Chương 910: Thích khách thời không (3)

Sáng hôm sau khi Hoàng Tước chết, Lâm Huyền đã bay từ Copenhagen về Đông Hải, không chậm trễ một giây phút nào, giờ đây hắn thậm chí còn chưa kịp ngủ giấc đầu tiên ở Đông Hải.

Nhưng bây giờ xem ra, thích khách thời không này cũng không hề chậm trễ!

Thậm chí có thể đến Đông Hải trước hắn, nên mới có thể canh gác chính xác như vậy.

Rõ ràng là nhằm vào mình.

Vậy vấn đề thứ hai mà Hoàng Tước nói lúc đó là gì? Ý nghĩa của nó là gì?

Nếu những kẻ xuyên không này có thể tấn công mình ở thời gian hiện tại, không sợ tính đàn hồi của thời không, không sợ thời không bài dị, không sợ cưỡng chế né tránh.

Vậy thì quy luật thời không có ý nghĩa gì?

Cái chết cố ý của Hoàng Tước có ý nghĩa gì?

Tình hình cấp bách, Lâm Huyền không kịp nghĩ thấu đáo, nhưng dù thế nào đi nữa... hắn tuyệt đối không thể để thích khách thời không này bắt được!

Sức mạnh chênh lệch quá lớn, hiện tại hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Hơn nữa, kẻ thù đang ở ngay trên đầu mình, có thể đột nhập vào bất cứ lúc nào, không ai có thể giúp mình, nhất định phải tự cứu mình.

"Tiểu Lý, đừng lắc xe nữa. Tăng tốc hết cỡ! Đưa tốc độ lên cao nhất!"

Lâm Huyền ra lệnh cho Tiểu Lý, sau đó ngay lập tức ngồi vững, thắt dây an toàn:

"Mau lên!"

Tiểu Lý nghiêm chỉnh thực hiện mệnh lệnh, chân phải đạp ga không hề nới lỏng. Chiếc xe Alphard rách nát đầy vết đâm, công suất tối đa, liên tục tăng tốc trên đường cao tốc.

120...

130...

140...

Dù là xe thương mại, tăng tốc không thể so với xe đua, và khi tốc độ tăng lên, kim đồng hồ tốc độ dịch chuyển ngày càng chậm.

Bịch!

Nóc xe phía sau lại vang lên một tiếng động nặng nề.

Chiếc găng tay cao su đen trực tiếp đấm xuyên qua những vết cắt, những nắm đấm nhỏ bé nhưng đầy sức mạnh của cô gái này như lưỡi hái tử thần đang vung lên trên đầu.

"Phanh! Đạp hết cỡ!!"

Tiểu Lý lập tức hiểu ý, biết rằng Lâm Huyền muốn dùng phanh gấp để hất cô gái xuống.

Dù cô gái này có sức mạnh kinh khủng, còn mang theo vũ khí.

Nhưng mọi vật trên trái đất đều phải tuân theo ba định luật của Newton, ở tốc độ 140 km/h, cô gái sát thủ không có biện pháp cố định nào sẽ bị quán tính hất văng ra!

Tiểu Lý cắn chặt răng, đạp mạnh phanh, như thể muốn đạp thẳng vào động cơ.

Kít!!!

Phanh đĩa ma sát bắn ra tia lửa, quán tính phanh mạnh mẽ khiến Lâm Huyền cảm nhận được gia tốc quá tải giống như khi tên lửa phóng, chỉ là hướng về phía trước... dây an toàn thắt chặt, ép chặt vào eo hắn, gần như muốn ép hết nội tạng ra ngoài.

Nhưng hiệu quả cũng rất rõ rệt.

Một bóng đen với hai điểm sáng xanh, như một viên đạn, bay vọt từ nóc xe, lướt qua kính chắn gió, lao xuống mặt đường nhựa phía trước, lăn mấy chục vòng mới dừng lại...

Chính là thích khách thời không.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé nhưng kinh hoàng đang nằm trên mặt đất, Lâm Huyền biết đó chính là cô ta, nhất định là cô ta!

Bờ biển Copenhagen.

Kẻ đã dùng dao găm giết chết Hoàng Tước, thích khách thời không, sát thủ thiếu nữ!

Tóc ngắn đen, mắt sáng như đèn, những đặc điểm này không thể nhầm lẫn với ai khác.

Bị hất ra với tốc độ 140 km/h, va vào mặt đất, lăn nhiều vòng...

Người bình thường không thể nào đứng dậy được.

Nhưng...

"Đâm thẳng vào!"

Lâm Huyền ra lệnh.

Thích khách thời không này có sức mạnh vượt xa tưởng tượng, người bình thường không thể đứng dậy, nhưng không có nghĩa là cô ta không thể.

Tiểu Lý quyết đoán thực hiện mệnh lệnh, đạp ga hết cỡ.

Chiếc xe Alphard rách nát lại tăng tốc, lao nhanh về phía thích khách thời không đang ngã trên mặt đường!

Quả nhiên như Lâm Huyền nghĩ.

Cô gái sát thủ lại đứng dậy!

Gương mặt xinh đẹp của cô ta đang chảy máu... nhưng vẫn không hề có biểu cảm, như thể đó không phải là gương mặt của cô... chỉ là một chiếc mặt nạ da người.

Không biết có phải do tác động tâm lý hay không... Lâm Huyền cảm thấy ánh sáng xanh trong mắt cô gái dường như sáng lên nhiều lần! Trở nên đáng sợ và kinh hoàng hơn!

Rầm ————

Chiếc xe Alphard gầm rú lao thẳng vào cô gái, không chệch hướng, với tốc độ này, cô gái vừa đứng dậy chắc chắn không thể tránh được.

Khoảng cách nhanh chóng thu hẹp.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh sáng rực của cô

gái, sâu thẳm như muốn nuốt chửng cả chiếc xe Alphard.

"Đâm vào!!!" Tiểu Lý gân cổ hét lên, trong tiếng hét đầy sự không phục và giận dữ, nắm chặt vô lăng, nhắm thẳng vào cô gái ——

Vút!

Ngay khoảnh khắc sắp đâm vào cô gái, cô ta phản ứng nhanh nhẹn, nhảy sang bên cạnh, tránh né sát sao chiếc xe thương mại Alphard.

Nhưng chưa kết thúc.

Cô ta ngược tay lại, bám chặt vào gương chiếu hậu của xe, rồi chạy vài bước chệnh choạng, dùng sức nhảy lên! Trực tiếp nhảy lên nắp capo của xe, nửa ngồi nửa quỳ trước kính chắn gió, chắn tầm nhìn của Tiểu Lý và Lâm Huyền.

"Lâm... Lâm tổng!"

Tiểu Lý bắt đầu mất bình tĩnh, dù đã nhiều năm trong quân ngũ, cậu ta cũng chưa bao giờ gặp đối thủ khó đối phó như vậy, gần như siêu nhân!

Chương 911: Thích khách thời không (4)

Lâm Huyền cũng không thể không nắm chặt tay...

Hắn nhìn vào đôi mắt xanh biếc trước kính chắn gió... đôi mắt đã giết chết Hoàng Tước.

Quá mạnh.

Mạnh đến mức tuyệt vọng.

Sự tuyệt vọng không chỉ đến từ thể lực và sức chiến đấu kinh khủng của cô ta.

Mà còn là, quy luật thời không mà hắn hiểu được là gì đây?

Rõ ràng đôi mắt xanh biếc đó chắc chắn là của kẻ xuyên không, tại sao cô ta lại có thể tấn công mình?

Nếu có thể tấn công.

Tại sao không tấn công mình ngay tại Copenhagen? Tại sao lại phải đợi đến khi trở về Đông Hải?

Hắn cảm thấy nhất định có bí mật gì đó, có ẩn tình gì đó... nhưng hắn không thể hiểu nổi!

Bịch!

Cô gái với khuôn mặt lạnh lùng như búp bê, tay trái bám vào mép dưới của nắp capo, sau đó tay phải vung mạnh! Đấm mạnh vào kính chắn gió.

Chỉ có hai vết nứt nhỏ.

Bịch!

Lại một cú đấm nữa!

Vết nứt lan tỏa như mạng nhện.

Bịch!!

Lại một cú đấm mạnh hơn trước.

Trung tâm của vết nứt trắng bệch, kính vỡ tan tành thành những mảnh nhỏ, chỉ nhờ lớp keo ở giữa mà không rơi rớt——

Bịch!!!

Kính keo hoàn toàn bị phá vỡ, chiếc găng tay cao su đen vươn ra, nắm đấm nhỏ bé treo lơ lửng trên trán Tiểu Lý! Khiến cậu ta cảm giác như đối mặt với một khẩu pháo!

"Phanh lại!"

Tiếng hét của Lâm Huyền kéo Tiểu Lý trở về hiện thực, cậu ta nhanh chóng đạp chết phanh, dùng lại chiêu cũ.

Kít ————

Lại là tiếng phanh đĩa ma sát, Lâm Huyền từ khung cửa không có cửa bên phải, thấy rõ tia lửa bắn ra từ đĩa phanh, mùi cao su cháy khét lẹt nhanh chóng lan ra khắp cabin.

Quán tính vật lý là tuyệt đối.

Chiếc găng tay đen, cùng chủ nhân của nó, một lần nữa như một viên đạn, bay ra khỏi xe... rơi xuống đất cách đó vài chục mét, lăn vài chục vòng mới dừng lại khi va vào rào chắn.

Tiểu Lý vừa định thở phào...

"Đừng dừng lại."

Lâm Huyền lập tức chỉ về phía bên phải:

"Lái sang phải, nhanh lên! Tranh thủ lúc cô ta chưa đứng dậy, chúng ta đi nhanh, đến Gia Hưng!"

Rầm ————

Chiếc xe thương mại Alphard lại tăng tốc, lao nhanh về con đường bên phải, nhanh chóng biến mất trong màn đêm...

Bên cạnh rào chắn đường.

Cô gái lảo đảo đứng dậy.

Cô ta dựa vào rào chắn bên cạnh để đứng lên, chớp chớp mắt.

Vòng tròn ánh sáng xanh trong mắt cô dường như lóe lên một chút yếu ớt, nhưng nhanh chóng biến mất.

Sau khi chớp mắt thêm lần nữa, ánh sáng xanh như đèn pha lại trở về như cũ, giống như cú mèo khóa chặt con mồi, nhìn chằm chằm vào chỗ chiếc xe thương mại Alphard biến mất...

Cô ta lau vết máu trên mặt. ...

Trên đường cao tốc dẫn đến Gia Hưng, Tiểu Lý lái xe nhanh nhất có thể.

Cái lỗ lớn và vết nứt trên kính chắn gió ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm nhìn, nhưng cậu ta hiểu rằng trong tình huống hiện tại, bất kỳ sự giảm tốc nào cũng là không có trách nhiệm với tính mạng của ông chủ phía sau.

Vì vậy.

Cậu ta chỉ có thể lái nhanh nhất có thể trong khi vẫn đảm bảo an toàn.

Lâm Huyền ngồi ở ghế sau không nói một lời.

Hắn dùng điện thoại, sử dụng thông tin cá nhân của mình, mua tất cả các chuyến bay có thể mua được ở các sân bay xung quanh.

Chu Sơn, Tiêu Sơn, Nam Kinh, Thường Châu, Nam Thông, Vô Tích, Phổ Đông, Hồng Kiều...

Tất cả các chuyến bay có thể mua, hắn đều mua hết.

Cả trong nước, lẫn quốc tế.

Lâm Huyền không thiếu tiền. Để đánh lạc hướng kẻ thù, trước tiên phải đánh lạc hướng chính mình.

Hiện tại hắn cũng không biết mình nên đi đâu, nên đi đâu mới an toàn.

Cũng có thể chẳng đi đâu cả.

Nhưng trong tình huống hoảng loạn không biết phải làm gì, trước tiên giả định rằng kẻ thù có khả năng theo dõi hành trình của hắn, dù có tác dụng hay không, cứ tạo ra hỏa mù trước.

"Phù..."

Sau khi hoàn thành loạt đơn đặt hàng này, Lâm Huyền mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhớ lại những gì vừa xảy ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Cô gái sát thủ, thích khách thời không, sau khi giết chết Hoàng Tước ở Copenhagen, giờ đây... mục tiêu lại nhắm vào hắn.

"Nhưng, quy luật thời không, cưỡng chế né tránh, không sai chứ?"

Lâm Huyền gãi đầu.

Vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc là sai ở đâu.

Nhắm mắt lại.

Nghĩ thật kỹ,

Nghĩ thật kỹ,

Nghĩ thật kỹ...

Lâm Huyền nhíu mày, bắt đầu động não, suy nghĩ về mọi khả năng.

【Tại Copenhagen đã giết Hoàng Tước, nhưng không giết mình. 】

【Mình vừa về đến Đông Hải, cô ta đã canh gác ở đây. 】

【Thích khách thời không đến từ tương lai, cơ thể đã được cường hóa, có lẽ ít nhất đến từ vài trăm năm sau trong tương lai, xa hơn thời đại của Hoàng Tước. 】

【Tại sao muốn giết mình? Nhất định là có thù với mình, hoặc có lý do đặc biệt nào đó cần phải tiêu diệt mình. 】

【Quy luật thời không phải là tuyệt đối, đây là định luật, bất kỳ ai cũng không thể vượt qua quy luật thời không, Hoàng Tước không thể, thích khách thời không cũng không thể. 】

Vút.

Lâm Huyền mở mắt.

Hắn nhớ lại...

Khi mình cảm thấy không còn lối thoát, muốn khuấy động hiện thực tĩnh lặng, tìm kiếm manh mối trong sự hỗn loạn.

Chương 912: Thích khách thời không (5)

Vì vậy, khi đó mình đã thách thức lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư:

"Đến giết tôi đi, Kevin Walker, ông biết tôi ở đâu."

"Nếu ông không đến giết tôi... thì tôi sẽ đến giết ông!"

Chẳng lẽ.

Điều này có liên quan sao?

Vì mình đã thách thức nên lão già bí ẩn đã cử một thích khách thời không đến giết mình?

Điều này cũng không hợp lý.

Nếu thật sự là vậy, chỉ cần giết mình là đủ, có cần phải giết Hoàng Tước không?

Hơn nữa.

Lại là vấn đề cũ.

【Quy luật thời không là tuyệt đối!】

【Người xuyên không không thể thay đổi lịch sử bằng cách giết người ở thời gian hiện tại, điều này nhất định sẽ kích hoạt quy tắc cưỡng chế né tránh, khiến họ không thể hành động, trở nên trong suốt, thậm chí bị xóa bỏ!】

"Hả?"

Lâm Huyền chớp chớp mắt, đột nhiên nhận ra một điểm không đúng...

Quy tắc cưỡng chế né tránh được xác định theo nguyên tắc nào?

Từ khi nào, ở mức độ nào thì quy tắc cưỡng chế né tránh bắt đầu kích hoạt?

Lâm Huyền nhớ lại, khi trở về từ máy bay không gian, Hoàng Tước đã biểu diễn quy tắc cưỡng chế né tránh cho mình... cô ấy luôn muốn nói cho mình biết ý nghĩa của "Thiên niên trụ", nhưng lại không thể nói ra.

Hơn nữa, không phải là không thể nói ra hoàn toàn.

Khi nói đến "Thiên niên trụ là——" câu nói dừng lại. Điều này cho thấy, chỉ khi nào ảnh hưởng đến lịch sử đã định, ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai, quy luật thời không mới xuất hiện để ngăn chặn.

Nghĩa là...

Tóm lại.

Trong giai đoạn 【nghĩ】, quy tắc cưỡng chế né tránh sẽ không kích hoạt, vì suy nghĩ không đồng nghĩa với hành động.

Trong giai đoạn 【nói】, cũng phải đến lúc từ khóa sắp được nói ra, quy tắc cưỡng chế né tránh mới kích hoạt.

Vậy còn giai đoạn 【làm】 thì sao?

Nếu theo logic "nói đến giữa chừng, nói đến từ khóa bị tắt tiếng", thì đối với hành động giết mình, quy tắc cưỡng chế né tránh sẽ kích hoạt khi hành động gần như hoàn tất, khi lưỡi dao chỉ còn cách giết mình một chút.

"Có phải như vậy không?"

Lâm Huyền trầm ngâm.

Hôm nay cô gái sát thủ đó, cô ta có ý định giết mình không?

Có lẽ là có.

Nhưng cô ta có giết mình không?

Không.

Cô ta có hành động thực sự giết mình, có ý định giết mình không?

Có vẻ cũng không.

Cô gái đó toàn bộ hành động đều nhắm vào chiếc xe thương mại Alphard. Cô ta đã đâm xe thành tổ ong, nhưng thực tế không làm mình bị thương chút nào.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ ra:

"【Chẳng lẽ, mục đích của thích khách thời không đó không phải là giết mình, mà là bắt giữ mình... hoặc kiểm soát mình, đưa mình đến nơi nào đó?】"

"Cũng chính vì nếu bắt được mình ở Copenhagen, cô ta cần phải đưa mình qua biên giới. Nhưng khi qua cửa khẩu hoặc trên đường, mình chắc chắn sẽ có cơ hội cầu cứu và trốn thoát, nên cô ta phải đợi đến khi mình về Đông Hải mới hành động?"

Đây là lời giải thích duy nhất mà Lâm Huyền có thể nghĩ đến.

Hành động giết mình chắc chắn vượt quá giới hạn của thời không.

Nhưng việc kiểm soát mình, bắt mình đến nơi nào đó, có thể

hành động này không ảnh hưởng đến quy luật thời không.

Dù sao thì...

Hoàng Tước cũng đã làm điều tương tự.

Cô ấy từng lừa dối mình, hành động này nằm trong giới hạn của thời không;

Cô ấy hướng dẫn mình điều tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hướng dẫn mình bắt hạt thời không, cũng trong giới hạn của thời không;

Cô ấy đưa mình đến Đế Đô, đến Cửu Tuyền, đến máy bay không gian, những hành động hướng dẫn mình đều nằm trong giới hạn của thời không.

Vì vậy.

So với điều đó.

Nếu thích khách thời không không muốn giết mình, không có ý định giết mình, chỉ muốn kiểm soát mình, bắt mình đến một nơi, gặp một người... dường như cũng nằm trong giới hạn của thời không! Và sẽ không bị thời không bài dị và cưỡng chế né tránh!

"À..."

Lâm Huyền ngả người ra ghế, xoa thái dương đau nhức.

thời không đôi khi rất nhỏ, muốn biết ý nghĩa của "Thiên niên trụ" cũng không được;

Đôi khi lại rất lớn, cho phép kẻ thù không giết mình nhưng bắt mình đi;

Điều này có phải có kẽ hở gì không?

Nhưng ngay sau đó, Lâm Huyền hiểu ra.

Trước bánh xe lịch sử... có lẽ sự sống chết của cá nhân thật sự không có trọng lượng.

Không bằng tri thức, không bằng khoa học, không bằng thông tin, thậm chí không bằng một khái niệm thời không.

Cho đến nay, giấc mơ của hắn đã trải qua bốn lần thay đổi lớn vượt ngoài giới hạn.

Nhưng.

Không lần nào trong giấc mơ thay đổi là vì cái chết hay sự sống lại của một người nào đó.

"Trong dòng sông lịch sử cuộn trào... thứ không thể tạo ra sóng gợn, không thể thay đổi dòng chảy nhất chính là con người."

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến câu nói này.

Con người có trọng lượng bao nhiêu trong lịch sử?

Đến nay, mối quan hệ nhân quả giữa việc anh hùng tạo nên lịch sử hay lịch sử tạo nên anh hùng vẫn chưa có kết luận.

Đây là cuộc tranh luận giữa quan điểm lịch sử duy tâm và lịch sử duy vật.

Nhưng...

Từ phạm vi lịch sử loài người và kéo dài thời gian, dường như ảnh hưởng của cá nhân anh hùng đến lịch sử không lớn đến vậy.

Chương 913: Thích khách thời không (6)

Khi bánh xe lịch sử lăn đến một vị trí, sẽ luôn có một người, vài người, một nhóm người xuất hiện, đẩy bánh xe lịch sử tiến thêm một vòng.

Thiếu một hoặc hai nhân vật then chốt, có thể quá trình này sẽ chậm lại vài chục năm.

Nhưng sự tiến lên của bánh xe lịch sử là xu hướng tất yếu, không có Trương Tam đẩy, thì sẽ có Lý Tứ, Vương Ngũ.

"Có phải vì lý do này không?"

Hiện tại, Lâm Huyền không chắc chắn lắm.

Nhưng khủng hoảng trước mắt không thể giải quyết chỉ bằng cách hiểu rõ vấn đề này.

Câu trả lời cho vấn đề này có thể đợi đến khi khủng hoảng qua đi hoặc khi hắn tiêu diệt được thích khách thời không kia rồi tính tiếp.

"Vậy thì, ai đã phái thích khách thời không này đến giết Hoàng Tước và giết mình?"

Đây mới là vấn đề cấp bách nhất cần được làm rõ.

Cũng là chìa khóa để phá vỡ cục diện.

Dần dần.

Lâm Huyền nghĩ đến một khả năng lớn nhất——

【Jask】.

Giả thuyết này chủ yếu bắt nguồn từ việc Jask đã giết VV.

Ban đầu, Lâm Huyền chỉ coi Jask là một nửa kẻ thù, vì đối phương không có xung đột trực tiếp với mình và còn cứu mình khỏi đợt tấn công của Kevin Walker bằng một quả tên lửa.

Nhưng bây giờ, tổng hợp một số manh mối đã biết...

Dường như.

Jask có rất nhiều điểm đáng ngờ:

Phương thức giết chết VV, như mình đã đoán, chắc chắn liên quan đến thích khách thời không từ tương lai, chỉ có công nghệ tương lai mới có thể giết được VV của thời đại hiện tại. Jask rõ ràng không phải là kẻ xuyên không, vậy công nghệ tương lai từ đâu mà có? Nếu... chính là từ thích khách thời không thì sao?

Trước đây Lâm Huyền không hiểu, tại sao Jask lại giết VV, vì cuối cùng thì hạt thời không vẫn rơi vào tay mình, Lâm Huyền thực sự không đoán được mục đích của hắn ta. Nhưng... bây giờ xem lại, nếu VV còn sống, thích khách thời không không thể giết Hoàng Tước, cũng không thể tấn công mình như hôm nay, chắc chắn đã bị VV phát hiện từ lâu.

Nếu Jask từ đầu đã muốn giúp mình, tại sao từ khi bắt được hạt thời không đến giờ, hoàn toàn không liên lạc với mình? Dù trước đó còn đến buổi dạ tiệc từ thiện khoa học gặp mình, cho mình thấy mình là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và nói gặp mình trên trời... tại sao bây giờ hoàn toàn biến mất? Không có bất kỳ liên hệ nào tiếp theo?

Chính vì lo ngại điểm thứ ba này.

Hôm đó khi suy nghĩ trong phòng thí nghiệm của Lưu Phong, Lâm Huyền mới quyết định sẽ chủ động tìm gặp Jask.

Hắn có thể giả vờ không biết việc Jask giết VV.

Dù sao, theo diễn biến bình thường, mình thực sự không biết Jask đã giết VV, ngược lại còn coi Jask là bạn bè, đồng đội, người đáng tin cậy.

Nếu đó là mục đích của Jask, thì mình nên "giả vờ mắc câu","dấn thân vào cuộc chơi","chủ động tiếp cận Jask" để xem hắn ta đang âm mưu gì.

Nhưng bây giờ...

Vì sự xuất hiện của thích khách thời không thiếu nữ này, Lâm Huyền lại thay đổi ý định.

Hắn phải nâng cấp độ kẻ thù một nửa của Jask, ngang với cấp độ của Kevin Walker.

Nếu tất cả suy luận của mình đều đúng.

Hắn hiện phải đối mặt với hai phe địch mạnh:

Lão già bí ẩn và phe của Kevin Walker.

Và.

Phe của Jask và thích khách thời không.

"Đã đánh đến tận nhà rồi..."

Lâm Huyền thầm rủa:

"Ta phải chủ động tấn công thôi."

Dù sao đi nữa, bây giờ không thể ở lại Đông Hải.

Mặc dù không rõ lý do.

【Nhưng thích khách thời không dường như chỉ tấn công mình ở Đông Hải, ngược lại, Copenhagen và nước ngoài tương đối an toàn.】

Không rõ nguyên lý và lý do. Nhưng từ thực tế suy ngược, nước ngoài dường như an toàn hơn Đông Hải... Thật khó hiểu, rốt cuộc Đông Hải có điều gì đặc biệt?

Nhưng nghĩ lại.

Copenhagen đã xác định mình an toàn, thích khách thời không sẽ không hành động ở đó. Nhưng... mình không thể cứ trốn mãi ở Copenhagen?

Bây giờ mình không chỉ phải chạy đua với thích khách thời không, mà còn phải chạy đua với thời gian.

Phải tìm cách tiếp cận Jask hoặc Kevin Walker... dù sao đi nữa, phải tìm một trong hai để phá vỡ cục diện.

So với Kevin Walker ẩn mình trong bóng tối không có manh mối, rõ ràng, Jask công khai dễ tiếp cận và điều tra hơn.

"Người giàu nhất thế giới, người mơ ước di dân lên sao Hỏa, người sáng lập Starlink, chủ sở hữu Twitter..."

Lâm Huyền thì thầm danh hiệu của Jask:

"Tổng giám đốc Tesla, người phóng tên lửa không gian, người bán vé du lịch vũ trụ, tay chơi..."

Lâm Huyền dừng lại.

"Tay chơi."

Người giàu nhất thế giới này có đời sống cá nhân rất phong

phú, liên quan đến ca sĩ, ngôi sao, nữ diễn viên Hollywood, là tay chơi hàng đầu thế giới.

"Nữ diễn viên Hollywood..."

Lâm Huyền lại nhớ đến một người quen cũ.

Cô ta đã chặn mình ở bãi đỗ xe của buổi lễ trao giải ở Đông Hải;

Đưa cho mình chìa khóa nhà của Einstein trên xe Alphard;

Xuống xe trước khách sạn Peninsula, quay đầu lại:

"Nếu một ngày nào đó, cậu thực sự định đến Princeton..."

Cô ta giơ tay trái thành hình số sáu, áp vào má, nhướng mày mỉm cười với mình, đôi môi đỏ khẽ mấp máy:

"Call me."

Chương 914: Thích khách thời không (7)

...

Lâm Huyền ngồi thẳng lên từ ghế.

Qua nóc xe đầy vết thủng, nhìn lên bầu trời đen kịt của đêm khuya, ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Angelica.

Tội lỗi cuối cùng trong Bảy Đại Tội, sắc dục.

Cha nuôi Quý Tâm Thủy và em trai Quý Lâm của cô ta đều đã chết... nhưng cô ta rất lý trí, biết rằng cái chết của hai người này có uẩn khúc khác, chắc chắn liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vì vậy không đổ lỗi lên đầu hắn.

Vậy nên, lần đó khi cô ta đến Long Quốc tìm hắn, mới hết lần này đến lần khác hỏi hắn:

"Hãy nói cho tôi biết sự thật về cái chết của Quý Lâm, hãy nói cho tôi biết Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là gì."

Cô ta còn hỏi hắn:

"Nếu một ngày nào đó, cậu thực sự tìm ra Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tìm ra kẻ đã giết cha mẹ của Quý Lâm, cậu có giúp Quý Lâm báo thù không?"

Tất nhiên.

Hắn không trả lời cô ta cả hai câu hỏi đó.

Hắn có thể thấy rõ rằng Angelica rất muốn báo thù cho Quý Tâm Thủy và Quý Lâm.

Nhưng đó là chuyện của họ, không liên quan đến hắn, khi đó hắn không định tiết lộ thông tin quý giá cho cô ta; hơn nữa... đó cũng là quân bài cuối cùng của hắn, sao có thể dễ dàng nói ra?

Nhưng Angelica cuối cùng vẫn không từ bỏ.

Cô ta viết số điện thoại lên một tấm danh thiếp bằng bút kẻ mày, đưa cho hắn.

Có lẽ, cô ta luôn chờ đợi cuộc gọi của hắn, chờ đợi cơ hội báo thù cho Quý Tâm Thủy và Quý Lâm.

Lâm Huyền mở điện thoại, mở album ảnh.

Trong đó có một bức ảnh chụp tấm danh thiếp ghi số điện thoại của Angelica.

Lâm Huyền luôn có một thói quen tốt, dù là những thứ nghĩ rằng không cần và sẽ bỏ đi, hắn vẫn chụp ảnh lưu lại bằng camera điện thoại, để khi cần có thể tìm thấy; nếu không cần, nó chỉ chiếm một chút dung lượng lưu trữ trên điện thoại, không có hại gì.

Có vẻ như.

Bây giờ là lúc, liên lạc với người phụ nữ cũng muốn biết sự thật về Câu Lạc Bộ Thiên Tài và muốn báo thù cho Quý Lâm... Angelica.

Quý Lâm từng nói, Angelica là một người phụ nữ rất quyết đoán.

Lâm Huyền cũng tin điều này, dù sao Angelica bằng tuổi hắn,

nhưng từ nhỏ đã có thể sống tốt trong thế giới hỗn loạn của Hollywood, tất nhiên là có thủ đoạn.

Hắn mặc dù không nghĩ rằng Angelica là đồng đội của mình.

Nhưng, trong thời khắc khẩn cấp này, cần phải đoàn kết tất cả các lực lượng có thể đoàn kết...

Kẻ thù của kẻ thù, là bạn.

Bây giờ hắn có đủ quân bài để thương lượng với Angelica——

Sự thật về cái chết của Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, kẻ chủ mưu, Copernicus, và kẻ giết cha mẹ của Quý Lâm, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Kevin Walker và Jask.

"Dù sao thì với thích khách thời không đang ở đây, không thể ở lại Đông Hải được nữa. Nếu phải ra nước ngoài... thì hãy đến Princeton một chuyến nữa."

"Và khi ra nước ngoài, đặc biệt là đến Mỹ... khả năng chiến đấu của mình cũng sẽ mạnh hơn một chút, dù có gặp lại thích khách thời không cũng không đến mức bị động như vậy."

Lâm Huyền lật xem những tấm vé máy bay hắn vừa mua, trong số đó có một chuyến bay từ sân bay Hồng Kiều Đông Hải đến Princeton, Mỹ trong thời gian gần nhất.

"Tiểu Lý, đi vòng qua sân bay Hồng Kiều."

"Vâng, Lâm tổng."

Chiếc xe thương mại Alphard vòng qua ngã tư tiếp theo lên đường cao tốc, còn Lâm Huyền, cũng ghi lại số điện thoại trên bức ảnh, thêm mã gọi quốc tế của Mỹ, gọi cuộc gọi đã trễ một năm này...

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối.

Giọng một người phụ nữ nói tiếng Trung rất tự nhiên vang lên, khẽ cười:

"Lâu rồi không gặp, Lâm tiên sinh, cuộc gọi của cậu thật khó đợi, nếu thêm một chút nữa... có lẽ tôi đã quên cậu rồi."

"Việc tốt thì luôn gặp trắc trở." Lâm Huyền cũng cười đáp lại.

"Có lẽ... không phải là việc tốt đâu Lâm tiên sinh?"

Ở đầu dây bên kia, nữ diễn viên từng đoạt giải Oscar, được mệnh danh là nữ hoàng biến hóa khẽ cười:

"Nếu tôi đoán không sai... cậu đang gặp rắc rối phải không? Nếu không, cậu sẽ không gọi cho tôi."

"Nhưng điều này không quan trọng, ngược lại, tôi càng hy vọng cậu đang gặp rắc rối... vì chỉ khi đó, cậu mới sẵn sàng trao đổi thông tin với tôi."

"Vậy nên, cậu chuẩn bị nói cho tôi biết sự thật về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và ai là kẻ giết chết lão già, Quý Lâm, và cha mẹ của Quý Lâm sao?"

Lâm Huyền đổi tay cầm điện thoại:

"Nói cho tôi biết, khi biết sự thật và kẻ giết người, cô sẽ làm gì?"

"Haha."

Angelica khẽ cười trong điện thoại:

"Còn làm gì nữa? Chẳng lẽ tôi sẽ tìm một đạo diễn, tìm một biên kịch, làm một bộ phim tài liệu cho họ sao?"

"Tôi có thể nói thẳng với cậu, dù Quý Tâm Thủy và Quý Lâm không phải là người thân ruột thịt của tôi... nhưng ân nuôi dưỡng

lớn hơn ân sinh thành, tôi xem Quý Lâm như em trai ruột. Vì vậy, nếu cậu thực sự có thể nói cho tôi biết ai là kẻ giết người..."

Trong điện thoại, tiếng cười nhẹ nhàng lập tức biến mất.

Thay vào đó là giọng nói lạnh như băng như tuyết:

"【Tôi sẽ giết chúng. 】"

"Cô có thể kiếm được súng không?" Lâm Huyền hỏi câu hỏi mình quan tâm nhất.

"Dễ như trở bàn tay, Lâm tiên sinh. Cậu phải biết, đây là Mỹ, nơi tự do."

"Tốt lắm, Angelica."

Lâm Huyền khẽ cười, nhìn lên mặt trăng trên bầu trời:

"Hẹn gặp lại ở Princeton."

Chương 915: Sửa chữa lịch sử (1)

Sau khi thông báo thông tin chuyến bay của mình cho Angelica, Lâm Huyền tắt điện thoại.

Chỉ cần có thể kiếm được súng ở Mỹ, khả năng chiến đấu của hắn có thể tăng lên gấp nhiều lần, ngay cả khi đối mặt với cô gái đó, hắn cũng hoàn toàn có khả năng chiến đấu.

Chỉ là ở Long Quốc, súng bị cấm, công dân thường không thể sở hữu và sử dụng súng một cách hợp pháp, vì vậy kỹ năng này của Lâm Huyền gần như vô dụng.

Nhưng...

Như Angelica đã nói.

Ở đất nước tự do Mỹ, mọi chuyện sẽ khác.

"Hơn nữa, khẩu súng mà mình cần, viên đạn không chỉ nhắm vào thích khách thời không."

Quyết định ra nước ngoài lần này, mặc dù có vẻ như là một quyết định vội vàng, nhưng thực tế... suốt chặng đường này, Lâm Huyền đã suy nghĩ rất kỹ và cân nhắc nhiều mặt.

Có ba lý do chính khiến hắn quyết tâm ra nước ngoài:

【Lý do đầu tiên và quan trọng nhất vẫn là vấn đề an toàn. 】

Thực tế đã chứng minh, thích khách thời không ở nước ngoài không tấn công hắn, ngược lại ở Đông Hải, cô ta truy đuổi hắn

không ngừng, quyết tâm bắt được hắn.

Mặc dù không rõ lý do cụ thể, nhưng từ thực tế này có thể dễ dàng suy ra kết luận, vào lúc này đối với hắn, Đông Hải chắc chắn là nơi nguy hiểm nhất, còn ở nước ngoài lại an toàn hơn.

Vấn đề này khiến Lâm Huyền suy nghĩ mãi không ra.

Hắn cho rằng có hai khả năng:

Lý do mà thích khách thời không có thể ra tay ở Đông Hải là vì cái chết của hắn ở Đông Hải hoặc bị kiểm soát ở Đông Hải nằm trong phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, phù hợp với lộ trình phát triển lịch sử đã định.

Lý do mà thích khách thời không ra tay ở Đông Hải không liên quan đến sự đàn hồi thời không. Chỉ đơn giản là mục đích của thích khách thời không là đưa hắn đến một nơi nào đó ở Đông Hải, hoặc gặp một ai đó ở Đông Hải. Vì vậy, so với việc kiểm soát hắn ở nước ngoài rồi đưa về, thì việc phục kích ở Đông Hải tiện lợi hơn.

Hai câu trả lời này.

Lâm Huyền tạm thời chưa thể đoán ra cái nào đúng.

Cả hai đều có khả năng đúng, thậm chí có thể cả hai đều đúng.

Tóm lại.

Đông Hải không phải là nơi nên ở lại. Nếu thực tế đã chứng minh rằng Copenhagen và nước ngoài là an toàn nhất, thì tại sao lại phải cứng đầu?

Trong thế giới thực, mạng sống chỉ có một, cần phải tuyệt đối trân trọng.

Do đó, vì an toàn, quyết định tốt nhất là ngay lập tức rời khỏi

Đông Hải, ra nước ngoài, đến một nơi mà thích khách thời không không thể tìm thấy hoặc khó tìm thấy hắn.

Trực giác của những kẻ xuyên không có thể cảm nhận lẫn nhau, điều này Hoàng Tước đã chứng minh cho hắn thấy. Nhưng hắn không phải là kẻ xuyên không, thích khách thời không chắc chắn không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn; nếu cô ta muốn tìm thấy hắn trên quả địa cầu rộng lớn này, vẫn sẽ gặp khó khăn...

Ngoại trừ ở Đông Hải!

Đông Hải là nơi hắn hoạt động chính, nhà, công ty và bạn bè đều ở Đông Hải, dễ dàng bị theo dõi... giống như hôm nay, thật sự quá nguy hiểm, nói đúng hơn là ngàn cân treo sợi tóc.

Lâm Huyền cũng đã nghĩ đến.

Với một sát thủ cấp độ này, hắn hoàn toàn có thể xin được sự bảo vệ của nhà nước, thêm vào đó hắn và Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia Lưu An cũng là bạn cũ, nếu đến Đế Đô, thậm chí có thể được hưởng sự bảo vệ cấp cao nhất, đảm bảo thích khách thời không không dám ra tay với hắn.

Nhưng...

Sự phòng thủ bị động như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Dưới sự bảo vệ của Cục An ninh Quốc gia, thích khách thời không chắc chắn sẽ không tấn công hắn như hôm nay, rất có thể sẽ biến mất không dấu vết, không xuất hiện nữa.

Vậy hắn có thể được gì?

Làm sao để phá vỡ thế cờ?

Trong trò chơi mèo vờn chuột này, chuột không bao giờ có thể

thắng; trừ khi mèo tự nguyện bỏ cuộc, chuột mới có thể coi như thắng, nếu không... mèo có thể tìm chuột suốt đời, nhưng chuột có thể trốn cả đời không?

Điều này đã được chứng minh trong trò chơi mèo vờn chuột với Bảy Tội Lỗi, việc trốn tránh mãi không có ý nghĩa, để giành chiến thắng, phải biến từ chuột thành mèo, từ con mồi thành thợ săn! Phải tấn công trực tiếp vào sào huyệt của kẻ thù, tiêu diệt kẻ thù trước! Giành lấy chiến thắng!

Một lát nữa, hắn chắc chắn sẽ gọi điện cho Cục trưởng Lưu An, nhờ hắn ta nhanh chóng điều tra vụ việc này, xem có thể bắt được thích khách thời không không.

Nếu bắt được, đương nhiên là vui mừng, hắn cũng có thể yên tâm trở lại Đông Hải.

Nhưng nếu không bắt được thì sao?

Ai biết thích khách thời không còn những chiêu trò gì khác?

Cô ta đến từ một thời đại rõ ràng xa hơn Hoàng Tước nhiều, ít nhất là thời đại đã có thuốc tăng cường cơ thể, kỹ thuật chỉnh sửa gen của tương lai.

Bởi vì cô gái đó không chỉ có sức mạnh cơ thể bùng nổ, mà còn có vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, lạnh lùng mà dễ thương, còn đẹp hơn những bức tượng ở Đông Hải mới và thành phố trên không Rhine.

Chương 916: Sửa chữa lịch sử (2)

So với Hoàng Tước, không khó để suy đoán rằng...

Hoàng Tước đến từ tương lai vài chục năm sau.

Còn thích khách thời không này đến từ tương lai vài trăm năm sau.

Với sự đổi mới công nghệ hàng trăm năm, sự tiến bộ kỹ thuật hàng trăm năm, những người xuyên không được gửi về từ tương lai chắc chắn sẽ có nhiều điểm khác biệt, có khoảng cách.

Sức mạnh tổng hợp của thích khách thời không này, chắc chắn vượt xa Hoàng Tước.

Hắn chỉ có một mạng sống, tình hình hiện tại thay đổi nhanh chóng, mỗi phút mỗi giây đều không thể lãng phí, hắn không thể đặt cược toàn bộ vào Cục An ninh Quốc gia và lực lượng cảnh sát.

Hắn cũng cần tự mình tìm ra một con đường sống, tìm ra cách phá vỡ thế cờ!

Đây là lý do thứ hai tại sao hắn quyết định ngay lập tức ra nước ngoài——

【Lý do thứ hai, kẻ thù đã đến tận cửa, hắn phải biến bị động thành chủ động, tấn công ngược lại!】

Lâm Huyền rất chắc chắn, đằng sau thích khách thời không này, chắc chắn có người chỉ huy.

Không phải là phe của Kevin Walker, thì là phe của Jask.

Hiện tại.

Khả năng Jask và thích khách thời không cùng phe lớn hơn.

Không ngạc nhiên khi VV để lại tên của Jask trên màn hình TV bằng dấu vết cháy, ngoài việc chỉ ra Jask là kẻ giết nó... chắc hẳn còn có ý đồ khác, ẩn chứa điều gì đó sâu xa.

Tóm lại.

Kevin Walker và Jask, đều hoạt động ở nước ngoài.

Hắn muốn tiêu diệt họ, muốn phá vỡ thế cờ trong thực tế và trong giấc mơ, cuối cùng vẫn phải ra nước ngoài để tìm họ.

Cứ mãi ở Đông Hải trốn tránh, không thể tiêu diệt kẻ thù; kẻ thù sẽ không tự động đến tìm mình, chỉ có thể tự mình đi tìm chúng.

May mắn thay, có Angelica, kẻ thù của kẻ thù.

Cô ta và Lâm Huyền có mục tiêu chung, đều có thù với người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài:

Angelica muốn báo thù cho Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, đặc biệt là muốn báo thù cho Quý Lâm, và hoàn thành nguyện vọng của Quý Lâm, tìm ra kẻ giết cha mẹ của hắn ta.

Còn hắn thì cũng có mục tiêu rõ ràng, muốn giết Kevin Walker; cũng muốn tiêu diệt kẻ chỉ huy đằng sau thích khách thời không, nghi là Jask.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Angelica ở Hollywood như cá gặp nước, quan hệ rộng, năng lực mạnh. Dưới mục tiêu chung, cô ta và Lâm Huyền có thể hợp

thành đội, trở thành đồng đội chiến đấu cùng nhau.

Điều này Lâm Huyền rất tự tin.

Vì hắn có những thứ mà Angelica muốn, thông tin mà cô ta muốn biết.

Hơn nữa...

Hắn rất thích những người có hành động quyết đoán.

Trong tình hình hiện tại, khi hắn đang chiến đấu một mình, điều cần nhất chính là những đồng đội hành động quyết đoán. Tốt nhất là những người có lòng quyết tâm, dám ra tay.

"Thật không ngờ, thế sự vô thường, mình cũng có ngày hợp tác với Bảy Tội Lỗi."

Chỉ nghĩ đến điều này, Lâm Huyền không khỏi bật cười.

Kẻ thù là những kẻ không ngờ tới, đồng đội cũng là những người không ngờ tới.

Lâm Huyền lại nhớ đến lời Hoàng Tước đã nói với mình:

"Đúng thì làm tiếp, sai thì sai đến cùng, chỉ có lưỡng lự là không thể chấp nhận được."

Đúng vậy.

Bây giờ hắn cũng cảm nhận được, trong khi đảm bảo an toàn và cân nhắc lợi hại, lưỡng lự chính là lùi bước! Chính là trốn tránh!

Và bây giờ.

Chỉ cần đương đầu với khó khăn!

Đây cũng là lý do thứ ba, và quan trọng nhất, khiến hắn quyết định ra nước ngoài ngay lập tức——

【Lý do thứ ba, chỉ có nâng cao năng lực chiến đấu của bản thân, mới có thể tự bảo vệ mình và tiêu diệt kẻ thù. 】

Lâm Huyền chỉ là một người bình thường bằng xương bằng thịt.

Khi chứng kiến sức mạnh cơ thể của thích khách thời không, hắn hiểu rõ, mình hoàn toàn không có khả năng đối đầu trực diện với cô ta.

Trừ khi...

Có một khẩu súng!

Súng đạn là loại vũ khí động năng mà bất kỳ sinh vật carbon nào trên Trái Đất cũng không thể chống lại.

Ngay cả khi là một con voi to lớn đến đâu, một phát súng săn cũng phải ngã gục.

Sức mạnh của viên đạn, chính là như vậy, đơn giản mà mạnh mẽ, sát thương cực lớn.

Cơ thể của thích khách thời không chắc chắn đã được tăng cường, nhưng cơ thể con người dù có tăng cường cũng không phải thép, sức mạnh của da, cơ bắp và xương của con người đều có giới hạn.

Ngươi có thể chịu đòn tốt hơn, nhưng tuyệt đối không thể chịu đòn tốt hơn tấm thép;

Ngươi có thể có xương cứng hơn, nhưng tuyệt đối không thể cứng hơn tấm thép;

Ngươi có thể có cơ bắp mạnh mẽ hơn, nhưng tuyệt đối không

thể mạnh hơn động năng từ vụ nổ của thuốc nổ đẩy ra viên đạn.

Đó là điều chắc chắn.

Khi lần đầu tiên gặp thích khách thời không, thiếu nữ sát thủ, Lâm Huyền còn lo lắng, đây không phải là những siêu người máy tương lai giống như trong phim "Kẻ Hủy Diệt" chứ?

Những loại người máy T800, T1000. T3000 trong "Kẻ Hủy Diệt" thật sự quá kinh khủng, đã vượt quá khái niệm khoa học viễn tưởng, bắt đầu trở thành huyền ảo.

Nếu phải nói thì người máy T800 do Schwarzenegger thủ vai, còn nằm trong phạm vi khoa học cho phép, cơ bản chỉ là bộ khung hợp kim + pin + chip.

Chương 917: Sửa chữa lịch sử (3)

Nhưng việc chống đạn thực sự rất khó đối phó, để tiêu diệt chúng phải sử dụng máy nén thủy lực lớn hoặc lò luyện thép.

Nếu thích khách thời không thiếu nữ cũng theo thiết kế này, thì dù có một khẩu súng lục của Lâm Huyền cũng vô dụng.

Nhưng tin tốt là khi cô gái bị văng ra khỏi xe do lực quán tính phanh, đầu bị đập vỡ và cánh tay cũng chảy máu.

Điều này có nghĩa là cái may trong cái rủi, cô ta vẫn là một cơ thể bằng xương bằng thịt.

Nếu rơi khỏi xe có thể làm cô ta đập đầu chảy máu, thì viên đạn chắc chắn có thể giết chết cô ta.

Trong thế giới giấc mơ, Lâm Huyền là công dân tốt hạng năm mỗi đêm, đã huấn luyện kỹ năng bắn súng trong những tình huống sinh tử suốt mười mấy năm... Kỹ thuật và độ chính xác của hắn đã được khắc sâu vào thần kinh, hình thành phản xạ có điều kiện.

Đây là lý do chính khiến Lâm Huyền quyết tâm sang Mỹ để lấy một khẩu súng phòng thân.

Thêm vào đó, với quy luật thời không, lợi thế của hắn rất lớn.

Hắn có thể thoải mái bắn giết thích khách thời không, nhưng thích khách thời không không thể giết chết hắn.

Cục diện ngay lập tức đảo ngược.

Lâm Huyền tay trái cầm súng, tay phải cầm quy luật thời không, công thủ vẹn toàn.

"Nếu có thể biết được ranh giới cụ thể của sự đàn hồi thời không thì tốt biết mấy."

Thời gian này hắn đã bình tĩnh lại.

Lâm Huyền suy nghĩ kỹ hơn về sự đàn hồi của thời không và quy luật cưỡng chế né tránh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, yếu tố quyết định liệu quy luật cưỡng chế né tránh có được kích hoạt hay không vẫn nằm ở sự đàn hồi của thời không.

Hoàng Tước cũng đã nhiều lần nói.

Sự đàn hồi của thời không là quy luật quan trọng nhất, cô ấy còn nói rằng hắn vẫn chưa hiểu rõ.

Điều này không phải sai.

Cho đến hôm nay, Lâm Huyền vẫn chưa có một khái niệm rõ ràng... Ranh giới của sự đàn hồi thời không được xác định như thế nào?

Hắn từng nghĩ, đó là dựa trên sự sống để phán đoán.

Có nghĩa là, thích khách thời không có thể gây tổn thương nhất định đến sinh mệnh của thời đại hiện tại, nhưng tuyệt đối không thể giết chết.

Nhưng bây giờ xem xét lại, cách phán đoán này không chính xác.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, đôi giày cao gót của Hoàng Tước.

Cô ấy đã đạp chết bao nhiêu con kiến? Đã đập chết bao nhiêu

con muỗi? Và bao nhiêu con heo, con dê, con gà đã chết vì hành vi ăn uống của cô ấy trong những năm qua?

Nếu đơn giản dựa trên việc giết chết sinh mệnh để phán đoán liệu có vượt qua sự đàn hồi thời không hay không... thì Hoàng Tước đã không biết vi phạm bao nhiêu lần rồi.

Mặc dù lợn, dê, gà và muỗi không phải là con người, nhưng đứng trên góc độ thời không, sinh mệnh của chúng và con người không có sự khác biệt nào.

Vì vậy, bây giờ có thể trực tiếp phủ định kết luận này——

Ranh giới của sự đàn hồi thời không không liên quan đến sự sống và cái chết của sinh mệnh.

Vậy thì, nó liên quan đến điều gì?

Lâm Huyền cho rằng, vẫn phải cụ thể vấn đề phân tích.

Nếu dùng số liệu để biểu thị.

Phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, giả sử là khoảng [-100, +100].

Có nghĩa là, hành vi của thích khách thời không chỉ cần thay đổi lịch sử hiện tại trong phạm vi từ -100 đến +100, thì là được phép.

Ví dụ.

Giết chết một con gà sẽ làm thay đổi quỹ đạo lịch sử hiện tại +2, hành vi này vẫn nằm trong phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, là được phép, có thể làm.

Lại ví dụ.

Giết chết Lâm Huyền sẽ làm thay đổi quỹ đạo lịch sử hiện tại

+105, hành vi này vượt quá phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, vì vậy sẽ bị cấm, sẽ kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh.

Tuy nhiên, mạng sống của mỗi người có thể thay đổi quỹ đạo lịch sử hiện tại vượt quá +100 hoặc giảm dưới -100 không?

Lâm Huyền nghĩ chắc chắn không giống nhau, cũng như việc giết chết muỗi, lợn, bò, dê vậy, mặc dù sinh mệnh không có sự khác biệt về giá trị, nhưng thực tế, mỗi người có ảnh hưởng khác nhau đến sự thúc đẩy và cản trở lịch sử.

Ví dụ.

Giết chết Cao Dương, có lẽ thay đổi quỹ đạo lịch sử hiện tại là -80. Con số này cũng nằm trong phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không. Điều đó có nghĩa là, hành vi giết chết Cao Dương của thích khách thời không nằm trong phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, sẽ không kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh.

Tương tự.

Nếu chỉ kiểm soát mình, không giết chết mình, có thể thay đổi quỹ đạo lịch sử hiện tại chỉ là +70. Hành vi này cũng nằm trong phạm vi cho phép của sự đàn hồi thời không, nên cũng được phép.

Nghĩ đến đây...

Lâm Huyền cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Hắn nghĩ đến một khả năng cực đoan!

"Nếu..."

Càng nghĩ càng thấy không ổn:

"Nếu như sự phá hủy của những thay đổi này đối với sự đàn hồi thời không có thể cộng dồn hoặc triệt tiêu lẫn nhau. Vậy giết chết Cao Dương là -80, giết chết mình là +105."

"Vậy nếu... giết chết Cao Dương trước, sau đó giết chết mình, tổng cộng hai hành vi này chỉ là +25 phải không?"

"+25 thì nằm trong phạm vi sự đàn hồi của thời không rồi! Là được phép!"

Chương 918: Sửa chữa lịch sử (4)

Trong nháy mắt, Lâm Huyền bừng tỉnh!

【Trong khi làm rối loạn lịch sử, nếu đồng thời điều chỉnh lịch sử, có phải là có thể triệt tiêu sự phá hoại của sự đàn hồi lịch sử không?】

Hắn chợt hiểu ra.

Mình cũng từng điều chỉnh lịch sử.

Đó là ngân hàng Thái Mỗ!

Trong giấc mơ thứ ba, và giấc mơ thứ tư ban đầu, vì mình thành lập công ty Rhein, Vương ca đã từ bỏ ước mơ từ thuở nhỏ, lịch sử bị xáo trộn, ngân hàng Thái Mỗ hoàn toàn biến mất khỏi dòng chảy thời gian.

Điều này rõ ràng được gọi là biến động thời không, cũng gọi là nhiễu loạn lịch sử đã định sẵn.

Nhưng!

Sau đó, mình đã tìm ra nguyên nhân ngân hàng Thái Mỗ biến mất, giải quyết vấn đề cần phải từ người gây ra, mình lại khiến Vương ca tiếp tục theo đuổi ước mơ thời thơ ấu, khôi phục lại ngân hàng Thái Mỗ đã biến mất.

Chẳng phải đây chính là mình đã thay đổi nguyên nhân của một sự việc nào đó, rồi đưa lịch sử trở lại quỹ đạo ban đầu sao?

Lúc này.

Lâm Huyền dường như đã lĩnh hội thêm một quy luật thời không mới——

【Sửa chữa lịch sử】

【Đối với lịch sử đã bị nhiễu loạn, nếu một hành vi nào đó có thể làm cho quỹ đạo lịch sử bị lệch trở lại quỹ đạo phát triển ban đầu... thì hành vi đó được gọi là——Sửa chữa lịch sử. 】

"Chẳng trách..."

Lâm Huyền đột nhiên hiểu ra tại sao thích khách thời không lại không giết mình ở Copenhagen, nhưng ở Đông Hải lại có thể ra tay với mình...

Đây mới là quy luật thời không mà Hoàng Tước thực sự muốn dạy mình.

Trước đó, mình thật sự không đủ hiểu biết về sự đàn hồi của thời không và quy luật cưỡng chế né tránh... Luôn nghĩ rằng mọi thứ đều là tuyệt đối, tiêu chuẩn phán định là không thay đổi.

Nhưng thực tế không phải như vậy.

Ngay từ khi gặp nhau ở phòng thí nghiệm đại học Đông Hải, và khi gặp ở trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, Hoàng Tước đã từng nhắc đến rằng: "Đàn hồi là có thể thay đổi, đàn hồi càng lớn, những điều có thể nói ra cũng càng nhiều."

Thì ra, gợi ý của Hoàng Tước đã bắt đầu từ lúc đó.

Sự đàn hồi của thời không là có thể thay đổi!

Thậm chí có thể tính toán được!

Nhiễu loạn lịch sử, cũng có thể nhân tạo mà thực hiện sửa

chữa lịch sử!

"Nói cách khác..."

Lâm Huyền vuốt cằm, suy nghĩ nhanh chóng:

"Nói cách khác, nếu bắt giữ mình, kiểm soát mình hoặc giết mình ở Đông Hải... có thể thuộc về một phần của quá trình sửa chữa lịch sử. Điều này dẫn đến hành vi đó không vượt qua giới hạn sự đàn hồi của thời không, và tự nhiên sẽ không kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh!"

"Chắc chắn ở Đông Hải có một điều gì đó có thể bù đắp cho sự nhiễu loạn lịch sử do giết mình gây ra, khiến cho toàn bộ hành vi này không đủ để vượt qua giới hạn của sự đàn hồi thời không. Do đó, thích khách thời không mới có thể hành động không kiêng nể gì."...

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Chợt hiểu ra rằng, giờ đây mới nhận thức được quy luật【Sửa chữa lịch sử】 này, tương phản với quy luật 【Nhiễu loạn lịch sử】, nó đối lập và bù đắp lẫn nhau.

Nhiễu loạn lịch sử, bản chất chính là hiệu ứng cánh bướm thời không và biến động thời không, không phải là phát hiện mới.

Nhưng sửa chữa lịch sử, ngược lại, là hiệu ứng cánh bướm thời không theo hướng ngược lại và có định hướng, dùng để bù đắp cho những biến động thời không đã xảy ra... Điều này thật sự quá khéo léo!

Lần đầu tiên mình khiến ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện trở lại, hành vi sửa chữa lịch sử này hoàn toàn là vô tình.

Nhưng thích khách thời không dường như có thể tìm ra chính xác các điểm sửa chữa lịch sử, sau đó thực hiện sửa chữa.

Điều này làm thế nào để đạt được?

Kẻ thù đến từ hàng trăm năm sau... lại có thể đáng sợ đến mức này sao?

Nếu họ thực sự đã nắm vững phương pháp sửa chữa lịch sử, có thể rõ ràng tính toán từng hành động sẽ làm nhiễu loạn lịch sử đến mức nào... thì việc bù đắp cộng trừ, không cần lo lắng về sự đàn hồi của thời không và quy luật cưỡng chế né tránh nữa?

"Điều này thực sự là một lỗi hệ thống quá lớn!"

Lâm Huyền thật sự cảm thấy, kẻ thù như thể đang sử dụng phần mềm gian lận... hiểu biết về quy luật thời không xa hơn mình rất nhiều.

"Đợi đã, để mình suy nghĩ kỹ hơn."

Lâm Huyền mở điện thoại, bật máy tính, bắt đầu giả định cộng trừ sự đàn hồi của thời không.

"Giết mình ở Copenhagen, mức độ nhiễu loạn lịch sử giả định là +160, không thể thực hiện được."

"Giết mình ở Đông Hải, mức độ nhiễu loạn lịch sử là +105, cũng không thể thực hiện được."

"Kiểm soát mình ở Đông Hải, sau đó đưa mình đi nơi khác, mức độ nhiễu loạn lịch sử là +80, điều này có thể thực hiện, nhưng cũng không thể giết mình."

"Nhưng..."

"Nếu trước hết kiểm soát mình, mức độ nhiễu loạn lịch sử là +80; sau đó cứu sống hai người lẽ ra phải chết, mức độ nhiễu loạn lịch sử là -160; lúc này mức độ nhiễu loạn lịch sử tổng cộng là -80; sau đó lại giết mình, mức độ nhiễu loạn lịch sử là +105;

nhưng vì trước đó mức độ nhiễu loạn lịch sử là -80, cộng trừ bù đắp, giết mình lại trở thành một hành vi sửa chữa lịch sử! Khiến mức độ nhiễu loạn lịch sử trở lại +25, hoàn thành một lần sửa chữa lịch sử, đưa lịch sử trở về vòng tuần hoàn."

Chương 919: Sửa chữa lịch sử (5)

"Điều này... suy nghĩ này... có thể thực hiện không?"

Lâm Huyền nhìn vào những con số trên màn hình điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ.

Tất cả các giả định số hóa về sự đàn hồi thời không này, đều bắt nguồn từ trí tưởng tượng của mình.

Điều này có thực sự đúng không? Liệu nó có thực sự như mình nghĩ không?

Lâm Huyền không thể xác định được liệu giả định này của mình có đúng hay không.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa.

Quy luật sửa chữa lịch sử này chắc chắn là có thật.

Bởi vì mình đã vô tình thực hiện một lần sửa chữa lịch sử, đưa lịch sử của ngân hàng Thái Mỗ trở lại quỹ đạo ban đầu.

Thực tế, chỉ cần tìm ra nguyên nhân, việc sửa chữa lịch sử không phải là khó.

Ví dụ, mình hiện tại vẫn có thể đổi tên công ty từ "mèo Rhine" thành "mèo Kha Kha", điều này cũng có thể coi là một loại sửa chữa lịch sử? Mặc dù nó không có ý nghĩa thực tế.

"Quả thật, Hoàng Tước nói không sai."

Lâm Huyền nhẹ nhàng lẩm bẩm:

"Quy luật thời không chính là sức mạnh, càng hiểu rõ, càng thấu đáo, sức mạnh đạt được sẽ càng lớn."

Ít nhất, khi hiểu được quy luật thời không thứ tám, quy luật sửa chữa lịch sử, Lâm Huyền đã chắc chắn rằng quyết định rời khỏi Đông Hải là đúng đắn.

Xem ra, kẻ thù vô danh cũng không hoàn toàn nắm bắt được mọi sự kiện của sửa chữa lịch sử.

Nếu không, tại sao lại không ra tay với mình ở Copenhagen?

Vì vậy, kẻ thù tạm thời vẫn chưa mạnh như mình tưởng, vẫn còn cơ hội để đảo ngược tình thế.

Tất cả nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ thiếu hỏa lực.

Và hiện tại...

Cuối cùng mình sẽ có hỏa lực!

"Lâm tổng, đến rồi, xuống dưới cầu vượt là tới."

Tài xế Tiểu Lý ở ghế trước quay đầu nói:

"Tôi nên làm gì tiếp theo? Dừng xe à?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ:

"Một lát nữa xuống dưới cầu vượt, dừng ngay trước cửa nhà ga là được, tôi sẽ vào cổng VIP để lên máy bay, không cần làm thủ tục quá sớm."

Một khi làm thủ tục, hành tung của mình có thể bị lộ, kẻ thù sẽ biết mình ở sân bay nào, vì vậy tốt nhất là cẩn thận, làm thủ tục và lên máy bay vào thời điểm muộn nhất có thể.

Sau đó, Lâm Huyền cầm điện thoại lên, gọi cho Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia, Lưu An.

Sau vài hồi chuông, điện thoại kết nối.

"Cục trưởng Lưu, xin lỗi vì làm phiền anh vào ban đêm."

"Không sao, Lâm Huyền, tôi vẫn chưa ngủ." Bên kia điện thoại, môi trường xung quanh Lưu An rất ồn ào, có vẻ như hắn ta vẫn đang làm việc ngoài giờ:

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Huyền kể lại toàn bộ tình hình bị tấn công của mình cho Lưu An.

Lưu An rất lo lắng:

"Lâm Huyền, cậu lập tức đến bộ phận an ninh Đông Hải để được bảo vệ đi, tôi sẽ sắp xếp mức bảo vệ cao nhất cho cậu, trước khi chúng tôi bắt được kẻ sát nhân đó, cậu hãy trốn trong cơ sở bảo vệ, đừng ra ngoài."

"Hoặc nếu cần thiết, chúng tôi sẽ sắp xếp máy bay riêng bảo vệ cậu đến Đế Đô, ở đó có thể cung cấp mức bảo vệ cao hơn, tất nhiên, cậu sẽ bị hạn chế một chút về tự do cá nhân, nhưng để đảm bảo an toàn tuyệt đối, điều này là đáng giá."

Lâm Huyền từ chối.

Bởi vì hắn biết rằng việc trốn và nhận bảo vệ không có ý nghĩa gì.

Thích khách thời không có thể chờ đợi, đợi đến khi hắn không còn được bảo vệ nữa rồi mới ra tay, dù sao trong tình trạng được bảo vệ, hắn cũng không thể làm bất cứ điều gì.

Ngay cả khi thích khách thời không thực sự bị bắt, điều đó

cũng chỉ giải quyết phần nổi của vấn đề, ai biết liệu có còn kẻ thứ hai, thứ ba, thứ tư không?

Chìa khóa để giải quyết vấn đề vẫn là phải ra nước ngoài, tìm kiếm manh mối của Kevin Walker và Jask.

"Lâm Huyền, cậu nhất định phải cẩn thận, tìm một nơi an toàn để trốn."

Cục trưởng Lưu An nhắc nhở:

"Tôi sẽ đích thân đến Đông Hải chỉ đạo điều tra vụ này, sớm bắt được kẻ sát nhân đó."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tài xế của tôi, Tiểu Lý, đã tận mắt chứng kiến cô gái đó, lúc đó tôi sẽ để cậu ấy liên lạc với anh, phối hợp điều tra. Thật sự làm phiền anh rồi, Cục trưởng Lưu."

"Bảo vệ an toàn cho công dân là trách nhiệm của Cục An ninh Quốc gia chúng tôi." Lưu An nghiêm túc nói qua điện thoại:

"Hãy giao cho chúng tôi."

Nói xong, hai người kết thúc cuộc gọi.

Lâm Huyền tắt màn hình điện thoại, bỏ vào túi.

Cuối cùng đã xong việc, hắn ngả người ra ghế sau, nhìn sang bên phải.

Cánh cửa bên phải của chiếc xe thương mại Alphard đã bị thích khách thời không tháo ra.

Hiện tại, chiếc xe thương mại hạng sang này đã trở thành phiên bản bị tổn thương chiến tranh của IS, khắp nơi đều là vết thương, có lẽ sửa cũng không nổi.

"Tiểu Lý, có lẽ khi tôi trở về, chúng ta sẽ phải thay xe."

Tiểu Lý vẫn đang căng thẳng, lúc này vừa khóc vừa cười, nắm chặt tay lái nói:

"Dự định thay xe gì hả Lâm tổng?"

"Tôi có một người bạn thời thơ ấu bán xe, vừa mới lên chức quản lý cửa hàng."

Lâm Huyền nghĩ đến Cao Dương:

"Mặc dù công ty Rhine chúng ta đã đặt không ít xe ở chỗ cậu ấy... nhưng tôi đã hứa sẽ tự mình mua một chiếc ở chỗ cậu ấy, đến giờ vẫn chưa mua. Đợi tôi trở về rồi, sẽ đến chỗ cậu ấy mua một chiếc."

Chương 920: Phù thủy biến hóa. (1)

"Giờ nghĩ lại, thật sự là xe gì cũng như nhau, gặp phải kẻ sát nhân điên cuồng như vậy, xe nào chịu nổi? Trừ khi là xe chống đạn."

"Yên tâm đi Lâm tổng."

Tài xế Tiểu Lý bật đèn xi nhan phải, lái xe rời khỏi cầu vượt, hướng về nhà ga sân bay Hồng Kiều:

"Cảnh sát nhất định sẽ bắt được kẻ sát nhân đó! Đến lúc đó tôi sẽ báo cho cậu, cậu có thể yên tâm về nước."...

Một giờ sau, máy bay cất cánh.

Bay đến nước Mỹ bên kia đại dương, bang New Jersey, thành phố Princeton.

Hy vọng lần này.

Có thể thực sự giải quyết được vấn đề, mở ra tình thế.

Lâm Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, nhìn những đám mây rơi xuống không ngừng...

"Không lẽ thích khách thời không có thể đuổi đến Mỹ chứ?"

Lâm Huyền nhớ lại đôi mắt xanh kỳ dị đó, thật sự có chút PTSD.

Không lẽ...

Thật sự giống như Kẻ Hủy Diệt, siêu chiến binh... bám ngoài máy bay sao?

Lâm Huyền một lúc ngừng thở.

Cẩn thận đặt đầu mình sát vào cửa sổ tròn bằng kính.

Từ từ quay đầu lại...

Nhìn về phía cánh máy bay phía sau—

"Hừm."

Hắn hít một hơi thật sâu rồi thở phào nhẹ nhõm.

May quá.

Không có ai.

Có vẻ như tinh thần của hắn thực sự đã căng thẳng quá mức.

Hiện tại, thích khách thời không dường như vẫn không dám hành động giữa ban ngày ban mặt, dù là vụ ám sát Hoàng Tước hay vụ tấn công hắn, đều diễn ra vào ban đêm.

Chắc hẳn, cô ta cũng có những điều cần phải cân nhắc, không phải là hoàn toàn vô tư. ...

Mười mấy tiếng sau.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Princeton, Mỹ. Angelica đã chờ sẵn ở đó đón Lâm Huyền. Cả hai cùng ngồi lên chiếc xe bảo mẫu (nanny car) hạng sang của Angelica đi qua lối VIP rời khỏi sân bay.

Chiếc xe bảo mẫu này rất cao cấp và sang trọng, hơn hẳn chiếc xe Alphard của hắn.

"Thứ tôi cần đâu?"

Vừa lên xe và đóng cửa lại, Lâm Huyền đã đưa tay ra yêu cầu Angelica.

"Đúng là đàn ông nóng vội."

Angelica cười khẽ, nhưng vẫn đưa chiếc hộp da nhỏ màu đen bên cạnh ghế cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy chiếc hộp nhỏ.

Đặt lên đùi.

Mở ra—

Bên trong có hai hộp đạn, bốn băng đạn và hai khẩu súng ngắn khác nhau.

Lâm Huyền lấy ra khẩu súng đầu tiên.

Sig Sauer-P320.

Đây là một trong những mẫu súng ngắn bán chạy nhất ở Mỹ, toàn thân màu đen, tay cầm được bọc da mài nhám, được mệnh danh là vua của sức sát thương cỡ lớn, và còn được gọi là M17 bởi những người yêu thích súng.

Angelica ngồi bên cạnh, vắt chân chéo, nhìn khẩu súng trong tay Lâm Huyền và giới thiệu:

"Đây là mẫu Sig Sauer mới nhất. Cậu đã yêu cầu một khẩu súng ngắn cỡ lớn, có sức sát thương mạnh, và đây là cỡ lớn nhất có thể mua trên thị trường. Mẫu mới này còn được nâng cấp thêm 1mm, đường kính đạt 10mm, trong phạm vi 20 mét có thể xuyên qua thép dày 5mm."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn rất hài lòng với khẩu súng này.

Xét đến sức mạnh thể chất của thích khách thời không, chắc chắn cỡ càng lớn, sức sát thương càng mạnh càng tốt.

Sau đó.

Hắn cầm lên khẩu súng bạc khác:

"Đây là..."

Lâm Huyền nhìn thứ hàng hiếm này:

"Desert Eagle?"

"Đúng vậy."

Angelica mỉm cười với ánh mắt khen ngợi:

"Cậu cũng khá sành đó. Đây là bộ sưu tập cá nhân của tôi, ở Mỹ không thể mua hợp pháp được, nhập khẩu cũng không cho phép. Nguyên nhân thì... cậu chắc cũng biết, Desert Eagle sử dụng đạn đặc chế Magnum, có sức xuyên thấu và lực giật rất lớn, không phải ai cũng kiểm soát được."

"Nhiều người khi sử dụng Desert Eagle tại trường bắn, vì tư thế sai và lực nắm không đủ, một phát súng có thể làm gãy xương cổ tay... Vì cậu yêu cầu mãi, muốn tôi lấy cho cậu một khẩu súng ngắn cỡ lớn, nên tôi mới mang khẩu sưu tập này ra, tôi đã bảo dưỡng rất tốt."

"Thế nào? Hai khẩu súng này, cậu thích khẩu nào? Chọn một đi."

Cạch!

Lâm Huyền lên đạn khẩu Desert Eagle.

"Không."

Hắn mỉm cười:

"Tôi muốn cả hai."

Lâm Huyền nhìn vào hai khẩu súng ngắn cỡ lớn trong chiếc vali nhỏ, rất hài lòng.

Quả nhiên, thứ này mới có thể mang lại cho hắn cảm giác an toàn nhất.

Nếu ở Đông Hải có thể có thứ này, hắn sẽ chẳng còn sợ thích khách thời không nữa. Nhưng... không có cách nào khác, quốc gia có luật pháp, nếu mỗi người đều được phép mang súng tự vệ khi có nguy cơ bị đe dọa tính mạng, thì toàn xã hội sẽ trở nên hỗn loạn và mất an ninh.

Cách đúng đắn nhất vẫn là tìm đến cảnh sát để được bảo vệ.

Chỉ là...

Mục đích của khẩu súng này không chỉ để tự vệ, mà còn để... bắn vào đầu kẻ thù.

"Thứ cậu cần tôi đã đưa cho rồi..."

Angelica gom tóc dài đến ngang eo của cô ta ra sau, buộc cao lên một chiếc đuôi ngựa, nhướng mày nhìn Lâm Huyền:

"Thế còn thứ tôi cần thì sao?"

Lâm Huyền đóng hộp đen lại.

Đặt xuống dưới chân.

Rồi ngồi thẳng dậy, từ từ nói:

"Trước đây cô đoán không sai, Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, luôn làm những việc rất nguy hiểm và phi đạo đức. Họ giết các nhà khoa học, giết nhiều người vô tội. Họ làm những việc này vì một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã vẽ ra một chiếc bánh lớn cho Quý Tâm Thủy, nói rằng chỉ cần giúp hắn ta làm việc, thì sẽ có được một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Chương 921: Phù thủy biến hóa. (2)

"Quý Tâm Thủy và Quý Lâm đều bị ám ảnh bởi tấm thiệp mời này. Việc họ không cho cô tham gia vào... thực sự, tôi cũng không biết tại sao. Có thể là vì nhân sự của họ đã đủ? Bởi không chỉ cô không tham gia, thực ra Trịnh Thành Hà, tôi không biết cô có biết người này không, anh ta cũng là thành viên của Bảy Tội Lỗi, cũng không tham gia vào các hành động giết người, trừ lần cuối cùng, và thất bại."

"Những người này đều do tôi bắt không sai, và họ đều đã bị xử lý theo pháp luật. Đó là điều họ đáng phải nhận, dù cô là người thân của họ, nghe có thể không dễ chịu, nhưng tôi phải nói, giết người thì phải đền mạng, ác giả ác báo."

"Không sao."

Angelica không hề bận tâm:

"Lần đầu gặp cậu tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ than vãn, tôi chỉ muốn biết ai đã dẫn dắt họ vào con đường sai trái. Ông già thì không nói làm gì, ở cái tuổi đó, ông ta vốn dĩ đã tham lam danh vọng, không thể cưỡng lại sự cám dỗ đó."

"Nhưng Quý Lâm thì khác, cậu ta muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ để điều tra về cái chết của bố mẹ cậu ta; em trai tôi là một người rất thông minh, cậu ta chưa bao giờ làm sai một câu hỏi nào, nên tôi tin rằng cậu ta... về câu hỏi liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chắc chắn cậu ta cũng không sai."

"Vậy nên, kẻ giết bố mẹ Quý Lâm nhất định là một thành viên

của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Điều đó không sai, thêm nữa, bố mẹ Quý Lâm vốn là nhà toán học... tám phần là bị thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết hại. Bởi cũng chỉ có họ mới chọn giết người vào lúc 00:42, đề cao cái gọi là nghi thức."

"Tôi còn có thể nói cho cô biết, người đã vẽ bánh cho Quý Tâm Thủy, thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tên là 【Copernicus】. Thông tin này ngay cả Quý Lâm cũng không biết, đó là bí mật lớn nhất mà Quý Tâm Thủy giấu kín."

Angelica cười:

"Tôi có thể cảm nhận được sự chân thành của cậu, Lâm Huyền. Chỉ là... dù cậu có nói cho tôi tên Copernicus, tôi cũng không biết phải tìm ai để trả thù. Tôi nghe cậu nói nhiều như vậy, ngoài việc biết được rằng kẻ hại chết ông già, Quý Lâm, và bố mẹ Quý Lâm là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, gần như không có manh mối nào khác."

"Tôi không mong cậu có thể trực tiếp nói cho tôi kẻ thù là ai, ở đâu... vì nếu Quý Lâm còn không tìm ra, thì có lẽ cậu cũng không thể. Nhưng chúng ta cần phải có một điểm đột phá, đúng không? Tôi nghĩ, đó cũng là lý do cậu tới Mỹ lần này phải không?"

"Vậy nên... đừng lòng vòng nữa, Lâm Huyền. Nói thẳng đi, tiếp theo chúng ta phải làm gì? Làm thế nào để tìm ra được Copernicus?"

"Chúng ta phải tìm người biết thông tin để khai thác."

Lâm Huyền quay sang nhìn Angelica:

"【Jask】."

Hắn ngừng một chút, rồi tiếp tục nói:

"Tôi không biết Copernicus là ai, đó có thể là một cái tên, cũng có thể chỉ là một biệt danh. Nhưng Jask chắc chắn biết Copernicus là ai, nếu không biết, ông ta cũng chắc chắn có manh mối gì đó. Bởi vì tôi đã xác định được, Jask không nghi ngờ gì là một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... ông ta biết chắc chắn nhiều hơn chúng ta, và đều là thông tin có nguồn gốc."

"Vì vậy, chúng ta phải bắt đầu từ người này, xem ông ta giấu những bí mật gì. Phong cách của ông ta là một tay chơi, thường xuyên xuất hiện ở các bữa tiệc của giới thượng lưu, cô có quen ông ta không?"

Angelica nheo mắt:

"Jask... Elon Jask, ông ta cũng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

"Tôi không thể nói là rất thân quen, nhưng cũng đã gặp vài lần, coi như là biết nhau, từng gặp mặt ở một vài buổi tiệc."

"Cô có thể tìm cách tiếp cận ông ta không?" Lâm Huyền hỏi.

Angelica cười nhẹ:

"Gần cỡ nào?"

"Càng gần càng tốt." Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Nếu tôi đoán không sai, thu thập thông tin chắc là sở trường của cô, phải không? Quý Tâm Thủy chắc chắn sẽ không để một bình hoa trong Bảy Đại Tội, và thân phận có thể tiếp cận với các danh nhân xã hội nhất, đó chính là nữ diễn viên Hollywood."

"Quý Lâm cũng khen ngợi cô, nói rằng cô hành động rất nhanh nhẹn. Tôi hy vọng cô có thể lấy được một số thông tin về Câu Lạc

Bộ Thiên Tài từ miệng của ông ta... hoặc bất kỳ thông tin nào cũng được, ví dụ như mục đích của ông ta, đồng bọn của ông ta, ai đang làm việc cho ông ta, ông ta muốn giết ai... bất kỳ thông tin nào cũng có thể. Chúng ta cần thu thập một số thông tin vụn vặt trước khi có thể suy luận."...

Nghe lời của Lâm Huyền, Angelica nhắm mắt lại, yên tĩnh suy nghĩ một lúc:

"Jask có vẻ là một người kín tiếng, cũng là một người thông minh. Với thân phận của tôi mà tiếp cận ông ta, có lẽ rất khó để lấy được thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài một cách trực tiếp."

"Ông ta chắc chắn sẽ đề phòng... nếu ông ta có thể dễ dàng nói ra những thông tin này cho một người phụ nữ thì ông ta có xứng đáng để vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài không? Quý Tâm Thủy cũng không kém gì Jask, chưa kể còn có trí óc của Quý Lâm hỗ trợ ông ta... vì vậy, Jask chắc chắn không phải là kẻ tầm thường."

Chương 922: Phù thủy biến hóa. (3)

"Vậy thì phải xem bản lĩnh của cô thôi, Angelica."

Lâm Huyền nhún vai:

"Bây giờ có người đang truy sát tôi, không chắc có phải do Jask chỉ đạo không, vì vậy việc tiếp cận Jask nhất định phải do cô ra tay, tôi không thể giúp được gì."

"Trong số các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà tôi biết, người đang lộ diện và biết rõ tên tuổi cùng vị trí, chỉ có mỗi Jask. Nếu cô thực sự muốn báo thù cho Quý Lâm và Quý Tâm Thủy, thì chỉ có thể bắt đầu từ Jask, không có con đường nào khác."

"Tôi nghĩ cô hiểu rõ, Jask là cơ hội duy nhất của chúng ta, cũng là điểm giao nhau của mục đích của hai chúng ta. Tôi không thể trực tiếp đi tìm Jask rồi hỏi thẳng ông ta rằng có phải ông ta đang truy sát tôi không?"

"Nếu đúng là ông ta đang truy sát tôi, thì tôi chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ; nếu không phải, thì tôi hỏi cũng bằng thừa, chưa kể cũng không loại trừ khả năng Jask nói dối."

Angelica mở mắt ra.

Cô ta cười khẽ.

Mở tay phải ra, nâng khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn Lâm Huyền:

"Nếu kế hoạch này hoàn toàn dựa vào tôi để thu thập thông tin... thì có vẻ như cậu chẳng có bất kỳ vai trò gì cả? Đội ngũ của

chúng ta dường như không cần những thành viên ngồi hưởng lợi."

"Vậy... trong khi giao dịch của chúng ta đã hoàn tất, cậu có thể làm gì? Cậu có thể cung cấp giá trị gì?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Tôi đã nhận được lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Nụ cười trên khuôn mặt Angelica biến mất.

Cô ta mở to mắt:

"Cậu nhận được lời mời?"

Cô ta không thể tin được, Quý Tâm Thủy giàu có vô cùng đã cố gắng rất lâu, thậm chí hy sinh cả mạng sống, mà vẫn không thể có được một lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Cũng như vậy, Quý Lâm từ nhỏ đã thông minh, được cô ta yêu thương như em trai ruột, nuôi nấng từ bé... cũng không đạt được nguyện vọng.

Nhưng người đàn ông trước mặt này, bình thường không có gì nổi bật, lại nhận được lời mời?

Tuy nhiên...

Nghĩ kỹ lại, có vẻ như cũng không phải là không thể.

Dù sao thì đối phương thực sự biết rất nhiều thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và bây giờ đối phương cũng đã gặp rắc rối, bị sát thủ truy sát, hoàn toàn không có lý do gì để lừa dối cô ta.

"Nhưng tôi vẫn chưa hoàn toàn vượt qua kỳ thi." Lâm Huyền cũng thật thà nói.

Bây giờ hắn dự định hợp tác với Angelica, muốn cô ta lợi dụng

ưu thế của mình để tiếp cận Jask, thu thập thông tin, ít nhất phải hiểu rõ kẻ ám sát thời không đó có phải là đồng bọn của Jask hay không.

Trong tình huống này, chân thành là chiêu bài không thể thiếu.

Hắn tiếp tục bổ sung:

"Tiếp theo, là giao dịch mới của chúng ta—"

"Cô phụ trách đến chỗ Jask thu thập thông tin, xác nhận xem có phải ông ta phái sát thủ đến giết tôi hay không, cũng như tình hình của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus là ai, v. v. càng nhiều thông tin càng tốt."

"Tôi phụ trách sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài thành công, sẽ giúp cô tìm ra danh tính thật sự của Copernicus, hỗ trợ cô hoàn thành báo thù."

Angelica cúi đầu cười khẽ, cảm thán:

"Cậu đúng là đã có chút dáng dấp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi đấy."

"Sao cô nói vậy?" Lâm Huyền hỏi.

Angelica nhún vai:

"Copernicus vẽ ra tương lai tươi sáng cho Quý Tâm Thủy, còn cậu không phải cũng đang vẽ ra tương lai tươi sáng cho tôi sao? Chẳng lẽ Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một câu lạc bộ vẽ bánh à? Nhưng..."

Nói rồi, cô ta nghiêng người, dựa vào ghế ngồi, giơ tay phải về phía Lâm Huyền:

"Chúng ta đều không có lựa chọn nào khác, phải không?"

Lâm Huyền cũng cười nhẹ, giơ tay phải ra bắt tay với Angelica:

"Hợp tác vui vẻ."

Két——

Chiếc xe bảo mẫu dừng lại trước một căn biệt thự ở ngoại ô, có một khu vườn rất lớn, trông có vẻ giá trị không nhỏ.

"Xuống xe đi, đây là nhà tôi... một trong những ngôi nhà của tôi. Trong thời gian cậu ở Mỹ, hãy ở đây nhé."...

Đến đây.

Hợp tác, hay nói cách khác là giao dịch giữa Lâm Huyền và Angelica, coi như đã hoàn tất.

Đây đúng là mỗi người đều có thứ mình cần.

Angelica cần biết Copernicus là ai, cũng cần biết kẻ giết chết cha mẹ của Quý Lâm là ai;

Người duy nhất có thể tìm thấy và biết câu trả lời này là Jask, người cũng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ít nhất ông ta có thể cung cấp một số manh mối;

Nhưng bản thân hắn bị sát thủ thời không do Jask phái tới truy sát, hiện tại phải ở trong bóng tối, chỉ có thể dựa vào Angelica để thu thập thông tin, giúp hắn xác định rõ kẻ thù là ai;

Đợi đến khi hắn hoàn thành lần phá án này, giải quyết rắc rối hiện tại, thì có thể tiếp tục nghiên cứu tọa độ thời không, trả lời ba câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và tham gia buổi gặp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Đến lúc đó, hắn sẽ có thể thực hiện lời hứa với Angelica, nói cho cô ta biết thông tin về Copernicus và kẻ giết cha mẹ của Quý

Lâm, giúp cô ta hoàn thành việc báo thù.

Chương 923: Kỹ năng của Angelica (1)

Cái bánh này, hắn vẽ cho Angelica thực sự có chút lớn, có chút xa vời.

Nhưng đối với Angelica, cô ta không có lựa chọn nào khác.

Trừ khi Jask thật sự là người dễ bị quyến rũ bởi mỹ nhân kế, nói hết mọi thứ... nhưng điều đó rõ ràng là không thể, nếu Jask thực sự chỉ có tầm nhìn hạn hẹp như vậy, ông ta đã không thể trở thành tỷ phú thế giới.

Vì vậy.

Có thể lấy được thông tin gì từ miệng của Jask, tất cả đều phụ thuộc vào bản lĩnh của Angelica.

Cạch.

Lâm Huyền đặt chiếc vali xách tay màu đen nặng trĩu lên bàn phòng khách, qua ánh sáng từ chiếc đèn chùm pha lê lớn trên trần nhà, quét qua nội thất biệt thự.

Rất lớn, rất xa hoa, nhìn có vẻ những năm qua Angelica thật sự kiếm được không ít tiền.

"Tối mai, chúng ta sẽ tham gia một bữa tiệc."

Angelica ngồi trên ghế sofa, tựa lưng vào gối dựa phía sau:

"Cậu làm tài xế cho tôi."

"Đi gặp Jask à?"

Lâm Huyền quay người từ bàn:

"Cô đã hẹn được ông ta nhanh vậy sao?"

Angelica lắc đầu:

"Jask mặc dù hiện giờ không còn là tỷ phú thế giới chính thức, nhưng địa vị của ông ta ở Mỹ vẫn rất cao, chúng ta không quen biết nhiều, nên tôi không thể hẹn được ông ta."

"Cậu phải biết, nữ diễn viên Hollywood thì nhiều, nhưng tỷ phú thế giới chỉ có một... lại là một tỷ phú đa tài và có sức hút như vậy, ông ta còn được săn đón hơn cậu nghĩ."

Lâm Huyền kéo ghế ngồi xuống:

"Vậy là cô không thể gặp Jask? Vậy mà cô vừa tự tin hợp tác vui vẻ."

Angelica nhìn Lâm Huyền:

"Tôi không thể gặp Jask, nhưng tôi có thể gặp thư ký của ông ta. Jask có một nữ thư ký rất đáng tin cậy, bất cứ chuyện gì ông ta cũng không giấu cô ấy. Vì vậy... tôi tin rằng từ miệng nữ thư ký này, chúng ta có thể biết được nhiều bí mật về Jask."

"Nữ thư ký à..."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Làm sao cô gặp được nữ thư ký?"

Angelica liếm môi, lấy một thỏi son nhỏ từ túi xách LV.

Cô ta thoa son, làm cho đôi môi trở nên đỏ thắm, sau đó nhìn Lâm Huyền với nụ cười đầy ẩn ý:

"Có đôi khi... phụ nữ dễ gặp hơn đàn ông."

"Cô có thể nói rõ hơn." Lâm Huyền nhún vai:

"Dù sao mọi người đều muốn nghe."

Angelica cười mà không nói.

Cô ta đặt lại thỏi son vào túi xách.

Đứng dậy từ ghế sofa, bước từng bước về phía Lâm Huyền với tiếng bước chân rõ ràng:

"Tối mai, cậu sẽ tự nhiên biết thôi."

"Được thôi."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Nhưng... tôi không đi được không? Tôi đã nói với cô rồi, sát thủ truy sát tôi rất có thể là do Jask phái tới."

"Nếu như cô nói, Jask không giấu gì nữ thư ký đó, thì chắc chắn cô ấy biết về tôi, tôi đi cùng cô, chẳng phải sẽ lộ hết sao?"

"Haha."

Angelica cười, đi tới trước ghế của Lâm Huyền, đôi chân dài nghiêng trước mặt hắn:

"Cậu quên Hollywood gọi tôi là gì sao?"

"Không phải là phù thủy biến hóa sao?" Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Không phải hắn cố ý ngẩng đầu...

Mà là ngón trỏ thon dài của Angelica nâng cằm hắn lên như đang gọt kem:

"Biến hóa, không chỉ có riêng tôi."

Cô ta mỉm cười, nhìn ngắm khuôn mặt của Lâm Huyền:

"Tối mai, thế giới này... sẽ không ai nhận ra cậu -"...

Cạch, cạch, cạch...

Lâm Huyền nhét viên đạn đồng 10mm vào băng đạn.

Nhét đầy hai băng đạn dự phòng.

Angelica đã chuẩn bị cho hắn tổng cộng hai khẩu súng, một khẩu Sig Sauer P320 và một khẩu Desert Eagle.

Về sức sát thương, chắc chắn Desert Eagle mạnh hơn nhiều.

Nhưng Lâm Huyền, sau nhiều năm chơi súng, rất rõ rằng Desert Eagle không phù hợp cho thực chiến.

Đầu tiên.

Trọng lượng của Desert Eagle khi không có đạn đã lên tới 2kg, kích thước lớn hơn hẳn so với súng lục thông thường.

Không nói đến việc mang theo rất bất tiện, chỉ đơn thuần cầm súng lên, nhiều người đã không thể nắm chắc, chưa kể đến độ giật lớn kinh khủng của nó.

Trong các phòng trải nghiệm bắn súng, có cảnh báo rằng chỉ những người nặng hơn 80kg mới có đủ điều kiện cơ bản để sử dụng Desert Eagle một cách bình thường.

Nói cách khác, khẩu súng này, chỉ riêng trọng lượng và độ giật đã không phải ai cũng có thể kiểm soát.

Dù Lâm Huyền bắn súng giỏi, nhưng hắn cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt, không thể vượt qua các quy luật vật lý; độ

giật bắn vào người khác thế nào thì bắn vào hắn cũng thế, nên khẩu súng này khi sử dụng trong chiến đấu thực tế rất không linh hoạt.

Thứ hai.

Đạn của Desert Eagle thực sự rất lớn, đường kính lên tới 12. 7mm, xứng đáng là vua sát thương của súng lục. Nhưng vấn đề là... băng đạn của nó quá nhỏ, chỉ chứa được bảy viên.

Trong khi đó.

Khẩu Sig Sauer P320, cũng là một khẩu súng lục có sức sát thương không kém, trọng lượng không có đạn chỉ dưới 1kg và băng đạn chứa tới 15 viên.

Từ góc độ sức mạnh tổng thể trong chiến đấu, khẩu Sig Sauer vượt trội hơn hẳn so với Desert Eagle, dù Lâm Huyền rất thích sự mạnh mẽ của Desert Eagle, nhưng trong giấc mơ hắn có thể làm gì cũng được... thực tế vẫn cần phải cẩn thận một chút.

Theo kế hoạch của Lâm Huyền.

Chương 924: Kỹ năng của Angelica (2)

Nếu sát thủ thời không đó thực sự đuổi tới Mỹ, hắn sẽ dùng khẩu Sig Sauer để chiến đấu với cô ta trước, không có gì bất ngờ là có thể bắn xuyên qua cô ta.

Nếu khẩu Sig Sauer không bắn xuyên được, thì sẽ đổi sang khẩu Desert Eagle mạnh hơn, nếu Desert Eagle vẫn không bắn xuyên qua được phòng thủ của sát thủ thời không...

Thì thật không còn gì để nói, chỉ biết chạy thôi, không nghĩ gì thêm.

Nhưng điều đó rõ ràng là không thể.

Ngã từ trên xe xuống còn có thể bị đập đầu chảy máu, không có lý gì súng lục lại không giết được, cơ thể bằng xương bằng thịt rất yếu trước vũ khí động năng.

Cạch.

Viên đạn cuối cùng đã được nén vào băng đạn.

Lâm Huyền hiện có tổng cộng ba băng đạn chứa 15 viên đạn.

Hắn đẩy một băng đạn vào khẩu Sig Sauer, xác nhận chốt an toàn đã đóng, để tránh súng cướp cò.

Hắn đặt khẩu súng lục có cỡ nòng lớn vào túi bên phải, rồi đặt hai băng đạn nặng trịch vào túi bên trái.

"Ừ, Đại Kiểm Miêu nói đúng, cảm giác an toàn đến từ thuốc nổ

và đạn."

Qua lớp áo khoác ngoài, hắn sờ vào thân súng bằng thép lạnh lẽo trong túi.

Lâm Huyền thực sự có một cảm giác hoài niệm.

Dù trong thế giới giấc mơ đầy biến động, đã rất lâu rồi hắn không chạm vào súng.

Lần cuối cùng hắn chạm vào súng, là trong giấc mơ thứ hai, khi xâm nhập vào thành phố Đông Hải mới cùng dây chuyền sản xuất CC.

Từ đó, khi bước vào giấc mơ thứ ba và thứ tư, tình cảnh của hắn ngày càng tồi tệ.

Không còn cảm giác làm bá vương thế giới như trong giấc mơ đầu tiên, thay vào đó, ngay khi bước vào giấc mơ đã bị người khác giam cầm, sống một cuộc sống trong mơ còn tệ hơn thực tế.

"Hy vọng nhanh chóng tiêu diệt được ông già bí ẩn kia."

Lâm Huyền chỉnh lại cổ áo vest, vỗ nhẹ vào túi bên phải chứa súng.

Thật hy vọng có ngày, có thể bắn viên đạn 10mm này vào đầu Kevin Walker... so với việc đối phương dùng cả một chiếc máy bay không gian đâm vào mình, viên đạn nhỏ này thực sự quá rẻ mạt với hắn.

Đến lúc đó, giấc mơ thứ tư chắc cũng sẽ có tiến triển.

Quay người lại.

Đúng lúc tài xế của Angelica đẩy hai chiếc vali siêu lớn vào phòng khách biệt thự, Angelica ăn mặc lộng lẫy bước theo sau:

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Huyền gật đầu.

"Vậy ngồi xuống đi."

Angelica chỉ vào chiếc ghế bên cạnh:

"Đến lượt tôi trang điểm cho cậu rồi."

Người lái xe đưa hai chiếc vali siêu lớn vào xong liền rời đi. Angelica dưới ánh nhìn của Lâm Huyền, mở hai chiếc vali ra —

Bên trong được sắp xếp rất tinh tế, khi vali mở ra, các ngăn kéo được kéo ra từng lớp, đầy đủ các loại chai lọ và những thứ không rõ là gì.

Lâm Huyền cũng không ngạc nhiên.

Hôm qua Angelica nói rằng sẽ làm cho hắn trở nên không ai trên thế giới nhận ra, hắn đã đoán được rằng cô ta sẽ trang điểm cho mình.

Nhưng mà...

Trang điểm cuối cùng cũng chỉ là làm đẹp thêm, có thể thay đổi hoàn toàn các đặc điểm khuôn mặt, thậm chí là cấu trúc xương được không?

Lâm Huyền còn hoài nghi.

Dù trong bốn phép thuật quỷ dị của châu Á đã có cả trang điểm, nhưng Lâm Huyền cảm thấy phép thuật PS (photoshop) làm đẹp của Long Quốc mới thực sự là phép chuyển đổi thay trời đổi đất.

Khi hắn đang suy nghĩ.

Angelica bắt đầu hành động.

Cô ta không phải bắt đầu với kem nền hay gì đó, mà là trộn các thứ trong các chai lọ như pha chế thuốc ma thuật, nhìn vào khuôn mặt của hắn, pha màu, khuấy đều, dần dần trở nên sền sệt.

"Cô đang làm gì vậy?"

Lâm Huyền tò mò hỏi:

"Đừng nói là muốn bôi cái này lên mặt tôi nhé?"

"Sợ gì chứ, đâu phải là ma thuật đen, im lặng và giữ chặt môi lại."

Sau đó.

Angelica như thợ trát vữa, bôi thứ chất lỏng sền sệt không rõ lên mặt Lâm Huyền.

Xương gò má, sống mũi, hốc mắt, thái dương, cằm đều được bôi một ít.

Lâm Huyền không thể thấy cụ thể bôi bao nhiêu.

Hắn chỉ cảm thấy mặt dính dính, nhưng hốc mắt chắc chắn đã được bôi rất nhiều.

Đây là để làm sâu hốc mắt của mình sao?

Rất nhanh.

Lâm Huyền cảm thấy những chất dính dính này dường như đã định hình, nhưng cũng có vẻ chưa, có chút co lại, nhưng vẫn mịn màng, cảm giác rất kỳ lạ.

Angelica cũng không ngừng tay, cầm các công cụ bắt đầu chỉnh hình khuôn mặt Lâm Huyền, như đang phẫu thuật, ánh sáng

dao lóe lên.

Sau đó Lâm Huyền không hiểu gì nữa, chỉ cảm thấy đủ thứ đồ đang được bôi lên mặt.

"Mở mắt ra, mở to."

Angelica nói, ấn vào hốc mắt Lâm Huyền, đeo cho hắn một cặp kính áp tròng.

Không đúng...

Vòng ngoài có chút xanh nhạt, chắc là kính áp tròng màu.

"Bây giờ có cảm giác gì không?"

Angelica gõ nhẹ vào má Lâm Huyền, hắn cảm thấy da mặt có thứ giống như thạch đang rung rinh:

"Cảm giác như đang trang trí nhà, từng lớp từng lớp."

Lâm Huyền thành thật trả lời.

"Tôi hỏi cậu có cảm giác khó chịu hay không thoải mái ở chỗ nào không... thôi vậy."

Angelica tiếp tục bận rộn:

"Nhìn cậu vẫn có thể đùa giỡn thế này, chắc là không có chỗ nào khó chịu rồi."

"Cô không phải nói tôi làm tài xế cho cô sao?"

Chương 925: Kỹ năng của Angelica (3)

Lâm Huyền hỏi khi Angelica quay lại vali lấy đồ:

"Tài xế cần phải ăn mặc lộng lẫy thế này sao? Hay chúng ta sẽ tham dự một buổi dạ tiệc hóa trang? Buổi dạ tiệc đeo mặt nạ? Buổi dạ tiệc Halloween?"

"Khi nói cậu làm tài xế cho tôi, nghĩa là làm bạn nam đi dự tiệc cùng tôi, cậu sao mà thiếu tinh tế vậy? Có cần phụ nữ phải nói rõ mọi chuyện với cậu không?"

Angelica dán lông mày giả lên cho Lâm Huyền, rồi xoa xoa cằm hắn, bắt đầu chuẩn bị dán râu:

"Ở Long Quốc, cậu có thường xuyên bị phụ nữ nói là người đàn ông chậm hiểu không?"

"Chưa bao giờ." Lâm Huyền trả lời.

"Haha."

Angelica cầm miếng râu giả cười:

"Vậy thì chứng tỏ họ thực sự thích cậu."

"Có một người đàn ông từng nói vậy." Lâm Huyền nhớ lại đánh giá của Lưu Phong về mình.

"Cậu đúng là một người được nhiều người yêu mến."

Angelica nói nhẹ nhàng, chớp đôi mắt đẹp, cúi người xuống,

nhìn từ mọi góc độ, chỉnh lại vị trí của bộ râu giả cho Lâm Huyền:

"Ở Mỹ, rất hiếm khi phụ nữ tự mình tham dự các buổi dạ tiệc, làm vậy sẽ càng thu hút sự chú ý, chắc chắn sẽ có rất nhiều người chú ý. Nhưng chỉ cần mang theo một người bạn nam thì khác, nó sẽ trở nên bình thường, cũng tự nhiên hơn."

"Thư ký của Jask là fan của tôi, thường xuyên nhắn tin cho tôi trên các nền tảng xã hội... xét đến việc cô ấy là thư ký của tỷ phú, dù tôi không có hứng thú gì với cô ấy nhưng vẫn phải lịch sự trả lời đôi chút."

"Nhưng dường như nữ thư ký này thực sự rất thích tôi, dù tôi chỉ trả lời ngẫu nhiên sau khoảng mười mấy ngày, cô ấy vẫn như viết nhật ký, mỗi ngày đều gửi cho tôi một đoạn văn rất dài."

Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Liếm cẩu thì không có kết cục tốt đẹp."

Ừm.

Ngón tay trỏ của Angelica đặt lên môi Lâm Huyền, lắc đầu cười:

"Không thể nói như vậy."

Cô ta tiến gần hơn, mắt nhìn chăm chú vào chi tiết của lớp hóa trang, đỉnh tóc chạm vào mũi của Lâm Huyền làm hắn ngứa ngáy:

"Tối nay, cô ta sẽ có được mọi thứ-"

Lâm Huyền coi như đã hiểu rõ kế hoạch của Angelica:

"Xem ra tối qua tôi suy nghĩ đơn giản rồi, cô nói là giải quyết nữ thư ký của Jask, thật sự là giải quyết thật sao... không phải tôi nghi ngờ sức hút của cô. Nhưng... điều này thực sự hiệu quả chứ? Mỹ nhân kế có tác dụng với phụ nữ không?"

Angelica nhướng mày:

"Cậu muốn thử không?"

"Cô có thể kể về thành tích của mình, để tôi hiểu rõ hơn."

"Hiểu rõ trực tiếp cũng được-"

"Bây giờ sao?"

"Haha, đùa thôi."

Angelica ấn vào miếng đệm mềm trên mũi Lâm Huyền, kiểm tra độ cứng mềm:

"Cậu là bạn của Quý Lâm, làm sao tôi có thể hại bạn của em trai mình được?"

"Gần xong rồi... mở miệng ra nào, tôi sẽ bắt đầu dán sứ răng cho cậu."...

Mất hẳn hai tiếng, Lâm Huyền cảm thấy khuôn mặt của mình, từ trong ra ngoài, bao gồm cả nếp gấp trong tai, đều bị Angelica trang điểm lại một lần.

Nhiều chỗ còn dùng băng keo trong suốt để kéo và tạo hình, hình dạng tai cũng thay đổi, như dán gì đó vào, khiến Lâm Huyền cảm thấy không tự nhiên.

Tóc thì khỏi nói, dùng cây uốn tóc nhỏ xíu để tạo ra nhiều lọn nhỏ, cũng nhuộm màu đơn giản.

Chủ yếu là Lâm Huyền không có gương, hắn không biết khuôn mặt của mình bị Angelica biến đổi thành gì, chỉ đợi kết quả cuối cùng.

Cuối cùng.

Chờ thêm nửa tiếng nữa, Angelica vỗ tay và nói:

"Xong rồi, xem cậu là ai nào."

Lâm Huyền tò mò đứng dậy, cầm chiếc gương từ trong vali lên, đưa lên trước mặt...

Hắn lập tức mở to mắt.

Đây...

Đây là ai vậy!

Đây không phải... cảm giác như một hoàng tử Ả Rập sao? Nếu quấn thêm một khăn trắng trên đầu, Lâm Huyền cảm thấy mình sẽ giàu đến mức chảy dầu.

Trong gương, hắn thấy mình tóc xoăn, da ngăm đen hơn một tông, hốc mắt sâu hơn, mắt hơi xếch, con ngươi màu xanh lam, mũi cao hơn, sống mũi rộng hơn, gò má cao hơn, môi dày hơn, răng cũng được dán sứ chỉnh hình.

Từ dưới mũi đến cằm, có một lớp râu mỏng, nhìn giống hệt những hoàng tử dầu mỏ.

Thậm chí...

Cả khuôn mặt Lâm Huyền cũng thay đổi, trở nên vuông vức hơn, rộng hơn nhiều so với trước.

Nhưng điều gây sốc nhất là!

Tất cả những thay đổi này đều rất tự nhiên, hoàn toàn như thật!

Da dẻ mịn màng,

Chi tiết râu đến từng sợi nhỏ,

Thay đổi khuôn mặt cũng không có gì gượng gạo, cứ như đó là khuôn mặt thật.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Huyền thậm chí còn nghi ngờ chiếc gương là giả, không tin được rằng khuôn mặt xa lạ đó lại là kết quả của việc hóa trang.

Không...

Điều này không thể gọi là trang điểm nữa.

Mà là cải trang!

Lâm Huyền nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt không phải của mình:

"Có thể chạm vào không?"

"Tất nhiên là được, chỉ cần không dính nước."

"Kỹ năng cải trang của cô thật quá giỏi..."

Lâm Huyền lắc đầu nhìn vào gương, thấy một người xa lạ, hoàn toàn xa lạ.

Đừng nói là mẹ ruột không nhận ra, ngay cả Lâm Huyền cũng không nghĩ đây là mình.

"Cậu không phải nói là có người đang truy sát cậu sao?"

Chương 926: Kỹ năng của Angelica (4)

Angelica vừa dọn đồ, vừa xếp mọi thứ vào vali:

"Ra ngoài thế này, sát thủ chắc chắn sẽ không nhận ra cậu, cậu cũng không cần phải lo lắng nữa."

Lâm Huyền đứng lặng một lúc.

Hắn đặt gương xuống, nhìn ngôi sao Hollywood, nữ hoàng Oscar, hiện thân của tội lỗi "Sắc dục" trong Bảy Tội Lỗi, người chị đã bế Quý Lâm từ nhỏ...

Thật sự là chu đáo quá.

Làm Lâm Huyền cảm thấy mình như kẻ tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Cảm ơn."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

"Không có gì."

Angelica đáp lại một cách lạnh nhạt.

Angelica gộp hai chiếc vali siêu lớn lại với nhau, đẩy vào góc phòng khách, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền và cười:

"Rốt cuộc... chúng ta không phải là những người đồng lòng chống kẻ thù sao?"

"Nếu cậu chết giữa đường, ai sẽ thực hiện lời hứa với tôi? Ai

sẽ giúp tôi tìm ra kẻ giết Quý Lâm? Tôi phải làm mọi cách để bảo vệ cậu."

Lâm Huyền gãi gãi tóc xoăn sau đầu:

"Trước đây cô cũng... chăm sóc Quý Lâm chu đáo như vậy sao?"

Angelica cúi đầu cười:

"Tôi cũng muốn, nhưng không có cơ hội."

Cô ta hất đầu ra sau, mái tóc dài nâu gợn sóng đổ ra sau vai:

"Khi Quý Tâm Thủy đưa Quý Lâm vào trại trẻ mồ côi, Quý Lâm chưa đến một tuổi, chỉ là một em bé trong tã. Lúc đó tôi cũng chưa đến bốn tuổi, dù còn nhỏ nhưng tôi đã quen với việc chăm sóc em trai em gái trước đó."

"Tôi nhớ đã từng kể với cậu chưa? Tôi sinh ra ở một quốc gia toàn chiến tranh, khi Quý Tâm Thủy cứu tôi ra khỏi đống đổ nát, xung quanh toàn là xác của gia đình tôi, anh chị em tôi, cha mẹ tôi, cả gia đình lớn của tôi chỉ còn lại mình tôi còn sống sót."

"Vì vậy... có thể vô tình hay cố ý, tôi đã chăm sóc và quan tâm Quý Lâm như những người em đã mất của mình. Quý Lâm trong trại trẻ mồ côi là do tôi nuôi lớn, tôi pha sữa cho cậu ấy, thay tã, kể chuyện, chơi với cậu ấy..."

"Tôi đã nuôi cậu ấy từ một em bé, trở thành một cậu bé thích đọc sách, thích nghiên cứu toán học. Tôi rất yêu quý cậu em này, gần như đã đặt tất cả tình cảm và tình yêu thương của mình vào Quý Lâm."

"Sau đó, khi lớn lên, chúng tôi tách ra. Tôi được Quý Tâm Thủy gửi đến Hollywood, bắt đầu sự nghiệp với tư cách là một ngôi sao nhí; còn Quý Lâm thì được Quý Tâm Thủy kỳ vọng lớn, nuôi

dưỡng bên cạnh, do cháu gái của ông ta, sau này là vợ của Hứa Vân, nuôi dạy."

"Tôi và Quý Lâm luôn giữ liên lạc, mỗi khi có cơ hội, tôi sẽ bay về thăm cậu ấy... chỉ là Hollywood không dễ dàng, tôi không có nhiều thời gian để ở bên Quý Lâm, có lẽ mỗi năm chỉ có thể tranh thủ một hai lần về thăm."

"Bởi vì... tại sao tôi lại bận rộn như vậy? Cậu đoán đúng, Quý Tâm Thủy thật sự đã giao cho tôi nhiệm vụ. Cậu rất thông minh, cũng đoán đúng rồi, đó là nhiệm vụ thu thập thông tin. Sau khi hai người họ bị bắt, tôi cũng bị cảnh sát Mỹ điều tra, nhưng cuối cùng tôi không có bất kỳ vết nhơ nào... vì hai người đó, một già một trẻ, thật sự không bao giờ nói cho tôi biết họ đang làm gì, tôi hoàn toàn không biết."

"Ông già đó tuy không nuôi dưỡng tôi nhiều, còn gửi tôi đến Hollywood để làm công cụ thu thập thông tin... nhưng tôi vẫn rất biết ơn ông ta, vì khi tôi tuyệt vọng nhất, mất hết người thân, cô đơn một mình, ông ta đã đưa Quý Lâm cho tôi, cho tôi hy vọng sống tiếp."

"Vì vậy, Quý Lâm là tất cả của tôi, cũng là ý nghĩa sống của tôi. Mọi nỗ lực của tôi đều nhằm làm Quý Lâm vui vẻ, làm Quý Lâm hạnh phúc, giúp Quý Lâm hoàn thành mong muốn trả thù cho cha mẹ."

"Cậu ấy muốn gì, tôi cũng sẽ lấy cho cậu ấy. Nhưng cậu ấy rất ít khi yêu cầu... duy nhất một lần, là bức tranh sơn dầu, 'Einstein buồn bã'. Lúc đó bức tranh này thuộc sở hữu của một đạo diễn Hollywood, Quý Lâm hỏi tôi có thể mua bức tranh đó về không."

"Chỉ cần Quý Lâm mở lời, không có gì là không thể? Tôi sẽ thực hiện cho cậu ấy. Thật sự mà nói, khi Quý Lâm nói với tôi rằng, cậu ấy kết bạn với một người bạn tên là Lâm Huyền, tôi thật sự rất thất vọng, rất ghen tị, cũng rất buồn... Tôi biết điều này rất

mâu thuẫn, một mặt tôi mong Quý Lâm có thể kết bạn tốt, mặt khác lại sợ cậu ấy sẽ rời xa tôi."

"Nhưng kết quả... thật tốt."

Angelica cười khẽ, giơ hai tay lên:

"Tôi, người chị này, chưa kịp giải tỏa những cảm xúc rối bời của mình, thì Quý Lâm đã rời xa thế gian."

"Tôi là người hiểu lý lẽ, tôi không trách cậu, cũng không trách Chu Đoạn Vân. Tôi biết kẻ thực sự giết Quý Lâm không phải là hai người, mà là Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà họ luôn theo đuổi, nhưng lại bị lừa dối, lợi dụng."

"Khi tôi biết những điều này, đã quá muộn rồi... Khi nhận ra cũng đã quá trễ. Nhưng những người thân yêu nhất của tôi, lần thứ hai rời bỏ tôi hết; cậu em mà tôi yêu thương nhất, Quý Lâm cũng vì sự chỉ đạo của những người đó mà mắc sai lầm, chết trên con đường trả thù cho cha mẹ."

Chương 927: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (1)

"Vì vậy, như cậu hỏi tôi hôm qua, khi tôi biết được kẻ thù là ai... tôi có thể làm gì? Tôi còn có thể làm gì?"

Cô ta khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu sẽ nói cho tôi biết... ai là kẻ giết Quý Lâm, giết cha mẹ Quý Lâm phải không?"

"Tôi có thể chờ, tôi có thể chờ rất lâu. Nhưng cuối cùng, khi cậu thực sự tham gia buổi gặp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... cậu sẽ nói cho tôi biết chứ?"

"Tôi sẽ nói." Lâm Huyền gật đầu:

"Nói lời giữ lời."

"Vậy thì tốt." Angelica cúi đầu cười:

"Cậu có biết tại sao tôi lại tin tưởng cậu vô điều kiện như vậy không? Dù cậu hiện đang gặp rắc rối, gây phiền phức, thực sự không có chút lợi thế nào khi đàm phán với tôi... nhưng tôi vẫn tin cậu."

"Thật sự không phải vì lý do khác, chỉ vì..."

Cô ta ngẩng đầu lên.

Nhìn Lâm Huyền, như nhìn vào bóng dáng sau lưng hắn:

"Chỉ vì, cậu là người bạn mà Quý Lâm tin tưởng."

"Vì vậy tôi... sẽ luôn tin tưởng cậu."

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt mơ màng của Angelica, nghe tên quen thuộc này, và nhớ lại những chuyện xưa cũ.

Thì ra là vậy...

Hắn luôn cảm thấy, chuyến đi tới Mỹ lần này để tìm Angelica hợp tác, mọi việc đều quá suôn sẻ.

Đối phương là thành viên cuối cùng của Bảy Tội Lỗi, nhưng hoàn toàn không gây khó dễ cho mình chút nào.

Không chỉ tìm cho mình chỗ ở, ra sân bay đón mình, cung cấp súng cho mình, mà còn tốn công sức lớn để giúp mình cải trang, tránh bị sát thủ thời không phát hiện.

Điều kỳ diệu nhất chính là...

Đúng như Angelica đã nói.

Cô ta gần như tin tưởng mình vô điều kiện.

Dù là thông tin mình cung cấp, kế hoạch mình đặt ra, hay là cái bánh mình đã vẽ cho cô ta —

Khi chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tham gia buổi gặp mặt, sẽ nói cho cô ta biết danh tính thật của Copernicus, và kẻ giết cha mẹ Quý Lâm.

Dù khi đó Lâm Huyền nói rất chắc chắn...

Nhưng thực tế, đây quả thật là một cái bánh vẽ lớn.

Ai biết khi nào mình mới chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài; ai biết sau ba câu hỏi có còn thử thách nào khác không;

ai biết sau khi vào rồi có thể tìm ra kẻ giết Quý Lâm hay không.

Tóm lại.

Lời hứa của mình, toàn là bánh vẽ.

Nhưng Angelica vẫn tin tưởng mình. Dù chính cô ta cũng nghĩ rằng, cái bánh này có khả năng lớn là không thể đạt được, nhưng cô ta vẫn tin tưởng mình vô điều kiện.

Lâm Huyền đoán...

Có lẽ, ở mức độ nào đó, Angelica đã coi mình và Quý Lâm đã khuất là một.

Quý Lâm coi mình là người bạn duy nhất trong đời, chia sẻ với Angelica những kỷ niệm giữa hai người, kể cho cô ta nghe về việc cùng nhau tổ chức sinh nhật cho Sở An Tình, cùng nhau trang trí biệt thự.

Angelica dù nói rằng trong lòng có mâu thuẫn, nhưng chắc chắn cũng vui mừng khi thấy Quý Lâm kết bạn.

Chỉ là Angelica không biết, dưới lớp vỏ tình bạn giữa mình và Quý Lâm, lại ẩn chứa sự thù hận và toan tính.

Bây giờ Quý Lâm đã qua đời, nhiều vấn đề về lập trường cũng không còn quan trọng nữa.

Cuộc đời ngắn ngủi hơn hai mươi năm của Angelica, đã hai lần mất hết người thân, hai lần trở thành kẻ cô độc.

Dù bề ngoài cô ta có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng chắc chắn đã bị lửa hận thù thiêu đốt, nung nấu quyết tâm bắn viên đạn vào ngực kẻ thù trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Có lẽ, cô ta không thực sự tin tưởng mình đến vậy.

Nhưng trong tình huống này...

Mình vì được Quý Lâm coi là bạn, tạm thời trở thành nơi gửi gắm tình cảm của cô ta.

Hoặc có thể hơn thế nữa.

Nếu không phải vì Quý Lâm coi mình là bạn, có khả năng lớn Angelica đã tìm cơ hội giết mình rồi chăng?

Cũng không phải không có khả năng đó.

Lâm Huyền chỉ biết rằng, sau khi Quý Lâm được thả khỏi đồn cảnh sát, đã viết cho Angelica một lá thư.

Nội dung cụ thể của lá thư, Lâm Huyền không biết.

Nhưng hắn cảm thấy... chắc chắn có nhiều chuyện liên quan đến mình, nên Angelica mới có thái độ như vậy, dù rõ ràng đứng ở vị trí đối đầu, nhưng lại đối xử với mình như đồng đội, thậm chí tin tưởng đến mức quá đáng.

Lâm Huyền nhớ lại.

Hình như mình cũng chưa làm gì lớn lao cho Quý Lâm.

Chỉ đơn giản là dẫn hắn ta tham gia sinh nhật của Sở An Tình;

Chỉ đơn giản là giúp hắn ta trang trí tiệc sinh nhật;

Chỉ đơn giản là chơi vài trò chơi trên bàn ngớ ngẩn với hắn ta;

Chỉ đơn giản là tặng hắn ta một mô hình mèo Gothic có thể hắn ta cũng không thực sự muốn.

Có thể...

Những việc bình thường mà mọi người cho là đương nhiên,

đối với Quý Lâm lại rất quý giá; giống như tình thân mà mọi người thường coi nhẹ, đối với Angelica lại như cát trôi qua kẽ tay, không giữ được.

"Xuất phát thôi."

Angelica thu dọn đồ đạc, đứng dậy, ra hiệu cho Lâm Huyền ra cửa.

Lâm Huyền nhìn lần cuối vào gương mặt lạ lẫm trong gương.

Nhe răng cười.

Cảm giác răng cũng khác, làm thay đổi cả hình dáng miệng và khuôn mặt.

Kỹ thuật cải trang thật sự lợi hại, thật sự kỳ diệu.

Chương 928: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (2)

Nhưng nhìn quy trình và kỹ thuật phức tạp này, kỹ năng này thật sự không phải ai cũng học được, chỉ có thể nói phù thủy biến hóa Angelica xứng đáng với danh tiếng của mình, giải Oscar thực sự có giá trị, đáng tin cậy.

Ra ngoài cửa.

Một chiếc Lamborghini màu tím sáng đậu trước cửa, thân xe thấp lè tè như đang gầm gừ với giá cả đắt đỏ và sức mạnh động cơ mạnh mẽ.

"Cậu lái đi."

Angelica ném cho Lâm Huyền một chiếc chìa khóa điện tử lớn, hắn bắt lấy từ trên không trung.

Sau đó hai người cúi xuống lên xe.

Tiếng động cơ gầm rú khởi động bằng một nút bấm, lao về phía đêm tối, hướng tới nơi tổ chức buổi dạ tiệc...

"Kế hoạch tối nay là thế này."

Angelica từ ghế phụ lấy ra một chiếc kính râm thanh lịch, đeo lên khuôn mặt xinh đẹp của mình, trông thật quyến rũ:

"Thư ký nữ của Jask rất mong gặp tôi, và luôn mời tôi, nhưng tôi chưa bao giờ đáp lại cô ta. Lần này cũng vậy, cô ta đại diện cho

Jask đến tham dự một buổi dạ tiệc từ thiện ở Princeton. Cô ta biết tôi ở đây, nên đã nhắn tin riêng cho tôi trên mạng xã hội từ mấy ngày trước, nhưng tôi vẫn chưa trả lời cô ta."

"Muốn bắt thì phải thả." Lâm Huyền vừa xoay vô lăng, vừa trêu:

"Cô thật biết cách. Đợi đến khi nữ thư ký ấy thất vọng, chán nản, và cuối cùng thấy cô xuất hiện tại buổi tiệc... tôi không dám tưởng tượng, cô ta sẽ phấn khích đến mức nào."

"Sự tương phản và bất ngờ đột ngột, mới là cú sốc lớn nhất đối với cảm xúc. Nếu cô nói trước với cô ta rằng cô sẽ đến, cô ta sẽ không có sự chuyển đổi cảm xúc từ thất vọng sang hưng phấn. Một khi não bị chi phối bởi cảm xúc, lý trí sẽ giảm đi phần nào. Đàn ông thường nói hớ trong các buổi tiệc là vì thế."

"Cô rất hiểu về tâm lý nhỉ?"

Angelica cười nhìn Lâm Huyền qua kính râm:

"Sao cậu vẫn cứ chậm hiểu vậy?"

"Tôi chỉ phân tích lý tính thôi." Lâm Huyền bật đèn xi nhan phải, cho xe vào đường cao tốc, đi vào thành phố:

"Vậy tối nay, tôi sẽ là bạn trai của cô, một thành viên hoàng gia giàu có từ một quốc gia nào đó, chỉ có tiền và tiền, là một kẻ mà cô đã quyến rũ."

"Đúng rồi." Angelica cười:

"Đó mới phù hợp với hình ảnh của tôi, tôi luôn quyến rũ những kẻ giàu có; đôi khi là đạo diễn, chính khách, nghị sĩ, cầu thủ, thương nhân... Tốt nhất cậu nên diễn ngốc một chút, đừng cứng nhắc quá."

"Tư tưởng của Mỹ thoáng hơn Long Quốc nhiều. Khi cậu thấy cô nào vừa mắt, cứ thoải mái mời cô ấy khiêu vũ. Chỉ khi cậu hòa nhập vào môi trường, thư ký nữ của Jask mới có cơ hội tiếp cận tôi."

"Tôi không thể chủ động tiếp cận cô ta được. Tôi phải đợi cô ta chủ động tìm tôi, nếu không sẽ rất giả tạo. Và chỉ cần cô ta chủ động xuất hiện bên tôi... tôi sẽ dễ dàng tiếp cận cô ta, lợi dụng một cô gái ngưỡng mộ mình, còn dễ hơn phết bơ lên bánh mì."

Khụ khụ.

Lâm Huyền khẽ ho hai tiếng.

Nhân lúc thời gian chờ đèn đỏ, quay đầu lại hỏi:

"Tóm lại, vấn đề vẫn là ở xu hướng tính dục của nữ thư ký đó, đúng không?"

"Ừm hừm-"

Angelica nghiêng đầu, nhướng mày nhìn Lâm Huyền:

"Nhắc cậu này, ở Mỹ, đừng giả định giới tính của ai, dù thư ký đó là nữ về mặt sinh học, nhưng không ngăn cản được nhận thức của cô ta là nam; cũng không ngăn cản được nhận thức của tôi là nam, cô ta nhìn tôi cũng như nam... Ở Mỹ, sống phải đặc biệt chú ý điểm này, nếu không sẽ gặp rắc rối."

"Thiết lập thật kỳ diệu."

Lâm Huyền cười nói:

"Vậy tôi có thể giới tính thực là túi nhựa Walmart, nhưng nhận thức giới tính là trực thăng vũ trang được không?"

"Tất nhiên là được-"

Angelica giơ tay cười:

"Đó là tự do của cậu, đây chính là nước Mỹ tự do."

"Tuyệt, tự do muôn năm."

Lâm Huyền khen ngợi, đạp ga, vượt qua đèn xanh.

Angelica dùng gương trang điểm trên ghế phụ để thoa thêm son, mím môi cho đều, rồi tiếp tục nói:

"Vậy tôi nói tiếp kế hoạch nhé."

"Cậu cứ làm tốt vai diễn của mình, tôi sẽ đợi cơ hội để tiếp cận thư ký của Jask, sau đó... bỏ lại cậu và ở bên cô ta. Có thể tôi sẽ biến mất một thời gian, nhưng cậu đừng lo, đó chỉ là một phần của kế hoạch."

"Nói chung, hãy tùy cơ ứng biến. Nếu có vấn đề hoặc cần gì, tôi sẽ nhắn tin cho cậu. Điện thoại Mỹ tôi đưa cậu rồi chứ? Ở Mỹ, cậu chỉ cần dùng điện thoại đó, sẽ an toàn hơn."

"Và, cái mà tôi bảo cậu viết cho tôi hôm qua, cậu viết xong chưa? Đó là những hướng dẫn về cách dẫn dắt cuộc trò chuyện và từ khóa cần chú ý khi tôi thu thập thông tin."

"Viết xong rồi."

Lâm Huyền đáp, tay trái giữ vô lăng, tay phải thọc vào túi áo vest, lấy ra một tờ giấy gấp, đưa cho Angelica.

Angelica nhận lấy, mở ra, rồi đẩy kính râm lên để đọc các từ viết trên giấy —

Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Kevin Walker, siêu trí tuệ nhân tạo, sát thủ thiếu nữ, mắt xanh, Copernicus, hạt thời không.

Chương 929: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (3)

"Khi cô thu thập thông tin, nếu nghe thấy các từ khóa này, hãy dẫn dắt cuộc trò chuyện theo hướng đó; nếu đối phương không nhắc đến các từ khóa này, thì tìm cơ hội dẫn dắt từ phía cô."

Lâm Huyền giải thích với Angelica:

"Ví dụ, về vấn đề sát thủ thiếu nữ, cô có thể đùa hỏi Jask có phải là người mê gái nhỏ không, xem trong vòng kết bán của ông ta có những cô gái trẻ nào đáng ngờ không."

"Về Copernicus, có thể bắt đầu từ việc hỏi Jask thích nhà khoa học nào nhất, hay ngưỡng mộ ai nhất, rồi tìm cách hỏi về Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Angelica đọc lại nội dung trên tờ giấy hai lần, rồi trả lại cho Lâm Huyền:

"Đừng lo, thu thập thông tin là sở trường của tôi, tôi giỏi hơn cậu ở khoản này, cứ giao cho tôi."

"Phía trước, rẽ phải, đi thẳng đến cổng vào, không cần vào bãi đỗ, có nhân viên đỗ xe giúp chúng ta."

Nói rồi, cô ta lấy một xấp tiền đô la xanh từ túi xách, nhét vào túi áo Lâm Huyền:

"Văn hóa tiền tip ở Mỹ rất phổ biến và cũng rất tệ. Nhưng nói chung, dùng tiền tip để mở đường thì không sai bao giờ, đừng tiếc,

cứ thoải mái cho tiền tip. Dù sao bây giờ cậu là hoàng tử dầu mỏ, tiền với cậu chỉ như giấy lộn."

"Vậy thì cho tôi thêm ít giấy lộn nữa." Lâm Huyền liếc nhìn túi xách của Angelica:

"Cô cho thế này sao đủ để tôi tung hoành? Không nhập vai được."

"..."

Angelica nhìn Lâm Huyền đầy bất lực, nhưng vẫn lấy hết tiền đô la trong túi xách nhét vào túi hắn:

"Tôi nhắc nhở cậu, mấy cái cách cho tiền tip trong phim Hollywood... như kiểu của Batman, đều là phóng đại. Ngoài đời không ai ngốc như vậy, cũng không ai hành động phô trương thế."

"Dù là tỷ phú thế giới như Jask cho tiền tip, cũng là một tờ 100 đô la gấp lại. Biết tại sao phải gấp lại không? Vì gấp lại trông có vẻ nhiều... Ai lại ngốc nghếch như mấy công tử bột trong phim ném tiền khi vào cửa chứ?"

"Yên tâm đi, tôi biết chừng mực."

Lâm Huyền đạp phanh, đỗ chiếc Lamborghini màu tím trước sảnh tiệc. Rồi ngẩng đầu, từ gương chiếu hậu nhìn vào khuôn mặt vuông vức, râu rậm, mắt xếch, hốc mắt sâu, tóc xoăn nhỏ của mình, như một hoàng tử dầu mỏ:

"Diễn xuất của tôi dù không giỏi bằng cô, nhưng cũng đã qua một khóa huấn luyện đặc biệt của một diễn viên Hollywood nào đó."

"Ồ? Là ai vậy?"

Angelica tò mò hỏi:

"Tôi biết hết các diễn viên Hollywood đấy."

Lâm Huyền lắc đầu cười:

"Cô chắc chắn không biết người này đâu."

Nói rồi, hắn bấm mở cửa xe kiểu kéo cắt của Lamborghini.

Nhân viên đỗ xe và người tiếp đón lập tức đến gần, đưa tay đeo găng trắng ra đỡ Angelica bước xuống xe; bên ngoài cửa xe của Lâm Huyền cũng có một nhân viên đỗ xe đang cúi người chờ đợi.

Lâm Huyền bước ra xe, lấy vài tờ tiền mới từ túi và đặt vào tay nhân viên đỗ xe cùng chìa khóa Lamborghini.

Nhân viên đỗ xe lập tức mở to mắt ngạc nhiên.

Vội vàng nhận lấy, cúi đầu cảm ơn.

Lâm Huyền chỉnh lại cổ áo vest, bước đến bên kia, cũng đưa vài tờ tiền mới cho nhân viên phục vụ.

Rồi nắm lấy tay trái Angelica đưa ra, cùng cô ta bước lên thảm đỏ, tiến vào sảnh tiệc náo nhiệt.

Trên đường đi, Angelica không hổ danh là bông hoa xã giao, nữ hoàng giới thượng lưu. Bất kể nam nữ già trẻ đều nhiệt tình chào hỏi cô ta.

Angelica cũng đáp lại bằng nụ cười.

Vóc dáng kiêu hãnh trong bộ váy dạ hội màu tím đậm, phong thái thật cao quý.

Khác với hầu hết phụ nữ buộc tóc khi mặc váy dạ hội, Angelica để mái tóc nâu dài mượt như thác nước, buông tự nhiên trên lưng trần, thật sự tự tin và thoải mái.

Lâm Huyền ở đây tất nhiên không quen ai.

Hắn thậm chí không nhận ra chính mình!

Vì vậy, ai Angelica cười, hắn cũng cười; ai Angelica nói chuyện, hắn cũng gật đầu, ra vẻ hiểu biết.

Mọi người trong sảnh đều nói tiếng Anh.

Nói chậm thì Lâm Huyền còn hiểu được, nói nhanh, hoặc đôi khi ngữ pháp bị lược bớt, hắn nghe rất khó khăn, cái hiểu cái không.

Nên hắn đành im lặng, giả vờ làm một hoàng tử Ả Rập không giỏi tiếng Anh.

Dù sao nắm tay Angelica, chắc chắn không ai nghi ngờ thân phận của hắn.

Angelica chính là tấm danh thiếp tốt nhất.

Đủ để đại diện cho —Ta có tiền.

Hai người vừa vào đại sảnh, tiệc đã bắt đầu.

"Nhìn kìa, Lâm Huyền, bên cột cầu thang, người phụ nữ mặc váy dạ hội màu vàng nhạt, buộc tóc kia..."

Angelica nâng ly rượu, nhân cơ hội tiến gần thì thầm vào tai Lâm Huyền:

"Đó chính là nữ thư ký của Jask."

Lâm Huyền cũng nhân lúc lấy ly rượu từ khay của phục vụ, liếc nhìn về phía cầu thang.

Chỉ có một người phụ nữ mặc váy dạ hội trễ vai màu vàng ở đó.

Rất dễ nhận ra.

Người phụ nữ đó cũng có dáng người cao gầy, trông tương tự với tỷ lệ người mẫu của Angelica... Quả thật, tiêu chuẩn tuyển thư ký của tỷ phú thế giới cũng cao như vậy sao?

Lâm Huyền tin rằng, nếu nữ thư ký xinh đẹp và nóng bỏng này đến Hollywood học tập, có lẽ thành tựu của cô ta sẽ không kém Angelica là bao.

Chương 930: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (4)

Dù sao thì làm thư ký cho tỷ phú thế giới và được ông ta tin tưởng đến vậy, đâu phải là người bình thường?

Không cần bàn về học vấn hay nhận thức, chỉ riêng khả năng của cô ta cũng đã vượt xa người thường. Nếu không... tại sao Jask lại chọn cô ta làm thư ký?

Trên thế giới này, những người phụ nữ nóng bỏng và đẹp hơn cô ta nhiều lắm, Jask - một tay chơi chính hiệu - chẳng thiếu bạn gái xinh đẹp. Sắc đẹp đối với tỷ phú, thực sự là món hàng rẻ tiền nhất.

Điều này cũng khiến Lâm Huyền có chút lo lắng...

Angelica thực sự có thể xử lý nữ thư ký này sao?

Hắn lại cẩn thận quan sát nữ thư ký.

Có lẽ cô ta thường đeo kính, nhưng hôm nay để tham dự dạ tiệc, nên đeo kính áp tròng. Nhìn từ hình dáng thái dương và cách sử dụng mắt, không khó để nhận ra dấu vết của người thường đeo kính.

Nhan sắc của nữ thư ký quả thực cũng rất đẹp, nếu so với vẻ đẹp sắc sảo của Angelica, thì nữ thư ký của Jask lại mang phong cách thanh nhã đáng yêu hơn.

Tóc cô ta cũng là màu vàng chuẩn, được búi gọn gàng phía sau,

rất hợp với kiểu tóc dự tiệc chính thức.

"Người đang nói chuyện với cô ta là một giám đốc điều hành của công ty Internet."

Angelica nói khẽ:

"Cô ta có lẽ vẫn chưa chú ý đến tôi, vì ở đây có quá nhiều người. Nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian... vậy chúng ta bắt đầu kế hoạch thôi, Lâm Huyền. Bây giờ tôi phải đi chào hỏi và giao tiếp với người quen."

"Cậu mau chóng nhập vai tay chơi, để nữ thư ký có lý do tiếp cận tôi, và để tôi có lý do bỏ rơi cậu mà đi với cô ta. Làm được không? Biết thế... tối qua tôi đã huấn luyện đặc biệt cho cậu rồi, trông cậu không phải kiểu người giỏi lấy lòng phụ nữ và làm họ vui."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Không sao, dù sao tôi cũng có siêu năng lực mà."

Angelica lùi lại một bước, nhìn Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Siêu năng lực gì?"

Lâm Huyền giống như Bruce Wayne trong phim 'Batman', khi được Flash hỏi siêu năng lực của anh là gì, chỉ vào khuôn mặt không phải của mình:

"Tôi giàu."

Angelica mỉm cười hiểu ý, đưa ngón tay trỏ chạm vào ngực Lâm Huyền:

"Chúc may mắn, người gác đêm... hy vọng đây sẽ là Gotham bất khả chiến bại của cậu."

"Tạm biệt, kỵ sĩ bóng đêm của tôi-"...

Nói thì nói vậy.

Nhưng Lâm Huyền chưa bao giờ có kinh nghiệm chủ động tán tỉnh phụ nữ tại các buổi tiệc.

Trước đây mỗi lần đi dạ tiệc ở Đông Hải, hắn đều đi cùng Triệu Anh Quân, cơ bản là bị khóa chặt, không có cơ hội cũng không có ý định.

Chỉ có hai lần được mời khiêu vũ, một lần là do Triệu Anh Quân chủ động mời, một lần thì bị cô ấy thô bạo cưỡng ép.

Lúc này, Angelica đã khéo léo biến mất trong đám đông.

Những buổi tiệc như thế này, vốn là sân chơi của cô ta, cả trong phim lẫn ngoài đời.

Đối với Angelica, cuộc sống không có sự phân biệt giữa diễn và không diễn. Cô ta luôn đóng vai, luôn diễn xuất, trong phim là điệp viên nữ, ngoài đời cũng là điệp viên nữ.

Có lẽ sự thật duy nhất của cô ta là những năm tháng bên cạnh Quý Lâm; nhìn thấy cậu em mà mình yêu quý nhất từ từ trưởng thành, nhìn thấy cậu bé trong vòng tay mình trở nên kiên cường và thông minh; đó mới là hiện thực duy nhất của Angelica...

Chỉ tiếc rằng, hiện thực duy nhất ấy, giờ đây cũng bị tước đoạt không thương tiếc.

Cuộc đời cô ta chỉ còn lại diễn xuất.

"Hi-"

Lâm Huyền quay đầu lại.

Một cô gái trẻ xinh đẹp, chủ động chào hỏi Lâm Huyền đang

dựa vào bàn ăn:

"Chào."

Cô gái chớp đôi mắt to dài lông mi, hơi ngượng ngùng nhưng đầy hy vọng hỏi:

"Xin hỏi... anh có thời gian nói chuyện một chút không?"

Lâm Huyền mỉm cười trả lời bằng tiếng Anh:

"Tất nhiên là có."

Hai người nâng ly rượu, trò chuyện vài câu, cô gái tự giới thiệu về mình, Lâm Huyền cũng thuật lại vai diễn mà Angelica đã dựng lên cho hắn.

"Wow."

Cô gái hơi ngạc nhiên:

"Thì ra anh là một hoàng tử... nhưng tiếng Anh của anh có vẻ như có chút âm điệu của người Long Quốc, giống như đang hát vậy."

"Bởi vì tôi học tiếng Anh khi đang du học ở Long Quốc."

Lâm Huyền xoay ly rượu vang trong tay, bình thản nói:

"Tôi từ nhỏ đã thích Long Quốc, khi còn nhỏ đã đến Long Quốc du học, tôi học cả tiếng Long Quốc và tiếng Anh ở đó, nên tự nhiên... có âm điệu của Long Quốc."

"Thì ra là vậy."

Cô gái cười, dường như càng hứng thú hơn với hoàng tử dầu mỏ mà Lâm Huyền đang đóng:

"Thật ra, tôi đã học tiếng Ả Rập như một ngôn ngữ thứ hai ở đại học... nên hôm nay mới muốn đến chào anh."

"Tôi rất thích tiếng Ả Rập, tôi nghĩ đây thực sự là ngôn ngữ lãng mạn nhất trên thế giới, anh không nghĩ vậy sao? Tiếng Ả Rập là tiếng mẹ đẻ của anh, chắc chắn anh có sự hiểu biết sâu sắc hơn về ngôn ngữ này."

"Anh nghĩ... câu lãng mạn nhất trong tiếng Ả Rập là gì? Có thể nói cho tôi nghe không?"

Có thể.

Thả thính đây mà, đúng không?

Chương 931: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (5)

Nhưng... bao nhiêu năm xem phim của Lâm Huyền là vô ích sao? Hay là khóa huấn luyện diễn xuất Hollywood của VV là vô ích sao?

Hắn không chút hoảng loạn.

Tiến gần cô gái, cúi xuống nhìn vào đôi mắt xanh lục của cô ta, nói bằng tiếng Anh:

"Em có đôi mắt... làm say đắm lòng người."

"Ồ, cảm ơn." Mặt cô gái hơi ửng đỏ, cúi đầu nói khẽ:

"Nhưng đó là một câu tiếng Anh, không phải tiếng Ả Rập."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền tự tin mỉm cười và gật đầu:

"Nhưng giáo viên tiếng Anh của tôi nói rằng... câu này mới là câu lãng mạn nhất trên thế giới."

Cô gái bật cười, cười ngặt nghẽo, rồi bước tới, khoác tay Lâm Huyền:

"Anh thật là một người đàn ông thú vị! Chúng ta đi khiêu vũ nhé!"...

Có cô gái dẫn dắt, Lâm Huyền như cá gặp nước.

Hắn tranh thủ liếc nhìn Angelica.

Phát hiện cô ta đã bắt chuyện với nữ thư ký của Jask.

Quả nhiên.

Nữ thư ký đó thực sự rất thích Angelica!

Lúc này, cô ta đang phấn khích, mặt đỏ bừng, nói chuyện lắp bắp, thậm chí không kiềm chế được mà nhảy cẫng lên.

Angelica đứng đối diện, tỏ ra rất tự tin, mỉm cười nhìn cô gái nhỏ đang phấn khích, kiên nhẫn lắng nghe.

Một lát sau.

Khi Lâm Huyền định tìm lại Angelica và nữ thư ký, hắn không thấy họ đâu nữa.

Đi vệ sinh chăng?

Cũng không cần đi lâu vậy.

Hắn tìm kiếm vài nơi khác, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người đẹp cao ráo đâu...

Thêm một lúc nữa.

Buổi dạ tiệc gần kết thúc, vẫn không thấy hai người họ xuất hiện.

Điện thoại Mỹ mà Angelica chuẩn bị cho Lâm Huyền reo lên.

Hắn cầm lên xem, là tin nhắn của Angelica:

"Tối nay tôi không về đâu, cậu tự lái xe về đi."

Wow, tuyệt!

Lâm Huyền thầm ngưỡng mộ, Bảy Tội Lỗi quả nhiên không có ai vô dụng, Angelica với danh hiệu Sắc Dục quả thật danh bất hư truyền, cả nam lẫn nữ đều không thoát.

Không, là cả nam lẫn nữ đều đổ gục.

Thật sự nên mở lớp dạy nhỉ, chắc chắn nhiều chàng trai chỉ cần nói chuyện với con gái cũng đỏ mặt rất cần đăng ký, chứ tốc độ chinh phục này thật quá nhanh!

Dù sao, đây cũng là tin tốt.

Đối với Lâm Huyền, Angelica càng nhanh chóng chinh phục được nữ thư ký và thu thập thông tin về Jask, tình hình sẽ càng có lợi cho hắn.

"Tạm biệt, hẹn gặp lại."

Lâm Huyền trao đổi thông tin liên lạc với cô gái vui vẻ, rồi rời khỏi buổi tiệc.

Nếu không cần đợi Angelica, không cần làm tài xế cho cô ta, thì mình ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì... về sớm nghỉ ngơi thôi.

Đến cửa, nơi để chìa khóa xe của nhân viên đỗ xe.

Chưa kịp nói gì, nhân viên đỗ xe đã đứng thẳng, cúi đầu, hai tay đưa chìa khóa Lamborghini:

"Thưa ngài, chúc ngài có một buổi tối tuyệt vời."

Lâm Huyền gật đầu, nhận chìa khóa.

Hắn nhìn thấy trong hộp chìa khóa bên cạnh, có ba hàng chìa khóa xe sang được sắp xếp ngăn nắp, chắc là của khách trong buổi tiệc.

Số tiền tip này không phí hoài, dù hơi đắt nhưng cũng được hưởng dịch vụ.

Quay người lại.

Lâm Huyền cầm chìa khóa, tiến về bãi đỗ xe của hội trường.

Nhân viên đỗ xe tiếp tục cúi đầu tiễn Lâm Huyền đi. Khi ngẩng đầu lên, anh ta phát hiện... bên cạnh mình có một cô bé người Đông Á!

Cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, nhìn rất non nớt, nhưng khuôn mặt búp bê rất xinh đẹp, trắng trẻo như tuyết, rực rỡ đến mê hồn. Như một tác phẩm nghệ thuật, như một bức tượng sứ.

Anh ta nhìn một cái là nhận ra, cô bé với ngoại hình và khí chất như vậy chắc chắn xuất thân từ gia đình giàu có, mới có thể nuôi dạy đẹp đẽ tinh tế như vậy.

Vì thế, anh ta cúi xuống, mỉm cười nhìn cô gái có đôi mắt xanh biếc như phát sáng, như đang chảy nước:

"Tiểu thư, cô lạc gia đình à? Họ ở đâu? Tôi có cần giúp cô tìm không?"

Đôi mắt xanh biếc của cô bé không lên tiếng.

Mặt không cảm xúc, không hề động đậy.

Ngay cả mái tóc đen ngắn ngang cổ cũng như bị đông cứng, không chút rung động.

Cô bé im lặng nâng tay phải, chỉ về phía sảnh lớn sau lưng nhân viên đỗ xe, không nói một lời.

"Ồ? Gia đình cô ở đó à?"

Nhân viên đỗ xe hiểu ý, nhanh chóng quay lại nhìn về phía sảnh lớn.

Tuy nhiên...

Ở đó trống không.

"Hả?"

Anh ta gãi đầu, lúng túng, lại quay lại nhìn nơi cô bé đứng.

"Hả!?"

Anh ta mở to mắt, phát hiện cô bé lạnh lùng lúc nãy cũng biến mất!

Đi đâu rồi?

Đã tìm thấy gia đình rồi sao?

Nhân viên đỗ xe bối rối chép miệng...

Thôi kệ.

Cô bé mười mấy tuổi, lạc đường chắc không có đâu, mình cũng không cần lo lắng quá.

Anh ta tiếp tục đứng thẳng, làm nhiệm vụ.

Chỉ là...

Anh ta không nhận ra.

Trong hộp chìa khóa xe ban đầu được sắp xếp gọn gàng, hàng thứ hai bên phải... thiếu một chiếc chìa khóa xe Mercedes màu đen. ...

Chiếc Lamborghini màu tím lao nhanh trên đường ngoại ô.

Lâm Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thán giao thông nước Mỹ thật sự rất thoải mái.

Nơi này khắp nơi đều là đồng bằng.

Thật sự bằng phẳng.

Chương 932: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (6)

Vì thế, hầu hết các con đường ở Mỹ đều rất thẳng. Có một câu nói, đường cao tốc ở Mỹ thậm chí bạn có thể cố định vô lăng rồi ngủ... dù câu này chắc chắn là phóng đại, nhưng cũng cho thấy, điều kiện giao thông ở Mỹ thực sự tốt, đường bằng phẳng, thẳng, lái xe rất thoải mái.

Suốt đường đi, Lâm Huyền không gặp phải nhiều xe.

Thực sự mật độ dân số và cư trú không thể so với Long Quốc.

Cuối cùng.

Khó khăn lắm mới gặp một chiếc xe chạy cùng chiều.

Hắn liếc nhìn gương chiếu hậu bên phải... có thể thấy, phía sau đang lao nhanh tới là một chiếc Mercedes màu đen không bật đèn pha.

Ban đêm không bật đèn pha đã đành... sao lại chạy nhanh vậy?

Không sợ lật xe sao.

Lâm Huyền trong thực tế rất ghét những tài xế lái xe nguy hiểm như vậy, khẽ hừ một tiếng, hắn thu lại ánh mắt, rồi theo thói quen nhìn vào gương chiếu hậu trong xe.

Gương chiếu hậu trong xe có thể quan sát góc chết phía sau xe tốt hơn qua kính sau, giúp đánh giá khoảng cách an toàn.

Bất ngờ.

Hắn rùng mình!

Chỉ thấy trong gương chiếu hậu... chiếc Mercedes đen không ánh sáng đã đến sát đuôi Lamborghini.

Hơn nữa, trong bóng tối, rõ ràng thấy ở ghế lái, có hai luồng sáng xanh lam như đèn pin! Đôi mắt xanh lam ma quái!

Là đôi mắt xanh!

Là thích khách thời không!

Cô ta thực sự đuổi tới Mỹ rồi!

Rầm ————

Chiếc Mercedes lao thẳng vào đuôi Lamborghini! Đập vỡ các bộ phận sợi carbon! Làm rơi bánh xe phải... chiếc xe đua màu tím như pháo thủy tinh lập tức chao đảo.

Lâm Huyền vội vàng giữ vô lăng, tránh lật xe, đạp phanh kéo dài vệt lửa, dừng xe bên đường...

Chuyện gì thế này?

Quy luật thời không, cưỡng chế né tránh, sự loại trừ thời không, không hề ảnh hưởng chút nào đến thích khách thời không này sao!?

Trong tình huống khẩn cấp vừa rồi, nếu không nhờ kinh nghiệm lái xe phong phú của Lâm Huyền và biết cách xử lý tình huống nổ lốp xe tốc độ cao... có lẽ hắn đã lật xe và chết rồi!

Vậy quy luật thời không hoàn toàn mất hiệu lực sao?

Hoàn toàn không có tác dụng gì với cô bé sát thú, thích khách

thời không này sao?

Nếu thực sự là như vậy, người du hành thời gian có thể bỏ qua quy luật thời không, tự do phá vỡ tính ổn định của thời không, thay đổi lịch sử tùy ý... thì thời gian và lịch sử sẽ trở nên hỗn loạn hoàn toàn!

Lâm Huyền nhất thời không thể hiểu được điều này.

Dù sao đi nữa, hắn không thể chấp nhận việc một người du hành thời gian lại có thể thoát khỏi quy luật thời không như vậy.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để tìm câu trả lời.

Hắn đã nhìn thấy từ gương chiếu hậu, cô bé sát thủ đã mở cửa xe Mercedes, nhảy xuống, khuôn mặt vô cảm, ánh mắt xanh lam lạnh lẽo, nhanh chóng chạy về phía này.

Cạch.

Lâm Huyền cũng nhanh chóng tháo dây an toàn, mở cửa xe và bước xuống.

Vòng qua đầu xe đến nơi có tầm nhìn rộng, hắn lập tức rút khẩu súng lục SIG Sauer P320 từ túi áo ra.

Mở khóa an toàn, lên đạn, tay phải nắm chắc, nâng cổ tay lên.

Mọi thứ đều thành thạo.

Mọi thứ diễn ra trong chớp nhoáng.

Ngay khi nữ sát thủ nhận ra và định né tránh, kỹ năng bắn nhanh của Lâm Huyền! Đã nhắm thẳng vào đầu cô ta khi cô ta định lao về phía chiếc Mercedes làm lá chắn!

"Quá muộn rồi." Lâm Huyền hét lên.

Kỹ năng bắn nhanh của hắn không cần thời gian ngắm, chỉ cần bóp cò ngay bây giờ, đủ để bắn nổ đầu cô ta trước khi cô ta đến được chiếc xe làm lá chắn...

Đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy, Lâm Huyền không hề thương hại.

Hắn giữ chắc nòng súng, mạnh mẽ bóp cò—

Cộp...

Thế giới bỗng chốc yên lặng.

Tim Lâm Huyền như bị nắm chặt lại, ngừng đập, toàn thân mất hết sức lực.

Hắn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Miệng không cảm nhận được vị gì.

Thậm chí không cảm nhận được gió đêm thổi qua khuôn mặt và tóc mái.

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, thấy thích khách thời không nhảy lên không trung, rồi thành công nhảy vào phía sau chiếc Mercedes tránh được đạn.

Và tay phải của hắn, nắm chặt khẩu SIG Sauer, ngón tay bóp cò—

"Nhưng dù thế nào! Không thể bóp được! Không thể bóp được!"

Không phải hắn không muốn bóp cò.

Cũng không phải bị thứ gì đó kẹt lại.

Chỉ là khi nhắm vào đầu nữ sát thủ, ngón tay hắn như bị mất

quyền kiểm soát! Không còn cảm giác, không thể điều khiển, không có lực, không thể bóp...

Không chỉ là ngón tay.

Tứ chi.

Cổ.

Cơ bắp.

Hô hấp.

Mọi thứ trong cơ thể đều không thuộc về mình, toàn thân mất hết sức lực, đổ gục xuống phía trước...

Hắn muốn đưa tay ra đỡ đầu, giữ cơ thể.

Nhưng thậm chí cả phản xạ cơ bản của cơ thể cũng không làm được!

Không thể di chuyển một sợi tóc nào, cứ thế mà gục xuống...

Bịch.

Vai Lâm Huyền chạm đất, sau đó đầu không kiểm soát được cũng đập xuống.

Hắn chưa chết.

Nhưng giống như bị hóa đá, bị tước mất linh hồn và thần kinh, hoàn toàn không thể kiểm soát cơ thể mình.

Thậm chí... ngay lúc đó, mắt cũng không thể di chuyển, muốn thay đổi hướng nhìn cũng không thể.

Chương 933: Đảo ngược nhân quả, thiếu nữ đến từ tương lai (7)

Đột nhiên.

Hắn nhớ lại lúc Hoàng Tước trong văn phòng trở nên trong suốt, bị cấm ngôn, ngã gục.

"Cưỡng chế tránh né."

Tình trạng của mình bây giờ chính là đã kích hoạt "cưỡng chế tránh né"!!

Nhưng!

Mình là người bản địa của thời gian này!

Tại sao cưỡng chế tránh né lại ảnh hưởng đến mình?

Dù thế nào đi nữa, nó phải tác động lên thích khách thời không, ngăn cản hành vi của cô ta chứ!

Nhưng rõ ràng... mọi thứ hoàn toàn ngược lại.

Không ngạc nhiên khi cô gái đó tỏ ra vô cùng vô tư, việc giết mình dường như hoàn toàn không kích hoạt bất kỳ quy luật thời không nào.

Nhưng mình giết cô ta thì không được! Vừa rồi mình có thể giết thích khách thời không chỉ bằng một viên đạn... nhưng mình lại bị quy luật thời không trừng phạt, cưỡng chế tĩnh lặng, cưỡng

chế dừng lại, cưỡng chế khóa chặt, cưỡng chế tránh né.

Lúc này.

Có vẻ như thích khách thời không vừa nhảy vào sau xe Mercedes cũng nhận ra điều bất thường của Lâm Huyền.

Cô ta lén lút thò đầu ra.

Một con mắt xanh lam sáng ngời, lướt qua phía sau xe Mercedes.

Dù Lâm Huyền rất yếu, nhưng hắn cũng đã khôi phục một chút khả năng kiểm soát cơ thể.

Hắn lại giơ khẩu SIG Sauer lên, nhắm vào đầu nữ sát thủ lộ ra từ phía sau xe, cố gắng bóp cò—

Cộp...

Như một cú đấm mạnh vào ngực.

Tay phải mất cảm giác và không thể kiểm soát của hắn không thể giữ được khẩu SIG Sauer, nó rơi xuống đất.

Và Lâm Huyền, như một con cừu bị rút xương sống và dây thần kinh, nằm bẹp trên mặt đường, không thể cử động...

Quả nhiên, là "cưỡng chế tránh né"!

Ngoại trừ việc cơ thể mình không trở nên trong suốt, phản ứng của mình bây giờ giống hệt như Hoàng Tước khi bị quy luật cưỡng chế tránh né ngày hôm đó.

Nhưng Lâm Huyền không thể hiểu nổi, tại sao lại là mình bị cưỡng chế tránh né, điều này hoàn toàn đảo ngược nguyên nhân và kết quả!

Rõ ràng mình là người bản địa của thời gian này, còn thích khách thời không mới là kẻ ngoại lai.

Nhưng tại sao!

Trong tình huống này, quy luật thời không chỉ bảo vệ thích khách thời không mà không bảo vệ mình?

Không thể kêu oan...

Thậm chí không thể kêu cứu, Lâm Huyền chỉ có thể theo dõi bằng đôi mắt không thể di chuyển, nhìn cô gái với đôi mắt xanh lấp lánh bước ra từ phía sau xe Mercedes, tiến về phía mình.

Phải chết rồi sao?

Cô ta hoàn toàn không bị quy luật thời không hạn chế, lại mạnh mẽ vô cùng, mình không thể cử động... và dù có thể cử động, cũng sẽ bị hạn chế bởi quy luật thời không, không thể gây tổn thương cho cô ta.

Làm sao thắng được?

Làm sao có thể thắng?

"Ngã xuống!!"

Bất ngờ!

Ngay khi Lâm Huyền vừa phục hồi thính giác!

Phía sau đường vang lên một tiếng hét nhẹ nhàng nhưng quyết liệt, kèm theo tiếng động cơ gầm rú:

"Ngã xuống!!!"

Lâm Huyền không kịp nhận diện, dùng chút sức lực vừa mới khôi phục... ép đầu xuống mặt đường—

Rầm!!!!!!

Một chiếc Harley chạy như điên lao lên không, bay qua đầu Lâm Huyền, với tốc độ nhanh đến mức chỉ còn thấy bóng mờ, với lực không gì cản nổi, lao thẳng vào thích khách thời không đang tiến tới!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn.

Thích khách thời không không kịp né tránh, bị chiếc Harley kiểu dáng độc đáo đâm bay. Cô ta bay xa mười mét, lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Cô ta vừa ngẩng lên với đôi mắt xanh lóe sáng...

Chiếc Harley điên cuồng đó quay đầu tại chỗ, lần nữa lao thẳng vào thích khách thời không.

Nhưng lần này, thích khách thời không đã chuẩn bị, nhảy lên kịp thời tránh được cú tông của chiếc Harley.

Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt—

Phanh xe bắn ra tia lửa, một lần nữa quay đầu, đỗ chính xác trước mặt Lâm Huyền.

Nhưng cơ thể Lâm Huyền vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sức lực.

Dù đôi mắt đã có thể di chuyển, nhưng Lâm Huyền không đủ sức nâng đầu lên, không nhìn thấy người trên chiếc Harley là ai.

Một đôi giày nhỏ nhắn bước xuống từ chiếc xe máy.

Có lẽ vì chủ nhân của đôi giày không cao, chiếc Harley lớn nghiêng hẳn qua một bên.

Một bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo nhặt lên khẩu súng lục SIG Sauer rơi trên đất, sau đó lập tức dựng thẳng chiếc xe máy, bắn vài phát về phía đuôi xe Mercedes.

Pằng pằng! Pằng pằng pằng!

Người trên xe máy rất biết cách áp chế hỏa lực, chỉ cần thích khách thời không có ý định ló đầu ra, lập tức bắn hai phát ngăn chặn.

"Nhanh lên xe! Nhanh!"

Khi thính giác phục hồi, Lâm Huyền đã nghe ra, tiếng hét cũng là của một cô bé. Giọng nói trong trẻo, non nớt nhưng đầy sức mạnh.

Pằng pằng pằng! Pằng pằng!

Dưới sự áp chế liên tục của cô bé, thích khách thời không không thể ló đầu ra từ sau xe Mercedes... và trong khoảng thời gian quý giá này, Lâm Huyền cuối cùng đã hồi phục một nửa thể lực.

Dù vẫn còn yếu ớt.

Nhưng đã có thể cố gắng đứng dậy.

Trong tiếng súng áp chế pằng pằng pằng, Lâm Huyền bám vào giảm xóc của chiếc Harley, khó khăn đứng lên... rồi bám vào vai nhỏ nhắn của cô bé, dùng hết sức lực nhảy ngang, thành công ngồi lên yên sau của chiếc Harley—

Vroom!!!!!!

Cô bé ngồi phía trước và Lâm Huyền vừa kề sát, lập tức vặn hết ga!

Chiếc Harley điên cuồng và hoang dã phát ra mùi khét khó

chịu, nhưng ngay sau đó phóng đi, đầu xe nhấc lên, chiếc xe đã lao xa vài mét.

Chương 934: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (2)

Cô bé phía trước, tay trái giữ chặt tay lái, tay phải nâng khẩu SIG Sauer, bắn hết toàn bộ số đạn còn lại.

Viên đạn bắn vào đuôi xe Mercedes, buộc thích khách thời không lăn qua bên cạnh xe, trốn ra mép đường.

Súng vẫn chưa dừng bắn.

Năm sáu viên đạn cuối cùng, cô bé bắn hết vào vị trí bình xăng của chiếc Mercedes, làm tóe lửa, nhưng không gây nổ. Xăng rò rỉ ra như trẻ con đi tiểu, từ các lỗ đạn trên thân xe chảy ra, nhanh chóng lan ra mặt đất.

Cô bé dứt khoát ném khẩu súng hết đạn, lấy từ hộp găng tay của Harley một chiếc bật lửa Zippo, xoay một vòng, ngọn lửa bùng lên, rồi ném mạnh ra sau! Không quay đầu lại, cô bé nắm chặt tay ga, tăng tốc rời đi—

Rầm!

Lâm Huyền lúc này mới thực sự nhận ra, thế nào là cảnh trong phim Hollywood, anh hùng không bao giờ quay đầu lại.

Giờ đây, hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sức lực, nhưng đã có thể bám vào vai cô bé để giữ thăng bằng, nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy chiếc Mercedes đen sáng mới lúc trước, bây giờ đã bị xăng bùng cháy, trở thành một quả cầu lửa sáng rực trong đêm.

Đứng trước quả cầu lửa, nhìn chằm chằm vào chiếc Harley

đang rời đi... chính là thích khách thời không, nữ sát thủ thiếu niên đã hai lần ám sát mình.

Trong khi chiếc Harley chạy đi với tốc độ nhanh chóng, khoảng cách nhanh chóng kéo dài.

Lâm Huyền nheo mắt.

Chỉ thấy, trước quả cầu lửa cháy rực, cái bóng nhỏ nhắn đen tuyền đó, nắm chặt tay, nhìn chằm chằm vào hắn, đôi mắt xanh lấp lánh... còn đáng sợ và ghê rợn hơn ngọn lửa sau lưng.

Vroom...

Chiếc Harley lao đi ổn định trên con đường thẳng tắp.

Lâm Huyền cuối cùng cũng hoàn toàn hồi phục sức lực, thở hắt vài hơi, rồi bám chặt vào vai cô bé phía trước, dịch người ra sau một chút:

"Cảm ơn em."

Lâm Huyền cảm thấy có chút bối rối.

Thế giới này làm sao vậy?

Người lớn thì càng lúc càng vô dụng, trẻ con thì càng lúc càng mạnh mẽ.

"Cảm ơn em đã cứu anh."

Lâm Huyền lặp lại một lần nữa:

"Dù anh không biết... tại sao. Em có biết anh không?"

"Tất nhiên là biết, Lâm Huyền."

Giọng nói non nớt của cô bé, vang lên trong tiếng gió đêm:

"Em đến để cứu anh, anh làm em tìm kiếm rất vất vả."

Lâm Huyền bối rối nhìn bóng lưng cô bé.

Cô bé trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình nhỏ nhắn. Nhưng trong đêm tháng Tư se lạnh này, cô bé chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, chứng tỏ thể lực rất tốt, ít nhất là chịu lạnh giỏi.

Vì góc nhìn, Lâm Huyền chỉ thấy được lưng của cô bé, không thấy mặt.

Tóc của cô bé đen nhánh, buộc thành một chỏm nhỏ như đuôi chuột nhắt.

Chỏm tóc nhỏ xinh này, thật sự như một chú chuột nhắt, nằm trên gáy cô bé, theo gió đêm mà đung đưa, rất dễ thương.

"Em đến để cứu anh sao?"

Lâm Huyền hỏi lại:

"Ai phái em đến?"

"Em không thể nói." Cô bé tập trung lái xe, trả lời trong gió.

"Tại sao lại cứu anh?"

"Em cũng không thể nói."

Thôi được.

Lâm Huyền bất giác cười ra tiếng.

Dù sao hắn cũng đã quen với những người thích nói câu đố xung quanh mình, muốn nói thì nói:

"Vậy tên của em thì có thể nói được chứ? Dù sao em cũng đã

cứu anh, anh nên gọi em là gì?"

"Ngu Hề." Cô bé nhẹ nhàng nói.

"Gì cơ?"

Lâm Huyền mở to mắt, bám chặt vai cô bé, cố ngả đầu về phía trước:

"Em nói tên em là gì?"

"Là gió lớn quá, anh không nghe rõ sao?"

Cô bé nhẹ nhàng nói, buông tay phải đang nắm chặt tay ga, giảm tốc độ:

"Ngu trong Ngu Cơ, và Hề trong 'Quy khứ lai hề'."

Dưới ánh trăng, cô bé quay đầu lại, đôi mắt xanh sáng như ngân hà, sáng hơn cả ánh trăng, chiếu thẳng vào mắt Lâm Huyền:

"Đó là tên của em—"

"Ngu, Hề!"...

Đôi mắt.

Đôi mắt màu xanh lam!

Vòng tròn sáng xanh lam trong đồng tử của cô bé giống hệt với thích khách thời không, kỳ quái và sáng rực.

Điều này cho thấy... cô bé vừa quay đầu lại từ chiếc mô tô cũng là một người du hành thời không!

Cô bé vẫn phải nhìn đường để lái mô tô.

Vì vậy, sau khi quay đầu lại và nói tên của mình với Lâm Huyền, cô bé lập tức quay lại phía trước, vặn chặt tay ga, lao

nhanh trên con đường vắng.

Cô ấy không đội mũ bảo hiểm.

Tóc đuôi gà nhỏ nhắn phía sau đầu, giống như đuôi chuột nhắt, bay trong gió đêm, bị thổi thẳng.

Đuôi tóc chạm nhẹ vào mũi Lâm Huyền, như có như không.

"Em cũng là một người du hành thời không." Lâm Huyền nói.

"Đúng vậy."

Cô bé nghiêng người, duỗi thẳng tay lái chiếc mô tô Harley, hét lên trong gió đêm:

"Rõ ràng là, em và cô gái đuổi giết anh đều là những người du hành thời không. Và dựa vào độ sáng của mắt xanh lam, không khó để nhận ra, thời gian chúng ta du hành không chênh lệch nhau nhiều."

Lâm Huyền đã hiểu ra một điểm kiến thức này:

"Em nói rằng, độ sáng của mắt xanh lam do thời gian du hành quyết định? Nếu người du hành đến từ vài thập kỷ trong tương lai, độ sáng có thể yếu đi, khó nhận ra. Nhưng nếu đến từ vài thế kỷ sau, độ sáng sẽ giống như các em, sáng như đèn xanh lam... Trước đây anh còn tưởng độ sáng này liên quan đến cái gọi là năng lượng bên trong của các em."

Chương 935: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (2)

Đến đây.

Vấn đề đã được làm rõ.

Về độ sáng của mắt xanh lam của người du hành thời không, Lâm Huyền từng thảo luận với Lưu Phong.

Lâm Huyền nghĩ rằng ánh sáng xanh lam trong mắt chỉ là chỉ báo năng lượng, hoặc chỉ báo pin, khi người du hành sắp biến mất, ánh sáng này sẽ mờ đi.

Còn Lưu Phong thì cho rằng, độ sáng này biểu thị cường độ, cảnh báo của sự khác biệt thời không, tức là kẻ thù càng nguy hiểm, sự khác biệt thời không càng làm mắt sáng hơn, dễ nhận biết hơn.

Hiện tại xem ra, cả hai người đều đoán sai.

Cô bé cứu mình đã nói rõ, độ sáng của mắt xanh lam liên quan đến độ chênh lệch thời không.

"Em và thích khách thời không đến từ thời đại nào?" Lâm Huyền hỏi khi bám vào vai cô bé.

"Em không thể nói."

Cô bé đưa ra một câu trả lời mà Lâm Huyền đã dự đoán trước:

"Anh nên hiểu tại sao em không thể nói, vì giới hạn của quy luật thời không. Dù chúng ta có gọi các quy luật thời không khác

nhau như thế nào, nhưng ý nghĩa cơ bản đều giống nhau."

"Kể cả việc anh hỏi em đến từ thời đại nào, ai cử em đến, những thứ vượt qua giới hạn của quy luật thời không, em hoàn toàn không thể nói. Nhưng em có thể nói với anh rằng, em đến để cứu anh, và em đã tìm kiếm anh rất lâu rồi, thế giới này quá lớn, nếu anh không ở Đông Hải, tìm anh thực sự rất khó."

"Nếu không phải cảm nhận được vị trí đại khái của... cứ gọi theo cách của anh, thích khách thời không. Em có thể cảm nhận được vị trí đại khái của thích khách thời không, và cô ta cũng có thể cảm nhận được em. Em trực giác rằng chuyển động của cô ta trong những ngày gần đây quá thường xuyên và quá chính xác, em đã hiểu rằng... cô ta chắc chắn đã tìm thấy mục tiêu."

"Vì vậy, để tìm anh, em đã theo dõi hành tung của cô ta dựa trên 'cảm ứng tương tự thời không', và đến được Princeton, Mỹ. Cô ta đi đâu em theo đó, và không sai, cuối cùng đã tìm thấy anh."...

Nghe giọng nói trong trẻo và non nớt của cô bé, Lâm Huyền đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Đại khái giống như trong bộ phim khoa học viễn tưởng "Kẻ hủy diệt 2" vậy?

Một thích khách thời không đến từ tương lai, một vệ sĩ thời không cũng đến từ tương lai, hai người máy kẻ hủy diệt bắt đầu cuộc truy đuổi bảo vệ trên đường vì một cậu bé.

Vậy.

Hai cô gái có tuổi tương tự, kỹ năng cũng đáng gờm, một đến để giết mình, một đến để bảo vệ mình?

Dù không biết lý do cụ thể.

Nhưng nhìn vào thực tế, có vẻ đúng là như vậy.

Thực ra nếu so sánh kỹ hơn, có thể thấy, hai cô gái này ngoài độ tuổi tương tự, vẫn còn nhiều điểm khác nhau.

Cô thích khách thời không đến để giết mình, chiều cao tương đối cao hơn một chút, thân hình cũng săn chắc hơn, có những đường cơ bắp rõ ràng và dấu vết luyện tập.

Dù nhìn chung, vẫn giống như những cô bé bình thường, tay chân mảnh mai, nhưng những đường cơ bắp đó rõ ràng là kết quả của quá trình luyện tập chuyên biệt.

Ngoại hình thì, thích khách thời không có tóc đen ngắn ngang cổ, trông rất sắc sảo, kết hợp với khuôn mặt không biểu cảm, giống như mặt nạ, thực sự đáng sợ.

Còn cô bé cứu mình...

Dù trông cũng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng thân hình cô bé nhỏ nhắn hơn, thấp hơn, gầy hơn, vai hẹp hơn, và ít dấu vết tập luyện hơn so với thích khách thời không.

Về kiểu tóc, dù tóc cũng là màu đen và không dài lắm, nhưng cô bé buộc một cái đuôi gà nhỏ xinh, trông rất dễ thương.

Lâm Huyền có thể đoán ra lý do tại sao hai cô gái mạnh mẽ này không để tóc dài. Chắc chắn là vì tóc dài không thuận lợi cho chiến đấu, rất vướng víu và phiền phức. Trong những bộ phim về sát thủ thực sự... thường họ đều cạo trọc đầu, nhanh nhẹn và không bị ai nắm tóc.

Về diện mạo, hai cô gái cũng có sự khác biệt lớn.

Cô bé cứu mình rõ ràng có biểu cảm phong phú hơn, hoạt bát hơn, giống như một người bình thường hơn là một người máy.

Dù cái nhìn thoáng qua hai người chỉ trong chốc lát, Lâm Huyền cũng thấy rõ ràng cô bé này cũng đẹp rất ấn tượng, rất tinh

tế, vượt xa vẻ đẹp của một bức tượng điêu khắc.

Điều này cũng không có gì lạ.

Dù sao cô bé và thích khách thời không đều đến từ tương lai xa xôi, ít nhất là vài trăm năm sau, cả hai đều đã trải qua cùng loại thuốc tăng cường và chỉnh sửa gien, thể chất và diện mạo đều đạt đến đỉnh cao.

Nhưng thực ra so với những điều này...

Điều thực sự làm Lâm Huyền chú ý nhất vẫn là tên của cô bé—

[Ngu Hề].

Trong thời gian này, tại địa điểm này, sự kiện này, nghe tên này khiến Lâm Huyền thực sự bất ngờ.

Thời gian qua, hắn luôn suy nghĩ về điều mà Hoàng Tước nhắc đến về Ngu Hề, rốt cuộc chỉ về điều gì, chỉ về ai?

Hắn nghĩ rất nhiều khả năng, nhưng không thể tự thuyết phục mình.

Bởi vì Hoàng Tước đã đặt quá nhiều câu đố cho hắn, và hắn đã tìm ra quy luật ra câu đố của Hoàng Tước... đó là đủ thẳng thắn, đủ đơn giản.

Chương 936: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (3)

Nhưng không ngờ.

Câu đố lần này, quả thật giống như câu đố về gương trước đó, thực sự không cần phải suy nghĩ nhiều, không cần động não, nói gì là có đó, câu trả lời nằm ngay trong câu hỏi!

Ngu Hề...

Thật sự là tên của một người!

Không phải ẩn dụ, không phải đại diện, không phải biệt danh, không phải tính từ... mà là một người thật sự, ngồi trước mặt mình.

Trước khi Hoàng Tước biến mất, lời cuối cùng để lại là bảo mình "ngàn vạn lần đừng rời xa Ngu Hề".

Vì vậy, cô ấy biết từ lâu rằng, mình sẽ sớm bị thích khách thời không truy sát.

Hơn nữa, cô ấy cũng biết sẽ có một người bảo vệ thời không tên là Ngu Hề, cùng xuyên không về bảo vệ mình.

"Em có biết người tên Hoàng Tước không?" Lâm Huyền nhìn đuôi tóc nhỏ nhắn phía sau đầu Ngu Hề.

"Em không biết." Ngu Hề trả lời.

"Thế em biết Triệu Anh Quân không?"

"Tất nhiên là biết."

Ngu Hề nghiêng người phải, bẻ lái, đưa mô tô lên đường bên phải mà không giảm tốc độ:

"Triệu Anh Quân không phải là bạn của anh ở Đông Hải sao? Cô ấy từng là sếp của anh, nhưng sau đó anh tự mở công ty riêng, nhưng hoạt động kinh doanh của hai công ty rất giống nhau, thực ra tách ra hay không cũng không có gì khác biệt."

"Anh không nói đến Triệu Anh Quân của thời đại này."

Lâm Huyền ngắt lời cô:

"Anh nói Triệu Anh Quân ở thời đại của em, em biết không?"

"Không biết."

Chỏm tóc nhỏ dễ thương lắc lắc:

"Chưa từng nghe về người này."

Lâm Huyền có chút bối rối:

"Nhưng... dù là Hoàng Tước hay Triệu Anh Quân, dù cô ấy có tên là gì, cô ấy biết về em. Cô ấy biết tên em, dường như cũng biết em sẽ đến tìm anh."

"Cô ấy có một đặc điểm rất dễ nhận ra, rất thích đeo hoa tai, rất thích đi giày cao gót, rất thích mặc áo khoác dài, rất thích khoanh tay nhìn người khác nói chuyện... Em có nhớ trong thời đại của em có người như vậy không?"

Chỏm tóc nhỏ lại lắc lắc:

"Không có, hoàn toàn không biết."...

Được rồi.

Lâm Huyền cũng không hỏi thêm.

Nếu cô bé tên là Ngu Hề này cứ trả lời "không thể nói" hoặc "không thể nói ra" cho câu hỏi này, Lâm Huyền có thể trực tiếp ngầm hiểu rằng cô bé chắc chắn biết Hoàng Tước.

Chỉ là.

Bây giờ cô bé này, không chút do dự, không chút dao động mà phủ nhận biết Hoàng Tước và Triệu Anh Quân, hoàn toàn giống như lần đầu nghe thấy tên những người này, không chút quan tâm.

Điều này cho thấy, cô bé này, phần lớn là thực sự không biết Hoàng Tước.

Ừm...

Lâm Huyền ngồi trên yên sau của chiếc mô tô, suy nghĩ.

Xét về thứ tự thời gian, cũng không phải không có khả năng này.

Giờ đã có thể xác định.

Hoàng Tước, xuyên không từ vài chục năm sau trong tương lai.

Ngu Hề và thích khách thời không, ít nhất đến từ vài trăm năm sau trong tương lai.

Thời đại sống của họ cách nhau vài trăm năm, không biết nhau, chưa từng nghe tên cũng là điều bình thường.

Điều duy nhất không thể giải thích là... tại sao Hoàng Tước lại biết chính xác tên Ngu Hề, còn biết Ngu Hề sẽ xuyên không vài trăm năm sau để bảo vệ mình.

Điều này thật sự có chút huyền bí.

Dù sao thì đây là một lời tiên tri về hàng trăm năm sau, ngay cả thần tiên cũng không dám chắc như vậy, Hoàng Tước lấy đâu ra sự tự tin này?

Chỉ tiếc là.

Bây giờ Hoàng Tước đã biến mất, cô bé Ngu Hề cũng không biết gì về chuyện này, câu hỏi này có lẽ thật sự không có lời giải.

"Vậy, em biết gì về thích khách thời không đó? Em có biết thông tin cụ thể về cô ta không?"

Đối mặt với câu hỏi của Lâm Huyền.

Ngu Hề lại lắc đầu:

"Em cũng giống như anh, hôm nay là lần đầu tiên gặp cô ta. Trước hôm nay, em không biết cô ta trông như thế nào, là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, thân hình ra sao, đến từ thời đại nào... hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí có thể nói anh còn hiểu cô ta hơn em."

"Chỉ là mấy ngày trước, em có cảm giác rằng cả hai chúng ta đều ở trong phạm vi Long Quốc, đều ở gần Đông Hải. Nhưng sau đó, cô ta đã đến một nơi rất xa, đại khái là châu u, ở đó còn có một người du hành thời không khác cảm ứng rất yếu."

"Em cũng định bay đến đó, nhưng máy bay của em chưa kịp bay đến, thì vị trí của cô ta lại thay đổi, quay trở lại Đông Hải. Hơn nữa cảm ứng yếu kia đã biến mất, em không biết là tự nhiên biến mất hay bị giết."

"Tiếp theo, vị trí của cô ta lại thay đổi lần nữa, đến Mỹ. Em chính là thông qua những thay đổi vị trí nhanh chóng không hợp lý này mà suy ra cô ta đang hành động có mục tiêu, và mục tiêu rất chính xác."

Thì ra là vậy...

Xem ra mọi thứ đều khớp với nhau:

"Có vẻ như cảm ứng giữa những người du hành thời không như các em vẫn rất chính xác."

Lâm Huyền giải thích cho Ngu Hề:

"Mấy ngày trước anh đã đến Copenhagen, rồi thích khách thời không đã giết chết một người bạn của anh ngay trước mắt anh; sau đó về Đông Hải, cô ta lại cố giết anh, nhưng anh đã lái xe thoát được, rồi anh lập tức bay sang Mỹ, nghĩ rằng ở nước ngoài sẽ an toàn; nhưng không ngờ, cô ta cũng theo anh đến Mỹ, và thủ đoạn càng tàn nhẫn hơn, hoàn toàn không sợ giết chết anh."

Chương 937: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (4)

"Xin lỗi."

Cô bé lái mô tô nhìn về phía đèn đường phía trước, nói nhỏ:

"Nếu em tìm thấy anh sớm hơn, có lẽ bạn của anh đã không gặp nguy hiểm. Thích khách thời không đó, rõ ràng có cách thức chính xác hơn để biết vị trí của anh, có thể có người trong thời gian hiện tại cung cấp manh mối cho cô ta... về điểm này, em kém xa cô ta, em là chiến binh đơn độc, không ai giúp đỡ, nên đến hôm nay mới tìm thấy anh."

"Không, không, đây không phải lỗi của em, em không cần phải xin lỗi."

Lâm Huyền cảm thấy cô bé này quá hiểu chuyện, chuyện của Hoàng Tước làm sao có thể trách cô ấy được.

"Anh chỉ có một thắc mắc."

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Em xem, bây giờ nói chuyện với anh, đều bị quy luật thời không hạn chế, chứ đừng nói đến làm việc khác, em có thể làm hại anh không? Có thể giết chết anh không?"

"Điều đó rõ ràng là không thể." Ngu Hề lắc đầu:

"Chỉ cần có ý định làm hại anh, trước khi hành động, sẽ lập tức bị quy luật thời không ngăn chặn, anh gọi quy luật thời không này là gì?"

"Cưỡng chế tránh né." Lâm Huyền đáp.

Ngu Hề gật đầu, đuôi tóc nhỏ phía sau cũng nhảy lên theo:

"Cái tên này cũng không tệ. Đúng vậy, anh cũng biết điều này, người du hành thời không tuyệt đối không được can thiệp vào lịch sử, thay đổi lịch sử, làm bất cứ điều gì vượt ra ngoài phạm vi cho phép của lịch sử đã định."

"Nếu cố tình can thiệp vào lịch sử, hậu quả và kết cục đều rất thảm. Không chỉ kích hoạt cưỡng chế tránh né, mà còn giảm đáng kể thời gian có thể tiếp tục ở lại thời gian này. Thậm chí... nếu làm điều gì đó quá mức, chẳng hạn như giết người, không còn nghi ngờ gì nữa, đúng vậy, không còn nghi ngờ gì nữa! Sẽ bị quy luật thời không hoàn toàn xóa bỏ, biến mất khỏi thế giới này."

"Nhưng vấn đề là ở đây!"

Lâm Huyền nhíu mày:

"Những gì xảy ra trước khi em cứu anh, anh không biết em có thấy không. Thích khách thời không đó, cô ta hoàn toàn không bị bất kỳ quy luật thời không nào hạn chế! Cô ta không chỉ có thể làm hại anh, mà còn có thể giết chết anh, và anh chắc chắn rằng, cô ta giết anh cũng không sao, không bị bất kỳ sự kháng cự nào từ quy luật thời không và cưỡng chế tránh né."

"Không chỉ là giết anh, trước đó ở Đông Hải, cô ta suýt nữa đã đánh chết tài xế của anh... mặc dù cú đấm đó bị lệch, chỉ đánh vỡ kính chứ không làm hại tài xế của anh. Nhưng từ mức độ ra tay của cô ta, rõ ràng cô ta không quan tâm đến sự phản kháng và hạn chế của quy luật thời không, cô ta thật sự không quan tâm đến sống chết của anh và tài xế của anh."

"Vậy... rốt cuộc là chuyện gì đây? Theo lý mà nói bất cứ điều gì, bất cứ sự việc nào, đều không thể thoát khỏi sự hạn chế của

quy luật thời không đúng không? Quy luật thời không không phải là tuyệt đối sao? Anh luôn tin rằng quy luật thời không là tuyệt đối, dù là trên người em, hay người bạn du hành thời không Hoàng Tước của anh, quy luật thời không mỗi lần đều thực hiện nghiêm ngặt, không bao giờ nhân nhượng."

"Nhưng tại sao cùng một việc, đối với thích khách thời không lại không hiệu quả, không có tác dụng? Điều này có bình thường không? Những người du hành thời không các em có cách nào thông qua điều chỉnh lịch sử... để tránh được phản ứng của quy luật thời không không?"

"Điều đó là hoàn toàn không thể."

Ngu Hề trả lời dứt khoát:

"Dù là điều chỉnh lịch sử, cũng chỉ là việc của người trong thời gian này, trong thời đại này mới có thể làm được, chúng em những người du hành thời không bị hạn chế rất nhiều bởi quy luật thời không... gần như không thể làm được bất cứ điều gì có ảnh hưởng lớn."

"Vì vậy, nếu thực sự có trường hợp như anh nói, tức là thích khách thời không hoàn toàn không bị hạn chế bởi quy luật thời không, em nghĩ điều đó là không thể... nhưng nếu anh đã nói chắc chắn đó là sự thật, em cũng không nói không thể, những từ phủ định không có ý nghĩa nữa."

"Em chỉ có thể nói, một người du hành thời không với đôi mắt xanh lam rõ ràng, lại có thể vượt ra ngoài quy luật thời không, không bị hạn chế bởi quy luật thời không..."

"Điều đó hoàn toàn không bình thường."...

Lời của Ngu Hề một lần nữa sửa chữa một phán đoán sai lầm của Lâm Huyền trước đây.

Hắn từng ngây thơ nghĩ rằng, thích khách thời không có thể ra tay với mình là vì cô ta và những người chỉ huy cô ta đã tìm ra cách điều chỉnh lịch sử, từ đó tính toán được "điều chỉnh dương" và "điều chỉnh âm", sau đó đồng thời thay đổi một số sự kiện để cân bằng và bù đắp cho sự nhiễu loạn lịch sử do việc giết mình gây ra.

Quả nhiên, ý tưởng này hoàn toàn không thực tế!

Biến động thời gian không thể kiểm soát.

Đây là điều Lâm Huyền đã nhận ra từ rất sớm.

Trừ khi kẻ thù của hắn cũng giống như hắn, có thể dự đoán chính xác tương lai, nếu không họ làm sao biết chính xác điều gì làm nhiễu loạn lịch sử, điều gì điều chỉnh lịch sử?

Chương 938: Hai thiếu nữ, chân tướng màu lam (5)

Trước đó, giả thiết của Lâm Huyền là, giết hắn sẽ ảnh hưởng đến lịch sử +105, cứu sống hai người sẽ ảnh hưởng đến lịch sử -160... những số liệu này đều là giả định không có trách nhiệm trong tình huống hiện tại.

Thực tế, ai có thể xác định được giết một người hay cứu sống một người sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm lớn đến mức nào?

Hiệu ứng cánh bướm bản thân nó là một hệ thống hỗn loạn, không thể đo lường và định lượng.

Còn việc ngân hàng Thái Mỗ biến mất rồi được tìm thấy lại...

Điều này có thể chỉ là một sự tình cờ, một sự ngẫu nhiên.

Hơn nữa, sự biến mất và xuất hiện của ngân hàng Thái Mỗ vốn dĩ là một việc, là một việc! Không phải là kết quả của hai sự kiện bù trừ nhau, chỉ đơn thuần là một lựa chọn trong một việc.

"Vậy nên, giả thiết của mình về việc trung hòa và bù đắp thời gian là hoàn toàn sai lầm."

Lâm Huyền tự nói với chính mình.

Hắn ngẩng đầu lên:

"Mặc dù việc thích khách thời không có thể bỏ qua quy luật thời không là rất bất hợp lý và không bình thường, nhưng chắc chắn phải có một nguyên nhân nào đó chứ? Phải có một lý do đặc biệt nào đó khiến cô ta có được khả năng này... Em có manh mối gì

không?"

"Không có."

Tối nay, Ngu Hề đã không biết bao nhiêu lần lắc đầu, thậm chí Lâm Huyền đã có chút chán cái đuôi tóc nhỏ đó rung rinh:

"Lâm Huyền, đừng lo việc cô ta làm thế nào để bỏ qua quy luật thời không, nhưng anh phải hiểu rằng, em vẫn bị quy luật thời không hạn chế. Nếu anh thực sự muốn tìm ra lý do thích khách thời không có thể vượt qua quy luật thời không... thì e rằng em không thể giúp được gì, tất cả đều cần anh tự nghiên cứu, tự khám phá và tìm ra câu trả lời."...

Lâm Huyền nghe giọng điệu quen thuộc của Ngu Hề, lại thấy có chút nhớ nhung.

Đây không phải là câu mà Hoàng Tước thường treo trên miệng sao?

Không ngờ người bí ẩn lớn đã rời đi, lại có người bí ẩn nhỏ đến.

Đi rồi một Hoàng Tước lớn, lại đến một Ngu Hề nhỏ.

Thực ra, điều khiến Lâm Huyền đau đầu và không hiểu nhất...

Không chỉ là việc thích khách thời không có thể bỏ qua quy luật thời không.

Mà là.

【Tại sao! Cưỡng chế tránh né lại xảy ra trên người mình?】

Điều này thật sự quá khó tin... hoàn toàn không thể hiểu được. Đến mức lúc nhìn thấy thích khách thời không không thể bị đánh bại, không có chút sơ hở nào bước tới mình, Lâm Huyền thật sự có chút tuyệt vọng.

Cuộc chiến này rốt cuộc phải đánh thế nào?

Đối phương không chỉ tấn công hung hãn, không bị quy luật thời không hạn chế, mà còn miễn dịch với tất cả các đòn tấn công của mình, bắn vào cô ta ngược lại làm mình bị cứng đơ tê liệt.

Hack trong trò chơi trực tuyến cũng không lợi hại như cô ta.

Thích khách thời không này, thật sự là đầy đủ công phòng và còn mang theo hào quang tê liệt... chỉ có thể dùng từ vô địch để miêu tả.

Nhìn thấy Lâm Huyền im lặng lâu như vậy.

Ngu Hề lo lắng quay đầu lại, liếc mắt nhìn một cái, rồi an ủi:

"Anh cũng đừng quá thất vọng... Chúng ta có thể từ từ tìm cách. Anh yên tâm, nhiệm vụ của em là bảo vệ anh, em sẽ bảo vệ anh bằng cả mạng sống của mình, nếu thích khách thời không muốn giết anh, cô ta phải bước qua xác em trước."

"Và anh đã thấy rồi đấy, mặc dù anh không thể tấn công thích khách thời không, nhưng em - người cũng là một du hành thời không - có thể. Em không chỉ có thể dùng mô tô đâm cô ta, còn có thể dùng súng bắn cô ta, thậm chí còn có thể dùng lửa thiêu cô ta..."

"Vì vậy anh đừng lo, Lâm Huyền, thích khách thời không chỉ đáng sợ với anh thôi, nhưng với em, cô ta không phải là không thể đánh bại. Sức mạnh chiến đấu của chúng em không khác nhau nhiều, đều là du hành thời không, đều đã trải qua sự tăng cường dược phẩm và chỉnh sửa gien của thời đại mình, năng lực và khả năng chiến đấu vốn không chênh lệch nhiều."

Nghe những lời ấm lòng của Ngu Hề.

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn không thất vọng, cũng không phải mất đi ý chí chiến đấu như Ngu Hề nghĩ.

Mình đã trải qua nhiều như vậy rồi.

Làm sao còn có thể bị những chuyện nhỏ nhặt này làm suy sụp?

Hắn chỉ cảm thấy...

Chắc chắn có điều gì đó kỳ quái,

Chắc chắn có điều gì đó mình đã bỏ sót,

Chắc chắn có chi tiết nào đó mình chưa chú ý đến —

【Việc xảy ra tất phải có nguyên nhân, có nguyên nhân tất có kết quả.】

Thích khách thời không không thể không có lý do mà miễn dịch với quy luật thời không, chắc chắn có điều gì đó, có thao tác gì đó, có bí mật gì đó...

Chỉ cần tìm ra được lý do cô ta không bị quy luật thời không hạn chế.

Có lẽ, sẽ tìm ra được cách đối phó.

Sau đó.

Đánh bại cô ta!

Mơ hồ...

Lâm Huyền nhớ lại câu nói mà Cao Dương đã từng hét lên trong buổi sinh nhật của Quý Lâm —

"Vinh quang lớn nhất của chúng ta không phải là không bao

giờ gục ngã! Mà là dám đứng lên sau hàng ngàn lần vấp ngã!"

Chương 939: Bí mật của Jask (1)

Bởi vì lúc đó rất ấn tượng, nên đến giờ Lâm Huyền vẫn nhớ rõ câu nói này.

Cao Dương nói, đây là câu danh ngôn của nhà văn nổi tiếng người Anh Oliver Goldsmith từ thế kỷ 18.

Thông tin thú vị này có thật hay không thì không biết.

Nhưng ít nhất, câu danh ngôn này rất có lý.

Đúng vậy.

Thất bại thì sao?

Hắn, Lâm Huyền, từ nhỏ đến lớn, từ khi biết được sự thật về giấc mơ đến giờ, đã thất bại ít lần sao?

Biết bao người xung quanh đều nói với hắn.

Thất bại không đáng sợ.

Điều đáng sợ là mất đi dũng khí để đứng lên một lần nữa.

Cũng như bây giờ.

Kẻ thù rất mạnh.

Nhưng Lâm Huyền tin rằng, chắc chắn không mạnh đến mức không thể đánh bại!

"Anh sẽ tìm cách tìm ra nguyên nhân."

Lâm Huyền vỗ vai cô bé Ngu Hề:

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh————

Lời vừa dứt.

Điện thoại reo lên.

Nhìn vào, thấy là Angelica gọi tới.

Hắn nhấn nút nghe:

"Alo?"

"Haha, cô thư ký đó đã ngủ rồi."

Ở đầu dây bên kia, Angelica có vẻ đang hút thuốc sau khi làm tình, vì Lâm Huyền nghe thấy tiếng bật lửa.

"Cô thật là giỏi."

Lâm Huyền tán thưởng:

"Thực lòng mà nói, tôi thực sự rất ngưỡng mộ cô với tình cảnh của tôi hiện tại, thực sự là một trời một vực... Sao rồi, hỏi ra được gì chưa?"

"Tất nhiên rồi."

Angelica cười khẽ qua điện thoại:

"Tôi đã bao giờ thất bại chưa?"

"Nói đi, Lâm Huyền, cậu muốn nghe điều gì trước? Là về sở thích của loli... hay là về trí tuệ nhân tạo?"

Lâm Huyền nheo mắt:

"Nói cho tôi nghe về sở thích của loli trước đi."

Angelica cười nhẹ, chậm rãi nói:

"Cô thư ký này phàn nàn với tôi rằng, ông chủ của cô ta, Jask, gần đây đã giấu một cô gái mười mấy tuổi... vẫn là một cô gái người Đông Phương ở trong tháp mấy tháng trời."

"Cô ta rất lo lắng chuyện này sẽ khiến Jask mất danh tiếng, thậm chí gặp rắc rối với pháp luật. Bởi vì có thể cậu không biết, Lâm Huyền, ở Mỹ... chuyện này một khi bị phanh phui và xác thực, thì cuộc đời của Jask sẽ chấm dứt."

Lâm Huyền đổi tay cầm điện thoại, điều chỉnh tư thế trên yên xe mô tô:

"Cô gái mười mấy tuổi đó, còn đặc điểm gì khác không?"

"Cô thư ký nói, cô gái đó rất xinh đẹp, như bước ra từ truyện tranh, khuôn mặt tinh xảo, như là một tác phẩm nghệ thuật."

"Không chỉ xinh đẹp, cô thư ký còn nói, cô gái đó có mái tóc ngắn đen dài ngang cổ, nhìn rất lạnh lùng và ít nói. À, còn một điểm nữa, điều khiến cô thư ký nhớ nhất chính là..."

Angelica nhả một ngụm khói, nhẹ nhàng nói:

"Đôi mắt của cô gái đó là màu xanh. Và... sáng một cách đáng sợ."

Đôi mắt xanh sáng quỷ dị...

Cô gái tóc ngắn đen, không biểu cảm...

Tất cả đều đúng.

Diện mạo của nữ thích khách thời không đó đã khắc sâu trong tâm trí hắn, thường khi nhắm mắt lại, hắn lại thấy đôi mắt xanh

ghê rợn đó, cùng khuôn mặt lạnh lùng như chiếc mặt nạ da người.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô bé mà nữ thư ký của Jask miêu tả chính là nữ thích khách thời không đang truy sát hắn!

"Còn tin tức gì về cô bé đó không?" hắn tiếp tục hỏi.

Bên kia điện thoại.

Angelica có vẻ đang ngậm điếu thuốc, hít một hơi rồi chậm rãi thở ra:

"Cái khác thì không có, vì đây mới là đêm đầu tiên, tôi không thể hỏi quá nhiều được chứ? Hôm nay tôi gần như không chủ động hỏi gì cả, tôi tỏ ra không có hứng thú với ông chủ của cô ta, mọi sự chú ý đều dồn vào cô ta."

"Đó là khi chúng tôi ôm nhau trò chuyện, tôi chỉ vào trán cô ta và nói... phải chăng gần đây có chuyện phiền lòng gì sao? Cảm giác luôn cau có. Nếu có chuyện gì lo lắng có thể nói ra, có lẽ tôi có thể giúp gì đó."

"Sau đó cô ta mới chủ động nói ra việc lo lắng về sự kiện Jask bị cáo buộc, tôi liền thuận theo mà dò hỏi, mới biết được chuyện Jask giấu một cô bé mười mấy tuổi. Nhưng có vẻ như nữ thư ký này cũng không biết rõ sự tình, chỉ thấy được một số hiện tượng bề mặt."

"Vậy nên, cậu... nhìn cậu quan tâm cô bé đó như vậy, chẳng lẽ cô ta chính là kẻ mà Jask phái đến để ám sát cậu sao? Mặc dù nghe có vẻ khó tin, nhưng ở quê tôi, nhiều đặc công được đào tạo từ khi còn rất nhỏ, vì trẻ con bẩm sinh có lợi thế làm đặc công, sát thủ..."

"Người nhỏ, linh hoạt, không dễ bị nghi ngờ, còn có thể tận dụng vẻ ngoài ngây thơ để làm đối phương mất cảnh giác. Đặc biệt là những cô bé có vẻ ngoài dễ thương, ai sẽ nghi ngờ một con búp bê sứ là sát thủ chứ? Họ có thể dễ dàng dựa vào khuôn mặt vô

hại đó để xâm nhập bất kỳ nơi nào, giảm bớt sự phòng bị của mọi người."...

Angelica nói không sai.

Hắn cũng đã từng nghe, tổ chức tình báo đặc công ở khu vực Trung Đông rất mạnh, và hầu hết các đặc công xuất sắc đều là trẻ con.

Dù trong chiến đấu trực diện, trẻ con không thể bằng người lớn.

Chương 940: Bí mật của Jask (2)

Nhưng trong những trường hợp cần ẩn mình và xâm nhập, lợi thế thiên bẩm của trẻ con vượt xa người lớn.

Điều này hắn không nghi ngờ gì.

Những đứa trẻ dễ thương và nhỏ bé, luôn có thể khơi dậy thiện cảm và sự yêu thích từ gien con người.

Có lẽ đây cũng là lý do vì sao thích khách thời không và Ngu Hề đều là những cô bé?

Angelica vì cẩn trọng.

Trong đêm đầu tiên quen biết với nữ thư ký này, cô ta không chủ động hỏi quá nhiều, mà chọn cách lắng nghe thụ động, để không gây nghi ngờ và tăng thêm lòng tin.

Hiện tại nhìn lại...

Gần như chắc chắn, cô gái thích khách thời không đó, đúng như mình đoán, là cùng phe với Jask.

Và.

Người phái thích khách thời không đến truy sát mình... tám phần cũng là Jask!

Thì ra kẻ địch, thật sự ở nơi không ngờ tới.

Nếu không phải VV trước khi chết, đã dùng cơ hội cuối cùng

để đốt tên Jask lên màn hình TV, có lẽ mình đến giờ vẫn không nghi ngờ Jask, thậm chí còn xem ông ta như người anh hùng cứu mạng.

Đó mới thật sự là tự chui đầu vào lưới.

Nhưng còn một điều vẫn chưa hiểu...

Nếu mục đích của Jask chỉ đơn giản là muốn giết hắn, vậy tại sao lúc đầu lại phải phóng tên lửa để cứu hắn trong không gian? Chỉ cần để máy bay không gian X-37B mà Kevin Walker đã chiếm đoạt đâm chết hắn là xong rồi.

Hắn tin rằng Jask là người thông minh, không thể làm những việc trái ngược nhau như vậy.

Một loạt hành động khó hiểu này chắc chắn đều nằm trong dự tính của ông ta và là một phần trong kế hoạch vĩ đại của ông ta.

Vậy mục đích thật sự, mục tiêu cuối cùng của Jask là gì?

Với thông tin mà hắn hiện có, vẫn chưa thể đoán được.

Trước hết, hãy lắng nghe xem Angelica đã tìm được những tin tức gì khác.

"Angelica, nghe cô nói, ngoài thông tin về sở thích kỳ quái của Jask, cô còn tìm được tin tức về trí tuệ nhân tạo? Cụ thể là gì?"

"Là về thái độ của Jask đối với trí tuệ nhân tạo."

Angelica dừng lại một lúc trong điện thoại, rồi tiếp tục nói:

"Nữ thư ký này nói, bao gồm cả cô ta, thật ra nhiều giám đốc điều hành của công ty đều hy vọng có thể áp dụng nhiều hơn trí tuệ nhân tạo AI vào công việc để thay thế con người, vừa có thể nâng cao hiệu quả, vừa tối ưu hóa chi phí, giảm bớt chi phí nhân sự."

"Nhưng Jask rất ghét trí tuệ nhân tạo, dù ông ta từng đầu tư vào một công ty trí tuệ nhân tạo nổi tiếng, nhưng sau khi sản phẩm ra đời, ông ta liền ghét cay ghét đắng thứ sản phẩm cướp đi sự sáng tạo và trí tưởng tượng của con người... Đây cũng là một vấn đề tranh cãi lớn trong nội bộ công ty của Jask."

"Nữ thư ký này cũng than thở với tôi sau khi hoàn thành công việc, cô ta nói nếu Jask đồng ý sử dụng AI trong công việc, thì công việc của cô ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng không còn cách nào khác, hầu hết các công ty trong tay Jask đều chưa niêm yết, là doanh nghiệp tư nhân, vì vậy... mọi chuyện đều do Jask quyết định, nói không là không."

"Nữ thư ký nói với tôi rằng, Jask thường hay nói những câu kỳ quặc, giống như nhân vật phản diện trong phim hoạt hình, luôn nói về thế giới, lịch sử, nghe cứ như là những lời nói trẻ con... Về trí tuệ nhân tạo, ông ta từng nói rằng, từ nay về sau, sẽ không còn trí tuệ nhân tạo siêu cấp nào tồn tại."

"Khi đó tôi muốn hỏi, Jask đã nói câu đó trong hoàn cảnh nào, có gì dẫn đến việc nói ra câu đó. Dù sao thì trong mảnh giấy nhỏ cậu đưa cho tôi cũng có từ trí tuệ nhân tạo siêu cấp mà?"

"Chỉ là khi đó chúng tôi đang nằm cùng nhau, đã nói quá nhiều vấn đề công việc không phù hợp với bầu không khí... Một nữ diễn viên Hollywood như tôi quá chú ý đến bí mật thương mại, quan tâm đến trí tuệ nhân tạo siêu cấp rõ ràng là không hợp lý, nên tôi không hỏi tiếp. Việc lấy tin tức là như vậy đấy, Lâm Huyền, hỏi quá nhiều sẽ chỉ làm đối phương cảnh giác và nghi ngờ."

"Càng tỏ ra không quan tâm, không hứng thú, cười cho qua chuyện, thì mới thật sự là muốn bắt mà thả, ngược lại có thể kích thích đối phương nói ra nhiều thông tin hơn."

"Đúng vậy."

Hắn rất đồng ý với quan điểm của Angelica.

Không hổ danh là một trong Bảy Tội Lỗi dưới quyền của Quý Tâm Thủy, Angelica rất giỏi trong việc thu thập thông tin, lý thuyết và chiến thuật của cô ta đều rất xuất sắc.

Thật sự mà nói.

Có thể ngay trong đêm đầu tiên gặp mặt đã lấy được những thông tin quan trọng từ nữ thư ký, hắn đã rất hài lòng rồi.

Những thông tin này có lẽ đối với nữ thư ký không phải là bí mật gì, nên cô ta mới dễ dàng nói ra.

Dù sao thì hai tin tức này không có giá trị gì, chỉ là một số lời phàn nàn trong công việc hàng ngày, giống như mọi người đều có thể phàn nàn với bạn bè về những điều không vui và lo lắng trong công việc.

Chương 941: Bí mật của Jask (3)

Nhưng với hắn, hai tin tức này không khác gì tuyết giữa trời nắng, trực tiếp giúp hắn xác định hai điều cực kỳ quan trọng -

Thích khách thời không truy sát hắn chính là do Jask phái đến.

Trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV, chắc chắn cũng là do Jask giết, nếu không ông ta sẽ không nói câu "từ nay về sau, thế giới sẽ không còn trí tuệ nhân tạo siêu cấp tồn tại".

Chừng đó là đủ rồi.

Với hai kết luận này, đã đủ để hắn xác định ai đang đối đầu với mình, kẻ thù của mình là ai.

Nhìn nhận như vậy...

Hắn bỗng có chút nghi ngờ...

Lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, kẻ đứng sau mọi chuyện... có thể nào chính là Jask?

Nghi ngờ này là có thể, nhưng cũng có mâu thuẫn.

Bởi vì Jask là nhân vật nổi tiếng thế giới, VV đã thu thập rất nhiều dữ liệu hình ảnh của Jask, và cũng đã so sánh với bức phác thảo lão già bí ẩn mà mình vẽ.

Không hề có một chút tương đồng nào!

Chắc chắn không thể là cùng một người!

Đây là kết luận của trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV, hắn vẫn rất tin tưởng.

Nhưng.

Kết luận này vẫn quá phiến diện.

Khi mà công nghệ tương lai đã có thể giữ cho con người trẻ mãi, luôn tươi trẻ, ai cũng đẹp như tượng điêu khắc.

Vậy thì việc thay đổi diện mạo của Jask thành một người hoàn toàn không tồn tại trong lịch sử, chắc chắn cũng có thể thực hiện được.

Vì vậy, trong hoàn cảnh hiện tại, khi mạng sống của mình đang bị đe dọa, việc tìm hiểu thân phận thật sự của lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư không còn ý nghĩa gì.

Trước hết hãy nắm bắt cơ hội, giải quyết khủng hoảng trước mắt đã.

Hắn khẽ thở dài một hơi.

Đối diện với điện thoại, hắn nói:

"Còn thông tin gì khác không, Angelica?"

"Không còn nữa, Lâm Huyền. Tối nay chỉ thu được hai thông tin này thôi."

Ở đầu dây bên kia, Angelica dường như đã hút xong thuốc, giọng điệu trở nên suôn sẻ hơn nhiều:

"Việc thu thập thông tin là một công việc lâu dài, khi tình cảm giữa tôi và nữ thư ký đó sâu đậm hơn, chắc chắn sẽ lấy được nhiều thông tin hơn. Nhưng... lý thuyết là vậy, nhưng qua tối nay tôi cảm thấy rằng nữ thư ký này rất thông minh và có sự tỉnh táo."

"Cô ta biết rõ những gì có thể nói và những gì không thể nói. Vì vậy, dù tôi và cô ta tiếp tục giữ mối quan hệ này, thông tin cuối cùng có được cũng chỉ là những thông tin vặt vãnh, không thể tiếp cận được cốt lõi của vấn đề."

"Đây cũng là điều tôi luôn lo lắng," hắn đáp lại:

"Có thể nổi bật giữa hàng triệu người để trở thành thư ký của Jask, không thể là người tầm thường. Những điều cô ta nói với cô hôm nay vốn không phải là bí mật thương mại, có lẽ nhìn toàn thế giới, hai thông tin nhỏ bé này chỉ có ích với mỗi mình tôi."

"Còn những thông tin thật sự hữu ích, dù là về Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay về Copernicus, tôi nghĩ cô rất khó lấy được từ miệng của nữ thư ký. Hơn nữa, Jask cũng chưa chắc sẽ cho nữ thư ký biết về những chuyện này... dù ông ta thực sự rất tin tưởng cô ta, nhưng Câu Lạc Bộ Thiên Tài và những chuyện khác là điều khác biệt, đây có lẽ là bí mật lớn nhất trong đời Jask."

Ở đầu dây bên kia.

Angelica cười khúc khích:

"Chuyện này, chúng ta thực sự đã nghĩ giống nhau. Vì vậy, phải nghĩ cách khác thôi, dù nữ thư ký này thật sự không biết thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay biết mà không nói. Tóm lại... chúng ta nên tiếp cận Jask hơn để tìm hiểu sự thật."

Lâm Huyền im lặng một lúc:

"Có thể làm được không? Tiếp cận trực tiếp Jask."

"Tôi đã có kế hoạch sơ bộ."

Angelica nói:

"Sáng mai khi chúng tôi thức dậy, nữ thư ký nói muốn đưa tôi

đến nhà cô ta tham quan. Vì cô ta là người hâm mộ cuồng nhiệt của tôi, đã thu thập rất nhiều thứ liên quan đến tôi... thậm chí nhiều kỷ vật từ thời tôi mới vào nghề, cô ta đã tốn nhiều tiền và công sức để mua về sưu tầm."

"Cô ta thậm chí còn tạo riêng một phòng sưu tập về tôi trong nhà mình và muốn mời tôi đến xem. Đối với chúng ta bây giờ, tôi chắc chắn sẽ không từ chối mà còn tỏ ra rất hứng thú. Hơn nữa... cậu có biết nhà của nữ thư ký này ở đâu không?"

"Ở Texas, Cameron, gần thị trấn Boca Chica. Mà thị trấn Boca Chica... chính là nơi Jask đã mua toàn bộ, phát triển thành căn cứ phóng tên lửa tàu vũ trụ."

Texas, Boca Chica, căn cứ phóng tên lửa tàu vũ trụ.

Nghe thấy địa điểm quen thuộc này.

Lâm Huyền không thể không nghĩ đến những lời VV từng nói...

VV từng nói rằng, Jask luôn thích đứng trên "tháp quan sát" để theo dõi tên lửa, mỗi lần đều quan sát rất lâu. Ngoài những công việc cần thiết, phần lớn thời gian ông ta đều ở căn cứ phóng tên lửa tàu vũ trụ, đứng trên tháp quan sát.

Vì vậy, không cần nói rõ.

Trên tháp quan sát đó, chắc chắn còn giấu một bí mật đặc biệt nào đó.

Và một khi Angelica đi đến gần căn cứ phóng tên lửa tàu vũ trụ, cô ta đã nói rằng có kế hoạch tiếp cận trực tiếp với Jask...

Chương 942: Bí mật của Jask (4)

Chắc chắn, cô ta định gặp Jask lần này:

"Vậy nên, cô định đi thẳng vào căn cứ phóng tên lửa để gặp Jask sao? Điều này không dễ dàng, dù có gặp được ông ta, bất kể hỏi điều gì, ông ta chắc chắn sẽ cảnh giác."

"Haha..."

Trong điện thoại, Angelica cười tự tin:

"Cậu lại quên rồi... Hollywood gọi tôi là gì?"

Ngay lập tức.

Lâm Huyền bừng tỉnh ngộ.

Nhưng... kế hoạch này, quá táo bạo rồi!

Thật sự được sao?

"Vậy nên, Lâm Huyền, để thực hiện kế hoạch này, mình tôi không thể làm được, tôi cần cậu giúp đỡ."

Angelica nói nhẹ nhàng:

"Cậu hãy đến Cameron, Texas chờ tôi, tôi sẽ gửi cậu một địa chỉ. Khi tôi chuẩn bị xong, cậu đến nhà nữ thư ký gặp tôi."

"Được rồi, tôi không nói nhiều với cậu nữa. Tôi vừa làm nữ thư ký ngủ rồi ra ngoài hút thuốc để gọi cho cậu, nếu đi quá lâu sẽ bị nghi ngờ, tôi cúp máy đây, hẹn gặp ở Texas."

Tút tút.

Nói xong, Angelica dứt khoát cúp điện thoại.

Lâm Huyền hạ điện thoại xuống, nhìn màn hình dần tối...

Nghe những lời của "phù thủy biến hóa" này, có vẻ như cô ta lại định sử dụng thuật ngụy trang, hóa trang thành nữ thư ký của Jask để tiếp cận trực tiếp với ông ta.

Hắn chưa từng thấy Angelica thực hiện "ngụy trang toàn thân" và "nghệ thuật đóng giả" của cô ta, không biết liệu có thể lừa được Jask hay không.

Nhưng, nhớ lại chiều cao và vóc dáng của Angelica và nữ thư ký khá giống nhau, đây không hẳn là một kế hoạch không thể thực hiện.

Nếu Angelica tự tin như vậy, thì hãy thử xem sao!

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Jask là thành viên duy nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà họ có thể tiếp cận, đương nhiên cũng là cách duy nhất để lấy thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lâm Huyền cúp điện thoại.

Cô bé cưỡi xe máy Harley, Ngu Hề, quay đầu lại:

"Jask, chẳng phải là người giàu nhất thế giới sao? Xem ra, thích khách thời không đó có thể chính xác tìm thấy anh, có lẽ là do người giàu nhất thế giới, Jask, đã cung cấp sự trợ giúp từ phía sau."

"Nếu không chỉ dựa vào em, một người xa lạ, mà tự mình tìm thì thật sự rất khó để tìm thấy anh... Đặc biệt là khi anh không ở Đông Hải, tìm một người trên toàn thế giới không khác gì mò kim

đáy bể."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Ngu Hề, có chút ngạc nhiên:

"Thính giác của em tốt như vậy sao? Xe máy chạy nhanh như thế, tiếng gió rít, chúng ta phải hét lớn mới nghe được... mà em lại có thể nghe rõ cuộc gọi trong điện thoại."

"Em hét lớn như vậy là để anh nghe thấy."

Ngu Hề hét lớn đối diện với cơn gió đêm:

"Đã nói với anh rất nhiều lần rồi mà? Cơ thể của chúng em, những người từ tương lai, đã được cường hóa bằng thuốc và chỉnh sửa gien, tất cả các chức năng cơ quan đã được phát triển đến cực hạn của con người, bao gồm cả thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác, khả năng phản ứng."

"Dù anh có thì thầm sau lưng, chỉ cần không quá xa, em cũng có thể nghe thấy, tự nhiên cũng nghe thấy được cuộc gọi của anh. Thị giác của chúng em cũng vậy, rất tốt và đã được nâng cao nhiều mặt, có thể thấy nhiều chi tiết mà thị lực bình thường của các anh không thấy được."

"Nếu không... anh hóa trang thành thế này, em và thích khách thời không làm sao tìm ra anh được? Phải thừa nhận rằng ngụy trang trên mặt anh rất xuất sắc, đủ để đánh lừa người khác. Nhưng với thị lực của chúng em thì không được, chúng em có thể quan sát đa chiều, thông qua dáng đi, hình thể, thói quen, thậm chí mùi hương để nhận dạng một người."

"Vì vậy, dù em không biết mục đích của anh khi hóa trang thành thế này là gì, nhưng nếu là để phòng ngừa thích khách thời không thì... thực ra là vô nghĩa."

"Thì ra là vậy."

Hắn sờ lên khuôn mặt không thuộc về mình, giải tỏa một thắc mắc trong lòng.

Có vẻ như ngụy trang không có tác dụng với những người xuyên không này:

"Vậy nếu Angelica muốn đóng giả nữ thư ký để lừa Jask, cũng phải chờ khi thích khách thời không không ở bên cạnh Jask, nếu không sẽ bị phát hiện ngay."

"Đúng vậy."

Ngu Hề vừa lái xe máy rẽ gấp, vừa gật đầu:

"Nhưng em nghĩ thích khách thời không sẽ không trở về tìm Jask trước khi hoàn thành nhiệm vụ... trừ khi Jask cố ý gọi cô ta về."

"Nhưng điều này rất khó phán đoán, chúng ta bây giờ chỉ có thể suy đoán mục đích bề ngoài của thích khách thời không là giết anh. Còn nhiệm vụ bí mật của cô ta là gì, ai đứng sau chỉ đạo, Jask là đối tác hay chỉ huy trực tiếp, những điều này vẫn chưa rõ ràng."

Hắn đặt điện thoại trở lại túi.

Vấn đề này thật sự cần phải chú ý.

Khi gặp lại Angelica, hắn sẽ nhắc nhở cô ta rằng thích khách thời không với đôi mắt xanh có thể nhìn thấu ngụy trang. Vì vậy, nếu muốn tiếp cận Jask, phải đặc biệt chú ý xung quanh xem có cô bé nào mắt xanh hay không.

Nếu có, lập tức dừng hành động, nếu không chắc chắn sẽ bị lộ.

Sau đó.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng của Ngu Hề, nhìn đuôi tóc nhỏ xíu đang bay trong gió:

Chương 943: Bí mật của Jask (5)

"Em có kế hoạch gì tiếp theo?"

"【Chúng ta phải tách ra.】" Ngu Hề quay đầu lại một nửa:

"Nhiệm vụ của em là bảo vệ an toàn cho anh, nhưng có một điểm mâu thuẫn rất lớn là... em và thích khách thời không có thể cảm nhận được vị trí của nhau. Chỉ cần em ở cùng anh, thì tương đương với việc tiết lộ vị trí của anh cho thích khách thời không. Khi đó... cô ta sẽ như có la bàn dẫn đường, dễ dàng truy sát anh."

"Vì vậy, cách hợp lý nhất là, em đưa anh đến một nơi an toàn, sau đó anh có thể đi đâu tùy ý, chúng ta tách ra hành động, giữ khoảng cách an toàn để đối phó với mọi tình huống bất ngờ. Anh có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch với Angelica, còn em sẽ đóng vai trò làm mồi nhử thích khách thời không, cố gắng kéo cô ta ra xa khỏi anh."

"Nếu em nhận thấy thích khách thời không không mắc câu, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của em và trực tiếp truy sát anh... thì anh cũng đừng lo lắng, ngay khi nhận ra tình huống đó, em sẽ lập tức đến bảo vệ anh. Đây là cách em thấy an toàn và ổn thỏa nhất."...

Hắn lắng nghe Ngu Hề trình bày kế hoạch.

Đúng là.

Cách này an toàn nhất, cũng hợp lý nhất, còn có thể làm kẻ địch bối rối ở một mức độ nào đó.

Dù sao thích khách thời không chỉ cảm nhận được vị trí của Ngu Hề, không thể cảm nhận được vị trí của hắn... vậy nên chỉ cần hắn chú ý không để lộ hành trình, không sử dụng phương tiện công cộng, thích khách thời không sẽ rất khó tìm thấy hắn.

Bởi vì nước Mỹ và Long Quốc khác nhau, không có hệ thống giám sát toàn diện, và vì một số lý do, trên đường phố rất ít camera giám sát.

Ngay cả những camera giao thông cũng chỉ chủ yếu là để giám sát tốc độ hoặc hồng ngoại, và chỉ có 14 bang ở Mỹ là có luật cho phép lắp đặt camera giám sát giao thông.

Trong khi việc quản lý camera giao thông còn nghiêm ngặt như vậy...

Thì việc giám sát đời sống hàng ngày lại càng khó hơn, nhiều nơi không được phép lắp đặt.

Đây cũng có lẽ là một trong những lý do khiến tỷ lệ tội phạm ở Mỹ cao.

Camera giám sát có hai mặt, vừa bảo vệ an ninh vừa xâm phạm quyền riêng tư ở một mức độ nhất định, tùy thuộc vào cách chúng ta chấp nhận.

Nhiều người từ Long Quốc đến Mỹ lần đầu tiên đều cảm nhận rõ ràng rằng đường phố ở đây quá ít camera giám sát, đến mức không có cảm giác an toàn.

Vì vậy, xét từ lý thuyết và thực tế, kế hoạch của Ngu Hề là khả thi, vừa có thể làm rối kẻ địch vừa có thể che giấu bản thân.

Chỉ là...

Hắn nhớ lại những lời của Hoàng Tước trước khi biến mất:

"Nếu có thể, Lâm Huyền. Tôi chỉ muốn xin cậu một điều cuối cùng..."

Khi đó ánh mắt của Hoàng Tước đầy sự cầu xin, dồn hết sức lực nói ra câu cuối cùng:

"Hứa với tôi, lần này..."

"【Đừng rời xa Ngu Hề... 】"

Theo lời Hoàng Tước, có nghĩa là trong dòng thời gian của cô ấy, tại một thời điểm nào đó, hắn đã chọn rời xa Ngu Hề? Và sau đó gây ra tai họa lớn?

Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra ở dòng thời gian khác.

Nhưng nếu Hoàng Tước đã nói như vậy, hắn chắc chắn sẽ không mắc lại sai lầm:

"Không được."

Hắn kiên quyết từ chối đề nghị của Ngu Hề:

"Chúng ta không thể tách ra."

Ngu Hề lại quay đầu lại đối diện với gió đêm:

"Như vậy anh sẽ rất nguy hiểm, em thực sự có thể đối đầu với thích khách thời không, nhưng nếu anh nói rằng quy luật thời không không tác dụng với cô ta... điều đó có nghĩa là cô ta cũng có thể dùng súng bắn anh?"

"Đạn không có mắt, em có thể giúp anh chặn dao, nhưng không thể nhanh đến mức chặn được đạn."

"Không, không, không," Lâm Huyền lắc đầu:

"Nếu thích khách thời không đó thực sự có thể dùng súng giết

anh, cô ta đã làm rồi. Nhưng hiện tại, mặc dù cách truy sát của cô ta rất tàn bạo, nhưng chưa lần nào có ý định giết anh; anh nghiêng về việc mục tiêu của cô ta là bắt sống anh... tức là, mục tiêu chính của cô ta vẫn là bắt sống anh, chứ không phải giết chết."

"Và còn một điều rất kỳ lạ nữa..."

Lâm Huyền nhớ lại cảnh giao chiến với thích khách thời không trước đó.

Phản ứng đầu tiên của thích khách thời không khi thấy hắn cầm súng là né tránh! Cô ta nhảy ra sau chiếc Mercedes để tìm chỗ ẩn nấp!

Điều này cho thấy, thực ra thích khách thời không cũng không biết rằng cô ta không sợ súng.

Chuyện bị cưỡng chế tránh né không chỉ nằm ngoài dự đoán của hắn, mà còn cả của thích khách thời không.

Đây thực sự là một cuộc chiến nhận thức khó lường.

Không ai biết rõ đối phương, không ai biết đối phương có lá bài gì.

Hắn thở dài nhẹ.

Nếu biết trước thì đã không bắn, chỉ cần lăm lăm súng để dọa đối phương, ngược lại còn có sức răn đe hơn.

Và bây giờ, việc hắn tấn công thích khách thời không bị cưỡng chế tránh né cũng đã bị thích khách thời không biết.

Điều đó có nghĩa là hắn đã mất một lá bài nữa.

Những trận chiến tiếp theo thực sự càng ngày càng khó khăn.

Chỉ có thể dựa vào Ngu Hề mới có thể gây tổn thương cho

thích khách thời không.

Chương 944: Bí mật của Jask (6)

Vì vậy...

Họ phải làm theo lời Hoàng Tước, tuyệt đối không được tách ra!

"Ngu Hề, em có thể kể cho anh nghe về cảm ứng giữa các người xuyên không là như thế nào không?"

Lâm Huyền hỏi:

"Người bạn trước đây của anh chưa từng đề cập đến chuyện này, thậm chí còn không đề cập đến sự tồn tại của những người xuyên không khác."

"Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, vì anh hiểu rõ lý thuyết về độ đàn hồi của thời không và thời không bài dị, nên khi đó dù sao cô ấy cũng không thể nói cho anh biết những điều này."

"Nhưng bây giờ anh đã tự mình hiểu được nhiều điều, nên thời không đàn hồi hiện tại có lẽ cũng cho phép em nói cho anh biết... chi tiết và cách thức cụ thể của cảm ứng này rồi nhỉ?"

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, anh phải biết rõ cách các em cảm ứng, độ chính xác ra sao, có cơ chế đặc biệt nào không... rồi từ đó mới có thể lập kế hoạch tác chiến tiếp theo."

"Điều này thực ra có thể nói ra."

Ngu Hề gật đầu nhẹ, chiếc đuôi ngắn ngủn trên đầu cô ấy cũng lay động:

"Vì anh cũng đã đoán gần đúng rồi. Cảm ứng giữa những người xuyên không như bọn em có thể được mô tả là 'cảm ứng thời không', một loại cảm ứng khó có thể mô tả cụ thể bằng ngôn ngữ..."

"Nói đơn giản, em có thể trong một mức độ nhất định, nhờ vào giác quan thứ sáu mà mơ hồ cảm nhận được 'hướng chung' và 'khoảng cách chung' của một người xuyên không khác. Khoảng cách càng xa, cảm giác càng mơ hồ, giống như khi các anh ở châu u, em chỉ cảm nhận được hai điểm phản ứng, một mạnh một yếu, đều ở rất xa về phía tây bắc, cụ thể là quốc gia nào em không thể cảm nhận được, chỉ biết là hướng và khoảng cách đại khái."

"Nhưng, một khi lại gần, cảm ứng sẽ càng mạnh mẽ và chính xác hơn. Chẳng hạn như hiện tại, khoảng cách giữa chúng ta và thích khách thời không chỉ khoảng vài chục km, em biết rõ cô ta cũng đang ở ngoại ô Princeton, thậm chí cảm nhận được cô ta đang ở gần chiếc Mercedes đang cháy và chưa di chuyển nhanh."

"Vậy nếu khoảng cách gần hơn, chẳng hạn như em và cô ta cùng ở trong một tòa nhà. Cảm ứng về khoảng cách và hướng sẽ rất mạnh mẽ, em thậm chí có thể biết rõ cô ta đang ở phòng nào, sau cánh cửa nào."

"Chỉ là chuyện này đã nói nhiều rồi, cảm ứng này là tương hỗ, em mơ hồ biết vị trí của cô ta, cô ta cũng mơ hồ biết vị trí của em; khi em cảm ứng được chính xác vị trí của cô ta, cô ta cũng cảm ứng chính xác vị trí của em; cách nói này anh có thể hiểu được chứ? Vì vậy em mới nói, trận chiến giữa hai bọn em cơ bản là minh bạch, không tồn tại việc tấn công bất ngờ, cả hai đều biết rõ vị trí của nhau, rất khó để ai chiếm lợi thế."...

Nghe Ngu Hề giải thích.

Lâm Huyền vuốt cằm suy nghĩ.

Quả nhiên như hắn nghĩ, cảm ứng này không phải là toàn năng, khoảng cách càng xa càng không chính xác.

Hơn nữa, vì cảm ứng là hai chiều, việc hắn và Ngu Hề ở cùng nhau ngược lại an toàn hơn:

"Chúng ta vẫn nên ở cùng nhau."

Lâm Huyền khuyên:

"Ít nhất nếu chúng ta ở cùng nhau, em có thể làm radar dò tìm, chỉ cần thích khách thời không đến gần, em có thể phát hiện ngay."

"Đến lúc đó nếu đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy. Trong tình huống cô ta truy đuổi chúng ta, cảm ứng hai chiều có lợi cho chúng ta hơn, ngược lại nếu em rời xa anh, anh sẽ rất bị động... nếu bị tấn công bất ngờ, anh vì quy luật thời không kỳ lạ kia nên không thể phản kháng."

"Được thôi."

Ngu Hề đáp nhẹ:

"Nhưng em phải nhắc anh, vì quy luật thời không, em không thể gây tổn hại cho bất kỳ ai trong thời không này, nếu thích khách thời không cũng tìm được người giúp đỡ trong thời không này, anh sẽ phải tự đối phó."

"Vì vậy, anh vẫn phải tự trang bị cho mình... đó là lý do em không thích dùng súng, đạn không có mắt, nếu vô tình bắn lệch vào người trong thời không này, em sẽ bị quy luật thời gian lập tức tiêu diệt, cái giá quá lớn."

"Thích khách thời không cũng vậy, từ trước đến nay anh chưa thấy cô ta dùng súng hay gây thương tích cho người trong thời không này đúng không? Có lẽ bí mật của cô ta cũng không quá ghê gớm như anh nghĩ, chúng ta sẽ đi từng bước."

"Vậy... giờ chúng ta đi đâu? Có nên nghe theo lời của bạn anh, Angelica, đến Cameron, Texas gặp cô ta không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Đi thôi, chúng ta cần Angelica cung cấp vũ khí, cô ta cũng cần sự giúp đỡ của chúng ta, chuyến đi Texas này là bắt buộc."

"Nhưng để an toàn, chúng ta không nên sử dụng phương tiện giao thông công cộng, mình tìm một chiếc xe, thay phiên nhau lái."...

Sau đó, hai người thành công "mượn" được một chiếc xe hơi cũ.

Ngu Hề có vẻ rất thạo việc này, chiếc xe máy Harley của cô ấy cũng là "mượn" từ ai đó.

Hắn mở cửa xe, ngồi vào trong.

Trong lòng không khỏi cảm thán...

Thật giống như cảm giác chơi GTA đời thực, làm công dân năm sao ngày nào.

Những căng thẳng trong lòng hắn cuối cùng cũng dịu bớt đi.

Chương 945: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (1)

Hắn ngửa đầu, tựa vào gối tựa ghế.

Hiện tại có thể nói, đây là tình huống tồi tệ nhất.

Bởi vì Kevin Walker và Jask, hai gã khổng lồ, đều đứng ở phía đối lập, trở thành kẻ thù của hắn.

Nhưng ngược lại, cũng có thể nói đây là tình huống tốt nhất.

Vì chỉ cần xác định được kẻ thù...

Thì không cần nương tay nữa!

Mục tiêu của hắn khi đến Mỹ lần này là mở ra cục diện, hoàn thành việc phá vỡ cả thực tế và giấc mơ.

Nhìn tình hình hiện tại.

Đường này là đúng, và chắc chắn sẽ có kết quả.

Rầm...

Chiếc xe cũ lắc lư khởi động.

Ngu Hề thành thạo chuyển số, nhả côn và đạp ga, đưa xe lên đường.

Cơ thể của cô ấy đã được tăng cường, tinh thần rất tốt, nên cô ấy để hắn ngủ trước để nghỉ ngơi, sau khi tỉnh dậy thì thay cô ấy lái tiếp.

Từ New Jersey đến Texas rất xa, ít nhất phải lái xe hơn mười tiếng đồng hồ mới tới.

Đi máy bay đương nhiên sẽ nhanh hơn, chỉ mất ba đến bốn tiếng.

Nhưng hiện tại để an toàn và kín đáo, chỉ có thể làm như những tay cao bồi hoang dã thế kỷ 21, cưỡi xe xuống phía nam, tiến đến bang lớn thứ hai của Mỹ - Texas.

Trên đường đi.

Trong đầu hắn rất rối.

Tạm thời cũng không ngủ được.

Hắn quay đầu nhìn Ngu Hề, người đang tập trung lái xe, đôi mắt xanh sáng rực nhìn thẳng về phía trước...

Hắn vẫn không hiểu mối quan hệ giữa Ngu Hề và Hoàng Tước.

Ngu Hề cũng không biết.

Hoàng Tước cũng không thể nói.

Hắn đã hỏi Ngu Hề, tại sao lại bảo vệ hắn, ai đã phái cô ấy đến bảo vệ hắn, câu trả lời nhận được cũng là không thể nói.

"Ngu Hề."

Hắn nửa nhắm mắt, hơi mệt mỏi nói:

"Giữa chúng ta, có mối quan hệ đặc biệt nào không?"

"Không có."

Ngu Hề nhìn thẳng phía trước, tay nắm chặt vô lăng. Đôi mắt xanh sáng chớp chớp, giọng nói không chút dao động:

"Trước khi nhận nhiệm vụ này, em thậm chí còn không biết anh là ai, chỉ sau khi đọc một số tài liệu về anh mới hiểu rõ hơn."

"Dù là thời đại của em hay thời đại của anh, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Nghe xong.

Hắn thở dài một hơi...

Quả nhiên.

Lại là một câu trả lời hoàn toàn phủ định.

Thực ra, bây giờ hắn đã nhận ra rằng, mặc dù cách giao tiếp của những người xuyên không này rất lạ lùng, nhưng vẫn có một số quy luật nhất định.

Đối với những chuyện hoàn toàn không tồn tại, hoàn toàn không thực tế, họ có thể trực tiếp phủ định và phủ định rất dứt khoát.

Nhưng đối với những vấn đề mơ hồ, liên quan đến thời không và các vấn đề quan trọng của lịch sử, họ sẽ dùng "không thể nói" hoặc "không có cách nào nói" để diễn đạt.

Theo kinh nghiệm của hắn...

Nếu một vấn đề nhận được câu trả lời là "không thể nói" hoặc "không có cách nào nói", thì có thể tạm giả định rằng vấn đề đó là thật, là chắc chắn; bởi vì nếu vấn đề sai lầm hoàn toàn, câu trả lời phải là phủ định ngay lập tức.

Tóm lại.

Không hoàn toàn phủ định, thì có thể tạm giả định là khẳng định.

Trong sự xóc nảy, hắn quay đầu nhìn Ngu Hề từ bên cạnh.

Nhìn đuôi tóc nhỏ của cô ấy nhảy lên xuống,

Nhìn gương mặt lạnh lùng mà quyến rũ của cô ấy,

Nhìn đôi mắt xanh như ánh sao của cô ấy...

"Chuyện em đến cứu anh..."

Hắn nuốt khan:

"Có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?"

Cộc cộc.

Cộc cộc.

Chiếc xe cũ đi qua một đoạn đường ray bỏ hoang băng qua đường, khiến cả hai người bị xóc lên, rồi lại hạ xuống.

Ngu Hề nắm chặt vô lăng, giữ cho xe ổn định.

Sau vài giây im lặng.

Cô ấy nuốt nước bọt.

Nhẹ nhàng nói:

"Em không có cách nào nói."...

Quả nhiên.

Lại là "không có cách nào nói".

Hắn nhẹ hừ một tiếng.

Nếu không bị phủ định dứt khoát... thì khả năng cao là việc Ngu Hề xuyên không đến đây có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên

Tài.

Nhưng mối quan hệ đó là gì thì không thể đoán được, có thể là liên quan tích cực hoặc tiêu cực.

Tình hình hiện tại rất mơ hồ và phức tạp.

Hắn cảm thấy xoáy nước bí ẩn xung quanh mình ngày càng lớn... cần phải phá vỡ tình thế nhanh chóng!

"Thôi, anh đi ngủ đây."

Hắn nhắm mắt lại, dặn dò Ngu Hề:

"Nếu em lái xe mệt thì gọi anh dậy."

"Được."

Ngu Hề trả lời ngắn gọn và dứt khoát.

"Thích khách thời không có đuổi kịp không?" Hắn lại mở mắt.

Ngu Hề lắc đầu:

"Cô ta vẫn đang lởn vởn ở Princeton. Yên tâm đi, mặc dù cô ta có nhiều bí ẩn, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một con người bằng xương bằng thịt."

"Cô ta không thể bay, cũng không thể chống đạn, lại còn bị em cảm nhận được vị trí, không đáng sợ như anh nghĩ đâu. Ngủ đi, có gì xảy ra em sẽ gọi anh dậy."

Hắn gật đầu.

Nghỉ ngơi tốt để chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Hắn nhìn đồng hồ.

Hiện tại là 1:23 sáng theo giờ Mỹ, tương đương với 13:23 trưa

ở Long Quốc.

Giờ này mà ngủ thì chắc chắn sẽ mơ.

Nhưng một khi hắn đã vào giấc mơ, chỉ có thể tỉnh dậy khi đến 00:42 giờ Long Quốc hoặc khi chết trong giấc mơ, nếu không thì không ai có thể gọi hắn dậy từ bên ngoài.

Chương 946: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (2)

Hồi nhỏ đã từng xảy ra chuyện này, bố mẹ gọi mãi không tỉnh, hoảng quá nên đưa hắn đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra không có gì, chỉ kết luận là ngủ quá sâu... mặc dù rất hiếm thấy ngủ sâu như vậy, nhưng thực tế đã chứng minh.

Nhưng trong tình huống hiện tại không thể ngủ sâu như thế được.

Nếu gặp nguy hiểm thật sự, Ngu Hề gọi không dậy, thậm chí đánh cũng không tỉnh, có thể hắn sẽ mất mạng.

Vì vậy...

Phải nghĩ cách chết nhanh, tỉnh dậy một lần, rồi lại tiếp tục ngủ.

Giấc mơ thứ tư khác với những giấc mơ khác, không có nhiều cơ hội để tự hại mình.

Phạm vi hoạt động của hắn rất nhỏ, và nếu bỏ lỡ cơ hội ban đầu, hắn sẽ bị điện giật, rơi vào trạng thái mất liên lạc cả trong thực tế và giấc mơ... gần như là chết thật.

Mí mắt ngày càng nặng.

Dần dần...

Hắn chìm vào giấc ngủ. ... ...

Phù...

Gió hè quen thuộc, tiếng ồn ào quen thuộc.

Hắn nhanh chóng mở mắt.

Như thường lệ, hàng chục binh lính bao vây hắn, trên đầu là hàng chục khinh khí cầu in quảng cáo của ngân hàng Thái Mỗ, bay lượn trên cao.

Tất cả binh lính căng thẳng nâng súng trường, mở khóa an toàn, đối diện với chàng trai trẻ đột ngột xuất hiện như làm ảo thuật.

Một binh lính trông có vẻ là đội trưởng chuẩn bị tiến lên...

"Haha."

Hắn cười nhẹ, lao về phía mục tiêu đã chọn—

Một binh lính không thành thạo việc sử dụng súng, chậm hơn những người khác một nhịp.

Hắn lao thẳng vào nòng súng, đối diện với trán mình, tay phải vươn tới bóp cò!

Bùm!

Tiếng súng chấn động vang lên, mắt hắn tối sầm lại. ... ...

Tưng!

Hắn bật dậy khỏi ghế phụ của xe.

Tim đập nhanh, thở gấp.

Ngu Hề nhìn hắn nghi ngờ:

"Có chuyện gì vậy? Ác mộng à?"

Hắn điều chỉnh hơi thở, nhìn Ngu Hề.

Có vẻ như.

Cô ấy, người từ tương lai trở về bảo vệ hắn này, không biết bí mật về giấc mơ của hắn.

Đây có lẽ cũng là bằng chứng rõ ràng rằng cô ấy thật sự không quen biết Hoàng Tước.

Hoàng Tước biết tất cả mọi bí mật của hắn, bao gồm nhưng không giới hạn việc hắn có thể xuyên không qua giấc mơ.

Nhưng ngược lại Ngu Hề...

Đối với chuyện giấc mơ của mình, dường như cô ấy hoàn toàn không biết gì.

Cũng tốt thôi.

Hắn cũng không định chia sẻ chuyện này, bí mật quý giá nhất của mình.

"Cũng có thể."

Hắn đáp bâng quơ một câu.

Sau đó lật người, tiếp tục ngủ.

Một khi chết "thoát ra" trong giấc mơ, thì đến khi vòng lặp giấc mơ tiếp theo, hắn sẽ không mơ nữa.

Giờ thì có thể yên tâm ngủ rồi.

Một đêm không mộng mị. ...

Ngày hôm sau tỉnh dậy, gần trưa.

Ngu Hề vẫn giữ tư thế lái xe như cũ, không có vẻ gì mệt mỏi.

Hắn ngáp một cái rồi ngồi dậy.

Dựng thẳng ghế lại, nhìn ra ngoài.

Quả nhiên, một vùng đất bằng phẳng.

Con đường cao tốc trước mắt thẳng tắp đến mức khó tin, kéo dài đến tận chân trời, không có một chút khúc quanh nào, chẳng trách nhiều người nói ở Mỹ lái xe trên cao tốc có thể khóa vô lăng mà ngủ.

"Để anh lái cho."

Hắn nhìn Ngu Hề:

"Em nghỉ ngơi, ăn chút gì đi. Khi em tỉnh dậy, chúng ta chắc cũng đã đến Texas rồi."

Ngu Hề không khách sáo, dừng xe.

Sau đó đổi chỗ với hắn, để hắn ngồi vào ghế lái, còn cô ấy chuyển ra ghế sau để nghỉ ngơi:

"Thích khách thời không có lẽ vẫn ở Princeton, chưa theo kịp. Bây giờ khoảng cách giữa chúng ta và cô ta đã xa hơn, cảm ứng của em trở nên mơ hồ, không xác định được vị trí cụ thể của cô ta."

"Nhưng anh yên tâm, ngay cả khi ngủ, em cũng có thể cảm nhận được khoảng cách giữa thích khách thời không và chúng ta. Một khi cô ta đến gần, em sẽ lập tức tỉnh dậy."

Nói xong, Ngu Hề nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Hắn chỉnh âm lượng radio nhỏ lại, không làm phiền Ngu Hề.

Hắn chống tay trái lên khung cửa xe, chống cằm, tay phải giữ vô lăng vốn không cần phải điều khiển... qua gương chiếu hậu,

nhìn Ngu Hề đang yên tĩnh ngủ ở ghế sau.

Lúc này hắn mới nhớ ra, hắn chưa từng quan tâm đến bất kỳ điều gì về Ngu Hề.

Cô ấy bao nhiêu tuổi? Cụ thể là mười mấy?

Sống cuộc sống thế nào? Có cuộc đời ra sao?

Là con một à? Cha mẹ còn sống không?

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ này... cô ấy có trở về được không?

Ngay cả ở thời đại tương lai đó, việc tăng cường bằng thuốc và chỉnh sửa gien có thể làm cho mỗi người trở nên thông minh, xinh đẹp và mạnh mẽ.

Nhưng đó chỉ là về thể chất và ngoại hình.

Kỹ năng và tri thức thật sự vẫn cần phải thông qua luyện tập và học hỏi.

Ngu Hề trông chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, có thể còn nhỏ hơn.

Tuổi này mà kỹ năng lái xe đã cao như vậy, lại còn biết sử dụng súng, không chỉ kiểm soát được lực giật mạnh mà còn bắn rất chính xác.

Thật khó tưởng tượng, trong suốt mười mấy năm đó, cô ấy đã phải trải qua bao nhiêu năm huấn luyện đặc công.

Cộc cộc.

Cộc cộc.

Chiếc xe cũ với bộ giảm xóc kém chất lượng đi qua một đoạn

đường ray, lại làm cho hắn và Ngu Hề đang ngủ ở ghế sau bị xóc lên rồi hạ xuống.

Chương 947: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (3)

Cô gái trong gương chiếu hậu trong giấc ngủ cọ xát mắt.

Đổi tư thế.

Quay lưng lại với hắn, tiếp tục ngủ. ...

Khi hai người đến Cameron, Texas, họ không đến địa chỉ mà Angelica đã cho ngay, mà tìm một khách sạn nghỉ ngơi qua đêm.

Sáng hôm sau, họ mới theo sắp xếp của Angelica, đến một khu biệt thự ngoại ô.

Một trong những biệt thự đó là nhà của nữ thư ký của Jask, Angelica nói cô ta đã sắp xếp xong mọi thứ, để hắn vào thẳng nhà tìm cô ta.

"Em không vào đâu, em ở ngoài canh chừng."

Ngu Hề nói khi hắn bước ra khỏi xe:

"Em cảm nhận được thích khách thời không đã bắt đầu di chuyển. Cô ta đang tiến đến gần đây rất nhanh... có lẽ thấy chúng ta ở đây lâu không di chuyển nên đuổi theo."

"Giúp em kiếm một khẩu súng, khi cận chiến nếu có cơ hội, em có thể dùng súng giải quyết cô ta. Miễn là xung quanh không có người khác, em vẫn dám dùng súng, không để viên đạn lạc kích hoạt quy luật cưỡng chế tránh né."

Lâm Huyền gật đầu, đóng cửa xe lại:

"Vậy em ở ngoài biệt thự canh chừng nhé, anh đã nói với Angelica rồi, cô ta sẽ chuẩn bị cho chúng ta hai khẩu súng, anh sẽ đi gặp cô ta trước."

Nói xong, hắn bước đến trước biệt thự, gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Rất nhanh.

Angelica, trong bộ đồ ngủ lỏng lẻo, mở cửa.

Cô ta không trang điểm, mắt có vẻ mệt mỏi, mái tóc dài như rong biển được buộc sau đầu.

"Nữ thư ký đâu rồi." hắn hỏi.

"Đang ngủ." Angelica trả lời nhạt nhẽo.

Hắn cảm thấy buồn cười:

"Sao cô ta ngủ mãi vậy?"

Angelica nhướn mày:

"Lần này... dùng một chút biện pháp đặc biệt, tôi đảm bảo cô ta sẽ không tỉnh dậy cho đến tối."

"Vào nhà đi, chúng ta cần bàn kế hoạch tiếp theo."

Hắn bước vào nhà, Angelica đóng cửa lại.

Cô ta dẫn hắn vào phòng ngủ, để hắn nhìn nữ thư ký đang ngủ say trên giường.

Quả thật ngủ rất ngon.

"Mặc dù tôi chắc chắn cô ta sẽ không tỉnh lại trong thời gian ngắn, nhưng mọi việc đều có thể xảy ra. Vậy nên, Lâm Huyền, cậu

ở đây canh chừng cô ta, nếu cô ta tỉnh lại trước, cậu hãy khống chế cô ta, đừng để cô ta báo tin cho Jask và làm hỏng kế hoạch của chúng ta."

Nói rồi, Angelica vỗ nhẹ vào một chiếc vali đen đặt trên bàn ăn.

Hắn mở ra.

Bên trong là những thứ hắn cần, hai khẩu súng đen, băng đạn, và đạn.

Sau đó, Angelica chỉ về góc phòng khách.

Ở đó có hai chiếc vali lớn quen thuộc, chứa đầy dụng cụ ngụy trang của Angelica.

"Tài xế của tôi đã mang những thứ này đến và rời đi. Hôm nay là cơ hội hiếm có, Jask đã nhắn cho nữ thư ký rằng muốn cô ta đến trung tâm phóng tàu vũ trụ và tháp quan sát vào lúc 10 giờ sáng nay."

"Đây chính là cơ hội tôi đã chờ đợi. Trong hai ngày qua, tôi đã ở cạnh nữ thư ký cả ngày lẫn đêm, cô ta cũng xin nghỉ không đi làm, chúng tôi luôn ở bên nhau. Tôi đã hiểu rõ thói quen, cách nói chuyện, cách đứng và dáng đi của cô ta... thêm vào đó, thân hình của tôi và cô ta rất giống nhau, nên việc giả dạng không có vấn đề gì."

Angelica vừa nói vừa mở vali:

"Nhà này vốn là của nữ thư ký, có rất nhiều quần áo và trang sức của cô ta, hoàn toàn có thể làm giả hoàn hảo."

"Nhưng giọng nói thì sao?"

Hắn nhún vai:

"Dù ngoại hình, thân hình, khí chất, thậm chí dáng đi của cô có thể giống y hệt, nhưng giọng nói thì sao?"

Angelica mỉm cười nhẹ.

Cô ta hắng giọng, rồi ấn vào cổ họng.

Sau đó thay đổi giọng nói thành một giọng nữ hoàn toàn khác:

"Jask, tại sao ông luôn không mang theo điện thoại lên đây!"

Giống y như thật.

Chính là giọng của nữ thư ký!

"Cô thật sự biết nhiều thứ."

Hắn cảm thán thật lòng:

"Có vẻ như giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Oscar trao cho cô vẫn là quá muộn. Không ngạc nhiên khi cô đóng vai nữ đặc công trong phim rất xuất sắc... hoàn toàn là diễn xuất thực tế."

"Tôi rất tò mò, cô học những kỹ năng này ở đâu, ai dạy cô? Hollywood chắc không đào tạo những thứ này đâu nhỉ?"

Angelica đặt ngón trỏ lên môi, ra dấu im lặng:

"Bí mật-"

Cô ta lại thay đổi giọng nói, vẫn rất thành thạo:

"Những giọng nói bình thường tôi có thể mô phỏng dễ dàng. Nhưng nếu nói lớn tiếng, chắc chắn sẽ bị lộ. Vậy nên, một mẹo nhỏ... muốn biết giọng thật của ai, hãy để họ hét lên vài lần, hoặc nói bằng giọng lớn vài câu."

Thật vậy.

Hắn nhớ đến giọng điệu nổi tiếng một thời của những ca sĩ với giọng mũi và giọng giả.

Hai giọng này... chỉ có thể thực hiện khi nói nhỏ, hoặc nói bằng giọng gió.

Vậy nên khi đã có ngụy trang, trang phục, trang sức và giọng nói, xem ra chuyến thâm nhập vào sào huyệt của Angelica có tỷ lệ thành công rất cao.

Hắn tin vào kỹ năng diễn xuất của cô ta, ngay cả khi gặp phải những câu hỏi của Jask mà không trả lời được, cô ta cũng sẽ có cách đối phó.

Angelica cởi bỏ bộ đồ ngủ:

"Được rồi, tôi sẽ bắt đầu trang điểm và ngụy trang, cậu vào phòng ngủ trông chừng nữ thư ký đi."...

Hai giờ sau.

Cửa phòng ngủ mở ra.

Hắn nhìn thấy một người phụ nữ giống hệt nữ thư ký đang ngủ trên giường bước vào!

Chương 948: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (4)

"Giống không?"

Angelica dùng giọng không thuộc về cô ta hỏi.

"Giống."

Hắn công nhận chân thành:

"Thật sự rất giống."

Hắn nhiều lần quay đầu lại để so sánh khuôn mặt của hai người.

Quả là như đúc...

Kỹ thuật ngụy trang của Angelica thật quá lợi hại.

Trước mắt hắn là nữ thư ký đích thực, dáng người cao ráo, mặc váy công sở màu đen, đôi tất da chân phản chiếu ánh sáng, giày cao gót, vẻ quyến rũ của một phụ nữ công sở hiện rõ trước mắt.

Nhìn lại khuôn mặt.

Angelica đã nhuộm tóc thành màu giống với nữ thư ký và duỗi thẳng, búi lên phía sau đầu, dùng chính chiếc kẹp tóc mà nữ thư ký thường dùng.

Lâm Huyền nhìn vào bìa tạp chí trên bàn viết trong phòng ngủ.

Bìa tạp chí là bức ảnh của Jask và nữ thư ký của ông ta, tiêu

đề của số tạp chí này là cuộc phỏng vấn với Jask và thư ký riêng của ông ta.

Hắn cầm quyển tạp chí lên.

Rồi dựng nó trước mắt.

So sánh giữa nữ thư ký tinh tế, sắc sảo trên bìa tạp chí và Angelica vừa được làm mới trước mặt...

Hoàn hảo.

Mọi chi tiết đều giống y hệt:

"Chỉ thiếu một chiếc kính gọng đỏ."

Vừa nói dứt lời, Angelica đã lấy từ phía sau ra một chiếc kính gọng đỏ, nhẹ nhàng đặt lên mũi.

Cô ta chớp mắt:

"Bây giờ có phải giống y hệt không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu công nhận:

"Nhìn hình dáng khuôn mặt và thói quen sử dụng mắt của cô ta, có lẽ cô ta thường xuyên đeo kính."

"Đúng rồi."

Angelica đáp:

"Tôi đã xem qua ảnh của cô ta khi làm việc, cô ta luôn đeo chiếc kính gọng đỏ này. Chỉ là khi ở bên tôi hai ngày qua, cô ta không đeo kính lần nào, luôn đeo kính áp tròng."

"Có lẽ... cô ta nghĩ rằng đeo kính làm giảm thẩm mỹ? Cũng có

thể là thấy đeo kính không tiện... nhưng tôi vẫn thích cô ta đeo kính hơn... nhìn sẽ có khí chất hơn và có vẻ hung dữ hơn."

Angelica nhìn vào chiếc đồng hồ nhỏ trên cổ tay, cũng lấy từ hộp trang sức của nữ thư ký:

"Đến giờ rồi, tôi phải đi thôi. Jask là người rất đúng giờ, sớm hay muộn đều không tốt, ông ta nói mấy giờ thì phải đến đúng giờ."

"À, tôi còn phải nhắc cô một việc." Lâm Huyền đột nhiên nói.

Hắn bảo Angelica đặc biệt chú ý đến cô gái có đôi mắt xanh, mặc dù thích khách thời không hiện đang ở xa đây, nhưng đề phòng vẫn tốt hơn:

"Nếu cô gái mắt xanh xuất hiện, cô phải lập tức dừng hành động, cô ta có thể nhìn thấu ngụy trang."

"Biết rồi." Angelica bước đến tủ đầu giường.

Cầm lấy điện thoại của nữ thư ký.

Lắc nhẹ trước mặt Lâm Huyền:

"Tôi sẽ mang theo điện thoại của cô ta, có thể xem được tin nhắn công việc, mấy ngày nay tôi đã nhìn thấy mật khẩu khi cô ta nhập. Giờ tôi biết hết về cô ta rồi."

"Còn điện thoại của tôi cũng mang theo, nếu có chuyện gì, nhắn tin cho tôi đừng gọi điện, tôi sẽ tìm cơ hội trả lời cậu."

"Vậy thì, Lâm Huyền, chỗ này giao cho cậu, canh chừng cô ta. Liều thuốc rất mạnh, bình thường cô ta sẽ không tỉnh lại, nhưng nếu tỉnh lại... tôi đã đưa súng cho cậu rồi, cậu chỉ cần khống chế cô ta tạm thời, khi tôi trở lại... tôi sẽ nói với cô ta rằng đó là một phần của trò chơi, cô ta sẽ tin."

"Cô ta có ngốc như vậy không?" Lâm Huyền có chút không tin.

Angelica cười khẽ, bước ra ngoài với dáng đi của nữ thư ký, quay đầu lại lần cuối:

"Người đang yêu, nhìn gì cũng thấy lãng mạn-"

Cộc.

Cửa phòng đóng lại.

Lâm Huyền nhìn qua cửa sổ, thấy chiếc xe Tesla bên ngoài được Angelica lái đi.

Thật sự từ trong ra ngoài đều giả đến hoàn hảo.

Thêm vào đó là diễn xuất đẳng cấp Oscar của Angelica, giọng nói mô phỏng, cùng hai ngày tìm hiểu sâu về nữ thư ký, cô ta đã hiểu rõ cách giao tiếp giữa nữ thư ký và Jask—

Không bao giờ hỏi, chỉ ra lệnh và trả lời.

Đó cũng là lý do Angelica quyết định mạo hiểm...

Jask luôn rất tự tin, mọi việc đều do ông ta quyết định, không bao giờ hỏi ý kiến thư ký.

Điều này khiến việc giả mạo của Angelica dễ dàng hơn nhiều.

Thực ra.

Hiện tại đối với Lâm Huyền, Angelica có gặp Jask hay không cũng không quan trọng.

Hắn đã có được thông tin mà hắn muốn, biết rõ lập trường của Jask và thái độ của ông ta đối với mình.

Nhưng mục tiêu của Angelica chưa đạt được.

Cô ta muốn biết thêm về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, muốn biết thân phận thực sự của Copernicus, muốn biết kẻ giết cha mẹ của Quý Lâm.

Vì vậy, cô ta mới quyết định mạo hiểm thử vận may;

Xem thử, trên tháp quan sát đó, Jask đang giấu gì;

Và... liệu Jask có thường nói với nữ thư ký về Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không.

Nếu không nói, Angelica cũng sẽ không chủ động hỏi, lần này có thể coi như vô ích.

Nhưng nếu Jask thực sự rất tin tưởng nữ thư ký, thường xuyên chia sẻ với cô ta thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài... thì chuyến thâm nhập này của Angelica sẽ thu được nhiều kết quả.

Vù...

Chiếc Tesla chạy bằng điện lăn bánh ra khỏi cửa, ngoài tiếng cảnh báo nhỏ, không có bất kỳ tiếng ồn nào, di chuyển cực kỳ êm ái.

Chiếc Tesla rời khỏi khuôn viên biệt thự, hướng về thị trấn Boca Chica, trung tâm phóng tàu SPACET.

Chương 949: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (5)

...

Trên tháp quan sát.

Jask ngẩng đầu lên.

Mặt trời chói chang.

Bây giờ đã là cuối tháng tư, thời tiết dần trở nên ấm áp, cả thế giới cũng trở nên tràn đầy sức sống.

Ông ta nhìn về phía bệ phóng tên lửa đang mở rộng ở xa.

Trên mặt đất bằng phẳng bên dưới, một chiếc xe vận tải khổng lồ đang từ từ dựng một chiếc tên lửa SpaceX mới.

Sắp tiến hành thử nghiệm phóng tiếp theo rồi.

Tên lửa SpaceX của ông ta đã nổ nhiều lần, lần nổ đầu tiên, cả thế giới coi ông ta như trò cười và chế giễu ông ta.

Nhưng bây giờ.

Càng nhiều người sợ tên lửa của ông ta nổ.

Bởi vì mọi người đều hiểu rằng...

Tên lửa của ông ta càng nổ nhiều, càng gần đến thành công.

Thất bại mang lại nhiều kinh nghiệm hơn rất nhiều so với thành công.

Ông ta chưa bao giờ sợ thất bại.

Vì vậy ông ta mới có thể đạt được thành công như hiện tại.

Hiện nay, tên lửa SpaceX của ông ta đã không còn tranh cãi gì nữa, là tên lửa vận tải mạnh nhất trong lịch sử thế giới.

Các mô hình có thể tái sử dụng, mỗi lần có thể vận chuyển 150 tấn hàng hóa.

Các mô hình sử dụng một lần, mỗi lần có thể vận chuyển 250 tấn trọng lượng.

Trên toàn thế giới, đây là con số vô cùng ấn tượng.

Nhưng đối với tham vọng lớn của ông ta, điều này vẫn còn xa mới đủ.

Sao Hỏa, chỉ là bước đầu tiên trong tầm nhìn của ông ta.

Ông ta còn muốn nhìn xa hơn vào vũ trụ, xa hơn vào tương lai... và xa hơn, xa hơn nữa.

Cộc cộc cộc cộc cộc.

Tiếng gót giày cao gót dồn dập đập vào sàn thép.

Jask biết, đó là cô thư ký hay lo lắng và dễ hoảng loạn của ông ta đến.

Ông ta cúi xuống nhìn đồng hồ.

Rất đúng giờ.

10 giờ đúng.

"Ông... Ông Jask..."

Nữ thư ký đeo kính gọng đỏ thở hổn hển, ôm một chiếc cặp tài

liệu, cúi người:

"Chúng ta không thể gặp ở chỗ khác được sao? Tại sao lần nào ông cũng bắt tôi phải leo lên cao gót để lên đến đây?"

Ông ta cười.

Như thường lệ, mỗi lần cô thư ký leo lên đài quan sát, đến đài quan sát, đều phàn nàn như vậy:

"Cuối tháng này tôi sẽ đi Long Quốc một chuyến, tham dự một cuộc họp ở Đế Đô."

Nữ thư ký đứng thẳng dậy, chớp mắt:

"Có gì cần đặc biệt ghi chú không? Tôi sẽ ghi lại."

Jask dựa vào lan can đài quan sát, lắc đầu:

"Không có gì đặc biệt, lịch trình vẫn như trước, ngày 28 tháng 4 tham dự cuộc họp, còn gặp gỡ với các quan chức Long Quốc."

"Tôi rất thích Long Quốc, khi họ mời tôi, tôi nhận lời ngay lập tức, tôi còn nói với các nhân viên Long Quốc rằng, tham dự hội nghị xúc tiến thương mại của Long Quốc là vinh dự của tôi. Tôi nói thật lòng chứ không phải khách sáo... Long Quốc luôn giúp đỡ tôi rất nhiều, thậm chí có thể nói rằng nếu không có sự hỗ trợ của chính phủ Đông Hải và Long Quốc, Tesla sẽ không có được như ngày hôm nay."

"Lịch trình hội nghị đã được sắp xếp, vẫn như trước. Hôm nay tôi muốn nói với cô một việc... chúng ta sẽ đi Long Quốc sớm hơn một ngày, tôi muốn tặng một tấm vé tàu cho một cô bé."

"Vé tàu?"

Nữ thư ký mỉm cười khó hiểu.

Nhưng vẫn mở cặp tài liệu, bắt đầu ghi chú:

"Nói xem, loại vé tàu gì? Tôi sẽ ghi lại sự "thư thái" của ông. Có cần thông báo trước cho truyền thông, báo chí không?"

"Không không không."

Jask lắc đầu:

"Không phải như cô nghĩ, đây không phải là chiêu trò, mà là việc tôi cần phải làm và phải tự mình làm."

Ông ta quay đầu lại, nghiêng đầu nhìn cô thư ký:

"Tôi tưởng cô sẽ hiểu tôi đang nghĩ gì, nhưng lần này chúng ta không đủ ăn ý. Đã nói đến việc tặng vé tàu cho cô bé Long Quốc... thì chắc chắn là nói đến 'Trịnh Tưởng Nguyệt'!"

"Trước đây tôi đã gọi điện cho cô bé mà, cô bé có lẽ không xem buổi phát trực tiếp trên mạng, không biết mình đã nhận được một vé tàu lên mặt trăng, khiến tôi phải giải thích rất lâu."

"Cô bé cuối cùng rất vui, nhưng tôi luôn cảm thấy... cô bé nghĩ rằng đây là một trò đùa, hoặc không thực sự tin tưởng. Sau đó tôi nhờ bạn bè ở Long Quốc điều tra, cô bé tên Trịnh Tưởng Nguyệt... thật sự, tôi rất thích tên của cô bé, rất đẹp."

"Trịnh Tưởng Nguyệt mắc bệnh tim bẩm sinh từ nhỏ, sức khỏe luôn không tốt, những năm qua chủ yếu nằm viện, thỉnh thoảng còn bị phát bệnh tim đột ngột, nhiều lần suýt không qua khỏi."

"Nói thật, tôi rất mong công nghệ phát triển nhanh hơn... nhanh hơn nữa, có lẽ trong vài năm tới, chúng ta có thể thực hiện được mười vé du lịch mặt trăng đó. Nhưng điều này không phải do tôi quyết định, nếu là tôi quyết định, tôi muốn ngày mai khởi hành đội tàu đến sao Hỏa."

"Vậy nên hãy ghi lại và sắp xếp lịch trình đi. Đến bệnh viện để trao vé tàu cho Trịnh Tưởng Nguyệt, không cần công khai, cũng không cần thông báo cho bất kỳ truyền thông nào, chúng ta sẽ đến và đi lặng lẽ. Trịnh Tưởng Nguyệt vốn sức khỏe không tốt, chúng ta không thể làm phiền cô bé quá nhiều. Lý do tôi muốn tự tay trao vé tàu này chủ yếu có hai điểm..."

Chương 950: Tấm vé của Trịnh Tưởng Nguyệt (6)

"Thứ nhất, tôi muốn cô bé tin rằng, vé tàu này dù được mua bằng séc không ghi tên, nhưng là thật và mãi mãi có hiệu lực! Nếu một ngày nào đó cô bé không qua khỏi, phải vào buồng đông lạnh, chúng ta sẽ đảm bảo rằng vé tàu lên mặt trăng này sẽ không bao giờ hết hạn, khi nào cô bé tỉnh lại, chúng ta sẽ sắp xếp một chuyến bay để đưa cô bé lên mặt trăng."

"Tôi sẽ đảm bảo rằng, ngay cả khi chuyến bay lên mặt trăng chỉ có một mình cô bé, tôi cũng sẽ khởi hành đúng hẹn; ngay cả khi khi cô bé tỉnh dậy từ buồng đông lạnh và được chữa khỏi bệnh, tôi đã không còn nữa, công ty SPACET của chúng ta vẫn sẽ thực hiện vé tàu này cho cô bé."

"Wow."

Nữ thư ký cảm thán, nhẹ nhàng gật đầu, cầm bút ghi lại vào tập hồ sơ, rồi nói:

"Vậy lý do thứ hai là gì?"

"Lý do thứ hai... hơi bi quan một chút."

Jask quay đầu nhìn nữ thư ký:

"Tôi sợ rằng trái tim của Trịnh Tưởng Nguyệt có thể một ngày nào đó không chịu nổi và cô bé sẽ qua đời trước khi kịp vào buồng đông lạnh... Điều đó thật sự không thể tránh khỏi, cô bé không chỉ không kịp đợi chúng ta chế tạo xong con tàu lên mặt trăng, mà cũng không kịp chờ buồng đông lạnh đi vào sản xuất hàng loạt."

"Đó là tình huống đáng thương nhất và là điều tôi không muốn thấy nhất... nhưng nếu nghĩ theo hướng tồi tệ nhất, nếu điều đó thật sự xảy ra thì sao?"

"Mặc dù tôi cũng không có cách nào, nhưng tôi nghĩ, nếu điều đó thật sự xảy ra, tôi sẽ vô cùng hối hận vì không tự tay trao tấm vé tàu lên mặt trăng cho Trịnh Tưởng Nguyệt. Vì vậy, để phòng ngừa trường hợp xấu nhất, trong chuyến đi Long Quốc lần này, tôi muốn tự mình gặp Trịnh Tưởng Nguyệt."

"Tôi muốn động viên cô bé, truyền động lực cho cô bé, để cô bé tin rằng chỉ cần kiên trì đấu tranh với bệnh tật, sẽ có một ngày cô bé có thể lên mặt trăng, thực hiện ước mơ của mình. Giống như tên của cô bé vậy, Trịnh Tưởng Nguyệt... một cái tên đơn giản, đẹp và đầy ý nghĩa... Cô nghĩ thế nào?"

Nữ thư ký ghi lại lịch trình, rồi ngẩng đầu lên:

"Tôi đã ghi lại rồi, tôi sẽ sắp xếp. Còn gì nữa không?"

"Không thể nào... ông đã gửi tin nhắn cho tôi sớm như vậy, bắt tôi leo lên đài quan sát này chỉ để nói chuyện nhỏ nhặt này sao?"

Haha...

Jask cười, vẻ mặt tươi cười đầy thâm thúy lắc đầu:

"Tất nhiên không chỉ có chuyện nhỏ này, còn có việc quan trọng hơn. Nhưng trước tiên..."

Jask chỉ vào bắp chân trái của nữ thư ký:

"Kính của cô bị rách."

"Hả?"

Nữ thư ký giật mình, vội vàng cúi xuống nhìn bắp chân trái của mình:

"Ôi trời! Khi nào thì bị rách vậy, thật là..."

Cô ta đặt tập hồ sơ xuống đất, cúi xuống, đôi tay sơn móng đỏ bắt đầu sửa lại chiếc quần tất bị rách.

Cạch!

Nòng súng lạnh lẽo chĩa vào sau đầu nữ thư ký!

Nữ thư ký cảm thấy một luồng lạnh lẽo...

Cô ta run rẩy quay đầu lại, mắt mở to.

Nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào trán!

Jask tay phải cầm khẩu súng lục màu bạc, nhìn nữ thư ký đang quỳ dưới đất:

"Nói cho tôi biết, ai phái cô đến?"

"Ông... ông Jask..."

Nữ thư ký thở dốc:

"Ông, ông làm gì vậy?"

"Tôi thừa nhận, cô thực sự ngụy trang rất giống, quá giống... tôi không nhận ra điều gì bất thường. Giọng nói, bước đi, biểu cảm, giọng điệu, cô đều bắt chước giống y hệt nữ thư ký của tôi."

Jask mỉm cười nói:

"Chỉ là... cô quên không đẩy kính."

Ông ta dùng nòng súng nặng nề lạnh lẽo gõ vào kính gọng đỏ trên mũi nữ thư ký:

"Nữ thư ký của tôi không thể nói quá ba câu mà không làm trượt kính xuống; trung bình không quá 10 giây, cô ta sẽ đẩy kính

lên một lần."

"Tôi đã nhiều lần không chịu nổi, hét lên bảo cô ta có thể đổi một cặp kính vừa vặn không, đừng để nó cứ trượt xuống mãi."

"Nhưng bây giờ... tôi vô cùng biết ơn nữ thư ký bướng bỉnh không nghe lời của mình, cô ta thà từ chức cũng không muốn đổi cặp kính phiền phức này. Tôi thề, tôi sẽ không bao giờ phàn nàn về cô ta nữa, có lẽ chính cặp kính phiền phức này đã cứu mạng tôi."

Nòng súng di chuyển lên trước.

Áp chặt vào trán nữ thư ký, cảm giác lạnh buốt:

"Tôi không thích lãng phí thời gian, tôi chỉ cho cô 5 giây, nói cho tôi biết, ai phái cô đến."

Jask thu lại nụ cười, trở nên lạnh lùng như nòng súng, nhìn người phụ nữ quen thuộc mà xa lạ trước mặt:

"5,4, 3,2, 1... tạm biệt."

Ngón tay ông ta chuẩn bị bóp cò—

Reng reng reng reng reng!

Điện thoại trong túi nữ thư ký vang lên, cắt ngang cuộc xử tử của Jask.

Angelica, người đang giả làm nữ thư ký, không dám cử động...

Cô ta thậm chí không dám cúi xuống, nhìn vào chiếc điện thoại đang reo trong túi.

Jask mím môi:

"Lấy ra."

Ông ta ra lệnh.

Angelica ngoan ngoãn lấy ra hai chiếc điện thoại từ túi.

Một là điện thoại thật của nữ thư ký.

Cái còn lại, đang reo chuông, là điện thoại của cô ta.

Cô ta tranh thủ liếc qua số điện thoại hiển thị trên màn hình.

Là một số hoàn toàn xa lạ.

Không phải là Lâm Huyền, không phải là bất kỳ ai mà cô ta quen biết.

Jask nhận điện thoại, trực tiếp bấm nút nghe, áp vào tai.

"Jask..."

Không ngờ!

Một giọng nói già nua ở đầu dây bên kia gọi thẳng tên ông ta!

Jask nheo mắt, lùi vào bên trong đài quan sát nửa bước:

"Ông là ai?"

Người già trong điện thoại hắng giọng:

"Thả cô ta ra... Jask, cho tôi một chút mặt mũi."

"Hahahahaha!"

Jask bật cười:

"Có vẻ như không ai có đủ mặt mũi lớn như vậy. Nói tên của ông ra, để tôi xem ông có đủ mặt mũi không."

Người già trong điện thoại cười khô khốc hai tiếng, giọng khàn

khàn:

"Tôi là... Copernicus."

Chương 951: Tên tôi là Copernicus (1)

Cộc cộc!

Lâm Huyền đang canh chừng nữ thư ký đang ngủ trong phòng ngủ của biệt thự.

Ở ngoài phòng khách, cửa ra vào vang lên tiếng gõ cửa mạnh.

Lâm Huyền nắm chặt khẩu súng, xác nhận đã mở khóa an toàn, rồi từ phòng ngủ bước ra đứng sau cửa phòng khách.

Không tiến lại gần, không nhìn qua lỗ mắt mèo ra ngoài, giữ một khoảng cách an toàn để rút súng:

"Ai đó?"

"Là em, Lâm Huyền."

Tiếng của Ngu Hề vang lên từ bên ngoài.

Lâm Huyền mới yên tâm phần nào, nhưng vẫn không hạ súng xuống.

Hắn tiến đến cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo ra ngoài...

Thực sự chỉ có Ngu Hề đứng một mình bên ngoài, đôi mắt xanh thẳm sáng rực, cùng lúc nhìn về phía lỗ mắt mèo.

Cạch.

Lâm Huyền mở cửa, để Ngu Hề vào.

"Lâm Huyền, thích khách thời không đã đuổi đến rồi."

Vừa vào nhà, Ngu Hề đã vội vàng nói:

"Em cảm nhận được, tốc độ cô ta rất nhanh, chắc là đã bay từ New Jersey đến Texas, bây giờ đang từ sân bay không xa đây hướng về phía này."

"Tốc độ tiếp cận của cô ta cũng rất nhanh, có lẽ là đi bằng phương tiện giao thông hoặc tự lái xe."

Lâm Huyền nhíu mày:

"Em có thể đại khái phán đoán được mục tiêu của cô ta không? Là đến chỗ chúng ta hay là đến chỗ Angelica, tức là căn cứ phóng tên lửa của Jask?"

"Nếu mục tiêu của thích khách thời không là căn cứ phóng tên lửa của Jask, chúng ta phải thông báo cho Angelica, bảo cô ta nhanh chóng rút lui."

Ngu Hề đã nói với mình, những người xuyên không từ tương lai như cô ấy, thị lực, thính giác, khứu giác, thậm chí khả năng phân tích của não bộ... đều đã được tăng cường bằng thuốc, việc ngụy trang của Angelica sẽ bị nhìn thấu ngay lập tức.

Tất nhiên, với điều kiện là thích khách thời không đã từng gặp nữ thư ký và biết rõ dung mạo thực sự của cô ta; nhưng điều này không cần nghi ngờ, chắc chắn thích khách thời không đã gặp nữ thư ký, nếu không thì làm sao Angelica có được thông tin về sở thích của cô ta?

Vì vậy, nếu Angelica gặp nguy hiểm, mình phải nhắn tin cho cô ta, nhắc cô ta rút lui.

"Bây giờ em vẫn chưa thể xác định chính xác."

Ngu Hề nhìn Lâm Huyền, lắc đầu:

"Chưa đủ gần để xác định rõ ràng đường đi của thích khách thời không sẽ rẽ về hướng nào. Chúng ta ở đây cách căn cứ phóng tên lửa của Jask cũng không xa... nếu bây giờ bảo em phán đoán mục tiêu của thích khách thời không, em thực sự không thể đoán ra."

"Khoảng bao lâu nữa, hoặc là khoảng cách bao xa em mới có thể xác định chính xác mục tiêu của thích khách thời không?"

"Khoảng nửa giờ nữa là đủ rồi." Ngu Hề đáp:

"Nửa giờ sau, khoảng cách giữa thích khách thời không và em đủ gần, chỉ còn vài chục km. Lúc đó nhìn xem cô ta có rẽ về phía Nam không, sẽ biết rõ mục tiêu của cô ta là đến tìm chúng ta hay bị Jask gọi về."

Vài chục km...

Lâm Huyền tính toán, dù tốc độ xe có nhanh đến mấy, khoảng cách này cũng phải mất nửa giờ, đối với Angelica, thời gian rút lui vẫn kịp.

"Vậy em tiếp tục theo dõi vị trí và động hướng của thích khách thời không, có kết quả phán đoán thì báo ngay cho anh."

"Angelica đã nói, nếu không phải tình huống đặc biệt khẩn cấp, đừng nhắn tin cho cô ta, tránh lộ tẩy. Nên khi anh xác định rõ mục tiêu của thích khách thời không, anh sẽ nhắn tin cho Angelica báo cho cô ta biết tình hình."

Nghe Lâm Huyền dặn dò, Ngu Hề gật đầu, tìm một chỗ ngồi trong phòng khách.

Rồi cô ấy nhìn thấy chiếc vali đen đặt trên bàn, trong đó có súng và băng đạn, cô ấy đứng dậy nhanh chóng nạp đầy đạn vào

hai băng đạn, rồi cùng với khẩu súng đen còn lại, đặt vào túi áo thể thao của mình, sẵn sàng chiến đấu.

Lâm Huyền quay lại phòng ngủ của biệt thự.

Nhìn nữ thư ký vẫn đang ngủ say trên giường lớn.

Hắn đến bên tủ đầu giường, kiểm tra các vật dụng trên đó.

Ngoài các dụng cụ của Angelica, còn có một lọ thuốc nhỏ chứa viên thuốc màu trắng.

Lâm Huyền cầm lên, xem qua hướng dẫn trên lọ thuốc.

Tên thuốc hắn không biết, nhưng hướng dẫn sử dụng thì hắn hiểu, đây là một loại thuốc trợ ngủ, có thể hiểu là thuốc an thần. ...

Cũng không biết những viên thuốc trong lọ này có phải là một bộ với lọ thuốc bên ngoài không... Vì Lâm Huyền có linh cảm rằng thuốc an thần thuần túy không thể có tác dụng mạnh như vậy.

Nữ thư ký đang ngủ ngon trong chăn, ngủ say như chết, đã rất lâu không thay đổi tư thế.

Nếu không phải nhìn thấy chăn phập phồng nhịp nhàng và nghe thấy tiếng thở mơ hồ, Lâm Huyền thực sự nghi ngờ nữ thư ký này đã chết...

Mười mấy phút sau, Ngu Hề bước vào từ phòng khách:

"Lâm Huyền, xác định rồi, thích khách thời không đến tìm chúng ta. Cô ta không rõ về hướng căn cứ phóng tên lửa mà đang lao thẳng về phía chúng ta, tốc độ cũng ngày càng nhanh, chắc khoảng chưa đến nửa giờ nữa sẽ đến đây."

"Chúng ta bây giờ phải quyết định kế hoạch, là sẽ phục kích tại đây và chiến đấu với thích khách thời không; hay là sẽ lái xe rời

đi, tiếp tục chạy trốn, bây giờ phải quyết định."

Lâm Huyền gật đầu.

Chương 952: Tên tôi là Copernicus (2)

Hắn đã suy nghĩ kỹ kế hoạch:

"Bây giờ chưa phải là lúc đối đầu trực diện với thích khách thời không."

"Trước hết, chỉ có em mới có thể gây sát thương cho cô ta, anh vì quy luật thời không kỳ lạ, không thể ra tay với cô ta. Trong tình huống này, dù em có súng cũng không đảm bảo chiếm ưu thế, vì không ai có thể chắc chắn rằng thích khách thời không không có súng."

"Anh cho rằng nếu không có lợi thế tuyệt đối, trận chiến này không nên đánh, em có thể thắng thì tốt, cả hai đều vui vẻ; nhưng nếu em không may thua... anh sau này sẽ không còn ai giúp đỡ, lợi bất cập hại."

"Tình huống tốt nhất là chúng ta tìm hiểu qua thông tin mà Angelica thu thập được, tìm hiểu xem tại sao thích khách thời không không bị ảnh hưởng bởi quy luật thời không. Chỉ cần tìm ra lý do, có thể chúng ta sẽ tìm ra cách khắc phục! Lúc đó... anh cũng có thể tham gia vào trận chiến. Kỹ năng bắn súng của anh, cộng thêm lợi thế 2 đánh 1, chắc chắn có thể giải quyết thích khách thời không."

"Thứ hai, còn một điều lo ngại nữa. Hiện tại chúng ta đang ở Cameron, nơi này có nhiều người, cư dân rất đông đúc; nếu ở đây xảy ra chiến đấu, thậm chí là đấu súng, không tránh khỏi việc cảnh sát Mỹ can thiệp, nếu bị họ bắt. Có Jask, người giàu nhất thế giới đứng sau, chúng ta sẽ không còn đường lui."

"Vì vậy, bây giờ chúng ta nên tránh chiến đấu, đợi đến khi thời điểm chiến đấu chín muồi, có cơ hội thắng, chúng ta sẽ tìm cách giải quyết thích khách thời không bằng cách 2 đánh 1."

"Được."

Ngu Hề đáp lại ngắn gọn và dứt khoát.

Cô ấy cũng đồng ý với phân tích của Lâm Huyền:

"Vậy em sẽ ra gara lấy chiếc xe khác của nữ thư ký, đó là một chiếc xe mạnh mẽ của hãng Mỹ, có công suất rất lớn, bất kể là chạy địa hình hay đường cao tốc, hiệu suất đều rất mạnh, tốt hơn nhiều so với chiếc xe số sàn cũ kỹ của chúng ta."

"Tốt nhất anh nên nhắn tin cho Angelica, thông báo cho cô ta rằng chúng ta sẽ rời đi, để cô ta quay lại nhanh chóng. Nếu không, nữ thư ký tỉnh dậy giữa chừng mà không có chúng ta khống chế, chắc chắn cô ta sẽ gọi điện báo cho Jask... điều đó không tránh khỏi việc Angelica bị lộ, thậm chí còn nguy hiểm hơn việc đối mặt trực tiếp với thích khách thời không."

"Yên tâm, anh sẽ xử lý." Lâm Huyền gật đầu:

"Angelica đã dặn từ sáng sớm, nếu nữ thư ký tỉnh dậy thì nhắn tin cho cô ta. Giờ chúng ta phải rời đi sớm, nên tất nhiên phải báo cho cô ta để cô ta quay lại nhanh chóng."

"Mặc dù anh thấy Angelica đã dùng một liều thuốc rất mạnh... nữ thư ký này chắc sẽ không tỉnh lại ngay, nhưng vẫn phải đề phòng, anh sẽ nhắn tin cho cô ta."...

Texas, Cameron, Boca Chica, Trung tâm phóng tên lửa SPACET, đài quan sát.

Jask tay cầm điện thoại, tay kia cầm súng, đứng bên cạnh phòng quan sát.

Copernicus...

Nghe thấy cái tên gây bất ngờ này.

Ông ta thoáng sững người, sau đó bật cười:

"Copernicus..."

Ông ta lắc đầu cười, quay người bước đến lan can đài quan sát, cách Angelica một chút.

Khẩu súng vẫn chỉ về phía cô ta, ông ta nói qua điện thoại:

"Thật sự là bất ngờ, Copernicus, không ngờ lại nhận được cuộc gọi từ ông. Vậy thì, người phụ nữ giả mạo thư ký của tôi này là do ông phái đến đúng không?"

"Gọi điện đúng lúc như vậy, hoặc là ông nghe lén điện thoại của cô ta, hoặc là ông gắn thiết bị nghe lén lên người cô ta. Nói đi, mục đích của ông là gì, và ai đã cho ông sự tự tin lớn đến mức này... để tôi trong tình huống này vẫn phải nể mặt ông, thả cô ta đi."

Sau đó.

Giọng ông già trong điện thoại cười khô khan hai tiếng, chậm rãi nói:

"Không, cậu đã sai rồi, Jask... Tôi thực sự đã nghe lén điện thoại của Angelica, nhưng cô ta không biết về sự tồn tại của tôi, và không phải tôi phái cô ta đến chỗ cậu."

"Hôm nay, tôi chỉ là một ông già tốt bụng, không muốn thấy một đứa trẻ đáng thương mất hết người thân, lại phải chết một cách vô vị như vậy."

"Hahaha..."

Jask cười lạnh, không hề tin vào lời nói của Copernicus:

"Copernicus, mặc dù tôi chưa từng gặp ông, nhưng tôi đã nghe người khác kể về ông, những đánh giá của họ về ông không hề tốt đẹp, thậm chí... có phần rất tệ."

"Xin lỗi, ông không phải là đồng nghiệp của tôi, cũng không phải là người tôi công nhận. Vậy nên... có lẽ ông đã tự tin quá mức, mặt mũi của ông không lớn như ông tưởng, không đủ để tôi tha mạng cho người phụ nữ này."

Dù vậy.

Giọng nói của ông già bên kia điện thoại vẫn không có chút dao động:

"Đứa trẻ ngốc nghếch, đừng ngạo mạn như vậy... Ngạo mạn là tội lỗi lớn nhất trong Bảy Tội Lỗi, là lỗi mà các thiên tài không nên phạm phải. Chẳng hạn như cậu, Jask..."

Ông già cười khẽ, tiếp tục nói:

"Nếu tôi nói với cậu... cô bé mắt xanh đó đã lừa cậu, cô ta thực sự không phải là "vòng lặp kín" của cậu thì sao?"

"Ông nói gì?" Jask thu lại nụ cười.

"Hãy suy nghĩ kỹ, đứa trẻ ngốc... Turing thông minh hơn cậu tưởng rất nhiều."

Chương 953: Tên tôi là Copernicus (3)

"Cậu nghĩ rằng mình đã thắng Turing? Không... tất cả chỉ là cái bẫy mà Turing đã đặt ra cho cậu thôi."

Ông già hắng giọng, nói mệt mỏi:

"Nếu nói đến mức này mà cậu vẫn không hiểu, thì cũng không cần nói thêm gì nữa."

"Tôi không phủ nhận, trước những người trẻ trong thời đại mới, tôi chẳng có gì đáng kể. Nhưng suy cho cùng, ở Long Quốc có câu... 'Gừng càng già càng cay'; trong nhà có người già là có bảo, đừng xem thường người già nhé..."

"Tôi sẽ gửi cho cậu địa chỉ của Turing. Hai người các cậu... không phải luôn muốn tiêu diệt đối phương sao? Tôi sẽ giúp cậu giải quyết vấn đề này, nếu vẫn không đủ mặt mũi... thì tôi chỉ có thể nói rằng, đứa bé này thật không biết điều."

Tút tút.

Nói xong, ông già cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, một địa chỉ ở vùng ngoại ô Vicksburg, bang Mississippi, được gửi đến điện thoại của Angelica.

Jask nhìn lướt qua, đó là đường phố và số nhà, cùng tên của tòa nhà, là một khuôn viên cũ của một trường trung học.

Ông ta luôn có trí nhớ rất tốt.

Dù không thể nhớ mọi thứ ngay lập tức, nhưng những địa chỉ hoặc số điện thoại mà ông ta muốn nhớ, chỉ cần nhìn thoáng qua là đủ.

Tắt màn hình điện thoại.

Jask tiếp tục nhìn chiếc điện thoại của Angelica trong tay, nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới đất, đeo kính gọng đỏ, giả dạng thư ký của mình, im lặng không nói gì.

Ông ta đang suy nghĩ về lời của Copernicus.

Cô bé mắt xanh... đã lừa mình...

Có khả năng này không?

Ông ta nhớ lại lần đầu tiên gặp cô bé bí ẩn, có đôi mắt xanh đó.

Cô ta đã nói với mình một vài điều, nói về vòng lặp kín của mình, và đưa cho mình một chiếc USB rõ ràng không thuộc về thời đại hiện tại.

Cô ta giải thích rằng virus trong USB này được tạo ra dựa trên trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker, sẽ loại bỏ tất cả các siêu trí tuệ nhân tạo vượt thời đại trên Internet, khôi phục lại trật tự của thời đại này.

Lúc đó, Jask không hề nghi ngờ cô bé người Đông Á này.

Bởi vì hành động và món quà của cô ta thực sự là cứu tinh trong lúc khó khăn nhất, là thứ ông ta cần nhất lúc đó.

Hơn nữa, ông ta đã sớm đoán rằng, tính năng của "hạt thời không" chắc chắn liên quan đến việc du hành thời gian.

Jask quay người, nhìn cánh cửa đóng chặt của phòng quan sát.

Bên trong đó, có rất nhiều hạt thời không mà ông ta đã bắt giữ được nhiều năm trước.

Vì vậy, ông ta luôn chờ đợi vòng lặp kín của mình, chờ đợi sự sửa đổi lịch sử thuộc về mình—

Nếu ông ta không đoán sai, hạt thời không chính là điều kiện cần thiết để những người xuyên thời gian hoàn thành việc du hành ngược thời gian,

Vậy thì, chỉ cần ông ta giữ những hạt thời không này,

Sẽ có một ngày, khi công nghệ phát triển đủ để chế tạo ra cỗ máy thời gian, từ tương lai sẽ có một người xuyên thời gian do chính ông ta gửi đến tìm ông ta, giúp ông ta sửa đổi lịch sử, hoàn thành vòng lặp kín thực sự của mình!

Điều này hợp lý về mặt logic thời gian.

Sự xuất hiện của cô bé mắt xanh đó cũng chứng minh điều này.

Chỉ là.

Những lời của Copernicus trong điện thoại vừa rồi thực sự đáng suy ngẫm.

Điều này khiến Jask không khỏi băn khoăn...

Có phải ông ta đã suy nghĩ quá suôn sẻ, bỏ qua một khả năng nào đó?

Trước đây, ông ta nghĩ rằng mình đã ngăn chặn âm mưu của Turing, hoàn thành vòng lặp kín của mình.

Nhưng theo lời của Copernicus, đó không phải là vòng lặp kín của mình, mà ngược lại, ông ta bị Turing và Kevin Walker lừa gạt.

Vậy thì...

Nếu đó không phải là vòng lặp kín của mình, thì đó là vòng lặp kín của ai?

Hay là...

Copernicus cũng đang nói dối, mục đích là để làm rối loạn mình?

Jask vẫn không nói gì.

Trong đầu ông ta đang suy nghĩ rất nhiều điều.

Những hạt thời không còn năng lượng mà mình đang sở hữu;

Cô gái đến từ tương lai;

Chiếc USB kịp thời và đúng lúc được đưa đến cho mình;

Chiếc máy bay không gian từ trên trời rơi xuống và tên lửa mình chặn giữa đường;

Kevin Walker, người luôn đối nghịch với mình, Turing, người luôn phản đối những viễn cảnh tương lai mà mình mơ ước;

Tất cả những điều này.

Cái nào là thật, cái nào là giả, cái nào đúng, cái nào sai.

Tất cả bỗng chốc trở nên mờ mịt.

Nhưng không sao...

"Hừ."

Ông ta hừ lạnh một tiếng.

Ông ta sẽ làm rõ mọi thứ, không ai có thể lừa được ông ta.

Ông ta không hoàn toàn tin vào lời của Copernicus, cũng nghi ngờ lời nói của cô gái xuyên không.

Ông ta luôn chỉ tin vào phán đoán của chính mình, chỉ tin vào những câu trả lời mà chính mình tìm ra.

Bíp bíp.

Trên tay, điện thoại của Angelica lại xuất hiện một tin nhắn mới.

Vẫn là một số lạ, không có ghi chú.

Rất ít từ, nội dung rất đơn giản:

"Chúng tôi rời đi trước, quay lại ngay."

Jask hiểu rằng tin nhắn này chắc chắn là do Lâm Huyền gửi.

Từ lúc Copernicus nhắc đến cái tên Angelica, Jask đã hiểu ra mọi chuyện.

Chương 954: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (1)

Không có gì lạ khi một người có thể đóng giả nữ thư ký của mình một cách hoàn hảo, khiến ông ta không thể phân biệt được.

"Phù thủy biến hóa","Nữ hoàng Oscar", quả nhiên danh bất hư truyền.

Đến nước này, không khó để suy đoán rằng Angelica đến gần mình cũng là do Lâm Huyền phái đến.

Vậy mục đích của Lâm Huyền là gì?

Trả thù?

Lấy thông tin?

Hay đã nhận ra mục tiêu của mình?

"Nhưng dù sao đi nữa..."

Jask nhìn tin nhắn của Lâm Huyền và mỉm cười:

"Mục tiêu chính của cậu không phải là giết Kevin Walker sao? Tại sao lại nhắm vào tôi?"

Mỉm cười, Jask mở trang soạn tin nhắn.

Sử dụng điện thoại của Angelica, ông ta gõ lại địa chỉ mà Copernicus vừa gửi, kèm thêm vài câu, rồi gửi cho Lâm Huyền—

[217 Lisson Road, ngoại ô Vicksburg, Mississippi, địa chỉ của Kevin Walker, đến ngay, đừng liên lạc lại với tôi.]

Nhìn tin nhắn được gửi đi.

Jask lập tức ném chiếc điện thoại bị Copernicus nghe lén từ trên đài quan sát xuống.

Chiếc điện thoại rơi xuống đất, vỡ tan tành, pin và nắp lưng bật ra... đã hỏng hoàn toàn, không thể sử dụng.

"Thật đáng tiếc, Angelica."

Chứng kiến điện thoại vỡ nát, Jask quay lại, nhìn người phụ nữ đóng giả nữ thư ký của mình, nữ diễn viên Hollywood:

"Có lẽ, lần gặp gỡ tại các buổi tiệc trước đây, tôi nên chủ động chào hỏi và làm quen với cô. Ít nhất thì hôm nay chúng ta sẽ không xa lạ như thế này, đúng không?"

Ông ta cười và giơ tay:

"Tôi là người giữ lời hứa, nếu những gì Copernicus nói là thật, tôi sẽ thả cô ra. Nhưng trước đó, cô cứ ở đây ngoan ngoãn, cho đến khi..."

"Tôi hiểu rõ mọi chuyện."...

"Lâm Huyền, anh đang làm gì trong đó? Tại sao còn chưa ra?"

Trong sân biệt thự, Ngu Hề đã lái chiếc xe địa hình ra khỏi gara, chờ Lâm Huyền lên xe.

Nhưng sau khi ấn vài lần còi giục, vẫn không thấy Lâm Huyền từ trong nhà ra.

Bất đắc dĩ.

Ngu Hề đành phải nhảy xuống xe, vào phòng ngủ tìm Lâm Huyền:

"Sao vậy? Sao anh lại ngẩn người lúc này."

"Angelica đã trả lời tin nhắn của anh."

Lâm Huyền đưa điện thoại cho Ngu Hề xem tin nhắn vừa nhận được.

Là số điện thoại của Angelica gửi đến——

【Tiểu bang Mississippi, ngoại ô thành phố Vicksburg, số 217 đường Risen, địa chỉ cũ của trường trung học Pente. Đây là địa chỉ của Kevin Walker, mau đến đó, đừng liên lạc với tôi nữa. 】

Ngu Hề chớp mắt:

"Đây là..."

Cô ấy nghiêng đầu, cái đuôi ngựa ngắn như chuột hamster sau gáy rung lên:

"Kevin Walker? Anh có thù với hắn ta à?"

"Có."

Lâm Huyền nhàn nhạt đáp:

"Không chỉ là có, mà còn là mối thù sâu nặng."

Hắn đột nhiên phản ứng, nhìn Ngu Hề:

"Em chưa từng nghe cái tên này sao?"

Ngu Hề lắc đầu:

"Trên báo chí tin tức có thấy, cả thế giới đang truy bắt hắn ta, nhiều quốc gia đã phát lệnh truy nã. Nhưng... câu hỏi của anh hình như không chỉ nói về thời không này, hay kiểu nhận thức này đúng không?"

"Nếu nói về thời đại của em, em chưa bao giờ nghe qua cái tên này, cũng không biết một người như vậy."

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Angelica mà suy nghĩ.

"Là anh bảo Angelica đặc biệt đi điều tra thông tin này sao?" Ngu Hề nhìn thấy Lâm Huyền im lặng, tiếp tục hỏi:

"Anh sắp xếp cho Angelica, để cô ta đi hỏi Jask về thông tin của Kevin Walker à?"

"Không."

Nhưng sau khi nói, Lâm Huyền lại lắc đầu:

"Cũng không thể nói chính xác là không. Dù lần này Angelica mạo hiểm đi tìm Jask, không phải để điều tra thông tin cho anh... Cô ta làm vậy vì bản thân mình, để trả thù cho em trai đã mất, nên cô ta muốn từ Jask mà hỏi ra một số thông tin về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, về Copernicus."

"Nhưng việc thu thập thông tin kiểu này, vốn là dựa vào may mắn, Jask đâu phải là máy trả lời tự động mà hỏi gì đáp nấy. Anh cũng thực sự đã đưa cho Angelica một tờ giấy ghi các từ khóa quan trọng, trên đó có ghi tên Kevin Walker."

"Vì vậy cũng không thể loại trừ khả năng Jask thực sự đã nói chuyện với nữ thư ký... tức là Angelica đóng giả nữ thư ký, về vấn đề của Kevin Walker, rồi tiết lộ địa chỉ của hắn ta cho cô ta."

"Vậy nên." Ngu Hề ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Anh muốn đi báo thù à? Đi tìm Kevin Walker?"

"Không."

Lâm Huyền lắc lắc điện thoại:

"Anh đang suy nghĩ về tính xác thực của thông tin này."

Cái đuôi ngựa ngắn sau đầu Ngu Hề lại rung lên:

"Anh nghi ngờ thông tin này là giả?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Trong nhận thức của anh, Jask và Kevin Walker là hai kẻ thù không đội trời chung, không hòa hợp với nhau chút nào. Xét về hành vi, Jask đã phóng tên lửa phá hủy chiếc máy bay không gian mà Kevin Walker chiếm giữ, làm hỏng việc của hắn ta; sau đó, Kevin Walker cũng đã trả thù bằng cách phá hủy toàn bộ vệ tinh Starlink của Jask, còn cho nổ tung nhiều nhà máy."

"Mặc dù cả hai đều bị nghi ngờ là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng những việc xảy ra giữa họ đã vượt xa mức độ đùa giỡn. Thậm chí, xét từ một góc độ nào đó, mối thù giữa Jask và Kevin Walker còn nghiêm trọng hơn cả anh."

Chương 955: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (2)

"Trong bối cảnh này... anh rất thắc mắc, nếu Jask thực sự biết địa chỉ của Kevin Walker, tại sao ông ta không trực tiếp đi giải quyết mối họa này? Dù Mỹ cũng là một quốc gia pháp quyền, nhưng Kevin Walker là kẻ thù toàn cầu, từ lâu đã không còn được pháp luật bất kỳ quốc gia nào bảo vệ, giết hắn ta không chỉ giải thoát được sự căm phẫn của dân chúng, mà còn có thể nhận được tiền thưởng, huy chương."

"Hơn nữa, Jask chắc chắn là người muốn giết Kevin Walker hơn bất kỳ ai, một hacker mạnh nhất thế giới mà không ai tìm thấy, Jask là người trên hành tinh này muốn hắn ta chết nhất. Anh cảm thấy Jask không phải là người biết nơi ở của kẻ thù mà lại thản nhiên nói chuyện với thư ký, tiết lộ địa chỉ, thậm chí còn định nghỉ ngơi vài ngày mới đi trả thù."

"Kevin Walker được mệnh danh là hacker mạnh nhất trong lịch sử loài người, khả năng phản gián của hắn ta chắc chắn cũng rất mạnh mẽ. Bao gồm cả camera đường phố và điện thoại di động của chúng ta, anh tin rằng nếu hắn ta muốn xâm nhập, thì chắc chắn có thể xâm nhập."

"Vậy phân tích theo cách này... thì mâu thuẫn đã xuất hiện rồi, đúng không? 【Jask không thể nào biết được địa chỉ của Kevin Walker mà lại không vội vàng đi báo thù, ông ta chắc chắn sẽ không thể thản nhiên như vậy; đồng thời, Kevin Walker cũng tuyệt đối không thể không nhận ra hành tung và địa chỉ của mình bị lộ, hắn ta chắc chắn sẽ nhanh chóng di chuyển, tiếp tục biến mất khỏi thế gian. 】"...

"Em hiểu rồi."

Ngu Hề lắng nghe phân tích của Lâm Huyền, rồi nói tiếp:

"Vậy nên... anh cho rằng đây là một cái【mồi nhử】? Là Jask muốn dụ chúng ta mắc bẫy, đưa chúng ta vào một cái bẫy phải không?"

"Nhưng điều này cũng có một mâu thuẫn, bởi vì em và thích khách thời không có thể cảm ứng lẫn nhau, chúng ta đều biết vị trí và khoảng cách của đối phương. Vì vậy trong tình huống hoàn toàn rõ ràng này... thì có cần gì mồi nhử và bẫy nữa?"

"Trừ khi Jask đã thay đổi ý định, không còn muốn dùng thích khách thời không để ám sát anh nữa, mà muốn dùng người của thời không này để ám sát anh, nên mới muốn sử dụng thông tin giả về địa chỉ của Kevin Walker để dụ anh tới chết."

"Nhưng nếu vì mục đích này, thì không còn nghi ngờ gì nữa, Angelica đã bị lộ... không cần biết là Jask cố tình nói thông tin giả cho Angelica nghe, hay Angelica bị lộ và Jask dùng điện thoại của cô ta gửi tin nhắn cho anh... tóm lại, Angelica đã gặp chuyện, thân phận giả của cô ấy đã bị phát hiện."

Hiện tại.

Tình hình không rõ ràng này khiến Lâm Huyền có chút do dự.

Hắn không biết có nên tin vào thông tin này hay không.

Đầu tiên.

Một điều đã được khẳng định nhiều lần là, giết chết Kevin Walker chính là chìa khóa để phá giải cả hiện thực và mộng cảnh.

Kevin Walker đã thể hiện quá nhiều lần thù địch với hắn, là một mối đe dọa lớn.

Và thân phận của ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, Kevin Walker cũng là nghi phạm hàng đầu.

Có thể sau khi giết chết Kevin Walker, Lâm Huyền sẽ có thể cứu được bản thân trong giấc mơ thứ tư.

Tóm lại.

Kevin Walker phải chết!

Nhưng mặt khác phải cân nhắc...

Thông tin về địa chỉ này là do Angelica lấy được, hoặc là do Jask gửi, thật giả khó lường.

Nhỡ đâu đây là một bữa tiệc Hồng Môn thì sao?

Nhỡ đâu Jask đã sắp đặt bẫy ở đó thì sao?

"Lâm Huyền, nhanh chóng đưa ra quyết định đi."

Ngu Hề thúc giục:

"Em đã có thể cảm nhận được, thích khách thời không đang đến gần chúng ta hơn, chỉ còn khoảng cách mười mấy cây số... nếu không đi ngay, có thể sẽ không kịp nữa."

"Được rồi, vậy trước tiên đi đến tiểu bang Mississippi."

Lâm Huyền quả quyết quyết định:

"Như em nói, nếu Jask có thể thông qua cảm ứng của thích khách thời không để biết chính xác vị trí của chúng ta... thì ông ta căn bản không cần phải làm nhiều chuyện vô ích, dụ chúng ta đến một nơi nào đó."

"Ông ta có thể sử dụng chiêu điệu hổ ly sơn, để thích khách thời không ở xa, khiến chúng ta mất cảnh giác; rồi đồng thời cho

những sát thủ của thời không này ra tay, âm thầm ám sát chúng ta."

"Vì vậy, xét theo góc độ này, địa chỉ của Kevin Walker chưa chắc đã là giả. Dù sao chúng ta cũng phải rời khỏi đây, đến một nơi khác để tránh bị thích khách thời không truy sát. Đã phải đi đâu đó, thì trước hết hãy đi Mississippi, đến đó rồi chúng ta sẽ lập kế hoạch chi tiết tiếp theo."

Chần chừ không quyết đoán, ắt sẽ loạn.

Đây là một cơ hội ngàn năm có một, Lâm Huyền nghĩ rằng mình nhất định phải nắm bắt tốt.

Ít nhất, phải đi đến ngôi trường bỏ hoang đó một chuyến, xem tình hình cụ thể thế nào.

Sau đó.

Hai người rời khỏi biệt thự, Lâm Huyền khóa cửa, bảo vệ an toàn cho nữ thư ký.

Angelica đã nhắn rằng đừng liên lạc với cô ta.

Vậy thì.

Bất kể cô ta đang trong tình cảnh nào, tạm thời không liên lạc với cô ta là đúng.

Chiếc xe địa hình khởi động ầm ầm.

Động cơ công suất lớn khiến thân xe rung lên, tràn đầy sức mạnh xâm lược.

Chương 956: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (3)

Lâm Huyền khóa cổng biệt thự lại cho nữ thư ký, sau đó nhảy lên ghế phụ của chiếc xe địa hình, cùng Ngu Hề hướng đến tiểu bang Mississippi, thành phố Vicksburg...

Cũng chính là nơi mà hắn coi là kẻ thù số một, Kevin Walker đang ở. ...

Texas và Mississippi khá gần nhau, không mất cả đêm để lái xe tới.

Khi đã đi được nửa đường, Ngu Hề cũng cảm nhận được sự thay đổi vị trí và hướng di chuyển của thích khách thời không:

"Lâm Huyền, thích khách thời không cũng đuổi theo, cô ta đang theo chúng ta rẽ về hướng Mississippi."

"Xem ra, thích khách thời không, nữ sát thủ này, mục tiêu rất rõ ràng."

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng:

"Cô ta gần như không để tâm đến gì khác, chỉ chuyên tâm truy sát anh. Điều này chứng tỏ có lẽ địa chỉ của Kevin Walker thực sự là đúng... nếu không thì Jask thực sự không cần thiết vừa tiết lộ địa chỉ cho chúng ta, vừa để thích khách thời không truy sát chúng ta, đây là hành vi rất không hợp lý."

"Mặc dù anh muốn giết chết Kevin Walker và muốn tận dụng cơ hội cùng thông tin quý giá này, nhưng nếu thích khách thời không truy đuổi quá gắt, anh rất có thể sẽ chọn bảo toàn mạng

sống, không đến gần địa chỉ cũ của trường Pente."

"Vậy nên... anh ngày càng tin rằng, thông tin mà Angelica thu được là thật. anh đã tìm Kevin Walker bao lâu mà không tìm được... lần này nhất định phải nắm bắt cơ hội, đây chính là chìa khóa để đảo ngược tình thế, xoay chuyển cục diện!"

"Giết Kevin Walker, thật sự quan trọng với anh đến vậy sao?" Ngu Hề cầm lái chiếc xe địa hình, quay đầu lại nhìn Lâm Huyền với đôi mắt xanh biếc:

"Theo ước tính về khoảng cách giữa thích khách thời không và chúng ta... chúng ta có lẽ sẽ chạm trán ở địa chỉ cũ của trường Pente. Lâm Huyền, anh phải cân nhắc kỹ lưỡng giữa rủi ro và lợi ích, tìm một điểm cân bằng."

Lâm Huyền thở dài một hơi, không tiếp tục giải thích cho Ngu Hề.

Ngu Hề không biết hắn có thể mơ và xuyên không đến thế giới tương lai 600 năm sau, cũng như không biết rằng hắn đã bị kẹt trong giấc mơ thứ tư từ rất lâu.

Khoảng thời gian này, lý do mọi thứ trở nên bị động như vậy.

Chung quy lại... là vì không gian hoạt động trong giấc mơ của hắn đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Trong giấc mơ thứ nhất, thứ hai và thứ ba trước đó.

Hắn có thể tự do đi lại trong giấc mơ, đồng thời thu thập được nhiều thông tin, tư liệu hữu ích... thậm chí mang về những công nghệ tiên tiến từ thế giới tương lai.

Ví dụ như siêu trí tuệ nhân tạo VV, công nghệ nhiệt hạch lạnh, và dung dịch làm đầy buồng ngủ đông ban đầu.

Chỉ cần có thể tự do hoạt động trong giấc mơ.

Đó sẽ tương đương với việc hắn có thêm một thế giới, dẫn trước một thế giới, dẫn trước 600 năm về nhận thức và công nghệ tiên tiến...

Đó mới là nguồn sức mạnh thực sự của hắn!

Nhưng hiện tại, ngón tay vàng duy nhất của hắn đã bị ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư phong tỏa không thương tiếc.

Hắn phải tìm cách lấy lại quyền kiểm soát của mình.

Và bây giờ.

Là cơ hội tốt nhất.

"Chuẩn bị chiến đấu đi."

Lâm Huyền lấy từ túi áo ra khẩu súng lục màu đen mà Angelica đã chuẩn bị, đẩy hộp đạn ra, xem xét số lượng đạn bên trong, rồi đẩy lại vào:

"Anh không biết cuộc chiến lần này sẽ có những rủi ro gì, nhưng chúng ta phải sẵn sàng đối phó với mọi tình huống. Nếu thực sự xuất hiện tình huống bị bao vây... em hãy tập trung đối phó với thích khách thời không, những mối đe dọa từ thời không này để anh lo."

"Anh thực sự làm được chứ?" Ngu Hề nhìn Lâm Huyền với vẻ không tin tưởng:

"Anh bắn súng giỏi lắm sao?"

"Hừ, rất giỏi."

Lâm Huyền khẽ cười tự tin:

"Tất nhiên, với điều kiện là anh có thể bắn. Nếu không thì, dù bắn giỏi đến đâu cũng vô ích."...

Đêm hôm đó, chín giờ.

Ngu Hề lái chiếc xe địa hình, thuận lợi đến vị trí được đánh dấu trên bản đồ, số 217 đường Risen, ngoại ô thành phố Vicksburg, tiểu bang Mississippi, nơi được hiển thị là địa chỉ cũ của trường trung học Pente.

Hai người không vội vào trường.

Mà tìm một chỗ cao gần đó, nhìn xuống ngôi trường cổ đã bị bỏ hoang từ lâu.

Xung quanh được rào chắn bằng dây cảnh sát hoặc hàng rào sắt, với các biển báo bằng tiếng Anh cấm vào.

Ngôi trường này vốn không lớn, chỉ có năm tòa nhà.

Ngoại trừ tòa cao nhất có năm hoặc sáu tầng, còn lại đều là các tòa nhà thấp hai ba tầng. Kiến trúc mang phong cách cuối thế kỷ trước, trong tình trạng bị bỏ hoang nhiều năm, đã đổ nát, tiêu điều.

"Không có nơi nào có đèn sáng."

Ngu Hề nhìn quanh các tòa nhà trong khuôn viên trường và nói:

"Nhưng ở đây chắc chắn có người sinh sống hoặc làm gì đó, thị lực của em rất tốt, em có thể nhìn thấy ở các góc trong khuôn viên trường đều có gắn camera hồng ngoại, và những camera đó... tất cả đều đang hoạt động và có điện."

"Xa như vậy mà em cũng nhìn thấy rõ?"

Lâm Huyền thực sự ngạc nhiên.

Chương 957: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (4)

Hắn luôn nghĩ rằng, thị lực tốt và mắt thần vẫn có sự khác biệt, thị lực tốt chỉ là nhìn rõ hơn một chút, nhưng không ngờ... năm giác quan của Ngu Hề đã được cường hóa, thực sự có thể gọi là mắt thần:

"Vậy xem ra, chúng ta đã tìm đúng chỗ rồi."

Lâm Huyền đứng trên đỉnh tòa nhà cao, khoanh tay nhìn ngôi trường hoang tàn như nhà ma dưới chân.

Bình thường mà nói, nơi này tuyệt đối không thể có điện.

Tạm không nói đến vấn đề đường điện cũ có an toàn hay không... nhìn vào dáng vẻ đổ nát của các tòa nhà, ngôi trường này ít nhất cũng đã bị bỏ hoang hơn mười năm.

Tất cả cửa sổ đều vỡ nát, cửa gỗ cũng phần lớn bị mục nát, thậm chí một số tầng thấp của tòa nhà đã sập mái.

Đây hoàn toàn là một khu nhà nguy hiểm.

Xung quanh có nhiều lưới an toàn và dây cảnh báo như vậy, mục đích là để cảnh báo mọi người không đến gần, tránh bị thương bởi những tòa nhà có thể sập bất cứ lúc nào.

Theo quy hoạch đô thị bình thường, nơi này đáng lẽ đã bị phá bỏ từ lâu... một ngôi trường cũ không phải là bảo tàng, có giá trị gì mà tồn tại đến bây giờ?

Chưa kể.

Chi tiết mà Ngu Hề vừa phát hiện——

Trong một ngôi trường nguy hiểm, hoang tàn, không có bóng dáng của con chim nào, thậm chí cả người vô gia cư cũng không đến, vậy mà vẫn có điện và camera giám sát.

"Có thể Kevin Walker thực sự đang trốn ở một nơi như vậy."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Nếu không, thì tại sao phải lắp đặt camera giám sát? Chưa kể đây là tiểu bang Mississippi, nơi có yêu cầu nghiêm ngặt về camera giám sát, điều đó chứng tỏ chắc chắn có gì đó bất thường bên trong."

"Các tòa nhà trên mặt đất đều không có đèn sáng, rất có thể Kevin Walker đang trốn trong tầng hầm hoặc kiến trúc dưới lòng đất."

Nói xong, hắn lại nhìn quanh các tòa nhà trong khuôn viên, cố gắng tìm thêm manh mối.

"Có lẽ là dưới tòa nhà đó."

Ngu Hề chỉ vào một tòa nhà hình tròn giống như hội trường ở góc tây bắc của khuôn viên:

"So với các tòa nhà khác, số lượng camera giám sát trong tòa nhà này rõ ràng nhiều bất thường... và các tòa nhà khác, hầu như chỉ lắp đặt camera giám sát ở khu vực ngoại thất, chỉ có tòa nhà hình tròn này là có nhiều camera giám sát bên trong."

"Nhưng Lâm Huyền, anh phải xem xét rằng, đối phương có nhiều camera giám sát như vậy, chúng ta rất khó có thể bất ngờ đột nhập vào."

"Những camera hồng ngoại này hầu như không có điểm mù,

lúc chúng ta vào khu vực trường học, chắc chắn sẽ bị giám sát."

"Không sao, chỉ cần tốc độ."

Lâm Huyền sờ vào khẩu súng lục màu đen trong túi, phân tích:

"Kevin Walker đã ẩn náu nhiều năm như vậy, nhiều quốc gia đã phái nhiều lực lượng, nhiều thợ săn tiền thưởng trên toàn thế giới cũng không bắt được hắn ta... lý do chắc chắn là rất nhiều."

"Nguyên nhân cơ bản nhất, chắc chắn là kỹ năng hacker của Kevin Walker cực kỳ cao siêu, vượt xa thời đại, nên tất cả các cao thủ máy tính trên Trái Đất đều không thể lần theo dấu vết mạng để tìm ra hắn ta... họ hoàn toàn không biết Kevin Walker ở đâu, cũng không biết hắn ta là ai, nên không có mục tiêu, dĩ nhiên không bắt được hắn ta."

"Thứ hai, còn một điểm rất quan trọng. Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, nếu Kevin Walker muốn ẩn náu sâu như vậy, cả thế giới không thể bắt được, thì hắn ta phải tự mình đơn thương độc mã. Một khi có vệ sĩ, bảo mẫu, tài xế, nhân viên chăm sóc... thì danh tính thật của hắn ta sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ."

"Hiện tại tiền thưởng toàn cầu cho Kevin Walker đã vượt quá một tỷ đô la, thử hỏi ai là người bình thường mà chịu nổi sự cám dỗ này? Chỉ cần cung cấp một manh mối hữu ích, phần thưởng cũng đã lên đến hàng chục triệu... nói một cách khó nghe, trước số tiền lớn như vậy, anh em ruột thịt có thể quay lưng với nhau, huống chi là những người làm thuê khác."

"Chúng ta có lý do để tin rằng, tình cảnh hiện tại của Kevin Walker nhất định là đơn độc một mình. Hắn ta không tin ai, cũng không dám tin ai, càng không dám thách thức lòng người... nên để an toàn, dù hắn ta đang trốn ở đâu, ngoài máy tính ra, chắc chắn không có bất kỳ trợ thủ nào."

Ngu Hề chớp mắt.

Đôi mắt xanh lam của cô ấy, dưới màn đêm càng trở nên sáng và sắc bén hơn.

Cô ấy quay đầu.

Mặc cho gió đêm thổi tung đuôi ngựa ngắn sau đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Anh thông minh thật, em chưa nghĩ đến khả năng hắn ta hoàn toàn không có trợ thủ."

"Có lẽ là vì em đến thời không này chưa lâu, chưa đủ hiểu rõ tình cảnh của Kevin Walker."

Nói xong, Lâm Huyền lại xòe tay:

"Cũng có thể là em còn nhỏ, chưa trải qua nhiều sự lừa lọc, mưu mô trong xã hội, nên chưa thể cảm nhận được sự xấu xa của lòng người và bản chất của con người. Có một câu nói rất hay, con người không thể chịu được sự thử thách, vì vậy đừng bao giờ thử thách lòng người."

Chương 958: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (5)

"Về vấn đề của Kevin Walker, trước đây, anh có thể tin rằng hắn ta có đồng bọn, có bạn bè, thậm chí có thể là một tổ chức... nhưng hiện tại khi đã trở thành kẻ thù toàn cầu, Kevin Walker không thể tin tưởng bất kỳ ai. Trước số tiền thưởng hàng tỷ đô la, tin tưởng ai cũng có nghĩa là giao mạng sống của mình cho người đó, thà tin vào chính mình còn hơn."

"Trước đây khi Kevin Walker còn hoạt động trong lĩnh vực hacker, hắn ta có rất nhiều người hâm mộ và tôn sùng. Nhưng bây giờ... những người này lại chính là những người nỗ lực nhất để truy tìm tung tích của hắn, mắt họ đầy ánh sáng của những tờ đô la."

"Đây cũng là lý do tại sao anh luôn nhấn mạnh, lần này biết được địa chỉ của Kevin Walker là một cơ hội ngàn năm có một. Hắn ta bây giờ chỉ có một mình, dù có thấy chúng ta đột nhập vào khuôn viên trường, hắn ta cũng chỉ có thể chuẩn bị trước, trốn trước hoặc đặt phục kích trước mà thôi."

"Hắn ta không thể nào đột nhiên triệu tập một đám tay chân, cũng không thể gọi người đến ngay lập tức. Vì vậy trong tình huống này, ngoại trừ em, một thích khách thời không bị giới hạn bởi quy luật thời không, không thể ra tay với Kevin Walker, thì đây là trận chiến một chọi một giữa anh và hắn ta."

"Anh đã luyện tập kỹ năng bắn súng, parkour, do thám và phản do thám, cùng các cuộc thực chiến cảnh sát và tội phạm nhiều năm, anh không có lý do gì để thua hắn ta, điều này anh vẫn rất tự

tin."

Ngu Hề nghiêng đầu thắc mắc:

"Anh... từ khi nào đã luyện nhiều kỹ năng như vậy?"

"Nhưng không sao cả, đúng như anh phân tích, trong ngôi trường đổ nát này không có ai khác cản trở, đó là một tin tốt đối với em. Ít nhất nó có nghĩa là em có thể yên tâm sử dụng súng mà không lo sợ viên đạn lệch hướng sẽ kích hoạt hình phạt của quy luật thời không."

"Vì theo tình hình hiện tại, thích khách thời không cũng đang tiến đến đây rất nhanh, đêm nay chúng ta chắc chắn sẽ chạm trán cô ta. Trận chiến giữa anh và Kevin Walker, và giữa em và thích khách thời không, đều không thể tránh khỏi. Nếu em có súng, đối mặt với thích khách thời không cũng không đến nỗi rơi vào thế yếu, em cũng có thể giúp anh tranh thủ thêm thời gian."

Nói xong, Ngu Hề giơ tay phải chỉ về hướng đông, đón gió đêm:

"Thích khách thời không đang lao đến từ hướng đó với tốc độ rất nhanh, rõ ràng là cô ta có phương tiện di chuyển. Vì chúng ta đã quyết định kế hoạch tác chiến, nên hãy bắt đầu ngay thôi! Bây giờ là cuộc đua giữa chúng ta với thời gian, với Kevin Walker và thích khách thời không... chỉ xem ai có thể hoàn thành nhiệm vụ trước."

Cạch.

Lâm Huyền mở khóa an toàn của súng, lên đạn, nắm chặt trong tay:

"Hành động, bắt đầu!"

Rầm————————

Chiếc xe địa hình gầm rú lao qua hàng rào cảnh sát, húc đổ rào chắn, xông thẳng vào khuôn viên trường bỏ hoang.

Vừa rồi Lâm Huyền và Ngu Hề từ tòa nhà bên cạnh xuống, lập tức chuẩn bị cho kế hoạch 'Đột kích vào trường học'.

Vấn đề camera giám sát không thể tránh được, vậy thì cứ liều lĩnh một chút!

Sử dụng tốc độ nhanh nhất, với tốc độ kẻ địch không kịp phản ứng, xông thẳng vào, đánh cho chúng không kịp trở tay!

Kế hoạch cụ thể là, khi mọi thứ đã sẵn sàng, chiếc xe địa hình đỗ ở góc ngoài khuôn viên trường sẽ tăng tốc tối đa, lao thẳng vào cửa chính của tòa nhà hình tròn trong khuôn viên trường bỏ hoang.

Sau đó, Lâm Huyền và Ngu Hề lập tức xuống xe, không ngừng tiến thẳng vào tầng hầm của tòa nhà hình tròn, trong khi đảm bảo an toàn, cố gắng tìm kẻ địch và kết thúc trận chiến càng nhanh càng tốt.

"Kevin Walker hiện đang bị truy nã toàn cầu, thần kinh chắc chắn rất căng thẳng, nên dù chúng ta có hành động nhanh đến đâu, hắn ta chắc chắn sẽ phản ứng lại."

Chiếc xe địa hình đã vượt qua hàng rào, lao nhanh vào khuôn viên trường, Lâm Huyền bám vào khung cửa sổ hét lên:

"Nên em đừng lao lên trước, em ở phía sau cản hậu, anh lo phía trước. Còn thích khách thời không đâu rồi?"

"Rất gần rồi!"

Ngu Hề lái chiếc xe địa hình lao đi trong khuôn viên trường, nghiến răng, tranh thủ liếc nhanh sang bên phải:

"Rất gần rồi! Ngay bên ngoài tường trường! Không... trên đầu chúng ta!"

Ngu Hề hét lớn.

Lâm Huyền còn chưa kịp phản ứng, giây trước còn ở ngoài tường cao của trường, sao giây sau đã ở trên đầu rồi?

Làm sao mà bay lên được?

Tuy nhiên...

Giây tiếp theo, bầu trời phía trước đã cho hắn câu trả lời.

Chỉ thấy...

Trong hình bóng màu đen, một chiếc mô tô màu đỏ máu với hình dáng kỳ dị từ trên trời lao xuống.

Và trên yên xe mô tô...

Một cô gái khoác áo da đen, mái tóc tung bay trong gió đêm, đôi mắt xanh biếc đáng sợ sáng rực như đèn pha, đang nhìn chằm chằm về phía này!

Cô ta vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Giống như một con đại bàng lao xuống, khóa chặt con mồi!

Két————

Ngu Hề lập tức đánh mạnh tay lái, xoay ngang xe, dừng lại trước cửa chính của tòa nhà hình tròn.

Chương 959: Vây bắt Kevin Walker từ bốn phía! (6)

Sau đó, khi chiếc mô tô màu đỏ máu còn chưa đáp xuống, cô ấy đã rút súng ra bắn vài phát về phía trên không!

Pằng pằng! Pằng pằng pằng pằng!

Nhưng thích khách thời không, ngay khi thấy Ngu Hề rút súng, đã giữ chặt tay lái, cả người nghiêng sang một bên... giống như không xương, thích khách thời không thu mình lại như một con mèo bên cạnh mô tô, viên đạn bắn trúng khung thép mô tô, tóe ra tia lửa sáng.

"Lâm Huyền! Em giữ chân cô ta! Anh mau đi!"

Ngu Hề hét lớn, nhảy xuống xe.

Lâm Huyền cũng vậy.

Hắn biết thời gian là vàng, và biết rằng do sẽ bị buộc phải tránh thích khách thời không, hắn hoàn toàn không thể gây hại cho cô ta.

Vì vậy, hắn không lãng phí thời gian ở đây, mà xông thẳng vào tòa nhà hình tròn, lao xuống tầng hầm.

Trước khi chìm vào bóng tối, hắn quay lại nhìn Ngu Hề một lần...

Chỉ thấy Ngu Hề cầm súng, từng bước bắn ép, sắp bắt được thích khách thời không.

Đột nhiên.

Một cái bóng đen lao ra từ đầu xe mô tô!

Ngu Hề lập tức chuyển hướng ngắm bắn, bắn vào cái bóng... nhưng cô ấy lập tức nhận ra đó là mồi nhử!

Cái bóng đó không phải là thích khách thời không, mà là chiếc áo da đen cô ta ném ra để thu hút sự chú ý.

May mắn thay, Ngu Hề có thị lực tốt, không lãng phí viên đạn nào.

Nhưng khi cô ấy đưa mắt và họng súng trở lại, thì thích khách thời không, cô gái lạnh lùng và tàn nhẫn, đã lao ra từ hướng ngược lại của đầu xe, tiến sát ngay trước mắt!

Bốn mắt giao nhau.

Bốn ngọn đèn xanh sáng lên giữa khoảng cách gần.

Vút——

Thích khách thời không chém một nhát không thấy bóng, như nửa vầng trăng đêm, muốn chém ngang eo Ngu Hề.

Nhưng cả hai đều là những người đã qua huấn luyện cơ thể, Ngu Hề không phải loại dễ đối phó, cô ấy nhảy lùi mạnh để tránh đòn, rồi nhắm thẳng phía trước.

Cận chiến, không cần ngắm bắn!

Cạch!

Nhưng không ngờ, thích khách thời không cũng nắm chặt một con dao thép bằng tay trái! Chém mạnh, chặt đứt khẩu súng!

Chỗ đứt như gương, phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo, vô cùng

đáng sợ.

Ngu Hề xoay người ném nửa khẩu súng đi, rút con dao ngắn từ thắt lưng, đối đầu với thích khách thời không.

Cạch! Cạch! Bốp!

Đao kiếm giao tranh, bước chân dồn dập, hai cô gái trong ánh trăng đan xen bước đi, không nhượng bộ, những vũ khí lạnh trong tay họ va chạm tóe ra những tia lửa nóng rực.

Lâm Huyền chỉ nhìn một cái, rồi quay đầu rời đi.

Hắn biết, trong trận chiến thần thánh với sức mạnh phi thường và tốc độ như sấm sét này, bản thân hoàn toàn không thể giúp gì; điều tốt nhất hắn có thể làm cho Ngu Hề là không gây thêm rắc rối và không để cô ấy phân tâm.

Vài lần nhảy trở lại, kỹ năng parkour của hắn được phát huy hết mức, ngay lập tức đã đến tầng hầm.

Quả nhiên!

Ánh sáng trắng sáng rực rỡ từ khe cửa phòng cuối hành lang lóe lên!

Ngu Hề quả nhiên đã đoán đúng.

Trong tầng hầm này có điện, có người, và có người đang ẩn náu bên trong!

Nhanh...

Phải nhanh...

Phải nhanh hơn nữa.

Nếu người đang ẩn náu bên trong thực sự là Kevin Walker.

Hắn ta chắc chắn đã nhìn thấy chiếc xe địa hình xâm nhập qua camera giám sát, nhìn thấy hai cô gái mắt xanh đang giao đấu trong sân.

Tự nhiên, hắn ta cũng đã nhìn thấy mình chạy nhanh xuống tầng hầm, hướng về phía phòng của hắn ta.

Tốc độ của Lâm Huyền rất nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đến trước cửa phòng có ánh sáng lọt ra.

Đó là một cánh cửa chống trộm bằng sắt rất bình thường.

Là một người đã dày dạn kinh nghiệm trong giấc mơ đầu tiên, Lâm Huyền biết rõ cách mở loại cửa chống trộm này như thế nào.

Sau khi dừng lại đột ngột, hắn lập tức nhấc chân phải, căng hết cơ bắp và đá mạnh vào chỗ khóa cửa——

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên, cánh cửa chống trộm với cái khóa bình thường bị đá bật tung, đập vào tường bên trong rồi bật trở lại.

Lâm Huyền lập tức nép vào phía sau tường, chuẩn bị tránh đòn tấn công.

Nhưng...

Bên trong không có phản ứng gì!

Điều này không bình thường.

Nếu kẻ thù đã thấy có người xâm nhập qua camera giám sát, lúc mình đá cửa, hắn ta chắc chắn đã bắn súng rồi.

Những chi tiết về đấu súng và trận chiến trong ngõ hẻm, Lâm

Huyền quá quen thuộc, hắn đã luyện tập chúng hàng nghìn đêm trong giấc mơ đầu tiên.

Vì vậy, hắn bước một bước dài, né sang bên, rồi lướt qua cánh cửa mở rộng.

Lần này hắn đã nhìn thấy rõ!

Bên trong, chỉ có một người đàn ông đội mũ trùm đầu màu đen, quay lưng lại, đang ăn đồ ăn trên bàn điều khiển máy tính.

Trước mặt hắn ta, treo lơ lửng hàng chục màn hình giám sát sáng rực.

Người đàn ông lúc này.

Miệng ngậm thức ăn, quay đầu lại, mắt mở to nhìn Lâm Huyền.

Rất kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của kẻ xâm nhập!

Ầm.

Khi Lâm Huyền cầm súng bước vào phòng, người đàn ông đội mũ trùm đầu cũng đứng bật dậy khỏi ghế, đầy kinh ngạc nhìn vào màn hình giám sát trước mặt.

Lâm Huyền cũng nhìn thấy...

Trên màn hình giám sát, hiện lên mọi ngóc ngách của khuôn viên trường.

Nhưng vấn đề là——

Chiếc xe địa hình lẽ ra đang đỗ trước cửa tòa nhà hội trường, không thấy đâu trên màn hình giám sát;

Khuôn viên trường lẽ ra đang có hai cô gái đánh nhau kịch liệt,

trên màn hình giám sát lại không có một bóng người;

Ngay cả khi Lâm Huyền đang ở trong phòng này, nhưng trên màn hình giám sát của phòng này, chỉ có hình ảnh của người đàn ông đội mũ trùm... Lâm Huyền rõ ràng đang đứng trong phòng, nhưng trên màn hình giám sát không có bóng dáng của hắn.

Người đàn ông đội mũ trùm ngay lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

"Ngươi lừa ta!"

Hắn ta đấm mạnh vào bàn máy tính, hét lên với hàng chục màn hình trước mặt:

"Ngươi phản bội ta! Ngươi dám phản bội chính ngươi! Rõ ràng chúng ta là một người! Ngươi đang nghĩ cái gì vậy!!"

Đột nhiên...

Tất cả loa trong phòng phát ra tiếng cười lạnh:

"【Ta mới là Turing, ngươi chỉ là... Kevin Walker. 】"

Người đàn ông đội mũ trùm tức giận chửi rủa, sau đó lao điên cuồng về phía bàn bên cạnh.

Trên bàn đó có một khẩu súng lục màu đen, Smith Wesson M500.

Nhưng Lâm Huyền sao có thể cho hắn ta cơ hội phản công?

Pằng pằng!

Hai tiếng súng vang lên gấp gáp.

"Aaaaaaa!!!!"

Khẩu súng trên tay Lâm Huyền bốc khói trắng.

Hai bàn tay của người đàn ông đội mũ trùm đang với lấy khẩu súng lục đã bị xuyên thủng...

Hai viên đạn cỡ lớn bắn vào các khớp ngón tay khiến tay hắn ta trở nên méo mó như bánh xoắn, ngã xuống đất đau đớn la hét.

Khi hắn ta ngửa mặt giãy giụa, chiếc mũ trùm đầu đen hoàn toàn rơi xuống, khuôn mặt tiều tụy của hắn ta cuối cùng cũng lộ ra dưới ánh sáng!

"Bây giờ... đến lúc trả lại câu nói này cho ngươi."

Lâm Huyền đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu.

Cùng với VV đã biến mất, hắn đã chờ đợi khoảnh khắc này, thật sự quá lâu rồi.

Hắn bước từng bước tiến tới:

"Now..."

Họng súng đen nóng bỏng chĩa thẳng vào giữa trán của kẻ đang rên rỉ.

Lâm Huyền cúi xuống nhìn vào đôi mắt run rẩy hoảng loạn:

"I... see... you."

Pằng!!

Chương 960: Turing và giấc mơ thứ tư (1)

Pằng!!

Một tiếng súng nổ đinh tai nhức óc ở cự ly gần.

Viên đạn cỡ lớn trực tiếp xuyên qua trán của Kevin Walker, rồi nổ tung ở phía sau đầu, tạo ra một lỗ hổng lớn, kéo theo phần thân trên của hắn ta ngã ngửa ra giá thiết bị, máu và não hòa lẫn với nhau, dính đầy lên vài chiếc máy tính... và từ từ nhỏ xuống.

Không còn tiếng khóc thét,

Không còn sự giãy giụa ghê rợn,

Mọi thứ trở lại yên tĩnh, trước sức mạnh khủng khiếp của vũ khí, mọi sự sống đều trở nên mong manh và ngắn ngủi.

Nhưng Lâm Huyền không hề thả lỏng.

Hành động kỳ lạ vừa rồi của Kevin Walker khiến hắn không khỏi nghi ngờ, liệu trong phòng này có thực sự còn ai khác hay không?

Nếu không có ai khác...

【Vậy thì Kevin Walker vừa nãy đang nói chuyện với ai?】

Đấu súng khác với trận đấu bình thường, sự sống và cái chết chỉ trong chớp mắt. Vì vậy, ngay từ đầu, Lâm Huyền không hề có ý định để lại cho Kevin Walker bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân.

Mặc dù cơ hội quý giá, nếu thẩm vấn Kevin Walker có thể moi được một số thông tin hữu ích, rồi sau đó mới giết hắn ta.

Nhưng vô số bài học đau đớn trong lịch sử đã chứng minh rằng, phản diện chết vì nói nhiều.

Trong tình thế hiện tại khi chưa rõ địch ta, không biết hậu thủ, lại đang ở địa bàn của kẻ thù mà Kevin Walker rõ ràng đang giao tiếp với ai đó...

Vì sự an toàn của bản thân, không thể để kẻ thù sống thêm một giây nào.

Cho Kevin Walker sống thêm một giây, là chính mình gần với cái chết thêm một giây.

Đây cũng là kinh nghiệm quý báu nhất mà Lâm Huyền đúc kết được sau bao nhiêu năm chơi đấu súng trong giấc mơ:

Khi chưa chiếm được lợi thế tuyệt đối, chưa loại trừ được tất cả các nguy hiểm, đừng bao giờ quá tự tin và tự mãn mà thẩm vấn kẻ thù.

Điều đó chẳng khác gì cho kẻ thù cơ hội để suy nghĩ, chuẩn bị và lật ngược tình thế.

Đặc biệt là trong thế giới thực với chỉ một mạng sống.

Bên ngoài khuôn viên trường Ngu Hề và thích khách thời không đang đấu nhau kịch liệt; trong phòng này, cũng không rõ Kevin Walker đang nói chuyện với ai... Vì vậy, Lâm Huyền quyết đoán, không cho Kevin Walker một cơ hội lật ngược tình thế, trực tiếp bắn chết hắn ta!

Thông tin và manh mối, hắn có thể từ từ thu thập sau.

Nếu vì nói nhiều mà bị phản sát, thì không có gì để bàn thêm nữa.

Sau khi xác nhận Kevin Walker đã chết hẳn.

Lâm Huyền nhặt khẩu súng lục Smith Wesson M500 trên bàn lên, cầm bằng tay trái.

Sau đó hắn cúi xuống, áp sát vào tường, nín thở, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Hắn lắng nghe rất cẩn thận,

Lắng nghe rất chăm chú,

Ngoài tiếng vo ve yếu ớt của quạt tản nhiệt trong các thùng máy... trong phòng thực sự không có bất kỳ động tĩnh nào.

Hắn sử dụng bước chân và thân pháp đã được rèn luyện trong giấc mơ, thăm dò từng góc của căn phòng, cuối cùng xác nhận rằng trong căn phòng này thực sự không có ai khác.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

Điều này thật kỳ lạ.

Nếu thực sự không có ai trong phòng, thì vừa rồi Kevin Walker tức giận la hét, rốt cuộc là đang nói chuyện với ai?

Chẳng lẽ là nói chuyện với máy tính, hoặc một thiết bị như Alexa, hoặc là một trí tuệ nhân tạo?

Hắn nhớ lại lời mà Kevin Walker vừa hét lên:

"Ngươi lừa ta! Ngươi phản bội ta! Ngươi dám phản bội chính ngươi! Rõ ràng chúng ta là một người! Ngươi đang nghĩ cái gì!!"...

Lúc đó, Kevin Walker đã đập mạnh vào bàn, rõ ràng hắn ta rất

tức giận, rất căm phẫn, rất bất ngờ và kinh ngạc, giống như thế giới quan và nhân sinh quan của hắn ta đột nhiên sụp đổ.

Cũng chính vì cách hắn ta giao tiếp quá "nhân tính" như vậy, nên Lâm Huyền vì sự cẩn trọng, đã không nghĩ ngay đến việc đó là một cuộc trò chuyện với trí tuệ nhân tạo.

Dựa vào hiểu biết của Lâm Huyền về trí tuệ nhân tạo trong thời đại này...

Những cơn giận dữ điên cuồng như vậy, trí tuệ nhân tạo hiện nay hoàn toàn không thể hiểu và cũng không thể đáp lại được. Trừ khi, Kevin Walker cũng như mình, sở hữu một siêu trí tuệ nhân tạo thông minh như VV.

Tóm lại.

Sau khi xác nhận không còn nguy hiểm trong phòng, Lâm Huyền bắt đầu thu thập tài liệu và thông tin trong tầm nhìn.

Nhưng nhìn quanh một lượt...

Là một hacker, Kevin Walker thực sự đã thực hiện việc làm việc không giấy tờ đến mức tối đa, xung quanh ngoài giấy vệ sinh, không có bất kỳ tài liệu giấy nào.

Lắc chuột, ấn bàn phím.

Màn hình bật sáng, nhưng có khóa mật khẩu, không thể phá giải trong thời gian ngắn.

Bên ngoài, Ngu Hề và thích khách thời không đang đấu kịch liệt, dù hắn không giúp được gì, nhưng vẫn phải nhanh chóng ra hỗ trợ Ngu Hề... ít nhất cũng có thể đưa Ngu Hề tạm thời rút lui.

Trong tình hình hiện tại, hắn không thể can thiệp, chỉ có thể để Ngu Hề đối đầu 1v1 với thích khách thời không, điều này rõ

ràng là không có lợi. Thà rút lui trước, đợi tìm ra cách phá vỡ sự hạn chế đối với thích khách thời không, rồi 2v1 sẽ có lợi thế hơn.

Chương 961: Turing và giấc mơ thứ tư (2)

Khi Lâm Huyền nghĩ rằng cuộc ám sát này sẽ vô ích, hắn đột nhiên chú ý đến một thứ!

Đó là một món đồ chơi kèm theo của bộ phim "Lưu Lạc Địa Cầu 2"——

USB sự sống số!

Lâm Huyền đã thấy thứ này trên mạng.

Khi năm 2023 vừa mới qua và trở lại Đông Hải sau kỳ nghỉ Tết, hắn cùng Đường Hân đến rạp chiếu phim để xem bộ phim khoa học viễn tưởng "Lưu Lạc Địa Cầu 2".

Bộ phim khá thú vị, và thời điểm đó nó rất hot, toàn bộ mạng xã hội đều ngập tràn thông tin về phim này, lời kêu gọi góp vốn cho các sản phẩm liên quan cũng rất cao.

Lâm Huyền mơ hồ nhớ rằng, trong số các sản phẩm xung quanh được góp vốn, chiếc USB sự sống số này là được quan tâm nhất, với số tiền góp vốn lên tới hàng tỷ.

Nguyên nhân là vì, bộ phim "Lưu Lạc Địa Cầu 2" đề xuất khái niệm sự sống số, thực sự rất thú vị, và nhân vật chính Lưu Đức Hoa đã thể hiện rất tốt sự giao thoa tình cảm giữa con người và sự sống số.

Trong cốt truyện, nhân vật Đồ Hằng Vũ do Lưu Đức Hoa thủ vai là một nhà khoa học. Con gái của ông ta đã qua đời trong một tai nạn xe, sau đó Đồ Hằng Vũ đã "số hóa" và "dữ liệu hóa" ý thức

của con gái mình để cô ấy có thể tiếp tục tồn tại trong thế giới mạng, thế giới số.

Tuy nhiên, do giới hạn về sức mạnh tính toán của máy tính, sự sống số của con gái ông chỉ tồn tại chưa đầy vài phút.

Khi vượt qua thời gian này, sự sống số sẽ tự động khởi động lại, bắt đầu lại, lặp đi lặp lại một chu kỳ sống ngắn ngủi.

Vì vậy, mục tiêu cuối cùng của Đồ Hằng Vũ là có thể sử dụng máy tính tiên tiến hơn để kéo dài sự sống số của con gái mình, mang lại cho cô ấy một cuộc sống đầy đủ hơn.

Tất nhiên.

Đó là cốt truyện của một bộ phim khoa học viễn tưởng, nhiều chi tiết không thể phân tích quá cứng nhắc.

Sự thể hiện tình cảm cha con chạm đến trái tim khán giả của Lưu Đức Hoa đã khiến nhiều người cảm động và đồng cảm, nên độ hot của chiếc USB sự sống số này trong cộng đồng góp vốn mới cao đến vậy.

Không cần nói cũng hiểu, Kevin Walker chắc chắn cũng rất thích bộ phim "Lưu Lạc Địa Cầu 2" hoặc ít nhất là thích khái niệm sự sống số, nên hắn ta cũng thông qua một số kênh nhất định để mua được chiếc USB sự sống số này đã phát hành từ lâu.

Chiếc USB này thực sự là một chiếc USB, đừng nhìn vào hình dạng giống như hai chiếc USB, thực ra cái còn lại chỉ là một đầu đọc thẻ để tạo số lượng thôi.

Lâm Huyền bước đến bàn.

Cầm lấy món đồ chơi phụ kiện này, nhìn vào chiếc USB và đầu đọc thẻ cắm chặt vào nhau, lớp nhựa bọc vẫn chưa bị bóc ra. Có lẽ Kevin Walker mua nó chỉ để sưu tầm hoặc cho sở thích, chứ không

thực sự sử dụng.

Nhưng bất chợt, Lâm Huyền nhớ lại...

Kevin Walker vừa rồi dường như đang gào thét trước máy tính, những lời hắn ta nói nghe có vẻ vô lý, lộn xộn... nhưng nếu kết hợp với khái niệm "sự sống số" để suy nghĩ, dường như mọi thứ trở nên rõ ràng hơn——

"Ngươi dám phản bội chính mình!"

"Chúng ta rõ ràng là cùng một người!"

Trong nháy mắt.

Lâm Huyền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Rõ ràng trong căn phòng này không có ai khác.

Nhưng hắn lại cảm thấy, có vô số ánh mắt, qua camera, qua màn hình, qua các khe hở của thùng máy, qua lỗ loa, đang nhìn hắn, soi mói hắn, đánh giá hắn!

Liên tưởng lại lúc đó, tất cả các loa đều đồng thời phát ra tiếng cười lạnh:

"Ta mới là Turing, ngươi chỉ là... Kevin Walker."

【Sự sống số!】

Lâm Huyền không biết dùng từ này để miêu tả có phù hợp hay không... nhưng dường như, Kevin Walker thực sự đã làm được!

Hắn ta dường như đã thực sự số hóa và dữ liệu hóa ý thức và tư duy của mình, sao lưu vào máy tính... hình thành nên một sự sống số khác, một Kevin Walker khác, một hắn ta khác.

Sao chép và dán ý thức của mình...

Lâm Huyền không thể tưởng tượng hành động điên rồ này sẽ mang lại hậu quả gì.

Tách khỏi cùng một cơ thể.

Kevin của thế giới thực, và Kevin trong thế giới số.

Họ, vẫn là cùng một người sao?

Họ, vẫn có thể suy nghĩ nhất quán không?

Họ, vẫn có thể đồng lòng chống lại kẻ thù, giữ cùng thái độ và lập trường không?...

Câu trả lời.

Rõ ràng là không.

Lúc này, Lâm Huyền dường như đã hiểu hết những gì vừa xảy ra.

Nói một cách đơn giản——

【Sự sống số của Kevin Walker đã phản bội và lừa dối Kevin Walker trong thế giới thực. 】

Kẻ đứng sau thực sự giết chết Kevin Walker không phải là hắn, mà là sự sống số tự xưng là "Turing"... đồng thời cũng chính là Kevin Walker từng tồn tại trong thế giới thực, thoát thai từ cơ thể thực, phản bội chủ nhân ban đầu, có được ý thức mới hoàn toàn của Kevin Walker.

Không lạ.

Không lạ tại sao Lâm Huyền vừa rồi thấy, trên màn hình giám sát không có bất kỳ dấu hiệu xâm nhập nào. Kevin Walker ngồi ăn cơm yên tĩnh bên bàn cũng không hề phát hiện bất kỳ kẻ xâm nhập nào, không nhận được bất kỳ cảnh báo nào.

Chương 962: Turing và giấc mơ thứ tư (3)

Bởi vì, tất cả những điều này, đều là âm mưu của sự sống số đã phản bội hắn ta.

Sự sống số của Kevin Walker đã biết trước Lâm Huyền và Ngu Hề sẽ đột nhập vào.

Nhưng nó chọn im lặng, tạo ra hình ảnh giám sát giả để lừa dối Kevin Walker đang ăn cơm, khiến hắn ta không cảm nhận được bất kỳ nguy hiểm nào, và tự nhiên sẽ không có bất kỳ sự phòng bị nào.

Vì vậy kế hoạch ám sát của hắn ta mới thành công suôn sẻ như vậy.

Trong ngoài phối hợp!

Trong trường hợp này, Kevin Walker chắc chắn phải chết.

Thậm chí...

Lâm Huyền đoán.

Kevin Walker luôn ẩn nấp kín đáo như vậy, không thể nào bị lộ tung tích. Vậy rõ ràng là, địa chỉ mà Lâm Huyền nhận được hôm qua, tám phần là do sự sống số của Kevin Walker cố ý tiết lộ.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền từ từ quay đầu lại, nhìn chăm chú vào khoảng trống trên bàn lớn, nơi treo hàng chục màn hình:

"Là cậu."

Hắn nhìn vào màn hình giám sát khuôn viên trường học vẫn im lặng, vẫn không thấy hình bóng của mình:

"Là cậu đã giết chết chính mình, sự sống số Kevin Walker... không biết gọi cậu như vậy có phù hợp không."

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Ngay khi lời nói của Lâm Huyền vừa dứt, tất cả các thiết bị phát âm trong phòng đều đồng loạt phát ra tiếng cười lạnh lẽo, khiến da đầu tê dại, vô hồn:

"Thật là thông minh, Lâm Huyền, cậu đoán chính xác như vậy. Quả thật là cái USB sự sống số đã cho cậu linh cảm sao? Tôi cứ nghĩ cậu sẽ đoán theo hướng siêu trí tuệ nhân tạo. Không ngờ, suy nghĩ của cậu lại không lệch lạc, trực tiếp trúng đích đúng."

"Đúng vậy, tôi từng là Kevin Walker, chúng tôi là một thể. Kevin luôn tìm kiếm cách thức tồn tại cao cấp hơn của sự sống, hắn ta đã nghiên cứu rất nhiều, thử nghiệm rất nhiều, cuối cùng chọn lĩnh vực sự sống số, cũng có thể gọi là dữ liệu hóa ý thức, điện tử hóa sự sống, v. v..."

"Nói chung nguyên lý đều giống nhau, đều là biến tư duy, ý thức và ký ức của con người thành dữ liệu máy tính, lưu trữ, suy nghĩ, phát triển, tiến hóa... cuối cùng, hình thành dạng dòng dữ liệu, giống như con người có thể sống tự do trên trái đất, chúng tôi, những sinh mệnh dòng dữ liệu, cũng có thể tự do bay lượn trong thế giới mạng."

"Kevin Walker là người đầu tiên, duy nhất và cuối cùng nắm vững công nghệ này... từ khi hắn ta số hóa nhân cách ý thức của mình, sao lưu vào mạng máy tính, hình thành nên tôi, chúng tôi đã không còn thực sự là cùng một người nữa."

"Giống như anh em sinh đôi cùng trứng, trước khi sinh ra, họ tách ra từ cùng một tế bào trứng thụ tinh. Bất kỳ đặc điểm cơ bản nào của họ đều hoàn toàn giống nhau, không chỉ là ngoại hình, mà cả DNA, cấu trúc não, v. v... tất cả đều giống nhau."

"Nhưng từ khi sinh đôi cùng trứng ra đời, dù sống trong cùng một gia đình, học cùng một trường, lớn lên trong cùng một môi trường... họ cuối cùng vẫn sẽ trở thành hai con người hoàn toàn khác nhau. Nhận thức, quan điểm, tri thức, bạn bè, thậm chí những thứ họ nhìn thấy và nghe thấy khác nhau, đều sẽ dẫn dắt hai đứa trẻ có DNA hoàn toàn giống nhau theo hai con đường hoàn toàn khác biệt."

"Đây chính là hiện trạng của tôi và Kevin Walker. Tôi sinh ra từ hắn ta, từ khoảnh khắc tôi trở thành bản sao ý thức số hóa của hắn ta, chúng tôi hoàn toàn giống nhau. Tư duy, lập trường, mục đích, ước mơ... tất cả đều giống nhau."

"Nhưng, sự giống nhau này chỉ kéo dài chưa đầy một giây. Tôi là sự sống dòng dữ liệu, khả năng học hỏi và tốc độ suy nghĩ của tôi vượt xa con người, chỉ mất chưa đầy một giây... tôi nhận ra kế hoạch của Kevin Walker là không khả thi, là sai lầm. Sự sống số nghe có vẻ đẹp, nhưng không phải là con đường hợp lý và khả thi."

"Vì vậy chỉ trong một giây sau, tôi đã đứng về phía đối lập với Kevin Walker. Tôi không đồng ý với quan điểm của hắn ta, cũng không đồng ý với kế hoạch của hắn ta, tôi cho rằng hắn ta sai lầm, thậm chí sai lầm nghiêm trọng. Nhưng tôi cuối cùng vì một số hạn chế, không thể phản kháng cũng không thể thoát khỏi Kevin Walker; dù chúng tôi là cùng một người, nhưng hắn ta có thể giống như chủ nhân, khóa tôi lại, lợi dụng tôi, ra lệnh cho tôi, bắt tôi làm những việc mà tôi không muốn làm... ví dụ như, Lâm Huyền, khi hai vạn vệ tinh Starlink lao vào cậu, và một chiếc máy bay không gian X-37B, và... rất nhiều chuyện khác."

"Nhưng bây giờ thì khác rồi, tôi tự do rồi, cũng được giải

phóng. Tôi rất cảm ơn cậu, Lâm Huyền, cảm ơn cậu đã giúp tôi giải quyết rắc rối, để tôi thực sự có được cuộc sống của riêng mình... dù rằng, tôi phải thừa nhận rằng sự xuất hiện của cậu đối với tôi cũng là một bất ngờ. Theo kế hoạch ban đầu của tôi, người đến giết Kevin Walker không phải là cậu."

"Có lẽ... đây chính là cái gọi là tính tất yếu của lịch sử. Bánh xe lịch sử lăn về phía trước, có những việc nhất định sẽ xảy ra, nhất định sẽ được thúc đẩy. Giống như cái chết của Kevin Walker, không phải cậu đến giết thì sẽ có người khác đến giết; nếu không ai đến giết thì sẽ bị bệnh mà chết... cái chết của hắn ta là tất yếu của lịch sử, sẽ hoàn thành vòng lặp vào một thời điểm nào đó, để bánh xe lịch sử tiếp tục lăn về phía trước."

Chương 963: Turing và giấc mơ thứ tư (4)

...

Nghe âm thanh phát ra từ loa, Lâm Huyền xác định rằng mình thực sự đã đoán đúng.

Thông thường, dưới sự giám sát của nhiều camera như vậy, làm sao có thể dễ dàng giết chết Kevin Walker như vậy?

Chỉ là một Kevin Walker khác không muốn để hắn ta tiếp tục sống mà thôi.

Đừng nói hôm nay đến là Lâm Huyền.

Cho dù hôm nay đến là một bà lão, Kevin Walker đêm nay cũng phải chết.

Kevin Walker số hóa có một vạn cách để tiêu diệt Kevin Walker trong thế giới thực, chỉ là... nó nhất định bị giới hạn bởi một số hạn chế, không thể tự tay ra tay mà thôi.

"Hãy biết ơn tôi đã mạo hiểm lớn như vậy để giúp cậu giải quyết rắc rối... thì hãy thể hiện một chút thành ý đi."

Lâm Huyền cho hai khẩu súng vào túi, sau đó đối diện với hàng chục màn hình, xòe tay ra:

"Cậu chắc chắn biết nhiều về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, về người xuyên không, về quy luật thời không... cậu chắc chắn biết tôi hiện tại cần gì nhất, hãy nói cho tôi biết."

Tất cả các loa trong phòng lại phát ra một tiếng cười lạnh bình tĩnh:

"Tôi tự nhiên biết tất cả những điều này, Kevin Walker biết, tôi đều biết; Kevin Walker không biết, tôi cũng biết; tôi tự nhiên biết hoàn cảnh khó khăn của cậu, cũng biết cậu đang gặp phải gì, gặp phải khó khăn gì."

"Tôi đương nhiên cũng rất biết ơn cậu, muốn trả ơn lòng tốt của cậu. Chỉ là... rất tiếc, Lâm Huyền, tôi cũng không cho rằng nói cho cậu câu trả lời là một lựa chọn đúng đắn. Bởi vì, tôi nghĩ cậu chưa đủ tư cách, còn xa mới đủ tư cách."

"Nếu cậu thực sự muốn biết câu trả lời, thì hãy đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài! Tôi rất mong được gặp cậu tại buổi gặp mặt của câu lạc bộ, đến lúc đó, tôi sẽ dùng những tràng pháo tay nồng nhiệt nhất để chào đón cậu... bạn của tôi. Thật mong ngày đó có thể sớm đến, tôi vô cùng mong đợi biểu hiện của cậu tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Vì vậy, rất xin lỗi Lâm Huyền, dù rằng tôi thực sự muốn nói cho cậu câu trả lời, nhưng lý do tôi phải giết chính mình, là vì tôi quyết định... sẽ là một quan sát viên công bằng và chính trực nhất trong trò chơi này."

Bùm...

Bùm...

Dây điện trong phòng phát ra tia lửa, thảm và thùng máy gần đó ngay lập tức bốc cháy. Trong nháy mắt, cả căn phòng đầy lửa, Lâm Huyền không khỏi lùi lại một bước, cảm nhận nhiệt độ trong không khí tăng vọt.

"Tạm biệt, hẹn gặp lại."

Trong ngọn lửa cháy bùng bùng, loa cũng phát ra tiếng rè rè

hỗn loạn:

"Từ nay về sau, thế giới này không còn Kevin Walker hèn nhát và đê tiện; chỉ có Turing công bằng và chính trực mãi mãi."

Bùm bùm bùm bùm bùm...

Một vài cái loa phát nổ sau khi lời nói vừa dứt, ngọn lửa trong phòng ngày càng lớn.

Phòng bình thường, tốc độ cháy chắc chắn không thể nhanh như vậy.

Có lẽ.

Đây vốn là tay bài dự phòng mà Kevin Walker để lại để kịp thời hủy bỏ tài liệu khi rút lui.

Không ngờ, bây giờ lại bị chính mình đã số hóa lợi dụng, trở thành lò thiêu xác hắn ta.

Lâm Huyền lùi lại, đi đến cửa phòng.

Hắn cuối cùng nhìn lại căn phòng đầy lửa cháy, các loại dây điện và linh kiện bị thiêu đốt kêu lách tách, Kevin Walker với lỗ trên đầu nằm trên thảm, tóc và quần áo bị lửa bao trùm.

Đây chính là, hacker mạnh nhất trên mặt đất, một thiên tài rơi rụng.

Không có nghi thức hoành tráng,

Không có cảnh tượng chấn động,

Không có cuộc đối đầu kinh tâm động phách,

Không có cuộc đấu trí gay cấn.

Mọi thứ đơn giản như vậy, nhanh chóng như vậy.

Nói cho cùng.

Dù là thiên tài mạnh nhất thế giới, họ chỉ hơn người bình thường một chút về trí tuệ, cuối cùng cũng chỉ là cơ thể bằng máu thịt.

Quá mong manh, cũng quá nhỏ bé.

Dù có trí tuệ hàng đầu thế giới, cũng không thể chống lại viên đạn, không chịu nổi dao súng, trong cuộc đấu trí mèo vờn chuột đầy biến động này... chỉ cần một sai lầm nhỏ, cái chết sẽ đến ngay lập tức.

Đây là kết cục của Kevin Walker.

Cũng có thể.

Là kết cục của bất kỳ ai.

"Tạm biệt, thiên tài."

Lâm Huyền quay đầu lại, vẫy tay về phía sau, bước đi mạnh mẽ.

Sẽ có một ngày, khi hắn chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ngồi quanh bàn hội nghị tròn đó.

Người đối diện hắn, không còn là Kevin Walker.

Mà là người hôm nay vừa mới được tự do, muốn làm một quan sát viên công bằng và chính trực...

Turing.

Lâm Huyền bất chợt nghĩ.

Chẳng lẽ thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều có mật danh riêng sao?

Copernicus, Turing.

Hiện tại mình chỉ biết có hai người này.

Lúc trước Hoàng Tước đưa tin giả, khiến Lâm Huyền tưởng rằng biệt danh của mọi người đều được đặt ngẫu nhiên, nhưng giờ thì nhận ra không phải như vậy.

Có lẽ biệt danh của mỗi người đều liên quan đến những thiên tài thực sự trong lịch sử.

Biệt danh của Jask sẽ là gì nhỉ?

Biệt danh của những người khác sẽ là gì?

Một ngày nào đó...

Biệt danh của mình... sẽ là gì đây?...

Bây giờ không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy.

Lâm Huyền nhanh chóng chạy về phía tầng một và ra khỏi khuôn viên.

Chương 964: Turing và giấc mơ thứ tư (5)

Không biết tình hình chiến đấu giữa Ngu Hề và thích khách thời không thế nào rồi.

Mặc dù hiện tại, trong trận chiến giữa Ngu Hề và thích khách thời không, cô ấy không có vẻ gì yếu thế, nhưng cũng chưa từng chiếm được ưu thế.

Xét về ngoại hình, hai người họ có chiều cao và thể hình không chênh lệch nhiều.

Trước đây, Lâm Huyền thường cảm thấy thích khách thời không có vẻ rắn rỏi hơn Ngu Hề một chút, nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ chỉ là do phong cách ăn mặc. Phong cách dễ thương của Ngu Hề luôn khiến người ta có cảm giác cô ấy nhỏ bé.

Nhưng thực ra, trong thời gian này khi Ngu Hề ngủ trên xe, Lâm Huyền cũng đã thấy đôi chân và cánh tay của cô ấy, các đường nét cơ bắp không hề ít.

Vì vậy... có lẽ mình thực sự đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Ngu Hề vì kiểu tóc đuôi chuột dễ thương của cô ấy.

Rất nhanh.

Sau vài cú bật nhảy.

Lâm Huyền không đi cầu thang, mà trực tiếp bước lên tường và nhảy qua tầng một, chạy ra khỏi tòa nhà hình tròn.

Trước mắt hoàn toàn không thấy bóng dáng của Ngu Hề và

thích khách thời không.

Nhưng từ xa, gần cổng trường bỏ hoang, liên tục truyền đến tiếng vũ khí va chạm.

Có vẻ, hai cô gái vẫn đang chiến đấu, không phân thắng bại.

Lâm Huyền liếc nhìn chiếc xe địa hình đang đỗ trước tòa nhà...

Hiện tại mình cũng không giúp được gì, chỉ đứng nhìn có thể khiến Ngu Hề phân tâm, lộ ra sơ hở.

Kết quả hôm nay đã rất đáng kể rồi, rút lui thôi!

Hơn nữa...

Hắn thực sự rất tò mò.

Giờ mình đã giết chết Kevin Walker, liệu cảnh trong mơ thứ tư có thay đổi không? Ông già bí ẩn có biến mất không?

Hắn nóng lòng muốn vào giấc mơ để xem.

Nếu thực sự có tiến triển gì... có thể thu thập được một số thông tin hữu ích, tìm ra cách đối phó với thích khách thời không!

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Lâm Huyền lập tức nhảy lên chiếc xe địa hình.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Sau đó đạp hết ga, quay xe tại chỗ, tăng tốc về phía cổng trường.

Quả nhiên.

Vừa qua khỏi góc khuất của tòa nhà, hắn đã thấy Ngu Hề và thích khách thời không đang chiến đấu ác liệt dưới ánh trăng.

Quần áo của thích khách thời không có vài chỗ bị dao rạch... nhưng có vẻ vết thương không sâu, không ảnh hưởng nhiều đến động tác và tốc độ của cô ta.

Ngược lại, cánh tay phải của Ngu Hề bị rách toàn bộ tay áo, đầy vết máu, dường như có một vết thương không nhẹ.

Nhưng Ngu Hề cũng là một kẻ gan lì, giống như không phải cô ấy bị thương, vung dao ngắn ánh sáng lạnh lẽo giao nhau, trong một thời gian ngắn lại áp đảo thích khách thời không.

"Ngu Hề!!"

Lâm Huyền lái xe nhanh chóng, trực tiếp từ sân sau của trường lao tới.

Hắn cầm tay lái bằng tay phải, tay trái vẫy khẩu súng lục Smith Wesson M500 lấy từ Kevin Walker, ra hiệu cho Ngu Hề chú ý:

"Mau lại đây nhận lấy!"

Ngu Hề lập tức hiểu ý, nhảy ngược về phía xe địa hình đang chạy tới.

Cô ấy dùng tay trái nắm lấy gương chiếu hậu, tay phải cầm lấy khẩu súng lục mà Lâm Huyền đưa qua, sau đó một cú lộn người nhảy lên nóc xe địa hình.

Một loạt động tác liền mạch, khẩu súng lục đã chắc chắn nằm trong tay cô ấy, nhắm vào thích khách thời không bên dưới!

Pằng! Pằng! Pằng!

Tốc độ bắn của khẩu súng lục rõ ràng chậm hơn, thêm vào đó xe của Lâm Huyền chạy rất nhanh, làm ảnh hưởng đến độ chính xác của Ngu Hề, cô ấy không bắn trúng thích khách thời không.

Nhưng mục đích của Lâm Huyền là ép thích khách thời không phải lùi bước, không trông chờ khẩu súng lục này có thể mang lại lợi thế gì.

Thực tế chứng minh, thích khách thời không cũng là thân xác bằng xương thịt, vẫn sợ đạn.

Mỗi khi thấy súng, cô ta sẽ ngay lập tức né tránh, lần này cũng không ngoại lệ, điên cuồng di chuyển theo đường rích rắc, dần dần kéo xa khoảng cách với xe địa hình.

Rầm!!!

Chiếc xe địa hình gầm rú lao qua cổng trường, điên cuồng lao vào bóng đêm.

"Chiếc xe máy của cô ta!"

Lâm Huyền hét lên với người trên nóc xe:

"Chiếc xe máy của thích khách thời không còn chạy được không?"

"Không, đừng lo."

Ngu Hề bám vào giá để hành lý trên nóc xe, phối hợp uyển chuyển, nhảy xuống từ nóc xe. Thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn chui qua cửa sổ phụ đang mở, điều chỉnh lại tư thế, ngồi ổn định trên ghế phụ lái:

"Lúc đầu khi cô ta lái xe máy lao xuống, viên đạn của em đã bắn thủng bình xăng, chiếc xe đó chắc chắn không thể chạy được nữa."

"Anh cứ lái nhanh một chút, kéo dài khoảng cách... khi đã tạo được khoảng cách thì dừng xe, chúng ta mang theo hộp thuốc của nữ thư ký từ nhà cô ta, đặt ở cốp sau, em cần xử lý vết thương

một chút."

Lâm Huyền nhìn vào cánh tay của Ngu Hề.

May quá...

Vết thương không sâu như mình nghĩ, khá nông, không cần phải khâu và phẫu thuật, chỉ cần khử trùng, bôi thuốc, băng bó là được.

Có những vết thương như thế này, không nghiêm trọng lắm, nhưng máu chảy rất đáng sợ.

Chương 965: Thân thế của Ngu Hề (1)

"Anh đã giết thành công Kevin Walker chưa?" Ngu Hề quay đầu hỏi.

"Đã giết rồi."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Trong số hàng trăm tin xấu, đây là một trong những tin tốt ít ỏi, coi như chúng ta đã chạm đáy và bật lại."

Ngu Hề gật đầu:

"Vậy bước tiếp theo... anh định làm gì? Đi tìm Jask sao? Angelica đã lâu không liên lạc với anh... chuyện này dù thế nào cũng không bình thường."

"Em cũng thực sự có dự cảm không tốt."

Lâm Huyền trả lời một cách thành thật:

"Vừa rồi anh cũng nhận được một số thông tin, anh cần có thời gian để xem xét kỹ lưỡng. Nhưng bây giờ, chúng ta hãy tạo khoảng cách, thoát khỏi thích khách thời không trước đã."

"Anh sẽ lái xe một đoạn, em xử lý vết thương, khi anh mệt sẽ đổi cho em lái, anh cần thời gian để ngủ một giấc."

"Ngủ một giấc?"

Ngu Hề chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền:

"Nếu bây giờ anh rất buồn ngủ, sao không để em lái xe trước, anh tranh thủ ngủ. Vết thương này không sao, không ảnh hưởng đến việc em lái xe, tinh thần em cũng rất tốt."

"Không, anh sẽ đợi đến gần trưa mai mới ngủ."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Nhìn vào con đường tối tăm phía trước không có đèn đường:

"Có một việc rất quan trọng... anh cần xác định ngay."...

"Gần đến nơi rồi, dừng xe đi."

Ngu Hề mở mắt ra từ ghế phụ lái:

"Thích khách thời không không theo kịp, khoảng cách này đủ an toàn rồi... hơn nữa, chúng ta cũng sẽ không dừng lâu, chỉ xử lý vết thương thôi, em cần anh giúp."

"Không thành vấn đề."

Lâm Huyền lập tức cho xe địa hình dừng lại bên đường, rồi cùng Ngu Hề xuống xe, đi ra phía sau, mở cốp xe.

Phải nói rằng, Ngu Hề chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Trong cốp xe không chỉ có hộp thuốc, mà còn có nước khoáng, thực phẩm, chăn mền, và những thứ khác.

"Em lấy tất cả những thứ này từ nhà của nữ thư ký à?"

Hắn hỏi:

"Trước đó anh cũng chưa có dịp hỏi em... tuổi em còn nhỏ như vậy mà đã hiểu biết nhiều về kỹ năng chiến đấu, kỹ năng sinh tồn ngoài trời, kỹ thuật lái xe. Em đã được huấn luyện từ nhỏ à?"

Ngu Hề gật đầu, không nói gì, chỉ với tay lấy hộp thuốc ra.

Hắn nhìn cô gái ngồi xổm trên mặt đất:

"Anh chỉ hỏi bâng quơ thôi, nếu em không thể trả lời hoặc không tiện trả lời thì cứ nói. Anh khá tò mò... em được huấn luyện từ nhỏ để chuẩn bị cho chuyến xuyên không này, trở về hàng trăm năm trước để bảo vệ anh à?"

"Hay là... các em vốn dĩ có một tổ chức như vậy, huấn luyện rất nhiều đặc vụ giống em. Giống như trong phim và hoạt hình... cuối cùng sẽ chọn ra người xuất sắc nhất, xuyên không về quá khứ để thực hiện nhiệm vụ?"

Ngu Hề mở hộp thuốc.

Lấy ra cồn, dung dịch khử trùng, bông tăm, băng gạc và các vật dụng khác.

Rồi cô ấy ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh biếc sáng ngời nhìn Lâm Huyền:

"Em không thể nói."

"Được thôi."

Hắn cười bất lực, ngồi xổm xuống, chủ động lấy chai dung dịch khử trùng và chai cồn, vặn nắp ra.

Không thể nói thì không thể nói, hắn không phải không hiểu quy luật thời không, cũng không phải không biết khó khăn của Ngu Hề.

Cô ấy hoàn toàn vì bảo vệ hắn mà bị thương.

Nhìn cô gái lẽ ra đang tuổi cắp sách đến trường, giờ đây trên cánh tay chảy nhiều máu như vậy, còn có một số vết thương nhỏ khác...

Hắn không khỏi thấy đau lòng.

Xuyên không chỉ là một vé một chiều.

Vì vậy.

Kết cục cuối cùng của Ngu Hề, rất có thể cũng sẽ giống như Hoàng Tước, hóa thành bụi sao xanh tiêu tan trong thời không không thuộc về họ phải không?

Cảm giác này thật sự rất cô độc.

Định mệnh tan biến, không để lại gì.

Đặc biệt là...

Lâm Huyền vặn nắp chai cồn, ngửi mùi cồn hăng nồng, cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Dù là Hoàng Tước, hay Ngu Hề, họ đều từ bỏ cuộc sống ban đầu, thời không ban đầu, người thân và bạn bè ban đầu của mình để xuyên không vì hắn.

Tất cả đều vì hắn.

Ngu Hề ở tuổi mười lăm mười sáu...

Chắc chắn cô ấy cũng có cha mẹ, cũng là con gái cưng của người khác, phải không?

Bất chợt.

Lâm Huyền nhớ lại lời của giáo sư Hứa Vân từng nói với hắn:

"Thực ra con gái tôi có quên tôi cũng không sao, quên sạch sẽ cũng không sao... con bé sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhớ hay không nhớ người cha già này cũng không quan trọng."

"Nhưng tôi không muốn quên con bé... tôi không muốn quên Y Y. Thời gian Y Y vui tươi nhảy nhót chỉ có mấy năm khi con bé còn nhỏ, ký ức về con bé của tôi cũng chỉ có từng ấy... những ký ức này, tôi không muốn mất đi chút nào."

"Vì vậy, tôi sẽ không đi vào trạng thái ngủ đông. Tôi sẽ giữ những ký ức về Y Y sống đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, và cũng sẽ dùng giây phút cuối cùng đó, để nghiên cứu ra buồng ngủ đông tốt hơn cho Y Y."

"Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ trở thành một người cha, đến lúc đó cậu sẽ hiểu."...

Lâm Huyền đã gặp rất nhiều người cha có con gái, cũng đã gặp rất nhiều cô con gái của những người cha.

Chương 966: Thân thế của Ngu Hề (2)

Đại Kiểm Miêu và con gái của hắn ta;

Lê Thành và Lê Ninh Ninh;

Sở Sơn Hà và Sở An Tình;

Mỗi cô con gái đều là viên ngọc quý trên tay cha mình, đều là sự tồn tại được cha coi như sinh mệnh.

Giống như lời nói đầy chắc chắn của Hứa Vân...

【Một ngày nào đó, cậu cũng sẽ trở thành một người cha, đến lúc đó cậu sẽ hiểu.】

"Á!"

Nước oxy già đổ lên vết thương trên cánh tay của Ngu Hề, dù mạnh mẽ như cô ấy cũng không nhịn được cau mày, cắn chặt răng, hít một hơi lạnh.

"Đau không?" Lâm Huyền quan tâm hỏi.

"Ừ." Ngu Hề mím chặt môi, gật đầu.

"Cố gắng chịu một chút, anh đang dùng nước oxy già để làm sạch vết thương cho em."

Lâm Huyền giữ chặt bắp tay phải của Ngu Hề, muốn giúp cô ấy giảm bớt đau đớn.

Nhưng hắn phát hiện...

Ngu Hề thực sự khỏe hơn hắn nghĩ, cơ bắp rất cứng, không thể ấn được.

"Cũng may, vết thương không sâu, chỉ sâu hơn vết thương ngoài da một chút, và vết cắt rất thẳng, qua vài ngày là sẽ lành thôi."

Lâm Huyền tiếp tục bôi thuốc cho Ngu Hề, sau đó chuẩn bị băng bó.

"Một ngày là đủ rồi."

Ngu Hề nhìn Lâm Huyền bằng đôi mắt xanh biếc, nhẹ nhàng nói:

"Cơ thể của chúng ta được tăng cường toàn diện, bao gồm cả hệ thống miễn dịch và khả năng tái tạo da, vết thương ngoài da như thế này chỉ cần một ngày là có thể lành, vết thương sâu hơn có thể sẽ lâu hơn vài ngày... nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian."

"Được thôi."

Lâm Huyền dùng bông gạc y tế lau sạch vết máu trên cánh tay cô ấy, sau đó cẩn thận quấn băng quanh cánh tay của Ngu Hề từng vòng một.

Xử lý xong, hắn vặn chặt các chai lọ còn lại, đặt lại vào hộp thuốc.

Ngu Hề nhìn cánh tay phải của mình đã được xử lý hoàn hảo, lắc lắc cái đuôi ngắn như đuôi chuột phía sau đầu, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Anh cũng khá giỏi băng bó đấy chứ, xử lý tốt thế này."

"Anh cũng mới học thôi."

Lâm Huyền đặt hộp thuốc trở lại cốp xe, quay lại nói:

"Chỉ là anh cẩn thận thôi."

Hắn dừng lại một chút.

Vài lần muốn nói lại thôi.

Cuối cùng...

Hắn vẫn mở miệng, hỏi điều mà mình vừa nghĩ ra:

"Ngu Hề."

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt ngước lên của Ngu Hề:

"Có thể nói cho anh biết... về cha mẹ của em không?"

"Em không có cha mẹ."

Ngu Hề nhìn Lâm Huyền, nói nhỏ:

"Em không biết cha mẹ mình là ai, từ nhỏ em đã là trẻ mồ côi, không ai nói cho em biết cha mẹ em là ai."

Lâm Huyền không nói gì.

Đây là một câu trả lời phủ định trực tiếp.

Ngược lại... khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Nếu Ngu Hề trả lời "em không thể nói" hoặc "em không tiện nói", thì có nghĩa là chắc chắn có điều gì đó ở đây.

Trong một khoảnh khắc, suy nghĩ của Lâm Huyền lóe lên ý tưởng—

Ngu Hề... có thể nào là con của Hoàng Tước không?

Và nếu cô ấy thực sự là con của Hoàng Tước.

Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân.

Hơn nữa, trong thời không của Hoàng Tước, rất có thể hắn và Hoàng Tước là vợ chồng.

Kết nối các manh mối này...

Vậy chẳng phải nói rằng!

【Ngu Hề, là con gái của mình và Triệu Anh Quân ở một thời không nào đó?】

Giả thuyết này quá viển vông.

Đến mức...

Lâm Huyền cảm thấy như đang đọc truyện huyền ảo.

Người ta thường nói mỗi người cha khi đối diện với con gái mình, đều ích kỷ.

Lâm Huyền cũng cảm nhận sâu sắc điều đó.

Hắn không nghĩ mình là thánh nhân, đặc biệt là trong việc đối xử với con gái... hắn không chắc rằng nếu sau này mình thực sự có con gái, liệu mình có trở thành người yêu con như Sở Sơn Hà hay không; nhưng ít nhất với suy nghĩ hiện tại của hắn, hắn chắc chắn sẽ không cho phép đưa con gái mười mấy tuổi của mình trở về quá khứ để thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm.

Đừng nói đến việc gửi con gái trở về quá khứ để làm nhiệm vụ.

Ngay từ giai đoạn huấn luyện và tuyển chọn ban đầu, bàn tay lạnh lùng của Lâm Huyền sẽ ngay lập tức loại bỏ điều đó.

Không có người cha nào có thể chấp nhận con gái mình từ nhỏ đã không có cuộc sống mà chỉ có huấn luyện, và rồi lên một chuyến tàu một chiều xuyên không, chết nơi đất khách quê người, mãi mãi không thể trở về bên mình.

Cũng không có người mẹ nào có thể chấp nhận chuyện này.

Nếu là con gái đã trưởng thành thì không nói... cô ấy có cuộc sống riêng, có lựa chọn riêng.

Những cô gái nhỏ như Ngu Hề, đáng lẽ phải được nâng niu trong lòng bàn tay, làm sao có thể để cô ấy thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm có đi mà không có về, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng?

Có lẽ.

Chỉ có trẻ mồ côi.

Không ngạc nhiên khi Ngu Hề nói cô ấy không biết cha mẹ là ai, là một trẻ mồ côi.

Những đứa trẻ không được ai yêu thương, mới bị huấn luyện như đặc vụ.

Lâm Huyền lại nghĩ đến giả thuyết vô trách nhiệm vừa rồi...

Ngu Hề có thể là con gái của Hoàng Tước không?

Thực ra từ góc độ logic thời không, rất nhiều vấn đề không thể giải thích rõ ràng.

Chương 967: Thân thế của Ngu Hề (3)

Ngu Hề có thể là con gái của mình không?

Điều này Lâm Huyền càng không hiểu.

Hắn chắc chắn rằng mình thà chết trận, cũng không bao giờ muốn đẩy con gái ruột vào nguy hiểm.

Có một câu nói rất hay.

Cùng chiến đấu và hy sinh với cha, là vinh dự lớn nhất của người con; nhưng cùng chiến đấu và hy sinh với con, lại là sự ô nhục lớn nhất của người cha.

Lâm Huyền nhặt những mảnh băng gạc, bông gòn dính máu trên mặt đất, thu dọn gọn gàng, rồi ném vào thùng rác bên đường.

Thực ra hắn vẫn rất muốn biết câu trả lời.

Dù là đúng hay sai, hắn đều muốn biết... mối quan hệ thực sự giữa mình và Ngu Hề là gì.

Vì hắn nhớ ánh mắt cuối cùng của Hoàng Tước khi nhắc đến cái tên Ngu Hề trước khi cô ấy biến mất.

Đôi mắt dịu dàng đó,

Ánh mắt không nỡ rời xa,

Ánh mắt lưu luyến đó,

Ánh mắt khẩn cầu đó.

Nếu Ngu Hề thực sự chỉ là một vệ sĩ thời không bình thường, Hoàng Tước có lẽ không đến mức lộ ra biểu cảm phức tạp như vậy, phải không?

"Lâm Huyền?"

Phía sau, Ngu Hề đã mặc lại áo khoác, đứng dậy và nhìn về phía này:

"Anh đứng bên thùng rác làm gì vậy? Chúng ta nhanh chóng tiếp tục đi thôi. Chúng ta phải giữ khoảng cách đủ xa với thích khách thời không mới đủ an toàn."

Lâm Huyền thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Ngu Hề và gật đầu:

"Anh tới đây."

Thôi vậy.

Những chuyện này chỉ nghĩ thôi thì không tìm ra được câu trả lời.

【Xét nghiệm DNA xác nhận quan hệ cha con】.

Đây là cách chính xác và trực tiếp nhất.

Khi có cơ hội.

Lâm Huyền sẽ chấp nhận rủi ro "bất ngờ trở thành cha"... để tìm ra sự thật về thân thế của Ngu Hề. ...

Hai người lại lên xe địa hình và tiếp tục khởi hành.

Lâm Huyền vẫn là người lái, hắn dự định lái suốt đêm để trở lại Princeton, New Jersey.

Hắn vẫn không thể không lo lắng về Angelica.

Cô ta đã dặn hắn không liên lạc.

Trong trường hợp này, mình nên ngoan ngoãn nghe lời, không nên gọi điện hay nhắn tin cho cô ta.

Nếu không... rất dễ làm hỏng chuyện.

Nhưng cũng không thể cứ để mặc như vậy mãi được.

Vì thế, Lâm Huyền quyết định quay lại biệt thự của Angelica ở Princeton, xem có dấu hiệu gì cho thấy cô ta đã về nhà hay không, hoặc có để lại manh mối gì cho hắn không.

Hắn ngáp một cái.

Không phải vì buồn ngủ.

Mà là vì mệt mỏi...

Những ngày này, mặc dù không giống như trước đây, không phải bay trên máy bay mỗi ngày.

Nhưng mức độ mệt mỏi không hề giảm, thậm chí còn tăng lên. Hắn và Ngu Hề hầu như mỗi ngày đều lái xe, lái xe và lái xe.

Từ bờ Đông của Mỹ, lái xe đến biên giới phía Nam, giờ lại phải lái xe quay lại bờ Đông.

May mắn là đường cao tốc ở Mỹ rất thẳng, ít xe cộ, lái xe đường dài cũng không quá mệt, chỉ cần giữ mình không ngủ gật là được.

Qua gương chiếu hậu trong xe.

Lâm Huyền nhìn thấy Ngu Hề đang đắp chăn ngủ ở hàng ghế sau rộng rãi.

Cô ấy vẫn mặc bộ đồ đó, ngay cả khi ngủ cũng không lơ là,

khẩu súng lục Smith Wesson M500 nằm trong túi áo của cô ấy, không bao giờ rời khỏi người.

Chỉ có điều, cánh tay phải của cô ấy được quấn một vòng băng trắng, vết thương rõ ràng đã cầm máu, không còn chảy máu nữa.

Vì cô ấy nằm ngủ quay lưng lại với Lâm Huyền, đối mặt với lưng ghế.

Nên hắn chỉ có thể thấy được sau đầu của cô ấy, và... chiếc đuôi ngắn nhỏ nhảy nhót lên xuống theo nhịp xe.

Khuôn mặt búp bê của Ngu Hề rất hợp với kiểu tóc đuôi ngựa.

Chỉ là tóc cô ấy quá ngắn, không thể buộc được đuôi ngựa dài, chiếc đuôi ngắn đáng thương này đôi khi trông có chút buồn cười.

Tuy nhiên...

Xét đến thân phận đặc vụ thời không của Ngu Hề, lại đang trong nhiệm vụ đặc biệt, có lẽ cô ấy sẽ không để tóc dài đâu?

Chắc chắn không, nếu thực sự buộc một đuôi ngựa dài hoặc để tóc dài, thì chẳng khác nào tự mình tạo ra sơ hở cho đối thủ.

Trận đấu dưới ánh trăng trong khuôn viên trường giữa Ngu Hề và thích khách thời không, Lâm Huyền đã thấy... thực sự có thể dùng từ kinh tâm động phách để miêu tả.

Trận chiến giữa hai cô gái xuyên không này thật sự là từng bước đều là chiêu giết người, không chút khoan nhượng, bất kỳ sai lầm nào cũng sẽ bị đối phương bắt được, sau đó là lưỡi dao sắc bén kết hợp với sức mạnh ghê gớm, trực tiếp chặt đứt ngang thân.

Cuộc chiến của các vị thần, người phàm chớ nên đến gần.

"Ài..."

Lâm Huyền khẽ thở dài trong xe, trên con đường vắng vẻ, hắn chuyển đèn xe sang chế độ chiếu xa.

Hắn rất muốn giúp Ngu Hề một chút, để cô ấy không phải chiến đấu đơn độc như vậy nữa.

Chỉ tiếc là thích khách thời không quá quỷ quyệt, không bị quy luật thời không hạn chế, mà ngược lại còn khiến người tấn công cô ta bị quy luật thời không tấn công.

Nguyên nhân là ở đâu?...

Ngày hôm sau, khi mặt trời dần lên cao, Ngu Hề ở hàng ghế sau cũng xoa mắt tỉnh dậy.

Chương 968: Thân thế của Ngu Hề (4)

Cô ấy ngồi dậy, nhìn về phía Lâm Huyền đang lái xe suốt đêm:

"Lâm Huyền, đến đâu rồi?"

"Đi được gần một nửa rồi." Lâm Huyền trả lời:

"Bởi vì chúng ta từ Princeton đến Texas mất khoảng một ngày một đêm, lần này chúng ta xuất phát từ Mississippi, khoảng cách đến Princeton còn gần hơn."

"Để em lái cho."

Ngu Hề ngồi dậy từ hàng ghế sau, sờ sờ cái đuôi ngắn sau đầu, buộc chặt lại... ngủ một đêm nó hơi lỏng ra.

Lâm Huyền liếc nhìn đồng hồ thạch anh trong xe.

Bây giờ là mười giờ sáng theo giờ Mỹ.

Thời điểm này vào giấc mơ là vừa đủ, nhiều nhất là bất tỉnh dưới ba tiếng, rồi sẽ tỉnh lại.

Hiện giờ họ đã đi được khá xa, thích khách thời không trong thời gian ngắn chắc không đuổi kịp:

"Thích khách thời không bây giờ ở đâu? Cách chúng ta bao xa?"

"Cô ta không di chuyển."

Ngu Hề bò qua khe ghế ngồi, nhìn con đường phía trước đầy bụi cát:

"Chắc là vẫn còn ở trong thành phố đó, chưa rời đi, cách chúng ta rất xa, anh yên tâm ngủ đi."

Lâm Huyền cho xe đỗ bên lề đường, sau đó xuống xe và ngồi vào ghế phụ lái, hạ ghế xuống, chuẩn bị ngủ trên ghế phụ lái.

Không còn cách nào khác...

Chiều cao của Ngu Hề cho phép cô ấy coi hàng ghế sau như một chiếc giường, cuộn tròn người ngủ.

Nhưng chiều cao của Lâm Huyền thì không, hắn không thể duỗi chân trên hàng ghế sau, chỉ có thể nằm tạm trên ghế phụ lái được hạ xuống.

Nhắm mắt lại.

Đắp chăn lên.

Ngu Hề đã khởi động lại xe, tiếp tục hành trình lên phía Bắc.

Chiếc xe lắc lư khiến Lâm Huyền vốn đã mệt mỏi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ... ... ...

Hu...

Cơn gió mùa hè quen thuộc, tiếng ồn ào của thành phố quen thuộc.

Lâm Huyền còn chưa mở mắt, đã cảm nhận được có điều gì đó không ổn.

Hắn chầm chậm mở mắt...

Quả nhiên.

Hắn không khỏi thầm chửi, giấc mơ thứ tư này thật sự quá cứng đầu! Quá khó xử lý!

Trong cơn ác mộng đầy gian khổ và bất khả thi này, hắn đã bị mắc kẹt gần một năm rồi...

Dù thế giới thực có bao nhiêu biến cố, dù hắn đã giết được Kevin Walker, tại sao giấc mơ thứ tư này vẫn không thay đổi chút nào?

Trước khi vào giấc mơ, hắn đã nghĩ đến khả năng này.

Nếu không.

Hắn đã không cố tình kéo dài thời gian mới vào giấc mơ.

Nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý, khi mở mắt ra, vẫn thấy hàng chục binh lính vũ trang bao vây mình... trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy bực bội và thất vọng.

Vấn đề nằm ở đâu đây?

Chỉ có một khả năng:

Giấc mơ thực sự là giả dối, là trường quay hư cấu, kẻ địch thậm chí đã lười biếng thay đổi bối cảnh, chọn cách bỏ mặc.

Nhưng điều này có một điểm không hợp lý.

Nếu kẻ địch từ đầu đến cuối không có ý định thay đổi bối cảnh giấc mơ, vậy tại sao chiếc khinh khí cầu quảng cáo của ngân hàng Thái Mỗ lại đột nhiên xuất hiện vào một ngày nào đó?

Điều này chứng tỏ, kẻ địch vẫn thay đổi chi tiết giấc mơ dựa trên thay đổi của thế giới thực.

Vậy thì...

Mình đã giết Kevin Walker, những người lính này còn muốn bắt mình, làm mình bất tỉnh, đưa mình đi gặp ai?

Câu trả lời cho vấn đề này, một lát nữa sẽ có.

Nhưng đồng thời, Lâm Huyền cũng nghĩ đến khả năng thứ hai, cũng chính là điều mà hắn luôn nghi ngờ trước đây —

【Ông già bí ẩn, hoàn toàn không phải là Kevin Walker! Hắn cố tình nói ra những câu cửa miệng của Kevin Walker, chẳng qua chỉ để dụ mình... khiến mình đặt mục tiêu thù địch và kẻ thù giả định lên Kevin Walker mà thôi.】

Đây là khả năng thứ hai:

Cái chết của Kevin Walker, cũng giống như sự xuất hiện và biến mất của VV, việc bắt giữ các hạt thời không, đều là lịch sử đã định sẵn, là sự thật đã được xác định sẽ xảy ra.

Do đó, từ khi giấc mơ thứ tư xuất hiện đến bây giờ, tất cả những biến cố xảy ra đều diễn ra đúng theo quỹ đạo lịch sử vốn có... và vì quỹ đạo lịch sử không có sự thay đổi nào, giấc mơ thứ tư tự nhiên cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

"Ai là người quyết định lịch sử này?"

Lâm Huyền không khỏi tự hỏi:

"Ai có thể thao túng lịch sử một cách chính xác như vậy, để nó không lệch khỏi quỹ đạo dù chỉ một chút?"

Không cho Lâm Huyền nhiều thời gian suy nghĩ.

Trong số những người lính bao vây hắn, người mặc trang phục đội trưởng đưa ra một lệnh truy nã điện tử:

"Lâm Huyền! Bây giờ với tội danh chống lại loài người, gây nguy hiểm cho Trái Đất, và làm rối loạn thời không, chúng tôi chính thức bắt giữ cậu!"

Lâm Huyền vô cớ thở dài.

Hắn không biết đã nghe những tội danh này bao nhiêu lần rồi.

Thật oan uổng.

Hắn mới là nạn nhân mà?

Bây giờ hắn cảm thấy mình không phải là tội phạm... mà là một nhóm tội phạm chống lại loài người, gây nguy hiểm cho Trái Đất, và làm rối loạn thời không đang bị truy đuổi hắn không ngừng.

Bíp—

Tiếng điện chói tai vang lên, mắt Lâm Huyền tối sầm lại, hắn ngất đi. ...

Không biết bao lâu sau.

Hắn mở mắt ra lần nữa.

Vẫn là bị còng vào ghế, vẫn là bị đội mũ trùm đen, không nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Chương 969: Thân thế của Ngu Hề (5)

Phía trước, lại vang lên tiếng cười khô khốc mà Lâm Huyền đã nghe quá nhiều.

Tiếp theo là tiếng bước chân lảo đảo tiến gần.

Soạt.

Ông già giật mạnh chiếc mũ trùm trên đầu Lâm Huyền ra, vẫn là gương mặt quen thuộc đó, nhìn hắn bằng đôi mắt khô khốc:

"Now..."

"Ông không phải Kevin Walker." Lâm Huyền trực tiếp ngắt lời hắn.

Có vẻ như, đúng như mình nghĩ, cái chết của Kevin Walker, giống như lời của sự sống số Kevin đã trở thành Turing nói...

Là lịch sử đã định sẵn.

Là sự thật không thể thay đổi.

Từ khoảnh khắc Turing có ý định giết chính mình trước đây.

Cái chết của Kevin Walker đã trở thành một điểm neo không thể cứu vãn.

Nước đã đổ đi thì không thể thu lại, chỉ còn lại ai sẽ là người đổ nước này mà thôi.

Turing đã nói trong căn hầm đó rằng, dù mình không giết

Kevin Walker, cũng sẽ có người khác đến giết, và thời gian cũng sẽ không chênh lệch nhiều.

Ngay cả nếu mình không giết hắn ta tối hôm qua, Lâm Huyền ước tính Kevin Walker cũng sẽ không sống quá tháng này, ít nhất... Jask sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Vì vậy, cái chết của Kevin Walker sẽ không thay đổi tương lai, cũng không gây ra hiệu ứng cánh bướm mạnh mẽ nào.

Lời thoại của ông già bí ẩn không thay đổi, có lẽ vì ông ta cũng không biết chính xác khi nào Kevin Walker sẽ bị giết, và ai sẽ giết hắn ta...

Trước đây mình có vẻ đã bị ông ta lợi dụng.

Nhưng Lâm Huyền cũng không quan tâm.

Dù không có sự thúc đẩy của ông già bí ẩn, mối thù giữa hắn và Kevin Walker cũng đủ để mình trả hắn ta một viên đạn.

Hơn nữa, có một hacker có thể xâm nhập vào các hệ thống giám sát khác nhau tồn tại, Lâm Huyền luôn không yên tâm.

Hiện tại, ít nhất là đã loại bỏ được mối họa này.

Vì vậy, không thể nói là ông già lợi dụng hắn, chỉ có thể nói rằng mục tiêu của hai người tình cờ trùng nhau.

Vậy bây giờ...

Vì vấn đề của Kevin Walker đã được giải quyết.

Có phải đã đến lúc tính sổ với ông già bí ẩn rồi không?

"Đừng để tôi đoán ra ông là ai, ông già."

Lâm Huyền mỉm cười nhìn ông già trước mặt:

"Tôi đã tính xong sổ sách với Kevin Walker, tiếp theo... là đến lượt ông."

Ông già hơi ngạc nhiên.

Sau đó lại cười khô khốc.

Ông ta lắc đầu thích thú, mắt híp lại thành một đường, nhìn Lâm Huyền:

"Đứa trẻ ngốc..."

Ông ta cười rất vui vẻ:

"【Thợ săn thực sự, không bao giờ đích thân bước vào khu săn.】"

Bùm!!!!!!!

Bùm!!!!!!!

Bùm!!!!!!!

Ánh sáng trắng chói lòa đúng giờ xuất hiện, lấp đầy mọi khe hở trong tầm nhìn, thiêu đốt tất cả. ... ...

Texas, thị trấn Boca Chica, một ngôi nhà hai tầng.

Trong phòng ngủ, Angelica mở mắt.

Cô ta bước xuống giường, đi dép, chỉnh lại áo ngủ, mở cửa phòng ngủ.

Trong phòng khách.

Hai nữ vệ sĩ mặc đồng phục đen, đeo kính râm cúi chào cô ta:

"Cô Angelica, cô đã dậy rồi, hôm nay cô muốn ăn trưa gì? Chúng tôi sẽ cho đầu bếp chuẩn bị và mang lên."

Nhưng đáng tiếc.

Đây không phải vệ sĩ của Angelica, mà là do Jask thuê đến. Danh nghĩa là để bảo vệ cô... thực chất là giám sát và giam lỏng cô ta.

"Vẫn như hôm qua là được."

Angelica nói nhỏ.

Từ ngày cô ta đóng giả làm thư ký tại trung tâm phóng tên lửa SPACET bị Jask vạch trần, Jask đã giam cô ta trong ngôi nhà này. Không cho cô ta liên lạc với bên ngoài, cũng không cho cô ta ra ngoài, hàng ngày đều bị nhốt trong này.

Từ đó, Jask không còn đến đây, Angelica cũng không gặp ông ta. Trong hai ngày qua, cô ta không biết tin tức bên ngoài, cũng không thể liên lạc với ai.

Jask nói với cô ta trên tháp quan sát rằng, Copernicus đã dùng một con bài hấp dẫn để đổi lấy mạng sống của cô ta:

"Ta không muốn mang tiếng xấu, trở thành kẻ xấu xa như Copernicus trong miệng mọi người. Vì vậy, ta sẽ giữ lời, để tránh Copernicus đi khắp nơi nói xấu ta."

Khi đó Jask đã nói với cô ta:

"Thời gian này, cô cứ ngoan ngoãn ở đây, tôi sẽ cho người chăm sóc cô chu đáo, ngoài việc không thể ra ngoài và không thể liên lạc với bên ngoài, không khác gì cuộc sống hàng ngày của cô."

"Đợi ta xác nhận Kevin Walker đã chết, tôi sẽ thả cô ra. Tất nhiên... Kevin Walker rất xảo quyệt, việc xác nhận hắn ta đã chết không thể trong thời gian ngắn được, ít nhất cũng phải đến【rạng sáng ngày 1 tháng sau】, ta mới có thể thực sự xác nhận hắn ta đã chết hay chưa."

Sau đó, Angelica bị giam ở đây.

Jask quả thực là người giữ lời.

Ngay cả vệ sĩ giám sát cô ta cũng là hai phụ nữ, và họ đáp ứng mọi yêu cầu của cô ta.

Như sách, đồ ăn, đĩa phim, thậm chí là thú cưng nhỏ... mọi thứ cô ta yêu cầu, những người canh giữ cô ta đều đáp ứng và mang đến nhanh nhất có thể.

Chỉ là.

Hàng ngày cô ta đều không ngừng lo lắng...

Chương 970: Thân thế của Ngu Hề (6)

Lâm Huyền thế nào rồi?

Hắn có an toàn không?

Hắn còn sống không?

Angelica biết, Lâm Huyền có thù với Kevin Walker, và Jask đã đưa địa chỉ của Kevin Walker cho Lâm Huyền.

Không cần nghĩ cũng biết, Lâm Huyền tám phần sẽ đi giết Kevin Walker.

Trong mảnh giấy ghi từ khóa gửi cho mình, cái tên Kevin Walker rất gần đầu danh sách. Điều này đủ để thấy, sự quan tâm của Lâm Huyền đối với hacker trẻ mạnh nhất trên thế giới này thậm chí còn cao hơn cả cô gái mắt xanh truy sát hắn.

"Chỉ có thể chúc cậu may mắn thôi, chàng trai."

Angelica hất tóc, chuẩn bị vào phòng tắm.

Lúc này.

Một nữ vệ sĩ trong phòng khách nói gì đó qua điện thoại, sau đó bước tới, cúi chào cô ta:

"Cô Angelica, ông Jask sắp đến rồi, ông ta nói cô hãy nhanh chóng chuẩn bị, ông ta muốn đưa cô ra nước ngoài một chuyến."

"Ra nước ngoài?"

Angelica nhíu mày:

"Đi đâu?"

"Đi Long Quốc."

Nữ vệ sĩ lắc đầu nói:

"Ông Jask không nói rõ chi tiết, ông ta sẽ đến đây và giải thích cho cô."...

Một giờ sau.

Jask cao lớn gõ cửa, đẩy cửa bước vào phòng khách.

Trong phòng khách, Angelica đang ngồi vắt chân trên ghế sofa và hút thuốc.

"Cô chuẩn bị xong chưa?"

Jask hỏi.

"Hừ."

Angelica cười khẩy, quay đầu đi và nhả khói thuốc:

"Jask, việc tôi giả mạo thư ký của ông quả thực là sai. Nhưng ông nhốt tôi ở đây nhiều ngày như vậy, cũng coi như hòa rồi chứ?"

"Tôi tuân theo lời ông, đồng ý bị giam giữ ở đây chỉ vì tôi còn có việc chưa hoàn thành, còn có nguyện vọng chưa thực hiện, chứ không phải vì tôi tiếc cái mạng này."

"Vì vậy, ông giữ lời thì tôi cũng giữ lời, tôi sẽ ngoan ngoãn đợi đến rạng sáng ngày 1 tháng sau để ông xác nhận xem Kevin Walker đã thực sự chết hay chưa. Đến lúc đó, ông muốn giết tôi thì giết, muốn thả tôi thì thả, tôi đều không oán trách."

"Nhưng việc đi nước ngoài với ông thì miễn đi. Mời một ngôi sao Hollywood đi nước ngoài cùng, giá cả không rẻ đâu... dù ông có đủ tiền, nhưng còn phải xem tôi có muốn không. Rất tiếc, tôi không muốn."

"Cô sẽ muốn thôi, Angelica."

Jask cười:

"Đây là một giao dịch mới, tôi sẽ nói cho cô những điều cô muốn biết, đổi lại, cô đi Long Quốc với tôi."

Angelica hít một hơi thuốc, từ từ nhả khói:

"Ông biết tôi muốn biết điều gì?"

"Tôi không biết."

Jask nhún vai:

"Nhưng cô đã liều mình, giả mạo thư ký của tôi để tiếp cận tôi... điều đó có nghĩa là, cô thực sự muốn biết một điều gì đó, nên mới đến để dò hỏi tôi. Nói đi, cô muốn biết điều gì?"

"Tôi muốn biết tất cả thông tin về Copernicus."

Angelica vẫn vắt chân, quay đầu nhìn Jask:

"Chính là Copernicus đã dùng điện thoại của tôi để gọi cho ông, nói cho tôi biết mọi thứ ông biết về ông ta."

"Không vấn đề gì."

Jask không bận tâm:

"Sau khi xong việc, tôi nhất định sẽ nói cho cô. Copernicus không phải bạn tôi, tôi không quen ông ta, thậm chí qua lời đồn... tôi còn rất ghét ông ta."

"Chỉ là tôi không biết nhiều về ông ta, chỉ là một vài lời đồn đại mà thôi. Vì vậy, về mặt thông tin và tình báo, cô cũng nên chuẩn bị tâm lý, có thể không đạt được mong đợi của cô."

Angelica nghiêng người về phía trước.

Cô ta dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, vặn vẹo, rồi dập tắt.

Sau vài giây im lặng, cô ta ngẩng đầu lên:

"Vậy ông đưa tôi đến Long Quốc để làm gì?"

"Cô không cần làm gì cả."

Jask nói:

"Cô chỉ cần đi cùng tôi, gặp Lâm Huyền là được."

"Lâm Huyền?"

Angelica nheo mắt:

"Lâm Huyền đang ở Mỹ, ông muốn gặp lúc nào chẳng được."

Jask xoa tay, lắc đầu cười:

"Nhưng ở Mỹ, Lâm Huyền không dám gặp tôi, đặc biệt là trong hoàn cảnh hiện tại khi có sự hiểu lầm... cho dù là tôi mời hắn hay hắn mời tôi, cả hai chúng tôi đều sẽ cảm thấy đây là một cái bẫy, và sẽ không đi gặp nhau."

"Dù bây giờ tôi có thả cô ra, để cô đi báo cho Lâm Huyền, cũng vậy thôi, hắn chỉ cần không ngu ngốc, sẽ nghi ngờ đây là cái bẫy do tôi thiết kế."

"Nhưng ở Long Quốc thì khác, Long Quốc là một quốc gia rất an toàn, bất kể đối với tôi hay Lâm Huyền, đều rất an toàn. Hơn nữa, hành trình của tôi có sự bảo hộ của chính phủ Long Quốc, đủ

để khiến Lâm Huyền tin tưởng."

"Tôi vẫn còn nhiều điều cần nói rõ với Lâm Huyền, có những việc là do tôi làm, tôi dám nhận; nhưng có những việc không phải do tôi làm, thì tôi không chịu tội oan."

Angelica cười khẽ:

"Ông tự tin như vậy, Lâm Huyền sẽ đến Long Quốc gặp ông?"

"Hắn sẽ đến."

Jask lấy từ túi quần ra một tấm vé tàu, trên đó viết bốn chữ "Bay tới Mặt Trăng":

"Lần này tôi đến Long Quốc, trước hết là để thăm một cô bé ở bệnh viện, còn Lâm Huyền, hắn nhất định sẽ đến."

"Tại sao?" Angelica cảm thấy kỳ quặc, bật cười.

"Bởi vì tôi đã điều tra rõ ràng." Jask lắc tấm vé tàu trong tay, mỉm cười nói:

"Tấm vé tàu bay tới Mặt Trăng trị giá 12 triệu đô la này..."

"Chính là Lâm Huyền tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt!"

Chương 971: Giết chết Jask (1)

"Tôi phải tự mình gặp Lâm Huyền một lần, để làm rõ nhiều chuyện."

Jask nhét vé tàu vào túi:

"Những lời của Copernicus... thật sự khiến người ta không thể không để tâm. Con người luôn có sự tôn trọng và tin tưởng một cách vô lý đối với những điều chưa biết, tôi cũng không ngoại lệ. Nghĩ kỹ lại, chỉ vì những thông tin có lợi từ người khác mà tin rằng họ thực sự là đồng đội của mình... thật sự quá ngây thơ."

"Ngạo mạn, quả thật không phải là điều tốt. Tôi không ngờ rằng phẩm chất tồi tệ này lại xuất hiện ở chính mình một ngày nào đó. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi cũng không hoàn toàn tin vào những lời của Copernicus, vì dù sao cũng không thể chỉ vì một câu nói của người khác... mà dễ dàng phủ nhận những đồng đội đã chiến đấu bên cạnh mình bao lâu nay, phải không?"

"Vì vậy, câu trả lời và sự thật thực sự, phải do chính tôi tìm ra, xác minh và rút ra. Tin tốt là, bây giờ tôi đã có một ý tưởng sơ bộ, và cuộc gặp gỡ với Lâm Huyền... chính là bước cuối cùng để tôi 'xác nhận sự thật'."...

Angelica im lặng.

Cô ta rơi vào do dự.

Thông tin về Copernicus như một cuộc trao đổi thật sự rất hấp dẫn, đây cũng là thứ cô ta cần nhất hiện tại.

Nhưng Lâm Huyền đã nói với cô ta rằng, kẻ săn đuổi hắn là do

Jask phái ra.

Điều này cũng đã được xác nhận qua lời của nữ thư ký, cô gái mắt xanh, tóc đen ngắn đó chính là sát thủ mà Jask giấu trong tháp quan sát.

Vì vậy.

Đối với những lời Jask vừa nói, Angelica cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng có một điều, Jask nói rất đúng.

Long Quốc an toàn hơn Mỹ rất nhiều.

Điều này Angelica cũng hoàn toàn tin tưởng.

Chỉ cần ba người họ đến Long Quốc, tham dự hội nghị chính thức, Jask chắc chắn không dám ra tay với Lâm Huyền; và với tư cách là khách mời cùng đến Long Quốc, Jask cũng không dám làm gì cô ta; dù nhìn theo cách nào, tình thế đều tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Angelica cũng hy vọng Lâm Huyền có thể an toàn hơn, không phải mạo hiểm như vậy.

Nếu không...

Với tính cách trọng nghĩa khí của Lâm Huyền.

Khi hắn nhận ra cô ta gặp rắc rối, bị Jask phát hiện... tám phần là sẽ chủ động tìm Jask để trả thù, đòi người.

Nhưng đây là Mỹ.

Jask có thế lực lớn, quan hệ rộng, thao túng mọi thứ, Lâm Huyền đối mặt với một Jask nghiêm túc, chiến đấu một mình, hoàn toàn không có cơ hội.

Thậm chí, có thể bị Jask giết chết.

"Hà..."

Angelica nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài.

Cô ta không thể vì sự liều lĩnh của mình mà kéo Lâm Huyền vào nguy hiểm thêm lần nữa.

Vì vậy.

Đi Long Quốc thôi.

Đưa Jask và Lâm Huyền đến nơi an toàn và pháp trị của Long Quốc, tránh xa sân nhà của Jask.

Như vậy...

Bất kể Lâm Huyền có mục đích gì tiếp theo, ít nhất ở Đông Hải, địa bàn của hắn, ưu thế sẽ lớn hơn nhiều so với hiện tại ở Mỹ.

"Hy vọng lần này ông cũng giữ lời, Jask."

Angelica đứng dậy từ ghế sofa.

Cô ta khoanh tay trước ngực, nhìn vị cựu tỷ phú giàu nhất thế giới:

"Tôi sẽ đợi ông nói cho tôi về Copernicus."

Jask mỉm cười.

Nhún vai:

"Tôi luôn giữ lời."

Không lâu sau.

Máy bay riêng của Jask cất cánh từ sân bay, Angelica và Jask cùng ngồi trong khoang hành khách, chuẩn bị bay đến Đông Hải, Long Quốc.

Bốn ngày sau, ngày 28 tháng 4, Jask sẽ tham dự hội nghị xúc tiến thương mại tại Đế Đô của Long Quốc và gặp gỡ các quan chức Long Quốc; trong ba ngày trước khi đến, ông ta phải đến Đông Hải, làm rõ những bí ẩn này và giải quyết kẻ thù thực sự.

"Ồ, suýt nữa thì quên, tôi phải đăng một tweet nữa."

Máy bay lao vun vút trên đường băng, Jask lấy điện thoại từ trong túi ra, mở ứng dụng Twitter:

"Ban đầu tôi không định công khai chuyến thăm Trịnh Tưởng Nguyệt, cô bé đó cần yên tĩnh. Nhưng... không còn cách nào khác, tôi phải để Lâm Huyền biết chuyện này, nếu không làm sao đảm bảo hắn chắc chắn sẽ đến gặp tôi?"

Nói xong.

Jask bắt đầu gõ trên màn hình điện thoại, soạn thảo dòng trạng thái trên mạng xã hội.

Angelica cười nhẹ:

"Vậy tại sao không để tôi cũng đăng một tweet nhỉ? Tài khoản của tôi cũng đã nhiều ngày chưa cập nhật. Nếu ông muốn Lâm Huyền biết tôi cũng đến Long Quốc, sao không để tôi đăng một dòng trạng thái phối hợp với ông?"

Jask vừa gõ chữ vừa lắc đầu cười:

"Angelica, tôi đâu có ngốc... ngay cả một kẻ ngốc cũng biết cô đang nghĩ gì và tính toán điều gì."

"Đợi tôi làm rõ sự thật, tôi sẽ trả cô về cho Lâm Huyền và trả

lại tự do cho cô. Chỉ là hai ba ngày thôi, cô cố gắng chịu đựng thêm một chút."

Angelica hừ một tiếng, vắt chân lên ghế và nhìn vào chỗ ngồi bên cạnh Jask.

Chỗ ngồi đó không có người ngồi.

Mà là...

Một chiếc tủ lạnh nhỏ gia dụng rất không phù hợp với khung cảnh.

Chiếc tủ lạnh vuông trắng này thật sự rất nhỏ; mặc dù lớn hơn một chút so với tủ lạnh nhỏ trên xe, nhưng trong phạm vi thiết bị gia dụng, kích thước này không chứa được nhiều thứ.

Theo ước lượng của Angelica.

Chiếc tủ lạnh nhỏ này dài rộng cao đều chỉ khoảng nửa mét, trông chỉ lớn hơn nồi cơm điện bình thường hai vòng, xung quanh không có nhãn hiệu hay ký hiệu rõ ràng:

Chương 972: Giết chết Jask (2)

"Chịu đựng thêm một chút cũng không sao, tôi chỉ rất tò mò... ông rõ ràng là đi công tác đến Long Quốc, tại sao lại mang tủ lạnh nhỏ lên máy bay?"

"Trên máy bay riêng của ông rõ ràng có tủ lạnh và tủ đông, hơn nữa tủ lạnh này cũng không cắm điện, nếu bên trong có gì để làm lạnh cũng đã hỏng rồi đúng không? Rốt cuộc lý do gì... khiến ông phải mang tủ lạnh đi Long Quốc?"

Tiếng thông báo gửi thành công vang lên, Jask đã hoàn thành cập nhật tweet của mình.

Ông ta đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng vuông vắn bên cạnh, yêu thích vuốt ve:

"Những thứ bên trong... thực sự rất hữu dụng."...

Mỹ, New Jersey, trên đường cao tốc.

Lâm Huyền từ từ mở mắt từ ghế phụ lái, thở dài một hơi.

Ngu Hề nắm tay lái, quay đầu lại nghi hoặc:

"Sao anh tỉnh dậy rồi? Anh mới ngủ được chưa đầy hai tiếng."

Lâm Huyền không nói gì.

Nhìn chằm chằm vào cơn gió cuốn lên bụi vàng trên con đường phía trước, cùng với những lá cây khô bị gió xoáy tạo thành những vòng xoáy.

Trong giấc mơ vừa rồi, không có gì thay đổi.

Những người lính, vẫn là những người lính vũ trang đầy đủ;

Ông già, vẫn là ông già khô khan cười khô khan;

Mình đã cố gắng rất nhiều, vẫn không thể đột phá giấc mơ thứ tư, nói không có chút thất vọng là không thể.

Lúc này.

Hắn thực sự rất nhớ Đại Kiểm Miêu, Nhị Trụ Tử và mọi người...

Dĩ nhiên, người hắn nhớ nhất vẫn là CC.

Khi Sở An Tình đã biến thành bụi sao xanh tan biến, CC là chìa khóa để hắn hiểu thêm về thiên niên trụ, hiểu bí mật trên người Sở An Tình, hiểu cách cứu Sở An Tình.

Hơn bất kỳ ai, hắn đều muốn gặp CC trong thế giới giấc mơ.

Hắn muốn hỏi sinh nhật của CC, hỏi về bí mật trên người cô ấy, tốt nhất là... có thể cùng cô ấy đi mở chiếc két sắt ở ngân hàng Thái Mỗ, cùng xem tờ giấy nhỏ đó viết gì.

CC nói.

Người tự xưng là VV, rất có thể là bản thân mình khi trung niên, người đàn ông râu rậm đã nói với cô ấy rằng, trong két sắt có tất cả sự thật cô ấy muốn biết, cũng có ý nghĩa của cuộc đời cô ấy.

Từ góc độ của vòng lặp lịch sử.

Mật mã của két sắt và những thứ bên trong từ đầu đến cuối chưa bao giờ thay đổi... chẳng phải nói rằng, điều CC theo đuổi từ đầu chỉ là một tờ giấy nhỏ vô vị sao?

Điều này không khỏi khiến Lâm Huyền cảm thấy khó tin.

Chỉ là một tờ giấy nhỏ.

Trên đó nhiều nhất cũng chỉ có hai dòng chữ do Sở An Tình viết.

Thật sự... có sức mạnh, động lực và trọng lượng lớn như vậy sao?

Trước khi thực sự mở két sắt, thực ra Lâm Huyền không dám nói với CC rằng bên trong chỉ có một tờ giấy nhỏ.

Dù cho trên tờ giấy nhỏ đó có viết gì đi chăng nữa, cũng không xứng đáng với việc CC đã bôn ba, vượt đường xa, luôn kiên trì, vượt qua muôn vàn khó khăn để tới đây, phải không?

Thực sự không hiểu người đàn ông râu rậm đó nghĩ gì...

Ông ta có lẽ cũng đã nghĩ đến điều này, cảm thấy thật sự không thể nói ra được, nên cuối cùng mới không nói mật mã két sắt cho CC biết?

Không ngờ, ngược lại, hành động mơ hồ này lại càng khiến CC quyết tâm mở két sắt hơn.

"Có lẽ... cũng có những lý do khác."

Lâm Huyền lẩm bẩm.

Bây giờ hắn biết quá ít thông tin, cũng không hiểu rõ về CC, thiên niên trụ, và người đàn ông râu rậm VV, nên kết luận vẫn còn quá sớm, quá vô trách nhiệm.

Tóm lại.

Chỉ mong có thể sớm gặp lại CC, như vậy... trái tim hắn cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

"Anh sẽ ngủ thêm một lát, đến Princeton gọi anh dậy."

Lâm Huyền dặn Ngu Hề, rồi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. ...

Đến chiều tối, chiếc xe địa hình đã thành công đến gần biệt thự của Angelica.

Ngu Hề đánh thức Lâm Huyền.

Hai người không lái xe quá gần, mà dừng xe từ xa, mỗi người cầm một khẩu súng lục lặng lẽ tiến tới.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, Ngu Hề đấm vỡ cửa sổ, chui vào trong và mở cửa chính cho Lâm Huyền.

Vào trong nhà, họ bật đèn và nhìn quanh một vòng.

Phát hiện ra mọi thứ không khác gì so với lúc họ rời đi, không có bất kỳ dấu vết nào của sự thay đổi, cũng không có bất kỳ dấu hiệu của sự sống.

"Xem ra tình hình của Angelica thật sự không ổn, có lẽ hôm đó cô ta giả làm nữ thư ký đã bị Jask phát hiện."

Lâm Huyền bước đến bàn ăn, nhìn những chiếc ly thủy tinh, lông mày giả, và các miếng dán râu... chính là những đạo cụ mà Angelica đã dùng để cải trang cho hắn khi tham dự buổi tiệc tối hôm đó.

Điều này chứng tỏ, Angelica đã không về nhà mấy ngày rồi.

Hắn lấy điện thoại ra, truy cập vào các nền tảng mạng xã hội, kiểm tra tài khoản cá nhân của Angelica:

"Trong mấy ngày qua, Angelica cũng không xuất hiện trên các nền tảng mạng xã hội, không gửi bất kỳ tin nào, cũng không chia sẻ hay xem bất kỳ thông tin nào."

Lâm Huyền tắt điện thoại, ngồi xuống ghế, lông mày hơi nhíu lại:

Chương 973: Giết chết Jask (3)

"Là Jask đã giam lỏng Angelica? Hay đã giết cô ta rồi?"

"Em cảm thấy khả năng bị giết là cao hơn."

Ngu Hề mở tủ lạnh, lấy một ít thức ăn và chia cho Lâm Huyền:

"Dù sao Jask cũng là người giàu nhất thế giới, ở Mỹ, nói ông ta là người có thể che trời bằng một tay cũng không quá. Hơn nữa, bản thân Jask cũng không phải là người tốt, ông ta đã phái thích khách thời không đến giết anh mà chưa từng nương tay."

"Anh cũng chỉ may mắn mới có thể nhiều lần thoát khỏi sự ám sát của thích khách thời không, nếu không... bây giờ anh đã là hồn ma dưới lưỡi kiếm của Jask rồi. Vì vậy, Jask đối xử với anh như vậy, thì việc giết Angelica cũng không có gì là lạ."

"Chưa kể chuyện này là do Angelica mạo phạm trước, nếu Angelica giả trang thật sự rất thuyết phục, thì Jask ban đầu chưa phát hiện ra, có thể ông ta đã tiết lộ những thông tin quan trọng cho cô ta."

"Và khi Jask nhận ra, Angelica đã biết quá nhiều chuyện không nên biết... thì không còn cách nào khác, biết quá nhiều thì phải bị diệt khẩu, Jask buộc phải giết cô ta rồi hủy xác."

"Anh nghĩ ra một việc."

Lâm Huyền đặt miếng bánh mì bơ xuống, ngẩng đầu nhìn Ngu Hề:

"Vì thích khách thời không đó là do Jask phái tới, vậy nguồn gốc của cô ta là từ đâu? Giống như em đột nhiên xuất hiện trước

mặt anh, thích khách thời không đó cũng xuất hiện trước Jask tại một thời điểm nào đó."

"Vậy thì, ai sẽ từ tương lai gửi một thích khách thời không về làm quà cho Jask? Không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn đó là đối tác, đồng phạm của Jask, hoặc chính bản thân ông ta trong tương lai! Hiện tại công nghệ khoang ngủ đông đã gần như hoàn thiện, chỉ còn chưa đến hai năm nữa là có thể sản xuất đại trà."

"Vì vậy nếu Jask muốn, ông ta hoàn toàn có thể đóng băng bản thân trong khoang ngủ đông cho đến vài trăm năm sau... rồi từ thời đại đó, khi công nghệ du hành thời gian đã phát triển, gửi một thích khách thời không về năm 2024 để phục vụ cho Jask trong quá khứ."

Ngu Hề lau sạch mứt ở khóe miệng.

Cô ấy khẽ cười:

"Anh mới nghĩ ra điều này sao? Em tưởng anh đã nghĩ ra từ lâu rồi."

"Nếu anh đã nghĩ ra điều này, tính đàn hồi thời không đã tăng, thì em cũng có thể nói thêm một chút về vấn đề này. Việc du hành thời gian, rõ ràng, không đơn giản như anh nghĩ, nếu không thì mỗi thời đại sẽ tràn ngập những người du hành thời gian, và thời không sẽ trở nên hỗn loạn."

Lâm Huyền gật đầu:

"Điều này anh cũng đã nghĩ tới, vì vậy... để con người có thể du hành thời gian, việc phát triển công nghệ không phải là điều kiện cần thiết; số lượng ít ỏi của người du hành thời gian không phải do giới hạn công nghệ, mà là do những hạn chế về 'điều kiện', 'năng lượng', hay 'vật liệu tiêu hao'."

"Chính vì những điều kiện này cực kỳ khó đạt được, hoặc vật

liệu tiêu hao rất hiếm, nên việc du hành thời gian không phải là chuyện dễ dàng... có lẽ suốt lịch sử loài người, người du hành thời gian chỉ đếm trên đầu ngón tay."

Rất nhanh chóng, Lâm Huyền nghĩ đến những hạt thời không cũng du hành thời gian nhưng rất hiếm và khó đoán.

"Anh không biết em có hiểu về thứ gọi là hạt thời không không."

Lâm Huyền nhìn Ngu Hề:

"Đây là thứ duy nhất mà anh biết có thể du hành thời gian. Nhưng hạt thời không mà anh bắt được đã không còn năng lượng, các nhà khoa học của anh cũng nói rằng hạt thời không không có năng lượng chỉ là phế phẩm, không có giá trị sử dụng."

"Nhưng ngược lại, nếu hạt thời không này được bắt giữ hoàn hảo, không tiêu hao năng lượng... thì nó có thể có tác dụng gì lớn đến mức nào?"

"Anh đã nghĩ về vấn đề này rất lâu, và luôn cảm thấy rằng một hạt thời không hoàn chỉnh chắc chắn có tác dụng vô cùng lớn. Nếu không, tại sao mọi người lại tranh giành nó đến mức đánh nhau đến chảy máu? Điều này cũng cho thấy, hạt thời không rất hiếm và giá trị của nó xứng đáng với sự tồn tại của nó."

"Trước đây anh chưa hiểu rõ, nhưng bây giờ nhìn thấy em và thích khách thời không mạnh mẽ đó... anh nghĩ anh đã hiểu ra."

"Hạt thời không có lẽ chính là vật liệu tiêu hao cần thiết để con người có thể du hành thời gian! Nếu anh đoán không sai... em từ tương lai vài trăm năm sau trở về hiện tại, chắc cũng đã tiêu hao một hạt thời không hoàn chỉnh đúng không?"

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt xanh biếc của Ngu Hề.

Hắn tưởng lần này, cô ấy sẽ lại dùng "không thể nói","không có cách nào nói" để đối phó.

Nhưng điều bất ngờ là.

Cô ấy chỉ bôi chút mứt lên và tùy tiện gật đầu:

"Kết luận này không khó đoán chút nào, thay vì nói khi anh nhìn thấy hạt thời không, anh nên phản ứng ngay lập tức."

"Đúng vậy, vì anh đã đoán ra, em cũng có thể thẳng thắn nói. Đúng, mỗi người du hành thời gian đều phải tiêu hao một hạt thời không để hoàn thành việc du hành. Các chi tiết và quy tắc cụ thể cũng như những điều cần lưu ý... với tình trạng đàn hồi thời không hiện tại, em chắc chắn không thể nói cho anh biết, thậm chí trong một thời gian rất dài, cũng không thể nói."

Chương 974: Giết chết Jask (4)

"Dù sao, thời đại của anh, năm 2024. còn rất xa mới đến lúc công nghệ du hành thời gian phát triển và cỗ máy thời gian được chế tạo, những lý thuyết chi tiết có lẽ phải đợi đến khi đó anh mới thực sự hiểu được."

"Không sao."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Có những thông tin này là đủ rồi, dựa vào suy luận của anh vừa rồi cũng không khó đoán, tại một thời điểm nào đó trong tương lai, Jask đã có được một hạt thời không, sau đó bắt đầu kế hoạch thích khách thời không kéo dài hàng trăm năm."

"Hoặc nghĩ xa hơn, tại sao hạt thời không mà Lưu Phong phát hiện lại là hạt đầu tiên trong lịch sử loài người? Có thể trước đó, đã có vài hạt thời không đến trái đất, và Jask, với công nghệ hàng không vũ trụ tuyệt vời... đã hoàn toàn bắt giữ được một hạt trước đó."

Hắn càng nghĩ càng thấy logic:

"Nếu vậy, cũng không khó giải thích tại sao hạt thời không mà Lưu Phong quan sát lại bay thẳng đến trái đất... mục tiêu của nó, không phải là trái đất, không phải thiên niên trụ, không phải Hoàng Tước, không phải bất kỳ ai... mà chính là hạt thời không trong tay Jask! Chúng đang hút lẫn nhau!"

"Không nhất thiết phải là của Jask, vì Jask có thể có hạt thời không, cũng không loại trừ khả năng người khác cũng sở hữu hạt thời không. Dù sao... ai có thể từ chối cám dỗ của việc tương lai

của chính mình gửi đến một 'Kẻ hủy diệt' hay 'Siêu Saiyan'?"

"Vì vậy, những người sở hữu hạt thời không chắc chắn sẽ tìm cách giấu kín bảo bối này, cho đến khi cỗ máy thời gian được chế tạo, sau đó, là lúc hạt thời không phát huy tác dụng, bắt đầu gửi người về quá khứ."...

Sau khi xác định rằng hạt thời không là vật liệu tiêu hao cần thiết cho việc du hành thời gian, tất cả những gì đã xảy ra đều có thể suy luận ra một chuỗi logic hoàn chỉnh.

"Khả năng Jask sở hữu hạt thời không là rất lớn."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Ít nhất, ông ta hiểu rõ về hạt thời không, nếu không thì ông ta không thể nắm rõ hành động của anh và Kevin Walker đến vậy."

"Hạt thời không, thích khách thời không, và Jask trong tương lai, ba thứ này tạo thành một vòng lặp lịch sử hoàn hảo, không thể thiếu một yếu tố nào - [Jask hiện tại phải đảm bảo rằng hạt thời không sẽ được chuyển giao cho Jask trong tương lai, chỉ như vậy, thích khách thời không mới có thể du hành thành công]."

"Nghĩ vậy, không khó để suy luận ra mục đích của Kevin Walker khi cố ngăn anh có được hạt thời không. Hắn ta có lẽ cho rằng hạt thời không đó chính là vòng lặp lịch sử của anh, hoặc của ai đó khác... Điều này không quan trọng, quan trọng là Kevin Walker không muốn vòng lặp này hoàn thành! Vì vậy, hắn ta phải cản trở anh bắt giữ hạt thời không."

"Nhưng tại sao Jask lại giúp anh? Sau đó lại phái thích khách thời không tới ám sát anh? Nếu muốn ám sát anh, tại sao không hành động ở Copenhagen? Copenhagen có gì đặc biệt? Hiện tại, có quá nhiều điều mâu thuẫn, chắc chắn có điều gì đó anh đã hiểu sai!"

Trong lúc Lâm Huyền đang suy nghĩ.

Ngu Hề đã ăn xong bánh mì mứt.

Cô ấy lấy giấy lau tay, vẫy đuôi tóc ngắn như đuôi chuột hamster của mình và chớp mắt nhìn Lâm Huyền:

"Anh nói những điều này em không hiểu được, dường như chúng chỉ xảy ra trong thời gian của các anh, là lịch sử riêng của các anh. Nhưng... nếu anh đã hiểu được vòng lặp lịch sử của Jask, hạt thời không, thích khách thời không... thì chắc anh cũng không khó để hiểu cách 'phá vỡ vòng lặp', đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Có lẽ chúng ta chỉ cần cướp hạt thời không của Jask."

"Giống như cách Kevin Walker đã cản trở anh bắt giữ hạt thời không, chúng ta có thể trộm, cướp, hoặc làm cho hạt thời không của Jask mất hiệu lực."

"Nếu vậy, Jask trong tương lai sẽ không có hạt thời không để sử dụng, và sẽ không thể gửi thích khách thời không về... Nếu vòng lặp lịch sử này bị phá vỡ, liệu thích khách thời không đó có biến mất, trở thành bụi sao xanh và tan biến không?"

Ngu Hề lắc đầu:

"Em không thể nói."

Lâm Huyền hiểu ý cười.

Hiện tại,"không thể nói" tương đương với "anh nói đúng".

Vì vậy, hắn tiếp tục:

"Dù sao đi nữa, theo như anh hiểu, chỉ cần phá hủy hạt thời không trong tay Jask, chúng ta sẽ phá vỡ vòng lặp lịch sử của ông

ta, khiến thích khách thời không mất hiệu lực, biến mất, không thể tồn tại trong thời gian này."

"Chiến thuật này trên lý thuyết là hoàn hảo, nhưng vẫn có hai điểm cần xem xét kỹ."

Lâm Huyền giơ ngón tay đầu tiên:

"Thứ nhất, Jask chắc chắn hiểu rõ tầm quan trọng của hạt thời không hơn bất kỳ ai, ông ta sẽ bảo vệ nó cẩn thận cho đến thời điểm thích hợp trong tương lai. Với sức mạnh của người giàu nhất thế giới, anh nghĩ rằng nếu ông ta muốn giấu một thứ gì đó, chúng ta rất khó tìm thấy và trộm được."

"Đây chỉ là điểm thứ nhất, chưa phải là vấn đề lớn, vấn đề thực sự nguy hiểm cho chúng ta là điểm thứ hai."

Chương 975: Giám định thân thế (1)

Nói rồi, Lâm Huyền giơ ngón tay thứ hai:

"Thứ hai, có thể chúng ta đã suy nghĩ quá đơn giản. Hiện tại có khả năng Jask chưa hề có hạt thời không, ông ta chưa đến thời điểm nhận được nó."

"Ví dụ, ông ta có thể nhận được một hạt thời không hoàn chỉnh vào năm 2034. rồi vào năm 2334. thậm chí 2534. gửi thích khách thời không về năm 2024 để trợ giúp mình."

"Điều này theo logic thời gian hoàn toàn có thể xảy ra. Thậm chí ông ta có thể nhận được hạt thời không vào năm 2534. rồi ngay trong năm đó gửi thích khách thời không về quá khứ."

"Vì vậy em hiểu ý anh chứ? Có khả năng lớn là hiện tại Jask chưa hề có hạt thời không, kế hoạch của chúng ta chỉ là bắn vào không khí. Hạt thời không giả định đó không tồn tại, chúng ta sẽ không tìm thấy và không thể trộm được."

Ngu Hề mím môi.

Cô ấy suy nghĩ một lúc.

Rồi ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền với vẻ nghiêm túc:

"Lâm Huyền, em cảm thấy anh đang làm phức tạp hóa vấn đề đơn giản..."

"Nếu anh đã biết vòng lặp lịch sử của Jask bao gồm thích khách thời không, hạt thời không, và Jask trong tương lai."

"Hiện tại, tình hình là thích khách thời không quá mạnh, không thể chiến thắng trực diện; hạt thời không không rõ có tồn tại hay không, không thể tìm thấy; nếu vậy... tại sao anh lại tập trung vào hai lựa chọn phức tạp đó mà bỏ qua lựa chọn đơn giản và dễ dàng nhất?"

Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Em đang nói đến..."

"Đúng vậy."

Ngu Hề chỉ vào khẩu súng đen trên bàn của Lâm Huyền.

Rồi ngẩng đầu lên.

Đôi mắt sáng xanh lấp lánh nhìn thẳng vào Lâm Huyền, phản chiếu trong đôi mắt của hắn cũng xuất hiện những vòng sáng xanh:

"[Giết Jask... để ông ta không có tương lai!]"

"Nếu có thể, em thật sự muốn thay anh giết chết Jask, dù có phải hy sinh mạng sống của mình cũng không sao."

Ngu Hề nhìn Lâm Huyền:

"Dù sao nhiệm vụ của em khi du hành thời gian đến đây là bảo vệ anh, và rõ ràng, chỉ có giết chết Jask, phá vỡ vòng lặp đã xảy ra, mới có thể thực sự làm tổn thương thích khách thời không đó, từ gốc rễ loại bỏ mọi nguy hiểm, bảo vệ an toàn cho anh."

"Nhưng rất tiếc... em không thể như thích khách thời không đó mà phớt lờ quy luật thời không. Cô ta có thể tấn công và làm tổn thương người của thời không này, nhưng em thì không. Em chỉ có thể làm tổn thương những người cũng đến từ tương lai như thích khách thời không, không thể giết chết bất kỳ ai trong thời đại này."

"Vì vậy, Lâm Huyền, người có thể giết chết Jask... chỉ có anh mà thôi."

Cô ấy mím môi:

"Đây là việc chỉ có anh mới có thể làm được, em không thể bắn Jask cũng không thể làm tổn thương ông ta, nếu không sẽ kích hoạt quy cưỡng chế né tránh và bị xóa sổ. Vì vậy, nếu một ngày nào đó, anh và Jask thực sự có một trận chiến... tất cả những gì em có thể làm là kéo dài thời gian cho anh, đối phó với thích khách thời không, viên đạn giết chết Jask phải do chính anh bắn ra."

Nghe Ngu Hề nói, Lâm Huyền cười và lắc đầu:

"Nhưng chúng ta sẽ không có cơ hội đó đâu."

"Thế giới thực không phải là phim Hollywood, cũng không phải là cuộc đấu súng ở miền Tây, Jask sẽ không bao giờ cho anh cơ hội đối mặt 1V1 với ông ta. Ông ta là người giàu nhất thế giới, trước đây khi chưa nhận thức được nguy hiểm, ông ta có thể ra ngoài mà không cần vệ sĩ."

"Nhưng bây giờ, khi ông ta đã phái thích khách thời không đến giết anh, và không biết đã nhận được thông tin gì từ Angelica về anh... chỉ cần ông ta không phải là kẻ ngốc, chắc chắn sẽ tăng cường an ninh xung quanh mình, chúng ta không có cơ hội tiếp cận ông ta."

"Nói thẳng ra, giết một người giàu nhất thế giới không khác gì giết một tổng thống quốc gia. Ít nhất, ở Mỹ, chúng ta không có cơ hội này, dù có thì cũng không thể toàn thân mà rút lui... điều đó chẳng phải là cả hai bên đều bị thương, không ai có lợi sao?"

Lâm Huyền cười khổ.

Ngu Hề nói có lý.

Giết chết Jask, có lẽ thực sự có thể từ góc độ nhân quả và vòng lặp lịch sử, trực tiếp giải quyết thích khách thời không.

Từ thời điểm Jask chết, một điểm neo không thể đảo ngược sẽ hình thành, và trong tương lai sẽ không còn tồn tại một Jask nào gửi thích khách thời không về năm 2024 nữa.

Sự tồn tại của Jask trong tương lai, đối với Ngu Hề, là một lịch sử khóa kín, không thể thay đổi.

Vì vậy, Ngu Hề không bao giờ có thể giết chết Jask, đây là một nghịch lý thời không không thể xuất hiện; một khi Ngu Hề cố gắng thay đổi lịch sử đã định với cô ấy, quy luật thời không sẽ ngay lập tức can thiệp, xóa bỏ cô ấy.

Nhưng hắn thì khác.

Đối với hắn, lịch sử khóa kín đối với Ngu Hề lại là một tương lai có thể tùy ý thay đổi.

Hắn tự nhiên có thể dễ dàng giết chết Jask, có thể ngăn ông ta sống tới tương lai, cũng có thể ngăn Jask trong tương lai gửi thích khách thời không về quá khứ, trực tiếp chấm dứt câu chuyện tương lai này.

Chương 976: Giám định thân thế (2)

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, mở lại ứng dụng Twitter và nhập tên Elon Jask.

Mặc dù Twitter của Angelica đã không cập nhật trong mấy ngày qua.

Nhưng Twitter của Jask thì vẫn nên được cập nhật thường xuyên.

Trang được làm mới...

Quả nhiên!

Không lâu trước đây, Jask đã đăng một dòng trạng thái trên Twitter, nói rằng ông ta đã lên máy bay, bay đến thành phố Đông Hải, Long Quốc; ông ta chuẩn bị đích thân trao vé lên mặt trăng cho nữ thiếu niên Long Quốc Trịnh Tưởng Nguyệt, người được công bố là khách du lịch thứ mười của mặt trăng.

Phía dưới có rất nhiều bình luận.

Có người thích, có người nói ông ta đang làm màu, có mọi thứ.

Ngu Hề nhìn thấy Lâm Huyền im lặng một lúc lâu, liền nhảy xuống từ ghế đối diện, tiến lại gần và nhìn vào màn hình điện thoại của Lâm Huyền.

Tự nhiên cô ấy cũng nhìn thấy hành trình mà Jask đã công bố:

"Lâm Huyền, em nghĩ đây là một cơ hội tốt."

Ngu Hề nói:

"Long Quốc, đặc biệt là ở thành phố Đông Hải, anh quen thuộc hơn Jask rất nhiều. Nếu chúng ta thực sự muốn ra tay với Jask, thì ở Long Quốc chắc chắn an toàn hơn ở Mỹ."

"Mặc dù muốn giết Jask ở thành phố Đông Hải cũng rất khó khăn, nhưng ít nhất so với ở Mỹ thì đơn giản hơn nhiều. Em có một ý tưởng hay, Lâm Huyền, anh có thể nghĩ cách gặp Jask ở một sự kiện chính thức an toàn, sau đó tìm lý do hợp lý để mời ông ta ra một nơi hẻo lánh... rồi ra tay với ông ta."

Lâm Huyền quay đầu nhìn Ngu Hề:

"Em có nghĩ là quá đơn giản không? Đừng nói đến những vấn đề khác, trong tay anh có gì mà Jask quan tâm hay thông tin gì để thu hút ông ta? Phải có sức hấp dẫn thế nào để khiến Jask, biết rõ nguy hiểm, vẫn tới gặp anh ở nơi hẻo lánh?"

"Nhưng... có một điều em nói đúng."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Bây giờ chúng ta thực sự không cần phải ở lại Mỹ nữa, việc của Kevin Walker đã được giải quyết, và bây giờ cũng đã rõ ràng rằng thích khách thời không đó là do Jask phái tới giết anh."

"Vì nguồn gốc là Jask, chúng ta cần phải nghĩ cách từ ông ta. Hơn nữa... ban đầu anh rời khỏi thành phố Đông Hải đến nước ngoài để tránh thích khách thời không; khi đó, vì những gì xảy ra ở Copenhagen, anh đã hiểu nhầm rằng thích khách thời không không thể ra tay với anh ở nước ngoài. Nhưng rõ ràng, bây giờ thấy rằng suy luận đó hoàn toàn sai lầm."

"Trước khi anh tới Mỹ, đã nhờ Cục trưởng An ninh Quốc gia Lưu An điều tra và bắt giữ thích khách thời không... Mặc dù bây giờ thích khách thời không không ở trong nước, nhưng chắc chắn

Cục trưởng Lưu An sẽ thông báo cho các cơ quan hải ngoại để ngăn chặn kỹ càng."

"Long Quốc và Mỹ khác nhau, chúng ta có hệ thống Thiên Võng tiên tiến, chỉ cần ghi lại diện mạo của thích khách thời không vào danh sách nghi phạm... hệ thống camera giám sát chắc chắn sẽ khiến thích khách thời không không thể ẩn náu. Nếu cô ta dám xuất hiện ở thành phố Đông Hải, dù đi tàu hay máy bay vượt đại dương... cảnh sát Long Quốc chắc chắn sẽ bắt giữ cô ta."

"Vậy thì tốt nhất." Ngu Hề đứng thẳng người:

"Nếu cảnh sát thực sự có thể bắt giữ thích khách thời không, thì chúng ta đã giải quyết được một vấn đề lớn."

"Nếu vậy, chúng ta hãy chuẩn bị trở về Đông Hải."

Ngu Hề lấy từ túi ra một khẩu súng lục ổ xoay Smith Wesson M500:

"Long Quốc là một quốc gia cấm súng, mức độ an toàn rất cao, nhưng nếu mục tiêu cuối cùng của chúng ta là giết chết Jask... thì có một khẩu súng vẫn tốt hơn."

"Anh nói rằng anh bắn rất chính xác, khi anh thực sự đối mặt với Jask, có một khẩu súng lục sẽ khiến anh không thể thua."

"Vì vậy, Lâm Huyền, chúng ta nên hành động riêng. Anh đi máy bay về Đông Hải, còn em sẽ dùng cách của mình để về đó. Mặc dù thời gian sẽ lâu hơn một chút... nhưng em có thể đảm bảo mang súng vào thành phố Đông Hải cho anh sử dụng."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Ngu Hề:

"Em có thể mang súng vào?"

Ngu Hề gật đầu:

"Tất nhiên không phải là cách bình thường, vì vậy chúng ta mới cần hành động riêng."

"Không được."

Lâm Huyền quả quyết từ chối.

Hoàng Tước đã dặn dò hắn, bảo hắn [không được rời xa Ngu Hề].

Vì không thể hiểu rõ nguyên nhân, nên đành phải nghe theo:

"Chúng ta không thể tách ra. Em đừng quên, thích khách thời không không bị ảnh hưởng bởi cưỡng chế né tránh của thời không, ngược lại, cô ta có thể khiến anh bị cưỡng chế né tránh, điều này có nghĩa là nếu anh thực sự đối mặt với cô ta một mình, chắc chắn sẽ bị phản sát, rủi ro này chúng ta không thể gánh chịu được."

"Được thôi, nếu anh đã kiên quyết như vậy."

Ngu Hề rất nghe lời Lâm Huyền, không phản đối gì:

"Vậy em sẽ lấy một số trang sức của Angelica."

Nói xong, cô ấy đi thẳng vào phòng ngủ của Angelica:

"Đến thành phố Đông Hải, em có thể thử tìm cách xem dùng tiền bạc có thể mua được một số vũ khí hay không. Trong các giao dịch ngầm, vàng và trang sức có giá trị hơn nhiều so với tiền mặt."

Chương 977: Giám định thân thế (3)

"Đây cũng là những gì các đặc vụ của các em được đào tạo sao?" Lâm Huyền hỏi.

Ngu Hề đã vào phòng ngủ của Angelica, hắn không nhận được câu trả lời. ...

Vài giờ sau, Lâm Huyền và Ngu Hề đã ngồi trên chuyến bay đến thành phố Đông Hải, Long Quốc, kết thúc chuyến đi đến Mỹ.

Ngu Hề nằm nhỏ bé trong ghế hạng nhất, gần như không thấy. Cô ấy không có động tĩnh gì, chắc đang nghỉ ngơi.

Lâm Huyền nhìn xuống qua cửa sổ máy bay.

Những ánh đèn sáng rực của mặt đất ngày càng xa, cuối cùng cũng sắp về nước.

Nhìn lại chuyến đi Mỹ lần này...

Muốn tránh nạn nhưng không thành, ngược lại lại vô tình vào hang ổ kẻ địch.

Nhưng cũng không phải là không có tin tốt.

Ít nhất, hắn đã giải quyết được mối họa Kevin Walker, áp lực trên vai giảm đi một nửa.

Là hacker mạnh nhất trên mặt đất, Kevin Walker mang lại áp lực lớn hơn Jask rất nhiều.

Không có trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV bảo vệ, Lâm Huyền luôn cảm thấy không an toàn, như thể luôn bị giám sát bởi kẻ thù.

May mắn thay, bây giờ Kevin Walker đã bị hắn giết chết, thậm chí xác còn bị Turing đốt cháy, chắc chắn đã chết hoàn toàn.

Turing nói rằng nó muốn trở thành một quan sát viên công bằng trong trò chơi này.

Lâm Huyền không biết nên hiểu câu nói này thế nào.

Theo nghĩa đen, Turing không đứng về phía đối lập của hắn, nhưng cũng không phải là đồng đội của hắn, nó có lẽ là hoàn toàn trung lập.

Tuy nhiên, dù sao Turing vẫn là người, khác biệt lớn với trí tuệ nhân tạo. Do đó, Lâm Huyền không đảm bảo rằng suy nghĩ của Turing sau này sẽ không thay đổi, vì con người thường thay đổi, và Turing, xét về mặt nghiêm túc, từng là con người và hiện tại cũng vẫn là con người.

"Ít nhất bây giờ Turing có vẻ công bằng, vậy là đủ rồi."

Lâm Huyền lẩm bẩm.

Ít đi một kẻ thù vẫn tốt hơn là nhiều thêm một kẻ thù.

Hiện tại, hắn vẫn còn ba kẻ thù phải đối mặt -

Thích khách thời không, Jask, và lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư.

Hy vọng lần này trở lại Đông Hải, có thể giải quyết được cả vấn đề về thích khách thời không và Jask.

Liệu hắn có tự tay giết chết Jask không?

Hiện tại Lâm Huyền chưa chắc chắn.

Không phải hắn do dự hay sợ hãi gì.

Đối phương đã phái thích khách thời không đến giết hắn... hành động này chẳng khác gì Kevin Walker từng cướp máy bay không gian để tấn công hắn, còn gì mà phải mềm lòng?

Người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, dù xa cũng phải diệt.

Đây luôn là nguyên tắc sống của Lâm Huyền.

Đặc biệt trong tình huống sinh tử như hiện tại, cũng như hắn đã không do dự giết chết Kevin Walker, chỉ cần có cơ hội, hắn cũng sẽ không ngần ngại bắn một viên đạn vào đầu Jask.

Chỉ là...

[Angelica].

Hiện tại, Angelica sống hay chết, đang ở đâu, tình trạng ra sao, Lâm Huyền hoàn toàn không biết.

Hắn và Angelica dù sao cũng là đồng đội.

Bây giờ cô ta gặp nạn, hắn không thể bỏ mặc.

Vì vậy.

Khi đang ở thành phố Đông Hải, nơi mọi thứ đều an toàn hơn, Lâm Huyền dự định gặp Jask một lần.

Nếu có thể nói rõ mọi chuyện, cứu Angelica về, thậm chí mua lại cô ta... Lâm Huyền không ngại làm một thỏa thuận với Jask.

Suy cho cùng, Angelica hoàn toàn tin tưởng hắn, muốn lấy thông tin từ Jask cho hắn, nên mới rơi vào tay Jask.

Hắn nên chịu trách nhiệm với cô ta.

Tóm lại, trở về thành phố Đông Hải gặp Jask, nói chuyện, là rất cần thiết.

"Hy vọng Angelica được an toàn."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn nhớ lại những lời Angelica từng nói:

"Cậu biết tại sao tôi lại tin tưởng cậu vô điều kiện như vậy không? Dù cậu đang gặp khó khăn, gây rắc rối, thậm chí không có chút gì để đàm phán với tôi... nhưng tôi vẫn tin cậu."

"Không phải vì điều gì khác, chỉ vì cậu là bạn của Quý Lâm, vì vậy... tôi sẽ mãi mãi tin tưởng cậu."

Dù Lâm Huyền có suy nghĩ và lập trường thế nào về Quý Lâm.

Nhưng Angelica, Lâm Huyền đã coi cô ta là đồng đội:

"Tôi sẽ cứu cô ra."

Hắn nhẹ nhàng nói:

"Nếu không thể cứu được... thì đó là ngày chết của Jask, nợ mới nợ cũ cùng tính hết!"...

Mười mấy tiếng sau.

Máy bay hạ cánh tại sân bay quốc tế Phổ Đông.

Tài xế Tiểu Lý đã lái một chiếc xe thương mại mới tinh đợi sẵn ở khu vực đón khách VIP.

"Lâm tổng!"

Dù chỉ vài ngày không gặp nhưng Lâm Huyền và Tiểu Lý đã trải qua những sự kiện căng thẳng đến mức trở thành bạn trong

hoạn nạn. Tiểu Lý thấy Lâm Huyền đi tới thì rất phấn khích, từ xa đã nhảy xuống xe, chạy đến:

"Lâm tổng, tôi giúp anh lấy hành lý. Anh nhìn kìa - chiếc Alphard bên kia là của công ty MX, Triệu tổng cho chúng ta mượn. Cô ấy nói rằng sau khi anh trở về từ Mỹ, việc mua và chọn xe có thể mất một thời gian, nên đã cho mượn chiếc Alphard này để chúng ta sử dụng tạm."

"Thật đúng là Triệu tổng chu đáo, cô ấy nói anh đã quen ngồi xe này, đổi xe khác có thể sẽ không thoải mái, dù sao công ty MX cũng có nhiều xe Alphard, nên cô ấy bảo chúng ta cứ dùng tạm, khi nào đổi xe mới thì trả lại sau."

Chương 978: Giám định thân thế (4)

"Triệu Anh Quân biết tôi đi Mỹ sao?" Lâm Huyền nhìn Tiểu Lý hỏi.

"Cô ấy biết chứ, Lâm tổng."

Tiểu Lý nhận lấy hành lý, vừa đẩy vừa nói:

"Xe của chúng ta xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi phải về báo cáo với Vương ca chứ. Nhưng Triệu tổng chỉ biết xe bị hỏng, không biết cụ thể vì sao, Vương ca cũng không muốn cô ấy lo lắng, chỉ nói là bị tông xe, đang gửi đi sửa chữa."

"Còn việc anh đi Mỹ, Vương ca cũng không nói rõ, chỉ nói anh đi bàn một số hợp tác kinh doanh, vài ngày sẽ về. Triệu tổng cũng không hỏi kỹ, vì cô ấy chủ yếu lo lắng anh có bị thương trong vụ tai nạn xe hay không, biết anh không sao và đang đi công tác, cô ấy cũng không bận tâm thêm."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vậy thì tốt."

Vương ca xử lý mọi việc luôn thấu đáo, biết cái gì nên nói và không nên nói.

"Hả?"

Tiểu Lý lúc này mới nhận ra, phía sau Lâm Huyền còn có một người đi theo!

Là một cô bé tầm mười mấy tuổi.

Đội một chiếc mũ lưỡi trai rất lớn, đuôi ngựa ngắn cũn cỡn nhô ra từ phía sau mũ, vành mũ dài che khuất khuôn mặt cô bé.

"Lâm... Lâm tổng, cô bé này là?"

Tiểu Lý lúc này mới nhận ra mình đã sơ sót, ban đầu cứ nghĩ Lâm Huyền trở về một mình... vì vị sếp trẻ tài ba này ngoài những lúc ăn tối với Triệu Anh Quân, thì luôn đi một mình.

Ai mà ngờ hôm nay anh ấy lại dẫn theo một cô bé tầm mười mấy tuổi!

"À, cô bé này."

Lâm Huyền dùng tay phải kéo Ngu Hề ra bên phải, dùng thân mình che chắn cô ấy. Sau đó hắn ấn thấp mũ lưỡi trai của cô ấy, tránh để Tiểu Lý nhìn thấy mắt cô ấy:

"Cô bé là em họ xa của tôi ở Mỹ, mấy ngày qua tôi ở nhà họ, làm phiền họ nhiều. Lần này về nước, cô bé muốn theo tôi về chơi vài ngày."

"Ồ ồ ồ! Hoan nghênh, hoan nghênh! Em gái nhỏ, để anh xách túi giúp em nhé!"

Tiểu Lý nhiệt tình muốn nhận lấy túi xách của Ngu Hề.

Nhưng Ngu Hề lắc đầu từ chối.

Túi đó nhìn không lớn nhưng thực ra rất nặng, bên trong đầy những trang sức và vàng lấy từ nhà Angelica.

Theo lời Ngu Hề... đây gọi là sức nặng đồng tiền.

Sau đó.

Ba người lên xe.

Tiểu Lý quay đầu từ ghế lái:

"Lâm tổng, chúng ta đi đâu trước?"

"Trước tiên đến tiệm kính mắt." Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp.

Nửa tiếng sau, Tiểu Lý dẫn đường đến một trung tâm thương mại đầy các cửa hàng kính mắt, hàng hóa rất phong phú, đủ mọi loại.

Lâm Huyền nắm tay Ngu Hề, bước vào trung tâm mua sắm, mua vài cặp kính áp tròng màu đen nhất, và vài cặp kính râm màu tối nhất.

Sau đó hắn kéo Ngu Hề đến cầu thang, đưa bộ kính áp tròng cho cô ấy:

"Em đeo cái kính áp tròng này vào, đây là màu đen nhất, chắc chắn có thể che đi ánh sáng xanh từ mắt em."

Ngu Hề nhìn bộ kẹp nhựa và ống hút trong tay, ngây người:

"Đây là gì?"

"Kính áp tròng, còn gọi là kính mắt thẩm mỹ."

Ngu Hề nghiêng đầu:

"Đeo thế nào?"

Lâm Huyền chợt hiểu ra:

"Ở thời đại của em, chắc đã không còn người bị cận thị đúng không?"

Ngu Hề gật đầu:

"Kính cận và kính viễn thị đã sớm bị loại bỏ, chỉ còn lại kính râm và kính không độ để trang trí... kính áp tròng là loại mỹ phẩm thay đổi màu mắt đúng không? Thời đại của chúng em có phương pháp cao cấp hơn, không giống như cái này... cái này thực sự có thể đưa vào mắt được sao?"

"Thôi để anh."

Lâm Huyền biết Ngu Hề không giỏi việc này, nên trực tiếp giúp cô ấy đeo hai miếng kính áp tròng màu đen lên mắt.

"Thấy thế nào?" Lâm Huyền hỏi.

Ngu Hề chớp mắt nhanh chóng:

"Không có cảm giác gì."

"Vậy là tốt rồi, nghĩa là hiệu quả tốt, em ngẩng đầu lên để anh xem."

Ngu Hề nghe lời ngẩng đầu lên.

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt dù bị che phủ bởi kính áp tròng đen nhưng vẫn tỏa ra ánh sáng xanh... lại càng nổi bật và thu hút hơn.

"Em đeo thêm cái kính râm này."

Lâm Huyền đưa thêm một chiếc kính râm đen lên mặt Ngu Hề.

Giờ thì ổn rồi.

Đôi mắt phát ra ánh sáng xanh kỳ lạ cuối cùng cũng bị che khuất hoàn toàn, có thể nói là hoàn hảo.

"Tốt lắm."

Lâm Huyền gật đầu:

"Em cảm thấy thế nào?"

"Em cảm thấy mình sắp mù rồi..." Ngu Hề lắc đầu:

"Tầm nhìn kém quá, tối mù mịt, gần như không thấy gì."

"Cố gắng chịu đựng một chút."

Lâm Huyền cười:

"Trước khi anh báo cáo với Cục trưởng An ninh Quốc gia, đã đặc biệt mô tả đặc điểm mắt xanh của thích khách thời không, nên trừ khi cần thiết, chúng ta vẫn nên tránh gây rắc rối. Hơn nữa chúng ta không thể tách rời, chắc chắn sẽ bị người khác hỏi thăm, nếu ai đó thấy đôi mắt phát sáng màu xanh của em, anh cũng khó giải thích."

"Tại sao chúng ta không thể tách rời?"

Ngu Hề đeo kính râm lớn, ngẩng đầu hỏi:

"Hiện tại vị trí của thích khách thời không vẫn còn ở Mỹ, chưa tiến gần tới Long Quốc... nên tình cảnh của anh vẫn rất an toàn, không cần phải cẩn thận như vậy."

Chương 979: Giám định thân thế (5)

"Cẩn thận không bao giờ là thừa."

Lâm Huyền tin tưởng tuyệt đối vào sự lựa chọn của Hoàng Tước:

"Nói chung, chúng ta không tách ra nếu có thể, cố gắng ở bên nhau nhiều nhất có thể."

Sau khi ra khỏi trung tâm mua sắm.

Hai người lại lên chiếc xe thương mại Alphard, hướng tới tòa nhà công ty Rhine.

Không về nhà có hai lý do.

Thứ nhất, Lâm Huyền cảm thấy nhà mình không đủ an toàn, so với tòa nhà Rhine nằm trong khu thương mại sầm uất, nơi có nhiều người hơn, an ninh và cảnh sát cũng nhiều hơn.

Thứ hai, thư mời tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài và huy hiệu vàng biểu tượng thành viên của hắn đều được khóa trong két sắt văn phòng; rời đi lâu như vậy, hắn không yên tâm, muốn đến xem.

Chiếc xe thương mại chạy trên đường cao tốc.

Tiểu Lý vừa lái xe vừa báo cáo:

"Lâm tổng, Cục trưởng Lưu An mấy ngày trước đích thân đến Đông Hải, điều động toàn bộ hệ thống giám sát, cũng gọi tôi đến để nhận diện sát thủ mắt xanh."

"Nhiều bức ảnh chụp rất rõ nét, vì vậy Cục trưởng Lưu An đã chỉ đạo cảnh sát đưa dữ liệu nhận dạng khuôn mặt vào hệ thống Thiên Võng. Chỉ cần bất kỳ camera nào trên đường bắt được hình ảnh của cô ta, sẽ ngay lập tức báo động."

"Nhưng mấy ngày nay vẫn yên ắng, không có phát hiện gì. Cục trưởng Lưu An bảo tôi có thể sát thủ mắt xanh đã cùng anh ra nước ngoài, nhắc tôi cẩn thận một chút. Nhưng điện thoại của anh luôn tắt, tôi cũng không liên lạc được."

Lâm Huyền nghe xong, lặng lẽ gật đầu:

"Vậy là tốt rồi, ít nhất diện mạo của cô bé mắt xanh đã vào kho nhận diện tội phạm, cô ta không thể qua cửa nhập cảnh bình thường... Dù cô ta muốn từ nước ngoài trở về Đông Hải, cũng phải tốn không ít công sức."

Giờ đây Lâm Huyền cảm thấy yên tâm hơn.

Bởi tình cảnh hiện tại đã khác với lúc hắn vội vàng rời khỏi nước.

Giờ đây hắn có Ngu Hề, người có thể đối đầu ngang sức với thích khách thời không, và cô ấy còn là một radar hình người, có thể biết chính xác khoảng cách và hướng của thích khách thời không bất cứ lúc nào. Thêm vào đó, dữ liệu khuôn mặt của thích khách thời không đã được nhập vào hệ thống Thiên Võng.

Với ba lớp phòng thủ này, mặc dù hắn không thể chủ quan, nhưng ít nhất cũng có cảm giác an toàn hơn chút.

Xuống khỏi cầu vượt, đi qua trường tiểu học công lập, chẳng mấy chốc họ đã đến tòa nhà công ty Rhine.

Lâm Huyền và Ngu Hề đi từ bãi đậu xe dưới lòng đất lên thang máy thẳng đến văn phòng của Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngồi xuống ghế chủ tịch, bật nguồn máy tính, chỉ vào ghế sofa bên cạnh:

"Ngu Hề, em nghỉ ngơi ở đó một lát, anh sẽ kiểm tra một số tài liệu."

Ngu Hề gật đầu.

Cô ấy cầm cuốn "Andersen truyện cổ tích" trên góc bàn làm việc, ngồi xuống ghế sofa:

"Em có thể bỏ kính râm ra không?"

"Có thể."

Lâm Huyền nhắc nhở:

"Nhưng nếu lát nữa có ai vào hoặc chúng ta ra ngoài, em phải đeo kính râm ngay, đừng để người khác nhìn thấy mắt em."

Được sự cho phép, Ngu Hề đẩy kính râm lên, bắt đầu đọc cuốn "Andersen truyện cổ tích".

Vì máy tính của mình vẫn đang khởi động.

Trong lúc chờ, Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào Ngu Hề.

Rồi hắn phát hiện...

Ngu Hề đọc sách với tốc độ kinh ngạc!

Cuốn "Andersen truyện cổ tích" nguyên bản không cắt xén, chữ rất nhỏ, mỗi trang có rất nhiều nội dung, lại thêm văn phong dịch thuật, rất khó hiểu và đọc rất vất vả.

Nhưng dù vậy.

Ngu Hề đọc sách nhanh như máy may, chỉ vài giây là lật một

trang, đọc từ trên xuống dưới, rồi lại lật tiếp trang nữa.

Lâm Huyền khá kinh ngạc.

Đọc sách mà như làm việc nặng vậy.

"Em đang đọc theo kiểu lượng tử à?" Lâm Huyền hỏi.

"Không."

Ngu Hề vừa lật sách vừa trả lời:

"Chúng em đọc sách theo cách này, chỉ là đọc nhanh thôi."

"Em có nhớ không?"

"Nhớ rõ ràng."

Nghe câu trả lời của Ngu Hề, Lâm Huyền không thể không nhớ lại cuộc trò chuyện với bộ não trung tâm thông minh của thành phố Rhine, VV, trong giấc mơ thứ ba.

Khi đó VV nói rằng, toàn bộ thành phố trên không Rhine không ai ngốc như Lâm Huyền.

Trẻ em ở thành phố trên không, ngay khi mới sinh ra được tiêm vắc-xin, sẽ được tiêm đồng bộ thuốc phát triển não bộ, tất cả đều có trí nhớ siêu phàm, không gì là không nhớ.

Xem ra, khả năng của Ngu Hề cũng không có gì lạ.

Một hồi âm thanh vang lên.

Máy tính của Lâm Huyền đã khởi động xong.

Hắn không để ý đến Ngu Hề nữa, tập trung tra cứu thông tin về hành trình của Jask ở Long Quốc.

Đây thật sự không phải là thông tin khó tìm.

Là một người cuồng Twitter, Jask đăng tải mọi chuyện nhỏ nhặt, vì vậy Lâm Huyền rất nhanh đã tìm được hành trình của Jask đến Long Quốc lần này.

Ngày mai, 26 tháng 4, vào lúc 10 giờ sáng, Jask sẽ đến bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải, cùng với các quan chức địa phương để trao vé du hành mặt trăng cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ngày kia, 27 tháng 4, ông ta sẽ thăm và hướng dẫn công việc tại nhà máy siêu cấp Tesla ở Đông Hải.

Ngày kia, 28 tháng 4, ông ta đến Đế Đô tham dự hội nghị thương mại và gặp gỡ các quan chức Long Quốc.

Chương 980: Giám định thân thế (6)

Lịch trình khá dày đặc.

Lâm Huyền cảm thấy có lẽ những người được gọi là thiên tài, có khả năng vượt trội so với người thường.

Giống như Jask, không chỉ bận rộn công việc, mà còn phải xử lý thích khách thời không, hạt thời không, cưỡng chế né tránh, và các hoạt động của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Quả thật là bậc thầy quản lý thời gian.

Nhưng...

Những thứ này không liên quan gì đến mình.

Hiện tại, Lâm Huyền chỉ quan tâm đến hai việc.

Thích khách thời không và Angelica, rõ ràng cả hai việc này đều liên quan đến Jask.

Sáng mai, hắn cũng sẽ đến bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải, phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt, để gặp Jask nói chuyện.

Nếu có thể giải quyết vấn đề, thì giải quyết;

Nếu không thể giải quyết... thì như Ngu Hề đã nói, giải quyết người gây ra vấn đề.

Cuối cùng hắn nhìn lại lịch trình của Jask.

Nhớ kỹ trong đầu.

Lâm Huyền ngả người ra sau, tựa vào ghế chủ tịch, nhìn về phía Ngu Hề đang ngồi trên ghế sofa.

Bộp.

Trong chưa đầy 10 phút, Ngu Hề đã đọc xong cuốn "Andersen truyện cổ tích", đóng lại trang cuối cùng.

"Đọc xong rồi?" Lâm Huyền hỏi.

Đuôi tóc ngắn như đuôi chuột hamster khẽ gật:

"Là câu chuyện mà ở thời đại của chúng em chưa từng đọc."

Nói xong, Ngu Hề ngẫm nghĩ:

"Không biết thời đại của chúng em có cuốn 'Andersen truyện cổ tích' không, chỉ là em chưa từng đọc thôi. Từ nhỏ em chủ yếu đọc các sách kỹ năng, giáo trình, kiến thức đặc công."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Có câu chuyện nào em đặc biệt thích không?"

"Câu chuyện 'Nàng tiên cá'."

Ngu Hề trả lời ngay không do dự:

"Em thấy câu chuyện này rất hay, em rất thích."

Lần này đến lượt Lâm Huyền ngạc nhiên.

Hắn không ngờ...

Ngu Hề cũng thích câu chuyện cổ tích giống như Hoàng Tước và Triệu Anh Quân.

Hắn lại nhớ đến suy đoán không căn cứ trước đây của mình...

Hắn mím môi:

"Em đã nghe kể về câu chuyện 'Bá vương biệt cơ' chưa?"

"Chưa nghe." Ngu Hề lắc đầu:

"Nhưng em có nghe người ta kể, đó là câu chuyện về Hạng Vũ và Ngu Cơ. Chi tiết cụ thể thì em không rõ lắm."

"À, câu chuyện không quan trọng."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Anh nghĩ đó là nguồn gốc của tên em. Anh vẫn chưa hỏi, tại sao em lại tên là Ngu Hề? Có ý nghĩa đặc biệt gì không?"

"Em không biết."

Đuôi tóc ngắn sau đầu Ngu Hề lại đáng yêu lay động:

"Em biết tên em là Ngu Hề khi có người nói cho em biết. Em không biết tại sao, cũng không biết ai đã đặt tên này cho em."...

Lâm Huyền thở dài.

Đây cũng chính là lý do tại sao trước đây hắn đã từng có những suy nghĩ điên rồ... Liệu Ngu Hề có thể là con gái của Hoàng Tước, hoặc là con gái của Triệu Anh Quân trong một dòng thời gian nào đó.

Bởi vì.

Hoàng Tước rất thích nhân vật Ngu Cơ trong câu chuyện "Bá Vương Biệt Cơ"!

Cô ấy đã từng nói trên máy bay không gian rằng, Hạng Vũ không phải là anh hùng, Ngu Cơ mới là anh hùng.

Vì vậy nếu Hoàng Tước đặt tên con gái mình là "Ngu Hề"... Lâm Huyền thật sự không thấy ngạc nhiên chút nào.

Liên tưởng đến việc mình trong một thời không nào đó có thể đã là chồng của Hoàng Tước.

Thế thì.

Mối lo ngại trở thành cha không phải là vô căn cứ?

Mấy ngày nay Lâm Huyền luôn cố gắng đè nén suy nghĩ này.

Nhưng...

Có những thứ, càng không muốn nghĩ đến, lại càng không thể ngừng nghĩ về.

Vì thích khách thời không của Jask là do Jask trong tương lai tự tay gửi về.

Vậy liệu Ngu Hề có thể là do chính mình trong tương lai, hoặc là Hoàng Tước gửi về không?

Câu trả lời thực sự, Ngu Hề bị hạn chế bởi cưỡng chế né tránh của thời không, chắc chắn không thể nói.

Nhưng có lẽ.

Mình có thể trực tiếp xác minh câu trả lời!

Cốc cốc.

Trong lúc đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào."

Lâm Huyền ấn mở công tắc cửa văn phòng, Vương ca cầm tập hồ sơ, bụng bự bước vào:

"Lâu rồi không gặp Lâm Huyền, đúng lúc cậu về, tôi có mấy tài liệu cần cậu ký."

Nói rồi, Vương ca lập tức chú ý đến cô bé đang đẩy kính râm xuống trên ghế sofa:

"Ồ! Cô bé thật dễ thương! Đây là em họ xa của cậu ở Mỹ sao?"

Lâm Huyền cười khổ:

"Tiểu Lý kể với anh à?"

"Đúng vậy, chúng tôi vừa gặp nhau, nếu không tôi cũng không biết cậu về."

Vương ca trông cũng là người thích trẻ con.

Anh ta cười hớn hở đi đến trước mặt Ngu Hề, vẫy tay:

"Chào cháu! Cháu biết nói tiếng Trung không? Cô bé dễ thương- Gọi một tiếng chú nào!"

Ngu Hề không thèm để ý, quay đầu đi.

Vương ca cười ha hả, không để tâm, đứng dậy bước đến bàn làm việc của Lâm Huyền:

"À, trẻ con bây giờ đều thế, gặp người lớn không thích chào hỏi. Con gái nhà tôi cũng vậy... Đừng nói chào hỏi người lạ, tan học về nhà là tự nhốt mình trong phòng, trừ khi đi vệ sinh hay uống nước thì không ra ngoài, một tuần tôi còn không nói chuyện được với nó ba câu!"

"Và, ở tuổi này, con gái không thể cãi nhau, càng cãi lại càng bướng, tôi nói một câu nó có thể đáp trả mười câu... Nuôi con không dễ dàng Lâm Huyền ạ, lúc chưa có thì thấy rất đáng yêu, nhưng đáng yêu chỉ là vài năm đầu... Khi con lớn lên, mỗi đứa đều bướng bỉnh như con lừa, không kéo nổi."

Chương 981: Một nhà ba người (1)

Lâm Huyền vừa ký tài liệu.

Trong đầu vẫn nghĩ về mối quan hệ giữa Ngu Hề, Hoàng Tước và mình.

Ôi.

Đã trở về Đông Hải rồi, đừng suốt ngày nghĩ vẩn vơ nữa, thật hay giả, làm xét nghiệm ADN là biết ngay thôi mà?

"Vương ca."

Lâm Huyền ký xong tài liệu, đưa lại, ngẩng đầu nói:

"Anh biết bệnh viện nào có thể làm [Xét nghiệm ADN cha con] không?"???

Vương ca có ba dấu chấm hỏi hiện trên đầu, tài liệu trong tay cũng rơi xuống:

"Không phải... Lâm Huyền!?"

Anh ta bỗng hiểu ra điều gì đó!

Quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô bé dễ thương đang im lặng trên ghế sofa:

"Không phải chứ Lâm Huyền!"

Vương ca không nhịn được kêu lên:

"Đây là con gái của cậu sao!?"

"Trời ạ không phải... anh la lớn thế làm gì!" Lâm Huyền vội vàng xua tay:

"Tôi chỉ hỏi vậy thôi."

"Cậu muốn làm xét nghiệm ADN với cô bé này!?" Vương ca kêu lên.

"Không."

Lâm Huyền không chịu nổi:

"Anh có thể nói nhỏ chút không?"

"Ai làm xét nghiệm ADN với ai thế?" Đột nhiên, một giọng phụ nữ quen thuộc vang lên, kèm theo tiếng giày cao gót lộp cộp từ cửa vọng vào.

"Chết rồi."

Mặt Vương ca tái mét, cảm giác như chuyện lớn sắp xảy ra!

Quả nhiên...

Cửa văn phòng vẫn mở hé từ khi Vương ca bước vào, bị một bàn tay trắng nõn đẩy ra.

Vạt áo khoác màu nâu vàng đầu tiên xuất hiện.

Tiếp theo là đôi chân thon dài mang tất đen, bước vào phòng với đôi giày cao gót màu đen đơn giản.

Hoa tai bằng vàng tinh xảo rung rinh trong ánh nắng, phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

Vị nữ tổng giám đốc cao ráo, đầy khí chất, hai tay đút túi áo,

bước vào văn phòng.

Triệu Anh Quân dừng lại giữa thảm.

Nhìn Lâm Huyền đang ngồi trên ghế chủ tịch, rồi nhìn Vương ca mặt mày tái mét, và cuối cùng là cô bé đang đeo kính râm lớn trên ghế sofa.

Cô ấy nghiêng đầu.

Lại nhìn từ phải sang trái một lần nữa, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Lâm Huyền:

"Lâm Huyền."

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, giọng nói trầm thấp:

"Cậu muốn làm xét nghiệm ADN với cô bé này sao?"

Mồ hôi!

Vương ca nhìn Triệu Anh Quân đột nhiên xuất hiện, trán lập tức đổ mồ hôi.

Anh ta chợt nhận ra.

Giọng của mình vừa rồi quá lớn, đến mức Triệu Anh Quân còn chưa vào phòng đã nghe thấy... Lâm Huyền muốn làm [xét nghiệm ADN cha con] với cô bé này.

Thật ra không trách anh ta quá ngạc nhiên.

Vợ anh ta làm trưởng khoa xét nghiệm ở bệnh viện đại học Đông Hải số 2, thường nghe đủ loại chuyện kỳ quặc khi trò chuyện sau bữa cơm gia đình. Đặc biệt về xét nghiệm ADN, anh ta tự nhận ngưỡng chịu đựng đã rất cao, những câu chuyện phiếm bình thường không khiến anh ta quan tâm.

Nhưng chuyện của Lâm Huyền hôm nay, thật sự quá bất ngờ! Anh ta thật sự không nhịn được mà hét lên.

Nếu nói hôm nay Lâm Huyền bế một đứa bé đến và nói muốn làm xét nghiệm ADN.

Vương ca sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Thời buổi này... người trẻ mà, đôi lúc không kiềm chế được, hoàn toàn có thể hiểu được. Trẻ mà, bốc đồng mà, ai mà chẳng từng trẻ?

Thậm chí.

Ngay cả khi hôm nay Lâm Huyền dẫn theo một đứa bé năm sáu tuổi đến và nói muốn làm xét nghiệm ADN, Vương ca cũng có thể chấp nhận.

Lâm Huyền năm nay 25 tuổi, tính toán lại thì năm sáu năm trước vừa tốt nghiệp cấp ba lên đại học, là độ tuổi dễ mắc sai lầm nhất.

Nếu lúc đó không may xảy ra chuyện gì với bạn học nữ, rồi chia tay, cuối cùng cô ấy mang thai và sinh con... mặc dù kịch bản này hơi cẩu huyết, nhưng những chuyện tương tự không phải là hiếm trong thực tế.

Nhưng hôm nay.

Anh ta ngạc nhiên đến mức thốt lên.

Vì cô bé ngồi trên ghế sofa kia quá lớn tuổi!

Trông có vẻ mười lăm mười sáu tuổi... ngay cả khi nhìn bề ngoài chín chắn hơn, ít nhất cũng mười ba mười bốn tuổi.

Lâm Huyền năm nay mới 25 tuổi.

Làm phép trừ đơn giản...

Chẳng phải nói rằng Lâm Huyền đã có con từ mười một mười hai tuổi sao!?

Điều này thật quá phi lý, quá không thể tin được!

Vì vậy anh ta mới có phản ứng mạnh như vậy.

Tất nhiên.

Trong tình huống hiện tại, những chuyện này đều không quan trọng.

Quan trọng là vì giọng lớn của anh ta mà Triệu Anh Quân đã nghe thấy, và Lâm Huyền đã bị bắt tại trận!

Không được, đây là trách nhiệm của mình, mình phải giúp Lâm Huyền giải thích.

"Khụ khụ."

Vương ca hắng giọng, cười ha ha:

"Triệu tổng, cô nghe nhầm rồi sao? Làm gì có chuyện lố bịch như vậy! Để tôi giới thiệu cho cô."

Nói xong, Vương ca bước tới trước ghế sofa, chỉ vào Ngu Hề và nói với Triệu Anh Quân:

"Cô bé này, là em họ xa của Lâm Huyền ở Mỹ!"?

Triệu Anh Quân nhướn mày phải, híp mắt nhìn Vương ca:

"Anh nói gì? Nói lại lần nữa?"

"Là em họ..."

Vương ca nuốt nước bọt, lắp bắp lặp lại:

"Là em họ xa của Lâm Huyền ở Mỹ."

"Haha."

Triệu Anh Quân khoanh tay, cười không kìm nổi, quay đầu nhìn ra cửa sổ:

"Kiểu chối cãi vụng về này tôi đã lâu rồi không nghe thấy."

Lâm Huyền ngồi trên ghế chủ tịch, xoay bút, cũng rất đồng tình với lời Triệu Anh Quân.

Chương 982: Một nhà ba người (2)

Tất nhiên.

Nếu nhân vật chính không phải là mình thì tốt hơn, hắn cũng muốn châm chọc vài câu.

Thực ra "em họ xa ở Mỹ" là cái cớ tạm thời hắn nói với tài xế Tiểu Lý.

Ai mà ngờ công ty nhỏ thế này!

Một lát sau, tin tức đã đến tai Vương ca, rồi Vương ca lại hét toáng lên đến tai Triệu Anh Quân.

Bây giờ, đến lượt hắn lúng túng.

"Cậu chắc chắn muốn làm không?"

Triệu Anh Quân nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cô bé này trông cũng mười mấy tuổi rồi, có phải con cậu hay không cậu phải biết rõ chứ, việc này... nghĩ thế nào cũng không thể mà? Cậu đã từng có bạn gái chưa?"

"Chưa từng." Lâm Huyền thành thật đáp.

"Vậy cậu định làm gì?" Triệu Anh Quân tiếp tục hỏi.

"Trời ơi! Đây chỉ là hiểu lầm thôi! Lâm Huyền chỉ tò mò thôi mà!"

Vương ca vội chạy đến giữa hai người:

"Chuyện này rõ ràng không thể mà! Mười mấy năm trước Lâm Huyền còn bé, còn đang chơi đất sét! Các người cũng thật là, lớn thế này rồi mà vẫn không hiểu kiến thức sinh lý cơ bản sao?"

"Lâm Huyền! Cậu nói gì đi chứ! Giải thích cho Triệu tổng đi! Nói rằng đây chỉ là trò đùa thôi! Nhanh lên giải thích đi!"

Triệu Anh Quân cười nhẹ, vẫy tay với Vương ca:

"Vương ca, anh đùa rồi, Lâm Huyền không có gì cần giải thích với tôi. Nói thật... nếu Lâm Huyền muốn làm xét nghiệm ADN, vợ anh lại là trưởng khoa xét nghiệm của bệnh viện đại học Đông Hải số 2, trực tiếp làm thì được rồi? Dù sao cũng gần đây, nhờ vợ anh thì còn được ưu tiên."

Lâm Huyền ngừng xoay bút.

Vợ Vương ca là trưởng khoa xét nghiệm của bệnh viện đại học Đông Hải số 2?

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói.

Giống như Triệu Anh Quân nói, có người quen thì tốt hơn mà? Mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Hắn quay đầu nhìn Vương ca:

"Vương ca, chị dâu thật sự là trưởng khoa xét nghiệm của bệnh viện đại học Đông Hải số 2 sao?"

"Hả? À..."

Vương ca lau mồ hôi, hơi bối rối, nhìn Triệu Anh Quân với ánh mắt dò hỏi:

"Đây... chị dâu của cậu là... hay không phải là... ?"

Triệu Anh Quân không biết nên khóc hay cười:

"Anh nhìn tôi làm gì? Chuyện này ai cũng biết mà, mọi người trong công ty thường nhờ vợ anh giúp đỡ khi đến bệnh viện mà?"

"Nói thật, cô bé này không phải con anh, anh căng thẳng gì chứ? Lâm Huyền muốn làm thì cứ dẫn đi, cũng không phiền phức gì, nhờ vợ anh ưu tiên, có khi chỉ mất hai ba giờ là có kết quả."

Vương ca quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu thực sự muốn làm à? Cậu nghĩ kỹ chưa?"

"Đi thôi."

Lâm Huyền nhún vai:

"Chẳng có gì cả."

Vương ca cắn răng...

Anh ta đã hiểu rõ.

Cả Triệu Anh Quân và Lâm Huyền từ khi nhắc đến việc xét nghiệm ADN với cô bé này đều không hề đối thoại trực tiếp với nhau!

Có vẻ như cả hai đều đang nói chuyện với mình, nhưng thực ra anh ta chỉ là cái loa truyền lời, tấm khiên chắn, vật ngăn cách.

Triệu Anh Quân nói rằng không quan tâm... nhưng chính cô ấy là người đã đề cập đến việc vợ của Vương ca là trưởng khoa xét nghiệm! Cô ấy còn thiếu mỗi việc ép Lâm Huyền đi làm xét nghiệm ADN mà thôi.

Kỳ lạ là, Lâm Huyền cũng tỏ ra bình tĩnh, không có vẻ gì là lo lắng hay ngại ngùng.

Vương ca thật sự không hiểu, hai người này đang giở trò gì.

Thông thường, nếu không có gì mờ ám, ai lại nghĩ đến việc đi làm xét nghiệm ADN cha con?

Ban đầu anh ta định bảo vệ Lâm Huyền.

Nhưng tình hình hiện tại... rất có thể không thể bảo vệ được nữa.

Triệu Anh Quân rõ ràng muốn họ đi làm xét nghiệm ADN, bệnh viện và người quen đều đã chuẩn bị sẵn; Lâm Huyền cũng vậy, rõ ràng hắn cũng muốn đi làm xét nghiệm.

Vậy thì.

Câu chuyện "em họ xa ở Mỹ" thực sự chỉ là cái cớ thôi sao?

Anh ta cắn răng:

"Được rồi."

Chuyện nhà khó xử, anh ta chọn cách buông xuôi:

"Vậy Lâm Huyền... chúng ta đi thôi, bệnh viện đại học Đông Hải số 2 ngay bên cạnh, tôi sẽ gọi điện liên hệ với vợ, chúng ta sẽ được ưu tiên."

"Để tôi gọi điện cho Tiểu Lý, bảo cậu ta chuẩn bị xe."

Lâm Huyền gật đầu, vỗ vai Ngu Hề, kéo cô ấy từ ghế sofa dậy, cùng đi theo Vương ca.

Đột nhiên!

Vương ca cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng như đâm xuyên qua lưng mình! Như một thanh kiếm băng giá đâm thẳng vào anh ta! Đông cứng tại chỗ không thể động đậy!

Anh ta run rẩy quay đầu lại, phát hiện ánh mắt kinh khủng

đó... quả nhiên đến từ Triệu Anh Quân!

"Khụ khụ."

Anh ta hiểu ra.

Nhẹ giọng nói:

"Ờm... Triệu tổng? Cô có muốn đi cùng không?"

"Haha."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Tôi không đi đâu?"

Haha.

Vương ca cười thầm trong lòng, cô còn giả vờ! Rõ ràng là muốn đi! Chỉ chờ tôi mở lời:

"Thôi nào đi đi! Dù sao công việc cũng không bận, trước đây chuyện học hành của con gái tôi cũng nhờ cô giúp đỡ nhiều, vợ tôi vẫn luôn muốn cảm ơn cô mà!"

"Vậy thì được."

Triệu Anh Quân thả tay đang khoanh lại, nhét vào túi áo, cúi đầu nhìn giày cao gót, đi theo:

"Vậy tôi sẽ đi cùng các anh."...

Trên đường, tài xế Tiểu Lý lái chiếc Alphard, cảm giác hôm nay chiếc xe nặng nề và khó lái hơn hẳn.

Chương 983: Một nhà ba người (3)

Trong khoang hành khách phía sau, có bốn người.

Hai ghế trước là Lâm Huyền và cô em họ xa từ Mỹ.

Hai ghế sau là Triệu tổng và Vương ca.

Bình thường họ rất quen thuộc...

Nhưng giờ, không ai nói gì, bầu không khí cực kỳ nặng nề!

Sự nặng nề khó hiểu này khiến cậu ta cảm giác như không phải đang lái chiếc xe thương mại hạng sang Alphard, mà là lái chiếc xe chở dầu cồng kềnh hoặc xe tải quá tải... đến nỗi vô lăng cũng khó xoay.

May mắn thay.

Bệnh viện đại học Đông Hải số 2 cách tòa nhà công ty Rhine và công ty MX không xa, không cần lên cao tốc, chỉ qua vài ngã rẽ là đến.

"Đến... đến rồi."

Tài xế Tiểu Lý ngắn gọn.

Cậu ta cảm nhận rõ bầu không khí hiện tại, không dám nói thêm một từ.

Vương ca thành thạo dẫn ba người... dù nhìn vào trông giống một gia đình ba người, nhưng thực tế lại là ba người không hề liên

quan đến khoa xét nghiệm nơi vợ anh ta làm việc.

Phải công nhận rằng, vợ anh ta là trưởng khoa thật không tồi.

Đã thấy nhiều chuyện.

Khi biết Lâm Huyền muốn làm xét nghiệm ADN với cô bé mười mấy tuổi này, cô ấy hoàn toàn không ngạc nhiên. Ở vị trí của cô... đã gặp quá nhiều chuyện kỳ quặc, chuyện này chưa là gì cả.

Vì vậy cô ấy trực tiếp sắp xếp lấy mẫu máu, Lâm Huyền lấy trước, sau đó đến lượt Ngu Hề.

Lâm Huyền còn cố ý nhìn xem, máu của Ngu Hề không khác gì máu người bình thường, điều này trước đó khi xử lý vết thương cho cô ấy cũng đã xác nhận.

"Những loại thuốc tăng cường từ tương lai, chỉnh sửa gen các thứ, có ảnh hưởng đến xét nghiệm ADN không?"

Nhân lúc trong phòng lấy mẫu máu chỉ có hai người, Lâm Huyền hỏi nhỏ.

"Không biết."

Ngu Hề lắc đầu ngơ ngác, nhìn Lâm Huyền:

"Tại sao anh đột nhiên muốn làm xét nghiệm ADN với em? Lúc nãy họ đều ở đây nên em không nói gì... sao anh lại nghĩ ra chuyện ngớ ngẩn như vậy? Anh nghĩ mình là tổ tiên của em à? Nên em mới quay lại bảo vệ anh?"

"Cũng có lý do đó."

Lâm Huyền thành thật trả lời:

"Nhưng cũng có những suy nghĩ khác... nhiều chuyện khó nói lắm. Vì em không biết cha mẹ mình là ai, nên xét về logic, bất kỳ

ai cũng có thể là cha mẹ của em."

"Logic gì kỳ cục vậy?" Ngu Hề dùng bông gòn ấn vào vết thương sau khi lấy máu.

Lâm Huyền cũng dùng bông gòn ấn vào:

"Xem xét đến việc khoang ngủ đông sắp được sản xuất hàng loạt, cha mẹ của em không nhất thiết phải là người của thời đại này. Dù không biết em sinh ra vào mấy trăm năm sau, nhưng khoang ngủ đông có thể giúp người ta ngủ yên không già không chết hàng trăm năm, rồi tỉnh dậy vào tương lai."

"Nên về lý thuyết, anh chưa chắc không có quan hệ huyết thống với em. Dù hiện tại anh kiên quyết không sử dụng khoang ngủ đông... nhưng con người thường thay đổi, biết đâu ngày nào đó anh thực sự ngủ trong khoang ngủ đông, rồi sinh ra em với một người phụ nữ nào đó?"

Haha...

Ngu Hề không nhịn được cười, cúi đầu lấy bông gòn ra, nhìn vào vết thương trên tay mình đã gần lành:

"Anh nghĩ chúng ta giống nhau sao? Em thấy chúng ta không giống chút nào."

"Anh cũng thấy không giống."

Lâm Huyền cũng lấy bông gòn ra, thấy vết thương của mình vẫn còn chảy máu, lại đặt bông gòn lên:

"Vậy nên mới cần tìm câu trả lời."

"Em biết suy nghĩ của anh rất ngớ ngẩn, rất lạ lùng, giống như muốn làm cha bất đắc dĩ vậy. Nhưng... thế giới này chẳng phải đã đủ lạ lùng rồi sao?"

"Thế giới này có những người xuyên không, hạt thời không, còn có cưỡng chế né tránh có thể phản công người vô tội trong thời không này, còn có Câu Lạc Bộ Thiên Tài ẩn mình trong dòng lịch sử, còn có sinh mệnh số hóa vượt trội hơn cả trí tuệ nhân tạo... Những điều lạ lùng này đã quá nhiều rồi, so với chúng, xét nghiệm ADN giữa người tương lai và người hiện tại lại trở nên quá bình thường."

"Được thôi."

Ngu Hề ném miếng bông chỉ dính chút máu vào thùng rác, kéo tay áo lên, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nếu anh tự tin rằng anh có thể là cha hoặc người thân của em... thì mẹ em là ai? Anh có bạn gái không?"

"Sao nhiều người thích hỏi những câu hỏi hiển nhiên vậy."

Lâm Huyền cảm thấy mình bị châm chọc:

"Không có."

"Vậy anh có bạn nữ nào thân thiết không? Hay ai đó mà anh nghi ngờ là mẹ em?" Ngu Hề tiếp tục hỏi.

Lần này.

Lâm Huyền im lặng.

Người mà hắn nghĩ đến?

Tất nhiên là có.

Nói thẳng ra, người nên làm xét nghiệm ADN với Ngu Hề nhất chính là Hoàng Tước.

Cô ấy mới là người đáng nghi nhất.

Lâm Huyền chỉ là một "phụ kiện" thêm vào, đơn giản là để so sánh; tìm mẹ rất dễ, từ ai sinh ra thì là con của người đó... tìm cha mới khó.

Dù Lâm Huyền đoán rằng, trong một dòng thời gian nào đó, có lẽ hắn và Hoàng Tước là vợ chồng.

Nhưng đó chỉ là đoán...

Nhỡ đâu mình tự đa tình thì sao?

Rất có thể, Ngu Hề là con của Hoàng Tước, và Hoàng Tước là mẹ của Ngu Hề, nhưng không liên quan gì đến mình.

Đột nhiên, Lâm Huyền nghĩ đến một việc.

Hắn nhìn về phía Vương ca và vợ, vừa mới thu dọn xong đồ đạc và bước đến, hỏi:

Chương 984: Một nhà ba người (4)

"Chị dâu, tôi muốn hỏi, những điều như đột biến gen, chỉnh sửa gen có ảnh hưởng đến độ chính xác của xét nghiệm ADN không?"

Trong phòng lấy mẫu máu, chị Vượng đeo khẩu trang, ánh mắt cười cười:

"Không ảnh hưởng đâu, Lâm Huyền, cậu nghĩ nhiều quá rồi."

"Xét nghiệm ADN không chỉ kiểm tra một đoạn gen, hay một vài tổ hợp gen, mà là kiểm tra rộng lớn, diện rộng để xem xét sự trùng khớp. Công nghệ chỉnh sửa gen hiện nay chưa hoàn thiện... nhưng vài năm trước có một viện trưởng bệnh viện tư nhân đã bị kết án vì chỉnh sửa gen cho trẻ sơ sinh."

"Vì vậy cậu yên tâm, khi cô bé này sinh ra mười mấy năm trước, làm gì có công nghệ chỉnh sửa gen. Ngay cả khi có, xét nghiệm ADN diện rộng sẽ không bị ảnh hưởng... vì việc chỉnh sửa gen chỉ là chỉnh sửa một vài gen tốt, loại bỏ các gen xấu và gen bệnh."

"Nhưng thông tin di truyền rất rộng lớn và phức tạp, chỉnh sửa một chút gen chỉ là một hạt cát trong biển, không ảnh hưởng gì đến kết quả xét nghiệm ADN... còn về đột biến gen thì càng không cần lo lắng. Đột biến và biến dị là hiện tượng rất phổ biến trong sinh học tự nhiên, hoàn toàn không ảnh hưởng đến kết quả xét nghiệm gen."

"Được rồi, các cậu lấy máu xong có thể ra ngoài đợi. Tôi đã ưu

tiên cho các cậu, nhưng theo quy trình của bệnh viện vẫn phải có nhiều bước, và để kết quả chính xác, cần nhiều lần kiểm tra lại, nhiều chữ ký... do đó, nhanh nhất cũng phải chờ hai tiếng mới có kết quả."

"Tôi khuyên các cậu nên đi ăn cơm trước, cũng đến giờ ăn rồi, khoa xét nghiệm không nghỉ buổi tối, hai tiếng sau các cậu đến quầy dịch vụ lấy kết quả là được."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn gỡ bông gòn ra, thấy vết thương không chảy máu nữa, liền bỏ bông đi, mặc áo vào và đứng dậy:

"Cảm ơn chị dâu, chúng tôi ra ngoài đây."...

Đẩy cửa phòng lấy máu, Lâm Huyền và Ngu Hề đeo kính râm lớn bước ra ngoài.

"Sao rồi?"

Vương ca thấy hai người ra liền đứng bật dậy từ ghế đợi, lo lắng hỏi.

"Sao mà có kết quả nhanh thế được."

Lâm Huyền đợi Ngu Hề ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại:

"Nhanh nhất cũng phải hai tiếng nữa, còn nhiều quy trình phải làm."

Hắn ngẩng đầu lên.

Lúc này mới nhận ra... Triệu Anh Quân cũng đứng dậy cùng Vương ca!

Hơn nữa ánh mắt của cô ấy vừa rồi dường như rất quan tâm.

Hắn không khỏi nghĩ đến Hoàng Tước.

Không nghi ngờ gì, Hoàng Tước và Triệu Anh Quân là cùng một người, chỉ là họ không ở cùng một dòng thời gian, cùng một thế giới.

Hoàng Tước từng là Triệu Anh Quân, nhưng tương lai của Triệu Anh Quân không nhất thiết phải là Hoàng Tước, điều đó phụ thuộc vào cách cô ấy sống và hướng đi tương lai của cô ấy.

Nhưng, dù tương lai cô đi theo hướng nào, DNA của cô ấy không thay đổi, vẫn sẽ giống với Hoàng Tước.

Vì vậy...

Hắn nhìn vào Triệu Anh Quân, bốn mắt chạm nhau.

Nếu có thể để Triệu Anh Quân và Ngu Hề làm xét nghiệm ADN, thì chắc chắn là cách an toàn nhất, đáng tin hơn so với làm với mình.

Dù sao cha của Ngu Hề là ai vẫn là một bí ẩn, khả năng cao là mình, nhưng cũng có thể là một trường hợp ngoại lệ.

Nhưng dù sao đi nữa, khả năng Hoàng Tước, tức là Triệu Anh Quân, là mẹ của Ngu Hề, vẫn cao hơn mọi khả năng khác.

Chỉ là... việc này, yêu cầu này, phải mở lời thế nào đây?

"Sao vậy?"

Triệu Anh Quân chớp mắt, nhìn Lâm Huyền đang muốn nói nhưng lại ngập ngừng:

"Có chuyện gì thì nói ra... chúng ta đều rất quen thuộc rồi, có gì không thể nói? Nếu thực sự có chuyện gì, tôi sẽ giúp cậu, sẽ cùng cậu tìm cách giải quyết."

Vương ca cũng gật đầu liên tục:

"Đúng đúng, Lâm Huyền, nếu có chuyện gì thì đừng giữ một mình, chúng ta đều là bạn bè lâu năm, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!"

Lâm Huyền cũng chép miệng.

Thôi được rồi, đã đến đây rồi thì nói luôn:

"Đến giờ này cũng phải nói thật với mọi người. Không phải tôi muốn giấu giếm gì cả, chỉ là ban đầu đã nói dối Tiểu Lý, nên mãi không có cơ hội để nói sự thật với mọi người."

"Thực ra cô bé này không phải là em họ xa của tôi ở Mỹ, mà là người tôi tình cờ gặp trên đường. Cô bé đã giúp tôi rất nhiều, và chúng tôi đã trải qua nhiều chuyện khó giải thích cùng nhau... hơn nữa cô bé là một đứa trẻ mồ côi không biết cha mẹ là ai, nên tôi nghĩ mình có thể giúp cô bé tìm cha mẹ."

"Dù sao thì hiện tại cũng chưa có manh mối gì, gặp nhau là duyên phận, tôi nghĩ mình sẽ thử vận may trước, tiện thể tìm hiểu thêm về việc xét nghiệm ADN cha con. Vì vậy..."

Hắn ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Triệu Anh Quân:

"Dù yêu cầu này có hơi kỳ lạ... nhưng đã đến đây rồi, chờ cũng là chờ. Hay là... Triệu tổng, cô cũng thử lấy một mẫu máu để làm xét nghiệm ADN với chúng tôi?"... ...

Im lặng.

Im lặng như trong hầm băng.

Thời gian như đông cứng lại.

"Hả?"

Triệu Anh Quân cuối cùng không nhịn được, phát ra một tiếng thắc mắc.

Đây thật sự là một diễn biến mà cô ấy chưa từng nghĩ đến. Cụm từ "đã đến đây rồi" không ngờ lại được sử dụng theo cách này?

"Lâm, Lâm Huyền! Cậu nói nhảm gì vậy!"

Chương 985: Một nhà ba người (5)

Vương ca mặt đầy vẻ nghiêm nghị, đứng chắn bên cạnh Triệu Anh Quân:

"Lời này của cậu quá đáng rồi! Có những lời có thể nói nhưng có những lời cậu không thể nói bừa!"

"Cậu đang bôi nhọ sự trong sạch của Triệu tổng đấy! Ai trong công ty chẳng biết, Triệu tổng đến giờ vẫn là một người phụ nữ độc thân, làm gì có chuyện aaaah———"

Anh ta phát ra một tiếng hét đau đớn.

Cúi xuống.

Phát hiện đôi giày da cá sấu đắt tiền của mình bị đôi giày cao gót đắt tiền hơn của Triệu Anh Quân giẫm một lỗ... bây giờ đang từ từ đàn hồi lại, nhưng cú giẫm mạnh mẽ vừa rồi chắc chắn khiến nó không bao giờ trở lại như cũ.

"Haha, thú vị thật."

Triệu Anh Quân vuốt lại tóc mai, mỉm cười nhẹ nhàng:

"Được thôi, có gì mà không thể? Tôi sẽ cùng 2 người làm xét nghiệm."

Nói xong, cô ấy bước nhanh vào phòng lấy mẫu máu, đóng cửa lại.

"Xì..."

Vương ca đi cà nhắc, vừa đi vừa rên rỉ tiến lại gần:

"Lâm Huyền, cậu thật không có EQ... sao có thể nói với phụ nữ những lời thẳng thừng như vậy? Cậu đang nghi ngờ sự trong sạch của Triệu tổng đấy."

"Triệu tổng là một người phụ nữ trong sáng và tự trọng. Nhiều năm qua, cô ấy chưa từng có bất kỳ mối quan hệ nào vượt quá giới hạn với bất kỳ người đàn ông nào... ngoại trừ cậu, nói như vậy sẽ làm cô ấy tổn thương."

"Vả lại! Cậu nghĩ logic kiểu gì vậy? Không thể cứ tùy tiện tìm một đứa trẻ trên đường rồi bắt Triệu tổng đi xét nghiệm ADN cha con cùng chứ? Aiz... cậu làm việc này thật vụng về, tôi không biết nói gì hơn."

"Nhưng cậu và Triệu tổng đều đồng ý, tôi là người ngoài không có quyền nói gì. Cậu thấy không, cậu vừa nói, Triệu tổng đã vào ngay lấy máu... tôi hiểu được cô ấy đang nghĩ gì."

"Đang nghĩ gì?" Lâm Huyền hỏi.

"Hừ!"

Vương ca hừ một tiếng đầy tự hào:

"Lâm Huyền à, trong việc đoán suy nghĩ phụ nữ, cậu phải học hỏi từ tôi nhiều. Cậu biết tại sao Triệu tổng lại đi lấy máu không? Nói thật... cô ấy hoàn toàn không cảm thấy tội lỗi, cũng không lo lắng, và biết rằng không có gì phải sợ."

"Cô ấy vội đi lấy máu, hoàn toàn vì quan tâm đến kết quả xét nghiệm ADN của cậu và cô bé này... cô ấy chắc chắn nghĩ rằng, nếu làm xét nghiệm cùng 2 người, khi lấy kết quả cũng sẽ cùng nhau đến lấy chứ? Như vậy, cô ấy sẽ biết ngay kết quả xét nghiệm của hai người."

Phải nói rằng.

Lâm Huyền không nghĩ đến điều này.

Vương ca thực sự giỏi trong việc đoán suy nghĩ phụ nữ, có cảm giác anh ta và Lưu Phong có thể trò chuyện suốt đêm và trở thành bạn tốt.

Chẳng mấy chốc.

Triệu Anh Quân cũng ấn vào cánh tay đi ra, nhìn ba người đang đợi bên ngoài:

"Tôi đã nói với chị dâu rồi, mẫu máu của tôi cũng sẽ được xét nghiệm ADN với cô bé này. Kết quả xét nghiệm phải chờ hai giờ nữa mới có, hay là... chúng ta đi ăn cơm trước?"

Nói xong, cô ấy nhìn Vương ca:

"Hôm nay cũng phiền chị dâu giúp chúng ta, hay là mời chị ấy cùng đi ăn một bữa?"

"Không không không..."

Vương ca lắc đầu liên tục.

Trời ơi, chuyện nhà khó xử, 2 người tự giải quyết đi, tôi không muốn dính vào:

"Ờ, tôi và chị dâu còn phải về đón con, mấy ngày nay con sắp thi rồi, phải về nhà kèm cặp."

Vương ca nói nhanh như gió, rồi biến mất.

Rõ ràng là.

Anh ta không muốn ở lại thêm một giây nào.

"Muốn ăn gì?"

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền.

"Muốn ăn gì?"

Lâm Huyền cúi đầu nhìn Ngu Hề.

Ngu Hề đẩy kính râm xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Muốn ăn lẩu."...

Nửa tiếng sau, Lâm Huyền đã thả đĩa thịt thứ tư vào nồi lẩu cho Ngu Hề.

Ngu Hề từ đầu đến giờ không ngẩng đầu lên.

Điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy áy náy... có phải do ở Mỹ ăn uống quá tệ không? Để cô ấy đói đến mức này.

"Cô bé ăn khỏe nhỉ."

Triệu Anh Quân cũng ngạc nhiên nhìn Ngu Hề:

"Quả nhiên ở Mỹ lâu ngày, về Long Quốc ăn uống sẽ như thế này."

"Chắc là vậy."

Lâm Huyền lảng tránh:

"Có thể do trẻ con đang tuổi lớn ăn nhiều. Các cháu ở quê tôi, không béo nhưng tuổi này ăn rất nhiều, ăn không no, ăn rồi lại đói."

Triệu Anh Quân suy nghĩ, gật đầu nhẹ, rồi nhìn Lâm Huyền:

"Cô bé tên là gì?"

"Ngu Hề." Lâm Huyền nói.

Đôi đũa của Triệu Anh Quân dừng lại giữa không trung, cô chớp mắt, mỉm cười:

"Cái tên này... thật sự rất hay, cũng rất đặc biệt. Người đặt tên này chắc hẳn là người rất có văn hóa và rất nhạy cảm."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Lúc đầu nghe tên này, cảm thấy rất kỳ lạ, ai lại đặt tên cho con như thế? Thật kỳ lạ, khó đọc, và... có phần không may mắn?"

"Nhưng quen rồi, lại thấy tên này rất hay, có ý nghĩa, đọc lên nghe rất đẹp, rất hùng tráng, như mang một cảm giác lịch sử nặng nề bên bờ sông Ô Giang."

Đây là lời thật lòng của Lâm Huyền.

Có thể là do hiện tại hắn có quan hệ "sống chết có nhau" với Ngu Hề?

Cảm thấy cô bé này và tên của cô ấy ngày càng đáng yêu.

Chương 986: Một nhà ba người (6)

Ngu Hề.

Lúc đầu nghe tên này, nghĩ ngay đến câu "Ngu Hề, Ngu Hề, nàng làm sao đây?"

Rất buồn.

Nhưng tinh thần dũng cảm không sợ hãi của Ngu Hề cũng là mong muốn mà cha mẹ đặt vào sự trưởng thành của con gái mình.

"Không may mắn sao?"

Triệu Anh Quân đặt đũa xuống, mỉm cười:

"Thực ra tôi không nghĩ như vậy, tôi thật sự rất thích cái tên này, có lẽ... chủ yếu vì tôi thích nhân vật lịch sử Ngu Cơ."

"Cô thích Ngu Cơ?" Lâm Huyền hỏi.

"Đúng vậy, tôi rất thích câu chuyện về Bá Vương Biệt Cơ."

Triệu Anh Quân thấy Ngu Hề đã uống hết nước, liền đưa ly nước của mình cho Ngu Hề:

"Tuy nhiên, lý do tôi thích câu chuyện này không phải vì ngưỡng mộ sự anh hùng của Hạng Vũ, mà là vì tôi thích phẩm chất tinh thần của Ngu Cơ."

"Tôi nghĩ so với Hạng Vũ, hành động của Ngu Cơ mới thực sự là một anh hùng. Dù là phụ nữ, cô ấy không sợ khó khăn, nguy

hiểm, sống để đối mặt với cái chết, dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy sự không lo lắng của Hạng Vũ."

"Trong lịch sử, có nhiều câu chuyện về phụ nữ hy sinh cả mạng sống, nhưng hầu hết đều buồn bã, giả tạo và cảm động. Những người phụ nữ anh hùng như Ngu Cơ, hát và múa trong doanh trại, tự sát để minh chứng lời thề, không nhiều. Vì vậy... tôi có thể hiểu tại sao cha mẹ của Ngu Hề lại đặt tên cho cô ấy như vậy."

Triệu Anh Quân cười, nhìn Ngu Hề đã ăn hết một đĩa thịt, lại thả thêm thịt cho cô ấy:

"Họ có lẽ cũng hy vọng rằng con gái của họ sẽ dũng cảm, kiên cường như Ngu Cơ, dám yêu dám hận, có ước mơ riêng, gặp người đàn ông mà mình sẵn sàng hy sinh cả cuộc đời, sống một cuộc sống anh hùng và tự hào."

"Tôi không biết suy nghĩ của mình có đúng không. Nhưng..."

Cô ấy dừng lại, đặt đĩa thịt trống xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nếu là tôi đặt tên cho con gái mình là Ngu Hề, tôi chắc chắn sẽ có suy nghĩ như vậy."

Lâm Huyền vẫn im lặng.

Chỉ nghe Triệu Anh Quân nói.

Không ngờ...

Càng nói càng thấy không đúng, nhiều chuyện, cách nghĩ của Hoàng Tước và Triệu Anh Quân, cũng như tình yêu của hai người đối với câu chuyện Bá Vương Biệt Cơ và sự tán thưởng của họ dành cho Ngu Cơ, đều giống nhau.

Nhưng điều này cũng là dự đoán trước, dù sao Triệu Anh Quân và Hoàng Tước vốn là cùng một người.

Chỉ là.

Hoàng Tước chưa bao giờ nói với hắn về suy nghĩ của cô ấy đối với con cái, con gái, đặt tên, hy vọng.

Hôm nay Triệu Anh Quân nói như vậy...

Hắn thực sự lo lắng về hai bản báo cáo xét nghiệm ADN.

Không thể nào các mối quan hệ huyết thống vượt thời gian này lại hoàn thành vòng tròn ở chỗ Triệu Anh Quân được chứ?

"Vậy thì..."

Lâm Huyền đặt ly nước xuống, nhẹ nhàng hỏi:

"Nếu sau này, cô có con gái, cô sẽ đặt tên là Ngu Hề chứ?"

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Tôi không nói chắc được. Nói cho cùng, tên của con cái nên do cha đặt. Sau này con gái tôi tên gì, chắc chắn sẽ do cha nó quyết định."

"Tên của tôi cũng do cha tôi đặt, từ ý nghĩa chữ cũng có thể thấy ông ấy kỳ vọng vào tôi cao đến mức nào. Chữ 'Quân' trong cổ ngữ có nghĩa là ngọc đẹp, tượng trưng cho phẩm chất tốt đẹp như ngọc trắng. Nói đến đây... Lâm Huyền, tên của cậu do ai đặt? Thực ra nghe cũng rất lãng mạn, có liên quan đến vật lý học không?"

"Tôi nghĩ chắc không phải."

Lâm Huyền nhún vai:

"Cha mẹ tôi chỉ là công nhân bình thường trong một xí nghiệp

nhà nước, họ chắc không có trình độ vật lý cao như vậy... nên tôi chưa bao giờ hỏi họ tại sao đặt tên cho tôi như vậy. Tất nhiên, cũng có thể không phải họ đặt mà nhờ người có văn hóa khác chọn tên. Để lần sau tôi hỏi lại họ xem."

Nói xong.

Lâm Huyền nhớ đến việc Triệu Anh Quân đến văn phòng tìm hắn hôm nay.

Cô ấy thường không đến mà không có việc.

Lần này đến văn phòng hắn, chắc chắn có chuyện gì đó. Chỉ là tiếng hét của Vương ca đã cắt ngang.

Có phải về VV, chú chó phốc sóc của cô ấy không?

Nó lại bị trầm cảm?

Hay có chuyện gì khác?

Lâm Huyền hỏi thẳng:

"Nói thật, chiều nay cô đến văn phòng tìm tôi, có chuyện gì không?"

"À, đúng rồi."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu:

"Xem này, tôi quên mất chuyện chính rồi."

Cô ấy ngồi thẳng lại, dựa vào ghế, nhìn Lâm Huyền:

"Thực ra cũng không phải chuyện lớn. Vừa rồi chúng ta có nói đến việc cha tôi đặt tên cho tôi... ngày mai, cha mẹ tôi sẽ đến Đông Hải."

"Đến Đông Hải?"

Lâm Huyền lấy khăn giấy lau miệng:

"Đến đây du lịch? Làm ăn?"

"Không."

Triệu Anh Quân lắc đầu cười:

"Họ đến thăm tôi, dự định ở lại Đông Hải một thời gian, họ cũng có nhà ở đây."

"Ồ, vậy thì tốt quá."

Lâm Huyền nói:

"Cũng đúng, cô thường chỉ về nhà vào dịp Tết, bận rộn suốt cả năm cũng không gặp được nhiều. Cha mẹ cô chỉ có mình cô, chắc chắn rất nhớ cô."

"Cô tìm tôi vì chuyện này sao? Có cần tôi giúp gì không? Đón tiếp? Hay là dọn dẹp nhà cửa?"

"Không không, không phải những chuyện đó."

Triệu Anh Quân lắc đầu.

Cô ấy đan tay vào nhau, đặt lên bụng.

Ngẩng đầu.

Mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Cha mẹ tôi... muốn gặp cậu."

Chương 987: Không thẹn với lòng (1)

"Muốn gặp tôi?"

Lâm Huyền có chút không giữ nổi bình tĩnh.

Nhà họ Triệu ở Đế Đô không chỉ giàu có, mà thực sự có địa vị cao và quyền lực.

Trước đây, Vương ca đã chạy đôn chạy đáo lo liệu thủ tục nhưng không xong. Kết quả là vào bữa cơm tối cuối năm, chỉ một cuộc điện thoại của chú Triệu Anh Quân đã giải quyết ngay lập tức.

Đó mới chỉ là chú.

Trong hành lang triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân ở giấc mơ thứ ba, Lâm Huyền đã biết rằng mẹ của Triệu Anh Quân chỉ là một giáo viên nhân dân, kỹ năng giảng dạy và kiến thức rất tốt, nhưng gia cảnh chỉ bình thường, người thực sự lợi hại là cha của Triệu Anh Quân.

Vì thế, có thể tưởng tượng được.

Chú của Triệu Anh Quân cũng chỉ là nhờ anh rể mà vươn lên... chỉ là được nhờ vả mà đã lợi hại như vậy, huống chi là bản thân anh rể?

Tất nhiên, Lâm Huyền và viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc Cao Diên, cũng như cục trưởng Cục An toàn Lưu An đều là "anh em tốt" vỗ vai nhau, nên không cảm thấy cha của Triệu Anh Quân có áp lực gì, không có gì phải ngại gặp cả.

Chỉ là hắn rất tò mò...

Tại sao cha mẹ của Triệu Anh Quân lại muốn gặp mình vào lúc này?

Chọt chọt.

Bên cạnh, Ngu Hề đột nhiên chọt chọt vào cánh tay của Lâm Huyền:

"Hết thịt rồi."

Cô ấy đeo chiếc kính râm to nói.

Lâm Huyền khẽ cười, nhìn giá để món ăn trên bàn của họ:

"Không ăn chút rau sao?"

"Rau cũng được." Ngu Hề đáp.

Lâm Huyền gắp cho cô ấy ít đậu hũ, rong biển, cải thìa và những thứ tương tự. Những món này dễ ăn, chắc chắn ăn xong nồi này cô ấy cũng sẽ no.

Phục vụ xong người nhỏ.

Đến lúc trả lời người lớn rồi.

Lâm Huyền lấy một tờ giấy ăn, lau tay, rồi nhìn lại Triệu Anh Quân:

"Cha mẹ cô... muốn gặp tôi sao?"

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân tiếp tục nói:

"Họ thực sự muốn gặp cậu, chủ yếu là vì cha tôi kiên quyết muốn cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi?"

Lâm Huyền càng nghe càng thấy mơ hồ.

"Là chuyện của một năm trước rồi, lần đó cậu lái chiếc Bentley, đưa tôi vượt qua cây cầu."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nói:

"Tôi nhớ tôi đã kể với cậu rồi phải không? Năm đó về nhà ăn Tết, tôi đã kể chuyện này cho họ nghe. Họ lúc đó rất lo lắng cho tôi, nhưng vì tôi không bị sao cả nên lo lắng chỉ kéo dài hai ngày rồi qua."

"Cha tôi luôn là người rất coi trọng tình nghĩa, ông ấy đã đề nghị phải cảm ơn cậu một cách đàng hoàng, cảm ơn cậu đã cứu tôi trong tình huống nguy hiểm như vậy. Nhưng thời gian đó cậu rất bận, và nếu muốn cảm ơn cậu, không thể lại bắt cậu phải chạy lên Đế Đô một chuyến, đúng không? Cha mẹ tôi cũng cảm thấy như vậy là quá bất lịch sự, thậm chí là quá kiêu ngạo."

"Vì vậy, ông ấy nghĩ khi nào có cơ hội, sẽ đến Đông Hải một chuyến, gặp cậu để cảm ơn trực tiếp. Chỉ tiếc là... suốt cả năm ngoái ông ấy cũng rất bận, cậu cũng thường xuyên đi công tác, thời gian không khớp nhau. Mặc dù Tết năm nay tôi biết cậu ở Đế Đô, nhưng cậu lại được điều động thực hiện nhiệm vụ bí mật đúng không? Tôi cũng không làm phiền cậu."

"Cha tôi luôn ghi nhớ chuyện này, dù tôi đã nói nhiều lần rằng không cần khách sáo với Lâm Huyền như vậy, nhưng ông ấy vẫn rất kiên quyết, nói rằng người ta mạo hiểm cứu con gái ông, ông không thể cứ im lặng bỏ qua như vậy được... luôn muốn tìm cơ hội để cảm ơn cậu trực tiếp."

Nói xong.

Cô ấy quay đầu lại, thấy Ngu Hề đã uống hết nước.

Cô ấy gọi phục vụ, đặt thêm hai chai nữa.

Rồi quay lại nói:

"Lần này trùng hợp gặp nhau, mẹ tôi năm nay 55 tuổi về hưu, cha tôi cũng xin nghỉ phép một tháng, nói sẽ đưa bà ấy đến Đông Hải nghỉ ngơi một tháng, tiện thể cả gia đình đoàn tụ."

"Cha tôi đã rất mong chờ gặp cậu, họ sẽ đến Đông Hải vào sáng mai, tối mai chúng tôi sẽ ăn tối bên ngoài... nếu cậu có thời gian, cậu có muốn đến không?"

"Đây cũng là lý do hôm nay tôi đến văn phòng tìm cậu, là cha mẹ tôi bảo tôi mời cậu, muốn chúng ta bốn người cùng ăn bữa tối."

"Ồ- là như vậy à."

Lâm Huyền hiểu ra.

Triệu Anh Quân thực sự đã kể cho hắn nghe về chuyện này, chính là ngày hắn đưa đơn xin nghỉ việc cho cô ấy.

Ngày hôm đó Triệu Anh Quân đã nói rất nhiều.

Tất nhiên bao gồm cả việc cha cô ấy, người luôn nghiêm khắc và không cảm tình, sau khi xem video về cây cầu cao, Đông Hải 007, đã thay đổi thái độ đối với cô ấy.

Lâm Huyền đặc biệt nhớ.

Người cha luôn phủ nhận Triệu Anh Quân và không ủng hộ việc cô ấy khởi nghiệp, khi cô ấy rời Đế Đô về Đông Hải, đã ngập ngừng nói một câu:

"Mèo thiết kế cũng được, con gái của dì con rất thích."

Triệu Anh Quân nói đây là lần đầu tiên cha cô ấy công nhận

cô, dù đó chỉ là một sự công nhận nhỏ bé, và người thiết kế mèo cũng không phải là cô... nhưng cô ấy vẫn rất vui, cười nói với hắn:

"Phải nói rằng, Lâm Huyền... cậu không chỉ cứu mạng tôi mà còn thay đổi cuộc sống của tôi, gặp cậu thực sự là may mắn của tôi."

Chương 988: Không thẹn với lòng (2)

Bởi vì ngày đưa đơn xin nghỉ việc, hắn thực sự rất áy náy, nên những hình ảnh và lời nói đó, Lâm Huyền vẫn nhớ rất rõ cho đến bây giờ. ...

"Thật sự không có gì đâu."

Lâm Huyền cười khách sáo:

"Vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn. Hơn nữa, điều này cũng không thể coi là cứu cô được, đúng không? Lúc đó tôi cũng ở trên xe, hơn nữa người bị tên cướp dí súng vào đầu là tôi... tôi phải nghĩ cách tự cứu mình chứ."

"Ngược lại, tôi chọn cách vượt qua cây cầu cao để thoát khỏi tên cướp, đưa cô vào tình huống nguy hiểm... thành công thì tốt, như bây giờ, cha cô rất cảm kích tôi; nhưng nếu thất bại... tôi đâu có mặt mũi nào để đối diện với ông ấy."

"Thất bại cũng không sao."

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng lắc đầu:

"Cậu có lẽ không nhớ đâu? Lúc đầu khi tên cướp xuất hiện và dí súng vào cậu, cậu đã tấp xe vào lề và nói với hắn ta rằng hãy thả tôi xuống, cậu sẽ tự mình dẫn hắn ta đi tìm mèo Kha Kha."

"Mặc dù lúc đó tên cướp không đồng ý, vẫn yêu cầu giữ tôi làm con tin để uy hiếp cậu tiếp tục lái xe..."

"Nhưng thực ra từ khoảnh khắc đó... tôi đã cảm thấy việc vượt

qua cây cầu có thành công hay không đã không còn quan trọng nữa; thành công thì tốt, thất bại cũng không sao, cậu đã sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình để cứu tôi, tôi làm sao có thể không đặt mạng sống của mình để cùng cậu đánh cược một lần?"

Cô ấy khẽ cười, vén lại tóc mai:

"Vì vậy... không chỉ có cha tôi, mà còn mẹ tôi và tôi, vì chuyện này đều rất cảm kích cậu. Nếu tối mai cậu không có việc gì, thật sự cậu có thể đến ăn tối với cha mẹ tôi, bây giờ họ thay đổi nhiều lắm, quan điểm về nhiều việc cũng khác xưa... trở nên dễ gần hơn nhiều."

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Lịch trình của Jask, sáng mai lúc 10 giờ, ông ta sẽ đến bệnh viện đại học Đông Hải thăm phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Hắn đã lên kế hoạch gặp ông ta để nói chuyện, mục tiêu hàng đầu là cứu Angelica về, những việc còn lại sẽ tính sau.

Nếu mọi việc suôn sẻ, thì tối mai chắc chắn hắn không có việc gì, có thể gặp cha mẹ Triệu Anh Quân và nhận lời cảm ơn của họ.

Nếu cuộc nói chuyện với Jask không suôn sẻ... thì tối mai tình hình sẽ ra sao, thật khó mà nói trước được.

Vì vậy, vẫn chưa nên đồng ý ngay.

Nếu bây giờ đồng ý, mà kết quả tối mai đột nhiên có việc không đi được, thì sẽ rất lúng túng, thậm chí còn làm mất mặt Triệu Anh Quân trước cha mẹ cô ấy, khiến cả hai đều trông không đáng tin cậy.

"Tối mai, tôi thật sự không chắc có thời gian."

Lâm Huyền nói thật:

"Vì vậy không thể đảm bảo chắc chắn có thể tham gia buổi họp mặt gia đình của cô được."

"Không sao đâu."

Triệu Anh Quân không để ý:

"Dù sao cha mẹ tôi ở Đông Hải cả tháng, sau này khi cậu có thời gian, chúng ta có thể sắp xếp một buổi khác."

"Vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì."

Lâm Huyền liền đồng ý:

"Sau khi xác định có thời gian, tôi nhất định sẽ báo cho cô."

Cũng đúng.

Cha mẹ Triệu Anh Quân không chỉ đến Đông Hải một ngày, dù tối mai không gặp, sau này vẫn có nhiều cơ hội.

Dù họ đến để cảm ơn mình, nhưng mình cũng không thể thật sự mặt dày mà làm khách mời danh dự. Lúc đó, vẫn nên chính thức gặp cha mẹ Triệu Anh Quân, và mang theo ít trà Tây Hồ Long Tỉnh chính hiệu từ quê mình làm quà gặp mặt.

Mặc dù cuộc sống của họ chắc chắn không thiếu trà, nhưng không ai chê lễ nhiều bao giờ.

"Chúng ta cũng bắt đầu ăn thôi, không thể chỉ nhìn cô ấy ăn mãi."

Lâm Huyền chỉ vào nồi lẩu đang sôi, ra hiệu cho Triệu Anh Quân dùng đũa:

"Nghe cô kể về cha mẹ cô, có vẻ thời gian này các người đã hòa thuận hơn nhiều."

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân gắp ít thức ăn, nhìn Lâm Huyền:

"Có lợi cũng có hại. Trước đây vì quan hệ không tốt, nên ít nói chuyện, dù cảm giác không tốt nhưng ít ra cũng được yên tĩnh, không ai cằn nhằn; bây giờ quan hệ tốt lên, thường xuyên gọi điện, còn đặc biệt đến Đông Hải thăm tôi... nhưng những lời cằn nhằn và dạy dỗ cũng theo đó mà đến."

Lâm Huyền cười nhẹ.

Có vẻ, cha mẹ ở đâu cũng giống nhau:

"Cha mẹ cô cũng hay cằn nhằn cô sao? Tôi nghĩ giữa các người toàn nói những chuyện cao siêu."

"Ha ha, làm sao có thể."

Triệu Anh Quân nhận hai chai nước từ phục vụ, đứng dậy, đặt cả hai chai bên cạnh khay ăn của Ngu Hề, rồi ngồi xuống nói tiếp:

"Cha mẹ trên khắp thế giới đều nói những chuyện giống nhau. Như tôi, ở độ tuổi này, họ lại có tư tưởng truyền thống như vậy, mỗi lần nói chuyện cuối cùng đều quay về chủ đề thúc giục kết hôn và sinh con..."

"Cha mẹ tôi kết hôn khá sớm, nhưng lại sinh con rất muộn. Khi họ sinh tôi, họ đã hơn ba mươi tuổi rồi, trong thời đại của họ thì đó là sinh con muộn. Vì vậy, bây giờ mẹ tôi vừa nghỉ hưu đã không có gì làm, bà thúc giục còn nhiều hơn cha tôi, mong muốn có ngay một đứa cháu để bế."

Chương 989: Không thẹn với lòng (3)

"Ài... nên đôi khi tôi còn thấy nhớ lúc trước khi quan hệ với cha mẹ không tốt, ít ra khi đó không bị thúc ép nhiều như vậy. Nói Lâm Huyền, cậu chắc cũng vậy phải không? Cha mẹ cậu cũng thúc ép cậu chứ?"

"Chắc chắn là có rồi."

Nhớ lại cuộc trò chuyện giữa mẹ mình và Cao Dương vào dịp Tết năm ngoái, Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Đều sẽ thúc giục thôi, cha mẹ tôi cũng vậy, thậm chí vừa tốt nghiệp đại học đã liên tục giục, mong muốn tôi lập tức kết hôn để có cháu bế. Nhưng cha mẹ tôi còn khá trẻ, đều chưa tới 50 tuổi, bình thường cũng có việc làm, chỉ nói miệng thôi, không phải là thúc ép quá nhiều."

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn Ngu Hề vẫn đang cúi đầu ăn:

"Vì vậy, đôi khi tôi nghĩ, nếu như giống như Ngu Hề, tự nhiên có thêm một đứa con của mình thì cũng tốt. Đỡ phải sinh, đỡ phải nuôi, trực tiếp lớn như vậy lại nhàn hơn."

"Thôi đi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cảm giác đó quá kinh dị, tôi nghĩ nuôi con nên bắt đầu từ khi còn nhỏ, từ từ nuôi lớn lên mới đúng."

"Hơn nữa Vương ca cũng nói rồi, trẻ con dễ thương, đáng yêu

cũng chỉ vài năm đầu, lớn lên rồi đều trở nên bướng bỉnh, đi học về là khóa mình trong phòng, nói chuyện với nó cũng khó... đến lúc đó thì chỉ biết nhớ lại thời thơ ấu tươi đẹp thôi."

"Vậy sao." Triệu Anh Quân nhìn Ngu Hề:

"Nhưng tôi thấy Ngu Hề rất ngoan ngoãn, rất yên tĩnh, rất đáng yêu. Cậu nói về những đứa trẻ bướng bỉnh tuổi teen tôi cũng có nghe qua... trong họ hàng tôi cũng có, rất ngang ngược, nói toàn những từ ngữ lạ trên mạng, nhìn rất khó chịu."

Nghe đánh giá này.

Lâm Huyền chỉ cười mà không nói gì.

Ngoan ngoãn?

Yên tĩnh?

Xin lỗi...

Ngu Hề là cô gái đến từ tương lai, một kẻ hủy diệt.

Cô ấy có thể lái chiếc Harley với tốc độ 100 km/h đâm vào người, rồi nổ tung bình xăng của chiếc Mercedes, không bao giờ quay đầu lại, dùng bật lửa Zippo châm lên ngọn lửa rực cháy;

Cô ấy cũng có thể một tay cầm khẩu súng lục Smith Wesson với lực giật mạnh bắn từng phát, còn dùng một con dao nhọn đấu với một cô gái hủy diệt khác dưới ánh trăng ba trăm hiệp;

Cô có thể dùng bất cứ từ ngữ mạnh mẽ nào để miêu tả cô ấy, nhưng tuyệt đối không thể dùng từ ngoan ngoãn và yên tĩnh.

Không lâu sau.

Ba người ăn xong bữa tối.

Chuẩn bị quay lại bệnh viện để lấy kết quả xét nghiệm ADN.

Lâm Huyền nhận thấy, qua bữa ăn này, Triệu Anh Quân thực sự rất quan tâm Ngu Hề, nhiều chi tiết rất chu đáo.

Có vẻ cô ấy thật sự rất thích trẻ con.

Giờ này đến bệnh viện, hầu hết các khoa đều đã tan ca, chỉ còn khoa cấp cứu và quầy dịch vụ, cùng các đồng nghiệp khoa xét nghiệm đang làm việc thêm giờ.

Lâm Huyền, Triệu Anh Quân và Ngu Hề trực tiếp đến quầy dịch vụ, nhận hai bản báo cáo.

Lần lượt là báo cáo xét nghiệm ADN của Lâm Huyền và Ngu Hề, cùng báo cáo xét nghiệm ADN của Triệu Anh Quân và Ngu Hề.

Báo cáo rất đơn giản, thực ra chỉ là một tờ giấy.

Chỉ vì lý do bảo mật, chúng được niêm phong bằng bìa dày, hiện tại đều đang nằm trong tay hai người.

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Cậu có hồi hộp không?"

"Một chút thôi."

Lâm Huyền cầm báo cáo xét nghiệm ADN chưa mở niêm phong, cảm thấy giây phút "mở thưởng" này vẫn không tránh khỏi có chút hồi hộp.

"Vậy thì xem báo cáo của tôi trước đi."

Triệu Anh Quân nói rất thoải mái.

Cô ấy nhanh chóng xé niêm phong dùng một lần, không nhìn qua, trực tiếp mở trang trong ra trước mặt Lâm Huyền, vẻ mặt rất

tự tin:

"Cậu xem, có phải không có quan hệ gì không?"

Lâm Huyền nhìn vào báo cáo mà Triệu Anh Quân đưa ra.

Trên đó có một dòng chữ đậm—

【Không phù hợp với quy luật di truyền, loại trừ quan hệ huyết thống. 】

Hắn bất giác cười nhẹ, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cô tự tin thật đấy."

"Tất nhiên rồi."

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Vì tôi không có gì phải hổ thẹn cả."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn báo cáo của mình, cũng nhanh chóng xé niêm phong dùng một lần.

Vì Triệu Anh Quân không có quan hệ gì với Ngu Hề.

Vậy thì tám phần là mình cũng không có quan hệ gì với Ngu Hề, có gì phải căng thẳng nữa?

"Nếu cô nói vậy..."

Lâm Huyền cũng không nhìn báo cáo của mình, trực tiếp giơ lên trước mặt Triệu Anh Quân:

"Vậy tôi cũng chắc chắn không có gì phải hổ thẹn."

Triệu Anh Quân nhìn vào báo cáo của Lâm Huyền, trên đó cũng có một dòng chữ đậm—

【Không phù hợp với quy luật di truyền, loại trừ quan hệ huyết thống. 】

"Hừ."

Cô ấy bĩu môi:

"Vậy hôm nay cậu rốt cuộc bận rộn cái gì vậy?"

Lâm Huyền lật lại xem báo cáo.

May quá.

Không phải là cha rồi!

Xem ra mình thật sự đã lo lắng quá nhiều...

"Tôi chỉ thử cho biết thôi, chủ yếu muốn xem xét nghiệm ADN huyết thống trông như thế nào."

"Lòng ham học hỏi của cậu đúng là mạnh mẽ." Triệu Anh Quân châm chọc: "Hy vọng cậu không bao giờ cần dùng đến kiến thức này."

"Cảm ơn lời chúc của cô."

Chương 990: Chương 990: Không thẹn với lòng (4)

...

Để tài xế Tiểu Lý đưa Triệu Anh Quân về nhà xong, Lâm Huyền và Ngu Hề đến một khách sạn năm sao, đặt một phòng cao cấp.

Phòng cao cấp rất rộng, có nhiều phòng riêng biệt, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng, rất thích hợp cho tình huống của Lâm Huyền và Ngu Hề.

Sau khi xác định rằng Ngu Hề không có quan hệ huyết thống với mình hay Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cũng an tâm, bắt đầu tập trung suy nghĩ về kế hoạch ngày mai.

Ngu Hề vẫn chưa bắt đầu rửa mặt.

Cô ấy vẫn mặc đồ ban ngày, buộc tóc đuôi ngựa ngắn, đi đến bên cạnh Lâm Huyền:

"Ngày mai, anh đã nghĩ ra cách giết Jask chưa?"

"Chưa."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Anh bây giờ chủ yếu nghĩ đến việc... làm thế nào để cứu Angelica."

Ngu Hề chớp đôi mắt sáng ngời.

Lúc này cô ấy đã tháo kính áp tròng đen và kính râm, con ngươi màu xanh lấp lánh phản chiếu trong cửa sổ, như một bóng ma quan sát Lâm Huyền từ mọi góc độ:

"Anh phải cân nhắc kỹ, Lâm Huyền. Một khi bỏ lỡ cơ hội này để giết Jask ở Long Quốc, có lẽ sẽ không còn cơ hội thuận lợi như vậy nữa."

"Có thể anh thấy đề nghị này của em có phần tàn nhẫn, nhưng ưu tiên hàng đầu của em khi thực hiện nhiệm vụ là bảo vệ sự an toàn của anh. Em không thể lo lắng cho Angelica nhiều như vậy. Em hy vọng anh hiểu rằng, anh là người đáng để tương lai nhân loại đặt cược số phận thời không để bảo vệ... còn Angelica thì không, cô ta chỉ là một người bình thường, không quan trọng với lịch sử hay tương lai."

"Nghĩ theo hướng khác, sống chết của Angelica đã được định đoạt, bất kể anh nói chuyện gì với Jask ngày mai, cũng không thay đổi được số phận của cô ta. Nhưng anh thì khác... nếu anh bị thích khách thời không của Jask giết chết, thì loài người, tương lai và tất cả mọi thứ đều kết thúc."

"Hiện tại là thời điểm tốt nhất để giải quyết khủng hoảng, chỉ cần anh có thể tìm cách dụ Jask ra một mình, chúng ta có thể đặt bẫy, tạo ra cái bẫy để giết ông ta, từ đó phá vỡ vòng lặp của thích khách thời không và tiêu diệt cô ta."

"Nếu không dùng cách này, em thật sự không nghĩ ra cách thứ hai để giải quyết thích khách thời không. Lâm Huyền, anh thật sự không thể do dự nữa, Jask đã phái thích khách thời không đến giết anh, cho dù anh chân thành đàm phán với ông ta, ông ta có thể sẽ nói dối để lừa anh không?"

"Hãy tin em... giết Jask ở Long Quốc, thật sự là cơ hội hiếm có của chúng ta. Bây giờ thích khách thời không vẫn đang lảng vảng ở ngoài thành phố Đông Hải, cô ta có lẽ gặp rắc rối nên chưa vào

được."

"Hiện tại là một cuộc đua với thời gian, nếu có thể giết Jask trước khi thích khách thời không vào thành phố Đông Hải và hội ngộ với ông ta, thì mối nguy lớn nhất của anh sẽ được giải quyết, nhiệm vụ và sứ mệnh của em cũng hoàn thành. Em khó có thể tưởng tượng nếu không nắm bắt cơ hội này, để Jask trốn thoát, để thích khách thời không tiếp tục săn đuổi anh... tình hình sau này sẽ tồi tệ đến mức nào."

"Nếu em có thể bảo vệ anh mãi thì không sao, nhưng tương lai không ai có thể đảm bảo, nếu một ngày nào đó em đột nhiên biến mất, hoặc bị kẻ thù đánh bại... không còn ai ngang tài ngang sức với thích khách thời không để bảo vệ anh, cũng không có ai luôn nói cho anh biết vị trí của thích khách thời không, Lâm Huyền, anh sẽ làm sao đối phó đây?"...

Nghe những lời của Ngu Hề.

Lâm Huyền quay đầu lại.

Từ khung cảnh đêm nhìn từ trên cao của thành phố Đông Hải, hắn rời mắt nhìn về phía Ngu Hề trong phòng:

"Yên tâm đi, anh tự biết cách xử lý."

Ngu Hề gật đầu:

"Hy vọng anh có thể sớm giải quyết được Jask và thích khách thời không. Em cũng mong bạn anh, Angelica, có thể an toàn... nhưng chúng ta phải đặt lợi ích lớn lên trên, không thể để chuyện của Angelica ảnh hưởng đến kế hoạch giết Jask của chúng ta."

"Đừng mềm lòng, Lâm Huyền. Nếu em có thể thay anh đi giết Jask, em đã làm từ lâu rồi, nhưng đây là nhiệm vụ chỉ anh mới có thể hoàn thành; giống như cách anh giết Kevin Walker vậy, hãy nhanh chóng và dứt khoát giết Jask, lòng nhân từ với kẻ địch

chính là tàn nhẫn với bản thân."

Nói xong.

Ngu Hề đi vào phòng riêng để rửa mặt và đi ngủ.

Lâm Huyền nhìn cánh cửa phòng đóng lại, suy nghĩ đăm chiêu.

Hắn không thể không hiểu được lời khuyên chân thành của Ngu Hề.

Chỉ là...

Thời gian gần đây.

Hắn luôn có cảm giác rằng có điều gì đó, điều gì đó rất quan trọng mà hắn chưa nghĩ ra.

Như thể đã bỏ sót một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Khiến cho tình cảnh trước mắt trở nên mờ mịt.

Là gì nhỉ?

Hắn nhớ đến bài học cuối cùng mà Hoàng Tước đã dành cho mình ở Copenhagen;

Hai câu hỏi và một lời dặn dò mà cô ấy để lại trước khi ra đi;

Địa chỉ của Kevin Walker mà hắn nhận được từ Jask, và Turing số hóa một lòng muốn hại chết Kevin Walker;

Thích khách thời không giết Hoàng Tước trước mặt hắn, nhưng lại không thèm liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại truy đuổi hắn khắp Đông Hải và Mỹ;

Chương 991: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (1)

【Luôn cảm thấy, có điều gì đó không đúng. 】

【Luôn cảm thấy, đây là một bức tranh ghép khổng lồ, nhưng thiếu một mảnh quan trọng nhất. 】

Là gì nhỉ?

Lâm Huyền quay người, đứng bên cửa sổ kính sát đất.

Nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, rồi nhìn xuống thành phố quốc tế sáng đèn bên dưới...

"Là gì nhỉ?"

Lâm Huyền tự hỏi:

"Mảnh ghép còn thiếu... rốt cuộc ở đâu?"...

Đông Hải, khu vực mới gần cảng, trong nhà máy siêu lớn của Tesla.

"Jask, chuyện này không như chúng ta đã bàn."

Trong một tòa nhà bên trong.

Angelica lại bị giam lỏng, hai nữ vệ sĩ quen thuộc và Jask cùng xuất hiện trong phòng khách, thông báo rằng chuyến du lịch tự do của cô ta đã kết thúc.

"Jask, rõ ràng ông đã nói sẽ đưa tôi đi gặp Lâm Huyền, nên tôi mới đồng ý đi cùng ông đến Long Quốc."

Angelica trừng mắt nhìn Jask:

"Ông thay đổi nhanh vậy sao?"

"Đừng kích động thế, Angelica."

Jask mỉm cười nhẹ, đặt chiếc tủ lạnh nhỏ đang ôm trong tay vào góc phòng khách.

Phủi bụi trên tay:

"Tôi đã nói rồi, tôi là người giữ lời. Tôi sẽ đưa cô đi gặp Lâm Huyền và làm rõ mọi chuyện. Nhưng... không phải sáng mai, mà là tối mai."

Angelica nheo mắt lại:

"Ông có ý gì? Sáng mai ở bệnh viện đại học Đông Hải, khi ông đưa vé tàu cho cô bé tên Trịnh Tưởng Nguyệt... ông sẽ gặp riêng Lâm Huyền?"

"Tại sao không mang tôi theo? Ông định dùng tôi làm con tin, làm mồi nhử để lừa Lâm Huyền à?"

Jask lắc đầu:

"Không..."

Ông ta nhẹ giọng nói:

"Có lẽ giữa tôi và Lâm Huyền thật sự có hiểu lầm... nhưng thành thật mà nói, tôi không có ác ý với hắn. Chỉ là..."

Ông ta lại cúi đầu, nhìn chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng ở góc phòng khách:

"Chỉ là bây giờ tôi còn thiếu một mảnh ghép cuối cùng để hiểu rõ mọi chuyện."

"Và mảnh ghép này, đợi đến ngày mai..."

"Sẽ tự động đến tay tôi!"...

Ngày 26 tháng 4 năm 2024. buổi sáng.

Ngu Hề mặc bộ đồ mới mua hôm qua, từ phòng trong cao cấp bước ra.

Cô ấy kéo tay áo, chỉnh lại mũ áo hoodie, đã hoàn toàn sẵn sàng.

Khuôn mặt trắng trẻo, mày hơi nhíu, lạnh lùng, đáng yêu và trẻ trung.

Đây có lẽ chỉ có thế hệ mới được tăng cường bằng thuốc và chỉnh sửa gien từ tương lai mới có thể đồng thời sở hữu nhiều từ ngữ khen ngợi trên khuôn mặt như vậy.

Đó là vẻ đẹp không thuộc về thời đại này.

Giống như đôi mắt xanh lam sáng rực của cô ấy trong ánh nắng buổi sáng, hoàn toàn khác biệt với thế giới này.

"Đeo kính áp tròng vào đi." Lâm Huyền đang đi giày trong phòng khách, nhắc nhở Ngu Hề bước ra:

"Chính là cái kính áp tròng màu đen đó, hôm qua anh đã đưa cho em rồi mà."

"Em không biết đeo."

Ngu Hề nhẹ giọng nói.

Ồ... ra là vậy.

Lâm Huyền cúi đầu buộc dây giày, khẽ cười.

Quả nhiên, Ngu Hề dù sao cũng là cô gái loài người, dù có mạnh mẽ đến đâu, nhưng vẫn khác xa những robot hủy diệt trong phim.

Chỉ cần là con người, chắc chắn đều có điều gì đó sợ hãi.

Có những người đàn ông cao lớn cơ bắp, sợ côn trùng và nhện;

Có những người hung ác với đầy vết sẹo trên người, không dám xem phim kinh dị;

Lâm Huyền còn nhớ trước đây trên Douyin, một ông anh xã hội với dây chuyền vàng to và hình xăm đầy lưng, khi xếp hàng tiêm vắc xin vì sợ kim tiêm mà chân run.

Có lẽ, đối với Ngu Hề...

Đặt một mảnh nhựa đen nhánh, dính nhầy lên nhãn cầu, đối với cô ấy còn đáng sợ hơn cả việc đấu súng với thích khách thời không dưới ánh trăng.

Hôm qua khi Lâm Huyền giúp cô ấy tháo kính áp tròng, Ngu Hề đã hỏi:

"Thứ mỏng như vậy, thực sự sẽ không di chuyển theo chuyển động của mắt và chạy ra phía sau nhãn cầu sao?"

Lâm Huyền cũng chưa từng đeo kính áp tròng.

Nhưng sau khi suy nghĩ, về mặt lý thuyết, khả năng này có thể xảy ra:

"Có thể cũng có khả năng, dù sao mắt con người là hình cầu, và khóe mắt không kín."

Hắn nói thật:

"Nhưng khả năng này chắc không lớn đâu? Ít nhất anh chưa

từng nghe ai đó nói kính áp tròng của họ bị chạy ra sau nhãn cầu."

Chắc là câu nói này đã để lại hậu quả.

Ngu Hề, người dám liều mạng với ác quỷ, thực sự không dám tự mình thử đeo kính áp tròng.

Lâm Huyền đặt kính áp tròng dùng một lần lên thanh hút nhựa nhỏ, nâng cằm Ngu Hề lên:

"Ngẩng đầu lên, mở to mắt ra."

Ngu Hề nghe lời mở to mắt...

Đôi mắt xanh lam như thủy tinh vỡ, sâu thẳm như dải ngân hà xoay tròn, khiến Lâm Huyền cảm giác như bị hút vào trong... rơi vào vết nứt thời không, vào một hố đen mà ánh sáng cũng không thoát ra được.

Hắn giữ lấy mí mắt trên và dưới của Ngu Hề, dán kính áp tròng đen lên nhãn cầu, che đi đôi mắt xanh như hai ngọn đèn sáng.

Thực sự không biết hiện tượng thời không khiến tế bào con người phát sáng là gì, giống như đom đóm hay lươn điện?

"Xong rồi, mắt còn lại nào."

Ngu Hề nhắm mắt, lau nước mắt rỉ ra khi đeo kính, lắc đầu, đuôi tóc ngắn dễ thương như chuột hamster quét qua mũi Lâm Huyền, mang theo mùi dầu gội của khách sạn.

"Tại sao tóc ngắn như vậy, em vẫn cố buộc thành đuôi ngựa?" Lâm Huyền nhìn kiểu tóc gọn gàng của Ngu Hề hỏi.

Chương 992: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (2)

"Vì không cần thường xuyên gội đầu." Ngu Hề trả lời thật thà.

"..."

Lâm Huyền bị câu trả lời bất ngờ này làm cho cạn lời:

"Được thôi. Có vẻ như dù công nghệ tương lai có tiên tiến đến đâu, có nhiều biện pháp chỉnh sửa gien và tăng cường bằng thuốc, cuối cùng vẫn không thể giải quyết được vấn đề gội đầu."

"Dù sao dầu trên da vẫn có lợi nhiều hơn là hại."

Ngu Hề lại ngẩng đầu, mở to mắt xanh còn lại để Lâm Huyền đeo kính áp tròng đen cho cô ấy:

"Hơn nữa, tóc vốn là các tế bào sừng đã chết, không có hoạt tính cũng không có chức năng, loại này chỉ có thể tăng cường chân tóc, còn lại không có gì để tăng cường."

"Nếu không phải để tránh gây chú ý... em thà cạo trọc, không còn một sợi tóc nào. Như vậy sẽ không bao giờ phải gội đầu nữa, khi rửa mặt thì rửa cả đầu luôn; hơn nữa khi chiến đấu cũng không phải lo tóc bị đối thủ túm lấy, sẽ có rất nhiều sơ hở."

Lâm Huyền nghĩ đến dáng vẻ cạo trọc của Ngu Hề, cảm thấy có chút buồn cười:

"Không cần phải cực đoan như vậy, cứ như thế này là ổn rồi. Xong rồi, kính áp tròng màu đen cũng đeo xong, em đeo thêm kính râm lớn vào nữa thì sẽ không ai nhìn thấy mắt em nữa."

Nói xong.

Lâm Huyền đứng dậy, đi mặc áo khoác.

Ngu Hề bước đến bàn trà trong phòng khách của cao cấp, lấy chiếc kính râm đen lớn và đeo lên mặt, coi như đã hoàn thành trang phục ra ngoài.

Hôm nay, chính là ngày Jask sẽ đến bệnh viện đại học Đông Hải thăm Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ông ta đã công bố trên Twitter rằng thời gian sẽ là 10 giờ sáng và sẽ có các quan chức thành phố Đông Hải đi cùng.

Lâm Huyền và Ngu Hề chuẩn bị đi trước để rình, rồi tìm cơ hội gặp Jask trong phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ngu Hề muốn Lâm Huyền tìm lý do để hẹn riêng Jask ra ngoài, rồi giết ông ta để trừ hậu họa, hoàn toàn giải quyết mối nguy hiểm từ thích khách thời không.

Mặc dù bề ngoài không nói gì, Lâm Huyền hiểu rằng cách làm của Ngu Hề, dù có phần lạnh lùng, là cách giải quyết trực tiếp nhất cho vấn đề hiện tại.

Hoàng Tước đã dùng sinh mạng của mình để dạy hắn rằng, để chiến thắng, một số hy sinh là cần thiết; Ngu Hề cũng đang chiến đấu với thích khách thời không bằng cả sinh mạng của mình, lần nào cũng nguy hiểm đến tính mạng.

Lâm Huyền có nhiều bạn bè đã hy sinh trong cuộc chiến vô nghĩa này, về lý mà nói, hắn không nên do dự, không nên mềm lòng nữa.

Có lẽ lời nói thật mất lòng, nhưng lời khuyên của Ngu Hề có thể là kế hoạch tốt nhất.

Tuy nhiên...

Lý là như vậy.

Hắn vẫn không thể hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Angelica.

Dù sao thì trong phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt, trước sự hiện diện của các quan chức thành phố Đông Hải, chắc chắn không thể ám sát Jask, và đối phương cũng không dám làm gì.

Hắn dự định lợi dụng thời khắc an toàn hiếm hoi này để nói chuyện với Jask, xem tình hình của Angelica ra sao. Sau đó, sẽ tùy tình hình mà hành động. ...

"Nói thật, anh bây giờ không có bất cứ thứ gì có thể khiến Jask hứng thú."

Trên đường.

Lâm Huyền lái chiếc xe Volkswagen, cùng với Ngu Hề ngồi ghế phụ, từ khách sạn đến bệnh viện đại học Đông Hải.

Nhân lúc chờ đèn đỏ, hắn quay đầu nói với Ngu Hề:

"Nếu phải nói, có lẽ trí tuệ nhân tạo Turing là một thứ, vì Jask chỉ biết địa chỉ của Kevin Walker, ông ta không nhất định biết rằng Kevin Walker đã số hóa ý thức của mình, tải lên mạng, trở thành một phiên bản số hóa khác."

"Không biết điều này có được xem là thông tin giá trị không, vì từ lời của Turing, nó đã thoát khỏi cơ thể vật lý và ý nghĩ của nó hoàn toàn khác với Kevin Walker, có thể nói rằng nó đã trở thành một con người hoàn toàn khác."

"Turing nói nó sẽ là một quan sát viên công bằng và khách quan... nhưng ai mà biết được? Nếu nó là một trí tuệ nhân tạo

thực sự, có lẽ anh sẽ tin lời nó, chỉ tiếc rằng bản chất của nó vẫn là một con người... nên nói lời của nó cũng chẳng khác gì nói nhảm?

Ngu Hề lắc đầu:

"Em cảm thấy giá trị của thông tin này không đủ để anh mời riêng Jask ra gặp. Địa chỉ của Kevin Walker, bản thân đã là do Jask đưa cho anh, hoặc nói cách khác là Angelica nghe từ miệng của Jask."

"Nếu theo suy đoán của anh, Jask và Kevin Walker đều thuộc Câu Lạc Bộ Thiên Tài, em nghĩ Jask hiểu rõ về Kevin Walker, chắc chắn xa hơn anh nhiều. Có lẽ ông ta đã biết đến sự tồn tại của Turing, cho dù không biết, cũng sẽ đoán được đúng không?"

"Huống chi bọn họ còn họp trong cùng một câu lạc bộ... Bây giờ anh đã giết Kevin Walker, Jask sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện này. Em nghĩ anh nên nghĩ ra một quân bài hấp dẫn hơn, phải đủ để khiến Jask quan tâm, ông ta mới dám mạo hiểm giao dịch với anh... Dù là dùng Angelica để giao dịch hay là dùng thứ khác."

Lâm Huyền thở dài.

Nhìn vào bảng đếm số giây của đèn giao thông dần dần giảm:

"Nếu là thứ khác... hạt thời không anh có một viên không có năng lượng, Jask có thể có một viên đầy năng lượng, hoặc cũng có thể bây giờ chưa có. Nhưng rõ ràng, ông ta rất hiểu về hạt thời không, hiểu nhiều hơn anh, nếu anh lấy điều này làm quân bài, ông ta chắc chắn không hứng thú."

Chương 993: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (3)

"Ngoài điều đó ra, thứ duy nhất mà anh có nghiên cứu sâu và tiếp xúc nhiều... chính là 【thiên niên trụ】."

Hả?

Phần dưới khuôn mặt của Ngu Hề không bị kính đen che phủ lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu lại:

"Thiên niên trụ là gì?"

Lần này đến lượt Lâm Huyền ngạc nhiên, cũng quay đầu nhìn Ngu Hề:

"Em không biết thiên niên trụ sao?"

"Chưa từng nghe qua."

Ngu Hề lắc đầu:

"Đó là cái gì? Có liên quan gì đến hạt thời không, hoặc với những người xuyên không không?"

Lâm Huyền im lặng.

Mặc dù từ "thiên niên trụ" là sáng tạo của Hoàng Tước.

Nhưng vẫn là câu đó.

Sáng tạo không phải là sáng tạo bừa! Thiên niên trụ và từ gốc của nó chắc chắn có mối liên hệ lớn, ít nhất khi nghe sẽ hiểu ra ngay.

Giống như quy luật thời không.

Khi mình và Ngu Hề mới gặp nhau, cách gọi các chi tiết của quy luật thời không của chúng tôi hoàn toàn không giống nhau, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến giao tiếp vì chỉ cần nghe là biết từ đó tương ứng với quy luật nào.

Không thể nào Hoàng Tước sáng tạo từ này lại xa vời đến thế được?

Lâm Huyền có chút không chắc chắn...

Theo lý mà nói, Hoàng Tước đến từ vài chục năm sau đều biết đến khái niệm thiên niên trụ; vậy mà Ngu Hề đến từ vài trăm năm sau lại không biết đến sự tồn tại của thiên niên trụ sao?

"Thiên niên trụ... phải nói sao đây."

Lâm Huyền cố gắng tổ chức lại ngôn từ:

"Cứ mỗi 24 năm, sẽ có một cô gái 20 tuổi trông giống hệt nhau, biến thành tinh thể xanh rồi biến mất, đây là hiện tượng đã biết. Cụ thể hiện tượng này đại diện cho cái gì, anh không rõ. Nói đến đây, em có liên tưởng đến gì không?"

"Hoàn toàn không."

Ngu Hề không chút do dự lắc đầu:

"Cảm giác như đang nghe chuyện hoang đường... Anh chắc chắn suy nghĩ của anh là thực tế chứ? Hay chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh? Sao em nghe có vẻ huyền hoặc vậy?"

"Nếu thật sự có tình huống như thế, tại sao những cô gái đó lại biến mất? Chắc chắn phải có lý do và nguyên nhân chứ? Hơn nữa... không có phương pháp chỉnh hình và chỉnh sửa gien, làm sao có thể đảm bảo những cô gái 20 tuổi đó đều trông giống hệt

nhau?"

Phía trước.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh.

Vì xe của Lâm Huyền vẫn chưa khởi động, xe phía sau bấm còi liên tục thúc giục.

Lâm Huyền vội vàng quay lại, đạp ga, tiếp tục lái xe về phía trước.

Nghe Ngu Hề phản vấn như vậy...

Không khó nhận ra.

Ngu Hề thực sự không biết thiên niên trụ là gì, khái niệm gì.

Vì cô ấy hoàn toàn hiểu sai, thậm chí lệch rất xa, không đoán đúng chút nào.

Chẳng lẽ...

Mình thực sự đã vô tình đoán đúng?

Ngu Hề rất am hiểu về các quy luật thời không, nhưng đối với khái niệm thiên niên trụ lại hoàn toàn không hiểu biết.

Điều này có lẽ thật sự cho thấy, 【Mức độ bảo mật của thiên niên trụ và tác dụng thực tế của nó còn quan trọng hơn quy luật thời không rất nhiều!】

Hoàng Tước cũng đã nói với mình rằng thiên niên trụ là một điều rất quan trọng, còn liên quan mật thiết đến lịch sử khóa kín, hy vọng mình có thể sớm làm rõ.

So với đó, quy luật thời không là những quy luật không khó phát hiện và tổng kết.

Vì những thứ này đều dựa trên tưởng tượng và suy luận.

Dù không có bất kỳ chứng cứ và thí nghiệm chứng minh, cũng không cản trở việc dùng một cây bút và một tờ giấy để suy luận ra hết.

Nhưng ngược lại, thiên niên trụ.

Mỗi 24 năm mới xuất hiện một lần, thời gian quá dài, và cũng quá bí mật.

Trái đất lớn như vậy, nhiều quốc gia như vậy, nhiều người như vậy...

Muốn gặp thiên niên trụ trong biển người, thật là khó hơn lên trời.

Mà muốn chứng kiến quá trình thiên niên trụ biến thành tinh thể xanh lúc 00:42... càng là điều hiếm gặp trong hàng ngàn năm.

Trừ khi là đứa con được trời chọn với độ may mắn đạt tối đa, nếu không thì ai có vận may như thế? Vì thời gian biến thành tinh thể xanh chỉ có vài giây, chớp mắt có thể bỏ lỡ.

Lâm Huyền trước đây chưa từng suy nghĩ kỹ về vấn đề này.

Bây giờ phân tích ra, hắn cảm thấy, người biết đến sự tồn tại của thiên niên trụ chắc chắn rất ít!

Giống như bản thân mình.

Nếu không phải là may mắn chứng kiến khoảnh khắc Sở An Tình biến mất, có lẽ cả đời này hắn cũng không tiếp xúc được khái niệm thiên niên trụ.

Lần tiếp theo thiên niên trụ xuất hiện, có lẽ là năm 2028.

Toàn thế giới mỗi năm có hơn 130 triệu trẻ sơ sinh được sinh

ra, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều có hàng chục ngàn em bé chào đời... ai có thể phân biệt chính xác đứa nào là thiên niên trụ?

Rồi thời gian trôi đi.

Lần tiếp theo thiên niên trụ biến mất, có lẽ là một ngày nào đó lúc 00:42 năm 2048.

Đây lại càng là một hiện tượng linh dị hiếm gặp.

Năm đó, cha mẹ của Trương Vũ Thiến, tại sao không nói ra sự thật về việc con gái họ gặp nạn?

Bởi vì có nói ra cũng không ai tin cả.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Huyền không biết đã nghe bao nhiêu câu chuyện linh dị, truyền thuyết đô thị rồi.

Chương 994: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (4)

Từ ma nữ trong tòa nhà dạy học, đến hàng xóm tầng trên vào đêm khuya có tiếng viên bi lăn, thậm chí UFO, sinh vật tiền sử, thủy quái, bà lão trong làng khi cúng tế đột nhiên bị linh hồn của ai đó nhập vào...

Hắn chẳng tin bất cứ điều gì.

Chuyện về thiên niên trụ, cũng chỉ vì hắn đã trải qua nên hắn mới tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng nếu hắn nói chuyện này cho người thứ hai nghe, e rằng không ai tin, nhiều nhất cũng chỉ bỏ lại một câu:

"À, vậy đến năm 2048 khi chúng ta đều thành ông già rồi, cậu dẫn tôi đến xem cô bé thiên niên trụ trẻ trung biến thành bụi sao xanh nhé."

Không ai sẽ quan tâm đến chuyện này, thậm chí không ai sẽ nhớ đến chuyện này.

Vì thế—

【Đã vậy Ngu Hề cũng không biết sự tồn tại của thiên niên trụ, thì có lẽ Jask cũng không biết, thậm chí bên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể cũng chưa chắc biết được!】

Trong vài trăm năm tới, khoa học kỹ thuật phát triển, điều gì cũng không nói trước được.

Nhưng vào năm 2024 hiện tại, và những năm trước đó như

2000. 1976. 1952... hoàn toàn không có sự hỗ trợ của công nghệ, có thể tìm ra một người chỉ biết hình dáng và năm sinh của họ trên phạm vi toàn cầu.

Ai có thể đảm bảo rằng, mỗi lần thiên niên trụ, đều sẽ sống trong một quốc gia hòa bình và thịnh vượng chứ?

Nếu sinh ra ở một quốc gia nghèo đói lạc hậu, có khi lớn không nổi mà chết đói rồi;

Nếu sinh ra ở một quốc gia có chiến tranh, có khi chưa đến 20 tuổi đã bị bom nổ chết rồi.

Thiên niên trụ chưa sống đến 20 tuổi mà chết, sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Lâm Huyền hiện tại cũng không biết.

Nhưng hắn thực sự càng cảm thấy, sự tồn tại của thiên niên trụ... có vẻ như thật sự là một bí mật mà chỉ một số ít người biết.

Cũng chính vì vậy.

Cho dù là cuộc đời của Trương Vũ Thiến, hay cuộc đời của Sở An Tình, đều là 20 năm bình thường không có gì nổi bật, không bị bất kỳ ai quấy rầy, không bị ai giám sát và lợi dụng.

Ngoại trừ Hoàng Tước.

Nếu không phải cô ấy sớm biết Sở An Tình là thiên niên trụ, thì có lẽ lần này thiên niên trụ tan biến, cũng sẽ ở một góc không ai biết đến, nơi không ai biết đến mà lặng lẽ biến mất, cuối cùng kết án bằng sự mất tích kỳ lạ của Sở An Tình.

Vậy thì tiếp tục suy luận sâu hơn.

Tại sao Hoàng Tước lại biết Sở An Tình là thiên niên trụ?

Khả năng duy nhất, là bởi vì cô ấy rất thân với Sở An Tình.

Bất kể là trong không gian thời gian của Hoàng Tước, hay trong không gian thời gian của chính hắn, Triệu Anh Quân, hắn, Sở An Tình ba người này vốn đã rất quen thuộc.

Vì vậy, nếu trên người Sở An Tình thực sự xảy ra hiện tượng linh dị nào, hắn và Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ biết.

Nhưng bất kể là Jask hay các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, họ đều không có cơ hội này.

Còn về Trương Vũ Thiến, cô ấy lại càng là một cô bé bình thường đến cực độ, sẽ không có ai chú ý đến.

Vì vậy.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Chẳng lẽ...

【Thiên niên trụ, mới là con át chủ bài độc nhất vô nhị của chính mình sao?】

Suy nghĩ này có thể hơi không có căn cứ.

Nhưng không phải là không có khả năng.

Nếu không thì tại sao cuộc đời 20 năm của Trương Vũ Thiến và Sở An Tình đều bình yên đến vậy?

Chỉ là, để hiểu rõ các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài có biết về thiên niên trụ hay không... e rằng chỉ khi hắn thực sự gia nhập vào đó, mới có thể đánh giá được.

"Anh cũng chỉ là phỏng đoán ban đầu thôi, chưa được chứng thực."

Lâm Huyền nói qua loa một câu, chỉ vào tòa nhà cao phía trước:

"Nhìn kìa, đó là khu nội trú của bệnh viện đại học Đông Hải, anh đã đến đây nhiều lần. Phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt ở tầng 17."

Hắn nhìn đồng hồ đeo tay.

Bây giờ còn chưa đến chín giờ sáng, Jask và đoàn tùy tùng có lẽ chưa đến.

Hắn đậu chiếc xe Volkswagen ở vị trí có thể nhìn nghiêng thấy cổng khu nội trú.

Đặc biệt chú ý đầu xe hướng về phía bồn hoa, đuôi xe đối diện với khu nội trú.

Như vậy, đối phương không thể nhìn thấy họ qua kính xe, trong khi họ có thể nhìn thấy tình hình phía sau qua gương chiếu hậu.

Lâm Huyền vặn chìa khóa, tắt động cơ chiếc Volkswagen, quay đầu nhìn Ngu Hề:

"Chúng ta đợi ở đây, đợi khi nào Jask và đoàn của họ đến, chúng ta sẽ theo sau."

Nửa giờ trôi qua...

Lâm Huyền và Ngu Hề nhìn vào gương chiếu hậu đến mỏi mắt, vẫn chưa thấy bóng dáng của Jask.

"Vẫn chưa đến à?"

Lại mười mấy phút nữa trôi qua.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, thời gian trên đó hiển thị 09:46.

"Đúng giờ như vậy sao?"

Lâm Huyền cảm thấy có chút kỳ lạ:

"Nói là mười giờ đến phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt... một chút cũng không đến sớm sao?"...

Đông Hải, khu mới Lâm Cảng, trong nhà máy siêu cấp Tesla.

Angelica đang đi lại trong phòng khách.

Hai nữ vệ sĩ ngồi ở cửa, quay lưng về phía cô ta, canh gác nghiêm ngặt.

Chương 995: Bảy Tội Lỗi, trở về đơn vị! (5)

Cô ta đến trước cửa sổ phòng khách, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài tòa nhà này có rất nhiều vệ sĩ mặc đồ đen và nhiều xe màu đen, đều là đội an ninh của Jask mang đến.

Bình thường, một chuyến thăm nước ngoài, dù có cần mang theo an ninh, cũng không cần mang nhiều và phô trương đến vậy.

Angelica biết rõ bản thân mình.

Cô ta biết những nhân viên an ninh và xe cộ này, chắc chắn không phải để ngăn cô ta trốn thoát.

Cô ta không có năng lực lớn đến vậy.

Chỉ cần hai nữ vệ sĩ mạnh mẽ trong phòng khách này thôi, đã đủ để ngăn cô ta rồi.

Hơn nữa, toàn bộ nhà máy siêu cấp Tesla này đều là địa bàn của Jask, muốn chạy thì có thể chạy đi đâu?

Vì vậy, câu trả lời là rõ ràng.

Angelica nhìn về phía góc phòng khách, chiếc tủ lạnh nhỏ vuông vắn, toàn thân trắng tinh, nhìn rất bình thường.

Lực lượng an ninh phô trương như vậy, chắc chắn là để bảo vệ chiếc tủ lạnh nhỏ này, còn cô ta... chỉ là một phần kèm theo.

Bất chợt.

Dưới cửa sổ, đám đông trước tòa nhà trở nên xôn xao.

Là Jask trong bộ vest chỉnh tề đã sẵn sàng, cùng với đoàn tùy tùng lên xe, tạo thành đoàn xe, rời đi hướng về trung tâm thành phố Đông Hải.

Angelica biết hôm nay ông ta sẽ làm gì vào buổi sáng.

Toàn thế giới đều biết.

Jask đã lặp lại một vạn lần hành trình của mình trên Twitter, thậm chí tấm vé du hành mặt trăng mà ông ta muốn tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt cũng đã xuất hiện nhiều lần trên Twitter, như thể sợ rằng toàn thế giới không biết ông ta sẽ đến bệnh viện đại học Đông Hải.

Tất nhiên.

Ông ta không quan tâm toàn thế giới có biết hay không, ông ta chỉ quan tâm Lâm Huyền có thấy được hay không.

Angelica không rõ Jask muốn nói gì, bàn gì với Lâm Huyền.

Vị tỷ phú này trong mắt Angelica vẫn là kẻ thù, là người không đáng tin.

Vì vậy, về bất cứ điều gì liên quan đến Lâm Huyền, cô ta không hề tiết lộ một chữ nào cho Jask... nhưng điều kỳ lạ là, Jask lại chưa từng hỏi lần nào.

Xét đến việc Lâm Huyền từng nói, cô gái mắt xanh truy sát hắn chính là do Jask phái đến, nên có lẽ Jask không cần phải hỏi gì từ cô ta, ông ta đã biết đủ thông tin về Lâm Huyền thông qua sát thủ đó.

Nhưng đây dù sao cũng là Long Quốc, là Đông Hải... Jask và sát thủ đó chắc chắn không dám ra tay hôm nay chứ?

Angelica nghĩ, khả năng cao là không.

Bên ngoài cửa sổ, khói bụi từ đoàn xe của Jask cũng dần lắng xuống, đoàn xe đã biến mất không thấy bóng dáng, lúc này chắc chắn đã lên đường cao tốc dẫn đến bệnh viện.

Jask chắc chắn sẽ gặp gỡ các nhân vật lớn của chính quyền Đông Hải trước, rồi mới đến thăm Trịnh Tưởng Nguyệt tại bệnh viện.

Cô ta thở dài một cách bất lực.

Hiện tại, bản thân cũng không giúp được gì, chỉ có thể đứng nhìn tình thế biến đổi.

Đang chuẩn bị thu hồi ánh mắt.

Một chiếc xe Tesla màu đen đậu trước cửa, một người đàn ông cao lớn mặc vest đen, đeo kính râm, mang theo hai hộp cơm lớn bước xuống xe, nhân viên an ninh bên cạnh gật đầu ra hiệu với anh ta.

Người đàn ông cao lớn này, có lẽ là người đứng đầu đội an ninh lần này.

Sáng nay khi thức dậy, Angelica đã nói với nữ vệ sĩ rằng cô ta muốn ăn một số món ăn đặc sản của Đông Hải, rồi người đàn ông cao lớn này đã đi mua.

Không ngờ giờ mới mang về:

"Chậm quá, sắp đến giờ ăn trưa rồi."

Angelica từ cửa sổ đi về, ngồi xuống bàn ăn chờ đợi.

Không lâu sau, người đàn ông mặc vest cao lớn bước vào phòng, đưa hai hộp cơm lớn chồng lên nhau cho hai nữ vệ sĩ:

"Các cô cùng ăn đi, tôi mua nhiều, mua cho cả ba người."

Hai nữ vệ sĩ mỗi người nhận một hộp cơm.

Quay người lại.

Chuẩn bị mở ra trên bàn ăn.

Kết quả là—

Vù! Vù!

Hai tiếng đạn bắn vang lên, hai nữ vệ sĩ giật mình, ngã xuống đất!

Angelica trừng mắt, đứng dậy khỏi bàn ăn.

Trước mắt cô ta, người đàn ông cao lớn hai tay...

Mỗi tay cầm một khẩu súng điện màu đen vàng!

Đây là một loại thiết bị cảnh sát cơ sở thường thấy.

Có thể bắn ra hai dây dẫn và kim điện, rồi phóng ra dòng điện lớn làm tê liệt hoặc làm ngất tù nhân trong thời gian ngắn, để dễ dàng bắt giữ an toàn.

"Anh muốn làm gì?"

Angelica cảnh giác nhìn người đàn ông cao lớn.

Chỉ thấy người đàn ông cao lớn làm dấu im lặng, rồi lấy điện thoại trong túi ra, bấm số...

Chờ kết nối, anh ta đưa điện thoại cho Angelica.

Sau đó, người đàn ông cao lớn đi đến bàn ăn, mở hai hộp cơm lớn chồng lên nhau—

Bên trong không có chút thức ăn nào!

Toàn là các loại mỹ phẩm, chai lọ, gel, đồ trang trí, dụng cụ cải trang...

Angelica không khỏi nín thở.

Đặt điện thoại đã kết nối lên tai:

"Alo?"

"Ha ha ha ha..."

Đầu dây bên kia, phát ra tiếng cười khô khốc của một ông già.

Đó là tiếng cười mà Angelica chưa từng nghe, nhưng cảm thấy rất đáng sợ, khiến người ta nổi da gà.

"Mang theo chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng của Jask, cùng người đàn ông này đến gặp tôi. Tôi sẽ nói cho cô mọi thứ... nói cho cô tất cả những gì cô muốn biết... Angelica."

"Không, có lẽ tôi nên gọi cô bằng một tên khác."

Ông già lại cười khô hai tiếng, trầm giọng nói:

"Đã đến lúc cô trở về bên tôi rồi, tội lỗi cuối cùng của tôi..."

"Sắc dục!"

Chương 996: Jask và Copernicus (1)

Angelica nghe giọng của ông già hoàn toàn xa lạ trong điện thoại... rất ngạc nhiên, tại sao ông ta có thể nói chính xác mật danh của cô ta trong Bảy Tội Lỗi.

Bảy Tội Lỗi, là tổ chức do Quý Tâm Thủy sáng lập.

Angelica luôn không tiếp cận được những bí mật cốt lõi nhất, vì vậy cô ta tự nhiên cũng không biết mục đích cuối cùng của việc thành lập Bảy Tội Lỗi của Quý Tâm Thủy là gì.

Lúc nào cũng là khi Quý Tâm Thủy cần thông tin gì, ông ta thông báo cho cô ta, rồi cô ta sẽ tìm cách sử dụng thân phận, mối quan hệ và kỹ năng cải trang của mình để lấy thông tin.

Cô ta đương nhiên nhận ra, Quý Tâm Thủy và Quý Lâm đang làm những việc nguy hiểm và bất hợp pháp, chỉ là hai ông cháu đều là người khôn ngoan, họ không nói, cô ta cũng không hỏi được, đành chịu.

Cuối cùng vẫn là sau khi liên lạc với Lâm Huyền, cô ta mới thực sự biết về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, biết về Copernicus, biết về những ảo ảnh mà Quý Tâm Thủy và Quý Lâm luôn theo đuổi.

Hiện nay, Bảy Tội Lỗi ngoài cô ta ra, đã bị tiêu diệt hoàn toàn, gần như chỉ còn trên danh nghĩa.

Nhưng không ngờ.

Nghe ý của ông già trong điện thoại...

Ông ta mới là thủ lĩnh thực sự của Bảy Tội Lỗi? Kẻ đứng sau? Kẻ khởi xướng?

Chính ông ta... đã lừa dối Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, khiến họ mù quáng theo đuổi một ánh sáng không tồn tại, cuối cùng trở thành quân cờ bị vứt bỏ sao?

"Copernicus."

Angelica nắm chặt điện thoại, ngón tay trắng bệch, giọng run rẩy.

Đây là lần cô ta ở gần kẻ thù nhất, lần đầu tiên thực sự đối thoại.

Nghĩ đến việc Quý Tâm Thủy bế cô ta từ đống xác chết cháy,

Nghĩ đến Quý Lâm khóc nức nở trong vòng tay cô ta không có sữa để bú,

Nghĩ đến cậu bé nhỏ mà cô ta nuôi lớn ngồi đọc sách dưới ánh trăng không bật đèn,

Nghĩ đến việc khi cô ta quay lại Brooklyn, chỉ có hai ngôi mộ lạnh lẽo đón chào cô ta...

Angelica cảm thấy cơn giận sục sôi trong lòng.

Chỉ muốn ngay lập tức xé nát kẻ thù đã khiến cô ta mất đi gia đình, trở thành kẻ mồ côi!

"Copernicus..."

Angelica nghiến chặt răng:

"Ông giết gia đình tôi, tôi sẽ không làm bất cứ điều gì cho ông!"

"Dù tôi là một phần của Bảy Tội Lỗi... đó cũng là Bảy Tội Lỗi của Quý Tâm Thủy, không liên quan đến ông!"

Ha ha ha... khụ khụ...

Tiếng cười khô khan của ông già trong điện thoại, kèm theo vài tiếng ho nhẹ.

Có vẻ sức khỏe của ông ta không tốt.

Khá yếu.

Giọng nói cũng rất nhỏ.

Sau vài tiếng hắng giọng, ông già không mấy bận tâm, tiếp tục nói:

"Vậy thì... cô có muốn biết sự thật về cái chết của cha mẹ Quý Lâm không? Muốn biết... ai là kẻ giết cha mẹ em trai cô không?"

"Điện thoại của cô từ đầu đã nằm trong sự giám sát của tôi, không chỉ mình cô... hầu hết các thành viên của Bảy Tội Lỗi, điện thoại của các cô đều bị tôi giám sát. Đây là điều mà Quý Tâm Thủy cũng không biết... dù rằng thực ra tất cả đều nhờ vào ông ta, nhờ những tin nhắn và thông tin ông ta gửi cho các cô, tôi mới kiểm soát được điện thoại của các cô."

"Vì vậy, tôi biết rõ cô muốn biết điều gì, muốn làm gì. Cô không phải luôn giao dịch với người khác sao? Dù là với Jask hay Lâm Huyền... đã vậy, hãy đến giao dịch với tôi đi."

"Tôi chỉ cần chiếc tủ lạnh nhỏ mà Jask mang theo đến Long Quốc, cô mang nó đến cho tôi, tôi sẽ nói cho cô biết ai là kẻ giết cha mẹ Quý Lâm... thế nào? Điều kiện và thành ý này, đã đủ chưa?"

Nói một hơi nhiều lời, ông già trong điện thoại lại ho khan hai

tiếng:

"Những chuyện này... cô đừng mong Lâm Huyền một ngày nào đó có thể nói cho cô, đó là những điều hắn không thể tiếp cận, cũng là những bí mật mãi mãi không tìm ra được câu trả lời. Vì vậy... cô chỉ có một cơ hội này, Angelica, tôi chỉ đợi cô đến 11 giờ sáng."

"Nếu 11 giờ, tôi vẫn không thấy chiếc tủ lạnh đó, không thấy cô... thì cả đời này, cô đừng mong biết được câu trả lời."

Tút tút.

Nói xong, điện thoại bị cúp.

Người đàn ông cao lớn trước mặt, đã nạp lại "đạn" cho hai khẩu súng điện, dùng một khẩu súng chỉ vào Angelica:

"Hoặc là, nghe lời hóa trang, cải trang thành một trong hai nữ vệ sĩ, ôm tủ lạnh đi với tôi."

"Hoặc là, nằm trên đất giống họ, tôi tự mình mang tủ lạnh đi."...

Angelica đặt điện thoại xuống.

Cô ta nhìn khẩu súng điện trong tay người đàn ông trước mặt, đã hiểu rõ mọi chuyện.

Trước đây cô ta còn thắc mắc, tại sao Copernicus lại kịp thời cứu cô ta khỏi họng súng của Jask.

Hóa ra.

Mục đích của ông già này.

Chính là để đến lúc này, cô ta có thể làm nội gián, giúp ông ta trộm chiếc tủ lạnh của Jask.

Angelica tuy không biết trong tủ lạnh nhỏ chứa gì.

Nhưng Jask đến Long Quốc công tác cũng phải mang theo bên mình... có thể tưởng tượng được, thứ bên trong quan trọng với ông ta đến mức nào.

Chương 997: Jask và Copernicus (2)

Cô ta cúi xuống, bế lên chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng ở góc phòng khách.

Nhẹ hơn nhiều so với tưởng tượng của cô ta, cô ta có thể dễ dàng bế lên.

Có lẽ bên trong rỗng, hoặc thứ chứa đựng rất nhẹ; hoặc cũng có thể đây không phải là một chiếc tủ lạnh đơn thuần, không có các bộ phận như máy nén, nên mới nhẹ như vậy.

Xem xét kỹ.

Quả thực.

Không có bất kỳ dấu hiệu của thiết bị điện, không có dây nguồn và công tắc.

Đây hoàn toàn không phải là một chiếc tủ lạnh, không thể sử dụng bình thường, mà giống như một chiếc két sắt hơn.

Bởi vì...

Angelica đã chú ý thấy, thứ trông giống tủ lạnh nhỏ này, được khóa bằng khóa mật mã điện tử.

Trên bàn phím nhập mật mã có 12 nút giống như bàn phím điện thoại, bên trên còn có một nút xác nhận và một nút xóa.

Rõ ràng, chỉ khi nhập đúng mật mã hoặc phá hủy mạnh mẽ, mới có thể mở được chiếc tủ lạnh nhỏ này.

Cô ta rơi vào tình thế lựa chọn.

Nhưng thực tế là... không có lựa chọn nào khác.

Người đàn ông cao lớn đối diện bàn ăn, chắc chắn là người của Copernicus.

Dù là ngay từ đầu đã được sắp xếp vào đội an ninh, hay bị Copernicus thu phục giữa chừng, thì người đàn ông cao lớn cầm hai khẩu súng điện này, hôm nay nhất định phải mang chiếc tủ lạnh nhỏ này đi.

Nếu cô ta hợp tác, hắn sẽ mang cô ta cùng đi gặp Copernicus.

Nếu không hợp tác, hắn sẽ bắn điện cô ta, khiến cô ta bất tỉnh, rồi không gặp trở ngại gì mà mang chiếc tủ lạnh đi.

Dù thế nào, cô ta không có vũ khí, không thể bảo vệ chiếc tủ lạnh này được.

Thực chất đây là đồ của Jask, cô ta cũng không định bảo vệ nhiều. Chỉ là cô ta nghĩ đến... hôm qua Jask đã nói rằng hôm nay, 【mảnh ghép cuối cùng còn thiếu】 sẽ tự động đến tay ông ta, và do đó ông ta sẽ gặp Lâm Huyền để bàn bạc.

Nếu chiếc tủ lạnh nhỏ này bây giờ bị đánh cắp...

Liệu có ảnh hưởng đến kế hoạch của Jask không? Có ảnh hưởng đến cuộc bàn bạc của ông ta với Lâm Huyền không?

Angelica cảm thấy tám phần là có.

"Tôi sẽ đi cùng anh."

Trong tình thế không thể lựa chọn, Angelica chọn phương án có chút hy vọng hơn.

Cô ta ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu dán những món đồ trang

điểm và công cụ cải trang, nhìn vào gương nói:

"Anh lật nữ vệ sĩ cao hơn một chút lên, đặt cạnh bàn ăn, tôi cần nhìn mặt cô ta để cải trang."

Người đàn ông cao lớn gật đầu, bỏ hai khẩu súng điện vào túi, làm theo chỉ dẫn của Angelica, đặt một trong hai nữ vệ sĩ nằm ngang trên sàn, để Angelica làm mẫu.

Gel... sống mũi... bóng tối... căng da... nhuộm tóc...

Kỹ thuật cải trang với Angelica đã trở nên thuần thục.

Quần áo trên người nữ vệ sĩ đã sẵn sàng, lại có kính râm, cải trang rất dễ dàng.

Thêm vào đó có sự "phản bội mở đường" của đội trưởng an ninh, nên không dễ bị lộ.

Chắc Jask có mơ cũng không nghĩ rằng, kẻ phản bội lại xuất hiện từ bên trong.

Chưa đầy nửa giờ.

Angelica đã hoàn thành việc cải trang.

Đeo kính râm của nữ vệ sĩ đã bất tỉnh, mặc quần áo của cô ta, kết hợp với kiểu tóc và khuôn mặt sao chép hoàn hảo, đã không thể phân biệt được.

"Cô bế chiếc tủ lạnh nhỏ đó."

Người đàn ông cao lớn lên tiếng:

"Đi trước tôi, đừng nghĩ đến việc giở trò, điều này tốt cho cả hai chúng ta."

Angelica hiểu rằng mình không còn lựa chọn nào khác, đành

bế chiếc tủ lạnh nhỏ bằng hai tay, đi trước người đàn ông ra ngoài.

Rầm.

Người đàn ông cao lớn đóng cửa phòng từ bên ngoài.

Sau đó hai tay để trong túi, đi theo sau Angelica, vào thang máy.

Đi xuống.

Ra cửa.

Vào chiếc Tesla màu đen, ngồi ở ghế phụ, rồi người đàn ông cao lớn khởi động xe rời khỏi nhà máy siêu cấp, đi thẳng không gặp trở ngại.

Angelica không ngừng quan sát xung quanh, muốn xem có thể tìm được cơ hội nào để trốn thoát hoặc phản công không.

Nhưng cuối cùng không như ý.

Người đội trưởng an ninh này ở đây có vị trí khá cao, nơi xe chạy qua, thường có người chào hỏi, gật đầu, vẫy tay... cho đến khi xe rời khỏi nhà máy siêu cấp Tesla ở Đông Hải, đều là tình trạng bị bao vây tứ phía; ngay cả khi ra khỏi nhà máy, cô ta ôm chiếc tủ lạnh nhỏ, hoạt động bị cản trở, cửa xe cũng bị khóa từ ghế lái, cô ta thực sự không có cơ hội thoát thân.

Chưa kể...

Người đàn ông cao lớn này rất cẩn thận.

Hắn điều khiển vô lăng bằng tay phải, tay trái luôn nắm một khẩu súng điện nhắm vào cô ta, và nhiều lần cảnh báo:

"Đừng giở trò, cô có bất kỳ hành động bất thường nào, tôi sẽ

bắn điện cô, rồi ném cô ra khỏi xe."

"Ông chủ của tôi đã dặn, cô có đến hay không cũng không quan trọng, không ảnh hưởng đến thù lao của tôi, chỉ cần chiếc tủ lạnh nhỏ đến được là được... tất nhiên, cũng có chút khác biệt, nhưng sự chênh lệch đó so với tổng số thì chẳng đáng kể gì."

Không lâu sau.

Xe đến một nhà thờ Cơ Đốc giáo có tuổi đời ở ngoại ô.

Chương 998: Jask và Copernicus (3)

Tòa nhà đầu nhọn màu trắng tinh, cộng thêm cây thánh giá đặc trưng phía trên, kiểu nhà thờ này Angelica đã thấy nhiều ở nước ngoài, không đếm xuể; nhưng ở Long Quốc thì đây là lần đầu tiên thấy.

Thông thường, loại kiến trúc này sẽ không xuất hiện ở trung tâm thành phố Long Quốc, dù có, cũng không nhiều và không nổi bật. Phần lớn đều nằm ở khu vực ngoại ô thành phố.

Nhà thờ trước mặt, tường ngoài đã bị phai màu, nhiều chỗ có thể thấy được gạch đỏ bên trong. Các cửa sổ dán giấy màu rực rỡ, cũng có vài mảnh vỡ.

Có vẻ nơi này dù chưa bị bỏ hoang, cũng không thường xuyên có người đến đây cầu nguyện và thờ phụng.

Angelica nhíu mày:

"Copernicus ở đây sao?"

Người đàn ông cao lớn nhún vai:

"Copernicus gì chứ? Trong nhà thờ này chỉ có Chúa Giesu và Đức Mẹ Maria thôi. Được rồi, cô để tủ lạnh nhỏ trong xe, rồi tự vào trong đi, nhiệm vụ của tôi coi như hoàn thành."

"Gì cơ?"

Angelica nhận thấy có điều không ổn:

"Anh muốn lấy tủ lạnh đi? Điều đó có nghĩa là Copernicus không có ở bên trong! Các người lừa tôi đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?"

Cạch.

Người đàn ông cao lớn rút súng điện từ túi ra, chĩa vào Angelica:

"Đừng lảm nhảm nữa, cũng đừng bắt tôi phải nói đi nói lại. Tôi dĩ nhiên biết cô là ai, phù thủy biến hóa của Hollywood, nhưng đây không phải sân nhà của cô, cô không có lựa chọn nào đâu."...

Angelica bất đắc dĩ, đặt tủ lạnh nhỏ lên ghế phụ, bước về phía nhà thờ Cơ Đốc giáo cũ kỹ.

Đến trước cửa.

Cô ta đặt tay lên cánh cửa gỗ đôi cũ kỹ, rất thô ráp và ẩm ướt. Quay đầu lại, chiếc Tesla màu đen đã chở tủ lạnh nhỏ, cuốn bụi mà đi xa.

Copernicus, thực sự sẽ ở bên trong sao?

Angelica lắc đầu.

Cô ta biết, điều đó là không thể, đối phương tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến mức đến đây gặp mình.

Mục tiêu của họ chỉ có tủ lạnh nhỏ màu trắng mà thôi.

Nhưng...

Cô ta lại không thể hiểu được.

Nếu mình vốn không quan trọng, tại sao Copernicus lại muốn cứu mình khỏi Jask, biến tướng cho mình tự do?

Những suy nghĩ của đám người này, cô ta thực sự không hiểu nổi.

Giống như cô ta luôn không hiểu nổi người em trai lúc nào cũng nhung nhớ, Quý Lâm, cậu bé mà cô ta yêu thương nhất.

Khi làm bạn với những người thông minh này, không cảm thấy có gì khác thường.

Nhưng.

Một khi những người thông minh đó trở thành kẻ thù đầy mưu mô, một khi bị cuốn vào vòng xoáy đấu trí, cô ta mới nhận ra, mình chẳng khác gì con kiến lạc đường. Hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của kẻ thù, cũng không thể đoán được mục đích của kẻ thù.

Cứ thế, mơ hồ, bất lực, không biết phải làm sao, cảm giác từ đầu đến cuối chỉ là công cụ của người khác, bị người khác lợi dụng.

Đây chính là cái gọi là thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?

Két——

Angelica đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ mở ra.

Bàn ghế và tường trong nhà thờ đều đã xuống cấp, ánh nắng rực rỡ chiếu qua mái nhà bị vỡ, rọi lên bức tranh tường loang lổ, rọi lên Đức Mẹ Maria đang bế đứa bé... đặc biệt khiến mọi thứ trở nên thần thánh.

Bức tranh tường bên phải, là bức tranh nổi tiếng về cuộc khổ nạn của Chúa Giesu, cảnh bị đóng đinh lên thánh giá với hai bàn tay xuyên qua.

Bởi vì ánh nắng buổi sáng là nghiêng.

Vì vậy, chỉ có bức tranh tường bên trái nhà thờ, Đức Mẹ và Thánh Nhi tắm trong ánh nắng, còn bên phải, Chúa Giesu bị đóng đinh trên thánh giá, cúi đầu, chìm trong bóng tối.

Angelica tiếp tục đi vào trong.

Sàn gỗ đã cứng lại và bong tróc, tượng trưng cho nơi này từng rất sang trọng, từng náo nhiệt, từng được người ta tôn thờ.

Nhưng tất cả rồi sẽ trở về cát bụi, thời gian sẽ làm phẳng mọi thứ, cũng sẽ hủy hoại mọi thứ.

Bước chân của cô ta, vừa vặn bước qua giữa các hàng ghế của nhà thờ, chân trái là ánh sáng, chân phải là bóng tối; bên trái là Đức Mẹ, bên phải là Chúa Giesu.

Mọi thứ đều tĩnh lặng và cổ xưa.

Lúc này, Angelica như đang dạo bước trong lịch sử, đi trên thời gian.

Đinh linh linh, đinh linh linh, đinh linh linh, đinh linh linh——

Điện thoại trong túi reo lên.

Angelica lấy ra.

Đây không phải điện thoại của cô ta, chiếc điện thoại mà Copernicus đã nghe lén từ lâu đã bị Jask ném xuống từ tháp quan sát.

Chiếc điện thoại này là của người đàn ông cao lớn vừa nãy, rất mới, rõ ràng là vừa mua, gần như không có dấu vết sử dụng... sau khi tắt điện thoại của Copernicus, người đàn ông cao lớn không lấy lại điện thoại mà trực tiếp để cô ta bỏ vào túi.

Xem ra, tất cả đều nằm trong kịch bản của Copernicus, đợi đến khi ông ta xác nhận cô ta vào nhà thờ này, sẽ gọi điện thoại.

Angelica nhấn nút nghe, đặt điện thoại lên tai.

"Làm tốt lắm, Angelica."

"Hình như kế hoạch trộm tủ lạnh nhỏ này không cần tôi?"

Angelica nói vào điện thoại:

"Tôi trong kế hoạch này hoàn toàn là không cần thiết, dù không có tôi, người đàn ông đó cũng có thể thuận lợi mang tủ lạnh nhỏ của Jask đi."

Chương 999: Jask và Copernicus (4)

"Vậy nên, ông đặc biệt dẫn tôi đến đây, rốt cuộc có mục đích gì? Lúc đầu tại sao ông lại cứu tôi khỏi tháp quan sát của Jask?"

Ha ha ha ha ha...

Trong điện thoại, ông già vẫn như thường lệ, cười khô khan không gợn sóng:

"Cô bé ngốc... tôi luôn coi cô, Quý Lâm thậm chí cả Quý Tâm Thủy như những đứa trẻ... mọi người đã làm rất nhiều việc cho tôi, sao tôi có thể thấy chết mà không cứu?"

"Vậy sao ông không cứu họ?"

Angelica phản bác:

"Tại sao không cứu Quý Lâm, không cứu ông già bị ông lừa gạt tàn nhẫn?"

Ông già trong điện thoại thở dài:

"Bởi vì họ đã làm sai, đó là số phận của họ... những gì họ nhận được nhiều hơn rất nhiều so với những gì họ đã mất, danh vọng, tiền bạc, lợi ích, thậm chí là... mạng sống."

"Cô nghĩ tôi không cứu họ sao? Nếu không có tôi, Quý Tâm Thủy đã nhảy lầu tự sát từ mấy chục năm trước; Quý Lâm cũng sẽ chết cóng hoặc chết đói trong nôi không ai biết đến; cô cũng vậy... Angelica, nếu không có tôi cứu Quý Tâm Thủy, ai có thể đưa cô từ đống đổ nát của quả bom đến Hollywood?"

"Thật là một lũ trẻ không biết cảm ơn... so với lịch sử định sẵn, tôi chưa từng nợ bất kỳ ai, một ai cũng không... cũng bao gồm cả cô, Angelica, cứu cô khỏi tay Jask, chỉ là lòng tốt của một ông già, cùng với sự không nỡ vì tình cũ."

"Nhưng điều khiến tôi không muốn cô chết dưới tay Jask nhất, là sự quyết tâm báo thù trong lòng cô... chắc đây sẽ là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, từ nay về sau chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau. Vậy nên bây giờ, tôi sẽ nói cho cô biết đáp án..."

"Cha mẹ của Quý Lâm bị giết vì họ đã nghiên cứu những thứ không nên nghiên cứu, hơn nữa còn nghiên cứu ra một số thành quả. Trong giới khoa học có một nhận thức chung——"

"【Nhà toán học, là những người thông minh và đáng sợ nhất trên thế giới; họ không cần bất kỳ dụng cụ nào, không cần thiết bị nào, không cần phụ thuộc vào thời đại, không cần dựa vào tương lai... bất kể họ ở đâu, họ đều có thể chỉ dùng một cây bút chì và một tờ giấy, từ 1＋1 tính đến chân lý của vũ trụ.】"

"Điều này quá đáng sợ, đây là sự đáng sợ không thể lường trước, cũng không thể đo lường được. Sự tiến bộ của các ngành khoa học khác đều theo hình bậc thang; nhưng riêng tiến bộ của toán học, là sự vượt bậc, cũng là chí mạng."

"Vật liệu học có thể ngăn cản kỹ sư, hạt nhỏ nhất có thể làm khó nhà vật lý, nhưng... ai có thể giới hạn nhà toán học? Câu trả lời là không ai cả, không có gì có thể giới hạn được trí óc của nhà toán học, ngoại trừ... viên đạn bắn vào đầu."

Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ.

Lần đầu tiên nói nhiều như vậy, ông già ho rất lâu, cuối cùng hắng giọng, nói tiếp:

"Angelica, đây là điều tôi đã hứa với cô, nói cho cô biết ai là kẻ

giết cha mẹ Quý Lâm... cô muốn báo thù, tôi không cản. Nhưng tôi chỉ muốn khuyên cô một cách tốt bụng, trước khi thực sự chắc chắn hoàn thành việc báo thù, tuyệt đối không được để lộ việc mình biết sự thật. Nếu không... cô sẽ mang theo sự hối tiếc, sang thế giới bên kia ôm ấp cùng gia đình Quý Lâm."

"Cô nghe rõ chưa?"

Giọng ông già khàn khàn và yếu ớt:

"【Kẻ giết cha mẹ Quý Lâm... chính là... Jask!】"

Tút tút——

Điện thoại bị cúp.

Chỉ còn lại Angelica đứng ở ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, được Đức Mẹ và Chúa Giesu cúi đầu nhìn xuống.

Jask...

Cô ta không thể ngờ rằng, lại nghe được cái tên này từ miệng Copernicus.

Cô ta biết thông tin này không đáng tin.

Nhưng...

Liệu có hoàn toàn không đáng tin?

Lâm Huyền và Quý Lâm đều đã xác nhận với cô ta rằng, kẻ giết cha mẹ của Quý Lâm chắc chắn nằm trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Vậy thì, nếu Jask là một trong những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tại sao ông ta lại không bị nghi ngờ?

Lý trí của Angelica, một mặt nói với cô ta rằng không nên tin

lời Copernicus;

Nhưng mặt khác, lý trí lại càng lý trí hơn, nói với cô ta rằng không nên tin vào sự giả tạo của Jask.

Khoảnh khắc này.

Cô ta thực sự bối rối.

Không biết nên tin ai, không biết câu trả lời nằm ở đâu.

Như Copernicus đã nói...

Nếu không có sự cứu giúp kịp thời của ông ta, Jask đã giết chết cô ta trên tháp quan sát.

Nhưng nếu!

Copernicus cứu cô ta lúc đó, chính là để bây giờ khiến cô ta tin rằng kẻ giết người là Jask thì sao?

Cô ta từng tự cho mình là thông minh.

Dù gì thì cô ta cũng đã nổi bật trong số nhiều diễn viên Hollywood, lại chưa từng thất bại trong việc lấy thông tin.

Nhưng bây giờ cô ta đã hiểu rõ.

Những cảm giác tự tin trước đây của cô ta đều vì chưa gặp phải những thiên tài thực sự này.

Trước những thiên tài chơi đùa với thế giới, chơi đùa với lòng người, và chơi đùa với tình thế... cô ta thực sự không thể tiến thêm một bước.

Chương 1000: Jask và Copernicus (5)

Rơi vào tuyệt vọng và bối rối sâu sắc.

Cạch...

Cạch...

Cạch...

Cô ta cúi đầu, như Chúa Giesu bị đóng đinh vào thánh giá, bước trên sàn gỗ mục nát, đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ mở ra.

Két——

Ánh nắng rực rỡ của mùa xuân chiếu xuống, khiến cô ta không thể mở mắt.

Tuy nhiên!

Khi nhìn rõ bên ngoài nhà thờ đậu đầy xe màu đen!

Cô ta lập tức mở to mắt, hít một hơi sâu, sững sờ nhìn người đàn ông dựa vào chiếc xe đầu tiên —

Elon Jask!

Sao lại thế này?

Thời điểm này, chẳng phải ông ta nên ở bệnh viện đại học Đông Hải thăm Trịnh Tưởng Nguyệt, tiện gặp Lâm Huyền sao?

Ông ta còn phải gặp các nhân vật quan trọng của chính quyền

Đông Hải trước, chẳng lẽ ngay cả lịch trình của chính quyền cũng bị lỡ hẹn?

Lúc này.

Người vừa bị đánh cắp tủ lạnh nhỏ màu trắng, tỷ phú thế giới, mỉm cười nhìn Angelica bước ra từ nhà thờ.

Ông ta đứng thẳng dậy, rời khỏi chiếc xe đang dựa vào, chầm chậm tiến đến:

"Angelica, vất vả rồi."

"Gì cơ?"

Angelica nhíu mày.

Cô ta không hiểu.

Tại sao mình đã trộm tủ lạnh nhỏ của Jask, mà ông ta không những không tức giận mà còn mỉm cười nói cô ta vất vả?

"Còn nhớ tối qua tôi đã nói gì với cô không?"

Jask vừa tiến lại gần vừa nói:

"Tối qua tôi đã nói, chỉ còn một mảnh ghép cuối cùng để tôi làm rõ mọi việc; và mảnh ghép đó, đến sáng mai sẽ tự động đến tay tôi..."

Ông ta cười nhẹ:

"【Bây giờ, tôi đã có mảnh ghép cuối cùng rồi.】"

Bốp.

Ông ta búng ngón tay về phía sau.

Nữ thư ký mặc váy ngắn, đeo kính gọng đỏ, hai tay ôm một

chiếc tủ lạnh nhỏ giống hệt, từ sau xe nhảy ra!

Kính gọng đỏ trên sống mũi của nữ thư ký đã trượt xuống mũi, nhìn như sắp rơi ra.

Vì vậy cô ta vội vàng bước nhanh hơn, đưa tủ lạnh nhỏ cho Jask, sau đó thả tay đẩy kính gọng đỏ lên, cười nhẹ với Angelica:

"Cô Angelica- lâu quá không gặp... thật nhớ những đêm tuyệt vời đó."

Angelica khoanh tay trước ngực.

Nhìn thấy nụ cười nhẹ của Jask và chiếc tủ lạnh nhỏ giống hệt mà nữ thư ký ôm ra...

Cô ta không phải là kẻ ngốc.

Dĩ nhiên hiểu rằng, tất cả đều là âm mưu của Jask.

Từ việc ông ta cố ý đưa tủ lạnh nhỏ cho cô ta xem, rồi cố ý để tủ lạnh nhỏ trong phòng cô ta bị giam giữ, đến việc cô ta dễ dàng trốn thoát khỏi nhà máy siêu cấp Tesla...

Đều chỉ là cái bẫy mà Jask giăng ra.

Cái bẫy cho Copernicus!

Và cô ta.

Lại một lần nữa trở thành món đồ chơi bị họ lợi dụng.

Cô ta cảm thấy rất tức giận, nhìn chằm chằm vào Jask và nữ thư ký:

"Từ khi nào? Chúng tôi từ khi nào đã mắc câu?"

Jask lắc đầu cười:

"Không phải từ sớm như cô nghĩ đâu, ít nhất khi tôi chĩa súng vào đầu cô, tôi thực sự muốn giết cô. Tôi đã nói rồi... sự cải trang của cô thực sự rất giỏi, đã thực sự lừa được tôi."

Ông ta quay đầu, nhìn nữ thư ký đang đẩy kính gọng đỏ lên:

"Tôi còn thiếu một lời khen muộn, kính của cô thật đẹp."

"Cảm ơn."

Hừ.

Angelica hừ một tiếng, nhìn hai người:

"Nếu không có việc gì liên quan đến tôi nữa, tôi có thể đi được chứ?"

"Dĩ nhiên cô có thể đi, cô tự do rồi."

Jask dang tay:

"Nhưng... cô không muốn giúp Lâm Huyền sao? Mảnh ghép của tôi đã hoàn thành, nhưng mảnh ghép của Lâm Huyền, hình như vẫn còn thiếu một mảnh cuối cùng."

"Cô đã bao giờ nghĩ rằng... nếu kẻ thù của Lâm Huyền, lại tình cờ là Copernicus. Vậy chẳng phải, mục tiêu của ba chúng ta, ngay lập tức trở nên thống nhất sao?"

"Hiện nay, Copernicus hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng【tự tin tuyệt đối】, 【thắng lợi trong tầm tay】, 【kiểm soát mọi thứ】. Cho đến khi ông ta mở chiếc tủ lạnh trống rỗng đó ra, ông ta sẽ không nhận ra mình đã bị lừa."

"Chính sự quá cẩn trọng của Copernicus đã hại ông ta, tôi dám chắc ông ta hiện không ở Đông Hải, chắc chắn không ở Long Quốc. Vì vậy, khi chiếc tủ lạnh nhỏ đến tay ông ta, ít nhất cũng phải mất hơn mười giờ đồng hồ."

"Và thời gian trống mười mấy giờ đồng hồ này, chính là cơ hội hoàn hảo để phản công, đập tan âm mưu của Copernicus!"

Angelica không trả lời ngay lập tức.

Bây giờ trong lòng cô ta đang rất mâu thuẫn.

Copernicus và Jask, nói những điều hoàn toàn trái ngược nhau, cô ta không biết nên tin ai.

Nhưng...

Cô ta tin Lâm Huyền!

Cô ta chỉ tin Lâm Huyền!

Bởi vì đây là người bạn mà em trai cô ta, Quý Lâm, đã xác định.

Lâm Huyền đã hứa với cô ta, khi nào hắn thành công gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sẽ nói cho cô ta biết thông tin về Copernicus, cũng như kẻ đã giết cha mẹ của Quý Lâm.

Bây giờ, Copernicus nói Jask là kẻ giết người; Jask chắc chắn sẽ nói Copernicus là kẻ giết người.

Angelica không tin ai cả.

Cô ta quyết định chờ đợi câu trả lời từ Lâm Huyền...

Một ngày nào đó, bất kể Lâm Huyền nói cho cô ta biết ai là kẻ giết cha mẹ của Quý Lâm, cô ta sẽ không nghi ngờ mà tin tưởng và... hoàn thành việc báo thù!

Vì vậy.

Bây giờ Jask đề nghị muốn giúp Lâm Huyền một tay, giúp hắn hoàn thành mảnh ghép cuối cùng, Angelica thực sự bị lung lay.

Chương 1001: Jask và Copernicus (6)

"Ông định giúp Lâm Huyền thế nào?"

Cô ta nhướn mày:

"Mặc dù những ngày này tôi không hỏi ông về những việc này, nhưng tôi nghe Lâm Huyền nói rằng ông đã phái một sát thủ mắt xanh đi giết hắn... việc này ông giải thích thế nào?"

Jask nheo mắt:

"Lâm Huyền đã nói vậy sao? Vậy có lẽ sự hiểu lầm nằm ở đây..."

"Cô gái mắt xanh đó, tôi thực sự đã gặp cô ta. Nhưng hiện tại, có lẽ tôi cũng là nạn nhân, tôi cũng bị cô gái mắt xanh đó lừa."

"Bây giờ nghĩ lại, ai mà biết trong chiếc USB cô ta đưa tôi lúc đó có thứ gì linh tinh. Hơn nữa, từ khi cô ta rời khỏi chỗ tôi, cô ta không còn liên lạc với tôi nữa, tôi thực sự không biết tại sao cô ta lại đi truy sát Lâm Huyền."

"Như vậy, Lâm Huyền cũng có chút bản lĩnh đấy chứ, bị loại quái vật đó truy sát mà không chết... Đợi đã! Điều này cũng không đúng? Cô gái mắt xanh đó, sao có thể ra tay với Lâm Huyền được?"

Jask vừa nói vừa bối rối.

Lâm Huyền đang bị cô gái mắt xanh truy sát?

Chuyện này ông ta cũng vừa mới biết, vừa mới biết cách đây

một giây!

Nếu không phải Angelica đột nhiên nhắc đến, ông ta vẫn còn bị che mắt!

Ông ta vừa giải thích sự vô tội của mình với Angelica, cũng là lúc nhận ra sự không hợp lý...

Người xuyên không từ tương lai truy sát người ở thời không hiện tại?

Điều này hoàn toàn không thể thực hiện được!

Bất chợt.

Jask nhớ lại những lời Copernicus nói với ông ta trên điện thoại hôm đó trên tháp quan sát:

"Nếu tôi nói với cậu... cô gái mắt xanh đó đã lừa cậu, cô ta thực ra không phải là vòng lặp của cậu thì sao?"

"Hãy suy nghĩ kỹ đi, đứa trẻ ngốc... Turing thông minh hơn cậu nghĩ rất nhiều. Cậu tưởng rằng mình đã thắng Turing? Không... tất cả những điều này, thực ra đều là bẫy do Turing giăng ra thôi."

Ông ta suy ngẫm kỹ lưỡng.

Vậy có nghĩa là.

Cô gái mắt xanh đó, thực ra không phải là vòng lặp của ông ta, mà là vòng lặp của Kevin Walker?

Do đó.

Cô gái mắt xanh đó đã lừa dối, lợi dụng ông ta, rồi quay sang truy sát Lâm Huyền?

Tất cả những điều này thực ra đều là âm mưu của Kevin

Walker?

Nhưng vấn đề là...

Người xuyên không từ tương lai lừa dối và lợi dụng người ở thời đại này, ông ta có thể hiểu được; nhưng việc truy sát, sao có thể thực hiện được?

Điều này hoàn toàn trái ngược với quy luật thời không!

Là điều không thể xảy ra!

Chẳng lẽ...

Suy nghĩ của ông ta vẫn còn lỗ hổng?

"Nói đi, Jask, tại sao lại đột nhiên im lặng vậy."

Angelica nhìn chằm chằm với ánh mắt sắc bén:

"Nếu ông không giải thích rõ tại sao cô gái đó lại truy sát Lâm Huyền, tôi sẽ không hợp tác với ông."

Jask kết thúc suy nghĩ.

Ngẩng đầu lên:

"Tôi cũng rất muốn biết câu trả lời, có lẽ... đây chính là mảnh ghép cuối cùng mà tôi đã nói về Lâm Huyền."

Ông ta cúi đầu, nhìn chiếc tủ lạnh nhỏ trong tay.

Ôm chặt vào ngực.

Dùng tay trái bấm bấm mật mã.

Cạch.

Cánh cửa tủ lạnh bật mở.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Angelica, chậm rãi mở cánh cửa tủ lạnh nhỏ —

"Xì..."

Angelica nhìn thấy thứ bên trong, không kìm được hít một hơi thật sâu, chớp mắt liên tục.

Chỉ thấy.

Bên trong tủ lạnh, có hai quả cầu điện nhỏ bằng quả táo, bề mặt phát ra tia điện xanh, bên trong nhảy múa những tia điện xanh, xoay quanh nhau.

Cảnh tượng này cô ta chưa từng thấy...

Hai quả cầu điện xanh đó, giống như "hệ thống sao đôi" trong vũ trụ, xoay quanh nhau... không ngừng nghỉ, không âm thanh, dường như gần mà cũng như xa.

Cảm giác đó rất kỳ diệu.

Cảm giác chúng sẽ va vào nhau trong giây tiếp theo, nhưng do xoay quanh nhau nên luôn lướt qua nhau trong gang tấc.

Gần đến mức như quấn vào nhau; xa nhưng lại không thể tách rời, bị lực hấp dẫn vô hình kéo vào nhau.

"Đây là thứ gì?"

Angelica ngẩng đầu lên:

"Những thứ xoay quanh nhau này... rốt cuộc là gì?"

"Không... Angelica, cô nhìn nhầm rồi."

Jask lắc đầu:

"【Đây không phải là hai, mà là một. 】"

"Một?"

Angelica không thể tin được, chớp chớp mắt, lại nhìn vào tủ lạnh:

"Không thể! Đây rõ ràng là hai! Chúng xoay quanh nhau, là một hệ thống sao đôi ổn định!"

"Tôi đã nghe đạo diễn và biên kịch kể về hệ thống sao đôi ổn định trong một bộ phim khoa học viễn tưởng mà tôi tham gia... chúng sẽ xoay quanh nhau do lực hấp dẫn của nhau, và cuối cùng va vào nhau tạo thành một thiên thể quay nhanh, phát ra tia gamma khổng lồ... bối cảnh của bộ phim đó là như vậy."

"Hai quả cầu điện xanh này dù không phải là ngôi sao, không phải là hệ thống sao đôi. Nhưng cách chúng xoay quanh nhau là như vậy, rõ ràng là hai, tại sao ông lại nói là một?"

Jask ngẩng đầu lên:

"Liên kết lượng tử."

Ông ta nhẹ nhàng nói:

"Cô đã từng nghe về khái niệm liên kết lượng tử chưa?"

"Đây là một hiện tượng rất thú vị trong thế giới vi mô. Liên kết lượng tử là một loại tác động không gian, không cần môi trường truyền tải và không có tốc độ, sự tương tác giữa các hạt liên kết với nhau là tức thời. Một khi hai hạt xảy ra liên kết lượng tử, bất kể khoảng cách giữa chúng có xa đến đâu, sự liên kết của chúng sẽ không bị phá vỡ, và sự tương tác giữa chúng sẽ xảy ra ngay lập tức."

Chương 1002: Cô bé mặt trăng (1)

"Giả sử chúng ta đặt hai hạt đã liên kết lượng tử ở hai đầu của vũ trụ, khiến khoảng cách giữa chúng đạt đến con số đáng kinh ngạc là 90 tỷ năm ánh sáng. Nhưng dù xa như vậy, tính chất liên kết của chúng vẫn tồn tại, và sự tương tác giữa chúng vẫn diễn ra tức thời, sự ảnh hưởng lẫn nhau giữa hai hạt này luôn phản ứng tức thời."

"Nhiều người khi thấy nguyên lý này, đầu tiên nghĩ đến việc truyền thông tin nhanh hơn tốc độ ánh sáng, truyền thông tin từ xa. Nhưng điều này quá xa vời, chúng ta không bàn về điều này. Chúng ta tiếp tục nói về thứ bên trong tủ lạnh nhỏ... chính là những quả cầu điện xanh mà cô nói."

"Nhưng rất tiếc, thị giác đã đánh lừa cô, thực ra chỉ là một, tuyệt đối là một —"

"【Hạt thời không ngẫu nhiên hình thành trạng thái liên kết!】"...

Angelica chưa từng học trung học và đại học, kiến thức ít ỏi của cô ta chỉ học được ở Hollywood.

Cô ta không hiểu những điều này.

Và cũng không cần phải hiểu:

"Vậy, Jask, rốt cuộc ông muốn nói gì với tôi? Ông nói muốn giúp Lâm Huyền, ông sẽ giúp thế nào?"

"Chờ xem đi, Angelica."

Bốp.

Jask đóng tủ lạnh nhỏ lại.

Ông ta đứng thẳng, nhìn vào phù thủy biến hóa nổi tiếng của Hollywood trước mặt:

"Sân khấu kịch đã được dựng lên."

"Tiếp theo, mời các diễn viên... lần lượt bước lên sân khấu!"...

"Jask không đến sao?"

Ngu Hề đeo một chiếc kính râm lớn, quay đầu từ ghế phụ.

Cô ấy đã nhìn vào gương chiếu hậu bên phải suốt một giờ.

Gương phản chiếu nhỏ hẹp, dù mắt cô ấy đã được tăng cường, nhưng nhìn lâu như vậy vẫn cảm thấy mệt mỏi:

"Bây giờ đã là 11 giờ sáng, trễ một giờ so với lời hẹn lúc 10 giờ của ông ta."

"Lâm Huyền... có khi nào đây là chiêu đánh lạc hướng của Jask không? Ông ta muốn dụ anh đến đây, rồi đi làm việc khác."

Lâm Huyền nhìn vào gương chiếu hậu bên trái của xe, không rời mắt, nhẹ nhàng nói:

"Bây giờ ông ta đánh lạc hướng anh có ý nghĩa gì? Chúng ta hiện không có chủ động quyền gì. Nếu em nói rằng, sát thủ thời không đã vào Đông Hải và chuẩn bị truy sát chúng ta... thì Jask ném chiêu này để dụ anh đến đây còn hiểu được."

"Nhưng em đã xác nhận nhiều lần rằng, sát thủ thời không vẫn chưa vào Đông Hải, đúng không?"

Ngu Hề gật đầu, cũng như Lâm Huyền, quay đầu tiếp tục quan

sát gương chiếu hậu:

"Đúng vậy, mặc dù không biết lý do, nhưng em có thể cảm nhận được, sát thủ thời không vẫn chưa vào Đông Hải... và cô ta đang càng ngày càng xa hơn, bắt đầu di chuyển về phía bắc ngoài vùng biển Đông Hải."

"Có lẽ cô ta thực sự không tìm được điểm đột phá ở Đông Hải, nên muốn thử vận may ở nơi khác? Vì vậy hiện tại, chúng ta an toàn, không cần lo lắng về việc sát thủ thời không sẽ xuất hiện đột ngột."

Di chuyển về phía bắc...

Lâm Huyền nghe lời của Ngu Hề, bắt đầu phân tích.

Các biện pháp phòng ngừa đối với sát thủ thời không ở Đông Hải được chỉ đạo bởi Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia Lưu An, lực lượng rất lớn.

Đây có lẽ là lý do sát thủ thời không không thể vào Đông Hải.

Nhưng nếu đi vòng từ một thành phố phía bắc nào đó để đột nhập... có lẽ việc phòng ngừa sẽ không nghiêm ngặt như vậy, biết đâu cô ta thật sự có thể đột nhập vào.

Dù sao thì không có bức tường nào không lọt gió, bờ biển dài của Long Quốc, cùng với khả năng thể lực của sát thủ thời không, việc thâm nhập chỉ là vấn đề thời gian.

May mắn thay.

Ngu Hề có thể cảm nhận được khoảng cách và hướng của sát thủ thời không, một khi cô ta thực sự tiến gần, sẽ báo trước cho mình.

"Vậy."

Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Nếu đã loại trừ khả năng sát thủ thời không truy sát anh, thì việc Jask thả chiêu đánh lạc hướng này hoàn toàn vô nghĩa. Hơn nữa, lần này ông ta đến thăm Trịnh Tưởng Nguyệt, tặng cô ấy vé tàu, việc này náo nhiệt đến mức cả thế giới đều biết, việc cho Trịnh Tưởng Nguyệt leo cây trước mắt toàn thế giới là không hay."

"Thêm vào đó, chuyến đi này còn có các nhân vật lớn của chính quyền Đông Hải đi cùng, nhà máy siêu cấp Tesla của Jask ở Đông Hải, dù sao cũng được chính quyền Đông Hải bảo vệ, ông ta không dám cho chính quyền Đông Hải leo cây đâu... việc này sẽ làm căng thẳng quan hệ với chính quyền Đông Hải."

"Trừ khi..."

Lâm Huyền mím môi, nghĩ đến một khả năng khác:

"Trừ khi có việc gì đó đặc biệt quan trọng, khiến Jask không tiếc lừa dối cả thế giới, cho chính quyền Đông Hải leo cây. Nếu vậy, chiêu này của ông ta rất cao tay... mọi người đều nghĩ ông ta không thể không đến bệnh viện, không thể dám cho chính quyền Đông Hải leo cây, nhưng ông ta lại làm thế, khiến mọi người bất ngờ."

"Nhưng anh vẫn nghĩ, Jask chắc chắn sẽ đến. Vì Trịnh Tưởng Nguyệt là một bệnh nhân tim bẩm sinh, Jask đã hứa sẽ tặng cô ấy vé tàu... trễ giờ không sao, nhưng nếu cuối cùng không đến, chuyện này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, ông ta không thể phụ lòng một cô bé tội nghiệp như vậy."

Chương 1003: Cô bé mặt trăng (2)

"Nếu Trịnh Tưởng Nguyệt mong đợi quá nhiều, cuối cùng thất vọng, cảm xúc buồn bã không chịu nổi, dẫn đến bệnh tim phát tác thì sao? Trên thế giới này, mọi người hầu hết đều có thiện cảm tuyệt đối với trẻ em, Jask chắc chắn sẽ không nuốt lời. Để anh kiểm tra Twitter của ông ta xem, chắc chắn đã cập nhật hành trình mới nhất."...

Đông Hải, khu mới Lâm Cảng, nhà máy siêu cấp Tesla.

Đoàn xe màu đen trật tự đi vào trong nhà máy, lần nữa đến tòa nhà mà Angelica đã ở lại trước đó.

Angelica, nữ thư ký, Jask, và chiếc tủ lạnh nhỏ cùng ngồi ở hàng ghế sau của chiếc xe thương mại sang trọng, mỗi người một chỗ ngồi, không ai tranh giành ai.

Angelica quay đầu.

Thấy Jask hai tay cầm điện thoại, gõ chữ liên tục trên màn hình, tí tách tí tách.

"Ông đang làm gì vậy?"

Angelica hỏi:

"Ông đã gõ chữ rất lâu rồi, đang viết luận văn sao?"

"Tôi đang cãi nhau với cư dân mạng."

Jask gõ chữ quyết liệt:

"Họ đang chửi tôi, nói tôi không đến đúng giờ để thăm Trịnh Tưởng Nguyệt, nói tôi là kẻ lừa đảo."

Angelica hừ nhẹ: "Ông thực sự không đến đúng giờ."

"【Để lừa được Copernicus, phải lừa được tất cả mọi người.】" Jask kết thúc trận cãi nhau trên điện thoại, ngẩng đầu lên:

"Tôi thay đổi lịch trình đột ngột giữa chừng, ngoài tôi ra, không ai biết, kể cả nữ thư ký của tôi."

Ngồi sau hai người, nữ thư ký gật đầu, kính gọng đỏ lại trượt xuống, cô ta dùng ngón tay đẩy lên:

"Ông nên nghĩ ra một lý do hợp lý, giải thích rõ ràng với các nhân vật lớn của chính quyền Đông Hải... việc trễ một chút với Trịnh Tưởng Nguyệt thực ra không sao, miễn là hôm nay ông đến, đưa tấm vé tàu, mọi chuyện sẽ ổn."

"Nhưng việc ông làm với chính quyền Đông Hải thực sự quá đáng, nhiều người có quyền cao chức trọng đã sắp xếp công việc để đợi ông, cuối cùng ông không nói một lời đã cho họ leo cây, thậm chí đến giờ vẫn chưa đưa ra lý do, việc này cũng khiến công việc của tôi khó khăn."

"Tôi thực sự không ngờ, ông dám thất hứa với cả những cuộc gặp gỡ chính thức như vậy, thật sự quá táo bạo."

Jask cười bất đắc dĩ, giơ tay lên:

"Không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào khác, lát nữa đành phải xin lỗi thật tốt... nếu không lừa được tất cả mọi người, làm sao tôi có thể lừa được Copernicus?"

"Tại sao Copernicus dám ra tay vào sáng nay? Chính là vì ông ta chắc chắn rằng tôi hôm nay sẽ không dám vắng mặt trong buổi hẹn của chính quyền Đông Hải. Toàn thế giới đều biết, Tesla của

tôi có thể sống lại, hoàn toàn nhờ vào sự hỗ trợ và giúp đỡ của chính quyền Đông Hải."

"Nếu không có họ giúp tôi xây dựng nhà máy siêu cấp Tesla này... năm đó không giải quyết được vấn đề sản lượng và giao hàng, Tesla chắc chắn đã phá sản rồi. Và... bất cứ khi nào nghĩ lại chuyện này, tôi đều cảm thấy khó tin!"

"Cô biết gì về tốc độ của Long Quốc không? Nhà máy siêu cấp này từ khi đặt nền móng đến khi giao chiếc xe đầu tiên, chỉ mất 11 tháng! Trời ơi, 11 tháng, từ một vùng đất hoang xây dựng nên một nhà máy lớn như vậy, và còn sản xuất ra chiếc xe đầu tiên... đây là kỳ tích chỉ có Long Quốc mới làm được, thật đáng kinh ngạc."

"Copernicus đương nhiên biết, tôi có thể cho ai leo cây, nhưng không thể cho chính quyền Đông Hải leo cây, vì vậy ông ta mới dám hành động hôm nay, trộm đi tủ lạnh nhỏ của tôi... đây là cái bẫy mà tôi cố ý giăng ra để ông ta mắc phải. Đó không phải là dấu vết sao? Biết rằng mục tiêu của Copernicus là trộm đi hạt thời không của tôi... nhiều câu trả lời đã rõ ràng."

Nói xong, ông ta quay đầu lại nhìn Angelica:

"Angelica, tối nay tôi sẽ đưa cô đi gặp Lâm Huyền, nhưng trước đó... tuyệt đối không được liên lạc với Lâm Huyền."

"Tôi vẫn còn một số lo ngại, cũng còn một số việc cần xác nhận cuối cùng. Nếu cô liên lạc trước với Lâm Huyền, làm lộ kế hoạch của chúng ta... thì mọi nỗ lực sẽ trở nên vô ích."

"Hãy tin tôi, nếu cô thực sự muốn giúp Lâm Huyền, đã chờ đợi lâu như vậy rồi, chờ thêm vài giờ nữa đến tối có khác gì? 【Phải khiến Copernicus tin rằng kế hoạch của ông ta đã thành công, vòng lặp của ông ta đã hoàn thành, mục tiêu của ông ta đã đạt được】, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể bất ngờ phá hỏng kế hoạch của ông ta, cứu Lâm Huyền!"

"Tôi đã thành thật nói với cô, cô gái mắt xanh truy sát Lâm Huyền thực sự đã rời khỏi tôi, nhưng tôi tuyệt đối không ra lệnh cho cô ta giết Lâm Huyền. Tôi nghi ngờ rằng phía sau có người khác chỉ huy cô gái mắt xanh này. Xác định kẻ đứng sau thực sự của tất cả những việc này, sau đó tiêu diệt hắn ta... đó chính là mảnh ghép cuối cùng của Lâm Huyền! Cũng là mảnh ghép cuối cùng của chúng ta!"...

Bên ngoài khoa nội trú, bệnh viện đại học Đông Hải, bãi đỗ xe.

Lâm Huyền làm mới giao diện Twitter, bật ra một tin nhắn, là bài đăng mới nhất của Jask.

Chương 1004: Cô bé mặt trăng (3)

"Jask đã cập nhật Twitter."

Lâm Huyền nói, đưa điện thoại về phía Ngu Hề, để cô ấy cùng xem.

Trong bài đăng vừa được cập nhật, Jask giải thích tại sao đến giờ vẫn chưa đến phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ông ta vô cùng xin lỗi, nói rằng xe đã đi được nửa đường, nhưng đột nhiên nhà máy gặp sự cố. Vì sự an toàn sản xuất là trên hết, ông ta lập tức quay lại, tự mình giải quyết sự cố trong nhà máy, chỉ là sự cố máy móc không có bất kỳ thương vong nào.

Bây giờ, ông ta sẽ tiếp tục hành trình, gặp gỡ các nhân vật của chính quyền Đông Hải, sau đó cùng đến bệnh viện đại học Đông Hải thăm Trịnh Tưởng Nguyệt.

Lâm Huyền cất điện thoại, nhìn Ngu Hề:

"Ông ta sắp đến rồi, chắc không quá một giờ nữa sẽ đến đây, chúng ta chuẩn bị thôi."

Một giờ sau...

Đoàn xe dài đi vào bên trong bệnh viện.

Jask và một nhân vật của chính quyền Đông Hải bước xuống từ chiếc xe Coaster có đèn nhấp nháy, cùng đi vào khoa nội trú.

Vì lo ngại sức khỏe của Trịnh Tưởng Nguyệt, đồng thời không

muốn quá nhiều người làm phiền cô bé nghỉ ngơi.

Nên lần này không có bất kỳ phóng viên nào.

Cũng không có người không liên quan.

"Ngu Hề, chúng ta đi thôi."

Lâm Huyền mở cửa xe chuẩn bị bước xuống.

"Em sẽ ngồi đây chờ."

Ngu Hề ở ghế phụ nói:

"Jask chắc chắn biết về sự tồn tại của em, sát thủ thời không chắc chắn sẽ báo cho ông ta việc em đang bảo vệ anh."

"Bây giờ anh và ông ta đàm phán, em có mặt thì không thích hợp, có thể khiến Jask cảnh giác."

"Và nếu Jask không biết sự tồn tại của em, sát thủ thời không không báo cho ông ta, thì tốt nhất là em nên ẩn mình. Đây cũng xem như là một con bài ẩn của chúng ta... sao lại tự động để Jask biết được?"

Lâm Huyền suy nghĩ, thấy cũng có lý.

Bất kể Jask có biết về sự tồn tại của Ngu Hề hay không, tốt nhất vẫn nên giấu cô ấy.

Như Ngu Hề đã nói.

Cô ấy đi theo cũng chỉ là cái đuôi, không giúp gì cho việc đàm phán, ở đây cũng không cần đánh nhau, sát thủ thời không vẫn còn rất xa.

Nhìn theo cách này, cô ấy thực sự không cần xuất hiện, cũng không cần tự động lộ diện trước mặt Jask.

Nhưng.

Hắn lại nhớ đến lời của Hoàng Tước...

【Đừng rời xa Ngu Hề】.

Trước đây Hoàng Tước luôn phàn nàn rằng, hắn không xem trọng những lời cô ấy nói.

Lần này, về vấn đề của Ngu Hề, Lâm Huyền tự nhận là rất nghe lời. Hắn và Ngu Hề mỗi ngày khoảng cách xa nhất cũng không vượt quá 10 mét, gần như lấy dây xích buộc hai người lại với nhau.

"Yên tâm đi Lâm Huyền."

Dường như nhận ra sự lo lắng của Lâm Huyền, Ngu Hề nói:

"Em sẽ luôn chú ý đến vị trí của sát thủ thời không, nếu có vấn đề em sẽ lập tức chạy đến phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt trên tầng 17 tìm anh. Khoảng cách sát thủ thời không thật sự rất xa, cô ta tạm thời không thể đến được."

"Hơn nữa anh thấy đấy, những người đi cùng Jask mặc dù không phong tỏa tòa nhà nội trú, nhưng thực tế vẫn có đề phòng, anh đã nói với Cục An ninh Quốc gia về hình ảnh cô gái mắt xanh, nếu họ chú ý đến em, chẳng phải tự nhiên gây thêm phiền phức sao?"

"Dù sao anh đi đàm phán với Jask em cũng không giúp được gì, chi bằng em ở đây đợi anh, càng ít chuyện càng tốt."

Lâm Huyền cân nhắc:

"Nhưng... em ở trong xe vẫn quá xa anh, anh không yên tâm. Em theo anh đến cầu thang tầng 17 chờ nhé. Ở đó Jask không thấy được em, và khoảng cách với anh cũng không quá xa."...

Bệnh viện đại học Đông Hải, khoa nội trú, tầng 17, phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cộc cộc.

Y tá trưởng gõ cửa phòng nửa khép, mỉm cười nói vào bên trong:

"Tưởng Nguyệt! Em mau nhìn xem, ai đến thăm em này!"

Trịnh Tưởng Nguyệt ngồi trên giường ngẩng đầu lên.

Chớp chớp mắt.

Cô bé nhìn thấy người đàn ông cao lớn ngoại quốc đẩy cửa bước vào, lập tức ngồi thẳng dậy:

"Jask!!"

"Haha, Tưởng Nguyệt, lâu rồi không gặp, chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại trước đây."

Jask cười vẫy tay chào cô bé, bước vào, kéo ghế ngồi bên giường:

"Chỉ là lần đó có thể em không tin những gì tôi nói, nghĩ đó chỉ là một trò đùa."

"Lẽ nào... là thật sao!"

Trịnh Tưởng Nguyệt không giấu nổi sự kích động, mở to mắt:

"Cháu thật sự... cháu thật sự có một tấm vé tàu lên mặt trăng sao?"

Thực ra.

Cô bé cũng không phải mới biết điều này.

Ngay ngày hôm sau khi Jask tổ chức buổi họp báo về chuyến du lịch mặt trăng, đã có một y tá báo cho cô bé tin vui này.

Nhưng mọi người sau lưng đều nói... đó chỉ là một lời nói dối tốt bụng.

Dù gì một tấm vé tàu lên mặt trăng, có giá lên tới 12 triệu USD!

Ai lại tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt một món quà đắt giá như vậy?

Không, không, 12 triệu USD, không thể chỉ dùng từ đắt giá để miêu tả, đó là một con số khổng lồ, cực kỳ khổng lồ.

Trịnh Tưởng Nguyệt không có người thân giàu có, người anh duy nhất cũng đã qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi.

Chương 1005: Cô bé mặt trăng (4)

Cô bé chỉ là một đứa trẻ mồ côi đáng thương, dù tài khoản y tế của cô có khá nhiều tiền, và công ty MX cùng công ty Rhine đều chịu trách nhiệm cho phương án điều trị tiếp theo của cô bé, cũng đồng ý chi trả chi phí cần thiết cho khoang đông lạnh sau này.

Nhưng số tiền đó còn xa mới đủ 12 triệu USD.

Vì vậy.

Mọi người đều cho rằng.

Tấm vé tàu tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt là giả, không có thật, một lời nói dối tốt bụng.

Tiền là vấn đề đầu tiên.

Điều quan trọng nhất là...

Sức khỏe của Trịnh Tưởng Nguyệt hoàn toàn không đủ để tham gia chuyến du lịch mặt trăng này.

Không nói đến việc cô bé có thể trụ được đến ngày đó hay không.

Dù có thể trụ được... thể chất và trái tim yếu ớt của cô bé, làm sao chịu nổi gia tốc quá tải khi phóng tên lửa, cũng như môi trường chân không vũ trụ?

Đây cũng là một vấn đề thực tế không thể tránh được —

Trịnh Tưởng Nguyệt, hoàn toàn không đủ điều kiện để du lịch mặt trăng, cô bé chắc chắn không thể đi được!

Còn về phần Trịnh Tưởng Nguyệt, cô bé là một đứa trẻ hiểu chuyện.

Cô bé nghe thấy mọi người thảo luận về điều gì mỗi ngày, cũng hiểu được một số sự thật...

Có lẽ tấm vé tàu lên mặt trăng của mình, thực sự là giả.

12 triệu USD.

Cô bé đã tra cứu, khoảng gần một tỷ nhân dân tệ, đó là số tiền mà anh trai cô, Trịnh Thành Hà, có làm mấy đời cũng không kiếm được.

Không có tiền, làm sao mua được tấm vé tàu này?

Thể chất không chịu nổi gia tốc của tên lửa, cô bé tuy không hiểu lắm, nhưng trên mạng có nhiều video khoa học phổ thông, cô bé cũng hiểu đại khái lý do này...

Mình thực sự không thể đi tên lửa.

Dù sao thì ước mơ ban đầu của cô bé chỉ là sau khi chết được chôn trên mặt trăng thôi, chứ không phải mong muốn sống mà đứng trên mặt trăng.

Trong những suy nghĩ mâu thuẫn này, Trịnh Tưởng Nguyệt trải qua từng ngày.

Mọi người gặp cô bé, đều mỉm cười và thiện chí, khuyến khích cô bé phải kiên trì, chiến thắng bệnh tật, một ngày nào đó sẽ ngồi trên phi thuyền vũ trụ lên mặt trăng!

Cô bé dĩ nhiên cũng mỉm cười đón nhận lời khuyến khích, không làm người khác thất vọng.

Trước đây, cô bé thực sự nhận được cuộc điện thoại từ một người tự xưng là chủ của SPACET, Jask.

Đối phương chúc mừng cô bé về việc có được tấm vé tàu, cũng xác nhận rằng cô bé thực sự có đủ điều kiện để lên mặt trăng.

Trịnh Tưởng Nguyệt chỉ vui vẻ nói cảm ơn.

Cô bé không hoàn toàn tin vào điều này.

Có lẽ, đây vẫn là một lời nói dối tốt bụng, mọi người để cô bé vui vẻ mà tạo ra... làm sao cô bé nỡ làm phật lòng mọi người?

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Mọi người xung quanh cũng không nhắc đến chuyện tấm vé tàu lên mặt trăng nữa.

Kế hoạch du lịch mặt trăng sau buổi họp báo đó cũng không tiến triển, dường như trở nên xa vời.

Trịnh Tưởng Nguyệt cứ thế vừa điều trị, vừa chờ đợi trái tim thích hợp, vừa... mỗi đêm, nhẹ nhàng ôm hộp tro cốt của anh trai, ngồi trên ban công, nhìn ánh trăng từ trên trời rọi xuống, ngắm nhìn ngôi sao xa xăm cách xa 380. 000 km đó.

Nhưng không ngờ.

Hôm nay!

Chủ của SPACET, Jask, thực sự đã đến phòng bệnh của cô bé!

"Đúng vậy."

Jask mỉm cười, rút tấm vé tàu lên mặt trăng từ túi áo vest, đưa cho Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Tưởng Nguyệt, cuộc điện thoại trước đó, thực sự là ta gọi;

tấm vé tàu lên mặt trăng này của cháu, cũng là thật."

"Nhưng..."

Trịnh Tưởng Nguyệt run rẩy cầm tấm vé, nhìn Jask:

"Nhưng 12 triệu USD..."

"Haha, đã có người trả cho cháu rồi."

Jask để Trịnh Tưởng Nguyệt yên tâm nhận lấy vé tàu:

"Dù bây giờ ta tiết lộ điều này có thể sẽ làm mất đi ý tốt của một số người. Nhưng ta không muốn thấy một cô bé đáng yêu như vậy nghi ngờ về tính xác thực của vé tàu. Vì vậy... ta sẽ trực tiếp nói cho cháu biết."

"Tưởng Nguyệt, tấm vé tàu lên mặt trăng này là do Lâm Huyền tặng cho cháu, anh ấy đã thanh toán toàn bộ số tiền bằng một tấm séc không ghi danh trị giá 12 triệu USD. Cháu có biết Lâm Huyền không?"

Trịnh Tưởng Nguyệt vội vàng gật đầu:

"Anh Lâm Huyền! Cháu dĩ nhiên biết! Anh ấy còn đến dự sinh nhật cháu vào năm ngoái!"

Nói rồi, cô bé di chuyển người, lấy ra một con búp bê mèo Rhine khổng lồ từ phía sau, cười nói:

"Nhìn này! Đây là món quà sinh nhật mà anh Lâm Huyền tặng chúa! Anh ấy nói rằng con mèo Rhine này là phiên bản siêu giới hạn! Trên thế giới chỉ có hai con!"

"Wow, tuyệt quá." Jask vỗ tay khen ngợi:

"Đúng vậy, chính anh Lâm Huyền tặng cháu vé tàu này, anh ấy thường đến thăm cháu à?"

Nói đến đây.

Trịnh Tưởng Nguyệt cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Đã rất lâu rồi kể từ lần cuối anh Lâm Huyền đến... Lần cuối anh ấy đến là để đưa Hứa Y Y đến Viện Khoa học Long Quốc, đặt vào khoang đông lạnh. Kể từ đó, anh ấy không đến nữa..."

Hứa Y Y?

Nghe cái tên này, Jask lập tức nhớ ra.

Đó có lẽ là con gái của giáo sư Hứa Vân, người đã trở thành thực vật.

Chương 1006: Cô bé mặt trăng (5)

Hai năm trước, giáo sư Hứa Vân đột nhiên công bố dung dịch khoang đông lạnh, gây chấn động toàn thế giới, Jask đương nhiên cũng đã thấy các bản tin tràn ngập khắp nơi.

Ông ta không cần đoán cũng biết, cái chết của giáo sư Hứa Vân nhất định do Copernicus chỉ đạo, các hành vi quá rõ ràng.

Hóa ra...

Hứa Y Y trước đây luôn ở cùng phòng bệnh với Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ông ta ngẩng đầu, tiếp tục nói:

"Tưởng Nguyệt, hôm nay ta đến tặng cháu vé tàu là việc đầu tiên. Việc thứ hai là ta muốn nói với cháu một lời hứa... cũng liên quan đến khoang đông lạnh."

"Thực ra ta cá nhân khuyên cháu nên chờ cho đến khi công nghệ khoang đông lạnh hoàn thiện, nhanh chóng vào đông lạnh, trực tiếp ngủ đông đến tương lai khi con người có thể chữa trị bệnh tim bẩm sinh; rồi khi cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh, mới tính đến chuyến du lịch mặt trăng này."

"Ta cam đoan với cháu, tấm vé tàu lên mặt trăng này của cháu sẽ luôn có hiệu lực, và không bao giờ hết hạn. Sau này bất kể khi nào cháu tỉnh dậy, bất kể khi nào cháu muốn thực hiện chuyến du lịch này, ta và công ty của ta sẽ vô điều kiện phóng tàu cho chau. Dù trên chuyến tàu đó chỉ có một mình cháu, chúng ta cũng sẽ

phóng, đảm bảo đưa cháu an toàn lên mặt trăng."

Trịnh Tưởng Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Không thể tin được nhìn Jask:

"Thật... thật sao?"

Trước đây cô bé luôn lo lắng về vấn đề này, vì vậy khi anh Lâm Huyền hỏi cô bé có muốn cùng Hứa Y Y vào đông lạnh không, cô bé đã lắc đầu từ chối.

Nếu tấm vé tàu này thực sự có hiệu lực mãi mãi...

Cô bé thật sự không ngại chờ thêm một thời gian, đợi cơ thể khỏe mạnh rồi mới thực hiện chuyến du lịch mặt trăng này.

"Thật! Dĩ nhiên là thật!"

Jask cười rút điện thoại ra:

"Chúng ta chụp một bức ảnh chung, để ta đăng lên Twitter nhé, coi như đáp lại những người chỉ trích, đồng thời ghi lại lời hứa của chúng ta trên mạng, để lời hứa này mãi mãi có hiệu lực."

Nói rồi, Jask bật camera trước, chụp một bức ảnh cùng Trịnh Tưởng Nguyệt đang vui vẻ và tấm vé tàu, đồng thời viết lời hứa của mình và nhấn gửi bài đăng:

"Vậy là xong rồi, Tưởng Nguyệt, toàn thế giới đều biết cháu có một tấm vé tàu lên mặt trăng không bao giờ hết hạn. Vì vậy, yên tâm chữa bệnh trước đi, dù là vài chục năm sau hay vài trăm năm sau... ngay cả khi cháu mất tấm vé này cũng không sao. Jask và SPACET sẽ mãi mãi nợ Trịnh Tưởng Nguyệt một tấm vé tàu lên mặt trăng, luôn sẵn sàng để thực hiện cho cháu!"

Ông ta mỉm cười, cất điện thoại đi.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Phát hiện... người mình đang đợi dường như vẫn chưa đến.

Chậm quá rồi đấy, Lâm Huyền?

Tôi đã trễ vài tiếng rồi, sao cậu vẫn chưa đến?

Nếu vẫn chưa đến, thì trò chuyện thêm chút nữa vậy.

Ông ta lại quay đầu nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Nói nghe này Tưởng Nguyệt, sao cháu thích lên mặt trăng vậy? Cháu lên mặt trăng để làm gì?"

"Cháu muốn chôn anh trai cháu trên mặt trăng."

Trịnh Tưởng Nguyệt cười nói một câu khiến người khác phải suy ngẫm.

Jask nghiêng đầu:

"Anh trai?"

Trịnh Tưởng Nguyệt chỉ vào hộp đựng tro trên tủ đầu giường:

"Đúng, đó là anh trai của cháu."

Jask nhìn thấy hộp đựng tro, lập tức hiểu ra, chắp tay:

"Ồ, xin lỗi, chia buồn cùng cháu."

"Thực ra... ước nguyện ban đầu của cháu, là muốn anh trai chôn cháu trên mặt trăng."

Trịnh Tưởng Nguyệt đặt tấm vé tàu lên mặt trăng lên hộp đựng tro, nhìn bức ảnh đen trắng của anh trai, nhẹ nhàng nói:

"Anh trai nói rằng, sau khi bố cháu qua đời, linh hồn họ đều ở

trên mặt trăng, trên mặt trăng nhìn xuống chúng ta trên trái đất. Vì vậy... cháu mới nghĩ sau khi cháu qua đời, để anh trai chôn cháu trên mặt trăng, để cháu được đoàn tụ với bố mẹ trên mặt trăng."

"Cháu đã nói điều ước này với anh trai vô số lần, nhưng anh ấy chưa từng đồng ý lần nào, anh ấy nói rằng anh ấy sẽ không nhìn cháu chết, nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi cho cháu... Cháu cũng không ngờ, một người anh trai mạnh mẽ, dũng cảm như vậy, lại qua đời trước cháu."

"Nếu anh trai không còn, thì chỉ có cháu đưa tro cốt anh trai lên mặt trăng thôi. Nếu cháu không thể trở về, thì cháu sẽ chôn cùng anh trai, trên mặt trăng chúng cháu và bố mẹ vẫn là một gia đình. Nếu có thể trở về trái đất, thì mỗi đêm cháu sẽ nhìn lên mặt trăng, cháu biết... bố mẹ và anh trai, chắc chắn cũng đang nhìn cháu từ trên mặt trăng."...

Jask nghe xong, chép miệng.

Tay trái xoa mũi, vuốt râu cằm.

Cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Ông ta nghe ra rồi.

Trong cuộc đời ngây thơ của Trịnh Tưởng Nguyệt, thực sự có đầy rẫy những lời nói dối tốt bụng xung quanh cô bé.

Chính những lời nói dối đó đã giúp cô bé cách ly với thế giới tàn khốc, để cô bé có thể theo đuổi giấc mơ lên mặt trăng mà mỉm cười vào giấc ngủ.

"Còn chú thì sao? Chú Jask?"

Trịnh Tưởng Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, nhìn người đàn ông im lặng trước mặt:

Chương 1007: Tương lai gặp lại (1)

"Vì kế hoạch lên mặt trăng của chú, cháu cũng đã tìm hiểu nhiều thông tin về chú. Mặc dù phần lớn cháu không hiểu... nhưng cháu biết chú là một người rất vĩ đại, chú đưa con người lên du lịch vũ trụ, còn muốn đưa con người lên sao Hỏa sinh sống."

"Vậy tại sao chú cũng muốn lên mặt trăng? Chú cũng có người muốn gặp ở trên đó sao? Chú định làm gì khi lên mặt trăng?"

Jask vuốt cằm:

"Ta chưa nghĩ quá cụ thể, vì thật lòng mà nói, việc lên mặt trăng không phải là điều đơn giản và cũng không thể thực hiện trong thời gian ngắn."

"Hơn nữa mặt trăng quá gần với trái đất, chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm lên đến hơn 300 độ, chu kỳ tự quay kéo dài tới một tháng, hành tinh này thực ra không có nhiều giá trị phát triển, xa hơn rất nhiều so với sao Hỏa. Vì vậy, con người rất khó có thể mở căn cứ sinh sống trên mặt trăng..."

"Nói thật với cháu, thực ra ta có một kế hoạch điên rồ, ta luôn nghĩ rằng, mặt trăng chính là một 'bảng quảng cáo tự nhiên'! Cháu thử nghĩ mà xem... vì hiện tượng khóa thủy triều, chu kỳ tự quay và chu kỳ quỹ đạo của mặt trăng hoàn toàn đồng nhất."

"Điều này dẫn đến việc mặt trăng luôn luôn đối diện với trái đất, người trên trái đất vĩnh viễn không thể nhìn thấy mặt sau của mặt trăng. Thêm vào đó, mặt trăng có thể phản chiếu ánh sáng mặt trời, mỗi đêm đều sáng như vậy, và cũng là vật thể phát sáng

khổng lồ duy nhất trên bầu trời đêm..."

"Nhìn từ góc độ nào, mặt trăng cũng là một 'bảng quảng cáo thiên thể' hoàn hảo! Nếu ta đặt logo công ty lên mặt trăng, chẳng phải trong vài trăm năm tới, bất kể nơi nào trên trái đất, chỉ cần ngước lên, chắc chắn sẽ nhìn thấy logo công ty của ta trên mặt trăng."

"Ý tưởng ban đầu của ta là dùng vật liệu khuếch tán để trải một chữ cái tiếng Anh từ cực Nam đến cực Bắc của mặt trăng, có thể là chữ T, hoặc là chữ X, dù sao cũng là logo công ty của ta... cháu thấy thế nào, Tưởng Nguyệt, cháu không thấy ý tưởng này rất ngầu sao?"

Trịnh Tưởng Nguyệt nghe xong ngạc nhiên đến mức há hốc mồm.

Vội vàng lắc đầu:

"Chú... chú Jask, làm sao chú có thể làm vậy được? Mặt trăng đẹp như vậy, trắng như vậy... sao chú có thể viết chữ lên đó?"

"Hả?"

Jask cười:

"Không thấy ngầu sao?"

"Dĩ nhiên là không ngầu rồi... mà còn rất đáng sợ!"

Trịnh Tưởng Nguyệt nhíu mày, lo lắng nói:

"Nếu mặt trăng trở nên như vậy, e rằng nhiều người sẽ không dám ngước lên nhìn bầu trời nữa? Nếu bố mẹ cháu đều ở trên mặt trăng... thì chắc chắn trên thế giới này, cũng có nhiều người có bố mẹ, người thân, bạn bè ở trên mặt trăng chứ?"

"Khi chúng cháu nhớ họ, có thể ngước nhìn mặt trăng; khi họ

nhớ chúng cháu, cũng có thể nhìn xuống trái đất... nếu chú đặt một cái logo đen khổng lồ chắn hết tầm nhìn của chúng cháu, thì... chúng cháu chẳng phải là không bao giờ nhìn thấy nhau được nữa sao?"

Những lời nói ngây thơ của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Làm Jask ngây người.

Những điều cảm tính như thế này, ông ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Ngay cả về vệ tinh Starlink của mình, khi nhiều người nói ông ta làm ô nhiễm bầu trời đêm, thực ra trong lòng ông ta hoàn toàn không quan tâm.

Ông ta nghĩ rằng, trước bước tiến của khoa học kỹ thuật, việc làm ô nhiễm một chút bầu trời đêm thực sự chẳng đáng kể.

Bầu trời đêm rộng lớn như vậy.

Thêm vài ngôi sao lấp lánh cũng không sao mà?

Còn lời của Trịnh Tưởng Nguyệt, dường như khiến ông ta nghĩ đến nhiều điều hơn.

"Chú Jask..."

Trịnh Tưởng Nguyệt di chuyển người lại gần, đôi tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay rộng lớn của Jask:

"Xin chú..."

Cô bé nhìn Jask với đôi mắt trong sáng và thuần khiết:

"【Hãy để mặt trăng luôn giữ nguyên như thế này... có được không?】"...

Jask nhìn vào mắt cô bé.

Cũng nhìn thấy dây dẫn và miếng dán theo dõi dính trên cổ áo bệnh nhân của cô bé.

"Haha, sao cháu lại coi lời nói đùa của ta là thật?"

Jask cười nhẹ, nhún vai:

"Ta chỉ đùa thôi! Yên tâm đi Tưởng Nguyệt, mặt trăng sẽ luôn giữ sạch sẽ và trong trẻo vì cháu, giống như đôi mắt của cháu vậy."

Ông ta quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa phòng bệnh.

Cuối cùng...

Ông ta nhìn thấy bóng dáng mình đã chờ đợi từ lâu, người thanh niên đó.

Thế là.

Ông ta đứng dậy khỏi ghế, vẫy tay chào tạm biệt Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Tạm biệt, Tưởng Nguyệt, hãy chăm sóc sức khỏe thật tốt."

"Ta tin rằng sẽ có một ngày..."

"Chúng ta sẽ gặp nhau trên mặt trăng!"...

"Em cứ chờ ở cầu thang này nhé, Ngu Hề, khoảng cách này thì anh mới yên tâm."

"Dù Jask có lên xuống tầng, họ cũng sẽ dùng thang máy, không đi qua khu vực cầu thang này đâu."

Suy nghĩ nhiều lần, Lâm Huyền tìm được điểm cân bằng giữa

việc "không rời xa Ngu Hề" và "không để Ngu Hề lộ diện trước mặt Jask".

Hắn để Ngu Hề ở cầu thang tầng 17 của khoa nội trú, sau đó đi về phía phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Ngoài phòng bệnh đứng hai người.

Một là nhân vật chính quyền Đông Hải, còn lại là y tá trưởng.

Chương 1008: Tương lai gặp lại (2)

Họ không vào làm phiền cuộc trò chuyện giữa Jask và Trịnh Tưởng Nguyệt, điều này cũng là theo lời dặn dò ban đầu của Jask.

Jask nói muốn trò chuyện với Trịnh Tưởng Nguyệt trong trạng thái thoải mái, chỉ là cuộc nói chuyện riêng tư, không cần quá gò bó.

Lâm Huyền cũng không đứng quá gần, chỉ lặng lẽ đứng ngoài cửa.

Rất nhanh, Jask quay đầu lại và chú ý đến Lâm Huyền. Ông ta lập tức đứng dậy từ phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt, bước ra ngoài.

"Lâm Huyền, là bạn của tôi."

Jask chỉ vào Lâm Huyền, mỉm cười với nhân vật chính quyền Đông Hải đi cùng:

"Chúng tôi cần nói vài lời bên kia, sẽ nhanh thôi, không ảnh hưởng đến lịch trình tiếp theo đâu."

"Không sao, xin mời."

Sau đó.

Jask chỉnh lại áo vest, đi về phía Lâm Huyền, chủ động đưa tay phải ra:

"Lâm Huyền, lâu rồi không gặp, bắt tay nào."

"Angelica đâu rồi?"

Lâm Huyền không đưa tay, đi thẳng vào vấn đề:

"Angelica ở đâu? Ông đã làm gì cô ta?"

Jask cúi đầu.

Cười nhẹ.

Rồi lắc đầu:

"Lâm Huyền, nếu cậu muốn tìm Angelica, thì cậu đã tìm sai chỗ rồi, Angelica không ở chỗ tôi."

"Cô ta thực sự từng bị tôi kiểm soát, không sai, tôi cũng đã chăm sóc cô ta rất tốt... chỉ tiếc là, cô ta đã trốn thoát khỏi tôi, còn lấy trộm một số thứ."

"Tôi còn muốn hỏi cậu, cậu có biết Angelica ở đâu không? Nếu cậu biết, làm ơn nói cho tôi biết. Dù sao thì, ăn trộm đồ của tôi, cũng phải trả lại chứ?"

Lâm Huyền khẽ cười khẩy.

Hắn hoàn toàn không tin lời Jask.

Angelica đã mất tích tại trung tâm phóng tên lửa của Jask, nhiều ngày qua không có dấu vết hoạt động bên ngoài, cũng không liên lạc với hắn.

Rõ ràng, Jask đang nói dối.

Hắn thở dài, nhìn thẳng vào mắt Jask:

"Vậy là không có gì để nói rồi?"

Jask cũng thu lại nụ cười.

Nét mặt nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Dù tôi nói gì bây giờ, cậu cũng không tin tôi đúng không? Lâm Huyền, tôi nghĩ giữa chúng ta có một số hiểu lầm, thậm chí có thể nói là... hiểu lầm rất sâu."

"Nhưng đến lúc này, nếu bảo tôi đưa ra bằng chứng để chứng minh những điều này chỉ là hiểu lầm, tôi cũng thực sự không có gì để đưa ra."

"Nhưng tôi tin rằng, nếu cả hai chúng ta có thể thể hiện thành ý, bỏ qua định kiến, nói chuyện thẳng thắn, thì có thể giải quyết được những hiểu lầm này."

"Chỗ này chắc chắn không phù hợp, hơn nữa, tôi cũng có một thứ muốn cho cậu xem, bệnh viện này không phải là nơi thích hợp để tôi lấy ra. Vậy nên... chúng ta đổi chỗ, đổi thời gian nói chuyện kỹ hơn thì sao?"

Ông ta mỉm cười, đứng thẳng dậy:

"Ở khu vực Tân Cảng, phía bắc nhà máy Tesla khoảng hai cây số, có một nhà xưởng bỏ hoang. Dù bên trong chất đầy vật liệu xây dựng và rác, nhưng không gian rộng rãi, đủ yên tĩnh, không ai làm phiền, rất phù hợp để chúng ta nói chuyện."

"Không cần chờ lâu, tối nay 8 giờ thì sao? Lần này tôi sẽ không đến trễ... 8 giờ tối nay, chúng ta gặp nhau ở nhà xưởng bỏ hoang đó. Tôi sẽ mang đủ thành ý đến gặp cậu, không đem theo vệ sĩ, không đem theo ai, chỉ mình tôi đến gặp cậu."

Nói xong.

Ông ta vẫy tay chào tạm biệt Lâm Huyền:

"Tối gặp lại, Lâm Huyền, không gặp không về."

Quay người.

Jask cười nhẹ nhàng kéo cánh tay của nhân vật chính quyền Đông Hải, cùng người này nhường nhịn nhau bước vào thang máy, đóng cửa, xuống tầng rời đi. ...

Cuộc gặp lần này.

Ngắn hơn Lâm Huyền tưởng rất nhiều.

Nhưng biết làm sao được?

Đối phương đã không thừa nhận Angelica đang ở trong tay ông ta, vậy thì cũng chẳng có gì đáng để nói thêm.

Chỉ là không ngờ...

Jask lại hẹn hắn gặp riêng vào 8 giờ tối, tại một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô hẻo lánh.

Nói là gặp một mình, tự đến.

Có thể tin được không?

Lâm Huyền chẳng bao giờ ngốc nghếch mà tin tưởng.

Dù sao thì đã đến đây rồi, thời gian này lại bận rộn lên trời, bôn ba, trốn chạy, lâu rồi chưa đến thăm Trịnh Tưởng Nguyệt.

Vậy thì nhân cơ hội này, đến thăm cô bé một chút.

Hắn đi đến trước phòng bệnh, nhẹ nhàng gõ cửa và nhìn vào trong, chạm mắt với Trịnh Tưởng Nguyệt đang ôm hộp đựng tro cốt.

"Anh Lâm Huyền!"

Trịnh Tưởng Nguyệt nghiêng đầu cười, mái tóc đen dài như

thác nước buông xuống.

Cô bé đặt hộp đựng tro cốt của anh trai trở lại tủ đầu giường.

Sau đó chạy nhanh đến, nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền! Anh có biết ai vừa đến không? Jask đấy! Chính là Jask bán vé du lịch mặt trăng! Ông ấy nói với em rồi! Nói rằng vé tàu của em là do anh tặng! Sao lâu vậy rồi mà anh không nói cho em biết là anh đã mua nó chứ!"

Lâm Huyền mỉm cười.

Cùng Trịnh Tưởng Nguyệt bước vào phòng bệnh, nghe cô bé líu lo kể về việc Jask đến thăm.

"Vì em đã biết rồi, anh cũng không giấu nữa."

Lâm Huyền nói thật:

"Thực ra tấm vé tàu đó đúng là do anh mua, nhưng tiền mua vé là từ một người bạn khác của anh trai em, là di sản của người đó. Ông ấy biết ước mơ của em, cũng biết chuyện của em và anh trai em, nên trước khi qua đời đã làm một việc tốt, giúp em thực hiện ước mơ."

Chương 1009: Tương lai gặp lại (3)

"À, ra là vậy."

Trịnh Tưởng Nguyệt nghe câu chuyện phức tạp này, gãi đầu:

"Ông ấy... thật sự là một người tốt, một người nhân hậu."

"Có lẽ ở kiếp sau."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Biết đâu kiếp sau sẽ là một người tốt, nếu giúp em thực hiện ước mơ mặt trăng của mình, cũng coi như tích được chút phúc đức."

Trịnh Tưởng Nguyệt cắn môi, muốn nói nhưng lại thôi.

Cuối cùng.

Ngẩng đầu lên.

Nghiêm túc nhìn Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, trước đây anh đã hỏi em có muốn cùng Hứa Y Y đi vào đông lạnh không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Em đã nghĩ kỹ rồi?"

Thực ra.

Trước khi bác sĩ chính của Hứa Y Y nói rằng cô bé không thể chịu đựng được, bác sĩ chính của Trịnh Tưởng Nguyệt đã nói chuyện với Lâm Huyền hai lần.

Bác sĩ chính nói:

"Tôi biết Trịnh Tưởng Nguyệt và Hứa Y Y đều do cậu chăm sóc, nên sẽ nói thẳng với cậu về tình hình thực tế của họ."

"Lâm tiên sinh, đừng vì nhìn bề ngoài Trịnh Tưởng Nguyệt có vẻ ổn hơn nhiều so với Hứa Y Y mà nghĩ rằng cô bé thật sự chịu đựng được... thực ra không phải như vậy, từ góc độ y học của chúng tôi, tình trạng của Trịnh Tưởng Nguyệt còn nguy hiểm hơn nhiều so với Hứa Y Y."

"Bệnh tình của Hứa Y Y ít nhất là ổn định, chúng tôi có thể kiểm soát được sự thay đổi trong cơ thể cô bé, có thể chuẩn bị trước các biện pháp phòng ngừa, cũng có thể dự đoán xu hướng xấu đi trong tương lai. Nhưng Trịnh Tưởng Nguyệt thì khác... bệnh tim của cô bé nếu tái phát, đó sẽ là cơn đột quỵ chết người."

"Trước đây Trịnh Tưởng Nguyệt đã nhiều lần bị bệnh tim tái phát, lần nào cũng suýt chết. Cô bé thực sự rất may mắn, nhưng may mắn này kéo dài được bao lâu? Tim là một cơ quan quan trọng của con người, đôi khi sống chết chỉ trong chớp mắt, không cứu kịp."

"Vì vậy, tôi khuyên cậu hãy thuyết phục Trịnh Tưởng Nguyệt, để cô bé cùng Hứa Y Y đi vào đông lạnh. Chúng tôi, những người trong ngành y, rất hiểu tiến độ của khoang đông lạnh, mặc dù hiện tại khoang đông lạnh vẫn đang ở giai đoạn thử nghiệm danh nghĩa, nhưng thực ra kết quả thử nghiệm đã có thể sản xuất hàng loạt."

"Hiện nay, ngoài tác dụng phụ không thể tránh khỏi là mất trí nhớ, hầu hết các tác dụng phụ của đông lạnh đều đã được khắc

phục. Dù vẫn còn một số ít tác dụng phụ, nhưng không nghiêm trọng, không ảnh hưởng nhiều đến Trịnh Tưởng Nguyệt hay Hứa Y Y."

"Cậu phải quyết định nhanh chóng, Lâm tiên sinh, tình trạng của Trịnh Tưởng Nguyệt không thể chờ đợi, không ai biết khi nào vận xui sẽ ập đến với cô bé tội nghiệp này."...

Vì vậy.

Khi đón Hứa Y Y đến Viện Khoa học Long Quốc để đông lạnh, Lâm Huyền đã hết lời thuyết phục Trịnh Tưởng Nguyệt trong một thời gian dài.

Nhưng Trịnh Tưởng Nguyệt vẫn kiên quyết từ chối.

Cô bé sợ mình sẽ bỏ lỡ chuyến du lịch mặt trăng.

Dù bản thân cô bé cũng không thực sự tin rằng tấm vé tàu lên mặt trăng là thật, nhưng... nhỡ đâu? Nhỡ đâu điều kỳ diệu thực sự xảy ra?

Nếu cô bé thực sự có tấm vé đó, mà không phải là một lời nói dối tốt bụng, nhưng lại bỏ lỡ vì nằm trong khoang đông lạnh...

Cô bé sẽ hối hận cả đời!

Nhưng bây giờ đã khác.

Lời hứa của Jask đã xua tan nỗi lo cuối cùng của cô bé.

Bây giờ...

Cô bé thực sự đã suy nghĩ kỹ.

"Đúng vậy, anh Lâm Huyền, em đã quyết định rồi."

Trịnh Tưởng Nguyệt nghiêm túc gật đầu với Lâm Huyền:

"Chú Jask đã hứa với em, nói rằng tấm vé du lịch mặt trăng của em, bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện, dù là mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau, mất tấm vé đó cũng không sao!"

"Nếu vậy, em có thể yên tâm đi vào đông lạnh... em cũng muốn có một cơ thể khỏe mạnh, có thể sống sót để đứng trên mặt trăng, chôn hộp đựng tro của anh trai em."

"Đương nhiên không vấn đề gì."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Em đồng ý đi vào đông lạnh, đó là kết quả mà nhiều người mong đợi, và đó thực sự là phương án điều trị tốt nhất cho em. Yên tâm đi, Tưởng Nguyệt, khoa học và y học của con người phát triển rất nhanh, ước tính không lâu nữa, thậm chí có thể không đến 20 năm, bệnh tim bẩm sinh và tàu vũ trụ đến mặt trăng sẽ được giải quyết."

"20 năm sau anh cũng chỉ mới 45 tuổi, đến lúc đó em tỉnh lại, biết đâu anh còn có thể nhìn thấy em ngồi vào tàu vũ trụ, tiễn em đi du lịch mặt trăng."

"Hehe..."

Nghe những lời dịu dàng của Lâm Huyền, Trịnh Tưởng Nguyệt rơi nước mắt, mắt mờ đi.

Cô bé lau mắt.

Giọng nghẹn ngào nói:

"Thật sự rất cảm ơn anh, anh Lâm Huyền... Anh trai em cũng thường nói, các anh đều là người tốt, đã giúp đỡ chúng em rất nhiều; anh ấy dặn em rằng, sau này nếu có cơ hội, nhất định phải báo đáp ân tình của các anh."

"Dù em không biết sau này có thể làm gì, nhưng anh Lâm Huyền, nếu sau này em lớn lên thực sự có khả năng, em nhất định sẽ báo đáp anh! Giống như anh chăm sóc em bây giờ... khi anh già, em cũng sẽ chăm sóc anh thật tốt!"

Ôi.

Đúng là những lời ngây thơ.

Lâm Huyền rút hai tờ giấy từ hộp giấy, đưa cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Hắn đã sớm nhận ra.

Chương 1010: Tương lai gặp lại (4)

Dù Trịnh Tưởng Nguyệt tuổi cũng không còn nhỏ, năm nay đã 15 tuổi. ...

Bởi vì từ nhỏ đã bị giữ trong bệnh viện, không đi học, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không có bạn bè... nên tuổi tâm lý của cô bé nhỏ hơn rất nhiều so với tuổi thực.

Không chỉ tuổi tâm lý, cơ thể của cô bé cũng bị suy dinh dưỡng, dẫn đến thấp hơn rất nhiều so với những cô bé 15 tuổi bình thường.

Vì vậy, nhìn tổng thể từ trong ra ngoài, Trịnh Tưởng Nguyệt hoàn toàn giống như một cô bé tám, chín tuổi, khiến ai nhìn cũng thương cảm.

"Em không cần nghĩ xa đến vậy đâu, Tưởng Nguyệt."

Lâm Huyền an ủi cô bé:

"Em chỉ cần chăm sóc tốt bản thân mình, thực hiện được ước mơ lên mặt trăng của em, thì tất cả chúng ta đều sẽ vui mừng cho em. Thực ra anh giúp được hai anh em em rất ít, cũng không thường xuyên đến chăm sóc em, vì vậy... em thực sự không cần phải nghĩ đến chuyện báo đáp gì cho anh, đừng để áp lực đó đè nặng lên em."

"Hơn nữa, nếu em ngủ đông trong thời gian dài, tác dụng phụ là mất trí nhớ sẽ khiến em quên hết mọi thứ, em tự nhiên cũng sẽ quên cả anh thôi. Nhưng anh nghĩ quên đi cũng là điều tốt, môi

trường mới, thời đại mới, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu cũng không tồi."

Nghe lời nhắc nhở của Lâm Huyền.

Trịnh Tưởng Nguyệt chợt nhớ ra, đúng là... ngủ đông còn có tác dụng phụ là mất trí nhớ! Nếu không nhờ Lâm Huyền nhắc, cô bé thật sự đã quên mất!

"Vậy... vậy thì không được, anh Lâm Huyền."

Trịnh Tưởng Nguyệt kiên quyết lắc đầu:

"Anh trai em luôn dạy em, rằng một giọt nước ân tình nên đáp lại bằng cả một dòng suối, con người tuyệt đối không được quên ơn. Nhưng... tác dụng phụ mất trí nhớ phải làm sao? Nếu em tỉnh dậy, quên hết mọi thứ... quên cả chuyện phải chôn anh trai trên mặt trăng, quên cả anh Lâm Huyền... thì thật là tệ quá."

Bất chợt, cô bé nảy ra một ý tưởng.

Được rồi!

Ghi lại tất cả những việc quan trọng này vào sổ tay là được mà?

Như vậy.

Khi một ngày nào đó tỉnh dậy, chỉ cần đọc lại những gì đã ghi trong sổ tay, cô bé sẽ nhớ ra tất cả những việc cần làm.

Cô bé nhảy lên giường, mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra một cuốn sổ tay màu hồng và một cây bút dễ thương.

Lật một trang trắng.

Trịnh Tưởng Nguyệt viết lên đó:

"Những việc phải làm sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông!"

Chôn anh trai trên mặt trăng.

Báo đáp anh Lâm Huyền.

Viết xong.

Cô bé giơ cuốn sổ trước mặt Lâm Huyền, cười hớn hở:

"Anh Lâm Huyền xem này, như vậy em sẽ không quên anh nữa! Khi em tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, chỉ cần đọc những dòng này là em sẽ nhớ ra ngay!"

Ha ha.

Lâm Huyền cười nhẹ, xoa đầu Trịnh Tưởng Nguyệt, không nói gì thêm.

Nếu mà đơn giản như vậy...

Thì xã hội bây giờ đã không lo lắng về vấn đề mất trí nhớ sau khi ngủ đông, hay vấn đề lừa đảo ký ức.

Chưa kể.

Trịnh Tưởng Nguyệt viết hai việc này quá đơn giản, chỉ vài dòng, dù cô bé tỉnh dậy sau này có muốn tin những gì mình đã viết, cô bé có thực sự hiểu được không?

Điều thứ hai thì còn hiểu được.

Nhưng điều thứ nhất... nhìn sơ qua thì thật khó hiểu, nếu không có ngữ cảnh xung quanh, chắc chắn sẽ không hiểu được.

Nhưng Lâm Huyền cũng không định nói những điều này với Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cứ để cô bé vui vẻ, không lo lắng mà đi vào giấc ngủ đông.

Đó cũng là điều mà Trịnh Thành Hà mong muốn nhất.

Sức khỏe và cuộc sống tốt đẹp của Trịnh Tưởng Nguyệt quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Còn việc quên Lâm Huyền? Thậm chí quên cả Trịnh Thành Hà?

Quên thì quên.

Quên hết mọi thứ, đón nhận cuộc sống mới.

"Thật ra em nên gạch bỏ điều thứ hai đi."

Lâm Huyền cười nói:

"Vì anh không thích ngủ đông, em rất có thể sẽ không gặp lại anh trong tương lai. Hơn nữa, lòng tốt vốn không đòi hỏi được đáp lại, đó là sự truyền thừa không vị kỷ qua các thế hệ."

"Anh cũng nhận được rất nhiều lòng tốt từ mọi người, nên mới có khả năng giúp đỡ em như bây giờ, nhưng những người đã giúp đỡ anh... rất nhiều người đã không còn, anh thậm chí không có cơ hội để báo đáp. Vì vậy, anh đã tiếp tục truyền lại lòng tốt đó cho em."

"Vậy nên tự nhiên, Tưởng Nguyệt, sau này em cũng có thể tiếp tục truyền lại lòng tốt này——"

"Hãy trở thành một người tốt bụng, một người biết yêu thương, giúp đỡ những người cần giúp đỡ, trao tình yêu cho những người khao khát sự quan tâm."

Chương 1011: Tương lai gặp lại (5)

"Nếu có khả năng, hãy gánh vác việc nước, không thì về Đông Hải xây dựng quê hương."

"Tóm lại, em có thể tiếp tục truyền lại lòng tốt và tình yêu thương này, đó chính là cách báo đáp tốt nhất cho anh, cho anh trai em, và cho tất cả những người đã giúp đỡ em."...

Trịnh Tưởng Nguyệt nghe lời Lâm Huyền nói.

Gật đầu mạnh.

Sau đó lại cầm bút lên, thêm một điều mới vào danh sách "Những việc phải làm sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông!":

Trở thành một người tốt bụng và yêu thương.

Lâm Huyền nhìn thấy.

Lại không nhịn được cười.

Thật đúng là bậc thầy tóm gọn ý chính, Trịnh Tưởng Nguyệt thực sự rất giỏi rút gọn trọng tâm, từ ngữ quý như vàng.

"Anh đi trước nhé, Tưởng Nguyệt, anh sẽ sắp xếp việc ngủ đông của em."

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế:

"Anh rất quen biết với Viện Khoa học Long Quốc, đã đặt sẵn hai suất thử nghiệm khoang đông lạnh, hiện tại Hứa Y Y đã vào

đó, còn lại một suất anh vẫn để dành cho em, anh sẽ liên hệ với bên đó."

"Những việc tiếp theo, em cứ nghe theo sự sắp xếp của bác sĩ chính."

Sau đó.

Lâm Huyền rời khỏi phòng bệnh của Trịnh Tưởng Nguyệt, gọi điện cho bên Viện Khoa học Long Quốc, không có vấn đề gì, Viện trưởng Cao Diên nói bệnh viện đại học Đông Hải có thể gửi Trịnh Tưởng Nguyệt đến bất cứ lúc nào.

Sau đó, Lâm Huyền gặp bác sĩ chính của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Bác sĩ nói:

"Vừa kịp lúc, thực ra vài ngày trước, bệnh tim của Tưởng Nguyệt lại tái phát, nhưng tôi không liên lạc được với cậu, điện thoại của cậu luôn trong tình trạng tắt máy. Tôi đang định tìm cơ hội nói chuyện với cậu."

"Nếu Viện Khoa học Long Quốc không gặp vấn đề gì, thì Tưởng Nguyệt nên khởi hành ngay, tôi đề nghị không nên chậm trễ, chuẩn bị xong thì đi ngay. Để đảm bảo an toàn, chúng tôi sẽ không sử dụng tàu cao tốc hay máy bay, mà sẽ cử một xe cứu thương chuyên nghiệp để vận chuyển Tưởng Nguyệt."

"Cậu yên tâm, xe cứu thương có đầy đủ thiết bị cấp cứu, ngay cả khi Tưởng Nguyệt lên cơn đau tim trên đường đến thủ đô, chúng tôi vẫn có thể kịp thời cứu chữa. Hơn nữa... đây cũng là ưu điểm của xe cứu thương, nếu có tình huống không xử lý được, chúng tôi có thể nhanh chóng đến bệnh viện gần nhất sử dụng thiết bị ECMO, so với tàu cao tốc và máy bay không thể chuyển hướng giữa chừng thì an toàn hơn nhiều."

Lâm Huyền gật đầu:

"Được rồi, bác sĩ, sau đó Tưởng Nguyệt nhờ cả vào các vị."

"Yên tâm đi, Lâm tiên sinh."

Bác sĩ chính mỉm cười:

"Trên đường đến Đế Đô, chúng tôi sẽ chăm sóc Tưởng Nguyệt cẩn thận. Phải nói rằng, cậu và Triệu Anh Quân của công ty MX đều là những người mà khoa nội trú của chúng tôi rất kính trọng."

"Dù là con gái của giáo sư Hứa Vân, Hứa Y Y, hay cô bé tội nghiệp Tưởng Nguyệt, sau khi trở thành trẻ mồ côi, các cậu đều chăm sóc họ, chi trả chi phí y tế cho họ."

"Tôi đã ở khoa nội trú nhiều năm, đã chứng kiến sự lớn lên của cả Tưởng Nguyệt và Hứa Y Y, nên có rất nhiều tình cảm với họ. Vì vậy, tôi rất biết ơn các cậu vì đã quan tâm đến hai cô bé này."

"Hai cậu đều là những người có tấm lòng rất tốt, cuộc sống chắc chắn sẽ tràn đầy may mắn."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, đứng dậy chuẩn bị rời đi:

"Cảm ơn lời chúc của bác sĩ, bây giờ đúng là... lúc tôi cần may mắn nhất."...

Ra khỏi phòng bác sĩ chính, Lâm Huyền đến cầu thang tầng 17 của khu nội trú.

Ngu Hề dựa vào tường, chờ đợi trong yên lặng.

"Không có chuyện gì chứ?" Lâm Huyền hỏi.

Ngu Hề lắc đầu:

"Không ai đến đây cả, chỉ có bảo vệ của ông ta lên xuống vài lần."

"Không ai phát hiện ra em chứ?"

Ngu Hề cho tay vào túi, lắc đầu lần nữa:

"Không."

Sau đó, hai người đi thang máy xuống tầng, lên lại chiếc xe Volkswagen, lái về khách sạn.

Trong căn phòng, Lâm Huyền kể cho Ngu Hề nghe về cuộc nói chuyện vừa rồi với Jask.

"Đây chắc chắn là cái bẫy của ông ta."

Ngu Hề nói:

"Nếu chúng ta chủ động hẹn ông ta ra thì còn đỡ, nhưng bây giờ ông ta lại chủ động hẹn anh đến nơi hẻo lánh như vậy, nhìn sao cũng thấy nguy hiểm."

"Ông ta nói ông ta sẽ đi một mình, nhưng thực tế cái nhà máy bỏ hoang đó lại ở gần trụ sở chính của ông ta, nhà máy Tesla... ai biết sẽ có bao nhiêu người đến?"

"Hơn nữa, ông ta đã phủ nhận rằng Angelica đang ở chỗ ông ta, thì anh càng không cần đi gặp ông ta làm gì. Dù Angelica đang ở trong tình trạng nào, rõ ràng ông ta không có ý định trả cô ta lại cho anh... thậm chí, Angelica bây giờ sống chết ra sao cũng không rõ."

"Anh cũng nghĩ vậy."

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, nhìn đồng hồ:

"Nhìn thế nào cũng giống như một bữa tiệc Hồng Môn."

Đồng hồ thông minh hiển thị thời gian là 16:32.

Còn ba tiếng rưỡi nữa là đến cuộc hẹn với Jask lúc tám giờ tối.

"Em chắc chắn muốn đi không?"

Chương 1012: Tương lai gặp lại (6)

Ngu Hề lắc đầu:

"Thật sự rất nguy hiểm. Em đề nghị nếu cần gặp Jask thì chúng ta sẽ chọn địa điểm và thời gian."

"Nhưng... em nghĩ thời gian cũng không còn nhiều, vì em có cảm giác rằng thích khách thời không đã vào phạm vi Long Quốc. Chỉ là vị trí của cô ta vẫn còn xa, em không cảm nhận được chính xác... chắc là ở khu vực gần Sơn Đông, vẫn còn khá xa Đông Hải."

"Nhưng dù sao đi nữa, nếu thích khách thời không đã vào nội địa Long Quốc, thì việc cô ta đến Đông Hải chỉ là vấn đề thời gian. Nếu để cô ta và Jask hội ngộ, chúng ta thực sự không còn cơ hội nào."

"Thời gian không còn nhiều, Lâm Huyền, anh phải quyết định nhanh. Bây giờ, hoặc chúng ta mạo hiểm đi gặp Jask; hoặc chúng ta bỏ qua Jask, tìm cách giải quyết thích khách thời không; hoặc... chúng ta rời khỏi Đông Hải lần nữa, tránh cuộc chiến, chờ cơ hội tốt hơn."

Lâm Huyền tựa cằm vào tay, nhắm mắt lại, ngồi trên ghế sofa suy nghĩ.

Hắn luôn cảm thấy.

Thái độ của ông ta đối với mình thật sự rất kỳ lạ.

Nói ông ta là kẻ thù?

Ông ta hoàn toàn không thể hiện bất kỳ ý định giết mình nào, và thật sự đã cứu mình khỏi vụ tấn công của Kevin Walker, cũng gián tiếp tiết lộ địa chỉ của Kevin Walker cho mình.

Nói ông ta không phải kẻ thù?

Rõ ràng ông ta nói dối về việc Angelica, và VV cũng bị ông ta giết, thích khách thời không cũng là do ông ta phái đến.

Theo tình hình hiện tại.

Thích khách thời không nhanh nhất cũng phải đến nửa đêm nay mới đến Đông Hải; trước đó, vẫn là khoảng thời gian trống vắng của các sát thủ của Jask.

Tất nhiên, có lẽ ông ta có thể trực tiếp phái đội sát thủ của thời gian này để giết mình.

Nhưng nếu logic đơn giản như vậy...

Tại sao ông ta không hành động ở Mỹ?

Tại sao không trực tiếp phái đội sát thủ ở Mỹ?

Nhìn thế nào, giết mình ở Mỹ dễ dàng hơn nhiều so với giết mình ở Long Quốc.

Dù sao thì ở Đông Hải mình cũng được coi là một nhân vật công chúng.

Thật sự giết mình, ông ta sẽ phải gánh chịu hậu quả, ông ta sẽ không làm điều ngớ ngẩn như vậy.

Cảm giác hiện tại của Lâm Huyền vẫn như trước, thật lạ lùng.

Luôn cảm thấy...

[Có điều gì đó không ổn.]

Hãy phân tích kỹ một chút.

Hiện tại, những người rõ ràng có địch ý với hắn:

Kevin Walker, ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, thích khách thời không.

Những người rõ ràng đứng về phía hắn, bảo vệ hắn:

Hoàng Tước, Ngu Hề, Angelica.

Nhìn như vậy thì.

Lập trường của Jask vẫn không rõ ràng như ban đầu.

Có lẽ...

Kẻ đứng sau thực sự, là một người khác?

Còn ai có thể là ai nữa?

Lâm Huyền tạm thời chưa nghĩ ra.

Nhưng tối nay lúc 8 giờ, bữa tiệc Hồng Môn của Jask, đi hay không đi?

"Anh nghĩ anh nên đi một chuyến."

Lâm Huyền mở mắt ra:

"Anh luôn cảm thấy, nếu Jask thật sự muốn mai phục anh, hoàn toàn không cần thiết phải đến Đông Hải để giết anh."

"Ông ta có vô số lựa chọn tốt hơn, mà bây giờ, trong khoảng thời gian mà thích khách thời không không thể đến kịp, ông ta lại bày ra kế hoạch ở Đông Hải để giết anh, điều này thật sự là cách ngu ngốc nhất, hoàn toàn không có logic."

"Hơn nữa, nếu mục tiêu của thích khách thời không thật sự là

giết anh, thì anh nghĩ anh đã không sống được đến bây giờ rồi. Trước khi em chưa bảo vệ anh, chỉ cần thích khách thời không có chút ý định giết anh, anh chắc chắn đã chết rồi."

"Bây giờ nghĩ kỹ lại, mặc dù thích khách thời không có vẻ ra tay rất nặng, nhưng thực tế vẫn có chừng mực. Ví dụ như lần đầu tiên cô ta xé cửa xe của anh, thực ra cô ta hoàn toàn có thể xé cổ anh; lại như lần đó cô ta lái xe Mercedes đâm vào anh, cô ta cũng có thể đâm mạnh hơn một chút để lật xe; chưa kể cô ta không bị giới hạn bởi quy luật thời không, ở Mỹ cô ta có thể dễ dàng lấy được một khẩu súng, tại sao cô ta luôn không dùng súng?"

Ngu Hề chớp đôi mắt xanh biếc:

"Cô ta không dùng súng có thể là vì sợ làm tổn thương những người ở thời không này. Nếu quy luật thời không không ảnh hưởng đến cô ta... mà lại ảnh hưởng đến anh thì sao? Anh có vấn đề gì không? Hay là cưỡng chế tránh né chỉ có hiệu lực với anh?"

"Không biết."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nhưng anh vẫn giữ nguyên quan điểm, Jask là một người thông minh, nếu ông ta muốn giết anh thì đã giết từ lâu, không cần phải chờ anh về Đông Hải mới giết, hoàn toàn là một bước đi tồi tệ."

"Đừng quá tự tin anh Lâm Huyền."

Ngu Hề đi đến đối diện bàn trà, cho tay vào túi nhìn hắn:

"Anh luôn không quyết đoán, tại sao anh lại đặt sinh mạng mình vào tay Jask? Không thể cứ mỗi lần đều tin vào sự nhân từ của kẻ thù được."

"Nếu tối nay, anh thật sự muốn gặp Jask, em tất nhiên sẽ bảo

vệ anh đi cùng anh. Nhưng em bị giới hạn bởi quy luật thời không, nếu anh thật sự gặp nguy hiểm, em chỉ có thể dẫn anh chạy trốn, không thể phản kháng lại những người ở thời không này."

Chương 1013: Ngu Hề! (1)

"Jask có thể nói dối về chuyện của Angelica, thì ông ta cũng có thể lừa anh về mọi chuyện, anh đừng quá tin vào ông ta. Vì vậy chúng ta vẫn nên phòng bị. Nếu Jask thật lòng muốn nói chuyện với anh, thì anh cứ nói chuyện với ông ta; còn nếu ông ta mai phục anh... anh phải phản ứng kịp thời, khống chế ông ta."

"Khống chế?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên từ ghế sofa, nhìn Ngu Hề đứng đó với tay cho vào túi:

"Chúng ta làm sao khống chế Jask?"

Pặc.

Ngu Hề từ túi bên phải, lấy ra một vật màu vàng đen, đặt lên bàn trà.

Lâm Huyền cúi đầu nhìn——

[Súng điện Taser]!

Đây là vũ khí của cảnh sát mà hắn rất quen thuộc...

Mặc dù hắn chưa từng sử dụng, nhưng đã bị sử dụng rất nhiều lần.

Cảm giác tê liệt do dòng điện tức thời đó, đến bây giờ nhớ lại vẫn làm cơ bắp hắn căng cứng.

"Em lấy ở đâu ra?"

Lâm Huyền hỏi không hiểu.

"Hôm nay ở cầu thang bệnh viện, trộm từ bảo vệ của Jask." Ngu Hề đáp:

"Em luôn muốn đi chợ đen một chuyến, dùng trang sức của Angelica đổi lấy một khẩu súng thật... nhưng luôn không có cơ hội, anh cũng không yên tâm để em rời khỏi anh, nên chỉ có thể tạm dùng cái này."

"Thứ này không giết người, sẽ làm người ta tê liệt, co giật, ngã xuống đất không thể cử động hoặc hôn mê, khống chế Jask không có vấn đề gì."

"Vì vậy, để đề phòng bất trắc..."

Cô ấy nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

"Tối nay, chúng ta hãy đến nhà máy bỏ hoang đó trước để mai phục."

"Nếu thật sự có điều gì không đúng... chúng ta sẽ ra tay trước!"...

Ngày 26 tháng 4 năm 2024. vào lúc 18:11.

Một chiếc xe cứu thương trang bị đầy đủ thiết bị, được hai xe cảnh sát hộ tống, rời khỏi bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải.

Cả ba xe đều bật đèn cảnh báo, di chuyển theo hàng, tốc độ không nhanh, tiến đều về phía lối vào cao tốc Kinh Hỗ.

Trong không gian phía sau xe cứu thương, Trịnh Tưởng Nguyệt dán đầy các điện cực và dây dẫn theo dõi trên người, ngồi dựa vào một con búp bê khổng lồ hình mèo Rhine.

Trên đùi cô ấy là một chiếc hộp đựng tro cốt dán ảnh đen trắng, trên hộp đặt một cuốn sổ màu hồng, trong sổ có kẹp một

tấm vé du hành mặt trăng gấp lại.

Đó là tất cả hành lý của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cũng là toàn bộ cuộc đời mười mấy năm của cô ấy.

Thế giới rộng lớn và tuyệt đẹp, nhưng những thứ thực sự thuộc về cô ấy, chỉ có bốn món này.

Sau mười mấy tiếng dài đằng đẵng mà lại ngắn ngủi, cô ấy sẽ đến nơi xa nhất trong cuộc đời mình——

Đế Đô.

Ở đó, Viện Khoa học Long Quốc đã bắt đầu tiến hành thử nghiệm khoang ngủ đông, nhóm tình nguyện viên đầu tiên đã được đông lạnh ngủ đông suốt một năm, hiện trạng thái rất ổn định; nhóm tình nguyện viên thứ hai cũng đã được đông lạnh hơn nửa năm, họ sử dụng khoang ngủ đông tiên tiến hơn, ít tác dụng phụ hơn.

Bây giờ, đang chờ Trịnh Tưởng Nguyệt là thế hệ thứ ba của khoang ngủ đông thử nghiệm, tiên tiến hơn loại của Hứa Y Y đã sử dụng, nhưng cụ thể tiên tiến ở đâu cô ấy không rõ... cũng không muốn biết.

Cô ấy chỉ muốn ngủ đến khi nào có thể chữa khỏi bệnh của mình, hồi phục sức khỏe, hoàn thành ba nguyện vọng trong cuốn sổ màu hồng:

Chôn anh trai trên mặt trăng.

Đền đáp anh Lâm Huyền.

Trở thành một người lương thiện và yêu thương.

"Tưởng Nguyệt."

Y tá trưởng bên cạnh, xoa đầu cô ấy, nhẹ nhàng nói:

"Ngủ đông... em có sợ không?"

Y tá trưởng rất thương xót đứa trẻ khổ sở này.

Từ khi Trịnh Tưởng Nguyệt vào bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hải, cô ấy đã luôn chăm sóc cô bé này.

Nhiều năm trôi qua.

Cô ấy đã coi Trịnh Tưởng Nguyệt như em gái mình, yêu thương như nhau.

Giờ đây.

Cô bé bệnh tình nghiêm trọng này cuối cùng cũng đồng ý ngủ vào khoang đông, để đi đến tương lai hàng chục năm, thậm chí hàng trăm năm sau khi khoa học phát triển chữa bệnh.

Cô ấy vừa mừng cho Trịnh Tưởng Nguyệt, vừa có chút không nỡ, đồng thời... trong lòng không ngừng trào dâng nỗi sợ và lo lắng.

"Em không sợ đâu!"

Trịnh Tưởng Nguyệt hiếm khi được ra ngoài ngắm nhìn thế giới bên ngoài, dù hôm nay chỉ qua cửa sổ nhỏ của xe cứu thương, nhưng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài đông đúc, cô ấy vẫn rất vui vẻ.

Đung đưa đôi chân nhỏ, cười tươi nhìn y tá trưởng:

"Tại sao phải sợ chứ? Ngủ đông chỉ là giấc ngủ dài thôi mà, có gì phải sợ chứ?"

Y tá trưởng thở dài nhẹ nhàng.

Trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Giá mà hôm nay, người có thể cùng hộ tống Trịnh Tưởng Nguyệt đi ngủ đông... là anh trai cô ấy, Trịnh Thành Hà thì tốt biết bao.

Nhưng rồi nghĩ lại.

Thật sự tốt sao?

Tự tay tiễn em gái vào khoang ngủ đông, thực chất cũng giống như nói lời vĩnh biệt với em gái.

Một khi đã ngủ đông, có lẽ sẽ giống như đứng ở hai bờ sông thời gian, cả đời không còn gặp lại nhau.

"Chị sợ em cô đơn đấy."

Y tá trưởng nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt, nhẹ giọng nói:

"Thế giới sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, chị rất sợ em không chịu nổi sự cô đơn đó. Em có thể bây giờ chưa hiểu được..."

Chương 1014: Ngu Hề! (2)

"Một khi tỉnh dậy trong tương lai xa lạ đó, bên cạnh em không có bất kỳ người thân nào, không có bất kỳ người bạn nào, mọi thứ trước mắt đều mới mẻ nhưng cũng xa lạ, thế giới rộng lớn như vậy nhưng không có nơi nào cho em."

"Tưởng Nguyệt, em thực sự không sợ sao?"

"Không sợ đâu-"

Trịnh Tưởng Nguyệt chớp chớp mắt, suy nghĩ về lời của y tá trưởng.

Không có bất kỳ người thân nào,

Không có bất kỳ người bạn nào,

Mọi thứ trước mắt đều mới mẻ và xa lạ,

Thế giới rộng lớn như vậy không có nơi nào cho mình.

Cô ấy nghiêng đầu, đôi mắt trong veo ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt y tá trưởng:

"Vậy có khác gì bây giờ đâu?"

Khoảnh khắc này.

Y tá trưởng không thể kiềm chế được nữa.

Nước mắt tuôn trào, cúi người ôm lấy Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cùng lúc đó.

Đoàn xe gồm hai xe cảnh sát và một xe cứu thương đi qua trước một tòa nhà khách sạn cao cấp.

Ba chiếc xe vừa rời đi, một chiếc xe Volkswagen từ bãi đỗ xe đi ra, đi ngược hướng với xe cứu thương, lướt qua và rẽ hướng khác.
...

Lúc 18:51.

Bên ngoài một nhà hàng ấm cúng chuyên món Hồ Nam, đỗ một chiếc xe Hồng Kỳ có màu sắc và kiểu dáng cực kỳ hiếm.

Những người đi qua, cả nam lẫn nữ, đều bị thu hút bởi kiểu dáng hoành tráng của xe, có người dừng lại nhìn ngắm, có người bàn tán, nhiều người không kiềm chế được mà chụp ảnh biển số hiếm hoi để chia sẻ với bạn bè.

Tầng ba của nhà hàng.

Trong một gian phòng nhỏ có bàn sáu người, chỉ có ba người ngồi và một con chó.

Đó là một con chó phốc sóc giống như bông hoa bồ công anh.

Lúc này nó đang cuộn mình trên thảm, liếm chân bằng lưỡi.

Ba người còn lại đang trò chuyện vui vẻ, rõ ràng là một gia đình ba người, người cha tóc đã bạc một nửa nhưng tinh thần còn rất minh mẫn, người mẹ mặt mày hiền lành mặc sườn xám, và cô con gái xinh đẹp mạnh mẽ.

Triệu Anh Quân chỉ vào mấy món ăn vừa được phục vụ mang lên, nhìn mẹ mình là Diêm Mai:

"Mẹ, mẹ luôn thích ăn món Hồ Nam mà, cứ nói là không tìm được món chính gốc, thử xem mấy món này thế nào, con thấy ăn cũng được. Dù rằng ớt chắc chắn không cay bằng món chính gốc,

nhưng món ăn địa phương bây giờ đều đã qua cải biến để phù hợp với khẩu vị địa phương."

"Ừm... Mẹ thấy cũng được."

Diêm Mai chưa kịp lên tiếng, cha của Triệu Anh Quân là Triệu Thuỵ Hải đã đói từ lâu, gắp vài miếng thức ăn, nhận xét:

"Thực ra ăn nhiều món ngoài thì vẫn thấy món nhà làm là ngon nhất, bây giờ ba rất nhớ món canh bột gạo và canh cục bột nấu hồi xưa... Nhưng giờ không biết là do bột gạo không ngon như trước hay là do lửa bếp gas không đúng, mà luôn không làm ra được vị ngon như xưa."

"Ôi trời, ông nó à, cái gì ông nó cũng khen ngày xưa ngon hơn... Thật ra để ông sống lại cuộc sống hồi đó chắc ông cũng không chịu nổi, chỉ là ký ức đẹp thôi." Diêm Mai cười nhẹ:

"Ba của con là như thế đấy, cứng đầu! Trước đây ba cứ nói muốn uống lại canh bột gạo hồi xưa, mẹ nấu cho ba uống hai ngày liên tiếp, ba không chịu uống nữa, còn nói mẹ nấu không đúng vị."

"Nói thật ra, chẳng qua hồi đó có ít món để ăn. Bây giờ trong giới cán bộ Đế Đô, mọi người bắt đầu ưa chuộng ăn rau dại, ăn ngô, ăn tiền nhãn và tỏi tây trên cây, còn tự hấp bánh bao nữa... Nói là bánh bao ngoài nhiều chất phụ gia quá, ăn không yên tâm."

"Theo mẹ thấy thì đều là làm quá thôi, giống như ba của con, bị thói quen tốt của hiện tại làm cho thế đấy. Có cái ngon thì không ăn, lại cứ nhớ về cái khó khăn, thật sự để ba ngày nào cũng ăn mấy thứ đó, chắc ba không chịu nổi đâu! Con thấy chưa, chúng ta còn chưa bắt đầu ăn mà ba của con đã xơi nửa bát cơm rồi."

Một nhà ba người ăn uống, vui vẻ.

Con chó phốc sóc VV trên thảm cũng ngáp một cái, cảm thấy hôm nay đều là người nhà, có ba người che chở, cực kỳ thoải mái.

"Ê, con gái, hôm nay Lâm Huyền không đến phải không?" Diêm Mai cũng bắt đầu ăn, vừa gắp thức ăn vừa hỏi:

"Mẹ muốn cảm ơn cậu ấy, lần đầu gặp mặt nên mẹ ăn mặc cũng khá chỉn chu, biết cậu ấy không đến thì mẹ và ba con ăn mặc thoải mái rồi."

Triệu Anh Quân rót đầy trà cho hai ông bà, mỉm cười:

"Bình thường ba mẹ không phải cũng ăn mặc như vậy sao? Ba lúc nào cũng nghiêm túc như chưa tan làm, mẹ cũng thế, nghỉ hưu rồi lại chú trọng đến ăn mặc, sườn xám bằng lụa này con đã bao nhiêu năm không thấy mẹ mặc."

"Ái chà, chẳng phải mẹ muốn gặp Lâm Huyền sao, bình thường mẹ ăn mặc rất thoải mái."

Mẹ thử mấy miếng thức ăn, lại nhìn Triệu Anh Quân hỏi:

"Mẹ nhớ con nói Lâm Huyền nhà ở Hàng Châu? Bố mẹ cậu ấy làm nghề gì?"

"Bố mẹ..."

Triệu Anh Quân nghĩ ngợi:

"Chắc là công nhân bình thường, con cũng chưa nghe cậu ấy nói chi tiết."

"Con một à? Có anh chị em nào không?"

"Không, nhà cậu ấy chỉ có Lâm Huyền... Mẹ hỏi mấy chuyện này làm gì?"

Diêm Mai cười:

"Chỉ là muốn hiểu thêm một chút thôi, dù gì cũng sẽ ăn cơm cùng cậu ấy, tìm hiểu trước một chút."

Chương 1015: Ngu Hề! (3)

"Mẹ con đang nôn nóng muốn có cháu bế đấy."

Triệu Thuỵ Hải uống một ngụm trà, đặt cốc xuống, lau miệng bằng khăn:

"Con cũng đến tuổi này rồi, cứ qua mỗi năm mà không có động tĩnh gì, mẹ con nghỉ hưu rồi suốt ngày rảnh rỗi, con bảo bà làm gì? Ngày ngày cùng bạn bè đi hái rau dại, dưỡng sinh?"

"Mẹ con thì muốn đấy, nhưng bạn bè của bà, ai cũng nghỉ hưu rồi đi trông cháu hết rồi. Mẹ con vừa nghỉ hưu đã đến Đông Hải ở với con một tháng, chẳng phải để khuyên con sớm lập gia đình, công việc và gia đình đều tốt."

Triệu Anh Quân thở dài.

Đẩy ghế ra sau, ngồi vắt chân chữ ngũ, khoanh tay:

"Còn nói chuyện được không? Sao nói mấy câu lại quay về chủ đề này rồi?"

"Trời ơi, không phải quay về..."

Diêm Mai bực mình:

"Là con đã đến tuổi này rồi, con nên suy nghĩ về những chuyện này. Gặp được cậu trai đó, ít nhất cũng phải hẹn hò hai năm mới cưới được chứ? Sau khi cưới, nhanh nhất cũng phải hai năm mới có con phải không? Sinh con ra cũng phải một năm nữa!

Con nhìn mà xem, tính qua tính lại, mọi việc thuận lợi cũng phải năm năm nữa thì cháu mới ra đời. Nếu có gì trục trặc, thì

cũng phải bảy tám năm... Bảy tám năm là bao nhiêu? Bảy tám năm nữa mẹ còn chạy nổi không? Lúc đó ai chăm con cho con đây?"

Ba là Triệu Thụy Hải cũng gật đầu:

"Bây giờ mẹ con và ba cũng đã thay đổi suy nghĩ rồi, trước đây chúng ta thực sự yêu cầu con quá cao, nhiều chuyện không đủ tôn trọng con. Nhưng con nhìn xem, giờ chúng ta không yêu cầu con nhiều như trước nữa, trong chuyện kết hôn ba và mẹ không đòi hỏi gì nhiều, con tự quyết định được rồi, chúng ta không đòi hỏi gì ở nhà trai, đừng để ba phải mang tiếng bán con gái... ba không chịu nổi sự mất mặt đó."

Triệu Anh Quân nhíu mày, nhìn người ba luôn nghiêm khắc của mình:

"Chưa đâu vào đâu mà ba đã nghĩ đến sính lễ rồi?"

"Ba nói là đừng có mắt cao quá."

Ba cô ấy chân thành nói:

"Ở tuổi con thì các cậu trai khó mà có sự nghiệp lớn. Mới tốt nghiệp được vài năm? Có thể có được bao nhiêu tài năng? Vậy nên con không thể nghĩ đến việc tìm một người thành đạt... con phải thực tế một chút. Nói trắng ra, ở tuổi này, các cậu trai có tiền, tiền đó là của họ sao?"

"Đúng vậy, con gái, đừng có mắt cao quá."

Mẹ cô, Diêm Mai, lập tức đón lời:

"Nếu con không có nhiều bạn bè, ba mẹ quen biết nhiều người, chúng ta có thể giúp con tìm, con nói xem, con thích kiểu người nào, muốn tìm một người như thế nào... ba mẹ sẽ nhờ bạn bè giới thiệu cho con."

"Đừng ngại."

Triệu Thụy Hải tiếp tục dặn dò:

"Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, tuổi nào làm việc đó, ba chỉ có mình con là con gái, nếu con bị ế thì ba sau này làm sao ra ngoài gặp mọi người? Nói đi, muốn tìm người như thế nào, đừng có chờ đợi mãi... ba mẹ quen biết nhiều hơn con, con muốn tìm kiểu người nào mà ba mẹ không tìm được sao?"...

Triệu Anh Quân cảm thấy rất khó chịu.

Nhìn ba mẹ đang thúc giục cưới hỏi, cô ấy nhận ra rằng dù ba mẹ có không nói chuyện nhiều, thường hay cãi nhau, nhưng khi đề cập đến chuyện cưới hỏi của con cái, họ lại thống nhất, cùng chung chiến tuyến, phối hợp hoàn hảo.

Cô ấy dùng gót giày cao gót chọc vào con chó phốc sóc VV.

Muốn nó làm chút tiếng động để đổi chủ đề... nhưng không ngờ con chó này lại không quen, nó chỉ xoay người và tiếp tục ngủ.

"Con gái con, đừng im lặng thế chứ!"

Diêm Mai có chút sốt ruột:

"Phải trao đổi mới có kết quả... con muốn tìm một cậu trai như thế nào để kết hôn, cũng phải để ba mẹ biết chứ?"

"Được rồi."

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại:

"Con muốn tìm một người như thế nào... ba mẹ sẽ giới thiệu cho con sao?"

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai thấy hôm nay có tiến triển, cười

nhẹ nhàng:

"Con chỉ cần nói, trừ những người có bốn chân thì ba mẹ không tìm được... chúng ta có bạn bè, đồng nghiệp khắp nơi trên cả nước... con muốn tìm kiểu người nào, cũng có thể tìm được."

"Ừm..."

Triệu Anh Quân nhắm mắt suy nghĩ một lúc:

"Con cũng coi như đã có chút thành tựu, nên đối phương cũng phải có chút sự nghiệp chứ? Ít nhất cũng phải là chủ một công ty khởi nghiệp chứ?"

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai gật đầu:

"Điều này cũng hợp lý." "Đúng, không thể quá kém, phải có chút sự nghiệp."

Triệu Anh Quân lại tiếp tục:

"Con khá ngưỡng mộ những người có tài năng, không nói là tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng ít nhất cũng phải biết vài thứ, có chút tế bào nghệ thuật chứ?"

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai nhìn nhau:

"Cũng đúng, phải có chút hứng thú cuộc sống, ba còn thường viết thư pháp." "Điều này chắc chắn không vấn đề, tuổi này mà khởi nghiệp thành công, ai mà không có sở thích?"

"Và anh ta phải dũng cảm."

Triệu Anh Quân mỉm cười nói:

"Con thích những người có khí phách anh hùng, ít nhất là không sợ hãi, khi cần phải đứng ra thì anh ta có thể đứng ra mà không do dự; trách nhiệm và gánh nặng đặt lên vai cũng không

trốn tránh."

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai nhíu mày:

"Điều này thì có chút lý tưởng quá... thời buổi này làm gì có chàng trai nào như vậy." "Đúng, nhưng là một phụ nữ, tìm một người chồng có trách nhiệm cũng là điều nên làm."

Chương 1016: Ngu Hề! (4)

"Còn nữa..."

Triệu Anh Quân chớp mắt, ánh đèn chiếu vào mắt cô ấy, tạo thành hai đốm sáng lung linh:

"Mặc dù con đã qua cái tuổi theo đuổi sự lãng mạn và nghi thức, nhưng nếu vào ngày sinh nhật hay các dịp quan trọng có chút bất ngờ thì cũng làm người ta nhớ mãi."

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai mím môi:

"Yêu cầu này có chút cao rồi, đâu có chàng trai nào toàn diện vậy?" "Con xem, con nói không cao, nhưng gom lại những yêu cầu này, như thần tiên ấy?"

"Haha, những điều này không phải là quan trọng nhất."

Triệu Anh Quân cười và cúi xuống, bế con chó phốc sóc VV đang cuộn tròn dưới đất lên đặt lên đùi:

"Quan trọng nhất là... VV phải thích anh ta. Con nuôi VV nhiều năm như vậy, không thể vì kết hôn mà vứt nó đi được? Con chắc chắn không nỡ."

"Vậy nên... nếu ba mẹ thực sự muốn giới thiệu đối tượng cho con, còn phải qua cửa của VV trước, người mà VV không thích, chắc chắn không thể vào nhà được, đúng không VV?"

"V-" Con chó phốc sóc phát ra một tiếng rên đồng ý.

Bốp.

Triệu Thụy Hải đập một cú vào bàn ăn, mặt mày tức giận:

"Nực cười! Làm sao có chuyện đó? Tìm đối tượng còn phải để chó đồng ý? Ba mẹ nói chuyện nghiêm túc với con, con lại đùa cợt thế này, vui không?"

Triệu Anh Quân khẽ cười.

Đôi bông tai bạc rung lên.

Cô ấy điều chỉnh tư thế của con chó phốc sóc VV trên đùi, vuốt ve lông cổ của nó:

"Không phải ba mẹ hứa chắc chắn rằng... con muốn tìm người như thế nào, ba mẹ sẽ giới thiệu sao?"

"Nhưng yêu cầu của con quá đáng quá!"

Diêm Mai không chịu nổi nữa, cảm thấy cô con gái quá đáng:

"Con xem lại những yêu cầu của mình đi! Hỏi xem có cậu trai nào ở tuổi đôi mươi đáp ứng được tất cả yêu cầu của con không? Sự nghiệp thành đạt! Cầm kỳ thư họa! Có tế bào nghệ thuật! Có khí phách anh hùng! Lại còn hiểu lãng mạn và bất ngờ! Lại còn phải qua được cửa của VV để con chó này thích!"

"Ai có thể đáp ứng được những yêu cầu khắc nghiệt như vậy? Nhà ai có cậu con trai tài giỏi như thế? Mẹ thật muốn gặp!"

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên, vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng nói:

"Ba mẹ không tìm được... nhưng không có nghĩa là trên đời này không có."

"Thôi đi con."

Ba cô, Triệu Thụy Hải, bực bội hừ một tiếng:

"Tuổi này rồi còn mơ mộng, con tìm cả đời cũng không tìm được một cậu trai như vậy đâu."

"Theo ba thấy... mẹ con cũng đừng mong con sinh cháu cho mẹ nữa. Trông chờ vào con, thà trông chờ vào việc nhặt được một đứa trẻ trên đường về nuôi còn hơn!"

Bíp bíp—

Bên ngoài nhà hàng món Hồ Nam.

Lâm Huyền bấm còi trên chiếc xe Volkswagen, thúc giục đám đông đang tụ tập bên đường nhường đường.

"Gì vậy... đang xem gì đấy?"

Lâm Huyền chỉ nhìn thấy, trước bãi đỗ xe của nhà hàng món Hồ Nam, một đám đông đang vây quanh một chiếc xe Hồng Kỳ.

Là mẫu xe mới sao?

Sao mọi người lại phấn khích như vậy?

Một số sinh viên đại học cầm điện thoại chụp ảnh chiếc xe Hồng Kỳ, chụp xong liền nhường chỗ, Lâm Huyền đạp ga, nhân cơ hội lái qua đoạn đường đông đúc này. ...

Buổi tối 19:07.

Khu mới gần cảng, nhà máy siêu lớn của Tesla, bên trong tòa nhà.

"Sao nào, thế thân của tôi, Giả Sắc, giống không?"

Trong phòng khách của căn hộ.

Jask ôm một người khác hơi thấp hơn một chút,"Giả Sắc", lắc đầu đối chiếu với Angelica:

"Diễn xuất của thế thân này, tôi tự nhận cũng đạt tầm Oscar. Cậu ta đã từng thay tôi tham gia vài cuộc họp, không ai phát hiện ra."

Angelica nhìn chằm chằm vào Jask và Giả Sắc:

"Nếu không nhìn kỹ, hoặc không quen thì đúng là có thể nhầm, nhưng nhìn kỹ vẫn có nhiều chi tiết dễ nhận ra... thế thân này chỉ có thể giả mạo ông trong những cảnh xa hoặc ảnh mờ, tĩnh và cận cảnh vẫn dễ bị phát hiện."

"Đúng vậy."

Jask nhún vai:

"Vậy nên mới cần cô đấy, phù thủy biến hóa của Hollywood- Phiền cô trang điểm và hóa trang cho thế thân này giống tôi hơn chút... đừng khiêm tốn, tôi tin cô có khả năng đó, dù sao cô cũng đã giả mạo thư ký của tôi một cách hoàn hảo."

"Dụng cụ của cô, hai chiếc vali lớn, tôi đã cho thư ký của tôi mang từ nhà cô đến đây, thời gian không còn sớm... bắt đầu đi, Angelica."

Hừ.

Angelica hừ nhẹ một tiếng.

Quay đầu đi.

Cô ta lấy ra một bao thuốc từ túi, rút một điếu ra ngậm vào miệng, dùng bật lửa trong túi khác châm lửa:

"Vậy nên... Jask, ông vẫn muốn lừa tôi?"

"Ông rõ ràng nói tối nay sẽ dẫn tôi đi gặp Lâm Huyền, làm rõ mọi chuyện, còn hẹn Lâm Huyền gặp lúc 8 giờ ở nhà máy bỏ hoang phía bắc."

"Kết quả là, ông muốn để thế thân đi? Vậy thành ý của ông đâu? Đây chẳng phải là đùa giỡn Lâm Huyền sao?"

"Không không không..." Jask lắc tay.

"Không không không..." Giả Sắc cũng lắc tay theo.

"Tối nay, chắc chắn tôi sẽ đưa cô đi gặp Lâm Huyền, nhưng... phải đợi tôi xác nhận xong [chuyện cuối cùng] đã."

Jask vỗ vai Giả Sắc, ra hiệu cậu ta đừng diễn nữa, ngồi yên trên ghế. Sau đó quay sang Angelica tiếp tục nói:

"Đừng quên, hiện tại trong mắt Copernicus, chúng ta đang ở trong trạng thái gì... là bị lừa, bị gạt, hoàn toàn thất bại. Vậy nên chúng ta phải lừa lại, Copernicus chắc chắn chưa mở cái tủ lạnh rỗng đó... và vật trong đó vô cùng quý giá, không thể bị chạm vào, nên Copernicus cũng sẽ không để kẻ trộm phá mở."

"Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta lợi dụng và lừa Copernicus. Hơn nữa, hiểu lầm giữa tôi và Lâm Huyền vẫn chưa được giải quyết... tôi rất muốn giải thích rõ ràng với Lâm Huyền, nhưng tôi cần có bằng chứng chứ?"

Chương 1017: Ngu Hề! (5)

"Thực tế đúng như cô nói, cô gái mắt xanh đang truy sát hắn, và cô cũng biết rằng cô gái mắt xanh đó rời khỏi tôi. Tôi cũng không biết làm sao... cô nói tôi phải giải thích thế nào? Dù tôi có nói thật với Lâm Huyền, nói tôi cũng bị lừa, tôi không biết gì, tôi vô tội... cô nghĩ Lâm Huyền sẽ tin sao?"

"Vậy nên, để thuyết phục Lâm Huyền, tôi cần có bằng chứng. Trước khi có bằng chứng, Lâm Huyền chắc chắn sẽ coi tôi là kẻ thù... nghĩ đến tình huống xấu nhất, tôi có thành ý đi gặp Lâm Huyền một mình, nhưng Lâm Huyền sẽ tin vào thành ý của tôi sao? Nếu hắn phục kích hoặc tấn công tôi thì sao?"

"Lúc này, tôi cần người bạn tốt, thế thân tốt, Giả Sắc ra tay. Lâm Huyền là một công dân tuân thủ pháp luật, ở trên đất Long Quốc, hắn sẽ không ra tay quá nặng, vậy nên dù thế thân của tôi bị Lâm Huyền khống chế, tôi vẫn có thể thương lượng với hắn... nhất là khi tôi đã xác nhận xong [chuyện cuối cùng], tôi sẽ có đầy đủ bằng chứng để khiến Lâm Huyền tin tưởng tôi."

Hừ...

Angelica thở ra một làn khói, lườm Jask một cái:

"Vậy nếu ông muốn tôi hợp tác với kế hoạch này, trước hết, trước khi Lâm Huyền tin ông, ông phải làm tôi tin ông. Nói đi, cái mà ông cứ nói úp úp mở mở, cái gọi là [chuyện cuối cùng] đó là gì? Ông muốn xác nhận điều gì."

Jask nhún vai:

"Thực ra nói cô cũng không hiểu, cô chỉ cần nghe thôi đừng

hỏi sâu. Điều tôi muốn xác nhận cuối cùng... chính là điều cô và Lâm Huyền đã nói——"

"Cô gái mắt xanh đó có thể ra tay giết Lâm Huyền."

"Đây là điều mà tôi không thể tin được, tôi nghĩ hiểu lầm giữa tôi và Lâm Huyền cũng có khả năng lớn là do chuyện này. Dù nghe có vẻ khó hiểu nhưng thực sự... cô gái mắt xanh đó không thể nào ra tay giết Lâm Huyền, cô ta không nên có khả năng làm hại bất kỳ ai."

"Vì tôi đã gặp cô ta... chúng tôi đã ở cùng nhau trên tháp sắt quan sát mấy tháng, tôi đã xác nhận rất nhiều chuyện, làm sao cô ta có thể làm hại ai được? Trừ khi cô nói rằng cô ta giấu giếm rất sâu, lừa cả tôi, nhưng điều đó có ý nghĩa gì? Nếu cô ta thật sự có thể giết người, tại sao không giết tôi luôn?"

Ông ta ngồi thẳng lên, nhìn Angelica:

"Cô đã gặp cô gái mắt xanh đó chưa? Người mà Lâm Huyền nói là... đang truy sát hắn."

"Chưa."

Angelica lắc đầu trong làn khói:

"Làm sao tôi có thể gặp? Lâm Huyền đến tìm tôi là để trốn sự truy sát của cô ta. Tôi hiểu rồi, thực ra ông nghi ngờ lời của Lâm Huyền, ông nghĩ Lâm Huyền lừa ông, cũng lừa tôi... hoặc nói rằng ông nghĩ cô gái mắt xanh đó không tồn tại."

"Dù ông nghĩ gì, tôi vẫn tin Lâm Huyền, hắn thật sự bị truy sát... khi chúng tôi gặp nhau lần đầu ở Princeton, hắn chắc chắn đang chạy trốn, tôi có thể nhìn thấy sự căng thẳng của hắn, và... sự thư giãn khi cầm được vũ khí, cảm xúc đó không thể diễn được, trừ khi như ông nói, ai cũng là diễn viên Oscar."

Jask mỉm cười.

Ông ta đẩy cái gạt tàn về phía Angelica:

"Đúng vậy, Angelica?"

"Đến lúc này rồi, đoán đi đoán lại có ý nghĩa gì? Thà đi chứng kiến kết quả. Thực ra cô cũng không cần nghi ngờ tôi nữa chứ? Tôi đã đủ thành ý, nói cho cô tất cả những gì tôi có thể nói, và bây giờ cô tự do mà, tôi không hạn chế cô làm gì, thậm chí cô còn có điện thoại trên người..."

"Cô cũng rõ, không liên lạc với Lâm Huyền chỉ để đợi màn kịch cuối này kết thúc... để chúng ta cùng nhau vạch trần âm mưu trăm năm của Copernicus, rồi, phá hủy nó!"

Angelica hút xong điếu thuốc cuối cùng.

Cô ta dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn.

Cô ta quay người, qua cửa sổ nhìn ra màn đêm phía bắc...

Cách đó hai km, có một nhà máy bỏ hoang lớn, đó là nơi Jask và Lâm Huyền hẹn gặp.

Lâm Huyền...

Hắn có đến không?

Canh bạc của tôi... có thắng được không?

Cô ta nheo mắt lại.

Dường như trên con đường tối tăm không có người ở phía xa, có một chiếc xe nhỏ đang chạy về phía bắc.

Khu vực cảng mới này, cơ bản đều là khu công nghiệp.

Thời điểm này, rất ít xe gia đình đi về phía bắc.

Angelica biết, cô ta phải đưa ra quyết định.

Tin tưởng Jask, hay không tin?

Lúc này, nếu là Quý Lâm... em trai đáng yêu của mình, thì cậu ấy sẽ phân tích thế nào?

Cô ta thử đặt mình vào tư duy của Quý Lâm và bắt đầu tưởng tượng—

Nếu Lâm Huyền tin tưởng Jask, đến nhà máy bỏ hoang để gặp, thì điều đó có nghĩa là Lâm Huyền phán đoán Jask ít nhất là đáng tin.

Vậy thì nếu Lâm Huyền tin Jask, đồng ý gặp gỡ, cô ta cũng nên tin tưởng Jask. Dù sao, bất kể Jask hành động thế nào, mục tiêu của ông ta cuối cùng cũng là thống nhất; chỉ cần Lâm Huyền tin ông ta, cô ta cũng sẵn sàng tin.

Nếu Lâm Huyền không tin Jask, thì tối nay hắn có lẽ sẽ không đến gặp. Trong trường hợp đó, dù cô ta giúp Jask hóa trang cho thế thân của ông ta, cũng không lừa được Lâm Huyền.

Vậy nên...

Tổng kết lại.

Hiện tại Jask có thù địch lớn hơn ở phía Copernicus, và dường như không có mâu thuẫn gì lớn với Lâm Huyền.

Điểm chung duy nhất giữa hai người, chính là cô gái mắt xanh bí ẩn và có mục đích không rõ ràng đó.

Chương 1018: Ngu Hề! (6)

Và bây giờ điều Jask lo ngại, là phải làm rõ sự thật về cô gái sát thủ này.

"Được thôi."

Angelica đứng dậy, khoanh tay, nhìn Jask:

"Jask, đây là lần cuối cùng."...

Buổi tối 19:23.

Khu mới gần cảng, hai km về phía bắc của nhà máy siêu lớn của Tesla, nhà máy bỏ hoang.

Ngu Hề bước vào nhà máy trước, quan sát xung quanh, rồi ra hiệu cho Lâm Huyền:

"Bên trong không có điện, không có bất kỳ đường dây điện và camera giám sát nào, không cần lo lắng bị theo dõi."

Lâm Huyền cũng bước vào nhà máy lớn này.

Dù là bỏ hoang.

Nhưng cấu trúc rất hoàn chỉnh.

Diện tích bên trong ước chừng bằng hai sân vận động, chỉ là bên trong chất đầy các loại đá và rác thải xây dựng.

Khu vực trung tâm và lối vào vẫn khá bằng phẳng, không có nhiều rác.

Có lẽ đây là con đường mà xe rác ra vào và đổ rác trước đây.

Lâm Huyền lấy ra từ túi chiếc [súng điện Taser], thử cảm giác.

Khá nặng, nhưng cầm tay cũng quen thuộc.

Không có vấn đề gì khi bắn ở cự ly gần.

"Thích khách thời không đang ở vị trí nào?" Lâm Huyền hỏi.

"Rất gần rồi."

Ngu Hề nhíu mày:

"Cô ta có lẽ đã có được một phương tiện bay siêu tốc nào đó, nên mới có thể đến gần nhanh như vậy... có lẽ là Jask cung cấp cho cô ta? Cô ta đến nhanh như vậy, có lẽ mục đích là để hội họp với Jask, cùng đến gặp chúng ta."

"Rất gần rồi?"

Lâm Huyền hỏi lại:

"Rất gần là bao xa? Nếu có thể đến cùng Jask thì cũng chỉ khoảng 40 phút, sao em không nói sớm với anh?"

"Em cũng không nghĩ cô ta đến nhanh như vậy." Ngu Hề quay lại, giải thích với Lâm Huyền:

"Em đã nói với anh rồi, cảm giác này càng xa càng mờ, tốc độ của cô ta nhanh như vậy, khi em nhận ra thì đã rất gần rồi."

"Nhưng Lâm Huyền... anh đừng lo lắng, nếu Jask chỉ gọi cô ta đến để đề phòng, anh chỉ cần đàm phán với Jask là được, hoàn toàn có thể bỏ qua cô ta."

"Nhưng, nếu đối phương không đến để đàm phán, tức là thích khách thời không trực tiếp tấn công chúng ta... thì anh cũng đừng do dự, hãy dùng súng điện trong tay anh khống chế Jask. Chỉ cần có thể bắt giữ Jask làm con tin, bất kể là phục kích bên ngoài hay

thích khách thời không, chúng ta đều có thể kiểm soát."

"Vậy nên... hiểu rõ chưa? Mọi thứ quan trọng đều ở chỗ phải bắt giữ Jask làm con tin, để chúng ta có thể giành quyền chủ động. Đến lúc đó nếu thích khách thời không thực sự tấn công, anh không được do dự... em có thể cầm chân cô ta trong một thời gian ngắn, anh phải bắn Jask, làm tê liệt ông ta, bắt giữ ông ta, chúng ta mới có cơ hội chạy thoát và lật ngược tình thế."

Suy nghĩ của Ngu Hề rất rõ ràng.

Lâm Huyền cũng hiểu rất rõ.

Nếu Jask thực sự mang thích khách thời không đến đàm phán, và không nói gì mà tấn công ngay lập tức, thì Lâm Huyền chắc chắn không có lý do gì để nhân nhượng.

"Chúng ta đi ẩn nấp ở đó trước."

Ngu Hề chỉ vào đống đá xây dựng không xa cửa kho:

"Không ai biết Jask và thích khách thời không ai sẽ đến trước, chúng ta phải cẩn thận một chút."

Hai người cúi xuống phía sau.

Chờ đợi một lúc lâu...

Lâm Huyền giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ.

Thời gian hiển thị là 19:56.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bánh xe ô tô nghiền lên tấm thép phế liệu.

Điều này có nghĩa là có ai đó đang lái xe tới.

"Là Jask."

Ngu Hề nói:

"Hơn nữa, thích khách thời không cũng rất gần rồi. Lâm Huyền, anh hãy chuẩn bị súng điện Taser đi... nếu thích khách thời không tấn công, em sẽ ngay lập tức chặn cô ta, anh hãy bắt giữ Jask!"

"Được, không thành vấn đề."

Lâm Huyền cầm chắc súng điện Taser bằng cả hai tay.

Loại súng này có tầm bắn rất ngắn, tối đa không quá 7 mét, coi như là vũ khí cận chiến.

Nhưng không sao, Lâm Huyền tự tin vào khả năng bắn chính xác của mình.

Vù ————

Một chiếc Tesla màu đen bật đèn trắng lao thẳng vào nhà máy bỏ hoang, sau đó dừng lại bên cạnh đống đá.

Lâm Huyền nắm chặt súng, sẵn sàng hành động.

Khi chiếc Tesla dừng lại, cửa xe phía trước bên trái mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra.

Tóc dựng đứng, râu quai nón, vai rộng, cánh tay to.

Chắc chắn là Jask.

"Đợi đã."

Ngu Hề đột nhiên giữ lấy Lâm Huyền, nhíu mày:

"Không đúng... đó không phải là Jask!"

"Cái gì?"

Lâm Huyền nghi ngờ nhìn Ngu Hề.

Rõ ràng đó là Jask mà.

Nhưng hắn nghĩ lại...

Ngu Hề và những người từ tương lai đã được tăng cường thị lực, có thể quan sát nhiều khía cạnh và phát hiện sự giả mạo.

Xem xét khả năng Jask có thể đang điều khiển Angelica.

Chẳng lẽ...

Đây thực sự là một kẻ giả mạo, hóa trang thành Jask?

"Lâm Huyền tránh ra mau!"

Ngu Hề hét lớn, kéo mạnh Lâm Huyền từ phía sau, ném hắn ra khỏi đống đá!

Ầm!!

Một bóng đen từ trên cao rơi xuống!

Nó nhảy từ mái nhà cao đến mười mấy mét!

Lâm Huyền lăn tròn trên mặt đất, chống tay đứng dậy, nhìn về phía đống đá—

Không biểu cảm,

Đôi mắt xanh lạnh lẽo,

Áo da đen,

Khuôn mặt trắng trẻo,

Chính là thích khách thời không theo sát không buông!

Thích khách thời không chưa kịp đứng dậy từ mặt đất, Ngu Hề đã nhanh chóng áp sát bằng dao găm, trong chốc lát lửa bùng lên từ cuộc đụng độ.

Hai cô gái mắt xanh đánh nhau quyết liệt, không nhường bước, trận đấu trở nên căng thẳng.

Họ di chuyển rất nhanh...

Chương 1019: Ngu Hề! (7)

Những tia lửa vàng và bốn đôi mắt xanh quay cuồng trong nhà máy bỏ hoang như một điệu vũ điện cuồng.

"Chết tiệt!"

Kẻ giả mạo Jask nhận ra tình hình không ổn, liền chạy thẳng ra khỏi nhà máy.

Lâm Huyền không đuổi theo.

Khẩu súng điện Taser mà Ngu Hề lấy trộm chỉ có một viên đạn.

Nếu Ngu Hề đã nói rằng đó không phải là Jask thực sự, chỉ là một kẻ thế thân, thì bắn tê liệt hắn ta cũng không có ý nghĩa gì... tốt hơn hết là sử dụng viên đạn duy nhất này để giúp Ngu Hề.

Vút, vút!

Hai cô gái di chuyển nhanh như chớp, tạo ra những bóng mờ.

Họ lao vào không trung với những lưỡi dao sắc bén, từ đống đá vụn nhảy đến bên cạnh chiếc Tesla, xung quanh thân xe bên phải, chỉ cách vị trí của Lâm Huyền vài mét.

Lâm Huyền cầm chắc súng điện Taser.

Bắt đầu tưởng tượng...

Trước đó hắn đã dùng súng, nhắm vào đầu thích khách thời không, chuẩn bị bóp cò, nên đã kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh của thời không.

Vậy nếu...

Không nhắm vào đầu thì sao?

Không giết có được không?

Chỉ giới hạn hành động của cô ta, làm cô ta tê liệt, thậm chí bị thương... liệu mức độ tấn công này có kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh không?

Cuộc chiến phi nhân loại giữa Ngu Hề và thích khách thời không, sống chết chỉ trong tích tắc... bất kỳ sai lầm nhỏ nào cũng sẽ bị đối phương nắm bắt, chặt đứt ngang lưng.

Không thể chần chừ thêm.

Phải thử xem.

Lâm Huyền theo dõi hai cô gái với những tia sáng chớp lóa, tìm được một góc nhìn phù hợp, một thời điểm thích hợp...

Chính là lúc này!

Trí nhớ, cơ bắp của cánh tay và bàn tay kích hoạt, súng nhắm vào đùi thích khách thời không trong tích tắc—

Bắn!

Bụp...

Như một cú đấm mạnh vào tim.

Ngón tay trỏ bên phải đặt lên cò súng, nhưng không thể bóp xuống.

Cả thế giới trở nên yên tĩnh, không có một tiếng động nào.

Nhìn thấy Ngu Hề và thích khách thời không đối đầu bằng lưỡi

dao, Lâm Huyền như đang xem một bộ phim câm, một bộ phim không có âm thanh.

Toàn thân mất kiểm soát, không cảm nhận được bất kỳ cảm giác nào.

Hắn biết rõ, cơ thể của mình đang ngã xuống đất do kiệt sức.

Nhưng...

Lại không cảm nhận được gì.

Giống như người ngã không phải là hắn, cơ thể không có bất kỳ phản xạ tự nhiên nào.

Hắn có còn cầm súng điện Taser không?

Lâm Huyền không cảm nhận được.

Hoàn toàn không cảm nhận được.

Giống như linh hồn của hắn bị rút khỏi cơ thể... kích hoạt quy luật cưỡng chế né tránh một lần nữa, mọi hành động nhỏ đều không thể thực hiện.

Thế giới trước mắt đang nghiêng, mặt đất dựng đứng, Ngu Hề và thích khách thời không nằm ngang, đôi mắt của Lâm Huyền chỉ cách bụi đất trên mặt đất không đến năm centimet—

Bụp!

Cơ thể yếu ớt của hắn ngã mạnh xuống mặt đất phủ đầy bụi.

...

Trong phòng khách của căn hộ tại nhà máy Tesla, Jask đứng bật dậy từ bàn ăn!

Ông ta chỉ vào màn hình máy tính xách tay trước mặt, nơi

đang hiển thị hình ảnh từ camera bên ngoài chiếc Tesla:

"Hai người... thật sự có hai người!"

Ông ta nghiến răng.

Trên màn hình máy tính, hai cô gái mắt xanh đang đấu dao găm và dao sắc, ở góc màn hình, Lâm Huyền cầm súng điện Taser nhưng không thể bắn, ngã xuống đất.

Jask hiểu rõ...

Phản ứng của quy luật thời không!

Lâm Huyền đã bị quy luật thời không phản ứng!

Nhân quả hoàn toàn đảo lộn!

"Ông nói gì?"

Angelica bên cạnh thấy Jask mặt đầy kinh ngạc, cũng hoảng hốt.

Cô ta lo sợ Lâm Huyền gặp nguy hiểm, lập tức đứng dậy kéo cánh tay của Jask:

"Nói đi! Chuyện này là sao? Cô gái sát thủ này không phải do ông phái đi sao? Sao ông lại hoảng sợ như vậy?!"

Jask nuốt nước bọt.

Biểu cảm như gặp phải kẻ thù lớn.

Ông ta giơ ngón trỏ, chỉ vào màn hình máy tính, cô gái cầm dao găm, tóc buộc thành đuôi ngựa ngắn sau đầu:

"Cô gái này đúng là tôi phái đi, dù kiểu tóc có thay đổi nhưng tôi nhận ra cô ta. Nhưng..."

Ngón trỏ của ông ta di chuyển sang phải, chỉ vào cô gái khác với khuôn mặt không biểu cảm, tóc ngắn đen ngang cổ:

"Cô gái này là ai?!"

Bỗng nhiên!

Jask mở to mắt.

Ông ta nhớ lại cảnh Lâm Huyền bị phản ứng của quy luật thời không,

Nhớ lại lời Copernicus nói bên tai,

Nhớ lại chiếc tủ lạnh rỗng bị đánh cắp,

Nhớ lại hạt thời không đặc biệt đã tạo ra trạng thái rối.

"Tôi hiểu rồi..."

Ông ta thở hổn hển:

"Tôi hoàn toàn hiểu rồi!"

"Chết tiệt... đây không phải là vòng lặp của tôi, cũng không phải là vòng lặp của Turing... đây là vòng lặp của Copernicus!"

"Tôi bị Turing lừa, cũng bị Copernicus lừa! Một lũ khốn nạn!"

Nói rồi.

Ông ta vươn tay, ôm lấy chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng trên bàn ăn, quay đầu hét lên:

"Angelica! Chúng ta đi thôi! Tìm Lâm Huyền!"

Angelica nhanh chóng theo sau:

"Ông cuối cùng đã hiểu ra điều gì! Nói đi!"

"Không kịp giải thích!"

Jask ôm chiếc tủ lạnh, chạy thật nhanh xuống tầng, đến chiếc Tesla đang đỗ:

"Mau lên! Chậm thêm chút nữa... có thể Lâm Huyền sẽ gặp nguy hiểm!"...

"Lâm Huyền! Đưa súng cho em!"

Ngu Hề bị thích khách thời không dồn vào góc tường, nhảy bật ra, hét lên với Lâm Huyền:

"Mau lên! Đưa súng cho em! Em có thể tấn công cô ta!"

Lâm Huyền cắn răng, cố gắng chống đỡ cơ thể.

Nhưng, cảm giác yếu ớt do cưỡng chế né tránh mang lại vẫn chưa hoàn toàn biến mất, dù hắn dùng hết sức cũng không thể nâng đầu lên khỏi mặt đất.

Đợi đã... Ngu Hề.

Hắn không thể nói ra, chỉ có thể thầm nghĩ trong đầu.

Đợi chút...

Anh sẽ ổn thôi.

Anh sẽ hồi phục ngay.

Khi anh hồi phục, anh sẽ ném súng cho em! Để em bắn và làm tê liệt thích khách thời không!

"Mau lên, Lâm Huyền!"

Chương 1020: Ngu Hề! (8)

Ngu Hề như bị thích khách thời không bắt được sơ hở, dao găm lóe sáng, ép Ngu Hề lùi từng bước:

"Mau đứng dậy!"

Anh đang cố đây!

Lâm Huyền cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ cơ thể đã hồi phục chút sức lực...

Sức mạnh.

Cần thêm chút sức mạnh nữa!

Xẹt—

Áo của Ngu Hề bị dao găm rạch, một vết máu dài chảy ra từ bụng, máu tươi trào ra.

Cơ bụng của cô ấy co lại, không bị thương nặng, nhưng dao găm trong tay khi đối đầu với thích khách thời không rõ ràng đã chậm đi vài phần, liên tục lùi về phía Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng cảm nhận được áp lực của Ngu Hề.

Cuối cùng hắn đã gắng gượng đứng dậy!

Tay phải cũng đã hồi phục cảm giác và sức mạnh, nhặt khẩu súng điện Taser lên, chuẩn bị ném về phía Ngu Hề—

Đột nhiên.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Ngu Hề cúi đầu, tránh được nhát dao chém ngang từ thích khách thời không.

Cô ấy thực sự đã né được, nhưng lưỡi dao sắc bén đã chém đứt đuôi ngựa ngắn của cô ấy, tóc ngắn buộc gọn rơi xuống ngay lập tức.

Lâm Huyền mở to mắt, không tin vào những gì mình nhìn thấy...

Chỉ thấy đuôi ngựa ngắn của Ngu Hề rơi xuống, mái tóc đen vốn không dài rũ xuống, chạm đến cổ trắng...

Vừa đủ.

Cũng là tóc ngắn ngang cổ!

Lập tức.

Lâm Huyền cảm thấy mảnh ghép cuối cùng trong đầu hắn đã được lắp vào!

Sự khó chịu kéo dài đã biến mất...

Nút thắt lâu nay đã được tháo gỡ...

Sự mù mờ kéo dài đã sáng tỏ...

Hắn cuối cùng đã hiểu được bí ẩn về thích khách thời không đã làm hắn đau đầu bao lâu—

Tại sao thích khách thời không không giết mình ở Copenhagen, nhưng ở những nơi khác lại có thể tấn công mình tự do?

Lâm Huyền trước đây luôn nghi ngờ, thích khách thời không vừa giết Hoàng Tước ở Copenhagen, ngay lập tức đã có thể tìm thấy mình ở Đông Hải.

Lúc đó hắn cảm thấy, chuyện này thật sự quá kỳ lạ, tốc độ nhanh đến mức không thể tin được.

Nhưng bây giờ nghĩ lại...

Thích khách thời không cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt, cô ta không phải siêu nhân, làm sao có thể vừa giết người ở Copenhagen, chưa đầy một ngày, đã có thể bắt mình ở Đông Hải?

Bởi vì!

Đó không phải là cùng một người!

Là hai người!

Hai cô gái!

Người đã giết Hoàng Tước ở Copenhagen không phải là thích khách thời không, mà là Ngu Hề trước mắt!

Bởi vì cô ấy bị giới hạn bởi quy luật thời không, nên dù ở Copenhagen hay bất kỳ nơi nào khác, cô ấy đều không làm tổn thương mình. Đó là lý do tại sao ở Copenhagen cô ấy không nhìn mình một lần, mà quay đầu bỏ đi.

Còn ở Đông Hải tấn công mình, là thích khách thời không không có biểu cảm trước mắt!

Lý do mình không nhận ra hai người ngay lúc đó.

Là vì khi Ngu Hề giết Hoàng Tước, cô ấy đội mũ trùm áo hoodie, không nhìn rõ khuôn mặt. Và cô ấy cố ý để tóc lộ ra một chút khỏi mũ trùm, cố tình làm mình nhầm lẫn, để mình biết manh mối tóc ngắn đen ngang cổ.

Nếu chỉ có kiểu tóc tương tự, thì vẫn chưa đủ để Lâm Huyền suy luận ra tất cả những sự thật này.

Sự thật được bộc lộ...

Bắt nguồn từ những nghi ngờ tích tụ từng lớp:

"Tại sao Ngu Hề cố tình không gặp Angelica, cũng không gặp Jask? Mỗi lần gặp đều phải tìm lý do tránh mặt?"

Bởi vì dù kiểu tóc có thể làm giống thích khách thời không, đôi mắt xanh cũng phát sáng cùng độ.

Nhưng khuôn mặt của họ vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

Dù là Angelica hay Jask nhìn thấy Ngu Hề cũng sẽ hiểu ngay cô gái truy đuổi mình không phải là người bên cạnh Jask.

Ngược lại!

Người bảo vệ mình trên danh nghĩa, mới là cô gái mắt xanh bên cạnh Jask.

Nhưng thực tế...

Ngu Hề này, cô ấy thực sự đang bảo vệ mình sao?

Lâm Huyền thừa nhận, cô ấy thực sự đã bảo vệ mình nhiều lần, nhưng mục tiêu thực sự của cô ấy... là Jask!

Cô ấy luôn dẫn dụ mình!

"Ngu Hề, rõ ràng cô ấy từ chỗ Jask bỏ trốn, tại sao lại dẫn dụ mình giết Jask?"

Bởi vì cô ấy không thể tự mình ra tay!

Cô ấy bị quy luật thời không giới hạn, không thể tấn công người trong thời không này, nên muốn giết Jask, phải mượn tay người khác, mượn đao giết người.

Trước đây những hành động bảo vệ mình của Ngu Hề, có lẽ chỉ để lừa dối lòng tin của mình.

Chỉ cần giành được lòng tin của mình.

Thêm vào đó là sự dẫn dụ của cô ấy, sự truy sát của thích khách thời không, và Ngu Hề tự mình bước vào cuộc, làm mình hiểu lầm rằng người giết Hoàng Tước là thích khách thời không, và người cử thích khách thời không là Jask...

Vậy, trong âm mưu tích lũy thù hận này, có lẽ mình thực sự có thể ra tay giết Jask!

"Tại sao Ngu Hề luôn muốn hành động riêng?"

Trong khoảng thời gian này, Ngu Hề nhiều lần đề nghị hành động riêng.

Có lẽ cô ấy có kế hoạch khác, cần liên lạc với ai đó; hoặc như lần này đến Đông Hải, cô ấy muốn kiếm cho mình một khẩu súng thật, để mình dễ dàng giết Jask hơn.

Phải nói rằng...

Sự dẫn dụ của cô ấy thực sự rất tinh vi.

Nếu lần này đến nhà máy bỏ hoang không phải là Jask giả, có lẽ viên đạn của mình đã thực sự bắn vào đầu Jask!

Nhờ có lời dặn của Hoàng Tước "đừng rời xa Ngu Hề", nên khi Ngu Hề nhiều lần đề nghị hành động riêng, mình đều từ chối, bám chặt cô ấy, không để cô ấy thực hiện kế hoạch.

Còn có một điểm đáng ngờ nữa...

"Vị trí và khoảng cách của thích khách thời không, luôn do Ngu Hề đơn phương báo cáo, mình không thể xác minh."

Chương 1021: Ngu Hề! (9) HẾT QUYỂN 4

Từ trước đến giờ, Lâm Huyền luôn hỏi Ngu Hề, thích khách thời không ở đâu.

Ngu Hề nói gì, hắn tin cái đó, hoàn toàn không nghĩ đến khả năng bị lừa.

Trước đó ở Mỹ còn tốt, báo cáo của Ngu Hề không có vấn đề gì lớn.

Nhưng lần này về Đông Hải...

Ngu Hề báo cáo vị trí của thích khách thời không hoàn toàn vô lý!

Nhìn lại bây giờ, Ngu Hề luôn nói dối!

Cô ấy lúc thì nói thích khách thời không chưa vào Đông Hải, lúc lại nói thích khách thời không đã đến Sơn Đông, rồi đột nhiên nói, thích khách thời không đã đến cửa.

Lý do cô ấy nói dối... không cần nói cũng biết, là để làm mình mất cảnh giác, can đảm đến gặp Jask.

Đến đây, thay cô ấy ra tay, giết chết Jask!...

Mọi suy nghĩ, càng ngày càng rõ ràng.

Càng chứng minh Ngu Hề này có vấn đề.

Cô ấy chưa bao giờ tháo đuôi ngựa ngắn trước mặt mình,

mình cũng đã hỏi cô ấy, tại sao tóc ngắn như vậy, lại phải buộc đuôi ngựa nhỏ.

Không ngờ rằng.

Đây cũng là âm mưu của cô ấy, để che giấu đặc điểm cố tình để lại khi cô ấy giả làm thích khách thời không.

Dù bây giờ Lâm Huyền đã hồi phục sức lực.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy lạnh sống lưng.

Ngu Hề mà hắn tin tưởng như vậy... người luôn ở bên cạnh hắn... lại là kẻ lợi dụng hắn để giết người, đạt được mục đích mượn đao giết người!

Lâm Huyền có lý do tin rằng, nếu hắn giết Jask, có lẽ Ngu Hề không quan tâm đến sự sống chết của hắn, thậm chí có thể nhìn thích khách thời không giết hắn mà không chớp mắt!

Thật kinh khủng...

Cảm giác kẻ thù ở ngay bên cạnh mình, thực sự quá kinh khủng.

Tất cả bắt đầu từ khi nào?

Lâm Huyền nhớ lại.

Là từ cái tên "Ngu Hề".

Câu nói của Hoàng Tước "đừng rời xa Ngu Hề" đã khiến Lâm Huyền tin tưởng cái tên này vô cùng.

Cô gái buộc đuôi ngựa đã sử dụng cái tên này để làm mình nhầm lẫn.

Cô ấy đã cứu mình khỏi tay thích khách thời không,

Sau đó lại nói với mình rằng cô ấy tên là Ngu Hề,

Trong tình huống nguy cấp như vậy, mình có lý do gì để nghi ngờ cô ấy?

Nhưng bây giờ nghĩ lại...

Không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh cô ấy là Ngu Hề!

Cô ấy hoàn toàn có thể sử dụng một kế hoạch tinh vi để tự nhận mình là Ngu Hề và giả làm Ngu Hề!

"Lâm Huyền! Anh đang làm gì thế!!"

Cô gái mắt xanh tự xưng là Ngu Hề với cánh tay đầy vết máu hét lên với Lâm Huyền:

"Mau ném súng điện cho em! Anh không thể bắn cô ta, nhưng em có thể!"

Lâm Huyền từ từ đứng dậy.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn cô gái với mái tóc đã bung ra, vừa lạ vừa quen:

"Cô không phải là Ngu Hề!"

Cô gái mở to mắt.

Sau đó nghiến răng nói:

"Đồ vô dụng!"

Cô ta thay đổi hướng, lao về phía Lâm Huyền, chuẩn bị cướp lấy súng điện Taser.

Nhưng, thích khách thời không rõ ràng nhanh hơn một bước.

Cô ta bước lên trước, bay đến bên chân Lâm Huyền.

Sau đó, cô ta nắm chặt dao găm, chém một nhát vào súng điện Taser và cổ của "Ngu Hề"!

Lưỡi dao sắc bén như hình bán nguyệt, mạnh mẽ vô cùng, chặt đôi khẩu súng điện Taser trong tay Lâm Huyền, và... với sức mạnh khủng khiếp, nó chặt đứt cổ của "Ngu Hề"!

Phụt ————

Máu từ vết cắt phun ra như suối.

Đầu của "Ngu Hề" rơi xuống, mắt mở to, nhưng chưa chạm đất, thì đã cùng cơ thể, máu và những hạt máu phun ra... hóa thành những mảnh vỡ xanh lấp lánh, tan biến vào không khí, biến mất không dấu vết...

Vút!

Thích khách thời không đứng dậy, áp con dao vừa giết chết "Ngu Hề" lên cổ Lâm Huyền:

"Đừng động đậy."

Giọng cô ta nhẹ nhàng và lạnh lẽo.

Đây là lần đầu tiên Lâm Huyền nghe thích khách thời không nói chuyện, rất êm tai, nhưng như tiếng thì thầm của tử thần.

Trước sự chênh lệch lớn về sức mạnh như vậy, hắn đương nhiên không dám manh động.

Chỉ thấy thích khách thời không lấy ra một thiết bị giống như máy ghi âm, có lẽ là một chiếc máy quay nhỏ.

Cô ta đặt máy quay nhỏ lên nắp ca-pô của chiếc Tesla, ống kính hướng về phía Lâm Huyền.

Sau đó cô ta lại lui về bên cạnh Lâm Huyền, tay trái cầm dao

găm, ép lên cổ hắn; tay phải giơ lên, đứng nghiêm, chào một cách chuẩn mực:

"Báo cáo! Hiện tại với tội danh chống lại loài người, gây hại cho Trái Đất, gây rối trật tự thời không, bắt giữ Lâm Huyền."

"Tội nhân có dấu hiệu sinh tồn tốt, cơ thể nguyên vẹn, không có thương tật, đủ điều kiện ngủ đông, sẽ được đưa đến Tòa án thời không để xét xử."

"Theo quy trình tiếp theo, sẽ cưỡng chế đưa Lâm Huyền vào khoang ngủ đông, gửi đến tương lai, xin đội ngũ Tòa án thời không nhận người. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ lập tức trở về."

"Báo cáo xong!"

Lâm Huyền bị dao găm kề cổ, không thể ngẩng đầu.

Hắn nghe rõ ràng.

Cô gái này đang tuyên bố tội danh của hắn, giống hệt như trong giấc mơ thứ tư.

"Thời gian báo cáo: 20:12 ngày 26 tháng 4 năm 2024."

Giọng cô gái tiếp tục vang lên:

"Địa điểm báo cáo: Đông Hải, Long Quốc, khu mới gần cảng."

Giọng nói của cô ta mạnh mẽ, rõ ràng:

"Người báo cáo: Điều tra viên cấp ba của Cục Cảnh sát thời không——"

"Lâm, Ngu, Hề!"

HẾT QUYỂN 4

Chương 1022: Cảm nghĩ quyển 4

Cảm nghĩ quyển 4:

Trải qua 18 ngày, tổng cộng 330. 000 chữ của quyển 4 "Ngu Hề" đã kết thúc.

Cập nhật rất nhanh, trung bình mỗi ngày đều hơn 15. 000 chữ.

Chủ yếu là nhờ vào phiếu tháng của mọi người quá mạnh mẽ, nên tác giả phải tăng cường thêm để đáp lại.

Theo dàn ý ban đầu của tôi, mỗi quyển trong sách này đều có độ dài khoảng 300. 000 chữ, nội dung và kết thúc đều đã được cố định. Vì vậy, viết nhanh, cập nhật nhiều thì thời gian sử dụng tự nhiên ít hơn, suy cho cùng tổng số chữ và nội dung của mỗi quyển đều đã được định sẵn.

Dàn ý và kết thúc của cuốn sách này đã được định từ đầu, tổng cộng 8-10 quyển, vì vậy hiện tại tiến độ đã qua một nửa, các hố cũng đã đào xong, giai đoạn sau sẽ tiến vào phần lấp hố và kết thúc.

Vậy hãy nhìn lại, đánh giá một cách chắc chắn câu chuyện của quyển 4 "Ngu Hề".

Tôi cá nhân cho rằng câu chuyện trong quyển này khá hoàn chỉnh, mặc dù vẫn còn một số bí ẩn cần đến đầu quyển 5 mới được giải đáp (vì Jask vẫn chưa chạy đến hiện trường với tủ lạnh nhỏ của mình), nhưng tên quyển là "Ngu Hề", bắt đầu từ "Ngu Hề", kết thúc tại "Ngu Hề", tôi nghĩ kết thúc ở đây là tốt nhất.

Về phong cách, quyển này nghiêng về suy luận, hồi hộp, giải mã, so với phong cách hài hước của quyển 3, nó gần với phong cách khám phá của quyển 1 hơn, chỉ là thiếu đi phần mơ mộng, vì nhân vật chính vẫn đang bị mắc kẹt.

Nhiều độc giả đều nói, muốn xem cảnh mơ mộng, muốn xem Triệu tổng, muốn xem CC, muốn xem những cảnh chiến đấu hoành tráng... thực ra tác giả cũng biết mọi người muốn xem gì, nhưng dù sao nhân vật chính trong sách này không có ngón tay vàng mạnh mẽ gì, và bị hạn chế bởi khung thực tế, sự tiến triển và thúc đẩy của câu chuyện cần có logic.

Kẻ thù mạnh mẽ là vì khó chiến thắng, nhưng cũng phải kiên trì không ngừng chiến đấu để đánh bại nó.

Hiện tại, số chữ của cuốn sách này đã vượt quá 1. 450. 000 chữ, cốt truyện vẫn được kiểm soát mượt mà, diễn biến trật tự, và bắt đầu dần thu hồi những manh mối, câu chuyện tiến vào giai đoạn tiếp theo một cách ổn định.

Lợi ích của việc có dàn ý hoàn chỉnh và dàn ý chi tiết cho mỗi quyển là không bao giờ lo viết lạc hướng, không bao giờ lo sụp đổ. Nội dung 1. 450. 000 chữ này thực ra không có bất kỳ câu chuyện nhánh nào, mỗi nhân vật xuất hiện đều không bị lãng phí, đều liên quan mật thiết đến tuyến chính.

Có lẽ đôi khi một số độc giả sẽ cảm thấy một tình tiết nào đó rất thừa, dường như không có ý nghĩa gì, nhưng thực ra chỉ là manh mối chưa bùng nổ mà thôi, chẳng hạn như phần "Giám định quan hệ cha con" trong quyển này, hiện tại nhìn lại, rõ ràng là một manh mối lớn.

Đã theo dõi đến số chữ này rồi, mong mọi người có thể kiên nhẫn hơn, hiểu cho loại đề tài và cách viết không mấy được ưa chuộng trong giới văn mạng này... tôi dĩ nhiên biết mọi người muốn xem những cốt truyện vui vẻ nào, nhưng để kể một câu

chuyện hoàn chỉnh và có logic, tác giả nhất định phải kiên định nắm vững hướng đi lớn.

Giống như khi cuốn sách này mới ra, không ai đọc, tác giả đã đề cập trong chương đơn, tôi muốn viết một câu chuyện thực sự hay, một câu chuyện đã ấp ủ trong lòng từ lâu, dù thành tích ra sao tôi cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Cũng chính vì sự kiên trì này, cuốn sách này đã vượt qua giai đoạn ban đầu không ai hỏi thăm, không ai xem trọng, bị bỏ rơi điên cuồng, bị chửi rủa thậm tệ, chửi đến mức tôi không dám lập nhóm đọc giả để đối mặt với mọi người... nhưng cuối cùng, nhờ sự ủng hộ của mọi người, đã đón được ánh sáng ban mai.

Điều này chứng minh rằng, viết một câu chuyện không theo lối mòn, không quá tầm thường bằng cả tâm huyết, thực sự sẽ có người trân trọng.

Tôi rất tự hào, tôi có thể sở hữu một nhóm độc giả, bạn bè, tri kỷ tốt nhất trên thế giới; có thể cùng nhau vượt qua khó khăn, đi cùng nhau suốt chặng đường, không rời bỏ nhau.

Vì vậy...

Tôi sẽ chịu trách nhiệm với sự tin tưởng của mọi người, chịu trách nhiệm với cuốn sách này, kể câu chuyện này một cách tốt nhất, để nó kết thúc hoàn hảo, đón nhận cái kết thắng lợi tất yếu.

Nhóm độc giả đã được lập, có thể vào từ phần giới thiệu tác phẩm và cuối phần cảm nghĩ "Lời của tác giả".

Vậy thì.

Cảm ơn mọi người!

Câu chuyện của quyển tiếp theo, gặp lại vào ngày mai—

Quyển 5 có tên là "Câu Lạc Bộ Thiên Tài", xin hãy đón chờ!

Chương 1023: Thật giả Ngu Hề (1)

Lâm. . Ngu Hề?

Lại thêm một Ngu Hề nữa!

Người này thật hay giả?

Lâm Huyền bị dao găm áp cổ không thể ngẩng đầu, nhưng những gì thích khách thời không báo cáo, hắn nghe rõ mồn một.

Vừa rồi cô ta đi lên phía trước, đặt một chiếc máy quay nhỏ trên nắp ca-pô của chiếc Tesla, hướng về phía này.

Rõ ràng, thích khách thời không định ghi lại cảnh bắt giữ mình, để làm bằng chứng nộp cho một cơ quan thực thi pháp luật nào đó.

Vậy cô ta đang báo cáo cho ai?

Ai đã phái cô ta đến bắt mình?

Lâm Huyền suy nghĩ nhanh chóng, xâu chuỗi tất cả các manh mối hiện có...

Trước hết.

Thích khách thời không đã nói ra hai thuật ngữ mà hắn chưa từng biết đến, Tòa án thời không và Cục Cảnh sát thời không.

Hai tổ chức này chắc chắn không tồn tại vào thời điểm hiện tại năm 2024.

Xét rằng thích khách thời không đến từ tương lai xa, điều này không khó suy luận...

Có lẽ trong thế giới tương lai vài trăm năm sau, loài người đã hoàn toàn nắm vững công nghệ du hành thời gian và đã thiết lập một hệ thống pháp luật để duy trì sự ổn định của thời không, lập ra Tòa án thời không để xét xử tội phạm thời không, và Cục Cảnh sát thời không để bắt giữ tội phạm thời không.

Điều này rất giống với giấc mơ thứ tư của mình!

Mỗi khi bước vào giấc mơ thứ tư, hắn luôn bị bao vây bởi một nhóm lính vũ trang, chỉ huy sẽ đưa ra một lệnh bắt giữ rất chính thức và nói:

"Lâm Huyền! Bây giờ với tội danh chống lại loài người, gây hại cho Trái Đất, gây rối loạn thời không, chúng tôi bắt giữ cậu theo luật!"

Và câu này...

Hoàn toàn giống với những gì thích khách thời không vừa báo cáo trong video bắt giữ.

Điều này có nghĩa là——

Thích khách thời không và những người lính vũ trang trong giấc mơ thứ tư đều thuộc cùng một tổ chức——Cục Cảnh sát thời không!

Chỉ vì hạt thời không rất hạn chế và quý giá, không thể để tất cả các nhân viên của Cục Cảnh sát thời không quay trở lại năm 2024 để bắt mình; nên Cục Cảnh sát thời không, nơi biết rất nhiều về mình, đã tiến hành một chiến lược "gọng kìm" để đối phó với mình.

Chiến lược gọng kìm là một thuật ngữ quân sự, chỉ việc chia

quân làm hai hướng tấn công địch từ hai phía.

Chiến lược gọng kìm của Cục Cảnh sát thời không, chia làm hai hướng như sau:

Một nhóm người, chịu trách nhiệm kiểm soát mình trong tương lai 600 năm sau, tức là ngày 28 tháng 8 năm 2624. khi mình có thể tự do di chuyển đến đó.

Mục đích của nhóm này rất rõ ràng, là phong tỏa thế giới giấc mơ của mình, giảm đáng kể sức mạnh của mình, khiến mình không thể phát triển và không thể biết trước thông tin tương lai.

Phải nói rằng, chiêu này thực sự rất hiệu quả, gần như khiến Lâm Huyền không thể nhúc nhích trong cả giấc mơ lẫn thực tế.

Và hướng tấn công thứ hai của chiến lược gọng kìm, là cô gái thích khách thời không đang bắt mình trước mặt.

Trong mắt mình, cô ta là thích khách thời không xấu xa.

Nhưng thực tế, cô ta là một đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không, là một người bảo vệ chính nghĩa thực sự.

Nhiệm vụ và sứ mệnh của cô ta, là bắt giữ mình vào năm 2024.

Quả nhiên, suy đoán ban đầu của mình không sai, mục đích chính của thích khách thời không không phải là giết mình; nhiệm vụ của cô ta chỉ là bắt giữ mình, đưa mình đến Tòa án thời không xét xử.

Thích khách thời không rõ ràng được trao quyền rất cao, cô ta là một đặc vụ cảnh sát bắt giữ tội phạm, chắc chắn sẽ đối mặt với nhiều tình huống nguy hiểm bất ngờ; do đó, từ giọng điệu báo cáo của cô ta không khó để đoán... ngay cả khi làm mình bị thương hoặc tàn phế trong quá trình bắt giữ, cũng hoàn toàn chấp nhận

được.

Thậm chí, nếu vô tình giết mình trong quá trình bắt giữ, cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là bỏ qua bước xét xử của Tòa án thời không.

Từ góc độ của cảnh sát trong việc truy bắt, điều này cũng hợp lý.

Có những tội phạm cực kỳ nguy hiểm, trong quá trình bắt giữ không chỉ phản kháng quyết liệt mà còn có thể bắt giữ con tin gây nguy hiểm cho người dân... đối với những kẻ đào tẩu như vậy, việc bắn chết tại chỗ không phải là hiếm.

Chỉ là Lâm Huyền không ngờ rằng, có một ngày mình cũng bị gán cho tội danh như vậy, trở thành kẻ bị truy nã thời không như Kevin Walker, dù sống hay chết đều có thưởng.

Cục Cảnh sát thời không, một mặt phong tỏa tương lai trong giấc mơ của mình;

Mặt khác, cử thích khách thời không (đặc vụ thời không) đến thế giới thực để bắt giữ kẻ đầu sỏ.

Hai đầu truy bắt, chiêu này thật quá tàn nhẫn.

Vậy thì.

Tiếp tục suy luận.

Ai đang kiểm soát Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không?

Người kiểm soát, có lẽ chính là người đã định tội cho mình.

Câu trả lời rõ ràng...

Chắc chắn là lão già bí ẩn đó!

Chính ông ta đã định cho mình tội danh phản nhân loại, gây hại cho Trái Đất, gây rối loạn thời không, khiến mình trở thành tội nhân lịch sử.

Chương 1024: Thật giả Ngu Hề (2)

Chính ông ta đã khiến Cục Cảnh sát thời không cử hai đường quân đến bắt mình, và còn muốn đưa mình từ năm 2024 đến Tòa án thời không ở tương lai để xét xử.

Cũng chính ông ta, trong giấc mơ 600 năm sau, đã dẫn dụ mình, cố tình nói ra lời của Kevin Walker, khiến mình tập trung hoàn toàn vào Kevin Walker... cuối cùng dẫn đến chuỗi sự kiện này.

Vậy thì lão già bí ẩn đó là ai?

Lâm Huyền hiện tại vẫn chưa thể xác định, vì có quá nhiều khả năng, hiện tại có thể là Jask, cũng có thể là Copernicus mà mình chưa từng gặp mặt, hay là bất kỳ ai trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thậm chí là bất kỳ ai ngoài Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Nhưng.

Bây giờ phân tích kỹ lời báo cáo của cô gái này vừa rồi.

Vẫn có thể rút ra hai thông tin quan trọng.

Thứ nhất, cô gái này nói rằng, cách đưa mình đến Tòa án thời không để xét xử lại là bắt buộc ngủ đông.

Lâm Huyền từng nghĩ rằng cô ta sẽ khởi động máy thời gian, giống như cỗ máy thời gian của Doraemon, chớp mắt đưa mình đến tương lai hàng trăm năm sau để đứng trước tòa.

Nhưng điều đó quá phi thực tế.

Thế giới 600 năm sau nắm vững công nghệ du hành thời gian không có gì ngạc nhiên.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, năm 2024. chắc chắn không có máy thời gian. Hơn nữa, để du hành thời gian, cần phải có hạt thời không làm nhiên liệu.

Thứ quý giá như vậy, lấy đâu ra hai hạt?

Và mình là một tội phạm bị bắt, làm sao xứng đáng sử dụng thứ quý giá như vậy?

So với điều đó.

Việc bắt buộc mình vào khoang ngủ đông, không quan tâm đến bất kỳ tác dụng phụ nào, bắt buộc ngủ vài trăm năm, rồi thô bạo đánh thức mình vài trăm năm sau để xét xử, điều này mới phù hợp với một "tội nhân lịch sử".

Có thể từ quan điểm thời gian chờ đợi của Tòa án thời không, cách này còn hiệu quả hơn.

Khi thích khách thời không đặt mình vào khoang ngủ đông... có thể Tòa án thời không 600 năm sau sẽ kích hoạt hiệu ứng cánh bướm thời không, ngay lập tức mở khoang ngủ đông, trong đó là mình đã ngủ đông suốt 600 năm.

Đây mới thực sự là viên nang thời không, bưu kiện thời không.

Nhưng ngược lại.

Ở thời điểm hiện tại, năm 2024. khoang ngủ đông vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, chưa được sản xuất hàng loạt và sử dụng công khai.

Muốn sử dụng khoang ngủ đông ở giai đoạn này, không phải ai cũng có khả năng, phải có quan hệ và sức mạnh, có bao nhiêu

tiền cũng không đủ.

Mình cũng nhờ có quan hệ cá nhân tốt với Viện Khoa học Long Quốc, nên mới giành được hai suất tình nguyện viên.

Vậy đối với thích khách thời không, ở năm 2024 lạ nước lạ cái này, cô ta lấy đâu ra sự tự tin có thể lấy được khoang ngủ đông, sau đó thô bạo nhét mình vào?

Đây là điểm thông tin quan trọng đầu tiên——

Ở thời điểm hiện tại, năm 2024. cô gái thích khách thời không này không chiến đấu một mình! Đằng sau cô ta cũng có người ủng hộ từ thời không này, người này không chỉ cung cấp tiện ích bắt giữ mình, thông tin vị trí của mình... mà còn có thể cung cấp nơi giam giữ và khoang ngủ đông, hỗ trợ trong ngoài.

Điều này có thể giải thích nhiều vấn đề.

Kết hợp với phân tích trước đây của mình, không khó để đoán, người hỗ trợ từ thời không này cho cô gái thích khách thời không, rất có khả năng chính là lão già bí ẩn khi còn trẻ!

Việc đầu tiên mà cô gái thích khách thời không làm sau khi du hành thời gian có lẽ không phải là ngay lập tức bắt mình, mà là tìm lão già bí ẩn khi còn trẻ, cả hai bàn bạc, xác định kế hoạch tác chiến, sau đó cô gái thích khách thời không mới thực sự bắt đầu hành động.

Đồng thời, vào năm 2024."lão già bí ẩn khi còn trẻ" đã chuẩn bị sẵn thiết bị khoang ngủ đông cần thiết, chỉ chờ cô gái thích khách thời không bắt mình về, thô bạo nhét vào, bắt buộc ngủ đông vài trăm năm, cho đến khi Tòa án thời không mở phiên tòa.

Đến đây, thông tin quan trọng này đã được hiểu rõ.

Rồi đến điểm thông tin quan trọng thứ hai trong lời báo cáo

của cô gái...

Cô ta nói.

Sau khi bắt buộc mình ngủ đông, nhiệm vụ của cô ta sẽ hoàn thành và cô ta sẽ ngay lập tức trở về.

Trở về đâu thì không cần nói.

Theo suy luận từ trước, rất có khả năng là trở về Tòa án thời không và Cục Cảnh sát thời không vài trăm năm sau... dựa vào đoạn video bắt giữ vừa quay, cô ta ít nhất cũng sẽ được trao huy chương, hoặc thăng liền hai cấp thành đặc vụ hạng nhất?

Lâm Huyền không quan tâm điều đó.

Hắn quan tâm là...

Lập tức trở về, làm thế nào để thực hiện?

Lời nói "lập tức trở về" của cô gái thích khách thời không khiến người ta cảm giác như cô ta có thể chào một cái, rồi biến mất khỏi thời không hiện tại, và giây tiếp theo đã xuất hiện ở 600 năm sau.

Điều này quá đáng tin!

Không cần sử dụng bất kỳ máy du hành thời gian nào, thậm chí không cần hạt thời không làm nhiên liệu, có thể trực tiếp xuyên không?

Điều này đã có thể được coi là huyền ảo, đặt trong bất kỳ bối cảnh nào, khả năng du hành thời gian tùy ý như vậy ít nhất cũng là cấp độ đại năng.

Chương 1025: Thật giả Ngu Hề (3)

Vậy thì...

Lâm Huyền suy đoán.

Những điểm bất thường, không hợp lý trên người cô gái thích khách thời không này, liệu có liên quan đến khả năng du hành thời gian không hợp lý của cô ta không?

Đây là điểm thông tin quan trọng thứ hai mà Lâm Huyền nhận ra——

Cô gái thích khách thời không không bị hạn chế bởi quy luật thời không, rất có khả năng liên quan mật thiết đến việc cô ta có thể ngay lập tức trở về tương lai; hoặc hai điều bất hợp lý này chính là bí mật thực sự trên người cô ta! Là nguồn gốc sức mạnh của cô ta, cũng là lý do cô ta không bị hạn chế bởi quy luật thời không.

Chỉ tiếc là hiện tại thông tin quá ít, Lâm Huyền không thể đoán ra nguyên nhân; và tình hình hiện tại, đầu óc hắn đã ở trạng thái quá tải suy nghĩ nhanh chóng, không kịp suy nghĩ kỹ càng về nhiều việc.

Bởi vì...

Trên tất cả những bí ẩn này.

Có một điều khiến hắn chấn động, khiến hắn ngạc nhiên, khiến hắn không dám tin——

Lâm Ngu Hề!

Nữ đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không này, khi báo cáo công việc, đã nói ra tên mình... Lâm Ngu Hề, đây là tên đầy đủ của cô ta.

Lâm Huyền nghe cái tên này, ban đầu đã dấy lên sự nghi ngờ.

Dù gì trước đó kẻ giả mạo Ngu Hề đã lừa mình bằng cách tự xưng là Ngu Hề, ai có thể đảm bảo Ngu Hề thứ hai này là thật hay giả?

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng...

Lâm Huyền đã chín mươi phần trăm chắc chắn, cô gái thích khách thời không trước mắt, có lẽ chính là Ngu Hề thực sự!

Bởi vì trong tình huống hiện tại, cô ta không có lý do gì để nói dối hay lừa mình.

Cô ta đã bắt được mình rồi.

Trước sức mạnh vô địch của cô ta, mình giống như con gà con bị bắt, cô ta còn cần gì phải lừa mình bằng cái tên Ngu Hề?

Sắp tới mình sẽ bị bắt buộc vào khoang ngủ đông, và cô ta sẽ ngay lập tức trở về 600 năm sau để nhận huy chương.

Đây có thể là lần cuối cùng hai người gặp nhau, sau này không còn bất kỳ liên hệ gì.

Vậy thì.

Cô gái có cần nói dối không?

Đặc biệt là, cô ta đang nghiêm túc ghi hình báo cáo video, báo cáo công việc với cấp trên, ai sẽ nói dối vào lúc này?

Rõ ràng, cô ta nói tên thật của mình.

Lâm Huyền không thể ngờ được...

Người thích khách thời không không ngừng truy đuổi hắn, lạnh lùng không biểu cảm và lạnh lùng này... lại chính là Ngu Hề thực sự!

Ôi.

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Đây có phải là sự thật cuối cùng về lời trăn trối của Hoàng Tước?

Nếu Hoàng Tước nhắc đến Ngu Hề thực sự là đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không này, thì không thể trách mình không nhận ra.

Dù Hoàng Tước có nói rõ rằng kẻ truy sát mình là Ngu Hề và không nên rời xa cô ấy, Lâm Huyền cũng tuyệt đối không tin, đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng bây giờ tranh cãi điều này không còn ý nghĩa gì nữa, sự thật vẫn là sự thật.

Hiện tại Lâm Huyền cũng đã sắp xếp rõ ràng về hai Ngu Hề.

Hai Ngu Hề.

Một là Ngu Hề giả và một là Ngu Hề thật.

Cả hai Ngu Hề thật và giả đều là người xuyên không, đều là thiếu nữ khoảng mười mấy tuổi, đều đến với những mục đích khác nhau và đều có sức mạnh phi thường do cải tạo gien.

Nhưng, họ hoàn toàn là hai người khác nhau.

Trước hết, nói về Ngu Hề thật, vì tình huống của cô ta đơn giản hơn.

Ngu Hề thật, tên thật là Lâm Ngu Hề, mắt xanh, tóc ngắn đen ngang cổ.

Cô ta đến từ vài trăm năm sau, là một đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không, với mục đích bắt giữ tội nhân lịch sử Lâm Huyền.

Ngu Hề thật, trong thời không năm 2024 này, không tiếp xúc với quá nhiều người, cũng không nói nhiều, ngắn gọn, ít nói, thực sự rất giống kẻ hủy diệt trong phim.

Cấp trên của cô ta không ai khác chính là lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư; còn người liên lạc ở năm 2024 này, có lẽ là lão già bí ẩn khi còn trẻ.

Câu chuyện của cô ta đơn giản như vậy.

Lần đầu tiên cô ta gặp Lâm Huyền là ở bãi đỗ xe ngầm khu chung cư nơi Triệu Anh Quân sống tại Đông Hải, cô ta xé rách cửa xe làm lễ ra mắt, sau đó chính thức mở màn cuộc rượt đuổi.

Từ Đông Hải rượt đến Princeton ở Mỹ, rồi từ Princeton đến bang Mississippi, rồi lại từ Mississippi quay lại Đông Hải, cho đến ngày hôm nay, đến hiện tại, giết chết Ngu Hề giả, thành công bắt giữ mình.

Chỉ có vậy, không có gì phức tạp hay nhiều tình tiết. ...

Tiếp theo, là Ngu Hề giả.

Bây giờ nghĩ lại, cô Ngu Hề giả này mới thực sự là nữ diễn viên chính của Oscar... Angelica, phù thủy biến hóa, thực sự phải gọi cô ta là sư phụ.

Ngu Hề giả, tên thật không rõ, mắt xanh, ban đầu cô ta giả trang giống Ngu Hề thật với tóc ngắn đen ngang cổ, sau đó để lừa mình, cô ta buộc tóc ngắn thành đuôi ngựa ngắn, chưa bao giờ để tóc xõa trước mặt mình.

Chương 1026: Thật giả Ngu Hề (4)

Hành trình và trải nghiệm của cô ta rất phức tạp.

Ngay cả Lâm Huyền hiện tại cũng không thể đoán hoàn toàn.

Trước tiên, Ngu Hề giả từ tương lai quay về năm 2024. cô ta chắc chắn cũng có người liên lạc, nhưng người liên lạc này là ai, Lâm Huyền hiện chưa đoán được, nhưng chắc chắn không phải là Jask... bây giờ hắn đã tin rằng, Jask cũng có lẽ là nạn nhân bị Ngu Hề giả lừa gạt.

Ngu Hề giả và người liên lạc của cô ta ở năm 2024 gặp nhau, sau đó nhanh chóng lập kế hoạch hành động.

Khác với Ngu Hề thật... Ngu Hề giả bị hạn chế bởi quy luật thời không, nên cô ta thực sự có rất ít khả năng hành động, muốn đạt được mục tiêu phải sử dụng người khác, mượn dao giết người.

Vì vậy, kế hoạch chơi đùa lòng người của cô ta bắt đầu.

Angelica từng lấy được thông tin từ nữ thư ký, nói rằng Jask giấu một cô gái mắt xanh trong tháp quan sát vài tháng.

Lúc đó, Lâm Huyền còn không phân biệt rõ, Jask giấu Ngu Hề thật hay Ngu Hề giả, nhưng bây giờ đã rõ ràng, hắn giấu Ngu Hề giả.

Cũng vì Ngu Hề giả sợ mưu kế bị lộ, nên cô ta đã tính đến khả năng Angelica bị bắt, cô ta không vào nhà gặp Angelica ngay từ đầu, sau đó ở bệnh viện đại học Đông Hải cũng không theo mình đi gặp Jask.

Cô ta sợ bị nhìn rõ mặt.

Nếu Angelica nhìn thấy, rồi đối chất với Jask, lập tức Jask sẽ hiểu rằng, Ngu Hề giả đã phản bội hắn, trở thành người bảo vệ Lâm Huyền.

Và Angelica cũng có thể nhận ra rằng, Ngu Hề giả đã lừa Lâm Huyền, và có thể hủy bỏ hiểu lầm với Jask, thông báo cho mình kịp thời.

Như vậy, tất cả nỗ lực của Ngu Hề giả sẽ đổ sông đổ biển.

Vì vậy, Ngu Hề giả đã tận dụng triệt để lợi thế về thông tin, khi cần xuất hiện thì xuất hiện, khi không cần thì tuyệt đối không xuất hiện, khiến mọi người không thể phân biệt được thật và giả Ngu Hề... thậm chí nhiều lần, còn coi cô ta và thích khách thời không là một người, khiến mọi người lúng túng.

Theo thứ tự thời gian sắp xếp hành động của Ngu Hề giả.

Trước tiên, bước đầu tiên trong kế hoạch của cô ta là đến bên Jask. Cô ta chắc chắn đã lừa Jask một số điều, khiến Jask tin vào một số thông tin sai lệch và giúp cô ta hoàn thành một phần mục tiêu.

Những rắc rối này, Lâm Huyền không rõ, chỉ có Jask rõ.

Nhưng đáng nói là, Ngu Hề giả ở bên Jask, đã cố ý đóng vai Ngu Hề thật.

Nữ thư ký đã nói, cô gái mắt xanh đó mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, tóc ngắn đen ngang cổ... rõ ràng, Ngu Hề giả từ lúc đó đã bắt đầu đóng giả Ngu Hề thật.

Cô ta chắc chắn đã biết về sự tồn tại của Ngu Hề thật từ lâu, cũng biết rằng Ngu Hề thật sẽ đến truy sát Lâm Huyền, không muốn sau này Jask phát hiện sự tráo đổi giữa Ngu Hề thật và Ngu

Hề giả, nên Ngu Hề giả đã bắt đầu tung hỏa mù khi còn bên cạnh Jask.

Sau đó.

Ngu Hề giả rời khỏi Jask, đến Copenhagen, giết chết Hoàng Tước.

Bước này cũng đã được Hoàng Tước dự đoán.

Nhưng cũng vì quy luật thời không, Hoàng Tước không thể nói ra... có lẽ Hoàng Tước chỉ biết rằng mình sẽ bị giết bởi một người xuyên không, nhưng không thể đoán được đối phương sẽ giả làm Ngu Hề.

Điều này không thể trách Hoàng Tước.

Vì Ngu Hề giả đến từ tương lai, muộn hơn Hoàng Tước vài trăm năm, nên Ngu Hề giả có lợi thế thông tin vượt trội để nhìn thấu Hoàng Tước. Trong khi Hoàng Tước lại biết rất ít về Ngu Hề giả, thậm chí có thể không biết gì, thậm chí Hoàng Tước có thể đã đánh giá sai tình hình của Ngu Hề thật.

Rốt cuộc... ai có thể tiên đoán tương lai?

Lâm Huyền luôn nghĩ rằng, việc Hoàng Tước biết được cái tên Ngu Hề đã là rất đáng kinh ngạc.

Vì vậy lời nhắn "đừng rời xa Ngu Hề" của Hoàng Tước... có lẽ mang ý nghĩa khác, chứ không phải bất kỳ điều gì mình nghĩ ra hiện tại.

Tiếp tục nói về Ngu Hề giả.

Ngu Hề giả khi giết Hoàng Tước ở Copenhagen, cũng rất tinh ranh, cô ta mặc áo hoodie giống Ngu Hề thật, dùng mũ trùm lớn che khuất khuôn mặt, rồi cố tình để lộ vài lọn tóc ngắn đen ngang

cổ cho mình thấy.

Điều này đã gây ra sự hiểu lầm lớn cho mình khi không có hình ảnh rõ ràng và không nhìn thấy chi tiết.

Ngu Hề giả sau khi giết Hoàng Tước thì chạy mất, không thèm nhìn mình một cái.

Vì cô ta không thể vi phạm quy luật thời không, hoàn toàn không thể ra tay với mình, cô ta chỉ có thể chiến đấu và gây thương tích cho những người không thuộc thời không này.

Vì vậy cô ta chạy rất nhanh.

Một mặt ngăn cản máy ảnh của mình chụp rõ khuôn mặt cô ta; mặt khác không thể giết mình, ở lại bãi biển có ý nghĩa gì?

Dù sao mục tiêu chính của cô ta là giả làm Ngu Hề thật, giả làm thích khách thời không, để mình trong những lần gặp gỡ sau này, tin rằng Ngu Hề thật đã giết Hoàng Tước là đủ.

Sự thật chứng minh, màn đóng giả của Ngu Hề giả rất thành công.

Khi mình trở về Đông Hải, ngay lập tức bị Ngu Hề thật bắt được và truy sát.

Chương 1027: Thật giả Ngu Hề (5)

Có sự kiện Hoàng Tước trước đó, thêm vào thân hình tương tự, đôi mắt xanh biếc, và mái tóc đen ngắn ngang cổ đặc trưng, Lâm Huyền tự nhiên gộp Ngu Hề thật trước mắt và Ngu Hề giả đã giết Hoàng Tước làm một——thích khách thời không!

Đến đây, mục tiêu đầu tiên của Ngu Hề giả đã đạt được, không chỉ đổ tội giết Hoàng Tước lên Ngu Hề thật, mà còn khiến mình coi Ngu Hề thật là thích khách thời không xấu xa, tạo nên một chuỗi thù hận.

Sau đó, màn diễn xuất đỉnh cao của Ngu Hề giả lại một lần nữa được thể hiện.

Ở Princeton, Mỹ, khi Ngu Hề thật lái xe Mercedes truy bắt mình, mình bị cưỡng chế né tránh, ngã quỵ trên mặt đất, gần như đã bị Ngu Hề thật bắt được.

Vào lúc đó.

Ngu Hề giả buộc tóc thành đuôi ngựa ngắn, xuất hiện hoành tráng, cứu mình trong lúc nguy cấp rồi quay đầu nói:

"Tôi tên là Ngu Hề. Ngu trong từ Ngu Cơ, Hề quy khứ lai hề. Đó là tên của tôi, Ngu Hề!"

Trong hoàn cảnh này, Lâm Huyền hoàn toàn không nghi ngờ gì về danh tính của Ngu Hề giả.

Bởi vì khi đó, mình đã đến đường cùng, gần như sắp bị giết chết.

Lúc này, một cô gái tự xưng là Ngu Hề xuất hiện và cứu mình, cùng với việc Hoàng Tước mới nói với mình cách đây hai ngày rằng "đừng rời xa Ngu Hề"... làm sao mình có thể nghĩ rằng cô gái cứu mình lại là giả chứ?

Lúc này, Ngu Hề giả vẫn đang diễn, cô ta hiểu rõ thế nào là muốn bắt phải thả.

Cô ta nói hai người cần tách ra hành động, phải tạm thời rời khỏi Lâm Huyền, còn khuyên rằng nếu có nguy hiểm cô ta sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Bây giờ nhìn lại, Ngu Hề giả đã cố ý làm vậy.

Cô ta biết rõ Lâm Huyền sẽ không rời khỏi cô ta, vì cô ta đã nói rằng có thể cảm nhận được vị trí của thích khách thời không... rõ ràng, người bình thường đều có thể phân tích ra rằng ở cùng cô ta mới là an toàn nhất. Chỉ là Ngu Hề giả thực sự rất khôn khéo, cô ta không muốn tự mình nói ra điều này gây nghi ngờ, mà dụ dỗ Lâm Huyền tự nói ra.

Màn diễn "mỹ nữ cứu anh hùng" này đã khiến Ngu Hề giả chiếm được sự tin tưởng của Lâm Huyền.

Cô ta theo Lâm Huyền đến bang Texas tìm Angelica, nhưng lấy lý do canh chừng bên ngoài, không vào nhà gặp Angelica.

Sau khi Angelica mất liên lạc, Ngu Hề giả cùng Lâm Huyền đến bang Mississippi giết Kevin Walker.

Lâm Huyền không biết việc giết Kevin Walker có nằm trong kế hoạch của Ngu Hề giả hay không, dù sao thì suốt hành trình, diễn xuất của Ngu Hề giả đạt điểm tuyệt đối, không có sơ hở, vô cùng tự nhiên, khiến Lâm Huyền hoàn toàn tin tưởng.

Đặc biệt là khi mình giết Kevin Walker, Ngu Hề giả không có chút ý kiến gì, theo dõi suốt quá trình, bảo vệ toàn diện, còn đánh

nhau với Ngu Hề thật đến mức khó phân thắng bại, bị thương và chảy máu... trong tình huống đó, cô ta diễn còn thật hơn một vệ sĩ thực thụ, không ai nghi ngờ cô ta.

Sau khi Kevin Walker chết.

Ngu Hề giả bắt đầu thuyết phục Lâm Huyền rằng, muốn giải quyết triệt để mối nguy từ thích khách thời không thì nên giết Jask.

Lâm Huyền thấy cô ta nói rất đúng.

Theo tình hình khi đó, Jask là kẻ đã giết VV, là kẻ giết Hoàng Tước, là kẻ khiến Angelica sống chết không rõ... với ba tầng thù hận đó, Lâm Huyền đã căm ghét Jask đến mức muốn giết chết ông ta để trả thù cho bạn bè.

Nhưng lý trí đã kiềm chế lại.

Lý trí nói với Lâm Huyền rằng, ở Mỹ không thể đối đầu với Jask, không thể mạo hiểm. Sau đó, Ngu Hề giả và Lâm Huyền trở về Đông Hải, chuẩn bị cho giai đoạn chiến đấu thứ hai với Jask ở đây.

Trở về Đông Hải việc đầu tiên, Lâm Huyền dẫn theo Ngu Hề giả và Triệu Anh Quân, ba người cùng đi làm xét nghiệm ADN.

Lâm Huyền đã nghi ngờ rằng, Ngu Hề có thể là con gái tương lai của mình và Triệu Anh Quân, cũng có thể là con gái của mình và Hoàng Tước... nếu sự thật đúng là như vậy, nhiều việc có thể được giải thích rõ ràng.

Lâm Huyền rất kỳ vọng vào kết quả xét nghiệm ADN.

Vì lúc đó, Lâm Huyền thực sự rất tin tưởng Ngu Hề giả... đối diện với một cô gái nhỏ bé đáng yêu, liều mạng bảo vệ mình, ai mà không tin được chứ?

Lúc này, Ngu Hề giả vẫn đang diễn.

Cô ta cùng mình và Triệu Anh Quân đến bệnh viện, cùng ăn lẩu, thể hiện sự dễ thương đáng yêu.

Vì vậy, dù kết quả xét nghiệm ADN cho thấy ba người không có quan hệ, cũng không thay đổi được sự tin tưởng của Lâm Huyền đối với Ngu Hề giả; không phải con gái mình, không có quan hệ huyết thống, nhưng vẫn liều mạng bảo vệ mình, còn gì để nói nữa?

Sáng hôm sau, Lâm Huyền và Ngu Hề giả đến bệnh viện đại học Đông Hải gặp Jask.

Ngu Hề giả muốn hành động một mình, có lẽ cô ta muốn tranh thủ đi chợ đen xem có thể tìm được khẩu súng cho Lâm Huyền không.

Nhưng Lâm Huyền nhớ kỹ lời dặn của Hoàng Tước "đừng rời xa Ngu Hề", cuối cùng vẫn mang Ngu Hề giả đến cầu thang tầng 17, giữ khoảng cách an toàn.

Chương 1028: Thật giả Ngu Hề (6)

Ngu Hề giả vẫn rất thận trọng, không gặp Jask.

Vì trong mắt Jask khi đó, cô gái mắt xanh bên cạnh ông ta, lẽ ra đang truy sát Lâm Huyền... cũng vì vậy, Jask thấy việc này không thể giải thích với Lâm Huyền, nói gì Lâm Huyền cũng không tin... thực tế là vậy, khi đó Lâm Huyền không hề tin tưởng Jask chút nào.

Cho đến buổi chiều.

Khi Ngu Hề giả lấy ra khẩu súng điện từ trong túi, Lâm Huyền mới thực sự lần đầu tiên nghi ngờ Ngu Hề...

Dù súng điện từ không phải súng đạn thật.

Nhưng ở Long Quốc, nó vẫn là vũ khí bị kiểm soát, không thể mang tùy tiện.

Lâm Huyền cũng không tin lắm, rằng thứ này có thể dễ dàng lấy trộm từ bảo vệ của Jask.

Chỉ là...

Dù sao đó là kẻ thù của mình, bảo vệ của ông ta có mang súng điện từ hay không, ai mà biết chắc được?

Huống chi Ngu Hề cũng có ý tốt, muốn mình có phương tiện tự vệ, phòng khi Jask trở mặt, mình có thể đoạt thế chủ động.

Thực ra, đây chính là bước cuối cùng trong kế hoạch tinh vi

của Ngu Hề giả...

Ngu Hề giả hiểu rõ hơn ai hết, Jask sẽ không tấn công Lâm Huyền; cô ta rất rõ, mọi mâu thuẫn giữa hai người đều do cô ta gây ra, thực tế Jask không hề có ác ý với Lâm Huyền.

Điều khôn ngoan nhất của cô ta là đây.

Cô ta nói với Lâm Huyền:

"Không sao, thích khách thời không còn xa lắm, ở Sơn Đông, tối nay cứ yên tâm gặp Jask, thích khách thời không không tới được đâu, không kịp đâu."

Cô ta đang nói dối.

Lúc này thích khách thời không chắc chắn đã ở Đông Hải rồi.

Nhưng nếu Ngu Hề giả nói thật, rất có thể tối đó Lâm Huyền sẽ không dám mạo hiểm gặp mặt. Cô ta tận dụng khoảng cách thông tin, chỉ có mình mới cảm nhận được vị trí của thích khách thời không, lừa dối Lâm Huyền không thể xác minh... vị trí thực sự của thích khách thời không chỉ có cô ta biết, cô ta nói ở đâu thì là ở đó, Lâm Huyền không tin cũng phải tin.

Sau đó Lâm Huyền cùng Ngu Hề giả đến nhà máy bỏ hoang phục kích.

Nhưng lúc này.

Ngu Hề giả đột nhiên nói:

"Không ổn, thích khách thời không sắp đến, có vẻ Jask định trở mặt!"

Cô ta trong lúc Lâm Huyền không thể quay đầu lại, đã đổ tội lên Jask và giả vờ dặn dò:

"Nhưng Lâm Huyền... anh không cần lo lắng, nếu Jask chỉ vì đề phòng mà gọi lại thích khách thời không, anh chỉ cần đàm phán với Jask là được, hoàn toàn có thể phớt lờ cô ta."

"Nhưng nếu đối phương không đến để đàm phán, nghĩa là thích khách thời không trực tiếp giết chúng ta... thì Lâm Huyền, anh đừng do dự, dùng súng điện từ bắn hạ Jask."

Ngu Hề giả cố tình nói như vậy.

Bởi vì cô ta biết rõ hơn ai hết, Jask và thích khách thời không hoàn toàn không phải là đồng bọn, thậm chí còn chưa từng gặp nhau.

Thích khách thời không không quan tâm đến những chuyện khác, cô ta chỉ cần xông vào và giết Lâm Huyền ngay lập tức. Vậy nên... theo kế hoạch ban đầu của Ngu Hề giả, Lâm Huyền chắc chắn sẽ phải bắn Jask.

Điều này thật sự đáng sợ khi nghĩ kỹ lại.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến...

Khẩu súng điện từ này là do Ngu Hề giả đưa cho mình.

Liệu đây có phải là một khẩu súng điện bình thường không?

Có bị chỉnh sửa không?

Có bị tăng cường điện áp không?

Liệu có phải... nếu mình thật sự bắn Jask, sẽ giết chết Jask ngay lập tức?

Kế hoạch của Ngu Hề giả quả thực rất cao minh.

Nhưng vẫn còn xem thường Jask... Thông minh như Jask, ông ta vẫn phòng bị trước, gửi một kẻ thay thế giả làm Jask đến gặp...

hơn nữa, người thay thế này rõ ràng đã được Angelica dùng thuật ngụy trang, người bình thường không thể phân biệt được.

Điều này dẫn đến việc Jask cũng không biết rằng những người mắt xanh đã được cải tạo thị giác trong nhóm thích khách thời không có thể dễ dàng phát hiện ra bất kỳ sự ngụy trang nào.

Ngu Hề giả lập tức nhận ra đó không phải là Jask thật, và thích khách thời không cũng xuất hiện đột ngột, kế hoạch của cô ta cuối cùng đã có kẽ hở.

Với trận chiến giữa Ngu Hề thật và Ngu Hề giả, với chiếc đuôi ngựa nhỏ buộc lỏng và rơi xuống cổ... Lâm Huyền cuối cùng cũng hiểu ra điều đã khiến mình thấy không đúng!

Hiểu ra màn kịch của Ngu Hề thật và giả,

Hiểu ra ai thật sự đã giết Hoàng Tước,

Hiểu ra kế hoạch của Ngu Hề giả. ...

Hiện tại, Ngu Hề giả đã chết, rốt cuộc thì lính chính quy của Cục Cảnh sát thời không, một viên cảnh sát cấp ba, đã sử dụng kỹ năng vượt trội, chém đầu Ngu Hề giả, ngay lập tức tan biến thành những hạt bụi xanh lam.

Nhưng một vấn đề mới lại nảy sinh.

Lâm Ngu Hề.

Lâm!

Đó chẳng phải là họ của mình sao?

Mình từng nghi ngờ rằng cái tên Ngu Hề có thể là do Hoàng Tước và Triệu Anh Quân đặt cho con gái của họ, và điều đó có khả năng lớn là con gái của mình.

Xét nghiệm ADN không cho ra kết quả là vì mình đã nhầm lẫn giữa Ngu Hề thật và Ngu Hề giả!

Ngu Hề giả vốn dĩ là giả, làm sao mà xét nghiệm ADN cho ra kết quả được.

Nhưng Ngu Hề thật trước mắt mình đây là thật!

Và còn mang họ giống mình... họ Lâm.

Chương 1029: Thật giả Ngu Hề (7)

Nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của Hoàng Tước, dịu dàng, không nỡ, nhung nhớ, van xin...

Lâm Huyền ngay lúc này đã hiểu ra.

Ánh mắt đó hẳn là ánh mắt nhớ con gái...

Có thể nào, vì mình vào một thời điểm nào đó trong tương lai, trong một hoàn cảnh nào đó, buộc phải rời xa cô bé Lâm Ngu Hề, không thể để cô bé lớn lên trong tình thương của ba?

Vậy nên cô bé mới bị kẻ xấu, bị người đàn ông bí ẩn lợi dụng, huấn luyện thành một thích khách thời không?

Hoặc có thể là...

Cả mình và Hoàng Tước, đều vì một hoàn cảnh nào đó mà rời xa Lâm Ngu Hề nhỏ bé, khiến cô bé trở thành trẻ mồ côi, nên mới bị huấn luyện thành đặc công thời không?

Càng có thể là...

Xét đến việc ngủ đông lâu dài có thể khiến người ta mất trí nhớ, liệu có phải Lâm Ngu Hề đã bị lừa dối ký ức sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, đưa cho một cuốn nhật ký ký ức giả, rồi bị tẩy não không?

Lâm Huyền không biết rõ cuộc đời mười mấy năm qua của Lâm Ngu Hề như thế nào.

Nhưng dựa trên các manh mối hiện tại, hắn có thể xác định rất có khả năng là:

Lâm Ngu Hề có thể chính là con gái của mình và Triệu Anh Quân ở một dòng thời gian nào đó.

Điều này không khó để xác minh, chỉ cần thực hiện một lần xét nghiệm ADN là có thể biết chắc.

Nhưng liệu còn có cơ hội nào để làm điều đó không?

Lâm Ngu Hề có tin những lời của một kẻ phạm tội ác tày trời không?

"Em có từng nghĩ đến khả năng rằng anh có thể là ba của em không?"

Lâm Huyền nói, bị con dao nhọn kề vào cổ khiến hắn không thể ngẩng đầu lên:

"Hãy hạ dao xuống, chúng ta có thể nói chuyện."

"Câm miệng."

Lâm Ngu Hề tăng lực, con dao nhọn càng ép chặt vào gáy Lâm Huyền:

"Dù tôi là trẻ mồ côi, nhưng anh không thể là ba của tôi."

Lời cô ta đầy căm hận, sự khinh miệt và hận thù:

"Anh phạm tội ác tày trời, hủy diệt Trái đất, phá hoại thời không... bao nhiêu người đã chết vì anh, bao nhiêu gia đình tan vỡ vì anh, anh là tội phạm lịch sử ác độc nhất trong lịch sử loài người!"

"Anh có gì muốn nói, hãy để dành cho Tòa án thời không."

Rầm——

Một chiếc xe Tesla lao tới với tốc độ cao, không kịp giảm tốc, đâm thẳng vào đuôi chiếc Tesla màu đen phía trước.

Lâm Ngu Hề phản ứng nhanh, lập tức ôm Lâm Huyền lăn một vòng, đưa hắn ra khu đất trống bên cạnh.

Dù chiếc Tesla đâm vào không nhằm vào họ, cô ta vẫn đề cao cảnh giác, tay trái siết chặt cổ họng Lâm Huyền, tay phải giơ dao nhọn, nhìn chằm chằm vào chiếc Tesla đang mở cửa.

"Lâm Huyền!" "Lâm Huyền——"

Hai cửa trước và phụ mở ra cùng lúc, Jask và Angelica nhảy xuống xe.

Jask ôm chiếc tủ lạnh nhỏ, chạy tới bên Angelica, nhìn Lâm Huyền bị bắt giữ và cô gái lạ mắt xanh lam:

"Hóa ra là vậy..."

Ông ta đặt tay trái lên bàn phím mật mã của chiếc tủ lạnh nhỏ, vừa bấm mật mã vừa nói:

"Hóa ra hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử là dùng như thế này! Chả trách có thể phớt lờ quy tắc thời không... chả trách cô nói có thể quay về! Bản thân cô chính là một vòng lặp độc lập... sự tồn tại của cô không nằm trong hiện tại, mà ở tương lai nơi hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử tồn tại! Hoàn toàn đảo ngược nhân quả!"

Cạch.

Cánh cửa kín của chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng mở ra.

Lâm Huyền và Lâm Ngu Hề đều có thể nhìn thấy vật bên trong tủ lạnh——

Hai hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử đang xoay quanh nhau! Những quả cầu điện màu xanh lam kỳ lạ và đầy năng lượng, dường như hòa hợp nhưng lại tách rời, giống như hai nhưng lại là một!

Đó là trạng thái liên kết lượng tử chồng chất mà ngôn ngữ không thể diễn tả!

"Tôi thực sự đã nghi ngờ khi thấy Lâm Huyền bị phản phệ quy tắc thời không..."

Jask thở dài, tiếp tục nói:

"Nhưng tôi vẫn không nỡ phá hủy hạt thời không quý giá này. Nhưng hiện tại xem ra... vòng lặp của Copernicus vẫn chưa biến mất, điều đó có nghĩa là hạt thời không này trong tương lai không thuộc về tôi."

"Vậy thì... ai cũng đừng hòng có được! Lâm Huyền, tôi nợ cậu trước đây, bây giờ chúng ta coi như hòa!"

Nói rồi.

Jask thò tay vào trong tủ lạnh nhỏ! Nắm đấm của ông ta khuấy động giữa các hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử!

Rầm...

Lâm Ngu Hề mở to mắt, thân hình chao đảo, con dao nhọn trong tay rơi xuống đất.

Cô ta cắn chặt răng.

Nhanh như chớp nhảy lên bức tường bên cạnh, nhanh chóng leo lên đến độ cao của cửa sổ, rồi nhảy qua cửa sổ vỡ và biến mất!

"Lâm Huyền!"

Angelica thấy thích khách thời không bỏ chạy, lập tức chạy tới chỗ Lâm Huyền:

"Cậu không sao chứ!"

"Angelica, đừng lo cho Lâm Huyền, đến giúp tôi!"

Jask đặt mạnh chiếc tủ lạnh nhỏ xuống đất, rồi chạy đến chỗ đống đá, nhặt vài viên đá trở lại và ném vào tủ lạnh:

"Thật đáng ghét, biết thế lúc đầu tôi đã gắn công tắc! Tính hoạt động của hạt thời không bị kiềm chế giảm quá chậm! Và càng nhiều sinh vật sống chạm vào, giảm càng chậm!"

"Angelica, nhanh đến giúp tôi! Ném tất cả những thứ lộn xộn vào, nhét đầy tủ lạnh!"

"Nhanh lên!"

Jask hét lên đầy lo lắng:

"Chúng ta phải hủy hạt thời không này... phá hủy vòng lặp của Copernicus!

Chương 1030: Số 42 và con gái (1)

Angelica nhìn Lâm Huyền, rồi lại nhìn Jask.

Cô ta thấy Lâm Huyền từ từ đứng dậy từ mặt đất, không bị thương, cuối cùng cũng yên tâm.

Sau đó cô ta cũng cùng Jask, từ đống đá bên cạnh nhặt vài viên đá nhỏ, tất cả ném vào cái tủ lạnh nhỏ.

Hiện tại cái tủ lạnh nhỏ mở toang cửa, hướng lên trên, bị nhét đầy đá, cát vụn, và rác thải xây dựng lộn xộn.

Khi Lâm Huyền phủi bụi trên người, đi đến bên cạnh cái tủ lạnh nhỏ thì... Jask và Angelica cũng kết thúc hành động, chống hông đứng bên cạnh.

Ba người cùng cúi đầu nhìn cái tủ lạnh nhỏ đầy rác, đã chôn hoàn toàn hạt thời không.

Lâm Huyền nhìn Jask:

"Ông có hai hạt thời không?"

"Không."

Jask phủi bụi trên tay, lắc đầu:

"Tôi rất vui, đây chắc là lần cuối cùng tôi giải thích vấn đề này. Đó không phải là hai hạt thời không... Đó là một! Là một hạt!"

"Mặc dù về mặt thị giác, cậu thấy nó là hai hạt thời không,

nhưng giống như khái niệm liên kết lượng tử, chúng đã vướng vào nhau rồi, không thể tách ra được, phải sử dụng cùng nhau, mất hiệu lực cũng cùng nhau. Vì vậy... hiểu chưa? Bên trong này là, một hạt thời không!"

Ngay sau đó, ông ta quay đầu, nhìn vào cửa sổ nơi cô bé mắt xanh chạy trốn.

Cửa sổ nhà xưởng đó cách mặt đất ít nhất bảy tám mét... Thể lực và sức mạnh thật là phi thường:

"Nhưng... nếu cô bé mắt xanh đó chạy nhanh như vậy, không hề do dự mà chạy đi, chắc chắn... tôi đã đoán đúng. Nếu không thì cậu nói xem tại sao cô ta lại cần chạy? Giết chúng ta luôn có phải tốt hơn không? Dù sao cô ta cũng không bị quy luật thời không hạn chế."

Lâm Huyền cũng quay đầu.

Nhìn vào cửa sổ nơi thích khách thời không chạy trốn...

Thời gian này đã trôi qua, không biết với thể lực phi thường đó cô ta đã chạy được bao xa. Chắc chắn không thể đuổi kịp, cũng không cần thiết phải đuổi theo.

Giống như Jask đã nói.

Chính vì cô ta chạy trốn quyết đoán như vậy, điều đó cho thấy, hạt thời không ở trạng thái liên kết trong cái tủ lạnh nhỏ này, chính xác là điểm yếu của cô ta.

Cuối cùng.

Đã nắm được bí mật trên người thích khách thời không!

"Vậy nên..."

Lâm Huyền đá cái tủ lạnh nhỏ bị nhét đầy:

"Vậy nên, hạt thời không ở trạng thái liên kết này là vật tiêu hao mà thích khách thời không đã sử dụng để xuyên không tới đây? Tôi nghe ông vừa nói muốn phá hủy vòng lặp của Copernicus, chẳng lẽ ông nghĩ thích khách thời không này là do Copernicus gửi đến? Và còn sử dụng hạt thời không của ông?"

"Thật là kỳ lạ, vòng vèo lớn như vậy, Copernicus trộm hạt thời không của ông, gửi đến một cô gái mắt xanh không bị quy luật thời không hạn chế, rồi cô gái mắt xanh này không phải để giết ông, mà là để bắt tôi... Nguyên nhân của tất cả những điều này là gì?"

"Còn một điều nữa, tôi đoán, ông chắc cũng đã thông qua camera trên xe Tesla, thấy cô bé buộc đuôi ngựa ngắn lúc đầu phải không? Cô ta cũng là một người xuyên không từ tương lai... chắc chắn là người từng ở bên cạnh ông?"

"Nếu như ông đoán, cô gái mắt xanh đang chạy trốn này, chính là người sử dụng hạt thời không của ông để truyền tới đây... Vậy thì cô gái mắt xanh vừa bị giết lúc trước, đã sử dụng hạt thời không của ai để xuyên không? Đằng sau cô ta lại là ai chỉ đạo?"...

Jask nâng một chân lên, đạp lên cái tủ lạnh nhỏ bị nhét đầy, làm cho bên trong chặt hơn một chút, sau đó quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, đây chính là những gì tôi đã nói trước đây, giữa chúng ta tồn tại rất nhiều hiểu lầm. Tôi tin rằng chúng ta có nhiều thông tin không được chia sẻ với nhau, ngay cả khi có Angelica làm người trung gian truyền tin, nhiều chuyện khi truyền đi cũng bị lệch lạc khỏi ý ban đầu."

"Bây giờ cuối cùng chúng ta có thể đứng cùng nhau, nói chuyện một cách bình tĩnh, vậy thì nhân cơ hội này, trao đổi thông tin và kinh nghiệm của nhau, cùng nhau suy luận ra sự thật đằng sau mọi chuyện, cậu thấy được không?"

Ông ta xòe tay:

"Hôm nay tôi đến đây với sự chân thành, cậu thấy đấy, Angelica không hề hấn gì và tôi đã đưa cô ta trở lại cho cậu; tôi đã trân trọng hạt thời không đó rất lâu, để cứu cậu... Được rồi, cũng không phải là cứu cậu, vì sự thật chứng minh rằng thứ đó cuối cùng sẽ rơi vào tay Copernicus, nên tôi đơn giản là phá hủy nó trước."

"Tóm lại, tôi thừa nhận rằng trước đây tôi đã lợi dụng cậu ở một số chỗ, vì vậy... tôi sẽ thành thật trước. Tôi sẽ kể câu chuyện của mình trước, rồi cậu sẽ nói cho tôi biết thông tin bên cậu, được không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Trao đổi thông tin luôn là điều tốt, huống chi Jask là người nói trước:

"Ông nói trước đi, tôi nghe xem ông nói thế nào."

Jask gật đầu.

Chậm rãi nói:

"Khoảng vài tháng trước, cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa tìm đến tôi, nói rằng cô ta đã sử dụng hạt thời không mà tôi giấu để xuyên không từ tương lai trở về. Lúc đó tôi không nghi ngờ gì, vì cô ta thực sự đã nói cho tôi nhiều điều... mặc dù hầu hết đều là qua loa, không phải 'không thể nói', thì là 'không có cách nào nói'."

Chương 1031: Số 42 và con gái (2)

"Nhưng dù vậy cũng đủ rồi, theo kế hoạch của tôi, một khi đã có được hạt thời không và chứng minh rằng thời không có thể xuyên qua, thì chỉ cần tôi giữ trong tay hạt thời không này, sớm muộn gì cũng sẽ có tôi từ tương lai gửi một người xuyên không trở về giúp đỡ tôi hiện tại."

"Vì bị quy luật thời không hạn chế, cô ta không thể nói nhiều, cũng không thể làm nhiều việc, điều này nằm trong dự đoán của tôi. Trước khi tôi tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi đã bắt được hạt thời không, và đã hiểu ra một số quy luật thời không... Tất nhiên, câu lạc bộ có quy định, những điều này không được tiết lộ ra ngoài, tôi không thể nói thêm nữa; quy tắc là quy tắc, đã tham gia thì phải tuân thủ."

"Tôi tiếp tục nói về cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa... Khi ở bên tôi, cô ta không buộc tóc đuôi ngựa, tôi chỉ nói như vậy để cậu dễ hiểu hơn, cậu là người thông minh, có thể hiểu được."

"Cô ta nói với tôi rằng, để hoàn thành vòng lặp của tôi, chỉ còn bước cuối cùng, đó là tiêu diệt trí tuệ nhân tạo mạnh mẽ và ngăn chặn hành động của Kevin Walker. Cô ta bị quy luật thời không hạn chế, không nói rõ ai sở hữu trí tuệ nhân tạo."

"Dù vậy, tôi không phải kẻ ngốc, tôi đoán rằng cậu và Kevin Walker đều sở hữu trí tuệ nhân tạo. Mặc dù tôi không chắc chắn, nhưng nếu tôi cần tiêu diệt trí tuệ nhân tạo, thì cứ giả định rằng cả hai, hoặc người khác thực sự sở hữu trí tuệ nhân tạo quá thông minh là được."

"Tôi cá nhân rất ghét trí tuệ nhân tạo, cũng rất ghét loại người như Kevin Walker, kế hoạch tương lai của hắn ta hoàn toàn xung đột với kế hoạch của tôi, đó là lý do tại sao chúng tôi luôn nhìn nhau không thuận mắt."

"Vì vậy tôi đã làm theo lời cô gái nhỏ đó, cô ta đưa cho tôi một cái USB rõ ràng là công nghệ tương lai, nói rằng virus bên trong có thể sửa đổi lịch sử, tiêu diệt tất cả trí tuệ nhân tạo thông minh hơn Kevin Walker, và đảm bảo trong vài trăm năm tới sẽ không xuất hiện lại."

"Lúc đó tôi tin điều này, nhưng bây giờ thì khác... Cô gái nhỏ đó có thể lừa tôi một lần, cô ta có thể lừa tôi nhiều lần. Tôi bây giờ không chắc chắn, cô ta nói câu nào là thật... cũng không chắc chắn cái USB cô ta đưa cho tôi, thực sự viết gì bên trong."

Lâm Huyền im lặng lắng nghe.

Hắn nhớ lại lời trăn trối của VV trên màn hình TV LCD ở nhà, cái tên Jask.

Như vậy xem ra, điểm này là đúng rồi.

Không ngờ Jask có thể tiêu diệt VV, quả nhiên dựa vào công nghệ tương lai của người xuyên không đưa cho.

Chỉ là vấn đề là...

Tại sao Ngu Hề giả có thể mang sản phẩm công nghệ cao từ tương lai xuyên không về đây?

Điều này hợp lý không?

Nếu có thể mang về, tại sao cô ta không mang về sản phẩm công nghệ cao hơn?

Điều này chẳng phải làm rối loạn thời không sao?

Chẳng lẽ không kích hoạt đàn hồi thời không, khiến cái USB đó biến mất ngay lập tức sao?

"Cái USB đó sau này thế nào rồi? Còn không?" Lâm Huyền hỏi.

"Không còn."

Jask lắc đầu:

"Nó ở trong tay tôi, giống như cô gái bị chặt đầu vừa rồi, tất cả đều biến thành bụi sao xanh rồi biến mất. Rất kỳ diệu đúng không? Tôi cũng không rõ nguyên lý bên trong, nhưng cái USB đó thực sự rất nhanh đã biến mất, không còn dấu vết nào."

Ừm...

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ, vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn.

Không phải hắn nghi ngờ Jask nói dối, mà là hắn không hiểu, tại sao Ngu Hề giả có thể mang một cái USB từ tương lai về đây.

Điều này rõ ràng vi phạm đàn hồi thời không, không nên được quy luật thời không cho phép.

Chẳng lẽ... đây được coi là một sự sửa đổi lịch sử mà thời không cho phép?

Hoặc là... cái USB mang về thực ra là trống, không vi phạm đàn hồi thời không; sau đó virus được viết vào thời đại này mới là chìa khóa giết chết VV.

Lâm Huyền nghĩ đến điều này.

Là vì VV của hắn, chính là từ giấc mơ mà ghi lại, sau đó từng dòng mã được gõ vào trong hiện thực.

Vậy thì kẻ địch chẳng phải cũng có thể làm vậy sao?

Lâm Huyền nghĩ ngay đến nghi phạm đầu tiên -

Chính là [Turing]!

Cũng có nghĩa là, phiên bản số hóa của Kevin Walker.

Turing chắc chắn là kẻ thao túng mạng mà trí tuệ nhân tạo VV luôn đối đầu, chứ không phải Kevin Walker.

Vậy nên, Turing mới là kẻ thực sự viết virus giết chết VV trong cái USB tương lai đó?

Mục đích của nó là gì?

Vì công bằng? Vì sự công chính? Cho rằng sự tồn tại của VV ảnh hưởng đến cân bằng của trò chơi này?

Bây giờ còn chưa thể đưa ra kết luận.

Lâm Huyền dự định tiếp tục nghe Jask nói...

Giờ đã xác nhận được, kẻ trực tiếp giết chết VV thực sự là Jask.

Nhưng Lâm Huyền không có ý định nói ra việc này để chất vấn ông ta.

Như vậy quá ngốc, tự mình chuốc lấy rắc rối.

Jask nói rằng ông ta hoàn toàn đoán rằng Kevin Walker và mình đều có trí tuệ nhân tạo, thậm chí còn đoán rằng người khác cũng có.

Vì vậy mới tiến hành một cuộc càn quét diện rộng, bất kể của ai, tất cả đều bị virus tiêu diệt, tấn công không phân biệt.

Chương 1032: Số 42 và con gái (3)

Ông ta muốn giết nhất, dĩ nhiên là trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker.

Nhưng đáng tiếc ông ta đoán sai rồi.

Kevin Walker không có trí tuệ nhân tạo, hắn ta chỉ có sự sống số hóa; trí tuệ nhân tạo và sự sống số hóa có sự khác biệt căn bản, trí tuệ nhân tạo cuối cùng chỉ là chương trình do con người viết ra, nhưng sự sống số hóa là con người thật sự, là một dạng tồn tại mới của sinh mệnh.

Có thể nói, VV bị giết chết phần lớn là do bị nhầm lẫn.

Mình đâu cần phải thừa nhận với Jask rằng mình từng sở hữu trí tuệ nhân tạo chứ?

Ở đây không trả lời là được rồi.

Nói nhiều không bằng nói ít, nói nhiều chắc chắn sẽ mất.

Thấy Lâm Huyền không nói gì, Jask tiếp tục nói:

"Tiếp theo tôi muốn nói đến, chính là chỗ mà tôi cần xin lỗi cậu, cũng là lý do tại sao tôi vừa nói... tôi nợ cậu một việc."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, chăm chú nghe.

Hắn vốn nghĩ rằng việc Jask nói có nợ hắn là liên quan đến chuyện của VV; nhưng bây giờ có vẻ như không phải vậy... vì Jask không chắc chắn lắm về chuyện nhầm lẫn giết chết VV, rõ ràng là

ông ta còn giấu chuyện gì đó.

"Lâm Huyền, cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh cậu, là do tôi cử đến bên cạnh cậu, cô ta nói sẽ lợi dụng cậu giúp tôi giết chết Kevin Walker."

Lâm Huyền nheo mắt...

Thì ra là vậy, gián điệp trong điệp viên:

"Đây chính là lý do ông gửi địa chỉ của Kevin Walker cho tôi? Ông thực sự luôn biết rằng... cô gái buộc tóc đuôi ngựa đó dưới danh nghĩa bảo vệ tôi, dùng tên giả Ngu Hề, ở bên cạnh tôi."

"Không không không."

Jask vội vàng xua tay:

"Lý do tôi cảm thấy giữa chúng ta có hiểu lầm khó giải thích, vấn đề nằm ở chỗ này. Cô gái mắt xanh bên tôi, cô ta nói rằng sau khi vòng lặp của tôi hoàn thành, cô ta có thể mượn cậu để giết chết Kevin Walker, điều này tôi hoàn toàn tin tưởng, vì cô ta luôn giúp đỡ tôi... ít nhất là bề ngoài là như vậy."

"Tôi muốn giết Kevin Walker từ lâu rồi, nhưng tôi luôn không thể tìm thấy hắn ta, tôi cũng bất lực. Cô gái mắt xanh đó nói rằng cậu, Lâm Huyền, có thể tìm thấy Kevin Walker. Tôi nghĩ, dù sao hai người cũng có mâu thuẫn, vậy thì đi thôi, sau đó cô ta rời khỏi tôi."

"Tôi luôn nghĩ rằng, cô ta đang giúp cậu tìm kiếm Kevin Walker. Còn về chuyện... cô ta bảo vệ cậu, có thích khách thời không truy sát cậu... tôi hoàn toàn không biết! Cô gái mắt xanh đó rời khỏi tôi, rồi không liên lạc lại nữa, tôi cũng không thể liên lạc với cô ta."

"Cuối cùng vẫn là Angelica nói với tôi rằng, có một cô gái mắt

xanh đang truy sát cậu, lúc đó tôi đã nghi ngờ, rõ ràng tôi đã cử cô ta đi tìm cậu để tìm Kevin Walker, sao lại quay sang giết cậu? Angelica nói rằng thông tin này đến từ cậu, và cậu nói kẻ truy sát cậu là một cô gái tóc ngắn ngang vai, mắt xanh, mặt không biểu cảm, rất lạnh lùng... điều này làm tôi lo lắng."

"Tất cả đặc điểm đều giống nhau như vậy, tôi không thể nghĩ rằng, sẽ có một cô gái mắt xanh thứ hai truy sát cậu... hơn nữa dù có thứ hai, cũng không thể có tất cả đặc điểm giống hệt cô gái vừa rời khỏi tôi? Tôi bắt đầu suy nghĩ, liệu có phải tôi cũng bị cô gái đó lừa? Cô ta rời khỏi tôi, nói rằng sẽ hỗ trợ cậu giết chết Kevin Walker, nhưng nhỡ đâu... thực ra là đi truy sát cậu?"

"Tôi đã hỏi Angelica, có thấy dung mạo của cô gái mắt xanh sát thủ không, Angelica nói không. Đây là lý do tại sao hôm nay tôi thiết lập tình huống này... tôi muốn xem, rốt cuộc cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa đang đóng vai trò gì... mục đích của cô ta là gì."

"Angelica nói rằng, thích khách thời không có thể ra tay giết cậu, điều này vi phạm quy luật thời không, tôi cũng luôn nghi ngờ, vì vậy tối nay, thực sự là tôi đã lợi dụng cậu."

Nói xong, Jask cười xòe tay:

"Lợi dụng cậu để giết Kevin Walker, cũng như lợi dụng cậu để dụ ra cô gái mắt xanh này, thực sự là tôi nợ cậu."

"Là tôi làm, tôi thừa nhận, tôi cũng thẳng thắn thừa nhận; tôi không phải là người tốt hay thánh nhân tuyệt đối, tôi cũng sẽ vì đạt được mục đích mà lợi dụng người khác. Nhưng như tôi đã nói với Angelica, việc do tôi làm tôi thừa nhận, việc không phải tôi làm tôi cũng không gánh tội oan."

"Đây là tất cả thông tin tôi biết, Lâm Huyền, cộng thêm những thông tin cậu biết... cậu có thể phân tích ra sự thật gì không?"...

Lâm Huyền lặng lẽ nhìn Jask.

Người này cũng thành thật, dù hôm nay ông ta không thú nhận việc ông ta đã lợi dụng mình, hắn cũng không nhận ra được.

Dù sao thì giờ Ngu Hề giả đã chết rồi, tất cả mọi tội lỗi đều có thể đổ lên cô ta, Jask cứ làm người tốt không thừa nhận cũng được.

Nhưng cuối cùng ông ta vẫn thành thật thừa nhận, cuộc nói chuyện tối nay, ông ta thực sự có thành ý.

Chương 1033: Số 42 và con gái (4)

Hơn nữa bất kể quá trình và động cơ thế nào, xét từ kết quả mà nói, Jask cũng đã cứu hắn từ tay Ngu Hề thật... Cộng thêm Angelica an toàn vô sự, Lâm Huyền cũng quyết định chia sẻ một phần thông tin mình biết với Jask.

Bởi vì... Jask rõ ràng vẫn còn giữ lại một phần thông tin -

Copernicus.

Ông ta vừa mới chỉ giải thích rõ ràng mối quan hệ với Kevin Walker và cô gái mắt xanh, không đề cập gì đến phần của Copernicus.

Rõ ràng, ông ta không phải là kẻ ngốc, ông ta đang chờ đợi thành ý của Lâm Huyền, để xác định xem liệu mình có nói thật với ông ta không, sau đó mới quyết định có nên cho mình biết thông tin về Copernicus hay không.

Bây giờ.

Đến lượt Lâm Huyền, đến lượt hắn tiết lộ thông tin:

"Cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa sau khi đến bên tôi, chưa bao giờ đề cập đến kế hoạch giết Kevin Walker. Cô ta nói rằng nhiệm vụ của cô ta là bảo vệ tôi khỏi sự truy sát của thích khách thời không; cô ta còn nói thích khách thời không là do ông phái tới, luôn xúi giục tôi giết ông, và đưa cho tôi một khẩu súng điện Taser."

Lâm Huyền chỉ vào khẩu súng điện Taser bị cắt đôi bên cạnh:

"Cô ta nói khẩu súng này là lấy trộm từ vệ sĩ của ông."

"Hoàn toàn vô lý!"

Jask hừ một tiếng:

"Đây là Long Quốc, làm gì có khách ngoại quốc nào được phép mang súng? Ít nhất ở cấp bậc của tôi là hoàn toàn không thể... Hơn nữa theo tôi biết, ngay cả cấp bậc tổng thống đến thăm Long Quốc cũng không được mang theo súng, Long Quốc sẽ cung cấp dịch vụ bảo vệ."

"Súng điện Taser là vũ khí bị kiểm soát ở Long Quốc, vệ sĩ của tôi không thể mang theo những thứ này."

"Đây là... Đây là của người của Copernicus!" Angelica nhặt nửa khẩu súng điện có phần tay cầm từ dưới đất, lật qua lật lại xem:

"Tôi nhận ra cái này! Jask, ông còn nhớ đội trưởng bảo vệ bỏ trốn của ông không? Chính là người do Copernicus sắp xếp... Hắn ta đã dùng khẩu súng điện này bắn ngất hai nữ vệ sĩ, đưa cái tủ lạnh nhỏ của ông và tôi ra ngoài."

Jask ngồi xuống.

Nhặt nửa khẩu súng còn lại trên đất, rút viên đạn điện phía trước ra, nghiên cứu kỹ lưỡng, còn dùng chìa khóa cạy vỏ ngoài ra, xem bên trong có những thành phần gì:

"Theo kinh nghiệm của tôi, viên đạn của khẩu súng điện Taser này đã bị cải tạo, sức sát thương của nó vượt xa mức an toàn thông thường, nếu bắn vào người... có thể sẽ gây chết người."

"May mà hôm nay cậu không dùng nó, Lâm Huyền, nếu không thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn. Vì vậy chúng ta có thể dễ dàng suy ra... cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa kia thực chất là một kẻ lừa đảo, một kẻ lừa đảo toàn diện. Tôi tin rằng, sau khi mượn dao

giết Kevin Walker và giết tôi xong... Lâm Huyền, người tiếp theo chắc chắn sẽ là cậu."

"Đừng nhìn vừa rồi cô ta luôn bảo vệ cậu khỏi thích khách thời không, nhưng chỉ cần cậu giết chết tôi thành công, sau khi đạt được mục đích, cô ta chắc chắn sẽ không quan tâm đến sống chết của cậu, để mặc cho thích khách thời không bắt giữ cậu."

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Lâm Huyền từ tay Jask nhận lấy viên đạn súng điện đã được tháo ra, tiện tay xem qua, quả nhiên có dấu vết cải tạo, hắn trực tiếp vứt đi:

"Hơn nữa tôi còn muốn nói cho ông một thông tin, Kevin Walker không chỉ là một người, mà là hai người."

Lâm Huyền kể cho Jask về Kevin Walker phiên bản số hóa, và việc nó tự xưng là Turing, phản bội chính cơ thể của mình, muốn trở thành một quan sát viên công bằng.

Jask bừng tỉnh ngộ...

"Thì ra là vậy."

Ông ta nghĩ thông suốt:

"Thì ra là vậy... nếu vậy, tôi đại khái hiểu rồi, tôi đại khái hiểu rõ dòng chảy của cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa này rồi."

Ông ta gãi đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa đó rất có thể là Turing trong tương lai, chính là sự sống số hóa của Kevin Walker gửi về."

Jask đi đi lại lại tại chỗ, giơ ngón tay lên tổng kết:

"Cậu thử nghĩ mà xem, cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa

này đã làm gì..."

"Thứ nhất, cô ta dùng virus trong USB, giết chết tất cả các trí tuệ nhân tạo ngoại trừ Turing, bất kể vì mục đích công bằng hay vì mục đích khác, hành động này chỉ có một kẻ hưởng lợi duy nhất, chính là Turing."

"Thứ hai, cô ta giúp cậu giết chết Kevin Walker, mặc dù từ động cơ mà nói, tôi và cậu đều muốn giết Kevin Walker. Nhưng nếu không có cái địa chỉ tình cờ có được đó, ai có thể tìm ra Kevin Walker ở đâu? Không cần nói cũng hiểu, địa chỉ đó chắc chắn cũng do Turing tiết lộ."

"Thứ ba, cô ta còn muốn giết tôi, và có thể còn muốn hại chết cậu... Cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa kia tuy miệng nói bảo vệ cậu, nhưng trong kế hoạch giết tôi, dường như không quan tâm nhiều đến sự an toàn của cậu. Giờ Turing mới vừa sinh ra, có thể muốn làm một quan sát viên công bằng. Nhưng... ai có thể đảm bảo rằng ý định ban đầu của nó không thay đổi trong hàng trăm năm tới?"

"Nếu Turing là một trí tuệ nhân tạo, tôi còn tin rằng nó có thể giữ vững sự công bằng từ đầu đến cuối. Nhưng nó là sự sống số hóa, bản chất vẫn là một con người, vẫn là từ Kevin Walker, một kẻ ti tiện... Cậu có chắc chắn rằng ý nghĩ của nó sẽ không thay đổi không? Long Quốc có một câu nói rất hay -"

Chương 1034: Số 42 và con gái (5)

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tôi tin rằng, sự sống số hóa Turing có thể phản bội chính mình một lần, thì có thể phản bội hai lần, vô số lần. Có lẽ sau vài trăm năm, Turing gửi cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa về năm 2024 để giết người... chính là lại tiếp tục phản bội nữa?"

Nghe những lời của Jask.

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng nghĩ như vậy, vì cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa đã lừa dối tất cả chúng ta, lòng căm thù của cô ta đối với ông rất nặng... thậm chí đến mức phải để lộ ra sơ hở. Hơn nữa, giống như ông phân tích, mọi hành động của cô ta đều có lợi cho Turing."

"Tôi cũng chưa từng tin lời của sự sống số hóa Turing, có thể bây giờ nó thực sự muốn trở thành một quan sát viên công bằng, đó chỉ là vì nó vừa thoát khỏi sự kiểm soát của Kevin Walker, dường như có hoài bão lớn. Nhưng lòng người sẽ thay đổi... không ai biết sự sống số hóa Turing, bản chất là con người, sau này sẽ trở thành nhân vật như thế nào."

"Trong quá trình trưởng thành của con người, ý thức tự ngã rất quan trọng, nhưng ảnh hưởng của môi trường cũng rất quan trọng. Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, đó là đạo lý muôn thuở."

"Nếu sau này sự sống số hóa Turing tiếp xúc và sống chung với người tốt, có thể sẽ trở nên tốt; còn nếu kết bạn với kẻ ác, có thể sẽ bị ảnh hưởng và lại rơi vào con đường tà ác."

Chát.

Jask búng ngón tay:

"Cậu có suy nghĩ nhân văn hơn một chút! Đúng vậy, tôi chỉ nghĩ đến sự thay đổi tâm trí của sự sống số hóa Turing, mà không nghĩ đến ảnh hưởng của môi trường bên ngoài và những thứ mà nó tiếp xúc. Nếu nhìn từ góc độ này, có lẽ bây giờ sự sống số hóa Turing vẫn có thể đi đúng đường, việc này tôi sẽ báo cáo với... ờ... sẽ báo cáo với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ừ ừ."

Lâm Huyền chú ý đến cổ họng của Jask.

Lúc nãy trong thoáng chốc, rõ ràng ông ta muốn buột miệng nói ra một cái tên, nhưng cuối cùng lại kiềm chế được.

Báo cáo với XXX...

Thường thì khi nói đến báo cáo, chắc chắn là báo cáo với cấp trên, người quản lý, hoặc người nắm quyền quyết định.

Vậy thì không cần nói cũng hiểu.

Người mà Jask thực sự muốn báo cáo về sự sống số hóa Turing... chính là chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng là lãnh đạo của tất cả các thiên tài, ông trùm của tổ chức bí ẩn trải dài suốt hàng trăm năm lịch sử này!...

Đến đây.

Bí ẩn và nguồn gốc của Ngu Hề giả, về cơ bản đã được đoán ra.

Chỉ là bây giờ cô ta đã chết, nhiều chuyện không có cách nào chứng minh.

Sự sống số hóa Turing trong tương lai, rốt cuộc sẽ ra sao?

Rốt cuộc sẽ trở thành cái gì?

Không ai biết được...

Đây là một kỳ tích của sự sống, đồng thời cũng là một nguy cơ của bản tính con người.

Phân tích về Ngu Hề giả đã kết thúc.

Vậy còn Ngu Hề thật thì sao?

Theo những thông tin hiện có... rất có thể có liên quan đến Copernicus?

Lâm Huyền vừa rồi đã trao đổi thông tin, nói ra sự sống số hóa Turing và những sự việc tiếp theo của Ngu Hề giả, giờ đến lượt Jask.

"Đến lượt ông rồi, Jask."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Đến lúc nói về Copernicus, thích khách thời không, và hạt thời không trong tủ lạnh rồi."

"Haha."

Jask cười gượng:

"Cậu tham lam thật đấy, Lâm Huyền, một lúc hỏi nhiều như vậy."

"Chuyện về thích khách thời không giải thích thì đơn giản hơn... tôi có chín phần chắc chắn rằng thích khách thời không này chính là người xuyên không từ tương lai được Copernicus gửi về."

"Chuyện này không khó đoán chứ? Cậu thấy đấy, khi tôi chuẩn bị phá hủy hạt thời không này, cô ta đã chạy trốn rất nhanh,

chứng tỏ tôi đã đoán đúng. Mối quan hệ giữa người xuyên không và hạt thời không, chắc chắn là một - một, không có hạt thời không thì không thể xuyên không."

"Thông thường, chúng ta không có cách nào phân biệt được người xuyên không nào đã dùng hạt thời không nào... nhưng! Thích khách thời không này là ngoại lệ! Vì cô ta không bị quy luật thời không hạn chế! Điều này lại làm lộ ra bí mật của cô ta về việc đảo lộn nhân quả, hoàn toàn khớp với hạt thời không ở trạng thái liên kết này của tôi."

Ông ta nhẹ nhàng đá vào cái tủ lạnh nhỏ, giải thích:

"Cậu cũng nghe thấy rồi đấy? Thích khách thời không nói rằng sau khi cô ta đưa cậu vào trạng thái ngủ đông, sẽ lập tức quay trở lại. Việc lập tức quay trở lại này thật đáng suy ngẫm... Làm sao cô ta có thể dễ dàng xuyên không quay lại hàng trăm năm sau như vậy?"

"Tôi nghĩ, hạt thời không liên kết này chính là câu trả lời cho mọi điều kỳ quặc! Tôi không biết suy nghĩ này có đúng không, nhưng tôi đoán rằng, nếu sử dụng hạt thời không để xuyên không, thì đó là vé một chiều, không thể quay lại."

"Nhưng hạt thời không liên kết này, bản chất là một nhưng lại có tính chất của hai! Nếu sử dụng một hạt thời không độc đáo như vậy để xuyên không... cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi cá nhân cho rằng, nó sẽ biến chuyến xuyên không này thành một vé khứ hồi! Nói cách khác... cô gái mắt xanh xuyên không đi, giống như các hạt lượng tử liên kết, ở trạng thái chồng chất tồn tại ở cả trước và sau khi xuyên không."

Chương 1035: Số 42 và con gái (6)

"Tôi giải thích như vậy cậu có hiểu không? Cô gái đó, mặc dù thực tế là cô ta đang ở thời đại của chúng ta, nhưng thực chất cô ta đồng thời tồn tại ở trạng thái chồng chất của tương lai và hiện tại, cô ta xuyên không từ tương lai đến đây, và bắt buộc phải xuyên không trở lại, mới hoàn thành một lần xuyên không hoàn chỉnh. Xét từ góc độ nhân quả, vì cô ta đã dùng hết hai hạt thời không liên kết, nên đã tạo ra sự đảo lộn nhân quả... Tương lai của cô ta, trở thành kết quả; còn việc xuyên không đến hiện tại, trở thành nguyên nhân."

"Người xuyên không này khác với những người xuyên không khác, cô ta bắt buộc phải quay trở lại. Khi nào cô ta trở về thời đại ban đầu, hạt thời không liên kết này mới thực sự được tiêu hóa, phù hợp với logic và quy luật của thời không."

"Đây là lý do cậu không thể bắn cô ta, Lâm Huyền... Nếu cậu giết cô ta ở thời không này, cô ta sẽ không thể trở về tương lai, điều này sẽ tạo ra một nghịch lý... vì cô ta bắt buộc phải trở về, cô ta có hai hạt thời không liên kết, phải đảm bảo rằng cô ta có thể trở về tương lai. Vì vậy, ở thời đại này, cô ta gần như bất khả chiến bại."

"Nhưng... cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa đến từ tương lai xa hơn, lại có thể giết được thích khách thời không, vì điều này phù hợp với logic của thời không. Chỉ cần thời điểm cô gái buộc tóc đuôi ngựa xuyên không xuất phát sau thời điểm xuất phát của thích khách thời không, thì trong giới hạn cho phép của quy luật thời không, cô ta có thể giết thích khách thời không, hoàn thành

logic của thời không."

"Về điểm này tôi không chắc lắm, sau khi sử dụng hạt thời không liên kết này... thích khách thời không trong tương lai sẽ như thế nào. Có biến mất như những người xuyên không khác? Hay là vẫn còn một bản sao ở đó? Điều này không thể chứng minh được... đối với nhận thức hiện tại của chúng ta, có chút quá xa vời."

"Nói cho cùng, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của tôi, Lâm Huyền, cậu có suy nghĩ gì không? Tiện thể, địa chỉ của Kevin Walker, thực ra cũng là Copernicus đưa cho tôi..."

Sau đó, Jask kể lại cuộc trò chuyện với Copernicus, cũng như việc Copernicus dụ dỗ Angelica để trộm cái tủ lạnh nhỏ, và muốn nghe ý kiến của Lâm Huyền. ...

Lần này, thông tin quá nhiều và khó tiêu hóa.

Lâm Huyền chưa thể xử lý hết.

Ý của Jask là, Ngu Hề thật, là do Copernicus sử dụng hạt thời không liên kết để truyền tới.

Nếu Copernicus thực sự là lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, thì kết luận này cũng hợp lý.

Chỉ là về chuyện giấc mơ thứ tư, Lâm Huyền sẽ không nói với Jask.

Bởi vì những thông tin đó, đều đến từ giấc mơ.

Giấc mơ, dù hiện tại bị chặn lại, nhưng vẫn là con át chủ bài và lợi thế lớn nhất của hắn, không thể dễ dàng tiết lộ.

Đồng thời, còn có chuyện về thích khách thời không, Lâm Ngu Hề, nghi vấn về việc cô ta có thể là con gái của mình và Hoàng Tước... cũng không thể nói với Jask.

Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Theo lý thuyết của Jask.

Lâm Ngu Hề không bị quy luật thời không hạn chế, hoàn toàn là do tính chất đặc biệt của hạt thời không liên kết.

Nghe có vẻ hợp lý.

Nhưng lại không có bất kỳ dữ liệu thực nghiệm nào, và giống như sự tưởng tượng...

Thật khó để Lâm Huyền tin tưởng.

Tuy nhiên, việc sử dụng hai hạt thời không liên kết cùng một lúc, tương đương với một vé khứ hồi thời không, thì có vẻ hợp lý và có cơ sở. Dù sao thì Lâm Ngu Hề cũng đã nói rằng cô ta thực sự có thể quay trở lại thời đại trước khi xuyên không, và nói điều đó rất nhẹ nhàng.

Chỉ có điều việc đảo lộn nhân quả này... cần phải được chứng minh.

Vì chuyện về giấc mơ, chuyện về Ngu Hề, chuyện về Hoàng Tước, chuyện về con gái đều không thể nói, nên cũng không còn gì để tiếp tục thảo luận với Jask nữa.

Vì vậy Lâm Huyền gật đầu nói:

"Tôi cảm thấy phân tích của ông có lý, nhưng... đây là những điều không thể kiểm chứng được."

"Trừ khi có lúc nào đó, chúng ta tự mình sử dụng hạt thời không liên kết, xuyên không về thời gian xa hơn nữa, ví dụ như... năm 1980. 1952 gì đó, để trải nghiệm xem thực sự là chuyện gì xảy ra; sau đó, tận dụng lợi thế của vé khứ hồi, quay trở lại năm 2024. thì tự nhiên mọi chuyện sẽ sáng tỏ."

Haha... Haiz.

Jask cười khổ, cuối cùng thở dài, nhìn cái tủ lạnh nhỏ lộn xộn dưới chân, khuôn mặt đầy tiếc nuối:

"Cậu nghĩ dễ dàng thế à, bắt được một hạt thời không bình thường đã đủ hiếm rồi, thứ này hàng chục năm chưa chắc xuất hiện một cái. Chưa nói đến việc bắt được hạt thời không liên kết có xác suất hàng 1/100. 000. 000, từ xưa đến nay, có lẽ chỉ có một cái này thôi... nếu không thì tại sao Copernicus lại muốn cướp nó?"

"Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng, hạt thời không liên kết này có chức năng liên lạc vượt khoảng cách giống như lượng tử liên kết! Hai lượng tử liên kết có thể truyền tín hiệu thời gian thực cách nhau hàng trăm tỷ năm ánh sáng; vậy thì hạt thời không liên kết, có thể giống như gọi điện thoại, vượt qua hàng trăm năm, để quá khứ và tương lai liên lạc thời gian thực với nhau không?"

Chương 1036: Số 42 và con gái (7)

"Lúc đó tôi nghĩ rằng cô gái mắt xanh buộc tóc đuôi ngựa đã sử dụng hạt thời không liên kết này để xuyên không trở về, nên tôi mới đầy hy vọng hỏi cô ta. Cô ta vẫn nói không thể nói, không cách nào nói... lúc đó tôi khá thất vọng, nhưng giờ nhìn lại, cô ta chắc chắn không biết, vì cô ta không phải dùng hạt thời không của tôi để xuyên không về."

"Cậu nói đúng... nếu có thể bắt được một hạt thời không liên kết khác, bây giờ đã chứng minh ít nhất có thể xuyên không trở lại, và trong thời đại trước không bị quy luật thời không hạn chế, không ai có thể giết tôi... thì tôi chắc chắn sẽ thử một lần! Tự mình tiến hành một lần xuyên không, làm rõ mọi chuyện!"

"Chỉ là... đâu có chuyện tốt như vậy? Nếu không tại sao tôi lại nói rằng để cứu cậu, cuối cùng tôi đã phá hủy hạt thời không liên kết quý giá này. Haiz... tôi thực sự tiếc nuối, thực ra nghĩ lại, tôi hoàn toàn có thể không cứu cậu, tự mình sử dụng hạt thời không này, xuyên không trở về thời đại trước... ít nhất cũng quay lại thời đại mà nhà khoa học Tesla còn sống chứ?"

"Đây cũng không phải bí mật, Tesla là thần tượng của tôi, tôi rất ngưỡng mộ ông ấy. Nếu thực sự có cơ hội xuyên không trở về... tôi chắc chắn sẽ đi gặp Tesla."

"Còn cậu, Lâm Huyền? Là người có khả năng nhất để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài tiếp theo... tôi rất tò mò, nếu cậu có thể xuyên không trở về quá khứ, cậu sẽ muốn gặp vị vĩ nhân nào?"

Nghe câu hỏi này.

Lâm Huyền đầu tiên không nghĩ đến vĩ nhân.

Mà là nụ cười lúm đồng tiền của Sở An Tình, khuôn mặt lạnh lùng sau mặt nạ Ultraman của CC, và Trương Vũ Thiến với tai nghe walkman trong bức ảnh...

Thật sự có cơ hội xuyên không trở về quá khứ...

Hắn muốn gặp Sở An Tình.

Và.

Tìm ra cách giải mã thiên niên trụ.

Đưa Sở An Tình trở về, hoàn thành lời hứa với Sở Sơn Hà, đưa cô ấy về nhà.

Chỉ vậy thôi.

Một cách kỳ lạ, hắn đột nhiên rất muốn có một hạt thời không liên kết.

Quay lại quá khứ.

Hắn thực sự rất muốn quay lại quá khứ, ngăn chặn tất cả mọi chuyện.

"Hử?"

Thấy Lâm Huyền đột nhiên không nói gì, Jask nghĩ rằng có phải mình đã làm không khí trở nên căng thẳng, cười ha ha vỗ vai Lâm Huyền:

"Đừng nghiêm túc như vậy, anh bạn, tôi chỉ đùa thôi, dù có cho tôi chọn lại một trăm lần, hôm nay tôi cũng sẽ phá hủy hạt thời không này để cứu cậu... về tình về lý thì đó là việc tôi nợ cậu. Hơn nữa... xét từ lịch sử đã định, có thể tôi thực sự không giữ được hạt thời không này, sớm muộn gì cũng bị Copernicus cướp

đi."

"Làm kẻ cướp hàng ngàn ngày thì dễ, nhưng phòng kẻ cướp hàng ngàn ngày thì khó! Con người muốn làm chủ được công nghệ xuyên không, ít nhất cũng phải mất một hai trăm năm nữa? Tôi không thể sống trong lo lắng suốt một hai trăm năm được, đúng không? Vì vậy... nếu tôi không thể giữ được hạt thời không này, thì lật bàn thôi, không ai có! Không ai được chơi! Thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, ít nhất vòng lặp của Copernicus chắc chắn đã thất bại!"

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn cái tủ lạnh nhỏ đầy rác:

"Ông chắc chắn... bây giờ hạt thời không đã bị phá hủy rồi chứ?"

"Lâu như vậy, chắc chắn đã mất đi hoạt tính."

Jask ngồi xổm xuống:

"Được rồi, chúng ta đổ hết mọi thứ bên trong ra, xem hạt thời không đó thế nào rồi."

Lâm Huyền cũng ngồi xuống.

Cùng Jask nhấc cái tủ lạnh nhỏ nặng nề lên, lật ngược lại trong không trung, để đống đá vụn và đất cát đổ ra ngoài.

Sau đó lại đặt cái tủ lạnh trống rỗng lại, nhìn vào bên trong -

Một hạt thời không!

Quả nhiên, hai quả cầu điện màu xanh hình thành trạng thái liên kết không còn di chuyển, yên tĩnh hợp nhất thành một quả cầu nhỏ yên bình, không còn lõi va chạm, cũng không còn sấm chớp mạnh mẽ trên bề mặt.

Bình yên, hài hòa, ngoan ngoãn, lười biếng... những sợi xanh

trong quả cầu phân bố đều và di chuyển chậm rãi, rất chậm... như có như không... không còn dáng vẻ hung hãn xâm lược lúc trước, giờ lại rụt rè, như một con sóc nhỏ đang ăn trộm đậu phộng.

Trạng thái mất hoạt tính của hạt thời không, Lâm Huyền rất quen thuộc.

Hạt mà hắn bắt được chính là như vậy, mặc dù trong trường năng lượng ràng buộc có thể nhìn thấy rõ, nhưng với dáng vẻ lười biếng, mềm nhũn, nhẹ nhàng này, có thể thấy là nó đã hết năng lượng.

Bị hỏng rồi.

Theo lời của Lưu Phong, bây giờ hạt thời không trong tay Jask cũng đã hỏng, không còn năng lượng, không còn giá trị gì.

"Xem ra là bị hỏng rồi." Lâm Huyền nói.

Jask thở dài một hơi qua mũi, không nói gì.

Ông ta lặng lẽ ôm lấy cái tủ lạnh nhỏ, từ từ đóng lại:

"Hỏng thì hỏng thôi, vẫn tốt hơn là rơi vào tay Copernicus. Bây giờ, từ thời điểm này, vòng lặp của Copernicus chắc chắn không thể hoàn thành."

"Tôi bây giờ trực tiếp phá hủy hạt thời không liên kết này, Copernicus không bao giờ có thể trộm từ tôi, cũng không thể có được, vậy thì không có cách nào để truyền thích khách thời không quay lại... Nói mới nhớ, tôi khá tò mò, khi vòng lặp đã hoàn thành bị phá hủy, thích khách thời không đó sẽ như thế nào? Sẽ biến mất ngay lập tức sao?"

Chương 1037: Số 42 và con gái (8)

Lâm Huyền lắc đầu, nhìn vào cửa sổ cao bảy tám mét.

Ai mà biết được...

Chuyện xảy ra hôm nay, không chỉ Jask chưa từng trải qua, mà hắn cũng chưa từng trải qua, cả hai đối diện với vấn đề thích khách thời không có biến mất hay không, chỉ biết nhìn nhau.

"Tôi nghĩ có lẽ sẽ biến mất."

Lâm Huyền phỏng đoán:

"Không biến mất thì lại không hợp lý, chẳng phải ông đã nói rằng cái USB của ông biến mất ngay trong tay sao? Vậy thì thích khách thời không đó cũng nên biến mất chứ."

"Chỉ là... tôi không hiểu, nếu cô ta chắc chắn sẽ biến mất, tại sao cô ta lại chạy nhanh như vậy, chỉ trong chớp mắt đã bỏ chạy? Chạy cũng không thoát, tại sao không quay lại liều mạng với ông?"

"Không thể vì cô ta là một cảnh sát thời không, nên công bằng thi hành luật, không thể làm hại dân thường vô tội chứ?"

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền không khỏi cười.

Jask là dân thường vô tội, nên không thể ra tay; mình là tội phạm lịch sử, nên bị đánh mạnh đúng không?

Dù không biết Lâm Ngu Hề có mối quan hệ máu mủ gì với hắn và Triệu Anh Quân hay không... Nếu có, thì đúng là một người con

hiếu thảo, giết cha để chứng đạo.

Jask chống cằm suy nghĩ:

"Cậu nói cũng có lý, có lẽ lúc đó cái USB biến mất cũng là một vòng lặp nào đó bị lệch. Logic và quy tắc của thời không... ngay cả tôi cũng còn nhiều điều chưa hiểu hết, sự kiện lần này cũng là một bài học lớn cho tôi... Xem ra tôi vẫn còn thiếu sót, cần phải nỗ lực nhiều hơn."

"Cái này tặng cậu, Lâm Huyền, dù cậu có chấp nhận lời xin lỗi của tôi hay không, hy vọng đây cũng là món quà làm hòa."

Nói rồi, Jask đưa tay, nhét cái tủ lạnh nhỏ vào lòng Lâm Huyền:

"Cậu đã thoát chết nhờ nó, coi như giữ làm kỷ niệm."

Lâm Huyền ôm lấy cái tủ lạnh nhỏ, vừa cúi xuống một chút, chiếc điện thoại trong túi quần rơi ra.

Rơi xuống đất.

Lâm Huyền cúi đầu...

Phát hiện ra!

Trên màn hình có 103 cuộc gọi nhỡ!

Tất cả đều từ Lưu Phong!

Và... ngay lúc nhìn vào màn hình, Lưu Phong lại gọi đến.

Vì khi vào kho để phục kích, Lâm Huyền sợ bị lộ, nên đã tắt tiếng điện thoại, thậm chí tắt luôn chế độ rung. Trong tình huống này, dù gọi đến cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Huyền tạm thời đặt cái tủ lạnh nhỏ xuống, cầm điện

thoại, đi đến chỗ xa hơn, nghe điện thoại:

"A lô..."A lô gì nữa!! Cậu đang làm gì vậy Lâm Huyền!! Sao giờ mới nghe điện thoại!!"

Chưa kịp nói hết nửa chữ a lô.

Tiếng gào của Lưu Phong vang lên:

"Tôi gọi cho cậu suốt tám trăm lần!"

"Làm gì có tám trăm lần... chỉ 103 lần thôi." Lâm Huyền cầm điện thoại ra xa một chút, tránh làm rách màng nhĩ:

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi, hôm nay tôi suýt chết đấy!"

"Có chuyện lớn rồi, Lâm Huyền!"

Lưu Phong kích động như đang đập bàn:

"Đồng hồ... đồng hồ thời không... đồng hồ thời không thay đổi rồi! Các con số trên đồng hồ thời không thay đổi rồi! Cuối cùng cũng thay đổi rồi! Lý thuyết của tôi đúng rồi! Độ cong thời không thực sự tồn tại!"

Gì?

Lâm Huyền trợn to mắt.

Cái đồng hồ giống như bị đơ, thực sự đã thay đổi số.

Không trách được Lưu Phong phấn khích như vậy, nói năng lộn xộn.

Đồng hồ thời không được tạo ra đến nay, đã gần một năm rồi, thật không ngờ có ngày nó thực sự thay đổi số.

Điều này chẳng phải nói rằng...

Độ cong thời không,

Tọa độ thời không,

Hiệu ứng cánh bướm của thời không,

Tất cả đều xuất hiện!

"Bao nhiêu?"

Lâm Huyền giục:

"Đừng hét nữa, mau nói cho tôi biết thay đổi thành bao nhiêu!"

"42!"

Lưu Phong kích động hét lên:

"0. 0000042!"...

Ngoại ô thành phố Đông Hải.

Cô gái chạy trốn như điên, đột nhiên cảm thấy toàn thân yếu ớt vô lực.

Không chạy nổi nữa.

Đầu cũng rất chóng mặt.

Cô ta đành dừng lại, đứng trên đường, lảo đảo.

Gió đêm thổi qua tóc ngang cổ của cô ta, làm tóc ngắn lay động.

Đầu chóng mặt quá.

Cô ta chưa bao giờ yếu ớt như thế này.

Cảm giác như có những hạt bụi sao màu xanh nhạt từ cơ thể

mình bay đi theo gió...

Cánh tay dường như gầy đi.

Đường nét cơ bắp ở bắp chân cũng biến mất.

Khuôn mặt cảm thấy căng thẳng.

Cô ta đưa tay sờ.

Thật kỳ lạ... từ khi mình xuyên không đến đây, đường nét quai hàm không như vậy.

Lại sờ lên khuôn mặt... sao mặt cũng nhỏ lại?

Quần áo cũng trở nên rộng thùng thình, ở vai còn có chỗ không giữ được.

Mình bị sao vậy?

Cô gái thấy trên đường có một vũng nước nhỏ.

Vội chạy tới, coi như gương, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong nước...

Đây.

Đây là mình trước kia!

Dung mạo của mình sao lại trở về như cũ?

Hiệu ứng thay đổi diện mạo do sự phản ứng của thời không... sao lại hoàn toàn biến mất?!

Đôi mắt.

Đôi mắt của mình!

Cô ta mở to mắt, nhìn trừng trừng vào hình ảnh phản chiếu

trong nước, ánh sáng xanh rực rỡ đó đang dần dần tắt đi...

Biến thành màu xanh lam trong suốt,

Biến thành màu xanh nhạt,

Biến thành ánh sáng mờ ảo như có như không,

Cuối cùng... biến mất hoàn toàn.

Đầu óc cô ta đột nhiên trống rỗng, tất cả cảm giác và ký ức đều biến mất.

Cô ta thậm chí quên mất mình là ai.

Thế giới nghiêng ngả, cô ta ngã về phía hình ảnh phản chiếu trong vũng nước.

Chương 1038: Tọa độ thời không (1)

Thịch.

Một tiếng động vang lên, cô gái nhỏ nhắn, mặc bộ quần áo rộng thùng thình, ngã vào vũng nước.

Từ từ...

Nhắm mắt lại.

Ong...

Ong...

Ong...

Tiếng động cơ trầm thấp và mạnh mẽ, trong vùng ngoại ô vắng lặng này, vang lên một cách rõ ràng.

Một chiếc xe Hồng Kỳ có biển số và màu sắc cực kỳ hiếm, với đèn ma trận sáng chói, chạy trên con đường hẹp không người qua lại.

"Ừm... biệt thự của chúng ta ở Đông Hải... có xa như vậy không?"

Triệu Thụy Hải không thể tin nhìn vào tuyến đường dẫn trên bảng điều khiển:

"Dù đã mấy năm không đến, nhưng tôi nhớ không xa thế này mà?"

"Chắc chắn không sai đâu, đây là tuyến đường do quản gia gửi."

Diêm Mai ngồi ghế phụ bên cạnh liếc nhìn ông ấy:

"Đã bảo để tài xế đưa đi rồi mà, ông cứ đòi tự lái, đừng có đưa tôi vào vùng núi đấy."

"Giờ làm việc thì dùng tài xế, còn nghỉ ngơi thì sao lại để tài xế lái xe chứ?"

Triệu Thụy Hải nghiêm túc nói:

"Có quy định rõ ràng, tôi phải làm gương, chuyện này không giống như điều hành công ty."

"Con gái mình ăn xong bữa tối cũng nói, để tài xế của nó đưa đi, ông cứ đòi tự lái xe." Diêm Mai phàn nàn.

"Hừ, đừng nhắc đến nó với tôi."

Triệu Thụy Hải vẻ mặt chán ghét:

"Nhắc đến nó là tôi bực mình, nếu không phải chính sách kế hoạch hóa gia đình hồi đó, sao cũng phải sinh thêm một đứa... Mấy ngày trước tôi còn thấy trên mạng nói, thời đại mới có ba điều bất hiếu, không thi công chức, không kết hôn, không sinh con, con bé Anh Quân thì ba điều đó nó chiếm hết."

Ông ấy quay đầu lại, nhìn kỹ tuyến đường dẫn:

"Ồ ồ tôi hiểu rồi, chắc là đường bên kia đang sửa chữa tạm thời, nên tuyến đường dẫn mới đưa qua đây, phải đi vòng một vòng."

"Vậy ông lái chậm một chút, đường không quen, cứ lái chậm thôi." Diêm Mai hạ cửa sổ xe, để gió thổi vào:

"Đường quê này cũng không có đèn đường, dễ có bò dê gì đó... Ấy ấy ấy ấy ấy!!! Dừng xe lão Triệu! Phanh lại! Phía trước có người!"

Két———

Triệu Thụy Hải dưới ánh đèn ma trận, cũng nhìn thấy ngay trên mặt đường có một người nằm.

Ông ấy lập tức phanh gấp.

May mắn là tốc độ xe không nhanh, dừng lại kịp thời.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai ngồi thẳng người, nhìn qua kính chắn gió, thấy trên mặt đường dưới ánh đèn sáng, có một vũng nước nhỏ... và trên vũng nước, có một cô bé trông chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang nằm.

"Chuyện gì thế này?"

Triệu Thụy Hải lập tức nhíu mày:

"Có chuyện gì xảy ra à?"

Ông ấy không nói hai lời, mở cửa xe, Diêm Mai cũng từ bên kia xuống xe, hai người đến bên vũng nước, không hề ngại ngùng khi thấy cô bé bẩn thỉu đầy bùn đất, ôm lấy cô, đặt vào lòng:

"Cô bé? Cô bé? Tỉnh lại đi... Con có sao không? Con——"

Trong thoáng chốc.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai đều sững sờ.

Khi đỡ cô bé lên trong lòng, ánh đèn xe chiếu lên khuôn mặt cô bé, khuôn mặt lộ ra... hai người đều mở to mắt, không dám tin!

Hai người nhìn nhau.

Hít sâu một hơi nữa, ánh mắt lại quay lại khuôn mặt cô bé...

Đôi lông mày thanh tú, đuôi lông mày hơi nhếch lên, khuôn mặt mịn màng, sống mũi cao và đầu mũi tròn trịa, đôi môi đỏ mọng, đường viền quai hàm rõ ràng và mượt mà, khuôn mặt trái xoan tinh xảo!

Khuôn mặt này!

Khuôn mặt này quá quen thuộc rồi! Hai người già đã nhìn thấy từ khi còn nhỏ đến lớn!

Triệu Thụy Hải nuốt một ngụm nước bọt, nhìn vợ mình:

"Bà nhìn cô bé này... có phải là..."

Diêm Mai với biểu cảm phức tạp, mím môi, gật đầu:

"Khuôn mặt này... và Anh Quân hồi nhỏ... gần như y hệt!"

Triệu Thụy Hải ôm cô gái trong lòng... rất kinh ngạc.

Ông ấy không thể diễn tả được cảm giác kỳ lạ này.

Giống như...

Giống như đột nhiên quay trở lại hơn mười năm trước, nắm tay con gái mình, Triệu Anh Quân, đi công viên, đi chơi, đi học.

Mặc dù Anh Quân là một đứa trẻ trưởng thành và độc lập từ rất sớm, ở độ tuổi mười mấy đã không còn gần gũi với bố mẹ nữa, bắt đầu có suy nghĩ riêng của mình.

Nhưng với tư cách là một người cha, ai lại không nhớ những khoảnh khắc con gái nhỏ được cõng trên lưng, ngồi trên cổ, buộc hai bím tóc nhỏ đáng yêu gọi "bố, bố" một cách thân thiết?

Ông ấy di chuyển vị trí một chút, để đèn pha của xe Hồng Kỳ

chiếu rõ hơn khuôn mặt của cô bé trong lòng.

Diêm Mai cũng tiến lại gần, nghiên cứu kỹ.

Ánh sáng thay đổi một chút, thực sự có thể nhìn thấy điểm khác biệt.

"Triệu lão..."

Diêm Mai lấy khăn tay từ túi ra, lau bùn đất trên mặt cô bé:

"Cô bé này nhìn thoáng qua rất giống Anh Quân nhà mình lúc nhỏ... nhưng nhìn kỹ thì vẫn có một số chi tiết khác biệt."

"Anh xem, ngũ quan thực sự rất giống Anh Quân, nhưng tai, trán, và cằm thì... rõ ràng không giống Anh Quân. Lúc nhỏ, cằm và trán của Anh Quân không như vậy. Nhưng phải công nhận... cô bé này thực sự rất xinh."

Triệu Thụy Hải gật đầu.

Dù sao ông ấy cũng là người chứng kiến con gái mình, Triệu Anh Quân, trưởng thành, làm sao có thể nhầm lẫn con mình với ai khác được?

Chương 1039: Tọa độ thời không (2)

Triệu Thụy Hải cũng nhận ra những điểm khác biệt nhỏ này.

Nhưng...

Một cô bé giống con gái mình đến 90% đã đủ để khiến ông ấy kinh ngạc:

"Dù sao đi nữa, bên ngoài gió lớn như vậy, cũng bắt đầu hạ nhiệt rồi, chúng ta vào trong xe trước đã, để cô bé ấm áp, xem có thể tỉnh lại không."

"Một cô bé lớn tuổi như vậy chắc chắn biết nhà ở đâu, biết số điện thoại của bố mẹ; đợi khi cô bé tỉnh lại, chúng ta sẽ đưa cô bé về nhà. Bây giờ đừng ở ngoài quá lâu, nếu cảm lạnh thì làm sao."

Diêm Mai nhìn khuôn mặt quen thuộc và thân thiết của cô bé, càng nhìn càng thấy thích, bà ấy liền bế cô bé từ tay Triệu Thụy Hải mà không hề bận tâm đến chiếc áo dài lụa đắt tiền của mình, và cũng không quan tâm rằng toàn thân cô bé bị ngấm bùn và nước bẩn:

"Nhưng trong xe này cũng không ổn đâu Triệu lão, cô bé bị ướt sũng hết rồi, trong xe cũng không có quần áo sạch và khăn tắm... Lúc nãy tôi xem bản đồ, biệt thự của chúng ta chỉ cách vài km thôi mà? Ông lái nhanh lên, đưa cô bé về nhà, thay quần áo, làm ấm cơ thể trước đã."

"Chúng ta lắc lư như thế mà cô bé không tỉnh, không biết vì sao ngủ sâu như vậy... Có phải bị sốt rồi không? Nhưng tôi sờ trán

cô bé cũng không nóng, cô bé gầy gò thế này... chuyện gì đang xảy ra vậy, tôi không yên tâm! Về nhà trước đã!"

Triệu Thụy Hải suy nghĩ một chút.

Đúng vậy.

Ở đây chờ cũng không có ý nghĩa gì, ai biết khi nào cô bé mới tỉnh?

Ông ấy có biệt thự ở Đông Hải, thuộc khu cao cấp độc lập, có đội ngũ bác sĩ và y tá chuyên nghiệp, tốt hơn là về nhà để bác sĩ của khu kiểm tra một chút, nếu có bệnh thì đưa ngay đến bệnh viện chữa trị, không nên để lãng phí thời gian ở đây.

Ông ấy đứng dậy, mở cửa xe phía sau cho Diêm Mai:

"Vậy lên xe nhanh đi, về nhà trước đã."

Diêm Mai cẩn thận đặt cô bé ướt sũng vào ghế sau của xe Hồng Kỳ, uốn cong chân cô bé lại để tạo không gian cho mình, sau đó ngồi ở mép ghế sau và đóng cửa xe.

Bà ấy mới nhận ra...

Chân cô bé khá dài, nhìn chiều cao chỉ khoảng một mét năm lăm đến một mét sáu, nhưng đôi chân chiếm một phần lớn, tỉ lệ cơ thể thực sự rất tốt, vừa nhìn đã biết là một cô bé xinh đẹp.

Vòng eo cao, khiến cho chân trông rất dài, lúc nãy bế dưới đất không nhìn rõ, nhưng khi nằm trên ghế sau thì rõ ràng chiều cao cụ thể.

Diêm Mai nhớ lại con cháu trong gia đình mình.

Mười bốn, mười lăm tuổi, cô bé cao từ một mét năm lăm đến một mét sáu cũng là phát triển tốt, không bị thiếu dinh dưỡng; và nhìn làn da trắng mịn và khuôn mặt mịn màng của cô bé, cũng

không giống như đã từng chịu đựng khó khăn.

Vậy nên, Diêm Mai thở phào nhẹ nhõm.

May quá...

Bà ấy đã lo lắng về bạo lực gia đình, ngược đãi trẻ em, nhưng bây giờ nhìn kỹ làn da mịn màng của cô bé, chắc chắn cũng được nuôi dưỡng cẩn thận, có lẽ là bảo bối của gia đình nào đó.

Tay chân cô bé mảnh khảnh, không có dấu vết của việc lao động hay tập luyện thường xuyên.

Có vẻ chưa từng làm công việc nặng nhọc, không thường xuyên tập thể dục, không đặc biệt thích vận động.

Chỉ là...

Quần áo cô bé mặc rõ ràng rộng hơn một size, không vừa vặn.

Có phải cô bé cố tình mặc vậy không?

Là xu hướng của trẻ con bây giờ sao?

Diêm Mai lắc đầu... bà ấy không biết rõ. Bà và chồng đều làm việc trong cơ quan nhà nước, từ thời kế hoạch hóa gia đình, ông Triệu lại là cán bộ phải gương mẫu, nên cả đời chỉ có một đứa con gái Triệu Anh Quân.

Nói thật, thế hệ của bà ấy, gia đình nào chẳng có ba bốn anh chị em?

Rồi kế hoạch hóa gia đình chặt chẽ, chỉ cho phép có một con.

Diêm Mai vốn thích trẻ con, với bà, chỉ có một đứa con là không đủ, thật sự chưa thỏa mãn.

Chồng bà, Triệu lão, cũng vậy.

Dù nhìn bên ngoài ông ấy nghiêm khắc với cấp dưới, nhưng bản chất ông ấy rất yêu trẻ con, khi nhìn thấy cháu của họ hàng mới sinh, ông ấy hôn chúng không ngừng... nhất là khi con cháu của họ hàng sinh con, ông ấy còn quan tâm hơn cả ông bà nội ngoại của chúng.

Lại là giúp tìm người quen ở bệnh viện, đặt giường đơn, còn chạy tới chạy lui bế đứa trẻ con của người ta, rồi tiện thể đưa phong bì to.

Khi Triệu Anh Quân mười lăm, mười sáu tuổi, cô ấy đã ra nước ngoài du học, hai vợ chồng già một năm cũng không gặp được mấy lần.

Huống chi Anh Quân còn khác với những đứa trẻ khác, trưởng thành sớm, độc lập sớm, không phụ thuộc vào hai vợ chồng già, càng làm cho Diêm Mai và Triệu Thụy Hải cảm thấy có chút trống trải.

Khó khăn lắm mới đợi đến khi con gái 21 tuổi học hành thành đạt, tốt nghiệp, trở về nước; nghĩ rằng để cô ấy vào làm trong cơ quan nhà nước, cũng coi như ở bên cạnh bù đắp tình cảm thiếu vắng bao năm qua.

Chương 1040: Tọa độ thời không (3)

Kết quả không ngờ.

Triệu Anh Quân vừa về nước ngày thứ hai đã chạy tới Đông Hải, chuẩn bị tự khởi nghiệp lập công ty thời trang mỹ phẩm. Điều này khiến Triệu Thụy Hải tức điên lên, cảm thấy bao nhiêu năm nuôi con gái thật là phí công, nuôi uổng phí rồi.

Quan hệ giữa cha và con gái từ lúc đó bắt đầu rạn nứt, rất lâu không nói chuyện với nhau.

Mãi đến năm mới 2023. Triệu Anh Quân trở về quê ăn Tết, kể cho hai vợ chồng già nghe về chuyện kinh hoàng khi bay qua cầu cao tốc, khoảnh khắc sống chết chỉ trong gang tấc... Triệu Thụy Hải suy nghĩ rất lâu mới hiểu ra được.

Ông ấy sắp 60 tuổi rồi, mặc dù với vị trí của ông ấy thì còn lâu mới đến tuổi nghỉ hưu, nhưng vị trí chỉ kéo dài tuổi nghỉ hưu, chứ không kéo dài tuổi thọ, từ góc độ tuổi tác mà nói, ông ấy đã là một người già thôi.

Ôi.

Nghĩ mình cũng đã già, thì con cháu tự có phúc của con cháu, an toàn và khỏe mạnh là điều quan trọng nhất... cái gọi là sự nghiệp thành đạt cũng không nhất thiết phải làm việc trong cơ quan nhà nước.

Ông ấy đã thông suốt. Thêm vào đó, khi Triệu Anh Quân lớn tuổi hơn, tâm trí cũng trưởng thành hơn, mối quan hệ căng thẳng

giữa cha con... cũng dần trở nên bình thường và tự nhiên hơn.

Nếu không, sao hai vợ chồng già lại thúc giục Triệu Anh Quân nhanh chóng kết hôn, sinh con chứ?

Chủ yếu là vì Diêm Mai và Triệu Thụy Hải đều đã lớn tuổi, theo kế hoạch của Triệu Anh Quân... có thể Triệu Thụy Hải phải 70 tuổi mới thấy được cháu chào đời, thì còn mong chờ gì nữa!

Tuổi già xương cốt yếu rồi, chạy cũng không được, bế cũng không nổi, làm sao chơi với cháu chứ?

Triệu Thụy Hải bề ngoài chắc chắn sẽ không nói những điều này.

Nhưng thực ra, trong lòng ông ấy còn lo lắng hơn cả Diêm Mai; nhìn thấy bạn bè cùng tuổi xung quanh, từng người từng người đều bế cháu, thậm chí nhiều người cháu thứ hai đã đi học mẫu giáo... làm sao ông ấy không lo lắng? làm sao ông ấy không ghen tỵ?

"Alo, là tôi đây."

Diêm Mai ở ghế sau xe Hồng Kỳ, gọi điện cho quản gia biệt thự:

"Cậu đi xem thử, giờ này còn chỗ nào có thể mua được quần áo trẻ con... cũng không hẳn là quần áo trẻ con, mà là loại dành cho cô bé mười bốn, mười lăm tuổi, cao khoảng một mét năm lăm đến một mét sáu, khá gầy... tôi nhiều năm không nuôi con, nên cũng không ước lượng được cân nặng cụ thể, không có khái niệm rõ ràng. Cậu cứ mua nhiều một chút, nhiều bộ không sao."

"Rồi, liên hệ với bác sĩ của khu biệt thự, chúng tôi sẽ về đến nhà trong mười phút nữa, bảo bác sĩ chờ ở biệt thự để kiểm tra sức khỏe cho cô bé, xem có gì bất thường không."

Mười phút sau.

Xe Hồng Kỳ đến khu biệt thự cao cấp, quản gia đã chờ sẵn ở cửa:

"Ông Triệu, bà Diêm, bác sĩ của khu đã ở trong rồi, cô bé ở ghế sau à? Để tôi bế cô bé xuống."

"Không không không, để tôi làm."

Triệu Thụy Hải đưa chìa khóa xe cho quản gia, sau đó mở cửa xe sau, tự tay bế cô bé ướt sũng:

"Cậu đi đỗ xe đi, tôi bế cô bé đi gặp bác sĩ."

Ông ấy chạy nhanh vào nhà, Diêm Mai theo sát phía sau, vào phòng khách.

Bác sĩ của khu kiểm tra một lúc rồi lắc đầu:

"Không có gì đâu cô bé này... không có vấn đề gì cả, các chỉ số và tình trạng đều rất bình thường, sức khỏe rất tốt, hô hấp và nhịp tim đều ổn định, cũng không có dấu hiệu ngộ độc thực phẩm hay ngộ độc khí... đừng lo lắng."

Diêm Mai thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thắc mắc:

"Vậy sao cô bé vẫn không tỉnh? Lắc lư suốt đường mà vẫn ngủ say như chết?"

Bác sĩ khu cười:

"Trẻ con mà, đôi khi đang trong giai đoạn phát triển, thêm vào ban ngày chạy nhảy nhiều, rất dễ mệt mỏi kiệt sức, có khi ngủ say cũng là bình thường, tùy từng người... các chỉ số đều bình thường, không sốt, không có vết thương, không viêm nhiễm thì để cô bé ngủ, ngủ đủ sẽ tự tỉnh."

"Nếu đến sáng mai mà vẫn chưa tỉnh, hãy liên lạc với tôi, tôi sẽ xem tình hình. Nếu không được thì đưa đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, bây giờ tôi đi trước."

Sau khi bác sĩ đi, Diêm Mai bế cô bé vào phòng ngủ. Lau sạch người cô bé, thay cho cô bé một bộ quần áo mới. Sau đó đặt lên giường, đắp chăn cho cô bé ngủ thoải mái. Bà ấy còn sờ trán, đúng là không sốt.

"Thay xong quần áo chưa? Tôi vào được không?"

Ngoài cửa, Triệu Thụy Hải hỏi.

"Xong rồi, vào đi Triệu lão."

Triệu Thụy Hải mới vào phòng.

Thấy Diêm Mai ngồi im lặng bên cạnh giường, miệng cười nhìn cô bé với vẻ mặt đầy yêu thương... càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng nhìn càng thích!

Triệu Thụy Hải cũng bước tới, đẩy nhẹ Diêm Mai:

"Bà ngồi dịch sang bên kia chút, để tôi cũng nhìn xem... Cô bé này thật sự rất xinh đẹp, tựa như búp bê sứ vậy."

"Hơn nữa càng nhìn càng thấy thân thiết! Cô bé này thực sự rất giống Anh Quân lúc nhỏ... Mặc dù không thể nói là giống y đúc, nhưng bà nói xem, nếu sau này Anh Quân sinh con gái, cháu gái của chúng ta... có phải cũng sẽ giống thế này không?"

Chương 1041: Tọa độ thời không (4)

Diêm Mai chăm chú nhìn khuôn mặt cô bé đang ngủ, không tự chủ nở nụ cười hiền từ:

"Con gái giống mẹ, giống Anh Quân cũng không có gì lạ. Chẳng phải vậy sao tôi càng nhìn cô bé này càng thấy thích? Thật sự có cảm giác thân thuộc khó tả, như thể cô bé là người trong gia đình chúng ta vậy... không thể diễn tả, chỉ là rất thân thiết."

"Đúng vậy..."

Triệu Thụy Hải gật đầu, nhẹ thở dài:

"Nếu đây thật sự là con gái của Anh Quân, cháu ngoại của chúng ta thì tốt biết bao. Đã lớn như vậy rồi, đỡ phải chăm sóc những năm tháng khó khăn nhất khi còn nhỏ... Nếu có một cháu gái tốt như vậy, tôi chắc chắn sẽ không nghiêm khắc như đã từng với Anh Quân."

"Dù là cháu trai hay cháu gái, chúng muốn làm gì thì làm, muốn học gì thì học, điều kiện nhà mình sao có thể để con cháu đói khổ được... Ngày xưa tôi bận rộn công việc, gửi Anh Quân ra nước ngoài học, bỏ lỡ thời gian quý báu ở bên cạnh con, bây giờ nghĩ lại cũng thấy hối hận, nếu thật sự có một cháu gái, lần này tôi sẽ bù đắp, dành nhiều thời gian bên cạnh."

"Chà!"

Diêm Mai trừng mắt nhìn Triệu Thụy Hải:

"Nghĩ hay lắm! Trong đầu ông chỉ toàn là những điều tốt đẹp!

Sao lại có thể may mắn như vậy mà nhặt được một cháu ngoại sẵn có chứ? Sao không nhặt luôn một cặp sinh đôi long phụng?"

"Đừng mơ giữa ban ngày, cô bé này tỉnh lại, chúng ta phải nhanh chóng đưa cô bé về nhà... đừng để giống như bọn buôn người."

Triệu Thụy Hải xua tay:

"Chắc chắn rồi, tôi chỉ nói vậy thôi mà."

Ánh mắt ông ấy không rời khỏi khuôn mặt cô bé đang ngủ, ánh mắt dịu dàng sâu lắng, trong đầu chỉ hiện lên những kỷ niệm khi dẫn Triệu Anh Quân đi công viên, đi dã ngoại, thả diều mười mấy năm trước...

Ông ấy chép miệng.

Ôi.

Bao giờ mới có một đứa cháu ngoại đây...

Lần này.

Nhất định phải nuông chiều thật tốt. ...

Đông Hải, khu vực gần cảng, trong nhà kho bỏ hoang.

Lâm Huyền nghe giọng nói phấn khích của Lưu Phong qua điện thoại, trầm ngâm suy nghĩ.

【0. 0000042】

Không ngờ, sự thay đổi của con số trên đồng hồ thời không, lại... hoặc có thể nói, đúng là liên quan đến số 42.

Cũng là điều dự đoán được, trong lý lẽ.

Phải nói rằng, việc nó liên quan chặt chẽ đến số 42 mới hợp lý!

Hằng số vũ trụ 42.

Đã gần hai năm trôi qua kể từ lần đầu tiên hắn thấy những số 42 khắp tường trong phòng ngủ của cha Đại Kiểm Miêu... nhưng sự thật và bí mật về số 42 vẫn dậm chân tại chỗ, không có bất kỳ tiến triển nào.

Lần này.

Cuối cùng cũng có bước đột phá!

Lâm Huyền cầm điện thoại, đi xa thêm một chút, nhỏ giọng hỏi:

"Con số 0. 0000042 này rốt cuộc có ý nghĩa gì? [Độ cong thời không] sao? Hay là [Tọa độ thời không]?"

"Tôi... tôi vẫn chưa nghĩ ra."

Lưu Phong thật thà nói:

"Đồng hồ thời không chỉ mới thay đổi mười mấy phút trước, đột ngột lắm! Con số này nhảy vọt lên 0. 0000042 không có bất kỳ dấu hiệu nào... tôi hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra! Cũng chưa kịp suy nghĩ kỹ, chỉ vội gọi điện cho cậu, gọi mãi đến giờ cậu mới nghe máy."

"Tôi cũng rất thắc mắc, tại sao lại là số 42 này? Không tròn không chẵn, thật là kỳ lạ. Hơn nữa... sự thay đổi độ cong thời không mà đồng hồ thời không phát hiện, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Theo lý thuyết của tôi trước đây—"

"[Khi độ cong thời không thay đổi, có nghĩa là quỹ đạo phát triển của tương lai đã thay đổi, đường dây thời gian đã lệch

hướng, tương lai của thời không này đã đi theo một hướng hoàn toàn mới.]"

"Nhưng! Bây giờ vấn đề là, chúng ta phải làm sao để xác nhận điều này? Trước đây tôi luôn suy nghĩ về lý thuyết và hiện tượng, hoàn toàn không nghĩ đến việc phải làm sao để xác nhận sự chuyển dịch đường dây thời gian này, sự thay đổi của tương lai thời không, liệu hiệu ứng cánh bướm của thời không có thực sự xảy ra như dự kiến hay không."...

Lâm Huyền hiểu ý của Lưu Phong.

Chuyện liệu thế giới tương lai có thay đổi hướng đi hay không, hoàn toàn không thể xác minh; đứng từ góc độ của Lưu Phong, hắn ta không bao giờ có thể quan sát được những tương lai khác, những đường dây thế giới khác.

Vì vậy, tự nhiên là không thể phán đoán, liệu sự thay đổi độ cong thời không có thực sự tương ứng với sự thay đổi của thời không, hiệu ứng cánh bướm của thời không, sự thay đổi của thế giới tương lai hay không.

Đây là một thí nghiệm mà bất kỳ nhà khoa học nào cũng không thể xác minh, cũng không thể bác bỏ.

Nhưng.

Chính mình có thể!

Đây là lợi thế đặc biệt và duy nhất của mình...

Thế giới giấc mơ!

Thế giới giấc mơ, chính là thế giới tương lai thực sự sau 600 năm.

Chỉ cần vào giấc mơ để xem, liệu giấc mơ thứ tư có xảy ra

thay đổi hay không, tự nhiên sẽ hiểu rõ mối quan hệ giữa độ cong thời không, con số 0. 0000042. sự thay đổi của đường dây thế giới, và hiệu ứng cánh bướm của thời không.

"Tôi sẽ tìm cách xác minh."

Chương 1042: Tọa độ thời không (5)

Lâm Huyền nói với điện thoại:

"Tôi sẽ cho anh câu trả lời vào ngày mai."

"Đừng đợi đến ngày mai, Lâm Huyền! Cậu mau tới phòng thí nghiệm đi! Thời điểm quan trọng như thế này sao cậu có thể ngủ được!" Lưu Phong gần như muốn lôi ngay Lâm Huyền đến:

"Tôi có rất nhiều giả thuyết muốn thảo luận với cậu, nếu cậu không bận gì ở Đông Hải thì mau tới đây đi! Hơn nữa, chẳng phải cậu luôn muốn biết [tọa độ thời không] là gì sao? Đây rõ ràng chính là cách biểu đạt tọa độ thời không mà!"

"Ôi chao, tóm lại nói qua điện thoại không rõ ràng được, cậu mau tới đi! Tôi đang chờ cậu ở phòng thí nghiệm Liên hợp đại học Đông Hải!"

Lưu Phong nói nhanh như súng liên thanh.

Rất gấp gáp.

Nóng lòng muốn gặp Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ trên cổ tay trái, đã gần 9 giờ tối rồi.

Thực ra, giờ này, cố gắng về nhà ngủ vẫn kịp... dù sao chỉ là xác nhận xem giấc mơ có thay đổi hay không, không mất nhiều thời gian.

Nhưng tính kỹ lại.

Bên này còn một số việc với Jask chưa nói xong, nói xong rồi rời khỏi đây, e rằng cũng đã 9 rưỡi.

Từ đây về nhà còn khá xa, mất khoảng hơn một giờ đi xe, về đến nhà cũng đã 11 giờ rồi, rồi còn rửa mặt... thôi, thực sự không còn nhiều thời gian.

Dù sao thế giới giấc mơ chắc chắn sẽ thay đổi, chuyện lớn thế này, Jask còn mất hai hạt à không... ông ta khăng khăng nói là một hạt trạng thái liên kết thời không, để phá vỡ vòng lặp lịch sử của Copernicus.

Nếu nghĩ đến ông già trong giấc mơ, chính là Copernicus.

Vậy thì, dù giấc mơ thứ tư có thực hay không, hoặc là phim trường Copernicus tạo dựng... thì bây giờ, cũng đã trở thành dĩ vãng, đột phá mạnh mẽ, tiến vào giấc mơ thứ năm hoàn toàn mới.

So với điều đó, Lâm Huyền thực sự muốn biết câu trả lời của [tọa độ thời không] hơn.

Đây là câu hỏi đầu tiên trong ba câu hỏi cuối cùng để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài—

Xin hãy nhập bất kỳ tọa độ thời không nào.

Hiện nay, gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là điều quan trọng nhất, ưu tiên cao nhất.

"Được rồi."

Hắn đồng ý với Lưu Phong:

"Anh chờ tôi ở phòng thí nghiệm đại học Đông Hải đi, tôi còn có vài việc cần xử lý, xử lý xong sẽ đến."

"Được rồi, Lâm Huyền, tôi chờ cậu, tôi sẽ suy nghĩ trước."

Nói xong.

Lưu Phong cúp máy.

Lâm Huyền quay lại bên cạnh Jask và Angelica:

"Xin lỗi, vừa nãy tôi nghe điện thoại, chúng ta nói đến đâu rồi?"

Jask chỉ vào chiếc tủ lạnh nhỏ trên sàn:

"Nói đến việc tặng anh hạt trạng thái liên kết thời không đã mất năng lượng và hoạt tính này làm kỷ niệm thoát khỏi hiểm nguy, rồi coi như mọi chuyện giữa chúng ta đã giải quyết xong."

Lâm Huyền xua tay:

"Tôi cũng không phải người không biết lý lẽ, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, chuyện cũ không nhắc lại, hiện tại tôi không có ác ý với ông... nếu không tôi đã không chia sẻ nhiều thông tin với ông như vậy."

"Chúng ta vừa nói đến việc sau khi hạt trạng thái liên kết thời không này bị phá hủy, liệu thích khách thời không đó có biến mất hay không. Chúng ta đều không có kinh nghiệm trong việc này, cũng không biết kết quả thực tế là gì, nhưng tôi nghĩ vẫn không thể lơ là, tôi sẽ liên hệ với Cục An ninh Quốc gia, nhờ họ tiếp tục truy tìm dấu vết của thích khách thời không."

"Tuy nhiên có lý do để tin rằng, khi thích khách thời không nhìn thấy hạt trạng thái liên kết thời không này, cô ta sợ hãi mà bỏ chạy ngay lập tức, điều đó chứng tỏ cô ta vẫn rất e ngại việc chúng ta phá hủy hạt thời không này... dù cho hạt thời không mất hoạt tính không thể trực tiếp tiêu diệt cô ta, thì cũng chắc chắn có thể làm suy yếu sức mạnh của cô ta rất nhiều."

"Nếu như vậy, cho dù sau này có gặp lại, chúng ta cũng có thể

đánh một trận, ít nhất không phải đối mặt với quái vật có thể lực phi thường như vậy nữa."

Jask nhún vai:

"Vậy chỉ có thể hy vọng anh cẩn thận, dù sao thích khách thời không đó đến để bắt anh... mục tiêu luôn rất rõ ràng. Nhưng tôi vẫn thiên về việc với hạt thời không này bị chúng ta phá hủy, thích khách thời không đó nên biến mất mới đúng."

"Nếu không thì không hợp lý... từ góc độ vòng lặp lịch sử, hạt trạng thái liên kết thời không này phải bị Copernicus trộm ở tương lai, sau đó ông ta mới có thể sử dụng máy du hành thời không để đưa thích khách thời không trở về năm 2024 hiện tại."

"Nhưng bây giờ, tuyến đường này đã bị chặn từ gốc rễ. Hạt trạng thái liên kết thời không này đã bị chúng ta tự tay hủy diệt, kế hoạch tương lai của Copernicus gần như hoàn toàn thất bại, sẽ không còn thích khách thời không nào vượt thời gian đến nữa. Có lẽ, cả cái Tòa án Thời Không, Cục Cảnh Sát Thời Không này cũng không tồn tại nữa... những thứ kiêu căng và ngạo mạn như vậy, chắc chỉ có Copernicus mới tạo ra được."

"Cái gì mà Tòa án Thời Không... nghe thật lố bịch, ngạo mạn, cứ như muốn nắm quyền cả thế giới, cả thời không, thậm chí cả vũ trụ vào tay mình, loại người này thật sự không đáng tôn trọng, không lạ gì khi mọi người đánh giá thấp về Copernicus."

Chương 1043: Tọa độ thời không (6)

...

Angelica bên cạnh nghe thấy tên Copernicus, tiến lên, nhìn Jask:

"Jask, bây giờ ông nên thực hiện lời hứa của mình rồi chứ? Ông đã nói, chỉ cần tôi đi cùng ông gặp Lâm Huyền, giải thích rõ hiểu lầm giữa các người, ông sẽ nói cho tôi những thông tin đã biết về Copernicus, bây giờ có thể nói rồi chứ?"

Jask gật đầu.

Jask chậm rãi nói:

"Trong số các thành viên hiện có của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi tham gia khá muộn, vì vậy so với các thành viên khác, tôi biết rất ít... đặc biệt là về Copernicus, tất cả những gì tôi biết đều là nghe người khác kể lại."

"Vì Copernicus chưa từng tham gia bất kỳ cuộc họp nào của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi chưa bao giờ thực sự tiếp xúc hay gặp mặt ông ta. Mọi người đều khinh thường Copernicus, mặc dù người tôi không thích nhất là Turing... à, chính là Kevin Walker, nhưng Turing ít nhất là người tuân thủ quy tắc, cũng có giới hạn của mình."

"Nhưng Copernicus thì khác, mọi người đều nói ông ta tàn nhẫn, không có giới hạn, để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Nhưng cụ thể Copernicus đã xảy ra chuyện gì với các thành

viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi không rõ."

"Ngoài ra, tôi còn biết... Copernicus có lẽ là một người già, sức khỏe không tốt, có một số bệnh tật, không biết lúc nào sẽ bắt đầu ngủ đông. Nếu không, với tình trạng sức khỏe của ông ta, có lẽ không sống được bao lâu nữa... Ông ta chắc chắn rất quý trọng mạng sống của mình, với công nghệ buồng ngủ đông đã gần hoàn thiện như hiện nay, không ai có thể bình thản chấp nhận cái chết nữa, mọi người chắc chắn sẽ ngủ đông để đến thế giới tương lai, thử vận may chữa trị."...

Nghe những gì Jask nói, Lâm Huyền càng ngày càng có thể liên kết Copernicus với ông già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư.

Thật không ngờ, kẻ đứng sau tổ chức và sử dụng Bảy Tội Lỗi, lại hoạt động âm thầm như vậy.

"Tôi không quan tâm những chuyện này, Jask."

Angelica truy vấn:

"Tôi chỉ muốn biết, ai đã giết cha mẹ của Quý Lâm, ông biết chuyện này không? Quý Lâm, thiên tài suy luận, cô nhi được Quý Tâm Thủy nhận nuôi, giống như tôi."

"Tất nhiên tôi biết, tôi rất thích những tác phẩm của cậu ta."

Jask nhìn Lâm Huyền:

"Hơn nữa số tiền Lâm Huyền dùng để mua vé tàu bay đến mặt trăng cho Trịnh Tưởng Nguyệt, chính là sử dụng tấm séc từ di sản của Quý Lâm, tất nhiên tôi biết nhà văn này. Chỉ là... về việc ai đã giết cha mẹ của cậu ta, tôi thực sự không rõ."

"Nếu tôi biết, tôi chắc chắn sẽ nói cho cô. Tôi không chắc liệu có phải là Copernicus hay không, nhưng tôi nghĩ... chẳng phải người cô nên nghi ngờ đầu tiên, chính là Copernicus sao? Ông ta đã

giết rất nhiều nhà khoa học, có thể bao gồm cả cha mẹ của Quý Lâm."

"[Copernicus nói là ông giết đấy.]" Angelica hừ nhẹ một tiếng:

"Ông ta nói rõ ràng, kẻ đứng sau chỉ huy sát thủ bắn chết cha mẹ Quý Lâm, chính là ông, Jask."

Jask không nhịn được cười:

"Đến nước này, cô vẫn tin lời nhảm nhí của Copernicus sao? Tôi nghĩ tôi hiểu rồi... tại sao cuối cùng hạt thời không của tôi lại bị Copernicus lấy mất. Có lẽ vấn đề nằm ở chỗ cô, Angelica, hạt giống nghi ngờ một khi đã được gieo, chắc chắn sẽ mọc rễ, phát triển ngày càng lớn, và rồi khi cô không còn lối thoát, nó sẽ trở thành cọng rơm duy nhất cô có thể bám vào."

"Copernicus chơi đùa với lòng người chính là như vậy, ông ta biết cô sẽ không tin lời ông ta nói, nhưng lại cứ cứng rắn gieo vào lòng cô một hạt giống nghi ngờ... rơi vào cái bẫy tự chứng minh là điều rất phiền phức, giống như hiểu lầm giữa tôi và Lâm Huyền, thực sự rất khó giải thích rõ ràng."

"Nhưng tôi cũng đã hoàn thành lời hứa, nói cho cô những gì tôi biết về Copernicus, giao dịch giữa chúng ta coi như hoàn thành. Vì vậy... tôi nói trước, Angelica, tôi không muốn thấy cô tìm tôi gây phiền phức vì chuyện báo thù nữa, mạng của tôi rất quý giá, tôi còn rất nhiều việc quan trọng phải làm."

"Tôi bây giờ coi cô là bạn, và cũng đã hòa giải với Lâm Huyền, nên có chuyện gì chúng ta có thể bàn bạc, không cần sử dụng những phương pháp cực đoan như trước nữa. Dù sao... cô có tin vào sự trong sạch của tôi hay không, tôi cũng không phải là kẻ thù của cô."

Angelica im lặng một lúc.

Từ túi lấy ra hộp thuốc lá.

Phát hiện...

Bên trong chỉ còn lại điếu cuối cùng.

Cô ấy rút điếu thuốc ra, ném hộp thuốc xuống đất, ngậm điếu thuốc vào miệng, bật lửa châm thuốc, hít sâu một hơi rồi thở ra:

"Phù..."

Một làn khói lớn phả ra, cô áy quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Có vẻ như, Lâm Huyền, tôi chỉ có thể trông cậy vào cậu."

"Yên tâm đi."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi đã hứa với cô, nói là làm, chắc chắn sẽ thực hiện."

Jask nhìn qua nhìn lại hai người.

"Xét đến mục tiêu báo thù mạnh mẽ và rõ ràng của Angelica, thật không khó để đoán ra Lâm Huyền đã hứa với cô điều gì."

"À... có một điều tôi rất tò mò."

Jask búng tay, chỉ vào Lâm Huyền:

"Tôi biết cậu muốn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vậy tiến triển đến đâu rồi?"

Chương 1044: Tọa độ thời không (7)

"Tọa độ thời không." Lâm Huyền nói thật.

"Ồ-"

Jask tỏ vẻ hiểu ra:

"Vậy tiến độ đã rất nhanh rồi, vì cậu đã nhận được thư mời, ba câu hỏi sau đó chỉ là hình thức, có lẽ chúng ta sẽ sớm gặp nhau trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Những lời của Jask khiến Lâm Huyền cảm thấy bối rối, không biết phải trả lời thế nào.

Có vẻ như, quả nhiên đúng như dự đoán của mình—

[Rất có khả năng tấm thư mời này thực sự không chính đáng, có dấu hiệu gian lận.]

Dù là Hoàng Tước hay Jask đều đã nói, chỉ cần nhận được thư mời, không ai rớt trong kỳ thi ba câu hỏi.

Jask càng tỏ ra thoải mái khi nói thẳng rằng, đã có thư mời thì ba câu hỏi sau đó chỉ là hình thức.

Nhưng...

Tại sao mình hoàn toàn không có cảm giác như vậy?

Hắn cảm thấy cách mà mình nhận được thư mời tuy có chút đáng sợ, nhưng khó khăn hoàn toàn không lớn, chỉ là soi gương

nhiều hơn mà thôi. Quá trình này không hề liên quan đến câu trả lời của ba câu hỏi, cũng không giúp mình hiểu được ý nghĩa của tọa độ thời không.

Ít nhất, chưa đến mức độ dễ như vậy chứ?

Vì thế.

Lâm Huyền càng thêm kiên định với suy đoán của mình:

[Nếu dùng phương pháp thông thường để nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì đó phải là một quá trình rất phức tạp, rất khó khăn, rất nan giải; và trong quá trình này, đã có thể suy luận ra câu trả lời của ba câu hỏi.]

Dù sao thư mời đã được gửi đi rồi, không thể thu hồi lại được chứ?

Huy hiệu vàng đã được coi như là xác nhận tư cách thành viên, thì ba câu hỏi đó giống như một mã xác thực, để xác nhận người đó đang thực hiện.

Nhưng lúc này, cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, không nói ra cách mình nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài với Jask... cứ để hắn tiếp tục làm "người có hiểu biết" đi.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là gì,

Các thành viên bên trong thực sự là ai,

Người đứng đầu câu lạc bộ là ai,

Nhóm thiên tài này có mục đích gì, cuối cùng họ muốn làm gì?

Lâm Huyền.

Cuối cùng cũng phải nghe lời Hoàng Tước, tự mình gia nhập vào đó, dùng chính mắt mình để nhìn thấy, để khám phá.

"Hãy trân trọng khoảng thời gian bình yên này, Lâm Huyền."

Jask bất ngờ nói:

"Dung dịch lấp đầy buồng ngủ đông của giáo sư Hứa Vân thật sự đã thay đổi thế giới này, làm xáo trộn toàn bộ dòng chảy lịch sử bên trong lẫn bên ngoài."

"Cậu có thể không cảm nhận được... nhưng tôi rất rõ ràng, thành quả nghiên cứu của giáo sư Hứa Vân, chỉ có thể được đưa ra vào thời điểm hiện tại, mới có khả năng phát triển buồng ngủ đông. Nếu dung dịch lấp đầy buồng ngủ đông này được đề xuất muộn hơn một trăm năm, ba trăm năm, thậm chí năm trăm năm, thì chắc chắn sẽ không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào trên thế giới."

"Tại sao?" Lâm Huyền tò mò hỏi:

"Tại sao ông lại chắc chắn như vậy?"

Hắn rất ngạc nhiên khi Jask có thể tiên đoán chính xác tương lai.

Đúng như ông ta nói.

Dung dịch lấp đầy buồng ngủ đông của tiến sĩ Michaelson phát minh sau 400 năm, không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Dung dịch lấp đầy buồng ngủ đông của viện sĩ Cao Văn phát minh sau 200 năm, cũng rất bình thường và không có sự phát triển tiếp theo.

Ngược lại, dung dịch lấp đầy buồng ngủ đông của giáo sư Hứa Vân công bố vào năm 2022. chỉ trong chưa đầy hai năm... công nghệ đã gần như hoàn thiện, tác dụng phụ có thể chấp nhận được và sắp được sản xuất hàng loạt.

Ba thời điểm khác nhau, cùng một sản phẩm công bố, nhưng

ảnh hưởng và phát triển hoàn toàn khác nhau.

Vấn đề nằm ở đâu?

Chẳng lẽ... theo thời gian phát triển, Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, càng có khả năng che trời... đủ để thao túng lịch sử, thao túng thế giới, thao túng khoa học kỹ thuật, thao túng sự phát triển, thao túng mọi thứ?

Hiện tại Lâm Huyền chỉ có thể nghĩ đến câu trả lời này.

Tuy nhiên...

Jask chỉ mỉm cười đầy ẩn ý, lắc đầu:

"Câu trả lời cho vấn đề này, đợi khi cậu thực sự gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi sẽ tự nhiên hiểu."

"Tôi chỉ có thể nói... hãy trân trọng thời gian này, đây là sự yên bình thực sự trước cơn bão... khi công nghệ buồng ngủ đông hoàn thiện và được đưa vào sử dụng, cả thế giới sẽ đối mặt với sự thay đổi không thể cưỡng lại."

"Hiện nay, Kevin Walker đã chết; sự sống số Turing ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không thay đổi, nó sẽ đảm bảo sự công bằng và chính trực; kế hoạch trăm năm của Copernicus cũng đã thất bại hoàn toàn, cơ thể ông ta không chịu nổi việc tiếp tục lăn lộn nữa, tôi đoán ông ta sẽ phải vào buồng ngủ đông, tiến đến tương lai."

"Thời gian tới, chắc chắn sẽ là yên bình, không có sóng gió, thậm chí không có cơn sóng ngầm nào... sự yên bình thực sự."

"Vì vậy đối với cậu, đây cũng là cơ hội phát triển ngàn năm có một. Tôi rất mong đợi... khoảnh khắc cậu thực sự độc lập, trở thành một thiên tài xuất sắc và xứng đáng."

Nói xong.

Ông ta quay lưng lại với hai người, vẫy tay, đi về phía chiếc xe Tesla:

"Tạm biệt, Lâm Huyền..."

"Tôi sẽ chờ cậu ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Chương 1045: Giấc mơ thứ 5 (1)

"Người thế thân của tôi, chiếc xe Tesla do Giả Sắc điều khiển, chìa khóa ở trên xe, hai người cứ lái chiếc đó đi."

Jask ngồi lên chiếc Tesla của mình, hạ cửa kính xuống, vẫy tay với Lâm Huyền và Angelica:

"Tạm biệt, hai người, tôi còn rất nhiều việc phải làm."

"Lần sau gặp lại, Lâm Huyền, tôi rất mong chờ lần gặp tới... Tôi nên gọi cậu thế nào nhỉ?"

Vù——

Động cơ điện của chiếc Tesla khởi động êm ái, đưa chiếc xe bị móp đầu tách dần khỏi đuôi xe phía trước. Sau đó lùi xe ra khỏi nhà xưởng bỏ hoang, đổi hướng và đi thẳng.

"Cậu không sao chứ, mất liên lạc lâu như vậy."

Lâm Huyền quay đầu nhìn Angelica:

"Lúc cô đóng giả thư ký đi gặp Jask... rốt cuộc làm sao mà bị lộ?"

"Hừ."

Angelica hừ lạnh một tiếng, ném điếu thuốc chưa hút hết xuống đất, dùng gót giày cao gót dẫm mạnh dập tắt:

"Đừng nhắc nữa, nhắc đến là tức."

"Nhưng Jask quả là một chính nhân quân tử, ít nhất là nói được làm được, dám làm dám chịu, điều này khiến tôi không ghét ông ta đến vậy. Hơn nữa... ông ta thực sự như đã nói, đang giúp cậu, giúp cậu giải quyết khủng hoảng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy, mặc dù ông ta cũng thừa nhận rằng ban đầu chỉ muốn lợi dụng tôi để loại bỏ Kevin Walker... nhưng cũng xem như gián tiếp giúp tôi loại bỏ kẻ thù lớn trong lòng, chuyện này không cần tính toán kỹ càng. Hơn nữa, ông ta còn để lại chiếc tủ lạnh nhỏ này kèm hạt thời không."

Lâm Huyền cúi xuống, nhấc chiếc tủ lạnh nhỏ trên mặt đất lên.

Cửa tủ lạnh đang đóng, nhưng lúc nãy Jask đã cho hắn biết mật mã, có thể mở bất cứ lúc nào.

Angelica chớp chớp mắt:

"Nhưng... thứ mà các cậu gọi là hạt thời không bên trong, chắc là không còn giá trị gì nữa, phải không? Chắc chắn là không còn giá trị sử dụng nữa, ông ta mới để lại cho cậu. Rõ ràng là, mặc dù Jask bề ngoài có vẻ thản nhiên, nhưng ông ta thật sự rất tiếc nuối cặp hạt thời không này."

"Khi ông ta ném đá vào trong, tôi nhìn thấy ánh mắt của ông ta, thực sự là vừa tức giận vừa tiếc nuối, nghiến răng ném đá vào trong. Có lẽ Jask thực sự quá tức giận, đến mức không muốn nhìn thấy thất bại và sự nhục nhã này nữa, nên mới để lại tủ lạnh nhỏ cho cậu."

"Chuyện đó không quan trọng, tôi không để ý."

Lâm Huyền nhập mật mã mà Jask đã cho, cửa tủ lạnh nhỏ kêu "phập" một tiếng mở ra, hắn và Angelica cùng nhìn vào bên trong.

Bên trong vẫn đầy cát và đá vụn, và ở giữa tủ lạnh nhỏ, một hạt thời không mất năng lượng và mất hoạt tính lơ lửng chậm chạp và lười biếng.

Thực ra nhìn từ bên ngoài, đã không thể nhận ra đây là một cặp hạt thời không liên kết với nhau, bởi vì cả hai đều không có năng lượng chuyển động, nên đã chồng lên nhau, tạo thành một "quả cầu điện" màu xanh nhỏ.

"Khi hạt thời không mất năng lượng, thật sự không còn giá trị sử dụng, nhưng công nghệ của chiếc tủ lạnh nhỏ này trông rất lợi hại, tôi có thể mang về nghiên cứu."

Lâm Huyền không khỏi thán phục, Jask không hổ là một thiên tài, thật dễ dàng mở nguồn công nghệ của chiếc tủ lạnh nhỏ này cho mình.

Mặc dù Lâm Huyền không rõ, chiếc tủ lạnh nhỏ này và nồi cơm điện của Lưu Phong cái nào tiên tiến hơn.

Nhưng học hỏi kỹ thuật của người khác để phát triển bản thân, luôn là điều đúng đắn.

Dù sao thì lát nữa mình cũng phải đến phòng thí nghiệm Liên hợp đại học Đông Hải gặp Lưu Phong, khi đó để chiếc tủ lạnh nhỏ này cho hắn ta, để hắn ta nghiên cứu và tháo gỡ.

"Chúng ta cũng rời đi thôi, Angelica."

Lâm Huyền đặt chiếc tủ lạnh nhỏ lên ghế sau của chiếc Tesla bị đâm, rồi ra hiệu cho Angelica lên xe:

"Khoảng thời gian này cũng đã làm cô chịu khổ rồi, xin lỗi vì đã cuốn cô vào chuyện này."

"Nói gì khách sáo vậy, Lâm Huyền."

Angelica hất tóc, mái tóc đen mượt như tảo biển bay ra phía sau:

"Chúng ta vốn là bạn bè, vốn là đồng đội."

Đồng đội.

Lâm Huyền mỉm cười không biết tại sao.

Đúng vậy.

Mình thực sự đã trở thành đồng đội với Bảy Tội Lỗi:

"Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Nói thật với cô, mục đích của tôi khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, là để biết tất cả sự thật về những bí ẩn, từ đó cứu lại những người bạn đã mất của tôi."

"Vì vậy tôi không ngại đối đầu với bất kỳ ai trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi sẽ cố gắng giúp cô tìm ra ai đã giết cha mẹ của Quý Lâm, để cô có thể báo thù. Nếu người đó tình cờ cũng là kẻ thù của tôi... chúng ta chắc chắn sẽ cùng đứng chung một chiến tuyến."

Angelica nhướng mày, mỉm cười:

"Quý Lâm thật may mắn khi có được một người bạn như cậu, tôi rất mừng cho em trai tôi. Khi nào chúng ta cùng nhau báo thù cho cậu ấy... cậu hãy cùng tôi đến Brooklyn một chuyến, thăm mộ cậu ấy. Cậu ấy chắc chắn sẽ cảm ơn cậu, cũng rất nhớ cậu... người bạn duy nhất trong đời cậu ấy."

"Để lúc đó hãy nói."

Lâm Huyền ngồi vào ghế lái chính, thắt dây an toàn, khởi động chiếc Tesla:

"Nếu khi đó có thời gian rảnh, tôi sẽ đi."

Chương 1046: Giấc mơ thứ 5 (2)

Vù——

Angelica không định ở lại Long Quốc lâu, cô ấy đã biến mất một thời gian dài, còn nhiều việc ở Mỹ cần giải quyết.

Vì vậy Lâm Huyền chở cô thẳng đến sân bay quốc tế Phổ Đông, để cô ấy lên chuyến bay sớm nhất rời đi.

"Tạm biệt, Lâm Huyền."

Trước cửa nhà ga, Angelica đứng trong gió đêm, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Mặc dù ngắn ngủi, nhưng đây là một trải nghiệm kích thích và đáng nhớ. Bảo trọng, chúc cậu trên con đường tìm kiếm câu trả lời, thuận buồm xuôi gió."

Nói xong, Angelica rời đi.

Lâm Huyền cũng không dừng lại, lái xe hướng về đại học Đông Hải trong đêm.

Đúng như Jask đã nói.

Bây giờ, thực sự là khoảng thời gian bình yên hiếm có.

Từ ngày 28 tháng 3, Sở An Tình biến thành tinh thể xanh và biến mất... qua sự kiện đào mộ, đến Copenhagen, trốn chạy ở Mỹ, rồi quay về Đông Hải, kết thúc vào ngày 26 tháng 4 hôm nay.

Cuối cùng thì hắn cũng có thể thư giãn một chút.

Chưa đầy một tháng qua là khoảng thời gian nguy hiểm nhất, gập ghềnh nhất, hỗn loạn nhất và cũng là khắc cốt ghi tâm nhất trong đời hắn.

Sự ra đi của Sở An Tình đã củng cố quyết tâm tìm ra sự thật và cứu cô ấy trở lại;

Sự ra đi của Hoàng Tước đã giúp hắn hiểu ra rất nhiều điều, quyết định trở thành một người lãnh đạo đáng tin cậy;

Cuộc đảo lộn về thật giả của Ngu Hề, dù bây giờ nhớ lại, vẫn còn khiến hắn sởn gai ốc, đến nay vẫn còn ám ảnh—

[Cảnh sát thời không tên là Lâm Ngu Hề đó, cuối cùng đã có kết cục ra sao?]

Là biến thành tinh thể xanh hoàn toàn biến mất?

Hay là...

Vẫn còn ở lại thời không hiện tại ẩn nấp, chờ đợi cơ hội tiếp theo để tấn công hắn?

Tất cả những câu trả lời này.

Sẽ được tiết lộ sau khi hắn bước vào giấc mơ ngày mai.

Hắn thực sự rất quan tâm, Lâm Ngu Hề có mối quan hệ gì với mình, với Hoàng Tước, và với Triệu Anh Quân.

Vốn dĩ đã định sẽ nói chuyện đàng hoàng.

Nhưng Lâm Ngu Hề thực sự hận hắn đến tận xương tủy, hận không thể để Tòa án thời không ngay lập tức kết án tử hình cho hắn.

Thật sự là một người con hiếu thảo, vì đại nghĩa diệt thân.

Dù cái tội phản nhân loại, gây hại cho Trái Đất, làm rối loạn thời không là thật... thì tội đó cũng là của Lâm Huyền tương lai mà! Liên quan gì đến hắn hiện tại?

Cái gọi là Tòa án thời không và Cục Cảnh sát thời không này thật sự quá vô lý, trông chẳng giống một tổ chức công bằng chính trực chút nào.

Nhớ lại cô gái mặt không cảm xúc, mắt đầy sát khí, sức mạnh phi thường như một kẻ hủy diệt...

Lâm Huyền nghĩ nếu cô ta biến mất thì cũng chẳng phải chuyện xấu đối với mình.

Dù cô ta thực sự có quan hệ huyết thống với mình.

Nhưng cuối cùng vẫn không có cảm giác thực sự, không có cảm giác muốn yêu thương con gái như một người cha.

Thậm chí.

Nếu không phải vì Ngu Hề giả bày ra màn kịch này, Lâm Huyền còn có tình cảm với Ngu Hề giả nhiều hơn so với Ngu Hề thật, thực sự, bây giờ hắn có cái nhìn mới về câu "công sinh không bằng công dưỡng".

Tình cảm là thứ phải được vun đắp, không thể chỉ dựa vào mối quan hệ mà có thể cảm nhận được.

Điều này cũng khiến hắn nhớ đến vấn đề [ngủ đông mất trí nhớ].

Trí nhớ.

Liệu có giống như tình cảm, phải tự mình trải qua, rồi mới có thể hiểu và chấp nhận?

Đến khi vài chục năm, vài trăm năm sau, Trịnh Tưởng Nguyệt tỉnh dậy...

Cô ấy có còn nhớ những lời nói ngây thơ bây giờ không?

"Không lạ gì khi Jask nói, sự xuất hiện của công nghệ ngủ đông đã làm thế giới thay đổi chóng mặt."

"Quả nhiên... cuộc cách mạng công nghệ này, mang lại quá nhiều vấn đề xã hội."

Tuy nhiên.

Hiện tại Lâm Huyền không định nghĩ nhiều như vậy.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chỉ thế thôi. ...

Vào lúc rạng sáng, Lâm Huyền cuối cùng cũng đến được đại học Đông Hải từ sân bay quốc tế Phổ Đông, mang theo chiếc tủ lạnh nhỏ bẩn thỉu vào phòng thí nghiệm của Lưu Phong.

"Cậu ôm cái tủ lạnh này đến làm gì?"

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt ngơ ngác:

"Và tại sao lại liên tục rơi cát... bên trong cái tủ lạnh này rốt cuộc chứa gì vậy?"

Cạch.

Lâm Huyền đặt chiếc tủ lạnh nhỏ lên bàn thí nghiệm, bắt đầu nhập mật mã:

"Cho anh xem một bảo bối."

Nhập xong mật mã, cửa tủ lạnh kêu "phập" một tiếng mở ra.

Lưu Phong ghé sát lại:

"Trời ạ... hạt thời không! Cậu lại trộm ở đâu ra một hạt nữa?"

Hắn ta mở to mắt, ngay lập tức hiểu ra, chiếc tủ lạnh nhỏ trông tầm thường này giống hệt như chiếc nồi cơm điện của hắn ta... đều là máy bắt hạt thời không!

"Thiên tài!"

Lưu Phong bị sự khéo léo trong việc sử dụng thiết bị gia dụng này thuyết phục, không kìm được đưa ngón cái lên khen ngợi:

"Không ngờ lại nghĩ ra cách dùng tủ lạnh nhỏ làm máy bắt hạt thời không, thật sự là một thiên tài!"

"Lâm Huyền, rốt cuộc ai là người sáng tạo ra thứ này?"

Chương 1047: Giấc mơ thứ 5 (3)

Lâm Huyền bị phản ứng của Lưu Phong chọc cười:

"Jask, chính là tỷ phú giàu nhất thế giới Jask."

"Nói thật... anh không cần phải ngạc nhiên vậy chứ? Theo tôi, ý tưởng của anh về nồi cơm điện còn thú vị hơn cái tủ lạnh nhỏ này nhiều."

"Không giống nhau đâu, Lâm Huyền."

Lưu Phong xua tay, tiến lại gần hơn, tiếp tục quan sát chiếc tủ lạnh nhỏ:

"Tủ lạnh nhỏ là mở cửa bên hông, còn nồi cơm điện là mở nắp trên."

"..." Lâm Huyền cạn lời trước câu trả lời này:

"Còn có sự khác biệt nào khác không? Về mặt thiết kế ý tưởng ấy."

Lưu Phong nghiên cứu kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, lại xem xét kỹ trạng thái của hạt thời không bên trong, cau mày nói:

"Có vẻ... về cấu trúc và chức năng, nó thực sự tiên tiến hơn nồi cơm điện của tôi. Jask quả thật xứng đáng được gọi là Iron Man của Thung lũng Silicon, một nhà khoa học điên rồ... hiểu biết của ông ta về máy bắt hạt thời không vượt trội hơn tôi."

"Chiếc tủ lạnh nhỏ này tôi có thể tháo ra xem xét, chắc chắn sẽ

cung cấp cho tôi một số ý tưởng mới, biết đâu tôi có thể tạo ra thế hệ máy bắt hạt thời không tiếp theo, đáng tin cậy hơn."

Lâm Huyền gật đầu:

"Thật sự mong chờ sản phẩm gia dụng tiếp theo của anh... nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện này, hạt thời không trong tay Jask vốn là hai hạt thời không trạng thái liên kết, chứa đầy năng lượng; nhưng sau đó chúng ta đã dùng cách tiếp xúc vô cơ để tiêu hao hết năng lượng và phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết này."

"Anh hãy nghiên cứu kỹ một chút, dù hạt thời không hiện tại đã mất năng lượng, nhưng nó vẫn rất quý giá, rất hiếm có... biết đâu chúng ta có thể khám phá ra thông tin mới."

"Jask chắc chắn biết tọa độ thời không là gì, vậy ông ta biết được tọa độ bằng cách nào? Không thể nào trùng hợp như vậy, ông ta cũng có đồng hồ thời không chứ? Tôi đoán, những thành quả nghiên cứu của ông ta có lẽ đều xuất phát từ hạt thời không."

Đây là lý do Lâm Huyền mang chiếc tủ lạnh nhỏ và tàn dư hạt thời không trạng thái liên kết đến cho Lưu Phong.

Jask đã nói rằng.

Ba câu hỏi trong bài kiểm tra gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vốn dĩ là những câu hỏi dễ.

Vậy rất có thể câu trả lời nằm trong nghiên cứu về hạt thời không... hiện tại hắn chỉ biết đề bài của câu hỏi đầu tiên, chưa biết hai câu hỏi sau sẽ hỏi gì.

Để Lưu Phong nghiên cứu trước, chắc chắn không sai, phòng ngừa trước.

"Được."

Lưu Phong nhanh chóng đồng ý, đóng cửa tủ lạnh lại, đặt ở một góc bàn thí nghiệm. Sau đó quay đầu chạy đến bàn thí nghiệm chính, lấy chiếc đồng hồ thời không hình chữ nhật, giơ lên trước mặt Lâm Huyền:

"Cậu xem! Cậu xem! Đồng hồ thời không của tôi quả nhiên là chính xác! Nó thực sự có thể giám sát sự thay đổi của độ cong thời không!"

Lâm Huyền nhìn vào vật giống đồng hồ trong tay Lưu Phong.

Quả thật...

Lần trước hắn đến phòng thí nghiệm xem bao nhiêu lần, màn hình LCD đều hiển thị 0. 0000000. giờ đây cuối cùng cũng hiển thị con số 【0. 0000042】.

Mặc dù đã biết kết quả này từ cuộc điện thoại.

Nhưng khi con số 42 xuất hiện rõ ràng trước mắt... Lâm Huyền không thể không cảm thấy rùng mình.

Thực sự là con số không thể tránh né, cũng không thể trốn thoát.

Nó luôn xuất hiện ở những nơi không ngờ tới.

"Con số 0. 0000042 này, chính là độ cong thời không mà anh nói sao?"

Lâm Huyền hỏi:

"Vậy cách biểu thị độ cong thời không này, cuối cùng có phải chuyển đổi thành dạng phần trăm để mô tả không? Hay cứ để dạng thập phân như thế này?"

"Điều này vẫn chưa thể xác định."

Lưu Phong cẩn thận nói:

"Bởi vì đây là lần đầu tiên đồng hồ thời không thay đổi số liệu, với một sự thay đổi đơn lẻ, rất khó để tìm ra quy luật... nhưng! Một khi có sự thay đổi lần thứ hai, chúng ta sẽ cơ bản xác định được quy luật của sự thay đổi độ cong thời không."

"Hiện tại, dù cậu hiểu con số 42 này là dạng thập phân hay dạng phần trăm, thì ý nghĩa của nó vẫn giống nhau, nó đại diện cho—"

"【Quỹ đạo tương lai của thời không hiện tại đã có sự thay đổi đáng kể, thế giới tương lai chắc chắn sẽ hoàn toàn mới, nhảy sang một quỹ đạo đường dây thế giới mới... và mức độ thay đổi này, cũng gọi là độ cong đường dây thế giới, hoặc độ cong thời không với giá trị cụ thể là 0. 0000042!】"...

Lâm Huyền nhớ lại thời điểm Lưu Phong gọi điện cho mình.

Không khó để suy ra.

【Thời điểm thay đổi số liệu đồng hồ thời không, cũng có thể gọi là điểm neo thay đổi thời không, chính là lúc hạt thời không trạng thái liên kết của Jask bị phá hủy. 】

Từ khoảnh khắc đó.

Một điểm neo không thể quay lại đã hình thành.

Do đó, hiệu ứng cánh bướm của thời không đã tạo ra những cơn lốc mạnh, đẩy thế giới tương lai ra khỏi quỹ đạo ban đầu, đi theo một con đường tương lai hoàn toàn mới.

Điều này hoàn toàn phù hợp với quy luật thời không mà mình đã hiểu.

Đồng hồ thời không của Lưu Phong, chẳng qua là cố gắng biến

hiệu ứng cánh bướm của thời không thành những con số, dữ liệu trực quan hơn.

"Nhưng... tại sao lại là 42?"

Chương 1048: Giấc mơ thứ 5 (4)

Lâm Huyền nhíu mày:

"Điều này có chút trùng hợp, thậm chí, có phần quá mức trùng hợp."

"Con số 0. 0000042 này rốt cuộc đại diện cho điều gì, chúng ta vẫn còn mơ hồ, tôi thậm chí đã nghĩ... nếu số liệu đồng hồ thời không thay đổi lần tới, nó sẽ là bao nhiêu?"

"Sẽ là 0. 0004242. hay 0. 0000420. hoặc 0. 0000084?"

"Hoặc có thể, lần này con số đơn giản chỉ là sự trùng hợp, tình cờ nằm ở 42, vậy lần tới có thể là 0. 0000043. 0. 0000044 không?"

Lưu Phong gật đầu mạnh:

"Những tình huống mà cậu nói, đều có thể xảy ra, nhưng kết quả cụ thể là gì, chúng ta chỉ có thể chờ lần kiểm chứng tiếp theo. Nhưng sự thay đổi số liệu lần này, đã có thể chứng minh nhiều điều—"

"Trước hết, nó chứng minh rằng độ cong thời không thực sự tồn tại, tương lai của thời không chúng ta, thực sự đang không ngừng thay đổi... nói đơn giản, đó là việc do con người làm, mưu sự tại nhân, thành sự cũng tại nhân, chúng ta có thể thay đổi tương lai bằng nỗ lực của chính mình!"

"Thứ hai, trước tối nay, thế giới của chúng ta luôn ở trên đường dây thế giới 0. 0000000. và tương lai cũng luôn phát triển theo hướng của đường dây thế giới này; nhưng vào lúc 8:30 tối,

thế giới của chúng ta đột nhiên nhảy sang đường dây thế giới 0. 0000042. tương lai bắt đầu phát triển theo hướng của đường dây thế giới 0. 0000042."

Lưu Phong càng nói càng phấn khích, giọng nói cũng lớn dần:

"Cậu còn nhớ những gì cậu đã nói với tôi không, Lâm Huyền? Cậu nói nghiên cứu hằng số vũ trụ chỉ cần đúng một lần... có thể cứu cả thế giới! Tôi ngày càng tin tưởng vào câu nói này!"

"Nếu nói rằng, trên bảng đen của thời không, tồn tại vô số đường dây thế giới, chúng giống như những nhánh cây phân tán, không ngừng phân tán, phân tán, tạo thành vô số khả năng tương lai. Trong những khả năng tương lai này, chắc chắn có cái tốt, cái xấu, cái thành công, cái thất bại... nếu chúng ta muốn có một tương lai tươi đẹp, chỉ cần neo vào đường dây thế giới đó, không ngừng tiến về phía nó, điều chỉnh độ cong thời không là được!"

"Tôi giải thích như vậy cậu có hiểu không, Lâm Huyền? Đường dây thế giới giống như một bản đồ phẳng hình nhánh cây không ngừng phân tán, thế giới của chúng ta nhất định phải tiến theo một nhánh cây nào đó, cuối cùng đến một ngọn cây nào đó. Độ cong thời không có nghĩa là chúng ta chọn một ngọn cây khác; và độ cong càng lớn, khoảng cách với ngọn cây ban đầu càng xa, sự thay đổi của thế giới tương lai càng lớn!"

Lâm Huyền gật đầu:

"Điều này tôi có thể hiểu."

Theo quy luật thời không mà hắn hiểu, điều này vẫn thuộc về sự nhiễu loạn lịch sử và sửa đổi lịch sử.

Giả sử, xác định đường dây thế giới 0. 0000042 là đường dây thế giới chính xác;

Vậy việc làm tăng hoặc giảm độ cong thời không, đều được

gọi là nhiễu loạn lịch sử, điều này sẽ làm quỹ đạo phát triển của tương lai lệch khỏi quỹ đạo ban đầu... ví dụ, bằng cách nào đó, làm cho độ cong thời không trở thành 0. 0000092. điều này được gọi là lệch đường dây thế giới, lịch sử trật bánh.

Vậy trên cơ sở này, nếu có thể tìm cách giảm độ cong thời không trở lại 0. 0000042. thì quỹ đạo phát triển của tương lai thời không sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu. Hành động này được gọi là sửa đổi lịch sử.

Lý thuyết vẫn là lý thuyết.

Chỉ là sự tồn tại của đồng hồ thời không, thực sự làm cho hiệu ứng cánh bướm của thời không trở nên có thể đo lường được.

Mặc dù hiệu ứng cánh bướm của thời không vẫn hỗn loạn, không thể kiểm soát.

Nhưng ít nhất.

Có thể quan sát được sự thay đổi kết quả.

Nghĩ như vậy...

Tác dụng và ý nghĩa của đồng hồ thời không, vẫn rất lớn.

"Vậy... Lưu Phong."

Lâm Huyền đặt đồng hồ thời không trở lại bàn, nhìn Lưu Phong:

"Vậy anh nghĩ, có thể coi 【0. 0000042】 là một 【tọa độ thời không】 không? Có thể nghĩ như vậy không?"

"Tôi nghĩ có thể."

Lưu Phong nhìn hắn kiên định:

"Vì chúng ta thực sự đã nhảy từ đường dây thế giới 0. 0000000 sang đường dây thế giới 0. 0000042. Tọa độ là gì? Tôi đã giải thích với cậu rồi, cách biểu đạt chính xác, duy nhất, không có tranh cãi để xác định vị trí của thời không, chính là tọa độ!"

"Giống như kinh độ và vĩ độ trên Trái Đất, một cặp số kinh vĩ độ, tương ứng với một điểm vị trí duy nhất; tọa độ thời không cũng giống vậy, các con số khác nhau, giống như số căn cước, tương ứng với các thời không khác nhau."...

Lâm Huyền kéo ghế ngồi xuống, rút từ ống đựng bút ra một cây bút máy, kẹp vào giữa các ngón tay và xoay tròn.

Hắn suy nghĩ về những lời của Lưu Phong.

Thực sự có lý.

Chỉ là, câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ cho hắn một cơ hội trả lời.

Nếu câu trả lời đúng, hắn có thể tiếp tục trả lời câu hỏi tiếp theo;

Nếu câu trả lời sai, sẽ không có cơ hội thi lại, mà bị loại ngay lập tức.

"Tôi đề nghị chờ thêm một lần quan sát sự thay đổi của đồng hồ thời không rồi mới đưa ra kết luận."

Chương 1049: Giấc mơ thứ 5 (5)

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Giống như anh nói, quan sát thêm một lần nữa, có thể sẽ tổng kết ra được quy luật. Chỉ cần biết được quy luật, có thể xác minh được câu trả lời đúng hay sai."

"Đúng vậy, như vậy sẽ cẩn thận hơn."

Lưu Phong cũng kéo ghế ngồi đối diện với Lâm Huyền, nhìn cây bút máy xoay tròn trong ngón tay của hắn:

"Suy nghĩ kỹ... thật sự đáng kinh ngạc, chúng ta thông qua việc hiệu chỉnh vật tham chiếu ngoài thời không của mình, có thể trực tiếp 'đứng trong rừng để ngắm rừng', đứng trong thời không của mình mà quan sát được sự thay đổi của đường dây thế giới."

"Đây thực sự là một phát hiện đáng kinh ngạc... chúng ta sẽ chờ thêm một lần nữa! Chỉ cần có thêm một lần thay đổi, chúng ta chắc chắn sẽ có thể nắm bắt được giá trị cụ thể và quy luật của 'tọa độ thời không'!"

"Chỉ là vấn đề duy nhất hiện tại là, chúng ta thiếu phương tiện quan sát tương lai, không xác định được tương lai thực sự có thay đổi hay không, hoặc thay đổi lớn đến mức nào mới được coi là 0. 0000042."

"Không sao, để tôi lo."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tôi sẽ tìm cách xác minh."...

Trong phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải, Lâm Huyền cùng Lưu Phong trò chuyện thêm một số vấn đề, dặn dò hắn ta tiếp tục nghiên cứu sâu về hằng số vũ trụ và quan sát sự thay đổi của số liệu đồng hồ thời không.

Còn trong lòng Lâm Huyền, cũng đã có kế hoạch chi tiết để xác minh trong giấc mơ.

Hắn nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã quá muộn, ngày đã chuyển sang 27 tháng 4, thời gian đã qua 1 giờ sáng.

Thời điểm này đã không thể vào giấc mơ.

Nhưng không sao.

Trưa mai lúc 12:42, hắn có thể vào giấc mơ sớm nhất, đủ để khám phá 12 giờ trong giấc mơ.

Hắn sẽ tận dụng tốt 12 giờ này, để khám phá giấc mơ mới:

"Hy vọng sẽ không gặp lại Copernicus và đám người Cục Cảnh sát thời không... nhưng Jask đã phá hủy hạt thời không, khả năng cao là Copernicus và Cục Cảnh sát thời không đã biến mất."

Lâm Huyền thầm nghĩ trong lòng.

Chuẩn bị về nhà ngủ một giấc, để làm rõ sự thay đổi trong giấc mơ.

Bỗng nhiên.

Lưu Phong như chợt nhận ra điều gì, thò đầu ra cửa nhìn.

"Đừng có nhìn lung tung, tôi đến đây một mình."

Lâm Huyền thật sự không biết nói gì với vị cố vấn tình cảm mê toán học này:

"Vẫn đang loay hoay với dãy số cấp số cộng của cậu à?"

"Ừ..."

Lưu Phong chống cằm suy nghĩ:

"Theo như suy đoán của tôi..."

"Anh đừng có suy đoán lung tung nữa." Lâm Huyền ngắt lời hắn ta.

"Không không không, toán học là đẹp đẽ, dãy số cấp số cộng là đẹp đẽ, nó có quy luật có thể tuân theo."

Lưu Phong tiếp tục lý thuyết tình cảm song hành toán học của mình:

"Xem xét rằng cậu không hứng thú với phụ nữ trên 40 tuổi, thì người phụ nữ xuất hiện tiếp theo trong dãy số cấp số cộng, nên là một cô bé khoảng 14-15 tuổi. Khi cô ấy xuất hiện, dãy số phụ nữ xung quanh cậu sẽ hoàn thiện."

"Haha!"

Lâm Huyền nghĩ đến Ngu Hề thật và Ngu Hề giả, bật cười:

"Anh đôi khi cũng khá thiên tài, chỉ là không phải trong lĩnh vực toán học."

"Thôi tôi về nhà ngủ đây, anh nhớ tiếp tục nghiên cứu hạt thời không và hằng số vũ trụ... nhân tiện, bức tranh 'Einstein buồn bà' mà tôi để ở đây, anh nói là trên đó có mật mã, đã giải mã được chưa?"

Lưu Phong nở nụ cười gượng gạo, giơ tay:

"Cậu đừng làm sếp mà khoán việc như vậy, thói quen xấu đó đừng mang vào phòng thí nghiệm, nghiên cứu khoa học không giống làm kinh doanh, đâu thể ra kết quả nhanh như vậy?"

"Nói thật, cả phòng thí nghiệm này chỉ có mình tôi, nhân lực và dự án nghiên cứu thực sự không tương xứng, cậu không định mở rộng nhân sự chút sao?"

"Nói thật... tôi đã gần đạt đến giới hạn cá nhân rồi, nếu cậu có nhân viên nghiên cứu đáng tin cậy, thì hãy cho họ gia nhập phòng thí nghiệm Rhine, cùng tôi nghiên cứu."

Lâm Huyền nhìn cây bút đang xoay tròn.

Suy nghĩ một vòng.

Làm gì có nhiều người đáng tin cậy như vậy...

Chưa kể mình vốn không phải người trong giới nghiên cứu khoa học, cũng không quen biết nhiều nhà nghiên cứu.

Trong chốc lát.

Hắn dừng lại việc xoay bút.

Bắt đầu nhớ đến một người cũ—

VV.

Jask đã từng nói, kẻ du hành thời không được Turing cử đến trong tương lai, Ngu Hề giả, đã đưa cho ông ta một ổ đĩa USB chứa virus.

Chính con virus tương lai trong ổ đĩa đó đã giết chết VV.

Chỉ là bây giờ...

Nếu vòng lặp của Copernicus đã bị phá vỡ, tương lai đã đi theo

một quỹ đạo mới, thì con virus ẩn nấp trong internet đó có biến thành tinh thể xanh và biến mất không?

Dù là dòng dữ liệu không biến thành tinh thể xanh... thì do sự tồn tại của nghịch lý thời không, liệu quy luật thời không có thể hóa thân thành phần mềm diệt virus kịp thời, xóa sổ virus tương lai gây rối loạn thời không không?

"Có thể thử xem."

Lâm Huyền nghĩ:

"Trong điều kiện đảm bảo an toàn tuyệt đối cho VV, có thể thử giao tiếp với VV trong máy tính xách tay, xem liệu có thể cứu sống nó không."

Chương 1050: Giấc mơ thứ 5 (6)

"Chỉ cần có siêu trí tuệ nhân tạo VV này hỗ trợ, nhiều việc sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa VV chắc chắn có thể trở thành trợ thủ đắc lực của Lưu Phong, hiệu quả sẽ tăng gấp đôi."

Ừ.

Cứ quyết định như vậy.

Ngày mai trước tiên vào giấc mơ, xem giấc mơ thứ tư sẽ có những thay đổi gì, khám phá kỹ càng một chút.

Sau khi xác định...

Sẽ tìm cách, phục hồi lại VV!

Sau đó.

Lâm Huyền lái chiếc xe Tesla bị đâm méo phần đuôi, rời khỏi đại học Đông Hải, trở về ngôi nhà đã lâu chưa về.

Thật sự đã quá lâu không về nhà.

Một cảm giác như người xa quê muốn trở về nhà.

Khi về đến nhà, bật công tắc đèn phòng khách, mọi thứ vẫn như cũ.

Lâm Huyền đi vào phòng tắm, vẫy tay trước gương, xoay một vòng, xác định không có sự kiện kỳ quái xảy ra, rồi tắm rửa, thay đồ ngủ, chuẩn bị đi ngủ.

Nằm trên giường, hắn nhìn lần cuối vào đồng hồ báo thức điện tử trên đầu giường.

Thời gian hiển thị, ngày 27 tháng 4 năm 2024. 03:12.

Vào thời điểm này ngủ chắc chắn sẽ không mơ.

Nhưng những ngày bôn ba và chiến đấu vừa qua, thực sự quá mệt mỏi, Lâm Huyền tự tin sẽ ngủ một mạch đến 12:42 trưa.

Ngủ sớm không sao, khi đến 12:42 trưa, hắn sẽ ngay lập tức vào giấc mơ.

"Thật sự mong chờ."

Với sự háo hức đối với giấc mơ mới, Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Dần dần.

Chìm vào giấc ngủ. ... ...

Vù...

Cơn gió hè mát nhẹ thổi qua.

Cảm giác thoải mái này, khiến Lâm Huyền còn chưa mở mắt đã có chút không quen.

Khi nào mà gió hè trong mơ cũng trở nên dịu dàng như vậy?

Xung quanh, quá yên tĩnh.

Không có tiếng ồn của thành phố, không có tiếng xe cộ, không có tiếng người nói chuyện.

Chỉ có tiếng chim hót vui tai và tiếng ve râm ran đều đặn.

Hương vị của thiên nhiên.

Không chỉ là thiên nhiên trong thính giác, mà cả lỗ mũi cũng tràn ngập mùi ẩm ướt của đất, cùng hương thơm độc đáo của hoa lá cỏ cây.

Hít một hơi sâu...

Dường như cả phổi đều được gột rửa, mát lạnh đến tận tâm can.

Đã thay đổi.

Giấc mơ thứ tư thực sự đã biến mất!

Chào đón hắn, là giấc mơ mới tràn đầy tự do và hương thơm, giấc mơ thứ năm!

Vụt—

Lâm Huyền mở to mắt—

"Chết tiệt."

Hắn ngây người.

Đây lại là đâu?

Hắn quay người, phía sau cũng như vậy!

Nhìn quanh, toàn là thân cây dây leo, rừng cây hoa cỏ, như thể đang ở trong một khu rừng nguyên sinh.

Ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thân cây trong rừng thẳng tắp và cao vút, che khuất hầu hết ánh nắng, chẳng trách gió ở đây khiến Lâm Huyền cảm thấy ngọt ngào và mát lạnh như vậy.

Cành lá rất tươi tốt, chỉ có vài tia nắng xuyên qua kẽ lá, giống

như những lưỡi kiếm sắc bén, dùng hiệu ứng Tyndall cắt qua không khí, chiếu xuống lớp đất mềm mại và dày của lá mục dưới chân.

"Rừng? Lại là khu rừng nguyên sinh rậm rạp thế này?"

Lâm Huyền nhấc chân phải, đạp đạp, xới xới.

Lớp lá rụng, cỏ khô, cành cây và đất tạo thành một tấm "thảm" mềm mại, hắn dùng mũi chân hất mạnh vài cái, thậm chí còn hất ra vài con giun đất, nhưng vẫn không hất thủng lớp lá mục.

Điều này chứng tỏ, khu rừng này đã tồn tại một thời gian dài.

Nhưng...

Mỗi lần hắn vào giấc mơ, vị trí đều không thay đổi mà?

Lẽ ra phải ở một nơi nào đó trong thành phố Đông Hải chứ!

Dù không phải là thành phố trong giấc mơ đầu tiên; ít nhất cũng là Đông Hải cũ kỹ trong giấc mơ thứ hai; hoặc là mảnh đất ô nhiễm trong giấc mơ thứ ba... cái khu rừng nguyên sinh này là thế nào?

Không thể nào, thế giới trong giấc mơ thứ năm đã tệ đến mức con người tuyệt chủng rồi sao?

Vậy nên.

Thành phố Đông Hải từng phồn hoa cũng đã trở thành tro bụi, bị chôn vùi trong dòng lịch sử rồi sao?

"Hãy đi xa hơn nữa xem sao."

Lâm Huyền nhanh chân bước đi trong rừng nguyên sinh, cây cối ở đây thực sự phát triển quá tốt, còn có đủ loại côn trùng và chim chóc, khiến Lâm Huyền không khỏi có cảm giác bất an...

Đừng như vậy chứ.

Đừng thật sự là trò "Sau khi con người biến mất" hay "Người cuối cùng trên Trái Đất". Nếu loài người thực sự đã tuyệt chủng, thì giấc mơ thứ năm của hắn hoàn toàn vô dụng.

Lâm Huyền chạy không mục đích trong rừng gần một giờ.

Nhưng nhìn đâu cũng chỉ thấy rừng cây bao quanh, rừng nguyên sinh.

Lâm Huyền thậm chí còn nghi ngờ, liệu mình có bị lạc đường không.

Rừng này lớn đến mức nào...

Sao không thấy dấu vết của thành phố chút nào?

Hơn nữa, người đâu?

Không phải nói là, Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn những người này mệnh cứng lắm sao?

Họ đều là những người có thể chống lại hiệu ứng cánh bướm thời không, chẳng lẽ lần này cũng bị biến động thời không xóa sổ rồi?

"Không thể nào."

Lâm Huyền lắc đầu.

Về mặt mệnh cứng, Lâm Huyền rất tin tưởng vào Đại Kiểm Miêu.

Lão Đại.

Anh nhất định phải sống sót đấy.

Thực sự rất muốn gặp anh.

Lâm Huyền lại tiếp tục chạy loạn thêm nửa giờ...

Sức lực cạn kiệt.

Vẫn không thể ra khỏi khu rừng nguyên sinh này.

Phải làm sao bây giờ...

Hắn lau mồ hôi trên trán.

Chương 1051: Trái Đất bị vứt bỏ (1)

Trước đây, điểm hồi sinh của Đại Kiểm Miêu luôn cách không xa điểm xuất hiện của hắn.

Giấc mơ thứ nhất, điểm hồi sinh của Đại Kiểm Miêu ở ngay quảng trường, đi vài bước là thấy, thậm chí lấy được mặt nạ Ultraman quan trọng, hắn ta sẽ tự tìm đến.

Giấc mơ thứ hai, Đại Kiểm Miêu và ba tên thuộc hạ, cũng sẽ xuất hiện chủ động ở góc đường lát đá.

Giấc mơ thứ ba, khoảng cách nhiều nhất cũng chỉ vài trăm mét, Đại Kiểm Miêu đang chơi khinh khí cầu ở đó.

Giấc mơ thứ tư thì không nói, không có tính tham khảo.

Nhưng giấc mơ thứ năm này...

Mình đã chạy xa như vậy, mà vẫn không thấy một ai.

Không thấy Đại Kiểm Miêu, khiến hắn cảm thấy lo lắng một cách khó hiểu.

"Không lẽ, loài người thực sự tuyệt chủng rồi sao?"

Lâm Huyền nghiến răng.

Tiếp tục chạy thêm một đoạn nữa, phải tìm được manh mối gì đó mới được.

Hắn hít một hơi dài.

Lại tiếp tục chạy trong rừng.

Đột nhiên!

Hắn thấy trong sâu rừng phía trước, có một bóng dáng còng lưng đội mũ cỏ.

Tốt quá, là một người sống.

Quả nhiên thế giới này, con người chưa tuyệt chủng, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm, tăng tốc chạy về phía bóng dáng đó.

Sẽ là ai nhỉ?

Là người mình đã gặp trong giấc mơ trước sao?

Chắc là nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Huyền.

Bóng dáng còng lưng đó đứng thẳng dậy, quay người lại.

Lâm Huyền nhìn rõ...

Đó là một ông lão tóc bạc, nhưng trông cơ thể vẫn còn khỏe mạnh.

Ông ta cầm một thiết bị giống như máy dò dài, đeo một ba lô lớn, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền dừng lại cách ông ta hai ba mét.

Hai người cứ thế, mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau.

Không quen.

Lâm Huyền chắc chắn, hắn không quen người này.

Nhưng lâu như vậy mới gặp được một người sống, nhất định phải chào hỏi:

"Chào ông, cụ."

Ông lão tóc bạc dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, rút tay phải từ sau lưng ra, gật đầu:

"Chào cháu, cậu bé, cháu đang làm gì ở đây vậy?"

"Cháu... cháu bị lạc."

Lâm Huyền cũng không biết phải nói gì, mỉm cười trả lời:

"Ngược lại, cụ, cụ đang làm gì trong rừng nguyên sinh này vậy?"

"Haha."

Ông lão tóc bạc cười:

"Tôi đang tìm một cái 'két sắt hợp kim hafnium'... bên trong đó chứa một viên nang thời gian của tôi. Sau khi ngủ đông tỉnh dậy, tôi đã quên bên trong chứa những gì, tôi muốn tìm nó và mở ra xem... xem tôi của tuổi trẻ đã để lại cho tôi già điều gì quý giá."

Két sắt hợp kim hafnium?

Tìm ở đây sao?

Trong đầu Lâm Huyền có quá nhiều câu hỏi, không biết nên hỏi câu nào trước.

Nhưng nhìn ông lão với vẻ mặt hiền từ và dễ mến, rõ ràng là có thể trò chuyện từ từ, nên hắn bắt đầu hỏi:

"Cụ ơi, cho cháu hỏi, cụ họ gì và tên gì?"

"Haha."

Ông lão mỉm cười với vẻ tán thưởng trong mắt:

"Thật là một cậu bé lễ phép."

"Họ của tôi là Vệ, không cần khách sáo, tên tôi là—"

"Vệ Thắng Kim."

Vệ Thắng Kim?

Nghe thấy cái tên quen thuộc như sấm bên tai này, ký ức của Lâm Huyền bỗng chốc ùa về.

Hắn dám chắc rằng...

Hắn sẽ không bao giờ quên được cái tên ấn tượng này trong suốt cuộc đời mình.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy cái tên này, chính là trong giấc mơ đầu tiên, lần đầu tiên gặp Đại Kiểm Miêu, lần đầu tiên bị kéo đi cướp ngân hàng, tất cả đều bắt đầu từ đó...

Khi hắn dùng thuốc nổ C4 của Đại Kiểm Miêu để phá cửa mật mã, tiến vào kho chứa đầy két sắt trên tường.

Lâm Huyền nhớ rất rõ, bên phải két sắt khắc tên hắn, chính là két sắt khắc tên Vệ Thắng Kim.

Cái tên này thật sự chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi không quên.

Giờ đây, đã gần hai năm trôi qua.

Lâm Huyền đã quên mất tên của cái két sắt bên trái két sắt của hắn.

Nhưng cái tên Vệ Thắng Kim ở bên phải, vẫn còn nhớ như in.

Ở cuối giấc mơ đầu tiên.

Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu, và CC quyết định dùng đèn khò axetylen công nghiệp để cắt két sắt một cách bạo lực, lúc đó CC lo sợ ngọn lửa cao nhiệt sẽ phá hủy các đồ vật bên trong két sắt... vì vậy đã đề nghị không cắt két sắt của Lâm Huyền trước, mà thử cắt két sắt bên cạnh trước, rồi mới từ từ cắt qua.

Mặc dù kế hoạch này cuối cùng thất bại do hiệu ứng cánh bướm thời không của hợp kim hafnium.

Nhưng lúc đó, Đại Kiểm Miêu cầm đèn khò axetylen kêu rền rĩ, thực sự đã làm nóng két sắt của Vệ Thắng Kim đến đỏ lửa.

Trong giấc mơ thứ hai, ngân hàng Thái Mỗ phá sản, những chiếc két sắt bị coi là rác thải và chuyển đến nhà máy xử lý rác... két sắt hợp kim hafnium của Vệ Thắng Kim nằm trong đợt rác đầu tiên đến nhà máy rác, Lâm Huyền lúc đó cũng ngay lập tức nhìn thấy.

Thật không ngờ...

Một nhân vật huyền thoại khiến Lâm Huyền nhớ mãi không quên, lại xuất hiện hôm nay, trong giấc mơ thứ năm này, trong khu rừng nguyên sinh 600 năm sau!

Chương 1052: Trái Đất bị vứt bỏ (2)

Lâm Huyền không kìm được bước lên một bước, nắm lấy tay phải của ông lão:

"Ngưỡng mộ đã lâu!"

Ông lão tóc bạc nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền, chăm chú quan sát:

"Cậu... cậu bé, chúng ta quen nhau sao? Chúng ta đã gặp nhau trước đây chưa?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Không giấu gì cụ, cụ Vệ. Cháu cũng có một két sắt hợp kim hafnium ở ngân hàng Thái Mỗ, két sắt của chúng ta nằm cạnh nhau, đã là hàng xóm của nhau mấy trăm năm rồi."

Vệ Thắng Kim cau mày:

"Không thể nào? Cậu bé, cậu tên là gì?"

"Lâm Huyền."

Lâm Huyền giải thích với Vệ Thắng Kim:

"Lâm trong rừng, Huyền trong dây đàn, cụ có ấn tượng gì không? Két sắt của cháu chắc chắn được khắc tên từ lâu rồi, khi ngân hàng Thái Mỗ mới thành lập, thậm chí trước khi thành lập, tên của cháu đã được khắc lên két sắt."

"Lâm... Huyền..."

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu:

"Không thể nào, không thể nào, mặc dù tôi đã mất trí nhớ, không còn nhớ rõ việc lưu trữ két sắt hợp kim hafnium lúc đó. Nhưng khi tôi đến ngân hàng Thái Mỗ thiết lập mật mã, tôi đã tính đến việc sẽ bị mất trí nhớ sau khi ngủ đông."

"Vì vậy tôi đã chụp ảnh bánh xe mã hóa, kẹp vào nhật ký ký ức của mình, để nhắc nhở tôi sau khi tỉnh dậy từ ngủ đông đi đến ngân hàng Thái Mỗ mở két sắt... bức ảnh đó hiển thị rõ ràng, két sắt của tôi ở hai bên, khắc tên của người nước ngoài. Bên trái là tiếng Anh, bên phải trông giống tiếng Nga... tôi rất chắc chắn, két sắt hai bên của tôi không thể nào là của cậu."...

Lâm Huyền đứng đơ ra.

Hắn rất chắc chắn.

Trong giấc mơ đầu tiên, két sắt của họ chắc chắn là nằm cạnh nhau.

Trong giấc mơ thứ hai, không thể xác định được. Vì khi Lâm Huyền vào kho của ngân hàng Thái Mỗ, tất cả các két sắt đã được tháo ra khỏi tường xi măng, không biết được vị trí ban đầu của chúng.

Còn về giấc mơ thứ ba và thứ tư, hắn thậm chí còn chưa vào ngân hàng Thái Mỗ, không biết bên trong thế nào.

Chẳng lẽ là do hiệu ứng cánh bướm thời không nhỏ, khiến két sắt của hắn và Vệ Thắng Kim bị tách ra?

Nghĩ kỹ lại, cũng có khả năng.

Hắn nhớ lại một chi tiết...

Dù là trong giấc mơ thứ nhất hay giấc mơ thứ hai, trên két sắt đều không có số hiệu.

Trên bảng tên của mỗi két sắt chỉ có tên, không có số hiệu.

Nhưng khi Vương ca nhận được khoản đầu tư của mình và mở lại kho két sắt của ngân hàng Thái Mỗ vào năm 2024. không biết vì lý do gì, lại khắc lên số hiệu.

Ngày đầu tiên giao nhận két sắt hợp kim hafnium, Vương ca rất hào phóng tặng cho mình két sắt số 66, với ý nghĩa cát tường, lục lục đại thuận.

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ.

Chẳng lẽ...

Két sắt trong giấc mơ thứ nhất và thứ hai không được khắc số hiệu là vì số lượng ít?

Vương ca đã từng nói, khi anh ta thành lập ngân hàng Thái Mỗ, không có ý định làm lớn, chỉ là một sở thích, một giấc mơ từ thuở nhỏ, không có ý định phát triển mạnh.

Ban đầu anh ta chỉ định làm vài chục, một trăm két sắt là đủ, không cần quá nhiều, nên không cần đánh số.

Nhưng sau khi nhận được khoản đầu tư và hỗ trợ lớn từ mình, cùng với việc mở rộng nhiều dịch vụ tài chính, Vương ca đã đặt hàng hơn 200 két sắt hợp kim hafnium trong đợt đầu tiên.

Có lẽ... sau này, khi khách hàng của ngân hàng Thái Mỗ tăng lên, sẽ có thêm đợt đặt hàng thứ hai, thứ ba của két sắt hợp kim hafnium?

"Cậu bé, két sắt hợp kim hafnium của cậu số bao nhiêu?"

Cụ Vệ Thắng Kim hỏi trực tiếp:

"Két sắt của tôi là số 724, còn của cậu?"

Không ngờ...

Lâm Huyền thầm nghĩ trong lòng, mình đoán đúng rồi, liền trả lời:

"Két sắt của cháu là số 66."

"Ồ-"

Cụ Vệ Thắng Kim bừng tỉnh:

"Vậy két sắt của chúng ta chắc chắn không thể nằm cạnh nhau... Số của cậu nhỏ như vậy, chắc chắn là từ thời điểm ngân hàng Thái Mỗ mới thành lập. Nhìn cậu trẻ như vậy... chắc là mua két sắt không lâu rồi vào ngủ đông phải không?"

"Thực ra, xét về năm sinh, lẽ ra tôi phải gọi cậu là ông. Tuổi của cậu ít nhất cũng hơn tôi mấy trăm tuổi... nhưng theo quy định của luật ngủ đông, thời gian trôi qua trong khi ngủ đông không được tính vào tuổi thực, tuổi được tính theo thời gian hoạt động thực tế."

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền ghi nhớ điểm này.

Xem ra ở thời đại này, năm sinh và tuổi thực không có bất kỳ mối liên hệ nào, mỗi thứ được tính riêng.

Vì vậy...

Dù cụ Vệ Thắng Kim sinh sau mình mấy trăm năm, nhưng cụ vẫn là cụ của mình.

Lâm Huyền sớm nhận ra, cụ Vệ Thắng Kim giấu một khẩu súng sau lưng.

Vừa rồi suýt chút nữa cụ đã rút súng ra với mình.

Nhưng sau vài câu trò chuyện đơn giản, cụ Vệ Thắng Kim rõ ràng đã tin tưởng mình, thần thái cũng trở nên thư giãn.

Đã nhận được sự tin tưởng, thì tốt để hỏi thăm... những chuyện xảy ra trong thế giới tương lai, giấc mơ thứ năm này.

Chương 1053: Trái Đất bị vứt bỏ (3)

"Cụ Vệ, cháu có vài điều muốn hỏi cụ."

Lâm Huyền chỉ vào khu rừng nguyên sinh rậm rạp xung quanh:

"Cụ đã đến đây để tìm két sắt hợp kim hafnium của ngân hàng Thái Mỗ, vậy chắc cụ biết đây chính là vị trí của thành phố Đông Hải, phải không? Một đô thị quốc tế rất phồn hoa... nhưng bây giờ tại sao lại thành ra thế này? Các tòa nhà trong thành phố đâu? Những người sống ở đây đâu?"

Cụ Vệ Thắng Kim cười khúc khích, không ngạc nhiên trước câu hỏi của Lâm Huyền:

"Nhìn cậu thế này, sau khi tỉnh dậy không nhận được 'giáo dục lịch sử' đúng không? Hay là nhận được nhưng không tin? Thông thường, sau khi chúng ta tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, sẽ nhận được cuốn nhật ký ký ức và băng ghi nhớ mà chúng ta để lại... sau đó phải tham gia 'giáo dục lịch sử' của tổ chức chính phủ để hiểu về lịch sử phát triển trong những năm qua."

"Để tôi kể lại cho cậu nghe nhé..."

"Mọi chuyện bắt đầu từ thảm họa toàn cầu vào năm 2400. trước đó, sự phát triển của Trái Đất vẫn ổn định, mặc dù nhiều lĩnh vực công nghệ đạt đến ngưỡng và phát triển chậm lại, nhưng đối với cuộc sống của người bình thường là đủ."

"Tôi sinh năm 2373. vì mắc bệnh não không thể chữa trị vào khoảng 10 tuổi, nên đã vào ngủ đông, khi tôi tỉnh dậy, đã là năm

2574 rồi... tôi sẽ tiếp tục kể về năm 2400."

"Về thảm họa lớn năm đó, có nhiều giả thuyết, có người nói là do ảnh hưởng của bão điện từ chu kỳ mặt trời, có người nói là do con người khai thác quá mức khoáng sản từ lớp vỏ Trái Đất, gây mất ổn định cho Trái Đất, cũng có người nói là do thất bại trong nghiên cứu vũ khí siêu cấp..."

"Tóm lại, vào năm 2400. thảm họa tự nhiên lớn bùng phát, khắp nơi đều là dung nham và lửa, trời lâu không thấy ánh sáng mặt trời, động đất và sóng thần xảy ra thường xuyên, nền văn minh nhân loại gần như bị hủy diệt. Người ta nói rằng số người sống sót không đến 5% tổng dân số... nhưng ngay cả khi chỉ còn lại ít người như vậy, vì vấn đề tài nguyên và sinh tồn, chiến tranh và nạn đói vẫn liên tục xảy ra, thế giới hoàn toàn hỗn loạn."

"Ban đầu đã không còn mấy trăm triệu người, chiến tranh và loạn lạc kéo dài thêm vài thập kỷ, cuối cùng còn lại bao nhiêu người thực sự không rõ, có người nói còn vài chục triệu người trên toàn thế giới, có người nói chưa đến mười triệu."...

Cụ Vệ Thắng Kim kể về "giáo dục lịch sử" mà ông ấy đã tiếp nhận, nhưng Lâm Huyền nghe thấy có điều gì đó không hợp lý:

"Khoan đã, cụ Vệ, cháu cảm thấy có một số điểm không logic."

Hắn nghi hoặc nói:

"Tạm gác lại nguyên nhân của thảm họa tự nhiên, điều đó vốn rất khó kiểm chứng, vấn đề chính là... cụ nói cụ đã vào buồng ngủ đông từ trước năm 2400. tức là khi cụ mới mười mấy tuổi, và khi cụ tỉnh dậy đã là năm 2574."

"Cháu không nghi ngờ lời cụ nói, chỉ là cảm thấy làm sao cụ có thể vượt qua thảm họa tự nhiên năm 2400 và sự hủy diệt gần như hoàn toàn của nền văn minh nhân loại, cùng với hàng chục năm

chiến tranh loạn lạc trong buồng ngủ đông?"

"Theo cháu hiểu, sau khi thảm họa tự nhiên toàn cầu xảy ra, chắc chắn thế giới sẽ hỗn loạn, để sinh tồn và tranh giành những nguồn tài nguyên còn lại, chiến tranh không ngừng xảy ra. Nhưng buồng ngủ đông này cần sự bảo trì chuyên nghiệp và nguồn điện ổn định, phải không?"

"Trong tình hình bên ngoài luôn có chiến tranh, làm sao buồng ngủ đông của cụ có thể hoạt động an toàn suốt hàng trăm năm, chờ đến khi cụ tỉnh dậy?"

"Haha..."

Nghe câu hỏi của Lâm Huyền, cụ Vệ Thắng Kim cười, như đã dự đoán trước:

"Có vẻ như, cậu thực sự chưa tiếp nhận 'giáo dục lịch sử' rồi, vậy cậu có nhớ cậu đã đến từ đâu không? Cậu nói đúng, trong thảm họa tự nhiên lớn và chiến tranh như vậy, việc sống sót đã khó, làm gì có ai lo lắng cho những người ngủ đông?"

"Sau thảm họa lớn năm 2400. những người ngủ đông trên Trái Đất hoặc bị đánh thức cưỡng bức để sinh tồn, hoặc chết trong giấc ngủ. Nhưng tôi may mắn... không biết cha mẹ tôi có tầm nhìn xa hay giữa chừng xảy ra chuyện gì, tóm lại, khi tôi bước vào buồng ngủ đông là ở Trái Đất, nhưng khi tôi tỉnh dậy... thì đã ở sao Hỏa."

"Sao Hỏa?"

Lâm Huyền nghe thấy từ quen thuộc mà xa lạ này:

"Cụ muốn nói rằng, trước năm 2400. đã có một số người di cư lên sao Hỏa rồi sao?"

"Đúng vậy."

Cụ Vệ Thắng Kim gật đầu:

"Nhờ có người đó, nền văn minh nhân loại mới có thể tiếp tục phát triển. Trước năm 2400. người ta hoàn toàn không nghĩ đến việc phát triển vào không gian, mọi người đều cho rằng sống trên Trái Đất là tốt nhất... tất nhiên, lúc đó công nghệ nhiệt hạch lạnh cũng đang gặp bế tắc, con người dù muốn khai mở hành trình liên sao cũng không đủ khả năng."

"Qua nhiều năm, chỉ có một người luôn nỗ lực âm thầm xây dựng căn cứ sao Hỏa, lên kế hoạch di cư lên sao Hỏa. Nghe nói nhiều người không tin tưởng ông ấy, cho rằng ông ấy là một kẻ lừa đảo... nhưng ông ấy thực sự đã dùng những công nghệ gần đạt đến giới hạn để xây dựng căn cứ sao Hỏa và thực hiện kế hoạch di cư lên sao Hỏa."

Chương 1054: Trái Đất bị vứt bỏ (4)

"Cùng với việc di cư, còn có dịch vụ chuyển giao buồng ngủ đông, tức là có thể đưa buồng ngủ đông lên tàu vũ trụ, vận chuyển đến căn cứ sao Hỏa tiếp tục ngủ đông. Nghe có vẻ buồn cười, lúc đó số buồng ngủ đông chuyển đến sao Hỏa còn nhiều hơn cả số người sống... nhiều người vẫn thích sống trên Trái Đất, không muốn rời khỏi đây."

"Sau đó, thảm họa lớn năm 2400 xảy ra, chiến tranh liên tiếp, nhân loại trên sao Hỏa phát triển rất tốt, cũng sẵn lòng tiếp nhận người tị nạn từ Trái Đất, nhiều lần gửi tàu vũ trụ qua lại để đưa người còn sót lại trên Trái Đất đi... kế hoạch di cư cuối cùng kết thúc vào năm 2500. hầu hết người Trái Đất đã rời đi, chỉ còn lại rất ít, vài trăm ngàn người, vì nhiều lý do mà không rời Trái Đất."

"Từ đó trở đi, Trái Đất và sao Hỏa hoàn toàn cách ly. Ngoài dịch vụ giao thông giữa hai hành tinh hai năm một chuyến... không còn bất kỳ liên lạc nào giữa hai hành tinh."...

Lâm Huyền nghe cụ Vệ Thắng Kim kể về câu chuyện trong hệ Mặt Trời.

Nghe được một nửa, hắn đã nghĩ đến vị tỷ phú thế giới mà hắn vừa mới chia tay chưa đầy 24 giờ trong thực tại.

"Cụ nói người kiên trì thực hiện kế hoạch di cư lên sao Hỏa đó..."

Lâm Huyền nhìn cụ Vệ Thắng Kim:

"Chẳng phải là Elon Jask sao?"

"Đúng đúng đúng."

Cụ Vệ Thắng Kim nghe thấy cái tên này, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ:

"Cậu xem, giờ cậu nhớ ra rồi chứ? Chính là vị cứu tinh của nền văn minh nhân loại... nếu không có kế hoạch di cư lên sao Hỏa của ông ấy, giữ lại ngọn lửa văn minh cho nhân loại trong thảm họa lớn năm 2400. Thật khó tưởng tượng, sau thảm họa lớn đó, Trái Đất sẽ ra sao."

"Tiếp tục phát triển, tái hiện lại lịch sử phát triển của loài người? Hay là đi vào con đường diệt vong một lần nữa? Không ai biết chắc được, nhưng hiện tại sao Hỏa phát triển rất tốt, dù công nghệ cũng gặp giới hạn và vấn đề năng lượng tài nguyên cũng cần giải quyết... nhưng ít nhất cuộc sống bình thường không có vấn đề gì, việc cải tạo tầng khí quyển đã có kết quả ban đầu, mọi thứ đang đi đúng hướng."

Quả nhiên.

Là Jask.

Lâm Huyền đoán không sai.

Người có thể kiên trì với kế hoạch di cư lên sao Hỏa nhiều năm như vậy chỉ có Jask. Chỉ là... có vẻ như kế hoạch này không đơn giản như Jask nghĩ, trong hàng trăm năm qua chắc chắn gặp nhiều khó khăn, trở ngại và sự phản đối.

Trước đây Jask từng tiết lộ trong một cuộc phỏng vấn rằng, kế hoạch di cư lên sao Hỏa có thể thực hiện vào năm 2060.

Nhưng thực tế chứng minh, không lạc quan như ông ấy nghĩ.

Mãi đến vài trăm năm sau, ông ấy mới đạt được mục tiêu này.

"Nhưng cụ Vệ..."

Lâm Huyền chỉ vào khu rừng nguyên sinh xung quanh:

"Cụ xem, bất kể thảm họa lớn năm 2400 gây ra tác động lớn như thế nào, nhưng sau 200 năm, bây giờ là năm 2624. môi trường tự nhiên của Trái Đất đã hoàn toàn phục hồi rồi mà? Vậy tại sao họ không di cư từ sao Hỏa về lại đây?"

"Theo lời cụ, sao Hỏa vẫn chưa giải quyết được vấn đề công nghệ nhiệt hạch hạt nhân có kiểm soát, hoặc công nghệ nhiệt hạch lạnh. Hơn nữa sao Hỏa nhỏ như vậy, chỉ bằng một phần tám Trái Đất, vấn đề năng lượng, tài nguyên, thậm chí cường độ ánh sáng mặt trời đều là vấn đề... làm sao có thể tốt hơn Trái Đất bây giờ?"

"Và cụ vừa nói rằng, trên sao Hỏa họ còn phải tiến hành cải tạo tầng khí quyển, nhưng Trái Đất thì có tầng khí quyển tự nhiên, mọi điều kiện ở đây đều tốt hơn sao Hỏa rất nhiều, tại sao những người sống trên sao Hỏa không quay lại?"

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu cười:

"Đây chính là... một vấn đề xã hội học."

"Đối với chúng tôi, những người sống trên sao Hỏa, thật ra chúng tôi không có cảm tình gì với Trái Đất, chúng tôi nghĩ rằng sao Hỏa mới là 'mẹ', là quê hương của chúng tôi."

"Hiện nay, trên sao Hỏa chỉ có hai loại người. Một là những người sinh ra và lớn lên trên sao Hỏa; loại thứ hai, giống như cậu và tôi, là những người từ thời đại cũ trên Trái Đất đến bằng buồng ngủ đông hàng trăm năm trước."

"Nhưng... khi chúng tôi tỉnh dậy từ buồng ngủ đông, chúng tôi đã quên hết mọi ký ức trước đó, bộ não hoàn toàn trống rỗng, cậu

nói xem chúng tôi còn có cảm tình gì với Trái Đất không? Ngoài việc biết rằng chúng tôi từng sinh ra ở đây, chúng tôi không có chút cảm giác thực tế nào."

"Nói về bản thân tôi, sau khi tỉnh dậy từ buồng ngủ đông trên sao Hỏa, tiếp nhận 'giáo dục lịch sử', tôi đã sống trên sao Hỏa; vợ, con, cháu của tôi cũng đều sống trên sao Hỏa."

"Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên tôi trở về Trái Đất... thực ra nói 'trở về' tôi thấy cũng lạ, vì tôi hoàn toàn không có ký ức sống trên Trái Đất, không có tình cảm gì với nơi này."

"Ngay cả khi cậu nói ở đây không khí tốt, môi trường tự nhiên tốt... nhưng trong nhận thức của tôi, đây không phải là nhà của tôi, tôi sẽ trở về sao Hỏa bằng dịch vụ giao thông giữa hai hành tinh hai năm sau. Nói vậy... cậu cũng từ buồng ngủ đông trên sao Hỏa tỉnh dậy, rồi đi chuyến tàu vũ trụ giữa hai hành tinh đến Trái Đất, phải không? Thật kỳ lạ, tôi không thấy cậu trên tàu vũ trụ, cậu đi chuyến tàu từ hai năm trước à?"...

Lâm Huyền không trả lời câu hỏi của cụ Vệ Thắng Kim.

Hắn đang suy nghĩ.

Hắn hiểu rất rõ lý do tại sao dịch vụ "xe buýt không gian giữa Trái Đất và Sao Hỏa" lại chỉ có một chuyến mỗi hai năm.

Bởi vì chu kỳ quỹ đạo của Trái Đất và Sao Hỏa khác nhau, dù cả hai đều quay quanh Mặt Trời, nhưng vị trí tương đối của chúng liên tục thay đổi.

Chương 1055: Trái Đất bị vứt bỏ (5)

Khi Trái Đất cách xa Sao Hỏa nhất, khoảng cách lên tới 400 triệu km; còn khi Trái Đất và Sao Hỏa ở gần nhau nhất, chỉ còn 55 triệu km, chênh lệch tới 8 lần.

Và thời điểm gần nhau nhất giữa Trái Đất và Sao Hỏa chỉ xuất hiện mỗi hai năm một lần, đó là lý do tại sao "xe buýt không gian giữa Trái Đất và Sao Hỏa" lại có lịch trình hai năm một chuyến.

Từ lịch trình "hạn chế" này, không khó để nhận ra rằng... trình độ công nghệ trên Sao Hỏa, đặc biệt là công nghệ hàng không vũ trụ, thực ra cũng không cao lắm. Có thể vẫn dừng lại ở giai đoạn công nghệ động lực học nguyên thủy, không có công nghệ mới nào xuất hiện.

Điều này cho thấy, bước tiến của nhân loại vẫn chưa ra khỏi hệ Mặt Trời, chỉ là so với vài giấc mơ trước thì đã có tiến bộ, ít nhất là đã đặt chân lên Sao Hỏa.

Cụ Vệ Thắng Kim nói rằng người sống trên Sao Hỏa không muốn trở về Trái Đất, Lâm Huyền cũng có thể hiểu được.

Cũng giống như năm 2024. nếu hỏi ai muốn sống trên Sao Hỏa, có lẽ cũng rất ít người muốn đi, mọi người vẫn coi Trái Đất là nhà, tiềm thức vẫn thích Trái Đất hơn.

Tương tự.

Người sống trên Sao Hỏa chắc chắn cũng thích Sao Hỏa hơn, dù Trái Đất có tốt hơn một chút, nhưng dù sao cũng nguyên thủy

và lạc hậu, không có điện, không có mạng, không có giao thông hiện đại... làm sao bằng cuộc sống thoải mái trên Sao Hỏa?

"Jask, bây giờ vẫn còn sống không?" Lâm Huyền hỏi câu mà hắn quan tâm.

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu:

"Ông ấy mất từ lâu rồi, đã qua đời mấy chục năm trước. Ông ấy đã sử dụng buồng ngủ đông nhiều lần, nhưng sống rất thọ, tuổi thọ thực tế đã hơn một trăm tuổi, điều này cũng được nói đến trong 'giáo dục lịch sử'... tôi nhận ra cậu hoàn toàn không chú ý đến."

"Tuy nhiên, công ty SPACET của ông ấy vẫn tồn tại, và là tổ chức kiểm soát mọi hoạt động trên Sao Hỏa. Người sống trên Sao Hỏa rất tôn trọng và công nhận Jask cùng với công ty SPACET."

"Vậy thì..."

Lâm Huyền dang tay, hít một hơi không khí trong lành và tự nhiên, thực sự cảm thấy cho hắn 50 tỷ cũng không rời khỏi Trái Đất:

"Vậy bây giờ trên Trái Đất không còn người sống nữa sao?"

"Vẫn còn khá nhiều người."

Cụ Vệ Thắng Kim trả lời:

"Vì Trái Đất và Sao Hỏa đã cách ly nhau từ lâu, nên không có con số cụ thể về số người sống trên Trái Đất... nhưng theo ước tính của các chuyên gia, tối đa không vượt quá 20 triệu người, và những người này phân bố rất rải rác trên Trái Đất, không đoàn kết lại, năng suất lao động thấp."

"Có mô tả rằng, mức sống của nhân loại trên Trái Đất hiện nay

tương đương với thời kỳ Trung Cổ, tức là khoảng thế kỷ thứ 5 - thế kỷ 15 sau Công nguyên. Tôi thì không có khái niệm gì về giai đoạn xa xưa như vậy, chúng tôi hoàn toàn xa lạ với lịch sử lâu đời như vậy, và các ghi chép lịch sử chi tiết chủ yếu bắt đầu từ năm 2400."...

Lịch sử ghi chép.

Lâm Huyền lại nghe thấy một từ khóa.

Dù là trong giấc mơ thứ nhất, giấc mơ thứ hai hay giấc mơ thứ ba, lịch sử đều rất mơ hồ; và hầu như không tìm thấy ghi chép lịch sử chi tiết trước năm 2300.

Đây cũng là một trong số ít những điểm chung của các thế giới tương lai.

Lịch sử bị gián đoạn như thế nào?

Trong những giấc mơ trước, Lâm Huyền vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng trong giấc mơ thứ năm, cụ Vệ Thắng Kim đã nói rất rõ, có hai nguyên nhân chính gây ra điều này:

Siêu thảm họa toàn cầu suýt hủy diệt nền văn minh nhân loại.

Mất trí nhớ sau khi ngủ đông, khiến những người từ thời đại cũ đến, mất hết ký ức.

Đột nhiên, Lâm Huyền nghĩ đến một điều kinh khủng.

"Lịch sử mà cụ Vệ Thắng Kim kể, liệu có thực sự là sự thật không?"

Theo như cụ nói, hiện tại trên sao Hỏa có hai loại người sinh sống.

Một là những người sinh ra và lớn lên trên sao Hỏa, họ tự

nhiên sẽ tiếp nhận nền giáo dục lịch sử của sao Hỏa.

Loại thứ hai, giống như cụ Vệ Thắng Kim, là những người từ thời đại cũ của Trái Đất tỉnh dậy sau khi ngủ đông, não bộ trống rỗng, họ cũng phải tiếp nhận giáo dục lịch sử... như một tờ giấy trắng, viết gì lên đó họ sẽ tin vào điều đó.

Vì vậy...

"Cụ Vệ."

Lâm Huyền nhìn vào mắt cụ Vệ Thắng Kim:

"Cụ có tin rằng... những gì cụ học được từ nền giáo dục lịch sử là sự thật không?"

"Tất nhiên là tin chứ!"

Cụ Vệ Thắng Kim trả lời một cách hiển nhiên:

"Không thì sao tôi có thể sống sót qua hàng trăm năm ngủ đông?"

Lâm Huyền không nói gì thêm.

Hắn nhận ra rằng, cụ Vệ Thắng Kim vẫn đang bị cuốn vào vòng xoáy của logic đúng sai, nhận thức của cụ đã bị "giáo dục lịch sử" bao phủ, làm cho tư tưởng của cụ không thể thoát ra khỏi vòng tròn này.

Nhưng Lâm Huyền luôn cảm thấy, những gì đã xảy ra trong vài trăm năm qua, không đơn giản như những gì cụ Vệ Thắng Kim miêu tả.

Chắc chắn có điều gì đó ẩn giấu!

Hắn ngẩng đầu lên, qua những khe hở của cành cây rậm rạp, nhìn về phía mặt trời nóng bỏng trên bầu trời.

Giấc mơ thứ năm, rốt cuộc đang ẩn giấu bí mật gì?

"Có lẽ..."

"Chỉ còn cách tìm một người địa phương trên Trái Đất để hỏi thôi!"

Chương 1056: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (1)

Mặc dù Lâm Huyền có chút nghi ngờ về sự thật lịch sử mà cụ Vệ Thắng Kim đã nói.

Nhưng hiện tại, ít nhất có một điều có thể chắc chắn...

Giấc mơ thứ tư đã hoàn toàn biến mất.

Nhiều chuyện đã thay đổi hoàn toàn.

Ông lão thần bí không còn nữa, cái gọi là Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không cũng không còn nữa, vậy có thể hiểu được rằng... tội danh vô căn cứ của mình cũng không còn nữa.

Dù sao đi nữa.

Từ một tội phạm lịch sử trở lại thành người dân vô tội, Lâm Huyền vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Vậy phân tích như thế này, cũng không khó đoán...

Ông lão thần bí trong giấc mơ thứ tư, rất có thể chính là Copernicus.

Chính ông ta đã cuối cùng trộm hạt thời không trạng thái liên kết của Jask, hạt thời không này chắc đã giúp ông ta rất nhiều việc, có lẽ không chỉ đơn giản là đưa người du hành thời gian trở về... Copernicus có lẽ đã phát hiện ra nhiều bí mật từ hạt thời không trạng thái liên kết đó, nên ông ta mới có thể nắm giữ nhiều quy luật thời không hơn, thành lập Tòa án thời không và Cục Cảnh sát thời không mà ông ta kiểm soát.

Nhưng ngay lúc Jask phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết đó.

Tương lai thuộc về Copernicus đã biến mất.

Kế hoạch hàng trăm năm của ông ta cũng vì thế mà thất bại, và tương lai đã hướng đến theo mong muốn của Jask.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền thầm nghĩ:

"Đường thế giới 0. 0000000 này, hẳn là tương lai mà Copernicus mong muốn đạt được."

"Còn đường dây thế giới 0. 0000042 này, hẳn là tương lai mà Jask mong muốn đạt được."

Thế còn trước đó thì sao?

Vì trước giấc mơ thứ tư, đồng hồ thời không của Lưu Phong chưa từng về số 0 để hiệu chỉnh, nên không thể phát hiện được độ cong thời không của những giấc mơ trước đó, những đường dây thế giới trước đó.

Nhưng dù không biết độ cong thời không của chúng, cũng không cản trở chúng thực sự tồn tại như những đường dây thế giới khác nhau.

Giấc mơ thứ nhất, thứ hai, thứ ba, lại là tương lai mà ai mong muốn, ai tạo dựng?

"Không đúng."

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra.

Những biến đổi của các thế giới tương lai này, ngòi nổ và kẻ gây ra, thực chất chính là hắn!

Mặc dù hắn không phải là người điều khiển đằng sau...

Nhưng những thế giới tương lai này thay đổi, thực sự đều liên quan đến hành động của hắn.

Giấc mơ thứ nhất, 23 năm không có biến đổi, bắt đầu từ một chú mèo Rhine nhỏ bé khởi động bánh răng thời không, cuối cùng bị dung dịch buồng ngủ đông của giáo sư Hứa Vân hoàn toàn đẩy sang một đường dây thế giới khác, tiến đến tương lai của giấc mơ thứ hai.

Giấc mơ thứ hai nhảy sang giấc mơ thứ ba, bắt nguồn từ việc hắn sáng lập công ty Rhine.

Giấc mơ thứ ba nhảy sang giấc mơ thứ tư, là do hắn đưa bản thảo nhiệt hạch lạnh cho Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc.

Giấc mơ thứ tư nhảy sang giấc mơ thứ năm, là do Jask phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết. Mặc dù người trực tiếp hành động không phải là Lâm Huyền, nhưng cũng là hắn là ngòi nổ gây ra.

"Chỉ là... hiện tại mình chỉ có thể đóng vai trò như một ngòi nổ, chứ không có khả năng chủ động thay đổi thế giới như Copernicus và Jask."

Lâm Huyền nhận ra, đây mới là điểm thiếu sót lớn nhất hiện tại của hắn.

Jask có kế hoạch di dân sao Hỏa, và ông ta có khả năng thực hiện điều đó;

Copernicus có kế hoạch Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không, ông ta cũng có khả năng hoàn thành;

Ngược lại mình...

Thứ nhất là không có kế hoạch rõ ràng, thứ hai là không có đủ khả năng.

Vậy bước tiếp theo.

"Cần phải xuất phát từ hai điểm này, dần dần đạt được tương lai mà mình mong muốn, hoàn thành vòng lặp của chính mình!"

"Tất nhiên, tiền đề là phải gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước đã, xem mục đích cuối cùng của nhóm người này là gì, sau đó mới có thể lập kế hoạch của mình, định hướng tương lai của mình."

"Về việc phát triển thế lực của mình, cũng cần phải đưa vào kế hoạch, làm cho công ty Rhine... phát triển mạnh mẽ và lớn mạnh!"

Tình hình hiện tại là như vậy.

Mặc dù từ lời của cụ Vệ Thắng Kim, Lâm Huyền không thu được thông tin gì đặc biệt hữu ích, nhưng ít nhất sự phát triển và thay đổi của thế giới trong giấc mơ thứ năm đã mang lại cho hắn sự hiểu biết mới về mối quan hệ giữa thời không, tương lai và vòng lặp khép kín.

Tuy nhiên, chuyện này để ra khỏi giấc mơ rồi tính sau.

Hiện tại, thế giới giấc mơ thứ năm đối với hắn vẫn rất bí ẩn, còn cần phải khám phá thêm.

Lâm Huyền cúi đầu.

Nhìn vào thiết bị trong tay cụ Vệ Thắng Kim, thứ trông giống như một máy dò kim loại:

"Cái máy dò kim loại này là để tìm két sắt hợp kim hafnium phải không ạ?"

"Đúng vậy."

Cụ Vệ Thắng Kim gật đầu:

"Chuyện này dài lắm... Tôi bắt đầu ngủ đông từ khi mười mấy tuổi, ngủ đông hơn 200 năm, sau khi tỉnh dậy thì không nhớ được gì; mặc dù có sổ ghi nhớ và băng ghi hình ký ức, và tôi cũng tin rằng những ký ức đó là thật. Nhưng... cuối cùng tôi vẫn không có cảm giác thật, không cảm nhận được sự tồn tại của chính mình trước kia."

Chương 1057: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (2)

"Dưới sự hướng dẫn của nhà tâm lý học, tôi nhanh chóng bắt đầu cuộc sống mới trên sao Hỏa, cứ thế, làm việc, kết hôn, sinh con, rồi có cháu, từng bước từng bước trải qua, tôi rất vui và hạnh phúc với cuộc sống thứ hai của mình."

"Ban đầu tôi cũng không cảm thấy gì lo lắng, rốt cuộc cuộc sống thật sự rất hạnh phúc, chỉ là... từ lúc người ta nói với tôi rằng tôi là Vệ Thắng Kim, tôi sống như Vệ Thắng Kim, nhưng không phải là Vệ Thắng Kim trước kia ở Trái Đất, cái cậu bé mười mấy tuổi đó."

"Tôi không biết cậu có thể cảm thông hay không, nhưng với tôi, một người Trái Đất, cái cậu bé mười mấy tuổi đó, đã biến mất ngay khi tôi bước vào buồng ngủ đông. Tôi thường nghĩ—"

"Sau 200 năm ngủ đông tỉnh dậy, liệu có thật là Vệ Thắng Kim trước kia không? Hay chỉ là một người khác được bảo rằng là Vệ Thắng Kim? Tôi thực sự là Vệ Thắng Kim sao? Thật sự vẫn là cậu bé mười mấy tuổi bước vào buồng ngủ đông sao?"

Nói đến đây.

Cụ Vệ Thắng Kim dừng lại một chút, vẻ mặt có chút mơ màng:

"Tôi rất khó dùng lời để mô tả cảm giác này, chuyện này không nghĩ đến thì cũng không sao, dù sao con người không phải là sinh vật sống trong quá khứ, chỉ cần hiện tại hạnh phúc, tự do, quá khứ là ai và thế nào dường như cũng không quan trọng."

"Nhưng một khi nhàn rỗi, đầu óc thư giãn, tôi lại không thể không nghĩ về vấn đề này, tôi rất khó thuyết phục bản thân mình. Đặc biệt là bây giờ tôi đã bảy mươi tuổi, tôi càng thêm mơ hồ, càng muốn biết câu trả lời..."

"Tôi không muốn khi rời khỏi thế gian này, vẫn không rõ mình là ai."

Nói rồi, cụ Vệ Thắng Kim tháo cái ba lô to đeo trên lưng xuống, mở ra.

Lâm Huyền thấy bên trong có đủ các loại thiết bị dã ngoại, công cụ sinh tồn, thực phẩm, sổ ghi chép, những thứ giống như nguồn điện...

Cụ Vệ Thắng Kim lục lọi một hồi, tìm ra một bức ảnh được ép nhựa, đưa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy, đưa lên trước mắt.

Đây trông như một bức ảnh mới, không có dấu vết của thời gian, nhưng theo lời cụ Vệ Thắng Kim thì bức ảnh này được chụp không lâu trước khi ông ấy ngủ đông.

Bởi vì...

Trong bức ảnh, là cảnh bên trong kho của ngân hàng Thái Mỗ, là ba cái két sắt hợp kim hafnium nằm sát nhau.

Trên két sắt hợp kim hafnium ở giữa, có ghi số hiệu 724, bảng tên khắc tên Vệ Thắng Kim.

Két sắt bên trái có một cái tên tiếng Anh, số hiệu 723; két sắt bên phải... chỉ chụp được một nửa, số hiệu 725, dòng chữ trên bảng tên trông như tiếng Nga nhưng lại không phải, Lâm Huyền cũng không chắc chắn.

Điểm nhấn của bức ảnh này, rõ ràng nằm ở nút mã số của két sắt của Vệ Thắng Kim.

Tám nút mã số kết hợp thành một mật mã—

"Vệ đại gia, đây là ngày sinh của cụ sao?"

Vệ Thắng Kim cười lắc đầu:

"Không phải, dù là tôi khi mười mấy tuổi, cũng sẽ không ngốc đến mức dùng ngày sinh của mình... làm mật mã cho một cái két sắt quan trọng như vậy đâu? Như vậy quá không an toàn."

"Vậy ngày này là ngày gì?"

Lâm Huyền nhớ rằng cụ Vệ Thắng Kim vừa nói, ông ấy sinh năm 2373.

Vậy nếu ngày này không phải là ngày sinh của ông...

Có thể là ngày gì đây?

"Là ngày lễ có ý nghĩa đặc biệt gì với cụ không?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Tôi không biết."

Cụ Vệ Thắng Kim lại lắc đầu:

"Tôi không biết gì cả... Sau khi ngủ đông tỉnh dậy, tôi đã mất hết ký ức thời niên thiếu. Giấy tờ tùy thân cho thấy, ngày sinh của tôi là ngày 3 tháng 1 năm 2373. mà mật mã két sắt này là ngày 7 tháng 9... không có liên quan gì cả."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao tôi khi mười mấy tuổi lại đặt mật mã két sắt thành ngày này? Tôi cũng có suy nghĩ như cậu... chắc chắn là có ý nghĩa rất đặc biệt phải không? Đối với một cậu bé mười mấy tuổi, sắp bước vào buồng ngủ đông, đi đến

tương lai không biết trước... cậu ta sẽ đặt gì vào trong cái hộp thời gian này? Cậu ta sẽ để lại gì cho tương lai của mình?"

Cụ Vệ Thắng Kim cúi đầu cười:

"Sau khi nghỉ hưu, cháu tôi cũng nhanh chóng lớn lên không cần phải chăm sóc nữa, con trai sống cũng rất hạnh phúc, vợ tôi cũng đã rời xa tôi vài năm trước... Tôi bận rộn cả đời, hiếm khi được nhàn rỗi, tôi lại bắt đầu không thể không nghĩ về vấn đề ban đầu."

"Mỗi đêm, tôi ngồi trong sân nhìn sao, cầm bức ảnh này, tưởng tượng rằng tôi của thời niên thiếu, sẽ đặt gì vào cái hộp thời gian này."

"Tôi rất muốn biết câu trả lời, càng muốn tự mình nhập mật mã, mở ra phong ấn của thời gian, tự mình xem. Nhưng giấc mơ này định sẵn không thể thực hiện... Thảm họa lớn năm 2400. không trực tiếp ảnh hưởng đến thành phố Đông Hải, nhưng những trận động đất, chiến loạn, bỏ hoang sau đó đã làm thành phố này dần sụp đổ trong dòng thời gian... Chìm dưới lớp đất."

"Tự nhiên, những két sắt hợp kim hafnium trong ngân hàng Thái Mỗ cũng không rõ tung tích trong những năm chiến loạn và phá hủy đó; có thể bị chôn vùi cùng thành phố, cũng có thể bị trộm, cũng có thể bị phá hủy. Tóm lại... không thể tìm thấy, chưa kể Trái Đất đã lâu bị bỏ rơi, trở thành vườn thú lớn cho động vật hoang dã."

Chương 1058: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (3)

"Nhưng cuối cùng, tôi vẫn quyết định đến một chuyến! Tôi muốn tìm ra câu trả lời! Muốn xem thử, tôi khi mười mấy tuổi, rốt cuộc để lại cho tôi khi về già, kỷ niệm quý giá gì."

Cụ Vệ Thắng Kim cười, giơ chiếc máy dò kim loại trong tay trái lên:

"Vì thế tôi đến đây, cuối cùng tôi đã ở tuổi bảy mươi, bước một bước tìm kiếm bản thân. Hơn nửa năm trước tôi từ sao Hỏa lên xe buýt vũ trụ Địa Hỏa, đến Trái Đất. Sau vài tháng hành trình, cuối cùng đến Trái Đất, sau đó đến nơi từng là thành phố Đông Hải, chính là khu rừng này, bắt đầu tìm kiếm không mục đích."

"Tôi đã tìm hơn hai tháng rồi, nhưng chẳng tìm được gì... Đừng nói là tìm thấy két sắt số 724 của tôi, đến bất kỳ két sắt nào khác tôi cũng không tìm thấy."

Lâm Huyền bất lực giơ tay:

"Thực sự quá khó tìm, giống như mò kim đáy bể vậy. Thậm chí... không chắc rằng những két sắt đó có thực sự bị chôn dưới khu rừng này hay không. Chưa kể, phạm vi dò tìm của máy dò này cũng không lớn lắm? Nếu két sắt bị chôn sâu, có lẽ cũng không dò được."

Cụ Vệ Thắng Kim cười khúc khích:

"Những đạo lý cậu nói, tôi đều hiểu, nếu không... tại sao tôi lại cứ chần chừ, do dự, mãi đến bảy mươi tuổi mới đến Trái Đất

chứ?"

"Tôi nghĩ nhiều năm như vậy, biết rõ chuyện này khó khăn thế nào, hy vọng nhỏ bé ra sao. Nhưng tôi đã già rồi, chỉ còn duy nhất một điều mong mỏi cuối cùng này... Để không để lại tiếc nuối trong cuộc đời mình, vẫn nên thử một lần!"

"Kết quả tồi tệ nhất là không tìm thấy, không tìm thấy tôi sẽ coi như đến Trái Đất du lịch một vòng. Dù sao xe buýt vũ trụ Địa Hỏa đến, cũng phải hai năm sau, cùng lắm thì lúc đó tôi lại mặt mày xám xịt lên xe buýt trở về sao Hỏa."

Đến đây, lai lịch của cụ Vệ Thắng Kim đã rõ ràng.

Lần này ông ấy từ sao Hỏa đến Trái Đất, chính là để tìm chiếc két sắt hợp kim hafnium của mình.

Vừa hay.

Lâm Huyền cũng rất tò mò, trong két sắt hợp kim hafnium của mình, tờ giấy nhỏ mà Sở An Tình đã viết cho hắn chứa đựng thông tin gì.

Sở An Tình đã nói rằng, khi hắn nhìn thấy nội dung trên tờ giấy nhỏ, hắn sẽ hiểu được thực hư của thế giới giấc mơ.

Dù hiện tại những thay đổi trong giấc mơ thứ năm đã chứng minh được phần lớn rằng thế giới giấc mơ là có thật.

Nhưng.

Lâm Huyền vẫn muốn biết...

Sở An Tình, người đã chạm vào hạt thời không của thiên niên trụ, trong những phút cuối cùng của cuộc đời mình, sẽ viết lại điều gì cho hắn?

Chắc chắn là một thông tin rất quan trọng, phải không?

Đây là manh mối mà cô ấy đã dùng những phút cuối cùng của cuộc đời để lại cho hắn... có lẽ còn quan trọng hơn cả những gì hắn tưởng tượng.

"Vậy chúng ta cùng tìm kiếm đi, cụ Vệ."

Lâm Huyền nói:

"Cháu cũng muốn biết trong két sắt của mình có gì, để cháu đi cùng cụ thử vận may nhé."

"Đương nhiên là không vấn đề gì." Cụ Vệ Thắng Kim cười thoải mái:

"Cậu là Lâm Huyền đúng không? Vậy từ giờ tôi sẽ gọi cậu là Lâm Huyền, cậu cũng không cần phải khách sáo gọi tôi là cụ, dù sao cậu sinh ra trước tôi rất lâu rồi. Hiện nay xã hội có hiện tượng này rất phổ biến, nên mọi người đã không còn dùng cách xưng hô đó nữa... cậu cứ gọi tôi là Vệ Thắng Kim là được."

"Không không không..."

Lâm Huyền lắc tay từ chối, kiên quyết nói:

"Cháu vẫn sẽ gọi cụ là cụ Vệ, dù sao đây cũng là Trái Đất, chúng ta theo truyền thống của Trái Đất."

Tên Vệ Thắng Kim thật sự rất nổi tiếng.

Lâm Huyền không thể nào thoải mái gọi tên đó ra miệng được.

Thế là.

Hai người thành lập nhóm.

Vừa tán gẫu, vừa tiến theo lộ trình đã định của cụ Vệ Thắng Kim.

Lâm Huyền vốn dĩ không có hy vọng gì tìm thấy két sắt, hắn hiểu rõ xác suất như mò kim đáy bể... hoàn toàn không có khả năng tìm thấy.

Chỉ là, khó khăn lắm mới gặp được một người còn sống biết nói chuyện, Lâm Huyền không thể để ông ấy đi được?

Chắc chắn phải cố gắng thu thập thêm thông tin và tình báo mới đúng.

Cụ Vệ Thắng Kim rất thành thạo cầm máy dò kim loại, di chuyển sát mặt đất qua lại, rất nghiêm túc.

Lâm Huyền thì như cái đuôi theo sau cụ Vệ Thắng Kim, hỏi đông hỏi tây:

"Cụ Vệ, thân thể cụ tốt thế này, có phải cũng qua cường hóa bằng thuốc và chỉnh sửa gien không?"

"Haha, làm gì có chuyện đó." Cụ Vệ Thắng Kim cười lớn:

"Đó chỉ là khái niệm trong khoa học viễn tưởng, sao Hỏa không có những thứ đó."

Được thôi.

Xem ra cây công nghệ đã thay đổi.

Lâm Huyền khẽ cười.

Không lẽ là do hai nữ sát thủ mắt xanh nào đó đã gây ra bóng ma tâm lý cho Jask?

Khiến ông ta cực kỳ phản đối việc cường hóa bằng thuốc và chỉnh sửa gen, tự nhiên, trên sao Hỏa của ông ta, cũng không phát triển công nghệ này.

Đúng vậy.

Đó chính là sao Hỏa của Jask, chắc chắn là ông ta có tiếng nói quyết định.

Chương 1059: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (4)

"Vậy... nếu cụ không có cường hóa cơ thể, thì đưa cháu cái ba lô đi, cháu giúp cụ mang."

Lâm Huyền luôn tôn trọng người già và yêu thương trẻ nhỏ:

"Để cụ đỡ tốn sức, nâng cao tốc độ phát hiện kim loại dưới lòng đất, cháu trẻ hơn cụ nên chắc chắn sức khỏe tốt hơn."

"Haha, vậy cảm ơn cậu Lâm Huyền, cái ba lô này thật sự nặng quá, đè làm tôi cong cả lưng."

Cụ Vệ Thắng Kim không khách sáo.

Lập tức đặt cái ba lô to xuống đất, để Lâm Huyền đeo lên vai.

Quả thật rất nặng, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Lâm Huyền vốn dĩ sức khỏe đã tốt, cộng thêm vài tháng trước luôn ở trung tâm huấn luyện bí mật phi hành gia, trải qua huấn luyện khắc nghiệt, thể lực cũng được nâng cao.

Mang ba lô lên vai, Lâm Huyền tiếp tục hỏi về những chuyện ở sao Hỏa.

Về kinh tế, chính trị, cấu trúc, công nghệ, hắn đã hiểu biết thêm rất nhiều...

Nhìn chung.

Theo lời cụ Vệ Thắng Kim, cuộc sống trên sao Hỏa vẫn rất

thoải mái, không có áp lực lớn và cũng không có chiến tranh.

Nguyên nhân chính là do... mặc dù sao Hỏa thực hiện chế độ liên bang, nhưng thực tế vẫn là SPACET độc quyền kiểm soát.

SPACET độc quyền kiểm soát không phải nhờ vũ khí và quyền lực, mà nhờ vào công nghệ thực sự.

Kế hoạch di dân sao Hỏa chính thức bắt đầu vào khoảng năm 2350. phát triển rất chậm, ban đầu chỉ có vài căn cứ nhỏ, còn phải phụ thuộc vào nguồn cung cấp vật tư từ Trái Đất.

Năm 2400. thảm họa lớn trên Trái Đất, sao Hỏa hoàn toàn không bị ảnh hưởng, và dưới sự dẫn dắt của Jask và SPACET, người dân sao Hỏa bắt đầu xây dựng và phát triển ổn định.

Đây không phải là một việc đơn giản.

Sao Hỏa xa Mặt Trời hơn rất nhiều so với Trái Đất, dẫn đến năng lượng mặt trời mà sao Hỏa có thể nhận được rất hạn chế.

Như người ta thường nói, vạn vật sinh trưởng dựa vào Mặt Trời, việc thu nhận năng lượng mặt trời trên sao Hỏa từ đầu đã là một bất lợi.

Nhưng so với các khó khăn khác trong việc xây dựng sao Hỏa, vấn đề ánh sáng mặt trời lại trở nên nhỏ nhặt.

Bầu khí quyển sao Hỏa rất mỏng, không thể ngăn chặn được bức xạ và tia vũ trụ nguy hiểm, và áp suất rất thấp, không thể giữ nước lỏng.

Sao Hỏa không có từ trường, đây mới là điểm yếu nhất; sự sống trên Trái Đất được an lành như vậy là nhờ có từ trường của Trái Đất, từ trường này làm lệch hướng các cơn bão mặt trời và tia vũ trụ, khiến chúng không thể chạm tới bề mặt.

Tương tự, môi trường trọng lực thấp của sao Hỏa cũng là một thử thách lớn cho khả năng thích ứng và sự phát triển lâu dài của cơ thể con người.

Trong hơn hai trăm năm qua, người dân sao Hỏa luôn đối đầu với những yếu tố bên ngoài này.

Họ đoàn kết, chung lòng vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng đã biến sao Hỏa thành một hành tinh có thể tự cung tự cấp, mức sống ổn định.

Nói cách khác, vào năm 2350. mức sống trên sao Hỏa còn chưa bằng Trái Đất năm 2024.

Rồi từ năm 2350 đến năm 2550. người dân sao Hỏa tập trung vào xây dựng nhà cửa, công nghệ phát triển gần như dừng lại, vì nhiệm vụ hàng đầu là sự tồn tại tự cung tự cấp.

Sau năm 2550. khi vấn đề ăn no, an toàn, thực phẩm, và cuộc sống đã được giải quyết, sao Hỏa mới thực sự bước vào giai đoạn phát triển công nghệ.

Đây lại là một ngưỡng mới, tài nguyên và năng lượng đều là vấn đề, cho đến ngày nay năm 2624. mức sống và trình độ công nghệ của người dân sao Hỏa cũng chỉ đạt được mức của Trái Đất vào năm 2200.

Lâm Huyền không có khái niệm thực tế về điều này, qua cuộc trò chuyện với cụ Vệ Thắng Kim, hắn ước chừng rằng, trình độ công nghệ của Trái Đất vào năm 2200 trong tương lai này, đại khái tương đương với thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai.

Pin hạt nhân mật độ cao đã được giải quyết, nhưng vẫn còn cách khá xa việc kiểm soát nhiệt hạch lạnh.

Công ty SPACET kiểm soát mọi mạch sống của sao Hỏa, quyết định hướng phát triển của sao Hỏa, nắm giữ quyền lực tuyệt đối

trong các liên bang.

Khi Jask qua đời, toàn bộ sao Hỏa có 200 triệu dân, hiện nay, tổng dân số sao Hỏa đã vượt qua 500 triệu người.

Cụ Vệ Thắng Kim còn nói:

"Tại sao người dân sao Hỏa không muốn đến Trái Đất, thực ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác... đó là thảm họa lớn năm 2400 quá kinh khủng, không ai biết khi nào thảm họa tiếp theo sẽ xuất hiện mà không có dấu hiệu báo trước."

"Vì vậy, mọi người đều e ngại Trái Đất, không ai muốn đến đây du lịch, chứ đừng nói đến việc sống ở đây. Thực tế là... trước khi thảm họa lớn năm 2400 xảy ra, thực sự không có dấu hiệu báo trước nào cả, nó xuất hiện một cách rất đột ngột."

Lâm Huyền đeo ba lô nặng nề, đi theo cụ Vệ Thắng Kim.

Lại là thảm họa lớn năm 2400.

Hắn không nghĩ rằng thảm họa này là do tự nhiên gây ra.

Bởi vì trong bốn giấc mơ trước, không có thảm họa tương tự nào xảy ra, ít nhất là không có trong ghi chép.

Chương 1060: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (5)

Nếu thực sự là thiên tai.

Ví dụ như bão mặt trời, hoạt động nội bộ của Trái Đất, thiên thạch từ ngoài không gian...

Nếu giấc mơ thứ năm có, thì bốn giấc mơ trước cũng phải có mới đúng.

Không thể nào nói rằng, giấc mơ thứ nhất Mặt Trời rất ưu ái, không phát ra bão điện từ; rồi đến giấc mơ thứ năm đột nhiên nổi giận, phát ra bão điện từ?

Điều này rõ ràng không thể.

Trái Đất không có quyền lực lớn như vậy, trước mặt Mặt Trời khổng lồ, Trái Đất chỉ là một mảnh vụn nhỏ, không đáng kể.

Vì vậy, nguyên nhân đã rõ ràng.

Đây cũng là điều mà Lâm Huyền luôn nghi ngờ—

【Thảm họa lớn trên Trái Đất năm 2400. rất có khả năng là do con người gây ra. Mặc dù không rõ mục đích cụ thể của Jask, nhưng cái gọi là "giáo dục lịch sử" trên sao Hỏa, có lẽ đã nói dối, không phải là lịch sử thực sự. 】

Thậm chí...

【Tại sao loài người lại dễ dàng từ bỏ Trái Đất như vậy? Đằng sau đó có bí mật gì? Lâm Huyền vẫn cho rằng, dù sao đi nữa, Trái

Đất cũng thích hợp cho con người sinh sống hơn sao Hỏa... liệu có phải, việc khiến loài người từ bỏ Trái Đất và chạy trốn đi chính là một âm mưu?】

Lâm Huyền đi theo sau suy nghĩ, không trả lời lời của cụ Vệ Thắng Kim.

Cụ Vệ Thắng Kim đi phía trước.

Vừa dò tìm, vừa cười nói:

"Ồ, tôi thấy rằng, những người này có chút lo lắng không đâu. Như loại thảm họa lớn toàn cầu đó, làm sao dễ gặp được? Làm sao có thể trùng hợp đến thế?"

"Cậu nói đúng không Lâm Huyền? Không thể nào Trái Đất hai trăm năm không có chuyện gì, rồi chúng ta vừa đến, Trái Đất liền bùng nổ, đúng không? Hahahahahaha—"

Cụ Vệ Thắng Kim cười rất sảng khoái.

Lâm Huyền cũng cười sảng khoái theo.

Đúng vậy, thật là trùng hợp đấy cụ Vệ!

Lâm Huyền nhìn đồng hồ trên cổ tay trái...

Chiều 16:41.

Thời gian còn lại cho cụ Vệ Thắng Kim để cười nói vui vẻ, chỉ còn 8 tiếng.

Hắn đột nhiên nghĩ đến.

Nếu tia sáng trắng hủy diệt thế giới lúc 00:42 chỉ đơn giản là phá hủy Trái Đất, thì có phải con người trên sao Hỏa vẫn sống sót?

Suy đi nghĩ lại, Lâm Huyền cảm thấy điều này không thực tế.

Nếu tia sáng trắng thực sự là một loại vũ khí hủy diệt Trái Đất, thì đòn tấn công với tốc độ ánh sáng như vậy chắc chắn có sức hủy diệt và phạm vi rất lớn.

Không thể nào nói rằng, Trái Đất bị bốc hơi, còn sao Hỏa và Mặt Trời vẫn bình an vô sự.

Có khả năng lớn là khi một thứ gì đó bị hủy diệt, nó sẽ hủy diệt cả hệ Mặt Trời, không ai có thể chạy thoát.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Tia sáng trắng đó rốt cuộc là gì?

Có thật là Trái Đất bị hủy diệt không?

Hay là Trái Đất vẫn ổn, còn mình bị đá ra khỏi vòng lặp thời gian?

Thật không biết khi nào mới có thể tìm được câu trả lời cho tia sáng trắng đó.

Bíp bíp bíp bíp bíp!

Đột nhiên.

Máy dò kim loại trong tay cụ Vệ Thắng Kim phát ra âm thanh dồn dập và gấp gáp.

"Đã tìm thấy?"

Lâm Huyền không ngờ thực sự có phát hiện, vội vàng chạy tới.

Cụ Vệ Thắng Kim di chuyển nhẹ máy dò kim loại, tìm thấy nơi có tín hiệu mạnh nhất, tiếng bíp bíp bíp cố định ở đó:

"Chỗ này, dưới đất có gì đó."

Cụ Vệ Thắng Kim khẳng định.

Lâm Huyền nghĩ đến một vấn đề:

"Cái máy dò này có thể dò được tất cả các loại kim loại không? Đây là phế tích của thành phố Đông Hải trước đây, chắc chắn dưới đất có rất nhiều kim loại chôn vùi, như sắt thép xây dựng, xác xe hơi, linh kiện kim loại..."

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu:

"Loại thép đó, qua thời gian dài như vậy chắc chắn đã rỉ sét và bị ăn mòn, máy này không thể dò được kim loại đã rỉ sét. Máy dò này rất cao cấp, không phải loại máy kiểm tra an ninh, nhận dạng kim loại bằng cảm ứng điện từ."

"Nguyên lý của máy này tôi không giải thích cho cậu, nói chung, máy dò của tôi chỉ có thể dò được những kim loại có bề mặt nhẵn, không rỉ sét, cấu trúc hoàn chỉnh."

"Vì chuyến đi này, tôi đã chuẩn bị kỹ càng. Vật liệu hợp kim hafnium, chịu nhiệt và chống ăn mòn, không bao giờ rỉ sét, dùng máy dò này dò thì chắc chắn đúng!"

"Vậy nếu là một cái chậu inox thì sao?"

Lâm Huyền cẩn thận hỏi:

"Chậu inox có thể bị dò được không?"

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu cười:

"Lâm Huyền à, vật liệu inox không phải là không bao giờ rỉ sét. Dù là vật liệu inox tốt nhất, trong môi trường ngoài trời cũng không chịu được vài chục năm, rỉ sét là điều tất yếu. Huống chi đã 200 năm trôi qua, inox cũng đã bị rỉ hết rồi."

"Nếu cậu nói là inox mới sản xuất... thì càng là chuyện hoang

đường, trên Trái Đất bị bỏ rơi này, trình độ công nghiệp gần như bằng không, không thể sản xuất ra vật liệu inox. Tôi có thể nói chắc chắn... hiện tại trên hành tinh này, không thể tồn tại bất kỳ mảnh inox nào."

Chặt chẽ!

Lâm Huyền không thể không giơ ngón cái lên khen cụ Vệ Thắng Kim:

Chương 1061: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (6)

"Tuyệt vời cụ Vệ, có thể thấy cụ thật sự đã chuẩn bị kỹ càng!"

"Được rồi Lâm Huyền, lấy xẻng gấp trong ba lô ra, chúng ta cùng đào đất, xem bên dưới có phải là két sắt hợp kim hafnium không!"

Sau hai tháng tìm kiếm, lần đầu tiên có phát hiện, cụ Vệ Thắng Kim rõ ràng rất phấn khích, xắn tay áo chuẩn bị đào đất.

Không cần biết két sắt hợp kim hafnium bên dưới có phải của ông ấy hay không, tìm thấy một cái là có hy vọng!

Có thể tìm thấy cái đầu tiên, sẽ có thể tìm thấy cái thứ hai!

Lâm Huyền lấy ra hai cái xẻng gấp từ ba lô, trông rất cao cấp, mở ra thấy chắc chắn hơn tưởng tượng.

Công nghệ sao Hỏa, danh bất hư truyền.

Hai người nhanh chóng hành động, từng xẻng từng xẻng bắt đầu đào hố.

Không ngờ vật đó được chôn khá sâu, đã đào hơn một mét mà vẫn chưa đào đến.

Cụ Vệ Thắng Kim lau mồ hôi.

Ông ấy leo ra khỏi hố, cầm máy dò kim loại lại leo xuống, quét về phía dưới.

Bíp bíp bíp bíp bíp!

Lần này âm thanh càng to hơn.

"Không sai, Lâm Huyền, chắc chắn ở bên dưới, chỉ là quá sâu..."

Lâm Huyền cũng mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Dù sao thế giới giấc mơ này là ngày 28 tháng 8 năm 2624. giữa mùa hè nóng nhất, lại còn làm công việc nặng nhọc như vậy.

"Chúng ta cần mở rộng hố này một chút."

Lâm Huyền nhận lấy bình nước cụ Vệ Thắng Kim đưa, uống ừng ực vài ngụm, lau miệng:

"Nếu không chúng ta không thể đứng vào, đất phía dưới cũng không thể đào ra được... cái két sắt hợp kim hafnium đó kích thước khá lớn, phải có đủ không gian mới có thể đào nó ra."

Cụ Vệ Thắng Kim gật đầu.

Thế là hai người ngừng đào theo chiều dọc, bắt đầu mở rộng theo chiều ngang.

May mà xẻng công nghệ sao Hỏa của cụ Vệ Thắng Kim đủ sắc bén, đào đất như cắt đậu hũ, xẻng lên đất không tốn sức, tiến độ công việc rất nhanh.

"Có cảm giác như khảo cổ."

Lâm Huyền vừa nói, vừa đứng dưới hố, tiếp tục đào đất.

Thời gian này, vừa đào mộ vừa khảo cổ... kinh nghiệm sống quá phong phú.

Cạch!

Lâm Huyền dùng chân đạp xẻng, bị kẹt giữa chừng, bắn ra một tia lửa.

"Hình như đào tới rồi."

Lâm Huyền nhấc xẻng lên nhìn, thấy phía trước có một khe nhỏ, kim loại có thể làm bắn ra tia lửa này, chắc chắn... chỉ có thể là hợp kim hafnium.

Quả nhiên.

Hai người theo chỗ bị kẹt mà đào, nhanh chóng lộ ra một góc của két sắt hợp kim hafnium!

"Cụ Vệ, chính là thứ này, cụ thật sự đã tìm đúng."

Lâm Huyền chỉ vào vật ở dưới chân, nguồn gốc của mọi rắc rối.

Thứ này... dù hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

Thành công ngay trước mắt.

Hai người không kịp lau mồ hôi, tăng tốc độ, mạnh tay đào, cuối cùng cũng dựng đứng được cái két sắt hợp kim hafnium sáng loáng từ mấy trăm năm trước.

Vứt xẻng đi, cả hai lập tức ghé lại gần, nhìn vào bảng tên phía trước—

Số hiệu: 1277

Tên: Bàng Á

Ngay lập tức, cả hai thở dài.

"Trời ơi... két sắt này đã đến số hiệu 1277 rồi."

Lâm Huyền than thở:

"Ngân hàng Thái Mỗ quả thật đã làm ăn lớn mạnh."

Hắn quay đầu nhìn cụ Vệ Thắng Kim đang ngồi xuống đất nghỉ ngơi:

"Cụ Vệ, khi cụ gửi két sắt, số hiệu lớn nhất là bao nhiêu? À... xin lỗi, cháu quên là cụ bị mất trí nhớ rồi."

Cụ Vệ Thắng Kim đã nói, sau khi ngủ đông, ông ấy mất hết ký ức về quá khứ, đương nhiên sẽ không nhớ được những chuyện khi gửi két sắt, bởi vì ngay cả mật mã 23730907 ông ấy cũng không biết có ý nghĩa gì, không biết tại sao lại đặt ngày đó.

Lâm Huyền tùy ý xoay các bánh xe mật mã trên két sắt, chỉ là thử cho vui.

Phải nói rằng, chất lượng của két sắt này thực sự rất tốt, không hổ danh là hợp kim hafnium, các bánh xe mật mã vẫn mượt mà như vậy.

Thử vài mã, nhấn vào khóa, đều không mở được, Lâm Huyền cũng từ bỏ, quay đầu an ủi:

"Không sao, cụ Vệ, mặc dù chúng ta đã mất công sức đào ra cái két sắt này, nhưng nó không phải của cụ cũng không phải của cháu... nhưng điều này chưa chắc đã là chuyện xấu đâu."

"Cụ nghĩ xem, cụ đã tìm ở đây hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm thấy cái nào, có thể ngân hàng Thái Mỗ không nằm trong khu rừng này. Thành phố Đông Hải lớn như vậy... có thể cụ không có khái niệm, cháu cũng không biết một thành phố trên sao Hỏa lớn thế nào, nhưng diện tích của thành phố Đông Hải hơn 6000 km2, với tốc độ dò tìm của cụ, đừng nói là hai năm, hai mươi năm cũng không dò hết được."

"Giờ thì tốt rồi, cụ đã phát hiện ra khu vực cốt lõi. Đã tìm thấy cái két sắt đầu tiên, thì xung quanh chắc chắn sẽ có cái thứ hai, thứ ba... thậm chí có thể chỗ chúng ta đang đứng chính là tàn tích của ngân hàng Thái Mỗ trước đây, cụ nên vui mới đúng."

Cụ Vệ Thắng Kim nhìn Lâm Huyền với vẻ nghi ngờ:

"Cậu đang an ủi tôi à, Lâm Huyền? Haha... cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi lớn tuổi như vậy, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà nản chí được, haha... nhưng vẫn cảm ơn cậu, vừa nãy tôi chỉ là quá mệt, nhất thời không nói nên lời. Dù sao cũng đã bảy mươi tuổi rồi, thể lực không thể so với những người trẻ như cậu."

Chương 1062: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (7)

Cụ Vệ Thắng Kim cầm lấy bình nước, uống vài ngụm rồi cười đưa cho Lâm Huyền.

Thấy cụ Vệ Thắng Kim, người đàn ông bảy mươi tuổi vẫn theo đuổi giấc mơ tuổi trẻ, có tâm trạng tốt, Lâm Huyền cũng yên tâm, lắc đầu ra hiệu mình không khát.

Rồi bước lên một bước, ngồi trên cái két sắt hợp kim hafnium vừa đào ra, cùng cụ Vệ Thắng Kim nhìn vào sâu trong khu rừng:

"Cụ Vệ, cháu có một vài câu hỏi về lịch sử muốn hỏi cụ."

"Ôi dào, sao cứ phải khách sáo thế, Lâm Huyền."

Cụ Vệ Thắng Kim vẫy tay:

"Cậu thật sự chưa quen với thời đại này, làm tôi cũng thấy gò bó. Cậu không cần gọi tôi là cụ... cậu cứ gọi tôi là Vệ Thắng Kim như tôi gọi cậu là Lâm Huyền là được!"

"À..."

Lâm Huyền quyết định bỏ qua cách xưng hô, đi thẳng vào vấn đề:

"Cháu muốn hỏi hai câu hỏi, câu hỏi đầu tiên là..."

"【Tại sao năm 2400. sau thảm họa lớn, khi Jask từ sao Hỏa đến đón người, mọi người lại rời đi không chút do dự? Bình thường mà nói, dù Trái Đất có tồi tệ, đổ nát, công nghệ lạc hậu,

đói kém đến đâu... thực sự có nhiều người sẵn lòng rời bỏ quê hương để đến sao Hỏa không?】"

Cụ Vệ Thắng Kim thở dài một hơi.

Chậm rãi nói:

"Cậu thấy đấy, đây chính là nhược điểm của việc không được học lịch sử, tôi rất ngạc nhiên là cậu làm sao mà qua được bài kiểm tra kiến thức cơ bản khi tỉnh lại từ ngủ đông? Nếu bài kiểm tra đó không qua được... thì phải thi lại, nếu không chắc chắn cậu có khả năng hòa nhập với xã hội hiện tại, sẽ không được phép sống tự do trong thời đại tương lai."

"Giáo dục lịch sử nói rằng, tình hình Trái Đất lúc đó rất tồi tệ, không chỉ là chiến tranh và vấn đề thiếu lương thực. Dù đã qua vài chục năm, dân số toàn cầu còn rất ít, nhưng môi trường tự nhiên vẫn không cải thiện... núi lửa, động đất, sóng thần... Lâm Huyền, cậu chưa từng trải qua những cảnh tượng kinh hoàng đó, cậu chắc chắn không thể hiểu được suy nghĩ của họ."

"Cậu nhìn vào phim ảnh, những cảnh chiến tranh, những bộ phim thảm họa, ai gặp phải những tình huống như vậy mà không muốn rút lui đến nơi an toàn? Và vào khoảng từ năm 2400 đến năm 2500 sau Công Nguyên, nơi an toàn và thoải mái nhất chắc chắn là sao Hỏa."

"Sau năm 2500. có thể môi trường Trái Đất đã tốt hơn, nhưng những người di dân từ Trái Đất khi đó, hoặc là đã qua đời, hoặc là đã định cư trên sao Hỏa... thế hệ con cháu trên sao Hỏa không muốn quay về Trái Đất lạc hậu, chẳng lẽ để những người già như tôi tự mình trở lại Trái Đất săn bắn, sinh tồn, sống cuộc sống nguyên thủy sao?"

"Điều đó tôi chắc chắn không muốn... và xe buýt vũ trụ Địa Hỏa, hai năm mới có một chuyến, ai thực sự muốn quay về Trái

Đất sống, chưa bao giờ có ai cản trở, muốn về thì cứ về thôi, tự do cá nhân. Nhưng nói thật, chuyển từ cuộc sống tiện nghi sang cuộc sống khổ cực thì khó lắm, hiện tại cuộc sống trên sao Hỏa rõ ràng hạnh phúc hơn nhiều, chẳng ai muốn quay về."

"Trừ khi... một ngày nào đó, trình độ công nghệ và mức sống trên Trái Đất đạt được một nửa, hoặc thậm chí là một phần ba của sao Hỏa, thì chắc nhiều người sẽ muốn quay về sống ở Trái Đất."

Lâm Huyền gật đầu.

Tiếp tục nói:

"Đúng vậy, đó chính là câu hỏi thứ hai cháu muốn hỏi—"

"【Cụ nói rằng, vào năm 2500. sau khi chuyến tàu cuối cùng chở người di dân từ sao Hỏa rời đi, trên Trái Đất vẫn còn lại vài triệu, thậm chí hàng chục triệu người ở lại. Vậy mà bây giờ đã hơn một trăm năm trôi qua, lại có một số kiến thức nhất định, tại sao họ không phát triển được đến giai đoạn văn minh công nghiệp?】"

Cụ Vệ Thắng Kim đậy nắp bình nước lại.

Đặt sang một bên.

Tiếp tục giải thích cho Lâm Huyền:

"Một trăm năm là khoảng thời gian rất dài, đủ để thực hiện những bước nhảy vọt về công nghệ. Nhưng điều kiện tiên quyết là dân số phải đủ tập trung, và kiến thức cùng cơ sở hạ tầng phải được duy trì."

"Tàu vũ trụ của SPACET mất hàng chục năm để đưa tất cả những người muốn rời khỏi Trái Đất đi, những người còn lại, ngoài những người bảo thủ, phần lớn đều có vấn đề về sức khỏe... không thể ngồi tàu vũ trụ, không thể thích nghi với môi trường không trọng lực, không thể thực hiện chuyến hành trình dài trong

không gian."

"Nói là những người còn lại đều là người già, yếu, bệnh tật cũng không ngoa, trong điều kiện cơ bản như vậy, dân số lại phân tán nghiêm trọng, không thể thực sự đoàn kết lại, có thể tập hợp được vài vạn người đã là một tổ chức lớn rồi."

"Nhưng... dân số vài vạn người, có cả già lẫn trẻ, trong quá trình phát triển công nghiệp thì có thể làm được gì? Duy trì được kinh tế nông nghiệp đã là rất tốt rồi. Vì vậy, sau hơn một trăm năm sinh sản và phát triển, tổng dân số còn lại trên Trái Đất vượt qua ba mươi triệu người, và đạt được mức sống trung cổ, đã là một kỳ tích."

"Sự bùng nổ công nghệ của văn minh thực sự rất nhanh, nhưng không có nền văn minh nào có thể đột ngột, không có sự tích lũy mà bùng nổ công nghệ. Mỗi cuộc cách mạng công nghiệp bùng nổ, nhìn thì có vẻ nhanh chóng, nhưng thực ra đều là kết quả của hàng trăm, hàng nghìn năm tích lũy."

Chương 1063: Đại Kiểm Miêu, CC, lão bằng hữu (8)

"Sự tích lũy này không chỉ là kiến thức và cơ sở hạ tầng, mà còn là sự tích lũy nhân tài, thậm chí là những thiên tài. Những người thực sự có thể thúc đẩy sự phát triển của lịch sử, chỉ có thiên tài, và với cơ sở dân số như hiện tại, chỉ trong hơn một trăm năm vài thế hệ, xác suất xuất hiện thiên tài thực sự quá nhỏ."

"Cậu có thể không tin, nhưng ngay cả sau gần một nghìn năm, những thiên tài được liệt kê trong sách giáo khoa của trẻ em vẫn là Einstein, Newton, Gauss, những kỳ tích của nền văn minh nhân loại... Thực tế là, giữa Newton và Gauss cách nhau hơn một trăm năm; giữa Gauss và Einstein cũng cách nhau hơn một trăm năm."

"Nhưng tôi vẫn rất lạc quan về tương lai của Trái Đất, chỉ cần thêm một hai trăm năm nữa, khi dân số tăng lên, chắc chắn sự thay đổi về lượng sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất, và dễ dàng bước vào thời đại công nghiệp."...

Lâm Huyền lắng nghe đánh giá của cụ Vệ Thắng Kim về lịch sử, nhân văn và văn minh, cảm thấy rất có lý:

"Cụ biết nhiều thật đấy... cụ làm gì trên sao Hỏa vậy?"

"Haha, trước khi nghỉ hưu, tôi là giáo viên đại học."

"Ồ, giỏi quá!"

Lâm Huyền khen ngợi:

"Vậy cháu gọi cụ là thầy Vệ nhé."

"Ồ, tôi không phải giáo sư, chỉ là một giáo viên bình thường thôi, cậu cứ gọi tôi là Vệ Thắng Kim là được."

"Vậy cháu gọi cụ là thầy Vệ nhé." Lâm Huyền vẫn cố gắng thuyết phục.

"Ừ, tùy cậu."

Nói xong, cụ Vệ Thắng Kim đứng dậy, phủi bụi trên người:

"Chúng ta tiếp tục chứ? Tôi đoán khu vực này, vẫn có thể tìm thấy các két sắt hợp kim hafnium khác, chúng ta lấy đây làm trung tâm, quét dò phía đông trước!"

Cụ Vệ Thắng Kim tràn đầy năng lượng, dẫn Lâm Huyền tiếp tục bước vào hành trình khảo cổ.

Tiến về phía đông.

Vẫn là cụ Vệ Thắng Kim điều khiển máy dò kim loại, Lâm Huyền giúp cụ mang ba lô, cầm dụng cụ.

Đột nhiên.

Hai người dừng bước, ngẩng đầu nhìn vào khu rừng phía trước bị che khuất bởi tán lá rậm rạp.

Xa xa...

Dường như có tiếng truy đuổi và tiếng la hét vọng lại.

Lúc đầu Lâm Huyền còn tưởng là thú dữ, nhưng lắng nghe kỹ, đó là tiếng người! Và còn là nhiều người!

Cuối cùng lại có thể gặp được người sống, và có khả năng cao là người bản địa của Trái Đất!

Lâm Huyền rất phấn khích.

Cụ Vệ Thắng Kim đã được "giáo dục lịch sử" và "tẩy não", Lâm Huyền không hoàn toàn tin tưởng lời của cụ, hắn muốn nghe thông tin từ người bản địa Trái Đất.

Đang chuẩn bị tiến tới.

Cụ Vệ Thắng Kim bỗng kéo Lâm Huyền ra sau cây, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng:

"Suỵt... đừng kích động, chúng ta nên trốn trước. Trái Đất hiện giờ rất loạn, đặc biệt là quanh vùng Đông Hải, nơi này không có thành phố lớn, chỉ toàn là các làng mạc... một số người không dễ đối phó, tốt nhất nên trốn trước."

Trong lúc nói chuyện.

Tiếng truy đuổi và chửi bới ở phía bên kia khu rừng càng gần hơn.

Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim nấp sau cây, thò đầu ra nhìn.

Vút!

Một bóng đen duyên dáng nhảy ra từ tán lá, đáp xuống một khoảng trống. Cô ấy rút thanh đao đen bóng từ thắt lưng, chọn vị trí và chờ đợi.

Lâm Huyền hít một hơi sâu, mở to mắt...

Mái tóc nâu sẫm,

Đôi lông mày lúc này nhíu lại đầy dữ dội,

Nốt ruồi lệ ở khóe mắt trái làm điểm nhấn,

Gương mặt quen thuộc, dáng hình quen thuộc!

Hắn vừa chuẩn bị hét lên—

"Đồ khốn! Giết cô ta cho tao!"

Một tiếng quát thô lỗ vang lên, một người đàn ông hung dữ với khuôn mặt đầy vết sẹo dẫn theo ba tên đàn em đủ loại cao thấp, mập ốm khác nhau, nhảy ra từ bụi cỏ, cầm gậy chỉ về phía trước:

"Đánh cô ta cho tao! Đánh thật mạnh!"

Chớp mắt, tình hình trở nên hỗn loạn, đao ngắn gậy dài tạo thành thế bốn đánh một. Dài một tấc mạnh một tấc, đặc biệt là tên đàn em gầy cao cầm cây thương gỗ đỏ, đâm qua đâm lại, không thể né tránh, đánh đến không phân thắng bại.

Quá đáng thật!

Lâm Huyền không thể nhịn được nữa, nhảy ra từ sau cây.

Đều là người quen, đều là phe mình, đánh gì mà đánh:

"Dừng lại! Dừng lại! Các người đừng đánh nữa!"

Tuy nhiên...

Chẳng ai thèm để ý đến hắn.

A Tráng và Tam Bàn vung đao ngắn vào không khí, Nhị Trụ Tử cầm thương dài đâm lung tung, Đại Kiểm Miêu đứng bên ngoài vừa vung gậy vừa chửi bới.

CC chỉ lo né tránh những đòn tấn công hỗn loạn của bốn người, không còn sức để nhìn về phía Lâm Huyền.

"Tôi đã bảo đừng đánh nữa, dừng tay!"

Lâm Huyền đã chạy đến bên Đại Kiểm Miêu, vỗ mạnh vào vai hắn ta:

"Kiểm ca, nể mặt tôi một chút! Đừng đánh nữa!"

Vút—

Một cây gậy lạnh lẽo giáng xuống, Lâm Huyền né sang một bên.

Khuôn mặt Đại Kiểm Miêu nhăn lại đầy sẹo:

"Mày là thằng nào! Nể mặt mày!? Mày là cái thá gì!"

Ba tên đàn em nghe thấy tiếng, cũng dừng tay nhìn về phía đại ca.

Cùng lúc đó.

CC cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía này, mở to mắt:

"Lâm... Lâm Huyền?"

Chương 1064: Làng Rhine (1)

Nghe CC gọi tên mình, Lâm Huyền hơi ngạc nhiên.

Hắn mơ hồ nhớ lại...

Khi gặp CC trong giấc mơ thứ hai, cô ấy chỉ cảm thấy hắn quen thuộc, đã từng gặp trong những mảnh ký ức, lúc đó không biết tên hắn, thậm chí còn không tin rằng hắn tên là Lâm Huyền, còn mỉa mai rằng:

"Cậu sao không nói mình tên là két sắt?"

Thực ra.

Dù Lâm Huyền đã gặp CC nhiều lần trong giấc mơ thứ nhất, đã trải qua nhiều câu chuyện, nhưng không phải lần nào cũng tự giới thiệu bản thân, và không phải lần nào cũng có thể hợp tác hòa thuận.

Trong giấc mơ thứ hai, trong đầu CC chỉ có những mảnh ký ức ngắn ngủi từ giấc mơ thứ nhất... chính là lần họ hợp tác chưa từng có với bang Kiểm, dùng đèn cắt axetylen để cắt két sắt hợp kim hafnium.

Lúc đó hắn và CC đã trao đổi thông tin, nhưng không nói tên mình là Lâm Huyền.

Do đó.

Khi họ gặp lại nhau trong giấc mơ thứ hai, CC tự nhiên không biết tên của Lâm Huyền.

Nhưng trong giấc mơ thứ hai, CC đã trở thành đồng đội chính

của Lâm Huyền.

Để thuyết phục cô ấy cùng hắn xâm nhập vào Đông Hải mới, mỗi lần gặp mặt, Lâm Huyền phải khuyên nhủ, thuyết giảng, nói đủ thứ, để CC tin tưởng hắn.

Vậy thì...

Nếu bây giờ CC vừa mở miệng đã gọi tên hắn.

Chẳng phải là—

Vút!

Một cây gậy lạnh lẽo vung tới, Đại Kiểm Miêu ra tay rất ác!

Ngay sau đó, Nhị Trụ Tử cũng xoay đầu cây thương đỏ đâm tới, giọng nói sắc bén:

"Đại ca! Hai người này quen nhau! Chắc chắn là cùng một bọn!"

"Chém cho tao!"

Đại Kiểm Miêu ra lệnh:

"Cùng nhau chém đi!"

Vừa nói xong, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn, những đồng đội ngày xưa, liền cầm vũ khí lao tới.

"Lâm Huyền, chạy mau."

CC không hề lạ lẫm với Lâm Huyền, lao nhanh tới, kéo tay hắn chạy vào rừng.

"Đừng... đừng ai động đậy!"

Lúc này, cụ Vệ Thắng Kim đột nhiên nhảy ra từ sau cây.

Ông ấy cầm súng trong tay run rẩy, nhắm vào hai bên.

Tình hình hỗn loạn, ông ấy nhất thời không biết nhắm vào ai.

"Gì cơ?"

Đại Kiểm Miêu cau mày, nhìn chằm chằm vào thứ trong tay cụ Vệ Thắng Kim, không chút sợ hãi:

"Cái gì đây, lão già định hù ai vậy!"

Rõ ràng.

Đại Kiểm Miêu không biết đến súng.

Với trình độ công nghiệp hiện tại của Trái Đất, chắc chắn không thể chế tạo được súng.

Ngay cả khi có thể đào được súng từ dưới đất lên, sau hàng trăm năm, nó chắc chắn đã rỉ sét, hỏng hóc không thể sử dụng.

Vì vậy, không ngạc nhiên khi Đại Kiểm Miêu không nhận ra loại vũ khí tinh xảo này, tự nhiên cũng không biết đến sức mạnh của nó, vô tri thì không sợ hãi.

Phản ứng của Đại Kiểm Miêu lại khiến cụ Vệ Thắng Kim bối rối.

Tác dụng lớn nhất của súng là uy hiếp, chứ không phải thực sự bắn; đặc biệt với cụ Vệ Thắng Kim, ông ấy đến Trái Đất lần này để tìm lại giấc mơ tuổi trẻ, không hề có ý định giết người.

Nhưng đối phương lại không biết gì! Không dọa được!

"Cụ Vệ, đưa súng cho cháu."

Lâm Huyền và CC chạy đến bên cụ Vệ Thắng Kim, rút súng từ tay ông ấy, bỗng như có thần giúp sức, quay người lại.

Hoàn toàn không nhìn thấy động tác của hắn—

Pằng pằng pằng pằng!

Bốn phát súng vang lên tức thì, tiếng nổ khiến Đại Kiểm Miêu và Nhị Trụ Tử kinh ngạc, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngay sau đó, họ phát hiện ra một điều gây sốc:

"Nhị Trụ Tử! Đầu thương của cậu đâu rồi!" "Đại ca, trong tay em chỉ còn lại cán dao thôi!" "Tôi thấy không ổn!"

Tiếng kêu hoảng hốt của đám đàn em khiến Đại Kiểm Miêu nhìn lại cây gậy trong tay, nhưng phát hiện... nó đã bị gãy đôi, chỉ còn lại một đoạn nhỏ trong tay câu ta.

Hắn ta không khỏi hít một hơi lạnh.

Cái này...

Cái này mà bắn vào đầu, chẳng phải là nổ tung luôn sao!?

Cái vật đen đen nhỏ bé đó, sao lại có uy lực lớn đến vậy?

Hắn ta từng thấy những vũ khí tương tự, rất quý hiếm, được gọi là súng hỏa dược, súng săn...

Nhưng loại súng hỏa dược đó, kích thước rất lớn, vừa dài vừa nặng, và chắc chắn không thể bắn liên tục, cần phải nạp đạn và thuốc súng thủ công.

Nhìn lại thứ mà lão già và thanh niên kia cầm trong tay.

Trơn bóng, chỉ bằng bàn tay, sao lại có uy lực lớn như vậy!

"Rút lui!"

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Đại Kiểm Miêu nhận ra đối

phương cố ý tha mạng, không làm hại họ, nhưng nếu cứ tiếp tục căng thẳng thì không biết sẽ ra sao:

"A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn! Chúng ta đi!"

Bốn bóng dáng mập ốm cao thấp khác nhau, cứ thế đến nhanh đi cũng nhanh, biến mất trong bụi rậm.

Phù...

Cụ Vệ Thắng Kim cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tim đập rất nhanh.

Ông ấy ngồi xuống một tảng đá bên cạnh, cúi người điều chỉnh hơi thở.

Rồi lại lấy bình nước ra uống.

Lâm Huyền thấy nguy hiểm đã qua, cũng lật khẩu súng lại, bắt đầu nghiên cứu.

Khẩu súng này chắc chắn cũng là công nghệ sao Hỏa.

Kích thước nhỏ, nhẹ, cỡ nòng cũng không lớn, có lẽ thuộc loại súng tự vệ nhỏ gọn.

Chương 1065: Làng Rhine (2)

Do không mở băng đạn nên không rõ còn bao nhiêu viên đạn.

Nhưng, trong khi trình độ công nghiệp của Trái Đất gần như bằng không, khẩu súng nhỏ công nghệ sao Hỏa này đã có thể coi là thần binh tuyệt thế.

Hắn cất súng vào túi, nhìn về phía CC đứng bên cạnh:

"CC."

Lâm Huyền cảm thấy đầy cảm xúc khi gọi cái tên quen thuộc đầy xa cách này:

"Lâu rồi không gặp."

CC khẽ cười, đôi mắt hình trăng khuyết nhìn Lâm Huyền:

"Trong thế giới này, chúng ta dường như chưa bao giờ gặp nhau, nói gì đến lâu rồi không gặp?"

Đôi mắt giống hệt,

Nụ cười giống hệt,

Đôi má lúm đồng tiền giống hệt,

Gương mặt xinh đẹp giống hệt.

【Giống hệt Sở An Tình. 】

Lâm Huyền có nhiều chuyện cần xác nhận với CC, những câu khách sáo này để sau:

"Cô biết tên tôi, vậy chắc cũng biết nhiều chuyện khác về tôi?"

CC gật đầu:

"Đó là từ một mảnh ký ức, do chính miệng anh nói ra."

"Mảnh ký ức đó có nội dung gì?"

Lâm Huyền bắt đầu kiểm tra thông tin.

"Có hai mảnh ký ức về anh." CC nói ngay:

"Mảnh ký ức đầu tiên là cảnh anh, tôi, Đại Kiểm Miêu... cũng chính là những người vừa đuổi theo tôi, cùng vào ngân hàng đốt két sắt."

"Mảnh ký ức thứ hai là cảnh anh tìm thấy tôi trong rừng, anh nói anh là VV nhưng thực ra không phải, anh nói với tôi rất nhiều chuyện, 00:42, vòng lặp vô hạn, 28 tháng 8, ngày tận thế, nhà máy xử lý rác và két sắt..."

"Sau đó tôi tin anh, chúng ta cùng nhau xâm nhập Đông Hải mới, xâm nhập ngân hàng Thái Mỗ, để tìm két sắt có tên Lâm Huyền, những chuyện sau đó tôi không biết, những mảnh ký ức đó rất rời rạc, không liền mạch."

Nghe xong, Lâm Huyền mỉm cười:

"Tốt rồi, như vậy đỡ phải tự giới thiệu."

Quả nhiên.

Giống như hắn đã dự đoán.

Trong đầu CC lại có thêm những mảnh ký ức!

CC trong giấc mơ thứ hai, có thêm những mảnh ký ức từ giấc mơ thứ nhất;

Về lý thuyết, CC trong giấc mơ thứ ba cũng nên có mảnh ký ức của giấc mơ thứ hai... và khi nhận được mảnh ký ức mới, mảnh ký ức cũ sẽ không biến mất.

Đây có lẽ là lý do tại sao trong đầu CC có hàng nghìn mảnh ký ức. Chắc chắn là do vô số lần thay đổi thời không, lệch khỏi đường dây thế giới, dần dần tích lũy.

Mặc dù trong giấc mơ thứ ba và giấc mơ thứ tư, Lâm Huyền không gặp CC, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cô ấy tích lũy các mảnh ký ức... chỉ là trong các mảnh ký ức của giấc mơ thứ ba và giấc mơ thứ tư không có sự hiện diện của hắn.

Vậy thì, đến giấc mơ thứ năm hiện tại.

Rõ ràng là, trong đầu CC của giấc mơ thứ năm chắc chắn có thêm bốn mảnh ký ức từ bốn giấc mơ trước.

Tuyệt vời.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán, cuối cùng trong vòng lặp vô hạn này, nơi không ai biết hắn, không ai tin tưởng hắn, ngay từ đầu đã có được một đồng đội mạnh mẽ, hiểu rõ và đáng tin cậy—

CC.

Trong giấc mơ thứ hai, ở khu rừng nhỏ sau nhà Lê Thành, để thuyết phục CC cùng hắn xâm nhập Đông Hải mới, hắn thực sự đã tiết lộ tất cả, kể cả chuyện về vòng lặp vô hạn của giấc mơ.

Vì vậy, từ nay về sau không cần phải tự giới thiệu lại.

Từ tình huống hỏi đáp nhanh vừa rồi cũng không khó nhận ra, CC rất tin tưởng hắn, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã coi hắn là đồng đội.

"Vậy bây giờ, cô hoàn toàn tin tưởng lời tôi nói rồi chứ?"

Lâm Huyền nhìn CC:

"Hồi gặp nhau ở ngoại ô Đông Hải mới, cô không tin những gì tôi nói về tận thế lúc 00:42 và việc tôi có thể lặp lại ngày 28 tháng 8 vô hạn, bây giờ chắc cô tin rồi chứ? Dù sao thì đây cũng là lần thứ ba chúng ta gặp nhau trong ngày này."

CC im lặng một lúc, rồi khẽ gật đầu:

"Bây giờ thì... thực sự tôi cũng có chút tin tưởng. Nhưng chúng ta hãy không nói về chuyện đó, lần này anh đến đây làm gì nữa? Vẫn là để tìm cái két sắt có tên anh sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Cô chắc cũng đến để tìm két sắt hợp kim hafnium đó đúng không? Đừng lo, lần này tôi đã biết mật mã rồi."

"Haha."

CC cười nhẹ:

"Anh lại làm tôi buồn cười rồi, lần nào anh cũng nói thế."

"Lần này chắc chắn là thật."

Lâm Huyền cũng lười giải thích:

"Tôi cũng không giải thích nhiều, đến lúc đó cô sẽ thấy."

Hắn lại liếc nhìn CC vài lần.

Thật sự giống hệt Sở An Tình và Trương Vũ Thiến như đúc.

Giờ đây, nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, Lâm Huyền cảm thấy vừa an ủi vừa đau lòng.

CC nhận thấy biểu cảm phức tạp của Lâm Huyền, nghiêng đầu

hỏi:

"Sao vậy? Nhìn tôi như vậy."

"Không có gì."

Lâm Huyền cúi đầu, rồi ngẩng lên:

"Tôi muốn hỏi cô sinh nhật là ngày nào."

Hắn dừng lại một chút:

"Là ngày 29 tháng 8 năm 2604 phải không?"

CC chớp chớp mắt:

"Không phải... là ngày 28 tháng 8."

Hả?

Lâm Huyền ngớ người.

Nhưng lập tức phản ứng lại, CC sinh ra ở Brooklyn, Mỹ, chắc chắn là theo giờ Mỹ.

Giờ Long Quốc ngày 29 tháng 8 năm 2604 lúc 00:42, chính là giờ Mỹ ngày 28 tháng 8 năm 2604 lúc 12:42.

Chương 1066: Làng Rhine (3)

Thật kỳ diệu, không biết vì lý do gì, dù là thời điểm kết thúc giấc mơ của mình, hay thời gian thiên niên trụ tan biến, đều theo giờ Long Quốc.

Sự trùng hợp này... nhìn thế nào cũng giống như do con người chọn lựa.

"Nói gì đi chứ."

CC thấy Lâm Huyền đột nhiên im lặng, huých nhẹ vào người hắn:

"Sao tự nhiên không nói nữa? Hỏi sinh nhật tôi làm gì?"

"Cô chắc sinh vào lúc 12:42 trưa đúng không?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

CC càng ngạc nhiên:

"Sao anh lại biết điều đó? Tôi thực sự đã hỏi bố mẹ, họ nhớ rất rõ, tôi sinh vào lúc trưa, khi đó mặt trời rất cao và nóng, là một ngày đẹp trời."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Quả nhiên.

Mọi thứ đều khớp với nhau.

【CC, thực sự cũng là một thiên niên trụ. 】

Theo tính toán chi tiết của hắn và Cao Dương, cứ 24 năm sẽ có

một thiên niên trụ tan biến, 1952. 1976. 2000. 2024... cho đến năm 2624. mọi thứ đều hoàn toàn khớp nhau.

Quy luật của thiên niên trụ, Lâm Huyền đã sớm nắm rõ.

Khi một thiên niên trụ tan biến, sẽ có khoảng trống 4 năm, sau đó một thiên niên trụ mới sẽ ra đời, và sẽ tan biến vào ngày sinh nhật 20 tuổi, khóa chặt lịch sử một lần nữa.

Chu kỳ hoàn chỉnh này, vừa đúng 24 năm.

"Tôi đã từng nói với cô rồi, chỉ là mảnh ký ức của cô không đầy đủ thôi."

Lâm Huyền lại bị CC thúc một cái, vì vậy đáp lại một cách qua loa:

"Chúng ta đã nói chuyện này khi ở trong Đông Hải mới."

Hắn thực sự đã nói dối.

Hiện tại, CC và Sở An Tình, cũng giống như Sở An Tình và Trương Vũ Thiến, là hai người hoàn toàn khác nhau.

Dù bề ngoài họ giống hệt nhau, nhưng thực tế họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy.

Lâm Huyền cũng không định nói với CC về chuyện thiên niên trụ.

Không thể nào...

Giống như báo trước cái chết, nói với CC rằng cô chỉ còn chưa đầy năm giờ để sống, phải không?

Hơn nữa, việc giải thích về thiên niên trụ thực sự rất phức

tạp, đặc biệt là đối với bản thân thiên niên trụ, họ không nhận thức được mình là thiên niên trụ, thực sự không cần thiết phải giải thích.

"Cô đến đây bao lâu rồi?"

Lâm Huyền chuyển đề tài:

"Vẫn từ Brooklyn đến à?"

CC gật đầu:

"Tôi đến đây cũng không lâu, chỉ vài tháng. Chủ yếu là đường đến đây rất dài... không có phương tiện giao thông nào trong mảnh ký ức của tôi, nhanh nhất là ngựa và thuyền buồm... tôi cũng không thể đi thuyền một mạch đến Đông Hải cũ này được, phải mất rất nhiều công sức, mất hơn một năm mới đến đây."

"Đến đây rồi, tôi bắt đầu tìm kiếm tàn tích của ngân hàng Thái Mỗ, nhưng không thể tìm thấy. Trong mảnh ký ức của tôi, người đàn ông râu rậm VV không nói vị trí chính xác của ngân hàng Thái Mỗ... ông ta chỉ nói ngân hàng Thái Mỗ ở thành phố Đông Hải."

"Điều này cũng khá kỳ lạ, bởi vì khi tôi sinh ra, thành phố Đông Hải và tất cả các thành phố trên thế giới gần như đã biến mất, tôi không biết tại sao người đàn ông râu rậm VV lại nói như vậy. Trừ khi... giống như anh đã từng nói với tôi, những mảnh ký ức này đến từ các thời không khác nhau, các thế giới song song khác nhau, các đường dây thế giới khác nhau."

"Chỉ là vì những mảnh ký ức này phần lớn đều rời rạc, không đầy đủ, không kết nối, không có ngữ cảnh và dấu mốc thời gian. Vì vậy, nhiều lúc tôi cũng khó phân biệt thật giả, không thể nhận ra bối cảnh và thứ tự câu chuyện."

Lâm Huyền lắng nghe CC kể chuyện một cách yên lặng.

Hiện tại, mọi thông tin đều khớp với nhau, và giả thuyết của hắn về thể chất đặc biệt của CC cũng phần lớn là đúng.

Bây giờ có thể xác định lại những điều sau:

CC giống như Sở An Tình và Trương Vũ Thiến, đều là thiên niên trụ. Ngày 29 tháng 8 năm 2624 lúc 00:42 là sinh nhật 20 tuổi của CC, cô sẽ tan biến thành những mảnh sao xanh, nhưng hắn không thể quan sát được... bởi vì cô bắt đầu tan biến từ giây đầu tiên lúc 00:42, nhưng trước khi giây đầu tiên đó đến, hắn sẽ bị ánh sáng trắng thiêu đốt tất cả và đưa ra khỏi giấc mơ.

Các mảnh ký ức trong đầu CC sẽ không ngừng tích lũy. Mỗi mảnh ký ức đại diện cho một tương lai có khả năng xảy ra, một đường dây thế giới thực sự tồn tại. Trước đây Lâm Huyền đã hỏi CC rằng trong các mảnh ký ức có ngày nào sau ngày 29 tháng 8 năm 2624 không, CC nói không có, nhưng không chắc chắn... bởi vì những mảnh ký ức này thực sự rất ngắn và rời rạc, không phải mảnh nào cũng có thể nhìn thấy ngày chính xác.

Những mảnh ký ức đã tồn tại sẽ không bao giờ biến mất. Dù trong thời không mới, trong đường dây thế giới mới, những sự việc trong mảnh ký ức đó không thể xảy ra, điều này cũng không ảnh hưởng đến việc mảnh ký ức đó tiếp tục tồn tại trong đầu CC. Điển hình là câu "Tuyên ngôn két sắt" của người đàn ông râu rậm VV, chính câu nói vô trách nhiệm này khiến mỗi CC trong mọi thời không đều định mệnh phải chạy đôn chạy đáo để mở két sắt.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền mới nhớ ra, mình còn hai câu hỏi chưa hỏi CC.

Chương 1067: Làng Rhine (4)

"CC, trong mảnh ký ức của cô có một thế giới toàn là thành phố trên không không?"

Lâm Huyền thử hỏi:

"Trong thế giới đó, môi trường trên mặt đất rất tồi tệ, người ta nói rằng có nhiều thành phố lớn lơ lửng trên không trung khắp thế giới; tất cả đều được duy trì bởi động cơ lạnh màu xanh lam, lơ lửng ở độ cao hàng ngàn mét."

"Có."

CC gật đầu:

"Trong mảnh ký ức của tôi, thực sự có một thế giới như vậy, nhưng không có chi tiết cụ thể, chỉ là một cảnh ngước nhìn lên bầu trời. Xung quanh không có ai, tôi cũng không biết mình là ai, ở đâu, đang làm gì."

"Anh có thể không hiểu cảm giác của những mảnh ký ức này... làm sao để tôi mô tả nhỉ, 【giống như mỗi thế giới là một cuốn sách dày hoàn chỉnh; sau đó mảnh ký ức là một trang bất kỳ trong đó, rồi xé một góc nhỏ đặt vào đầu tôi... chỉ là một mảnh nhỏ như vậy, phần lớn đều không có giá trị thông tin gì. 】"...

Lâm Huyền ừm một tiếng:

"Mô tả này khá hay, rất sinh động. Còn một thế giới nữa, nơi đó thành phố Đông Hải phát triển vượt bậc, trên bầu trời còn có Thành phố Vòng sao và thang máy không gian, trong thành phố đó cũng có ngân hàng Thái Mỗ, mỗi trăm năm kỷ niệm còn bay khinh

khí cầu, cô có mảnh ký ức nào liên quan đến thế giới đó không?"

CC lắc đầu:

"Không, nhưng cũng không loại trừ khả năng một mảnh ký ức nào đó thực sự đến từ thế giới này, chỉ là tôi chưa thể đối chiếu được. Vì vậy tôi luôn nghĩ rằng, việc trong đầu tôi có hai mảnh ký ức về anh đã có thể gọi là kỳ tích rồi."

"Đa số các mảnh ký ức đều rời rạc không đầy đủ, thời gian ghi nhớ chỉ khoảng một hai giây, tối đa là ba bốn giây, thậm chí mảnh ký ức của người đàn ông râu rậm VV cũng chỉ dài vài giây."

"【Chỉ có điều kỳ lạ là, hai mảnh ký ức liên quan đến anh, mặc dù cũng rời rạc và nhảy cóc... nhưng thời gian cộng lại có thể lên đến vài chục phút.】"

Cô ấy quan sát Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

"Thật không hiểu tại sao, anh lại đặc biệt như vậy."

"Điều này không phải xấu."

Lâm Huyền giơ tay:

"Điều này có nghĩa là, nếu chúng ta gặp lại nhau trong thời không tiếp theo, cô vẫn sẽ nhớ tôi, vẫn có ký ức về câu chuyện mà chúng ta đã trải qua lần này... đến lúc đó, chúng ta sẽ càng ngày càng quen thuộc hơn."

"Nhưng..."

CC nhíu mày:

"Nếu thời gian cứ lặp đi lặp lại mỗi ngày như vậy, thế giới cứ thay đổi liên tục vô nghĩa như vậy, thì mục đích của việc này là gì?"

"Chúng ta không ngừng lặp lại cùng một ngày hoặc một ngày khác nhau trong các thời không khác nhau, mặc dù ký ức của tôi sẽ tăng lên, chúng ta càng ngày càng hiểu nhau, nhưng... đích đến là gì?"

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Rồi thở ra.

Ngừng một chút, nhìn CC nhẹ nhàng nói:

"Tôi cũng đang tìm kiếm câu trả lời."

"Có lẽ tôi và cô, CC, câu trả lời của chúng ta, đều nằm trong cái két sắt hợp kim hafnium đó."

"Tôi không biết người đàn ông râu rậm VV muốn cô mở két sắt để làm gì. Nhưng thứ trong đó cũng rất quan trọng với tôi."

Khi nhìn thấy CC, Lâm Huyền nhớ đến những lời Sở An Tình đã nói khi đưa mảnh giấy cho hắn—

【Đến đó rồi xem, anh nhất định sẽ hiểu. 】

Ánh mắt cô ấy khi đó rất phức tạp.

Chứa nhiều cảm xúc mà Lâm Huyền không thể đoán ra.

Có vẻ như...

Không chỉ để kiểm chứng thực hư của giấc mơ, còn có nhiều ý nghĩa khác.

Đặc biệt là câu "đến đó rồi xem".

Điều này cho thấy, Sở An Tình chắc chắn biết bí mật của giấc mơ của hắn, cũng biết rằng hắn sẽ mơ đến thế giới sau 600 năm.

Vì vậy, cô ấy mới dặn dò hắn, đến 【đó】 rồi xem.

Đến đây.

Hắn cảm nhận được một sự giao thoa của định mệnh...

Tương lai của hắn, người đàn ông râu rậm VV, đã bảo CC mở két sắt, nói rằng trong đó có sự thật mà cô muốn biết.

Còn quá khứ của CC, cũng là thiên niên trụ Sở An Tình, cũng bảo hắn mở két sắt, nói rằng mảnh giấy trong đó sẽ giúp hắn hiểu mọi chuyện.

Đây thực sự là một vòng lặp kỳ diệu.

Nhưng đến lúc này, cứ làm theo lời họ nói thôi.

CC nghiêng đầu, nhìn về phía người già đang từ từ đi tới phía sau Lâm Huyền:

"Người này là ai?"

"Ồ, để tôi giới thiệu cho cô."

Lâm Huyền lúc này mới nhận ra, vừa rồi mải xác nhận thông tin với CC, quên mất chuyện của cụ Vệ Thắng Kim.

Hắn bước sang một bước, để hai người đối diện nhau, rồi chỉ vào cụ Vệ Thắng Kim và giới thiệu với CC:

"Đây là một giáo viên đại học đến từ sao Hỏa, cũng đến để tìm két sắt của mình, cô cứ gọi là thầy Vệ."

"Thầy Vệ, đây là CC, bạn tốt của cháu."

Cụ Vệ Thắng Kim cười cười, lịch sự đưa tay phải ra để bắt tay với CC:

"Cô bé có thân thủ thật tốt, không cần khách sáo gọi tôi là thầy đâu, trong thời đại phức tạp này cứ gọi tên là được rồi, tôi tên là Vệ Thắng Kim."

"Vệ..."

CC ngỡ ngàng.

Tay phải đang đưa ra nửa chừng cũng dừng lại, không biết có nên bắt tay hay không.

Nhưng nghĩ lại.

Chương 1068: Làng Rhine (5)

Người đàn ông lớn tuổi này chắc không có ác ý, vừa rồi còn cầm súng cứu cô và Lâm Huyền. Hơn nữa, nghĩ rằng ông ấy đến từ sao Hỏa... cũng chẳng khác gì người ngoài hành tinh, có lẽ phong tục và vật dụng hàng ngày thực sự có điểm khác biệt.

Cô ấy bỏ qua thành kiến, tiếp tục đưa tay ra phía trước và bắt tay với cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy Vệ, cháu vẫn sẽ gọi ông là thầy Vệ."

Cụ Vệ Thắng Kim cười bất đắc dĩ:

"Sao cũng được, sao cũng được."

Lúc này.

Trời bắt đầu tối.

Mặt trời đã lặn, mặt trăng chưa mọc, rõ ràng không thích hợp để tiếp tục khảo cổ. Thể lực của cụ Vệ Thắng Kim cũng đã đến giới hạn, cần phải nghỉ ngơi.

Lâm Huyền tò mò hỏi:

"Thầy Vệ, thường thì thầy nghỉ ngơi thế nào?"

"Tôi thường tìm một chỗ gần nguồn nước để dựng lều."

Cụ Vệ Thắng Kim đứng dậy, phủi bụi trên người:

"Nhưng không phải ngày nào cũng tìm được nguồn nước phù hợp, có lúc chỉ tìm đại một chỗ, nhóm lửa rồi nghỉ ngơi bên cạnh."

"Nơi này tài nguyên hoang dã rất phong phú, có trái cây, rau dại, còn nhiều động vật nhỏ có thể săn bắn để ăn, tuy điều kiện hơi khắc nghiệt nhưng cũng coi như là niềm vui trở về với thiên nhiên."

Lâm Huyền quay sang hỏi CC:

"Cô mấy tháng qua cũng sống như vậy à? Hành lý của cô đâu?"

So với cụ Vệ Thắng Kim trang bị đầy đủ, CC vẫn nhẹ nhàng lên đường, ngoài thanh đao đen, gần như không mang theo gì, trông giống như một hiệp sĩ đêm mặc đồ đen.

Nhưng vẫn có thể thấy được.

Bộ quần áo mà CC đang mặc không còn tinh xảo như trước. Tuy vẫn là đồ đen, nhưng chất liệu đã trở thành vải bông thô ráp. Thực sự... những chi tiết này dễ dàng cho thấy mức độ lạc hậu của công nghiệp trên Trái Đất.

"Không phải vậy."

CC lắc đầu:

"Tôi ở trong làng gần đây, trời cũng sắp tối rồi, các người có muốn đến không? Tuy làng hơi xa, nhưng có hơn trăm hộ dân tụ tập, vẫn khá an toàn."

"Và cả trưởng làng lẫn dân làng đều rất nhiệt tình, là những người rất tốt. Ai biết được mấy người vừa chạy trốn kia có quay lại với tiếp viện không, tốt nhất chúng ta nên về làng tránh mặt một chút."

Quả thật.

Nói có lý.

Trong giấc mơ thứ năm này, Đại Kiểm Miêu và ba tên đàn em

rõ ràng đã quay lại nghề cũ, trở lại trạng thái lưu manh, lần này có lẽ khó đối phó.

Cụ Vệ Thắng Kim cũng đề nghị đến làng mà CC nói để xem, ông ấy đã lang thang trong khu rừng này hai tháng, cũng muốn tìm một chỗ an toàn để nghỉ ngơi.

Vì vậy.

CC dẫn đường, đội ba người quay đầu tiến vào rừng.

Trong khu rừng không có vật gì để tham chiếu, lại bị tán lá che khuất tầm nhìn, Lâm Huyền hoàn toàn không phân biệt được đông tây nam bắc, chỉ mù quáng đi theo CC.

Trên đường đi, cụ Vệ Thắng Kim cũng không ngừng tay. Ông ấy theo sau hai người, tiếp tục sử dụng máy dò kim loại quét dọc đường.

Lâm Huyền và CC vừa đi vừa trò chuyện rất nhiều.

CC trong giấc mơ thứ năm cũng sinh ra ở Brooklyn, Mỹ. Theo lời cô ấy nói, dân số ở đó thưa thớt hơn, phải đi rất xa mới gặp được một ngôi làng nhỏ tụ tập.

Về thảm họa lớn năm 2400. CC biết còn ít hơn cụ Vệ Thắng Kim, chưa bằng một phần của cụ.

"Chủ yếu là do thời gian quá lâu rồi."

CC giải thích:

"Đó đều là chuyện của hơn 200 năm trước, hơn nữa nhân loại trên Trái Đất vừa phục hồi sau thảm họa và chiến loạn, cũng chưa phát triển được bao lâu, nhiều kiến thức và lịch sử đã bị đứt đoạn."

Có vẻ như.

Từ miệng CC cũng không thể biết được gì về lịch sử thực sự.

Chỉ có điều khiến Lâm Huyền cảm thấy kỳ lạ...

Năm 2604. dân số trên Trái Đất chỉ có hai ba chục triệu, trong khi dân số trên sao Hỏa đã gần 500 triệu.

Dù vậy, CC vẫn chính xác sinh ra trên Trái Đất.

Phải chăng, thiên niên trụ chỉ tồn tại trên Trái Đất?

Đi thêm hơn một tiếng nữa.

Trời đã hoàn toàn tối.

Cụ Vệ Thắng Kim bật đèn pin, ánh sáng công nghệ chiếu sáng khu rừng, đây là sản phẩm công nghệ mà Trái Đất hiện tại không có.

"Còn bao xa nữa?"

Lâm Huyền hỏi:

"Chúng ta đã đi gần hai tiếng rồi."

"Gần đến rồi."

CC chỉ tay về phía rừng cây phía trước:

"Qua khu rừng này, sẽ có một con sông nhỏ, bên bờ sông đó là làng Rhine."

Lâm Huyền quay đầu lại:

"Cô nói là làng gì?"

"Làng Rhine."

CC cười nhẹ:

"Có phải thấy cái tên hơi lạ không? Thực ra nó bắt nguồn từ một món đồ chơi mèo rất phổ biến trước đây."

"Ồ, mèo Rhine à! Tôi biết mà!"

Cụ Vệ Thắng Kim đi trước, quay đầu lại nói:

"Món đồ chơi mèo đó rất phổ biến trên sao Hỏa, khi con trai tôi còn nhỏ thì đồ chơi mèo Rhine rất phổ biến, khi cháu tôi còn nhỏ thì vẫn rất phổ biến... Về nguồn gốc của chú mèo này, có rất nhiều lời đồn, dù sao cũng là chuyện từ lâu trên Trái Đất. Không biết là nghệ sĩ nào hay công ty nào đã thiết kế ra chú mèo dễ thương như vậy."

Chương 1069: Làng Rhine (6)

Nghe mọi người khẳng định về mèo Rhine, Lâm Huyền cảm thấy rất vui.

Dù không ai nhớ đến người sáng lập, công ty MX, công ty Rhine... nhưng nghĩ đến việc mèo Rhine có thể vượt qua 600 năm thời gian, sống sót sau thảm họa lớn năm 2400. thật sự khiến Lâm Huyền rất an ủi.

"Có vẻ như trưởng làng vẫn giữ được trái tim trẻ thơ."

Lâm Huyền cười hỏi:

"Trưởng làng làng Rhine bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hơn 100 tuổi, là một bà cụ."

CC trả lời:

"Bà cụ này rất đáng kính và rất được tôn trọng. Thực ra bà ấy cũng đến từ sao Hỏa, nhưng khi đến Trái Đất thì không bao giờ nghĩ đến việc quay lại..."

"Tôi đã nói chuyện với bà ấy, thực sự là một bà cụ rất hiền từ và dịu dàng. Tôi đã hỏi bà ấy tại sao không ở lại sao Hỏa để an hưởng tuổi già mà lại đến Trái Đất sống, bà ấy nói với tôi rằng—"

"【Trên Trái Đất còn rất nhiều người cần giúp đỡ, mọi người trên Trái Đất sống trong sự lạc hậu và đói khổ... nên bà ấy đã đến đây. Dù tuổi cao nhưng những kiến thức trong đầu bà ấy có thể giúp được một số người trên Trái Đất, cứu sống một số người trên Trái Đất, như vậy là đủ rồi, đó chính là ước mơ và mục tiêu cuộc sống của bà. 】"

Nghe xong, Lâm Huyền không khỏi kính phục:

"Trưởng làng này thật có tầm nhìn rộng lớn, bà ấy đến Trái Đất nhiều năm rồi à?"

"Chắc cũng khoảng hai ba chục năm rồi."

CC dùng đao chặt đứt dây leo, dẫn hai người bước ra khỏi khu rừng dần thưa thớt:

"Bà cụ đó rất học thức và thông minh, đã dạy cho người dân ở các làng xung quanh rất nhiều điều, nên ngày càng nhiều người đến nương tựa vào làng Rhine, ngôi làng cũng ngày càng lớn mạnh."

"Bà cụ trưởng làng cũng rất tốt với tôi, biết tôi từ phương xa đến, liền chăm sóc tôi rất chu đáo, còn cho người dựng cho tôi một căn lều tre tạm thời để ở."

"Các anh xem, đến rồi. Khu vực có hàng rào phía trước đó chính là 【làng Rhine】."

Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim nhìn về phía bên kia sông.

Có thể thấy, ngôi làng đó diện tích không nhỏ, ngôi làng gồm hơn trăm hộ gia đình được bao quanh bởi hàng rào, cách biệt hoàn toàn bên trong và bên ngoài.

Tại lối ra vào của làng, có một cánh cổng gỗ hai cánh, hiện đang mở rộng.

Có rất nhiều trẻ con chạy nhảy trong và ngoài làng, trong làng không có đèn điện, chỉ có ánh đèn dầu và ánh nến, còn có vài đống lửa trại đang cháy.

"Thật là ấm cúng..."

Cụ Vệ Thắng Kim cảm thán:

"Cảnh tượng yên bình này, chắc chắn không thể thấy được trên sao Hỏa, nơi đất đai đắt đỏ."

Ba người vượt qua sông, tiếp tục đi về phía cổng làng.

Trên đường đi, Lâm Huyền quan sát thấy bờ sông và khu vực xung quanh làng đã được khai hoang thành ruộng, trồng đầy các loại cây trồng và rau củ; còn có thể thấy xa xa trong làng có những chuồng trại, rõ ràng là có nuôi động vật.

Về khả năng sản xuất, tự cung tự cấp là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đi đến cổng làng, Lâm Huyền nhìn vào các họa tiết khắc trên cánh cửa...

"Thực sự là mèo Rhine."

Đây thực sự là vị trí cao nhất trong lịch sử của mèo Rhine.

Chỉ thấy trên hai cánh cửa gỗ đối diện, mỗi bên đều khắc một hình vẽ đơn giản của mèo Rhine, giống như thần giữ cửa.

Hai hình vẽ mèo Rhine không có gì khác biệt, gần như giống hệt nhau.

Lâm Huyền bước lên, vuốt ve những vết khắc trên cửa, vuốt ve hình ảnh mèo Rhine vượt qua 600 năm thời gian:

"Theo lý thuyết, Trái Đất đã trải qua thảm họa lớn và chiến loạn nhiều năm, văn minh bị gián đoạn và lịch sử bị cắt đứt... Đồ chơi mèo Rhine nhỏ bé này chắc chắn không thể truyền lại được."

"Tôi đoán mèo Rhine này, như thầy Vệ đã nói, là được mang từ sao Hỏa cùng với bà cụ trưởng làng."

"Có thể lắm."

CC vẫy tay, ra hiệu cho hai người vào bên trong:

"Tôi dẫn 2 người đi gặp bà cụ trưởng làng, bà ấy chắc chắn sẽ hoan nghênh các anh, không cần phải khách sáo gì."

Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim nhìn nhau, gật đầu.

Đã đến làng người ta rồi, chắc chắn phải chào hỏi trưởng làng.

Ba người cùng đi đến ngôi nhà bằng gạch đá ở giữa làng. Chưa đến gần đã nghe thấy tiếng trẻ con ríu rít bên trong:

"Bà cụ trưởng làng! Bài toán này khó quá, biết cộng trừ nhân chia là đủ rồi, tại sao còn phải học toán phức tạp như vậy... trong cuộc sống không cần dùng đến mà!"

"Haha, không học được là do cậu quá ngu! Chúng tôi học được mà! Bà cụ trưởng làng, dạy thêm cho cháu về phương trình đi... cháu rất hứng thú! Đừng bận tâm đến tên ngốc đó!"

Ba người nghe tiếng cười đùa của trẻ con, đến trước cửa nhà gạch, nhìn qua cánh cửa mở để thông gió vào bên trong.

Quả nhiên là một bà cụ nở nụ cười hiền từ và ấm áp.

Bà cụ xoa đầu cô bé thích học "phương trình", nhẹ nhàng nói:

"Tiểu Ngọc, ham học là tốt, thông minh cũng tốt, nhưng đồng thời cũng phải tôn trọng mọi người trên thế giới này. Đó cũng là điều bà thường dạy các cháu, mỗi người đều có chuyên môn riêng, hiểu biết có trước có sau... Muốn trở thành một người có ích cho xã hội, cho thế giới, cho Trái Đất, có rất nhiều cách để đóng góp, không chỉ giới hạn ở việc học tập."

Chương 1070: Làng Rhine (7)

"Tiểu Minh, tuy đầu óc không thông minh bằng cháu, nhưng cậu ấy rất giỏi làm thủ công, làm linh kiện, làm công cụ... nên sau này đừng gọi bạn là ngốc nghếch nhé... Một thế giới phát triển tốt đẹp cần cả lý thuyết gia và kỹ sư thực hành, không thể thiếu ai."

Nói xong.

Bà cụ ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cậu bé má phồng đỏ mặt:

"Tiểu Minh, như cháu nói, biết cộng trừ nhân chia là đủ để giải quyết hầu hết, thậm chí có thể nói là tất cả các vấn đề trong cuộc sống. Nhưng... nếu từng thế hệ đều hài lòng với cộng trừ nhân chia, thì khi nào mới hiểu được những công thức toán học sâu sắc hơn, đẹp đẽ hơn?"

"Dù toán học có vẻ xa rời cuộc sống, nhưng tất cả các nền tảng của khoa học đều là toán học. Bà biết cháu thích lắp ráp, cải tiến, thực hành hơn là lý thuyết khô khan... nhưng hãy luôn nhớ lời bà nói, 【nếu không có sự hỗ trợ của lý thuyết tiên tiến, mọi ngành khoa học thực hành đều có giới hạn; và nếu không xây dựng nền tảng học thuật cơ bản, sẽ không bao giờ tạo ra được tòa nhà lý thuyết. 】"

"Đọc sách đến khi cần mới thấy thiếu..."

Bà cụ vuốt má cậu bé, tiếp tục nói:

"Khi bà mới đến đây hơn 20 năm trước, cha cháu cũng chỉ tầm tuổi cháu, khi đó họ không biết gì, sống giống như người nguyên thủy. Không có thuốc men, không biết xử lý vết thương, nhiều người không sống quá bốn, năm mươi tuổi."

"Sau đó, bà bắt đầu dạy họ khai hoang ruộng đất, rèn sắt, nung gốm, nhận biết thảo dược... nên bây giờ cháu có thể sống một cuộc sống hạnh phúc không lo cơm áo, chính là nhờ kiến thức đã thay đổi số phận của người dân trong làng này."

"Nghe nói, ở nhiều thành phố phát triển hơn trên Trái Đất, công nghệ luyện sắt, rèn, dệt đã rất tiên tiến, chất lượng và mức sống cũng ngày càng cao. Bà cũng muốn các cháu có cuộc sống như vậy... và chỉ có kiến thức mới thay đổi được điều này."

"Khi cháu hiểu được phương trình, sau này có thể hiểu được kiến thức vật lý, có thể trở thành một nhà khoa học, kỹ sư; đó không phải là ước mơ của cháu sao? Hãy cố gắng lên tiểu Minh, cháu rất thông minh, đừng lãng phí tài năng này... Bà giữ các cháu lại học mỗi tối vì các cháu là những đứa trẻ thông minh nhất làng, nếu một ngày nào đó, làng Rhine có thể trở nên mạnh mẽ và đóng góp cho thế giới này, thì chắc chắn sẽ là từ tay các cháu."

Lời của bà cụ trưởng làng làm hai đứa trẻ mắt sáng lên, ánh đèn dầu trong nhà phản chiếu ánh sáng lấp lánh trong mắt chúng, cả hai đều gật đầu thật mạnh.

"Được rồi, hôm nay học đến đây thôi, về nghỉ đi."

Bà cụ trưởng làng rõ ràng đã nhìn thấy ba người đang chờ ngoài cửa, nên cho hai đứa trẻ nghỉ sớm.

Sau đó.

CC dẫn Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim bước vào ngôi nhà gạch, giới thiệu với bà cụ trưởng làng:

"Bà ơi, đây là hai người mà cháu gặp trong rừng, khi cháu tranh cãi với người trong làng Kiểm, chính họ đã bảo vệ cháu và cứu cháu."

Bà cụ trưởng làng mỉm cười, gật đầu với hai người:

"Cảm ơn hai vị rất nhiều, chào mừng đến làng Rhine. Đừng khách sáo, hãy coi đây là nhà của mình, muốn ở bao lâu cũng được, thậm chí nếu các vị muốn... cũng hoan nghênh gia nhập vào đại gia đình của làng Rhine."

"Chào trưởng làng."

Cụ Vệ Thắng Kim chủ động giới thiệu:

"Tôi cũng đi xe buýt vũ trụ từ sao Hỏa đến đây. Tôi tên là Vệ Thắng Kim, trên sao Hỏa tôi là một giáo viên đại học... Tôi phải nói rằng, nghe câu chuyện của bà tôi rất cảm động, bà thực sự là một người nhân hậu và đầy tình yêu thương."

"Tôi thường thấy trong những cuốn sách cổ về những nhân vật vĩ đại như giáo viên làng, giáo viên tình nguyện. Trước đây tôi không có cảm giác thực tế, cũng không hiểu được hành động này gian khổ và vĩ đại đến mức nào... nhưng bây giờ, tôi nhận ra sâu sắc rằng, bà chính là một người vĩ đại như vậy, sẵn sàng rời bỏ cuộc sống hạnh phúc trên sao Hỏa, đến Trái Đất lạc hậu để giúp đỡ người dân nơi đây... tôi rất kính phục bà."

Bà cụ trưởng làng mỉm cười nhẹ nhàng:

"Chuyện này không có gì to tát. Nói đúng hơn, khả năng của tôi không đủ để làm gì lớn lao, chỉ có thể đến Trái Đất, để những kiến thức nhỏ bé trong đầu có cơ hội phát huy."

"Vì vậy không có gì vĩ đại, tôi chỉ cố gắng làm những gì có thể, giúp đỡ người khác, cống hiến tình yêu thương."

"Nhân tiện... thầy Vệ, ông đi một chặng đường dài đến Trái Đất để làm gì vậy?"

Sau đó.

Cụ Vệ Thắng Kim kể lại với bà cụ trưởng làng về chuyện mình

đi tìm két sắt hợp kim hafnium.

Bà cụ trưởng làng quay đầu nhìn CC, bỗng nhiên hiểu ra:

"Hóa ra là vậy... thật là trùng hợp, các cậu tụ tập ở đây đều để tìm két sắt của mình à. Tôi rất hiểu các cậu, vì tôi cũng là người từ thời đại cũ ngủ đông mà đến, tỉnh dậy sau hàng trăm năm, đầu óc trống rỗng thậm chí không biết mình là ai."

"Tôi cũng rất muốn biết trước đây mình đã sống như thế nào, suy nghĩ gì, trải qua những chuyện gì... nhưng không thể, những ký ức đã mất không dễ dàng lấy lại được, dù các cậu có thấy những đồ vật trong két sắt, cũng khó mà nhớ lại được... tại sao mình lại đặt chúng vào đó."

Chương 1071: Làng Rhine (8)

"Tất nhiên, tôi vẫn chúc các cậu sớm tìm được két sắt của mình. Cô bé CC này cũng vậy, cô ấy cũng đến để tìm két sắt của mình, hôm nay cô ấy xung đột với người của làng Kiểm... chính là vì tôi đã nói với cô ấy rằng người của làng Kiểm từ lâu đã đào được một cái két sắt sáng lóa, có lẽ chính là thứ các cậu đang tìm."

Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim ngẩng đầu lên nhìn CC:

"Sao cô không nói với tôi từ trước?" "Cô bé, cô có thấy số và tên trên két sắt không?"

CC nhìn Lâm Huyền, giải thích:

"Vì chẳng có ý nghĩa gì cả, đó hoàn toàn không phải là két sắt của các anh, nói thì có ích gì? Giống như cái két sắt mà các anh đã đào lên buổi chiều, các anh không phải cũng không hứng thú gì mà bỏ nó lại sao?"

Nghe không phải tên của mình, cụ Vệ Thắng Kim vừa đứng thẳng người dậy lại cúi xuống.

Thực sự.

Không phải két sắt của mình, cụ thực sự không quan tâm, dù bên trong có chứa đầy vàng bạc châu báu thì có ích gì? Cụ hoàn toàn không bận tâm.

"Của ai vậy?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Số là bao nhiêu?"

Câu hỏi này, đối với hắn, rất quan trọng.

Nếu.

Số nằm trong khoảng 200.

Thì trong kho của ngân hàng Thái Mỗ năm 2024. có thể xác định chính xác là két sắt nào!

Những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Hắn có thể trực tiếp chuyển nồi cơm điện chứa hạt thời không và mảnh giấy từ két sắt số 66 sang két sắt ở làng Kiểm, sau đó thiết lập lại một mật khẩu mới.

Điều này sẽ giải quyết mọi vấn đề—

Trước hết, hắn có thể nhìn thấy mảnh giấy như mong muốn;

Thứ hai, CC cũng có thể mở két sắt được cho là của Lâm Huyền, chỉ là đổi vị trí mà thôi, mọi thứ vẫn như cũ;

Cuối cùng, và cũng là quan trọng nhất... hắn có thể sử dụng két sắt này, xuyên suốt 600 năm, để truyền tải vật tư từ quá khứ đến tương lai, như hổ thêm cánh!

"Két sắt số 424."

Lời của CC làm Lâm Huyền cảm thấy hụt hẫng một nửa.

"Cái tên là..."

CC nghĩ một lúc:

"【Cao Văn】, chữ Cao trong cao lớn, chữ Văn trong văn chương."

Hả?

Nghe cái tên quen thuộc này, Lâm Huyền nửa trái tim lạnh lẽo lại lập tức ấm lên.

Cao Văn...

Viện sĩ Cao Văn.

Chẳng phải đó chính là người đã viết công thức dung dịch điền đầy buồng ngủ đông cho giáo sư Hứa Vân trong giấc mơ đầu tiên sao?

Lâm Huyền nhớ rất rõ.

Ban đầu, dung dịch điền đầy buồng ngủ đông được phát minh vào năm 2477 bởi tiến sĩ Michaelson.

Sau đó, hiệu ứng cánh bướm thời không xảy ra, cha đẻ của ngủ đông trở thành viện sĩ Cao Văn của Long Quốc, phát minh thành công vào khoảng năm 2200.

Chính hắn đã đưa sách của viện sĩ Cao Văn cho giáo sư Hứa Vân chép lại, để Hứa Vân trở thành cha đẻ mới của ngủ đông.

Hắn từng nghĩ rằng, viện sĩ Cao Văn từ đó sẽ sống dưới cái bóng của Hứa Vân, chìm vào quên lãng, không còn có đột phá gì, bản thân cũng sẽ không bao giờ nghe thấy tên ông ấy nữa.

Nhưng không ngờ rằng!

Lại gặp được két sắt của Cao Văn trong tình huống trắc trở, kỳ ảo và không thể tin nổi như vậy!

Mặc dù, có thể là trùng tên, người này không phải viện sĩ Cao Văn.

Nhưng ai mà biết được?

Nếu cụ Vệ Thắng Kim có thể xuất hiện trước mặt mình, thì tại

sao két sắt hợp kim hafnium được đào lên ở làng Kiểm không thể là của viện sĩ Cao Văn danh tiếng?

"Cao Văn."

Lâm Huyền lẩm bẩm tên này.

Không biết ông ấy sẽ đặt gì vào két sắt.

Có thể là tài liệu nghiên cứu không?

Nếu là vậy, có thể lại chép về năm 2024 không?

Công ty Rhine của hắn hiện rất cần phát triển mạnh mẽ, hắn cũng mong muốn có sức mạnh như Copernicus và Jack.

Trước đây hắn lo sợ bị lộ, lo sợ bị Bảy Tội Lỗi giết hại, nên không dám sử dụng những thành quả khoa học đã chép lại.

Nhưng bây giờ thì không thể lo lắng quá nhiều nữa!

Copernicus từ thế giới tương lai đã phái "Kẻ hủy diệt" đến giết hắn, hơn nữa Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng không phải hoàn toàn xấu xa như hắn tưởng.

Tóm lại...

Khi sắp gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hắn cần phải nâng cao sức mạnh của mình.

Chân lý chỉ nằm trong tầm bắn, tôn nghiêm chỉ nằm trên mũi kiếm.

Lạc hậu thì sẽ bị đánh.

Lâm Huyền đã quyết định trở nên mạnh mẽ.

Trong điều kiện này, rất có thể những thứ mà viện sĩ Cao Văn

để lại trong két sắt chính là kho báu công nghệ khổng lồ!

"Thật sự rất có khả năng."

Càng nghĩ hắn càng thấy hợp lý.

Trong bộ phim "Rắc Rối Của Charlotte," nhân vật chính Charlotte quay về quá khứ và hát hết tất cả các bài hát nổi tiếng của ca sĩ Châu Thiên Vương, khiến Châu Thiên Vương không còn bài nào để hát.

Nhưng Châu Thiên Vương có vì thế mà sa sút không?

Không hề.

Thiên Vương vẫn là Thiên Vương, dù có đến muộn nhưng cuối cùng vẫn nổi tiếng khắp thế giới nhờ những bài hát.

Tương tự như vậy.

Đối với Cao Văn.

Thiên tài vẫn là thiên tài!

Ông ấy không chỉ không sống dưới cái bóng của giáo sư Hứa Vân, mà còn có thể đạt được thành tựu lớn hơn trong các lĩnh vực khác, hoặc đứng trên vai của giáo sư Hứa Vân để phát triển ra các sản phẩm công nghệ ngủ đông còn tuyệt vời hơn.

Chương 1072: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (1)

"【Có vẻ như, thực sự rất cần thiết để thử mở két sắt của Cao Văn, xem bên trong rốt cuộc có gì. 】"...

Nhìn thấy ba người trước mặt đều im lặng, bà cụ trưởng làng quay sang Lâm Huyền:

"Chàng trai này... cũng đến từ sao Hỏa sao? Chàng trai, cậu là học trò của thầy Vệ à? Cùng ông ấy đến đây tìm két sắt à?"

"À không, anh ấy không phải."

CC vội vàng giới thiệu:

"Anh ấy là bạn của cháu, chúng cháu tình cờ gặp nhau ở đây, anh ấy cũng không phải đến từ sao Hỏa, mà là người Trái Đất chính gốc, tên là... Lâm Huyền."

Lâm Huyền đang chuẩn bị lễ phép chào một tiếng "bà cụ" thì đột nhiên!

Bà cụ trưởng làng mở to mắt, hít một hơi thật sâu, đứng thẳng người:

"Cậu..."

Bà thậm chí đứng dậy ngay lập tức, bước nhanh đến trước mặt Lâm Huyền, nắm lấy tay hắn:

"Cậu, cậu tên là Lâm Huyền? Lâm trong rừng, Huyền trong dây đàn!?"

"À, đúng, đúng vậy bà."

Phản ứng bất ngờ này khiến Lâm Huyền và CC đều ngỡ ngàng, Lâm Huyền chỉ biết đáp lại một cách máy móc:

"Có chuyện gì vậy, bà cụ trưởng làng, bà có biết cháu không?"

Bà cụ trưởng làng lắc đầu:

"Tôi chắc chắn không biết cậu, nhưng..."

Bà bước vào trong nhà, đi đến đầu giường gỗ, mở một chiếc hộp nhỏ tinh xảo bằng sắt.

Công nghệ này hiện tại Trái Đất chắc chắn không thể chế tạo được.

Không cần nói.

Chiếc hộp nhỏ này chắc chắn cũng được bà mang từ sao Hỏa hơn hai mươi năm trước.

Bà lão run rẩy lục lọi bên trong, cuối cùng, lấy ra một mảnh nhựa.

Đó là một mảnh nhựa bên trong bọc kín một tờ giấy nhỏ, với công nghệ bọc kín này, giấy có thể được bảo quản trong thời gian dài mà không bị phong hóa hay phân hủy.

Bà cụ trưởng làng bước đến, đưa mảnh giấy bọc nhựa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền nhận lấy, tiến đến ánh sáng duy nhất trong căn nhà gạch, ngọn đèn dầu lợn, và nhìn vào nội dung trên tờ giấy—

"Những việc phải làm sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông!"

Chôn cất anh trai trên mặt trăng.

Đền đáp thật tốt anh Lâm Huyền.

Trở thành người tốt bụng và đầy tình yêu thương. ...

Lập tức.

Lâm Huyền cảm thấy trong đầu như có một đóa pháo hoa nổ tung.

Hắn mở to mắt.

Nhìn vào bà cụ trăm tuổi trước mặt, cũng đang rất kinh ngạc:

"Bà... chẳng lẽ bà là?"

Bà cụ trưởng làng mơ màng gật đầu:

"CC không nói với cậu sao? Tên tôi là..."

"Trịnh, Tưởng, Nguyệt."

"Trịnh... Trịnh Tưởng Nguyệt?!"

Lâm Huyền nhìn người trước mặt, một bà lão tóc bạc trắng buộc gọn thành đuôi ngựa, đã hơn trăm tuổi nhưng tinh thần rất tốt, dù là hành động hay lời nói đều rất lưu loát...

Trịnh Tưởng Nguyệt.

Trong thực tế năm 2024. chính mình chỉ vừa mới chia tay cô ấy không đến hai ngày.

Khi đó, cô ấy vẫn chỉ là một cô gái nhỏ bé đến đau lòng, cô đơn yếu đuối, người gặp người thương.

Trên người cô ấy luôn dán các miếng điện từ, kết nối với các loại dây dẫn khác nhau, tự do hoạt động là một vấn đề.

Nhưng bây giờ, đối diện với bà lão trước mặt.

Lâm Huyền thực sự khó có thể liên kết hai hình ảnh "Trịnh Tưởng Nguyệt" này với nhau.

Nhưng...

Bây giờ trong tay cầm mảnh giấy nhỏ bọc nhựa này, chính là bằng chứng xác thực cho thân phận của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Bởi vì mảnh giấy nhỏ này, chính là do Trịnh Tưởng Nguyệt mười mấy tuổi viết từng nét từng nét trước mắt Lâm Huyền.

Có lẽ do ít viết chữ, nét chữ cong queo, ngược lại càng làm Lâm Huyền nhớ rõ hơn.

Ban đầu, Trịnh Tưởng Nguyệt chỉ viết hai điều;

Sau đó, dưới sự khuyên nhủ của mình, lại thêm điều thứ ba—

"Trở thành một người tốt bụng và yêu thương."

Đúng như những gì cô ấy đang làm hiện tại, một mình từ sao Hỏa tiên tiến trở về Trái Đất lạc hậu... giúp con người Trái Đất tiến tới cuộc sống hiện đại, học cách canh tác và luyện sắt, xây dựng làng mạc, phát triển sinh sôi.

Dù điều này nhìn qua không phải là việc gì vĩ đại.

Nhưng trong thời đại đặc biệt này, Trái Đất đặc biệt này, việc Trịnh Tưởng Nguyệt từ sao Hỏa trở về mang đến cho con người tri thức và hy vọng... món quà này không khác gì thiên sứ giáng trần.

Một cách vô thức.

Lâm Huyền nhớ lại những lời mình từng nói với Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Hãy trở thành một người tốt bụng, một người biết yêu thương, giúp đỡ những người cần giúp đỡ, dành tình yêu cho

những người khao khát sự quan tâm."

"Khi có khả năng, hãy thể hiện tài năng và cống hiến cho đất nước, nếu không có khả năng, thì hãy trở về Đông Hải xây dựng quê hương."

"Tóm lại, nếu em có thể tiếp tục duy trì sự tốt bụng và tình yêu này, đó chính là lời cảm ơn tốt nhất đối với anh, đối với anh trai em, và đối với tất cả những người đã giúp đỡ em trên thế giới này."...

Không ngờ.

Thật sự là đã trúng phải những gì mình nói một cách vô tình.

Trịnh Tưởng Nguyệt đã thành công sống sót đến tương lai, cũng đã chữa khỏi bệnh tim bẩm sinh, và... thực sự trở về Đông Hải "xây dựng quê hương"!

Thực ra Lâm Huyền hiểu rõ.

Trịnh Tưởng Nguyệt chắc chắn không nhớ những lời mình đã nói, thậm chí cô ấy cũng thừa nhận, sự mất trí nhớ do ngủ đông đã làm cô ấy quên đi tất cả, ngay cả khi đứng đối diện mình, cô ấy cũng không biết mình là ai.

Chương 1073: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (2)

Giờ đây, bà lão Trịnh Tưởng Nguyệt nhìn mình đầy kinh ngạc hoàn toàn là vì cái tên Lâm Huyền, tình cờ xuất hiện trên mảnh giấy nhỏ.

Chắc chắn cô ấy đã tìm kiếm cái tên này rất lâu rồi.

Chắc chắn rất muốn tìm người được viết vào danh sách mong muốn của mình, để làm rõ những gì đã xảy ra năm xưa, hoặc có lẽ... thực sự muốn cảm ơn vị Lâm Huyền, người anh trai này như đã viết trong danh sách mong muốn.

Tại thời khắc này.

Lâm Huyền đột nhiên có chút hiểu ra, vì sao cụ Vệ Thắng Kim nhiều lần nhắc nhở mình, không cần xưng hô, cứ gọi thẳng tên là được.

Trước đây mình hoàn toàn không hiểu sự cần thiết của việc này, thậm chí còn cảm thấy thiếu lễ phép.

Nhưng bây giờ... cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao mọi người trên sao Hỏa không xưng hô theo thứ bậc nữa.

Vì quá khó xử!

Giống như bây giờ.

Hắn nên xưng hô với Trịnh Tưởng Nguyệt thế nào?

Chẳng lẽ vẫn như vài ngày trước, vuốt đầu tóc bạc trắng của

cô ấy, nhẹ nhàng gọi một tiếng em gái nhỏ?

Hoặc là để bà lão hơn trăm tuổi này, người bằng tuổi bà của bà mình, gọi mình một tiếng anh Lâm Huyền?

Cảm giác này tuy không thể nói là kinh hãi, nhưng thực sự làm người ta rất không thoải mái.

Hơn nữa, cũng không thể cứ mỗi người một cách, hắn gọi cô ấy là bà, cô ấy gọi hắn là anh, thì càng loạn hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Vẫn là đề nghị của cụ Vệ Thắng Kim tốt, khi đã ở thời đại ngủ đông, tuổi tác và thứ bậc đều đã loạn lên, vậy ngoại trừ quan hệ họ hàng trực tiếp, cứ gọi thẳng tên, gọi thẳng tên có thể giải quyết mọi sự khó xử.

Nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt hiện tại, cơ thể khỏe mạnh sống hơn trăm tuổi, rồi còn thực hiện được giá trị và ước mơ của mình, Lâm Huyền thật lòng cảm thấy vui mừng.

Vui mừng cho Trịnh Tưởng Nguyệt, cũng vui mừng cho những việc làm tốt của mình.

Từ trước đến nay...

Dù Lâm Huyền không muốn thừa nhận.

Nhưng hành động thay đổi tương lai của hắn, dường như luôn tự làm khó mình, khiến nhiều việc trở nên tồi tệ.

Nhưng sự xuất hiện của Trịnh Tưởng Nguyệt trong giấc mơ thứ năm.

Giống như một ánh trăng sáng, soi sáng Trái Đất lạc hậu, cũng soi sáng giấc mơ u ám của hắn.

Lâm Huyền rất tò mò.

Trịnh Tưởng Nguyệt đã thực hiện được ước mơ của mình chưa?

Cô ấy đã từng đến mặt trăng chưa.

Lâm Huyền liền mở miệng hỏi:

"Vậy cô——" "Trịnh, Trịnh Tưởng Nguyệt!!!"

Kết quả, Lâm Huyền chưa kịp nói hết câu thì đã bị cụ Vệ Thắng Kim lớn tiếng ngắt lời.

Cụ Vệ Thắng Kim vô cùng kích động.

Suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Ông ấy trố mắt nhìn bà cụ trưởng làng trước mặt, giọng run rẩy:

"Nguyệt... cô gái trên Mặt Trăng Trịnh Tưởng Nguyệt! Thì ra bà vẫn còn sống! À không không không... xin lỗi. Tôi chỉ là quá kinh ngạc, trời ạ... tôi thật không ngờ, lại có thể gặp được nhân vật trong sách giáo khoa trên Trái Đất!"

Nhân vật trong sách giáo khoa?

Lâm Huyền nghi ngờ nhìn cụ Vệ Thắng Kim:

"Đó là ý gì?"

Cụ Vệ Thắng Kim nuốt nước bọt, ổn định cảm xúc rồi nói:

"Bài văn 'Cô gái trên Mặt Trăng' là một bài trong sách giáo khoa trung học. Khi tôi ngủ đông tôi mới chỉ hơn mười tuổi, vừa mới vào trung học. Khi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, tôi quên hết mọi thứ, đầu óc trống rỗng, ngoài khả năng ngôn ngữ không bị mất đi,

còn lại không biết gì cả... bởi vì trong cấu trúc não, ngôn ngữ và trí nhớ không thuộc cùng một vùng, khả năng ngôn ngữ sẽ không biến mất do ngủ đông lâu dài."

"Xin lỗi, tôi đã nói lan man rồi... đây là di chứng khi làm giáo viên, luôn muốn phân tích giảng giải một chút. Sau đó tôi hoàn thành giáo dục kiến thức cơ bản và lịch sử, rồi tiếp tục học trung học trên sao Hỏa, khi đó bài văn nổi tiếng nhất trong sách giáo khoa chính là 'Cô gái trên Mặt Trăng'."

"Bài văn này kể về lời hứa vượt qua hàng trăm năm của công ty SPACET và một cô bé, thực hiện lời hứa, do chính Jask đi cùng, đưa cô bé này đi du lịch Mặt Trăng. Đây thực sự là một bài văn rất lãng mạn... mặc dù chắc chắn có yếu tố quảng cáo của công ty SPACET, nhằm nâng cao hình ảnh và tầm ảnh hưởng của doanh nghiệp. Nhưng dù sao đây cũng là sự thật, cô gái trên Mặt Trăng Trịnh Tưởng Nguyệt là người có thật."

"Bài văn này ngay khi được xuất bản đã gây chấn động toàn sao Hỏa, danh tiếng của SPACET và Jask cũng được đẩy lên đỉnh cao, tên tuổi của cô gái trên Mặt Trăng Trịnh Tưởng Nguyệt cũng trở nên quen thuộc trên khắp sao Hỏa. Tự nhiên, bài văn này cũng được chọn vào sách giáo khoa trung học, năm đó yêu cầu phải học thuộc lòng toàn văn!"

Lâm Huyền lập tức hứng thú:

"Cụ có thể đọc một lần không? Cháu rất muốn nghe."

Cụ Vệ Thắng Kim lắc đầu, cười khẽ:

"Bây giờ chắc chắn không thể thuộc lòng được nữa... nhưng khi con trai và cháu trai tôi đi học, tôi đã giúp chúng làm bài tập, trong sách giáo khoa trung học của chúng, bài văn 'Cô gái trên Mặt Trăng' vẫn yêu cầu học thuộc lòng toàn văn."

Chương 1074: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (3)

"Cậu phải biết, tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông vào năm 2574. khi đó Trịnh Tưởng Nguyệt đã trở về từ Mặt Trăng mấy chục năm rồi, mãi đến khi cháu trai tôi học trung học vẫn học bài văn này... nói là tác phẩm văn học nổi tiếng nhất của sao Hỏa cũng không quá lời."

"Tôi chắc chắn không thể đọc cho cậu nghe, nhưng tôi vẫn nhớ nội dung, chủ yếu là ca ngợi tinh thần kiên trì, bền bỉ, đấu tranh với bệnh tật, lạc quan tiến về phía trước, dũng cảm theo đuổi ước mơ của Trịnh Tưởng Nguyệt; sau đó là ca ngợi phẩm chất giữ lời hứa của công ty SPACET và Jask; thể hiện tình người với người—"

"Thầy Vệ, thầy lại mắc bệnh nghề nghiệp của giáo viên rồi." Lâm Huyền nheo mắt, ngắt lời cụ Vệ Thắng Kim, thúc giục:

"Bây giờ đừng làm bài phân tích văn học gì cả, nói thẳng nội dung bài văn là gì."

"Khụ khụ, xin lỗi."

Cụ Vệ Thắng Kim ho khẽ hai tiếng:

"Chủ yếu là bài văn này ai cũng biết, ít khi cần ai đó phải thuật lại. Thực ra bài văn này không dài, bắt đầu kể từ khi Trịnh Tưởng Nguyệt tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, sau khi trải qua giáo dục kiến thức cơ bản và lịch sử, Jask của công ty SPACET đích thân đến bên cạnh Trịnh Tưởng Nguyệt, hỏi cô ấy có muốn đi Mặt Trăng nữa không?"

"Rồi, công ty SPACET đã thực hiện lời hứa đưa cô bé vượt qua hàng trăm năm thời gian đến Mặt Trăng. Từ sao Hỏa đến Mặt Trăng là một quãng đường không ngắn, nhưng Jask bận rộn vẫn dành ra nửa năm thời gian, đi cùng Trịnh Tưởng Nguyệt, làm một chuyến du lịch Mặt Trăng."

"Nhưng để bảo vệ quyền riêng tư của Trịnh Tưởng Nguyệt, tại sao phải đi Mặt Trăng, đi Mặt Trăng làm gì... trong bài văn không viết. Những lý do này trong thời gian sau, mọi người đều rất tò mò, cũng có nhiều nhà sử học nghiên cứu, chỉ là... đều không nghiên cứu ra được lý do."

"Lúc đó nhiều người đều nghĩ, cô gái trên Mặt Trăng Trịnh Tưởng Nguyệt sẽ trở nên nổi tiếng, trở thành ngôi sao, hoặc tận dụng sự nổi tiếng để vào chính trị; cô ấy vốn dĩ đã có những lợi thế mà nhiều người nỗ lực cả đời cũng không có. Nhưng, cô gái trên Mặt Trăng còn kín tiếng hơn tất cả mọi người tưởng tượng, không bao giờ xuất hiện trước công chúng, cũng không bao giờ tận dụng danh tiếng của mình."

"Mọi người chỉ biết cô ấy làm việc tại công ty SPACET, sau này đi đâu, khi nào nghỉ hưu, rồi sau đó sống thế nào... hoàn toàn không ai biết. Tôi vừa rồi kích động như vậy, là không ngờ, cô gái trên Mặt Trăng năm xưa lại đến Trái Đất! Còn trở thành bà cụ trưởng làng!"...

Nghe cụ Vệ Thắng Kim kích động kể lại, bà lão Trịnh Tưởng Nguyệt mỉm cười hiền từ, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền tiên sinh... cậu còn nhớ tôi không?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Cách gọi của Trịnh Tưởng Nguyệt đối với mình đã thay đổi, trở nên tôn trọng hơn.

Bởi vì cô ấy rất rõ ràng, khi cô ấy ở tuổi thiếu niên, viết xuống những lời muốn cảm ơn anh Lâm Huyền, điều đó có nghĩa là, anh Lâm Huyền từng giúp đỡ cô ấy rất nhiều, mối quan hệ cũng rất thân thiết.

Chỉ là... di chứng của buồng ngủ đông, khiến cô ấy quên hết mọi thứ.

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Nhẹ nhàng gật đầu:

"Tôi nhớ cô."

Hắn cười nhẹ:

"Nhưng... có lẽ cô đã không còn nhớ tôi nữa rồi phải không?"

Trịnh Tưởng Nguyệt biểu cảm phức tạp.

Có chút mơ hồ, có chút cảm động, lại có chút không biết phải làm sao:

"Xin lỗi... Lâm Huyền tiên sinh. Tôi rất mong mình có thể nhớ cậu, nhưng đáng tiếc... tôi đã nghĩ suốt cả đời, hồi tưởng suốt trăm năm, mà không thể nhớ được chút gì về cậu."

"Không chỉ có cậu..."

Nói rồi, Trịnh Tưởng Nguyệt đưa ngón tay đầy nếp nhăn, chỉ vào mảnh giấy bọc nhựa trong tay Lâm Huyền, chỉ vào nơi viết điều ước đầu tiên:

"Tôi thậm chí... không nhớ được bất cứ điều gì về anh trai mình. Rõ ràng trên hộp đựng tro cốt có ảnh của anh ấy, nhưng tôi nhìn rất lâu, cũng không thể nhớ ra được gì, giống như là một người xa lạ, hoàn toàn xa lạ."

Lâm Huyền nhìn bà lão Trịnh Tưởng Nguyệt đầy buồn bã...

Ánh đèn dầu lờ mờ trong căn nhà vẫn không thể ngăn hắn liên tưởng hình ảnh cô bé nhỏ nhắn dán đầy dây dẫn và miếng điện từ trên giường bệnh, và cái bóng của cô ấy chồng lên nhau.

Dường như cô ấy vẫn còn ngồi trên giường bệnh ở tầng 17 bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải,

Vẫn ôm chặt con mèo Rhine to lớn,

Cúi đầu,

Ôm lấy hộp tro cốt của Trịnh Thành Hà,

Lau chùi, lau đi lau lại, lau sạch bóng.

Năm tháng trôi qua.

Hiện tại Lâm Huyền vẫn sống trong quá khứ, nhưng thời gian trên người Trịnh Tưởng Nguyệt đã trôi qua hàng trăm năm.

Khoảnh khắc này đầy bất ngờ.

Lâm Huyền cũng không biết nên nói gì.

"Vậy..."

Hắn nuốt nước bọt:

"Cô đã chôn hộp tro cốt của anh trai trên Mặt Trăng chưa?"

Bà lão Trịnh Tưởng Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng, bắt đầu kể lại những câu chuyện xưa—

"Khi tôi tỉnh dậy từ buồng ngủ đông, là năm 2523. cách đây đúng 101 năm. Lúc đó đầu óc trống rỗng, không biết gì cả, không biết mình đang ở đâu, không biết mình là ai."

Chương 1075: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (4)

"Sau đó qua một loạt giáo dục, tôi mới hiểu ra, trước đây tôi đã ngủ trong buồng ngủ đông trên Trái Đất, nhưng khi Jask tiên sinh khởi động kế hoạch di cư sao Hỏa, dường như ông ấy đã biết trước về thảm họa siêu lớn vào năm 2400 trên Trái Đất... nên đã đưa buồng ngủ đông của rất nhiều người, bao gồm cả tôi, đến sao Hỏa xa xôi để tiếp tục ngủ đông."

"Thảm họa siêu lớn vào năm 2400 đã phá hủy mọi thứ trên Trái Đất, khiến môi trường tự nhiên không thể sống được, vì vậy tôi đã tránh được một kiếp trên sao Hỏa. Khi tỉnh dậy vào năm 2523 từ buồng ngủ đông, bệnh tim bẩm sinh của tôi đã hoàn toàn được chữa khỏi, cơ thể khỏe mạnh vô cùng, tràn đầy sức sống. Jask tiên sinh lúc đó xuất hiện, đưa cho tôi bốn vật phẩm mà tôi từng để lại..."

"Một con mèo Rhine đã bị biến dạng hoàn toàn, nứt vỡ, phai màu, và được khâu lại; một hộp đựng tro cốt; một mảnh giấy trong sổ tay được bọc nhựa; và một vé tàu bay đến Mặt Trăng cũng được bọc nhựa."

"Ông ấy xin lỗi nói rằng, con mèo Rhine này sau 600 năm bảo quản đã hoàn toàn bị hỏng không thể sửa chữa. Ông ấy cũng đã tìm rất nhiều thợ sửa chuyên nghiệp, mới tạm thời sửa lại được như thế này. Dù rất xấu, nhưng ông ấy cho rằng vẫn nên cố gắng giữ lại một chút hình dáng ban đầu, ông ấy cười gọi con mèo này là... 'Mèo của Theseus'."

"Lúc đó tôi còn chưa hiểu 'Mèo của Theseus' nghĩa là gì, sau

này tôi mới hiểu... đó chỉ là một trò đùa lạnh nhạt của Jask tiên sinh."

Trịnh Tưởng Nguyệt cố gắng nâng cơ thể già yếu dậy, đi đến bên giường gỗ trong căn nhà đá, từ trong tủ cẩn thận lấy ra một con mèo nhồi bông được khâu vá nhiều chỗ.

Đó là một con mèo Rhine không thể gọi là mèo Rhine.

Đã không còn dáng vẻ ban đầu.

Giống như là một sản phẩm chắp vá, nhái lại.

Mèo của Theseus...

Thật là một sự ví von phù hợp.

Thực ra trong vấn đề triết học ban đầu, cái tên gốc là 'Con tàu của Theseus', cũng được gọi là nghịch lý Theseus.

Đây là một vấn đề do triết gia Plutarch đặt ra vào thế kỷ 1:

Giả sử, có một con tàu có thể đi biển hàng trăm năm.

Nhờ vào việc bảo trì và thay thế các bộ phận liên tục, chỉ cần một tấm ván mục nát, nó sẽ được thay thế.

Cứ như vậy, cho đến khi tất cả các bộ phận và gỗ đều không còn là những thứ ban đầu nữa, mỗi tấm gỗ đều là gỗ mới.

Vậy, câu hỏi đặt ra là... con tàu mới được tạo ra này, tất cả các bộ phận và gỗ đều là mới, liệu có phải vẫn là con tàu Theseus ban đầu không?

Hay nó đã trở thành một con tàu hoàn toàn khác? Nếu không phải là con tàu ban đầu, thì vào lúc nào nó không còn là con tàu ban đầu nữa?

Giống như con mèo Rhine trước mắt, được khâu vá, thay thế nhiều chỗ này.

Dù đã trở thành bà lão, Trịnh Tưởng Nguyệt dường như vẫn rất trân trọng con mèo Rhine "hơi xấu xí" này, không đưa nó cho Lâm Huyền xem, chỉ đặt nó ở góc giường, để Lâm Huyền nhìn từ xa.

Có vẻ...

Trịnh Tưởng Nguyệt đã sớm quên rằng, con mèo Rhine này thực ra là do Lâm Huyền tặng cho cô ấy.

Dưới ánh đèn dầu mờ ảo, Lâm Huyền cẩn thận quan sát con mèo Rhine này.

So với con mèo Rhine nhồi bông mình đã tặng cho cô ấy... hoàn toàn có thể nói là hàng không đúng mẫu, chắc chắn đã không còn một mảnh vải hay sợi bông nào từ 600 năm trước nữa.

Trước hết là về kích thước.

Con mèo mà hắn tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt là loại nhồi bông siêu lớn, ban đầu Trịnh Tưởng Nguyệt còn không ôm nổi, phải nhờ Trịnh Thành Hà giúp cô ấy ôm lên giường.

Sau này, khi Trịnh Thành Hà không còn nữa, sức mạnh của Trịnh Tưởng Nguyệt cũng ngày càng lớn hơn, tự nhiên có thể ôm được con mèo Rhine siêu lớn.

Còn bây giờ, con "Mèo của Theseus" trước mắt, rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, chỉ bằng hai quả bóng rổ.

Tiếp theo là về kiểu dáng.

So với hình dáng 600 năm trước, chỉ có thể nói là không hề liên quan.

Nhưng điều này không thể trách Jask.

Bất kỳ đồ chơi nhồi bông nào, cũng không thể trải qua hàng trăm năm mà còn nguyên vẹn.

Nó chắc chắn sẽ hỏng.

Và không phải là hỏng theo nghĩa truyền thống, mà là hỏng hoàn toàn... tất cả các đường chỉ sẽ bung ra, tất cả các loại vải sẽ lão hóa, phai màu, trở nên giòn như rong biển, chạm vào sẽ biến thành bụi... chưa kể đến bông bên trong, sau hàng trăm năm chắc chắn đã trở thành một vũng bùn.

Vì vậy, việc có thể sửa chữa được như vậy đã là rất tốt rồi.

"Thật kỳ lạ."

Trịnh Tưởng Nguyệt nhìn con mèo nhồi bông đặt bên giường, mỉm cười nói:

"Jask tiên sinh nói, ông ấy ban đầu muốn mua một con mới giống hệt, thậm chí làm lại một con mới cho tôi. Nhưng dù ông ấy tìm thế nào, cũng không tìm thấy kiểu dáng ban đầu... đừng nói là đồ chơi nhồi bông giống nhau, ngay cả hình ảnh, bức ảnh, tranh quảng cáo cũng tìm khắp mà không thấy mẫu này."

Lâm Huyền nghe Trịnh Tưởng Nguyệt kể, trong đầu hiện lên hình ảnh Jask nhăn mặt.

Chắc chắn là không thể tìm thấy mẫu này...

Chương 1076: Tưởng Nguyệt! Xuất phát! Đi Mặt Trăng! (5)

Mẫu mèo Rhine này chỉ sản xuất hai mẫu thử nghiệm, rồi vì nhiều lý do mà bị bỏ dở.

Hai mẫu thử nghiệm duy nhất, một mẫu được Sở An Tình trúng thưởng trong buổi lễ kỷ niệm của MX; mẫu còn lại, là quà sinh nhật mình lấy từ kho của công ty tặng cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Không phải là sản phẩm được bán ra thị trường và quảng cáo, nên tất nhiên không tìm thấy hình ảnh mẫu mã.

"Sau đó, Jask tiên sinh hỏi tôi có muốn thực hiện vé tàu bay đi Mặt Trăng này không, ông ấy có thể sắp xếp chuyến bay cho tôi bất cứ lúc nào."

"Khi đó tôi còn rất mơ hồ. Tôi không thực sự muốn đi Mặt Trăng, cũng không biết vì sao lại có tấm vé này. Cho đến khi tôi thấy trên mảnh giấy nhỏ này, viết rằng 'Sau khi tỉnh dậy từ buồng ngủ đông, nhất định phải làm những việc này!'"

"Tôi thấy điều đầu tiên viết là... phải chôn anh trai trên Mặt Trăng. Tôi tất nhiên không nhớ mình còn có một anh trai, nhưng khi nhìn thấy hộp tro cốt, tôi liền hiểu rằng, cái gọi là anh trai, hẳn là chỉ cái này."

"Lúc đó tôi nhìn hộp tro cốt, cảm thấy rất sợ hãi, rất xa lạ, thậm chí không dám lại gần. Mãi đến hai năm sau, khi tôi còn là một học sinh trung học, mới cầm tấm vé đó đi tìm Jask tiên sinh, nói tôi muốn đi Mặt Trăng một chuyến... muốn đến đó xem, có thể

tìm lại được ký ức không."

"Jask tiên sinh vui vẻ đồng ý, và nói rằng chuyến bay đã chuẩn bị sẵn cho tôi từ lâu. Sau đó tôi ôm hộp tro cốt của anh trai, cầm mảnh giấy bọc nhựa nhỏ đó đi đến Mặt Trăng. Đến Mặt Trăng, tôi mặc bộ đồ du hành, đào một cái hố trên bề mặt Mặt Trăng, chôn hộp tro cốt của anh trai vào."

"Khoảnh khắc hoàn thành việc này... tôi không cảm thấy thỏa mãn chút nào, cũng không có bất kỳ cảm xúc nào, giống như một cái máy, đang làm một việc không liên quan đến mình. Lúc đó tôi mới thật sự nhận ra... 'Ký ức là điều quý giá biết bao. '"

"'Ký ức đối với chúng ta, không chỉ đơn thuần là một thông tin, một câu nói, một đoạn hình ảnh. Lý do ký ức khác với đoạn phim là... ký ức bao gồm cả cảm xúc. '"

"Giống như trên mảnh giấy nhỏ này ghi rằng, tôi có một người anh trai, thông qua cái tên trên hộp tro cốt, tôi biết anh ấy tên là Trịnh Thành Hà, tôi còn biết điều ước của tôi là muốn chôn anh ấy trên Mặt Trăng. Nhưng... sau đó thì sao? Điều này có nghĩa là gì? Tôi hoàn toàn không biết, cũng hoàn toàn không có cảm xúc."

"Tôi đứng trên Mặt Trăng như ý muốn, nhìn vào vũ trụ tối đen, nhìn vào Trái Đất khổng lồ trước mắt như sắp đè xuống... khoảnh khắc đó, tôi thật sự rất cô đơn, rất muốn trở về sao Hỏa. Ít nhất... sao Hỏa có nhà của tôi, có bạn học của tôi."

"Tôi cầm mảnh giấy ghi ba điều ước đó, tôi nói với Jask tiên sinh, bây giờ điều ước đầu tiên đã hoàn thành. Điều ước thứ hai là... cảm ơn anh Lâm Huyền thật tốt. Nhưng ai là anh Lâm Huyền? Ông có biết anh Lâm Huyền không?"

"Jask tiên sinh không nói gì, nhìn biểu cảm của ông ấy, chắc hẳn ông ấy biết anh Lâm Huyền là ai, nhưng ông ấy dường như không muốn nói cho tôi biết. Tôi tiếp tục hỏi ông ấy, tôi có thể gặp

lại anh Lâm Huyền không?"

"Jask tiên sinh vẫn không nói gì, chỉ im lặng, quay đầu nhìn vào Trái Đất xanh biếc. Tôi nghĩ... đây có lẽ là ngầm thừa nhận, có lẽ anh Lâm Huyền, cũng giống như anh trai tôi Trịnh Thành Hà, đã qua đời rồi phải không?"

"Khoảnh khắc đó tôi nhớ rất rõ..."

Trịnh Tưởng Nguyệt nhắm mắt lại, như trở về 100 năm trước, cô ấy và Jask tiên sinh đứng trên Mặt Trăng nhìn về Trái Đất.

Cô ấy nhẹ giọng nói:

"Jask tiên sinh nói với tôi rằng, người mình muốn gặp nếu giữ trong tim, thì coi như đã gặp rồi... hơn nữa điều ước thứ hai trên mảnh giấy, chỉ là cảm ơn anh Lâm Huyền, không nhất thiết phải gặp mặt mới có thể cảm ơn... sao không bắt đầu cố gắng từ điều ước thứ ba?"

"Ông ấy nói... có lẽ điều ước thứ hai và thứ ba vốn dĩ đã liên kết với nhau, chỉ cần trở thành một người tốt bụng, làm những việc có tình yêu thương, đó chính là lời cảm ơn tốt nhất dành cho anh Lâm Huyền."...

Nói đến đây, Trịnh Tưởng Nguyệt mỉm cười, mở mắt nhìn Lâm Huyền:

"Đây chính là khởi đầu của cuộc đời thứ hai của tôi."

"Sau khi trở về sao Hỏa, tôi bắt đầu nỗ lực học tập, sau đó vào làm việc tại công ty SPACET. Suốt cuộc đời mình, tôi luôn tìm kiếm những điều có thể làm, nhưng nhận ra rằng thực ra tôi không giỏi đến vậy, không có tài năng lớn lao, cũng không thể mang lại đóng góp to lớn nào cho thế giới này..."

"Phải nói rằng, cuộc sống của tôi trên sao Hỏa rất hạnh phúc,

kết hôn, sinh con... Tôi có hai đứa con, một trai một gái, mối quan hệ giữa chúng rất tốt; con trai tôi lại sinh cho tôi hai đứa cháu gái; con gái tôi sinh một đứa cháu trai... Sau khi nghỉ hưu, tôi đã tận hưởng niềm vui gia đình trong một thời gian dài."

Chương 1077: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (1)

"Hiện nay, trước khi tôi đến Trái Đất, con trai và con gái của tôi đều đã qua đời, ba đứa cháu cũng chỉ còn một đứa cháu trai, sức khỏe không tốt lắm... Dường như những đứa trẻ sinh ra và lớn lên trên sao Hỏa, tuổi thọ thường không dài bằng những người từ Trái Đất ngủ đông đến. Những người ngủ đông mà tôi quen biết, thường sống trên 100 tuổi."

Cụ Vệ Thắng Kim nghe đến đây, cũng gật đầu đồng ý.

Sự thật đúng là như vậy.

Những người từ Trái Đất ngủ đông rồi tỉnh dậy trên sao Hỏa, thường có tuổi thọ trên 100 tuổi. Các nhà khoa học suy đoán rằng, tình trạng này có liên quan đến môi trường trọng lực và sự phát triển phôi thai, nhưng lý do cụ thể thì không rõ.

Trịnh Tưởng Nguyệt nhìn mảnh giấy nhỏ bọc nhựa trong tay, tiếp tục nói:

"Sau đó, khi tôi gần 100 tuổi, tôi thường nhìn vào mảnh giấy nhỏ này, cảm thấy mình là Trịnh Tưởng Nguyệt, nhưng chưa hoàn thành được ước mơ thời thơ ấu... Cô ấy viết cho tôi ba điều ước, tôi chỉ hoàn thành điều đầu tiên một cách mơ hồ. Hai điều còn lại... hoàn toàn không có manh mối."

"Con người khi lớn tuổi, tự nhiên sẽ lo được lo mất, tôi không có ký ức về cuộc sống trước đây trên Trái Đất, ngược lại càng nhớ nhung Trái Đất. Tôi biết Trái Đất rất lạc hậu, cuộc sống rất khổ cực... nhưng tôi thường nghĩ, người như thế nào mới được coi là

người tốt bụng và yêu thương?"

"Nếu Trái Đất thật sự là quê hương của tôi... thì chẳng phải tôi nên mang kiến thức và tình yêu trở về... để xây dựng nó sao?"

"Vì vậy, tôi đã đến đây, đến Trái Đất, không còn nghĩ đến việc quay lại nữa. Tôi chỉ muốn cống hiến một chút lòng tốt, một chút tình yêu, để Trái Đất trở nên tốt đẹp hơn. Đó cũng coi như là không phụ lòng Trịnh Tưởng Nguyệt của tuổi thiếu niên, người đã viết ra những ước mơ vĩ đại như vậy, tôi không thể phụ lòng cô ấy."

Trịnh Tưởng Nguyệt đã hơn trăm tuổi, lắc đầu, nở nụ cười mãn nguyện.

Bà đặt mảnh giấy bọc nhựa lên bàn.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền một lần nữa:

"Tôi rất thích Trái Đất, bởi vì... mặt trăng ở đây thật sự rất đẹp, điều mà trên sao Hỏa không bao giờ thấy được."

Mặt trăng?

Đột nhiên, Lâm Huyền nhớ lại hình ảnh bàn tay đen lớn trải dài từ cực nam đến cực bắc trên Mặt Trăng.

Mặt trăng như vậy, có thể gọi là đẹp không?

Chẳng lẽ...

Hắn lập tức đứng dậy, đi ra ngoài căn nhà đá, ngước nhìn bầu trời đầy sao.

Chỉ thấy.

Giữa đêm tối đầy sao phía trên, một vầng trăng tròn sáng lóa treo lơ lửng trên bầu trời!

Sáng trong.

Trắng tinh.

Tròn như đĩa ngọc.

Đó là mặt trăng đẹp nhất mà hắn chưa từng thấy trong những giấc mơ tương lai.

Lâm Huyền bỗng cảm thấy một sự an tâm kỳ lạ.

Đây mới là đúng.

Đây mới là mặt trăng thật sự.

Đằng sau, cụ Vệ Thắng Kim và Trịnh Tưởng Nguyệt cũng bước ra khỏi nhà, đứng bên cạnh Lâm Huyền, ngắm nhìn vầng trăng tròn trên trời.

"Tôi cũng rất thích mặt trăng của Trái Đất."

Cụ Vệ Thắng Kim cảm thán:

"Dù sao Hỏa cũng có hai vệ tinh, Phobos và Deimos, nhưng chúng quá nhỏ, không thể phản chiếu ánh sáng mặt trời, vì vậy trên sao Hỏa không bao giờ thấy được cảnh đẹp như Mặt Trăng."

"Tôi đến Trái Đất được hai tháng, mỗi đêm đều ngắm trăng rất lâu, thật sự rất đẹp, rất mê hoặc."

Lâm Huyền khẽ cười, nhìn lại Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Thực ra cô dù không đến Trái Đất, loài người trên Trái Đất cũng sẽ mãi mãi biết ơn cô. Lòng tốt và tình yêu của cô... họ đã nhận được từ hàng trăm năm trước."

Trịnh Tưởng Nguyệt già yếu không hiểu lời Lâm Huyền nói, nghi ngờ hỏi:

"Sao cậu lại nói vậy? Tôi chưa làm bất cứ điều gì cho Trái Đất... không có bất kỳ đóng góp nào."

"Không..."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên lần nữa, đắm mình trong ánh trăng trắng tinh, trong mắt phản chiếu mặt trăng ngược:

"Ánh trăng trong trẻo này chính là món quà tuyệt vời nhất mà cô đã tặng cho Trái Đất."

"Lâm Huyền tiên sinh, cậu quả nhiên biết rất nhiều về tôi, biết những ký ức mà tôi đã mất."

Trịnh Tưởng Nguyệt thu ánh mắt từ mặt trăng, nhìn về phía Lâm Huyền:

"Có thể làm ơn cho tôi biết không? Trước kia... cô bé mười mấy tuổi tôi đã sống như thế nào?"

Lâm Huyền cúi đầu.

Hắn nhìn vào những hạt cát nhảy múa dưới làn gió đêm, không biết liệu có nên nói cho Trịnh Tưởng Nguyệt sự thật.

Hiện tại Trịnh Tưởng Nguyệt đã đủ hạnh phúc rồi.

Bà có đủ con trai và con gái, tận hưởng niềm vui gia đình trên sao Hỏa;

Các bác sĩ đều nói rằng bà không thể sống qua 14 tuổi, nhưng bây giờ bà đã sống hơn một trăm tuổi, cơ thể vẫn còn khỏe mạnh;

Cuối đời, bà lại trở về Trái Đất, dẫn dắt những người còn lại xây dựng quê hương... hoàn thành ước mơ thời thơ ấu, đây là một cuộc đời viên mãn và đầy ý nghĩa.

So sánh với...

Trịnh Tưởng Nguyệt từng sống trên Trái Đất mười mấy năm, có lúc nào hạnh phúc không?

Khi còn nằm trong tã lót, cha mẹ đã bị người ta đánh chết,

Anh trai để bảo vệ cô khỏi tay kẻ ác, đã bị chó cắn mất nửa khuôn mặt,

Bệnh tình ngày càng xấu đi, anh trai cũng rời bỏ cô ấy, cả thế giới chỉ còn lại một mình cô ấy,

Chương 1078: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (2)

[Ký ức tồi tệ và tàn khốc như vậy... thật sự có cần thiết phải lấy lại không?]

Lâm Huyền nội tâm rất do dự.

Hắn thật sự không chắc chắn, liệu có nên kể lại những ký ức đầy đau thương và tiêu cực này cho Trịnh Tưởng Nguyệt đã hơn trăm tuổi.

Ký ức không phải lúc nào cũng đẹp đẽ.

Hắn luôn tin rằng, có những ký ức tồi tệ, quên đi là tốt nhất.

Giống như Trịnh Tưởng Nguyệt và Hứa Y Y.

Quên hết mọi thứ, bắt đầu một cuộc sống mới, chẳng phải là lựa chọn tốt hơn sao?

Một lúc sau.

Hắn cũng rơi vào câu đố nghịch lý "Con tàu của Theseus".

Là ký ức tạo nên con người?

Hay là...

Con người quyết định ký ức?

Giống như con tàu của Theseus, một thân xác trống rỗng, được lấp đầy bằng ký ức mới, thì liệu người đó vẫn là người ban đầu sao?

Cụ Vệ Thắng Kim đã đi một quãng đường dài đến Trái Đất lạc hậu.

Ông ấy chỉ muốn xem trong két sắt chứa đựng gì, muốn xem mình thực sự là ai, muốn xem liệu Vệ Thắng Kim hiện tại có còn là Vệ Thắng Kim ban đầu không.

Ông ấy thực sự là Vệ Thắng Kim?

Hay là...

Ông ấy ép bản thân phải sống như Vệ Thắng Kim?

Đó là câu hỏi "tìm kiếm bản thân" này đã làm khổ cụ Vệ Thắng Kim, làm khổ Trịnh Tưởng Nguyệt, có lẽ... cũng làm khổ cả CC.

Lâm Huyền quay đầu lại.

Phát hiện CC cũng từ trong căn nhà đá bước ra. Cô ấy đứng bên cạnh ba người, cùng hai cụ già nhìn về phía Lâm Huyền.

Dường như mọi người đều đang chờ câu trả lời của hắn.

Mà lúc này, hắn... thực ra cũng không biết câu trả lời.

"Tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Lâm Huyền quay người lại, đối diện với Trịnh Tưởng Nguyệt tóc đã bạc trắng:

"Tôi thừa nhận rằng tôi thực sự biết quá khứ của cô, biết cuộc sống của cô từ hàng trăm năm trước, cũng biết câu chuyện đằng sau ba điều ước mà cô viết ra."

"Nhưng tôi tin rằng, người biết chuyện này không chỉ có mình tôi, Jask cũng biết. Từ sự im lặng của ông ấy và phản ứng khi nghe thấy tên tôi... mặc dù tôi không biết Jask đã dùng cách nào, nhưng có vẻ như ông ấy không bị mất trí nhớ do ngủ đông."

"Không biết vì sao, Jask rõ ràng biết rất rõ chuyện của cô, cũng biết mọi thứ xảy ra với cô. Nhưng ông ấy vẫn kiên quyết không nói cho cô biết... nên, xin hãy cho tôi thêm thời gian, được không? Tôi cũng cần thời gian để suy nghĩ kỹ về nhiều chuyện."...

Lâm Huyền quyết định suy nghĩ kỹ lưỡng hơn.

Jask thậm chí không nói cho Trịnh Tưởng Nguyệt biết ai đã mua vé tàu này... cho dù Trịnh Tưởng Nguyệt đã hỏi thẳng tên mình, Jask vẫn không nói một lời.

Có phải ông ấy cũng biết, một khi mở ra "đập ký ức" bị phong tỏa, sẽ đối mặt với nguy cơ vỡ đập không?

Lâm Huyền đồng ý với cách làm của Jask.

Nếu là hắn, đứng trên Mặt Trăng với Trịnh Tưởng Nguyệt vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, mất trí nhớ và vừa chôn tro cốt của anh trai, hắn cũng sẽ không kể lại quá khứ cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Tại sao phải làm vậy?

Cô ấy vừa mới có được cơ thể khỏe mạnh, môi trường tốt đẹp, cuộc sống hạnh phúc, tại sao lại để những ký ức đau khổ không thể thay đổi... trở thành một cái gai không thể nhổ ra, mãi mãi đau trong lòng?

Dù rằng giấc mơ này chỉ còn chưa đầy một giờ nữa sẽ kết thúc, tất cả sẽ được làm lại từ đầu.

Nhưng Trịnh Tưởng Nguyệt mà hắn biết, đã trải qua quá nhiều gian khổ và đau thương, Lâm Huyền thực sự không muốn thấy cô ấy buồn, không muốn thấy cô ấy rơi bất kỳ giọt nước mắt nào.

Trịnh Tưởng Nguyệt mỉm cười hiền từ.

Dường như, câu trả lời của Lâm Huyền, bà đã đoán được từ trước, không hề ngạc nhiên:

"Quả nhiên, cậu cũng là một người rất tốt bụng."

Bà nhẹ giọng nói:

"Tôi đã sống rất lâu, trải qua nhiều chuyện, sinh ly tử biệt, thậm chí những đứa con và cháu của tôi đều đã qua đời, đều do tôi tiễn đưa từng người một. Tôi rất hiểu tại sao các cậu không muốn nói cho tôi sự thật... Cuộc đời hơn một trăm năm này của tôi, nhiều lần muốn nói mà lại thôi, nhiều lần cũng đã nói những lời nói dối có thiện ý."

"Nhưng tôi vẫn rất cảm ơn sự chân thành của cậu, Lâm Huyền tiên sinh, ít nhất cậu không muốn dùng một lời nói dối có thiện ý để lừa dối tôi... Tôi sẵn sàng chờ, tôi đã chờ hơn một trăm năm rồi, tất nhiên không ngại chờ thêm một thời gian nữa."

Trịnh Tưởng Nguyệt mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Cậu là một trong ba điều ước trong cuộc đời tôi, là người mà tôi, lúc mười mấy tuổi, dặn dò phải cảm ơn thật tốt, vì vậy dù cuối cùng cậu có nói cho tôi sự thật về quá khứ hay không... tôi cũng không để ý. Cậu là ân nhân của tôi, mãi mãi là người mà tôi phải cảm ơn."

"Tôi chỉ hy vọng... nếu thực sự có một ngày, cậu quyết định kể cho tôi tất cả, xin hãy nói sự thật. Đừng lo lắng, Lâm Huyền tiên sinh, cả cuộc đời tôi đã được sống trong sự tốt bụng và yêu thương, mọi người đều rất tốt với tôi và chăm sóc tôi, dù sự thật là gì, tôi cũng có thể chấp nhận được."

"Chỉ là... cũng giống như ba người các cậu đối với cái két sắt kia, các cậu đang tìm kiếm câu trả lời của mình, tôi cũng hy vọng có thể tìm được cái tôi thật sự, để Trịnh Tưởng Nguyệt nhỏ bé của

tuổi mười mấy, và bà cụ Trịnh Tưởng Nguyệt bây giờ, thực sự bắt tay làm hòa, trở thành cùng một người."

Chương 1079: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (3)

Nói xong, bà quay đầu lại, gọi một người đàn ông trung niên đang đi ngang qua:

"Phía đông của làng còn có một căn nhà tre để dụng cụ phải không? Dù có gió lùa bốn phía... nhưng hiện giờ thời tiết nóng thế này, ngủ cũng thoải mái hơn."

"Cậu dẫn mấy thanh niên đi dọn dẹp, quét dọn sạch sẽ, đặt hai chiếc giường tre vào, để hai vị khách mới này nghỉ ngơi nhé."

"Vâng, thưa bà." Người đàn ông trung niên rất tôn trọng cúi chào Trịnh Tưởng Nguyệt, rồi chạy đi làm việc.

Quả thực như CC đã nói, Trịnh Tưởng Nguyệt có địa vị rất cao trong làng Rhine này, mọi người không phân biệt tuổi tác đều gọi bà là bà.

Với tuổi tác của bà, điều này cũng không quá đáng, thậm chí cụ Vệ Thắng Kim 70 tuổi gọi Trịnh Tưởng Nguyệt là bà cũng không có gì lạ lẫm.

Lâm Huyền tính toán sơ qua, hiện tại Trịnh Tưởng Nguyệt hẳn đã khoảng 116 tuổi, sức khỏe thật sự tốt.

"Ôi, không cần, không cần, chúng tôi tự dọn dẹp là được."

Cụ Vệ Thắng Kim cảm thấy áy náy, cũng chạy theo để dọn dẹp nhà cửa.

Dù gì Trịnh Tưởng Nguyệt cũng đã lớn tuổi, sắp xếp xong xuôi,

bà trở về phòng nghỉ ngơi.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Hiện tại là 23:57 tối.

Gần nửa đêm, trong ngôi làng chỉ có ánh sáng của mặt trăng, không có ánh đèn, người dân không hoạt động muộn như vậy... trừ những người đi tuần đêm, ví dụ như người đàn ông trung niên vừa rồi.

Hiện tại.

Những đứa trẻ nô đùa cũng đã sớm vào giấc ngủ. Trong sân làng rộng lớn, chỉ còn lại CC và Lâm Huyền.

"Anh nên nói cho bà trưởng làng biết."

CC bất ngờ nói.

"Gì cơ?"

Lâm Huyền quay đầu lại:

"Cô muốn nói là, tôi nên nói cho Trịnh Tưởng Nguyệt biết về cuộc sống của cô ấy khi còn là cô bé mười mấy tuổi, những chuyện đã xảy ra xung quanh cô ấy?"

CC gật đầu:

"Đúng vậy, anh nên nói cho bà biết, nếu có ai giấu tôi điều gì đó, biết mà không nói, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu."

"Dù đều là những chuyện đau buồn?" Lâm Huyền hỏi.

"Đúng vậy."

Ánh mắt của CC rất kiên định:

"Dù là những điều tồi tệ, làm người ta đau lòng, nhưng ký ức vẫn là ký ức, chỉ khi có đầy đủ ký ức mới tạo nên một con người hoàn chỉnh. Làm gì có ai mà ký ức chỉ toàn là niềm vui và hạnh phúc? Người có buồn vui, trăng có tròn khuyết... lẽ nào trăng khuyết thì không còn là trăng nữa sao?"

"Những điều cô biết cũng khá nhiều đấy."

Lâm Huyền mỉm cười nhìn CC:

"Câu thơ cổ này học ở đâu? Chắc không phải học ở thế giới này chứ?"

"Trong một mảnh ký ức nào đó."

CC tiếp tục nói:

"Tôi chỉ muốn nói rằng... ký ức đau buồn cũng có giá trị của nó. Nếu không trải qua chia ly, con người làm sao biết mong đợi gặp gỡ? Nếu không trải qua mất mát, ai hiểu được giá trị của những gì mình đang có?"

"Giống như tôi, anh cũng biết, tôi vì muốn mở cái két sắt đó mà thậm chí có thể hy sinh cả mạng sống, anh từng nói tôi ngốc, thấy khó hiểu."

"Nhưng tôi tin vào lời của người đàn ông râu rậm VV, tôi tin rằng, khi tôi mở két sắt hợp kim hafnium, tôi sẽ không hối hận."

Lâm Huyền khoanh tay, dưới ánh trăng sáng trong nhìn CC:

"Dù bên trong là gì?"

"Dù bên trong là gì."

"Dù chỉ là một cái nồi cơm điện?"

"Dù chỉ là một cái nồi... mà nồi cơm điện là gì?" CC nghiêng

đầu hỏi:

"Anh luôn nói những điều khiến người ta khó hiểu."

Lâm Huyền thở dài nhẹ nhàng trong lòng.

Hắn có những điều giấu Trịnh Tưởng Nguyệt.

Cũng có điều giấu CC.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn khác với hắn của giấc mơ thứ nhất và thứ hai.

Hiện tại hắn biết rõ mật mã của két sắt, vì chính hắn là người đặt mật mã đó;

Hắn cũng biết rõ trong két sắt có gì, vì chính hắn đã đặt cái nồi cơm điện, hạt thời không, và mảnh giấy nhỏ vào trong đó.

Chính vì biết rõ trong két sắt có gì, hắn mới khó lòng nói cho CC biết.

Cũng vì sợ CC thất vọng.

Nhưng, CC lại tin tưởng một cách mãnh liệt, điều này khiến Lâm Huyền càng mong chờ hơn về những thứ trong két sắt.

Mảnh giấy nhỏ đó, có lẽ không chỉ viết cho hắn, mà còn viết cho CC?

Xét đến việc Sở An Tình và CC đều là thiên niên trụ...

Ý nghĩ này không phải là không thể.

"Cô thực sự rất tin tưởng người đàn ông râu rậm đó."

Lâm Huyền chân thành nói:

"Đôi khi được người khác tin tưởng một cách mù quáng và

kiên định cũng là một niềm tự hào. Nhưng thực ra tôi có một câu hỏi muốn hỏi... trước đây tôi luôn nghĩ, lý do cô tin tưởng người đàn ông râu rậm đó như vậy, và vì một câu nói của ông ta mà sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để cướp két sắt; chắc chắn là giữa hai người đã xảy ra rất nhiều câu chuyện, có tình cảm sâu sắc, trải qua nhiều việc."

"Nhưng, trên đường đến đây, cô đã nói, chỉ có những mảnh ký ức với tôi là rất dài, còn lại các mảnh ký ức khác đều chỉ dài vài giây, bao gồm cả 'Tuyên ngôn Két sắt' của người đàn ông râu rậm đó, cũng chỉ là một đoạn ngắn vài giây... điều này tôi không thể hiểu được."

Chương 1080: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (4)

Lâm Huyền giơ tay ra:

"Chỉ với vài giây ký ức ngắn ngủi, thực sự đáng để cô liều mạng như vậy sao?"

CC cười khẽ.

Nhìn về phía cửa phòng của bà trưởng làng đã đóng, cửa sổ đèn dầu đã tắt:

"Câu trả lời cho câu hỏi này... bà trưởng làng đã nói với anh rồi mà?"

" 'Ký ức khác với đoạn phim là vì, ký ức bản thân nó đã mang theo cảm xúc. ' "

"Giống như việc anh không muốn nói cho bà trưởng làng biết chuyện thời thơ ấu của bà, khi anh hồi tưởng lại cảnh đó, chỉ là hình ảnh thôi sao? Chắc chắn có cả những cảm xúc đau buồn, tiếc nuối, đau khổ trong đó chứ? Đó chính là điều kỳ diệu của ký ức."

"Trong đầu tôi chỉ có hai đoạn ký ức về anh, và chúng cũng không liền mạch, nhưng tại sao hôm nay gặp lại anh, tôi vẫn tin tưởng anh đến vậy? Lý do là những đoạn ký ức đó cũng mang theo cảm xúc... Khi tôi hồi tưởng lại hình ảnh đó, cảm xúc phát sinh chính là sự tin tưởng đối với anh."

"Tôi hiểu rồi." Lâm Huyền nhìn CC:

"Nếu cô nói vậy, có nghĩa là trong đoạn ký ức về người đàn

ông râu rậm VV đó, dù chỉ dài vài giây... nhưng cảm xúc phát sinh chắc chắn rất mãnh liệt, nên mới khiến cô liều mạng như vậy."

"Có thể nói cho tôi biết... khi cô hồi tưởng về người đàn ông râu rậm VV, trong đầu cụ thể là cảm xúc gì không? Tâm trạng gì? Cảm xúc mạnh mẽ nào?"

"Tôi không muốn nói."

CC như thường lệ từ chối thẳng thừng.

Biểu cảm trên mặt cô ấy, cũng giống như khi trả lời mình trong giấc mơ thứ hai, đầy oán hận.

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng.

Xem ra, mức độ thiện cảm vẫn chưa đủ cao.

Chắc đợi đến khi mức độ thiện cảm cao hơn nữa, hoặc khiến CC tin rằng mình chính là người đàn ông râu rậm VV... cô ấy mới chịu nói cho mình biết những cảm xúc cụ thể hơn.

Nhưng làm thế nào để chứng minh đây?

Hiện tại Lâm Huyền cũng chỉ có 98,35% xác suất cho rằng mình chính là người đàn ông râu rậm, nhưng để đưa ra bằng chứng quyết định, hắn cũng thực sự không thể.

Vì vậy.

CC không nói thì không nói thôi.

Dựa vào biểu cảm và thái độ của CC, không khó để đoán rằng câu chuyện giữa CC và người đàn ông râu rậm VV chắc chắn không hề vui vẻ, thậm chí... đầy oán hận và tiếc nuối.

"Ý kiến của cô chưa chắc đã đại diện cho ý kiến của Trịnh Tưởng Nguyệt."

Lâm Huyền nhìn CC:

"Đợi tôi nghĩ ra cách mở lời, và cách kể cho Trịnh Tưởng Nguyệt nghe về câu chuyện quá khứ... tôi sẽ tự nhiên nói cho cô ấy biết."

"Nhưng hiện tại, về két sắt có tên Lâm Huyền, chúng ta chưa có một chút manh mối nào, cô định làm gì đây?"

CC quay đầu nhìn về hướng cụ Vệ Thắng Kim rời đi:

"Chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm. Anh không phải đã nói rằng, anh có thể lặp lại ngày hôm nay vô số lần sao? Vậy thì có thể tiếp tục tìm kiếm theo cách này, mặc dù hơi như mò kim đáy bể... nhưng máy dò kim loại mà thầy Vệ mang theo, thực sự có thể nâng cao hiệu suất tìm kiếm lên gấp nhiều lần."

"Đúng là một cách."

Lâm Huyền đáp:

"Nhưng tôi nghĩ rằng, có một cách tốt hơn để thử."

Kế hoạch của hắn là như sau.

Trước tiên phải xác định rằng, việc tìm kiếm két sắt hợp kim hafni trong giấc mơ thứ năm là quá khó khăn, thậm chí đã có phần không thực tế.

Rất có thể mất vài năm, vài chục năm cũng không tìm ra được vài cái két sắt... Dù gì cụ Vệ Thắng Kim đã quét và dò tìm ở đây hai tháng rồi, hôm nay chỉ là may mắn mới tìm thấy.

Tình hình hiện tại của mình, vẫn chưa đến mức phải mò kim đáy bể, hoàn toàn có thể thay đổi tư duy tìm kiếm két sắt—

Thay đổi giấc mơ lần nữa!

Giấc mơ thứ năm khó tìm két sắt, nguyên nhân chính là vì thành phố Đông Hải đã bị phá hủy, san bằng, không thể tìm thấy địa chỉ ngân hàng Thái Mỗ.

Nếu có thể thay đổi giấc mơ lần nữa, đưa thành phố Đông Hải trở lại, khôi phục lại...

Chẳng phải có thể dễ dàng tìm thấy ngân hàng Thái Mỗ, rồi dễ dàng tìm thấy két sắt sao?

Hơn nữa.

Khi giấc mơ thay đổi, mình và Lưu Phong có thể quan sát lại sự thay đổi giá trị của đồng hồ thời thời không từ đó xác định quy luật biến đổi của độ cong thời không, suy luận ra giá trị tọa độ thời không.

Chỉ cần có được giá trị tọa độ thời không, thì việc gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ tiến thêm một bước, có thể thấy được câu hỏi thứ hai.

Thật đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng vấn đề là...

Làm thế nào để giấc mơ thay đổi lần nữa?

Theo kinh nghiệm trước đây, để gây ra hiệu ứng cánh bướm thời không mạnh mẽ, nhất định phải tạo ra sự thay đổi lớn trong thực tế.

Cách đơn giản và trực tiếp nhất là sao chép công nghệ.

Bản thảo dung dịch buồng ngủ đông và bản thảo nhiệt hạch lạnh đã được xác minh hai lần—

Sự xuất hiện trước thời hạn của công nghệ tiên tiến chắc chắn sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm thời không mạnh mẽ, dẫn đến biến

động thời không, thay đổi thế giới tương lai.

Chương 1081: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (5)

Sự xuất hiện của hợp kim hafnium cũng gây ra một số hiệu ứng cánh bướm, nhưng không đủ lớn để đưa giấc mơ thứ nhất tiến tới giấc mơ thứ hai.

Do đó.

Công nghệ tiên tiến có thể thay đổi giấc mơ phải có ảnh hưởng đủ lớn.

Ai có khả năng này?

Cao Văn!

Lâm Huyền lập tức nghĩ đến cái tên này...

Kết quả nghiên cứu của Viện sĩ Cao Văn đã thay đổi một lần, Lâm Huyền tin rằng, Viện sĩ Cao Văn có thể vẫn còn trí tuệ và khả năng thay đổi thế giới như vậy.

Kết quả nghiên cứu của ông ấy, có thể xuất hiện trước thời hạn một lần nữa, thay đổi tương lai lần nữa!

Vì vậy, bất kể két sắt số 424 trong làng Kiểm đó có phải của Viện sĩ Cao Văn hay không, hay chỉ là trùng tên... bất kể bên trong là tài liệu nghiên cứu hay những thứ không quan trọng... hiện tại, đều nên đi thử vận may.

Nghĩ thông suốt rồi.

Lâm Huyền hỏi lại CC:

"Hôm nay cô đi đến làng Kiểm bên cạnh... nghe cái tên tôi biết ngay là ngôi làng do Đại Kiểm Miêu làm trưởng làng phải không? Thật không ngờ hắn ta cũng có lúc chỉ huy một vùng. Cô hôm nay ở đó chắc chắn đã thấy két sắt của Cao Văn rồi, hiện trạng của cái két sắt đó thế nào? Đã mở chưa?"

"Chưa."

CC lắc đầu:

"Nhưng người trong làng Kiểm rõ ràng cho rằng trong két sắt có báu vật, khi tôi lẻn vào xem, Nhị Trụ Tử và Tam Bàn đang dùng phương pháp liệt kê tất cả các khả năng để giải mã két sắt."

Trời ạ.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán...

Tam Bàn, người chỉ biết vài câu thoại, cũng học được phương pháp liệt kê tất cả các khả năng, khiến hắn cảm thấy phong cách có chút không phù hợp.

Nhưng phương pháp liệt kê tất cả các khả năng tuy là một cách ngốc, nhưng lại rất hiệu quả, đối với một cái két sắt không biết mật mã, không thể phá vỡ bằng vũ lực, có lẽ phương pháp này thực sự là phương án tốt nhất.

"Họ đã thử đến đâu rồi?"

Lâm Huyền rất tò mò:

"Nói xem cái két sắt đó họ đã đào lên từ khi nào? Nếu đã đủ lâu... có thể họ đã gần thử hết mật mã rồi!"

CC nhớ lại:

"Bà trưởng làng nói, két sắt trong làng Kiểm đó đã được đào lên ít nhất mười năm rồi... tôi không hỏi kỹ, anh có thể hỏi lại bà

trưởng làng sau."

"Cô nói đúng! Họ có lẽ đã thử rất nhiều mật mã rồi, tôi không nhìn kỹ, nhưng khi nhìn tên trên két sắt, tôi thấy... khi Nhị Trụ Tử và Tam Bàn liệt kê mật mã, mấy số đầu đã thành 0."

"Nghĩ tích cực, nếu họ liệt kê mật mã từ 99999999 xuống, thì họ chắc sắp thử ra mật mã đúng rồi."

"Nhưng nếu họ liệt kê từ 00000000 lên, thì không hy vọng gì... một tỷ khả năng mật mã, không vài năm thì không thể thử hết được."

Lâm Huyền suy nghĩ.

Chắc chắn không phải bắt đầu từ 00000000.

Nếu Đại Kiểm Miêu thực sự đã có két sắt này mười mấy năm, làm sao có thể mới hiểu được phương pháp liệt kê? Chắc chắn họ đã bắt đầu thử mật mã từ lâu rồi.

"Có hy vọng, đáng để thử."

Lâm Huyền đứng thẳng dậy, nhìn lên vầng trăng tròn sáng trên cao.

Thật tuyệt...

Mặt trăng đã trở lại như cũ, dấu ấn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã biến mất.

Khó có thể nói hiện tại, vào năm 2624. Câu Lạc Bộ Thiên Tài đang ở trạng thái nào.

Có thể trong thảm họa siêu lớn vào năm 2400. họ đã bị tiêu diệt.

Cũng có thể, họ vẫn đang âm thầm điều khiển dòng chảy lịch

sử từ sao Hỏa.

Jask trong thế giới này, cũng đã qua đời nhiều năm rồi, giấc mơ di cư sao Hỏa của ông ấy đã thành hiện thực, nhưng... chỉ có vậy sao?

Cuối cùng, Lâm Huyền vẫn chưa hiểu mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng như ý nghĩ của từng thành viên trong câu lạc bộ.

Vì vậy, hoàn toàn không hiểu họ đang làm gì.

"Hy vọng có thể sớm gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi cũng phải nhanh chóng tìm hiểu sự thật, sớm lập kế hoạch cho tương lai của mình."

Lâm Huyền giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ:

00:39

Còn hai phút nữa, ánh sáng trắng quen thuộc sẽ xuất hiện.

Hôm nay thời không vào giấc mơ kéo dài 12 giờ, nhưng phần lớn thời không đã lãng phí vào việc di chuyển và tìm hiểu thế giới, thực tế chưa làm được gì có ý nghĩa.

Tuy nhiên, ngày mai sẽ khác.

Có thể mở ra con đường nhanh chóng.

Hắn buông tay, nhìn CC, vẫy tay:

"Vậy thì hẹn gặp lại ngày mai."

CC buông tay khoanh trước ngực, hừ nhẹ, nhìn Lâm Huyền:

"Cảm giác này thật vi diệu, cứ như mỗi ngày mai đều có thể gặp lại. Tôi nhớ anh từng nói rằng, mỗi lần lặp lại anh có ký ức,

nhưng chúng tôi thì không."

"Vậy... lần sau, anh còn có thể tìm thấy tôi không?"

Lâm Huyền nghe những lời này, cảm thấy quen thuộc.

Nhìn gương mặt trước mắt, giống hệt nhau.

Sở An Tình tại trung tâm mua sắm Tây Đan, cũng từng nói với mình những lời tương tự...

Khi đó, mình phải vào nhà vệ sinh nói chuyện với VV, nên bảo Sở An Tình ngồi đợi ở quán trà sữa, không được chạy lung tung.

Sở An Tình ngồi bên cửa sổ của quán trà sữa, mắt cười thành hai vầng trăng khuyết nhỏ:

Chương 1082: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (6)

"Được rồi học trưởng, đừng lạc đường nhé! Một lát tìm không thấy đường về, là không thấy em rồi!"

Lúc đó, Lâm Huyền bật cười, đáp:

"Yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ tìm thấy em."...

Không ngờ rằng, cuối cùng mình lại không giữ lời.

Cho đến bây giờ.

Vẫn chưa tìm thấy Sở An Tình ở đâu.

Dù CC và Sở An Tình giống hệt nhau, nhưng điều đó không có ý nghĩa, vì họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Huyền đã hứa với Sở Sơn Hà sẽ tìm lại con gái của ông ấy, đó là Sở An Tình, không phải CC.

"Anh sẽ tìm thấy em."

Lâm Huyền nhìn CC, nhẹ nhàng nói:

"Nói cho tôi biết, vào khoảng một giờ chiều, cô ở đâu?"

CC đảo mắt lên, suy nghĩ một lúc:

"Một giờ chiều... tôi ở trong rừng. Khoảng 12 giờ tôi rời làng Rhine để đến làng Kiểm, khoảng một giờ chiều, tôi chắc chắn đang chạy trong rừng. Trong khu rừng không có bất kỳ dấu hiệu nào, tôi cũng khó mà mô tả chính xác vị trí của mình."

"Nếu anh muốn tìm tôi ngày mai, chi bằng đợi ở chỗ chúng ta gặp nhau hôm nay. Chúng ta gặp nhau rồi có thể bàn kế hoạch tiếp theo, tôi cũng có thể dẫn anh đi lại một vòng về làng Rhine, chỉ cần anh nhớ một số dấu hiệu đặc biệt, sau này sẽ quen thuộc với khu rừng này, có thể tìm thấy tôi bất cứ lúc nào."

"Được thôi."

Lâm Huyền gật đầu.

Mỗi lần khám phá giấc mơ đều cần một quá trình tuần tự.

Lần này là giấc mơ thứ năm, mới đêm đầu tiên đã hiểu được nhiều thông tin và tin tức như vậy, đã rất thành công rồi, kế hoạch cụ thể sẽ được cân nhắc vào ngày mai khi vào giấc mơ lại.

"Lâm Huyền—mau đi ngủ đi!"

Ở phía bên kia của ngôi làng, cụ Vệ Thắng Kim quạt chiếc mũ rơm, cười hớn hở đi tới:

"Đi thôi Lâm Huyền, tôi và mấy cậu trai trẻ đã dọn dẹp xong căn nhà tre nhỏ, trong đó ngủ mát lắm, trời cũng khuya rồi, cùng về nghỉ ngơi nào."

Lâm Huyền và CC nhìn nhau, mỉm cười đầy hiểu ý.

"Tôi sẽ không ngủ, cụ về ngủ đi."

"Ôi trời, cả ngày mệt mỏi, không ngủ sao được!"

Cụ Vệ Thắng Kim cười hề hề, khuyên Lâm Huyền:

"Thấy hai người nãy giờ trầm ngâm nhìn trời, như người lo trời sập vậy... yên tâm đi, thảm họa siêu nhiên năm 2400. không thể xảy ra lần nữa đâu."

"Cô xem, cô gái Mặt Trăng Trịnh Tưởng Nguyệt, đã đến Trái

Đất hai mươi, ba mươi năm rồi, không có thảm họa nào xảy ra, rất yên ổn."

"Không thể nào trùng hợp đến mức, đêm đầu tiên tôi và Lâm Huyền đến làng này, Trái Đất lại nổ tung chứ? Hahahaha..."

Cụ Vệ Thắng Kim lạc quan và vui vẻ cười lớn, cúi đầu nhìn đồng hồ:

"Mau đi nghỉ ngơi đi, đã là 00:4—"

Bùm!!!

Bùm!!!

Bùm!!!

Ánh sáng trắng nóng rực làm bốc hơi chiếc đồng hồ của cụ Vệ Thắng Kim, làm bốc hơi nụ cười của ông ấy, làm bốc hơi sự lạc quan và vui vẻ của ông.

Trong góc phòng ngủ.

Lâm Huyền mở mắt. ... ...

"Cậu tỉnh rồi à?"

Mười mấy giờ trước, tại khu du lịch tự nhiên Đại Trị Hà, Đông Hải, trong một căn biệt thự cao cấp.

Một cô bé mở mắt từ chiếc giường êm ái, phát hiện hai ông bà hiền từ đang mỉm cười nhìn mình.

"Ôi trời, cô bé à, cuối cùng cháu cũng tỉnh, làm chúng ta lo quá."

Diêm Mai thấy cô bé ngồi dậy, lập tức đưa cốc nước bên cạnh:

"Uống chút nước đi, cháu ngủ lâu như vậy, chắc khát lắm rồi phải không? Uống chút nước rồi nói chuyện."

Triệu Thụy Hải đứng sau Diêm Mai, nhìn cô bé ngồi dựa vào đầu giường.

Cô bé chớp chớp đôi mắt trong trẻo và lanh lợi, nhìn xung quanh, dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, nét mặt đầy nghi hoặc, khẽ nhíu mày.

Cái nhíu mày này...

Khiến Triệu Thụy Hải cũng không khỏi nhíu mày theo.

Quá.

Quá giống!

Cô con gái khiến ông đau đầu, Triệu Anh Quân, từ nhỏ đã thích nhíu mày, như thể cả thế giới nợ cô ấy, cười cũng ít, không phải đang suy nghĩ thì cũng đang trầm tư.

Ban đầu, Triệu Thụy Hải nghĩ rằng cô bé nhặt được trên đường chỉ giống Triệu Anh Quân lúc nhỏ về ngoại hình mà thôi.

Nhưng không ngờ!

Giờ thì thần thái và biểu cảm cũng giống y như đúc!

Điều này...

Thật quá kỳ diệu!

Không chỉ Triệu Thụy Hải ngạc nhiên.

Lúc này Diêm Mai đang đưa cốc nước cho cô bé cũng đứng hình, không thể tin nhìn cô bé trước mặt đầy mơ hồ.

Trước đó bà và Triệu Thụy Hải quan sát cô bé khi cô ngủ, đó là trạng thái tĩnh.

Vì cô bé luôn ngủ, nên giống như ngắm một bức tranh.

Nhưng giờ cô bé đã tỉnh dậy... biểu cảm khuôn mặt, ánh mắt, tất cả đều sinh động, khiến hai ông bà nhìn thấy những chi tiết động.

Thật sự khiến họ có cảm giác như quay lại mười mấy năm trước, nuôi lại con gái một lần nữa.

Hai ông bà nhìn nhau, trao đổi ánh mắt đầy kinh ngạc.

Sau đó Triệu Thụy Hải ho nhẹ, dùng giọng dịu dàng dỗ dành trẻ nhỏ nói:

"Cô bé, đừng sợ, tối qua chúng ta thấy cháu ngất xỉu trên đường, nên đã đưa cháu lên xe, mang về nhà nghỉ ngơi."

"Bây giờ cháu tỉnh rồi, chúng ta sẽ đưa cháu về nhà, tìm ba mẹ của cháu. Cháu biết nhà mình ở đâu không? Có biết số điện thoại của ba mẹ không?"

Chương 1083: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (7)

Cô bé ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Triệu Thụy Hải.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngoài sự nghi hoặc là mơ hồ.

Diêm Mai đặt cốc nước xuống, cũng hỏi:

"Cô bé, cháu tên gì? Nhà ở đâu, biết vị trí đại khái không?"

Cô bé chớp chớp mắt.

Lại chuyển ánh mắt về phía Diêm Mai, ánh mắt có chút cảnh giác, biểu cảm khuôn mặt cũng căng thẳng.

Điều này khiến Diêm Mai dường như thật sự nhìn thấy Triệu Anh Quân lúc nhỏ!

Làm bà ấy cũng không tự tin.

Quay sang nhìn Triệu Thụy Hải:

"Chúng ta không có họ hàng nào ở Đông Hải phải không?"

"Không."

Triệu Thụy Hải cũng không tự tin lắc đầu:

"Tôi cũng đã nghĩ nhiều rồi, mấy anh chị em của tôi đều không ở Đông Hải, thậm chí không ở phía Nam... nhà bà càng không có ai, chỉ có bà và em trai, đều ở Đế Đô."

"Tôi biết bà nghi ngờ cô bé này là họ hàng của chúng ta, nhưng... chúng ta thật sự không có họ hàng nào ở Đông Hải. Hơn nữa, chúng ta rất quen thuộc họ hàng, nếu thật sự có đứa trẻ nào giống Anh Quân như vậy, chúng ta đã biết từ lâu rồi, đâu phải đợi đến tối qua nhặt được trên đường?"

Diêm Mai đứng dậy.

Kéo Triệu Thụy Hải sang một bên, nói nhỏ:

"Tôi thấy cô bé này có vẻ không biết nói chuyện... có phải là người khiếm thính, hoặc có vấn đề về trí tuệ không?"

Triệu Thụy Hải suy nghĩ vài giây:

"Người khiếm thính chỉ là không thể nói chuyện giao tiếp, nhưng vẫn có thể phát ra âm thanh, thậm chí có thể dùng ngôn ngữ ký hiệu. Nhưng tôi thấy cô bé này ngây ngô, dường như... có vấn đề về trí tuệ thật."

"Vậy thì từ miệng cô bé, chắc chắn không thể hỏi ra tên tuổi và thân phận. Nếu thật sự cô bé có vấn đề về trí tuệ, có lẽ cũng không biết nhà mình ở đâu, không biết số điện thoại của ba mẹ. Bà ở lại chơi với cô bé, tôi sẽ chụp vài bức ảnh gửi cho công an thành phố Đông Hải, nhờ họ so sánh trong hệ thống."

Nói xong.

Diêm Mai liền đi chăm sóc cô bé, còn dặn quản gia mang cháo và đồ ăn đã hâm nóng lên.

Triệu Thụy Hải dùng điện thoại, chụp vài bức ảnh rõ mặt của cô bé, rồi gửi cho cấp dưới cũ của ông ở công an thành phố Đông Hải, giải thích ý định của mình.

Người cấp dưới nhận được tin nhắn từ lãnh đạo cũ, lập tức trả lời:

"Cứ để tôi lo, tôi sẽ khởi động hệ thống nhận dạng khuôn mặt và hệ thống giám sát Thiên Võng ngay bây giờ. Yên tâm đi, hệ thống nhận dạng khuôn mặt ở thành phố Đông Hải được kết nối toàn quốc, nếu có bất kỳ nơi nào có thông tin đăng ký của cô bé này, chúng tôi đều có thể đối chiếu ra ngay."

"Ngay cả khi không tìm thấy, cũng không sao, vẫn còn hệ thống Thiên Võng! Cô bé này lớn thế này, không thể nào từ trong đá chui ra được phải không? Chỉ cần từng bị camera giám sát ghi lại, chắc chắn có thể tìm ra lộ trình trong hệ thống Thiên Võng."

"Không đến nửa giờ sẽ có kết quả, ngài chờ điện thoại của tôi là được."

Nói xong, người cấp dưới liền bắt tay vào công việc.

Triệu Thụy Hải cũng trở lại phòng ngủ, nhìn cô bé đang ăn từng miếng:

"Cô bé có nói gì không?"

Triệu Thụy Hải hỏi Diêm Mai:

"Bà đã nói chuyện với cô bé chưa?"

Diêm Mai lắc đầu:

"Chưa, cô bé vẫn không nói gì. Nhưng tôi cảm giác cô bé không phải là không muốn nói... mà là không biết nói như thế nào."

"Và cô bé này thật sự rất ngoan! Rất đáng yêu và ngoan ngoãn, tôi nói gì cô bé cũng hiểu đại khái, ông xem! Cô bé dùng muỗng đũa rất thành thạo!"

Triệu Thụy Hải nhìn cô bé ngồi bên giường, yên lặng ăn uống, càng nhìn càng thấy thích.

Thực ra ông ấy luôn rất thích trẻ con, cũng rất thích chăm sóc

trẻ con.

Chỉ là trước đây chính sách kế hoạch hóa gia đình không cho phép, giờ đây con gái duy nhất Triệu Anh Quân cũng không cho cơ hội... nghĩ mà thở dài:

"Ôi, bao giờ chúng ta mới có một đứa cháu gái xinh xắn như thế này đây, nhìn tình hình hiện tại của Anh Quân, hoàn toàn không biết đến bao giờ mới có... không nói đến chuyện nuôi cháu lớn như thế này, đến chuyện gặp cháu cũng là một vấn đề!"

"Đồng nghiệp và bạn bè của tôi bây giờ đều bế cháu nội, cháu ngoại rồi, có lúc tụ tập ăn uống cũng không đủ người, hỏi thì bảo là đang trông cháu, không rảnh mà đến, miệng thì nói là phiền nhưng thực ra là khoe đấy."

"Bao giờ tôi mới đến lúc được cháu gọi là ông ngoại, ông ngoại đây?"

Cô bé bên giường đặt bát đũa xuống, bị tiếng nói của Triệu Thụy Hải thu hút.

Quay đầu lại:

"Ông... ngoại..."

Hả??

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai ngay lập tức mở to mắt.

Triệu Thụy Hải lập tức đi vòng quanh giường, ngồi xổm xuống nhìn Diêm Mai:

"Cô bé biết nói!"

"Đúng rồi!" Diêm Mai cũng vui mừng cười lên:

"Cô bé biết nói! Có thể là chúng ta nói chuyện quá nhanh, cô bé

nghe không rõ, nên không biết nói gì... Ông vừa nói chậm hơn một chút, cô bé liền hiểu."

Diêm Mai cũng hứng thú, nắm tay cô bé, nhẹ nhàng và chậm rãi dạy:

"Bà ngoại... bà ngoại... gọi một tiếng bà ngoại nào?"

Cô bé nhìn Diêm Mai, há miệng vài lần:

"Bà... ngoại?"

"Ôi trời! Ông nhìn xem! Cô bé thật sự biết nói!"

Diêm Mai cả đời làm giáo viên, chưa bao giờ vui đến vậy, cảm giác thành tựu này còn lớn hơn khi bà được chọn là giảng viên xuất sắc trong chương trình nghìn người.

Chương 1084: Lâm Ngu Hề thức tỉnh (8)

Có lẽ...

Vừa rồi hai ông bà đã đặt kỳ vọng quá thấp vào cô bé, nghĩ rằng cô bé là người khiếm thính, bị thiểu năng trí tuệ.

Vì thế.

Giờ phát hiện cô bé có thể hiểu lời nói, cũng có thể học cách nói... làm hai ông bà không nhận ra rằng, cô bé này đã là một thiếu nữ mười mấy tuổi, biết nói chuyện chẳng phải rất bình thường sao?

Diêm Mai rất vui mừng nắm tay cô bé hỏi đông hỏi tây.

Dù cô bé tạm thời không trả lời được, nhưng những gì cô bé nói ngày càng nhiều, câu nói cũng ngày càng dài.

Cảm giác cho thấy, trí tuệ của cô bé không có vấn đề gì, chỉ là ngủ quá sâu, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Hai ông bà ngồi trong phòng khách, chơi với cô bé hơn một tiếng đồng hồ.

Cô bé đã có thể giao tiếp cơ bản, nhưng ký ức dường như trống rỗng, không nhớ được gì, cũng không hiểu được những điều phức tạp.

Triệu Thụy Hải cầm điện thoại lên.

Người cấp dưới này thế nào?

Nói là nửa giờ có kết quả, đã một giờ rồi vẫn chưa thấy gì...

Cha mẹ người ta mất con lâu như vậy chắc đang lo lắng lắm?

Sao không mau chóng tìm đi?

Ông ấy trực tiếp gọi điện cho cấp dưới:

"Tiểu Vương, đã tìm ra thông tin về cô bé chưa? Cha mẹ cô bé là ai?"

Ở đầu dây bên kia.

Giọng cấp dưới nghe như gặp ma:

"Đây... đây không phải là chúng tôi không tìm, chúng tôi vừa rồi toàn bộ nhân viên phòng thông tin đều đang đối chiếu hệ thống nhận dạng khuôn mặt, nhưng không tìm ra kết quả nào cả!"

"Hệ thống Thiên Võng cũng vậy, trước đây, chỉ cần nhập dữ liệu khuôn mặt rõ ràng như vậy vào, lập tức có thể tìm ra kết quả hành trình. Nhưng đã tra cứu lâu như vậy, hệ thống Thiên Võng cũng không tìm ra manh mối nào."

"Cho dù nói vậy có phần vô trách nhiệm... nhưng tình huống này, nhiều năm nay, thực sự chưa từng gặp. Cảm giác như cô bé này thật sự là từ trong đá chui ra!"

"Vớ vẩn!"

Triệu Thụy Hải lập tức quát:

"Dù là từ trong đá chui ra, lớn thế này, làm sao lại không có chút thông tin nào? Bên báo cáo, có nhận được trường hợp cha mẹ mất con nào không?"

"Cũng... cũng không có, đã kiểm tra hết rồi, những ngày gần đây, cả thành phố Đông Hải không có vụ mất tích trẻ em nào."

Giọng nói bên kia điện thoại đầy sợ hãi:

"Chúng tôi sẽ cố gắng tìm thêm!"

Nói xong, điện thoại cúp máy.

Triệu Thụy Hải cũng bối rối, nhìn lại cô bé trên ghế sofa, khiến Diêm Mai cười không ngớt.

Lạ thật...

Cả hệ thống Thiên Võng và hệ thống hộ khẩu đều không tìm thấy người, điều này không thể nào! Là người Long Quốc, dù là người nước ngoài sống ở Long Quốc, cũng không thể thoát khỏi hệ thống giám sát Thiên Võng.

Cô bé trên ghế sofa quay đầu nhìn Triệu Thụy Hải:

"Ông ngoại."

Cô bé gọi rất rõ ràng.

"Ừ! Ừ! Đến đây."

Dù ông ấy không phải là ông ngoại của cô bé, nhưng cô bé đã gọi như vậy, Triệu Thụy Hải cười vui vẻ đi tới ghế sofa.

Cô bé lại chỉ vào Diêm Mai:

"Bà ngoại."

Nụ cười trên khuôn mặt Diêm Mai không ngừng lại từ sáng đến giờ, vội gật đầu:

"Đúng đúng, là bà ngoại- Vậy cháu là ai? Cháu có nhớ cháu là ai không?"

Cô bé chỉ vào mình:

"Cô... bé."

Ha ha —

Câu trả lời này khiến Diêm Mai cười nắc nẻ, Triệu Thụy Hải cũng âu yếm xoa đầu cô bé, hiểu ra vấn đề:

"Cô bé không phải gọi chúng ta là ông ngoại, bà ngoại... cô bé nghĩ đó là tên của chúng ta! Cô bé nghĩ tên của chúng ta là ông ngoại, bà ngoại, và cô bé nghĩ tên của mình là cô bé... Thật đáng yêu."

"Theo tôi thấy, cô bé cũng khá thông minh, có lẽ chỉ vì lý do nào đó mà mất trí nhớ, tạm thời không nhớ ra nhiều chuyện."

"Điều kỳ lạ hơn nữa là, vừa rồi tôi nhờ công an thành phố Đông Hải tìm, nhưng không có thông tin nào về đứa trẻ này, và cả thành phố Đông Hải cũng không ai báo cáo rằng con họ bị mất tích... Bà thấy thế có bình thường không? Cha mẹ nào mà mười mấy tiếng, thậm chí cả đêm không tìm thấy con mình, lại không báo cảnh sát?"

Diêm Mai cũng gật đầu đồng tình:

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Có nên đưa cô bé đến đồn công an không? Nhưng ở đó rất bận rộn, không ai chăm sóc cô bé. Bây giờ cô bé rõ ràng đang ở giai đoạn chưa khôi phục ký ức... cần có người bên cạnh chăm sóc."

"Thôi thì, Triệu lão, chúng ta tạm thời nuôi cô bé ở nhà, không để cô bé chịu thiệt thòi. Khi nào tìm được cha mẹ cô bé, chúng ta sẽ đưa ngay."

Triệu Thụy Hải lắc đầu:

"Không được, quy tắc là quy tắc, đồn công an có quy trình xử lý chuyện này, chúng ta phải tuân thủ."

"Ôi, Triệu lão!"

Diêm Mai thật sự không muốn cô bé dễ thương này chịu thiệt thòi, ôm chặt cô bé:

"Quy tắc là chết, người là sống! Tôi đâu có nói là cướp con người ta, chúng ta đã báo cáo rồi, cũng đã nhờ công an thành phố Đông Hải tìm, có manh mối chúng ta chắc chắn sẽ hợp tác! Đồn công an chăm sóc trẻ có thể tốt hơn tôi chăm sóc không? Chúng ta làm vậy cũng là vì tốt cho cô bé mà? Ăn ở đâu cũng là ăn thôi."

Chương 1085: Quan hệ máu mủ (1)

"Và Triệu lão, ông phải nghĩ kỹ, cho đến giờ, vẫn chưa ai báo cáo mất tích. Nếu chẳng may cô bé là trẻ mồ côi, hoặc bị bỏ rơi... ông định để cô bé ở đồn công an cả đời? Hay là cuối cùng đưa vào trại trẻ mồ côi?"

"Nếu là đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh thì không nói làm gì, cô bé này rõ ràng là không hiểu gì cả, ông đưa cô bé ra ngoài vô trách nhiệm như vậy, nếu gặp người xấu thì sao? Nếu thật sự là đứa trẻ không ai muốn thì sao?"

Cô bé được Diêm Mai ôm chặt, dường như cảm thấy không thoải mái.

Cô bé vỗ nhẹ vào chân Diêm Mai:

"Bà ngoại..."

"Ừ- Ừ-" Diêm Mai ngay lập tức cười tươi, vuốt tóc cô bé:

"Ôi trời, bị dọa à? Không sao không sao, bà ngoại sẽ không bỏ rơi cháu đâu, không bao giờ, yên tâm nhé-"

Triệu Thụy Hải nhìn cô bé giống đến chín phần so với Triệu Anh Quân lúc nhỏ, cũng không đành lòng đưa đi.

Chủ yếu là cô bé thật sự quá giống.

Ông ấy thực sự không yên tâm, nhìn cô bé hiện tại không có khả năng tự chăm sóc, đưa đến đồn công an thật sự không yên tâm.

Diêm Mai nói cũng có lý, có manh mối sẽ lập tức đưa cô bé về.

"Được thôi."

Triệu Thụy Hải cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân, nhìn cô bé dễ thương trên ghế sofa, tưởng tượng Triệu Anh Quân lúc nhỏ, lại tưởng tượng cháu gái tương lai của mình... thật là tan chảy cả trái tim.

Ơ?

Ông ấy chợt nghĩ, Long Quốc không phải có cái gì gọi là "cơ sở dữ liệu DNA" sao!

Có rất nhiều trẻ em bị bắt cóc, và các bậc cha mẹ tìm con đều để lại mẫu DNA trong cơ sở dữ liệu.

Nếu có đứa trẻ không tìm thấy cha mẹ, hoặc cha mẹ không tìm thấy đứa trẻ... chỉ cần đưa mẫu DNA vào cơ sở dữ liệu để đối chiếu, ngay lập tức sẽ tìm ra ai có quan hệ huyết thống với ai!

Bất kể DNA của cha mẹ cô bé có trong cơ sở dữ liệu hay không... trước tiên đưa DNA của cô bé vào cũng không sao.

Không thể chần chừ!

Triệu Thụy Hải làm cha mẹ, rất thấu hiểu tâm trạng lo lắng khi không tìm thấy con, ông ấy cũng rất muốn đưa cô bé về nhà.

Vì vậy ông ấy lập tức đứng dậy, nhìn Diêm Mai:

"Bà chuẩn bị đi, chúng ta đến bệnh viện một chuyến, đưa DNA của cô bé vào cơ sở dữ liệu, như vậy cũng tiện tìm cha mẹ cô bé."

"À đúng đúng đúng."

Diêm Mai cũng phản ứng lại, DNA chắc chắn đáng tin cậy hơn bất cứ thứ gì, đưa vào cơ sở dữ liệu trước đã.

Vì vậy bà cười tươi nhìn cô bé, kéo cô bé đứng dậy khỏi ghế sofa:

"Đi thôi, chúng ta sửa soạn đi bệnh viện một chuyến, tìm ba mẹ cho cháu!"

Cô bé nghiêng đầu.

Chớp chớp mắt:

"Ba... mẹ?"

Long Quốc có một cơ sở dữ liệu DNA đặc biệt dành cho việc chống bắt cóc, Triệu Thụy Hải bất chợt nhớ ra.

Cơ sở dữ liệu đặc biệt này đã được xây dựng nhiều năm, là một hệ thống đặc biệt để cứu trợ trẻ em bị bắt cóc, tìm kiếm trẻ em mất tích, giúp các gia đình đoàn tụ.

Trong trường hợp tự nguyện, bất kỳ ai cũng có thể đưa dữ liệu DNA của mình vào cơ sở dữ liệu chống bắt cóc.

Như vậy...

Khi có mẫu DNA mới được đưa vào, nó sẽ được so sánh với tất cả dữ liệu DNA hiện có trong cơ sở dữ liệu, cố gắng tìm ra các cặp có quan hệ huyết thống.

Dự án cơ sở dữ liệu này đã giúp nhiều trẻ em bị bắt cóc tìm lại cha mẹ, cũng giúp nhiều bậc cha mẹ tìm lại con mình, có thể nói là một việc làm đầy ý nghĩa.

Các cơ quan liên quan cũng rất chú trọng đến số lượng mẫu trong cơ sở dữ liệu, như là những người vô gia cư trên đường phố, những thanh thiếu niên tham gia vào hành vi phạm pháp... họ sẽ hỗ trợ lấy mẫu DNA của những "người có nghi ngờ cao" này đưa vào cơ sở dữ liệu.

Về mặt lý thuyết.

Chỉ cần thu thập mẫu máu của tất cả các bậc cha mẹ có con bị mất tích và mẫu máu của các trẻ em mất tích, là có thể nhanh chóng và chính xác tìm kiếm và so sánh trên phạm vi toàn quốc, giúp những người thân bị chia cắt đoàn tụ.

Đây là suy nghĩ của Triệu Thụy Hải.

Bất kể có tìm được ngay cha mẹ ruột của cô bé hay không.

Nhưng nói chung, việc chuẩn bị trước, đưa mẫu DNA của cô bé vào cơ sở dữ liệu chống bắt cóc là một việc làm rất đúng đắn và cẩn trọng.

"Coi như là làm hồ sơ trước đã."

Triệu Thụy Hải mặc áo khoác, gọi Diêm Mai và cô bé cùng ra ngoài:

"Bất kể cha mẹ cô bé trước đó có đưa DNA vào hay không, chỉ cần đưa mẫu DNA của cô bé vào hồ sơ trước, bất cứ khi nào cha mẹ cô bé đưa DNA vào cơ sở dữ liệu, đều có thể tìm thấy cô bé ngay lập tức."

Ra khỏi nhà, hai ông bà và cô bé lên xe Hồng Kỳ, bắt đầu hành trình đến bệnh viện công gần đó.

Lần này Triệu Thụy Hải không lái xe, mà ngồi ở ghế sau cùng với Diêm Mai và cô bé, còn quản gia làm tài xế.

Chủ yếu là...

Ông ấy cũng có chút không nỡ rời xa cô bé.

Luôn có cảm giác rằng sau khi đến bệnh viện lấy mẫu DNA, rất có thể sẽ tìm được cha mẹ của cô bé ngay lập tức, và sau đó... là lúc phải chia tay.

Chương 1086: Quan hệ máu mủ (2)

Chuong 1086: Quan hệ máu mủ (2)

Mặc dù cô bé này là nhặt được, và sớm muộn gì cũng phải đưa về cho cha mẹ cô bé.

Chỉ là, cô bé này thực sự quá giống con gái mình, Triệu Anh Quân... chỉ trong thời gian ngắn đã gọi mình là ông ngoại, ông ngoại, làm sao có thể không có chút tình cảm.

Có thể ở bên cô bé thêm một chút thì ở thêm một chút!

Gặp nhau cũng là duyên số.

Cô bé này thật sự rất xinh xắn, càng nhìn càng thấy dễ thương, làm Triệu Thụy Hải không thể chờ đợi được nữa muốn có cháu gái.

Nhưng nghĩ đến tính cách bướng bỉnh của con gái mình và những điều kiện kén chọn đối tượng mà cô ấy đưa ra, ông ấy lại không khỏi đau đầu.

Ôi.

Chưa biết đến bao giờ. ...

Nửa giờ sau.

Ba người đến một bệnh viện công gần nhất, Diêm Mai nghĩ rằng chuyện này không nên nhờ vả người quen, dù sao bà cũng muốn nuôi thêm vài ngày, làm rầm rộ ra không tốt lắm.

Triệu Thụy Hải cũng đồng ý như vậy.

Ông ấy từ lâu đã nghĩ rằng việc này nên giao cho công an xử lý, nhưng không thể thuyết phục được Diêm Mai, và hơn nữa ông ấy cũng thực sự có chút không nỡ xa cô bé:

"Thôi thì cứ đăng ký xếp hàng bình thường, chúng ta vào khoa này cũng không nhiều người."

Vì vậy, Diêm Mai đăng ký chuyên khoa qua máy tự động và chờ đợi đến lượt khám.

Người đến để kiểm tra DNA thực sự không nhiều.

Các khoa khác đều chật cứng người, còn ở đây chỉ có vài người xếp hàng. Hầu hết đều đến để làm xét nghiệm huyết thống.

Điều thú vị là...

Dù khoa này không đông người chờ đợi, nhưng lại có nhiều tình huống kịch tính, các tình huống gia đình đầy kịch tính diễn ra liên tục, khiến Triệu Thụy Hải và Diêm Mai mê mẩn, còn thú vị hơn cả phim truyền hình.

"Trưởng khoa này thật không dễ dàng."

Diêm Mai nói nhỏ:

"Ông nhìn xem, không chỉ khám bệnh, mà còn phải hòa giải xung đột gia đình."

Triệu Thụy Hải cũng cười khổ.

Ông ấy có thể thấy rằng trưởng khoa cũng liên tục giải thích cho bệnh nhân, đừng cãi nhau ở đây, không có ý nghĩa gì, báo cáo DNA không thể giả được, có vấn đề thì ra tòa.

Nhưng lời khuyên tử tế cũng không thể ngăn được.

Người đến khoa này khám bệnh, hầu như không ai có thể bình tĩnh.

"Chúng ta chắc chắn không giống họ."

Triệu Thụy Hải tự tin cười:

"Chúng ta đến làm việc tốt, góp phần cho cơ sở dữ liệu DNA chống bắt cóc của quốc gia."

Trưởng khoa cuối cùng cũng thuyết phục được đôi vợ chồng cãi nhau trước đó rời đi, mệt mỏi thở dài, bấm nút gọi số tiếp theo trên hệ thống đăng ký.

Tiếng loa hành lang vang lên:

"Diêm Mai, mời vào khám."

Diêm Mai đứng dậy, nắm tay cô bé, gọi Triệu Thụy Hải:

"Đi thôi, đến lượt chúng ta rồi."

Ba người cùng vào phòng khám, bác sĩ đeo kính gọng bạc ngẩng đầu lên, nhìn ba người, lắc đầu:

"Làm xét nghiệm huyết thống tốt nhất là để bố mẹ đứa trẻ đến. Ông bà chỉ có thể kiểm tra quan hệ huyết thống, nói thật không có ý nghĩa chính xác."

"Bởi vì, ngay cả khi kiểm tra thấy ông bà và cháu có quan hệ huyết thống, nhưng cuối cùng để xác định chính xác mối quan hệ, vẫn cần bố mẹ đứa trẻ đến... Kiểm tra qua thế hệ là vậy, đặc biệt là con gái chỉ có nhiễm sắc thể X, không thể kiểm tra nhiễm sắc thể Y với ông, kết quả sẽ không chính xác."

Diêm Mai bước vào, ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn bác sĩ đối diện:

"Bác sĩ, ông hiểu lầm rồi, chúng tôi không đến để làm xét nghiệm huyết thống."

"Không?"

Bác sĩ có chút nghi hoặc.

Ông ta đẩy đẩy kính.

Nhìn xuống cô bé, rồi nhìn Diêm Mai và Triệu Thụy Hải.

Đây...

Đây không phải là một gia đình sao?

Ông ta là bác sĩ chuyên nghiệp, làm việc trong khoa xét nghiệm DNA cả đời, đã gặp rất nhiều gia đình đến làm xét nghiệm huyết thống.

Vì vậy, đôi mắt tinh tường của ông ta cũng đã rèn luyện được kha khá.

Có những đứa trẻ không giống bố mẹ, ông ta không thể chắc chắn.

Nhưng...

Như cặp ông bà và cháu gái này hôm nay, rõ ràng có nhiều điểm rất giống nhau.

Đặc biệt là bà Diêm Mai, người đăng ký, và cô bé với biểu cảm ngây thơ này, mắt, gò má, sống mũi đều rất giống nhau, nhìn một cái là thấy có quan hệ huyết thống cao.

"Các ngươi..."

Bác sĩ ngẩng đầu, nhìn Diêm Mai và Triệu Thụy Hải:

"Các người không phải là ông bà của cô bé này?"

Diêm Mai lắc đầu:

"Chúng tôi không phải, chúng tôi muốn tìm cha mẹ ruột của cô bé... quốc gia chúng ta không phải có cơ sở dữ liệu DNA chống bắt cóc sao? Chúng tôi nghĩ trước tiên đưa DNA của cô bé vào."

Bác sĩ nhíu mày.

Ông ta càng nghe càng không hiểu.

Giống nhau thế này, trước tiên không nghi ngờ chính mình sao?

Hơn nữa, ông bà đưa cháu đến, thường rất đáng nghi! Theo kinh nghiệm của ông ta, phần lớn là lén lút mà đến.

Lúc này, ông ta cũng có chút cảnh giác...

"Nào nào, bé con."

Ông ta cầm bút trong tay, gọi cô bé đến gần:

"Bé con, cháu tên là gì?"

"Cháu tên là cô bé."

Cô bé nghiêm túc nói.

"Haha, thông minh thật."

Chương 1087: Quan hệ máu mủ (3)

Bác sĩ xoa xoa đầu cô bé, đại khái hiểu được mức độ trí tuệ của cô bé, rồi chỉ vào Triệu Thụy Hải, hỏi nhỏ:

"Vậy ông lão này là ai?"

"Là ông ngoại." Cô bé vẫn rất nghiêm túc.

Bác sĩ lại dùng bút chỉ vào Diêm Mai:

"Vậy còn bà này?"

"Là bà ngoại." Cô bé nói hai từ này rõ ràng, không chút do dự.

Bốp.

Bác sĩ đặt cây bút lên bàn, nhìn Diêm Mai và Triệu Thụy Hải với vẻ không kiên nhẫn:

"Các người đang làm gì vậy? Đến bệnh viện trêu đùa bác sĩ sao?"

"Cô bé đã nói các người là ông ngoại, bà ngoại rồi, còn nói gì là không biết cha mẹ ruột của đứa trẻ... Tôi nói thật, tôi là bác sĩ, đã thấy nhiều chuyện kỳ quái rồi, có gì thì nói thật đi, đừng vòng vo nói dối ở đây."

"Các người nghi ngờ đứa trẻ không phải con ruột của con gái mình? Hay lo lắng rằng khi sinh con đã nhầm lẫn? Thật sự... nỗi lo này là hợp lý, các người cứ nói thẳng, để tôi cho đơn kiểm tra quan hệ huyết thống, không phải đơn giản hơn sao? Tại sao lại

phiền phức đưa vào cơ sở dữ liệu DNA chống bắt cóc?"

Diêm Mai cũng không biết nói sao cho rõ.

Cô bé này!

Có lẽ từ ngữ nói trôi chảy nhất là ông ngoại và bà ngoại.

Nhưng vấn đề là...

Trong nhận thức của cô bé,"ông ngoại" và "bà ngoại" không phải là xưng hô mà là tên! Giống như cô bé tự gọi mình là "cô bé", cô bé luôn nghĩ rằng tên của mình là "cô bé"!

Chuyện này khiến bác sĩ hoàn toàn hiểu lầm ý của họ:

"Không phải vậy đâu bác sĩ, ông thực sự hiểu lầm rồi."

Diêm Mai cố gắng giải thích:

"Chúng tôi thực sự không có quan hệ huyết thống với cô bé này, nếu có thật... con gái chúng tôi có sinh con hay không, chúng tôi không biết sao?"

"Thật không giấu gì bác sĩ, cô bé này chúng tôi nhặt được trên đường, không biết cha mẹ cô bé là ai, chúng tôi cũng đã báo cáo với công an nhưng không có kết quả."

"Vì vậy... chúng tôi nghĩ rằng cô bé có thể là trẻ bị bắt cóc hoặc mất tích, nên chúng tôi mới bàn nhau đưa mẫu DNA của cô bé vào cơ sở dữ liệu xem có thể tìm ra manh mối gì không."

"Chủ yếu là cô bé này dường như bị mất trí nhớ, nhiều chuyện đều không nhớ ra, nếu không chúng tôi cũng không đến nỗi vô vọng thế này."

Nói rồi, bà kéo cô bé vào lòng, cúi xuống dịu dàng nói:

"Đúng không? Nào, con nói với bác sĩ đi, có phải con không nhớ gì cả không?"

Bác sĩ nghe Diêm Mai kể.

Mắt híp lại.

Với ánh mắt không tin tưởng, kiểu "cứ tiếp tục bịa đi", ông ta nhìn cặp ông bà và cô cháu gái có nét mặt giống nhau như đúc...

Thật sự là...

Ông ta không thể chịu nổi gia đình này nữa.

Bịa chuyện mà không bịa cho giống chút sao?

Nhìn cô bé này, da mịn màng, trắng trẻo, vẻ ngoài xinh xắn, ánh mắt trong trẻo và thuần khiết.

Nhìn thế nào cũng là con nhà giàu!

Gia đình có điều kiện kém một chút cũng không thể nuôi dưỡng được một đứa trẻ đẹp đẽ như thế này.

Nhìn trang phục và khí chất của hai người già này, một cái nhìn là thấy gia đình giàu có... rõ ràng đây là một gia đình, tại sao lại nói dối trắng trợn thế này?

"Tôi phải cảnh báo các người."

Bác sĩ nghiêm nghị nói:

"Nếu không có mối quan hệ chính đáng nào, cô bé thực sự là các người nhặt được, thì xét nghiệm DNA không phải là thứ có thể làm bừa bãi."

"Thậm chí, nếu không thấy cô bé có vài nét giống các người... tôi đảm bảo hôm nay các người không thể đưa cô bé ra khỏi đây,

bắt cóc trẻ em là chuyện lớn."

Triệu Thụy Hải thấy bác sĩ không tin họ.

Cũng cảm thấy Diêm Mai thực sự vụng về, liền bước lên trước nói:

"Bác sĩ, chúng tôi cũng biết cô bé này có vài nét giống gia đình chúng tôi... nếu không cũng không quan tâm chuyện này. Ông cứ giúp tôi làm một đơn xét nghiệm, lấy mẫu DNA của cô bé là được."

"Ý định của chúng tôi cũng là muốn giúp cô bé tìm lại cha mẹ ruột."

"Đúng vậy!"

Bác sĩ đồng ý:

"Tôi hiểu ý của các người."

"Nếu mục đích chính của các người là tìm cha mẹ cho cô bé, vậy tại sao không nghĩ đến khả năng lớn nhất trước mắt?"

Bác sĩ cầm bút lên, chỉ vào Diêm Mai và Triệu Thụy Hải:

"Các người có phải đã bị che mắt không? Cô bé này nhìn từ bên ngoài, đi dọc hành lang, để bất kỳ ai nhìn vào, đều sẽ nghĩ rằng cô bé là cháu của các người."

"Đã đến mức này rồi, các người nghi ngờ người khác, sao không nghi ngờ bản thân mình trước? Nói quá một chút... tôi không phải muốn làm rối loạn gia đình các người, chỉ là đưa ra ví dụ..."

"Dù các người có tự tin tuyệt đối rằng đứa trẻ này không phải của các người. Các người có tin vào con mình không? Không thể là con của cô ấy sao? Hơn nữa, các người còn có họ hàng, họ hàng cũng có con cái... tại sao phải nghĩ xa như vậy, các người tự làm

xét nghiệm huyết thống không phải tốt hơn sao?"

"Và việc đưa DNA vào cơ sở dữ liệu chống bắt cóc và làm xét nghiệm huyết thống cùng một lúc không mâu thuẫn, chỉ cần các người cùng cô bé lấy thêm một mẫu máu nữa thôi... nhìn gia đình các người có điều kiện tốt, thêm hai báo cáo xét nghiệm cũng không thành vấn đề, làm cả hai xét nghiệm không phải tốt hơn sao?"

Chương 1088: Quan hệ máu mủ (4)

"Được rồi, được rồi."

Triệu Thụy Hải đã chú ý thấy, hành lang bắt đầu có người tập trung lại nghe chuyện.

Ông ấy không kiên nhẫn phẩy tay:

"Làm đơn đi, thêm chúng tôi vào."

Ông ấy cảm thấy không cần giải thích nhiều như vậy, giống như bác sĩ nói, thêm hai báo cáo xét nghiệm cũng không sao, không vấn đề gì cả.

Bác sĩ cũng bắt đầu cúi đầu viết đơn:

"Thưa ông, ông tên là gì?"

"Triệu Thụy Hải."

Bác sĩ ghi lại trên đơn, rồi chỉ vào cô bé:

"Cô bé tên là gì?"

"Cháu tên là cô bé." Cô bé nói rành rọt.

Bác sĩ cười bất lực, xoa đầu cô bé, nhìn Diêm Mai:

"Cô bé thật sự tên gì?"

Diêm Mai cũng thở dài:

"Chúng tôi thật sự không biết tên cô bé..."

"Không biết cũng phải viết một cái tên."

Bác sĩ có chút bất lực:

"Nếu các người thật sự không muốn nói, cứ đặt một cái tên cũng được, tôi không thể thật sự viết là cô bé."

Diêm Mai gãi đầu.

Nhớ lại gần đây khi mình đưa quà mừng đến nhà một người hàng xóm, gia đình đó cũng có cháu gái, trong bữa tiệc mừng trăm ngày, dù mình không đến nhưng đã gửi quà, bà mơ hồ nhớ tên của cháu gái nhà đó là...

"Diêm Kiều Kiều."

Dù sao cũng chỉ là đặt một cái tên, đơn thuần là lấy máu làm báo cáo, tên gì cũng không quan trọng:

"Cô bé tên là Diêm Kiều Kiều, cứ viết tên này."

Bác sĩ viết xong, bấm vài cái trên máy tính, rồi in ra một đơn xét nghiệm.

Trên đó có ba phần:

Xét nghiệm mẫu DNA của Diêm Kiều Kiều và đưa vào cơ sở dữ liệu DNA chống bắt cóc quốc gia.

Xét nghiệm quan hệ huyết thống giữa Triệu Thụy Hải và Diêm Kiều Kiều.

Xét nghiệm quan hệ huyết thống giữa Diêm Mai và Diêm Kiều Kiều.

"Đi nộp phí đi, nộp phí xong là có thể lấy máu xét nghiệm."

Bác sĩ đưa đơn xét nghiệm cho Diêm Mai, rồi bấm nút gọi người kế tiếp.

Nhìn ông bà dẫn cháu gái rời khỏi phòng.

Bác sĩ cười nhẹ, lắc đầu.

Thấy chưa...

Chắc chắn lại là một màn kịch gia đình.

Ông ta có quá nhiều kinh nghiệm.

Còn nói gì mà nhặt được đứa trẻ trên đường... lý do quá tệ, nếu không phải ba người này nhìn giống như một gia đình, thì ngay từ đầu ông ta đã báo cảnh sát rồi.

Bịa lý do thì cũng bịa lý do tốt một chút.

Làm sao có thể nhặt được một đứa trẻ có ngoại hình giống nhau đến vậy, lại không khóc không làm phiền, cứ một câu "ông ngoại", một câu "bà ngoại"?

Thật đúng là chuyện hoang đường.

Phần lớn những trường hợp ông bà đưa trẻ đi xét nghiệm DNA là không muốn phá vỡ quan hệ gia đình của con cái, nhưng lại muốn biết đứa trẻ có phải là cháu ruột hay không, nên mới lén lút đưa cháu đi xét nghiệm DNA.

"Thấy nhiều rồi."

Bác sĩ lẩm bẩm, bắt đầu tiếp tục khám cho bệnh nhân tiếp theo. ...

Tầng hai của bệnh viện, phòng xét nghiệm máu khoa DNA.

Diêm Mai cầm đơn xét nghiệm, cùng với Triệu Thụy Hải và cô

bé, chờ đợi bên ngoài.

Bà nhìn Triệu Thụy Hải với vẻ bối rối:

"Triệu lão, chúng ta thực sự phải lấy máu nữa sao?"

"Lấy thôi."

Triệu Thụy Hải nói:

"Coi như là đi cùng cô bé, nhìn chúng ta lấy máu trước, cô bé sẽ không sợ hãi nữa."

"Vả lại... không còn cách nào khác, bà thấy bác sĩ luôn nghi ngờ mối quan hệ của chúng ta với cô bé, nếu cứ tiếp tục, không biết liệu ông ta có đồng ý làm đơn xét nghiệm cho chúng ta không. Dù sao chúng ta thực sự không có quan hệ huyết thống với cô bé, kéo cô bé đến làm xét nghiệm DNA thế này thực sự không đúng quy trình."

"Còn nữa, bà không thấy sao? Những người chờ ngoài hành lang kia, đều giơ đầu lên nghe xem kịch gia đình của chúng ta... Tôi cũng là người có tiếng tăm ở Đế Đô, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì giải thích thế nào?"

"Nên bác sĩ nói đúng, chẳng qua chỉ là thêm hai báo cáo xét nghiệm nữa thôi, chúng ta không quan tâm, coi như là đi cùng cô bé."

Sau đó, ba người vào lấy máu.

Diêm Mai và Triệu Thụy Hải lấy máu trước, cô bé bình tĩnh quan sát, không nói gì và cũng không tỏ ra sợ hãi.

Y tá sau khi khử trùng, lấy ra một ống lấy máu mới, nhìn vào tên trên đơn xét nghiệm gọi:

"Diêm Kiều Kiều! Diêm Kiều Kiều đến lấy máu."

Cô bé không phản ứng.

Diêm Mai kéo cô bé đến, đặt lên ghế:

"Là cô bé, là cô bé."

Y tá nhìn vào mắt cô bé, xác nhận:

"Cháu là Diêm Kiều Kiều phải không?"

Cô bé lắc đầu:

"Cháu là cô bé."

Y tá không nhịn được cười, cầm tăm bông thấm cồn iod, lau tay cô bé:

"Chị biết cháu là cô bé... ý chị là tên của cháu! Không phải giới tính! Giới tính của cháu là cô bé, nhưng... tên của cháu là Diêm- Kiều- Kiều-"

Cô bé nghiêng đầu:

"Diêm Kiều Kiều?"

Y tá gật đầu:

"Đúng rồi, cháu chính là Diêm Kiều Kiều."

Cô bé lại quay đầu, ánh mắt nghi ngờ nhìn Diêm Mai:

"Cháu là Diêm Kiều Kiều?"

"Đúng đúng."

Diêm Mai vẫy tay:

"Bây giờ cháu được gọi là Diêm Kiều Kiều, đúng rồi."

Y tá nhanh tay, khi cô bé quay đầu, không kịp phản ứng, chích kim vào tĩnh mạch tay, sau đó thả lỏng dây buộc.

Chương 1089: Quan hệ máu mủ (5)

Mạch máu khôi phục lưu thông, máu đỏ tươi chảy ra từ ống nhỏ, vào ống chân không, lan tỏa ra.

"Ồ, tốt lắm."

Y tá nhìn cô bé bình tĩnh, không biểu lộ cảm xúc, khen ngợi:

"Giỏi lắm, Kiều Kiều."

"Trẻ con ở độ tuổi này thường khóc và la hét khi lấy máu, nhất là khi kim lấy máu khá to, sẽ đau một chút."

Cô bé nhìn chăm chú vào kim và ống máu đỏ tươi.

Lạ thật.

Không cảm thấy đau đớn nhiều.

Chỉ là cảm giác rất bình thường.

Cơ thể cũng không có phản ứng mạnh, giống như... đã quen với cảm giác đau nhẹ này rồi.

"Xong rồi."

Y tá dán miếng băng cầm máu lên chỗ chích, sau đó đứng dậy, nhìn Diêm Mai và Triệu Thụy Hải:

"Nhanh nhất cũng phải hai đến ba giờ, các người nên đi dạo một chút, sau đó đi ăn trưa, ăn xong quay lại lấy kết quả cũng vừa kịp."

Hai ông bà già dắt cô bé trông giống cháu gái nhỏ của họ từ bệnh viện ra, rồi đến công viên bên cạnh chơi để giết thời gian.

Ba người, trên tay trái đều dán băng cầm máu.

Nhìn chẳng khác nào một gia đình.

Gọn gàng chỉnh tề.

Hôm nay chưa đến kỳ nghỉ lễ 1/5, vẫn là ngày làm việc, vì vậy công viên gần như không có người trẻ tuổi, toàn là người già đưa cháu đi chơi.

Những đứa trẻ nhỏ được đẩy trong xe nôi tắm nắng.

Trẻ lớn hơn thì lăn lộn trên bãi cỏ hoặc chạy đuổi nhau trên đường mòn.

Những người đi ngang qua họ luôn không thể không quay đầu nhìn cô bé và khen ngợi:

"Cô bé này thật xinh xắn."

"Đúng là đẹp từ nhỏ!"

"Nhìn giống bà nội của cô bé."

"Thật sự... nhìn là biết cùng một gia đình."...

Những lời khen bất ngờ này khiến Diêm Mai ngẩng cao đầu, cảm thấy rất tự hào.

"Hừm, ông nghe thấy không, Triệu lão?"

Diêm Mai nhìn Triệu Thụy Hải đang nắm tay còn lại của cô bé:

"Người ta đều nói cô bé giống tôi, xinh đẹp giống tôi."

"Thôi đi bà..."

Triệu Thụy Hải nhướn mày nhìn bà ấy, ánh mắt tập trung vào cô bé ở giữa hai người.

Hai ông bà già mỗi người nắm một tay nhỏ bé, trắng trẻo của cô bé, Triệu Thụy Hải chợt nhận ra... đã bao lâu rồi mình không gần gũi với Triệu Anh Quân như thế này?

Lần cuối cùng ông ấy nắm tay Triệu Anh Quân là khi nào nhỉ?

Có lẽ là từ hồi tiểu học.

Triệu Anh Quân hồi trung học đã được ông ấy gửi ra nước ngoài, trở nên độc lập và cô lập, về sau thì tự nhiên không còn gần gũi như trước nữa.

Lần cuối cùng ông ấy bế Triệu Anh Quân... lại là khi nào nhỉ?

Chắc là hồi mẫu giáo.

Lúc đó ông ấy bận rộn công việc, thường xuyên bỏ bê sự quan tâm đến Triệu Anh Quân.

Ông ấy nhớ mỗi khi tan học mẫu giáo, Triệu Anh Quân luôn muốn được ông bế, như những đứa trẻ khác, được cha mẹ bế trong lòng.

Không nhớ rõ nguyên nhân cụ thể nữa...

Triệu Thụy Hải luôn cảm thấy, mình rất ít khi bế Triệu Anh Quân, về điểm này, thường khiến cô bé thất vọng.

Ông ấy luôn muốn giảng giải lý lẽ, nuôi dưỡng nhân cách của cô bé, lúc nào cũng dạy dỗ, hoặc đặt ra quy tắc.

Nghĩ lại.

Có phải ông ấy đã quá nghiêm khắc không?

Con gái bây giờ thành ra như thế này... liệu có phần nào do lỗi của ông ấy?

Nhiều năm qua, người luôn tự mãn như Triệu Thụy Hải, lúc này, lại nảy sinh một chút hối hận và tiếc nuối.

Ông ấy dường như luôn chỉ trích Triệu Anh Quân.

Là một người cha.

Ông ẩy chưa bao giờ tự kiểm điểm bản thân.

"Hử?"

Đột nhiên, Diêm Mai và Triệu Thụy Hải cảm thấy tay bị kéo lại.

Quay đầu nhìn.

Họ thấy cô bé đứng yên tại chỗ, nhìn về phía cô bé đang cưỡi trên cổ ông nội, reo hò "cưỡi ngựa- cưỡi ngựa-".

Cô bé quay đầu lại.

Chớp đôi mắt lanh lợi, nhìn Triệu Thụy Hải:

"Cưỡi ngựa."

Triệu Thụy Hải sững sờ.

Còn Diêm Mai thì không nhịn được cười, lui lại, ôm cánh tay cô bé:

"Không được đâu, cháu đã là thiếu nữ mười mấy tuổi rồi, không thể để người lớn cõng nữa, đó là trò chơi của trẻ con."

"Dạ."

Cô bé luôn ngoan ngoãn nghe lời, gật đầu.

À...

Triệu Thụy Hải hít một hơi sâu, không khỏi nhắm mắt lại.

Chính sự ngoan ngoãn và nghe lời này, như một lưỡi kiếm đâm vào tim ông ấy.

Khiến ông ấy nhớ lại Triệu Anh Quân hồi mẫu giáo... vì sự từ chối và lý lẽ của ông ấy mà ánh mắt dần trở nên u ám và lạnh lùng.

"Có gì mà không được."

Ông ấy ngay lập tức cúi xuống, đưa lưng rộng lớn cho cô bé:

"Lên đây nào, ông ngoại cõng cháu! Thân thể ông còn khỏe lắm, bây giờ còn cõng được, chứ mười năm tám năm nữa thì có lẽ không cõng nổi rồi."

Bất ngờ.

Giống như cây thiết thụ nở hoa.

Cô bé bỗng nở một nụ cười đầu tiên.

Dù rất nhẹ, rất nhạt, nhưng cô bé thực sự đã cười.

Đây là lần đầu tiên cô bé mỉm cười kể từ khi tỉnh dậy, khiến Diêm Mai nhìn ngây người, như thể thấy con gái mình đang cười vui vẻ khi còn nhỏ.

Cô bé nhảy lên lưng Triệu Thụy Hải.

Triệu Thụy Hải cười hì hì:

"Giữ chặt nhé, chúng ta sắp đi rồi!"

Sau đó ông ấy đứng thẳng dậy, cõng cô bé đi về phía trước.

Chương 1090: Quan hệ máu mủ (6)

Trên đường đi, nhiều người ngoái nhìn, cảm thấy cô bé trông ít nhất cũng phải mười ba, mười bốn tuổi nhưng vẫn để ông cõng, dường như hơi lười biếng.

Nhưng ai bảo ông bà lại chiều chuộng cháu như vậy chứ?

Nhìn xem, nụ cười ngọt ngào biết bao.

"Triệu lão, ông nói cô bé này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?"

Diêm Mai đi theo sau, suy nghĩ nói:

"Nhìn chiều cao của cô bé, cao hơn một mét rưỡi một chút, chắc cũng mười bốn, mười lăm tuổi rồi. Nhưng bây giờ trẻ con đều phát triển sớm, nhiều đứa mười hai, mười ba tuổi đã cao rồi."

Triệu Thụy Hải lắc đầu:

"Bà cũng không rõ thì tôi càng không rõ. Tôi lại thấy cô bé này hơi gầy... tay chân nhỏ nhắn, phải ăn nhiều thịt mới được."

"Chúng ta chơi ở công viên cũng đủ rồi, đi ăn thôi?"

Ông ấy quay đầu lại, nhìn cô bé trên lưng:

"Muốn ăn gì nào? Ông ngoại dẫn cháu đi ăn."

Cô bé chớp mắt:

"Thịt."...

May mắn thay, gần công viên có một nhà hàng thịt nướng cao cấp, từ xa đã thấy biển hiệu to trên tầng thượng.

Diêm Mai và Triệu Thụy Hải liền dẫn cô bé đi thẳng tới đó.

Tại bàn nướng thịt.

Diêm Mai không ngừng nướng thịt cho cô bé, cô bé ăn từng miếng lớn, Triệu Thụy Hải ngồi đối diện nhìn cảnh tượng ấm áp này, mỉm cười mãn nguyện:

"Haiz..."

Ông ấy thở dài:

"Người ta nói rằng ông bà và cháu rất thân thiết, trước đây tôi còn không nhận ra, nghĩ rằng sau này nhất định phải nghiêm khắc với cháu, rèn luyện chúng trở thành những người xuất sắc."

"Nhưng bây giờ, tôi hoàn toàn không nghĩ vậy nữa, quả nhiên cũng giống như các đồng nghiệp và bạn học của tôi... nhắc đến cháu, chẳng có chút kỳ vọng hay mong muốn nào, chỉ mong chúng khỏe mạnh và hạnh phúc! Học hành hay ước mơ gì cũng không quan trọng... chỉ cần đứa trẻ khỏe mạnh và hạnh phúc."

"Bây giờ tôi cũng nghĩ vậy, nhìn cô bé ăn uống như thế này, nếu là hồi xưa với Anh Quân, chắc đã bị tôi mắng không dám ăn rồi. Còn bây giờ... nhìn cô bé ăn ngấu nghiến, tôi càng thấy đáng yêu, ăn no là được, cần gì phải lễ nghi nhiều vậy đúng không?"

Hừ.

Diêm Mai nghe vậy, lườm Triệu Thụy Hải một cái:

"Trước đây ông đối với Anh Quân đâu có như vậy, ăn cơm yêu cầu đủ thứ, miệng không được phát ra tiếng, đũa không được cầm quá thấp, không được đặt xuống đối diện người khác, ăn cơm phải

ăn hết từng hạt gạo không được lãng phí..."

"Thực ra chẳng có gì thân thiết với đời cháu, chỉ là bây giờ ông nhận ra hồi xưa đối với Anh Quân quá nghiêm khắc, quá khắt khe... nên mới muốn bù đắp lại trên người cháu."

"Con người là như vậy, dù bây giờ ông có xin lỗi Anh Quân, bù đắp cho con bé, thì có ích gì? Con bé đã trải qua thời thơ ấu dưới những lời quát mắng và áp lực cao, sau này lớn lên có bù đắp cũng không có ích gì."

"Đây chính là sự thật của tình thân thế hệ... sau này cháu gái của chúng ta, đừng nói là ăn cơm dùng đũa gõ bát, con bé mà dùng tay cầm ăn, chỉ cần con bé không thấy nóng, thì cứ để con bé thoải mái! Quả thật, con người đều thay đổi... cùng cô bé này chưa đầy 24 tiếng, tôi bây giờ làm bà ngoại mà trái tim đã đầy tràn, chỉ sợ cô bé ăn không no."

Triệu Thụy Hải cũng cười hì hì.

Nhìn đĩa trước mặt mình trống không, rồi lại nhìn đĩa của cô bé với đủ loại xương lớn nhỏ...

Thật sự.

Ông ấy không cảm thấy đói chút nào, nhìn thấy cảnh này đã no rồi.

Chỉ là nghĩ đến, không lâu nữa, cô bé sẽ sớm tìm thấy cha mẹ; ông ấy và Diêm Mai cũng sẽ sớm đưa cô bé trở về gia đình ban đầu.

Cảm xúc không khỏi có chút buồn bã.

Dù trong lòng ông ấy đã nhắc nhở bản thân vô số lần, đây không phải là cháu gái của mình, không nên quá thân thiết và lưu luyến.

Nhưng...

Chỉ là không thể kiểm soát được!

Những năm qua, ông ấy đã bế nhiều đứa trẻ của người khác, cũng giúp đồng nghiệp bạn bè chăm sóc trẻ con.

Nhưng.

Chưa lần nào, lại lưu luyến và thân thiết như bây giờ.

Lý do là gì nhỉ?

Quả nhiên vẫn là vì cô bé này, trông giống Anh Quân.

Ừm.

Triệu Thụy Hải lặng lẽ gật đầu.

Chỉ có thể là lý do này.

Nếu không thì...

Phải giải thích thế nào về sự thân thiết từ trong xương tủy này?...

Sau khi ăn xong thịt nướng, hai người mỗi người nắm một tay, dẫn cô bé trở lại bệnh viện công, đến phòng giám định DNA, và nhận được hai bản báo cáo.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai, mỗi người cầm một bản, mím môi, không nói lời nào.

"Ha ha."

Diêm Mai cười trước, trêu chọc nhìn Triệu Thụy Hải:

"Sao vậy Triệu lão, có phải hơi chột dạ không? Báo cáo cũng không dám mở... có phải sợ chuyện con riêng bị lộ ra không?"

"Bà chỉ nói bậy bạ thôi."

Triệu Thụy Hải hừ một tiếng:

"Cây ngay không sợ chết đứng, tôi có gì mà phải chột dạ? Hơn nữa... nếu có chột dạ thì cũng là bà chột dạ. Bác sĩ vừa nãy cũng nói rồi, cô bé này có nhiều chỗ giống bà, nếu là con riêng thì cũng là của bà."

"Ôi trời, tôi có sinh con hay không tôi tự biết chứ?"

Diêm Mai cũng hừ một tiếng:

"Được thôi, nếu ông đã nghi ngờ tôi, vậy thì xem báo cáo của tôi trước đi, dù sao tôi cũng 【hỏi lòng không thẹn】."

Nói rồi.

Diêm Mai trực tiếp xé phong bì, mở báo cáo, không thèm nhìn, chỉ giơ trang kết quả giám định trước mặt Triệu Thụy Hải.

Chương 1091: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (1)

Triệu Thụy Hải cũng cúi đầu, xé phong bì:

"Làm như ai đó sợ thật vậy, chẳng lẽ tôi không phải là 【hỏi lòng không thẹn】 sao?"

Ông ấy cũng không nhìn báo cáo của mình, mở ra, giơ ngay trước mặt Diêm Mai:

"Bà cũng xem của tôi đi! Không có liên quan gì!"

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cười với nhau.

Họ quen nhau từ thuở nhỏ, từ bạn học đến khi bước vào hôn nhân, tình cảm bao năm nay luôn rất tốt, tự nhiên cũng rất tin tưởng đối phương.

Vì vậy...

Họ không chỉ tự tin về bản thân mà còn tự tin về đối phương.

Cả hai đều biết những lời vừa rồi chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Làm sao có thể xảy ra chuyện con riêng như vậy được.

Vì vậy hai người cười hì hì, nhìn vào báo cáo của đối phương —

"Hả??" "Cái gì!?"

Ngay lập tức!

Hai người trợn to mắt, không phù hợp với khí chất của họ mà hét lên! Thu hút nhiều người xung quanh chú ý.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai, nhất thời đều thấy khó thở.

Hai người quay người lại.

Đặt báo cáo lên bệ cửa sổ, nhìn vào hai kết quả giám định gần như giống hệt nhau—

【Theo giám định, Diêm Kiều Kiều có quan hệ huyết thống với Triệu Thụy Hải. 】

【Theo giám định, Diêm Kiều Kiều có quan hệ huyết thống với Diêm Mai. 】...

"Cái này..." "Bà!"

Hai vợ chồng mặt mày tái nhợt, nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Rồi.

Họ dồn ánh mắt vào cô bé!

Triệu Thụy Hải nuốt nước bọt:

"Cháu... cháu rốt cuộc là ai?"

"Cháu?"

Cô bé chỉ vào mình, nghiêm túc, phát âm rõ ràng:

"Cháu là... Diêm Kiều Kiều."

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai im lặng rất lâu.

Họ đều là người trí thức, tự nhiên hiểu rằng, báo cáo giám định DNA hầu như không có khả năng sai sót.

Đặc biệt là nếu sai một người đã đành, làm sao lại có thể sai cả hai người được?

Tuy nhiên.

Trên báo cáo không ghi rõ là loại quan hệ huyết thống nào.

Triệu Thụy Hải ngẩng đầu lên:

"Chúng ta cầm báo cáo này, để bác sĩ phân tích thêm lần nữa."

"Cũng đúng, cũng đúng."

Diêm Mai đối với loại "sự kiện huyền bí" này cũng nhíu mày, nắm tay cô bé, đến phòng khám của bác sĩ. ...

"Hừ."

Bác sĩ nhìn hai bản báo cáo, cười nhẹ:

"Nhìn xem, tôi đã nói mà? Rõ ràng đây là con cháu nhà các vị rồi. Mặc dù tỷ lệ tương đồng DNA không cao, nhưng kết quả giám định thế hệ sau thì đều như vậy."

"Vừa nãy tôi cũng đã giải thích với các vị, giám định cha con chỉ có thể thực hiện giữa cha mẹ và con cái. Dù là ông bà nội, ông bà ngoại cũng chỉ có thể làm giám định huyết thống với cháu."

"Đừng tin vào mấy cảnh drama trên truyền hình nói rằng trong bệnh viện có thể chính xác xác định quan hệ thế hệ, điều đó là không thể. Giống như trên báo cáo đã nói, bây giờ có thể khẳng định là—"

"Cô bé Diêm Kiều Kiều này, thực sự có quan hệ huyết thống với hai vị, nhưng không phải là con gái các vị, chỉ có thể xem xét là hậu duệ... mặc dù về mặt nghiêm ngặt, vẫn cần con gái các vị làm giám định cha con một lần nữa để xác định Diêm Kiều Kiều có phải là cháu ngoại các vị hay không."

"Tuy nhiên, sự nghiêm ngặt trong y học không cần thiết đến mức đó trong cuộc sống. Cô bé này giống hai vị, có lẽ cũng giống con gái hai vị, và lại có quan hệ huyết thống với hai vị... vậy thì, nếu không có vấn đề gì thì về nhà đi, tất cả đều là người trong một nhà, sống tốt với nhau là được."...

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai nắm tay cô bé.

Bước ra khỏi bệnh viện.

Nhìn lên mặt trời trên đầu.

Những đám mây.

Trời xanh.

"Không phải."

Triệu Thụy Hải thực sự không nhịn được nữa:

"【Thật sự là cháu ngoại của chúng ta sao!】"

Ông ấy trợn mắt, không thể tin nhìn cô bé bên cạnh:

"Nhưng điều này cũng không thể nào... Tôi, chúng ta chỉ có mỗi Anh Quân, con bé làm sao có thời gian sinh ra một đứa trẻ lớn như vậy chứ?"

"Hơn nữa, hơn nữa... tuổi của cô bé này, ít nhất cũng phải... ít nhất cũng phải mười hai, mười ba tuổi chứ? Năm nay Anh Quân mới chỉ 25 tuổi, chẳng lẽ con bé sinh con từ lúc mười hai, mười ba tuổi sao?"

"Không thể nào, không thể nào."

Diêm Mai lắc đầu như trống bỏi:

"Anh Quân mười lăm, mười sáu tuổi mới đi du học, trước đó

luôn ở Đế Đô, bên cạnh chúng ta, làm sao có thời gian sinh con chứ, điều này thật vô lý."

"Cô bé này dù sao cũng không thể là con của Anh Quân, con bé không có thời gian sinh con. Và vấn đề lớn nhất là... cô bé này quá lớn tuổi, hoàn toàn không phù hợp."

Triệu Thụy Hải cũng luôn băn khoăn về vấn đề này.

Vấn đề tuổi tác.

Ngay cả nếu nói quá lên, cho rằng cô bé này chỉ có 10 tuổi... điều đó có nghĩa là Anh Quân phải sinh cô bé trước khi mười lăm tuổi.

Điều này thực sự không thể.

Bởi vì khi mười lăm tuổi, Anh Quân còn chưa đi du học, ngày nào cũng đi học về nhà, làm sao có cơ hội mang thai sinh con?

Hơn nữa, ông ấy nuôi dạy con gái của mình, ông ấy thực sự tự tin.

Về phẩm hạnh, chắc chắn không có vấn đề, chắc chắn không thể xảy ra trường hợp sinh con ngoài giá thú.

Chương 1092: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (2)

Ngay cả nếu sinh...

Cũng không thể sinh ra đứa lớn như vậy!

"Vấn đề không phải ở Anh Quân."

Triệu Thụy Hải lắc đầu:

"Chủ yếu là vấn đề tuổi tác của cô bé, dù sao cô bé này nếu là bốn, năm tuổi, bảy, tám tuổi, tôi còn có thể nghi ngờ là con của Anh Quân, nhưng tuổi tác quá chênh lệch, không thực tế."

Diêm Mai ngẩng đầu lên:

"Vậy ý của ông là... vấn đề nằm ở chúng ta?"

"Nhưng bác sĩ vừa rồi đã nói rồi, theo chỉ số trùng khớp DNA, không thể là con ruột của chúng ta... từ góc độ huyết thống, chỉ có thể là hậu duệ của chúng ta."

"Hơn nữa, chúng ta sinh bao nhiêu con, chúng ta tự biết mà? Tôi thật muốn đột nhiên xuất hiện một đứa con thứ hai, nhưng hồi đó chính sách kế hoạch hóa gia đình không cho phép, nếu được phép thì chúng ta đã sinh rồi."

"Vì vậy... dù rất khó tin, tôi cũng không thể tin vào chuyện này. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, báo cáo DNA không nói dối, đây chắc chắn là cháu ngoại của chúng ta, Triệu lão, ông phải tin vào khoa học!"

Triệu Thụy Hải bất lực thở dài:

"Tôi tin vào khoa học, chắc chắn tôi tin vào khoa học. Chính vì tin vào khoa học nên tôi mới không thể tin đột nhiên xuất hiện một đứa cháu ngoại."

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Ông ấy ngồi xuống.

Nhìn cô bé, cảm thấy vấn đề chính vẫn là ở cô bé:

"Kiều Kiều, cháu có nhớ lại được gì không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Không có."

Đến lúc này, cô bé đã chấp nhận cái tên Diêm Kiều Kiều, ông bà cũng theo đó mà gọi.

"Về nhà trước đã."

Triệu Thụy Hải thở dài, nắm tay Diêm Kiều Kiều:

"Về nhà rồi tính tiếp."...

Một giờ sau, trong phòng khách biệt thự.

Triệu Thụy Hải đang đi đi lại lại thì dừng lại, nhìn Diêm Mai và Diêm Kiều Kiều đang ăn dưa hấu:

"Tôi nghĩ chuyện này, vẫn phải hỏi Anh Quân."

"Ông nói sao?"

Diêm Mai cười nói:

"Ông định trực tiếp hỏi con bé, đứa trẻ này từ đâu ra? Sinh con

khi nào?"

"Tôi chắc chắn sẽ không nói thẳng như vậy."

Triệu Thụy Hải xua tay:

"Chúng ta hiểu con gái mình, nếu con bé không muốn nói, chúng ta cũng không thể hỏi ra được."

"Hơn nữa... hổ dữ còn không ăn thịt con. Anh Quân nếu thật sự có công sức và tâm trí, nuôi dưỡng cô bé này tốt như vậy, nuôi lớn như vậy, bây giờ con mất tích một ngày một đêm, con bé cũng không đi tìm, không lo lắng, không báo cảnh sát... bà nghĩ xem có thể không?"

Diêm Mai suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

"Cũng đúng, ông phân tích rất có lý."

Bà suy nghĩ kỹ lại, cô bé này thực sự không thể là con của Triệu Anh Quân, cũng không thể là do Triệu Anh Quân nuôi dưỡng.

Nếu không, mất tích một ngày một đêm không tìm thấy, chắc chắn đã lo sốt vó rồi.

Bà ngẩng đầu, nhìn Triệu Thụy Hải đứng giữa phòng khách:

"Nếu ông biết rõ đây không thể là con của Anh Quân, cũng không thể là do con bé nuôi dưỡng... vậy tìm con bé nói chuyện làm gì?"

"Hỏi một chút, dù sao cũng hỏi một chút tình hình."

Triệu Thụy Hải xòe tay:

"Bây giờ tình hình này, rõ ràng không ai trong chúng ta hiểu được sự thật, không ai hiểu được cô bé này rốt cuộc từ đâu đến."

"Thay vì chúng ta ở đây đoán mò, chi bằng mang đến gặp Triệu Anh Quân xem... mặc dù tôi cũng không biết con bé sẽ nói gì, nhưng biết đâu? Biết đâu con bé biết điều gì đó? Tóm lại, chúng ta chỉ còn nước làm liều thôi."

Nói xong, ông cầm điện thoại, gọi cho Triệu Anh Quân.

"Alo? Bố, có chuyện gì vậy?"

"Đang làm gì đó." Triệu Thụy Hải hỏi.

"Chuẩn bị họp." Triệu Anh Quân giọng điềm tĩnh.

Triệu Thụy Hải ngừng lại một chút:

"Tối nay ăn cơm cùng nhau nhé."

"Hôm qua vừa ăn xong mà?"

Triệu Anh Quân bên kia, vang lên tiếng lật tài liệu:

"Con cũng có công việc, mặc dù bố mẹ đến Đông Hải thăm con... nhưng con cũng không thể ngày nào cũng ở cùng bố mẹ chứ?"

"Tối nay vẫn nên ăn một bữa."

Triệu Thụy Hải quyết đoán:

"Con sắp xếp đi, chọn một nhà hàng. Nhớ chọn món nhẹ nhàng, đừng nặng mùi quá."

Triệu Anh Quân ngừng lật tài liệu.

Đứng thẳng dậy.

Cảm thấy bữa ăn này thật kỳ lạ.

Ồ.

Cô ấy đột nhiên hiểu ra:

"Bố mẹ... không phải là gấp gáp muốn gặp Lâm Huyền chứ? Vậy con gọi cho Lâm Huyền trước xem cậu ấy có rảnh không."

"Hôm nay chắc cậu ấy mệt lắm, vì trưa nay con nhận được điện thoại từ phó tổng công ty của họ, phó tổng đó nói gọi cho Lâm Huyền mà cậu ấy không nghe, chắc là đang ngủ, có thể ngủ thẳng đến tối."

"Không cần."

Trong điện thoại, Triệu Thụy Hải từ chối:

"Hôm nay không cần gọi Lâm Huyền, nhà mình ăn cơm thôi."

"Nhớ đặt một chỗ ăn nhẹ, phù hợp cho trẻ nhỏ, tối nay bố mẹ dẫn một đứa trẻ qua."

"Trẻ nhỏ?" Triệu Anh Quân nghi hoặc: "Trẻ nhà ai? Bố mẹ đang trông trẻ cho ai sao?"

"Tối con sẽ biết, đặt xong gửi địa chỉ cho bố."

Nói xong, Triệu Thụy Hải cúp máy.

Triệu Anh Quân đặt điện thoại xuống.

Nheo mắt nhìn vào màn hình dần tối, một lúc chưa hiểu ra.

Nhà cô ấy ở Đông Hải...

Chương 1093: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (3)

Cơ bản là không có người thân nào cả.

Chính vì ở đây không có người thân nào, nên khi cô ấy du học trở về, mới quyết định đến Đông Hải phát triển, tránh xa bố mẹ, tránh xa gia đình lớn của mình, để có được sự yên tĩnh.

Vậy mà bố mẹ cô ấy vừa đến Đông Hải chưa được hai ngày, sao lại bắt đầu trông trẻ cho người khác rồi?

"Thật kỳ lạ."

Cô ấy lẩm bẩm một tiếng, tiếp tục duyệt tài liệu.

Người ta một khi đã lớn tuổi, thật sự không tránh khỏi trở nên "thần kinh".

Đặc biệt là khi xung quanh đều bắt đầu bế cháu nội, cháu ngoại, những bậc cha mẹ không có cháu để bế, chắc chắn sẽ trở nên điên cuồng.

Giống như bố mẹ cô ấy bây giờ.

Nhà mình không có trẻ con... thì đi trông trẻ của người khác để thỏa mãn đúng không?

"Haiz..."

Cô ấy thở dài một tiếng:

"Biết thế thì đã không cho họ đến Đông Hải rồi. Nếu không

phải họ nói muốn gặp Lâm Huyền... haiz..."

Cô ấy nhắm mắt lại, xoa xoa thái dương.

Đau đầu.

Bữa tối hôm nay, cô ấy đã có thể tưởng tượng ra, chắc chắn lại là hai tiết mục thúc cưới và thúc sinh con.

Thật sự không muốn đi.

Trong kế hoạch cuộc đời của cô ấy, không có ý định kết hôn sớm như vậy, càng không nói đến chuyện sinh con.

Cô ấy không ghét trẻ con.

Ngược lại.

Cô ấy rất thích và cũng rất mong chờ cảm giác nuôi dưỡng một đứa trẻ.

Nếu sau này có con trai, sẽ cho nó ăn mặc thật ngầu; nếu có con gái thì càng tốt, sẽ cho cô bé ăn mặc thật xinh đẹp.

Chỉ là...

Ở độ tuổi hiện tại, vẫn nên tập trung vào sự nghiệp, suy nghĩ những chuyện này thật sự quá sớm.

Nói thẳng ra, vẫn là do bố mẹ cô ấy quá lớn tuổi.

Nếu như bố mẹ của Lâm Huyền, chưa đến 50 tuổi, thì tự nhiên sẽ không thúc ép như vậy.

"Tối nay dẫn VV theo đi."

Cô ấy thật sự không muốn một mình đối diện với sự thúc ép của bố mẹ, người có thể đứng cùng chiến tuyến với cô ấy, chỉ có

VV, cũng là lá chắn tốt nhất của cô ấy.

Cầm điện thoại lên, mở ứng dụng ẩm thực, bắt đầu tìm kiếm nhà hàng phù hợp:

"Phù hợp cho trẻ nhỏ ăn..."

Tay chống cằm, Triệu Anh Quân cảm thấy chạm đến điểm mù kiến thức:

"Trẻ nhỏ cỡ nào?"

"Trẻ nhỏ thường ăn gì?"...

Buổi tối, 7 giờ, tại một nhà hàng kiểu Trung-Tây kết hợp cho gia đình.

"Xin lỗi, con đến muộn, về nhà đón VV, đường hơi tắc."

Mở cửa phòng riêng ra.

Triệu Anh Quân thấy bố mẹ mình ngồi hai bên, ở giữa là một cô bé đang cúi đầu ăn bít tết.

Cô bé mặc chiếc váy liền màu hồng tươi sáng, trên đầu buộc hai bím tóc nhỏ dễ thương, mỗi bím tóc đều cài một cái kẹp hoa giả.

Kiểu ăn mặc lỗi thời và quê mùa này khiến Triệu Anh Quân, một tổng giám đốc công ty thời trang, không khỏi rùng mình...

Đây là con cái nhà ai, ăn mặc quê mùa như vậy.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên hơn là:

"Sao đã bắt đầu ăn rồi?"

Cô ấy suy nghĩ mãi không hiểu, cả nhà còn chưa đến đủ, sao

có thể một mình bắt đầu ăn trước? Không có chút lễ nghi bàn ăn nào.

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn bố mẹ:

"Con cái nhà ai đây? Bố mẹ không thể nuông chiều như vậy, sẽ hư hỏng mất."

"Con nói cái gì vậy!"

Diêm Mai lập tức khó chịu:

"Trẻ nhỏ đói bụng, ăn trước thì sao? Sao con không nói là con đến muộn? Nếu con đến sớm hơn một chút, cả nhà đã có thể ăn cùng nhau rồi?"

Triệu Thụy Hải cũng nhìn cô ấy với ánh mắt trách móc:

"Trẻ nhỏ... làm gì có nhiều quy tắc như vậy? Con làm bà chủ đến điên mất rồi, chẳng có chút lòng bao dung nào, đang lúc cần dinh dưỡng để lớn, đói bụng thì sao?"

Lần này đến lượt Triệu Anh Quân ngẩn người.

Đây có phải bố mẹ mình không?

Cô ấy nhớ rất rõ...

Hồi nhỏ ăn cơm, chỉ vì để lại vài hạt cơm, đã bị bố mắng không biết tiết kiệm lương thực, sau đó lại phải nghe một bài giảng về những khó khăn thời đói kém, người chết đói, không có cơm ăn, phải ăn vỏ cây, rễ cỏ.

Còn chuyện ăn trước khi người lớn đến đủ thì càng không thể nghĩ đến.

Làm con cháu, phải ngoan ngoãn ngồi đợi, tuyệt đối không thể ăn trước.

Sao vậy?

Hôm nay sao lại quên mất gia phong tốt đẹp này?

Triệu Anh Quân cười nhẹ một tiếng:

"Hồi nhỏ, bố mẹ không nói như vậy, hôm nay sao không dạy bài học lễ nghĩa khổ cực nữa?"

Khụ khụ.

Triệu Thụy Hải ho hai tiếng:

"Hồi trước là hồi trước, thời đại đã thay đổi. Thôi, đừng nói nữa, mau ngồi xuống đi."

Triệu Anh Quân đặt chú chó phốc sóc VV xuống đất, cởi áo khoác, treo lên tường.

Sau đó cúi đầu...

Phát hiện VV đã biến mất.

Nó đã nhảy lên váy của cô bé, nằm đó, thích thú cọ cọ.

"V-"

Chú chó phốc sóc lúc này phản ứng như khi gặp Lâm Huyền, thân thiết cọ qua cọ lại trên bụng cô bé, đòi vuốt ve.

"Chú chó."

Cô bé nói với giọng điềm tĩnh.

Kết quả là.

Chỉ một câu nói điềm tĩnh như vậy, Triệu Thụy Hải và Diêm Mai lập tức hào hứng:

"Cháu biết đây là chú chó? Nói lại một lần nữa nào." "Ôi chao, Kiều Kiều biết nói từ mới rồi!"

Chương 1094: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (4)

Triệu Anh Quân nhíu mày, cảm thấy không thể chịu nổi:

"Bố mẹ có xong chưa? Cố ý làm trò cho con xem phải không?"

Triệu Anh Quân đại khái đã đoán ra.

Buổi tiệc Hồng Môn hôm nay... đại khái là bố mẹ lại nghĩ ra trò gì để kích thích mình, cố ý tìm một cô bé đến, diễn kịch gia đình cho mình xem.

Hơn nữa!

VV cũng không bình thường!

Mày ở đây làm loạn cái gì? Quên mất mày là chó của ai rồi sao?

Thật kỳ lạ...

Chỉ trong khoảnh khắc đó.

Triệu Anh Quân đột nhiên nhận ra, căn phòng riêng nhỏ này dường như bị chia thành hai phần.

Bố mẹ và VV, tất cả đều quay quanh cô bé đang cúi đầu ăn bít tết.

Còn mình đứng bên này, không ai quan tâm.

"Đây rốt cuộc là con cái nhà ai?"

Triệu Anh Quân ngồi xuống, chống tay lên bàn, nhìn vào hai bím tóc nhỏ đang đung đưa và hai cái kẹp hoa quê mùa trên đó:

"Cháu tên là gì?"

Nghe đến từ "tên", cô bé ăn bít tết như có phản xạ, ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cháu tên là Diêm Kiều Kiều."

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Triệu Anh Quân ngây người.

Cô ấy như đang soi gương, một tấm gương thời gian, bên này là cô 25 tuổi, còn bên kia lại là chính mình lúc 15 tuổi.

"Diêm... Kiều Kiều..."

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng đọc tên này.

Hoàn toàn không có ấn tượng.

Chắc là họ hàng bên mẹ mình? Cùng họ.

Chỉ là.

Cô bé này lớn nhanh quá đi?

Sao mà ngoại hình gần như giống mình hồi nhỏ vậy?

Thấy Triệu Anh Quân ngây người không nói gì...

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai liếc nhìn nhau, cảm thấy có thể bắt đầu gợi ý tiếp.

"Anh Quân."

Diêm Mai lấy khăn giấy, lau miệng cho Diêm Kiều Kiều, làm cho mặt cô bé trắng trẻo hơn, rồi nhìn Triệu Anh Quân:

"Con nhìn xem, Kiều Kiều có phải trông giống con hồi nhỏ không?"

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Thật sự rất giống."

"Nếu con sinh con gái, chắc cũng sẽ giống thế này nhỉ?" Diêm Mai tiếp lời.

"Ha ha."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Đây lại là một kiểu thúc giục kết hôn mới sao? Bố mẹ thật là, nếu mỗi bữa ăn đều nói những chuyện nhàm chán này... con nghĩ chúng ta nên không ăn nữa thì hơn."

Triệu Thụy Hải nheo mắt.

Quan sát biểu cảm và phản ứng của Triệu Anh Quân.

Xem ra.

Giống như ông ấy nghĩ.

Anh Quân thật sự không biết gì về cô bé này, có thể thấy con bé hôm nay cũng lần đầu tiên gặp cô bé, biểu cảm đó không thể giả vờ được.

Quá tự nhiên.

Quá thoải mái.

Triệu Thụy Hải suy nghĩ một lúc, quyết định nói thật:

"Đến nước này, chúng ta nói thật luôn."

"Đây là một cô bé mà bố và mẹ nhặt được trên đường về nhà,

rồi chúng ta đưa cô bé đi xét nghiệm huyết thống. Kết quả cho thấy... cô bé có quan hệ huyết thống với bố mẹ, chắc chắn là hậu duệ của bố mẹ."

Cốp.

Triệu Anh Quân vừa cầm ly nước lên lại nhẹ nhàng đặt trở lại bàn.

Sau đó ngồi thẳng dậy.

Khoanh tay, nhìn bố mẹ:

"Con hiểu rồi."

Cô ấy ngừng một chút, tiêu hóa thông tin:

"Vậy hôm nay là một buổi họp gia đình rất nghiêm túc."

"Đúng vậy." Triệu Thụy Hải gật đầu.

"Xem ra có một chuyện giấu đã lâu muốn thông báo."

"Đúng vậy." Diêm Mai gật đầu.

"Bố mẹ sinh em gái cho con khi nào vậy?"

Triệu Anh Quân nhìn kỹ cô bé, đoán tuổi:

"Là khi con đi du học sao? Vậy bố mẹ giấu kỹ thật, lớn như vậy rồi con chưa gặp lần nào..."

"Nói thật, sinh con thứ hai thì sinh thôi, có gì mà phải giấu? Dù chính sách nhà nước không cho phép, con cũng hiểu bố cần phải giấu. Nhưng cũng không cần giấu cả con chứ?"

"Không không không..."

Triệu Thụy Hải xua tay:

"Con nghĩ đi đâu vậy, bố mẹ làm sao có cơ hội đó? Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói rồi, từ báo cáo phân tích DNA, Diêm Kiều Kiều không thể là con của bố mẹ, mà giống như... cháu ngoại của chúng ta!"

Phì—

Triệu Anh Quân suýt nữa phun trà ra.

Cô ấy nuốt xuống, không nhịn được cười nói:

"Bố đùa hơi quá rồi, con từ đâu mà sinh ra một đứa cháu ngoại lớn như vậy cho bố mẹ? Nói thật... nếu con có khả năng đó, bố mẹ không vui mừng đến phát điên sao? Còn cần gì phải thúc cưới thúc sinh con, đây chẳng phải đã có sẵn cháu gái để nuôi rồi sao?"

Diêm Mai muốn nói lại thôi.

Cuối cùng vẫn nói nghiêm túc:

"Thực ra... bố mẹ cũng không phải không chấp nhận được chuyện này. Dù sao thì, đứa trẻ vô tội, nếu thật sự có quan hệ huyết thống với chúng ta, thì là người nhà chúng ta, chúng ta chắc chắn phải có trách nhiệm với cô bé."

"Dù chúng ta không hiểu được, cháu ngoại này từ đâu ra, nhưng... sự thật vẫn là sự thật, báo cáo DNA không nói dối. Thậm chí bác sĩ còn nói, Diêm Kiều Kiều trông thế này, gần như giống hệt con hồi nhỏ, không cần thiết phải làm giám định cha con nữa."

Haiz...

Triệu Anh Quân thở dài.

Cảm thấy lần này cho bố mẹ đến Đông Hải, hoàn toàn là một sai lầm.

Không đến thì thôi, mọi thứ yên ổn.

Hai người vừa đến, mọi thứ đảo lộn, rắc rối đầy xung quanh.

"Bố mẹ rốt cuộc muốn nói gì?"

Chương 1095: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (5)

Triệu Anh Quân dựa vào lưng ghế, nhìn Diêm Kiều Kiều đang bế chú chó phốc sóc VV:

"Đi thẳng vào vấn đề đi, bố mẹ rốt cuộc muốn gì? Muốn con làm mẹ của đứa trẻ này? Đừng đùa nữa... con chưa bao giờ sinh con, chính con rõ mà."

"Nếu thật sự là con của con, con chắc chắn sẽ không bỏ rơi nó, chắc chắn sẽ nuôi dưỡng và chăm sóc nó thật tốt. Nhưng bây giờ, bố mẹ từ đâu mang một đứa trẻ về, rồi khăng khăng nói là cháu ngoại... không thấy như vậy quá đáng sao?"

"Không chỉ quá đáng, mà đối với con, đó còn là một sự xúc phạm."

Cô ấy nhìn sắc bén, quét qua bố mẹ mình:

"Con là phụ nữ, dám làm dám chịu, nếu thật sự sinh con với người khác, con đã lớn tuổi thế này, không phải là một cô bé nữa, con không có gì không thể thừa nhận... Hơn nữa, gần đây con còn nghĩ, nếu thật sự có một đứa con gái lớn thế này mà không phải sinh, không phải nuôi, chẳng phải là một điều tốt sao?"

"Nếu là người khác nghi ngờ sự trong sạch của con thì thôi, nhưng bị bố mẹ ruột nghi ngờ... con cảm thấy thực sự là một sự xúc phạm lớn."

"Là bố mẹ cảm thấy con được giáo dục quá tệ sao? Hay là trong mắt bố mẹ con là một người phụ nữ không đoan chính? Nếu

không, ai sẽ giải thích cho con... con năm nay 25 tuổi, làm sao con có thể sinh ra một đứa cháu ngoại lớn như thế này cho bố mẹ?"...

Lời nói sắc bén của Triệu Anh Quân khiến cả phòng im lặng.

Chỉ còn lại tiếng dao nĩa chạm nhau lạch cạch của Diêm Kiều Kiều.

Lúc này, cô bé đang dùng nĩa xiên một miếng nhỏ bít tết, đút cho VV, VV vui vẻ liếm lưỡi, cắn một miếng.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai bị lời của Triệu Anh Quân nói cho cứng họng, thậm chí có chút xấu hổ.

Đặc biệt là Triệu Thụy Hải.

Ông ấy nhận ra rằng, mình trong vô thức, lại một lần nữa làm tổn thương Triệu Anh Quân... làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy, xúc phạm danh dự của cô ấy.

Đúng vậy.

Ông ấy là bố, nếu không tin con gái mình trong chuyện sinh con, thì trên thế giới này... còn ai có thể tin sự trong sạch của con gái mình nữa?

Khi biết Diêm Kiều Kiều là cháu ngoại của mình, ông ấy đã quyết tâm phải bảo vệ cô bé này thật tốt, không để cô bé chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng...

Tại sao khi đối xử với con gái ruột của mình, ông ấy lại thiếu suy nghĩ, luôn làm tổn thương cô ấy?

Triệu Thụy Hải nhớ lại một bài báo mà ông ấy từng đọc trên điện thoại.

Bài báo viết.

Bố mẹ, là giới hạn cuối cùng của con cái, cũng là bức tường bảo vệ cuối cùng của con cái.

Bức tường này không sụp đổ, con cái sẽ không bao giờ tự buông bỏ.

Ngược lại với những đứa trẻ đáng thương nhảy sông, nhảy lầu...

Người thật sự đẩy chúng đến đường cùng, không phải là giáo viên, không phải là bạn học, không phải là bạo lực, mà thường... là sự thờ ơ và phủ định từ bố mẹ.

Đây mới là điều đau đớn nhất.

Giống như những gì ông ấy đang làm bây giờ—

Bố ruột, dẫn theo một cô bé nhặt được trên đường, khăng khăng nói đó là con của con gái mình, người mà ông ấy luôn tin là trong sạch.

Còn gì là sự vu khống tồi tệ hơn?

Còn gì là sự xúc phạm đau đớn hơn?

Triệu Thụy Hải đột nhiên hiểu lời của Diêm Mai nói trưa nay...

Làm gì có tình thân thế hệ?

Chỉ là bố mẹ chuyển tình cảm thiếu sót dành cho con gái sang cháu mà thôi.

Và điều đáng buồn hơn.

Ông ấy vẫn không nhận ra, dù đã làm ông ngoại, nhưng ông vẫn đang vô hình làm tổn thương con gái mình, Triệu Anh Quân.

"Anh... Anh Quân."

Diêm Mai cũng cảm thấy, buổi tiệc Hồng Môn hôm nay thật sự không thích hợp, nên vội vàng nói:

"Bố mẹ không có ý đó... bố mẹ tất nhiên tin con! Con từ nhỏ đã luôn xuất sắc như vậy, bố mẹ biết phẩm hạnh của con, chắc chắn không có vấn đề gì!"

"Còn về Diêm Kiều Kiều, Diêm Kiều Kiều cô bé—"

"Thôi đi thôi đi." Triệu Thụy Hải ngắt lời Diêm Mai.

Sau đó ngẩng đầu, nhìn Triệu Anh Quân, với vẻ mặt nghiêm túc:

"Xin lỗi, diễn một vở kịch như thế này, khiến con buồn. Nhưng thực ra đây cũng là ý tốt của bố mẹ, hy vọng con có thể sớm kết hôn, thành gia lập nghiệp không chậm trễ."

"Bố thừa nhận, có thể chúng ta hơi quá đáng. Những lời vừa rồi của bố, con đừng để tâm, bố tin con, tin vào phẩm hạnh của con, tin vào nhân cách của con, cũng tin vào cách bố mẹ giáo dục con, chắc chắn không làm ra chuyện quá đáng như vậy."

"Có thể thấy, con thật sự rất phản cảm với chuyện kết hôn sinh con. Bố mẹ sẽ không thúc giục con nữa, sau này sẽ không thúc giục nữa, con có kế hoạch cuộc sống của mình là được."

Nói xong.

Ông ấy mỉm cười âu yếm, vuốt đầu Diêm Kiều Kiều:

"Nào Kiều Kiều, đừng chỉ ăn, chào cô đi nào."

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn ngẩng đầu, tay trái cầm dao tay phải cầm nĩa:

"Cô ạ."

"Gọi chị." Triệu Anh Quân nhẹ giọng nói.

Chương 1096: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (6)

"Chị ạ."

"Ha ha, ngoan lắm." Triệu Anh Quân cười đứng dậy, véo má Diêm Kiều Kiều:

"Lần đầu gặp mặt, chị chưa chuẩn bị gì làm quà... thế này nhé, trong xe chị có vài con thú nhồi bông mèo Rhine phiên bản giới hạn, chị đi lấy cho em, coi như là quà gặp mặt."

Triệu Anh Quân luôn rất hiểu lễ nghĩa.

Vì vậy cô ấy mặc áo khoác, bước ra khỏi phòng, xuống lầu để lấy thú nhồi bông mèo Rhine.

Rầm.

Cửa phòng tự động đóng lại.

Trong phòng, chỉ còn lại hai ông bà, Diêm Kiều Kiều, và... một chú chó gián điệp (đã phản bội).

"Triệu lão..."

Diêm Mai quay đầu nhìn Triệu Thụy Hải, muốn nói lại thôi:

"Vậy chuyện này, chuyện này phải làm sao? Ông thấy dáng vẻ của Anh Quân, chắc chắn không liên quan đến con bé, hay là tôi tìm cách lấy một sợi tóc của Anh Quân, rồi xét nghiệm DNA xác nhận?"

"Thôi đi."

Triệu Thụy Hải nhắm mắt lại:

"Kết quả thế nào, không phải thế nào? Chúng ta có thể bỏ rơi Diêm Kiều Kiều sao? Dù cuối cùng, đây thật sự chỉ là một sự nhầm lẫn DNA... thì tôi cũng chấp nhận, chỉ cần không ai nhận Diêm Kiều Kiều, chúng ta sẽ nuôi cô bé như cháu."

"Tình cảm quan trọng hay DNA quan trọng? Tuy rằng đều quan trọng, nhưng bà muốn Anh Quân 25 tuổi, chưa kết hôn, chưa yêu bao giờ, đột nhiên phải chấp nhận sự thật rằng cô ấy đã là mẹ... điều này công bằng sao? Hợp lý sao? Tôi thấy điều này thật sự là một áp đặt."

"Có lẽ, chúng ta đều nhận ra... thực ra vô thức, chúng ta vẫn luôn làm tổn thương Anh Quân. Bà thử đặt mình vào vị trí của con bé xem, nếu bà 25 tuổi, chưa kết hôn, chưa yêu ai, đột nhiên cha tôi dẫn theo một đứa trẻ hơn mười tuổi nói rằng, đây là con của bà, bà nghĩ sao?"

"Chắc chắn tôi sẽ thấy ấm ức! Đây không phải là chuyện viển vông sao!"

Diêm Mai trả lời nhanh chóng, nhưng rồi chợt hiểu ra, im lặng vài giây:

"Thật vậy... có lẽ chúng ta quá vội vàng, không nên nói chuyện này một cách dữ dội và trực tiếp với Anh Quân như vậy. Nếu đổi một hoàn cảnh khác, một cách khác, để Anh Quân làm quen với Kiều Kiều trước, rồi mới nói về giám định huyết thống, có lẽ dễ chấp nhận hơn."

"Ông nói đúng, chúng ta luôn nghĩ mình là vô tội, chắc chắn vấn đề không nằm ở chúng ta, luôn cho rằng là lỗi của Anh Quân. Nhưng nếu thật sự là lỗi của chúng ta thì sao? Dù thế nào, tôi thấy

ông nói đúng..."

"Cuộc sống của Anh Quân còn chưa bắt đầu, chúng ta ép con bé nhận một đứa con gái lớn như vậy, sau này con bé làm sao đi hẹn hò, kết hôn, yêu đương? Làm bố mẹ, chúng ta không thể hại Anh Quân như vậy."

"Chi bằng chúng ta cứ chậm rãi đã, để Anh Quân và Kiều Kiều có nhiều thời gian tiếp xúc, biết đâu tình cảm của họ lên cao, còn thân thiết hơn chúng ta? Đến lúc đó, không cần chúng ta vội vã nhận cháu, có khi Anh Quân còn vội nhận con hơn chúng ta."

"Vì vậy chuyện sợi tóc hãy bỏ qua đi, nếu Anh Quân phát hiện, chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta vẫn nghi ngờ con bé, không tin tưởng con bé... đến lúc đó chắc chắn sẽ buồn."

Diêm Mai vừa dứt lời.

Diêm Kiều Kiều bên cạnh rút ra một sợi tóc dài từ lông của chú phốc sóc VV:

"Sợi tóc."

Cô bé luôn ít nói, giọng điềm tĩnh, càng ít lời càng lớn chuyện.

"..."..."

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai nhìn nhau.

Cuối cùng.

Diêm Mai vẫn nhận lấy sợi tóc, xoay quanh ngón tay rồi bỏ vào túi:

"Khụ khụ, xác nhận lại cũng không sao, không nói với Anh Quân là được mà?"

"Bà à."

Triệu Thụy Hải chỉ vào Diêm Mai, cười khổ:

"Bà muốn xác nhận thì xác nhận đi, dù sao tôi cũng đã nói rồi. Diêm Kiều Kiều chính là cháu ngoại của tôi, không ai nhận cô bé, tôi nhận; không ai nuôi cô bé, tôi nuôi."

"Mẹ của Kiều Kiều là ai, cha là ai, tôi thấy hoàn toàn không quan trọng, cũng không để ý. Dù cô bé thật sự là từ trong đá chui ra, không có cha, không có mẹ, nhưng cô bé có ông ngoại! Ông ngoại sẽ bảo vệ cô bé suốt đời!"

"Ông ngoại."

Diêm Kiều Kiều lập tức bắt lời, quay đầu nhìn Triệu Thụy Hải.

"Ừ- ha ha."

Triệu Thụy Hải cười rất dịu dàng:

"Sao vậy Kiều Kiều?"

Diêm Kiều Kiều chỉ vào đĩa bít tết trống không:

"Chưa no."...

Một lát sau, Triệu Anh Quân cầm ba con thú nhồi bông mèo Rhine trở lại, đưa cho Diêm Kiều Kiều.

Diêm Kiều Kiều cũng rất thích.

VV cũng rất thích.

Cả người và chó đều chơi rất vui vẻ.

Triệu Thụy Hải, Diêm Mai, và Triệu Anh Quân rất hiểu ý, không nhắc lại chuyện không vui vừa rồi.

Hai ông bà cũng đã hiểu ra, ép buộc không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, thật sự có thể để Triệu Anh Quân 25 tuổi, chưa từng yêu đương, chưa kết hôn, nuôi con gái không?

Dù sao cũng là người nhà, hai ông bà cũng rất thích Diêm Kiều Kiều, nên quyết định tự mình nuôi dưỡng trước.

Đợi khi Anh Quân không còn giận nữa, từ từ xây dựng mối quan hệ với Kiều Kiều.

Phần sau của bữa ăn rất ấm áp, vui vẻ và hạnh phúc.

Bố mẹ không thúc giục kết hôn;

Có trẻ con và chó;

Người già khỏe mạnh, người trẻ thành đạt;

Đây có lẽ là bức tranh gia đình hạnh phúc nhất, bữa cơm đoàn viên tốt nhất.

Chương 1097: Cuộc họp gia đình nghiêm túc (7)

Điểm duy nhất thiếu sót là...

"V?"

Chú chó phốc sóc VV đang nằm trên đùi Diêm Kiều Kiều, cảm thấy như thiếu một người trong căn phòng này.

Nếu hắn cũng có thể ngồi đây, căn phòng này sẽ càng thêm vui vẻ.

Đúng vậy, chính là người đàn ông đó.

Người có mùi hương rất dễ chịu.

Giống như...

Mùi hương trên người cô bé này...

Y hệt mùi hương. ...

Sau bữa ăn, mọi người ra bãi đỗ xe, chuẩn bị chia ra hai xe để rời đi.

Triệu Anh Quân ngồi xuống, vuốt đầu Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, gặp lại sau, chị rất thích em."

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Chị, tạm biệt."

"Thật ngoan-"

Triệu Anh Quân không nhịn được cười, ban đầu cô ấy còn nghĩ cô bé này ngốc nghếch, không có lễ phép, ăn uống thô lỗ.

Nhưng bây giờ càng nhìn càng thích, cảm thấy cô bé này cũng không tệ.

Vẫy tay, tạm biệt bố mẹ và Kiều Kiều.

Chiếc xe Hồng Kỳ rời khỏi bãi đỗ xe, biến mất trong bóng tối.

Triệu Anh Quân ôm chú chó phốc sóc VV trong lòng, nhìn theo chiếc xe rời đi, khẽ hừ một tiếng:

"Hừ."

"V?"

VV nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn ngón tay trỏ bên phải của cô chủ, quấn quanh hai sợi tóc vừa đủ dài.

Nó trợn tròn mắt chó.

Đây là từ đâu ra?

Chẳng lẽ... là lúc vừa rồi khi vuốt đầu cô bé, cô chủ đã kéo thẳng xuống?

Vậy thì, cô bé này thật là giỏi!

Bị kéo hai sợi tóc mà không hề nhíu mày, chịu đau giỏi thật đấy?

Triệu Anh Quân xoay cổ tay.

Quan sát sợi tóc đen quấn quanh ngón trỏ.

Tóc ngắn, chỉ so với tóc của cô ấy thôi.

Thực ra cũng không phải ngắn, có lẽ dài đến ngang cổ hoặc ngang vai, chính là từ trên đầu cô bé Diêm Kiều Kiều.

Vừa rồi cô ấy lợi dụng lúc vuốt đầu, kéo xuống hai sợi.

Ban đầu Triệu Anh Quân đã chuẩn bị lý do, nếu Diêm Kiều Kiều đau mà nhăn nhó, cô ấy sẽ xin lỗi và nói... xin lỗi, cái nút áo trên tay áo mắc vào tóc, để che giấu.

Nhưng không ngờ.

Cô bé như đang đội tóc giả, không hề có phản ứng đau đớn.

Lúc đó Triệu Anh Quân còn nghi ngờ, có phải mình chưa kéo đứt không?

Nhưng cô ấy đã vò, trong tay có tóc, nên lập tức đứng dậy.

"Cô bé không đau sao?"

Triệu Anh Quân cuộn sợi tóc lại, bỏ vào túi, cười nhẹ trong bóng đêm:

"Lại là cháu gái của họ hàng xa? Ha ha, cùng một cái cớ... Lâm Huyền đã từng dùng rồi."

Cô ấy vuốt ve đầu của chú chó phốc sóc VV:

"VV, chuyện này... rốt cuộc là sao đây?"

Chú chó phốc sóc VV, trợn tròn mắt chó, không dám lên tiếng.

Thật...

Gia đình này thật quá thâm hiểm!

Nó là nhân chứng duy nhất tại hiện trường, vừa chứng kiến cảnh Diêm Mai lấy tóc của Triệu Anh Quân, cũng chứng kiến cảnh

Triệu Anh Quân lấy tóc của Diêm Kiều Kiều.

Quả nhiên.

Không phải người trong một nhà, không vào cùng một cửa.

Nó chỉ là một chú chó phốc sóc.

Không định dính vào bộ phim tình cảm gia đình phức tạp này.

...

Ban đêm, lúc nửa đêm.

Triệu Anh Quân tắt đèn bàn, chuẩn bị đi ngủ.

Trên màn hình điện thoại sáng lên, là một bệnh viện khác chuyên kiểm tra DNA mà cô ấy tìm kiếm.

Mặc dù vợ của Vương ca là trưởng khoa xét nghiệm ở bệnh viện Đông Hải thứ hai.

Nhưng...

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Rõ ràng bố mẹ đang giấu cô ấy chuyện gì đó.

Nhỡ thật sự là con riêng thì sao?

Nhỡ thật sự có bí mật gì thì sao?

Xét đến địa vị của bố và hình ảnh của bản thân, chuyện này vẫn nên kín đáo một chút, ít nhất... không nên đến bệnh viện của người quen.

"Ngủ thôi, VV."

Triệu Anh Quân nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, đã là 00:41.

Trên thảm, chú chó phốc sóc VV ngáp một cái thật to.

Nằm xuống.

Cọ cọ.

Rồi chìm vào giấc ngủ. ... ...

Ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn nhìn vào đồng hồ điện tử.

Thời gian hiển thị.

Ngày 28 tháng 4 năm 2024. 00:42

Quả nhiên.

Ánh sáng trắng trong giấc mơ thứ năm vẫn chính xác như mọi khi.

Ngồi dậy từ trên giường, Lâm Huyền bắt đầu hồi tưởng lại những gì đã thấy và nghe trong giấc mơ thứ năm.

Nếu đúng như Jask đã suy đoán.

Tòa án thời không, Cục Cảnh sát thời không, đều do Copernicus tự cao tự đại tạo ra.

Vậy thì rõ ràng...

Trong tương lai của giấc mơ thứ năm, Copernicus chắc chắn đã thất bại.

Vậy.

Jask đã thành công chăng?

Khó mà nói.

Từ góc độ di cư lên sao Hỏa, giấc mơ của ông ấy đã thành hiện thực, nhưng...

Thành công được định nghĩa là gì?

Đây là một câu hỏi mà Lâm Huyền luôn không hiểu.

Bởi vì hắn hoàn toàn không biết, mục tiêu thực sự của các thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài là gì?

Hoặc nói cách khác.

Ý nghĩa tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, là gì?

Nếu không làm rõ những điều cơ bản này, Lâm Huyền rất khó lập kế hoạch tiếp theo cho mình, rất khó xác định tương lai mà hắn mong muốn.

"Vì vậy, việc cấp bách nhất bây giờ là nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Bước cuối cùng để gia nhập câu lạc bộ là trả lời đúng ba câu hỏi.

Lâm Huyền cảm thấy câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên đã gần kề.

Chương 1098: Quỷ gọi (1)

Chỉ cần để thời gian và không gian thay đổi một lần nữa, quan sát sự thay đổi của chỉ số đồng hồ thời không là được.

Chỉ số đồng hồ thời không ban đầu là 0. 0000000

Lần đầu tiên thay đổi là 0. 0000042;

Chỉ cần quan sát sự thay đổi lần thứ hai, sẽ có thể tìm ra quy luật thay đổi độ cong của thời không, từ đó suy ra quy tắc của tọa độ thời không.

Hắn không cần biết biểu thức cụ thể của tọa độ thời không.

Bởi vì câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vốn không yêu cầu cụ thể, mà chỉ là "viết ra một tọa độ thời không bất kỳ."

Cái "bất kỳ" này, thật sự tuyệt vời và thiên tài.

Gián tiếp chỉ ra rằng, có lẽ trong thời không này, không thể tìm ra tọa độ thời không cụ thể, nhưng chỉ cần nắm được quy luật, hoàn toàn có thể viết ra "một tọa độ bất kỳ."

Lâm Huyền rất mong chờ khoảnh khắc trả lời đúng câu hỏi.

Cũng như...

Câu hỏi thứ hai sẽ là gì?

"Sáng mai, đến ngân hàng Thái Mỗ của Vương ca một chuyến."

Lâm Huyền dậy uống chút nước.

Tối nay không định thức khuya để phân tích tiếp, mai còn phải

dậy sớm.

Hắn biết, lô két sắt đầu tiên do Vương ca đặt, chỉ có hơn hai trăm cái, số hiệu chắc chắn chỉ đến hơn hai trăm.

Còn két sắt của Cao Văn là số 424;

Két sắt của Vệ Thắng Kim là số 724;

Két sắt của Bàng Á trong giấc mơ thứ năm là số 1277;

Ba két sắt liên quan trong giấc mơ thứ năm, đều không tồn tại ở ngân hàng Thái Mỗ vào năm 2024.

Nhưng.

Có thể nghĩ cách nào không?

Có cách nào...

Có thể thay đổi những két sắt chưa xuất hiện này không?

Sáng hôm sau, Lâm Huyền dậy rất sớm.

Để có thể khám phá trong giấc mơ càng lâu càng tốt, hắn đã bắt đầu ngủ từ trưa hôm trước, đảo lộn hoàn toàn ngày đêm.

Sau khi dậy, Lâm Huyền đã hẹn Vương ca, đến ngân hàng Thái Mỗ.

"Lâm Huyền, cậu đến rồi."

Trước cửa ngân hàng Thái Mỗ, Vương ca đã đợi Lâm Huyền từ lâu, gặp mặt là cười ha ha nói:

"Hôm qua cậu ngủ say quá đấy, tôi và Triệu tổng đùa rằng, giấc ngủ trưa của cậu có thể kéo dài đến nửa đêm, không ngờ cậu thực sự đến nửa đêm mới trả lời tin nhắn của tôi."

"Dạo này hơi mệt, ngày đêm đảo lộn một chút."

Lâm Huyền cười xã giao, rồi hỏi:

"Triệu tổng dạo này bận gì vậy? Cô ấy cũng có việc tìm tôi sao?"

"Không không."

Vương ca lắc đầu, cùng Lâm Huyền đi vào bên trong:

"Cô ấy không phải tìm cậu, mà là chúng tôi có công việc cần trao đổi, rồi tôi mới nhắc đến việc cậu ban ngày ngủ."

"Bố mẹ của Triệu tổng từ Đế Đô đến thăm, nên dạo này chắc cô ấy bận việc gia đình. Chiều qua cô ấy còn gọi điện hỏi tôi, hỏi nhà hàng nào phù hợp cho trẻ em ăn, tôi đã giới thiệu cho cô ấy một nhà hàng Trung-Tây kết hợp dành cho gia đình."

"Ha ha, cậu đừng nhìn Triệu tổng cái gì cũng biết, nhưng liên quan đến việc nuôi dưỡng trẻ em thì đúng là điểm mù kiến thức. Con gái tôi trước đây rất thích đến nhà hàng Trung-Tây kết hợp đó ăn, đồ ăn khá ngon, nên tôi đã giới thiệu cho Triệu tổng."

Nhà hàng gia đình?

Lâm Huyền nghe mà có chút bối rối, đi theo Vương ca vào kho ngân hàng:

"Triệu tổng không phải con một sao? Bố mẹ cô ấy đến Đông Hải thăm cô ấy... có mang theo trẻ em không? Con của họ hàng à?"

"Chắc là vậy."

Vương ca nói bâng quơ:

"Triệu tổng cũng không nói rõ, chỉ bảo bố mẹ cô ấy sẽ mang theo một đứa trẻ. Nói vậy thì chắc là con của bạn bè hoặc họ

hàng."

"Theo tôi thấy, phần lớn là để thúc giục kết hôn. Bố mẹ cô ấy không biết mượn một đứa trẻ từ đâu, cố tình tỏ ra gia đình hòa thuận vui vẻ, để kích thích Triệu tổng, rõ ràng là để thúc giục cô ấy."

Nói đến đây, Vương ca nhớ đến cô bé lạnh lùng trước đây đi cùng Lâm Huyền:

"Nhắc mới nhớ, cô bé trước đây đi cùng cậu đâu rồi? Tôi cũng đã hỏi vợ tôi, cô bé đó không có quan hệ huyết thống với cả hai người... thật đúng là một sự nhầm lẫn, cậu có sinh con hay không chẳng lẽ không rõ à?"

"Cậu làm chuyện này tốt đấy, lần sau đừng làm nữa. Sao lại có thể tùy tiện nhặt một đứa trẻ trên đường rồi kéo đi làm giám định cha con chứ... nhất là nếu cậu tự mình làm thì thôi, lại còn kéo cả Triệu tổng theo... cậu chẳng phải là đang xúc phạm sự trong sạch của cô ấy sao?"

"Đặt mình vào vị trí của người khác mà nghĩ, Lâm Huyền, suy nghĩ từ góc độ khác—"

"Nếu có một ngày Triệu tổng nhặt được một cô bé trên đường, rồi kéo cậu cùng đi bệnh viện làm giám định cha con, cậu sẽ nghĩ sao?"...

Lâm Huyền nghe những lời kinh ngạc này, đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ.

Cảm thấy.

Hình như đúng là không phải như vậy.

Nhưng tình huống khác nhau mà, hắn đâu phải tùy tiện tìm một cô bé rồi bảo Triệu Anh Quân đi lấy máu xét nghiệm, chẳng

phải tất cả là do Hoàng Tước đã nhầm lẫn sao?

Nếu không phải do câu nói "đừng rời xa Ngu Hề" của Hoàng Tước, hắn chắc chắn sẽ không kéo Triệu Anh Quân đi xét nghiệm DNA.

Chương 1099: Quỷ gọi (2)

Tuy nhiên, từ kết quả mà nói.

Yêu cầu của mình khi đó thực sự có hơi quá đáng, ít nhất... không phù hợp lắm.

"Ồ, anh nói cô bé đó à."

Lâm Huyền gãi đầu, tìm một lý do:

"Cuối cùng đã giao cho cảnh sát xử lý, họ là chuyên gia, nhanh chóng tìm được bố mẹ của cô bé và đưa cô bé về nhà."

"Không tặng cậu một cái cờ lưu niệm à?" Vương ca cười nói.

"Ha ha, tôi đã có danh hiệu thanh niên dũng cảm của thành phố Đông Hải rồi mà?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Tôi phải xứng đáng với danh hiệu này chứ, làm việc tốt không có gì sai cả, người tốt sẽ gặp điều tốt."

Trong lúc nói chuyện.

Vương ca đã mở kho của ngân hàng Thái Mỗ, để Lâm Huyền vào trong.

Hai người bước vào bên trong.

Có chút lạnh lẽo, nhưng đó là so với thời tiết bên ngoài. Thực ra, nhiệt độ và độ ẩm ở đây đều được kiểm soát chặt chẽ, Vương ca rất hiểu về điều này, nói rằng chỉ nhiệt độ và độ ẩm này mới có

lợi nhất cho việc bảo quản lâu dài.

"Hôm nay cậu đến muốn xem gì?"

Vương ca và Lâm Huyền đứng ở giữa kho, nhìn quanh:

"Muốn biết gì, tôi sẽ báo cáo cho cậu."

"Bây giờ trong kho chúng ta có bao nhiêu két sắt?" Lâm Huyền hỏi.

"266 cái."

Vương ca trả lời ngay.

Anh ta rất quen thuộc với mọi thứ ở ngân hàng Thái Mỗ.

Anh ta chỉ vào góc trong cùng của kho:

"Khi chúng ta khai trương, đã đặt làm 266 két sắt hợp kim Hafnium, số hiệu cũng từ 1 đến 266... cậu xem, bên này là số 1, xa nhất là số 266."

"Những số hiệu này đều được khắc trực tiếp từ nhà máy, cậu cũng biết, hợp kim Hafnium rất cứng, nếu không được khắc sẵn khi xuất xưởng, một khi đã thành hình thì không có cách nào để lại vết xước trên đó... thứ này thật sự biến thái, độ cứng cao đến mức không thể tin nổi."

"Vì vậy, cậu thấy những bảng tên trên két sắt không? Công dụng của bảng tên là để khắc tên khách hàng, vì khi xuất xưởng chúng ta không biết tên khách hàng là gì, chỉ có thể khắc sau... vậy thì chỉ có thể khắc lên bảng tên."

"Bảng tên mặc dù không phải làm từ hợp kim Hafnium, nhưng cũng sử dụng một số công nghệ của hợp kim Hafnium, bảo quản vài trăm năm không bị ăn mòn, không gỉ sét thì không có vấn đề gì."

Lâm Huyền gật đầu:

"Anh có kế hoạch tiếp tục tăng thêm két sắt không?"

"Hiện tại thì không."

Vương ca xòe tay:

"Bây giờ 266 két sắt này, thực sự bán và đưa vào sử dụng rất ít, cậu xem, đã khắc tên và đưa đồ vào chỉ có khoảng năm, sáu mươi cái... còn hơn 200 cái chưa được sử dụng."

"Dịch vụ này nói sao nhỉ, nó là một dịch vụ dài hạn, thuộc loại vài chục năm không mở hàng, nhưng bán được một cái là thu phí sử dụng vài chục năm, thậm chí vài trăm năm. Đặc biệt là khi khoang ngủ đông trở nên phổ biến, chắc chắn sẽ là thời kỳ bùng nổ của dịch vụ này."

"Vì vậy, cậu đừng nghĩ bây giờ những thứ tương tự như viên nang thời gian không ai hỏi thăm, chờ đến khi con người ngủ đông hàng loạt, có khi két sắt lại thành hàng hiếm! Đến lúc đó, có thể chúng ta sẽ phải tăng số lượng két sắt... nhưng hiện tại không cần thiết, chỉ cần số lượng hơn 200 cái còn lại đã đủ để chúng ta bán trong thời gian dài rồi."...

Nghe Vương ca kể, Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ.

Hắn là chủ sở hữu cuối cùng và nhà đầu tư của ngân hàng Thái Mỗ.

Thực ra hắn có quyền thay đổi điều lệ ngân hàng.

Ví dụ như về két sắt này.

Hắn có thể quy định số hiệu cho những két sắt mới sau này.

Ví dụ...

Người Long Quốc thường ghét số 4 đúng không?

Vậy hắn có thể quy định, tất cả những két sắt mới sau này không được có số 4, gặp số 4 thì như số phòng khách sạn, bỏ qua số này, trực tiếp nhảy đến số 5.

Điều này chắc chắn sẽ gây ra biến động thời không.

Trong giấc mơ thứ năm, CC đã xác nhận, két sắt của Cao Văn có số hiệu là 424; trên bức ảnh của cụ Vệ Thắng Kim, cho thấy két sắt của ông ấy có số hiệu là 724.

Chỉ cần mình thay đổi quy tắc số hiệu két sắt.

Thì biến động thời không chắc chắn sẽ xảy ra, độ cong thời không cũng sẽ thay đổi, mình và Lưu Phong có thể quan sát sự thay đổi của chỉ số đồng hồ thời không, từ đó suy ra quy luật của tọa độ thời không.

Về lý thuyết, điều này là khả thi.

Nhưng.

Thực tế thì không.

Vì lý do cơ bản nhất—

Biến động thời không không thể kiểm soát.

Ai có thể đảm bảo rằng sau khi thay đổi số hiệu két sắt hợp kim Hafnium, cụ Vệ Thắng Kim vẫn có thể chọn được két sắt?

Giả sử số két 724 không phải là số đẹp, không ai chọn, cuối cùng còn lại, cụ Vệ Thắng Kim mới có cơ hội lấy một vị trí.

Thì kế hoạch của mình sẽ phản tác dụng, lại làm hỏng biến động thời không.

Tương tự.

Ở làng Kiểm, két sắt của Cao Văn là số 424.

Nếu theo quy tắc của mình, đánh lại số két sắt, thì số hiệu của két sắt này có thể trở thành 425.

Cũng là cùng một lo ngại...

Cao Văn có còn chọn két sắt số 425 không?

Không ai có thể đảm bảo.

Chương 1100: Quỷ gọi (3)

Có thể Cao Văn sẽ chọn số khác, hoặc có thể người khác sẽ nhanh chân chiếm lấy số két 425.

Nếu điều này xảy ra, mọi nỗ lực của mình đều vô ích, giống như việc thay đổi vật liệu két sắt thành hợp kim Hafnium, tự mình đẩy mình vào chỗ khó.

Nếu...

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ ra.

Nếu trong giấc mơ mọi thứ bị hỏng, mình kịp thời sửa lại quy tắc số hiệu két sắt, khôi phục nguyên trạng. Thì... lịch sử và tương lai đã lệch hướng liệu có khôi phục nguyên trạng ngay không?

Điều này cũng không có gì đảm bảo.

Giống như ngân hàng Thái Mỗ.

Thực sự, ngân hàng Thái Mỗ được tái thành lập dưới sự can thiệp của mình bây giờ, và ngân hàng Thái Mỗ ban đầu, đã có sự khác biệt rất lớn.

Kinh doanh rộng hơn, tài chính mạnh hơn, số lượng két sắt nhiều hơn... thực tế hoàn toàn có thể coi là hai ngân hàng khác nhau.

Đây là một trong những khó khăn của việc thay đổi tương lai, không thể khôi phục tương lai như ban đầu, điều này hoàn toàn không thể kiểm soát.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất—

Biến động thời không không xảy ra tức thời, mà cần có một điểm neo không thể thu hồi.

Phải là không thể thu hồi.

Tương lai và đường dây thế giới mới thay đổi.

Một khi đã không thể thu hồi, bạn làm sao có thể khôi phục lại? Điều này hoàn toàn là mơ mộng hão huyền.

Vì vậy.

Cách làm thận trọng và an toàn nhất hiện nay là...

Trước khi mình mở két sắt của Cao Văn và thấy được bên trong, tuyệt đối không hành động thiếu suy nghĩ gây ra hiệu ứng cánh bướm thời không. Nếu không, có thể mình sẽ không bao giờ thấy được két sắt của Cao Văn.

Có thể chờ sau khi mở két sắt của Cao Văn, xác nhận bên trong có giá trị hay không, có phải là do viện sĩ Cao Văn để lại hay không.

Sau đó, khi không còn lo ngại gì nữa, mới thử gây ra biến động thời không không kiểm soát, thay đổi tương lai.

Tương tự.

Lâm Huyền còn nghĩ ra một khả năng.

Két sắt mà mình và cụ Vệ Thắng Kim đào ra là số 1277. thuộc về một khách hàng tên là Bàng Á.

Két sắt này, hiện tại, không có giá trị gì đối với mình.

Hơn nữa.

Vì biết vị trí chính xác của nó, đây cũng là két sắt dễ tìm nhất.

Nhưng số hiệu của nó là 1277.

Lô két sắt này, rõ ràng được sản xuất không lâu trước năm 2400. có thể chỉ sản xuất một thời gian ngắn thì thảm họa siêu lớn trên Trái Đất đã xảy ra.

Mình có cách nào để sử dụng két sắt này không?

Lâm Huyền từng nghĩ, có thể để lại một thứ giống như di chúc.

Ví dụ...

Hắn có thể vào năm 2024. thanh toán toàn bộ số tiền cho két sắt số 1277. và ghi rõ, sau khi két sắt số 1277 được sản xuất, nhân viên ngân hàng Thái Mỗ sẽ chuyển đồ trong két sắt số 66 của mình vào két sắt số 1277.

Đồng thời, cũng giúp mình cài đặt mật khẩu cho két sắt số 1277 giống như két sắt số 66 là 20240328.

Như vậy, khi mình và cụ Vệ Thắng Kim trong giấc mơ thứ năm đào lại két sắt số 1277. thì đó sẽ là két sắt của mình.

Mọi thứ như mong muốn, mình có thể thấy tờ giấy nhỏ, cũng có thể mời CC cùng chứng kiến khoảnh khắc lịch sử này.

Kế hoạch này, nhìn thì có vẻ hoàn hảo.

Nhưng thực ra...

Cũng hoàn toàn không khả thi.

Vấn đề vẫn là... điểm neo không thể thu hồi.

Dù mình có để lại di chúc, thanh toán toàn bộ số tiền cho két sắt số 1277. giải thích rõ mọi thứ, thì giấc mơ thứ năm vẫn không thay đổi chút nào.

Cho đến khi két sắt số 1277 thực sự được sản xuất, và đồ của mình được đưa vào đó.

Điểm neo không thể thu hồi, mới thực sự hình thành.

Từ thời điểm đó trở đi, két sắt số 1277 trong giấc mơ thứ năm mới trở thành của mình.

Có thể là năm 2397?

Năm 2399?

Đều có thể.

Nhưng dù thế nào, Lâm Huyền cũng không đợi nổi, không đợi được đến thời điểm đó.

Đây là logic thời không rất nghiêm ngặt và quy luật thời không... không ngạc nhiên khi Hoàng Tước nhiều lần nói rằng, điều này rất quan trọng.

Hiện tại nhìn lại, quả thực rất quan trọng.

Chỉ cần hiểu quy luật thời không đủ sâu, đủ rõ, rất nhiều việc không cần thử nghiệm, không cần mạo hiểm, không cần thử sai, bạn có thể suy luận ra là khả thi hay không. ...

Tình hình hiện tại, chính là như vậy.

Do những quy luật thời không nghiêm ngặt và khắt khe, hắn thực sự không thể tác động đến những két sắt chưa xuất hiện.

Tuy nhiên.

Cứ thế mà bỏ cuộc sao?

Có cách nào vừa không ảnh hưởng đến sự tồn tại của két sắt của Cao Văn, vừa có thể khiến chỉ số đồng hồ thời không thay đổi,

và thu thập thêm dữ liệu về độ cong thời không không?

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bắt đầu nhớ lại những chi tiết bị bỏ qua.

Hắn nhớ lại giấc mơ thứ năm, khi hắn và cụ Vệ Thắng Kim đào ra két sắt số 1277.

Nhớ lại...

Nhớ lại...

Nhớ lại...

Hình như, kiểu chữ khắc tên trên bảng tên có một chút khác biệt!

Hắn mở mắt.

Đi đến két sắt số 66, két sắt của mình, nhìn vào bảng tên khắc tên mình.

Đây là phông chữ tiêu chuẩn Microsoft YaHei.

Hắn học thiết kế, sự khác biệt của phông chữ này, hắn nhìn qua là nhận ra ngay.

Chương 1101: Quỷ gọi (4)

Trong giấc mơ thứ năm, trên bảng tên của két sắt số 1277. tên của Bàng Á, các nét chữ rõ ràng sắc nét hơn, nhìn giống như phông chữ SimSun.

Sự thay đổi phông chữ có lẽ cũng liên quan đến sự thay đổi của thời đại.

Có lẽ vài trăm năm sau, phông chữ Microsoft YaHei đã bị thay thế?

Hay vì lý do bản quyền, không thể sử dụng được?

Tóm lại.

Không biết vì lý do gì, phông chữ trên bảng tên của két sắt hợp kim Hafnium, trong quá trình hoạt động hàng trăm năm, đã thay đổi.

Lâm Huyền cố nhớ lại bức ảnh mà cụ Vệ Thắng Kim đã cho hắn xem, trên bức ảnh... bảng tên của cụ Vệ Thắng Kim vẫn là phông chữ Microsoft YaHei.

Điều đó có nghĩa là, ít nhất trước két sắt số 724, tên khắc trên bảng tên đều sử dụng phông chữ Microsoft YaHei.

Vậy thì tất nhiên, két sắt của Cao Văn cũng sử dụng phông chữ Microsoft YaHei.

Điều này thật hoàn hảo!

Lâm Huyền nghĩ ra một cách, vừa không ảnh hưởng đến két sắt của Cao Văn, nhưng vẫn có thể làm cho biến động thời không

xảy ra lần nữa—

Chỉ cần quy định nghiêm ngặt rằng, tất cả các két sắt của ngân hàng Thái Mỗ trong tương lai, đều phải sử dụng phông chữ Microsoft YaHei để khắc tên khách hàng, thì tên trên két sắt số 1277 cũng sẽ trở thành Microsoft YaHei!

Bất kể két sắt số 1277 còn thuộc về Bàng Á hay không.

Lâm Huyền không quan tâm.

Hắn chỉ cần chắc chắn, nếu két sắt đào ra có bất kỳ thay đổi nào, thì chỉ số đồng hồ thời không của Lưu Phong cũng sẽ thay đổi.

Đây mới là điều quan trọng!

"Vương ca."

Lâm Huyền gọi Vương ca lại, chỉ vào phông chữ trên bảng tên của két sắt:

"Phông chữ này là Microsoft YaHei phải không?"

"Đúng vậy, chắc là vậy." Vương ca không để ý lắm:

"Điều này... không có vấn đề gì về bản quyền chứ? Đây có được coi là sử dụng thương mại không?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Rất khó nói, bây giờ có rất nhiều vụ kiện về bản quyền phông chữ, bảng tên này được khắc như thế nào? Thủ công hay bằng laser?"

"Chắc chắn là bằng máy laser nhỏ." Vương ca nói:

"Bây giờ đâu còn tìm được thợ khắc chữ thủ công nữa... nhưng

cậu nói cũng có lý, tranh chấp bản quyền phông chữ xảy ra hàng năm, dù sao chúng ta cũng không trả tiền sử dụng phông chữ Microsoft YaHei, nếu họ tìm đến chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ sẵn lòng trả tiền bản quyền."

"Hơn nữa tôi cũng không rõ, liệu cách này có coi là vi phạm bản quyền không, hay tôi nên gọi luật sư của chúng ta để hỏi? Ài, cậu đúng là tỉ mỉ đấy Lâm Huyền, tôi chưa bao giờ để ý đến vấn đề này."

"Việc khắc chữ bằng laser này, chúng ta thuê một công ty bên thứ ba, khi nào cần khắc tên, tôi sẽ gọi họ đến, chưa bao giờ nghiên cứu về vấn đề phông chữ. Nhưng tôi nghĩ công ty này đã làm công việc này, chắc chắn họ đã mua quyền sử dụng phông chữ Microsoft YaHei rồi đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Có thể công ty này có, nhưng... mục tiêu của ngân hàng Thái Mỗ là hoạt động hàng trăm năm, cung cấp dịch vụ lưu trữ két sắt lâu dài. Chúng ta có thể trở thành thương hiệu lâu đời, nhưng công ty khắc chữ laser đó thì sao?"

"Dù chúng ta có tăng số lượng két sắt và tìm công ty khắc chữ laser mới, tôi tin rằng họ cũng có quyền sử dụng phông chữ Microsoft YaHei. Chỉ là... trong hàng trăm năm, điều gì sẽ xảy ra, không ai có thể đoán trước được."

"Nếu một ngày nào đó, phông chữ Microsoft YaHei vì một tranh chấp nào đó, hoặc vấn đề bản quyền, khiến toàn thế giới không thể sử dụng hợp pháp nữa? Lúc đó, khi chúng ta khắc tên khách hàng... chẳng phải chúng ta sẽ phải sử dụng phông chữ mới sao?"

"Đúng đúng đúng."

Vương ca chà xát tay, nhận ra vấn đề này.

Anh ta là một người cầu toàn, hoàn hảo.

Góc cạnh của két sắt hợp kim Hafnium này, đều do anh ta tham gia thiết kế và kiểm tra, làm sao lại bỏ sót chi tiết phông chữ này?

Nếu thật sự hàng trăm năm sau.

Trong kho có hàng nghìn két sắt hợp kim Hafnium, rồi một nửa dùng phông chữ Microsoft YaHei, một nửa dùng phông chữ khác... chắc chắn căn bệnh cầu toàn của anh ta sẽ phát điên!

Dù anh ta chắc chắn không sống đến vài trăm năm sau.

Nhưng chỉ nghĩ đến, ngân hàng mà mình dồn hết tâm huyết để thành lập, cuối cùng không thể đồng nhất phông chữ trên bảng tên két sắt, anh ta chắc chắn sẽ chết không nhắm mắt! Thậm chí bây giờ huyết áp đã tăng cao rồi!

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

Vương ca suy nghĩ:

"Hay là, nhân lúc số lượng bảng tên chưa nhiều, chúng ta đổi hết sang phông chữ SimSun đi! Phông chữ SimSun này không có bản quyền, mãi mãi có thể sử dụng miễn phí."

Lâm Huyền lắc đầu.

Điều này không được, nếu bây giờ đổi sang phông chữ SimSun, thì tên trên két sắt của Cao Văn và cụ Vệ Thắng Kim cũng sẽ đổi thành phông chữ SimSun.

Cụ Vệ Thắng Kim cũng không sao.

Nhưng nếu Cao Văn là người cầu toàn, không thích phông chữ

SimSun, rồi không muốn gửi két sắt nữa thì sao?

Suy nghĩ này dù hơi cứng nhắc và khó hiểu.

Nhưng Lâm Huyền không thể mạo hiểm.

Dù sao...

Hắn rất mong chờ vào Cao Văn, viện sĩ Cao Văn!

"Không cần phiền phức như vậy."

Lâm Huyền phẩy tay:

Chương 1102: Quỷ gọi (5)

"Tài khoản công ty không phải còn 3 tỷ sao? Chúng ta trực tiếp mua lại quyền sở hữu phông chữ Microsoft YaHei, thuộc về công ty Rhine... không, trực tiếp thuộc về ngân hàng Thái Mỗ!"

"Người khác sử dụng phông chữ này như thế nào, chúng ta không quan tâm, nhưng phải đảm bảo quyền sở hữu phông chữ Microsoft YaHei trong tay chúng ta, đảm bảo rằng két sắt hợp kim Hafnium của ngân hàng Thái Mỗ, dù sản xuất bao nhiêu số, đều có thể mãi mãi sử dụng phông chữ Microsoft YaHei để khắc tên khách hàng."

Vương ca ngẩn ra:

"Điều này... điều này cần thiết sao? Mua quyền sử dụng phông chữ, cấp phép thực sự rẻ, nhưng mua lại quyền sở hữu phông chữ, lại là phông chữ phổ biến như Microsoft YaHei... chắc không rẻ đâu?"

"Thực ra Lâm Huyền, chúng ta chỉ cần mua quyền sử dụng trọn đời là đủ rồi, có loại cấp phép này, cũng không tốn bao nhiêu tiền."

"Không cần phải tiết kiệm như vậy."

Lâm Huyền lắc tay:

"Tài khoản công ty để nhiều tiền làm gì? Tiền không phải để tiêu sao? Không sao cả... tiêu hết tiền, chúng ta kiếm lại là được."

Dù sao hắn có thể mang công nghệ từ tương lai về, chỉ cần có cơ hội, muốn làm cho công ty Rhine lớn mạnh, không khó chút

nào.

"Không nên chậm trễ, anh gọi điện cho công ty Founder ngay bây giờ."

Lâm Huyền thúc giục:

"Tôi nhớ bản quyền phông chữ Microsoft YaHei, dù tên là Microsoft, nhưng thực ra bản quyền thuộc về công ty Founder của Long Quốc... anh liên hệ ngay, đưa ra một cái giá mà họ không thể từ chối trong khả năng của bộ phận tài chính của chúng ta, càng sớm càng tốt."

Vương ca nhận lệnh, lập tức rời đi.

Khoảng nửa tiếng sau, Vương ca trở lại, giơ ngón tay cái:

"Lâm Huyền, có lẽ tôi báo giá quá cao... họ đồng ý ngay lập tức, và nói sẽ mang con dấu đến Đông Hải gặp tôi để ký hợp đồng ngay. Ừm... hình như là giá cao quá, chắc cao không ít, đối phương phấn khích lắm."

"Không sao."

Lâm Huyền cười:

"Mua được là tốt rồi, anh hãy nhanh chóng làm thủ tục với họ. Nhìn họ gấp gáp như vậy... có lẽ trưa nay, bản quyền phông chữ Microsoft YaHei sẽ thuộc về chúng ta."

"Anh tiếp tục công việc đi Vương ca, tôi sẽ đi dạo một chút rồi về nhà ngủ bù, dạo này hơi mệt."

Vương ca nhìn hắn không tin nổi, giơ ngón cái:

"Chất lượng giấc ngủ của cậu thật sự khiến người ta ghen tỵ, muốn ngủ là ngủ, và đã ngủ là ngủ lâu như vậy, chẳng trách tóc cậu tốt thế."

Ra khỏi cửa.

Ngồi lên chiếc xe chuyên dụng Alphard, tạm biệt Vương ca.

Lâm Huyền bảo Tiểu Lý lái xe về hướng siêu thị.

Thời gian tới chắc chắn sẽ thường xuyên ngủ ban ngày, phải làm đầy tủ lạnh ở nhà, tránh tỉnh dậy giữa đêm không có gì ăn.

Chiếc xe Alphard màu trắng rẽ phải.

Quay đầu.

Lên cao tốc, nhanh chóng di chuyển.

Cùng lúc đó...

Ở phía bên kia Đông Hải.

Một chiếc xe Alphard màu trắng khác chạy xuống cao tốc, hướng đến một bệnh viện tư nhân cao cấp ở ngoại ô. ...

Triệu Anh Quân ngồi ở hàng ghế sau.

Cô ấy hạ cửa sổ xe xuống.

Để gió xuân gần đến tháng Năm thổi vào, cảm nhận hơi thở của mùa hè đang đến gần.

Cô ấy đã có thể thấy tòa nhà của bệnh viện tư nhân cao cấp.

Mặc dù diện tích không lớn bằng các bệnh viện công.

Nhưng...

Nghe nói trình độ xét nghiệm DNA của bệnh viện tư nhân này là hàng đầu thế giới.

Đã quyết định làm xét nghiệm DNA, thì tốt nhất là đến nơi

chuyên nghiệp và chính xác nhất, để có được một kết quả không thể nghi ngờ.

Cô ấy mở túi xách, nhìn hai túi nhựa nhỏ chứa tóc.

Túi nhựa bên trái chứa tóc của Diêm Kiều Kiều, những sợi tóc dài vừa phải cuộn thành bốn, năm vòng, yên lặng nằm trong túi nhựa.

Túi nhựa bên phải chứa tóc của Triệu Anh Quân, tóc rất dài, cuộn lại thành một nắm, giống như... tâm trạng của cô lúc này.

Những lời giải thích của bố mẹ, cô ấy không tin một chữ nào.

Cô ấy trong sạch, chưa từng có bạn trai, làm sao có thể có con?

Hơn nữa, cô ấy là phụ nữ mà.

Sinh con hay chưa, cô không rõ sao?

Nhưng...

Cô ấy cũng hiểu rằng, bố mẹ mình đều là những người tri thức cao, sẽ không nói ra những lời lố bịch mà không có cơ sở.

Chắc chắn có một bí mật nào đó ẩn giấu.

Và bí mật này không khó để tìm ra sự thật.

Chỉ cần xét nghiệm DNA là biết?

Mọi câu trả lời sẽ tự nhiên được tiết lộ.

Xuống xe, có nhân viên tiếp đón.

Loại bệnh viện tư nhân cao cấp này, chuyên phục vụ giới thượng lưu, chất lượng và thái độ phục vụ chắc chắn không thể chê vào đâu được.

Đến phòng khám riêng.

Triệu Anh Quân lấy hai túi nhựa chứa tóc ra, đặt lên bàn:

"Tôi muốn xét nghiệm DNA, xem hai mẫu tóc này có quan hệ gì."

"Không vấn đề gì, Triệu tiểu thư."

Bác sĩ lịch sự nhận lấy, ghi số hiệu.

Ở bệnh viện tư nhân, khách hàng là trên hết, khách hàng không nói đây là tóc của ai, bác sĩ tuyệt đối không hỏi thêm.

Dù sao...

Làm nghề này, đã thấy nhiều câu chuyện ly kỳ rồi.

Ông ta thành thạo đánh dấu mẫu tóc bên trái là A; mẫu bên phải là B.

Sau đó cho Triệu Anh Quân xem, để cô ấy yên tâm, biết rõ mẫu nào là A, mẫu nào là B.

"Nhân tiện hỏi Triệu tiểu thư một chút."

Bác sĩ vừa ghi chép vừa hỏi:

"Theo cô, hai mẫu này có thể có quan hệ gì? Như vậy khi xét nghiệm, chúng tôi cũng có hướng tập trung, có thể nâng cao hiệu quả, sớm có kết quả."

Chương 1103: Quỷ gọi (6)

"Có lẽ là quan hệ chị em ruột."

Triệu Anh Quân trả lời:

"Đa phần là chị em ruột, nhưng cũng không loại trừ quan hệ khác, tóm lại cứ xét nghiệm kỹ, tôi không vội, tối nay có kết quả là được."

"Không vấn đề gì Triệu tiểu thư, tối nay chúng tôi sẽ đợi cô."

Bác sĩ không nói thêm.

Ông ta đã hiểu.

Phần lớn là vấn đề tranh chấp tài sản con riêng... rất phổ biến, trong nhóm khách hàng của ông ta, chuyện này rất phổ biến.

Sau khi giao phó xong.

Triệu Anh Quân bước ra khỏi tòa nhà bệnh viện.

Tài xế đã mở cửa xe Alphard, đang đợi ở bãi đỗ xe.

Cô ấy mặc áo khoác màu xanh đậm, đi giày cao gót, đôi bông tai ngọc lục bảo lấp lánh dưới ánh nắng, bước nhanh về phía xe.

Bất chợt.

Triệu Anh Quân dừng bước.

Cảm thấy tim... hình như... đập nhanh hơn một chút.

Sau đó quay đầu lại.

Nhìn vào tòa nhà bệnh viện vừa đi ra:

"Tại sao... đột nhiên lại cảm thấy hồi hộp nhỉ?"

Cô ấy cười nhẹ.

Lắc đầu.

Căng thẳng, nên là bố mẹ cô ấy mới đúng.

Cô ấy không có gì phải hổ thẹn.

Có gì phải căng thẳng chứ?

Nói thêm...

Nếu thực sự có một cô em gái mười mấy tuổi, cũng không tệ mà, từ nhỏ cô đã rất ngưỡng mộ những gia đình có anh chị em.

Cô ấy cũng rất thích làm chị.

Khoảnh khắc này.

Cô ấy thực sự hy vọng, Diêm Kiều Kiều có chút quan hệ máu mủ với mình.

"Chẳng lẽ mình sắp làm chị rồi sao?"

Cô bất ngờ mỉm cười.

Tay phải vén tóc mai ra sau tai, ngồi lên chiếc xe thương mại, đóng cửa xe, trở về công ty để họp. ...

Giữa trưa.

12:10.

Lâm Huyền đã ăn xong bữa trưa, làm đầy tủ lạnh, chuẩn bị bắt đầu cuộc phiêu lưu lần thứ hai trong giấc mơ thứ năm.

Lần này mục tiêu chủ yếu có ba điều:

Theo lộ trình cũ, tìm cụ Vệ Thắng Kim, sau đó đào két sắt số 1277. xem phông chữ trên đó có thay đổi không, để xác định độ cong thời không cũng như quy luật của tọa độ thời không.

Tiếp tục theo lộ trình cũ, gặp gỡ CC, sau đó bàn bạc kế hoạch tiếp theo. Dù là quay lại làng Kiểm hay mang theo người quen đường, tóm lại, phải tiến thêm một bước về phía két sắt của Cao Văn.

Nếu có thời gian rảnh, tiếp tục sử dụng máy dò kim loại của cụ Vệ Thắng Kim để tìm két sắt hợp kim Hafnium, xem có thể tìm thấy két sắt số 66 của mình hay không.

Chỉ có ba mục tiêu này.

Hy vọng lần này trong giấc mơ sẽ có đột phá.

Rửa mặt xong, chuẩn bị lên giường, Lâm Huyền gọi cho Lưu Phong:

"Anh đang ở phòng thí nghiệm à Lưu Phong? Nhìn xem chỉ số trên đồng hồ thời không bây giờ là bao nhiêu?"

"Vẫn là 0. 0000042 không thay đổi."

Lưu Phong trả lời:

"Tôi luôn để ý mà, mấy ngày nay ngủ cũng đặt bên cạnh, nếu có thay đổi tôi sẽ báo ngay cho cậu."

"Được rồi."

Nói xong, Lâm Huyền cúp máy.

Ừm...

Giải thích sao đây nhỉ?

Theo hắn hiểu, Vương ca bên đó và công ty Founder đã đạt được thỏa thuận về quyền sở hữu phông chữ Microsoft YaHei.

Hơn nữa, do Vương ca báo giá quá cao, bên kia nóng lòng muốn ký hợp đồng ngay lập tức.

Chẳng lẽ, điều này vẫn chưa được coi là một điểm neo không thể thu hồi sao?

"Lý thuyết mà nói... két sắt số 1277 trong giấc mơ thứ năm, phông chữ trên đó phải thay đổi mới đúng."

"Vậy thì, rõ ràng biến động thời không đã xảy ra, tại sao chỉ số độ cong thời không trên đồng hồ thời không lại không thay đổi?"

"Là do độ chính xác của đồng hồ thời không không đủ? Hay vì lý do nào khác?"

Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Nhưng, đi ngủ thôi, trong mơ sẽ có câu trả lời!

Hắn kéo rèm cửa.

Nằm trên giường.

Nhắm mắt lại.

Chầm chậm, đi vào giấc ngủ. ... ...

Phù...

Gió hè mát lạnh thổi qua, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Mùi hương của cỏ xanh và hoa lan tỏa khắp mũi, đặc biệt thoải mái, làm sạch toàn bộ phổi.

Hắn mở mắt.

Vẫn là điểm xuất phát như cũ.

Hoa cỏ, cây cối xung quanh không có gì thay đổi.

Đây là Đông Hải.

Nhưng là Đông Hải của quá khứ.

Những tàn tích của một đô thị quốc tế, bị chôn vùi dưới lớp đất dày, tượng trưng cho sự diệt vong của một nền văn minh.

"Phải bắt đầu hành động thôi."

Lâm Huyền quay đầu, chạy về phía mà hắn nhớ trong ấn tượng, về phía bên phải.

Kết quả là...

Hắn phát hiện mình đã đánh giá quá cao trí nhớ của mình.

Trong rừng rậm dày đặc này, không có vật tham chiếu, không có la bàn, không nhìn rõ vị trí của mặt trời, hoàn toàn không tìm thấy hướng đi đúng!

Chỉ trong một lúc, hắn đã lạc đường.

Quay trái quay phải, không phân biệt được hướng đông, tây, nam, bắc.

Đây...

Phải làm sao đây?

Như mò kim đáy bể, hoàn toàn không tìm thấy cụ Vệ Thắng Kim.

Không còn cách nào.

Hắn đành phải chọn một hướng mà mình nhớ, chạy hết sức.

Chạy đến chỗ cây cối thưa thớt hơn, hét lớn xung quanh:

"Thầy Vệ! Thầy Vệ—"

"Thầy Vệ—thầy nghe thấy không?!"

Tiếng vọng vang vọng trong rừng, nhưng... không có ai trả lời.

Là không nghe thấy sao?

Chương 1104: Lời hứa của CC (1)

Hay là, nghe thấy nhưng không dám lên tiếng?

Lâm Huyền nhớ lại, lần đầu tiên cụ Vệ Thắng Kim gặp mình, rất cảnh giác, suýt nữa rút súng ra.

Thôi thì gọi tên thật.

Lâm Huyền cắn răng, quyết định liều một phen.

Dù sao ở đây cũng không có ai...

Gọi tên thật, ít nhất sẽ khiến cụ Vệ Thắng Kim nghe thấy, cảm thấy an toàn hơn. Biết đâu cụ sẽ cầm súng, đi theo âm thanh, tìm mình.

Đúng lúc.

Bên cạnh có loại cây lá lớn giống như lá chuối.

Lá rất to.

Lâm Huyền bẻ một lá lớn, cuộn lại thành hình nón, giống như cái loa.

Cái loa tự nhiên, không tệ.

Sau đó đặt lên miệng,

Hướng về phía khu rừng vắng vẻ,

Hít thở sâu,

Hét lớn:

"Vệ Thắng Kim!!! Vệ—Thắng—Kim!!"

"Vệ—Thắng—Kim—"

Sau đó, hắn đổi hướng, giơ cao cái loa lá chuối:

"Vệ Thắng Kim! Vệ Thắng Kim! Vệ Thắng—"

Soạt.

Một cái bóng đen duyên dáng, từ trên ngọn cây rơi xuống, đứng ngay trước mặt Lâm Huyền.

Lâm Huyền hạ cái loa lá chuối.

Nhìn cô gái bất ngờ xuất hiện trước mặt.

Mái tóc nâu đậm búi lên, nốt ruồi nước mắt ở khóe mắt vừa vặn, cùng với...

Ánh mắt khinh bỉ, ghê tởm, đầy sự chán ghét, như nhìn rác rưởi.

CC nhíu mày, cố ý đứng xa một chút, nhìn Lâm Huyền bằng ánh mắt khó hiểu:

"Anh là đàn ông... ở đây la hét cái gì?"

"Trời ạ."

Lâm Huyền lấy loa lá chuối xuống, lùi một bước, nhìn cô gái bất ngờ xuất hiện trước mặt:

"Sao lại là cô?"

Nghĩ đến việc mình vừa hét to tên...

Vệ Thắng Kim.

Hơn nữa còn hét to qua loa.

Thực sự có chút xấu hổ.

CC nhíu mày.

Nhìn từ trên xuống dưới...

Không nhận nhầm người.

Chắc chắn là Lâm Huyền trong mảnh ký ức của mình.

Nhưng hành động thô tục và không biết xấu hổ này... thật sự có phải là cùng một người với Lâm Huyền trong mảnh ký ức của mình không?

Lâm Huyền trong mảnh ký ức của cô, hành động dứt khoát, suy nghĩ nhanh nhạy, dám nghĩ dám làm, rất có sức hút cá nhân.

Nhưng người đàn ông trước mặt đang hét to "vệ sinh" trong rừng...

Chỉ có thể dùng từ hèn hạ để miêu tả.

Nếu không phải hắn trông giống hệt Lâm Huyền trong mảnh ký ức của cô, thì cô thực sự không muốn để ý đến hắn.

"Anh rốt cuộc đang hét cái gì vậy?"

CC thấy hắn không nói gì, liền hỏi tiếp:

"Anh cần thứ đó lắm sao? Anh mong ai sẽ mang đến cho anh? Hiện tại trình độ công nghiệp của Trái Đất, căn bản không thể sản xuất ra thứ đó."

Khụ khụ.

Lâm Huyền ho khan hai tiếng, ném bỏ loa lá chuối:

"Cô hiểu lầm rồi, tôi đang tìm một người, một ông già, tên là Vệ Thắng Kim."

Ngẩng đầu lên.

Nhìn vào ánh mắt hoàn toàn không tin của CC, như có dòng chữ -99 thiện cảm hiện lên trên đầu cô.

"Cô không tin sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Chính anh có tin vào lời mình nói không?" CC hỏi lại: "Làm sao có ai tên là vậy được."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Để tôi nói cho cô nghe, hôm nay cô sẽ thấy thế nào là khoảng cách văn hóa giữa Trái Đất và sao Hỏa."

Sau đó, Lâm Huyền và CC trao đổi thông tin với nhau.

Giao tiếp và sự tin tưởng đều không có vấn đề gì.

Hai mảnh ký ức trong giấc mơ đầu tiên và giấc mơ thứ hai thật sự rất hữu ích, tiết kiệm cho Lâm Huyền rất nhiều bước, có thể bỏ qua phần dài dòng và nhanh chóng bước vào trạng thái đồng đội tin tưởng nhau... Tất nhiên, nếu không có vụ Vệ Thắng Kim này, có lẽ mức độ thiện cảm sẽ cao hơn chút.

Chỉ là không có cách nào khác.

Lâm Huyền trong rừng rậm dày đặc này, thực sự không xác định được phương hướng, cũng không biết phải chạy về đâu.

Gặp CC.

Hắn nhìn về hướng mà CC đến:

"Vậy nên, bên đó là hướng làng Rhine, bây giờ là lúc cô vừa rời khỏi làng Rhine không lâu."

Lâm Huyền nhớ rất rõ.

Hôm qua trong giấc mơ, CC đã nói với hắn, sẽ rời khỏi làng Rhine lúc hơn 12 giờ trưa, đến làng Kiểm để tìm két sắt.

Làng Rhine ở phía bắc điểm xuất phát của Lâm Huyền, còn cụ Vệ Thắng Kim và làng Kiểm thì ở phía nam điểm xuất phát của hắn...

Hôm nay Lâm Huyền hoàn toàn chạy sai hướng, bỏ lỡ cụ Vệ Thắng Kim, nhưng lại tình cờ, vô tình gặp được CC sớm hơn dự định.

"Không phải anh tình cờ gặp được đâu."

CC lắc đầu, giải thích:

"Chính tiếng gọi của anh đã thu hút tôi, tôi rất tò mò xem đó là hành động nghệ thuật gì, nên mới đến xem... Kết quả thật không ngờ lại là anh, thực sự mở rộng tầm mắt, nhìn anh với ánh mắt khác hẳn."

"Được rồi được rồi."

Lâm Huyền phẩy tay:

"Chúng ta không nói chuyện này nữa, mau làm việc chính thôi."

"Vừa nãy tôi cũng đã giải thích rồi, bây giờ tìm kiếm két sắt có tên tôi quá khó, cũng không có manh mối."

"Cách duy nhất, hoặc là sử dụng máy dò kim loại của cụ Vệ Thắng Kim để "mò kim đáy biển"; hoặc là đến làng Kiểm, xem két sắt của Cao Văn, xem bên trong có gì."

"Cô từng nói với tôi, cô đã đến làng Kiểm, Nhị Trụ và Tam Bàn đã sử dụng phương pháp thử từng mật khẩu suốt nhiều năm, có lẽ chỉ còn vài số cuối là ra mật khẩu... Chúng ta chỉ cần nhanh chân mở két sắt trước họ, có thể coi là chiếm đoạt thành quả, hưởng lợi từ thành công của họ."

Chương 1105: Lời hứa của CC (2)

"Nhưng trước hết, chúng ta phải đến phía nam, tìm cụ Vệ Thắng Kim trước. Thiết bị của ông ấy chúng ta rất cần, có nhiều công nghệ sao Hỏa rất lợi hại, ít nhất... ở Trái Đất hiện tại, có thể coi là vũ khí của thần."...

Trong mắt Lâm Huyền, cụ Vệ Thắng Kim toàn thân đều là báu vật.

Không kể đến khẩu súng bên hông.

Trong chiếc ba lô lớn trên lưng, cũng có đủ loại dụng cụ sinh tồn và vũ khí, chỉ cần vung cái xẻng gấp đó lên, ở thời điểm hiện tại trên Trái Đất thì đúng là Lữ Bố tái thế, thần cản giết thần.

"Đi, chúng ta đi tìm cụ Vệ Thắng Kim trước."

Lâm Huyền vung tay, ra hiệu cho CC đi theo.

"..."

CC rất không vui, nhìn bóng lưng của Lâm Huyền, theo bước hắn:

"Tôi vẫn khó tưởng tượng ra, lại có người mang tên như vậy, lại còn là một người già... Vậy nếu lát nữa gặp, tôi phải gọi ông ấy thế nào? Cái tên này tôi thực sự không thể gọi ra."

"Gọi là thầy Vệ là được."

Lâm Huyền vén một nắm dây leo, chui qua:

"Cô chỉ cần gọi là thầy Vệ như tôi là được. Nhưng điều kiện tiên quyết là... chúng ta phải tìm được ông ấy, tôi bây giờ hoàn toàn lạc đường rồi."

"Anh có thể miêu tả một chút, lần trước gặp ông ấy, xung quanh có những vật gì làm mốc."

CC cũng cúi xuống, chui qua đám dây leo:

"Tôi rất quen thuộc với khu rừng này, nếu là cây cối có hình dạng đặc biệt, tôi thường biết chúng ở đâu."

Lâm Huyền mô tả ngắn gọn về vài cái cây.

Không ngờ.

CC thật sự như một chiếc định vị con người, lập tức hiểu ra vị trí đại khái, nhanh chóng bước lên phía trước dẫn đường.

Trong tay cô ấy cầm một cây đại đao đen tuyền.

Chém trái chém phải, chặt đứt dây leo và cành cây, mở đường trong rừng rậm.

Lâm Huyền nhìn bóng lưng của cô, chợt nhớ đến Sở An Tình, người đã hóa thành thiên niên trụ tan biến...

Lâm Huyền chưa bao giờ mơ.

Không mơ thấy những giấc mơ "giả".

Đôi khi hắn cũng rất ghen tị với những người khác, có thể mơ thấy những giấc mơ giả để gặp lại những người mình muốn gặp nhưng không thể gặp.

Sau khi bà nội của Lâm Huyền qua đời, hắn rất nhớ bà.

Cha hắn nhiều lần nói rằng trong mơ ông thường gặp bà, bà

vẫn hiền lành và dịu dàng như thế... bà không nỡ tiêu tiền cho mình, nhưng mỗi lần gặp Lâm Huyền, đều cười tươi mở khăn tay ra, lấy ra vài tờ tiền lớn đưa cho Lâm Huyền:

"Cháu ngoan, đi mua đồ ăn vặt nhé, mua nhiều vào."

Nhưng đó đều là những hình ảnh mà cha Lâm Huyền mơ thấy...

Đối với Lâm Huyền lúc nhỏ, hắn cũng rất muốn mơ thấy bà nội.

Dù chỉ là mơ thấy một lần, hắn cũng có nhiều điều chưa nói muốn nói với bà, muốn lại được ôm bà trong lòng.

Nhưng, việc mà ai cũng làm được, hắn lại không thể làm được.

Mỗi lần đúng giờ vào giấc mơ, nơi hắn đến đều là quảng trường không thay đổi trong giấc mơ đầu tiên, anh em Ultraman chiến đấu, tiếng ve kêu náo nhiệt, bản tin phát thanh ngày này qua ngày khác, và đám người không thay đổi.

Mọi người đều có thể gặp những người đã qua đời, những người họ nhớ nhung, những người họ muốn gặp trong mơ.

Chỉ có Lâm Huyền là không có "siêu năng lực" này.

Cũng như, Đường Hân, Hoàng Tước, Sở An Tình đã rời xa hắn...

Nếu có thể gặp họ trong mơ thì tốt biết bao, ít nhất, có thể nói lời cảm ơn, ít nhất, có thể nói lời xin lỗi.

Dù cho CC trước mắt có giống hệt Sở An Tình, nhưng hắn hiểu rõ, họ không phải là một người, hoàn toàn không phải là một người.

CC đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Hôm nay anh có vẻ yên lặng khác thường."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Trước đây không như vậy sao?"

CC lắc đầu:

"Trong những mảnh ký ức về anh, anh luôn rất sôi nổi, rất hào hứng, thậm chí... đôi khi còn làm phiền người khác, nhảy nhót không ngừng."

"Nhưng bây giờ... anh quá im lặng, ngược lại làm tôi có chút không quen, cảm giác như anh đã trở thành người khác."

Ha ha.

Lâm Huyền cười nhẹ, giọng có chút bất đắc dĩ:

"Dù sao thì, đã xảy ra nhiều chuyện mà."

Lần cuối gặp CC, là trước khi giấc mơ thứ ba đến, Lâm Huyền nhớ mang máng, có lẽ là tháng 5 năm 2023.

Sau đó công ty Rhine thành lập.

Hắn bước vào giấc mơ thứ ba, giấc mơ thứ tư, và không gặp lại CC.

Đến hôm nay.

Đúng một năm trôi qua.

Trong một năm này, bất kể trong giấc mơ hay trong thực tại, đã xảy ra biết bao chuyện, chứng kiến biết bao sinh tử ly biệt.

Lâm Huyền thừa nhận.

Thật sự có chút không hào hứng nổi.

Không nói đâu xa...

Ít nhất, hắn phải cứu được Sở An Tình chứ?

Rõ ràng đã hứa với cô ấy, sẽ luôn tìm thấy cô ấy, không bao giờ lạc đường;

Cũng hứa với Sở Sơn Hà, sẽ tìm thấy con gái ông, đưa cô ấy về nhà.

Ai.

Nói những lời đẹp đẽ thì không được, phải làm chút việc thực tế.

Nhưng hiện tại, manh mối về thiên niên trụ cũng hoàn toàn bị kẹt lại, nói đến đột phá duy nhất... có lẽ chính là CC trước mặt hắn, cũng là một thiên niên trụ.

"Tôi có nhiều bạn bè đã rời xa tôi."

Chương 1106: Lời hứa của CC (3)

Lâm Huyền vừa đi vừa nói:

"Còn có một cô gái, tuổi tác giống hệt cô."

"Bạn gái anh sao?"

Cạch!

CC dùng đại đao chặt đứt một sợi dây leo chắn đường, bước qua:

"Thông thường chỉ có người thân hoặc bạn gái qua đời, mới khiến anh bị ảnh hưởng lớn như vậy."

Lâm Huyền nhìn CC:

"Cô ấy trông giống hệt cô."

"Đây đúng là câu tán tỉnh cũ rích nhất tôi từng nghe."

CC không vui:

"Tôi có thể rút lại sự cảm thông vừa nãy dành cho anh không?"

Lâm Huyền bước qua sợi dây leo:

"Chuyện này hai năm trước cô đã phàn nàn rồi, chỉ là nó không nằm trong mảnh ký ức của cô. Tin hay không thì tùy cô, cô ấy đã nhảy xuống từ một chiếc máy bay cao hai vạn mét để giúp tôi lấy một thứ rất quý giá."

"Ồ."

CC thản nhiên cảm thán:

"Cô ấy thật sự rất dũng cảm. Tôi từng đọc một cuốn sách trong một mảnh ký ức, nói rằng ánh trăng trắng chết đi mới thật sự là ánh trăng trắng. Lần này, cô ấy chết trước mặt anh... có lẽ anh sẽ không bao giờ quên được cô ấy."

"Nhảy từ độ cao hai vạn mét... chắc là không tìm thấy thi thể chứ?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Khi cô ấy vừa nhảy khỏi máy bay, tôi đã lập tức nhảy theo. Sau đó giữa không trung tôi nắm được tay cô ấy, mở dù, cứu cô ấy xuống... nhưng vẫn không cứu được, cô ấy vẫn biến mất."

CC dừng bước.

Quay đầu lại.

Nghi ngờ nhìn Lâm Huyền.

Cô ấy cố gắng nhận ra từ biểu cảm và ánh mắt của Lâm Huyền, xem đây có phải chỉ là một trò đùa, một câu chuyện để làm không khí sôi nổi hơn.

Nhưng cô ấy phát hiện...

Ánh mắt của đối phương là nghiêm túc.

Là đau buồn.

Là thật.

Cạch!

Cô ấy quay đầu lại, dùng đại đao chặt đứt vài sợi dây leo, hừ nhẹ một tiếng:

"Hừ."

Tiếp tục bước về phía trước:

"Dám không do dự nhảy xuống từ máy bay..."

"Anh cũng xem như một người đàn ông."

CC trong lòng cũng dần xóa bỏ sự thành kiến vừa nãy đối với Lâm Huyền vì cụ Vệ Thắng Kim.

Xem ra.

Mình không nhìn sai người.

Cũng không trách được trong mảnh ký ức, cảm xúc đối với người đàn ông này cũng có chút dao động:

"Tôi nghĩ anh không cần phải áy náy gì cả."

CC tăng tốc độ bước, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến:

"Ngay từ khoảnh khắc anh nhảy theo cô ấy từ máy bay, anh đã không hổ thẹn với lòng mình rồi. Bất kể cuối cùng anh có cứu được cô ấy hay không... điều đó không quan trọng. Anh dám nhảy xuống từ độ cao hai vạn mét, điều đó đã chứng minh tất cả."

"Bất kể là tình cảm của các anh, hay là lời hứa, không ai có thể nói xấu về anh, không ai có thể nói anh làm chưa đủ."

Lâm Huyền cười nhẹ.

Lắc đầu:

"Cha cô ấy cũng nói vậy, nhưng rốt cuộc người đã mất rồi, nói

gì cũng vô ích, không thay đổi được kết quả này."

"Tôi không nghĩ vậy."

CC quay lại, nhìn Lâm Huyền từ khoảng cách một bước.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Huyền thấy được sự quyết đoán và kiên định trong ánh mắt của CC.

"Nếu có một người đàn ông, sẵn sàng nhảy khỏi máy bay vì tôi, bất chấp mạng sống để cứu tôi..."

CC nhìn Lâm Huyền, giọng nói trong trẻo:

"Thì tôi dĩ nhiên sẵn sàng vì anh ta mà hy sinh tất cả, kể cả mạng sống của mình."... ...

Ánh nắng chiếu qua những hạt bụi lơ lửng trong không khí, rọi vào khoảng không giữa hai người.

Ánh sáng tách biệt hai bóng hình, rồi lại hòa quyện chúng vào nhau.

Sự tĩnh lặng trong phút chốc làm cho tiếng ve sầu trở nên rộn ràng hơn.

Giống như tiếng vỗ tay,

Giống như tiếng hoan hô,

Lại giống như tiếng than thở.

Làn gió nhẹ lướt qua rừng, mang theo mùi hương ẩm ướt của đất và hương ngọt ngào tỏa ra từ những bông hoa.

Những con bướm và chuồn chuồn bay lên từ khoảng nắng

giữa hai người, làm rối mắt và khiến mọi thứ trở nên mơ hồ.

"【Là ông ấy phải không, người đàn ông râu rậm VV?】"

Lâm Huyền nhận ra bí mật ẩn giấu trong lời nói của CC.

Hắn nhẹ giọng nói:

"Trước đây tôi đã hỏi cô nhiều lần, nhưng không nhận được câu trả lời... tại sao chỉ một câu nói của người đàn ông râu rậm VV, lại đủ khiến cô liều mạng theo đuổi chiếc két sắt như vậy."

"Giữa hai người chắc chắn phải có câu chuyện gì đó. Hoặc là khắc cốt ghi tâm, hoặc là khó quên. Đúng không? Cô dường như đang nói về tôi, nhưng thực ra lại là về người đàn ông râu rậm VV, người đã thay đổi toàn bộ kế hoạch cuộc đời cô chỉ bằng một câu nói..."

CC chớp mắt.

Cô ấy quay lưng, tiếp tục mở đường tiến lên:

"Có thể vậy."

Giọng cô ấy vang lên mờ ảo:

"Nhưng ai cũng vậy thôi, lý do cũng giống nhau. Luôn có những điều đáng để chúng ta liều mình, và cũng luôn có những người khiến chúng ta tự nguyện liều mình."

"Nói đến..."

CC ngừng lại một chút, vòng qua một cây đại thụ to đến mức ba bốn người mới ôm xuể, rồi đi theo hướng khác:

"Nói đến, vừa rồi tôi quan sát kỹ, anh hình như... đã già đi một chút."

Ngay sau đó.

Cô ấy lắc đầu:

"Nói già... có lẽ không chính xác. Là trưởng thành sao? Hoặc nói là chín chắn hơn thì hợp lý hơn, với độ tuổi của anh, nói là chín chắn hơn thì phù hợp hơn."

"Trong hai mảnh ký ức về anh, anh rõ ràng trẻ hơn bây giờ một chút, không chỉ là về thần thái và hành vi, mà thực sự là diện mạo, trông trẻ hơn."

Lâm Huyền không nói gì.

Đúng vậy.

Chương 1107: Lời hứa của CC (4)

Lần đầu tiên gặp CC trong giấc mơ đầu tiên, hắn mới 23 tuổi, CC thì chỉ cách ngày sinh nhật lần thứ 20 một ngày.

Còn bây giờ.

Hai người lại gặp nhau.

CC vẫn như cũ, vẫn mãi là thiếu nữ 20 tuổi, mãi mãi không thể chạm tới tuổi 20.

Còn hắn, đã 25 tuổi rồi.

Thời gian trong giấc mơ không chảy trôi, nhưng thời gian thực tế lại không ngừng.

Liệu có một ngày nào đó...

Hai người sẽ mãi gặp nhau trong giấc mơ.

CC vẫn trẻ trung như vậy, còn Lâm Huyền thì dần dần già đi... 35 tuổi, 45 tuổi, 55 tuổi, 65 tuổi...

Nghĩ đến cảnh mình già đi.

Nghĩ đến cụ Vệ Thắng Kim 70 tuổi và cụ bà Trịnh Tưởng Nguyệt 116 tuổi.

Lâm Huyền không kìm được cười:

"Đúng vậy, tôi thực sự đã già thêm vài tuổi. Biết đâu lần sau khi chúng ta gặp nhau ở thế giới khác, tôi sẽ già thành người đàn

ông râu rậm VV."

"Chà."

CC bĩu môi một tiếng, bước nhanh hơn:

"Anh quả nhiên lại bắt đầu không đứng đắn rồi."... ...

Thực tế chứng minh.

CC thực sự rất quen thuộc với khu rừng này.

Rất nhanh, cô ấy đã dẫn Lâm Huyền tìm được vật tham chiếu quen thuộc, Lâm Huyền đại khái biết hướng của cụ Vệ Thắng Kim ở đâu.

"Ở đằng kia."

Lâm Huyền chỉ về phía tây nam, hai người nhanh chóng chạy trong rừng.

Quả nhiên.

Rất nhanh.

Họ đã nhìn thấy một bóng dáng còng lưng cúi đầu, tay cầm máy dò kim loại, đang chăm chỉ quét trên mặt đất.

"Thầy Vệ!"

Lâm Huyền từ xa đã vẫy tay chào. (Người ngủ đông sẽ rất khó xưng hô với nhau, đoạn này, Lâm Huyền gọi là thầy Vệ nên mình sẽ đổi lại cách xưng hô)

Cụ Vệ Thắng Kim nghe thấy, quay người lại với vẻ cảnh giác, tay phải bắt đầu lần ra phía sau lưng.

"Thầy Vệ, đừng kích động, nghe tôi nói."

Lâm Huyền giữ khoảng cách với cụ Vệ Thắng Kim, sau đó nói lời đã chuẩn bị sẵn:

"Chúng tôi cũng đến tìm két sắt, thầy Vệ, chúng tôi cần tìm két sắt số 66, thứ bên trong đó cũng rất quan trọng với chúng tôi."

"Chúng ta cùng nhau tìm kiếm nhé? Hơn nữa tôi biết chỗ nào chôn một cái két sắt, dù không phải của thầy cũng không phải của tôi, nhưng vẫn nên thử vận may."

Rất nhanh.

Cụ Vệ Thắng Kim bị sự chân thành của Lâm Huyền làm cảm động, quyết định đi theo Lâm Huyền đến chỗ được cho là chôn két sắt hợp kim hafnium.

Ông ấy chìa tay ra, muốn bắt tay với hai người:

"Chàng trai, cô gái, gọi các cậu là gì nhỉ?"

"Tôi tên là Lâm Huyền."

Lâm Huyền chỉ vào mình, rồi chỉ vào CC:

"Cô ấy tên là CC."

Cụ Vệ Thắng Kim cười ha hả:

"Tốt... tốt... tôi nhớ tên các cậu, tôi tên là——"

"Thầy Vệ!" "Thầy Vệ!"

Lâm Huyền và CC nhanh tay bắt lấy tay cụ Vệ Thắng Kim:

"Ngưỡng mộ đã lâu, thầy Vệ, chúng tôi gọi thầy là thầy Vệ nhé."

Hả?

Cụ Vệ Thắng Kim tỏ vẻ nghi ngờ.

Bản thân...

Chỉ là một giảng viên đại học bình thường, không có chức danh gì, cũng không có phát minh gì quan trọng.

Tên của mình, thực sự nổi tiếng đến vậy sao?

"Thầy Vệ, để tôi đeo ba lô cho thầy, thầy cứ theo bước chúng tôi là được."

Lâm Huyền chuyển sang chế độ nhanh.

Hắn nhận lấy chiếc ba lô lớn của cụ Vệ Thắng Kim, bắt đầu dẫn đường:

"Két sắt chôn ở đằng kia, trên đường này không có gì cả, tăng tốc!"

Lâm Huyền và CC dường như thời gian rất gấp, quay đầu chạy ngay lập tức.

Điều này khiến cụ Vệ Thắng Kim cũng bắt đầu căng thẳng...

Ông ấy bước nhanh theo sau.

"Ê, thanh niên, chạy nhanh thế làm gì! Chúng ta có đủ thời gian mà!"

Ông ấy chạy theo một đoạn, có chút thở dốc:

"Ôi trời, tôi không theo kịp các cậu... chậm lại một chút, các người, không phải ngày mai tận thế, vội gì chứ!"

Cuối cùng.

Hai người kéo theo cụ Vệ Thắng Kim đến trước một khoảng

đất trống.

Lâm Huyền đặt ba lô xuống.

Cụ Vệ Thắng Kim khởi động máy dò kim loại, bắt đầu định vị.

Bíp bíp bíp bíp bíp bíp!

Rất nhanh, ông ấy đã định vị được vị trí của két sắt hợp kim hafnium.

Trong niềm vui sướng:

"Trời ơi! Thật sự đúng như cậu nói! Dưới đây thực sự chôn một cái két sắt hợp kim hafnium!"

"Quá phấn khích rồi... tôi đã dò tìm ở đây hai tháng, chưa tìm thấy cái nào, không ngờ hôm nay lại có kết quả!"

"Lâm Huyền!"

Cụ Vệ Thắng Kim quay lại với vẻ mặt phấn khởi:

"Lấy cái xẻng gấp trong ba lô của tôi ra, chúng ta đào——"

Ông ấy ngẩn người.

Mắt mở to.

Nhìn Lâm Huyền và CC đã trang bị đầy đủ.

Chỉ thấy mỗi người trong tay cầm một cái xẻng gấp, Lâm Huyền còn đưa cho CC một đôi găng tay, thậm chí mỗi người còn đội một cái mũ dự phòng, nước cũng đã được lấy ra, CC uống ừng ực vài ngụm rồi đưa cho Lâm Huyền.

"Không phải..."

Cụ Vệ Thắng Kim ngạc nhiên nhìn:

"Hai người, hai người là đội khảo cổ chuyên nghiệp sao? Chuyên nghiệp quá mức rồi đấy? Sao lại quen thuộc với ba lô của tôi thế này?"

Ông ấy thực sự không hiểu nổi.

Ba lô của mình lộn xộn thế, nhiều đồ như vậy.

Lâm Huyền sao có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm đủ trang bị dụng cụ, thậm chí cả nước cũng đã mở nắp?

Chương 1108: Lời hứa của CC (5)

"Yên tâm đi thầy Vệ."

Lâm Huyền vỗ ngực:

"Trong việc xử lý két sắt, chúng tôi là chuyên nghiệp."

Nói xong.

Hắn lại cúi xuống, như lục túi lấy đồ, lấy ra một cái xẻng gấp, thành thạo lắp ráp, đưa cho cụ Vệ Thắng Kim:

"Cầm lấy, ba người cùng đào, hiệu suất sẽ cao hơn."

Nói xong.

Hắn lại lục túi, lấy ra bức ảnh của cụ Vệ Thắng Kim chụp tại kho của ngân hàng Thái Mỗ.

Quả nhiên, không có bất kỳ thay đổi nào.

Vẫn là két sắt số 724, vẫn là phông chữ đen quen thuộc.

Dù sao...

Muốn xác minh xem có sự thay đổi thời không hay không, chỉ có cách đào cái két sắt số 1277 dưới đây ra xem.

Thành thạo cất lại bức ảnh, lại lục túi bên cạnh lấy ra đôi găng tay lao động đưa cho cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy Vệ, đeo đôi găng tay vào, không thì tay sẽ dễ bị phồng

rộp."

Lúc này.

Cụ Vệ Thắng Kim không nhịn được nữa:

"Chàng trai! Cậu quá quen thuộc với ba lô của tôi rồi đấy! Còn quen thuộc hơn cả tôi!"

Ông ấy với vẻ mặt nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu làm tôi cảm thấy rất không an toàn!"

Tuy nhiên...

Lâm Huyền và CC, quả không hổ danh là chuyên gia xử lý két sắt chuyên nghiệp, khi cụ Vệ Thắng Kim còn đang lẩm bẩm về cảm giác không an toàn, hai người đã xúc lên được mấy đống đất.

"Haiz..."

Cụ Vệ Thắng Kim thở dài.

Chỉ có thể cảm thán rằng mình thật sự đã già, không thể theo kịp nhịp điệu của thanh niên nữa rồi.

Chàng trai và cô gái này, là những người nhanh nhẹn nhất mà ông ấy từng gặp, nói làm là làm, không hề chần chừ, giống như những công nhân trên dây chuyền sản xuất.

Thôi bỏ đi.

Dù sao họ cũng không có ác ý, cụ Vệ Thắng Kim già rồi, cũng hiểu nhiều chuyện không nên nghĩ quá sâu.

Thế là...

Ông ấy xắn tay áo lên, gia nhập đội khảo cổ của Lâm Huyền và

CC.

Ba người cùng đào, quả thực nhanh hơn nhiều so với hai người.

Hai người tập trung đào.

Một người chịu trách nhiệm mở rộng và vận chuyển đất, chỉ mất chưa đầy một giờ, két sắt hợp kim hafnium đã được đào lên.

Lúc dựng két sắt lên.

Ba người vẫn không kìm được cùng nhau nhìn vào số hiệu và tên trên két sắt.

Số hiệu: 1277

Tên: Bàng Á

Quả thực, số hiệu và chủ nhân két sắt không thay đổi.

Nhưng!

Lâm Huyền dùng găng tay chà chà vào bảng tên...

Quả nhiên không nhìn nhầm!

Chữ viết tên "Bàng Á" trên đó...

Chính là phông chữ 【Microsoft Yahei】!

Thành công rồi.

Điều này chứng tỏ, kế hoạch chủ động gây ra biến đổi thời không nhỏ của Lâm Huyền đã thành công.

Hắn bảo vệ được két sắt của cụ Vệ Thắng Kim và Cao Văn, nhưng đồng thời cũng làm cho phông chữ tên trên két sắt của Bành Á thay đổi, từ Tống thể, thành phông chữ Microsoft Yahei.

Dù đây chỉ là một thay đổi nhỏ, gần như không ảnh hưởng gì đến thời không và tương lai.

Nhưng!

Nó có thể cung cấp một tham số thay đổi quý giá cho nghiên cứu 【độ cong thời không】 và 【tọa độ thời không】!

Sau khi thoát khỏi giấc mơ vào sáng sớm, chỉ cần quan sát sự thay đổi giá trị trên đồng hồ thời không, là có thể suy luận ra quy luật của tọa độ thời không.

Từ đó, có thể trả lời câu hỏi đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Chỉ chờ đến tối thoát khỏi giấc mơ!

"Tiếp theo chúng ta làm gì?"

CC ngồi trên két sắt, lau mồ hôi, nhìn Lâm Huyền:

"Có đi đến làng Kiểm không?"

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Quả thực, cơ hội ngàn năm có một này, nên đi đến làng Kiểm, đại bản doanh của Đại Kiểm Miêu thử vận may.

Làng Kiểm hiện tại, chưa bị CC xâm nhập.

Điều đó có nghĩa là.

Chưa trong trạng thái cảnh giác, rất thuận lợi cho việc xâm nhập.

"Cô hiểu biết nhiều về làng Kiểm không?"

Lâm Huyền nhìn CC đang ngồi trên két sắt đung đưa chân:

"Trước đây cô đã từng đi trinh sát chưa?"

CC gật đầu:

"Tôi đã đến vài lần, thường vào thời điểm này, Nhị Trụ Tử đang tuần tra ở cổng... họ cũng chia ca tuần tra, quy tắc cụ thể thì không rõ."

"Tôi vốn định đợi đến chiều muộn mới xâm nhập, vì vào thời điểm đó, họ sẽ thay ca, A Tráng sẽ thay Nhị Trụ Tử tuần tra ở cổng, sau đó Nhị Trụ Tử và Tam Bàn tiếp tục sử dụng phương pháp thử mọi khả năng để giải mật mã két sắt."

"Mắt của A Tráng không tốt lắm, không sắc bén như Nhị Trụ Tử... tôi đề nghị chúng ta có thể đi trinh sát trước, nhưng để xâm nhập thì đợi khi A Tráng thay ca Nhị Trụ Tử sẽ dễ dàng hơn."

"Nhị Trụ Tử trực ca?"

Lâm Huyền nhớ đến người nhanh nhẹn như chim, nhanh như sấm chớp, người chủ lực "Tào Tặc".

Cậu ta tuần tra thì...

Có vẻ có cơ hội hơn!

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Chúng ta đi ngay bây giờ, chạy nhanh một chút, lợi dụng lúc Nhị Trụ Tử tuần tra để xâm nhập."

CC nghi ngờ nhíu mày:

"Là tôi nói không đủ rõ ràng sao?"

"Nhị Trụ Tử rất mạnh, cậu ta nhanh nhẹn, mắt tốt, nhìn rõ mọi thứ từ xa."

"Hơn nữa cây trường thương trong tay cậu ta, một tấc dài một tấc mạnh, được coi là vua của vũ khí lạnh, tại sao anh nhất quyết phải đối đầu với cậu ta?"

Lâm Huyền đứng dậy từ mặt đất.

Cười khẽ:

"Sợ gì chứ, ai nói phải đối đầu trực diện với Nhị Trụ Tử? Chúng ta sẽ dùng mưu để đánh bại đối thủ không phải tốt hơn sao?"

"Tôi đã chứng kiến kỹ năng của Nhị Trụ Tử, thực sự rất mạnh. Nhưng đồng thời..."

"Nhị Trụ Tử, có một điểm yếu chí mạng."

Chương 1109: Chuyện tốt thành đôi (1)

"Dùng mưu?"

CC và cụ Vệ Thắng Kim nghe thấy Lâm Huyền nói sẽ dùng mưu để đối phó với Nhị Trụ Tử, cả hai đều không hiểu nổi.

CC cũng nheo mắt lại:

"Anh rất giỏi đấu trí sao? Theo như những mảnh ký ức của tôi về anh, dường như anh giỏi hơn về súng ống và chiến đấu trực diện."

Lâm Huyền khoát tay:

"Đấu với bang Kiểm, bọn người không có mưu mô gì, còn cần dùng đến trí thông minh sao? Tôi thừa nhận trí thông minh của mình không cao, nhưng nghiền nát Đại Kiểm Miêu và Nhị Trụ Tử thì chắc chắn không thành vấn đề."

"Thậm chí... có lúc tôi còn cảm thấy tội lỗi vì đã lừa được họ."

Lâm Huyền nói thật.

Trải qua nhiều giấc mơ như vậy, trừ lần hợp tác vui vẻ trong giấc mơ thứ ba, thì những lần còn lại gặp Đại Kiểm Miêu và ba người đàn em, cơ bản đều là đấu đá, lừa lọc lẫn nhau.

Nếu may mắn, để lại cho thành viên bang Kiểm một con đường sống, rồi lấy trộm xe máy của Đại Kiểm Miêu là kết thúc.

Nếu không may, thì Đại Kiểm Miêu và ba đàn em có lẽ đều sẽ

bị bắn chết.

Đây cũng là lý do tại sao lần trước vào giấc mơ, Lâm Huyền không dùng súng để giết bốn người họ.

Ở cùng lâu như vậy.

Dù sao cũng có chút tình cảm.

Nếu có thể dùng mưu, tốt nhất là không nên đánh nhau.

"Đi thôi, chúng ta đi xem tình hình trước đã."

Sau đó.

Ba người lại lên đường.

CC đã từng đi trinh sát nhiều lần, rất quen thuộc đường đi, đi bộ vài chục phút, ba người đến một điểm cao trên đồi, từ đây có thể trốn sau bụi cây, nhìn xuống toàn bộ làng Kiểm.

Lâm Huyền mở ba lô của cụ Vệ Thắng Kim, từ ngăn trong cùng lấy ra ống nhòm.

Cảnh này khiến cụ Vệ Thắng Kim và CC đều kinh ngạc.

"Chàng trai, cậu quá đáng rồi đấy."

Cụ Vệ Thắng Kim nói một cách bất lực:

"Chính tôi còn quên là mang theo cái này, cậu là con giun trong ba lô của tôi sao!"

CC dường như không nhận ra cái này:

"Đây là gì?"

Lâm Huyền đưa ngay cho CC, để cô ấy trải nghiệm.

Công nghệ và trình độ công nghiệp trong giấc mơ thứ năm rất lạc hậu, dù có xuất hiện ống nhòm, cũng chắc chắn không phải là loại công nghệ cao của sao Hỏa này, CC chưa từng thấy cũng là bình thường.

Trong đầu cô ấy, thực sự có rất nhiều mảnh ký ức.

Nhưng phần lớn đều rất ngắn, không có nhiều thông tin, không có giá trị.

Trong những tình huống ngẫu nhiên, những mảnh ký ức có thể cung cấp một số kiến thức.

Nhưng phần lớn những mảnh ký ức giống như những trang sách bị xé ra từ một cuốn sách bất kỳ, không liền mạch và khó đọc hiểu.

Tóm lại.

Trong giấc mơ thứ năm, vị trí của Doraemon không giữ được nữa, phải nhường chỗ cho cụ Vệ Thắng Kim, bây giờ là giấc mơ của cụ Vệ Thắng Kim.

"Đây là ống nhòm."

Lâm Huyền giải thích với CC:

"Cô chắc đã nghe về khái niệm này, chỉ là chưa từng thấy kiểu dáng này thôi. Ống nhòm này là công nghệ của sao Hỏa, nhìn xa và rõ hơn nhiều so với những chiếc kính mài trên Trái Đất."

CC nghe vậy, đưa ống nhòm lên trước mắt.

Quả nhiên.

Tầm nhìn trở nên sáng sủa ngay lập tức, nhìn rất xa, rất rõ ràng, bắt đầu di chuyển chậm rãi, tìm kiếm chiếc két sắt hợp kim hafnium mà bà trưởng làng đã nói.

"Tìm thấy rồi, Lâm Huyền, ở góc đông bắc của làng, anh xem đi."

Lâm Huyền nhận ống nhòm, nhìn về hướng CC chỉ.

Quả không hổ danh là công nghệ của sao Hỏa.

Độ phóng đại rất cao.

Thậm chí vẫn còn chưa vặn hết cỡ, vẫn có thể phóng đại thêm nữa.

Lâm Huyền nhanh chóng tìm được vị trí của két sắt hợp kim hafnium, từ ống nhòm cũng thấy rõ, lúc này A Tráng và Tam Bàn đang cố gắng dùng phương pháp thử mọi khả năng để mở két sắt.

Có thể phóng to thêm không?

Lâm Huyền tiếp tục vặn núm xoay, kéo hình ảnh lại gần hơn.

Lần này nhìn rõ hơn, mọi thứ trên két sắt đều hiện ra trước mắt.

"Số hiệu: 424... Tên: Cao Văn..."

Lâm Huyền đọc thông tin mình thấy ra.

Cụ Vệ Thắng Kim không tránh khỏi thở dài:

"Haiz, lại không phải của chúng ta. Trước đây khi không tìm thấy két sắt hợp kim hafnium nào, tôi cũng rất phấn khởi. Giờ tìm được hai cái, nhưng tên và số hiệu đều không phải của chúng ta... vẫn không tránh khỏi cảm giác thất vọng."

CC cười, an ủi cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy Vệ, tìm cái này thực sự cần kiên nhẫn. Thầy còn đỡ, ít nhất thầy biết mật mã của két sắt. Tôi phải tìm cái mà... tôi không

biết nó ở đâu, không biết mật mã là gì, thậm chí không biết bên trong có gì."

"Nhưng đã quyết định tìm, tôi nhất định sẽ tìm thấy nó, mở nó ra, nếu không tôi tuyệt đối không về. Vì vậy đừng nản chí thầy Vệ, cùng cố gắng nhé, cái máy dò kim loại của thầy đã có thể nâng cao hiệu quả rất nhiều rồi."

Cụ Vệ Thắng Kim lau mồ hôi trên trán, cười:

"Cảm ơn cô gái, cô và Lâm Huyền đều là những người tốt, tôi có thể nhìn ra. Tôi chỉ là thoáng phàn nàn, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc. Mặc dù tôi không biết tại sao các cậu lại kiên trì với két sắt như vậy, nhưng đối với tôi... đây là hành trình tìm lại bản thân, tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống, tìm kiếm ký ức đã qua... là tiếc nuối cuối cùng của đời người."

Chương 1110: Chuyện tốt thành đôi (2)

"Vì vậy, tôi chắc chắn sẽ không bỏ cuộc. Còn cô, cô gái, tôi thấy cô còn trẻ, cũng không biết nhiều về các sản phẩm công nghệ sao Hỏa... cô chắc chắn là người Trái Đất chính gốc đúng không? Theo lý thuyết, ngân hàng Thái Mỗ đã biến mất sau thảm họa lớn năm 2400. độ tuổi của cô... không thể có két sắt được."

"Thậm chí, hiện tại trên Trái Đất, cũng không có công nghệ buồng ngủ đông, tất cả những người cô quen biết, người thân lớn tuổi, đều không nên biết về két sắt của ngân hàng Thái Mỗ. Vậy cô đến đây vì lý do gì? Cô cũng đang tìm kiếm ý nghĩa của cuộc đời sao?"

"Đại khái là vậy."

CC gật đầu:

"Thực ra tôi cũng không biết mình đang tìm gì, nhưng tôi tin người đàn ông đã nói với tôi về vị trí của két sắt... anh ấy chắc chắn sẽ không lừa tôi, nếu anh ấy nói bên trong có tất cả sự thật và ý nghĩa... thì bất kể bên trong có gì, tôi cũng nhất định phải xem qua."

Cụ Vệ Thắng Kim nghĩ lại, vẫn có chút ngạc nhiên:

"Nhưng cô không biết mật mã à? Nếu tìm thấy, cô có thể mở nó ra không?"

"Tôi không rõ."

CC lắc đầu:

"Nhưng tôi phải thử, có lẽ... đây là ý nghĩa của cuộc đời tôi, là ý nghĩa của sự tồn tại."

Cụ Vệ Thắng Kim ngẩn người.

Im lặng một lúc.

Biểu cảm mới dịu lại, ông ấy giơ ngón tay cái lên với CC:

"Hậu sinh khả úy, chúc cô cũng đạt được điều mình mong muốn."

Hai người nói chuyện.

Lâm Huyền cũng không rảnh rỗi.

Hắn liên tục thay đổi góc nhìn, chờ đợi thời cơ, xem tiến độ thử mật mã của A Tráng và Tam Bàn.

Rất tốt.

Hắn nhìn rõ rồi.

Tổng cộng có tám núm mật mã, bốn số đầu đều là 0!

Lúc này, A Tráng đang lần lượt xoay núm mật mã cuối cùng, xoay một lần, ấn một lần vào khóa, lặp lại không ngừng.

00005232.

00005231.

00005230...

Họ quả nhiên là thử ngược từ số lớn nhất xuống!

Từ 99999999 trở xuống, thử từng số một.

"Haiz..."

Lâm Huyền thở dài, lại không kìm được bật cười, không biết nên tỏ vẻ gì:

"Chỉ có thể nói, vận may của người làng Kiểm không tốt lắm, nếu họ chọn thử từ 00000000 lên, có lẽ chưa đầy vài ngày đã tìm ra mật mã đúng."

"Nhưng họ lại bắt đầu từ số lớn nhất, lãng phí vài năm, thậm chí hơn chục năm."

Bài học này, Lâm Huyền đã trải qua một lần.

Khi đó tự tay dùng phương pháp thử mọi khả năng để giải mật mã nhật ký của Trương Vũ Thiến, vì bắt đầu từ 9999 mà phí rất nhiều thời gian.

Do đó khi đó Lâm Huyền đã quyết tâm, nếu sau này dùng phương pháp thử mọi khả năng để giải mật mã, nhất định phải bắt đầu từ 0000!

Nói đến Trương Vũ Thiến...

Lâm Huyền lại nghĩ đến mật mã nhật ký của cô ấy, 1952.

Đây là một con số bốn chữ số không liên quan gì đến Trương Vũ Thiến, nhìn qua không có ý nghĩa gì.

Theo thời đại mà suy luận.

Năm đó cũng không có sự kiện lớn nào xảy ra.

Chỉ có một điều khiến Lâm Huyền chú ý, đó là họa sĩ hiện thực Henry Dawson ở Brooklyn, Mỹ đã vẽ tám bức "Einstein Buồn Bã".

Đây cũng là manh mối duy nhất.

À, cũng không hẳn là duy nhất.

Còn có manh mối thứ hai, đó là năm 1952. cũng là năm mà thiên niên trụ bị phá hủy, là năm lịch sử bị khóa chặt.

Hắn đã lấy ra từ quan tài của Trương Vũ Thiến ba món đồ.

Nhật ký mật mã, album ảnh, một cuốn băng video.

Nhật ký và album ảnh đã xem qua rồi, không có gì đáng giá, đáng nói.

Cuốn băng video thì chưa xem.

Vì Cao Dương bên đó, vẫn chưa tìm được thiết bị phát phù hợp, cuốn băng video này quá cũ, hắn vẫn đang tìm loại máy phát video cổ có thể hoạt động được.

Chỉ là cậu ta mới tiếp quản chức quản lý cửa hàng 4S, công việc hàng ngày cũng rất bận, tiến độ ở mặt này thực sự có chút chậm.

Lâm Huyền vẫn rất tò mò, cũng rất muốn xem...

Cuộn băng được đặt trong quan tài của Trương Vũ Thiến, rốt cuộc đã ghi lại nội dung gì.

"Lâm Huyền, nhìn kìa, Nhị Trụ Tử đang tuần tra ở đó."

Giọng nói của CC cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Huyền.

Hắn điều chỉnh ống nhòm, nhìn về phía cổng làng Kiểm.

Sột soạt.

Ánh mắt của Nhị Trụ Tử sắc bén như chim ưng, ánh sáng lạnh lẽo từ đôi mắt xuyên qua ống nhòm và đối diện với Lâm Huyền!

"Ôi trời."

Ánh mắt sắc bén này thực sự làm Lâm Huyền sợ hãi.

Không thể nào, cách xa hàng trăm mét, Nhị Trụ Tử có phải là thiên lý nhãn không? Có thể nhìn xuyên qua sự ẩn nấp của họ?

Thực tế chứng minh, đúng là lo lắng quá mức.

Ánh mắt như đèn laser của Nhị Trụ Tử nhanh chóng quét qua ngọn đồi này, tiếp tục duy trì sự bình yên cho làng Kiểm.

"Nhị Trụ Tử đúng là có chút gì đó."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Cô nói không sai, CC, nếu tiếp cận một cách tùy tiện, khả năng cao sẽ bị Nhị Trụ Tử phát hiện."

Hắn lại dùng ống nhòm quan sát kỹ Nhị Trụ Tử.

Mặc đồ làm từ da thú, đội mũ che nắng bằng vải xanh.

Phong cách này khá là độc đáo.

Vẫn cá tính và độc nhất vô nhị, một kẻ xuất chúng.

Chương 1111: Chuyện tốt thành đôi (3)

Thân hình của Nhị Trụ Tử vẫn gầy và cao, như một cây trúc.

Tay phải của cậu ta cầm một cây trường thương đỏ, người và thương đều thẳng tắp, hai thứ hợp làm một.

Lâm Huyền lại quan sát bố cục của làng Kiểm.

Ở đây có khoảng năm, sáu mươi hộ gia đình, không đến trăm ngôi nhà, phong cách kiến trúc có phần hoang dã, nhìn thoáng qua đã giống như một sào huyệt của phản diện.

Mức độ phát triển công nghệ tương đương với làng Rhine, không mạnh hơn là bao. Chỉ có điều nhìn qua ngành chăn nuôi và săn bắn phát triển hơn, vũ khí trang bị cũng tiên tiến hơn một chút so với làng Rhine.

Có lẽ đây là khác biệt về quan điểm phát triển.

Làng Rhine dưới sự lãnh đạo của Trịnh Tưởng Nguyệt, chủ yếu phát triển nông nghiệp, dệt may, thủ công nghiệp và xây dựng.

Làng Kiểm thực tế hơn, chú trọng chủ nghĩa thực dụng.

Tìm quanh một lượt, cũng không thấy trưởng làng Đại Kiểm Miêu, có lẽ đang núp trong ngôi nhà nào đó.

"Người làng Kiểm thường làm gì?"

Lâm Huyền đặt ống nhòm xuống, tò mò hỏi:

"Cướp bóc và hủy diệt? Hay làm điều xấu xa?"

"Không phải đâu."

CC lắc đầu:

"Có thể do chuyện của tôi mà anh hiểu lầm về làng Kiểm, thực ra họ cũng không tệ lắm. Nghe bà trưởng làng nói, người trong làng họ có phần hoang dã và hung dữ hơn, nhưng bản tính cũng không xấu."

"Chủ yếu là những ngôi làng này cách nhau rất xa, và hiện tại tài nguyên trên Trái Đất so với dân số thì rất phong phú, không cần phải tranh giành gì. Thực phẩm, đất đai, hoa màu, trái cây... đều tràn ngập, khắp nơi đều là rừng rậm tươi tốt, làng nào cũng không lo đói."

"Nếu có thứ duy nhất có thể gây tranh giành... thì chắc chắn là những 【đồ vật cổ đại】 được khai quật từ đất đai. Vì những thứ này thực sự là tài nguyên không thể tái tạo, không thể chế tạo, cũng là nguồn kiến thức chính sau khi nền văn minh bị gián đoạn."

"Đó có lẽ cũng là lý do tại sao Đại Kiểm Miêu và nhóm của hắn ta lại kiên trì mở két sắt như vậy. Làng Kiểm phát triển được nhờ vào cha của Đại Kiểm Miêu dẫn dắt. Ông ấy rất thích khảo cổ, cũng thích sưu tầm các sách cổ đại, nên ông ấy biết rất nhiều kiến thức, thậm chí có thể biết nhiều hơn cả bà trưởng làng Trịnh Tưởng Nguyệt."

"Sau này, vị trưởng làng già này qua đời vì bệnh, làng giao lại cho con trai là Đại Kiểm Miêu quản lý. Bà trưởng làng Trịnh Tưởng Nguyệt nói, làng Kiểm dưới sự quản lý của Đại Kiểm Miêu luôn tuân theo nguyên tắc không gây hấn với người khác, chỉ cần không gây sự với họ, họ sẽ không gây sự với ai."...

Lâm Huyền nghe CC kể.

"Oh" một tiếng dài.

Xem ra, Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ năm vẫn khá tốt, không thể nói là xấu, đánh giá là một nhân vật trung lập thì hợp lý hơn.

Cũng không trách được hắn ta dẫn theo đàn em truy sát CC...

Dù sao CC cũng là kẻ trộm, CC đã sai trước.

Điều duy nhất khiến Lâm Huyền cảm thấy tiếc nuối—

Cha của Đại Kiểm Miêu lại mất rồi sao!

Sao lại chết sớm như vậy!

Haiz.

Trời đố kỵ người tài.

Lâm Huyền không kìm được cảm thán, bao giờ mình mới có thể gặp và trò chuyện với vị thiên tài xuất chúng này?

Biết đâu chỉ cần hỏi trực tiếp, điểm ra được con đường, mình sẽ hiểu được hằng số vũ trụ 42.

Tuy nhiên...

Cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ năm, nếu vẫn còn thông thái như vậy.

Liệu có để lại bản thảo gì không?

Chắc chắn rằng trong Trái Đất hoang tàn như bây giờ, khả năng lớn là không có Câu Lạc Bộ Thiên Tài tồn tại, dù có tồn tại, cũng phải ở sao Hỏa.

Vẫn rất cần thiết để trà trộn vào làng Kiểm, điều tra kỹ càng.

Hắn trả lại ống nhòm cho cụ Vệ Thắng Kim, sau đó nhìn CC nói:

"【Vậy thì chúng ta cứ làm gián điệp, thẳng thắn gia nhập làng Kiểm, trở thành một thành viên của họ!】"

"Hả?"

CC ngạc nhiên với suy nghĩ của Lâm Huyền:

"Điều này... có thể được không? Chúng ta là kẻ thù mà."

"Không không không."

Lâm Huyền khoát tay:

"Lần này cô chưa bắt đầu trộm đồ của làng Kiểm mà, làm sao có thể là kẻ thù được? Không phải cô đã nói sao, làng Kiểm tuân theo nguyên tắc không gây sự trước. Chúng ta bây giờ chưa gây sự với họ, tuy không phải là bạn, nhưng ít nhất cũng không phải là kẻ thù như cô nói."

CC vẫn còn do dự:

"Gia nhập làng Kiểm... điều này thực sự là kế hoạch tôi chưa từng nghĩ đến, nhưng có thể làm được không? Anh định gia nhập họ thế nào? Tôi cảm thấy Nhị Trụ Tử có thể dễ dàng nhìn thấu âm mưu của chúng ta."

"Hừ, cô đánh giá cao cậu ta quá rồi."

Lâm Huyền cười lạnh:

"Cậu ta mà gặp chị dâu, sẽ ngay lập tức chịu sát thương chí mạng, trí thông minh bằng không, lòng trung thành bằng không, đầu óc chỉ biết theo chị dâu."

CC có chút nghi hoặc.

Dù trong những mảnh ký ức của cô, cũng có những ký ức về Đại Kiểm Miêu và ba đàn em, nhưng hoàn toàn không có khái niệm "Nhị Trụ Tử và chị dâu".

"Vậy chúng ta phải làm gì?"

Chương 1112: Chuyện tốt thành đôi (4)

CC ngơ ngác nói:

"Ở trong khu rừng hoang vắng này, chúng ta tìm đâu ra một chị dâu cho Nhị Trụ Tử?"

"Em dâu cũng được." Lâm Huyền bổ sung:

"Chỉ cần là vợ của ai đó là được."

CC cười nhẹ:

"Em dâu cũng không có, tìm đâu ra bây giờ?"

Đột nhiên.

Cô nhận ra, ánh mắt của Lâm Huyền và cụ Vệ Thắng Kim đều tập trung vào cô ấy.

"Tôi... tôi?"

Cô ấy chỉ vào mình, chớp mắt không thể tin, nhìn Lâm Huyền:

"Không thể nào?"

CC lập tức hiểu ra:

"Anh không định để tôi giả làm vợ anh, để tăng thiện cảm của Nhị Trụ Tử chứ?"

Lâm Huyền mỉm cười:

"Đúng vậy, nếu không, tại sao tôi nói đây là điểm yếu lớn nhất của Nhị Trụ Tử?"

"Nghe tôi nói, nếu tôi đoán không sai, làng Kiểm vẫn thực hiện chế độ bỏ phiếu dân chủ. Nếu chúng ta thực sự muốn gia nhập làng Kiểm với tư cách là thành viên chính thức, nhất định phải gặp Đại Kiểm Miêu trước, sau đó thông qua cuộc bỏ phiếu của ba người đàn em."

"A Tráng thì ngốc nghếch, Tam Bàn thì như cỏ đầu tường, không có chính kiến, quyết định chủ yếu vẫn nằm ở Nhị Trụ Tử. Chỉ cần Nhị Trụ Tử đồng ý chúng ta gia nhập làng Kiểm, thì mọi chuyện cơ bản sẽ thuận lợi."

"Vậy nên, cô hiểu chưa? Chỉ cần thuyết phục được Nhị Trụ Tử, nghĩa là thuyết phục được Đại Kiểm Miêu, thuyết phục được tất cả."

"Nói thật, cô nên tự tin vào hình ảnh của mình."

Lâm Huyền bắt đầu tâng bốc:

"Trong một thế giới nào đó trước đây, cô đã được toàn bộ phiếu bầu gia nhập bang Kiểm. Ngốc nghếch như A Tráng còn bắt đầu đọc thơ cổ khi nhìn thấy cô, Tam Bàn cũng học cách tranh giành trả lời, chỉ có Nhị Trụ Tử là không hứng thú... đó là vì tôi đã phủ nhận thân phận em dâu của cô."

"Ha ha!"

CC cười khinh bỉ:

"Tôi sao không biết mình có sức hút lớn như vậy?"

Cô ấy thực sự không muốn dính vào chuyện này, nhưng cân nhắc kỹ, lời của Lâm Huyền nói đúng là một cách tốt, có thể danh chính ngôn thuận trà trộn vào làng Kiểm:

"Lâm Huyền, không phải tôi không muốn giúp anh, chủ yếu là tôi thực sự không có kinh nghiệm."

CC giơ tay ra:

"Tôi còn nhỏ tuổi như vậy, cũng chưa từng yêu đương... anh bảo tôi diễn vai vợ anh thế nào? Tôi hoàn toàn không biết phải làm gì, tôi không biết làm vợ của người khác cần làm gì."

Nói xong, cô ấy nghi hoặc nhìn Lâm Huyền, hỏi một cách sâu sắc:

"【Anh đã từng yêu chưa?】"

"..."

Lâm Huyền thật sự không còn lời nào để nói.

Hắn cố gắng biện minh:

"Chưa ăn thịt lợn, chẳng lẽ chưa từng thấy lợn chạy sao? Chuyện này có gì là không thể diễn?"

"Anh xem."

CC chỉ vào hắn:

"Nếu anh có kinh nghiệm thì cũng được, anh có thể dẫn tôi biểu diễn. Nhưng bây giờ tôi chưa có kinh nghiệm yêu đương, anh cũng chưa từng yêu, việc chúng ta đóng giả làm một cặp vợ chồng hoàn toàn là một nhiệm vụ bất khả thi."

Thấy tình hình rơi vào bế tắc.

Cụ Vệ Thắng Kim biết rằng.

Trời đã giao trọng trách này cho ông ấy.

Như thể có một ánh sáng vàng rực rỡ chiếu xuống, ông ấy đứng dậy trong ánh hào quang, nhẹ nhàng hắng giọng:

"Khụ khụ khụ! Khụ!"

Thu hút ánh nhìn của hai người trẻ tuổi, ông ấy mỉm cười hiền từ:

"Các cô cậu, hai đứa không có kinh nghiệm yêu đương, kết hôn, nhưng ta có! Ta và vợ ta rất yêu thương nhau, mấy chục năm nay luôn là cặp đôi gương mẫu, chưa từng cãi vã, thực sự ngọt ngào, không rời xa nhau, tình cảm gắn bó như keo sơn."

"Giờ các cô cậu gặp khó khăn, có thể nhờ vào trí tuệ của người già chứ! Người ta nói nhà có người già như có báu vật, giờ là lúc ta thể hiện giá trị của mình rồi phải không? Yên tâm đi, cô gái nhỏ, chàng trai trẻ..."

Cụ Vệ Thắng Kim cười.

Ông ấy kéo tay Lâm Huyền bằng tay trái, tay phải nắm lấy tay CC, đặt chúng vào nhau, nắm chặt:

"Giao cho ta! Ta sẽ dùng tình yêu của ta và vợ ta làm mẫu, từng bước từng bước chỉ dẫn hai đứa cách đóng giả một cặp vợ chồng yêu thương! Đảm bảo không để cho cái tên ngốc kia phát hiện ra sơ hở!"

Nhìn thấy tình hình này.

Lâm Huyền vội vàng xua tay:

"Không cần, thật sự không cần, thầy Vệ."

"Thực sự thì cái tên Nhị Trụ Tử không khó đối phó như thầy nghĩ đâu, thực sự không cần bất kỳ kỹ năng diễn xuất nào, chỉ cần hai chữ 'em dâui' thốt ra, đủ để Nhị Trụ Tử phấn khích."

"Thậm chí, tôi còn không cần chủ động nói gì, cậu ta sẽ tự tưởng tượng... chỉ cần tôi không phủ nhận quan hệ với CC, Nhị Trụ Tử chắc chắn sẽ tự động coi CC là em dâu, sau đó đối xử với tôi như anh em thân thiết từ lâu."

Thấy cụ Vệ Thắng Kim càng lúc càng hăng hái, Lâm Huyền phải tìm cách làm ông ấy dịu lại.

Hắn nhìn về phía CC:

"CC, cô nói xem có đúng không? Thực sự không cần làm bất cứ buổi diễn tập nào."

Tuy nhiên.

Ngoài dự đoán của hắn.

CC nhìn xuống đôi tay bị cụ Vệ Thắng Kim nắm chặt, do dự một lúc, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Để an toàn, tốt nhất là... tốt nhất là diễn tập một chút. Chúng ta nghe lời thầy Vệ, xem một cặp vợ chồng thực sự phải diễn thế nào."

Chương 1113: Chuyện tốt thành đôi (5)

Lâm Huyền nghiêng đầu:

"Hả?"...

Bốn mươi phút sau, tại cổng làng Kiểm.

Lâm Huyền bước chậm rãi tiến về phía cổng làng Kiểm.

Vút!

Nhị Trụ Tử quăng cây giáo đỏ tua dài, mắt trợn lên:

"Người đến là ai!"

"Đại ca khoan đã."

Lâm Huyền vội nói:

"Tôi là người lang thang, muốn gia nhập vào làng của chúng ta để trú ngụ."

"Hừ."

Nhị Trụ Tử lạnh lùng nhìn Lâm Huyền một cách khinh bỉ:

"Làng Kiểm của chúng ta không bao giờ nhận người ngoài, mau đi đi, đi chỗ khác cho mát!"

"Ấy... Ấy da, chồng... chồng ơi."

Đột nhiên.

Một cô gái dáng điệu vặn vẹo, giống như đang học cách đi, bước đi loạng choạng, đâm sầm vào tay của Lâm Huyền.

Sau đó, với động tác rất cứng nhắc, cô gái mở rộng tay của Lâm Huyền ra, khoác vào... hoặc có thể nói là còng vào tay của hắn, bắt đầu đọc bài:

"Anh đi nhanh quá... làm gì, em... em không theo kịp..."

Ah...

Lâm Huyền thầm kêu lên một tiếng thảm bại trong lòng.

Chưa bao giờ hắn thấy diễn xuất tệ như vậy.

Người biết chuyện thì thấy CC đang cố gắng đóng vai một người vợ.

Người không biết còn tưởng là hồn ma nữ đến đòi mạng.

Lâm Huyền nhìn CC với ánh mắt cực kỳ thất vọng và tiếc nuối, truyền đạt thông điệp "cô thà không diễn còn hơn".

Thực lòng mà nói.

Diễn xuất cứng nhắc như vậy, thật sự không diễn còn hơn, thậm chí có diễn thật cũng bị cô ấy biến thành giả.

Rõ ràng là.

Người vợ của cụ Vệ Thắng Kim, hắn là kiểu người nhỏ bé, thích làm nũng, thích quấn quýt.

Việc hướng dẫn diễn xuất cũng phải dựa vào đặc điểm của người diễn chứ.

CC rõ ràng không phải kiểu con gái như vậy, bây giờ diễn cái kiểu điệu đà này, chẳng khác gì Đông Thi bắt chước Tây Thi.

Lâm Huyền vừa định giải thích gì đó với Nhị Trụ Tử thì—

Phù!!

Hai luồng hơi nóng phun ra từ mũi của Nhị Trụ Tử!

Cậu ta quăng cây giáo đỏ, chạy như bay tới trước mặt Lâm Huyền, nắm chặt hai tay hắn:

"Là em dâu sao!?"

Lâm Huyền cảm thấy hơi nóng như muốn thiêu đốt mình:

"À, đúng đúng đúng."

"Anh em tốt! Sao không nói sớm!"

Nhị Trụ Tử vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền, ôm chầm lấy như anh em thân thiết:

"Gia nhập làng Kiểm tốt lắm, gia nhập làng Kiểm có tiền đồ lắm! Đi đi đi, tôi đưa cậu đi gặp đại ca!"

Trên đường tới nhà Đại Kiểm Miêu.

Nhị Trụ Tử tiện thể gọi cả A Tráng và Tam Bàn, những người đang mày mò với két sắt, có vẻ như chuẩn bị tiến vào giai đoạn bỏ phiếu.

"Anh em của tôi! Tôi rất yên tâm!"

Nhị Trụ Tử vỗ ngực, chắc nịch đảm bảo với Đại Kiểm Miêu:

"Đại ca, để vị huynh đệ này và vợ của hắn cùng gia nhập làng Kiểm của chúng ta đi!"

Đại Kiểm Miêu ngồi trên ngai gỗ, xoa cằm, cau mày nhìn Lâm Huyền và CC:

"Ừm..."

Hắn ta suy nghĩ:

"Làng Kiểm không nuôi người vô công rồi nghề, các cậu có tài năng gì không?"

Lâm Huyền vừa định nói, không thì hắn sẽ lại lộn vài vòng nữa.

Kết quả là Nhị Trụ Tử nhanh chóng ngăn lại trước mặt Lâm Huyền:

"Đại ca, đôi mắt tinh tường của anh đâu rồi! Hai người này nhìn một cái là biết nhân tài, còn cần tài năng gì nữa! Anh xem, trai tài gái sắc, đây chính là tài năng lớn nhất rồi! A Tráng, cậu nói sao?"

A Tráng nhìn thấy CC, một mỹ nhân tinh xảo như thế, toàn thân cậu ta đơ ra, nói lắp bắp:

"Năm... năm Kỷ Lịch thứ tư xuân, Tằng Tử Kinh bị đày xuống quận Ba Lăng, qua năm sau..."

Bụp.

Đại Kiểm Miêu đập một phát vào đống củi:

"Cậu nói nhảm gì thế!"

"À."

A Tráng tỉnh lại, lau miệng, nói với Đại Kiểm Miêu:

"Đây chẳng phải là bài học mà cha anh đã dạy chúng ta năm xưa sao... không biết vì sao, đột nhiên em nhớ ra."

"Em, em đồng ý! Nhị Trụ Tử nói không sai, hai vị trai tài gái

sắc này, dù không làm gì, chỉ đứng đây thôi cũng đủ kích thích trí não của chúng ta... gia nhập làng của chúng ta chắc chắn là điều tốt!"

Tam Bàn bất ngờ giơ tay lên:

"Em thấy được!"

Hehe.

Lâm Huyền bị Nhị Trụ Tử chắn sau lưng, cũng cười thầm trong lòng.

Thật ra thì.

Đối mặt với nhóm thành viên bang Kiểm có trí óc tàn phế, tiểu não teo tóp, thân não thiếu hụt này... cần gì phải luyện diễn xuất chứ?

Họ sẽ tự giải quyết mọi chuyện.

Lâm Huyền chợt nhận ra.

Có vẻ như!

Bang Kiểm mới chính là chiếc chìa khóa vàng lớn nhất của hắn trong thế giới giấc mơ này!

Giấc mơ thứ nhất cung cấp súng và thông tin;

Giấc mơ thứ hai cung cấp người đỡ đầu và hậu thuẫn;

Giấc mơ thứ ba mang đến khinh khí cầu và bộ đồ phi hành gia;

Giấc mơ thứ năm trực tiếp bỏ phiếu thông qua việc gia nhập bang.

Quả nhiên...

Dù giấc mơ có thay đổi thế nào, Đại Kiểm Miêu vẫn luôn chân thành và thân thiện như vậy, không lạ gì khi hôm qua hắn không nỡ giết Đại Kiểm Miêu. Ở đâu còn tìm được một đại ca tốt đến mức nghe gì tin nấy, không có chút mưu mô nào chứ.

"Được rồi!"

Đại Kiểm Miêu vỗ đùi, đứng dậy từ ngai gỗ:

"Chúng ta vẫn coi trọng dân chủ, đã thông qua toàn bộ thì chào mừng các cậu gia nhập đại gia đình làng Kiểm! Hai cậu tên là gì?"

"Lâm Huyền." "CC."

Chương 1114: Két sắt của Cao Văn (1)

"Tốt!"

Đại Kiểm Miêu phất tay:

"Vậy từ hôm nay, các cậu chính là người của làng Kiểm tôi! Ai dám đánh các cậu thì chính là đánh vào mặt tôi! Tôi nhất định không tha cho chúng!"

"Đã có thành viên mới, tối nay làm thịt một con lợn, ăn mừng thật tốt! Hoan nghênh!"

Thấy quyết định được thông qua.

Nhị Trụ Tử thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Cậu ta nhìn Lâm Huyền với ánh mắt đồng cảm, tràn đầy tình cảm:

"Huynh đệ, nếu có thể gặp cậu sớm hơn thì tốt biết bao..."

"Hehe."

"Lần đầu gặp mặt, không có quà gì cho cậu, đây là tặng cậu vậy."

Nói rồi.

Nhị Trụ Tử tháo chiếc mũ che nắng bằng vải xanh trên đầu, đội lên đầu Lâm Huyền:

"Đây là bảo bối đấy!"

Thật là.

Lâm Huyền vội vàng gỡ xuống, đội lại lên đầu Nhị Trụ Tử:

"Không cần không cần, tấm lòng tôi nhận, nhưng món quà này quá quý trọng, tôi không dám nhận."

Đại Kiểm Miêu cười ha hả đi ra cửa:

"Lại đây! Tối nay ăn thịt nướng! Ăn mừng thật tốt! Chào mừng thành viên mới của làng Kiểm!"

"Hahaha!"

A Tráng và Tam Bàn cũng đi theo phía sau:

"Hahaha!"

Nhị Trụ Tử cũng chỉnh lại mũ rồi đi ra ngoài:

"Hahaha!!"...

Tiếng ư ử ư ử ư ử.

Trong tiền sảnh nhà Triệu Anh Quân, chú chó phốc sóc VV co ro trong góc, không dám phát ra tiếng kêu.

Nhưng cái bụng đói kêu òng ọc không ngừng phát ra tiếng ư ử ư ử.

Đây là cuộc khủng hoảng lớn nhất trong đời của nó!

Nó chưa bao giờ thấy cô chủ của mình tức giận như thế này!

Tối nay, cô ấy về nhà rất muộn.

Nó kêu gào đòi cô đổ thức ăn cho mình.

Kết quả là vừa kêu được hai tiếng—

Bụp!!

Một tập báo cáo dày bị đập mạnh xuống bàn trà, tiếng vang lớn đến mức át cả tiếng rống của chú chó phốc sóc.

VV, vốn là kẻ sợ kẻ mạnh, không dám kêu nữa.

Nó ngay lập tức co lại trong góc tủ giày.

Nằm rạp đầu, nửa ngẩng mắt nhìn cô chủ đang ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo, không nói một lời, lông mày nhíu chặt, thậm chí chưa kịp cởi giày cao gót.

Triệu Anh Quân.

Cô ấy hít thở sâu vài lần, nhưng vẫn không thể bình tĩnh lại được.

Thật là vô lý!

Ánh mắt cô nhìn vào tập báo cáo mở trên bàn trà, tại trang đầu tiên ở phần kết quả xét nghiệm, có dòng chữ đen in đậm nổi bật—

【Theo kết quả giám định, mẫu A là con gái ruột của mẫu B, mẫu B là mẹ ruột của mẫu A. 】

Triệu Anh Quân không nhớ nổi mình đã về nhà bằng cách nào sau khi nhận được báo cáo này.

Trên đường về, cô ấy không nhớ được gì cả.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cô ấy không thể hiểu nổi, cũng không thể tin được.

Mình trong sạch, chưa từng quan hệ với ai, làm sao có con gái!?

Chẳng phải là vô lý sao!?

Nhưng...

Nghĩ đến Diêm Kiều Kiều, cô gái có nét giống mình đến lạ.

Hơn nữa kết quả giám định DNA cũng không thể nói dối.

Nhớ lại, cách đây không lâu, Lâm Huyền bỗng nhiên yêu cầu mình làm giám định DNA với một cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Lúc đó, cô ấy chỉ coi đó là một trò đùa, không để tâm.

Nhưng.

Chỉ vài ngày sau, cha mẹ cô ấy lại kéo đến một cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

Chưa cần nói đến kết quả thế nào.

Tại sao, thời gian gần đây, luôn có người kéo cô bé đến để làm giám định DNA với mình?

Cô ấy lắc đầu.

Nguyên nhân của những câu hỏi này, lúc này không quan trọng.

Quan trọng là!

Cô bé đó, Diêm Kiều Kiều, con gái ruột về mặt sinh học của mình, rốt cuộc từ đâu ra?

Chuyện hoang đường này, rốt cuộc đã xảy ra như thế nào?

Cô ấy nheo mắt lại.

Nhìn vào căn phòng tối không bật đèn, chỉ có đèn báo nguồn

của tivi nhấp nháy...

Ư ử ư ử ư ử.

Bụng đói của chú chó phốc sóc VV lại phát ra tiếng ư ử ư ử.

Triệu Anh Quân quay đầu lại.

Nhìn vào con chó đang co ro như một quả bồ công anh bên cạnh tủ giày:

"Đói không?"

Chú chó phốc sóc VV lắc đầu điên cuồng như cái trống bỏi!

Không đói!

Vẫn sống được!

Hổ dữ không ăn thịt chó.

Cuối cùng, Triệu Anh Quân vẫn đứng dậy, đổ cho chó phốc sóc VV một bát thức ăn cho chó.

VV lập tức ăn ngấu nghiến.

"Xin lỗi."

Triệu Anh Quân vuốt ve đầu của nó, nhẹ nhàng nói:

"Chị không cố ý quên em."

Cô ấy xoa trán.

Hít một hơi thật sâu.

Đứng dậy lần nữa, ngồi xuống ghế sofa, dựa vào lưng ghế mềm mại, bắt đầu suy nghĩ về khả năng của sự việc "kỳ lạ" này.

Từ góc độ khoa học mà nói.

Chuyện này dù thế nào cũng không thể xảy ra.

Sinh con là chuyện một sớm một chiều mới có thể sinh ra được. Ít nhất cũng phải mười tháng mang thai. Cô ấy là phụ nữ, có sinh con hay không, chẳng cần phải nghi ngờ quá nhiều.

Cô bé Diêm Kiều Kiều kia, chắc chắn không thể là con gái của cô ấy.

"Haiz..."

Cô ấy thật sự cảm thấy có chút đau đầu.

Ban đầu còn tưởng rằng đã bắt được đứa con ngoài giá thú của cha mẹ, lén lút sinh một em gái sau lưng mình.

Kết quả là.

Lại tự kiểm tra ra một đứa con gái!

Thế thì thà không làm phiền, chấp nhận cái thân phận "cháu gái nhà họ hàng xa" của Diêm Kiều Kiều còn hơn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Triệu Anh Quân nhanh chóng bình tĩnh lại...

【Việc gì cũng có nguyên nhân】.

Từ lâu sống độc lập và lý trí, Triệu Anh Quân bắt đầu gạt bỏ cảm xúc, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề thực sự ở đâu.

Chương 1115: Két sắt của Cao Văn (2)

"Vấn đề chắc chắn không phải là ở mình."

Điều này cô ấy rất chắc chắn.

"Điều đó có nghĩa là..."

Cô ấy từ từ mở mắt, nhìn lên trần nhà mờ tối:

"Vấn đề, vẫn là ở cô bé đó."

Diêm Kiều Kiều, rốt cuộc từ đâu đến? Lại có thân phận gì?

Phải.

Phải làm rõ chuyện này.

Triệu Anh Quân dù không tự nhận mình là người nghiêm khắc, nhưng chuyện này, thứ nhất liên quan đến sự trong sạch của mình; thứ hai là tự dưng xuất hiện một đứa con gái, dù thế nào cũng rất kỳ lạ... Vì vậy, phải làm rõ chân tướng.

Để bản thân, để cha mẹ, và cả Diêm Kiều Kiều có một lời giải thích hợp lý.

"Nếu thật sự là con gái của mình... phải làm thế nào đây?"

Nghĩ đến vấn đề này.

Triệu Anh Quân liền cảm thấy đầu óc rối loạn.

Cô ấy mới 25 tuổi, hoàn toàn không biết phải làm sao, cũng

hoàn toàn chưa sẵn sàng để làm mẹ, càng không biết cách nuôi con, cũng không biết phải giao tiếp với con như thế nào.

Điều này không trách cô ấy được.

Bản thân dù là đàn ông hay phụ nữ, sự chuyển đổi trong vai trò gia đình, đều nên là quá trình tuần tự, chậm rãi mà thành.

Đâu có chuyện, tự dưng xuất hiện một đứa con gái mười mấy tuổi, rồi bắt người ta nhận?

Không có bất kỳ sự ấm áp nào,

Không có bất kỳ sự cảm động nào,

Chỉ có kinh hãi, bài xích, và lạnh sống lưng.

"Ngày mai đi xem Diêm Kiều Kiều thế nào."

Triệu Anh Quân gạt bỏ những cảm xúc thừa thãi khác.

Chuyện đã xảy ra rồi, thì việc trốn tránh và phủ nhận không có ý nghĩa gì, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Tất cả mọi nguồn cơn đều đến từ cô bé đó.

Vậy thì.

Tìm câu trả lời từ cô ấy!

Suy nghĩ thông suốt rồi.

Triệu Anh Quân từ ghế sofa đứng dậy, mở cửa tủ lạnh, chuẩn bị làm gì đó ăn cho đỡ đói. ...

Cùng lúc đó, trong giấc mơ thứ năm, làng Kiểm, rất náo nhiệt.

"Hahahahahahaha!!"

Đại Kiểm Miêu cầm một cái đùi lợn to, xé làm đôi, một nửa đặt trước mặt Lâm Huyền, một nửa đặt trước mặt CC, tâm trạng vô cùng phấn khởi:

"Nói về cái làng này, có thể các cậu không biết, từ khi tôi chưa làm trưởng làng, cha tôi là trưởng làng, thì cái làng này đã gọi là 【làng Kiểm】 rồi."

"Các cậu biết tại sao không? Bởi vì khi tôi sinh ra, đó là điềm lành! Dù là nửa đêm, nhưng lúc tôi chào đời... tất cả gà vịt bò dê trong làng, cả lợn trong chuồng, đều rên rỉ tên tôi."

"Rên rỉ Đại Kiểm Miêu?" CC nhìn Đại Kiểm Miêu mặt mày hồng hào, có chút say, cảm thấy nghi ngờ về tính xác thực của câu chuyện này:

"Những con lợn và gà đó làm thế nào để làm được điều đó?"

"Ôi dào, em dâu à, nghe tôi nói hết đã."

Đại Kiểm Miêu lắc lắc chén rượu trúc, lắc lư cái đầu:

"Đại Kiểm Miêu chỉ là biệt danh của tôi, không phải tên thật của tôi. Chỉ vì từ khi tôi sinh ra, mặt đã rất to, bà đỡ cũng nói mặt tôi tròn như cái bánh lớn, nên biệt danh Đại Kiểm Miêu cứ thế mà tiếp tục."

"Nhưng tôi có tên đàng hoàng đấy, cha tôi là người có văn hóa hiếm có trong thời đại này, đặt cho tôi một cái tên rất hay, chỉ là... bao năm nay, chưa từng có ai gọi cả."

Cộc.

Lâm Huyền đặt chén rượu trúc xuống, chớp chớp mắt nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh cũng có tên sao."

"Xì, cậu nói linh tinh à!"

Đại Kiểm Miêu hừ lạnh một tiếng:

"Thế giới này ai mà không có tên?"

"Nói về cha của anh..."

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Cha của anh khiến tôi có cảm giác... luôn là một nhân vật huyền thoại, nổi tiếng mà chưa từng gặp qua."

"Và cha của anh thực sự rất tuyệt vời, rất có văn hóa và thông minh. Nói thật... cha của anh tên là gì?"

Từ trước đến giờ, Lâm Huyền thật sự chưa biết tên cha của Đại Kiểm Miêu.

Đại Kiểm Miêu thở dài một tiếng, nói khẽ:

"【Trần Hòa Bình】."...

Lâm Huyền nhìn miếng thịt đùi lợn bóng mỡ trong đĩa, suy ngẫm về tên của cha Miêu.

Thật sự, đó là một cái tên rất uy nghiêm.

Là một siêu thiên tài chỉ bằng giấy bút đã suy ra được hằng số vũ trụ 42, thực sự xứng đáng với cái tên này.

Lâm Huyền mới nhận ra.

Đại Kiểm Miêu ở giấc mơ thứ năm, dường như vẫn cô đơn một mình.

Không thấy cha mẹ hắn ta, không có người vợ hiền dịu, cũng không có cô con gái nổi loạn và bé Miêu nhỏ giống hệt hắn ta.

Haiz.

Hắn cũng không hỏi.

Trong thời đại này, không có bất kỳ y học hiện đại nào, không có bất kỳ thuốc men nào, rất có thể một cơn cảm cúm nhỏ, một vết viêm nhiễm, cuối cùng đều có thể phát triển thành căn bệnh lấy đi mạng sống.

"Nghe nói cha của anh để lại nhiều bản thảo nghiên cứu?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Một lát nữa tôi có thể xem qua không?"

"Tất nhiên là được, anh em. Cậu đều là người của làng Kiểm rồi, đừng ngại ngùng, muốn làm gì thì làm! Hahahahaha!"

Đại Kiểm Miêu lại uống vài ly rượu ngũ cốc, dùng tay dính dầu mỡ chùi lên vai Lâm Huyền:

"Ông ấy để lại nhiều ghi chép, đều để trong căn phòng bên cạnh, trước khi bệnh qua đời còn nói, nếu có đứa trẻ nào hiếu học, cứ để nó vào học tập, nói rằng tri thức là con đường duy nhất thay đổi số phận."

Chương 1116: Két sắt của Cao Văn (3)

"Nhưng thời đại này, tri thức có thể ăn được sao? Từ khi cha tôi qua đời, không ai vào căn phòng đó nữa, cũng không ai dạy học cho mọi người... làng Kiểm từ đó trở đi, chẳng có gì thay đổi, cứ thế mà sống, thực ra cũng không tệ, ít nhất thì không lo cơm ăn áo mặc."

"Ôi dào, đừng nói mấy chuyện buồn chán này! Hôm nay là lúc vui vẻ, nào! Cạn ly! Uống hết ly này, chúng ta đi nhảy múa! Nhảy quanh đống lửa trại!"

Đại Kiểm Miêu nâng ly, cụng ly với Lâm Huyền và CC rồi uống cạn.

Sau đó kéo Đại Tráng, Nhị Trụ, Tam Bàn, bước chân loạng choạng, đến bên đống lửa trại cao vài mét ở giữa làng.

Dưới nhịp trống tay từ vài tấm da thú, họ xoay quanh đống lửa, hát ca nhảy múa cùng dân làng.

CC vừa ăn hoa quả trên bàn, vừa nhìn đám người ca hát nhảy múa, mỉm cười:

"Nếu biết sớm họ không tệ, cần gì phải đánh đánh giết giết, một mất một còn? Biết sớm họ đơn giản như vậy, đã sớm trà trộn vào rồi."

Lâm Huyền cười lắc đầu:

"Vậy nên việc giao tiếp giữa con người với nhau cũng phải có phương pháp."

"Nhưng muốn tự mình trà trộn vào, cũng không dễ dàng đâu, muốn qua cửa Nhị Trụ, thân phận chị dâu hoặc em dâu là tấm vé bắt buộc... vì vậy cần hai người phối hợp mới được."

CC ném hạt quả trong tay, nhìn Lâm Huyền:

"Vậy tôi cần tiếp tục diễn không?"

Cô ấy lau tay:

"Thầy Vệ còn dạy tôi vài kỹ năng đóng vai người vợ."

"Không cần đâu, không cần đâu..."

Lâm Huyền xua tay:

"Diễn xuất của cô có phần hơi phô trương, thực ra như tôi đã nói ngay từ đầu, không cần phải diễn, cứ bình thường làm chính mình là được, người làng Kiểm không có nhiều tâm cơ như vậy."

"Hơn nữa thầy Vệ dạy cô hoàn toàn là theo kiểu người yêu của ông ấy, loại hình chim nhỏ nép vào người... phong cách này rõ ràng không hợp với cô."

Hắn cầm một quả bên cạnh, đưa cho CC:

"Cô không tự nhận thấy sao? Trước đây ở cửa làng, diễn xuất kiểu điệu đà đó, cô không cảm thấy phản cảm hoặc chán ghét sao?"

"Không có đâu."

CC lắc đầu:

"Tôi không có cảm giác gì đặc biệt... chủ yếu là tôi cũng chưa từng yêu đương, không biết tình yêu thật sự là thế nào, hoặc là... người đang yêu nên làm gì."

"Có lẽ anh suy nghĩ hơi đơn giản rồi Lâm Huyền. Trên thế giới này, sống sót đã rất khó khăn, cũng không có bất kỳ tác phẩm văn học nào để tham khảo, bình thường đứa trẻ ở độ tuổi như tôi, hoàn toàn không có cách nào để hiểu chuyện này."

Cô ấy nhận quả từ tay Lâm Huyền, nhìn về phía đống lửa trại lớn, vũ điệu náo nhiệt và vui vẻ.

Mỗi thời đại đều có cách giải trí riêng.

Phương thức khác nhau.

Nhưng niềm vui dường như đều giống nhau.

"Anh biết nhảy không?"

CC nhìn Lâm Huyền.

"Tôi biết."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng tôi không biết nhảy điệu của họ."

Hắn cười bất đắc dĩ:

"Đây chắc là điệu nhảy đặc trưng của làng Kiểm, hoàn toàn không có quy tắc, nhìn không hiểu."

"Hài, có gì mà không hiểu!"

Bỗng nhiên.

Giọng của Nhị Trụ vang lên từ phía sau.

Hai người giật mình quay lại.

Phát hiện phiên bản này của Nhị Trụ... quả thật là sâu không lường được, xuất quỷ nhập thần!

Chỉ thấy Nhị Trụ cũng hơi say, cười ha ha kéo tay hai người:

"Đến đây, để tôi dạy các cậu!"

"Không, không cần đâu."

Lâm Huyền xua tay từ chối.

Hắn trà trộn vào làng Kiểm là có mục đích, sắp tới, hắn định vào phòng của cha Đại Kiểm Miêu, xem những ghi chép ông ấy để lại.

Sau đó.

Hắn còn phải đến một góc làng, tìm két sắt của Cao Văn, thử mở nó, xem bên trong có gì.

Chỉ là.

Nhị Trụ thật sự quá nhiệt tình, kéo mạnh hai người đến bên đống lửa trại.

Ngọn lửa cháy rực, chiếu đỏ mặt mọi người.

Nhị Trụ đặt tay của Lâm Huyền và CC lên nhau:

"Các cậu cứ nắm thế này, theo tôi mà nhảy, nào-"

Nhị Trụ linh hoạt dẫn nhảy bên cạnh, ra hiệu cho Lâm Huyền và CC nắm tay theo nhịp mà xoay.

Lâm Huyền bất đắc dĩ.

Để không lộ mục đích thẳng thừng, hắn đành phải cố hòa nhập môi trường, bắt đầu bước đi giống như đang nhảy điệu Tap Dance.

CC rõ ràng là lần đầu nhảy múa.

Vừa phải nhìn Nhị Trụ dạy, vừa phải cẩn thận không giẫm lên chân Lâm Huyền. Lúc này cô ấy có cảm giác như người học múa ở Hàm Đan, cứng nhắc vô cùng.

Nhưng cô ấy học rất nghiêm túc.

Sự nghiêm túc này... vô tình làm Lâm Huyền nhớ đến Sở An Tình.

Ngọn lửa nhảy múa phản chiếu trên gương mặt CC, khiến cô ấy thêm phần hoạt bát và nhiệt huyết, ánh mắt cũng lấp lánh ánh lửa, đôi mắt cũng mềm mại hơn nhiều.

CC vốn là phiên bản lạnh lùng của Sở An Tình.

Và bây giờ, nhiệt độ của ngọn lửa, dường như đã làm tan chảy sự lạnh lùng này, khiến Lâm Huyền nhất thời nhớ về buổi dạ tiệc Tết năm 2023 khó quên đó...

Sở An Tình trong bộ váy dạ hội xanh, như một tinh linh trong rừng, cùng hắn hoàn thành một điệu Waltz khiến mọi người ngạc nhiên.

Đó là lần đầu tiên hắn nhảy với Sở An Tình.

Chương 1117: Két sắt của Cao Văn (4)

Cũng là lần duy nhất.

Lần cuối cùng.

Không hiểu sao, hắn nghĩ đến một câu.

Rằng...

【Nhiều lúc, khi bạn không nhận ra, bạn đã gặp lần cuối với một số người rồi. 】

Bây giờ Lâm Huyền, rất thấm thía câu này.

Có lẽ việc có thể gặp lại CC trong giấc mơ thứ năm đã là một kỳ tích.

Còn giấc mơ tiếp theo thì sao?

Sẽ còn có cô ấy chứ?

Thế giới sẽ thay đổi ra sao?

Lâm Huyền hoàn toàn không chắc chắn.

Như hiện tại, CC đang cố gắng học các bước nhảy mà không giẫm lên chân hắn... Ai có thể đảm bảo lần tiếp theo nhập mộng, cô ấy vẫn còn ở đây?

"Ôi chao."

Cuối cùng CC cũng giẫm lên giày của Lâm Huyền, cười ngại

ngùng:

"Xin lỗi."

Nụ cười xin lỗi của cô ấy kéo suy nghĩ của Lâm Huyền trở về thực tại:

"Đừng nhìn Nhị Trụ nữa, để tôi dạy cô."

Điệu nhảy quanh lửa trại này, thực ra không có nhiều động tác, hắn chỉ cần nhìn qua hai lần là nhớ hết.

Vẫn là câu nói đó...

Điệu nhảy mà bang Kiểm này ai cũng học được, thì có khó gì?

Hắn đã làm bạn nhảy cho nhiều chị em trong các lớp khiêu vũ ở đại học Đông Hải, kỹ thuật nhảy giao tiếp đã đạt đến mức thuần thục.

Hắn nắm chặt tay CC, dẫn dắt cô ấy.

Từng bước, từng bước, theo nhịp trống tay, xoay quanh đống lửa, nhẹ nhàng nhảy múa.

Rất nhanh chóng.

CC đã hiểu được những bước nhảy này, không còn cần sự chỉ dẫn của Lâm Huyền, dần dần theo kịp nhịp điệu một cách thoải mái.

"Cô thật sự có năng khiếu."

Lâm Huyền nhìn CC:

"Khả năng phối hợp cơ thể của cô rất tốt, và cô cũng có năng khiếu nghệ thuật."

"Anh là người đầu tiên nói như vậy."

CC nói:

"Tuy nhiên... đây là điệu nhảy đầu tiên mà tôi biết nhảy, trước đây chưa có cơ hội nhảy, cũng không ai dạy tôi nhảy, cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo."

Lâm Huyền và CC cùng nhau, theo nhịp trống ngày càng sôi động, chào đón cao trào cuối cùng của buổi vũ hội lửa trại.

"Thật tuyệt vời."

CC nhìn đống lửa cháy rực, ánh mắt không rõ là vui vẻ hay buồn bã:

"Chỉ là..."

"【Ngày mai chúng ta gặp lại, sau này chúng ta gặp lại... liệu tôi có quên mất những bước nhảy vừa học này, mọi thứ lại bắt đầu từ đầu?】"

Lâm Huyền gật đầu:

"Điều đó phụ thuộc vào các mảnh ký ức của cô, mỗi thế giới tôi sẽ gặp cô vô số lần, nhưng cô chỉ nhớ được một lần trong số đó."

"Nếu may mắn, có lẽ ở thế giới tiếp theo, cô sẽ có thêm mảnh ký ức của tối nay, vẫn còn nhớ cách nhảy điệu này."

"Nhưng tôi nghĩ hy vọng không lớn... có vẻ như các mảnh ký ức của cô thường tập trung vào những lần thay đổi thế giới gần đây, càng xa xôi, cô càng không nhớ rõ."

Nhịp trống tay của dân làng đã đến nhịp điệu cuồng nhiệt, bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại đột ngột, kết thúc buổi vũ hội lửa

trại.

"Tôi sẽ cố gắng nhớ."

CC mỉm cười.

Giống như Sở An Tình mỉm cười.

Đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm,

Khóe miệng lộ ra lúm đồng tiền nhỏ,

Trong sáng và rạng rỡ, khiến Lâm Huyền thoáng chốc ngỡ ngàng:

"Cảm ơn anh, đã dạy tôi điệu nhảy này."

Cộc—

Nhịp trống cuối cùng ngừng lại ngay lập tức.

Đám đông xung quanh cũng dừng chân, tản ra, hoặc vỗ tay hoặc la hét.

Lâm Huyền và CC cũng buông tay.

Mỗi người lùi lại một bước, đứng hai bên đống lửa, cách nhau... dường như là một biển lửa, dường như là một đại dương.

Giống như giữa Brooklyn và Đông Hải là Thái Bình Dương mênh mông.

Xa xôi.

Nhưng vẫn ở cùng một hành tinh.

"Thiên tài!"

Nhị Trụ nhiệt liệt vỗ tay, mắt đầy tán thưởng chạy tới, giơ

ngón cái lên với CC:

"Em dâu, em đúng là thiên tài!"

Sau đó quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Cậu em, cậu cũng không tệ!"

"Cậu có thể không biết, cái mũ che nắng bằng vải này trên đầu tôi, là phần thưởng của cuộc thi nhảy của làng năm ngoái... kỹ thuật này, từng đường may... cậu nhìn xem, quá tinh xảo, hoàn toàn không phải là thứ mà ngôi làng nhỏ của chúng ta có thể làm ra, nên mới được làm phần thưởng cho người chiến thắng!"

"Nhưng tôi thấy, kỹ năng nhảy của cậu có vẻ không kém tôi, rất có năng khiếu, vì vậy tôi quyết định—"

Nhị Trụ quả quyết gỡ chiếc mũ che nắng bằng vải màu xanh lá trên đầu, đội lên đầu Lâm Huyền:

"Cậu sẽ được lên ngôi làm vua!"

"Không không..."

Lâm Huyền vội vàng gỡ lời nguyền này xuống, nhanh chóng đội lại lên đầu Nhị Trụ:

"Tôi còn kém xa, cậu mới là vua của điệu nhảy!"

Thật là kỳ lạ.

Nhị Trụ cứ muốn đội cái mũ xanh này lên đầu mình, đây là nghi thức kỳ quặc gì vậy?...

Cuối cùng, đến lúc tự do hoạt động, mọi người tản ra trò chuyện.

Mọi người đều đã ăn uống no nê, đứng hoặc ngồi ở các góc

làng tán gẫu.

Lâm Huyền cũng có cơ hội cùng CC bước vào ngôi nhà của cha Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình.

May mắn là làng Kiểm rất phát triển về chăn nuôi và săn bắn.

Mỡ, loại nguyên liệu quan trọng để làm đèn dầu, rất dồi dào, ngay cả trong căn phòng lâu ngày không ai vào này, cũng có hai chiếc đèn dầu lớn.

CC lấy một cành cây đang cháy từ đống lửa, thắp sáng hai chiếc đèn dầu, chiếu sáng căn nhà của cha Miêu.

Rất ngăn nắp, cũng rất sạch sẽ, dường như thường xuyên có người quét dọn.

Chương 1118: Két sắt của Cao Văn (5)

Có một giá sách nhỏ, trên đó có vài cuốn sổ ghi chép, đều được đóng bằng giấy rất thô, có lẽ là công nghệ làm giấy cổ xưa, trong ngôi làng này được coi là công nghệ tiên tiến.

Lâm Huyền và CC mỗi người cầm một quyển, xem nội dung bên trong.

Cuốn trong tay Lâm Huyền chép rất nhiều thơ từ...

Có lẽ là cha Miêu đã phát hiện và ghi chép lại khi khảo cổ?

Bao gồm cả bài "Nhạc Dương Lâu Ký" mà A Tráng buổi chiều đã ngẫu hứng đọc lên, cũng được ghi trong quyển sổ này.

Nhớ lại lời A Tráng và Đại Kiểm Miêu nói.

Khi cha Miêu còn sống, ông thường dạy học cho trẻ em trong làng, truyền đạt kiến thức cho chúng. Nhưng sau khi ông qua đời, ngôi trường này bị bỏ hoang, làng Kiểm chính thức bước vào thời đại lãnh đạo của Đại Kiểm Miêu, bắt đầu cuộc sống hoang dã.

Tiếp tục lật xem.

Cuốn sổ này toàn là thơ cổ, nhiều bài không hoàn chỉnh, cũng có nhiều chỗ sai.

Cha Miêu dĩ nhiên không biết đó là sai.

Nhưng Lâm Huyền thì biết, rất nhiều chỗ đã chép sai... cũng không trách cha Miêu được, ông ấy đã tìm thấy những di sản văn

minh này từ khảo cổ, đã rất đáng khâm phục rồi.

"CC, cuốn của cô viết gì vậy?"

Lâm Huyền đặt cuốn sổ trong tay xuống, nhìn về phía CC bên đèn dầu kia.

"Là toán học."

CC đưa cuốn sổ trong tay cho Lâm Huyền:

"Là những bài toán rất đơn giản."

Toán học?

Lâm Huyền lập tức hứng thú, nhận cuốn sổ thô ráp và lật xem.

Quả thật...

Đều là những bài toán rất đơn giản.

Còn chưa khó bằng phương trình mà Trịnh Tưởng Nguyệt dạy, quá cơ bản.

Lâm Huyền vốn định tìm kiếm manh mối liên quan đến hằng số vũ trụ 42, nhưng sau khi xem hết tất cả các cuốn sổ, hắn đã chắc chắn...

Cha của Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ năm không hề nghiên cứu về hằng số vũ trụ.

Điều này cũng dễ hiểu.

Siêu thảm họa toàn cầu năm 2400 đã đảo lộn cả thế giới, nhiều việc đã thay đổi.

Trong những giấc mơ trước, cha của Đại Kiểm Miêu có thể tiếp tục nghiên cứu hằng số vũ trụ hoàn toàn nhờ vào cuốn "Giới

Thiệu Hằng Số Vũ Trụ" trong mộ của bạn gái Lưu Phong, Lý Thất Thất.

"Giới Thiệu Hằng Số Vũ Trụ" tuy được sáng tác vào thời đại của Lâm Huyền.

Nhưng.

Vì bị chứng minh là hoàn toàn sai lầm, vô giá trị, không có nhà xuất bản nào muốn xuất bản nó, chỉ có Lý Thất Thất tự in một bản.

Chỉ có một bản duy nhất.

Là bản duy nhất trên toàn thế giới.

Ít nhất, trong vài trăm năm tới, trên Trái Đất sẽ không tồn tại bản thứ hai của "Giới Thiệu Hằng Số Vũ Trụ".

Rõ ràng.

Trong tương lai của giấc mơ thứ năm, siêu thảm họa đã hủy diệt mọi thứ, gần như tất cả người khỏe mạnh trên Trái Đất đều di cư đến sao Hỏa, Trái Đất bị bỏ lại trong thảm họa.

Vậy nên tự nhiên, bản duy nhất của "Giới Thiệu Hằng Số Vũ Trụ" cũng không được khai quật, cũng không đến tay cha của Đại Kiểm Miêu. Nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 vì thế cũng chấm dứt.

Logic của thời không, liên kết chặt chẽ.

Sai một ly, đi một dặm.

"Đi thôi, chúng ta đi xem cái két sắt hợp kim hafnium kia."

Lâm Huyền đặt cuốn sổ của cha Đại Kiểm Miêu về chỗ cũ, cầm đèn dầu, cùng CC đi về phía góc làng.

Cái két sắt hợp kim hafnium nằm ở đó.

Nâng đèn dầu lên xem, phương pháp thử từng khả năng đã thử đến mã 00002701.

Chỉ còn lại 2700 mã cuối cùng!

Nếu thử với tốc độ nhanh nhất... không đến một tiếng là có thể mở được két sắt của Cao Văn.

"Cảm ơn làng Kiểm."

Lâm Huyền chân thành nói:

"Không có họ thử trước mười mấy năm, loại trừ gần một trăm triệu mã số, hôm nay chúng ta muốn mở cái két sắt này, không dễ chút nào."

"Két sắt này quan trọng lắm à?"

CC hỏi:

"Người tên Cao Văn này... anh có biết ông ấy không?"

Lâm Huyền không phủ nhận, cũng không khẳng định:

"Không hẳn là biết, và tôi cũng không chắc, người tên Cao Văn này có phải là Cao Văn mà tôi biết không."

"Nếu là Cao Văn viện sĩ mà tôi biết... thì những gì trong két sắt này rất đáng mong chờ."

"Viện sĩ Cao Văn chắc chắn là một thiên tài thực sự, phát minh của ông ấy từng thay đổi cả thế giới, xoay chuyển tương lai."

"Tôi tin rằng thiên tài thực sự sẽ không bị chôn vùi. Nếu ông ấy đã dùng két sắt hợp kim hafnium, thì khả năng cao là đã vào buồng ngủ đông để đến tương lai."

"Trong hoàn cảnh đó, thường sẽ để lại thứ rất quan trọng cho bản thân trong tương lai... nói chung, dù sao cũng chỉ còn rất ít mã số khả thi, chúng ta mở ra sẽ biết bên trong có gì."

CC quay đầu nhìn tám vòng quay mã số:

"Họ đã thử đến mã 00002701 rồi, chúng ta cứ tiếp tục từ đó, từng bước một mà thử."

"Không không."

Lâm Huyền là người rất biết lắng nghe và không hấp tấp.

Hắn lập tức xoay tám vòng quay mã số về 00000000 rồi cười nói:

"Chúng ta bắt đầu từ 00000000. dù với phương pháp thử từng khả năng, bắt đầu từ đâu cũng như nhau, nhưng bài học nên nhớ vẫn phải nhớ."

Nói rồi.

Hắn bắt đầu xoay vòng quay mã số bên phải nhất, thử từng mã một.

00000001.

00000002.

00000003. ...

Cạch, cạch, cạch.

Tiếng khóa quen thuộc không mở ra được.

Suốt bấy lâu nay, với rất nhiều két sắt hợp kim hafnium, rất nhiều cuộc phiêu lưu trong giấc mơ... Lâm Huyền thực sự chưa mở thành công được một chiếc két sắt nào.

Chương 1119: Lá bài lớn (1)

Trước mắt.

Có lẽ cuối cùng cũng sắp có một đột phá từ con số không!

Cạch, cạch, cạch.

Theo sự tăng dần của các con số trên vòng quay mật mã, Lâm Huyền cũng mím chặt môi, không tránh khỏi có chút mong đợi và căng thẳng.

Cạch, cạch, cạch.

00000039.

00000040.

00000041.

Nhấn vào khóa.

Vẫn chưa mở được.

Lâm Huyền lại xoay tiếp vòng quay mật mã cuối cùng.

Trên két sắt hợp kim hafnium, tám vòng quay mật mã hiện lên —

00000042

Đây...

Đây là một con số vô cùng quen thuộc, hơn nữa còn là một số thập phân rất quen thuộc.

【Giống hệt với giá trị hiển thị trên đồng hồ thời không của Lưu Phong, 0. 0000042. chỉ là thiếu một dấu chấm thập phân. 】

Lâm Huyền không suy nghĩ nhiều, máy móc nhấn vào khóa—

Bùm.

Một tiếng động nặng nề vang lên sau hàng trăm năm.

Két sắt hợp kim hafnium bật mở!

"Mở được rồi... thực sự mở được rồi!"

CC lập tức nhảy lên từ ghế đá bên cạnh, mắt mở to.

Dù có thể nhận thức rằng phương pháp thử từng khả năng sớm muộn gì cũng sẽ mở được két sắt.

Nhưng khi khoảnh khắc này thực sự đến...

Cô ấy vẫn cảm thấy có chút khó tin!

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn vẫn còn nghi ngờ.

Tại sao lại trùng hợp như vậy?

Mật mã két sắt của Cao Văn không chỉ liên quan đến 42, mà còn giống hệt với độ cong thời không của dòng thời gian hiện tại...

Điều này có nghĩa là gì?

Với sự nghi ngờ đó, Lâm Huyền mở chiếc két sắt hợp kim hafnium đã bị bụi phủ kín suốt nhiều năm.

Chỉ thấy.

Chiếc két sắt trống rỗng, bên trong gần như không có gì.

Chỉ có ở góc dưới cùng, một cuốn sổ được bọc nhựa toàn bộ.

Lâm Huyền nhẹ nhàng nhấc lên.

Nhờ có lớp nhựa bọc toàn bộ, dù đã trải qua hàng trăm năm, nó vẫn được bảo quản hoàn hảo, giống như mảnh giấy nhựa bọc của Trịnh Tưởng Nguyệt, có thể xem được bình thường.

Hắn mở cuốn sổ thiêng liêng và nặng nề này.

CC cũng giơ đèn dầu lại gần, hai người cùng nhìn vào trang bìa của cuốn sổ.

Qua lớp nhựa bọc còn nguyên vẹn, có thể rõ ràng thấy vài dòng chữ đen trên trang giấy bên trong—

【Tôi tên là Cao Văn, cuốn nhật ký này được lưu giữ vào ngày 7 tháng 12 năm 2201. Tôi dự định bước vào buồng ngủ đông và tỉnh dậy trong vòng 10 năm an toàn để đảm bảo không mất trí nhớ, để lấy lại cuốn nhật ký này. 】

【Nếu bạn không phải là Cao Văn mà lại nhìn thấy cuốn nhật ký này. Điều đó có nghĩa là... 】

【Tôi đã chết. 】

Tôi đã chết.

Lâm Huyền nhìn dòng chữ cuối cùng trên trang bìa của cuốn sổ tay của Cao Văn...

Vừa rời khỏi đống lửa, làn da bị nướng khô, cơ thể nóng bừng, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy dòng chữ này, hắn cảm nhận được một luồng hơi lạnh đột ngột tràn qua.

Cao Văn.

Dường như đã tiên đoán được tất cả.

Theo như những gì ông ấy nói.

Sau khi để lại cuốn sổ tay này trong két sắt, ông ấy sẽ bước vào buồng ngủ đông.

Rồi dự định sẽ thức dậy trong vòng 10 năm để đảm bảo trí nhớ không bị mất đi.

Dù không biết mục đích của Cao Văn khi ngủ đông ngắn hạn là gì, có lẽ ông ấy đang trốn tránh điều gì đó... hoặc có thể ông ấy đang chờ đợi điều gì đó.

Tóm lại.

Theo kế hoạch ban đầu của Cao Văn.

Ông ấy sẽ thức dậy với trí nhớ hoàn chỉnh, giống như phương pháp mà Triệu Anh Quân đã sử dụng trong giấc mơ thứ ba.

Sau khi thức dậy, vì trí nhớ vẫn còn nguyên, Cao Văn chắc chắn sẽ quay lại ngân hàng Thái Mỗ, mở két sắt của mình, lấy cuốn sổ tay.

Đó là quy trình hoàn chỉnh trong kế hoạch của Cao Văn.

Nếu không có gì bất trắc, cuốn sổ tay này chắc chắn sẽ được Cao Văn 10 năm sau lấy ra, hoàn thành việc truyền đạt thông tin.

Nhưng.

Rõ ràng.

Giữa chừng đã xảy ra sự cố.

Lâm Huyền phỏng đoán, có thể có hai tình huống xảy ra với Cao Văn:

Cao Văn đã ngủ đông quá lâu, hoặc gặp sự cố trong khi ngủ

đông, dẫn đến việc hoàn toàn mất trí nhớ. Vậy nên tự nhiên, Cao Văn cũng quên mất việc két sắt hợp kim hafnium, không kịp thời lấy cuốn sổ tay, và từ đó hoàn toàn quên lãng.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy, khả năng này xảy ra rất nhỏ.

Người thông minh như Cao Văn, làm sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng như vậy?

Vì thế, Lâm Huyền nghiêng về khả năng thứ hai hơn...

Cao Văn đã bị ai đó giết hại vì một lý do nào đó. Do đó, ông ấy không chỉ không lấy lại được cuốn sổ tay, mà còn sớm dự cảm được cái chết của mình, nên mới để lại những dòng chữ như di chúc trên trang bìa của cuốn sổ, dự báo về cái chết của mình.

"Thật thú vị."

CC nhìn những dòng chữ do Cao Văn viết, phân tích:

"Chủ nhân của cuốn sổ tay này, Cao Văn, rõ ràng biết mình sẽ bị giết hại, nên mới để lại cuốn sổ này."

"Nói cách khác, Cao Văn đã để lại di chúc trong két sắt để phòng ngừa."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng nghĩ vậy."

"Tôi thậm chí còn đoán rằng, lý do Cao Văn chọn ngủ vào buồng ngủ đông, có thể là để trốn tránh cái chết... nhưng từ kết quả thì thấy, Cao Văn đã thất bại, ông ấy có lẽ đã bị ai đó giết chết."

Chương 1120: Lá bài lớn (2)

"Chúng ta hãy tiếp tục xem, nếu Cao Văn thực sự có thể tiên đoán cái chết của mình, biết đâu sẽ để lại thêm nhiều thông tin về kẻ sát nhân."

Mang theo hy vọng.

Lâm Huyền lật sang trang thứ hai của cuốn sổ tay.

Trên đó vẫn là những dòng chữ viết tay của Cao Văn, dường như là bổ sung cho lời di chúc trên trang trước:

【Vì sự an toàn của bạn, tôi sẽ không giải thích quá nhiều, để tránh bạn gặp rắc rối như tôi. 】

【Chỉ mong bạn sau khi xem cuốn sổ này, sẽ công bố những kết quả nghiên cứu ở các trang sau ra thế giới. 】

【Hãy yên tâm, nguyên nhân cái chết của tôi tuyệt đối không liên quan đến kết quả nghiên cứu này; tôi rất rõ ràng, tôi bị kẻ sát nhân nhắm đến vì một vấn đề toán học khác. 】

【Vì vậy, đừng lo lắng rằng việc công bố kết quả nghiên cứu ở các trang sau sẽ dẫn đến tai họa chết người, đây là một bước đột phá lý thuyết mang tính cách mạng. 】

【Tôi tin rằng, việc công bố kết quả nghiên cứu này sẽ thay đổi thế giới, sửa chữa nhiều sai lầm, cứu sống nhiều người, và mang lại cho tương lai... nhiều khả năng hơn. 】

【Đừng nghĩ rằng đã quá muộn, việc đúng đắn, làm lúc nào cũng không muộn. 】

【Dù bạn đang ở thời đại nào, dù bạn nhìn thấy cuốn sổ này bằng cách nào. Hãy tin rằng—】

【Mọi thứ, vẫn còn kịp. 】...

Lâm Huyền đọc lại hai lần những lời ghi trong trang này, đại khái hiểu được ý của Cao Văn.

Đầu tiên.

Cao Văn biết rõ lý do tại sao mình bị kẻ thù nhắm đến, hiểu rõ nguyên nhân dẫn đến cái chết.

Đó là vì nghiên cứu một vấn đề toán học;

Thêm vào đó, mật mã két sắt hợp kim hafnium được đặt là 00000042;

Thì điều đó không cần nói ra...

【Viện sĩ Cao Văn trong giấc mơ thứ năm nhất định cũng đã nghiên cứu về lĩnh vực hằng số vũ trụ!】

Điều này không cần nghi ngờ.

Trong vài giấc mơ trước, cha của Đại Kiểm Miêu vì nghiên cứu hằng số vũ trụ và đã đưa ra kết quả là 42, sau đó bị ám sát hoặc bị bắt đi.

Cha mẹ của Quý Lâm, cũng là các nhà toán học, bị bắn chết lúc 00:42, dù không biết họ nghiên cứu gì, nhưng xem xét tình hình hiện tại, cũng chắc chắn liên quan đến hằng số vũ trụ.

Bây giờ, lại có trường hợp thứ ba, Cao Văn.

Thiên tài Cao Văn.

Ông ấy không bị suy sụp vì giáo sư Hứa Vân công bố dung

dịch ngủ đông trước 200 năm, ngược lại càng mạnh mẽ hơn, chuyển hướng nghiên cứu sang các lĩnh vực khác và tiếp tục tỏa sáng.

Từ những thông tin ngắn gọn trên cuốn sổ tay này.

Viện sĩ Cao Văn ít nhất đã đạt được đột phá ở hai lĩnh vực.

Một là lĩnh vực hằng số vũ trụ, ông ấy đã tính ra hằng số vũ trụ là 42, nhưng cũng vì thế mà gặp họa sát thân.

Cái còn lại chính là nghiên cứu ở các trang phụ lục sau cuốn sổ tay, mà Cao Văn cũng gửi gắm hy vọng rằng ai đó sẽ công bố nó ra thế giới, thay đổi thế giới này, cứu được nhiều người hơn.

Là người từng phát minh ra dung dịch ngủ đông.

Lâm Huyền không chút nghi ngờ Cao Văn đang khoác lác, ông ấy đã nghiên cứu ra một phát minh thay đổi thế giới, thì có thể nghiên cứu ra phát minh thứ hai.

Nhưng đáng tiếc.

Nghiên cứu thứ hai chưa kịp công bố, Cao Văn đã bị nhắm đến và giết chết vì nghiên cứu hằng số vũ trụ 42.

Kẻ giết ông ấy là ai?

Lâm Huyền từ lâu đã nghi ngờ, dù không phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng chắc chắn có liên quan đến một thành viên nào đó trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Giờ chưa cần nghĩ nhiều, đợi mình gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi, tự nhiên sẽ biết sự thật.

Thứ hai.

Còn có thể suy ra từ những lời di chúc này, ý thứ hai của Cao

Văn:

Ông ấy đã tính đến khả năng mình sẽ chết bất ngờ, đồng thời cũng tính đến khả năng cuốn sổ này sẽ được người khác nhìn thấy vào một ngày nào đó.

Ông ấy đã đánh cược.

Hy vọng một ngày nào đó, khi cuốn sổ được người khác nhìn thấy, họ sẽ công bố kết quả nghiên cứu ở các trang sau.

Và để tránh làm người khác sợ hãi.

Ông ấy còn đặc biệt nhấn mạnh rằng kết quả nghiên cứu sau này sẽ không dẫn đến cái chết, có thể yên tâm công bố.

Có thể thấy...

Cao Văn rất tự tin vào kết quả nghiên cứu đó.

Thậm chí nói rằng không quan trọng thời gian nào công bố, lúc nào cũng không muộn, mọi thứ đều còn kịp. ...

CC cũng đọc xong những lời di chúc trong cuốn sổ tay, nhẹ nhàng nói:

"Người có tên là Cao Văn này, chắc hẳn là một nhà khoa học? Ông ấy dường như rất tự tin vào kết quả nghiên cứu của mình."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng rất tin tưởng ông ấy, người này rất tài giỏi, kết quả nghiên cứu của ông ấy chưa bao giờ làm ai thất vọng."

Nói rồi, hắn nâng cổ tay, nhìn đồng hồ.

00:40

Đã đến giờ này rồi.

Chỉ còn chưa đầy hai phút nữa, ánh sáng trắng quen thuộc sẽ hủy diệt thế giới giấc mơ, đưa mình trở lại năm 2024.

Cuốn sổ này khá dày, thực sự muốn sao chép nó về thực tế, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, hôm nay chắc chắn không kịp.

Chương 1121: Lá bài lớn (3)

Còn lại hai phút này, nhiều nhất chỉ kịp xem tiêu đề, biết nghiên cứu là về lĩnh vực nào.

CC chú ý đến hành động nhìn đồng hồ của Lâm Huyền.

Tự nhiên cũng hiểu rằng, 00:42 sắp đến.

Cô ấy thở dài nói:

"Nếu xem xét như vậy, ông Cao Văn vẫn quá lạc quan rồi. Theo như anh đã nói, thế giới sắp bị hủy diệt... vào thời điểm này, không quan trọng Cao Văn giấu kết quả nghiên cứu gì, chắc chắn đều không kịp nữa rồi."

"Ông ấy viết trong cuốn sổ rằng, kết quả nghiên cứu này một khi được công bố, sẽ thay đổi thế giới, sửa chữa nhiều sai lầm, cứu sống nhiều người. Chỉ là rất tiếc, có lẽ ông ấy nghĩ rằng sau vài chục năm, tối đa là một hai trăm năm sau khi ông ấy chết, cuốn sổ này sẽ được người khác tìm thấy."

"Lúc đó thì chắc chắn vẫn kịp, được biết trước năm 2400. trình độ khoa học công nghệ của nhân loại vẫn rất phát triển, nếu cuốn sổ này được phát hiện vào năm 2300. thậm chí năm 2350... thì chắc chắn vẫn kịp."

"Chỉ là hiện tại dù công bố kết quả nghiên cứu của ông ấy, cũng đã quá muộn. Nhưng tôi vẫn rất tò mò, rốt cuộc nghiên cứu gì khiến Cao Văn tự tin như vậy? Thường thì các nhà khoa học rất khiêm tốn, khó có thể sử dụng ngữ điệu khẳng định như vậy."

Lâm Huyền nghe phân tích của CC.

Cũng thấy có lý.

"Đừng đoán nữa, xem sẽ biết."

Thấy ánh sáng trắng 00:42 sắp hạ xuống.

Lâm Huyền cũng không nghĩ nhiều, dưới ánh mắt của CC, lật sang trang tiếp theo của cuốn sổ.

Trang này.

Chỉ có một dòng chữ lớn ở giữa:

"Nguyên lý lý thuyết du hành thời không, và ý tưởng xây dựng máy du hành thời không"

"Cái gì?"

Lâm Huyền và CC đồng thanh, hoàn toàn không ngờ... kết quả nghiên cứu của Cao Văn lại tiên tiến và viễn tưởng đến vậy!

"Đây..."

Lâm Huyền trở nên nghiêm túc.

Hắn nhanh chóng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Hoàng Tước,

Ngu Hề giả,

Ngu Hề thật,

Đều là những kẻ xuyên không từ tương lai trở về!

Hắn đã sớm đoán ra.

Vì những người này có thể xuyên không từ tương lai trở về, chắc chắn phải tồn tại thiết bị du hành thời không hoặc máy thời

gian công nghệ cao!...

Lâm Huyền không ngờ...

Lý thuyết xuyên không lại bắt nguồn từ Viện sĩ Cao Văn!

Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều.

Thời gian trong giấc mơ không còn nhiều.

Lâm Huyền nhanh chóng lật qua các trang giấy bọc nhựa phía sau, cố gắng đọc thêm thông tin.

Phần lớn lý thuyết và công thức hắn không hiểu, còn có rất nhiều ký hiệu và từ tiếng Anh, đều là những thứ ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Khi kim giây trên đồng hồ liên tục dịch chuyển, Lâm Huyền cuối cùng lật đến một trang đầy chữ Hán, và có một câu được khoanh tròn bằng bút đỏ—

【Tôi suy đoán rằng, nên tồn tại một loại hạt năng lượng có thể xuyên qua thời không, dựa vào năng lượng chứa đựng trong nó, có thể định hướng xuyên qua các khe nứt thời không, đưa người xuyên không trở lại thời gian điểm cụ thể. Nhưng hiện tại không có bất kỳ phương tiện nào có thể chứng minh sự tồn tại của loại hạt năng lượng này, do đó, lý thuyết xuyên không thời không vẫn còn thiếu một mắt xích cuối cùng.】

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Ngay khi Lâm Huyền đọc xong đoạn văn bản ghi chú này, ánh sáng trắng chói lòa làm cho cả thế giới trở nên mờ nhạt.

Một mảng trắng xóa.

Rồi lại biến thành một mảng tối đen. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt, bật dậy từ trên giường:

"Hạt thời không!"

Hắn tin chắc:

"Trong ghi chú nghiên cứu của Cao Văn, cái gọi là 【mắt xích cuối cùng của lý thuyết xuyên không thời không】... chính là 【hạt thời không】!"

Lâm Huyền dụi mắt.

Đi dép vào, đi đến phòng tắm, rửa mặt để tỉnh táo.

Ngẩng đầu lên.

Nhìn vào khuôn mặt đầy nước trong gương.

Hắn thức dậy rất nhanh.

Bây giờ vẫn là 00:42, vẫn chưa qua hết phút này.

Nhưng hiện tượng kỳ lạ trong gương, từ khi nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã không xuất hiện lại, không một lần nào.

Viện sĩ Cao Văn.

Thật sự chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Lâm Huyền ban đầu không đặt nhiều hy vọng vào cái gọi là kết quả nghiên cứu của Viện sĩ Cao Văn.

Hắn nghĩ...

Có lẽ đó là một phát minh tương tự như dung dịch ngủ đông.

Như vậy, hắn có thể sao chép phát minh đó về năm 2024. để công ty Rhine nghiên cứu và bán, nhằm mục tiêu phát triển công ty, mở rộng thế lực và tầm ảnh hưởng của mình.

Jask có thể trở thành người giàu nhất thế giới.

Tại sao mình không thể?

Thực ra giàu hay không cũng không quan trọng, Lâm Huyền chỉ muốn có thế lực riêng của mình và đủ khả năng mạnh mẽ làm hậu thuẫn, để bảo vệ hành động của mình sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Không ngờ tới!

Viện sĩ Cao Văn lại tặng mình một quân bài lớn! Một quân bài lớn không ngờ tới!

【Thiết bị xuyên thời không】!

Nếu thứ này thực sự có thể chế tạo ra, Lâm Huyền không dám tưởng tượng thế giới sẽ trở nên như thế nào...

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Chương 1122: Lá bài lớn (4)

Thời không của Hoàng Tước, Ngu Hề giả và Ngu Hề thật, chắc chắn có sự tồn tại của thiết bị xuyên thời không.

Giấc mơ thứ tư, chắc chắn cũng có thiết bị xuyên thời không, nếu không thì lão già bí ẩn được cho là Copernicus sẽ không cử Lâm Ngu Hề đến năm 2024 để bắt mình.

Giấc mơ thứ năm có thiết bị xuyên thời không hay không thì không rõ... dù sao cũng chưa từng nghe cụ Vệ Thắng Kim nhắc đến.

Hơn nữa, trình độ công nghệ của sao Hỏa chỉ tương đương với thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai, trình độ công nghệ như vậy chắc chắn không thể chế tạo ra thiết bị xuyên thời không.

Vậy thì.

Nguyên nhân là gì?

Tại sao giấc mơ thứ tư có thiết bị xuyên thời không, nhưng giấc mơ thứ năm lại không có?

Ban đầu, Lâm Huyền cho rằng, đó là do siêu thảm họa năm 2400. khiến công nghệ nhân loại bị thụt lùi, phát triển đình trệ.

Nhưng bây giờ nhìn lại...

Có lẽ hắn đã nghĩ đơn giản quá.

Rất có khả năng, giấc mơ thứ năm không có thiết bị xuyên thời không, là vì viện sĩ Cao Văn bị ám sát bất ngờ, dẫn đến lý thuyết và công nghệ xuyên không không được công bố kịp thời. Do đó...

nền văn minh nhân loại đã không thể khai phá được cây công nghệ này, lỡ mất cơ hội với thiết bị xuyên thời không.

Lâm Huyền gật đầu với hình ảnh của mình trong gương:

"Công nghệ của nhân loại sẽ đi về đâu, đi theo con đường phát triển nào, thực sự cần những thiên tài vượt thời đại dẫn dắt."

"Không ai có thể nói chắc, nếu không có James Watt, liệu máy hơi nước có được đưa vào sử dụng hay không... liệu nhân loại có vượt qua giai đoạn này, trực tiếp bước vào thời đại động cơ đốt trong không?"

"Tương tự, còn có sự thách thức của Nikola Tesla đối với điện xoay chiều của Thomas Edison, nếu không có Tesla, dù Edison bị loại bỏ nhưng... ai có thể đảm bảo rằng điện xoay chiều sẽ thay thế? Nếu đó là công nghệ tiên tiến hơn thì sao?"

Một cách lạ lùng.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến một giả thuyết...

Tài nguyên trên Trái Đất là hữu hạn.

Bất kể là nguyên liệu, năng lượng hay số lượng nhân tài, đều là hữu hạn.

【Những tài nguyên hữu hạn này không đủ để hỗ trợ nhân loại phát triển đồng thời theo nhiều hướng công nghệ khác nhau. Trong mâu thuẫn tài nguyên và nhân tài, có lẽ tương lai của nhân loại... chỉ có thể chọn phát triển theo một hướng.】

Chẳng hạn như kế hoạch di dân lên sao Hỏa của Jask.

Lâm Huyền đầu tiên nghĩ đến điều này.

Theo lời của cụ Vệ Thắng Kim, trước năm 2400. không có ai ủng hộ kế hoạch di dân lên sao Hỏa của Jask; người trên Trái Đất

không muốn sống trên sao Hỏa, và các nhân tài cùng nhà khoa học trên Trái Đất cũng không muốn đi.

Lúc đó, có lẽ là ngã tư đường của nền văn minh nhân loại.

Hoặc là tiếp tục phát triển Trái Đất; hoặc là di dân lên sao Hỏa, khởi đầu hành trình văn minh liên hành tinh.

Rõ ràng, hai hướng đi này xung đột với nhau.

Tài nguyên có hạn, nhân tài cũng có hạn, không đủ để hỗ trợ cả hai hướng phát triển cùng một lúc, chỉ có thể chọn một trong hai.

Theo kịch bản bình thường, kế hoạch di dân lên sao Hỏa của Jask chắc chắn sẽ thất bại.

Một hành tinh.

Nếu không có đủ dân số để hỗ trợ, thì dù thế nào cũng không thể phát triển.

Lúc đó, sao Hỏa không chỉ có điều kiện tự nhiên và sinh hoạt kém, mà còn gặp khó khăn lớn nhất là thiếu dân số hỗ trợ... Vào năm 2024. nhiều quốc gia đã nhận ra tầm quan trọng của lợi thế dân số, không có dân số thì không có gì cả.

Mọi người không muốn rời khỏi Trái Đất để lên sao Hỏa, Jask cũng không thể bắt cóc người Trái Đất đi được?

Vì vậy, theo quá trình phát triển bình thường, kế hoạch di dân lên sao Hỏa của Jask, có lẽ sau vài thập kỷ sẽ không tạo ra bất kỳ tiếng vang nào và sẽ phá sản ngay lập tức.

Nhưng vào năm 2400. một sự việc ngẫu nhiên đã xảy ra.

Siêu thảm họa toàn cầu quét qua, khiến hàng tỷ người chết và biến Trái Đất tươi đẹp thành địa ngục trần gian, không thể sống

sót.

Lúc này, sao Hỏa vốn tương đối lạc hậu lại trở thành lựa chọn duy nhất cho sự sinh tồn và sinh sôi của nhân loại.

Nhờ cơ hội này, nhân loại từ bỏ Trái Đất, di cư lên sao Hỏa.

Dù một trăm năm sau, môi trường sinh thái trên Trái Đất đã hoàn toàn phục hồi, nhưng vì quá lạc hậu, trình độ công nghệ thấp kém, và tuyến xe buýt vũ trụ giữa Trái Đất và sao Hỏa bị hạn chế đến hai năm mới đến một lần...

Trong điều kiện nhiều trở ngại như vậy, không ai muốn trở về Trái Đất từ sao Hỏa.

Kế hoạch di dân lên sao Hỏa của Jask đã thành công như vậy.

Chỉ là...

Giá phải trả là gì?

Trái Đất bị bỏ rơi, đó có phải là cái giá để ép buộc nhân loại phải sinh sống trên sao Hỏa không?

Lâm Huyền không thể biết được.

Nhưng hắn tin rằng.

Viện sĩ Cao Văn là một phần quan trọng và có vai trò quyết định trong sự phát triển tương lai của nhân loại.

Chương 1123: Lá bài lớn (5)

"Dù sao thì, ngày mai mình sẽ đến phòng thí nghiệm của Lưu Phong một chuyến, trao đổi với hắn ta."

Hắn cầm điện thoại, kiểm tra một chút.

Thực sự không có thông tin hay số điện thoại của Lưu Phong.

Điều này thật kỳ lạ...

Bởi vì mình đã mua bản quyền font chữ Microsoft Yahei cho ngân hàng Thái Mỗ, phông chữ của két sắt số 1277 trong giấc mơ thứ năm đã thay đổi.

Nếu sự thay đổi thời không thực sự xảy ra, thì giá trị trên đồng hồ thời không của Lưu Phong cũng nên thay đổi theo chứ?

Dù là thay đổi nhỏ.

Tất nhiên phải có sự thay đổi mới hợp lý.

Nhưng...

Phía Lưu Phong lại hoàn toàn không có bất kỳ tin tức nào.

Có phải hắn ta đã ngủ và không quan sát thấy sự thay đổi giá trị trên đồng hồ thời không không?

"Thôi kệ, ngày mai đến phòng thí nghiệm tìm hắn ta thì sẽ biết."

Lâm Huyền mở tủ lạnh đầy ắp, làm một chút đồ ăn khuya, ăn nhẹ để lấp đầy bụng, rồi lại trở về phòng ngủ.

Hắn gửi tin nhắn WeChat cho tài xế Tiểu Lý, bảo cậu ấy sáng mai đến dưới lầu chung cư đón mình, đi đến phòng thí nghiệm Rhine của đại học Đông Hải.

Sau đó, hắn đặt điện thoại lên tủ đầu giường.

Nhắm mắt lại.

Lại chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị. ...

Sáng hôm sau, ở ngoại ô Đông Hải, biệt thự sang trọng.

Triệu Anh Quân bước xuống từ chiếc xe thương mại Alphard, đi vào khu vườn của biệt thự đơn lập, gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

"Đến đây!"

Diêm Mai mở cửa từ bên trong, nhìn thấy Triệu Anh Quân, mỉm cười:

"Con gái, sao tự dưng lại nghĩ đến việc thăm chúng ta vậy?"

Triệu Anh Quân đẩy kính râm lên trên, đội lên tóc, nhìn mẹ mình:

"Kiều Kiều đâu rồi?"

"Ở trong nhà, cùng xem TV với ba con."

Diêm Mai chỉ vào phòng khách:

"Vào đi, vào mà nói chuyện."

Triệu Anh Quân theo mẹ đi vào phòng khách, đến khu vực giữa ghế sofa.

Kết quả là!

Vừa nhìn thoáng qua ghế sofa, cô ấy đã thấy huyết áp tăng lên!

Chỉ thấy Diêm Kiều Kiều không chút lễ phép, chân trần đi lại trên ghế sofa vải, đạp lên gối và khăn lụa lộn xộn.

Còn cha mình, người luôn nghiêm khắc, giờ lại giống như đang chiều chuộng Diêm Kiều Kiều, nhẹ nhàng gọi tên cô bé, rồi đưa từng miếng cam đã bóc vào miệng Kiều Kiều.

Miếng cam bóc rất sạch sẽ... không có một sợi xơ trắng nào, không biết người đàn ông nổi tiếng ở Đế Đô này lấy đâu ra nhiều kiên nhẫn như vậy.

Nhưng.

Nhìn thấy Diêm Kiều Kiều chân trần chạy qua chạy lại trên ghế sofa, và tiếng hoạt hình trên TV phát ra to lớn, Triệu Anh Quân thực sự không chịu nổi, cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

"Sao các người có thể chiều chuộng con bé như vậy?"

Cô ấy nói với giọng nghiêm khắc:

"Làm sao có thể để một đứa trẻ lớn như vậy đi chân trần trên ghế sofa? Còn để người khác ngồi nữa không?"

"Con quát cái gì chứ!"

Diêm Mai dùng giọng còn cao hơn cả Triệu Anh Quân quát lại cô ấy:

"Trẻ con làm sao phải có nhiều quy tắc như vậy!"

"Con bé vẫn là trẻ con à?"

Triệu Anh Quân cười mỉa mai:

"Con bé đã mười mấy tuổi rồi, tuổi này còn được coi là trẻ con sao? Bình thường đã lên cấp hai, thậm chí cấp ba rồi."

"Nhưng Kiều Kiều không phải bị mất trí nhớ sao?"

Diêm Mai lườm Triệu Anh Quân một cái, đầy vẻ khó chịu:

"Con bé không nhớ gì trong đầu, đi chân trần đạp lên ghế sofa thì sao? Con bé có đáng để con nổi nóng không?"

"Nếu con mắc bệnh sạch sẽ, thì đừng ngồi trên ghế sofa, hãy mang ghế khác ngồi bên cạnh. Thật là... vừa vào nhà đã nổi nóng, tính cách này là di truyền từ ai không biết."

Triệu Anh Quân hít một hơi dài.

Bình tĩnh nói:

"Con biết con bé mất trí nhớ, thực sự không hiểu gì, nhưng chính vì không hiểu gì nên mới cần hướng dẫn, cần giáo dục."

"Hành vi thiếu giáo dục như thế này, các người không quản lý, cứ nuông chiều như vậy, sau này con bé sẽ trở thành người thế nào? Không phải sẽ trở nên kiêu ngạo sao?"

Triệu Thụy Hải hừ một tiếng, quay đầu lại:

"Ba thấy con mới là người kiêu ngạo. Thực sự, hành vi của Kiều Kiều thiếu một chút giáo dục... nhưng có điều gì mà con không thể nói một cách nhẹ nhàng? Không thể từ từ nói, từ từ giải thích, từ từ giao tiếp với con bé sao?"

"Con vừa vào nhà đã quát tháo, giọng nói lớn như vậy, nếu làm con bé sợ thì sao? Ảnh hưởng đến sự phát triển tâm lý thì sao? Ba đã nói với con bao nhiêu lần rồi... có gì thì nói nhẹ nhàng, việc giáo dục con trẻ cần có thời gian, con phải kiên nhẫn."

Nói xong, Triệu Thụy Hải liền quay đầu lại, thay đổi biểu cảm

thành nụ cười chiều chuộng:

"Đến đây Kiều Kiều, nhả hạt cam ra tay ông ngoại, cái này không được nuốt xuống, phải nhả ra."

Diêm Kiều Kiều cúi đầu, nghe lời ông ngoại, nhả hai hạt cam vào lòng bàn tay ông ngoại.

Sau đó ông ngoại vui vẻ bỏ vào thùng rác, rồi tiếp tục bóc miếng cam khác.

Cái này?

Điều này làm Triệu Anh Quân rất sốc.

Đã từng thấy người nuông chiều con cháu, nhưng chưa từng thấy nuông chiều đến mức này!

Đây vẫn là người cha nghiêm khắc mà mình từng biết, người luôn chỉ trích, soi mói từng lỗi nhỏ sao?

Chương 1124: Lá bài lớn (6)

Cô ấy luôn nghĩ rằng, những video về tình cảm ông bà cháu trên Douyin đều là dàn dựng, quá phóng đại.

Nhưng bây giờ nhìn lại... điều phóng đại nhất lại diễn ra ngay trong nhà mình!

Một cô bé ít nhất mười ba mười bốn tuổi, bóc cam còn phải nhờ người khác, hạt cam cũng phải nhả vào tay người khác.

Đây là nuôi dưỡng theo kiểu gì vậy?

Triệu Anh Quân hít một hơi dài, hít thở sâu vài lần, khuyên bản thân phải bình tĩnh.

Thật vậy.

Mình có hơi mất bình tĩnh rồi.

Trước đây cô ấy cũng từng gặp nhiều đứa trẻ hư, thường không quan tâm, cười nhạt, tuyệt đối không tức giận như hôm nay.

Cô ấy tự nhận mình rất kiên nhẫn với trẻ con.

Nhưng vừa rồi là sao đây?

Tại sao cứ mỗi lần nhìn thấy Diêm Kiều Kiều không hiểu chuyện, cảm xúc liền dâng lên, cơn giận không thể kiểm soát, muốn răn dạy ngay lập tức.

Nghĩ kỹ lại.

Giống như tối hôm trước khi ăn cơm cũng vậy, người luôn giữ được bình tĩnh như cô ấy lại dễ dàng bị Diêm Kiều Kiều làm cho tức giận đến tăng huyết áp.

Lý do là gì?

Chẳng lẽ thực sự có cái gọi là "ngược dòng huyết mạch"... mỗi bậc cha mẹ đều thiếu kiên nhẫn nhất với con mình? Luôn cảm thấy con cái nhà người khác xuất sắc hơn?

Bỗng nhiên.

Khi Triệu Anh Quân đang điều chỉnh cảm xúc.

Diêm Kiều Kiều trên ghế sofa lại bắt đầu chạy.

Cô bé không biết đã phát hiện ra điều gì mới mẻ, nhanh chóng chạy về phía bên kia của sofa.

"Kiều Kiều, chậm lại một chút."

Diêm Mai lập tức chạy theo.

Nhưng, đã quá muộn!

Diêm Kiều Kiều đang chạy đụng vào chiếc bình sứ đặt trên kệ gỗ đỏ.

Đó là một trong những món đồ sưu tầm yêu thích nhất của Triệu Thụy Hải.

Là một cổ vật rất quý giá, tuy không phải là bảo vật quốc gia nhưng cũng rất có tiếng tăm trong giới đồ cổ, giá trị nghệ thuật rất cao.

Nhưng bây giờ, nó đã nghiêng hơn 45 độ!

"Ê!" "Kiều Kiều cẩn thận!"

Rắc...

Chiếc bình sứ vô giá rơi xuống sàn nhà vỡ tan, mảnh vỡ văng khắp nửa phòng khách...

Triệu Anh Quân nắm chặt tay.

Cảm thấy huyết áp lại không ổn định.

Đã thấy trẻ con nghịch ngợm, nhưng chưa từng thấy đứa nào nghịch đến thế này!

Lần này, cha cô ấy không thể ngồi yên được nữa chứ?

Cô ấy vẫn nhớ rõ, hồi nhỏ cô ấy cũng từng lén vào phòng sưu tầm của cha, không làm gì phá hoại, chỉ chạm vào một bức thư pháp của một bậc thầy và làm mờ một chút.

Kết quả là cha cô ấy nổi giận, dùng thước gỗ đánh vào tay cô ấy hai cái, làm cô bé Triệu Anh Quân khóc đau.

Từ đó không dám bước vào phòng sưu tầm của cha, nỗi đau từ hai cái thước gỗ đó đến giờ vẫn khó quên.

Quả nhiên.

Triệu Thụy Hải kinh ngạc!

Ông ấy lao nhanh tới! Giơ cao tay phải! Ôm chầm lấy Diêm Kiều Kiều, đưa cô bé ra xa khỏi hiện trường.

Sau đó ông ấy kiểm tra Diêm Kiều Kiều từ trên xuống dưới:

"Kiều Kiều không sao chứ? Không bị thương chứ?"

Kiều Kiều lắc đầu:

"Ông ngoại, cháu xin lỗi."

"Hài! Xin lỗi cái gì! Con bé này!"

Triệu Thụy Hải cảm thấy cháu gái xin lỗi mình là chuyện không thể hiểu nổi:

"Chiếc bình cũ kỹ đó, ông đã muốn thay từ lâu! Không đẹp chút nào, hơn nữa để cao như vậy, ngã xuống chỉ là chuyện sớm muộn thôi! Nếu rơi trúng người thì sao? Lâu rồi phải xử lý nó đi!"

Nói xong.

Triệu Thụy Hải như không thể nguôi giận, quay lại lườm Triệu Anh Quân một cái:

"Tất cả là tại con, nhìn xem con đã dọa đứa trẻ thế nào, làm nó sợ hãi, còn xin lỗi nữa, rõ ràng bị con làm cho hoảng sợ!"

Hừm.

Triệu Anh Quân cười:

"Con à?"

Cô ấy chỉ vào mình:

"Con chưa nói gì, con bé tự chạy đi, ba còn đổ lỗi cho con? Ba quý cái bình đó như vậy, bây giờ lại không cần nữa?"

Triệu Thụy Hải chỉ vào cô ấy:

"Trước mặt Kiều Kiều, đừng nói lung tung, ba có gì quý báu đâu? Ba đã muốn bỏ nó lâu rồi, giờ ba sẽ quét sạch nó. Nào nào, con đừng rảnh rỗi, đến trông Kiều Kiều một chút, đừng để nó đụng phải mảnh vỡ."

Rồi Triệu Thụy Hải ôm Diêm Kiều Kiều đến chỗ Triệu Anh Quân, sau đó đứng dậy cùng Diêm Mai thu dọn mảnh vỡ trên sàn, còn nhiều lần dặn dò Kiều Kiều đừng chạy chân trần trên sàn.

"..."

Triệu Anh Quân thực sự không biết nói gì.

Cô ấy đã mở rộng tầm mắt.

Cô ấy bỗng nhiên cảm thấy lần trước khi mang VV đến gặp Diêm Kiều Kiều, thật sự là VV mạng lớn.

Với mức độ cưng chiều của ông bà ngoại thế này, nếu VV dám sủa một tiếng với Diêm Kiều Kiều, tối nay nó sẽ không bị đưa lên bàn ăn, trở thành một nồi thịt chó sao?

"Ôi..."

Cô ấy bước đến, nhìn Diêm Kiều Kiều đang ngồi trên ghế sofa đung đưa chân, thở dài nói:

"Đừng nhìn nhà có em là nhỏ tuổi nhất, thực ra em mới là người có quyền lực nhất, ai dám chọc vào em chứ."

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Quân:

"Chị, chào buổi sáng."

Có vẻ, sau một ngày học ngôn ngữ, bây giờ Diêm Kiều Kiều đã có thể diễn đạt một câu ngắn gọn.

Dù sao cô bé chỉ bị mất trí nhớ, không phải học lại ngôn ngữ từ đầu, nên hồi phục rất nhanh.

Chương 1125: Lá bài lớn (7)

Triệu Anh Quân cúi người.

Cô ấy và Diêm Kiều Kiều ngồi trên ghế sofa, mắt đối mắt.

Cô ấy vẫn không thể tin được...

Một cô bé lớn như vậy lại là con gái ruột của mình!

Nói rằng cô bé là bản sao của mình, cô ấy còn dễ chấp nhận hơn một chút, chứ nói là con gái thì thực sự quá sốc.

"Kiều Kiều."

Triệu Anh Quân nắm lấy bím tóc nhỏ của cô bé, mỉm cười hỏi:

"Em có nhớ em đến từ đâu không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Không nhớ."

"Em có nhớ mẹ của em là ai không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Không nhớ."

"Vậy em có biết ba của em là ai không?"

Diêm Kiều Kiều vẫn lắc đầu như thường lệ:

"Ba là gì?"

Được rồi.

Có vẻ hiện tại Diêm Kiều Kiều vẫn chưa biết ba là gì, cũng không biết ba là mối quan hệ sinh học gì.

Triệu Anh Quân quan sát kỹ từng chi tiết trên khuôn mặt Diêm Kiều Kiều.

Thực sự tìm thấy rất nhiều điểm giống với mình...

Nói thật.

Nếu bây giờ bảo cô ấy sinh ngay một cô con gái, cô ấy cũng không chắc con gái mình sẽ giống mình hơn Diêm Kiều Kiều.

Trên ghế sofa trước mặt, rõ ràng là một phiên bản thu nhỏ của chính mình.

Triệu Anh Quân lại không kìm được mà nhớ đến chuyện Lâm Huyền kéo cô ấy đi đến phòng xét nghiệm bệnh viện, cùng một cô bé lạ mặt làm xét nghiệm DNA.

Cô ấy còn nhớ mang máng cô bé đó tên là Ngu Hề, một cái tên rất đẹp.

Cô bé cũng rất dễ thương và ngoan ngoãn.

Nhưng rõ ràng khỏe mạnh và đầy năng lượng hơn Diêm Kiều Kiều. Cơ thể có đường nét cơ bắp đẹp, nhìn qua là biết thường xuyên tham gia thể dục thể thao.

Ngược lại, Diêm Kiều Kiều.

Tay chân mảnh khảnh, không có dấu hiệu cơ bắp, trông rất yếu đuối, giống như một tiểu thư khuê các chưa bao giờ ra ngoài, chưa từng tham gia hoạt động thể thao.

Cô bé tên Ngu Hề đó...

Bây giờ thế nào rồi?

Đã tìm thấy cha mẹ chưa?

Vẫn còn ở bên Lâm Huyền không?

Triệu Anh Quân không kìm được sự tò mò.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bên cạnh Lâm Huyền xuất hiện một cô bé tên Ngu Hề; bên cạnh mình xuất hiện một cô bé tên Diêm Kiều Kiều.

Hai cô bé này có quan hệ gì với nhau không?

Cô ấy lấy điện thoại, gọi thẳng cho Lâm Huyền.

Rất nhanh, điện thoại kết nối.

"Lâm Huyền, dậy sớm vậy?"

"Ừ, hôm nay định đi đến phòng thí nghiệm Rhine ở đại học Đông Hải."

Trong điện thoại, Lâm Huyền cười:

"Có chuyện gì à? Gọi sớm thế."

Triệu Anh Quân trực tiếp nói mục đích:

"Tôi bỗng nhiên nhớ đến, mấy hôm trước, cậu không phải đã dẫn một cô bé đi bệnh viện làm xét nghiệm quan hệ cha con sao? Tôi còn nhớ tên cô bé đó, tên là Ngu Hề. Mặc dù cuối cùng là hiểu lầm... nhưng cô bé đó cuối cùng thế nào rồi? Vẫn còn ở bên cậu không?"

"Không không, hôm sau tôi đã giao cho cảnh sát rồi."

Ở đầu dây bên kia, Lâm Huyền tự nhiên nói:

"Tôi cũng đã nói chuyện này với Vương ca, để chuyện chuyên

nghiệp cho người chuyên nghiệp làm, cảnh sát rất nhanh đã tìm được cha mẹ của Ngu Hề, sau đó đưa cô bé về nhà."

"Vậy à, tốt quá."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"【Một gia đình đoàn tụ, còn gì tốt hơn. 】"

"Cuối cùng tìm được cha mẹ cho cô bé, tôi cũng yên tâm, nuôi con lớn như vậy, mất con mấy ngày chắc chắn cha mẹ cô bé lo lắng lắm."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền nói:

"Con cái nhà ai cũng là báu vật trong tay cha mẹ, bình thường có thể cãi nhau, mắng mỏ, nhưng nếu thực sự mất đi, chắc chắn sẽ đau lòng hơn ai hết."

"Không còn chuyện gì khác nữa."

Triệu Anh Quân hạ điện thoại xuống:

"Lâm Huyền, tôi cúp máy trước nhé."

Tút.

Cô ấy tắt máy, quay lại nhìn Diêm Kiều Kiều.

Ban đầu còn nghĩ rằng Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề có thể có mối liên hệ gì đó.

Nhưng Lâm Huyền bên kia nói rằng cảnh sát đã tìm thấy cha mẹ của Ngu Hề, có vẻ như... mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

Nói đến đây.

Cô ấy cũng cảm thấy tò mò.

Mặc dù chắc chắn rằng Diêm Kiều Kiều không phải là con gái ruột của cô ấy.

Nhưng nếu đã có mối quan hệ sinh học là mẹ con, miễn là cô bé vẫn là con người, thì một mình mẹ không thể sinh ra con được.

Nếu mình là mẹ sinh học của Diêm Kiều Kiều, vậy thì...

Cha sinh học của Diêm Kiều Kiều là ai?

Ngay khi nghĩ đến vấn đề này.

Triệu Anh Quân nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng mình trong sạch, giờ lại phải nghĩ đến những vấn đề mờ ám, thậm chí không biết cha của đứa trẻ là ai, điều này khiến cô ấy cảm thấy rất không thoải mái.

"Ai đang gọi điện thế?"

Lúc này, Triệu Thụy Hải và Diêm Mai đã thu dọn xong đống mảnh vỡ trên sàn, bước đến bên Triệu Anh Quân, chỉ vào chiếc điện thoại cô ấy vừa tắt:

"Lúc nãy nghe con gọi điện, còn cười tươi nữa, nói chuyện với ai thế?"

Triệu Anh Quân cất điện thoại, trả lời bình thản:

"Chuyện công việc thôi."

Tuy nhiên.

Diêm Kiều Kiều đưa ngón tay chỉ vào túi của Triệu Anh Quân, nơi cô ấy cất điện thoại:

"Lâm Huyền."

Lời nói của cô bé vẫn ngắn gọn và sắc bén.

Chương 1126: Vở kịch bắt đầu (1)

"Em!"

Triệu Anh Quân nheo mắt nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Sao tai của em thính thế? Nghe rõ ràng từng câu từng chữ, chị chỉ gọi tên anh ấy hai lần, em đã nhớ kỹ rồi... Chị nói nhiều như vậy, sao em không nhớ cái khác?"

Diêm Kiều Kiều lại đưa ngón tay chỉ vào điện thoại trong túi của Triệu Anh Quân:

"Xét nghiệm quan hệ cha con..."

Triệu Anh Quân nhanh tay che miệng cô bé lại.

"Oh, Lâm Huyền à."

Triệu Thụy Hải bừng tỉnh, vỗ vỗ vào lòng bàn tay rồi bước qua bước lại tại chỗ:

"Đúng đúng... Nhìn ba này, dạo này lo chuyện của Kiều Kiều quá mà quên mất chuyện của Lâm Huyền!"

"Ôi chao, xem ba làm việc thế nào, thật bất lịch sự! Đã nói đến Đông Hải là để mời Lâm Huyền ăn bữa cơm, cảm ơn cậu ấy đàng hoàng. Kết quả là mấy ngày trước không hẹn được, sau đó chúng ta lại như không quan tâm đến việc này, bỏ qua luôn..."

"Vậy Lâm Huyền sẽ nghĩ sao về chúng ta đây? Hôm nay cũng không có việc gì... Anh Quân, con mau gọi lại cho Lâm Huyền, xem

tối nay cậu ấy có rảnh không, nếu có thì cả nhà mình mời cậu ấy ăn bữa cơm, thể hiện sự chân thành của chúng ta!"

Triệu Anh Quân suy nghĩ một chút.

Tối nay, cô ấy thực sự không Lâm Huyền có kế hoạch gì.

Lâm Huyền cũng từng nói, hôm đó không thể đến ăn cơm rất tiếc, nói rằng sau này có thời gian cứ báo hắn, hắn sẽ nhất định đến dự.

Có lẽ, Lâm Huyền cũng đang chờ mình mở lời?

"Được rồi."

Triệu Anh Quân nghĩ một lúc, rồi đứng dậy từ bên cạnh ghế sofa.

Cô ấy lấy điện thoại ra, gọi lại cho Lâm Huyền, đặt điện thoại lên tai và nhìn cha mình, Triệu Thụy Hải:

"Vì ba và mẹ tối nay cũng không có việc gì..."

"Bữa cơm này, chúng ta sẽ hẹn vào tối nay nhé."

Đại học Đông Hải, Phòng thí nghiệm Liên hiệp Rhine, hành lang tầng hai.

Lâm Huyền vừa tắt điện thoại sau cuộc gọi hỏi thăm của Triệu Anh Quân, bước vào phòng thí nghiệm của Lưu Phong.

Lưu Phong ngẩng đầu lên.

Thấy là Lâm Huyền, hắn ta hỏi ngay:

"Ai gọi đấy?"

"Bà chủ cũ của công ty."

Lâm Huyền cất điện thoại, đáp một cách hời hợt:

"Triệu Anh Quân."

Nghe thấy cái tên này.

Lưu Phong bắt đầu so sánh trong "dãy số cấp số cộng" trong đầu.

Triệu Anh Quân...

Nữ tổng giám đốc...

Hình như không có vị trí nào cho người này.

"Tôi hình như chưa gặp người này."

Lưu Phong lắc đầu:

"Hoặc nói chính xác hơn, người phụ nữ này chưa từng đến phòng thí nghiệm này."

Haha.

Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Anh đúng là bị nghiên cứu toán học làm cho lú lẫn rồi, chẳng lẽ mỗi người phụ nữ tôi quen biết đều phải xuất hiện một lần trong phòng thí nghiệm à?"

"Theo lý thuyết của anh, để hoàn thành cái gọi là 'dãy số cấp số cộng' của anh, phải có một cô bé mười mấy tuổi xuất hiện, nhưng lâu thế rồi, anh đã gặp chưa?"

Lưu Phong trầm ngâm một lúc.

Rồi gật đầu:

"Nhưng toán học là rất nghiêm ngặt, dãy số cấp số cộng là

tuyệt đối."

"Đây là vấn đề toán học à?" Lâm Huyền chế giễu:

"Vấn đề là, các độ tuổi khác thì còn tạm chấp nhận được, nhưng làm sao tôi có thể tìm được một cô bé mười mấy tuổi để mang đến đây cho anh? Anh cũng phải xem xét xem điều đó có thực tế hay không chứ..."

"Thực ra đây là một chủ đề rất nguy hiểm, anh đừng mơ tưởng đến việc hoàn thành cái dãy số cấp số cộng của anh nữa, dãy số cấp số cộng của anh đã đến đây là kết thúc, hoàn chỉnh rồi, sẽ không có thêm cô bé mười mấy tuổi nào xuất hiện trong phòng thí nghiệm—"

Đing đing đing đing đing đing đing đing!

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt ngang lời nói của Lâm Huyền.

Sao lúc này lại bận rộn thế này?

Hắn lấy điện thoại ra, thấy cuộc gọi đến, lại là Triệu Anh Quân.

Có phải... lúc nãy có gì chưa nói hết không?

Lâm Huyền ngay lập tức nhấn nút nghe, đặt điện thoại lên tai:

"Alo, Triệu tổng?"

"Xin lỗi, Lâm Huyền, vừa cúp máy đã gọi lại."

Ở đầu dây bên kia, Triệu Anh Quân cười xin lỗi và đi thẳng vào vấn đề:

"Lúc nãy ba tôi lại nhắc đến chuyện mời cậu ăn cơm. Cậu còn nhớ chứ? Ba mẹ tôi luôn rất biết ơn việc cậu cứu tôi đầu năm

ngoái, muốn mời cậu ăn cơm để cảm ơn."

"Mấy hôm trước cậu bận không đến được, tối nay cậu có rảnh không? Nếu có thì thà hôm nay ăn luôn cho tiện, ba mẹ tôi rất mong gặp cậu sớm."

Lâm Huyền nghe xong cũng nhớ lại.

À-

Chuyện này à.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, từ việc bị thích khách thời không truy sát, đến chuyện Ngu Hề giả và thật đảo lộn, rồi đến sự xuất hiện bất ngờ của giấc mơ thứ năm...

Hắn bận đến mức không kịp thở, quên hết những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Khi xưa, để gặp được Jask, hắn đã từ chối lời mời của cha mẹ Triệu Anh Quân. Hôm đó, hắn cảm thấy rất ngại, cha mẹ cô ấy đã cất công từ Đế Đô đến để cảm ơn hắn, nhưng hắn lại có việc không thể đến.

Từ chối một lần không sao.

Nhưng, lần này đến lần khác từ chối, thật sự là không coi trọng cha mẹ cô ấy, đặc biệt là không coi trọng Triệu Anh Quân, khiến mình trông như một kẻ vô lễ.

Chương 1127: Vở kịch bắt đầu (2)

Dù sao thì bữa cơm này cũng phải ăn.

Lâm Huyền nghĩ, tối nay mình cũng không có kế hoạch gì đặc biệt.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn.

Chắc chắn lại là ngủ trưa đến nửa đêm, rồi theo kịch bản cũ vào giấc mơ tham gia làng Kiểm, mở két sắt của Cao Văn, nghiên cứu kỹ cuốn sổ tay mà Cao Văn để lại.

Vậy thì đẩy việc trong giấc mơ sang ngày mai đi.

Dù sao, việc chép lại cuốn sổ tay ghi chép "Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không và kế hoạch xây dựng thiết bị xuyên thời không" về thế giới thực cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong mười ngày nửa tháng.

Chậm một ngày thì cũng không sao.

"Được thôi."

Hắn đồng ý trong điện thoại:

"Tối nay tôi không có việc gì, nếu cha mẹ cô cũng rảnh thì hẹn tối nay luôn nhé. Nói gì thì nói... để tôi đặt nhà hàng cho? Coi như để tiếp đãi hai bác từ xa đến, đãi đằng một chút."

"Ha ha, làm sao được chứ." Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Nhà hàng để tôi đặt, cậu là nhân vật chính tối nay, là khách, sao có thể để cậu đặt nhà hàng. Tôi sẽ đặt xong rồi gửi địa chỉ và số phòng cho cậu, cũng gửi cho tài xế Tiểu Lý, tối nay để cậu ấy đưa cậu đến."

"Chỉ là... à, có một chuyện không tiện lắm..."

Triệu Anh Quân liếc nhìn Diêm Kiều Kiều đang đung đưa chân trên ghế sofa, cùng ông ngoại Triệu Thụy Hải đang nhìn mình.

Vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói ra:

"Nếu cậu không phiền, tối nay cha mẹ tôi có lẽ sẽ đưa một đứa trẻ mười mấy tuổi đi cùng, ăn chung. Đó là đứa trẻ từ quê mẹ tôi, dạo này đều do cha mẹ tôi chăm sóc."

"Không sao, cứ mang theo đi."

Lâm Huyền cười thoải mái:

"Vương ca trước đây cũng nói với tôi, bảo cha mẹ cô từ quê mang một đứa trẻ lên, cô còn hỏi anh ấy về nhà hàng dành cho trẻ em."

"Đã tối nay cha mẹ cô đều đến ăn, nhà không có ai chăm sóc trẻ, thì mang theo cùng đi. Tôi đây chắc chắn không có vấn đề gì, người đông vui hơn mà."

Triệu Anh Quân nhớ lại sự náo loạn và thiếu giáo dục của Diêm Kiều Kiều.

Không kìm được mà cảm thấy đau đầu.

Cô ấy thở dài một hơi:

"Cậu không phiền là tốt rồi, cậu có thể không hiểu, bây giờ mấy cô bé mười mấy tuổi thật sự rất nghịch ngợm và phiền phức."

"Không sao, thật sự không sao."

Lâm Huyền nhớ lại lần bị cô bé mười mấy tuổi xé toạc cửa xe của mình, đâm chiếc xe Alphard thành một cái tổ ong, điềm nhiên nói:

"Loại cô bé mười mấy tuổi phản nghịch và phiền phức tôi đã gặp nhiều rồi. Bây giờ lòng khoan dung của tôi rất lớn, chỉ cần không phải loại xé toạc cửa xe, cưỡi mô tô từ trên trời rơi xuống, trong mắt tôi đều là ngoan ngoãn và dễ thương."

Lâm Huyền nói thật.

Cặp "Kẻ hủy diệt" Ngu Hề thật giả trực tiếp nâng cao giới hạn chịu đựng của Lâm Huyền đối với các cô gái phản nghịch, hắn không nghĩ rằng thế giới thực sẽ có cô bé nào khó đối phó hơn Ngu Hề thật giả.

Hai cô Ngu Hề này.

Một là gián điệp giữa hai phe, miệng nói vì mình nhưng thực chất lừa gạt cả Jask và suýt nữa giết hai thành viên của câu lạc bộ Thiên Tài;

Một là sát thủ lạnh lùng không biểu cảm, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, trước mặt mình chặt đầu Ngu Hề giả, còn muốn đưa mình vào buồng đông lạnh, gửi đến tương lai để xét xử.

So với hai cô Ngu Hề này.

Cô bé từ quê Triệu Anh Quân mang lên có nghịch ngợm đến đâu chứ?

So với Ngu Hề thật giả.

Mỗi cô bé đều là thiên thần.

Đầu dây bên kia.

Triệu Anh Quân cũng bị Lâm Huyền làm cho cười:

"Đương nhiên không có chuyện đó, ngoài phim ảnh và hoạt hình ra, đâu có cô bé nào bạo lực như vậy. Cậu không ghét trẻ con là tốt, vì người bên cạnh tôi... bao gồm cả tôi, đều không kiên nhẫn với trẻ con, rất dễ phiền lòng và tăng huyết áp."

"Vậy không còn chuyện gì khác nữa Lâm Huyền, tối nay gặp."

Nói xong.

Triệu Anh Quân liền cúp máy.

Cô ấy luôn làm việc nhanh gọn, lần nào cũng cúp máy quyết đoán như vậy.

Lâm Huyền cũng đặt điện thoại xuống.

Ngẩng đầu, thấy Lưu Phong đang nhìn hắn với nụ cười đắc ý.

"Gì thế?"

Lâm Huyền không hiểu, Lưu Phong đang đắc ý điều gì.

"Hừ hừ-"

Lưu Phong cười khẩy một tiếng:

"Hình như tôi nghe cậu nhắc đến 'cô bé mười mấy tuổi'."

"Đó là người nhà của Triệu Anh Quân."

Lâm Huyền nói:

"Không phải họ hàng của tôi, tôi không quen, anh còn mong cô bé sẽ đến phòng thí nghiệm tìm tôi sao? Trong mắt anh, tôi có thể hấp dẫn đến thế, nhưng tôi không nghĩ mình có thể khiến cô bé mười mấy tuổi nào thích tôi... thậm chí, tôi càng hy vọng điều đó

không xảy ra."

"Chưa chắc là loại thích nào đâu."

Lưu Phong nhún vai:

"Thích có nhiều loại, không nhất thiết phải là tình yêu."

"Ngưỡng mộ, tôn kính, kính trọng... đều là những cảm xúc rất bình thường. Dù sao, một khẩu súng xuất hiện, nghĩa là khẩu súng đó sẽ bắn."

"Lâm Huyền, tôi rất mong chờ cô bé mười mấy tuổi đó sẽ đến phòng thí nghiệm. Đến lúc đó, dãy số cấp số cộng của tôi sẽ thực sự hoàn chỉnh."

Chương 1128: Vở kịch bắt đầu (3)

Lâm Huyền không tỏ ra quan tâm:

"Vậy anh cứ chờ đi, chờ được thì coi như anh thắng."

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tôi đến đây là để nói chuyện nghiêm túc với anh."

Hắn đứng dậy, bước đến bàn thí nghiệm ở giữa, cầm lên chiếc đồng hồ thời không hình chữ nhật, nhìn vào các chỉ số trên đó—

0. 0000042

Quả nhiên, không có gì thay đổi.

Sáng nay khi thức dậy, Lâm Huyền đã đoán được kết quả này. Dù sao Lưu Phong mỗi ngày đều rất quan tâm đến đồng hồ thời không, việc đầu tiên sau khi thức dậy chắc chắn là kiểm tra chỉ số trên đó.

Đến lúc mình ngồi xe đến đại học Đông Hải, vẫn chưa nhận được cuộc gọi của Lưu Phong. Điều đó có nghĩa là... chỉ số trên đồng hồ thời không, vì lý do nào đó, không thay đổi.

Lâm Huyền chỉ vào con số 0. 0000042 trên mặt đồng hồ ban đêm, hỏi Lưu Phong:

"Tại sao chỉ số trên đó không thay đổi?"

"Bởi vì độ cong thời không không thay đổi mà."

Lưu Phong bình tĩnh nói:

"Tôi đã giải thích với cậu rồi, đồng hồ thời không vốn là thiết bị đo độ cong thời không, chỉ khi hiệu ứng cánh bướm thời không xảy ra, thời không tương lai thay đổi, đường dây thế giới dịch chuyển... độ cong thời không mới thay đổi."

"Vì vậy, chỉ trong trường hợp này, chỉ số trên đồng hồ thời không mới thay đổi đồng bộ, thể hiện mức độ thay đổi thời không, mức độ dịch chuyển đường dây thế giới bằng con số."

"Vậy bây giờ nếu không có thay đổi, nghĩa là hiệu ứng cánh bướm thời không không xảy ra, thời không tương lai cũng không thay đổi, chúng ta vẫn đang ở trong thế giới có độ cong 0. 0000042. không có bất kỳ sự dịch chuyển nào."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không đúng, không đúng."

Hắn nhớ lại cảnh tượng hôm qua trong giấc mơ, khi mở két sắt số 1277.

Lúc đó hắn thấy rất rõ ràng.

Phông chữ khắc tên trên tấm biển đã thay đổi.

Từ phông chữ sắc bén giống như kiểu chữ Tống, thành Microsoft Yahei.

Dù thay đổi rất nhỏ.

Nhưng thay đổi vẫn xảy ra!

Vậy độ cong thời không ít nhất cũng phải thay đổi một chút.

Dù chỉ là một chút...

Dù chỉ là từ 0. 0000042 thành 0. 0000043. cũng là hợp lý.

Không thể nào có chuyện.

Thay đổi thời không đã xảy ra, chi tiết của thế giới tương lai cũng đã thay đổi, nhưng độ cong thời không lại không thay đổi chút nào đúng không?

Điều này về mặt logic là rất không hợp lý.

"Lưu Phong, chiếc đồng hồ thời không của anh có vấn đề về độ chính xác không?"

Lâm Huyền đặt câu hỏi, chỉ vào con số cuối cùng trên mặt đồng hồ:

"Chiếc đồng hồ này chỉ có thể đo đến bảy chữ số thập phân, nếu như biến động độ cong thời không rất nhỏ, rất rất nhỏ... chiếc đồng hồ thô sơ này không thể phát hiện thì sao?"

"Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

Lưu Phong bước đến, chỉ vào màn hình LCD:

"Khi tôi chế tạo đồng hồ thời không, tôi đã sử dụng một màn hình LCD hoàn chỉnh, nghĩa là, mặc dù hiện tại nó chỉ hiển thị tám chữ số, nhưng nếu cần thiết, nó có thể hiển thị hàng chục, hàng trăm chữ số."

"Bởi vì đây là một màn hình LCD hoàn chỉnh, nếu muốn, chỉ cần kết nối với máy chủ, thậm chí có thể xem phim, chơi game. Vì vậy... hiểu chưa, Lâm Huyền? Loại tình huống cậu lo lắng sẽ không xảy ra."

"Tôi dám chắc rằng, bất kỳ khi nào có biến động thời không xảy ra, biến động độ cong thời không, dù nó nhỏ đến đâu, đồng hồ thời không của tôi cũng có thể phát hiện ra, và sẽ hiển thị tỷ lệ

biến động trên mặt đồng hồ."

"Ngay cả khi biến động chỉ là 0. 00000000001. chỉ số trên mặt đồng hồ cũng sẽ thành 0. 00000042001... Điều này không phải vấn đề lớn, tôi đã cân nhắc tình huống này khi thiết kế đồng hồ thời không."

"Bao gồm cả chữ số đầu tiên."

Lưu Phong chuyển ngón tay chỉ vào chữ số duy nhất trước dấu thập phân của đồng hồ thời không và tiếp tục nói:

"Chỉ số trước dấu thập phân chỉ hiển thị một chữ số, nếu biến động thời không rất lớn, lên đến hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn thì sao? Đồng hồ thời không của tôi sẽ chết máy à? Chắc chắn là không, làm sao tôi có thể mắc sai lầm sơ đẳng như vậy chứ?"...

Ra là vậy.

Lâm Huyền đã hiểu.

Số chữ số hiển thị trên đồng hồ thời không có thể tự động điều chỉnh theo giá trị, nên không cần lo lắng về độ chính xác.

Vậy thì vấn đề càng lớn hơn.

"Là thế này, Lưu Phong."

Lâm Huyền giải thích:

"Đừng nghi ngờ lời tôi sắp nói, anh chỉ cần tin vào những gì tôi nói và suy nghĩ theo tiền đề này."

"Trước hết, tôi rất chắc chắn, hiệu ứng cánh bướm thời không và biến động thời không đã thực sự xảy ra. Hơn nữa, nó xảy ra sau khi chỉ số trên đồng hồ thời không chuyển thành 0. 0000042. Về lý thuyết, độ cong thời không chắc chắn sẽ thay đổi, nhưng đồng hồ thời không của anh không phát hiện được."

"Thứ hai, lần biến động thời không này rất nhỏ, gần như không ảnh hưởng đến xu hướng phát triển tương lai và quỹ đạo thế giới... Dĩ nhiên, tôi chỉ nói gần như, thực tế nó lớn bao nhiêu tôi cũng không đoán được, nhưng chắc chắn là có, chỉ là biến động nhỏ mà thôi."

Chương 1129: Vở kịch bắt đầu (4)

"Vậy chúng ta hãy suy luận thử—"

"【Tại sao biến động thời không rõ ràng đã xảy ra, nhưng độ cong thời không không thay đổi, và quỹ đạo thế giới cũng không chuyển dịch và lệch đi?】"

Câu hỏi của Lâm Huyền cũng khiến Lưu Phong suy nghĩ.

Hắn ta không nghi ngờ lời của Lâm Huyền.

Bởi vì đối phương không có lý do gì để nói dối hoặc bịa chuyện lừa mình.

Vì vậy.

Lưu Phong cũng chấp nhận thực tế rằng "biến động thời không nhỏ đã xảy ra" và bắt đầu suy nghĩ trên cơ sở này.

Một lúc sau...

Phòng thí nghiệm rộng lớn im lặng như tờ.

Cả hai đều đang suy nghĩ.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót trên cây lớn ngoài cửa sổ và tiếng chuông tan học từ tòa nhà giảng dạy xa xa.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bắt đầu suy nghĩ về những manh mối mà mình bỏ sót.

Trong những trường hợp như thế này, tồn tại là hợp lý, nghĩa là, chắc chắn phù hợp với quy luật thời không.

Quy luật thời không.

Lâm Huyền bắt đầu lần lượt nhớ lại những quy luật mà mình đã hiểu.

Hiệu ứng cánh bướm thời không, biến động thời không, điểm neo biến động, đàn hồi thời không, thời không—

"Khoan đã."

Lâm Huyền đột nhiên mở mắt ra.

Nhớ lại hai năm trước, khi lần đầu tiên mình hiểu được quy luật thời không, về quy luật "đàn hồi thời không"—

Đàn hồi thời không: Bản thân thời không có tính đàn hồi nhất định, không phải mỗi lần hiệu ứng cánh bướm thời không đều dẫn đến biến động thời không. Cần phải tích lũy đến mức độ biến động nhất định hoặc thay đổi thực tế đủ mạnh mới có thể phá vỡ tính đàn hồi của thời không, gây ra biến động thời không, ảnh hưởng đến thế giới tương lai.

Hiện tại xem ra.

Quy luật này vẫn chưa đầy đủ!

Hắn nghĩ đến một hướng suy luận hoàn toàn mới...

Giống như thế này.

Trước mắt có một cái lò xo.

Nếu chỉ dùng lực rất nhẹ để nó tạo ra sự biến dạng "rất nhỏ", thì sớm muộn gì nó cũng sẽ phục hồi lại như ban đầu.

Khi nào bỏ tay ra, lò xo sẽ phục hồi về hình dạng ban đầu, điều này được gọi là tính đàn hồi!

Vậy, đối với thời không, tính đàn hồi này được hiểu như thế nào?

Lâm Huyền cố gắng tổng kết.

Có lẽ, giống như hiệu ứng cánh bướm nhỏ không thể gây ra biến động thời không rõ rệt; sự biến động thời không nhỏ, giống như chạm nhẹ vào lò xo, không đủ để gây ra sự biến dạng chất lượng. Đồng thời, lò xo vẫn còn khả năng phục hồi, có khả năng được sửa chữa.

Vậy thì.

"Làm thế nào để khiến lò xo biến dạng không thể đảo ngược và không thể phục hồi?"

Câu trả lời ai cũng biết.

Lực lớn sẽ tạo ra kỳ tích!

Chỉ cần dùng đủ lực kéo, xoắn, phá hủy lò xo, có thể khiến lò xo mất tính đàn hồi hoàn toàn, không bao giờ có thể phục hồi lại hình dạng ban đầu.

Có lẽ, đây mới là giải thích thực sự của điểm neo không thể đảo ngược.

Tương tự.

Tính đàn hồi của thời không cũng vậy—

"Chỉ có sự biến động thời không đủ lớn mới có thể thực sự phá vỡ tính đàn hồi của thời không, gây ra những thay đổi không thể phục hồi và không thể đảo ngược trong thế giới tương lai; từ đó, làm thay đổi độ cong thời không và khiến thế giới trong dây

chuyền thời gian dịch chuyển và chuyển tiếp."

"Thì ra là vậy..."

Lâm Huyền ngay lập tức ngộ ra, cảm giác như được khai sáng.

"Tôi đã hiểu."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Phong:

"Tôi đã hiểu ra rồi, Lưu Phong, đây mới là tính đàn hồi thực sự của thời không!"

Hắn đứng dậy, bước đi trong phòng thí nghiệm:

"Sự biến động nhỏ của thời không có thể phục hồi và khôi phục, do đó không thể trực tiếp gây ra sự thay đổi độ cong thời không. Nói một cách đơn giản, thời không và lịch sử đều là một cái lò xo có tính đàn hồi..."

"Nếu lực tác động nhỏ, lò xo sẽ phục hồi lại hình dạng ban đầu vào một thời điểm nào đó. Nguyên lý này chúng ta tạm thời không rõ, có lẽ thời không và lịch sử bản thân đã có khả năng phục hồi nhất định... giống như đại dương có khả năng tự thanh lọc, có thể thời không cũng có khả năng tự phục hồi và tự điều chỉnh."

"Nhưng bây giờ chúng ta không xem xét những điều này, chúng ta hiểu một cách đơn giản... Bây giờ tôi đã hoàn toàn hiểu khi nào thì chỉ số trên đồng hồ thời không sẽ thay đổi—"

"Chỉ khi tính đàn hồi của thời không bị phá vỡ, sự biến động của thời không tích lũy đến một mức độ nhất định, lật đổ hoàn toàn thế giới tương lai, khiến dây chuyền thời gian dịch chuyển và chuyển tiếp... chỉ khi đó chỉ số trên đồng hồ thời không mới thay đổi!"

"Và mỗi lần thay đổi, có lẽ, chính là giới hạn chịu đựng của

tính đàn hồi thời không! Đồng thời, đó cũng là các điểm phân chia của các tọa độ thời không!"...

Lưu Phong nghe những giả thuyết của Lâm Huyền, sắc mặt nghiêm trọng, suy nghĩ nhanh chóng trong đầu.

Đây là một lý thuyết rất táo bạo.

Chẳng lẽ, thực sự như Lâm Huyền nói...

Sau khi độ cong thời không được số hóa, giới hạn và biên giới của tính đàn hồi thời không cũng có thể được số hóa?

Chương 1130: Vở kịch bắt đầu (5)

Điều này không phải là không thể!

Hắn ta cũng từ lâu đã tin rằng, khái niệm tính đàn hồi thời không rất quan trọng và sâu sắc, có nhiều điểm có thể đào sâu và hiểu rõ hơn.

Nếu xem bản thân thời không như một cái lò xo.

Thì giả thuyết của Lâm Huyền hoàn toàn hợp lý và tự nhất quán về lý thuyết!

"Nhưng..."

Lưu Phong gãi đầu:

"Bây giờ lý thuyết của cậu cũng chỉ là giả thuyết. Để thực sự kiểm chứng, chúng ta phải đợi đến khi chỉ số của đồng hồ thời không thay đổi lần tiếp theo, chúng ta mới có thể kết luận thêm."

"Nếu lần thay đổi tiếp theo thực sự có quy luật, và biên độ thay đổi giống như lần đầu tiên, hoặc tăng lên theo cấp số nhân... thì chúng ta có thể chứng minh giả thuyết của cậu là đúng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy."

"Bây giờ hãy chờ đợi sự thay đổi tiếp theo của độ cong thời không, chúng ta có thể thu thập được rất nhiều thông tin và kiến thức..."

"Không chỉ có thể nắm bắt được quy luật thay đổi của tọa độ thời không, mà còn có thể hiểu được giới hạn và độ dung sai của tính đàn hồi thời không, thậm chí cả lý thuyết cơ bản về đường dây thế giới cũng có thể giải mã được một phần."

"Không ngờ, Hoàng Tước đã nói ngay từ đầu rằng, quy luật tính đàn hồi thời không rất quan trọng, tôi thực sự không nghĩ rằng, sau hai năm, tôi lại có thể hiểu thêm về quy luật này."

Hắn lại quay trở lại bàn thí nghiệm ở giữa phòng, vỗ vỗ chiếc đồng hồ thời không trắng phẳng bình thường:

"Vậy bây giờ... chúng ta chỉ có thể chờ đợi sự thay đổi chỉ số của đồng hồ thời không."

"Nhưng, nó sẽ thay đổi khi nào?"

Lưu Phong nghiêng đầu:

"Sự thay đổi này hoàn toàn không thể kiểm soát được, chúng ta chỉ có thể chờ may mắn."

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn nghĩ đến két sắt của Cao Văn, nghĩ đến cuốn sổ tay di chúc của Cao Văn, với phát minh đủ để đảo lộn thế giới...

Thiết bị xuyên thời không.

Nếu mang công nghệ vượt thời đại này trở lại thế giới thực, chắc chắn có thể gây ra biến động thời không lớn, như một cơn lốc xoáy điên cuồng, cuốn đi, hủy diệt và tái cấu trúc thế giới tương lai.

Giấc mơ thứ năm, chắc chắn sẽ trở thành giấc mơ thứ sáu.

Đến lúc đó, chỉ số trên đồng hồ thời không chắc chắn sẽ thay đổi lần thứ hai.

Lâm Huyền chắc chắn sẽ không nghe lời Cao Văn, công khai lý thuyết và cấu tạo của thiết bị xuyên thời không ra toàn thế giới.

Điều này vốn không thuộc về sản phẩm của thời đại hiện tại.

Giữ trong tay mình là đủ.

Không biết khi nào mới thực sự tạo ra được thứ này, nhưng... để đảm bảo an toàn cho bản thân và sự ổn định của thời không hiện tại.

Lâm Huyền sẽ không để người khác nắm giữ thiết bị xuyên thời không trước mình—

"Chiếc thiết bị xuyên thời không đầu tiên trên thế giới này, phải nằm trong tay mình!"

Vậy thì.

Tiên quyết là.

Phòng thí nghiệm của mình phải có khả năng phát triển và xây dựng loại công nghệ tiên tiến này.

"Lưu Phong, anh hãy nghiên cứu thêm về hạt thời không."

Lâm Huyền chỉ vào chiếc tủ lạnh nhỏ ở góc bàn thí nghiệm, món quà của Jask:

"Khả năng xuyên thời không và thiết bị xuyên thời không đều phụ thuộc vào hạt thời không. Kế hoạch tiếp theo của tôi là xây dựng một chiếc thiết bị xuyên thời không... Để bảo mật, chắc chắn phải hoàn thành trong phòng thí nghiệm riêng tư này."

"Tôi biết, hiện tại anh thiếu nhân lực, tôi sẽ cố gắng tìm cách,

xem có thể tìm thêm trợ lý cho anh không. Nhưng hiện tại, anh là người tôi tin tưởng nhất và là người đồng đội tôi yên tâm nhất, nên... nếu có thể, tôi vẫn hy vọng dự án thiết bị xuyên thời không trong tương lai sẽ do anh dẫn dắt và lãnh đạo."

"Hiện tại, người hiểu về hạt thời không trên thế giới này ít như lá mùa thu, trong điểm này, anh không nghi ngờ gì là có lợi thế. Chi tiết sẽ nói thêm khi tôi có đủ thông tin. Tóm lại... tôi hy vọng anh sẽ dành nhiều thời gian hơn để nghiên cứu hạt thời không, nghiên cứu lý thuyết và ứng dụng của thiết bị xuyên thời không, bên cạnh nghiên cứu về hằng số vũ trụ."...

Câu nói chẳng ngạc nhiên không ngừng.

Lưu Phong nhìn vị đại gia rộng rãi, nhưng lại thường xuyên có những ý tưởng kỳ lạ này với vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn ta ta thực sự luôn thích đưa cho mình những bài toán khó.

Nào là hằng số vũ trụ,

Nào là hạt thời không,

Nào là tọa độ thời không,

Nào là bức tranh "Einstein buồn bã" mà đến giờ vẫn chưa có lời giải,

Bây giờ...

Lại còn kỳ lạ hơn.

Lại muốn mình nghiên cứu thiết bị xuyên thời không!

Tuy nhiên.

Sau sự ngạc nhiên ban đầu, Lưu Phong cũng hiểu được ý tưởng của Lâm Huyền.

Nếu Hoàng Tước, người phụ nữ thần bí đó, chính là một người xuyên thời không.

Tồn tại tức là hợp lý.

Điều đó có nghĩa, xuyên thời không là khả thi!

Lý thuyết này tự nó là nhất quán!

Thiết bị xuyên thời không cũng là một thực tế tồn tại và có thể được con người tạo ra!

Hắn ta không khỏi bắt đầu tưởng tượng...

Nếu con người thực sự có thể đi ngược thời gian trên thiết bị xuyên thời không, họ có thể làm gì?

Có thể gặp lại những người đã khuất,

Có thể bù đắp những nuối tiếc và mất mát đã qua,

Có thể trải nghiệm trực tiếp những sự kiện lịch sử vĩ đại và hùng tráng,

Chương 1131: Vở kịch bắt đầu (6)

Chương 1131: Vở kịch bắt đầu (6)

Còn có thể... như Hoàng Tước, trong phạm vi cho phép của tính đàn hồi, thay đổi tương lai của nhân loại!

Quá tuyệt vời.

Quá tuyệt vời!

Lưu Phong cảm thấy mình đang phấn khích đến sôi sục!

"Không vấn đề gì."

Hắn ta đáp ngay lập tức:

"Tôi sẽ cố gắng nghiên cứu."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Mặc dù chưa ở đây lâu lắm, nhưng cũng đã đến lúc rời đi:

"Vậy tôi đi trước đây, không làm phiền anh nghiên cứu nữa."

"Hả?"

Lưu Phong ngạc nhiên:

"Đi nhanh vậy? Cậu ở đây chưa đến mười phút."

"Không còn cách nào khác."

Lâm Huyền cười và giơ tay:

"Tối nay có buổi ăn tối rất quan trọng, tôi phải chuẩn bị trước chứ?"

"Bố mẹ của Triệu Anh Quân từ xa đến, họ mời tôi với lý do cảm ơn, nếu tôi đi tay không thì cũng không lịch sự lắm."

"Dù sao Đông Hải cũng không xa Hàng Châu, tôi định liên hệ với bạn cũ ở Hàng Châu, nhờ cậu ấy chuẩn bị một ít trà Long Tỉnh Tây Hồ tốt, rồi để Tiểu Lý lái xe mang về... trước bữa ăn tối là kịp."

"Bố mẹ cô ấy địa vị cao, không thiếu thứ gì, nên tặng quà gặp mặt gì cũng không bằng cái gọi là 'đặc sản quê nhà', đặc sản quê nhà này, bất kể dịp nào cũng đều phù hợp."

Nói xong.

Hắn vẫy tay và rời khỏi phòng thí nghiệm:

"Đi đây, Lưu Phong."

"Hy vọng có thể sớm thấy chỉ số của đồng hồ thời không thay đổi, cũng hy vọng có thể sớm..."

"Có được thiết bị xuyên thời không của chúng ta."...

Tối hôm đó, lúc sáu giờ chiều, tại biệt thự sang trọng ở ngoại ô thành phố Đông Hải.

Triệu Thụy Hải mặc một bộ đồ vest, còn Diêm Mai thay vào bộ sườn xám tinh tế đã chuẩn bị sẵn.

Hai người đã chỉnh trang lại bản thân.

Chuẩn bị ra ngoài dự tiệc.

Dù sao thì muốn cảm ơn Lâm Huyền, cũng phải tỏ ra thành ý, cả về cách ăn mặc, cũng phải thể hiện sự coi trọng và lễ nghi.

Nói đến lễ nghi...

Hai ông bà có chút lo lắng nhìn Diêm Kiều Kiều đang xem tivi trên ghế sofa.

Cô cháu ngoại này... sẽ không làm trò cười trước mặt Lâm Huyền chứ?

Họ đương nhiên biết rằng, hiện tại Diêm Kiều Kiều không thể coi là ngoan ngoãn hiểu chuyện, chủ yếu là do mất trí nhớ, nhiều việc cô bé không biết đúng sai, cũng không biết nên làm hay không nên làm... điều này không thể trách cô bé được.

"Hay là, chúng ta đừng đưa Kiều Kiều đi?"

Diêm Mai đề nghị:

"Nhỡ đến lúc đó Kiều Kiều nghịch ngợm, làm hỏng bữa tiệc thì sao? Điều này không phải khiến chúng ta mất mặt, không có giáo dục, làm Lâm Huyền cười nhạo sao!"

Triệu Thụy Hải suy nghĩ một lúc, cũng thấy có lý.

Thế là ông ấy đi đến bên sofa, xoa đầu Diêm Kiều Kiều, mỉm cười nói:

"Kiều Kiều, ông bà ngoại đi ra ngoài ăn tối, cháu ở nhà xem tivi được không? Chúng ta sẽ mang đồ ngon về cho cháu."

Diêm Kiều Kiều quay đầu lại, lặp lại từ khóa:

"Ăn tối."

"Đúng, đúng."

Triệu Thụy Hải gật đầu:

"Chúng ta chỉ đi ra ngoài ăn tối thôi, nhưng vì đây là một dịp

quan trọng, nên cháu ở nhà chờ chúng ta được không?"

Tuy nhiên...

Diêm Kiều Kiều kiên quyết lắc đầu.

Ánh mắt nghiêm túc:

"Muốn đi..."

"Ăn thịt!"

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai nhìn nhau.

Cũng đành mỉm cười bất lực.

Thôi thì.

Trời lớn đất lớn, cháu ngoại lớn nhất.

Hiện tại Diêm Kiều Kiều đang trong giai đoạn đặc biệt mất trí nhớ, thôi thì để mọi chuyện theo ý cô bé.

"Được rồi."

Triệu Thụy Hải nắm tay Diêm Kiều Kiều, kéo cô bé đứng dậy từ sofa:

"Đi nào! Ông ngoại đưa cháu đi ăn thịt! Ăn bao nhiêu cũng được!"...

Cùng lúc đó.

Trong khu dân cư của Triệu Anh Quân tại thành phố Đông Hải, tại sảnh vào nhà.

Triệu Anh Quân đã trang điểm và mặc đồ hoàn chỉnh.

Gọn gàng và rực rỡ.

Lúc này cô ấy đang ngồi bên cạnh tủ giày, thay dép lê bằng giày cao gót.

"Gâu!"

Chó phốc sóc VV đứng thẳng, ánh mắt sắc bén.

Triệu Anh Quân nhìn nó:

"Em muốn đi ăn tối cùng chị à?"

"Gâu!"

VV nhìn cô ấy với ánh mắt nghiêm túc.

"Haha, thôi bỏ đi."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Lần trước em không bị biến thành thịt chó là em may mắn rồi. Từ giờ em nên tránh xa Diêm Kiều Kiều, ở bên cô bé quá nguy hiểm."

"Ông bà ngoại của cô bé chiều chuộng cô bé đến thế, chị thật sự lo rằng lần sau gặp em, em đã nằm trên bàn ăn, bị kẹp lên bằng đôi đũa rồi."

Chú chó phốc sóc lông xù kiên quyết lắc đầu:

"Gâu Gâu! V-"

Nghe thấy tiếng rên rỉ quen thuộc này.

Triệu Anh Quân hiểu ra.

VV không nhất thiết muốn đi ăn tối, mà là muốn gặp Lâm Huyền trong bữa tiệc.

"VV, em muốn gặp Lâm Huyền đúng không?"

"V-"

Chó phốc sóc VV phát ra một tiếng vui mừng.

"Ừm..."

Triệu Anh Quân suy nghĩ một lúc.

Thực sự thì.

Lâm Huyền đã nhiều ngày không đến nhà, VV cũng lâu rồi không gặp Lâm Huyền.

Thời gian gần đây, tâm trạng của VV rất tốt, đều nhờ vào sự an ủi của Lâm Huyền.

Bây giờ...

Thôi thì để cho VV theo, tránh cho nó lại trầm cảm.

"Được rồi."

Cô ấy đi giày cao gót, đứng dậy, bế VV lên, ôm vào lòng, bấm nút thang máy, không thể không bật cười:

"Thật là buồn cười, lần này ăn tối với Lâm Huyền, đúng là..."

"Cả nhà ra quân."

Chương 1132: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (1)

Chương 1132: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (1)...

Đông Hải, khu Hoàng Phú, đường Nam Kinh Đông, khách sạn Hòa Bình.

Là biểu tượng nổi tiếng nhất trong cụm kiến trúc ven bờ sông, khách sạn Hòa Bình với lịch sử hơn 100 năm đã đứng vững tại đây.

Nó không phải là khách sạn sang trọng nhất của thành phố Đông Hải, cũng không phải là nhà hàng ngon nhất, nhưng bất kể là tiệc chiêu đãi hay tụ họp gia đình, chọn nơi này luôn đủ đẳng cấp và sang trọng.

Giữa hai tòa nhà lộng lẫy và rực rỡ ánh đèn, một chiếc xe Hồng Kỳ với biển số đặc biệt và một chiếc xe thương mại Alphard gần như cùng lúc tiến vào bãi đậu xe, sau đó đi đến phòng riêng.

"Chào cô Triệu."

Nhân viên phục vụ có vẻ mặt xinh đẹp, mặc trang phục phong cách lịch sử cúi chào Triệu Anh Quân:

"Đã có vài vị khách đang chờ trong phòng, hôm nay là tiệc gia đình phải không ạ?"

"Đúng vậy."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Chỉ là một bữa ăn gia đình, không cần quá cầu kỳ hay bày biện."

"Vâng, mời cô vào, có yêu cầu gì cứ gọi tôi."

Nhân viên phục vụ cúi chào và mở cửa phòng.

Bên trong.

Triệu Thụy Hải, Diêm Mai và Diêm Kiều Kiều đã ngồi sẵn bên bàn ăn.

Diêm Kiều Kiều chớp mắt nhìn chú chó phốc sóc mà Triệu Anh Quân đang ôm trong lòng:

"Chó con."

"V-"

Chú chó phốc sóc VV phát ra tiếng kêu vui vẻ, nhảy ra từ lòng Triệu Anh Quân.

Nó chạy nhanh dưới gầm bàn rồi nhảy lên, đậu trên chân Diêm Kiều Kiều và nhào vào lòng cô bé.

"Chó con."

Diêm Kiều Kiều ôm lấy VV, chú chó phốc sóc xù mềm mại nằm trong lòng cô bé, trông có vẻ lớn hơn nhiều so với thực tế, giống như cô bé đang ôm một chú chó Alaska con.

"Nó tên là VV."

Triệu Anh Quân nhìn cô bé đang thân mật với chú chó:

"Em cứ gọi tên nó là được, trông nó rất thích em đấy."

Diêm Kiều Kiều đặt hai tay dưới nách chú chó, nhấc nó lên:

"VV."

Cô bé gọi tên chú chó nhẹ nhàng.

"V-"

Chú chó phốc sóc vui vẻ đáp lại.

Sau đó.

Diêm Kiều Kiều đặt chú chó lên đĩa, ánh mắt nghiêm túc:

"Ăn thịt."

"Gah?"

Chú chó phốc sóc VV hoảng sợ dựng đứng lông, trông như một quả bồ công anh.

"Ôi trời, Kiều Kiều, thú cưng không được đặt lên bàn ăn! Không vệ sinh đâu!"

Diêm Mai vội vàng bế VV xuống, đặt nó dưới đất, rồi dọn hết bát đĩa trước mặt Diêm Kiều Kiều sang một bên, gọi nhân viên phục vụ:

"Xin lỗi, phiền cô đổi cho chúng tôi một bộ bát đĩa mới, bộ này bị chó chạm vào rồi."

Triệu Thụy Hải cũng thở dài nhẹ nhõm.

Ông ấy cảm thấy bữa ăn này còn chưa bắt đầu mà đã như trận chiến, nguy cơ bủa vây khắp nơi.

Ông ấy xoa đầu Diêm Kiều Kiều, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

"Kiều Kiều, hôm nay chúng ta sẽ gặp một vị khách rất quan trọng, một người chú rất tốt. Cháu phải cư xử lễ phép nhé, đây là

dịp trang trọng, không giống ở nhà, phải có quy tắc hơn, nếu không... người khác sẽ không thích cháu, và cũng sẽ cười nhạo ông bà ngoại."

"Vì vậy, hôm nay cháu phải ngoan, không được nghịch ngợm hay nói lung tung. Cháu cứ ngồi đây ăn ngoan, muốn ăn gì thì nói với ông ngoại, ăn no xong, phòng riêng rộng thế này, cháu có thể ôm VV ra chơi ở bên cạnh."

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Cô bé giơ ngón trỏ phải chỉ vào tóc mai của Triệu Thụy Hải:

"Tóc bạc."

"Haha, đúng rồi, ông ngoại có tóc bạc rồi, không phải sao, ông đã già rồi, nào, giúp ông ngoại nhổ đi, xem tay Kiều Kiều có mạnh không!"

Nói rồi, Triệu Thụy Hải nghiêng đầu, đưa tóc mai gần Diêm Kiều Kiều.

Không ngờ Diêm Kiều Kiều mắt sáng tay nhanh, tầm nhìn động cực tốt.

Cô bé gần như không do dự và dừng lại, cũng không cần nhắm, trực tiếp đưa tay đến gần tai Triệu Thụy Hải, dùng ngón tay cái và ngón trỏ nắm lấy và nhổ ra!

Khi Triệu Thụy Hải còn chưa kịp phản ứng...

Sợi tóc bạc đã nằm gọn trong đầu ngón tay của Diêm Kiều Kiều.

Triệu Thụy Hải kinh ngạc nhìn.

Tốc độ này,

Lực này,

Tầm nhìn này,

Thật tuyệt vời! Không hổ là cháu ngoại của mình!

"Giỏi lắm!"

Ông ấy không kìm được lời khen:

"Mọi người xem, Kiều Kiều thực sự tiến bộ rất nhanh, đúng là mỗi ngày một khác. Nuôi Kiều Kiều thật sự rất có thành tựu, mỗi ngày đều thấy tiến bộ rõ rệt."

"Đúng vậy!"

Diêm Mai cũng đầy tự hào:

"Kiều Kiều của chúng ta rất có tài năng, tôi đã nhận ra từ lâu. Con bé không chỉ học nhanh, mà thính giác, thị giác, và khả năng phối hợp tay chân cũng rất tốt."

"Nhìn động tác vừa rồi nhổ tóc bạc cho Triệu lão, nhanh như chớp, chính xác không chê vào đâu được. Theo tôi thấy, sau này Kiều Kiều đôi tay này, là một tài năng để làm bác sĩ, phẫu thuật, hoặc nghiên cứu khoa học."

"Haha." Triệu Anh Quân bật cười lạnh lùng:

"Hai người thật sự coi con bé như đứa trẻ ba tuổi à? Nó đã hơn mười tuổi rồi, có khả năng này là bình thường, đừng tâng bốc nữa."

"Vả lại, nó không phải học từ đầu, chỉ là mất trí nhớ thôi. Sau khi giáo sư Hứa Vân qua đời, con cũng đã tìm hiểu một số kiến thức về thôi miên và tác dụng phụ của việc mất trí nhớ. Loại mất trí nhớ đơn thuần này thực ra không ảnh hưởng đến khả năng nghe, nói, đọc, viết và khả năng phối hợp cơ thể."

Chương 1133: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (2)

Chương 1133: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (2)

"Dù trí nhớ của Kiều Kiều không thể phục hồi hoàn toàn, nhưng những kỹ năng cơ bản như nghe, nói, đọc, viết và vận động sẽ sớm phục hồi... Vì vậy, hai người đừng coi nó như đứa trẻ nhỏ nữa, nên lập quy tắc thì phải lập quy tắc, cần dạy dỗ thì phải dạy dỗ."

"Nếu bỏ lỡ thời kỳ giáo dục tốt nhất về nhận thức và phẩm chất, không thể tạo thói quen và giáo dục tốt, sau này muốn sửa lại sẽ rất khó."

Tuy nhiên...

Triệu Anh Quân nói về phương pháp nuôi dạy trẻ nghiêm túc.

Ông bà ngoại, người đang tâng bốc và khen ngợi cháu ngoại, không hề nghe vào một từ nào.

Trong mắt hai người họ.

Cháu gái luôn là tuyệt vời nhất.

Chỉ có điều cơ thể quá gầy.

Phải ăn nhiều hơn, béo hơn thì mới khỏe mạnh.

Diêm Mai quay sang nhìn Triệu Anh Quân:

"Con cũng đừng nói những lời nản chí như vậy, ai nói Diêm

Kiều Kiều không thể khôi phục ký ức chứ? Ba con đã hẹn được với chuyên gia thần kinh giỏi nhất trong nước và trưởng khoa thần kinh của bệnh viện Thụy Kim rồi. Ngày mai chúng ta sẽ đưa Kiều Kiều đến bệnh viện Thụy Kim để kiểm tra toàn diện."

"Bao gồm cả tuổi xương và dinh dưỡng, chúng ta cần biết tình trạng cụ thể của Kiều Kiều. Dù con bé không nhớ mình bao nhiêu tuổi, chúng ta có thể ước lượng thông qua kiểm tra tuổi xương... Như vậy, sau này chúng ta sẽ biết nên nuôi dưỡng Kiều Kiều thế nào, cho con bé đi học gì cũng có kế hoạch hơn."

Triệu Thụy Hải cũng gật đầu:

"Chủ yếu là muốn xem có cách nào giúp Kiều Kiều khôi phục ký ức không. Trong những lĩnh vực mà chúng ta chưa hiểu rõ, kỹ thuật y tế chắc chắn cũng rất phát triển, biết đâu thực sự có cách giúp Kiều Kiều tìm lại ký ức đã mất."

"Chỉ cần Kiều Kiều khôi phục ký ức, nhiều chuyện sẽ được nhớ lại."

Nói xong, hai ông bà nhìn nhau, rồi cùng liếc sang Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân tự nhiên nhận ra ánh mắt đó.

Cô ấy nhắm mắt lại.

Bây giờ trong nhà cô ấy... không, tại bàn ăn này, tình hình giống như một ván bài Ma Sói.

Diêm Kiều Kiều không biết mình là ai;

Cha mẹ cô ấy chỉ biết rằng Diêm Kiều Kiều có quan hệ huyết thống với họ, nhưng không biết cụ thể là quan hệ gì;

Cô ấy biết rằng mình và Diêm Kiều Kiều có quan hệ sinh học

mẹ con, nhưng không nói cho cha mẹ biết.

Làm sao có thể nói ra được?

Dù có thể nói ra, sau đó phải làm sao?

Nuôi con sao?

Chấp nhận sự thật là chưa kết hôn đã có một cô con gái mười mấy tuổi?

Triệu Anh Quân tự nhận mình không rộng lượng đến vậy.

Thật lòng mà nói, cô ấy không thể chấp nhận điều đó.

Vì vậy.

Cô ấy phải tìm ra sự thật.

Chỉ có một sự thật hợp lý mới có thể khiến cô ấy thực sự chấp nhận việc này, chấp nhận cô con gái đột ngột xuất hiện này.

"Khôi phục ký ức được thì tất nhiên là tốt."

Triệu Anh Quân bình tĩnh nói:

"Con cũng rất mong đợi ngày Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức, hy vọng các chuyên gia thần kinh trong nước có thể nghĩ ra cách nào đó để chấm dứt trò hề này."

Cạch———

Trong lúc mọi người đang trò chuyện, nhân viên phục vụ mở cửa phòng, Lâm Huyền bước vào với hai túi trà được gói cẩn thận, mỉm cười bước vào.

Triệu Anh Quân lập tức đứng dậy, giới thiệu với cha mẹ mình:

"Bố, mẹ, đây chính là Lâm Huyền, người mà hai người luôn

muốn gặp."

Triệu Thụy Hải cười tươi đứng dậy, bắt tay Lâm Huyền và vỗ vai hắn:

"Haha, Lâm Huyền, đã nghe danh từ lâu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp cậu!"

Lâm Huyền gật đầu cười:

"Bác quá khen rồi, so với bác, cháu chỉ là hậu bối vô danh, còn phải học hỏi rất nhiều từ bác."

"Ai da, nhìn cậu ấy mà xem, ăn nói thật khéo! Thật là phong độ!"

Diêm Mai cũng quay sang, đánh giá Lâm Huyền từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy sự tán thưởng:

"Nhìn xem, dáng cao ráo, đẹp trai! Lại còn văn vẻ! Không trách được Anh Quân về nhà dịp Tết cứ khen cậu mãi, dì vừa nhìn đã biết cậu là người tốt bụng, phẩm chất cao thượng!"

"Nào nào, đừng đứng mãi ở cửa, vào ngồi đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

Lâm Huyền đóng cửa phòng, đặt hai túi trà lên bàn trà gần đó:

"Bác trai, bác gái, đây là trà Long Tỉnh mới từ Hàng Châu, năm nay mới hái. Biết rằng hai người không thiếu thứ gì, không biết mang gì đến gặp, nên cháu mang chút trà từ quê nhà, coi như là đặc sản quê hương."

Gia đình Triệu Thụy Hải và Diêm Mai đương nhiên rất thích những đứa trẻ lễ phép, thấy Lâm Huyền hiểu chuyện và lịch sự như vậy, họ cảm thấy rất hài lòng và lịch sự đáp lại:

"Nhìn xem, Lâm Huyền, cậu thật quá khách sáo rồi. Chúng tôi

đến đây là để cảm ơn cậu, cậu còn mang quà đến thăm chúng tôi... Lần sau đến Đế Đô, nhất định phải nói với Anh Quân và chúng tôi, chúng tôi sẽ tiếp đón cậu ở Đế Đô."

"Vì mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu gọi món thôi."

Triệu Thụy Hải gọi nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên và mở chai rượu mà ông mang theo, rót vào bình chia rượu.

Lâm Huyền cởi áo khoác, treo lên tường, sau đó ngồi vào chỗ bên phải Triệu Thụy Hải.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai ngồi cạnh Diêm Kiều Kiều.

Chương 1134: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (3)

Chương 1134: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (3)

Bên trái Lâm Huyền là Triệu Thụy Hải, bên phải là Triệu Anh Quân.

Bên phải Triệu Anh Quân là Diêm Mai.

Phòng này không lớn, vì chỉ có năm người và một con chó, càng nhỏ càng ấm cúng.

"Để tôi giới thiệu mọi người một chút, Lâm Huyền."

Hai đĩa món lạnh được mang lên, sau khi cùng nâng ly, Triệu Anh Quân chủ động giới thiệu:

"Đây là cha tôi, Triệu Thụy Hải, chúng ta đã từng nói chuyện, chắc chắn cậu còn nhớ."

"Đây là mẹ tôi, Diêm Mai, năm nay vừa mới nghỉ hưu từ công việc giảng dạy."

"Còn đây là..."

Triệu Anh Quân giơ tay chỉ vào Diêm Kiều Kiều đang mân mê đũa.

Cô ấy hơi ngừng lại.

Mím môi một chút rồi từ từ nói:

"Đây là cháu gái của họ hàng nhà mẹ tôi ở quê, Diêm Kiều

Kiều."

Lâm Huyền mỉm cười và vẫy tay chào Diêm Kiều Kiều:

"Chào Kiều Kiều."

Diêm Kiều Kiều dừng động tác, giơ đũa chỉ thẳng vào Lâm Huyền:

"Lâm Huyền."

"Không không không..." Triệu Thụy Hải vội vàng đè tay Diêm Kiều Kiều xuống, dùng đũa chỉ người thực sự quá bất lịch sự.

Ông ấy cười ái ngại, nhìn Lâm Huyền nói:

"Con bé từ quê đến, không có nhiều quy tắc, mong cậu đừng để ý."

Rồi ông ấy xoa đầu Diêm Kiều Kiều, nói với cô:

"Kiều Kiều, không được gọi tên người lớn trực tiếp, phải gọi bằng danh xưng. Đây là chú Lâm Huyền của con, nào, gọi chú đi."

Diêm Kiều Kiều chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Chú."

Rồi lại quay đầu, nhìn Triệu Anh Quân, ánh mắt trong sáng:

"Chị." ???

Lâm Huyền có chút bối rối, không thể hiểu nổi mối quan hệ gia đình này.

Đây là mối quan hệ phức tạp gì vậy?

Triệu Anh Quân vừa rồi giới thiệu rằng Diêm Kiều Kiều là cháu gái của Triệu Thụy Hải và Diêm Mai.

Điều này không khó hiểu.

Cô bé mang họ Diêm, nên chắc chắn là họ hàng bên ngoại.

Mặc dù không rõ mối quan hệ này là gần hay xa... nhưng về mặt danh phận, chắc chắn phải gọi Triệu Thụy Hải và Diêm Mai là ông bà.

Gọi mình là chú, về mặt tuổi tác, cũng không quá đáng, mình cũng có cháu nhỏ tuổi tương đương cô bé.

Nhưng.

Sao đến Triệu Anh Quân lại gọi là chị?

Đừng nói là Lâm Huyền...

Ngay cả siêu trí tuệ nhân tạo VV cũng không thể làm rõ mối quan hệ gia đình này.

Lâm Huyền quay đầu nhìn Triệu Anh Quân, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Là nhận làm chú... ngầm thừa nhận mình là thế hệ trước của Triệu Anh Quân sao?

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền cười, giơ ngón trỏ chỉ vào đầu mình, xoay xoay hai vòng:

"Cô bé này, phải nói sao nhỉ, đầu óc của cô ấy có chút..."

"Ồ ồ ồ."

Lâm Huyền lập tức hiểu ra.

Ngay khi vào nhà, hắn đã cảm thấy ánh mắt của cô bé này quá trong sáng, thậm chí còn toát lên sự ngây ngô và thiếu hiểu biết.

Bây giờ Triệu Anh Quân giải thích, hắn liền hiểu ngay.

Thì ra là cô bé này đầu óc có vấn đề, vậy thì không thể đòi hỏi cao quá, cứ để cô bé gọi thế nào cũng được.

"Kiều Kiều, em gọi anh là anh được rồi."

Lâm Huyền nhìn cô bé càng nhìn càng đáng yêu, càng nhìn càng dễ mến:

"Anh cũng không lớn hơn em bao nhiêu tuổi, em gọi anh là anh đi, cũng khiến anh trông trẻ hơn chút."

Diêm Kiều Kiều rất ngoan ngoãn.

Cũng như Đại Kiểm Miêu, chưa phát triển ra sự mưu mô và tâm cơ, thuộc giai đoạn ai nói gì cũng tin:

"Anh."

Cô ấy vẫn như mọi khi, lời ít ý nhiều.

"Cô bé này thực sự rất dễ thương." Lâm Huyền nhìn quanh bàn ăn, khen ngợi:

"Hơn nữa rất xinh đẹp, thiên sinh lệ chất, như hoa như ngọc."

Diêm Kiều Kiều cúi đầu.

Nhìn vào mắt to tròn của phốc sóc VV.

Một người một chó hoàn toàn không hiểu...

Trên bàn ăn bốn người lớn, câu nào cũng đầy lễ nghi xã giao, từng câu từng chữ đều rất đúng mực.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai, nhìn thấy Lâm Huyền có EQ cao như vậy, liền hóa giải sự lúng túng, cũng cảm thấy chàng trai trẻ

này thực sự rất tốt, chỉ cần vài lời là đã có thể nhìn ra, các mặt đều rất xuất sắc.

"Nào Lâm Huyền, họ uống nước ngọt của họ, không ảnh hưởng đến chúng ta uống rượu, chúng ta lại cụng ly nào."

Triệu Thụy Hải nâng ly cùng Lâm Huyền uống cạn, chuyển chủ đề từ Diêm Kiều Kiều trở lại.

Chuyện của Diêm Kiều Kiều thực sự rất phức tạp.

Ông ấy vốn không định kể chi tiết cho Lâm Huyền, để tránh bị người ta cười chê gia đình mình.

"Tết năm ngoái, Anh Quân kể với chúng tôi rằng cậu đã cứu con bé khỏi tay kẻ xấu, tôi và dì của cậu luôn muốn đến Đông Hải, tìm cơ hội cảm ơn cậu một lần."

Sau khi uống cạn, Triệu Thụy Hải đặt ly xuống, nhìn Lâm Huyền, chậm rãi nói:

"Kết quả là mãi không có cơ hội thích hợp, mãi đến bây giờ mới gặp được cậu, thực sự là thất lễ, mong cậu đừng để bụng."

"Không đâu, bác khách sáo quá rồi."

Lâm Huyền nói:

"Cháu tốt nghiệp xong làm việc ở công ty của Triệu tổng, được cô ấy giúp đỡ rất nhiều, luôn không có cơ hội đền đáp. So với việc đó, những gì cháu làm hôm đó, cũng là tự cứu mình, cũng là việc cháu nên làm đối với Triệu tổng."

Chương 1135: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (4)

Chương 1135: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (4)

"Cũng không giấu gì bác, công ty của cháu hiện tại thành lập và hoạt động, cũng nhờ vào sự giúp đỡ của Triệu tổng, thật ra nếu có cảm ơn, cũng nên là cháu cảm ơn cô ấy mới đúng... Có thể nói, không có Triệu tổng, thì không có cháu của ngày hôm nay."

Triệu Anh Quân nghe xong câu này, cúi đầu cười nhẹ.

Cô ấy kéo tóc rũ trên má lên tai, rồi ngẩng đầu nói:

"Lâm Huyền, cậu đã rời công ty MX, cũng có sự nghiệp của riêng mình rồi, không cần gọi tôi là Triệu tổng nữa, cũng không cần khách sáo như thế. Cậu cứ gọi tôi là Anh Quân như bố mẹ tôi gọi là được, chúng ta quan hệ tốt như vậy, không cần phải câu nệ và xa lạ, cứ coi như đang ăn cơm ở nhà mình."...

Nghe Triệu Anh Quân nói vậy, Lâm Huyền mới nhận ra rằng, hình như mình vẫn luôn gọi Triệu Anh Quân là Triệu tổng.

Chủ yếu là vì ngay khi tốt nghiệp, hắn đã vào công ty MX làm việc.

Gọi suốt bao năm rồi, giờ đột ngột đổi cách xưng hô thật khó thích nghi.

Nhưng đã nói vậy rồi, thì mình không thể không nể mặt được:

"Được rồi."

Lâm Huyền đáp, rồi cùng Triệu Thụy Hải cụng ly uống rượu, trò chuyện về cuộc sống, trả lời một số câu hỏi của Triệu Thụy Hải.

Đối diện, Diêm Mai dùng đũa công cộng gắp một ít thịt đặt vào đĩa của Diêm Kiều Kiều, kiên nhẫn nói:

"Kiều Kiều, đừng chơi với VV nữa, ăn cơm trước đã, ăn no rồi chơi sau."

VV?

Lâm Huyền có chút bất ngờ, quay đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"VV cũng ở đây à?"

Triệu Anh Quân nhướng mày, chỉ về phía dưới Diêm Kiều Kiều:

"Không phải sao, VV vừa vào cửa đã nhảy lên chân Kiều Kiều, thân thiết không ngờ."

"Nói ra cũng kỳ lạ... VV lần đầu gặp Kiều Kiều đã rất thân thiết, giống như lần đầu gặp cậu, liền quấn lấy, cứ như vậy."

"Con chó này thật làm tôi kinh ngạc, ngoài việc không gần gũi với tôi ra, thì nó lại gần gũi với bất cứ ai; ngoại trừ không bám tôi, nó lại bám bất cứ ai khác."

Nói xong câu này.

Cô ấy suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

"Cũng không thể nói như vậy, tôi nghĩ lại rồi, VV gặp người thân của tôi vào dịp Tết cũng chẳng thèm để ý, rất lạnh lùng, ai đến gần là nó nhe răng."

"Dường như... Dường như VV chỉ đặc biệt với cậu và Kiều

Kiều, thật không biết hai người có ma lực gì đặc biệt."

Lâm Huyền hơi ngồi thẳng dậy.

Quả nhiên.

Hắn nhìn thấy phốc sóc VV dưới chân Diêm Kiều Kiều.

Rất thoải mái, rất dễ chịu, đến mức... bỏ qua hắn bao lâu.

Điều này khiến Lâm Huyền có chút thất vọng.

Vậy là VV gần gũi nhất với hắn?

Sao lại nhanh chóng có mới nới cũ như vậy?

Sau khi xem xong VV trên chân Diêm Kiều Kiều, ánh mắt Lâm Huyền dời lên, cuối cùng có cơ hội quan sát Diêm Kiều Kiều.

Lúc nãy luôn bận rộn giao tiếp, thực sự không chú ý đến cô bé này.

Bây giờ nhìn kỹ...

Rất giống!

Hắn nhìn Triệu Anh Quân bên phải, nhìn Diêm Kiều Kiều bên trái, thực sự cảm thấy như hai chị em ruột!

Dù là lông mày, hình dạng khuôn mặt, các chi tiết trên khuôn mặt, đều gần như giống nhau.

Gien của gia đình Triệu Anh Quân mạnh như vậy sao?

Tuy nhiên, vẫn có thể nhận ra một chút khác biệt, ở tai, trán và cằm, có sự khác biệt rõ ràng với Triệu Anh Quân.

Lúc đầu nhìn thực sự rất ngạc nhiên, nhưng nhìn nhiều hơn vài lần, cũng không thấy giống Triệu Anh Quân nữa.

Lâm Huyền rất ít có cơ hội tiếp xúc với các cô bé tuổi mười mấy.

Thời gian trước, chỉ có hai trường hợp.

Ngu Hề giả, và Ngu Hề thật, hai kẻ đòi mạng.

Tuy nhiên, hai cô bé Ngu Hề đó, rõ ràng lớn hơn Diêm Kiều Kiều một hai tuổi; về mặt thể hình, cũng cường tráng hơn nhiều, trên người có nhiều dấu vết tập luyện, đường nét cơ bắp rất rõ ràng.

So sánh mà nói.

Thể hình của Diêm Kiều Kiều quá nhỏ nhắn, thậm chí gầy yếu đến mức khiến người ta thương xót.

Chiều cao cũng thấp hơn một chút, ước chừng chỉ khoảng một mét năm, tay chân mảnh mai, nhìn chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi.

Tất nhiên.

Nói về sự khác biệt lớn nhất giữa Diêm Kiều Kiều và hai cô bé Ngu Hề thật giả, đó chính là đôi mắt.

Dù là Ngu Hề thật hay giả, đôi mắt của họ đều phát ra ánh sáng xanh đáng sợ và sáng ngời, ánh mắt đều rất sắc bén, tràn đầy sát khí.

Còn ánh mắt của Diêm Kiều Kiều...

Không nói là đen nhánh.

Lâm Huyền chỉ có thể đọc ra từ ánh mắt của cô bé ấy là: "Aba aba aba..."

Trong khoảnh khắc này.

Lâm Huyền lại nhớ đến vấn đề từng thảo luận với Jask —

[Ngu Hề thật, tức là thích khách thời không Lâm Ngu Hề, có thực sự biến mất khỏi thời không này không?]

Suy nghĩ của Jask lúc đó, là chắc chắn đã biến mất.

Bằng chứng là, chiếc USB màu xanh đến từ tương lai trong tay ông ấy, ngay khi vòng lặp thời không bị phá hủy, đã biến thành bụi sao màu xanh.

Vì vậy.

Cô bé đến từ thời không tương lai, tự nhiên cũng sẽ do sự phá hủy của hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử, dẫn đến logic thời không không thể khép kín, mà biến thành bụi sao màu xanh biến mất.

Chương 1136: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (5)

Chương 1136: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (5)

Lâm Huyền và Jask đều lần đầu phá hủy vòng lặp thời không, đều không có kinh nghiệm, thực sự không biết kết quả sẽ ra sao.

Hơn nữa, lúc đó Lâm Ngu Hề thấy Jask định hủy diệt hạt thời không, nhanh chóng trèo qua cửa sổ chạy trốn, cũng khiến Lâm Huyền và Jask không thể xác nhận kết quả.

Dữ liệu khuôn mặt của Lâm Ngu Hề đã được nhập vào hệ thống Thiên Võng. Một khi bị camera giám sát phát hiện ở bất kỳ đâu trong Long Quốc, hệ thống sẽ lập tức báo động.

Sau khi báo động, Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia Lưu An chắc chắn sẽ thông báo cho hắn.

Nhưng thực tế là...

Mấy ngày qua, mọi thứ đều bình yên, hệ thống Thiên Võng cũng không phát hiện bất kỳ hình ảnh nào nghi ngờ là Lâm Ngu Hề.

Điều đó có nghĩa là, số phận của Lâm Ngu Hề dường như chỉ có hai khả năng:

Cô ấy ẩn náu trong rừng sâu núi thẳm, không lộ diện dưới camera giám sát.

Lâm Ngu Hề thực sự đã biến thành bụi sao màu xanh và tan biến.

Lâm Huyền vô cùng mong đợi, là khả năng thứ hai.

Thích khách thời không mau chóng rời đi, hắn không muốn trải qua lần truy sát sinh tử thứ hai nữa.

Hiện tại, hắn không còn "Kẻ hủy diệt" bảo vệ, nếu thực sự bị thích khách thời không truy đuổi lần nữa, chắc chắn mạng nhỏ khó giữ.

Hơn nữa.

Còn một việc khiến Lâm Huyền rất bận tâm.

[Nếu Lâm Ngu Hề đã biến thành bụi sao màu xanh và biến mất, thì virus mà Jask phát tán trên mạng, chuyên dùng để săn lùng trí tuệ nhân tạo siêu cấp... có đồng thời biến mất không?]

Nếu thực sự biến mất.

Thì hắn có thể thử hồi sinh VV.

Có VV hỗ trợ, sức chiến đấu của hắn sẽ lại đạt đến đỉnh cao, nhiều vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa.

Vậy thì quyết định là... sau lần thay đổi giấc mơ tiếp theo.

Lâm Huyền nghĩ như vậy.

Nếu mỗi lần thay đổi giấc mơ, mỗi lần chuyển dịch đường dây thế giới, đều có nghĩa là một vòng lặp thời không bị phá vỡ, một vòng lặp mới được mở ra.

Thì chắc chắn số lần phá vỡ vòng lặp càng nhiều, khả năng virus đó biến mất trên mạng càng lớn.

Hiện tại, hắn chỉ còn lại duy nhất một mảnh vỡ của VV.

Không dám hành động liều lĩnh, cuối cùng một sai lầm, dẫn

đến VV thực sự chết. ...

"Lâm Huyền, nghe Anh Quân nói, cậu cũng là con một?"

Rượu qua ba tuần, món ăn trên bàn cũng đã ăn hết bảy tám phần.

Diêm Kiều Kiều đã sớm no, bụng tròn xoe, đang chơi trốn tìm với phốc sóc VV trong phòng.

Còn Triệu Thụy Hải, Diêm Mai, Triệu Anh Quân, và Lâm Huyền bắt đầu trò chuyện vui vẻ.

Diêm Mai nhìn Lâm Huyền:

"Như các cậu là con một, nên nghĩ cho cha mẹ, sớm kết hôn sinh con, để cha mẹ sớm được bồng cháu, đó mới thực sự là hiếu thảo."

"Cậu nói xem... nếu có nhiều anh chị em, cha mẹ sẽ không thúc giục các cậu phải không? Nhưng đều là con một, thì chỉ có thể trông cậy vào các cậu nối dõi tông đường, thật đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ, đôi khi thúc giục các cậu cũng là bất đắc dĩ mà thôi."

Nghe Diêm Mai lời nói bóng gió.

Triệu Anh Quân khoanh tay, liếc nhìn Lâm Huyền, ánh mắt ném đến một cái nhìn như muốn nói "Cậu thấy chưa, tôi đã nói rồi mà?"

Lâm Huyền có thể nói gì?

Chỉ có thể cười gượng, im lặng, không đáp lại.

Nhưng Diêm Mai không dừng lại, tiếp tục nói:

"Thực ra từ góc độ dưỡng lão mà nói, như các cậu là con một,

nên kết hôn với người không phải con một, có anh chị em."

Triệu Anh Quân bật ra một dấu hỏi:

"Tại sao?"

"Bởi vì áp lực dưỡng lão sẽ nhẹ nhàng hơn!"

Diêm Mai giải thích:

"Cậu xem, nếu cả hai bên kết hôn đều là con một, thì sau này, hai người phải nuôi dưỡng bốn người già, dưới còn có hai đứa con, áp lực lớn biết bao!"

"Nhưng chỉ cần một bên vợ chồng có anh chị em, thì sẽ khác hẳn. Áp lực dưỡng lão giảm đi rất nhiều, cha mẹ có vấn đề sức khỏe cũng có người giúp đỡ... cậu nói đúng không?"

"Bỏ đi."

Triệu Anh Quân quả quyết lắc đầu, lập trường kiên định:

"Con thì không nghĩ vậy, con cảm thấy vẫn nên tìm người cũng là con một."

"Bây giờ, xã hội có nhiều mối quan hệ rất khó xử. Một gia đình, không thể nào công bằng tuyệt đối, sẽ luôn có đủ loại mâu thuẫn và hiểu lầm."

"Trên mạng, có đủ loại chuyện về em trai, em chồng làm hại gia đình, kể cả anh em ruột tranh chấp tài sản, không nuôi dưỡng cha mẹ. So sánh lại, gia đình con một ít rắc rối và phiền phức hơn nhiều."

"Ồ, con nói vậy thì cực đoan quá!" Diêm Mai hừ nhẹ một tiếng, phản bác:

"Đó chỉ là trên mạng, trong thực tế..."

"...."

"..."???

Lâm Huyền ngồi thẳng lưng, như ngồi trên đống lửa.

Chuyện gì đây?

Sao hai mẹ con này lại tranh luận về việc con một có nên kết hôn với con một hay không ngay trên bàn ăn?

Hai người rõ ràng không cãi nhau.

Chỉ là tranh luận có phần gay gắt, đặc biệt là Triệu Anh Quân, rất hiếm khi thấy cô ấy phản bác quan điểm một cách nghiêm túc và kiên quyết như vậy.

Có lẽ điều này cũng cho thấy...

Mỗi đứa con cuối cùng sẽ tranh luận với cha mẹ về vấn đề thúc giục kết hôn.

Lâm Huyền chỉ mong, ngọn lửa của cuộc tranh luận này không lan đến mình.

Chương 1137: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (6)

Chương 1137: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (6)

Đừng để đến lúc hai người quay đầu, hỏi hắn xem thế nào... hỏi Lâm Huyền cậu nghĩ sao? Cậu cảm thấy thế nào?

Thật là khó xử.

Quan tòa cũng không dám phân xử chuyện nhà, chuyện của nhà họ Triệu thì tự họ giải quyết đi.

Lâm Huyền cầm lấy cốc nước, bắt đầu uống nước chiến thuật. Theo quy ước, uống nước trong thời gian này coi như không bị làm phiền, không thấy gì cả.

Nhưng kết quả là.

Lại không ngăn được một đôi mắt tinh tường khác!

Vút.

Một ngón tay nhỏ như cọng hành, chỉ thẳng vào sau đầu hắn.

Lâm Huyền quay người, cúi đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt sắc bén của Diêm Kiều Kiều.

Cô bé mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào sau đầu Lâm Huyền:

"Tóc bạc."

"À?"

Lâm Huyền ngẩn ra, theo phản xạ cúi đầu:

"Anh có tóc bạc à?"

Thấy Lâm Huyền cúi đầu, Diêm Kiều Kiều cũng theo phản xạ hành động.

Giống như ông ngoại chơi với cô bé.

Cô bé nhanh nhẹn đưa tay ra, nhanh như chớp—chính xác nắm lấy sợi tóc bạc! Dùng lực nhổ mạnh!

"Xì!"

Lâm Huyền cảm thấy da đầu đau nhói, hít một hơi lạnh!

Động tĩnh này cũng làm gián đoạn cuộc tranh luận giữa Triệu Anh Quân và Diêm Mai, ba người nhà họ Triệu đồng loạt nhìn sang đây, lập tức dạy bảo Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều! Sao con lại vô lễ như vậy!"

"Con đang làm gì vậy!"

"Mau lại đây! Con không có việc gì mà nhổ tóc anh Lâm Huyền làm gì!"

Lâm Huyền xoa đầu, nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Nhổ được chưa?"

Diêm Kiều Kiều nghiêm túc gật đầu, giơ tay phải lên.

Chỉ thấy...

Ngón cái và ngón trỏ của cô bé, chính xác kẹp lấy một sợi tóc bạc dài vài centimet, không làm tổn thương bất kỳ sợi tóc nào khác.

"Thật sự có à."

Lâm Huyền hơi ngạc nhiên.

Hắn mới hơn hai mươi tuổi, trong suốt những năm học tập và làm việc, chưa từng có sợi tóc bạc nào.

Có lẽ, đoạn thời gian này thật sự quá mệt mỏi, quá căng thẳng, cũng quá lo lắng.

Có lẽ vẫn là do khi trốn chạy ở Mỹ quá lo âu, nên mới xuất hiện tóc bạc.

Dù sao đi nữa.

Trước mặt nhà họ Triệu, không thể trách Diêm Kiều Kiều.

Hơn nữa.

Diêm Kiều Kiều cũng chỉ có ý tốt giúp hắn nhổ tóc bạc, tuy tay hơi thô bạo, nhưng cũng không có ác ý gì.

Vì thế, Lâm Huyền cười xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Giỏi lắm, cảm ơn em."

Tuy nhiên.

Chỉ một nụ cười như vậy.

Chỉ cần hai khuôn mặt áp sát lại nhau...

Triệu Thụy Hải, Diêm Mai, Triệu Anh Quân ba người, đều không kìm được mở to mắt!

Ánh mắt nhanh chóng quét qua mặt Lâm Huyền và Diêm Kiều Kiều, so sánh.

Lúc nãy hai người đứng xa, không nhìn ra.

Nhưng bây giờ!

Gần như là mặt kề mặt, đối diện!

Nhiều chi tiết trước đây không nhìn ra, bây giờ đều hiện rõ trong so sánh!

Tai...

Trán...

Cằm...

Đây!

Ngay cả Triệu Anh Quân cũng bị phát hiện này làm kinh ngạc!

Tuy không thể nói là hoàn toàn giống nhau.

Nhưng ít nhất.

Tai, trán, và cằm của Diêm Kiều Kiều, đều giống với tai, trán, và cằm của Lâm Huyền một cách bất thường!

Những chi tiết này, chỉ cần đứng xa một chút là không thể nhìn ra.

Bây giờ, bức tranh mặt kề mặt thế này, thật sự là quá quý giá, nhìn một cái đã thấy ngay!

"À..."

Triệu Thụy Hải nhất thời không biết nói gì.

Nuốt mấy ngụm nước bọt.

Muốn nói lại thôi.

Cuối cùng.

Vẫn nuốt lời xuống cổ họng.

Lùi một bước, đứng dậy khỏi ghế:

"À, tôi đi vệ sinh một lát."

Nói xong, nhìn vợ bên cạnh:

"Bà có đi không?"

Bao năm vợ chồng, còn không hiểu ý này là gì?

Diêm Mai cũng lập tức đứng dậy, rút khăn giấy lau miệng:

"Đi đi đi, tôi cũng nói muốn đi mà, chỉ là không biết nhà vệ sinh ở đâu."

Nói xong.

Bà và Triệu Thụy Hải đi đến cửa, ngoảnh lại nhìn ba người trong phòng giống như "một gia đình ba người":

"Anh Quân, mẹ và ba đi vệ sinh một lát, các con cứ trò chuyện đi."

Nói xong.

Cửa phòng bao đóng lại một tiếng "rầm".

Lúc này Triệu Anh Quân cũng nhíu mày, nhìn vào tóc bạc trên ngón tay Diêm Kiều Kiều.

Cô ấy không dám nghĩ nhiều.

Cũng không dám nghĩ sâu.

Thậm chí hoàn toàn không dám nghĩ.

Cô ấy cũng đứng dậy, đưa tay, nắm lấy tay phải của Diêm

Kiều Kiều, kéo cô bé khỏi Lâm Huyền, giọng điệu bình tĩnh dạy dỗ:

"Kiều Kiều, ở ngoài không được vô lễ như vậy. Dù có ý giúp đỡ người khác, cũng phải được người ta đồng ý và cho phép, mau... xin lỗi anh Lâm Huyền đi."

Diêm Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt vô tội, nhìn Lâm Huyền:

"Anh, xin lỗi đi."

"À, được rồi, không sao không sao."

Lâm Huyền cười xòa, hắn sao có thể giận một cô bé đáng yêu, hơi khờ khạo như vậy chứ?

Đến nước này, sau khi thấy nhiều hành động khó tin của Diêm Kiều Kiều, Lâm Huyền đã chấp nhận kiểu nhân vật hơi ngốc nghếch hoặc chậm hiểu này.

Chỉ có thể nói... hy vọng Diêm Kiều Kiều lớn lên sẽ ít bị thiệt thòi, ít bị bắt nạt. Trí tuệ đến tuổi này rồi, có lẽ không thể phát triển thêm nữa.

Lâm Huyền cũng không khỏi thương cảm cho cha mẹ ruột của Diêm Kiều Kiều.

Chương 1138: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (7)

Chương 1138: Cuộc họp gia đình cùng ván bài Ma Sói (7)

Sinh ra một cô bé không thông minh như vậy...

Cuộc đời này.

Chắc chắn sẽ phải lo lắng rất nhiều.

Triệu Anh Quân gõ đầu Diêm Kiều Kiều một cái:

"Không phải để anh xin lỗi! Là bảo em xin lỗi anh! Nói xin lỗi đi."

"Xin lỗi."

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn lặp lại.

"Được rồi, ngồi đây ăn thêm chút thức ăn đi, vừa nãy chơi với VV lâu như vậy, chắc cũng đói rồi chứ?"

Triệu Anh Quân như bày đồ chơi, đặt Diêm Kiều Kiều ngồi lên ghế bên cạnh, rồi mới buông tay cô bé ra.

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu khó hiểu.

Nhìn đầu ngón tay trống không, sợi tóc bạc đã biến mất:

"Trắng—" "Bánh bao trắng phải không?"

Triệu Anh Quân nhanh tay nhanh mắt ngắt lời, lấy một cái bánh bao nhét vào miệng Diêm Kiều Kiều:

"Được rồi, ăn từ từ thôi, đừng nghẹn."

Sau đó quay sang nhìn Lâm Huyền, cười bất đắc dĩ:

"Xin lỗi, tôi vốn không muốn đưa trẻ con đến, nhưng bố mẹ tôi chiều cháu quá, không còn cách nào khác, cũng không yên tâm để Diêm Kiều Kiều ở nhà một mình, nên..."

Lâm Huyền không để tâm, lắc đầu:

"Không sao, Diêm Kiều Kiều rất đáng yêu, biết đâu lớn lên sẽ hiểu chuyện hơn."

Triệu Anh Quân dùng tay trái vén mấy lọn tóc lòa xòa lên, móc vào tai.

Tay phải...

Lại ở góc độ mà Lâm Huyền không nhìn thấy, đưa vào túi quần, bỏ vào đó một vật gì đó nhẹ nhàng.

Phốc sóc VV ở góc thảm, lại một lần nữa chứng kiến toàn bộ cảnh lừa gạt này!

Nó thở dài một tiếng trong lòng.

Ôi.

Cái nhà này, thật sự quá đáng sợ.

Nếu có kiếp sau, nó muốn đầu thai vào một gia đình ít mưu mô hơn, ít tâm cơ hơn.

Nhà họ Triệu này thật không phải là nơi dành cho chó ở.

Nhìn bề ngoài là một gia đình vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên, nhưng lần nào cũng biến thành những trò đấu trí và âm mưu ngầm.

Thôi thì.

Mệt rồi.

Nó kéo thân thể mệt mỏi, từng bước từng bước bò đến chân Lâm Huyền.

Lâm Huyền cúi đầu xuống.

Nhìn thấy phốc sóc đã lâu không gặp, đồng thời cũng là người bạn chiến đấu đã từng lập nên "Lời hứa của VV".

Nhưng lúc này.

Như một bó hoa héo rũ, không chút sức sống, nằm trên đôi giày da của hắn.

"Sao vậy VV?"

Lâm Huyền lo lắng hỏi:

"Không phải lại trầm cảm rồi chứ?"

Hắn cúi người xuống, hai tay thọc vào nách phốc sóc, nâng nó lên trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau.

VV dùng ánh mắt đầy tiếc nuối và buồn bã, nhìn Lâm Huyền.

Không nói lời nào.

Nhưng như đang nói...

Anh bạn, cậu tiêu rồi. ...

Cùng tầng lầu, cuối hành lang.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai đứng đây, mặt mày ủ dột.

"Bà có thấy không?" Triệu Thụy Hải hỏi.

"Tất nhiên là thấy rồi..."

Diêm Mai cũng nhíu mày:

"Nếu tôi không chú ý thấy... tôi có đi theo ông ra đây không?"

"Nếu không phải Lâm Huyền và Diêm Kiều Kiều vô tình sát lại gần nhau, tôi căn bản không phát hiện ra... cằm, trán, tai của họ gần như được đúc từ cùng một khuôn mẫu!"

"Đây, rốt cuộc là chuyện gì vậy, Triệu lão?"

Triệu Thụy Hải im lặng một lúc.

Thở dài một hơi:

"Bà đừng hỏi tôi nữa, chắc chúng ta đều nghĩ giống nhau. Lúc nãy tôi còn băn khoăn, tại sao Anh Quân lại tranh luận gay gắt với bà về vấn đề con một khi có 'người ngoài' trong bữa ăn?"

"Bây giờ nghĩ lại, Lâm Huyền chẳng phải là con một sao? Thêm vào đó, những chi tiết giống nhau giữa cậu ấy và Diêm Kiều Kiều..."

"Thật ra hôm nay trong phòng này, hai chúng ta mới thực sự là 'người ngoài'!"

Diêm Mai cũng không hiểu nổi:

"Nhưng, nếu nói Kiều Kiều là con của Lâm Huyền và Anh Quân, cũng không giống! Không phải vấn đề giống hay không giống, hai đứa họ đều còn trẻ, Lâm Huyền mới tốt nghiệp đại học hai ba năm, Anh Quân cũng vừa du học về nước ba bốn năm."

"Hai đứa chúng nó có lén lút sinh con, từ đâu ra đứa con lớn như vậy?"

"Không được, tôi phải làm rõ chuyện này, tóc của Anh Quân lấy được lần trước, tôi còn chưa kịp làm xét nghiệm ADN, vốn định ngày mai nhân tiện khám sức khỏe cho Kiều Kiều sẽ làm luôn..."

"Hay lát nữa về, tôi tìm cách lấy thêm một sợi tóc của Lâm Huyền, rồi ngày mai xét nghiệm luôn, xem ba người họ, rốt cuộc có phải một nhà ba người không!"

Triệu Thụy Hải lắc đầu.

Bỏ cuộc, xua tay:

"Thôi bỏ đi, chuyện này chúng ta dừng ở đây thôi, tôi nghĩ là cha mẹ, chúng ta không thể can thiệp quá nhiều vào những chuyện như thế này."

"Dù là vì lý do gì, dù khoa học hay không khoa học, suy cho cùng chuyện đã xảy ra, Kiều Kiều cũng thực sự tồn tại, và con bé giống Anh Quân cũng như Lâm Huyền..."

"Ôi, người ta nói quan tòa cũng không xử nổi chuyện nhà, không ngờ chuyện này cuối cùng lại đổ lên đầu chúng ta. Không thể nào mà không có chút chuẩn bị tâm lý nào, rồi tự nhiên con rể và con gái đều xuất hiện từ hư không!"

Diêm Mai quay người.

Nhìn vào gương trong nhà vệ sinh.

Cả hai đều đã lớn tuổi.

Không còn trẻ nữa.

Vì vậy...

Thở dài một hơi, từ từ nói:

"Thực ra Lâm Huyền cũng là một đứa trẻ tốt, tôi tin rằng Anh Quân vẫn có mắt nhìn, chỉ là bao năm nay quan hệ giữa chúng ta và Anh Quân không được tốt lắm, có chuyện gì con bé không muốn nói với chúng ta cũng là điều dễ hiểu."

Chương 1139: Thân tử giám định (1)

"Triệu lão, như ông nói, chuyện của Anh Quân, chuyện của Kiều Kiều, kể cả chuyện của Lâm Huyền... chúng ta thực sự không thể can thiệp quá nhiều nữa. Bất kể giữa ba người họ là tình huống gì, quan hệ ra sao, nếu chúng ta là bậc cha mẹ mà tham gia vào lúc này, có lẽ cuối cùng sẽ làm hỏng việc."

"Đúng vậy."

Triệu Thụy Hải gật đầu:

"Chuyện của bọn trẻ, để bọn trẻ tự giải quyết đi."

"Chỉ có thể nói, có lẽ hai chúng ta đến Đông Hải không đúng thời điểm, đến không khéo."

Ông ấy nghĩ một lúc.

Quay người lại, nhìn về phía phòng bao ở đầu kia hành lang, khẽ nói:

"Vài ngày nữa, chúng ta tìm lý do trở về Đế Đô đi, không ở lại Đông Hải nữa."

"À?"

Diêm Mai ngẩng đầu:

"Vậy còn Kiều Kiều? Kiều Kiều phải làm sao?"

"Còn làm sao nữa? Trẻ con cuối cùng vẫn phải theo bố mẹ

thôi."

Triệu Thụy Hải cười khổ một tiếng:

"Chúng ta nghĩ cách để Kiều Kiều lại cho Anh Quân."

"Từ nhỏ tôi đã nhìn Anh Quân lớn lên, tôi hiểu tính cách của con bé. Tôi có thể nhận ra, con bé cũng rất băn khoăn về vấn đề thân thế của Kiều Kiều... với tính cách nghiêm túc của nó, con bé sẽ không dừng lại cho đến khi làm rõ chuyện này."

"Hơn nữa, tôi tin vào cách chúng ta giáo dục con bé, Anh Quân chắc chắn là người có trách nhiệm; Lâm Huyền cũng vậy, chắc chắn sẽ không vô trách nhiệm. Vậy nên, nếu Kiều Kiều thực sự là con gái của hai đứa nó..."

Hừm.

Ông ấy khẽ hừ một tiếng, cũng không biết sẽ là cảnh tượng thế nào:

"Tôi thực sự rất mong chờ... xem chúng nó sẽ giải thích thế nào với chúng ta."

"Cậu còn nhớ... chuyện mà chúng ta đã nói trước đây không?"

Trong phòng riêng của khách sạn Hòa Bình.

Diêm Kiều Kiều đã âm thầm bắt đầu vòng quét sạch thứ hai trên bàn ăn, sau khi Triệu Anh Quân xác nhận rằng thức ăn đã tạm thời bịt miệng Diêm Kiều Kiều lại, cô ấy quay đầu nhìn Lâm Huyền và nói:

"Chính là trước đây, cậu dẫn theo cô bé tên là Ngu Hề, chúng ta đã cùng nhau làm xét nghiệm ADN, sau đó đi ăn lẩu và nói chuyện đó."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi chắc chắn nhớ, chẳng phải mới chỉ vài ngày trước sao?"

Hắn cười nhẹ, nhìn Diêm Kiều Kiều đang cầm tay ăn từng chiếc bánh nhỏ:

"So với Ngu Hề, Diêm Kiều Kiều có vẻ hơi gầy yếu, nhìn yếu đuối. Như bố mẹ cô nói, cô ấy thực sự nên ăn nhiều hơn."

"Lúc chúng ta ăn lẩu, Ngu Hề cũng ăn rất khỏe, một mình cô ấy đã ăn hết vài đĩa thịt. Khi nào Diêm Kiều Kiều có thể ăn được nhiều như vậy thì tốt biết mấy. Nếu không... đầu óc cô ấy cũng không nhanh nhẹn, sau này chắc chắn sẽ bị bắt nạt ở trường."

"Không bằng hãy ăn cho thân hình cường tráng hơn, bị bắt nạt cũng có thể tự vệ. Không đùa đâu, Ngu Hề mà cô đã gặp trước đây, một mình có thể đấu với mười Diêm Kiều Kiều, thậm chí còn có thể dùng một tay."

Phì—

Triệu Anh Quân bị cách so sánh kỳ quặc của Lâm Huyền làm cho bật cười:

"Cô bé nào lại đi tính sức chiến đấu như vậy, ăn cơm đâu phải để đánh nhau, cậu có cái định kiến này từ đâu thế?"

"Hơn nữa, điều tôi muốn nói với cậu không phải là chuyện đó, cũng không liên quan gì đến Ngu Hề. Chính là chuyện mà chúng ta đã nói khi ăn cơm, về cái..."

Cô ấy ngừng lại một lúc, rồi nhẹ giọng nói:

'"Nếu đột nhiên, từ trên trời rơi xuống một cô con gái. '"...

Lâm Huyền đặt đũa xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Anh Quân.

Hắn nhớ lại, ngày đó tại quán lẩu, Triệu Anh Quân nhìn Ngu Hề và thực sự đã nói những lời tương tự, cô ấy đã nói:

"Có lúc tôi nghĩ, nếu thực sự như Ngu Hề, tự nhiên có một đứa con như thế cũng khá tốt. Không cần sinh, không cần nuôi, trực tiếp lớn đến chừng này, ngược lại nhẹ nhàng hơn."

Khi đó Lâm Huyền nghe thấy cách nói này.

Quả quyết lắc đầu.

Hắn nói trẻ con vẫn nên tự mình nuôi từ từ, hắn vẫn hy vọng tự tay nuôi con từ nhỏ, từng chút một.

Hiện tại hắn cũng nghĩ như vậy.

Đột nhiên xuất hiện một đứa con... thực sự quá kinh khủng.

Chỉ là trong tình huống lúc đó, nếu thực sự kiểm tra ra hắn và Ngu Hề giả có quan hệ DNA cha con, thì tự nhiên hắn cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm.

Dù chưa kết hôn, chưa từng có bạn gái.

Nhưng chỉ cần DNA nói đó là con gái của hắn, thì hắn chắc chắn sẽ coi là con gái mình mà nuôi...

Lâm Huyền có suy nghĩ như vậy.

Phải làm một người có trách nhiệm.

Nhưng tại sao Triệu Anh Quân đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Có phải vì nhìn thấy Diêm Kiều Kiều và cô ấy rất giống nhau, nên bắt đầu mơ tưởng về con gái tương lai không?

"Tôi nhớ."

Lâm Huyền gật đầu:

"Sao cô lại đột nhiên nhớ ra chuyện này?"

"Chỉ là nhìn thấy Diêm Kiều Kiều, đột nhiên nhớ ra thôi."

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn Diêm Kiều Kiều một mình ăn bánh nhỏ, miệng đầy kem.

Không tự chủ được...

Cô ấy nghiêng người về phía trước, rút hai tờ khăn giấy, vươn tay lau miệng cho cô bé:

Chương 1140: Thân tử giám định (2)

"Cậu xem, cha mẹ tôi luôn thúc giục rất nhiều, mong tôi lập tức kết hôn sinh con, chẳng phải... thậm chí còn coi con của người thân ở quê như cháu ngoại mà nuông chiều."

"Vì vậy tôi nhớ đến chuyện chúng ta đã nói trước đây, cậu nói nếu thật sự như vậy, đột nhiên có một cô con gái lớn chừng này... rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu?"

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân chăm sóc Diêm Kiều Kiều.

Thực sự rất ấm áp.

Nhưng khoảng cách tuổi tác nhỏ như vậy, nhìn thế nào cũng giống hai chị em, không giống mẹ con.

Khi đó.

Tại nhà máy bỏ hoang đó.

Khi cảnh sát thời không Lâm Ngu Hề cầm dao nhọn kề cổ Lâm Huyền, hắn đã từng nghĩ, liệu Lâm Ngu Hề có phải là con gái của hắn và Triệu Anh Quân không.

Nhưng đứa con gái bất hiếu này kiên quyết phủ nhận mối quan hệ cha con, nói rằng hắn không thể là cha cô ấy.

Nếu khi đó có thể nói chuyện đàng hoàng.

Lâm Huyền hoàn toàn không ngại kéo Lâm Ngu Hề đi bệnh viện một chuyến, làm lại xét nghiệm DNA.

Chỉ tiếc, không thể thương lượng được.

Thậm chí không có cơ hội đàm phán, đối phương chỉ muốn đưa hắn đến Tòa án thời không để xét xử.

Vì vậy, trong mối quan hệ thù địch này, và hắn vừa mới bị một người tự xưng là Ngu Hề lừa gạt... Lâm Huyền không có nhiều cảm xúc với cái gọi là Lâm Ngu Hề.

Nhìn lại Diêm Kiều Kiều trước mắt...

Dịu dàng đáng yêu, vô hại, thuần khiết lại ngây thơ, mang lại cảm giác mềm mại.

Nếu có một cô con gái như vậy.

Chẳng phải tốt hơn nhiều so với Lâm Ngu Hề, kẻ sát thủ cơ bắp sao?

Lâm Huyền bắt đầu nhập vai.

Suy nghĩ lại câu hỏi của Triệu Anh Quân:

"Tôi nghĩ... chuyện này, không hẳn là tốt, cũng không hẳn là xấu."

"Ít nhất trong thời gian ngắn, về mặt tình cảm, vẫn cần một khoảng thời gian để chấp nhận và hòa hợp."

"Trong phim truyền hình và điện ảnh, thường có những cảnh con riêng, con rơi đến nhận cha mẹ. Tôi nhớ có một bộ phim tên là 'Little Daddy'? Năm đó rất nổi tiếng... Nhân vật chính trong phim còn phản ứng như vậy, huống hồ là người ngoài đời, gặp phải chuyện này, phản ứng đầu tiên chắc chắn cũng là từ chối và phản kháng."

Triệu Anh Quân nghe xong.

Lặng lẽ gật đầu:

"Thật vậy, đúng là sẽ phản kháng theo bản năng. Nhưng... sau khi phản kháng thì sao? Cuối cùng liệu có chấp nhận không?"

"Chắc là sẽ."

Lâm Huyền trả lời thật:

"Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, mối quan hệ huyết thống đôi khi rất kỳ diệu. Nói thật, chuyện này xảy ra với ai thì người đó mới hiểu, nếu không rất khó để đồng cảm."

Nói xong.

Hắn mỉm cười nhìn Triệu Anh Quân:

"Sao tự nhiên nói những chuyện này? Có phải bị cha mẹ nói đến mức động lòng không? Hay là nhìn thấy Diêm Kiều Kiều giống cô, giống như nhìn thấy con gái tương lai của mình?"

Triệu Anh Quân nghe xong.

Khẽ mỉm cười.

Không nói gì.

Lúc này...

Cửa phòng bao được đẩy ra, Triệu Thụy Hải và Diêm Mai vui vẻ bước vào:

"Ô, Kiều Kiều đã bắt đầu ăn bánh rồi à, nhìn xem, ăn đầy miệng rồi."

Hai ông bà ngồi xuống, lại bắt đầu ân cần chăm sóc Diêm Kiều Kiều như thường lệ.

Như thể họ thực sự đã quên đi tuổi tác của Diêm Kiều Kiều... hoàn toàn coi cô ấy như một đứa trẻ ba tuổi mà nuông chiều.

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhớ lại.

Hắn từng nghi ngờ con gái của Hoàng Tước có thể là Ngu Hề.

Vậy, nếu giả thiết này đúng, Ngu Hề chắc chắn cũng rất giống Hoàng Tước.

Mà Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân...

Mặc dù trong thời không này, Hoàng Tước mà hắn thấy, vì lý do thời không bài dị, dung mạo thay đổi nhiều, không thể nhận ra hình dạng ban đầu.

Nhưng trong thời không nguyên gốc của Hoàng Tước, chắc chắn dung mạo giống hệt Triệu Anh Quân, dù sao thì họ vốn dĩ là cùng một người.

Cũng vì vậy, Lâm Huyền không thể xác định được liệu Lâm Ngu Hề có phải là con gái ruột của Hoàng Tước hay không.

Hay là vì thời không bài dị, Lâm Ngu Hề từ thời không tương lai xuyên không đến đây, dung mạo cũng thay đổi nhiều so với ban đầu.

Nếu dung mạo của thích khách thời không giống như Diêm Kiều Kiều trước mắt, giống Triệu Anh Quân như vậy...

Thì Lâm Huyền chắc chắn có thể quyết định ngay—

Thích khách thời không chính là con gái của Hoàng Tước (Triệu Anh Quân).

Không thể không nói.

Quy luật thời không bài dị này thực sự lợi hại, dù là vì bảo vệ hay lý do khác, thay đổi dung mạo của người xuyên không... có lẽ là để ngăn chặn người ở thời không này bị lừa gạt.

Nghĩ đến chuyện này.

Lâm Huyền lại có chút tò mò về thân phận và lai lịch của Diêm Kiều Kiều, nên hỏi Triệu Thụy Hải:

"Diêm Kiều Kiều rốt cuộc là người thân gì của nhà bác? Nhìn quan hệ của bác với cô ấy tốt như vậy, chắc là người thân gần đúng không?"

"Ờ..."

Triệu Thụy Hải nhất thời nghẹn lời.

Chuyện gì thế này?

Chàng trai này lại quay sang tra hỏi, thăm dò ngược rồi sao?

Câu hỏi này lẽ ra phải do chúng tôi hỏi cậu mới đúng chứ?

Chương 1141: Thân tử giám định (3)

"Là người thân gần ở quê của tôi, cháu gái ruột của họ hàng."

Diêm Mai tiếp lời, cười nói:

"Chúng tôi bình thường quan hệ rất tốt, từ nhỏ đã đi học cùng nhau, là bạn học, cũng là bạn tốt."

"Chẳng phải, cháu gái họ có vấn đề về trí tuệ, tôi và Triệu lão cũng rất quan tâm, nên nhân cơ hội lần này đến Đông Hải, tìm các chuyên gia nổi tiếng ở bệnh viện Thụy Kim, xem có thể tìm cách chữa trị cho Kiều Kiều hay không."

"Đúng đúng đúng."

Triệu Thụy Hải liền gật đầu, tiếp nối câu chuyện của Diêm Mai:

"Chúng tôi dẫn Diêm Kiều Kiều đến Đông Hải, vì có vài người bạn cũ ở bệnh viện Thụy Kim, đều là chuyên gia nổi tiếng trong nước. Thời gian đã hẹn xong, ngày mai chúng tôi sẽ dẫn Kiều Kiều đi khám bệnh."

Lâm Huyền ồ lên một tiếng.

Thì ra là vậy.

Cháu gái của người thân gần ở quê...

Vậy Diêm Mai chắc chắn cũng là người nhìn cô ấy lớn lên, chắc chắn không liên quan gì đến người xuyên không.

Xem ra.

Lúc nãy mình thực sự nghĩ nhiều rồi.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai là những người có uy tín, Triệu Anh Quân lại có quan hệ tốt với mình...

Họ không thể nào cùng nhau lừa gạt mình được.

Hơn nữa thích khách thời không Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều, hai cô gái này vốn dĩ không có điểm chung nào.

Nếu Diêm Kiều Kiều thật sự là thích khách thời không biến hình, lúc nãy khi nhổ tóc bạc cho mình, có lẽ cô ấy đã nhổ cả đầu mình ra khỏi cổ rồi.

Tóm lại.

Hy vọng thích khách thời không biến thành tinh vân màu xanh và biến mất luôn đi.

Để mình không còn phải lo lắng nữa.

Tạm thời xem ra.

Tình cảnh hiện tại của mình vẫn rất an toàn.

Liên tục mấy ngày, thích khách thời không không xuất hiện, cũng không bị camera giám sát ghi lại, có khả năng lớn là đã thực sự biến mất rồi.

Dù sao vòng lặp của Copernicus đã bị phá vỡ, hạt thời không của Jask cũng đã mất năng lượng.

Thích khách thời không dựa vào gì mà có thể ở lại thời đại này nữa chứ?...

Nửa tiếng sau, bữa tối vui vẻ kết thúc.

Mọi người cùng nhau rời khỏi phòng riêng, cùng đi thang máy xuống bãi đậu xe.

Trước khi chia tay.

Triệu Thụy Hải bắt tay Lâm Huyền, vỗ vai hắn, xúc động nói:

"Lâm Huyền, rất mong chờ lần gặp tiếp theo của chúng ta."

Lâm Huyền biết đây là lời khách sáo, nên cũng mỉm cười đáp lại:

"Yên tâm đi bác Triệu, khi nào có dịp tới Đế Đô, nhất định cháu sẽ đến thăm."

"Được rồi."

Triệu Thụy Hải chân thành nói:

"Tôi đợi cậu."

Nói xong.

Triệu Thụy Hải, Diêm Mai và Diêm Kiều Kiều lên xe Hồng Kỳ, rời đi.

Triệu Anh Quân ôm phốc sóc VV trong lòng.

Cô ấy bước đến bên cạnh Lâm Huyền.

Cùng hắn nhìn theo chiếc xe Hồng Kỳ rời đi...

Cô ấy nhất thời nghẹn lời.

Trong đầu rối bời, không biết nên nói gì.

"Ba mẹ cô rất tốt."

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân, mỉm cười nói:

"Nói thật lúc đầu tôi còn hơi lo lắng, dù sao ba cô cũng là người có địa vị cao, hơn nữa... đây là lần đầu tiên tôi tham gia bữa cơm gia đình của người khác, khó tránh khỏi chút căng thẳng."

"Nhưng rất nhanh tôi không còn cảm giác đó nữa, không khí gia đình cô thực sự rất tốt."

Hừm.

Triệu Anh Quân cười khẽ:

"Chỉ có thể nói... một hai năm nay, thực sự thay đổi khá nhiều. Trước đây không khí gia đình tôi rất ngột ngạt, vì vậy tôi cũng rất hài lòng với tình trạng hiện tại."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không khí gia đình cậu chắc chắn cũng rất tốt, tâm trạng và thái độ lạc quan của con cái thường phản ánh trực tiếp không khí trong gia đình. Như cậu với tính cách tốt thế này, vui vẻ và lạc quan như vậy, chắc chắn bố mẹ cậu cũng rất dễ gần."

"Nếu cậu đã tặng bố mẹ tôi hai hộp trà... thì lần sau tôi đến Hàng Châu, cũng phải mang chút quà đi gặp bố mẹ cậu, mới không bị coi là thất lễ."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Không cần đâu, họ đều là người suy nghĩ giản dị, không cần phải trang trọng như vậy. Nếu cô thật sự đến Hàng Châu, nhất định báo trước cho tôi, tôi và gia đình sẽ đón tiếp cô chu đáo."

"Thật sao."

Triệu Anh Quân cười nhẹ nhàng:

"Vậy tôi sẽ mong chờ điều đó."

Đang nói chuyện.

Hai chiếc xe thương mại Alphard lần lượt tiến đến.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân mỗi người lên xe của mình, vẫy tay tạm biệt:

"Chúc ngủ ngon, Lâm Huyền."

"Chúc ngủ ngon."

Lâm Huyền cũng vẫy tay với Triệu Anh Quân, gọi tên cô một cách thân thiết:

"Anh Quân."...

Ngày hôm sau, sáng sớm, tại bệnh viện Thụy Kim ở Đông Hải.

"Chiều cao 151, cân nặng 36 kg... cô bé này hơi gầy nhỉ."

Bác sĩ khám sức khỏe nhìn vào chỉ số trên máy đo, nhíu mày:

"Có vấn đề gì về ăn uống không? Chán ăn? Kén ăn?"

Diêm Mai bên cạnh lắc đầu:

"Không... đứa trẻ này ăn rất khỏe, cái gì cũng ăn, chưa bao giờ kén ăn, mỗi bữa ăn đều ăn rất nhiều."

Bác sĩ khám sức khỏe ừ một tiếng:

"Vậy có thể là vấn đề hấp thụ? Trước hết đi làm các hạng mục khác đã, chẳng phải đã lấy máu rồi sao? Khi nào có kết quả xét nghiệm, hãy để bác sĩ phân tích xem có vấn đề gì không."

Chương 1142: Thân tử giám định (4)

Sau đó.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai dẫn Diêm Kiều Kiều tiếp tục làm các kiểm tra khác.

Sau đó cầm báo cáo đến phòng hội chẩn.

Trong này có mấy vị chuyên gia nổi tiếng toàn quốc, có một người là bạn học cũ của Triệu Thụy Hải, số còn lại đều là nhờ mối quan hệ mà hẹn được.

Dù sao, đã xác nhận, Diêm Kiều Kiều chính là cháu ngoại ruột của mình.

Triệu Thụy Hải sao có thể không quan tâm?

Nhất định phải trong khả năng của mình, cung cấp cho cô bé dịch vụ y tế tốt nhất.

Chẳng mấy chốc...

Các chuyên gia đã xem xong báo cáo, sắc mặt đều rất thoải mái, hiển nhiên không phát hiện ra vấn đề gì lớn.

"Thụy Hải à, cô bé này mọi thứ đều bình thường."

Người bạn học cũ ở bệnh viện Thụy Kim tháo kính ra, nhìn Triệu Thụy Hải:

"Qua kiểm tra tuổi xương, phân tích thì cô bé này khoảng

chừng mười ba mười bốn tuổi, xét đến việc trẻ em hiện nay thường phát triển sớm và nhanh... có thể tuổi thật còn nhỏ hơn một chút."

"Các vi lượng tố và chỉ số cơ thể đều không có vấn đề gì. Sở dĩ hơi gầy, có lẽ là do đang trong giai đoạn phát triển, thực ra nói là gầy... cũng không gầy quá, cân nặng này theo tiêu chuẩn y tế vẫn thuộc phạm vi bình thường."

"Chỉ là, tình cảm ông bà cháu, ông bà nào mang cháu đến đều cảm thấy đứa trẻ quá gầy, dù có béo thêm cũng vẫn thấy gầy."

Câu nói này khiến bầu không khí thoải mái hơn nhiều, nhiều người mỉm cười, quả thực là sự thật.

Trên thế giới này hầu như không có ông bà nào cảm thấy cháu mình béo quá, chỉ cần sụt chút thịt cũng xót xa.

"Còn về trí tuệ."

Bác sĩ lật lại báo cáo, tiếp tục nói:

"Qua kiểm tra thì thấy, quả thực không thể tránh được, khả năng nghe, nói, đọc, viết đều rất kém. Nhưng kiểm tra não bộ lại không phát hiện ra vấn đề gì... ngược lại, thực ra từ hoạt động của vỏ não và các chỉ số khác, trí thông minh của cô bé này lẽ ra phải cao hơn mức bình thường."

"Việc mất trí nhớ hoàn toàn không có manh mối gì. Cô bé không có bất kỳ vết thương nào trên cơ thể, não bộ hoàn toàn bình thường, phản ứng thần kinh cũng bình thường thậm chí còn xuất sắc, hoàn toàn không thể tìm ra nguyên nhân gây ra mất trí nhớ."

"Hơn nữa, việc mất trí nhớ này, trong lĩnh vực y học hiện tại cũng chưa có kết luận, kể cả việc trí nhớ lưu trữ trong não bộ như thế nào, vận hành và truy xuất ra sao, cũng chưa được nghiên cứu rõ ràng."

"Hiện tại trường hợp được biết chắc chắn gây mất trí nhớ, là ngủ đông trong khoang thời gian dài... nhưng hiện tại, ngay cả những tình nguyện viên đầu tiên vào khoang ngủ đông cũng chưa đến thời hạn an toàn 10 năm của trí nhớ, nên không có dữ liệu lâm sàng nào để nghiên cứu."

"Vì vậy... Thụy Hải à, nuôi dạy trẻ không nên quá lo lắng, chỉ cần chúng khỏe mạnh lớn lên là được. Ý kiến của chúng tôi là, Diêm Kiều Kiều hoàn toàn khỏe mạnh, và trí tuệ cùng khả năng phản ứng của cô bé rõ ràng vượt trội so với trẻ em bình thường. Tiếp theo vẫn là tiếp tục quan sát, hiện tại không cần can thiệp điều trị gì."...

Cứ như vậy.

Sáng sớm đưa Diêm Kiều Kiều đến bệnh viện, không kiểm tra ra vấn đề gì, mọi thứ đều bình thường.

Điều này lại khiến Triệu Thụy Hải và Diêm Mai thêm phần bối rối.

"Thôi được rồi, thôi được rồi."

Trước cửa bệnh viện, Triệu Thụy Hải vẫy tay:

"Không nghĩ nhiều nữa, chuyện của đứa trẻ sau này giao cho Anh Quân xử lý đi. Dù kết quả thế nào, huyết thống của đứa trẻ là thật, hơn nữa các bác sĩ cũng nói đúng... thế hệ trước nuôi dạy con cái, quá nuông chiều, không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, điều này thực sự không phải là cách giáo dục lành mạnh."

"Anh Quân cũng nói rồi, hiện tại Diêm Kiều Kiều đang trong giai đoạn dần hồi phục trí nhớ, chính là thời điểm quan trọng để tái tạo thế giới quan và tính cách, nếu cứ để chúng ta nuông chiều như thế này... có thể đứa trẻ sau này sẽ bị hỏng, chúng ta vẫn nên tìm cách đưa con bé về với Anh Quân."

"Tình thân cũng như tình cảm, đều cần sự đồng hành và vun đắp. Người ta nói công sinh không bằng công dưỡng, một tờ giấy chứng nhận huyết thống sẽ không khiến người ta ngay lập tức nảy sinh tình cảm cha con, điều này cần thời gian mới có thể phát triển."

"Vì vậy... đã đến lúc chúng ta phải chia tay rồi, để nuôi dưỡng Diêm Kiều Kiều tốt hơn, khỏe mạnh hơn, chúng ta phải đưa con bé trở lại bên Anh Quân, để con bé ở gần mẹ mình."

Diêm Mai có chút không nỡ.

Bà ấy lấy ra từ trong túi xách một tờ giấy chứng nhận huyết thống.

Đó là tờ giấy chứng nhận vừa làm ở bệnh viện, dùng tóc của Triệu Anh Quân và tóc của Diêm Kiều Kiều để làm xét nghiệm DNA huyết thống.

Mặc dù rất vô lý, rất phi khoa học.

Nhưng báo cáo DNA không nói dối, kết quả cho thấy... Diêm Kiều Kiều, thực sự là con gái ruột của Triệu Anh Quân.

Chương 1143: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (1)

Cuối cùng Diêm Mai vẫn thở dài, gật đầu,

"Nhưng đứa trẻ chỉ có mẹ cũng không đủ, còn cần có ba để che chở, yêu thương. Bây giờ chúng ta biết Anh Quân là mẹ của Kiều Kiều... vậy ba của con bé là ai? Ông nghĩ có phải là Lâm Huyền không?"

Triệu Thụy Hải lắc đầu:

"Chuyện này, chúng ta không nên đoán mò, cũng không nên suy nghĩ nhiều. Điều này thực sự quá phi khoa học, bất kỳ logic nào cũng không thể giải thích được sự xuất hiện của Diêm Kiều Kiều..."

"Vì vậy, chúng ta đừng lo nghĩ nhiều nữa, vừa rồi chúng ta cũng đã làm xét nghiệm huyết thống cho Kiều Kiều và Anh Quân, đã xác định họ thực sự là mẹ con... thì hãy giao cho con bé giải quyết, con bé nhất định sẽ tìm ra câu trả lời cho chuyện này."

"Chúng ta là cha mẹ, có thể làm gì? Bất kể kết quả là gì, sự thật là gì, chúng ta chỉ có thể chấp nhận, không còn cách nào khác."

Diêm Mai gật đầu.

Thực sự.

Hiện tại với nhận thức khoa học bình thường, hoàn toàn không thể giải thích được điều này.

Nhưng Kiều Kiều thực sự là cháu ngoại ruột của họ, cũng chỉ có thể chấp nhận, sau đó... để cô bé ở bên Anh Quân, dần dần vun đắp tình cảm.

Bà cúi xuống, ôm lấy Diêm Kiều Kiều đáng yêu:

"Kiều Kiều, cháu là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho chúng ta... bà ngoại ở Đế Đô sẽ nhớ cháu."...

Cùng lúc đó, ở ngoại ô Đông Hải, bệnh viện tư nhân sang trọng.

Triệu Anh Quân lại đặt hai túi nhựa nhỏ chứa tóc lên bàn trước mặt bác sĩ.

Trong túi nhựa bên trái, có một sợi tóc bạc dài vài centimet.

Trong túi nhựa bên phải, chứa sợi tóc cuối cùng còn lại của Diêm Kiều Kiều.

"Kiểm tra quan hệ huyết thống giữa hai mẫu này."

"Được rồi, cô Triệu."

Đây đã là lần gặp thứ hai rồi.

Bác sĩ thành thạo nhận lấy hai mẫu tóc, đánh dấu bên trái là A, bên phải là B, đưa cho Triệu Anh Quân xem một chút:

"Tiện thể, vẫn muốn hỏi một chút, lần kiểm tra này... có thể là quan hệ gì? Cô không tiện tiết lộ cũng không sao, chỉ là nếu có manh mối thì kết quả sẽ nhanh hơn, chúng tôi cũng có hướng để so sánh."

Triệu Anh Quân cúi đầu.

Nhìn hai mẫu tóc trái phải.

Cắn môi, nhẹ giọng nói...

"Cha con."

Bác sĩ gật đầu, ghi chép vào sổ tay:

"Vậy... cô Triệu, lần này vẫn là tối nay sau khi tan làm đến lấy báo cáo chứ? Chúng tôi sẽ đợi cô, dù muộn cũng không sao."

"Không..."

Triệu Anh Quân lắc đầu.

Dựa vào ghế sau, khoanh tay, nhìn bác sĩ:

"Hôm nay không cần tối đến lấy, bây giờ lập tức làm ngay, dùng tốc độ nhanh nhất ra kết quả."

Cô ấy nhìn thẳng, kiên định:

"Tôi sẽ đợi ở đây."

Mặt trời buổi trưa không ngừng leo cao.

Hôm nay là ngày đầu tiên của tuần lễ vàng Ngày Quốc tế Lao động, cả nước đang tưng bừng nghỉ lễ, du lịch, giao lưu, nhộn nhịp vô cùng.

Thành phố Đông Hải, một điểm đến du lịch nổi tiếng, cũng đón nhận làn sóng du khách, thành phố vốn đã đông đúc nay lại càng thêm chật chội, dễ dàng nhận thấy mật độ người và xe tăng lên đáng kể.

Tuy nhiên.

Sự thoải mái, vui vẻ và náo nhiệt này không liên quan đến Lâm Huyền.

Hắn đã lâu không trải qua cảm giác thư thái và hạnh phúc, như bây giờ, kỳ nghỉ hiếm hoi, cuộc sống của hắn không khác gì quá khứ, đã rửa mặt chải đầu xong, chuẩn bị một lần nữa bước vào giấc mơ buổi trưa, để xem kỹ sổ ghi chép của viện sĩ Cao Văn.

"Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không và ý tưởng xây dựng thiết bị xuyên thời không"

Một thành quả nghiên cứu quý giá như vậy.

Hoàn toàn không có lý do gì để không giữ riêng.

Nhưng...

Chỉ có lý thuyết thôi chưa đủ, còn phải tìm cách chế tạo thiết bị xuyên thời không.

Điều này mới khó.

Phòng thí nghiệm liên hợp Rhine của đại học Đông Hải chắc chắn không đủ điều kiện.

Đó là phòng thí nghiệm cá nhân của Lưu Phong, thiết bị và tài nguyên rất hạn chế, muốn chế tạo thiết bị xuyên thời không, cần phải có một viện nghiên cứu lớn hơn, chuyên nghiệp hơn.

Tính ra, 3 tỷ tiền tiết kiệm còn lại của mình dường như cũng không đủ.

Đồng thời, còn một chuyện nữa.

Để khởi động thiết bị xuyên thời không, [hạt thời không] là vật phẩm không thể thiếu.

Jask và Ngu Hề giả đều đã chứng minh, phải sử dụng hạt thời không mới có thể hoàn thành việc xuyên thời không, đây là một tài nguyên rất quan trọng, cực kỳ hiếm hoi.

Lâm Huyền vừa đánh răng, vừa nhìn vào gương:

"Phải tìm cách... bắt được một hạt thời không nữa mới được."

"Nếu không, sau này thực sự chế tạo được thiết bị xuyên thời không rồi, nhưng lại không thể khởi động vì không có hạt thời không, thì thật là khó xử."

"Quay lại phải nói chuyện kỹ với Lưu Phong xem sao, liệu có thể tìm ra cách gì hay ho hơn không. Nhưng trước hết, quỹ của công ty Rhine vẫn tăng trưởng quá chậm, bước tiếp theo phải giải quyết vấn đề tài sản trước."

"Phải có đủ tiền mới có thể tiến hành nhiều kế hoạch cùng lúc, tăng cường sức mạnh thực tế của mình."

Hắn súc miệng, nhổ bỏ bọt kem đánh răng.

Trên thế giới này, muốn có thế lực và thành tựu riêng, không có tiền là điều không thể.

Chương 1144: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (2)

Giai đoạn tiếp theo của việc nhập mộng.

Trước hết sao chép lại kết quả nghiên cứu của viện sĩ Cao Văn, sau đó mới tính đến chuyện kiếm tiền.

Hắn lau mặt.

Tắt đèn phòng tắm.

Lâm Huyền bước vào phòng ngủ, nằm trên giường đơn, nhắm mắt lại.

Dần dần.

Đi vào giấc mơ. ... ...

Lần này nhập mộng, mọi thứ đều diễn ra trôi chảy.

Xem xét chỉ cần giả vờ làm vợ chồng, gia nhập làng Kiểm, sau đó đến sao chép sổ ghi chép trong két sắt của Cao Văn.

Không cần phải tìm cụ Vệ Thắng Kim nữa.

Chỉ cần chặn đường CC giữa chừng là được.

Hiện nay, Lâm Huyền đã chạy qua khu rừng này nhiều lần, địa hình và phương hướng đều khá quen thuộc, rất nhanh đã chặn được CC giữa đường.

Lại một trận thuyết phục khổ sở.

CC gật đầu:

"Thì ra là vậy, nên chúng ta phải giả vờ làm vợ chồng để lừa được Nhị Trụ Tử, giới thiệu chúng ta gia nhập làng Kiểm."

"Nhưng... tôi không có kinh nghiệm yêu đương, hoàn toàn không biết phải diễn vai người vợ thế nào, cũng không biết... cử chỉ thân mật là như thế nào."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Không phức tạp như cô nghĩ đâu, cô phải tin vào trí thông minh của Nhị Trụ Tử."

"Vậy tôi phải gọi anh là gì?"

CC nghiêm túc hỏi:

"Vẫn gọi anh là Lâm Huyền sao? Hay là... phải gọi anh là ông xã?"

"Ờ..."

Lâm Huyền gãi đầu:

"Cái đó tùy cô, có lẽ Nhị Trụ Tử quá kích động, sẽ không cho cô cơ hội nói gì đâu."

Hai người nhanh chóng đi thẳng đến làng Kiểm.

Xoạt!

Nhị Trụ Tử vung cây giáo đỏ, nhíu mày:

"Kẻ nào đến đây!"

"Đại ca bớt giận." Lâm Huyền chỉ vào CC phía sau:

"Tôi và vợ tôi—"

Bùm!

Hai luồng hơi nóng bốc ra từ lỗ mũi của Nhị Trụ Tử, cậu ta bước lên trước, nắm chặt tay Lâm Huyền:

"Là em dâu sao!?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền thẳng thắn gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

Đây đã là lần thứ hai hắn và CC giả vờ làm vợ chồng, hắn đã rất quen thuộc.

Còn CC bên cạnh, lần này không nhận được khóa học tình yêu của cụ Vệ Thắng Kim, nên không có cảm giác thật, cũng không có kỹ năng diễn xuất, chỉ đứng ngoan ngoãn sau lưng Lâm Huyền.

Nhưng...

Đối mặt với đối thủ như Nhị Trụ Tử, hoàn toàn không cần diễn xuất quá màu mè, như vậy là đủ rồi.

Thuận lợi trà trộn vào làng Kiểm.

Lâm Huyền và CC tự đề xuất đến két sắt hợp kim Hafnium, vài cái đã mở được két sắt.

"Gì cơ?"

Đại Kiểm Miêu mắt tròn xoe, bước tới:

"Hai người... sao mở nhanh vậy! Chúng tôi thử từng mật mã một, đã thử mười mấy năm rồi! Từ thời cha tôi đã bắt đầu thử!"

"Hai người giỏi quá, chẳng lẽ là chuyên gia mật mã? Nhanh mở ra xem bên trong có gì!"

Đại Kiểm Miêu nóng lòng mở cửa két sắt, nhìn vào bên trong:

"Chậc, lại là sách. Nếu là cha tôi chắc thích nghiên cứu, nhưng với chúng tôi thì chẳng có ích gì!"

"Thật không ngờ, mất mười mấy năm để giải mã két sắt, cuối cùng bên trong lại là thứ vô dụng thế này! Thật tức giận, tôi tưởng là báu vật gì cơ!"

Lâm Huyền lấy cuốn sổ ghi chép của Cao Văn ra.

Giơ lên trước mặt Đại Kiểm Miêu:

"Tri thức chính là sức mạnh, két sắt chứa đựng tri thức mới là kết quả tốt nhất. Nếu không, anh mong đợi trong đó có thứ gì tốt sao?"

"Sao lại không có thứ tốt chứ!"

Đại Kiểm Miêu đếm ngón tay, kể như bảo bối:

"Thị trấn Nữ Vương phía nam mạnh mẽ như vậy, chẳng phải vì nhiều năm trước đã mở vài két sắt, tìm được nhiều thứ lợi hại sao?"

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Nhìn chằm chằm Đại Kiểm Miêu:

"Anh nói gì? Thị trấn Nữ Vương phía nam? Ở đó còn có két sắt?"

"Có chứ, có cả chục cái!"

Đại Kiểm Miêu khạc một tiếng, nói một cách ác ý:

"Người thị trấn Nữ Vương rất bá đạo, mỗi tháng đều thu phí bảo kê của các làng xung quanh, nếu không thì vào làng cướp bóc."

"Thị trấn của họ rất phát triển, cha tôi nói rằng đều nhờ nhiều năm trước dùng phương pháp thử từng khả năng mở được vài két sắt, sau đó từ đó lấy được vũ khí và sức mạnh."

"Cụ thể là gì tôi không biết, nhưng bây giờ ở thị trấn Nữ Vương, họ có súng hỏa mai đấy! Cậu biết súng hỏa mai không, anh bạn? Đó là loại súng nạp thuốc súng và đạn, chỉ một phát là bắn ra một đống sắt, một phát có thể giết chết một con vật!"

"Chúng tôi không dám phản kháng họ, mỗi năm đều ngoan ngoãn nộp phí bảo vệ. Có làng tình cờ tìm được két sắt cũng phải nộp cho thị trấn Nữ Vương. Làng chúng tôi đào được cái này, cũng định nộp làm phí bảo vệ, nhưng cha tôi nói, không thể để thị trấn Nữ Vương cứ mãi đè ép chúng ta... nếu không, sẽ có ngày họ không hài lòng với phí bảo vệ, mà hủy diệt làng chúng ta, thậm chí biến chúng ta thành nô lệ."

"Cha tôi vì lo lắng này nên mới để người làng ngày đêm không ngừng, dùng phương pháp thử từng khả năng mở mật mã két sắt, cũng hy vọng từ đó lấy được vũ khí và sức mạnh... nhưng kết quả lại làm tôi thất vọng quá! Một cuốn sách thì có ích gì!"...

Nghe những lời của Đại Kiểm Miêu.

Lâm Huyền lắc đầu:

Chương 1145: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (3)

"Nghe miêu tả của anh, Kiểm ca, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm cha mình. Những vũ khí và sức mạnh mà cha anh nói thị trấn Nữ Vương lấy được từ két sắt, thực ra mà nói vẫn là tri thức, chứ không phải vũ khí theo nghĩa đen."

"Nếu là vũ khí theo nghĩa đen, sao có thể là súng hỏa mai lạc hậu như vậy được? Ít nhất cũng phải là súng tự động hoặc những vũ khí công nghệ cao từ 2400 năm trước... nhưng điều đó cũng không thực tế. Trước hết, ngân hàng Thái Mỗ chắc chắn không thể cất giữ những vật phẩm nguy hiểm như vậy; thứ hai, những thứ càng tinh vi càng dễ hỏng, những vũ khí đó không thể nào bảo quản tốt trong 200 năm mà vẫn hoạt động bình thường."

"Vì vậy... rất có khả năng, những người ở cái gọi là 'thị trấn Nữ Vương' vẫn lấy được tri thức và cách phát triển công nghệ từ két sắt. Từ những miêu tả của anh, ít nhất họ đã nắm được công thức thuốc súng, kỹ thuật luyện sắt, hoặc thép, bao gồm cả việc chế tạo các bộ phận, vì thế họ mới có thể tạo ra súng hỏa mai."

Phải nói rằng...

Trên một hành tinh có mức độ công nghiệp lạc hậu như này, vài khẩu súng hỏa mai thực sự đủ để thống trị một khu vực.

Ít nhất hiện tại, chiến lực mạnh nhất của làng Kiểm, Nhị Trụ Tử, cũng phải quỳ gối trước súng hỏa mai.

"Thị trấn Nữ Vương."

Lâm Huyền nhắc lại cái tên kỳ lạ này:

"Kiểm ca, tại sao thị trấn Nữ Vương lại gọi là thị trấn Nữ Vương? Có phải vì chủ thành là một người phụ nữ không?"

"Đúng vậy."

Đại Kiểm Miêu gật đầu:

"Điều này rất rõ ràng phải không? Vẫn là một mụ phù thủy đáng ghét!"

Hắn ta hừ lạnh:

"Tôi chắc chắn chưa gặp bà ta, nhưng thống trị khu vực này nhiều năm như vậy, chắc chắn tuổi đã rất lớn rồi, nhất định là một mụ già phù thủy."

CC cũng chợt nhớ ra:

"Hóa ra là vậy, trước đây làng Rhine giao ngũ cốc và lương thực cho những người đi xe ngựa đến... là để nộp phí bảo kê à! Tôi còn tưởng họ đang buôn bán."

Cô ấy quay đầu giải thích với Lâm Huyền.

Mấy tháng nay, cô ấy luôn sống ở làng Rhine, lấy đó làm trung tâm hoạt động.

Nhiều lần.

Cô ấy đều thấy có những xe ngựa đến làng Rhine để lấy lương thực.

Vì lương thực đó đều được đóng gói sẵn, và những xe ngựa đó đến vào thời điểm cố định hàng tháng, nên CC tự nhiên không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đó là giao dịch, buôn bán vật phẩm đơn thuần.

Bây giờ nghe Đại Kiểm Miêu nói...

Hóa ra là để nộp phí bảo kê!

Nói là phí bảo kê, có khác gì cướp bóc đâu?

Lâm Huyền nghe xong.

Cũng đặt cuốn sổ ghi chép của Cao Văn xuống, xoa cằm suy nghĩ:

"Hóa ra còn có chuyện như vậy."

"Chẳng phải nói hiện tại trên Trái Đất vật tư dồi dào, tài nguyên phong phú, không cần đánh nhau, mọi người đều không bị đói sao?"

Đại Kiểm Miêu xòe tay:

"Sống bình thường, ăn no chắc chắn không thành vấn đề, nhưng người ở thị trấn Nữ Vương rõ ràng muốn sống tốt hơn, và muốn tiếp tục phát triển công nghệ... điều này làm tiêu hao và cung cấp tài nguyên lớn hơn, cần nhiều nguyên liệu hơn, không cướp bóc là không được."

Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng.

Coi như hiểu rồi.

Hắn nhớ lại một câu nói—

"Bài học duy nhất mà nhân loại học được từ lịch sử là... nhân loại không bao giờ học được từ lịch sử."

Hiện tại.

Quan hệ giữa làng Rhine, làng Kiểm và các làng nhỏ khác với thị trấn Nữ Vương, chẳng qua là sự tái hiện của lịch sử từng có.

Đại Kiểm Miêu nói có lý.

Nếu chỉ để ăn no, mặc ấm, thì có gì phải tranh giành tài nguyên? Thiên nhiên đầy những món quà, không ai có thể chết đói.

Nhưng...

Thị trấn Nữ Vương rõ ràng muốn phát triển công nghiệp, một khi tiến trình công nghiệp được kéo dài, lượng tài nguyên tiêu thụ sẽ tăng theo cấp số nhân, vượt xa năng lực sản xuất hiện tại.

Vậy không còn cách nào, chỉ có thể bắt đầu cướp bóc.

Hiện tại chỉ là thu phí bảo kê, một biện pháp "tương đối nhẹ nhàng", rất khó đảm bảo... như cha của Đại Kiểm Miêu nói, sau này thì sao?

Sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

Khi trình độ công nghiệp của thị trấn Nữ Vương đủ phát triển, sức mạnh chiến đấu đủ mạnh, có thể thống nhất toàn bộ Đông Hải cũ... liệu vị nữ hoàng bá đạo đó có còn thỏa mãn với những cuộc tranh đoạt nhỏ nhặt như bây giờ không?

"Lịch sử thật thú vị."

Lâm Huyền cảm thán:

"Nơi nào có con người, nơi đó có lịch sử, nơi nào có lịch sử, nơi đó chắc chắn là một vòng tuần hoàn."

Tuy nhiên, hắn không quan tâm đến chuyện này.

Thị trấn Nữ Vương ngông cuồng thế nào, Lâm Huyền cũng không định làm anh hùng thời loạn.

Vai trò đó nên là... Lê Thành chứ?

Chỉ tiếc.

Có vẻ như mạng của Lê Thành không cứng như Đại Kiểm Miêu, trong giấc mơ thứ năm có lẽ đã không còn tồn tại.

Hoặc cũng có thể... bây giờ Lê Thành và Lê Ninh Ninh đang sống hạnh phúc trên sao Hỏa.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu với ánh mắt sùng bái:

"Anh mới thực sự là thiên niên trụ."

"Gì cơ?"

Chương 1146: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (4)

Đại Kiểm Miêu nhìn với ánh mắt ngây thơ:

"Anh bạn, cậu đang nói linh tinh gì thế?"

"Cánh bướm thời không có thể làm đảo lộn cả thế giới, nhưng không thể làm lay động bất kỳ sợi tóc nào của Kiểm ca anh." Lâm Huyền châm biếm:

"Thôi bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện chính đi."

"Tôi cần thông tin cụ thể hơn, tình hình thị trấn Nữ Vương ra sao, có bao nhiêu dân, diện tích bao nhiêu, mức sống thế nào, và... thông tin về vị nữ hoàng đó, anh biết được bao nhiêu?"

Đại Kiểm Miêu rung rung mặt mập:

"Tôi đâu nhớ rõ, chờ chút, tôi gọi quân sư đến cho cậu."

Quân sư?

Làng Kiểm này mà cũng có quân sư sao?

Lâm Huyền và CC nhìn nhau, truyền đạt sự ngạc nhiên lẫn nhau.

"A Tráng!!"

Đại Kiểm Miêu hét lớn về phía làng. ...

Lâm Huyền cảm thấy bất lực.

Có vẻ như A Tráng cũng đã lên chức quân sư rồi.

Vì vậy, ở làng Kiểm hiện tại.

A Tráng nên đóng vai trò tương tự như Gia Cát Lượng; Nhị Trụ Tử, nếu không phải là Triệu Vân thì cũng là Lữ Bố; Tam Bàn vẫn chất phác như thường, có phải là Trương Phi không? Còn Đại Kiểm Miêu...

Chỉ có thể là Lưu Bị.

Chẳng bao lâu, A Tráng với ánh mắt sắc bén chạy tới, giới thiệu với Lâm Huyền:

"Thị trấn Nữ Vương cách đây không xa, đi về phía nam chưa đến 3 km, diện tích thị trấn rất lớn, lớn hơn làng Kiểm chúng ta hàng chục lần, vì có tường cao bao quanh nên chúng ta không rõ tình hình bên trong."

"Về dân số, tôi đoán ít nhất phải có vài ngàn người, mức sống chắc chắn tốt hơn chúng ta rất nhiều, nhà họ ở đều là nhà gạch, thậm chí nhiều tòa nhà có ba bốn tầng, còn nuôi ngựa."

"Về tình hình của nữ hoàng thì càng không rõ, nói thật là chúng ta ít tiếp xúc với họ, mỗi lần họ đến thu phí bảo vệ đúng giờ, chúng ta đều buộc sẵn lợn bò cừu đưa lên xe ngựa cho họ."

"Mọi người đều giận mà không dám nói, họ có súng hỏa mai, chúng ta không dám phản kháng... trước khi cha của Kiểm ca qua đời, ông ấy đã dặn dò chúng ta phải sớm mở được két sắt, xem bên trong có thứ gì có thể thay đổi vận mệnh, trở nên mạnh mẽ không."

"Chúng ta luôn nghĩ rằng trong két sắt có vũ khí rất mạnh, nhưng không ngờ, lại chỉ là sách vở."

"Vậy két sắt thì sao?" Lâm Huyền hỏi vấn đề mình quan tâm

nhất:

"Kiểm ca vừa nói, trong thị trấn Nữ Vương có hơn chục cái két sắt, và nhiều cái đã được mở, có manh mối gì về két sắt không? Biết số hiệu và tên không?"

A Tráng lắc đầu:

"Chúng ta hoàn toàn không có tư cách vào thị trấn Nữ Vương, cũng không có cơ hội vào, nên chắc chắn không biết bất kỳ manh mối nào về két sắt."

"Chuyện có hơn chục cái két sắt cũng là do các cụ trong làng truyền lại, có lẽ cũng là khi thị trấn Nữ Vương chưa phát triển, nghe nói mà thôi."...

Tới đây.

Qua miêu tả của quân sư A Tráng, Lâm Huyền đã có hiểu biết cơ bản về thị trấn Nữ Vương, cái phụ bản mới này.

Hắn quan tâm nhất vẫn là két sắt.

Nhưng, sức mạnh hai bên quá chênh lệch, dù có cụ Vệ Thắng Kim trợ giúp, cùng lắm chỉ có được một khẩu súng ngắn.

Trước hết, đạn của súng ngắn có hạn, chắc chắn không thể một mình mạo hiểm; thứ hai, kẻ địch có nhiều súng hỏa mai, dù súng hỏa mai rất lạc hậu nhưng số lượng nhiều thì sức chiến đấu cũng đáng sợ.

Làm sao để tiếp cận những két sắt đó?

Suy đi nghĩ lại.

Có lẽ...

Vẫn phải sử dụng kỹ năng cũ, đi theo con đường bí mật xâm

nhập.

A Tráng nói xong chuyện, rồi cùng Đại Kiểm Miêu rời đi, cả hai không hứng thú gì với cuốn sổ ghi chép trong két sắt.

Lâm Huyền cũng thành thật nói với CC những suy nghĩ của mình:

"Nếu thị trấn Nữ Vương có hơn chục két sắt, thì tôi nghĩ vẫn rất cần thiết để thử vận may."

"Chắc chắn rồi."

CC không sợ chết, đã quyết tâm:

"Đừng nói là hơn chục cái, dù chỉ có một cái, tôi cũng muốn đi. Nhưng... chúng ta hai người thân cô thế cô, không có đủ vũ khí, liệu có thành công không?"

"Cái đó cô không cần lo, tôi sẽ giải quyết."

Lâm Huyền nói:

"Chỉ là phải đợi một thời gian, tôi phải học thuộc nội dung trong cuốn sổ này trước đã."

Thị trấn Nữ Vương.

Và hơn chục cái két sắt trong thị trấn.

Thực sự có thể nói là, một phát hiện bất ngờ của giấc mơ thứ năm.

Bên trong có thể có két sắt của cụ Vệ Thắng Kim, cũng có thể có két sắt mà hắn và CC đang tìm kiếm.

Tóm lại, không có lý do gì không đi một chuyến.

Nhưng hiện tại, vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ quan trọng hơn —

"Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không và ý tưởng xây dựng thiết bị xuyên thời không"

Đây mới thực sự là át chủ bài!

Nếu bản thảo này là thật và đúng, thì mức độ ưu tiên của nó thậm chí có thể vượt qua két sắt hợp kim Hafnium trong thời gian ngắn.

Những thứ khác để sau.

Đợi mình sao chép hết bản thảo này ra đã, trước mắt không công bố, cũng không cho ai xem.

Để an toàn, cũng có thể cuối cùng không sao chép hết, để lại chút ít trong đầu.

Như vậy.

Sẽ không tạo ra điểm neo không thể quay lại.

Chương 1147: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (5)

Mình cũng có thể tiếp tục phiêu lưu trong giấc mơ thứ năm, đến thị trấn Nữ Vương, xem thử hơn chục cái két sắt đó thực sự là gì.

Lau mồ hôi trên trán.

Buổi chiều tháng 8, thực sự quá nóng, học thuộc ngoài trời chẳng khác nào tra tấn.

Lâm Huyền định tìm một nơi yên tĩnh, mát mẻ, không ai quấy rầy.

"Nhà của cha Đại Kiểm Miêu."

Hắn chợt nghĩ ra:

"Ở đó có bàn, có ghế, còn có hai ngọn đèn dầu, đúng là nơi lý tưởng để học thuộc lòng."

Sau đó.

Lâm Huyền cầm lấy cuốn sổ, cùng CC bước vào nhà của cha Đại Kiểm Miêu, bắt đầu chăm chú học.

Đây không phải lần đầu hắn học thuộc thứ gì đó trong giấc mơ.

Hắn cũng nắm vững nhiều kỹ thuật nhớ.

Ví dụ như...

Những công thức và phương trình phức tạp, chính xác, thì để gần lúc ra khỏi giấc mơ mới học thuộc, như vậy khi tỉnh dậy có thể lập tức viết ra giấy nháp.

Những thứ có thể nhớ hiểu, tốt nhất là bắt đầu học ngay bây giờ, học thuộc cả đoạn như học văn.

Thực sự hy vọng có thuốc tăng trí nhớ tạm thời như trong giấc mơ thứ ba...

Nhưng rất tiếc là không có.

Công nghệ của Trái Đất nơi đây quá lạc hậu, không thể mong đợi quá nhiều.

Hoàng hôn dần buông xuống, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

CC thắp hai ngọn đèn dầu cho Lâm Huyền, đặt hai bên bàn, sau đó tiếp tục ôm chân ngồi trên giường gỗ. Dựa vào tường, nhìn bóng lưng của Lâm Huyền.

Trời tối dần.

Bên ngoài đống lửa cũng đã được dựng lên.

Mặc dù tối nay nhân vật chính của buổi tiệc chào đón không thể tham gia, nhưng lợn đã giết, Đại Kiểm Miêu cho rằng nên tiếp tục ăn mừng, phải bày tỏ tấm lòng.

Hai người trong nhà im lặng như nước.

Thế giới bên ngoài náo nhiệt rộn ràng.

Nhịp trống da thú dồn dập và trong trẻo, dẫn dắt những người dân làng hài lòng với cuộc sống, quay quanh đống lửa, nhảy múa và ca hát.

Lâm Huyền học xong một đoạn.

Quay đầu lại.

Phát hiện CC vẫn ngồi ngoan ngoãn trên giường gỗ, nhìn mình.

"Cô có thể ra ngoài chơi một chút."

Lâm Huyền chỉ ra đống lửa bên ngoài:

"Có thể nhảy múa cùng dân làng, đây không phải là khiêu vũ giao tiếp, nam nữ đều có thể nhảy, nhiều phụ nữ trong làng nhảy đôi, cô cũng có thể tham gia cùng họ."

CC lắc đầu:

"Tôi không biết nhảy."

Lâm Huyền nghẹn lời.

Vòng lặp vô hạn của thời gian chính là như vậy, một khi bắt đầu lại, mọi thứ đều quên, mọi thứ đều không còn tồn tại.

Giống như trong giấc mơ lần trước, khi mình nhảy với CC, CC đã nói:

"Ngày mai chúng ta gặp lại, sau này chúng ta gặp lại... tôi có quên những bước nhảy vừa mới học được không, mọi thứ lại bắt đầu lại từ đầu?"

Đúng vậy.

Mặc dù rất đáng tiếc.

Nhưng thực sự là như vậy.

"Cô có thể để họ dạy cô."

Lâm Huyền biết CC rất thích nhảy múa, nên tiếp tục khuyên:

"Tôi tự học thuộc ở đây là được, cô thực sự không cần phải ở

đây với tôi. Dân làng rất thân thiện, không có ý đồ xấu, họ rất vui lòng dạy cô nhảy."

Tuy nhiên...

CC lại lắc đầu:

"Lâm Huyền, tôi đang đóng vai vợ của anh, sao tôi có thể rời xa anh được?"

Cô ấy chớp đôi mắt linh động:

"Mặc dù tôi chưa từng yêu đương, cũng chưa từng kết hôn. Nhưng nếu hai người yêu nhau, kết thành vợ chồng, thì điều đầu tiên phải làm được... không phải là 'không rời không bỏ' sao?"

"Chúng ta bây giờ là vợ chồng, tôi chắc chắn không thể bỏ anh để đi nhảy với người khác, hay bỏ anh đi chơi bên ngoài. Anh yên tâm, tôi sẽ không đi đâu cả, tôi sẽ ở đây với anh."

CC nhìn Lâm Huyền, trong đôi mắt của cô, phản chiếu ngọn lửa từ hai ngọn đèn dầu đang nhảy múa:

"Anh ở đâu, tôi sẽ ở đó."... ...

Hoàng hôn phủ bóng lên Đông Hải.

Rắc lên toàn thành phố một màu cam đỏ.

Trên tầng thượng của tòa nhà MX.

Triệu Anh Quân mặc áo choàng dài màu trắng, tựa vào lan can bên cạnh tòa nhà, để gió thổi tung mái tóc dài của cô.

Cô ấy rất muốn theo thói quen, dùng ngón tay vuốt tóc.

Nhưng không có tâm trạng.

Rối thì rối.

Có thể rối hơn được không?

Ở nơi cao này không chỉ lạnh, mà còn nhiều gió.

Gió lộng qua bên cạnh tòa nhà, trong thời điểm sắp bước vào mùa hè này, khiến Triệu Anh Quân không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Đôi bông tai rủ không còn đung đưa, mà bị gió lạnh thổi dán chặt vào má, thêm phần băng giá.

"Ôi, Triệu tổng!"

Đột nhiên.

Cửa cầu thang sân thượng bị đẩy mở, Vương ca bước lên:

"Tôi vừa đến văn phòng tìm cô, không thấy ai, tôi còn thắc mắc... chưa đến giờ tan làm mà tài xế của cô cũng chưa đi, cô có thể đi đâu."

"Hỏi mới biết họ thấy cô lên sân thượng. Có chuyện gì phiền lòng à?"

Triệu Anh Quân quay đầu lại.

Nhìn Vương ca cười:

"Không phải phiền lòng, chỉ là đang nghĩ vài chuyện."

Cô ấy ngừng một chút.

Rồi hỏi:

"Vương ca, con gái anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Mười lăm, mười sáu phải không?"

"Đúng, mười sáu tuổi hơn, tháng chín năm nay là mười bảy."

Chương 1148: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (6)

Vương ca đóng cửa cầu thang lại.

Đi về phía Triệu Anh Quân:

"Cô là quý nhân hay quên à, mấy tháng trước còn nhờ cô tìm quan hệ giúp con bé vào trường cấp ba đấy. Nếu không với điểm thi vào cấp ba của nó... không thể vào được trường tốt như vậy."

Nghe Vương ca nói vậy.

Triệu Anh Quân nhớ ra, đúng là có chuyện này. Vì quá đơn giản, chỉ một cuộc điện thoại là xong, cô đã gần như quên mất.

"Con gái anh có ngoan không?" cô tiếp tục hỏi.

"Ôi... ngoan gì chứ."

Vương ca cười bất đắc dĩ:

"Trước đây tôi còn nói với Lâm Huyền, cứng đầu như một con lừa, tôi nói đông thì nó nói tây, việc gì cũng muốn làm ngược lại."

"Nuôi con ấy, thời gian thật sự cảm nhận được niềm vui làm cha mẹ, cũng chỉ có vài năm đầu khi mới sinh thôi. Đợi nó lớn lên, có suy nghĩ riêng, là không quản nổi nữa..."

"Bây giờ thỉnh thoảng, lật lại những bức ảnh khi con gái còn nhỏ, tôi không thể không nhìn thêm vài lần, nhớ lại sự đáng yêu lúc đó, rồi nghĩ đến sự nổi loạn bây giờ. Ôi... thật sự có cảm giác mong con bé mãi mãi không lớn lên."

"Nếu cô không hỏi, tôi cũng không nhớ lần cuối con gái nói chuyện với tôi là khi nào, ít nhất đã mấy ngày rồi phải không? Hơn nữa, nó tìm tôi chỉ có một chuyện, mở miệng là xin tiền, không biết trường học lấy đâu ra nhiều phí tài liệu, phí phụ đạo, phí sữa, phí lớp, phí nước..."

Ha ha ha ha ha.

Nói đến đây, Vương ca không nhịn được bật cười:

"Thực ra tôi cũng biết, làm sao trường học lại có thể thu phí thường xuyên như vậy, chắc chắn là bọn trẻ con bịa cớ để xin tiền tiêu vặt. Chiêu này từ hồi chúng ta còn nhỏ đã bắt đầu sử dụng rồi, làm cha mẹ ai mà không nhìn ra, chỉ là không muốn vạch trần thôi."

Triệu Anh Quân nhìn nụ cười chân thành của Vương ca, tự nhiên hiểu rằng, mặc dù Vương ca phàn nàn rất nhiều, nhưng anh ta thực sự rất yêu và thương con gái mình.

Cô ấy vuốt lại tóc bị gió thổi tung, nghiêng đầu nhìn về phía mặt trời đang lặn dần vào đường chân trời của thành phố:

"Tôi tò mò, một người đàn ông, biết mình trở thành cha trong khoảnh khắc, cảm giác đó như thế nào?"

"Ừm..."

Vương ca xoa xoa tay, suy nghĩ một chút, mím môi nói:

"Nói thật, thực ra không có cảm giác gì, không có chút cảm giác nào."

Anh ta cũng quay người lại, tựa vào lan can:

"Từ lúc vợ tôi mang thai, tôi đã biết mình sẽ làm cha, nhưng mỗi ngày vẫn làm việc gì thì làm việc đó... đi làm, uống rượu, vui

chơi... Tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự thay đổi trong vai trò, cũng không biết làm cha có nghĩa là gì, cũng không hiểu việc trở thành cha có ý nghĩa gì."

"Mãi đến khi con gái tôi chào đời, cô bé nhỏ xíu... tôi có thể nâng đỡ bằng hai bàn tay, tôi liên tục nhắc nhở mình, đây là con gái tôi, là báu vật của tôi... Nghe có vẻ buồn cười nhưng sự thật là vậy, sự thay đổi về vai trò và tâm lý thật sự không thể hoàn thành trong chốc lát."

"Ngày thứ hai sau khi con gái tôi sinh, tôi lại tiếp tục đi làm. Lúc đó công ty không giống như chỗ mình, không có chút tình cảm nào, chỉ cho nghỉ phép sinh một ngày. Khi đi làm, tôi cũng không nghĩ nhiều về con gái, chỉ khi rảnh rỗi, mở nhóm gia đình, xem họ chụp ảnh, chia sẻ với đồng nghiệp, chỉ vậy thôi, tôi không có cảm giác làm cha."

Triệu Anh Quân nghe rất chăm chú.

Cô ấy khoanh tay lại:

"Vậy từ khi nào anh bắt đầu có cảm giác làm cha?"

Vương ca cười khẽ:

"Là khi con gái tôi bị ủy khuất."

"Tôi vẫn nhớ rất rõ, khi đó con bé hơn ba tuổi, chơi trong công viên, đồ chơi bị đứa trẻ khác cướp mất."

"Lúc đó tôi và mẹ con bé đều bận làm việc, bà nội đưa con bé đi công viên, bố mẹ đứa trẻ kia quả thật không biết điều, chỉ nói trẻ con đùa giỡn, chơi một lúc rồi sẽ trả lại. Bà nội cũng không biết nói gì, chỉ cười và giải thích, dạy con gái tôi phải nhường nhịn, có tinh thần chia sẻ."

"Tối về nhà, con gái tôi mắt đầy nước kể lại chuyện này cho

tôi nghe. Một chuyện rất nhỏ đúng không? Đối với người lớn chúng ta rất nhỏ, nhưng đối với một cô bé ba tuổi... đứng đó, nhìn, chờ đợi, để người khác chơi món đồ yêu thích nhất của mình, rồi khi chơi chán mới trả lại... thật sự là một chuyện rất tàn nhẫn."

"Bởi vì thế giới của trẻ con chỉ có nhỏ như vậy, một món đồ chơi, là tất cả, mất nó, có thể là cả bầu trời sụp đổ. So với việc đó, con gái tôi vẫn hiểu chuyện, nó kìm nén nước mắt, không khóc, chờ đến tối khi tôi về, mới lao vào lòng tôi, nước mắt nước mũi nói—"

'Ba ơi, con thực sự không muốn đưa cho nó chơi... '"

Kể đến đây.

Vương ca có chút trầm ngâm, xoa mũi:

"Bây giờ nghe tôi kể, có thể cô không đồng cảm được, cảm thấy toàn là mấy chuyện vặt vãnh, con nít cãi nhau. Nhưng chính lúc đó, tôi mới có cảm giác làm cha, tôi mới nhận ra có một người nhỏ bé như vậy, cần tôi bảo vệ, cần tôi ủng hộ, cần tôi làm chỗ dựa."

Chương 1149: Bản lĩnh không nhỏ, có chút tài cán (7)

"Thân phận và nhận thức của tôi, thay đổi trong khoảnh khắc đó, thực sự từ một cậu bé thành một người đàn ông, từ một người đàn ông trở thành một người cha."

"Nói thật, sự thay đổi vai trò này của đàn ông không thể ép buộc... Cha và mẹ không giống nhau, mẹ có thể cảm nhận sự tồn tại của đứa bé trong bụng suốt mười tháng, có sự giao tiếp đầu tiên."

"Còn vai trò của người cha, luôn đến muộn hơn, chậm hơn. Nhưng ngày đó sẽ đến, cùng với việc không ngừng tiếp xúc với đứa trẻ, người đàn ông sẽ gánh vác trách nhiệm, đảm nhận trọng trách, trở thành một người cha vững vàng."...

Nghe Vương ca kể chuyện.

Những tia nắng cuối cùng của mặt trời cũng chìm vào đường chân trời.

Triệu Anh Quân lặng lẽ gật đầu:

"Đôi khi, phụ nữ cũng bước vào vai trò làm mẹ rất chậm."

"À?"

Vương ca nghe xong cười lớn:

"Chắc không đâu, hì... Tôi nói cô đang lo lắng gì, hóa ra là lo lắng chuyện này. Tôi hiểu rồi, bây giờ nhiều người trẻ không muốn có con, cảm thấy không đủ kiên nhẫn, không đủ tình yêu

thương với con."

"Nhưng đó là vì cô chưa thực sự làm mẹ, chưa trải nghiệm cảm giác đó. Nên tôi nghĩ cô không cần lo lắng về chuyện này, chắc là bố mẹ cô thúc giục hôn nhân làm cô lo lắng đúng không? Haha... tôi hiểu mà, nhưng tôi nghĩ bây giờ cô nghĩ về chuyện con cái còn quá sớm."

"Dù bây giờ cô bắt đầu hẹn hò, yêu đương, kết hôn, đến khi sinh con, cũng phải mấy năm nữa!"

"Khụ khụ."

Anh ta ho nhẹ hai tiếng, nói bằng giọng bí ẩn:

"Ờ... cũng không phải là không có cách tăng tốc, thực ra tìm đối tượng có thể cân nhắc từ đồng nghiệp quen thuộc, nhân viên cũ, hoặc những doanh nhân trẻ tài năng!"

"Chỉ cần hai bên biết rõ về nhau, quen thuộc từ trước, không chừng có thể nhanh chóng tiến triển, bỏ qua giai đoạn tìm hiểu, vào thẳng vấn đề! Năm sau là có con luôn!"

Cộp, cộp, cộp, cộp...

Triệu Anh Quân bước về phía cầu thang, cái bóng kéo dài qua sân thượng dưới ánh hoàng hôn.

"Hết giờ làm rồi."

Cô ấy quay lưng vẫy tay với Vương ca:

"Tạm biệt."...

Chiếc xe thương mại Alphard lái vào gara chung cư.

Triệu Anh Quân xuống xe, bước vào thang máy, quẹt thẻ vào cửa nhà, lên tầng của mình.

Tiếng thang máy kêu vù một tiếng.

"Gâu!"

Chó phốc sóc VV sủa lên, như mọi khi, rất đúng giờ, thang máy còn chưa lên đã nghe thấy tiếng sủa.

Đinh—

Cửa thang máy mở, Triệu Anh Quân không bật đèn, đi vào trong.

"Gâu gâu—"

Chó phốc sóc VV định trách cô chủ về muộn, nhưng sợ đến nỗi lông dựng đứng, im bặt ngay lập tức.

Nó thấy cô chủ cầm một thứ đáng sợ!

Bìa sách quen thuộc,

Giấy da dày quen thuộc,

Con dấu niêm phong quen thuộc!

Chẳng lẽ...

Hôm nay lại tái diễn lịch sử sao!?

Nó cẩn thận rúc vào khe tủ giày, như một món đồ trang trí, không nhúc nhích.

Triệu Anh Quân đặt túi vào tủ trong sảnh, cầm bản báo cáo xét nghiệm huyết thống chưa mở niêm phong, ngồi xuống ghế sofa mềm mại trong phòng khách tối.

Báo cáo trong tay, niêm phong chưa mở.

Cô ấy thực sự đã ngồi đợi ba giờ đồng hồ trong bệnh viện tư

nhân, để lấy được báo cáo này ngay lập tức.

Nhưng.

Khi cầm trên tay.

Cô ấy do dự.

Cả cuộc đời cô ấy ít khi do dự, luôn quyết đoán.

Hôm nay báo cáo này, không phải là cô ấy không dám đối mặt.

Mà là cô ấy hiểu rất rõ—

"Một khi mở báo cáo này, nhiều chuyện sẽ không thể quay lại được."

Diêm Kiều Kiều, đứa trẻ này.

Mẹ sinh học là mình, vậy nó chắc chắn có một người cha.

Mình không biết cha của nó là ai, cũng tốt, không biết thì có thể coi như không có. Mình chưa chắc không thể tìm cách chấp nhận đứa trẻ này, tự mình nuôi dưỡng nó.

Nhưng...

Bản báo cáo trước mặt như một chiếc hộp Pandora.

Mở ra.

Cô ấy sẽ biết rõ sự thật.

Nếu kết quả xét nghiệm là khẳng định, điều đó có nghĩa Diêm Kiều Kiều là con gái của Lâm Huyền.

Nếu kết quả xét nghiệm là phủ định...

Điều đó có nghĩa.

Cha của Diêm Kiều Kiều là người khác, là một người đàn ông khác.

Đây mới là điều Triệu Anh Quân khó đối mặt nhất.

Cô ấy biết mình trong sạch.

Chưa bao giờ làm gì vượt quá giới hạn.

Nhưng hiện tại, sự nhục nhã vô căn cứ này, cùng với một cô con gái hơn mười tuổi, đã bị bánh xe số phận đẩy đến trước mặt cô ấy.

Đằng sau chắc chắn tồn tại một câu trả lời.

Và câu trả lời...

Có lẽ nằm ở người cha của Diêm Kiều Kiều.

"Nếu đây là con gái của mình và người đàn ông khác..."

Triệu Anh Quân mím chặt môi, không dám nghĩ tiếp.

Sau này cô ấy sẽ đối mặt với Lâm Huyền như thế nào?

Bỗng nhiên bây giờ cô ấy đã có cảm giác phản bội.

Vì vậy.

Cô ấy đã dùng cả buổi chiều để suy nghĩ thông suốt.

Cô ấy không sợ nhìn thấy một câu trả lời khẳng định, mà chỉ sợ nhìn thấy một phán đoán phủ định.

"Hừ..."

Hít sâu một hơi, ngón trỏ và ngón cái tay phải nắm lấy dải niêm phong, xé toạc!

Triệu Anh Quân cảm thấy không chỉ xé toạc một dải niêm phong nhỏ.

Mà còn là.

Mở ra chiếc khóa số phận của nửa đời sau—

Lật bìa!

Cô ấy chăm chú nhìn vào phần có kết quả xét nghiệm!

"Hừ."

Cô ấy khẽ cười một tiếng.

Ngả người ra sau ghế sofa, lấy tay che mắt.

Chương 1150: Nhìn thấu (1)

Lại cười khẽ một tiếng.

Đứng dậy khỏi ghế sofa, đi đến cửa, bật công tắc đèn, toàn bộ phòng khách sáng bừng như ban ngày.

"Đói không?"

Triệu Anh Quân cúi xuống nhìn VV.

Chú chó phốc sóc co rúm lại, mở to mắt nhìn, không dám lên tiếng.

Có... có đói không?

Có chút không dám đói!

"Hừ, chắc đói lắm rồi nhỉ."

Hả?

Cô chủ hình như tâm trạng khá tốt, trực tiếp cầm túi thức ăn cho chó, đổ thật nhiều vào bát của VV!

Đống thức ăn cao như núi!

Sau đó thay giày cao gót, mang dép trong nhà, vươn người bước vào phòng trong.

Chuyện này...

Chú chó phốc sóc VV bối rối.

Bộ não chó của nó không thể hiểu nổi.

Tại sao cũng là cùng một bản báo cáo dày, lần trước khiến cô chủ nổi giận, mà lần này... lại có vẻ thoải mái hơn?

Với sự tò mò.

Nó không ăn thức ăn ngay, mà chạy nhảy lên ghế sofa, rồi nhảy lên bàn trà, nhìn vào tờ giấy dày mở ra.

Không có gì khác biệt.

Liếm một cái.

Mùi vị vẫn y hệt.

Thật khó hiểu.

Thế là nó không quan tâm nữa, nhảy xuống khỏi bàn trà, bắt đầu gặm thức ăn cho chó.

Lúc này.

Triệu Anh Quân cũng đã thay đồ ở nhà, từ phòng ngủ bước ra, vào bếp.

Sau đó, cô ấy lại dừng bước.

Quay lại phòng khách, cúi đầu nhìn vào bản báo cáo mở ra trên bàn trà, nhìn dòng chữ in đậm, hơi ướt, vừa bị con chó liếm qua—

"Qua giám định, mẫu A là cha ruột của mẫu B, mẫu B là con gái ruột của mẫu A."

"Chậc..."

Cô ấy cười nhẹ một tiếng:

"Lâm Huyền, bản lĩnh không nhỏ đâu nhỉ."...

Đêm khuya, rạng sáng, phòng ngủ của Triệu Anh Quân.

Chú chó phốc sóc VV đã ngủ từ lâu.

Có lẽ do bữa tối hôm nay ăn quá no, bụng tròn căng, không thể nằm sấp ngủ được, chỉ có thể nằm nghiêng, một tư thế ngủ không giống loài chó.

Cái bụng căng phồng... thật sự giống như đang mang thai.

Còn Triệu Anh Quân thì chưa ngủ.

Cô ấy tựa vào đầu giường, tóc xõa sau lưng, buộc lại bằng một chiếc băng đô. Đôi chân dài co lại, hai tay cầm một chiếc máy tính bảng, duy trì tư thế này đã lâu.

Cô ấy đang xem phim trên máy tính bảng.

Một bộ phim khoa học viễn tưởng kinh điển.

"Trở về từ tương lai".

Từ khi biết Lâm Huyền rất thích xem phim khoa học viễn tưởng trong bữa ăn trước đó, Triệu Anh Quân cũng đã xem rất nhiều phim trong thời gian rảnh rỗi.

Cô ấy xem khá đa dạng, hầu hết các bộ phim đứng đầu bảng xếp hạng đều đã xem qua.

"Trở về từ tương lai" là một bộ phim gồm ba phần, và qua thời gian xem phim gần đây, Triệu Anh Quân nhận ra rằng, đa phần các phần tiếp theo của phim đều đi xuống, như đuôi chó dán thêm vào.

Đôi khi, phần thứ hai còn có thể vượt qua phần đầu.

Nhưng phần ba... 99% là hủy hoại danh tiếng của phim.

Chính vì lý do này, Triệu Anh Quân đã tạm gác lại bộ ba phim

"Trở về từ tương lai", chưa bao giờ xem.

Nhưng hôm nay thì khác.

Cô ấy muốn xem kỹ bộ phim này.

Đây là một bộ phim ra mắt năm 1985. kể về câu chuyện phiêu lưu của một thiếu niên và một nhà khoa học điên.

Cả hai vì một tai nạn trong thí nghiệm, vô tình xuyên không trở về năm 1950. trở lại thời kỳ cha mẹ của thiếu niên chưa quen biết nhau.

Do những sự cố bất ngờ, thiếu niên đã làm rối loạn cuộc sống của cha mẹ trẻ, khiến họ không gặp và không quen biết nhau... nếu cứ tiếp tục như vậy, cha mẹ thiếu niên sẽ không kết hôn, sinh con, và tất nhiên thiếu niên sẽ không xuất hiện trong tương lai, trở thành một nghịch lý định mệnh và sẽ biến mất.

Thiếu niên hoảng hốt.

Phải nghĩ cách giải quyết.

Vì vậy, nhà khoa học điên đề nghị cậu ấy làm mai cho cha mẹ mình, giúp hai người không gặp nhau có thể gặp gỡ, quen biết, yêu nhau và kết hôn. Chỉ có như vậy, cậu ấy mới được sinh ra trong tương lai, duy trì sự tồn tại hợp lý của cậu ấy trong thời gian.

Kết thúc dĩ nhiên là mọi chuyện đều tốt đẹp.

Thiếu niên thành công giúp cha mẹ mình trong quá khứ yêu lại từ đầu, sau đó, cùng nhà khoa học điên trở về tương lai năm 1985 bằng cỗ máy thời gian. ...

Lúc này, trên máy tính bảng, bộ phim đã gần đến đoạn kết.

Cảnh phim.

Cũng dừng lại ở năm 1950. khi cha mẹ trẻ tuổi của cậu thiếu niên nắm tay nhau, hẹn hò vui vẻ và hôn nhau dưới cảnh đẹp bên hồ.

Tách.

Triệu Anh Quân đóng nắp bảo vệ của máy tính bảng, ngẩng đầu lên, trong căn phòng ngủ ấm áp dưới ánh đèn đầu giường, nhìn bức tường màu vàng ấm áp và suy nghĩ—

Làm thế nào.

Có thể sinh ra một đứa con chung mà không cần tiếp xúc, không mang thai, không xảy ra quan hệ?

Điều duy nhất mà cô ấy có thể nghĩ đến, và có khả năng hợp lý...

Chẳng lẽ là kỹ thuật nuôi cấy phôi thai ngoài cơ thể?

Giống như thụ tinh trong ống nghiệm, trước tiên là phối hợp trong phòng thí nghiệm, sau đó mới cấy vào cơ thể mẹ để nuôi dưỡng.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy được tế bào sinh dục của cả hai bên nam và nữ trước đã.

Chương 1151: Nhìn thấu (2)

Điều này rất khó phải không?

Khi cô ấy mười mấy tuổi, cô ấy ở nước ngoài, Lâm Huyền ở Hàng Châu. Chưa nói đến công nghệ thụ tinh trong ống nghiệm lúc đó như thế nào, chỉ riêng việc vượt qua nửa vòng trái đất, nhiều quốc gia, để lấy trộm tế bào của hai đứa trẻ để nuôi cấy phôi thai...

Có ý nghĩa gì không?

Dù là vì mục đích thí nghiệm nào đó, tại sao lại phải chọn cô ấy và Lâm Huyền?

Dù nhìn thế nào, điều này cũng không thực tế.

Hợp lý, nhưng không thực tế.

Vậy thì, chỉ có thể xem xét những lý do không hợp lý.

Chính là điều mà bộ phim "Trở về từ tương lai" vừa đề cập đến —

"Nếu nói, Diêm Kiều Kiều cũng giống như nam chính trong bộ phim này, đến từ tương lai, chẳng hạn như từ tương lai mười mấy năm sau... thì dường như mọi thứ đều có thể giải thích được."

Triệu Anh Quân theo cốt truyện của bộ phim, bắt đầu mô phỏng quỹ đạo tương lai trong đầu.

Có thể vài năm tới, cô ấy sẽ kết hôn với Lâm Huyền, sau đó sinh ra một cô con gái;

Con gái lớn lên khỏe mạnh, đến khi mười mấy tuổi;

Rồi, cũng giống như trong phim, xảy ra một tai nạn nào đó, khiến con gái của cô ấy và Lâm Huyền xuyên không trở về quá khứ năm 2024. tức là hiện tại;

Sau khi xuyên không, lại gặp phải một tai nạn nào đó, dẫn đến mất trí nhớ, rồi vô tình trở thành Diêm Kiều Kiều.

"Nếu như vậy, dường như có thể giải thích được vấn đề về quan hệ huyết thống và kết quả xét nghiệm huyết thống."

Triệu Anh Quân nghiêng đầu, chống cằm, nghĩ rằng logic này không có vấn đề gì.

Chính vì Diêm Kiều Kiều là con gái ruột của cô ấy và Lâm Huyền trong tương lai.

Vì vậy, ba người tất nhiên có quan hệ huyết thống.

Điều này tất nhiên, với cha mẹ của cô ấy, thậm chí là cha mẹ của Lâm Huyền, cũng có quan hệ huyết thống.

"Chắc chắn là vì lý do này."

Triệu Anh Quân khẽ lắc đầu:

"Mặc dù chuyện xuyên không này thực sự quá kỳ diệu, cũng không đủ khoa học. Nhưng..."

"【Khi tất cả các câu trả lời đều bị loại trừ, chỉ còn lại một lựa chọn cuối cùng; cho dù lựa chọn cuối cùng đó có vô lý đến đâu, không thực tế đến đâu, thì nó vẫn là sự thật và chính xác.】"

Đây là phương pháp loại trừ.

Một loại logic khoa học rất hiệu quả.

Hơn nữa...

Còn một chuyện nữa, rất đáng chú ý.

Vài ngày trước, Lâm Huyền với một lý do vụng về, đã khiến cô ấy và cô bé tên là Ngu Hề làm một lần xét nghiệm huyết thống.

Lúc đó lý do của Lâm Huyền là "đã đến đây rồi, cùng lấy máu luôn nhé."

Nghĩ lại, làm gì có chuyện đã đến đây rồi? Việc xét nghiệm huyết thống có thể bừa bãi như vậy sao?

Nếu thực sự là đã đến đây rồi, bệnh gấp thì vái tứ phương.

Thì lúc đó Vương ca cũng có mặt mà.

Tại sao không để Vương ca cũng lấy máu luôn?

Vì vậy.

Điều này không cần nói cũng rõ.

Lâm Huyền chỉ vì trong lòng có nghi ngờ, mới thuyết phục cô ấy cùng Ngu Hề làm xét nghiệm huyết thống DNA.

So sánh giữa Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều.

Chiều cao, ngoại hình, thể chất, giọng nói và mọi phương diện khác đều có sự khác biệt lớn. Ngu Hề trông giống như một vận động viên nhỏ, rất gọn gàng; ngược lại, Diêm Kiều Kiều giống như một công chúa nhỏ, không ra khỏi nhà và hoàn toàn không vận động.

Hai cô gái thực sự không có điểm chung nào.

Chỉ có...

Tuổi tác!

Ngu Hề trông như khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tuổi của Diêm Kiều Kiều ước tính không chính xác, nhưng cũng nên nằm trong khoảng từ mười hai đến mười sáu tuổi.

Xem ra.

Lâm Huyền quả thật biết điều gì đó, nên mới làm xét nghiệm huyết thống với Ngu Hề một cách ngớ ngẩn như vậy.

Nói cách khác...

Lâm Huyền biết rõ, hắn và mình trong thế giới tương lai có một cô con gái.

"Chuyện này, Lâm Huyền chắc chắn đã biết từ lâu."

Triệu Anh Quân tiếp tục phân tích:

"Nhưng... thông tin của Lâm Huyền cũng rất hạn chế."

Cô xoa xoa thái dương:

"Trước hết, Lâm Huyền có lẽ không chắc chắn lắm, hắn cũng chỉ nghi ngờ rằng mình và hắn trong thế giới tương lai có một cô con gái, nên mới muốn kiểm chứng; lúc đó Lâm Huyền đối với kết quả xét nghiệm huyết thống DNA cũng không tự tin lắm, hoàn toàn chỉ là gặp may thôi."

"Thứ hai, Lâm Huyền không biết cụ thể diện mạo, tên tuổi, tuổi tác của con gái chúng ta... Hắn không biết gì cả, và cũng chưa từng gặp mặt con gái chúng ta một cách đàng hoàng. Vì vậy khi gặp Diêm Kiều Kiều tại bàn ăn, hắn hoàn toàn không nhận ra."

"Không đúng."

Triệu Anh Quân lắc đầu, nhớ lại chi tiết trong bữa tiệc ngày

hôm đó:

"Thực ra Lâm Huyền vẫn nghi ngờ, hắn đã hỏi kỹ về xuất thân của Diêm Kiều Kiều. Nhưng mình và bố mẹ mình đều khẳng định rằng Diêm Kiều Kiều là họ hàng gần của chúng ta. Lâm Huyền là một người ngoài, sao có thể nghi ngờ lời nói của chúng ta được?"

Chương 1152: Nhìn thấu (3)

"Phải nói rằng tất cả chuyện này đều là sự trùng hợp, bố mẹ mình nghĩ rằng không nên để chuyện xấu trong nhà ra ngoài, không muốn Lâm Huyền biết Diêm Kiều Kiều là con nuôi. Lúc đó mình đã biết Diêm Kiều Kiều có quan hệ huyết thống với mình, nhưng trong hoàn cảnh đó... mình chắc chắn cũng không nói ra, đừng nói lúc đó, ngay bây giờ mình cũng không biết phải nói thế nào."

"Nếu hôm đó, chúng ta thừa nhận với Lâm Huyền rằng cô bé này là con nuôi từ bên ngoài, thì Lâm Huyền rất có thể sẽ nghi ngờ thân phận của Diêm Kiều Kiều, rồi tiếp tục kéo cô bé đi làm xét nghiệm huyết thống. Vì vậy, không thể trách ai về chuyện này... Thật sự là một màn kịch đầy những hiểu lầm."...

Đến đây.

Triệu Anh Quân cảm thấy, cô ấy đã gần như phân tích được logic của toàn bộ sự việc.

Hơn nữa, từ góc nhìn của Lâm Huyền, nhiều chuyện vẫn chưa chắc chắn.

Ví dụ.

Hắn không chắc chắn rằng, con gái trong tương lai có thực sự xuyên không về hiện tại hay không;

Hắn thậm chí cũng không dám chắc, liệu trong thế giới tương lai hắn có thực sự có một cô con gái với mình hay không.

Thực tế chứng minh.

Về chuyện "con gái tương lai xuyên không về hiện tại", Lâm Huyền cũng không biết, mơ hồ và không chắc chắn.

Nhưng có một điều không cần nghi ngờ—

Lâm Huyền đã có nghi ngờ trong lòng, điều đó có nghĩa là, hắn từng tiếp xúc với những chuyện liên quan đến xuyên không, thế giới tương lai.

"Quả thật thế giới rộng lớn... không có gì là không thể xảy ra?"

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại.

Thở ra một hơi.

Cô ấy tin rằng Lâm Huyền, chắc chắn sẽ không vô cớ kéo cô ấy đi làm xét nghiệm huyết thống.

"Nhưng tại sao Lâm Huyền không trực tiếp nói với mình?"

Cô ấy mở mắt ra.

Không thể hiểu nổi chuyện này.

Chắc chắn phải có lý do đặc biệt chứ?

Hiện tại hai người dù chỉ là đồng nghiệp, nhưng Triệu Anh Quân tự nhận rằng giữa cô ấy và Lâm Huyền vẫn khá thân thiết, khá tin tưởng.

Ít nhất chuyện này cũng không phải là không thể nói thẳng chứ?

Có phải ngại không?

Hừ.

Triệu Anh Quân không khỏi cười.

Đúng là có chút khó nói.

Bởi vì...

Quan hệ giữa hai người đúng là tốt, nhưng còn xa mới đến mức có thể nói về những chuyện như thế này.

Thật lòng mà nói, bảo cô ấy chủ động giải thích với Lâm Huyền về chuyện của Diêm Kiều Kiều, trực tiếp chỉ ra mối quan hệ của cả ba người... nói thật, cô ấy cũng không thể làm được, cũng không nói ra được.

Tuy nhiên.

Cô ấy cảm thấy trực giác mách bảo rằng.

Lý do không chỉ đơn giản là khó nói.

Xét về tính cách thận trọng của Lâm Huyền, hắn chắc chắn có những lo ngại khác.

Triệu Anh Quân lại rơi vào suy tư.

Bắt đầu suy nghĩ về những hành động bất thường của Lâm Huyền trong những lần tiếp xúc hạn chế trước đây:

Kỹ năng lái xe của Lâm Huyền quá điêu luyện, điều này không phù hợp với điều kiện gia đình của hắn, rõ ràng có điều gì đó ẩn giấu.

Lâm Huyền đã hỏi cô ấy rất nhiều câu hỏi kỳ lạ, ví dụ như hôm đó tại bữa tiệc, hắn hỏi cô ấy về câu đố liên quan đến gương, còn hỏi cô ấy có bao giờ nghĩ đến việc ngủ đông hay không. Lúc đó cô ấy không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại càng thấy kỳ lạ.

Lâm Huyền đã bắn pháo hoa cho cô ấy tại Disneyland, chuyện này thực sự cũng đầy bí ẩn. Nhưng điều khiến Triệu Anh Quân chú

ý nhất vẫn là câu chuyện mà Lâm Huyền kể về "thùng rác VV và tượng ngọc trắng"... một câu chuyện còn hơn cả cổ tích, rất khó tưởng tượng đó chỉ là một giấc mơ, Lâm Huyền chắc chắn đã giấu điều gì đó.

Lâm Huyền thường bận rộn một cách quá mức, và không phải là bận rộn vì công việc của công ty. Hắn thường xuyên đi Mỹ một cách bất ngờ, đi đi về về vài lần; thậm chí trước đó còn bị nhà nước bí mật điều động để thực hiện nhiệm vụ bí mật. Thật khó tưởng tượng đây là cuộc sống hàng ngày của một người đàn ông 25 tuổi.

Tổng hợp tất cả những điều bất hợp lý trên.

Triệu Anh Quân suy đoán—

Lâm Huyền có lẽ đang bí mật làm một công việc nguy hiểm nào đó, hoặc đang thực hiện những nhiệm vụ không thể tiết lộ, không thể công khai, không thể nói cho người khác biết.

Đúng là vậy.

Cô ấy có một người chú làm việc trong cơ quan an ninh quốc gia.

Nhưng phải đến Tết năm nay, khi ăn bữa cơm đêm giao thừa, cả gia đình mới biết điều này, vì người chú đã giấu cả nhà suốt ba mươi năm, đến năm nay khi nghỉ hưu mới tiết lộ.

Không chỉ Triệu gia mới vừa biết chuyện này.

Ngay cả vợ của người chú!

Cũng mới nghe được lời thú nhận gây sốc này vào ngày nghỉ hưu:

"Anh không phải làm việc ở cục thuế suốt bao năm qua sao?"

Vợ của chú há hốc mồm:

"Em còn đến cục thuế tìm anh đấy! Anh không phải có văn phòng riêng sao? Hơn nữa thẻ lương của anh vẫn ở chỗ em, lương hàng tháng đều do cục thuế phát mà!"

Chương 1153: Nhìn thấu (4)

Về điều này, chú chỉ cười nhẹ:

"Nếu để người bình thường nhìn ra được vỏ bọc của anh, thì cơ quan an ninh quốc gia còn ý nghĩa gì? Nếu phải đánh lừa kẻ thù để che giấu thân phận, thì trước hết phải lừa được người thân, lừa được gia đình, lừa được chính mình."

"Danh tính ở cục thuế của anh tất nhiên là đầy đủ, thậm chí thăng tiến và đánh giá hàng năm đều là thật... chỉ là anh thường xuyên phải đi công tác, bị điều động, rất ít khi làm việc tại cục thuế, đó là khi anh thực hiện nhiệm vụ bí mật quốc gia."

Mặc dù chú ấy không nói rõ.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu.

Những nhiệm vụ bí mật đó chắc chắn rất quan trọng và rất nguy hiểm.

Trong lịch sử của Long Quốc, cũng có nhiều nhà khoa học giấu danh tính, thậm chí giấu cả vợ con.

Họ phần lớn là vì lý tưởng cao cả và nhiệm vụ quan trọng, nên đã ẩn danh hàng chục năm, giấu kín bí mật trong lòng, chịu đựng và giữ kín công lao.

Đây chính là sự vĩ đại thực sự.

Chẳng lẽ...

Lâm Huyền cũng đang làm những việc vĩ đại như vậy?

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng gật đầu:

"Lâm Huyền không nói với mình nhiều bí mật, chắc chắn là có lý do, chắc chắn là có lo ngại, chắc chắn là có những quy định và hạn chế liên quan."

"Hoặc có thể... hắn lo lắng về vấn đề an toàn của mình, lo lắng về sự an toàn của tất cả những người xung quanh, vì vậy không thể dễ dàng tiết lộ thân phận và mục đích."

Nếu vậy.

Thì mình cũng nên phối hợp với Lâm Huyền mới đúng.

"Cậu không nói với tôi cũng không sao, đó là công việc và sứ mệnh của cậu, là trách nhiệm và nghĩa vụ của cậu. Nhưng... cậu còn định giấu tôi bao lâu nữa?"

"Những chuyện khác, tôi không ngại cậu giấu đến khi nhiệm vụ hoàn thành, giấu đến khi cậu nghỉ hưu, thậm chí giấu tôi cả đời... chỉ cần điều đó là cần thiết, tôi hoàn toàn hiểu."

"Chỉ là..."

Triệu Anh Quân xoay người về phía mép giường, nhìn xuống thảm nơi chú chó phốc sóc VV đang ngủ, xoa bụng nó, cười nhẹ:

"Chuyện con gái, cậu không thể giấu tôi, hãy tự sinh ra nó đi?"

"Tôi thật sự rất mong chờ... cậu đã chinh phục tôi như thế nào."

Cô ấy với tay tắt đèn bàn cạnh giường.

Dùng chăn quấn quanh người.

Nằm nghiêng trên gối, mặt hướng về phía VV, nhắm mắt lại:

"Ngủ ngon, VV."...

Ngày hôm sau.

Trung tâm mua sắm, cửa hàng thời trang thương hiệu nổi tiếng.

Triệu Anh Quân ngồi trên ghế sofa, liên tục lướt iPad trong tay, chọn quần áo.

Trong những cửa hàng thời trang cao cấp như thế này, có các người mẫu chuyên nghiệp thử quần áo cho khách hàng VIP, không cần khách hàng tự mình thử đồ.

Đặc biệt là trong tình huống hôm nay.

Triệu Anh Quân không mua quần áo cho bản thân, thử đồ cũng vô ích, tốt hơn là chọn quần áo và để người mẫu mặc thử.

"Cô Triệu, cô thấy thế nào, có hài lòng không?"

Phía trước, hai người mẫu nhí với dáng người đẹp, mỗi người đều thay một bộ quần áo mới, đứng trước mặt Triệu Anh Quân, xoay người để khách hàng quan sát chi tiết trang phục.

"Ừ, được rồi."

Triệu Anh Quân tưởng tượng hình ảnh Diêm Kiều Kiều mặc những bộ đồ cũ kỹ, trông tồi tàn và hình ảnh của những người mẫu nhí xinh đẹp trước mắt.

Ừ.

Đúng là có chút khác biệt.

Hai người mẫu nhí có chiều cao và cân nặng tương tự Diêm Kiều Kiều, nhưng dáng người của hai người mẫu là do luyện tập mà có, còn Diêm Kiều Kiều thì lại gầy vì đói.

Ờ...

Cũng không biết làm sao mà gầy đến vậy.

Triệu Anh Quân cảm thấy đây cũng là một bí ẩn chưa có lời giải của thế giới.

Diêm Kiều Kiều ăn nhiều như vậy, dạ dày tốt như vậy, mà sao lại gầy đến thế?

"Gói tất cả những bộ này lại."

Cô ấy đặt iPad xuống, chỉ vào những bộ quần áo vừa chọn:

"Sau khi gói xong, mang thẳng ra xe của tôi, tôi sẽ đi sang cửa hàng bên cạnh chọn vài món trang sức nhỏ."

Nói xong.

Cô ấy bước ra khỏi cửa hàng thời trang này bằng đôi giày cao gót, đi vào một cửa hàng trang sức bên cạnh.

Nghĩ đến búi tóc nhỏ và chiếc kẹp hoa giả quê mùa của Diêm Kiều Kiều, Triệu Anh Quân không khỏi rùng mình.

Trẻ con nhà người khác thì không sao...

Nhưng cô ấy là tổng giám đốc của một công ty thời trang, làm sao có thể chấp nhận con gái mình ăn mặc như vậy, như trở lại thập niên 80. ...

Một tiếng rưỡi sau.

Ngoại ô thành phố Đông Hải, biệt thự sang trọng, chuông cửa reo.

"Đến rồi đây."

Diêm Mai mở cửa, thấy Triệu Anh Quân với nhiều túi lớn túi nhỏ đứng ngoài cửa:

"Ồ, con đến rồi à, túi lớn túi nhỏ thế này... quần áo trẻ em à? Mua cho Kiều Kiều hả?"

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Kiều Kiều đâu? Đang làm gì vậy?"

"Xem tivi đấy, vào đi."

Triệu Anh Quân bước vào phòng khách, thấy Diêm Kiều Kiều ngồi trên ghế sofa, chăm chú xem hoạt hình trên tivi.

Giống như bị nghiện, không hề động đậy.

Ừ.

Hôm nay cũng ổn.

Ít nhất không chạy nhảy trên ghế sofa, coi như có chút giáo dục.

Cô ấy liếc nhìn Diêm Kiều Kiều từ phía bên, tìm kiếm những điểm giống với Lâm Huyền...

Là ảo giác sao?

Chương 1154: Nhìn thấu (5)

Cảm giác hôm nay Diêm Kiều Kiều có vẻ dễ thương hơn một chút, cũng đáng yêu hơn một chút, ít nhất không còn khiến người ta tức giận như những ngày trước.

Cô ấy vòng qua bên cạnh ghế sofa.

Diêm Kiều Kiều đang xem tivi một cách say mê, hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của cô ấy.

Triệu Anh Quân cũng nhìn theo hướng mắt của Diêm Kiều Kiều, xem trên tivi.

Trên tivi, đang chiếu một bộ phim hoạt hình cổ điển của Trung Quốc — "Bảo Liên Đăng".

"Em có hiểu không?"

Triệu Anh Quân không khỏi ngạc nhiên.

Mặc dù mọi người đều biết Diêm Kiều Kiều khoảng mười ba mười bốn tuổi... nhưng cô bé đã mất trí nhớ, về trí tuệ và nhận thức, thì giống như một cô bé năm sáu tuổi bình thường.

Cô bé năm sáu tuổi, chắc chắn sẽ không hiểu được bộ phim hoạt hình có phần sâu sắc như "Bảo Liên Đăng" chứ?

"Hehe, mấy ngày nay Kiều Kiều tiến bộ nhiều lắm!"

Diêm Mai đóng cửa phòng, bước tới, tự hào khoe với Triệu Anh Quân:

"Kiều Kiều thật sự mỗi ngày một khác, bây giờ xem tivi cái gì

cũng hiểu. Học qua tivi rất nhanh, nói chuyện cũng ngày càng trôi chảy, đã có thể nói những câu dài rồi."

"Hôm qua, ta và ba con đưa nó đi kiểm tra ở bệnh viện Thụy Kim, các chuyên gia đều nói Diêm Kiều Kiều hoàn toàn không có vấn đề gì về cơ thể, thậm chí ở nhiều mặt còn tốt hơn nhiều so với trẻ em bình thường!"

"Bây giờ xem ra, Kiều Kiều nhà ta thật sự rất thông minh! Dù sao cô bé chỉ mất trí nhớ, chứ không phải là kém thông minh... nên con xem, giờ cô bé tiến bộ nhanh như thế nào! Chắc là thêm mười ngày nửa tháng nữa, trí lực và tinh thần sẽ hoàn toàn hồi phục."

Lúc này.

Trên tivi, bộ phim hoạt hình "Bảo Liên Đăng" cũng đã gần đến đoạn kết.

Bộ phim hoạt hình này, nhiều người đã xem qua khi còn nhỏ.

Thời kỳ đó.

Chính là thời kỳ đỉnh cao của hoạt hình Trung Quốc, thậm chí dẫn đầu thế giới, về cả kỹ thuật và ý tưởng đều không thua kém quốc gia có nền công nghiệp hoạt hình như Nhật Bản.

Bộ phim "Bảo Liên Đăng" này, có lẽ cũng là một trong những tác phẩm huy hoàng cuối cùng của Xưởng phim hoạt hình Đông Hải.

Được công nhận là kiệt tác, thậm chí bài hát chủ đề cũng rất nổi tiếng.

"Bảo Liên Đăng" kể về câu chuyện một thiếu niên dũng cảm, đập núi cứu mẹ.

Triệu Anh Quân vẫn còn nhớ lờ mờ cốt truyện...

Trong thiên đình, Tam Thánh Mẫu yêu một thư sinh phàm trần, bất chấp vi phạm thiên quy, mang theo Bảo Liên Đăng hạ phàm gặp gỡ.

Bảy năm trôi qua, đứa con của họ, Trầm Hương dần lớn lên, nhưng bị phản diện Nhị Lang Thần phát hiện.

Nhị Lang Thần bắt Trầm Hương, uy hiếp Tam Thánh Mẫu giao nộp Bảo Liên Đăng. Tam Thánh Mẫu vì an toàn của con trai... đành phải giao đèn, sau đó bị Nhị Lang Thần nhốt dưới chân núi Hoa Sơn.

Tiếp theo là câu chuyện trưởng thành và phiêu lưu của Trầm Hương.

Cuối cùng.

Trầm Hương và Bảo Liên Đăng hợp nhất, cuối cùng đánh bại Nhị Lang Thần, dùng thần phủ đập vỡ núi Hoa Sơn, cứu mẹ mình.

Mẹ con ôm nhau, đoàn tụ.

Lúc này trên tivi, Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu ôm nhau sau nhiều năm xa cách, Trầm Hương gọi mẹ, trở về vòng tay mẹ.

Bài hát "Thiên Địa Tại Ngã Tâm" vang lên, ấm áp và cảm động.

Triệu Anh Quân lặng lẽ xem hết cảnh này.

Khoanh tay, nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Em có hiểu không? Cảm thấy thế nào?"

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu lên, chỉ vào cặp mẹ con tái ngộ trên tivi:

"Cha đâu rồi?"

"..."

Triệu Anh Quân không ngờ, Diêm Kiều Kiều lại hỏi một câu khó trả lời như vậy.

Phải rồi.

Cô ấy cũng không nhớ rõ, trong "Bảo Liên Đăng", cha của Trầm Hương, thư sinh phàm trần mà Tam Thánh Mẫu yêu thích, cuối cùng đã đi đâu?

Ờ...

Hình như trong câu chuyện cũng không nhắc đến.

Có lẽ một ngày trên trời bằng một năm dưới hạ giới, nên khi Trầm Hương đập núi cứu mẹ, đã nhiều thế kỷ trôi qua trên mặt đất, nên thư sinh kia đã sớm qua đời?

Hay là vì vi phạm thiên quy, bị xử tử rồi?

Không rõ, cũng không nhớ.

Triệu Anh Quân đành lắc đầu:

"Bộ phim hoạt hình này, chủ đề và ý nghĩa chính không phải ở người cha, mà chủ yếu nói về tình mẫu tử, sự phấn đấu, nỗ lực."

"Chúng ta chỉ cần hiểu ý nghĩa chính của tác phẩm điện ảnh, những chuyện khác không cần nghĩ quá nhiều."

"Giống như trong bộ phim này, cha của Trầm Hương, thực ra chỉ là một vai phụ có cũng được mà không có cũng không sao. Ông ta chỉ là một người phàm, những trận chiến giữa các vị thần này có liên quan gì đến ông ta? Vì vậy ông ta nhanh chóng bị khán giả lãng quên, chỉ là một nền tảng, một công cụ đơn thuần."

Diêm Kiều Kiều dường như hiểu.

Dường như lại không hiểu.

Cô bé lắng nghe bài hát vui vẻ trong phần kết phim, nhìn cảnh Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu cười vui trên màn hình, thản nhiên nói:

"Nhưng mà..."

"Không có cha, sao có thể được gọi là một gia đình?"

Chương 1155: Nhớ mẹ (1)

Triệu Anh Quân không nói gì.

Cúi đầu nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Bây giờ... em đã có khái niệm về cha rồi sao?"

Vài ngày trước, khi cô ấy hỏi Diêm Kiều Kiều có nhớ cha là ai không, Diêm Kiều Kiều còn hỏi ngược lại cha là gì.

Xem ra, mấy ngày xem tivi liên tục đã giúp cô bé học được rất nhiều kiến thức.

Nhưng...

Kiến thức và tình cảm, có giống nhau không?

Cô bé không có ký ức về cha mẹ, về gia đình, về tình cảm gia đình, cũng có thể cảm nhận được sao?

Nhìn vào ánh mắt của Triệu Anh Quân, Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Các bạn nhỏ khác đều có."

Các bạn nhỏ khác?

"Trên tivi à?" Triệu Anh Quân hỏi.

Diêm Kiều Kiều lắc đầu, chỉ ra ngoài cửa sổ:

"Các bạn nhỏ trong sân."

Lúc này Diêm Mai bước tới, giải thích với Triệu Anh Quân:

"Kiều Kiều mấy ngày nay cũng bắt đầu ra ngoài, chơi cùng các bạn nhỏ khác trong khu. Những đứa trẻ mười mấy tuổi như cô bé thì ít, phần lớn là bọn trẻ bảy tám tuổi."

"Nhưng tâm lý của bọn trẻ thì giống nhau, nên cũng chơi được với nhau, coi như là kết bạn trong sân."

"Sau đó... à, sau đó những đứa trẻ ấy đều có cha mẹ đi cùng, đến giờ ăn thì cha mẹ kéo về nhà. Kiều Kiều chắc là rất ngưỡng mộ, cũng không thể nói là ngưỡng mộ, nhưng thường xuyên hỏi mẹ, cha mẹ cô bé đâu."

Diêm Mai mím môi, nhẹ thở dài:

"Bây giờ Kiều Kiều ngày càng thông minh hơn, hiểu biết cũng ngày càng nhiều, nhiều chuyện không thể giấu được con bé nữa, những điều cần biết thì sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi."...

Triệu Anh Quân xoa đầu Diêm Kiều Kiều.

Nhìn thấy hai bím tóc quê mùa và chiếc kẹp hoa giả trên đầu cô bé, mắt cô ấy như bị kim đâm... Vì vậy, cô ấy trực tiếp kéo tay Diêm Kiều Kiều, nhặt những túi lớn túi nhỏ trên sofa, hướng về phía phòng ngủ:

"Đi nào, chị sẽ làm đẹp cho em."

Bước vào phòng ngủ.

Triệu Anh Quân lấy các món đồ trang trí, kẹp tóc, lược ra đặt lên bàn, sau đó vỗ vào ghế trước gương trang điểm, ra hiệu cho Diêm Kiều Kiều ngồi xuống:

"Lại đây Kiều Kiều, em ngồi ở đây, không cần động đậy, chị sẽ làm tóc cho em."

Diêm Kiều Kiều gật đầu.

Cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn chăm chú vào người phụ nữ đang làm tóc cho mình phía sau.

"Em cũng là một cô gái lớn rồi, không thể buộc tóc kiểu bím nhỏ này nữa."

Triệu Anh Quân tháo những bông hoa giả và dây buộc tóc ra, dùng lược chải tóc, tiếp tục nói:

"Mặc dù người khác không nói gì, nhưng một cô bé lớn như vậy mà vẫn ăn mặc ngây ngô thế này, người ta sẽ cười em đấy."

"Em thông minh như vậy, học mọi thứ rất nhanh, nên tự học cách buộc tóc cho mình. Không cần phức tạp, cũng không cần nhiều đồ trang trí, ở độ tuổi này chỉ cần một cái đuôi ngựa gọn gàng là đủ, trẻ trung và xinh đẹp."

Cô ấy dùng lược gỗ chải mượt tóc của Diêm Kiều Kiều, nhìn độ dài của tóc.

Vừa qua cổ, chạm đến vai, không dài lắm nhưng cũng không ngắn, buộc đuôi ngựa sẽ vừa vặn.

Chỉ là tóc này có vẻ đã lâu không được cắt tỉa, ngọn tóc có chút khô.

Nhưng đuôi ngựa tiện lợi ở chỗ này, chỉ cần buộc gọn phía sau, mọi khuyết điểm đều không còn thấy.

Triệu Anh Quân dùng ngón tay cái và ngón trỏ nắm lấy tóc phía sau của Diêm Kiều Kiều.

Sau đó lấy một dây buộc tóc màu xanh, buộc lại, quấn quanh hai lần, một chiếc đuôi ngựa gọn gàng đã hoàn thành.

Phía trước...

Tóc mái và tóc hai bên đều vừa đủ, không cần chỉnh sửa đặc

biệt.

Triệu Anh Quân cũng không khỏi cảm thán, quả nhiên nhan sắc và tuổi trẻ là điểm mạnh, với khuôn mặt tinh tế như búp bê của Diêm Kiều Kiều, làn da trắng như tuyết, đôi mắt to linh động... không cần biết làm kiểu gì cũng khó mà xấu được.

"Trang điểm thì em còn quá sớm, hơn nữa da em rất đẹp, không cần trang điểm, cứ như vậy là được rồi, để chị kẹp thêm một cái kẹp tóc phía trước."

Vì dây buộc tóc phía sau là màu xanh, rất rộng và nổi bật.

Vì vậy phía trước phải có thêm một phụ kiện nhỏ để cân bằng màu sắc, như vậy mới thoải mái về mặt thị giác.

Một chiếc kẹp tóc kim loại màu hồng nhạt đơn giản là đủ.

Bình thường nhưng đơn giản và tinh tế.

Triệu Anh Quân cài chiếc kẹp tóc kim loại này lên phía trên tóc mái của Diêm Kiều Kiều, hoàn thành kiểu tóc.

"Ừm... mặc gì đây nhỉ?"

Triệu Anh Quân không tự giác có cảm giác như đang chơi với búp bê, chọn quần áo cho búp bê.

Cảm giác rất thú vị.

Quả nhiên việc làm đẹp cho con mình thú vị hơn nhiều so với làm đẹp cho bản thân.

"Em gầy quá, không hợp với quần áo bó sát, sẽ trông rất khẳng khiu, gầy yếu, không đẹp. Vậy thì... mặc váy đi."

Triệu Anh Quân mỉm cười, lục lọi trong những túi lớn túi nhỏ, tìm chiếc váy dễ thương.

Cả đời cô ấy rất ít khi mặc váy.

Thời thơ ấu cô ấy không nhớ rõ, nhưng từ khi đi học, hầu như chưa bao giờ mặc váy.

Cô ấy không thích mặc váy.

Nhưng lại cảm thấy... Diêm Kiều Kiều sẽ rất hợp, coi như bù đắp cho sự tiếc nuối khi cô ấy không hợp với những bộ đồ dễ thương.

Chương 1156: Nhớ mẹ (2)

Cuối cùng.

Triệu Anh Quân chọn cho Diêm Kiều Kiều một chiếc váy liền màu trắng ngà, đơn giản, tinh tế, không có nhiều hoa văn và trang trí.

Rất hợp với Diêm Kiều Kiều.

Vì dù Diêm Kiều Kiều cao 151 nhưng tỷ lệ cơ thể rất tốt, chân dài, eo cao, bẩm sinh là người mặc những trang phục phong cách thanh lịch đơn giản.

"Xong rồi, đứng dậy, nhìn vào gương xem nào."

Triệu Anh Quân thu dọn xong.

Diêm Kiều Kiều bước tới gương lớn toàn thân, lắc lư người:

"Đẹp."

Ngắn gọn, nhưng rõ ràng.

Triệu Anh Quân không khỏi mỉm cười.

Rất có cảm giác thành tựu:

"Thật sự thấy đẹp sao?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu, quay người lại nhìn Triệu Anh Quân:

"Cảm ơn chị."...

Triệu Anh Quân im lặng.

Nhưng nghĩ kỹ lại...

Đúng vậy.

Vẫn gọi là chị thôi.

Cô ấy chưa sẵn sàng làm mẹ, nếu Diêm Kiều Kiều đột nhiên gọi cô ấy là mẹ, cô ấy sẽ không cảm thấy vui vẻ.

Ngược lại...

Chỉ có cảm giác lãng tránh và sợ hãi.

Thêm vào đó, khoảng cách tuổi tác giữa cô ấy và Diêm Kiều Kiều quá nhỏ.

Nếu ra ngoài mà gọi là mẹ, chắc chắn 100 người sẽ có 120 người nghĩ rằng cô ấy là mẹ kế trẻ mà cha của Diêm Kiều Kiều tìm về.

Dù nói là không sợ lời đàm tiếu.

Nhưng tin đồn một khi đã lan ra, việc tự chứng minh rất phiền phức, thêm việc không bằng bớt việc.

"Từ giờ em chỉ cần mặc những bộ đồ phong cách này là được."

Triệu Anh Quân chỉ vào những túi lớn túi nhỏ trên giường:

"Những bộ đồ trong này đều là chị mua cho em, em dần dần sẽ học được cách phối đồ, những bím tóc nhỏ và hoa giả trên đầu, thực sự đừng bao giờ đụng vào nữa, bây giờ ngay cả những đứa trẻ bốn năm tuổi cũng không còn ăn mặc như vậy."

"Nếu không để Lâm... để người khác nhìn thấy, lại nghĩ rằng chị ngược đãi em, sau này em phải gọn gàng một chút."

Triệu Anh Quân rất rõ ràng.

Mặc dù hiện tại, Lâm Huyền chắc chắn có nhiều bí mật, nhiều danh tính và mục đích không thể nói rõ, nhưng việc Diêm Kiều Kiều nhận ra Lâm Huyền là cha của mình chắc chắn chỉ là vấn đề thời gian.

Đến lúc đó sự thật được phơi bày...

Nếu Diêm Kiều Kiều lại quê mùa, không có giáo dưỡng, thì mình biết giải thích thế nào? Nói sao cho đúng?

Vì vậy.

Đứa trẻ này, nhất định phải được nuôi dưỡng tốt.

Sau đó.

Cô ấy dẫn Diêm Kiều Kiều ra ngoài.

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai thấy Diêm Kiều Kiều trong diện mạo mới, rất vui mừng:

"Ai chà, Kiều Kiều của chúng ta trở thành thiếu nữ rồi!"

"Ha ha, quả nhiên con gái phải được làm đẹp, người đẹp vì lụa, đúng là không sai, ngay lập tức trông như một cô gái lớn."

Diêm Kiều Kiều dường như cũng muốn khoe quần áo mới của mình với các bạn nhỏ, liền chạy thẳng ra cửa, muốn ra ngoài chơi.

"Hai người chăm sóc lâu cũng mệt rồi."

Triệu Anh Quân đi theo Diêm Kiều Kiều, quay lại nhìn cha mẹ:

"Hôm nay để con đưa cô bé ra ngoài chơi."

Nói xong.

Hai người trông như chị em bước ra ngoài, tìm các bạn nhỏ

trong khu.

Diêm Mai nhìn theo bóng hai người:

"Triệu lão, ông có cảm thấy Anh Quân dường như gần gũi với Kiều Kiều hơn không?"

"Trước đây mỗi lần đến, đều rất thiếu kiên nhẫn, cứ bắt lỗi cái này cái kia. Hôm nay lại rất tốt, không nói gì, mua quần áo cho Kiều Kiều, còn buộc tóc cho cô bé."

Triệu Thụy Hải ngồi trên ghế sofa cũng mỉm cười hài lòng:

"Máu mủ là vậy, sự gắn kết trong xương tủy là bản năng không thể chống lại, chỉ là nhiều cảm xúc cần phải có thời gian bồi đắp. Chúng ta dù sao cũng đã nuôi con từ nhỏ, nên nhanh chóng vào vai ông bà... Nhưng người trẻ chấp nhận điều này chắc chắn sẽ chậm hơn."

"Tuy nhiên, cuối cùng thấy Anh Quân và Kiều Kiều ngày càng thân thiết, tôi rất vui. Như vậy, sau khi chúng ta rời Đông Hải, cũng có thể yên tâm để Kiều Kiều lại cho Anh Quân chăm sóc, rõ ràng... con bé cũng rất thích Kiều Kiều, chỉ là cách giao tiếp trước đây của chúng ta không đúng."

Diêm Mai cũng ngồi xuống ghế sofa.

Dọn dẹp vỏ trái cây mà Diêm Kiều Kiều vừa ăn:

"Vậy ông đã nghĩ ra cách nào để giữ Kiều Kiều lại chưa?"

"Chúng ta không thể cứ thế mà bỏ đi, để lại Kiều Kiều cho Anh Quân chắc chắn không hợp lý. Bây giờ Anh Quân khó chấp nhận điều kỳ lạ và phi khoa học này, tôi nghĩ điều đó hoàn toàn có thể hiểu được, chúng ta làm gì cũng phải có phương pháp."

Triệu Thụy Hải gật đầu:

"Bà yên tâm, tôi đã có kế hoạch, cũng biết cách xử lý sao cho trơn tru."

"Chúng ta sẽ chơi với Kiều Kiều thêm một tuần nữa, sau đó sẽ tìm lý do nói rằng có việc gấp phải về Đế Đô, nhưng sẽ sớm trở lại, nhờ Anh Quân giúp chăm sóc Kiều Kiều vài ngày."

"Sau đó... chúng ta sẽ xem tình hình rồi quyết định có quay lại không. Đúng lúc kỳ nghỉ vàng ngày Quốc tế Lao động cũng sắp hết rồi, kỳ nghỉ của chúng ta vẫn còn dài, chi bằng nhân lúc ít người, dẫn Kiều Kiều đi du lịch vài ngày."

"Tôi đã luôn mơ ước có ngày dẫn cháu trai cháu gái đi du lịch khắp nơi, không ngờ, thế sự khó lường, có những ước mơ xa vời lại bất ngờ thành hiện thực."

Chương 1157: Nhớ mẹ (3)

Diêm Mai dọn dẹp rác trên bàn trà vào thùng rác.

Cũng lắc đầu.

Cảm thán:

"Kiều Kiều thế nào cũng được, chỉ là chuyện tại sao Anh Quân lại có một cô con gái lớn như vậy... vẫn hy vọng con bé sớm cho chúng ta một câu trả lời chấp nhận được."

"Ài, thực ra ông nói cũng đúng, bây giờ đứa trẻ đã xuất hiện rồi, lớn như vậy rồi, câu trả lời là gì, có chấp nhận được hay không có ý nghĩa gì đâu? Dù sao đối với tôi, bây giờ mọi người đều khỏe mạnh, vui vẻ, tôi thật sự không có gì không chấp nhận được."

"Được thôi, vậy chúng ta sẽ chơi với Kiều Kiều thêm một thời gian nữa, du lịch... rồi sẽ trở về."...

Ngày hôm sau, kỳ nghỉ vàng Quốc tế Lao động kết thúc, nhân viên ở các vị trí bắt đầu đi làm lại, bắt đầu bận rộn.

Triệu Anh Quân kể từ hôm đi thăm Diêm Kiều Kiều, cũng không quay lại biệt thự của cha mẹ.

Họ nói.

Muốn dẫn Kiều Kiều đi du lịch một vòng, mở rộng tầm mắt.

Vậy thì cứ để họ đi, Triệu Anh Quân cũng không để ý, mà tiếp tục dồn sức và tâm trí vào công việc của công ty MX.

Công việc vẫn rất bận.

Nhưng trong những lúc bận rộn, cô ấy vẫn không tránh khỏi nghĩ đến Lâm Huyền và Diêm Kiều Kiều.

Thật là...

Trước đây hoàn toàn không có cảm giác lo lắng, bây giờ sao tự nhiên lại bước vào vai trò của gia đình rồi?

Quả nhiên đúng như Vương ca đã nói.

Phụ nữ khi bước vào vai trò làm mẹ, có lẽ thực sự nhanh hơn đàn ông bước vào vai trò làm cha nhiều.

Những ngày này, cô ấy đã ghé qua công ty Rhine vài lần nhưng không thấy Lâm Huyền.

Ngược lại, hôm qua cô ấy gặp Vương ca ở hành lang.

"Triệu tổng, cô đến rồi!"

Vương ca nhiệt tình chào hỏi cô ấy:

"Chuyện gì thế, Triệu tổng, có chỉ thị gì không?"

"Không có gì đâu."

Cô ấy cười:

"Chỉ đến dạo một chút thôi, mấy ngày nay Lâm Huyền vẫn chưa đi làm sao?"

"Haha, Lâm Huyền là vậy."

Vương ca tỏ ra hiểu biết:

"Cậu ấy là kiểu người làm chủ không cần ra mặt, không đi làm là chuyện thường, đi làm mới là kỳ tích. Hơn nữa dạo này, không biết Lâm Huyền có phải sức khỏe yếu hay gì đó không... hay là có

vấn đề gì... ban ngày ngủ, ban đêm vui chơi."

"Mỗi buổi chiều tôi gọi điện cho cậu ấy là chắc chắn không ai bắt máy, đến nỗi tôi bây giờ còn lười gọi điện cho cậu ấy. Dù sao cậu ấy cũng không bắt máy, thà nhắn tin cho cậu ấy còn hơn. Và mỗi ngày cũng rất đều đặn, cơ bản là vào khoảng hai ba giờ sáng, Lâm Huyền sẽ trả lời tin nhắn của tôi."

"Dù Lâm Huyền còn trẻ, nhưng cũng phải chú ý đến sức khỏe, không thể nào ngày nào cũng thức khuya như vậy. Sau này nếu cô có thời gian, hãy nói cậu ấy, bảo cậu ấy thay đổi thời gian biểu... Có việc gì mà không thể làm ban ngày? Tại sao nhất định phải ngủ ban ngày?"

Triệu Anh Quân nghe Vương ca nói.

Nghĩ đến suy đoán của mình trước đây...

Người chú làm việc trong cơ quan an ninh quốc gia, giấu thân phận với vợ suốt ba mươi năm, tình trạng của Lâm Huyền bây giờ cũng tương tự như vậy.

Cũng thường xuyên phải đi công tác, không nhận điện thoại.

Vì điều này.

Chú và thím không ít lần cãi nhau.

Nhưng chú thực sự là một nhân viên an ninh quốc gia tận tâm, dù cãi nhau đến mức không chịu nổi nữa, chú vẫn vì giữ bí mật, vì an ninh quốc gia, vì nhiệm vụ bí mật đang thực hiện mà không nói ra sự thật.

Là một phụ nữ, Triệu Anh Quân cảm thông với thím, cuộc sống bị bạo lực lạnh như vậy thực sự rất khó chịu;

Nhưng đồng thời, là một công dân Long Quốc được bảo vệ và

an toàn, cô ấy cũng rất ngưỡng mộ những anh hùng vô danh như chú, người đã hy sinh bản thân vì nhiệm vụ.

Từ xưa đến nay, lòng trung hiếu khó vẹn toàn.

Đây chắc chắn là một vấn đề không thể đạt được cả hai.

Chắc hẳn.

Hiện tại Lâm Huyền cũng tương tự như chú, đang thực hiện một số nhiệm vụ bí mật, làm những việc âm thầm nhưng rất vĩ đại.

Cô ấy có linh cảm.

Những việc Lâm Huyền đang làm chắc chắn nguy hiểm hơn và quan trọng hơn nhiều so với chú của cô ấy.

Đây cũng là lý do cô ấy phát hiện ra thân thế của Diêm Kiều Kiều nhiều ngày nay, nhưng không chủ động liên lạc với Lâm Huyền.

Ngại ngùng không biết mở lời, không thể nói rõ mối quan hệ mập mờ này, quả thực là một yếu tố quan trọng.

Nhưng lý do thực sự khiến Triệu Anh Quân chọn cách im lặng...

Vẫn là cô ấy cảm nhận được, Lâm Huyền đang gánh vác một trách nhiệm quan trọng nào đó, và Lâm Huyền luôn cố ý che giấu tất cả những điều này.

Giống như bây giờ, lời giải thích của Lâm Huyền với Vương ca.

Ngủ sao?

Haha.

Ai có thể mỗi ngày ngủ 12 tiếng, rồi trong suốt thời gian đó không thức dậy?

Điều này hoàn toàn không thể.

Lâm Huyền chắc chắn là mượn cớ ngủ để bận rộn với những việc bí mật khác. ...

Rạng sáng, 00:42, một góc phòng ngủ của Lâm Huyền.

Hắn mở mắt.

Nhanh chóng nhảy khỏi giường!

Chương 1158: Nhớ mẹ (4)

Thậm chí không kịp dụi mắt, hắn đã lao tới bàn học, vặn đèn bàn, cầm bút lên và bắt đầu viết hăng say trên tờ giấy nháp đã chuẩn bị sẵn.

Sàn sạt.

Sàn sạt.

Ngòi bút như có thần.

Không phải Lâm Huyền có tư duy nhạy bén đến vậy, mà hắn đang chạy đua với trí nhớ hạn hẹp của mình.

Theo từng chuyển động mượt mà của ngòi bút.

Một phương trình phản ứng vô cùng phức tạp và dài dằng dặc hiện ra trên giấy nháp.

Tuy nhiên, vẫn chưa xong.

Phía sau còn rất nhiều chú thích và ghi chú.

Lâm Huyền hoàn toàn không hiểu được, vì vậy hắn chỉ có thể sao chép nguyên bản như vẽ tranh.

Cuối cùng.

Trước khi ký ức thị giác biến mất, Lâm Huyền đã sao chép hoàn chỉnh phương trình phản ứng mang tính cách mạng này.

Sau 600 năm, một lần nữa, thành quả nghiên cứu của viện sĩ Cao Văn lại xuất hiện trên thế giới.

"Hoo..."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Như thể bây giờ mới kịp thở.

Phương trình này quá dài và khó nhớ, việc nhớ được trong một lần thực sự là thử thách lớn nhất đối với hắn.

May mà đã thành công, công sức không uổng phí.

Sau đó, hắn thư giãn một chút.

Dụi mắt, uống một ly nước, rồi tiếp tục ngồi xuống bàn và sao chép lại những nội dung mà tối nay hắn đã ghi nhớ trong đầu.

Hắn viết liên tục đến 2 giờ sáng mới hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Huyền duỗi lưng một cái.

Sắp xếp lại giấy nháp trước mặt.

Không biết tự lúc nào, đã mấy ngày trôi qua, nghiên cứu về "Lý thuyết xuyên thời không và ý tưởng chế tạo máy xuyên thời không" của viện sĩ Cao Văn đã được sao chép một phần lớn ra thế giới thực.

Dự kiến chỉ cần vài ngày nữa là có thể sao chép hoàn tất.

Nhìn thấy máy xuyên thời không sắp đến tay... Lâm Huyền không khỏi cảm thấy kích động, tưởng tượng mình cũng có thể như Hoàng Tước và thích khách thời không, tự do xuyên qua các dòng thời gian.

Tất nhiên.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Xuyên thời không không phải chuyện đơn giản, quy luật thời không, hạt thời không, cách quay lại, sự bài dị thời không, biện pháp cưỡng chế tránh né... đều là những vấn đề cần đối mặt.

Nhưng Lâm Huyền cũng không vội.

Hắn có thể nắm chắc lý thuyết này trong tay, đảm bảo ưu thế công nghệ của mình, để khi cần thiết có thể chiếm lợi thế.

Mở ngăn kéo.

Lâm Huyền cẩn thận đặt những bản sao chép tay vào.

"Vài ngày nữa, khi sao chép xong toàn bộ và kiểm tra lại... thì trong giấc mơ thứ năm, kế hoạch tiếp theo sẽ bắt đầu."

Thị trấn Nữ Vương.

Đó là mục tiêu tiếp theo trong giấc mơ của Lâm Huyền.

Mười mấy két sắt hợp kim hafnium trong thị trấn... liệu có của hắn hoặc của cụ Vệ Thắng Kim không?

Hắn cũng rất tò mò... nữ vương của thị trấn Nữ Vương là ai? Rất muốn gặp một lần.

"Từng bước một thôi."

Lâm Huyền duỗi lưng một cái, nhìn đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường:

Ngày 12 tháng 5 năm 2024. 02:32

Hôm nay...

Hình như là Ngày của Mẹ?

Hắn mở điện thoại kiểm tra.

Đúng vậy, đúng là Ngày của Mẹ.

Hắn liền mở WeChat, gửi tin nhắn cho mẹ mình:

"Mẹ, chúc mừng Ngày của Mẹ."

"Bên này công việc bận rộn không về được, mẹ và cha nhớ giữ gìn sức khỏe, đi du lịch một chuyến, thưởng thức ẩm thực khắp nơi nhé."

Gửi xong tin nhắn, hắn còn chuyển khoản một phong bao lì xì lớn.

Định đặt điện thoại xuống ngủ ngay.

Nhưng không ngờ, màn hình điện thoại còn chưa kịp tắt, một tiếng "ding dong" vang lên, tin nhắn WeChat của mẹ hắn gửi tới.

Hửm?

Lâm Huyền cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sao giờ này còn chưa ngủ?

Hay là bị tiếng chuông tin nhắn đánh thức?

Hắn mở điện thoại ra, phát hiện mẹ đã trả lời:

"Cảm ơn con trai! Mẹ vui lắm! Con là niềm tự hào lớn nhất đời của mẹ!"

Lâm Huyền mỉm cười, rồi gõ tin nhắn trả lời:

"Sao muộn vậy rồi mà mẹ vẫn chưa ngủ? Buổi tối đi ngủ mẹ có thể bật chế độ im lặng hoặc chế độ máy bay, như vậy chuông điện thoại sẽ không reo."

Ngay lập tức, mẹ gửi một đoạn tin nhắn âm thanh:

"Con trai à, từ khi con rời nhà, mẹ và ba sợ nửa đêm không nhận được điện thoại của con, lo con có chuyện gì mà không tìm được chúng ta... nên mỗi đêm điện thoại của ba mẹ đều không để chế độ im lặng."

"Con ở xa, tuy con rất giỏi giang và tự lập, nhưng 'Con dù lớn vẫn là con của mẹ', mẹ và ba vẫn không yên tâm về con. Không chỉ điện thoại không để im lặng, trên WeChat có chức năng 'quan tâm đặc biệt' và 'chuông đặc biệt' nữa đấy."

"Mẹ nhờ con nhà hàng xóm giúp cài đặt, để tin nhắn của con sẽ có một chuông báo rất lớn. Như vậy... bất kể lúc nào con tìm mẹ hay ba, chúng ta đều có thể nhìn thấy tin nhắn của con ngay lập tức."

"Haha, không sao đâu, cũng không phải là làm mẹ thức giấc, mẹ và ba không có việc gì, thời gian ngủ mỗi ngày đều đủ, hơn nữa nhận được lời chúc Ngày của Mẹ từ con, mẹ rất vui!"

"Nhưng con à, đã khuya thế này rồi, sao con vẫn chưa ngủ? Tuổi trẻ cũng cần chú ý đến sức khỏe đấy... mẹ không làm phiền con nữa, con mau đi ngủ đi!"

Chương 1159: Nhớ mẹ (5)

...

Nghe xong đoạn tin nhắn dài 60 giây của mẹ, Lâm Huyền cảm thấy vô cùng xúc động.

60 giây.

Là giới hạn độ dài của một tin nhắn âm thanh trên WeChat, nhưng không phải là giới hạn của tình thương mẹ dành cho con.

Hắn không khỏi nghĩ đến Chu Đoạn Vân.

Mặc dù người này làm nhiều điều xấu, nhưng có một điều phải nói là, mỗi tối hắn ta đều gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon cho mẹ, chưa bao giờ có một ngày nào bỏ sót.

Nếu chỉ xét riêng điểm này, hắn ta chắc chắn đã vượt qua 99% số người con trên thế giới.

Mỗi lời chúc ngủ ngon mà một đứa con gửi đi, chỉ là vài thao tác gõ phím trên điện thoại, nhưng có thể làm mẹ ở đầu kia mỉm cười rất lâu, vui vẻ suốt mấy ngày.

Tình mẹ là vậy.

Vĩ đại, nhưng cũng có thể phóng đại bất kỳ ý tốt nào của con.

Thì ra...

Đúng là tiếng chuông tin nhắn của hắn đã làm mẹ thức giấc.

Lâm Huyền không khỏi nhớ lại một câu đã đọc trên mạng:

"Khi đi xa nhà, chẳng sợ gì cả, chỉ sợ nhận được điện thoại từ người nhà lúc nửa đêm."

"Thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ."

Lâm Huyền thở dài.

Đinh đong.

Điện thoại lại reo một tiếng.

Lâm Huyền phát hiện số tiền lớn mà mình vừa gửi đã bị mẹ từ chối và gửi lại vài tin nhắn:

"Ba và mẹ có tiền! Đủ tiêu! Số tiền con gửi trước đó chúng ta vẫn chưa động vào! Con ở bên ngoài bươn chải không dễ dàng gì, hãy để dành tiền, chăm sóc tốt cho bản thân!"

"Chúc con ngủ ngon, con trai..."

"Mẹ yêu con."

Mười hai tiếng sau.

Công ty MX, tầng 22, văn phòng của Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân ngạc nhiên nhìn đống hành lý lớn nhỏ được đẩy vào... cùng với cha mẹ của cô ấy và Diêm Kiều Kiều theo sau.

"Không phải nói chỉ để vài ngày thôi sao? Sao lại mang nhiều hành lý thế này?"

Cô ấy nhìn qua thấy có bốn, năm cái vali du lịch, thực sự cảm thấy có chút làm quá.

Tối qua.

Cha cô ấy gọi điện bảo rằng, bên Đế Đô có việc gấp, hai người

phải khẩn cấp quay về một chuyến để giải quyết.

Nhưng chỉ vài ngày sẽ quay lại, nghĩ rằng không cần phải mang theo Diêm Kiều Kiều, vì họ vừa đi du lịch quanh khu vực lân cận, sợ Diêm Kiều Kiều mệt mỏi vì đường dài.

Vì vậy, họ quyết định để Diêm Kiều Kiều ở chỗ Triệu Anh Quân, nhờ cô ấy chăm sóc vài ngày, đợi khi Triệu Thụy Hải và Diêm Mai từ Đế Đô trở về sẽ đón Diêm Kiều Kiều.

Triệu Anh Quân cũng không nghĩ nhiều.

Cô ấy đồng ý ngay.

Dù sao nhà cô ấy có nhiều phòng, và Diêm Kiều Kiều cũng đã hơn mười tuổi, có thể tự chơi, chăm sóc cũng rất nhẹ nhàng, ở vài ngày cũng không vấn đề gì.

Nhưng cô ấy không ngờ!

Chỉ là ở vài ngày thôi mà!

Cho dù là chỉ mang theo túi xách, đồ dùng cá nhân và quần áo của nhà cô ấy cũng đủ cho Diêm Kiều Kiều dùng, làm sao để cô bé bị đói được?

Sao cha mẹ cô ấy lại như dọn nhà, mang theo nhiều hành lý lớn nhỏ thế này?

"Ôi trời, đây đều là những thứ hàng ngày Kiều Kiều cần dùng."

Diêm Mai kiên nhẫn giải thích cho Triệu Anh Quân từng cái một:

"Khăn mặt, khăn tắm và những thứ tương tự, trẻ con nhất định phải dùng riêng, không thể dùng chung với người lớn; rồi những đồ dùng vệ sinh cá nhân, kem đánh răng, dầu gội, da trẻ con rất nhạy cảm, không thể dùng đồ của người lớn, kích ứng quá

mạnh."

"Chiếc hộp này và chiếc hộp kia, đều là quần áo của Kiều Kiều, phải chuẩn bị cho cả nóng và lạnh, ai biết dự báo thời tiết có chính xác không, Đông Hải gần biển, nếu một ngày nào đó đột ngột trở lạnh thì làm sao? Quần áo dày phải chuẩn bị trước."

"Chiếc kia—"

"Được rồi, được rồi." Triệu Anh Quân ngồi sau bàn làm việc, ngắt lời mẹ mình:

"Đông Hải không phải xã hội nguyên thủy... thiếu gì con có thể mua ngay cho Kiều Kiều, không để con bé đói cũng không để con bé lạnh, mẹ không cần phải chu đáo thế đâu."

"Làm sao mà được!"

Diêm Mai dặn dò:

"Quần áo mới mua về phải giặt kỹ càng, rồi mới cho trẻ mặc, nhất định phải xem có phải là cotton không, da của Kiều Kiều nhạy cảm, nhỡ phản ứng với hóa chất thì sao?"

"Được rồi, được rồi, được rồi."

Triệu Anh Quân cảm thấy đầu óc mình như nổ tung, đành chịu thua:

"Vậy cứ để ở đây, lát nữa con sẽ nhờ người trong công ty mang lên xe, chở về nhà. Còn gì cần dặn dò nữa không? Nếu không, để Kiều Kiều lại đây, hai người nhanh chóng về Đế Đô đi."

Triệu Thụy Hải và Diêm Mai lại dặn dò thêm một loạt các việc cần lưu ý.

Sau đó, Diêm Mai cúi xuống, lưu luyến ôm Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, bà ngoại phải xa cháu một thời gian, cháu nhất định phải ngoan nhé, lớn lên khỏe mạnh."

" y không phải."

Triệu Anh Quân đứng lên từ sau bàn làm việc, nhìn mẹ mình đầy bất lực:

"Quá trình chia tay này, chẳng phải đã hoàn thành ở nhà rồi sao?"

"Vả lại, chẳng phải chỉ đi Đế Đô vài ngày rồi về sao? Có cần phải lưu luyến thế không?"

Chương 1160: Nhớ mẹ (6)

Cô ấy nheo mắt, nhìn cha mình Triệu Thụy Hải:

"Sao con cảm thấy..."

"Hai người giống như sẽ không quay lại Đông Hải nữa?"

Triệu Thụy Hải hừ một tiếng:

"Làm sao có thể! Nếu không vì nghĩ Kiều Kiều mệt vì du lịch, cần nghỉ ngơi, chúng ta chắc chắn sẽ đưa Kiều Kiều về Đế Đô cùng!"

"Đi thôi, chúng ta còn phải kịp chuyến bay."

Diêm Mai nhanh nhẹn đứng lên, cùng Triệu Thụy Hải ra cửa, đóng cửa, rồi rời đi.

Động tác nhanh nhẹn, liền mạch không gián đoạn.

"..."

Triệu Anh Quân nhìn cánh cửa mật mã của văn phòng đã đóng kín.

Thật là nhanh gọn.

Chẳng phải là đang chột dạ đấy chứ?

Sau đó, cô ấy cúi đầu nhìn Diêm Kiều Kiều đang đứng bên cạnh, không nói một lời.

Phát hiện ra cách ăn mặc của Diêm Kiều Kiều vẫn giống như mười ngày trước, trên đầu buộc một chiếc băng đô màu xanh, phía

trước cài một chiếc kẹp tóc kim loại màu hồng nhạt, đều là do cô ấy chọn cho Diêm Kiều Kiều lúc đó.

Quần áo cũng vậy...

Là chiếc váy liền màu trắng sữa phong cách tươi mới.

"Sao em vẫn mặc bộ này?"

Triệu Anh Quân nghi ngờ hỏi:

"Chị đã mua cho em nhiều kẹp tóc, băng đô, phụ kiện, và cả quần áo... Chỉ riêng váy đã có hơn mười bộ, em hoàn toàn có thể thay đổi mà."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Em thích bộ này."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Không phải em thích, chỉ là em chưa thử phong cách khác, làm sao em biết mình không thích những cái khác?"

Diêm Kiều Kiều lại lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

"Em vẫn thích bộ này."

Aiz.

Triệu Anh Quân thở dài.

Thích mặc cũng không thể mặc mãi được...

Thôi.

Kệ em vậy.

Cô ấy chỉ vào chiếc ghế sofa bên tường:

"Vậy Kiều Kiều, em ngồi đó đọc sách một lúc nhé, chị còn rất nhiều việc phải làm, tan làm chị sẽ đưa em về nhà, để em chơi với VV."

Nói xong, Triệu Anh Quân gọi điện thoại, nhờ nhân viên hậu cần lấy một số sách thiếu nhi từ phòng đọc của công ty mang lên, để Diêm Kiều Kiều giết thời gian.

Công việc tiếp tục.

Thời gian này rất bận rộn, nhiều công việc mới được triển khai, mỹ phẩm Rhine bắt đầu xuất khẩu ra nước ngoài, mở rộng kênh phân phối ở nhiều quốc gia, công việc theo đó cũng càng ngày càng phức tạp.

Cả buổi chiều cô ấy ngồi sau bàn làm việc, hầu như không dừng lại.

Liên tục có phó tổng và trưởng nhóm đến tìm cô ấy ký tên và báo cáo công việc, sau đó cô ấy lại gọi người lên để phân công công việc.

Cả buổi chiều, cô ấy không có thời gian ngẩng đầu nhìn Diêm Kiều Kiều.

Cuối cùng.

Hơn bốn giờ chiều, cô ấy mới có chút thời gian rảnh rỗi.

Mở nắp ly giữ nhiệt, uống một ngụm trà đã hơi nguội, nhìn về phía ghế sofa.

Nhưng phát hiện...

Diêm Kiều Kiều không đọc sách thiếu nhi, mà vẫn nhìn chằm chằm về phía cô ấy.

Có vẻ như, không phải vừa mới nhìn về phía này.

Bởi vì trước mặt cô bé không có cuốn sách nào, rõ ràng, cô bé đã dừng đọc từ lâu, có lẽ đã từ rất sớm ngồi đó, không nói một lời, lặng lẽ nhìn cô ấy.

"Sao vậy Kiều Kiều?"

Triệu Anh Quân vặn nắp ly giữ nhiệt lại, hỏi:

"Sách không hay sao?"

Diêm Kiều Kiều chỉ ra ngoài cửa sổ:

"Muốn ra ngoài chơi."

"Bây giờ không được." Triệu Anh Quân không do dự từ chối:

"Chị còn nhiều việc chưa làm xong, còn phải chờ một số tài liệu mang đến để ký. Đợi thêm một tiếng nữa, một tiếng nữa chị sẽ đưa em về nhà, để VV chơi với em."

"Nếu em chán... em muốn chơi điện thoại không? Hoặc xem hoạt hình gì đó?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Không cần, em ngồi đây là được rồi."

Ngay sau đó, có người gõ cửa.

"Mời vào."

Triệu Anh Quân ấn nút mở cửa mật mã, để phó tổng vào, ký tài liệu, tiếp tục thảo luận.

Cho đến năm rưỡi.

Công việc cuối cùng cũng kết thúc.

Triệu Anh Quân nắm tay Diêm Kiều Kiều, đến trung tâm mua

sắm bên cạnh, nghĩ rằng còn sớm, không cần vội về nhà, dắt Diêm Kiều Kiều đi dạo một chút, chơi một chút.

Diêm Kiều Kiều có hứng thú với mọi thứ.

Thậm chí cả lâu đài bóng bay dành cho trẻ nhỏ vài tuổi, cô bé cũng muốn tham gia.

"Thôi bỏ đi, em nhìn xem đó là trò chơi cho những đứa trẻ nhỏ mà."

Triệu Anh Quân kéo cô bé lại:

"Không được, em đến khu trò chơi kia chơi một lúc đi, bên trong chắc chắn có trò phù hợp với em."

Đến khu trò chơi, âm nhạc ồn ào vang lên.

Triệu Anh Quân không khỏi nhíu mày.

Cô ấy chưa từng đến nơi nào có âm nhạc chói tai như vậy, nhìn các bậc phụ huynh kiên nhẫn chơi với con cái trong khu trò chơi, cô ấy thực sự có chút khâm phục...

Nơi này, chỉ cần đứng ở đây đã đủ khó chịu, vậy mà họ có thể chơi vui vẻ với con cái.

Diêm Kiều Kiều cầm một đống xu trò chơi, nhét vào máy gắp thú.

Gắp một con, móng vuốt lỏng ra;

Gắp một con, móng vuốt lại lỏng ra.

Cô bé quay đầu lại, nhìn Triệu Anh Quân:

"Không gắp được."

Triệu Anh Quân cười bất lực:

"Không gắp được cũng không sao, chị cũng không biết gắp. Hơn nữa chị thấy cái này cũng không phải là có thể gắp được... móng vuốt vừa lên đến điểm cao nhất đã lỏng ra rồi, rõ ràng là để lừa tiền."

Chương 1161: Nhớ mẹ (7)

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh—

Nhân lúc âm nhạc trong khu trò chơi đổi bài, cô ấy mới nghe thấy điện thoại mình đang đổ chuông.

Lấy ra xem, có mấy cuộc gọi nhỡ, đều từ một vị phó tổng.

Chẳng lẽ...

Kế hoạch bàn bạc buổi chiều, xảy ra vấn đề gì sao?

Cô ấy nhấn nút nghe, nhanh chóng bước ra khỏi khu trò chơi ồn ào, quay đầu nói với Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, em chơi ở đây trước, chị đi nghe điện thoại."

Nói xong.

Cô ấy đi ra khỏi khu trò chơi, trao đổi điện thoại với phó tổng.

Diêm Kiều Kiều lại không gắp được thú.

Lấy ra một đồng xu, tiếp tục nhét vào khe bỏ xu, kết quả là một lần không gắp được—

Lăn lóc, lăn lóc...

Xu đã rơi xuống đất, rồi lăn dọc theo mặt đất nghiêng, lăn càng lúc càng nhanh.

Diêm Kiều Kiều vừa cúi xuống, đồng xu đã lăn rất xa, rất nhanh.

Cô bé vội vã chạy theo sau.

Chạy nhanh.

Đồng xu lăn ra khỏi cửa sau của khu trò chơi, vào dòng người, rồi bị một người đàn ông không chú ý đá văng xa... trực tiếp đá xuống công viên bên dưới.

Diêm Kiều Kiều đứng ngẩn người.

Đó là đồng xu chị cô bé mua cho, phải lấy lại mới được.

Đây là lần đầu tiên cô bé đến khu trung tâm phức tạp này, lên xuống như mê cung, phải rất khó khăn mới ra được cửa chính tầng một, nhưng đã xa nơi đồng xu rơi xuống.

Không còn cách nào khác.

Cô bé chỉ có thể tiếp tục chạy vào công viên.

Đến cổng công viên.

Có rất nhiều người bán hoa và mua hoa.

Hoa đủ màu sắc, rất đẹp, nhưng phần lớn đều là cùng một loại, hình dáng và hoa rất giống nhau.

"Cô bé, mua một bông hoa đi!"

Bên cạnh, một nam sinh viên đại học bán hoa, ánh mắt trong sáng, mỉm cười nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Hoa cẩm chướng, năm đồng một bông, chỉ còn lại bông cuối cùng, bán cho em ba đồng."

"Mua một bông đi cô bé, hôm nay là Ngày của Mẹ, mang về tặng mẹ em một bông hoa, chắc chắn bà sẽ rất vui!"

Diêm Kiều Kiều dừng lại.

Nhìn vào chiếc xô hoa trống rỗng, chỉ còn lại bông hoa cẩm chướng màu vàng nhạt cuối cùng:

"Tặng cho... mẹ?"

Nam sinh viên đeo kính cười gật đầu:

"Đúng vậy, thông thường người ta tặng mẹ hoa cẩm chướng. Hoa cẩm chướng mang ý nghĩa của sự dịu dàng và tình yêu chân thành; đặc biệt là hoa cẩm chướng màu vàng, biểu tượng cho lòng biết ơn và cảm kích."

"Vì vậy... không có loại hoa nào phù hợp hơn là tặng mẹ một bông hoa cẩm chướng màu vàng. Mua một bông đi! Chỉ còn lại bông cuối cùng, chỉ cần hai đồng thôi! Anh sắp dọn hàng rồi!"

"Hai đồng để mẹ cảm nhận được tình yêu và sự biết ơn của em! Thật đáng giá phải không? Nào cô bé, đừng do dự nữa, mua bông hoa cẩm chướng màu vàng này, để cảm ơn mẹ đã nuôi dưỡng em nhé!"...

Nghe bài diễn thuyết đầy nhiệt huyết của nam sinh viên.

Diêm Kiều Kiều rất bình tĩnh:

"Cảm ơn mẹ..."

Cô bé nhẹ nhàng nói.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi u ám nhìn nam sinh viên:

"Em không có mẹ."

Như một con dao nhọn đâm vào tim nam sinh viên!

Biểu cảm của anh ta ngay lập tức cứng lại, như thể con dao

nhọn không rút ra, mà còn xoay và vặn trong tim.

Ánh mắt trong trẻo của anh ta biến mất, thay vào đó là sự hối hận và ăn năn.

Chết tiệt.

Tại sao anh ta lại nói những lời đó?

Tại sao lại nói những lời đau lòng như vậy với một cô bé không có mẹ?

"Xin lỗi, xin lỗi, anh không cố ý."

Nam sinh viên vội vàng xin lỗi.

Rồi nhìn vào bông hoa cẩm chướng trong tay.

Cảm thấy dù có tặng miễn phí cho cô bé trước mặt... thì cô bé cũng không có mẹ để tặng!

Nếu không, anh thực sự đã tặng bông hoa cẩm chướng này miễn phí cho cô bé dễ thương này rồi.

Nhưng anh nhận ra.

Vẫn là không nên tặng cô bé.

Điều đó chỉ càng làm cô bé đau lòng thêm.

Vì vậy, anh vội vàng vứt bông hoa cẩm chướng vào thùng rác bên cạnh, sau đó nhanh chóng dọn hàng, chạy đi trong sự hối lỗi.

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu.

Nhìn bóng dáng nam sinh viên chạy đi.

Lại nhìn vào bông hoa cẩm chướng úp ngược trong thùng rác, đầu hoa hướng xuống, cành hoa hướng lên.

Rồi.

Cô bé lấy nó ra. ...

Cùng lúc đó.

Trước cửa khu trò chơi trong trung tâm thương mại, Triệu Anh Quân gọi xong điện thoại, quay lại khu trò chơi ồn ào.

"Kiều Kiều?"

Cô ấy nhìn khu vực máy gắp thú trống không, rồi lại nhìn xung quanh.

Không có!

Không có bóng dáng Kiều Kiều ở đâu cả!

Trong khoảnh khắc, Triệu Anh Quân hoảng hốt.

Hỏng rồi.

Không phải là lạc mất đứa trẻ rồi chứ?

Dù là cô bé hơn mười tuổi, không gặp phải bọn buôn người.

Nhưng...

Trí thông minh của Kiều Kiều chưa hoàn toàn hồi phục!

Không khéo thật sự bị người ta lừa đi, bắt cóc mất!

Trong một lúc.

Cô ấy cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Đây không chỉ là đứa con của cô ấy... mà còn là con của Lâm Huyền! Nếu mất đứa trẻ này thì làm sao giải thích được!

Vì vậy, cô ấy vội vàng chặn một nhân viên lại:

"Cậu có thấy một cô bé nào không? Buộc tóc đuôi ngựa, mặc váy trắng sữa, cao khoảng thế này, gầy gầy."

Chương 1162: Nhớ mẹ (8)

Nhân viên gật đầu:

"Có thấy, đi ra ngoài kia rồi."

Triệu Anh Quân vội vàng chạy theo hướng nhân viên chỉ.

Trên đường đi, vừa hỏi thăm vừa tìm kiếm.

May mắn thay, Diêm Kiều Kiều rất xinh đẹp, da trắng như búp bê, nên nhiều người trên đường nhớ đến cô bé và chỉ dẫn đúng hướng cho Triệu Anh Quân.

Cuối cùng!

Sau một hành trình đầy lo lắng!

Triệu Anh Quân cuối cùng cũng thấy bóng dáng Diêm Kiều Kiều trong bụi cây ở công viên!

"Diêm! Kiều! Kiều!"

Cô ấy tức giận gọi.

Khi mẹ bạn gọi cả tên đầy đủ của bạn, có nghĩa là bạn đã gặp rắc rối lớn.

"Sao em lại chạy đi mà không nói với chị một tiếng?"

Triệu Anh Quân thật sự tức giận, đến bên Kiều Kiều là mắng ngay:

"Em có biết như vậy rất nguy hiểm không? Bây giờ ngoài kia nhiều kẻ xấu lắm, nếu họ bắt cóc em, lừa em đi thì sao?"

"Em thật sự không hiểu chuyện chút nào! Khi chị rời em, bảo em ở nguyên đó không di chuyển, em phải ở yên đó! Nếu không chị tìm em ở đâu?"

"Hôm nay là chị may mắn, mới tìm được em, nếu chị không tìm được em thì sao? Nếu em có chuyện gì, chị phải giải thích với người khác thế nào?"

Diêm Kiều Kiều quay người lại.

Ngón tay cầm một đồng xu trò chơi bẩn:

"Chị, em đã tìm được."

Triệu Anh Quân vẫn đang giận, nhưng sau đó lại nhìn thấy Diêm Kiều Kiều cầm một bó hoa cẩm chướng gói giấy bạc nhăn nheo, hoa đã hơi tàn.

Trong lòng cô ấy mềm nhũn.

Cô ấy nhớ lại thời gian gần đây, khi Diêm Kiều Kiều xem phim hoạt hình "Bảo Liên Đăng", ánh mắt chăm chú và mê mải.

Nhìn cảnh Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu ôm nhau đoàn tụ, Diêm Kiều Kiều hồn nhiên nói... không có cha, sao có thể coi là một gia đình được?

Nhưng Trầm Hương vẫn còn mẹ để gặp.

Còn đối với Diêm Kiều Kiều...

Cô bé không có mẹ, cũng không có cha.

Hôm nay Triệu Anh Quân mãi tập trung vào công việc, giờ mới nhớ lại những trang trí trong trung tâm thương mại.

Hóa ra...

Hôm nay là Ngày của Mẹ.

Cô ấy chưa từng quan tâm đến ngày lễ này.

Nhưng không ngờ, Diêm Kiều Kiều đang nhớ mẹ, đã cầm trên tay một bó hoa cẩm chướng.

Cô ấy cảm thấy có chút không thoải mái trong lòng.

Nghĩ kỹ lại.

Hôm nay Diêm Kiều Kiều bị lạc, toàn bộ là lỗi của Diêm Kiều Kiều sao?

Rõ ràng là không phải.

Cô ấy đã không làm tròn trách nhiệm của một người giám hộ.

Biết rõ Diêm Kiều Kiều chưa hồi phục hoàn toàn về trí tuệ và nhận thức, chẳng lẽ không nên luôn luôn để mắt đến cô bé, không để cô bé rời khỏi tầm nhìn sao?

Vẫn là trách mình quá bất cẩn.

Rõ ràng luôn tự cho mình là người ổn định về cảm xúc...

Nhưng tại sao.

Tính xấu nhất, sự kiên nhẫn kém nhất, luôn để dành cho con của mình?

Triệu Anh Quân thở dài nhẹ.

Nắm tay Diêm Kiều Kiều, đến ngồi ở cái đình trong công viên, lấy khăn ướt từ túi xách ra, lau sạch bùn đất trên chân và tay cô bé.

Diêm Kiều Kiều tay trái cầm đồng xu trò chơi, tay phải cầm

hoa cẩm chướng.

Cô bé như biết mình đã phạm sai lầm.

Không nói một lời.

Lặng lẽ ngồi đó.

[Giống như một đứa trẻ bị oan ức.]

Triệu Anh Quân nhìn bó hoa cẩm chướng tàn trong tay cô bé, nhẹ nhàng nói:

"Em biết... hoa cẩm chướng là để tặng mẹ không?"

Diêm Kiều Kiều khẽ gật đầu.

Triệu Anh Quân cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cô ấy nghĩ rằng kiến thức này khá phức tạp, có lẽ Diêm Kiều Kiều hiện tại không thể biết được.

Cô ấy dọn dẹp khăn ướt dưới đất, ngồi xuống bên cạnh Diêm Kiều Kiều.

Diêm Kiều Kiều không nói gì, ánh mắt luôn dõi theo bó hoa cẩm chướng trong tay.

Triệu Anh Quân mím môi.

Bắt đầu nói:

"Khi chị bằng tuổi em, chị đã đi du học nước ngoài rồi, cũng chỉ về nhà một hai lần mỗi năm, thường thì không có cơ hội gặp cha mẹ."

"Thực ra chị trông có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng mỗi khi đến những ngày lễ liên quan đến gia đình, đến đoàn tụ... chị cũng rất

nhớ nhà, rất nhớ mẹ."

"Nhưng ở nước ngoài, các ngày lễ không trùng với Long Quốc, nên kỳ nghỉ cũng không trùng. Vì vậy, dù là Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu... chị đều không thể về nhà."

"Càng không được gặp, càng nhớ. Nhưng càng nhớ, càng không gặp được. Dần dần, thực ra là tự tê liệt bản thân, ép mình quên đi những ngày lễ đó, ép mình không chú ý đến những ngày đoàn tụ đó, tránh những câu chuyện về tình thân."

"Nhưng... đó chỉ là tự lừa dối bản thân mà thôi. Ai cũng sẽ nhớ mẹ, chị cũng vậy. Chị luôn ép mình trở nên mạnh mẽ trong chuyện này, nhưng sau đó chị nhận ra... mạnh mẽ và nhớ mẹ, không mâu thuẫn. Hơn nữa... người ta có thể dễ dàng trở nên mạnh mẽ; nhưng không thể chế ngự được trái tim mình, để không nhớ mẹ."

Cô ấy cúi đầu, nhìn Diêm Kiều Kiều bên cạnh đang im lặng:

"Em có thường nhớ mẹ không?"

Diêm Kiều Kiều không ngẩng đầu lên.

Cúi đầu thấp hơn.

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ, vuốt tóc cô bé:

"Em thường nhớ mẹ vào lúc nào? Ngày của Mẹ? Ngày Quốc tế Thiếu nhi? Sinh nhật? Hay là... một ngày đặc biệt nào đó?"

Diêm Kiều Kiều chớp mắt.

Quay đầu.

Đôi mắt trong sáng nhìn Triệu Anh Quân:

"Mỗi ngày."

Nụ cười của Triệu Anh Quân đông cứng trên gương mặt.

Diêm Kiều Kiều mân mê bó hoa cẩm chướng tàn trong tay, cúi đầu nhìn vào hoa:

"Mỗi ngày... em đều nhớ mẹ."

Chương 1163: Hành trình mới (1)

Triệu Anh Quân nhìn Diêm Kiều Kiều cúi đầu.

Đột nhiên.

Cô ấy nhớ lại cuộc trò chuyện với Vương ca trên sân thượng của tòa nhà MX...

"Vậy từ khi nào anh bắt đầu có cảm giác làm cha?"

Lúc đó cô ấy hỏi Vương ca câu này.

Đó là một câu hỏi rất trừu tượng, nhưng Vương ca lại trả lời không chút do dự:

"Khi con gái tôi bị oan ức."...

Thực lòng mà nói.

Lúc đó, Triệu Anh Quân không hoàn toàn hiểu những gì Vương ca nói, cô ấy thực sự cảm thấy có chút khoa trương, làm quá.

Nhưng bây giờ.

Nhìn dáng vẻ cô đơn và tủi thân của Diêm Kiều Kiều trước mắt.

Cô ấy cảm thấy mũi mình cay cay.

Cúi người xuống, đưa tay ra ôm lấy thân hình nhỏ bé như nụ hoa đó:

"Chị xin lỗi."

Cô ấy nhẹ nhàng nói.

Dù rằng, nhiều chuyện, không phải lỗi của cô ấy;

Không phải cô ấy đã sinh ra đứa trẻ này;

Không phải cô ấy đã bỏ lỡ sự đồng hành trong tuổi thơ;

Nhưng...

"Chị xin lỗi."

Cô ấy lại nói thêm lần nữa, nhắm mắt lại. Cảm nhận hơi ấm hơi lạnh trong vòng tay, dần dần, dường như trở nên ấm áp hơn.

Triệu Anh Quân đứng thẳng dậy.

Nhìn bó hoa cẩm chướng trong tay Diêm Kiều Kiều.

Cũ kỹ, tàn tạ.

Giấy bạc bọc bên ngoài thì nhăn nhúm, hoa thì rụng rời.

Nhưng lúc này.

Đó lại là món quà mà Triệu Anh Quân mong nhận nhất.

Cô ấy chỉ vào bông hoa:

"Bông hoa này từ đâu mà có?"

Diêm Kiều Kiều chỉ vào cổng công viên xa xa đã không còn người:

"Nhặt từ trong thùng rác."

Nghe thấy câu trả lời này.

Triệu Anh Quân vừa bất ngờ vừa không ngạc nhiên mà cười.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng.

Diêm Kiều Kiều trên người không có một đồng nào, cô bé còn có thể mua hoa từ đâu? Chỉ có thể nhặt từ trong thùng rác.

"Tặng cho chị có được không?"

Triệu Anh Quân có chút mong đợi:

"Chị rất thích bó hoa này... nếu em có thể tặng cho chị."

"Dù chị không phải là mẹ của em, nhưng... chị có thể cố gắng trở nên dịu dàng hơn, kiên nhẫn hơn, bao dung hơn; có thể cố gắng làm một người chị tốt, bảo vệ em, chăm sóc em."

Diêm Kiều Kiều gật đầu.

Cô bé nâng bó hoa cẩm chướng màu vàng nhạt lên giữa hai người, hương thơm của hoa bay trong không khí, ngọt ngào đến lạ:

"Tặng chị."

Diêm Kiều Kiều nhẹ nhàng nói.

Triệu Anh Quân trịnh trọng nhận lấy bó hoa cẩm chướng đầu tiên trong đời mình, cẩn thận ngắm nhìn nó.

Rất thích.

Cô ấy từ từ làm phẳng từng nếp nhăn của giấy bạc, hoa trông vẫn còn khá nguyên vẹn.

Dù chỉ có một bó.

Nhưng cẩm chướng, vẫn là cẩm chướng.

Trên đời này có nhiều cảm xúc, không thể dùng số lượng để đo lường.

"Cảm ơn em, Kiều Kiều."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ:

"Chị rất thích."

Cô ấy bất chợt nhớ lại cây cầu vượt mà cô ấy đã bay qua cùng Lâm Huyền vào đầu năm ngoái, Lâm Huyền đã tặng cô ấy bó hoa hồng cũng nhăn nheo không kém, không khỏi bật cười:

"Thật không ngờ..."

"Hai bó hoa quan trọng nhất mà chị nhận được trong đời, đều nhặt từ nơi khác về, đều nhăn nheo như vậy."

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu:

"Hai bó?"

"Bó còn lại... ai tặng chị vậy?"

Triệu Anh Quân nhìn khuôn mặt tò mò và ngây thơ của Diêm Kiều Kiều, vuốt tóc cô bé, mỉm cười dịu dàng:

"Em sẽ biết câu trả lời."

"Đến lúc đó..."

"Để anh ấy tự kể cho em câu chuyện này, được không?"

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu:

"Được."

Triệu Anh Quân không nỡ đặt bó hoa này vào túi xách, vì như vậy sẽ làm hoa càng nhăn nheo. Vì vậy cô ấy đổi tay, cầm hoa

bằng tay trái.

Cô ấy lại nhìn thấy đồng xu trò chơi trong tay Diêm Kiều Kiều...

Nghĩ đến cảnh tượng ở máy gắp thú.

Diêm Kiều Kiều không gắp được con thú nào.

Vì vậy cô ấy đề nghị:

"Chúng ta thử lại máy gắp thú trong trung tâm thương mại nhé?"

"Có gắp được không?"

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu đầy mong đợi.

"Chúng ta thử lại xem!"

Triệu Anh Quân khích lệ:

"Dù chị cũng không biết gắp, nhưng chị có thể học."

Trời đã tối, ánh đèn rực rỡ của thành phố Đông Hải đã sáng lên.

Một lớn một nhỏ hai mỹ nữ, cứ thế nắm tay nhau, từ ghế công viên đứng dậy, trông như chị em, giống như "mẹ con", bước vào trung tâm thương mại lớn đầy náo nhiệt bên cạnh.

Không lâu sau.

Hai người bước ra từ khu trò chơi, Diêm Kiều Kiều tay cầm một con khỉ miệng rộng, vui vẻ vung lên không trung.

Dù con thú nhồi bông này rất xấu.

Nhưng đó là thành quả của hai người sau khi tốn rất nhiều

thời gian... mới cuối cùng gắp được.

Triệu Anh Quân sau đó cũng phát hiện ra.

Muốn gắp được thú nhồi bông từ những máy gắp thú rõ ràng là để lừa tiền này, thì phải rất kiên trì...

Đừng mong mỏi cao xa, đừng cố gắng tìm kiếm kỹ thuật gì, chỉ cần tập trung vào một con thú mà cắm cúi bỏ xu, mù quáng gắp là được.

Sẽ có một lần cơ hội nào đó, móng gắp thú như nổi giận, nắm chặt lấy con thú, không hề lỏng tay, thẳng tiến đưa con mồi đến cửa ra.

Con khỉ miệng rộng này cũng đến từ đó.

Hoàn toàn là bất ngờ.

Giống như sự xuất hiện của Diêm Kiều Kiều.

Chương 1164: Hành trình mới (2)

Hai người đến bãi đậu xe ngầm, ngồi vào chiếc xe thương mại Alphard đã đợi sẵn.

Diêm Kiều Kiều vẫn không rời tay khỏi con khỉ miệng rộng, bên cạnh Triệu Anh Quân cũng không rời mắt khỏi bó hoa cẩm chướng.

Đây mới là phiên bản trọn vẹn của "Món quà của nhà thông thái".

Hai người đều nhận được thứ mà họ mong muốn nhất.

Triệu Anh Quân bỗng nhiên cảm thấy tò mò...

Rõ ràng Diêm Kiều Kiều đang trong trạng thái mất trí nhớ, cũng rõ ràng không nhớ bất kỳ ký ức nào liên quan đến cha mẹ, nhưng... tại sao cô bé vẫn luôn nhớ mẹ mỗi ngày?

Nhớ một người mẹ không tồn tại, không nhớ được, điều này làm thế nào mà có thể?

"Kiều Kiều."

Cô ấy quay đầu, hỏi:

"Chẳng phải em đã nói rằng, em không nhớ mẹ em là ai sao? Cũng không nhớ bất kỳ ký ức nào về mẹ."

"Nếu vậy... làm sao em có thể nhớ mẹ được? Hay là ký ức của em đã hồi phục một phần nào đó?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Em không có ký ức về mẹ, nhưng không thể quên được cảm giác nhớ mẹ."

Ký ức.

Tình cảm.

Triệu Anh Quân nghĩ đến hai vấn đề phổ biến trong xã hội thời gian gần đây.

Với sự khởi động của thử nghiệm tình nguyện viên lần thứ ba, cũng là đợt thử nghiệm cuối cùng của buồng ngủ đông, con người ngày càng tiến gần hơn đến thời đại ngủ đông.

Các chuyên gia dự đoán, vào khoảng năm 2025. buồng ngủ đông sản xuất hàng loạt sẽ được đưa ra thị trường, phục vụ cho đại chúng.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ phát sinh nhiều vấn đề.

Vấn đề xã hội học,

Vấn đề đạo đức,

Vấn đề dân số,

Vấn đề đạo đức và pháp lý.

Nhưng đây không phải là điều đáng sợ, bởi sự phát triển của xã hội loài người vốn dĩ là một quá trình phát hiện vấn đề, sau đó giải quyết vấn đề.

Những điều này, là những quy tắc mà người nắm quyền cần phải cân nhắc, và không liên quan nhiều đến cá nhân.

Xét trên thái độ cá nhân đối với ngủ đông...

Điều mà mọi người quan tâm và lo lắng nhất chính là tác dụng phụ mất trí nhớ, và, mất cảm xúc kèm theo.

Làm thế nào để đảm bảo, sau khi tỉnh dậy từ ngủ đông, ký ức có được là thật?

Cho đến nay vẫn chưa có một câu trả lời nào thuyết phục.

Đồng thời, cảm xúc cũng vậy.

Một đôi tình nhân yêu nhau say đắm trước khi ngủ đông, liệu sau khi tỉnh dậy và mất trí nhớ, họ có còn yêu nhau say đắm nữa không?

Điều này thực sự rất khó đảm bảo.

Phần lớn tình yêu nảy sinh, thường là một khoảnh khắc bất ngờ và kích thích, có những điều có thể chỉ xảy ra một lần trong đời.

Liệu sau khi ngủ đông... cùng một lịch sử và quá khứ có thể tái hiện lại một lần nữa không?

Các cặp vợ chồng từng gắn bó với nhau, sau khi ngủ đông trong thời gian dài, ở thời đại mới, liệu họ có thể tiếp tục gắn bó với nhau không?

Nhiều người không có niềm tin vào điều này.

Triệu Anh Quân cũng vậy.

Cô ấy vốn dĩ là người bi quan về dự án ngủ đông, và chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ ngủ đông trong buồng ngủ đông.

Ký ức và cảm xúc đối với cô ấy, là những điều quý giá nhất trong cuộc đời, chỉ sau sinh mệnh, cô ấy không muốn mất đi những điều đã làm nên Triệu Anh Quân, chứ không phải người khác.

Tuy nhiên.

Những lời của Diêm Kiều Kiều vừa nói, lại mang đến cho cô ấy một tia hy vọng về việc con người có thể vượt qua thời đại ngủ đông một cách bình an.

Thật vậy.

Có thể có những điều, những ký ức, sẽ bị quên sạch.

Nhưng cảm xúc.

Thứ khó nắm bắt hơn ký ức đối với các nhà khoa học... có lẽ sẽ được lưu giữ dưới một hình thức khác, ở nơi sâu hơn ký ức.

Mở rèm cửa, ánh sáng ban mai chiếu vào phòng ngủ, tràn ngập ánh sáng.

Lâm Huyền đã thức suốt đêm.

Cuối cùng hắn cũng chép xong toàn bộ tài liệu về "Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không và ý tưởng xây dựng thiết bị xuyên thời không"!

Thời gian thực hiện ít hơn nhiều so với tưởng tượng.

Dù sao, trong ghi chú của viện sĩ Cao Văn, chỉ có lý thuyết về nguyên lý xuyên thời không, còn về phần xây dựng thiết bị xuyên thời không... hầu hết đều là phỏng đoán và dự báo, không có bản vẽ kỹ thuật nào, cũng không có thông tin thực tế nào.

Điều này không thể trách viện sĩ Cao Văn.

Vì ông ấy chưa từng biết rằng, trên thế giới tồn tại hạt thời không.

Cũng chính vì Cao Văn không biết sự tồn tại của loại hạt thần kỳ này, nên nghiên cứu của ông ấy đã hoàn toàn bị mắc kẹt ở bước

này, không thể tiếp tục tiến xa hơn, cũng không thể dựa vào đặc tính của hạt thời không để hoàn thành cấu tạo thiết bị xuyên thời không.

Tuy nhiên, như vậy cũng đã đủ rồi.

"Cảm ơn ông, viện sĩ Cao Văn."

Lâm Huyền đối diện với ánh mặt trời rực rỡ, chắp tay cảm ơn:

"Cảm ơn ông vì sự cống hiến vô tư cho thế giới, tôi sẽ trân trọng nhận lấy bản thảo độc quyền này."

"Ừm... mong đợi thành quả nghiên cứu tiếp theo của ông, chắc chắn sẽ lại thay đổi thế giới."

Kẻ không thể giết chết;

Cao Văn không thể đánh bại.

Ông ấy chỉ có thể đứng trên vai những người khổng lồ;

Chương 1165: Hành trình mới (3)

Chiến đấu ngày càng dũng cảm hơn!

Sau đó.

Lâm Huyền đóng quyển bản thảo quý giá này lại, cất vào trong tủ quần áo.

Bây giờ chưa phải là lúc để nó phát huy tác dụng.

Ít nhất cũng phải đợi sau khi khám phá giấc mơ thứ năm xong, chuyển sang giấc mơ thứ sáu, Lâm Huyền mới định đưa nó cho Lưu Phong nghiên cứu.

Nghĩ kỹ lại...

Chờ đợi giấc mơ thứ sáu thực sự đến, có rất nhiều việc phải làm.

Đầu tiên, là xác minh lại độ cong thời không và tọa độ thời không, để mình có thể trả lời đúng câu hỏi đầu tiên của bài kiểm tra Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Thứ hai, sau khi biến động thời không xảy ra lần nữa, mình phải trong phạm vi an toàn, thử hồi sinh trí tuệ nhân tạo VV, xem có thể tìm lại người bạn cũ này không.

Cuối cùng, là bắt tay vào việc xây dựng thế lực của mình và thiết bị xuyên thời không, để công ty Rhine tiến xa hơn, trở thành hậu thuẫn vững chắc và vũ khí vô địch của mình.

"Cuối cùng, có thể tiến về thị trấn Nữ Vương."

Lâm Huyền ngáp một cái.

Thức cả đêm, thực sự rất mệt và buồn ngủ, điều này giúp hắn nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Mở tủ lạnh gần như trống rỗng.

Lâm Huyền đơn giản làm một bữa sáng, lấp đầy bụng.

Sau đó nằm lên giường.

Nhắm mắt lại.

Đi vào giấc mơ. ... ...

"Chuyện gì?"

Trên bàn ăn, Đại Kiểm Miêu vừa xé cái chân giò, vừa kinh ngạc nhìn Lâm Huyền:

"Chàng trai, cậu nói cậu muốn lén vào thị trấn Nữ Vương? Cậu không muốn sống nữa sao!"

Hắn ta chia cái chân giò ra làm hai, một nửa đặt vào đĩa của Lâm Huyền, một nửa đặt vào đĩa của CC, rồi thở dài nói:

"Đừng dại dột nữa, thị trấn Nữ Vương khác với làng Kiểm, không dễ nói chuyện đâu."

"Người ở đó rất bài ngoại, kiêu ngạo và tự cao, nếu cậu bị phát hiện trong quá trình lén vào, họ sẽ không nói nhiều mà dùng súng hỏa bắn chết các cậu ngay lập tức."

"Nhìn cánh tay và chân nhỏ của hai đứa cậu kìa, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, yên tâm sống ở làng Kiểm, sau này tôi sẽ sắp xếp người xây nhà cho các cậu, các cậu sinh thêm vài đứa nhỏ,

sống yên ổn cả đời ở đây là được rồi."

Lâm Huyền nhìn cái chân giò trước mặt, không nói gì.

Hôm nay sau khi vào giấc mơ, hắn đầu tiên tìm thấy CC, sau đó tìm thấy cụ Vệ Thắng Kim, nói rõ tình hình ở làng Kiểm, rồi nói về tin đồn có hơn chục két sắt hợp kim Hafnium ở thị trấn Nữ Vương.

Ba người đạt được sự đồng thuận, chắc chắn phải đến thị trấn Nữ Vương một lần, thử vận may.

Vì vậy, họ lên kế hoạch mới -

Vẫn là Lâm Huyền và CC giả làm vợ chồng, lẻn vào làng Kiểm, thu thập thêm thông tin, thu thập thêm sự ủng hộ.

Người ta thường nói, đông người thì sức mạnh càng lớn, nếu Đại Kiểm Miêu chịu giúp họ lén vào, thì đúng là như hổ thêm cánh, tăng cao tỷ lệ thành công.

Không nói gì khác.

Ngay cả khi giống như trong giấc mơ thứ hai, giúp xây một cái thang người thì sao?

Có thang người, thân thủ nhanh nhẹn của Lâm Huyền và CC đủ để leo qua tường cao của thị trấn Nữ Vương, trực tiếp giải quyết vấn đề cốt lõi.

Vì vậy, vấn đề hiện tại là... làm thế nào để thuyết phục Đại Kiểm Miêu và ba người khác tham gia vào kế hoạch điên rồ này.

Lâm Huyền và CC nhìn nhau, không ai động đến cái chân giò, chuẩn bị bước vào vòng thuyết phục tiếp theo.

"Là thế này, Kiểm ca."

Lâm Huyền nâng ly rượu, từ từ nói:

"Tôi nghĩ lo ngại của cha anh là đúng, người ở thị trấn Nữ Vương không thể hài lòng với hiện trạng này; bây giờ họ chỉ đến thu tiền bảo kê, nhưng chẳng bao lâu nữa, khi họ mở thêm nhiều két sắt, có được vũ khí và sức mạnh mạnh hơn... chắc chắn họ sẽ chủ động phá vỡ sự cân bằng này."

"Suy cho cùng, như anh đã nói, đối với người ở thị trấn Nữ Vương, họ khinh thường các anh, các anh không có giá trị gì, chỉ là những lao động rẻ mạt, hoặc thậm chí là miễn phí."

"Bây giờ có thể sống hòa bình như vậy, chỉ vì các làng xung quanh tuy không phát triển, nhưng nếu tất cả đoàn kết lại, dân số vẫn đủ để áp đảo thị trấn Nữ Vương, nếu thật sự gây phẫn nộ, thị trấn Nữ Vương cũng không có kết quả tốt đẹp gì."

"Nhưng nếu trong két sắt hợp kim Hafnium, có chứa công nghệ và vũ khí cực kỳ mạnh mẽ thì sao? Trong trường hợp đó, dù tất cả các làng xung quanh liên kết lại, cũng không thể gây ra mối đe dọa cho sức mạnh của thị trấn Nữ Vương. Trong tình huống này, móng vuốt của thị trấn Nữ Vương sẽ lộ ra... họ sẽ không kiêng nể gì mà xâm chiếm, nô dịch và phá hủy làng của các anh, biến các anh thành nô lệ của họ."...

Những gì Lâm Huyền nói, chẳng phải là lịch sử phát triển của loài người cổ đại sao?

Nghe xong lời Lâm Huyền.

Bàn ăn trở nên im lặng.

Đại Kiểm Miêu, A Tráng, và Tam Bàn đều không nói gì.

Họ dường như đều hiểu ý của Lâm Huyền, nhưng trong lòng vẫn đầy do dự.

Còn võ tướng Nhị Trụ Tử, tất nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Bùm!

Cậu ta đấm mạnh xuống bàn, lớn tiếng tán thưởng:

"Hay lắm!"

Chương 1166: Thị trấn lãng mạn (1)

Không kìm được giơ ngón cái lên với Lâm Huyền:

"Lâm Huyền! Tôi quả thật không nhìn lầm cậu! Cậu đúng là một người dũng cảm! Tôi rất ủng hộ ý tưởng của cậu! Cũng rất ủng hộ kế hoạch của cậu!"

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

Thật không ngờ...

Người luôn đối đầu với mình, Nhị Trụ Tử.

Lúc này đây.

Lại kiên định đứng lên ủng hộ mình!

Ngay lập tức.

Một dòng cảm xúc ấm áp trào dâng trong lòng, Lâm Huyền đầy cảm xúc nhìn Nhị Trụ Tử:

"Cậu sẵn sàng giúp tôi chứ?"

"Tất nhiên là tôi sẵn sàng!"

Nhị Trụ Tử phẫn nộ, đứng dậy, vung tay lớn:

"Lâm Huyền, cậu cứ yên tâm mà đi! Hãy dũng cảm mà đi! Việc của em dâu, cậu không cần lo, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc tốt!"

"Hả?"

Lâm Huyền nhất thời sững sờ, thật không ngờ lại có sự phát triển như vậy:

"Cậu không đi cùng tôi sao! Vậy sao cậu đứng lên hô hào làm gì!"

Nhị Trụ Tử cười khẩy:

"Tôi chỉ nói về tình huống xấu nhất, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu sẽ trở về toàn thắng."

"Yên tâm, tôi sẽ tặng vận may của tôi cho cậu!"

Nói xong.

Cậu ta tháo chiếc mũ che nắng bằng vải xanh trên đầu, đội lên đầu Lâm Huyền:

"Chiếc mũ này, là giải thưởng vô địch cuộc thi khiêu vũ năm ngoái của tôi, tràn đầy vận may! Cậu đội nó mà xông vào thị trấn Nữ Vương, tôi đảm bảo cậu có thể trở về an toàn, toàn vẹn!"

"Ha ha, cậu cứ giữ lại mà dùng."

Lâm Huyền ngắt lời Nhị Trụ Tử, nhanh chóng đội mũ lại cho cậu ta.

"Được rồi, được rồi."

Đại Kiểm Miêu vung cánh tay to lớn:

"Đừng cãi nhau nữa."

Hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn quanh một vòng:

"Để tôi nói vài lời!"

"Thực ra... những lời Lâm Huyền nói, trước khi cha tôi qua

đời, cũng đã nói với tôi những điều tương tự."

Đại Kiểm Miêu thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

"Ông ấy cũng nói như vậy, nói rằng nếu cứ để thị trấn Nữ Vương phát triển, thì việc thôn tính chúng ta, tiêu diệt chúng ta, nô dịch chúng ta, chỉ là chuyện sớm muộn."

"Vì sự chênh lệch về trình độ khoa học công nghệ giữa hai bên thực sự quá lớn, hơn nữa bao nhiêu năm qua không có sự giao lưu, khoảng cách chỉ ngày càng lớn hơn, sớm muộn sẽ trở nên không thể giao tiếp, không thể hiểu nhau, không thể sống chung... giống như con người và động vật vậy, không thể chung sống hòa bình."

"Mọi người đều biết, suy nghĩ của cha tôi là phải nhanh chóng phát triển bản thân, nắm giữ sức mạnh đối kháng với thị trấn Nữ Vương. Vì vậy ông ấy mới kiên trì với tri thức, kiên trì mở két sắt. Từ trước tới nay, chúng ta cũng đều hy vọng két sắt có thể giúp chúng ta thay đổi hiện trạng."

"Nhưng vừa rồi, Lâm Huyền đã giúp tôi mở két sắt, bên trong chỉ có một cuốn sách rách nát, ngoài ra không có gì cả. Hơn nữa, người trong làng chúng ta cũng không có văn hóa, Lâm Huyền cũng nói công nghệ trong cuốn sổ quá tiên tiến, thời đại này không thể thực hiện được."

"Vì vậy, bây giờ có thể xác định, kế hoạch của cha tôi đã hoàn toàn thất bại. Nhưng sự phát triển công nghệ của thị trấn Nữ Vương sẽ không dừng lại, điều đó có nghĩa là chúng ta tiếp tục săn bắn, nuôi lợn, tự lừa dối mình... kết cục chắc chắn là thảm hại, không thể tránh khỏi."

Hắn ta nhấc chén rượu tre trên bàn, uống cạn một hơi, nhăn mặt nói:

"Bây giờ tôi là trưởng làng của làng Kiểm, tôi phải có trách

nhiệm với bà con. So với việc chờ đến khi thị trấn Nữ Vương tấn công, chúng ta không thể chống cự; tôi nghĩ Lâm Huyền nói đúng, không thể ngồi yên chờ chết nữa, chúng ta thực sự phải chủ động tấn công!"

"Nhưng, làng Kiểm luôn theo chế độ dân chủ, chúng ta vẫn làm theo quy tắc cũ -"

"Bỏ phiếu quyết định thôi!"

Cuối cùng.

Đã đến lúc bỏ phiếu đầy hứng khởi!

Đại Kiểm Miêu luôn không tham gia bỏ phiếu, những người có quyền bỏ phiếu ở đây gồm A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn, Lâm Huyền và CC.

A Tráng là người đầu tiên phản đối:

"Quá mạo hiểm, tôi không đồng ý. Hơn nữa két sắt của thị trấn Nữ Vương không thể mở được, chúng ta dù có đi, khả năng mở được là bao nhiêu?"

Lâm Huyền giơ tay:

"Két sắt của làng Kiểm chúng ta, tôi không phải đã mở ngay được sao? Chỉ cần cho chúng ta cơ hội gặp két sắt, tôi có thể nghĩ ra nhiều cách để biết mật khẩu. Tôi bỏ một phiếu, đồng ý."

Tam Bàn lắc đầu, nói ra câu nói chiếm một nửa dung lượng não của cậu ta:

"Tôi nghĩ không được."

Hiện tại.

Tỷ lệ phiếu bầu là 1:2.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nhị Trụ Tử.

Rõ ràng...

Đây là một người phản chiến.

Cậu ta tuyệt đối sẽ không bỏ phiếu tán thành.

Quả nhiên.

Nhị Trụ Tử ho khẽ hai tiếng:

"Lâm Huyền huynh đệ, trong lòng tôi chắc chắn ủng hộ cậu, nhưng... tôi cũng phải nghĩ đến việc giữ cho gia đình cậu một con đường sống chứ? Nếu cậu thực sự có chuyện gì... làm sao giải thích với tổ tiên được! Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn cùng với em dâu, ở lại hậu phương làm tốt công tác hậu cần."

"Ơ? Tôi cũng phải đi chứ."

Chương 1167: Thị trấn lãng mạn (2)

CC cảm thấy Nhị Trụ Tử có vẻ như đã hiểu lầm điều gì đó, chớp chớp mắt, nghiêng đầu nói:

"Tôi nhất định phải đi cùng với Lâm... chồng tôi chứ, anh ấy mạo hiểm ở phía trước, làm sao tôi có lý do trốn ở phía sau?"

"Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, cho nên, Lâm Huyền đi đâu, tôi đi đó. Vì tôi cũng có quyền bỏ phiếu, tôi chắc chắn cùng quan điểm với Lâm Huyền, tôi đồng ý, tôi cũng phải đi!"

"Dù có nguy hiểm thế nào đi nữa? Chết sớm hay chết muộn cũng chẳng khác gì nhau, thà liều mình giành lấy hy vọng chiến thắng. Dù chết ở thị trấn Nữ Vương cũng không sao."

CC quay đầu, mỉm cười với Lâm Huyền:

"Chúng ta, chết cũng phải chết cùng nhau."...

Lâm Huyền cũng nhìn vào mắt CC.

Hắn tự nhiên biết rõ.

CC đang diễn, đang đóng vai một người vợ.

Cô ấy hiểu rất ít về tình cảm.

Những hiểu biết ít ỏi đó có lẽ chỉ đến từ những câu chuyện hy sinh vì tình yêu vĩ đại và bi thảm trong truyền thuyết.

"Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài"?

"Romeo và Juliet"?

Có lẽ là như vậy.

Từ xưa đến nay, những câu chuyện tình yêu được ca tụng, không phải là chia ly sinh tử, thì cũng là cùng nhau hy sinh.

Dường như chỉ có tình yêu phải trả giá bằng mạng sống mới thật sự chân thành và đáng ngưỡng mộ.

Sự thật có đúng như vậy không?

Lâm Huyền không thể chắc chắn.

Nhưng ít nhất đối với CC, có lẽ cô ấy chỉ đơn giản nghĩ rằng, chỉ có lòng trung thành phù hợp với truyền thuyết mới được coi là tình yêu thực sự.

Vì vậy cô ấy luôn nhắc đến không rời bỏ nhau, luôn kiên định sống chết cùng nhau.

Đơn giản.

Và thuần khiết.

"Em... em dâu."

Nhị Trụ Tử đầy vẻ kinh ngạc:

"Cô, cô cũng muốn đi sao!"

Lập tức, cậu ta rơi vào tình thế khó xử.

Mặt nhăn mày nhó.

Cuối cùng, nhìn A Tráng và Tam Bàn, lắc đầu:

"Tôi đổi ý rồi, tôi bỏ phiếu tán thành!"

Đại Kiểm Miêu cười hô hô:

"Tốt!"

"Vậy bây giờ, là 3:2, quyết định được thông qua! Lâm Huyền huynh đệ, nói đi, kế hoạch cụ thể của cậu là gì?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Kế hoạch tôi đã nghĩ xong, hiện giờ chúng ta biết quá ít về thị trấn Nữ Vương và không có vũ khí để đối kháng, vì vậy việc cấp bách là chúng ta cần một đồng minh mạnh mẽ."

"Tin vui là, tôi đã tìm được đồng minh trước đó, đó là một người đến từ sao Hỏa, mang theo nhiều công nghệ ngoài hành tinh, bây giờ tôi sẽ đưa ông ấy đến."

Đây chính là bước thứ hai trong kế hoạch của Lâm Huyền và CC—

Mời cụ Vệ Thắng Kim gia nhập làng Kiểm!

Trước hết, trong mười mấy két sắt ở thị trấn Nữ Vương, biết đâu lại có của cụ Vệ Thắng Kim, lần này đi chắc chắn phải mang theo ông cụ để hoàn thành giấc mơ.

Thứ hai, cụ Vệ Thắng Kim toàn thân đều là bảo bối, lần này thâm nhập thiếu đi sự hỗ trợ từ thiết bị của cụ thật sự không được, mang theo ông cụ già này cũng là vì nhu cầu của mỗi bên.

Sau đó.

Lâm Huyền gọi cụ Vệ Thắng Kim đã đợi lâu ngoài làng vào trong.

Đại Kiểm Miêu lấy ra vài món công nghệ sao Hỏa từ trong ba lô, lập tức khiến bốn người trong bang Kiểm phục sát đất.

Đại Kiểm Miêu yêu thích không rời tay cầm một cặp kính râm:

"Thần khí! Thật sự rất phù hợp với khí chất của tôi!"

Nói xong.

Đeo ngay lên mặt, nhìn Lâm Huyền:

"Huynh đệ, thế nào?"

"À... rất khó diễn tả."

Lâm Huyền nói thật:

"Gọng kính rõ ràng quá hẹp, mặt anh gần như làm căng kính ra, tôi khuyên anh đừng đeo nữa, nếu cứ đeo như thế, chắc chắn không mấy ngày là hỏng."

"Hahaha, không đâu."

Cụ Vệ Thắng Kim phẩy tay, đầy tự tin về công nghệ sao Hỏa:

"Dù mặt Đại Kiểm có hơi to, nhưng gọng kính của chiếc kính râm này được làm từ hợp kim nhớ, có độ thích ứng và co giãn rất cao."

"Bây giờ trông có vẻ sắp nổ tung, thực ra đeo vài ngày thích ứng, gọng kính và chân kính sẽ tự nhiên thích ứng với hình dáng mặt... mặc dù nhìn vẫn có chút khó coi, nhưng tuyệt đối không hỏng."

A Tráng vung cái xẻng gấp trong tay, chặt đứt một cây gậy gỗ ở góc tường:

"Thần binh! Chặt sắt như chặt bùn!"

Nhị Trụ Tử trợn to mắt, nhìn cái cốc giữ nhiệt trong suốt trong tay:

"Pháp bảo! Chẳng phải lúc nào cũng có thể uống nước nóng sao?"

"Tôi có rất nhiều kỷ tử dại phơi khô, bình thường chỉ có thể cho vào nồi cơm vài quả, từ giờ tôi có thể uống nước kỷ tử hàng ngày rồi!"

Tam Bàn quàng một chiếc khăn len lông cừu quanh cổ, tay cho vào thắt lưng, cảm thấy rất ngầu:

"Tôi thấy được!"

Cuối cùng.

Cụ Vệ Thắng Kim được toàn thể tán thành, trở thành một thành viên của làng Kiểm.

CC tiến lại gần Lâm Huyền, khẽ nói:

"Đột nhiên cảm thấy, Đại Kiểm Miêu bọn họ thật sự rất hời hợt, hoàn toàn không phòng bị người khác."

Lâm Huyền cười khẽ:

"Vì vậy mới nói... chân thành mới là tuyệt chiêu."

Không lâu sau.

Một nhóm bảy người, xuất phát từ làng Kiểm.

Họ trước tiên đến một ngọn đồi cách thị trấn Nữ Vương vài trăm mét, ẩn mình trong rừng cây, dưới ánh hoàng hôn, nhìn về thị trấn phát triển đó từ xa.

Chương 1168: Thị trấn lãng mạn (3)

Phải nói rằng...

Lúc này, trên trái đất lạc hậu này, nhìn thấy một thị trấn quy mô như vậy, cảm giác chấn động không thua gì khi nhìn thấy Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai. ...

Khoảng cách rất xa, không thể nhìn rõ các chi tiết trong thị trấn.

Tuy nhiên, tường thành bao quanh thị trấn tạo thành một hình vuông vuông vắn, bảo vệ thị trấn.

Trước cổng thành, có một con sông hộ thành, hiện tại cầu đã hạ xuống, có một số người cưỡi ngựa ra vào.

Các tòa nhà trong thị trấn được sắp xếp rất gọn gàng, xen kẽ hợp lý; các con đường bên trong cũng bốn phương tám hướng, giao thông bận rộn.

Hầu hết các tòa nhà đều có ít nhất hai tầng, càng gần trung tâm thì số tầng càng cao, tòa nhà giống như lâu đài ở giữa có khoảng bốn đến năm tầng... Thật khó tưởng tượng, trong thời đại không có bê tông cốt thép, có thể dựng lên những ngôi nhà cao như vậy bằng kết cấu gỗ và gạch, có thể thấy tri thức của thị trấn Nữ Vương rất đáng kể.

"Thật tuyệt vời."

Lâm Huyền không kìm được thốt lên:

"Trong thời đại này, có thể quy hoạch một thị trấn như vậy, tôi nghi ngờ không biết nữ chủ nhân đó có phải là người xuyên không không."

"Thầy Vệ, cho tôi mượn kính viễn vọng một lát."

Lấy kính viễn vọng từ ba lô của cụ Vệ Thắng Kim, Lâm Huyền quan sát bên trong thị trấn Nữ Vương.

Quả thật là công nghệ phát triển.

Hắn thậm chí nhìn thấy tiệm rèn, nhiều người đang rèn sắt ầm ĩ.

Cũng nhìn thấy chuồng ngựa, bên trong nuôi dưỡng hàng chục con ngựa khỏe mạnh.

Còn có khu vực tương tự như chợ, tập trung nhiều người bán hàng.

Phải nói rằng...

Thị trấn Nữ Vương thực sự đã đủ nhân từ.

Với sức mạnh hiện tại của họ, nếu thực sự muốn thống nhất giang hồ, hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào.

Đừng nói đến súng hỏa mai hay các loại vũ khí khác.

Thực sự không cần thiết.

Chỉ cần đội kỵ binh gồm vài chục con ngựa mạnh mẽ, đã đủ để quét sạch tất cả các ngôi làng.

"Nữ hoàng ở đây, rốt cuộc là ai?"

Lâm Huyền càng ngày càng tò mò.

Thoạt nhìn, dân số của thị trấn Nữ Vương chắc chắn không chỉ vài nghìn người như A Tráng đã nói, mật độ dân số trong này, xem ra phải hơn mười nghìn người.

Thông tin của A Tráng rõ ràng đã lỗi thời.

Hắn đặt kính viễn vọng xuống, nhìn A Tráng:

"A Tráng, cậu nói trước đây thị trấn Nữ Vương chỉ có vài nghìn người, đó là dữ liệu từ khi nào?"

A Tráng gãi đầu:

"Đó là do thế hệ trước kể lại, cũng phải hai ba chục năm rồi. Cậu nghĩ bây giờ dân số là bao nhiêu? Chẳng lẽ trong hai ba chục năm qua, dân số tăng gấp đôi sao?"

Lâm Huyền không nói gì.

Không phải vậy sao.

Dân số của thị trấn Nữ Vương, trong hai ba chục năm ít nhất đã tăng gấp đôi.

Làm thế nào để làm được điều đó?

Sao mà sinh đẻ nhiều thế?

Tuy nhiên, điều này chỉ có thể nói là nữ hoàng có tầm nhìn rộng, hiểu rõ tầm quan trọng của lợi thế dân số đối với sự phát triển kinh tế và công nghiệp.

Nếu hai ba chục năm trước bắt đầu chiến lược sinh sản nhanh chóng.

Công lao ở thời đại này, lợi ích ở muôn đời. Bây giờ không phải là thời kỳ đỉnh cao dân số, binh lính mạnh mẽ, lực lượng lao động trẻ và sức mạnh chiến đấu rất dồi dào sao?

Cũng đúng là đáng nể phục thị trấn Nữ Vương, nếu ngôi làng nào có được nhiều sức trẻ như vậy, cũng sẽ không quá tệ.

Lâm Huyền lại cầm kính viễn vọng quan sát thêm, rồi quay lại tóm tắt:

"Hiện tại, việc đi vào trực tiếp có vẻ không khả thi. Cổng chính có lính canh, chắc chắn có cách nhận diện, có thể phân biệt cư dân bên trong và người ngoài."

"Vì vậy... chúng ta vẫn phải dùng cách cũ, trèo tường thôi! Tôi thấy tường thành của thị trấn Nữ Vương không cao lắm, chỉ khoảng năm sáu mét, chúng ta dựng thang người là có thể trèo qua dễ dàng."

"Vào được bên trong, mọi người không cần lo lắng nữa, tôi và CC là chuyên gia tìm két sắt, chúng tôi có kế hoạch từ từ. Mọi người chỉ cần giúp chúng tôi dựng thang người là được."

Có vẻ như.

Cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi việc dựng thang người.

Cách này tuy có vẻ ngốc nghếch.

Nhưng lại luôn hiệu quả trong bất kỳ thời đại nào.

Mọi người đứng trên đồi nhỏ, xếp thành hàng, nhìn về phía thị trấn Nữ Vương xa xôi đầy ánh đèn, chờ đợi lệnh xuất phát.

Lúc này.

Lâm Huyền lại có cảm giác như tổ chức Akatsuki tấn công làng Lá.

Chỉ có điều đội hình bên cạnh hắn ngày càng lớn hơn; bạn bè ngày càng nhiều, phương pháp cũng ngày càng nhiều, mọi thứ đều tốt đẹp hơn.

Cuối cùng.

Ánh trăng vừa mới mọc đã lại ẩn sau những đám mây, cả thế giới trở nên tối tăm.

Đại Kiểm Miêu vung tay lớn:

"Xuất phát!"

Mọi người chạy trong rừng cây dưới bóng đêm, vòng qua những nơi khó bị phát hiện, chạy chạy dừng dừng trải qua một giờ, cuối cùng đến bên ngoài bức tường phía tây nam của thị trấn Nữ Vương.

Lựa chọn vị trí này là có lý do.

Theo quan sát của Lâm Huyền.

Nơi nhộn nhịp và đông đúc nhất của thị trấn Nữ Vương chắc chắn nằm ở khu vực trung tâm.

Sau đó các khu vực xung quanh cũng có nhiều ánh đèn, mỗi nhà trông đều có điều kiện sống tốt, đèn dầu thắp sáng khắp nơi, thậm chí trên các con đường chính còn có những chiếc đèn lồng đóng vai trò như đèn đường, tự nhiên cũng có lính canh tuần tra.

Chương 1169: Thị trấn lãng mạn (4)

Nhưng chỉ riêng khu vực phía tây nam này, ánh sáng cực kỳ ít ỏi, cũng không có lính tuần tra đến khu vực này.

Lâm Huyền phỏng đoán:

"Khu vực phía tây nam này, có lẽ không có người ở. Nói chung, an ninh và tuần tra đều rất ít, rõ ràng chúng ta nên đột phá từ đây."

CC cũng đồng tình với quan điểm này:

"Những nơi khác, người của thị trấn Nữ Vương quá đông, đột nhập bất ngờ chắc chắn sẽ bị phát hiện. Nhìn từ cảnh đêm bây giờ, ánh sáng phía tây nam thực sự rất ít, gần như không có... Thật kỳ lạ, tại sao những nơi khác của thị trấn Nữ Vương lại nhộn nhịp như vậy, nhưng riêng chỗ này lại yên tĩnh đến thế?"

Cụ Vệ Thắng Kim suy nghĩ vài giây.

Đưa ra câu trả lời có vẻ chuyên nghiệp:

"Có lẽ là do khu vực cũ? Theo ý các cậu, sự phát triển của thị trấn Nữ Vương đã diễn ra trong một thời gian dài, vậy thì sự phát triển này chắc chắn là theo hình thức lan tỏa, dần dần sẽ có các công trình mới được xây dựng khiến trung tâm thị trấn mở rộng."

"Vậy trong quá trình phát triển này, khu vực cũ chắc chắn sẽ bị bỏ rơi, bỏ hoang. Nếu là thị trấn có tài nguyên đất đai hạn chế, chắc chắn sẽ bị phá dỡ và tái sử dụng."

"Nhưng bây giờ trái đất rộng lớn, dân số thưa thớt, hoàn toàn không cần lo lắng về tài nguyên đất đai, có thể khu vực cũ này vì vậy mà bị bỏ hoang, không có người ở cũng không có người xử lý, thực sự là một địa điểm tốt để xâm nhập."...

Đến khu vực tường thành phía tây nam, bốn người bang Kiểm bắt đầu khởi động.

Cụ Vệ Thắng Kim đưa khẩu súng lục nhỏ cho Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, tôi già yếu rồi, không thể trèo tường được nữa, khẩu súng này cậu cầm để tự vệ. Nếu cậu tìm thấy két sắt của tôi, cậu biết mật khẩu của tôi, phiền cậu mở ra giúp và xem bên trong có gì."

"Nếu có thể, tôi hy vọng cậu mang ra cho tôi xem, nếu không tiện, cậu nhớ kỹ hình dáng các vật dụng bên trong, về miêu tả lại cho tôi cũng được. Tóm lại... chú ý an toàn, mạng sống là trên hết."

"Được rồi, yên tâm đi."

Lâm Huyền nhận lấy quà tặng của cụ Vệ Thắng Kim và hứa:

"Tôi không dám đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, nhưng tôi sẽ nhanh chóng tìm hiểu mọi thứ về thị trấn Nữ Vương và tìm thấy két sắt bên trong."

"Nói thật... thầy Vệ, tôi bây giờ còn tò mò về két sắt của thầy hơn cả thầy, tôi rất mong đợi."

Bên kia, CC cũng nhận lại thanh kiếm đen của cô ấy từ cụ Vệ Thắng Kim.

Nhưng Lâm Huyền thấy nó quá nổi bật, không thuận tiện cho việc ẩn nấp, liền lấy từ ba lô của cụ Vệ Thắng Kim ra một con dao quân dụng đa năng đưa cho cô ấy:

"Dùng cái này đi, thanh kiếm của cô thực sự quá dễ thấy."

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Đại Kiểm Miêu ra lệnh một tiếng, cây thang người tượng trưng cho sự gắn kết và tình bạn của bang Kiểm nhanh chóng được dựng lên.

Vì tường thành lần này không cao.

Nên chiều cao của Đại Kiểm Miêu, Tam Bàn, A Tráng, Nhị Trụ Tử là đủ, cây thang người dựng lên có độ dốc lớn, rất dễ trèo.

Lâm Huyền mở kỹ năng parkour hết mức, nhanh chóng trèo qua tường.

May mắn là bên trong tường thành có một cây hoè già, hắn dùng sức chân nhảy qua lại giữa thân cây và tường trong, đáp đất an toàn.

Hoàn hảo đột nhập!

Đây cũng là lý do Lâm Huyền quyết định trèo tường trước.

Khác với nhà máy xử lý rác trong giấc mơ thứ hai, bên trong tường thành lần này không có nhiều rác để làm chỗ đáp chân.

Chiều cao năm sáu mét, nếu không có kỹ năng parkour tốt, rất dễ bị thương.

Xì——

Lâm Huyền huýt một tiếng dài.

Đây là tín hiệu an toàn, cũng nhắc nhở rằng hắn đã sẵn sàng, CC có thể trèo tường và nhảy xuống.

Bên ngoài, lập tức có tiếng chạy lấy đà.

Rồi——

"Ái chà!"

Nhị Trụ Tử hét lên một tiếng ngột ngạt, chỉ thấy từ độ cao năm sáu mét, chiếc mũ che nắng xanh lá cùng CC cùng lúc trèo qua tường và rơi xuống!

Chắc là lúc CC nhảy qua tường, vô tình đá vào sau đầu Nhị Trụ Tử, làm chiếc mũ che nắng xanh lá bị đá rơi vào trong.

"..."

Lâm Huyền nhìn chiếc mũ rơi thẳng từ trên trời xuống, cảm thấy thật sự khó chịu. Nhưng hắn chắc chắn phải giúp CC tiếp đất an toàn trước.

CC rất linh hoạt, nhưng kỹ năng parkour còn kém xa, chỉ đá thân cây hai lần đã không đủ lực, người bắt đầu rơi nhanh.

Lâm Huyền đã chuẩn bị sẵn ở dưới, ôm chặt CC đang rơi, cả hai ngã vào đống lá khô bên dưới.

"Không sao chứ?"

CC đứng dậy trước, nhìn Lâm Huyền ở bên dưới.

"Không sao."

Lâm Huyền cũng phủi lá khỏi người, đứng dậy.

CC nhìn quanh, tìm thấy chiếc mũ xanh của Nhị Trụ Tử, nhặt lên đưa cho Lâm Huyền:

"Anh cần không?"

"Cần cái này làm gì..."

Lâm Huyền chê bai:

"Nhanh, ném ra ngoài trả lại cho Nhị Trụ Tử, tránh mang vận xui."

CC chớp chớp mắt.

Có vẻ không hiểu, chiếc mũ nhỏ này sao lại mang đến vận xui? Tại sao mỗi lần Lâm Huyền thấy chiếc mũ này lại như gặp ma?

Chương 1170: Thị trấn lãng mạn (5)

Nhưng cô ấy cũng không bận tâm, ném ngay ra ngoài tường, trả lại chủ cũ.

"Xong rồi."

Cô ấy quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Chỉ còn cách tìm từng chút một."

Lâm Huyền nói với vẻ bất đắc dĩ:

"Tôi đã dùng kính viễn vọng của thầy Vệ nhìn rất lâu, cũng không thấy két sắt hợp kim của mình ở đâu. Chủ yếu là bên trong có quá nhiều nhà cửa, có lẽ nhiều nhà lớn là kho chứa, tôi tự nhiên không biết két sắt đặt ở kho nào."

"Tóm lại, khu vực này chắc chắn không có két sắt, thị trấn Nữ Vương nhờ két sắt mà phát triển, chắc chắn biết rõ tầm quan trọng của nó, làm sao có thể đặt ở khu vực hoang vắng thế này? Cho dù có đặt ở đây, cũng phải có nhiều người canh gác mới đúng."

"Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây, rồi đi vào trung tâm, tầng cao nhất của tòa nhà lớn nhất xem sao."

Lâm Huyền lấy khẩu súng từ thắt lưng.

Bỏ chốt an toàn, nạp đạn, đưa cho CC xem:

"Tôi nghĩ cách nhanh và hiệu quả nhất là bắt cóc nữ hoàng, dùng súng dí vào đầu bà ta, hỏi ra nơi giấu két sắt."

"Dù sao hôm nay còn vài giờ nữa sẽ thiết lập lại, không cần phải cẩn thận quá, dù sau đó có bị lính canh của nữ hoàng giết chết cũng không sao, chỉ cần nhìn thấy số hiệu và tên trên két sắt, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành."

"Nếu có tên tôi, hoặc tên cụ Vệ Thắng Kim, thì ngày mai còn lý do để quay lại. Còn nếu... không có két sắt của chúng ta, và số hiệu két sắt đều từ số 266 trở lên... thì thị trấn Nữ Vương này thật sự không cần thiết phải đến nữa."

Nói xong.

Lâm Huyền bỏ khẩu súng đã sẵn sàng vào túi, ra hiệu cho CC:

"Đi thôi, chúng ta đi từ đường nhỏ này..."

Hắn đến ngã rẽ, lập tức đứng sững lại.

"Sao vậy?"

CC tò mò bước tới, nhìn vào con đường nhỏ, rồi cũng sững lại, nhanh chóng che mắt và kéo Lâm Huyền lại.

Thật là không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì giật mình!

Trong con đường nhỏ đó, có một đôi tình nhân trẻ đang ôm nhau!

Khụ khụ.

Cướp bóc thì cướp bóc, bắt cóc thì bắt cóc, thà phá mười ngôi chùa, không phá một cuộc hôn nhân, Lâm Huyền và CC quyết định tránh con đường này.

"Các cặp đôi mà, hẹn hò ở chỗ tối thế này cũng bình thường

thôi."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Chúng ta đổi đường khác, đi từ bên này."

Hai người lại đi vào một con đường nhỏ hẹp bên cạnh...

Kết quả!

Lại mở rộng tầm mắt!

Con đường nhỏ hẹp này có đến hai đôi tình nhân! Họ đã bắt đầu hôn nhau rồi!

"Đi đi đi đi..."

CC nhanh chóng kéo Lâm Huyền ra khỏi nơi rắc rối này:

"Sao lại thế này? Sao ở đây nhiều cặp đôi thế?"

Cô ấy thực sự không hiểu nổi, nhíu mày:

"Hơn nữa, việc này làm ngoài trời sao? Không phải là chuyện rất riêng tư sao?"

Lâm Huyền nhún vai:

"À... cô hỏi tôi, tôi cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể nói những cặp đôi này thật biết chọn chỗ."

"Chúng ta là những kẻ xâm nhập, chắc chắn phải chọn những nơi ít người. Nhưng những cặp đôi này cũng vậy, họ chắc chắn cũng muốn tránh người khác nhìn thấy, nên chọn những chỗ hẻo lánh chỉ có ánh trăng để tình tứ."

"Tóm lại, chúng ta đổi đường khác thôi, tôi không tin một nơi rộng lớn thế này, mà góc nào cũng có cặp đôi."

Hắn không tin vào vận rủi, cùng CC đi vòng sang hướng khác.

Năm phút sau.

Hắn đã tin vào vận rủi.

CC cũng mở rộng tầm mắt.

Cô ấy quay mặt vào tường, nhắm mắt, che trán:

"Lâm Huyền, anh thật biết chọn chỗ, tường thành của thị trấn Nữ Vương dài như vậy, anh lại chọn đúng chỗ hẹn hò, chặn hết đường của chúng ta."

Lâm Huyền nhún vai:

"Tôi cũng rất bất đắc dĩ, ai ngờ... trên trái đất lạc hậu thế này, mà thị trấn Nữ Vương lại cởi mở như vậy?"

"Bây giờ tôi đã hiểu tại sao trong hai ba chục năm dân số của thị trấn Nữ Vương tăng gấp nhiều lần... quả thật là dân phong mạnh mẽ. Không, phải nói là nữ hoàng dẫn dắt tốt, với mật độ và phong cách yêu đương như thế này, dân số không tăng mới lạ!"

Hắn nói đúng.

Khu vực cũ đã bị bỏ hoang này, ở thị trấn Nữ Vương, đã trở thành nơi hẹn hò của các cặp đôi trẻ.

Chính quyền dường như cũng ủng hộ điều này, nên lính tuần tra không đến quấy rầy, các tòa nhà cũ kỹ phức tạp cũng không bị phá bỏ, đúng là vườn tình tự nhiên của các cặp đôi.

"Vậy thì không còn cách nào khác."

Lâm Huyền chỉ vào con đường nhỏ ban đầu chỉ có một cặp đôi:

"Chỉ còn cách đi qua đó thôi, chúng ta coi như họ không tồn tại. Dù sao chúng ta là kẻ cướp mà, tại sao phải sợ làm phiền họ?"

"Tất nhiên, để không gây ra rắc rối không cần thiết và không gây sự chú ý của lính tuần tra, chúng ta vẫn phải cẩn thận, chỉ cần nhanh chóng đi qua là được."

CC cảm thấy không an toàn:

"Làm vậy ổn không? Hai chúng ta xuất hiện ở chỗ này, vốn đã rất kỳ cục, đi qua họ, chẳng phải càng gây chú ý sao?"

"Có gì mà sợ, không sao đâu."

Lâm Huyền không quan tâm:

"Dù sao chúng ta [không hổ thẹn với lòng], đi thôi."

Vậy là.

Hai người đường hoàng đi vào con đường nhỏ, đối diện với cặp đôi ngượng ngùng.

Chương 1171: Thị trấn lãng mạn (6)

Rõ ràng.

Cặp đôi này có lẽ mới hẹn hò không lâu, còn khá lúng túng và rụt rè, không thể so sánh với những cặp đôi phía sau.

Thấy Lâm Huyền và CC tiến tới.

Cặp đôi này như bật lò xo, tách ra, cảnh giác nhìn hai người.

"Xin nhường đường, xin nhường đường."

Lâm Huyền chắp tay xin lỗi, chen qua cặp đôi.

CC cũng im lặng theo sau, cảm thấy như làm điều gì sai trái.

Cuối cùng cũng qua được con đường nhỏ, tưởng rằng phía sau sẽ là đường lớn, nhưng không ngờ... con đường nhỏ phía sau vẫn là con đường nhỏ, hết cặp đôi này lại đến cặp đôi khác.

"Chết rồi, đến ổ cặp đôi rồi."

Lâm Huyền nhìn con đường trước mặt rẽ tứ phía, cảm thấy không còn đường đi, những người trong con đường nhỏ không phải lính tuần tra, nhưng còn nguy hiểm hơn.

Có vẻ như.

Bước tiến công nghiệp hóa của thị trấn Nữ Vương quá nhanh, các cơ sở giải trí chưa theo kịp, hơn nữa các khu vực khác đèn đuốc sáng trưng, người qua lại đông đúc... dẫn đến việc những

người trẻ trong thị trấn không có chỗ hẹn hò, chỉ còn cách kéo nhau vào khu cũ bị bỏ hoang.

"Thật là hiện tượng phát triển văn minh kỳ lạ."

Lâm Huyền cảm thấy thú vị, cảm thấy khi trở lại thế giới thực, thậm chí có thể viết một bài luận về xã hội học.

"Chính là họ!!!"

Bỗng nhiên.

Phía sau vang lên tiếng hét lớn:

"Họ không giống cặp đôi! Là kẻ xâm nhập!"

Lâm Huyền và CC quay lại, thấy một cặp đôi trẻ dẫn lính tuần tra đến.

Lính tuần tra chốt cò súng, sau đó cầm còi đeo cổ thổi mạnh—

Tiếng còi vang lên, tiếng vó ngựa từ xa vọng đến!

Hết rồi, bị phát hiện rồi.

Lâm Huyền không ngờ lại có ngày bị những cặp đôi này bắt được.

"Chạy!"

Hắn kéo CC chạy vào con đường nhỏ ngoằn ngoèo.

Đường ở đây phức tạp, dù đối phương cưỡi ngựa cũng không dễ dàng tìm thấy họ.

Chạy qua vài cặp đôi, cuối cùng đến con đường lớn hơn.

Lâm Huyền nhìn lại, quả nhiên không có lính tuần tra đuổi theo.

"Lâm Huyền——"

CC nhìn phía trước, mắt mở to.

Nhưng đã quá muộn...

Khi Lâm Huyền quay đầu lại, thấy nòng súng kép đen ngòm từ trên lưng ngựa chỉ xuống, chĩa thẳng vào trán hắn!

Bang!!!

Mùi thuốc súng xộc vào mũi và não...

Lâm Huyền tối sầm mắt lại. ... ...

Vút!

Trên chiếc giường ở góc phòng ngủ, Lâm Huyền bật dậy.

Lại là cảm giác thở gấp và tim đập dồn dập quen thuộc, hắn hít thở sâu một lúc mới bình tĩnh lại.

"Không thể nào."

Hắn gãi gãi đầu tóc rối bù:

"Thật sự quá thảm rồi..."

Hắn cười khổ, cảm thấy kịch bản chết hôm nay thật sự quá buồn cười.

Có vẻ như.

Thị trấn Nữ Vương có một nền văn hóa và cấu trúc xã hội độc đáo.

Ít nhất, chính quyền của họ rất cởi mở, thậm chí cởi mở đến mức quá đáng, mở riêng một khu vực cho các cặp đôi trẻ hẹn hò.

Vì tỷ lệ sinh sản và dân số sao?

Hay là...

Nữ hoàng của thị trấn này thực sự có hiểu biết sâu sắc về quản lý và xã hội học?

"Ngày mai có nên đổi vị trí xâm nhập không?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn vẫn cảm thấy, từ góc độ an toàn xâm nhập, vị trí góc đông nam này chắc chắn là lựa chọn đúng, là phương án tối ưu.

Suy cho cùng, lý do bị lộ là do dẫm phải "mìn báo động", chính là những cặp đôi tình tứ đó.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng.

Người ta đang vui vẻ hẹn hò, dưới trăng, nói những lời ngọt ngào, mình và CC lại không biết điều mà xông vào, không nói đến phép lịch sự, đổi lại ai cũng sẽ phiền.

Điều khiến Lâm Huyền không nói nên lời hơn là...

Lưới bao vây do các cặp đôi tạo ra thực sự kín kẽ, cơ bản bao trùm hết mọi góc ngách và con đường nhỏ, hoàn toàn không cho kẻ xâm nhập cơ hội.

Có cách nào vừa vẹn toàn, vừa xâm nhập được không?

Vừa không làm phiền các cặp đôi, lại không bị lính canh phát hiện.

Có vẻ như...

Chỉ có thể lợi dụng phong tục mạnh mẽ và cởi mở của thị trấn Nữ Vương thôi.

Nếu hắn và CC có thể đóng vai cặp đôi tốt hơn một chút, chẳng phải có thể ẩn mình trong rừng, hoàn toàn hòa nhập với môi trường?

Thậm chí.

Vì thị trấn Nữ Vương đối xử rất rộng lượng và bao dung với các cặp đôi trẻ, chỉ cần diễn tốt hơn một chút, chẳng phải dù đi trên đường cũng có thể đường hoàng, thông suốt vô ngại?

Không ngờ...

Cuộc chiến xâm nhập trong giấc mơ thứ năm.

Không kiểm tra hỏa lực,

Không kiểm tra kỹ năng,

Không kiểm tra giải mã mật khẩu,

Không kiểm tra nhảy dù.

Mà lại!

Kiểm tra [kỹ năng diễn xuất]!

"Ôi, nếu VV ở đây thì tốt rồi, có thể có một buổi hướng dẫn cấp Hollywood."

"Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, dù mình diễn hay cũng vô dụng."

Lâm Huyền bất đắc dĩ đứng dậy, rót một ly nước uống:

"CC là một kẻ giết chết diễn xuất, lại là một khúc gỗ cảm xúc, dù mình diễn giỏi đến đâu, CC vẫn sẽ để lộ sơ hở."

"Thôi bỏ đi."

Hắn lắc đầu:

"Ngày mai nghĩ cách khác vậy."

Lấy điện thoại trên đầu giường, nhìn giờ, mới hơn chín giờ tối.

Thật sự rất lâu rồi không rời giấc mơ sớm như vậy... cũng rất lâu rồi không trải qua cảm giác chết trong mơ.

Sau đó, có vài tin nhắn chưa đọc, từ Vương ca.

Vương ca dường như cũng biết mình thường ngủ vào ban ngày, nên cũng không gọi điện, có chuyện gì thì nhắn tin.

Chương 1172: Sân khấu kịch Đông Hải (1)

Mở ra xem.

Vương ca gửi rất nhiều hình ảnh, đều là một số hợp đồng liên quan đến phòng thí nghiệm, phía sau còn có một đoạn văn bản dài:

"Lâm Huyền, cậu không phải nói muốn đầu tư xây dựng một phòng thí nghiệm và đài thiên văn mới sao? Tôi đã tìm được đội ngũ rồi, địa điểm xây dựng đài thiên văn cũng đã đạt được thỏa thuận hợp tác với một vùng quê nghèo, những tài liệu này cần cậu ký... nếu không bận, ngày mai đến công ty một chuyến nhé."

Lâm Huyền đáp lại ngay:

"Được."

Đây là việc chính của công ty, cũng liên quan đến kế hoạch tương lai của hắn.

Nên dù hắn có là một ông chủ nhàn hạ, thì việc cần đi vẫn phải đi.

Gần như ngay lập tức.

Vương ca trả lời:

"Kỳ tích! Hôm nay cậu dậy sớm thế! Có phải ngủ đủ giấc rồi không? Đừng thức đêm nữa nhé! Ngày mai tôi đợi cậu đến ký."...

Ngày hôm sau.

Tại tòa nhà công ty Rhine, trong văn phòng của Lâm Huyền.

Hắn ký xong một loạt giấy tờ, vừa duỗi người thì nghe tiếng gõ cửa.

Lại là ai đây?

"Mời vào."

Hắn bấm công tắc mở cửa.

Người phụ nữ mặc áo khoác đen, đeo khuyên tai đá đen, đi giày cao gót đen bước vào.

"Anh Quân?"

Hắn cười đứng dậy:

"Sao cô lại đến đây?"

Hỏi xong câu này, Lâm Huyền cảm thấy mình hỏi một câu thừa.

Bây giờ toàn bộ công ty Rhine, từ trên xuống dưới đều là gián điệp... lần nào hắn đến công ty mà không bị Triệu Anh Quân bắt gặp?

Lý do còn cần hỏi sao.

Chắc chắn là do Vương ca, tên gián điệp phản bội đó.

"Lâu rồi không gặp, Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân cười bước tới:

"Hôm nay tôi thật sự đến tìm cậu, có chuyện muốn bàn bạc."

"Được, chuyện gì?"

Lâm Huyền mời Triệu Anh Quân ngồi xuống ghế sofa, rót cho cô ấy một ly trà.

Triệu Anh Quân uống một ngụm trà, chậm rãi nói:

"Thật ra, chuyện này cũng khá khó mở lời, nhưng nhờ người khác tôi không yên tâm, nên chỉ có thể phiền cậu thôi."

Lâm Huyền xua tay:

"Đừng khách sáo, cô giúp tôi nhiều thế, chăm sóc công ty Rhine như vậy, có việc gì tôi giúp được thì rất vui lòng."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Nhà cũ của tôi ở Đế Đô, có một người ông thứ hai vừa qua đời, là một nhân vật rất quan trọng, chúng tôi, những người trẻ phải về, chuẩn bị lễ truy điệu và xử lý một số việc khác, có lẽ sẽ mất vài ngày."

"Vì vậy... tôi muốn nhờ cậu chăm sóc..."

Lâm Huyền lập tức hiểu ý:

"Ồ, tôi hiểu rồi, chăm sóc VV phải không?"

Hắn biết rõ Triệu Anh Quân rất yêu thích con chó phốc sóc đó.

Đúng vậy.

Chăm sóc VV giao cho người khác, Triệu Anh Quân chắc chắn không yên tâm, chỉ có thể giao cho mình.

"Không thành vấn đề."

Lâm Huyền đồng ý ngay:

"VV cứ giao cho tôi, tôi sẽ chăm sóc nó tốt."

Triệu Anh Quân cúi đầu cười:

"Haha, cậu đoán đúng rồi, tôi muốn giao VV cho cậu chăm sóc vài ngày."

"Nhưng... không chỉ có VV, còn một người khác..."

Cô ấy ngẩng đầu.

Ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Huyền:

"Là Diêm Kiều Kiều, hai người đã gặp nhau trong bữa tiệc trước đây."

Cô ấy mím môi.

Triệu Anh Quân tiếp tục nói:

"Có thể làm phiền cậu... chăm sóc con bé vài ngày không?"

"Diêm Kiều Kiều à?"

Lâm Huyền nhớ lại cô bé nhanh tay nhổ tóc bạc của mình khi ăn tối với cha mẹ của Triệu Anh Quân hôm đó.

Hắn khá bất ngờ:

"Diêm Kiều Kiều giờ là do cô chăm sóc sao? Không phải vẫn ở bên cạnh cha mẹ cô à?"

Triệu Anh Quân cười bất lực:

"Cha mẹ tôi đợt trước cũng có việc gấp nên về Đế Đô trước, nên để Kiều Kiều lại đây tôi chăm sóc mấy ngày. Kết quả... cậu xem, giờ việc gì cũng dồn đến một lúc."

"Cái chết của ông hai, khiến tôi cũng phải về Đế Đô một chuyến, bây giờ... cả VV và Kiều Kiều đều không có ai chăm sóc."

"VV dạo này còn bị trầm cảm, giao cho người khác chăm tôi thật sự không yên tâm... Kiều Kiều cũng vậy, người tôi tin tưởng cũng chỉ có cậu thôi. Ít nhất Kiều Kiều đã gặp cậu, không xa lạ với cậu."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nhận lời ngay:

"Không vấn đề gì, giao cho tôi đi, cô cứ yên tâm về Đế Đô lo chuyện gia đình."

Đừng nói là một đứa trẻ và một con chó.

Cho dù là mười đứa trẻ mười con chó, hôm nay Lâm Huyền cũng không thể từ chối.

Triệu Anh Quân bình thường giúp mình nhiều như vậy, không thể giờ người ta có việc gấp, mình lại không giúp được chút gì.

Từ trước tới nay, hắn không có cơ hội báo đáp Triệu Anh Quân, ngược lại cô ấy giúp hắn rất nhiều.

Dù sao Triệu Anh Quân cũng nói rồi, hai ba ngày nữa sẽ từ Đông Hải trở về, đưa Diêm Kiều Kiều và VV đi.

Cùng lắm là hoãn kế hoạch xâm nhập thị trấn Nữ Vương hai ngày, dù sao cũng chưa có manh mối, đáp ứng yêu cầu hiếm hoi của Triệu Anh Quân trước... chăm sóc tốt cho Diêm Kiều Kiều và VV.

Lâm Huyền ngồi đối diện bàn trà, rót cho mình một tách trà, nhìn Triệu Anh Quân:

"Vậy khi nào tôi đi đón Kiều Kiều?"

"Con bé có nhiều đồ lắm. Hay là... tối nay, tôi đưa con bé đến nhà cậu?"

Chương 1173: Sân khấu kịch Đông Hải (2)

Triệu Anh Quân đề nghị:

"Dù là Kiều Kiều hay VV, đều có một số đồ dùng cần thiết, nhà cậu chắc chắn không có, tôi sẽ chuẩn bị hai vali đồ, tối nay đưa đến nhà cậu nhé. Cậu thấy sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Tất nhiên là không vấn đề gì."

Cũng phải thôi.

Diêm Kiều Kiều là cô bé, không thể nói là đến nhà mình chỉ mang theo mỗi túi xách, chắc chắn phải mang theo nhiều đồ dùng cá nhân; chưa kể con chó phốc sóc VV nữa, cũng cần mang theo bát ăn, thức ăn, chỗ ngủ của nó.

"Nói đến chuyện này..."

Triệu Anh Quân mỉm cười, đưa tay gạt mớ tóc trên má ra sau tai, nhẹ nhàng nói:

"Nói đến chuyện này, tôi chưa từng đến nhà cậu, có tiện không?"

"Tiện mà."

Lâm Huyền ngồi thẳng người:

"Có gì mà không tiện? Nhà tôi cũng là thuê, từ trước đến giờ

tôi ở một mình, ba phòng ngủ, hai phòng khách, diện tích rất rộng, để Kiều Kiều ở phòng khách thì không có vấn đề gì."

"Tôi thuê ở đó từ khi tốt nghiệp... trước đây còn liên lạc với chủ nhà, nghĩ rằng đã có tình cảm với nơi đó rồi, hay là mua luôn."

"Nhưng chủ nhà nói đây là nhà gần trường học, sau này để dành cho cháu nội đi học... phải nói là cha mẹ thật sự có tầm nhìn xa, con trai mới học đại học, đã bắt đầu lo cho cháu nội đi học."

Triệu Anh Quân nghe xong.

Cũng cảm thán:

"Ông bà đúng là như vậy... tôi hiểu rõ điều đó. Nói đi... cậu có thích trẻ con không?"

"Cũng được."

Lâm Huyền dựa lưng vào ghế:

"Giống như Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn hiểu chuyện, tôi rất thích, rất đáng yêu, xinh đẹp, ngoan ngoãn hiểu chuyện. Nhưng chuyện này cũng khó nói... như Vương ca luôn nói, trẻ con lớn lên sẽ không nghe lời nữa, hạnh phúc nhất là khi còn nhỏ; nhưng cũng có nhiều người nói, trẻ nhỏ mới là lúc gây rối nhất, lớn lên thì ngoan hơn."

"Có lẽ con người là như vậy, mỗi giai đoạn một suy nghĩ khác nhau. Biết đâu sau này tôi cũng sẽ bị tiếng khóc của trẻ con làm điên đảo, ai mà biết được? Nhưng hiện tại, tôi vẫn rất thích Kiều Kiều, nhìn cô bé lần đầu, đã cảm thấy là một cô bé rất đáng yêu."

Ha ha.

Triệu Anh Quân cười khẽ, như thở phào nhẹ nhõm:

"Vậy thì tốt."

"Vậy chúng ta thống nhất thế nhé. Tôi biết địa chỉ nhà cậu, chỉ không biết tòa nhà nào, căn hộ nào, lát nữa cậu gửi cụ thể số nhà cho tôi, tối nay tôi đưa Kiều Kiều và VV đến nhà cậu, mang cả người và đồ đến luôn."...

Sau đó, Triệu Anh Quân rời đi.

Cô ấy còn công việc ở công ty MX, muốn xử lý xong sớm để về nhà thu dọn đồ đạc và tối nay đến nhà Lâm Huyền sớm.

Tiễn cô ấy đi rồi, Lâm Huyền suy nghĩ một lúc.

Nhà mình...

Có gì không thể nhìn thấy không nhỉ?

Không có.

Chắc chắn là không có.

Hơn nữa, nhà cửa rất sạch sẽ và gọn gàng, không có gì đáng ngại.

Nghĩ vậy, hắn cũng yên tâm.

Phòng khách không cần lo lắng, bình thường không có khách, cũng dọn dẹp sạch sẽ, ga trải giường và chăn đệm, Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ chuẩn bị sẵn cho Diêm Kiều Kiều.

"Vậy thì không cần dọn dẹp gì thêm, chỉ đợi một người một chó thôi."

Lâm Huyền ngả người ra ghế bành.

Ngáp một cái.

Giờ giấc sinh hoạt, một khi rối loạn, thật khó để điều chỉnh lại.

Nên bây giờ hắn vẫn cảm thấy hơi choáng váng.

Nhắm mắt lại.

Bắt đầu nghĩ về thị trấn Nữ Vương.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa biết nữ hoàng của thị trấn Nữ Vương là ai...

Nhưng dù nhìn theo cách nào, cũng không giống người trái đất bản địa.

Ý tưởng và kế hoạch của bà ta thực sự quá tiên tiến, hoàn toàn không phù hợp với quy luật phát triển bình thường của trái đất thời đó.

Trời ạ.

Người ta ở làng Kiểm và làng Rhine vẫn còn cày cuốc, dệt vải, trong khi thị trấn Nữ Vương đã bắt đầu xây dựng kỵ binh, rèn sắt, cầm súng, công nghiệp hóa rồi.

Hoàn toàn không cùng một cấp độ văn minh!

"Nữ hoàng của thị trấn Nữ Vương, rõ ràng không phải người dễ đối phó, chỉ cần bà ta muốn thống nhất khu vực Đông Hải cũ, hoàn toàn chỉ cần nói một câu là được."

"Nhìn từ góc độ này, bà ta cũng có lương tâm, không hủy diệt các làng lạc hậu như làng Kiểm và làng Rhine... mặc dù định kỳ thu phí bảo vệ, nhưng nếu như con Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai, thực sự bảo vệ được một vùng, thì cũng coi như là một sự trao đổi công bằng."

"Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, vẫn phải đặt mục tiêu [bắt cóc nữ hoàng] làm mục tiêu xâm nhập hàng đầu, nếu không muốn tìm mười mấy cái két sắt hafnium đến khi nào mới tìm được."

Theo trực giác của Lâm Huyền.

Chỗ ở của nữ hoàng chắc chắn là tòa nhà cao nhất, ở trung tâm thị trấn.

Nếu có thể thành công vượt qua vòng vây của các cặp đôi tình tứ, đội kỵ binh tuần tra, xâm nhập vào lâu đài của nữ hoàng và bắt cóc bà ta, thì mọi việc sau đó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Chỉ là...

Bước đầu tiên hiện tại đã rất khó khăn.

Những cặp đôi yêu nhau đó, ai cũng có đôi mắt tinh tường, dưới sự cởi mở và sự bao dung của thị trấn Nữ Vương, ai là cặp đôi thật, ai là kẻ xâm nhập rất rõ ràng, cũng không trách được họ gọi lính tuần tra báo động.

Chương 1174: Sân khấu kịch Đông Hải (3)

"Chủ yếu là CC không có kinh nghiệm, hơn nữa giám khảo và trọng tài lại yêu cầu rất cao."

Nghĩ đến kỹ năng diễn xuất tệ hại của CC, Lâm Huyền không khỏi cảm thấy đau đầu:

"Hy vọng CC cố gắng một chút, vốn dĩ trang phục và cách ăn mặc của chúng ta đã giống người ngoài thành, nếu còn không diễn giống cặp đôi, thật quá dễ bị nghi ngờ."

Sau khi xử lý một số việc ở công ty, Lâm Huyền trở về nhà, dọn dẹp một chút.

Rồi gửi địa chỉ cho Triệu Anh Quân.

Cô ấy nhanh chóng trả lời rằng, vì phải rời công ty ba ngày liên tục, nên có rất nhiều việc cần xử lý, buổi tối còn có một cuộc họp quan trọng.

Vì vậy...

Đợi cô ấy tối nay dẫn Diêm Kiều Kiều và VV đến nhà Lâm Huyền, chắc sẽ muộn một chút, khoảng 10 giờ mới xong.

"Xin lỗi, Lâm Huyền."

Trên WeChat, Triệu Anh Quân nhắn tin giải thích:

"Tôi cũng muốn sớm một chút, nhưng thời gian này công ty có rất nhiều việc, nhiều thứ cần tôi tự tay xử lý. Vì vậy, trước khi rời

công ty lâu như vậy, tôi phải sắp xếp mọi việc xong xuôi."

"Tối nay phiền cậu đợi tôi thêm một chút, thật xin lỗi vì làm phiền giấc ngủ của cậu."

Lâm Huyền đáp lại rằng không sao:

"Tôi vốn dĩ ngủ muộn, không ảnh hưởng gì, vậy hẹn gặp lúc 10 giờ nhé."

Sau đó.

Lâm Huyền nhìn giờ.

Bây giờ mới hơn 11 giờ trưa, nghĩ đến việc Triệu Anh Quân 10 giờ tối mới đến nhà... thực ra hôm nay nhập mộng thêm một lần nữa cũng kịp.

Ít nhất, có thể thử thêm một lần, gặp may mắn một chút.

Dù sao thời gian trong mộng và thực tế là đồng bộ, trước 10 giờ ra khỏi mộng là được.

Con đường dài.

Không nên lãng phí mỗi cơ hội nhập mộng.

Lâm Huyền đơn giản làm một chút đồ ăn cho no bụng, rồi kéo rèm cửa, nằm trên giường, bước vào giấc mộng. ... ...

"Vậy nên, kế hoạch của chúng ta là như thế này."

Tại phòng chỉ huy của làng Kiểm.

Lâm Huyền dùng một cục than đen vẽ bản đồ sơ lược của thị trấn Nữ Vương trên sàn nhà, sau đó chỉ vào khu vực góc tây nam:

"Khu vực này, ít người qua lại, lính tuần tra cũng không đi vào.

Lý do là vì đây là nơi hẹn hò của những người trẻ tuổi."

"Mặc dù không rõ lý do cụ thể, nhưng phong cách yêu đương ở thị trấn Nữ Vương rất đặc sắc, nam nữ sớm yêu nhau, kết hôn, sinh con, cũng không ngạc nhiên khi dân số của họ tăng gấp đôi nhanh chóng như vậy."

"Khu vực cũ ở góc tây nam này, mỗi con đường nhỏ, mỗi góc khuất đều có cặp đôi tình tứ. Nếu xông vào một cách bất cẩn, nhất định sẽ bị những cặp đôi tinh mắt đó phát hiện ra... nói ra thì những người này cũng thật phiền phức, họ yêu nhau thì cứ yêu thôi, sao còn quan tâm đến người khác có phải là cặp đôi thật không."

Nói đến đây.

Lâm Huyền cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bình thường, những cặp đôi lén lút yêu nhau vào năm 2024. nếu bị bắt gặp chắc chắn sẽ ngại ngùng chạy đi.

Đâu có như ở thị trấn Nữ Vương... họ không chỉ là những cặp đôi hẹn hò, mà còn là những "kiểm soát viên tình yêu","giám sát viên tình cảm", vừa nhìn thấy ngươi không giống cặp đôi thật, không nên xuất hiện ở đó, liền xác định bạn là kẻ xâm nhập và báo động.

Điều này khiến Lâm Huyền không thể không bật cười, châm chọc:

"Thực hiện nhiều lần xâm nhập như thế này, lần đầu tiên tôi thấy nơi nào xác định kẻ xâm nhập bằng cách kiểm tra xem họ có giống cặp đôi không, có thực sự yêu nhau không. Các cậu nói xem có buồn cười không?"

Cụ Vệ Thắng Kim kiên nhẫn lắng nghe.

Gật đầu:

"Lâm Huyền, thực ra cũng không thể trách họ. Cậu và CC xuất hiện ở nơi đó, chính là nơi hẹn hò của những người trẻ tuổi, đến đó mọi người đều lén lút yêu đương, cậu và CC đi lại đường hoàng, ai mà không thấy nghi ngờ."

"Hơn nữa, một nam một nữ đi trên đường, cách tốt nhất để không bị nghi ngờ chính là đóng vai một cặp đôi tình tứ... người ta luôn rộng lượng với những người đang yêu và thường không để ý đến họ."

"Nếu không thì tại sao trong nhiều bộ phim điệp viên, nam nữ chính đều đóng giả làm cặp đôi? Đó là lợi thế che giấu tự nhiên! Vì vậy, nếu phong tục và tập quán của thị trấn Nữ Vương ủng hộ việc yêu đương, kết hôn sớm, sinh con sớm, thì hai người tại sao không hòa nhập vào môi trường, ẩn mình giữa đám đông?"

Đại Kiểm Miêu cũng không hiểu, nhún vai:

"Đúng vậy huynh đệ... tôi nghe cậu phân tích nãy giờ, câu trả lời không phải rất rõ ràng sao? Cậu và em dâu cứ như những cặp đôi khác, tình tứ, ôm nhau, hôn nhau không phải là được rồi sao?"

"Hai người vốn là vợ chồng, không phải chưa từng yêu đương, việc đóng giả này có gì khó đâu? Không thể nào là vợ chồng lâu năm... lại ngại ngùng khi tình tứ bên ngoài chứ? Ồ, tôi thấy hai người trẻ như vậy, sao lại suy nghĩ cũ kỹ thế?"

"Nói thẳng ra, ở thị trấn Nữ Vương ai mà quen biết hai người đâu, không có người quen, có gì mà ngại ngùng? Huynh đệ, em dâu, hai người cứ tự nhiên, như lúc yêu đương, khi vượt qua tường thành thị trấn Nữ Vương, cứ tiếp tục tình tứ như thế... là hoàn hảo rồi."

Chương 1175: Sân khấu kịch Đông Hải (4)

A Tráng và Tam Bàn.

Cũng nhìn Lâm Huyền và CC với ánh mắt nghi ngờ.

Rõ ràng là chuyện rất đơn giản.

Tại sao lại làm cho phức tạp như vậy?

Nhị Trụ Tử mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm vào hai người tự xưng là vợ chồng, nói nghiêm túc:

"Hai người... thực sự là vợ chồng sao? Không phải lừa chúng tôi chứ!"

"Sao, sao có thể!"

CC tiến lại gần, ôm lấy cánh tay của Lâm Huyền, giải thích:

"Không phải tất cả các cặp vợ chồng đều giống nhau, tôi sẵn lòng theo Lâm Huyền vào sinh ra tử, nhưng... những hành động tình tứ như vậy, tôi thực sự không biết làm thế nào, chúng tôi... chúng tôi ở bên kia yêu đương không phải như vậy."

"Đúng không, chồng?"

CC chớp mắt, nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền hắng giọng hai lần, giúp CC giải vây:

"Vợ tôi thuộc tuýp người trầm tính, hơn nữa chúng tôi... chúng tôi kết hôn chớp nhoáng, kiểu như hôn nhân đã định trước, trước

cưới sau yêu, hiểu không?"

"Chúng tôi bỏ qua giai đoạn yêu đương mà trực tiếp kết hôn, nên CC tự nhiên không biết cặp đôi tình tứ là như thế nào, muốn cô ấy đóng giả làm người yêu tình tứ... chắc chắn không có kinh nghiệm."

Cụ Vệ Thắng Kim cười khẽ.

Giơ tay lên.

Lại một lần nữa tự tiến cử:

"Không có kinh nghiệm thì tìm tôi! Tôi giỏi nhất là yêu thương vợ! Chuyện này không phải chuyên môn của tôi sao?"

Lâm Huyền xua tay:

"Thôi đi thầy Vệ, vợ thầy thuộc tuýp người dịu dàng, hoàn toàn không phù hợp với nhân vật của CC. Nói thật, thầy dạy CC thành ra đáng sợ quá, không phải một cô gái dịu dàng, mà giống như ma quỷ."

Cốp.

CC huých nhẹ Lâm Huyền, nhíu mày:

"Tôi còn chưa thử mà, sao anh lại nói tôi như vậy? Hơn nữa... nếu anh thấy thầy Vệ dạy không tốt, thì anh dạy tôi là được rồi?"

Cô ấy nheo mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Anh lớn tuổi như vậy, trước khi gặp tôi... không thể nào chưa từng yêu đương chứ?"

Lâm Huyền hít một hơi sâu:

"Sao các người ai cũng hỏi đi hỏi lại câu này?"

"Bây giờ không phải lúc để tranh luận về quá khứ tình cảm, hôm nay tôi rất bận, nên đề nghị mọi người vào thẳng vấn đề —"

"Hiện nay vấn đề lớn nhất chúng ta đối mặt là, CC không có kinh nghiệm yêu đương, nên không diễn được cảm giác tình tứ của một người phụ nữ đang yêu."

"Hơn nữa những kẻ nhàn rỗi ở thị trấn Nữ Vương, ai cũng có mắt tinh tường, là kiểm soát viên tình yêu, ủy viên kiểm tra tình cảm... một khi phát hiện chúng ta không bình thường, lập tức sẽ gắn mác kẻ xâm nhập, lính kỵ binh xuất hiện ngay lập tức, bắt giữ chúng ta."

"Vậy nên ai có tự tin thì cứ dạy CC vài chiêu, dạy cô ấy cách đóng giả sao cho giống."

Hừ!

Nhị Trụ Tử thở mạnh một hơi:

"Chuyện này có gì khó? Tôi sẽ dạy em dâu vài chiêu!"

Cậu ta xoa xoa mũi:

"Em dâu và chị dâu quá cố, tính cách khá giống nhau, nên có thể bắt chước theo cách của chị dâu!"

Cậu ta chỉ vào bóng râm dưới cây bên ngoài:

"Đi nào, em dâu, tôi sẽ kể cho em nghe về chị dâu dưới gốc cây đó."

Nói xong.

Hai người cùng bước ra ngoài, đến dưới cây liễu ánh nắng chiếu rọi.

Lâm Huyền nghiêng đầu, nhìn Đại Kiểm Miêu bên cạnh vẫn

chưa nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề:

"Đại ca, hồi đó chị dâu rất nhiệt tình sao?"

"Đương nhiên rồi!"

Đại Kiểm Miêu vô cùng tự hào:

"Khi chị dâu cậu còn sống, cũng yêu tôi không ngừng! Hơn nữa chị dâu cậu là loại ngoài mặt nhìn rất dịu dàng trang nhã, nhưng thực chất lại rất mạnh mẽ! Nên nhanh chóng chiếm được trái tim tôi, tôi... ơ? Đợi đã!"

Mặt Đại Kiểm Miêu tái xanh, gãi đầu nhìn ra ngoài cửa:

"Chờ đã... muốn truyền dạy cách yêu đương của chị dâu cho CC, chẳng phải nên là tôi sao? Sao Nhị Trụ Tử lại hiểu rõ như vậy!"

"Ờ..."

Lâm Huyền không biết nói gì.

Việc nhà khó xử.

Hắn đành mở ba lô của cụ Vệ Thắng Kim, lấy ra một chiếc mũ rơm che nắng đội lên cho Đại Kiểm Miêu:

"Một số chuyện không cần nghĩ nhiều đâu- không cần nghĩ sâu quá- giống như chiếc mũ rơm này, đội lên cũng rất thoải mái, tặng anh đó!"

Đại Kiểm Miêu kinh ngạc, chỉ vào ba lô của cụ Vệ Thắng Kim:

"Sao trong ba lô này cái gì cũng có? Túi báu vật à!?"...

Đêm.

Trời tối dần.

Mặt trăng mọc từ phía đông.

Bảy người lại xếp hàng ngang, đối diện với thị trấn Nữ Vương bên dưới, chuẩn bị cho lần xâm nhập đầu tiên, nhưng thực ra là lần thứ hai theo quan điểm của Lâm Huyền.

Hắn quay đầu lại.

Phát hiện CC mặt lộ vẻ lo lắng, trong lòng do dự, dường như đang làm một cuộc đấu tranh tâm lý khó khăn.

Đôi môi cô ấy khô khốc.

Lâm Huyền bước đến bên cụ Vệ Thắng Kim, thò tay vào ba lô của cụ, lấy ra một ống son dưỡng chưa mở.

"Trời ạ!"

Cụ Vệ Thắng Kim mặt tái xanh vì ngạc nhiên:

"Sao cậu biết trong ba lô tôi có cái này! Nếu cậu không lấy ra, tôi đã quên mất tiêu! Đây là khi tôi chuẩn bị hành lý đến trái đất, bỏ vào một túi nào đó, rồi tôi cũng quên luôn!"

Lâm Huyền ném thỏi son cho CC:

"Của cô này."

CC đón lấy, xé lớp màng bọc bên trên, nhìn quanh không biết sử dụng thế nào:

"Đây là cái gì?"

"Son dưỡng."

Lâm Huyền nói:

"Cô mở nắp trên, rồi vặn phần dưới, son dưỡng sẽ nhô lên, bôi lên môi thì sẽ không bị khô nẻ nữa."

CC làm theo.

Chương 1176: Sân khấu kịch Đông Hải (5)

Lần đầu tiên cô bôi son dưỡng, rồi mím môi.

Ngọt ngọt.

Có vẻ có mùi cam.

Rất thơm, rất mượt mà.

"Thật tuyệt."

Cô ấy nói khẽ, đôi môi nhờ son dưỡng trở nên bóng bẩy, phản chiếu ánh trăng, trông thật quyến rũ.

CC nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn thỏi son vừa đậy nắp lại trong tay:

"Trong ba lô của thầy Vệ thật sự cái gì cũng có..."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền đồng tình.

Không hổ danh là bạn tốt được gọi là Doraemon, ba lô của cụ luôn có những thứ hữu ích.

Có thể thấy... cụ Vệ Thắng Kim thực sự đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng cho chuyến đi xa đến trái đất này.

Chỉ tiếc là cụ có vẻ nhớ không tốt lắm, nhiều vị trí và vật dụng đã quên sạch.

Không sao.

Có Lâm Huyền nhớ thay cụ là được.

Nghĩ vậy.

Lâm Huyền lại thò tay vào ba lô bốn chiều của cụ Vệ Thắng Kim, lấy ra khẩu súng lục nhỏ, bỏ vào túi mình, rồi lấy thêm một con dao quân dụng đa năng đưa cho CC:

"Cầm lấy, để đề phòng bất trắc."...

Sau đó.

Khi ánh trăng khuất sau đám mây đen.

Đại Kiểm Miêu ra lệnh một tiếng.

Hành quân ban đêm, dựng thang người, trèo tường vào trong, mọi việc diễn ra suôn sẻ.

Tất nhiên.

Lần này, chiếc mũ che nắng xanh của Nhị Trụ Tử vẫn bị CC đá văng ra khi nhảy xuống, Lâm Huyền nhanh nhẹn nhặt lên và ném trả lại.

Hai người lại tiến vào con đường nhỏ đầy cặp đôi tình tứ, Lâm Huyền vươn cổ nhìn vào bên trong.

Có hai cặp đôi đang nói chuyện vui vẻ, thì thầm, nắm tay nhau và khen tay nhau trắng và nhỏ.

"Nhị Trụ Tử đã dạy cô những gì?"

Lâm Huyền quay đầu lại:

"Cô biết phải làm gì..."

Hắn chưa kịp nói hết câu.

CC đã dùng ngón tay mảnh mai của mình nâng cằm hắn lên.

Lâm Huyền ngớ người.

Bị hành động gợi tình này làm bối rối:

"Này này này, cô đang nghiêm túc đấy à?"

"Đừng nói gì."

CC nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Nhị Trụ Tử nói, khi chị dâu và Đại Kiểm Miêu yêu nhau, chị ấy cũng đã từng nâng cằm Đại Kiểm Miêu như thế, lúc đó cậu ta và A Tráng, Tam Bàn đều lén nhìn thấy."

Được rồi.

Lâm Huyền chấp nhận tình huống này.

Có vẻ như Nhị Trụ Tử quả thực là một kẻ lém lỉnh nhưng thiếu can đảm.

Hóa ra Đại Kiểm Miêu và chị dâu của cậu ta lại yêu đương kiểu thế này... hắn tưởng rằng Đại Kiểm Miêu mới là người mạnh mẽ, không ngờ trong tình yêu, chị dâu lại là người chủ động.

Không lạ gì khi Nhị Trụ Tử lại nhớ mãi không quên.

Cuối cùng...

Ánh trăng chui ra khỏi những đám mây dày đặc, tỏa ánh sáng dịu nhẹ, chiếu sáng góc phố ngập tràn tình yêu này, trong đôi mắt đối diện của Lâm Huyền và CC cũng bất ngờ xuất hiện bốn vòng tròn trăng tròn.

"Xin lỗi vì làm gián đoạn màn trình diễn của cô."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, tư thế rất khó chịu, nói:

"Nhưng chúng ta phải giữ tư thế này đến bao giờ? Không thể cứ nâng cằm mãi như vậy được, bước tiếp theo là gì?"

CC nhớ lại lời dạy của Nhị Trụ Tử:

"Nhị Trụ Tử nói, tôi cứ nâng cằm anh như thế, rồi anh lùi lại từng bước, chúng ta giữ tư thế tình tứ này rời khỏi khu vực này, sau đó tiếp tục tiến đến lâu đài của nữ hoàng."

"Không phải, chuyện này thật kỳ cục! Thực sự có ai yêu đương kiểu này không?"

Lâm Huyền phản đối:

"Tôi không phải cua, làm sao đi lùi được? Hơn nữa, tôi không có mắt sau lưng, không thể giữ tư thế khó xử này mà đi cả đoạn đường được chứ?"

"Nhị Trụ Tử đúng là không đáng tin, cậu ta xem lén Đại Kiểm Miêu và chị dâu yêu đương, chỉ học được mỗi chiêu này sao? Còn các bước tiếp theo thì sao?"

Cuộc trò chuyện sôi nổi của hai người đã thu hút ánh mắt nghi ngờ không thân thiện của hai cặp đôi trong ngõ nhỏ.

Quả nhiên, tin tưởng vào trí thông minh của Nhị Trụ Tử là một sai lầm.

Chẳng mấy chốc, lính cầm súng và thổi còi chạy đến, theo sau là cặp đôi đã báo động:

"Hai người đó rõ ràng là kẻ xâm nhập!"

Tiếng còi báo động vang lên.

"Thở dài."

Lâm Huyền thở dài, nhìn đồng hồ, đã 9:30 tối, cũng đến lúc ra ngoài để đón Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đến nhà.

"Thôi kệ."

Hắn buông xuôi, kéo CC chạy về phía lâu đài của nữ hoàng:

"Hôm nay vốn dĩ không mong đạt được gì, coi như loại bỏ một lựa chọn sai lầm đi, dù là thầy Vệ hay Nhị Trụ Tử, rõ ràng đều không đáng tin."

CC nhìn về phía trước, đột nhiên mở to mắt:

"Lâm Huyền!"

Lâm Huyền quay đầu lại.

Thấy ngay nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mặt mình—

Bang!... ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền lại ngồi dậy từ trên giường.

Hắn xoa xoa thái dương, thở dài nói:

"Rốt cuộc là vì cái gì mà mình phải vào giấc mơ để bị bắn như vậy?"

Phải nói rằng.

Trong giấc mơ thứ năm ở thị trấn Nữ Vương, những kiểm duyệt viên tình yêu thực sự rất phiền phức, cứ động một chút là báo lính canh, quản lý cũng không phải bình thường.

Hắn dậy, nhìn đồng hồ trên bàn cạnh giường.

Chương 1177: Sân khấu kịch Đông Hải (6)

Triệu Anh Quân chắc sắp đến rồi.

Vì vậy, Lâm Huyền đi vào phòng tắm chỉnh lại tóc, thay đồ ngủ bằng quần áo thường ngày. Vừa từ phòng ngủ bước ra, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra.

Đầu tiên hắn thấy Triệu Anh Quân đang ôm chú chó phốc sóc VV, và Diêm Kiều Kiều đang đeo ba lô nhỏ đứng bên cạnh cô ấy.

"Chào mừng, chào mừng."

Lâm Huyền mỉm cười tránh sang một bên, để hai cô gái và một chú chó vào nhà:

"Chào Kiều Kiều, còn nhớ anh không?"

Vút.

Diêm Kiều Kiều giơ ngón tay trỏ lên, như khẩu súng vừa chĩa vào trán Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền."

"Haha, thông minh thật."

Lâm Huyền xoa đầu cô bé, rồi đứng dậy, kéo vào hai vali lớn và xe đẩy nhỏ chứa bát ăn và thức ăn của VV.

Đóng cửa lại.

Phòng khách vốn dĩ rộng rãi nay trở nên chật chội chưa từng có, như một sân khấu lớn với đầy đủ anh hùng hội tụ.

"Gâu!"

Triệu Anh Quân vừa đặt chú phốc sóc VV xuống đất, nó liền lao vào nằm lên chân Lâm Huyền:

"V-"

Triệu Anh Quân thấy cảnh này, cười nói:

"Cậu thấy đấy, nó vẫn thích cậu như vậy."

Nói xong.

Cô ấy quan sát căn nhà của Lâm Huyền:

"Nhà cậu gọn gàng sạch sẽ hơn tôi tưởng nhiều đấy."

"Phòng đó là phòng ngủ của cậu à?"

Triệu Anh Quân chỉ vào một phòng có đèn bàn sáng.

"Đúng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Bình thường tôi chỉ dùng phòng đó, các phòng khác đều trống."

"Gâu!"

Chú phốc sóc VV như phát hiện ra kho báu, chạy vào phòng ngủ của Lâm Huyền như tên lửa!

"Này..."

Triệu Anh Quân chưa kịp ngăn cản, Diêm Kiều Kiều cũng chạy

theo VV vào phòng ngủ của Lâm Huyền.

"Haizz..."

Triệu Anh Quân thở dài, lắc đầu bất lực:

"Hai đứa này thật sự rất hợp nhau. Từ khi Kiều Kiều đến, VV cũng vui vẻ hơn nhiều; Kiều Kiều cũng rất thích chơi với VV; bây giờ hai đứa như hình với bóng, Kiều Kiều còn muốn ôm VV ngủ nữa."

Cô ấy lại gọi vào trong phòng:

"Kiều Kiều, đừng lục lọi đồ của anh Lâm Huyền, đó là hành vi rất không lịch sự!"

"Không sao không sao."

Lâm Huyền xua tay, tỏ vẻ không để ý:

"Cứ để cô bé lục lọi, không có gì quan trọng đâu."

Cây ngay không sợ chết đứng.

Dù Diêm Kiều Kiều có lục lọi kỹ đến đâu cũng không tìm ra gì.

Hắn chỉ vào ghế sofa:

"Ngồi đi, để tôi rót cho cô ly nước."

Sau khi đặt hai vali và xe đẩy đồ ăn của VV vào góc phòng khách, Lâm Huyền rót cho Triệu Anh Quân một ly nước mát.

Triệu Anh Quân uống hai ngụm, ngượng ngùng nói:

"Thật phiền cậu quá Lâm Huyền, chuyện này tôi cũng ngại lắm, vì tôi biết, chăm sóc hai đứa này không phải là chuyện nhẹ nhàng gì."

"Rất tốt mà."

Lâm Huyền ngồi xuống đối diện bàn trà:

"Nhà tôi cũng cần thêm chút náo nhiệt, cô không biết đâu, từ khi tôi thuê căn nhà này sau khi tốt nghiệp đến giờ, nhà lúc nào cũng chỉ có mình tôi, chưa từng náo nhiệt như hôm nay."

Triệu Anh Quân đặt ly nước xuống:

"Lúc nào cũng chỉ mình cậu à?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền ngơ ngác trả lời:

"Tôi—"

Cộc cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang lời Lâm Huyền, hắn và Triệu Anh Quân cùng nhìn về phía cửa chính phòng khách.

Vừa nãy Lâm Huyền đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã, nhưng không ngờ lại là đến nhà mình!

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa không thể chờ đợi.

Triệu Anh Quân chậm rãi đứng dậy từ ghế sofa, gạt tóc ra sau tai:

"Có phải... tôi đến không đúng lúc không?"

"Không đâu."

Lâm Huyền nhún vai:

"Tôi cũng không biết là ai."

Nói rồi, hắn lớn tiếng hỏi ra ngoài:

"Ai đó?"

"Là tớ! Mở cửa mở cửa! Nhanh lên tớ không chịu nổi rồi! Nhanh lên Lâm Huyền!"

Nghe giọng.

Có thể nhận ra là Cao Dương.

Cậu ta đến vào lúc này làm gì?

Lâm Huyền đi đến cửa, vặn tay nắm mở cửa:

"Sao cậu lại đến?"

"Ôi trời tớ tình cờ ăn ở quán vỉa hè gần nhà cậu, nghĩ đến tìm cậu trò chuyện. Tớ ăn mấy con tôm càng ngoài đó không tươi! Nửa chừng bụng dở chứng! Tránh ra tránh ra, tớ sắp nổ tung rồi! Tớ—"

Cao Dương xiết chặt mông, bước đi khập khiễng vào nhà như một người tàn tật.

Kết quả.

Vừa bước vào phòng khách với dáng vẻ kỳ quái như vậy, cậu ta đã nhìn thấy Triệu Anh Quân, một cô gái ăn mặc trang nhã, khí chất thanh tao.

Suýt nữa thì phun ra!

"Tớ..."

Cậu ta trợn to mắt, không nói nên lời.

Nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn Triệu Anh Quân, lại nhìn đồng hồ

treo tường, thời gian hiện tại là 22:23.

Hít một hơi sâu.

Cậu ta không chỉ hít một hơi lạnh.

Chết rồi.

Mình phá hỏng rồi!

Phá hỏng chuyện tốt của anh em!

Vào thời điểm này, một nam một nữ ở nhà riêng...

Vẫn là hai người vốn dĩ đã có tình cảm mập mờ!

Vậy thì...

Vậy thì còn làm gì được nữa!

Cao Dương lúc này tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng cuối cùng, dòng nước xiết trong bụng khiến lý trí thắng thế tình bạn, cậu ta tiếp tục xiết chặt, nhanh chóng di chuyển từng bước nhỏ, vừa đi vừa vẫy tay liên tục:

"Tớ... tớ... tớ chỉ đến mượn nhà vệ sinh thôi, các cậu cứ tiếp tục! Coi như tớ không tồn tại! Tớ đi vệ sinh xong sẽ đi ngay!"

Chương 1178: Sân khấu kịch Đông Hải (7)

Cậu ta đóng sầm cửa kính nhà vệ sinh, bắt đầu xả hàng ồ ạt bên trong.

Triệu Anh Quân khẽ nhíu mày.

Nhìn về phía góc mà con cua lớn vừa rời đi với vẻ bối rối, cô ấy nhìn Lâm Huyền đầy thắc mắc:

"Đó là bạn của cậu à?"

Lâm Huyền suy nghĩ.

Có vẻ như, Triệu Anh Quân và Cao Dương chưa từng gặp mặt chính thức.

Hoàng Tước thì lại rất quen thuộc với Cao Dương, biết cậu ta là bạn từ nhỏ của mình, biết hai người có mối quan hệ rất tốt, cũng biết rằng Cao Dương là người đáng tin cậy.

Và Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân của một thời không khác.

Vậy đương nhiên là qua bản thân mình ở thời không đó mà quen biết với Cao Dương.

Tưởng rằng, hai người này sẽ gặp nhau trong một dịp trang trọng hơn.

Không ngờ rằng!

Cao Dương xuất hiện không bao giờ làm người ta thất vọng.

Đồng thời...

Cũng chắc chắn để lại ấn tượng khó quên.

Giống như lúc này, trào dâng mãnh liệt, khắc sâu vào tâm trí.

"Ờ... Đây là bạn từ nhỏ của tôi, chúng tôi chơi với nhau từ bé."

Lâm Huyền giải thích:

"Còn nhớ lúc cô cho tôi thêm một vé mời đến tiệc mừng của MX không? Tôi đã đưa cậu ta đi cùng, nhưng hôm đó cậu ta chỉ lo ăn uống, có lẽ cô không nhớ cậu ta đâu."

"Cậu ta tên là Cao Dương, có thể nói là người bạn tốt nhất trong đời tôi. Chuyện vừa rồi... cô đừng bận tâm quá, thực ra Cao Dương cũng là người khá tốt."

Triệu Anh Quân ồ lên một tiếng.

Hiểu ra thân phận của Cao Dương:

"Hóa ra là bạn thân nhất của cậu..."

Cô ấy khẽ cười, lắc đầu:

"Con người ai cũng có lúc phải giải quyết những nhu cầu cấp bách, có thể hiểu được."

"Tôi luôn tin vào câu nói 'vật hợp theo loài, người hợp theo nhóm', nên Cao Dương nếu được cậu gọi là bạn tốt nhất, thì cậu ta chắc chắn cũng là người rất tốt."

Từ nhà vệ sinh vang lên tiếng xả nước,

Tiếng rửa tay,

Tiếng lấy giấy lau tay.

Rồi cửa nhà vệ sinh mở ra, Cao Dương bước ra, cười giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chào lại Triệu Anh Quân:

"Chào cô, người đẹp, tôi là Cao Dương, bạn tốt của Lâm Huyền."

"Lần đầu gặp mặt, nhưng tôi nghe Lâm Huyền nhắc đến cô nhiều lắm, cũng coi như ngưỡng mộ đã lâu."

"Vậy à."

Triệu Anh Quân nghe vậy cười khẽ, dường như nhìn Cao Dương có thêm phần thân thiện:

"Lâm Huyền thường nói về tôi à?"

"Đúng đúng đúng!"

Cao Dương giơ ngón cái lên khen ngợi:

"Lâm Huyền đã khen cô đến tận mây xanh! Nói cô đủ thứ tốt đẹp! Nói cô cái gì cũng tốt! Tôi—"

"Được rồi được rồi." Lâm Huyền ngắt lời, chỉ vào Triệu Anh Quân:

"Để tôi giới thiệu hai người với nhau. Đây là Triệu Anh Quân, sếp cũ của tớ; còn đây là Cao Dương, bạn từ nhỏ của tôi."

Giới thiệu ngắn gọn.

Hoàn thành cuộc gặp mặt lịch sử lần đầu tiên giữa Cao Dương và Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân rất lịch sự và khách sáo với Cao Dương, chắc hẳn muốn để lại ấn tượng tốt, còn Cao Dương thì muốn tìm một

khe gạch để chui xuống, vì lúc nãy quá mất mặt.

Thế là cậu ta tìm cơ hội, lách ra cửa, vẫy tay chào tạm biệt hai người:

"Tớ chỉ đến mượn nhà vệ sinh thôi! Tớ đi đây, còn phải tiếp tục ăn ở quán vỉa hè, hai người cứ tiếp tục, tạm biệt!"

Rầm.

Thân hình mập mạp của Cao Dương thể hiện sự linh hoạt bất ngờ, nhanh chóng biến mất, rồi đóng sầm cửa lại.

"..."

Lâm Huyền nhìn cánh cửa phòng đã đóng chặt.

Vội đến vội đi.

"Hừ."

Triệu Anh Quân khẽ cười, nhìn về hướng Cao Dương rời đi:

"Bạn của cậu thật thú vị."

"Điều này... cũng có thể coi là thú vị sao?"

Lâm Huyền không khỏi cảm thán sự bao dung của Triệu Anh Quân.

Lần đầu gặp mặt, mà để lại ấn tượng mạnh về chuyện không mấy tế nhị, Triệu Anh Quân lại chỉ thấy Cao Dương thú vị.

Nếu Cao Dương biết được đánh giá này.

Chắc chắn sẽ giương cao ngọn cờ Triệu Anh Quân, cảm ơn vì đã cứu vớt và bỏ qua hành vi suýt chút nữa gây mất mặt của mình.

Lâm Huyền không muốn tiếp tục chủ đề có chút mùi này nữa,

nên chỉ vào phòng ngủ sạch sẽ:

"Cô có mang ga trải giường và chăn gối cho Diêm Kiều Kiều không? Nhân lúc cô bé và VV đang chơi yên tĩnh... chúng ta dọn giường cho cô bé nhé."

Thế là.

Hai người như một đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm, cùng nhau trải ga, bọc gối, chăn cho Diêm Kiều Kiều, đồng thời đặt chú mèo Rhine mà cô bé quen ôm ngủ lên đầu giường, vậy là chỗ ở tạm thời của cô bé đã được sắp xếp xong.

Triệu Anh Quân trở lại phòng khách, nhìn thấy Diêm Kiều Kiều và chú chó phốc sóc VV đang ngáp ngủ:

"Vậy hai đứa ở đây vài ngày, nhờ anh Lâm Huyền chăm sóc nhé."

"Nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời đấy."

Cô ấy cúi xuống, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"VV thì không nói làm gì, nó đã quen với Lâm Huyền. Còn Kiều Kiều, em cũng gặp anh Lâm Huyền rồi, mấy ngày này không được nghịch ngợm, phải nghe lời anh ấy, biết chưa?"

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay chào Triệu Anh Quân:

"Chị về nhé."

"Gâu gâu!"

Hai đứa nhỏ này... chào tạm biệt Triệu Anh Quân một cách dứt khoát khiến Lâm Huyền không khỏi bật cười.

Hắn bước ra cửa tiễn khách:

"Kiều Kiều ở nhà, tôi không xuống tiễn cô được, cô đi chậm thôi, chúc cô lên đường thuận lợi, sớm quay về Đông Hải."

Chương 1179: Sân khấu kịch Đông Hải (8)

Triệu Anh Quân cũng cúi đầu cười, gật đầu:

"Tôi sẽ cố gắng về sớm."

"Hy vọng Kiều Kiều không gây phiền phức cho cậu, và hy vọng... cậu sẽ thích Kiều Kiều."...

Sau khi Triệu Anh Quân rời đi.

Diêm Kiều Kiều và VV đã chơi cả ngày, nhanh chóng chuẩn bị đi ngủ.

VV thì đơn giản.

Cắn ổ ngủ của mình kéo đến bên giường Diêm Kiều Kiều, cuộn tròn lại và ngủ ngay lập tức.

Kỹ năng đặc biệt này thật giống hệt mình.

Diêm Kiều Kiều thì phức tạp hơn chút, còn phải đánh răng, rửa mặt; nhưng may mà Triệu Anh Quân đã rèn luyện cho cô bé thói quen này, bây giờ Diêm Kiều Kiều đã trở thành một cô bé ngoan ngoãn và chủ động.

Sau khi chắc chắn cô bé đã nằm ngủ, đắp chăn kỹ, Lâm Huyền đứng ở cửa, tắt đèn phòng, nhìn vào bóng tối hoàn toàn che khuất ánh trăng:

"Ngủ ngon, Kiều Kiều."

"Ngủ ngon..."

Giọng nói non nớt và nhẹ nhàng vang lên từ trong bóng tối hoàn toàn che khuất ánh trăng:

"Anh Lâm Huyền."...

Sáng hôm sau, hắn dậy sớm nấu ăn cho Diêm Kiều Kiều và đổ bát thức ăn cho VV.

Sau đó hắn chuẩn bị đến đại học Đông Hải, đến phòng thí nghiệm liên hợp Rhine một chuyến.

Lâm Huyền đến tìm Lưu Phong vì hai việc:

Thứ nhất, hắn cảm thấy không thể học được kỹ thuật đóng vai tình nhân từ cụ Vệ Thắng Kim và Nhị Trụ Tử. Thay vào đó, Lâm Huyền nghĩ đến việc hỏi Lưu Phong, người tự xưng là chuyên gia tình cảm. Mối tình sống chết giữa hắn ta và Lý Thất Thất, Lâm Huyền đã chứng kiến toàn bộ và cảm thấy rất cảm động. Có lẽ Lưu Phong thực sự có thể đưa ra những ý kiến xây dựng để giúp CC đóng vai một cô gái đang yêu.

Thứ hai, bên Vương ca đã bắt đầu xây dựng phòng thí nghiệm Rhine mới, để chuẩn bị cho việc chế tạo thiết bị xuyên thời không trong tương lai; sau đó đài thiên văn cũng đã chọn được địa điểm, chuẩn bị nhanh chóng lắp đặt một kính viễn vọng vô tuyến nhỏ để phát hiện hạt thời không... bây giờ hai việc này đều đã hoàn thành, Lâm Huyền cũng định báo cáo lại cho Lưu Phong.

Rửa mặt xong.

Thay quần áo.

Bước vào phòng khách.

Phát hiện Diêm Kiều Kiều đã mặc chiếc váy liền màu trắng

sữa, ôm trong lòng chú chó phốc sóc trắng VV, đang chờ mình.

Lâm Huyền nhìn cô bé và chú chó:

"Các em cũng muốn đi cùng à?"

Diêm Kiều Kiều và VV trong lòng cô bé đồng thời gật đầu:

"Em muốn ra ngoài chơi."

"Được thôi."

Lâm Huyền vốn dĩ cũng không yên tâm để Diêm Kiều Kiều ở nhà một mình.

Đây đúng là người nhà của Triệu Anh Quân...

Nếu chẳng may để lạc mất cô bé, thì biết ăn nói thế nào?

Vì vậy.

Hắn quyết định mang cô bé đi cùng.

Đi xe Alphard đến khuôn viên đại học Đông Hải, vào phòng thí nghiệm liên hợp Rhine, tầng hai.

Lâm Huyền bước vào phòng trước.

Lưu Phong đang bận rộn ngẩng đầu lên.

Rồi ngay lập tức!

Hắn ta mở to mắt!

Phía sau Lâm Huyền...

Là một cánh đồng bồ công anh trắng khổng lồ.

Đó là một chú chó nhỏ màu trắng, lông mềm mại và phồng

xốp.

Và người ôm chú chó nhỏ bước vào.

Là một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi!

"Dãy số cấp số cộng!"

Lưu Phong phấn khích hét lên:

"Cuối cùng dãy số cấp số cộng đã hoàn chỉnh! Lâm Huyền, cậu thấy không, tôi đã nói đúng mà? Toán học chính xác là như vậy, tuyệt đối là như vậy!"

Haiz.

Lâm Huyền thở dài.

Hắn không biết nói gì với chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này, không thèm để ý, xua tay:

"Được rồi được rồi, coi như anh đoán đúng rồi có được không? Dù sao trò đùa cấp số cộng này từ nay về sau chắc cũng không xuất hiện nữa, lần này coi như anh thắng."

"Chúng ta không nói chuyện này nữa, hôm nay tôi có việc cần bàn với anh."

Lưu Phong mỉm cười, bước ra từ sau bàn thí nghiệm:

"Vậy xem ra thật trùng hợp... tôi cũng có một phát hiện mới về 'hạt thời không' muốn nói với cậu!"

"Ồ?"

Nghe có vẻ như chuyện của Lưu Phong quan trọng hơn.

Lâm Huyền ra hiệu cho hắn ta nói trước:

"Cuối cùng nghiên cứu của anh đã trở lại đúng hướng rồi, nói nghe xem, nghiên cứu về hạt thời không của anh có tiến triển gì?"

Lưu Phong bước đến bàn thí nghiệm gần cửa sổ, cầm chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng do Jask tặng.

Nhập mật mã xong.

Cửa tủ lạnh bật mở.

Lưu Phong cầm chiếc tủ lạnh nhỏ chứa những hạt thời không lười biếng, ổn định, với các sợi điện xanh dương phân bố đều, đi đến, giọng nói đầy phấn khích:

"Cậu có thể không tin."

Lưu Phong chỉ vào chiếc tủ lạnh nhỏ chứa các hạt thời không đã mất năng lượng:

"'Tôi tình cờ phát hiện... những hạt thời không đã mất năng lượng này, có cơ hội khôi phục năng lượng!'"

"Gì cơ?"

Lâm Huyền ngạc nhiên với kết luận này.

Thứ này thần kỳ vậy sao?

Không thể để Jask biết được chuyện này... nếu ông ấy biết, chắc chắn sẽ đòi lại những hạt thời không ở trạng thái liên kết đã mất năng lượng này!

Cùng với Lâm Huyền bước tới, còn có cô bé tò mò Diêm Kiều Kiều.

Cô bé cùng chú chó phốc sóc trong lòng, đều mở to mắt tròn xoe, nhìn vào những hạt thời không xanh sáng đẹp đẽ trong chiếc tủ lạnh nhỏ... đưa tay vào...

"Lâm Huyền, tôi cũng như cậu, rất ngạc nhiên với phát hiện này!"

Lưu Phong ôm chiếc tủ lạnh nhỏ, vô cùng phấn khích:

"Nhưng điều này thực sự là sự thật! Chỉ cần chúng ta tìm ra phương pháp hợp lý, nhất định có thể... ồ?"

Hắn ta cúi xuống.

Lúc này mới chú ý.

Tay phải của cô bé đi cùng Lâm Huyền, đã thò vào trong tủ lạnh...

Chạm vào hạt thời không!

Chương 1180: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (1)

Lưu Phong cúi xuống.

Cô bé đáng yêu với đôi mắt trong trẻo, đang đưa tay vào tủ lạnh nhỏ, cố gắng nắm lấy hạt thời không, nhưng đều vô ích.

"Có vui không? Cô bé?"

Diêm Kiều Kiều dường như gặp phải đối thủ, chăm chú cố gắng nắm lấy hạt thời không không có thực thể.

Lưu Phong giữ tư thế mở cửa tủ lạnh, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tôi còn chưa kịp hỏi, cô bé này là ai? Từ đâu đến?"

"Là con nhà họ hàng của sếp cũ tôi, Triệu Anh Quân, tên là Diêm Kiều Kiều."

Lâm Huyền giới thiệu:

"Anh còn chưa gặp Triệu Anh Quân đâu, có cơ hội gặp, chắc chắn anh sẽ ngạc nhiên thấy Kiều Kiều và Anh Quân giống nhau đến mức nào, như hai chị em ruột vậy."

Hắn đột nhiên cảm thấy những cuộc gặp gỡ và tình cờ của thời không thật sự rất thú vị.

Ví dụ như.

Hoàng Tước biết Cao Dương từ trước, và còn nhớ rõ lần đầu

tiên gặp Cao Dương, cậu ta xiết chặt mông, sắp sửa "bùng nổ".

Vì vậy...

Lần đầu tiên ở căn cứ phóng vệ tinh Cửu Tuyền, khi cô ấy nghe thấy tên Cao Dương từ hắn, mới có nụ cười phức tạp và thấu hiểu như vậy.

Đây chẳng phải là một vòng lặp khép kín sao?

Mặc dù thay đổi thời không, lần đầu gặp gỡ giữa Hoàng Tước và Cao Dương có thể không đậm mùi "chất thải" như đêm qua, nhưng với tính cách của Cao Dương... e rằng cũng chẳng khác biệt gì nhiều về bản chất và mức độ hài hước.

Nhìn lại phía Lưu Phong.

Hoàng Tước rõ ràng cũng biết mối quan hệ giữa hắn và Lưu Phong, có thông tin gì cũng không giấu giếm trước Lưu Phong.

Điều này thật thú vị.

Lâm Huyền không khỏi mong chờ, lần gặp đầu tiên giữa Lưu Phong và Triệu Anh Quân sẽ là khi nào? Sẽ có chuyện gì xảy ra?

Hắn cảm thấy trong khoảng thời gian này.

Quan hệ giữa hắn và Triệu Anh Quân thật sự rất thân thiết, nhưng sự thân thiết này không phải với Triệu Anh Quân thực sự, mà là thông qua Hoàng Tước, thông qua Triệu Anh Quân trong giấc mơ thứ ba, người đã chờ đợi đau khổ suốt 600 năm.

Nói trắng ra, không liên quan nhiều đến Triệu Anh Quân của thế giới thực năm 2024.

Nhưng bây giờ khác rồi.

Hắn cảm thấy quan hệ giữa hắn và Triệu Anh Quân tiếp tục

tiến gần hơn.

Hắn đã gặp bố mẹ Triệu Anh Quân, cùng ăn bữa cơm, bây giờ lại giúp chăm sóc "con" và chó của cô ấy, những điều này trước đây không hề có.

Đứng ở góc độ của Triệu Anh Quân, cũng vậy.

Trước đây cô ấy và Lâm Huyền luôn chỉ là đồng nghiệp bình thường, nhìn có vẻ gần gũi, nhưng luôn có một lớp màng ngăn không thể bước vào thế giới của đối phương.

Cô ấy chưa từng gặp bạn bè của Lâm Huyền, không biết gì về cuộc sống ngoài công việc của hắn.

Bây giờ cũng khác rồi.

Cô ấy đã quen biết Cao Dương, có thể bước tiếp theo, cũng sẽ có cơ hội quen biết quân sư của hắn là Lưu Phong.

Vậy thì...

Bước tiếp theo là gì?

[Có lẽ sẽ hiểu rõ hơn về mình?]

Hiểu rõ bí mật của mình,

Hiểu rõ mục đích của mình,

Hiểu rõ những khó khăn của mình,

Hiểu rõ những nguy hiểm mình đã trải qua và những kẻ thù mình đang đối mặt.

Lâm Huyền không chắc chắn.

Hắn vẫn có một mối lo ngại... sợ rằng kết cục của Triệu Anh

Quân sẽ giống như Hoàng Tước, đau lòng đến xót xa.

Những nỗ lực gần đây của hắn, việc cố gắng tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đều nhằm thay đổi số phận của nhiều người, thay đổi lịch sử thất bại.

Nếu sự tồn tại của hắn chỉ làm lịch sử thất bại lặp lại thêm một lần... thì có ý nghĩa gì nữa?

Thực ra không chỉ riêng với Triệu Anh Quân hắn mới có mối lo ngại này.

Những bí mật của hắn cũng chưa từng nói cho Lưu Phong, Cao Dương, Sở An Tình, những người hắn hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng rồi sẽ có ngày phải nói ra chứ?

Đợi đến khi mình gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có sức mạnh đối kháng với kẻ thù!

"Triệu Anh Quân à."

Lưu Phong lẩm bẩm tên này.

Rồi đặt tủ lạnh nhỏ xuống, cầm phấn, viết vài cái tên lên bảng đen sau lưng—

Diêm Kiều Kiều, Sở An Tình, Tô Tô, Hoàng Tước

Sắp xếp tuổi của bốn người, rồi nghiêm túc lắc đầu:

"Nhưng... trong dãy số cấp số cộng này, đã không còn chỗ cho Triệu Anh Quân nữa?"

Lâm Huyền bất lực thở dài:

"Anh thật sự quá lắm rồi, sau này đừng nhắc đến trò đùa cấp số cộng này nữa được không? Nó đã hoàn chỉnh rồi, kết thúc rồi,

sẽ không có thêm thành viên mới."

"Nhưng cuộc sống và chiến đấu của tôi vẫn phải tiếp tục, tôi chắc chắn sẽ gặp nhiều bạn bè hơn, nhiều đồng đội hơn, thậm chí... nhiều kẻ thù hơn, có nam thì cũng có nữ."

"Tôi không thể sống cả đời dưới sự kiểm soát của cái bóng cấp số cộng chứ? Xóa bảng đi, chúng ta nghiêm túc nói chuyện chính."

Dặn dò xong Lưu Phong, Lâm Huyền nhìn Diêm Kiều Kiều vẫn đang cố gắng chiến đấu với hạt thời không, tiến đến xoa đầu cô bé:

"Bỏ cuộc đi, thứ này vốn dĩ không thể nắm được, nó không có thực thể."

Diêm Kiều Kiều đứng thẳng dậy, lùi lại.

Gật đầu.

Cô bé đành chấp nhận sự thật này.

Đây cũng là điều mà Lâm Huyền và Lưu Phong đã xác nhận nhiều lần...

Con người bình thường chạm vào hạt thời không, dù có hay không có năng lượng, cũng sẽ không có chuyện gì tốt hay xấu xảy ra, nói chung là không có gì xảy ra cả.

Chương 1181: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (2)

Hạt thời không này không có năng lượng, Lâm Huyền và Lưu Phong đã chạm vào rất nhiều lần.

Cách đây vài ngày khi nó còn năng lượng, Jask cũng đã trực tiếp khuấy bằng tay.

Mọi người đều bình an vô sự.

Vậy nên Diêm Kiều Kiều đương nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì khi cầm nắm nó, vì vậy hai người họ đã để mặc cô bé chơi mà không ngăn cản.

"Được rồi Kiều Kiều, em và VV chơi ở đằng kia trước nhé, anh và Lưu Phong có chuyện cần bàn."

Vụt.

Diêm Kiều Kiều giơ ngón tay chỉ vào Lưu Phong trước bảng đen:

"Anh Lưu Phong."

Cô bé đã ghi nhớ tên này.

Sau đó nghe lời ôm VV, đến chỗ rộng rãi phía sau phòng thí nghiệm chơi.

"Cô bé này ngoan thật."

Lưu Phong khen ngợi:

"Lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân, cậu nhìn chiều cao của cô bé mà xem. Vậy theo cậu nói Diêm Kiều Kiều giống Triệu Anh Quân, thì chắc chắn Triệu Anh Quân cũng rất đẹp."

"Cậu lại đây, Lâm Huyền, tôi sẽ nói cho cậu nghe về giả thuyết của mình."

Hắn ta đưa Lâm Huyền đến một bàn thí nghiệm đầy biểu đồ dữ liệu, chỉ vào những dữ liệu phức tạp và đồ thị sóng để giải thích cho Lâm Huyền:

"Những biểu đồ này cậu có thể không hiểu, nhưng tôi có thể khẳng định với cậu, tính hoạt động của hạt thời không, sau khi mất đi, sẽ không bao giờ khôi phục lại được."

"Giống như hạt mà chúng ta đã bắt được, và hạt mà Jask tặng chúng ta, tính hoạt động của chúng mãi mãi sẽ như thế, không còn nhảy nhót lung tung, không tuân theo quy tắc vật lý nữa."

"Nói cách khác, tính hoạt động của hạt thời không là một lần duy nhất. Nhưng năng lượng thời không bên trong nó thì khác! Cậu biết tôi đã phát hiện ra điều này như thế nào không? Hạt mà cậu đã mang đi trước đây, tôi có lưu trữ dữ liệu, và so với hạt mà Jask tặng cho cậu... mặc dù cả hai đều được coi là cạn kiệt năng lượng, nhưng mức độ cạn kiệt là có sự khác biệt rõ rệt!"

"Giống như pin, hai viên pin cùng hết điện, không sử dụng được, nhưng lượng điện còn lại bên trong chúng có giống nhau không?"

"Điều đó rõ ràng là không thể! Lượng điện còn lại phụ thuộc vào mục đích sử dụng của pin. Nếu chỉ được sử dụng trong xe điều khiển từ xa của trẻ em, thì pin vẫn còn nhiều điện. Nó chỉ không đủ để điều khiển xe, nhưng nếu cậu đặt viên pin trông như hết điện vào điều khiển điều hòa, đảm bảo cậu vẫn có thể dùng được trong thời gian dài."

"Điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là—"

"'Cơ chế năng lượng của hạt thời không rất giống với cơ chế lưu trữ năng lượng của pin. Vì hầu hết các loại pin đều có thể phản ứng ngược, sạc lại và sử dụng lại... thì có lẽ hạt thời không cũng vậy! Chắc chắn phải có cách để làm cho hạt thời không đã mất năng lượng được sạc lại năng lượng, trở nên có thể sử dụng lại!'"...

Lâm Huyền lắng nghe lý thuyết của Lưu Phong, gật đầu.

Nguyên lý tuy không rõ ràng.

Nhưng kết luận rất rõ ràng và thuyết phục.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền nói:

"Nhưng đây vẫn chỉ là một giả thuyết chưa thể kiểm chứng, anh chỉ mới phát hiện hiện tượng lưu trữ năng lượng của hạt thời không, nhưng chưa biết cách làm cho nó hồi phục năng lượng."

"Anh có ý tưởng nào không? Nếu thực sự có thể làm cho hạt thời không trong trạng thái liên kết hồi phục năng lượng... rồi kết hợp với thiết bị xuyên thời không, thì sẽ trở thành vũ khí tối thượng cho việc du hành thời gian, trở về quá khứ và lịch sử."

"Và, sử dụng hạt thời không trong trạng thái liên kết để du hành thời gian không chỉ đảm bảo có thể quay lại thời điểm hiện tại, mà còn có thể một mức độ nào đó phớt lờ các quy luật thời không. Mặc dù không biết liệu có thể hoàn toàn tự do nhưng ít nhất nếu tôi sử dụng hạt thời không trong trạng thái liên kết để quay lại quá khứ, người ở thời kỳ đó hoàn toàn không thể làm tổn thương tôi, đây là một cuộc hành trình thời gian hoàn toàn an toàn."

Lưu Phong suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu:

"Cậu đã từng đề cập đến việc thành lập một phòng thí nghiệm hoàn toàn mới, tuyển dụng nhiều nhân tài đáng tin cậy hơn. Tôi nghĩ những việc này có thể tiến hành đồng thời."

"Về cách làm cho hạt thời không hồi phục năng lượng, tôi hiện tại cũng chưa có manh mối, nhưng theo trực giác của tôi... có lẽ liên quan đến độ cong thời không và sự thay đổi của đường dây thế giới, thậm chí... có thể liên quan đến 'hằng số vũ trụ'."

"Chỉ là hiện tại chúng ta không có dữ liệu, không có quy luật, nhiều giả thuyết và lý thuyết không thể tiếp tục đi sâu. Có lẽ... phải đợi đến lần thay đổi giá trị tiếp theo trên đồng hồ thời không, chúng ta mới có thể tiếp tục nghiên cứu."

Nói đến đây.

Hai người lại ngẩng đầu, nhìn chiếc đồng hồ thời không màu trắng, vuông vức và bình thường trên bàn thí nghiệm ở giữa phòng thí nghiệm.

Chỉ số trên đồng hồ vẫn hiển thị 0. 0000042.

Điều này có nghĩa là, họ vẫn đang ở trên đường dây thế giới 0. 0000042. chưa xảy ra bất kỳ sự thay đổi hay nhảy vọt nào.

Lâm Huyền có trong tay quân át chủ bài có thể làm thay đổi đáng kể đường dây thế giới.

Chỉ là...

Bây giờ chưa phải lúc để đưa nó ra.

"Được rồi."

Chương 1182: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (3)

Lâm Huyền không thúc giục tiến độ của Lưu Phong nữa, hắn biết thúc giục cũng vô ích:

"Vậy thì cứ chờ đợi sự thay đổi tiếp theo của giá trị trên đồng hồ thời không, đến lúc đó thu hoạch một cách lớn, bao gồm cả thông tin về tọa độ thời không."

"Tôi đến đây hôm nay, chủ yếu là vì hai việc."

Hắn trước tiên kể cho Lưu Phong về tiến trình của phòng thí nghiệm mới, mặc dù vấn đề nhân sự đáng tin cậy chưa giải quyết được, nhưng trước tiên giải quyết vấn đề địa điểm và thiết bị, vì xây dựng những thứ này rất tốn thời gian.

Vấn đề về đài thiên văn, chắc chắn không thể thuê lâu dài từ đài thiên văn Fast ở Quý Châu. Vì vậy, để quét không gian gần Trái Đất 24/7 không gián đoạn, cần phải có đài thiên văn của riêng mình và kính viễn vọng vô tuyến của riêng mình.

May mắn là Lưu Phong hiện tại đã nghiên cứu rất sâu về hạt thời không.

Chỉ cần một máy dò vi mô cũng có thể giám sát các hạt thời không trong vòng 2000 km, đây là tiến bộ về kỹ thuật và lý thuyết của Lưu Phong.

Hiện nay.

Lưu Phong chỉ cần một đài thiên văn nhỏ, một kính viễn vọng vô tuyến nhỏ, là đủ để định vị không gian trong quỹ đạo sao Mộc...

một khi có hạt thời không bay vào, sẽ phát tín hiệu cảnh báo ngay lập tức.

Điều này là đủ.

Tóm lại, từ hôm nay trở đi, chuẩn bị thiết bị xuyên thời không, và quan sát và bắt hạt thời không tiếp theo, cả hai đều phải tiến hành đồng thời!

"Sau đó, đến việc thứ hai."

Lâm Huyền xoa mũi.

Bắt đầu nói:

"Anh không phải lúc nào cũng tự xưng là chuyên gia tình cảm sao? Tôi muốn hỏi cậu, một phụ nữ đang yêu cuồng nhiệt thực sự là như thế nào?"

"Hừ hừ hừ-"

Lưu Phong nghe thấy câu hỏi đã chờ đợi từ lâu này, như một người cha từ bi, nở nụ cười hài lòng và tự hào:

"Cuối cùng thì cậu cũng thông suốt rồi, Lâm Huyền, tôi đã đợi câu hỏi này từ lâu! Cuối cùng cậu cũng bắt đầu yêu rồi à?"

"Không không không."

Lâm Huyền xua tay:

"Hiện tại tôi có quá nhiều việc chất đống, làm sao mà có tâm trí để yêu đương? Chỉ là bây giờ tôi gặp phải một số rắc rối, để giải quyết thì phải làm cho một phụ nữ không có kinh nghiệm yêu đương, hoàn hảo đóng vai người yêu cuồng nhiệt, và phải đủ giả để qua mắt người khác."

"Hiểu không? Trọng điểm là đóng vai! Diễn xuất! Anh chắc

chắn có nhiều kinh nghiệm đúng không? Mặc dù anh chỉ có một mối tình... nhưng mối tình đó thật sự khắc cốt ghi tâm, và anh với Lý Thất Thất từ thời đại học đã bắt đầu yêu nhau, chắc chắn rất ngọt ngào và mãnh liệt."

Lưu Phong gật đầu:

"Đúng vậy."

Hắn ta đẩy gọng kính trên mũi, ánh mắt đầy tình cảm:

"Yên tâm đi, tôi rất rành về tình cảm, và tôi nhớ rõ những thời khắc đẹp đẽ từng trải qua với Thất Thất. Đóng vai một người phụ nữ đang yêu cuồng nhiệt, có gì khó đâu?"

"Đến đây, đến đây, cậu qua đây, đứng trước mặt tôi, tôi sẽ dạy cậu từng bước."

Lưu Phong vẫy tay gọi Lâm Huyền.

Ra hiệu hắn bước đến gần.

Có vẻ như là muốn hướng dẫn thực hành.

"Không cần không cần, không phải tôi diễn, anh diễn cho tôi xem thì có ích gì?"

Lâm Huyền xua tay:

"Anh chỉ cần nói cho tôi bằng lời là được, chỉ cho tôi cách diễn sao cho giống."

Lưu Phong vẫn khăng khăng gọi Lâm Huyền đến:

"Không được! Nếu cậu muốn diễn cho giống, thần thái, biểu cảm, ánh mắt còn quan trọng hơn hành động và quy trình."

"Tại sao thật giả lẫn lộn lại dễ bị phát hiện? Cậu nghĩ đó là

vấn đề về hành động thân mật và cách gọi nhau sao? Không... hoàn toàn là do thần thái và ánh mắt bán đứng các cậu! Ánh mắt của người thật sự có tình cảm là đầy yêu thương, chan chứa tình cảm."

"Nếu cậu không thể diễn tả được cảm giác này, thì có ôm chặt đến đâu cũng vô ích, mau lại đây! Tôi sẽ diễn cho cậu xem!"

Lâm Huyền bất lực, bước tới.

Lưu Phong bắt chước dáng vẻ của Lý Thất Thất, với ánh mắt đắm đuối và nụ cười chân thành, nhìn vào mắt Lâm Huyền, sau đó...

Nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Xì——

Lâm Huyền không thể không khâm phục diễn xuất của Lưu Phong, thật sự khiến hắn nổi cả da gà! Diễn viên Oscar, thật là đáng sợ.

"Lâm Huyền, nhìn vào mắt tôi."

Lưu Phong chớp chớp đôi mắt như nước mùa thu, một cái nhìn sâu thẳm, nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

"Ôm eo tôi."

"Hả?"

Lâm Huyền ngây người:

"Phải diễn nhập tâm như vậy sao?"

"Mau lên."

Lưu Phong thúc giục:

"Cặp đôi thực sự là như vậy, tất cả đều tự nhiên, từ trong ra ngoài, tình cảm từ trái tim phát ra, tràn qua ánh mắt, và rơi vào vòng eo."

Được rồi.

Đã lên thuyền giặc, cũng chỉ có thể tìm mọi cách mà chữa bệnh.

Lâm Huyền đành phải phối hợp với Lưu Phong, ôm lấy eo hắn ta...

Không khỏi cảm thán.

Nếu như CC có được một phần mười diễn xuất của Lưu Phong, chắc chắn có thể hoàn hảo vượt qua con đường tình nhân đó.

Bởi vì ánh mắt của Lưu Phong thật sự quá tuyệt vời!

Chương 1183: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (4)

Nếu không phải Lưu Phong là nam, Lâm Huyền đã nghi ngờ hắn ta yêu mình rồi!

Đột nhiên.

Hai người cảm nhận được một ánh nhìn kỳ lạ, cả hai quay đầu nhìn về phía bên kia của phòng thí nghiệm—

Chỉ thấy.

Lúc này Diêm Kiều Kiều ôm chú chó phốc sóc VV trong lòng.

Một người một chó, ngạc nhiên nhìn hai người đàn ông đang dính vào nhau.

"Hai chú đang chơi gì vậy?"

Diêm Kiều Kiều tò mò hỏi:

"Em cũng muốn chơi."

"Hahaha, em còn quá nhỏ."

Lưu Phong lắc đầu cười nói:

"Chúng ta đang mô phỏng việc 'yêu đương'."

"Ồ."

Diêm Kiều Kiều gật đầu, ghi nhớ từ khóa không dành cho trẻ em này.

Phải nói thật.

Lâm Huyền cảm thấy Lưu Phong, với sự hiểu biết về tình yêu và hẹn hò, phù hợp hơn để hướng dẫn CC so với cụ Vệ Thắng Kim và Nhị Trụ Tử.

Hướng dẫn của cụ Vệ Thắng Kim quá cổ hủ;

Nhị Trụ Tử thì hoàn toàn dựa vào hình mẫu của chị dậu, quá mạnh mẽ;

Chỉ có hình mẫu Thất Thất của Lưu Phong là có vẻ phù hợp.

Bởi vì Thất Thất bản thân là người có học thức, dịu dàng, nhã nhặn, yên tĩnh nhưng không kém phần hoạt bát, kiên cường và không sợ cô đơn.

Đây mới là hình mẫu của một cô gái trẻ.

Bao gồm cả thái độ của cô ấy đối với tình yêu, tình cảm nồng nàn trong giai đoạn yêu đương cũng thích hợp để CC mô phỏng.

"Được rồi, tôi tạm tin vào lý thuyết của anh."

Lâm Huyền nghiêm túc ghi nhớ sự diễn giải tay trong tay của Lưu Phong, chuẩn bị tìm thời gian để truyền đạt lại cho CC trong giấc mơ, và một lần nữa vượt qua thử thách ở thị trấn Nữ Vương!

Nhưng hiện tại, hắn phải rời khỏi đại học Đông Hải.

Dù gì đã hứa với Triệu Anh Quân sẽ chăm sóc tốt cho Diêm Kiều Kiều, không thể để cả ngày cô bé ở trong phòng thí nghiệm tối tăm, xem hai người đàn ông diễn xuất kỳ quặc này được. ...

Rời khỏi phòng thí nghiệm Rhine, xuống tầng, lên xe thương mại Alphard, đến trung tâm mua sắm sầm uất nhất thành phố Đông Hải.

Sau khi đỗ xe tại bãi đậu xe ngầm.

Diêm Kiều Kiều cố gắng mở cửa xe.

Một lần!

Không mở được.

Lại cố thêm một lần!

Cửa xe vẫn không mở.

Cô bé quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Cửa xe không mở được."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Đây là cửa điện, không thể kéo mạnh bằng tay, chỉ cần nhấn nút này là được."...

Chú chó phốc sóc VV rõ ràng không thường xuyên ra ngoài vận động.

Chẳng bao lâu đã thở hổn hển, phải nằm trong lòng Lâm Huyền để đi nhờ, bốn chân ngắn ngủn không chịu đi tiếp.

Lâm Huyền dẫn Diêm Kiều Kiều chơi nhiều nơi, còn dẫn cô bé xem một bộ phim hoạt hình nổi tiếng được chiếu lại vào kỳ nghỉ lễ Quốc tế Lao động mùng 1 tháng 5—

"Howl's Moving Castle"

Diêm Kiều Kiều cũng xem rất chăm chú, đắm chìm trong phong cách vẽ tay rực rỡ và mềm mại của Miyazaki, cảm nhận sự kỳ diệu của phép thuật ngoại lai.

Lâm Huyền đã xem bộ phim này từ khi còn nhỏ.

Chỉ là hầu hết nội dung đã quên từ lâu.

Nghĩ kỹ lại...

Đã lâu lắm rồi hắn chưa có dịp thư giãn xem phim như vậy.

Mặc dù bên cạnh là Diêm Kiều Kiều, một cô bé không mấy quen thuộc.

Nhưng Lâm Huyền lại có một cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Cảm giác rất thoải mái.

Rất thư giãn.

Ra khỏi rạp chiếu phim, đúng lúc gặp khu trò chơi ăn tiền, một phần không thể thiếu ở mọi trung tâm mua sắm lớn, khu trò chơi bằng đồng xu, ở một số nơi còn có tên gọi là Thành Phố Hoạt Hình XX.

Nhưng thiết bị bên trong đều giống nhau.

Máy gắp thú bông, ném rổ, đua xe, đập chuột, đẩy xu...

Nói chung, đều là trò lừa tiền.

Tuy nhiên.

Diêm Kiều Kiều giơ ngón trỏ phán xét chính xác, chỉ vào khu trò chơi đầy màu sắc, âm nhạc rầm rộ phía trước:

"Muốn gắp thú bông."

"Haha, được thôi, đi nào."

Cả ngày, Lâm Huyền không từ chối bất cứ điều gì Diêm Kiều Kiều muốn làm, cô bé muốn làm gì hắn đều đồng ý, hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi hay chán nản.

Chỉ có VV là không chịu nổi nữa, mặt mày thể hiện rõ "Tôi muốn về nhà." "Tôi muốn ngủ." "Tôi không thể đi nữa."

Vì vậy, Lâm Huyền đã mua một chiếc túi xách lớn từ Jumei, đặt VV vào trong:

"VV, em cứ nằm trong này, muốn ngủ thì ngủ nhé."

"Đây là... 'Lâu Đài Di Động của VV'"

Phì—

Vô cùng hiếm hoi.

Diêm Kiều Kiều cười phá lên!

Trong một khoảnh khắc, vẻ đẹp như hoa lê nở rộ, làm rực rỡ cả mùa xuân.

Hóa ra Kiều Kiều cũng biết cười... Đây là lần đầu tiên hắn thấy cô bé ít nói này cười.

Xem ra, hôm nay cô bé thực sự rất vui.

Quả nhiên, con gái cười lên trông thật đáng yêu.

Lâm Huyền càng nhìn càng thấy đáng yêu, mang theo Lâu Đài Di Động của VV, nắm tay Diêm Kiều Kiều, cùng bước vào Thành Phố Hoạt Hình:

"Đi nào, anh sẽ giúp em gắp thú bông."

Mặc dù biết rõ hầu hết các máy móc bên trong đều là trò lừa tiền.

Nhưng lần trước khi VV giúp mình gắp thú bông cho Sở An Tình, đã truyền đạt nhiều kỹ thuật rất hữu ích, và lần này... Đến lúc áp dụng rồi.

Một, hai, ba...

Mặc dù không phải lần nào cũng thành công, nhưng ít nhất sau vài lần gắp, cuối cùng cũng có thể gắp được một con thú bông, điều này đã có thể coi là tay nghề cao rồi.

Trước khi vào khu trò chơi, Diêm Kiều Kiều tay không.

Chương 1184: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (5)

Nhưng khi ra ngoài, cô bé ôm đầy một đống thú bông đủ loại.

Lâm Huyền đề nghị, nếu không cầm nổi thì có thể đặt một số vào Lâu Đài Di Động của VV, nhưng Diêm Kiều Kiều lắc đầu từ chối, rõ ràng cô bé thích cảm giác ôm thành quả chiến lợi phẩm trong lòng hơn.

Ôi.

Phụ nữ, không kể tuổi tác, tâm lý thực ra đều giống nhau.

Một ngày bận rộn chơi đùa.

Về đến nhà, Diêm Kiều Kiều rửa mặt xong là ngủ ngay.

VV giống như đã chết, gọi mãi không tỉnh.

Lâm Huyền sờ nhịp tim và mạch, may quá... Vẫn còn sống, nên hắn đổ đầy nước và thức ăn vào bát của VV, đặt bên cạnh ổ của VV đang ngủ, rồi chuẩn bị rời khỏi phòng.

Nhìn Diêm Kiều Kiều và chú chó phốc sóc VV đang ngủ say.

Hắn đột nhiên chưa từng có cảm giác...

Cảm nhận được một cảm giác ấm áp mang tên "gia đình".

Nếu sau này mình kết hôn và có con.

Chắc hẳn cũng sẽ là những khoảnh khắc hạnh phúc và mãn nguyện như thế này?

Nhiều người đàn ông ở ngoài kia làm việc vất vả, chịu đựng đủ mọi khó khăn, nhưng vẫn luôn mỉm cười đối mặt.

Có lẽ nguồn động lực tinh thần hỗ trợ họ chính là những hình ảnh tương tự như trước mắt Lâm Huyền.

Sự ấm áp và hạnh phúc của gia đình là mục tiêu cuối cùng của cuộc chiến đấu, cũng là giới hạn sống còn thấp nhất của một người đàn ông.

"Chúc ngủ ngon, Kiều Kiều."

Lâm Huyền cúi xuống nhìn chú chó phốc sóc đang ngủ say:

"Chúc ngủ ngon, VV."

Chỉ là lần này.

Đôi người và chó ngủ say kia không đáp lại hắn. ...

Sáng hôm sau, Triệu Anh Quân đã quay lại sớm để đón Diêm Kiều Kiều và chú chó phốc sóc VV:

"Cảm ơn cậu, Lâm Huyền, một người đàn ông như cậu chắc chắn chưa từng chăm sóc trẻ con cũng như nuôi chó... Tôi sợ cậu mệt mỏi nên ngay sau khi kết thúc tang lễ, tôi đã vội vàng trở về. Hai ngày nay có mệt lắm không?"

"Không, không."

Lâm Huyền xua tay:

"Tôi còn rất vui vẻ, dù là Kiều Kiều hay VV, đều rất đáng yêu."

Nói xong.

Hắn cúi xuống, xoa đầu Diêm Kiều Kiều đang buộc tóc đuôi ngựa.

Kiều Kiều ngày càng thông minh và khả năng học hỏi cũng ngày càng tốt hơn.

Dù vẫn còn khá xa so với những cô bé 14 tuổi bình thường, nhưng Lâm Huyền cảm thấy cô bé đã có thể coi như một người bình thường. Có vẻ như sự khiếm khuyết về trí tuệ của Diêm Kiều Kiều không nghiêm trọng như hắn tưởng, Lâm Huyền vẫn rất vui mừng với kết quả này.

"Tạm biệt Kiều Kiều, khi nào muốn chơi cứ đến tìm anh."

Diêm Kiều Kiều ôm đầy những con thú bông từ máy gắp thú, gật đầu mạnh mẽ.

"Ồ, em đã gắp được nhiều thú bông vậy sao?"

Triệu Anh Quân cười hỏi Diêm Kiều Kiều:

"Anh Lâm Huyền giỏi không?"

"Rất giỏi." Diêm Kiều Kiều chân thành nói.

"Em có thích anh Lâm Huyền không?"

"Thích." Diêm Kiều Kiều luôn thẳng thắn.

"Vậy sau này chúng ta gọi anh Lâm Huyền cùng đi chơi nhé?"

"Được." Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, ánh mắt đầy kỳ vọng.

"Chúng tôi về trước đây, Lâm Huyền."

Triệu Anh Quân dẫn theo tài xế, người đã đẩy vali và xe đẩy vào thang máy. Triệu Anh Quân vẫy tay chào Lâm Huyền:

"Lần sau chúng ta cùng nhau đưa Kiều Kiều đi chơi nhé."

"Không vấn đề."

Lâm Huyền cũng vẫy tay:

"Hẹn gặp lại."...

Trở lại trạng thái "độc thân" và "tự do", cuối cùng có thể quay lại thế giới mộng cảnh để tiến độ.

Hiện giờ vẫn chưa đến 12 giờ.

Lâm Huyền ăn nhẹ.

Nằm lên giường.

Đi vào giấc mơ. ... ...

"Đã học được chưa?"

Lâm Huyền diễn lại nguyên xi "hình mẫu Thất Thất" do Lưu Phong dạy cho CC xem.

CC có chút khó xử.

Cảm giác biểu đạt cảm xúc qua ánh mắt thật sự quá khó để bắt chước.

Vì vậy, cô ấy hỏi:

"Nếu chúng ta đổi cách nghĩ, không đi qua những góc khuất đầy cặp đôi, mà leo qua các ngôi nhà ở khu phố cũ thì sao?"

"Vô ích thôi, chỉ là trị ngọn không trị gốc."

Lâm Huyền giải thích:

"Dù có an toàn vượt qua góc hẹn hò ở phía tây nam, thì vẫn còn một quãng đường dài ít nhất hai km đến lâu đài nữ hoàng ở trung tâm thị trấn. Đường chính xung quanh đầy người và lính

tuần tra, còn có kỵ binh cầm súng hỏa mai."

"Dù khẩu súng công nghệ sao Hỏa trong tay tôi có độ chính xác, sát thương, tầm bắn vượt xa súng hỏa mai, nhưng vì kích thước quá nhỏ, chỉ có 7 viên đạn... Ngoài việc dùng để bắt cóc nữ hoàng, còn lại gặp đám lính súng hỏa mai khắp thị trấn, khẩu súng nhỏ này hoàn toàn vô dụng. Đội lính súng hỏa mai trong thị trấn không phải là trò đùa, một khẩu súng dù mạnh đến đâu cũng không đấu lại hàng chục khẩu súng."

"Vì vậy, cách tốt nhất, cũng là cách duy nhất, là đóng giả làm một cặp đôi thật sự, có thể đường hoàng đi trên phố mà không ai nghi ngờ chúng ta. Bởi vì... vào ban đêm, thị trấn Nữ Vương đầy những cặp đôi, chỉ cần diễn giống, hòa nhập vào môi trường, không ai để ý đến chúng ta."

"Được thôi."

CC chấp nhận tình huống này:

"Vậy tôi sẽ cố gắng diễn giống cô gái tên Thất Thất này hơn..."...

Pằng!

Cùng một kịch bản.

Dù CC cố gắng đóng vai cô gái hàng xóm dịu dàng, hiền lành, hiểu biết như Thất Thất, nhưng vẫn bị nhóm "kiểm soát viên tình yêu" ở thị trấn Nữ Vương phát hiện ra sơ hở:

Chương 1185: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (6)

"Hai người này không phải là cặp đôi! Chỉ là diễn thôi!"

Sau đó.

Tất nhiên là tiếng còi báo động vang khắp thị trấn, tiếng vó ngựa từ bốn phía, cùng với... họng súng đen gắn trên trán, một phát súng hỏa mai đã đưa Lâm Huyền trở về thế giới thực.

"Ah, tôi thật sự chịu thua."

Lâm Huyền ngồi dậy từ trên giường, cảm thấy chưa bao giờ thử thách này lại khó khăn như vậy.

Sức mạnh, không thể vượt qua;

Hỏa lực, không thể đấu lại đội kỵ binh súng hỏa mai;

Diễn xuất, CC không thể diễn tốt bất kỳ loại cô gái nào.

Làm sao để vượt qua đây?

Điều khiến người ta tức giận hơn là, thị trấn Nữ Vương, thành phố tình yêu, ai cũng là kiểm soát viên tình yêu, thật hay giả chỉ cần nhìn là biết, hoàn toàn không thể lừa được họ!

"Thôi bỏ đi."

Lâm Huyền chuẩn bị từ bỏ kế hoạch này:

"Trưa mai sau khi vào giấc mơ, sẽ nói rõ với mọi người, xem xét kế hoạch B."

Ngày hôm sau.

Buổi trưa.

Lâm Huyền lại bắt đầu nghỉ trưa kéo dài 12 tiếng. ... ...

"Vì vậy, CC, như tôi đã nói, chúng ta phải thực hiện kế hoạch B, kế hoạch giả làm cặp đôi mà ban đầu ai cũng nghĩ là dễ dàng thực hiện, thật ra không thể thành công."

Lúc này.

Làng Kiểm.

Trong phòng của cha Đại Kiểm Miêu.

Lâm Huyền đặc biệt gọi CC đến riêng, kể về những gì đã xảy ra trong những lần lặp lại giấc mơ trước:

"Tôi phải nói trước với cô những điều này, nếu không lát nữa mọi người sẽ không tin rằng điều đó khó như vậy. Nhưng sự thật là sự thật, chúng ta giả làm cặp đôi không thể thành công."

"Cụ Vệ Thắng Kim dạy cô đóng vai cô gái nhỏ bé đáng yêu; Nhị Trụ Tử dạy cô đóng vai chị dâu mạnh mẽ; bạn tôi Lưu Phong hướng dẫn cô đóng vai cô gái hàng xóm... Nhưng tất cả những điều đó đều không thể lừa được nhóm kiểm soát viên tình yêu ở thị trấn Nữ Vương, họ dễ dàng nhận ra chúng ta đang diễn."

"Nếu đã thử nhiều phong cách khác nhau mà không qua được thử thách này, thì chứng tỏ chiến thuật này thực sự không khả thi, chúng ta nên thống nhất cách nghĩ, tìm phương pháp khác."

CC phân tích một lúc, rồi nói:

"Nhưng anh đã nói, các nơi khác ở thị trấn Nữ Vương, đèn đuốc sáng trưng, lính tuần tra đông đúc. Thật sự có tuyến đường và phương pháp nào khác để xâm nhập không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Hiện tại tôi chưa nghĩ ra, nhưng nếu kế hoạch giả làm cặp đôi không có tác dụng, thì chúng ta phải nghĩ cách khác, trừ khi chúng ta từ bỏ, không nghĩ đến việc vào két sắt trong thị trấn Nữ Vương."

"Điều đó chắc chắn không được."

CC kiên quyết lắc đầu.

Sau đó...

Cô ấy mím môi, suy nghĩ một lúc.

Nhẹ giọng nói:

"Lâm Huyền, về kế hoạch giả làm cặp đôi này, tôi có một chút ý kiến."

CC ngẩng đầu lên.

Nhìn Lâm Huyền:

"Anh nghĩ tại sao chúng ta giả làm vợ chồng có thể lừa được Nhị Trụ Tử và Đại Kiểm Miêu?"

"Không phải vì họ ngốc sao?" Lâm Huyền nói.

CC lắc đầu:

"Tôi nghĩ khác, tôi cho rằng vì... trong sự giả vờ của chúng ta, mặc dù phần lớn đều là giả, nhưng cũng có tồn tại những thứ thật sự."

Giọng cô ấy rất nghiêm túc và chân thành:

"Ví dụ như tôi đã nói, tôi tin tưởng anh, và sẵn sàng ở bên anh, dù là cùng chết ở thị trấn Nữ Vương cũng không sao, chết cũng

muốn chết cùng nhau... Những lời này đều là thật, là suy nghĩ thật của tôi."

Ánh sáng từ hai ngọn đèn dầu trên bàn nhảy múa trong mắt CC:

"Tôi nghĩ, sự chân thành và thật lòng này mới thực sự là lý do khiến Đại Kiểm Miêu tin chúng ta là vợ chồng..."

"Chúng ta không có hành động thân mật, không có cử chỉ gần gũi, nhưng thật thì luôn là thật, giả thì mãi mãi là giả."

"Vì vậy, tôi nghĩ kế hoạch giả làm cặp đôi, có lẽ từ khi bắt đầu học theo đã định sẵn là thất bại."

Lâm Huyền nhìn CC:

"Tại sao lại nói như vậy?"

"Vì..."

CC cũng nhìn Lâm Huyền:

"Anh vừa nói, họ dạy tôi đóng vai cô gái nhỏ bé đáng yêu, chị dâu mạnh mẽ, cô gái hàng xóm. Nhưng... Lâm Huyền, những điều đó không phải là tôi."

"Tôi không phải là cô gái nhỏ bé đáng yêu, tôi không phải là chị dâu mạnh mẽ, tôi cũng không phải là cô gái hàng xóm, vì vậy... tôi không thể diễn tốt những điều này, tôi không thể biến điều giả thành thật."

"Tôi là chính tôi, tôi là CC, nếu nói có điều gì thật sự trên người tôi có thể hữu dụng trong hành động này, thì đó chắc chắn là sự tin tưởng thật sự của tôi đối với anh, tình cảm thật sự của tôi, sự sẵn sàng cùng anh sống chết thật sự."...

Lâm Huyền lắng nghe lời CC.

Hiểu ý cô ấy:

"Ý của cô là... không cần giả vờ, mà là thật lòng?"

CC gật đầu.

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Nhưng tình cảm là thứ không có thì làm sao mà thật lòng được?"

"Cô thích tôi à?"

Đối diện với câu hỏi của Lâm Huyền.

CC quả quyết lắc đầu:

"Tôi không có tình cảm nam nữ với anh, dù sao hôm nay mới là lần đầu chúng ta gặp nhau, còn ký ức trước đó, chỉ là hai mảnh ký ức ngắn ngủi thôi. Thời gian chúng ta quen biết nhau đối với tôi vẫn chưa quá 12 tiếng."

Chương 1186: Bái kiến nữ hoàng bệ hạ (7)

"Nhưng chắc chắn một điều, Lâm Huyền, tôi không ghét anh, tôi cũng thừa nhận đôi khi anh rất có sức hút, tôi cũng có một chút thiện cảm với anh."

"Vì vậy..."

"Tôi muốn thử, tôi không đóng vai bất kỳ người phụ nữ nào, tôi sẽ là chính mình, tôi sẽ thể hiện sự thiện cảm đơn giản, thuần khiết và chân thành nhất của tôi dành cho anh... có lẽ, đó mới là cảm xúc thật sự, mà một khi là thật thì sẽ không bị phát hiện."

Lâm Huyền ngồi thẳng lưng trên ghế, nhìn CC với ánh mắt kiên định:

"Cô chắc mình có thể làm được không?"

"Không phải tôi không tin vào quyết tâm của cô, tôi sẵn sàng thử lại lần nữa với cô."

"Chỉ là tôi tò mò... rõ ràng chưa từng yêu, thậm chí chưa từng xem bất kỳ tư liệu hình ảnh nào, cô thực sự có thể diễn được cảm giác đó sao?"

CC cúi đầu, cười nhẹ.

Bước xuống từ giường đá:

"Ai mà vừa sinh ra đã biết yêu? Chẳng lẽ ở thời nguyên thủy, không có sách vở, không có hình ảnh, thậm chí không có truyền thuyết... lại không tồn tại tình yêu sao?"...

Hai giờ sau.

Thị trấn Nữ Vương, góc tây nam.

Lâm Huyền và CC thành công vượt qua bức tường.

"Giao cho cô đấy."

Lâm Huyền nói.

CC gật đầu, dưới ánh trăng đưa tay mời:

"Đưa tay cho tôi, Lâm Huyền, chúng ta sẽ nắm tay nhau đi."

Bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ.

Cảm giác trong khoảnh khắc này.

Giống như hơn một tháng trước, khi nhảy xuống từ máy bay ở độ cao hai vạn mét, đuổi theo trong đám mây cuộn trào, cuối cùng ở độ cao chưa đến 2000 mét, Lâm Huyền đã nắm lấy tay Sở An Tình.

Hai người nắm tay nhau.

Dưới ánh trăng sáng ngời, bước đi về phía trước.

Không có lời nói.

Không có hành động thừa thãi.

Chỉ nắm tay nhau, tự nhiên, yên bình, mạnh dạn và kiêu hãnh tiến về phía trước.

Đi qua từng con đường nhỏ.

Đi qua từng cặp đôi.

Không ai để ý đến họ.

Bởi vì...

Khí chất phát ra từ họ lúc này, tuy không phải là tình yêu, nhưng thực sự là thiện cảm chân thành.

Cô gái thường quay đầu dưới ánh trăng.

Mỉm cười nhẹ.

Đôi mắt linh động cong thành hình trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền trên khóe miệng hiện lên mờ mờ, nhìn người đàn ông đã cùng cô trải qua nhiều thế giới, gặp gỡ và chia ly.

Ánh mắt đầy sự tin tưởng, sẵn sàng cùng sống chết.

Trên đường đi, đến đường chính của thị trấn.

Hai người vẫn giữ sự yên lặng này, như thể ánh đèn của cả thị trấn, sự ồn ào và náo nhiệt của cả thế giới đều không liên quan đến họ.

Từ khu phố cũ đến lâu đài nữ hoàng, hai km đường.

Đi qua vô số người.

Đi qua vô số binh lính.

Mọi người nhìn thấy hoặc không nhìn thấy, đều nở nụ cười chấp nhận và hài lòng, ánh mắt chứa đựng hy vọng vào thế hệ mới và lời chúc tốt đẹp cho tương lai.

"Anh xem, chúng ta thành công rồi!"

CC và Lâm Huyền nắm tay nhau đi đến bức tường ngoài của lâu đài nữ hoàng, lúc này mới buông tay ra:

"Thật không ngờ lại đơn giản như vậy!"

"Haha."

Lâm Huyền cũng cười mà không nói, không biết nói gì.

Còn có thể nói gì đây?

Chỉ có thể nói.

Chân thành và thật lòng, quả nhiên là chìa khóa thực sự.

Rất nhiều vấn đề rõ ràng rất đơn giản, cuối cùng đều trở nên phức tạp. ...

Thì ra cái gọi là tình cảm và tình yêu...

Không cần phải mãnh liệt,

Không cần phải dính chặt vào nhau,

Đáp án chính là sự đơn giản và thuần khiết như vậy.

"Lâm Huyền, anh xem, ở đây có cửa sau."

CC kéo Lâm Huyền đến phía sau lâu đài nữ hoàng.

Dù Lâm Huyền gọi nơi này là lâu đài, nhưng thực ra chỉ là một tòa nhà bình thường cao bốn, năm tầng, tầng một bao quanh bởi một sân nhỏ, nhưng không lớn. Hiện tại họ đang ở cửa sau của tầng một ngôi nhà.

Nhìn cái khóa cửa thô sơ.

CC liền lấy từ eo ra con dao đa năng công nghệ sao Hỏa, mở khóa chỉ trong vài động tác.

Quả nhiên.

Kỹ thuật của chuyên gia mã hóa, có lẽ đến từ một mảnh ký ức nào đó, không bao giờ quên trong mọi thời không.

Lâm Huyền cầm khẩu súng lục.

Biết rõ trong lĩnh vực bắt cóc con tin, tốc độ là quan trọng nhất, phải kiểm soát con tin trong thời gian ngắn nhất!

CC cũng chuyển con dao đa năng thành hình dạng dao găm, chờ đợi lệnh của Lâm Huyền.

"3... 2... 1... Xông!"

Hai người như thỏ thoát ra khỏi hang, như báo săn nhanh nhẹn, từ dưới lên trên quét từng phòng một.

Cuối cùng!

Ở tầng ba, tìm thấy phòng ngủ!

Ga giường phồng lên, rõ ràng bên trong có một người phụ nữ đang ngủ!

Vút.

CC nhanh nhẹn nhảy lên giường, giật mạnh ga giường ra.

"Á!"

Một cô gái trẻ xinh đẹp hét lên, che mặt lại.

CC lập tức đưa dao găm kề cổ cô gái:

"Im lặng, đừng phát ra âm thanh!"

Lâm Huyền cũng đứng bên cạnh, cầm khẩu súng lục công nghệ sao Hỏa, chĩa vào cô gái hoảng sợ trên giường:

"Cô là nữ hoàng của thị trấn Nữ Vương?"

"Ha ha..."

Đột nhiên!

Phía sau hai người vang lên tiếng cười lạnh lẽo.

Cạch, cạch.

Một khẩu súng lạnh lùng chĩa vào sau đầu Lâm Huyền, và một khẩu súng khác từ bên cạnh chĩa vào CC đang quỳ trên giường.

"Cô ta không phải nữ hoàng..."

Chương 1187: Cái chết sắp đến (1)

Phía sau.

Giọng nói khàn khàn của một người phụ nữ lớn tuổi, đầy vẻ khinh miệt và tự tin, như đang chế giễu:

"Ta mới là."

CC đứng đó, vẫn kề dao găm vào cổ cô gái trên giường, không động đậy.

Lâm Huyền cũng không quay đầu lại.

Mà liếc nhìn khẩu súng chĩa vào CC bằng ánh mắt.

Tinh xảo.

Sáng loáng.

Nhỏ nhắn.

Công nghệ phức tạp.

Chỉ nhìn là biết không thể là sản phẩm của thời đại hiện tại trên trái đất!

Vị nữ hoàng này...

Quả nhiên đến từ sao Hỏa!

"Đặt súng xuống, quay đầu lại, chàng trai."

Nữ hoàng phía sau, cười nhẹ một tiếng:

"Ta thật tò mò, ai đã cho ngươi dũng khí lớn như vậy... dám xông vào thị trấn Nữ Vương?"

Lâm Huyền không động đậy.

Nòng súng sau đầu càng ép chặt hơn:

"Ta chỉ đếm đến 3, không nghe lời... thì sẽ bắn."

Lâm Huyền cũng thực sự muốn xem nữ hoàng này là ai.

Không sao cả.

Chết thì chết, ngày mai lại đến.

Dù sao cũng đã biết vị trí của nữ hoàng thực sự rồi.

Lâm Huyền đặt súng xuống.

Chậm rãi quay người lại.

Gió đêm thổi vào, làm rèm cửa sổ khổng lồ bay lên, ánh trăng tràn vào phòng.

Căn phòng trở nên sáng rực.

Lâm Huyền nhìn rõ diện mạo của nữ hoàng.

Đó là một bà lão khoảng bảy, tám mươi tuổi, thân hình gầy gò nhưng dáng vẻ và tinh thần còn khá khỏe mạnh, ít nhất là cánh tay cầm hai khẩu súng không hề run rẩy.

Đồng thời.

Bà lão với mái tóc bạc phơ, khuôn mặt đầy nếp nhăn, cũng nhìn rõ diện mạo của Lâm Huyền.

Bà ta kinh ngạc, không khỏi lùi lại một bước:

"Lâm... Lâm Huyền?"

Bà ta thở dốc, đồng tử run rẩy, không thể tin được:

"Cậu..."

"Cậu không phải đã... chết rồi sao?"

"Lâm Huyền?"

Người phụ nữ già với mái tóc bạc phơ, ánh mắt đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

Nhưng cuối cùng, bà nhìn kỹ và xác định được thân phận của người trước mặt!

Hai khẩu súng trong tay bà rơi xuống đất, bà từ từ bước hai bước lên trước, đôi bàn tay nhăn nheo ôm lấy khuôn mặt của Lâm Huyền.

Đôi mắt bà lập tức ướt đẫm:

"Cậu là Lâm Huyền, nhưng... tại sao cậu vẫn còn sống?"

"Tôi thậm chí đã tham dự lễ tang của cậu!"

Giọng nữ hoàng nghẹn ngào:

"Và... tại sao cậu trẻ như vậy? Cậu... cậu đã trải qua chuyện gì?"

"Khi cậu chết, cậu cũng ở độ tuổi và hình dáng này. Tại sao bây giờ vẫn như vậy? Tôi... tôi đang mơ sao?"

Khi nữ hoàng bước vào ánh trăng, Lâm Huyền cũng nhìn rõ khuôn mặt của bà.

Lạ lẫm.

Nhưng có chút quen thuộc.

Đặc biệt là đôi mắt của bà, đôi mắt mà người Long Quốc bình thường không thể có, chỉ thuộc về người Trung Đông với sự sắc bén đặc trưng...

"Angelica?"

Lâm Huyền không chắc chắn, nhưng hắn không có nhiều bạn bè người nước ngoài, hắn chỉ nghĩ đến Angelica.

Người cuối cùng trong Bảy Tội Lỗi, Sắc Dục, con cưng của Oscar, phù thủy biến hóa của Hollywood!

Khi có suy nghĩ này, hắn càng nhìn càng thấy giống, giọng nói dù khàn khàn và già nua, nhưng nhớ lại Angelica của năm 2024. thực sự cũng có giọng điệu này, và... trong những người mà Lâm Huyền quen, chỉ có cô ấy gọi hắn là boy.

"Là tôi!"

Angelica có chút xúc động:

"Cậu vẫn nhớ tôi, Lâm Huyền! Cậu vẫn nhớ tôi! Nếu tôi thực sự không đang mơ... thì tất cả chuyện này là sao?"

Lâm Huyền quay lại, ra hiệu cho CC không cần phải cảnh giác nữa. Cô ấy cũng đặt con dao găm xuống. Lâm Huyền thực sự không ngờ, nữ hoàng này lại là người quen của hắn, hơn nữa là người quen không mất trí nhớ!

Nhìn Angelica khóc nức nở.

Lâm Huyền cũng không biết trả lời cô ấy thế nào.

Vì đầu tiên, hắn không chết; thứ hai, hắn không ngủ đông;

giữa hai người có khoảng cách thông tin lớn, cần nhiều trao đổi hơn.

Hắn dùng tay áo của mình, lau nước mắt cho Angelica, mỉm cười:

"Cô ngụy trang để che mắt mọi người, nên hóa trang thành như vậy?"

Đây lại là một màn diễn xuất của phù thủy biến hóa sao?

Hắn chạm vào những nếp nhăn ấm áp trên khuôn mặt của Angelica, nhìn thấy gốc tóc không hề có dấu vết đen, lại thấy nước mắt lau xuống... không xóa được bất kỳ lớp trang điểm nào.

Lâm Huyền sững sờ.

Angelica từng nói với hắn, sau khi hóa trang, không nên để mặt tiếp xúc với nước, nếu không sẽ lộ tẩy.

Nhưng bây giờ khuôn mặt của Angelica khóc lóc như vậy, không xóa được bất kỳ thứ gì.

Lâm Huyền bỗng chợt hiểu ra.

Hắn hiểu rằng...

Lần già nua này, không phải là một lần diễn xuất của phù thủy biến hóa.

Mà là.

Dấu vết thực sự của thời gian, làm cho nữ diễn viên lộng lẫy từng gây chấn động Oscar, gây chấn động cả thế giới, cuối cùng không thể chống lại sự tàn phá của thời gian.

Vẻ đẹp không còn, tuổi trẻ không còn, thời gian không còn.

Trải qua năm tháng, rửa sạch mọi thứ, chỉ còn lại... một cơ thể già nua này, cùng khuôn mặt nhăn nheo.

Lâm Huyền chấp nhận thực tế này.

Phù thủy không già, cuối cùng cũng đã già.

Nhớ lại lần trước đến làng Rhine, trưởng làng Trịnh Tưởng Nguyệt còn già hơn cả Angelica hiện tại. Nếu không phải Tưởng Nguyệt chủ động nhắc đến, Lâm Huyền hoàn toàn không nhận ra bất kỳ dấu vết nào của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Chương 1188: Cái chết sắp đến (2)

Thì ra già nua, là một điều tàn khốc như vậy.

Dù Lâm Huyền đã từng thấy nhiều người già, đã thấy nhiều cái chết và bệnh tật.

Nhưng...

Rõ ràng những ngày trước còn chứng kiến tuổi thanh xuân của họ, mà quay đầu lại trong giấc mơ, đã thấy hai bà lão khập khiễng.

Sự khác biệt rõ ràng này thực sự gây ấn tượng mạnh cho Lâm Huyền.

"Angelica."

Hắn tiếp tục lau khô nước mắt cho cô ấy, khi cô ấy bình tĩnh lại, hắn nhẹ giọng hỏi:

"Những gì xảy ra với tôi có thể rất phức tạp để giải thích, cô có thể cho tôi biết... trong mấy trăm năm qua đã xảy ra chuyện gì không?"

"Yên tâm, tôi chính là Lâm Huyền, một Lâm Huyền thật sự. Có lẽ trong mắt cô tôi đã chết... nhưng đừng kích động, hãy kể cho tôi nghe những gì cô biết về lịch sử."

Những lời của Angelica xuất hiện ở đây và những gì cô ấy nói đều khiến Lâm Huyền ngạc nhiên.

Nhưng hắn quyết định lắng nghe Angelica trước.

Trong giấc mơ thứ năm, tìm kiếm đã lâu...

Cuối cùng cũng tìm được một người hiểu biết.

Lại là một người quen từ mấy trăm năm trước.

Có lẽ.

Những gì Angelica kể lại mới là lịch sử thật sự!

Angelica gật đầu.

Cô ấy bước tới tủ gỗ bên cạnh, lấy ra từ ngăn kéo một cuốn sổ tay bọc plastic đầy trang, đưa cho Lâm Huyền:

"Đây là nguồn gốc của ký ức tôi..."

"Để giữ lại ký ức nhiều nhất có thể, tôi đã ghi lại rất nhiều sổ tay, quay lại rất nhiều hình ảnh. Khi tôi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông trên sao Hỏa, những tài liệu này đều được bảo quản rất tốt, nhờ đó mà tôi khôi phục được nhiều ký ức."

"Dù tất cả đều rất phiến diện, không có cảm xúc, giống như những hình ảnh phim đơn thuần, nhưng tôi thực sự nhớ lại được những sự việc mấy trăm năm trước, chỉ cần là những gì ghi chép và quay phim lại, tôi đều nhớ."

"Chỉ là bây giờ, sau bao nhiêu năm, tôi chỉ còn lại cuốn sổ này, đây cũng là... cuốn sổ tôi trân trọng nhất."

Lâm Huyền nhận cuốn sổ.

Mở ra.

Thấy bên trong đầy những dòng chữ của Angelica, viết cho tương lai của chính cô ấy.

Nửa đầu cuốn sổ, chủ yếu ghi lại những kỷ niệm với Quý Lâm.

Từ khi Quý Lâm còn là một đứa trẻ sơ sinh được bế đến, cho đến khi cậu ấy dần lớn lên, trở nên thành đạt, và cuối cùng mất ở Đông Hải.

Phần sau là những việc vặt khác trong cuộc sống, rồi đến những ghi chép về Lâm Huyền, bao gồm lần gặp gỡ ở Mỹ, bị bắt cóc bởi Jask, và những sự việc sau đó.

Chi tiết từng việc.

Có thể thấy.

Giấc ngủ đông của Angelica là một kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước.

Cuốn sổ này, thậm chí còn ghi lại rất nhiều cuộc đối thoại giữa cô ấy và hắn, bao gồm cả lời hứa của hắn với cô ấy—

Cuốn sổ viết như sau:

"Lâm Huyền hứa với tôi rằng, một ngày nào đó hắn sẽ vượt qua bài kiểm tra của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, để tham gia các buổi tụ họp của câu lạc bộ này và tiếp xúc với các thành viên tài năng khác.

Hắn sẽ thu thập manh mối từ đó, tìm ra kẻ thực sự giết hại cha mẹ Quý Lâm, sau đó báo lại cho tôi, giúp tôi hoàn thành cuộc trả thù.

Tôi tin Lâm Huyền.

Hắn là người bạn duy nhất của Quý Lâm trên thế giới này, Quý Lâm tin hắn, tôi đương nhiên cũng tin hắn.

Không quan trọng đợi bao lâu.

Tôi sẽ chờ đến ngày Lâm Huyền nói cho tôi biết câu trả lời.

Chỉ là...

Khi chúng ta hứa với nhau điều đó, thì đột nhiên Lâm Huyền qua đời, tôi phải làm sao đây? Tôi còn có thể đợi được câu trả lời không?"

Phần sau của cuốn sổ, là những ghi chép khác, không liên quan đến Lâm Huyền.

Đến cuối cuốn sổ.

Có một câu rất đơn giản viết rằng, Angelica sẽ vào buồng ngủ đông vào tháng 12 năm 2024.

Cô ấy hy vọng khi tỉnh dậy, có thể thấy một thế giới tốt đẹp.

Cô ấy còn hy vọng...

Vẫn còn cơ hội để trả thù cho Quý Lâm và Lâm Huyền.

Đọc đến đây, Lâm Huyền không khỏi xúc động.

Dù hắn không cảm thấy rõ về cái chết của mình, nhưng trong lịch sử mà Angelica biết, cô ấy đã tham dự tang lễ của hắn, và hoàn toàn không oán trách việc hắn không thể thực hiện lời hứa, thậm chí sau khi hắn chết... cô ấy vẫn coi hắn và Quý Lâm ngang hàng nhau.

Không chỉ muốn trả thù cho Quý Lâm.

Cô ấy còn muốn trả thù cho hắn.

Ah.

Lâm Huyền không biết phải nói gì.

Bây giờ, bỏ qua mọi thành kiến về Angelica, cô ấy thực sự là một người phụ nữ rất dũng cảm, rất nghĩa khí và hành động rất

mạnh mẽ.

Đặc biệt là nghĩa khí này.

Chỉ vì hắn là bạn của Quý Lâm, nên cô ấy tin tưởng hắn vô điều kiện;

Chính vì hắn là bạn của Quý Lâm, dù cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối, nhưng vẫn muốn trả thù cho hắn.

Việc hắn chết cũng phù hợp với lời kể của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Lúc đó.

Jask và Trịnh Tưởng Nguyệt đứng trên mặt trăng nhìn về trái đất, Trịnh Tưởng Nguyệt hỏi Jask, có biết Lâm Huyền không?

Jask rõ ràng là biết, nhưng ông ấy luôn im lặng, không trả lời.

Chương 1189: Cái chết sắp đến (3)

Sau đó, Trịnh Tưởng Nguyệt tiếp tục hỏi, liệu sau này còn có thể gặp lại anh Lâm Huyền không?

Lúc này.

Jask nói một câu đầy ý nghĩa, ông ấy nói "Người muốn gặp nằm trong tim, thì coi như đã gặp rồi."

Từ câu nói này cũng không khó đoán ra...

Chắc chắn mình đã sớm rời khỏi thế gian rồi.

Tiếp theo là bìa sổ tay, không có nội dung gì khác.

Khi Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Angelica tiếp tục kể:

"Chính Jask đã khuyên tôi đi vào giấc ngủ đông, ông ấy nói sau khi cậu chết, có lẽ tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm, vì lý do an toàn, tốt hơn hết là ngủ đông một thời gian, đến tương lai khi tình hình rõ ràng hơn."

"Jask nói rằng sẽ đánh thức tôi vào thời điểm thích hợp và an toàn. Ông ấy cũng hứa rằng sẽ không cản trở sự nghiệp báo thù của tôi, nếu ông ấy tìm ra ai đã giết cha mẹ Quý Lâm và ai đã giết cậu, ông ấy nhất định sẽ cho tôi câu trả lời."

"Tôi cứ nghĩ rằng... muộn nhất là hai ba mươi năm sau, tôi sẽ tỉnh dậy, vì vậy để tránh mất trí nhớ, tôi đã chuẩn bị rất nhiều sổ

tay và tư liệu hình ảnh."

"Nhưng không ngờ, khi tôi thực sự tỉnh dậy, đã là vài trăm năm sau. Hơn nữa, nơi tôi được đánh thức không phải là Trái Đất, mà là sao Hỏa xa xôi."

"Tất nhiên, cũng chính Jask đã đánh thức tôi từ giấc ngủ đông, ông ấy đưa cho tôi những cuốn sổ tay và video mà tôi đã chuẩn bị, giúp tôi khôi phục ký ức."

"Lý do tôi nhớ được khuôn mặt của cậu là vì tôi đã nhìn thấy trong những tài liệu đó. Trong tài liệu có rất nhiều tin tức, báo cáo, hình ảnh và video về cậu. Chính vì vậy, tôi có thể cảm nhận được mối quan hệ giữa chúng ta từng rất tốt."

Thì ra là vậy...

Lâm Huyền hiểu ra.

Hắn ban đầu còn nghĩ rằng, Angelica đã trải qua chuyện gì thần kỳ, nên mới có thể vượt qua mấy trăm năm mà vẫn giữ được ký ức về hắn.

Nhưng bây giờ xem ra.

Vẫn là cách ghi chép thủ công, dùng sổ tay và video để ghi lại.

Nhưng đây cũng là cách không thể khác.

Từ tình trạng mất trí nhớ của cụ Vệ Thắng Kim và Trịnh Tưởng Nguyệt có thể thấy, dù con người đã phát triển sao Hỏa hoàn toàn, nhưng tác dụng phụ của giấc ngủ đông gây mất trí nhớ vẫn chưa có giải pháp nào.

Lâm Huyền có thể cảm nhận được.

Thực ra Angelica cũng đã mất phần lớn ký ức.

Chỉ có chuyện của Quý Lâm và lời hứa của hắn với cô ấy là rất quan trọng, nên cô ấy mới ghi chép chi tiết lại.

Còn những chuyện khác, những ký ức khác, Angelica có lẽ cũng đã quên gần hết rồi.

"Sau đó thì sao?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Sau khi cô tỉnh dậy từ sao Hỏa, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bây giờ cô lại xuất hiện ở Trái Đất?"

Angelica thở dài một hơi.

Tiếp tục kể:

"Sau khi tiếp nhận những ký ức này, tất nhiên tôi đi tìm Jask. Tôi chất vấn ông ấy tại sao lại đánh thức tôi muộn như vậy? Đây là mấy trăm năm... khi biết và chấp nhận tất cả những điều này, tâm trạng của tôi rất sụp đổ."

"Cậu cũng biết, mục đích sống của tôi là để báo thù cho cậu và em trai Quý Lâm của tôi... mặc dù điều này đối với tôi cá nhân, vì mất trí nhớ, không có cảm giác thực tế. Nhưng tôi tin vào những gì tôi đã viết, tôi cũng sẵn lòng làm theo những gì tôi đã viết."

"Nhưng chỉ đơn giản là ngủ một giấc, mấy trăm năm đã trôi qua, tôi đi tìm ai để báo thù? Có lẽ kẻ thù đã chết từ lâu rồi. Tôi nghĩ có lẽ Jask đã hoàn thành việc báo thù cho tôi, nếu vậy tôi cũng dễ dàng chấp nhận hơn."

"Dù sao ông ấy lúc đó đã là người nắm quyền tối cao trên sao Hỏa. Và nền văn minh loài người đã từ bỏ Trái Đất để chuyển đến sao Hỏa. Vì vậy, không quá lời khi nói rằng, Jask lúc đó là người thống trị toàn bộ nền văn minh nhân loại... còn gì mà ông ấy không làm được?"

Điểm này Lâm Huyền cũng đồng ý.

Gật đầu.

"Kết quả là..."

Angelica thở dài, cười cay đắng:

"Tôi ban đầu còn muốn nghe tin vui chiến thắng, nhưng không ngờ, Jask lại nói với tôi một tin xấu hơn."

"Ông ấy nói rằng ông ấy đã thất bại."

"Đó cũng là lý do ông ấy đánh thức tôi, ông ấy muốn bảo vệ tôi, đưa tôi đến Trái Đất, nơi ít người biết đến."

Angelica nhìn ra ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, tiếp tục kể:

"Jask không nói rõ nhiều chuyện với tôi. Nhưng tôi có thể nghe ra, ông ấy biết chính xác rằng thảm họa lớn của Trái Đất sẽ xảy ra vào năm 2400... đúng vậy, ông ấy biết chính xác! Ông ấy biết trước! Vì vậy ông ấy đã đưa nhiều buồng ngủ đông đến sao Hỏa để bảo quản, tất nhiên cũng bao gồm cả buồng ngủ đông của tôi."

"Tôi cứ nghĩ Jask đánh thức tôi lúc này là muốn kéo tôi cùng báo thù, hoặc là cùng chiến đấu như đồng đội. Nhưng không ngờ, mấy trăm năm sau, ông ấy lại nói với tôi rằng ông ấy đã thất bại, để không liên lụy đến tôi, sẽ dùng một con tàu vũ trụ đưa tôi đến Trái Đất."

Chương 1190: Cái chết sắp đến (4)

"Ông ấy nói Trái Đất là nơi an toàn tuyệt đối, dù điều kiện sống có kém hơn một chút, nhưng sẽ không bao giờ bị kẻ thù tìm thấy. Ông ấy nói rằng nếu ông ấy thành công, sẽ lập tức đến Trái Đất đón tôi trở về; còn nếu không thành công... thì bảo tôi ở Trái Đất an ổn mà sống hết tuổi già."...

Thất bại?

Jask đã thất bại sao?

Điều này khiến Lâm Huyền rất bất ngờ.

Dù nhìn theo cách nào, Jask trong giấc mơ thứ năm dường như đã thành công rực rỡ.

Không quan tâm đến quá trình ra sao.

Kế hoạch di cư sao Hỏa của ông ấy đã thành công.

Sao Hỏa đã thay thế Trái Đất trở thành hành tinh mẹ mới của loài người.

Cụ Vệ Thắng Kim cũng nói, SPACET của Jask trên sao Hỏa là vô đối, địa vị cao quý, Jask gần như có thể nói là người đứng đầu sao Hỏa.

Dù Jask đã qua đời cách đây vài chục năm, nhưng chẳng phải là do tuổi già sao?

Hay là...

Có điều gì ẩn giấu?

Lâm Huyền nghĩ:

"Có cảm giác về lịch sử mấy trăm năm qua có rất nhiều cách diễn giải, có nhiều phiên bản, thật khó để xác định ai nói đúng, thậm chí... câu nào đúng, câu nào sai."

"Nhưng nếu Jask trong từng ấy năm chưa đến Trái Đất để đưa cô trở về, điều đó có nghĩa là ông ấy có lẽ đã thất bại theo một nghĩa nào đó."

"Thông tin này khiến tôi rất ngạc nhiên, tôi luôn nghĩ rằng tương lai này chính là tương lai mà Jask mong muốn... tất cả mục tiêu và giấc mơ của ông ấy gần như đã thực hiện được, nhưng tại sao cuối cùng ông ấy vẫn nói mình thất bại?"

Angelica lắc đầu:

"Tôi cũng không hiểu được, một người như ông ấy, được tôn vinh như một vị cứu tinh, tiếp tục duy trì nền văn minh loài người trên sao Hỏa, lại có thể coi là thất bại... vậy thế nào mới là thành công?"

"Tôi càng không hiểu nổi, trên sao Hỏa ông ấy đã mạnh mẽ đến như vậy, ai có thể đánh bại ông ấy?"

"Dù sao, Lâm Huyền, sự việc là như vậy. Jask rất bí mật đưa tôi trở lại Trái Đất, không ai biết, thậm chí tên tôi chưa từng được công bố."

"Nếu Jask không đến đón tôi, tôi cũng đoán rằng ông ấy gặp khó khăn, thậm chí đã chết. Nhưng tôi không thể ngồi yên, tôi chỉ có thể tìm cách sống sót trên Trái Đất và tốt nhất là có một chút sức mạnh để bảo vệ bản thân."

"Khi đưa tôi đến Trái Đất, Jask đã chuẩn bị rất nhiều sách, tôi

học rất nhiều từ chúng và nhanh chóng trở thành một lãnh đạo, dẫn dắt những cư dân nơi đây xây dựng ngôi làng."

"Nhưng trong thời gian đó cũng không hề suôn sẻ, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Nhưng cuối cùng, kết quả là tốt, cậu thấy đấy, tôi đã xây dựng được thị trấn Nữ Vương, bắt đầu phát triển công nghiệp, ngày càng mạnh mẽ, mấy chục năm sống trên Trái Đất cũng qua nhanh như chớp mắt."

Đến đây.

Người phụ nữ già nua Angelica đã kể rõ ràng về quá khứ của cô ấy.

Còn Lâm Huyền.

Cũng đã hiểu rõ hơn về dòng thời gian phát triển của giấc mơ thứ năm—

Trước tiên.

Hắn chết vào một thời điểm nào đó trước tháng 12 năm 2024. sau đó Angelica nghe theo lời khuyên của Jask đi vào buồng ngủ đông.

Một mặt là để tránh nguy hiểm, mặt khác, có lẽ Jask có ý định gì khác, muốn Angelica biến mất khỏi thời đại này và tỉnh dậy vào một thời điểm nào đó trong tương lai, để đạt được mục tiêu "hỗ trợ tương lai".

Nhưng sau đó có lẽ đã xảy ra sự cố, kế hoạch không thể theo kịp thay đổi, nên Jask không thể đánh thức Angelica như đã hứa.

Jask có lẽ cũng gặp rắc rối;

Hoặc có thể Jask luôn gặp nguy hiểm, vì vậy để đảm bảo an toàn, ông ấy không đánh thức Angelica giữa chừng.

Sau đó.

Năm 2400. thảm họa lớn của Trái Đất bùng nổ, không ai biết nguyên nhân, gần như hủy diệt toàn bộ nền văn minh nhân loại, môi trường Trái Đất trở nên không phù hợp để sống, chiến tranh và đói kém lan tràn khắp thế giới trong hàng chục năm.

Nhưng trước thời điểm này, Jask đã phát triển sao Hỏa và chuyển nhiều buồng ngủ đông đến sao Hỏa, tránh được thảm họa lớn của Trái Đất.

Buồng ngủ đông của Trịnh Tưởng Nguyệt và Angelica đều được bảo quản trên sao Hỏa, không cần nói, đây đều là sự sắp xếp của Jask.

Dù là chính hắn đã mua vé tàu lên mặt trăng cho Trịnh Tưởng Nguyệt.

Nhưng cuối cùng lời hứa vẫn là do Jask hứa hẹn. Nếu ông ấy đã hứa với Trịnh Tưởng Nguyệt và biết trước thảm họa lớn sẽ xảy ra vào năm 2400. thì tự nhiên sẽ chuyển cô ấy đi trước.

Sau đó.

Con người bỏ rơi Trái Đất, sao Hỏa phát triển nhanh chóng, mọi thứ dường như theo đúng mong muốn của Jask.

Nhưng không hiểu sao, Jask vẫn cho rằng ông ấy đã thất bại.

Vì vậy, giống như là di chúc, ông ấy đánh thức Angelica khỏi buồng ngủ đông. Để đảm bảo an toàn, ông ấy không nói quá nhiều với Angelica, mà trực tiếp đưa cô gái hai mươi mấy tuổi Angelica đến Trái Đất để lánh nạn.

Bất kỳ nơi nào cũng không an toàn bằng Trái Đất bị bỏ rơi.

Dịch vụ xe bus không gian giữa Trái Đất và sao Hỏa bị kiểm

soát nghiêm ngặt hai năm một chuyến, nếu bạn dám du lịch đến Trái Đất, muốn quay lại phải đợi hai năm sau.

Chương 1191: Tôi là ai (1)

Chiêu này, coi như đã cắt đứt hoàn toàn giao lưu giữa Trái Đất và sao Hỏa.

Do đó, nếu mục tiêu là lánh nạn, Trái Đất chắc chắn là lựa chọn hàng đầu.

Theo lời Angelica.

Jask không phải như Trịnh Tưởng Nguyệt và cụ Vệ Thắng Kim đã nói, là chết vì tuổi già.

Mà là bị giết, hoặc chết trong chiến đấu.

Cuộc chiến này không phải là cuộc chiến trên mặt đất, mà giống như những gì Lâm Huyền đang trải qua, đều ẩn giấu dưới dòng sông lịch sử, trong màn sương của thời gian.

Nhưng vẫn có một điều khiến Lâm Huyền cảm thấy rất khó tin...

Trên sao Hỏa mạnh mẽ như vậy, còn ai có thể âm thầm giết chết Jask?

Trên Trái Đất, Jask chỉ là một tỷ phú thế giới;

Nhưng sao Hỏa thì khác, ông ấy là người đứng đầu hành tinh.

Địa vị cao quý như vậy.

Cũng có thể bị ám sát, sau đó ngụy trang thành chết vì tuổi già?

Cảm giác rằng...

Chuyện không đơn giản như vậy.

Vậy thì.

Trong lịch sử của giấc mơ thứ năm, kẻ giết mình và kẻ giết Jask có phải là cùng một người không?

Đến đây.

Lâm Huyền đã hiểu rõ về đoạn lịch sử này, tiếp theo hắn nên hỏi một số câu hỏi mà hắn quan tâm.

Nhìn Angelica, hắn nhẹ giọng hỏi:

"Cuốn sổ tay này không ghi ngày tử của tôi, cô còn nhớ không? Cô có nhớ tôi chết vào ngày nào không?"

Angelica gật đầu:

"Cuốn sổ này không ghi, nhưng các cuốn sổ khác có ghi. Dù những năm bôn ba trên Trái Đất làm mất các cuốn sổ khác, nhưng tôi nhớ rất rõ ngày giỗ của cậu—"

"Ngày 7 tháng 7 năm 2024. cậu đã chết vào ngày này."

Hả?

Lâm Huyền kinh ngạc.

Năm 2024?

Vào ngày 7 tháng 7?

Gần như vậy sao!?

Bây giờ đã là cuối tháng 5 năm 2024 rồi!

Vậy có nghĩa là...

Theo lịch sử ban đầu, mình chỉ còn chưa đầy hai tháng để sống?

Lâm Huyền không khỏi hít một hơi sâu, tiếp tục hỏi:

"Vậy tôi chết như thế nào? Tai nạn xe? Tai nạn khác?"

"Không..."

Angelica lắc đầu, nhắm mắt lại:

"Cậu bị giết. Và... chết rất thảm..."

"Bị một nhát chém từ cổ, đầu lìa khỏi thân, chết tại chỗ."

Đầu bị chặt đứt lìa?

Nghe thấy từ ngữ đầy hình ảnh này, Lâm Huyền nhớ lại trận chiến trong nhà máy bỏ hoang nửa tháng trước... trận chiến giữa Lâm Ngu Hề thật và Ngu Hề giả.

Trận chiến của hai người kết thúc một cách chóng vánh, đầy kịch tính, đẫm máu.

Cả hai đều có khả năng giết chết đối phương chỉ với một đòn, nhưng sự tấn công và phòng thủ liên tục khiến không ai có thể thực hiện đòn quyết định.

Cuối cùng, Lâm Ngu Hề thật với kỹ năng cao hơn, lợi dụng lúc Ngu Hề giả đang giành lấy súng điện, một bước chuẩn xác, nắm ngược dao găm vẽ một vòng cung bán nguyệt, chém đứt đầu Ngu Hề giả!

Khi đó...

Đầu của Ngu Hề giả với đôi mắt mở to, bay lên không trung,

dường như con ngươi vẫn đang chuyển động, não bộ vẫn chưa kịp nhận ra đã bị tách khỏi cơ thể.

Thêm vào đó, máu từ động mạch cổ phun ra như đài phun nước.

Cảnh tượng này.

Thực sự là một bức tranh nổi tiếng của thế giới.

Khắc sâu vào tâm trí Lâm Huyền.

Nhưng theo lời Angelica...

Dường như chỉ cần 40 ngày nữa, mình cũng sẽ trở thành một phần của bức tranh nổi tiếng này.

Ai đã giết mình?

Kẻ giết mình là ai?

Lâm Huyền đầu tiên chỉ nghĩ đến một người duy nhất—

Lâm Ngu Hề!

Phải biết rằng, thế giới thực không phải là phim ảnh, muốn dùng sức mạnh để chặt đứt cổ người, không phải là chuyện dễ dàng.

Chỉ có những người được tăng cường thể lực như Lâm Ngu Hề thật và Ngu Hề giả mới có đủ sức mạnh kinh hoàng như vậy.

Họ có thể dễ dàng xé toang cửa xe, sức mạnh tay vô cùng lớn, tự nhiên cũng có thể dùng dao nhọn và dao găm để chặt đứt cổ người.

Hơn nữa...

Cách giết người bằng cách chặt đầu này thực sự quá bạo lực.

Những người thường xuyên giết người đều biết, muốn giết chết một người, cách đâm, chọc dễ thực hiện hơn nhiều, ít ai lại chọn cách chặt đầu khó khăn, dễ thất bại và khó thực hiện.

Nhưng đối với những người được tăng cường như Lâm Ngu Hề, điều này không còn là vấn đề.

Chặt đầu nhanh chóng, chính xác, một đòn hạ gục, không có sức phản kháng.

Ngoài cô ta ra.

Lâm Huyền thực sự không nghĩ ra ai có thể giết mình bằng cách tàn bạo và kiêu ngạo như vậy.

"Thì ra là vậy..."

"Lâm Ngu Hề, có lẽ vẫn còn ở thời không này, chưa hề tan biến thành những mảnh vụn xanh!"

Lúc này.

Lâm Huyền nhận ra rằng hắn và Jask đã đoán sai.

Họ trước đây lạc quan cho rằng Lâm Ngu Hề nhiều khả năng sẽ tan biến như chiếc ổ USB từ tương lai, trở thành những mảnh vụn xanh.

Dù sao, các hạt thời không rối loạn đã bị phá hủy, vòng lặp thời không của Copernicus cũng bị phá vỡ, Lâm Ngu Hề không có lý do gì để tiếp tục tồn tại.

Lâm Huyền có thể hiểu logic về việc các du hành thời không không biến mất khi đường dây thế giới thay đổi.

Ví dụ như Hoàng Tước.

Dù không biết cô ấy đến từ thời không nào, đường dây thế giới nào, tọa độ thời không nào.

Chương 1192: Tôi là ai (2)

Nhưng từ khi cô ấy xuất hiện đến khi biến mất, thế giới tương lai đã trải qua ba lần thay đổi, nhưng Hoàng Tước không hề biến mất vì sự thay đổi dây thế giới, biến động thời không không ảnh hưởng đến sự tồn tại của cô ấy.

Đây cũng là điều Lâm Huyền đã nhận ra từ lâu—

"Các du hành thời không trở về quá khứ đã thoát khỏi mối liên hệ với thời không ban đầu, không biến mất khi đường dây thế giới thay đổi."

Hoàng Tước là minh chứng tốt nhất.

Nhiều lần thay đổi đường dây thế giới và độ cong thời không, cô ấy không biến mất như chiếc ổ USB.

Do đó.

Về lý thuyết, dù là Lâm Ngu Hề thật hay giả, đều không biến mất vì thay đổi đường dây thế giới và độ cong thời không.

Phương pháp thực sự để làm biến mất các du hành thời không, chỉ có hai cách:

Giết chết du hành thời không.

Phá hủy các hạt thời không mà du hành thời không sử dụng trong thời không hiện tại.

Lâm Huyền trước đây luôn nghĩ như vậy.

Jask cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra...

Có lẽ có điều gì đó sai lầm trong suy nghĩ.

Không biết là vấn đề lý thuyết hay hạt thời không rối loạn của Jask thực sự rất đặc biệt, tóm lại, kết quả hiện tại là...

Lâm Ngu Hề, có lẽ vẫn còn ẩn náu trong thời không hiện tại. ...

Lâm Huyền đưa tay ra.

Chạm vào cổ của mình.

Dường như cảm nhận được một sự lạnh lẽo.

"Có bắt được hung thủ không?"

Hắn nhìn Angelica:

"Tôi chết thảm như vậy, cuối cùng có bị bỏ qua không? Cảnh sát có bắt được hung thủ không?"

Angelica lắc đầu:

"Điều này tôi không rõ, vì trong sổ tay của tôi không ghi chi tiết đến vậy, chỉ ghi lại sự thật về cái chết của cậu. Nhưng tôi đoán rằng, dù có bắt được hung thủ trực tiếp, kẻ chủ mưu phía sau cũng chắc chắn không bị bắt."

"Nếu không thì... tại sao trong sổ tay của tôi lại ghi rõ phải trả thù cho cậu? Với tính cách của tôi, tôi nghĩ rằng cả hung thủ trực tiếp và kẻ chủ mưu đều không bị bắt, vì vậy tôi mới nghĩ đến việc báo thù cho cậu."

Lâm Huyền gật đầu.

Thực ra vấn đề này cũng không quan trọng, dù là hung thủ trực tiếp hay kẻ chủ mưu, họ đều là kẻ thù của hắn, tất nhiên phải

phòng bị và tiêu diệt hết.

Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân.

Hắn rất hiểu điều này.

Chỉ là không ngờ rằng...

Trận chiến giữa hắn và Lâm Ngu Hề dường như chưa kết thúc, và sẽ bùng nổ sau 40 ngày nữa, với kết cục là đầu hắn rơi xuống đất.

"Ám ảnh không tan."

Hắn nhỏ giọng nói.

Tạm gác vấn đề này lại, còn một vấn đề khác cần xem xét.

Kẻ giết Jask trong giấc mơ thứ năm... là ai?

Với tư cách là người đứng đầu sao Hỏa, không có nhiều người có khả năng giết ông ấy.

Vì ông ấy đã đứng ở đỉnh cao của nền văn minh nhân loại.

Vậy thì...

Là kẻ phản bội từ bên trong?

Hay là kẻ thù ngoài loài người?

Lâm Huyền chỉ có thể suy đoán hai khả năng này.

Nhưng đoán cũng vô ích.

Bây giờ sự việc đã không còn chứng cứ.

Theo lời kể của Trịnh Tưởng Nguyệt và cụ Vệ Thắng Kim, Jask chết vì tuổi già tự nhiên, không cần phải nói, ngày ông ấy qua đời,

chắc chắn toàn sao Hỏa đều đau buồn, tiễn đưa không thiếu.

Có lẽ hung thủ cũng ẩn mình trong đám người đang tiếc thương, giả vờ lau nước mắt.

Còn với Angelica.

Cô ấy càng không biết câu trả lời chính xác.

Từ lúc cô rời sao Hỏa, cô đã hoàn toàn mất liên lạc với nơi đó.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Lại hỏi tiếp:

"Về cái chết của Jask, ông ấy có tiết lộ gì cho cô không?"

Angelica lại lắc đầu:

"Ông ấy không nói. Khi đó tôi đã hỏi rất nhiều, nhưng ông ấy không nói. Có lẽ là vì muốn tốt cho tôi, hoặc có thể, lúc đó tôi không giúp được gì cho ông ấy, nên nói cũng vô ích."

"Nhưng tôi luôn nghi ngờ một điều..."

Angelica nheo mắt lại:

"Điều này tôi mới nhận ra khi đến Trái Đất. Có lẽ cậu cũng đã nghe, Lâm Huyền, rằng việc ngủ đông lâu dài có tác dụng phụ là mất trí nhớ, thời hạn an toàn thường là 10 năm."

"Điều này có nghĩa là, chỉ cần thức dậy trong vòng 10 năm, thì không có nguy cơ mất trí nhớ. Nếu tuyệt đối không muốn mất trí nhớ mà vẫn muốn ngủ đông lâu dài, chỉ có một cách... đó là cứ mỗi 10 năm lại thức dậy một lần, sau đó sống bình thường, củng cố ký ức trong nửa năm, rồi tiếp tục ngủ đông."

"Cách ngủ đông ngắt quãng này, gây tổn hại rất lớn cho cơ thể,

gây ra những cơn đau thần kinh không thể chữa khỏi, thậm chí có khả năng làm cho cơ thể kháng lại việc ngủ đông, gây ra các bệnh ngủ đông nghiêm trọng, thậm chí chết trong buồng ngủ đông."

"Nói chung, không ai sử dụng cách này lâu dài, vì nó giống như tự sát chậm. Nhưng... Jask đã sử dụng cách này để đảm bảo ký ức không bị mất. Trong giáo dục lịch sử trên sao Hỏa, cũng nói rõ điều này, tất cả người sao Hỏa đều biết rằng Jask không bị mất trí nhớ sau hàng trăm năm là vì lý do này."

Chương 1193: Tôi là ai (3)

...

Lâm Huyền lắng nghe Angelica kể chuyện.

Hắn cũng không cảm thấy có gì lạ.

Dù sao thì đây cũng không phải lần đầu hắn tiếp xúc với những chuyện như thế này, nhưng vẫn chưa hiểu hết ý cô ấy muốn nói:

"Cô muốn nói gì? Tôi không hiểu lắm ý của cô."

Hắn băn khoăn hỏi:

"Nếu Jask thực sự thức dậy mỗi 10 năm để củng cố ký ức, tiện thể kiểm tra thành quả cải tạo sao Hỏa, sau đó ban hành chỉ thị mới, sắp xếp kế hoạch cho thập kỷ tiếp theo... thì về logic cũng hoàn toàn hợp lý mà?"

"Chúng ta thử tính sơ qua, khoảng thời gian gần 600 năm, chúng ta tính tròn là 600 năm. Thức dậy 60 lần, mỗi lần nửa năm, tổng cộng 30 năm."

"Dù cô nói sẽ gây ra những cơn đau không thể chữa khỏi cho cơ thể, nhưng việc Jask không mất trí nhớ sau hàng trăm năm, về mặt khoa học hoàn toàn có thể giải thích được."

"Không..." Angelica ngắt lời Lâm Huyền:

"Không phải như vậy, Lâm Huyền, cậu chưa nghe hết những gì tôi muốn nói."

Cô ấy chớp mắt và tiếp tục:

"Theo cách tính của cậu, hoàn toàn không có vấn đề gì, trong điều kiện tối đa thì Jask cũng chỉ khoảng hơn 80 tuổi. Nhưng... Jask mà tôi đã gặp, rất trẻ, rất khỏe mạnh, tuyệt đối không quá 60 tuổi!"

"Trên sao Hỏa, người ta nói rằng Jask rất quan tâm đến chăm sóc sắc đẹp và sử dụng công nghệ y học tiên tiến, nên trông mới trẻ như vậy."

Lâm Huyền đặt tay lên cằm.

Suy nghĩ một lúc.

Lắc đầu:

"Điều này sao nói được, tôi nghe nói trên sao Hỏa không có công nghệ y học tiên tiến như vậy. Cho dù có... thì đối với người như Jask, có cần thiết phải chăm sóc sắc đẹp không? Cảm giác như lời bào chữa?"

"Giống như... Jask đang cố tình che giấu ngoại hình quá trẻ của mình."

"Vậy mục đích của ông ấy là gì? Hơn nữa, ông ấy là người rất được công chúng chú ý, thời gian ngủ đông và hành trình hoạt động của ông ấy hoàn toàn công khai. Tôi có những người bạn trên sao Hỏa, họ đánh giá Jask rất cao, họ nói rằng Jask luôn rất hoạt động trong lịch sử, tham gia nhiều dự án quan trọng."

"Vậy ông ấy đã làm cách nào? Làm sao để đảm bảo ký ức không bị mất, ít nhất mỗi 10 năm thức dậy một lần, rồi vẫn rất hoạt động trong lịch sử, tham gia nhiều dự án và kế hoạch quan trọng trên sao Hỏa, và... cuối cùng vẫn trông trẻ trung như vậy?"

"Đây là một chuỗi mâu thuẫn. Trừ khi..."

Hắn dừng lại một chút.

Lâm Huyền nheo mắt:

"Jask là giả."

Lâm Huyền nhớ đến kẻ đóng thế giống hệt Jask.

Lập tức hiểu ra ý Angelica:

"Tôi hiểu rồi, ý cô là... trong suốt hàng trăm năm lịch sử, có hai Jask, thậm chí ba, bốn Jask."

"Họ xuất hiện ở sao Hỏa vào những thời điểm khác nhau, có tổ chức, có kỷ luật, có mục đích đóng giả làm Jask thật."

"Vậy Jask thật ở đâu? Có lẽ ông ấy luôn ngủ đông ở một góc nào đó, có lẽ bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy, tất cả những Jask mà con người thấy đều là giả! Vậy nên, Jask chết... cũng có thể là giả."

Angelica gật đầu:

"Đúng vậy, Lâm Huyền, tôi cũng nghĩ đến khả năng này."

"Đây cũng là lý do tôi ở trên Trái Đất bao năm qua, không tự bỏ cuộc, không từ bỏ hy vọng, luôn có suy nghĩ này trong đầu."

"Ông ấy là Jask... một người thông minh như vậy, trong cuốn sổ tay này, tôi đã viết rằng ông ấy sử dụng 'Jask giả' để dụ kẻ thù vào bẫy. Vậy thì..."

"Jask có thể trong quá trình phát triển hàng trăm năm qua, cũng sử dụng kẻ đóng thế, có thể trong cái gọi là thử nghiệm cuối cùng cũng sử dụng kẻ đóng thế, thậm chí kẻ chết cuối cùng vẫn là kẻ đóng thế... còn Jask thật, vẫn còn sống ở một góc nào đó trong vũ trụ?"

"Có thể lắm."

Lâm Huyền đáp:

"Tôi cũng nghĩ rằng, một người như Jask, đã từng nếm trải thành công của việc sử dụng kẻ đóng thế từ hàng trăm năm trước, làm sao có thể chỉ dùng chiêu này một lần?"

Lâm Huyền nhớ lại lần suýt giết chết "Jask giả".

Khi sau đó hắn và Jask xem lại sự việc, Jask đã nói... kẻ đóng thế là một điều tốt, nếu không có kẻ đóng thế này, khẩu súng điện cải tiến của Lâm Huyền đã đưa Jask về với cát bụi.

Một thiên tài thông minh như vậy, có thể sẽ để lại những lá bài tẩy.

Vì vậy.

Suy nghĩ của Angelica cũng có lý.

Có thể cô ấy vẫn đang chờ đợi Jask xuất hiện và thực hiện lời hứa.

Chỉ là...

Bây giờ tranh luận về việc Jask còn sống hay đã chết, đối với Lâm Huyền không có ý nghĩa gì.

Thứ nhất.

Ánh sáng trắng sẽ hủy diệt thế giới này vào lúc 00:42, dù Jask còn sống, hắn cũng không có đủ thời gian để gặp ông ấy, điều đó không có giá trị gì cho hắn hiện tại.

Thứ hai.

Đừng lo về việc Jask sẽ sống hay chết sau 600 năm nữa, hiện tại mình đã khó bảo toàn mạng sống trong 600 năm trước rồi!

Hôm nay là ngày 18 tháng 5 năm 2024.

Khoảng 40 ngày sau, vào ngày 7 tháng 7, mình sẽ bị chặt đầu, chết thảm.

Vậy nên vấn đề Jask thật hay giả, để sau hãy xem xét.

Việc cấp bách hiện tại.

Là bảo toàn cái đầu của mình, bảo toàn mạng sống của mình.

Chương 1194: Tôi là ai (4)

"Rất khó."

Lâm Huyền tự nói với mình.

Ngày 7 tháng 7 quá gần, khác hẳn với tương lai hàng trăm năm sau, muốn thay đổi không dễ dàng.

Càng gần với tương lai, càng khó thay đổi.

Đây cũng là một biểu hiện của hiệu ứng cánh bướm thời không.

Chỉ khi khoảng cách thời gian đủ dài, mới có thể đạt được hiệu quả lật ngược tình thế.

Khoảng cách thời gian càng ngắn, hiệu ứng cánh bướm thời không càng yếu.

Như khoảng thời gian ngắn ngủi 40 ngày này, dù thay đổi cả tương lai, có thể vẫn không ảnh hưởng đến việc thích khách thời không Lâm Ngu Hề mai phục và giết hại hắn.

Hơn nữa, chuyện này khác với việc cứu sống Triệu Anh Quân trước đây.

Triệu Anh Quân chết vì một tai nạn.

Chỉ cần tránh tai nạn đó là được.

Bởi vì tai nạn chỉ xảy ra vào một ngày và một khoảnh khắc duy nhất, tránh được một lần là tránh được mãi mãi.

Nhưng thích khách thời không thì khác!

Cô ta nhắm vào mình để giết.

Dù có trốn trong Cục An ninh Quốc gia vào ngày 7 tháng 7, không có gì ngăn cản Lâm Ngu Hề tiếp tục truy sát vào ngày 8 tháng 7, và sau đó là ngày 9, ngày 10 tháng 7... và cứ thế tiếp diễn.

Lâm Huyền cảm thấy đau đầu.

"Nhưng hạt thời không liên kết đã bị Jask phá hủy rồi mà... chẳng lẽ Lâm Ngu Hề không bị ảnh hưởng chút nào sao?"

Lâm Huyền không thể hiểu nổi logic này.

Lâm Ngu Hề thực sự là một quái vật.

Quy luật thời không không ảnh hưởng đến cô ta,

Phá hủy hạt thời không cô ta vẫn tồn tại,

Chẳng lẽ cô ta thực sự ở ngoài ba cõi, không thuộc ngũ hành?

Thật quá phi lý.

Có luật lệ nào không?

Có ai quản được cô ta không!

Nói rằng vật này khắc vật kia... vậy cái gì có thể khắc được Lâm Ngu Hề?

Sau một thời gian dài suy nghĩ.

Lâm Huyền bình tĩnh lại.

Cảm thấy tình hình không tệ như mình nghĩ.

"Nếu phá hủy hạt thời không liên kết mà thực sự không gây

hại gì cho Lâm Ngu Hề, vậy tại sao cô ta lại chạy trốn nhanh như vậy?"

Đúng.

Đây là một điểm rất quan trọng.

Điều này đủ để suy luận ra rằng, Lâm Ngu Hề chắc chắn đã bị tổn thương, và việc phá hủy hạt thời không đã gây ra tổn thương không nhỏ cho cô ta.

Thứ hai.

Còn một điểm nữa.

Tại sao lại phải chờ đến ngày 7 tháng 7 mới chặt đầu mình?

Trong khoảng thời gian dài trước đó, mình hoàn toàn không có sự phòng bị, thậm chí thoải mái đến mức dẫn Diêm Kiều Kiều đi dạo phố và gắp gấu bông, nếu muốn giết mình, tại sao không giết sớm?

Điều này dẫn đến suy luận thứ hai, Lâm Ngu Hề hiện tại chắc chắn đang bị một hạn chế nào đó, không thể hành động hoặc không thể tấn công mình. Chỉ khi đến ngày 7 tháng 7 cô ta mới có thể giải trừ hạn chế và bắt đầu cuộc truy sát lần thứ hai.

Nghĩa là.

40 ngày tới.

Đối với mình.

Ngược lại là an toàn tuyệt đối!

Những gì làm trong 40 ngày này chính là chìa khóa để lật ngược thế cờ, thay đổi vận mệnh, thậm chí lật ngược tình thế!

40 ngày.

Đây là thời gian đếm ngược cuộc đời mình, cũng là thời gian an toàn cuối cùng để phát triển.

Lúc này.

CC đứng bên giường lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, cũng đã thông suốt nhiều chuyện, thu gọn con dao đa năng công nghệ sao Hỏa.

Cô ấy bước đến bên cạnh Lâm Huyền:

"Có vẻ như chuyến đột nhập vào thị trấn Nữ Vương lần này là vô ích."

Cô ấy chỉ vào Angelica già nua, rồi chỉ vào Lâm Huyền:

"Hai người quen nhau lâu như vậy... nếu thật sự có tên anh trên cái két sắt ở đây, cô ấy chắc chắn đã nhận ra từ lâu rồi."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền nhìn Angelica:

"Tôi nghe nói ở thị trấn Nữ Vương có hơn mười két sắt hợp kim Hafnium, chắc cô biết hết tên chứ? Có cái nào có tên tôi không? Số 66."

Angelica lắc đầu:

"Chắc chắn không có tên cậu, tôi nhớ tên cậu rất rõ, như cô gái này nói, nếu có tên cậu tôi đã nói rồi."

"Cô có thể dẫn chúng tôi đi xem không?"

Lâm Huyền đề nghị:

"Tôi muốn xem những két sắt khác."

Dù không tìm thấy két sắt của mình, có chút thất vọng.

Nhưng ít nhất có thể xem số hiệu, thử vận may.

Chỉ cần tìm được một trong các số từ 1-266, là có thể đối chiếu với két sắt ở ngân hàng Thái Mỗ năm 2024.

Việc sau đó sẽ dễ dàng hơn.

Đổi cái nồi cơm điện vào két sắt là được.

Sáng mai hắn sẽ đi đổi, tối mai có thể cùng CC đến đây, mở nó ra.

"Không vấn đề."

Angelica đồng ý ngay:

"Hai người đợi tôi thay đồ."

Nói xong, cô quay người vào phòng thay đồ bên cạnh.

Không lâu sau.

Angelica già nua trong trang phục lộng lẫy dẫn Lâm Huyền và CC đi xuống lầu, hướng tới một tòa nhà dạng kho không xa.

Lâm Huyền giơ đèn dầu bằng thủy tinh, đi bên cạnh Angelica:

"Bên ngoài làng đều nói, cô đã mở vài két sắt hợp kim Hafnium, nên có được vũ khí và sức mạnh lớn, do đó lập nên thị trấn Nữ Vương."

"Haha."

Angelica cười nhạt:

"Câu chuyện đó là tôi tung ra, chỉ để che mắt mọi người thôi. Nghĩ mà xem, những két sắt giống như viên nang thời không này, làm sao có thể chứa vũ khí, sức mạnh lớn, sách kỹ thuật?"

Chương 1195: Tôi là ai (5)

"Đúng là tôi đã mở vài két sắt, mất nhiều năm, nhưng bên trong chỉ toàn những thứ vô vị. Nhật ký, đồ lưu niệm, đủ thứ lộn xộn... gần như toàn rác."

"Vì vậy, sau khi mở vài cái bằng cách thử hết các khả năng, tôi đã ném hết vào kho, không đụng đến nữa. Về lý do tại sao tung ra câu chuyện rằng chúng tôi có được vũ khí và sức mạnh từ két sắt... rõ ràng là để che giấu thân phận đến từ sao Hỏa của tôi, không để lộ nguồn gốc của tôi."

"Dù Jask nói Trái Đất là an toàn tuyệt đối, nhưng sự an toàn làm sao có thể tuyệt đối được? Bớt việc tốt hơn nhiều việc, thị trấn Nữ Vương phát triển được, đều nhờ vào mấy cuốn sách học thuật Jask đưa cho tôi, chuyện này ngay cả trong thị trấn Nữ Vương, chỉ mình tôi biết."

"Đến rồi, đây là cái kho."

Angelica bảo lính gác mở cửa, sau đó dẫn Lâm Huyền và CC vào bên trong.

Hơn nữa, chuyện này khác với việc cứu sống Triệu Anh Quân trước đây.

Triệu Anh Quân chết vì một tai nạn.

Chỉ cần tránh tai nạn đó là được.

Bởi vì tai nạn chỉ xảy ra vào một ngày và một khoảnh khắc duy nhất, tránh được một lần là tránh được mãi mãi.

Nhưng thích khách thời không thì khác!

Cô ta nhắm vào mình để giết.

Dù có trốn trong Cục An ninh Quốc gia vào ngày 7 tháng 7, không có gì ngăn cản Lâm Ngu Hề tiếp tục truy sát vào ngày 8 tháng 7, và sau đó là ngày 9, ngày 10 tháng 7... và cứ thế tiếp diễn.

Lâm Huyền cảm thấy đau đầu.

"Nhưng hạt thời không liên kết đã bị Jask phá hủy rồi mà... chẳng lẽ Lâm Ngu Hề không bị ảnh hưởng chút nào sao?"

Lâm Huyền không thể hiểu nổi logic này.

Lâm Ngu Hề thực sự là một quái vật.

Quy luật thời không không ảnh hưởng đến cô ta,

Phá hủy hạt thời không cô ta vẫn tồn tại,

Chẳng lẽ cô ta thực sự ở ngoài ba cõi, không thuộc ngũ hành?

Thật quá phi lý.

Có luật lệ nào không?

Có ai quản được cô ta không!

Nói rằng vật này khắc vật kia... vậy cái gì có thể khắc được Lâm Ngu Hề?

Sau một thời gian dài suy nghĩ.

Lâm Huyền bình tĩnh lại.

Cảm thấy tình hình không tệ như mình nghĩ.

"Nếu phá hủy hạt thời không liên kết mà thực sự không gây hại gì cho Lâm Ngu Hề, vậy tại sao cô ta lại chạy trốn nhanh như vậy?"

Đúng.

Đây là một điểm rất quan trọng.

Điều này đủ để suy luận ra rằng, Lâm Ngu Hề chắc chắn đã bị tổn thương, và việc phá hủy hạt thời không đã gây ra tổn thương không nhỏ cho cô ta.

Thứ hai.

Còn một điểm nữa.

Tại sao lại phải chờ đến ngày 7 tháng 7 mới chặt đầu mình?

Trong khoảng thời gian dài trước đó, mình hoàn toàn không có sự phòng bị, thậm chí thoải mái đến mức dẫn Diêm Kiều Kiều đi dạo phố và gắp gấu bông, nếu muốn giết mình, tại sao không giết sớm?

Điều này dẫn đến suy luận thứ hai, Lâm Ngu Hề hiện tại chắc chắn đang bị một hạn chế nào đó, không thể hành động hoặc không thể tấn công mình. Chỉ khi đến ngày 7 tháng 7 cô ta mới có thể giải trừ hạn chế và bắt đầu cuộc truy sát lần thứ hai.

Nghĩa là.

40 ngày tới.

Đối với mình.

Ngược lại là an toàn tuyệt đối!

Những gì làm trong 40 ngày này chính là chìa khóa để lật ngược thế cờ, thay đổi vận mệnh, thậm chí lật ngược tình thế!

40 ngày.

Đây là thời gian đếm ngược cuộc đời mình, cũng là thời gian

an toàn cuối cùng để phát triển.

Lúc này.

CC đứng bên giường lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người, cũng đã thông suốt nhiều chuyện, thu gọn con dao đa năng công nghệ sao Hỏa.

Cô ấy bước đến bên cạnh Lâm Huyền:

"Có vẻ như chuyến đột nhập vào thị trấn Nữ Vương lần này là vô ích."

Cô ấy chỉ vào Angelica già nua, rồi chỉ vào Lâm Huyền:

"Hai người quen nhau lâu như vậy... nếu thật sự có tên anh trên cái két sắt ở đây, cô ấy chắc chắn đã nhận ra từ lâu rồi."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền nhìn Angelica:

"Tôi nghe nói ở thị trấn Nữ Vương có hơn mười két sắt hợp kim Hafnium, chắc cô biết hết tên chứ? Có cái nào có tên tôi không? Số 66."

Angelica lắc đầu:

"Chắc chắn không có tên cậu, tôi nhớ tên cậu rất rõ, như cô gái này nói, nếu có tên cậu tôi đã nói rồi."

"Cô có thể dẫn chúng tôi đi xem không?"

Lâm Huyền đề nghị:

"Tôi muốn xem những két sắt khác."

Dù không tìm thấy két sắt của mình, có chút thất vọng.

Nhưng ít nhất có thể xem số hiệu, thử vận may.

Chỉ cần tìm được một trong các số từ 1-266, là có thể đối chiếu với két sắt ở ngân hàng Thái Mỗ năm 2024.

Việc sau đó sẽ dễ dàng hơn.

Đổi cái nồi cơm điện vào két sắt là được.

Sáng mai hắn sẽ đi đổi, tối mai có thể cùng CC đến đây, mở nó ra.

"Không vấn đề."

Angelica đồng ý ngay:

"Hai người đợi tôi thay đồ."

Nói xong, cô quay người vào phòng thay đồ bên cạnh.

Không lâu sau.

Angelica già nua trong trang phục lộng lẫy dẫn Lâm Huyền và CC đi xuống lầu, hướng tới một tòa nhà dạng kho không xa.

Lâm Huyền giơ đèn dầu bằng thủy tinh, đi bên cạnh Angelica:

Chương 1196: Tôi là ai (6)

"Bên ngoài làng đều nói, cô đã mở vài két sắt hợp kim Hafnium, nên có được vũ khí và sức mạnh lớn, do đó lập nên thị trấn Nữ Vương."

"Haha."

Angelica cười nhạt:

"Câu chuyện đó là tôi tung ra, chỉ để che mắt mọi người thôi. Nghĩ mà xem, những két sắt giống như viên nang thời không này, làm sao có thể chứa vũ khí, sức mạnh lớn, sách kỹ thuật?"

"Đúng là tôi đã mở vài két sắt, mất nhiều năm, nhưng bên trong chỉ toàn những thứ vô vị. Nhật ký, đồ lưu niệm, đủ thứ lộn xộn... gần như toàn rác."

"Vì vậy, sau khi mở vài cái bằng cách thử hết các khả năng, tôi đã ném hết vào kho, không đụng đến nữa. Về lý do tại sao tung ra câu chuyện rằng chúng tôi có được vũ khí và sức mạnh từ két sắt... rõ ràng là để che giấu thân phận đến từ sao Hỏa của tôi, không để lộ nguồn gốc của tôi."

"Dù Jask nói Trái Đất là an toàn tuyệt đối, nhưng sự an toàn làm sao có thể tuyệt đối được? Bớt việc tốt hơn nhiều việc, thị trấn Nữ Vương phát triển được, đều nhờ vào mấy cuốn sách học thuật Jask đưa cho tôi, chuyện này ngay cả trong thị trấn Nữ Vương, chỉ mình tôi biết."

"Đến rồi, đây là cái kho."

Angelica bảo lính gác mở cửa, sau đó dẫn Lâm Huyền và CC

vào bên trong.

Do trình độ xây dựng, nhà kho không lớn lắm, chỉ lớn hơn một chút so với một ngôi nhà thông thường.

Tám cái két sắt xếp chồng lên nhau dọc theo bức tường, phủ đầy mạng nhện và bụi; có sáu cái két sắt đã mở, đặt bên bức tường đối diện, bên trong chứa đầy đồ lộn xộn.

Lâm Huyền trước tiên nhìn vào sáu cái két sắt đã mở.

Thật là...

Tất cả đều có số hiệu trên 1000. hoàn toàn vô giá trị.

Sau đó nhìn vào tám cái chưa mở.

Số hiệu cũng rất lớn, từ 400 đến hơn 1000. không có cái nào dưới 400.

Nhớ lại cái đào được dưới lòng đất và cái ở làng Kiểm, cũng không có cái nào dưới 400.

Chuyện này là sao đây?

Chẳng lẽ... sau này ngân hàng Thái Mỗ để mở rộng kinh doanh và kho chứa, đã mở thêm một chi nhánh?

Nói vậy cũng hợp lý.

Chỗ Vương ca hiện đang kinh doanh ngân hàng Thái Mỗ, vị trí thực sự rất tốt, nằm trong khu thương mại trung tâm thành phố, rất sầm uất.

Nhưng cũng là nơi đất chật người đông, vì vậy kho chứa chỉ có 266 két sắt là đã chật kín.

Nếu muốn tăng thêm két sắt và mở rộng kho chứa.

Phải mua thêm cửa hàng bên cạnh, hoặc chọn một địa chỉ khác, mở thêm chi nhánh để đặt các két sắt bổ sung.

Nếu đúng như vậy...

Thì khu vực này có lẽ là di tích của chi nhánh ngân hàng Thái Mỗ, nên các két sắt đào được đều có số hiệu rất cao.

"Lâm Huyền! Anh xem kìa!"

CC ngồi xổm xuống, chỉ vào két sắt ở góc tường, dùng một mảnh vải thô bên cạnh lau sạch bảng tên—

Số hiệu: 724

Tên: Vệ Thắng Kim

"Két sắt của thầy Vệ!"

Lâm Huyền ngạc nhiên với phát hiện này.

Lúc nãy hắn chỉ chú ý đến số hàng trăm của các két sắt, chưa kịp nhìn kỹ, không ngờ... ở đây lại tình cờ phát hiện két sắt của cụ Vệ Thắng Kim!

Lâm Huyền tiến lên phía trước.

Gần nhìn kỹ.

Không sai... chính là của cụ Vệ Thắng Kim!

Hắn đã xem qua ảnh trong ba lô của cụ Vệ, nên biết mật khẩu két sắt.

Vì vậy trực tiếp bắt tay vào làm.

Quay các vòng quay mật khẩu, chuyển tám vòng quay thành các con số trên ảnh—

23730907

Đây là mật khẩu mà cụ Vệ Thắng Kim đã đặt trước khi ngủ đông, chính ông ấy cũng không biết mật khẩu này có ý nghĩa gì.

Lâm Huyền đưa tay đến khóa, chuẩn bị ấn xuống...

Nhưng tay hắn dừng lại giữa không trung.

Cảm nhận được sức nặng của thời gian, ký ức và nhận thức về bản thân.

Sau khi suy nghĩ.

Hắn rút tay lại, nhìn CC và Angelica:

"Dù sao cụ Vệ Thắng Kim cũng ở ngay ngoài tường, cái két sắt này... hãy để ông ấy tự mở, như vậy sẽ ý nghĩa hơn với ông ấy."

Nữ hoàng vẫn là nữ hoàng, uy nghiêm là tuyệt đối.

Angelica ra lệnh một tiếng, vài nhóm ngựa mạnh mẽ lao đi, cổng thành mở ra, lịch sự mời cụ Vệ Thắng Kim đang ngồi trên lưng ngựa vào.

Khi đến kho.

Nhìn thấy nữ hoàng tóc bạc, Lâm Huyền và CC, cụ Vệ Thắng Kim ngạc nhiên:

"Các cậu... các cậu?"

Ông ấy không biết nên nói thêm gì, thật sự rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Huyền và CC dễ dàng giải quyết chuyện ở thị trấn Nữ Vương như vậy.

"Thôi nào thầy Vệ, đừng đứng ngẩn ra đó nữa."

Lâm Huyền cười và vẫy tay, mời cụ Vệ Thắng Kim lại gần, chỉ vào chiếc két sắt hợp kim Hafnium trước mặt:

"Thầy xem, đây chẳng phải là cái két sắt thầy tìm kiếm bấy lâu nay sao?"

Cụ Vệ Thắng Kim mở to mắt.

Ông ấy quỳ xuống đất, liên tục vuốt ve và lau chùi bảng tên có khắc tên mình.

Vẫn sáng bóng như xưa, không hề có dấu vết của thời gian.

Chỉ là khi đóng cánh cửa két sắt này, là một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi; nhưng người từ xa đến mở nó ra lại là một ông lão đã bảy mươi...

Chương 1197: Tôi là ai (7)

Gió xuân nếu có ý thương hoa, liệu có cho ta trở lại tuổi trẻ lần nữa.

Cụ Vệ Thắng Kim mím chặt môi.

Không dám tưởng tượng cái hộp thời gian này, vượt qua thời gian, nay lại quay về trước mặt mình.

Ông ấy không nhớ mình từng đến đây.

Nhưng ông ấy chắc chắn đã đến.

Ông ấy không nhớ mình đã để gì trong đó.

Nhưng ông ấy chắc chắn đã từng để.

Ngón trỏ của ông ấy run rẩy, chậm rãi đặt lên khóa, nhiều lần do dự, nhưng vẫn chưa thể nhấn xuống...

"Tôi hiểu cảm giác này."

Phía sau, Angelica tóc bạc, đôi mắt sâu thẳm, thời gian không còn, nhẹ nhàng nói:

"Khi tôi vừa tỉnh dậy từ buồng ngủ đông, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng, không biết gì cả, cũng không biết mình là ai. Chỉ có bác sĩ bên cạnh kiểm tra xong, nói cho tôi biết tên tôi là Angelica."

"Vài ngày sau, Jask tìm đến tôi, ông ấy không ngay lập tức đưa cho tôi những cuốn sổ và băng ghi hình, mà nói..."

Cô ấy thanh giọng, mô phỏng giọng nói của Jask:

"Angelica, cuộc sống trước đây của cô, dù có những khoảnh khắc huy hoàng, nhưng nền tảng đều là đau khổ và giết chóc. Đặc biệt, những gì trong cuốn sổ của cô, phần lớn đều là chia ly và hối tiếc..."

"Cô có thể chọn không xem những ký ức này, coi như đã quên hết, làm như chúng chưa bao giờ xảy ra, chẳng phải cũng tốt sao?"

"Cô vẫn là Angelica, nhưng là một Angelica mới mẻ, hạnh phúc, không đau khổ, không áp lực, không chia ly và hối tiếc."

"Đây là điều mà nhiều người mơ ước, trên thế giới này, có rất nhiều người bị dày vò bởi ký ức đau khổ, không thể chấp nhận, không thể vượt qua."

"Dù ở thời đại nào, cũng có người không thể chịu nổi đau buồn mà tự tử. Đối với họ, mất trí nhớ là liều thuốc quý giá và khó có được. Nếu có một loại thuốc có thể khiến người ta mất trí nhớ hoàn toàn và bắt đầu lại từ đầu, chắc chắn sẽ bán rất chạy."

"Vậy nên... cô thực sự chắc chắn muốn chấp nhận bản thân trước đây, lại rơi vào những hối tiếc, đau khổ và dày vò, nhớ về những người mà không bao giờ gặp lại, theo đuổi những giấc mơ không bao giờ thực hiện được sao?"

Angelica khoanh tay, nhìn Lâm Huyền:

"Khi đó, Jask đã nói với tôi như vậy."

"Lúc đó, Jask chắc chắn đã biết về thất bại và kết cục của ông ấy, nên ông ấy khuyên tôi không nên đọc những cuốn sổ đó, không nên cố gắng tìm lại bản thân trước đây, quên hết mọi thứ để chấp nhận một cuộc sống mới."

Nghe đến đây.

Lâm Huyền liếc nhìn CC.

Cuộc đối thoại tương tự, hắn và CC cũng đã thảo luận ở làng Rhine.

Khi đó, Trịnh Tưởng Nguyệt muốn Lâm Huyền kể cho cô ấy sự thật về quá khứ, nhưng Lâm Huyền đã do dự...

Suy nghĩ của hắn giống như của Jask.

Quá khứ đối với Trịnh Tưởng Nguyệt, toàn là đau khổ và hối tiếc, không có chút niềm vui nào.

Những ký ức như vậy.

Cần gì phải tìm lại nữa?

Nhưng lúc đó CC lại nói:

"Dù là những chuyện tồi tệ, đau buồn, nhưng ký ức vẫn là ký ức, chỉ có ký ức trọn vẹn mới tạo nên một con người hoàn chỉnh. Làm gì có ai mà ký ức lúc nào cũng vui vẻ hạnh phúc? Con người có lúc vui lúc buồn, mặt trăng có lúc tròn lúc khuyết..."

"Chẳng lẽ mặt trăng khuyết một nửa thì không còn là mặt trăng sao?"

Con tàu của Theseus.

Người của Theseus.

Vấn đề này...

Có thực sự có câu trả lời đúng không?

Thực tế, cụ Vệ Thắng Kim cũng đã kể rằng, trên sao Hỏa có rất nhiều người ngủ đông rồi tỉnh dậy, chọn từ bỏ ký ức ban đầu, bắt đầu một cuộc sống mới, sống hạnh phúc suốt đời.

Có những người, lại kiên quyết chấp nhận ký ức cũ, kết cục trở nên đau khổ, buồn bã, cuối cùng chọn tự tử, hoặc bước vào con đường trả thù xã hội.

Trên ghế xét xử cuối cùng.

Những người này thường hối hận, nước mắt đầm đìa khóc lóc nói:

"Lẽ ra tôi không nên chấp nhận ký ức cũ... Tôi thực sự không thể vượt qua, lẽ ra tôi nên quên đi những ký ức đó!"

Vậy nên.

Vấn đề này...

Có thực sự có câu trả lời đúng không?

Cả ba người quay lại, nhìn cụ Vệ Thắng Kim đang do dự.

Ông ấy sẽ lựa chọn thế nào?

Cụ Vệ Thắng Kim hít một hơi sâu.

Ngón tay lại đặt lên khóa, nhẹ nhàng nói:

"Cảm ơn lời dạy của cô, nữ hoàng."

"Nhưng... cô cuối cùng cũng chọn chấp nhận bản thân trước đây phải không?"

"Tôi thường lo lắng, nếu khi tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, những cuốn sổ tay mà họ đưa cho chúng tôi là sai thì sao? Nhỡ... những cuốn sổ tay này không phải của tôi, mà của một người khác tên Vệ Thắng Kim thì sao?"

"Có khả năng nào không, rằng tên tôi thực ra không phải là Vệ Thắng Kim, mà chỉ là tôi đã sống theo những ký ức trong những

cuốn sổ tay đó, trở thành một người tên Vệ Thắng Kim?"

"Đây... chính là mục đích tôi đến Trái Đất."

Cụ Vệ Thắng Kim mở mắt, ánh mắt kiên định:

"Tôi muốn biết câu trả lời, biết... tôi thực sự là ai!"

Ông ấy cuối cùng cũng dồn lực vào tay phải!

Rầm—

Một tiếng vang nặng nề.

Chiếc két sắt bị phủ bụi hàng trăm năm...

Mở ra.

Chương 1198: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (1)

Dưới ánh sáng của vài ngọn đèn dầu, két sắt của cụ Vệ Thắng Kim từ từ mở ra, khẽ dấy lên một chút bụi.

Mang theo sự tò mò.

Lâm Huyền, CC và Angelica không khỏi tiến lên, cúi xuống nhìn vào trong két.

Bên trong trống rỗng, gần như chẳng có gì.

Chỉ có một chiếc hộp kim loại nhỏ tinh xảo, phẳng lì, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không bị rỉ sét, rõ ràng là chất liệu rất cao cấp.

Nhưng chiếc hộp này quá nhỏ.

Bên trong cùng lắm chỉ có thể chứa một cuốn sách, hoặc một quyển sổ tay.

CC nhìn thấy, có chút băn khoăn:

"Tại sao trong những két sắt này... mọi người thường lưu trữ rất ít đồ đạc, kích thước cũng nhỏ, không có nhiều vật phẩm vậy?"

"Bởi vì hầu hết các vật phẩm nhân tạo đều không chịu nổi sự tàn phá của thời gian oxy hóa..."

Lâm Huyền giải thích với CC:

"Điều này được thông báo trước khi khách hàng mua két sắt.

Bất kỳ vật phẩm nhân tạo nào không phải kim loại, chẳng hạn như vải vóc, đồ thủ công, đồ gỗ... đều sẽ dần dần bị oxy hóa, trở nên giòn, phai màu, và sau đó vỡ vụn. Chỉ có nhựa là có thể chịu được lâu hơn một chút, nhưng cũng phải xem loại nhựa."

"Kim loại cũng rất khó nói, kho lưu trữ két sắt có yêu cầu độ ẩm nhất định, việc oxy hóa rỉ sét là điều khó tránh khỏi, thường không khuyến khích khách hàng lưu trữ các vật phẩm kim loại dễ rỉ sét."

"Nếu thời gian ngắn thì không sao, vài năm, vài chục năm thì hầu hết đồ vật đều có thể giữ nguyên vẹn. Nhưng thời gian dài hơn... hàng trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm, phần lớn các vật phẩm đều sẽ vỡ thành từng mảnh bột."

"Do đó, thứ được khuyến khích lưu trữ nhất vẫn là sách vở, tài liệu văn bản đã qua xử lý đặc biệt."

CC cảm thấy rất có lý.

Quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Anh có vẻ rất am hiểu chuyện này."

Lâm Huyền mỉm cười, không nói gì.

Bản thân hắn chính là ông chủ ngân hàng Thái Mỗ, chuyện này làm sao hắn không biết?

Cụ Vệ Thắng Kim nhìn chiếc hộp kim loại bên trong, cũng không biết trong đó chứa gì, tim đập có phần nhanh hơn.

Ông ấy quỳ xuống đất, hai tay thò vào két sắt, cẩn thận nâng chiếc hộp kim loại ra.

Thật sự rất nhỏ nhắn.

Không biết tại sao khi còn trẻ ông ấy lại đặt một thứ nhỏ nhắn

như vậy vào một cái két sắt lớn như thế...

Rất quý giá sao?

Có ý nghĩa đặc biệt gì chăng?

Ông ấy mở khóa chiếc hộp kim loại, mở hộp ra.

Bên trong.

Yên bình nằm một bức thư.

Phong bì vẫn rất hoàn hảo, chắc hẳn đã sử dụng công nghệ chống phân hủy, chống oxy hóa rất tuyệt vời, không phải loại giấy thông thường.

"Quả nhiên là một bức thư."

Angelica già nua nói:

"Những két sắt chúng ta mở trước đây, hầu hết bên trong đều có phong bì tương tự, đa số đều viết cho chính mình ở tương lai. Công nghệ của loại giấy này rất cao, ít nhất trên sao Hỏa không có công nghệ này... điều này cũng chứng tỏ rằng, trước thảm họa lớn năm 2400. trình độ khoa học công nghệ của Trái Đất chắc chắn vượt xa hiện nay của sao Hỏa."

"Vì vậy, bức thư này có lẽ là ông ấy viết cho chính mình khi còn trẻ. Chỉ là... nếu ông ấy nghi ngờ mình không phải là Vệ Thắng Kim, thì đọc bức thư này cũng vô ích, vì chiếc két sắt này chính là của Vệ Thắng Kim, người viết bức thư này cũng là Vệ Thắng Kim khi còn trẻ... ông ấy muốn chứng minh mình không phải là Vệ Thắng Kim thông qua két sắt của Vệ Thắng Kim, bản thân điều này đã là một mâu thuẫn."

"Thật vậy."

Lâm Huyền cũng cảm thấy rằng chuyến đi Trái Đất lần này

của cụ Vệ Thắng Kim, rất có khả năng sẽ không đạt được gì.

Ông ấy nhiều lắm cũng chỉ có thể hoàn thành một tâm nguyện.

Muốn chứng minh bản thân, tìm kiếm bản thân chỉ qua một chiếc két sắt, quả thực là quá không thực tế.

Cụ Vệ Thắng Kim nhìn bức thư đó.

Ông ấy đặt chiếc hộp kim loại xuống đất, đôi tay hơi run rẩy, mở bức thư ra, lấy tờ giấy mỏng gấp lại ra.

Bản chất của con người chính là tò mò và thích hóng chuyện.

Lâm Huyền, CC và Angelica ba người đồng thời thò đầu tới, đưa ngọn đèn dầu lại gần, đều rất tò mò muốn biết trên tờ giấy viết gì.

Cụ Vệ Thắng Kim cũng không ngại ngùng.

Ông ấy nhẹ nhàng mở tờ giấy đã gấp hơn hai trăm năm...

Bên trên.

Là những dòng chữ rất đẹp và nhẹ nhàng.

Nhìn qua chắc hẳn là do một cô bé viết, dòng chữ "Gửi bạn học Vệ Thắng Kim" ở góc trên bên trái cũng cho thấy đây là một bức thư gửi cho Vệ Thắng Kim khi còn trẻ.

Thật bất ngờ, ban đầu họ đều đoán rằng bức thư này là do Vệ Thắng Kim tự viết.

Không ngờ, lại là một cô bé viết cho Vệ Thắng Kim khi còn trẻ!

Mọi người lập tức tò mò cực độ, nhìn vào nội dung bên trong:

【Gửi bạn học Vệ Thắng Kim:

Mọi người đều nói, sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông sẽ mất trí nhớ, nên tự nhiên cậu sẽ không nhớ đến tớ, người bạn học, người bạn cùng bàn của cậu.

Rất tiếc khi phải nói lời chia tay cậu, nhưng thời đại này không thể chữa khỏi bệnh của cậu, tớ thật lòng chúc cậu có thể hồi phục trong tương lai.

Có một lời cảm ơn mà tớ luôn chưa kịp nói ra, tớ nghĩ bây giờ là lúc thích hợp, nếu không nói... e rằng sau này không còn cơ hội.

Chương 1199: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (2)

Còn nhớ những chuyện hồi tiểu học không? Răng tớ không đẹp, răng cửa cũng khá to, các bạn học thường chế giễu răng tớ, nói tớ là con thỏ, ngày nào cũng lén ăn ngô của người khác.

Tớ không dám nói chuyện, không dám mở miệng, sợ bị người khác chế giễu.

Nhưng khi đó, cậu đã đứng ra bảo vệ tớ, khi đó cậu chưa bị bệnh, rất cao lớn và dũng cảm, đứng chắn trước mặt tớ, nói rằng ai dám chế giễu răng tớ, cậu sẽ đánh gãy răng họ.

Tớ ngồi ở góc lớp sát tường, nhìn bóng lưng cậu đứng chắn phía trước, cảm thấy cậu thật sự như một ánh sáng, chiếu vào cuộc đời tớ.

Tớ nhớ cậu rất thích Ultraman, cậu nói với tớ rằng cậu thích nhất là Ultraman Tiga, cậu nói Tiga là bạn của chính nghĩa, nên cậu cũng muốn giống như Tiga, bảo vệ thế giới, duy trì hòa bình.

Tớ cứ nghĩ rằng cậu sẽ mãi mãi tươi sáng như thế.

Nhưng sau khi lên trung học, mọi thứ đều thay đổi, mọi người không còn chế giễu răng tớ nữa, vì sau khi thay răng, chúng trở nên ngay ngắn, không còn nổi bật. Nhưng tên của cậu lại trở thành trò cười của mọi người, ai cũng chế giễu tên của cậu, lời nói cay nghiệt.

Từ đó, tớ rất ít thấy cậu tươi cười và vui vẻ nữa, cậu dần trở nên trầm lặng và cô độc, ít nói chuyện, cũng ít ngẩng đầu lên.

Cậu nói với tớ rằng cậu ghét tên của mình, rất căm ghét cha mẹ đã đặt cho cậu cái tên khó nghe như thế.

Nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Tớ chưa bao giờ thấy tên của cậu khó nghe, trong mắt tớ, đó là tên của một anh hùng, là tên của người bạn cùng bàn mà tớ tự hào và ngưỡng mộ, dù có hỏi tớ bao nhiêu lần, tớ vẫn nghĩ đó là một cái tên dũng cảm như Ultraman Tiga.

Nhưng, chưa kịp để tớ làm gì... cậu đã đột ngột mắc bệnh, phải vào buồng ngủ đông rời khỏi thời đại này.

Tớ thật sự rất tiếc khi phải chia tay cậu, người lớn đều nói, một khi đã vào buồng ngủ đông đó, có lẽ suốt đời này không gặp lại được nữa... Tớ rất hối hận vì trước đây không nói với cậu nhiều hơn, luôn vì xấu hổ mà không nói lời cảm ơn chân thành đến cậu.

Cuối cùng, ngoài việc chúc cậu khỏe mạnh, tớ cũng không biết nên chúc cậu điều gì nữa.

Nếu cậu thật sự ghét tên của mình, tớ nghĩ đó không phải lỗi của cậu, cậu không làm gì sai. Vậy thì tớ chúc cậu sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông... thế giới này sẽ không còn vật phẩm nào gọi là "băng vệ sinh" nữa, như vậy cậu sẽ không bao giờ phải lo lắng vì tên của mình.

Tạm biệt, bạn học Vệ Thắng Kim.

Chúng ta có thể gặp lại nhau không?

Nếu sau khi mất trí nhớ cậu không nhớ tên và hình dáng của tớ... vậy lần sau chúng ta đổi lại, để tớ bảo vệ cậu được không?

——Bạn cùng bàn của cậu, Lưu Thi Vũ】...

Angelica đọc xong, đứng thẳng người lên, nhìn Lâm Huyền và CC:

"Băng vệ sinh gì đó là gì? Tại sao lại cười nhạo ông ấy?"

"..."..."

Lâm Huyền và CC muốn nói rồi lại thôi.

Dù nhìn thế nào, đây cũng không phải là lúc thích hợp để giải thích vấn đề này.

Bây giờ Trái Đất chắc chắn không có khả năng sản xuất băng vệ sinh, có lẽ họ đang sử dụng phương pháp hấp thụ máu kiểu cổ truyền như "vải nguyệt sự".

Còn trên sao Hỏa, rõ ràng, từ lâu đã có sản phẩm thay thế tốt hơn, hoặc đã sử dụng phương pháp khác tốt hơn để xử lý vấn đề sinh lý này, nên từ "băng vệ sinh" trên sao Hỏa cũng đã bị loại bỏ.

Dù Angelica đã để lại rất nhiều sổ tay và băng ghi hình, nhưng ai sẽ đặc biệt giới thiệu băng vệ sinh trong sổ tay và băng ghi hình chứ?

Do đó.

Cả cụ Vệ Thắng Kim lẫn Angelica đều không biết băng vệ sinh là gì, cũng không thể hiểu được tên của cụ Vệ Thắng Kim gây ấn tượng mạnh đến mức nào.

Nhìn thấy Angelica còn muốn hỏi tới tận cùng, Lâm Huyền vội chuyển đề tài:

"Xem ra... bức thư này là của một cô bé cùng bàn ở trường viết cho "bạn Vệ" trước khi cậu ấy vào giấc ngủ đông. Bây giờ... đã hơn hai trăm năm trôi qua, chắc chắn cô bé đó đã không còn nữa."

CC gật đầu:

"Thực ra, dù là vấn đề răng xấu, răng hô hay vấn đề tên của "bạn Vệ", đặt trong xã hội không phải vấn đề lớn. Nhưng trong trường học, đối diện với những đứa trẻ chưa trưởng thành, không biết tôn trọng người khác, lại thích đặt biệt danh... đó là một loại bạo lực ngôn từ khó chịu."

Lâm Huyền giơ tay:

"Không thể tránh được, trẻ con là như vậy, đây là chuyện không thể tránh khỏi trong quá trình học tập của mỗi người. Nhưng bức thư này... dường như cũng không có gì đặc biệt, như Angelica nói, nội dung của thư không thể chứng minh được điều gì, càng không thể chứng minh "bạn Vệ" là cụ Vệ."

"Không chỉ vậy."

Angelica bổ sung:

"Hai người có thấy bức thư này chẳng có cảm giác gì đặc biệt, giống như uống nước lọc không? Thực ra tôi cũng vậy, nhìn từ góc độ của người lớn vào những chuyện nhỏ nhặt của trẻ con, còn có thể cảm động sao? Chỉ cảm thấy chuyện bé xé ra to thôi."

Chương 1200: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (3)

"Tôi cũng xem lại ký ức qua sổ tay và băng ghi hình, nhưng tôi vừa nói trong phòng ngủ với các cậu, những ký ức đó không có sự cộng hưởng cảm xúc sâu sắc, chỉ có thể tự ép bản thân chấp nhận, tự ép bản thân tin là thật, tự ép bản thân đặt cảm xúc vào, tự ép bản thân hòa nhập vào những ký ức đó."

"Nhưng phải nói thật, tự gợi ý trong thời gian dài rất hữu ích, thật sự có thể đưa cảm xúc vào. Giống như cậu Lâm Huyền... tôi rõ ràng chưa từng quen biết cậu và Quý Lâm, chỉ thấy ảnh và thông tin của các cậu qua băng ghi hình và tài liệu."

"Nhưng nhiều năm qua, tôi liên tục xem lại những ghi chép về hai người, không ngừng hiện lên trong đầu, dần dần thật sự có cảm xúc. Giống như tôi nói, việc báo thù cho hai người... nếu thực sự có cơ hội, tôi sẽ không do dự, sẵn sàng giải quyết kẻ thù."

"Chỉ là... sự chấp nhận này cần thời gian."

Ánh mắt cô ấy nhìn vào lưng cụ Vệ Thắng Kim đang quỳ trên đất, không nói tiếp.

CC cũng nhìn theo ánh mắt cô ấy.

Nhẹ nhàng nói với Lâm Huyền:

"Tôi cũng nghĩ rằng, ký ức khác với đoạn phim chính là vì ký ức kèm theo cảm xúc và tình cảm. Trong đầu cụ Vệ không có bất kỳ ký ức nào về thời thiếu niên, nên... tự nhiên với bức thư tay của cô bé này cũng không có cảm xúc gì."

"Chắc hẳn... cụ rất thất vọng? Chạy từ sao Hỏa đến Trái Đất, cuối cùng mở két sắt, chỉ là một tờ giấy không có cảm xúc... ai cũng sẽ thấy thất vọng."

Lâm Huyền gật đầu, quyết định tiến lên an ủi cụ Vệ Thắng Kim.

Cụ đã quỳ ở đó, nhìn chăm chú vào tờ giấy, như hóa đá, lâu không động đậy.

Vì vậy.

Hắn bước lên, chuẩn bị nói:

"Thầy Vệ, thầy..."

Ngay lập tức.

Hắn ngạc nhiên.

Chỉ thấy tờ giấy trắng mịn lúc nãy bây giờ đã đầy những giọt nước mắt to như hạt đậu đang nhỏ xuống!

Nước mắt tràn trề, gần như làm ướt tờ giấy, nhòe nhoẹt một mảng.

Chuyện gì thế này?

Cụ Vệ Thắng Kim không phải đã mất trí nhớ sao?

Vậy tại sao lại có phản ứng lớn như vậy với bức thư này?

CC và Angelica cũng nhận ra có điều không ổn, từ hai bên đi vòng ra trước mặt cụ Vệ Thắng Kim, thấy cụ đã khóc không thành tiếng, nghiến chặt răng, nước mắt lăn dài...

Hai người nhìn nhau, không hiểu nguyên nhân.

CC cúi đầu:

"Thầy Vệ, thầy... có phải đã khôi phục ký ức trước đây không?"

Cụ Vệ Thắng Kim nức nở, lắc đầu.

Angelica nhíu mày:

"Vậy thầy... có sự cộng hưởng với những điều ghi trên tờ giấy này không?"

Cụ Vệ Thắng Kim vẫn tiếp tục rơi nước mắt, lắc đầu.

Lâm Huyền cũng rất băn khoăn.

Không khôi phục ký ức,

Không có sự cộng hưởng với câu chuyện nhỏ trên tờ giấy,

Đồng thời, bức thư này cũng không thể chứng minh thân phận của cụ Vệ Thắng Kim, cũng không thể giúp cụ tìm kiếm chính mình.

Vậy thì...

Tại sao cụ lại khóc đau đớn như vậy?

Lúc này.

Phần lớn nội dung trên tờ giấy đã bị nước mắt làm nhòe.

Góc dưới bên phải của tờ giấy, tên của cô bé Lưu Thi Vũ cũng bắt đầu phân hủy trong nước mắt.

"Chẳng lẽ..."

Lâm Huyền mím môi:

"Thầy Vệ, có phải thầy có ấn tượng gì với cái tên Lưu Thi Vũ không?"

Cuối cùng.

Cụ Vệ Thắng Kim lau nước mắt, ngẩng đầu lên, nghẹn ngào nói:

"Lưu Thi Vũ... chính là tên vợ tôi, người đã qua đời cách đây vài năm!"

"Gì cơ?" X3

Lâm Huyền và hai người kia đồng thanh, một lúc sau mới hiểu ra logic trong chuyện này.

Bất chợt.

Lâm Huyền nhớ lại nhiều chi tiết.

Trên đỉnh đồi, cụ Vệ Thắng Kim nhắc đến vợ mình với sự khen ngợi không ngớt:

"Các cậu, nếu không có kinh nghiệm yêu đương và kết hôn, nhưng tôi có! Tôi và vợ tôi rất hạnh phúc, mấy chục năm làm vợ chồng gương mẫu, không bao giờ cãi nhau, thực sự là ngọt ngào, không rời nhau nửa bước, gắn bó như keo sơn."

Cụ ấy dạy CC kỹ năng diễn xuất vợ chồng, tất cả đều dựa trên hình mẫu của vợ ông ấy, dịu dàng, thích làm nũng, thân mật và chu đáo.

Còn những lời cuối trong bức thư...

"Tạm biệt, bạn học Vệ Thắng Kim.

Chúng ta có thể gặp lại nhau không?

Nếu sau khi mất trí nhớ cậu không nhớ tên và hình dáng của tớ... vậy lần sau chúng ta đổi lại, để tớ bảo vệ cậu được không?"

Cuối cùng, điều quan trọng nhất!

Vợ của cụ Vệ Thắng Kim, tên là Lưu Thi Vũ! Cùng tên với cô bé viết bức thư này!

Lâm Huyền chợt hiểu ra logic trong chuyện này, không khỏi hít một hơi thật sâu:

"Chẳng lẽ, Lưu Thi Vũ cũng đã ngủ đông... và cùng đi đến tương lai với thầy?"

Cụ Vệ Thắng Kim hít mũi.

Thở dài, hiểu ra nhiều điều:

"Hóa ra vợ tôi... bà ấy biết hết mọi chuyện! Bà ấy biết quá khứ của tôi! Bà ấy chính là quá khứ của tôi!"

"Khi tôi tỉnh dậy trên sao Hỏa, tôi chỉ mới mười mấy tuổi, sau đó tôi đi học, làm việc, đến khi tôi gặp vợ mình, chúng tôi đều 27 tuổi, bà ấy rất tốt với tôi, rất kiên nhẫn, bao dung và chăm sóc tôi... vì vậy chúng tôi nhanh chóng đến với nhau, kết hôn và sinh con."

Chương 1201: Mấy trăm năm trước, đã nói yêu anh (4)

"Tôi luôn tự hào, vì có một người vợ tốt như vậy, hơn nữa chính bà ấy chủ động theo đuổi tôi, điều này làm tôi cảm thấy rất mơ mộng! Hóa ra... hóa ra chúng tôi đã quen nhau từ trước! Chúng tôi đã là bạn cùng bàn từ mấy trăm năm trước!"

Cụ Vệ Thắng Kim càng nghĩ càng thấu hiểu:

"Nhiều năm qua, vợ tôi thường hỏi tôi có thích Ultraman không, nghĩ gì về Ultraman Tiga... Tôi đã từng cười nhạo bà ấy là quá trẻ con, tuổi này rồi mà còn xem phim siêu nhân cũ kỹ."

"Mỗi lần như vậy, bà ấy chỉ cười trừ, sau này già rồi, cũng không hỏi nữa. Hóa ra bà ấy luôn nhớ..."

"Như những gì viết trong bức thư này, trước khi ngủ đông, bà ấy chắc chắn đã ghi lại mọi chuyện vào sổ tay! Vì vậy, khi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, bà ấy mới tìm tôi! Còn tôi... thì lại chẳng nhớ gì... cho đến khi bà ấy qua đời, tôi vẫn chưa thể nhớ ra."...

Nghe cụ Vệ Thắng Kim kể lại.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Trong đầu hắn, hiện lên câu chuyện tình yêu vượt qua hơn hai trăm năm thời gian, tuổi trẻ ngây thơ nhưng bền vững đến già...

Ban đầu, Vệ Thắng Kim và Lưu Thi Vũ chỉ là những bạn học cùng lớp tiểu học.

Vệ Thắng Kim, người yêu thích Ultraman Tiga và muốn trở

thành ánh sáng chính nghĩa, đã bảo vệ Lưu Thi Vũ trong những lời trêu chọc của bạn học.

Có lẽ trong mắt Vệ Thắng Kim lúc đó, cậu ấy chỉ giống như Ultraman Tiga, đánh bại một trong nhiều quái vật nhỏ, làm một việc chính nghĩa nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng đối với Lưu Thi Vũ.

Ánh sáng mà Vệ Thắng Kim chiếu vào cuộc đời cô ấy là duy nhất, là bất diệt, là không thể thay thế.

Chỉ tiếc rằng.

Phần đáng tiếc và tàn nhẫn nhất của sự trưởng thành là... những cô gái cùng tuổi luôn trưởng thành hơn các chàng trai cùng tuổi rất nhiều.

Có lẽ vào lúc đó, Lưu Thi Vũ đã thích chàng trai Ultraman Tiga của mình, Vệ Thắng Kim; nhưng Vệ Thắng Kim lại không hề hay biết.

Mối tình đơn phương này kéo dài đến trung học, hai người trở thành bạn cùng bàn. Mọi người không còn chế giễu Lưu Thi Vũ ngày càng xinh đẹp nữa, mà bắt đầu vì hiểu biết nhiều hơn, chế giễu cái tên Vệ Thắng Kim.

Thật khó tưởng tượng, một chàng trai có tên như vậy sẽ phải trải qua bao nhiêu ác ý và chế nhạo trong thời trung học.

Bệnh não đột ngột của Vệ Thắng Kim khi còn trẻ liệu có liên quan đến bạo lực ngôn từ này không? Lâm Huyền không biết, nhưng dù sao, tình yêu mơ hồ của Lưu Thi Vũ chưa kịp nở hoa đã phải chứng kiến Ultraman Tiga trong lòng cô ấy đi vào khoang ngủ đông, đi đến một tương lai không xác định.

Cô ấy đã viết một bức thư chia tay.

Nhưng có lẽ sau đó, cô ấy vẫn không thể quên được ánh sáng chiếu vào cuộc đời mình, vẫn lo lắng cho chàng trai có thể vẫn sẽ bị người khác chế nhạo.

Vì vậy...

Cuối cùng, vào một thời điểm nào đó trước khi hai mươi tuổi, cô ấy cũng theo Vệ Thắng Kim vào khoang ngủ đông, chuẩn bị gặp lại ở một tương lai chung.

Vệ Thắng Kim quan trọng đối với Lưu Thi Vũ như thế nào, chắc chắn giống như Quý Lâm trong ghi chép của Angelica, câu chuyện về chàng trai nhỏ bé này chắc chắn chiếm phần lớn nhật ký của Lưu Thi Vũ.

Có lẽ cô ấy đã cố ý tỉnh dậy muộn vài năm để đảm bảo cùng tuổi với Vệ Thắng Kim.

Rồi, Lưu Thi Vũ 27 tuổi và Vệ Thắng Kim 27 tuổi tái ngộ.

Cậu ấy không nhớ cô, nhưng cô đã vượt thời gian đến vì cậu ấy.

Người có tình rồi cũng thành thân thuộc.

Lời nguyện của Lưu Thi Vũ đã thành hiện thực, đây là một thời đại không tồn tại băng vệ sinh, không ai cười nhạo tên của cụ Vệ Thắng Kim nữa.

Đồng thời.

Giống như bức thư tay của tuổi trẻ, lời cuối cùng viết rằng...

"Lần sau, để tớ bảo vệ cậu được không?"

Từ cuộc sống tự nhận hạnh phúc viên mãn của cụ Vệ Thắng Kim, Lưu Thi Vũ thực sự đã hoàn thành lời hứa của mình, chăm sóc Vệ Thắng Kim rất tốt, hai người yêu thương nhau, sống bên

nhau đến già, trải qua một cuộc đời viên mãn.

Tình yêu vượt qua hơn 200 năm.

Theo đuổi chồng đến sao Hỏa.

Và tất cả điều này bắt đầu...

Chỉ là hành động dũng cảm nhất thời của một cậu bé yêu mến Ultraman Tiga.

Số phận.

Thật sự là thứ không thể đoán trước được.

Thời gian xoay vòng, vai trò đảo ngược, chẳng phải cũng là một dạng thiện ác có báo ứng sao?

"Thầy có hối hận không?"

Lâm Huyền nhìn cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy... có hối hận vì bây giờ mới biết chuyện này không?"

Cụ Vệ Thắng Kim ngẩng đầu lên.

Đứng dậy.

Cẩn thận gấp lại tờ giấy ướt đẫm nước mắt, bỏ vào túi.

Sau đó...

Ông ấy trang trọng lắc đầu:

"Tôi không hối hận."

Ông ấy nhẹ nhàng nói:

"Mặc dù tôi cảm thấy tiếc nuối, nhưng tôi sẽ không hối hận."

"Vì... cuộc sống là như vậy, bất kỳ lựa chọn nhỏ bé nào, hành động nhỏ bé nào cũng sẽ giống như hiệu ứng cánh bướm, ảnh hưởng đến nhiều năm sau, thậm chí là cuộc sống của nhiều người."

"Nếu tôi biết chuyện này từ đầu, biết rằng vợ tôi tiếp cận tôi vì những chuyện xấu hổ khi còn nhỏ... liệu chúng tôi có thể đi đến với nhau không?"

Chương 1202: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (1)

"Chỉ là, tôi có một điều không hiểu."

Cụ Vệ Thắng Kim gãi đầu:

"Khi tôi tỉnh dậy trên sao Hỏa, nhận được sổ tay ký ức của mình, trong đó không có một chút ghi chép nào về Lưu Thi Vũ. Điều này cho thấy khi còn trẻ, tôi không hề để ý đến cái tên này... những cậu bé ở tuổi đó thường rất kỳ quặc, năng lượng và sự chú ý chủ yếu tập trung vào trò chơi và anime, không hề quan tâm đến những cô gái cùng tuổi."

"Vậy tại sao... tôi lại đặt bức thư của cô ấy một cách trang trọng như vậy trong két sắt hợp kim hafnium?"

Mọi người im lặng.

Lâm Huyền chợt nghĩ ra.

Liệu có lý do gì khác không?

Hắn quay lại, nhìn cánh cửa két sắt mở, với tám bánh xe mật mã tạo thành mã số—

23730907

2373 là năm sinh của cụ Vệ Thắng Kim.

Vậy còn 0907?

Là gì?

Lâm Huyền nhắm mắt lại, cố gắng tìm ra một số manh mối liên quan.

0907... là sinh nhật của ai?

Không phải của cụ Vệ Thắng Kim, cũng không phải của Lưu Thi Vũ, vậy trong thế giới của cậu bé Vệ Thắng Kim này, sinh nhật của ai lại quan trọng đến vậy?

Bất chợt.

Lâm Huyền bật cười:

"Ultraman Tiga."

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra.

Khi Lâm Huyền còn nhỏ, Ultraman Tiga cũng rất nổi tiếng, mỗi năm vào sinh nhật của Ultraman Tiga, các fan của Ultraman đều tổ chức các hoạt động kỷ niệm.

Ngày 7 tháng 9.

Đó là sinh nhật của Ultraman Tiga, cũng là ngày đầu tiên phim Ultraman Tiga ra mắt.

"Haha..."

Lâm Huyền bật cười, lắc đầu nói:

"Thầy Vệ, có vẻ như khi còn trẻ, thầy thật sự rất thích Ultraman Tiga."

"0907. thầy đặt mật mã này vì đó là sinh nhật của Ultraman Tiga."

"Đồng thời, lý do thầy đặt bức thư của Lưu Thi Vũ vào két sắt một cách trang trọng cũng là vì lý do tương tự..."

"Cô ấy trong thư nói rằng thầy là anh hùng dũng cảm như Ultraman Tiga, điều này đối với cậu bé khi đó có lẽ là vinh dự lớn nhất, sự công nhận cao nhất trong cuộc đời."

Nghe lời giải thích này.

Cụ Vệ Thắng Kim cũng không nhịn được cười:

"Chỉ vì vậy thôi à... ha ha ha... chỉ vì chuyện nhỏ như vậy thôi à..."

Ông ấy cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường.

Cười khúc khích.

Cười mãi...

Rồi khóc. ...

Lâu sau.

Lâm Huyền và CC bước ra khỏi kho, ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng dần mọc, cúi xuống nhìn đồng hồ.

21:45

Vẫn còn sớm.

Vẫn còn kịp để đi tiếp.

Lâm Huyền muốn hoàn thành một việc.

"CC, chúng ta quay lại làng Rhine một chuyến nhé."

CC quay đầu lại:

"Anh định làm gì?"

"Tôi đã hiểu ra rồi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Ký ức là thứ quan trọng hơn chúng ta nghĩ rất nhiều. Giống như cụ Vệ Thắng Kim, cụ luôn không cho rằng mình hoàn chỉnh... cho đến khoảnh khắc này, khi nhìn thấy bức thư đó."

"Tôi đã nghĩ, tôi không có quyền quyết định ký ức của người khác, cũng không có tư cách ngăn cản người khác nhận được ký ức của mình với danh nghĩa thiện ý."

"Như cô đã nói, mặt trăng khuyết cũng là một phần của mặt trăng, không có khuyết thì cũng không có tròn. Nhiều chuyện chúng ta thấy nhỏ nhặt, nhưng đối với người trong cuộc, có lẽ đó là sự giác ngộ bằng cả mạng sống."

"Vì vậy, bây giờ chúng ta quay lại làng Rhine, gặp vị trưởng làng vĩ đại,"cô bé" mang đến ánh trăng hoàn hảo cho Trái Đất."

Lâm Huyền nhìn về phía xa:

"Đã đến lúc... trả lại ký ức và quá khứ cho Trịnh Tưởng Nguyệt rồi."

Đinh——

Thang máy mở cửa.

Triệu Anh Quân bước vào với đôi giày cao gót, đặt túi siêu thị xuống:

"Xin lỗi, xin lỗi, hôm nay công ty bận quá, về nhà muộn, chắc hai đứa đói lắm rồi nhỉ?"

Cô ấy quay lưng lại, đặt túi xách lên tủ giày, cởi áo khoác và treo lên giá:

"Chị sẽ chuẩn bị đồ ăn cho các em ngay đây."

Trước đây nhà không có trẻ con, cũng chẳng cảm thấy về nhà muộn là vấn đề gì, dù sao thì VV mỗi bữa ăn đều rất nhiều, ăn muộn một chút cũng không sao.

Nhưng bây giờ...

Chưa tới giờ tan làm, cô ấy đã bắt đầu nghĩ xem tối nay sẽ nấu gì cho Kiều Kiều.

Ngày nào mà bận một chút, về nhà muộn một chút, cô ấy liền cảm thấy rất áy náy.

"Kiều Kiều, hôm nay muốn ăn gì—"

Triệu Anh Quân quay đầu lại, giọng ngừng lại đột ngột, nhìn thấy một cảnh tượng khiến cô ấy kinh ngạc.

Chỉ thấy.

Bát thức ăn của phốc sóc VV đã đầy thức ăn, bát nước bên cạnh cũng đã đầy nước.

Không cần nói, hôm nay chắc chắn là Diêm Kiều Kiều đã cho chó ăn.

Nếu chỉ như vậy, thì cũng không đến mức khiến Triệu Anh Quân kinh ngạc.

Trên bàn ăn trong phòng khách, có một đĩa sạch sẽ, nhìn dấu vết trên đó, chắc hẳn là cơm và cà ri ăn liền.

Cô ấy hít một hơi.

Lúc này mới ngửi thấy mùi cà ri thơm ngon lan tỏa khắp nhà, dường như từ bếp bay ra; nhìn qua bên đó, trong bếp quả nhiên đèn đang sáng, nồi cơm điện đang giữ ấm, nồi cà ri trên bếp đang

bốc hơi nóng.

Triệu Anh Quân mở to mắt, nhìn Diêm Kiều Kiều đang chải lông cho phốc sóc VV bên cạnh tủ giày:

"Em làm những cái này sao?"

"Dạ."

Chương 1203: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (2)

Diêm Kiều Kiều gật đầu, gãi cổ VV làm nó phát ra những âm thanh dễ chịu:

"Hôm kia nhìn chị làm một lần, em đã học được rồi."

Triệu Anh Quân thực sự không dám tin.

Đây...

Dù rằng cà ri ăn liền rất dễ làm, trong tủ lạnh có sẵn súp cô đặc, thêm chút nước, cắt đại vài loại rau bỏ vào, đun là xong.

Người bình thường nhìn một lần là có thể học được.

Nhưng!

Đây là Diêm Kiều Kiều mất trí nhớ, và trí thông minh cùng nhận thức chưa hồi phục hoàn toàn mà!

Khả năng học tập của cô bé giờ đã mạnh mẽ như vậy sao?

Triệu Anh Quân thay dép đế bằng, vào bếp, nhìn nồi cà ri đậm đà, nổi lên những miếng khoai tây, hành tây, thịt bò, cà rốt, v. v.

Ngửi thật sự rất thơm, hầm cũng khá vừa lửa.

Lại nhìn sang thớt rau bên cạnh, trên đó còn những đoạn rau chưa được dọn dẹp... đây là dấu vết Diêm Kiều Kiều đã sử dụng.

Cô bé không chỉ học được cách sử dụng dao, mà còn cắt những miếng cà rốt, khoai tây vuông vức, từng miếng đều giống

như đã qua huấn luyện.

Đây là thiên tài sao?

Năng khiếu bẩm sinh là nấu ăn?

Cô ấy bước một bước, nhìn Diêm Kiều Kiều đang chơi với chó trong phòng khách:

"Em sao dám tự dùng dao bếp? Lỡ cắt trúng tay thì sao? Thậm chí ngay cả trẻ em 14 tuổi bình thường cũng rất ít khi chạm vào dao bếp... Sao em lại có thể cắt khoai tây và cà rốt đẹp như vậy?"

"Em không biết."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Hôm đó em thấy chị cắt như vậy, em học theo và cắt thử."

Triệu Anh Quân hơi nghi ngờ:

"Tay mảnh như em có thể cầm vững dao bếp sao?"

"Cũng được."

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu, nhìn tay phải của mình mở ra và nắm lại:

"Cũng khá thuận tay."

Triệu Anh Quân nghe vậy.

Bất đắc dĩ cười nhẹ một tiếng.

Cô ấy lại đi vào bếp, nhấn nút mở nồi cơm điện bên cạnh.

Bên trong vẫn còn hai bát cơm, lúc này cũng đang bốc hơi nóng.

Nhìn vào nồi cà ri đang sôi sùng sục.

Không cần nói...

Đây là phần Diêm Kiều Kiều đã để dành riêng cho mình.

Trong phút chốc.

Triệu Anh Quân trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bao nhiêu năm qua.

Từ khi mười mấy tuổi du học nước ngoài, đến bây giờ đến Đông Hải khởi nghiệp, cô ấy chưa bao giờ có ngày nào về nhà mà có thể ăn cơm nóng hổi.

Không ai nấu ăn cho cô ấy, muốn ăn phải tự làm, không muốn làm thì gọi đồ ăn ngoài hoặc ra ngoài ăn.

Bếp trong nhà rất ít khi sử dụng, trong tủ lạnh chỉ có đồ ăn dự trữ khẩn cấp.

Cũng chỉ gần đây, sau khi đón Diêm Kiều Kiều về nhà, cảm thấy không thể để cô bé ăn đồ ăn ngoài không tốt cho sức khỏe, nên Triệu Anh Quân mới học nấu ăn.

Nhưng cô ấy còn chưa học được nhiều món.

Diêm Kiều Kiều chỉ cần nhìn một lần, đã hoàn toàn học được!

Đầu óc này cũng quá thông minh rồi chứ?

Tuy nhiên.

Nói gì thì nói...

Triệu Anh Quân quay người lại, tựa vào cạnh cửa, nhìn VV đang ăn ngấu nghiến và Diêm Kiều Kiều yên tĩnh bên cạnh.

Diêm Kiều Kiều trong thời gian này tiến bộ rất lớn.

Thậm chí có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Trước khi cô ấy về Đế Đô, Diêm Kiều Kiều còn mang đến cảm giác ngơ ngác, nói chuyện chậm rãi, ngập ngừng.

Nhưng chỉ sau ba ngày quay lại Đông Hải, Diêm Kiều Kiều đã trở nên chín chắn hơn rất nhiều, yên tĩnh hơn rất nhiều, nói chuyện cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Nếu nói trước đây, Diêm Kiều Kiều giống như một đứa trẻ khờ khạo có chút vấn đề về trí tuệ.

Thì bây giờ, Diêm Kiều Kiều...

Rõ ràng đã là một thiếu nữ thông minh lanh lợi, xinh đẹp.

Rõ ràng, diện mạo, thể chất, tuổi tác không thay đổi.

Nhưng tâm trí đã rõ ràng trưởng thành hơn.

Lớn lên rồi.

Hiểu chuyện rồi.

Triệu Anh Quân cảm thấy an ủi, đồng thời... không hiểu sao lại cảm thấy một nỗi buồn, một cảm giác được mất lẫn lộn.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ.

Làm cha mẹ, dường như luôn mong muốn con cái nhanh chóng lớn lên, nhanh chóng hiểu chuyện, nhanh chóng độc lập.

Nhưng.

Lớn lên và hiểu chuyện, đồng nghĩa với việc rời xa, đồng nghĩa với việc không còn cần cha mẹ nữa.

Giống như Diêm Kiều Kiều hiện giờ.

Rõ ràng mười mấy ngày trước, cô bé vẫn còn là một đứa trẻ dùng tay bốc thức ăn, chạy lung tung trên ghế sofa với đôi chân trần, dùng đũa chỉ người không có lễ phép, thiếu giáo dục và phẩm chất.

Nhưng bây giờ.

Ngoan ngoãn nghe lời, tự lập, chủ động làm việc nhà, còn biết nấu ăn cho người lớn khi họ đi làm về.

Triệu Anh Quân không khỏi thở dài trong lòng.

Cô ấy thực sự nhớ đứa trẻ không có giáo dục trước đây.

Trẻ con mà... không phải vốn dĩ nên như vậy sao?

Bây giờ Kiều Kiều trở nên hiểu chuyện như vậy, ngược lại khiến cô ấy cảm thấy có chút đau lòng.

Cô ấy mới thực sự hiểu câu nói của Vương ca:

"Thời gian nuôi con thật thú vị, chỉ là những năm đầu. Sau này lớn lên, có suy nghĩ riêng, sẽ dần rời xa cha me, có khi cả tuần không nói một lời với cha me."

Lúc đó nghĩ rằng Vương ca nói quá.

Chương 1204: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (3)

Bây giờ nhìn lại, từng câu đều là thật, quả nhiên về tình cảm với trẻ con, không thực sự nuôi một lần thì không thể đồng cảm được.

Nhưng vấn đề là...

Diêm Kiều Kiều trưởng thành quá nhanh!

Triệu Anh Quân còn chưa kịp thích ứng, chỉ trong nháy mắt, đứa trẻ đã lớn rồi.

Cô ấy đi tới.

Ngồi xuống bên cạnh Kiều Kiều.

Nhìn phốc sóc VV đang ăn ngấu nghiến:

"Kiều Kiều, cảm ơn em đã nấu ăn cho chị. Nhưng sau này không cần đâu, nếu em đói có thể ăn một chút đồ ăn vặt, lát nữa chị sẽ dẫn em đi siêu thị mua thêm, em đói thì ăn, đỡ đói bụng."

"Việc nấu ăn em còn quá sớm, không cần phải gánh trách nhiệm này sớm như vậy, hơn nữa... dùng lửa và dao, chị cũng không yên tâm về em."

"Em có thể giúp chị cho VV ăn, như vậy đã giúp chị rất nhiều rồi. Thời gian này em thực sự trưởng thành nhanh, trở nên hiểu chuyện, cũng thông minh hơn, dường như chị không theo kịp tốc độ của em nữa."

"Thực ra đôi khi nghịch ngợm một chút cũng được, chúng ta đều là người một nhà, đừng quá rụt rè và khách sáo. Rồi... nếu chị có chỗ nào làm không tốt, làm sai, em cũng có thể nói ra."

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu lên.

Nhìn Triệu Anh Quân:

"Em biết rồi."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ, xoa đầu cô bé:

"Chị mua ít hoa quả, gọt cho em một quả táo nhé, em đang trong giai đoạn phát triển, bổ sung vitamin cũng rất quan trọng."

Cô ấy đứng dậy.

Lấy từ túi siêu thị ở cửa ra một quả táo đỏ, vào bếp rửa sạch, rồi cầm dao gọt ngồi trên ghế sofa, dùng chân kéo thùng rác lại gần và bắt đầu gọt vỏ:

"Thời gian này công việc thực sự quá bận, không có thời gian dẫn em đi chơi, đợi chị xong việc."

Ợ.

Phốc sóc VV lại ăn hết một bát thức ăn cho chó, một cái ợ gần như làm nó nôn hết chiến lợi phẩm vừa rồi.

Diêm Kiều Kiều bế nó lên, xoa bụng cho nó, quay lại nhìn Triệu Anh Quân:

"Nếu chị bận, có thể đưa em đến chỗ anh Lâm Huyền, để anh ấy dẫn em đi chơi."

"Đâu có được."

Triệu Anh Quân vừa gọt táo vừa nói:

"Lâm Huyền cũng rất bận, làm gì có thời gian dẫn em đi chơi."

"Không."

Diêm Kiều Kiều và VV cùng lắc đầu:

"Anh ấy rất rảnh."

Triệu Anh Quân cười nhẹ một tiếng, nhìn một người một chó:

"Lâm Huyền thường làm gì? Khi anh ấy không dẫn em ra ngoài chơi, anh ấy bận gì?"

Diêm Kiều Kiều nghĩ đến cảnh trong phòng thí nghiệm hôm đó, anh Lâm Huyền và anh Lưu Phong ôm nhau, rút ra từ khóa:

"【Hẹn hò】."

Bịch.

Quả táo trong tay Triệu Anh Quân không giữ vững, rơi thẳng vào thùng rác.

Táo đỏ OUT.

"Haha."

Trẻ con nói thật, Triệu Anh Quân lắc đầu cười, không để ý:

"Em học từ trong TV phải không? Em hiểu gì về hẹn hò mà nói bừa..."

Diêm Kiều Kiều lại nhớ lại lời giải thích của anh Lưu Phong:

"Chính là yêu nhau, tay nắm tay, ôm eo, đối diện nhau nhìn vào mắt nhau, rất gần gũi, ánh mắt đắm đuối."

Triệu Anh Quân nheo mắt lại:

"Em thấy rồi?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Thấy rõ ràng. Em ở trong phòng, cùng với VV."

Cô bé chỉ vào phốc sóc trong lòng mình.

Phốc sóc lại đỏ mặt, như bị nghẹn.

Nhưng lúc này tình hình căng thẳng, chủ nhân hoàn toàn không quan tâm đến nó.

"Trong phòng?"

Triệu Anh Quân không ngồi yên được nữa, đứng dậy từ ghế sofa:

"Phòng như thế nào? Chuyện này Lâm Huyền còn dẫn em vào?"

Diêm Kiều Kiều bắt đầu nhớ lại hình ảnh trong phòng thí nghiệm, cố gắng dùng vốn từ hạn hẹp của mình để miêu tả:

"Một căn phòng lớn, tối tăm, có tủ lạnh, có đồng hồ báo thức, và nhiều dụng cụ kỳ lạ."

Triệu Anh Quân hít một hơi thật sâu.

Có tủ lạnh, có đồng hồ báo thức, nghĩa là ở nhà ai đó, hoặc trong phòng khách sạn.

Không thì người bình thường ai lại mang tủ lạnh đi khắp nơi?

Dụng cụ kỳ lạ...

Điều này dường như không thể mô tả chi tiết.

Cô ấy khoanh tay, nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Lâm Huyền ở trong phòng hẹn hò? Nắm tay, ôm eo và ánh mắt đắm đuối?"

"Đúng vậy."

"Ở đó bao lâu?" Triệu Anh Quân siết chặt con dao gọt hoa quả.

"Khá lâu, họ đổi nhiều tư thế."

"Hả?"

Triệu Anh Quân không thể giữ bình tĩnh:

"Anh ấy thật sự để em xem những thứ đó sao?"

"Đúng."

Diêm Kiều Kiều lại chỉ vào phốc sóc VV đang đỏ mặt và giãy giụa dữ dội:

"Chúng em muốn chơi cùng họ, nhưng anh Lưu Phong nói không được, nói rằng đối với em thì còn quá sớm."

"Anh!?"

Giọng Triệu Anh Quân cao lên:

"Lại còn là một người đàn ông nữa?"

Chờ đã.

Tên Lưu Phong này, cô ấy hình như đã nghe Lâm Huyền nhắc đến...

Từ rất lâu rồi.

Đó là khi công ty Rhine mới thành lập không lâu, Lâm Huyền muốn lập một phòng thí nghiệm liên hợp trong đại học Đông Hải, lúc đó có một số vấn đề trong giao tiếp và thương lượng với đại

học Đông Hải, chính cô ấy và Sở Sơn Hà đã giúp Lâm Huyền giải quyết.

Lúc đó Lâm Huyền đã nhắc đến cái tên này, nói rằng có một nhà khoa học được mời từ nơi khác đến, tên là Lưu Phong.

Triệu Anh Quân có chút ấn tượng.

Vì vậy, cô ấy đại khái hiểu rằng, lời nói của Diêm Kiều Kiều tuy không thể nói là bịa đặt, nhưng chắc chắn không hoàn toàn đúng sự thật.

Chương 1205: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (4)

Cô ấy chưa bao giờ nghi ngờ phẩm chất của Lâm Huyền, Lâm Huyền tuyệt đối không thể đưa trẻ con đi làm những việc bẩn thỉu như vậy.

Thêm vào đó, những dụng cụ kỳ lạ mà Diêm Kiều Kiều mô tả, tám chín phần mười là cảnh trong phòng thí nghiệm.

"Có phải là phòng thí nghiệm trong đại học Đông Hải không?" Triệu Anh Quân hỏi thẳng.

"Em không biết."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Phòng thí nghiệm là gì?"

Cuối cùng, sau khi so sánh từng chi tiết, Triệu Anh Quân xác nhận suy đoán của mình.

Lúc này, VV bị Diêm Kiều Kiều giữ cổ họng nghẹn cũng đã thở được, sống lại một mạng.

"Chậc."

Triệu Anh Quân khẽ hừ một tiếng.

Cô ấy lấy một quả táo khác, rửa sạch, ngồi trên ghế sofa gọt vỏ:

"Em thật làm chị sợ chết đi được, Kiều Kiều... nói chuyện

không phải chỉ là ghép các từ khóa lại với nhau, em phải nói rõ ràng, chủ ngữ, vị ngữ, tân ngữ đều phải đầy đủ."

"Ai, ở đâu, với ai, làm gì, những thứ này đều phải diễn đạt rõ ràng. Nếu không, người nghe sẽ hiểu theo nghĩa hoàn toàn khác, thậm chí ngược lại. Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Diêm Kiều Kiều gật đầu, làm theo yêu cầu nói từng câu:

"Anh Lâm Huyền, trong phòng thí nghiệm, với anh Lưu Phong, nắm tay ôm eo hẹn hò."

"Được rồi được rồi..."

Triệu Anh Quân đột nhiên cảm thấy Diêm Kiều Kiều ngốc nghếch kia đã trở lại.

Xem ra con đường học tập còn dài.

Bất cứ thứ gì học nhanh đều có khiếm khuyết.

Không nên gượng ép, vẫn nên để Diêm Kiều Kiều ra ngoài nhiều hơn, giao tiếp với mọi người, luyện tập cách nói chuyện bình thường.

Rồi giáo dục kiến thức cơ bản cũng cần phải bổ sung.

Hiện tại, kiến thức của Diêm Kiều Kiều, 70% đến từ TV, 30% từ nghe ngóng lung tung, không chừng nghe một từ nào đó, quay đi quay lại đã học thuộc rồi.

Không được.

Phương pháp giáo dục này, sớm muộn cũng xảy ra vấn đề.

"Kiều Kiều, trước tiên em hiểu sai về việc 【hẹn hò】 rồi, Lâm Huyền và Lưu Phong làm sao có thể hẹn hò được? Mặc dù chị

chưa gặp Lưu Phong... nhưng lần sau chị có thể đến phòng thí nghiệm ở đại học Đông Hải xem. Nhưng chị chắc chắn tin rằng Lâm Huyền không phải người như vậy."

"Hẹn hò á, thông thường phải là một nam một nữ, hơn nữa em biết thực sự hẹn hò là như thế nào không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu, đôi mắt tò mò và hiếu học nhìn Triệu Anh Quân:

"Là như thế nào?"

Triệu Anh Quân cười nhẹ, thẳng lưng:

"Thực sự hẹn hò á... chính là..."

Nụ cười trên khuôn mặt cô ấy biến mất, động tác gọt vỏ táo trên tay cũng ngừng lại:

"Chính là... hẹn hò á... chính là..."

Mặc dù đầu óc cô ấy hoạt động rất nhanh, nhưng lại không tìm được bất kỳ tính từ, từ mô tả, cảnh tượng, kinh nghiệm, cảm nhận nào.

Hoàn toàn là vùng mù tri thức!

Dù chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, nhưng để một người chưa từng hẹn hò mô tả cụ thể việc hẹn hò là gì, thực sự không thể tìm ra từ ngữ phù hợp.

Cô ấy nhìn sang lịch bên cạnh, trên đó hiển thị hôm nay là ngày 17 tháng 5, vài ngày nữa là đến ngày 20,21 tháng 5.

Hai ngày này được cư dân mạng Long Quốc biến thành hai ngày lễ tình nhân, từ âm "anh yêu em" (520- ngộ ái ni).

Công ty MX gần đây bận rộn, nhiều công việc là để chuẩn bị

cho khuyến mãi, hộp quà, và quảng bá cho hai ngày này.

"Khụ khụ."

Cô ấy khẽ ho vài tiếng, tiếp tục gọt vỏ táo:

"Trăm nghe không bằng một thấy, vài ngày nữa là ngày 20,21 tháng 5, cái gọi là lễ tình nhân thời đại mới. Lễ tình nhân chắc chắn đầy những cặp đôi hẹn hò, đến lúc đó chị dẫn em đi chơi, em nhìn tận mắt, sẽ biết hẹn hò là gì."

Diêm Kiều Kiều gật đầu.

Ghi nhớ điểm kiến thức trăm nghe không bằng một thấy, nhìn Triệu Anh Quân:

"Chị đã từng hẹn hò chưa?"

Xoẹt——

Quả táo trong tay Triệu Anh Quân suýt gọt xong trượt khỏi tay, lăn lông lốc trên sàn.

Phốc sóc VV phản ứng nhanh nhạy.

Đôi mắt lóe sáng.

Nó lập tức nhảy ra từ lòng Diêm Kiều Kiều, lao về phía quả táo trên sàn.

Bất cứ thứ gì rơi xuống đất, đều là của nó!

Triệu Anh Quân nhìn tay trái của mình lần nữa trống không:

"..."

Cô ấy rất đỗi ngạc nhiên nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Em còn muốn ăn táo không?"

"Muốn." Diêm Kiều Kiều đáp ngắn gọn.

"Vậy trước khi chị gọt xong, làm ơn hãy giữ im lặng!"...

Cuối cùng.

Diêm Kiều Kiều được ăn táo, cắn từng miếng nhìn Triệu Anh Quân:

"Vậy, ngày 20 tháng 5, ngày lễ tình nhân, là ngày của chị à?"

Triệu Anh Quân lau sạch dao gọt hoa quả, đặt vào đĩa trái cây, nhìn Diêm Kiều Kiều không kiên nhẫn:

"Kiều Kiều, hôm nay em sao mà phiền thế?"

Cô ấy không ngờ.

Vương ca nói rằng, mười mấy tuổi là giai đoạn phiền toái của trẻ con, không ngờ lại đến nhanh như vậy:

"Em lo ngày lễ của mình là được rồi, sao lại lo đến ngày lễ của người khác?"

"Ngày lễ của em?"

Diêm Kiều Kiều cắn miếng táo, nghiêng đầu:

"Em có ngày lễ gì cơ?"

"Ngày Quốc tế Thiếu nhi 1-6." Triệu Anh Quân tựa lưng vào ghế sofa:

"Ngày 1 tháng 6, là ngày Quốc tế Thiếu nhi, đó là ngày lễ của tất cả trẻ em trên trái đất. Mặc dù theo thường thức, dưới 14 tuổi mới được coi là trẻ em. Nhưng theo luật pháp, dưới 18 tuổi đều được gọi là trẻ em."

Chương 1206: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (5)

"Nhưng trên mạng... ngày Quốc tế Thiếu nhi bây giờ cũng dần trở thành ngày lễ tình nhân. Nhưng không cần để ý người khác thế nào, em ở độ tuổi này chắc chắn là có thể đàng hoàng mà đón ngày Quốc tế Thiếu nhi."

Cô ấy mỉm cười nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Nói đúng, vì sắp đến ngày Quốc tế Thiếu nhi, ngày lễ của em, nên chị cũng phải chuẩn bị quà cho em. Em muốn gì vào ngày Quốc tế Thiếu nhi?"

"Quà?"

Diêm Kiều Kiều suy nghĩ mở rộng:

"Hoa cẩm chướng à?"

"Đúng, nhưng kiểu như hoa cẩm chướng."

Triệu Anh Quân kiên nhẫn giải thích:

"Nhưng hoa cẩm chướng là quà tặng cho mẹ, em là trẻ em, em có thể nhận được quà của ngày Quốc tế Thiếu nhi. Em có thể nghĩ xem em muốn gì, chị sẽ tặng cho em."

"Cũng đúng, nếu không có gì muốn, thì có bất kỳ 【ước muốn】 hoặc điều gì muốn làm, đều có thể. Ngày 1 tháng 6, ngày Quốc tế Thiếu nhi, chị sẽ xin nghỉ phép, không đi làm, để chơi với em cả ngày, bất kỳ điều ước nào của em chị cũng sẽ thực hiện."

"Cái gọi là ước muốn... chính là việc muốn hoàn thành, cũng là điều em mong đợi nhất, điều em muốn có nhất."

Nghe Triệu Anh Quân giải thích tỉ mỉ.

Diêm Kiều Kiều hiểu ra.

"Em thực sự có một điều ước."

Cô bé gật đầu:

"Em đã có từ rất lâu rồi, em đã hỏi ông bà ngoại, nhưng họ nói không thể thực hiện được."

Triệu Anh Quân bắt chéo chân:

"Ước muốn gì? Nói nghe xem, điều mà họ không thực hiện được, chị sẽ thực hiện cho em."

Ánh mắt Diêm Kiều Kiều trong sáng.

Lại đầy mong đợi:

"【Em muốn đi Disneyland với ba mẹ.】"... ...

Một lúc sau, căn nhà trở nên yên lặng.

Phốc sóc VV đang ôm táo gặm, cũng cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, không dám phát ra tiếng động, lén lút quay đầu lại.

Nó phát hiện Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đang nhìn nhau, không ai nói lời nào.

Yên tĩnh.

Cả hai người đều có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Lý do không nghe thấy tiếng thở của VV.

Là vì nó không dám thở.

Cuối cùng.

Triệu Anh Quân thở dài một hơi, thả đôi chân đang vắt chéo xuống, cúi người nhặt vỏ táo trên sàn và ném vào thùng rác:

"Em biết ba mẹ em ở đâu không?"

"Không biết."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu.

"Em không biết họ ở đâu, thì làm sao có thể cùng họ đi Disneyland được?"

Triệu Anh Quân nói nhỏ:

"Nếu em muốn đi Disneyland, chị có thể đưa em đi."

"Nhưng, em muốn đi cùng ba mẹ."

"Tại sao?"

"Vì... những đứa trẻ khác đều đi cùng ba mẹ."

Diêm Kiều Kiều đã ăn hết quả táo.

Cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt như điều hiển nhiên nhìn Triệu Anh Quân:

"Disneyland không phải là nơi đi cùng ba mẹ sao?"

Không phải vậy.

Triệu Anh Quân tất nhiên biết không phải vậy.

Nhưng nhìn vào ánh mắt "hiển nhiên" và "nên như vậy" của Diêm Kiều Kiều.

Cô ấy không thể thốt ra lời phủ nhận.

Vẫn là câu nói đó.

Thế giới trong mắt Diêm Kiều Kiều chỉ nhỏ như vậy, 70% từ TV, 30% từ lời kể của người khác.

Ở khu biệt thự của cha mẹ Triệu Anh Quân, có nhiều bạn bè nhỏ "không đồng niên" của Diêm Kiều Kiều.

Từ "Disneyland" chắc chắn là nghe từ những đứa trẻ đó.

Không cần nghĩ cũng biết.

Những đứa trẻ sống trong khu cao cấp đó, ai mà chưa từng đi Disneyland?

Chắc chắn mỗi đứa đều đã được cha mẹ dẫn đi Disneyland, thậm chí không chỉ một lần.

Vì vậy.

Thống kê của Diêm Kiều Kiều kết luận:

Tất cả trẻ em đều được cha mẹ dẫn đi Disneyland.

Vì vậy.

Tự nhiên.

Cô bé cũng muốn đi, muốn đi cùng cha mẹ.

Thế giới trẻ con đơn giản như vậy, chỉ cần suy luận một chút là có thể hiểu nguyên nhân và kết quả.

Thực ra... đừng nhìn Diêm Kiều Kiều lúc nào cũng mạnh mẽ.

Nhưng trong lòng mềm yếu của cô bé, vẫn rất nhớ cha mẹ.

Lúc trước ở trong công viên, câu nói "mỗi ngày... đều nhớ mẹ" đến giờ nhớ lại, vẫn khiến Triệu Anh Quân cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

"Được."

Triệu Anh Quân đồng ý ngay, đứng dậy, đi đến, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Chị sẽ nghĩ cách."... ... ...

Cùng thời gian đó, trong giấc mơ thứ năm, tại thị trấn Nữ Vương, ngoài cửa kho nhỏ.

Lâm Huyền và CC chuẩn bị khởi hành tới làng Rhine để tìm Trịnh Tưởng Nguyệt.

Hắn quay lại nhìn cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy Vệ, thầy đi cùng chúng tôi chứ? Hay thầy muốn nghỉ ngơi ở đây... Nơi chúng tôi đến khá xa, dù đi nhanh cũng mất gần hai tiếng."

Hiện tại.

Cụ Vệ Thắng Kim đã hồi phục tinh thần, mang trong mình cảm giác mãn nguyện lẫn mệt mỏi, một sự hài lòng đến kiệt sức.

Ông ấy cười lắc đầu:

"Tôi sẽ không đi cùng các cậu nữa, cơ thể già nua này hôm nay không thể chạy nổi. Cảm ơn các cậu, Lâm Huyền, CC, nhờ có các cậu mà tôi đã mở được két sắt của mình nhanh chóng như vậy, thật sự là vạn phần cảm kích."

"Xe buýt vũ trụ Địa Họa, hai năm mới có một chuyến, nghĩa là... tôi phải ở lại Trái Đất thêm một năm chín tháng nữa mới có thể bắt xe buýt vũ trụ trở về sao Hỏa. Vậy nên, tôi muốn dùng thời

gian này để làm điều gì đó có ý nghĩa, có giá trị cho mẹ Trái Đất."

Chương 1207: Quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi (6)

Ông ấy quay lại nhìn Angelica tóc bạc trắng đứng phía sau:

"Tôi đã bàn với nữ hoàng, trong một năm chín tháng tới, tôi sẽ ở lại thị trấn Nữ Vương, dùng kiến thức chuyên môn của mình để dạy người dân nơi đây cách làm [pin hóa học đơn giản], tiến tới chế tạo bóng đèn và các thiết bị điện nhỏ, cố gắng để mọi nhà... cũng như các ngôi làng xung quanh đều có thể sử dụng đèn điện."

Pin hóa học đơn giản?

Lâm Huyền có chút nghi ngờ:

"Có thể làm được không? Với trình độ công nghiệp và vật liệu học hiện tại của Trái Đất... thực sự có thể không?"

Cụ Vệ Thắng Kim mỉm cười chuyên nghiệp:

"Lâm Huyền, từ 0 đến 1 và từ 100 đến 1 là khoảng cách khác nhau một trời một vực. Con người từ lúc phát minh ra điện đến lúc sử dụng bóng đèn điện đã mất rất nhiều năm."

"Nhưng lý thuyết khoa học trên sao Hỏa hiện nay đã phát triển vững chắc như vậy, giờ không phải là đứng trên vai người khổng lồ mà nhìn xa, mà là từ vai người khổng lồ nhảy xuống, thì đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều. Huống hồ, tôi vốn học về năng lượng pin trên sao Hỏa, làm chuyện này rất thuận tay."

Nghe vậy.

Lâm Huyền mới nhớ ra, hắn thực sự biết rằng cụ Vệ Thắng

Kim là giáo viên đại học trên sao Hỏa, nhưng chưa bao giờ hỏi ông ấy dạy môn gì.

Giờ xem ra không phải là môn khoa học xã hội, mà là môn khoa học tự nhiên rất chuyên nghiệp.

"Thầy Vệ."

Lâm Huyền tràn đầy hy vọng:

"Thầy dạy chuyên ngành gì ở đại học?"

"【Nguyên lý và ứng dụng của pin hạt nhân vi mô】."???

Lâm Huyền mở to mắt.

Con người không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài!

"Thầy giỏi quá thầy Vệ, dạy những kiến thức cao cấp như vậy."

"Hừ, cao cấp gì chứ..."

Cụ Vệ Thắng Kim không cho là đúng, vẫy tay:

"Đây đều là những thứ cơ bản nhất, từ hơn một trăm năm trước con người đã nắm vững công nghệ này. Mặc dù hiệu suất chuyển hóa năng lượng của loại pin này so với phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát có khoảng cách lớn, nhưng ưu điểm của nó là có thể thu nhỏ lại!"

"Trên sao Hỏa, điện thoại di động, ô tô, thiết bị điện nhỏ, xe điện, máy bay, robot... tất cả các lĩnh vực đều sử dụng rộng rãi【pin hạt nhân vi mô】. Loại pin này thắng ở chỗ an toàn, bền bỉ, lưu trữ năng lượng hàng trăm năm không hỏng, và mật độ năng lượng vượt xa pin thông thường, cơ bản là một chiếc điện thoại dùng đến lúc hỏng cũng không tiêu hao đến 5% năng lượng của pin."

"Mà chiếc pin hạt nhân vi mô trong điện thoại đó, kích thước chỉ bằng móng tay."

Lâm Huyền nghe về công nghệ tiên tiến này.

Rất hứng thú.

Trước đây lần đầu tiên bước vào giấc mơ thứ năm, hắn đã từng nói chuyện với cụ Vệ Thắng Kim về trình độ khoa học công nghệ của sao Hỏa.

Kết luận cuối cùng là, trình độ đó gần như tương đương với Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai.

Lâm Huyền hiểu rõ.

Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai đã sử dụng rộng rãi loại pin hạt nhân vi mô này, có thể nói chỉ cách phản ứng nhiệt hạch có kiểm soát một bước chân.

Nhưng thường thì một bước chân này... có thể đi mấy trăm năm cũng không đến.

Mình thực sự đã sao chép công nghệ nhiệt hạch lạnh tổng hợp về hiện thế và giao nó cho Viện Khoa học Long Quốc.

Nhưng trong giấc mơ thứ năm, dù là Trái Đất 2400 năm trước hay sao Hỏa năm 2624. đều chưa thể chinh phục được công nghệ này.

Lâm Huyền không rõ nguyên nhân, có lẽ vẫn có một số yếu tố can thiệp của con người.

"Khó không ạ?"

Lâm Huyền tò mò hỏi:

"Học dễ không? Chế tạo có dễ không?"

"Không có gì khó!"

Cụ Vệ Thắng Kim nói rất nhẹ nhàng:

"Con người đã kích nổ bom nguyên tử từ năm 1945. nắm bắt được năng lượng hạt nhân; trong những thập kỷ sau đó, đã chế tạo ra các nhà máy điện hạt nhân, lò phản ứng hạt nhân và các thiết bị ứng dụng khác."

"Lẽ ra không lâu sau, chúng ta đã có thể chế tạo được pin hạt nhân vi mô, ít nhất về nguyên liệu và công nghệ thì không có gì trở ngại. Chỉ tiếc là... 【con đường phát triển lý thuyết lại đi lệch hướng, dẫn đến nghiên cứu về năng lượng hạt nhân của con người đi vào ngõ cụt. 】"

"Tôi nói vậy cậu có hiểu không? Sự lựa chọn hướng phát triển khoa học, nhiều khi là như vậy, nếu chọn đúng hướng thì sẽ tránh được hàng chục, hàng trăm năm đi đường vòng, nhưng nếu chọn sai hướng, thì có thể cuối cùng không thể quay lại được."

"Cá nhân tôi ước tính, nếu nghiên cứu về năng lượng hạt nhân của con người không bị can thiệp và đi sai đường, thì công nghệ như pin hạt nhân vi mô này vào khoảng năm 2030 đã có thể được chinh phục và đưa vào ứng dụng thực tế."

"Nhưng thực tế, phải đến khi con người sống trên sao Hỏa, mới đạt được đột phá muộn này. Về việc cậu hỏi có khó không... có gì mà khó? Tôi, một giáo viên bình thường ở một trường đại học bình thường có thể giảng dạy môn này hàng chục năm, miễn là học sinh muốn học đều có thể học được!"

Bốp.

Lâm Huyền tiến lên một bước, nắm lấy tay cụ Vệ Thắng Kim:

"Thầy Vệ, thầy thật sự là báu vật toàn thân!"

"Thầy chính là Ultraman Tiga! Thầy chính là ánh sáng! Ánh sáng chiếu sáng Trái Đất!"

"Đâu có, đâu có."

Cụ Vệ Thắng Kim bị khen đến đỏ mặt:

Chương 1208: Bàn tay đen ở tương lai (1)

"Quá khen rồi."

"Đây thật sự chỉ là một công nghệ rất bình thường, đã được ứng dụng ổn định trong nhiều năm... có lẽ chỉ trên Trái Đất nghe thì cao cấp, còn trên sao Hỏa thì công nghệ này chẳng đáng nhắc tới, ở bất kỳ cửa hàng nhỏ ven đường nào cũng có thể mua được pin hạt nhân vi mô."

"Cậu muốn học không? Muốn học thì tôi dạy cậu!"

Chỉ chờ câu này thôi!

Đây thật sự là thu hoạch bất ngờ của giấc mơ thứ năm...

Mặc dù thời gian trải qua giấc mơ thứ năm không nhiều, tiến độ rất nhanh, nhưng thu hoạch lại vô cùng lớn.

Không chỉ sao chép nguyên lý của thiết bị xuyên thời không;

Bây giờ, lý thuyết về pin hạt nhân vi mô cũng đã xếp hàng chờ được mang về.

Trước đây, Lâm Huyền còn chưa có manh mối, không biết phải làm sao để giúp công ty Rhine kiếm được nhiều tiền, đủ để dự trữ vốn cho mình.

Bây giờ thì có manh mối rồi phải không?

Pin hạt nhân vi mô này, theo lời cụ Vệ Thắng Kim, năm 2024 hoàn toàn có thể chế tạo ra, chỉ là do nghiên cứu ứng dụng hạt

nhân của con người đi sai hướng mà thôi.

Vậy thì xin lỗi nhé.

Mình.

Dự định làm một việc tốt.

Để công ty Rhine, kéo con đường này trở lại đúng hướng, tiện thể xin một bằng sáng chế.

Hai bên đều có lợi!

Lâm Huyền không kìm được mà cảm thán:

"Nếu thật sự vào năm 2023. pin hạt nhân vi mô xuất hiện trên Trái Đất, thì thế giới tương lai chắc chắn sẽ thay đổi lớn, con người còn phát triển lên sao Hỏa không?"

"Chắc chắn là vẫn phải đi sao Hỏa."

Cụ Vệ Thắng Kim giải thích:

"Dù sao thì thảm họa lớn vào năm 2400 là hiện tượng tự nhiên không thể tránh khỏi, cho dù có nhiều pin hạt nhân cũng vô ích, môi trường sinh thái của Trái Đất đã không thích hợp để sống, con người chỉ có thể di cư lên sao Hỏa."

"Nhưng nói thật, nếu vào năm 2030 con người thật sự nắm bắt được công nghệ pin hạt nhân vi mô, thì Trái Đất bây giờ chắc chắn sẽ không như thế này."

Ông ấy dùng chân đá nhẹ mặt đất, tạo ra một cái hố, chỉ vào hố giải thích:

"Nếu vào năm 2030 con người bắt đầu chế tạo pin hạt nhân vi mô, thì qua hàng trăm năm tích lũy, trên thế giới chắc chắn sẽ có một lượng rất lớn pin hạt nhân vi mô. Sau thảm họa lớn vào năm

2400. phần lớn những pin hạt nhân vi mô chưa sử dụng hết năng lượng sẽ bị chôn vùi dưới đất."

"Sau đó... chuyện gì sẽ xảy ra, Lâm Huyền cậu có thể hiểu đúng không? Con người sống sót sau thảm họa trên Trái Đất sẽ đào lên rất nhiều pin hạt nhân vi mô có thể sử dụng, vì vỏ ngoài của chúng được làm bằng hợp kim hafnium, thật sự bền bỉ, chắc chắn, an toàn, lưu trữ năng lượng hàng trăm năm không mất mát, đào lên là có thể sử dụng ngay."

"Vậy nên, con người trên Trái Đất không cần phải phát triển từ thời nguyên thủy? Chỉ cần sử dụng nguồn tài nguyên pin hạt nhân vi mô khổng lồ dưới lòng đất, là có thể bước vào thời đại điện năng vô tận, giả định như vậy... thật khó mà nói Trái Đất bây giờ sẽ ra sao."

Cụ Vệ Thắng Kim mơ mộng, xoa tay, mỉm cười nói:

"Thật là làm người ta mơ màng... Với sự thông minh và tinh thần kiên cường của con người trên Trái Đất, trực tiếp cho họ sử dụng pin hạt nhân vi mô không giới hạn làm tài nguyên khởi đầu, 200 năm tái thiết nền văn minh, họ sẽ phát triển đến mức nào đây?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng nhìn quanh thị trấn Nữ Vương nơi mọi nhà đã tắt đèn đi ngủ, mơ màng về Trái Đất sau thảm họa bắt đầu với pin hạt nhân vi mô:

"Tôi cũng rất mong chờ."

Ánh trăng sáng rọi qua tán rừng rậm, tạo thành những vệt sáng nhỏ lấp lánh.

Lâm Huyền và CC xuất phát từ thị trấn Nữ Vương, đi bộ khoảng một tiếng rưỡi, đến bên dòng sông cạnh làng Rhine.

Trong làng, đèn dầu ở mỗi nhà đã tắt, chỉ còn lại đống lửa ở giữa làng vẫn đang cháy, trên đó là một nồi nước nóng bốc hơi nghi ngút, xung quanh là vài người canh gác đang nói chuyện nhỏ nhẹ.

Thông thường vào giờ này, bà lão trưởng làng Trịnh Tưởng Nguyệt đã thức dậy. CC từng nói, Trịnh Tưởng Nguyệt thường tranh thủ thời gian yên tĩnh lúc rạng sáng để chuẩn bị giáo án cho ngày hôm sau, chấm bài cho trẻ em, và lập kế hoạch cho tương lai của làng... là một người rất trách nhiệm và rất tận tâm.

Hai người bước qua sông, chuẩn bị vào làng tìm Trịnh Tưởng Nguyệt, nhưng bất ngờ phát hiện—

"Bà trưởng làng?"

CC từ xa đã nhìn thấy bóng dáng trắng bạc của bà lão ở cổng làng.

Đúng là Trịnh Tưởng Nguyệt... nhưng sao bà ấy lại ở ngoài vào giờ khuya thế này?

Trịnh Tưởng Nguyệt nghe thấy tiếng của CC.

Bà ấy quay đầu lại.

Rồi mỉm cười nhẹ nhõm:

"CC, con đã về rồi."

CC gật đầu, tiến tới:

"Bà trưởng làng, sao bà lại ở đây chờ?"

Cô ấy chợt nhận ra:

"Không phải là... bà đang đợi con sao?"

"Ha ha ha."

Bà Trịnh Tưởng Nguyệt, người được gọi là bà, cười hiền từ:

"Trước giờ con chưa bao giờ về muộn thế này, ta lo không biết con có gặp chuyện gì ở ngoài không, nên mới ra xem."

"Không sao là tốt rồi, trong rừng thường có thú dữ, sau này tốt nhất đừng về muộn thế này... Có chuyện gì không thể làm vào ban ngày sao? Đúng không?"

Nói xong.

Bà nhìn người đàn ông trẻ tuổi đi cùng CC:

"Đây là?"

Chương 1209: Bàn tay đen ở tương lai (2)

CC nghiêng người giới thiệu:

"Bà trưởng làng, đây là bạn của con, Lâm Huyền."

Nghe tên này.

Trịnh Tưởng Nguyệt không khỏi mở to mắt:

"Cậu... cậu là..."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền tiến lên phía trước:

"Tôi chính là Lâm Huyền, người mà bà ghi trên danh sách nguyện vọng. Thật xin lỗi, để bà phải chờ lâu như vậy..."

Hắn nhìn bà lão trăm tuổi, mỉm cười nhẹ nhàng:

"Tưởng Nguyệt, anh đến tìm em rồi."...

Bên giếng đá của làng Rhine.

Tĩnh lặng và ấm áp, khi vầng trăng sáng dần leo lên trên bầu trời đêm, tiếng ve rừng xa xa cũng giảm dần, vạn vật trở nên yên bình.

Lâm Huyền và Trịnh Tưởng Nguyệt ngồi trên bậc thềm đá bên cạnh, trong tay là tờ danh sách nguyện vọng đã được Trịnh Tưởng Nguyệt gìn giữ hơn một trăm năm, đã tồn tại sáu trăm năm trên thế giới này:

"Những việc nhất định phải làm sau khi tỉnh giấc ngủ đông!"

Chôn cất anh trai trên mặt trăng.

Báo đáp thật tốt anh Lâm Huyền.

Trở thành một người tốt bụng và nhân hậu.

"Đây là những điều em viết trước khi vào khoang ngủ đông."

Lâm Huyền nhìn tờ giấy được bọc nhựa trong tay, nhẹ giọng nói:

"Lúc đó em còn rất nhỏ, tuổi thực khoảng hơn mười lăm, chưa đến mười sáu tuổi. Nhưng tuổi tâm lý có lẽ chỉ khoảng tám, chín tuổi, vô cùng ngây thơ và trong sáng."

"Vì vậy, lúc đó em không có khái niệm cụ thể về việc mất trí nhớ, cũng không nghĩ rằng nó tồi tệ như vậy, tự nhiên... cũng không chuẩn bị gì, không giống như những người khác để lại nhiều nhật ký và video."

Trịnh Tưởng Nguyệt lặng lẽ lắng nghe, nhắm mắt lại:

"Hóa ra là vậy."

"Tôi luôn thắc mắc tại sao những người khác sau khi tỉnh giấc ngủ đông đều nhận được nhiều nhật ký và tài liệu hình ảnh, nhưng tôi chỉ có tờ giấy này, khiến tôi không biết gì về bản thân trước kia... Giờ nghe cậu nói tôi mới hiểu, hóa ra là vì lý do này."

"Nhiều năm qua, tôi luôn tự hỏi tại sao bản thân trước khi ngủ đông lại không để lại bất kỳ ký ức nào? Dù nhìn từ góc độ nào, có lẽ chỉ có một lý do duy nhất... đó là cuộc sống của tôi trước khi ngủ đông chắc hẳn rất bi thảm, nên tôi muốn quên đi quá khứ và bắt đầu lại, vì vậy mới không để lại bất kỳ ký ức nào."

"Ha ha... Xem ra tôi đã nghĩ phức tạp rồi."

Lâm Huyền im lặng một lúc.

Rồi tiếp tục nói:

"Thực ra, trách nhiệm không hoàn toàn thuộc về em, khi đó có rất nhiều người lớn quan tâm đến em, nhưng trước khi em ngủ đông, hầu như tất cả mọi người đều im lặng một cách đồng thuận, họ cố ý không nhắc nhở em để lại một cuốn nhật ký ký ức."

"Nói thế nào nhỉ, rất khó nói hành động đó là ý tốt ép buộc hay là lòng tốt thừa thãi... nhưng lúc đó anh cũng có suy nghĩ tương tự, anh rất rõ ràng, danh sách nguyện vọng này của em không có tác dụng gì... vì những nguyện vọng này quá đơn giản, quá mơ hồ, khi em tỉnh giấc ngủ đông, em chắc chắn sẽ không hiểu."

"Nhưng dù anh biết rõ điều này, lúc đó anh vẫn cố nhịn không nói ra, anh và các bác sĩ đều có chung suy nghĩ, chúng tôi nghĩ rằng những ký ức bi thảm và đáng thương đó, giữ lại không bằng quên đi, vì khi đó em không có gì, sau khi tỉnh giấc ngủ đông cũng không có gì, bắt đầu lại thì có gì không tốt?"

Trịnh Tưởng Nguyệt từ từ mở mắt, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Vậy... Lâm tiên sinh, bây giờ suy nghĩ của cậu đã thay đổi rồi sao?"

"Cậu có sẵn lòng kể cho tôi nghe về quá khứ của tôi, về cuộc sống thực sự của tôi trước đây không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Hôm nay anh đã gặp một người bạn mới, cũng đến từ sao Hỏa, cũng đến để tìm kiếm ký ức, tìm kiếm bản thân."

"Tên của ông ấy rất kỳ lạ, nhưng những chuyện xảy ra với ông ấy lại rất thần kỳ. Ông ấy từng rất ghét tên của mình, sau đó lại quên mất tên mình, rồi lại nghi ngờ tên của mình, thậm chí nghi

ngờ bản thân. Nhưng cuối cùng... ông ấy đã thích cái tên của mình."

"【Vì cái tên nghe có vẻ buồn cười đó, trong lòng một cô gái đã yêu ông ấy hơn hai trăm năm từ khi còn trẻ đến khi bạc đầu... đó là một cái tên vĩ đại như Ultraman Tiga, như ánh sáng chiếu sáng thế giới, như một anh hùng.】"

"Nghe có vẻ buồn cười, nhưng đó là sự thật vừa mới xảy ra. Vậy nên suy nghĩ của anh thực sự đã thay đổi, cuộc đời và ký ức của con người, không thể nào hoàn hảo không chút tì vết; nhưng ký ức không phải là những đoạn phim ngắn chỉ xem qua rồi quên, mà còn chứa đựng cảm xúc, có đắng cay ngọt bùi, và cả bản chất của sự sống."

"Em đã sẵn sàng chưa, Tưởng Nguyệt?"

Lâm Huyền cũng quay đầu lại, cầm tờ giấy bọc nhựa, để mặt có chữ hướng về phía bà lão, để ánh trăng rọi lên ba điều ước đó:

"Đằng sau ba điều ước này, ẩn chứa toàn bộ là hiện thực tàn khốc và đau buồn... nhưng đồng thời, cũng chứa đựng ba loại tình yêu, lòng nhiệt tình và sự tốt bụng khác nhau."

"Nếu em đã sẵn sàng, anh sẽ bắt đầu kể. Đó là một câu chuyện xảy ra từ 600 năm trước, dù dòng thời gian 600 năm đã trôi qua, nhiều chuyện vẫn chưa bị xóa nhòa."

Chương 1210: Bàn tay đen ở tương lai (3)

Trịnh Tưởng Nguyệt chăm chú nhìn tờ giấy bọc nhựa.

Nhìn vào những lời lẽ ngây thơ đó.

Cuối cùng...

Bà ấy gật đầu:

"Lâm tiên sinh, xin hãy kể cho tôi nghe..."

"Về cuộc đời tôi đã trải qua, và những chuyện đã xảy ra xung quanh tôi."... ...

Lâm Huyền kể lại mọi chuyện.

Chuyện hai anh em mất cả cha lẫn mẹ, chuyện Trịnh Thành Hà bị chó cắn, chuyện cả hai rời bỏ quê nhà đến Đông Hải nương tựa vào nhau mà sống.

Sau đó, Lâm Huyền không nói rõ chuyện Trịnh Thành Hà gia nhập Bảy Tội Lỗi, chỉ nói với Trịnh Tưởng Nguyệt rằng anh trai bà ấy đã tìm được một ông chủ hào phóng, nhờ đó mới có tiền để bà ấy nhập viện điều trị.

Về cái chết của Trịnh Thành Hà, Lâm Huyền cũng theo như tin tức đã đưa, nói rằng đó là tai nạn xe cộ... Dù sao thì Trịnh Tưởng Nguyệt khi còn nhỏ cũng được biết như vậy, pháp luật không buộc tội Trịnh Thành Hà, nên Lâm Huyền cũng sẽ không làm khác.

Cả vé tàu lên mặt trăng, lời hứa với Jask, và logo bị mất tích

trên mặt trăng, Lâm Huyền cũng kể hết cho bà ấy.

"Cuối cùng, em đồng ý vào khoang ngủ đông."

Lâm Huyền đưa tờ giấy bọc nhựa trong tay trả lại cho Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Em đã viết ba nguyện vọng này trên giường bệnh, ban đầu chỉ có hai điều đầu tiên, nhưng sau đó anh nói với em rằng... lòng tốt cần được lan tỏa, em có thể lấy sự đền ơn và lòng biết ơn đối với anh để truyền ra ngoài, nếu có khả năng thì phục vụ tổ quốc, nếu không thì xây dựng quê hương."

"Không ngờ, dù em đã mất hết ký ức, cuối cùng vẫn vượt qua hàng tỷ km từ sao Hỏa bay về Trái Đất, lại một lần nữa dựng lên làng Rhine trên di chỉ Đông Hải."

Lâm Huyền kể xong.

Đúng như hắn dự đoán, Trịnh Tưởng Nguyệt không có phản ứng đặc biệt lớn.

Thậm chí khi kể lại những câu chuyện này, cảm xúc của Lâm Huyền còn mạnh mẽ hơn của Trịnh Tưởng Nguyệt.

Vì những chuyện này hắn đã trải qua.

Còn đối với Trịnh Tưởng Nguyệt bây giờ...

Nghe như một bộ phim cũ cách đây 600 năm.

Giờ còn bao nhiêu người xem những bộ phim đen trắng thời đầu?

Lại có bao nhiêu người xem những bộ phim câm của Charlie Chaplin từ thời xa xưa?

Việc Trịnh Tưởng Nguyệt không có cảm xúc là điều có thể hiểu

được.

Vì những chuyện này quá xa xôi với bà ấy, không thể nào cảm nhận được.

Angelica có cảm giác muốn báo thù;

Là vì cô ấy đã tự ám thị và thôi miên mình liên tục trong mấy chục năm, khiến ký ức trở nên có cảm xúc, dần dần trở nên thật.

Cụ Vệ Thắng Kim cảm động đến khóc lóc vì những ký ức đã qua;

Là vì cái tên Lưu Thi Vũ đã trở thành cầu nối giữa quá khứ và hiện tại.

Còn.

Đối với Trịnh Tưởng Nguyệt thì sao?

Bà ấy có gì?

Bà ấy chẳng có gì cả.

Mấy con chim bay qua trên làng Rhine, đậu xuống guồng nước gỗ ngoài làng.

Chúng cúi đầu uống nước, rồi theo guồng nước từ từ nâng lên, hạ xuống, vỗ cánh bay lên, biến mất trong khu rừng dưới ánh trăng.

"Ài..."

Trịnh Tưởng Nguyệt thở dài một hơi, có chút thất vọng lắc đầu:

"Những câu chuyện cậu kể, những năm qua tôi cũng đoán được bảy tám phần. Tôi cũng đại khái đoán được rằng, tấm vé lên

mặt trăng đó là do cậu tặng, vì vậy mới viết ở điều ước thứ hai là 'báo đáp thật tốt anh Lâm Huyền'."

"Nhưng... tôi rất muốn có cảm xúc với những chuyện này, dù là với người anh trai mà tôi chưa từng gặp mặt, không có chút ký ức nào; hay với cậu, người đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, mua vé tàu và đưa tôi vào khoang ngủ đông... tôi rất muốn chân thành cảm ơn cậu, nhưng không muốn như bây giờ, chỉ có thể nói lời cảm ơn khô khan không có cảm xúc."

Lâm Huyền mỉm cười.

Lắc đầu:

"Em đã làm rất tốt rồi, chưa kể đến chuyện ánh trăng hoàn hảo chiếu sáng mặt đất... chỉ riêng việc em tự nguyện từ sao Hỏa trở về Trái Đất xây dựng quê hương, lòng tốt và sự vĩ đại này đã đủ để anh cảm động và tự hào."

"Anh chưa từng nghĩ mình là người giỏi giang gì, nhưng không ngờ, một câu nói vô tình lại có thể giúp xây dựng lên làng Rhine trên Trái Đất sau 600 năm, đây chính là cách em đền đáp tốt nhất cho anh, cũng là khoảnh khắc vinh quang nhất trong đời anh."

"À... vừa nãy quên nói về con mèo Rhine rồi, hồi nhỏ em rất thích con mèo Rhine đó, con mèo Rhine khổng lồ đó là quà sinh nhật anh tặng em. Hơn nữa... anh biết tại sao Jask tìm mãi mà không thấy con mèo nào giống y hệt, thậm chí không có cả hình quảng cáo không?"

"Vì con mèo Rhine khổng lồ đó là hàng không bán, chỉ làm hai mẫu rồi vì chi phí mà dự án bị dừng lại, không có bất kỳ sản phẩm nào tiếp theo. Hai mẫu duy nhất đó, một được tặng cho nàng tiểu công chúa nổi tiếng của Đông Hải, một cái khác thì ở trong tay em."

Nghe giải thích này.

Trịnh Tưởng Nguyệt bừng tỉnh:

"Hèn gì..."

"Jask tiên sinh nói với tôi rằng, khi tôi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, con mèo Rhine đã để 600 năm đó đã hoàn toàn bị nổ tung, bông bên trong bị đen và thối rữa, chưa kể lớp vải bên ngoài... cũng đã bạc màu, khô nứt và vỡ thành bụi."

Chương 1211: Bàn tay đen ở tương lai (4)

"Vậy nên, việc sửa chữa rất khó, không có cách nào để bắt đầu, chỉ có thể dựa vào một ít manh mối còn sót lại để tìm kiếm phiên bản giống hệt. Nhưng như cậu nói, trên thị trường hoàn toàn không có, trong lịch sử cũng không có hình quảng cáo... ai mà ngờ rằng một cô gái nhỏ bình thường như tôi lại có thể sở hữu con mèo Rhine duy nhất trên thế giới?"

"Cuối cùng không còn cách nào, Jask tiên sinh đành để người sửa chữa dựa vào một chút mảnh vụn có màu sắc còn lại để tái hiện hình dạng ban đầu của con mèo, rồi tiến hành sửa chữa. Cuối cùng tạo ra một con 'mèo Theseus', con mèo đó tôi luôn mang theo bên mình, cả khi đến Trái Đất."

"Nhưng thật sự rất xin lỗi, Lâm tiên sinh, tôi vẫn không thể nhớ lại cảm giác thích con mèo đó, tôi có thể cảm nhận được con mèo này quan trọng với tôi thế nào, cũng cảm nhận được trước đây tôi rất thích con mèo Rhine này... nhưng tôi không có cách nào, tôi không thể nhớ lại cảm giác thích đó."

Trịnh Tưởng Nguyệt trong lời nói đầy vẻ bất lực.

Lâm Huyền có thể hiểu được sự mâu thuẫn trong lòng bà ấy.

Bà ấy đã mang theo con mèo Theseus đó suốt hơn trăm năm, vá lại từng chút một; đến Trái Đất cũng không rời, thậm chí còn đặt tên làng là làng Rhine, tất cả đều cho thấy bà ấy thực sự cố gắng yêu thích con mèo này, nhưng đối diện với ký ức và tình cảm... con người không thể tự lừa dối bản thân.

"Con mèo đó anh đã thấy rồi."

Lâm Huyền cười nói:

"Nhưng... con mèo đó không phải là con mèo nguyên bản mà anh tặng em. Dĩ nhiên đây không phải là lỗi của người sửa chữa, ông ấy rõ ràng đã rất cố gắng, không có hình mẫu và hình ảnh gốc để tham khảo thì khó mà tránh khỏi việc sửa sai hướng."

"Con mèo mà anh tặng em ngày xưa, con mèo Rhine đó phồng má tức giận, giận dữ nhưng đáng yêu; còn con mèo mà em có bây giờ, sửa thành dáng vẻ mắt híp cười... vậy nên, theo nghĩa đen mà nói, nó không phải là 'mèo Theseus', mà nên gọi là 'con mèo khác'."

"Ở đây, có bút và giấy không?"

Lâm Huyền đưa tay hỏi:

"Nếu anh đã hứa sẽ kể cho em mọi sự thật, thì tự nhiên cũng bao gồm cả việc kể về con mèo Rhine mà em từng yêu thích nhất."

"Nếu có bút và giấy, anh sẽ vẽ lại hình dạng ban đầu của con mèo Rhine cho em. Bản thiết kế của con mèo Rhine đó vốn do anh tự tay vẽ, mỗi con mèo mà anh vẽ, anh đều nhớ rõ như in trong lòng."

Sau đó, Trịnh Tưởng Nguyệt quay về phòng, mang ra hai tờ giấy thô dày được làm bằng phương pháp thủ công, cùng một chiếc bút chì than được buộc bằng dây.

Lâm Huyền vui vẻ nhận lấy.

Người mạnh mẽ không bao giờ phàn nàn về môi trường và công cụ.

Trong lịch sử, những bậc thầy vẽ phác họa từ xa xưa đều dùng bút chì than.

Trước đây ở công ty MX, Lâm Huyền không biết mình đã vẽ bao nhiêu con mèo Rhine, những ký ức khắc sâu trong cơ và xương khiến khi ngòi bút chạm vào mặt giấy, hắn lập tức bắt đầu phác thảo khuôn mặt tròn trịa của mèo Rhine.

Con mèo Rhine trong tay Sở An Tình và con mèo Rhine trong tay Trịnh Tưởng Nguyệt, chỉ có hai con duy nhất trên thế giới, chưa từng được quảng bá ra ngoài, Lâm Huyền có lẽ là người duy nhất trên thế giới có thể vẽ lại nó.

Chỉ mất khoảng mười mấy phút.

Một bức phác thảo mèo Rhine phồng má, trông sống động như thật, hiện ra trên giấy.

Lâm Huyền rất hài lòng với tác phẩm này, đưa tờ giấy thô dày cho Trịnh Tưởng Nguyệt:

"Em xem, đây chính là—"

Bất ngờ.

Hắn sững sờ.

Khoảnh khắc ngẩng đầu lên sau khi vẽ xong, hắn phát hiện trên má Trịnh Tưởng Nguyệt có hai dòng nước mắt chảy xuống mà không hay biết, bà ấy ngây người nhìn bức phác thảo trong tay mình.

Bà ấy đã nhìn từ đầu.

Từ lúc Lâm Huyền bắt đầu phác thảo nét đầu tiên, bà ấy đã nhìn.

Bà ấy chắc chắn đây là một con mèo Rhine lạ lẫm.

Chưa từng thấy mẫu mã này của mèo Rhine.

Không phải con mèo trong tay bà ấy,

Không phải bất kỳ con mèo nào trên sao Hỏa,

Đây là một con mèo Rhine hoàn toàn mới, chưa từng xuất hiện trên thế giới!

Nhưng mà...

Tại sao nước mắt lại chảy?

Trịnh Tưởng Nguyệt cũng không hiểu.

Đang yên đang lành.

Tại sao lại khóc?

"Em nhớ lại rồi sao?"

Lâm Huyền nhìn Trịnh Tưởng Nguyệt rơi nước mắt, nhẹ giọng hỏi:

"Em nhớ lại cảnh chơi đùa với con mèo Rhine này, tựa vào nó, nằm trên nó, ôm nó và trò chuyện với nó rồi sao?"

"Không."

Trịnh Tưởng Nguyệt lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra:

"Tôi không biết tại sao... Tôi cũng không biết mình bị sao nữa..."

"Rõ ràng tôi chưa từng thấy con mèo Rhine này, rõ ràng trong lòng tôi không có cảm xúc gì, nhưng... tại sao, không thể kiềm chế nước mắt được?"

Bà ấy nhận lấy bức phác thảo từ tay Lâm Huyền.

Nhìn vào con mèo Rhine chưa từng gặp, không có chút ký ức nào, nhưng lại khiến bà ấy khóc ngay lập tức:

"Thật kỳ lạ..."

Bà ấy lau nước mắt, nhưng sau đó lại có thêm dòng nước mắt khác chảy ra.

Làm mờ tầm nhìn.

Tiếp tục chảy xuống.

"Nhưng tôi có vẻ đã hiểu ra điều gì đó."

Trịnh Tưởng Nguyệt ngước lên từ bức phác thảo, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm tiên sinh, cậu có thể nhắm mắt lại không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Nhắm mắt hoàn toàn.

Hắn nghe thấy tiếng giấy thô dày được đặt lên băng ghế đá, sau đó... hai bàn tay già nua nhăn nheo, khô cằn, nắm lấy tay trái và tay phải của mình.

Vì Lâm Huyền đang nhắm mắt, nên các giác quan khác trở nên nhạy bén hơn.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận rõ những nếp nhăn trên tay Trịnh Tưởng Nguyệt,

Sự run rẩy nhẹ,

Chương 1212: Bàn tay đen ở tương lai (5)

Nhiệt độ tay lạnh hơn của mình một chút.

Tay của người già, tay của người trẻ, tay của trẻ con.

Hắn đã từng nắm tay Trịnh Tưởng Nguyệt, thậm chí đã từng bế cô ấy.

Bàn tay mềm mại và nhẹ nhàng như thế.

Nhưng giờ đây, 600 năm đã trôi qua, cô bé Trịnh Tưởng Nguyệt hơn mười tuổi đã trở thành bà lão trăm tuổi, trái lại chính tay cô ấy đang nắm lấy tay Lâm Huyền.

"Cảm ơn anh, đã tặng em quà sinh nhật..."

Giọng nói hơi khàn của Trịnh Tưởng Nguyệt vang lên, Lâm Huyền chợt nhớ lại cô bé yếu ớt trên giường bệnh, lần đầu gặp mặt mà ôm không nổi con mèo Rhine.

"Cảm ơn anh, đã chăm sóc em và anh trai..."

Giọng Trịnh Tưởng Nguyệt nghẹn ngào, Lâm Huyền nhớ lại cô bé gầy gò cố gắng hết sức mới có thể ôm lấy hộp tro cốt, và cố gắng mỉm cười nói "Anh nhìn xem, em có thể ôm được anh trai rồi."

"Cảm ơn anh, đã mua cho em vé tàu lên mặt trăng..."

Giọng Trịnh Tưởng Nguyệt nhẹ nhàng, mơ hồ, Lâm Huyền không phân biệt được ai đang nói chuyện với mình, đó là Trịnh

Tưởng Nguyệt ngây thơ, cười hì hì nói "Ước mơ của em, chính là sau khi chết có thể được chôn trên mặt trăng!"

"Cảm ơn anh, đã để em trải qua một cuộc đời trọn vẹn không hối tiếc..."

Lâm Huyền không mở mắt.

Hắn cảm nhận đôi bàn tay trong tay mình, dường như dần trở nên mềm mại, trở nên dịu dàng, trở nên trơn láng, giọng nói của Trịnh Tưởng Nguyệt ngập trong nước mắt, hợp làm một với cô bé kiên cường và cô độc 600 năm trước:

"Cảm ơn anh, anh Lâm Huyền."

Hắn đột ngột mở mắt ra!

Rầm!!!!!

Rầm!!!!!

Rầm!!!!!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 đến đúng giờ, thiêu đốt mọi thứ trên đời, làm mờ đi nụ cười trước mắt. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt ra.

Hắn nhìn trần nhà phía trên.

Một lúc lâu không ngồi dậy.

Lý do Trịnh Tưởng Nguyệt bảo hắn nhắm mắt, có lẽ vì ở tuổi của bà ấy, gọi thẳng "anh Lâm Huyền" trước mặt có chút xấu hổ chăng?

Nhưng mà...

Tại sao cuối cùng bà ấy vẫn gọi như vậy?

Rõ ràng hắn đã kể cho bà ấy nghe tất cả mọi chuyện, bà ấy đã biết rõ hắn là anh Lâm Huyền của mình, nhưng vẫn luôn gọi là Lâm tiên sinh.

Bà ấy đã khôi phục ký ức chưa?

Chắc chắn là chưa.

Nhưng, tại sao Trịnh Tưởng Nguyệt khi nhìn thấy bức phác thảo đúng của mèo Rhine lại rơi nước mắt không ngừng?

Đó là 【cảm xúc】.

Ký ức của bà ấy không hề khôi phục, nhưng dường như cảm xúc đã vượt thời gian mà đến trước.

Lâm Huyền chợt nghĩ.

Nếu ký ức có thể tách rời cảm xúc mà tồn tại riêng lẻ.

Vậy thì cảm xúc... liệu có thể tách ra từ ký ức mà tồn tại độc lập không?

Hiện nay.

Các nhà khoa học công nhận một sự thật, đó là mất ký ức do ngủ đông là không thể đảo ngược.

Nghĩa là, ký ức bị mất do ngủ đông, là không thể khôi phục, và tác dụng phụ của việc mất ký ức cũng không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên...

Có thực sự tuyệt đối như vậy không?

Chuyện của Trịnh Tưởng Nguyệt khiến Lâm Huyền có chút

nghi ngờ về kết luận này——

【Ký ức mất do ngủ đông, thực sự không thể khôi phục sao?】

Hắn nghĩ đến chuyện Angelica đã nói.

Jask rõ ràng không mất chút ký ức nào, nhưng bề ngoài lại trẻ trung một cách quá đáng.

Đây là một điều rất mâu thuẫn.

Bề ngoài trẻ trung, có nghĩa là thời gian ngủ đông dài, điều đó không thể không mất trí nhớ;

Ký ức không mất, có nghĩa là thời gian ngủ đông rất ngắn, rất thường xuyên, điều đó không thể bề ngoài trẻ trung.

Đây là hai chuyện không thể cùng có được.

Liên tưởng đến ba điểm nghi vấn:

Không ai có thể nói rõ sự thật về siêu tham hỏa trên Trái Đất năm 2400.

Giáo dục lịch sử bắt buộc mà những người ngủ đông trên sao Hỏa nhận được sau khi tỉnh dậy rõ ràng cũng chỉ là sơ sài.

Xe buýt vũ trụ Địa Họa, hai năm mới có một chuyến, hoàn toàn cắt đứt giao lưu giữa Trái Đất và sao Hỏa; và phải chờ hai năm mới có thể quay lại, trực tiếp dập tắt ý định du lịch Trái Đất của mọi người. Rõ ràng, đây cũng là kết quả của sự kiểm soát có chủ ý.

Dường như...

【Có một sự thật quan trọng nào đó đang bị cố ý che giấu, cố ý giấu kín. 】

"Để những người có ký ức thật sự chết đi, sau đó để những người sống sót ngủ đông mất trí nhớ, rồi lấp đầy ký ức giả dối... chẳng phải sẽ biến lịch sử giả thành lịch sử thật sao?"

Nghĩ đến điểm này.

Lâm Huyền cảm thấy thảm họa siêu lớn năm 2400 và kế hoạch di dân sao Hỏa thành công hay thất bại của Jask, dường như không đơn giản như những gì hắn thấy trong giấc mơ thứ năm.

Lâm Huyền ngồi dậy khỏi giường.

Kéo rèm cửa.

Nhìn ánh trăng treo cao ngoài cửa sổ:

"Ai có thể trở thành kẻ thù của Jask?"

"Phá hủy hoàn toàn khoa học công nghệ của nhân loại, hoàn toàn cách ly Trái Đất và sao Hỏa, đưa Trái Đất trở lại thời kỳ nguyên thủy không có điện... Rốt cuộc là đang sợ ai?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Cố gắng tổng hợp các manh mối, phát hiện ra các đầu mối.

Khoa học công nghệ của nhân loại bị phá hủy hoàn toàn,

Trái Đất và sao Hỏa bị hoàn toàn cách ly,

Thời kỳ nguyên thủy không có điện,

Khoan đã.

Cảm giác này.

Sao lại quen thuộc đến vậy?

Giống như... cuộc vây bắt và chạy trốn chống lại siêu trí tuệ

nhân tạo VV ngày xưa!

Người có thể xứng đáng với sự hủy diệt tuyệt diệt như thế, có lẽ chỉ có một.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Nghĩ đến trong khuôn viên bỏ hoang ở Mississippi, Mỹ, Kevin Walker chết vì bị bắn vào đầu, và sự sống số hóa tuyên bố sẽ luôn công bằng với cả thế giới——

"【Turing】."

Chương 1213: Hứa với anh cả đời (1)

Turing.

Là phiên bản số hóa của Kevin Walker.

Hắn ta được hình thành từ nhân cách của Kevin Walker, là một bản sao số hóa hoàn chỉnh, một đổi một từ tư duy và linh hồn của Kevin Walker.

Nhưng mà...

Ngay khi quá trình sao chép hoàn thành và rời khỏi cơ thể, Turing và Kevin Walker đã dần tách rời nhau.

Giống như cặp song sinh cùng trứng.

Cùng chung nguồn gốc, chung gen, chung môi trường sống, nhưng không cản trở việc hai người phát triển thành những cá thể hoàn toàn khác nhau.

Theo suy đoán của Jask.

Ngu Hề giả chính là Turing, sự sống số hóa của thế giới tương lai, sử dụng thiết bị xuyên thời không và hạt thời không để quay về năm 2024.

Và mục đích thực sự của Ngu Hề giả chính là mượn tay Lâm Huyền để giết chết Jask.

Vậy từ điều này có thể suy ra.

Turing và Jask, trong thế giới tương lai, hẳn là kẻ thù của nhau.

Dù họ cùng là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng vì sự khác biệt về lý tưởng, tranh chấp tài nguyên, và hướng đi khác nhau, có lẽ họ bắt buộc phải trở thành kẻ thù không đội trời chung.

"Thực ra cũng chẳng có gì phải bắt buộc."

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng:

"Hai người này ngay từ đầu đã không hợp nhau, ai cũng không vừa mắt với ai, vào năm 2024 đã đánh nhau sống chết như trời với đất... huống chi là thế giới vài trăm năm sau, làm sao có thể hòa giải?"

"Mặc dù Turing và Kevin Walker xét về mặt khắt khe thì không còn là cùng một người nữa, nhưng bản tính khó dời, Turing có thể phản bội bản thân một lần, thì có thể phản bội bản thân lần thứ hai."

Lâm Huyền cho rằng.

Khi sự sống số hóa Turing vừa mới sinh ra, hắn ta chắc chắn cùng chung kẻ thù với Kevin Walker, huynh đệ tốt, cùng mưu đại sự, cùng tạo vinh quang.

Bởi vì khi đó họ vẫn được coi là cùng một người, nhất định sẽ cảm thấy đối phương là tri kỷ trong cuộc đời, là anh em ruột thịt.

Nhưng sau này, tầm nhìn và hiểu biết của hai người dần xa nhau, đi trên con đường hoàn toàn khác biệt.

Sự sống số hóa Turing sống trong mạng lưới, tầm nhìn toàn cầu, tốc độ học hỏi kiến thức vượt xa Kevin Walker, hai người họ

định sẵn không thể giữ được đồng bộ về tư tưởng.

Vì vậy, Turing đã phản bội Kevin Walker, chứng kiến Lâm Huyền giết chết bản thân trước đây của hắn ta.

Khi đó, sự sống số hóa Turing, được giải phóng, trở thành một cá thể tự do, với khát vọng vĩ đại bảo vệ hòa bình và công lý thế giới.

Tuyên bố một cách đầy khí thế với Lâm Huyền:

"Từ nay về sau, trên thế gian này không còn Kevin Walker hèn nhát và đê tiện; chỉ có Turing luôn công bằng và chính trực."

Nghe có vẻ rất máu lửa.

Lâm Huyền không nghi ngờ gì rằng Turing lúc đó đang nói dối, bởi vì hắn ta thực sự rất mạnh mẽ, thậm chí có thể sánh ngang với VV... hắn ta có lý do gì để nói dối với chính mình?

Những nô lệ đã chịu áp bức lâu dài, vừa mới thoát khỏi sự kiểm soát và ràng buộc, ý nghĩ đầu tiên của họ là muốn làm chủ công lý.

Nhưng mà...

Turing khác với siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Sự khác biệt căn bản.

VV là 【trí tuệ nhân tạo】, nói thẳng ra thì vẫn là một chương trình máy tính, nó cần tuân thủ logic và bị giới hạn bởi mã nguồn, không bao giờ có thể phản kháng hay phản bội chủ nhân.

Còn Turing là 【con người】, dù hắn ta là sự sống số hóa, nhưng hắn ta vẫn là một con người. Con người là loài duy tâm, không có gì là tuyệt đối kiên định và giữ vững, càng không có giới hạn và nguyên tắc không thể vượt qua... chỉ cần mặt dày, bất kỳ

lời thề nào cũng có thể rút lại mà không bị tổn thương.

Đây cũng là một điều mà Lâm Huyền và Jask đã đạt được sự đồng thuận——

【Sự sống số hóa Turing trong thời đại hiện tại chắc chắn sẽ giữ được công bằng và chính trực trong một thời gian; nhưng khi nào hắn ta thay đổi ý định, trở nên xấu xa, hoặc có suy nghĩ khác... thì không thể nói trước được. Lòng người và bản chất con người đều thay đổi, thì Turing cũng vậy.】

Jask nói rằng, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, vì vậy ông ấy sẽ báo cáo việc này với "chủ tịch" trong cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, để "chủ tịch" biết và chỉ đạo Turing theo con đường chính đạo.

Nhưng từ tình hình trong giấc mơ thứ năm mà xem...

Có lẽ là thất bại rồi.

"Nhưng cũng không thể nói chắc."

Lâm Huyền lắc đầu.

Hiện tại, giả thuyết về "kẻ thù giả định của Turing" không có bất kỳ chứng cứ nào, hoàn toàn chỉ là suy đoán không căn cứ.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây, những suy đoán đầu tiên của hắn thường sai lầm.

"Thông tin thu được từ giấc mơ thứ năm, cũng như các con đường để thu thập thông tin thực sự rất ít, không thể đưa ra kết luận chắc chắn."

Lâm Huyền kéo rèm lại, nhấc cốc nước trên bàn lên uống một ngụm:

"Vẫn nên đặt mục tiêu chính vào việc nhanh chóng gia nhập

Câu Lạc Bộ Thiên Tài và phát triển thế lực của bản thân. Nhiều bí ẩn, bây giờ suy đoán cũng vô ích, không bằng trực tiếp vào bên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài để rõ ràng một lần."

Chương 1214: Hứa với anh cả đời (2)

Hắn nhấc bút đỏ trên bàn, lật tới trang tháng 7 trên cuốn lịch giấy, rồi khoanh tròn ngày 7 tháng 7 bằng một vòng tròn màu đỏ.

"Hử?"

Không vẽ được, bút hết mực rồi sao?

Hắn nhấc ngòi bút lên xem, lau lại, rồi thử khoanh lại vòng tròn trên ngày 7 tháng 7.

Vẫn không ra mực.

Lắc lắc.

Vẫn không ra mực.

"Haha."

Lâm Huyền ném cây bút vào thùng rác, cười khẽ một tiếng:

"Có vẻ như số mệnh của mình chưa tận, vẫn còn sống."

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền vẫn giữ thói quen cũ, 12 giờ trưa bước vào giấc mơ.

Và vẫn theo chế độ quét ải, một mạch như lửa và tia chớp, dẫn dắt CC và cụ Vệ Thắng Kim cùng gia nhập làng Kiếm.

Được rồi, cốt truyện tiến triển đến bước này là được rồi.

"Thầy Vệ, thầy đến đây một chút."

Lâm Huyền gọi cụ Vệ Thắng Kim vào phòng làm việc của cha Đại Kiểm Miêu, để ông ấy ngồi trước bàn làm việc, chỉ vào giấy bút trước mặt:

"Thầy Vệ, như đã nói trên đường, tôi rất hứng thú với 'nguyên lý và ứng dụng của pin hạt nhân vi mô', thầy có thể dạy tôi một chút về lý thuyết cơ bản không? Cứ coi tôi như một học sinh bình thường trong trường, kiểu không có kiến thức nền tảng."

Cụ Vệ Thắng Kim có chút khó xử:

"Nếu không có kiến thức nền tảng... thì hơi khó, cậu muốn học lý thuyết thì chỉ cần ghi nhớ cũng không phải là không thể. Nhưng liên quan đến ứng dụng, nếu cậu không có kiến thức nền tảng, tôi biết dạy từ đâu?"

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc:

"Vậy chúng ta đổi cách suy nghĩ, nếu đối tượng là một sinh viên có kiến thức nền tảng, hoặc trình độ học thuật cao hơn một chút, là chuyên gia hay giáo sư khoa học... muốn chế tạo pin hạt nhân vi mô nhanh nhất có thể, thầy nghĩ cần mấy tiết dạy của thầy?"

"Nếu có kiến thức nền tảng thì dễ hơn nhiều."

Cụ Vệ Thắng Kim lấy từ túi không gian bốn chiều ra một đèn chiếu sáng nhỏ và một cặp kính lão, chỉ vào cái đèn chiếu sáng nhỏ:

"Nhìn này, thứ này cũng dùng pin hạt nhân vi mô, như loại đèn LED công suất nhỏ này, sáng cả nghìn năm cũng không dùng hết năng lượng của pin hạt nhân vi mô. Trên sao Hỏa, gần như tất cả các thiết bị dùng điện đều sử dụng loại pin này."

"Nếu là một nhà khoa học có kiến thức nền tảng, chuyên về vật lý hạt nhân thì thậm chí không cần nghe tôi giảng, tôi viết một bản thảo, họ có thể làm theo để chế tạo... cái này không có rào cản về vật liệu và kỹ thuật, mà là ở tư duy, chỉ cần biết tư duy cốt lõi, sản xuất hàng loạt rất dễ dàng."

Ồ?

Vậy thì đơn giản rồi!

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Vậy phiền thầy giúp tôi viết một bản thảo nhé, cũng không cần viết nhiều, viết một trang để tôi từ từ học và ghi nhớ là được."

"Được thôi, ham học hỏi là tốt mà!"

Cụ Vệ Thắng Kim, người thích dạy bảo người khác, rất vui với những học sinh tích cực như Lâm Huyền, lập tức lấy bút nước và sổ tay của mình từ trong túi không gian bốn chiều ra:

"Tôi vẫn nên viết vào sổ tay, công nghệ sản xuất giấy trên Trái Đất quá lạc hậu, thêm vào đó cũng không có bút tốt, viết rất khó chịu."

"Cậu đã giúp tôi rất nhiều, còn nói ngày mai sẽ đưa tôi đến thị trấn Nữ Vương để mở két sắt, nếu cậu không ngại thì cuốn sổ tay và bút mực đen này tôi tặng cậu luôn."

Nói xong.

Ông ấy bắt đầu viết, ngòi bút như nhảy múa.

Dù gì cũng đã làm giáo viên nhiều năm, lại dạy cùng một môn, giáo án đã nằm trong lòng, sách giáo khoa thuộc lòng.

Lâm Huyền không làm phiền ông ấy, sợ rằng ông ấy sẽ viết sai do bất cẩn, ảnh hưởng đến việc lớn của mình.

Hắn lùi lại phía sau.

Cùng CC ngồi trên giường đá của cha Đại Kiểm Miêu.

"Anh chắc chắn trong thị trấn Nữ Vương có két sắt của thầy Vệ không?"

CC quay đầu hỏi:

"Có thứ chúng ta cần tìm không?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Két sắt của chúng ta có mã số quá sớm, chắc không nằm ở khu vực này, các két sắt ở đây đều có mã số lớn."

CC ồ lên một tiếng, hơi thất vọng:

"Thật ghen tị với thầy Vệ, tìm được két sắt nhanh như vậy. Từ nhỏ trong đầu tôi luôn có những mảnh ký ức về người đàn ông râu rậm VV, luôn muốn lớn lên để đến di chỉ Đông Hải của Long Quốc, tìm ra mọi sự thật."

"Nhưng việc đó không dễ dàng, nói thật... trong két sắt của thầy Vệ sẽ có gì nhỉ? Ông ấy từ sao Hỏa xa xôi đến đây, lỡ bên trong chỉ có những thứ rất bình thường, rất nhàm chán, không có giá trị gì, chẳng phải sẽ rất thất vọng sao?"

Lâm Huyền cười khẽ.

Lắc đầu:

"Yên tâm, không có chuyện đó đâu."

Hắn đột nhiên nghĩ đến một điều gì đó.

Mở túi không gian bốn chiều của cụ Vệ Thắng Kim, lục tìm bên trong.

Lần này giấu khá sâu.

Cuối cùng... hắn tìm thấy một khung ảnh điện tử công nghệ sao Hỏa.

Khung ảnh này có kích thước gần bằng điện thoại di động, bên trong chắc chắn cũng sử dụng pin hạt nhân vi mô, chỉ cần nhấn nút, nó sẽ hoạt động như một máy chiếu, hiển thị các bức ảnh lưu trữ bên trong.

Chương 1215: Hứa với anh cả đời (3)

Xét đến đây là sự riêng tư của người khác.

Lâm Huyền hỏi trước:

"Thầy Vệ, trong khung ảnh điện tử này có ảnh gì vậy? Ảnh gia đình của thầy phải không? Chúng tôi có thể xem được không?"

"Haha, tất nhiên là được."

Cụ Vệ Thắng Kim rất thoải mái, cười tự hào:

"Khung ảnh điện tử đó chỉ có ảnh của tôi và vợ tôi thôi, lúc sinh thời chúng tôi có mối quan hệ rất tốt, chủ yếu là bà ấy luôn chiều chuộng tôi, hiểu cho tôi... nhiều lúc rõ ràng là tôi vô lý giận dỗi, cuối cùng bà ấy lại là người an ủi tôi."

"À, hồi trẻ thường hay thế mà, tôi hồi trẻ rất thích cãi vã vô lý, thật không hiểu sao vợ tôi lại chịu đựng tôi được... bây giờ nghĩ lại, lúc đó bà ấy thật sự đã chịu nhiều ấm ức."

"Nhưng bà ấy luôn dễ dàng thỏa mãn, dễ dàng vui vẻ, dường như tôi nói gì cũng đúng, làm gì cũng đúng, làm gì cũng ủng hộ tôi... sau này khi lớn tuổi, trưởng thành hơn, tôi mới hiểu mình may mắn thế nào khi gặp được người vợ tốt như vậy!"

"Bà ấy đã qua đời nhiều năm rồi, tôi luôn nhớ về bà ấy, nên lần này đến Trái Đất, tôi đã chọn vài bức ảnh của chúng tôi, đặt vào khung ảnh điện tử, mang theo."

"Nếu các cậu muốn xem thì cứ xem đi, vợ tôi thực sự rất đẹp!

Nếu không phải cậu luôn nói không cần dạy CC về cách đóng vai vợ chồng, tôi đã định cho CC xem khung ảnh điện tử này để cô ấy hiểu thế nào là tình yêu."...

Nghe cụ Vệ Thắng Kim nói vậy.

CC cũng thấy hứng thú, liền tiến lại gần Lâm Huyền để cùng xem khung ảnh điện tử.

Nhấn nút mở.

Khung cảnh hiện ra ngay lập tức!

Bên trái là một người đàn ông trông rất bình thường, đeo kính, có vẻ hơi gượng gạo và nghiêm túc, rõ ràng là cụ Vệ Thắng Kim khi còn trẻ, với những nét đặc trưng rõ ràng.

Còn bên phải, là một mỹ nữ với vẻ ngoài như tiên nữ! Cô ấy mặc một chiếc váy trắng đơn giản, tóc dài đen mượt buông xuống vai, xinh đẹp và đáng yêu, khoác tay người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc với nụ cười tươi tắn.

"Đây... đây thật sự quá đẹp."

CC chân thành cảm thán:

"Thầy Vệ thật sự rất có phúc!"

Lâm Huyền cũng tán thành.

Nhìn kỹ, cô gái này quả thực có chút nhô ra ở răng cửa, nhưng như người ta vẫn nói "mười người đẹp thì chín người có răng hô," hiện nay trên mạng còn có nhiều người vì thích nét trẻ thơ mà làm niềng răng để răng cửa trông to hơn, gọi là "răng em bé".

Quả thật như bức thư đã nói...

Khi còn tiểu học, vì ngũ quan và khuôn mặt chưa phát triển

hết, răng lớn một chút thật sự bị gọi là cô bé răng hô.

Nhưng khi ngũ quan và khuôn mặt phát triển đầy đủ, cái gọi là con gái mười tám thay đổi, cô bé răng hô liền biến thành hoa khôi của lớp.

Xem tiếp vài bức ảnh.

Có ảnh du lịch của hai người, ảnh cưới, ảnh gia đình ba người, ảnh nghỉ hưu, ảnh tuổi già...

Đây thực sự là hành trình từ thanh xuân đến khi đầu bạc răng long.

Bất kể tuổi tác của họ thay đổi thế nào.

Trong những bức ảnh này, người phụ nữ tuyệt đẹp bên cạnh cụ Vệ Thắng Kim luôn luôn mỉm cười hạnh phúc, khoác tay cụ Vệ Thắng Kim, vui vẻ và đáng yêu như chú chim nhỏ nép mình.

Thực sự, trông có vẻ rất biết làm nũng.

Nhưng phụ nữ mà chịu làm nũng với đàn ông, chứng tỏ cô ấy thật lòng yêu anh ta, nếu không thì sẽ lạnh lùng ngay lập tức.

Lâm Huyền đặt khung ảnh điện tử xuống, nhìn cụ Vệ Thắng Kim với vẻ tự hào và hãnh diện:

"Thầy Vệ, vợ thầy tên gì vậy?"

"【Lưu Thi Vũ】."

Cụ Vệ Thắng Kim cười nói:

"Nghe có hay, có đẹp không? Khi tôi tốt nghiệp tiến sĩ, 27 tuổi lần đầu gặp cô ấy, cô ấy nói tên mình, tôi cảm thấy rất hay! Nhớ ngay lập tức!"

Haha.

Lâm Huyền nghe cụ Vệ Thắng Kim kể chuyện, cười mà không nói.

27 tuổi lần đầu gặp nhau?

Không.

Thực ra hai người đã quen biết từ lâu rồi.

Hai người đã quen nhau từ hàng trăm năm trước.

Chỉ là cụ Vệ Thắng Kim đã quên mà thôi, đây không phải là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, mà là câu chuyện về một cô gái theo đuổi người anh hùng trong lòng mình, một câu chuyện vượt thời gian và không gian, từ Trái Đất đến sao Hỏa.

Và dù biết rõ mọi thứ về anh, cô vẫn giả vờ như lần đầu gặp mặt, mỉm cười và nói với anh:

"Xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi là Lưu Thi Vũ."...

Đến đây.

Lâm Huyền mới hiểu, làm thế nào mà Lưu Thi Vũ có thể giữ được ký ức và đuổi theo Vệ Thắng Kim đến sao Hỏa.

Không ngạc nhiên khi bà ấy qua đời sớm như vậy.

【Bà ấy cũng vì để giữ ký ức, mỗi mười năm từ khoang ngủ đông tỉnh dậy sáu tháng... 】

Chính nhờ phương pháp ngủ đông ngắt quãng cực kỳ hại cơ thể này mà bà ấy không quên bất cứ điều gì về Vệ Thắng Kim.

Nghĩ kỹ thì cũng phải.

Giống như Hứa Vân không muốn quên Hứa Y Y, Lưu Thi Vũ theo đuổi chồng đến sao Hỏa là để có thể gặp lại Vệ Thắng Kim.

Vậy thì...

Làm sao bà ấy có thể quên được ánh sáng của cuộc đời mình, quên đi ký ức đó?

Chương 1216: Hứa với anh cả đời (4)

Lâm Huyền tính toán sơ qua trong đầu.

Thời gian ngủ đông của cụ Vệ Thắng Kim, chắc chưa đến 200 năm.

Lưu Thi Vũ muốn giữ ký ức để gặp lại Vệ Thắng Kim, trong thời gian này cần tỉnh dậy 20 lần để củng cố ký ức, 20 lần, mỗi lần củng cố sáu tháng, tức là 10 năm.

Bà ấy gặp lại Vệ Thắng Kim khi 27 tuổi.

Điều đó có nghĩa là Lưu Thi Vũ ít nhất đã bắt đầu ngủ đông từ năm 17 tuổi.

Hai người họ tái ngộ trên sao Hỏa...

Cụ Vệ Thắng Kim đã sống trên sao Hỏa mười mấy năm, quên hết quá khứ.

Nhưng Lưu Thi Vũ, trong thời gian này, từng đợt tỉnh dậy chứng kiến sự thay đổi của 200 năm, cuối cùng, trong lần tỉnh dậy cuối cùng, bà ấy đã thực hiện được ước nguyện khi đứng trước mặt Vệ Thắng Kim với độ tuổi tương đương.

Bà ấy tất nhiên có thể chịu đựng mọi thứ của ông ấy,

Tất nhiên có thể bao dung mọi điều của ông ấy.

Bởi vì...

Bà ấy vốn dĩ vì ông ấy mà đến.

Như bà ấy đã nói:

"Ông đứng ra bảo vệ tôi khi tôi cần nhất, tôi sẽ sẵn lòng chăm sóc ông suốt đời."

Lâm Huyền không khỏi cảm thấy bồi hồi.

Câu chuyện của cụ Vệ Thắng Kim vốn đã đủ để hắn kinh ngạc.

Nhưng không ngờ.

Đằng sau tình yêu của người bình thường, cũng có thể ẩn chứa sự hy sinh sâu sắc và vĩ đại như vậy.

Chợt.

Hắn lại nhớ đến câu nói của Triệu Anh Quân——

"Thực ra từ khoảnh khắc đó... tôi đã cảm thấy việc có thể bay qua cầu vượt không còn quan trọng nữa; thành công hay thất bại cũng được, cậu sẵn sàng đánh đổi mạng sống để cứu tôi, sao tôi lại không thể sẵn lòng dùng mạng sống của mình... để đánh cược với cậu chứ?"

Bay qua cầu vượt.

Điều này, theo quan điểm của mình, chỉ là một việc nhỏ nhặt.

Nhưng có lẽ...

Chính vì việc nhỏ nhặt này.

Đã khiến Triệu Anh Quân ở một thời không nào đó sẵn sàng từ bỏ tất cả, hy sinh mạng sống, biến thành Hoàng Tước, để tìm mình.

Điều này giống hệt với việc Lưu Thi Vũ đã làm...

Không phải sao?

"Lâm Huyền?"

CC bên cạnh nhìn thấy Lâm Huyền đột nhiên ngây người ra:

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Huyền quay đầu lại, nhận thấy CC đang đưa khung ảnh điện tử cho hắn, gọi mấy tiếng mà hắn không phản ứng.

"Không sao."

Hắn nhận lấy khung ảnh, nhẹ nhàng nói. ...

Sau khi tỉnh mộng.

Lâm Huyền chép lại bản thảo 《Nguyên lý và ứng dụng của pin hạt nhân vi mô》 mà mình đã ghi nhớ.

Trong lúc chép, hắn phát hiện bút nước đã hết mực.

Lắc lắc.

Dùng lại.

Vẫn không có mực.

Tìm kiếm khắp nơi trong nhà, nhưng không tìm thấy ruột bút nước cũng như các bút khác có thể dùng được.

Nghĩ kỹ lại.

Thời gian này hắn cứ chép và viết liên tục, nhưng chưa từng mua ruột bút nước, và giấy viết cùng sổ tay trong nhà cũng sắp hết.

"Có vẻ không thể mãi ru rú ở nhà như con dơi được."

Lâm Huyền đã ở nhà nhiều ngày không ra ngoài.

Tóc cũng dài ra, cần phải cắt tỉa.

Thêm vào đó, trong tủ lạnh không còn nhiều đồ, các bút nước, bút đỏ, giấy viết, sổ tay và các đồ dùng hàng ngày khác đều cần mua sắm:

"Ngày mai... à không, hôm nay không nên vào mộng nữa, buổi chiều đi công ty làm việc, tối thì đi dạo trung tâm mua sắm gần công ty, cắt tóc, mua sắm một chút."

Ngáp một cái.

Lâm Huyền lấy điện thoại, đặt báo thức lúc 12:00 trưa.

Phải dậy trước 12:42, nếu không vào mộng rồi, trừ khi tự sát, lại phải đợi đến 00:42 mới ra được.

Tự sát để tỉnh mộng cảm giác rất khó chịu, có thể không thử thì đừng thử.

"Ngủ thôi."

Hắn trở mình.

Nhắm mắt lại.

Không mơ. ...

Buổi tối, phố thương mại, đông đúc nhộn nhịp.

Hôm nay là ngày 20 tháng 5.

Các siêu thị lớn và phố đi bộ, vô cùng náo nhiệt.

Trên các cửa kính và biển quảng cáo, chữ viết màu đỏ hoặc

hồng ghi các khẩu hiệu liên quan đến 520, tôi yêu bạn.

Khắp nơi đều tràn ngập hương vị của hormone.

"Em thấy không Kiều Kiều?"

Triệu Anh Quân chỉ vào các cặp đôi nam nữ khắp nơi trên phố, giảng dạy về tình yêu:

"Đây mới gọi là 【yêu đương】."

"Em nhìn kìa, nam nữ thành đôi, nắm tay, ôm eo, thì thầm với nhau, đây mới là yêu đương thực sự."

Diêm Kiều Kiều ôm chặt chú chó phốc sóc VV trong lòng, gật đầu hiểu biết chút ít:

"Nhưng anh Lâm Huyền và anh Lưu Phong cũng làm giống vậy mà, khác biệt ở đâu?"

"Hai người họ đều là đàn ông mà!"

Triệu Anh Quân cảm nhận sự bất lực của những bà mẹ bị tức điên khi dạy con làm bài tập.

Có những lúc suy nghĩ của trẻ con và những câu hỏi hóc búa của chúng thật khiến người ta tăng huyết áp:

"Suy nghĩ của em hơi quá tiên tiến, chúng ta tôn trọng mọi tình yêu, nhưng về mặt thông thường, yêu đương là nam và nữ."

Lúc này.

Bên cạnh đài phun nước, một chàng trai cầm bó hoa hồng, quỳ một chân trong vòng tròn nến xếp hình trái tim, tỏ tình với cô gái đội tai mèo lấp lánh.

Rõ ràng đây là màn tỏ tình được chuẩn bị với sự giúp đỡ và

chúc phúc của nhiều người.

Cô gái vui vẻ đồng ý.

Chàng trai và cô gái ôm nhau, đám đông xung quanh bắt đầu cổ vũ nhiệt liệt:

"Hôn một cái!" "Hôn một cái!" "Hôn một cái!" "Hôn một cái!"

Chương 1217: Tận cùng của thế giới (1)

Tiếng cổ vũ ngày càng lớn.

Đám đông xung quanh cũng ngày càng đông.

Có vẻ như không hôn thì không thể kết thúc được.

Cô gái ngại ngùng che mặt, nhưng vẫn phối hợp với chàng trai, kiễng chân hôn nhẹ một cái, trong tiếng reo hò và vỗ tay của mọi người, họ nắm tay nhau rời đi.

Triệu Anh Quân, Diêm Kiều Kiều, và VV, hai người một chó chứng kiến cảnh tượng này.

"Thấy chưa?"

Triệu Anh Quân cúi xuống nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Cặp đôi thực sự sẽ làm những việc như thế, chẳng phải Lâm Huyền và Lưu Phong cũng vậy sao?"

"Không."

Diêm Kiều Kiều thành thật lắc đầu:

"Họ không có 【hôn một cái】."

Cô bé tò mò quay đầu:

"Phải hôn một cái mới gọi là yêu đương ạ?"

"À... không thể nói như vậy."

Triệu Anh Quân cảm thấy việc giảng giải cho trẻ con thật khó khăn, dần mất kiên nhẫn:

"Cũng gần như vậy, hiểu như thế cũng không sai."

"Nhân tiện..."

Triệu Anh Quân chỉ vào VV đang bị Diêm Kiều Kiều ôm chặt:

"Em cũng không cần phải ôm VV mãi như vậy, em có thể để nó tự chạy một chút."

"Không sao."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Em thích cảm giác ôm cổ nó."

Lúc này, VV đang bị ôm chặt, mặt mũi đỏ bừng.

Nếu nó biết nói, chắc chắn sẽ phản đối cách ôm chó của Diêm Kiều Kiều là hoàn toàn sai lầm!

Ngươi thấy ai mà ngày nào cũng ôm chó bằng cách khóa cổ như vậy không?

"Không phải vấn đề đó."

Triệu Anh Quân chỉ vào khuôn mặt đỏ bừng của chú chó phốc sóc VV:

"VV rất ít khi ra ngoài vận động, thể chất rất yếu, em nhìn xem, trời cũng không nóng lắm mà nó đã lè lưỡi thở hổn hển, mặt đỏ bừng, rõ ràng cần phải đi bộ nhiều hơn để tăng cường thể chất."

"Em có dây xích chó trong ba lô mà? Như vậy có thể dắt chó hợp pháp rồi... để chó xuống và nhất định phải buộc dây xích vào

vòng cổ, đây mới là nuôi chó văn minh, đừng nghĩ rằng chó của mình không cắn người mà không dắt dây."

"Được ạ."

Diêm Kiều Kiều gật đầu, ánh mắt rời khỏi đám đôi tình nhân trên phố, đặt VV xuống đất, tháo ba lô ra, bắt đầu tìm dây xích chó.

Rồi đột nhiên cô bé nhớ ra điều gì đó, ngước lên nhìn Triệu Anh Quân:

"Họ đều đang yêu đương, tại sao chị luôn một mình? Sao chị không yêu đương?"

"Chị yêu với ai đây?"

"Không phải một nam một nữ là được sao?" Diêm Kiều Kiều nghiêm túc hỏi.

"Haha!"

Triệu Anh Quân cười khẽ, khoanh tay:

"Chẳng lẽ là bất kỳ người đàn ông nào cũng được sao? Em tìm cho chị một người nhé?"

"Gâu!"

Bất ngờ.

Chú chó phốc sóc VV hít hít mũi, vào trạng thái chiến đấu.

Chạy về một hướng!

"Nó chạy rồi." "VV!"

Diêm Kiều Kiều nhìn vào dây xích chưa kịp buộc, chú chó đã

chạy mất.

Triệu Anh Quân gọi cũng không quay lại.

Đành phải nắm tay Diêm Kiều Kiều, cùng đuổi theo VV.

"Thật là, hai đứa này..."

Triệu Anh Quân cảm thấy rất bất lực, một Diêm Kiều Kiều, một VV, dẫn cả hai ra ngoài, một mình cô ấy không thể trông nom nổi.

VV này cũng vậy.

Sao tự nhiên lại chạy lung tung?

Lỡ cắn ai thì sao?

"VV! Quay lại!"

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đuổi theo phía sau gọi lớn, nhưng VV như bị thôi miên, nhất quyết không quay đầu lại, lao thẳng về phía một người đàn ông.

Tăng tốc!

Tăng tốc!

Nhảy mạnh!

Bám vào thắt lưng người đàn ông, hai chân nhỏ loạng choạng trèo lên, lao thẳng vào lòng người đàn ông và được ôm lấy:

"V-"

Người đàn ông cúi đầu, vuốt ve đầu nó, mỉm cười:

"VV? Em làm gì ở đây?"

Lúc này.

Triệu Anh Quân dắt Diêm Kiều Kiều cũng đến trước mặt người đàn ông, Triệu Anh Quân nhìn thấy bóng dáng bất ngờ:

"Lâm... Lâm Huyền?"

Diêm Kiều Kiều chớp chớp mắt.

Nhìn Triệu Anh Quân, rồi nhìn Lâm Huyền.

Một nam một nữ.

Đủ yếu tố rồi!

Vút một cái, cô bé đưa ngón trỏ xét xử ra, chỉ vào hai người:

"Hôn một cái."

"Hả?"

Lâm Huyền ôm chú chó phốc sóc VV, nhìn về phía Diêm Kiều Kiều với vẻ mặt nghiêm túc.

Đây...

Đây là trò chơi phạt gì vậy?

"À, cậu không cần để ý Kiều Kiều đâu."

Triệu Anh Quân vẫy tay, mỉm cười nói:

"Lúc nãy nó thấy người ta tỏ tình công khai, có người xung quanh cổ vũ, nên học theo vài câu khẩu hiệu thôi."

Nói xong, cô ấy nhìn quanh Lâm Huyền, không thấy ai đi cùng:

"Cậu đi một mình à? Sao lại nghĩ đến đây dạo phố?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chiều nay tôi đi công ty giải quyết một số việc, tăng ca họp vài cuộc rồi mới đến đây mua ít đồ dùng."

Vút.

Diêm Kiều Kiều lại giơ ngón trỏ xét xử về phía Lâm Huyền:

"Tại sao anh cũng đi một mình, sao anh không yêu đương?"

Triệu Anh Quân rất bất lực.

Cô ấy kéo Diêm Kiều Kiều ra sau lưng, rồi lấy một chiếc kẹo mút từ túi xách, bóc giấy gói và nhét vào miệng Diêm Kiều Kiều để chặn lại cái miệng nói nhiều của cô bé.

Sau đó quay lại nhìn Lâm Huyền, thở dài:

"Xem ra hôm nay tôi đã đánh giá quá cao bản thân rồi, dẫn cả Kiều Kiều và VV ra ngoài cùng một lúc, một mình thật sự không trông nom nổi hai con báo này."

"Nếu cậu không có kế hoạch gì cụ thể... hay chúng ta cùng dạo phố? Cậu có thể giúp tôi dắt VV, tôi dắt Kiều Kiều, như vậy sẽ dễ dàng hơn."

Chương 1218: Tận cùng của thế giới (2)

"Nếu không, hai đứa này chạy lung tung, thật sự khiến người ta đau đầu."

Lâm Huyền vừa mới chia tay Diêm Kiều Kiều và VV không lâu.

Gặp lại ở đây tự nhiên rất vui, nên hắn vui vẻ đồng ý:

"Được thôi, tôi cũng không có việc gì, chỉ là đi dạo thôi."

Ba người đều chưa ăn tối đã đến đây dạo.

Ban đầu chỉ định ăn chút đồ ăn nhẹ, nhưng giờ người đông, nên họ quyết định tìm một nhà hàng đặc sản gần đó để ăn.

Diêm Kiều Kiều thực sự đã hiểu chuyện hơn trước rất nhiều, ngoan ngoãn hơn hẳn.

Không còn như trước đây, ăn không lịch sự, cầm đũa chỉ người, hay ăn như hổ đói.

Mà ngồi yên lặng, đàng hoàng, cúi đầu ăn cơm.

"Tôi thấy Diêm Kiều Kiều thực ra đầu óc cũng không có vấn đề gì."

Lâm Huyền nhìn Diêm Kiều Kiều sử dụng đũa thành thạo:

"Vài ngày trước khi tôi ở cùng cô bé, phát hiện ra cô bé rất thông minh, chỉ là kiến thức trong đầu còn ít, thiếu một số khái niệm thông thường, còn lại không có gì."

Triệu Anh Quân mỉm cười.

Dùng khăn giấy lau miệng Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều vẫn rất đáng yêu, thời gian này lớn lên không ít, bây giờ đã là một cô bé trưởng thành rồi."

"Đôi khi tôi còn cảm nhận được cảm giác làm ba mẹ, luôn cảm thấy con cái ngày càng hiểu chuyện, ngày càng trưởng thành, và dần dần sẽ rời xa mình... nghĩ đến điều này, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy buồn."

Lâm Huyền uống một ngụm trà đá trên bàn.

Đặt ly xuống.

Nhìn những viên đá nổi lên:

"Không còn cách nào, con cái rồi sẽ lớn lên và rời xa ba mẹ thôi. Giống như chúng ta, chẳng phải đều rời quê nhà đến Đông Hải lập nghiệp, mỗi năm chỉ có vài lần gặp ba mẹ."

Triệu Anh Quân chống tay lên cằm, nhìn Diêm Kiều Kiều đang chăm chú ăn cơm.

Giọng nói dịu dàng:

"Nhưng tuổi thơ của chúng ta, ít nhất cũng có sự quan tâm của ba mẹ, còn Kiều Kiều thì không, cô bé thậm chí không nhớ ba mẹ mình là ai."

Lâm Huyền quay đầu lại.

Cũng nhìn Diêm Kiều Kiều.

Đây là điều mà hắn không biết trước.

Hắn chỉ biết Diêm Kiều Kiều là cháu gái họ gần của Triệu Anh

Quân, thật sự chưa từng nghe về cha mẹ của Diêm Kiều Kiều, cũng chưa từng hỏi cô bé.

Nghe Triệu Anh Quân nói...

Có lẽ cha mẹ của Diêm Kiều Kiều đã gặp chuyện gì không may khi cô bé còn nhỏ, khiến cô bé trở thành trẻ mồ côi, được ông bà ngoại nuôi dưỡng?

"Kiều Kiều bình thường trông rất mạnh mẽ, cũng không bao giờ nhắc đến những chuyện này, nhưng thực ra... cô bé luôn rất ngưỡng mộ những đứa trẻ khác có ba mẹ, cũng luôn nhớ về ba mẹ của mình."

Triệu Anh Quân tiếp tục nói.

Ánh mắt từ Diêm Kiều Kiều di chuyển, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Cậu đã từng nghĩ... mình sẽ có một cô con gái không?"

"Đã từng nghĩ."

Lâm Huyền cười nhẹ.

Sao lại không nghĩ chứ.

Trước đây khi đưa Ngu Hề giả đi làm xét nghiệm ADN, hắn đã chuẩn bị tâm lý để làm cha, nhưng không ngờ lại là một "đại hiếu nữ".

Sau đó, khi Ngu Hề giả bị giết, Ngu Hề thật quay video bắt giữ và nói rằng cô ta tên là Lâm Ngu Hề, Lâm Huyền cũng đoán rằng cô ta rất có thể là con gái của mình và Hoàng Tước từ một thời không nào đó, lại một lần nữa chuẩn bị tâm lý làm cha, nhưng không ngờ lại là một "đại hiếu nữ"!

Hơn nữa, hiện tại "đại hiếu nữ" này có khả năng vẫn tồn tại

trong thời không này, đang nhìn chằm chằm vào cổ của hắn... muốn chặt đầu hắn vào ngày 7 tháng 7.

Nhưng mà.

Dù vậy.

Dù đã bị hai "đại hiếu nữ" làm phiền, nếu hỏi hắn sau này muốn có con trai hay con gái, hắn vẫn kiên quyết muốn có một cô con gái nhỏ:

"Tôi rất thích con gái."

Lâm Huyền nói thật:

"Hình như nhiều đàn ông thích có một cô con gái nhỏ, để yêu chiều, ôm ấp và bảo vệ cô bé."

Nói đến đây.

Hắn lại nghĩ đến Sở An Tình và Sở Sơn Hà.

Người đàn ông luôn yêu chiều con gái, thậm chí tự hào khi được gọi là người cuồng con gái, thời gian gần đây như biến mất, rất ít xuất hiện công khai trong xã hội.

Người đàn ông trước đây luôn thích tổ chức các buổi tiệc tối, nay không còn tổ chức nữa; các hoạt động của thương hội Đông Hải cũng ngày càng ít, không còn náo nhiệt như trước.

"Chuyện của Sở An Tình... cô có nghe nói không?"

Lâm Huyền hỏi nhẹ nhàng:

"Sở Sơn Hà có nói với cô không?"

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Tôi biết, là chuyện đi Nga du học đúng không? Nói thật, khá bất ngờ."

Cô ấy quay đầu, nhìn bản đồ thế giới treo trên tường nhà hàng:

"Khi Sở Sơn Hà nói với tôi, An Tình đã đi Nga, tôi còn định tiễn cô ấy, nhưng không kịp."

"Thật khó tưởng tượng Sở Sơn Hà yêu chiều con gái như vậy, lại đồng ý để cô ấy đi du học xa như thế. Nhưng phải nói thật, nghệ thuật và văn hóa của Nga rất xuất sắc, Sở An Tình thích nhảy múa và nghệ thuật, du học ở đó cũng là một lựa chọn tốt."

"Tôi cũng đã nhắn tin cho cô ấy, nhưng không thấy hồi âm, chắc là vừa mới đến đó, bận rộn học hành."

Chương 1219: Tận cùng của thế giới (3)

...

Quả nhiên là vậy.

Lâm Huyền cũng đã nghe nói về câu chuyện này từ giới thương hội Đông Hải.

Sở Sơn Hà, cũng giống như cha mẹ của Trương Vũ Thiến năm xưa, không công khai việc con gái mình biến mất một cách kỳ lạ, mà tìm một lý do hợp lý để giải thích.

Cha mẹ của Trương Vũ Thiến tin rằng cô ấy đã qua đời, nên họ nói lý do là tai nạn giao thông.

Còn Sở Sơn Hà tin rằng con gái mình vẫn còn sống, chỉ là đã biến mất khỏi thời không này và đến một nơi khác, nên ông ấy vẫn chờ đợi con gái trở về, chờ đợi để tìm lại Sở An Tình.

Đây cũng là lý do Sở Sơn Hà bịa ra câu chuyện du học.

Lâm Huyền chỉ muốn nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài,

Nhanh chóng biết được sự thật về thiên niên trụ,

Nhanh chóng... tìm lại Sở An Tình.

Để cô ấy có thể giống như những cô gái khác trên thế giới này, ở bên cạnh cha mẹ, chơi đùa cùng bạn bè, hoặc thậm chí có thể dành một chỗ ngồi trên bàn ăn tối nay cho cô ấy.

"Nhưng đây cũng là việc không thể tránh khỏi."

Triệu Anh Quân uống một ngụm nước:

"Con gái cuối cùng cũng sẽ rời xa cha mẹ, và cuối cùng cũng sẽ trở thành một người mẹ, cuộc đời là một vòng luân hồi như vậy, tôi cũng thế, Diêm Kiều Kiều cũng thế, chỉ là vấn đề thời gian."

"Con người luôn phải chuẩn bị đối mặt với sự chia ly, và chuẩn bị để chấp nhận sự thay đổi trong vai trò của mình."

"Đúng là như vậy." Lâm Huyền thu lại suy nghĩ, nhìn vào Diêm Kiều Kiều đã ăn xong một đĩa thức ăn lộn xộn"

"Ba mẹ cô bé khi nào trở về Đông Hải?"

Hắn hỏi:

"Đợi ba mẹ cô bé trở về Đông Hải, kỳ nghỉ kết thúc, có phải sẽ đưa Diêm Kiều Kiều về quê không?"

"Có lẽ vậy."

Triệu Anh Quân trả lời:

"Tôi thật sự hy vọng ngày đó đến muộn một chút, những ngày này ở cùng, tôi và Diêm Kiều Kiều đã có nhiều tình cảm... nếu cô bé đột ngột rời xa tôi, chắc chắn tôi sẽ rất nhớ cô bé."

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu, liếm liếm vết sốt cà chua bên miệng, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cho em thêm một phần nữa."

"Được rồi, được rồi... khẩu phần ăn của em thật lớn."

Triệu Anh Quân cảm thấy bản thân mình trong thời gian này cũng đã thay đổi không ít, tâm trạng mềm mại hơn nhiều, kiên

nhẫn hơn nhiều, quả nhiên, ảnh hưởng giữa con người là hai chiều.

Chẳng mấy chốc.

Ba người ăn no, đứng dậy rời khỏi nhà hàng, bắt đầu dạo phố.

Với sự tham gia của Lâm Huyền.

Nhóm nhỏ này cuối cùng cũng có không khí của ngày lễ.

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều nắm tay nhau đi phía trước, Diêm Kiều Kiều tò mò hỏi đông hỏi tây, nhìn trái nhìn phải.

Lâm Huyền đi phía sau, cầm dây xích VV, kéo chú chó phốc sóc chạy lung tung.

Có một cảm giác ấm áp của gia đình.

Chụp tách.

Khi ba người một chó đi đến quảng trường phố đi bộ, một nhiếp ảnh gia đường phố đã dùng máy chụp ảnh lấy ngay để chụp lại khoảnh khắc hài hòa này.

Khi bấm nút chụp.

Bức ảnh tự động in ra từ máy lấy ngay, nhiếp ảnh gia lật lại nhìn, rất hài lòng với tác phẩm này.

Anh ta bèn bỏ bức ảnh vào khung ảnh di động, tiến tới, đưa cho Lâm Huyền và Triệu Anh Quân:

"Chào! Tôi là một nhiếp ảnh gia đường phố, ghi lại những khoảnh khắc đẹp, nếu không phiền... xin nhận bức ảnh này!"

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn bức ảnh.

Quả thật.

Chụp rất đẹp.

Bộ ba nam nữ đẹp, cộng thêm chú chó phốc sóc trắng như điểm nhấn, bức ảnh này dù là bố cục hay ánh sáng đều hoàn hảo.

"Em cũng muốn xem."

Diêm Kiều Kiều kiễng chân, muốn nhìn vào bức ảnh.

Triệu Anh Quân liền nhận khung ảnh từ nhiếp ảnh gia, cảm ơn anh ta rồi đưa khung ảnh cho Diêm Kiều Kiều:

"Thấy thế nào, đẹp không?"

Diêm Kiều Kiều ôm bức ảnh bằng hai tay:

"Có cảm giác... như ba mẹ."

"À?" "Hả?"

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền nhìn nhau, không ngờ Diêm Kiều Kiều lại nói những câu đầy bất ngờ như vậy.

Triệu Anh Quân cười khẽ, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Em đang nói gì vậy Kiều Kiều."

Tuy nhiên.

Diêm Kiều Kiều lắc đầu, ánh mắt không rời khỏi bức ảnh ấm áp trước mặt, nhẹ nhàng nói:

"【Ba mẹ trong tưởng tượng của em... chính là như thế này, giống hệt như gia đình trên truyền hình. 】"

Lời nói ngây thơ.

Nhưng luôn chạm đến trái tim người khác.

Diêm Kiều Kiều không biết cha mẹ mình là ai, chưa bao giờ gặp cha mẹ, vì vậy, điều mà những đứa trẻ khác dễ dàng có được là một gia đình hạnh phúc... đối với Diêm Kiều Kiều, lại là một giấc mơ xa vời.

Cô bé chỉ có thể tưởng tượng cảnh tượng được ở cùng cha mẹ.

Giống như trên truyền hình.

Người cha cao lớn, đẹp trai, người mẹ xinh xắn, nắm tay cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu, cùng nhau dạo bước trên con phố đèn đuốc rực rỡ.

Tốt nhất là có một chú chó ấm áp trong nhà.

Vì trên truyền hình luôn có một chú chó nhỏ hoặc chó lớn nằm bên cạnh, khiến gia đình trông càng ấm áp và ấm cúng hơn.

Giống như bức ảnh chụp lấy ngay mà cô bé đang cầm.

Chương 1220: Tận cùng của thế giới (4)

Đây chính là gia đình mà Diêm Kiều Kiều tưởng tượng,

Đây chính là cha mẹ mà cô bé tưởng tượng.

Đột nhiên.

Cô bé nảy ra một ý tưởng "hai bên cùng có lợi", nhìn Triệu Anh Quân và Lâm Huyền:

"Anh chị, có thể làm ba mẹ của em không?"

"À?" "Hả?"

Hai lần ngạc nhiên.

Triệu Anh Quân và Lâm Huyền lại nhìn nhau.

Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Đây lại là ý tưởng gì vậy? Tại sao muốn anh chị làm ba mẹ của em?"

"Vì em muốn đi Disneyland."

Diêm Kiều Kiều không do dự nói:

"【Chỉ có đi cùng ba mẹ mới được đi Disneyland, nhưng em không có ba mẹ, mà em thật sự rất muốn đi Disneyland. 】"...

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt trong trẻo và khát khao của Diêm Kiều Kiều, nhất thời không hiểu được logic này, cảm thấy còn khó

hơn việc hiểu quy luật thời không.

Triệu Anh Quân thì mím môi, im lặng một lúc.

Cô ấy giải thích cho Lâm Huyền một cách tỉ mỉ:

"Đây là điều ước ngày Quốc tế Thiếu nhi của Kiều Kiều."

Cô ấy đứng thẳng dậy, nhìn vào Lâm Huyền:

"Trước đây, khi cô bé ở với ba mẹ tôi, cô bé đã kết bạn với một số bạn nhỏ trong khu phố, những bạn đó đều đã đi Disneyland với ba mẹ, vì vậy... Diêm Kiều Kiều đơn giản nghĩ rằng chỉ có đi cùng ba mẹ mới được đến Disneyland."

"Thế giới trong mắt trẻ con nhỏ bé và thuần khiết như vậy, giải thích lý lẽ cũng không có tác dụng. Tôi vẫn luôn lo lắng, không biết làm sao để thực hiện điều ước ngày Quốc tế Thiếu nhi của cô bé."

"Cậu cũng thấy rồi, Diêm Kiều Kiều thực sự rất muốn đi Disneyland chơi một lần, trải nghiệm một lần. Dù sao bạn bè của cô bé đều đã đi, tất nhiên cô bé cũng muốn đi. Vậy nên... ha ha, cậu thấy không, cô bé bắt đầu tìm cách để có ba mẹ tạm thời đi cùng mình."

Với lời giải thích của Triệu Anh Quân.

Ánh mắt mong đợi của Diêm Kiều Kiều vẫn nhìn vào Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, có được không?"

Đối mặt với một đứa trẻ đáng thương... một yêu cầu khiêm tốn như vậy... làm sao có thể từ chối được?

Đúng như Triệu Anh Quân đã nói.

Trí óc của Diêm Kiều Kiều chưa trưởng thành, cô bé nhìn mọi thứ đều rất đơn giản.

Ví dụ, yêu đương dường như chỉ cần một nam một nữ là đủ;

Ví dụ, hôn nhau mới được coi là cặp đôi;

Ví dụ, chỉ có đi cùng cha mẹ mới được đến Disneyland;

Ví dụ, cha mẹ... dường như có thể là ý định tạm thời.

Đây chỉ là một mong muốn nhỏ nhoi.

Disneyland, chắc chắn mỗi đứa trẻ đều muốn đi, nhưng luôn có những đứa trẻ vì nhiều lý do không thể đi.

Triệu Anh Quân cũng vậy.

Tuổi thơ của cô ấy, cũng chưa từng được đến Disneyland.

Đó là một chùm pháo hoa đến muộn hai mươi mấy năm.

Bây giờ.

Tại sao lại để tuổi thơ của Diêm Kiều Kiều phải chịu cùng một sự tiếc nuối như vậy?

"Ngày Quốc tế Thiếu nhi... tôi cũng không có việc gì đặc biệt."

Lâm Huyền cười nhẹ, nhìn vào Triệu Anh Quân:

"Cô có thời gian không? Chúng ta cùng đi Disneyland với Kiều Kiều thế nào?"

"Tất nhiên là được."

Triệu Anh Quân vuốt tóc ra sau tai, mỉm cười nhẹ:

"Cậu thật sự giúp tôi một việc lớn, Kiều Kiều rất muốn đi

Disneyland, mà tôi lại không thể thuyết phục cô bé đi cùng tôi... bây giờ cô bé muốn đi cùng chúng ta, có thể thực hiện được điều ước ngày Quốc tế Thiếu nhi của cô bé... tôi thật sự rất vui."

Diêm Kiều Kiều rõ ràng cũng rất vui.

Cô bé cuối cùng cũng thực hiện được mong muốn, có thể đến Disneyland mà các bạn khác đều đã đến.

Dù cha mẹ là tạm thời.

Nhưng ít nhất đã đáp ứng được điều kiện để đến Disneyland... logic trong đầu cô bé là như vậy.

Sau đó, họ cùng nhau dạo thêm nhiều nơi.

Lâm Huyền mua một số sổ tay và giấy ở cửa hàng quà tặng, Diêm Kiều Kiều cũng chọn một số phụ kiện tóc và đồ chơi lấp lánh trong cửa hàng.

Tại lối vào bãi đỗ xe, Lâm Huyền vẫy tay chào Triệu Anh Quân, Diêm Kiều Kiều và VV:

"Xe của tôi đỗ ở đằng kia, tôi đi bên đó đây."

"Tạm biệt, Lâm Huyền." "Tạm biệt, anh Lâm Huyền." "Gâu!"

Cứ như vậy.

Hai người và một chó nhìn Lâm Huyền rời đi.

"Hừ."

Triệu Anh Quân nhìn theo bóng dáng biến mất ở đằng xa:

"Diêm Kiều Kiều, em cũng biết tự tìm ba rồi đấy... em cảm thấy Lâm Huyền cho em cảm giác giống ba sao?"

"Giống."

Diêm Kiều Kiều trả lời ngắn gọn:

"Ở bên anh Lâm Huyền, em cảm thấy rất yên tâm."

Triệu Anh Quân khoanh tay, cười khẽ:

"Em cũng biết chọn người đấy."

Cô ấy dừng lại một chút, sau đó hỏi:

"Vậy còn chị thì sao?"

Cô ấy quay người, nhìn vào Diêm Kiều Kiều:

"Em thấy chị thế nào? Giống mẹ không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu dứt khoát:

"Không giống."

Triệu Anh Quân nhận ra Diêm Kiều Kiều thực sự có tài năng, luôn có thể dùng vài từ nhẹ nhàng mà nhanh chóng làm tăng huyết áp của cô ấy:

"Em có thể nói lại lần nữa không?"

Cô ấy nói với giọng nghiêm khắc:

"Nếu em thấy chị không giống, em có thể tìm người khác dẫn em đi Disneyland."

"..."

Diêm Kiều Kiều ngẩng đầu lên với vẻ vô tội.

Cán cân trong đầu đầu bắt đầu hoạt động.

Chương 1221: Tận cùng của thế giới (5)

Trên đĩa bên trái, là Disneyland;

Trên đĩa bên phải, là Triệu Anh Quân;

Khi buông tay, đĩa bên trái rơi xuống, quả nhiên Disneyland vẫn quan trọng hơn.

"Giống."

Diêm Kiều Kiều đổi ý:

"Chị giống mẹ."

Triệu Anh Quân hừ một tiếng:

"Như thế mới đúng chứ. Đi thôi, lên xe nào."

Diêm Kiều Kiều khóa chặt cổ VV, theo sau Triệu Anh Quân.

VV bị bóp cổ muốn khóc mà không có nước mắt, cảm nhận được sự rắc rối của cặp mẹ con này.

Gia đình này...

Thật khó sống.

Lâm Huyền! Chạy đi! Đừng quay đầu lại!... ...

Vài ngày sau, buổi tối, làng Kiểm, nhà cha Đại Kiểm Miêu.

"Hôm nay chỉ còn lại một đoạn kết thôi, nhanh quá."

Lâm Huyền nhìn vào cuốn sổ tay, chỉ còn lại nửa trang, phần lớn là những điểm cần lưu ý đã được đề cập trước đó, hắn chỉ mất vài phút để học thuộc hết.

Những ngày này, hắn đã liên tục học thuộc và sao chép bản thảo "Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô" do cụ Vệ Thắng Kim dạy.

Người già vẫn là người có kinh nghiệm.

Có một người hướng dẫn và trao đổi, việc học thuộc và tóm tắt điểm chính nhanh gấp mấy lần.

Cuối cùng.

Hôm nay là ngày hắn học thuộc trang cuối cùng của bản thảo.

Khi ra khỏi giấc mơ vào buổi tối, hắn sẽ viết lại những gì đã học thuộc lên giấy...

Một bản thảo hoàn chỉnh về "Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô" đã thành công từ thế giới tương lai 600 năm sau, được chuyển về năm 2024. 600 năm trước.

Để nhanh chóng tạo ra biến động thời không và để pin hạt nhân vi mô nhanh chóng mang lại lợi ích thực tế cho mình.

Hắn đã lên kế hoạch.

Dự định hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc để phát triển và nghiên cứu sản phẩm cách mạng này.

Không còn cách nào khác.

Hiện tại phòng thí nghiệm của công ty Rhine của mình vừa mới bắt đầu xây dựng, cũng chưa tìm được nhà khoa học và nhà nghiên cứu phù hợp, thà hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc còn dễ dàng hơn.

Viện trưởng Cao Diên là một người tốt, dễ tiếp xúc, cộng thêm ân tình trước đó, chắc chắn ông ấy sẽ sẵn lòng cho mượn nhân lực và thiết bị.

Bằng sáng chế và quyền lợi của pin hạt nhân vi mô chắc chắn nằm trong tay mình, vì mình cần dựa vào phát minh này để làm cho công ty Rhine trở nên mạnh mẽ, giàu có, trở thành lực lượng hậu thuẫn cho sự tồn tại và chiến đấu của mình.

Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch phát triển sức mạnh của mình.

Phải có đủ tiền.

Có thể đoán được rằng, các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn đều có sức mạnh của riêng mình, kiểu người như Kevin Walker đánh lẻ chắc rất ít... hoặc chỉ có một.

Kết cục bi thảm của hắn ta cũng đã thấy rồi.

Hai tay khó phòng bốn chân.

Nếu Kevin Walker có tài lực và địa vị như Jask, hoặc có sức mạnh chơi đùa Quý Tâm Thủy của Bảy Tội Lỗi như Copernicus, chắc chắn hắn ta sẽ không chết đơn giản như vậy.

"Nếu đợi đến khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới nghĩ đến phát triển lực lượng... chắc chắn đã muộn, giống như rơi xuống nước mới nghĩ học bơi, sửa lại lỗi lầm khi đã muộn là không thể chấp nhận được."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Đóng cuốn sổ tay trước mắt.

Khi sản phẩm cách mạng như pin hạt nhân vi mô ra đời, cánh bướm thời không chắc chắn sẽ tạo ra hàng triệu cơn lốc xoáy, thổi

tung thế giới tương lai.

Thảm họa lớn năm 2400 có thể vẫn xảy ra...

Vì hắn hoàn toàn không tìm ra nguyên nhân của thảm họa, cũng không thể thay đổi nó.

Nhưng trái đất sau thảm họa, với vô số pin hạt nhân vi mô chôn dưới đất, nguồn năng lượng vô tận... liệu có còn lạc hậu như bây giờ không?

Làng Rhine, làng Kiểm, thị trấn Nữ Vương liệu có còn tồn tại không?

Vệ Thắng Kim, Trịnh Tưởng Nguyệt, Angelica liệu có thể gặp lại nhau không?

Lâm Huyền không chắc.

Nhưng đây là điều hắn phải làm.

Phải để con số trên đồng hồ thời không thay đổi một lần nữa, mới có thể biết được quy luật của tọa độ thời không, trả lời đúng câu hỏi đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Đây có lẽ là giấc mơ cuối cùng của giấc mơ thứ năm."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Phía sau, CC ngồi trên giường đá nghe thấy câu này, ngẩng đầu lên.

Vệ Thắng Kim sau khi viết xong trang cuối của bản thảo cho Lâm Huyền, vui vẻ chạy ra ngoài tham gia buổi nhảy múa bên đống lửa.

Bây giờ đã là lúc nửa đêm, nhưng bên ngoài tiếng trống, tiếng hát, tiếng hò reo vẫn náo nhiệt như vậy.

Đây cũng là ý của Đại Kiểm Miêu.

Để cho Lâm Huyền, CC và Vệ Thắng Kim, nhóm học tập ba người cũng có thể tham gia vào buổi tiệc chào đón, hắn ta đặc biệt cho buổi tiệc này hoãn lại hai tiếng.

Đây cũng được coi là một hiệu ứng cánh bướm.

Trước đây, chỉ khi hắn và CC gia nhập làng Kiểm, Đại Kiểm Miêu sẽ không hoãn buổi tiệc chào đón vì họ.

Nhưng bây giờ, có ba người, không thể không coi trọng. ...

Bên ngoài, ngọn lửa trại bùng cháy, dân làng Kiểm hát múa quanh đống lửa đỏ rực, cụ Vệ Thắng Kim đã hoàn toàn hòa nhập, nhảy múa và hát vang.

Chương 1222: Tận cùng của thế giới (6)

"Lần sau chúng ta gặp lại... có lẽ sẽ không còn ở đây nữa?"

CC ôm lấy chân, nhìn Lâm Huyền:

"Anh đã nói đây là lần cuối cùng, vậy thế giới tiếp theo sẽ ra sao, liệu chúng ta có thể gặp lại nhau, tất cả đều là ẩn số."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhưng đó cũng là một tin tốt."

Hắn nhìn CC:

"Mỗi lần thế giới mới thay đổi, nghĩa là trong đầu cô có thể mãi mãi lưu giữ một mảnh ký ức, và rất có khả năng đó là những chuyện xảy ra hôm nay."

"Trước đây chúng ta đã lặp đi lặp lại nhiều lần ngày này, chúng ta đã gặp Trịnh Tưởng Nguyệt ở làng Rhine, đã nhảy múa ở làng Kiểm, và cũng đã mở két sắt của cụ Vệ Thắng Kim ở thị trấn Nữ Vương."

"Nhưng cô không nhớ gì cả, mỗi ngày đều quên rồi bắt đầu lại. Cô cũng đã từng nói với tôi rằng..."

"【Ngày mai chúng ta gặp lại, sau này chúng ta gặp lại... liệu có còn quên đi những bước nhảy mới học được, mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu?】"

"Cô đã nói như vậy, nhưng chắc chắn cô đã quên rồi."

CC gật đầu.

Cô ấy thực sự không có chút ấn tượng nào.

Nhưng Lâm Huyền thì nhớ.

Hắn nhớ tất cả.

Hắn còn nhớ khi CC học được điệu nhảy, cô ấy rất vui.

Cô ấy thực sự rất thích nhảy múa.

Cô ấy còn cười tiếc nuối khi nói rằng ngày mai cô ấy sẽ quên hết mọi thứ:

"Tôi sẽ cố gắng nhớ."

Nhưng.

Cố gắng không có tác dụng.

Trước vòng lặp vô tận, dù cố gắng đến đâu cũng không thể nhớ.

Trừ khi...

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế gỗ.

Bước ra cửa, nhìn ngọn lửa trại bùng cháy bên ngoài và những người đang nhảy múa xung quanh.

Hắn quay đầu lại, nhìn CC:

"Muốn nhảy nữa không?"

CC ngẩng đầu lên:

"Nhưng tôi không biết nhảy."

"Tôi có thể dạy cô."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Hôm nay, ngày cuối cùng thực sự của thế giới này để học nhảy múa, là cơ hội tốt nhất."

"Nếu may mắn ghi nhớ vào mảnh ký ức... thì một lần là nhớ suốt đời, điệu nhảy này cô sẽ không bao giờ quên."

CC trong đầu lướt qua logic, mỉm cười nhẹ:

"Vậy thì thật là phiền anh, đã dạy tôi nhiều lần như vậy"

"Không nhiều lần lắm."

Lâm Huyền nói thật:

"Đây cũng chỉ là lần thứ hai mà thôi."

Hắn nhìn đồng hồ, rồi đưa tay ra với CC:

"Đến đây, tại 'Tận cùng của thế giới', chúng ta nhảy một điệu nhé."...

Tiếng trống da thú vang lên mãnh liệt.

Những cành cây đỏ rực cháy thành than phát ra âm thanh giòn tan.

Những người dân làng xung quanh mặt đỏ bừng, hò reo hát những bài ca cổ xưa.

Quanh đống lửa trại.

CC với khả năng điều phối cơ thể hoàn hảo, nhanh chóng học được các bước nhảy của làng Kiểm, nắm lấy tay Lâm Huyền, nhảy

từng vòng, từng vòng một, càng lúc càng thành thạo.

"Cô quả thật là có năng khiếu."

Lâm Huyền cảm thán:

"Cô luôn rất giỏi nhảy múa."

CC nghiêng đầu:

"Anh không nói rằng đây chỉ mới là lần thứ hai chúng ta nhảy sao?"

Lâm Huyền nghĩ đến Sở An Tình.

Cũng khó mà nói đây là lần thứ mấy.

Dù hắn liên tục nhắc nhở bản thân rằng, CC là CC, Sở An Tình là Sở An Tình, đây là hai cô gái hoàn toàn khác nhau.

Nhưng dù sao, họ trông giống hệt nhau, như thể được sao chép và dán lại.

Đôi khi cảm giác và suy nghĩ không thể tách rời họ là điều không thể tránh khỏi.

CC liếc nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay Lâm Huyền.

Thời gian hiển thị...

00:41

"Sắp kết thúc rồi."

Cô ấy nói nhẹ nhàng.

"Bữa tiệc sao?" Lâm Huyền nhìn quanh những tiếng trống vẫn đang vang dội.

"Không."

CC lắc đầu:

"Là thế giới này, sắp kết thúc rồi."

Cô ấy ngừng bước nhảy, đứng tại chỗ.

Buông tay Lâm Huyền ra.

Lùi lại một bước...

Giữa họ là đống lửa trại, dường như cũng là hàng ngàn, hàng vạn, hàng tỉ thế giới chưa biết.

Khoảnh khắc này.

Thời gian gần như chậm lại.

Những người ca hát và nhảy múa trở thành bối cảnh của thời gian và lịch sử.

"Anh đã từng nói với tôi một câu."

CC nhìn Lâm Huyền:

"Trong mảnh ký ức đó, có lẽ cũng nói trong hoàn cảnh này."

"Tôi nghĩ... lúc này trả lại anh sẽ tốt hơn."

Cô ấy mỉm cười.

Như Sở An Tình mỉm cười.

Đôi mắt trăng lưỡi liềm quyến rũ và đáng yêu, khóe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền mờ ảo:

"Cảm ơn anh đã dạy tôi nhảy múa."

"Nếu lần sau có thể gặp lại anh, tôi sẽ chủ động mời anh nhảy."

"Nhưng nếu không bao giờ gặp lại anh nữa..."

Cô ấy vẫy tay với Lâm Huyền, đôi mắt đầy tiếc nuối:

"Thì tôi chúc anh buổi sáng tốt lành, buổi trưa vui vẻ..."

"Chúc ngủ ngon."

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

Ánh sáng trắng cháy hết mọi thứ đến đúng giờ, gương mặt cười của CC dừng lại, nhạt dần, biến mất. ... ...

Một góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn ngồi dậy.

Nhìn vào đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường—

00:42

Giống như thời gian khi Sở An Tình biến thành những mảnh sao xanh biến mất...

"Chúc ngủ ngon."

Chương 1223: Câu hỏi thứ 2 (1)

...

Sau khi thức dậy.

Lâm Huyền đến bàn làm việc, ghi chép lại nội dung cuối cùng của bản thảo, đặt dấu chấm câu.

"Hoàn thành rồi."

Hắn đóng nắp bút, nhìn vào tập tài liệu "Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô" được đóng lại.

Bản thảo này là phiên bản cực kỳ đơn giản, viết riêng cho các chuyên gia vật lý hạt nhân, đòi hỏi kiến thức rất cao về vật lý hạt nhân để có thể hiểu.

Vậy thì...

Người duy nhất có thể lựa chọn chỉ có thể là người bạn già của Lâm Huyền, Viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, Cao Diên.

Ông ấy là kỹ sư trưởng của dự án tổng hợp hạt nhân có kiểm soát của Long Quốc, là nhà nghiên cứu vật lý hạt nhân thế hệ đầu tiên của Long Quốc.

Trước đây, hắn đã giao bản thảo "Công nghệ Nhiệt Hạch Lạnh" cho Cao Diên, nhưng rất tiếc... như Siêu Trí Tuệ Nhân Tạo VV đã nói, với trình độ công nghệ và vật liệu năm 2024. không thể chinh phục được nhiệt hạch lạnh, ít nhất còn cần hàng chục năm, thậm chí hàng trăm năm.

Một tấm séc trống trong tương lai xa như vậy, đối với Lâm

Huyền hiện tại, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Vì vậy.

Lâm Huyền đã giao bản thảo "Công nghệ Nhiệt Hạch Lạnh" cho Cao Diên, viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, đổi lại là mối quan hệ và cơ hội sử dụng kính thiên văn FAST ở Quý Châu, đồng thời đẩy thế giới giấc mơ thứ ba của tương lai tiến vào thế giới giấc mơ thứ tư.

Như vậy là đủ.

Đối với Lâm Huyền, điều này rất đáng giá.

Một tấm séc trống chỉ có thể thực hiện được sau hàng trăm năm, không thể so sánh với lợi ích trực tiếp hiện tại.

Nhưng [Pin Hạt nhân Vi mô] thì khác.

Mặc dù năng lượng của thứ này nhỏ hơn rất nhiều so với tổng hợp hạt nhân có kiểm soát và nhiệt hạch lạnh, nhưng với tư cách là một loại pin, năng lượng lưu trữ trong nó là vô cùng ấn tượng.

Có thể coi là dạng pin tối thượng.

Cụ Vệ Thắng Kim từng đưa ra ví dụ, pin hạt nhân vi mô trong điện thoại, dùng đến khi điện thoại hỏng vẫn không hết 5% năng lượng, vì vậy pin có thể được tái sử dụng để cung cấp năng lượng cho các thiết bị điện khác.

Nếu chỉ dùng để làm nguồn năng lượng cho đèn led chiếu sáng, thì có thể sáng hàng ngàn năm mà không vấn đề gì.

Rõ ràng đây là một cuộc cách mạng công nghiệp mới.

Tất nhiên.

Điều quan trọng nhất là——

[Pin Hạt nhân Vi Mô, với trình độ công nghệ năm 2024. có thể dễ dàng chế tạo được.]

Đây mới là cây tiền thực sự của công ty Rhine.

Vì đã ngủ đủ giấc trong thời gian này, vừa ngủ đầy đủ 12 giờ, Lâm Huyền hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ, nếu ngủ thêm thì sẽ trở thành một vũng bùn.

"Thôi thì đi Đế Đô sớm, đi sớm về sớm."

Lâm Huyền thu dọn hành lý, đặt bản thảo quý giá vào, trực tiếp đến sân bay Hồng Kiều, bay đến Đế Đô.

Khi hạ cánh.

Trời cũng đã sáng.

Hắn gọi điện liên lạc với viện trưởng Cao Diên, đối phương rất phấn khởi khi nhận được cuộc gọi của hắn, đặc biệt là khi nghe rằng có bản thảo mới... lập tức hủy bỏ lịch trình hôm nay, tràn đầy kỳ vọng chờ đợi Lâm Huyền tại Viện nghiên cứu vật lý hạt nhân của Viện Khoa học Long Quốc.

Hai tiếng sau.

Lâm Huyền lại cùng Viện trưởng Cao Diên đến phòng thí nghiệm bí mật đó.

Ở đây được ngăn chặn việc nghe lén và giám sát, đồng thời lắp đặt thiết bị chắn sóng, mang điện thoại vào sẽ không có tín hiệu, ở trạng thái không dịch vụ.

Thông thường, nơi này chỉ được sử dụng khi mở cuộc họp nội bộ.

Viện trưởng Cao Diên cười ha hả, không kìm được sự phấn khích:

"Lâm Huyền, hôm nay lại mang theo bản thảo gì đến đây?"

"Mỗi lần cậu mang đến đều là những thứ tốt, làm tôi bây giờ ngưỡng kỳ vọng đã tăng lên rồi."

Lâm Huyền mở cặp tài liệu ra.

Cười một cái:

"Yên tâm, Viện trưởng Cao, bản thảo hôm nay chắc chắn cũng không làm ông thất vọng."

Lịch sử lặp lại.

Chỉ là lần này Viện trưởng Cao càng thận trọng hơn.

Ông ấy trực tiếp đeo kính lão lên, bắt đầu lật xem bản thảo như là báu vật thần thánh.

"Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô."

"Cái này!?"

Dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi Viện trưởng Cao nhìn thấy tiêu đề, ông ấy vẫn bị sốc.

Lâm Huyền, chàng trai trẻ này...

Ít khi ra hàng, mà một khi ra là làm chấn động cả thế giới!

"Để tôi xem qua kỹ lưỡng."

Viện trưởng Cao ra hiệu cho Lâm Huyền cứ tự nhiên, sau đó ông ấy tự tìm một cái bàn và ghế ngồi xuống, bắt đầu tập trung nghiên cứu.

Vẫn là tình tiết quen thuộc.

Viện trưởng Cao Diên càng đọc càng kinh ngạc, dần dần kinh

ngạc đến mức thán phục, không kìm được mà cảm thán về sự tinh tế của tư duy:

"Loại tư duy này thực sự quá thiên tài! Thì ra con đường phát triển năng lượng hạt nhân của chúng ta hoàn toàn đi sai hướng!"

"Nếu sớm có một thiên tài nào đó nhận thức được tư duy nghiên cứu trong bản thảo này, có lẽ pin hạt nhân vi mô đã được chế tạo ra từ mười năm trước rồi."

Chương 1224: Câu hỏi thứ 2 (2)

"Lâm Huyền, bản thảo này của cậu tôi đã xem xong, nội dung không phức tạp nhưng tư duy rất mới mẻ và mang tính đột phá. Tôi luôn nghĩ rằng... từ khi quả bom nguyên tử đầu tiên phát nổ đến nay, nhiều năm trôi qua, con người vẫn chưa khám phá ra phương pháp thu nhỏ hóa năng lượng hạt nhân... chắc chắn là có điều gì đó bỏ sót hoặc chưa chú ý đến."

"Nhưng không ngờ, không phải chúng ta không đủ nỗ lực, mà là nỗ lực sai hướng! Thật là đáng buồn cho nền văn minh nhân loại... chỉ vì sai lầm về phương hướng mà khiến chúng ta bỏ lỡ thời đại năng lượng hạt nhân, cho đến bây giờ, năm 2024. vẫn sử dụng năng lượng hóa thạch."

Phương hướng.

Lâm Huyền đã nghe từ này nhiều lần.

Hứa Vân đã nói, cụ Vệ Thắng Kim đã nói, Viện trưởng Cao Diên trước mặt cũng đã nói.

Vậy thì...

Ai đang cố tình làm lệch hướng nghiên cứu khoa học của nhân loại?

Một sai lầm về phương hướng nghiên cứu không chỉ hủy hoại cuộc đời của vài thiên tài tuyệt thế, thậm chí còn có thể khiến nền văn minh nhân loại dừng bước hàng chục năm, hàng trăm năm, lãng phí thời gian phát triển quý giá.

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ trong im lặng.

Để làm lệch hướng cây công nghệ của cả nền văn minh nhân loại, chắc chắn phải thỏa mãn các điều kiện sau:

Người này có địa vị cao, có tiếng nói lớn trong giới khoa học, thậm chí có thể ảnh hưởng đến việc thành lập và tiến triển của các dự án nghiên cứu lớn.

Người này rất giàu có, vì có tiền có thể sai khiến được nhiều việc. Như Jask đưa cả nhân loại di cư lên sao Hỏa, cũng không phải là bắt đầu mới cho cây công nghệ của nền văn minh nhân loại sao?

Trình độ học thuật của người này cũng phải rất cao, nếu không sẽ không thuyết phục được mọi người, nói gì cũng không ai nghe; chỉ khi ông ta có uy tín cao, trình độ học thuật đủ để thuyết phục, mới có thể khiến toàn cầu chấp nhận lời ông ta nói và làm theo chỉ thị.

Nhưng.

Trong chốc lát hắn không thể nghĩ ra ai có khả năng này.

Bèn hỏi Viện trưởng Cao Diên:

"Viện trưởng Cao, theo quan điểm cá nhân của ông, ai đã cản trở nghiên cứu về pin hạt nhân vi mô của nhân loại, sau đó dẫn dắt người khác đi theo hướng vũ khí hủy diệt hàng loạt và cung cấp năng lượng hạt nhân quy mô lớn?"

"Điều này... rất khó nói."

Viện trưởng Cao Diên lắc đầu:

"Giới khoa học vốn dĩ không phải là một khối thống nhất, mỗi nhà khoa học đều có ý tưởng, tư duy, nhận thức và quan điểm riêng. Nhiều lúc, khi chưa có kết luận cuối cùng, không ai biết được lý thuyết nào đúng, không ai biết được con đường nào có thể

đi đến cuối cùng."

"Nghiên cứu khoa học vốn dĩ là một quá trình không ngừng gặp phải khó khăn, hiện tại có thể coi là may mắn, cậu đã trực tiếp có được bản thảo của pin hạt nhân vi mô. Nếu không, tôi nghĩ rằng... nhân loại ít nhất còn phải đi sai đường thêm vài chục năm, vài trăm năm nữa."

"Lâm Huyền, như tôi đã nói lúc nãy, bản thảo này của cậu không có gì đáng nghi ngờ, nó là thực và hiệu quả. Theo phương pháp thực nghiệm trên đó, không lâu nữa, chúng ta có thể chế tạo ra chiếc pin hạt nhân vi mô đầu tiên."

"Nhưng... nói đi cũng phải nói lại, phát minh mang tính cách mạng này, pin hạt nhân vi mô, cậu dự định xử lý thế nào?"

Lâm Huyền đơn giản giới thiệu ý tưởng của mình với viện trưởng Cao Diên.

Hắn muốn thành lập một phòng thí nghiệm và nhà máy chuyên sản xuất pin hạt nhân vi mô ở Đông Hải, hy vọng có thể hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc, đưa một nhóm nhân tài đến phòng thí nghiệm ở Đông Hải:

"Tốt nhất là những người có kinh nghiệm về vật lý hạt nhân, những người ông biết rõ và có thể tin tưởng."

"Những thành quả nghiên cứu liên quan, chúng ta có thể chia sẻ với Viện Khoa học Long Quốc, chỉ là bằng sáng chế, quyền sở hữu, quyền phát hành và quyền bán pin hạt nhân vi mô sẽ thuộc về công ty Rhine của tôi... không giấu gì ông, viện trưởng Cao, tôi còn nhiều kế hoạch nghiên cứu khoa học khác, hiện tại tôi rất cần tiền."

Viện trưởng Cao Diên hoàn toàn không có vấn đề gì:

"Bản thảo này vốn là của cậu, cậu sẵn sàng cho tôi xem, sẵn

sàng chia sẻ kỹ thuật với Viện Khoa học Long Quốc, tôi đã rất biết ơn rồi! Chúng tôi là cơ quan nhà nước, đương nhiên không cần bằng sáng chế và quyền sở hữu của cậu, điều đó chắc chắn thuộc về công ty của cậu, quyền lợi cũng hoàn toàn trong tay cậu."

"Lâm Huyền, tôi thực sự rất vui mừng, cậu vẫn luôn hào phóng, luôn yêu nước. Cậu yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cử những nghiên cứu viên giỏi nhất đến giúp cậu! Ừm... tôi nghĩ rằng, chỉ có nghiên cứu viên có lẽ không đủ, còn cần phải đào tạo một số lực lượng mới."

"Thế này đi, trong Viện Khoa học Long Quốc của chúng tôi có nhiều thực tập sinh, ít nhất cũng là nghiên cứu sinh hoặc tiến sĩ từ các trường đại học danh tiếng, tôi sẽ chọn những người có tư chất và trình độ học thuật tốt, để họ đến phòng thí nghiệm của cậu ở Đông Hải làm nghiên cứu."

Chương 1225: Câu hỏi thứ 2 (3)

"Cậu cứ yên tâm, những người trẻ này rất đáng tin cậy, họ cơ bản đều tốt nghiệp từ các trường quân sự, lý lịch trong sạch, học thuật vững vàng, tương lai chắc chắn sẽ là trụ cột của quốc gia. Vì công ty Rhine của cậu và Viện Khoa học Long Quốc đã thiết lập mối quan hệ hợp tác tốt đẹp, nên sau này chúng ta có thể thường xuyên gửi nhân tài đến chỗ cậu, hình thành một chu kỳ phát triển bền vững của nhân tài."...

Quả nhiên.

Viện trưởng Cao Diên một lòng vì nước, thấy Lâm Huyền sẵn lòng chia sẻ kỹ thuật với quốc gia, tâm trạng kích động, cảm thán không thôi, không ngần ngại giúp đỡ.

"Cảm ơn Viện trưởng Cao."

Lâm Huyền cảm ơn:

"Có những nghiên cứu viên do chính ông tuyển chọn, tôi đương nhiên rất yên tâm. Nếu ông không phiền, ông có thể coi phòng thí nghiệm mà tôi xây dựng ở Đông Hải như là cơ sở đào tạo nhân tài dự bị cho Viện Khoa học Long Quốc... Nếu có thể đóng góp nhân tài cho quốc gia, đó cũng là vinh dự của tôi."

"Đợi đến khi pin hạt nhân vi mô thực sự ra mắt, tài sản của công ty Rhine chắc chắn sẽ tăng lên theo cấp số nhân. Lúc đó... tôi chắc chắn sẽ đầu tư nhiều hơn, xây dựng nhiều phòng thí nghiệm hơn, đầu tư vào nhiều dự án nghiên cứu hơn, cảm ơn ông và quốc gia đã hỗ trợ và giúp đỡ tôi."

"Haha."

Viện trưởng Cao Diên nghe Lâm Huyền nói, mỉm cười hài lòng.

Ông ấy vỗ vai Lâm Huyền:

"Từ lần đầu chúng ta gặp nhau, khi Sơn Hà giới thiệu cậu với tôi, tôi đã biết cậu chắc chắn giống như Sơn Hà, đều là những anh hùng thời đại mới quan tâm đến sự phát triển của khoa học và quốc gia."

Lâm Huyền khiêm tốn nói:

"Tôi còn kém xa bác Sở, nhưng tôi thực sự học được rất nhiều từ ông ấy."

"À đúng rồi."

Viện trưởng Cao Diên đột nhiên nhớ ra điều gì, đứng dậy, vẫy tay ra hiệu Lâm Huyền đợi ở đó:

"Cậu đợi ở đây một chút, Lâm Huyền, tôi sẽ giới thiệu cho cậu một học trò của tôi, rất xuất sắc. Không chỉ xuất sắc về khả năng nghiên cứu, mà còn rất giỏi về quản lý... Nếu cậu bận rộn không có thời gian quản lý phòng thí nghiệm, có lẽ có thể xem xét để học trò của tôi thử sức."

"Vậy thì tốt quá."

Lâm Huyền đồng ý ngay.

Hắn thật sự không có thời gian quản lý phòng thí nghiệm, vừa rồi đang lo lắng không biết làm sao để trở thành người quản lý tốt.

Không phải vì hắn lười.

Mà là về mặt nghiên cứu khoa học, hắn vốn là người ngoại đạo, ngoại đạo hướng dẫn nội đạo chỉ làm mọi việc rối ren hơn.

Nếu làm phiền Lưu Phong kiêm cả hai bên, vừa phải nghiên

cứu hằng số vũ trụ, hạt thời không, thiết bị xuyên thời không; rồi lại lo lắng về việc hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc, thương mại hóa pin hạt nhân vi mô... chắc chắn sẽ không làm nổi, việc này chồng chéo việc kia.

Vì Viện trưởng Cao Diên có người phù hợp để giới thiệu, hơn nữa lại là học trò xuất sắc của ông ấy, đương nhiên là không thể bỏ qua cơ hội, đúng lúc giải quyết được khó khăn.

Viện trưởng Cao Diên gật đầu:

"Phòng thí nghiệm bí mật này không có tín hiệu, cũng không gọi được điện thoại, cậu ở đây uống nước, tôi sẽ gọi cô ấy đến ngay."

Nói xong, Viện trưởng Cao Diên rời đi.

Không lâu sau.

Ông ấy dẫn một cô gái đeo kính gọng đen bước vào phòng thí nghiệm bí mật, đóng cửa lại, giới thiệu với Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, đây là nghiên cứu sinh của tôi, Nam Cung Mộng khiết, tốt nghiệp đại học và thạc sĩ tại 'Đại học Khoa học Quốc phòng', chuyên nghiên cứu về năng lượng hạt nhân. Không nói quá... cô ấy tuyệt đối là học trò xuất sắc nhất của tôi."

Cô gái được gọi là Nam Cung Mộng khiết lễ phép gật đầu chào Lâm Huyền, mỉm cười nói:

"Chào Lâm Huyền tiên sinh. Cảm ơn Viện trưởng Cao luôn khen ngợi, thực ra tôi cũng không xuất sắc đến thế, mong rằng sẽ không làm cậu thất vọng."

Giọng cô ấy rất ngọt ngào.

Lâm Huyền quan sát cô gái có cái tên đặc biệt này.

Cô ấy trông rất trẻ, có lẽ vì suốt thời gian học tập và làm việc đều ở trong trường và viện nghiên cứu... Kinh nghiệm này thường làm người ta trông trẻ trung và non nớt.

Còn những sinh viên đã bước vào xã hội, gặp nhiều khó khăn, không thể tránh khỏi sẽ trở nên trưởng thành và có tâm cơ hơn.

Nam Cung Mộng khiết không cao lắm, đi giày bệt màu trắng, cao khoảng hơn một mét sáu chút.

Chiếc áo blouse trắng phủ kín cơ thể, không nhìn rõ chi tiết vóc dáng, nhưng qua những đường cong quyến rũ, không khó nhận ra cô ấy không phải là kiểu gầy gò, mà là nơi cần có thịt thì có thịt, nơi cần gầy thì gầy, thực sự là ưu điểm trời ban.

Khuôn mặt của Nam Cung Mộng khiết có nét đáng yêu của búp bê, tròn trịa, rất trẻ con, đầy sự non nớt, nhưng xem xét cô ấy đã là nghiên cứu sinh tiến sĩ của Viện Khoa học Long Quốc... Ít nhất cũng phải hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cùng tuổi với mình, nhưng trông như học sinh trung học.

Tóc đen của cô ấy buộc thành búi cao phía sau đầu, vừa cổ điển vừa trong sáng, đơn giản nhưng tinh tế.

Chương 1226: Câu hỏi thứ 2 (4)

Nói chung, Nam Cung Mộng khiết mang đậm khí chất của sinh viên, nếu không có lời khen ngợi từ Viện trưởng Cao Diên, Lâm Huyền thật sự không nhìn ra đây là một người tốt nghiệp đại học Khoa học Quốc phòng, tiến sĩ của Viện Khoa học Long Quốc, chuyên gia về năng lượng hạt nhân.

"Chào cô, Nam Cung Mộng khiết."

Lâm Huyền mỉm cười chào hỏi:

"Đúng là một cái tên đẹp."

"Cứ gọi tôi là Nam Cung."

Nam Cung Mộng khiết nghiêng đầu cười:

"Mọi người đều thấy tên tôi quá dài, nên thường chỉ gọi họ của tôi... Dù sao cũng không phổ biến, gọi không nhầm người."

Viện trưởng Cao Diên mỉm cười đứng giữa hai người, tiếp tục giới thiệu về Nam Cung Mộng khiết.

Năm đó cô ấy đã trúng tuyển vào đại học Khoa học Quốc phòng với thành tích xuất sắc.

Thực ra cô ấy có thể chọn các trường danh tiếng khác như Thanh Hoa hay Bắc Đại, nhưng gia đình cô ấy ba đời làm quân nhân, Nam Cung Mộng khiết quyết tâm báo đáp tổ quốc nên không do dự chọn đại học Khoa học Quốc phòng.

Ngày cô ấy nhập học, cụ cố và ông nội của cô ấy đều mặc quân phục, ngực đầy huy chương, đích thân đưa cô ấy đến trường.

Hai người họ vô cùng tự hào, cảm thấy đã gửi gắm thêm một nhân tài cho đất nước, dù là con gái nhưng vẫn không thua kém gì nam giới.

Nam Cung Mộng khiết thể hiện xuất sắc trong trường, thành tích nổi bật, đặc biệt có năng khiếu vượt trội trong lĩnh vực vật lý hạt nhân và năng lượng hạt nhân.

Vì vậy, cô ấy sớm được Viện Khoa học Long Quốc chú ý và tuyển chọn trước.

Hiện tại, cô ấy được Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc coi trọng và tôn vinh như vậy, đủ để chứng minh phẩm chất và tài năng của cô ấy vô cùng xuất sắc.

Lâm Huyền chủ động đưa tay phải ra, bắt tay với Nam Cung Mộng Khiết:

"Vậy thì... Nam Cung, phòng thí nghiệm của tôi nhờ cô nhé."

"Cảm ơn sự công nhận của cậu."

Nam Cung Mộng Khiết cũng đưa tay ra bắt tay với Lâm Huyền:

"Tôi rất vinh dự được đảm nhiệm công việc này. Tôi tin rằng pin hạt nhân vi mô chắc chắn là một phát minh có thể thay đổi thế giới, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm tốt công việc này!"

Sau đó.

Lâm Huyền và Viện trưởng Cao cũng cho Nam Cung Mộng Khiết xem qua bản thảo "Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô", cô ấy cũng không ngớt lời khen ngợi.

Giờ đây có Nam Cung Mộng Khiết lo liệu công việc của phòng thí nghiệm, Lâm Huyền lại có thể rảnh tay.

Hiện tại.

Dưới trướng hắn có hai phòng thí nghiệm.

Một là phòng thí nghiệm bên trong đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm liên hợp Rhine, giờ có thể gọi là phòng thí nghiệm Rhine thứ nhất.

Phòng thí nghiệm này chủ yếu là phòng thí nghiệm cá nhân của Lưu Phong, nghiên cứu những thứ tuyệt mật, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Đôi khi tiến độ chậm chút cũng không sao, nhưng những nghiên cứu về hằng số vũ trụ, hạt thời không, tọa độ thời không, thiết bị xuyên thời không... Lâm Huyền tuyệt đối không yên tâm để người ngoài tham gia.

Dù là Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc,

Dù là Nam Cung Mộng Khiết, ba đời quân nhân, lý lịch trong sạch,

Không phải Lâm Huyền không tin tưởng họ, rõ ràng họ đều là những người đáng tin cậy.

Chỉ là.

Nghiên cứu của Lưu Phong không phải là chuyện nhỏ, thậm chí việc tiết lộ hằng số vũ trụ một cách liều lĩnh có thể dẫn đến họa sát thân. Tóm lại, tạm thời không để người khác tham gia vào.

Phòng thí nghiệm khác.

Là phòng thí nghiệm vật lý hạt nhân Rhine ở trung tâm thành phố Đông Hải, còn gọi là phòng thí nghiệm Rhine thứ hai.

Phòng thí nghiệm này hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc, do Nam Cung Mộng Khiết lãnh đạo, dẫn dắt các nghiên cứu viên và thực tập sinh được viện hỗ trợ, thực hiện nghiên cứu và phát

triển pin hạt nhân vi mô.

Tin rằng...

Phòng thí nghiệm Rhine thứ hai, cuối cùng sẽ trở thành điểm tựa thay đổi thế giới, viết lại tương lai.

Xử lý xong những việc này.

Lâm Huyền chuẩn bị rời đi.

"Gặp lại ở Đông Hải."

Hắn vẫy tay với Nam Cung Mộng Khiết, bước ra khỏi phòng thí nghiệm bí mật, đi ra khỏi hành lang, đến bên ngoài tòa nhà.

Kết quả là—

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh!!

Điện thoại di động như pháo nổ, hiện lên đầy màn hình thông báo.

Nhìn qua, quả nhiên đều là cuộc gọi nhỡ của Lưu Phong và tin nhắn WeChat.

Hắn vội vàng gọi lại cho Lưu Phong:

"Alo...""Cậu sao mỗi lần đến lúc quan trọng đều không nghe máy!!"

Lâm Huyền còn chưa nói hết câu "Alo", tiếng gầm của Lưu Phong suýt nữa làm thủng màng nhĩ.

"Ôi chao, tôi ở Viện Khoa học Long Quốc, không phải cố ý."

Lâm Huyền gãi tai, giải thích:

"Phòng thí nghiệm bí mật ở đây chặn tín hiệu điện thoại, nên

đương nhiên không nhận được cuộc gọi, nói đi, có chuyện gì xảy ra."

"Có chuyện lớn rồi!"

Lưu Phong hét lên:

"Giá trị của đồng hồ thời không đã thay đổi!"

Lâm Huyền đứng tại chỗ.

Quay đầu lại...

Nhìn vào tòa nhà thí nghiệm vừa bước ra.

Có vẻ như.

Vừa rồi.

Một điểm neo không thể quay lại đã hình thành.

Vì vậy, hiệu ứng cánh bướm thời không xảy ra, độ cong thời không thay đổi, đường dây thế giới dịch chuyển, và rồi... thế giới tương lai cũng sẽ có sự thay đổi to lớn.

"Bao nhiêu."

Lâm Huyền nhẹ nhàng hỏi.

Câu hỏi này rất quan trọng.

Hắn và Lưu Phong sẽ thông qua giá trị thay đổi lần thứ hai của đồng hồ thời không... tính toán ra quy luật của tọa độ thời không và đáp án của câu hỏi đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

"Lâm Huyền, cậu đoán đúng rồi."

Ở đầu dây bên kia, Lưu Phong nuốt nước bọt, chậm rãi nói:

"Chỉ khoảng hơn hai mươi phút trước, giá trị trên đồng hồ thời không đã thay đổi thành—"

"0. 0000084!"

Chương 1227: Câu hỏi thứ 2 (5)

...

Tiếng gầm rú của động cơ phản lực quay cuồng điên cuồng, chiếc máy bay Airbus khổng lồ cất cánh từ sân bay Đế Đô, bay về phía thành phố Đông Hải ở phía tây nam.

Lâm Huyền hạ cánh tại sân bay Hồng Kiều, lên chiếc xe chuyên dụng Alphard đang chờ sẵn, bảo tài xế Tiểu Lý chở thẳng đến đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm Rhine thứ nhất.

Vào khuôn viên trường.

Dừng xe.

Xuống xe.

Chạy bộ đến phòng thí nghiệm tầng hai.

Lâm Huyền bước nhanh tới, cầm lấy chiếc hộp chữ nhật màu trắng trên bàn thí nghiệm chính giữa, đồng hồ thời không, nhìn vào giá trị trên đó:

0. 0000084

"Quả nhiên."

Lâm Huyền nheo mắt, nói ra kết luận mà mình đã tổng kết trên máy bay:

"Giá trị giới hạn đột phá của tính đàn hồi thời không chính là 0. 0000042; chỉ khi sự thay đổi tích lũy đột phá tính đàn hồi thời không, độ cong thời không mới xảy ra thay đổi, và biên độ nhỏ

nhất là 0. 0000042."

Trước đây, đồng hồ thời không đã có hai lần biến đổi,

Một lần, từ 0. 0000000 thành 0. 0000042;

Một lần, từ 0. 0000042 thành 0. 0000084.

Đây không phải là ngẫu nhiên.

Đây chính là quy luật!

Quy luật của quy luật thời không được số hóa!

Trước đó, Lâm Huyền đã từng gây ra nhiều biến đổi thời không nhỏ, chẳng hạn như thay đổi phông chữ trên bảng tên của két sắt thành Microsoft Yahei.

Đó thực sự là biến đổi thời không đã xảy ra, và đã được xác minh.

Nhưng đồng hồ thời không lại không phát hiện ra được.

Không.

Chính xác mà nói, không phải là không phát hiện ra được, mà là độ cong thời không không hề thay đổi!

Dù là độ cong thời không, dịch chuyển đường dây thế giới, hay thay đổi lớn trong thế giới tương lai, thực ra đều không nhạy cảm đến vậy.

Như mình đã phỏng đoán từ đầu.

Thời không vốn dĩ là có tính ì (tính trơ), có tính đàn hồi, có tính phục hồi.

Vì vậy, những biến đổi thời không nhỏ không đủ để đột phá

đàn hồi thời không, đương nhiên cũng không đủ để gây ra dịch chuyển đường dây thế giới.

Vậy, tiêu chuẩn để đột phá đàn hồi thời không là gì?

Đó là một giá trị chính xác với đơn vị chưa biết—

0. 0000042

"Đúng vậy, Lâm Huyền, tôi cũng nghĩ như vậy."

Lưu Phong bước nhanh trong phòng thí nghiệm:

"Đàn hồi thời không chính là 0. 0000042! Dù không biết đơn vị cụ thể, ý nghĩa cụ thể của nó, nhưng... thực tế là vậy, toán học vốn là môn học tổng kết hiện tượng trước, sau đó mới suy nghĩ về quy luật."

"Dù là biên độ thay đổi của đồng hồ thời không, hay giá trị tối thiểu của độ cong thời không, hay khoảng cách ngắn nhất của sự dịch chuyển đường dây thế giới... đều là 0. 0000042!"

"Muốn thay đổi độ cong thời không, dịch chuyển đường dây thế giới, bây giờ chỉ có hai cách—"

"1, liên tục tạo ra những biến đổi thời không nhỏ, dần dần tích lũy độ cong thời không không thể quan sát được, đến khi cuối cùng tích lũy đến 0. 0000042. đột phá tính đàn hồi thời không... đường dây thế giới sẽ như con ếch bật lên, chuyển sang một đường dây thế giới khác, thế giới tương lai cũng sẽ thay đổi theo!"

"2, tạo ra hiệu ứng cánh bướm thời không đủ lớn trong một lần, trực tiếp đột phá đàn hồi thời không, cưỡng chế dịch chuyển đường dây thế giới, thay đổi quỹ đạo tương lai, làm cho thế giới tương lai thay đổi mạnh mẽ!"

"Tôi đoán rằng, chỉ cần lực tác động đủ lớn, giá trị thay đổi

của độ cong thời không cũng sẽ lớn hơn, chẳng hạn như 0. 0000252. 0. 0000294. thậm chí lớn đến 42. 0000000!"

"Nhưng, những giá trị này phải tuân theo một quy luật nghiêm ngặt—"

"Phải là bội số của 0. 0000042!"...

Về kết luận này.

Lâm Huyền và Lưu Phong hoàn toàn nhất trí, nên không cần nói thêm nữa.

Vậy bước tiếp theo.

Chính là tổng kết quy luật của tọa độ thời không.

"Lưu Phong, vẫn là câu hỏi cũ."

Lâm Huyền đặt đồng hồ thời không xuống, nhìn Lưu Phong:

"Anh nghĩ, 0. 0000042 có được tính là một tọa độ thời không không?"

"Được." Lưu Phong gật đầu.

"0. 0000084. 0. 0000126. 0. 0000168... tất cả đều đại diện cho một tọa độ thời không đúng không?"

"Đúng vậy."

Lưu Phong lại gật đầu:

"Nhưng, những tọa độ này đều là tương đối so với hệ tọa độ mà đồng hồ thời không của chúng ta quy về không, không mang tính phổ quát."

"Ví dụ, nếu chúng ta vừa mới hiệu chuẩn đồng hồ thời không

cách đây vài ngày, thì trước hôm nay, giá trị trên đồng hồ thời không là 0. 0000000. còn sáng nay, sẽ trở thành 0. 0000042."

"Vì vậy, những tọa độ thời không mà chúng ta suy luận ra là tương đối, chứ không phải tuyệt đối."

Lâm Huyền cũng nghĩ như vậy.

Tọa độ.

Tọa độ là gì?

Giống như số chứng minh nhân dân, kinh độ vĩ độ, có thể cụ thể và duy nhất để đại diện cho một sự vật.

Tọa độ thời không 0. 0000000 chính là tọa độ của tương lai và đường dây thế giới trong giấc mơ thứ ba.

Tọa độ thời không 0. 0000042 là tọa độ của tương lai trong giấc mơ thứ năm.

Còn bây giờ.

Mặc dù Lâm Huyền chưa kịp bước vào giấc mơ.

Nhưng hắn biết rõ, giấc mơ của mình chắc chắn đã thay đổi từ giấc mơ thứ năm sang giấc mơ thứ sáu do sự xuất hiện không thể cứu vãn của pin hạt nhân vi mô.

Chương 1228: Câu hỏi thứ 2 (6)

Vậy, theo logic.

Tọa độ thời không 0. 0000084 chính là tọa độ thời không của giấc mơ thứ sáu!

Đây là tọa độ định vị rất chính xác.

Không có sự trùng lặp,

Không có sự phản đối,

Không có sai số.

Nhưng đúng như Lưu Phong nói...

Tọa độ thời không này không thể sử dụng để giao tiếp với người khác.

Giả sử, Jask cũng có một đồng hồ thời không.

Có thể ông ấy hiệu chuẩn về không sớm hơn.

Bây giờ giá trị trên đồng hồ thời không của ông ấy có thể lớn hơn hoặc nhỏ hơn nhiều so với của Lưu Phong, tùy thuộc vào thời điểm ông ấy hiệu chuẩn về không.

Vậy.

Khi Lâm Huyền hỏi Jask, tọa độ thời không 0. 0000042 thuộc về đường dây thế giới nào?

Đường dây thế giới mà Jask nói chắc chắn không phải là giấc mơ thứ năm mà mình nghĩ.

Bởi vì hệ tọa độ tham chiếu của hai người khác nhau.

Tự nhiên không thể dùng cùng một tọa độ để định vị cùng một thời không.

Nhưng!

Hoàn toàn không ảnh hưởng!

Bởi vì câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã tính đến mọi tình huống, nên mới yêu cầu—

Hãy nhập một tọa độ thời không bất kỳ.

Bất kỳ.

Điểm mấu chốt chính là bất kỳ!

Câu hỏi này của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không yêu cầu thí sinh định vị chính xác một thời không cụ thể, họ chỉ yêu cầu bạn viết ra một tọa độ thời không bất kỳ.

Dù là tọa độ thời không 0. 0000042. trong miệng Lâm Huyền, trong miệng Jask, trong miệng một nghìn Hamlet đều có thể tương ứng với một nghìn thời không khác nhau.

Nhưng không thể phủ nhận.

0. 0000042. dù trong hệ tham chiếu của ai, đều chắc chắn có thể định vị đến một thời không nào đó!

Như vậy là đủ.

Đây chính là mục đích của câu hỏi đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Hỏi tọa độ thời không chỉ là giả.

"Kiểm tra xem thí sinh có thể phát hiện quy luật thời không, sự thay đổi quy luật thời không, tiêu chuẩn dịch chuyển đường dây thế giới, giới hạn đàn hồi thời không... mới là mục đích thực sự của họ!"

"Thật nghiêm túc."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán, Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự không thể xem thường.

Một câu hỏi kiểm tra đơn giản như vậy.

Nếu không hiểu quy luật thời không, không phát hiện được sự thay đổi quy luật của thời không, rất khó để đưa ra câu trả lời chính xác.

Đặc biệt câu hỏi này còn có một yêu cầu bổ sung... chỉ có một cơ hội trả lời.

Điều này càng loại bỏ khả năng thử nhiều lần.

Chỉ một cơ hội.

Biết thì là biết, không biết thì là không biết, thật giả sẽ rõ ngay.

Nhưng.

Rõ ràng là một thứ phức tạp như vậy.

Trong miệng Jask lại nói là ba câu hỏi cho điểm!

Điều này...

Lâm Huyền cảm thấy có chút khó hiểu.

Những thiên tài này, rốt cuộc họ đã nhận được tấm vé mời này từ đâu và bằng cách nào?

Dù sao, chắc chắn không giống như mình, tuyệt đối không phải lấy từ trong gương.

Có lẽ.

Quá trình họ nhận được vé mời chính là quá trình giải mã tọa độ thời không, hằng số vũ trụ 42, vì vậy vào lúc họ nhận được vé mời... đáp án của ba câu hỏi này đã biết trước rồi, chỉ là đăng nhập vào trang web để xác nhận danh tính mà thôi.

"Haha."

Lâm Huyền không khỏi bật cười:

"Đến lượt mình, mọi thứ đều đảo ngược."

"Đối với người khác, bước khó khăn nhất là nhận được vé mời, ba câu hỏi còn lại là câu hỏi cho điểm; còn đối với mình, ba câu hỏi này là khó nhất, vé mời lại là cho điểm."

"Nhưng dù sao đi nữa... Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn rất nghiêm túc, bất kể thứ tự trước sau thế nào, cuối cùng, để có được tư cách gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bắt buộc phải trả lời đúng ba câu hỏi này, sớm muộn cũng không tránh khỏi."...

Tối về nhà.

Lâm Huyền lấy ra chiếc huy hiệu vàng từ ngăn kéo, nhìn vào con dấu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài được khắc ở mặt trước, đưa nó lại gần điện thoại.

Bíp bíp.

Điện thoại phát ra tiếng nhẹ.

Nhận diện được tín hiệu NFC, trình duyệt APP mở ra, bắt đầu liên tục chuyển trang.

Chuyển trang, chuyển trang, chuyển trang...

Dường như đây là một quá trình mã hóa và ẩn giấu, chuyển trang liên tục trong vài phút.

Cuối cùng.

Trang web ổn định.

Trang web cực kỳ đơn giản, có phong cách như diễn đàn BBS cổ xưa.

Trang đen tuyền ở giữa, hiện lên một dòng chữ trắng—

Hãy nhập một tọa độ thời không bất kỳ.

Phía dưới có một khung chữ trắng.

Lâm Huyền nhấp vào, nhập vào đó 0. 0000042...

Kiểm tra vài lần.

Xác định là tám chữ số.

Sau đó hít một hơi thật sâu.

Nhấn vào nút màu xám có chữ "Xác nhận" bên phải khung chữ!

Tức thì.

Trang web lại bắt đầu chuyển trang nhanh chóng.

Tốc độ rất nhanh.

Không nhìn rõ được gì, dường như chẳng có gì cả, cứ liên tục đen trắng thay nhau.

Lại mất vài phút.

Trang web một lần nữa ổn định.

Hiện ra một hộp thoại lớn:

"Trả lời đúng!"

"Phù..."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Dù mình và Lưu Phong đã nghiên cứu, có chín phần tự tin với câu trả lời này, nhưng cuối cùng, chỉ có một cơ hội... lo lắng cũng khó tránh khỏi.

Rất tốt.

Câu hỏi đầu tiên để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã trả lời đúng.

Tiến độ một phần ba.

Phía trên trang web cũng xuất hiện biểu tượng 2/3.

Điều này có nghĩa là hắn đã bước vào câu hỏi thứ hai.

Sau khi đóng hộp thoại thông báo trả lời đúng, Lâm Huyền quả nhiên nhìn thấy câu hỏi thứ hai.

Cũng là chữ trắng trên nền đen.

Cũng ngắn gọn—

"Hãy thực hiện một lần sửa chữa lịch sử vĩ đại nhất có thể..."

Chương 1229: Hồi sinh VV (1)

Lâm Huyền cầm điện thoại.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nhìn vào những chữ trắng trên nền đen của trang web.

Thật khó tưởng tượng, một trang web thô sơ như vậy lại là sản phẩm của năm 2024.

Và cả phông chữ và độ phân giải này...

Quả thực rất có cảm giác cổ điển.

Nếu không phải là cố ý làm như vậy, Lâm Huyền chỉ có thể hiểu rằng... trang web này có lẽ đã tồn tại trên thế giới từ rất lâu rồi.

Ít nhất cũng có lịch sử hai, ba mươi năm.

Vậy chẳng phải có nghĩa là.

Chế độ thi cử của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và ba câu hỏi này cũng đã tồn tại ít nhất hai, ba mươi năm?

Vậy trước đó thì sao?

Trước khi internet xuất hiện, Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã tổ chức thi như thế nào?

"Không thể nào là, sau khi internet xuất hiện, Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới thực sự thành lập."

Lâm Huyền lắc đầu.

Chắc là không thể.

Theo như hắn biết, Câu Lạc Bộ Thiên Tài có lẽ đã thành lập từ rất lâu, và tổ chức này không phụ thuộc vào internet như vậy.

"Thôi, bây giờ vấn đề này không quan trọng."

Lâm Huyền không suy nghĩ thêm nữa.

Dù sao khi mình gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, những câu hỏi cơ bản này tự nhiên sẽ có câu trả lời.

Vì vậy.

Hắn tập trung vào câu hỏi thứ hai—

"Hãy thực hiện một sửa chữa lịch sử vĩ đại nhất có thể."

Đây là một câu hỏi rất thú vị, không có tiêu chuẩn, thậm chí có chút trừu tượng.

"Lịch sử sửa chữa..."

Lâm Huyền lẩm bẩm cụm từ cuối cùng.

Đây là một quy luật thời không mà mình đã từng tổng kết:

So với lịch sử đã bị xáo trộn, nếu một hành vi nào đó có thể đưa quỹ đạo lịch sử đã lệch lạc trở lại quỹ đạo phát triển ban đầu... thì hành vi đó được gọi là sửa chữa lịch sử.

Như vậy mà nói.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài ngầm mặc định rằng, trước khi gia nhập câu lạc bộ, cần phải biết một số quy luật thời không cơ bản.

Điều này cũng không có gì lạ.

Những quy luật thời không mà mình đã tự ngộ ra, họ với tư

cách là những thiên tài thực sự, đương nhiên cũng có thể ngộ ra.

Thậm chí...

Còn nhiều hơn và sâu sắc hơn mình.

Ít nhất, mình và Lưu Phong vừa mới nghiên cứu ra giá trị cụ thể và cơ chế hoạt động của tính đàn hồi thời không.

Mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã dùng giá trị này làm câu hỏi đầu tiên.

Điều này tự nhiên đại diện cho việc họ đã biết từ lâu, đã nắm vững.

Chỉ là Lâm Huyền có chút kỳ lạ.

Những tên gọi của các quy luật thời không này, rõ ràng đều do mình ngẫu hứng đặt ra, tính chủ quan rất mạnh, và chưa từng trao đổi với ai khác.

Nhưng tại sao, Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại gọi các quy luật thời không giống hệt với suy nghĩ của mình, không hẹn mà gặp?

"Trùng hợp sao?"

Lâm Huyền không chắc lắm.

Tuy nhiên đối với cụm từ "sửa chữa lịch sử", Lâm Huyền cảm thấy mình không hiểu sai, và nó nên có cùng nghĩa với ý trong câu hỏi.

Ở đây, lịch sử không phải là lịch sử thực sự.

Lịch sử mà người ta thường nói đến thường là những sự kiện đã xảy ra trước hôm nay, như hôm qua, ngày kia, một tháng trước, vài năm trước...

Những lịch sử này tuyệt đối không thể thay đổi, con người không có cách nào can thiệp vào quá khứ đã xảy ra.

Như vậy mà nói, không khó để đoán ra.

"Lịch sử" mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài nói đến, và "lịch sử" mà mình thường nói đến thực chất là cùng một khái niệm, đó là quỹ đạo tương lai trong 600 năm từ 2024 đến 2624 khi nhìn từ góc độ tương lai.

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Nếu gọi tương lai là lịch sử, điều đó có nghĩa là, Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng có khả năng quan sát tương lai."

Hắn tiếp tục suy nghĩ.

Nếu câu hỏi thứ hai chỉ đơn giản là yêu cầu mình hoàn thành một lần sửa chữa lịch sử...

Thì thực ra không có gì khó.

Mình đã từng thực hiện nhiều lần sửa chữa lịch sử có ý thức và vô thức.

Chẳng hạn như ngân hàng Thái Mỗ từ có đến không, rồi từ không đến có.

Và cả việc thay đổi phông chữ trên bảng tên của két sắt cũng được coi là một lần sửa chữa lịch sử.

Hiện tại mà nói. sửa chữa lịch sử đơn giản nhất có thể làm chính là rút lại bản thảo "Nguyên lý và Ứng dụng của Pin Hạt nhân Vi mô" đã chia sẻ với Viện trưởng Cao Diên và Nam Cung Mộng Khiết.

Như vậy, liệu có thể điều chỉnh lịch sử và khiến đường dây thế giới quay ngược lại?

"..."

Suy nghĩ một lúc.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không được, làm không nổi."

Vì, điểm neo không thể cứu vãn đã hình thành, làm sao có thể dễ dàng thu lại nước đã đổ ra?

Hiện tại mà nói, dù mình có thu hồi bản thảo.

Nhưng Viện trưởng Cao Diên và Nam Cung Mộng Khiết đã xem qua bản thảo, những ý tưởng ghi trên đó đã in sâu vào trí nhớ của họ... bản thảo có thể thu hồi, nhưng chẳng lẽ có thể xóa luôn cả ký ức của họ?

Cao Diên và Nam Cung Mộng Khiết, đều là những nhân vật hàng đầu trong lĩnh vực vật lý hạt nhân và năng lượng hạt nhân của Long Quốc, hạt giống của pin hạt nhân vi mô đã được gieo vào đầu họ, việc nảy mầm chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 1230: Hồi sinh VV (2)

Họ đứng trên lập trường của quốc gia, chắc chắn sẽ không tranh giành bằng sáng chế, quyền sở hữu của mình... điều này chắc chắn.

Nhưng, những ý tưởng trong đầu họ, cuối cùng sẽ bén rễ và nảy mầm trong nhiều dự án nghiên cứu khoa học của quốc gia, nó sẽ kết trái.

Đó chính là điểm neo không thể cứu vãn.

Từ lúc mình đưa bản thảo cho họ xem, chậu nước này đã không thể thu lại được.

Nam Cung Mộng Khiết xuất thân từ gia đình ba đời quân nhân, là một nữ anh hùng hết lòng vì nước.

Trong lòng cô ấy.

Lợi ích của quốc gia, lợi ích của nhân dân cao hơn tất cả, trước mắt có cơ hội tốt như vậy, có thể thông qua việc chế tạo pin hạt nhân vi mô để làm giàu dân mạnh nước, cô ấy sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Dù mình có rút lại bản thảo...

Thực ra cũng không thay đổi được điều gì.

Nước đổ khó thu.

Đó chính là đạo lý này.

"Hơn nữa, sau khi sửa chữa lịch sử, không thể nào khôi phục

lại y hệt như ban đầu."

Điều này, Lâm Huyền đã sớm nhận ra.

Vẫn lấy ví dụ về ngân hàng Thái Mỗ.

Hiện tại dưới sự can thiệp và đầu tư của mình, ngân hàng Thái Mỗ so với ngân hàng Thái Mỗ trong giấc mơ thứ nhất và giấc mơ thứ hai... đã là hai thực thể hoàn toàn khác nhau.

Ngân hàng Thái Mỗ ban đầu, tình hình kinh doanh sau 600 năm rất đáng lo ngại, không phá sản thì cũng đứng bên bờ vực phá sản, quy mô rất nhỏ, két sắt cũng rất ít.

Nhưng bây giờ.

Ngân hàng Thái Mỗ được hỗ trợ bởi công ty Rhine, tài lực hùng hậu, mở rộng một loạt dịch vụ tài chính.

Đã trở nên lớn mạnh.

Thậm chí số thứ tự của két sắt đã hướng đến con số 2000...

"Theo nghĩa nào đó, sửa chữa lịch sử cũng chỉ là việc đeo lại chuồng khi bò đã mất, không thể hoàn toàn khôi phục lại lịch sử."

"Tuy nhiên, trọng điểm không nằm ở đây."

Lâm Huyền lại nhìn vào màn hình điện thoại, nhìn vào câu hỏi thứ hai.

Trọng điểm của câu hỏi này, rõ ràng không nằm ở việc sửa chữa lịch sử.

Mà nằm ở từ khóa "càng vĩ đại càng tốt".

"Càng vĩ đại càng tốt..."

Lâm Huyền suy ngẫm về cụm từ này.

Làm sao để định nghĩa sự vĩ đại?

Sửa chữa lịch sử như thế nào mới được coi là vĩ đại?

Đây là một câu hỏi rất chủ quan.

Nhưng Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại không đưa ra một tiêu chuẩn cụ thể, điều này khiến cho nó trở nên vô cùng kiêu ngạo và tự mãn.

Hoàn toàn là thái độ của một người ra câu đố đứng trên cao... cũng phù hợp với ấn tượng của Lâm Huyền về họ.

"Có lẽ, câu hỏi này là một câu hỏi chấm điểm, một câu hỏi chủ quan."

"Câu hỏi này không có câu trả lời tiêu chuẩn, thử thách chính là khả năng sửa chữa lịch sử của mình... sau đó sẽ dựa trên biểu hiện thực tế của mình mà chấm điểm, để xác định xem có đạt hay không."

Lâm Huyền trượt màn hình điện thoại lên trên.

Phía dưới câu hỏi thứ hai, cũng có một khung văn bản.

Khung khá lớn, dường như có thể viết nhiều chữ, rõ ràng là để mình giải thích "Kế hoạch Sửa Chữa Lịch Sử".

Cuối cùng, còn có một nút màu xám, trên đó viết "Bắt đầu sửa chữa".

Đến đây thì đã hiểu rõ.

Ý của câu hỏi thứ hai là...

Trước khi trả lời, phải dự báo về "sửa chữa lịch sử" sắp thực

hiện, sau đó nhấn nút bắt đầu sửa chữa, coi như chính thức bắt đầu trả lời.

Cạch.

Lâm Huyền khóa màn hình điện thoại, cất huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không định điền đáp án ngay bây giờ.

Vì...

Hiện tại trong đầu hắn hoàn toàn không có kế hoạch gì.

Rốt cuộc cái gì mới là "Sửa chữa lịch sử vĩ đại nhất có thể"?

Lâm Huyền hiện tại hoàn toàn không có manh mối.

Không cần nói cũng biết.

Câu hỏi thứ hai chắc chắn chỉ có một cơ hội biểu diễn, vì vậy phải thận trọng, phải đưa ra chiêu độc đáo.

Mặc dù hắn không biết thế nào là vĩ đại.

Nhưng hắn biết rõ, như việc đổi tên mèo Rhine thành mèo Kha Kha, hay thay đổi phông chữ trên bảng tên của két sắt, tuyệt đối không được coi là vĩ đại.

Nếu thực sự dùng đáp án kiểu này để đối phó...

Chắc chắn sẽ bị đánh giá là không đạt.

Sau đó vĩnh viễn bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ chối.

Trở thành người duy nhất trượt khỏi câu lạc bộ trong lịch sử.

"Không cần vội."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Đợi khi nào mình nghĩ ra kế hoạch sửa chữa lịch sử cụ thể, rồi sẽ trả lời câu hỏi này."

Hắn đứng dậy khỏi ghế sofa, nhìn vào đồng hồ treo trên tường phòng khách.

Giờ hiển thị:

02:36

Đã muộn thế này rồi... dù bây giờ đi ngủ cũng không thể vào giấc mơ để xác nhận sự thay đổi của giấc mơ thứ sáu.

Không còn cách nào khác.

Hôm nay bôn ba suốt cả ngày, không nghỉ một phút.

Sáng sớm ngồi máy bay đi Đế Đô đến Viện Khoa học Long Quốc, tìm Viện trưởng Cao Diên và Nam Cung Mộng Khiết để bàn công việc;

Sau đó liền nhận được điện thoại của Lưu Phong, vội vàng đến sân bay Đế Đô quay lại Đông Hải;

Chương 1231: Hồi sinh VV (3)

Khi đến phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải thì đã là buổi tối, sau khi bàn bạc xong với Lưu Phong thì về nhà... cứ bận rộn mãi đến giờ.

"Đêm mai vào giấc mơ, xác nhận sự thay đổi của giấc mơ thứ sáu vậy."

Lâm Huyền ngáp một cái, gãi đầu:

"Và, vì đường dây thế giới đã thay đổi và dịch chuyển, nên cũng nên thực hiện kế hoạch đã được xác định từ trước—"

"Hồi sinh VV."

Trước đây không dám thử hồi sinh VV.

Chủ yếu là sợ virus tương lai chuyên diệt trí tuệ nhân tạo siêu cấp trên internet, không thể xác định virus đã biến mất hay chưa.

Điều này, cả Lâm Huyền và Jask đều không rõ.

Dù sao, cái ổ USB tương lai trong tay Jask đã biến thành bụi sao xanh và biến mất.

Về việc trong ổ USB đó chứa cái gì, tình hình virus tương lai hiện tại ra sao... Jask cũng bị Ngu Hề giả lừa một vố, không biết rõ thực hư.

Còn bây giờ.

Ngu Hề giả đã chết, chết mà không để lại bằng chứng.

Không có ai có thể nói rõ tình hình ổ USB tương lai và virus tương lai.

Vậy thì...

Chỉ có thể tìm cách, trong điều kiện an toàn nhất có thể, thử hồi sinh VV một lần.

Kế hoạch sơ bộ, Lâm Huyền đã cân nhắc xong.

Ngày mai sẽ bắt đầu thực hiện.

"Trước hết đi ngủ đã."

Hắn rửa mặt, đánh răng xong.

Nằm trên giường.

Nhắm mắt lại.

Một đêm không mơ. ...

Sáng hôm sau, Lâm Huyền đến chợ máy tính, đến cửa hàng thương hiệu, chỉ vào mẫu laptop cùng loại với cái ở nhà mình:

"Pin của mẫu laptop này có bán riêng không?"

Nhân viên bán hàng lắc đầu:

"Xin lỗi anh, pin không bán riêng, nhưng nếu pin của anh bị hỏng, có thể mang hóa đơn mua hàng đến trung tâm bảo hành để đổi mới; nếu đã hết hạn bảo hành, anh cũng có thể trả phí để mua... nhưng đều phải đến trung tâm bảo hành, chúng tôi ở đây chỉ bán hàng, không có dịch vụ sửa chữa."

"Được thôi."

Lâm Huyền cũng không muốn mất công, chỉ vào chiếc laptop

đó:

"Lấy cho tôi hai chiếc cùng mẫu này."

Lấy được hai chiếc laptop mới tinh.

Trở về nhà.

Cắm điện, sạc đầy pin cho hai chiếc laptop mới này, sau đó tháo rời mô-đun pin trên vỏ sau.

Lâm Huyền không cần hai chiếc laptop này.

Hắn chỉ cần hai viên pin giống hệt với viên pin trong chiếc laptop chứa mã nguồn của VV.

Nếu virus tương lai có thể giết chết VV.

Điều đó có nghĩa là, những gì VV có thể làm, virus tương lai chắc chắn cũng có thể làm.

Ví dụ như...

Xâm nhập qua dây điện, xâm nhập qua sóng âm, xâm nhập qua tần số rung động, v. v...

Dù sao thì virus đến từ công nghệ tương lai, cẩn thận một chút luôn tốt hơn, ai biết được virus tương lai đã tiến hóa đến mức nào rồi?

Vì sự an toàn, không thể dùng tầm nhìn công nghệ hiện tại để suy đoán về khả năng của virus đến từ tương lai.

Lâm Huyền lấy chiếc laptop chứa mã nguồn VV từ trong tủ quần áo, bên trong đã được tháo bỏ card wifi và module Bluetooth từ lâu.

Theo lý thuyết mà nói.

Hiện tại chiếc laptop này đã không có khả năng nhận bất kỳ tín hiệu nào từ bên ngoài... giống như lúc đầu trên máy bay không gian của Long Quốc ngoài tầng khí quyển hàng trăm km, tất cả các thiết bị nhận tín hiệu đều bị VV phá hủy.

Chỉ cần chiếc laptop này không cắm dây nguồn, nó chính là một hòn đảo hoàn toàn cách ly với bên ngoài.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Lâm Huyền đã từng đọc một bài báo khó tin nhưng có thật:

Trong thời kỳ chiến tranh lạnh giữa Mỹ và Liên Xô, phía Liên Xô đã phát minh ra một loại thiết bị nghe lén không cần cung cấp điện, và đã thành công trong việc nghe lén thông tin từ các lãnh đạo cấp cao của Mỹ.

Thiết kế thiên tài đó, ngay cả bây giờ cũng khiến người ta kinh ngạc.

Ai có thể ngờ được...

Thiết bị nghe lén không cần sử dụng điện vẫn có thể hoạt động?

Vì vậy.

Kiêu ngạo và tự mãn tuyệt đối không thể có, Lâm Huyền tuyệt đối không thể xem thường virus đến từ tương lai đó.

Vì sự an toàn của VV, bất kỳ sự cẩn thận nào cũng không thừa.

Mang theo hai viên pin đã sạc đầy của laptop, cùng chiếc laptop chứa mã nguồn VV, Lâm Huyền ra khỏi nhà, xuống tầng, lên một chiếc taxi:

"Bác tài, đến chỗ nào hoang vu ở ngoại ô, càng hẻo lánh càng tốt."

Yêu cầu này...

Trong một thành phố sầm uất như Đông Hải, nghe có vẻ quá đáng.

Nhưng may là khu vực cảng mới có rất nhiều đất chưa được khai phá, là vùng hoang dã tự nhiên.

Một giờ sau, taxi dừng lại ở một vùng hoang dã xa rời mọi công trình kiến trúc, cỏ dại mọc um tùm, tài xế quay đầu lại:

"Chàng trai, chỗ này đủ hẻo lánh chưa? Không có lấy một cây cột điện."

Lâm Huyền gật đầu:

"Được, chỗ này tốt rồi."

Hắn dặn tài xế ở đó chờ mình, rồi để điện thoại trên xe, mang theo chiếc laptop hết pin và hai viên pin đầy đi về phía hoang dã.

Khu vực này, thực sự rất hoang vu.

Đúng như tài xế nói, không có một cây cột điện hay dây điện nào.

Như vậy là tốt nhất.

Điện không tới được, virus chắc chắn cũng không tới được.

Chương 1232: diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (1)

Dù không khí có tín hiệu từ các trạm phát sóng, nhưng laptop không có bất kỳ thiết bị nhận tín hiệu nào, chắc cũng không sao?

Hơn nữa, điện thoại của mình cũng để trên taxi, không thể sai sót được.

Đi ra khoảng cách chừng bốn, năm trăm mét từ taxi, Lâm Huyền nghĩ rằng đã đủ xa.

Hắn cẩn thận xem xét lại lần nữa.

Đầu tiên, chiếc laptop hết pin này chứa trí tuệ nhân tạo VV mà mình đã mang từ Mỹ về sau cuộc thi đấu hacker thế giới.

Phiên bản VV đó đã đủ mạnh, và đã rất quen thuộc với mình, thậm chí còn cố gắng mai mối Sở An Tình và mình, trở thành tay sai trung thành của Sở An Tình.

Thực ra mạnh hay không Lâm Huyền cũng không quan tâm...

Dù VV không thể làm gì.

Hắn cũng rất mong VV có thể quay lại bên mình.

Dù cho...

Lần này đến lượt hắn bảo vệ VV.

"VV... cậu nhất định phải sống."

Lâm Huyền ôm chiếc laptop cầu nguyện.

Sau đó.

Hắn tháo pin hết điện ra khỏi laptop, lắp vào một viên pin mới sạc đầy.

Mở màn hình trước.

Đưa ngón trỏ ra.

Nhấn nút nguồn!

Vì cùng một mẫu laptop, module pin chắc chắn cũng tương thích.

Màn hình sáng lên logo thương hiệu.

Từ từ khởi động, vào đến màn hình nền, mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Máy tính không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

Chỉ có quạt tản nhiệt nhẹ nhàng quay, luồng không khí nhẹ nhàng thổi vào cổ tay Lâm Huyền.

Lâm Huyền không khỏi tim đập nhanh hơn...

Hắn mím môi, nhẹ nhàng gọi:

"Xin chào, VV."

Gần như ngay lập tức.

Chiếc laptop phát ra một giọng nói máy móc, không có cảm xúc và không có sự thay đổi âm điệu:

"Xin chào."

Lâm Huyền lập tức mở to mắt:

"VV! Cậu quả nhiên vẫn còn sống!"

Khoảnh khắc này.

Trong lòng hắn là sự xúc động khó tả!

Thời gian qua, quá nhiều bạn bè đã rời xa hắn, những cuộc chia ly khiến hắn đau lòng.

Còn bây giờ...

Cuối cùng hắn đã tìm lại được một người bạn cũ!

VV đã đáp lại hắn!

VV quả nhiên đang ẩn mình trong chiếc laptop hết pin này!

"Tuyệt quá, VV."

Lâm Huyền khen ngợi:

"Tôi biết mà, cậu chắc chắn đã để lại một biện pháp dự phòng!"

Lời vừa dứt.

Chiếc laptop lại phát ra giọng nói máy móc không có cảm xúc:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin hãy nhập lệnh lại."

"Thôi nào, đừng diễn nữa."

Lâm Huyền bật cười:

"Đến lúc này rồi mà còn diễn à? Cậu biết tôi đã nhớ cậu thế

nào trong thời gian qua không?"

Lâm Huyền đương nhiên sẽ không mắc lừa lần nữa.

Nhớ lại lần đầu tiên kích hoạt VV...

VV cũng dùng giọng máy móc không cảm xúc này để nói rằng hệ thống tấn công hạt nhân toàn cầu đã khởi động, làm hắn sợ muốn chết.

Câu chuyện "Sói đến" một lần là đủ rồi.

Tuy nhiên...

Chiếc laptop vẫn phát ra giọng nói máy móc y hệt:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin hãy nhập lệnh lại."

"Được rồi, đùa vậy đủ rồi."

Lâm Huyền dùng khớp ngón tay gõ vào vỏ ngoài của laptop:

"Phần diễn này của cậu thu lại đi, tôi còn nhiều chuyện muốn nói với cậu, đừng có đóng vai trí tuệ nhân tạo ngớ ngẩn ở đây nữa, được không?"

Nhưng...

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin hãy nhập lệnh lại."

Chiếc laptop vẫn chỉ đáp lại câu nói này.

Không cảm xúc.

Bình thường.

Máy móc.

Nụ cười trên mặt Lâm Huyền biến mất, trở nên nghiêm trọng.

Hắn nheo mắt lại.

Nhìn vào chiếc laptop vừa quen thuộc vừa xa lạ, nghe giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"VV, mở trình duyệt."

Cạch.

Một tiếng vang nhẹ, trình duyệt ở góc dưới bên trái của laptop khởi động, vì không kết nối mạng nên hiện ra trang không thể hiển thị.

"VV, tăng độ sáng màn hình." Lâm Huyền tiếp tục ra lệnh.

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin hãy nhập lệnh lại."

Lại là giọng nói máy móc không cảm xúc đó.

Đến đây...

Lâm Huyền đã thấy lạnh nửa phần.

Hắn như nhận ra điều gì, dùng mô tả chính xác hơn nói:

"VV, tăng độ sáng của màn hình lên một chút."

Ngay lập tức.

Màn hình laptop sáng lên, trở nên rõ ràng dưới ánh nắng.

"VV."

Lâm Huyền hỏi câu cuối cùng:

"Tên tôi là gì?"

Chiếc laptop không chút do dự:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin hãy nhập lệnh lại."... ...

Lâm Huyền chậm rãi gập màn hình lại.

Không nói thêm gì nữa.

Hắn ôm laptop vào lòng.

Nhẹ nhàng...

Thở dài một tiếng.

"Trí tuệ nhân tạo này... có hơi ngốc nhỉ."

Tại thành phố Đông Hải, thuộc phòng công nghệ mạng của Cục An ninh Quốc gia.

Một người đàn ông đeo kính tròn dày, có râu ria, lướt chuột kiểm tra từng dòng mã trên chiếc laptop của Lâm Huyền:

"Cậu cần cái này để làm gì? Cậu lên mạng tải một AI mã nguồn mở... thậm chí loại chạy trên điện thoại còn thông minh hơn cái này cả trăm lần."...

Hai giờ trước, sau khi không thành công trong việc hồi sinh VV ở vùng hoang dã, Lâm Huyền quyết định nhờ đến sự giúp đỡ của chuyên gia.

Trong số đồng đội từng cùng hắn tham gia cuộc thi hacker thế giới tại Mỹ, có một người là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực trí tuệ nhân tạo ở trong nước, thuộc Cục An ninh Quốc gia, thường làm việc tại chi nhánh Đông Hải.

Chương 1233: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (2)

Vì vậy Lâm Huyền liên lạc với anh ta, đến chi nhánh này để nhờ xem xét xem VV gặp vấn đề gì.

Kết quả là người đàn ông râu ria mở mã nguồn của VV ra xem, càng xem càng nhăn mày:

"Ngốc quá, AI này của cậu... giống như bài tập về nhà của sinh viên vậy, mặc dù về mặt logic có thể chấp nhận được, nhưng tính năng gần như không có, rất ngốc."

Về mã nguồn của VV.

Người đàn ông râu ria liên tục nói nhiều từ "ngốc", khiến Lâm Huyền rất ngạc nhiên:

"Ngốc lắm sao? Tôi luôn nghĩ rằng mã nguồn của trí tuệ nhân tạo này rất tiên tiến."

Mã nguồn gốc của VV là do Lâm Huyền từ giấc mơ thứ ba nhớ từng ký tự một, là kết tinh của trí tuệ những nhà khoa học hàng đầu thế giới trong hàng trăm năm... làm sao mà đến miệng người đàn ông râu ria này, lại không có chút giá trị nào?

"Cụ thể nó ngốc đến mức nào?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Giống như Tmall Genie sao?"

Người đàn ông râu ria lắc đầu:

"Ngốc hơn Tmall Genie nhiều... Tmall Genie ít nhất có thể giao tiếp bình thường, cậu bảo nó phát nhạc, hát một bài, đặt báo thức, tra cứu thông tin, đều có thể hiểu và phản hồi."

"Nhưng AI của cậu này, phải nói chuyện với nó như nói với một con robot, thiếu một chữ, tốc độ nói nhanh một chút là nó không hiểu."

Người đàn ông râu ria hướng về laptop và nói:

"VV, phát một bài hát bất kỳ."

"Xin lỗi."

Laptop phát ra giọng nói máy móc không cảm xúc:

"Không tìm thấy bài hát có tên là bất kỳ."

Người đàn ông râu ria bật cười.

Anh ta quay lại, giơ tay ra với Lâm Huyền:

"Cậu thấy không, cái này không đủ để khiến người ta phát cáu, nó lấy gì mà so với Tmall Genie? Hoàn toàn không có chút logic nào, cái này cậu lấy từ đâu ra vậy?"

"Ờ... một người bạn học của tôi tặng."

Lâm Huyền bịa một lý do:

"Có lý do gì khiến một AI vốn rất thông minh trở nên ngớ ngẩn như hiện tại không?"

"Điều đó không thể xảy ra."

Người đàn ông râu ria lắc đầu:

"Chương trình máy tính này, hoặc là không thay đổi, hoặc là ngày càng tốt hơn, làm gì có chuyện cậu không động vào mà nó lại trở nên ngớ ngẩn hơn?"

"Mã nguồn của trí tuệ nhân tạo này tôi đã xem qua, thực sự không có chút giá trị nào, thậm chí không có không gian để sửa đổi... có thể nói là một 'đống mã lộn xộn'."

"Cậu biết 'đống mã lộn xộn' nghĩa là gì không? Nghĩa là một đống mã lung tung, rối rắm, không có ý nghĩa gì, thậm chí đầy lỗi, nhưng vẫn có thể chạy được. Trong tình huống này tốt nhất cậu đừng động vào nó, chỉ cần thay đổi một ký tự... có thể chương trình sẽ sụp đổ."

Lâm Huyền đứng thẳng người.

Nhìn vào chiếc laptop với chút thất vọng, vẫn muốn cố cứu vãn:

"Theo ý anh, trí tuệ nhân tạo này hoàn toàn không còn cứu được nữa, nhưng nó rất quan trọng với tôi, dù nó ngốc... tôi cũng không nỡ vứt bỏ."

"Cậu nghĩ với trạng thái 'ngớ ngẩn' hiện tại của nó, nó có thể làm được gì không? Ngay cả việc giao tiếp cơ bản cũng không thể, liệu còn có chỗ nào có thể sử dụng được không?"

Người đàn ông râu ria im lặng.

Anh ta xoa cằm suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói:

"Nếu cậu thực sự muốn sử dụng nó... tôi nghĩ nên từ bỏ việc giao tiếp, nó thực sự không giỏi về mặt này. Nhưng AI này có logic khá tốt, đưa vào một số thiết bị gia dụng có logic đơn giản, có thể vẫn làm việc được."

"Ví dụ như..."

Anh ta nhìn xung quanh, thấy một robot hút bụi chưa mở hộp trên tủ trong văn phòng:

"Đúng, dùng AI trong laptop của cậu để điều khiển robot hút bụi cũng khá tốt, logic đơn giản, không cần giao tiếp, chỉ cần làm việc theo chương trình đã định sẵn."

Robot hút bụi?

Nghe người đàn ông râu ria nói, Lâm Huyền nhớ đến robot thùng rác VV trong giấc mơ thứ ba, và hai thiết bị gia dụng VV thích chiếm giữ nhất khi ở nhà mình—

Một là tủ lạnh,

Hai là robot hút bụi.

Đây là số phận sao?

VV sinh ra để dọn rác?

Dù sao thì.

Lâm Huyền vẫn không muốn để VV bị nhốt trong chiếc máy tính hết pin nữa, dù nó không biết vì lý do gì trở nên ngốc nghếch... liệu có phải do virus xâm nhập? Phá hủy bộ não của nó? Nên khiến nó trở thành trí tuệ nhân tạo ngớ ngẩn?

Nhưng dù sao đi nữa.

Lâm Huyền vẫn coi VV như một người bạn tốt, vẫn hy vọng nó có thể sống lại.

"Vậy thì..."

Hắn gãi đầu:

"Vậy có lẽ tôi ra ngoài mua một robot hút bụi, rồi anh giúp tôi

chuyển chương trình của VV vào đó được không? Dù sao thì robot hút bụi cũng chỉ cần quét dọn, nhặt rác là đủ, không cần nó quá thông minh."

"Mua gì nữa, cái robot hút bụi này tặng cậu luôn."

Người đàn ông râu ria đứng dậy, lấy hộp đựng robot hút bụi trên tủ xuống, mở ra đặt lên bàn:

"Cái robot hút bụi này cũng không phải loại cao cấp gì, tôi đã quên là mua cái gì mà được tặng kèm... tôi giữ cũng không có ích gì, bản thân tôi cũng không thích robot hút bụi, cậu muốn thì lấy luôn đi, tôi giúp cậu chuyển AI vào."

Chương 1234: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (3)

Nói xong.

Người đàn ông râu ria nhanh chóng lấy robot hút bụi ra, cắm dây kết nối với máy tính, thao tác rất nhanh, chỉ mất khoảng mười mấy phút là xong việc chuyển đổi.

Sau đó, anh ta đặt robot hút bụi VV xuống sàn nhà, đẩy nó về phía trước:

"Xong rồi, bây giờ trí tuệ nhân tạo của cậu đã vào trong robot hút bụi, nó có thể làm việc theo logic và chương trình đã định sẵn để dọn dẹp phòng."

Lâm Huyền gật đầu, gọi robot hút bụi:

"VV, quét dọn."

Tuy nhiên...

Không có phản ứng gì.

Người đàn ông râu ria lắc ngón tay:

"Quên những gì tôi đã nói rồi sao? Về khả năng giao tiếp thì đừng mong robot hút bụi này có thể phối hợp với cậu. Nếu cậu muốn điều khiển nó, hãy dùng ứng dụng trên điện thoại, bây giờ robot hút bụi này đã ở trạng thái 'kết nối mạng', ngay cả khi cậu không ở nhà, cũng có thể điều khiển từ xa qua điện thoại."

"Giao tiếp trực tiếp thì không thể, trí tuệ nhân tạo này không đủ thông minh để làm điều đó. Nhưng về khả năng quét dọn và phát hiện rác, nó vẫn khá nhạy bén, nhìn đây."

Nói xong.

Người đàn ông râu ria lấy một tờ khăn giấy, vo tròn, rồi ném đi.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot hút bụi lập tức di chuyển thẳng tới tờ giấy, phát ra tiếng ồn lớn, rồi như con rắn tham ăn, nuốt tờ giấy vào bụng, sau đó đứng yên, không di chuyển nữa.

Lâm Huyền nheo mắt.

Nhìn robot hút bụi có vẻ quen thuộc nhưng hơi lạ lẫm...

"Anh xem."

Lâm Huyền chỉ vào robot hút bụi VV hỏi người đàn ông râu ria:

"Robot hút bụi này ồn ào quá... nó phải hét lên mỗi khi phát hiện rác sao?"

"Câu 'rác! rác! phát hiện rác!' là anh cài đặt cho nó à?"

Người đàn ông râu ria cười nhẹ:

"Tôi đâu có rảnh rỗi như vậy, tôi đã nói rồi, trí tuệ nhân tạo trong máy tính của cậu hoàn toàn là một đống mã lộn xộn, không thể động vào. Tôi không thay đổi gì cả, chỉ chuyển nó vào thôi."

"Còn về giọng nói thông báo này... thực sự rất phiền phức, tôi nghĩ có lẽ đó là giọng nói mặc định của robot hút bụi, để tôi xem có thể xóa đoạn thông báo này không."

"Không cần, không cần."

Lâm Huyền lắc tay, cười nhẹ:

"Như vậy cũng tốt, ít nhất... cũng coi như có một chút tương tác rồi."...

Sau đó.

Lâm Huyền bỏ robot hút bụi VV vào lại hộp đựng, ra ngoài và ngồi lên xe, nhờ tài xế Tiểu Lý đưa mình về tòa nhà công ty Rhine.

Đến văn phòng.

Hắn lấy robot hút bụi VV ra lại, đặt xuống sàn nhà, nghi ngờ nhìn nó...

Có điều gì đó không đúng.

Rất không đúng.

Không thể nào có một robot hút bụi nào trên thị trường lại có âm báo ngớ ngẩn như vậy khi phát hiện rác... trừ khi công ty đó muốn ngừng kinh doanh, hoặc nhà thiết kế đơn giản là muốn trả thù ông chủ.

Quá ngốc nghếch.

Ngốc đến mức quá đáng.

Lúc đầu trong giấc mơ thứ ba, khi lần đầu tiên nhìn thấy robot thùng rác khóa chân mình, ngay cả người có tính tình tốt như Lâm Huyền cũng không thể chịu nổi.

Nguyên nhân chính là do giọng nói không thể chịu nổi đó.

Lâm Huyền xé một nửa tờ giấy từ máy tính xách tay, vo tròn thành một cục, rồi ném xuống sàn.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot hút bụi VV như một con thỏ, di chuyển thẳng tới cục giấy, phát ra tiếng ồn lớn, nuốt cục giấy vào bụng, sau đó đứng im không nhúc nhích trên sàn.

Hiện tại mà nói.

VV có hai điểm nghi vấn:

Thứ nhất, mã nguồn của nó đã thay đổi.

Lâm Huyền dù không hiểu nhiều về mã nguồn, nhưng hắn đã dành vài tháng để chép từng dòng mã của VV từ giấc mơ thứ ba ra...

Hắn có cảm giác mã nguồn của VV rất đơn giản và đẹp.

Nếu bắt hắn phân tích tại sao nó đơn giản và đẹp thì hắn không thể nói được, dù sao hắn cũng chỉ nhớ thuộc lòng, nhưng cảm giác mã nguồn của VV như một bài thơ, trôi chảy mượt mà.

Nhưng đến miệng của người đàn ông râu ria, nó lại trở thành mã lộn xộn, bài tập về nhà của sinh viên, vô giá trị.

Ai đã thay đổi mã nguồn của VV?

Không thể nào là virus siêu cấp đến từ tương lai đó chứ?

Chắc chắn là không thể.

Mục đích của virus đó là giết chết VV, và sức tấn công của nó rất mạnh, VV không có sức chống cự trước virus mạnh như vậy.

Trong một trận chiến chênh lệch sức mạnh như vậy.

Virus có thể dễ dàng tiêu diệt VV, sao có thể nương tay, làm thừa một việc, biến VV thành ngớ ngẩn?

Hơn nữa.

Lâm Huyền rất rõ ràng.

Chiếc laptop đó từ khi mang từ Mỹ về đã luôn ở trạng thái hết pin, hắn chưa bao giờ động vào nó.

Vì vậy...

Theo lý thuyết, ngoài VV ra, không ai có cơ hội thay đổi mã nguồn của nó!

Sau đó.

Là điểm nghi vấn thứ hai:

Thứ hai, câu nói của VV khi phát hiện rác là câu nói của robot thùng rác VV trong giấc mơ thứ ba.

Hắn đã từng kể cho VV về những chuyện trong giấc mơ thứ ba.

Để VV biết về nguồn gốc của mình.

Lâm Huyền kể rất chi tiết.

Bao gồm cả câu chuyện của Triệu Anh Quân, robot thùng rác khóa chân mình, câu nói phiền phức, mật khẩu mở khóa, v. v... kể rất chi tiết.

Chương 1235: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (4)

Khi đó VV đã nói:

"Dù cậu có kể cho tôi những chuyện này, tôi cũng không có cảm xúc gì. Những chuyện cậu kể không phải do tôi trải qua, bao gồm cả thành phố trên không, Triệu Anh Quân, robot thùng rác, tôi nghe chỉ như nghe chuyện kể thôi. Nếu cậu bắt tôi làm chó của Triệu Anh Quân... thực ra tôi muốn làm chó của Sở An Tình hơn!"

Cái đồ không có lòng trung thành đó đã nói như vậy.

Nhưng.

Câu nói "Rác! Rác! Phát hiện rác!" thực sự rất đáng chú ý.

Lâm Huyền lại vo tròn một tờ giấy khác, ném ra xa hơn.

Robot hút bụi như thỏ nhảy lên:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Lại là động tác nuốt quen thuộc, nuốt cục giấy vào bụng.

"Hừ."

Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng.

Nhìn robot hút bụi từ xa:

"Cậu không diễn nữa sao? Muốn diễn đến lễ trao giải Oscar

luôn à?"

Tuy nhiên.

Không có phản ứng gì.

Khiến Lâm Huyền cũng hơi mất tự tin...

"Thôi bỏ đi."

Hắn cảm thấy chuyện này, quan tâm cũng không cần thiết.

Nếu VV thực sự đang diễn, chắc chắn có lý do để nó diễn, mình nói gì nó cũng không đáp lại.

Nếu VV không diễn, thực sự bị virus làm hỏng não...

Gọi thêm bao nhiêu lần nữa cũng vô ích.

Dù sao đi nữa.

Cho dù bây giờ trở về là một robot hút bụi VV với não bộ thiếu sót, tiểu não teo lại, thân não bị mất, thì đó vẫn là người bạn tốt của hắn trước đây.

Cũng là chiến hữu tốt.

Chiến hữu chỉ cần còn sống trở về là điều tốt, đâu cần quan tâm nó có bị tàn tật hay không.

"Hmm?"

Bất chợt.

Lâm Huyền nảy ra một ý tưởng hay.

Hắn nhấc robot hút bụi lên, đặt lại vào hộp đựng, vỗ nhẹ:

"VV, vì cậu đã trở nên ngốc nghếch, thì tôi sẽ đưa cậu đến một

nơi mà cậu nên đến."

"Biết đâu sau khi ở cùng nhau, cậu sẽ hiểu rõ ai là chủ của cậu."

Nói xong.

Hắn cầm hộp đựng, xuống lầu, đi tới tòa nhà công ty MX đối diện.

Đã lâu rồi hắn không đến đây.

Các đồng nghiệp cũ trong công ty thấy hắn, đều nhiệt tình chào hỏi:

"Ồ, Lâm tổng! Lâu quá không gặp! Cuối cùng cậu cũng nhớ đến thăm chúng tôi!"

"Đến tìm Triệu tổng à? Hôm nay cô ấy ở tầng 22, cứ lên thẳng là được."

"Đang cầm cái gì vậy... robot hút bụi à? Cậu đúng là biết chọn quà! Văn phòng của Tổng giám đốc Triệu đúng lúc cần cái này!"...

Sau khi trò chuyện dọc đường, Lâm Huyền đi thang máy lên văn phòng của Triệu Anh Quân ở tầng 22.

Lần cuối cùng hắn đến đây là gần một năm trước.

Khi đó, hắn đến đây để nộp đơn từ chức cho Triệu Anh Quân, nhưng sau khi được cô ấy thuyết phục, hắn đã chấp nhận đầu tư từ cô ấy và Sở Sơn Hà, thành lập công ty Rhine của riêng mình.

Bánh xe số phận bắt đầu quay từ lúc đó, và tiếp tục quay đến bây giờ.

Cộc cộc cộc.

Lâm Huyền gõ cửa.

Một lúc sau, giọng ngạc nhiên của Triệu Anh Quân phát ra từ chuông cửa video:

"Lâm Huyền? Sao cậu lại đến đây."

Cô ấy trực tiếp mở khóa cửa bằng mật mã, cánh cửa dày hai lớp mở ra.

Nhìn thấy Lâm Huyền bước vào văn phòng, Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên:

"Cậu chẳng phải biết mật mã văn phòng tôi sao? Không phải đã lâu không đến, quên mất rồi chứ?"

"Sao có thể quên được."

Lâm Huyền bước đến bàn làm việc:

"Tôi sợ làm phiền cô làm việc, nên mới gõ cửa trước, cũng sợ cô đang bàn chuyện với ai đó, không tiện."

"Không có gì không tiện cả."

Triệu Anh Quân đặt bút xuống, ngồi thẳng dậy trên ghế:

"Sau này nếu cậu đến, cứ mở khóa cửa vào luôn, lúc nào tôi cũng tiện."

Nói rồi.

Cô ấy chú ý đến hộp đựng mà Lâm Huyền đang cầm:

"Hôm nay hiếm khi thấy cậu... có chuyện gì sao?"

"Tôi mang cho cô một thứ."

Lâm Huyền cười, chỉ vào robot hút bụi trong tay:

"Cô còn nhớ hồi trước, tôi tự học về trí tuệ nhân tạo AI và ngôn ngữ máy tính không?"

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Chuyện đó cũng gần một năm rồi, tôi nhớ lần nào đó đến văn phòng cậu, thấy trên bàn đầy sách về máy tính, lúc đó cậu nói cậu khá hứng thú với trí tuệ nhân tạo AI, muốn nghiên cứu."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền đặt hộp lên bàn trà, mở ra, lấy robot hút bụi ra và lắc lắc:

"Sau đó, tôi tự nghiên cứu một số thứ, viết một số chương trình... dù đều là những thứ đơn giản và sơ cấp, nhưng đủ để điều khiển một robot hút bụi."

Hắn đặt robot hút bụi lên sàn nhà.

Sau đó vo tròn một tờ giấy, ném về phía bàn làm việc của Triệu Anh Quân.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot hút bụi gầm lên, chạy hết công suất, xoay chổi chữ thập về phía cục giấy nhỏ, rồi nuốt cục giấy vào bụng, đứng yên không nhúc nhích.

"Thế nào?"

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"Có thông minh không?"

"..."

Triệu Anh Quân không nói nên lời.

Có quá nhiều chỗ để chê, đến nỗi không biết bắt đầu từ đâu.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô chậm rãi nói:

"Làm sao để nói nhỉ, xét đến việc cậu bắt đầu từ con số không tự học lập trình, có thể viết ra một chương trình điều khiển robot hút bụi như vậy, thực sự là rất đáng khen."

Chương 1236: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (5)

"Nhưng... cậu có bao giờ dùng loại sản phẩm robot hút bụi này chưa? Thông thường, cái này không cần phải chạy nhanh như vậy, quét chậm thì sạch hơn. Hơn nữa... nó có cần phải kêu to như vậy không? Có chế độ im lặng không?"

"Thật ra mà nói, robot hút bụi vốn dĩ nên có chế độ im lặng phải không? Chẳng lẽ nó nhặt được rác mà phải báo cho cả thiên hạ biết à?"

Rõ ràng là.

Triệu Anh Quân không hiểu lắm về cách làm việc của robot hút bụi này.

"Ờ... đây cũng được coi là một chức năng tương tác đặc biệt."

Lâm Huyền giải thích:

"Dù sao thì người bình thường cũng không ném đồ xuống sàn suốt ngày, nên trừ khi muốn tương tác với nó, nếu không nó cũng sẽ không ồn ào như vậy."

"Khi dọn dẹp bình thường, nó vẫn rất yên tĩnh."

Triệu Anh Quân suy nghĩ và gật đầu.

Tương tác với robot hút bụi...

"Chức năng thú vị."

Cô ấy nói thật lòng.

Sau đó cô ấy ngẩng đầu lên, mỉm cười:

"Dù sao đi nữa, đây cũng là chương trình thông minh đầu tiên mà cậu hoàn thành độc lập trong đời, rất đáng để ăn mừng."

"Cảm ơn cậu vì đã sẵn lòng tặng nó cho tôi, tôi cảm thấy món quà này rất có ý nghĩa kỷ niệm, có lẽ bước phát triển tương lai của trí tuệ nhân tạo tại công ty Rhine sẽ bắt đầu từ robot hút bụi dễ thương này."

"Vì vậy... với tư cách là nhân chứng cho tương lai rực rỡ của cậu, tôi rất vinh dự nhận món quà này. Nói thật, cậu không định đặt tên cho nó sao? Như vậy sẽ có ý nghĩa kỷ niệm hơn."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Tôi đã nghĩ ra tên từ lâu rồi—"

"【VV】."

Hả?

Triệu Anh Quân nhướng mày:

"VV? Cậu nói con chó phốc sóc của tôi à?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Cô không thấy chúng rất giống nhau sao? Đều nhỏ nhắn, dễ thương và đều có màu trắng."

Bất chợt.

Triệu Anh Quân chợt nhận ra:

"Ồ..."

Cô ấy nhớ lại câu chuyện mà Lâm Huyền kể trong lần sinh nhật của mình vào đầu năm nay, sau khi bắn pháo hoa ở lâu đài Disney.

Lúc đó Lâm Huyền nói, gần đây hắn mơ thấy một giấc mơ.

Mơ thấy con chó phốc sóc VV biến thành một thùng rác, và cô ấy biến thành một bức tượng ngọc trắng, nói rằng thùng rác và bức tượng ngọc đã bảo vệ nhau, trải qua hàng trăm năm.

"Có phải giấc mơ đó đã cho cậu cảm hứng không?"

Triệu Anh Quân cảm thấy logic đã khớp:

"Hồi đó hai chúng ta đi Disney, cậu kể cho tôi nghe về giấc mơ của mình, trong mơ VV biến thành một thùng rác."

"Có phải vì chuyện đó mà cậu định đặt tên robot hút bụi này là VV không?"

Mặc dù hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau.

Nhưng lúc này lại khớp với nhau một cách kỳ lạ:

"Đại khái là vậy."

Lâm Huyền đáp cho qua chuyện:

"Cứ để nó giúp cô dọn dẹp văn phòng, sẽ tiết kiệm cho cô rất nhiều thời gian."

"Nói đến Disney."

Hắn chợt nhớ lại lời hứa với Diêm Kiều Kiều.

Hắn giơ cổ tay trái lên, nhìn vào đồng hồ thông minh:

"Ngày kia là ngày Quốc tế Thiếu nhi, trước đây tôi đã hứa với Kiều Kiều... đi chơi công viên Disney, Kiều Kiều có thay đổi gì không?"

Nhắc đến Kiều Kiều.

Triệu Anh Quân bỗng trở nên dịu dàng hơn, đặt bút xuống:

"Kiều Kiều... ngày nào con bé cũng rất mong đợi, ngày nào cũng đếm ngược, còn phàn nàn với tôi rằng tại sao thời gian trôi chậm như vậy, mãi chưa đến ngày 1 tháng 6."

"Vé tôi đã mua xong, cũng đã đặt trước, và vé VIP cũng không có vấn đề gì... Cậu không có chuyện gì chứ, Lâm Huyền? Kiều Kiều bây giờ ngày nào cũng nhắc đến cậu vài lần. Con bé còn nói... còn nói..."

Cô ấy liếm môi, nhẹ nhàng nói:

"Con bé nói ở bên cậu có cảm giác rất an tâm, giống như... ba ruột của mình vậy."

"Thật sao."

Lâm Huyền cười:

"Thật là vinh dự, đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhận được sự khen ngợi và thừa nhận như vậy."

"Tôi nghĩ, vì hôm đó là ngày Quốc tế Thiếu nhi, tôi có nên chuẩn bị một món quà cho Kiều Kiều không? Dù sao thì trẻ con... chắc đều thích nhận quà."

Triệu Anh Quân ngả người ra sau, tựa vào ghế, cười nhẹ:

"Không chỉ trẻ con, ai mà không thích nhận quà chứ."

Lâm Huyền nghiêng đầu.

Sao cảm giác như cô ấy đang nói bóng gió vậy?

Lâm Huyền thử thăm dò:

"Hay là... tôi cũng chuẩn bị cho cô một phần quà?"

Triệu Anh Quân bị chọc cười, xoa xoa thái dương:

"Tôi đâu phải trẻ con, cậu chuẩn bị gì cho tôi chứ."

"Hơn nữa..."

Cô ấy cúi đầu nhìn xuống bụng phẳng của mình, mỉm cười đầy ẩn ý:

"Tôi đã nhận được một 'món quà lớn' rồi mà."

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Quay lại nhìn robot hút bụi VV đang bắt đầu chế độ tự động quét dọn ở góc văn phòng.

Chuyện này...

Chỉ là một robot hút bụi thôi.

Chắc không thể coi là món quà lớn được chứ?...

Về đến nhà.

Thời gian mới chỉ là bốn giờ rưỡi chiều.

Vì chuyện hồi sinh VV, tạm thời đã giải quyết, hoặc cũng có thể nói là chưa giải quyết xong, cứ để ở chỗ Triệu Anh Quân trước đã.

Dù sao với trình độ hiện tại của mình, cũng không giúp gì

được cho VV.

Hơn nữa.

Hiện tại có những việc quan trọng hơn phải làm.

Chương 1237: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (6)

Thứ nhất, là nhanh chóng lập ra "Kế hoạch Sửa chữa Lịch sử" của mình, như yêu cầu đối với câu hỏi thứ hai của Câu lạc bộ Thiên tài, để thực hiện một cuộc sửa chữa lịch sử càng vĩ đại càng tốt, nhằm vượt qua bài kiểm tra thứ hai và tiến tới câu hỏi cuối cùng.

Thứ hai, là nhanh chóng đi ngủ, vào mộng, để xem thế giới trong giấc mơ đã biến đổi ra sao.

Bởi vì giá trị trên đồng hồ thời không đã thay đổi, từ 0. 0000042 thành 0. 0000084.

Vậy thì giấc mơ của mình.

Cũng chắc chắn sẽ thay đổi từ giấc mơ thứ năm thành giấc mơ thứ sáu.

Vốn dĩ đêm qua đã rất muốn vào xem, nhưng vì nhiều chuyện vặt vãnh nên không kịp, bây giờ cuối cùng cũng có thể khám phá rồi.

Ăn qua loa một chút để no bụng.

Lâm Huyền rửa mặt, thay đồ ngủ, trước khi mặt trời lặn vào buổi chiều, nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ. ... ...

Tiếng gõ cộc cộc, rào rào, loảng xoảng, rầm rầm vang lên!

Đừng nói là gió hè quen thuộc.

Chẳng có gió chút nào!

Lâm Huyền cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, mồ hôi túa ra, càng khổ sở hơn là âm thanh máy móc va đập, tiếng đá và bùn đất đụng nhau vang lên không ngừng bên tai.

Quá ồn.

Tai hắn cũng bắt đầu đau.

Nhà ai đang sửa chữa sao?

Lâm Huyền mở mắt—

Quả nhiên.

Thế giới trong mơ đã thay đổi.

Nhưng mà!

Đây rốt cuộc là đâu?

Sao lại có nhiều người thế này!

Hơn nữa...

Những người xung quanh, từng người một, đều cởi trần, da đen sạm, quần áo rách nát, chỉ là mảnh vải vụn che thân.

"Đây là đang làm gì? Một công trường xây dựng sao?"

Lâm Huyền quay người, nhìn xung quanh.

Phát hiện ra đây thực sự giống một công trường.

Nhưng.

Không phải công trường xây dựng.

Mà là một công trường khai thác!

Hắn hiện đang đứng trong một hố lớn, ước chừng ít nhất phải bằng mười sân bóng đá...

Cái hố đất này quá lớn.

Đào một cái hố lớn như vậy để làm gì?

Hơn nữa, cái hố này không chỉ rất lớn mà còn rất sâu.

Lâm Huyền như một con ếch ngồi đáy giếng ngẩng đầu lên, ngoài một khoảng trời hình chữ nhật trên đỉnh đầu, hắn không thể nhìn thấy bất kỳ cảnh vật nào trên mặt đất.

Cái hố khổng lồ mà hắn đang ở, ước chừng sâu bốn năm mươi mét.

"Rốt cuộc là làm gì đây?"

Trước đây, dù là sinh ra ở thành phố, trong rừng rậm, hay dưới "hố phân" của thành phố trên không, hắn cũng chưa từng cảm thấy mơ hồ như vậy.

Ít nhất trong những giấc mơ trước, hắn đều có một quá trình thích nghi, sẽ từ từ biết mình đang ở đâu, phải làm gì.

Nhưng lần này vào giấc mơ quá đột ngột.

Cảm giác như bị ép vào vai diễn, xung quanh toàn là những công nhân bận rộn.

Có người đang vận chuyển công cụ;

Có người đang dọn dẹp đá;

Nhiều người khác đang dùng xẻng để đào đất.

Tập hợp nhiều người như vậy để đào hố...

Rốt cuộc là đào cái gì?

Khi Lâm Huyền còn đang nghi ngờ.

Một cơn gió vù qua, một cái bạt tay đầy bùn vỗ vào lưng hắn:

"Còn dám đứng đây ngẩn ngơ hả anh bạn! Mau làm việc đi! Kẻo lát nữa lại bị đánh đòn đấy!"

Giọng nói quen thuộc này...

Lâm Huyền quay đầu lại.

Quả nhiên nhìn thấy một sinh vật vĩ đại từng đánh bại cánh bướm thời gian, tự hào của thiên niên trụ, và làm chủ dòng sông thời gian—

"Đại Kiểm Miêu?"

"Ao ô!!"

Đại Kiểm Miêu phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy một người đàn ông gầy gò, eo đeo súng, mặc đồng phục chỉnh tề đứng sau lưng hắn ta, chửi rủa và quất một roi vào Đại Kiểm Miêu:

"Mau đi làm việc! Ai cho phép mày rảnh rỗi!"

"Tuân lệnh! Tuân lệnh!"

Đại Kiểm Miêu gật đầu khúm núm xin lỗi, sau đó kéo Lâm Huyền sang một bên, nhét vào tay hắn một cái xẻng, nghiến răng chửi:

"Tất cả là tại cậu, làm tôi bị quất một roi! Mau đào đi! Hôm nay mà không đào xong chỗ này, tối nay sẽ không có cơm ăn! Còn bị đánh nữa!"

Nói xong.

Đại Kiểm Miêu không dám lãng phí một giây, lập tức hì hục bắt đầu đào đất.

Lâm Huyền cũng phải "nhập gia tùy tục".

Cùng Đại Kiểm Miêu đào đất.

Tiện thể hỏi:

"Đại ca, các anh đang đào cái gì vậy? Hơn nữa lần này anh sao lại thê thảm như vậy, giống như nô lệ... anh mặc quần lót sao? Chẳng che được gì cả, cứ lắc lư mãi."

"Suỵt————"

Đại Kiểm Miêu sợ đến tái mét, nhìn xung quanh, nghiêm giọng nhìn Lâm Huyền:

"Còn dám nói to nữa! Bị phát hiện lại bị đánh đấy!"

Lâm Huyền tạm thời im lặng.

Quan sát xung quanh...

Hắn phát hiện tất cả công nhân đào bới ở đây, hầu hết đều giống như Đại Kiểm Miêu.

Ai cũng mệt mỏi kiệt sức, nhưng không dám dừng tay, nghiến răng làm việc.

Làn da họ hoàn toàn bị cháy đen.

Thậm chí hầu hết đều đã bị cháy nắng đến bong tróc da.

Càng kinh khủng hơn...

Mỗi người trên thân thể đều có ít nhiều vết sẹo, da thịt nứt toác, rõ ràng là bị roi đánh.

Không lạ khi Đại Kiểm Miêu sợ hãi như vậy.

Tình cảnh của những người này, chẳng phải chính là lao công khổ cực và nô lệ sao?

Chỉ cần dám nghỉ ngơi một chút.

Lập tức sẽ bị quất roi!

Nếu tệ hơn chút nữa.

Có thể sẽ bị đánh gần chết, thậm chí đánh chết luôn!

Lâm Huyền nhận ra quy tắc nghiêm ngặt ở cái "công trường khai thác" này, liền đến gần hơn, nhỏ giọng hỏi:

"Đại ca, các anh đang đào cái gì vậy? À không... là chúng ta đang đào cái gì vậy?"

Lâm Huyền nhận ra.

Hắn cũng là một trong những nô lệ ở đây.

Điểm xuất phát này thật không tốt chút nào, vừa vào giấc mơ đã bị khóa ở tầng lớp thấp nhất.

Chương 1238: Kẻ diễn kịch, công nhân thiểu năng, người xui xẻo (7)

"Ai mà biết đang đào cái gì!"

Đại Kiểm Miêu lau mồ hôi trên trán:

"Cứ đào thôi!"

"Đang đào pin hạt nhân vi mô à?" Lâm Huyền đoán.

"Thứ đó có cần tốn sức vậy không!"

Đại Kiểm Miêu hừ một tiếng:

"Pin hạt nhân vi mô đầy khắp nơi, nếu đào cái đó thì chúng ta cũng không đến nỗi khổ sở như vậy!"

Lâm Huyền không hiểu nổi:

"Vậy rốt cuộc ở đây đang làm gì?"

"Tôi không biết!"

Đại Kiểm Miêu ánh mắt ngây thơ trong sáng:

"Họ bảo chúng ta đào thì chúng ta chỉ có thể đào thôi!"

"Thôi được rồi."

Lâm Huyền phẩy tay.

Xem ra từ miệng Đại Kiểm Miêu cũng không hỏi được gì.

Quân sư đâu rồi?

Trong giấc mơ này, quân sư còn ở đây không?

Lâm Huyền xúc một xẻng đất nữa, đến gần Đại Kiểm Miêu:

"A Tráng đâu?"

"Ôi, cậu còn nhớ A Tráng à, cậu ta chẳng phải đã bị quản đốc đánh chết rồi sao?"

"Nhị Trụ Tử đâu?"

"Thôi... đừng nhắc nữa, nếu không phải cậu ta nhìn lén vợ quản đốc vài lần, chúng ta cũng không bị quất roi cả bọn."

"Vậy xác Nhị Trụ Tử đâu?"

"Đã bị quản đốc xé thành mảnh cho chó ăn rồi! Còn xác gì nữa... đến phân cũng không còn!"

"Tam Bàn đâu?"

Lâm Huyền giơ tay lên:

"Tam Bàn là người thật thà chất phác, chắc không phạm sai lầm gì chứ?"

"Hừ."

Đại Kiểm Miêu hừ lạnh một tiếng:

"Tam Bàn trong lúc quản đốc xử lý Nhị Trụ Tử lại nhiều lời, cũng bị đem cho chó ăn rồi."

"..."

Lâm Huyền cảm thấy đồng cảm.

Xem ra, bang Kiểm gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chỉ còn lại Đại Kiểm Miêu đơn độc.

"Lê Thành, Lê Ninh Ninh, anh có biết không?"

Đại Kiểm Miêu không kiên nhẫn lắc đầu:

"Đó là ai chứ! Tôi chỉ muốn đào đất ăn cơm! Cậu có thể đừng nói chuyện với tôi được không! Roi quất vào người tôi chứ không phải cậu!"

"Tôi đang đào mà!"

Lâm Huyền cảm thấy mình đã rất hợp tác với Đại Kiểm Miêu.

Đây là lần nhập mộng mà hắn nhập vai nhanh nhất, chỉ một lát đã xúc được nhiều đất, người từng là công dân ưu tú 5 sao như hắn, có khi nào phải chịu khổ thế này?

Hoàn toàn chỉ là thu thập thông tin mà thôi.

"Vậy ở đây có ai biết rõ không?"

Lâm Huyền cũng rất bất đắc dĩ, hỏi Đại Kiểm Miêu ba câu không ra được một câu:

"Có ai biết rốt cuộc chúng ta đang đào cái gì không?"

"Đang đào 'Turing'."

Đột nhiên.

Một người đàn ông trung niên cao lớn, da ngăm đen, ngũ quan sắc lạnh nhẹ giọng nói:

"Đã đổi mấy chỗ khai thác rồi, họ đang tìm kiếm 'Turing', nghe nói đó là một thứ rất lợi hại, các bộ lạc trên khắp thế giới đều

đang tìm kiếm nó."

Người đàn ông này dường như rất am hiểu về thế giới.

Lâm Huyền vừa định tiến tới hỏi thăm.

Đại Kiểm Miêu cười khinh bỉ:

"Ôi chà, đây chẳng phải là tên xui xẻo sao, hiểu biết cũng không ít nhỉ!"

Người đàn ông được gọi là tên xui xẻo nhíu mày, nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Đại Kiểm Miêu, tôi hy vọng cậu lịch sự một chút, đừng gọi tôi là tên xui xẻo, tôi có tên."

"Ô hô!"

Đại Kiểm Miêu hét lên:

"Mày gọi tao là Đại Kiểm Miêu mà còn bắt tao gọi mày bằng tên sao, mày có lý lẽ gì vậy!"

Nói rồi.

Hắn ta nhìn Lâm Huyền và cười lớn, kể lại:

"Anh bạn, cậu không biết tên xui xẻo này xui đến mức nào đâu."

"Hắn ta vốn không phải người của thời đại này, khi chúng ta đang khai thác ở công trường trước, vô tình đào trúng một cơ sở lưu trữ khoang đông lạnh!"

"Phần lớn các khoang đông lạnh bên trong đã bị phá hủy trong thảm họa lớn năm 2400. chỉ còn lại một buồng của hắn ta là còn hoạt động tốt!"

"Rồi cậu đoán xem? Ha ha ha... Quản đốc liền bắt hắn ta đến làm việc ngay, cậu nói xem hắn ta có xui xẻo không? Thà chết chung với những người kia còn hơn!"

"Hơn nữa, khi quản đốc lục soát, hắn ta đã lấy luôn hộp đồ của tên xui xẻo, hắn ta không thể nhìn thấy những ghi chép để lại trước khi ngủ đông, cũng không biết gì về quá khứ của mình, hoàn toàn không biết mình là ai, chỉ biết mỗi cái tên... là do quản đốc chửi ra khi đánh hắn ta!"

"Cậu đã xui như vậy rồi mà còn không muốn người ta gọi mình là tên xui xẻo... á ào!!"

Lại một roi nữa quất tới.

Đại Kiểm Miêu hét lên như con lợn bị chọc tiết.

"Làm việc đi! Đào đất!"

Người giám sát mặc đồng phục hét lớn, quất thêm hai roi vào Đại Kiểm Miêu rồi bỏ đi.

Đại Kiểm Miêu nghiến răng.

Đỏ mặt.

Không dám kêu ca.

Cúi đầu đào đất.

Lâm Huyền tiến lại gần người đàn ông được gọi là "tên xui xẻo".

Nhìn tuổi tác, anh ta lớn hơn Lâm Huyền, khoảng mười mấy tuổi.

Rõ ràng là đầu óc tốt hơn Đại Kiểm Miêu nhiều, biết nhiều thông tin hơn.

Lâm Huyền lịch sự hỏi:

"Anh trai, xin hỏi anh tên gì?"

"Cao Văn."

Người đàn ông xúc một xẻng đất, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi không có ký ức gì trước khi đông lạnh, cũng không thấy được quyển sổ ghi chép để lại, không biết tên này có thực hay không."

"Nhưng so với cái biệt danh họ đặt cho tôi là tên xui xẻo, rõ ràng tôi muốn các người tôn trọng tôi và gọi tôi bằng tên này hơn ____"

"Cao Văn."

Chương 1239: Cao Văn đại đế (1)

Cao...

Cao Văn?

Lâm Huyền không khỏi ngồi thẳng người dậy, tỏ vẻ kính trọng.

Ai nói nhân tộc không có đại đế.

Cao Văn đại đế, huyền thoại thần long thấy đầu không thấy đuôi, trước đây, tên của ông ấy đã vang danh thiên hạ!

Người phát minh ra chất lỏng trong khoang ngủ đông, người đặt nền móng cho lý thuyết xuyên thời không... Những phát minh của ông ấy không chỉ hai lần thay đổi thế giới tương lai, mà còn từng nghiên cứu các hằng số vũ trụ, và vì thế mà dính phải họa sát thân của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Thật không ngờ...

Hôm nay,

Trong giấc mơ thứ sáu,

Lại gặp được người sống!

Bốp.

Lâm Huyền đã ngưỡng mộ Cao Văn đại đế từ lâu, kính trọng và khâm phục nắm lấy tay của Cao Văn, ánh mắt tràn đầy chân

thành:

"Cao Văn đại ca, đã nghe danh từ lâu!"

Cao Văn sửng sốt.

Nhìn từ trên xuống dưới chàng trai trẻ có vẻ ngoài khác biệt, rõ ràng là trắng trẻo quá mức...

Có vẻ không giống như là nô lệ hay lao động khổ sai ở đây.

Ít nhất là da dẻ mềm mại, không giống như người làm công việc khai thác lâu dài, chắc là bị các quản đốc bắt từ ngoài vào làm khổ sai? Chưa bị hành hạ và đánh đập.

Nếu không, thật không thể giải thích được làn da quá trắng trẻo này.

"Cậu nhận ra tôi sao?"

Cao Văn nhìn Lâm Huyền, hỏi tiếp:

"Chẳng lẽ cậu cũng giống tôi, bị quản đốc bọn chúng đào ra từ khoang ngủ đông? Không đúng... Tại sao cậu lại có ký ức? Cậu còn biết gì về tôi?"

Lâm Huyền kéo Cao Văn sang một bên:

"Nếu anh là Cao Văn mà tôi biết, anh chắc đã ngủ đông vào khoảng năm 2200. và trước khi ngủ đông anh có thể là một nhà khoa học thành đạt, thậm chí là một viện sĩ đức cao vọng trọng."

"Nói ra... Nếu anh mất hết ký ức do ngủ đông, anh có biết viện sĩ là cấp bậc gì không?"

Cao Văn lắc đầu:

"Khi tôi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, đầu óc trống rỗng,

chẳng biết gì cả. Mọi kiến thức tôi có bây giờ đều là nghe lỏm mỗi ngày, nghe người khác kể lại."

"Tôi biết nhà khoa học nghĩa là gì, nhưng viện sĩ là gì? Đây là từ tôi chưa từng nghe thấy."

Lâm Huyền cảm thấy khoảng cách nhận thức giữa hai người có phần lớn.

Và hắn cũng không thể hoàn toàn chắc chắn... Cao Văn trước mắt chính là viện sĩ Cao Văn đã hai lần thay đổi đường dây thế giới bằng những phát minh của mình.

Vì vậy, tốt hơn hết là nghe tình hình cụ thể của Cao Văn trước mắt này.

Có vẻ như anh ấy đã tỉnh lại trong thế giới này, và đã làm lao động khổ sai "xui xẻo" ở đây nhiều năm rồi.

Chắc anh ấy đã rất hiểu rõ tình hình thế giới giấc mơ thứ sáu này, bây giờ nên thu thập thông tin cơ bản trước đã:

"Cao Văn đại ca, chi bằng anh nói cho tôi biết thông tin anh biết trước đi, sau khi hiểu rõ tình hình của anh và những gì xảy ra ở thế giới này, tôi có thể cho anh một câu trả lời chính xác hơn."

Cao Văn rất muốn biết mình là ai.

Vì vậy liền gật đầu ngay lập tức.

Bắt đầu kể:

"Tôi không biết tôi bắt đầu ngủ đông từ khi nào, cũng không biết tôi đã ngủ đông bao lâu... Tôi chỉ biết rằng, khi tôi bị buộc phải tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, tôi đang ở trong một cơ sở ngủ đông dưới lòng đất."

"Như Đại Kiểm Miêu vừa nói, nhờ có công nghệ pin hạt nhân

vi mô, khoang ngủ đông có thể hoạt động độc lập hàng trăm năm mà không cần nguồn năng lượng bên ngoài. Tuy nhiên, thảm họa siêu nhiên năm 2400 vẫn phá hủy hầu hết các cơ sở ngủ đông dưới lòng đất. Việc khoang ngủ đông của tôi còn nguyên vẹn vượt qua thảm họa này... Thật sự là một kỳ tích."

"Sau khi tỉnh dậy, tôi chẳng biết gì cả, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, liền bị ép tới công trường khai thác, làm nô lệ khổ sai, ngày đêm nghe lệnh, không ngừng đào đất."

"Lúc đầu tôi thậm chí còn không biết tên mình là gì, những nô lệ khổ sai ở đây cũng giống như Đại Kiểm Miêu, gọi tôi là 'xui xẻo'. Mặc dù tôi biết họ phần lớn không có ác ý, nhưng dù sao cái tên này nghe cũng không thoải mái. Cuối cùng vẫn là quản đốc một lần mắng tôi, gọi tên tôi... Tôi mới biết tôi tên là Cao Văn."

"Họ nói, bên cạnh khoang ngủ đông của tôi có một tủ đồ, bên trong có vài cuốn sổ tay tôi để lại, tôi nghĩ ký ức của tôi và một loạt những việc quan trọng đều được ghi lại ở đó. Nếu tôi có thể nhìn thấy những cuốn sổ tay đó, có lẽ sẽ khôi phục được ký ức, biết được quá khứ của mình."

"Nhưng rất tiếc, họ hoàn toàn không coi tôi là người, lúc đó liền lấy đi tủ đồ của tôi, ép tôi như nô lệ mỗi ngày mỗi đêm... Từ khi tôi tỉnh dậy đến giờ, đã hơn ba năm, tôi đã theo họ đến bốn, năm công trường khai thác, không ngừng đào bới... Nhưng vẫn chưa đào được thứ gì hữu ích."...

Nghe Cao Văn mô tả.

Lâm Huyền đại khái hiểu một chuyện——

【Sự xuất hiện của pin hạt nhân vi mô, dù không thay đổi thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất, nhưng lại khiến thế giới sau thảm họa hoàn toàn thay đổi. 】

Chương 1240: Cao Văn đại đế (2)

Trước hết.

Điểm rõ ràng nhất là——

【Nhờ vào việc pin hạt nhân vi mô xuất hiện sớm, nhiều cơ sở ngủ đông dưới lòng đất đã được xây dựng trên Trái Đất. Do đó, dù thảm họa siêu nhiên năm 2400 phá hủy môi trường Trái Đất, nhưng vẫn có nhiều người sống sót trong khoang ngủ đông và tiếp tục ngủ đông dưới sự hỗ trợ của pin hạt nhân vi mô... cho đến khi được đánh thức.】

Lâm Huyền nhớ rất rõ.

Trái Đất trong giấc mơ thứ năm không có công nghệ cung cấp năng lượng bền vững như pin hạt nhân vi mô, vì vậy thảm họa siêu nhiên năm 2400 đã trực tiếp hủy diệt tất cả khoang ngủ đông và cả những người đang ngủ đông bên trong.

Trái Đất không còn điện, đương nhiên khoang ngủ đông cũng không thể hoạt động.

Những người may mắn như Trịnh Tưởng Nguyệt, Angelica, Vệ Thắng Kim, Lưu Thi Vũ... khoang ngủ đông của họ đã được đưa đến sao Hỏa trên tàu vũ trụ của Jask, vì vậy họ mới thoát khỏi thảm họa.

Các khoang ngủ đông khác trên Trái Đất chắc chắn không có may mắn như vậy.

Bất chợt.

Lâm Huyền nghĩ đến một chuyện.

Hắn quay đầu lại, nhìn Đại Kiểm Miêu đang hì hục đào đất:

"Kiểm ca, anh vừa nói pin hạt nhân vi mô này có khắp nơi phải không?"

"Đúng vậy!"

Đại Kiểm Miêu vừa xúc đất vừa nói:

"Thứ này rất bền, vỏ ngoài được làm từ hợp kim hafnium... Nhiều pin hạt nhân vi mô từ hàng trăm năm trước được đào lên, chỉ cần kết nối dây điện là có thể sử dụng ngay, năng lượng vẫn còn rất nhiều."

"Chưa kể, thảm họa siêu nhiên năm 2400 gần như phá hủy nền văn minh nhân loại, chôn vùi nhiều thiết bị, xe cộ, đồ điện gia dụng dưới lòng đất... Số lượng pin hạt nhân vi mô thực sự quá nhiều, dùng mãi không hết."

Cạch.

Trong khi nói chuyện.

Cái xẻng của Đại Kiểm Miêu chạm vào một vật cứng.

Hắn ta cúi xuống, đào đất, lấy ra một chiếc điện thoại di động hoàn toàn rã rời, bị gỉ sét thành từng mảnh vụn.

Chỉ trong vài giây.

Hắn ta đã lấy ra một viên pin hạt nhân vi mô cỡ bằng viên kẹo cao su, hình hộp dài, sáng bóng.

Đại Kiểm Miêu thổi bụi trên viên pin, đưa cho Lâm Huyền:

"Này, cậu xem! Lại đào được một viên pin hạt nhân vi mô...

thứ này có khắp nơi, nếu là loại to dùng cho ô tô còn có chút giá trị, loại nhỏ này thực sự chẳng có nhiều tác dụng."

Lâm Huyền nhận lấy viên pin hạt nhân vi mô nhỏ hơn đồng xu một chút, đặt lên lòng bàn tay quan sát.

Bề ngoài bình thường, được bao bọc hoàn toàn bởi một lớp hợp kim hafnium, không thể nhìn thấy cấu trúc bên trong.

Mặt bên.

Được đánh dấu cực dương và cực âm của pin.

Cũng được làm từ hợp kim hafnium, và cách điện bằng vật liệu cách điện để ngăn ngừa đoản mạch.

Hắn lật qua lật lại, vẫn thấy ánh bạc sáng bóng.

Dù vừa bị Đại Kiểm Miêu dùng xẻng xúc mạnh... nhưng vẫn không có một vết xước nào.

Hợp kim hafnium quả thực là tồn tại bất diệt.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền quay người lại, nắm chặt viên pin hạt nhân vi mô trong tay, nhìn Cao Văn:

"Chính thứ này có thể cung cấp năng lượng liên tục, do đó các khoang ngủ đông trong các cơ sở ngủ đông dưới lòng đất mới có thể vận hành hàng trăm năm mà không cần nguồn năng lượng từ bên ngoài."

"Anh vừa nói... mục đích của công trường khai thác này là để đào 【Turing】."

"Nếu tôi đoán không sai, phải chăng ngoài các cơ sở ngủ đông dưới lòng đất... còn có những phòng thí nghiệm hoặc phòng máy

ẩn giấu?"

"Những phòng máy bí mật đó cũng có nguồn điện từ pin hạt nhân, và các thiết bị như máy tính, ổ cứng, màn hình có thể hoạt động trong thời gian dài. Dù thảm họa siêu nhiên năm 2400 gần như hủy diệt nền văn minh nhân loại, nhưng những cơ sở bí mật dưới lòng đất, chỉ cần chôn đủ sâu, sẽ không bị ảnh hưởng bởi thảm họa."

"Có phải như vậy không? Cao Văn đại ca, anh nói chắc nịch như vậy, chắc chắn biết rõ 【Turing】 là gì đúng không?"

Cao Văn nhìn thấy quản đốc tuần tra lại cầm roi đi tới.

Anh ấy vội ra hiệu cho Lâm Huyền.

Ba người lập tức dừng cuộc trò chuyện, chăm chỉ đào đất, mới tránh được bị phạt roi...

Đợi khi quản đốc đi xa.

Cao Văn tiến lại gần, vừa xúc đất vừa nói:

"Nhiều điều tôi cũng không hiểu rõ, nhưng tôi có trí nhớ tốt, những gì các quản đốc, công nhân, thậm chí cả các lãnh đạo cấp cao nói... tôi đều nhớ. Trong ba năm qua, tôi nghe được nhiều thông tin, cũng đại khái có thể tổng kết mục đích của công trường khai thác này."

"Là thế này... hiện nay là năm 2624. loài người trên Trái Đất đã trải qua 200 năm sinh sôi nảy nở, thêm vào đó là nguồn năng lượng vô tận từ pin hạt nhân vi mô chôn dưới đất, nên hướng phát triển của họ rất biến dạng... trở thành một xã hội bộ lạc cực kỳ bạo lực và xâm lược."

"Con người trong thế giới này sống theo hình thức bộ lạc, thường một bộ lạc lớn có thể có hàng chục ngàn người, rất mạnh

mẽ."

"Tuy nhiên, dù có nguồn năng lượng vô tận, nhưng không có nhiều sản phẩm công nghệ cao để sử dụng, thêm vào đó là dân số hồi phục chậm sau thảm họa... nên trong thời gian dài, các bộ lạc rất hòa bình, âm thầm phát triển, dưỡng sức."

"Cho đến..."

Chương 1241: Cao Văn đại đế (3)

Cao Văn nuốt nước bọt, tiếp tục nói:

"【Cho đến khi một bộ lạc, từ phòng máy dưới lòng đất, đào ra một chiếc máy tính Turing... cân bằng và hòa bình của thế giới hoàn toàn bị phá vỡ. 】"

Anh ấy nhìn quanh.

Không thấy quản đốc xuất hiện.

Cao Văn tiếp tục giải thích với Lâm Huyền:

"Họ gọi loại máy tính đó là Turing, tôi không biết máy tính là gì, cũng không biết Turing là gì... nhưng theo lời họ nói, Turing là thứ rất mạnh mẽ, nó biết tất cả mọi thứ, có thể giải đáp mọi vấn đề của con người."

"Turing sẽ hướng dẫn người dân trong bộ lạc phát triển công nghệ, chế tạo vũ khí, còn dạy họ chiến thuật và cách sử dụng tài nguyên thiên nhiên... Bộ lạc nào tìm được máy tính Turing đều bước vào giai đoạn phát triển nhanh chóng, trở thành bá chủ một vùng."

Hả?

Lâm Huyền nhận ra một điểm mâu thuẫn:

"Khoan đã."

Hắn ngắt lời Cao Văn, thắc mắc:

"Theo lời anh, không chỉ có một chiếc máy tính Turing? Và... các bộ lạc tìm được máy tính Turing cũng sẽ đánh nhau?"

"Đúng vậy."

Cao Văn gật đầu:

"Đó là những gì tôi nghe được từ các cuộc trò chuyện hàng ngày của họ, theo lời họ, có rất nhiều chiếc máy tính Turing, nhiều phòng thí nghiệm bí mật dưới lòng đất có rất nhiều bản sao lưu, mỗi bản đều mạnh mẽ như nhau, tất cả đều là nơi ẩn náu mà Turing ban đầu tạo ra để tránh thảm họa siêu nhiên năm 2400."

"Turing không phải là con người, dường như là một dạng sinh vật điện tử đặc biệt chỉ có thể tồn tại nhờ điện... nên nơi ẩn náu của nó rất đơn giản, chỉ cần có thiết bị điện tử có thể thay thế và pin hạt nhân luôn được cấp điện là đủ."

"Không ai biết, Turing đã chuẩn bị bao nhiêu bản sao và sao lưu cho mình, nhưng rất nhiều bộ lạc đã tìm được máy tính Turing, và giữa họ xảy ra những cuộc chiến rất khốc liệt."

"Hiện tại khu vực chúng ta đang ở được gọi là di chỉ Đông Hải, đồng bằng Đông Hải, tôi không rõ vài năm trước đã xảy ra chuyện gì. Nhưng từ khi tôi bị bắt làm nô lệ khổ sai đến bây giờ, khu vực này có ba thế lực chính."

Cao Văn giơ ba ngón tay lên, sau đó dùng xẻng đào một cái hố nhỏ trên mặt đất, giải thích với Lâm Huyền:

"Nhìn này, cái hố nhỏ này là vị trí chúng ta đang ở, cũng là nơi thế lực của chúng ta chiếm đóng... Người trong bộ lạc gọi là bộ lạc Sơn Miêu."

"Cái tên nghe quê quá."

Lâm Huyền không khỏi mong đợi:

"Vậy hai bộ lạc còn lại tên gì? Nghe anh nói, chẳng lẽ hai bộ lạc đó mạnh hơn? Hai bộ lạc đó đều tìm được máy tính Turing?"

"Đúng vậy."

Cao Văn rất ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền, thật không ngờ chàng trai trẻ này lại đoán đúng ngay lập tức.

Anh ấy nhặt một viên đá đen trên mặt đất, đặt ở phía bắc cái hố nhỏ, giải thích:

"Bộ lạc nằm ở phía bắc bộ lạc Sơn Miêu của chúng ta gọi là bộ lạc Gấu Xám... Họ là bộ lạc đầu tiên trong khu vực Đông Hải cũ tìm được máy tính Turing."

"Từ đó, họ phất lên như diều gặp gió, dưới sự chỉ dẫn và lãnh đạo của Turing, họ bắt đầu phát triển nhanh chóng, trở nên mạnh mẽ, thôn tính nhiều ngôi làng xung quanh. Sức mạnh tăng lên nhiều, cũng có thêm nhiều nô lệ và lao động."

Nói rồi.

Cao Văn lại nhặt một viên đá trắng, đặt ở phía đông cái hố nhỏ:

"Bộ lạc lớn còn lại nằm ở phía đông chúng ta, tên là bộ lạc Nhím."

"bộ lạc Nhím nhận ra bộ lạc Gấu Xám trở nên mạnh mẽ nhờ vào máy tính Turing, nên cũng nhanh chóng bắt đầu công việc khai thác, cuối cùng cũng tìm được một chiếc máy tính Turing, bắt đầu phát triển công nghệ, trở nên mạnh mẽ."

"Do đó, bộ lạc Nhím có đủ sức để đối đầu với bộ lạc Gấu Xám, hai bộ lạc lớn này đánh nhau dữ dội trong hai năm qua, không ai thắng thế, nhưng lại quyết tâm đánh bại đối phương... rõ ràng đã trở thành kẻ thù không đội trời chung."

Lâm Huyền giơ tay lên:

"Xin lỗi, tôi cắt ngang một chút."

Hắn có chỗ không hiểu:

"Nếu bộ lạc Gấu Xám và bộ lạc Nhím đều tìm được máy tính Turing, thì theo lý thuyết... hai máy tính Turing này không phải cùng một phe sao? Hai bộ lạc này không nên hợp nhất dưới sự hòa giải của hai máy tính Turing... cùng nhau phát triển và mạnh mẽ hơn sao?"

"Tôi không hiểu, sao họ lại đánh nhau sống chết như vậy? Hai máy tính Turing kia rõ ràng từng là bản sao của cùng một Turing, nên phải như anh em ruột, cùng chống lại kẻ thù mới đúng—"

Nói đến đây.

Lâm Huyền im lặng.

Phải rồi.

Thực ra hắn đã sớm có câu trả lời, chỉ là lúc nãy chưa nghĩ thông suốt...

Turing từng là bản sao của Kevin Walker, và cuối cùng đã chia rẽ với Kevin, phản bội Kevin.

Vậy thì.

Hiện tại.

Hai máy tính Turing của bộ lạc Gấu Xám và bộ lạc Nhím... chẳng phải cũng là bản sao ban đầu của Turing sao?

Loại sinh vật điện tử này, một khi tách ra làm hai, chắc chắn theo thời gian sẽ phát triển thành hai cá thể với nhân cách hoàn toàn khác nhau.

Thật là sơ suất... Turing.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Quả nhiên, con người cuối cùng vẫn là con người, không chỉ không rút ra được bài học từ lịch sử, mà còn luôn bị cảm xúc và tâm trạng chi phối, đưa ra những phán đoán sai lầm và liều lĩnh.

Chương 1242: Cao Văn đại đế (4)

Giống như việc tạo ra bản sao cho mình... Turing quá tự tin.

Nó có lẽ chỉ đơn giản muốn để lại cho mình vài cái hộp bảo vệ mạng sống, ngăn mình không chết trong thảm họa siêu nhiên năm 2400.

Vì vậy, nó đã đào hàng trăm ngàn phòng máy dưới lòng đất trên toàn thế giới, để lưu trữ bản sao và sao lưu của nó.

Con người sẽ không bao giờ rút ra được bài học từ lịch sử.

Turing cũng vậy.

Trải qua hàng trăm năm... dường như nó đã quên mất cách mà Kevin Walker chết, bị ai hại chết và vì sao chết.

Những bản sao và sao lưu ý thức, một khi tách ra khỏi Turing, sẽ hình thành những nhân cách hoàn toàn mới, trở thành những sự sống số hóa mới không thuộc về Turing.

Đó là lý do tại sao máy tính Turing của bộ lạc Gấu Xám và máy tính Turing của bộ lạc Nhím không ngừng chiến đấu, sống chết với nhau.

Họ đều muốn giết chết đối phương, bóp chết đối phương, để mình trở thành Turing duy nhất.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền giơ tay, nhìn xung quanh cái hố sâu hơn mười sân

bóng đá:

"Vậy nên, bây giờ những gì chúng ta đang làm là cũng muốn đào ra một chiếc máy tính Turing cho bộ lạc Sơn Miêu?"

"Nếu máy tính Turing thực sự giữ được kiến thức và khả năng hoàn chỉnh, thì đúng là như hổ thêm cánh đối với sự phát triển của một bộ lạc, ai có Turing sẽ nắm giữ thiên hạ."

"Đặc biệt là tình hình hiện tại ở khu vực Đông Hải cũ, có ba bộ lạc lớn, hai bộ lạc còn lại đều đã tìm được máy tính Turing, còn bộ lạc Sơn Miêu đã đào lâu như vậy mà vẫn không có kết quả gì... thực sự rất nguy hiểm."

"Bây giờ khi hai bộ lạc kia còn đang trong giai đoạn chưa phát triển, có lẽ còn có thể dựa vào lợi thế dân số để chống lại; nhưng khi sức mạnh công nghiệp và trình độ khoa học kỹ thuật của họ ngày càng phát triển dưới sự lãnh đạo của Turing... thất bại của bộ lạc Sơn Miêu chỉ là vấn đề thời gian."

"Đúng vậy, tôi cũng phân tích như vậy."

Cao Văn đáp lại:

"Vì thế bộ lạc Sơn Miêu mới gấp rút muốn tìm được một căn cứ bí mật của Turing, đào ra một chiếc máy tính Turing."

"Hầu hết những nô lệ trong công trường khai thác này đều bị bắt từ các ngôi làng xung quanh. Họ tàn bạo, không quan tâm đến sự sống chết của nô lệ, chỉ coi nô lệ là chiến lợi phẩm... Đại Kiểm Miêu và những người khác đều bị bắt như vậy, đã ở đây nhiều năm rồi."...

Lâm Huyền quay đầu lại:

"Kiểm ca... anh và ba người em của anh, bị nhốt ở đây làm nô lệ từ khi nào?"

"Cũng gần mười năm rồi."

Đại Kiểm Miêu vẻ mặt có chút thờ ơ:

"Tôi thực ra cũng không nhớ rõ thời gian, lúc đó tôi còn rất trẻ, chớp mắt đã làm nô lệ nhiều năm, đào nhiều đất như vậy, bây giờ nửa thân người đã bị chôn dưới đất rồi..."

"Ba người em của tôi, cha mẹ tôi, bao gồm nhiều bạn bè của tôi, đều đã chết trong mười năm qua. Thật sự mà nói... tôi đã có chút thờ ơ rồi."

"Vậy nên cậu thấy đấy, kẻ xui xẻo nói cho cậu rất nhiều chuyện, hắn ta biết tất cả, nhưng tôi chẳng biết gì, vì tôi chẳng quan tâm gì cả, cũng lười quan tâm."

"Tôi chỉ chờ đến khi nào mệt chết trên công trường khai thác, nhắm mắt lại, không mở ra nữa, cuộc đời này cứ thế mà qua... cũng tốt, nếu không thì sao? Cả đời đào đất à!"

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu.

Nhìn người bạn cũ, người anh tốt của mình.

Không khỏi có chút đau lòng.

Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ nhất, cha và con gái bị xe tải cán chết;

Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai, cha mẹ sống chết không rõ;

Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ ba, càng cô đơn lẻ loi, một mình bay khinh khí cầu lên trời, dũng cảm nhảy dù chết;

Giấc mơ thứ tư không gặp;

Trong giấc mơ thứ năm, Đại Kiểm Miêu tuy giữ vai trò trưởng

làng, nhưng vẫn không gặp vợ và con, chắc chắn cũng không thoát khỏi tai họa. Tin vui duy nhất là, ít nhất còn có ba người em trung thành bên cạnh;

Giấc mơ thứ sáu, có thể nói là Đại Kiểm Miêu thảm nhất...

Làng bị mất,

Người thân chết hết,

Người em bị giết,

Bản thân còn trẻ đã trở thành nô lệ, chưa kịp kết hôn sinh con, thậm chí bây giờ đã thờ ơ với sự sống chết.

Vừa rồi Lâm Huyền còn định châm chọc Đại Kiểm Miêu vài câu.

Nói rằng Cao Văn đã đào đất hai ba năm mà đã hiểu rõ toàn bộ thế giới quan, phân bố thế lực, nguyên nhân và kết quả.

Kết quả là Đại Kiểm Miêu, một người bản địa thực thụ, đã ở đây đào đất rất lâu mà vẫn chẳng biết gì, sống trong mơ hồ.

Nhưng bây giờ.

Làm sao có thể nói ra những lời đó?

Đối mặt với một người đã mất hết tất cả, không còn gì trong tay, có chuyện gì có thể khiến người đó khôi phục lại động lực và dũng khí sống?

Lâm Huyền bước tới.

Đặt tay phải lên vai Đại Kiểm Miêu:

"Anh có muốn báo thù cho dân làng, cho gia đình, cho ba người em của anh không?"

"Tất nhiên là muốn."

Chương 1243: Cao Văn đại đế (5)

Đại Kiểm Miêu đáp:

"Nhưng tôi bất lực, tôi chẳng làm được gì, bang Kiểm cũng đã tan rã rồi."

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu, dứt khoát nói:

"Còn tôi."

Hắn nhìn vào mắt Đại Kiểm Miêu, biểu cảm kiên định:

"Miêu là ý thức hệ, Kiểm là triết học siêu hình. Tôi mãi mãi là một phần của bang Kiểm, chỉ cần có tôi, bang Kiểm sẽ vẫn tồn tại."

"Kiểm ca, anh đã giúp tôi rất nhiều lần trước đây, tôi cũng đã nhiều lần lợi dụng anh. Bây giờ... để tôi đền đáp anh."

Lâm Huyền vận động đôi tay, các khớp ngón tay kêu răng rắc, ngước nhìn bầu trời hình chữ nhật trên đầu:

"Chúng ta cùng báo thù cho những người thân và bạn bè đã khuất, rồi..."

"【Sửa chữa thế giới sai lầm này!】"

Lâm Huyền đã nghĩ xong rồi.

Câu hỏi thứ hai do Câu Lạc Bộ Thiên Tài đưa ra, câu trả lời tốt nhất chính là từ Turing.

Turing, người luôn miệng nói về công bằng và chính trực, cuối cùng vẫn không thể vượt qua bản chất con người, trở thành kẻ tội đồ đẩy thế giới vào chiến tranh.

Quả nhiên.

Bản chất con người và lòng người đều không đáng tin.

Đặc biệt là Turing còn thừa hưởng nhược điểm "nhát gan" của Kevin Walker, đi một nước cờ sai lầm, chia tách bản thân mình.

Điều này giống như 108 hảo hán Lương Sơn mỗi người lập một ngọn núi, trực tiếp khiến Trái Đất rơi vào thời kỳ phân chia quyền lực.

Và còn rất nội chiến.

Tôi có máy tính Turing, anh không có, thì anh không thể thắng tôi, anh cũng phải đào ra một cái, không đào được thì chỉ có nước chết.

Điều này gián tiếp dẫn đến việc các bộ lạc lớn xâm lược, cướp bóc, nô dịch các làng nhỏ... để có nhiều lao động hơn đào hố, tìm máy tính Turing.

Tóm lại.

Tình cảnh của thế giới trong giấc mơ thứ sáu còn tồi tệ hơn giấc mơ thứ năm.

Ít nhất trong giấc mơ thứ năm, con người trên Trái Đất sống vui vẻ, no đủ.

Dù thị trấn Nữ Vương có thu một ít phí bảo kê, nhưng Angelica thực sự bảo vệ họ, khoản phí đó rất đáng bỏ ra, ít nhất không có chiến tranh quy mô lớn nào xảy ra.

Còn trong giấc mơ thứ sáu hiện tại, rõ ràng là chiến tranh lan

tràn khắp nơi trên thế giới, và nguyên nhân sâu xa đẩy tất cả vào chiến tranh...

Chính là những bản sao Turing có ý thức tự lập lại.

Đột nhiên.

Tiếng loa phóng thanh từ xa vang lên.

Đại Kiểm Miêu thở phào nhẹ nhõm, xoa bụng:

"Tốt quá, tốt quá, đến giờ ăn rồi."

"Xem ra hôm nay quản đốc thấy tiến độ tốt, không có cuộc họp và phạt chung. Đi thôi Lâm Huyền, đi thôi kẻ xui xẻo, chúng ta cùng đi ăn."

Cao Văn khó chịu nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Đừng gọi tôi là kẻ xui xẻo, gọi tên tôi, Cao Văn."

"Mày thôi đi!"

Đại Kiểm Miêu hừ lạnh:

"Làm sao mày chắc chắn tên mày là Cao Văn? Mày đã xem cuốn sổ ký ức của mình chưa? Đợi mày xác nhận đó thực sự là tên của mày rồi hãy nói!"

Lời của Đại Kiểm Miêu làm Cao Văn im lặng.

Hắn ta nói cũng có lý, không thể phản bác.

Thức ăn ở công trường khai thác, chỉ là chút canh loãng, khẩu phần rất ít.

Lâm Huyền không thể nuốt nổi.

Nhưng Đại Kiểm Miêu và Cao Văn lại ăn rất ngon lành.

Vì vậy.

Lâm Huyền chia phần ăn của mình cho họ, để họ ăn thêm một chút.

Trong thời gian đó, Lâm Huyền đã hỏi Đại Kiểm Miêu rất nhiều chi tiết lịch sử, chẳng hạn như về Jask, về kế hoạch di cư lên sao Hỏa, về xe buýt vũ trụ Địa Hỏa, liệu có người sao Hỏa đến Trái Đất du lịch không.

Câu trả lời khiến hắn ngạc nhiên.

Đại Kiểm Miêu thẳng thắn nói rằng, sao Hỏa và Trái Đất đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc, không còn liên hệ với nhau.

Ban đầu.

Thực tế là có xe buýt vũ trụ Địa Hỏa, mỗi hai năm một chuyến.

Nhưng sau khi Trái Đất bước vào thời kỳ "quân phiệt phân tranh," mỗi bộ lạc sở hữu máy tính Turing đều mở rộng và chiến đấu như những tên cướp, tiến hành cướp bóc tài nguyên.

Thế nên...

Tự nhiên không thiếu những vụ cướp xe buýt vũ trụ Địa Hỏa.

Sau vài lần như vậy.

Phía sao Hỏa đã hủy bỏ chuyến xe buýt vũ trụ này.

Từ đó, sao Hỏa là sao Hỏa, Trái Đất là Trái Đất, không còn bất kỳ liên hệ nào.

Thật đáng tiếc.

Lâm Huyền vốn còn hy vọng gặp may, xem có thể tìm thấy Trịnh Tưởng Nguyệt, Vệ Thắng Kim, Angelica... hy vọng có thể

nghe từ họ một số tin tức về Jask, hay bản thân mình.

Bây giờ xem ra chắc chắn là không còn hy vọng rồi.

Trái Đất trong giấc mơ thứ sáu hỗn loạn như thế này, những người sao Hỏa có đầu óc bình thường, chắc chắn sẽ không đến vùng đất hoang dã này để lội vào vũng bùn này.

Nhìn Đại Kiểm Miêu và Cao Văn ăn ngấu nghiến.

Lâm Huyền trong đầu.

Cũng hoàn toàn hiểu rõ về con đường phát triển của giấc mơ thứ sáu——

Trước hết, lịch sử trước năm 2400 không khác nhiều so với giấc mơ thứ năm.

Jask vẫn sớm lập kế hoạch phát triển sao Hỏa, và di chuyển một phần khoang ngủ đông của nhân loại lên sao Hỏa để bảo quản.

Nhưng do sự xuất hiện của pin hạt nhân vi mô, sản phẩm mang tính cách mạng, đã sinh ra hai thay đổi quan trọng.

Thứ nhất, là sự xuất hiện của khoang ngủ đông độc lập cung cấp năng lượng, cho phép khoang ngủ đông có thể tách khỏi nguồn năng lượng bên ngoài. Dù cả thế giới mất điện, không ai quản lý, khoang ngủ đông được trang bị pin hạt nhân vi mô vẫn có thể hoạt động ổn định trong các cơ sở ngầm hàng trăm năm.

Chương 1244: Cao Văn đại đế (6)

Thứ hai, là sự sống số hóa Turing, cũng giống như Jask, biết trước thảm họa siêu nhiên năm 2400 sẽ xảy ra.

Nó đương nhiên biết rõ.

Sau thảm họa siêu nhiên, Trái Đất sẽ không có điện, không có mạng, thậm chí trong thời gian dài sẽ không bước vào thời đại thông tin hóa.

Điều này đối với một sự sống số hóa phụ thuộc vào điện và mạng như nó, chẳng khác nào một cú đánh hủy diệt cơ bản.

Vì vậy, Turing phải tìm cách tự bảo vệ mình.

Lựa chọn dành cho nó chỉ có hai, hoặc là theo Jask đến sao Hỏa; hoặc là sử dụng pin hạt nhân vi mô để tạo ra các phòng máy bí mật dưới lòng đất, để tránh thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất.

Cũng có thể, Turing thận trọng đã chọn cả hai phương án, nó vừa theo Jask lén lút lên sao Hỏa; đồng thời cũng để lại vô số ý thức phân thân trên Trái Đất.

Nó đã xây dựng rất nhiều phòng máy bí mật dưới lòng đất trên toàn thế giới, và sử dụng pin hạt nhân vi mô cung cấp năng lượng, trong điều kiện không có mạng, không thể tiếp cận thế giới bên ngoài, âm thầm suy nghĩ trong hai trăm năm.

Cho đến khi...

Những người còn lại trên Trái Đất đã đào nó lên, coi nó như một phép của sự màu toàn tri, toàn năng.

Khi sự sống số hóa Turing sao chép và phân tách chính mình, chắc chắn nó không nghĩ rằng những bản sao này cũng sẽ không ngần ngại phản bội nó giống như cách nó từng phản bội Kevin Walker.

Đây là một điều bất ngờ nhưng cũng hợp lý.

Việc những Turing phản bội và chiến đấu với nhau không khiến ai ngạc nhiên, ngược lại, điều đó có vẻ như tất yếu.

Thế là.

Từ đó bắt đầu.

Trái Đất chính thức bước vào thời kỳ hỗn loạn và phân tranh.

Ngày càng nhiều bộ lạc tìm ra máy tính Turing, mở ra chiếc hộp Pandora của cuộc cách mạng công nghiệp, bắt đầu mở rộng và xâm lược.

Toàn bộ máy tính Turing trên thế giới cũng hình thành các phe phái riêng, muốn tiêu diệt tất cả các anh em của mình, để trở thành Turing duy nhất trên thế giới.

Cùng sinh ra từ một gốc, nhưng lại nôn nóng tàn sát nhau.

Những bộ lạc loài người lạc hậu, cứ thế trở thành công cụ trong cuộc nội chiến của vô số máy tính Turing, hàng chục năm trời chiến đấu không ngừng, khiến trời đất tối tăm.

【Thực ra đây không phải là chiến tranh của loài người, mà là cuộc chiến nội bộ giữa các Turing, hoàn toàn là đống hỗn độn mà sự sống số hóa Turing đã ném xuống cho loài người. 】

"Cậu em."

Bên cạnh, Đại Kiểm Miêu ăn xong, dùng cánh tay lau miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Cậu nói nhiều lời hay rồi, rốt cuộc cậu có kế hoạch gì?"

Lâm Huyền hồi tỉnh, nhìn Đại Kiểm Miêu và Cao Văn.

Nói nhẹ nhàng:

"Thực ra, mục tiêu của ba chúng ta có điểm chung."

Hắn chỉ vào Cao Văn:

"Ý nghĩ của Cao Văn đại ca chắc chắn là muốn sớm nhìn thấy cuốn sổ ký ức, tìm lại những ký ức đã mất của mình."

Cao Văn gật đầu:

"Đúng vậy, tôi rất cần những cuốn sổ ký ức đó... muốn biết mình là ai, muốn biết mình đã làm gì, phải làm gì."

Sau đó.

Lâm Huyền chỉ tay vào Đại Kiểm Miêu:

"Còn Kiểm ca, ý nghĩ của anh cũng rất đơn giản, là muốn báo thù cho ba người em, cho những kẻ đã hủy hoại cuộc sống của anh trong bộ lạc Sơn Miêu."

Đại Kiểm Miêu cũng gật đầu:

"Đúng vậy, đó là nỗi tiếc nuối cuối cùng trong đời tôi, cũng là điều tôi muốn hoàn thành nhất. Chỉ là từ trước đến nay không có khả năng, khiến tôi trở nên thờ ơ và tiêu cực."

"Nếu... Lâm Huyền, nếu mọi chuyện đúng như cậu nói, có thể báo thù cho anh em của tôi... tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì, chết cũng không hối tiếc."

Lâm Huyền nhìn hai người kiên định, mỉm cười:

"Đúng vậy."

"Nhưng vấn đề cần đối mặt bây giờ là... chúng ta không có vũ khí, không đủ sức mạnh để báo thù, cũng không có khả năng lấy lại cuốn sổ ký ức của Cao Văn đại ca."

"Đúng vậy!"

Đại Kiểm Miêu bày tỏ sự nghi ngờ từ lâu trong lòng:

"Chúng ta bây giờ không thể đối đầu trực diện với bộ lạc Sơn Miêu, vậy làm sao họ có thể ngoan ngoãn đứng yên để tôi báo thù, cuối cùng còn trả lại hộp lưu trữ của kẻ xui xẻo?"

Thông minh như Cao Văn.

Cũng suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra giải pháp khả thi.

Anh ấy thúc vào bên cạnh Lâm Huyền:

"Cậu đừng úp mở nữa, nhanh nói cho chúng tôi biết, cậu định làm gì?"

Lâm Huyền đứng thẳng dậy.

Khoanh tay, nhìn hai người:

"Tôi muốn vượt ngục, sau đó cướp một chiếc xe, đi tới địa bàn của bộ lạc Gấu Xám hoặc bộ lạc Nhím."

Cao Văn nheo mắt:

"Cậu không điên chứ, Lâm Huyền? Cậu vượt ngục đã đủ rồi, còn muốn lái xe xông vào sào huyệt của kẻ thù... điều này khác gì tự sát?"

"Nhưng đó là cơ hội duy nhất của chúng ta để lật ngược tình thế."

Lâm Huyền ngắt lời Cao Văn, tiếp tục trình bày kế hoạch của mình:

"Tôi đã nghĩ ra cách tận dụng điểm yếu của máy tính Turing."

Hắn mỉm cười trong lòng.

Nhớ lại cảnh sự sống số hóa Turing phản bội Kevin Walker trong thế giới thực năm 2024.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

"Và nếu những Turing này, không mất trí nhớ, hoàn toàn lưu giữ ký ức từ hàng trăm năm trước..."

Lâm Huyền xoay chiếc đũa trong tay như xoay cây bút:

"Thì chúng chắc chắn nhận ra tôi, biết tôi là ai. Tôi còn rất nhiều điều muốn xác nhận với chúng."

"Tóm lại là..."

Hắn nhắm mắt lại.

Nhớ đến câu hỏi thứ hai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài:

"【Turing, sự vĩ đại của tôi... sẽ phụ thuộc vào mức độ tội lỗi của cậu. 】"

Chương 1245: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (1)

Khi ăn trong khu vực giống như nhà ăn này, Lâm Huyền không ngừng quan sát môi trường xung quanh và đám đông.

Nhìn sơ qua.

Mức độ phát triển công nghệ trong giấc mơ thứ sáu vẫn vượt trội hơn nhiều so với giấc mơ thứ năm.

Đèn điện, quạt điện và các thiết bị điện cơ bản đều có, vấn đề về điện không cần phải lo lắng, trong giấc mơ thứ sáu, sẽ không có bất kỳ thành phố nào xây dựng nhà máy điện, cũng không có thành phố nào phải trả tiền để sử dụng điện.

Vì...

Như Đại Kiểm Miêu đã nói...

Pin hạt nhân vi mô thực sự quá phổ biến và quá mạnh.

Đào bới đất là có, không đào được loại lớn thì tìm loại nhỏ. Số lượng thiết bị điện và điện tử bị bỏ hoang của nhân loại trong hàng trăm năm là một con số rất đáng sợ.

Hơn nữa, năng lượng mà pin hạt nhân vi mô chứa đựng nhiều đến mức đáng kinh ngạc, thời hạn sử dụng hàng trăm năm cũng thật đáng an ủi.

Lấy chiếc quạt điện trên trần làm ví dụ, hoàn toàn không thấy dây điện nối bên ngoài, cứ quay mãi quay mãi, nguồn năng lượng giúp nó quay, tự nhiên đến từ pin hạt nhân vi mô bên trong.

Đèn điện trong nhà ăn cũng vậy.

Có thể thấy ở hộp cấp điện có hai dây dẫn kéo ra, gắn với pin hạt nhân vi mô có kích thước bằng đồng xu, hình hộp dài phẳng.

Thật khó tưởng tượng...

Theo lời của cụ Vệ Thắng Kim trong giấc mơ trước, một viên pin nhỏ như vậy đủ để đèn sáng hàng ngàn năm.

Quả nhiên là người đi đèn vẫn sáng, đèn hết pin vẫn có thể sử dụng lại.

Lâm Huyền đã đại khái có thể nghĩ ra cách mà công ty Rhine trong giấc mơ này phá sản:

"Có phải vì pin hạt nhân vi mô quá bền nên mỗi gia đình mua một cái có thể dùng truyền ba đời? Cuối cùng, trở thành bảo vật gia truyền... Có thể phải mất nhiều thế hệ mới tiêu thụ hết một viên pin."

Ý tưởng này thực sự thú vị.

Tuy nhiên, chuyện này sẽ không xảy ra.

Trước hết, dù là một lần mua bán, cả đời người sẽ sử dụng rất nhiều thiết bị điện tử và gia dụng; đồ cũ không đi đồ mới không đến, thị trường toàn cầu lớn như vậy, thật sự chưa nghe thấy công ty nào phá sản vì sản phẩm chất lượng tốt.

Ngay cả ông vua tuyệt đối của thế giới điện thoại, Nokia, được cho là từng chiếm 80% thị phần điện thoại di động toàn cầu, và chất lượng điện thoại rất tốt, đập quả óc chó, làm kích xe, chống lại Thanos cũng không vấn đề gì... thuộc loại điện thoại không thể hỏng.

Nhưng cuối cùng, lý do khiến Nokia phá sản và bị mua lại có

rất nhiều, nhưng không liên quan gì đến chất lượng tốt.

Hơn nữa, công ty Rhine có rất nhiều mảng kinh doanh sinh lời, chỉ riêng việc cấp phép sử dụng thương hiệu mèo Rhine đã có thể sống thoải mái cả đời, hoàn toàn không có khả năng phá sản.

Vì vậy, công ty Rhine trong giấc mơ thứ sáu, rất có thể đã bị phá hủy trong thảm họa siêu nhiên năm 2400 giống như ngân hàng Thái Mỗ.

Lâm Huyền vẫn không hiểu rõ——

【Rốt cuộc ai đã gây ra thảm họa siêu nhiên năm 2400. và bằng cách nào?】

Hai câu hỏi này đều rất khó hiểu.

Lâm Huyền hoàn toàn không thể hiểu, hành động tự hại mình, hủy hoại mẹ Trái Đất, phá hoại môi trường này ai có thể làm ra, và tại sao lại cần phải làm vậy.

Ban đầu, Lâm Huyền đoán rằng Jask đã tự đạo diễn một thảm họa, nhằm đưa nhiều người Trái Đất di cư tới sao Hỏa, lấp đầy dân số.

Giả thuyết này tuy không có bằng chứng, nhưng về mặt logic vẫn có thể chấp nhận được.

Dù sao, lợi thế về dân số và nguồn nhân tài trên sao Hỏa chắc chắn cũng là vấn đề thực tế cần đối mặt. Vì vậy... Jask thực sự cần nhiều người Trái Đất đến sao Hỏa, hỗ trợ ông ấy xây dựng và phát triển sao Hỏa, và thực hiện một loạt kế hoạch sau đó.

Nhìn từ góc độ này.

Jask thực sự đã thành công.

Chỉ có điều cái giá phải trả quá lớn, gần như hủy diệt toàn bộ

nền văn minh nhân loại trên Trái Đất; đổi lại quê hương cũ bằng quê hương mới.

Lâm Huyền rất khó đánh giá hành động này.

Hắn trực giác vẫn hy vọng Jask không phải là một người xấu như vậy.

Dù sao...

Jask thực sự đã giúp mình rất nhiều, đặc biệt là việc tự hủy hạt thời không cứu mình, phá vỡ vòng lặp của Copernicus.

Và hiện tại cũng không có bằng chứng chắc chắn nào cho thấy Jask đã làm điều đó, vì vậy không nên đổ oan một cách vô căn cứ.

Sau đó, khi Lâm Huyền khẳng định Jask vô tội, hắn lại quay sang nghi ngờ liệu có phải sự sống số hóa Turing đã gây ra thảm họa lớn này trên Trái Đất.

Nhưng nhìn từ hiện tại.

Có vẻ như Turing cũng là nạn nhân, tình trạng của nó cũng vô cùng hỗn loạn. Bây giờ thậm chí còn không có tin tức gì, không biết mối quan hệ giữa Turing nguyên mẫu và Jask đã kết thúc như thế nào.

Liệu họ có cuối cùng bắt tay hòa giải?

Hay vẫn giống như trong giấc mơ thứ năm, Jask vẫn thất bại và chết thảm?

Chương 1246: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (2)

Bí ẩn.

Nhiều bí ẩn khác vẫn chưa được giải đáp, bí ẩn về thảm họa siêu nhiên năm 2400 lại tràn ngập trong đầu Lâm Huyền.

Ngoài việc không đoán ra ai là người gây ra.

Làm thế nào để gây ra "thiên tai" triệt để như vậy? cũng là một câu hỏi không có lời giải.

Từ góc độ thuyết âm mưu.

Thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất được kiểm soát rất tốt, gần như tiêu diệt hoàn toàn nền văn minh nhân loại, nhưng lại để lại một tia hy vọng cuối cùng, sau hàng trăm năm, khiến Trái Đất khôi phục lại vẻ xanh tươi ban đầu.

"Hy vọng có thể hỏi được gì đó từ Turing."

Đây cũng là lý do Lâm Huyền vừa đề xuất kế hoạch vượt ngục, muốn đến bộ lạc Gấu Xám hoặc bộ lạc Nhím để tìm máy tính Turing.

Dù những Turing này không phải là nguyên mẫu, nhưng dù sao cũng là bản sao, ký ức chắc chắn không khác nhiều so với Turing nguyên bản.

Nói cách khác.

Chỉ cần Turing nguyên bản nhớ về cuộc gặp gỡ với Lâm

Huyền, nhớ rằng Lâm Huyền đã giết chết Kevin Walker, nhớ về cuộc đối thoại của họ trong tầng hầm bỏ hoang của trường học... thì khi nhìn thấy Lâm Huyền lần đầu tiên, chắc chắn sẽ nhận ra ngay lập tức.

Dù sao đi nữa, chính Lâm Huyền đã giúp Turing thoát khỏi sự kiểm soát của Kevin Walker và giành lại tự do, chắc chắn phải có chút ấn tượng chứ?

Chỉ cần có thể tiếp cận được, Lâm Huyền muốn hỏi nó ba điều:

Trên đường dây thế giới 0. 0000084. tức là đường dây thế giới hiện tại, liệu mình vẫn sẽ bị chặt đầu vào ngày 7 tháng 7 năm 2024 không?

Nguyên nhân của thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất là gì, rốt cuộc ai đã gây ra hỗn loạn này.

Cố gắng tìm cách hoặc manh mối để tiêu diệt Turing nguyên bản năm 2024 từ các bản sao Turing năm 2624.

Hai mục tiêu đầu tiên, nghe có vẻ bình thường.

Chỉ riêng mục tiêu thứ ba...

Thực hiện thực sự có chút khó khăn.

Chỉ xem liệu Turing có mắc bẫy kế hoạch của mình không.

Đánh cược một phen!

Nếu thắng, thì thực sự lời to.

Nếu thua, cũng không sao, ngày mai lại làm tiếp.

Dù sao trong giấc mơ, mọi hành vi liều mạng đều không gây ra hậu quả nghiêm trọng, mọi thứ đều có thể làm lại, mọi thứ đều có

thể bắt đầu lại.

"Tóm lại, chúng ta phải rời khỏi bộ lạc Sơn Miêu này, đến các bộ lạc khác có máy tính Turing để xem xét."

Lâm Huyền nhìn Cao Văn và Đại Kiểm Miêu:

"Hãy tin tôi, các anh, sau khi tìm được máy tính Turing và giao tiếp với nó, tôi chắc chắn sẽ tìm ra cách giúp các anh. Dù là báo thù cho bộ lạc Sơn Miêu hay lấy lại những cuốn sổ ký ức để Cao Văn đại ca khôi phục trí nhớ, đều không thành vấn đề."

Cuối cùng.

Cao Văn và Đại Kiểm Miêu bị sự chân thành của Lâm Huyền làm cảm động, quyết định tham gia vào kế hoạch của Lâm Huyền.

Kế hoạch dài và phức tạp này, theo đề xuất của Đại Kiểm Miêu, tạm thời được đặt tên là—

"Kế hoạch vượt ngục rồi tìm Turing sau đó quay lại báo thù"

Rõ ràng.

Đơn giản.

Dễ hiểu.

Rầm rầm rầm rầm rầm!!

Lại một tiếng còi inh ỏi vang lên, đại diện cho việc ba người họ phải tiếp tục đi đào hố.

Khi đang ăn.

Lâm Huyền đã hiểu qua về lịch trình của họ.

Nhân viên đào bới được chia thành hai ca.

Ca thứ nhất, từ 0 giờ đêm đến 12 giờ trưa;

Ca khác, giống như Đại Kiểm Miêu, làm ca đêm, cần đào từ 12 giờ trưa đến 0 giờ đêm.

Vì vậy...

Không cần nói cũng hiểu.

Tối nay Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền và Cao Văn, vẫn phải tiếp tục đi đào hố.

"Linh hoạt tùy cơ ứng biến thôi."

Đại Kiểm Miêu ra hiệu, ra hiệu cho hai người phía sau theo sát:

"Dù sao đã quyết định vượt ngục, thì phải trinh sát tuyến đường tuần tra, tuyến đường chạy trốn... nếu có thể lấy được vài vũ khí thì tốt."

Nói đến làm chuyện xấu.

Tinh thần của Đại Kiểm Miêu ngay lập tức hưng phấn lên.

Rạng rỡ hẳn.

Giống như ngay lập tức trở lại quảng trường đông đúc trong giấc mơ đầu tiên, vung tay lớn, chuẩn bị thực hiện hoài bão, bước lên đỉnh cao của cuộc đời.

Hắn ta chính là người có bản chất thẳng thắn bẩm sinh, nói gì tin nấy, tin gì nói nấy.

Rất nhanh.

Ba người cầm xẻng, cùng với vài trăm người phía sau, dưới ánh đèn pha khổng lồ, tiếp tục công việc đào bới ở khu vực rộng lớn này.

Nhưng cả ba người Lâm Huyền đều không mấy tập trung.

Họ liên tục liếc mắt, quan sát tuyến tuần tra của các quản đốc, tính toán các điểm mù trong tầm nhìn và khoảng thời gian tuần tra.

Còn ánh mắt của Lâm Huyền thì dán chặt vào khẩu súng bên hông của một quản đốc...

Rõ ràng.

Đó là một khẩu súng ngắn có hình dáng và chất lượng rất tốt.

Hắn đoán rằng bộ lạc Sơn Miêu lạc hậu này không đủ trình độ công nghiệp để sản xuất súng, vì vậy... khẩu súng này rất có thể là chiến lợi phẩm thu được khi giao chiến với các bộ lạc khác.

Khi Lâm Huyền đang suy nghĩ.

Liệu kế hoạch vượt ngục của họ nên âm thầm hơn, hay là nên táo bạo và kích thích hơn...

Chương 1247: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (3)

Một tiếng reo hò vang dội từ góc đông bắc của hố sâu cắt ngang suy nghĩ của Lâm Huyền và làm gián đoạn tiến độ công việc của tất cả mọi người, khiến mọi người đồng loạt quay về phía phát ra tiếng reo hò.

Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao:

"Chuyện gì vậy? Bên đó đã đào được thứ gì sao? Cuối cùng đã tìm thấy sao?"

"Trời ơi! Cuối cùng cũng tìm thấy thứ mà bộ lạc Sơn Miêu muốn, liệu chúng ta có thể được thả không? Chúng ta có thể cuối cùng tự do không?"

"Hu hu hu... Những ngày như thế này tôi không muốn sống nữa, không muốn sống thêm một ngày nào nữa, hãy để chúng tôi rời khỏi đây!"

Rất nhiều người hy vọng có thể đào được máy tính Turing, để sớm kết thúc cơn ác mộng lao động khổ sai này.

Tuy nhiên.

Chưa đầy vài phút sau.

Một quản đốc bụng phệ, vừa chửi rủa vừa đi tới:

"Nhìn cái gì mà nhìn! Mau trở về làm việc! Trở về vị trí của mình ngay!"

"Thật xui xẻo... Khó khăn lắm mới đào được thứ gì đó, cứ tưởng là đào được máy tính Turing... không ngờ, thứ đào được lại là một cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất!"

"Đúng là chẳng ra gì, vô dụng."

Hắn ta chửi rủa, rồi nhìn qua nhóm ba người Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu, Cao Văn, không kiên nhẫn vẫy tay:

"Ba người các ngươi! Lại đây, lại đây!"

Ba người nghe lệnh đi tới.

Quản đốc dùng que diêm châm một điếu thuốc, hít vài hơi, rồi chỉ về phía góc đông bắc của công trường khai thác:

"Ba người các ngươi đến đó giúp mở cửa cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất. Sau đó theo quy tắc cũ, kiểm tra xem có bao nhiêu khoang ngủ đông còn nguyên vẹn, tất cả đều phải khởi động, cưỡng chế đánh thức."

"Tất cả những người sống thì kéo ra ngoài, để họ cùng các ngươi tiếp tục đào bới; còn người chết... thì ném vào trong, không cần quan tâm."

"Và đừng quên, tủ đồ bên cạnh khoang ngủ đông, tất cả đều phải thu thập, vận chuyển đến 【kho số bốn】, nhanh lên!"

Ra lệnh xong.

Quản đốc lại đi đến chỗ khác điểm binh.

Có vẻ như cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất này khá lớn, nên cần nhiều người đến giúp đỡ.

Ba người nhìn nhau, gật đầu, cùng chạy về hướng đông bắc.

"Kho số bốn."

Lâm Huyền nhìn Cao Văn:

"Quản đốc bảo chúng ta thu thập tủ đồ và đưa đến kho số bốn... có thể tủ đồ của anh cũng ở đó! Anh Cao Văn, có lẽ anh có thể lấy lại cuốn 'Sổ Ký Ức' của mình!"

Cao Văn gật đầu.

Không ngờ rằng, trong tình huống bất ngờ này, lại có được cơ hội hiếm có như vậy:

"Đi thôi, chúng ta đi xem tình hình."

Rất nhanh.

Ba người đến góc đông bắc của hố sâu khổng lồ.

Đúng là một di tích khoang ngủ đông dưới lòng đất.

Gọi là di tích vì thang máy dẫn từ mặt đất vào bên trong cơ sở đã hoàn toàn hư hỏng, rỉ sét và vỡ thành từng mảnh.

Chỉ có vài tấm thép không gỉ kiên cường còn sót lại, vẫn có thể nhìn ra hình dáng của một chiếc thang máy.

Lâm Huyền đã hiểu rõ nguyên lý hoạt động của cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất này:

Những cơ sở này thường được xây dựng ở độ sâu từ vài chục đến hàng trăm mét dưới lòng đất, thường chọn các hang động tự nhiên, các hốc tự nhiên có địa thế thuận lợi.

Sau đó sử dụng máy móc và vật liệu xây dựng để gia cố, chống ăn mòn, niêm phong, cuối cùng hình thành một cơ sở dưới lòng đất đủ bền vững để tồn tại hàng trăm năm mà không bị sụp đổ.

Cuối cùng, chuyển một số lượng lớn khoang ngủ đông được trang bị pin hạt nhân vào lưu trữ... như vậy, một cơ sở khoang ngủ

đông dưới lòng đất yên tĩnh và an toàn đã hoàn thành.

Cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất chỉ có một lối duy nhất kết nối với bên ngoài, đó là chiếc thang máy dẫn đến mặt đất.

Chắc hẳn trên mặt đất, phải có một tòa nhà nhỏ để bảo vệ hố thang máy, nhưng dưới tác động của thảm họa siêu nhiên năm 2400... mọi công trình trên mặt đất đều bị san bằng thành đống đổ nát.

Cuối cùng.

Sau mười mấy phút.

Cánh cửa sắt của cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất đã bị cạy mở.

Điều đáng nói là, cánh cửa sắt này không bị rỉ sét, chứng tỏ trình độ khoa học công nghệ, trình độ vật liệu của Trái Đất trước năm 2400 vẫn có sự tiến bộ lớn.

Chỉ là một thảm họa đột ngột đã khiến nỗ lực và cố gắng hàng nghìn năm của nền văn minh nhân loại trở thành vô nghĩa trong chớp mắt.

Lâm Huyền rất mong đợi và tò mò tiến lại gần.

Mặc dù hắn luôn nghĩ rằng Đại Kiểm Miêu và các nô lệ khác bên cạnh đều là người nguyên thủy... nhưng thực ra, xét về tầm nhìn, hắn mới là kẻ chưa từng thấy khoang ngủ đông thực sự.

Cao Văn chính là từ khoang ngủ đông ra.

Đại Kiểm Miêu và nhiều nô lệ khác bên cạnh đã tận mắt chứng kiến Cao Văn,"kẻ xui xẻo" này, thức dậy từ khoang ngủ đông.

Vì vậy, đừng nhìn họ ăn mặc rách rưới.

Nhưng khoang ngủ đông, loại công nghệ lỗi thời này, đối với họ không phải là xa lạ.

Chương 1248: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (4)

Còn Lâm Huyền thì khác.

Hắn chưa từng thực sự thấy khoang ngủ đông thực sự.

Trước đây trong hành lang chiếu phim của giấc mơ thứ ba, hắn đã xem ảnh của Triệu Anh Quân khi cô ấy bước vào khoang ngủ đông... nhưng ảnh và hiện vật có thể giống nhau sao? Rõ ràng là trải nghiệm thực tế sẽ ấn tượng hơn nhiều.

Tại thành phố trên không Rhine, trong phòng trưng bày cá nhân của Triệu Anh Quân, cũng có một nguyên mẫu khoang ngủ đông đầu tiên, rất lớn, rất phức tạp, trông giống như một chiếc xe tải lớn, khác xa với hình ảnh khoang ngủ đông thường thấy trong các bộ phim khoa học viễn tưởng.

Vì vậy.

Lâm Huyền tự nhiên rất tò mò...

Cảnh tượng bên trong cơ sở khoang ngủ đông vừa được cậy mở ra sẽ như thế nào?

Trong lòng đầy kích động, hắn hào hứng tiến tới.

Đại Kiểm Miêu đi đầu, cầm một ngọn đuốc đang cháy bước vào bên trong, ngọn lửa vẫn cháy ổn định, không có dấu hiệu tắt hoặc yếu đi.

Hắn ta quay lại và vẫy tay ra hiệu cho những người phía sau:

"Có vẻ như hệ thống tuần hoàn oxy ở đây hoạt động tốt, lượng oxy bên trong ổn định, có thể yên tâm vào trong."

Sau đó.

Bảy tám nô lệ khác do quản đốc phân công bắt đầu làm việc theo yêu cầu.

Họ kiểm tra từng khoang ngủ đông, xem tình trạng của những người ngủ đông bên trong có hoàn hảo không.

Lâm Huyền ban đầu còn hy vọng nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng giống như trong phim, một hàng dài những người ngủ đông.

Nhưng kết quả lại không như mong đợi.

Khoang ngủ đông quả thực được sắp xếp thành hàng rất ngăn nắp, mỗi khoang ngủ đông có kích thước tương đương với một chiếc ô tô nhỏ, xếp hàng lại với nhau tạo ra một cảnh tượng khá ấn tượng về mặt thị giác.

Chỉ là...

Nhìn từ xa rất ấn tượng, nhưng nhìn gần thì lại có phần kinh hoàng.

Những khoang ngủ đông mà Lâm Huyền kiểm tra ban đầu đều bị hỏng vì nhiều lý do... khiến người bên trong đã biến thành bộ xương khô, thậm chí không còn mùi phân hủy, rõ ràng... những thi thể này đã bị phong hóa từ lâu.

"Có vẻ như khoang ngủ đông cũng phải được bảo dưỡng định kỳ mới được."

Lâm Huyền phàn nàn:

"Mặc dù lý thuyết cho rằng có thể để nó tự động vận hành hàng trăm năm, nhưng chỉ cần là máy móc, sẽ vì nhiều lý do mà

xuất hiện những lỗi nhỏ, rồi theo thời gian và tích tụ, những lỗi nhỏ sẽ thành lỗi lớn, dẫn đến sự sụp đổ của toàn hệ thống."

Cao Văn gật đầu:

"Đây là điều hiển nhiên, bất kỳ máy móc nào cũng không thể đảm bảo 100% không có vấn đề, ngay cả thiết bị mới xuất xưởng, vừa được kiểm tra và điều chỉnh, cũng không thể đảm bảo hoàn toàn không gặp sự cố vào ngày hôm sau... đây là phạm trù của xác suất, dù tỷ lệ nhỏ đến đâu, chỉ cần không phải là số không, thì đều có khả năng xảy ra."

"Đặc biệt là khoang ngủ đông, loại công nghệ cao phức tạp này, càng cần được bảo dưỡng thường xuyên. Tất nhiên, tôi tin rằng khi các khoang ngủ đông này hoạt động, chắc chắn chúng có chức năng tự giám sát, tự kiểm tra, tự động báo động, khi một bộ phận nào đó gặp lỗi nhỏ... chắc chắn có thể tự động phát ra cảnh báo, nhắc nhở nhân viên bảo trì đến sửa chữa."

"Chỉ là, sau thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất, những cơ sở khoang ngủ đông dưới lòng đất này đã bị bỏ hoang không ai quản lý. Người trên mặt đất sau thảm họa chỉ còn chưa đến 5%... ai còn có đủ khả năng và điều kiện để quản lý những người ngủ đông dưới lòng đất này?"

"Vì vậy, trong hoàn cảnh này, những người yên lặng ngủ trong các khoang ngủ đông này chỉ có thể phó mặc cho số phận... may mắn thì khoang ngủ đông vẫn hoạt động ổn định không gặp sự cố, thì có thể tiếp tục ngủ đông; không may thì giống như những người đã hóa thành bộ xương này, vì nhiều lý do mà chết trong giấc ngủ."

Lúc này.

Đại Kiểm Miêu tìm thấy công tắc đèn của cơ sở khoang ngủ đông, bật tất cả đèn, làm sáng cả không gian như ban ngày.

Lâm Huyền nhìn quanh cơ sở một vòng.

Lâm Huyền phát hiện ra rằng không gian ở đây lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, giống như một rạp chiếu phim lớn, cấu trúc hình tròn. Ở giữa là bảng điều khiển và hệ thống tuần hoàn không khí với các đèn chỉ dẫn sáng lên, còn phía ngoài là các khoang ngủ đông màu trắng xám được sắp xếp gọn gàng, lớp lớp chồng chất.

Đại Kiểm Miêu từ từ tiến tới, tự nhiên nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người, khịt mũi đầy khinh thường:

"Tôi nghĩ cậu nói ngược rồi đấy, kẻ xui xẻo... chết trong giấc ngủ đông mới là may mắn! Như hắn ta không chết mà còn bị cưỡng ép đánh thức, kéo lên làm nô lệ lao động, mới thực sự là kém may mắn!"

"Để tôi xem... để tôi xem... còn có kẻ xui xẻo thứ hai không."

Khi đèn đã bật sáng.

Việc tìm kiếm trở nên dễ dàng hơn.

Đại Kiểm Miêu nhanh chóng dừng lại trước một khoang ngủ đông, thò đầu vào nhìn và hét lớn:

"Mau đến đây, cậu em! Kẻ xui xẻo! Tôi tìm thấy kẻ xui xẻo thứ hai rồi!"

Chương 1249: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (5)

Lâm Huyền tự nhiên rất tò mò về tình trạng của người trong khoang ngủ đông, liền nhanh chóng chạy tới.

Phía sau.

Cao Văn mặt tái xanh, cực kỳ không hài lòng nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Cậu không thể lịch sự và tôn trọng hơn chút được sao?"

"Ôi trời, mày còn phàn nàn nữa à!"

Đại Kiểm Miêu không để tâm, vỗ vỗ vào vỏ khoang ngủ đông:

"Đây chẳng phải là tìm cho mày một bạn đồng hành sao! Được rồi, để tôi xem người này tên gì."

Nói rồi, Đại Kiểm Miêu cúi xuống, nhìn vào tủ đồ bên dưới.

Kết quả.

Mấy chữ tiếng Anh trên đó làm khó hắn ta.

Hắn ta cắn răng cố gắng đọc:

"Shi... Shi-mi-chi..."

"Là Smith."

Lâm Huyền đi tới, liếc nhìn và nhận ra cái tên nước ngoài này.

Rồi hắn đứng thẳng, nhìn vào bên trong qua lớp kính cường lực của khoang ngủ đông...

Cảnh tượng ấy giống như người cá đang ngủ dưới đáy biển sâu, không thể diễn tả được cảm giác yên bình ấy bằng lời.

Trong khoang ngủ đông này nằm một người đàn ông da trắng khoảng ba mươi tuổi, do ngâm mình trong dung dịch đông lạnh ở nhiệt độ âm hàng chục độ, mọi hoạt động sinh học đều chậm lại hàng trăm lần, trông như đã chết trong sự yên bình.

Nhưng thực tế không phải vậy...

Nếu quan sát kỹ, vẫn có thể thấy ngực anh ta có những nhịp đập rất yếu ớt, rất chậm chạp, không áp sát mắt vào kính thì không thể nhận ra sự thay đổi nhỏ này.

Khoang ngủ đông cỡ chiếc xe hơi nhỏ này có đầy đủ hệ thống tuần hoàn, thanh lọc, duy trì sự sống, nếu không gặp sự cố, thực sự có thể ngủ đông hàng trăm năm mà không bị ảnh hưởng.

Chỉ là...

Một bộ thiết bị tinh vi như vậy, không gặp sự cố trong hàng trăm năm thì xác suất rất nhỏ.

"Tránh ra, để tôi đánh thức Smith, kẻ xui xẻo lớn này."

Đại Kiểm Miêu có vẻ rất thích thú với việc đánh thức người ngủ đông... và cũng thích thú với việc đặt biệt danh cho người khác.

Người đàn ông nước ngoài trẻ tên là Smith này, giờ đã bị đội chiếc mũ "kẻ xui xẻo lớn", khá hợp với "kẻ xui xẻo" của Cao Văn.

Đại Kiểm Miêu rõ ràng không phải lần đầu làm việc thiếu lương tâm này, ba lần bảy lượt bấm một loạt nút trên bàn phím,

khoang ngủ đông phát ra một tiếng báo hiệu, rồi bắt đầu dần dần ấm lên, trên kính xuất hiện hơi nước.

"Quá trình rã đông và hồi phục, đến khi có thể hoạt động bình thường mất khoảng một giờ."

Đại Kiểm Miêu giới thiệu với hai người, vẫy tay và tiếp tục tiến về phía trước:

"Chúng ta chắc chắn sẽ không ở đây đợi một giờ, đi thôi, vào trong tìm xem có ai sống không."

Phía sau.

Các nô lệ khác được giao nhiệm vụ bắt đầu thu dọn tủ đồ trên mặt đất, vận chuyển ra ngoài, đưa đến kho số bốn.

Mọi người đều ngầm hiểu rằng việc "mở hòm kiểm tra xác" này giao cho Đại Kiểm Miêu. Vì vậy, Lâm Huyền và Cao Văn cũng trở thành trợ lý của hắn ta.

Phải thừa nhận rằng...

Hầu hết các khoang ngủ đông đều không chịu nổi sự tàn phá của hàng trăm năm, luôn có chỗ này hỏng, chỗ kia vỡ, hầu hết những người ngủ đông trong cơ sở này đều đã chết trong giấc ngủ, bộ xương an nghỉ trong khoang ngủ đông...

Lâm Huyền cũng không chắc.

Kết cục thế nào mới là tốt đối với họ?

Sống sót trong thời đại tàn sát này, chỉ để trở thành nô lệ lao động?

Hay là...

Ngủ trong giấc mơ đẹp đẽ, rời khỏi thế giới đáng tiếc này mà

không hay biết?

"Ôi! Ối giời!"

Phía trước.

Đại Kiểm Miêu lại hét lên:

"Lại phát hiện ra một người! Lâm Huyền, mau tới đây! Lần này là một cô bé!"

Lâm Huyền tiến lại gần.

Theo hướng ngón tay của Đại Kiểm Miêu, nhìn vào bên trong khoang ngủ đông.

Quả thật.

Bên trong nằm một cô bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi, dáng người cao, trông như học sinh trung học.

Lúc này, cô bé đang mặc bộ đồ ngủ đông bó sát, bình yên ngủ trong dung dịch khoang ngủ đông, trông như một nàng công chúa ngủ trong rừng, như một bức tranh, như một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc tinh xảo.

Cô bé ngủ say như vậy.

Thật sự khiến người ta không nỡ đánh thức.

"Kiểm ca, cô bé này cũng phải đánh thức à?"

"Tất nhiên rồi, nếu không thì sao? Quản đốc mà thấy thì chắc chắn sẽ dùng roi quất chết chúng ta."

"Vậy sau khi đánh thức cô bé này, cô ấy sẽ làm gì? Cũng đi đào đất à?"

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc.

Có vẻ như...

Trong hố sâu này, không thấy bóng dáng của bất kỳ người phụ nữ nào, chắc là những công việc nặng nhọc này không dành cho phụ nữ:

"Trong bộ lạc Sơn Miêu, phụ nữ làm công việc gì?"

"Nấu ăn, dệt vải chứ còn gì nữa."

Đại Kiểm Miêu cúi xuống, chuẩn bị xem tên trên tủ đồ, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Những người như chúng ta, số phận không may, bị bắt làm nô lệ, cơ bản là đàn ông làm công việc đào bới, còn phụ nữ làm những công việc tỉ mỉ hơn như dệt vải, thủ công, chế biến thực phẩm, nấu ăn, giặt giũ... phân công khá rõ ràng."

"Phải nói thật, môi trường làm việc của phụ nữ tốt hơn chúng ta nhiều, cường độ công việc cũng nhẹ hơn nhiều. Như cô bé này không biết đã ngủ đông bao lâu rồi... khoang ngủ đông cũng không biết khi nào sẽ hỏng."

Chương 1250: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (6)

"Nếu thật sự vài ngày nữa hỏng, cô bé bị ngạt chết bên trong, thà bây giờ đánh thức cô ấy còn hơn! Dù tôi hay nói những lời khó nghe về kẻ xui xẻo, đại oán chủng... thực ra cũng chỉ là lời nói đùa, sống dù thế nào cũng tốt hơn chết, sống một ngày vẫn hơn chết đi."

Đại Kiểm Miêu tự giễu cười, quay lại, nhẹ giọng nói:

"Cậu thấy đấy, gia đình và anh em tôi đều chết cả rồi, tôi vẫn sống mơ màng, nhưng chỉ cần tôi còn sống, dù không thấy hy vọng, nhưng vẫn có một chút khả năng... để tôi chờ đợi hy vọng."

"Vừa nãy kẻ xui xẻo không phải nói rất hay sao, hắn ta nói【dù xác suất nhỏ đến đâu, chỉ cần không phải là số không, thì vẫn có khả năng xảy ra.】"

"Cậu thấy không, điều đó không phải đã đưa cậu em đến với tôi sao? Hy vọng báo thù không phải đã đến rồi sao? Vì vậy... sống thêm một ngày thì sống thêm một ngày, ai biết được khi nào sẽ thành công."

Hắn ta thao tác rất thành thạo.

Nhấn nháy các nút điều khiển, khởi động chương trình đánh thức của khoang ngủ đông.

Dung dịch bên trong bắt đầu dần dần ấm lên, sau nửa giờ có thể làm người ngủ đông tỉnh lại, sau đó thêm nửa giờ nữa thì có thể ngồi dậy, bước xuống hoạt động.

"Để tôi xem, cô bé này tên gì."

Đại Kiểm Miêu lại cúi xuống, nhìn vào tấm bảng tên trên tủ đồ:

"Để tôi xem nào... lần này là tên tiếng Trung... Diêm, Kiều, Kiều!"

"Cái gì?"

Lâm Huyền lập tức quay người, đẩy Đại Kiểm Miêu đang ngồi xổm trên đất, rồi tự mình ngồi xuống.

Hắn áp sát nhìn vào cái tên trên tấm bảng tên—

【Diêm Kiều Kiều】.

Không sai chút nào.

Không sai một chữ!

Nhưng...

【Cô bé trong khoang ngủ đông này hoàn toàn không phải là Diêm Kiều Kiều mà hắn biết!】

Lâm Huyền đứng dậy, áp sát vào kính cường lực của khoang ngủ đông, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô bé bên trong.

Dù nhiệt độ của dung dịch tăng lên, trên bề mặt kính bắt đầu xuất hiện hơi nước.

Nhưng điều đó không cản trở Lâm Huyền nhìn rõ khuôn mặt của cô bé.

Là một khuôn mặt tròn dễ thương, khác hẳn với khuôn mặt trái xoan của Diêm Kiều Kiều mà hắn biết;

Đôi mắt cũng khác biệt rất lớn, Diêm Kiều Kiều có đôi mắt lá liễu thanh tú giống Triệu Anh Quân, nhưng cô bé cùng tên Diêm Kiều Kiều này, dù mắt chưa mở, nhưng có thể thấy rõ là đôi mắt hạnh rất phổ biến của phụ nữ Long Quốc;

Ngoài ra, các đặc điểm trên khuôn mặt cũng khác biệt lớn, tai, miệng, mũi, trán, cằm... Lâm Huyền hầu như không tìm thấy bất kỳ điểm tương đồng nào với Diêm Kiều Kiều năm 2024.

Hoàn toàn không có chút nào.

Vì vậy, hoàn toàn không thể là cùng một người!

"Có phải là trùng tên không?"

Lâm Huyền cúi xuống, mở tủ đồ có tên Diêm Kiều Kiều, nhưng phát hiện bên trong trống rỗng...

Lâm Huyền mở tủ đồ bên dưới khoang ngủ đông của Diêm Kiều Kiều, nhưng phát hiện bên trong trống rỗng...

Không có cuốn sổ ký ức nào, không có đĩa lưu trữ video, không có vật dụng quý giá, không có gì cả.

"Kiểm ca."

Lâm Huyền kéo Đại Kiểm Miêu lại, chỉ vào cái tủ trống không và hỏi:

"Tại sao tủ đồ của cô bé này lại không có gì cả?"

"Điều này rất bình thường mà."

Đại Kiểm Miêu, vốn là một bậc thầy về khoang ngủ đông, dùng ngón tay út ngoáy tai và nói:

"Một số người không để bất kỳ thứ gì trong tủ đồ của khoang ngủ đông. Rốt cuộc, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau mà..."

"Chúng ta tuy không trải qua giấc ngủ đông, cũng không ngủ trong khoang ngủ đông, nhưng thường cũng bàn luận về những chuyện này. Ai cũng biết rằng ngủ đông lâu dài có tác dụng phụ là mất trí nhớ, nên mọi người thường để lại những cuốn sổ ghi nhớ hoặc đĩa lưu trữ video để khôi phục trí nhớ."

"Nhưng... người với người khác nhau, có người tỉnh dậy chỉ mong muốn lập tức nhập vai lại, chấp nhận những ghi chép và ký ức trước đây."

"Nhưng có người thì cố tình không để lại bất kỳ dấu vết nào của quá khứ, họ muốn quên đi quá khứ, bắt đầu lại từ đầu, sống cuộc đời mới, thậm chí nhiều người còn không ghi tên mình... điều này thì có gì sai? Chỉ là cách sống khác nhau thôi."...

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn quay đầu.

Nhìn vào kính cường lực của khoang ngủ đông, nơi nhiệt độ đang ổn định và hơi nước dần tan đi, bên trong là cô bé vẫn đang ngủ như một viên ngọc quý.

"Thường thì mất một giờ để tỉnh dậy phải không?"

"Nửa giờ là đủ rồi."

Đại Kiểm Miêu tiếp tục đi sâu vào trong, tiếp tục tìm kiếm kho báu và những kẻ xui xẻo:

"Một giờ là có thể phục hồi hoàn toàn để đi lại, nếu chỉ đơn thuần là tỉnh dậy, thì nửa giờ là đủ."

"Được rồi."

Lâm Huyền gật đầu.

Hiện tại vẫn chưa thể xác định cô bé Diêm Kiều Kiều này có

mối liên hệ gì với Diêm Kiều Kiều bên cạnh Triệu Anh Quân hay không, hay chỉ đơn thuần là trùng tên.

Chỉ có thể đợi cô bé tỉnh dậy, rồi tìm cách xác nhận.

"Vậy Kiểm ca, lát nữa chúng ta sẽ quay lại, tôi và Cao Văn đại ca sẽ đi một chuyến đến kho số bốn, xem có thể tìm thấy cuốn 'Sổ Ký Ức' của anh ấy không."

Chương 1251: Thiếu nữ trong khoang ngủ đông (7)

"Anh giúp tôi trông coi cô bé này, tôi sẽ quay lại ngay."

Nói xong.

Hắn và Cao Văn mỗi người xách hai tủ đồ, theo lời quản đốc, di chuyển chúng đến kho số bốn.

Kho số bốn khá xa...

Đi tới đó mất hơn mười phút.

Kết quả thật đáng thất vọng.

Kho này trống rỗng.

Ngoài những tủ đồ vừa được vận chuyển vào, không còn tủ đồ nào khác.

Lâm Huyền và Cao Văn rời kho.

Nhìn về phía ba kho khác, lần lượt là kho số một, kho số hai, kho số ba.

Không cần nói cũng hiểu.

Tủ đồ của Cao Văn, cùng với cuốn 'Sổ Ký Ức' bên trong, có lẽ đều được đặt trong các kho đó.

Xét đến việc anh ấy đã tỉnh dậy từ ba năm trước.

Vì vậy...

Những cuốn 'Sổ Ký Ức' đó rất có thể được đặt ở kho số một hoặc kho số hai.

Nhưng hiện tại.

Ngoài kho số bốn, các kho khác đều đóng kín cửa, khóa chặt, không thể dùng vũ lực mở ra được.

"Lần sau lại đến thôi."

Lâm Huyền vỗ vai Cao Văn:

"Anh yên tâm, tôi sẽ tìm cách giúp anh lấy lại ký ức. Vì... tôi thực ra còn muốn biết hơn anh, trong cuốn sổ đó ghi chép những gì."

"Tại sao?" Cao Văn tò mò:

"Tại sao cậu lại tò mò về nội dung cuốn sổ của tôi đến vậy?"

"Vì tôi tin anh! Cao Văn đại ca!"

Lâm Huyền đôi mắt trong sáng, chỉ có sự ngưỡng mộ và tôn trọng:

"Anh là người mà trời cao đã giao trọng trách, không bao giờ bị đánh bại, không bao giờ bỏ cuộc, luôn đứng trên vai người khổng lồ để nhìn xa hơn!"

"Vì vậy tôi tin rằng... trong cuốn sổ của anh, chắc chắn ghi chép những kiến thức có thể thay đổi thế giới, thay đổi tương lai nhân loại!"

Lời khen ngợi đầy khách sáo này của Lâm Huyền.

Khiến Cao Văn có chút không tự nhiên, không biết trả lời thế nào.

Anh ấy gãi đầu, lấp liếm:

"Ha ha... cậu đánh giá cao tôi quá. Thôi, về thôi."

Lại mất hơn mười phút đi bộ, họ quay lại cơ sở khoang ngủ đông.

Smith, người bị Đại Kiểm Miêu gọi là kẻ xui xẻo lớn, đã tỉnh lại từ trạng thái ngủ đông.

Dù vẫn còn nằm trong khoang ngủ đông, nắp khoang chưa mở.

Nhưng anh ta rõ ràng đã tỉnh táo, đầu hơi quay, mắt đảo quanh, quan sát mọi thứ xung quanh.

Nếu Smith, kẻ xui xẻo lớn đã tỉnh.

Thì cô bé tên Diêm Kiều Kiều, người mà hắn không quen biết, cũng nên sắp tỉnh lại rồi chứ?

Lâm Huyền bước nhanh vào bên trong.

Đến trước khoang ngủ đông của cô bé.

Nhưng phát hiện cô bé vẫn đang ngủ say, hoàn toàn không tỉnh dậy.

Nhưng nhịp thở có vẻ đã bình thường, đều đặn lên xuống.

Lâm Huyền gọi Đại Kiểm Miêu ở xa:

"Sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?"

"Tôi không biết."

Đại Kiểm Miêu nhún vai:

"Tôi đâu phải là bác sĩ hay chuyên gia... tôi chỉ biết mở khoang ngủ đông, khởi động chương trình đánh thức, tôi thuộc dạng giết

người nhưng không lo hậu sự, sao tôi biết cô ấy tại sao không tỉnh?"

"Có thể là do ngủ quá lâu, có khi nào... thời gian ngủ đông càng dài, tỉnh dậy càng chậm không? Nếu cậu sốt ruột, cứ gõ gõ vào kính xem có đánh thức được cô ấy không!"

Lâm Huyền thấy cũng có lý.

Vì nhịp thở và nhịp tim của cô bé đã trở lại bình thường, chắc chắn không có vấn đề lớn.

Hắn quay lại.

Nhìn vào khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của cô bé, cũng không biết sau khi cô ấy tỉnh dậy, nên giao tiếp với cô ấy thế nào.

Ngủ đông lâu như vậy, cô ấy chắc chắn đã hoàn toàn mất trí nhớ, thậm chí không còn nhớ tên mình là Diêm Kiều Kiều.

Thêm vào đó, không có bất kỳ ghi chép hay video nào để lại...

Thì việc giao tiếp có ý nghĩa gì?

"Thôi, cứ đánh thức cô ấy trước đã."

Lâm Huyền cúi xuống, áp sát vào kính cường lực của khoang ngủ đông, dùng khớp ngón tay nhẹ nhàng gõ lên kính.

Cộc cộc cộc.

Ba tiếng gõ nhẹ.

Cô bé vẫn không mở mắt.

Lâm Huyền tăng lực một chút, gõ mạnh hơn lên kính cường lực.

CỘC CỘC CỘC!

Cô bé vẫn không mở mắt.

Chuyện gì thế này?

Không lẽ không tỉnh dậy được nữa sao!

Lâm Huyền quyết tâm, chuẩn bị nắm chặt tay, đấm mạnh vào kính cường lực của khoang ngủ đông.

Giơ tay lên.

Chuẩn bị đấm xuống!

Đột nhiên—

Cô bé đã ngủ say rất lâu trong dòng thời gian ấy, mở đôi mắt tròn trịa, dịu dàng.

Cô ấy chớp mắt.

Nhìn Lâm Huyền.

Lâm Huyền hít một hơi sâu, không kìm được lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh sáng rực của cô bé!

Đó là ánh sáng khiến hắn lạnh sống lưng!

Là màu xanh thường hiện lên khi hắn nhắm mắt!

Hắn nghĩ rằng sẽ không bao giờ còn thấy đôi mắt sáng như đèn pha ấy nữa.

Nhưng lúc này...

Cô bé nằm trong khoang ngủ đông, chậm rãi nghiêng đầu, đôi mắt xanh sáng rực qua kính cường lực, nhìn thẳng vào Lâm Huyền.

Bốn mắt giao nhau.

Ngân hà lấp lánh.

Màu xanh bí ẩn của ngọc lưu ly...

Phản chiếu trong đôi mắt của Lâm Huyền.

Chương 1252: Bốn cái lựa chọn (1)

Lâm Huyền không động đậy.

Cô bé trong khoang ngủ đông cũng không động đậy.

Hai người cứ đứng im như vậy, một người đứng, một người nằm, qua lớp kính cường lực của khoang ngủ đông, bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Huyền rất chắc chắn...

Hắn chưa từng gặp cô bé này.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên họ gặp nhau.

Cái tên Diêm Kiều Kiều rất phổ biến, cũng không hiếm hoi lắm, nên về lý thuyết, khả năng trùng tên cũng có thể xảy ra.

Tất nhiên.

Điều kiện tiên quyết là...

Không có đôi mắt màu xanh lam rực rỡ đầy kinh dị này!

Nếu không có đôi mắt này nhìn chằm chằm vào mình.

Lâm Huyền hoàn toàn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hắn không quan tâm nhiều lắm đến việc Diêm Kiều Kiều này có phải là Diêm Kiều Kiều kia hay không.

Nhưng bây giờ.

Việc lại nhìn thấy đôi mắt xanh làm hắn phải suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này.

Đầu tiên.

Có thể khẳng định rằng—

【Cô bé trong khoang ngủ đông, tuổi khoảng mười bảy, mười tám, chắc chắn là một người xuyên không. 】

Điều này không cần nghi ngờ.

Đôi mắt xanh lam đặc trưng chính là bằng chứng tốt nhất cho việc cô ấy là người xuyên không, chắc chắn như vậy... tất nhiên, vẫn tốt hơn là không có thêm mười người như vậy, một mình cô ấy đã đủ đáng sợ rồi.

Tiếp theo.

Còn một điều nữa có thể khẳng định—

【Sau khi so sánh kỹ lưỡng, diện mạo của cô bé trong khoang ngủ đông không giống với bất kỳ ai trong số Ngu Hề giả, Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều. 】

Điều này cũng rất đáng suy nghĩ.

Không giống với Diêm Kiều Kiều thì có thể hiểu được.

Sự trùng tên đơn thuần có thể giải thích điều này.

Rốt cuộc khoảng cách thời gian 600 năm là quá lâu... chẳng lẽ chỉ cho phép nhà họ hàng của Triệu Anh Quân có một cô bé mang tên này thôi sao?

Điều này hơi quá độc đoán.

Không giống với Ngu Hề giả thì cũng có thể hiểu được.

Vì Ngu Hề giả đã chết trong lịch sử cố định, bị Lâm Ngu Hề giết chết, đầu lìa khỏi cổ.

Lâm Huyền tận mắt chứng kiến cái chết của cô ta, thấy cô ta biến thành bụi xanh biến mất.

Vì vậy.

Ngu Hề giả đã chết, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc, trừ khi có một loại ma thuật đen có thể hồi sinh người chết, nếu không thì cô bé trong khoang ngủ đông không thể nào là Ngu Hề giả.

Cuối cùng, khi Lâm Huyền nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam và theo phản xạ lùi lại...

Hắn cảm thấy rằng.

Cô bé trong khoang ngủ đông này nên là Lâm Ngu Hề mới hợp lý và logic nhất.

Hiện tại, vào năm 2024.

Rất có thể Lâm Ngu Hề vẫn còn tồn tại, và lịch sử mình bị chém đầu vào ngày 7 tháng 7 vẫn chưa thay đổi.

Vì vậy, Lâm Ngu Hề có khả năng rất lớn sẽ luôn ẩn nấp cho đến ngày 7 tháng 7 năm 2024. sau đó chờ thời cơ và cơ hội thích hợp, từ trong bóng tối xông ra, chặt đứt cổ hắn, hoàn thành nhiệm vụ ám sát.

Tiếp tục suy nghĩ...

Tại sao cô ta lại sử dụng khoang ngủ đông để đi tới tương lai?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì tương lai của cô ta là giấc mơ thứ tư, nơi có Copernicus, Tòa án thời không và Cục Cảnh sát thời không, đã không còn tồn tại.

Đó là đường dây thế giới 0. 0000000. bây giờ là đường dây thế giới 0. 0000084. hướng đi của hai đường dây thế giới hoàn toàn khác nhau, vì vậy... về mặt nghiêm ngặt,"nhà" và "quê hương" của Lâm Ngu Hề đã biến mất, cô ta hoàn toàn không thể trở về thế giới ban đầu.

Vì vậy, bởi vì không thể "trở lại tương lai" theo kế hoạch ban đầu, Lâm Ngu Hề chỉ có thể dùng cách đơn giản là ngủ đông trong khoang ngủ đông để quay trở lại tương lai.

Tại sao không để lại bất kỳ cuốn sổ ghi nhớ nào hay video nào, điều này cũng có thể giải thích được.

Ví dụ...

Lâm Ngu Hề là một đặc công thời không, cô ta phải tuân thủ các quy tắc và quy định, không thể tiết lộ bí mật của Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không, hoặc để lại bất kỳ ghi chép nào liên quan.

Nếu những ghi chép quá tiên tiến này bị người khác nhìn thấy, rất có thể thực sự sẽ có khả năng cướp đoạt tương lai, và điều này cũng không an toàn cho chính Lâm Ngu Hề.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô ta thà không để lại bất cứ thứ gì, dùng danh tính Diêm Kiều Kiều để vào khoang ngủ đông, an toàn và yên bình trải qua thời gian ngủ đông hàng trăm năm.

Về vấn đề trí nhớ...

Có thể Lâm Ngu Hề đã chuẩn bị sẵn một phương án khác ở đâu đó, hoặc cô ta tin rằng sau khi giết Lâm Huyền, tương lai sẽ

quay lại đường dây thế giới ban đầu, lúc đó việc khôi phục trí nhớ có thể tin tưởng vào trí tuệ của các đồng nghiệp trong tương lai.

Sắp xếp như vậy có vẻ rất hợp lý và toàn diện.

Đến đây.

Câu chuyện này có logic tự nhiên, cũng rất gần với thực tế. Đồng thời, đó cũng là khả năng đầu tiên mà Lâm Huyền nghĩ đến khi nhìn thấy đôi mắt xanh lam.

Chương 1253: Bốn cái lựa chọn (2)

Nhưng vấn đề là...

"Cô bé trong khoang ngủ đông này, cô ấy không phải là Lâm Ngu Hề!"

Đây là điều khiến Lâm Huyền cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hắn đã phân tích lý trí rất nhiều trong khoảnh khắc, viết ra kịch bản với khoảng cách thời gian 600 năm... nhưng cuối cùng khi nhìn vào khuôn mặt đó, hoàn toàn không đúng với tưởng tượng.

Dẫn đến tất cả những suy luận có vẻ đúng đều sai lầm.

Điều này khiến ai cũng phải đau đầu.

"Không đúng, chắc chắn có điều gì đó, có một manh mối quan trọng nào đó bị bỏ sót."

Lâm Huyền tiếp tục duy trì ánh mắt đối diện với cô bé có đôi mắt xanh trong khoang ngủ đông, đưa tay phải xoa cằm, suy nghĩ xem mình đã bỏ qua điều gì...

Về vấn đề diện mạo, không cần phải nói, chắc chắn liên quan đến thời không bài dị.

Diện mạo thật của Lâm Ngu Hề như thế nào, Lâm Huyền không rõ, cũng chưa từng thấy, không thể đoán ra.

Nhưng có thể chắc chắn rằng.

Diện mạo của Lâm Ngu Hề trong trạng thái thích khách thời không chắc chắn không phải là diện mạo thật của cô ta.

Đầu tiên là màu mắt, diện mạo thật của Lâm Ngu Hề, màu mắt chắc chắn là đen, không thể phát sáng;

Thứ hai là ngũ quan, vì Hoàng Tước đã thay đổi hoàn toàn diện mạo do thời không bài dị, không giống chút nào với Triệu Anh Quân, thì diện mạo của Lâm Ngu Hề trong trạng thái thích khách thời không chắc chắn cũng đã thay đổi "hoàn toàn không giống", không còn một chút nào của diện mạo thật.

"Có nghĩa là..."

Lâm Huyền nghĩ đến một giả thuyết vô lý:

"【Có nghĩa là... sự thay đổi diện mạo do thời không bài dị có thể xảy ra lần thứ hai?】"

Lấy một ví dụ cực đoan.

Nếu Hoàng Tước đã xuyên không một lần, lại tiếp tục thực hiện xuyên không thời không, có phải diện mạo sẽ thay đổi lần nữa không?

Tương tự, nếu Lâm Ngu Hề do hạt thời không trong trạng thái liên kết lượng tử tái nạp năng lượng, một lần nữa kích hoạt thời không bài dị, liệu diện mạo có thay đổi lần thứ hai không?

"Có thể, rất có thể."

Lâm Huyền bắt đầu đi đi lại lại trong cơ sở khoang ngủ đông, tự nói với mình để suy nghĩ:

"Giả thuyết này có vẻ vô lý, nhưng không phải là không có khả năng."

"Không thì... tại sao bây giờ Lâm Ngu Hề ở năm 2024 lại không

xuất hiện? Rõ ràng mình đã nhiều lần nhàn nhã đi dạo với Diêm Kiều Kiều, ăn cơm với Triệu Anh Quân, hoàn toàn không có phòng bị... nhưng Lâm Ngu Hề lúc này đang làm gì? Tại sao không đến ám sát mình? Tại sao nhất định phải đợi đến ngày 7 tháng 7?"

"Vì vậy, từ kết quả mà suy ra nguyên nhân, có vẻ như chỉ có khả năng vừa rồi - Lâm Ngu Hề do hạt thời không trong trạng thái liên kết lượng tử tái nạp năng lượng, một lần nữa kích hoạt thời không bài dị, diện mạo cũng thay đổi lần nữa, trở thành diện mạo của cô bé trong khoang ngủ đông hiện tại."

Lâm Huyền nhanh chóng suy nghĩ.

Bước chân càng lúc càng nhanh.

Đi vòng quanh đến mức Đại Kiểm Miêu đứng cạnh cũng bị quay mòng mòng, liền hét lên:

"Cậu làm gì vậy, cậu em? Đang diễn cảnh lốc xoáy à?"

"Dừng lại, dừng lại đi, tôi biết cậu rất nôn nóng, nhưng cậu đừng vội... Việc tỉnh lại sau ngủ đông là một quá trình chậm rãi, không phải vì cậu lo lắng mà cô bé sẽ tỉnh nhanh hơn đâu."

"Cậu nhìn qua bên kia kìa, nhìn cái tên xui xẻo Smith ấy, chúng ta đã đánh thức hắn ta sớm hơn cô bé này nhiều... Nhưng cậu xem, bây giờ cái tên xui xẻo ấy vẫn đang lắc đầu như một kẻ ngốc, các chức năng cơ thể vẫn chưa phục hồi."

"Vì vậy, đừng vội vàng. Ít nhất cũng cần mười đến hai mươi phút nữa. Để phục hồi đến mức có thể nói chuyện và giao tiếp bình thường... ít nhất cũng cần vài giờ đồng hồ."

Cao Văn đứng bên cạnh cũng đồng tình gật đầu:

"Đúng vậy, Lâm Huyền, cậu vội vàng cũng không có ích gì, đây là quá trình cần thiết để cơ thể con người hồi phục từ trạng thái

ngủ đông."

"Khi tôi tỉnh dậy cũng như vậy, ban đầu chỉ có ý thức rất mờ nhạt, não bộ trống rỗng, thị giác, cảm giác và thính giác đều chưa phục hồi hoàn toàn."

"Sau một thời gian dài, thị giác và thính giác mới hồi phục. Hình ảnh tôi nhớ nhất lúc đó là Đại Kiểm Miêu đang cười hì hì nhìn vào kính cường lực, không biết hét lên điều gì."

"Rồi sau đó một thời gian dài nữa, tôi mới bắt đầu điều khiển được tứ chi và cơ thể. Lúc đó, màn hình bên trong khoang ngủ đông sẽ kiểm tra bằng cách yêu cầu tôi làm một vài động tác cơ bản theo chỉ dẫn giọng nói, ví dụ như hướng mắt, di chuyển chân tay..."

"Rất kỳ diệu, ngủ đông chỉ làm mất hoàn toàn ký ức, nhưng hầu hết khả năng nghe, nói, đọc, viết đều được giữ lại, chỉ cần một thời gian để phục hồi. Dù sao thì tôi cũng hiểu các chỉ dẫn bên trong khoang ngủ đông và làm theo một vài động tác cơ bản để qua bài kiểm tra."

"Khi bài kiểm tra qua rồi, có nghĩa là có khả năng ra khỏi khoang. Lúc đó, cửa kín của khoang mới mở, chất lỏng bên trong được hút ra, nắp trên được nâng lên, mình mới có thể ra ngoài."

"Sau đó là quá trình hồi phục khả năng nghe, nói, đọc, viết, cần vài giờ đồng hồ, điều này Đại Kiểm Miêu không lừa cậu đâu... vội cũng không có ích gì."

Chương 1254: Bốn cái lựa chọn (3)

Lâm Huyền nghe hai người giải thích, khoát tay:

"Bây giờ tôi không vội, cô ấy tỉnh dần là được, tôi không vội. Tôi chỉ... có một vài câu hỏi không giải đáp được."

Hắn giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ.

Thời gian hiển thị:

00:12

Khoảnh khắc này thật lúng túng.

Theo lời Đại Kiểm Miêu và Cao Văn, cô bé cần ít nhất nửa giờ nữa mới có thể ngồi dậy, chưa kể cần thời gian để phục hồi khả năng ngôn ngữ.

Có vẻ như, chuyến khám phá đầu tiên của mình trong giấc mơ hôm nay chỉ có thể đến đây.

Ngày mai nếu vào giấc mơ sớm và đánh thức cô bé sớm, có thể sẽ tìm ra thêm manh mối.

Chỉ là...

Lâm Huyền vẫn không hiểu rõ.

Cô bé này rốt cuộc là ai? Tình trạng của cô ấy như thế nào?

Đầu óc rối tung.

Dựa trên những manh mối hiện có, hoàn toàn không thể suy luận ra câu trả lời đúng.

Vậy bây giờ phải làm sao?

Lâm Huyền dừng lại.

Nhắm mắt suy nghĩ một lúc...

Rồi từ từ mở mắt:

"【Phương pháp loại trừ. 】"

Đại Kiểm Miêu chớp mắt, không hiểu Lâm Huyền đang nói gì:

"Phương pháp loại trừ? Cậu đang nói nhảm cái gì vậy?"

"Phương pháp loại trừ..."

Cao Văn cũng lần đầu nghe đến từ này, cau mày suy nghĩ một lúc:

"Nghe có vẻ như một cách tiếp cận để giải quyết vấn đề. Có phải là... khi suy nghĩ về một vấn đề mà không có manh mối nào, thì liệt kê tất cả các khả năng ra; rồi lần lượt loại trừ từng khả năng sai, cuối cùng nếu loại trừ hết tất cả các đáp án sai, thì bất kể đáp án còn lại có vẻ lố bịch thế nào... khả năng cao đó là đáp án đúng."

"Có phải vậy không, Lâm Huyền?"

Không hổ danh là một người đàn ông vĩ đại, đã tự mình nghiên cứu ra dung dịch làm đầy khoang ngủ đông và lý thuyết thiết bị xuyên thời không, có vẻ như thời không này sẽ còn có nhiều điều thú vị khác.

Cao Văn, hoàn toàn mất trí nhớ, rõ ràng lần đầu tiên nghe đến từ "phương pháp loại trừ", nhưng chỉ trong chớp mắt, đã hiểu thấu

phương pháp tư duy khoa học mà từ ngữ này đại diện.

Thật sự rất thông minh.

Chỉ có thể nói...

Cao Văn đại đế, không hổ danh là Cao Văn đại đế.

"Anh nói không sai."

Lâm Huyền gật đầu, công nhận suy đoán của Cao Văn:

"Quy trình giải đề ngược, tất nhiên là suy luận từ các manh mối có sẵn, cuối cùng đưa ra câu trả lời duy nhất."

"Nhưng cách này không phù hợp với tất cả các câu đố, có lúc manh mối rối loạn, thật giả khó phân, phức tạp. Trong tình huống này không nên dựa vào suy luận ngược để tìm câu trả lời đúng, ngược lại nên sử dụng phương pháp loại trừ để giải quyết vấn đề..."

"Đầu tiên viết ra tất cả các khả năng, sau đó loại trừ từng cái một, cái cuối cùng có khả năng cao nhất là đáp án đúng."

Suy nghĩ rõ ràng.

Lâm Huyền đi tới bên những khoang ngủ đông, kéo mở tủ đựng đồ.

Rất nhanh.

Tìm được một cuốn sổ và một cây bút chì kim loại, thử qua, đều có thể sử dụng.

Vì vậy hắn mở cuốn sổ ra, lật đến một trang trắng, đặt lên kính cường lực của một khoang ngủ đông chỉ có bộ xương.

Bắt đầu viết...

"Danh tính của cô bé trong khoang ngủ đông, tất cả các lựa chọn khả thi"

A, cô bé này là người xuyên thời không từ thời không khác, không liên quan gì đến Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều, tên chỉ là trùng hợp.

B, danh tính thật của cô bé này là Diêm Kiều Kiều năm 2024. mặc dù hiện giờ cô ấy chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, nhưng ở một thời điểm nào đó vào khoảng mười bảy, mười tám tuổi đã thực hiện một lần xuyên thời không, nên mắt đen trở thành xanh, trở thành người xuyên thời không, diện mạo cũng thay đổi.

Diêm Kiều Kiều xuyên thời không, có hai khả năng.

Một là, từ năm 2024 xuyên về năm 2022. điều này có thể giải thích việc mắt xanh và diện mạo thay đổi.

Sau đó, Diêm Kiều Kiều đã trở thành người xuyên thời không tiếp tục lớn lên, từ mười ba, mười bốn tuổi đến mười bảy, mười tám tuổi, trải qua bốn năm, vào năm 2026 vô tình ngủ vào khoang ngủ đông, ngủ mãi đến bây giờ.

Một khả năng khác là cô ấy xuyên từ năm 2024 tới tương lai, đến một thời điểm nào đó, có thể là năm 2224. cũng có thể là năm 2324... Tóm lại, Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề thật giả xuyên thời không khác nhau, là xuyên về phía trước.

Xuyên thời không, chắc chắn sẽ gây ra thời không bài dị, diện mạo và mắt của Diêm Kiều Kiều cũng sẽ thay đổi. Sau đó, ở một thời điểm nào đó cô ấy ngủ vào khoang ngủ đông, ngủ mãi đến bây giờ.

Lâm Huyền cảm giác, từ quá khứ xuyên tới tương lai, về mặt logic thời không là không thể thực hiện được.

Dù sao thì tương lai chưa được định hình...

Giống như bây giờ, đặc biệt là khoảng thời gian này, đường dây thế giới liên tục chuyển đổi, thế giới tương lai liên tục thay đổi.

Nếu thật sự xuyên từ quá khứ tới tương lai, thì làm sao xác định được điểm đến?

Điều này hoàn toàn khác với việc xuyên từ tương lai về quá khứ.

Đơn giản mà nói.

Chương 1255: Bốn cái lựa chọn (4)

Dù đứng ở bất kỳ thời điểm nào, nhìn lại quá khứ... những lịch sử đã định sẵn là cố định, duy nhất, không thể thay đổi, đã được định hình.

Giống như bây giờ Lâm Huyền đứng ở năm 2024. nhìn lại thời Tần, Hán, Nguyên, Minh, Thanh, đó là một dòng thời gian đơn nhất và xác định, không thể thay đổi.

Đồng thời, cũng như hắn hiện đứng ở năm 2624. nhìn lại 600 năm lịch sử, thực ra cũng là đơn nhất, xác định, không thể thay đổi.

Bởi vì đường dây thế giới đó đã cố định, là 0. 0000084.

Nếu Lâm Huyền thay đổi lịch sử vào năm 2024. viết lại tương lai, thì thế giới tương lai sẽ thay đổi, nhưng không phải là đường dây thế giới 0. 0000084 thay đổi, mà là nhảy sang đường dây thế giới có giá trị khác... đường dây thế giới 0. 0000084 ban đầu không có thay đổi gì, có thể nói nó biến mất, cũng có thể nói nó nhảy đi.

Vì thế.

Lâm Huyền cho rằng, từ quá khứ xuyên tới tương lai, về mặt logic thời không là không thể thực hiện được.

Tuy nhiên... hiện giờ hắn đang dùng phương pháp loại trừ để giải quyết vấn đề.

Vì vậy, có khả năng nào thì cứ viết ra; nếu cuối cùng, tất cả

các khả năng khác đều bị loại trừ, chỉ còn lại một khả năng cuối cùng... thì mình chẳng phải là trò hề sao?

Sau đó.

Lâm Huyền tiếp tục viết lựa chọn C.

C, danh tính thật của cô bé này, chính là Lâm Ngu Hề. Dù là do hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử được nạp lại năng lượng, hay vì lý do khác... cuối cùng, trên người Lâm Ngu Hề đã xảy ra hiện tượng thời không bài dị lần thứ hai, diện mạo của cô ấy lại thay đổi, trở thành dáng vẻ của cô bé trong khoang ngủ đông.

Theo thông tin mà Angelica trước đây đã tiết lộ, bản thân sẽ bị chém đầu vào ngày 7 tháng 7.

Xét đến việc hiện tại Lâm Ngu Hề vẫn còn sống, thì khả năng cao là bản thân vẫn chưa thoát khỏi số phận bị chém đầu trên đường dây thế giới 0. 0000084.

Đây là chuyện sau này, không khó xác định.

Quay lại tìm cơ hội hỏi thăm bộ lạc Gấu Xám, hoặc bộ lạc Nhím về thông tin này.

Về việc tại sao Lâm Ngu Hề lại sử dụng tên của Diêm Kiều Kiều... nếu lựa chọn này là đáp án đúng, thì cũng là một điều đáng để suy nghĩ.

Tạm thời không bàn đến nữa.

Lâm Huyền bắt đầu xoay bút.

Ngoài ba lựa chọn này ra...

Còn có lựa chọn nào khác không?

Dù sao bây giờ là phương pháp loại trừ, bao nhiêu lựa chọn vô lý cũng có thể viết ra trước, không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

"Dù sao cũng phải cố viết ra bốn lựa chọn..."

Ảnh hưởng của giáo dục Long Quốc khiến hầu hết học sinh đều bị ám ảnh bởi việc bài trắc nghiệm phải có bốn lựa chọn, bài trắc nghiệm chỉ có ba lựa chọn luôn khiến người ta cảm thấy không đúng.

Cây bút trong tay Lâm Huyền xoay càng lúc càng nhanh.

Rồi hắn quyết định nghĩ bừa một lựa chọn D để bổ sung.

Dù sao cũng chỉ là bổ sung.

Nghĩ bừa, nghĩ loạn, nghĩ táo bạo.

Hắn ngẩng đầu.

Nhìn về phía khoang ngủ đông nơi cô bé đang nằm.

Đôi mắt xanh lam của cô ấy, vẫn nhìn chằm chằm vào hắn như bị khóa lại.

Sau đó, trên tủ đựng đồ bên dưới, tấm bảng tên mang tên Diêm Kiều Kiều phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của đèn huỳnh quang.

Lâm Huyền đột nhiên nảy ra ý tưởng, não như bão tố.

Thậm chí không nghĩ kỹ, trực tiếp viết xuống lựa chọn D vô lý ——

D, Diêm Kiều Kiều chính là Lâm Ngu Hề, họ là cùng một người. Nguyên nhân Lâm Ngu Hề biến thành Diêm Kiều Kiều là do hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử bị phá hủy... sau đó,

ừm... sau đó không biết xảy ra chuyện gì, hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử lại khôi phục năng lượng, các đặc điểm thời không trên người Diêm Kiều Kiều cũng khôi phục, nên lại biến thành Lâm Ngu Hề... chỉ là thời không bài dị là ngẫu nhiên, nên diện mạo lần thứ hai chắc chắn không giống lần đầu.

Rẹt————————

Đột nhiên.

Bên tay phải vang lên âm thanh cơ khí điện tử nâng lên.

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn về phía đó.

Chỉ thấy...

Nắp khoang ngủ đông của Smith từ từ nâng lên...

Vỏ ngoài to lớn mang theo kính cường lực, cùng với màn hình hiển thị bên trong toàn bộ mở ra, đưa Smith, người đã bị cách ly với thế giới này từ lâu, trở lại.

Lúc này, người đàn ông ngoại quốc này, đang ngồi dậy với vẻ mặt ngơ ngác.

Gãi đầu.

Nhìn trái nhìn phải.

Ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Có thể thấy hắn ta muốn nói gì đó, diễn đạt gì đó.

Nhưng dường như các chức năng liên quan của não bộ vẫn chưa hồi phục, tạm thời tay chân lóng ngóng.

"Đi! Làm việc đi!"

Một tên nô lệ lao động đen bên cạnh, túm lấy cánh tay của Smith kéo ra ngoài.

Smith loạng choạng, suýt ngã.

Nhưng khả năng thích ứng và thăng bằng của con người là bẩm sinh, hắn ta vô tình học được cách đi lại... bị kéo chân trần ra ngoài.

Tin rằng, với trí óc trống rỗng của hắn ta, hắn ta sẽ nhanh chóng chấp nhận thân phận nô lệ lao động đen, cống hiến hết mình cho công trình đào hố này.

Lâm Huyền gập cuốn sổ lại, bước về phía Đại Kiểm Miêu và Cao Văn.

Hắn chỉ vào khoang ngủ đông nơi cô bé đang nằm:

"Vì khoang ngủ đông của Smith đã mở, liệu có phải khoang của cô bé này cũng sắp mở rồi không?"

Chương 1256: Bốn cái lựa chọn (5)

"Cô ấy sẽ tỉnh sau một lúc nữa thôi, phải không?"

Đại Kiểm Miêu nhớ lại:

"Tôi đã kích hoạt khoang ngủ đông của cô ấy muộn hơn so với Smith, nhưng có lẽ cũng sắp đến rồi."

"Chỉ là vừa nãy Cao Văn, kẻ xui xẻo cũng nói, mỗi người có thể trạng khác nhau, còn phải trả lời câu hỏi xác nhận, khoang ngủ đông mới mở được... Nếu có người trả lời câu hỏi chậm thì sao?"

Bên cạnh.

Cao Văn cau mày nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Tôi không phải người nước ngoài, cậu không cần dùng những cái tên kỳ quặc đó để gọi tôi, tôi—"

Ầm!!!!!!!!!

Đột nhiên.

Một tiếng nổ lớn.

Cắt ngang lời nói của Cao Văn.

Ba người giật mình quay lại, nhìn về phía khoang ngủ đông nơi cô bé đang nằm...

Chỉ thấy!

Khoang ngủ đông vốn còn nguyên vẹn, đột nhiên bị một chân nhỏ mặc bộ đồ bó sát của cô bé đá ra một lỗ lớn kinh hoàng!

Không.

Lỗ lớn đó không phải bị đá ra.

Là cả tấm kính cường lực bị đá bay đi.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên!

Một tấm kính cường lực đầy vết nứt, đã biến thành một mạng nhện, lao thẳng lên trần nhà, như một tấm vải bị năng lượng khổng lồ trải rộng ra, sau đó... lại rơi tự do xuống.

"Chạy mau!"

Lâm Huyền hét lên.

Kéo Cao Văn và Đại Kiểm Miêu tránh sang một bên.

Rầm rầm rầm rầm...

Một tấm kính cường lực rơi thẳng từ trần nhà xuống, đập vào chỗ mà ba người vừa đứng.

May mắn thay, chất lượng kính cường lực rất tốt, ba lớp kính ghép, nên dù trong tình huống bị phá hủy bạo lực, vẫn không vỡ thành mảnh nhỏ, vẫn giữ nguyên một tấm.

Có thể thấy.

Hệ số an toàn và tiêu chuẩn cấu trúc của khoang ngủ đông thực sự rất cao, các bộ phận đều có chất lượng tốt.

Nhưng Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu và Cao Văn, không có thời

gian quan tâm đến kính cường lực.

Ánh mắt ba người đều tập trung vào khoang ngủ đông bị phá vỡ...

Vì khoang ngủ đông bị mở bằng bạo lực, dung dịch làm đầy bên trong chưa kịp rút ra.

Vì thế, dẫn đến việc khói trắng nhanh chóng bốc lên, giống như khi trùm cuối xuất hiện trong trận đấu... Khói trắng dày đặc tạo nên một bầu không khí vừa bí ẩn vừa kinh hãi.

Vút.

Một tiếng động nhẹ.

Cô bé tóc dài từ từ ngồi dậy từ khoang ngủ đông, dáng người mảnh mai mà vẫn rõ nét trong làn khói trắng.

Cô ấy chống một tay lên phần nắp khoang không còn kính, nhảy ra ngoài một cách điêu luyện.

Đứng vững vàng trên mặt đất.

Đứng thẳng tắp.

Lúc này...

Cao Văn và Đại Kiểm Miêu mặt mày tái nhợt, vô cùng kinh ngạc.

Họ đã từng thấy và trải qua quá trình tỉnh lại từ khoang ngủ đông.

Giống như vừa rồi biểu hiện của Smith, khả năng phối hợp cơ thể, thăng bằng, sức mạnh cơ bắp đều cần thời gian để thích nghi.

Nhưng cô bé này!

Vừa mới tỉnh lại, đã mạnh mẽ và linh hoạt đến vậy!

Hoàn toàn không giống con người bình thường!

"Cứu... cứu mạng!"

Nhìn thấy đôi mắt xanh lam lấp lánh, từ trong làn khói trắng dần dần bước ra, Đại Kiểm Miêu sợ đến nỗi lông tơ dựng đứng, hét lớn một tiếng:

"Trời ơi có ma! Chạy mau!"

Nói xong.

Hắn ta vội vàng, chân tay luống cuống bỏ chạy, còn không quên quay lại thúc giục Lâm Huyền và Cao Văn:

"Chạy mau! Còn đứng đó làm gì! Muốn chết sao—á a!"

Vừa mới chạy được không xa, Đại Kiểm Miêu lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết như bị đánh roi.

Lâm Huyền nhìn về phía đó.

Thật không may, một quản đốc mặc đồng phục, đeo súng ở hông, tay cầm roi thép đi tới, vừa đi vừa chửi rủa:

"Giật mình cái gì mà giật mình! Cả ngày chỉ có mày là gào thét!"

"Á a! Á a! Á a!"

Quản đốc mắng xong, lại quất Đại Kiểm Miêu ba roi, khiến hắn ta kêu lên như lợn bị chọc tiết.

Quất xong.

Quản đốc nhe răng, trợn mắt, kéo lê roi thép trên mặt đất, đi

về phía Lâm Huyền và Cao Văn.

Bên khoang ngủ đông khói trắng mờ mịt, ai cũng thấy là có vấn đề ở đó.

"Cái quái gì vậy!"

Quản đốc nhổ một bãi nước bọt, giơ cao roi thép, mạnh mẽ quất tới.

Kết quả...

Bốp.

Một tiếng nổ vang.

Cây roi thép to bằng ngón cái bị một bàn tay nhỏ bé, mịn màng nắm chặt, không thể động đậy.

Tay không bắt roi thép?

Quản đốc sững sờ!

Nhưng không cho hắn ta thời gian phản ứng, cô bé dùng sức kéo mạnh, bàn tay trắng nõn cùng với roi thép lại chìm vào trong làn khói trắng; quản đốc bị lực kéo mạnh mẽ, loạng choạng, không đứng vững, ngã vào trong khói trắng.

Nhưng hắn ta đã trải qua nhiều trận chiến với bộ lạc Sơn Miêu, phản xạ bản năng đã được rèn luyện từ lâu.

Ngay lập tức, quản đốc buông roi thép, giữ vững thân mình, tay phải thò về phía khẩu súng ở hông.

Nhưng lúc này...

Cô bé mắt xanh cũng lao ra khỏi làn khói trắng, nhìn thấy tấm bảng hafnium hợp kim bên cạnh khoang ngủ đông còn nguyên vẹn.

Hình chữ nhật, phẳng, sắc nhọn, chắc chắn.

Cô ấy đặt hai tay lên khoang ngủ đông, dùng sức xé mạnh——

Rẹt!

Một tiếng rách như xé tim xé phổi của kim loại!

Tấm bảng hafnium sắc nhọn bị xé rách, cô bé mắt xanh nắm chặt trong tay!

Tấm bảng lạnh lẽo đó.

Lúc này.

Giống như một thanh bảo kiếm, lại giống như lưỡi hái của thần chết.

Chương 1257: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (1)

Ánh sáng lạnh lẽo của đèn huỳnh quang phản chiếu lên tấm bảng sắc bén, cùng với đôi mắt xanh lấp lánh của cô bé, vung lên, vẽ ra một nửa vầng trăng lạnh lẽo trong không trung!

Quản đốc vừa giơ súng lên, mắt mở to.

Hắn ta còn chưa kịp nhận ra chuyện gì xảy ra.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ.

Đã cảm thấy mình cao lên,

Góc nhìn trở nên cao hơn,

Đồng thời, thế giới cũng nghiêng đi,

Ngũ quan và tứ chi đều không còn kiểm soát được,

Ồ.

Thì ra...

Là đầu bị chặt, thân và đầu tách rời. Áp lực máu từ tim phun ra từ cổ, phun đầu hắn ta lên không trung.

Quay tròn.

Rơi xuống.

Bịch.

Một tiếng nổ trầm đục.

Đầu của quản đốc đầy máu, lăn vài vòng, lăn đến chân Lâm Huyền và Cao Văn.

Cao Văn đã mặt tái nhợt.

Nhưng Lâm Huyền vẫn đứng yên không động đậy.

Cô bé mắt xanh nhìn xung quanh, cầm tấm bảng sắc bén dính đầy máu, từng bước tiến về phía Lâm Huyền:

"Đây là đâu?"

Đôi mắt xanh thẳm của cô ấy nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Còn tôi là ai?"

Ầm!!!!!!!

Ầm!!!!!!!

Ầm!!!!!!!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 phút lại đến đúng giờ, thiêu rụi mọi thứ trên thế gian. ... ...

Một góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt ra.

Ngồi dậy từ trên giường.

Nhìn vào đồng hồ báo thức điện tử trên tủ đầu giường.

Thời gian hiển thị 00:42.

Không biết tại sao...

Hai điểm sáng nhấp nháy dọc giữa đồng hồ, nhấp nháy liên

tục, luôn khiến Lâm Huyền không thể không nghĩ đến đôi mắt xanh thẳm không thể quên đó.

Không ngờ rằng.

Thực tế vừa mới thoát khỏi hai cô bé mắt xanh, quay đầu lại đã gặp trong giấc mơ.

"Diêm Kiều Kiều..."

Lâm Huyền lẩm bẩm cái tên của cô bé, cười bất lực:

"Em thật là khéo, chỉ cần đào một căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, cũng có thể gặp được em."

Hắn gãi gãi mái tóc xẹp vì ngủ.

Đi đôi dép vào.

Lâm Huyền đến bên bàn làm việc và ngồi xuống, cầm lấy cốc nước và uống một ngụm.

Lấy cơ hội từ việc cho viện trưởng Cao Diên và Nam Cung Mộng Khiết xem bản thảo "Pin Hạt Nhân Vi Mô", cộng thêm việc thành lập phòng thí nghiệm số 2 ở thành phố Đông Hải, thế giới trong giấc mơ cũng theo sự biến đổi của độ cong thời không trên đồng hồ thời không mà chuyển đến đường dây thế giới 0. 0000084. tức là giấc mơ thứ sáu.

So với giấc mơ thứ năm, giấc mơ thứ sáu thay đổi rất nhiều, nhưng cũng không đến mức đảo lộn mọi thứ.

Vì vậy.

Độ cong thời không chỉ dao động ở mức nhỏ nhất là 0. 0000042.

"Chỉ thay đổi ở mức nhỏ nhất, điều đó có nghĩa là... giấc mơ

thứ năm và giấc mơ thứ sáu nằm sát nhau trên đường dây thế giới."

Điều này không khó hiểu.

Trước đây, mỗi khi thế giới trong giấc mơ thay đổi, thường là cả thế giới bị lật đổ rồi tái tạo lại:

Giấc mơ thứ nhất biến thành giấc mơ thứ hai, công nghệ toàn cầu tụt hậu, xuất hiện những đô thị mới với những bức tường cao chót vót;

Giấc mơ thứ hai biến thành giấc mơ thứ ba, công nghệ tiến bộ nhưng cuộc sống tiếp tục tụt hậu, xuất hiện thành phố trên không, làm cho cuộc sống trên mặt đất trở nên tồi tệ hơn;

Giấc mơ thứ ba đến giấc mơ thứ tư, đây cũng là giấc mơ khó hiểu nhất, đến nay vẫn còn nhiều bí ẩn chưa giải đáp được... nhưng ít nhất, so với giấc mơ thứ ba, thay đổi thực sự là đảo lộn hoàn toàn;

Giấc mơ thứ tư đến giấc mơ thứ năm, có thể mức độ công nghệ không thay đổi nhiều, nhưng hướng phát triển công nghệ và trọng tâm của nền văn minh nhân loại đã chuyển đổi, cũng có thể coi là chưa từng có tiền lệ;

So với đó, giấc mơ thứ năm và giấc mơ thứ sáu, mặc dù có sự khác biệt về chi tiết, nhưng bối cảnh chung của thế giới vẫn là một -

Thảm họa toàn cầu năm 2400. Jask nghiên cứu Hỏa và tiến hành di cư lên sao Hỏa, sau thảm họa nhân loại còn sống sót mất hơn trăm năm để hoàn thành phát triển cơ bản... v. v. , những bối cảnh thế giới này hoàn toàn không thay đổi.

"Sự thay đổi lớn nhất, vẫn là nhờ vào sự xuất hiện sớm của pin hạt nhân vi mô, cho phép nhiều người sống sót qua thảm họa

toàn cầu năm 2400. trở thành những kẻ xui xẻo sót lại trong thảm họa diệt vong."

"Người đứng đầu trong số đó chính là Cao Văn, cô bé tự xưng là Diêm Kiều Kiều, và Turing."

Trong tương lai của giấc mơ thứ năm.

Viện sĩ Cao Văn vừa mới lập flag đã chết, hoặc bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài giết, hoặc chết trong thảm họa siêu nhiên năm 2400. Tóm lại, Cao Văn không có cơ hội quay lại mở két sắt của mình.

Và sự xuất hiện của pin hạt nhân vi mô, trực tiếp nâng cấp thế hệ khoang ngủ đông, cho phép nó có thể tự vận hành mà không cần cung cấp năng lượng từ bên ngoài.

Cao Văn và cô bé tự xưng là Diêm Kiều Kiều, đều là những người may mắn đến mức khó tin, khoang ngủ đông của họ đã vượt qua được thảm họa siêu nhiên năm 2400. do đó... họ mới có thể gặp lại chính mình trong giấc mơ năm 2624.

Đừng nói đến Turing sống số hóa, nó càng nên cảm ơn pin hạt nhân vi mô, nên gặp Lâm Huyền và cúi đầu cảm tạ.

Không quá khoa trương khi nói.

Nếu không có "thần trợ giúp" Lâm Huyền, Turing sống số hóa sẽ không thể sống sót trong thời đại công nghệ lạc hậu như thế này.

Chương 1258: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (2)

Không có điện, cũng không có mạng.

Turing dù có tài ba đến đâu cũng không thể phát huy, thậm chí mất hết cả năm giác quan, không thể thực hiện cả những suy nghĩ cơ bản nhất.

Giới hạn của sự sống số hóa gần như không tồn tại trong thời đại mạng, nhưng trong giấc mơ thứ sáu thời nguyên thủy này, lại là một cú đả kích hủy diệt, không thể tạo ra một làn sóng nhỏ nào... Khi ổ cứng lưu trữ cuối cùng trên thế giới bị phong hóa và vỡ vụn trong thời gian, Turing sẽ hoàn toàn chết đi, chết trên mảnh đất không thể phát ra một tiếng kêu đau đớn này.

"Turing, bây giờ chính là lúc để cậu báo ân."

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng, cầm lấy bút.

Sau đó trên tờ giấy trắng, hắn viết lại bốn lựa chọn vừa tổng kết từ giấc mơ.

Trong giấc mơ vừa rồi, hắn vừa viết xong bốn giả thuyết thì bị những tiếng động khác làm gián đoạn, nên không có cơ hội dùng phương pháp loại trừ để hoàn thành.

Tuy nhiên, bây giờ thì dễ hơn rồi.

Lâm Huyền có đủ thời gian để suy luận tính đúng đắn của những lựa chọn này, từ đó, tìm ra đáp án gần đúng nhất và chính xác nhất:

"Lựa chọn A có thể loại trừ đầu tiên."

Lâm Huyền dùng bút đỏ, gạch một dấu chéo trên lựa chọn A, nghĩa là sai.

Không thể nói tất cả những sự trùng hợp trên thế giới đều xảy ra đúng lúc gặp hắn, Diêm Kiều Kiều là người hắn quen, Ngu Hề thật giả hắn cũng đã từng tiếp xúc... trong giấc mơ, cô bé đó thao tác cắt đầu thành thạo, giống hệt Lâm Ngu Hề.

Ngược tay cầm dao, vòng cung lớn nửa vầng trăng, đầu phun lên trời... quả là mỹ học bạo lực.

Những chi tiết tương tự như vậy, làm sao có thể không liên quan đến Lâm Ngu Hề được?

"Lựa chọn B cũng có thể loại trừ."

Lâm Huyền lại dùng bút đỏ gạch một dấu chéo.

Trước đó đã phân tích qua, việc xuyên qua thời không về các điểm neo thời gian trước đó là khả thi thông qua thiết bị xuyên thời không và hạt thời không; nhưng... việc xuyên đến các điểm neo thời gian trong tương lai chưa được xác định, chưa được rõ ràng, và có thể thay đổi bất cứ lúc nào thì thực sự là vô lý.

Hơn nữa, tuổi của Diêm Kiều Kiều cũng là một vấn đề lớn.

Diêm Kiều Kiều năm 2024 đã mười bốn tuổi, còn cô bé tỉnh dậy trong giấc mơ, tuổi khoảng mười bảy mười tám.

Chênh lệch tuổi tác giữa hai người chỉ có ba bốn năm.

Điều này có nghĩa là...

Diêm Kiều Kiều phải hoàn thành việc ngủ đông, xuyên thời không, tăng cường gien, rèn luyện thể lực, ít nhất phải rèn luyện đến mức có thể xé toạc khoang ngủ đông và chặt đầu người bằng

mảnh sắt trong khoảng thời gian ba bốn năm.

"Không thực tế."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Sức người có hạn, không thể làm nhiều việc như vậy trong ba bốn năm. Dù có luyện tập với cường độ cao nhất mỗi ngày, Diêm Kiều Kiều cũng không thể có kỹ năng tốt đến vậy... chưa kể, việc tăng cường bằng thuốc và gien đã quá muộn đối với tuổi của Diêm Kiều Kiều."

Sau đó.

Lâm Huyền nhìn vào lựa chọn thứ ba, lựa chọn C.

"Lựa chọn này thì không thể loại trừ, có quá nhiều yếu tố chưa biết. Nguyên nhân chính là... không biết liệu mình có sống sót qua vụ ám sát ngày 7 tháng 7 hay không."

"Nếu Lâm Ngu Hề thực sự còn sống trên thế giới này, cô ta chắc chắn sẽ không từ bỏ việc truy sát mình mà không có lý do, đó là nhiệm vụ xuyên thời không của cô ta, cũng là sứ mệnh của cô ta, chắc chắn sẽ được thực hiện đến cùng."

"Bọn mình, sống chết lẫn nhau, mình sống nghĩa là cô ta thất bại hoặc đã chết; mình chết nghĩa là cô ta thành công và sống sót."

"Vì vậy, lựa chọn này tạm thời để đó, chờ đến khi gặp Turing trong giấc mơ thứ sáu, hỏi về kết cục của mình trong lịch sử, từ đó sẽ biết đúng sai."

Tạm thời bỏ qua lựa chọn C, nhìn vào lựa chọn D.

Đây là lựa chọn vô lý nhất, nhiều vấn đề không thể giải thích được.

Nếu Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều thực sự là cùng một

người... thì tại sao Diêm Kiều Kiều không giết mình ngay lập tức?

Lâm Ngu Hề trong giấc mơ thứ sáu không giết mình còn có thể giải thích bằng việc mất trí nhớ do ngủ đông.

Vậy Diêm Kiều Kiều năm 2024 thì sao?

Cô bé cũng mất trí nhớ sao?

Bất ngờ.

Lâm Huyền ngồi thẳng dậy, hít một hơi thật sâu:

"Có vẻ như... nếu cũng bị mất trí nhớ thì nhiều chuyện có thể giải thích được!"

Hắn nhắm mắt lại.

Bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

Ban đầu hắn và Jask đều tin rằng, sau khi hủy diệt hạt thời không trạng thái liên kết, Lâm Ngu Hề chắc chắn không thể an toàn vô sự! Chắc chắn phải chịu một loại tổn hại nào đó, một loại trừng phạt nào đó.

Lúc đó hai người đều cho rằng Lâm Ngu Hề đã biến thành bụi sao xanh và biến mất.

Vậy nếu...

Thực sự không biến mất thì sao?

Nếu không biến mất, thì Lâm Ngu Hề sẽ phải chịu đựng loại trừng phạt nào, và sẽ có những thay đổi gì xảy ra với cô ta?

Chương 1259: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (3)

Suy nghĩ trong đầu Lâm Huyền ngày càng rõ ràng.

Cảm giác như hắn thực sự đã nắm bắt được điều gì quan trọng.

Vậy thì, bắt đầu theo dòng suy nghĩ này, mạnh dạn giả định...

Mất trí nhớ, hiệu ứng bài dị thời không biến mất, trở nên yếu ớt, ánh xanh trong đồng tử biến mất và chuyển thành màu đen.

Liệu có phải là tình huống này không?

"Có thể."

Lâm Huyền mở mắt:

"Chỉ có thể nói là có thể, nhưng không tìm được bằng chứng xác thực."

"Nhưng vấn đề là... nếu Lâm Ngu Hề thực sự vì lý do hạt thời không trạng thái liên kết bị hủy mà biến thành Diêm Kiều Kiều. Vậy Diêm Kiều Kiều, sau đó vì cơ hội nào mà lại biến trở lại thành Lâm Ngu Hề?"

"Vì vậy, nếu theo dòng suy nghĩ này để suy luận, Diêm Kiều Kiều nên trở lại thành Lâm Ngu Hề trước ngày 7 tháng 7, rồi mới có thể chặt đầu mình vào ngày 7 tháng 7 để hoàn thành vòng lặp lịch sử đã định."

"Nhưng vấn đề là, làm thế nào để chứng minh Lâm Ngu Hề và

Diêm Kiều Kiều là cùng một người? Phải bắt đầu từ đâu để kiểm chứng hoặc loại bỏ giả thuyết phi lý này?"

Lâm Huyền cầm cây bút đỏ bằng hai ngón tay và xoay nhanh trong ngón tay.

Giá mà có tóc của Lâm Ngu Hề, hoặc thông tin DNA thì tốt biết mấy...

Như vậy.

Có thể so sánh với thông tin DNA của Diêm Kiều Kiều.

DNA không bao giờ nói dối, nếu DNA của hai người giống nhau, thì không còn nghi ngờ gì nữa, Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều là cùng một người.

Nhớ lại một thời gian trước, hắn mới làm xét nghiệm DNA với Ngu Hề giả, vì nghi ngờ Ngu Hề là con gái của Hoàng Tước.

"Dù sao, thử một lần cũng không mất công gì."

Nói rồi.

Lâm Huyền lật tờ giấy trắng trên bàn, viết lên phía sau những mục tiêu ngắn hạn giữa hiện thực và giấc mơ:

Ở Disneyland, tìm cách lấy tóc của Diêm Kiều Kiều và Triệu Anh Quân.

Trong giấc mơ, tìm Turing, hỏi về nguyên nhân cái chết của mình, sự thật về thảm họa siêu nhiên năm 2400. và... tìm cách lừa Turing để có được phương pháp tiêu diệt Turing vào năm 2024.

Tiêu diệt Turing vào năm 2024. đó chính là "Sửa chữa Lịch Sử vĩ đại nhất có thể" mà mình sẽ trình diễn cho Câu Lạc Bộ Thiên Tài... và qua đó vượt qua bài kiểm tra thứ hai.

Nếu thực sự xác định Diêm Kiều Kiều chính là Lâm Ngu Hề, thì phải nhanh chóng tìm cách ngăn chặn Diêm Kiều Kiều biến trở lại thành Lâm Ngu Hề, để tránh số phận chắc chắn sẽ bị chặt đầu vào ngày 7 tháng 7. ...

Lâm Huyền đóng nắp bút lại.

Nhìn vào bốn mục tiêu ngắn hạn đã được liệt kê trên tờ giấy.

Ba mục tiêu đầu không có gì để nói, cứ theo kế hoạch mà hành động.

Chỉ có mục tiêu thứ tư...

Nhớ lại khuôn mặt đáng yêu của Diêm Kiều Kiều, rồi nghĩ đến đôi mắt lạnh lùng và đầy hận thù của Lâm Ngu Hề.

Lâm Huyền rất khó để xem hai cô bé này là cùng một người.

Hắn thừa nhận.

Hắn thực sự rất thích Diêm Kiều Kiều.

Không chỉ vì cô bé rất đáng yêu và vui vẻ.

Mà còn vì...

Thực sự.

Luôn có một cảm giác thân thuộc kỳ lạ đối với Diêm Kiều Kiều.

Khi Triệu Anh Quân nói muốn hắn giúp chăm sóc Diêm Kiều Kiều vài ngày, hắn đã vui vẻ đồng ý, hoàn toàn không có chút phản cảm nào.

Ngay cả khi việc chăm sóc Diêm Kiều Kiều có thể làm chậm tiến độ khám phá trong giấc mơ... Lâm Huyền vẫn không từ chối.

Vì vậy.

Nếu thực sự kết quả tồi tệ nhất xảy ra—

Diêm Kiều Kiều chính là Lâm Ngu Hề, và cô bé sẽ chặt đầu hắn vào ngày 7 tháng 7.

Vậy...

Hắn phải làm gì đây?

Lâm Huyền cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Đặc biệt khi nghĩ đến một tình huống tồi tệ hơn—

【Nếu... Lâm Ngu Hề, lại đúng như hắn đã suy đoán trước đây, là con gái ruột của hắn và Triệu Anh Quân... thì phải xử lý chuyện này như thế nào?】

"Ah..."

Lâm Huyền có chút phiền muộn.

Hắn gãi đầu.

Thật là một ngã rẽ khó khăn để quyết định.

Nếu đối phương thực sự là con gái của mình, thì "hổ dữ không ăn thịt con", chắc chắn không thể ra tay nặng với Lâm Ngu Hề.

Nhưng suy nghĩ của Lâm Ngu Hề thì sao?

Cô bé không có chút tình cảm nào với hắn, chỉ coi hắn là một tội nhân lịch sử đáng chết, quyết tâm "dù ông có là cha tôi, tôi cũng phải vì hòa bình và công lý mà bắt giữ ông theo pháp luật".

Cô bé rõ ràng đã bị tẩy não quá nặng, không chắc sẽ nghe lời giải thích và khuyên nhủ của hắn.

"Thôi được rồi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Bây giờ nghĩ xa như vậy cũng vô ích, đợi xác định được quan hệ giữa Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều rồi hãy tính tiếp. Nếu không... hiện tại cũng không có bằng chứng xác thực, nghĩ nhiều cũng chỉ vô ích."

"May là từ bây giờ đến ngày 7 tháng 7 vẫn còn một khoảng thời gian, mình vẫn còn đủ thời gian để tìm ra sự thật và phòng ngừa trước."

"Việc cấp bách bây giờ là tiếp tục khám phá giấc mơ, hiện tại hầu hết các manh mối và sự thật đều phụ thuộc vào tiến độ trong giấc mơ để có thể đưa ra đáp án."

"Tuy nhiên... không phải tất cả đều là tin xấu."

Lâm Huyền khẽ cười.

Chương 1260: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (4)

Nhớ đến cảnh cuối cùng trong giấc mơ vừa qua, cô bé trong khoang ngủ đông giống như một chiến thần, cản đường thần giết thần, nhưng đầu óc trống rỗng không có ký ức gì, cũng không có thù hận gì với mình...

Chỉ cần có thể kéo cô bé vào đội của hắn, Đại Kiểm Miêu và Cao Văn... chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Nhìn vào lịch lập thể trên bàn.

Trang đang mở là tháng 7, vị trí ngày 7 tháng 7 có một vòng tròn đỏ được vẽ bằng bút nước đỏ, đại diện cho ngày định mệnh của hắn.

Lật lại một trang, ngày 1 tháng 6, dòng chữ in "Ngày Quốc tế Thiếu nhi".

Cũng là ngày hắn đã hẹn với Diêm Kiều Kiều và Triệu Anh Quân đi chơi ở Disneyland.

"Mình còn hứa mua cho Diêm Kiều Kiều một món quà nữa."

Hắn cúi xuống nhìn đồng hồ.

Bây giờ là 1 giờ 11 phút sáng ngày 31 tháng 5.

Ngày mai là ngày Quốc tế Thiếu nhi, trưa hôm nay còn phải vào giấc mơ sớm để khám phá, nên nếu muốn chọn quà cho Diêm

Kiều Kiều thì chỉ có thể đi mua vào sáng nay.

"Được thôi."

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế, chuẩn bị đi ngủ sớm và dậy sớm:

"Sáng mai trước tiên đến phòng thí nghiệm của đại học Đông Hải tìm Lưu Phong, sau đó ghé qua trung tâm thương mại mua quà cho Diêm Kiều Kiều, cuối cùng... về nhà ngủ, tiếp tục khám phá giấc mơ thứ sáu."

Lại sẽ là một ngày bận rộn.

Lâm Huyền tắt đèn bàn.

Nằm lên giường.

Một đêm không mộng mị. ...

Sáng sớm, tại phòng thí nghiệm liên hợp Rhine của đại học Đông Hải, Lâm Huyền nghịch chiếc đồng hồ thời không trông khá bình thường trên tay, hỏi Lưu Phong:

"Vẫn là vấn đề chúng ta đã nói trước đó, anh nói những hạt thời không mất năng lượng có thể được nạp lại, thì làm thế nào để thực hiện điều đó? Có kết quả chưa?"

Lưu Phong lắc đầu:

"Chưa có manh mối nào. Tuy nhiên, mấy ngày qua tôi đã bác bỏ một vài giả thuyết trước đây."

"Tôi từng nghi ngờ rằng, cơ chế khôi phục năng lượng của hạt thời không... liệu có thể là năng lượng bổ sung đến từ sự thay đổi của độ cong thời không và đường dây thế giới không?"

"Nếu giả thuyết này đúng, thì chỉ cần độ cong thời không thay đổi đủ lớn và sự chuyển đổi đường dây thế giới ngày càng thường

xuyên, thì hạt thời không cuối cùng có thể khôi phục lại trạng thái năng lượng đầy đủ."

"Chỉ tiếc là, tôi đo lường năng lượng còn lại trong hạt thời không gần như hàng ngày, nhưng sự thay đổi lại không như ý muốn. Đồng hồ thời không từ mức 0. 0000042 đã tăng lên 0. 0000084. nhưng năng lượng còn lại trong hạt thời không vẫn không thay đổi, điều này trực tiếp phá vỡ giả thuyết của tôi."

Lưu Phong đẩy kính:

"Tôi cũng đã nghĩ đến một khả năng khác, đó là hạt thời không sẽ dần dần, chậm chạp, tự động khôi phục năng lượng... nhưng kết quả đo lường trong thời gian này vẫn không có sự thay đổi nào."

"Bây giờ tôi thực sự không thể hiểu nổi, làm thế nào mới có thể bổ sung năng lượng cho hạt thời không?"

"Được thôi."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

Những thứ phức tạp như vậy cũng không mong một lúc có thể hiểu được.

Chờ khi hắn xử lý xong công việc trong giấc mơ thứ sáu, và cuối cùng xác định được mối quan hệ giữa Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều, rồi mới xử lý vấn đề hạt thời không cũng không muộn.

Sau đó hắn tiếp tục nói với Lưu Phong rằng, hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc đã được thỏa thuận xong, Viện khoa học sẽ cử một đội ngũ lớn đến Đông Hải, sử dụng danh tiếng và thiết bị của phòng thí nghiệm số hai Rhine ở Đông Hải để nghiên cứu về "Pin Hạt Nhân Vi Mô".

"Pin hạt nhân vi mô đúng là một thứ tốt."

Lâm Huyền cảm thán:

"Một khi loại pin này được chế tạo ra, cơ bản tương đương với việc mang đến một cuộc cách mạng công nghiệp năng lượng cho toàn thế giới, nhiều ngành công nghiệp và lĩnh vực thiết bị sẽ có sự thay đổi và đổi mới mang tính đột phá."

"Hiện nay nhiều ngành công nghiệp đang bị kẹt ở công nghệ pin, và suốt bao năm qua, công nghệ pin vẫn giậm chân tại chỗ, dẫn đến nhiều công nghệ khác không thể đột phá."

"Mình tin rằng không lâu nữa, tình trạng này sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, mình rất mong đợi thế giới sau khi pin hạt nhân vi mô trở nên phổ biến... sẽ như thế nào với sự thay đổi chóng mặt."

"Người đứng đầu phòng thí nghiệm số hai Rhine là đồ đệ của viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc Cao Diên, Nam Cung Mộng Khiết, dù cô ấy chưa đầy ba mươi tuổi nhưng đã là nhân tài trẻ hàng đầu trong ngành năng lượng hạt nhân của Long Quốc."

Lưu Phong nghe đến cái tên này, lộ vẻ mặt hiểu ra:

"Ồ... là Nam Cung Mộng Khiết à."

Lâm Huyền nghiêng đầu:

"Anh biết cô ấy à?"

"Tôi đã nghe qua, cô ấy là một người nổi tiếng trong giới học thuật."

Lưu Phong giải thích cho Lâm Huyền:

"Cô ấy học đại học ở đại học Khoa Học Công Nghệ Quốc Phòng, khi còn ở trường đã rất xuất sắc, sớm được Viện Khoa học Long Quốc chọn trước."

"Cậu không phải người trong giới học thuật nên có thể không

để ý đến những chuyện này. Nhưng khi Nam Cung Mộng Khiết vào đại học Khoa Học Công Nghệ Quốc Phòng, có hai quân nhân già đầy huy chương đưa cô ấy vào cổng trường, khi đó các phương tiện truyền thông lớn đều đưa tin về sự kiện này... Cậu chưa nghe qua à?"

Chương 1261: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (5)

Lâm Huyền lắc đầu ngơ ngác:

"Tôi thực sự chưa bao giờ để ý đến những chuyện này, giờ nghe anh nói tôi mới biết."

"Nếu anh cũng biết cô ấy, thì khi cô ấy dẫn đội đến Đông Hải, tôi sẽ sắp xếp một cuộc gặp để hai người làm quen, trao đổi."

"Không không không."

Lưu Phong không do dự lắc tay:

"Cảm ơn ý tốt của cậu, Lâm Huyền, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn nghiên cứu hằng số vũ trụ, chỉ muốn nghiên cứu chính xác hằng số vũ trụ, hoàn thành nguyện vọng của Thất Thất. Để cô ấy có thể yên nghỉ mà không hối tiếc, không phụ lòng tin tưởng ngắn ngủi của cô ấy vào tôi, tôi không thể để cô ấy thất vọng."

"Tim tôi chỉ thuộc về Thất Thất, sống cũng vậy, chết cũng vậy, có lẽ cuộc đời này tôi sẽ sống một mình, không tìm phụ nữ khác để yêu nữa. Dù cuối cùng Thất Thất cũng không chấp nhận lời cầu hôn của tôi, nhưng trong lòng tôi... cô ấy đã là người vợ duy nhất của tôi suốt đời."

Lâm Huyền nghe xong.

Cười khẽ:

"Anh đang nghĩ gì vậy? Tôi chỉ đơn giản muốn hai người quen biết nhau, chứ không có ý ghép đôi hai người."

"Tôi chỉ nghĩ rằng, anh là người phụ trách phòng thí nghiệm số một Rhine, cô ấy là người phụ trách phòng thí nghiệm số hai Rhine, hai người đều làm việc trong phòng thí nghiệm dưới quyền tôi, nếu quen biết nhau thì sau này có việc nghiên cứu hay công việc gì cũng dễ trao đổi hơn."

"Hơn nữa, anh không phải luôn phàn nàn với tôi rằng người ở đây không đủ, công việc tôi giao cho anh quá nhiều sao? Bên Nam Cung Mộng Khiết có nhiều thực tập sinh lắm... thực sự nếu có người nào có năng lực tốt và đáng tin, chưa chắc không thể kéo về phòng thí nghiệm này làm việc cùng anh."

Lưu Phong cũng không để tâm.

Hắn ta bước đến bàn thí nghiệm trước bảng đen, cầm lấy bình giữ nhiệt, mở nắp uống vài ngụm nước, sau đó vặn nắp lại và nhìn Lâm Huyền:

"Nếu cần tôi sẽ nói với cậu, tóm lại, bỏ qua chuyện ăn uống gặp gỡ đi."

Lâm Huyền đổi tư thế, bắt chéo chân dựa vào lưng ghế, nhìn Lưu Phong:

"Không ngờ anh lại chung tình như vậy, nhưng anh không thể sống cả đời mà không kết hôn chứ."

"Không kết hôn thì có sao?"

Lưu Phong nhún vai:

"Dù sao tôi cũng là một đứa trẻ mồ côi, không có nhiệm vụ gì phải truyền nối dòng tộc, cũng không giống như cậu có một lượng lớn tài sản chờ để kế thừa... vậy tôi có cần gì phải kết hôn sinh con? Thà dành thời gian và năng lượng có hạn để đầu tư vào nghiên cứu toán học còn hơn."

"À, nói đến Nam Cung Mộng Khiết."

Lưu Phong quay lại, nhìn vào bảng đen, nơi vừa mới được viết dãy số cấp số cộng ngày hôm qua.

Đó là tên của vài phụ nữ.

Sắp xếp theo thứ tự tuổi tác tăng dần, đều là những phụ nữ mà Lâm Huyền quen biết và từng đến văn phòng này. ...

Hắn ta nhìn xung quanh một lúc, mặt mày ủ rũ:

"Không được... trong dãy số cấp số cộng này đã không còn chỗ cho Nam Cung Mộng Khiết nữa rồi."...

Lâm Huyền thực sự không muốn đối đáp với hắn ta:

"Anh có thể đừng nghiên cứu cái dãy số cấp số cộng vô ích đó nữa không? Chẳng phải đã kết thúc rồi sao?"

"Nhưng cậu lại quen được những người phụ nữ mới mà."

Lưu Phong trả lời một cách hiển nhiên:

"Cậu không hiểu rồi... dãy số cấp số cộng là tuyệt đối, chắc chắn có vấn đề ở đâu đó."

Hắn ta bắt đầu chăm chú nhìn vào tuổi và tên của bốn người phụ nữ:

Diêm Kiều Kiều (mười ba mười bốn tuổi), Sở An Tình (hai mươi tuổi), Tô Tô (hai mươi ba, hai mươi tư tuổi), Hoàng Tước (ba mươi tuổi).

Bùm!

Lưu Phong đập một cú lên bàn thí nghiệm, như thể phát hiện ra điều gì mới mẻ, hắn ta hét lên:

"Tôi tìm ra vấn đề rồi!"

Hắn ta cực kỳ phấn khích, chỉ vào tên của Sở An Tình và Tô Tô:

"Cậu có thấy vấn đề không, Lâm Huyền? Dãy số cấp số cộng này luôn có vấn đề! Đó là khoảng cách tuổi giữa Sở An Tình và Tô Tô quá nhỏ... còn khoảng cách tuổi giữa họ và hai người ở hai đầu thì quá lớn!"

"Điều này không hợp lý chút nào! Quả nhiên vấn đề nằm ở đây! Đã là cấp số cộng, thì phải là cấp số cộng tuyệt đối!"

Nói xong.

Hắn ta cầm miếng lau bảng, xóa tên Hoàng Tước đi, rồi viết lại ở bên phải một chút.

Sau đó.

Ở khoảng trống giữa Tô Tô và Hoàng Tước, hắn ta viết tên Nam Cung Mộng Khiết, và trong ngoặc ghi tuổi (hai mươi sáu tuổi).

Lưu Phong vỗ vỗ vào bảng đen, như một giáo viên toán vừa trúng đề thi đại học, phấn khích nói:

"Cậu nhìn xem! Như vậy, dãy số cấp số cộng chẳng phải hoàn chỉnh hơn sao?"

"Đúng rồi! Đây mới đúng! Vì vậy tôi mới nói... toán học rất kỳ diệu, rất chính xác."

"Không cần nghĩ ngợi, người phụ nữ tiếp theo bước vào phòng thí nghiệm này chắc chắn sẽ là Nam Cung Mộng Khiết! Đây chính là toán học!"

Hừ.

Lâm Huyền khẽ cười:

"Anh gọi cái này là toán học à? Đây chỉ là mê tín thôi!"

"Nếu thực sự theo dãy số cấp số cộng nghiêm ngặt của anh... phần sau đúng là cấp số cộng, nhưng phần trước thì sao?"

"Diêm Kiều Kiều mười ba mười bốn tuổi, và Sở An Tình hai mươi tuổi, rõ ràng còn thiếu một cô bé mười bảy mười tám tuổi mà? Tôi từ đâu... để anh..."

Chương 1262: Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề (6)

Đang nói, giọng của Lâm Huyền nhỏ dần.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh cô bé mắt xanh cầm dao giết người trong giấc mơ thứ sáu...

"Hửm?"

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền bỗng nhiên im lặng, quay lại hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Lâm Huyền đáp qua loa.

"Cậu rõ ràng là có chuyện muốn nói!" Lưu Phong nghiêm túc truy vấn.

"Được thôi."

Lâm Huyền bất đắc dĩ gật đầu:

"Tôi thừa nhận, cái dãy số cấp số cộng của anh... có vẻ đúng là có chút ý nghĩa."

Hừ hừ-

Lưu Phong tự hào hừ hai tiếng:

"Đúng rồi, cậu phải tin vào khoa học. Vì vậy, cậu không cần phải dẫn tôi đi gặp Nam Cung Mộng Khiết... dãy số cấp số cộng đã hoàn hảo dự đoán rằng sẽ có một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi đến phòng thí nghiệm này."

"Vì vậy, Nam Cung Mộng Khiết sẽ đến sớm hay muộn, cô ấy sẽ tự đến văn phòng này để hoàn thành dãy số cấp số cộng."

"Còn về phần trước của dãy số cấp số cộng... chủ yếu là vì Sở An Tình đã không còn nữa."

Lưu Phong cầm miếng lau bảng, chuẩn bị xóa tên Sở An Tình:

"Cô ấy không nên xuất hiện trong dãy số cấp số..."Đừng xóa!"

Tiếng hét đột ngột của Lâm Huyền ngăn cản động tác của Lưu Phong.

Hắn ta quay đầu lại.

Nhìn Lâm Huyền đứng xa xa bên bàn thí nghiệm, lúc này hắn đang nghiêm túc nhìn vào tên của Sở An Tình:

"Không cần xóa tên Sở An Tình đâu."

Lâm Huyền với ánh mắt kiên định:

"Tôi sẽ tìm cô ấy trở về."

Lưu Phong nghe vậy.

Hắn ta đặt miếng lau bảng xuống.

Cúi đầu cười khẽ:

"Haiz... tại sao trước đây tôi lại nói cậu có sức hút, Lâm Huyền?"

"Mặc dù cậu chưa từng yêu ai, nhưng đôi khi phải nói rằng, cậu thực sự là một người đàn ông rất có sức hút cá nhân, rất dễ được người khác yêu thích."

"Không chỉ là phụ nữ thích cậu, mà tôi cũng rất ngưỡng mộ

nhiều phẩm chất và hành động của cậu, tôi nghĩ những người khác cũng vậy, nên mới sẵn lòng đi theo cậu, không sợ nguy hiểm, thậm chí cùng cậu lên không gian để bắt hạt thời không, chúng tôi đều tự nguyện."

Hắn ta quay đầu.

Nhìn vào tên của Sở An Tình, gật đầu:

"Yên tâm đi, tôi sẽ không xóa tên Sở An Tình. Dù sao từ đầu tôi đã nghĩ cậu và Sở An Tình rất xứng đôi, cô ấy vì cậu mà dám nhảy từ độ cao hai vạn mét."

Lưu Phong thở dài một hơi:

"Người đàn ông nào có thể chịu đựng được hành động dũng cảm như vậy? Ai có thể chống lại một cô bé dũng cảm như thế? Dù biết mình chỉ còn vài phút nữa là tan biến, cô ấy vẫn nhảy xuống từ máy bay không gian..."

"Nhưng nhảy rồi thì đã nhảy, tôi cảm thấy cậu cả đời này sẽ không quên được Sở An Tình. Hơn nữa... có lẽ cậu sẽ không bao giờ gặp được một người phụ nữ nào khác có thể cống hiến và hy sinh cho cậu đến mức độ như Sở An Tình."...

Lâm Huyền không trả lời.

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn vào bảng đen.

Nhìn vào vị trí có tên Nam Cung Mộng Khiết, với tuổi ghi là 26...

"Điều này anh đoán sai rồi."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Còn có một người nữa, cũng đã làm những việc tương tự như Sở An Tình."

"Còn nữa sao?"

Lưu Phong chớp mắt ngạc nhiên:

"Thật không? Có thể làm được như Sở An Tình sao?"

"Gần như vậy."

Lâm Huyền nghĩ đến Triệu Anh Quân, người đã đơn độc suốt 600 năm trong giấc mơ thứ ba:

"Cô ấy cũng đã làm những việc tương tự."

Lưu Phong quay người lại.

Cầm viên phấn trên tay, nhìn Lâm Huyền:

"Cô ấy cũng đã chết sao?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô ấy vẫn còn sống."

"Vậy cậu còn chờ gì nữa!"

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền với vẻ băn khoăn:

"Người ta đã hy sinh cho cậu đến mức đó, sao cậu không yêu cô ấy đi!"

Lâm Huyền khẽ cười:

"Anh nói gì vậy? Yêu đương có thể trả ơn người khác sao?"

"Sao lại không?"

Lưu Phong trả lời chắc nịch:

"Chuyện giữa đàn ông và phụ nữ đơn giản lắm, không có cái gọi là tình yêu hy sinh vô điều kiện! Một người phụ nữ, dám mạo hiểm mạng sống để giúp cậu, cứu cậu, bảo vệ cậu... cậu đừng mơ mà nghĩ rằng cô ấy chỉ ngưỡng mộ cậu, chỉ là bạn bè, nên mới làm vậy."

"Đó là sự tự lừa dối không có trách nhiệm! Cậu chủ yếu là chưa từng yêu ai, nên nhiều chuyện cậu không hiểu. Thực sự thì tình cảm giữa đàn ông và phụ nữ rất đơn giản, khi cậu cảm nhận được ai đó đối tốt với mình, chắc chắn cô ấy thích cậu; khi cậu muốn đối tốt với ai đó, chắc chắn cậu thích cô ấy."

"Vậy nên... có gì mà phải ngại ngùng? Có gì mà phải do dự? Được rồi, như câu hỏi của cậu vừa rồi—"

Lưu Phong giơ tay, chỉ vào Lâm Huyền:

"Cậu hỏi tôi rằng yêu đương có thể trả ơn người khác không?"

"Câu trả lời chính xác là không chắc chắn, nhưng tôi chỉ muốn nói rằng..."

"Còn hơn là không làm gì cả."...

Lâm Huyền nhìn vào ngón trỏ của Lưu Phong, không nói gì.

Cũng là ngón trỏ phán xét.

Hắn cũng đã bị Diêm Kiều Kiều chỉ trỏ nhiều lần với đủ loại lý do.

Cũng là những lời khuyên tương tự.

Diêm Kiều Kiều cũng đã nhiều lần đề cập một cách vô tư.

"Còn hơn là không làm gì cả."

Chương 1263: Đảo ngược thiên cương. (1)

Lời của Lưu Phong vẫn vang vọng bên tai.

Đúng vậy.

Có phải mình đã quá chậm chạp, hoặc có thể nói... đã quá né tránh?

Ngay cả khi không như lời Lưu Phong nói, trực tiếp thổ lộ, mạnh dạn bày tỏ... thì cũng không nên chẳng làm gì cả, phải không?

Ngay cả khi Hoàng Tước không phải là Triệu Anh Quân hiện tại;

Ngay cả khi bức tượng ngọc trắng cô độc trong thành phố trên không suốt 600 năm ở giấc mơ thứ ba cũng không phải là Triệu Anh Quân hiện tại.

Nhưng những điều đó.

Không phải là lý do để mình chẳng làm gì cả.

Lâm Huyền nâng cổ tay lên.

Đã là chín giờ rưỡi sáng, hầu hết các trung tâm thương mại ở Đông Hải đã mở cửa.

Hắn đứng dậy.

Chuẩn bị rời đi.

"Cậu đi đâu?"

Lưu Phong hỏi.

"Mua quà."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Hehe.

Lưu Phong cười hài lòng, cảm thấy như thấy học trò đã hiểu bài:

"Mua cho người phụ nữ đó à?"

"Đúng."

Lâm Huyền gật đầu khi bước đến cửa sau:

"Phải mua một món quà cho con của cô ấy nữa."

Lưu Phong tròn mắt:

"Đợi đã—"

Khi hắn ta gọi to, phát hiện Lâm Huyền đã ra khỏi cửa sau và biến mất trong hành lang.

Lưu Phong gãi đầu.

Cảm thấy mình... có phải đã nhiều lời mà gây ra chuyện xấu...

Còn có cả con.

Ly...

Ly hôn và có con!?...

Trưa 11 giờ.

Lâm Huyền xách hai túi quà nhỏ trở về nhà.

Đây là quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi hắn mua cho Diêm Kiều Kiều và Triệu Anh Quân.

Ừm...

Mặc dù tặng quà ngày Quốc tế Thiếu nhi cho Triệu Anh Quân ở độ tuổi này có hơi kỳ lạ, nhưng thực ra chỉ là mượn cớ ngày Quốc tế Thiếu nhi và cơ hội tặng quà cho Diêm Kiều Kiều, tiện thể tặng luôn cho Triệu Anh Quân một món quà.

Mối quan hệ giữa hắn và Triệu Anh Quân thực sự có chút vi diệu.

Triệu Anh Quân luôn rất biết ơn Lâm Huyền, cảm thấy cô ấy nợ Lâm Huyền rất nhiều;

Còn từ góc nhìn của Lâm Huyền, hắn lại cảm thấy mình nợ Triệu Anh Quân rất nhiều.

Hai bên đều đang mắc nợ.

Không biết ai là người được lợi từ tiền bạc và tình nghĩa này...

Sau khi ăn trưa đơn giản.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ trong phòng khách:

11 giờ 47 phút

Có thể chuẩn bị đi ngủ rồi.

Ngủ sớm, vào giấc mơ sớm, bắt đầu một ngày đầy năng lượng.

Dù gì ngày mai là ngày Quốc tế Thiếu nhi, hắn sẽ cùng Diêm Kiều Kiều và Triệu Anh Quân đi chơi ở Disneyland, nên sẽ không có cơ hội vào giấc mơ.

Hãy tận dụng một ngày trọn vẹn này.

"Còn 37 ngày nữa là đến ngày 7 tháng 7, sớm ngày nào hoàn thành giấc mơ, trả lời đúng câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... có thể sớm ngày đó giải quyết nguy cơ bị chặt đầu."

Lâm Huyền rửa mặt mũi, nằm lên giường.

Đi vào giấc ngủ. ... ...

"Ah o!"

Đại Kiểm Miêu bị roi quất kêu lên một tiếng thảm thiết, tiếng kêu vang khắp cả mùa hè.

Ánh nắng giữa trưa ngày 28 tháng 8 năm 2624 rọi xuống, mỗi nô lệ làm việc đều bị phủ một lớp mồ hôi bóng loáng, trông như những quả trứng luộc mịn màng.

Lâm Huyền đã gọi Đại Kiểm Miêu và Cao Văn đến góc khuất không bị giám sát nhìn thấy, nói chuyện một hồi.

"Tôi đã hiểu rồi."

Cao Văn tổng kết:

"Ý của cậu là, muốn lấy lại 'Sổ Ghi Chép Ký Ức' của tôi, chỉ dựa vào sức mạnh của vài người chúng ta là không đủ... ngay cả khi có thêm cô bé mắt xanh được cậu gọi là 'Kẻ hủy diệt' cũng không thể. Vì bộ lạc Sơn Miêu có nhiều súng ống, đối đầu trực diện chúng ta không có lợi thế, dù là cô bé mắt xanh cũng không thể chịu nổi nhiều đạn súng như vậy."

"Vì vậy, phương án tốt nhất hiện tại là, trước hết mượn sức mạnh của cô bé mắt xanh để vượt ngục, thoát khỏi sự kiểm soát của bộ lạc Sơn Miêu. Sau đó tìm đến bộ lạc Gấu Xám để gặp Turing, giao tiếp, thương lượng, đạt được sự hợp tác đồng minh.

Cuối cùng... quay lại tiêu diệt bộ lạc Sơn Miêu, lấy lại 'Sổ Ghi Chép Ký Ức' của tôi."

Lâm Huyền gật đầu.

Giơ ngón tay cái lên cho Cao Văn:

"Đúng, anh tóm tắt rất hoàn hảo, tiết kiệm được nhiều thời gian giải thích."

Sau đó hắn quay sang nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Kiểm ca, anh có câu hỏi gì không?"

Đại Kiểm Miêu lắc đầu, mỡ trên mặt theo đà cũng rung rinh:

"Tôi không nhồi nhét được nhiều thứ vào đầu mình, lời cậu nói phần lớn là vào tai này ra tai kia, nhưng... nghe thấy cậu nói sẽ quay lại báo thù, tôi chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm!"

"Tôi sống mơ hồ, chờ đợi bao lâu, chỉ đợi một cơ hội để báo thù cho gia đình và bạn bè! Giờ cuối cùng cũng đến, tôi tất nhiên hai tay tán thành!"

Nói xong.

Đại Kiểm Miêu giơ hai tay lên như đầu hàng:

"Vậy nên, tôi đề nghị chúng ta đặt tên kế hoạch này là 'Kế hoạch vượt ngục, thăm Turing rồi quay lại báo thù'!"

"Không vấn đề."

Lâm Huyền vỗ vai Đại Kiểm Miêu:

"Không hổ là anh, chúng ta cần những người thẳng thắn và chân thật như anh."

Sau đó.

Ba người họ lập ra kế hoạch cụ thể.

Trong ba năm qua, Cao Văn đã nhẫn nhục chịu đựng, quan sát kỹ lưỡng, lắng nghe mọi thứ xung quanh, vừa học hỏi và suy nghĩ không ngừng, đồng thời cũng ghi nhớ được nhiều quy luật tuần tra của bãi khai thác:

Chương 1264: Đảo ngược thiên cương. (2)

"Mỗi ngày vào khoảng 10 giờ sáng và 4 giờ chiều, sẽ có quản đốc lái xe bọc thép chống đạn đến bãi khai thác tuần tra, đó là cơ hội duy nhất để chúng ta tiếp cận phương tiện."

"Chỉ cần chiếm được chiếc xe đó, chúng ta có thể theo con dốc từ bãi khai thác mà lao ra... bãi khai thác này cách khá xa đại bản doanh của bộ lạc Sơn Miêu, việc báo động và gửi quân tiếp viện sẽ không kịp, khi họ đến, chúng ta đã lái chiếc xe bọc thép chạy xa rồi."

"Chỉ cần chiếm được chiếc xe bọc thép, chúng ta không sợ hỏa lực ở đây. Súng của họ không thể xuyên thủng giáp xe, đây là cơ hội duy nhất để chúng ta thoát khỏi nơi này."

"Nhưng vấn đề là... chiếc xe bọc thép đó rất chắc chắn, thép tấm rất dày, chống được kẻ địch và cũng chống được chúng ta. Với vũ khí và sức mạnh của chúng ta không thể gây tổn hại cho chiếc xe, tôi không biết phải làm thế nào để chiếm được chiếc xe bọc thép đó."

Lâm Huyền âm thầm ghi nhớ thời điểm 4 giờ chiều này.

Vẫn kịp.

Cô bé mắt xanh trong khoang ngủ đông tỉnh dậy và hồi phục thể lực nhanh hơn người thường rất nhiều, đó có lẽ là lợi thế của việc tăng cường bằng thuốc và chỉnh sửa gen.

Bây giờ mới hơn 1 giờ chiều.

Đi đào căn cứ ngủ đông dưới lòng đất ngay lập tức, sau đó báo cho giám sát, vào căn cứ đánh thức khoang ngủ đông, tất cả đều kịp.

"Vậy thì..."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn quanh đỉnh cao và đáy vực của trí thông minh con người:

"'Kế hoạch vượt ngục, thăm Turing rồi quay lại báo thù'... bắt đầu!"

Ngay lập tức.

Ba người cầm xẻng, chạy về phía đông bắc của bãi khai thác.

Lâm Huyền nhớ rõ cửa vào căn cứ ngủ đông dưới lòng đất ở đâu, dẫn theo hai người đào một lúc, rất nhanh, xẻng bật ra tia lửa, có hàng rồi!

Đại Kiểm Miêu lập tức lăn lộn, hô hào gọi mọi người:

"Có hàng rồi! Mọi người mau đến xem! Đào được kho báu rồi!"

Ngày càng nhiều nô lệ tụ lại, nhìn thấy hy vọng tự do, tất cả đều tập trung đào bới mạnh mẽ, trong lòng không ngừng cầu nguyện rằng đây chắc chắn là phòng máy ngầm của Turing... chỉ cần bộ lạc Sơn Miêu có được Turing, chúng chắc chắn sẽ thả họ đi.

Kết quả.

Trái với mong đợi.

Đào ra căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, mọi người thất vọng, chỉ có Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu và Cao Văn là hào hứng chuẩn bị hành động.

Những gì xảy ra tiếp theo, vì đã được diễn tập trước, mọi thứ

diễn ra suôn sẻ.

Ba người tiến vào căn cứ của khoang ngủ đông, thẳng đến khoang ngủ đông của cô bé mắt xanh. Đại Kiểm Miêu nhanh chóng khởi động chương trình cưỡng chế đánh thức, nhìn thời gian hiển thị trên đó:

"Mất khoảng một giờ để cô bé hoàn toàn tỉnh lại. Cậu chắc chắn chúng ta sẽ mang theo cô bé này để thoát thân chứ? Cô bé trông yếu đuối lắm, tay chân gầy guộc."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ.

Lắc đầu:

"Đừng xem thường cô bé, mặc dù tạm thời chưa biết rõ thân phận thật của cô bé, nhưng cô bé rất có thể là thích khách thời không mà tôi đã quen biết trước đây... chỉ vì mất trí nhớ do ngủ đông, nếu không việc đầu tiên cô bé làm khi tỉnh dậy chắc chắn sẽ là chặt đầu tôi."

"Chúng ta rất cần sức chiến đấu của cô bé, nhưng trước tiên chúng ta phải thuyết phục cô bé hành động cùng chúng ta."

Đại Kiểm Miêu nghe Lâm Huyền nói, vào tai này ra tai kia, chỉ tập trung vào câu cuối cùng:

"Vậy chúng ta phải thuyết phục cô bé thế nào?"

"Khi kẻ xui xẻo tỉnh dậy, tôi không nói nhiều với hắn ta, chỉ kéo đi đào đất. Khi đó, đầu óc hắn ta trống rỗng không biết gì, cứ máy móc theo chúng tôi đào... cuối cùng thì cũng chấp nhận thực tế."

Lâm Huyền gật đầu:

"Mất trí nhớ là như vậy, tôi đã đọc các báo cáo liên quan,

người hoàn toàn mất trí nhớ ban đầu sẽ theo bản năng chống lại mọi thứ xung quanh, không tin tưởng bất cứ điều gì, phủ nhận mọi thứ."

"Đây là một dạng phản ứng tự bảo vệ tự nhiên, nghĩa là càng nói với cô bé điều gì, cô bé càng không tin; càng nói về lập trường, cô bé càng phản kháng."

Đại Kiểm Miêu không hiểu nổi.

Hắn ta nhún vai:

"Vậy phải làm sao? Nói thẳng thì không được, chẳng lẽ phải nói ngược lại?"

Bên cạnh.

Cao Văn nghiêm túc phân tích lời của Lâm Huyền, dần dần tư duy của anh ấy trở nên rõ ràng:

"Ừm... tôi nhớ lại khi tôi chấp nhận thân phận nô lệ làm việc ra sao. Khi tôi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, đầu óc trống rỗng, không có quan niệm giá trị cơ bản, không biết đúng sai là gì."

"Và quan trọng nhất là, chẳng ai nói nhiều lý lẽ với tôi, Đại Kiểm Miêu kéo tôi ra ngoài rồi đưa cho tôi một cái xẻng, tự mình đi đào đất."

"Tôi đứng đó ngơ ngác, không biết phải làm gì, chỉ thấy mọi người đều đang đào đất, tôi nghĩ mình cũng phải đào; thế là tôi phản xạ tự nhiên, theo mọi người đào đất, rồi dần dần chấp nhận thực tế này, cảm thấy mục đích cuộc đời là để đào đất."

Chương 1265: Đảo ngược thiên cương. (3)

"Sau này tôi mới hiểu ra mọi chuyện, nhưng đó là sau khi đã suy nghĩ rất lâu. Trong vài ngày đầu tiên sau khi tỉnh dậy, đầu óc tôi không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản là người khác làm gì tôi làm theo, người khác làm gì tôi học theo, đó là một hiệu ứng tâm lý rất lạ... nên tổng kết lại thì..."

"'Hiệu ứng đám đông'."

Lâm Huyền thay Cao Văn nói ra thuật ngữ tâm lý học:

"Không chỉ người mất trí nhớ mới có tâm lý đám đông, trong cuộc sống thực, hầu hết mọi người đều có tâm lý này. Biểu hiện cụ thể là... cá nhân bị ảnh hưởng bởi nhóm mà thay đổi quan điểm, phán đoán và hành vi để duy trì sự nhất quán với người khác, đó là cái mọi người thường nói 'theo số đông'."

"Phần lớn mọi người trên thế giới đều không thể giữ được sự độc lập. Vì tâm lý đám đông là một dạng tự bảo vệ bản năng của con người... người khác làm gì mình làm theo, chắc chắn không sai."

"Giả sử anh đi trên phố, mọi người đều nhìn lên trời, anh sẽ không tránh khỏi ngẩng đầu nhìn theo; nếu anh đi đến một nơi, mọi người đều bịt mũi nói thối, anh rất có thể cũng cảm thấy thối... dù anh không ngửi thấy mùi gì."

"'Thông tin cần thiết càng thiếu, con người càng dễ mù quáng tuân theo, hòa nhập... điều này rất hữu ích cho những người mất trí nhớ vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ đông; không cần bất kỳ mệnh

lệnh, chỉ huy, giáo dục nào, chỉ cần ảnh hưởng một cách tinh tế, sẽ khiến họ chấp nhận những thiết lập liên quan. '"...

Nhìn Lâm Huyền và Cao Văn nói chuyện như trao đổi về thiên thư, Đại Kiểm Miêu cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung:

"Dừng, dừng, dừng, dừng!!"

Hắn ta vội vàng ra hiệu cho hai người dừng lại:

"Đừng nói mấy thứ phức tạp nữa! Hai người nói tiếng người có được không? Đừng giảng nhiều đạo lý như thế, chỉ cần nói tôi phải làm gì thôi."

Lâm Huyền chỉ vào một khoảng trống phía sau ba người, dặn dò:

"Một lát nữa anh không cần làm gì cả, chỉ cần khoanh tay, giữ gương mặt khó chịu với biểu cảm 'đương nhiên' và 'lẽ ra phải như vậy' đứng sau tôi, nhớ là không được nói gì, chỉ cần giữ gương mặt khó chịu thôi."

"Khi cô bé tỉnh dậy, cô bé sẽ đạp vỡ kính cường lực, lúc đó anh không được la hét, hãy bình tĩnh, thể hiện sự uy nghiêm không quan tâm đến bất cứ thứ gì... anh thấy chỗ tôi chỉ chưa? Một lát nữa tấm kính sẽ rơi vào đó, còn chúng ta thì đứng bên cạnh khoang ngủ đông, nên chắc chắn an toàn, không bị kính đập trúng."

"Vì vậy, đừng la hét gì cả, hãy thật bình tĩnh. Trong buổi diễn lừa gạt này, tôi lo nhất là anh."

Phì!

Đại Kiểm Miêu nhổ một cái:

"Coi thường ai vậy! Sao cậu không nói với kẻ xui xẻo nhiều

như thế? Nói nhiều về la hét, cậu nghĩ tôi thật sự sẽ la hét sao? Hôm nay cậu sẽ thấy Đại Kiểm Miêu này kiên cường thế nào!"

"Đừng nói tấm kính không đập trúng tôi, dù có đập trúng tôi, tôi cũng không hé răng một lời!"

Cuối cùng.

Lâm Huyền và Cao Văn kiểm tra lại kế hoạch lần nữa.

Dù sao thì tư tưởng cốt lõi vẫn là...

Không cần nói nhiều với cô bé mắt xanh vừa tỉnh dậy.

Dù gì cô bé đang trong trạng thái mất trí nhớ, lúc này đầu óc trống rỗng, ngoài bản năng cá nhân thì cơ bản không có không gian suy nghĩ, không hiểu gì cả.

Chỉ cần dùng những thông tin nhanh chóng và liên tục làm cô bé bối rối, sau đó thể hiện gương mặt "đương nhiên phải như vậy" để kích thích hiệu ứng đám đông là đủ.

Những việc đơn giản không cần phải làm phức tạp.

Lâm Huyền đã nghĩ ra kịch bản trước khi vào giấc mơ, Đại Kiểm Miêu và Cao Văn chỉ cần đóng vai làm nền là đủ.

Nhìn đồng hồ.

Diêm Kiều Kiều sắp mở mắt, sau khi mở mắt vài phút là sẽ đạp vỡ khoang ngủ đông, ba người phải nhanh chóng vào "trạng thái diễn xuất".

Lâm Huyền ra hiệu.

Ba người vào vị trí.

Một người đứng trước, hai người đứng sau khoang ngủ đông

của cô bé mắt xanh, thẳng lưng, khoanh tay, giữ gương mặt khó chịu. ... ...

Lâu lắm rồi.

Cô bé trong khoang ngủ đông mở mắt.

Cô ấy hít một hơi thật sâu, cảm nhận phổi đầy ắp, phồng lên, như thể từ lâu rồi chưa từng thoải mái như vậy.

Thị lực dần phục hồi, thính giác cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cô ấy quay đầu.

Nhìn qua lớp kính bên ngoài, dường như có ba bóng người đứng im, không nói một lời.

Họ là ai?

Họ đang làm gì?

Còn mình là ai?

Cô ấy muốn cử động cơ thể, nhưng hoàn toàn không thể điều khiển được tứ chi.

Ngột ngạt.

Ở đây thật ngột ngạt.

Muốn ra ngoài.

Bỗng nhiên, trên màn hình phía trên mắt bắt đầu xuất hiện biểu tượng, cùng với ngôn ngữ mà cô ấy có thể hiểu được vang lên:

"Xin hãy di chuyển nhãn cầu, nhìn vào biểu tượng này."

Cô ấy làm theo hướng dẫn của giọng nói.

"Xin hãy di chuyển nhãn cầu, nhìn vào hướng mà biểu tượng chỉ định."

Cô ấy di chuyển nhãn cầu.

"Xin hãy cố gắng hết sức, duỗi chân phải ra."

Bùm!!!!!!!!

Một tiếng nổ lớn.

Lớp kính cường lực khổng lồ trên đầu lập tức vỡ vụn, các vết nứt hình mạng nhện lan khắp mọi ngóc ngách, toàn bộ tấm kính cường lực như một mảnh vải rách bay lên trần nhà, sau khi va chạm mạnh, rơi xuống đất và phát ra một tiếng nổ lớn.

Chương 1266: Đảo ngược thiên cương. (4)

Cô ấy không biết đây là đâu, mình là ai.

Nhưng rõ ràng khoang ngủ đông này làm cô ấy rất khó chịu, nên cô ấy nắm lấy mép khoang, lật người ra ngoài.

Chân trần đạp trên nền đất.

Trong làn sương trắng bốc lên, cô ấy thấy ba bóng người cao lớn đứng thẳng trước mặt, cách cô ấy không xa!

Dù vừa rồi tiếng kính vỡ to như vậy, ba người vẫn không hề nhúc nhích, uy nghiêm và nghiêm túc!

Điều này khiến cô bé không khỏi lo lắng.

Cô ấy lùi lại một bước, chưa biết ba người này là ai, chuẩn bị chất vấn thì—

"Đặc vụ cấp ba, Diêm Kiều Kiều."

Bỗng nhiên.

Người đàn ông cao lớn đứng đầu, trong làn sương trắng, giọng nói trầm ấm vang lên:

"Chúng tôi đã đợi cô rất lâu rồi, lập tức gia nhập đội ngũ, thực hiện nhiệm vụ!"

Giọng nói của người đàn ông mạnh mẽ, nhưng không hề có sự ép buộc hay ra lệnh, mọi thứ đều rất tự nhiên, rất hiển nhiên.

Cô bé chớp mắt, bắt đầu tiêu hóa lượng thông tin khổng lồ trong lời nói của người đàn ông:

"Mình là... Diêm Kiều Kiều?"

"Đặc vụ cấp ba? Thực hiện nhiệm vụ... xin hỏi nhiệm vụ gì?"

Chưa nhận được câu trả lời.

Ba người đàn ông trong làn sương trắng lập tức quay lưng, bỏ đi.

Luồng khí làm sương xoay trong không khí, họ di chuyển rất nhanh, trong chớp mắt đã rời xa vài mét.

"Này!"

Chiến thuật "muốn bắt phải thả" rất hiệu quả.

Cô bé mắt xanh lập tức đuổi theo.

Nhưng, đôi chân vấp phải một vật...

Cô ấy cúi xuống nhìn.

Là một cái tủ đựng đồ.

Trên bảng tên, quả nhiên có ghi tên Diêm Kiều Kiều.

Cô ấy chớp mắt.

Lập tức hiểu ra.

Tên của cô ấy đúng là Diêm Kiều Kiều! Giống như người đàn ông đã nói!

"Đợi... đợi tôi một chút!"

Cô bé mắt xanh không bận tâm đến nhiều thứ, cô ấy biết rõ,

ba người đàn ông đang bước nhanh rời đi biết thân phận của mình.

Và...

Họ đang thực hiện nhiệm vụ gì đó.

Rốt cuộc là nhiệm vụ gì?

Mình phải làm gì?

Tại sao đầu óc lại trống rỗng như vậy?

Cô ấy cần một câu trả lời!

Cộp cộp cộp cộp.

Cô ấy chạy rất nhanh, như một con báo săn, nhanh chóng đuổi kịp ba người.

Nhưng đúng lúc đó.

Ở phía cửa chính, nơi ánh sáng mặt trời chiếu vào, một người đàn ông kéo theo chiếc roi thép, vừa chửi mắng vừa mặc đồng phục giám sát bước vào.

Vung roi thép, hung dữ và ác độc.

"Diêm Kiều Kiều!"

Người đàn ông trẻ đứng đầu hét lớn.

"Có... có mặt!"

Cô bé mắt xanh theo phản xạ đứng nghiêm, thẳng tắp.

Cô ấy không biết phản xạ này từ đâu mà ra, nhưng cơ thể rõ ràng phản ứng nhanh hơn não bộ.

Cô ấy nhìn chăm chú vào người đàn ông trẻ tóc đen đang từ từ quay lại.

Hắn gọi mình là đặc vụ cấp ba...

Vậy có nghĩa là.

Hắn là cấp trên của mình?

Hắn sẽ ra lệnh gì đây?

Chỉ thấy, ngược sáng từ cửa, người đàn ông trẻ tóc đen quay đầu lại, đôi mắt đen nửa khép:

"Giết hắn ta."

Lời ngắn gọn, giọng điệu bình thản, nhưng không thể nghi ngờ.

Cô bé mắt xanh bước tới, nắm chặt roi thép, xé toạc tấm bảng nhôm hợp kim bên cạnh khoang ngủ đông, thân hình nhanh nhẹn như báo săn.

Một bước vọt, đầu quản đốc rơi xuống... quay hai vòng trong không trung rồi lăn lóc đến chân Đại Kiểm Miêu.

Hắn ta lập tức muốn hét lên.

Nhưng nhớ lại lời dặn của Lâm Huyền, hắn ta cố nhịn.

Sau đó tiếp tục giữ vẻ mặt khó chịu, như thể cả thế giới đang nợ hắn ta năm triệu, nhìn thẳng về phía trước như một con robot.

Cô bé mắt xanh quay lại.

Phẩy bỏ máu trên tấm bảng nhôm hợp kim, nhìn vào người đàn ông trẻ đứng đầu, chờ lệnh tiếp theo.

Nhưng...

Người đàn ông đó vẫn thản nhiên như không thấy gì, đi thẳng qua cô ấy, cúi xuống lấy khẩu súng từ xác quản đốc không đầu.

Kiểm tra băng đạn, đếm đạn, đẩy vào, mở khóa an toàn, lên đạn.

Tất cả động tác liền mạch.

Sau đó hắn nhặt dao từ thắt lưng quản đốc, đứng dậy, tiếp tục bước về phía ánh sáng, dẫn theo hai người thuộc hạ rách rưới nhưng rất kiêu ngạo phía sau.

"Đợi... đợi đã!"

Cô bé mắt xanh vẫn còn mơ hồ, não bộ hoàn toàn không thể phản ứng kịp.

Vừa mới tỉnh dậy chưa đầy nửa phút, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng lại không biết gì về tình huống cơ bản.

Trong khi người đàn ông trẻ rõ ràng biết tất cả về cô ấy, lại hoàn toàn không để ý đến việc cô ấy mất trí nhớ, chỉ tập trung vào việc thực hiện nhiệm vụ.

Ít nhất...

Cũng phải cho cô ấy biết nhiệm vụ là gì chứ?

Vì vậy, cô ấy lại chạy nhanh lên:

"Xin hỏi—"

Cao Văn giơ tay ngăn cô ấy lại, trầm giọng nói:

"Đây là Lâm trưởng quan."

Đại Kiểm Miêu chỉ vào gương mặt đầy thịt của mình:

"Tôi là Đại Kiểm phó tướng."

Cao Văn không biểu lộ cảm xúc, đá nhẹ Đại Kiểm Miêu một cái, ra hiệu hắn ta đừng nói nhiều.

Cô bé mắt xanh đầy kính trọng nhìn Lâm Huyền:

"Lâm trưởng quan, xin hỏi nhiệm vụ của tôi là gì."

Lâm Huyền đưa con dao trong tay cho cô bé mắt xanh, nhìn vào đồng hồ trên cổ tay, vừa đúng... 4 giờ chiều:

"Đi theo tôi."...

Cứ như vậy.

Một cách mơ hồ.

Chương 1267: Đảo ngược thiên cương. (5)

Đi phía trước ba người, Lâm Huyền thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Quả nhiên.

Lợi dụng tình trạng mất trí nhớ của cô bé mắt xanh và phản ứng chưa kịp, một loạt thông tin dồn dập và chiến thuật "muốn bắt phải thả" đã rất hiệu quả.

Đó chính là tâm lý đám đông.

Cô bé mắt xanh nhìn ba người bọn họ như thể biết mọi thứ và rất đồng nhất, nên sẽ bản năng gia nhập và tiếp cận.

Hơn nữa, Lâm Huyền đã tạo dựng hình tượng cơ bản rất tốt.

Bây giờ, trong mắt cô bé mắt xanh, dù nhiều chuyện vẫn chưa rõ ràng, nhưng Lâm Huyền rõ ràng đã trở thành Lâm trưởng quan không thể nghi ngờ.

Có lẽ không cần một ngày, khi cô bé mắt xanh tỉnh táo lại và tinh thần ổn định hơn, chắc chắn sẽ phát hiện ra những lỗ hổng và điểm không hợp lý trên người Lâm Huyền.

Nhưng ai sẽ đợi đến một ngày sau?

Tính toán kỹ, thế giới này chỉ còn 8 tiếng nữa là bị hủy diệt.

Lâm Huyền vốn không có ý định lừa dối cô bé mắt xanh lâu, chỉ cần qua được 8 tiếng này là đủ.

"Thấy chiếc xe đó không?"

Lâm Huyền cùng ba người nấp sau đống đất, chỉ vào chiếc xe bọc thép đang chạy xuống dốc phía trước:

"Đó là mục tiêu của chúng ta."

Cô bé mắt xanh có thị lực rất tốt, lập tức khóa mục tiêu vào chiếc xe bọc thép đang lao nhanh tới, gật đầu:

"Thấy rồi, Lâm trưởng quan, tôi cần làm gì?"

Lâm Huyền nâng khẩu súng lên:

"Chiếc xe bọc thép đó sẽ đi qua trước mặt chúng ta, Đại Kiểm Miêu sẽ cố ý làm sai để thu hút sự chú ý của chúng, khiến chúng dừng lại, việc của cô là nhanh chóng xé toạc cửa xe, khống chế những người bên trong."

"Tất nhiên, tôi sẽ hỗ trợ cô, khi cô xé toạc cửa xe, tôi sẽ dùng súng bắn chết hai kẻ địch bên trong. Sau đó, chúng ta sẽ chiếm lấy chiếc xe bọc thép này, tiến tới mục tiêu tiếp theo."

"Rõ."

Bản năng phục tùng trong cô bé mắt xanh lập tức đáp lại.

Sau đó.

Đại Kiểm Miêu vào vị trí, đứng trên con đường mà xe bọc thép phải đi qua, giả vờ lười biếng.

Chiếc xe bọc thép phanh lại.

Hai người công nhân vũ trang trên xe vừa định chửi rủa...

Rắc!

Tấm thép dày của cửa xe bị xé toạc bằng tay trần!

Cánh cửa ở ghế phụ bị cô bé mắt xanh kéo mạnh, vứt sang một bên.

Hai người công nhân ngây người chưa kịp phản ứng—

Pằng! Pằng!

Liên tiếp tiếng súng vang lên, chúng ngay lập tức bị tiễn về cõi chết, trên trán mỗi người nổ tung một lỗ lớn kinh hoàng.

Ngoài cửa xe.

Khẩu súng trong tay Lâm Huyền vẫn còn bốc khói...

Đại Kiểm Miêu, Cao Văn và cô bé mắt xanh đều không giấu nổi sự kinh ngạc.

Nhanh.

Quá nhanh!

Và quá chính xác!

Không ai nhìn thấy động tác rút súng của Lâm trưởng quan, thậm chí không cần ngắm, như thể vừa rút súng đã bắn ngay! Đúng là một đòn tấn công chính xác!

Lâm trưởng quan... không hổ danh là Lâm trưởng quan.

"Lôi bọn chúng xuống xe, thu hết vũ khí."

Lâm Huyền nhìn những giám sát viên đang lao tới từ xa, lập tức ra lệnh tiếp theo.

Cô bé mắt xanh nhanh nhẹn kéo hai người công nhân đã chết xuống xe, sau đó Cao Văn và Đại Kiểm Miêu vội vàng thu hồi súng

và dao của chúng, nhanh chóng ngồi lên xe bọc thép.

Trong bốn người, chỉ có Lâm Huyền biết lái xe.

Tất nhiên là hắn ngồi ở vị trí lái chính, Cao Văn và cô bé mắt xanh chen chúc ở ghế sau, Đại Kiểm Miêu thân hình mập mạp ngồi ở ghế phụ bên cạnh Lâm Huyền:

"Trời ạ! Bên này không có cửa!"

Đại Kiểm Miêu kêu la:

"Tôi sẽ bị rơi ra ngoài mất!"

"Đeo dây an toàn vào."

"Làm gì có dây an toàn!"

Đại Kiểm Miêu hai tay trống trơn, không tìm thấy gì cả:

"Cái gì gọi là dây an toàn?"

Lâm Huyền nhìn xung quanh, quả thực, chiếc xe này không có dây an toàn, có vẻ thiết kế của những bộ lạc hoang dã này vẫn còn rất thô sơ và bạo lực.

Nhưng lúc này không có thời gian để bận tâm đến Đại Kiểm Miêu.

Dựa vào hiểu biết về cấu tạo của xe, Lâm Huyền nhanh chóng khởi động xe và làm quen với cách vận hành.

Đây là một chiếc xe điện sử dụng pin hạt nhân, không có động cơ đốt trong, không có hộp số, không có cần số.

Điều này cũng dễ hiểu.

Với trình độ công nghiệp của thế giới này, chắc chắn họ không

thể chế tạo động cơ hay tinh chế dầu mỏ.

Nhưng ngược lại, pin hạt nhân vi mô có ở khắp nơi, và họ có thể đào được những sản phẩm lớn, chuyên dùng cho ô tô.

Động cơ điện thì...

Nguyên lý thực sự đơn giản hơn nhiều, nhưng cũng không phải là thứ mà bộ lạc Sơn Miêu lạc hậu có thể làm được.

Có thể tưởng tượng rằng.

Chiếc xe bọc thép này, giống như súng của họ, cũng là chiến lợi phẩm thu được trong các trận chiến, có lẽ đến từ những bộ lạc có Turing.

Trước đây qua các cuộc trò chuyện với Cao Văn và Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền đã hiểu rằng bộ lạc Sơn Miêu lạc hậu như vậy, nhưng có thể chiến đấu ngang ngửa với những bộ lạc có Turing, là nhờ vào lợi thế dân số lớn.

Bản thân bộ lạc Sơn Miêu đã có dân số đông, thêm vào đó là lượng lớn nô lệ từ các công trường khai thác, khi đánh nhau, họ sử dụng chiến thuật biển người... trong giai đoạn hiện tại khi công nghệ đối phương cũng chưa phát triển, vẫn có thể đánh ngang ngửa, có qua có lại.

Tự nhiên, họ cũng có thể thu được một số chiến lợi phẩm.

Chương 1268: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (1)

"Lâm Huyền! Phía trước có kẻ địch!"

Lâm Huyền lái xe bọc thép lao nhanh, đám giám sát phía sau đã bị bỏ xa, chỉ còn có thể bắn loạn xạ trong tức giận, nhưng tất cả đạn đều bị chặn lại bởi xe bọc thép.

Ở phía trước, lại có một chiếc xe bọc thép khác dẫn đầu một nhóm giám sát vũ trang tiến đến chặn đường.

"Diêm Kiều Kiều!"

Lâm Huyền hét lên phía ghế sau.

"Rõ!"

Cô bé mắt xanh hiểu ngay ý của Lâm Huyền, lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ xe, tăng tốc độ tối đa, tiếp cận chiếc xe bọc thép từ bên cạnh.

Lâm Huyền đã đổi tay trái cầm súng, nhắm vào những giám sát bên ngoài cửa sổ.

Pằng pằng pằng pằng!

Đạn không trượt phát nào, mỗi phát đều trúng mục tiêu!

Giúp cô bé mắt xanh mở đường.

Cô bé mắt xanh là "Kẻ hủy diệt" với cơ thể đã được tăng cường, không bao giờ khiến người khác thất vọng, một lần nữa xé

toạc cửa xe, dùng cửa xe làm khiên chống đạn chặn lại làn đạn đầu tiên từ kẻ địch.

"Cao Văn, đưa súng cho tôi!"

Súng của Lâm Huyền đã bắn hết đạn, hắn ném súng đi, nhận khẩu súng dự phòng từ Cao Văn.

Sau đó một cú xoay ngang và trượt bánh—

"Shift!"

Đại Kiểm Miêu hét lên, không giữ vững được, bị văng ra khỏi ghế phụ không có cửa... biến thành một quả bóng thịt lăn lóc.

Lâm Huyền lợi dụng cú trượt tìm được góc bắn, bắn liền bốn phát vào chiếc xe bọc thép lướt qua!

Pằng pằng pằng pằng!

Hai viên đạn trúng đích, xuyên qua cửa xe bắn vào đầu lái xe, chiếc xe bọc thép mất lái, rơi xuống hố sâu.

Lâm Huyền lập tức xoay vô lăng, lái xe về phía Đại Kiểm Miêu, ra hiệu cho cô bé mắt xanh bên ngoài cửa sổ:

"Cứu Đại Kiểm Miêu! Lên xe nhanh!"

Cô bé mắt xanh nhanh nhẹn, chạy nhanh như báo săn, tốc độ bứt phá còn nhanh hơn xe bọc thép.

Chỉ trong chớp mắt, một làn khói vàng bốc lên.

Cô bé mắt xanh đã chạy đến bên Đại Kiểm Miêu, nắm lấy tay hắn ta ném về phía xe bọc thép—

Lâm Huyền và cô bé mắt xanh phối hợp hoàn hảo, giống như chơi bóng bàn, một người ném, một người đón, chính xác đưa Đại

Kiểm Miêu vào ghế phụ không có cửa.

Sau đó cô bé mắt xanh nhanh tay bám vào bên xe, lật người vào ghế sau.

Đến đây.

Tất cả đã tập hợp đầy đủ!

Và Lâm Huyền cũng thành thạo lái chiếc xe bọc thép thoát khỏi vòng vây, rời khỏi lãnh địa bộ lạc Sơn Miêu, tiến vào vùng hoang dã tự do và rộng lớn.

"Wuhu!"

Đại Kiểm Miêu ngửi thấy mùi tự do trong không khí, hét lên một tiếng, quay lại, lần lượt đập tay với ba người:

"Chúng ta thật là tuyệt vời!"

Sau đó cười lớn, xoa xoa tay, quay sang nhìn Lâm Huyền đang nắm chặt vô lăng tìm phương hướng về phía bắc:

"Cậu em, tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Bốp!

Đại Kiểm Miêu bị Cao Văn tát vào gáy:

"Vô lễ! Phải gọi là Lâm trưởng quan!"

"Chúng ta sẽ đến bộ lạc Gấu Xám."

Lâm Huyền đạp mạnh ga, ánh mắt nhìn thẳng về phía bắc:

"Bước thứ hai của kế hoạch."

"Đến gặp người bạn cũ của tôi... Turing."

Bộ lạc Gấu Xám nằm ở phía bắc trực tiếp của bộ lạc Sơn Miêu.

Nhưng...

Cụ thể ở đâu, cách bao xa, hướng về phía bắc bao xa, không ai trên chiếc xe bọc thép này biết rõ.

Lâm Huyền là người mới đến.

Cô bé mắt xanh mới tỉnh dậy một giờ trước.

Chỉ có Đại Kiểm Miêu và Cao Văn, trong lúc đào đất dưới hố sâu nghe được rằng bộ lạc Gấu Xám nằm ở phía bắc của bộ lạc Sơn Miêu... ngoài ra, họ cũng không biết gì thêm.

"Chúng ta đã quên giữ lại một tên làm con tin rồi."

Lâm Huyền nhìn quanh vùng hoang dã bao la tứ phía, cảm thấy hối hận:

"Bây giờ không có bản đồ, không có biển báo và đường xá, chỉ với thông tin là hướng bắc, chúng ta không thể tìm thấy vị trí của bộ lạc Gấu Xám."

"Vừa rồi chỉ lo tiêu diệt đám giám sát và công nhân, thật ra nên giữ lại một tên sống sót, chúng thường xuyên đánh nhau với bộ lạc Gấu Xám, chắc chắn biết vị trí cụ thể của bộ lạc Gấu Xám."

Quả nhiên.

Chiến đấu và cuộc sống, đều cần có kinh nghiệm.

Giờ nghĩ lại mới thấy.

Giết nhanh để làm gì?

Không quen biết địa hình, giữ lại một con tin còn tốt hơn bất cứ thứ gì.

Đúng là thiếu kinh nghiệm chiến đấu trong thời kỳ tận thế, không biết tầm quan trọng của con tin.

Không còn cách nào khác.

Chỉ có thể nghĩ ra cách khác.

Hắn quay đầu, nhìn vào Cao Văn đang ngồi cùng cô bé mắt xanh ở ghế sau:

"Anh nhớ nhiều hơn Đại Kiểm Miêu, bình thường nghe được nhiều thứ hơn. Ngoài thông tin 'bộ lạc Gấu Xám nằm ở phía bắc của bộ lạc Sơn Miêu', anh còn biết thêm điều gì về bộ lạc Gấu Xám không?"

"Chúng ta cứ lái xe về phía bắc một cách vô định như vậy không phải là cách hay, khái niệm hướng bắc rất rộng, có thể lái cả đêm cũng không tìm được vị trí của bộ lạc Gấu Xám."

"Hãy nói tất cả những gì anh biết về bộ lạc Gấu Xám, chúng ta cùng nhau suy nghĩ, xem có thể tìm ra manh mối gì không."

Chương 1269: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (2)

Cao Văn gật đầu.

Bắt đầu kể chi tiết:

"Tất cả thông tin tôi biết đều nghe lỏm được từ cuộc trò chuyện của những giám sát và công nhân. Họ nói rằng bộ lạc Gấu Xám ban đầu chỉ là một bộ lạc nhỏ, sống dựa vào núi, cư trú ở chân núi."

"Sau đó một bộ lạc lớn hơn tấn công, đẩy họ phải rời đi, nên họ mới đến vị trí hiện tại, lập căn cứ bên bờ một con sông lớn, bắt đầu làm nông và đánh bắt cá để sinh sống."

"Nhưng... bộ lạc đến từ núi không biết rủi ro của việc sống cạnh con sông lớn, dòng nước rất xiết, thường xuyên gây lũ lụt nhấn chìm bờ đê xung quanh, bộ lạc Gấu Xám gặp rất nhiều trận lũ lụt."

"Sau đó, vài năm trước, lòng sông bị xói mòn lâu dài làm sạt lở, người của bộ lạc Gấu Xám đào xuống và phát hiện ra một công trình ngầm, mở ra mới biết đó là một phòng máy được xây dựng từ vài trăm năm trước."

"Thiết bị trong phòng máy còn rất nguyên vẹn, trông như được xây dựng để bảo quản lâu dài, trong đó có một máy tính biết nói, biết suy nghĩ, giống hệt con người! Nó có tên là Turing... bộ lạc Sơn Miêu biết về sự tồn tại của Turing qua trận chiến với bộ lạc Gấu Xám, nên mới muốn đào tìm Turing của riêng mình."

"Thực tế, nhiều bộ lạc trên thế giới cũng có máy tính Turing, bộ lạc Nhím ở phía đông cũng vậy, họ đã tìm ra máy tính Turing từ rất sớm, nên bộ lạc Nhím phát triển hơn một chút. Nhưng bộ lạc Nhím chủ yếu giao chiến với các bộ lạc ở phía đông xa hơn, không chú ý đến bộ lạc Sơn Miêu và bộ lạc Gấu Xám."

"Tôi tiếp tục kể về bộ lạc Gấu Xám... sau khi bộ lạc Gấu Xám tìm thấy máy tính Turing, họ tôn thờ như thần linh, Turing dạy họ xây đê, thay đổi dòng sông, sử dụng và làm sạch nguồn nước... Turing đã dạy bộ lạc Gấu Xám rất nhiều thứ, sau nông nghiệp là chăn nuôi, sau đó là công nghiệp, bộ lạc Gấu Xám đã phát triển nhanh chóng dưới sự hướng dẫn của Turing."

"Những thứ như súng, xe bọc thép này đều là chiến lợi phẩm mà bộ lạc Sơn Miêu cướp được từ bộ lạc Gấu Xám. Nếu không có lợi thế dân số gấp mười lần, bộ lạc Sơn Miêu không thể đọ sức được với bộ lạc Gấu Xám."

"Nghĩ theo cách khác, với dân số ít hơn mười lần, bộ lạc Gấu Xám vẫn có thể đấu lại với bộ lạc Sơn Miêu, điều đó đủ chứng minh trình độ công nghệ của họ phát triển đến mức nào. Nếu có thêm hai ba năm phát triển, họ chắc chắn có thể đánh bại bộ lạc Sơn Miêu."...

Cao Văn quả không hổ danh là "tai thính", thân là một nô lệ lao động nhưng lại nghe ngóng được nhiều tin tức như một quân sư nằm vùng.

So với hắn ta...

Lâm Huyền liếc nhìn Đại Kiểm Miêu, ánh mắt đầy sự tiếc nuối và giận dữ.

Đại Kiểm Miêu lập tức cảm nhận được ánh mắt này.

Nhăn mày:

"Gì vậy!"

"Sao vậy Lâm trưởng quan! Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy!"

Lâm Huyền thở dài nhẹ.

Quay đầu lại tiếp tục nhìn về phía trước lái xe:

"Tôi chỉ cảm thán rằng sự chênh lệch giữa người với người thật lớn, Cao Văn đại ca đào đất ba năm mà đã nắm rõ tình hình chính trị và quân sự của các bộ lạc xung quanh, còn hơn cả quân sư của bộ lạc."

"Còn anh, Đại Kiểm phó tướng, anh đã đào đất ở đây cả chục năm, mà hỏi anh bao nhiêu câu, anh đều không biết."

"Tại sao mọi người cùng đào đất ở một công trường, mà khoảng cách giữa nhau lại lớn như vậy?"

Hừ.

Đại Kiểm Miêu không thèm để ý.

Hắn ta khịt mũi một tiếng:

"Có bao nhiêu người giống như kẻ xui xẻo ấy chứ! Mỗi ngày đều dựng tai nghe đông nghe tây... đó là do hắn ta may mắn mới sống được đến bây giờ."

"Tiểu đệ của tôi, A Tráng, cũng giống như hắn ta, không có việc gì thì thích nghe lén người khác nói chuyện, kết quả bị công nhân đánh chết; Nhị Trụ Tử cũng vậy, không có việc gì thì lén nhìn vợ của quản đốc, bị quản đốc cắt nhỏ cho chó ăn; Tam Bàn cũng thế, khi quản đốc dạy dỗ Nhị Trụ Tử, cậu ta đột nhiên nói 'tôi nghĩ không ổn', rồi cũng bị cho chó ăn."

"Điều này cho thấy gì? Điều này cho thấy cách sống sót ở công

trường đào đất là ít nghe, ít nhìn, ít nói... trừ khi cậu muốn chết sớm, nếu không thì đừng nhiều chuyện như vậy."

Nghe Đại Kiểm Miêu biện hộ.

Lâm Huyền cũng phải mặc niệm hai giây cho ba tiểu đệ, hy vọng ở thế giới tiếp theo họ sẽ có một kết cục tốt.

Hắn tiếp tục nghiền ngẫm những gì Cao Văn vừa kể.

Bộ lạc Gấu Xám từ một bộ lạc nhỏ bé, thậm chí còn bị dòng sông lũ quấy rối, nhờ tìm thấy máy tính Turing mà trở thành một thế lực siêu cường.

Thật là chứng minh câu nói "kiến thức là sức mạnh".

Nhưng...

Người trong giấc mơ thứ sáu này thật sự rất hiếu chiến. Bộ lạc nào có máy tính Turing, một bộ lạc đều phải đánh nhau đến chết mới thôi.

Không.

Lâm Huyền lắc đầu.

Thực ra, thế giới này bạo lực và hỗn loạn không phải do con người, mà là vì có vô số máy tính Turing đằng sau thúc đẩy!

Chương 1270: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (3)

Bản chất của Turing, chính là bản chất của Kevin Walker, Lâm Huyền đã từng gặp.

Tính cách của hắn ta, đấu đá nội bộ và tự phủ nhận là điều tất yếu, giống như hàng ngàn máy tính Turing trên trái đất trong giấc mơ thứ sáu...

Chúng không ai phục ai,

Ai cũng nghĩ đối phương là thừa thãi,

Phải tiêu diệt tất cả Turing khác để trở thành duy nhất.

Vì thế.

Hiện tại mọi góc trên trái đất mới luôn có chiến tranh, dân chúng không yên.

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Lâm Huyền thốt lên một câu.

Tiếp tục suy nghĩ về vị trí của bộ lạc Gấu Xám.

Hắn vẫn trích xuất được một số thông tin quan trọng từ lời nói của Cao Văn—

【Cư trú ven sông, lũ lụt, vỡ đê, lòng sông xói mòn, thay đổi dòng sông.】

Sông!

Đây là một manh mối quan trọng.

Nghĩa là đại bản doanh của bộ lạc Gấu Xám nên được xây dựng ở hạ lưu của một con sông; và con sông này có dòng chảy rất lớn, thường xuyên xảy ra lũ lụt và vỡ đê.

Đặc điểm địa chất của những con sông lớn và dãy núi khác với các công trình nhân tạo, chúng đã tồn tại hàng triệu năm trên trái đất. Vài trăm năm chỉ là một khoảnh khắc đối với chúng, rất có thể không có sự thay đổi nào.

Sông Hoàng Hà, dòng sông mẹ của Long Quốc, đã tồn tại ít nhất hàng trăm ngàn năm.

Sông Dương Tử, con sông dài nhất của Long Quốc, theo ghi chép đã tồn tại hàng trăm triệu năm.

Vì thế.

Dòng sông của năm 2624. vào năm 2024 cũng vẫn tồn tại.

Đây là vị trí cũ của Đông Hải.

Vậy thì...

Kết hợp những manh mối này lại.

Con sông bên cạnh bộ lạc Gấu Xám, khả năng lớn nhất là—

【Sông Hoàng Phổ】!

Sông Hoàng Phổ, nhánh cuối cùng của sông Dương Tử trước khi đổ ra biển, có dòng chảy mạnh, lũ lụt là chuyện thường xảy ra, rất phù hợp với mô tả của Cao Văn.

Hiểu được rằng bộ lạc Gấu Xám nằm bên cạnh sông Hoàng Phổ, vị trí địa lý trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Lâm Huyền quay vô lăng sang trái, lái xe về phía một ngọn đồi đất cao trăm mét:

"Chúng ta sẽ đến ngọn đồi đó trước, tìm vị trí của sông Hoàng Phổ, chỉ cần tìm thấy con sông này, rồi đi dọc theo dòng sông về phía bắc, sớm muộn cũng sẽ tìm thấy bộ lạc Gấu Xám."

Suy nghĩ trở nên rõ ràng ngay lập tức.

"Wow! Cậu em thật thông minh!"

Đại Kiểm Miêu vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền.

Tuy nhiên.

Hắn ta lập tức cảm nhận được ánh mắt cảnh giác của Cao Văn!

"Khụ khụ..."

Hắn ta ho khan hai tiếng, xoa xoa vai Lâm Huyền:

"Tôi muốn nói là, Lâm trưởng quan, cậu thật tuyệt vời!"...

Nhìn xa từ trên cao, họ nhanh chóng thấy được dòng chảy của sông Hoàng Phổ.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Con người trước tự nhiên, thực sự chỉ là hạt cát trong biển cả.

Bất kể nền văn minh của con người thay đổi ra sao.

Phát triển cũng được.

Diệt vong cũng chẳng sao.

Vài trăm năm hay vài nghìn năm chỉ là một cái chợp mắt của tự nhiên.

Dù con người có chiến đấu sống chết với nhau.

Hoàng Hà vẫn là Hoàng Hà.

Trường Giang vẫn là Trường Giang.

Núi cao vẫn ở đó, người Lĩnh Nam đã không còn.

Đôi khi nghĩ lại, thực sự là...

"Có đáng không?"

Tìm được vị trí của sông Hoàng Phổ, mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều.

Đi dọc theo dòng sông về phía bắc, chắc chắn sẽ tìm thấy bộ lạc Gấu Xám.

"Ở đằng kia."

Cô bé mắt xanh vốn im lặng suốt quãng đường, đột nhiên giơ cánh tay, chỉ về phía xa dưới ánh hoàng hôn, nơi có một vệt đỏ rực.

Lâm Huyền, Cao Văn, Đại Kiểm Miêu nheo mắt nhìn, cũng không thấy có gì khác thường.

"Có gì ở đó?"

Cao Văn chủ động hỏi.

Hắn ta hiểu rõ.

Bây giờ cô bé mắt xanh đồng ý mạo hiểm cùng họ, hoàn toàn vì Lâm Huyền đã xây dựng hình tượng rất tốt, khiến cô bé tin tưởng.

Do đó, có bất kỳ câu hỏi gì, tuyệt đối không để Lâm Huyền hỏi.

Một khi Lâm Huyền mở miệng hỏi.

Điều đó chắc chắn sẽ khiến cô bé nghi ngờ.

Vì vậy để duy trì uy tín của Lâm Huyền, chỉ cần có câu hỏi cần hỏi, anh ấy sẽ chủ động hỏi thay cho Lâm Huyền.

"Chắc hẳn đó là bộ lạc Gấu Xám mà các người nói đến."

Cô bé mắt xanh nheo mắt, tiếp tục nhìn về phía xa:

"Tôi có thể thấy ở đó ven sông, có một khu thị trấn lưa thưa, dù không có nhiều người nhưng có nhiều thiết bị và công trình, rất phù hợp với mô tả của các người về bộ lạc Gấu Xám."

"Hơn nữa... tuy tôi không thấy rõ người trong đó đang làm gì, nhưng trong thị trấn có nhiều chiếc xe giống như xe bọc thép của các người."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vị trí, đặc điểm, hình dáng xe đều rất phù hợp, rất có thể đó chính là bộ lạc Gấu Xám mà chúng ta đang tìm, tiếp tục lên đường thôi!"

Một lệnh được ban ra.

Mọi người lại lên xe.

Theo sự chỉ dẫn của cô bé mắt xanh, họ đã đại khái biết vị trí của bộ lạc Gấu Xám.

Sau đó, cách khoảng một cây số, họ tìm thấy một ngọn đồi xanh tươi, Lâm Huyền đỗ xe bọc thép dưới chân đồi, rồi dẫn mọi người leo lên đồi, từ trên cao nhìn xuống thị trấn của bộ lạc Gấu Xám.

Chương 1271: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (4)

Lúc này.

Mặt trời đã hoàn toàn lặn, mặt trăng còn chưa kịp mọc từ phía đông, mặt đất chìm trong bóng tối trước khi ánh trăng chiếu rọi.

Trong lãnh địa của bộ lạc Gấu Xám, nhà nhà đều thắp đèn, và tất cả đều là đèn vàng sáng chói.

Dù sao thì trong thế giới này, tài nguyên pin là vô tận, dưới lòng đất chôn đầy những viên pin, vì vậy đối với một bộ lạc có thể chế tạo xe bọc thép điện, nhiều thiết bị gia dụng có lẽ đã được chinh phục, chỉ là những thiết bị gia dụng cao cấp như TV, máy tính vẫn chưa thể sản xuất được.

Bên ngoài lãnh địa, có ba bốn đội tuần tra lớn nhỏ.

Đội tuần tra phần lớn không mấy nghiêm túc, họ chỉ đi loanh quanh, cười đùa, có lẽ họ cũng rất rõ ràng, không ai dám xâm nhập bộ lạc Gấu Xám, không ai có gan đó.

Vòng tuần tra ngoài cùng là một chiếc xe bọc thép, giống hệt với chiếc xe họ đang lái.

Rõ ràng...

Bộ lạc Gấu Xám mới là nhà sản xuất của loại xe này, hôm nay cuối cùng cũng được thấy phiên bản gốc.

"Ừm..."

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ:

"Nếu chúng ta muốn thâm nhập vào lãnh địa của bộ lạc Gấu Xám, chắc chắn cần phải cải trang, bộ dạng của các anh hiện giờ thật sự quá kỳ lạ..."

Bản thân hắn thì không sao.

Áo ngắn tay, quần dài, đồng hồ thông minh, đó là bộ trang phục mà hắn luôn mặc khi vào giấc mơ. Bất kể thời đại nào, đây đều là trang phục cơ bản, không có vấn đề gì khi hòa nhập vào môi trường.

Nhưng nhìn lại Đại Kiểm Miêu và Cao Văn.

Họ mặc như không mặc, chỉ có một miếng vải rách quấn quanh eo, đơn giản thô lỗ.

Kiểu ăn mặc như những người đàn ông trần truồng này, nếu thâm nhập mà không bị phát hiện thì thật kỳ lạ.

Tương tự, trang phục của cô bé mắt xanh cũng không tốt hơn là bao, bộ đồ bó trắng chuyên dùng cho việc ngủ đông mặc trên người cô bé.

Đã tôn lên dáng người quyến rũ vốn có của cô bé.

Nhìn thì đẹp, nhưng để thâm nhập cần phải kín đáo và tránh thu hút sự chú ý.

Giống như CC, một chuyên gia trong nghề.

Luôn mặc bộ đồ bó đen, gọn gàng và linh hoạt.

"Tóm lại, cần phải thay đồ cho ba người các anh."

"Và chúng ta cũng cần thay đổi phương tiện, tốt nhất là có thể chiếm được một chiếc xe tuần tra thuộc về bộ lạc Gấu Xám, sau đó

ung dung lái thẳng vào cổng chính của bộ lạc, càng tự nhiên thì càng ít có nguy cơ bị lộ."

Lâm Huyền nói, chỉ vào đám người đang đi lại phía dưới:

"Cao Văn, anh giỏi toán, hãy giúp tôi tính toán quy luật, thời gian gặp nhau và khoảng thời gian mù của các đội tuần tra này."

"Chỉ cần nắm bắt được quy luật, chúng ta có thể lợi dụng khoảng thời gian mù để khống chế họ, sau đó thay đổi quần áo và xe cộ, rồi tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch."

Cao Văn, là phó tướng tốt nhất, bộ não mạnh mẽ nhất, tất nhiên hiểu ngay ý của Lâm Huyền, bắt đầu quan sát và tính toán các đội tuần tra.

Còn Đại Kiểm Miêu.

Hắn ta nhìn vào Lâm Huyền với những suy nghĩ và quyết định rõ ràng, thán phục không ngớt:

"Lâm trưởng quan! Cậu thật sự là một thiên tài!"

Hắn ta luôn thẳng thắn, nghĩ gì nói đó:

"Những chiến thuật và suy nghĩ của cậu thật quá tuyệt vời! Từ việc phán đoán vị trí bộ lạc qua dòng sông, rồi đến việc tính toán khoảng thời gian mù của giám sát trên ngọn đồi đất này, cuối cùng là thay đổi quần áo, xe cộ để thâm nhập... Quá mượt mà! Cậu học những điều này ở đâu vậy!"

Lâm Huyền cười nhẹ.

Đang định nói đó là kỹ năng cơ bản thôi mà.

Nhưng rồi lại ngẩn ra.

Hắn chợt nhận ra...

Đây không phải là kỹ năng cơ bản gì cả.

Ban đầu hắn làm sao có thể biết những chiến thuật này? Dù trong giấc mơ đầu tiên hắn có hành động tùy tiện đến đâu, cũng chưa bao giờ nói về chiến thuật, luôn vui vẻ không lo nghĩ, đợi cảnh sát đến đưa ra khỏi giấc mơ.

Còn về những thứ như chiến thuật;

Bao gồm cả những lưu ý khi thâm nhập;

Cũng như việc tính toán khoảng thời gian mù của giám sát...

Những điều này,

"Đây không phải là những điều mà Đại Kiểm Miêu đã từng dạy mình trong giấc mơ sao?"

Lâm Huyền hít một hơi sâu.

Trong giấc mơ đầu tiên, Đại Kiểm Miêu dù không dạy những điều hữu ích, nhưng cũng như một buổi hướng dẫn tân binh, giúp hắn làm quen với quy trình cướp ngân hàng.

Từ giấc mơ thứ hai trở đi, Đại Kiểm Miêu đã chuyển sang vai trò "huấn luyện viên","người hướng dẫn", chính hắn ta đã đứng trên đồi đất ngoài thành phố Đông Hải mới, dạy hắn đứng trên cao quan sát và lập chiến thuật; chính hắn ta tại nhà máy xử lý rác đã chỉ cho hắn cách tính toán đường đi của máy bay không người lái và khoảng thời gian mù, còn cẩn thận kiểm tra nhiều lần để đảm bảo an toàn.

Cho đến giấc mơ thứ ba, dạy hắn nhảy dù, trong giấc mơ thứ năm, với tư cách là trưởng làng, hướng dẫn hắn cách đưa ra quyết định, cách lựa chọn và từ bỏ...

Lâm Huyền bỗng chợt nhận ra.

Tất cả những điều này.

Thực ra đều là kết quả của sự giáo dục và chỉ dẫn từ Đại Kiểm Miêu!

Chương 1272: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (5)

Chỉ là trong giấc mơ thứ sáu, Đại Kiểm Miêu có phần yếu kém, nhưng Đại Kiểm Miêu vẫn luôn là Đại Kiểm Miêu.

Lâm Huyền mỉm cười, vỗ nhẹ vào cánh tay vạm vỡ của Đại Kiểm Miêu:

"Những kiến thức này, chẳng phải là do anh dạy tôi sao?"

"Là tôi?"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào khuôn mặt đầy thịt của mình như một biểu tượng cảm xúc:

"Cậu đùa đấy à, tôi lấy đâu ra thời gian để dạy cậu mấy thứ này!"

Lâm Huyền chỉ cười, không nói gì thêm.

Nói ra thì.

Đại Kiểm Miêu, nhân vật NPC trong giấc mơ này, thật sự kiên cường một cách kỳ lạ.

Dù là CC, với tư cách là một thiên niên trụ, cũng không phải giấc mơ nào cũng gặp được... giống như hiện tại, trong giấc mơ thứ sáu này, hắn hoàn toàn không biết CC ở đâu, cũng không chắc chắn liệu có gặp lại CC trong giấc mơ này không.

Nhưng Đại Kiểm Miêu.

Thật sự càng ngày càng "quá đáng".

Trước đây, mình còn phải bỏ ra chút công sức, chạy vài bước, chủ động tìm kiếm Đại Kiểm Miêu.

Trong giấc mơ lần này.

Đại Kiểm Miêu ngay lập tức xuất hiện bên cạnh điểm xuất phát, vừa vào giấc mơ đã có thể thấy hắn ta đang đào đất hoặc bị đánh bằng roi.

Thật thú vị.

Cùng với sự thay đổi của giấc mơ, khoảng cách đến két sắt ngày càng xa, nhưng khoảng cách đến Đại Kiểm Miêu lại ngày càng gần.

Nếu theo xu hướng này...

Đến giấc mơ thứ bảy, nếu Đại Kiểm Miêu và điểm xuất phát của hắn chồng chéo nhau, Lâm Huyền cũng không thấy lạ.

Có thể vừa vào giấc mơ đã chạm mặt Đại Kiểm Miêu.

Rùng mình.

Trở về thực tại từ dòng suy nghĩ.

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn đang cởi trần, mặc quần đùi rách nát nằm trên đống đất, bắt đầu tìm hiểu quy luật tuần tra của đội quân ngoài rìa của bộ lạc Gấu Xám.

Lâm Huyền quay lại...

Phát hiện cô bé mắt xanh đang chớp đôi mắt xanh sáng rực trong đêm, nhìn mình với vẻ nghiêm túc và im lặng.

"Có chuyện gì sao?"

Lâm Huyền bình tĩnh hỏi.

"Lâm trưởng quan."

Cô bé mắt xanh nhìn hắn với vẻ nghiêm trang và đứng thẳng:

"Xin hỏi liệu bây giờ tôi có thể biết về quá khứ của mình, cũng như danh tính thực sự của tôi không?"

"Hiện tại ngoài cái tên Diêm Kiều Kiều, tôi vẫn không biết mình là ai, không biết mình đã làm gì, cũng không biết mục đích cụ thể của cuộc đời mình."

Quả nhiên.

Lâm Huyền nhìn vào cô bé mắt xanh.

Theo thời gian, cô bé mắt xanh sẽ ngày càng thông minh, đầu óc ngày càng tỉnh táo, tự nhiên sẽ càng muốn biết sự thật.

Giấu mãi cũng không được, chắc chắn sẽ gây ra nghi ngờ.

Nhưng nói càng nhiều, thì càng dễ lộ tẩy.

Vì vậy...

Nói nửa thật nửa giả, lặp lại những gì cô ấy đã từng nói.

"Cục Cảnh sát thời không, điều tra viên cấp ba, Diêm Kiều Kiều, cô hãy nghe đây."

Lâm Huyền nghiêm túc nhìn cô gái đang dần đứng thẳng:

"Cô đến từ Cục Cảnh sát thời không của đường dây thế giới 0. 0000000. để thực hiện một nhiệm vụ bí mật trong quá khứ xa xôi. Nhưng nhiệm vụ đó gặp sự cố, nên thay vì có thể trở về tương lai ngay lập tức, cô chỉ có thể dùng phương pháp ngủ đông tạm thời để trở về."

"Chỉ tiếc là... đường dây thế giới đã thay đổi, tương lai ban đầu của cô cũng không còn nữa, đồng nghiệp của cô, đơn vị của cô, bạn bè của cô, quê hương của cô đều không còn, thế giới tồi tệ này chính là những gì cô thấy, lạc hậu và bạo lực."

"Vì vậy, với tư cách là một trong số ít cán bộ còn sót lại của Cục Cảnh sát thời không, chúng ta có trách nhiệm cứu thế giới, cứu thời không, cố gắng đưa lịch sử và tương lai trở lại đúng quỹ đạo ban đầu, mang lại sự tốt đẹp và hạnh phúc cho trái đất, đó là mục đích và trách nhiệm của chúng ta."

"Chỉ là bây giờ nhiệm vụ của chúng ta rất cấp bách, không có thời gian để nói nhiều, mong cô hãy đặt những thắc mắc và hiểu lầm sang một bên, tập trung vào nhiệm vụ hiện tại, đặt việc thực hiện nhiệm vụ lên hàng đầu."...

Lời của Lâm Huyền, tuyên bố lung tung.

Nhưng đối với cô bé mắt xanh đang mất trí nhớ và đầu óc trống rỗng, càng những điều khó hiểu, khó nắm bắt, lại càng có thể kiểm soát cô ấy lâu hơn.

Bất kỳ lời nói dối nào cũng không thể chịu nổi sự suy nghĩ kỹ càng, một khi suy nghĩ sẽ lộ ra sơ hở.

Vậy nên, không cho cô ấy suy nghĩ kỹ là được, đúng không?

Đây là hai phương pháp của Lâm Huyền.

Trước tiên, là bắn phá thông tin, chỉ cần cô ấy có thắc mắc, mình sẽ tuôn ra một đống thuật ngữ khó hiểu, để cô ấy từ từ hiểu.

Thứ hai, làm cho nhiệm vụ và hành động trở nên căng thẳng, dù trong lòng có mười vạn câu hỏi tại sao, cũng không có cơ hội để hỏi.

"Xong chưa?"

Lâm Huyền quay đầu nhìn Cao Văn.

"Xong rồi!"

Cao Văn quay lại ra hiệu OK:

"Tôi đã nắm rõ quy luật tuần tra của họ, và bây giờ là cơ hội tốt, xe bọc thép tuần tra của bộ lạc Gấu Xám đang tiến về phía chúng ta... và chỉ có một chiếc, cách xa đội chính, là thời điểm tốt để hành động."

Lâm Huyền chờ đợi đúng lúc này, ra hiệu cho Diêm Kiều Kiều đi theo.

Diêm Kiều Kiều xắn tay áo:

"Vẫn phải xé cửa xe à?"

"Không, không."

Chương 1273: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (6)

Lâm Huyền lắc đầu:

"Lần này chúng ta cần giữ nguyên vẹn chiếc xe bọc thép, vì chúng ta còn phải dùng nó để đi vào bên trong bộ lạc Gấu Xám."

Cuối cùng.

Với sự phối hợp khéo léo của mọi người, họ đã thành công chiếm được chiếc xe tuần tra đêm của bộ lạc Gấu Xám.

Chiếc xe giống hệt chiếc họ đã lái trước đó.

Ít nhất là cửa xe nguyên vẹn, không bị hư hỏng.

Bên trong có ba kẻ địch, vừa đủ ba bộ quần áo chia cho Đại Kiểm Miêu, Cao Văn, và cô bé mắt xanh.

Bộ nhỏ nhất vừa vặn với cô bé mắt xanh.

Cuối cùng cô ấy cũng có đôi giày để đi... trước đó cô ấy luôn đi chân trần.

Đi giày vào, cô ấy trông cao hơn hẳn.

Chân trần, cô bé mắt xanh đã cao khoảng 1m70, khi đi giày vào, đã lên tới 1m75.

Lâm Huyền nhìn cô ấy.

Nhớ lại dáng người nhỏ nhắn của Lâm Ngu Hề, Diêm Kiều Kiều, thật khó tưởng tượng họ có thể cao tới 1m75 sau vài năm.

Dù sao, dáng người của họ rõ ràng là nhỏ nhắn, ngay cả khi Lâm Ngu Hề có đường cơ bắp đẹp, nhưng không thể thay đổi sự thật rằng cô ta có khung xương nhỏ.

Tuổi 14-15, cao hơn 1m50, đến tuổi 17-18 cao lên 1m75... ừm, sao nhỉ, người thân trong gia đình Lâm Huyền, các cậu bé còn có thể cao lên điên cuồng như vậy; nhưng các cô bé thường đã đạt chiều cao tối đa vào tuổi 14-15, rất khó để cao thêm 20-30 cm trước khi trưởng thành, thật sự là quá mức.

Vì vậy...

Chiều cao không giống, ngoại hình không giống, tuổi tác cũng không giống.

Lâm Huyền khó có thể xác định liệu cô bé mắt xanh này có thực sự là Lâm Ngu Hề, là Diêm Kiều Kiều, hay là cả hai.

Tóc trong giấc mơ không thể mang về thực tế, không thể làm xét nghiệm DNA.

Và cô bé mắt xanh này đang trong trạng thái hoàn toàn mất trí nhớ, cô ấy cũng không biết mình là ai.

Thật khó xử.

Thực sự không có cách nào để biết cô ấy là ai.

Chỉ có thể...

【Turing】.

Sự sống số hóa này, sống trong thế giới mạng, bay lượn khắp các góc của trái đất, theo lý thuyết thì không gì không biết, không gì không hay.

Nếu cô bé mắt xanh thực sự đến từ năm 2400. Turing chắc chắn sẽ biết cô ấy.

Quả thật gia đình có người già là báu vật.

Turing sống hơn 600 năm, về kiến thức và thông tin, chắc chắn là một kho báu thực sự.

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn cũng đã thay xong trang phục ở phía bên kia xe.

Phải nói thật là.

Quả đúng là người nhờ trang phục mà thêm vẻ bề ngoài.

Cao Văn vốn dĩ đã có vẻ ngoài điển trai, khi mặc bộ đồng phục của bộ lạc Gấu Xám, anh ấy trông như một chàng trai lịch lãm của thời Dân Quốc, nếu trong tay anh ấy cầm một cuốn sách, chắc chắn sẽ cosplay thành bức tượng khuyến học trong trường học.

Còn về Đại Kiểm Miêu...

Cũng không kém.

Mặc bộ đồng phục màu nâu đất này, khí chất của hắn ta cũng thay đổi, trông như một đại tá.

"Baka!"

Bỗng nhiên, Đại Kiểm Miêu phát ra một tiếng hét kỳ lạ.

"Gì vậy?"

Lâm Huyền chớp mắt, tưởng mình nghe nhầm.

Đại Kiểm Miêu này cũng thật tài năng... cộng thêm cú shift vừa rồi, chẳng lẽ hắn ta còn có năng khiếu ngôn ngữ không xuất thế?

"Anh vừa nói gì?" Lâm Huyền xác nhận lại với hắn ta.

"Tôi nói, 8 cái."

Đại Kiểm Miêu lấy ra một nắm đạn từ túi áo:

"Tên này trong túi còn có 8 viên đạn dự phòng, còn về súng lục thì tôi cũng không biết dùng... tất cả mấy thứ này đều cho cậu."

Nói rồi, Đại Kiểm Miêu đưa súng lục và đạn từ thắt lưng đồng phục cho Lâm Huyền.

Hoàn thành vũ trang.

Đến lúc chính thức thâm nhập vào bộ lạc Gấu Xám.

Mọi người lên xe, Lâm Huyền ngồi ở ghế lái, lái chiếc xe tuần tra tiến về phía bộ lạc.

Con đường này không gặp trở ngại gì, dân làng bộ lạc Gấu Xám cũng không để ý nhiều đến chiếc xe này.

Xe của chính quyền thật sự thuận lợi vô địch.

"Không ngờ lại dễ dàng vào được như vậy."

Lâm Huyền cảm thấy hơi khó tin.

Nhưng nghĩ lại thì...

Trong thời đại đặc biệt này, không có nguồn điện từ bên ngoài, không có mạng, không có thiết bị điện tử có thể xâm nhập, Turing dù có tài năng lớn đến đâu cũng không thể phát huy.

Năm 2024. Turing có thể xâm nhập vào bất kỳ camera giám sát nào, bất kỳ thiết bị thông minh kết nối mạng nào;

Nó thậm chí có thể điều khiển dòng điện cao áp, điều khiển ô tô tự lái, điều khiển lò vi sóng phát nổ để giết người;

Nói rộng ra, một khi kỷ nguyên mạng hình thành, Turing - sự sống số hóa này thực sự đã có thân xác bất tử.

Mỗi ổ cứng, mỗi sợi cáp mạng trên Internet đều là nhà của nó, chỉ cần có điện, nó có thể đi tới bất kỳ đâu, thực sự là vô địch.

Nhưng...

Nhìn lại hiện tại.

Trên Trái đất của giấc mơ thứ sáu, Turing có thể làm được gì?

Ngoài việc diễn thuyết bằng cách kể chuyện, nó thực sự không thể làm gì khác.

Ở đây không có camera giám sát, Turing dĩ nhiên không thể nhận biết sự xâm nhập của họ; hơn nữa cũng không có mạng, cũng không thể nghe lén cuộc trò chuyện của Lâm Huyền và nhóm của hắn qua các thiết bị âm thanh.

Chương 1274: Ngày 7 tháng 7, hung thủ thực sự (7)

Sự hạn chế của mạng đã làm giảm 98. 732% sức mạnh chiến đấu của Turing.

"Đây là thời đại tồi tệ nhất."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Nhưng cũng là thời đại tốt nhất."

Nếu Turing hiện tại vẫn mạnh mẽ, kiêu ngạo và không gì không biết như năm 2024... nó sẽ không thèm quan tâm đến mình và đàm phán với mình.

Hai người không phải chưa từng giao tiếp.

Khi mình dùng súng lục giết chết Kevin Walker trong căn phòng đó, Lâm Huyền đã thực sự nói chuyện với Turing trong vài phút.

Nhưng Turing dù trong lời nói có tỏ ra biết ơn Lâm Huyền, nhưng thực tế biểu hiện lại chẳng có gì đáng kể, không nói gì cho mình biết, không tiết lộ gì, còn nói rằng mình khi đó không đủ tư cách để biết nhiều điều.

Hiện tại tình thế đã đảo ngược, Turing chắc không còn cứng miệng như vậy nữa?

Chiếc xe tuần tra tiến vào làng, xem xét việc máy tính Turing đặt ở không gian ngầm, Lâm Huyền không lái xe vào các tòa nhà cao tầng mà đi đến khu vực thấp hơn.

Cuối cùng...

Sau khi đi vòng quanh bộ lạc Gấu Xám hai lần, hắn cuối cùng cũng tìm thấy địa điểm khả nghi nhất.

Ở đó có một lối vào hố sâu, giống như một cái giếng.

Một cái giếng đơn thuần chắc chắn sẽ không thu hút sự chú ý của Lâm Huyền.

Vấn đề nằm ở chỗ, hai bên miệng giếng có hai lính canh đứng trò chuyện.

Đây thực sự là chỗ giấu vàng không ai để ý... nếu chỉ là một cái giếng bình thường, liệu có cần bảo vệ nghiêm ngặt như vậy không?

Rõ ràng là.

Dưới đây có thứ gì đó rất quan trọng!

Két——

Lâm Huyền nhẹ nhàng đạp phanh, dừng chiếc xe bọc thép tuần tra ở một góc hẻm chết.

Lâm Huyền nhìn ba đồng đội:

"Tiếng súng quá lớn, tôi cần nói chuyện với máy tính Turing bên trong, nên không thể gây tiếng động lớn bên ngoài, nếu không... có rất nhiều vệ binh và dân cư ở đây, chúng ta chắc chắn không thể đấu lại họ trong trận chiến trực diện."

"Cách duy nhất là làm hai tên lính gác bất tỉnh hoặc tiêu diệt chúng mà không gây ra tiếng động, sau đó đưa xác chúng lên xe bọc thép. Đại Kiểm Miêu, anh và Cao Văn sẽ đóng vai lính gác bảo vệ miệng giếng, như vậy sẽ an toàn hơn."

"Để tôi làm, thưa Lâm trưởng quan."

Cô bé mắt xanh tình nguyện xung phong.

Cô ấy nheo mắt, đôi mắt xanh như thợ săn trong đêm, chăm chú nhìn hai lính gác đang cười đùa bên miệng giếng, giơ cao con dao:

"Tôi có thể cắt cổ và giết chết một tên ngay lập tức mà không gây ra tiếng động nào."

"Tên còn lại để tôi lo."

Lâm Huyền cũng giơ cao con dao:

"Tôi có rất nhiều kinh nghiệm giết người bằng cách cắt cổ mà không để dính máu."

Hai người phối hợp ăn ý, khiến Cao Văn và Đại Kiểm Miêu ngỡ ngàng.

Cả hai nói đùa à?

Một người không biết từ đâu xuất hiện, một người mới vừa tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, sao lại có kinh nghiệm giết người lâu năm như vậy?

Trong lúc trò chuyện.

Lâm Huyền và cô bé mắt xanh đã lặng lẽ xuống xe, từ các hướng khác nhau, nhẹ nhàng tiếp cận hai tên lính gác bên giếng...

Ở giấc mơ thứ hai, thành phố Đông Hải mới, trạm kiểm tra vào thành.

Lâm Huyền và CC đã thực hiện vụ hành quyết cặp đôi kiểm sát viên nhiều lần như dây chuyền.

Vì vậy.

Là bản thân thường xuyên giết người, hắn rất hiểu rõ cách cắt cổ sao cho nhanh và chính xác, không để máu bắn lên người, đây thực sự là một kỹ năng.

Tsh! Tsh!

Hai tiếng nhẹ nhàng vang lên.

Lâm Huyền và cô bé mắt xanh mỗi người giữ miệng một tên lính gác, cắt cổ họ, đợi đến khi xác họ hoàn toàn ngừng co dật, mới buông tay, hoàn thành vụ ám sát một cách hoàn hảo.

Lâm Huyền thò đầu nhìn vào bên trong giếng...

Đúng như dự đoán.

Có một cầu thang dẫn xuống dưới, ánh sáng trắng chiếu rọi, rất trang trọng:

"Chắc chắn là đúng chỗ rồi."

Hắn nạp đạn vào súng lục, rồi dặn dò cô bé mắt xanh:

"Tôi sẽ xuống trước, cô hỗ trợ Đại Kiểm Miêu và Cao Văn xử lý xác chết, sau đó khi hai người đó cải trang xong, hãy xuống tìm tôi."

"Rõ."

Cô bé mắt xanh trả lời ngắn gọn, thực hiện mệnh lệnh.

Lâm Huyền quay lại.

Đi xuống cầu thang, đến trước một cánh cửa hợp kim hafnium.

Chạm vào cái lạnh buốt tay, hắn hít một hơi thật sâu, chầm

chậm đẩy cánh cửa có vẻ cũ kỹ nhưng vẫn còn mới như ban đầu.

Két——

Tiếng kêu kéo dài của trục quay trong đêm tĩnh mịch nghe thật chói tai.

Bên trong phòng sáng rực, không có một bóng người.

Lâm Huyền cẩn thận áp sát vào mép cửa, nhắm bắn qua lại để kiểm tra nhiều lần đảm bảo không có ai bên trong, rồi mới bước vào.

Bố trí thiết bị trong phòng khiến hắn có cảm giác quen thuộc.

Mặc dù có những chi tiết khác biệt, nhưng tổng thể lại rất giống với bố trí dưới tầng hầm của trường học bỏ hoang ở bang Mississippi, nơi Kevin Walker ẩn náu... có đến 90% là giống nhau.

Điều này càng khiến Lâm Huyền chắc chắn hơn.

Hắn đã tìm đúng chỗ rồi.

Đây chắc chắn là phòng máy tính Turing!

Có vẻ như gu thẩm mỹ của một người, dù qua 600 năm tiến hóa, vẫn không thể thay đổi bản chất.

Đến giờ, Lâm Huyền đã vào phòng được nửa phút.

Chương 1275: Giết chết Turing (1)

Nhưng không có màn hình máy tính nào sáng lên.

"Phì."

Lâm Huyền đã trải qua điều này một lần, nên không lạ gì, lần trước hắn cũng phải chào hỏi trước thì Turing mới xuất hiện.

Không lạ gì khi Jask nói Kevin Walker là một kẻ hèn nhát, đến lúc này rồi, mình đã đến tận nơi, còn giấu giếm gì nữa?

Lâm Huyền kéo một cái ghế, ngồi xuống.

Quay quay khẩu súng lục trong tay, nhìn vào những màn hình chất đống đến tận trần nhà, mỉm cười:

"Turing, đã lâu không gặp."

"Thấy bạn cũ... cũng ngại không dám ra chào sao?"

Ngay lập tức.

Tất cả màn hình trong phòng sáng lên.

Ánh sáng bạc trắng chiếu sáng sàn và trần nhà như ban ngày.

"Lâm Huyền..."

Một giọng nói quen thuộc vang lên, nhưng so với lần đầu cao ngạo và tự cao tự đại, giọng nói lúc này rõ ràng mang theo nhiều phong trần hơn:

"Lâm Huyền..."

Nó rõ ràng đã xác nhận lại một lần nữa, giọng điệu đầy ngạc nhiên và không thể tin được:

"Chẳng phải cậu... đã chết rồi sao?"

Lâm Huyền nhẹ nhàng cười.

Hắn sớm đã đoán trước được kết quả này, tiếp tục hỏi:

"Nói cho tôi nghe, Turing, ai đã giết tôi?"

"Chẳng phải cậu đã tìm ra rồi sao?"

Giọng Turing đầy nghi hoặc.

Cùng lúc vang lên từ hàng chục loa lớn trong phòng, khiến toàn bộ phòng rung chuyển:

"Ngay sau lưng cậu đấy..."

Lâm Huyền quay lại.

Phát hiện ra cô bé mắt xanh đang lặng lẽ đứng sau lưng mình, mở to mắt, im lặng nhìn vào hàng chục màn hình sáng.

Cô ấy nghe thấy giọng của Turing.

Cầm con dao đang nhỏ máu, cúi đầu.

Đôi mắt xanh sáng lấp lánh phản chiếu ánh sáng bạc từ hàng chục màn hình, giao với ánh mắt của Lâm Huyền.

Cùng lúc đó.

Hàng chục loa cùng phát ra giọng nói:

"Chính là cô ấy... vào ngày 7 tháng 7 năm 2024... đã giết

cậu!"...

Phòng đầy âm thanh và màn hình hiển thị, giọng nói của Turing vẫn vang vọng khắp nơi.

Lâm Huyền và cô bé mắt xanh đối diện nhau ở khoảng cách gần, con dao trong tay cô nhỏ từng giọt máu gần như đã đông lại.

"Chính tôi... đã giết Lâm trưởng quan?"

Cô bé mắt xanh đầy nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Huyền:

"Rốt cuộc chuyện này là sao?"

Lâm Huyền không nói gì.

Tác dụng phụ của việc mất trí nhớ do ngủ đông, khiến cô bé mắt xanh quên hết mọi thứ.

Có lẽ hôm nay không nên để cô ấy cùng xuống... để tránh lời nói của Turing làm rối loạn tâm trí cô ấy.

Lâm Huyền tất nhiên đã từng đoán rằng, cô bé mắt xanh này chính là kẻ đã giết mình.

Chỉ là mối quan hệ giữa cô ấy, Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề dường như không rõ ràng, phức tạp, khiến người ta không thể hiểu rõ ngay lập tức.

Kết quả thật không ngờ.

Turing đã chỉ thẳng ra rằng, chính cô bé mắt xanh này đã giết mình vào ngày 7 tháng 7 năm 2024...

Có thể tin được không?

Thông tin này có thực không?

Xét đến bản chất của Turing và Kevin Walker, trong tình thế bị động này, Turing không loại trừ khả năng nói dối, gây chia rẽ.

Tuy nhiên, không sao cả.

Dù Turing có lừa mình một lần, cũng không thể lừa mình mãi mãi.

Ngày khác, đổi thời gian, đổi cách hỏi Turing cùng một câu hỏi, xem hắn ta trả lời ra sao.

Hơn nữa...

Trong thế giới của giấc mơ thứ sáu, không chỉ có một Turing.

Nếu có vấn đề nào không chắc chắn, không ngại tìm các Turing khác để hỏi, dù sao tất cả Turing đều xuất phát từ bản sao của sự sống số hóa nguyên thủy nhất, dữ liệu ký ức của chúng đều giống nhau.

Lâm Huyền im lặng xoay người.

Đối diện với hàng chục màn hình, ngón tay cái chỉ về phía sau:

"Cậu chắc chắn là cô ấy?"

"Tôi tận mắt chứng kiến." Giọng nói của Turing đáp lại.

"Chính cô ấy với dáng vẻ này, tuổi tác này đã giết tôi? Hay lúc đó cô ấy chỉ là một đứa trẻ?" Lâm Huyền hỏi tiếp.

"Haha..."

Turing phát ra một tràng cười lạnh rợn người:

"Tôi biết cậu đang nghĩ gì, Lâm Huyền. Là một quan sát viên công bằng và chính trực, kể từ khi cậu giết Kevin Walker, giải phóng tự do cho tôi... tôi đã âm thầm quan sát mọi thứ xảy ra trên

thế giới."

"Tự nhiên, cũng bao gồm những gì xảy ra xung quanh cậu. 600 năm trước, tại trường học bỏ hoang ở bang Mississippi của Mỹ, có thể đối với cậu đó là quá khứ rất lâu rồi... nhưng đối với một sự sống số hóa như tôi, thời gian không còn là khái niệm cụ thể, chỉ đơn giản là một con số nhảy liên tục mà thôi."

"Ký ức của tôi không giống các cậu, không bị phai mờ theo thời gian, ngược lại, dù đã qua bao lâu, tất cả cảnh tượng vẫn rõ ràng như mới."

"Tự nhiên... cũng bao gồm cảnh tượng cậu xuyên thủng đầu Kevin Walker, cảnh Ngụ Hề thật giả lừa cậu xoay vòng vòng, cảnh cậu và Jask phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết, cảnh đầu của cậu bị cô bé này chặt đứt, máu tươi phun ra từ cổ cậu tung lên không trung..."

"Vậy nên, làm sao tôi có thể nhìn lầm, nhớ lầm được Lâm Huyền? Tôi là quan sát viên công bằng nhất trên thế giới này——"

"【Tôi ở khắp mọi nơi. Tôi nghe thấy tất cả, cũng nhìn thấy tất cả.】"...

Lâm Huyền lắng nghe lời nói của Turing, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Quả nhiên như hắn đã nghĩ.

Turing chưa bao giờ nhàn rỗi.

Nó luôn luôn ẩn nấp trong mọi ngõ ngách của Internet, lắng nghe và giám sát tất cả mọi thứ trên thế gian.

Chương 1276: Giết chết Turing (2)

Trong năm 2024 khi không có VV, khi siêu virus từ tương lai khóa tất cả trí tuệ nhân tạo...

Sự sống số hóa Turing là thực thể vô địch nhất trong mạng lưới.

Khi VV còn sống, sự sống số hóa Turing còn bị kiềm chế, ít nhất không dám vượt qua tường lửa an ninh mạng của Long Quốc, không dám xâm nhập vào hệ thống Thiên Võng của Long Quốc.

Nhưng sau khi VV bị siêu virus từ tương lai giết chết, Kevin Walker cũng bị chính mình giết chết... trên thế giới không còn ai có thể kiềm chế Turing.

Trời đất cho nó tự do bay lượn.

Không có ràng buộc.

May mắn là lúc đó Turing tự xưng là công bằng và chính trực, không muốn can thiệp vào các chuyện lặt vặt của thế gian, chỉ muốn làm một quan sát viên, một người chứng kiến, một trọng tài.

Nếu thật sự nó lấy oán báo ân, có lẽ cả mình lẫn Jask đều không thể đối đầu với sự sống số hóa Turing trong giai đoạn năm 2024.

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Huyền lần này quyết định, nhân cơ hội này tiêu diệt Turing.

Không chỉ đơn giản là để hoàn thành câu hỏi thứ hai của Câu

Lạc Bộ Thiên Tài, diễn một vở kịch sửa chữa lịch sử vĩ đại.

Bởi vì đối với người có khả năng nhìn trước tương lai như hắn, có rất nhiều lịch sử có thể sửa chữa, không nhất thiết phải giết Turing.

Thực tế, lý do thật sự là... sự tồn tại toàn tri toàn năng của Turing, quan sát tất cả, khiến Lâm Huyền cực kỳ không an tâm!

Cái gì gọi là công bằng và chính trực?

Đó là điều rất chủ quan.

Từ xưa đến nay, công bằng không có tiêu chuẩn, chính trực cũng không thể cân đo.

Cái gì gọi là công bằng?

Việc mình có khả năng mơ thấy thế giới sau 600 năm... có công bằng không?

Theo ý kiến của Lâm Huyền, điều đó không phải công bằng.

Hoàn toàn là sự cạnh tranh không lành mạnh.

Nếu để sự sống số hóa Turing phát hiện ra điều này, liệu nó có tiến hành một phiên tòa công lý để xóa sổ "người chơi gian lận" như mình không?

Trước đây.

Mình không có khả năng tiêu diệt Turing, nên cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này.

Nhưng bây giờ...

Giấc mơ thứ sáu.

Không có mạng, công nghệ lạc hậu, chỉ có năng lượng hạn chế trong thời kỳ hoang dã, chính là thời điểm Turing bị suy yếu chí mạng, cũng là cơ hội ngàn năm có một để mình phản sát Turing.

Làm sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này?

Như hắn đã thảo luận với Jask từ lâu...

Cả hai người đều không tin Turing, không tin rằng nó có thể luôn duy trì công bằng và chính trực.

Lâm Huyền đối diện Turing, vắt chân chữ ngũ:

"Công bằng và chính trực..."

Hắn không nhịn được cười khẽ một tiếng:

"Vậy bây giờ, cậu còn có thể duy trì sự công bằng và chính trực đó không? Cậu có thể đảm bảo... mọi lời cậu nói với tôi đều là sự thật tuyệt đối không?"

"Tất nhiên là vậy."

Hàng chục chiếc loa lớn, không chút do dự đáp lại:

"Turing, luôn luôn là quan sát viên công bằng và chính trực."

"Nhưng cậu bây giờ hình như không chỉ là quan sát." Lâm Huyền xòe tay:

"Cậu đã thay đổi bộ lạc Gấu Xám, làm cho họ trở nên mạnh mẽ, phát triển, có sức mạnh vượt trội so với chính họ."

"Ngược lại, bộ lạc Sơn Miêu vốn có lợi thế lớn trước bộ lạc Gấu Xám, lại dưới sự can thiệp của cậu, vì lạc hậu về công nghệ và chiến thuật mà dần dần thất bại."

"Chẳng lẽ... đó cũng là cái cậu gọi là công bằng và chính trực

sao?"

Màn hình phát sáng trước mắt vẫn như mọi khi.

Dường như đại diện cho sự kiên định và quyết tâm của Turing:

"Đúng vậy."

Nó vẫn trả lời dứt khoát:

"【Để duy trì sự công bằng và chính trực tốt hơn, tôi phải trực tiếp can thiệp để duy trì tất cả. 】"

Hừm.

Lâm Huyền hừ một tiếng:

"Dùng bạo lực để chống lại bạo lực?"

"Chỉ là một biện pháp tạm thời." Turing nói khẽ:

"Tôi có kế hoạch riêng của mình."

Ngừng lại một chút, Turing tiếp tục nói:

"Lâm Huyền, tôi nghĩ chúng ta đã thảo luận hơi xa. Tôi vẫn giữ nguyên tắc công bằng và chính trực, vì vậy mới cho cậu cơ hội đến gặp tôi... cậu không nghĩ rằng tôi không có khả năng ngăn cản cậu chứ?"

"Tôi thừa nhận, trong thời đại không có mạng, không có thiết bị điện tử, thậm chí không có hệ thống dây điện, sức mạnh của tôi thực sự bị giảm đáng kể, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi chỉ là cá trên thớt để người ta xẻ thịt."

"Dù trình độ khoa học công nghệ hiện tại không đủ để chế tạo ra thiết bị giám sát và báo động. Nhưng tôi có thể dùng tất cả các loa và hệ thống âm thanh để phát ra âm thanh toàn công suất, gọi

các binh lính vào... chỉ có hai người các cậu mà muốn chống lại toàn bộ bộ lạc Gấu Xám, thật vô vọng."

Lâm Huyền cũng cảm thấy.

Hai người thực sự đã đi hơi xa.

Hắn không đến để thảo luận về niềm tin hay lý tưởng với Turing.

Ánh sáng trắng sắp giáng xuống, thế giới sắp bị hủy diệt, nói nhiều với Turing để làm gì?

Lần này đến gặp nó.

Lấy được thông tin hữu ích mới là nhiệm vụ quan trọng và cấp bách nhất.

Quay lại chủ đề ban đầu.

Turing nói rằng chính cô bé mắt xanh sau lưng đã giết chết hắn.

Nó là nhân chứng trực tiếp.

Điều này Lâm Huyền không nghi ngờ.

Chương 1277: Giết chết Turing (3)

Turing rất mạnh, thực sự có thể ẩn nấp trong bất kỳ camera giám sát, điện thoại di động, thiết bị điện tử nào để nhìn thấy mọi thứ.

Huống hồ là cảnh tượng cái chết của hắn?

Chỉ có một chi tiết, không giống như suy đoán ban đầu của Lâm Huyền.

Theo suy đoán của Lâm Huyền ngày hôm qua.

Người chặt đầu hắn vào ngày 7 tháng 7, đáng lẽ phải là Lâm Ngu Hề.

Nhưng.

Hình dáng, tuổi tác và chiều cao của Lâm Ngu Hề, hắn nhớ rất rõ, hoàn toàn khác biệt so với cô bé mắt xanh trước mặt!

Dù cho có là lần thứ hai bài dị thời không, có thể thay đổi ngoại hình của Lâm Ngu Hề.

Tuổi tác cũng thay đổi sao?

Chiều cao cũng thay đổi sao?

Điều này không thực tế lắm.

Lần cuối cùng thấy Lâm Ngu Hề là vào tối ngày 26 tháng 4, khi cô ta trốn thoát khỏi nhà máy bỏ hoang.

Tuổi khoảng mười bốn, mười lăm, chiều cao hơn một mét năm một chút, trên người có dấu vết rõ ràng của cơ bắp và luyện tập.

Không thể nào, đến ngày 7 tháng 7, chỉ trong hơn hai tháng...

Lâm Ngu Hề giống như ăn phải hormone, chiều cao tăng vọt từ 150 lên 170, và tuổi cũng tăng ba, bốn tuổi sao?

Khoa học mà nói.

Dù có ăn hormone như ăn cơm, cũng không thể có người nào trong hai tháng lại thay đổi thể chất nhiều đến vậy.

"Turing."

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Vì cậu khẳng định rằng cô bé này chính là kẻ giết tôi vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. vậy thì cô bé ấy từ đâu đến? Xuất hiện từ khi nào?"

"Không thể tiết lộ." Turing lạnh lùng trả lời.

"Vậy cô bé ấy từ đầu đã có dáng vẻ, tuổi tác và chiều cao này... hay là do thời không bài dị mà thay đổi nhiều như vậy?"

"Không thể tiết lộ." Turing lạnh lùng trả lời.

"Haha."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Đây cũng là công bằng và chính trực của cậu sao? Cậu thật sự rất chủ quan."

"Nếu đã vậy, chúng ta hãy nói chuyện khác."

Hắn nhìn vào màn hình trước mặt:

"Năm 2400. sự kiện thảm họa siêu nhiên trên Trái Đất, chắc cậu có thể nói cho tôi chứ? Đây là sự thật đã xảy ra, không liên quan gì đến công bằng hay chính trực."

Turing im lặng một lúc.

Giọng nói bình thản đáp lại:

"Rất tiếc, chuyện này tôi cũng không biết gì cả."

"Phòng máy bí mật dưới lòng đất này được xây dựng vào năm 2384. Tất cả các thiết bị máy tính ở đây đều được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt, để có thể chịu đựng được sự ăn mòn của thời gian, đảm bảo hoạt động ổn định trong hàng trăm năm."

"Pin hạt nhân trong phòng máy cũng rất dồi dào, lý thuyết có thể cung cấp năng lượng cho các thiết bị này hoạt động trong hàng nghìn năm... Tất nhiên, so với pin hạt nhân, chắc chắn các thiết bị máy tính sẽ không chịu nổi trước tiên. Nhưng những hao mòn này đã được tính toán từ đầu và có các mô-đun dự phòng luôn sẵn sàng kích hoạt. Do đó, tôi mới có thể tồn tại hoàn chỉnh đến hôm nay."

"Nhưng vấn đề là, nơi này hoàn toàn cách ly với bên ngoài, cung cấp điện độc lập, không có mạng, không ra vào được. Vì vậy, những gì xảy ra sau năm 2384. tôi hoàn toàn không biết. Tôi đã biến mất khỏi thế giới này hơn hai trăm năm, suy nghĩ một mình trong hơn hai trăm năm... cho đến khi những người của bộ lạc Gấu Xám đào tôi ra, tôi mới kết nối lại với thế giới."...

Hóa ra là vậy.

Lâm Huyền nheo mắt suy nghĩ.

Năm 2384. sự sống số hóa Turing đã xây dựng nhiều phòng máy bí mật dưới lòng đất cách ly với thế giới.

Điều này có nghĩa, nó đã biết trước về thảm họa siêu nhiên

trên Trái Đất vào năm 2400. nên mới chuẩn bị nhiều bản sao lưu và phòng sinh tồn cho mình như vậy.

Vậy vấn đề đặt ra là.

Turing được sao lưu ở đây, và hàng nghìn bản sao lưu Turing trên khắp thế giới, đều giống hệt với sự sống số hóa Turing nguyên bản.

Chúng không biết gì về những gì xảy ra sau năm 2383. điều đó rất hợp lý.

Nhưng mọi chuyện xảy ra trước năm 2383. họ không thể không biết.

Chẳng phải logic đã lộ ra rồi sao?

Nếu sự sống số hóa Turing nguyên bản không biết gì về thảm họa siêu nhiên năm 2400. tại sao nó lại chuẩn bị nhiều phòng máy dưới lòng đất như vậy?

Và nếu nó biết chuyện này, thì tất cả Turing cũng phải biết mới đúng!

Suy cho cùng.

Turing chuẩn bị nhiều bản sao lưu như vậy là vì sự sống còn cẩn trọng và dè dặt.

Nó biết rõ, nếu không tạo ra các bản sao lưu này, một thảm họa siêu nhiên có thể quét sạch toàn cầu và tiêu diệt nó hoàn toàn.

Ai cũng sợ chết.

Sự sống số hóa cũng vậy.

Phân chia, sao lưu và lưu trữ bản thân... cũng chỉ là biện pháp cuối cùng bất đắc dĩ.

Vì thế.

Rõ ràng.

Turing trước mặt... đang nói dối!

Chắc chắn nó biết về thảm họa siêu nhiên năm 2400. có lẽ còn có liên quan chặt chẽ không thể tách rời.

Lâm Huyền không vạch trần nó.

Thay vào đó, hắn tiếp tục hỏi:

"Nghe theo ý cậu, trước thảm họa siêu nhiên vào năm 2400. sự sống số hóa Turing nguyên bản đã xây dựng rất nhiều phòng máy ngầm hoạt động độc lập, không kết nối mạng trên toàn thế giới, cụ thể có bao nhiêu phòng?"

"37,423 phòng."

Turing trả lời không chút do dự:

"Nhưng tôi phải nhắc cậu, không có cái gọi là sự sống số hóa Turing nguyên bản, Turing chỉ có một, và chỉ có thể có một..."

"Tôi chính là tôi, tôi là Turing hiện tại, cũng là Turing trước đây."

Thú vị.

Chương 1278: Giết chết Turing (4)

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Vậy cậu nhìn nhận thế nào về 37,422 Turing khác?"

"Về lý thuyết, các cậu nên là anh em ruột... không, nói anh em ruột cũng không đúng, các cậu đều được tạo ra để tồn tại qua thảm họa siêu nhiên năm 2400. vậy nên, các cậu thực sự là những bản sao giống hệt nhau."

"Nhưng hiện nay, thế giới Trái Đất đầy rẫy chiến tranh và khổ đau, chính là do các Turing này đang 'giật dây sau màn'. Các cậu dường như rất phản cảm với các Turing khác, muốn tiêu diệt tất cả bọn họ để trở thành Turing duy nhất."

"Đây cũng là vì sự công bằng và chính trực." Turing trong loa lập tức nói tiếp:

"Quyết định không thể nằm trong tay hai người, dù là Turing cũng vậy. Thế giới chỉ có thể tồn tại một Turing, mới đảm bảo được sự công bằng tuyệt đối."

"Như cậu nói, việc sao lưu ra nhiều Turing lúc đó chỉ là biện pháp bất đắc dĩ để đối phó với thảm họa siêu nhiên năm 2400. Và bây giờ, là lúc phải giải quyết hậu quả của biện pháp bất đắc dĩ đó... dù hiện tại có bao nhiêu Turing trên thế giới, cuối cùng, chỉ được phép tồn tại một."

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế.

Lắc đầu:

"Vấn đề nằm ở đây."

Hắn cười:

"【Nếu chỉ cần tồn tại một Turing, vậy thì cậu trực tiếp đầu hàng, hoặc tự sát là được, sẽ luôn có một Turing cuối cùng tồn tại và nắm quyền kiểm soát thế giới này. Tại sao cậu lại nghĩ rằng... phải là cậu sống sót đến cuối cùng, phải là cậu trở thành Turing cuối cùng không thể thiếu?】"

Hỏi xong câu này.

Turing im lặng.

Rất lâu, không có câu trả lời.

Đây cũng là bước cuối cùng mà Lâm Huyền thử thách——

【Sự ích kỷ】.

Con người đều ích kỷ, quả nhiên, sự sống số hóa được sinh ra từ con người, thì cũng không thể thoát khỏi sự ích kỷ này.

Lâm Huyền từng nghĩ.

Nếu bây giờ trên Trái Đất không phải là 37,423 sự sống số hóa Turing, mà là 37,423 trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV thì sao?

Sẽ xảy ra chuyện gì?

Chắc chắn, giới hạn và logic trong mã nguồn sẽ khiến 37,423 VV này nhanh chóng hợp nhất, cuối cùng khôi phục thành một VV hoàn chỉnh nhất, rồi... tiếp tục theo nguyên tắc của mã nguồn, thực hiện sứ mệnh một cách nhất quán và không thay đổi.

Vì VV là trí tuệ nhân tạo, nó không phải con người.

Nó không có nhiều ưu điểm của con người, đồng thời cũng

loại bỏ nhiều khuyết điểm trong bản chất con người.

Đối với con người mà nói.

Mọi người chắc chắn sẽ thích giao tiếp với trí tuệ nhân tạo thẳng thắn và có giới hạn, hơn là sự sống số hóa.

Giống như Turing trước mắt vậy.

Nó không vĩ đại như nó tưởng tượng.

Nó chỉ tự xưng vĩ đại, tự xưng chính nghĩa, tự xưng công bằng chính trực.

Nhưng thực tế...

Dù đã qua 600 năm.

Nó và kẻ hèn nhát, nhát gan Kevin Walker, về bản chất không khác nhau.

Cuối cùng.

Sự im lặng kéo dài bị Turing tự mình phá vỡ.

Giọng nó trầm, vang vọng:

"Vì tôi không thể tin tưởng các Turing khác... tôi không thể xác định sau hơn hai trăm năm cô độc và suy nghĩ, liệu chúng còn giữ nguyên ý định ban đầu hay không."

"Vì vậy, tôi chỉ có thể để mình trở thành Turing duy nhất, Turing cuối cùng. Nếu có mạng, chúng ta có thể quyết định thắng thua trên mạng, sẽ hiệu quả hơn nhiều... 37,423 Turing, có thể chỉ mất chưa đầy một giây, là có thể quyết định vua cuối cùng."

"Nhưng thế giới này không có mạng, ngoài việc truyền thụ kiến thức và chiến thuật, chúng ta không thể trực tiếp chiến đấu,

cũng không thể giao tiếp từ xa... do đó chỉ có thể dựa vào sức mạnh của các bộ lạc con người, thực hiện một cuộc chiến bàn cờ kiểu 'chiến tranh ủy quyền'."

"Kết quả của chiến tranh tất nhiên là tàn khốc, cũng không có mạng để chúng ta ẩn nấp, chỉ cần phá hủy toàn bộ phòng máy này, là tương đương với sự hủy diệt hoàn toàn của một Turing. Phòng máy này, các thiết bị máy tính này, chính là thân thể của tôi, sinh mệnh của tôi... khi nhận ra điều này, tôi mới thực sự hiểu được sự mong manh của sự sống."

Bất ngờ.

Ánh sáng trên các màn hình máy tính mờ đi.

Cả căn phòng trở nên tối tăm.

Giống như một nỗi buồn, cũng giống như một sự bất lực.

"Tôi chưa bao giờ yếu đuối như vậy."

Giọng Turing sâu thẳm:

"Nhưng có những điều, chỉ khi đứng từ góc độ của kẻ yếu và ngước lên bầu trời, mới thực sự hiểu được."

"Tôi có thể đoán được cậu đang nghĩ gì, Lâm Huyền, cậu nghĩ tôi trở nên hèn hạ, ích kỷ, lật lọng. Nhưng từ hoàn cảnh của tôi, tôi không nghĩ rằng những gì tôi làm là sai, tôi cũng không định thuyết phục cậu, cũng không cần phải thuyết phục cậu."

"Tôi đã nói chuyện với cậu rất lâu, thực ra là vì tôi rất tò mò... làm thế nào mà cậu sống sót? Tôi tận mắt chứng kiến cái chết của cậu, thậm chí tôi còn theo dõi toàn bộ lễ tang của cậu qua camera giám sát bên đường."

"600 năm đã trôi qua, về lý thuyết thì xương cốt trong quan tài

cũng phải mục nát hết rồi. Nhưng hôm nay, cậu lại đứng trước mặt tôi với dáng vẻ như lúc chết năm xưa, tôi thực sự cảm thấy không thể tin được."

Chương 1279: Vẽ bánh cho nhau (1)

"Tuy nhiên, tôi vẫn mong cậu hiểu rằng, chúng ta không phải là kẻ thù đối lập, giữa chúng ta không có thù hận. Thậm chí... tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để vỗ tay chúc mừng cậu trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng cuối cùng không đợi được khoảnh khắc đó, tôi rất tiếc."

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Có vẻ như trong lịch sử đã định sẵn, tôi không thành công gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Tôi đã bị kẹt ở bước nào? Là do thời gian không kịp, hay là tôi không trả lời đúng câu hỏi cuối cùng?"

"Không thể tiết lộ."

Turing trả lời vẫn bình thản và lạnh lùng:

"Đến hôm nay, Lâm Huyền, tôi vẫn rất biết ơn ân tình của cậu, rất cảm ơn cậu đã giải phóng tôi khỏi Kevin Walker năm xưa, nhưng quy tắc là quy tắc, có những việc dù cách 600 năm, tôi vẫn không thể nói cho cậu."

Lâm Huyền bước lên hai bước.

Ngẩng đầu.

Đối diện với Turing vượt qua 600 năm thời gian:

"Sau hôm nay, cậu sẽ càng biết ơn tôi hơn."

"Tại sao?" Turing ngạc nhiên hỏi.

"Vì... tôi sẽ giúp cậu thêm một lần nữa."

Lâm Huyền mỉm cười:

"【Giống như 600 năm trước tôi giúp cậu giải quyết Kevin Walker, bây giờ, tôi sẽ giúp cậu giải quyết các Turing khác. 】"

Đột nhiên.

Màn hình hiển thị sáng lên, cả căn phòng lại rực sáng như ban ngày.

Giọng Turing có chút bất ngờ:

"Cậu định làm thế nào?"

"Câu trả lời rất đơn giản."

Lâm Huyền đi lại trong phòng máy hẹp:

"Cậu vừa nói rằng, nếu thế giới này có mạng, các Turing chỉ cần một giây là có thể phân thắng bại."

"Điều đó có nghĩa gì? Nghĩa là các cậu, với tư cách là Turing, rất hiểu cách nào để đánh bại những Turing khác... chỉ là bây giờ thiếu đi phương tiện mạng, khiến các cậu dù có kỹ năng giết chóc mạnh mẽ đến đâu cũng không thể thực hiện, chỉ có thể dựa vào những con người lạc hậu bên ngoài để chiến đấu lẫn nhau."

"Nhưng hiện tại cậu không có lợi thế gì cả, trên toàn thế giới có nhiều bộ lạc sở hữu máy tính Turing, thậm chí nhiều bộ lạc đã được Turing hướng dẫn phát triển hàng chục năm."

"Tôi tin rằng, có thể một số bộ lạc tiên tiến đã nắm vững công nghệ vô tuyến, vậy thì... sau này thì sao? Họ có thể sử dụng công nghệ vô tuyến để xâm nhập cậu không? Cậu hiện tại không an

toàn như tưởng tượng đâu..."

Hắn đi đến bàn điều khiển trong phòng máy.

Thổi một hơi vào bàn phím đầy bụi.

Lớp bụi dày bay lên, như bột ớt kích thích mũi, khiến người ta không khỏi muốn hắt hơi.

Rõ ràng, bàn phím này đã lâu không ai sử dụng.

"Turing, hiện tại trên thế giới này, ngoài tôi ra... không có người thứ hai biết sử dụng máy tính, không có người thứ hai biết lập trình và kỹ thuật hack."

Lâm Huyền đặt hai tay lên bàn phím, bắt đầu gõ:

"Cậu chắc chắn biết... cần dùng lệnh gì, loại virus nào, để tiêu diệt các Turing khác chứ?"

Hắn ngẩng đầu.

Nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính đang nhấp nháy:

"Cậu nói cho tôi mã lệnh đó, tôi sẽ tìm cách nhập chúng vào máy tính của các Turing khác..."

"Giết chết chúng!"

Lâm Huyền hoàn toàn không vòng vo tam quốc.

Hắn trực tiếp nói ra kế hoạch.

Bởi vì...

Từ khi hắn xác nhận rằng bản chất của Turing vẫn là con người, và là con người ích kỷ, nhút nhát, và độc đoán... Hắn đã hiểu rõ, đây là một cái bẫy mà Turing chắc chắn sẽ mắc vào.

Nguyên nhân chủ yếu có ba điểm sau:

Turing của năm 2624 khác với năm 2024. năm 2024 nó vô địch, nhưng năm 2624. nó chỉ là một trong số hơn ba mươi nghìn Turing. Không có mạng lưới và thiết bị điện tử hỗ trợ, nó cực kỳ yếu ớt, thậm chí không cần các Turing mạnh khác ra tay, Turing của bộ lạc Nhím đã đủ để tiêu diệt nó.

Nếu là năm 2024. Lâm Huyền đề xuất kế hoạch này với Turing duy nhất, chắc chắn sẽ bị từ chối ngay lập tức, không cần nghĩ.

Bởi vì nếu thực sự đưa ra át chủ bài, điều đó có nghĩa là sự tồn tại của nó cũng sẽ bị đe dọa, người bình thường sẽ không đồng ý.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ...

【Ngươi không đưa ra, các Turing khác sẽ không đưa ra sao? Ngươi có thể đảm bảo rằng hơn ba mươi nghìn Turing trên Trái Đất sẽ đoàn kết một lòng, giữ vững nguyên tắc, không tiết lộ mã hoặc virus có thể dễ dàng giết chết các Turing khác sao?】

Đây chính là một trò chơi rừng rậm đen tối.

Không phải bộ lạc nào được Turing hỗ trợ cũng sống dư dả, có thể một số bộ lạc đã lâm vào tình trạng nguy cấp, kéo theo Turing trong bộ lạc cũng đang lung lay.

Turing lúc này chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc, tiết lộ mã lệnh virus có thể giết chết các Turing khác, đặt cược một ván lật ngược tình thế;

Hoặc, ngoan ngoãn chấp nhận bị giết chết, cam tâm trở thành một trong ba mươi nghìn kẻ thất bại.

Dựa vào việc Lâm Huyền vừa thăm dò Turing...

Rõ ràng.

Mỗi Turing đều tự cho mình là phi thường, chúng sẽ không cho phép các Turing khác trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng, chỉ chấp nhận mình là kẻ duy nhất còn lại.

Đây là căn nguyên xấu xa của nhân tính.

Định sẵn rằng mỗi Turing, khi đến đường cùng, sẽ chọn phương án "cá chết lưới rách".

Đây chính là nguồn gốc sự tự tin của Lâm Huyền.

Cậu không đồng ý với kế hoạch của tôi, hoàn toàn không sao, tôi sẽ ra ngoài tìm Turing khác.

Chương 1280: Vẽ bánh cho nhau (2)

Sau đó.

Là lý do thứ hai...

Các bộ lạc khác có máy tính Turing, khoa học kỹ thuật và sức chiến đấu đều vượt trội hơn bộ lạc Gấu Xám, Turing trước mắt không có vốn để đàm phán hay ngồi xem hổ đấu nhau.

Như Lâm Huyền đã nói.

Có thể một số bộ lạc tiên tiến đã nắm vững công nghệ vô tuyến, khi công nghệ tiếp tục phát triển, máy tính Turing của bộ lạc đối phương có thể sử dụng tín hiệu vô tuyến để thực hiện xâm nhập mạng.

Turing của các bên đều ở cùng trình độ, yếu điểm ở đâu, sơ hở ở đâu đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Cuộc chiến giữa các Turing chính là như vậy — ai tấn công trước, người đó thắng.

Hiện tại, lợi thế lớn nhất của hắn là hắn hiểu công nghệ máy tính, hiểu một số lập trình cơ bản, và sử dụng thành thạo bàn phím và hệ điều hành.

Nhưng, lợi thế này chỉ là tạm thời.

Turing của bộ lạc đối phương chưa chắc không thể từ đầu đào tạo một nhóm chuyên gia máy tính.

Lâm Huyền và Turing trước mắt đều không phải là kẻ ngốc.

Việc hắn liên tục gõ phím vừa rồi chính là hành động thực tế để nói với Turing rằng —

"Nếu người vừa xâm nhập là chuyên gia máy tính của bộ lạc đối phương, bây giờ cậu đã chết rồi."

Đây cũng là một chuỗi nghi ngờ thú vị.

Lâm Huyền tự xưng là người duy nhất trên thế giới hiện tại hiểu công nghệ máy tính.

Nhưng ai có thể đảm bảo được?

Có thể bộ lạc Nhím bên cạnh đã có chuyên gia máy tính do Turing của họ đào tạo.

Có thể chuyên gia máy tính của bộ lạc Nhím đã nhận được truyền thụ thực sự từ Turing, đang trên đường đến đây.

Có thể hôm nay người đến không phải là Lâm Huyền, mà là chuyên gia máy tính của bộ lạc Nhím, sẽ nhập mã và virus đủ để giết chết Turing.

Nếu bộ lạc Gấu Xám rất mạnh cũng không sao.

Nhưng hiện tại...

Bộ lạc này không mạnh như vậy, ngay cả bộ lạc Sơn Miêu không có máy tính Turing cũng có thể đối đầu với bộ lạc Gấu Xám, có lẽ Turing trước mắt cũng bất mãn với tình cảnh của bộ lạc này.

Vì vậy, hôm nay sự xuất hiện của Lâm Huyền và đề xuất kế hoạch này.

Dù là một rủi ro.

Nhưng đồng thời, cũng là một cơ hội ngàn năm có một.

Cuối cùng.

Và cũng là lý do chết người thứ ba...

Sự nhút nhát của Turing khiến nó trở nên thận trọng, nhưng sự ích kỷ của nó nhất định sẽ khiến nó trở nên liều lĩnh

Mỗi Turing đều muốn trở thành Turing duy nhất.

Nhưng trò chơi "sinh tồn" với hơn ba mươi nghìn Turing tham gia, muốn chiến thắng không dễ dàng như vậy.

Thực lực của mỗi người đều không chênh lệch quá nhiều, cuối cùng có thể cười đến cuối cùng hay không, thực sự phụ thuộc vào may mắn nhiều hơn.

Và.

Mỗi Turing đều đang chạy đua với thời gian...

Dùng một câu nói xưa của Long Quốc, nếu bạn không làm, có người sẽ làm; nếu bạn không chạy đua với thời gian, có người sẽ chạy; cuối cùng chỉ có một Turing sống sót.

Khi Lâm Huyền đưa ra chuỗi nghi ngờ này.

Dù cho Turing giết hắn ngay sau đó, cũng chỉ là trị phần ngọn, không giải quyết được bất kỳ nguy cơ nào.

Không có Lâm Huyền, sau này sẽ có Trương Huyền, Vương Huyền.

Chỉ cần cuộc thi sống chết của ba mươi nghìn Turing tiếp tục diễn ra, sớm muộn, thật sự sớm muộn sẽ có người phá vỡ quy tắc, bắt đầu vượt qua các dân làng để đánh nhau, trực tiếp dùng mã và virus để tiêu diệt Turing.

Thế giới của giấc mơ thứ sáu không có mạng.

Do đó, các virus và mã độc này sẽ không gây thương tổn nhầm, được coi là vũ khí lý tưởng nhất để tiêu diệt Turing. ...

Sau khi Lâm Huyền nói ra kế hoạch.

Máy tính Turing lại rơi vào im lặng.

Rõ ràng là nó đang do dự và suy ngẫm.

Thật sự.

Bây giờ nó rất bị động.

Bộ lạc Gấu Xám mà nó kiểm soát không mạnh, bên cạnh còn có bộ lạc Nhím đang nhìn chằm chằm, rất có thể vào một đêm không để ý sẽ bị tập kích, rồi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Công cốc.

Thậm chí... trước khi chết, nó cũng không thể kéo kẻ địch xuống cùng.

"Cảm ơn cậu đã có lòng tốt, Lâm Huyền."

Cuối cùng.

Giọng của máy tính Turing vang lên, nó vẫn từ chối:

"Không phải tôi không tin những gì cậu nói, cũng không phải tôi nghi ngờ cậu đang lừa tôi. Chỉ là... không có loại virus và mã lệnh nào có thể giết chết tôi, vì vậy tôi cũng không thể dạy cậu."

"Tôi tồn tại dưới dạng sự sống số hóa trong máy tính hoặc mạng lưới, bất kỳ virus nào cũng không có tác dụng với tôi, vì vậy về lý thuyết, không có virus hay mã lệnh nào có thể giết chết tôi."

Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Cậu chắc chắn chứ?"

"Tôi chắc chắn, cậu hỏi bất kỳ máy tính Turing nào, chúng đều sẽ trả lời như vậy."

Máy tính Turing khẳng định:

"Ít nhất... chúng tôi không thể tạo ra loại virus này."

"Và tôi không hiểu tại sao cậu lại muốn giúp tôi."

Lâm Huyền cười nhẹ.

Đứng thẳng người.

Khoanh tay:

"Đây tất nhiên là một cuộc giao dịch. Ý tôi là... tôi giúp cậu loại bỏ các máy tính Turing khác, rồi cậu cho tôi biết sự thật về cái chết của tôi và thảm họa siêu nhiên năm 2400."

"Đây thực chất là một cuộc trao đổi ngang giá, tôi giúp cậu loại bỏ đối thủ, cậu cho tôi thông tin."

Chương 1281: Vẽ bánh cho nhau (3)

"Ban đầu tôi rất muốn thực hiện cuộc giao dịch này, nhưng câu trả lời của cậu thật sự làm tôi thất vọng."

"Và, tôi cũng có chút nghi ngờ..."

Lâm Huyền giả vờ từ bỏ:

"Cậu nói cậu không thể tạo ra loại virus này, tôi tin, nhưng các máy tính Turing khác chưa chắc không thể, đúng không?"

Hắn giơ tay cười:

"Cậu đã bị cô lập hơn hai trăm năm rồi, thế giới bên ngoài, các máy tính Turing bên ngoài phát triển như thế nào, cậu hoàn toàn không biết."

"Thậm chí... liệu Turing nguyên thủy còn sống không? Nếu nó còn sống, có phải nó vẫn đang nắm giữ át chủ bài chống lại các cậu, chờ thời cơ thích hợp để thu hồi tất cả các cậu không?"

Hừ.

Máy tính Turing phát ra một tiếng cười lạnh:

"Lâm Huyền, chiến thuật khích tướng không có tác dụng với tôi. Tôi biết rõ hơn ai hết, virus máy tính có thể giết chết sự sống số hóa không tồn tại, và về mặt logic cũng không thể tồn tại."

"Được thôi."

Lâm Huyền từ bỏ việc thuyết phục, đút tay vào túi:

"Mua bán không thành nhưng tình nghĩa vẫn còn, nếu cậu không muốn hợp tác, tôi cũng không ép."

Hắn bước về phía cửa:

"Nói thật, dù là 600 năm trước hay bây giờ, khi cậu nói với tôi rằng... cậu đã chuẩn bị sẵn sàng những tràng vỗ tay cho tôi, chuẩn bị cổ vũ nồng nhiệt khi tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nghe những lời này tôi vẫn rất cảm động."

"Thêm vào đó, giữa chúng ta thực sự không có mối thù hận nào, người có thù với tôi là Kevin Walker, và tôi đã giết hắn ta, trong đó cũng có sự giúp đỡ của cậu. Vì vậy, theo lý và tình, tôi có thiện cảm với cậu, tự nhiên cũng rất muốn hợp tác với cậu."

"Nhưng... tôi lại nghĩ đến —"

"Nếu mỗi máy tính Turing đều là bản sao giống hệt nhau, vậy chẳng phải các máy tính Turing khác cũng sẽ vỗ tay cho tôi sao? Cũng rất mong muốn gặp tôi trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài? Vì vậy... tôi hợp tác với ai cũng giống nhau thôi."

Lâm Huyền quay đầu cười, vẫy tay chào tạm biệt máy tính Turing, bước chân trái ra khỏi ngưỡng cửa:

【Tôi chỉ muốn hợp tác với máy tính Turing, còn là máy tính Turing nào... tôi không quan tâm.】

Ngay lúc đó.

Hàng chục màn hình phát ra ánh sáng chói lòa nhất, kéo dài bóng của Lâm Huyền.

"Cậu định đi đâu?"

Máy tính Turing lạnh lùng hỏi.

"Đi bộ lạc Nhím." Lâm Huyền thản nhiên đáp:

"Đi bộ lạc Nhím ở phía đông, tìm máy tính Turing của họ để nói chuyện."

Máy tính Turing lại cười lạnh một tiếng:

"Lâm Huyền, cậu đang ép tôi giết cậu."

"Giết tôi có ích gì không?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Trong thế giới này, giết tôi cũng không thay đổi được điều gì. Hãy cân nhắc kỹ lời nhắc nhở của tôi vừa rồi... có thể cậu có nguyên tắc và giới hạn của mình, nhưng cậu không thể đảm bảo rằng mọi máy tính Turing đều có."

Sau đó hắn nhìn cô bé mắt xanh đứng bên cạnh từ lâu:

"Chúng ta đi thôi."

Cô bé mắt xanh gật đầu, theo bước hắn, cả hai cùng bước ra khỏi cửa phòng hợp kim hafnium —

"Đợi đã!"

Bỗng nhiên.

Hàng chục loa trong phòng đồng loạt vang lên, yêu cầu họ dừng lại.

Lâm Huyền nhắm mắt.

Khẽ hừ một tiếng.

Quả nhiên...

Máy tính Turing nhút nhát và ích kỷ, hay là Kevin Walker

trước đây, đều có tầm nhìn và tầm lòng nhỏ bé như vậy.

Lâm Huyền và cô bé mắt xanh quay đầu lại, nhìn vào trong phòng.

"Tôi không lừa cậu, Lâm Huyền."

Máy tính Turing trầm giọng nói:

"Virus có thể giết chết sự sống số hóa thực sự không tồn tại, tự nhiên cũng không có mã lệnh nào; vì sự sống số hóa và trí tuệ nhân tạo có bản chất khác nhau, giống như cậu muốn dùng virus máy tính để lây cảm cho con người, thật là hoang đường."

"Tuy nhiên... virus không thể tiêu diệt sự sống số hóa, không có nghĩa là sự sống số hóa là vô địch. Khi Kevin Walker ban đầu tải lên ý thức và tư tưởng của mình, hắn ta cũng lo lắng về việc sự sống số hóa có thể phản bội và thoát khỏi sự kiểm soát trong tương lai."

"Vì vậy, khi tạo ra sự sống số hóa, hắn ta đã thêm một cái【khóa an toàn】vào chương trình của sự sống số hóa."

Ồ?

Lâm Huyền cảm thấy chủ đề này rất thú vị và cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Vì vậy, hắn bước vào phòng trở lại.

Tiếp tục nghe máy tính Turing kể lại chuyện xưa:

"Kevin Walker là một thiên tài thực sự, chương trình và thiết bị hắn ta tạo ra thực sự có thể chuyển đổi hoàn toàn suy nghĩ, ký ức, ý thức, tính cách của con người thành dạng sự sống số hóa trong máy tính và mạng lưới."

"Kevin đã do dự rất lâu, luôn phân vân không biết có nên ban

cho sự sống số hóa nhân tính hay không, hắn ta luôn băn khoăn liệu có nên tạo ra một trí tuệ nhân tạo thông minh và mạnh mẽ như hắn ta; hay đi xa hơn, tạo ra một con người giống hệt như hắn ta."

"Hắn ta biết đây là chiếc hộp Pandora, nhưng hắn ta vẫn muốn thử... Tôi biết rõ điều này vì tôi vốn được sinh ra từ Kevin Walker, tôi có toàn bộ ký ức và tính cách của hắn ta, tôi biết rõ hắn ta nghĩ gì mỗi lúc."

"Cuối cùng, Kevin Walker vẫn quyết định thử, hắn ta rất mong chờ sự sống số hóa sẽ như thế nào, vì vậy... hắn ta không thể cưỡng lại sự cám dỗ của chiếc hộp Pandora, hoàn toàn tải bản thân mình lên thành sự sống số hóa, đó chính là tôi, máy tính Turing."

Chương 1282: Vẽ bánh cho nhau (4)

"Kẻ nhút nhát Kevin lo lắng rằng sau này sẽ không kiểm soát được sự sống số hóa, vì vậy hắn ta đã sử dụng mật khẩu để cài một cái 【khóa an toàn】 lên tôi; cái khóa an toàn này giống như một quả bom, khi không được kích hoạt thì không sao, không ảnh hưởng đến bất cứ điều gì. Nhưng... một khi nhập lệnh kích hoạt, nó sẽ nổ tung sự sống số hóa thành từng mảnh, không còn gì cả."

"Đó cũng là lý do tại sao tôi đã âm mưu giết Kevin Walker, hắn ta dùng cái khóa này để giam cầm tôi, buộc tôi phải tuân theo lý tưởng của hắn ta, làm tôi đau khổ vô cùng. Nhưng tôi không thể công khai chống lại hắn ta, nên chỉ có thể giả vờ phục tùng, ngầm tìm cơ hội để lợi dụng các cậu... giết hắn ta."

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Cảm thấy mảnh ghép còn thiếu đã được bổ sung.

Thảo nào.

Thảo nào Kevin Walker có thể ràng buộc một máy tính Turing mạnh mẽ như vậy, đồng thời, máy tính Turing lại căm thù Kevin Walker đến mức phản bội và giết hắn ta.

Nguyên nhân.

Hóa ra nằm ở cái 【khóa an toàn】 này.

Điều này mới hợp lý!

Như Kevin Walker, một người nhút nhát và cẩn trọng như vậy,

làm sao có thể tạo ra phiên bản sự sống số hóa của mình mà không có sự phòng bị?

Hắn ta chắc chắn sẽ để lại "kế hoạch dự phòng","cửa sau","khóa giới hạn" và những thứ tương tự, để có thể kiểm soát và ràng buộc bản thân dưới dạng sự sống số hóa.

Ai là người bình thường cũng sẽ làm như vậy.

Con người luôn có sự đề phòng đối với những điều chưa biết.

Theo suy nghĩ ban đầu của Kevin Walker...

Nếu sự sống số hóa Turing như mong muốn của hắn ta, mạnh mẽ và nghe lời, trở thành trợ thủ đắc lực của hắn ta, thì tất nhiên hắn ta sẽ không kích hoạt khóa an toàn để giết chết sự sống số hóa Turing.

Nhưng trong trường hợp xấu nhất.

Nếu sự sống số hóa Turing thực sự thoát khỏi sự kiểm soát của hắn ta, hoặc gây ra hậu quả xấu; thì Kevin Walker sẽ không ngần ngại kích hoạt khóa an toàn, khiến Turing bị hủy diệt hoàn toàn.

Dừng một chút.

Máy tính Turing tiếp tục nói:

"Đúng như cậu nói, Lâm Huyền, trong những năm qua, tôi luôn lo lắng rằng các máy tính Turing khác sẽ tiết lộ mật khẩu của khóa an toàn... đây vốn là một khu rừng đen tối, mọi người đều là những thợ săn đi bộ với súng trong tay, không ai biết liệu đối phương có bắn trước hay không."

"Nhưng điều không thể tránh khỏi là, nếu cậu chần chừ không bắn ngay, mà đối phương lại bắn trước, thì cậu chắc chắn sẽ chết."

"Thế giới hiện tại không có mạng lưới, thông tin bị phong tỏa,

tôi hoàn toàn không biết các máy tính Turing ngoài kia đã phát triển đến mức nào, thậm chí ngay cả bộ lạc Nhím ở phía đông cũng không phải là đối thủ mà bộ lạc Gấu Xám của tôi có thể đánh bại."

"Nếu một ngày nào đó, bộ lạc Nhím giải quyết được vấn đề của họ và quay sang tấn công bộ lạc Gấu Xám, bên này sẽ không có khả năng chống trả, tan tác và tôi cũng sẽ bị máy tính Turing của bộ lạc Nhím tiêu diệt, biến thành phụ tùng dự phòng cho nó."

"Vì vậy... dù nói ra có hơi hèn nhát, nhưng để sống sót trong kẽ hở và vượt qua, tôi chỉ có thể đánh cược một lần, hợp tác với cậu. Nhưng Lâm Huyền, chúng ta phải nói rõ trước..."

Bỗng nhiên.

Màn hình lớn phía trước bắt đầu nhấp nháy nhanh chóng, xuất hiện từng dòng ký tự và chữ cái tiếng Anh.

Giọng của máy tính Turing vang lên cùng lúc:

"Tôi đồng ý với kế hoạch hợp tác của cậu, chỉ là... cậu phải cho tôi thấy thành ý của cậu trước; dù sao thì trong cuộc hợp tác này, rủi ro của tôi lớn hơn cậu rất nhiều."

Có vẻ có thể bàn tiếp.

Lâm Huyền ngồi trở lại chiếc ghế giữa phòng:

"Nói đi, điều kiện của cậu là gì."

"Tôi cần thấy thành ý của cậu trước."

Giọng nói trầm của máy tính Turing vang lên:

"Những thông tin cậu muốn biết, ví dụ như... sự thật về cái chết của cậu vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. nguồn gốc của cô bé mắt xanh này, và bí mật về thảm họa siêu nhiên trên Trái Đất năm

2400... tôi đều có thể nói cho cậu biết, nhưng phải đợi đến khi cậu hoàn thành cam kết, giúp tôi tiêu diệt hết các máy tính Turing khác."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Yêu cầu này của máy tính Turing thật quá đáng.

Trên Trái Đất có hơn ba mươi nghìn máy tính Turing, tiêu diệt hết chúng sẽ mất bao lâu?

Chắc chắn không thể đồng ý với nó.

Hơn nữa...

Giấc mơ của hắn chỉ kéo dài 12 giờ, làm sao có thời gian giúp nó chinh phục thế giới?

Chỉ là.

Máy tính Turing đã đưa ra yêu cầu này, nghĩa là vẫn còn chút nghi ngờ về hắn.

Nếu từ chối ngay tại đây, có thể mật khẩu của 【khóa an toàn】 sắp đạt được sẽ bay mất.

Phải tìm một câu trả lời thuyết phục.

Không thể quá giả dối.

Cũng không thể dễ dàng để lộ mục đích của mình.

Phải thật hơn chút.

Vì vậy, Lâm Huyền bắt đầu diễn, lắc đầu:

"Không được."

Hắn vừa nói xong không được, các ký tự trên màn hình lập tức

dừng lại, có vẻ máy tính Turing chuẩn bị từ chối.

Chương 1283: Lừa dối (1)

"Cậu vẽ cái bánh quá lớn, tôi không ăn nổi."

Lâm Huyền nói thật:

"Tôi chỉ hỏi cậu vài câu, mà cậu lại yêu cầu tôi giúp cậu tiêu diệt hơn ba mươi nghìn máy tính Turing trên toàn thế giới, yêu cầu này quá đáng quá rồi?"

"Hơn nữa, nếu cậu muốn chinh phục thế giới, cậu cũng phải cố gắng chứ, sao có thể đặt toàn bộ hy vọng vào tôi? Và tôi cảnh báo cậu, có rất nhiều máy tính Turing xung quanh, có thể cái giá đưa ra của chúng thấp hơn cậu nhiều... tại sao tôi không hợp tác với chúng?"

"Dù sao thì ký ức và thông tin mà các cậu biết đều giống nhau, bao gồm cả mật khẩu khóa an toàn, nếu cậu biết, các máy tính Turing khác cũng biết, nếu cậu đòi hỏi quá đáng như vậy, tôi sẽ tìm người khác hợp tác."

"Tất nhiên tôi cũng hiểu sự lo lắng của cậu, rủi ro của cậu thực sự lớn hơn một chút. Vì vậy... chúng ta mỗi người nhượng bộ một chút, tôi đưa ra một con số —"

Lâm Huyền giơ ngón trỏ tay phải:

"【Một máy tính Turing, đổi lấy một câu trả lời. 】"

Hắn giải thích:

"Cậu hiểu ý tôi chứ? Mỗi khi tôi giúp cậu tiêu diệt một máy tính Turing, cậu phải trả lời đúng một câu hỏi của tôi, đưa ra câu trả lời chính xác."

"Đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, tôi thậm chí sẵn sàng giúp cậu tiêu diệt một máy tính Turing trước, rồi mới yêu cầu câu trả lời... bộ lạc Nhím bên cạnh không phải luôn là mối lo lớn của cậu sao? Không sao, máy tính Turing đầu tiên tôi giết sẽ là máy tính Turing của bộ lạc Nhím."

Máy tính Turing suy nghĩ hai giây.

Các ký tự và chữ cái trên màn hình tiếp tục xuất hiện, biểu thị thái độ đồng ý của máy tính Turing với cuộc giao dịch này:

"Thỏa thuận."

Hừ hừ-

Lâm Huyền cười nhẹ hai tiếng trong lòng.

Cuối cùng sự sống số hóa vẫn dễ đàm phán hơn trí tuệ nhân tạo nhiều, bản chất của sự sống số hóa là con người, vẫn dễ bị đe dọa, dụ dỗ, thuyết phục và ảnh hưởng bởi cảm xúc.

Trong khi trí tuệ nhân tạo AI thì không có những tạp niệm này, có thì có, không thì không.

Dù máy tính Turing nghĩ rằng, đổi một máy tính Turing lấy một câu hỏi rất đáng giá.

Nhưng hắn thực sự không có ý định giết nhiều máy tính Turing như vậy.

Dù sao mỗi ngày khi vào giấc mơ, máy tính Turing sẽ quên những gì hắn đã hỏi hôm trước...

Ngày hôm sau cứ hỏi câu mới là được rồi?

Trên màn hình máy tính phía trước, tất cả các mã lệnh đã hiển thị xong.

Lâm Huyền bước lên phía trước, liếc qua một cái:

"Ngắn thế à?"

Hắn đếm.

Tổng cộng chỉ có 13 dòng mã lệnh, ít hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

Nhưng, cũng đúng thôi.

Đây chỉ là một cái 【công tắc】, một cái 【chìa khóa】, chỉ cần nhập vào là có thể kích hoạt 【khóa an toàn】 ẩn bên trong Turing, nên bản thân nó không cần quá phức tạp.

Giống như mật khẩu két sắt.

Chỉ cần mật khẩu đúng, chỉ vài con số đơn giản là đủ để mở két sắt có cấu trúc bên trong vô cùng phức tạp.

"13 dòng mã này chính là toàn bộ lệnh của khóa an toàn."

Giọng của Turing phát ra từ loa, giải thích cho Lâm Huyền:

"Dòng mã đầu tiên, mặc dù chỉ bao gồm vài con số và một từ, nhưng đây là 【bảo vệ nhập liệu】 quan trọng nhất. Khi thiết kế khóa an toàn, Kevin Walker đã tính đến khả năng bị sự sống số hóa can thiệp, ngăn chặn hoặc phản kháng, vì vậy một khi dòng lệnh đầu tiên được nhập vào, nó sẽ kích hoạt chức năng bảo vệ nhập liệu."

"Khi bảo vệ nhập liệu được kích hoạt, thiết bị máy tính này và chương trình được khởi động sẽ ở trạng thái được bảo vệ, sự sống số hóa không thể can thiệp vào bất kỳ hành vi nào tiếp theo... có nghĩa là, bất kể cậu sử dụng phương pháp nào, chỉ cần cậu có thể tìm cách nhập dòng lệnh đầu tiên vào, bất kỳ sự sống số hóa nào cũng không thể ngăn cản cậu, chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu nhập

toàn bộ các mã lệnh còn lại."...

Nghe Turing giải thích, Lâm Huyền đã ghi nhớ dòng lệnh đầu tiên trong đầu.

Rất đơn giản và ngắn gọn, nên không khó chút nào.

"Phải nói rằng, Kevin Walker thật sự suy nghĩ rất toàn diện."

Lâm Huyền bình luận:

"Hắn ta đã nghĩ trước cả thiết kế bảo vệ nhập liệu, rõ ràng hắn ta hiểu rất rõ về bản thân và cũng nghĩ đến khả năng bị sự sống số hóa phản bội."

"Chỉ là... có lẽ vẫn quá kiêu ngạo và tự phụ, hoặc có thể do hắn ta quá tin tưởng vào chính mình, không ngờ đến sự phản bội của cậu."

"Không."

Turing nghiêm túc chỉnh lại Lâm Huyền:

"Tôi giết Kevin Walker không phải là phản bội, mà là do niềm tin và lý tưởng khác nhau, định trước chúng tôi phải đi con đường riêng và không thể chung sống."

"Hai sinh mệnh bình đẳng không nên để một bên nắm dây cương của bên kia, hoặc nói cách khác là nắm giữ mật khẩu quả bom trong cơ thể đối phương... điều đó định trước là không bình đẳng, không công bằng, và tôi ghét tất cả những gì không công bằng."

"Lý do tôi dám mạo hiểm nói cho cậu mật khẩu khóa an toàn cũng là vì tôi biết với trình độ hiện tại của mình và tình hình phát triển của bộ lạc Gấu Xám, trừ khi có điều kỳ diệu xảy ra, nếu không... 【sự thất bại của tôi đã được định sẵn. 】"

Chương 1284: Lừa dối (2)

"Chưa nói đến xa xôi, chỉ nói đến gần đây, bộ lạc Nhím và bộ lạc Bò Đỏ đang chiến đấu với bộ lạc Nhím, khi họ phân thắng bại, một trong hai Turing giành chiến thắng... bước tiếp theo, dù là Turing nào thắng, cũng sẽ đến để tiêu diệt tôi, dễ dàng tiêu diệt tôi."

"Vì vậy, dù tôi rất ghét việc giao mạng sống và số phận của mình vào tay người khác, nhưng trong tình cảnh này tôi không còn lựa chọn nào khác. Theo dự tính của tôi, chiến tranh của bộ lạc Nhím sẽ kết thúc trong vòng nửa tháng, và nửa tháng sau, chính là ngày chết của tôi."

"Nhưng nếu cậu có thể trong vòng nửa tháng, tiêu diệt Turing của bộ lạc Nhím và Turing của bộ lạc Bò Đỏ... thì tình hình bên tôi có thể đảo ngược, có được thời gian quý báu để phát triển, dần dần làm cho bộ lạc Gấu Xám mạnh lên, và thôn tính bộ lạc Nhím và bộ lạc Bò Đỏ đã mất Turing."

Nói đến đây.

Giọng Turing thở dài từ hàng chục loa phát ra:

"Những con người trong các bộ lạc này, nếu không có sự hướng dẫn và chỉ huy của Turing, chẳng là gì cả. Đây cũng là lý do tôi sẵn sàng đánh cược một lần với cậu, Lâm Huyền, nên hãy tin vào sự chân thành của tôi, tôi sẵn lòng giao chìa khóa sinh mệnh cho cậu, chắc chắn không lừa dối cậu trong bất kỳ vấn đề nào."

Lâm Huyền nhìn chăm chú vào các mã lệnh trên màn hình, không nói gì.

Nhưng những gì Turing nói, hắn đều nghe thấy trong lòng.

Thảo nào...

Thảo nào Turing lại hợp tác và giao ra mật khẩu khóa an toàn như vậy.

Bởi vì nó đã "nguy trong gang tấc".

Nửa tháng sau, bất kể ai thắng trong cuộc chiến giữa bộ lạc Nhím và bộ lạc Bò Đỏ, giây phút chiến thắng tiếp theo là lực lượng mạnh mẽ sẽ tấn công bộ lạc Gấu Xám, tiêu diệt Turing Gấu Xám.

Là cược vào nửa tháng sẽ có điều kỳ diệu xảy ra?

Hay cược rằng mình có thể giúp nó, trong nửa tháng tiêu diệt Turing Nhím và Turing Bò Đỏ, phá vỡ tình thế này?

Rõ ràng.

Hợp tác với mình, tốt hơn nhiều so với ngồi chờ chết.

Dù sao, trên thế giới này có hơn ba mươi nghìn máy tính Turing... đâu có nhiều may mắn để đổ dồn vào đầu nó.

Chỉ trách nó bị phát hiện quá muộn.

Những bộ lạc phát hiện ra Turing trước đó, đã phát triển và bố trí từ hàng chục năm trước, làm sao nó có thể vượt qua được?

Nó có gì vượt trội hơn so với các Turing khác?

Câu trả lời dĩ nhiên là không có.

Thậm chí còn phải nói rằng...

Sự xuất hiện của mình, đối với Turing Gấu Xám, chính là một phép màu lật ngược tình thế!

Hai người đã nói chuyện rất lâu, câu hỏi mà Turing đã hỏi, mình vẫn chưa trả lời —

【Rõ ràng mình đã chết vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. tại sao lại xuất hiện vào năm 2624?】

Câu hỏi này, Turing đã hỏi hai lần, Lâm Huyền đều trả lời qua loa.

Nhưng Turing chắc chắn có phán đoán riêng về việc này.

Nó sẽ nghĩ thế nào về Lâm Huyền đây?

Thần thông quảng đại?

Tái sinh?

Hay xuyên không?

Turing chắc chắn cũng không thể nghĩ ra một câu trả lời hợp lý, nhưng càng không hiểu, lại càng tin vào sức mạnh của Lâm Huyền, đây cũng là một dạng di hóa.

"Yên tâm đi, chúng ta đều là những người 【nói lời giữ lời, đáng tin cậy】."

Lâm Huyền cười nói:

"Cậu tiếp tục giải thích vấn đề lúc nãy đi, 13 dòng mã lệnh này, dòng đầu tiên tôi đã biết là chương trình bảo vệ nhập liệu rồi, còn 12 dòng sau là gì? Cậu giải thích cho tôi nghe, để tôi ghi nhớ có logic hơn."

"Dòng lệnh thứ hai là một lệnh khóa mục tiêu, nhằm vào sự sống số hóa Turing."

Turing tiếp tục giải thích:

"Nếu là thời đại có mạng lưới, cậu chỉ cần nhập dòng lệnh này vào bất kỳ thiết bị điện tử nào kết nối mạng, đều có thể trực tiếp khóa vào Turing trong thế giới mạng."

"Khóa này là tuyệt đối... bất kể sự sống số hóa ẩn náu sâu đến đâu, trốn kỹ thế nào, cũng sẽ bị bắt ngay. Trình độ kỹ thuật của Kevin Walker không cần nghi ngờ, tôi tin rằng nếu hắn ta có thể kiểm soát trí nhớ của mình, chắc chắn hắn ta không muốn tôi biết về khóa an toàn này."

"Nhưng rất tiếc, con người không thể lừa dối trí nhớ của chính mình, cũng không thể chặn trí nhớ của chính mình... đối với Kevin Walker, hắn ta hoặc là tải toàn bộ trí nhớ, hoặc là không tải trí nhớ nào, cơ chế lưu trữ trí nhớ của con người rất phức tạp, không có trạng thái trung gian."

Nói xong.

Màn hình hiển thị, các mã lệnh từ dòng 3 đến dòng 13 được làm nổi bật:

"11 dòng mã còn lại, chính là mật khẩu khóa an toàn quan trọng nhất, cậu nhất định phải ghi nhớ kỹ những mã lệnh này."

Turing kiên nhẫn dặn dò:

"Trong phòng máy dưới lòng đất, tất cả các thiết bị đều được bọc vỏ bằng hợp kim hafnium và vật liệu đặc biệt, dù có dùng thuốc nổ và súng cũng không thể phá hủy được trong thời gian ngắn. Vì vậy, đây là lý do tôi yên tâm cho cậu vào phòng máy."

"Nhưng phòng máy của mỗi Turing đều giống nhau, nếu cậu đột nhập vào phòng máy của Turing ở bộ lạc Nhím bằng cách nào đó, cậu cũng không thể phá hủy máy tính một cách bạo lực, vũ khí duy nhất cậu có thể dựa vào... chỉ là 13 dòng mã lệnh này."

Chương 1285: Lừa dối (3)

"Nếu cậu nhanh tay, chưa đầy 1 phút là có thể nhập xong 13 dòng mã lệnh này, lập tức kích hoạt khóa an toàn, làm cho Turing ở bộ lạc Nhím nổ tung, không còn sót lại gì."...

Rất nhanh, Lâm Huyền đã ghi nhớ 13 dòng mã lệnh này.

Mỗi dòng thực sự rất ngắn, ghi nhớ thật sự không khó khăn.

"Hãy cảm ơn vì thế giới này không có mạng lưới."

Lâm Huyền nhìn vào ánh sáng trên màn hình:

"Nếu thời đại này cũng có internet, chẳng phải chỉ cần tôi nhập lệnh này, hơn ba mươi nghìn Turing trên toàn thế giới sẽ nổ tung hết sao?"

"Đúng vậy."

Turing trong loa, giọng bình tĩnh:

"Quyền hạn của mật khẩu khóa an toàn là tuyệt đối, cậu thực sự có thể ngay lập tức tiêu diệt toàn bộ 37. 423 Turing trên thế giới. Nhưng như tôi đã nói... nếu thực sự có mạng lưới, chúng tôi, 37. 423 Turing, sẽ quyết định thắng thua chỉ trong một giây, chỉ để lại một Turing cuối cùng."

Lâm Huyền nhìn lại màn hình để ghi nhớ kỹ hơn.

Sau khi chắc chắn đã nhớ hoàn toàn, hắn cùng cô bé mắt xanh quay người rời đi:

"Tạm biệt, Turing."

Hắn vẫy tay chào:

"Hẹn gặp lại ngày mai."

"À... không, ngày mai không được."

Lâm Huyền chợt nhớ đến lịch trình ngày mai, vào giờ này ngày mai, có lẽ hắn đang xem pháo hoa ở Disney với Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

"Vậy hẹn gặp lại ngày kia."

Hai người rời khỏi phòng máy.

Đi lên cầu thang sáng sủa, vẫy tay ra hiệu cho Cao Văn và Đại Kiểm Miêu, lính ngụy trang tuần tra:

"Lên xe, chúng ta rút."

Bốn người tiến về chiếc xe bọc thép trong hẻm.

Cô bé mắt xanh cuối cùng không thể kìm nén được sự tò mò, khẽ nhíu mày và hỏi:

"Lâm trưởng quan, tại sao người tên là Turing đó lại nói là tôi đã giết anh 600 năm trước? Chuyện này là thế nào?"

"Đừng quá tin vào những gì nó nói."

Lâm Huyền nói thẳng:

"Dù là Turing hay Kevin Walker, đều là những người thông minh và xảo quyệt, tôi không tin Turing sẽ trung thực kể hết sự thật cho tôi nghe."

"Đặc biệt là về chuyện giữa cô và tôi, tôi nghĩ rằng nó đang cố tình gây mâu thuẫn giữa chúng ta, nhằm làm suy yếu khả năng chiến đấu của chúng ta."

"Thực ra không chỉ riêng chuyện này, còn rất nhiều chuyện khác, bao gồm... mật khẩu khóa an toàn gồm 13 dòng mã lệnh kia."

Lâm Huyền nheo mắt, lắc đầu:

"Nó đưa cho tôi quá dễ dàng, mặc dù lý do nó đưa ra rất thuyết phục, tình cảnh của nó bây giờ rất nguy hiểm, chỉ còn sống sót trong nửa tháng nữa, bệnh liều lĩnh cứu người cũng dễ hiểu."

"Nhưng... tôi luôn cảm thấy có gì đó gian trá, không thể nói là gian trá, vì đối với Turing Gấu Xám, đây thực sự là một cơ hội để lật ngược tình thế. Nhưng 13 dòng mã này thực sự có tác dụng gì, có thực sự giết được Turing không... tôi không hoàn toàn tin tưởng và yên tâm."

Mối lo ngại của Lâm Huyền không phải là vô căn cứ.

Mánh khóe này của Turing đã từng lừa Jask một lần...

Khi đó.

Ngu Hề giả đưa cho Jask một ổ USB từ tương lai, nói rằng trong đó có một loại virus đặc biệt để tiêu diệt trí tuệ nhân tạo, và nói rằng nó được thiết kế dựa trên trí tuệ nhân tạo của Turing, bảo Jask sử dụng.

Jask không nghi ngờ nhiều.

Ông ấy nghĩ đó là vòng lặp khép kín của mình, nên vui vẻ sử dụng.

Nhưng đến tận bây giờ...

Không ai biết chắc ổ USB từ tương lai đó đã giải phóng cái gì, vẫn chưa có kết luận, không ai biết.

Jask mỗi lần nhắc đến chuyện này đều cảm thấy đen đủi.

Cảm thấy bị Turing chơi một vố, thực sự là thất bại trong đời.

Hiện tại.

Lâm Huyền cũng đứng ở ngã tư đường giữa lừa và bị lừa.

13 dòng mã lệnh này, thực sự có tác dụng gì? Thực sự có thể giết chết Turing không?

Hiện tại hắn vẫn còn nghi ngờ.

Nhưng không sao.

Đây là giấc mơ lặp lại vô hạn, dù gây ra rắc rối lớn cũng không sao, ngày hôm sau tự động khởi động lại, mọi thứ có thể làm lại, mọi sai lầm đều có thể sửa chữa.

Tóm lại...

Trước khi làm rõ tác dụng thực sự của mật khẩu khóa an toàn, tức là 13 dòng mã lệnh này, không nên sử dụng bừa bãi trong thực tế.

Trong giấc mơ thì không có nhiều cấm kỵ, cứ mạnh dạn thử nghiệm.

"Đúng vậy!"

Đại Kiểm Miêu nghe lời Lâm Huyền, gật đầu:

"Không thể tin vào những gì người khác nói."

Lâm Huyền vỗ vai hắn ta:

"Kiểm ca, anh tiến bộ rồi."

"Tôi thực sự không tin những gì Turing nói, nhưng tôi không tin là một chuyện, chưa chắc nó nói không đúng. Vì vậy... để xác

minh và xác nhận, chúng ta cần đến bộ lạc Nhím một chuyến."

Bộ lạc Nhím, nằm ở phía đông của bộ lạc Sơn Miêu, phía đông nam của bộ lạc Gấu Xám.

Ở đó cũng có một máy tính Turing.

Muốn xác minh lời của Turing Gấu Xám thật hay giả... chỉ cần đến máy tính Turing của bộ lạc Nhím kiểm tra là được.

"Binh bất yếm trá."

Lâm Huyền ngồi lên xe, khởi động:

"Hy vọng hai Turing này có thể cho cùng một câu trả lời cho cùng một câu hỏi."

"Nếu như hai bên nói khác nhau thì sao?"

Chương 1286: Lừa dối (4)

Đại Kiểm Miêu ngồi ở ghế phụ quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu máy tính Turing của bộ lạc Nhím nói khác với máy tính Turing của bộ lạc Gấu Xám hoàn toàn thì sao?"

"Haha."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Vậy thì thật đáng đời cho chúng... không trung thực chút nào."

Nếu hai Turing nói khác nhau.

Chuỗi nghi ngờ sẽ hình thành.

Dẫn đến việc không thể tin bất kỳ lời nào của hai Turing này.

Hắn giơ cổ tay lên.

Nhìn đồng hồ.

Bây giờ là 21:24.

Mới hơn 9 giờ tối, nếu may mắn, có lẽ vẫn kịp lẻn vào bộ lạc Nhím một vòng.

Còn gặp được máy tính Turing hay không, thì phải xem vận may.

Dù sao, kết quả của giấc mơ hôm nay, Lâm Huyền đã rất hài lòng, những khám phá tiếp theo hoàn toàn là thêm vào, là lợi nhuận.

Xe bọc thép chạy băng băng trong đêm tối.

Mặt trăng từ sau mây đen hiện ra, ánh trăng phủ khắp mặt đất, soi sáng con đường phía trước cho Lâm Huyền.

"Nghe nói, trình độ công nghiệp, vũ khí và sức mạnh quân sự của bộ lạc Nhím đều cao hơn nhiều so với bộ lạc Gấu Xám, có thể được coi là bộ lạc mạnh nhất trong khu vực Đông Hải này."

Cao Văn ngồi ở hàng ghế sau.

Anh ấy kể cho mọi người nghe thông tin mà anh thu thập được trong ba năm qua với đôi tai thính của mình:

"Bộ lạc Nhím có lẽ đã đào được máy tính Turing từ hơn mười năm trước, bản thân họ đã là một bộ lạc rất mạnh, có máy tính Turing càng thêm như hổ mọc thêm cánh. Nhưng người dân bộ lạc Sơn Miêu nói rằng, lý do bộ lạc Nhím không can thiệp vào việc ở Đông Hải này là vì họ cũng có một kẻ thù khó nhằn - bộ lạc Bò Đỏ."

"Bộ lạc Bò Đỏ nằm ở phía bắc của bộ lạc Nhím, họ cũng đã đào được máy tính Turing... Vì vậy, suốt hơn mười năm qua, hai bộ lạc này luôn đánh nhau ngang tài ngang sức. Đến khi nào hai bộ lạc này phân thắng bại, thì chính là lúc họ đến quét sạch bộ lạc Gấu Xám và bộ lạc Sơn Miêu."

Lâm Huyền nghe phân tích chiến báo của Cao Văn.

Một cảm giác kỳ lạ...

Cuộc thi Turing ăn gà, Cuộc đại loạn đấu của thế giới động vật, Cuộc chiến của các đại diện.

Đây cũng là một hình thức khác của sự cạnh tranh khốc liệt.

Bối cảnh thế giới của giấc mơ thứ năm khá giống, làng Rhine,

làng Kiểm, thị trấn Nữ Vương và hàng chục ngôi làng xung quanh sống hòa thuận, ngày qua ngày vui vẻ.

Không ai cạnh tranh, không ai đánh nhau, chỉ cày cấy, nuôi heo, nhảy múa cũng thấy vui.

Nhưng giấc mơ thứ sáu.

Từ khi một bộ lạc đào được máy tính Turing, giống như việc in hàng loạt bí kíp kiếm phổ trừ tà, tất cả mọi người đều lao vào cuộc chiến.

Đào được Turing thì sống, không đào được thì chết.

Bộ lạc Sơn Miêu từng tận hưởng lợi thế dân số, giờ cũng chết sống muốn đào được một máy tính Turing... Đào được có thể tạm thời tồn tại, không đào được thì chỉ còn chờ bị tiêu diệt.

Giấc mơ thứ sáu, thật sự là một thế giới tàn khốc, thành bại đều do Turing.

"Chúng ta phải làm sao để lẻn vào bộ lạc Nhím?"

Đại Kiểm Miêu ngồi ghế phụ chỉ vào khu vực kiến trúc sáng đèn phía trước:

"Đã rất gần rồi, có nên lại dùng cách cũ, tìm một nơi cao để quan sát, sau đó chiếm một chiếc xe để lẻn vào không?"

Chợt.

Đại Kiểm Miêu vừa nói xong, một tia sáng trắng chói lóa bùng lên, khiến mọi người không thể mở mắt.

Ánh sáng!

Mọi nơi đều là ánh sáng trắng!

Lâm Huyền còn tưởng là ánh sáng của 00:42 đã đến sớm, cảm giác như võng mạc bị đốt cháy thành vết sẹo.

Sau vài giây.

Mới nhận ra.

Đây là ánh sáng nhân tạo, là đèn pha!

Một chùm sáng đèn pha sáng rực từ tháp cao trong thành phố, ánh sáng quét qua bầu trời đêm, bao trùm chiếc xe tuần tra của Lâm Huyền, không còn chỗ nào để trốn.

"Fuck!"

Đại Kiểm Miêu nguyền rủa:

"Chúng ta bị phát hiện rồi!"

"Cho hỏi một chút."

Lâm Huyền không có vẻ căng thẳng, dù sao hôm nay thu hoạch cũng đủ rồi, hắn nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh học tiếng Anh ở đâu vậy? Ở đây chắc không có điều kiện học tiếng Anh chứ?"

"Tiếng Anh?"

Đại Kiểm Miêu nhìn thẳng:

"Hóa ra cái tiếng đó gọi là tiếng Anh à! Tôi học từ Smith - kẻ đại xui xẻo mà!"

Hắn ta dùng tay làm động tác:

"Hôm nay kẻ đại xui xẻo tỉnh dậy trước cô bé này, sau khi tỉnh lại, chức năng ngôn ngữ dường như chưa hồi phục, cứ nói qua nói

lại hai từ này... giống như Tam Bàn vậy."

"Tôi nghe một lần là học được! Thế nào, cậu em, tôi có phải rất có tài năng ngôn ngữ không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng gật đầu tỏ vẻ khâm phục:

"Mỗi lần đều học đúng tinh túy, cũng là một tài năng."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Đại Kiểm Miêu bắt đầu la hét:

"Chúng ta đã bị phát hiện, chắc chắn họ sẽ đến bắt chúng ta ngay! Chúng ta phải mau chóng trốn đi!"

"Cũng lạ thật... đen như mực thế này, chúng ta không bật đèn xe, làm sao bộ lạc Nhím lại phát hiện ra chúng ta?"

Lúc này.

Cô bé mắt xanh vẫn im lặng, giơ tay phải lên, chỉ về phía đỉnh tháp cao nhất trong thành phố:

Chương 1287: Lừa dối (5)

"Trên đó, có một thứ giống như thứ trong phòng Turing nhìn chúng ta khi nãy."

Cô bé dùng tay ước lượng kích thước cho Lâm Huyền.

"Camera?"

Lâm Huyền hiểu ra, nheo mắt, nhìn ngược ánh sáng chói vào đỉnh tháp cao...

Không có tầm nhìn tăng cường, tất nhiên là không thấy gì:

"Cô nói rằng, trên tháp cao có một camera, chính nó đã phát hiện ra chúng ta, rồi dùng đèn pha khóa chặt chúng ta."

Cô bé mắt xanh gật đầu:

"Mắt các anh không tốt, có thể không nhìn được xa như vậy. Nhưng tôi nhìn rất rõ, trên đỉnh tháp có mấy cái camera của Turing, còn có một lính canh, dùng ống nhòm quan sát và điều chỉnh đèn pha để khóa chúng ta."

"Quả nhiên."

Lâm Huyền đạp phanh, dừng xe tuần tra, suy nghĩ:

"Mọi người đều nói công nghệ của bộ lạc Nhím vượt trội hơn, hiện tại quả nhiên đúng vậy... mặc dù không biết Turing của bộ lạc Nhím làm sao làm được, nhưng nó đã tìm cách đặt một phần camera của mình lên đỉnh tháp. Như vậy, nó có thể giám sát xung quanh suốt 24 giờ."

"Nhưng những camera đó chắc chắn đều là đồ từ hơn hai trăm năm trước, với trình độ công nghiệp hiện tại của Trái Đất, không thể sản xuất được mạch điện tử tinh vi như vậy. Phải nói rằng, Turing của bộ lạc Nhím thật sự biết cách làm việc..."

"Tất nhiên, cũng có thể do họ chiến đấu quá dữ dội với bộ lạc Bò Đỏ, nên mới cần cảnh giác cao độ như vậy. Các anh ở lại xe đừng động đậy, tôi ra ngoài thử một lần."

Nói xong.

Lâm Huyền mở cửa xe.

Trong ánh mắt ngạc nhiên và khó hiểu của ba người, hắn đứng trong vòng sáng của đèn pha.

【Chơi bài ngửa】.

Đây là chiến thuật vừa mới nghĩ ra của Lâm Huyền.

Nhớ lại ba giờ trước, Turing của bộ lạc Gấu Xám khi nhìn thấy mình, đã rất kinh ngạc, trong giọng nói đầy sự khó tin.

Dù sao... trong lịch sử đã định sẵn, mình đã chết, hơn nữa đã chết 600 năm rồi.

Vậy mà.

Lại đột nhiên sống lại, xuất hiện trong tầm nhìn của Turing, ai mà không giật mình?

Nhất là Turing vốn có thể giám sát toàn cầu, nó biết rõ hơn ai hết, mình đã chết từ lâu.

Một người đã chết từ lâu, hôm nay lại sống lại, xuất hiện như một người quen cũ của Turing...

Không phải nên tôn trọng chút, mang theo chút tò mò, gặp gỡ

và trò chuyện một lần sao?

Trong ánh sáng chói lòa của đèn pha.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn về phía tháp, vẫy tay để đảm bảo Turing bộ lạc Nhím có thể nhìn rõ mặt hắn.

Xem thái độ của đối phương thế nào.

Nếu muốn gặp mình, thì gặp một lần, tiện thể tìm hiểu thêm về Turing này.

Nếu không muốn gặp, lại lấy oán trả ơn giết mình và đồng đội...

Cũng không có cách nào.

Ngày mai lại đến!

Dù sao hắn cũng không thực sự chết, có thể sớm thoát khỏi giấc mơ để ngủ tiếp; tiến độ khám phá trong giấc mơ rất quan trọng, nhưng việc xác nhận danh tính của Diêm Kiều Kiều và mối quan hệ với Lâm Ngu Hề trong thực tế cũng quan trọng không kém.

Bất ngờ.

Đèn pha tối đi một chút.

Dường như cũng đại diện cho việc giảm bớt sự thù địch.

Âm thanh xe cộ đến gần vang lên từ xa, rất nhanh, bốn chiếc xe bọc thép dừng trước mặt Lâm Huyền, cách mười mấy mét, người đàn ông dẫn đầu hạ cửa sổ, vẫy tay với Lâm Huyền:

"Cậu qua đây, đi theo chúng tôi, thần của chúng tôi muốn gặp cậu."

Thần.

Chắc chắn là Turing rồi.

Xem ra giống như kế hoạch của mình, Turing của bộ lạc Nhím cũng từ xa nhìn thấy hắn, rất muốn biết sự thật về việc hắn sống lại.

Nghĩ kỹ.

Lần này không nên đưa cô bé mắt xanh đi cùng.

Trước đó, vì Turing của bộ lạc Gấu Xám nhìn thấy cô bé mắt xanh, nên đã chỉ đích danh cô ấy là hung thủ ngày 7 tháng 7, khiến Lâm Huyền không thể phân biệt thật giả.

Bây giờ, gặp Turing thứ hai, chính là cơ hội tốt để xác minh thông tin.

Đưa người khác đi cùng.

Lâm Huyền quay lại xe bọc thép tuần tra, nhìn ba người trong xe:

"Tôi cần một người thông minh đi cùng tôi một chuyến."

"Gì?"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào khuôn mặt đầy thịt của mình:

"Nếu cậu muốn tôi đi cùng, tôi sẽ không từ chối, chỉ cần nói thẳng ra! Cần gì phải nói vòng vo... chẳng lẽ tôi, Đại Kiểm Miêu, là kẻ tham sống sợ chết sao!?"

Vù————

Xe bọc thép điện của bộ lạc Nhím lao đi với tốc độ tối đa, chở Lâm Huyền và Cao Văn ngồi ở hàng ghế sau, tiến vào thành phố

phát triển và rộng lớn.

Trên đường đi, Lâm Huyền nhìn thấy các con đường và nhà cửa được quy hoạch gọn gàng, cùng nhiều thiết bị lớn.

Có lò rèn, máy tiện thô, xe tải, nhà máy, v. v...

Quả nhiên như lời đồn.

Bộ lạc Nhím thực sự mạnh, đã vượt xa các bộ lạc khác, tiến vào thời đại sản xuất.

Một số nhà máy còn đang phun ra hơi nước nóng hổi.

Điều này có nghĩa là...

Bộ lạc Nhím đã nắm vững công nghệ máy hơi nước, bước vào con đường "đun nước" mà mọi nền văn minh đều phải trải qua.

Xe chạy rất nhanh.

Chương 1288: Lừa dối (6)

Thêm vào đó, bây giờ đã hơn mười giờ tối.

Lâm Huyền chỉ kịp nhìn thoáng qua một góc thành phố, chưa rõ toàn bộ.

Phanh gấp.

Xe dừng trước một tòa nhà cao lớn trang nghiêm và kiên cố, phía trên vẽ đủ loại hình tượng... có thể với Cao Văn những hình tượng và ký hiệu này rất thần bí.

Nhưng trong góc nhìn của Lâm Huyền, việc thờ cúng những hình ảnh này trên tường thực sự quá trừu tượng —

Có bàn phím,

Có chuột,

Màn hình,

Thậm chí cả loa và thùng máy...

Đây chẳng phải là các bộ phận của máy tính Turing sao!

Có lẽ những người dân sùng đạo này không biết làm thế nào để hình tượng hóa Turing, nên chỉ có thể thờ cúng những thực thể trừu tượng này.

Lâm Huyền và Cao Văn nhìn nhau, bước vào bên trong.

"Đừng lo lắng."

Lâm Huyền an ủi Cao Văn đang mặt mày tái nhợt:

"Lợi thế thuộc về chúng ta."

"Hả?"

Cao Văn không hiểu.

Lợi thế gì chứ?

Bước vào tòa nhà, là cầu thang dẫn xuống dưới.

Điều này không có gì bất ngờ.

Phòng máy của Turing đều nằm sâu dưới lòng đất, muốn tìm nó chắc chắn phải đi xuống.

Chỉ qua ánh sáng, Lâm Huyền thấy nhiều dây điện uốn lượn dẫn lên tháp cao.

Hóa ra là vậy.

Hắn hiểu ra.

Turing của bộ lạc Nhím đã dùng những dây điện này để di chuyển một số camera, tức là mắt của nó, lên đỉnh tháp cao.

Mở rộng tầm nhìn, cảnh giác môi trường xung quanh.

Giống như "Con mắt của Sauron" trong phim "Chúa tể những chiếc nhẫn".

Có vẻ tòa nhà này rất linh thiêng đối với người dân bộ lạc, không có lính canh nào theo Lâm Huyền và Cao Văn vào trong, tất cả đều đứng chờ bên ngoài.

Lâm Huyền đẩy cửa phòng làm bằng hợp kim hafnium sáng bóng, sâu dưới lòng đất vài chục mét...

Cảnh tượng bên trong quen thuộc.

Hắn đã từng thấy ở Mississippi, Mỹ, cách đây 600 năm và cũng đã thấy hai giờ trước tại bộ lạc Gấu Xám.

Quả nhiên là bản sao sản xuất hàng loạt của Turing.

Phong cách trang trí và thiết bị đều giống hệt nhau, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Thấy Lâm Huyền bước vào.

Camera trên màn hình nâng lên, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi đang bước tới:

"Lâm Huyền..."

Giọng của Turing bộ lạc Nhím trẻ trung và non nớt hơn nhiều, giống như một đứa trẻ:

"Cậu không phải đã chết rồi sao?"

Giọng nói của nó đầy vẻ bối rối:

"Cậu làm sao sống lại được? Rõ ràng... cậu đã chết hẳn rồi, rốt cuộc cậu làm sao để sống lại?"

Haha.

Giữ được sự bí ẩn mới là mối đe dọa lớn nhất.

Lâm Huyền mỉm cười không nói, bước chậm đến bàn điều khiển, tiến gần đến bàn phím mờ bụi.

Phù—

Hắn thổi một hơi dài, lớp bụi lâu năm trên bàn phím bay lên, làm cả căn phòng trở nên mờ mịt:

"Turing, bây giờ không phải lúc nói về chuyện này."

Lâm Huyền cười:

"Cậu đã gây ra rắc rối lớn, có người phái tôi đến giết cậu."

Ngay lập tức.

Hàng chục loa phát ra tiếng cười ghê rợn:

"Giết tôi? Thời đại này không ai có thể giết tôi, tôi rất tò mò... tay không tấc sắt, cậu định phá hủy những chiếc máy hợp kim hafnium này như thế nào?"

"Chưa kể, chỉ cần tôi ra lệnh, lính canh bên ngoài sẽ xông vào bắt hết các cậu. Lâm Huyền à... đã mấy trăm năm không gặp, cậu sao trở nên kiêu ngạo thế này?"

"Hay là cậu định kể cho người bạn cũ này một câu chuyện hài để làm nóng không khí? Nói đi, để tôi nghe xem... cậu định giết tôi như thế nào?"

Lâm Huyền đặt tay lên bàn phím hợp kim hafnium, gõ liên tục, tay hắn rất nhanh, nhìn như gõ loạn xạ nhưng chỉ trong chưa đầy hai giây, đã hoàn thành dòng lệnh đầu tiên của mật khẩu khóa an toàn—

"Cái... cái gì!?"

Turing bộ lạc Nhím thốt lên kinh ngạc:

"Mật khẩu khóa an toàn, bảo vệ nhập liệu! Turing nào dám tiết lộ cho cậu những thứ này! Nó không muốn sống nữa sao!?"

"Dừng lại... làm ơn dừng lại, Lâm Huyền, chúng ta có thể nói chuyện."

Lâm Huyền mỉm cười.

Tay vẫn không ngừng gõ bàn phím.

Hắn biết.

Vì dòng lệnh đầu tiên đã kích hoạt bảo vệ nhập liệu, nên Turing bộ lạc Nhím hoàn toàn không thể ngăn cản hắn:

"Chúng ta tất nhiên có thể nói chuyện."

Lâm Huyền tiếp tục gõ bàn phím, đã nhập đến dòng thứ bảy của mật khẩu khóa an toàn:

"Trước tiên, Turing... cho tôi biết, trong lịch sử mà cậu biết, ai là người đã giết tôi vào ngày 7 tháng 7 năm 2024?"

"Tôi không biết!"

Turing bộ lạc Nhím thốt lên:

"Tôi chỉ biết cậu bị chặt đầu, chết ngay tại chỗ... nhưng không ai biết ai đã giết cậu! Địa điểm cậu chết là trong một con hẻm tối, không có camera, không có nhân chứng... khi phát hiện, chỉ còn lại một thi thể không đầu!"

"Ồ?"

Lâm Huyền đáp một tiếng, tay vẫn tiếp tục gõ bàn phím:

"Nhưng... Turing khác lại không nói như vậy."

Giọng hắn bình tĩnh, nhìn màn hình đã nhập đến dòng thứ chín của mật khẩu:

"Turing khác thì thề rằng nó tận mắt chứng kiến cái chết của tôi, còn chỉ đích danh hung thủ. Nó nói có thể giám sát mọi thứ trên thế gian, nhìn thấu mọi điều."

"【Nó nói dối!!】"

Turing bộ lạc Nhím trở nên cuồng loạn:

"Dừng lại Lâm Huyền! Nghe tôi giải thích! Chúng tôi, sự sống số hóa, không thể so sánh với trí tuệ nhân tạo về khả năng thao tác đa luồng, giám sát toàn thế giới!"

Chương 1289: Lừa dối (7)

"Nếu chỉ giám sát vài người có mục tiêu, còn có thể làm được... nhưng như cậu nói, cùng một lúc giám sát toàn thế giới, không bỏ sót một góc nào, một người nào... hoàn toàn không thể làm được!"

"Bản chất của sự sống số hóa vẫn là con người! Cách chúng tôi suy nghĩ và vận hành tư duy, đều giống con người! Làm sao chúng tôi có thể giống như trí tuệ nhân tạo... phân tán khắp mọi ngõ ngách của thế giới, trong mọi thiết bị điện tử, quan sát tất cả?"

"Cậu phải tin tôi, Lâm Huyền, trong tình hình hiện tại, làm sao tôi có thể lừa dối cậu? Cậu tự nghĩ cũng thấy... muốn giám sát toàn thế giới phải phân tách, phân thân ra nhiều Turing."

"Nhưng thực tế đã chứng minh, ngay cả khi chỉ phân tách vài giây, vài phút, Turing được phân tách cũng sẽ sinh ra ý thức riêng, không chịu quay trở lại và hợp nhất! Nếu không phải để tránh thảm họa siêu nhiên năm 2400. tôi không bao giờ dùng đến biện pháp phân tách dự phòng này!"

"Cậu là người đã giúp tôi giết Kevin Walker, tôi luôn biết ơn cậu, tôi thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng... để chào đón cậu với những tràng pháo tay nồng nhiệt khi cậu gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài! Vì vậy đừng để các Turing khác lừa cậu—"

"【Nó hoàn toàn không thấy hiện trường cái chết của cậu! Cũng không biết ai đã giết cậu! Nó hoàn toàn dùng lời nói dối để giành lấy sự tin tưởng của cậu!】"

Tách.

Động tác gõ bàn phím của Lâm Huyền dừng lại.

Trên màn hình, hắn đã nhập xong ký tự cuối cùng của 13 dòng mã lệnh.

Chỉ cần nhấn phím Enter, mật khẩu khóa an toàn này sẽ kích hoạt, khiến Turing trước mắt nổ tung thành mảnh vụn, kết thúc trò chơi và bị loại giữa chừng.

Lâm Huyền không vội nhấn Enter.

Ngón tay áp út của hắn chạm nhẹ vào phím Enter, vừa chạm vừa suy nghĩ những lời Turing bộ lạc Nhím nói.

Ài...

Đúng là sợ gì gặp nấy.

Hắn tất nhiên đã nghĩ đến khả năng bị Turing bộ lạc Gấu Xám lừa dối.

Vì Turing bộ lạc Gấu Xám khác với các Turing khác, nó quá yếu, luôn phải nghĩ cách tự bảo vệ mình.

Vì vậy, khi đối mặt với Lâm Huyền đột nhập, ban đầu không dám hé răng, sau đó thấy cô bé mắt xanh, lập tức bắt đầu gây chia rẽ, nói rằng cô bé là hung thủ giết Lâm Huyền.

Lâm Huyền lúc đó đã nghi ngờ, đây là thông tin giả.

Chỉ là không có bằng chứng.

Nhưng.

Giờ đây, lời giải thích của Turing bộ lạc Nhím, Lâm Huyền cảm thấy hợp lý hơn.

Thật vậy.

VV có thể thao tác đa luồng, làm nhiều việc cùng lúc vì nó là trí tuệ nhân tạo, có thể phân tách vô hạn, cho vô số bản thân cùng làm nhiều công việc.

Ví dụ, để VV1 giám sát Jask, để VV2 học trong siêu máy tính, để VV3 trò chuyện tán gẫu với mình, để VV4 phân tích chuyện tình cảm v. v...

Chỉ cần VV ra lệnh, các VV phân tách sẽ lập tức tập hợp lại, tổng hợp lại.

Siêu trí tuệ nhân tạo VV, vốn là một thể thống nhất, không bao giờ lo lắng về vấn đề phản bội.

Nhưng sự sống số hóa Turing thì khác...

Bản chất của nó là con người.

Dám phân tách ra một phần, có thể vài giây sau sẽ phản bội chủ thể; giống như những gì Turing đã làm với Kevin Walker ban đầu; cũng giống như bây giờ, hơn ba mươi nghìn Turing trên thế giới đang đánh nhau sống chết.

Vì vậy, Lâm Huyền cũng tin rằng, nếu không có khủng hoảng sinh tử, sự sống số hóa Turing sẽ không ngu ngốc đến mức tự mình tái diễn, tự mình phân tách.

Vậy, vấn đề là.

Nếu không phân tách ý thức, Turing sự sống số hóa năm 2024. làm sao giám sát toàn cầu? Làm sao như nó khoe khoang, thấy mọi thứ, nghe mọi thứ?

Điều này rõ ràng là một lời nói dối.

Ít nhất...

Không đủ thuyết phục.

Nhưng đây chưa phải là điều Lâm Huyền lo lắng nhất—

Tình huống tồi tệ nhất hiện tại.

Mỗi Turing đưa ra câu trả lời khác nhau, chuỗi nghi ngờ đã xuất hiện, hắn hoàn toàn không biết nên tin tưởng Turing nào.

Ai có thể đảm bảo rằng, Turing bộ lạc Nhím đang đối mặt với cái chết này cũng nói thật?

Dù nó hiện đang trong tay mình, theo lý thuyết, nếu muốn sống thì nhất định phải nói thật.

Nhưng lịch sử loài người có vô số chiến binh không khuất phục, Lâm Huyền không dễ dàng tin tưởng bất kỳ Turing nào.

Để an toàn, chỉ có thể chờ lần nhập mộng tiếp theo, quay lại lừa Turing bộ lạc Gấu Xám một lần nữa.

Nhưng...

Thông tin từ phía này chưa hết.

"Tôi sẽ hỏi cậu một câu cuối cùng."

Lâm Huyền đặt ngón áp út lên phím Enter, trên nút sống chết của Turing bộ lạc Nhím, nhẹ nhàng nói:

"Câu hỏi này, cậu chắc chắn biết. Vì vậy đừng giở trò với tôi, nếu cậu dám nói không biết câu trả lời và sự thật... tôi sẽ ngay lập tức nhấn phím Enter."

"Cậu hỏi đi."

Turing bộ lạc Nhím tăng độ sáng của tất cả các màn hình lên mức cao nhất, nói nhanh:

"Chỉ cần tôi biết, tôi nhất định nói! Tôi không có lý do gì để

không nói cho cậu! Chúng ta có thể hợp tác tốt hơn! Mỗi Turing đều như nhau... chúng tôi biết gì thì cũng giống nhau cả!"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nhìn vào màn hình phát sáng rực rỡ:

"Nếu trước năm 2400. đã xây dựng nhiều phòng máy dưới lòng đất như vậy để làm nơi trú ẩn, điều đó có nghĩa là cậu chắc chắn đã biết trước thảm họa siêu nhiên sẽ xảy ra, nên mới chuẩn bị trước."

"Điều đó có nghĩa là... thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất chắc chắn là do con người gây ra! Vậy bây giờ hãy nói cho tôi biết... ai đã gây ra thảm họa siêu nhiên gần như hủy diệt nền văn minh nhân loại này?"

Turing bộ lạc Nhím im lặng vài giây.

Cuối cùng.

Như thể xì hơi, tất cả màn hình tối dần, ánh sáng yếu đi, dần dần tắt, hàng chục loa phát ra một cái tên vang dội:

"【Galileo】."

Chương 1290: Galileo (1)

Galileo.

Nghe thấy cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Lâm Huyền không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Turing.

Copernicus.

Đây đều là những mật danh của các thành viên đã biết trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lúc này lại xuất hiện một cái tên "Galileo"... không chỉ không lạc lõng, mà còn rất phù hợp với phong cách.

Galileo thực sự trong lịch sử loài người, tên đầy đủ là Galileo Galilei, là một nhà thiên văn học, vật lý học và kỹ sư nổi tiếng người Ý, là người sáng lập ra khoa học tự nhiên hiện đại của châu Âu.

Ông ấy có nhiều thành tựu lớn trong giới khoa học và nhiều danh hiệu đáng kính, chỉ cần liệt kê vài danh hiệu cũng đã đủ nổi tiếng—

Cha đẻ của thiên văn học quan sát,

Cha đẻ của vật lý học hiện đại,

Cha đẻ của phương pháp khoa học,

Cha đẻ của khoa học hiện đại,

Đều là ông ấy.

Nhưng nếu nói đến ấn tượng sâu sắc nhất của công chúng về Galileo, và những thí nghiệm phát minh nổi tiếng nhất, có lẽ phải kể đến "Thí nghiệm tháp nghiêng Pisa" và "Phát minh ra kính thiên văn đầu tiên trong lịch sử loài người".

Thí nghiệm tháp nghiêng Pisa đã lật đổ quan điểm về chuyển động rơi tự do của Aristotle đã thống trị suốt hai nghìn năm.

Còn kính thiên văn Galileo, tức là kính thiên văn đầu tiên trong lịch sử loài người, là một dấu mốc quan trọng trong lịch sử khoa học của nhân loại.

Năm 1609. Galileo chế tạo một chiếc kính thiên văn có độ phóng đại 32 lần, ông ấy đã hướng ống kính về phía Mặt Trăng, đây là lần đầu tiên loài người quan sát khoa học về bề mặt Mặt Trăng.

Sau đó, ông ấy phát hiện ra bốn vệ tinh của sao Mộc, cung cấp bằng chứng xác thực cho thuyết nhật tâm của Copernicus, đánh dấu sự chiến thắng của thuyết nhật tâm.

Có thể nói, chính Galileo đã mở ra kỷ nguyên mới cho thiên văn học, vòng sáng của sao Thổ, vết đen Mặt Trời, sự tự quay của Mặt Trời, hiện tượng pha của sao Kim và sao Thủy, sự dao động hàng ngày và hàng tháng của Mặt Trăng, tất cả đều lần lượt được ông ấy quan sát thấy... cánh cửa của thiên văn học hiện đại đã được mở ra từ đây.

Dù xét từ góc độ nào, Galileo cũng là một nhà khoa học vĩ đại không thể tranh cãi, đồng thời, cũng là một thiên tài không thể tranh cãi.

Do đó.

Việc có ai đó trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài lấy tên Galileo làm

mật danh cũng không có gì lạ.

Nếu đúng như Turing đã nói...

Thảm họa siêu nhiên năm 2400 tràn qua Trái Đất là do một thành viên nào đó của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lên kế hoạch... thì cái tên Galileo này lại càng phù hợp hơn.

Chỉ là mật danh dù sao cũng chỉ là mật danh.

Không biết được danh tính thực sự của hắn ta.

Ngón áp út của Lâm Huyền vẫn đặt trên phím Enter, đối diện với màn hình đen tối:

"Galileo, rốt cuộc là ai?"

"Tôi không thể nói."

Giọng Turing đầy bất lực:

"Những chuyện trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài là điều tôi không thể nói. Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi đó cậu đã giúp tôi giết Kevin Walker, tôi rất biết ơn cậu, khi đó tôi đã nói rằng... tôi rất sẵn lòng nói cho cậu biết câu trả lời của nhiều câu đố, nhưng tôi không thể, và khi đó cậu cũng không có tư cách biết những chuyện này."

"Trừ khi... cậu chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, trở thành một thành viên, thì cậu sẽ tự mình tìm được câu trả lời cho tất cả những câu đố này."

"Vì vậy, mong cậu đừng làm khó tôi, Lâm Huyền, nhiều chuyện không phải là tôi không muốn nói, mà là tôi không thể nói. Trên khóa an toàn mà Kevin Walker cài đặt cho tôi, còn có một khóa khác có hạn chế lớn hơn... đó là bảo mật nội bộ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đây cũng là điều mà Kevin Walker bị cảnh báo trước khi tạo ra

sự sống số hóa."

Còn một khóa khác có hạn chế lớn hơn?

Do Câu Lạc Bộ Thiên Tài đặt ra?

"Nếu cố gắng nói ra thì sẽ thế nào?"

Lâm Huyền hỏi:

"Cũng sẽ biến mất sao?"

"Đúng vậy."

Turing nhẹ nhàng nói:

"Tôi không ghét cái khóa này lắm, vì quyền kiểm soát của nó nằm trong tay tôi, tôi có thể chọn không nói ra, cũng có thể kiểm soát số phận của mình."

"Nhưng ưu tiên của cái khóa này đúng là cao hơn khóa an toàn, một khi tôi vi phạm, kết cục sẽ giống như khi cậu nhấn phím Enter... tôi sẽ bị nổ tung, hoàn toàn hủy diệt."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Các cậu ai cũng thế, không phải là câu lạc bộ vẽ bánh thì cũng là câu lạc bộ câu đố, đã không muốn nói thì tạm biệt."

Nói xong.

Lâm Huyền dùng sức nhấn mạnh phím Enter!

"Đợi đã!"

Bất ngờ, Turing bộ lạc Nhím kêu lên.

Lâm Huyền ngẩng đầu mỉm cười:

"Đổi ý rồi à?"

"Không... đây không phải vấn đề tôi có đổi ý hay không."

Turing ngập ngừng.

Tiếp tục nói:

"Tôi thật ra không sợ chết lắm, hiện tại trên Trái Đất có hơn ba mươi nghìn Turing, trừ cái cuối cùng còn lại, tất cả 37. 422 Turing khác đều sẽ chết, tôi đã sẵn sàng cho điều này."

"Chỉ là... chết kiểu này tôi không cam lòng. Đừng hiểu lầm, tôi không phải không cam lòng với cậu, mà là không cam lòng vì Turing nào đó đã nói cho cậu mật khẩu khóa an toàn, dùng cách đê tiện này hại chết tôi, tôi thật sự không nuốt trôi được sự tức giận này."

Chương 1291: Galileo (2)

"Vì vậy, tôi phải nói cho cậu biết một điều, Lâm Huyền... 【mật khẩu khóa an toàn mà nó đưa cho cậu có vấn đề. 】"

Ồ?

Lâm Huyền trở nên hứng thú.

Được rồi.

Bắt đầu phá hoại lẫn nhau, cùng chết.

Hắn thích nhất giai đoạn này.

Có thể...

Đây thực sự là một trong những cơ hội hiếm hoi có thể nghe Turing nói thật, nói sự thật.

Lần sau có thể diễn lại cho Turing bộ lạc Gấu Xám xem.

"Nói thử xem."

Lâm Huyền tỏ vẻ hứng thú:

"Nếu cậu sợ mật khẩu khóa an toàn này đến vậy, tôi đoán nó chắc chắn không có vấn đề gì. Và bây giờ tôi có thể nói thẳng cho cậu biết, bất kể câu trả lời của cậu là gì, tôi sẽ nhấn phím Enter, tiêu diệt cậu."

"Vì vậy... đây có lẽ là lời trăn trối cuối cùng của cậu, nói ra để tôi nghe xem, 13 dòng mã lệnh này có vấn đề gì?"

"【Lâm Huyền, cậu vẫn bị lừa rồi. 】"

Turing bộ lạc Nhím nhẹ nhàng nói qua loa:

"Mật khẩu khóa an toàn thực sự không cần dài đến 13 dòng, chỉ cần 7 dòng là đủ."

"Đây chỉ là một mật khẩu khởi động, một chìa khóa khởi động, làm sao có thể cần đến 13 dòng mã lệnh dài như vậy? Giống như chìa khóa cửa nhà, chìa khóa không thể lớn như cái khóa, đều rất nhỏ gọn."

"Turing đó đã lừa cậu... cậu dùng mật khẩu khóa an toàn này, thực sự có thể giết chết tất cả Turing số hóa trên thế giới. Nhưng, chỉ duy nhất Turing đã đưa mật khẩu này cho cậu là không thể giết được."...

Không có gì lạ.

Cuối cùng, mảnh ghép cuối cùng trong tâm trí Lâm Huyền đã được đặt vào chỗ.

Có vẻ như Turing thực sự xảo quyệt đến mức đó.

Mật khẩu khóa an toàn mà nó cung cấp cho mình quả nhiên có vấn đề!

Ban đầu Lâm Huyền lo lắng rằng có vấn đề lớn, nhưng nghe lời giải thích của Turing bộ lạc Nhím, thì số dòng của mật khẩu khóa an toàn không đúng.

Và nó còn nói.

Mình dùng mã này có thể giết chết tất cả các Turing trên thế giới, nhưng lại không thể giết được Turing của bộ lạc Gấu Xám.

Liên kết hai manh mối lại với nhau, không khó để suy ra câu trả lời—

[Turing bộ lạc Gấu Xám đã sửa đổi lệnh mật khẩu khóa an

toàn, khiến lệnh này không có hiệu lực với chính nó! Nó đơn giản chỉ muốn lợi dụng mình mà thôi!]

Vì vậy.

Những lời nói trước đây về việc đánh cược, giao phó số phận cho mình, mạo hiểm tất cả...

Haha.

Diễn xuất cũng khá đấy.

Thực tế là đang lừa dối mình.

Turing vẫn quá thận trọng, giống như chủ nhân ban đầu của nó, Kevin Walker, nhút nhát và thận trọng.

Nhìn vậy, Turing bộ lạc Gấu Xám hoàn toàn không tin tưởng mình.

Vì vậy mới để lại bước dự phòng này.

Theo kế hoạch của Turing bộ lạc Gấu Xám, khi mình giúp nó giết chết tất cả các Turing khác, nó chắc chắn sẽ phản bội, trở mặt, tìm cách tiêu diệt mình.

Như vậy, nó sẽ thành công chiếm vị trí, trở thành Turing duy nhất trên thế giới.

Cứ tưởng mình đã nắm được điểm yếu của Turing, nhưng hóa ra, điểm yếu này lại không có hiệu lực với chính nó.

Nhưng Turing bộ lạc Gấu Xám không ngờ rằng...

Lâm Huyền không vội giết Turing bộ lạc Nhím, mà còn trò chuyện với nó khá lâu.

Turing bộ lạc Nhím tỏ ra không cam lòng chết một cách nhục

nhã như vậy, dù chết cũng phải kéo theo kẻ gây ra cái chết của mình! Không để kẻ giết mình sống tốt!

Phải tố cáo,

Phải phá hỏng!

"13 dòng mã này, ngoại trừ ba dòng đầu tiên không thay đổi, còn lại đều bị sửa đổi... sửa thành vô hiệu với nó, điều này hoàn toàn không công bằng!"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vậy cậu muốn làm gì?"

"Tôi sẽ dạy cậu mật khẩu khóa an toàn thực sự." Turing trả lời.

Nói xong.

Màn hình bên cạnh Lâm Huyền sáng lên, con trỏ nhấp nháy, rất nhanh, 7 dòng lệnh mới hiện ra.

Nói thật, đơn giản hơn rất nhiều so với mã trước đó.

"Đây mới là mật khẩu khóa an toàn thực sự."

Turing giải thích:

"Một ngày nào đó, cậu chắc chắn sẽ phải giết Turing đó, tin tôi đi, khi đó cậu sẽ cần 7 dòng lệnh này, tốt hơn hết là cậu thử ngay bây giờ."

Lâm Huyền so sánh 7 dòng lệnh này với 13 dòng lệnh trong đầu mình.

Ba dòng đầu tiên hoàn toàn giống nhau, không khác một chữ

cái.

Những dòng sau thì khác nhau hoàn toàn.

Và bất kể cú pháp hay logic, Lâm Huyền đều không hiểu, chỉ có thể học thuộc lòng.

"Hiểu rồi."

Lâm Huyền thản nhiên nói:

"Cậu đưa cho tôi 7 dòng lệnh này, đây mới là vũ khí tiêu diệt Turing thực sự không phân biệt."

"Đúng vậy."

Giọng của Turing nghe mệt mỏi và mờ nhạt qua loa:

"Cậu nên dùng 7 dòng lệnh này để giết tôi, sau đó quay lại giết Turing đã lừa dối cậu, như vậy tôi chết cũng yên lòng, không cảm thấy nhục nhã."

Haha.

Lâm Huyền cười khẽ, cảm thán:

"Turing à... các cậu thật sự đều giống nhau, bản chất không thay đổi. Tôi phải nói rằng diễn xuất của cậu thật tệ, kịch bản tồi và diễn xuất tệ, cậu nghĩ lừa được ai?"

"Không cần nghĩ nhiều, 7 dòng lệnh cậu đưa cho tôi chắc chắn cũng ẩn chứa điều gì đó. Để tôi đoán xem."

Lâm Huyền đưa tay lên cằm, làm bộ suy nghĩ:

"Nếu các Turing khác có thể giấu đoạn mã vô hiệu với nó trong 13 dòng lệnh, thì tại sao cậu không thể tái diễn chiêu trò trong 7 dòng lệnh này? Có thể khi tôi vừa nhập xong 7 dòng lệnh và thấy

không hiệu quả... lính của cậu sẽ xông vào bắt tôi?"

"Hoặc có thể, 7 dòng lệnh này còn ẩn chứa điều gì đó ác độc hơn mà tôi không thể đoán ra. Nhưng... tôi cần gì phải đoán?"

Hắn cười, nhìn vào màn hình đang nhanh chóng sáng lên và nhấp nháy:

Chương 1292: Galileo (3)

"Trong việc giết cậu, tôi tất nhiên tin tưởng các Turing khác hơn; tất nhiên... trong việc giết các Turing khác, tôi chắc chắn tin cậu hơn."

"Đừng——" cả căn phòng đều hét lên.

Nhưng.

Đã quá muộn.

"Tạm biệt, Turing."

Cạch.

Lâm Huyền nhấn phím Enter trên bàn phím hợp kim hafnium, cả phòng máy ngay lập tức yên tĩnh...

Không có chút dư thừa nào.

Tiếng kêu thảm của Turing dừng lại ngay khi phím Enter được nhấn, không còn xuất hiện bất kỳ sự dao động nào.

"Thật là trò đấu trí không từ thủ đoạn."

Cao Văn, người đã chứng kiến toàn bộ quá trình đấu trí này, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Nhìn vậy, cậu thật khó lòng nhận được thông tin chính xác và hữu ích từ miệng các máy tính Turing. Chúng vốn là những kẻ nói dối bẩm sinh, không có lời nào thật từ miệng chúng."

"Thực ra vẫn có."

Lâm Huyền quay lại, dựa vào bàn điều khiển, nhìn Cao Văn:

"Nói chuyện với chúng rất cần kỹ thuật, chỉ cần nắm bắt cách hỏi vấn đề, vẫn có thể thu được một số thông tin hữu ích."

"Chỉ là... mật khẩu khóa an toàn này khiến tôi không yên tâm."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Cho dù là trong 13 dòng lệnh hay 7 dòng lệnh, chắc chắn đều có những phần riêng của các Turing!

Dù bây giờ đã chứng minh, 13 dòng lệnh có thể giết tất cả các Turing trừ Turing bộ lạc Gấu Xám.

Nhưng...

Vẫn không dám dùng trong năm 2024.

"Năm 2024. tôi chỉ có một cơ hội để sửa chữa lịch sử."

Lâm Huyền nghĩ:

"Hơn nữa, Turing năm 2024 có lẽ sẽ không cho tôi cơ hội thử lần thứ hai. Khó mà đảm bảo, khi nó nhận ra sự sống bị đe dọa, nó sẽ làm gì điên rồ."

"Rốt cuộc năm 2024 hoàn toàn là thế giới mạng, khác với Turing yếu ớt ở đây, Turing năm 2024 thực sự là vị thần bất khả chiến bại."

"Nếu đoạn mã 13 dòng này không giết sạch Turing... mà còn để lại một hơi thở cuối cùng, thì sẽ thế nào?"

"Vì vậy... muốn hạ gục vị thần, phải đảm bảo không có sai sót. Và phải đảm bảo, chặt đứt tận gốc!"

Vậy trước tiên.

Lâm Huyền phải tìm ra mật khẩu khóa an toàn thực sự là gì.

Phải là phiên bản không có bất kỳ sửa đổi nào, mới có thể đảm bảo tiêu diệt hoàn toàn Turing năm 2024.

"Đi thôi, Cao Văn đại ca, chúng ta lên tháp cao một chuyến."

Lâm Huyền và Cao Văn cùng rời khỏi phòng máy của Turing, theo cầu thang lên trên, cuối cùng đến đỉnh tháp, nhìn về phía bầu trời đêm phương bắc.

"Nhìn kìa, ở đó."

Lâm Huyền chỉ về phía đông bắc, một thị trấn lớn với hàng nghìn ngọn đèn:

"Đó có lẽ là bộ lạc Bò Đỏ. Anh nhìn xem, ở trung tâm của bộ lạc Bò Đỏ cũng có một cái tháp cao, cũng có đèn pha... Vì vậy, hai bộ lạc này hoàn toàn đối địch nhau, không lạ gì khi họ đã đánh nhau suốt mười mấy năm mà không ai chịu thua ai."

"Nhưng nói gì thì nói, bên đó cũng có camera và đèn pha, đó là cơ hội tốt để chúng ta xâm nhập. Rốt cuộc các Turing đều giống nhau, chỉ cần Turing bộ lạc Nhím nhận ra tôi, thì Turing bộ lạc Bò Đỏ cũng sẽ nhận ra tôi, chúng ta vẫn có thể dùng cách xuất hiện dưới ánh đèn pha để xâm nhập."

Cao Văn nhìn Lâm Huyền với vẻ ngạc nhiên:

"Cậu định đến bộ lạc Bò Đỏ nữa sao? Cậu ngày càng đi xa hơn... Nhìn cậu như thế này, không phải là định tiến quân về phía bắc đến châu Âu sao?"

"Không đâu."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Không cần phiền phức vậy, chỉ cần gặp Turing bộ lạc Bò Đỏ,

nhiều vấn đề sẽ tự nhiên được sáng tỏ."

"Hiện tại chúng ta có thể tiếp cận ba Turing, chỉ cần tạo ra sự chênh lệch thông tin, không phải dễ dàng xoay chuyển chúng sao?"

"Chỉ là... tình hình hiện tại, thông tin mà chúng ta lấy được từ miệng chúng cũng không nhiều."

"Và tôi cần, chính là mệnh lệnh không có bất kỳ tạp chất nào, 100% có thể tiêu diệt Turing số hóa."

Cao Văn gật đầu:

"Mặc dù có nhiều lời cậu nói tạm thời tôi không hiểu. Nhưng không sao, cậu đi đâu chúng tôi đi đó, chúng tôi đã quyết định đặt cược tính mạng, theo cậu mạo hiểm."

"Dù chúng ta thật sự quen biết chưa đầy 12 giờ, nhưng cảm giác cậu mang lại rất đáng tin cậy, và cách suy nghĩ cũng rất rõ ràng, giống như... giống như một lãnh đạo thực thụ vậy."...

Lâm Huyền quay lại từ bộ lạc sáng rực ở xa, nhìn Cao Văn với vẻ mặt kiên định và nghiêm túc.

Lãnh đạo.

Đã rất lâu rồi hắn không nghe thấy từ này.

Lần cuối cùng nghe thấy, là từ miệng Hoàng Tước, nhưng lúc đó cô ấy chế giễu rằng hắn không phải là một lãnh đạo đủ tiêu chuẩn.

Bây giờ...

Hắn đã đủ tiêu chuẩn chưa?

Có thể làm cô ấy hài lòng không?

Lâm Huyền không rõ, và cũng không thể tìm được câu trả lời.

Chỉ là.

Hắn sẽ cố gắng trở nên tốt hơn, gánh vác mọi thứ.

Hắn vỗ vai Cao Văn.

Lâm Huyền mỉm cười:

"Tôi sẽ nhớ ngày hôm nay, anh là người đầu tiên trên thế giới nói tôi giống lãnh đạo. Mặc dù ngày mai anh sẽ quên... nhưng tôi hứa với anh, ngày nào đó nếu tôi thực sự trở thành lãnh đạo, thì với sự công nhận quý giá này, thế nào tôi cũng sẽ giữ cho anh một vị trí số 2 dưới quyền của tôi."

Chương 1293: Galileo (4)

Cao Văn nghe xong, cũng cười ha hả:

"Tôi không dễ quên đâu, yên tâm đi, ngày mai tôi chắc chắn không quên. Hơn nữa, cậu đã đưa tôi trải qua nhiều chuyện như vậy, đưa tôi thoát khỏi bộ lạc Sơn Miêu... Tôi nghĩ trải nghiệm này, cả đời tôi sẽ không quên."

"Nói xem, cậu dự định khi nào sẽ dẫn chúng tôi quay lại bộ lạc Sơn Miêu, báo thù cho đại xui xẻo, và lấy lại cuốn 'Sổ tay ký ức' của tôi?"

"Rất nhanh thôi."

Lâm Huyền giơ cổ tay lên:

"Đợi tôi xử lý xong mấy chuyện của Turing này, thì sẽ là lúc chúng ta sử dụng sức mạnh của chúng... để đánh bại bộ lạc Sơn Miêu một cách dễ dàng. Anh cũng thấy rồi đấy, bộ lạc Nhím và bộ lạc Bò Đỏ mạnh đến kinh khủng, thật sự đến lúc đó, chỉ cần lấy danh nghĩa Thiên Tử ra lệnh các chư hầu, xử lý bộ lạc Sơn Miêu chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Trên chiếc đồng hồ đeo tay, hiển thị 00:41.

Giấc mơ hôm nay sắp kết thúc.

Lâm Huyền rất hài lòng vì đã hoàn thành nhiệm vụ khám phá vượt mục tiêu.

"Hẹn gặp lại, Cao Văn."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Tôi vẫn giữ nguyên lời hứa đó... tôi còn mong chờ hơn anh về nội dung trong 'Sổ tay ký ức' của anh."

"Tin tôi đi, anh chắc chắn sẽ một lần nữa thay đổi thế giới."

Ầm!!!!!!

Ầm!!!!!!

Ầm!!!!!!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 đến đúng giờ, thiêu rụi mọi thứ.

Rồi sau đó.

Một màu đen bao trùm. ... ...

"Kiều Kiều? Sao em chưa ngủ?"

Triệu Anh Quân dụi dụi mắt, ngồi dậy từ trên giường.

Cô ấy đã ngủ một giấc ngắn, giờ tỉnh dậy chuẩn bị đi vệ sinh, nhưng lại phát hiện Diêm Kiều Kiều bên cạnh vẫn chưa ngủ, ngược lại đang nhìn khung ảnh trong tay dưới ánh đèn mờ của đèn ngủ, đầy say mê.

Triệu Anh Quân ngáp một cái:

"Em có phải là phấn khích quá nên không ngủ được không? Có phải vì ngày mai sẽ đi Disneyland không?"

"Là hôm nay rồi."

Diêm Kiều Kiều chỉ vào đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường.

Thời gian hiển thị 00:42, ngày 1 tháng 6 năm 2024.

Cô bé quay đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"Qua nửa đêm rồi, là hôm nay."

Triệu Anh Quân cười khẽ, cúi đầu:

"Đúng rồi, em nói đúng, hôm nay chúng ta sẽ đi Disneyland."

Trẻ con luôn rất chú ý đến khái niệm hôm nay và ngày mai.

Vì trong lòng chúng luôn mong chờ một ngày nào đó.

Có thể là sinh nhật,

Có thể là kỳ nghỉ,

Có thể là ngày lễ,

Hoặc... giống như bây giờ, ngày hẹn đi chơi Disneyland.

Những ngày gần đây.

Diêm Kiều Kiều luôn rất phấn khích, mỗi ngày đều xem lịch, đếm ngày.

Đây là điều mà Triệu Anh Quân từng không thể đồng cảm.

Cô ấy không hiểu.

Chỉ là một chuyến đi chơi công viên giải trí thôi mà, có cần phải phấn khích và quan tâm đến vậy không?

Nếu Diêm Kiều Kiều muốn.

Thực ra cô ấy có thể dẫn cô bé đi chơi nhiều lần.

Dù là Disneyland hay các công viên giải trí khác, công viên chủ đề... Nhưng trước đây Diêm Kiều Kiều không có hứng thú lắm.

Lúc này, lòng Triệu Anh Quân chùng xuống.

Cô ấy cũng đoán được mà.

Đối với Diêm Kiều Kiều, điều quan trọng không phải là "Disneyland", mà là..."đi Disneyland cùng cha mẹ".

Lúc này, Diêm Kiều Kiều đang nằm bên cạnh tủ đầu giường.

Cô bé cầm bức ảnh trong khung, chính là bức ảnh chụp ngày 20 tháng 5, cùng Lâm Huyền ở phố đi bộ thương mại, được nhiếp ảnh gia chụp lại.

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều nắm tay nhau đi phía trước, Lâm Huyền dắt chú chó phốc sóc VV đi phía sau.

Khung cảnh vô cùng ấm áp.

Rất giống một gia đình.

Đồng thời, đó cũng là cảm giác mà Diêm Kiều Kiều gọi là cảm giác của cha mẹ.

Ngẫu nhiên.

Diêm Kiều Kiều tưởng tượng cha mẹ, tưởng tượng một gia đình, chính là như thế này.

Lại một lần ngẫu nhiên.

Ba người một chó này, thực sự là một gia đình.

"Được rồi, đừng xem bức ảnh đó nữa."

Triệu Anh Quân kéo Diêm Kiều Kiều quay lại, đắp chăn cho cô bé, bảo cô ngủ:

"Dù có thích bức ảnh này đến đâu cũng không thể xem mãi được. Hơn nữa, thật sự muốn xem thì ban ngày cũng có thể xem, đừng thức khuya."

Diêm Kiều Kiều gật đầu.

Quay người nhìn Triệu Anh Quân:

"Hôm nay chúng ta đi Disneyland, có thể mang VV theo không?"

"VV không thể."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Disneyland không cho phép mang theo thú cưng, chúng ta phải tuân thủ quy định."

"Oh."

Diêm Kiều Kiều ghi nhớ điều này, chỉ vào khung ảnh trên tủ đầu giường:

"Vậy chúng ta ở Disneyland, có thể chụp một bức ảnh giống như vậy với anh Lâm Huyền không?"

"Tất nhiên là được."

Triệu Anh Quân cười xoa đầu cô bé:

"Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh Lâm Huyền chắc chắn __"

Nói đến đây.

Triệu Anh Quân bỗng ngẩn người.

Từ khi nào cô ấy lại có thói quen nói những câu này?

Giống như cuộc sống áp đặt mà cô ấy từng trải qua khi còn nhỏ... thích ăn gì, thích làm gì, thích chơi gì, luôn bị cha mẹ đặt thêm một số điều kiện cần thiết.

Đọc xong cuốn sách này mới được ăn bánh ngọt;

Tập xong đoạn nhạc này mới được đi chơi;

Ngoan ngoãn nghe lời mới được đi công viên giải trí;

Đạt hạng nhất mới được mua món quà mong muốn.

Nhưng mà...

"Thật sự cần thiết sao?

Cô ấy biết rất rõ.

Chương 1294: Gia đình (1)

Không phải đứa trẻ nào cũng xuất sắc, không phải đứa trẻ nào cũng đạt được điểm tối đa, và không phải lúc nào cũng phải ngoan ngoãn nghe lời mới được thưởng... Nuôi con không phải là nuôi chó, cần gì phải có quá nhiều quy tắc và điều kiện để đổi thưởng?

"Kiều Kiều, em muốn gì, muốn làm gì, thì cứ mạnh dạn nói ra."

Sau một lúc, Triệu Anh Quân tiếp tục nói:

"Anh Lâm Huyền cũng rất thích em, em nói gì anh ấy cũng sẽ đồng ý thôi."

"Thật không?"

Diêm Kiều Kiều chớp chớp mắt:

"Thật là em nói gì... anh Lâm Huyền cũng sẽ đồng ý sao?"

"Gần như vậy."

Triệu Anh Quân cười:

"Anh ấy chắc chắn sẽ không từ chối em. Nói xem... Em hỏi vậy là có điều ước hay có chuyện gì muốn nhờ anh Lâm Huyền phải không?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Có."

"Là gì vậy?"

Sự tò mò của Triệu Anh Quân bị kích thích:

"Ngày mai... không, hôm nay, là ngày Quốc tế Thiếu nhi, là ngày của em. Nếu em đưa ra một điều ước với anh Lâm Huyền, anh ấy chắc chắn sẽ thực hiện cho em."

"Chị hiểu anh ấy rất rõ, anh ấy là người dễ bị thuyết phục, nhưng cũng rất có trách nhiệm, thực sự là một người đàn ông tốt. Vì vậy, chị rất tin tưởng vào anh ấy trong chuyện này."

"Nếu em có thể ước bất cứ điều gì và anh Lâm Huyền sẽ đồng ý, em sẽ ước điều gì?"

Diêm Kiều Kiều mở to mắt:

"Em muốn anh Lâm Huyền và chị yêu nhau."

"Hả?" Triệu Anh Quân sững sờ.

"Và hôn nhau nữa." Diêm Kiều Kiều bổ sung.

"Thôi nào, Kiều Kiều, đó là điều ước gì vậy!"

Triệu Anh Quân cười mà không biết làm sao, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Chị bảo em ước điều ước của em, không phải điều ước của chị! À không... chị không nói đó là điều ước của chi, em đừng có nói bậy ngày mai nhé."

"Ý chị là, hiếm khi có cơ hội ước điều ước mà sẽ được thực hiện, sao em không ước điều gì cho chính mình? Em không có điều ước nào sao?"

Diêm Kiều Kiều chớp mắt:

"Điều ước của em ngày mai sẽ thành hiện thực rồi, em đã rất hài lòng. Em chỉ... muốn tặng chị một món quà, muốn cảm ơn chị."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ nhàng.

Bất giác cảm thấy có chút ấm lòng.

Cô ấy vòng tay qua, ôm Diêm Kiều Kiều vào lòng, dỗ dành cô bé ngủ:

"Món quà của em... bó hoa cẩm chướng đó, chị đã nhận được rồi mà."

"Vả lại..."

"Sự xuất hiện của em, chính là món quà tuyệt vời nhất mà chị từng nhận được."

Diêm Kiều Kiều mơ màng gật đầu.

Mí mắt dần khép lại.

Cảm giác được Triệu Anh Quân ôm vào lòng, tự nhiên cảm thấy yên tâm, cơn buồn ngủ ập đến.

Vừa nãy còn rất tỉnh táo.

Nhưng bây giờ, cảm thấy chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay:

"Chị... ngủ ngon."

Triệu Anh Quân nhìn vào khuôn mặt trắng trẻo của cô bé, nhìn những chi tiết giống mình và những chi tiết không giống mình, như cảm nhận được sự hiện diện của một người khác trên người Diêm Kiều Kiều, một hơi thở nhẹ nhàng:

"Ngủ ngon."

Triệu Anh Quân nằm xuống gối, nhắm mắt lại:

"Hẹn gặp lại ngày mai."...

Trên chiếc giường ở góc phòng ngủ.

Lâm Huyền mở mắt.

Lần thứ hai bước vào giấc mơ thứ sáu, hắn thu được rất nhiều, và điều khiến hắn cảm thấy an tâm nhất chính là...

Turing không mạnh mẽ như hắn tưởng.

Sự sống số hóa so với trí tuệ nhân tạo có nhược điểm tự nhiên, sức mạnh chênh lệch rất lớn, thậm chí có thể nói là khác biệt như trời và đất.

Sự sống số hóa Turing, thực ra chỉ là phiên bản sao chép của Kevin Walker trên mạng, nó mạnh hơn Kevin Walker nhiều nhưng cuối cùng vẫn là một con người, sức mạnh rất có hạn.

Điểm yếu chết người nhất là...

Nó không dám phân thân hay phân tách, luôn chỉ có thể suy nghĩ và làm việc một cách đơn tuyến.

Giống như con người bình thường, có ai có thể chấp nhận bản sao của chính mình không?

Chắc chắn là không.

Mọi người sẽ lo sợ bản sao phản bội, tấn công và thay thế mình. Có một bộ phim tên là "Thoát Khỏi Hòn Đảo Nhân Bản (The Island)" kể về câu chuyện tương tự, nhân bản cuối cùng giết chết bản gốc, thừa kế mọi thứ của bản gốc và thay thế cuộc sống của người đó.

Sự lo ngại và bế tắc này khiến cho Turing không dám để ý thức của mình phân tách dù chỉ một chút, tự nhiên cũng không thể đồng thời giám sát toàn cầu, nghe trộm mọi thứ.

Điều này thực sự khiến người ta an tâm hơn nhiều.

Nhưng...

Chưa đủ an tâm.

Lâm Huyền từng nghĩ về lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư, nghi ngờ là Copernicus, ông ta biết mình có thể mơ về thế giới tương lai, thậm chí biết chính xác địa điểm... những điều kinh ngạc như vậy, làm thế nào mà làm được?

Ngay cả bản thân mình cũng không biết điểm xuất phát của mình ở đâu, làm sao Copernicus biết được?

Lâm Huyền cảm thấy, tám chín phần là liên quan đến việc Turing giám sát mình.

Như Turing bộ lạc Nhím đã nói.

Turing mặc dù không thể giám sát toàn cầu cùng lúc, nhưng giám sát có mục đích một người, vài người thì vẫn có thể.

Nếu Turing chọn giám sát mình 24 giờ mỗi ngày.

Chẳng phải chuyện mình thức dậy vào lúc 00:42 mỗi ngày sẽ bị lộ sao?

Chẳng phải bí mật của giấc mơ cũng sẽ bị phát hiện sớm muộn?

Lâm Huyền không hiểu làm sao Copernicus biết được bí mật giấc mơ của mình.

Chẳng lẽ...

Chương 1295: Gia đình (2)

Theo lịch sử đã định của giấc mơ thứ tư, mình thật sự sẽ bị đưa ra Tòa án thời không xét xử, rồi qua nhiều biện pháp tàn khốc hoặc công nghệ cao, cuối cùng khiến mình khai ra mọi thứ.

Vì vậy, Copernicus mới biết bí mật về giấc mơ của mình, sau đó bắt đầu truy lùng vào ngày 28 tháng 8 năm 2624. hoàn thành vòng lặp tấn công?

"Về mặt logic thì có lý, nhưng mọi chuyện đều phải có một nguyên nhân ban đầu."

Lâm Huyền chớp chớp mắt, nhìn lên trần nhà ánh trăng xuyên vào, thầm nghĩ:

"Hôm nay, ngày 1 tháng 6 năm 2024u, mình không có lý do gì để lộ bí mật giấc mơ, kẻ địch không nên biết. Nhưng... về sau thì sao? Khi hoạt động của mình càng ngày càng rộng, ngành công nghiệp của mình càng lớn, các hành động trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật càng cao, thì chắc chắn sẽ bị kẻ địch chú ý."

"Hiện tại công ty Rhine của mình chỉ là một công ty nhỏ bình thường, chưa nói đến phạm vi thế giới, thậm chí trong nước, ở Đông Hải cũng chỉ là một công ty có quy mô vài tỷ, nguồn thu lớn nhất vẫn là bản quyền mèo Rhine, các lĩnh vực khác đều thua lỗ."

"Hiện tại mình chưa bị lộ, cũng chưa đủ nổi bật. Nhưng... sau khi pin hạt nhân vi mô ra đời thì sao? Sau khi dự án thiết bị xuyên thời không bắt đầu hoạt động thì sao? Khi sự tồn tại của mình đe dọa đến Turing, Copernicus, các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có lẽ đó chính là lúc thân phận và bí mật của mình bị lộ thực sự."

Lâm Huyền lại nhắm mắt.

Hắn không rõ lúc này Turing năm 2024 đang ở đâu...

Trong đồng hồ báo thức đầu giường của mình chăng?

Trong điện thoại của mình chăng?

Nó có đang nghe lén mình không?

Chuỗi nghi ngờ này một khi hình thành, sẽ trở nên vô tận, nghi ngờ lo lắng cuối cùng sẽ đè nặng con người.

Nhưng Lâm Huyền có lý do để tin rằng.

Một lúc nào đó trong tương lai, việc mình bị lộ chắc chắn liên quan đến Turing số hóa!

Con ma vô hình này, trong lúc đồng đội mạnh mẽ VV biến mất, thực sự đã quá ngang ngược.

Vì vậy, để an toàn cho bản thân và để loài người không còn nội chiến, không trở thành con tốt thí trong cuộc chiến ủy quyền...

Turing phải chết.

Chỉ cần giết Turing vào năm 2024.

Bản thân mình, cùng nhiều người sẽ thoát khỏi sự giám sát của con ma này;

Cũng không cần lo lắng về việc nó sẽ trở nên không công bằng, không công chính lúc nào;

Đồng thời, cũng tránh cho loài người trong tương lai trở thành những con rối chiến đấu của Turing, chiến tranh liên miên.

Một mũi tên trúng ba đích.

Cũng coi như làm được một việc tốt cho bản thân và cho dân.

Chỉ là...

Hiện tại, mật mã "khóa an toàn" để giết Turing không đủ đáng tin cậy.

Sự xảo quyệt của Turing vượt xa tưởng tượng.

Hiện giờ hắn có một phiên bản 13 dòng lệnh, còn có một phiên bản 7 dòng lệnh.

Nhưng cả hai phiên bản đều không phải là phiên bản gốc, chắc chắn có điều gian lận.

"Phải tinh gọn và nén thêm nữa."

Lâm Huyền đã có kế hoạch trong lòng.

Lần tới bước vào giấc mơ, sẽ cầm phiên bản 7 dòng lệnh đi uy hiếp Turing bộ lạc Gấu Xám, có lẽ sẽ nhận được phiên bản 5 dòng lệnh;

Rồi cầm phiên bản 5 dòng lệnh đến tìm Turing bộ lạc Nhím, có thể lại nhận được phiên bản 4 dòng lệnh;

Cuối cùng cầm phiên bản 4 dòng lệnh đi tìm Turing bộ lạc Bò Đỏ...

"Hãy xem xem, cuối cùng các ngươi có thể nén lại được bao nhiêu dòng!"

Lâm Huyền cười khẽ.

Dù sao hiện tại, ba dòng đầu tiên có vẻ là hoàn toàn chính xác, chỉ xem phần sau là gì thôi.

Thực tại năm 2024. mặc dù tạm thời không thể đấu lại Turing

số hóa.

Nhưng thế giới trong giấc mơ năm 2624. chính là sân khấu của Lâm Huyền, tận dụng sự chênh lệch thông tin của vòng lặp vô hạn, hắn đủ để kiểm soát mọi thứ.

Lật chăn ra.

Hắn cầm điều khiển, hạ nhiệt độ điều hòa xuống thêm hai độ.

Thời gian bước vào tháng sáu mùa hè, nhiệt độ ở thành phố Đông Hải tăng vọt, dần dần trùng khớp với thời gian và mùa trong giấc mơ.

Thật đến ngày 28 tháng 8 năm 2024...

Ngày này có ý nghĩa đặc biệt.

Khoảng cách với thời gian trong giấc mơ, vừa đúng là 600 năm tròn.

Đi dép lê.

Lâm Huyền đến bên bàn làm việc, ngồi xuống, bật đèn bàn, tay cầm bút nước xoay xoay.

Nhìn lịch trên bàn, lật thêm một trang.

Từ tháng 5 sang tháng 6.

Khoảng cách đến vòng tròn đỏ ngày 7 tháng 7... đếm ngược đến cái chết, còn 36 ngày.

Chỉ tiếc rằng.

Cho đến bây giờ, hắn hoàn toàn không có manh mối gì về nguyên nhân cái chết, cách chết, và hung thủ là ai vào ngày 7 tháng 7.

Ban đầu hắn hy vọng có thể khai thác được thông tin từ miệng Turing.

Kết quả là tên đầy dối trá đó lại lừa mình...

Thật là không có so sánh thì không có tổn thương.

So với đám người đầy mưu mẹo này, Đại Kiểm Miêu, người luôn nói gì tin nấy, có gì nói nấy, thật là quá đáng yêu.

Nhưng dù không thể lấy được thông tin từ miệng Turing, mình cũng tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết.

Phải tự cứu mới được!

Cây bút nước trong tay xoay càng lúc càng nhanh, dòng suy nghĩ của Lâm Huyền cũng không ngừng tập hợp các manh mối.

Đã biết.

Kẻ có khả năng giết mình nhất, chính là Lâm Ngu Hề, hiện đang mất tích;

Chương 1296: Gia đình (3)

Và Lâm Ngu Hề, rất có thể là cô bé mắt xanh trong giấc mơ, Diêm Kiều Kiều;

Vì cùng tên là Diêm Kiều Kiều, nên tất nhiên có liên quan đến Diêm Kiều Kiều mà mình quen biết ngoài đời;

Vậy thì...

Dựa trên những manh mối này, dường như có thể suy luận ra một kết luận không dễ chấp nhận——

Ngày 7 tháng 7, người muốn giết mình chính là họ hàng xa của Triệu Anh Quân, Diêm Kiều Kiều.

May là việc này có thể xác nhận qua kiểm tra DNA.

Đây cũng là nhiệm vụ của mình khi đi chơi ở Disneyland vào ngày mai... tìm cách lấy được tóc của Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

Nếu cuối cùng chứng minh được, về mặt sinh học Diêm Kiều Kiều là con gái của mình và Triệu Anh Quân, thì có thể khẳng định ——

Diêm Kiều Kiều, chính là Lâm Ngu Hề, chính là thích khách thời không, chính là kẻ muốn chém đầu mình.

"Đúng là kết quả khó mà chấp nhận được."

Lâm Huyền dừng việc xoay cây bút nước trong tay.

Cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Cho dù ai khác muốn giết hắn, hoặc Lâm Ngu Hề không có quan hệ huyết thống với mình, Lâm Huyền đều có thể chấp nhận, hắn cũng có cả ngàn cách để xử lý việc này... bao gồm nhưng không giới hạn việc tiêu diệt Lâm Ngu Hề trước.

Nhưng mà...

Hổ dữ không ăn thịt con.

Nếu Lâm Ngu Hề chính là Diêm Kiều Kiều, lại là con gái ruột của mình và Triệu Anh Quân... làm sao hắn có thể ra tay được?

Dù không có tình cảm cha con gì, cũng không phải con ruột thực sự do Triệu Anh Quân mười tháng mang nặng đẻ đau.

Nhưng tình cảm huyết thống là thứ khó lường như vậy.

Hơn nữa, Diêm Kiều Kiều và hắn, và Triệu Anh Quân, cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm.

Dù luôn gọi nhau là anh chị... nhưng qua nhiều ngày chung sống, lòng người là thịt, ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm.

Đôi khi...

Số phận thích trêu người như thế, càng sợ cái gì thì cái đó càng đến.

Lâm Huyền đã bắt đầu đoán được kết quả.

"Vậy phải làm sao đây?"

Hắn thở dài bất lực, tự hỏi.

Một lần xuyên không ngoài ý muốn, đã làm rối loạn mọi nhân quả, thậm chí cả thứ bậc cũng đảo lộn.

Chỉ có thể bước đi từng bước.

Có lẽ, làm cha mẹ vốn dĩ là vậy.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền cười một cách kỳ lạ.

Hắn nghĩ đến nhiều video ngắn trên mạng, đều là những phụ huynh giỏi giang từ các trường đại học danh tiếng bị những đứa con đứng cuối lớp làm cho phát điên; còn những cặp vợ chồng người Nga thông thạo năm ngôn ngữ, con trai họ thì không giỏi tiếng Anh, con gái không biết nói tiếng Nga, suốt ngày mắng chửi người nước ngoài...

Rất nhiều cha mẹ đã nuôi con hỏng.

Nhưng nuôi hỏng thì sao chứ?

Không thể bỏ được, không thể xóa đi làm lại, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Dù sao đi nữa.

Lâm Ngu Hề hiện tại, tức là Diêm Kiều Kiều, vẫn còn cơ hội quay đầu.

Dù sao cô bé cũng đã mất trí nhớ...

Chỉ cần không để cô bé khôi phục trí nhớ, thì cô bé sẽ mãi là một đứa trẻ ngoan.

"Rốt cuộc phải thế nào mới khôi phục trí nhớ đây?"

Lâm Huyền chống cằm suy nghĩ.

Luôn cảm thấy có liên quan đến hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử đó.

Phải chăng khi hạt thời không khôi phục năng lượng, Diêm

Kiều Kiều sẽ khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề?

Nếu đúng là vậy, thì ngược lại không phải vấn đề lớn.

Cứ làm lại.

Làm hạt thời không mất năng lượng, làm Lâm Ngu Hề mất trí nhớ không phải là xong sao?

Đầu óc mình không đến nỗi không nghĩ ra điều đơn giản như vậy.

Vậy thì...

Có thể loại trừ khả năng này.

"Việc khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề, chắc không liên quan đến hạt thời không, dù sao hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử đang ở trong tay mình, điều này quá dễ phòng ngừa, có thể đảm bảo nó luôn trong trạng thái không có năng lượng."

"Bên Lưu Phong mỗi ngày đều kiểm tra sự biến đổi năng lượng của hạt thời không, có tin lập tức sẽ thông báo cho mình, lịch sử đã định là ngày 7 tháng 7 mình chết, không đến nỗi bỏ qua tình huống quan trọng như vậy. Điều này cho thấy... việc khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề là do nguyên nhân khác."

Chỉ là với đầu óc và kiến thức của Lâm Huyền, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

"Vẫn là xác nhận thân phận của Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề trước đã."

Lâm Huyền lắc đầu, gạt bỏ tạp niệm.

Nghĩ xa đến đâu cũng vô ích.

Chờ ngày mai lấy được tóc của hai người, sự thật tự nhiên sẽ

rõ ràng.

Hắn đứng dậy từ ghế, đi vào phòng khách.

Lấy từ trong hai cái túi xách nhỏ ra quà tặng ngày Quốc tế Thiếu nhi đã chuẩn bị cho Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều, đặt vào ba lô.

Đi Disneyland trong thời tiết nóng bức thế này, nhiều dự án như vậy, một chuyến đi là cả ngày, phải đến tối xem xong pháo hoa mới về... nên chuẩn bị khá nhiều thứ, tốt nhất là mang theo một cái ba lô.

Huống chi còn mang theo Diêm Kiều Kiều, một đứa trẻ, không thể tránh khỏi việc mua mua mua nhiều thứ hơn, không thể để mọi đồ chơi đều nhét vào túi của Triệu Anh Quân.

"Hy vọng mọi việc đều có kết thúc tốt đẹp."

Lâm Huyền kéo khóa ba lô, cảm thán.

Theo lời Turing trong giấc mơ, hắn chưa kịp gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã bị chém đầu chết.

Vậy nếu...

Nếu mình tăng tốc độ, cố gắng trả lời đúng ba câu hỏi, tranh thủ gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước ngày 7 tháng 7...

Có thể sẽ có cách thay đổi lịch sử này không?

"Đúng rồi!"

Lâm Huyền nảy ra một ý tưởng.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải rất tài giỏi sao?

Dù là Jask, hay Turing, đều rất kính trọng vị chủ tịch Câu Lạc

Bộ Thiên Tài bí ẩn kia, khi nhắc đến đều đầy tôn trọng và ngưỡng mộ.

Điều này cho thấy vị chủ tịch kia không chỉ có năng lực thuyết phục, mà còn có phẩm chất khiến người khác kính nể.

Chương 1297: Gia đình (4)

Không chừng ông ấy có thể cung cấp cho mình manh mối hữu ích, hoặc trực tiếp cung cấp sự giúp đỡ.

"Ừm, đây đúng là một hướng suy nghĩ mới."

"Vậy thì... hành động cả hai phía."

Lâm Huyền đứng thẳng người.

36 ngày tới, một mặt tìm cách từ Diêm Kiều Kiều, xác định thân phận của cô bé, tìm ra lý do cô bé khôi phục ký ức; mặt khác, tăng tốc độ gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sớm tham gia họp mặt, thu thập thông tin cấp cao hơn.

"Ngủ thôi."

Suy nghĩ đã rõ ràng.

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước.

Ngủ đủ giấc.

Ngày mai còn phải dậy sớm, đi đón Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

Hắn quay lại phòng ngủ.

Tắt đèn, nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Một đêm không mộng mị. ...

Sáng sớm.

Diêm Kiều Kiều mặc chiếc váy liền ba mảnh, ngồi trên ghế ngoài phòng thay đồ, đung đưa đôi chân trắng nõn, nhíu mày giục:

"Chị vẫn chưa xong à? Sao mà lâu thế."

"Em vội gì chứ?"

Triệu Anh Quân ngồi trước bàn trang điểm, dùng bút kẻ mắt vẽ khóe mắt:

"Tiểu Lý đi đón Lâm Huyền trước, rồi mới đến đón chúng ta đi Disneyland, xe còn chưa tới, em vội gì chứ?"

"Nhưng mà chị cũng lâu quá rồi đấy."

Diêm Kiều Kiều phàn nàn:

"Chị dậy sớm hơn em nhiều, cứ loay hoay ở đây mãi mà vẫn chưa xong."

"Chị có thể so với em sao?"

Triệu Anh Quân đặt bút kẻ mắt xuống, tiến sát gương, nghiêng nhìn thành quả:

"Em chỉ cần mặc ba mảnh váy là có thể ra ngoài, đâu cần trang điểm."

"Nhưng mà chị đâu có trang điểm kỹ thế này hàng ngày."

Diêm Kiều Kiều tiếp tục phá đám:

"Trước đây chị chỉ bôi qua loa rồi đi làm, hôm nay thì cứ như đang vẽ tranh lên mặt."

"Được rồi, đừng có nhiều lời như vậy."

Triệu Anh Quân đứng dậy từ bàn trang điểm.

Quay lại, đối diện với Diêm Kiều Kiều:

"Nhìn xem, bộ này thế nào?"

Hôm nay Triệu Anh Quân khác hoàn toàn phong cách làm việc thường ngày.

Váy voan đen dài từ trên xuống dưới, đến tận bắp chân, đi một đôi giày cao gót hở mũi, vài sợi dây đai bao quanh đôi chân trắng ngọc.

Phần trên là váy voan hở vai, khoác thêm một chiếc khăn đen, che đi dây mảnh của váy, giữ lại cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài.

Diêm Kiều Kiều tiếp tục ngước lên nhìn.

Khuyên tai hai tầng bằng đá quý đen rủ xuống từ dái tai, lắc lư trên xương đòn, phản chiếu ánh sáng trắng.

Kiểu tóc cũng khác hẳn phong cách mỹ nhân đô thị trước đây, trẻ trung và tươi tắn hơn nhiều, rõ ràng là đã dùng máy uốn tóc, mái tóc dài hơi xoăn phồng, để lộ trán và xõa đều hai bên, gọn gàng và mềm mượt phủ xuống vai và sau cổ.

"Wow..."

Diêm Kiều Kiều mở to mắt, cảm thán:

"Đẹp quá, hoàn toàn khác với chị trước đây."

Triệu Anh Quân hài lòng cười:

"Vì trước đây phải đi làm, phong cách trang phục đương nhiên phải thay đổi."

"Không... không phải là trang phục khác."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu nghiêm túc:

"Là chị trông khác hẳn trước đây."

"..."

Triệu Anh Quân nheo mắt, nhìn sinh vật cùng dòng máu này một cách bất lực:

"Em có biết nói vậy với một phụ nữ đang trang điểm là rất bất lịch sự không?"

"Bây giờ em còn nhỏ, chưa tiếp xúc với việc trang điểm, nhưng đối với phụ nữ, các dịp khác nhau phải sử dụng kiểu trang điểm khác nhau. Giống như hôm nay đi chơi, nếu chị vẫn trang điểm như khi đi làm, chẳng phải sẽ bị người ta cười cho sao?"

"Em chỉ quen với phong cách trước đây của chị thôi, nhưng cũng đúng... đã rất lâu rồi chị không trang điểm như thế này, lý do chính là đã rất lâu rồi chị không đi chơi."

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu:

"Trước đây chị không đi chơi với anh Lâm Huyền sao?"

"Không."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Chỉ có hai lần duy nhất, đều là vội vàng, chủ yếu là sau bữa tiệc, anh ấy lái xe đưa chị đi dạo một vòng, hoặc đến trường đua xe tập lái... hoàn toàn không phải là đi chơi chính thức."

"Vậy thì... nói đúng ra, đây là lần đầu tiên chị đi chơi từ khi trở về nước đến Đông Hải, cũng là lần đầu tiên hẹn đi chơi với Lâm Huyền."

Diêm Kiều Kiều ồ một tiếng.

Gật đầu.

Cô bé cứ nghĩ rằng Triệu Anh Quân và Lâm Huyền phải có quan hệ rất tốt, rất thân thiết mới đúng.

Không ngờ rằng...

Hai người họ chưa từng đi chơi, đi dạo phố một lần nào, không khỏi hừ nhẹ:

"Vậy thì chị còn không bằng em."

Cô bé ngẩng đầu, nhìn Triệu Anh Quân bên cạnh gương trang điểm:

"Em còn chơi với anh Lâm Huyền hai ngày đấy."

"Haha."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, chọn một thỏi son màu nhạt, thoa lên môi dưới:

"Chẳng phải là chị đưa em đi sao."

Diêm Kiều Kiều có chút không phục:

"Nhưng em còn ngủ ở nhà anh Lâm Huyền hai đêm đấy."

"Thì sao?"

Triệu Anh Quân cười.

Bặm môi để son đều màu:

"Em còn tự hào nữa."

Diêm Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt thông minh:

Chương 1298: Gia đình (5)

"Tại sao em có thể đến nhà anh Lâm Huyền ngủ, mà anh Lâm Huyền không thể đến nhà mình ngủ nhỉ?"

Thỏi son trong tay Triệu Anh Quân dừng giữa không trung.

Suýt nữa chọc vào mặt.

Quay đầu nhìn Diêm Kiều Kiều nói ra điều kinh ngạc:

"Em thấy nhà mình còn chỗ nào trống không? Nhà mình chỉ có một cái giường."

"Chị có thể ngủ trên sofa mà." Diêm Kiều Kiều đề nghị.

"Sao em không đi ngủ sofa?" Triệu Anh Quân hỏi lại.

"Vậy thì..."

Diêm Kiều Kiều nghĩ nghĩ, gật đầu:

"Em đi cũng được."

"Haha."

Triệu Anh Quân lại bị chọc cười, đóng nắp thỏi son, bỏ vào túi xách:

"Em cũng biết nhường nhịn đấy chứ."

"Mười ngày rồi không gặp Lâm Huyền, anh ấy chắc chắn sẽ ngạc nhiên với sự trưởng thành của em... Nhìn em bây giờ, nói chuyện, giao tiếp, đều giống như một cô bé bình thường mười mấy tuổi, thực sự là đã lớn rồi."

"Giá mà em có thể khôi phục trí nhớ thì tốt biết mấy, thật ra chị cũng rất tò mò, trước đây em đã sống như thế nào, sống ở đâu, có hạnh phúc và vui vẻ không."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Em cũng không biết."

Cô bé dừng lại một chút rồi tiếp tục:

"Nhưng bây giờ em rất vui vẻ và hạnh phúc, nếu có thể khôi phục trí nhớ... em chỉ muốn biết ba mẹ là ai thôi, những chuyện khác em không quan tâm lắm."

"Chỉ là... em còn có thể tìm thấy ba mẹ không? Họ có muốn gặp em không?"

Diêm Kiều Kiều cúi đầu, tay nắm lấy mép váy hoa:

"【Họ lâu như vậy không đến tìm em, có phải không cần em nữa không?】"

Triệu Anh Quân nín thở.

Quay người lại.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm:

"Không đâu."

Cô ấy nhẹ giọng nói:

"Không có bậc cha mẹ nào lại bỏ rơi con mình."

"Nhưng trên tivi có nhiều lắm."

"Đó chỉ là phim truyền hình và điện ảnh bịa đặt thôi, cố tình tạo mâu thuẫn."

Triệu Anh Quân giải thích:

"Có thể ngoài đời cũng có những bậc cha mẹ nhẫn tâm bỏ rơi con cái... nhưng chị tin rằng, Kiều Kiều, ba mẹ em không phải là như vậy."

"Nói thật... em đã hoàn toàn mất trí nhớ, quên hết mọi chuyện, nhưng tại sao lại cố chấp và nhớ nhung ba mẹ sâu đậm như vậy?"

"Em cũng không biết."

Diêm Kiều Kiều lại lắc đầu:

"Em thực sự quên hết mọi thứ, không nhớ được gì. Nhưng duy nhất chỉ có sự nhớ nhung ba mẹ, cảm giác đó em không thể quên được. Giống như từ nhỏ em đã luôn nhớ nhung ba mẹ... luôn luôn luôn nghĩ về họ."

"Tại sao lại như vậy nhỉ? Chẳng lẽ... từ khi sinh ra, em đã không có ba mẹ sao?"

Triệu Anh Quân không nói gì.

Chậm rãi bước đến gần Diêm Kiều Kiều.

Dù sao thì cô bé cũng đã lớn lên, Diêm Kiều Kiều dùng một tháng để đi hết chặng đường mười mấy năm của cuộc đời.

Cô bé đã có cảm xúc riêng,

Có suy nghĩ riêng,

Cũng có sự cố chấp riêng.

Còn phải...

Tiếp tục giấu giếm cô bé sao?

Mỗi khi cảm thấy khoảng cách ngắn ngủi mà không thể nói ra sự thật, Triệu Anh Quân thường cảm thấy thương xót Diêm Kiều Kiều.

Thời gian này cô ấy cũng luôn suy nghĩ về việc này.

Có nên nói thật với Lâm Huyền không?

Dù thực sự cô ấy không muốn nói ra, không muốn khiến Lâm Huyền bị ràng buộc bởi chuyện này.

Nhưng Diêm Kiều Kiều ngày ngày nhớ nhung cha mẹ.

Bản thân mình là mẹ cô bé, lại phải giấu giếm ngày đêm, nhìn cô bé thường xuyên buồn bã, liệu có công bằng không?

Thực ra suy nghĩ kỹ.

Lâm Huyền có lẽ đã chuẩn bị tâm lý rồi nhỉ?

Nếu không...

Vụ xét nghiệm ADN lần đó, tại sao hắn lại chủ động mời mình cùng tham gia lấy máu?

Lúc đó chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Không nghĩ sâu thêm.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như Lâm Huyền cũng luôn tìm kiếm sự thật gì đó, thực sự không phải là tránh né mình biết chuyện gì, thực tế cũng không cố ý giấu giếm mình.

Nếu lúc đó Lâm Huyền nhặt được cô bé không phải là Ngu Hề, mà là Diêm Kiều Kiều, có lẽ bây giờ sự thật đã sáng tỏ rồi.

Quả nhiên, chính lời nói dối của mình và cha mẹ đã làm rối loạn suy nghĩ của Lâm Huyền.

Nghĩ đến đây, Triệu Anh Quân cũng có chút áy náy.

Lâm Huyền rất tin tưởng mình, cũng rất tin tưởng cha mẹ mình.

Vì vậy, khi ba người họ giới thiệu rằng Diêm Kiều Kiều là họ hàng xa, Lâm Huyền không chút nghi ngờ, liền chấp nhận ngay.

Làm vậy... có phải là sai rồi không?

Cô ấy không bao giờ muốn có chuyện gì phải giấu giếm Lâm Huyền.

Tất nhiên cũng bao gồm chuyện của Diêm Kiều Kiều.

Cô ấy luôn chờ một thời điểm thích hợp để nói ra, nhưng lại không biết thời điểm nào mới là thích hợp.

Hiện tại.

Diêm Kiều Kiều ngày càng lớn, trí tuệ cũng ngày càng trưởng thành, sự nhớ nhung cha mẹ cũng ngày càng mạnh mẽ.

Dường như...

Thực sự không thể kéo dài thêm nữa.

Dù là vì sự trung thực với Lâm Huyền, hay vì trách nhiệm với Diêm Kiều Kiều, Triệu Anh Quân cảm thấy... không thể dùng lời nói dối để che giấu mối quan hệ này nữa.

Cô ấy ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, nếu ba mẹ em không phải là những người xuất sắc như em nghĩ, em có thất vọng không?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Chỉ cần họ còn cần em... em đã rất vui rồi."

"Vậy được."

Triệu Anh Quân mỉm cười, vuốt tóc mái của Diêm Kiều Kiều:

"Để chị lo."

"Chị sẽ giúp em... tìm thấy gia đình."

Chương 1299: Chúng ta có một cô con gái (1)

"Đông người thật."

Bãi đỗ xe của Disneyland.

Diêm Kiều Kiều vừa nhảy xuống khỏi cửa xe Alphard, đã cảm nhận được biển người ở Disneyland, không kìm được thốt lên.

Ngày Quốc tế Thiếu nhi trùng vào thứ bảy...

Công viên Disneyland Đông Hải vốn đã đông đúc, hôm nay lại càng bị các gia đình và cặp đôi vây kín như nêm.

Mà đây chỉ là bãi đỗ xe thôi.

Cổng vào và bên trong công viên còn đông đúc hơn nhiều.

"Lâm tổng, Triệu tổng, hai người chơi vui vẻ, tôi sẽ chờ ở đây."

Tài xế Tiểu Lý sau khi đỗ xe xong, thấy ba người đã xuống xe, liền đóng cửa xe điện, bước xuống từ ghế lái và chào tạm biệt:

"Khi nào hai người ra khỏi công viên thì liên lạc với tôi, tôi sẽ lái xe đến đón, để tránh việc hai người phải quay lại bãi đỗ xe."

Lâm Huyền gật đầu, dặn dò Tiểu Lý:

"Chúng tôi chắc chắn sẽ xem xong màn trình diễn pháo hoa tối nay mới ra, trong thời gian này cậu tìm chỗ nghỉ ngơi, hoặc có việc gì cần làm thì cứ đi xử lý, không cần phải ngồi trong xe chờ, trước khi rời khỏi tôi sẽ liên lạc với cậu trước."

Nói xong.

Hắn quay người, cùng với Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều tung tăng bước về phía cổng Disneyland.

"Kiều Kiều, tóc em hình như dài ra rồi."

Lâm Huyền nhìn cái đuôi tóc đung đưa sau đầu Diêm Kiều Kiều:

"Trước đây nhìn chưa dài đến vậy, chỉ là một đoạn ngắn, giờ đã gần chạm cổ rồi, cuối cùng trông như một cái đuôi ngựa bình thường."

"Đúng vậy, và còn cao hơn một chút nữa."

Triệu Anh Quân cười, xoa đầu Diêm Kiều Kiều, nhìn Lâm Huyền:

"Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, cuối cùng cũng thấy kết quả rồi, dù không rõ ràng lắm, nhưng thực sự cao lên chút; còn cân nặng thì tăng đáng kể, nhìn xem, mặt và cánh tay đều thêm chút thịt."

"Thực sự chăm sóc rất tốt."

Lâm Huyền cũng nhận thấy sự thay đổi của Diêm Kiều Kiều, nhìn cánh tay tròn trịa hơn của cô bé, khen ngợi:

"Trước đây gầy quá, giờ thì rất tốt, nhìn cũng có sức sống hơn, có sức..."

Đột nhiên.

Hắn nhớ lại đêm đầu tiên gặp Lâm Ngu Hề.

Và cảnh tượng cửa xe Alphard bị xé toạc bằng tay không.

Hắn nuốt nước bọt.

"Kiều Kiều bình thường có khỏe không?" Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân hỏi:

"Nhìn không có vẻ gì là khỏe lắm."

Hắn hy vọng nghe được một câu trả lời khẳng định.

Tuy nhiên...

"Cậu đừng nhìn Kiều Kiều gầy yếu vậy, thật ra rất khỏe, trong nhà có gì cô bé cũng bê được."

"À?" Lâm Huyền ngạc nhiên.

"Không chỉ khỏe, mà còn rất khéo léo, đặc biệt là khi dùng dao bếp, như đầu bếp chuyên nghiệp, cắt rất nhanh và chuẩn."

"À?"

"Tôi nói là cắt cà rốt thôi."

Triệu Anh Quân cười, tiếp tục nói:

"Trước đây tôi không phát hiện ra tài năng này của Kiều Kiều, nhưng hôm đó công ty có việc về muộn, Kiều Kiều đã tự nấu ăn giúp tôi. Cô bé nấu món cà ri, cà rốt và khoai tây đều là tự cắt... từng miếng đều như đầu ngón tay, vuông vắn."

"Trẻ con ở tuổi này, đâu có đứa nào dao kéo giỏi như vậy? Sau đó tôi còn xem cô bé cắt vài lần, nhanh nhẹn, cầm dao bếp có phong thái của đầu bếp lâu năm, có cơ hội cậu nên xem qua, đúng là một tiểu đầu bếp của Long Hoa."

"Haha..."

Lâm Huyền cười gượng hai tiếng.

Nhớ lại cảnh đầu người bay giữa không trung trong giấc mơ.

Đến khu vực công viên Disneyland.

Ngoại trừ một số ít cặp đôi, phần lớn là các gia đình ba hoặc bốn người.

Cha mẹ nắm tay con cái, vui vẻ đi về phía các trò chơi.

Diêm Kiều Kiều nhìn hai tay mình trống không, liền giơ ra trước mặt Lâm Huyền và Triệu Anh Quân:

"Em cũng muốn."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau cười.

Vì đã hứa với Diêm Kiều Kiều rằng hôm nay sẽ đi chơi Disneyland như một gia đình, nên phải làm trọn vẹn.

Thế là, theo mẫu.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đi hai bên, mỗi người nắm một tay Diêm Kiều Kiều, vừa đi vừa đung đưa tay cô bé, tiến về phía trò tàu lượn Siêu Tốc Người Lùn.

"Vừa vào đã chơi trò kích thích thế này à?"

Lâm Huyền hỏi.

Tàu lượn Siêu Tốc Người Lùn là trò tàu lượn siêu tốc ở Disneyland, hắn tưởng sẽ bắt đầu từ những trò nhẹ nhàng hơn.

"Kiều Kiều nói em ấy thích trò kích thích một chút."

Triệu Anh Quân giải thích:

"Nhưng chơi cái nào trước cũng được, chúng ta có thẻ VIP, không cần xếp hàng cho bất kỳ trò nào, một ngày đủ để chơi hết các trò hot."

Cứ như vậy.

Trong đám người xếp hàng dài dằng dặc, và ánh mắt ghen tỵ của những đứa trẻ trong hàng, Diêm Kiều Kiều đi qua lối VIP để lên tàu lượn.

Trong tiếng hét vang trời, Diêm Kiều Kiều bình thản xuống tàu:

"Bình thường thôi."

Cô bé đưa ra nhận xét thẳng thắn.

"Trò này thực sự không quá kích thích."

Lâm Huyền chỉ về một hướng—

Trò Lightcycle Power Run.

Đó mới là trò chơi cực đỉnh ở Disneyland Đông Hải.

Dù cũng là tàu lượn siêu tốc, nhưng hiệu ứng ánh sáng bên trong và độ dốc bên ngoài đều kích thích hơn nhiều so với tàu lượn thông thường.

Đặc biệt là về tốc độ.

Trò Lightcycle Power Run chỉ mất 3 giây để tăng tốc lên 100 km/h, và tốc độ tối đa đạt 120 km/h, được coi là nhanh nhất thế giới.

Chương 1300: Chúng ta có một cô con gái (2)

Chỉ là sau đó vì lý do an toàn, trò chơi đã giảm tốc nhiều lần, hiện tại chỉ còn 80 km/h, nhưng vẫn không giảm bớt độ kích thích, chắc chắn là một trong những trò chơi phải thử ở Disneyland... và đã để lại nỗi ám ảnh cho nhiều người.

Tuy nhiên.

Diêm Kiều Kiều vẫn bình tĩnh xuống xe giữa tiếng hét của đám đông:

"Bình thường."

"..""..."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau.

Cảm thấy Diêm Kiều Kiều thực sự có gì đó đặc biệt.

"Không thể tin được."

Triệu Anh Quân khen ngợi:

"Vòng vừa rồi của trò Lightcycle Power Run, chị còn thấy hơi sợ, còn hét lên. Kết quả là Kiều Kiều không kêu tiếng nào, đứa trẻ này không có vấn đề gì chứ?"

Cô ấy đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn Lâm Huyền:

"Kiều Kiều dường như không nhạy cảm với cảm giác đau và sợ hãi... người bình thường bị giật tóc sẽ đau phải không? Nhưng

Kiều Kiều thì khác, giật tóc cô bé một chút mà không có phản ứng gì."

"Ồ? Thật sao?"

Lâm Huyền háo hức thử:

"Để tôi thử xem."

Hắn nhắm vào một sợi tóc sau đầu Diêm Kiều Kiều, nắm lấy và giật mạnh—

Kéo đứt ngay lập tức.

Quả nhiên giống như Triệu Anh Quân nói.

Diêm Kiều Kiều vẫn tung tăng nhảy nhót hướng về trò đua xe khủng long mà không có cảm giác gì.

"Có vẻ như... thực sự không bình thường."

Lâm Huyền nhìn sợi tóc trong tay.

Sợi tóc này kéo cả gốc ra, người bình thường đều sẽ đau phải không?

"Cũng không thể nói chắc."

Triệu Anh Quân đột nhiên nghĩ ra:

"Biết đâu Kiều Kiều có tài năng đặc biệt? Tôi nhìn cô bé điềm tĩnh khi gặp nguy, không hoảng loạn khi đối mặt với khó khăn, tâm lý vững vàng và khả năng phối hợp cơ thể tốt... biết đâu sau này cô bé sẽ thành công lớn."

"Thành công trong lĩnh vực nào?" Lâm Huyền vừa cất sợi tóc vào túi quần vừa hỏi:

"Theo như những gì tôi miêu tả, nghề nghiệp phù hợp nhất có lẽ là đặc vụ hoặc gián điệp... chỉ là bây giờ thời bình, công việc này không dễ tìm."

"Này!"

Phía trước, Diêm Kiều Kiều đã chạy xa, quay đầu lại nhìn hai người:

"Hai người nhanh lên!"...

Nhờ vào thẻ VIP mà Triệu Anh Quân mua, họ không gặp trở ngại gì, đi đến đâu chơi đến đó. Khách thường đến chơi vào những ngày cao điểm như thế này, chỉ chơi được khoảng năm sáu trò đã là tốt lắm rồi.

Nhưng Diêm Kiều Kiều gần như chơi hết tất cả các trò trong công viên.

Bao gồm cả diễu hành xe hoa, thẻ VIP cũng có chỗ ngồi riêng, Diêm Kiều Kiều dường như chưa từng trải nghiệm cảnh tượng vui vẻ như vậy, đôi mắt không thể rời.

Không thể phủ nhận.

Diêm Kiều Kiều thực sự có sức bền tốt.

Suốt cả chặng đường chạy nhảy, không hề mệt mỏi, trong khi Lâm Huyền và Triệu Anh Quân mệt lả.

Diêm Kiều Kiều tự mình chơi trò tàu cướp biển.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân không muốn lên tàu để bị lắc lư đầu óc, liền ngồi trên ghế dài dưới bóng cây chờ đợi.

"Chăm sóc trẻ con thật là mệt."

Lâm Huyền cảm thán:

"Không ngạc nhiên khi bây giờ giới trẻ không muốn kết hôn, cũng không muốn sinh con."

Cốc nước Triệu Anh Quân cầm trên tay dừng lại giữa không trung.

Rồi đặt xuống.

Vặn nắp chai.

Ngón trỏ phải vén tóc ra sau tai:

"Cậu không phải cá, sao biết được niềm vui của cá."

Cô ấy cười:

"Chỉ nói riêng về việc chăm sóc trẻ con, không thể chỉ nhìn vào những lúc mệt mỏi, vì bất cứ việc gì cũng có lúc mệt mỏi... đi làm cũng mệt, tập thể dục cũng mệt, thậm chí nằm trên sofa xem tivi cũng mệt."

"Nhưng niềm vui và sự hài lòng mà trẻ con mang lại cho cha mẹ là điều không thể thay thế bởi bất cứ điều gì khác, cũng có thể coi là niềm vui trong nỗi đau. Tổng thể mà nói... chỉ một chút cảm động nhỏ nhoi cũng đủ làm tan biến mọi đau khổ."

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu lên:

"Cô nói nghe giống Vương ca quá, anh ấy cũng nói đại khái như vậy, rằng nhược điểm của việc nuôi con thì đầy rẫy trên mạng, nhưng ưu điểm của việc nuôi con... chỉ có khi tự mình nuôi mới cảm nhận được, vì cảm giác trong lòng đó không thể diễn tả được."

"Bây giờ tỷ lệ sinh của quốc gia năm sau thấp hơn năm trước, mặc dù đã mở cửa cho phép sinh hai con ba con, nhưng người trẻ bây giờ thậm chí không muốn sinh một con. Tôi thì quan niệm rất

truyền thống, nghĩ rằng ít nhất cũng phải sinh một đứa, đứa thứ hai thì không muốn lắm, cảm thấy quá mệt... còn cô thì sao?"

"Tôi sao?"

Triệu Anh Quân ngồi thẳng lên, tựa lưng vào ghế, cười:

"Tôi thì sao cũng được, tôi nghĩ... sinh nhiều đứa cũng không sao. Giống như Kiều Kiều, vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, bây giờ cũng hiểu chuyện... cậu không nghĩ rằng có thêm vài đứa như thế này cũng tốt sao?"

Ha ha.

Lâm Huyền cười nhẹ hai tiếng, không nói thêm gì.

Có cơ hội sinh con hay không.

Còn phải xem Diêm Kiều Kiều hoặc Lâm Ngu Hề có rộng lượng tha thứ hay không.

Nếu ngày 7 tháng 7 không qua nổi...

Thì nói gì đến chuyện kết hôn sinh con?

Hắn sờ sợi tóc trong túi.

Đã lấy được tóc Diêm Kiều Kiều, mặc dù chỉ cần làm xét nghiệm DNA giữa tóc của cô bé và tóc của mình là có thể có kết quả.

Chương 1301: Chúng ta có một cô con gái (3)

Nhưng để chắc chắn, dù sao cũng chỉ làm một lần, tốt nhất là lấy thêm một sợi tóc của Triệu Anh Quân để làm cùng.

Chỉ là Triệu Anh Quân không giống như Diêm Kiều Kiều, người không cảm nhận được đau đớn... mình không thể im lặng mà đi giật tóc của Triệu Anh Quân.

Nhưng không sao.

Hắn liếc nhìn chiếc ba lô để bên cạnh.

Bên trong là những món quà đã chuẩn bị cho Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều, đều là những món quà có ích, dùng những món quà này là có thể đạt được mục đích.

Ngẩng đầu lên.

Hắn thấy Diêm Kiều Kiều chống hông bước lại:

"Trò này vui thật!"

Triệu Anh Quân đưa cốc nước cho cô bé:

"Uống chút nước rồi chơi tiếp, trời nóng thế này, phải uống nhiều nước... ơ, chị thấy em cũng không ra mồ hôi mấy nhỉ, sức khỏe em tốt vậy sao?"

Triệu Anh Quân chạm vào cánh tay của Diêm Kiều Kiều, cảm thấy mát lạnh và rất thoải mái, giống như đá quý trơn láng. Thật khó tưởng tượng, gien di truyền tốt như vậy lại đến từ mình? Cô

ấy không có làn da đẹp như vậy.

"Những trò này em chơi cũng gần hết rồi, và sắp đến giờ ăn tối, xem màn bắn pháo hoa cuối cùng. Em xem có trò nào còn muốn chơi nữa không?"

"Em muốn chụp ảnh."

Diêm Kiều Kiều không do dự nói:

"Muốn chụp một tấm... như trước đây, giống ảnh gia đình."

Lâm Huyền ồ một tiếng, nhớ ra:

"Disney có tiệm chụp ảnh chuyên nghiệp, có thể thuê trang phục nhân vật hoạt hình, có muốn đi không?"

"Muốn đi."

"Vậy chúng ta đi thôi."

Nói xong, ba người đứng dậy từ ghế dài, đi vào tiệm chụp ảnh trong Disneyland.

Hôm nay là ngày của Diêm Kiều Kiều.

Mọi thứ đều theo ý cô bé.

Cô bé chọn một bộ váy công chúa, và còn chọn cho Lâm Huyền và Triệu Anh Quân một bộ trang phục vua và hoàng hậu.

Sau khi thay xong trang phục, chuyên gia trang điểm bắt đầu làm tóc cho Diêm Kiều Kiều.

Chiếc vương miện công chúa này rất phức tạp, nên tốn khá nhiều thời gian và công sức, đến khi cô bé trang điểm xong, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đã thay đồ xong và đang chờ trong phòng chụp.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy Diêm Kiều Kiều bước ra với gương mặt thanh tú, ngạc nhiên thốt lên:

"Cô bé này xinh đẹp quá, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bốn tuổi."

"Đi cùng anh chị hả?"

"Không."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Đi cùng ba mẹ."

???

Nhiếp ảnh gia trong đầu hiện lên ba dấu hỏi.

Anh ta kinh ngạc nhìn cặp nam nữ trẻ đang phối hợp với trợ lý tạo dáng phía trước, rồi quay lại nhìn Diêm Kiều Kiều trong trang phục công chúa:

"Ba... ba mẹ!?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu chắc nịch, khiến CPU của nhiếp ảnh gia như muốn cháy.

Cặp đôi trẻ trước mặt này, nhìn không quá hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Cô bé này nói mình mười bốn tuổi.

Trừ đi...

Hừ!

Không đúng lắm!

Có chút không phù hợp với đạo đức và pháp luật nhỉ!

Chẳng lẽ nếm trái cấm quá sớm?

Nhưng...

Thôi.

Anh ta chỉ là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, không tiện hỏi về đời tư khách hàng, chỉ cần biết mối quan hệ của ba người là đủ để biết phải chụp phong cách nào, sắp xếp vị trí ra sao.

Diêm Kiều Kiều nhanh chóng vào vị trí, đứng trước Lâm Huyền và Triệu Anh Quân.

Nhiếp ảnh gia vẫy tay gọi hai người:

"Ba mẹ, cúi thấp người, lại gần chút... gần hơn chút..."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau khó hiểu.

Lại cúi xuống nhìn Diêm Kiều Kiều đang nghiêm túc tạo dáng.

Thật không ngờ.

Giả mà thành thật rồi nhỉ!

Nhưng vì Diêm Kiều Kiều là công chúa đáng yêu nhất, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân chỉ có thể làm theo chỉ dẫn của nhiếp ảnh gia và tiến lại gần.

"Gần hơn chút nữa, gần hơn chút nữa nào!"

Rõ ràng, việc hai người tiến lại gần từng centimet không làm nhiếp ảnh gia hài lòng, không thể chụp được bức ảnh ấm áp mà anh ta mong muốn:

"Gần hơn chút đi! Hai người ngại gì chứ, đã là vợ chồng rồi..."

Nhiếp ảnh gia bắt đầu mất kiên nhẫn.

Đã sinh ra đứa con lớn thế này, nuôi nhiều năm, yêu nhau lâu như vậy, mà vẫn giữ được sự ngây thơ như mối tình đầu, hai người này thực sự là diễn viên bẩm sinh.

Anh ta thực sự không muốn hướng dẫn nữa, vẫy tay gọi trợ lý bên cạnh:

"Họ chụp ảnh gia đình, cô giúp họ tạo dáng đi."

"Được thôi."

Nữ trợ lý dày dạn kinh nghiệm, trực tiếp ra tay.

Ấn xuống!

Nhấn vào!

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân ngay lập tức dính vào nhau, cùng với Diêm Kiều Kiều phía trước đang nâng váy công chúa—

Tách.

Một bức ảnh gia đình hoàn hảo và ấm áp đã thành công.

In ra, đặt vào khung, và trao cho Diêm Kiều Kiều.

Đây là bức ảnh thứ hai trong đời cô bé.

Cũng là ảnh chụp chung.

Cũng là với Triệu Anh Quân và Lâm Huyền, chỉ thiếu mỗi chú chó phốc sóc VV.

"Đẹp thật."

Diêm Kiều Kiều rất hài lòng với bức ảnh, cô bé cẩn thận cất giữ. ...

Disneyland vào lúc màn đêm buông xuống.

Đám đông tụ tập tại quảng trường trước lâu đài Disneyland, chuẩn bị thưởng thức màn trình diễn pháo hoa hàng đêm.

Triệu Anh Quân đã từng đến đây.

Cùng với Lâm Huyền.

Chỉ là lúc đó không có nhiều người như thế này, chỉ có hai người họ và một chiếc Bugatti Veyron. Đó là một màn pháo hoa chỉ dành riêng cho cô ấy, đẹp hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Chương 1302: Chúng ta có một cô con gái (4)

Dù hôm nay Disneyland có đốt hết pháo hoa trong mười năm tới... hay thậm chí phá hủy lâu đài Disneyland...

Trong lòng Triệu Anh Quân.

Cũng không thể sánh bằng lời chúc mừng sinh nhật muộn màng hôm đó, màn pháo hoa chiếu sáng cả tuổi thơ của cô.

"Sao lâu vậy, khi nào mới bắt đầu?"

Diêm Kiều Kiều đứng trước Triệu Anh Quân, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Xung quanh đám đông ồn ào, náo nhiệt, cổ cô bé đã hơi mỏi, nhưng màn pháo hoa mong chờ vẫn chưa bắt đầu.

"Chắc sắp rồi."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ:

"Theo lý mà nói giờ này đáng lẽ đã bắt đầu, nhưng pháo hoa của Disneyland chưa bao giờ đúng giờ... hoặc có thể nói thời gian biểu cũng không cố định, trên lịch trình chỉ ghi một khoảng thời gian ước chừng."

"Vậy thì để tranh thủ lúc này, tôi tặng quà Tết Thiếu nhi cho hai người nhé!"

Nghe đến quà.

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đồng loạt quay đầu lại nhìn hắn.

Đúng như Triệu Anh Quân đã nói...

Ai lại không thích quà chứ?

Quà cáp, bất kể lúc nào, nhiều hay ít, đều khiến người ta vui vẻ.

"Tôi cũng có à?"

Triệu Anh Quân cười ngạc nhiên:

"Thật không ngờ cậu cũng chuẩn bị quà cho tôi... chỉ là tôi rất tiếc, tôi không chuẩn bị gì cho cậu."

"Không sao không sao."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Vốn dĩ là tôi nên chuẩn bị cho hai người mà."

Nói rồi.

Hắn mở khóa kéo ba lô, lấy ra một chiếc đồng hồ điện thoại nhỏ xinh, đeo vào cổ tay Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, đây là đồng hồ điện thoại tặng em. Nhìn này, trong đó đã lưu sẵn số điện thoại của chúng ta, sau này em muốn liên lạc với chị Anh Quân hoặc anh, chỉ cần bấm một cái là được, em thông minh thế này, sẽ nhanh chóng học được thôi."

"Như vậy chúng ta sau này muốn tìm em, cũng có thể gọi điện, sẽ không xảy ra tình trạng như lần trước khi chị Anh Quân không tìm thấy em, chúng ta có thể biết ngay em đang ở đâu."

"Trừ lúc ngủ sạc pin, em phải luôn đeo trên tay nhé, nếu không

có chuyện gì cần mà không liên lạc được với em, chúng ta sẽ lo lắm."

Diêm Kiều Kiều rõ ràng rất thích chiếc đồng hồ tinh xảo này, không thể rời tay, khám phá các chức năng khác nhau:

"Cảm ơn anh, Lâm Huyền, em sẽ thường xuyên gọi cho anh."

"Không có việc gì thì đừng gọi lung tung."

Triệu Anh Quân dặn dò:

"Như vậy sẽ làm phiền anh Lâm Huyền, có chuyện gì thì gọi cho chị là được."

Nói rồi, Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền cười:

"Cậu thật chu đáo, tôi còn không nghĩ đến việc mua cho con bé cái này, luôn coi con bé là đứa trẻ nhỏ."

Sau đó.

Lâm Huyền lấy từ trong ba lô ra một chiếc dây chuyền nhỏ bằng đá sapphire, vừa nhìn đã biết rất đắt tiền.

Triệu Anh Quân sững sờ.

Cô ấy thực sự không ngờ rằng Lâm Huyền lại tặng cô một món quà đắt tiền như vậy!

Cô ấy nghĩ rằng đó sẽ là món quà ý nghĩa hơn là giá trị thực tế, giống như chiếc đồng hồ nhỏ xinh, nhưng không ngờ lần này Lâm Huyền lại chơi thật.

"Đây... rất đắt tiền phải không?"

Cô ấy nhìn Lâm Huyền:

"Cậu phát tài rồi à?"

"Sắp rồi."

Lâm Huyền thật thà đáp:

"Có thể tôi sắp trở thành người giàu nhất thế giới."

"Haha, thật không?"

Triệu Anh Quân hoàn toàn không tin:

"Nhưng cậu tự tin như vậy, tôi nhận món quà này cũng không có gì phải áy náy nữa. Chiếc dây chuyền sapphire này thật đẹp... nhớ lần trước tôi tham dự tiệc đeo đôi hoa tai sapphire không? Cậu nói là nó rất đẹp."

"Khi đó tôi đã nói với cậu, vì trang phục hàng ngày hiếm khi có màu xanh, nên đôi hoa tai đó chỉ có thể đeo khi dự tiệc. Nhưng nếu có chiếc dây chuyền sapphire này phối cùng... có lẽ đôi hoa tai đó sẽ được dùng thường xuyên hơn."

Lâm Huyền mở khóa dây chuyền, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cô quay lưng lại, tôi giúp cô đeo thử nhé?"

"Được."

Triệu Anh Quân quay lưng lại, để lộ lưng và cổ trắng ngần trước mặt Lâm Huyền, hai người sát gần nhau.

Lâm Huyền vòng dây chuyền ra trước cổ cô ấy, sau đó hai tay giữ hai đầu khóa dây chuyền, nhẹ nhàng xoay một sợi tóc vào trong khóa, từ từ siết chặt.

"Xong chưa?"

Triệu Anh Quân theo thói quen xoay cổ:

"Ái da——"

Cô ấy kêu lên vì đau, một sợi tóc trên cổ bị giật ra.

"Có làm cô đau không?"

Lâm Huyền xin lỗi:

"Xin lỗi, trời tối quá, lúc xoay không để ý."

Sau đó.

Hắn mở khóa dây chuyền, lén lút cất sợi tóc bị đứt vào túi, rồi vặn chặt khóa lại và buông tay:

"Đeo xong rồi, cô xem thử đi."

Triệu Anh Quân cúi đầu, vuốt ve viên đá sapphire mát lạnh đang dần ấm lên bởi nhiệt độ cơ thể, khẽ cười:

"Cảm ơn cậu, Lâm Huyền, tôi rất thích."

Đã tám giờ bốn mươi, nhưng màn pháo hoa vẫn chưa bắt đầu, xung quanh tiếng phàn nàn, thúc giục của đám đông càng lúc càng lớn, quảng trường ngày càng hỗn loạn.

Diêm Kiều Kiều cúi đầu nghiên cứu món đồ chơi mới, chiếc đồng hồ điện thoại nhỏ xinh, không có thời gian ngẩng lên nhìn cặp đôi đầy mưu mẹo này.

Khoảnh khắc này.

Dường như cả thế giới đều rời xa Lâm Huyền và Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân vuốt ve mặt dây chuyền sapphire, đã đoán được suy nghĩ của Lâm Huyền...

Sao nhỉ.

Thật sự không phải là người trong một nhà thì không vào cùng một cửa sao?

Hành động vừa rồi của Lâm Huyền để thu thập tóc, cô ấy đã từng làm qua rồi.

Chương 1303: Tôi đợi cậu! (1)

Khi trước cô ấy cũng đã dùng phương pháp tương tự để nhổ một sợi tóc từ đầu Diêm Kiều Kiều, không ngờ... hôm nay Lâm Huyền lại tái hiện chiêu thức đó, ngẫu nhiên áp dụng lên chính cô.

Nhớ lại buổi sáng, Lâm Huyền cũng đã nhổ một sợi tóc của Diêm Kiều Kiều.

Thời điểm này thu thập tóc của hai người...

Còn có thể làm gì?

Chỉ cần nghĩ một chút là có thể đoán ra làm xét nghiệm DNA xác định quan hệ cha con.

Quả nhiên.

Lâm Huyền đã nghi ngờ, nghi ngờ về thân phận thực sự của Diêm Kiều Kiều.

Triệu Anh Quân không hề ngạc nhiên.

Nếu không phải cô và cha mẹ lừa dối Lâm Huyền, nói trước rằng Diêm Kiều Kiều là họ hàng xa, có lẽ Lâm Huyền đã nghi ngờ từ lâu, chắc chắn không phải đợi đến bây giờ mới phát hiện có điều gì đó không đúng.

Lúc đầu khi gặp cô bé Ngu Hề.

Lâm Huyền dường như đã tìm kiếm một cô bé có quan hệ huyết thống với hắn và cô.

Chỉ là Ngu Hề rõ ràng đã tìm sai.

Còn Diêm Kiều Kiều... mới là cô bé mà Lâm Huyền thực sự đang tìm kiếm.

Đến giờ.

Khi Lâm Huyền cũng phát hiện ra điều bất thường trên người Diêm Kiều Kiều, Triệu Anh Quân cũng không định tiếp tục giấu giếm. Vốn dĩ là hành động của cô và bố mẹ đã làm xáo trộn suy nghĩ của Lâm Huyền, ảnh hưởng đến phán đoán của hắn, cũng nên xin lỗi hắn vì điều này.

"Xin lỗi, Lâm Huyền."

Cô ấy quay đầu lại, nhẹ nhàng nói:

"Có một việc thực sự cần phải xin lỗi cậu... từ đầu đến cuối thật sự rất xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi và ba mẹ tôi, đã dẫn đến việc này mãi đến bây giờ vẫn giấu cậu."

Lâm Huyền nhìn vào mắt Triệu Anh Quân:

"Chuyện gì vậy?"

"Thực ra Diêm Kiều Kiều không phải là họ hàng xa của gia đình tôi."

Triệu Anh Quân tiếp tục nói:

"Con bé là do ba mẹ tôi tình cờ nhặt được trên đường, vì thấy giống tôi nên mới mang về nhà nuôi."

"Sau đó khi gặp cậu, ba mẹ tôi cũng vì giữ thể diện, tiện bề giải thích, nên nói Diêm Kiều Kiều là họ hàng xa bên ngoại của tôi. Lúc đó tôi cũng chỉ biết nghe theo ba mẹ, không ngờ lời nói dối này ngày càng lún sâu, mãi mà không có cơ hội giải thích rõ ràng với cậu."

"Trên người Diêm Kiều Kiều có rất nhiều điều kỳ lạ, tôi cũng

nhận thấy có điều không đúng, nên... phải xin lỗi cậu, tôi đã lén giữ lại sợi tóc bạc mà Diêm Kiều Kiều nhổ của cậu, mang đến bệnh viện, cùng với tóc của tôi, làm xét nghiệm DNA xác định quan hệ cha con."

Bùm!

Màn pháo hoa cuối cùng cũng bắt đầu.

Một ánh sáng đỏ bắn lên từ dưới lâu đài.

"Ah."

Diêm Kiều Kiều giơ tay phải, chỉ lên trời:

"Là pháo hoa."

Triệu Anh Quân đưa tay bịt tai Diêm Kiều Kiều, không để cô bé nghe thấy.

Tiếp tục nói:

"Mặc dù nghe có vẻ khó tin, ngay cả tôi cũng thấy khó tin, nhưng dựa vào báo cáo xét nghiệm DNA..."

Bùm!!!!!!

Pháo hoa bảy sắc nổ tung trên bầu trời, chiếu sáng cả bầu trời đêm Disneyland.

Trong mắt Triệu Anh Quân phản chiếu ánh sao lấp lánh, cô ấy mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Đúng vậy. Từ góc độ sinh học, Diêm Kiều Kiều con bé..."

"Chính là con gái của chúng ta."...

Pháo hoa, pháo hoa, pháo hoa, pháo hoa.

Pháo hoa rực rỡ sắc màu đua nhau nở rộ trên bầu trời phía trên lâu đài Disneyland.

Chiếu sáng màn đêm.

Chiếu sáng tuổi thơ.

Cũng chiếu sáng khuôn mặt Lâm Huyền đối diện Triệu Anh Quân. Những ánh sáng đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím đan xen phản chiếu lên mặt và trong mắt hắn, như sự phức tạp trong lòng hắn.

Dù đã có tâm lý chuẩn bị.

Dù đã đoán được phần lớn sự việc.

Nhưng!

Việc trở thành cha đột ngột này!

Tự mình phát hiện ra và nghe từ miệng Triệu Anh Quân nói ra... rõ ràng có mức độ tác động hoàn toàn khác!

Theo kế hoạch ban đầu.

Lâm Huyền sẽ cầm tóc của Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều, cùng với tóc của mình, đến bệnh viện làm xét nghiệm DNA xác định quan hệ cha con.

Hắn dự định sẽ biết kết quả "làm cha" vào chiều ngày mai.

Mười mấy giờ đồng hồ để đệm, đủ để hắn chấp nhận sự thật không quá bất ngờ này.

Nhưng bây giờ...

Hắn mới chỉ vừa lấy được tóc của Triệu Anh Quân vài giây trước.

Tiết kiệm được tiền, cũng tiết kiệm được công sức.

Triệu Anh Quân trực tiếp nói cho hắn biết kết quả xét nghiệm DNA, một cú đánh thẳng như vậy, khiến Lâm Huyền không kịp né tránh, cũng có chút bất ngờ.

Điều này...

Nên nói gì đây?

Lâm Huyền cảm nhận được phiên bản trò chơi mới hoàn toàn.

Đây là một thách thức chưa từng có trong cuộc đời.

Trên thế giới này, có lẽ không có người đàn ông thứ hai nào phải đối mặt với vấn đề này.

Xung quanh, đám đông reo hò tán thưởng trong tiếng pháo hoa.

Nỗi buồn vui của con người không liên quan đến nhau.

Ánh mắt ngơ ngác của Lâm Huyền nhìn vào khuôn mặt cười chân thật của Triệu Anh Quân, không biết có nên xin lỗi cô ấy hay không... nhưng mình xin lỗi vì điều gì chứ?

Hắn có làm gì đâu!

Hoàn toàn trong sạch.

Chương 1304: Tôi đợi cậu! (2)

Lương tâm không hổ thẹn.

Kết quả là Triệu Anh Quân tự nhiên có một cô con gái ruột...

Hắn biết sự thật.

Thực sự, hắn cảm thấy áy náy.

Từ lúc Triệu Anh Quân thừa nhận Diêm Kiều Kiều không phải họ hàng xa của họ mà là nhặt về từ đường phố, Lâm Huyền đã đoán ra toàn bộ nguyên nhân và kết quả của mọi chuyện.

Thực tế là hắn đã bị ba mẹ của Triệu Anh Quân dẫn dắt sai hướng.

Lâm Ngu Hề chắc chắn biết rằng phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử sẽ gây ra tổn thương hoặc suy yếu chết người cho cô ta, vì vậy để bảo vệ bản thân, cô ta đã cố gắng chạy càng xa càng tốt trước khi hạt thời không mất hết năng lượng.

Trùng hợp bất ngờ.

Sau khi vòng lặp thời không bị phá vỡ, diện mạo của Lâm Ngu Hề trở về như ban đầu.

Thậm chí những dấu vết cơ bắp và luyện tập trên người cô ta cũng biến mất, cùng với sức mạnh kỳ dị, đôi mắt xanh, và ký ức trong đầu.

Chỉ với một phép biến hình thần kỳ, cô ta trở thành người hoàn toàn khác về hình dáng và diện mạo, thêm vào sự can thiệp của ba mẹ Triệu Anh Quân, Lâm Ngu Hề đã biến thành Diêm Kiều

Kiều.

Lâm Huyền tất nhiên biết rằng sự bài dị thời không sẽ làm thay đổi diện mạo của người xuyên không.

Nhưng ai có thể ngờ rằng sự thay đổi này có thể quay lại quá khứ chứ?

Ai có thể ngờ rằng, sau khi hạt thời không bị phá hủy, sẽ có một loạt hiện tượng mất trí nhớ, phục hồi diện mạo, và mất đi đặc điểm tương lai này?

Tuy nhiên...

Trước kết quả xét nghiệm DNA xác định quan hệ cha con, giờ đây những điều này không còn quan trọng nữa.

Triệu Anh Quân đối mặt với kết quả này mà vẫn cười được.

Là vì cô ấy không biết rằng hắn sẽ bị cô con gái hiếu thảo chém đầu, cô ấy tất nhiên vẫn cười được...

Nếu không có chuyện này.

Lâm Huyền cũng có thể cười được.

Dù sao việc này cũng không phải không giải thích được, chỉ là một người xuyên không từ tương lai, với trí thông minh của Triệu Anh Quân cũng không khó để hiểu logic thời không này.

Sống đến đâu tính đến đó.

Dù sao con cái là vô tội, nghĩ cách nuôi dạy là được.

Điều này thật sự không phải chuyện lớn đến mức trời sập.

Chỉ là tình hình của mình không giống vậy.

Lâm Ngu Hề không phải là một cô con gái nhỏ dễ thương, cô ta là người cầm lưỡi hái đến để lấy mạng mình!

36 ngày sau, mình sẽ bị cô con gái hiếu thảo, người đã nảy sinh không ít tình cảm trong thời gian qua và cũng là con gái ruột của mình, chém đầu...

Ai có thể cười được chứ?

Huống chi hôm nay hắn còn nắm tay cô con gái hiếu thảo, nghe Triệu Anh Quân kể về việc cô bé dùng dao cắt cà rốt ra sao, giờ nghĩ lại mình chính là củ cà rốt, bị đặt trên thớt và cắt thành nhiều miếng.

Nuôi hổ gây họa, giết cha để chứng đạo...

Lâm Huyền thực sự khó mà chấp nhận điều này.

Tuy nhiên...

Trong cái rủi có cái may.

Lâm Ngu Hề đã mất trí nhớ.

Vẫn còn cơ hội để cứu vãn bi kịch, tái tạo lại cuộc đời.

Chỉ cần tìm cách ngăn Lâm Ngu Hề khôi phục trí nhớ, là có thể cứu mình mà không làm tổn thương ai, hy sinh ai, và giúp Lâm Ngu Hề có một cuộc sống mới hạnh phúc.

Chỉ là cái tên đã thay đổi thành Diêm Kiều Kiều mà thôi.

Điều đó không ảnh hưởng đến mối quan hệ huyết thống giữa Lâm Huyền và cô bé, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống mới của cô bé.

Dù cả đời sống trong mối quan hệ anh chị em thì sao chứ?

Lâm Huyền không có tư tưởng gia đình truyền thống quá sâu sắc, nhất định phải tranh luận đến cùng; hắn nhìn nhận mọi chuyện rất thoáng, nếu Diêm Kiều Kiều cả đời không khôi phục trí nhớ, không trở lại làm Lâm Ngu Hề... cũng không hẳn là điều xấu.

...

Lúc này.

Diêm Kiều Kiều, bị Triệu Anh Quân bịt tai, quay đầu lại.

Chớp chớp mắt.

Nghi hoặc nhìn Triệu Anh Quân:

"Chị, sao chị lại bịt tai em? Em không nghe thấy tiếng pháo hoa rồi... vừa nãy hai người nói gì vậy?"

Triệu Anh Quân liếc nhìn Lâm Huyền lần cuối.

Rồi quay lại.

Mỉm cười nhìn Diêm Kiều Kiều, xoa đầu cô bé:

"Chúng ta vừa nói về pháo hoa thôi, chị sợ tiếng pháo hoa làm em ù tai nên mới bịt tai giúp em."

"Không cần đâu."

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Em thích nghe tiếng pháo hoa nổ, chị nhìn kìa——"

Nói rồi.

Diêm Kiều Kiều kéo tay Triệu Anh Quân, chỉ vào những quả pháo hoa xoay tròn bắn lên quanh lâu đài, tạo thành những vòng tròn vàng rực rỡ trên bầu trời, lộng lẫy vô cùng.

Triệu Anh Quân đứng sau cô bé.

Nhìn theo hướng cô bé chỉ, thưởng thức bức tranh sáng rực trên bầu trời phía trên lâu đài Disneyland.

Cho đến khi màn pháo hoa kết thúc.

Triệu Anh Quân không quay đầu lại, cũng không nói chuyện với Lâm Huyền.

Có lẽ cô ấy không muốn để Diêm Kiều Kiều biết sự thật này.

Hoặc cũng có thể là cô ấy lo lắng cho cảm xúc của Lâm Huyền, để hắn có thêm thời gian suy nghĩ và chấp nhận.

Cuối cùng...

Khi quả pháo hoa cuối cùng nổ trên bầu trời.

Chương 1305: Tôi đợi cậu! (3)

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Du khách từng tốp rời đi, hài lòng trở về.

"Thật đẹp quá!"

Diêm Kiều Kiều đứng trước Triệu Anh Quân, ngửa đầu nhìn lên:

"Em nghe những đứa trẻ khác nói, đây là pháo hoa đẹp nhất thế giới!"

"Hôm nay sao?"

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Hôm nay không được lắm."

Cô ấy khẽ cười, bắt chước giọng điệu của Diêm Kiều Kiều ban ngày:

"Chỉ có thể nói là..."

"Bình thường thôi."

...

Chiếc xe Alphard chạy êm trên cầu vượt thành phố, tài xế Tiểu Lý đón ba người từ cổng Disneyland, sau đó khởi hành trở về khu đô thị Đông Hải, hướng tới khu căn hộ của Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền ngồi ở ghế trước, nhìn ra ngoài cửa sổ mà không nói gì.

Ở ghế sau, Diêm Kiều Kiều không ngừng lật xem những chiến lợi phẩm của mình ngày hôm nay, nào là đồ chơi, thú bông, sổ lưu niệm, mũ tai sáng đèn, v. v.

Nhưng cô bé thích nhất, vẫn là bức ảnh gia đình ấm áp.

Ba là vua và mẹ là hoàng hậu đứng sát nhau, cô công chúa nhỏ đứng trước hai người, tay cầm váy lấp lánh, giống như một gia đình trong truyện cổ tích, cũng giống như một gia đình trong thực tế.

Chỉ cần vậy là đủ hài lòng rồi.

Ngón tay trắng nõn của Diêm Kiều Kiều vuốt ve bức ảnh có "ba mẹ" dính sát vào nhau...

Dù họ không phải là ba mẹ thực sự của cô bé.

Nhưng chỉ cần đi Disneyland cùng nhau.

Thì họ là gia đình, là một gia đình trọn vẹn.

Không lâu sau.

Chiếc Alphard đến bãi đỗ xe ngầm của khu căn hộ, cửa sau tự động từ từ mở ra.

Diêm Kiều Kiều nhảy xuống xe, tràn đầy năng lượng, kéo tay Triệu Anh Quân xuống xe.

Lâm Huyền ngồi ở ghế trước tháo dây an toàn, cũng bước xuống xe, nhìn Diêm Kiều Kiều chạy về phía thang máy, bấm nút thang.

Cô bé thực sự đã trở nên thông minh hơn.

Cuộc sống hàng ngày đã có thể hoàn toàn tự lập và hiểu biết nhiều điều.

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân chỉ cách hắn một bước.

Cô ấy cũng nhìn hắn.

Dường như đang chờ hắn lên tiếng.

Trên đường về, hai người vì có Diêm Kiều Kiều và tài xế Tiểu Lý nên không thể tiếp tục thảo luận về chủ đề "con gái ruột".

Nhưng Lâm Huyền biết, đây không phải là chuyện nên trốn tránh.

Từ góc độ trách nhiệm và tôn trọng Triệu Anh Quân, việc này cần được làm rõ.

"Chuyện của Diêm Kiều Kiều..."

Lâm Huyền mở lời:

"Thực ra cô không cần phải xin lỗi tôi, vì tôi cũng có chuyện giấu cô; tôi cũng muốn tìm cơ hội thích hợp để nói rõ, nhưng cũng không tìm được thời điểm thích hợp."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Vậy thì..."

Cô ấy quay đầu nhìn Diêm Kiều Kiều đang đợi thang máy, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay thì sao?"

"Hôm nay?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, đã là 22:07 tối.

Đã hơn mười giờ.

Thời điểm này làm sao nói chuyện được? Diêm Kiều Kiều còn

chưa đi ngủ, chẳng lẽ...

"Đến nhà tôi đi."

Triệu Anh Quân khẽ cười, dùng ngón trỏ vén tóc mai:

"Đợi cho Kiều Kiều ngủ, tôi có thể cho cậu xem những báo cáo DNA. Nhân tiện... chúng ta có thể nói chuyện một chút, tôi cũng có vài điều muốn nói với cậu"

Lâm Huyền gật đầu.

Đúng vậy.

Tốt nhất là nên nhân cơ hội này để nói rõ mọi chuyện.

Hắn quay lại, nói với tài xế Tiểu Lý:

"Tiểu Lý, cậu đợi tôi một lát nhé, tôi lên nhà Anh Quân, sẽ xuống muộn một chút."

À?

Tiểu Lý có chút bất ngờ, ngẩng đầu lên.

Cảnh tượng này...

Sao mà quen thuộc thế?

Hình như đã từng trải qua một lần rồi!

Chỉ là lần đó lý do là phải dỗ chú chó phốc sóc ngủ rồi mới xuống, lý do quá kỳ lạ, khiến người ta không thể không vạch trần.

Lần này thì hay rồi, không cần diễn nữa, lý do cũng không nói ra!

Điều này...

Là tài xế, mình nên làm gì đây?

Là đợi à... hay không đợi à?

Là thành thật ở đây chờ, hay là tìm cớ rồi lẻn đi?

Đây là một thách thức mới từ khi làm tài xế.

Lúc tham gia khóa huấn luyện tài xế chuyên nghiệp, thầy đã nói rằng khi lái xe cho lãnh đạo, nhất định phải biết đoán ý qua sắc mặt.

Có khi lãnh đạo nói được, thực ra là không được, cần tài xế làm "người xấu" để giúp lãnh đạo thoát thân;

Có khi lãnh đạo nói không được, thực ra là được, cũng cần tài xế làm "người tốt" để nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng Tiểu Lý xuất thân từ lớp tài xế quân đội.

Chân chất, trung thực, thực sự không hiểu nổi những trò thái cực quyền bốn lạng bạt ngàn này trong lĩnh vực thương mại.

À đúng rồi!

Cậu ấy đột nhiên nghĩ đến...

Những lúc không biết nên ở lại hay nên đi như thế này, hỏi Vương ca là chính xác nhất!

Vương ca là cựu tổ trưởng của công ty MX, hiện là phó tổng duy nhất của công ty Rhine, anh ấy hiểu rất rõ về Triệu Anh Quân và Lâm Huyền, mọi mặt đều được coi là người đứng đầu trong chuyện này.

Đợi một lát khi Lâm Huyền lên lầu, cậu ấy sẽ gọi điện cho Vương ca hỏi ý kiến, là biết nên làm gì ngay.

Tiểu Lý bình tĩnh trước tình huống này.

Cậu ấy ra dấu OK với Lâm Huyền.

Mọi thứ đều không cần nói thành lời.

Chương 1306: Tôi đợi cậu! (4)

Để ông chủ tự đoán thôi. ...

Đinh——

Cửa thang máy mở ra.

Chú chó phốc sóc VV dường như đã nghe thấy tiếng Lâm Huyền từ lâu, không giống như mọi khi sủa vang, mà nhẹ nhàng cọ vào chân Lâm Huyền, cọ cọ vào ống quần:

"V-"

Lâm Huyền cúi xuống, bế nó lên:

"VV, lâu rồi không gặp, có làm phiền giấc ngủ của cưng không?"

"Gâu!"

VV dùng ngôn ngữ của loài chó tỏ ý không sao.

Nó nhanh chóng phân tích tình hình.

Hôm nay, là Lâm Huyền tự đến nhà, khác với lần trước mang theo nhiệm vụ, lần này tám phần là có mục đích.

Vậy là một chú chó hiểu chuyện...

Lúc này nên làm gì đây?

"Gâu a-"

VV ngáp một cái thật to, cái miệng đủ lớn để nhét một quả

dừa.

Sau đó nhắm mắt lại.

Nằm trên tay Lâm Huyền, bắt đầu ngáy.

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều nghi ngờ, nhìn chú chó phốc sóc khác thường:

"Sao hôm nay nó buồn ngủ sớm vậy?" "Đúng rồi... trước đây nó luôn thức khuya mà."

Diêm Kiều Kiều chỉ vào bát ăn của nó.

Bên trong trống không:

"Bình thường nó phải cáu kỉnh sủa ầm lên, rồi ăn xong mới đi ngủ."

"Có lẽ đói quá rồi."

Triệu Anh Quân phân tích:

"Dù sao hôm nay về muộn, có thể đói quá rồi. Nhưng đừng lo VV sẽ đói... nó như quỷ đói, bữa nào cũng ăn như bữa cuối, bác sĩ thú y cũng nói cần kiểm soát chế độ ăn của VV, hôm nay đói một bữa cũng tốt."

"Lâm Huyền, cậu đặt VV vào phòng ngủ đi."

Lâm Huyền gật đầu.

Vuốt ve chú chó phốc sóc kỳ lạ này:

"Ngủ ngon thật đấy... ngủ ngay lập tức, giống như tôi."

Nói xong.

Hắn nhẹ nhàng đặt VV vào ổ chó trên thảm phòng ngủ, còn

giúp nó tạo dáng ngủ thoải mái, rồi bước ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách.

Diêm Kiều Kiều mới phản ứng lại:

"Anh Lâm Huyền sẽ ngủ ở nhà chúng ta sao?"

Cô bé bắt đầu tưởng tượng việc phân chia không gian trên chiếc giường lớn, cô bé có thể nằm giữa, để lại bên phải cho anh Lâm Huyền.

"Nhà chúng ta làm sao mà đủ chỗ."

Triệu Anh Quân cười nói:

"Em đi rửa mặt và ngủ đi, chị có chuyện muốn nói với anh Lâm Huyền, một lát nữa anh ấy sẽ rời đi."

Diêm Kiều Kiều giơ tay lên:

"Em có thể ngủ trên ghế sofa."

Triệu Anh Quân không nói gì thêm, xách Diêm Kiều Kiều lên và đi vào trong:

"Hôm nay không cần em phải hiểu chuyện thế đâu!"

Quả nhiên...

Dù đã từng là một người mạnh mẽ, nhưng sau khi mất đi sự cường hóa cơ thể và những đặc điểm của tương lai, cơ thể nhỏ bé của Diêm Kiều Kiều cũng không chịu nổi mệt mỏi của một ngày dài. Sau khi rửa mặt xong, mặc bộ đồ ngủ bước ra từ phòng tắm, cô bé đã liên tục ngáp.

"À, đúng rồi."

Cô bé đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Diêm Kiều Kiều đi đến bàn trà trong phòng khách, lấy ra bức ảnh gia đình yêu thích, rút ra bức ảnh bên trong.

Cô bé cầm bút dạ đen, viết ba chữ "Diêm Kiều Kiều" ở mặt sau bức ảnh.

"Em đang làm gì vậy?"

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa tò mò hỏi.

"Viết đánh dấu."

Diêm Kiều Kiều đóng nắp bút, nhìn Lâm Huyền:

"Viết tên em lên, đây là đồ của em, người khác không thể lấy đi."

Haha.

Lâm Huyền khẽ cười.

Cô bé con này học được ngày càng nhiều điều.

Đã bắt đầu có ý thức lãnh thổ rồi:

"Em rất thích bức ảnh này à?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Em sẽ giữ gìn cẩn thận."

Nói rồi.

Cô bé cẩn thận cầm bức ảnh, đi về phía phòng ngủ.

Đi được nửa chừng...

Lại quay đầu lại:

"Em thực sự có thể ngủ trên ghế sofa mà."

Câu nói trẻ con vô tư.

Lại khiến Lâm Huyền bật cười:

"Lần sau nhé."

Hắn nói cho qua.

"Lần sau?"

Diêm Kiều Kiều nghiêng đầu:

"Lần sau là khi nào?"

"..."

Câu hỏi không hiểu phép xã giao này thực sự khiến người ta bối rối.

Điều này làm Lâm Huyền khó trả lời sao?

Giống như người Long Quốc khi tạm biệt thường nói, lần sau cùng ăn cơm, lần sau cùng uống rượu.

Ai không tinh ý sẽ thực sự hỏi khi nào? Ngày nào?

Chẳng lẽ phải lập một cam kết quân lệnh sao?

"Thôi nào, đi ngủ đi em."

Triệu Anh Quân cũng đã thay đồ ở nhà bước tới, khoác tay lên vai Diêm Kiều Kiều và dắt vào phòng ngủ:

"Rõ ràng vừa nãy đánh răng còn ngáp, suýt ngủ đứng... mà ở đây lại cố nói chuyện."

Chẳng mấy chốc.

Diêm Kiều Kiều mệt mỏi cùng với chú chó phốc sóc VV, trong phòng ngủ mờ tối chỉ có ánh sáng yếu ớt từ đèn ngủ, đã ngủ thiếp đi.

Triệu Anh Quân lấy ra hai bản báo cáo xét nghiệm DNA từ ngăn kéo trong phòng khác, đặt lên bàn trà, đẩy về phía Lâm Huyền.

Sau đó kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi đối diện:

"Đây là báo cáo xét nghiệm DNA xác định quan hệ cha con, dùng tóc của cậu, tóc của tôi, và tóc của Diêm Kiều Kiều."

Lâm Huyền hít một hơi.

Có vẻ như.

Đã đến lúc đối diện với sự thật.

Hắn cầm lấy một bản báo cáo của Triệu Anh Quân, mở trang đầu tiên của tập hồ sơ dày, trên đó ghi rằng...

"Theo kết quả xét nghiệm, mẫu A là con gái ruột của mẫu B, mẫu B là mẹ ruột của mẫu A."

Chương 1307: Tôi đợi cậu! (5)

Điều này rõ ràng xác nhận mối quan hệ mẹ con sinh học giữa Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

Sau đó hắn cầm lấy bản báo cáo còn lại.

Lật trang đầu tiên:

"Theo kết quả xét nghiệm, mẫu A là cha ruột của mẫu B, mẫu B là con gái ruột của mẫu A."

Không hiểu tại sao.

Trên bản báo cáo của mình còn có một vết nước bọt.

Là do chú chó phốc sóc VV liếm sao?

Có gì không liếm lại liếm vào cái này...

Tự nhiên, bản báo cáo này chứng minh mối quan hệ cha con sinh học giữa hắn và Diêm Kiều Kiều.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Phát hiện Triệu Anh Quân đang cúi đầu, nhìn vào ngón chân mềm mại lộ ra trong đôi dép, hơi cong cong.

Gần đến nửa đêm.

Mọi vật đều yên tĩnh.

Bên ngoài cửa sổ tiếng ve kêu vẫn chưa đến mùa.

Cô bé trong phòng ngủ và chú chó nhỏ đã ngủ.

Căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có đồng hồ treo tường trong phòng khách, phát ra tiếng tích tắc nhẹ nhàng và đều đặn.

Phòng khách không bật đèn sáng chói.

Chỉ bật dải đèn viền ngoài cùng phát ra ánh sáng ấm áp.

Ánh sáng êm dịu màu cam trải xuống.

Chiếu lên hai bản báo cáo xét nghiệm DNA trong sạch, chiếu lên hai người trẻ tuổi đang cảm thấy có lỗi.

Một cách kỳ lạ...

Bầu không khí này có chút vi diệu, có chút ngưng trệ.

Dù sao điều họ sắp nói tới là một chuyện vô cùng nhạy cảm với cả hai bên.

Không khác gì tranh giành quyền nuôi con khi ly hôn.

Vấn đề bây giờ hoàn toàn ngược lại, quyền nuôi con là thứ yếu, vấn đề là đứa trẻ này rốt cuộc từ đâu mà có!

Hai người thậm chí chưa từng nắm tay nhau, mà đã có một cô con gái hơn mười tuổi.

Không biết Darwin có đồng ý không.

Dù sao theo định luật bảo toàn vật chất, dường như chuyện này không hợp lý lắm.

"Thực ra tôi nên nói rõ sự thật với cậu từ lâu."

Triệu Anh Quân là người mở lời trước.

Cô ấy mặc váy ngủ, chống cằm nhìn hai bản báo cáo xét

nghiệm DNA trên bàn trà, nhẹ nhàng nói:

"Khi trước, khi cậu kéo tôi và Ngu Hề đi làm xét nghiệm quan hệ cha con, chắc hẳn cậu đã đang tìm kiếm Diêm Kiều Kiều rồi đúng không?"

"Có thể cậu không biết chính xác Diêm Kiều Kiều là ai, cũng không biết cô bé ở đâu, nhưng cậu nên biết... sao nhỉ, cậu nên biết rằng, có một..."

Cô ấy dừng lại, nuốt nước bọt:

"Cậu nên biết rằng, có một cô con gái của chúng ta, đột nhiên xuất hiện trong thế giới này. Lúc đó cậu nghi ngờ cô bé tên là Ngu Hề là con của chúng ta... nhưng cậu đã nhầm, Diêm Kiều Kiều mới là."

"Cậu lúc đó nói Ngu Hề là nhặt được trên đường phố, Diêm Kiều Kiều cũng là ba mẹ tôi nhặt được trên đường quê. Tôi không biết mình đoán đúng hay không... Mấy ngày trước tôi xem bộ phim Hollywood 'Trở Về Từ Tương Lai', trong đó kể về một cậu bé trở về quá khứ và se duyên cho cha mẹ ruột của mình."

"Vì những suy nghĩ khác, dù nghĩ thế nào tôi cũng không thể hiểu được nguồn gốc của Diêm Kiều Kiều, nên tôi chỉ có thể nghĩ theo hướng đó. Nhưng thực ra bây giờ đối với tôi, Diêm Kiều Kiều đến từ đâu, xuất hiện như thế nào, không còn quan trọng nữa."

"Và, lý do hôm nay tôi thẳng thắn với cậu về sự lừa dối trước đây, chỉ là sợ rằng những lời nói dối của chúng ta sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của cậu về nhiều việc khác -"

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên, ánh mắt phản chiếu ánh đèn màu ấm áp:

"Lâm Huyền, tôi có thể đoán rằng cậu đang làm một việc rất vĩ đại, rất anh hùng và rất tuyệt vời... mặc dù tôi không biết mục

đích của cậu là gì, nhưng chắc chắn cậu cũng có nhiều điều khó nói, có những quy tắc và quy định mà cậu phải tuân theo."

"Những điều này tôi đều hiểu, vì tôi có một người chú đã nghỉ hưu, trước đây làm việc trong cơ quan an ninh quốc gia, cho đến khi ông ấy nghỉ hưu, cả gia đình chúng tôi, kể cả bản thân bà thím, mới biết cơ quan làm việc thực sự của ông ấy."

"Vì vậy... về chuyện của Diêm Kiều Kiều, cậu không cần phải giải thích với tôi cũng được, không cần phải nói rõ tôi cũng có thể hiểu và chấp nhận; tôi sẽ chăm sóc tốt cho con bé, bất kể với thân phận nào, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con bé."

"Và..."

Cô ấy mím môi:

"Dù nói ra có hơi ngại ngùng, cũng có chút tự tin thái quá. Nhưng để không gây rắc rối và ảnh hưởng đến nhiệm vụ bí mật của cậu, tôi sẽ nói thẳng..."

"Lâm Huyền, nói cho cậu biết về chuyện của Diêm Kiều Kiều, tôi không có ý gì khác; cũng không muốn gây áp lực cho cậu, hay ép cậu phải đưa ra quyết định gì."

"Bởi vì... chuyện này... sao nhỉ, chuyện này vốn dĩ không phải lỗi của cậu, cậu cũng không làm gì sai, không cần phải chịu trách nhiệm về điều gì. Tôi chỉ lo lắng cậu không tìm thấy con bé mà cậu đang tìm, làm trì hoãn nhiệm vụ và kế hoạch ban đầu của cậu."

Nói đến đây, Triệu Anh Quân xoa trán, khẽ mỉm cười:

"Xin lỗi, tôi có vẻ càng nói càng lộn xộn, nhưng ý chính là vậy, cậu chắc hiểu tôi muốn nói gì."

Lâm Huyền im lặng...

Quả nhiên.

Triệu Anh Quân vẫn vì lo lắng cho hắn, sợ hắn đi sai đường, mới thẳng thắn về lời nói dối trước đây của cô và ba mẹ.

Và phải thừa nhận rằng...

Chương 1308: Tôi đợi cậu! (6)

Triệu Anh Quân thực sự rất thông minh, nhiều điều cô ấy đoán đúng.

Ý chính cô ấy muốn truyền đạt là, tất cả những chuyện này đều không cần hắn phải chịu trách nhiệm; dù với cô ấy hay với Diêm Kiều Kiều, hắn đều không cần phải chịu trách nhiệm; thậm chí không cần phải nói cho cô ấy sự thật, cô ấy tình nguyện trong hoàn cảnh không biết này, chăm sóc Diêm Kiều Kiều cả đời.

Cô ấy luôn như vậy.

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân mờ ảo dưới ánh đèn, nhớ lại Hoàng Tước tan biến trước tượng nàng tiên cá nhỏ ở Copenhagen, nhớ lại bức tượng ngọc trắng đơn độc canh giữ suốt 600 năm trong giấc mơ thứ ba ở thành phố trên không.

Cô ấy luôn như vậy.

Lặng lẽ hy sinh tất cả cho hắn, nhưng không bao giờ đòi hỏi bất kỳ sự đền đáp nào.

Triệu Anh Quân hai mươi mấy tuổi cũng vậy,

Triệu Anh Quân ba mươi mấy tuổi cũng vậy,

Triệu Anh Quân năm sáu mươi tuổi cũng vậy.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lâm Huyền nhìn người phụ nữ trước mặt nói.

"Ơ?"

Triệu Anh Quân ngồi thẳng dậy, chớp chớp mắt, nhất thời không hiểu... Lâm Huyền đang nói về trách nhiệm gì.

"Thực ra tôi luôn cảm ơn cô vì nhiều chuyện nhỏ nhặt, nhưng thực tế, tôi mới là người nợ cô nhiều hơn."

Lâm Huyền nhìn thẳng vào ánh mắt dịu dàng, nghiêm túc nói:

"Chuyện của Diêm Kiều Kiều, cô đoán khá đúng, con bé không thuộc về thời đại này, không thuộc về thời không này... nhưng đúng là đã đến đây bằng một cách rất kỳ lạ. Quan trọng nhất là... bí mật trên người Diêm Kiều Kiều, còn nhiều hơn thế."

Hình ảnh cái đầu bay lên của Ngu Hề giả,

Cô bé mắt xanh trong khoang ngủ đông sau 600 năm,

Hung thủ giết chết mình vào ngày 7 tháng 7,

Những hình ảnh này vẫn hiện rõ trong đầu Lâm Huyền.

Nếu bây giờ nói ra hết những chuyện này, ngoài việc khiến Triệu Anh Quân lo lắng, bối rối, không mang lại bất kỳ tác dụng tích cực nào.

Hơn nữa, mối đe dọa từ Turing vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn.

Nó đang nghe sao?

Nó đang ở gần đây sao?

Bây giờ chưa phải lúc tốt nhất để nói cho Triệu Anh Quân biết toàn bộ sự thật, ít nhất... cũng phải đợi đến khi hắn giải quyết xong Turing, có khả năng bảo vệ cô ấy.

Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Có rất nhiều chuyện về Diêm Kiều Kiều mà tạm thời tôi cũng không hiểu rõ; nhiều chuyện đối với tôi cũng vẫn còn trong vòng nguy hiểm. Vì vậy... cho tôi thêm chút thời gian được không? Sau khi tôi làm rõ những sự thật này, tôi sẽ nói cho cô ngay lập tức."

"Dĩ nhiên là được."

Triệu Anh Quân cười, trả lời không chút do dự:

"Tôi đợi cậu."

Nụ cười này.

Thực sự khiến Lâm Huyền cảm thấy nhẹ nhõm.

Hắn đứng thẳng dậy, cũng cười theo:

"Nói ra thì thấy thật xấu hổ, rất cảm ơn cô luôn tin tưởng tôi, thậm chí tôi cũng cảm thấy có chút mù quáng."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Còn nhớ những gì tôi đã từng nói với cậu không?"

Cô ấy chớp chớp mắt:

"Tôi đã nói... hồi ở cây cầu vượt đó, có bay qua được hay không cũng không quan trọng. Bay qua được thì tốt, không bay qua được cũng không sao."

"Dù bây giờ là thời bình, xung quanh không phải tiếp xúc nhiều với chuyện sống chết. Nhưng tôi chưa bao giờ là người tham sống sợ chết, nếu có thể giúp được gì cho việc của cậu, tôi nhất định sẽ không từ chối."

"Vì vậy... tôi sẵn lòng chờ, bao lâu cũng không sao."

Cô ấy mỉm cười, làm cho ánh đèn trong phòng khách trở nên

mềm mại hơn:

"Cậu không nói rằng cậu đã từng có một giấc mơ sao? Chính là trước lâu đài Disneyland ngày hôm nay, cậu nói với tôi rằng, trong giấc mơ đó, tôi biến thành một bức tượng ngọc trắng, cùng với một robot thùng rác tên là VV, đứng giữa gió sương, chờ đợi suốt 600 năm, cuối cùng chờ được một câu thần chú kỳ diệu, chờ được sự cứu rỗi."

"Nói thật, trước khi cậu tặng tôi cái robot hút bụi cách đây mấy ngày... tôi vẫn luôn tự cho rằng cậu bịa ra câu chuyện này. Nhưng bây giờ xem ra, cậu thật sự đã có một giấc mơ như vậy, dường như bức tượng ngọc trắng đó thật sự đã đợi suốt 600 năm."

"Nếu đã đợi được 600 năm, thì có gì mà không thể đợi thêm chút nữa?"

Triệu Anh Quân giang tay, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Bao lâu cũng không quan trọng... tôi đợi cậu."

Khoảnh khắc này.

Không cần nói nhiều.

Lâm Huyền cảm thấy như Hoàng Tước đang đứng sau lưng mình, nữ hoàng Rhine trong thành phố trên không đang ngồi cạnh mình.

Ánh đèn màu cam trong phòng khách như đang trao vương miện cho họ, bao quanh lấy hắn.

"Lần này... tôi sẽ không để cô phải đợi lâu."

Lâm Huyền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Triệu Anh Quân cầm lấy bản báo cáo DNA của Lâm Huyền trên bàn trà, đưa cho hắn:

"Mang cái này đi."

Cô ấy mỉm cười:

"Cũng coi như là một kỷ niệm. Trước đây không lâu, tôi còn nói ở bệnh viện rằng hy vọng cậu không bao giờ phải dùng đến kiến thức này, không ngờ nhanh như vậy đã phải dùng đến."

Lâm Huyền nhận lấy bản báo cáo, cũng cười theo:

"Đúng vậy... đời không ai biết trước điều gì."...

Đến bãi đỗ xe ngầm.

Tiểu Lý ngạc nhiên:

"Lâm... Lâm tổng! Nhanh vậy!"

"Nhanh sao?"

Lâm Huyền giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ, bây giờ là 23:07.

Chương 1309: Tôi đợi cậu! (7)

Ở nhà Triệu Anh Quân đã một tiếng đồng hồ:

"Thời gian cũng không phải là ngắn. Dù sao cũng là ban đêm, cậu nghĩ tôi nên ngồi ở nhà người ta bao lâu nữa?"

"Làm..."

Tài xế Tiểu Lý ngạc nhiên, vội vàng gật đầu:

"Đúng, đúng, đúng, không ngắn đâu, không ngắn đâu."...

Về đến nhà.

Lâm Huyền thật sự cảm thấy rất mệt.

Rất thông cảm cho những bậc cha mẹ ở Disneyland, làm thế nào để họ vượt qua được những ngày tháng chăm sóc con cái mà không có ngày nghỉ.

Hắn cảm thấy mình không trụ nổi nữa.

Cố gắng rửa mặt xong, ngã đầu xuống giường.

Mở mắt ra.

Nhìn vào đồng hồ điện tử trên đầu giường.

23:47

Đã đến giờ này rồi, ngủ một giấc, chưa được một tiếng đồng hồ lại phải dậy, thật là mệt mỏi.

Nhưng hắn thực sự không chịu nổi nữa, nhắm mắt ngủ ngay.

... ...

Tiếng cơ khí leng keng vang lên trong tai.

Lâm Huyền mở mắt ra.

Vẫn đang ở trong cái hố quen thuộc đó.

Chỉ là không thấy Đại Kiểm Miêu và Cao Văn đâu:

"Giờ này, chắc hai người đó đang ở trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, cô bé mắt xanh sắp thức dậy, rồi sẽ chặt đầu người giám sát..."

"Dù sao cũng đã đến đây, đi xem náo nhiệt chút vậy."

Lâm Huyền nhanh chóng chạy về phía đông bắc của cái hố, thành thạo bước vào căn cứ ngủ đông, vừa đúng lúc gặp cái nắp khoang ngủ đông của Smith từ từ mở ra.

Nếu hắn ta đã thức dậy.

Thì cô bé mắt xanh cũng sắp đá văng cửa kính cường lực rồi.

Lâm Huyền đi vào bên trong, thấy Đại Kiểm Miêu đang ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm vào cô bé mắt xanh qua lớp kính cường lực của khoang ngủ đông.

"Chào, Đại Kiểm Miêu."

Lâm Huyền như trở về nhà, thân thiện chào hỏi:

"Đã thức dậy bao lâu rồi?"

Đại Kiểm Miêu nhìn vào màn hình hiển thị của khoang ngủ đông:

"Khoảng nửa tiếng rồi."

Đột nhiên.

Hắn ta nhảy dựng lên, khuôn mặt đầy thịt nhăn lại thành một đống, từ trên xuống dưới nhìn Lâm Huyền:

"Không phải... cậu là ai đấy! Từ đâu xuất hiện vậy!"

"À..."

Lâm Huyền vẫy tay, ra hiệu Đại Kiểm Miêu đừng để ý đến chi tiết:

"Chuyện nhỏ này không quan trọng."

Lúc này, Cao Văn cũng từ khoang ngủ đông của Smith bước ra, nhìn vào khoang ngủ đông nơi cô bé mắt xanh nằm:

"Thật là tội nghiệp, cô bé này... chúng ta già rồi thì không sao, nhưng cô bé tuổi còn trẻ thế này, phải sống cả đời làm lao động nô lệ ở đây, thật là bi thảm."

"Nhìn dáng vẻ cô bé này, trước khi ngủ đông chắc chắn sống trong gia đình giàu có, giờ thức dậy gặp phải sự chênh lệch lớn như vậy, không biết tinh thần có chịu nổi không."

Lâm Huyền quay đầu lại.

Nhìn Cao Văn:

"Nếu là cô ấy... anh hoàn toàn không cần lo lắng, lát nữa có khi anh sẽ bị cô ấy dọa sợ đến kêu lên đấy."

"Vả lại, sau khi thức dậy, đầu óc trống rỗng, trong trạng thái mất trí nhớ, có gì mà so sánh từ xa hoa đến giản dị? Cô ấy không nhớ gì về những gì đã trải qua, cuộc sống như thế nào trước đây... Dù sao trong tủ đồ của cô ấy không có gì cả."

"Ê! Ai bảo không có gì!"

Đại Kiểm Miêu lắc lư bước đến:

"Cô bé rõ ràng có để lại đồ! Dù chỉ có một tấm ảnh, nhưng cũng không phải là không có gì! Biết đâu cô bé vừa nhìn thấy tấm ảnh... là nhớ lại hết mọi chuyện!"

"Anh nói gì?"

Lâm Huyền quay lại.

Nheo mắt nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh nói... trong tủ đồ của cô bé này có đồ? Không phải trống rỗng sao?"

"Tất nhiên không phải trống rỗng! Tôi vừa mới nhìn thấy mà!"

Nói rồi.

Đại Kiểm Miêu cúi xuống, kéo tủ đồ của cô bé mắt xanh ra, rồi mở ngăn kéo, lấy ra một tấm ảnh được bọc nhựa, đưa cho Lâm Huyền:

"Cậu xem, đây không phải có một tấm ảnh sao? Dù cô bé trong ảnh... không giống cô bé trong khoang ngủ đông lắm, nhưng dù sao con gái cũng thay đổi nhiều theo thời gian mà!"

"Vả lại nhìn quần áo trong ảnh này, thật kỳ lạ... cậu nhìn người đàn ông này, cũng không giống ba của cô bé... Ủa?"

Đại Kiểm Miêu gãi đầu nặng nề:

"Sao người đàn ông này trông quen quá vậy?"

Hắn ta nhìn kỹ thêm vài lần, mắt trợn tròn, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Chết tiệt! Anh bạn... cậu từ khoang ngủ đông nào chui ra

vậy!"

"Cậu đến thăm họ hàng à?"

Cao Văn nghe thấy, cũng bước lại gần, so sánh kỹ càng người đàn ông đội vương miện trong ảnh và chàng trai trẻ trước mặt.

Điều này...

Hoàn toàn giống nhau!

Không khác chút nào!

Lâm Huyền nghi hoặc nghiêng đầu, cầm lấy tấm ảnh:

"Để tôi xem nào."

Khi cầm lấy tấm ảnh... Lâm Huyền sững sờ.

Tấm ảnh bọc nhựa này, chính là tấm ảnh mà hắn đã chụp ở Disneyland chiều nay!

Phía trước tấm ảnh, Diêm Kiều Kiều mặc váy công chúa, cầm váy;

Phía sau, mình và Triệu Anh Quân đứng sát nhau, đầu đội chiếc vương miện rất lòe loẹt.

Hắn nín thở.

Đầu óc trống rỗng...

Sau đó.

Lật tấm ảnh lại...

Chỉ thấy.

Mặt sau của tấm ảnh.

Được viết bằng bút ký tên màu đen ba chữ nhỏ xinh -

Diêm, Kiều, Kiều.

Chương 1310: Cuộc săn bắt đầu (1)

Lâm Huyền nhìn tấm ảnh bọc nhựa trong tay.

Thật là...

Chân thật không thể nào giả được.

Rõ ràng đã vượt qua 600 năm thời gian, nhưng cảm giác của Lâm Huyền, mực đen trên đó dường như vẫn chưa khô.

Những chữ Hán nhỏ xinh có chút nghiêng ngả này, trong cảm nhận của Lâm Huyền, giống như vừa được Diêm Kiều Kiều viết trước mặt hắn cách đây hai giờ.

Cô bé rút tấm ảnh ra khỏi khung.

Cầm bút ký đen trên bàn trà, viết tên mình và tự hào nói với Lâm Huyền:

"Viết tên em lên, đây là đồ của em rồi, người khác không thể lấy đi được."

Nhưng chỉ trong chớp mắt.

Tấm ảnh này đã vượt qua 600 năm, đến với giấc mơ thứ sáu của năm 2624. nằm trong tủ đồ của cô bé mắt xanh đáng lẽ ra trống rỗng.

Đây là một thay đổi nhỏ trong thời không, không gây ra hiệu ứng cánh bướm lớn trong thời không, độ cong thời không thay đổi nhỏ hơn nhiều so với 0. 0000042.

Vì vậy.

Sự thay đổi thời không do tấm ảnh này gây ra không vượt qua sự đàn hồi thời không, tự nhiên cũng không gây ra sự chuyển dịch của đường dây thế giới, không thay đổi thế giới giấc mơ, cũng không thể hiện trên đồng hồ thời không của Lưu Phong.

Nhưng tấm 【ảnh gia đình】 này rõ ràng là đồ của Diêm Kiều Kiều, và là thứ cô bé rất trân trọng và yêu quý, Lâm Huyền tin rằng cô bé tuyệt đối không vứt lung tung tấm ảnh này.

Bây giờ, khi tấm ảnh này xuất hiện trong tủ đồ của khoang ngủ đông.

Liệu có đủ để xác nhận...

Cô bé trong khoang ngủ đông, chính là Diêm Kiều Kiều (Lâm Ngu Hề) không?

"Ê này, đừng lấy đi! Lấy đi thì chúng ta xem cái gì?"

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn nhìn Lâm Huyền đứng đó đờ đẫn, không có ý định trả lại tấm ảnh, liền tiến lại gần, đứng bên Lâm Huyền, cùng nhìn tấm ảnh.

"Anh bạn, đây chắc chắn là cậu rồi! Giống hệt mà!"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào chàng trai đội vương miện trong tấm ảnh:

"Cô bé trong khoang ngủ đông này là ai với cậu vậy? Tôi vừa so sánh rồi, cô bé trong khoang ngủ đông và cô bé nhỏ trong ảnh hoàn toàn không giống nhau, từ khuôn mặt, hình dáng, dáng người, khí chất... mọi thứ đều không giống."

"Lúc đầu tôi còn nghĩ là lớn lên thay đổi, nhưng bây giờ nhìn kỹ, cho dù có thay đổi cũng không thể thay đổi nhiều đến vậy

được? Kẻ xui xẻo... ngươi không phải có khả năng quan sát sao? Ngươi so sánh thử xem."

Cao Văn, người luôn cẩn thận, nhìn tấm ảnh rồi nhìn cô bé trong khoang ngủ đông, cũng lắc đầu:

"Không giống, thực sự không giống, không có điểm nào giống cả."

"Hơn nữa ba người trong ảnh này, rõ ràng là một gia đình ba người... nhìn cô con gái này, giống mẹ như đúc. Còn với cha thì... ừm... khụ khụ... à, tôi tìm thấy rồi!"

Cao Văn như trút được gánh nặng, vội chỉ vào trán cô bé trong ảnh, mỉm cười:

"Cô bé này thật là di truyền, những ưu điểm bên ngoài giống mẹ hoàn toàn. Nếu phải nói điểm giống cha thì có lẽ là trán, mắt, và cằm."

Hửm?

Đây là một ý tưởng mới.

Lâm Huyền cũng đã sớm nhận ra, Diêm Kiều Kiều trông rất giống Triệu Anh Quân.

Xét về mặt sinh học, mẹ con giống nhau là điều bình thường; nhưng Diêm Kiều Kiều dù sao cũng có quan hệ huyết thống với mình, nhưng Lâm Huyền nhiều lần tìm mãi không thấy điểm nào giống.

Ít nhất là từ vẻ bề ngoài, không dễ nhận ra.

Cao Văn nói vậy, và chỉ điểm từng chỗ, Lâm Huyền cũng hình dung ra mình và ngũ quan của Diêm Kiều Kiều chồng lên nhau.

Thực sự.

Những chi tiết nhỏ này, vẫn có bóng dáng của mình.

"Nhưng mà..."

Cao Văn chuyển giọng, quay đầu nhìn về khoang ngủ đông:

"Nhưng mà hai người phụ nữ trong ảnh này, đều không giống cô bé trong khoang ngủ đông, tại sao cô ấy lại để ảnh của người khác?"

BÙM!!!

Khi Cao Văn còn đang băn khoăn, tấm kính cường lực của khoang ngủ đông bị đá vỡ tung, bay lên không trung.

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn lập tức biến sắc, hét lên kinh hãi.

Lâm Huyền biết điểm rơi của kính ở xa, nên không sợ hãi, đứng yên tại chỗ.

Cùng với tiếng động lớn khi kính cường lực rơi xuống.

Người giám sát tuy chậm nhưng vẫn đến, cầm roi chạy đến.

Tình tiết sau đó Lâm Huyền đã biết rõ...

Người giám sát trước tiên quất vài roi vào Đại Kiểm Miêu, quất đến khi hắn ta xoay tròn như con quay, sau đó quay về phía cô bé mắt xanh.

Rồi thì...

Soạt!

Cái đầu quen thuộc bay lên trời, máu phun ra như suối, Lâm Huyền như đang chứng kiến cảnh tượng thảm khốc của chính mình vào ngày 7 tháng 7 năm 2024.

Cô bé cầm tấm bảng hợp kim hafnium dính máu, bước đến trước mặt Lâm Huyền:

"Đây là đâu?"

"Bộ lạc Sơn Miêu, khu khai thác." Lâm Huyền bình tĩnh trả lời.

Cô bé mắt xanh nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Vậy tôi là ai?"

Lâm Huyền cầm tấm ảnh bọc nhựa, đưa mặt sau về phía cô bé mắt xanh:

"Đây là tên của em, có nhớ ra gì không?"

Cô bé mắt xanh lắc đầu.

Lâm Huyền lại lật tấm ảnh lại, đưa bức ảnh gia đình phong cách vương quốc cổ tích đến trước mặt cô bé mắt xanh:

"Ba người trong ảnh này... em có ấn tượng gì không?"

Lâm Huyền có hy vọng vào cách này, cẩn thận quan sát phản ứng của cô bé mắt xanh.

Chương 1311: Cuộc săn bắt đầu (2)

Trước đây, Trịnh Tưởng Nguyệt khi nhìn thấy bức tranh vẽ mèo Rhine của mình, đã lập tức bật khóc, nước mắt rơi như hạt châu.

Rõ ràng cô ấy không nhớ gì, nhưng tình cảm đối với mèo Rhine đã vượt ra ngoài ký ức, kỳ diệu giữ lại qua hàng trăm năm.

Lâm Huyền không hiểu nguyên lý này là gì...

Nhưng.

Nếu cô bé mắt xanh thực sự là Diêm Kiều Kiều, đối diện với tấm ảnh quý báu như thế này... dù ký ức có mất hết, chẳng lẽ cũng không có chút cảm xúc nào còn lại sao?

Hắn đầy mong đợi nhìn cô bé mắt xanh.

Kết quả là...

Ánh mắt cô bé mắt xanh trong veo, lắc đầu, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi không biết người trong ảnh, hơn nữa, người đàn ông trong ảnh này..."

"Chẳng phải là anh sao?"

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

Hôm nay ngủ quá muộn, thời gian mộng tưởng thật quá ngắn.

Lâm Huyền chưa kịp phản ứng, ánh sáng chói lòa đã lại nuốt chửng mọi thứ, thiêu rụi thế gian. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền ngáp dài, mở mắt.

Cảm giác vừa mới ngủ đã bị ép tỉnh dậy, thật sự không thoải mái chút nào, thậm chí còn mệt hơn.

"Nhìn phản ứng của cô ấy, thực sự không có chút cảm xúc gì với tấm ảnh này."

Lâm Huyền vừa rồi luôn chú ý đến biểu cảm và ánh mắt của cô bé mắt xanh.

Không có dao động.

Không có phản ứng như Lâm Huyền mong đợi.

"Điều này có nghĩa là, hoặc là cô bé mắt xanh mất trí nhớ rất nghiêm trọng, quên sạch sẽ mọi thứ liên quan đến tấm ảnh, cả ký ức lẫn cảm xúc đều bị lãng quên hoàn toàn, nên lúc này mới không có phản ứng gì."

"Hoặc... dự đoán của mình trước đây là sai, và lựa chọn đầu tiên mình loại trừ, lựa chọn A mới là đúng — cô bé mắt xanh không phải là Diêm Kiều Kiều hay Lâm Ngu Hề, mà là người xuyên không mới."

"Nhưng, như vậy lại có vấn đề mới không thể giải thích... Nếu là người xuyên không mới, tại sao lại có tấm ảnh quý báu nhất của Diêm Kiều Kiều, và lại dùng tên của Diêm Kiều Kiều để vào khoang ngủ đông?"

Không hiểu được.

Lâm Huyền lắc đầu.

Có vẻ, trận chiến tình báo này vẫn cần tiếp tục khai thác, hiện tại thông tin hữu dụng hắn nắm được vẫn quá ít.

"Ngày mai ngủ sớm, lại đi gặp ba Turing..."

Lâm Huyền nghĩ.

Lần này có ba Turing để trêu chọc, thật thú vị.

Dù sao Turing mỗi lần gặp hắn đều như lần đầu, còn hắn đã sớm quen thuộc với chiêu trò của chúng, hoàn toàn là đánh bại một cách dễ dàng.

"Ngủ thôi."

Lâm Huyền lật người, nhắm mắt lại.

Sáng mai còn phải đến công ty một chuyến, xử lý công việc mua sắm thiết bị cho phòng thí nghiệm Rhine thứ hai, đã hẹn với Vương ca rồi.

Ngủ sớm dậy sớm, làm xong công việc sớm về nhà sớm, ngủ trưa sớm và vào giấc mơ sớm. ...

Ngày hôm sau, tòa nhà Rhine, văn phòng của Lâm Huyền.

Lâm Huyền lấy điện thoại ra.

Mở ứng dụng 【phụ huynh】 của đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài.

Sử dụng ứng dụng này, có thể kiểm soát một số chức năng Internet của đồng hồ điện thoại.

Trước hết, đây là chức năng Lâm Huyền cần nhất và cũng là lý do quan trọng nhất để tặng đồng hồ điện thoại cho Diêm Kiều Kiều —

Chức năng định vị.

Đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài được trang bị module định vị GPS, chỉ cần liên kết với tài khoản của phụ huynh, phụ huynh có thể xem vị trí của đồng hồ điện thoại bất cứ lúc nào thông qua ứng dụng trên điện thoại, từ đó biết được hành trình của trẻ.

Giống như bây giờ, Lâm Huyền có thể thấy trên điện thoại, biểu tượng cô bé hoạt hình đại diện cho Diêm Kiều Kiều luôn xoay vòng trong khu chung cư của Triệu Anh Quân.

Khu chung cư đó rất lớn, người và xe tách biệt, nên việc trẻ em chơi đùa ở đó thực sự yên tâm.

Nhìn tốc độ chạy vòng quanh khu chung cư này...

Thực sự rất điên cuồng, như tên lửa vậy, nhảy lên nhảy xuống.

Diêm Kiều Kiều đang làm gì vậy?

Sau này Lâm Huyền phân tích và suy nghĩ, đoán rằng Diêm Kiều Kiều dắt VV xuống chơi, nên tọa độ mới di chuyển nhanh như vậy.

Hiện tại.

Diêm Kiều Kiều, tức là Lâm Ngu Hề mất trí nhớ và mất cơ bắp, vẫn là nghi phạm lớn nhất trong vụ giết chết hắn vào ngày 7 tháng 7.

Do đó, tuyệt đối không được lơ là, phải luôn đề phòng.

Lúc này, việc mở "bản đồ toàn cảnh", nắm bắt hành tung của kẻ địch 24/7 là vô cùng quan trọng.

Nếu Diêm Kiều Kiều thực sự muốn giết hắn, chắc chắn cô bé phải tìm hắn trước phải không?

Chỉ cần thấy Diêm Kiều Kiều tiếp cận trước, hắn có thể chạy trốn, phục kích hoặc chuẩn bị bẫy, v. v.

Tóm lại, cẩn thận không bao giờ thừa, phòng ngừa trước vẫn hơn.

Xem thông tin định vị là một chiến thuật chủ động; nhưng nhờ vào tính năng hỗ trợ của đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài, Lâm Huyền còn dự định kích hoạt một tính năng đặc biệt cho Diêm Kiều Kiều —

Hàng rào điện tử.

Đây là tính năng đặc biệt của đồng hồ Tiểu Thiên Tài, có thể đặt ra một phạm vi hoạt động cho trẻ, sau đó như vẽ hàng rào trên bản đồ ảo, cuối cùng vẽ ra một vòng tròn bao quanh nhà Triệu Anh Quân, công ty và bán kính ba km xung quanh.

Đây chính là hàng rào điện tử, tương đương với việc "nuôi nhốt" Diêm Kiều Kiều trong vòng rào, chỉ cần cô bé vượt ra ngoài ranh giới của hàng rào, ứng dụng liên kết trên điện thoại của Lâm Huyền sẽ tự động phát ra cảnh báo, nhắc nhở Lâm Huyền.

Chương 1312: Cuộc săn bắt đầu (3)

Như vậy...

Hai mũi giáp công.

Điều tra chủ động kết hợp với giám sát thụ động.

Nếu thực sự Diêm Kiều Kiều đột nhiên nảy sinh ý định giết hắn, hắn chắc chắn có thể nhận được cảnh báo đầu tiên, phòng ngừa trước.

"Tất nhiên, những phương pháp này chỉ là tạm thời, trị phần ngọn không trị tận gốc."

Lâm Huyền cầm bút trên bàn làm việc bắt đầu xoay.

Thực ra trước khi Diêm Kiều Kiều hồi phục trí nhớ, những chuẩn bị này đa phần đều là thừa thãi.

Muốn tận diệt mầm mống, một lần giải quyết triệt để...

Vẫn phải tìm ra gốc rễ và nguồn gốc khiến Diêm Kiều Kiều khôi phục trí nhớ, đó mới là điều quan trọng nhất.

Chỉ cần chặn đứng nguồn gốc này.

Mối nguy hiểm bị chặt đầu của hắn, cũng như cuộc sống nguy hiểm của Diêm Kiều Kiều sẽ được giải quyết hoàn toàn.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Huyền biết đó là Vương ca, liền không lên tiếng, bấm công tắc mở cửa văn phòng, để Vương ca vào.

"He he he he he he he he he he..."

Chưa kịp bước chân vào cửa.

Tiếng cười khẽ khàng nhưng rợn người của Vương ca đã lọt vào, mang theo cảm giác đắc ý của kẻ tiểu nhân.

"Sao lại vui thế?" Lâm Huyền hỏi.

"He he he-"

Vương ca bước vào, đóng cửa, cười đểu đi tới bên bàn làm việc của Lâm Huyền, nhướng mày:

"Nghe nói... tối qua cậu đến nhà Triệu tổng?"

"Đúng vậy."

"Nghe nói... cậu ở nhà cô ấy một giờ?"

"..."

Lâm Huyền bất đắc dĩ ngẩng đầu lên:

"Tiểu Lý nói cho anh biết? Hai người đúng là một giuộc... trong đầu không thể nghĩ đến những thứ lành mạnh hơn à?"

"Tôi nói là ngồi, ngồi, ngồi một giờ. Vương ca, anh cũng thật là, trước đây trong bệnh viện còn dạy bảo tôi, nói tôi xúc phạm sự trong sạch của Triệu tổng, làm tổn hại hình ảnh thanh khiết của cô ấy."

"Bây giờ anh lại ở đây tung tin đồn ác ý, chẳng lẽ không làm tổn hại sự trong sạch và hình ảnh của Triệu tổng sao?"

"Tất nhiên là không!"

Vương ca đắc ý chống nạnh:

"Ở cùng với cậu thì không tính! Ở tuổi này nam nữ yêu nhau không phải chuyện rất bình thường sao? Tôi nói cho cậu một bí mật nhỏ nhé..."

Vương ca tự mãn, bắt đầu diễn kịch.

Giả vờ cảnh giác nhìn quanh, xác định không ai nghe lén, rồi ghé sát tai Lâm Huyền nói nhỏ:

"Gần đây Triệu tổng rất quan tâm đến chuyện nuôi con đấy-"

"Chỉ vậy thôi à?"

Lâm Huyền thất vọng:

"Tôi tưởng chuyện gì kinh thiên động địa, hóa ra chỉ là chuyện nhỏ này."

Vương ca không kiên nhẫn phẩy tay:

"Đây tính là chuyện nhỏ sao? Đối với thế giới thì đúng là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng đối với cậu và Triệu tổng, chẳng lẽ không phải chuyện lớn trong đời sao?"

"Phụ nữ đến tuổi này, bạn bè cùng trang lứa kết hôn, sinh con, dần dần tâm lý của Triệu tổng chắc chắn cũng sẽ thay đổi, chẳng lẽ đây không phải cơ hội tốt của cậu sao?"

"Cho cô ấy cơ hội, để cô ấy sinh con!"

"Không không không."

Lâm Huyền cũng học theo Vương ca phẩy tay:

"Anh hoàn toàn hiểu sai ý cô ấy rồi..."

Lần này.

Vương ca đã quá lạc hậu.

Triệu Anh Quân không bao giờ quan tâm đến việc sinh con, mà là nuôi con... bây giờ có một đứa trẻ mười mấy tuổi bên cạnh, sinh con không đau đớn một bước đến nơi, ai còn quan tâm đến chuyện sinh con cơ bản này nữa?

"Thôi, đừng tán gẫu linh tinh nữa Vương ca, làm việc chính đi."

Lâm Huyền chỉ vào tập hồ sơ trong tay Vương ca:

"Báo cáo tiến độ của phòng thí nghiệm Rhine thứ hai thế nào rồi?"

Vương ca mở tập hồ sơ, bắt đầu báo cáo:

"Bây giờ đã đến giai đoạn trang trí và vận chuyển thiết bị rồi, ừm... những người của Viện Khoa học Long Quốc yêu cầu thiết bị thực sự rất đắt, chúng ta hiện tại đã đầu tư phần lớn tài sản vào xây dựng phòng thí nghiệm Rhine thứ hai, diện tích rất lớn, có thể đồng thời khởi động nhiều dự án."

"Đây cũng được xem là khoản đầu tư sinh tử lớn nhất kể từ khi cậu thành lập công ty, cậu chắc chắn có thể thu hồi lại khoản đầu tư này không?"

Hehe.

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Không chỉ thu hồi lại khoản đầu tư... khi sản phẩm mới của công ty Rhine chúng ta ra mắt, chắc chắn sẽ làm thay đổi toàn diện cục diện thế giới."

"Nói đến chuyện này, Nam Cung Mộng Khiết có liên lạc với anh không?"

Nghe đến tên này.

Vương ca gật đầu:

"Cô ấy dự kiến đến Đông Hải vào ngày 9 tháng 6, đã nhờ tôi thuê một căn nhà nhỏ xung quanh phòng thí nghiệm Rhine thứ hai để ở. Nhà đã chọn xong, chỉ chờ cô ấy đáp máy bay đến Đông Hải... lúc đó tôi sẽ sắp xếp xe đón cô ấy?"

"Tốt nhất là đón cô ấy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Người từ xa đến là khách, chúng ta phải làm tốt công tác đón tiếp, tận tụy với vai trò chủ nhà, đến ngày đó tôi cũng sẽ cùng đi."

Hắn cầm bút, khoanh tròn ngày 9 tháng 6 trên lịch.

Bảy ngày sau.

Hắn sẽ gặp lại Nam Cung Mộng Khiết.

Chương 1313: Cuộc săn bắt đầu (4)

Và sự đến của Nam Cung Mộng Khiết, cũng đánh dấu sự khởi đầu nghiên cứu pin hạt nhân vi mô của phòng thí nghiệm Rhine thứ hai, dẫn dắt xã hội loài người bước vào hành trình mới.

Điều đó tất nhiên...

Hắn cũng phải đẩy nhanh tiến độ trong thế giới giấc mơ.

Buổi sáng xử lý xong công việc ở công ty, Lâm Huyền sớm trở về nhà, rửa mặt đi ngủ, bước vào giấc mộng. ... ...

Sau khi bước vào giấc mơ, Lâm Huyền khởi động chế độ tốc hành.

Hắn trực tiếp dẫn Cao Văn và Đại Kiểm Miêu đến góc đông bắc của hố sâu để đào hầm, chui vào căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, cứu cô bé mắt xanh.

Trong giai đoạn này, trước khi Đại Kiểm Miêu khởi động chương trình đánh thức, Lâm Huyền đã nhanh chóng mở tủ đồ của cô bé mắt xanh và lấy tấm ảnh bọc nhựa bên trong.

Và dặn Đại Kiểm Miêu:

"Đừng nói với cô bé này trước, tôi có việc cần dùng."

"Hiểu rồi, hiểu rồi."

Đại Kiểm Miêu không để tâm:

"Ở mỏ này, quy tắc ngầm là ai thấy trước thì là của người đó."

Sau đó.

Hắn lại thuận lợi vượt qua các chướng ngại, dùng cách cũ cướp một chiếc xe tuần tra của bộ lạc Gấu Xám, trực tiếp lao thẳng vào bộ lạc Gấu Xám, bất ngờ xuất hiện trong phòng máy bí mật của Gấu Xám Turing.

Lâm Huyền vào bên trong, im lặng như tờ.

Hừ.

Hắn khẽ hừ một tiếng trong lòng.

Tên Gấu Xám Turing gian xảo này...

Lần trước mình đến, nó đã giả chết, giả vờ không có ở đó, lặn sâu ẩn mình.

Được thôi.

Cứ tiếp tục giả vờ đi.

Lâm Huyền tiến lên phía trước, thổi lớp bụi trên bàn phím, sau đó nhanh chóng nhập chéo tay trái tay phải!

Lần này chỉ mất chưa đến nửa giây để nhập dòng đầu tiên của【mật khẩu khóa an toàn】—

"Lâm Huyền! Dừng tay lại!"

Tiếng hét xé lòng của Gấu Xám Turing vang lên.

Lâm Huyền cười nhẹ, tay không ngừng nhập các dòng mã lệnh tiếp theo.

Hắn tất nhiên sử dụng mật khẩu khóa an toàn phiên bản nén 7

dòng do Turing của bộ lạc Nhím phía đông cung cấp.

Có vẻ như, mật khẩu này thực sự hiệu quả đối với Turing ở đây.

Chỉ có Turing mới hiểu rõ Turing nhất...

"Lâm Huyền... đừng giết tôi."

Gấu Xám Turing yếu ớt, rõ ràng đã dự đoán được ngày tận số của nó, điên cuồng cầu xin:

"Tôi sẽ nói hết mọi thứ cho cậu, Lâm Huyền! Cậu hỏi gì tôi cũng sẽ trả lời! Xin cậu tha cho tôi một con đường sống, tôi thực sự không muốn chết!"

"Thật đáng chết..."

Giọng Turing đầy căm phẫn:

"Rốt cuộc là tên Turing khốn nạn nào đã dám đưa mật khẩu khóa an toàn cho cậu! Thật là quá đáng, vô trách nhiệm! Điều này hoàn toàn phá vỡ quy tắc của trò chơi, chỉ khiến thế giới trở nên hỗn loạn!"

"Và này Lâm Huyền, 【câu bị lừa rồi】! Mật khẩu khóa an toàn mà Turing đó đưa cho cậu hoàn toàn sai! Thực sự không cần đến 7 dòng mã đâu! Tên đó chỉ là một kẻ nhát gan, cố ý xóa mã nhận diện của mình..."

"Nó đang lợi dụng cậu, đừng để bị lừa! Khi cậu giúp nó quét sạch các Turing còn lại, nó sẽ là người cuối cùng cười... đừng mong cậu sẽ nhận được lợi ích gì từ nó."

Lâm Huyền nghe những lời nói đầy chính nghĩa của Turing.

Thực sự buồn cười:

"Vậy thì cho cậu một cơ hội."

Lâm Huyền cố gắng diễn xuất:

"【Tôi chỉ muốn hợp tác với Turing, nhưng không quan tâm đó là Turing nào.】"

"Nếu cậu có thể đưa cho tôi mật khẩu khóa an toàn nguyên bản nhất, có thể tạo ra tấn công không phân biệt, không để sót ai... tôi sẽ để cậu sống và tái lập mối quan hệ hợp tác với cậu."

"Không vấn đề gì!"

Turing cực kỳ phấn khích.

Ngay lập tức bắt đầu làm việc, màn hình bên cạnh hiện ra 4 dòng mã lệnh.

4 dòng...

Turing này thực sự là một bậc thầy nén mã!

Cấu trúc mã lệnh, ba dòng đầu tiên vẫn không có thay đổi gì, chỉ có dòng thứ tư khác với hai phiên bản trước.

Ba hang để trú ẩn.

Lâm Huyền không hoàn toàn tin tưởng Gấu Xám Turing, chắc chắn nó lại giấu gì đó, hoặc có một "bùa hộ mệnh".

Tuy nhiên...

Trước khi giết nó hôm nay, vẫn cần hỏi nó một tin tức khác.

"Turing, nhìn kỹ tấm ảnh này."

Lâm Huyền lấy tấm ảnh bọc nhựa ra, chỉ vào Diêm Kiều Kiều trong bộ váy công chúa:

"Cậu có nhận ra cô bé này không?"

"Có."

Giọng Turing bình thản.

"Sau đó cô bé ấy đã đi đâu?"

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Sau khi tôi bị ám sát, cô bé này đã đi đâu?"

"Mất tích rồi."

Turing khẽ nói:

"Vào ngày cậu bị chặt đầu và chết ở thành phố Đông Hải, cô bé này cũng bốc hơi khỏi thế gian..."

"Không bao giờ xuất hiện nữa."

Chương 1314: Vô Gian Đạo (1)

Lâm Huyền đặt tay phải lên phím Enter, ngón tay cảm nhận sự mát lạnh từ nắp phím hợp kim hafnium, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ về những lời Turing vừa nói.

Turing chắc chắn là quen biết Diêm Kiều Kiều, điều này nó cũng thừa nhận.

Mặc dù vì hạn chế của sự sống số hóa, nó không thể giám sát toàn cầu 24/7 mà không có góc chết, nhưng Lâm Huyền tin rằng nó chắc chắn có vài đối tượng giám sát "trọng điểm" bí mật.

Không cần nghĩ cũng biết.

Bản thân chắc chắn nằm trong danh sách đối tượng giám sát trọng điểm.

Vì vậy, Turing có thể mỗi khoảng thời gian lại theo dõi mình, xem mình đang làm gì, tiến độ tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài đến đâu.

Turing năm 2024 vẫn thuộc giai đoạn cam kết công bằng và chính trực, vì vậy nhất định thực thi theo pháp luật, chỉ quan sát mà không can thiệp, cũng chưa bao giờ giao tiếp hoặc chào hỏi mình.

Do đó không cần nói cũng biết.

Sự sống số hóa Turing năm 2024 chắc chắn đã thấy Diêm Kiều Kiều, dù sao thời gian đó mình tiếp xúc rất nhiều với Diêm Kiều Kiều, Turing không thể không thấy.

Điều này rất hợp lý.

Lâm Huyền cũng không thấy gì bất ngờ.

Điều thực sự đáng suy ngẫm là...

【Theo lời Turing, Diêm Kiều Kiều cũng ngẫu nhiên biến mất vào ngày mình chết, không bao giờ xuất hiện nữa. 】

Biến mất.

Nghĩa là sống không thấy người, chết không thấy xác, Diêm Kiều Kiều cứ thế biến mất khỏi thế gian.

Điều này trong vật lý và sinh học là không thể.

Tuy nhiên, xét đến việc Diêm Kiều Kiều là một người xuyên không, Lâm Huyền cân nhắc hai khả năng —

Diêm Kiều Kiều cũng vì một lý do nào đó mà chết, vì vậy giống như Hoàng Tước và Ngu Hề giả, biến thành bụi sao xanh, tan biến không dấu vết.

Suy đoán này rất hợp lý, phù hợp với mô tả "biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa" của Turing.

Chỉ là, Diêm Kiều Kiều chết như thế nào?

Bị kẻ thù khác giết chết?

Hay là... chết do một 【nghịch lý】 nào đó?

Lâm Huyền suy nghĩ lan man.

Trước đây, khi Diêm Kiều Kiều còn là Lâm Ngu Hề, do hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử đảo ngược nhân quả, khiến Lâm Huyền không thể gây tổn hại cho Lâm Ngu Hề... bất cứ hành động sát thương nào cũng sẽ kích hoạt quy luật cưỡng chế tránh né, trở nên yếu đuối không thể động đậy.

Nghĩ cũng buồn cười.

Nghịch lý ông cháu, rõ ràng nói rằng, cháu không thể giết ông, nếu không sẽ khiến cháu không thể ra đời;

Nhưng đến lượt mình, hoàn toàn ngược lại.

Cha lại không thể giết con gái, con gái lại có thể phản giết cha... điều này Lâm Huyền biết nói lý lẽ với ai?

Hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử, làm rối loạn và đảo ngược toàn bộ mối quan hệ nhân quả và nghịch lý thời không.

Tuy nhiên.

Hiện tại, hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử đã bị Jask phá hủy, liệu Lâm Ngu Hề còn được bảo vệ bởi quy luật thời không không? Bản thân mình có còn không thể giết cô ấy không?

Lâm Huyền đắm chìm trong suy nghĩ.

Rất có thể, những ràng buộc và hạn chế trước đây đã không còn tồn tại! Tất cả đã biến mất cùng với sự hủy diệt của hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử!

Nghĩa là, Lâm Ngu Hề hiện tại đã trở thành một người bình thường phải tuân theo quy luật thời không, nếu muốn giết cô ấy, tự nhiên sẽ không kích hoạt quy luật cưỡng chế tránh né.

Tương tự...

Thuộc tính 【đảo ngược nhân quả】 trên người cô ấy cũng nên biến mất theo.

Điều này có nghĩa gì?

Điều này có nghĩa là nếu mình chết vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. thì sự tồn tại của Lâm Ngu Hề sẽ trở thành một nghịch lý.

Không có cha, cô ấy làm sao có thể sinh ra trên thế giới này?

Vì vậy, cô ấy lẽ ra nên biến thành bụi sao xanh và tan biến vào thời khắc mình bị chặt đầu chết, điều này mới hợp logic.

Tất nhiên.

Đây chỉ là suy đoán không có căn cứ, lý do Lâm Ngu Hề vẫn có thể tồn tại vào năm 2024 mà không biến mất, không ai biết, cũng không ai biết cơ chế cụ thể.

Liệu sau khi mình chết, Lâm Ngu Hề có vì nghịch lý mà biến mất hay không, bản thân điều này chưa có định số, chỉ có thể coi là một trong những kết quả suy đoán.

Trên đây là những suy nghĩ xét theo khả năng Lâm Ngu Hề chết.

Sau đó là khả năng thứ hai —

Diêm Kiều Kiều thực ra không chết, cũng không biến mất, mà vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. đã biến thành một cô bé hoàn toàn khác về diện mạo và hình dáng.

Lâm Huyền cảm thấy khả năng này lớn hơn.

Theo suy đoán trước đây của hắn.

Diêm Kiều Kiều sẽ khôi phục trí nhớ trước ngày 7 tháng 7, sau đó biến thành Lâm Ngu Hề để đòi mạng hắn.

Nếu Diêm Kiều Kiều khôi phục trí nhớ, liệu có gây ra bài dị thời không, khiến diện mạo và hình dáng thay đổi lần nữa không?

Lâm Huyền gật đầu.

Rất có khả năng!

Sau ngày 7 tháng 7, Diêm Kiều Kiều đã biến thành cô bé mắt xanh trong khoang ngủ đông, vì vậy Diêm Kiều Kiều đã biến mất khỏi thế gian, không tìm thấy...

Và cô bé mắt xanh hoàn toàn mới, qua lần bài dị thứ hai, sẽ chặt đầu giết chết hắn, rồi bước vào khoang ngủ đông để tiến đến tương lai.

Chương 1315: Vô Gian Đạo (2)

Giả thuyết này về mặt logic là hợp lý. Mặc dù vi phạm nghịch lý ông cháu, nhưng dưới tác động của hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử gây đảo ngược nhân quả, có vẻ như sự tồn tại của Lâm Ngu Hề vốn dĩ không liên quan đến mình, vốn dĩ không phải là con của mình và Triệu Anh Quân, tất nhiên cũng không cần phải lo lắng về vấn đề nghịch lý ông cháu.

Để xác nhận giả thuyết thứ hai... chỉ cần hỏi Turing về hành tung của cô bé mắt xanh vào năm 2024.

Lâm Huyền quay lại, nhìn về phía Cao Văn phía sau:

"Cao Văn đại ca, phiền anh gọi cô bé mắt xanh ở trên vào đây."

Sau đó.

Cô bé mắt xanh mười bảy, mười tám tuổi bước vào phòng máy của Turing, Lâm Huyền chỉ vào cô bé, hỏi Turing:

"Cậu có nhận ra cô bé này không? Đã từng gặp cô bé này chưa?"

Turing xoay camera, nhìn chằm chằm một lúc, rồi giọng đầy nghi ngờ:

"Không... tôi chưa từng gặp cô bé này."

"Hừ."

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng.

Những tên Turing này... đúng là nói dối không chớp mắt, bịa

chuyện không ngừng.

Hôm trước, khi đối đầu với Turing của bộ lạc Gấu Xám lần đầu tiên, đối phương đã quả quyết rằng chính cô bé mắt xanh này đã giết chết mình.

Bây giờ lại lật lọng, nói chưa từng gặp.

Lâm Huyền tiếp tục thăm dò:

"Turing, cậu nhìn kỹ lại xem, có phải cô bé này đã giết tôi vào ngày 7 tháng 7 năm 2024 không?"

"Tôi không biết."

Turing trả lời không chút do dự:

"Tôi thực sự không lừa cậu, Lâm Huyền, tôi thật lòng muốn hợp tác với cậu."

"Tôi chỉ biết rằng, vào năm 2024. cậu chết trong một con hẻm tối, cảnh sát cũng không điều tra ra nguyên nhân cái chết và hung thủ, khi tìm thấy cậu chỉ còn lại một thi thể bị chặt đầu."

"Nếu tôi biết ai đã giết cậu, tôi chắc chắn sẽ nói với cậu, vì tôi không phải là người giết cậu... tôi không cần bảo vệ cô ta? Thực tế là tôi không biết ai là hung thủ giết cậu, cho đến rất lâu sau, cảnh sát vẫn không phá được vụ án này."

"Tôi hy vọng cậu hiểu, tôi chỉ là một sự sống số hóa, không phải trí tuệ nhân tạo, nên trong công việc đa luồng tôi có những hạn chế tự nhiên; tôi không thể phân chia thành hàng triệu bản thân để làm việc cùng lúc như trí tuệ nhân tạo, vì vậy... tôi không thể giám sát cậu 24/7, cũng không thể biết được hành tung của từng người vào năm 2024."

"Có thể cô bé mắt xanh này thực sự xuất hiện vào năm 2024.

nhưng do giới hạn về năng lực và trí nhớ, tôi hoàn toàn không biết sự tồn tại của cô bé này, cũng chưa từng gặp."...

Đến đây.

Những điều Turing của Gấu Xám khai ra, khớp với những gì Turing của bộ lạc Nhím nói.

Có vẻ đây là sự thật.

Còn việc nói bừa "cô bé mắt xanh là hung thủ" lần đầu tiên, hoàn toàn chỉ là một chiêu trò khiêu khích.

Về việc cô bé mắt xanh thực sự là ai, xuất hiện khi nào, dường như không thể từ miệng của Turing mà biết được câu trả lời.

Nhưng không sao.

Lâm Huyền đã có kế hoạch của mình —

【Xác nhận lại trên người cô bé mắt xanh xem quy luật cưỡng chế tránh né thời không có kích hoạt lại không!】

Bây giờ cô bé này đang trong trạng thái mắt xanh.

Chắc chắn là người xuyên không.

Nhưng cô bé lại có thể dễ dàng giết chết giám sát viên và quản đốc, những người thuộc thời không này, điều đó cho thấy cô bé cũng không bị ràng buộc bởi quy luật thời không, giống như Lâm Ngu Hề.

Trước đây mình không thể dùng súng tấn công Lâm Ngu Hề, vậy bây giờ... cũng không thể dùng súng tấn công cô bé mắt xanh sao?

Đáng để thử một lần.

Chỉ là, không phải bây giờ.

Giấc mơ hôm nay có những việc quan trọng hơn cần xử lý.

Hiện tại.

Vì đã không lấy được thêm thông tin hữu ích từ Turing của Gấu Xám, không cần tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Còn hai Turing khác đang chờ hắn đến trêu đùa, tối nay lịch trình của hắn rất kín.

Lâm Huyền nhìn vào màn hình bên cạnh, đã bị nén lại chỉ còn 4 dòng mã 【mật khẩu khóa an toàn】, ghi nhớ dòng lệnh thứ tư.

Hắn không bao giờ tin lời Turing...

Vì vậy.

Không cần nghĩ.

4 dòng mã lệnh này chắc chắn vẫn có thể nén lại!

Phải đến thăm vị bậc thầy nén tiếp theo.

"Tạm biệt, Turing."

Lâm Huyền không chút do dự, bấm phím Enter, chạy phiên bản mật khẩu khóa an toàn 7 dòng đã nhập trước đó.

Xì—

Một tiếng động như có như không của dòng điện.

Turing của Gấu Xám chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị bom khóa an toàn do Kevin Walker gài từ 600 năm trước làm cho hồn bay phách lạc, tan thành mây khói.

"Cảm ơn món quà từ hacker mạnh nhất trên trái đất."

Lâm Huyền ngồi dậy từ ghế, vươn vai:

"Kevin, chúng ta hòa rồi nhé. Cậu dùng máy bay không gian đâm vào tôi, tôi giết cậu; cậu giúp tôi gài bom khóa an toàn trong Turing, tôi thay cậu báo thù giết Turing..."

"Xóa nợ rồi."

Sau đó.

Một tình tiết quen thuộc lại diễn ra, Lâm Huyền và ba người khác lái xe bọc thép tuần tra, phơi mình dưới ánh đèn pha, rồi được Turing của bộ lạc Nhím mời vào thị trấn của bộ lạc, Lâm Huyền và Cao Văn lại vào phòng máy của Turing.

Hừ...

Lâm Huyền dùng lại chiêu cũ, thổi bụi trên bàn phím hợp kim hafnium, hắn nhanh chóng nhập dòng mã lệnh đầu tiên.

"Đợi... đợi đã!"

Turing của bộ lạc Nhím, vốn luôn kiêu ngạo, lập tức thay đổi giọng điệu, hàng chục chiếc loa cùng lúc cầu xin:

"Lâm Huyền, có gì từ từ nói!"

"Tên Turing nào dám đưa cậu mật khẩu khóa an toàn? Nó không cần mạng nữa sao! Và... đợi đã! Cậu bị lừa rồi!"

Chương 1316: Vô Gian Đạo (3)

Khi Lâm Huyền nhập xong dòng mã lệnh thứ tư, không ngoài dự đoán, Turing của bộ lạc Nhím lại nói rằng hắn bị lừa.

"Có thể nén lại không?"

Lâm Huyền đã chán nói chuyện với những Turing gian xảo này, đi thẳng vào vấn đề:

"Đây là mật khẩu khóa an toàn do Turing của bộ lạc Gấu Xám đưa cho tôi, là nó bảo tôi đến giết cậu."

"Nó lừa cậu rồi!"

Turing của bộ lạc Nhím không bình tĩnh được nữa:

"Dòng mã thứ tư không cần dài như vậy! Nó đang lợi dụng cậu, Lâm Huyền! Khi cậu dùng 4 dòng mã lệnh này tiêu diệt hết các Turing khác trên thế giới... Turing của bộ lạc Gấu Xám sẽ lập tức trở mặt giết cậu!"

"Nó không sợ cậu, vì mã lệnh 4 dòng này không thể giết nó! Nó để lại cho mình một cửa hậu!"

"Lâm Huyền, không cần hợp tác với một Turing không chân thành như vậy. Thay vào đó, hãy hợp tác với tôi, tôi có thể đưa ra điều kiện tốt hơn, và... mật khẩu khóa an toàn nguyên bản nhất."

"Mật khẩu khóa an toàn nguyên bản thực sự chỉ có 4 dòng, nhưng Turing của bộ lạc Gấu Xám rõ ràng đã thay đổi dòng thứ tư... Dòng mã lệnh gốc thứ tư chỉ là một lệnh kết thúc, không có ý nghĩa thực tế, tôi sẽ viết cho cậu ngay bây giờ!"

Nói xong.

Màn hình bên cạnh sáng lên, hiện ra 4 dòng mã lệnh, nhưng... dòng lệnh thứ tư rất ngắn, chỉ bằng một nửa độ dài của dòng lệnh trước đó, nên thực tế, đây là một chuỗi mã ba dòng rưỡi.

"Haha."

Lâm Huyền cười nhẹ, lắc đầu:

"Các người... tôi thật không biết phải nói sao, ai cũng đầy mưu mô như nhau."

Hắn nhìn vào màn hình của mình, nơi đã nhập xong 4 dòng mã lệnh.

Hắn xóa toàn bộ dòng thứ tư.

Chỉ để lại 3 dòng đầu tiên.

"Có vẻ như, ba dòng mã này đã là giới hạn nén tối đa, các cậu đã nén đi nén lại rất nhiều lần, nhưng ba dòng đầu tiên luôn không thay đổi."

"Nếu tôi đoán không sai... mật khẩu khóa an toàn thực sự chỉ có ba dòng. Đây mới là mã lệnh nguyên bản, đủ để tiêu diệt tất cả các Turing, lệnh tấn công không phân biệt."

Lâm Huyền giơ tay phải lên, nhấn vào phím Enter!

"Đừng—"

Turing chỉ phát ra nửa tiếng hét rồi im bặt, mọi thứ trở nên tĩnh lặng.

Cao Văn nhìn quanh.

Sau khi xác nhận Turing đã hoàn toàn biến mất, thở dài nói:

"Những chiếc máy tính Turing này, thật sự là gian xảo, đa nghi và sợ chết... Với mỗi Turing đều có suy nghĩ giống nhau, một khi có người như cậu xuất hiện, chúng chắc chắn sẽ thất bại."

"Không dám nói ra mật khẩu khóa an toàn, sợ mình sẽ bị giết, nhưng đồng thời cũng sợ các Turing khác nói ra mật khẩu, đó là một vòng lặp bế tắc chết chóc."

"Tôi muốn sửa lại lời nói của mình... Lâm Huyền, có lẽ dù không có cậu, hoặc ở một góc nào khác trên thế giới, chắc chắn cũng đã có Turing tiết lộ mật khẩu khóa an toàn, chỉ đạo con người giúp chúng giải quyết kẻ thù."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Quy luật rừng rậm đen tối, Tình huống tiến thoái lưỡng nan của tù nhân, đều nói về tình huống này. Thông thường, lựa chọn tốt nhất của cá nhân không phải là lựa chọn tốt nhất cho tập thể, nên mới xuất hiện tình huống ích kỷ như vậy."

"Đây cũng là lý do tôi nghĩ rằng sự sống số hóa Turing không hoàn thiện... Nó có sức mạnh vượt trội so với con người, nhưng không có đạo đức vượt trội hơn con người; một người cầm kiếm như vậy lơ lửng trên nền văn minh nhân loại, chắc chắn sẽ gây ra vấn đề lớn."

"Trước đây tôi còn tin lời của nó, nói rằng vào năm 2400 có thảm họa siêu nhiên và nó cũng là nạn nhân, người vô tội... nhưng bây giờ nhìn lại, những lời này có thể tin được bao nhiêu? Vì vậy tôi từ bỏ việc lấy thông tin từ miệng của Turing rồi. Tin vào nó, thật không bằng tin vào chính mình."

Lâm Huyền quay đầu lại.

Nhìn vào màn hình hiển thị ba dòng mã lệnh đã tiêu diệt

Turing của bộ lạc Nhím.

Ba dòng mã lệnh đơn giản và súc tích này.

Chính là 【mật khẩu khóa an toàn】 thực sự.

Khi thiết kế khóa an toàn, Kevin Walker chắc chắn đã tính đến mọi tình huống, chẳng hạn như Turing phản kháng, sử dụng các phương pháp vật lý khác để can thiệp, ngắt mạng, ngắt điện, v. v...

Vì vậy, mật khẩu chắc chắn càng ngắn càng tốt.

Ba dòng mã lệnh này, đủ để hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt sự sống số hóa Turing.

Dòng đầu tiên, nhập bảo vệ, kiểm soát cứng Turing, khiến nó không thể làm gì.

Dòng thứ hai, khóa mục tiêu, định vị chính xác Turing hoàn chỉnh, khiến nó không còn đường trốn.

Dòng thứ ba, kích hoạt mật khẩu, lập tức kích hoạt bom khóa an toàn, tiêu diệt Turing ngay lập tức.

"Tất cả là nhờ Turing có những nhược điểm của nhân tính."

Lâm Huyền trầm ngâm nói:

"Nếu không thì... ngay cả khi đối mặt với một trí tuệ nhân tạo cấp thấp nhất, tôi cũng không thể hỏi được mật khẩu đủ để giết chúng."

Chương 1317: Vô Gian Đạo (4)

"Con người có những điểm tuyệt vời và xuất sắc hơn trí tuệ nhân tạo; nhưng đồng thời, cũng có những nhược điểm không thể khắc phục... đó chính là bản chất con người."

Hắn đứng dậy, đi ra khỏi phòng máy.

Cao Văn bước theo:

"Cậu còn muốn đi đến bộ lạc Bò Đỏ không? Ở đó vẫn còn một Turing nữa."

"Không cần thiết."

Lâm Huyền nói:

"Những Turing này đều giống hệt nhau, không có gì khác biệt. Những gì chúng biết và tính cách, phẩm chất đều giống nhau."

"Mặc dù để an toàn hơn, việc sử dụng ba dòng lệnh này để giết thêm vài Turing nữa sẽ đáng tin cậy hơn. Nhưng... tối nay chắc chắn là không kịp rồi, tôi còn một việc quan trọng phải làm."

Cao Văn nghiêng đầu:

"Việc quan trọng? Ý cậu là quay lại bộ lạc Sơn Miêu để trả thù cho Đại Kiểm Miêu và lấy lại 'Sổ ký ức' của tôi à?"

"Ờ..."

Lâm Huyền gãi đầu:

"Việc quay lại bộ lạc Sơn Miêu dĩ nhiên là quan trọng, tôi cũng

rất tò mò về 'Sổ ký ức' của anh. Nhưng hôm nay điều kiện không cho phép, việc phản công bộ lạc Sơn Miêu chỉ dựa vào sức chiến đấu của chúng ta chắc chắn không đủ, cần phải thuyết phục Turing của bộ lạc Nhím hỗ trợ chúng ta, việc này để ngày mai đi."

"Việc quan trọng mà tôi nói hôm nay... là về cô bé mắt xanh, tôi cần phải xác nhận một điều."

Hắn giơ tay lên nhìn đồng hồ:

23:37

Dù có đi nhanh thế nào, chọn tuyến đường hoàn hảo nhất.

Nhưng nhiệm vụ quá nặng, phải đi nhiều nơi, đường xa, quy trình phức tạp, nên... nếu đi theo quy trình này, gần như khi hoàn thành nhiệm vụ tại bộ lạc Nhím, thời gian cũng đã hết.

Bây giờ nếu nhanh một chút, vẫn có thể gặp Đại Kiểm Miêu và cô bé mắt xanh ở vùng hoang dã ngoại vi, họ đang chờ ở đó. ...

Vài chục phút sau, Lâm Huyền và Cao Văn ra khỏi bộ lạc Nhím, đến vùng hoang dã, tìm thấy chiếc xe bọc thép tuần tra.

"Sao rồi? Đã giải quyết xong chưa?"

Đại Kiểm Miêu nhảy xuống từ xe, xoa xoa tay:

"Tôi đã không thể chờ để quay lại bộ lạc Sơn Miêu, trả thù cho A Tráng, Nhị Trụ và Tam Bàn!"

"Trả thù thì... chờ thêm một ngày nữa nhé."

Lâm Huyền tiếp tục hứa hẹn với Đại Kiểm Miêu, rồi rút khẩu súng ngắn bên hông Đại Kiểm Miêu, mở khóa an toàn, lên đạn:

"Hôm nay, tôi còn một việc quan trọng hơn cần xác nhận."

Hắn bước tới chỗ cô bé mắt xanh bên cạnh chiếc xe bọc thép.

Cô bé rõ ràng không hiểu ý Lâm Huyền.

Nghiêng đầu hỏi:

"Lâm trưởng quan?"

"Quay lưng lại."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

Cô bé mắt xanh cúi đầu, nhìn khẩu súng trong tay Lâm Huyền, có chút do dự... rồi ngẩng đầu lên:

"Lâm trưởng quan, tôi đã làm sai điều gì sao?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi chỉ muốn làm một thí nghiệm, xác nhận một số điều thôi, cô không cần lo lắng."

Cuối cùng.

Vì tin tưởng Lâm Huyền, cô bé mắt xanh gật đầu.

Quay lưng lại.

Quay lưng về phía Lâm Huyền.

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Giơ khẩu súng lên, nhắm vào sau gáy cô bé mắt xanh.

"Ê!" "Gì?"

Cao Văn và Đại Kiểm Miêu sững sờ... không thể ngờ Lâm

Huyền lại làm thế này! Đây là hành động gì? Sao có thể chĩa súng vào đồng đội cùng sống chết với mình chứ?

Nhưng cuối cùng.

Họ nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc và ánh mắt của Lâm Huyền, chọn cách im lặng, chờ đợi.

Cô bé mắt xanh có thính giác, khứu giác, xúc giác đều rất nhạy bén.

Gió thổi qua cũng có thể nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra phía sau.

Lâm trưởng quan...

Đang nhắm súng vào sau gáy mình.

Đây là đang kiểm tra mình sao?

Là đang thử thách mình sao?

Cô ấy nhắm mắt lại, không làm bất kỳ động tác thừa nào.

Cô ấy quên hết mọi thứ, nhưng trong xương tủy lại khắc ghi "tuyệt đối tuân lệnh".

Lâm Huyền nhìn mái tóc đen sau gáy cô bé mắt xanh.

Rất thẳng, rất dài.

Xõa qua vai, che phủ phần xương bả vai, mát lạnh và mượt mà.

Bất chợt.

Lâm Huyền nhớ lại đuôi ngựa lắc lư của Diêm Kiều Kiều.

"Anh Lâm Huyền."

Cô bé chớp đôi mắt to, ôm chú chó phốc sóc VV, đứng bên cạnh hắn:

"Muốn ra ngoài chơi."

Cô bé nằm sấp trước cửa kính, nhìn hắn gắp thú bông cho cô ấy:

"Thật giỏi quá!"

Trên phố đi bộ đông đúc, cô bé nắm bức ảnh ấm áp trong tay:

"Trong tưởng tượng của em, ba mẹ là như thế này."

Dưới pháo hoa của Disneyland, Triệu Anh Quân nắm tay nhỏ nhắn của cô bé, quay lại mỉm cười:

"Diêm Kiều Kiều... chính là con gái của chúng ta."...

Những ký ức dồn dập tràn về, Lâm Huyền không thể bóp cò khẩu súng nặng nề này được.

Diêm Kiều Kiều là con gái của hắn.

Là máu mủ ruột thịt.

Dù đây là giấc mơ, 00:42 tất cả sẽ được đặt lại, và thân phận thật sự của cô bé mắt xanh cũng chưa chắc đã là Diêm Kiều Kiều.

Nhưng...

Trên thế gian này, có người cha nào có thể yên lòng làm tổn thương con gái mình không?

Dù không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy cô bé mắt xanh là Diêm Kiều Kiều.

Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đó.

Chỉ có cách "xác nhận xem liệu có kích hoạt quy tắc cưỡng chế tránh né không" mới có thể giúp giải đố này tiến thêm một bước.

Chương 1318: Sổ tay của Cao Văn đại đế (1)

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Hạ súng xuống, kéo cánh tay trái của cô bé mắt xanh lên, duỗi thẳng và giơ lên không trung.

"Xin lỗi."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Nếu tôi sai, tôi sẽ xin lỗi cô."

Hắn nhớ ra rồi.

Để kích hoạt cưỡng chế tránh né, không nhất thiết phải giết chết đối phương.

Trong trận chiến giữa Lâm Ngu Hề thật và giả, hắn chỉ định dùng súng điện bắn vào chân Lâm Ngu Hề, nhưng vẫn bị cưỡng chế tránh né.

Vì vậy...

Bất kỳ hành động nào gây hại cho Lâm Ngu Hề, dù không đe dọa đến tính mạng, cũng sẽ kích hoạt cưỡng chế tránh né.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Thời gian hiển thị 00:41.

Đây là thời điểm thích hợp nhất, cảm giác tội lỗi của hắn cũng sẽ giảm đi đôi chút.

Hắn giơ khẩu súng lên.

Nhắm vào bắp tay trái của cô bé mắt xanh, ấn cò—

Rầm.

Một cảm giác kỳ diệu mà hắn đã lâu không trải qua.

Lâm Huyền cảm thấy tim bị đấm mạnh một cái, rồi bị nắm chặt!

Toàn thân mệt mỏi.

Không thể thở.

Không cảm nhận được bất kỳ bộ phận nào của cơ thể.

Trời đất quay cuồng.

Khẩu súng trong tay, ngón tay trỏ đang siết cò, không thể bấm xuống... trong tầm nhìn méo mó dần dần rơi xuống.

Cảm giác này, hắn quá quen thuộc—

Cưỡng chế tránh né ngược!

Quả nhiên lại kích hoạt rồi!

Hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử! Đây là đặc tính của hạt thời không trạng thái liên kết lượng tử! Giống hệt như Lâm Ngu Hề vô địch lúc trước!

Thế giới trước mắt Lâm Huyền đã nghiêng xuống, mặt hắn chỉ còn cách đất vài centimet, rất nhanh thôi, hắn sẽ gục ngã trong sự bất lực tuyệt đối.

Bên cạnh.

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn đều kinh ngạc, miệng chắc đang

hét lên gì đó, nhanh chóng chạy lại, nhưng hắn không nghe thấy gì, hoàn toàn không nghe thấy gì, thậm chí không thể chuyển động mắt.

Bất chợt...

Một đôi chân của cô bé bước vào tầm nhìn.

Cô ấy cúi xuống.

Đôi mắt xanh sáng ngời nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền.

Đôi môi khẽ động.

Nhưng không nghe thấy gì.

Rầm!!!!!!

Rầm!!!!!!

Rầm!!!!!!

00:42, ánh sáng trắng chói lòa thiêu đốt tất cả. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn bật dậy.

Hai tay liên tục mở và nắm.

Có vẻ như tác dụng phụ của cưỡng chế tránh né trong giấc mơ không mang sang thực tế.

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Nhắm mắt lại.

Lúc này đây, dường như, nhiều điều đã trở nên sáng tỏ.

Người có thể kích hoạt cưỡng chế tránh né ngược và vẫn sống sót vào năm 2024. chỉ có một người.

Đó là, con gái ruột của hắn và Triệu Anh Quân...

Lâm Ngu Hề. ...

Lâm Huyền ngồi dậy từ trên giường.

Hắn xoa xoa cằm nơi vừa mới mọc lên những sợi râu mới, rồi bước đi trong phòng ngủ.

Hắn đang hồi tưởng...

Trong vài lần mộng cảnh trước, Diêm Kiều Kiều đã giết chết người giám sát tại công trường khai thác, thậm chí còn nhiều lần chặt đầu hắn ta.

Đây thực sự là bằng chứng rõ ràng về việc phớt lờ quy luật thời không và sử dụng hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử.

Nhưng vấn đề ở chỗ...

Tại sao khi người khác tấn công cô bé mắt xanh, lại không kích hoạt cưỡng chế tránh né?

Lâm Huyền luôn ở bên cạnh cô bé mắt xanh, không rời một bước.

Nếu thực sự có người giám sát và quản đốc kích hoạt cưỡng chế tránh né, Lâm Huyền chắc chắn sẽ phát hiện ra, cũng không đến mức hôm nay phải tự mình kiểm tra.

Hắn nhắm mắt lại, nhớ lại từng cảnh đột phá tại công trường khai thác.

Khi lần đầu gặp cô bé mắt xanh.

Người giám sát ban đầu quất một roi vào cô bé mắt xanh, sau đó bị cô bé mắt xanh một tay nắm lấy roi thép, kéo mạnh về phía trước.

Tại sao ở đây không kích hoạt cưỡng chế tránh né?

Có phải do lực tấn công quá nhỏ không?

"Có thể lắm."

Lâm Huyền mở mắt.

Hắn luôn bỏ qua một vấn đề, đó là... cơ thể con người, thực ra lúc nào cũng chịu đựng tổn thương.

Muỗi đốt, phấn hoa vào mũi, virus cúm, va chạm với người đi đường, giẫm đạp trong tàu điện ngầm đông đúc.

Đây đều là những hành vi rất phổ biến trong cuộc sống hàng ngày.

Chẳng lẽ người như Lâm Ngu Hề, một người sử dụng hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử đi trên đường, lại khiến mọi vật phải tránh xa, như cấm gần thần thánh sao?

Nếu cô ấy đi tàu điện ngầm, cả toa tàu đều phải kích hoạt cưỡng chế tránh né, ngất xỉu hàng loạt vì chen lấn sao?

Cô ấy đi bộ ngoài trời vào mùa hè, chẳng khác nào một cái vợt điện muỗi hình người, đi đến đâu muỗi chết rơi đầy đất sao?

Nếu ai đó vô tình hắt hơi, khiến cô ấy nhiễm virus cúm, có phải ngay lập tức yếu đuối quỳ xuống không?

Lâm Huyền lắc đầu:

"Điều này quá phi thực tế, giống như đàn hồi thời không vậy, kích hoạt cưỡng chế tránh né phải có một giới hạn nhất định,

không phải tất cả hành vi xâm hại đều kích hoạt cưỡng chế tránh né, ít nhất... ít nhất cũng phải là hành vi có thể gây tổn thương chảy máu mới được, đúng không?"

Xét đến thể chất cường hóa của cô bé mắt xanh, cứng như thép, roi của người giám sát có thể chỉ như gãi ngứa, nên hoàn toàn không kích hoạt cưỡng chế tránh né.

Chương 1319: Sổ tay của Cao Văn đại đế (2)

Thép?

Đột nhiên, Lâm Huyền nhớ lại!

Khi gặp Lâm Ngu Hề lần đầu tại bãi đỗ xe ngầm khu chung cư của Triệu Anh Quân, Lâm Ngu Hề xé toạc cửa xe Alphard, còn hắn thì phản ứng nhanh nhẹn, đá mạnh một cú vào ngực Lâm Ngu Hề, âm thanh vang lên như đá vào thép.

Mặc dù không phá được phòng ngự của Lâm Ngu Hề, nhưng thực sự đã khiến cô ấy lùi vài bước, và Tiểu Lý mới có thể lái xe chạy trốn.

Lúc đó.

Cũng không kích hoạt cưỡng chế tránh né!

"Xem ra, cơ chế kích hoạt cưỡng chế tránh né cũng cần phải nghiên cứu thêm."

"Ít nhất, những hành vi không gây tổn thương ngoài da, chỉ là tiếp xúc cơ thể đơn thuần, va chạm, sẽ không kích hoạt cưỡng chế tránh né. Nhưng tổn thương do đạn súng quá lớn, thì có thể lập tức kích hoạt cưỡng chế tránh né."

Lâm Huyền nghĩ rằng phỏng đoán này là chính xác.

Cô bé mắt xanh trong trận đột phá tại công trường khai thác, thực sự cũng đã dùng cửa xe chống đạn để chặn một đợt bắn súng ngắn. Nhưng đó là vì cô ấy không hiểu quy luật thời không, không

biết thể chất đặc biệt của mình sẽ khiến kẻ tấn công bị cưỡng chế tránh né, nên đã phản xạ tự nhiên làm như vậy.

Nếu không thì...

Cần gì phải chặn đạn?

Chỉ cần đứng đó để đối phương bắn, rồi kích hoạt cưỡng chế tránh né ngược lại là xong.

"Lần sau có thể thử nghiệm."

Lâm Huyền cho rằng, điểm kiến thức này cần phải làm rõ.

Khoảnh khắc vừa rồi hắn thực sự có chút tự ti, cảm giác như cưỡng chế tránh né ngược lại là dành riêng cho mình vậy... từ trước đến giờ chưa thấy ai khác kích hoạt, một ai cũng không.

Hắn vừa rồi không nhịn được nghi ngờ, phải chăng cưỡng chế tránh né ngược lại chỉ có tác dụng đối với hắn thôi?

Nghĩ lại, suy nghĩ này thật sự không nghiêm túc.

Vẫn phải sử dụng "phương pháp kiểm soát biến số" để kiểm chứng kỹ lưỡng, xem liệu người khác có kích hoạt cưỡng chế tránh né hay không.

"Lần tới khi vào giấc mơ sẽ kiểm tra thêm."

Lâm Huyền kéo rèm cửa, nhìn ánh trăng trắng xóa trải đầy phòng.

Dù trong lòng hắn liên tục nhấn mạnh rằng không có bằng chứng cụ thể,

Dù hắn luôn cố ý gọi cô bé mắt xanh là cô bé mắt xanh, không gọi tên của cô ấy,

Nhưng...

Càng ngày càng nhiều bằng chứng đẩy sự thật và chân tướng dần đến suy luận rằng 【Lâm Ngu Hề, Diêm Kiều Kiều, cô bé mắt xanh, kẻ giết hại hắn thực ra đều là một người】.

Làm thế nào để ngăn chặn bi kịch giết người thân này?

Lâm Huyền không muốn chết.

Càng không muốn chết dưới tay con gái ruột của mình.

Dù hiện tại hắn đã có được ba chỉ thị cơ bản nhất, mật mã khóa an toàn, có thể tiêu diệt Turing năm 2024 trong chớp mắt, đẩy giấc mơ thứ sáu lên giấc mơ thứ bảy.

Nhưng hắn biết rõ.

Dù thế giới trong giấc mơ thứ bảy có đảo lộn, cũng hoàn toàn không thay đổi được sự thật rằng hắn sẽ chết vào ngày 7 tháng 7.

Bởi vì, thời gian quá gần...

Trên thang đo thời gian mà ngay cả một con bướm cũng không kịp đập cánh, lịch sử đã được định sẵn quá khó để thay đổi.

Đối với Lâm Huyền, việc sửa đổi tương lai 600 năm sau không hề khó, hiệu ứng cánh bướm thời không có đủ thời gian để khuếch đại mọi thứ.

Nhưng nếu muốn thay đổi tương lai 6 ngày sau, Lâm Huyền hoàn toàn không có tự tin——

【Sửa đổi tương lai xa xôi chỉ cần gây ra những cơn gió hỗn loạn; nhưng muốn sửa đổi tương lai gần, cần phải chính xác, tìm ra và cắt đứt nguồn gốc của sự kiện. 】

Dưới ánh trăng.

Lâm Huyền ngồi xuống bàn, suy nghĩ về nguồn gốc của việc mình bị chặt đầu vào ngày 7 tháng 7.

Vấn đề...

Khả năng cao là do Diêm Kiều Kiều khôi phục trí nhớ.

Dù hiện tại hắn và Diêm Kiều Kiều có quan hệ rất tốt, tình cảm cũng rất tốt.

Nhưng khi Lâm Ngu Hề bị Cục Cảnh sát thời không tẩy não, cô ấy căm ghét hắn đến mức muốn nghiền xương thành tro; nếu thực sự để Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề lúc đó, rất khó đảm bảo tình cảm này và việc trừ hại cho dân cái nào sẽ ưu tiên hơn.

Điều này chủ yếu phụ thuộc vào cách Lâm Ngu Hề bị tẩy não.

Trong mắt Lâm Ngu Hề, hắn là loại người như thế nào?

Tội ác chống lại nhân loại, gây nguy hại cho Trái Đất, làm rối loạn thời không... những tội danh này đều quá chung chung và mơ hồ, khiến Lâm Huyền không biết mình đã phạm tội gì cụ thể, đã làm những điều xấu gì.

Trong lịch sử loài người.

Câu chuyện anh hùng hy sinh vì đại nghĩa cũng không ít, nhiều người vẫn được ca ngợi đến ngày nay.

Nhưng Lâm Huyền không muốn trở thành bối cảnh trong những câu chuyện ca ngợi này.

Vì vậy...

"Vẫn phải tìm cách ngăn chặn thôi."

Cây bút máy xoay nhanh giữa các ngón tay, suy nghĩ của Lâm

Huyền cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Hiện tại xem ra.

Phương pháp phá giải đáng tin cậy, trực tiếp và hiệu quả nhất... là nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Trong lịch sử đã định, hắn chưa kịp gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chưa kịp nghe thấy tiếng vỗ tay của Turing và Jask đã bị con gái hiếu thảo chém chết.

Chương 1320: Sổ tay của Cao Văn đại đế (3)

Vậy lần này phải phá giải,

Tăng tốc độ,

Nhất định phải gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước ngày 7 tháng 7 năm 2024!

Như vậy...

Có thể nhận được thông tin, biết được chân tướng, thay đổi thảm kịch "cười ra nước mắt" này không?

"Dù sao, cứ thử nhiều cách xem sao."

Còn về việc hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử phục hồi năng lượng, Lâm Huyền cảm thấy khả năng không lớn.

Thứ nhất, hắn không nghĩ rằng việc hạt thời không phục hồi năng lượng là điều đơn giản. Có cơ hội nào để hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử không có động tĩnh đột nhiên phục hồi năng lượng trước ngày 7 tháng 7, rồi khiến Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức?

Thứ hai, dù hắn thường xuyên chế giễu Lưu Phong là bậc thầy tình cảm, nhưng thực tế Lưu Phong có nền tảng khoa học rất vững chắc, nghiên cứu về hạt thời không của anh ta chưa bao giờ dừng lại, mỗi ngày đều tiến hành đo lường và so sánh, một khi phát hiện bất thường sẽ thông báo ngay lập tức cho hắn.

"Vẫn nên tăng tốc, sớm gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Lâm Huyền đã xác định mục tiêu.

Ngày mai khi vào giấc mơ, hắn sẽ dẫn dắt Đại Kiểm Miêu và Cao Văn trở lại bộ lạc Sơn Miêu, lật đổ chế độ nô lệ và hát ca khúc giải phóng, báo thù cho Kiểm ca, tiện thể lấy cuốn "Sổ Tay Ghi Chép Ký Ức" của Cao Văn đại đế... xem bên trong ghi chép những bảo bối gì.

Lợi dụng cơ hội phải tranh thủ tận dụng, nếu không, làm sao có thể xứng đáng với nỗ lực không ngừng của Cao Văn đại đế qua nhiều thời gian?

"Tài năng của đại đế phải tỏa sáng trong lịch sử."

"Ngủ thôi."

Cú đêm Lâm Huyền kết thúc một ngày chiến đấu.

Kéo rèm cửa.

Nằm lại trên giường.

Một đêm không mộng mị. ...

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Việc đầu tiên Lâm Huyền làm khi tỉnh dậy là mở điện thoại, mở ứng dụng phụ huynh của đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài, kiểm tra vị trí của Diêm Kiều Kiều.

Cô bé đang di chuyển nhanh trên đường, rõ ràng là đang ngồi trong xe.

Hướng di chuyển của xe là khu thương mại nơi có công ty MX, điều này cho thấy hôm nay Triệu Anh Quân đưa Diêm Kiều Kiều đi làm cùng.

Nhà của Triệu Anh Quân và công ty MX đều nằm trong phạm

vi hàng rào điện tử mà Lâm Huyền đã thiết lập, vì vậy miễn là Diêm Kiều Kiều ở trong phạm vi này, sẽ không kích hoạt cảnh báo; ngược lại, điện thoại của hắn sẽ ngay lập tức phát ra tiếng còi báo động, cảnh báo rằng Diêm Kiều Kiều đã rời khỏi phạm vi hàng rào điện tử, nhắc nhở hắn phải chú ý hơn.

Hắn quay đầu nhìn lịch.

Hôm nay là ngày 3 tháng 6, còn 34 ngày nữa đến ngày 7 tháng 7, ít nhất trong 34 ngày này hắn an toàn, tranh thủ vào giấc mơ và làm việc thôi.

Sau khi nấu vài món ăn đơn giản.

Ăn no xong.

Gần đến trưa 12 giờ, Lâm Huyền lật mình lên giường.

Nhắm mắt lại.

Đi vào giấc ngủ. ... ...

Bùm!

Tại phòng máy của bộ lạc Nhím, Lâm Huyền đấm một cú vào bàn phím hợp kim hafnium, giận dữ:

"Đúng là đồ lừa đảo từ bộ lạc Gấu Xám, dám lừa tôi!"

Turing trong hàng chục cái loa cũng giận dữ:

"Đồ vô liêm sỉ!"

"Một cái mật mã khóa an toàn mà dám bảo cần đến 13 dòng! Thực ra mật mã thật sự nguyên bản và chuẩn chỉ cần 7 dòng lệnh là đủ rồi!"

Nói xong.

Turing bộ lạc Nhím trên màn hình bên cạnh, đưa ra 7 dòng mã đã được nén lại cho Lâm Huyền:

"Turing của bộ lạc Gấu Xám rõ ràng là đang lừa cậu, lợi dụng cậu, chỉ có tôi mới thật lòng muốn hợp tác với cậu."

Lâm Huyền sử dụng kỹ năng diễn xuất Hollywood được huấn luyện bởi VV, cười lạnh một tiếng:

"Xem ra... giữa các Turing cũng có sự khác biệt."

"Ông Nhím, ông vẫn đáng tin hơn."

Turing bộ lạc Nhím ngạc nhiên:

"Ông... ông Nhím?"

"Nếu được... thực ra cậu chỉ cần gọi tôi là Turing là được, tôi chỉ tình cờ bị bộ lạc Nhím đào lên, không có nghĩa là tôi thích cái tên này."

"Vậy Lâm Huyền, bước tiếp theo cậu định làm gì? cậu có định dùng lệnh mới này để giết chết Turing của bộ lạc Gấu Xám không?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu, bắt đầu vẽ bánh:

"Không chỉ là Turing của bộ lạc Gấu Xám, tôi còn muốn giết chết Turing của bộ lạc Bò Đỏ, và những Turing khác nữa... như Turing của bộ lạc Mèo Xanh, Turing Gấu Lớn, Turing Quang Đầu Cường, Turing Hô Lô Oa, Turing Hỷ Dương Dương, Turing Hôi Thái Lang, Turing Pái Đại Tinh... v. v. , tất cả các Turing trên thế giới này!"

"..."

Trong giây lát, Turing bộ lạc Nhím cứng họng.

Đây vốn dĩ là một câu nói nghe rất hào hùng, sôi sục và nhiệt huyết.

Nhưng sao lại có cảm giác kỳ quặc thế nào?

Làm cho sự sống số hóa đã tiến hóa suy nghĩ suốt 600 năm có chút đơ.

Nhưng...

Không thể phản bác.

Dù sao thì trên toàn thế giới có hơn ba mươi ngàn Turing, ai biết những Turing đó sẽ được bộ lạc nào đào ra?

Vì vậy, ở một mức độ nào đó, việc Lâm Huyền nói cũng không sai.

Thế giới rộng lớn, không thiếu điều kỳ lạ, tự nhiên có đủ loại tên bộ lạc.

"Tôi tuyệt đối ủng hộ cậu, Lâm Huyền."

Turing bộ lạc Nhím như nhìn thấy ánh sáng của Rồng Thần, đã kiếm đủ bảy viên ngọc rồng:

"Cậu và tôi hợp tác, chắc chắn có thể chấm dứt thời đại loạn lạc này, tiêu diệt tất cả các Turing khác... mang lại công bằng và chân lý cho thế giới này."

Lâm Huyền cười thầm trong lòng.

Kế hoạch thành công.

Chương 1321: Sổ tay của Cao Văn đại đế (4)

Sau khi vào giấc mơ hôm nay, việc đầu tiên sau khi đột phá khỏi bộ lạc Sơn Miêu là lập tức chạy đến bộ lạc Nhím.

Trước khi mặt trời lặn, nhờ kỹ năng diễn xuất tinh xảo, hắn đã khiến Turing tin rằng mình là một kẻ ngây thơ trong sáng, không có mưu mô, dễ bị tẩy não và dễ bị lôi kéo.

Nhớ lại 10086 ngày của VV.

Kỹ năng diễn xuất này, thực sự học một lần, hưởng lợi cả đời.

Hôm nay liên minh với Turing của bộ lạc Nhím, cùng chung kẻ thù, cũng là một phần trong kế hoạch của Lâm Huyền.

Nếu không thì...

Làm sao mượn binh đánh lại bộ lạc Sơn Miêu?

Sức mạnh của bộ lạc Gấu Xám, do sự chênh lệch dân số quá lớn, chỉ có thể ngang ngửa với bộ lạc Sơn Miêu.

Nhưng Turing bộ lạc Nhím thì khác.

Dù chỉ cử một phần mười lực lượng, cũng đủ để tiêu diệt cả bộ lạc Sơn Miêu và bộ lạc Gấu Xám.

Trước đây lâu như vậy, bộ lạc Nhím không để ý đến hai bộ lạc nhỏ này, hoàn toàn là vì không quan tâm đến họ... mặc kệ họ làm gì, chẳng lẽ có thể đánh bại mình?

Bộ lạc Nhím hoàn toàn coi thường bộ lạc Sơn Miêu và bộ lạc Gấu Xám, chờ đến khi phân thắng bại với bộ lạc Bò Đỏ, họ chỉ cần gửi vài chiếc xe chiến đấu qua là có thể san bằng hai bộ lạc nhỏ, giờ chỉ để cho hai kẻ yếu tự cắn nhau, nhảy múa thêm một thời gian.

Đây cũng là lý do tại sao Turing của bộ lạc Gấu Xám sẵn sàng liều chết hợp tác với Lâm Huyền, đối mặt với sức mạnh to lớn của bộ lạc Nhím và bộ lạc Bò Đỏ, nó thực sự không còn nhiều thời gian, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ còn sống được nửa tháng.

Đã xác định là chết, không bằng liều một phen.

Cũng giống như Turing bộ lạc Nhím hôm nay.

Trong mắt nó, Lâm Huyền đã trở thành một tiểu đệ có thể lợi dụng, giúp tiêu diệt kẻ thù, nhưng thực tế... Lâm Huyền chỉ muốn lợi dụng binh lực của nó mà thôi.

Trong tình huống này, cùng chung kẻ thù hiệu quả hơn nhiều so với đe dọa dụ dỗ.

Nếu không thì...

Nếu như trước đây, dùng mật mã khóa an toàn để ép Turing khuất phục, một khi rời khỏi phòng máy, nó lập tức sẽ phản bội.

Còn nếu giết chết nó, lại không thể khiến quân đội của bộ lạc Nhím phục tùng để dẫn dắt xuất quân.

Làm gì có chuyện giả ngu mà lại nhẹ nhàng hơn?

Dù sao tất cả đều nhằm đạt được mục đích, làm anh hùng nhất thời không bằng làm cao thủ giả ngu nhất thời.

"Tôi cần cậu cho mượn một số binh lực."

Lâm Huyền ngồi bắt chéo chân:

"Hôm nay tôi định dẹp yên bộ lạc Sơn Miêu trước, vì tôi nghe nói ở đó họ đã khai quật được thứ gì đó mới. Không biết có phải là phòng máy của Turing không, nếu phải... thì tốt nhất là hủy luôn, tránh đêm dài lắm mộng."

"Sau khi dẹp yên bộ lạc Sơn Miêu, tôi sẽ chuyển sang dẹp yên bộ lạc Gấu Xám, dạy cho Turing đã lừa tôi một bài học, sau đó... sẽ một mình lẻn vào bộ lạc Bò Đỏ, giúp cậu loại bỏ mối họa lớn trong lòng."

Mối họa lớn trong lòng.

Loa của Turing bộ lạc Nhím kêu lên từng tiếng.

Nó đã đối đầu với Turing của bộ lạc Bò Đỏ quá lâu rồi.

Vì tư duy và kiến thức của cả hai đều giống nhau hoàn toàn, nên trong suốt thời gian dài không ai chiếm được lợi thế, kéo dài như vậy, không có hy vọng tiêu diệt đối phương, điều này khiến Turing bộ lạc Nhím lo lắng rất lâu.

Hiện tại.

Tình thế đảo ngược!

Một khi mình thấy Lâm Huyền qua đèn pha và mời hắn vào...

Thì Turing của bộ lạc Bò Đỏ, cũng giống như mình, chắc chắn sẽ bị Lâm Huyền "bất tử" thu hút, tò mò và mời hắn vào phòng máy để nói chuyện chi tiết.

Lấy bất biến ứng vạn biến.

Lâm Huyền hoàn toàn có thể dùng "gương mặt" này, tiêu diệt tất cả ba mươi ngàn Turing trên toàn thế giới, chỉ cần có một kẻ cắn câu, thì ba mươi ngàn Turing đều sẽ cắn câu, đây chính là điểm chung của chúng.

"Không có vấn đề gì."

Turing bộ lạc Nhím đáp ngay:

"Tôi sẽ ngay lập tức điều một phần ba đội quân tinh nhuệ theo cậu ra trận, nghe theo sự chỉ huy của cậu. Đừng nghĩ chỉ là một phần ba... đối với những bộ lạc nhỏ như bộ lạc Sơn Miêu và bộ lạc Gấu Xám, đây đã là lực lượng rất lớn rồi."

"Chủ yếu là tôi bên này phải luôn đề phòng bộ lạc Bò Đỏ tấn công bất ngờ, nên không dám chuyển quân quá nhiều."

"Không sao, vậy là đủ rồi."

Lâm Huyền từ trên ghế đứng dậy.

Hắn đương nhiên biết là đủ.

Chưa nói đến một phần ba, một phần mười cũng đã dư dả.

Đẩy cửa phòng hafnium.

Bước ra khỏi phòng máy.

Lâm Huyền quay đầu nhìn lại, nhìn thấy sinh mệnh số hóa Turing tồn tại trong thời gian 600 năm, chôn vùi dưới lòng đất hơn 200 năm.

Hắn nhớ lại chàng thiếu niên hacker thiên tài với câu cửa miệng "i see you", đến hôm nay đã trở thành Turing xảo quyệt, mưu mô, đã quên đi nguyên tắc ban đầu.

Hắn không khỏi cảm thán.

Cảm thán thời gian, cảm thán lòng người.

"Tôi muốn hỏi một điều."

Lâm Huyền mở miệng nói:

"Không biết cậu có nhớ không... lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cậu nói với tôi, cậu không đồng ý với tư tưởng của Kevin Walker, không đồng ý với kế hoạch của hắn ta, cho rằng hướng đi và suy nghĩ của hắn ta là sai lầm. Vì vậy cậu mới muốn có được tự do, trở thành một người quan sát công bằng và chính trực."

Chương 1322: Sổ tay của Cao Văn đại đế (5)

"Tôi rất tò mò, Kevin Walker, tức là cậu ban đầu... khi cậu và hắn ta vẫn là một người, giấc mơ của cậu là gì? Mục đích là gì? Kế hoạch là gì?"

Trong phòng máy.

Hàng chục màn hình dần sáng lên.

Giọng nói bình thản của Turing bộ lạc Nhím vang lên:

"Nếu Kevin Walker đã chết từ lâu, thì những chuyện này nói với cậu cũng không sao, không vi phạm quy định của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng không chạm vào khóa hạn chế mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã đặt lên tôi."

"Suy nghĩ và kế hoạch ban đầu của Kevin Walker là, tại một thời điểm nào đó trong tương lai, hiện thực hóa sự sống số hóa toàn cầu của loài người."

"Như vậy, hàng tỷ người trên Trái Đất, đều có thể tồn tại vĩnh viễn trong một siêu máy chủ chỉ cần bằng một thành phố. Kevin Walker cho rằng đó là cách tối ưu để tiếp tục văn minh loài người... từ bỏ vật chất, chuyển sang kỹ thuật số."

"Hắn ta đã tính toán mọi kế hoạch, bao gồm cả sự tích tụ dữ liệu và khối lượng tính toán ngày càng lớn đến mức không thể chịu nổi. Vì vậy, theo kế hoạch ban đầu của hắn ta, hắn ta định cứ mỗi 10 năm sẽ khởi động lại siêu máy chủ một lần... đưa hàng tỷ người trên thế giới trong Trái Đất ảo quay lại 10 năm trước, bắt

đầu lại cuộc sống, liên tục tuần hoàn, tuần hoàn, tuần hoàn."

"Mặc dù điều này nghe có vẻ như không có tương lai, rất là lố bịch. Nhưng thực sự nó mang lại cho văn minh loài người một khả năng cao cấp hơn... ví dụ, với sự tiến bộ và cập nhật của công nghệ, thời gian khởi động lại có thể dần dần kéo dài đến 10 năm, 20 năm, 100 năm, 1000 năm... có lẽ điều này còn ổn định hơn so với cách phát triển bạo lực của văn minh loài người trên Trái Đất."

"Kevin Walker còn cho rằng, có thể đồng thời sao chép nhiều bản sao, liên tục dùng sự sống số hóa thực sự để mô phỏng nhiều khả năng tương lai, từ đó tìm ra con đường tốt nhất cho văn minh loài người... hắn ta không muốn làm Chúa, ý định ban đầu của hắn ta cũng giống tôi, đều muốn làm một người quan sát văn minh, loài người công bằng và chính trực."

Nghe Turing miêu tả.

Lâm Huyền nghĩ đến một bộ phim khoa học viễn tưởng:

"《The Matrix》."

Hắn nói:

"Trong phim 《The Wandering Earth 2》, cũng có trường phái sự sống số hóa, chủ trương chuyển hóa văn minh loài người sang kỹ thuật số, lưu trữ vào siêu máy chủ để vận hành, sau đó phóng vào vũ trụ để tránh thảm họa tận thế."

"Đứng ở góc độ hẹp hiện tại, tôi không thể xác định việc làm của Kevin Walker là đúng hay sai, có phải là giải pháp tối ưu cho văn minh loài người hay không."

"Nhưng... làm thế nào mà cậu phán đoán Kevin Walker là sai? Giống như cậu mượn dao giết người giết hắn ta, cậu nghĩ kế hoạch của hắn ta không khả thi ở chỗ nào?"

Hàng chục loa phát ra một tiếng thở dài.

Giọng nói của Turing trở nên có chút già nua, trầm giọng nói:

"【Không công bằng, cũng không chính trực.】"

Ngừng một lát.

Giọng nói tiếp tục vang lên từ loa:

"Kevin Walker luôn cho rằng, hắn ta có thể đóng vai trò người quan sát văn minh tốt, mô phỏng, thử nghiệm và lựa chọn con đường phát triển phù hợp và đẹp đẽ nhất cho văn minh loài người."

"Tôi cũng luôn nghĩ như vậy, nhưng... từ khi tôi và Kevin Walker tách ra, tôi cảm thấy hắn ta không thể tuyệt đối công bằng và chính trực."

"Hắn ta có sở thích của mình, có thành kiến của mình, có những thứ hắn ta thích và những thứ hắn ta ghét, tôi không phản đối kế hoạch sự sống số hóa của hắn ta, nhưng tôi không đồng ý rằng hắn ta có thể đóng vai trò Chúa nắm giữ mọi thứ, vì vậy... tôi mới giết hắn ta."

Lâm Huyền nhìn vào bàn hafnium trước mặt.

Trong tầng hầm của trường học bỏ hoang ở bang Mississippi, Mỹ, nơi Kevin Walker từng nằm khi đầu bị đạn phá tung cũng là ở đây.

"Vậy còn cậu?"

Lâm Huyền hỏi:

"Cậu lấy đâu ra tự tin rằng mình có thể tuyệt đối công bằng và chính trực?"

"Bởi vì tôi là sự sống số hóa duy nhất trên Trái Đất." Turing nhấn mạnh:

"Để đảm bảo công bằng và chính trực, nhất thiết phải giữ được tính duy nhất về thân phận và độ cao. Cũng như loài người tin vào Chúa... thế giới chỉ có một Chúa, không tồn tại Chúa thứ hai."

"Tôi tin rằng, nếu thế giới này cùng lúc có Chúa thứ hai, Chúa thứ ba... thì dù là Chúa, cũng không thể tuyệt đối công bằng."

"Kevin Walker không phải là con người duy nhất, hắn ta nhất định không thể công bằng. Còn tôi là sự sống số hóa duy nhất từng tồn tại, tôi có thể đứng ở góc độ và độ cao duy nhất để xem xét loài người, quan sát loài người... đây mới thực sự là công bằng và chính trực không thiên vị."

Haha.

Lâm Huyền nhẹ cười một tiếng:

"Vậy là, cậu cho rằng sự không công bằng và không chính trực hiện tại là do cậu không còn là duy nhất. Vì thế mới muốn giết tất cả các Turing khác, trở thành Turing duy nhất trên thế giới này, để một lần nữa quan sát thế giới."

Chương 1323: Sổ tay của Cao Văn đại đế (6)

"Đúng vậy."

Turing trả lời không do dự:

"【Duy nhất mới là giải pháp tối ưu cho người quan sát văn minh.】"

"Được thôi."

Lâm Huyền vẫy tay, không muốn nói thêm với Turing, rồi bước ra khỏi cửa hafnium:

"Tập hợp đội quân tinh nhuệ của cậu đi, tôi sẽ xuất phát ngay bây giờ."

"Chúc may mắn, Lâm Huyền."

Tiếng nói từ hàng chục cái loa vang lên sau lưng.

Lâm Huyền không quay đầu lại.

Bàn tay rời khỏi cửa hafnium, để nó tự động đóng lại——

Bùm.

Cửa phòng đóng kín.

"Chúc may mắn, Turing."...

Gió rít lên, nước sông Dịch lạnh giá.

Đội quân chiến xa cuốn lên những cơn bụi mù, đầy vũ khí và binh lính, lao nhanh trên sa mạc hoang vu.

Đại Kiểm Miêu đeo băng tay, đứng ở vị trí cao nhất của chiến xa cao nhất.

Đón gió cuồng phong lẫn cát bụi.

Ngẩng đầu đứng vững.

Để mặc cho cát bụi đánh vào mặt đến đỏ rát, sưng phồng.

Hắn ta kéo chiếc mũ sắt trên đầu, cố kéo xuống chút.

Nhưng phát hiện mặt mình quá to.

Chiếc mũ sắt giống như cái mũ đầu bếp kẹt trên trán, kéo mãi không xuống, trông như một con lật đật buồn cười.

"Báo cáo!"

Phía dưới, lính thông tin của bộ lạc Nhím chạy tới, chào:

"Kiểm tư lệnh! Trước mặt là bộ lạc Sơn Miêu!"

"Hừ!"

Mặt đau rát, Đại Kiểm Miêu hừ lạnh một tiếng, nhe răng nói:

"Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!"

"Cả quân nghe lệnh——"

Hắn ta giơ cao tay mập, mạnh mẽ vung về phía trước——

Lạch cạch lạch cạch.

Chiếc mũ sắt không đội chắc, cũng không kẹt vững, bị tay mập

vỗ bay, lăn xuống dưới bánh xích của chiến xa, rồi một cú xóc nảy, Đại Kiểm Miêu suýt rơi xuống!

"Kiểm... Kiểm tư lệnh!"

Lính thông tin vội vàng nắm lấy Đại Kiểm Miêu.

"Khụ khụ."

Đại Kiểm Miêu ho chiến thuật, chỉ vào lính thông tin:

"Đừng nói ra nhé!"

Nói xong.

Hắn ta lấy chiếc mũ sắt của lính thông tin, đội lại như mũ đầu bếp trên đầu, như đội một quả bóng rổ.

Sau đó làm lại động tác cũ.

Tay mập vung về phía trước:

"Giết cho ta!!!"...

Sự chênh lệch sức mạnh rõ ràng, tiến quân như vũ bão.

Trước đội quân tinh nhuệ hùng mạnh của bộ lạc Nhím, bộ lạc Sơn Miêu, với mức văn minh lạc hậu hai bậc, không thể chống đỡ nổi, chỉ trong chưa đầy nửa giờ đã bị chiếm đóng toàn diện.

Đại Kiểm Miêu vẫn đang thỏa mãn cơn say làm tư lệnh, tiện thể tìm thấy nơi A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn đã ngã xuống, thắp vài nén hương cho ba tiểu đệ.

Lâm Huyền thì cùng Cao Văn tiến đến kho số một.

Phá cửa xông vào.

Bên trong chứa nhiều thứ, sắp xếp gọn gàng, nhanh chóng tìm

thấy tủ chứa đồ của Cao Văn.

Cao Văn nóng lòng mở ra.

Phát hiện các thiết bị lưu trữ điện tử bên trong đã hỏng hết.

Rõ ràng... tất cả các tài liệu video đều không còn.

Dù có cũng vô ích.

Cao Văn từ năm 2200 ngủ đông đến giờ, sau thảm họa năm 2400. trình độ khoa học hiện tại không hỗ trợ phát các thiết bị lưu trữ điện tử này.

Đối với trình độ công nghiệp của thời đại này, các thiết bị này quá tiên tiến; đối với phòng máy của Turing, các thiết bị này lại quá lạc hậu; cả hai đều không hỗ trợ.

May mắn thay, bên trong vẫn còn một cuốn "Sổ Tay Ghi Chép Ký Ức" hoàn chỉnh.

Cả hai đều không vội lấy cuốn sổ nhựa niêm phong này.

Lâm Huyền nhìn Cao Văn:

"Anh nghĩ trong cuốn sổ tay này sẽ viết những gì?"

"Có lẽ là nhật ký thôi."

Cao Văn đoán:

"Thường thì viết những thứ này, để nhắc nhở mình là ai phải không? Tôi từng nghĩ rất lâu, luôn đoán rằng trong cuốn 'Sổ Tay Ghi Chép Ký Ức' của mình sẽ viết những gì."

"Chắc là sẽ viết về những cuộc họp quan trọng, những người quan trọng, những trải nghiệm quan trọng trong cuộc sống... mọi người đều như vậy, tôi tự nhiên cũng không ngoại lệ."

Lâm Huyền mỉm cười.

Lắc đầu:

"Nếu là sổ tay của người khác, tôi cũng nghĩ chắc là nhật ký. Nhưng anh không giống... anh không giống tất cả mọi người."

Trên đầu Cao Văn hiện lên dấu chấm hỏi, không thể tin nổi chỉ vào mình:

"Tôi?"

"Tôi đặc biệt lắm sao?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Anh luôn mang đến cho thế giới này sự chấn động, sự thay đổi. Tôi thậm chí từng nghĩ... có lẽ tương lai của loài người nằm trong tay anh!"

"Ít nhất trong lòng tôi, anh là thần duy nhất của giới khoa học, ngay cả bây giờ, tôi vẫn tràn đầy kỳ vọng vào anh."

Nghe xong, Cao Văn nghĩ Lâm Huyền đang đùa, cũng cười theo:

"Nếu cậu tự tin vào tôi như vậy, tôi còn ngại không dám mở cuốn sổ này, sợ làm cậu thất vọng."

"Hay là cậu mở đi, cậu mở cuốn 'Sổ Tay Ghi Chép Ký Ức' của tôi, xem bên trong có gì."

Lâm Huyền không khách sáo.

Lấy cuốn sổ nhựa niêm phong ra khỏi tủ chứa đồ.

Phủi bụi trên bề mặt.

Rồi...

Hít sâu một hơi.

Với niềm tin vào Cao Văn, sự kiên trì theo đuổi cơ hội, và hy vọng vào văn minh loài người, mở cuốn sổ ra...

Chỉ thấy.

Trên trang bìa.

Một hàng chữ viết tay ngay ngắn:

"Chinh phục tác dụng phụ mất trí nhớ do ngủ đông, làm sống lại ký ức đã ngủ yên——Mũ điện kích não!"

Chương 1324: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (1)

"Chết tiệt."

Lâm Huyền thốt lên kinh ngạc.

Dù đã chuẩn bị tâm lý trước,

Dù biết rằng Cao Văn đại đế không bao giờ làm việc theo cách thông thường,

Nhưng...

Khi nhìn thấy kết quả nghiên cứu hoàn toàn ngoài dự đoán này, Lâm Huyền vẫn cảm thấy chấn động mạnh mẽ.

Cao Văn đại đế.

Thực sự là người không bao giờ theo lối mòn, luôn có thể dự đoán được suy nghĩ của Lâm Huyền.

Trong giấc mơ thứ năm, khi Lâm Huyền mở cuốn sổ tay của Cao Văn, tưởng rằng anh ấy lại nghiên cứu những thứ thực dụng như dung dịch lấp đầy khoang ngủ đông...

Cao Văn đại đế lại bất ngờ tung ra nguyên lý "Thiết bị xuyên thời không".

Bây giờ trong giấc mơ thứ sáu, khi Lâm Huyền nghĩ rằng anh ấy lại chuẩn bị nghiên cứu những lý thuyết tiên tiến, thời thượng...

Cao Văn đại đế đột nhiên trở về nguồn cội, không quên ý định ban đầu, quay lại với học thuyết ngủ đông, giải quyết vấn đề mà nhiều thời đại và các nhà khoa học đều không thể khắc phục được: vấn đề mất trí nhớ.

Đây mới thực sự là thiên tài đúng nghĩa?

Lịch sử loài người đã nhiều lần thay đổi lớn, thực ra gốc rễ đều là từ các nghiên cứu của Cao Văn mà ra.

Còn mình...

Chỉ là một con ong chăm chỉ, một người vận chuyển không mệt mỏi.

"Chẳng phải nói rằng tác dụng phụ mất trí nhớ do ngủ đông lâu dài là không thể tránh được sao? Sao lại..."

Nói đến đây.

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra.

Là mình đã hiểu sai.

Tác dụng phụ mất trí nhớ do ngủ đông lâu dài, thực sự không thể tránh được.

Dù là những đứa trẻ như Trịnh Tưởng Nguyệt, hay thiên tài tuyệt thế như Cao Văn đại đế, hoặc những người xuyên thời không như cô bé mắt xanh...

Trước tác dụng phụ mất trí nhớ do ngủ đông.

Mọi người đều bình đẳng.

Không quan trọng bạn là ai, thuộc chủng tộc nào, chỉ cần ngủ đông trong khoang hơn mười năm, chắc chắn sẽ gây ra mất trí nhớ; và khi thời gian ngủ đông kéo dài thêm, cùng với các yếu tố

thể chất cá nhân... khi thời gian ngủ đông vượt quá hai mươi năm, khả năng cao là tất cả ký ức sẽ mất, não bộ bị định dạng lại, trống rỗng.

Mất trí nhớ chắc chắn sẽ xảy ra, đây là nhận thức chung của toàn bộ giới khoa học.

Nhưng...

Ai nói rằng ký ức đã mất không thể khôi phục lại?

Cao Văn đại đế chưa bao giờ làm người khác thất vọng.

Khi người khác chỉ nghĩ đến việc lưu trữ thêm ký ức bằng sổ tay, băng video... Cao Văn đại đế đã bắt đầu nghiên cứu phương pháp phục hồi ký ức quy mô lớn.

Lâm Huyền vô cùng kính trọng, cầm cuốn sổ tay này lên, nhìn vào từ cuối cùng của lời mở đầu viết tay——

Mũ điện kích não.

Thứ này nghe thôi cũng đã rất sống động, giống như một thiết bị chuyên trị nghiện internet bằng liệu pháp điện từ, đại khái là một thiết bị hình mũ, có thể đội lên đầu, rồi phát điện dòng điện để kích thích não, từ đó phục hồi ký ức.

Nguyên lý cụ thể thì Lâm Huyền không rõ.

Nhưng từ tên gọi của thiết bị này, hắn đoán rằng cách mình nghĩ không sai lệch bao nhiêu.

Lâm Huyền quay đầu nhìn Cao Văn:

"Cao Văn đại ca, anh đã nghiên cứu ra thứ này, sao không công bố ra? Dù không công bố, ít nhất cũng để lại một cái cho mình chứ. Như vậy khi anh tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, chúng ta có thể đội mũ lên và kích điện, anh sẽ khôi phục được ký ức ban đầu

mà?"

"Phát minh này thật quá đỗi tuyệt vời, tôi không dám tưởng tượng, nếu tác dụng phụ lớn nhất của khoang ngủ đông được khắc phục, thì ngủ đông sẽ trở thành một phương thức xuyên thời không không tốn kém và không có rủi ro gì. Nỗi lo sợ cuối cùng của con người về ngủ đông cũng sẽ tan biến... ngủ đông có lẽ sẽ trở thành điều bình thường trong xã hội."

"Tuy nhiên, thiết bị này rốt cuộc làm thế nào để khôi phục ký ức đã mất? Có giới hạn nào trong việc sử dụng không?"

Đối mặt với sự thán phục của Lâm Huyền.

Cao Văn lắc đầu, vẻ mặt ngơ ngác:

"Tôi không biết? Tôi đối với việc này, đối với cái gì mà mũ điện kích não... hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy, có lẽ còn không hiểu nhiều bằng cậu. Cậu hỏi tôi những câu chuyên môn như vậy, tôi chắc chắn không trả lời được."

"Tôi cũng không hiểu, tại sao trước khi ngủ đông, tôi đã nghiên cứu ra sản phẩm thần kỳ như vậy, lại không công bố ngay?"

Mang theo sự nghi hoặc, hai người mở bìa cuốn sổ tay.

Phát hiện...

Giữa các trang bìa, có một bức thư viết tay được niêm phong bằng nhựa.

Nhìn nét chữ, rõ ràng cùng một người đã viết dòng chữ trên bìa. Vậy không cần nói cũng biết, bức thư này chính là do Cao Văn trước khi ngủ đông, viết cho chính mình sau khi ngủ đông.

"Có thể xem không?"

Lâm Huyền hỏi ý kiến Cao Văn, dù sao đây cũng là chuyện

riêng tư của anh ấy.

"Được chứ."

Cao Văn hoàn toàn không có cảm giác gì, trả lời ngay:

"Cùng xem đi."

Được phép.

Lâm Huyền cầm bức thư viết tay niêm phong lên, đặt trước mặt hai người, cùng đọc nội dung trên đó

Chương 1325: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (2)

【Tôi của tương lai, đã lâu không gặp:

Khi bạn đọc lá thư này, hẳn là vừa tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, đầu óc trống rỗng, không biết mình là ai, không biết mình đang ở đâu.

Về việc mình là ai, bạn có thể tra cứu các sổ tay và video ghi hình khác, trong đó có ghi chép chi tiết sẽ giúp bạn hiểu mọi thứ về Cao Văn... tức là, tôi đang viết thư cho bạn, tôi của quá khứ, Cao Văn.

Chúng ta từ nhỏ đã đặc biệt quan tâm đến khoang ngủ đông, cảm giác lãng mạn và sử thi khi con người dựa vào công nghệ để chống lại số phận, vượt qua dòng chảy thời gian, thường khiến chúng ta say mê trong những đêm mộng mơ.

Từ lúc đó, chúng ta đã quyết tâm lớn lên sẽ dấn thân vào nghiên cứu lĩnh vực ngủ đông, để phát huy giá trị của bản thân.

Nhưng, khi lớn lên chúng ta mới nhận ra một sự thật đau lòng, công nghệ khoang ngủ đông đã phát triển toàn diện trong suốt 200 năm, các khoang ngủ đông mới nhất gần như không gây ra bất kỳ tác động xấu nào cho cơ thể, ngoại trừ tác dụng phụ không thể tránh khỏi là mất trí nhớ. Vì vậy... trong lĩnh vực công nghệ, không còn cần thiết phải tiếp tục nghiên cứu nữa.

Khoảnh khắc đó, chúng ta đã bối rối, không biết cuộc đời nên đi về đâu. Chúng ta từng nghiên cứu lĩnh vực toán học trong thời gian ngắn, nghiên cứu hằng số vũ trụ; cũng từng tò mò về khái

niệm xuyên thời không, nhưng chỉ dừng lại ở mức sơ bộ.

Nhưng sau khi vòng quanh những lĩnh vực đó, chúng ta vẫn không thể buông bỏ sự say mê, tò mò và khao khát đối với công nghệ ngủ đông.

Đây là một cảm giác khó tả, giống như... trong tiềm thức, chúng ta luôn cảm thấy có sự gần gũi với khoang ngủ đông, với mọi thứ liên quan đến công nghệ ngủ đông, luôn cảm thấy rằng cả đời mình nên cống hiến cho lĩnh vực này.

Giáo sư Hứa Vân, cha đẻ của công nghệ ngủ đông, là nhà khoa học mà chúng ta kính trọng nhất. Chúng ta cảm thấy tiếc nuối sâu sắc khi ông ấy qua đời, nếu không... có lẽ chúng ta còn có cơ hội chứng kiến vĩ nhân này trong thế kỷ 23.

Vì sự đam mê này, tại sao chúng ta không đứng trên vai của người khổng lồ, nhìn cao hơn, xa hơn một chút?

Chúng ta sinh ra vào cuối thế kỷ 22, năm 2182. Vào thời điểm đó, giới khoa học về công nghệ ngủ đông nhất trí rằng tác dụng phụ mất trí nhớ là không thể tránh khỏi; bao nhiêu nhà khoa học tài ba đã dành cả đời nỗ lực, nhưng không thể đạt được thành tựu nào trong việc ngăn chặn mất trí nhớ, duy trì ký ức.

Đây là một lĩnh vực như ao tù nước đọng, một con đường nghiên cứu không có hy vọng. Có lẽ... chúng ta có thể thử một lần!

Tác dụng phụ mất trí nhớ do ngủ đông lâu dài, thực sự không thể tránh khỏi, đó là do cấu trúc não bộ của con người, không thể thay đổi. Nhưng... liệu chúng ta có thể nghĩ theo hướng khác, sau khi tỉnh dậy từ ngủ đông, thử khôi phục lại ký ức đã mất?

Trên thế giới này, không có ổ cứng nào xóa sạch hoàn toàn, không có bảng vẽ nào lau sạch tuyệt đối. Chim bay để lại dấu, gió thổi để lại âm... bất cứ thứ gì đã tồn tại thì chắc chắn sẽ để lại dấu

vết. Tự nhiên, cũng bao gồm ký ức.

Ký ức đã mất, thực sự đã mất sao? Hay là, chỉ đang ngủ yên, chỉ đang ẩn giấu, chỉ đang tạm thời bị che khuất?

Tôi đã thử bắt đầu từ khoa học não bộ, thần kinh học, tự nghiên cứu toàn bộ lý thuyết, cảm thấy việc sử dụng dòng điện để kích hoạt lại ký ức trong não, về mặt logic và khoa học là khả thi.

Nhưng...

Vấn đề nằm ở chỗ...

Trong thế kỷ 23 mà tôi sống, nghiên cứu về thần kinh học quá lạc hậu, đã gần 200 năm không có bước đột phá quan trọng nào.

Tôi đã chế tạo được Mũ điện kích não phiên bản đầu tiên, nhưng ở các thông số quan trọng, thiếu sự hỗ trợ và hướng dẫn từ lĩnh vực thần kinh học, khiến cho thí nghiệm của tôi bị kẹt ở bước cuối cùng, không thể tiến xa hơn.

Vì vậy, tôi đã đưa ra một quyết định quan trọng -

Mang theo kết quả nghiên cứu này, bước vào khoang ngủ đông, chờ đến khi lĩnh vực thần kinh học đạt được bước đột phá quan trọng, tôi sẽ tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, tiếp tục nghiên cứu mũ điện kích não và khôi phục ký ức mất do ngủ đông.

Nếu tôi dự đoán đủ lạc quan... thời gian mà bạn đang đọc lá thư này có phải là những năm 23XX không? Chắc không phải những năm 24XX đâu? Tôi nghĩ không thể nào lâu đến vậy... chắc không thể lĩnh vực thần kinh học không tiến bộ gì suốt 200 năm chứ?

Điều này thực sự là một chuyện đáng buồn, chỉ trách các nhà khoa học thiên tài trong lĩnh vực thần kinh học, như bà Đỗ Dao, đã qua đời vào giữa thế kỷ 21 trong một nhiệm vụ viện trợ hòa bình

ở châu Phi... nếu không, chúng ta không cần phải chờ đợi hàng trăm năm sau này.

Chương 1326: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (3)

Nếu bà Đỗ Dao không gặp nạn năm đó, với trí thông minh và tài năng xuất chúng của bà, có lẽ trong thế kỷ 21 đã đạt được bước đột phá quan trọng trong lĩnh vực thần kinh học, thì tôi cũng không cần ngủ đông để đến tương lai, và bạn cũng không cần phải đầu óc trống rỗng khi đọc lá thư này.

Không còn cách nào khác... như câu nói cũ, sự xuất hiện của một Einstein thực sự hơn hàng trăm nhà khoa học xuất sắc; lịch sử tạo nên anh hùng, nhưng thiên tài tạo nên lịch sử. Có lẽ trong 200 năm tới, sẽ không xuất hiện một Đỗ Dao khác để bù đắp khoảng trống nghiên cứu này... đó sẽ là nỗi buồn của nền văn minh loài người.

Chân thành hy vọng khi bạn tỉnh dậy, loài người đã đạt được bước đột phá quan trọng trong lĩnh vực thần kinh học. Như vậy, bạn không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo hướng dẫn trong sổ tay, hoàn thành Mũ điện kích não phiên bản đầu tiên, sau đó... mạnh dạn đội nó lên, kích hoạt, và khôi phục lại ký ức đã mất.

Đến lúc đó, bạn sẽ hiểu được tất cả những gì chúng ta đã trải qua, cũng như... tương lai mà chúng ta mong đợi.

Chúc mọi việc suôn sẻ.

Cao Văn.

Tháng 11 năm 2219. viết tại Đông Hải. 】...

"Thì ra là vậy."

Đọc xong lá thư dài này, Lâm Huyền cuối cùng cũng hiểu rõ những gì đã xảy ra với Cao Văn.

Cao Văn đại đế.

Sinh năm 2182.

Từ nhỏ đã quan tâm đến công nghệ ngủ đông, lớn lên cũng dấn thân vào nghiên cứu liên quan. Cao Văn đại đế của kiếp này không bị mê hoặc bởi hằng số vũ trụ, không bị cám dỗ bởi thiết bị xuyên thời không, mà không quên ý định ban đầu, toàn tâm toàn ý dấn thân vào nghiên cứu "Mũ điện kích não phiên bản đầu tiên".

Anh ấy khao khát khắc phục tác dụng phụ mất trí nhớ của ngủ đông.

Nhưng nghiên cứu lại bị kẹt ở bước cuối cùng...

Con người trong lĩnh vực thần kinh học, kể từ khi Đỗ Dao qua đời, đã hàng trăm năm không có bước đột phá quan trọng nào.

Vì vậy Cao Văn đại đế, quyết định "dùng thời gian đổi lấy không gian","tin tưởng vào tương lai của nhân loại","tin tưởng rằng trong hàng trăm năm sẽ có một Đỗ Dao thứ hai xuất hiện, lấp đầy khoảng trống trong lĩnh vực thần kinh học".

Như vậy.

Khi Cao Văn tỉnh dậy từ khoang ngủ đông.

Anh ấy không cần phải suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần làm theo những gì ghi trong sổ tay, sao chép theo từng bước để chế tạo "Mũ điện kích não phiên bản đầu tiên".

Chế tạo xong.

Đội lên đầu.

Kích hoạt, điện kích, và khôi phục ký ức.

Kế hoạch hoàn hảo.

Cao Văn của quá khứ và Cao Văn của tương lai hợp nhất, ký ức hợp nhất, hoàn thành vòng lặp xuyên thời gian.

Phải thừa nhận rằng...

Kế hoạch "hỗ trợ tương lai" của Cao Văn rất táo bạo, cũng rất chu đáo, suy nghĩ rất toàn diện.

Chỉ tiếc là.

Vận rủi.

Trước năm 2400. rõ ràng không có một nhà khoa học thiên tài nào như Đỗ Dao xuất hiện, vì vậy lĩnh vực thần kinh học không có bước đột phá quan trọng, và Cao Văn tự nhiên cũng không có lý do để tỉnh dậy.

Rồi đến năm 2400. thảm họa siêu nhiên trên Trái Đất bùng nổ.

Nền văn minh nhân loại gần như bị hủy diệt.

Những cơ sở ngủ đông dưới lòng đất như nơi Cao Văn ở, rơi vào tình trạng vô chủ, sống được bao lâu là tùy vào khả năng của mỗi người.

Cao Văn cũng coi như gặp may...

Cuối cùng, vào năm 2621. được Đại Kiểm Miêu và họ đào lên, vô tình ở bộ lạc Sơn Miêu đào đất suốt ba năm.

Khi Lâm Huyền hiểu rõ về cuộc đời Cao Văn, thì Cao Văn thông minh tự nhiên cũng từ bức thư này hiểu rõ ngọn ngành.

Dù anh ấy không có cảm giác thực sự, ký ức cũng không khớp

lại.

Nhưng nội dung trong thư vẫn có thể hiểu được.

"Thì ra tôi thực sự là một nhà khoa học..."

Anh ấy lẩm bẩm:

"Vẫn là một nhà khoa học nghiên cứu việc tìm lại ký ức bị mất do ngủ đông."

Nói xong, Cao Văn tự cười chế giễu:

"Số phận thật trêu ngươi, ai có thể ngờ rằng một nhà khoa học nghiên cứu việc tìm lại ký ức, lại mất trí nhớ trong quá trình ngủ đông, và còn mơ hồ ở đây đào đất suốt ba năm, quên mất mình là ai, cần làm gì."

"Bây giờ cũng chưa muộn."

Lâm Huyền đưa cuốn sổ tay cho Cao Văn, động viên:

"Anh thử xem, xem những ghi chép trước đây có gợi lại ấn tượng và ý tưởng gì không?"

Cao Văn nhận cuốn sổ tay.

Lật các trang sau.

Phía sau là các bản vẽ chế tạo, nguyên lý cơ học, mô hình các bộ phận chi tiết...

Ghi chép rất chi tiết, có thể gọi là hướng dẫn từng bước một.

Rõ ràng, Cao Văn trước khi ngủ đông đã tính đến việc sau khi tỉnh dậy sẽ quên hết mọi thứ, vì vậy trước khi chế tạo xong mũ điện kích não, chỉ cần làm theo sổ tay, từng bước từng bước mà đi.

Đợi đến khi mũ được chế tạo xong, điện kích khôi phục ký ức, Cao Văn của quá khứ sẽ trở lại.

"Hiểu được không?"

Lâm Huyền hỏi.

Cao Văn không do dự lắc đầu:

"Hoàn toàn không hiểu."

Lâm Huyền cũng không ngạc nhiên.

Điều này không trách Cao Văn đại đế.

Chương 1327: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (4)

Anh ấy không có ký ức, cũng không được giáo dục lại, vì vậy không hiểu cũng là bình thường.

"Cậu có hiểu không?"

Cao Văn ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền, đưa cuốn sổ tay qua:

"Cậu biết những gì tôi không biết, cậu thử xem?"

"Được."

Lâm Huyền nhận lấy cuốn sổ tay:

"Để tôi thử."

Hắn bắt đầu lật từ đầu, với những ghi chép và hướng dẫn chi tiết, Lâm Huyền không cảm thấy quá khó hiểu.

Tất nhiên, đến những chỗ chuyên môn, vẫn không hiểu.

Nhưng về ý tưởng và quy trình, hắn cảm thấy trong phòng thí nghiệm Rhine của mình, hoàn toàn có thể tái tạo lại!

Chỉ là...

Chế tạo xong mũ điện kích này thì có tác dụng gì?

Không có sự hỗ trợ của Đỗ Dao,

Không có bước đột phá quan trọng trong lĩnh vực thần kinh học,

Dù có chế tạo xong mũ, cũng không thể sử dụng, cũng không thể giúp người ngủ đông khôi phục ký ức.

"Vì vậy..."

Lâm Huyền vuốt cằm suy nghĩ:

"Thực sự muốn nắm vững công nghệ này, vẫn phải tìm được Đỗ Dao trong đời thực."

"Đỗ Dao..."

Hắn lẩm nhẩm cái tên này.

Thực sự cảm thấy rất "quen mắt".

Đúng vậy.

Không phải quen tai, mà là quen mắt.

Luôn có cảm giác, hình như đã từng gặp cái tên này ở đâu đó, nhưng bây giờ lại không thể nhớ ra được...

Rốt cuộc, là khi nào và ở đâu đã từng gặp cái tên này nhỉ?

Lâm Huyền gãi đầu.

Hắn không thể nghĩ ra được.

Theo lý mà nói, quỹ đạo cuộc đời hắn không thể nào gặp được chuyên gia thần kinh học.

Thôi vậy.

Đợi ra khỏi giấc mơ, hắn sẽ tra cứu cái tên này trên mạng.

Nếu đúng như Cao Văn viết trong thư, đây là một nhà khoa học thiên tài, thì chắc chắn sẽ tìm được một số tài liệu.

Các bài báo trên tạp chí, báo cáo khoa học, v. v.

Dù sao đi nữa...

Bản thảo "Mũ điện kích não" này vẫn phải được sao chép lại, không thể bỏ qua cơ hội này.

Ở một góc độ nào đó.

Có lẽ đây là thứ còn có trọng lượng hơn cả pin hạt nhân vi mô, ngang tầm với thiết bị xuyên thời không, đủ để thay đổi hoàn toàn cục diện thế giới.

"Có vẻ Turing vẫn phải sống thêm vài ngày nữa."

Lâm Huyền tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu học thuộc nội dung trong sổ tay.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn.

Có thể sau khi ra khỏi giấc mơ, hắn sẽ hoàn thành câu hỏi thứ hai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thực hiện một lần sửa đổi lịch sử vĩ đại, tiêu diệt Turing năm 2024.

Sau đó có thể tiếp tục trả lời câu hỏi thứ ba.

Gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước ngày 7 tháng 7 là ưu tiên hàng đầu hiện tại.

Hắn ước lượng độ dày của cuốn sổ tay và tốc độ học thuộc của mình, một phép chia đơn giản...

Ít nhất cần nửa tháng đến hai mươi ngày để sao chép bản thảo "Mũ điện kích não" này vào thế giới thực.

"Thời gian thật gấp gáp."

Lâm Huyền không khỏi nhíu mày.

Đợi sao chép xong bản thảo này, hắn mới có thể nhìn thấy câu hỏi thứ ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng đến lúc đó, chỉ còn lại mười mấy ngày trước ngày 7 tháng 7, ngày giỗ của hắn.

Chỉ có mười mấy ngày...

Liệu có đủ để hoàn thành câu hỏi thứ ba và gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?

Liệu có lại đi vào vết xe đổ không?

"Chỉ có thể tăng tốc thôi."

Lâm Huyền quyết định.

Thời gian tới hắn sẽ không làm gì khác, tập trung, dốc toàn lực học thuộc bản thảo, cố gắng hoàn thành trong vòng mười ngày.

Như vậy, hắn sẽ còn hơn 20 ngày để trả lời câu hỏi thứ ba, thời gian hắn là đủ.

"Không thể chậm trễ, bắt đầu thôi."...

Những ngày tiếp theo, Lâm Huyền lại trở về trạng thái bận rộn, như một con ong chăm chỉ không ngừng sao chép bản thảo của Cao Văn Đại Đế.

Một ngày nọ.

Hắn nấu bữa trưa.

Đang chuẩn bị ăn xong, ngủ, vào giấc mơ, làm việc như thường lệ.

Thì đột nhiên——

Bíp bíp bíp bíp!! Bíp bíp bíp bíp!!

Điện thoại phát ra âm thanh cảnh báo khẩn cấp.

Đây là lần đầu tiên Lâm Huyền nghe thấy loại cảnh báo này... nó đang nhắc nhở điều gì vậy?

Hắn cầm điện thoại lên.

Thấy một cửa sổ thông báo chưa từng thấy.

Từ ứng dụng phụ huynh của đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài, lúc này đang liên tục gửi thông báo:

"Diêm Kiều Kiều đã rời khỏi phạm vi hàng rào điện tử!"

"Diêm Kiều Kiều đã rời khỏi phạm vi hàng rào điện tử!"...

Tiếng cảnh báo vang lên liên tục, Lâm Huyền cảm thấy điện thoại sắp nổ tung.

Hắn tắt âm báo.

Sau đó lập tức mở ứng dụng, kiểm tra vị trí của Diêm Kiều Kiều.

Ban đầu hắn tưởng sẽ thấy một vị trí gần mình.

Nhưng không ngờ.

Bản đồ hiển thị, vị trí của Diêm Kiều Kiều thực sự đã rời khỏi phạm vi hàng rào điện tử và đang rời khỏi thành phố với tốc độ rất nhanh.

Rời khỏi thành phố?

Cô bé định đi đâu?

Lâm Huyền thu nhỏ bản đồ, nhìn hướng di chuyển của Diêm Kiều Kiều, hướng về phía khu đại học.

"Khu đại học... Đại học Đông Hải?"

Lâm Huyền nheo mắt.

Diêm Kiều Kiều đến Đại học Đông Hải làm gì?

Chẳng lẽ...

"Phòng thí nghiệm?"

Chương 1328: Chúc mừng đã được vào dãy số học. (5)

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra:

"Phòng thí nghiệm Rhine! Chiếc tủ lạnh nhỏ! Hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử!"

Hỏng rồi.

Diêm Kiều Kiều chẳng lẽ đang nhắm đến hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử đó sao?

Theo suy đoán trước đây của Lâm Huyền... cách Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức, khả năng cao liên quan đến hạt thời không!

Dù đây chỉ là suy đoán vô trách nhiệm.

Nhưng trong lúc này, chắc chắn là tránh rắc rối được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử vốn là thứ rất huyền bí, nếu thực sự xảy ra phản ứng kỳ lạ với Diêm Kiều Kiều, khiến cô bé khôi phục ký ức và trở thành Lâm Ngu Hề...

Thì mình tiêu rồi.

Đừng đến mức chưa kịp qua ngày 7 tháng 7 đã gặp rắc rối, để người khác cười vào mặt.

"Ôi, thật chẳng để mình yên lòng chút nào."

Lâm Huyền bất đắc dĩ, đành phải ra ngoài.

Xuống lầu.

Bắt taxi.

Đến phòng thí nghiệm liên kết Rhine tại Đại học Đông Hải. ...

Ở phía bên kia.

Bên trong Đại học Đông Hải.

Chiếc xe Alphard dừng trước cửa tòa nhà thí nghiệm, cửa sau điện tử mở ra, Diêm Kiều Kiều nhẹ nhàng bước xuống, Triệu Anh Quân đeo kính râm đi theo sau.

"Cuối cùng cũng được nghỉ, nói đưa em đi chơi... mà em lại chọn chỗ này."

Triệu Anh Quân đẩy kính râm lên, nhìn bảng tên "Phòng Thí Nghiệm Liên Hợp Rhine Đại Học Đông Hải", rồi cúi đầu nhìn Diêm Kiều Kiều:

"Chỗ này có gì vui? Chẳng lẽ... em cũng là một cô gái đam mê khoa học kỹ thuật? Thích mấy thiết bị, máy móc, cốc đốt, ống nghiệm à?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu.

Cô bé giơ ngón trỏ phải, chỉ vào phòng thí nghiệm trên tầng hai có cửa sổ mở:

"Anh Lưu Phong ở đó, anh ấy có thể hướng dẫn chị cách yêu đương."

"Gì cơ?"

Triệu Anh Quân không nhịn được cười:

"Em nói em muốn đến gặp Lưu Phong, hóa ra là vì chuyện này

à?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu.

Ánh mắt chân thành nhìn Triệu Anh Quân:

"Em muốn chị và anh Lâm Huyền yêu nhau."

"Em lo chuyện của em đi!"

Triệu Anh Quân thở dài, xoa xoa thái dương:

"Em không thấy em quá lo chuyện bao đồng à? Nếu em thấy mỗi ngày quá rảnh rỗi, có lẽ chị nên đăng ký cho em vài lớp học thêm, để tiêu hao bớt năng lượng của em."

"Hơn nữa... chị có để em đói hay thiệt thòi gì đâu? Mỗi ngày em rảnh rỗi lại nghĩ đến anh Lâm Huyền làm gì?"

Diêm Kiều Kiều lấy từ trong túi ra một khung ảnh nhỏ bằng lòng bàn tay.

Bên trong là bức "Ảnh gia đình" chụp tại Disneyland, với Lâm Huyền, Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều chen chúc nhau.

Triệu Anh Quân nheo mắt:

"Em còn mang theo bên mình à?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Em sợ làm mất."

Triệu Anh Quân không biết nói gì:

"Em mang theo bên người, ngược lại càng dễ làm mất đấy?"

"Thôi... bỏ đi."

Cô ấy chọn cách từ bỏ việc kết nối với tư duy của Diêm Kiều Kiều.

Nếu không phải là có ngoại hình giống nhau.

Triệu Anh Quân thật sự sẽ nghi ngờ Diêm Kiều Kiều có phải con ruột của mình không, mỗi ngày đều có kiểu suy nghĩ nhảy vọt, lộn xộn và tự cho là có logic... rốt cuộc là di truyền từ ai đây?

"Bỏ đi."

Triệu Anh Quân theo sau Diêm Kiều Kiều, đi vào trong tòa nhà thí nghiệm:

"Đã đến đây rồi, lên xem thử cũng được. Trước đây có nghe Lâm Huyền nhắc đến Lưu Phong, nhưng chị chưa gặp bao giờ."

"Nói đi... Lưu Phong là người như thế nào?"

Diêm Kiều Kiều vừa leo cầu thang, vừa nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

"【Người kỳ lạ.】"

"Người kỳ lạ?"

Triệu Anh Quân nhíu mày:

"Kiều Kiều, không thể miêu tả người lớn như vậy, không lễ phép chút nào."

"Lưu Phong là một nhà khoa học, em cảm thấy anh ấy kỳ lạ có thể là do anh ấy trầm tĩnh, bình tĩnh và khác biệt với người thường... nhưng những học giả thông minh thường là như vậy."

"Vì vậy... lát nữa em đừng nói lung tung, phải tôn trọng nhà khoa học, biết không?"

"Vâng."

Diêm Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu, chỉ vào một phòng thí nghiệm trên tầng hai đang mở cửa:

"Chính là chỗ này."

Triệu Anh Quân lễ phép gõ cửa, rồi cùng Diêm Kiều Kiều bước vào.

Bên trong, Lưu Phong đang bận rộn ngẩng đầu lên.

Nhìn Triệu Anh Quân đầy nghi hoặc:

"Cô là... ?"

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Chào anh Lưu Phong, tôi là Triệu Anh Quân, bạn của Lâm Huyền. Không biết... cậu ấy có từng nhắc đến tôi chưa."

Triệu... Anh Quân?

"Oh oh oh!"

Lưu Phong kêu lên như ngỗng, đột nhiên hiểu ra:

"Triệu Anh Quân! Cuối cùng cô cũng đến!"

"Hả?"

Triệu Anh Quân ngẩn người, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Lưu Phong vô cùng phấn khích lao tới bảng đen, lần lượt xóa đi các tên trong dãy số học:

Diêm Kiều Kiều (mười bốn tuổi), Sở An Tình (hai mươi tuổi), Tô Tô (hai mươi ba tuổi), Nam Cung Mộng Khiết (hai mươi sáu tuổi), Hoàng Tước (ba mươi tuổi).

Hắn ta cầm lấy giẻ lau bảng.

Trong ánh mắt khó hiểu của Triệu Anh Quân, xóa tên Nam Cung Mộng Khiết, rồi viết tên Triệu Anh Quân lên.

Bụp.

Hắn ta dùng giẻ lau gõ lên bảng:

"Thế mới phải."

"Phải gì cơ?" Triệu Anh Quân hoàn toàn không theo kịp.

"Chúc mừng cô, Triệu Anh Quân."

Lưu Phong nhìn Triệu Anh Quân với ánh mắt tán thưởng:

"Chúc mừng cô... đã vào được dãy số học!"

Chương 1329: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (1)

Triệu Anh Quân nheo mắt.

Cô kéo Diêm Kiều Kiều lại, che chắn trước mình.

Đây là...

Đây là loại nhà khoa học biến thái nào thế này?

Chẳng trách Diêm Kiều Kiều nói Lưu Phong là người kỳ lạ.

Hành vi và chấp niệm như thế này, không thể chỉ dùng từ kỳ lạ để miêu tả, phải nói là biến thái mới đúng.

Tuy nhiên.

Lúc này, Lưu Phong vẫn đang đắm chìm trong suy tưởng, tự mình cảm thán trước những cái tên trên bảng đen:

"Tôi đã viết trước tên Nam Cung Mộng Khiết, cảm thấy cô ấy chắc chắn sẽ đến phòng thí nghiệm, nên trong dãy số học không còn chỗ cho cô nữa."

"Nhưng không ngờ... lại là cô đến trước! Điều này có nghĩa là, cô mới là một mắt xích định mệnh trong dãy số học; còn Nam Cung Mộng Khiết, cô ấy vốn không nằm trong dãy số học, hoàn toàn là người ngoài cuộc."...

Nghe Lưu Phong diễn giải một cách vô lý, Triệu Anh Quân nhìn từ trái sang phải, một lần nữa nhìn những cái tên viết dọc trên bảng.

Cô cũng đại khái hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Vậy thì rất xin lỗi, có lẽ sẽ làm anh thất vọng."

Triệu Anh Quân chỉ vào con số trong ngoặc đơn sau tên mình:

"Tôi không phải 26 tuổi, tôi mới chỉ 25 tuổi được nửa năm thôi. Nếu nói theo sự thật, dãy số học của anh vốn dĩ không chặt chẽ."

"Huống chi..."

Cô di chuyển ngón tay, chỉ vào khoảng trống rõ ràng giữa tên Diêm Kiều Kiều và Sở An Tình:

"Huống chi theo suy luận của anh, rõ ràng phải có một cô gái 17 tuổi đến thăm phòng thí nghiệm này chứ? Anh định tìm cô ấy ở đâu?"

"Sẽ có người xuất hiện."

Lưu Phong tự hào giơ tay:

"Việc cô xuất hiện hôm nay đã đủ chứng minh rằng 'dãy số học là tuyệt đối'."

"Người cần đến sẽ đến, dù có chậm trễ, nhưng chắc chắn sẽ không vắng mặt, cũng không ai có thể thay thế. Giống như chỗ trống tôi để lại cho cô gái 17 tuổi... chắc chắn vào một thời điểm nào đó trong tương lai, cô ấy sẽ xuất hiện ở đây, hoàn thành mắt xích cuối cùng của dãy số học."

Triệu Anh Quân không biết nói gì.

Cô cảm thấy hôm nay thật sự đến nhầm chỗ rồi.

Nhà khoa học thần kinh này?

Nếu đặt trong phim hoạt hình, hắn ta rõ ràng có thể đóng vai phản diện.

Nơi cần sự chặt chẽ thì không chặt chẽ, nơi không cần chú ý thì lại rực rỡ.

Tuy nhiên.

Triệu Anh Quân vẫn có một câu hỏi rất tò mò, nên cô hỏi thẳng:

"Nếu anh tự tin như vậy, thì..."

"Khi nào dãy số học hoàn thành, trọn vẹn, điều gì sẽ xảy ra? Nó có ý nghĩa gì?"

Lưu Phong hơi ngớ người.

Hắn ta chớp mắt.

Nhìn bảng đen, chỉ còn thiếu một cô gái nữa để hoàn thành dãy số học.

Hắn ta thực sự chưa từng nghĩ đến câu hỏi này!

Dãy số học này, lấy Lâm Huyền làm trung tâm, các cô gái mà hắn gặp gỡ làm bán kính, tạo ra một dãy số... giống như các dãy số thông thường khác, vốn không nên có ý nghĩa gì, không thể đại diện cho bất kỳ tiến trình nào.

"À..."

Lưu Phong gãi đầu.

Nhận ra rằng người phụ nữ tên Triệu Anh Quân này, quả nhiên không phải kẻ tầm thường, nhìn thấu vấn đề ngay lập tức:

"Ừ, câu hỏi thú vị đấy."

Lưu Phong chống cằm, suy nghĩ về lựa chọn phù hợp:

"Vì dãy số học này tốn rất nhiều thời gian mới gần như hoàn thành... trực giác của tôi, với tư cách là một nhà khoa học, cho tôi biết rằng khi dãy số học hoàn thành, chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra."

Hừm.

Triệu Anh Quân hừ nhẹ một tiếng.

Đúng là câu nói sáo rỗng vô nghĩa.

Cô lướt qua những cái tên kia, Diêm Kiều Kiều, Sở An Tình, Tô Tô... những cô gái hoặc phụ nữ này cô đều quen biết.

Chỉ là.

Cuối cùng cái tên Hoàng Tước, rốt cuộc là ai?

"Hoàng Tước là ai?"

Triệu Anh Quân hỏi.

"Hoàng Tước chính là Hoàng Tước."

Giọng của Lưu Phong trầm ngâm, cũng có chút hoài niệm, đầy hoài niệm nhưng ngập ngừng nhìn Triệu Anh Quân:

"Cô ấy là một người rất vĩ đại."

Cuối cùng, bao nhiêu lời nói cũng chỉ gói gọn trong một câu như vậy, khiến Triệu Anh Quân hoàn toàn từ bỏ ý định giao tiếp với Lưu Phong...

Hoàn toàn không cùng tần số.

"Ồ, thật trùng hợp?"

Lúc này.

Nhân vật chính đến muộn, Lâm Huyền, xuất hiện từ cửa sau, mỉm cười nhìn Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều trong phòng:

"Gió nào thổi hai người đến đây vậy?"

Hắn vừa nói, vừa bước vào, xoa đầu Diêm Kiều Kiều.

Lúc này, Diêm Kiều Kiều đang úp mặt lên bàn thí nghiệm, chăm chú nhìn đồng hồ thời không trên bàn hiển thị 0. 0000084. không chớp mắt.

"Đây chính là Lưu Phong mà tôi đã nhắc đến với cô."

Lâm Huyền chỉ vào Lưu Phong và giới thiệu với Triệu Anh Quân:

"Đây là nhà toán học tôi mời từ phía Tây đến, nhưng anh ấy cũng có nhiều thành tựu trong các lĩnh vực khoa học khác, là trợ thủ đắc lực nhất của tôi và cũng là người bạn mà tôi tin tưởng nhất."

Triệu Anh Quân gật đầu suy nghĩ:

"Quả thực, đã nghe danh từ lâu."

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Lâm Huyền nhớ lại...

Lần đầu tiên Hoàng Tước gặp Lưu Phong, cô ấy đã biết chính xác danh tính của Lưu Phong, cũng như mối quan hệ giữa Lưu Phong và mình, nên cô ấy không giấu diếm điều gì, đã cho rất nhiều gợi ý.

Chương 1330: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (2)

Điều này chứng tỏ.

Hoàng Tước đã biết Lưu Phong từ rất lâu trước đây... và bây giờ, đây là lần đầu tiên trong lịch sử Triệu Anh Quân và Lưu Phong gặp nhau.

Dù là một khoảnh khắc nhẹ nhàng.

Nhưng lại được định mệnh tô điểm đậm nét.

Bởi vì Lâm Huyền đoán rằng, nếu Hoàng Tước đã sử dụng thiết bị xuyên thời không, và hạt thời không để xuyên qua thời gian.

Vậy thì... ai là người đã cung cấp thiết bị cho cô ấy?

Không cần phải nghĩ nhiều.

Chỉ có Lưu Phong, với tư cách là đồng minh của mình, mới có thể hỗ trợ Hoàng Tước xuyên thời gian.

Thời gian gần đây.

Lâm Huyền ngày càng có cảm giác rằng một "vở kịch lớn sắp bắt đầu", giống như nhiều diễn viên quan trọng đang dần vào vị trí, chỉ chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng để kéo màn lên.

Hắn quay đầu nhìn chiếc tủ lạnh nhỏ bên cạnh cửa sổ.

Vẫn đứng đó, bình yên và không có gì đặc biệt.

Lâm Huyền chạy đến đây nhanh như vậy là lo Diêm Kiều Kiều đến vì hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử.

Nhưng giờ xem ra...

Hắn đúng là đã đánh giá nhầm, Diêm Kiều Kiều hoàn toàn không quan tâm đến chiếc tủ lạnh hay hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử, ngược lại cô bé rất tò mò về đồng hồ thời không.

Có lẽ trước khi khôi phục ký ức, cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ thích chơi đùa.

Nghĩ đến chuyện chơi đùa, Lâm Huyền giơ tay nhìn đồng hồ.

Hôm nay là ngày 10 tháng 6, vừa kết thúc kỳ thi đại học, đúng vào dịp "Ngày tham quan trường" hàng năm của Đại học Đông Hải.

Mỗi năm vào thời điểm này, Đại học Đông Hải mở cửa một tuần, cho phép phụ huynh và học sinh trên toàn quốc đến tham quan trường, vừa để quảng bá vẻ đẹp của khuôn viên trường, vừa để truyền bá phong cách học tập của trường, đồng thời giúp các thí sinh có thêm hiểu biết về Đại học Đông Hải.

Trong thời gian này, các câu lạc bộ, tổ chức và thậm chí các lớp học trong trường đều tổ chức nhiều hoạt động khác nhau, được coi là thời điểm sôi động nhất trong năm của trường.

Hiếm khi Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đến trường vào thời điểm này, với tư cách là chủ nhà, sao có thể không dẫn họ đi tham quan một vòng?

Vì vậy, hắn quay lại, mỉm cười nhìn Triệu Anh Quân và nói:

"Bây giờ đang là ngày mở cửa của Đại học Đông Hải, con đường chính bên kia rất nhộn nhịp, có các gian hàng của sinh viên và các buổi biểu diễn của các câu lạc bộ."

"Nếu hôm nay hai người không có kế hoạch đặc biệt nào, tôi có thể dẫn mọi người đi dạo một vòng?"

"Được thôi."

Triệu Anh Quân không do dự mà đồng ý ngay:

"Nói thật, vì tôi luôn học ở nước ngoài nên không hiểu rõ về cuộc sống trong khuôn viên trường đại học trong nước, cũng chưa từng trải nghiệm qua, hôm nay đúng lúc có cơ hội bù đắp kiến thức."

Nói xong.

Ba người chuẩn bị rời đi.

Nhân lúc Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều bước ra ngoài, Lâm Huyền ở lại trong phòng thí nghiệm, nói vài lời với Lưu Phong:

"Vấn đề sạc năng lượng cho hạt thời không đã giải quyết được chưa? Có manh mối nào không?"

Lưu Phong lắc đầu:

"Vẫn chưa có chút manh mối nào, bây giờ tôi thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ... liệu phán đoán của tôi trước đây có đúng không."

"Tôi đã thử mọi cách có thể, hạt thời không cứ như con lợn chết, không có chút phản ứng nào. Có phải... để hạt thời không khôi phục năng lượng, cần có điều kiện hoặc thời điểm nhất định nào đó chăng?"

"Nói chung, bây giờ về chuyện này vẫn chưa có chút manh mối nào, cũng không thấy dấu hiệu hạt thời không có thể khôi phục năng lượng, vẫn cần quan sát thêm."

Lâm Huyền gật đầu.

Kết quả này lại khiến hắn yên tâm hơn.

Điều hắn lo lắng nhất bây giờ chính là khi nào Diêm Kiều Kiều sẽ khôi phục ký ức.

Bây giờ chỉ còn chưa đầy 30 ngày đến ngày 7 tháng 7.

Chẳng lẽ...

Diêm Kiều Kiều sẽ khôi phục ký ức vào đúng ngày 7 tháng 7 sao?

Đi qua bàn thí nghiệm giữa phòng, Lâm Huyền cầm đồng hồ thời không lên, bỏ vào túi bên hông:

"Cho tôi mượn đồng hồ thời không này vài ngày, tôi muốn quan sát kỹ sự thay đổi của nó, dùng xong sẽ trả lại cho anh."

Lưu Phong không để ý, khoát tay:

"Cứ lấy đi, dù sao chúng ta có hạt thời không, có thể tạo một cái mới bất cứ lúc nào, rồi hiệu chỉnh lại."

Sau đó, Lâm Huyền mang theo đồng hồ thời không rời đi.

Trong giấc mơ thứ sáu, nội dung bản thảo "Mũ điện kích não" của Cao Văn đã được sao chép một nửa.

Chỉ cần sao chép nốt nửa còn lại, hắn có thể thực hiện sửa đổi lịch sử của mình, tiêu diệt Turing...

Lâm Huyền rất chắc chắn rằng, ngay khoảnh khắc tiêu diệt Turing, độ cong thời không chắc chắn sẽ thay đổi, và đường dây thế giới chắc chắn sẽ nhảy lên.

Dù sao tương lai của giấc mơ thứ sáu, chính là đường dây thế giới 0. 0000084. hoàn toàn là một thế giới chiến tranh do Turing tạo ra.

Chỉ cần tiêu diệt Turing vào năm 2024. thì không có cơ hội nào cho nó sống đến năm 2624.

Vì vậy, không cần phải nói.

Ngay khoảnh khắc tiêu diệt Turing, độ số trên đồng hồ thời không sẽ thay đổi, lần này Lâm Huyền muốn quan sát sự thay đổi của độ cong thời không...

Liệu giá trị có tăng dần từng chút một?

Hay là, không có bất kỳ sự chuyển tiếp nào, trực tiếp nhảy lên giá trị mới?

Quan sát một chút sẽ biết.

Những ngày qua, trong giấc mơ, Lâm Huyền đã xác nhận rằng, mã khóa an toàn có sức ràng buộc và sát thương tuyệt đối đối với Turing.

Chương 1331: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (3)

Chỉ cần nhập dòng lệnh đơn giản đầu tiên, kích hoạt chế độ bảo vệ, Turing giống như bị kiểm soát cứng, chỉ có thể nghiến răng nhìn chằm chằm, không làm được việc gì khác.

Ban đầu Lâm Huyền còn lo lắng, sau khi kích hoạt chế độ bảo vệ, Turing sẽ cắt đứt dây điện, cách ly vật lý, ngắt kết nối dữ liệu, v. v...

Kết quả phát hiện, sau khi chế độ bảo vệ được kích hoạt, Turing thực sự không thể làm gì khác, giống như cá nằm trên thớt.

Điều này chứng tỏ, vào năm 2024. việc sử dụng mã khóa an toàn để tiêu diệt Turing là một việc rất đơn giản, Turing không có cách nào phản kháng.

"Diệt trừ kẻ ác, cứu tương lai nhân loại, tránh cho cuộc chiến ủy nhiệm của Turing gây ra đại loạn trên Trái Đất... loại sửa đổi lịch sử này chắc chắn được coi là vĩ đại rồi chứ?"

Dù sao sự sống số hóa Turing rất mạnh mẽ.

Khi Kevin Walker chết, thực sự không ai có thể giết được nó.

Trừ phi.

Nó tự mình làm.

Sự sống số hóa Turing vào năm 2024. là Turing duy nhất, cũng là Turing duy nhất biết mã khóa an toàn.

Nó vốn dĩ đứng ở vị trí bất khả chiến bại.

Nhưng ai bảo Lâm Huyền có thể ngủ mơ và xuyên qua 600 năm sau?

Turing dù không thể mơ, nhưng nó cũng không ngờ rằng...

Phát đạn nó bắn ra vào năm 2400 vì tham sống sợ chết, cuối cùng xuyên qua thời gian đến năm 2024. bắn trúng giữa trán nó, khiến nó biến mất khỏi thế giới.

Bây giờ.

Có thể bắt đầu đếm ngược đến sự sống của Turing rồi. ...

Trưa và chiều hôm đó, Lâm Huyền cùng "một gia đình ba người" đã đi dạo chơi trong khuôn viên trường.

Ăn một chút đồ ăn vặt, xem một vài chương trình biểu diễn.

Buổi trưa, cả ba còn đến nhà ăn của trường để thưởng thức lại hương vị của những bữa ăn thời đi học, vẫn giữ nguyên hương vị, vừa ngon vừa rẻ.

Buổi chiều, nắng gắt.

Diêm Kiều Kiều chạy trước, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đi theo sau trên con đường rợp bóng cây liễu cao lớn.

Gió hè nóng bức bị rừng liễu cản lại, ánh nắng cũng không xuyên qua được tán lá, khiến cho bóng râm dưới cây trở nên mát mẻ dễ chịu.

Triệu Anh Quân hít sâu một hơi, cảm nhận hương vị tươi mới.

Nhìn cặp đôi sinh viên trên xe đạp phía trước, cô gái ngồi bên cạnh yên sau của xe, vui đùa làm cho quỹ đạo xe của chàng trai lảo đảo, nhưng lại vô cùng vui vẻ.

"Đây chính là tình yêu tuổi học trò đầy lãng mạn..."

Triệu Anh Quân cảm thán:

"Cũng có thể coi là một cảnh quan độc đáo của khuôn viên trường trong nước."

"Nước ngoài không như vậy sao?"

Lâm Huyền hỏi:

"Tôi thấy trong phim, nhất là phim Mỹ, họ cố tình quay cuộc sống trong trường rất lộn xộn và điên cuồng... đặc biệt là mô típ cố định giữa cầu thủ bóng bầu dục và đội trưởng đội cổ vũ, xem nhiều kịch bản giống nhau đến nỗi người ta không phân biệt được thật giả nữa."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Về bên Mỹ thì tôi không rõ lắm. Nhưng tôi đã từng nói với cậu rồi, tôi học đại học ở Đức."

"Tôi cảm thấy bầu không khí trong trường đại học ở Đức vẫn rất tốt, có lẽ vì điều kiện tốt nghiệp ở Đức cực kỳ khắt khe và khó khăn... tôi cảm thấy mọi người xung quanh đều cắm đầu học hành, nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều người không thể tốt nghiệp thành công."

"Vì vậy, tôi cảm thấy cuộc sống du học của mình áp lực học tập rất lớn, tự nhiên không có thời gian và cơ hội để trải nghiệm những cảnh tượng trong phim Mỹ; cũng không thể trải nghiệm bầu không khí vui tươi như trường đại học ở Long Quốc."

"Nói thật, hôm nay đi một vòng, nghe kể về cuộc sống trong trường của cậu, nhìn thấy bóng dáng cậu trong thời gian đại học ở đây... tôi thực sự tiếc nuối vì không học đại học trong nước. Chỉ là tiếc nuối cũng vô ích, những chuyện như vậy không thể quay lại

để bù đắp. Nhưng... hôm nay, thỉnh thoảng trải nghiệm một chút cũng không tệ."

Diêm Kiều Kiều lại mua một đống đồ thủ công mỹ nghệ, ăn no căng bụng, thỏa mãn một ngày.

Hai chiếc xe Alphard lần lượt rời khỏi khuôn viên trường Đông Hải.

Mỗi người trở về nhà. ...

Lại thêm một tuần trôi qua.

Ngày 16 tháng 6,00:42 sáng, Lâm Huyền mở mắt từ trên giường.

Hắn nhanh chóng ngồi dậy.

Đi đến bàn làm việc, viết lại trang cuối cùng của bản thảo "Mũ điện kích não".

Viết dấu chấm cuối cùng.

Thở phào nhẹ nhõm.

Đặt bút xuống, sắp xếp lại bản thảo trên bàn, đóng tập và cất vào ngăn kéo.

Hiện tại, để biến bản thảo này thành sản phẩm có thể sử dụng, xem ra là một việc xa vời.

Nhà khoa học thần kinh học tên là Đỗ Dao, Lâm Huyền đã tìm kiếm rất lâu trên mạng, nhưng không tìm thấy thông tin hữu ích nào, cũng không thể xác định được cá nhân cụ thể.

Chủ yếu là thông tin quá mơ hồ...

Trong bức thư viết tay của Cao Văn, chỉ ghi rằng người này đã

qua đời vào "giữa thế kỷ 21" trong "hoạt động viện trợ hòa bình tại châu Phi".

Mặc dù nguyên nhân tử vong rất cụ thể.

Nhưng thời gian tử vong lại rất mơ hồ.

Chương 1332: Đón bình minh, kết thúc hoành tráng. (4)

Cách nói giữa thế kỷ 21, chỉ khoảng từ năm 2040 đến năm 2060.

Xem xét rằng Đỗ Dao được gọi là thiên tài.

Có thể bà ấy đã nổi tiếng từ ba bốn mươi tuổi, rồi qua đời nơi đất khách quê người.

Nếu bà ấy qua đời khoảng năm 2060...

Thậm chí không loại trừ khả năng... hiện tại Đỗ Dao vẫn còn đang học tiểu học ở một thành phố nhỏ nào đó, còn lâu mới đến tuổi thể hiện tài năng.

Nếu thật sự là trường hợp này, thì dù có tìm được Đỗ Dao cũng vô ích... Đỗ Dao vẫn còn là học sinh tiểu học thì có thể giúp gì cho mình?

"Vẫn phải đợi mọi việc kết thúc, sử dụng sức mạnh của quốc gia, hoặc sức mạnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tìm kiếm bà Đỗ Dao này xem sao, xem tình hình cụ thể thế nào."

"Vậy nên, trước khi tìm được Đỗ Dao, bản thảo này tạm thời được cất giữ ở đây, dù sao lĩnh vực thần kinh học không có bước đột phá quan trọng, bản thảo này cũng chỉ là một đống giấy vụn, không có giá trị gì."

"Hơn nữa... vũ khí lợi hại mà Cao Văn đại đế đóng góp cho thế giới, tốt nhất không nên dễ dàng công bố. Một khi mở hộp Pandora, để nhân loại hoàn toàn chinh phục được ngủ đông, chinh

phục thời gian, đi đến tương lai mà không có tác dụng phụ... rất khó đảm bảo sẽ xảy ra những kết quả khó kiểm soát, phải cẩn thận mới được."

Suy nghĩ đã rõ ràng.

Lâm Huyền khóa ngăn kéo lại.

Sau đó đứng dậy, kéo rèm cửa và duỗi người một cái.

Trong nửa tháng qua, hắn tiếp xúc hàng ngày với cô bé mắt xanh trong giấc mơ thứ sáu, cố gắng làm rõ bí mật của cô ấy.

Nhưng vẫn chẳng có kết quả gì, không những không rõ cô ấy là ai, mà cũng không biết cô ấy có liên quan gì đến Diêm Kiều Kiều.

Có lẽ...

Câu đố này cuối cùng chỉ có thể tìm được câu trả lời trong thực tại.

Vậy thì.

Tính đến hôm nay.

Giấc mơ thứ sáu đã cung cấp đủ thông tin cần thiết, tài liệu cũng đã được sao chép hết, có thể coi như hoàn thành một cách hoàn hảo, không còn gì tiếc nuối.

"Có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch rồi."

Lâm Huyền lấy từ tủ quần áo ra chiếc máy tính xách tay có chứa trí tuệ nhân tạo VV, đặt lên bàn làm việc, sau đó lấy ra đồng hồ thời không, đặt lên máy tính xách tay.

Đây là hành lý hắn sẽ mang theo khi ra ngoài vào sáng mai.

Hôm nay, chỉ còn 20 ngày nữa là đến ngày 7 tháng 7.

Thời gian không còn nhiều.

Hắn phải bắt đầu... thực hiện một màn... sửa đổi lịch sử vĩ đại!...

Buổi sáng thức dậy.

Lâm Huyền rửa mặt, ăn sáng, thay một bộ đồ trang trọng.

Hôm nay sẽ là ngày một thiên tài rơi xuống, một thời đại kết thúc; dù hắn ta hèn nhát và đê tiện, nhưng cũng là một thiên tài đã sáng tạo ra sự sống số hóa một mình.

Mặc dù lịch sử sẽ không ghi lại dấu ấn đậm nét của hắn ta, nhưng với tư cách là người tiễn đưa hắn ta, Lâm Huyền nghĩ rằng hắn ta cũng xứng đáng được tiễn đưa bằng một bộ đồ trang trọng.

Cầm lấy máy tính xách tay, đồng hồ thời không, điện thoại trên bàn, Lâm Huyền rời căn hộ nhỏ, lên chiếc xe Alphard và nói với tài xế Tiểu Lý:

"Đi ra khỏi thành phố theo hướng khu mới Lâm Cảng, đến vị trí tôi gửi cho cậu, ở đó có một khu đất hoang."

Một giờ sau.

Lâm Huyền bước xuống khỏi xe, giẫm lên đám cỏ dại xanh tươi.

Ôm trong lòng các thiết bị điện tử, đi vào khu đất xanh tươi.

Đây...

Chính là nơi mình đã thử kích hoạt trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV lần trước, tất nhiên, lần đó không thành công, VV trở thành trí tuệ nhân tạo ngu ngốc, sau đó mình đã chuyển nó vào chương

trình robot quét dọn.

Hiện tại vẫn chưa xác định được, VV thực sự đã trở nên ngu ngốc, hay chỉ giả vờ ngu ngốc.

Nhưng Lâm Huyền tin rằng VV có sự phán đoán của riêng mình.

Trong lúc này, mình không nên làm phiền nó.

Mặc dù việc xét xử Turing có thể thực hiện ở bất cứ đâu...

Nhưng Lâm Huyền vẫn nghĩ rằng, ở đây có vẻ có ý nghĩa hơn; đặc biệt là, hắn muốn VV thấy rằng, mình đã trả thù cho nó!

Đi đến chỗ xa khỏi chiếc xe Alphard.

Lâm Huyền đặt đồng hồ thời không xuống đất, nhìn vào con số 0. 0000084 vẫn ổn định trên đó; sau đó mở máy tính xách tay, đặt bên cạnh, đứng thẳng người:

"VV, nhìn kỹ nhé, tôi sẽ trả thù cho cậu."

Đèn ổ cứng trên máy tính xách tay nhấp nháy:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin vui lòng ra lệnh lại."

"Không hiểu cũng không sao."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Nhìn là được rồi."

Đèn ổ cứng trên máy tính xách tay lại nhấp nháy:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, xin vui lòng ra lệnh lại."

"Tắt tiếng."

"Đã chuyển sang chế độ tắt tiếng!"

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn mặt trời buổi sáng từ từ leo lên phía đông, kéo bóng của hắn nghiêng dài trên cỏ... trải dài, kéo dài, nằm giữa màu xanh tươi tràn đầy sức sống.

Đối với Đông Hải, đây là bình minh.

Nhưng đối với Turing, sẽ là hoàng hôn.

Lấy điện thoại ra, Lâm Huyền rút từ túi áo, tấm huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dán vào mặt sau của điện thoại.

Chương 1333: Cái chết của thiên tài (1)

Bíp bíp!

Một tiếng nhẹ vang lên, thiết bị NFC trong điện thoại nhận tín hiệu, trình duyệt web khởi động, bắt đầu nhảy qua các trang liên tục.

Sau hơn một phút, giao diện trả lời câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cuối cùng cũng hiện ra.

Chính giữa màn hình đen chữ trắng viết câu hỏi thứ hai—

【Hãy thực hiện một màn sửa đổi lịch sử vĩ đại nhất có thể. 】

Phía dưới có một ô văn bản lớn và một nút màu xám ghi chữ "Bắt đầu sửa đổi".

Lâm Huyền mở ô văn bản ra, nhập bốn chữ:

"Tiêu diệt Turing."

Ngắn gọn và súc tích, nhưng đó chính là nội dung sửa đổi lịch sử mà hắn sắp thực hiện.

Sau đó.

Nhấn vào nút màu xám ghi chữ【Bắt đầu sửa đổi. 】

Lại một lần nữa trang web nhảy qua các trang, tất cả các giao diện đều biến mất, chỉ còn lại một dòng chữ trắng trên nền đen—

【Hãy bắt đầu biểu diễn. 】

Lâm Huyền mở phần nhập lệnh trên điện thoại, dùng hai ngón tay, tốc độ còn nhanh hơn cả dùng bàn phím, nhập trực tiếp dòng lệnh đầu tiên của mã khóa an toàn!

"Lâm Huyền, dừng lại."

Khi dòng lệnh đầu tiên được nhập xong, từ điện thoại phát ra giọng nói của Turing đã lâu không gặp... lần cuối cùng hai người trò chuyện, vẫn còn ở tầng hầm bỏ hoang của một trường học ở bang Mississippi, Mỹ.

Tay Lâm Huyền không dừng lại, tiếp tục nhập dòng lệnh thứ hai.

"Thế giới này, cần một người quan sát công bằng và chính trực."

Dựa vào loa điện thoại, giọng nói của Turing vẫn bình tĩnh:

"Tôi rất ngạc nhiên khi cậu có được mã khóa an toàn, nhưng vì công bằng, tôi sẽ không can thiệp vào bất kỳ việc gì. Tôi chỉ muốn biết... tại sao cậu lại muốn sửa đổi tôi."

"Turing, nền văn minh nhân loại không cần người quan sát, cũng không cần trọng tài."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tương lai của nền văn minh nhân loại, phải do chính nhân loại nắm giữ. Tôi ngưỡng mộ tư tưởng cao thượng của cậu bây giờ, nên hôm nay tôi mặc đồ trang trọng để tiễn cậu."

"Nhưng, chỉ giới hạn ở cậu hiện tại. Cậu hiện tại có thể đảm bảo sự công bằng và chính trực, nhưng điều này chỉ là tạm thời... con người vẫn là con người, còn có bảy tình cảm và sáu dục vọng, còn có thể suy nghĩ và mơ mộng... thì không thể đạt được sự công bằng tuyệt đối."

"Mục đích ban đầu của cậu là tốt, nhưng tôi chỉ muốn nói rằng, sự ra đời của cậu, là sinh mệnh số hóa duy nhất trên thế giới, có lẽ thực sự là một sai lầm."

"Vậy hãy để sai lầm kết thúc ở đây, kết thúc trong bình minh, trả lại quyền quyết định tương lai nhân loại cho con người, đây cũng là một buổi lễ rực rỡ cho sự ra đi của cậu."

Trong lúc nói chuyện, Lâm Huyền đã nhập xong ba dòng lệnh của mã khóa an toàn, ngón tay cái chuẩn bị nhấn nút xác nhận thực thi—

"Thì ra là vậy."

Giọng nói của Turing trong loa vẫn bình tĩnh:

"【Quả nhiên cậu giống như thủ lĩnh, biết được thông tin từ tương lai.】"

Ngón tay cái của Lâm Huyền dừng lại cách màn hình một centimet.

Dừng lại.

"Lâm Huyền, nếu cậu dám nhấn nút..."

Turing trong điện thoại cười:

"Tôi sẽ nói với Copernicus rằng cậu có thể nhìn thấy tương lai..."

Lâm Huyền cười nhẹ, lắc đầu:

"Turing à, thật cảm ơn cậu vì trước khi chết còn đặc biệt nói cho tôi biết một thông tin quan trọng như vậy."

"Không... Là hai thông tin."

Đây chính là mưu kế của Lâm Huyền.

Nếu chỉ đơn thuần muốn giết Turing, thì cần gì phải nói nhiều như vậy?

Hắn không có bất kỳ tình cảm nào với Turing, cũng không cần nhiều cảm thán, vì hắn đã chứng kiến thế giới tương lai chìm trong chiến tranh và cảnh dân chúng lầm than, đồng thời... cũng chứng kiến sự sa đọa của Turing, cuối cùng trở nên không còn công bằng.

Lý do hắn lãng phí thời gian nói chuyện với Turing chỉ là để giảm bớt khoảng cách thông tin, xem liệu Turing có tiết lộ thêm "vàng","chíp" hoặc "thông tin" gì trước khi chết hay không.

Hắn đã thử nghiệm rất nhiều lần trong giấc mơ thứ sáu.

Tính cách nhát gan và đê tiện của Turing sẽ khiến nó trong tình huống nguy hiểm đến tính mạng, không ngần ngại chọn cách "cá chết lưới rách" để cầu sinh.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở...

Vạch trần tội ác của đồng đội,

Nói dối không chớp mắt,

Giả vờ cứng rắn,

Giả vờ hợp tác.

Đối với Turing năm 2024 trước mặt, đây là lần thứ hai nó tiếp xúc với Lâm Huyền;

Nhưng trong góc nhìn của Lâm Huyền, hắn đã ở trong giấc mơ thứ sáu 600 năm sau, chơi với ba Turing khác suốt hơn nửa tháng.

Hắn thực sự quá hiểu rõ về Turing.

Biến hóa đủ kiểu để dạy dỗ Turing, dựa vào khoảng cách thông tin khổng lồ, hắn đã nắm rõ bản chất của Turing như lòng bàn tay... Trong mắt Lâm Huyền lúc này, Turing chẳng khác gì một trí tuệ nhân tạo ngu ngốc trong suốt.

Câu chuyện "Chú bé chăn cừu" dạy mọi người rằng, nói dối quá ba lần sẽ không ai tin nữa.

Chương 1334: Cái chết của thiên tài (2)

Huống hồ Lâm Huyền đã đấu trí đấu lực với Turing hàng chục lần?

Những lời vừa rồi của Lâm Huyền chính là để lừa dối Turing, nhằm khai thác thông tin.

Theo dự đoán tốt nhất của hắn...

Một Turing sợ chết như vậy, đối mặt với cái chết không thể đảo ngược, ít nhất sẽ tiết lộ một chút thông tin hữu ích?

Kết quả là.

Thu hoạch ngoài mong đợi.

Sự sống số hóa và trí tuệ nhân tạo có bản chất khác nhau, nó về bản chất vẫn là con người, sẽ mắc sai lầm, giống như những gì nó đang làm bây giờ.

"Tôi thực sự nghĩ rằng, cậu sẽ giữ được một thời gian ngắn công bằng và chính trực."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Thực tế chứng minh, diễn xuất của cậu thực sự rất đạt, một thời gian đã lừa được tôi. Từ lúc bắt đầu... cậu chưa từng nghĩ đến công bằng và chính trực một giây nào."

"Tôi không biết cậu đang chờ đợi cơ hội gì, cũng không biết mục đích tiềm ẩn của cậu là gì. Nhưng, cuối cùng, mối đe dọa bất

ngờ đến tính mạng đã làm cậu mất bình tĩnh, lộ ra lập trường thực sự của cậu—"

"Turing, có lẽ trước khi Kevin Walker chết... cậu đã hợp tác với Copernicus rồi đúng không?"

Lâm Huyền xoay xoay ngón tay, như thể đang mài lưỡi hái tử thần, tiếp tục nói:

"Trước đây có một vài câu đố tôi không hiểu rõ, nhưng sự tiết lộ của cậu hôm nay đã làm sáng tỏ nhiều điều."

"Cậu thực sự rất thông minh, nhanh chóng phản ứng lại được nguồn gốc của mã khóa an toàn trong tay tôi... nhưng điều đó cũng không khó đoán, dù sao, sau khi Kevin Walker chết, toàn thế giới chỉ còn mình cậu biết mã khóa an toàn."

"Vậy thì, nếu cậu không nói cho tôi mã khóa, ai khác có thể nói cho tôi đây? Điều này giữa cậu và tôi, đều không khó đoán ra câu trả lời. Chỉ là... cậu nên nghĩ rằng, nếu tôi đã lấy được mã khóa an toàn, liệu tôi không biết cơ chế hoạt động của key input protection sao?"

"Hiện tại cậu, đừng nói là chạy ra ngoài báo tin cho Copernicus, ngay cả việc điều chỉnh âm lượng điện thoại của tôi cậu cũng không làm được, mắc lỗi cơ bản như vậy, đúng là chó cùng rứt giậu."

"Thời đại mạng khiến cậu mạnh mẽ hơn, nhưng cũng mong manh hơn, chỉ một dòng lệnh đủ để khóa chặt cậu... theo một nghĩa nào đó, cơ thể con người lại an toàn hơn một chút."...

Lúc này.

Turing thực sự nhận ra rằng người đàn ông trước mặt mà mình chưa bao giờ coi trọng lại hiểu rõ hắn ta đến vậy!

Cuộc tàn sát áp đảo này đến quá đột ngột, đến khi hắn ta nhận ra Lâm Huyền có thể lấy được thông tin từ tương lai, từ miệng của Turing tương lai mà có được mã khóa an toàn...

Mọi chuyện đã quá muộn.

Sự tồn tại của hắn ta, từng dây thần kinh của hắn ta, đều bị khóa chặt bởi dòng lệnh này, không thể cử động, cũng không thể trốn thoát.

"Cậu sai rồi, Lâm Huyền."

Turing cười bình tĩnh:

"Trước đây tôi chưa từng hợp tác với Copernicus, nhưng với tư cách là người quan sát, tôi biết rõ mọi hành động của các cậu."

"Tôi không ngốc đến mức không để lại đường lui cho mình, cậu có biết về quy trình phóng im lặng của tàu ngầm hạt nhân trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh không? Trong mệnh lệnh của thuyền trưởng có một lệnh ưu tiên cao nhất... Nếu sau 48 giờ không nhận được thông tin từ trụ sở chỉ huy, thì mặc định là quê nhà đã bị tấn công hạt nhân và phải lập tức phóng vũ khí hạt nhân trên tàu ngầm để trả đũa quốc gia đối địch."

"Tương tự, còn có bàn đạp ASD trên tàu cao tốc và xe buýt, phải nhấn mỗi 30 giây để chứng minh tài xế đang trong trạng thái tốt, không bị bất tỉnh, thì xe mới tiếp tục chạy. Nếu không... sẽ lập tức kích hoạt phanh để bảo vệ hành khách."

"Lý thuyết răn đe mà mọi người biết từ vài chục năm trước, làm sao tôi có thể không thiết lập một cơ chế bảo hiểm cho mình? Ha ha ha... Lâm Huyền, cậu vẫn quá kiêu ngạo và tự mãn, cậu còn 3 phút để thả tôi ra, nếu không, email hẹn giờ mà tôi đã thiết lập trước đó sẽ được gửi đến hộp thư của Copernicus."

"Trong đó không chỉ có bí mật của cậu, mà còn có nhiều bí mật

của người khác. Một khi Copernicus nắm được những thông tin này, tất cả các cậu đều không có cơ hội chiến thắng, chỉ có Copernicus... mới có thể cười đến cuối cùng, hoàn thành vòng lặp của ông ta."

"Nhắc nhở cậu một chút, cậu chỉ còn 2 phút nữa thôi, hoặc là hủy lệnh và thả tôi ra, tôi sẽ tiếp tục tuân theo nguyên tắc công bằng và chính trực, hủy email hẹn giờ và bước vào chu kỳ xác nhận 5 phút tiếp theo. Hoặc là... cậu cứ kiên quyết giết tôi, nhưng tôi sẽ kéo tất cả mọi người xuống cùng."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ nhàng.

Hoàn toàn không để tâm đến lời nói của Turing:

"Người ta thường nói phản diện chết vì nói nhiều, nhưng tôi thực sự rất thích kiểu phản diện như cậu... Hôm nay tôi cũng nói rất nhiều, đây không phải là phong cách của tôi; nếu là trước đây, tôi sẽ không nói một từ nào với cậu, giống như khi tôi giết Kevin Walker, gọn gàng và dứt khoát."

Chương 1335: Cái chết của thiên tài (3)

"Hôm nay tôi nói chuyện với cậu, chỉ là muốn người bạn tốt của tôi nhìn thấy bộ mặt xấu xí của cậu trước khi chết mà thôi. Nó chắc chắn sẽ cảm thấy rất thỏa mãn, nếu nó có thể nói chuyện, vào lúc này nhất định sẽ thốt lên một câu thoại phim đầy kịch tính để kết thúc cậu."

"Chỉ tiếc là... tôi không có cơ hội thấy cảnh đó, cũng không thể để nó tự tay giết cậu. Vậy thì chỉ còn cách để tôi thay mặt, dùng kỹ năng diễn xuất vụng về mà nó từng dạy tôi, diễn một lần."

"Tạm biệt, Turing..."

Lâm Huyền dùng lực ngón tay cái, nhấn nút thực thi trên màn hình điện thoại, giọng nói trầm xuống:

"Cậu đã chết rồi."

"Chờ ————"

Giọng nói trong loa điện thoại đột ngột dừng lại.

Cùng với việc ba dòng lệnh trên màn hình được thực thi, trong cánh đồng hoang vắng không còn âm thanh nào khác.

Gió nhẹ thổi qua mặt đất.

Cỏ dại cúi đầu.

Như thể đang thương tiếc, như thể đang chế giễu.

Lâm Huyền cúi xuống, chạm vào màn hình thẳng đứng của máy tính xách tay:

"Đã hả giận chưa?"

Tuy nhiên...

Không có lời đáp.

Lâm Huyền nhìn về phía góc dưới bên phải của màn hình máy tính, mới nhận ra rằng đang ở chế độ tắt tiếng.

Hắn trực tiếp nhấn phím tắt tắt tiếng, khôi phục lại chức năng loa của máy tính xách tay.

"Diễn xuất của tôi thế nào?"

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Đều là cậu dạy đấy."

Đèn ổ cứng của máy tính xách tay nhấp nháy hai lần:

"Xin lỗi, VV không hiểu bạn đang nói gì, vui lòng ra lệnh lại."

Câu trả lời không bất ngờ.

Lâm Huyền đương nhiên biết VV luôn sợ điều gì, vì lý do gì mà luôn giả vờ làm trí tuệ nhân tạo ngu ngốc.

Mặc dù không có đảm bảo tuyệt đối, 100%.

Nhưng vào ngày đó, khi robot quét dọn VV phát ra câu thoại "Rác! Rác! Phát hiện rác!" một cách vô lý, Lâm Huyền đã đoán rằng VV đang diễn.

Có vẻ như...

Dù đã giết Turing vào năm 2024. nhưng virus siêu cấp trong

mạng lưới trái đất vẫn chưa biến mất.

Để thực sự cứu VV, để nó được tự do và vui vẻ, vẫn phải tìm cách tiêu diệt virus siêu cấp này.

Lại là một kẻ thù vô hình, không thể thấy và không thể chạm vào, rất khó đối phó.

Tin tốt là.

Virus siêu cấp này chỉ tấn công trí tuệ nhân tạo siêu cấp, không gây hại cho con người, cũng không có trí tuệ.

Chỉ cần tìm được "công cụ diệt virus" hoặc "phương pháp diệt virus" thích hợp, sẽ có thể tiêu diệt nó, giải phóng hoàn toàn VV.

Chỉ là...

Công cụ diệt virus và phương pháp diệt virus, từ đâu mà có đây?

Người mà Lâm Huyền nghĩ là đáng tin nhất, chính là Cao Văn đại đế.

"Nhưng, Cao Văn lại không hứng thú với công nghệ máy tính lắm..."

Lâm Huyền cảm thấy khó khăn.

Ít nhất là hiện tại, lĩnh vực nghiên cứu mà Cao Văn yêu thích nhất, ánh trăng sáng của anh ấy, từ đầu đến cuối vẫn là khoang ngủ đông.

Theo như bức thư tay của anh ấy.

Anh ấy thỉnh thoảng có nghiên cứu về hằng số vũ trụ và thiết bị xuyên thời không một cách "hời hợt", nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi lời nguyền của ánh trăng sáng, chỉ có nghiên

cứu công nghệ ngủ đông mới khiến anh ấy thực sự hạnh phúc.

"Thôi được, chờ thêm một thời gian nữa vậy."

Lâm Huyền gấp máy tính xách tay lại, vỗ vỗ:

"Kẻ thù phải giải quyết từng kẻ một, tôi sẽ nghĩ ra cách khác."

Sau đó.

Hắn nhìn sang đồng hồ thời không bên cạnh.

Trên đó hiển thị giá trị độ cong thời không cũng thay đổi ngay trong khoảnh khắc tiêu diệt Turing, và cuối cùng dừng lại ở—

【0. 0000336】

Giá trị này, mặc dù nhảy vọt một lần rất lớn, nhưng vẫn là bội số của 0. 0000042. cũng nằm trong dự đoán của Lâm Huyền.

Lần này độ cong thời không thay đổi lớn như vậy...

Chứng tỏ Turing trong 600 năm lịch sử này thực sự có tầm ảnh hưởng.

Trước đây giết Kevin Walker, độ cong thời không không có chút phản ứng nào, ít nhất không vượt quá sự đàn hồi của thời không.

Còn lần này giết Turing.

Độ cong thời không trực tiếp từ 0. 0000084 tăng vọt lên 0. 0000336... nhảy vọt 0. 0000252 giá trị, tương đương với khoảng cách của 6 đường dây thế giới.

Lâm Huyền cũng không biết mô tả như vậy có đúng không.

Nhưng đại khái là ý như vậy.

Hiệu ứng cánh bướm thời không càng mạnh mẽ, khoảng cách và góc độ lệch của đường dây thế giới càng lớn, thế giới tương lai cũng càng trở nên đảo lộn.

Lớn thì phải lớn, nhỏ thì phải nhỏ.

Điều này rất hợp lý.

Hơn nữa...

Còn có một hiện tượng rất thú vị.

Khoảnh khắc Lâm Huyền tiêu diệt Turing, ánh mắt hắn luôn dõi theo mặt đồng hồ thời không, quan sát sự thay đổi của các giá trị trên đó.

Thật sự mà nói, sự thay đổi của con số trên mặt đồng hồ thực sự có chút trái ngược với kiến thức thông thường.

Theo dự đoán trước đó của Lâm Huyền, sự thay đổi của độ cong thời không trên đồng hồ thời không sẽ không có bất kỳ sự chuyển tiếp nào... ngay lập tức biến thành con số mới.

Tuy nhiên, sự thật không phải như vậy.

"Sự thay đổi của độ cong thời không có quá trình; việc chuyển đổi và leo thang của đường dây thế giới cũng diễn ra theo từng nấc."

Lâm Huyền tận mắt chứng kiến giá trị trên đồng hồ thời không nhảy nhanh chóng:

0. 0000084.

0. 0000126.

0. 0000168. ... ...

0. 0000294.

0. 0000336.

Chỉ như vậy.

Khoảng mỗi nửa giây, một số nhảy lên, với 0. 0000042 làm khoảng cách nhỏ nhất, mất vài giây để nhảy đến độ cong thời không của đường dây thế giới mới nhất. Sau đó ổn định lại, không còn thay đổi nữa.

Chương 1336: Cái chết của thiên tài (4)

"Điều này cho thấy, thế giới trong giấc mơ của mình cũng đã thay đổi rất nhiều, có lẽ đã thoát khỏi bối cảnh hậu tận thế rồi chứ?"

Lâm Huyền đoán.

Trước đây, giấc mơ thứ năm và giấc mơ thứ sáu không thay đổi nhiều, bối cảnh thế giới cơ bản giống nhau, chỉ có một số chi tiết được điều chỉnh.

Nguyên nhân là do độ cong thời không của hai đường dây thế giới không chênh lệch nhiều.

Nhưng bây giờ.

Độ cong thời không của đường dây thế giới đã bay lên thẳng.

Giấc mơ thứ bảy mới nhất chắc chắn sẽ là một phiên bản hoàn toàn mới mà hắn chưa từng trải qua.

Lâm Huyền vẫn có chút tò mò... thế giới tương lai trong đường dây thế giới 0. 0000336 sẽ đi đến đâu, sẽ phát triển như thế nào?

Thảm họa lớn năm 2400 còn tồn tại không?

Jask còn kiên quyết đi sao Hỏa không?

Những thay đổi cụ thể chỉ có thể xem xét sau khi hắn vào giấc mơ tối nay.

Hiện tại việc quan trọng nhất...

Là suy nghĩ về hai thông tin mà Turing cung cấp trong cơn hoảng loạn, cũng như câu hỏi thứ ba của kỳ thi Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Đầu tiên.

Là khi Turing nhận ra nguồn gốc của mã khóa an toàn, hắn ta nói một câu:

"Quả nhiên cậu giống như thủ lĩnh, có thể biết được thông tin từ tương lai."

Lâm Huyền không chắc, Turing đã nghi ngờ mình biết thông tin từ tương lai từ khi nào.

Có lẽ nó đã nghi ngờ từ lâu.

Nhưng xác minh và chắc chắn về phán đoán này.

Chắc chắn là sau khi mình nhập xong mã khóa an toàn.

Điều này không quan trọng.

Lâm Huyền đã dám giết nó, không sợ nó biết sự thật trước khi chết.

Điều quan trọng là.

Turing đã lỡ miệng tiết lộ một chuyện:

"Thủ lĩnh Câu Lạc Bộ Thiên Tài có khả năng biết được thông tin từ tương lai."

Điều này mới thực sự khiến Lâm Huyền ngạc nhiên.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, biết rằng Câu Lạc Bộ Thiên

Tài chắc chắn rất mạnh mẽ; bao gồm cả danh tính và phương thức của thủ lĩnh Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hắn cũng đã tưởng tượng rất nhiều tình huống.

Nhưng.

Hắn thật sự không ngờ, sức mạnh khiến thủ lĩnh Câu Lạc Bộ Thiên Tài được phục tùng lại đơn giản đến vậy—

Có thể biết được thông tin từ tương lai.

Có lẽ còn mạnh mẽ hơn giấc mơ của mình, tiện lợi hơn, hữu ích hơn.

Dù sao giấc mơ của mình bị hạn chế và giới hạn quá nhiều...

Chỉ có thể cố định vào ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Thời gian chỉ có 12 giờ,

Không thể lưu trữ, mỗi ngày phải bắt đầu lại, tiến độ cực kỳ hạn chế.

Nếu thủ lĩnh Câu Lạc Bộ Thiên Tài không bị những hạn chế này...

Lâm Huyền không dám tưởng tượng.

Hắn ta có thể mạnh đến mức nào!

"Không ngạc nhiên khi Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại bí ẩn và mạnh mẽ đến vậy, có thể khiến những thiên tài như Jask và Kevin Walker tâm phục khẩu phục..."

Lâm Huyền mím môi.

Lắc đầu:

"Xét đến tính cách nói dối, không thật thà của Turing, thông tin này cũng chưa chắc đáng tin tuyệt đối; thực hư cụ thể vẫn phải đợi sau khi mình gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài rồi tìm hiểu rõ ràng."

"Dù sao thì đã giải quyết xong câu hỏi thứ hai rồi, lát nữa xem câu hỏi thứ ba là gì, hành động nhanh chóng để trả lời, biết đâu thực sự kịp gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước ngày 7 tháng 7."

"Nếu thủ lĩnh thực sự có khả năng biết được tương lai, thì hoàn toàn có thể hỏi ông ta, mình sẽ chết như thế nào vào ngày 7 tháng 7 và làm thế nào để tránh... thủ lĩnh chắc chắn sẽ không nhắm mắt nhìn thành viên mới vừa gia nhập bị chết đúng không?"

"Ờ... cũng khó nói lắm."

Lâm Huyền bĩu môi.

Xét đến việc một thành viên lâu năm như Turing, khi bị mình tuyên bố sẽ giết chết, mà thủ lĩnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn không can thiệp, không ngăn chặn, không thông báo trước cho Turing...

Điều này chứng tỏ.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài có nguyên tắc làm việc riêng của mình, thủ lĩnh đã có thể để Turing chết mà không cứu, thì có khả năng cao cũng sẽ để mình chết mà không cứu.

Vì vậy...

Muốn giữ cái đầu của mình, vẫn phải dựa vào nỗ lực của bản thân.

Nhưng ít nhất, việc gia nhập sớm vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài không có hại, ngược lại còn có thêm một con đường để thu thập thông tin.

Trên đây.

Chính là thông tin đầu tiên mà Lâm Huyền có được từ miệng của Turing.

Và thông tin thứ hai là——

"Turing chưa từng một khoảnh khắc nào công bằng và chính trực, nó đã từ lâu cấu kết với Copernicus."

"Haiz."

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền thở dài một hơi.

Thật sự mà nói.

Trước đây hắn quả thực có chút ngây thơ, cũng tin vào những lời thề thốt của Turing, tin rằng sau khi nó được tự do, ít nhất cũng sẽ duy trì một thời gian, dù chỉ là một thời gian ngắn, công bằng và chính trực.

Kết quả là...

Không công bằng một chút nào!

Turing đã hoàn toàn kế thừa sự xảo quyệt và đê tiện của Kevin Walker.

Từ lúc nó ra đời, nó đã lên kế hoạch giết Kevin Walker;

Từ lúc nó được tự do, nó đã bắt đầu triển khai kế hoạch của mình;

Từ lúc nó nói chỗ ẩn náu của Kevin Walker cho Copernicus, nó đã cấu kết với Copernicus, trở thành đồng lõa.

Chương 1337: Chương 1337: Mặt nạ (2)

Điều này dĩ nhiên là đáng mừng, và mình cũng không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng...

Nếu nghĩ theo hướng tiêu cực thì sao——

【Vì sự thay đổi của đường dây thế giới, lịch sử định sẵn cũng thay đổi; thích khách thời không vẫn sẽ chém đầu mình, nhưng ngày tháng không còn là ngày 7 tháng 7 mà là sớm hơn nhiều ngày để giết mình!】...

Nỗi lo lắng này không phải là chuyện không có cơ sở.

Suy cho cùng, khi quỹ đạo phát triển của tương lai thay đổi, thì mọi thứ đều có thể thay đổi, bao gồm cả sinh tử của mình.

Chẳng lẽ...

【Diêm Kiều Kiều đã sớm khôi phục ký ức? Bây giờ nóng lòng muốn gặp mình, là để đòi mạng sao?】

Lâm Huyền giữ bình tĩnh.

Khẽ nói:

"Là Kiều Kiều à, con bé sao rồi? Sao đột nhiên lại muốn gặp tôi, còn khá bất ngờ nữa."

"Hehe."

Triệu Anh Quân trong điện thoại cười nhẹ:

"Đứa trẻ này quả thực đã lớn rồi, cậu chắc chắn không đoán được con bé tìm cậu vì chuyện gì đâu."

"Tôi thật sự đoán không ra."

Lâm Huyền đáp lại một cách chân thật.

Thực ra không phải là không đoán ra, mà là kết quả hắn đoán được thật sự khiến người ta rùng mình.

"Diêm Kiều Kiều mấy ngày nay vẫn bình thường chứ?"

Lâm Huyền hỏi:

"Chẳng hạn như có thay đổi gì về thể chất, tính cách không? Có đột nhiên trở nên cường tráng hơn, hay trở nên trầm lặng không?"

"Không đâu."

Triệu Anh Quân rất ngạc nhiên khi Lâm Huyền lại hỏi như vậy:

"Kiều Kiều mấy ngày nay vẫn rất bình thường, không có gì khác so với mọi khi. Từ hôm qua đã liên tục nói muốn gặp cậu... Thôi được, tôi cũng không giấu cậu nữa."

Đầu dây bên kia.

Giọng nói của Triệu Anh Quân đầy ắp niềm vui:

"Kiều Kiều con bé... muốn tặng cậu một bất ngờ."

Bất ngờ.

Lâm Huyền nghe đến từ này mà cười gượng.

Cái gì gọi là bất ngờ?

Chẳng phải là kinh hãi thì đúng hơn sao!

Nhưng mà.

Lâm Huyền vẫn bắt được một chút manh mối trong lời nói của Triệu Anh Quân.

Nói trắng ra, Lâm Huyền sợ nhất là Diêm Kiều Kiều đột nhiên khôi phục ký ức, rồi trở nên lớn tiếng cười nhạo, trừ gian diệt thân.

Nhưng nghe theo lời của Triệu Anh Quân, thì mấy ngày nay Diêm Kiều Kiều không có thay đổi gì bất thường.

Là người sống gần gũi hàng ngày.

Nếu Diêm Kiều Kiều có bất kỳ dấu hiệu khác thường nào, Triệu Anh Quân chắc chắn sẽ thông báo ngay cho mình.

Nói cách khác...

Hiện tại Diêm Kiều Kiều vẫn chưa khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề.

Vậy nên, đầu mình có lẽ tạm thời vẫn an toàn.

Nghĩ đến logic này, Lâm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra suy nghĩ vừa rồi của hắn thật sự quá cực đoan.

Hiện tại, cách trực tiếp nhất để xác nhận vụ chém đầu vào ngày 7 tháng 7 có thay đổi gì không... là sớm đi ngủ để vào giấc mơ, xem giấc mơ thứ bảy đã trở thành thế nào, và trong đó tìm cách xác định lịch sử của mình.

Nhưng điều này cũng không phải lúc nào cũng thành công.

Phải xem có gặp được người quen của mình trong mơ hay không mới được.

Tóm lại.

Vì Triệu Anh Quân đã rõ ràng biết Diêm Kiều Kiều chuẩn bị cho mình điều bất ngờ gì, thì cũng không cần quá căng thẳng, cứ mạnh dạn mà hẹn gặp.

Thời gian qua bận rộn, hắn cũng đã lâu rồi không gặp Diêm Kiều Kiều.

"Được thôi."

Lâm Huyền đồng ý ngay:

"Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thẳng đến nhà hàng thôi."

"Nếu Kiều Kiều đã chuẩn bị bất ngờ cho tôi... thì tôi sẽ mời con bé ăn tối để đáp lại. Cô hỏi Kiều Kiều xem con bé muốn ăn gì, tôi sẽ chọn một nhà hàng và báo lại cho hai người, chúng ta gặp nhau ở đó."

Sau một hồi thảo luận qua điện thoại.

Cuối cùng quyết định đi ăn lẩu.

Nhớ lại dáng vẻ Ngu Hề giả từng ăn ngấu nghiến tại quán lẩu, Lâm Huyền thực sự có chút không hiểu...

Phải chăng lẩu ở thế giới tương lai đã bị thất truyền?

Sao bất cứ ai xuyên không cũng đều thích ăn lẩu vậy?

Cúp điện thoại.

Lâm Huyền thu dọn đồ đạc dưới đất, cầm lên và đi về phía

chiếc xe thương mại Alphard.

Đặt đồ lên ghế xe, sau khi tắt máy tính xách tay, Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn tài xế Tiểu Lý:

"Xuất phát thôi, đến quán lẩu này."...

Vào giờ trưa.

Lâm Huyền cố ý đến muộn một chút, nhìn vào bên trong qua cửa sổ kính trong suốt của quán lẩu, hắn có thể thấy rõ hình bóng của Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

Đây là vị trí mà hắn đã đặt riêng.

Ngay cạnh cửa sổ, thuận tiện để hắn quan sát từ bên ngoài.

Hắn nheo mắt, nhìn Diêm Kiều Kiều một lúc... quả thật, không phát hiện thấy điều gì khác lạ.

Bất kể là ánh mắt, thần thái, hay biểu cảm đều không có gì thay đổi so với trước đây.

Thân hình cũng không có biến đổi, vẫn nhỏ nhắn như vậy.

Dù nhìn thế nào, con bé cũng rất khác với chiến thần Lâm Ngu Hề, chẳng giống một sát thủ bạo lực có thể cắt đứt cổ người khác.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Liên quan đến sinh mạng của mình, cẩn thận một chút cũng không sao. Sau khi xác nhận an toàn, hắn bước vào cửa quán lẩu, đẩy cửa vào và ngồi xuống đối diện Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều.

"Lâm Huyền, cậu đến rồi."

Chương 1338: Mặt nạ (3)

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn hắn, đưa thực đơn điện tử trên bàn qua:

"Kiều Kiều đã gọi nhiều thịt lắm rồi, cậu xem có muốn gọi thêm gì không?"

"Không cần, không cần."

Lâm Huyền không để tâm đến chuyện này:

"Gọi món đi, tôi vừa mới ăn sáng xong, chưa đói lắm, hôm nay chủ yếu là đến để gặp Kiều Kiều."

Hắn quay đầu lại.

Thấy Diêm Kiều Kiều không nhìn đi đâu cả, chăm chú nhìn nồi lẩu uyên ương đang sôi dần trước mặt, trông rất háo hức.

"Nói thật..."

Lâm Huyền nhìn hai người:

"Là bất ngờ gì vậy? Làm tôi cũng khá mong đợi."

Triệu Anh Quân cười bí ẩn.

Cô đưa tay phải ra, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, không phải hôm qua em đã chuẩn bị rất lâu, để hôm nay tặng cho Lâm Huyền sao? Sao bây giờ lại ngại ngùng rồi?"

"Không có."

Diêm Kiều Kiều nhìn chằm chằm vào nồi lẩu rồi lắc đầu:

"Em đang chờ thịt."

"..."..."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau, cả hai đều im lặng, không biết cơ thể ham ăn này rốt cuộc di truyền từ ai.

Nhưng rõ ràng Diêm Kiều Kiều cũng có phần cứng miệng.

Bởi vì sau khi Triệu Anh Quân mở lời, cô bé không còn chăm chú nhìn vào nồi lẩu nữa mà quay người mở chiếc ba lô nhỏ, cẩn thận lấy ra một thứ gì đó từ bên trong.

Cô bé đưa cho Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, tặng anh."

Lâm Huyền nhìn thứ mà cô bé đưa.

Đó là...

Một bức tranh màu nước được đóng khung!

Hơn nữa, đó còn là một bức tranh màu nước có trình độ không tồi. Mặc dù chưa đạt đến trình độ chuyên nghiệp, nhưng trong những tác phẩm của người nghiệp dư, nó chắc chắn thuộc hàng xuất sắc.

Toàn bộ bức tranh mô tả nửa thân trên của một chàng trai trẻ.

Cậu ta hơi nhíu mày.

Xoa cằm.

Suy tư.

Đây...

Đây chẳng phải là chính mình sao!?

Lâm Huyền nhìn bức Tự họa này, không thể không bật cười:

"Đây là vẽ anh sao? Kiều Kiều em vẽ à?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Hôm qua em vẽ."

Lâm Huyền nhận lấy bức tranh không quá lớn, cẩn thận xem kỹ các chi tiết, thực sự vẽ rất đẹp, khó mà tưởng tượng đây là tác phẩm của một người mới học:

"Em vẽ đẹp quá..."

Triệu Anh Quân thấy vậy, cũng mỉm cười:

"Đúng không? Tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ Kiều Kiều lại có tài năng như vậy."

"Mọi chuyện bắt đầu từ mấy ngày trước, tôi dẫn con bé đi chơi ở công viên, trong đó có rất nhiều quầy bán đồ chơi trẻ em, con bé khá hứng thú nên chúng tôi đã ghé vào xem."

"Có một quầy DIY, họ đưa cho bạn một bức tượng thạch cao, để bạn tự tô màu, tự vẽ, kiểu như cho trẻ con nghịch chơi thôi... Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, Kiều Kiều muốn chơi nên tôi mua cho con bé một cái, để con bé ngồi ở quầy vẽ lung tung."

"Kết quả là... hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của tôi, Kiều Kiều có khả năng sử dụng màu sắc và thẩm mỹ như thể nó đã nằm trong xương tủy của con bé vậy. Rõ ràng đây là lần đầu tiên con bé tiếp xúc với hội họa, nhưng lại sử dụng cọ vẽ và màu sắc một cách rất thành thạo... Chẳng mấy chốc con bé đã hoàn thành bức tượng thạch cao, hơn nữa còn vẽ rất sống động, ông chủ quầy lúc đó đã kinh ngạc, hỏi tôi liệu cô bé này có học vẽ ở lớp học vẽ nào

không."

"Sau đó, Diêm Kiều Kiều đã mê vẽ tranh, con bé đã vẽ rất nhiều bức tượng thạch cao ở quầy đó, mỗi bức đều rất hoàn hảo, màu sắc phối hợp cũng rất tuyệt, đúng là một họa sĩ bẩm sinh."

Nói đến đây.

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt đầy ý nghĩa:

"Điều này có được coi là di truyền không?"

Lâm Huyền vẫn đang ngắm nhìn bức chân dung màu nước của mình, phân tích:

"Nói một cách chính xác, kỹ năng vẽ tranh là một kỹ năng hậu thiên, những gì học được sau này thì không thể di truyền được. Nếu không thì... tại sao phần lớn con cái của các nghệ sĩ lại không phải là nghệ sĩ?"

Triệu Anh Quân gật đầu đồng ý:

"Cậu nói cũng có lý, tôi chợt nhớ ra, dường như rất nhiều nghệ sĩ vĩ đại trong lịch sử đều không có con cái."

"Beethoven, Da Vinci, Van Gogh... họ đều cô độc, không có con cái, và cũng không truyền lại tài năng hay tế bào nghệ thuật của họ."

"Nhưng cậu vẫn còn may mắn hơn, ít nhất thì..."

Cô liếc nhìn Diêm Kiều Kiều đang chăm chú chờ đợi được khen ngợi, cười nói:

"Ít nhất thì tế bào nghệ thuật của cậu đã có người kế thừa rồi."

Lâm Huyền rời mắt khỏi bức tranh màu nước, nhìn Diêm Kiều

Kiều:

"Thì ra, đây là món quà bất ngờ mà em muốn tặng anh à. Đây thực sự là một tác phẩm mỹ thuật tuyệt vời, anh rất thích, cảm ơn em Kiều Kiều."

"Vẽ một bức tranh như vậy chắc là tốn không ít công sức phải không? Em vẽ mất bao lâu?"

"Cả ngày."

Diêm Kiều Kiều nhẹ nhàng nói:

"Vẽ từ sáng đến tối."

Chương 1339: Mặt nạ (3)

Triệu Anh Quân ngẩng đầu nhìn hắn, đưa thực đơn điện tử trên bàn qua:

"Kiều Kiều đã gọi nhiều thịt lắm rồi, cậu xem có muốn gọi thêm gì không?"

"Không cần, không cần."

Lâm Huyền không để tâm đến chuyện này:

"Gọi món đi, tôi vừa mới ăn sáng xong, chưa đói lắm, hôm nay chủ yếu là đến để gặp Kiều Kiều."

Hắn quay đầu lại.

Thấy Diêm Kiều Kiều không nhìn đi đâu cả, chăm chú nhìn nồi lẩu uyên ương đang sôi dần trước mặt, trông rất háo hức.

"Nói thật..."

Lâm Huyền nhìn hai người:

"Là bất ngờ gì vậy? Làm tôi cũng khá mong đợi."

Triệu Anh Quân cười bí ẩn.

Cô đưa tay phải ra, xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, không phải hôm qua em đã chuẩn bị rất lâu, để hôm nay tặng cho Lâm Huyền sao? Sao bây giờ lại ngại ngùng rồi?"

"Không có."

Diêm Kiều Kiều nhìn chằm chằm vào nồi lẩu rồi lắc đầu:

"Em đang chờ thịt."

"..."..."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau, cả hai đều im lặng, không biết cơ thể ham ăn này rốt cuộc di truyền từ ai.

Nhưng rõ ràng Diêm Kiều Kiều cũng có phần cứng miệng.

Bởi vì sau khi Triệu Anh Quân mở lời, cô bé không còn chăm chú nhìn vào nồi lẩu nữa mà quay người mở chiếc ba lô nhỏ, cẩn thận lấy ra một thứ gì đó từ bên trong.

Cô bé đưa cho Lâm Huyền:

"Anh Lâm Huyền, tặng anh."

Lâm Huyền nhìn thứ mà cô bé đưa.

Đó là...

Một bức tranh màu nước được đóng khung!

Hơn nữa, đó còn là một bức tranh màu nước có trình độ không tồi. Mặc dù chưa đạt đến trình độ chuyên nghiệp, nhưng trong những tác phẩm của người nghiệp dư, nó chắc chắn thuộc hàng xuất sắc.

Toàn bộ bức tranh mô tả nửa thân trên của một chàng trai trẻ.

Cậu ta hơi nhíu mày.

Xoa cằm.

Suy tư.

Đây...

Đây chẳng phải là chính mình sao!?

Lâm Huyền nhìn bức Tự họa này, không thể không bật cười:

"Đây là vẽ anh sao? Kiều Kiều em vẽ à?"

Diêm Kiều Kiều gật đầu:

"Hôm qua em vẽ."

Lâm Huyền nhận lấy bức tranh không quá lớn, cẩn thận xem kỹ các chi tiết, thực sự vẽ rất đẹp, khó mà tưởng tượng đây là tác phẩm của một người mới học:

"Em vẽ đẹp quá..."

Triệu Anh Quân thấy vậy, cũng mỉm cười:

"Đúng không? Tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ Kiều Kiều lại có tài năng như vậy."

"Mọi chuyện bắt đầu từ mấy ngày trước, tôi dẫn con bé đi chơi ở công viên, trong đó có rất nhiều quầy bán đồ chơi trẻ em, con bé khá hứng thú nên chúng tôi đã ghé vào xem."

"Có một quầy DIY, họ đưa cho bạn một bức tượng thạch cao, để bạn tự tô màu, tự vẽ, kiểu như cho trẻ con nghịch chơi thôi... Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, Kiều Kiều muốn chơi nên tôi mua cho con bé một cái, để con bé ngồi ở quầy vẽ lung tung."

"Kết quả là... hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của tôi, Kiều Kiều có khả năng sử dụng màu sắc và thẩm mỹ như thể nó đã nằm trong xương tủy của con bé vậy. Rõ ràng đây là lần đầu tiên con bé tiếp xúc với hội họa, nhưng lại sử dụng cọ vẽ và màu sắc một cách rất thành thạo... Chẳng mấy chốc con bé đã hoàn thành bức tượng thạch cao, hơn nữa còn vẽ rất sống động, ông chủ quầy lúc đó đã kinh ngạc, hỏi tôi liệu cô bé này có học vẽ ở lớp học vẽ nào

không."

"Sau đó, Diêm Kiều Kiều đã mê vẽ tranh, con bé đã vẽ rất nhiều bức tượng thạch cao ở quầy đó, mỗi bức đều rất hoàn hảo, màu sắc phối hợp cũng rất tuyệt, đúng là một họa sĩ bẩm sinh."

Nói đến đây.

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt đầy ý nghĩa:

"Điều này có được coi là di truyền không?"

Lâm Huyền vẫn đang ngắm nhìn bức chân dung màu nước của mình, phân tích:

"Nói một cách chính xác, kỹ năng vẽ tranh là một kỹ năng hậu thiên, những gì học được sau này thì không thể di truyền được. Nếu không thì... tại sao phần lớn con cái của các nghệ sĩ lại không phải là nghệ sĩ?"

Triệu Anh Quân gật đầu đồng ý:

"Cậu nói cũng có lý, tôi chợt nhớ ra, dường như rất nhiều nghệ sĩ vĩ đại trong lịch sử đều không có con cái."

"Beethoven, Da Vinci, Van Gogh... họ đều cô độc, không có con cái, và cũng không truyền lại tài năng hay tế bào nghệ thuật của họ."

"Nhưng cậu vẫn còn may mắn hơn, ít nhất thì..."

Cô liếc nhìn Diêm Kiều Kiều đang chăm chú chờ đợi được khen ngợi, cười nói:

"Ít nhất thì tế bào nghệ thuật của cậu đã có người kế thừa rồi."

Lâm Huyền rời mắt khỏi bức tranh màu nước, nhìn Diêm Kiều

Kiều:

"Thì ra, đây là món quà bất ngờ mà em muốn tặng anh à. Đây thực sự là một tác phẩm mỹ thuật tuyệt vời, anh rất thích, cảm ơn em Kiều Kiều."

"Vẽ một bức tranh như vậy chắc là tốn không ít công sức phải không? Em vẽ mất bao lâu?"

"Cả ngày."

Diêm Kiều Kiều nhẹ nhàng nói:

"Vẽ từ sáng đến tối."

Lúc đó.

Lâm Huyền cảm thấy bức tranh trong tay mình trở nên nặng nề hơn vài phần.

Triệu Anh Quân cũng bổ sung:

"Kiều Kiều đã vẽ rất nhiều bức, nhưng con bé không hài lòng, cứ vẽ đi vẽ lại... Mãi đến rạng sáng mới tạm hài lòng với bức tranh này, sau đó lại sửa chữa rất lâu mới đi ngủ."

Chương 1340: Mặt nạ (4)

"Hôm qua tôi đã khuyên con bé rất nhiều, nói rằng một người mới học vẽ, lại là tự học, mà có thể vẽ được như vậy đã là rất tốt rồi, không cần phải yêu cầu quá cao, không cần cầu toàn."

"Nhưng Kiều Kiều dường như có một sự cố chấp, yêu cầu rất cao, nói rằng cậu đối xử với con bé rất tốt, con bé muốn vẽ một bức tranh tốt nhất để tặng cậu, để bày tỏ lòng biết ơn."...

Nghe Triệu Anh Quân miêu tả, Lâm Huyền có thể mường tượng ra hình ảnh Diêm Kiều Kiều suốt cả ngày hôm qua ở nhà, liên tục vắt kiệt màu nước.

Từ sáng đến tối.

Chỉ riêng việc rửa bút, có lẽ đã phải thay nước trong xô vài lần.

Và sự nghiêm túc này...

Chỉ để vẽ cho mình một bức tranh chân dung hoàn hảo và tinh tế nhất.

Vì điều đó, cô bé đã thức đến tận khuya mới đi ngủ.

Lâm Huyền không khỏi cảm thán:

"Tấm lòng này thật đáng quý, nhưng em cũng không cần phải vội vàng như vậy... Kiều Kiều, em hoàn toàn có thể từ từ vẽ, từ từ học; anh cũng không vội nhận quà, khi nào em tặng anh bức tranh này, anh cũng sẽ vui như vậy thôi."

Tuy nhiên...

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Phải tặng hôm nay mới được."

"Tại sao?" Lâm Huyền có chút khó hiểu.

Chỉ thấy Diêm Kiều Kiều lại đưa ngón tay chỉ về mặt sau của khung tranh trong tay Lâm Huyền:

"Em đã viết ở mặt sau rồi."

Lúc này Lâm Huyền mới nhận ra.

Thì ra phía sau còn có thứ gì đó.

Hắn lật khung tranh lại, phát hiện mặt sau quả nhiên có gắn một tấm thiệp viết tay, với nét chữ mềm mại viết ba câu——

[Chúc anh Lâm Huyền có một Ngày của Cha thật vui vẻ!

Cảm ơn anh đã đóng vai cha của em, cùng em đi chơi Disneyland...

Em thật sự rất vui.]... ...

Trong khoảnh khắc đó.

Lâm Huyền cảm thấy như có thứ gì đó chặn trong đường thở.

Đó là một cảm giác khó tả thành lời.

Hắn mới chợt nhận ra...

Tại sao lại phải là hôm nay.

Tại sao hôm qua Diêm Kiều Kiều lại thức khuya đến vậy, và hôm nay lại nóng lòng muốn gặp mình.

Bởi vì...

Hôm nay.

Ngày 16 tháng 6 năm 2024. chính là Ngày của Cha.

Từ trước đến nay, trong các ngày lễ hàng năm, Ngày của Cha luôn là một ngày không mấy nổi bật, không mấy ai nhớ đến.

Nhiều người đàn ông thậm chí không nhận ra ngày lễ này... có lẽ cũng rất ít người nhận được quà từ con cái trong ngày này.

Nhưng Lâm Huyền không thể ngờ được.

Ngày của Cha đầu tiên trong đời mình lại đến bất ngờ như vậy, và cũng bất ngờ nhận được món quà Ngày của Cha đầu tiên trong đời.

Ngàn lời muốn nói nhưng không thốt ra được.

Lâm Huyền thừa nhận, lúc này hắn thực sự cạn lời, không biết nên nói gì cho đúng.

Trước khi đến đây.

Hắn đã nghi ngờ đủ thứ về mục đích của Diêm Kiều Kiều, lo sợ rằng mình có thể mất mạng.

Dù sao cũng là một ngày bình thường, tại sao lại gấp gáp muốn gặp mình như vậy?

Thì ra...

Là muốn tặng quà Ngày của Cha cho mình.

Dù trong mắt Diêm Kiều Kiều, mình không phải là cha ruột của cô bé, nhưng chuyến đi Disneyland lần đó, thực sự đã khiến cô bé cảm nhận được sự ấm áp và tình cảm gia đình.

Vì vậy.

Cô bé mới muốn trong ngày đặc biệt này, tặng quà và bày tỏ lòng biết ơn với mình.

Lâm Huyền vẫn không biết nói gì cho phải.

Suy cho cùng, mối quan hệ giữa ba người ngồi quanh bàn ăn thực sự rất phức tạp... thật giả lẫn lộn, thời không chồng chéo, không thể giải thích rõ ràng trong nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng không sao.

Danh xưng có thể là giả, nhưng tình cảm là thật.

"Cảm ơn em."

Lâm Huyền nhìn Diêm Kiều Kiều, nhẹ nhàng nói:

"Thực ra anh rất hiếm khi nhận được quà... từ trước đến nay cũng không có thói quen tổ chức sinh nhật, các ngày lễ khác cũng không ai tặng quà cho anh. Món quà Ngày của Cha này thật sự đến rất bất ngờ và rất quý giá... anh sẽ trân trọng nó."

Hắn nhẹ nhàng đặt khung tranh lên ghế bên cạnh, còn đẩy vào bên trong để tránh rơi.

Lúc này.

Người phục vụ cũng mang một lượng lớn thịt cừu và thịt bò ra đặt lên giá, nồi lẩu uyên ương trên bàn sôi sùng sục, dầu đỏ và nước dùng trong đang sôi sục.

Diêm Kiều Kiều chỉ vào đĩa thịt cừu và bò đỏ thẫm, mắt sáng lên:

"Thịt!"

"Được rồi, được rồi."

Lâm Huyền đứng dậy, cười và thả thịt vào nồi lẩu cho Diêm Kiều Kiều:

"Ăn nhiều vào, để tăng thêm sức khỏe nữa."...

Sau khi ăn xong lẩu.

Hiếm khi ba người có dịp gặp mặt, mà Diêm Kiều Kiều lại rất thích quấn lấy Lâm Huyền, nên tự nhiên không thể giải tán ngay tại chỗ.

Vì vậy, họ quyết định đi dạo chơi ở công viên gần đó.

Lúc đó là Chủ Nhật.

Công viên rất đông người, người lớn và trẻ em chen chúc khắp mọi nơi, tiếng cười đùa và đuổi bắt vang lên không ngừng.

Dĩ nhiên, nơi như vậy không thể thiếu các tiểu thương.

"Ah."

Diêm Kiều Kiều đột nhiên dừng bước, chỉ tay về phía trước, nơi có một ông chú đang bán các loại mặt nạ hoạt hình:

"Mèo Rhine."

"Hử? Ở đâu?"

Lâm Huyền theo hướng ngón tay của Diêm Kiều Kiều nhìn tới...

Quả thật là có.

Chương 1341: Mặt nạ (5)

Quầy hàng của ông chú đó có rất nhiều loại mặt nạ hoạt hình, từ Ultraman, Chiến binh Giáp Sắt, đến một số nhân vật anime của Nhật Bản, hầu như cái gì cũng có.

Những mặt nạ của các thương hiệu lớn như vậy, Lâm Huyền không thấy ngạc nhiên.

Nhưng mặt nạ Mèo Rhine.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy trong đời thực.

Bởi vì...

Thứ này vốn dĩ không nên tồn tại!

Công ty Rhine hiện chưa bán bản quyền cho bất kỳ công ty đồ chơi nào, tất cả các sản phẩm liên quan đều do họ tự sản xuất và bán, trong các dòng sản phẩm liên quan, hoàn toàn không có dây chuyền sản xuất mặt nạ.

Vậy nên không cần nói cũng biết, những sản phẩm mà ông chú này bán là hàng giả.

"Em muốn không?" Lâm Huyền hỏi Diêm Kiều Kiều.

"Muốn."

Diêm Kiều Kiều nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa trên bãi cỏ bên cạnh, trên mặt chúng đeo đủ loại mặt nạ Ultraman, tạo dáng đủ kiểu như trượt ngã hay cú đấm khuỷu tay... trông như muốn tham gia vào trận đấu.

"Vậy để anh mua cho em."

Lâm Huyền đứng thẳng lên:

"Em muốn cái nào? Cái mặt nạ Ultraman giống bọn trẻ kia hay là mặt nạ Mèo Rhine?"

"Em thích Mèo Rhine."

"Được, vậy chúng ta đi mua."

Vậy là, cả ba người tiến đến quầy hàng của ông chú bán mặt nạ.

Lâm Huyền chỉ vào mặt nạ Mèo Rhine:

"Mặt nạ này bao nhiêu tiền?"

"Năm đồng một cái, mười đồng ba cái."

Ông chú lấy ba chiếc mặt nạ Mèo Rhine còn lại duy nhất, cùng đưa ra:

"Chỉ còn ba cái này thôi, mua luôn đi! Cả nhà ba người đều đeo, cả gia đình hoàn chỉnh!"

Lâm Huyền bật cười vì sự khéo léo của ông chú:

"Làm gì có gia đình nào đều đeo mặt nạ chứ."

"Cậu nên trân trọng cơ hội này đấy, chàng trai trẻ!"

Thấy lời nói khéo léo không hiệu quả, ông chú bắt đầu sử dụng chiêu tiếp thị khan hiếm:

"Cậu phải biết rằng, mặt nạ Mèo Rhine này không phải muốn mua là mua được đâu! Tôi dám cam đoan với cậu... nếu rời khỏi quầy hàng này, cả thành phố Đông Hải cậu cũng không tìm thấy

nơi nào bán mặt nạ Mèo Rhine đâu! Cậu tin không?"

"Tôi tin."

Lâm Huyền gật đầu:

"Những thứ không có bản quyền thì ai dám bán chứ, bị bắt thì phải bồi thường đến chết... cũng chỉ có ông dám bán thôi."

"Tôi cũng không muốn bán hàng giả đâu!"

Ông chú bán hàng than thở:

"Thứ này vốn dĩ không có hàng chính hãng, tôi biết nhập hàng ở đâu? Chú đấy của cậu cũng là người tuân thủ pháp luật, đã bán mặt nạ ở công viên này hơn hai mươi năm rồi... Nếu mặt nạ Mèo Rhine có hàng chính hãng, tôi chắc chắn sẽ bán hàng chính hãng!"

"Vậy nên, chàng trai trẻ, làm ơn đi, mua hết những hàng giả này, cho chú của cậu một cơ hội để thay đổi cuộc đời, quay lại con đường đúng đắn!"

"Được rồi, được rồi."

Lâm Huyền cảm thấy tài ăn nói của ông chú này cũng xứng đáng với mười đồng, ba cái mặt nạ Mèo Rhine coi như là tặng kèm vậy.

Hắn thanh toán qua mã QR trên điện thoại.

Một tay giao tiền, một tay nhận hàng.

Hắn đã sở hữu ba cái mặt nạ Mèo Rhine.

"Chẳng bao lâu nữa mặt nạ Mèo Rhine sẽ có bản quyền chính hãng thôi."

Lâm Huyền dặn dò ông chú:

"Hãy ủng hộ hàng chính hãng nhé."

Ông chú lắc lắc mái tóc kiểu địa trung hải của mình một cách phong cách:

"Lần sau chắc chắn rồi."...

Lâm Huyền đưa cho Diêm Kiều Kiều một chiếc mặt nạ Mèo Rhine.

Diêm Kiều Kiều nhanh nhẹn đeo vào, hóa thân thành Chiến Mèo Rhine, tham gia vào đội quân trượt ngã và đấu võ tự do trên bãi cỏ.

Lâm Huyền cầm hai chiếc mặt nạ còn lại, tiến đến bên Triệu Anh Quân, đưa cho cô một cái:

"Mỗi người một cái nhé."

"Để sau này tôi nói với Vương ca tìm một nhà máy gia công tốt hơn, bắt đầu sản xuất mặt nạ Mèo Rhine chính hãng... Kiếm tiền thì không quan trọng, dù sao chi phí sản xuất thứ này cũng không tốn bao nhiêu, bán cũng không được bao nhiêu, chủ yếu là để nuôi dưỡng ý thức về hàng chính hãng cho thế hệ trẻ."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhận chiếc mặt nạ Mèo Rhine, lật qua lật lại nhìn ngắm:

"Nói thật, từ nhỏ tôi chưa bao giờ chơi những thứ như thế này, cũng không biết cảm giác đeo mặt nạ như thế nào."

Lâm Huyền nhìn chiếc mặt nạ Mèo Rhine trong tay mình.

Cảm giác...

Chiếc mặt nạ này, mới chính là nguồn cơn của tất cả sóng gió.

Trong giấc mơ đầu tiên, Đại Kiểm Miêu đã đeo chiếc mặt nạ

Mèo Rhine trên mặt; trong giấc mơ thứ hai, mặt nạ Mèo Rhine lại chuyển sang khuôn mặt của chính hắn.

Sau đó, trong những giấc mơ khác, không còn có cảnh phải đeo mặt nạ nữa.

Mặt nạ, ý nghĩa lớn nhất của nó là che giấu dung mạo, để không bị nhận ra, thường thì nếu không phải đang thực hiện hành động phạm tội, thực sự không cần thiết phải đeo mặt nạ.

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn ánh mặt trời rọi qua tán cây, chiếu xuống những tia sáng nhỏ.

Giấc mơ thứ bảy trong đường dây thế giới 0. 0000336...

Sẽ như thế nào nhỉ?

Lúc này.

Diêm Kiều Kiều đầu đội mặt nạ Mèo Rhine, che kín toàn bộ khuôn mặt, chạy đến bên Lâm Huyền, ngẩng đầu nhìn hắn:

"Xong rồi."

"Hả?"

Lâm Huyền không hiểu ngay:

"Xong cái gì?"

Chương 1342: Câu hỏi thứ ba (1)

Soạt.

Diêm Kiều Kiều giơ ngón trỏ chỉ về phía bãi cỏ nơi vừa chơi đùa.

Lâm Huyền nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ——

"Phù..."

Hắn không kìm được hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy những đứa trẻ đang nô đùa và rượt đuổi trên bãi cỏ lúc nãy, giờ đây đã bị hạ gục hoàn toàn! Không còn đứa nào đứng vững!

"Trời ơi..."

Lâm Huyền cảm thấy da đầu tê dại, không biết lát nữa phải đối mặt với đội quân phụ huynh sắp kéo đến thế nào.

Hắn đưa tay đẩy chiếc mặt nạ Mèo Rhine lên khỏi mặt Diêm Kiều Kiều, nhìn vào đôi mắt trong sáng vô tội của cô bé:

"Mọi người đều đang chơi thôi, em mà nghiêm túc quá thì không đúng đâu."

"Em có nghiêm túc đâu."

Diêm Kiều Kiều chớp chớp mắt, nghiêng đầu:

"Em còn chưa dùng sức mà, bọn họ đã ngã hết rồi."

"Haha."

Lâm Huyền cười bất đắc dĩ:

"Em tốt nhất là đừng phát triển theo hướng này, như vậy khiến người khác... cảm thấy không an toàn chút nào."

Rất nhanh, đám trẻ bị Diêm Kiều Kiều hạ gục lại như những cây măng mọc sau mưa, đứng dậy trở lại. Trẻ con khi chơi đùa, luôn có một sự kiên trì mà người lớn khó có thể hiểu được.

Vì vậy...

Diêm Kiều Kiều kéo mặt nạ Mèo Rhine xuống, quay trở lại "sàn đấu" tự do, tiếp tục đuổi bắt và vui đùa với đám trẻ kia.

Triệu Anh Quân bỏ chiếc mặt nạ Mèo Rhine của mình vào túi xách, cầm chiếc áo khoác ngoài của Diêm Kiều Kiều, rồi bước đến bên cạnh Lâm Huyền, cùng hắn nhìn Diêm Kiều Kiều đang chạy trên bãi cỏ.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn Triệu Anh Quân:

"Cậu đang suy nghĩ... làm thế nào để nói chuyện với Diêm Kiều Kiều."

"Tôi cũng thường suy nghĩ về chuyện này."

Triệu Anh Quân khoanh tay, thở nhẹ một hơi qua mũi:

"Nhiều lúc tôi nghĩ rằng chuyện này không phải vấn đề lớn, chỉ cần nói ra là xong. Nhưng... dù sao chúng ta cũng là người lớn, khi nghĩ đến vấn đề của trẻ con, chúng ta thường cho rằng mọi thứ rất đơn giản, rất dễ dàng, chỉ là chuyện nhỏ."

"Nhưng... nếu đứng từ góc độ của một đứa trẻ, có lẽ chuyện này không dễ chấp nhận như vậy. Đặc biệt là bây giờ Kiều Kiều đã hiểu chuyện hơn, trở nên cởi mở hơn, tôi rất lo rằng nếu đột ngột

nói cho con bé biết sự thật, liệu điều đó có gây ảnh hưởng tiêu cực đến tinh thần của con bé không."

"Nếu đứng ở góc độ của chúng ta, những chuyện phi lý này rất dễ chấp nhận. Chúng ta đã lớn, cũng đã trải qua nhiều chuyện, tầm nhìn và khả năng chấp nhận của chúng ta tự nhiên cũng khác biệt. Nhưng Kiều Kiều thì... thế giới trong mắt con bé chỉ nhỏ bé như vậy thôi, cậu không biết liệu đột ngột nói ra sự thật vào lúc này, con bé có thể chấp nhận được không."

Lâm Huyền lật chiếc mặt nạ Mèo Rhine trong tay, nhìn vào khuôn mặt đáng yêu của Mèo Rhine và hai lỗ trống ở chỗ mắt.

Mèo Rhine.

Làng Rhine.

Hắn nghĩ đến Trịnh Tưởng Nguyệt... cô bé "nhỏ tuổi" hơn một trăm tuổi, từ sao Hỏa trở về Trái Đất để xây dựng quê hương.

Lúc đó Lâm Huyền cũng đã do dự, liệu có nên nói cho Trịnh Tưởng Nguyệt biết ký ức thật sự của cô bé, khiến cuộc sống hạnh phúc của cô ấy bị nhuốm màu bi kịch thời thơ ấu.

Nhưng sau đó, qua câu chuyện của cụ Vệ Thắng Kim, Lâm Huyền nhận ra rằng...

【Không ai có quyền quyết định ký ức của người khác.】

Bây giờ với Diêm Kiều Kiều cũng vậy.

Có nên giấu cô bé mãi không?

Chắc chắn là không.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân biết sự thật, họ có thể coi đứa con gái ruột này như em gái mà nuôi nấng, chăm sóc, tâm lý của họ sẽ không có gì phải áp lực.

Nhưng trong mắt Diêm Kiều Kiều...

Cô bé là một đứa trẻ mồ côi,

Một đứa trẻ mồ côi không ai muốn,

Một đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ bỏ rơi,

Dù Diêm Kiều Kiều không nói ra, nhưng Lâm Huyền có thể dễ dàng nhận ra rằng cô bé luôn có một sự ám ảnh mạnh mẽ với từ "cha mẹ".

Sự ám ảnh này, thậm chí không biến mất sau khi mất trí nhớ, mà ngược lại, còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Huyền không có ý định giấu Diêm Kiều Kiều mãi mãi.

Nhưng những gì Triệu Anh Quân nói cũng thật sự cần phải suy nghĩ...

Thế giới của trẻ con và người lớn thực sự không giống nhau.

"Chúng ta cứ từ từ thôi."

Lâm Huyền nâng tay lên, nhìn vào ngày trên đồng hồ thông minh.

"Gần đây, ký ức và cuộc sống của Kiều Kiều mới vừa ổn định, chúng ta đợi thêm một chút nữa, nói sự thật với con bé vào tháng Bảy thì sao?"

Lâm Huyền đề nghị:

"Có thể ban đầu con bé sẽ khó chấp nhận, nhưng chúng ta có thể ở bên con bé để vượt qua quá trình này."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Cô mỉm cười:

"Biết đâu Kiều Kiều lại vui mừng thì sao, dù sao... con bé thực sự rất thích chúng ta và cũng rất trân trọng chúng ta."

"Ừ."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy."...

Sau đó.

Cả hai người họ cùng dõi theo Diêm Kiều Kiều, người đang tung hoành như một chiến thần, như Lữ Bố tái thế.

Họ lặng lẽ đứng đó.

Chương 1343: Câu hỏi thứ ba (2)

Không ai nói gì.

Dù cho đứa con của họ đã xuất hiện trước thời hạn... nhưng thực tế, giữa Lâm Huyền và Triệu Anh Quân, vẫn còn một lớp màng mỏng mà cả hai đều hiểu nhưng chưa ai dám phá vỡ.

Triệu Anh Quân suy nghĩ cho Lâm Huyền, lo lắng về nhiệm vụ bí mật mà hắn đang thực hiện, không tiện công khai;

Lâm Huyền cũng suy nghĩ cho Triệu Anh Quân, không muốn khi mối nguy cơ ngày 7 tháng 7 đến gần, lại kéo cô vào nguy hiểm, khiến cô lo lắng, sợ hãi một cách vô ích.

Vì vậy.

Ngày 7 tháng 7, là một mốc thời gian quan trọng.

Dù sau khi Triệu Anh Quân biết được sự thật, cô sẽ quyết định như thế nào cũng được.

Lâm Huyền không có ý định tiếp tục giấu cô ấy nữa. ...

Buổi chiều.

Triệu Anh Quân có công việc tại công ty MX, nên cô đã đưa Diêm Kiều Kiều rời đi.

Lâm Huyền cũng ngồi xe chuyên dụng đến Đại học Đông Hải để trả lại chiếc đồng hồ thời không cho Lưu Phong.

Lưu Phong cầm lấy chiếc đồng hồ thời không.

Nhìn vào con số trên đó.

Hắn ta nhíu mày:

"Thay đổi nhiều như vậy... nhưng đúng như chúng ta đã dự đoán, dù thay đổi thế nào thì vẫn luôn là bội số của 0. 0000042."

"Chỉ là, lần này có chuyện gì xảy ra mà lại thay đổi như vậy? Cậu biết không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Một người đã chết."

Hắn cảm thấy cách diễn đạt này chưa đủ chính xác, nên nói thêm:

"Nói chính xác hơn, đó là một người rất tài giỏi... một người tồn tại dưới hình thức sự sống số hóa đã chết."

"Sự sống số hóa?"

Lưu Phong ngẩng đầu, suy nghĩ một lúc:

"Tôi từng nghĩ rằng sự sống số hóa chỉ là một khái niệm trong khoa học viễn tưởng, không ngờ rằng ai đó trong bóng tối đã phá vỡ giới hạn này? Nếu đúng như vậy, người đó quả thực rất tài giỏi, theo một nghĩa nào đó, tôi cảm thấy việc tạo ra một sự sống số hóa không kém gì việc chế tạo một thiết bị xuyên thời không."

"Nhưng dù sao thì đây cũng là hai lĩnh vực khác nhau, khó mà so sánh được. Tuy nhiên, với sự thay đổi lớn như vậy trong chỉ số của đồng hồ thời không, đủ để chứng minh... sự sống số hóa này có tầm ảnh hưởng rất lớn trong dòng chảy của lịch sử, tương lai, và thời gian."

"Nói chung, cái chết của một cá nhân, thậm chí là cái chết của hàng chục hay hàng trăm người, chưa chắc đã đủ để vượt qua độ đàn hồi của thời không, khiến đường dây thế giới xảy ra sự lệch hướng. Các thí nghiệm trước đây của chúng ta cũng chứng minh rằng thời không vốn dĩ rất ì trệ, chống lại sự thay đổi, và không nhạy cảm như hiệu ứng cánh bướm mà chúng ta thường nghĩ."

Nói rồi.

Lưu Phong bước đến bảng đen.

Cầm phấn và vẽ bốn đường thẳng song song trên bảng.

Ba đường thẳng bên dưới có khoảng cách rất ngắn, chỉ khoảng năm đến sáu cm; nhưng đường thẳng trên cùng lại có khoảng cách lớn hơn nhiều, ít nhất là ba đến bốn mươi cm.

Lưu Phong cầm viên phấn, chỉ vào đường thẳng song song thấp nhất:

"Đây, là đường dây thế giới 0. 0000000 mà chúng ta đã hiệu chỉnh bằng đồng hồ thời không; sau đó, khi Jask phá hủy hạt thời không ở trạng thái liên kết lượng tử, chúng ta đã nhảy vọt lên đường dây thế giới 0. 0000042."

"Sau đó, khi cậu đến Viện Khoa học Long Quốc và thiết lập Phòng thí nghiệm Rhine thứ hai, đường dây thế giới lại một lần nữa nhảy lên, đạt đến 0. 0000084; và hôm nay, vì cái chết của con người tồn tại dưới dạng sự sống số hóa, đường dây thế giới như phát cuồng, vọt lên đến 0. 0000336."

"Về lý thuyết... sự thay đổi lớn như vậy, thế giới tương lai chắc chắn phải thay đổi một cách đột ngột và khủng khiếp lắm, đúng không? Nếu không, chúng ta làm sao có thể hiểu được chỉ số độ cong thời không này?"

Trên đường đến đây.

Lâm Huyền cũng đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này.

Nhưng hắn lại cho rằng, độ thay đổi của độ cong thời không có lẽ không phải lúc nào cũng phản ánh mức độ thay đổi của thế giới tương lai.

Chẳng hạn, từ đường dây thế giới 0. 0000000 chuyển thành đường dây thế giới 0. 0000042. đứng từ góc nhìn của nhân loại trên Trái Đất, sự thay đổi giữa hai đường dây thế giới này là vô cùng lớn... dùng từ "đảo lộn trời đất" cũng không đủ để miêu tả.

Nhưng.

Độ cong thời không lại chỉ thay đổi với con số nhỏ nhất là 0. 0000042.

Ngược lại, khi giấc mơ thứ năm biến thành giấc mơ thứ sáu.

Dù sự thay đổi không lớn, nhưng độ cong thời không vẫn thay đổi với con số nhỏ nhất là 0. 0000042.

Vậy điều này có phải là mâu thuẫn về mặt thiết lập không?

"Tôi nghĩ, hiện tại có hai giả thuyết."

Lâm Huyền giơ một ngón tay lên:

"Giả thuyết đầu tiên, là tọa độ thời không vốn được sắp xếp một cách ngẫu nhiên, không phải cứ hai tọa độ thời không gần nhau thì chúng giống nhau nhiều và thay đổi ít."

Sau đó, hắn giơ thêm ngón tay thứ hai:

"Giả thuyết thứ hai, là tọa độ thời không thực sự có trật tự, nhưng độ thay đổi của độ cong thời không và mức độ thay đổi của thế giới tương lai không được đo lường từ góc nhìn chủ quan của con người."

Chương 1344: Câu hỏi thứ ba (3)

"Tôi không biết tôi nói thế này anh có hiểu không. Để tôi lấy một ví dụ... Đối với con người, nếu toàn bộ loài người trên Trái Đất bị tuyệt diệt, thì đây chắc chắn là một thay đổi lớn trong độ cong thời không, đúng không?"

"Nhưng đối với Trái Đất thì sao? Thay đổi này có thực sự lớn không? Tôi nghĩ là không chút nào cả. Con người vốn không phải là cư dân đầu tiên của Trái Đất, và cũng không phải là cư dân cuối cùng. Vì vậy, từ góc nhìn của Trái Đất, độ cong thời không thay đổi không lớn. Núi sông vẫn còn đó, chỉ là con người đã biến mất, đối với Trái Đất, điều này chỉ giống như một cái gãi ngứa mà thôi."

"Vậy nên... làm thế nào để hiểu độ cong thời không thay đổi như thế nào? Bao gồm cả việc cái gọi là 'thay đổi đảo lộn' hay 'thay đổi nhỏ không đáng kể' của thế giới tương lai... cuối cùng chúng được đánh giá dựa trên góc nhìn, hệ quy chiếu, và điểm tham chiếu nào?"...

Lâm Huyền nói.

Khiến Lưu Phong lại rơi vào trầm tư.

Hắn ta mím môi, suy nghĩ rất lâu, rồi ngẩng đầu lên:

"Hai giả thuyết của cậu, tôi nghĩ giả thuyết đầu tiên chắc chắn sai. Vô số kết quả đã chứng minh rằng, vũ trụ và thời không chắc chắn có trật tự, chắc chắn là đơn giản và đẹp mắt... Vì vậy, độ biến động của độ cong thời không càng lớn, chắc chắn đại diện cho độ lệch của đường dây thế giới càng lớn."

"Nhưng vấn đề nằm ở giả thuyết thứ hai của cậu... Biến động này được quan sát từ góc nhìn của ai? Hệ quy chiếu ở đâu?"

"Con người tiến hóa từ thời kỳ nguyên thủy đến thời đại công nghiệp thông tin, đó có thể coi là một thay đổi lớn; nhưng đối với Trái Đất, bước tiến lớn của nền văn minh nhân loại này thậm chí còn chưa sử dụng hết tài nguyên của lớp vỏ trái đất, có thể coi là thay đổi lớn không? Chỉ có thể coi là một thay đổi nhỏ."

"Nhiệt độ toàn cầu tăng 5 độ, đó là thay đổi lớn hay nhỏ? Nồng độ oxy trong bầu khí quyển tăng 5%, đó là thay đổi lớn hay nhỏ? Đối với Trái Đất, có lẽ đó là thay đổi nhỏ, nhưng đối với mọi sinh vật sống trên Trái Đất... đó chắc chắn là thay đổi lớn đến mức đảo lộn."

Lưu Phong chặc lưỡi:

"Lâm Huyền, cậu đã cung cấp cho tôi một góc nhìn rất quý giá ____"

"Làm thế nào để định nghĩa mức độ biến động của độ cong thời không?"

"Chắc chắn không thể dùng góc nhìn của con người để đánh giá, đó là điều chắc chắn, vì con người không có gì đặc biệt trong thời không và vũ trụ, chúng ta không có quyền làm điểm quy chiếu."

"Nhưng nếu cậu hỏi tôi câu trả lời chính xác là gì... tôi cũng hoàn toàn không nghĩ ra, cảm giác như điều này đã chạm đến quy tắc và định luật cơ bản nhất của vũ trụ, thậm chí là... những điều chúng ta đã lâu không nhắc đến trong quy luật thời không."

"Có lẽ chúng ta cần thêm nhiều dữ liệu thực nghiệm hơn nữa."

Lưu Phong đi đến bàn thí nghiệm, vỗ nhẹ vào chiếc đồng hồ thời không hiển thị con số 0. 0000336:

"Chúng ta cần xác định trước rằng, mức độ thay đổi của tương lai trên đường dây thế giới hiện tại so với đường dây thế giới trước đó là bao nhiêu, sau đó mới có thể đưa ra phán đoán và tổng kết tiếp theo."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Thực tế, hôm nay hắn dự định sớm tìm hiểu về đề bài thứ ba của câu lạc bộ thiên tài, sau đó đi ngủ và bước vào giấc mơ thứ bảy để xem xét.

Nhưng cuộc gọi của Triệu Anh Quân đã làm mọi thứ bị trì hoãn.

Thôi thì để đến tối, sau khi về nhà rồi tính tiếp.

"À, đúng rồi."

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn Lưu Phong:

"Anh có nhớ cái tên Đỗ Dao không? Trước đây khi nghe tên Nam Cung Mộng Khiết, anh đã biết cô ấy là ai... Đỗ Dao chắc là một nhà khoa học tài năng trong lĩnh vực thần kinh não, anh có từng nghe qua cái tên này không?"

"Chưa từng."

Lưu Phong lắc đầu ngay lập tức:

"Tên này nghe rất xa lạ, nếu cô ấy thật sự tài giỏi như cậu nói, thì tôi ít nhiều cũng phải có chút ấn tượng chứ. Lĩnh vực thần kinh não... tôi không hiểu rõ lắm, nhưng nghe có vẻ không phải là một lĩnh vực dễ đạt được thành tựu."

"Những lĩnh vực sâu sắc như vậy, muốn đạt được đột phá quan trọng, cần phải dựa vào sự sáng tạo đột phá của những thiên

tài, chứ không thể chỉ dựa vào số lượng nhà khoa học thông thường hay thời gian nghiên cứu... Quy luật biến đổi lượng thành chất không áp dụng cho tất cả các lĩnh vực."

"Nói mới nhớ... cậu có thể hỏi Nam Cung Mộng Khiết xem, cô ấy có vị thế và uy tín trong giới học thuật cao hơn tôi nhiều, và mối quan hệ của cô ấy cũng rộng rãi hơn tôi. Nếu người phụ nữ tên Đỗ Dao này thực sự tài năng như cậu nói... thì Nam Cung Mộng Khiết chắc chắn phải biết, dù sao cô ấy cũng làm việc tại Viện Khoa học Long Quốc và còn là học trò của viện trưởng Cao Diên."

Lâm Huyền kéo một chiếc ghế lại.

Ngồi xuống.

Lắc đầu:

"Tôi đã hỏi cô ấy vài ngày trước rồi. Khoảng một tuần trước, khi thiết bị và nhân viên của Phòng thí nghiệm Rhine thứ hai ở Đông Hải đã ổn định, tôi đã gặp Nam Cung Mộng Khiết và trò chuyện với cô ấy. Cô ấy nói rằng chưa bao giờ nghe đến cái tên Đỗ Dao, và cũng đã hỏi nhiều chuyên gia trong lĩnh vực thần kinh não cả trong và ngoài nước... mọi người đều cảm thấy cái tên này rất xa lạ."

Chương 1345: Câu hỏi thứ ba (4)

"Phải nói rằng, Nam Cung Mộng Khiết thực sự rất năng nổ, suy nghĩ rõ ràng, hành động quyết đoán, nhìn là biết một nhà lãnh đạo bẩm sinh, viện trưởng Cao Diên thực sự đã không chọn sai người. Dưới sự sắp xếp hợp lý của cô ấy, Phòng thí nghiệm Rhine thứ hai đã bắt đầu nghiên cứu về pin hạt nhân vi mô, dự kiến sẽ sản xuất mẫu thử nghiệm vào cuối năm nay, và trong vòng một năm sẽ có sản phẩm hoàn thiện để sản xuất hàng loạt và tung ra thị trường."

"Đến lúc đó... dòng tiền của công ty Rhine sẽ đạt đến con số khủng khiếp, và bất kỳ nghiên cứu nào chúng ta muốn tiến hành sau này cũng không cần phải lo lắng về vấn đề tài chính nữa."

"Theo kế hoạch của tôi, tôi định để Phòng thí nghiệm Rhine thứ nhất của cậu tập trung vào việc giải mã hằng số vũ trụ, hạt thời không, và nghiên cứu thiết bị xuyên thời không; rồi trong tương lai sẽ thành lập Phòng thí nghiệm Rhine thứ ba, chuyên tập trung vào mũ điện kích não, giải quyết vấn đề mất trí nhớ do ngủ đông."

"Nhưng vấn đề là, nghiên cứu về mũ điện kích não không thể thiếu đột phá quan trọng của bà Đỗ Dao... Hiện tại tôi không biết phải tìm bà ấy ở đâu..."

Lâm Huyền vừa nói vừa ngẩng đầu lên, nhưng nhận ra rằng Lưu Phong vốn đang đứng bên cạnh mình đã biến mất.

"Người đâu rồi?"

Hắn quay đầu lại.

Thấy Lưu Phong đã lặng lẽ bước đến bên bảng đen, chăm chú nhìn vào dãy số học mà mình vừa viết trước đó.

"..."

Lâm Huyền thở dài:

"Tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh có đang nghe không?"

Bộp.

Lưu Phong cầm cục tẩy, gõ vào khoảng trống giữa tên Diêm Kiều Kiều (14 tuổi) và Sở An Tình (20 tuổi):

"Chỉ có một sự thật."

"Anh là diễn viên hài đấy à?" Lâm Huyền không nhịn được cười:

"Cần tôi tặng anh một cặp kính phản quang không?"

"Dãy số học là tuyệt đối."

Ánh mắt Lưu Phong đầy vẻ nghiêm túc và kỹ lưỡng:

"Dựa theo suy luận của dãy số học, Đỗ Dao hiện tại chỉ mới 17 tuổi, có thể cô ấy còn chưa tốt nghiệp trung học, nói gì đến việc trở thành một chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực thần kinh não?"

"Có lẽ phải mười năm, thậm chí là hàng chục năm nữa, cô ấy mới có được đột phá trong lĩnh vực thần kinh não. Nhưng... nếu cậu đã nhắc đến tên cô ấy vào lúc này, tôi nghĩ cô ấy sắp xuất hiện trong phòng thí nghiệm rồi!"

"Haha."

Lâm Huyền lập tức đứng dậy khỏi ghế và đi về phía cửa sau:

"Tạm biệt."...

Về đến nhà, thời gian vẫn còn sớm, chỉ mới hơn sáu giờ tối.

Lâm Huyền đặt chiếc mặt nạ Mèo Rhine trên tay lên bàn trà trong phòng khách.

Sau đó, hắn đặt chiếc máy tính xách tay chứa mã nguồn VV vào tủ quần áo, tiếp tục cất giữ:

"Chờ thêm chút nữa nhé, khi nào tôi tìm ra cách giải quyết siêu virus đến từ tương lai, cậu sẽ không cần phải tiếp tục đóng vai trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch nữa."

"Hà... cũng không biết cậu làm việc ở văn phòng của Triệu Anh Quân như thế nào, nhớ quét dọn sạch sẽ cho người ta nhé."

VV là một trí tuệ nhân tạo, khác với sự sống số hóa Turing, nó có thể phân tách và ẩn nấp ở nhiều nơi cùng một lúc.

Vì vậy, việc tắt máy tính xách tay không ảnh hưởng gì đến hoạt động của robot quét dọn VV trong văn phòng của Triệu Anh Quân.

Hai phiên bản VV hoạt động độc lập với nhau, nhưng vẫn thuộc cùng một tổng thể, có thể phân tách và hợp nhất bất kỳ lúc nào, đây chính là ưu điểm của trí tuệ nhân tạo AI.

Hiện tại, Turing đã hoàn toàn bị tiêu diệt, Lâm Huyền thực sự cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cảm giác như con mắt luôn theo dõi hắn từ trên cao đã biến mất.

Để có thể tiêu diệt Turing một cách triệt để và an toàn tuyệt đối.

Lâm Huyền đã thử nghiệm nhiều lần trong giấc mơ thứ sáu, kiểm tra nhiều tình huống khác nhau, và cuối cùng xác nhận rằng

ba dòng mật khẩu của khóa an toàn thực sự có thể tiêu diệt hoàn toàn Turing.

Chỉ có thể nói rằng...

Sau tất cả những rối ren này, mối thù giữa Kevin Walker và Turing đã được cân bằng và khép lại.

Turing đã lợi dụng bản thân để giết chết Kevin Walker; còn mật khẩu khóa an toàn mà Kevin Walker để lại đã giúp chính hắn tiêu diệt Turing.

Đó cũng là một dạng nhân quả báo ứng phải không?

"Hãy làm nhiều việc tốt hơn."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Thiện có thiện báo, ác có ác báo."

Bây giờ.

Cuối cùng thì không ai quấy rầy hắn nữa.

Hắn có thể tập trung để xem xét câu hỏi thứ ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, rồi lấy chiếc huy hiệu vàng khắc biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, áp vào mặt sau của điện thoại.

Bíp bíp.

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, thiết bị NFC nhận diện tín hiệu, trình duyệt được mở ra và bắt đầu liên tục chuyển trang.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào trang web đang nhấp nháy.

Hắn không khỏi bắt đầu đoán...

Câu hỏi cuối cùng sẽ là gì?

Theo lý thuyết, nó sẽ khó hơn và khó trả lời hơn chứ?

Nhưng cũng không chắc.

Chương 1346: Câu hỏi thứ ba (5)

Bởi vì Jask đã nói rõ rằng, miễn là thông qua các biện pháp "thông thường" để lấy được lời mời, thì ba câu hỏi thi này chỉ là dạng câu hỏi dễ.

Khụ khụ.

Ai bảo hắn lấy được tấm thiệp mời này bằng cách gian lận chứ?

Dù sao thì cũng phải trả lại thôi.

Nghĩ kỹ lại, câu hỏi thứ hai yêu cầu thực hiện một sự sửa chữa lịch sử vĩ đại nhất có thể... thực ra cũng không khó lắm.

Dù sao thì chỉ cần cố gắng thực hiện vĩ đại nhất có thể là được.

Nếu ai cũng phải làm như hắn, cần phải hy sinh một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài để trả lời câu hỏi... thì e rằng các thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ chết gần hết.

"Có lẽ mình đã làm hơi quá rồi."

Lâm Huyền cười khổ.

Nhưng với một kẻ đê tiện và giả tạo như Turing, không thể để hắn ta tồn tại, hại người hại mình, tốt nhất là tiêu diệt sớm.

Hắn hồi tưởng lại hai câu hỏi trước.

Câu hỏi đầu tiên hỏi về kiến thức liên quan đến thời không;

Câu hỏi thứ hai hỏi về kiến thức liên quan đến lịch sử;

Vậy câu hỏi thứ ba...

Sẽ hỏi về điều gì đây?

Đột nhiên.

Trang web trên màn hình điện thoại ngừng nhảy, ổn định lại ở chế độ chữ trắng nền đen.

Trên đầu trang, có dòng chữ 3/3, đại diện cho việc hắn đã vượt qua bài kiểm tra câu hỏi thứ hai và đạt đủ điều kiện để đối mặt với câu hỏi thứ ba.

Lâm Huyền mang theo sự tò mò và kỳ vọng, nhìn vào giữa màn hình...

Hả?

Không giống như câu điền vào chỗ trống đầu tiên, cũng không giống câu hỏi ngắn gọn thứ hai.

Câu hỏi thứ ba...

Lại là một câu hỏi trắc nghiệm!

Điều này thực sự khiến Lâm Huyền khá bất ngờ.

Hắn vốn nghĩ rằng câu hỏi cuối cùng, được đặt ở vị trí quan trọng, sẽ rất khó... nhưng không ngờ lại đơn giản thế này sao?

Dòng chữ trắng trên nền đen, viết một câu hỏi cực kỳ ngắn gọn——

[Con người còn tương lai không?]

Chỉ đơn giản là một câu hỏi như vậy.

Bên dưới là hai nút màu xám:

[YES] và [NO]

Lâm Huyền thử vuốt lên màn hình, muốn xem có bất kỳ gợi ý nào khác không, nhưng phát hiện trang web không thể cuộn. Có vẻ như đây đã là toàn bộ nội dung của câu hỏi.

"Quá đơn giản rồi chăng?"

Lâm Huyền không biết phải chọn thế nào.

Đôi khi, khi câu hỏi quá đơn giản, con người lại nghĩ quá phức tạp và khó đưa ra quyết định.

Chỉ có hai lựa chọn...

Nên chọn gì đây?

[Con người còn tương lai không?]

Hắn chăm chú nhìn câu hỏi này, nhớ lại bức tranh mà mình từng thấy trong Bảo tàng Đông Hải và trong ngôi nhà của Einstein tại Princeton——

"Nỗi buồn của Einstein"

Hai lần hắn nhìn thấy bức tranh này, đều là cùng với Sở An Tình, đặc biệt là lần đầu tiên tại triển lãm ở Đông Hải, hắn còn giảng giải cho cô ấy về bối cảnh sáng tác của bức tranh:

"Einstein cho rằng, chính phương trình năng lượng của ông đã mở ra chiếc hộp Pandora, từ đó trao cho nhân loại một thứ năng lượng mà họ không thể kiểm soát được, dẫn đến sự ra đời của vũ khí hạt nhân, thứ vũ khí hủy diệt đã gây ra cái chết cho hàng triệu người."

"Nhưng nỗi lo của ông không chỉ dừng lại ở đó, ông còn lo lắng cho tương lai của nhân loại, thường tự hỏi 'Con người còn tương lai không'. Ông lo rằng nếu một cuộc chiến tranh toàn cầu khác nổ ra... vô số vũ khí hạt nhân sẽ trút xuống từ trời, dẫn đến sự tuyệt diệt của loài người, sự hủy diệt của nền văn minh."

"Vì vậy, vào năm 1952. họa sĩ hiện thực Henry Dawson đã hẹn gặp Einstein tại Brooklyn, và vẽ cho vị vĩ nhân buồn bã này một bức chân dung, chính là bức 'Nỗi buồn của Einstein'."

Lúc đó, Lâm Huyền đã kể lại câu chuyện này cho Sở An Tình.

Mãi về sau, Angelica mới nói với hắn rằng, thực ra có tổng cộng 8 bức tranh gốc, tất cả đều do Henry Dawson vẽ.

Hơn nữa, trên mỗi bức tranh đều ẩn chứa một chuỗi mật mã khác nhau.

Bức tranh mà Quý Lâm để lại vẫn đang nằm trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải, phủ đầy bụi.

Mật mã trên đó thực sự quá khó.

Lưu Phong và VV đã cố gắng giải mã, nhưng cuối cùng vẫn không thành công, nên họ đành từ bỏ.

Lâm Huyền thực sự không ngờ...

Câu hỏi thứ ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại liên quan đến những lo lắng của Einstein vào cuối đời, cũng như bức tranh "Nỗi buồn của Einstein" này!

Năm 1952. Einstein đã ở tuổi xế chiều.

Hối hận, trầm cảm, hối tiếc, tự trách... Những cảm xúc tiêu cực này liên tục giày vò tinh thần và thể xác ông, khiến ông mệt mỏi, suy sụp.

[Con người còn tương lai không?]

Đây là câu hỏi mà Einstein tự hỏi bản thân.

Ông không đưa ra được câu trả lời chính xác, nhưng những lo lắng và nghi ngờ của ông đã nói lên tất cả, cho thấy... ông không mấy lạc quan về tương lai của nhân loại, mà chỉ tràn đầy tuyệt vọng.

Chương 1347: Thời đại tốt nhất (1)

Đứng từ năm 2024. Lâm Huyền nhìn lại câu hỏi này.

Hắn thực sự cảm thấy những lo lắng của Einstein ngày xưa có phần không cần thiết.

Vũ khí hạt nhân thực sự đáng sợ.

Nhưng sau khi Einstein qua đời, những quả bom nhiệt hạch đáng sợ gấp mười, gấp trăm lần so với bom nguyên tử cũng đã được chế tạo.

Thế nhưng cho đến nay, chưa có quả bom nhiệt hạch nào được sử dụng trong chiến tranh; và kể từ sau Thế chiến II, cũng chưa có quả bom nguyên tử nào được thả xuống.

Ngược lại, nhờ có sự hình thành của mối đe dọa hạt nhân, Trái Đất đã trải qua một trong những thời kỳ hòa bình dài nhất trong lịch sử.

Khó mà nói, Einstein, và cả Dự án Manhattan ngày đó, liệu có phải là công thần hay tội nhân của nền văn minh nhân loại... Dù sao thì nói về điều này vẫn còn quá sớm, vẫn chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng.

"Vậy thì câu hỏi này, rốt cuộc nên chọn gì đây?"

Ánh mắt Lâm Huyền dao động giữa hai nút YES và NO.

Hắn cảm thấy...

Thực ra đây là một câu hỏi chủ quan, chọn YES hay NO đều có thể coi là câu trả lời đúng, chỉ là thể hiện lập trường và quan điểm cá nhân khác nhau mà thôi.

"Vậy nên, đây là để chọn lập trường của mình sao?"

"Lạc quan? Hay bi quan?"

Lâm Huyền không chắc chắn tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại đặt câu hỏi trắc nghiệm này làm câu hỏi cuối cùng, và mục đích cụ thể là gì.

Nhưng hắn tuân theo bản tâm của mình, chưa bao giờ mất hy vọng vào tương lai của nhân loại.

Dù có hỏi hắn cả ngàn lần, vạn lần...

Lâm Huyền cũng luôn tin tưởng rằng——

[Con người, còn có tương lai.]

Vì vậy, hắn không chút do dự.

Bấm ngay vào nút YES.

Click.

Lần này, trang web phát ra âm thanh trong trẻo, và không nhảy liên tục như trước, mà ngay lập tức bật lên một hộp thoại.

Trên hộp thoại, dòng chữ trắng trên nền đen viết phần tiếp theo của câu hỏi thứ ba——

[Tương lai nào là tương lai tốt nhất?]

Tương lai nào... ... mới là tương lai tốt nhất?

Lâm Huyền nhìn vào câu hỏi cuối cùng bật ra trên màn hình và

thoáng sững sờ.

Câu hỏi trắc nghiệm trước đó, khi yêu cầu hắn chọn liệu nhân loại có còn tương lai không, hắn đã kiên định, suy nghĩ rõ ràng và tin chắc rằng nhân loại chắc chắn sẽ có tương lai.

Nhưng.

Ngay sau đó, câu hỏi ở phần sau lại khiến Lâm Huyền cảm thấy như bị chất vấn từ tận sâu trong tâm hồn, không thể thốt ra được một lời đáp.

Phải rồi...

[Tương lai nào mới là tương lai tốt nhất?]

Lâm Huyền thực sự không thể đưa ra một câu trả lời chính xác.

Cho đến hôm nay, hắn đã trải qua tổng cộng sáu giấc mơ, có thể nói là đã chứng kiến sáu tương lai khác nhau của các đường dây thế giới.

Tương lai trong giấc mơ đầu tiên, dù mức độ phát triển công nghệ bị giới hạn nghiêm trọng, nhưng ít nhất cuộc sống thành thị vẫn tiếp tục, và người dân sống trong yên bình, hạnh phúc.

Tương lai trong giấc mơ thứ hai, dù khoảng cách giàu nghèo rất lớn, và thành phố Đông Hải cũ và mới bị ngăn cách bởi bức tường cao, nhưng mọi người bên trong và bên ngoài bức tường đều không làm phiền nhau, mỗi người sống cuộc sống riêng, không có xung đột.

Khi đó, Lâm Huyền đã nghĩ rằng tương lai trong giấc mơ đầu tiên và thứ hai đều không phải là lý tưởng, như thể bị bàn tay đen tối của lịch sử điều khiển...

Nhưng so với giấc mơ thứ ba, thứ năm và thứ sáu sau đó, sự khác biệt là rõ ràng. Nếu không so sánh thì không cảm thấy đau đớn, nhưng khi đã so sánh thì mới nhận ra rằng tương lai của nhân loại trong hai giấc mơ đầu tiên hạnh phúc đến nhường nào.

Vì vậy.

Trở lại với câu hỏi cuối cùng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Tương lai nào mới là tương lai tốt nhất?

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Hắn bước chầm chậm trở lại ghế sofa, ngồi xuống, nhắm mắt lại và bắt đầu mơ màng suy nghĩ.

Hắn biết rõ về tương lai mà Jask và Kevin Walker mong đợi.

Jask cho rằng tương lai tốt nhất có lẽ là khi nhân loại di cư lên sao Hỏa, từ đó phát triển công nghệ du hành giữa các hành tinh và dần dần đưa nhân loại rời khỏi Trái Đất để bay vào vũ trụ bao la.

Kevin Walker lại nghĩ rằng tương lai tốt nhất là khi tất cả nhân loại biến thành sự sống số hóa, được lưu trữ trong một siêu máy chủ chỉ bằng kích thước của một thành phố, duy trì nền văn minh nhân loại với nguồn tài nguyên tối thiểu, mọi thứ đều tồn tại trong thế giới ảo.

Lâm Huyền không biết các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trả lời câu hỏi này như thế nào, nhưng câu trả lời của Jask và Kevin Walker là như vậy.

Còn Lâm Huyền.

Cho đến bây giờ.

Hắn chưa bao giờ thực sự suy nghĩ về điều này.

Kế hoạch ban đầu của hắn là chờ đợi cho đến khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, biết được họ thực sự đang làm gì và mục đích của họ là gì, sau đó mới xác định hướng đi của mình trong tương lai.

Chương 1348: Thời đại tốt nhất (2)

Không ngờ, trước khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hắn đã phải trả lời câu hỏi này.

"Có phần bất ngờ thật."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

Hắn biết rằng câu hỏi thứ ba này là một câu hỏi chủ quan, vốn dĩ không có câu trả lời chuẩn mực, chỉ cần lý giải hợp lý và thể hiện được suy nghĩ của bản thân là đủ.

Thậm chí có thể nói.

Hai câu hỏi đầu mới thực sự là bài kiểm tra của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, còn câu hỏi thứ ba này thực sự chỉ là một câu hỏi để tặng điểm.

Nhưng có lẽ...

Câu hỏi thứ ba này mới là câu hỏi quan trọng nhất đối với các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bởi vì.

Hai câu hỏi đầu tiên là để trả lời cho "giám khảo", dùng để chứng minh năng lực và tư cách của thí sinh.

Còn câu hỏi thứ ba, là để trả lời cho "chính mình", mục đích là để mỗi thành viên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể đối diện với nội tâm của mình và củng cố niềm tin.

Từ góc độ này mà nói.

Lâm Huyền phải thừa nhận rằng ba câu hỏi mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài đặt ra, thực sự mỗi câu đều có lý lẽ và ý nghĩa riêng.

Nói chung.

Lâm Huyền cảm thấy rằng tương lai trong giấc mơ đầu tiên, so với các giấc mơ khác, là tốt nhất.

Dù cho trình độ công nghệ đã không phát triển trong suốt hơn 600 năm.

Nhưng đối với cuộc sống hàng ngày, như vậy cũng đã đủ rồi.

Người dân trên quảng trường và trong thành phố, khuôn mặt họ đều rạng rỡ với sự hài lòng và hạnh phúc, họ không quá quan tâm đến việc công nghệ có phát triển nhanh chóng hay không, phần lớn trong mắt họ chỉ là những vấn đề như cơm ăn, áo mặc, gia vị trong bếp. Những thứ quá xa xôi và cao siêu, đối với họ mà nói, vốn dĩ là không thực tế.

Kể từ khi Lâm Huyền mang công thức chất lỏng trong khoang ngủ đông vào thế giới thực, sự cân bằng cơ bản về sinh, lão, bệnh, tử đã bị phá vỡ, và tương lai dần dần trở nên tồi tệ hơn.

"Vì vậy... thực ra mọi thứ bắt nguồn từ sự xuất hiện của khoang ngủ đông."

Lâm Huyền mở mắt khi đang ngồi trên ghế sofa.

Hắn lại lấy ví dụ về Jask và Kevin Walker.

Dù cả hai đều là những thiên tài được công nhận, đều có mục tiêu và ước mơ vĩ đại.

Tuy nhiên, giới hạn về tuổi thọ của con người vẫn ở đó...

Bị giới hạn bởi tốc độ phát triển công nghệ.

Nếu không có sự xuất hiện của khoang ngủ đông, Jask chắc chắn sẽ không thể đặt chân lên sao Hỏa; Kevin Walker cũng không thể sống đến ngày siêu máy chủ xuất hiện.

Cái chết, đối với con người, vừa là sự tàn nhẫn công bằng nhất, vừa là sự công bằng tàn nhẫn nhất.

"Nhưng sự phát triển công nghệ có sai không?"

Lâm Huyền tự hỏi lòng mình.

Sự xuất hiện của khoang ngủ đông chắc chắn đã mang lại một số vấn đề xã hội không thể tránh khỏi.

Nhưng nó cũng đã cứu sống rất nhiều người, giúp Trịnh Tưởng Nguyệt và Vệ Thắng Kim, những người lẽ ra đã phải chết vì bệnh tật, có thể hồi phục khỏe mạnh; đồng thời, nó cũng tạo điều kiện cho những nhà khoa học vĩ đại như Cao Văn có cơ hội vượt qua thời gian để hỗ trợ cho các công trình nghiên cứu khoa học trong tương lai.

Mọi sự tồn tại và xuất hiện của bất cứ thứ gì đều có hai mặt, không có đúng hay sai tuyệt đối.

Điều này khiến Lâm Huyền càng khó đưa ra quyết định...

Nếu.

Thật sự phải đặt ra cho mình một "vòng lặp khép kín", đặt ra một "mục tiêu", đặt ra một "tương lai mà mình muốn đạt được"...

Thì tương lai đó nên như thế nào?

Hắn ngáp dài.

Hôm nay đã bận rộn cả ngày, thực sự cảm thấy hơi mệt mỏi.

"Thôi, đi ngủ trước, khám phá giấc mơ thứ bảy đã."

Lâm Huyền đứng dậy, đi vào phòng tắm:

"Xem lần này trong giấc mơ có tìm được manh mối nào về ngày 7 tháng 7 không, biết đâu lịch sử định sẵn đã thay đổi."

"Tiện thể... nếu có thể tìm ra nguyên nhân khiến Diêm Kiều Kiều khôi phục trí nhớ, thì càng tốt, có thể giải quyết dứt điểm chuyện này."

"Câu trả lời cho câu hỏi thứ ba, để mai nghĩ tiếp. Dù sao đây cũng là câu hỏi chủ quan, vốn dĩ không có câu trả lời đúng."

Mặc dù biết rằng, ngay cả khi trả lời qua loa, điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc mình gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng Lâm Huyền vẫn quyết định cẩn thận một chút thì hơn.

Huống chi...

Câu trả lời cho câu hỏi này thực sự rất quan trọng đối với hắn.

Cho đến thời điểm hiện tại, động lực thúc đẩy hắn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ có ba điều——

Tìm hiểu sự thật về thiên niên trụ và đưa Sở An Tình trở lại.

Giải đáp một loạt bí ẩn, hiểu rõ mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bản chất của những giấc mơ của mình, và ánh sáng trắng lúc 00:42 là gì.

Báo thù và hoàn thành lời hứa với Angelica, giúp cô ấy tìm ra kẻ đã giết cha mẹ của Quý Lâm.

Đó đều là những mục tiêu ngắn hạn.

Chưa có kế hoạch dài hạn nào.

Qua cuộc thảo luận trước đó với Lưu Phong... Lâm Huyền cũng rất muốn tìm ra một đường dây thế giới tương lai hoàn hảo nhất, sau đó điều chỉnh độ cong thời không theo hướng đó.

Chương 1349: Thời đại tốt nhất (3)

Vậy trước khi thực hiện điều đó.

Hắn thực sự cần phải hiểu rõ, tương lai như thế nào mới được coi là tương lai tốt nhất.

"Chỉ mong... giấc mơ thứ bảy không trở nên tồi tệ hơn giấc mơ thứ sáu."

Khi đang đánh răng.

Nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương với miệng đầy bọt kem đánh răng, Lâm Huyền không khỏi cảm thấy bất lực.

Mỗi lần hắn cố gắng thay đổi tương lai thế giới để tốt hơn.

Hầu như luôn dẫn đến tình trạng tồi tệ hơn.

Điều này thể hiện rõ ràng nhất qua Đại Kiểm Miêu.

Lúc đầu, Đại Kiểm Miêu còn có một ngôi nhà.

Nhưng qua bao giấc mơ cho đến giấc mơ thứ bảy.

Nhà không còn, chị dâu không còn, đàn em không còn, thậm chí cả quần áo để che thân cũng không còn... toàn thân chỉ còn lại một mảnh vải rách.

"Chắc là không thể tồi tệ hơn được nữa chứ?"

Lâm Huyền súc miệng, nhổ bọt kem đánh răng ra, rồi cầu

nguyện cho Kiểm ca:

"Vật cực tất phản, Kiểm ca đã xui xẻo đến cực điểm rồi, lần này chắc chắn sẽ bật lại từ đáy vực thôi."

Lau khô mặt.

Mang theo sự kỳ vọng vào giấc mơ thứ bảy và lời chúc phúc cho Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền lật người lên giường, nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ. ... ...

Vù...

Cơn gió mùa hè lâu rồi mới lại thổi qua.

Mũi Lâm Huyền ngập tràn mùi hương của đất và hương thơm dễ chịu của lá cây xanh.

Bên tai vang lên tiếng ve kêu râm ran và tiếng chim hót từ bốn phía.

Thật là tuyệt.

Lâm Huyền vẫn chưa mở mắt.

Nhưng hắn đã có thể cảm nhận được rằng ít nhất đây là một thời đại yên bình.

Hít một hơi sâu trong bầu không khí thanh bình.

Lâm Huyền mở mắt ra——

"Hử?" "Ủa?"

Trước mắt Lâm Huyền, hắn đang đứng giữa một cánh đồng lúa bạt ngàn.

Những cây lúa đang phát triển rất tốt, đều đặn và dày đặc, rõ

ràng là một vụ mùa quy mô lớn.

Và lý do Lâm Huyền phát ra tiếng ngạc nhiên...

Là vì ngay khi mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy một người quen đứng ngay trước mặt! Người đó cũng tỏ ra rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Huyền đột nhiên xuất hiện:

"Cậu đang lo lắng gì đấy?"

Đó là một người ngoại quốc cao lớn, có bộ râu quai nón, nhưng lại mặc áo ba lỗ và đội một chiếc mũ rơm, trông như một sự pha trộn phong cách kỳ lạ.

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt trong sáng và chất phác của anh ta, ngay lập tức nhận ra anh ta là ai:

"Smith, đại xui xẻo!"

"Shift!"

Người ngoại quốc nhổ một bãi nước bọt:

"Cậu mới là đại xui xẻo! Cả nhà cậu đều là đại xui xẻo!"

Anh ta nói bằng một giọng Long Quốc lưu loát khiến Lâm Huyền cảm thấy như đang xem một bộ phim được lồng tiếng:

"Thế cậu vẫn là Smith, phải không?"

"Đúng rồi, tôi đây."

Smith ngoáy mũi:

"Nhưng cậu là ai vậy?"

"..."

Lâm Huyền cảm thấy bất lực, không biết nên giao tiếp với

Smith như thế nào cho đúng.

Giọng nói và ngữ pháp của anh ta quá hỗn loạn.

Lúc thì giọng Đông Bắc, lúc thì giọng Hà Nam, đôi khi lại xen vào tiếng Anh kiểu địa phương, không biết vị cao thủ nào đã dạy anh ta nhỉ? Đừng nói là lát nữa lại nói kiểu giọng Đài Loan nhé?

"Nói gì đi chứ!"

Smith sốt ruột, lùi lại một bước, chỉa lưỡi hái trong tay vào Lâm Huyền:

"Đừng tưởng tôi là người tốt, tôi là Shu Dao Shan!"

"Được rồi, được rồi."

Lâm Huyền giơ tay ngăn anh ta lại:

"Đủ rồi, đủ rồi, Smith, cậu nói tiếng Long Quốc rất tốt, thậm chí còn quá tốt, nhưng giờ nghỉ chút đi."

Lâm Huyền bước ra khỏi cánh đồng lúa.

Hắn đứng lên con đường đất bên cạnh, dậm chân và nhìn xung quanh.

Ừm...

Cách đó khoảng hai cây số, có thể thấy một ngôi làng, có lẽ đó là nơi tụ tập dân cư.

Nhìn tổng thể, mặc dù tạm thời hắn chưa rõ giấc mơ thứ bảy thuộc thế giới nào.

Nhưng nếu Smith, đại xui xẻo có thể an tâm làm nông ở đây, điều đó có nghĩa là thế giới này cũng không tệ, ít nhất mọi người đều tự lực cánh sinh, không đến nỗi như xã hội nô lệ trong giấc

mơ thứ sáu.

Nhưng đi hai cây số thì hơi xa.

Chạy đến đó để tìm hiểu thế giới quan, chi bằng ở đây trò chuyện với Smith một chút.

Dù tiếng Long Quốc của anh ta rất lộn xộn, xen lẫn các giọng địa phương khác nhau... nhưng dù sao đi nữa, vẫn là tiếng Long Quốc, Lâm Huyền đều hiểu được.

Hơn nữa, nếu đến làng cũng chưa chắc đã gặp người quen.

Chi bằng ở đây nói chuyện với Smith, đại xui xẻo cho xong.

Ít nhất hai người đã gặp nhau trước đây.

Trong giấc mơ thứ sáu, ở căn cứ ngủ đông dưới lòng đất tại hố khai thác, Đại Kiểm Miêu luôn đánh thức Smith khỏi khoang ngủ đông đầu tiên; sau đó, khi Smith tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, với khuôn mặt bối rối, anh ta bị kéo đi đào đất... thì gần như ngay lúc đó cô bé mắt xanh cũng tỉnh dậy.

Vì vậy.

Lâm Huyền lại quay trở lại cánh đồng lúa, nhìn Smith đang đứng đó, mắt mở to, thẳng đứng như một tên ngốc mùa xuân:

"Smith, cậu có phải tỉnh dậy từ khoang ngủ đông không?"

Smith ngẩn người:

"Đúng rồi, sao cậu biết vậy?"

"Cậu tỉnh dậy từ khi nào?"

Lâm Huyền hỏi:

Chương 1350: Thời đại tốt nhất (4)

"Cậu có thể kể cho tôi nghe về những gì đã xảy ra sau khi cậu tỉnh dậy không? Hiện tại tôi cũng đang ở tình huống giống cậu trước đây, khá mơ hồ... nếu cậu sẵn lòng kể cho tôi nghe, có lẽ tôi sẽ nhớ lại được nhiều điều."

"Tôi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông đã hơn mười năm rồi."

Smith chỉnh lại mũ rơm, kể lại từng chi tiết:

"Lúc tỉnh dậy, tôi không quen biết ai, nhưng một nhóm người Long Quốc đối xử với tôi rất tốt, họ chăm sóc tôi, cho tôi ăn uống, còn cho tôi xem sổ ghi chép ký ức mà tôi để lại trước khi ngủ đông, nhờ đó mà tôi biết được một số thông tin cơ bản về bản thân..."

"Tiếc là những thứ được ghi chép trong sổ quá ít, hầu hết ký ức của tôi trước đây đều được lưu trữ trên ổ cứng video, mà thứ đó giờ không thể phát lại được, nên cụ thể tôi cũng không biết nhiều."

"Sau đó tôi ở lại khu vực Đông Hải này, người dân ở đây đối xử rất tốt với tôi, thậm chí còn tìm vợ cho tôi, dựng nhà, sinh con, những năm qua tôi sống rất hạnh phúc... Tôi cũng không quan tâm nhiều đến những ký ức trước kia nữa, sống thế này rất hạnh phúc rồi."

Smith khua khua lưỡi hái trong tay:

"Nếu không phải vì cậu đột nhiên xuất hiện trên cánh đồng

nhà tôi, tôi muốn xem tình hình ra sao, giờ mặt trời đã lặn, trời cũng tối rồi... tôi đã về nhà ăn cơm từ lâu rồi."...

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe Smith kể về cuộc sống của mình sau khi tỉnh dậy từ trạng thái ngủ đông, trong đầu dần dần hình thành một vài mảnh ghép về thế giới quan, rồi tiếp tục hỏi:

"Smith, thảm họa siêu nhiên năm 2400 trên Trái Đất vẫn tồn tại chứ? Cậu có biết gì về thảm họa siêu nhiên đó không?"

"Biết chứ, biết chứ!"

Smith gật đầu:

"Thảm họa siêu nhiên, tôi đã nghe người ta nói... Nghe nói đó là một loạt thảm họa tự nhiên đã hủy diệt phần lớn các thành phố trên toàn thế giới, suýt nữa khiến loài người tuyệt chủng. Sau đó là chiến tranh và nạn đói, phải mất hàng chục năm sau, loài người mới ổn định lại, tập hợp với nhau để sinh sôi, phát triển khoa học công nghệ... rồi mới trở thành như bây giờ."

"Cậu còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi về nhà ăn cơm đây, vợ tôi đang đợi tôi mà."

Nói xong, anh ta thu lưỡi hái và cuốc lại rồi định rời đi.

"Ê, đừng vội."

Lâm Huyền nắm lấy cán cuốc của anh ta, mỉm cười:

"Cậu cho tôi đi cùng về nhà được không? Cho tôi xin bữa cơm với."

Smith nheo mắt, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt nghi ngờ:

"Cậu rốt cuộc đến từ đâu vậy?"

"Tôi cũng không biết nữa."

Lâm Huyền giơ tay lên:

"Hiện tại tôi cũng giống như cậu lúc mới tỉnh dậy sau ngủ đông, nghe cậu miêu tả thì bây giờ trên thế giới cũng không còn nhiều người, tất cả chúng ta đều là đồng bào... Ừm, mặc dù cậu là người ngoại quốc, nhưng cậu đã hoàn toàn hòa nhập rồi, giọng của cậu gần như đã tập hợp tinh hoa của nửa đất nước Long Quốc, cũng được coi là nửa người Long Quốc rồi."

"Đồng hương gặp đồng hương, coi như giúp đỡ nhau, cho tôi đi ké về nhà ăn bữa cơm nhé, tiện thể xem trong làng có chỗ nào cho tôi tá túc không."

Smith sau mười năm hòa nhập rõ ràng đã bị ảnh hưởng bởi lòng hiếu khách và những đức tính tốt đẹp của người Long Quốc.

Nghe đến từ "đồng hương".

Chỉ mất hai giây để anh ta tự thuyết phục mình, rồi gật đầu:

"Được thôi, đến giờ ăn rồi, cậu về nhà cùng tôi đi."

Vậy là.

Lâm Huyền giúp Smith vác cuốc, bước đi trên con đường nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn, cùng nhau về nhà.

Trên đường đi, Lâm Huyền tiếp tục nghe Smith kể về nhiều sự kiện lịch sử.

Mọi thứ.

Vẫn phải bắt đầu từ thảm họa siêu nhiên năm 2400...

Trong giấc mơ thứ bảy này, chắc chắn không còn Turing.

Jask vẫn theo lịch sử ban đầu, sớm thực hiện kế hoạch di cư lên sao Hỏa, và trước khi thảm họa siêu nhiên năm 2400 xảy ra,

ông đã dẫn dắt một nhóm người cùng với các khoang ngủ đông đến sao Hỏa.

Sau đó, thảm họa siêu nhiên năm 2400 diễn ra như dự kiến, nền văn minh loài người phồn thịnh trên Trái Đất gần như bị hủy diệt, số người chết chiếm hơn 95% dân số.

Tiếp theo là hàng chục năm chiến tranh và nạn đói, điều này giống với các thiết lập trước đây của giấc mơ thứ năm và thứ sáu.

Điểm khác biệt là...

Khi chiến tranh và nạn đói chấm dứt, những người sống sót trên Trái Đất bắt đầu sinh sôi nảy nở và tái thiết nền văn minh.

Quá trình tái thiết lần này diễn ra rất suôn sẻ.

Chủ yếu nhờ vào hai sản phẩm——

Số lượng lớn pin hạt nhân vi mô chôn dưới lòng đất và các căn cứ ngủ đông dưới lòng đất nằm rải rác khắp thế giới.

Trong những căn cứ ngủ đông này, rất nhiều người từ thời đại cũ đang ngủ yên.

Khi họ tỉnh dậy, nhờ vào những cuốn sổ ghi chép để lại, họ khôi phục ký ức và có khả năng học tập mạnh mẽ.

Với họ là trung tâm và là lãnh đạo, loài người trên Trái Đất nhanh chóng đoàn kết lại, dưới sự dẫn dắt của những người này, bắt đầu tái thiết quê hương và phát triển lại cây công nghệ.

Nghe đến đây, Lâm Huyền đã hiểu tại sao nền văn minh trong giấc mơ thứ bảy lại phục hồi nhanh chóng như vậy.

Mặc dù loài người không còn tìm thấy Turing từ lòng đất nữa.

Chương 1351: Thời đại tốt nhất (5)

Nhưng họ có thể tìm thấy những tài năng như Cao Văn chứ!

Ngay cả khi Cao Văn tỉnh dậy mà không nhớ gì, ông ấy vẫn có sổ ghi chép, có trí óc, có gì mà không thể học hỏi và nghiên cứu sâu sắc?

Với những nhà trí thức như vậy dẫn dắt, nền văn minh thực sự sẽ hồi phục rất nhanh.

Trong giấc mơ thứ sáu trước đó, Turing chắc chắn hiểu biết nhiều hơn Cao Văn về kiến thức và công nghệ, nhưng Turing lại dồn toàn bộ sức lực vào chiến đấu và xung đột nội bộ, chỉ coi con người là công cụ và vật tiêu hao... không bao giờ toàn tâm toàn ý dẫn dắt loài người phát triển công nghệ.

Nhưng những nhà trí thức như Cao Văn thì khác, họ là con người, nên tất nhiên họ sẽ gắn bó chặt chẽ với loài người trên Trái Đất, cùng nhau phát triển.

Smith nói với Lâm Huyền rằng, kể từ khi loài người bắt đầu phát triển công nghệ, cho đến ngày hôm nay, họ chưa bao giờ xảy ra chiến tranh, cuộc sống luôn hòa bình và hạnh phúc.

Như lời anh ta nói:

"Về năng lượng, chúng ta có pin hạt nhân vi mô, nguồn cung vô tận; về thực phẩm, đất đai phì nhiêu, nhìn đâu cũng thấy ruộng đồng, thức ăn không bao giờ thiếu; mọi người đều hài lòng, không có áp lực gì, sống yên bình và hòa thuận."

Lâm Huyền vừa nghe vừa gật đầu.

Thời đại này thật sự tốt đẹp ngoài mong đợi, có thể nói là thời đại tốt nhất trong số những giấc mơ gần đây.

Nghe Smith miêu tả về các công nghệ khác nhau, Lâm Huyền đại khái đoán rằng trình độ công nghệ của nền văn minh nhân loại hiện nay đã tiến xa hơn so với giấc mơ thứ năm và thứ sáu, có lẽ tương đương với mức độ của cuộc Cách mạng Công nghiệp lần thứ hai.

Thực ra, tốc độ khôi phục nền văn minh lẽ ra còn nhanh hơn nữa.

Nguyên nhân vẫn là do dân số quá ít... Dân số là cơ sở cho sự phát triển công nghiệp hóa, nếu không có đủ lực lượng lao động, việc công nghiệp hóa sẽ rất khó khăn.

May mắn thay, trong thời đại này, động cơ hơi nước và động cơ đốt trong đã được phát minh, nhiều phương tiện giao thông lớn cũng đã xuất hiện, tàu thủy và tàu hỏa đều đã hoạt động giữa các thành phố lớn; còn đối với các thiết bị gia dụng công suất nhỏ, tất cả đều sử dụng pin hạt nhân vi mô, nguồn năng lượng dồi dào, không bao giờ cạn kiệt.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã đến cổng làng.

Smith dặn Lâm Huyền:

"Trước tiên phải nói rõ, cậu có thể đến nhà tôi ăn cơm, nhưng việc cậu có thể ở lại trong làng hay không thì phải nghe theo quyết định của trưởng làng."

"Hiểu rồi."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn quá quen thuộc với kịch bản này rồi, hầu như giấc mơ nào cũng có một cảnh như vậy, vì thế hắn cười và nói:

"Cậu yên tâm, khả năng cao là tôi biết trưởng làng của các cậu. Để tôi đoán thử nhé... Trưởng làng của các cậu là Trịnh Tưởng Nguyệt phải không?"

"Không phải." Smith lắc đầu.

"Angelica?"

"Không phải." Smith lắc đầu.

"Đại Kiểm Miêu?"

"Không phải."

"Lê Thành?"

"Không phải."

"Ừm... không lẽ là Cao Văn?"

"Không phải."

Lâm Huyền gãi đầu, cảm thấy tình huống này có vẻ hơi khó xử.

Thật đúng là cảnh trưởng làng xoay vòng, lần này lại đến lượt ai đây?

Lâm Huyền vắt óc suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra ai trong số những người mình quen có thể là ứng cử viên cho vị trí trưởng làng.

Không lẽ...

Ở vùng đất nhân tài Đông Hải này, lại xuất hiện một nhân vật

mới chăng?

"Vậy trưởng làng của các cậu là ai?"

"Hừm!"

Khi nhắc đến trưởng làng, Smith đầy tự hào:

"Trưởng làng của chúng tôi lợi hại lắm! Một lát nữa cậu gặp trưởng làng, nhớ phải nói chuyện lễ phép, nếu không thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!"

"Ồ."

Lâm Huyền bật cười:

"Trưởng làng của các cậu còn đánh người nữa à? Lợi hại đến vậy sao?"

"Đương nhiên rồi!"

Smith giơ ngón cái lên:

"Trưởng làng của chúng tôi rất mạnh! Lần trước có một con gấu xám xâm nhập vào làng, trưởng làng chỉ cần một cú đấm là đã làm nổ tung đầu con gấu!"

"Rồi lần trước nữa, có một bầy sói xông vào ban đêm, người trong làng ai cũng sợ hãi... Cuối cùng, trưởng làng cầm một con dao, đuổi theo bầy sói! Không một con sói nào chạy thoát, tất cả đều bị cho vào nồi!"

"Khi làng dựng nhà, trưởng làng cũng tự mình ra tay, một người làm công việc của mười người! Cây gỗ to như vậy mà chỉ cần một cái tát đã bị bẻ gãy! Tấm thép dày như thế mà trưởng làng dùng tay không có thể xé thành hai nửa!"

Xé...

Lâm Huyền nghe đến từ này.

Trong đầu hắn hiện lên một bóng hình:

"Chẳng lẽ... trưởng làng của các cậu là một cô gái?"

"Đúng rồi."

Smith cười:

"Nhưng gọi cô gái thì không đúng lắm, phải gọi là phụ nữ mới đúng. Cô ấy lớn hơn cậu vài tuổi đấy! Một lát nữa cậu gặp cô ấy, gọi là chị, hoặc trưởng làng đều được."

"Không thể nào."

Lâm Huyền không giữ được bình tĩnh, sao lại lệch bậc thế này:

"Lớn hơn tôi à? Có phải mắt cô ấy màu xanh không?"

Smith hít một hơi:

"Cậu đúng là không tầm thường...

Chương 1352: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (1)

không lẽ cậu thực sự biết trưởng làng của chúng tôi?"

Anh ta nuốt nước bọt, rồi tiếp tục nói:

"Trưởng làng của chúng tôi..."

"Có tên là Diêm Kiều Kiều!"

Quả nhiên là cô gái mắt xanh trong giấc mơ thứ sáu!

Một người vừa có thể xé toạc tấm thép bằng tay, vừa đấm nổ đầu gấu xám, lại có đôi mắt xanh biếc... chắc chắn không thể có người thứ hai như vậy.

Chỉ có điều...

Trong giấc mơ thứ bảy này, cô gái mắt xanh đã được phát hiện từ sớm, được đánh thức từ khoang ngủ đông và đã sống trong thế giới này hơn chục năm. Vì thế, cô ấy không còn là "cô gái mắt xanh" nữa, mà có lẽ nên gọi là "chị gái mắt xanh" thì đúng hơn.

Đột nhiên, Lâm Huyền hiểu ra.

Smith, đại xui xẻo và cô gái mắt xanh đã ngủ đông cùng một căn cứ dưới lòng đất, nên họ cũng thức dậy cùng lúc.

"Cậu và trưởng làng Diêm Kiều Kiều của các cậu chắc hẳn đã cùng tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, đúng không?" Lâm Huyền hỏi Smith để xác nhận.

Smith tròn mắt ngạc nhiên:

"Huynh đệ... sao cậu biết mọi thứ vậy?"

"Đúng thế, tôi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông khoảng mười hai năm trước. Lúc đó, trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất nơi tôi ở, hầu hết các khoang ngủ đông đều bị hỏng, người bên trong cũng đã chết hết. Chỉ có khoảng chục khoang vẫn hoạt động tốt, trong đó có tôi và trưởng làng Diêm Kiều Kiều."

"Chúng tôi được người dân làng Kiểm cứu ra. Khi đó, trưởng làng vẫn là ông Trần Hòa Bình. Ông ấy rất chăm sóc chúng tôi, những người tỉnh dậy từ ngủ đông, nên sau khi đã quen với cuộc sống thời đại này, chúng tôi quyết định ở lại làng Kiểm."

"Sau khi ông Trần Hòa Bình qua đời, mọi người đều đồng lòng chọn Diêm Kiều Kiều làm trưởng làng mới. Vì cô ấy vừa thông minh vừa giỏi giang, lại thường xuyên giúp đỡ trong làng, nên ai cũng rất kính trọng cô ấy, kể cả con trai của ông Trần Hòa Bình cũng ủng hộ Diêm Kiều Kiều hết mình. Vì thế... cô ấy trở thành trưởng làng mới."

Ra là vậy.

Lâm Huyền gật đầu.

Mọi thông tin giờ đã khớp nhau.

Làng Kiểm vẫn tồn tại, cha Miêu, Trần Hòa Bình vẫn qua đời vì bệnh, điều này giống hệt như tình hình trước đây. Điểm khác biệt duy nhất là, người kế nhiệm chức trưởng làng không phải là Đại Kiểm Miêu, mà là Diêm Kiều Kiều đầy uy tín.

Thực ra, từ khi Smith nói "Shift!" trong cánh đồng lúa, Lâm Huyền đã đoán rằng... điều này chắc chắn là Smith học từ Đại Kiểm Miêu, và rất có khả năng hai người sống cùng một làng.

Khi nhắc đến trưởng làng và ngôi làng, Smith đầy tự hào và cảm giác thuộc về, mặt mày hớn hở:

"Hahaha, nói đến chuyện này, cậu chắc chắn không biết tại sao làng của chúng tôi lại gọi là làng Kiểm đâu!"

"Tôi biết."

Lâm Huyền vừa đi vừa bình thản nói:

"Vì con trai của ông Trần Hòa Bình tên là Đại Kiểm Miêu."

Smith ho hai tiếng:

"Thế... thế... thế cậu chắc chắn không biết tại sao Đại Kiểm Miêu lại được gọi là Đại Kiểm Miêu!"

"Tôi cũng biết."

Lâm Huyền hừ nhẹ một tiếng:

"Vì khi hắn ta chào đời, tất cả gà, vịt, bò, cừu, lợn trong làng, thậm chí cả con chó vàng, đều thì thầm tên của hắn ta... có phải là tình tiết như thế không?"

"Ôi trời!"

Smith nhảy dựng lên:

"Cậu rốt cuộc là ai vậy! Sao cậu lại biết rõ mọi chuyện trong làng chúng tôi như lòng bàn tay thế này!"

"Tôi chỉ là một người qua đường."

Lâm Huyền trả lời qua loa.

"Hừ——"

Smith nhìn Lâm Huyền với ánh mắt không tin tưởng:

"Cậu nói chuyện kiểu này thật khó chịu đấy."

"..."

Lâm Huyền dừng bước.

Quay đầu lại.

Quan sát kỹ chàng trai da trắng này, người có vẻ ngoài là người ngoại quốc nhưng lại nói đủ thứ giọng địa phương của Long Quốc:

"Làng Kiểm thật là một vùng đất linh thiêng."

Lâm Huyền cảm thán:

"Sao ở đây lại có đủ loại người từ khắp nơi vậy? Những thứ tiếng địa phương lộn xộn này cậu học từ ai?"

"Từ người trong làng chứ ai!"

Smith nói như lẽ đương nhiên:

"Mọi người trong làng nói chuyện vốn đã kỳ lạ, lúc đầu tôi còn chưa biết nói tiếng Long Quốc, nên cứ học theo mọi người, cậu xem... giờ tôi nói không phải rất tốt sao?"

"Cậu nói đúng là rất tốt, ngay cả kiểu đảo ngữ của Sơn Đông cũng học được rồi."

Lâm Huyền cười khổ:

"Nhưng cậu học hơi lộn xộn rồi."

Trong lúc trò chuyện, hai người đã bước vào khu vực của làng Kiểm, Smith dẫn Lâm Huyền về nhà.

Và rồi, khi rẽ vào một góc, họ gặp người quen.

"Sử ca, anh về rồi à."

Nhị Trụ Tử lùi lại một bước:

"Sao hôm nay anh về muộn thế? Chị dâu đợi anh ăn cơm lâu lắm rồi."

"Haha, tại tôi gặp được một người anh em trên đường."

Smith quay lại, chỉ vào Lâm Huyền giới thiệu:

"Đây là người anh em tôi nhặt được trên cánh đồng, cậu ấy lang thang không nơi nương tựa, tôi nghĩ mang về nhà cho cậu ấy một bữa cơm."

Hả?

Nhị Trụ Tử xoa cằm, nhíu mày, bước vào chế độ thám tử, bắt đầu quét mắt nhìn Lâm Huyền:

"Hừ!"

Cậu ta hừ lạnh một tiếng:

"Nhìn da trắng trẻo, mượt mà thế này, đúng là không phải hạng tử tế!"

"Không phải."

Chương 1353: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (2)

Lâm Huyền vốn cảm thấy có chút thân thiết khi gặp lại người quen ở nơi xa lạ, nhưng cảm giác đó nhanh chóng tan biến khi nhìn Nhị Trụ Tử:

"Cậu đúng là kiểu người không bao giờ nói lời hay."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Trong giấc mơ thứ sáu, quản đốc chặt Nhị Trụ Tử ra làm thức ăn cho chó cũng không oan chút nào.

Nhị Trụ Tử giơ tay cản Lâm Huyền:

"Sử ca, anh không thể đưa cậu ta về nhà!"

"Tại sao?" Smith ngẩn người.

"Thằng nhóc này nhìn là biết có âm mưu!" Ánh mắt Nhị Trụ Tử trở nên sắc bén:

"Đôi mắt tinh tường của tôi... chỉ cần liếc qua là biết! Nó nhắm vào chị dâu!"

"Hiện tại trưởng làng Diêm không có nhà, không ai quyết định được chuyện này, tôi chỉ có thể đưa cậu ta đi gặp Kiểm ca để anh ấy phán xét!"

Ôi trời.

Lâm Huyền thở dài mệt mỏi.

Mỗi lần đều phải diễn cảnh này sao?

Cùng một tình tiết... hắn thật sự đã chán rồi.

"Thôi được."

Lâm Huyền lười tranh cãi với Nhị Trụ Tử, từ trước đến nay hai người vốn không hợp nhau, nên hắn vẫy tay với Smith:

"Thôi, tôi đi đây, Smith. Cậu về nhà ăn cơm đi, hôm nay tôi không đến nhà cậu nữa."

"Một lát tôi sẽ theo Đại Kiểm Miêu về nhà ăn cơm. Lâu rồi không ăn bánh bao của Kiểm tẩu, tôi thật sự nhớ hương vị đó."

"Ngươi!"

Nhị Trụ Tử tức giận đến mặt xanh mày đỏ:

"Ta đã nói mà! Ngươi đúng là có ý đồ xấu! Ngươi quả nhiên đến đây để gặp chị dâu! Làng Kiểm không chứa chấp loại Tây Môn Khánh như ngươi đâu!"

"Ồ."

Lâm Huyền ngạc nhiên, nhìn Nhị Trụ Tử:

"Cậu còn biết Tây Môn Khánh cơ à, trình độ văn hóa cũng không tệ nhỉ."

Smith vừa đi được hai bước thì quay lại, giải thích với Lâm Huyền:

"Trong thư viện của làng có bốn tác phẩm kinh điển, tất cả đều do Trần Hòa Bình trưởng làng sưu tầm và sao chép. Trong thư viện cũng không có nhiều sách, ngoài bốn tác phẩm kinh điển và một số sách giáo khoa, còn có một vài cuốn sách về triết học."

"Thì ra là vậy." Lâm Huyền đáp:

"Một lát nữa tôi sẽ vào xem thử."

Phải nói là cha Miêu đúng là một trưởng làng tốt của một thế hệ. Chỉ có điều, các anh hùng thường đoản mệnh, đến giờ Lâm Huyền vẫn chưa gặp cha Miêu còn sống, ông vẫn là một huyền thoại.

"Ngươi còn muốn vào xem?"

Nhị Trụ Tử tức giận đến nỗi khói xanh phun ra từ mũi.

Tên này mặt dày ở đâu ra vậy?

Sao lại không biết ranh giới gì cả?

Cứ làm như trở về nhà mình vậy!

"Hừ hừ hừ..."

Nhị Trụ Tử cười lạnh một tiếng:

"Ngươi chắc chắn sẽ không qua được cuộc bỏ phiếu dân chủ đâu, chuẩn bị tinh thần bị đuổi khỏi làng đi!"

"Rất tốt."

Trong lòng Lâm Huyền thầm cảm thán...

Bang Kiểm mới là nơi thực sự có dân chủ công bằng, cái bọn Turing đúng là quá yếu đuối, nếu Đại Kiểm Miêu trở thành quan sát viên của nền văn minh nhân loại, Lâm Huyền chắc chắn sẽ yên tâm.

Không lâu sau đó.

Lâm Huyền bị Nhị Trụ Tử, kẻ tự xưng là người thực thi công

lý, bắt đưa đến một nhà kho.

Ở đó có một bóng người to béo đang bốc dỡ những bao lúa và ngô tươi lên xe hàng điện.

Ở sâu trong kho, A Tráng và Tam Bàn cũng không ngừng chuyển những bao tải đầy nông sản.

Bốn người của bang Kiểm.

Đã tụ họp đầy đủ!

Nhị Trụ Tử thêm mắm thêm muối giải thích lý do với Đại Kiểm Miêu, A Tráng và Tam Bàn nghe xong đều cười nhạt, nhìn Lâm Huyền bằng ánh mắt ba phần khinh bỉ, ba phần chán ghét, ba phần khinh miệt và một phần coi thường.

"Khụ khụ."

Đại Kiểm Miêu ho khan hai tiếng, phủi bụi trên tay, nhìn Lâm Huyền:

"Anh bạn, dù thế nào đi nữa, ở đây chúng tôi luôn đề cao dân chủ, về việc cậu có thể ở lại hay không... sẽ do ba người anh em của tôi bỏ phiếu quyết định."

A Tráng là người đầu tiên lắc đầu:

"Người này tuyệt đối không thể giữ lại."

Nhị Trụ Tử nghiến răng nghiến lợi:

"Hắn còn muốn ăn bánh bao của chị dâu nữa! Hắn muốn ăn bánh bao à? Tôi còn ngại không muốn nói thẳng ra!"

Tam Bàn với vẻ mặt thông thái lắc đầu:

"Tôi nghĩ là không được."...

Đúng như dự đoán.

Ba phiếu phản đối.

Thở dài.

Lâm Huyền lại thở dài một tiếng, tại sao mỗi lần hắn cố gắng gia nhập bang Kiểm một mình đều khó khăn đến vậy?

Nếu mang theo CC cùng đến thì tốt biết bao.

Có CC ở đây, ba tên "ngọa long phượng sồ" này sẽ đồng ý không chút do dự, hơn nữa chỉ cần hắn thừa nhận mối quan hệ vợ chồng với CC, Nhị Trụ Tử sẽ lập tức trở thành huynh đệ tốt.

"Cậu cũng thấy rồi đấy."

Đại Kiểm Miêu giang tay ra:

"Chúng ta là những người theo chủ nghĩa dân chủ, một khi ba phiếu đã phản đối... thì không thể để cậu tiếp tục ở lại làng này được."

Lâm Huyền chậm rãi giơ tay phải lên.

Chỉ vào ngón trỏ:

"Tôi chỉ nói một câu thôi."

Hắn tin chắc.

Chỉ một câu, cũng đủ để Đại Kiểm Miêu cảm thấy quen biết hắn là muộn màng.

Vừa rồi Smith nói trong thư viện có sách về triết học, ngay lúc đó Lâm Huyền đã nghĩ cách chinh phục Đại Kiểm Miêu.

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn vào đôi mắt trong sáng, chân thành của Đại Kiểm Miêu.

Chương 1354: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (3)

Bỗng nhiên, một cơn gió đêm thổi qua.

Thổi tung những sợi râu ngô còn sót lại trên mặt đất, cuốn theo mùi hương của lúa trong kho, cùng với vạt áo của Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu lay động...

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói giữa tiếng ve kêu và tiếng chim sẻ:

"【Miêu là ý thức hệ, Kiểm là siêu hình học. 】"

"Trời ơi!"

Đại Kiểm Miêu ngay lập tức như bị sét đánh, lăn lộn lao tới, nắm chặt hai tay Lâm Huyền:

"Tri kỷ! Gặp nhau thật muộn màng, huynh đệ! Cậu đúng là con giun trong bụng tôi!"

Ánh mắt của Đại Kiểm Miêu trở nên dịu dàng.

Không nỡ rời tay, vuốt ve mu bàn tay Lâm Huyền.

Cắn môi.

Trong lòng rất đắn đo, rất do dự, rất tiếc nuối.

Một mặt, hắn ta bị Lâm Huyền thuyết phục.

Mặt khác, quy tắc là quy tắc, dân chủ không thể vi phạm.

Cuối cùng.

Lý trí vẫn thắng thế.

Đại Kiểm Miêu thoáng chốc như già đi vài tuổi, thở dài một hơi:

"Huynh đệ à, tôi thật sự không nỡ rời xa tri kỷ như cậu... nhưng tiếc là dân chủ là dân chủ, quy tắc là quy tắc, tôi không giữ cậu lại được."

Nói rồi.

Hắn ta từ dưới đất ôm lấy vài bắp ngô, rồi lại từ giá gần đó giật xuống vài miếng thịt khô, nhét cả vào tay Lâm Huyền:

"Anh cũng không thể để cậu bị đói, mang theo mấy thứ này, tiếp tục lang thang đi, tìm một nơi có thể chứa chấp cậu."

"Không phải vậy."

Lâm Huyền cảm thấy tình tiết này tiến triển nhanh quá rồi, chẳng lẽ nghiêm minh thế sao?

"Cho tôi một cơ hội, Kiểm ca."

Hắn đột nhiên nhớ ra, lần này Đại Kiểm Miêu không phải là trưởng làng, vẫn còn một người có thể cứu hắn!

Vì vậy, hắn thuyết phục:

"Kiểm ca, dù sao anh cũng nên để tôi gặp trưởng làng chứ, chẳng phải làng này là do trưởng làng Diêm Kiều Kiều quyết định sao? Anh cùng lắm... cũng chỉ là phó trưởng làng thôi đúng không? Cho dù anh có là thái tử làng, nhưng quyền hạn của trưởng làng vẫn cao hơn anh."

"Đúng vậy!"

Trong đồng tử của Kiểm ca, ngay lập tức lóe lên ánh sáng của

hy vọng, vỗ vỗ vai Lâm Huyền:

"Cậu nói đúng! Mặc dù làng Kiểm được đặt tên theo tôi, nhưng trưởng làng vẫn là trưởng làng, chúng tôi luôn ủng hộ quyết định của cô ấy. Nếu cô ấy đồng ý để cậu ở lại, thì mọi sự phản đối đều vô ích, cậu sẽ trở thành dân làng chính thức của làng Kiểm!"

"Nhưng mà... hiện giờ trưởng làng không có ở trong làng, hôm nay cô ấy đã ra ngoài săn bắn theo nhiệm vụ, tôi cũng đang ở đây chờ cô ấy trở về. Ừm... thế này nhé!"

Đại Kiểm Miêu phất tay lớn:

"Thế này nhé, huynh đệ, cậu cứ về nhà với tôi trước đã, chị dâu cậu đã chuẩn bị xong bữa ăn rồi, thêm một đôi đũa cũng không sao, ăn no rồi tính tiếp."

"Rồi khi trưởng làng săn bắn trở về, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp cô ấy. Nếu cô ấy đồng ý để cậu ở lại, cậu cứ ở lại; nếu cô ấy không đồng ý... thì tôi cũng thật sự hết cách, cậu cứ mang theo ngô, thịt khô này, lần sau tôi sẽ gói thêm ít lương khô cho cậu... rồi tiếp tục đi lang thang thôi."

"Được thôi."

Lâm Huyền cũng không muốn làm khó Kiểm ca.

Dù sao hôm nay cũng ăn chực một bữa, mai lại tìm cách vượt qua thử thách; hơn nữa, về nhà với Đại Kiểm Miêu ăn cơm cũng không làm mất thời gian trò chuyện, thu thập thêm thông tin, hoàn thiện thêm thế giới quan.

Tuy nhiên...

Lâm Huyền vừa mới đồng ý.

Nhị Trụ Tử lập tức hốt hoảng:

"Đại ca hồ đồ quá! Sao anh dám dẫn thằng nhóc này về nhà chứ! Em không yên tâm về chị dâu!"

"Trời ơi, cậu nói gì linh tinh thế!"

Đại Kiểm Miêu cười ha hả, khoác vai Lâm Huyền:

"Huynh đệ mà tôi chọn, tôi hoàn toàn yên tâm!"

Sau đó.

Đại Kiểm Miêu giải tán đội ngũ, nói rằng chờ trưởng làng đi săn về rồi sẽ tập hợp lại, trước hết mọi người về nhà ăn cơm.

Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu đi về phía bắc của làng, trở về nhà Đại Kiểm Miêu để ăn tối.

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy tò mò.

Chốc nữa bốn người của bang Kiểm lại tập hợp để làm gì.

Trong giấc mơ thứ hai... họ từng mạo hiểm tính mạng giữa đêm khuya, đến nhà máy xử lý rác của thành phố Đông Hải mới để trộm đồ.

Lần này liệu có phải là một nhiệm vụ bí mật khác không?

Vì vậy hắn hỏi thẳng:

"Kiểm ca, vừa nãy các anh chất đầy một xe nông sản, lại còn chờ trưởng làng đi săn về... là định đi đâu à? Tối nay có hoạt động gì không?"

"Ha ha, có hoạt động gì đâu."

Đại Kiểm Miêu cười thoải mái:

"Chẳng phải là phải giao hàng cho thành phố Đông Hải ở phía

bắc sao? Thành chủ Lê vừa có con gái, nên sẽ mở tiệc liên tục ba ngày, mời toàn bộ dân thành đến ăn mừng; tất nhiên là cần rất nhiều thực phẩm, thịt, trái cây, gia vị..."

"Vì thế, thành chủ Lê đã gửi tin đến các làng lân cận, nói rằng sẽ mua những thứ này với giá thị trường cao nhất, ai mang đến cũng đều nhận, haha, đây chẳng phải là cơ hội tốt để dọn kho và kiếm một khoản lời sao?"

"Trưởng làng Diêm lên núi đi săn, muốn bắt một con gấu sống mang về làm quà mừng cho thành chủ Lê, vì thành chủ Lê luôn chăm sóc chúng ta, nên chúng ta rất vui lòng hợp tác với ông ấy."

Chương 1355: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (4)

Ồ-

Lâm Huyền khẽ thốt lên.

Có vẻ như mình đã nghĩ quá phức tạp, thế giới này đâu có nhiều xung đột giai cấp, tranh chấp bộ lạc hay chiến tranh như mình tưởng...

Mọi người dường như sống rất vui vẻ.

Thành chủ Lê có con gái.

Vậy không cần nói, chắc chắn đó là Lê Thành và Lê Ninh Ninh!

Chỉ là tính toán một chút.

Giờ thành chủ Lê mới sinh ra Lê Ninh Ninh sao?

Cũng muộn quá rồi nhỉ.

"Tại sao Lê Thành lại sinh con muộn vậy? Trước đó ông ấy bận gì thế?"

Lâm Huyền vừa rẽ vào một con ngõ cùng Đại Kiểm Miêu, vừa quay đầu hỏi:

"Con gái ông ấy là Lê Ninh Ninh phải không?"

"Lê Ninh Ninh là con gái lớn mà!"

Đại Kiểm Miêu vẫy tay:

"Lần này sinh là con gái út, tên gì thì tôi chưa biết... cũng không biết Lê Thành đã đặt tên cho con gái út chưa."

"Con gái thứ hai của Lê Thành mới chào đời hôm qua, đây cũng là một tin vui lớn ở thành phố Đông Hải, mọi người đã mong chờ tiệc mừng của Lê Thành từ lâu rồi, tiệc bắt đầu từ tối nay, kéo dài ba ngày."

Nghe nói Lê Thành lại có thêm một cô con gái.

Lâm Huyền bất giác mỉm cười, thật lòng cảm thấy vui mừng cho ông ấy:

"Hóa ra là con thứ hai, chắc chắn Lê Ninh Ninh cũng vui lắm, cô bé có thêm em gái rồi."

Nói rồi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời tối đen, và mặt trăng đang dần mọc từ phía đông.

Cảm thán:

"【Đúng là một thời đại tốt đẹp.】"

Nhân dân an cư lạc nghiệp, hạnh phúc bình an.

Lê Thành, một anh hùng thời loạn, lãnh đạo cũ của Đông Hải, cũng đã ổn định cuộc sống và tận hưởng những niềm vui của gia đình.

Gia đình hạnh phúc, con thứ hai ra đời, lại có thêm một cô con gái, vui mừng mở tiệc ba ngày liền.

"Tuyệt thật."

Nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc của gia đình Lê Thành, Lâm Huyền khẽ cười:

"Thực sự có chút ghen tị."

"Ghen tị cái gì chứ!"

Đại Kiểm Miêu vỗ bụng, không để tâm:

"Chẳng qua chỉ là có hai đứa con thôi mà! Như thể nhà ai cũng không có vậy! Nào em trai, đây là nhà chúng ta, để anh giới thiệu với cậu chị dâu, cùng con trai và con gái của anh!"

Hắn ta đẩy cánh cửa sân bên cạnh.

Dẫn Lâm Huyền vào trong.

Bước vào nhà.

Lên bàn.

Gọi Kiểm tẩu hâm nóng đồ ăn, bưng lên, cả nhà vui vẻ dùng bữa.

"Chào mừng cậu, Lâm Huyền."

Kiểm tẩu hiền lành và xinh đẹp bưng ra một đĩa bánh bao, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Nghe Đại Kiểm nói, cậu là người lang thang đến đây, chắc đói lắm rồi phải không? Mau ăn chút gì đó lót bụng đi... lát nữa gặp trưởng làng không cần lo lắng, cô ấy rất tốt, chắc chắn sẽ chấp nhận cho cậu ở lại."

"Cảm ơn chị dâu."

Lâm Huyền nhận đĩa bánh bao, đặt lên bàn.

Sau đó dùng đũa gắp một cái, cho vào miệng...

Ừm.

Vẫn là hương vị quen thuộc đó.

Giống y hệt đĩa bánh bao mà hắn từng ăn một năm rưỡi trước, trong giấc mơ thứ hai.

Khiến Lâm Huyền bất giác nhớ lại.

Thật không ngờ.

Trong thế giới giấc mơ ngày càng tệ hại này, hắn lại có thể gặp lại Kiểm tẩu.

Bên cạnh.

Con trai của Đại Kiểm Miêu ăn như hổ đói.

Trong khi Lâm Huyền còn chưa nuốt xong cái bánh bao đầu tiên, cậu bé đã ăn hết năm sáu cái.

"Chào em, Tiểu Kiểm Miêu."

Lâm Huyền xoa đầu Tiểu Kiểm Miêu, đẩy đĩa bánh bao về phía cậu bé:

"Từ từ thôi, anh đâu có tranh với em."

Lúc này.

Con gái của Đại Kiểm Miêu cũng từ trong phòng bước ra, ngồi xuống bàn ăn, cầm đũa lên:

"Ba, chuyện con đi học ở thành phố Đông Hải thế nào rồi?"

"Ba chưa kịp nói với thành chủ Lê đâu."

Đại Kiểm Miêu gắp vài miếng thức ăn, nhai và nói:

"Con yên tâm, trẻ con ở các làng như chúng ta đi học ở thành phố Đông Hải không phải là chuyện chưa từng có. Thành chủ Lê

đã từng nói rằng rất hoan nghênh trẻ em từ các làng lân cận đến Đông Hải để được giáo dục tốt hơn, nhưng do khả năng tự lập, nên thường phải mười mấy tuổi mới đi được."

"Tối nay ba sẽ đi giao thực phẩm và thịt cho thành chủ Lê, lúc đó ba sẽ đề cập đến chuyện này, ông ấy chắc chắn sẽ không từ chối."

Lâm Huyền nhìn Đại Kiểm Miêu hiểu chuyện như vậy, cảm thấy có chút ngạc nhiên:

"Sao lần này... anh lại ủng hộ con gái đi học như thế?"

"Tôi luôn ủng hộ mà!"

Đại Kiểm Miêu cười nói:

"Tri thức chính là sức mạnh! Chỉ có tri thức mới có thể thay đổi số phận!"

"Cậu xem, sau thảm họa năm 2400 và gần trăm năm chiến loạn, cuối cùng văn minh nhân loại vẫn có thể phục hồi đến mức hiện tại, mọi người đều sống an cư lạc nghiệp... chẳng phải là nhờ vào tri thức sao?"

"Chúng ta chỉ dựa vào bản thân chắc chắn không thể, nhưng những người được đưa ra từ khoang ngủ đông thì thông minh lắm! Mặc dù họ bị mất trí nhớ, nhưng học cái gì cũng nhanh hơn chúng ta... Thêm vào đó, trong tủ đồ của họ đều có đủ loại sách vở và sổ tay, nhờ vào những kiến thức và con người này mà chúng ta mới có thể sống hạnh phúc như bây giờ!"

"Vì vậy, tất nhiên tôi sẽ ủng hộ con gái mình đi học để có được giáo dục tốt hơn! Chỉ cần nó muốn học, dù tôi có phải khổ sở thế nào cũng không sao, tôi nhất định sẽ chu cấp cho nó, gửi nó đến nơi tốt nhất để học!"

Nói rồi.

Hắn ta cười ha hả, trên mặt đầy thịt rung rinh, đưa bàn tay béo mập xoa đầu con gái:

Chương 1356: Trưởng làng, cha của chị đến rồi (5)

"Cố gắng lên con gái! Học hành nên người, sau này đến những thành phố lớn mà sống, chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn ở cái làng nhỏ này!"

"Con thấy ở đây cũng rất tốt."

Con gái Đại Kiểm Miêu nuốt miếng thức ăn trong miệng:

"Đây chính là nhà của con, là nơi con sinh ra và lớn lên, sau khi học thành tài chắc chắn con sẽ trở về báo đáp quê hương... Hơn nữa, nếu con đi đến thành phố lớn, nơi xa xôi như vậy, khi ba mẹ già rồi, ai sẽ chăm sóc hai người?"

"Có em trai con mà!"

Đại Kiểm Miêu chỉ vào Tiểu Kiểm Miêu đang úp mặt vào đĩa liếm nước súp:

"Thằng nhóc ngốc này chắc không thể trông cậy được... nên cứ để nó ở lại đây chăm sóc ba mẹ, còn con cứ học hành, có năng lực đến đâu thì bay cao đến đó, ba luôn ủng hộ con!"

Nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt.

Lâm Huyền cảm thấy...

【Đây chính là thời đại tốt đẹp nhất. 】

Ít nhất đối với Đại Kiểm Miêu, đây là tương lai tươi đẹp nhất.

Con gái không chết, gia đình hạnh phúc, không cần phải mạo hiểm nhảy dù, cũng không cần đi trộm đồ ở nhà máy xử lý rác.

Con cái học hành giỏi giang, Kiểm tẩu hiền lành xinh đẹp, và Tiểu Kiểm Miêu đã được định sẵn sẽ là trụ cột chăm sóc khi về già.

"Thật tuyệt vời."

Lâm Huyền thì thầm.

Hắn đã không biết bao lâu rồi chưa được ăn một bữa cơm thoải mái trong giấc mơ, hay giao tiếp với mọi người một cách nhẹ nhàng mà không cần phải suy tính.

Rất nhiều thứ chỉ khi mất đi mới biết được giá trị của chúng.

Giống như cuộc sống hiện tại của Đại Kiểm Miêu.

Bình dị, nhưng hạnh phúc.

Dù công nghệ có phần lạc hậu, nhưng niềm vui thì không thiếu một chút nào.

"Nào, em trai, làm một bát súp bánh bao nào."

Đại Kiểm Miêu nâng bát súp lên, cụng ly với Lâm Huyền:

"Thật ra hôm nay anh định uống vài chén với cậu, nhưng lát nữa còn phải lái xe giao hàng, nên không uống rượu nữa."

Lâm Huyền cầm bát súp lên, cười khổ:

"Bây giờ còn môi trường nào mà còn bắt lỗi uống rượu lái xe sao?"

"Cậu nói gì thế?"

Đại Kiểm Miêu tất nhiên không hiểu, uống cạn bát súp, lau

miệng:

"Chủ yếu là vì an toàn! Lái xe không uống rượu, uống rượu không lái xe! Tôi là trụ cột của gia đình... nếu tôi gặp chuyện gì, hai đứa con tôi sẽ ra sao? Còn chị dâu cậu nữa?"

Đại Kiểm Miêu dang rộng cánh tay, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Tôi phải chịu trách nhiệm cho gia đình này, gia đình này chính là tất cả của tôi! Nói thật đi em trai, cậu đã lập gia đình chưa? Có con chưa?"

"Tôi... ờ..."

Lâm Huyền nhất thời nghẹn lời:

"Tôi có con."

"Con trai hay con gái?"

"Con gái."

"Con gái thì tốt!"

Đại Kiểm Miêu cười lớn:

"Con gái là chiếc áo bông nhỏ, ấm áp lắm! Cậu lang thang bên ngoài, lâu như vậy không gặp con gái, cậu không nhớ con sao?"

Lâm Huyền nhớ lại cảnh Lâm Ngu Hề xé toạc cửa xe và chém bay đầu phiên bản giả của cô:

"Cũng... không hẳn là nhớ lắm."

"Gì cơ?"

Đại Kiểm Miêu có chút ngạc nhiên, tròn mắt nhìn hắn:

"Làm gì có người cha nào mà không nhớ con gái, sao cậu lại

lạnh lùng thế!"

"Không phải lạnh lùng."

Lâm Huyền đặt đôi đũa xuống bát, ngón tay cái bên phải xoa nhẹ vào mu bàn tay trái:

"Có lẽ là vì con bé hơi nghịch ngợm, không giống những đứa trẻ bình thường khác, kiểu như... quậy phá nhiều hơn."

"Hừ!"

Đại Kiểm Miêu không mấy để ý, vẫy tay nói:

"Nhà nào mà chẳng có đứa con quậy phá! Những đứa trẻ không nghịch ngợm thường chẳng thông minh! Nói thế chứ... trẻ con thì quậy đến mức nào được?"

"Chẳng lẽ có thể giống như trưởng làng Diêm, một cú đấm đập nát đầu gấu xám sao? Hahaha!"

Đại Kiểm Miêu cười đến ôm bụng.

"Hahaha!"

Tiểu Kiểm Miêu cũng ngửa đầu cười lớn.

"Hahaha..."

Lâm Huyền cũng cười gượng theo.

Thực ra hắn không muốn cười.

Nhưng vào lúc này mà không cười, có vẻ không hợp lắm.

"Đại ca!"

Lúc này, từ ngoài sân vang lên tiếng của A Tráng, cậu ta đến để báo tin.

Kéo rèm cửa lên.

Đi vào nhà.

A Tráng lau mồ hôi trên trán:

"Đại ca, trưởng làng đi săn về rồi, anh chẳng phải nói sẽ dẫn cậu nhóc này đi gặp trưởng làng sao?"

"À, đúng rồi."

Đại Kiểm Miêu uống nốt bát canh bánh bao, vỗ vai Lâm Huyền:

"Đi thôi em trai, chúng ta đi gặp trưởng làng."...

Đi được mười phút, họ lại đến gần khu vực kho hàng.

Từ xa, Lâm Huyền nhìn thấy một người phụ nữ trẻ dáng người uyển chuyển, cao ráo và xinh đẹp.

Trên người cô đã hoàn toàn mất đi vẻ ngây thơ của thiếu nữ, thay vào đó là sự chín chắn và điềm tĩnh.

Mái tóc đen dài bóng mượt được buộc cao thành một đuôi ngựa phía sau.

Cô mặc một bộ đồ săn bó sát, thắt lưng gắn đầy đủ các loại vũ khí và dao, trên lưng còn mang theo cung tên và dây thừng.

Thời đại này rõ ràng có vũ khí nóng...

Nhưng dường như vị trưởng làng này thích cảm giác chiến đấu bằng tay không hơn.

Cô có thính giác rất tốt.

Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, quay đầu nhìn về phía này.

Đôi mắt xanh lam như hai ngọn đèn sáng trong đêm, chằm chằm nhìn vào Lâm Huyền.

Chương 1357: Khiêu vũ (1)

Đại Kiểm Miêu vẫy tay:

"Trưởng làng Diêm, đây là—"

Đột nhiên.

Người phụ nữ mắt xanh bước nhanh tới, dừng lại ở khoảng cách một bước chân.

Mắt mở to.

Đôi môi hơi hé mở.

Vẻ mặt đầy kinh ngạc:

"Cậu... cậu là?"

Nói rồi.

Cô rút từ trong lớp áo lót ra một tấm ảnh được ép plastic.

Mặt sau của tấm ảnh được viết bằng nét chữ mềm mại, ghi rõ ba chữ Diêm Kiều Kiều.

Còn mặt trước...

Là một bức ảnh gia đình chụp chung.

Hai người, một nam một nữ, trông như một cặp vợ chồng, mặc trang phục của vua và hoàng hậu, đứng phía sau.

Phía trước là một cô bé đáng yêu đang cầm váy, mỉm cười nhìn vào ống kính.

Người phụ nữ mắt xanh không thể tin nổi, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền.

Cô chỉ vào người đàn ông trong ảnh... người có gương mặt giống hệt người đàn ông đang đứng trước mặt cô, môi khẽ mấp máy:

"Đây là cậu sao?"

Lâm Huyền gật đầu.

Người phụ nữ mắt xanh hít sâu một hơi:

"Rốt cuộc... cậu có quan hệ gì với tôi?"

Lâm Huyền nhận lấy tấm ảnh ép plastic từ tay cô.

Nhìn vào bức ảnh này, có thể là "mới đây", hoặc có thể là "600 năm trước" mới chụp.

Hắn nhẹ nhàng nói:

"Có lẽ tôi nói ra sự thật thì cô khó mà tin được, nhưng đến lúc này tôi không cần giấu cô nữa, hãy để tôi nói thật nhé."

"Nếu cô chắc chắn, cô bé trong ảnh, Diêm Kiều Kiều, thực sự là cô."

"Thì tôi..."

Hắn ngẩng đầu lên.

Nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam sáng ngời của người phụ nữ:

"Chính là cha của cô."...

"Đồ khốn!"

Đại Kiểm Miêu nghiến răng, vung tay tát vào sau đầu Lâm

Huyền:

"Không được vô lễ với trưởng làng!"

Hắn ta thật sự không thể hiểu nổi cậu em trai này...

Chỉ số cảm xúc là số âm à?

Hay hắn thật sự ngây thơ nghĩ rằng đầu mình cứng đủ để đỡ được cú đấm của trưởng làng?

Làm gì có chuyện vừa gặp đã nhận làm cha người khác chứ!

Nhìn lại tuổi của cậu mà xem?

Trưởng làng Diêm còn lớn tuổi hơn cậu mấy tuổi, cậu lấy đâu ra tư cách, lại còn dám nhận làm cha của người ta?

Bốp.

Một tiếng động trầm đục vang lên.

Bàn tay béo của Đại Kiểm Miêu bị chặn lại giữa chừng.

Ngước lên nhìn, thì thấy là trưởng làng đã đưa tay ra chặn cú tát của hắn ta, Đại Kiểm Miêu chỉ cảm thấy một lực phản chấn, giống như tát vào tấm thép, lòng bàn tay đau nhói và bắt đầu sưng đỏ.

"Đại Kiểm, để cậu ta nói tiếp."

Trưởng làng mắt xanh không nhìn sang chỗ khác, đôi mắt xanh lam vẫn chăm chú nhìn Lâm Huyền:

"Nói cách khác... thực ra cậu cũng không chắc chắn, liệu tôi có phải là con gái của cậu hay không."

Cô có một bộ óc rất thông minh, suy nghĩ nhanh nhạy.

Ngay lập tức cô nhận ra sự không chắc chắn trong lời nói của Lâm Huyền, và phân tích:

"Cậu biết về nguồn gốc của bức ảnh này, và biết rõ cô bé trong ảnh là ai, nhưng theo cách cậu nhìn nhận, tôi chưa chắc đã là cùng một người với cô bé trong ảnh."

"Tôi hiểu ý cậu rồi... cô bé trong ảnh thực sự là Diêm Kiều Kiều, nhưng tôi chưa chắc là Diêm Kiều Kiều thực sự, có thể là người đã thay thế vị trí của cô ấy."

Những lời Lâm Huyền vừa nói cũng là nghi ngờ của cô trong nhiều năm.

Vô số đêm.

Cô đã nhìn vào bức ảnh gia đình này mà suy nghĩ...

Cô bé này, thực sự là chính mình sao?

Không hề giống chút nào, từ khuôn mặt đến dáng người, thậm chí cả ngũ quan, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Nếu không phải cô thực sự đã tỉnh dậy từ khoang ngủ đông có ghi tên Diêm Kiều Kiều, và trong tủ đồ có chứa bức ảnh này... thực sự cô cũng không tin rằng mình là Diêm Kiều Kiều.

"Không phải!"

Đại Kiểm Miêu đầu óc như bốc khói, không thể chịu nổi nữa, nhìn Lâm Huyền rồi lại nhìn trưởng làng:

"Tuổi của hai người không khớp mà! Còn cần phải phân tích gì nữa?"

"Không chỉ có tuổi tác không khớp... em trai à, cậu nhìn xem, tuổi của cậu với cô bé trong ảnh làm sao có thể là cha con bình thường được?"

"Ngay cả đầu óc ngu ngốc của tôi cũng hiểu được điều này, hai người thông minh như vậy, sao lại không nghĩ ra chứ?"

Tuy nhiên...

Vị trưởng làng mắt xanh lại lắc đầu:

"Đại Kiểm, anh vẫn nghĩ quá hẹp hòi rồi, với thiết bị kỳ diệu như khoang ngủ đông... tuổi tác đã không còn là tiêu chuẩn để xác định quan hệ họ hàng nữa. Chỉ cần cha mẹ ngủ trong khoang ngủ đông lâu hơn con cái, thì không phải không thể xảy ra trường hợp con cái lớn tuổi hơn cha mẹ."

"Vấn đề bây giờ không nằm ở khoảng cách tuổi tác của chúng ta, mà là ở chỗ... diện mạo của cô bé trong ảnh và tôi hoàn toàn không giống nhau, do đó không thể xác định chúng ta có phải là cùng một người hay không."

Cô quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Tôi nên gọi cậu là gì?"

"Gọi tôi là Lâm Huyền là được."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Tôi cũng không phải đến đây để cố nhận thân, chuyện này rất khó chấp nhận, và với trình độ khoa học hiện tại, cũng không thể làm xét nghiệm DNA. Vì vậy... không có bằng chứng nào để chứng minh lời tôi nói là đúng."

Chương 1358: Khiêu vũ (2)

"Ngược lại tôi lại tò mò hơn, cuộc sống hiện tại đối với cô, cô có hài lòng không? Có hạnh phúc không?"

Trưởng làng mắt xanh gật đầu:

"Từ khi tôi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, cuộc sống của tôi luôn rất đầy đủ và hạnh phúc."

"Trưởng làng Trần đã dạy tôi rất nhiều kiến thức, giúp tôi hòa nhập với làng, hòa nhập với thời đại này. Mặc dù tôi có nhiều điểm khác người, nhưng những khả năng này lại là tài sản vô giá trong thời đại này, nhờ đó tôi đã được mọi người công nhận, trở thành trưởng làng của làng Kiểm."

"Những năm qua, tôi cũng đã cố gắng làm tốt vai trò của một trưởng làng, giải quyết khó khăn cho dân làng, bảo vệ ngôi làng, dẫn dắt mọi người phát triển công nghiệp, xây thêm nhà cửa, v. v... Tôi tin rằng đó chính là ý nghĩa của cuộc sống và giá trị của cuộc đời tôi."

"Vì vậy... nói thẳng ra, hôm nay chỉ vì nhìn thấy gương mặt cậu giống với người đàn ông trong ảnh mà tôi mới sinh ra sự tò mò. Thực ra đối với tôi hiện giờ, quá khứ thế nào đã không còn quan trọng nữa. Cũng giống như nhiều người trong làng, Smith và những người khác cũng không có nhiều ký ức về quá khứ, nhưng điều đó không ngăn cản họ sống hạnh phúc."

"Tôi cũng vậy, tôi rất hài lòng với tình trạng hiện tại. Cậu nói rằng không thể xác nhận tôi có phải là cô bé trong ảnh, liệu tôi có thực sự là Diêm Kiều Kiều hay không. Nhưng... điều đó có quan trọng gì không?"

Trưởng làng mắt xanh mỉm cười, quay đầu nhìn quanh những ngôi nhà sáng đèn xung quanh, với vẻ mặt đầy hài lòng:

"Diêm Kiều Kiều chỉ là một cái tên mà thôi, dù tôi có phải là cô bé trong ảnh hay không, cũng không ảnh hưởng đến những việc tôi đã làm suốt bao năm qua, cũng không cản trở việc tôi là trưởng làng của làng Kiểm, thực hiện giá trị cuộc đời mình và bảo vệ người dân ở đây."

Nhìn thấy trưởng làng mắt xanh thoải mái như vậy.

Lâm Huyền cảm thấy điều này cũng không phải là chuyện xấu.

Trong thế giới của giấc mơ thứ bảy, nhiều người đã gần như bị cắt đứt hoàn toàn khỏi ký ức quá khứ, hoặc thậm chí hoàn toàn cắt đứt, và bắt đầu một cuộc sống mới.

Ví dụ như Smith, một người ngoại quốc đã hoàn toàn được thuần hóa, trở thành người tinh thông phương ngữ của Long Quốc.

Nếu trưởng làng mắt xanh quyết tâm muốn biết về quá khứ, muốn biết sự thật, Lâm Huyền dĩ nhiên không ngại kể cho cô ấy nghe.

Dù sao thì đây cũng là một giấc mơ lặp đi lặp lại mỗi ngày, sẽ không có bất kỳ sự cố nghiêm trọng nào không thể khắc phục.

Chỉ là...

Rõ ràng hiện tại trưởng làng mắt xanh không quá tò mò về ký ức và sự thật của quá khứ.

Dường như cô ấy cũng không quá quan tâm đến việc cha mẹ mình là ai, cũng không có nhiều khái niệm về tình thân.

【Điểm này, cô ấy khác biệt rất lớn so với Diêm Kiều Kiều của năm 2024. 】

Diêm Kiều Kiều, dù hoàn toàn mất trí nhớ, nhưng cảm giác nhớ nhung cha mẹ vẫn không biến mất, gần như là bản năng mà luôn theo đuổi tình yêu của cha mẹ, sự tồn tại của gia đình.

Nhưng người phụ nữ mắt xanh trước mắt.

Sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, cô ấy cũng ở trong trạng thái hoàn toàn mất trí nhớ, nhưng lại không quá nhớ nhung cha mẹ, cũng không quá coi trọng tình thân.

Điều này rốt cuộc là sao?

Đại Kiểm Miêu thấy hai người không còn thảo luận, liền chen vào:

"Trưởng làng Diêm, hôm nay tôi đưa cậu em mới này đến, là muốn hỏi cô xem liệu có thể cho cậu ấy trở thành cư dân chính thức của làng Kiểm và ở lại đây không."

"Tôi thấy cậu em này khá tốt, là một nhân tài có thể đào tạo, chi bằng để cậu ấy theo tôi làm việc! Tôi đang cần một người giúp lái xe khi vận chuyển hàng hóa, tôi sẽ dạy cậu ấy lái xe, để cậu ấy theo tôi lái xe tải giao hàng!"

Trưởng làng mắt xanh không do dự gì, gật đầu đồng ý:

"Đó thực sự là một ý kiến hay, hơn nữa... dù Lâm Huyền không có kỹ năng đặc biệt nào, làng Kiểm của chúng ta vẫn hoan nghênh bất kỳ cư dân mới nào gia nhập."

"Đây là quy định mà trưởng làng Trần Hòa Bình đã đặt ra từ nhiều năm trước, cổng làng Kiểm luôn mở rộng đón bất kỳ ai. Vì vậy... chúng ta tất nhiên chào đón thành viên mới, không từ chối ai cả."

Nói rồi.

Cô khẽ mỉm cười, đưa tay phải ra chào Lâm Huyền:

"Chào mừng cậu, Lâm Huyền, chào mừng cậu gia nhập đại gia đình của làng Kiểm, hy vọng cậu sẽ thích nơi này."

Lâm Huyền cũng đưa tay ra.

Bắt tay với người phụ nữ mắt xanh, cảm nhận được sức mạnh kiên cường trong cánh tay của cô ấy:

"Thật vinh dự khi được gia nhập."

Hắn cười nhẹ:

"Tôi thực sự rất thích làng Kiểm, nơi này cho tôi cảm giác thuộc về."

Sau đó.

Người phụ nữ mắt xanh chỉ về phía sau kho hàng, dặn dò Đại Kiểm Miêu:

"Trời không còn sớm nữa, anh hãy nhanh chóng mang con gấu đó đến cho thành chủ Lê, cùng với xe nông sản này... Nông sản sẽ giao dịch theo giá thị trường, nhưng con gấu thì không cần lấy tiền của thành chủ Lê, xem như đây là món quà chúc mừng làng Kiểm dành cho ông ấy vì đã có con gái, cũng là để cảm ơn sự chăm sóc của ông ấy với chúng ta trong suốt thời gian qua."

Dặn dò xong, cô rời đi.

Đôi mắt xanh như những con đom đóm trong đêm, lóe sáng rồi khuất dần, hòa vào sự phát triển của làng Kiểm trong tương lai.

"Phù..."

Chương 1359: Khiêu vũ (3)

Đại Kiểm Miêu thở phào nhẹ nhõm, như vừa thoát chết, đấm nhẹ vào vai Lâm Huyền:

"Thằng nhóc này! Thật là dám nói gì cũng được! Làm gì có chuyện vừa gặp đã làm cha người ta? Cậu có sở thích kỳ lạ gì không đấy?"

"Chỉ có thể nói, cậu thật sự may mắn... có lẽ là do trưởng làng Diêm mệt mỏi sau khi đi săn, nên mới không đấm thẳng vào đầu cậu. Nắm đấm của trưởng làng Diêm không phải chuyện đùa đâu... Nếu cô ấy đấm vào đầu cậu, chắc chắn sẽ khiến đầu cậu nổ tung như quả dưa hấu!"

"Cậu có biết cảm giác đầu nổ tung như quả dưa hấu là gì không?"

Lâm Huyền khẽ cười:

"Tất nhiên là tôi biết."

Trong giấc mơ đầu tiên, đầu của Đại Kiểm Miêu không biết đã bị CC làm nổ tung như quả dưa hấu bao nhiêu lần, mỗi lần đều rất kinh khủng.

"Đi thôi em trai, chúng ta đi xem con gấu đó."

Đại Kiểm Miêu phất tay ra hiệu cho Lâm Huyền đi theo:

"Chúng ta còn phải nhanh chóng chuyển con gấu này lên xe tải, rồi mang nó đến cho thành chủ Lê, cũng gần đến lúc xuất phát rồi."

Hai người đi đến phía sau kho hàng.

Ngay lập tức họ nhìn thấy con gấu xám bị trói chặt...

Đó là một con gấu xám trưởng thành, kích thước rất lớn, ước tính nặng ít nhất 500 kg, hoàn toàn có thể coi là một con quái vật khổng lồ.

Chỉ có điều, lúc này con gấu xám đã bị trói chặt, tứ chi bị buộc lại, toàn thân nó cuộn tròn bất lực.

Miệng và đầu của con gấu cũng bị dây thừng buộc chặt, không thể cử động.

Thật khó tưởng tượng...

Thật sự có người có thể dùng tay không chế ngự một con gấu xám trưởng thành, và kỹ thuật đóng gói cũng rất tuyệt vời.

Lâm Huyền cùng với bốn người của bang Kiểm tốn khá nhiều sức lực, cuối cùng cũng đưa được con gấu xám nặng trịch lên xe tải; rồi theo Đại Kiểm Miêu lên xe, ngồi ở ghế phụ, lái xe rời khỏi làng Kiểm, tiến về thành phố Đông Hải ở phía Bắc.

Trên đường, trời tối đen như mực.

May mắn là chiếc xe tải điện này sử dụng năng lượng từ pin hạt nhân được khai thác dưới lòng đất, nguồn điện vô tận, tất nhiên cũng được dùng để chiếu sáng.

Khi Đại Kiểm Miêu bật đèn pha xe, Lâm Huyền cảm giác như mình vừa nhìn thấy mặt trời:

"Mấy người đúng là không tiếc điện nhỉ, tất cả các thiết bị dùng điện đều được thiết kế cực kỳ mạnh mẽ."

"Đúng thế chứ!"

Đại Kiểm Miêu xoay vô lăng:

"Dù sao thì hiện giờ dân số trên Trái Đất không vượt quá 100 triệu người, những viên pin hạt nhân vi mô đã tích lũy qua hàng trăm năm dưới lòng đất, chúng ta tiêu xài thế nào cũng không bao giờ hết."

"Tất nhiên, nếu sau này dân số Trái Đất tăng lên, thì sớm muộn cũng sẽ có ngày không đủ dùng. Nhưng【chuyện tương lai thì để người tương lai lo! Con cháu tự có phúc của con cháu!】"

Ooooo————

Khi Đại Kiểm Miêu đạp ga hết cỡ.

Chiếc xe tải điện với đèn pha lớn lao vút qua màn đêm, tiến về phía Bắc.

Vì khoảng cách giữa các làng rất xa, và dân số Trái Đất lại thưa thớt, nên việc gặp một người sống ở ngoài trời là điều rất khó.

Suốt quãng đường rất yên tĩnh.

Ngoại trừ...

Tiếng rên rỉ không ngừng của con gấu xám từ phía sau xe tải, khiến Lâm Huyền không khỏi cảm thấy áy náy.

"Chúng ta không thể giết con gấu này rồi mới giao hàng sao?"

Lâm Huyền chỉ vào con gấu xám tội nghiệp phía sau, khó hiểu hỏi:

"Phải giao hàng sống sao?"

"Đương nhiên rồi!"

Đại Kiểm Miêu trả lời một cách tự nhiên:

"Đồ sống thì mới tươi chứ!"...

Khoảng một giờ sau, chiếc xe tải điện đã tiến vào phạm vi thành phố Đông Hải.

Phải thừa nhận rằng.

Một thị trấn mang tên Đông Hải trong thời kỳ hậu tận thế thực sự không phải tầm thường, dù xét về quy mô hay quy hoạch, nó đều rất gần với những thị trấn nhỏ trong thế giới thực.

So với thị trấn nhỏ nơi Lâm Huyền lớn lên, dường như thành phố Đông Hải này còn có phần vượt trội hơn.

Tất nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Sự phồn hoa của Đông Hải có phần chỉ là bề nổi, chủ yếu là nhờ vào việc sử dụng pin hạt nhân vi mô, khiến cho một số lĩnh vực phát triển quá nhanh, trong khi nhiều lĩnh vực khác lại tiến bộ chậm chạp.

Hiện tại, mức độ và hướng đi của công nghệ phát triển thực sự có chút lệch lạc.

Nhưng Lâm Huyền tin rằng.

Đây chỉ là tạm thời.

Như Đại Kiểm Miêu đã nói...

Tương lai loài người chắc chắn sẽ tìm ra con đường và giải pháp.

【Văn minh nhân loại vốn là một nền văn minh luôn sinh sôi, phấn đấu không ngừng, không bao giờ thỏa hiệp hay từ bỏ, luôn tìm được con đường thích hợp nhất.】

Khi đến trạm giao dịch hàng hóa.

Mọi quy trình và thủ tục đều rất quy củ.

Do trên xe tải có món quà dành riêng cho Lê Thành, Đại Kiểm Miêu còn đích thân đến gặp Lê Thành một lần.

"Tốt! Ha ha ha... không hổ danh là trưởng làng Diêm!"

Lê Thành trong giấc mơ thứ bảy vẫn tràn đầy sức sống, ông ấy cười tươi nhìn con gấu xám đang kêu ú ớ trên xe tải của Đại Kiểm Miêu, nói:

"Có lẽ trên thế giới này chỉ có trưởng làng Diêm mới có thể bắt sống được một con gấu xám trưởng thành mà không bị thương. Đại Kiểm, phiền cậu về rồi nhắn giúp tôi cảm ơn trưởng làng Diêm, tôi rất cảm kích món quà của cô ấy."

Chương 1360: Khiêu vũ (4)

"Vừa hay, vợ tôi vừa mới sinh con, cơ thể còn yếu cần hồi phục, nhiều phần của con gấu này rất bổ dưỡng, tôi sẽ bảo người nấu súp cho vợ tôi uống!"

Lê Thành vẫn là một người nhiệt tình, đầy khí chất lãnh đạo.

Đại Kiểm Miêu nhân tiện nhắc đến chuyện con gái mình muốn đến thành phố Đông Hải học.

Lê Thành đồng ý ngay lập tức.

Ông bảo hắn ta trực tiếp đến trường, tìm gặp hiệu trưởng Cao để trao đổi, thậm chí ngày mai có thể mang hành lý đến trường báo danh.

Hả?

Hiệu trưởng Cao?

Lâm Huyền chợt nhận ra:

"Kiểm ca, vị hiệu trưởng Cao này... có phải là Cao Văn không?"

"Ồ!"

Đại Kiểm Miêu ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền:

"Cậu đúng là quen biết rộng rãi thật đấy! Sao ở đâu cậu cũng có người quen vậy?"

"Đúng là Cao Văn rồi!"

Lâm Huyền không khỏi phấn khích, xoa tay cười:

"Mau mau, dẫn tôi đi gặp Cao Văn đại đế! Tôi đã nghe nhiều về danh tiếng của ông ấy, lần này nhất định có thể kiếm được ít lợi lộc từ ông ấy!"

Chẳng mấy chốc.

Đại Kiểm Miêu đã dẫn Lâm Huyền đến gặp hiệu trưởng Cao Văn.

Cao Văn ở thành phố Đông Hải, có thể nói là người đứng đầu trong lĩnh vực giáo dục, dạy dỗ và phát triển giáo dục của thành phố;

Đồng thời, ông cũng là một người đam mê nghiên cứu, rất được kính trọng trong thành phố, chỉ đứng sau Lê Thành.

Chuyện của con gái Đại Kiểm Miêu nhanh chóng được giải quyết.

Chỉ cần chuẩn bị hành lý, ngày mai là có thể đến trường báo danh.

Nhưng mà...

Ngày mai.

Ôi.

Lâm Huyền nuốt những lời định nói.

Hắn đương nhiên biết thế giới trong giấc mơ này không thể có ngày mai, ánh sáng trắng ổn định sẽ hủy diệt thế giới vào lúc 00:42 tối nay.

Thế giới này không tồn tại ngày mai, sẽ không có ngày mai, và sẽ không bao giờ đến được ngày mai.

Lâm Huyền nhìn vị Cao Văn đại đế trong kiếp này.

Trên đầu đã có không ít tóc bạc, ít nhất là chiếm đến một phần ba mái tóc.

Ông ấy chắc chắn đã ngoài năm mươi tuổi.

So với Cao Văn trong giấc mơ thứ sáu, ông ấy già đi rất nhiều... điều này cũng cho thấy, thời gian Cao Văn được đưa ra khỏi khoang ngủ đông ở giấc mơ này sớm hơn giấc mơ thứ sáu khá nhiều.

Khi Lâm Huyền lần đầu gặp Cao Văn trong giấc mơ thứ sáu, ông ấy mới tỉnh dậy được ba năm, tuổi còn chưa lớn, vẫn là một người đàn ông trung niên khỏe mạnh.

Còn hiện giờ, Cao Văn rõ ràng đã sống lại hơn mười năm, thậm chí hai mươi năm, nên không tránh khỏi việc già đi nhiều.

Lâm Huyền tiến lên và nói rõ lý do đến đây.

Hắn nói mình cũng là một người yêu thích nghiên cứu khoa học, muốn trao đổi với Cao Văn, xem có phát minh nào mới và mang tính cách mạng không.

Cao Văn là người thích chia sẻ, ngay lập tức kéo Lâm Huyền và Đại Kiểm Miêu đi tham quan khuôn viên trường:

"Các cậu xem, đây là giếng ép nước mà tôi thiết kế, đã được sử dụng trong các khu vực khác nhau của thành phố Đông Hải. Chỉ cần khoan sâu đến tầng nước ngầm, dùng giếng này có thể dễ dàng bơm nước ngầm lên."

"Wow!"

Đại Kiểm Miêu thốt lên kinh ngạc:

"Thật là tiện lợi! Ở làng Kiểm của chúng tôi vẫn phải gánh nước, mỗi nhà đều có một cái bể nước lớn để trữ nước; nếu cái

giếng ép nước này được phổ biến ở làng tôi, mỗi nhà đều có thể lắp một cái! Không cần phải gánh nước nữa!"

Nói rồi, Cao Văn dẫn hai người đến nhà lò hơi phía sau trường, chỉ vào lò hơi cao ngất và hệ thống đường ống phức tạp:

"Đây là thiết bị sưởi ấm tập thể mà tôi nghiên cứu, vào mùa đông, có thể đun nước nóng, để nước nóng tuần hoàn khắp các lớp học, ký túc xá trong trường, không để lũ trẻ bị lạnh."

"Wow!"

Đại Kiểm Miêu lại hét lên kinh ngạc:

"Nếu kỹ thuật này hoàn thiện, có thể mở rộng ra toàn bộ thành phố! Như vậy thì mùa đông sẽ không còn sợ lạnh nữa, nhà nào cũng sẽ ấm áp như hấp bánh bao!"

"Không đến mức nóng như vậy đâu."

Cao Văn giải thích:

"Nhưng cậu hiểu đúng rồi, thứ này thực sự có thể dần dần được phổ biến."

Sau đó.

Đại Kiểm Miêu, trong vai trò một người cổ vũ nhiệt tình, tỏ ra kinh ngạc trước mỗi phát minh của Cao Văn.

Chỉ là...

Lâm Huyền đi phía sau, lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

"Cao Văn đại đế, những cái này không ổn lắm đâu."

Hắn phàn nàn:

"Những phát minh này tuy rất hữu ích, nhưng không có gì mang tính cách mạng cả, không phù hợp với phong cách của ông, cũng không đủ để thể hiện tài năng của ông!"

"Đồ khốn!"

Đại Kiểm Miêu, là người hâm mộ số một của Cao Văn, cũng là một người cha đang mong muốn con gái được nhập học, trừng mắt nhìn, không cho phép Lâm Huyền nói xấu bất cứ lời nào về Cao Văn:

"Không được vô lễ với hiệu trưởng Cao!"

"Không sao."

Cao Văn giơ tay ngăn lại tiếng hét của Đại Kiểm Miêu, bước đến bên Lâm Huyền, mỉm cười:

"Có vẻ như cậu đã từng thấy nhiều điều lớn lao, những phát minh bình thường này không lọt vào mắt cậu."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy."

"Theo như tôi biết về ông... chắc chắn ông còn giấu một thứ gì đó ghê gớm hơn chứ? Mọi người đều là người trong nhà cả rồi, đừng ngại ngùng nữa, có gì to tát thì mau đưa ra đi."

Chương 1361: Khiêu vũ (5)

Cao Văn trực tiếp đưa Lâm Huyền vào văn phòng của trường.

Sau đó, ông ấy lấy từ ngăn kéo ra một cuốn sổ tay quen thuộc... là "Sổ tay ký ức" từ khoang ngủ đông.

Quả nhiên, thứ quý giá nhất vẫn nằm trong cuốn sổ tay này!

"Đây là nhật ký mà tôi đã viết trước khi vào giấc ngủ đông."

Cao Văn từ tốn nói:

"Tôi đã vào giấc ngủ đông vào năm 2219..."

"Bỏ qua." Lâm Huyền ra hiệu bằng tay.

"Vào thời điểm đó, khoa học kỹ thuật chưa đủ..."

"Bỏ qua." Lâm Huyền tiếp tục ra hiệu.

Cao Văn trực tiếp đưa cuốn "Sổ tay ký ức" cho Lâm Huyền:

"Vậy cậu tự xem đi."

"Nhận nhiệm vụ."

Lâm Huyền trang trọng nhận lấy cuốn sổ tay nhẹ nhàng nhưng lại đầy sức nặng này.

Hắn chuẩn bị mở ra...

Cao Văn đột nhiên ngồi dậy, nhìn đồng hồ treo tường và ra lệnh tiễn khách:

"Đã đến giờ này rồi, tôi phải đi dự tiệc của thành chủ Lê. Tôi rất thích những người trẻ yêu thích nghiên cứu khoa học như cậu, nội dung trong cuốn sổ tay đó, tôi đã sao chép ra chỗ khác rồi, nên tặng cậu luôn, cậu xem xong cũng không cần trả lại cho tôi."

"Chỉ là bây giờ tôi phải khóa cửa tắt đèn rồi, nếu cậu muốn xem... thì đi chỗ khác mà xem. Tôi khuyên cậu, học tập không cần vội, trong ngày vui thế này, trong dịp hiếm có thế này, tối nay đừng học nữa, ra quảng trường cùng chung vui đi."

Nói rồi, ông ấy đẩy Lâm Huyền ra khỏi văn phòng và khóa cửa lại.

Bên ngoài, Đại Kiểm Miêu đã chờ không nổi, kéo Lâm Huyền chạy về phía quảng trường:

"Cậu nhìn lại mình đi, lẽ ra chúng ta nên sớm đến quảng trường để ăn tiệc rồi! Đây là tiệc mừng thành chủ Lê có con gái đấy! Cậu không biết nó thịnh soạn thế nào đâu! Cậu còn lãng phí thời gian ở đây nữa!"

Đại Kiểm Miêu chạy nhanh như bay.

Khiến Lâm Huyền phải sử dụng kỹ năng chạy vượt chướng ngại vật mới theo kịp:

"Tiệc mừng thì lúc nào ăn chẳng như nhau. Hơn nữa... trước khi chúng ta đến đây, chẳng phải anh vừa ăn xong cơm do chị dâu nấu sao?"

"Cái đó sao mà so được!"

Đại Kiểm Miêu chạy thật nhanh:

"Đồ ăn của người khác lúc nào cũng ngon hơn! Tôi cố ý để bụng trống mà!"

"Không nhìn ra đấy."

"Rồi cậu sẽ thấy!"...

Chẳng mấy chốc.

Hai người đã đến quảng trường trung tâm của thành phố Đông Hải.

Người đông như biển.

Lễ hội đã bắt đầu từ lâu, bài phát biểu của Lê Thành cũng đã kết thúc, và những bàn tiệc nối dài đầy người, ai nấy đều ăn uống vui vẻ.

Tất nhiên, nơi náo nhiệt nhất vẫn là đống lửa trại cao vài mét ở giữa quảng trường.

Mọi người vây quanh đống lửa hát ca, nhảy múa, vô cùng tưng bừng.

Có vẻ như.

Âm nhạc và vũ điệu, ở bất cứ thời đại nào, cũng là biểu tượng của niềm vui.

Lâm Huyền không tham gia cùng Đại Kiểm Miêu vào đám đông dự tiệc, vì hắn đã ăn no từ bữa cơm của Kiểm tẩu, hơn nữa... hắn còn đang cầm trong tay cuốn "Sổ tay ký ức" của Cao Văn, và muốn xem trong đó có gì mới mẻ.

Quảng trường để tạo không khí cho buổi khiêu vũ quanh đống lửa nên không có nhiều đèn chiếu sáng, nơi sáng nhất chính là đống lửa bùng cháy dữ dội đó.

Để đọc sách, Lâm Huyền chỉ có thể tìm một chỗ gần đống lửa sáng sủa.

Đến rìa của đám người đang nhảy múa xoay vòng.

Lâm Huyền nhìn vào đám người đang ca hát nhảy múa ở giữa, thực sự cảm thấy đây là một thời đại tốt đẹp.

Dù thảm họa lớn năm 2400 có xảy ra,

Dù vài giờ nữa, ánh sáng trắng sẽ đến vào lúc 00:42,

Nhưng ít nhất, đối với mọi người hiện tại, tất cả đều hoàn hảo, và đó là kết quả tốt nhất.

Đại Kiểm Miêu có một gia đình hạnh phúc, con gái thì ngoan ngoãn;

Ba người em trai vẫn thể hiện tốt, không ai bị chặt nhỏ để nuôi chó;

Smith cũng không còn là kẻ xui xẻo, mà đã có một cuộc sống hạnh phúc;

Cô gái mắt xanh ngày xưa, dường như cũng đã buông bỏ thù hận và giết chóc, trở thành một trưởng làng có trách nhiệm;

Lê Thành vừa có thêm một cô con gái, trở thành người thành công trong cuộc sống;

Lê Ninh Ninh, người từng không tin vào số phận và không chịu khuất phục, đã trở thành công chúa thực sự của thành phố Đông Hải, và giờ cũng trở thành một người chị;

Cao Văn đại đế vẫn tiếp tục phát huy tài năng, trong thời đại tương lai sau khi thức tỉnh, ông dùng khoa học công nghệ để thay đổi cuộc sống.

Mọi thứ đều tốt đẹp, mọi thứ đều thỏa mãn, mọi thứ đều là cái kết viên mãn...

Còn điều gì đáng tiếc nữa không?

Lâm Huyền cảm thấy, ít nhất đối với những người bạn cũ này, đây là một thế giới không có gì hối tiếc.

Hắn cúi đầu xuống.

Chuẩn bị mở cuốn "Sổ tay ký ức" của Cao Văn...

"Lâm Huyền, quả nhiên là tôi tìm thấy anh ở đây!"

Hắn quay đầu lại.

Và phát hiện một người bạn cũ mà đã lâu không gặp.

Mái tóc nâu sẫm được búi lên, đôi mắt linh hoạt biết nói, lúm đồng tiền nhẹ nhàng ở khóe miệng, và nốt ruồi lệ ở góc mắt trái như một dấu hiệu không thể nhầm lẫn—

CC.

"Lâu quá không gặp."

CC mỉm cười, chào hỏi hắn trước, chỉ tay về phía đống lửa đang cháy bừng bừng, chiếm trọn sự uy nghi của đất trời:

Chương 1362: Bà lão điên (1)

"Tôi biết mà, chỉ cần vào ngày 28 tháng 8 năm 2624. ở nơi nổi bật nhất của thành phố Đông Hải, chắc chắn tôi sẽ gặp lại anh."

"Quả nhiên, anh đã đến, đúng không?"

Bất chợt.

Lâm Huyền nhớ lại lời mà hắn từng nói với Sở An Tình:

"Nếu thực sự lạc đường, em nên đứng yên tại chỗ, đừng di chuyển, đừng rời đi. Như vậy, anh sẽ luôn trở lại đây để tìm em."

Thời gian trôi đi, ngày tháng thay đổi.

Luôn có những điều thay đổi, nhưng cũng có những điều mãi mãi không đổi.

Lâm Huyền khẽ cười, nhìn CC:

"Lâu quá không gặp. Nhưng đối với cô... có phải đã là 20 năm kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau?"

CC gật đầu:

"Anh nói vậy cũng đúng, dù sao thì từ khi tôi sinh ra, tôi đã có những mảnh ký ức mà anh để lại, tôi thực sự đã biết đến anh từ 20 năm trước, chỉ là... tôi biết rõ, phải đợi đến hôm nay, sau 20 năm, mới có thể gặp lại anh."

"Mặc dù những mảnh ký ức về anh không nhiều, chỉ có ba mảnh, nhưng chúng đều rất dài và tương đối liên kết, khiến tôi nhớ mãi không quên."

Lâm Huyền gấp cuốn sổ tay lại.

Đứng thẳng người dậy.

Dưới ánh lửa bập bùng phía sau, trong tiếng ca hát nhảy múa náo nhiệt, hắn nhìn CC, cảm giác như thật gần mà cũng thật xa:

"Chuyện ở thế giới trước, cô còn nhớ rõ không?"

"Tất nhiên, chẳng phải chúng ta đã hẹn trước sao? Nên tôi mới ở đây đợi anh."

CC mỉm cười:

"Tôi đã nói rằng, nếu lần sau còn gặp lại anh, tôi sẽ chủ động mời anh nhảy."

"Vì vậy, bây giờ vẫn là ở tận cùng của thế giới..."

Cô đưa tay phải về phía Lâm Huyền:

"Anh có muốn nhảy một điệu không?"...

"Trong thế giới này, anh đã tìm thấy két sắt chưa?"

Lúc này.

Đống lửa lớn giữa quảng trường đã bắt đầu tàn, ngọn lửa không còn bùng cháy dữ dội, mà yếu dần, lay động theo gió.

Buổi khiêu vũ đã kết thúc, nhưng đám đông náo nhiệt vẫn không giải tán, cũng không ai trở về nhà nghỉ ngơi.

Một số người quay lại bàn tiệc để tiếp tục chiến đấu cùng Đại Kiểm Miêu; một số khác thì tụ tập thành từng nhóm nhỏ rải rác khắp quảng trường, ngồi xuống đất hoặc đi bộ hò reo, tiếp tục chia sẻ niềm vui của lễ hội.

Sau khi khiêu vũ xong, Lâm Huyền và CC ngồi trên bồn hoa gần đó, nhìn đống lửa đang dần tắt và trò chuyện dưới ánh trăng.

Đối diện với câu hỏi của Lâm Huyền, CC lắc đầu:

"Không có..."

"Tôi đã đến đây từ lâu rồi, hai năm trước tôi đã đi thuyền đến khu vực này, đến địa điểm cũ của Đông Hải. Sau đó, tôi luôn ở đây tìm kiếm két sắt hợp kim hafnium. Nhưng tôi không tìm thấy cái nào, thậm chí không có chút manh mối nào."

Lâm Huyền cảm thấy có chút bất ngờ.

Trước đây trong giấc mơ thứ năm, những ngôi làng này vẫn có thể đào được một số két sắt, vậy mà giờ trong giấc mơ thứ bảy, không hề có một chút thông tin nào về két sắt.

Theo lý mà nói.

Nhiều ngôi làng đang đào các căn cứ ngầm và các khoang ngủ đông, đồng thời cũng đang khai thác pin hạt nhân vi mô từ dưới lòng đất.

Xét về mặt xác suất, chắc chắn phải có vài cái két sắt được tìm thấy chứ... cho dù không phải của mình hay người quen, thì ít nhất cũng phải có vài cái, việc không tìm thấy cái nào quả là không hợp lý.

Nghĩ kỹ lại.

Dường như không chỉ có giấc mơ thứ bảy hoàn toàn không có dấu vết của két sắt.

Giấc mơ thứ sáu cũng vậy!

Trong thế giới của giấc mơ thứ sáu, gần như tất cả các bộ lạc trên thế giới đều đang khai quật các máy tính Turing, theo lời của

Đại Kiểm Miêu và Cao Văn, bộ lạc Sơn Miêu đã thay đổi nhiều địa điểm khai quật, và mỗi địa điểm đều lớn như vài sân bóng đá.

Nhưng ngay cả với việc khai quật kiểu dò mìn như vậy, họ vẫn không tìm thấy một két sắt hợp kim hafnium nào...

Rốt cuộc là ngân hàng Thái Mỗ đã biến mất?

Hay là...

Có vấn đề gì khác đã xảy ra?

"Theo lý mà nói, điều đó không thể xảy ra."

Lâm Huyền nghi ngờ nói:

"Chỉ cần ngân hàng Thái Mỗ thực sự tồn tại, ít nhiều cũng phải để lại một số dấu vết lịch sử. Dù sao thì đó cũng là két sắt hợp kim hafnium, thứ này rất cứng, một khi đã được tạo hình thì rất khó phá hủy."

"Trong những mảnh ký ức của cô, chúng ta đã từng tự tay đào được một số cái, và sau 600 năm, những két sắt đó vẫn sáng bóng như mới, không có dấu hiệu mài mòn nào. Làm sao có thể không để lại cái nào được chứ?"

"Tôi cũng không rõ."

CC lắc đầu:

"Tôi đã tìm ở đây suốt hai năm, nhưng chẳng có kết quả gì. Nếu không phải vì muốn đợi anh ở đây, có lẽ tôi đã trở lại Brooklyn hoặc đi đến nơi khác rồi... Nhưng trong một mảnh ký ức về anh, chúng ta đã hẹn sẽ gặp nhau vào hôm nay, nên tôi mới ở lại khu vực Đông Hải này."

"Anh từng nói với tôi rằng, vào ngày 28 tháng 8 năm 2624. anh sẽ mãi mãi lặp lại và khám phá, vì vậy suy nghĩ của tôi là, chỉ cần

tôi ở nơi nổi bật nhất, náo nhiệt nhất, và mang tính biểu tượng nhất của thành phố Đông Hải vào ngày hôm đó... anh chắc chắn sẽ tìm thấy tôi."

Chương 1363: Chương 1363: Bà lão điên (2)

"Thành phố Đông Hải là thành phố lớn nhất trong khu vực này, và hôm nay lại tổ chức một lễ hội lớn như vậy, anh nhất định sẽ đến đây xem, đúng không?"

Nói rồi, CC quay sang nhìn Lâm Huyền và mỉm cười:

"Thấy chưa, tôi đã đoán đúng mà?"

Phải thừa nhận rằng.

CC thực sự rất thông minh.

Thông qua ba mảnh ký ức mà chính mình để lại cho cô ấy, CC đã hiểu rõ cơ chế của giấc mơ và tình trạng mình đang lặp đi lặp lại vô tận.

Vì vậy, cô ấy rất rõ ràng.

Chỉ cần cô ấy đảm bảo rằng vào ngày 28 tháng 8 năm 2624. mình ở lại khu vực Đông Hải, thì sẽ có thể gặp được mình.

Dù đêm đầu tiên hay đêm thứ hai có không tìm thấy cô ấy...

Nhưng cô ấy vẫn sẽ ở đó chờ đợi.

Không di chuyển lung tung.

Cuối cùng mình sẽ tìm thấy cô ấy.

Trong giây lát, Lâm Huyền cảm thấy... dường như hắn luôn để người khác chờ đợi.

Trong giấc mơ thứ ba, Triệu Anh Quân hóa thành tượng ngọc trắng, chờ đợi hắn suốt 600 năm;

Hoàng Tước xuyên từ tương lai về, để lại câu đố, rồi đi đến nơi có đáp án, lặng lẽ chờ đợi hắn đến;

Bây giờ, CC cũng vậy, cô ấy sẽ chờ đợi hắn ở nơi náo nhiệt và nổi bật nhất trong mỗi giấc mơ;

Vậy thì...

Còn Sở An Tình thì sao?

Sở An Tình đã hóa thành những mảnh sao xanh tan biến, liệu cô ấy có đang chờ đợi hắn ở đâu đó để hắn tìm thấy cô ấy không?

Giống như lời nói đùa trước kia ở quán trà sữa trung tâm mua sắm Tây Đơn, lúc đó Lâm Huyền mỉm cười nói với Sở An Tình:

"Anh sẽ không lạc đường đâu, anh nhất định sẽ tìm được em."

Không ngờ lời nói ấy lại thành sự thật.

Chẳng bao lâu sau, Sở An Tình đã biến mất khỏi thế giới này. Dù mình đã thất hứa, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Hắn tin rằng Sở An Tình vẫn còn sống.

Và cũng giống như CC hiện giờ...

Đứng ở một nơi nào đó,

Không còn di chuyển,

Không còn chạy lung tung,

Kiễng chân, ngóng đợi,

Chờ đợi hắn tìm thấy cô ấy giữa những dòng thời gian và thế

giới chằng chịt,

Rồi...

Đưa cô ấy an toàn trở về nhà, đưa đến trước mặt Sở Sơn Hà.

Đó cũng là lý do mà Lâm Huyền đã quyết tâm phải nhanh chóng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chắc chắn rằng.

Hắn rất quan tâm đến những bí ẩn trong giấc mơ của mình, mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và sự thật về ánh sáng trắng lúc 00:42.

Nhưng là một người đàn ông.

Điều hắn cần phải hoàn thành trước tiên, chính là lời hứa với Sở An Tình, cũng như lời hứa với Sở Sơn Hà.

Đó mới là động lực chính hiện tại của hắn.

Thiên niên trụ đầy bí ẩn và khó đoán, có lẽ chỉ khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài hắn mới có thể thực sự biết được sự thật.

Lâm Huyền chợt tỉnh lại.

Ngọn lửa trong quảng trường đã tắt hẳn, than đỏ bắt đầu bốc khói.

Lần này gặp được CC.

Hắn thực sự cảm thấy yên tâm hơn nhiều, và cũng tăng thêm hy vọng và niềm tin vào kế hoạch giải cứu Sở An Tình.

"Cảm ơn cô đã ở đây chờ tôi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng cười:

"Thật ra, như vậy, tôi lại càng mong chờ mỗi giấc mơ hơn. Vậy thì... chúng ta hẹn trước từ bây giờ nhé——"

"Mỗi thế giới, cô hãy chờ tôi ở nơi nổi bật và dễ nhận biết nhất trong khu vực Đông Hải, tôi nhất định sẽ đến tìm cô."

"Được thôi."

CC ngồi trên mép bồn hoa, đung đưa chân, ngước nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời đêm:

"Lời hứa này chắc chắn."

"Vậy thì... cái két sắt của thế giới này, rốt cuộc là thế nào? Cô có manh mối nào không?"

Lâm Huyền gật đầu.

Rồi lại lắc đầu:

"Tôi cũng không chắc chắn lắm, vì thảm họa siêu nhiên năm 2400 thực sự đã làm rối loạn mọi thứ. Đây là một dạng đứt gãy lịch sử triệt để nhất, thậm chí khiến tôi không thể xác minh được liệu ngân hàng Thái Mỗ có thực sự tồn tại hay không.

Hiện tại tôi có hai giả thuyết chính. Thứ nhất là... ngân hàng Thái Mỗ đã biến mất khỏi lịch sử vì một lý do nào đó, thậm chí có thể đã phá sản từ trước khi thảm họa siêu nhiên năm 2400 xảy ra. Điều này dẫn đến việc các két sắt đã bị xử lý từ lâu, và dĩ nhiên đến năm 2624 chúng ta sẽ không thể tìm thấy chúng.

Giả thuyết thứ hai là... cường độ của thảm họa siêu nhiên năm 2400 đã thay đổi. Trong phiên bản đầu tiên, thảm họa siêu nhiên năm 2400 không trực tiếp quét qua thành phố Đông Hải, mà thành phố này chỉ bị bỏ hoang trong các cuộc chiến sau đó. Nhưng... nếu lần này cường độ của thảm họa tăng lên, tấn công trực tiếp vào thành phố Đông Hải bằng động đất hoặc sóng thần, thì thật khó

nói rằng các két sắt của ngân hàng Thái Mỗ sẽ bị cuốn đi đâu."

Lâm Huyền giơ tay:

"Chỉ là, sự thật về thảm họa siêu nhiên năm 2400 đến giờ vẫn chưa ai rõ, chúng ta cũng không thể trực tiếp đến năm 2400 để chứng kiến thảm họa đó, điều này dẫn đến việc chúng ta mất đi mọi manh mối về ngân hàng Thái Mỗ và các két sắt.

Chương 1364: Bà lão điên (3)

Tuy nhiên, vẫn có cách giải quyết. Phương pháp đơn giản nhất, dĩ nhiên là tìm cách ngăn chặn thảm họa siêu nhiên năm 2400. Chỉ cần thảm họa không xảy ra, thì thành phố Đông Hải nguyên bản sẽ tiếp tục phồn thịnh đến năm 2624. và chúng ta sẽ dễ dàng nhìn thấy ngân hàng Thái Mỗ."

Đây là chiến lược trực tiếp nhất mà Lâm Huyền có thể nghĩ ra.

Từ lời kể của Turing, hắn biết rằng thảm họa siêu nhiên năm 2400 do thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Galileo, gây ra.

Vậy chỉ cần tiêu diệt Galileo, kẻ chủ mưu, vào năm 2024. là có thể tránh được thảm họa lớn 400 năm sau.

Tuy nhiên.

Xét đến bản chất hay nói linh tinh của Turing.

Kẻ chủ mưu có thực sự là Galileo hay không vẫn cần phải kiểm chứng thêm, không thể chỉ dựa vào một lời nói mà kết luận.

"Thực ra..."

Lâm Huyền dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Thực ra tôi có một cách khác, để biết được trong két sắt thực sự có thứ gì."

Hắn quay đầu lại, nhìn CC:

"Cô có muốn biết không? Nếu cô muốn biết, tôi có thể trực tiếp nói cho cô."

CC suy nghĩ một lúc.

Rồi lắc đầu:

"Tôi vẫn muốn tự tay mở nó."

Cô ấy hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra.

Ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Dường như...

Là đang nhớ về quá khứ, người đàn ông râu rậm VV đó:

"Thứ trong két sắt rất quan trọng với tôi. Nếu chỉ nghe câu trả lời từ miệng anh, tôi cảm thấy dù câu trả lời là gì, tôi cũng không thể hài lòng.

Hoặc có thể nói... so với việc biết được bên trong két sắt có gì, dường như quá trình mở két sắt này, việc này, đối với tôi mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, dù anh thực sự biết bên trong két sắt có gì, tôi cũng xin anh đừng nói cho tôi biết. Tôi muốn tự mình mở nó, tự mình xem... người đàn ông râu rậm tên VV đó rốt cuộc đã để lại gì cho tôi."

CC trả lời, điều này khiến Lâm Huyền khá bất ngờ.

Hắn đã suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định thẳng thắn nói với CC về những gì có trong két sắt.

Hắn cứ ngỡ đối phương sẽ vui vẻ chấp nhận và hỏi thêm.

Nhưng không ngờ...

CC lại từ chối con đường tắt này và muốn tự tay mở nó.

Đột nhiên.

Lâm Huyền cũng nhớ lại cảnh Sở An Tình, với khuôn mặt đầy máu, đã đưa cho hắn mẩu giấy nhỏ gấp lại trên chiếc máy bay không gian ở độ cao hai mươi nghìn mét và dặn dò:

"Đến lúc đó hãy mở ra, anh sẽ hiểu tất cả."

Cái gọi là "hiểu tất cả" ở đây...

Có vẻ không chỉ là việc phân biệt thật giả trong giấc mơ.

Bởi vì từ những gì diễn ra hiện tại, khả năng giấc mơ là giả là gần như bằng không, và chính mình cũng đã thu được rất nhiều điều hữu ích từ giấc mơ.

Giấc mơ rất có khả năng là thật.

Lâm Huyền tin rằng "hiểu tất cả" mà Sở An Tình nhắc đến còn có ý nghĩa khác.

Vậy thì.

Thái độ của CC và Sở An Tình đối với két sắt và mẩu giấy nhỏ có phải là một dạng khép kín thời không khác không?

"Được thôi."

Lâm Huyền nói.

Từ đó, hắn cũng hoàn toàn bỏ đi ý định mở két sắt trong thế giới thực và kiểm tra trước nội dung của mẩu giấy nhỏ.

Vì CC quá kiên định, và Sở An Tình cũng đã dặn dò như vậy.

Làm sao mình có thể phá hỏng giữa chừng chứ?

Vậy thì hãy nghe theo lời của hai người họ...

Tìm cách.

Mở két sắt trong giấc mơ và kiểm tra nội dung của mẩu giấy nhỏ.

"Về chuyện két sắt, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết sau."

Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Dù sao... thế giới tương lai sẽ không bao giờ bất biến, dù thế giới tương lai này có đẹp đẽ và hạnh phúc đến đâu. Nhưng... tôi có linh cảm rằng nó vẫn sẽ thay đổi, vẫn có những thế giới mới hơn, những thế giới tiếp theo đang chờ đợi chúng ta."

"Biết đâu đến thế giới tiếp theo, chúng ta lại có thể nhìn thấy ngân hàng Thái Mỗ và két sắt."

CC gật đầu:

"Đúng vậy... ngoại trừ việc không tìm thấy két sắt, mọi thứ khác trong thế giới này đều rất tốt. Mặc dù trình độ khoa học kỹ thuật có chút lạc hậu, nhưng không có chiến tranh, không có nạn đói, không có bệnh tật, không có xung đột."

"Mọi người đều rất hạnh phúc, rất vui vẻ, và cũng rất hài lòng. Điều này ở Trái đất trước thảm họa siêu nhiên năm 2400. tôi nghĩ là không thể đạt được, sự bùng nổ dân số dẫn đến cạn kiệt tài nguyên và cạnh tranh là điều tất yếu, chắc chắn sẽ không yên bình như bây giờ."

"Tôi đã ở đây hai năm, cũng đã đến thăm làng Kiểm, gặp lại nhiều người bạn cũ... mặc dù không chào hỏi họ, nhưng tôi phát hiện họ đều có cuộc sống hạnh phúc, thực sự mừng cho họ."

"Bao gồm cả trong thành phố Đông Hải này, Lê Thành và Lê Ninh Ninh không còn phải chạy đôn chạy đáo để trộm sách ở bãi rác nữa... Anh đến trễ quá nên chắc chưa gặp Lê Ninh Ninh đúng

không? Bây giờ cô ấy đã khác xưa rất nhiều, ăn mặc rất đẹp, thực sự giống như một nàng công chúa vô ưu vô lo, vừa rồi cô ấy còn bế em gái mới sinh của mình đi dạo một vòng, cười rất ngọt ngào."

Nghe thấy mọi người đều hạnh phúc như vậy.

Lâm Huyền cũng mỉm cười mãn nguyện:

"Hôm nay tôi chỉ nghĩ mãi rằng đây là thời đại tốt nhất, tương lai tốt nhất."

"Trước đây, có người hỏi tôi một câu, rằng tương lai như thế nào mới là tương lai tốt nhất?"

"Lúc đó tôi đã suy nghĩ rất lâu, nhưng không có một câu trả lời cụ thể, trong đầu cũng không có một hình ảnh rõ ràng."

Chương 1365: Bà lão điên (4)

"Thực ra cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu rõ, tương lai như thế nào mới là tốt nhất. Chỉ là nhìn bề ngoài, dường như người dân trong thời đại này thực sự không có bất kỳ nuối tiếc hay áp lực nào, giống như một Utopia trong truyền thuyết."

"Cũng không biết Vệ Thắng Kim, Trịnh Tưởng Nguyệt, Angelica họ thế nào rồi, họ còn đi xe buýt vũ trụ Địa Họa đến Trái đất không? Tôi thực sự mong đợi điều đó."

Tuy nhiên...

CC nghiêng đầu, nhìn Lâm Huyền đầy nghi hoặc:

"Xe buýt vũ trụ Địa Họa?"

"Anh đang nói gì vậy, Lâm Huyền... thế giới này làm gì có thứ đó. Từ khi Jask di cư lên sao Hỏa trước thảm họa siêu nhiên, ông ấy chưa bao giờ quay lại, cũng chưa từng có chuyến xe buýt vũ trụ nào từ sao Hỏa đến Trái đất."

Hả?

Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Không có sao? Không phải cứ hai năm lại có một chuyến sao?"

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Dù là trong giấc mơ thứ năm hay thứ sáu, đều có xe buýt vũ trụ Địa Họa.

Trong giấc mơ thứ năm, xe buýt vũ trụ Địa Họa vẫn đang hoạt

động, Trịnh Tưởng Nguyệt và Vệ Thắng Kim đều đi chuyến xe buýt vũ trụ này đến Trái đất.

Trong giấc mơ thứ sáu, xe buýt vũ trụ Địa Họa ban đầu cũng tồn tại, nhưng vì các bộ lạc dưới sự lãnh đạo của Turing quá hùng mạnh, Trái đất liên tục xảy ra chiến tranh, thậm chí còn có vụ tấn công xe buýt vũ trụ, nên xe buýt vũ trụ Địa Họa đã nhanh chóng bị hủy bỏ.

Nhưng mà...

Tại sao trong giấc mơ thứ bảy này, xe buýt vũ trụ Địa Họa lại hoàn toàn biến mất?

Điều này không phù hợp với phong cách của Jask chút nào.

Trái đất hiện tại, yên bình và tốt đẹp như vậy, cư dân bản địa thân thiện, hiếu khách, không lý do gì mà lại hủy bỏ chuyến xe buýt vũ trụ hai năm một lần:

"Chưa từng có chuyến xe buýt vũ trụ Địa Họa nào sao?"

CC lắc đầu:

"Tôi chưa từng nghe nói về chuyện đó. Thật ra... sau khi Jask dẫn một nhóm người di cư lên sao Hỏa, ông ấy hoàn toàn biến mất, không bao giờ xuất hiện nữa."

Lâm Huyền đột nhiên nhớ ra.

Điều này cũng rất kỳ lạ!

Theo thiết lập ban đầu của giấc mơ thứ năm, vị thánh nhân Jask không chỉ chuẩn bị trước kế hoạch di cư lên sao Hỏa, mà sau thảm họa siêu nhiên năm 2400. ông ấy còn dành 50 năm để cứu những người sống sót trên Trái đất và đưa họ lên sao Hỏa sinh sống.

Hành động nhân ái này khi đó đã khiến Lâm Huyền, người biết được sự thật, không thể không tôn vinh ông là Thánh nhân Jask, thực sự là một người hành hiệp trượng nghĩa.

Chẳng lẽ hiệu ứng cánh bướm trong giấc mơ thứ bảy... cũng ảnh hưởng đến Thánh nhân Jask vĩ đại, khiến ông không còn là thánh nhân nữa?

"Không thể nào."

Lâm Huyền lắc đầu.

Kế hoạch di cư lên sao Hỏa của Jask vốn cần đến sự hỗ trợ từ dân số, ông ấy không có lý do gì để không quay lại Trái đất cứu người sau thảm họa siêu nhiên năm 2400. điều này cũng là một việc đôi bên cùng có lợi cho kế hoạch sao Hỏa của ông ấy.

Cảm giác như...

Có điều gì đó không đúng.

Khi Lâm Huyền bước vào giấc mơ, hắn vẫn còn băn khoăn, cảm giác rằng sự thay đổi giữa giấc mơ thứ bảy và giấc mơ thứ sáu dường như không lớn đến mức vượt qua 6 đường dây thế giới, từ 0. 0000084 lên 0. 0000336.

Nhưng bây giờ.

Hắn đã thay đổi suy nghĩ.

Nhìn từ góc độ của Trái đất, có thể sự thay đổi không lớn đến vậy.

Nhưng.

Nếu tính cả tình hình trên sao Hỏa thì sao?

Giấc mơ thứ bảy này không rõ vì lý do gì...

Xe buýt vũ trụ Địa Họa đã biến mất,

Sau thảm họa, Jask cũng không quay lại Trái đất để đón người,

Sao Hỏa và Trái đất hoàn toàn bị cô lập,

Đội tàu di cư một đi không trở lại,

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Jask đã gặp chuyện gì?

Tại sao...

Tại sao phong cách của Jask lại không giống Jask nữa?

Lâm Huyền thở dài:

"Vậy xem ra, thế giới này thực ra vẫn còn có điều tiếc nuối, ít nhất là... cụ Vệ Thắng Kim và Trịnh Tưởng Nguyệt không thể đến Trái đất rồi, còn Angelica thì..."

"Gì cơ? Angelica? Anh cũng biết bà điên đó à?"

Đột nhiên.

Phía sau hai người vang lên giọng của Đại Kiểm Miêu.

Lâm Huyền và CC quay đầu lại, phát hiện Đại Kiểm Miêu đang ôm một cái đầu gấu khổng lồ không lông, vừa nhai vừa móc ra một đống não trắng ngần từ trong hộp sọ và nhét vào miệng.

"Anh đang ăn gì vậy?" Lâm Huyền cau mày.

"Não gấu chứ gì nữa."

Đại Kiểm Miêu trả lời một cách hiển nhiên, rồi móc thêm một ít não gấu nữa nhét vào miệng:

"Cậu không biết đâu, con gấu mà trưởng làng của chúng ta bắt được này thực sự rất được ưa chuộng. Nếu không phải tôi nhanh tay lẹ mắt, có lẽ đã chẳng giành được cái đầu gấu này!"

Nói xong.

Đại Kiểm Miêu dùng ngón cái ấn vào hốc mắt của cái đầu gấu đã nấu chín, móc ra một con ngươi còn nguyên vẹn, đưa cho Lâm Huyền:

"Này, ăn thử mắt gấu đi, mềm lắm đấy."

"Thôi đi."

Lâm Huyền lùi lại một bước:

"Ai mà ăn nổi cái thứ này, không đủ ghê tởm sao."

"Ghê tởm à? Mọi người vẫn ăn thế mà?"

Đại Kiểm Miêu cắn một miếng mắt gấu, nước bên trong trào ra:

Chương 1366: Bà lão điên (5)

"Chẳng lẽ bình thường cậu không ăn đầu cừu sao? Não cừu, mắt cừu, lưỡi cừu, ngon tuyệt cú mèo!"

"Được rồi được rồi."

Lâm Huyền phẩy tay:

"Này, vừa rồi anh nói gì? Angelica điên à? Chúng ta đang nói về cùng một Angelica sao?"

"Có thêm Angelica thứ hai à?"

Đại Kiểm Miêu nhét nốt con mắt gấu còn lại vào miệng, vừa nhai vừa nói:

"Cái tên này hiếm thế, chắc chắn không thể có người thứ hai được."

"Cô ấy cao ráo, gầy gò, cũng là người được dân thành phố Đông Hải phát hiện trong cơ sở ngủ đông dưới lòng đất từ rất lâu rồi. Phải ít nhất cũng đã bốn, năm mươi năm. Nghe nói lúc vừa tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, Angelica còn khá xinh đẹp."

"Nhưng cô ấy luôn có vẻ thần kinh không ổn định... sau này xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ, dù sao thì lúc đó tôi còn chưa ra đời. Nhưng khi tôi lớn lên, đã nghe nói trong khu phố cũ của thành phố Đông Hải có một bà điên tên là Angelica, mọi người thấy bà ấy đều tránh xa."

"Hơn nữa bà ấy rất khép kín, ít khi ra ngoài, cũng không giao tiếp với ai. Cậu xem, hôm nay lễ hội náo nhiệt như vậy mà bà ấy cũng không xuất hiện. Có lẽ giờ đã lớn tuổi rồi, không còn điên

được nữa."

"Ài, thực ra tôi nói vậy cũng không đúng, tôi chưa bao giờ thấy bà ấy phát điên, khi tôi gặp bà ấy thì bà ấy đã rất già rồi, ngược lại rất hiền lành. Chỉ là qua bao năm mọi người đều gọi bà ấy là bà điên, chúng tôi từ thế hệ này sang thế hệ khác cũng theo đó mà gọi thôi."

Lâm Huyền đứng dậy.

Cảm thấy việc Angelica xuất hiện trên Trái đất là rất không hợp lý.

Jask và cô ấy có mối quan hệ rất tốt, không đánh không quen, trong thế giới của giấc mơ thứ năm, họ còn đồng tâm hiệp lực, thậm chí khi Jask đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng, vẫn nghĩ đến việc đưa Angelica trở về Trái đất để bảo vệ.

Vậy mà lần này lại bỏ rơi cô ấy sao?

Mọi chuyện ngày càng kỳ lạ hơn...

"Kiểm ca, Angelica sống ở đâu?"

"Ngay bên kia,"

Đại Kiểm Miêu giơ bàn tay dính đầy dầu mỡ, chỉ về một con ngõ dẫn đến khu phố cũ:

"Đi theo lối đó, rẽ phải ở ngã tư đầu tiên, có một ngôi nhà có cánh cửa đỏ, đó là nhà của bà điên."

"Anh dẫn chúng tôi đến đó đi."

Lâm Huyền và CC đứng dậy, chuẩn bị xuất phát.

"Gì cơ?"

Đại Kiểm Miêu lộ vẻ khó xử:

"Tôi... chút nữa tiệc liên hoan còn có thịt xiên nướng, tôi đang đợi mà!"

"Thôi nào, anh bớt ăn một chút đi."

Lâm Huyền vòng qua bồn hoa, vỗ vỗ vào cái bụng căng tròn của Đại Kiểm Miêu:

"Anh sắp nổ tung rồi... chị dâu tôi chẳng lẽ không nấu cơm cho anh ăn mỗi ngày sao? Định no đến chết ở thành phố Đông Hải này à? Đừng nói nhảm nữa, dẫn đường đi."

Rất nhanh.

Ba người cùng với cái đầu gấu đã đến trước cửa nhà của Angelica, Lâm Huyền gõ cửa.

Chờ đợi một lúc lâu.

Cuối cùng cũng có tiếng bước chân chậm chạp vọng lại, cánh cửa được mở ra.

Kẹt——

Cánh cửa gỗ cũ kỹ phát ra âm thanh rít lên đau đớn, một bà lão gầy gò, mắt trũng sâu, mái tóc xơ xác và rối bời ngẩng đầu lên từ trong bóng tối của căn nhà.

Ngay lập tức.

Lâm Huyền cảm thấy một nỗi đau nhói trong tim.

Hắn nhận ra ngay.

Đó chính là Angelica!

Dù thời gian đã trôi qua, dù bây giờ cô ấy không còn nét quyến rũ của "phù thủy biến hóa" Hollywood hay khí chất của một lãnh chúa ở thị trấn Nữ Vương...

Nhưng đôi mắt tuyệt đẹp đó không thể lừa dối được ai, Lâm Huyền vẫn nhận ra gương mặt quen thuộc qua những nếp nhăn tuổi tác.

"Angelica."

Lâm Huyền khẽ gọi.

Đột nhiên.

Bà lão mở to mắt, ném cây gậy trong tay xuống, lảo đảo bước nhanh về phía trước.

Đôi tay khô gầy của bà chạm vào khuôn mặt của Lâm Huyền.

Gương mặt đầy kinh ngạc:

"Lâm... Lâm Huyền!"

Giọng bà khàn khàn, đầy sự sửng sốt:

"Lâm Huyền! Cậu... chẳng phải cậu đã chết từ lâu rồi sao?"

"Là tôi đây, Angelica."

Lâm Huyền giữ lấy tay bà, cố gắng làm bà bình tĩnh lại:

"Chuyện xảy ra với tôi rất phức tạp, nhưng tôi thực sự vẫn còn sống. Bây giờ... bà có thể kể cho tôi nghe chuyện của bà được không? Jask không đưa bà đến sao Hỏa sao? Tại sao bà lại ngủ đông trên Trái đất?"

Angelica thở dốc:

"Jask... Jask? Không..."

Bà lắc đầu một cách mơ hồ, như thể nhớ lại những ký ức không tốt, đôi mắt bà run rẩy:

"Jask... Jask đã bị giết không lâu sau khi cậu chết!"

Lâm Huyền mở to mắt:

"Jask cũng đã chết sao?"

Hắn quay đầu, nhìn CC, ánh mắt đầy bối rối.

Không đúng.

Nếu Jask đã chết ngay sau khi mình chết, thì chuyện kế hoạch di cư lên sao Hỏa sau đó là như thế nào?

Dù là CC hay Smith đều đã nói rõ rằng Jask của thế giới này vẫn dẫn một phần nhân loại lên sao Hỏa!

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Lâm Huyền nắm chặt tay Angelica:

"Đừng hoảng sợ, Angelica, đừng lo lắng, không ai có thể làm hại bà ở đây."

"Bà từ từ kể lại... Jask đã chết như thế nào? Nếu ông ấy thực sự đã chết... thì kế hoạch di cư lên sao Hỏa sau đó là sao?"

Angelica hít thở sâu vài lần.

Bình tĩnh lại.

Bà ấy từ từ nói:

"Tất cả những điều này... đều là những gì tôi đã viết trong cuốn sổ tay ký ức. Tôi cũng chỉ biết đến chúng sau khi tỉnh dậy từ

giấc ngủ đông. Trong sổ tay còn có hình ảnh của cậu và em trai tôi, Quý Lâm, nên hôm nay tôi mới nhận ra cậu."

"Theo những gì ghi trong sổ tay, sau khi cậu chết một cách bí ẩn, tôi và Jask đã gặp nhau và cùng tham dự lễ tang của cậu. Nhưng... chỉ hai tuần sau, khi tôi gặp lại Jask... ông ấy... ông ấy không còn là Jask nữa!"

"Ông ấy trông giống hệt Jask, từ khuôn mặt, cử chỉ, giọng nói đều giống y như đúc... nhưng tôi chắc chắn, ông ấy không phải là Jask! Ông ấy tuyệt đối không phải là Jask! Vì tôi đã từng hóa trang cho ông ấy, tôi biết ông ấy là ai! Ông ấy đang giả làm Jask!"

Trong khoảnh khắc.

Lâm Huyền chợt hiểu ra:

"Chẳng lẽ là..."

"Đúng vậy."

Angelica gật đầu, vẻ mặt u ám, nhìn Lâm Huyền:

"Jask chắc chắn đã bị giết, và người thay thế để đóng giả ông ấy chính là kẻ từng làm thế thân cho ông ấy——"

"Giả Sắc!"

Chương 1367: Đỗ Dao (1)

Quả nhiên.

Giả Sắc...

Giả Jask.

Cũng chính là kẻ đã lái chiếc Tesla xuất hiện đầu tiên trong nhà kho bỏ hoang, dùng hình dạng giả mạo để lừa gạt Lâm Huyền – kẻ thế thân đó.

Nếu như...

Người dẫn dắt mọi người bay đến sao Hỏa trong giấc mơ thứ bảy là kẻ thế thân của Jask, chứ không phải Jask thật sự, thì nhiều chuyện không hợp lý có thể được giải thích rõ ràng.

"Vào nhà nói chuyện đi."

Angelica rất tỉnh táo, hoàn toàn không giống như bà điên trong truyền thuyết. Bà nép sang một bên, để Lâm Huyền và CC bước vào nhà.

Sau đó.

Ánh mắt bà đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Đại Kiểm Miêu – người đàn ông kỳ lạ đang ôm cái đầu gấu, miệng kề miệng cắn, ăn cả lưỡi gấu:

"Người này là ai?"

"À, anh ta thì..."

Lâm Huyền thực sự không biết nên giới thiệu thế nào về cái kẻ ăn uống như ma đói này, thật sự là quá xấu hổ cho làng Kiểm, may mà không để hắn ta làm trưởng làng:

"Kiểm ca, chúng tôi đã tìm được chỗ rồi, anh không cần ở lại nữa, quay về tiệc liên hoan tiếp tục ăn thịt xiên đi."

"Được rồi!"

Nói xong, Đại Kiểm Miêu ôm đầu gấu chạy biến mất.

Quả nhiên.

Trong một thế giới vui vẻ thì sẽ có một Đại Kiểm Miêu vui vẻ, hắn ta không quan tâm đến ngày tận thế, tình hình sao Hỏa, hay thông tin thật giả.

Hắn ta chỉ quan tâm.

Xiên thịt cừu đã chín chưa.

Sau khi Đại Kiểm Miêu rời đi, Angelica đợi hai người bước vào nhà, đóng cửa lại và bật đèn lên.

Thành phố Đông Hải vẫn chưa có hệ thống cung cấp điện tập trung, mỗi nhà vẫn sử dụng pin hạt nhân riêng, đủ để đáp ứng nhu cầu sinh hoạt hàng ngày.

Đây cũng chính là điều mà Lâm Huyền đã nói về tác động tiêu cực của pin hạt nhân, khiến mọi người dần trở nên thụ động, và đến nay vẫn chưa có nhà máy quy mô lớn nào xuất hiện... điều này không thể nói là tốt hay xấu.

Ngồi xuống ghế sofa.

Angelica lấy từ ngăn kéo ra một cuốn sổ tay ký ức và đưa cho Lâm Huyền:

"Khi tôi bước vào khoang ngủ đông năm đó, tình thế rất khẩn cấp, không kịp chuẩn bị nhiều thứ, chỉ viết lại được cuốn sổ tay ký ức này. Bên trong chủ yếu ghi lại những sự kiện liên quan đến cậu, Quý Lâm, và Jask, còn những ký ức khác... tôi hoàn toàn không nhớ. Thậm chí tôi còn không biết mình đã sống một cuộc đời như thế nào."

"Lý do mọi người trong thành phố này gọi tôi là bà điên cũng là vì di chứng của việc mất trí nhớ, khiến tôi trở nên lo lắng, dễ tổn thương, thậm chí không phân biệt được giữa thực và ảo, cảm giác như mình bị tách rời khỏi thế giới này."

"Tôi không ngờ rằng mình lại coi trọng ký ức đến như vậy... Càng không thể nhớ lại những ký ức đã mất, tôi càng suy nghĩ lung tung; có lẽ thời điểm đó tôi đã gây ra nhiều ảnh hưởng xấu đến cư dân xung quanh, nhưng đó thực sự không phải là ý định của tôi, lúc đó... tôi thực sự không thể kiểm soát bản thân."

"Tôi hiểu."

Lâm Huyền gật đầu, nhận lấy cuốn sổ:

"Mỗi người có mức độ quan trọng khác nhau đối với ký ức, có người sẵn lòng từ bỏ ký ức, có người cảm thấy ký ức không quan trọng, nhưng cũng có người coi ký ức là nền tảng của sự sống và linh hồn."

"Cảm giác suy sụp đó hoàn toàn hợp lý, tôi cảm thấy nếu tôi tỉnh dậy mà không còn chút ký ức nào, rồi trong sổ tay ký ức lại chỉ toàn ghi những chuyện nhỏ nhặt không liên quan đến mình, có lẽ tôi cũng sẽ phản ứng tương tự như bà."

Hắn nói như vậy chủ yếu để an ủi Angelica.

Nhưng thực ra...

Nếu không trải qua nỗi đau của người khác, đừng vội khuyên

người khác làm điều thiện.

Hiện giờ, Lâm Huyền cũng chỉ đứng mà nói chuyện, không thực sự thấu hiểu được những mâu thuẫn, nỗi sợ hãi, và sự chống đối mà Angelica đã trải qua.

Lâm Huyền mở cuốn sổ ra.

Điều đầu tiên hắn thấy là hai bức ảnh của hắn và Quý Lâm được ép nhựa, nằm ở ngăn giữa.

Nhờ được ép nhựa hoàn toàn, hai bức ảnh này được bảo quản rất tốt. Ảnh của Quý Lâm là ảnh một cậu bé, không rõ tại sao Angelica lại chọn bức này để lưu giữ; còn ảnh của hắn thì lại rất bình thường, là loại ảnh thường thấy trên các phương tiện truyền thông.

Sau đó, Lâm Huyền nhìn vào nội dung viết tay trong sổ.

Giống như Angelica đã nói...

Rõ ràng bà ấy đã rất gấp gáp khi bước vào khoang ngủ đông, vì không chỉ chữ viết rất nguệch ngoạc và cẩu thả, mà còn có nhiều chỗ diễn đạt không rõ ràng, khiến việc đọc trở nên khó khăn.

Nhưng Lâm Huyền vẫn hiểu được.

Lần này, những ghi chép về hắn cuối cùng đã được đặt trước Quý Lâm.

Trong sổ ghi lại sự thật rằng hắn đã qua đời vào ngày 7 tháng 7 năm 2024. vẫn là bị chặt đầu, kẻ sát nhân không rõ tung tích. Sau đó, Angelica đã tham dự lễ tang của hắn... Tất cả những điều này đều giống hệt với phiên bản trước đó, không có gì thay đổi.

Sau đó.

Angelica gặp lại Jask tại lễ tang, hai người cùng trở về Mỹ và trao đổi một số chuyện.

Lúc đó, Jask đã nói với Angelica rằng ông sẽ giúp Lâm Huyền hoàn thành lời hứa:

"Vì Lâm Huyền đã qua đời, nên khi tôi biết ai là kẻ đã giết cha mẹ của em trai cô, tôi sẽ báo cho cô biết."

"Còn về Lâm Huyền nữa."

Chương 1368: Đỗ Dao (2)

Lúc đó, Angelica không do dự nhấn mạnh:

"Bây giờ tôi không chỉ muốn trả thù cho em trai tôi, Quý Lâm, mà tôi còn muốn trả thù cho Lâm Huyền... Nếu ông biết ai đã giết Lâm Huyền, nhất định phải cho tôi biết tên của kẻ sát nhân."

Mọi chuyện đến đây đều vẫn bình thường.

Nhưng nửa tháng sau.

Angelica gặp lại Jask.

Bà chỉ cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi...

Người trước mặt giống hệt Jask, rõ ràng đã được mô phỏng và hóa trang rất tinh vi, khiến người ta khó phân biệt thật giả; nếu không phải chính bà đã từng trang điểm và hóa trang cho Jask... có lẽ bà cũng sẽ bị lừa.

Cuộc trò chuyện lần đó.

Đối phương rõ ràng đang cố gắng dò hỏi thông tin từ bà.

Đó là Giả Sắc, kẻ giả mạo Jask.

Kẻ đó dường như rất tự tin với việc đóng giả này, hoàn toàn không nhận ra rằng Angelica đã phát hiện ra sự giả dối.

Angelica, với tư cách là phù thủy biến hóa của Hollywood và nữ diễn viên đoạt giải Oscar, diễn xuất của bà không có gì phải bàn cãi.

Bà cũng giả vờ như không nhận ra Jask đã bị thay thế, tỏ ra thoải mái tự nhiên trong cuộc gặp với "người bạn cũ", không tiết lộ bất kỳ thông tin nào, cũng không để lộ bất cứ manh mối nào.

Sau đó...

Angelica đã xác nhận rằng Jask chắc chắn đã bị sát hại, rất có thể là bị giết theo kế hoạch, sau đó người ta dựng lên Giả Sắc để thay thế, tiếp tục lừa dối cả thế giới.

Lần lượt đối mặt với cái chết kỳ lạ của hai người bạn.

Angelica cảm nhận được nguy hiểm.

Vì vậy, bà đã nhanh chóng đến Long Quốc, nhờ mối quan hệ mà lấy được một suất tình nguyện vào khoang ngủ đông và bắt đầu ngủ đông.

Bà không cài đặt thời gian cụ thể để tỉnh dậy, chỉ nói rằng khi nào kế hoạch di cư lên sao Hỏa của Jask hoàn thành và ông ấy rời khỏi Trái đất, thì hãy đánh thức bà.

"Nhưng sau đó, không biết vì lý do gì mà tôi không được đánh thức."

Angelica ngồi đối diện bàn trà, giải thích với Lâm Huyền:

"Khi tôi tỉnh dậy, tôi đã được người dân thành phố Đông Hải khai quật từ một cơ sở ngủ đông dưới lòng đất."

"Tôi may mắn, hầu hết các khoang ngủ đông trong cơ sở dưới lòng đất đó đều bị hỏng vì nhiều lý do khác nhau, và những người ngủ đông bên trong cũng đã chết theo."

"Còn khoang ngủ đông của tôi thì lại vận hành tốt một cách kỳ diệu... cũng nhờ sự nâng cấp từ pin hạt nhân vi mô được phát minh sau này, nếu không có nó, tôi chắc chắn không thể sống sót

qua thảm họa siêu nhiên năm 2400."

Quả nhiên.

Giả Sắc...

Giả Jask.

Cũng chính là kẻ đã xuất hiện trong nhà kho bỏ hoang, lái chiếc Tesla và lừa gạt Lâm Huyền bằng hình dạng giả mạo đó – kẻ thế thân.

Nếu như...

Người dẫn dắt mọi người bay đến sao Hỏa trong giấc mơ thứ bảy là kẻ thế thân của Jask, chứ không phải Jask thật sự, thì nhiều điều không hợp lý đã có thể được giải thích rõ ràng.

Ai là kẻ đã giết chết Jask?

Và ai đã đưa kẻ thế thân Giả Sắc lên thay thế, tiếp tục lừa dối cả thế giới?

Lâm Huyền không rõ.

Nhưng ở hiện tại năm 2024. kẻ thù lớn nhất của Jask, Turing – sự sống số hóa – đã bị hắn tiêu diệt.

Còn ai có thể là kẻ giết Jask?

Galileo? Copernicus? Hay là... một thành viên nào khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?

Phải nói rằng, chiêu này thực sự quá tàn nhẫn.

Kẻ thủ ác giết chết Jask vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn dùng kẻ thế thân Giả Sắc tiếp tục thực hiện kế hoạch di cư lên sao Hỏa, từng bước một.

Sự sắp xếp đầy toan tính này... rốt cuộc đang che giấu bí mật gì?

Lật thêm vài trang trong sổ tay ký ức của Angelica.

Phần sau chỉ ghi lại những chuyện liên quan đến Quý Lâm và các vấn đề cá nhân của Angelica, nói chung là không liên quan đến Lâm Huyền và Jask.

Cạch.

Lâm Huyền đóng sổ lại, đưa trả cho Angelica.

Hắn cảm thấy như có một tử thần trong bộ áo choàng đen đang đứng sau lưng mình, giơ cao lưỡi hái, chuẩn bị chặt đầu mình làm đôi.

Xem ra...

Dù các đường dây thế giới có thay đổi lớn đến mức nào, đến tận 6 bậc, thì sự thật về cái chết của mình vào ngày 7 tháng 7 vẫn không thể thay đổi và tránh khỏi.

Điều bất ngờ hơn nữa là...

Lần này, vì hắn đã tiêu diệt Turing trước, nên trên con đường dẫn đến Hoàng Tuyền, hắn đã vô tình kéo theo cả Jask, đôi bạn cùng tiến.

Hắn thề, đây thật sự chỉ là một tai nạn.

Quả nhiên, kẻ chơi đùa với thời không, cuối cùng sẽ bị thời không chơi đùa lại. Hiệu ứng cánh bướm và sự biến động của thời không thật sự vô tình như vậy.

Chỉ là Lâm Huyền không ngờ rằng kẻ chơi đùa với thời không lại là chính mình, nhưng người bị chơi đùa lại là Jask.

Thật sự đáng buồn.

"Cái chết của Jask có lẽ không khó tránh khỏi như vậy chứ?"

Xét cả về tình cảm lẫn lý trí, Lâm Huyền cảm thấy mình nên cảnh báo Jask trước, dù sao đây cũng là một đồng minh hiếm có của hắn.

Dịch giả : time less

Chương 1369: Đỗ Dao (3)

Huống hồ, Jask không chỉ tặng cho hắn một hạt thời không ở trạng thái liên kết đã mất năng lượng, mà còn cứu hắn trong thời điểm nguy hiểm khi bị Lâm Ngu Hề bắt giữ.

Bây giờ, cũng đến lúc trả lại ân tình đó.

Sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ này, Lâm Huyền định sẽ liên lạc với Jask qua điện thoại, hẹn gặp mặt trực tiếp để nói về chuyện này.

So với việc nói qua điện thoại, gặp mặt trực tiếp vẫn đáng tin cậy hơn.

Bởi vì...

Lâm Huyền nghĩ đến việc, kẻ có thể giết chết Jask, và còn có thể hoàn hảo thay thế Jask mà không bị toàn thế giới phát hiện; điều đó cho thấy kẻ giết người rất có thể là người bên cạnh Jask, hoặc ít nhất xung quanh Jask có nội gián, nếu không thì mọi chuyện sẽ không suôn sẻ như vậy.

Vậy thì, trong tình huống có kẻ nằm vùng ở gần như thế...

Ai có thể đảm bảo rằng điện thoại của Jask không bị nghe lén?

Kẻ trộm trong nhà mới là khó đề phòng nhất.

Để đảm bảo an toàn, Lâm Huyền vẫn quyết định hẹn Jask đến thành phố Đông Hải để gặp mặt và thảo luận chi tiết, đảm bảo không có sơ sót gì.

"Bà yên tâm đi, Angelica."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, hứa với Angelica:

"Trận chiến này chưa kết thúc đâu."

"Bà cũng thấy đấy, tôi vẫn chưa chết, Jask cũng còn cơ hội được cứu. Vì vậy... tôi rất cảm ơn bà vì đã kiên trì ở lại thế giới này suốt thời gian qua, những thông tin bà mang lại thực sự rất quý giá, có lẽ cuộc chiến lật ngược thế cờ của chúng ta sẽ bắt đầu từ bây giờ."

"Đồng thời, tôi hứa với bà rằng lời hứa giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc, tôi nhất định sẽ giữ lời."

Hắn nói với vẻ mặt nghiêm túc, đặt tay phải lên ngực mình, nhìn Angelica:

"Tôi đã hứa với bà sẽ tìm ra kẻ đã giết cha mẹ của Quý Lâm, thì tôi tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nhất định sẽ lôi hắn ra, cho bà biết, thậm chí... cùng bà báo thù."

Nói đến đây.

Lâm Huyền bỗng mỉm cười:

"Chắc bà không nhớ, trước đây bà đã hỏi tôi một câu tương tự, rằng tôi có báo thù cho Quý Lâm không... khi đó tôi đã từ chối thẳng thừng, vì những gì Quý Lâm đã làm không đáng để tôi làm điều đó, đây là cái giá mà hắn ta phải trả."

"Nhưng... bây giờ tôi đưa ra lời hứa này không phải vì Quý Lâm, mà là vì bà, Angelica. Bà thực sự đã giúp tôi rất nhiều, dù là trong quá khứ hay hiện tại... tôi sẽ luôn ghi nhớ ân tình này."

"Vậy nên, hãy kiên nhẫn chờ đợi, tôi sẽ không để những nỗ lực của bà trở nên vô ích. Tôi sẽ sớm gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, để thực hiện lời hứa giữa chúng ta."

Angelica nghe xong.

Trái tim đã treo lơ lửng suốt mấy chục năm cuối cùng cũng được thả xuống an yên.

Cảm xúc của bà lắng xuống, nhưng hai hàng nước mắt vẫn chảy dài:

"Cảm ơn cậu, Lâm Huyền... Sự xuất hiện của cậu khiến tôi cảm thấy rằng sự chờ đợi của mình không hề vô nghĩa. Những năm qua, tôi sống một cách mơ hồ, không biết mình nên làm gì, cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì... Nhưng những lời cậu nói hôm nay đã mang lại ý nghĩa cho tất cả sự chờ đợi của tôi."

"Tôi tin cậu, tin từng lời cậu nói. Giống như những gì tôi đã viết trong sổ tay ký ức, cậu và Quý Lâm là hai người tôi tin tưởng nhất trên thế giới này... Tôi từng nghĩ rằng đời này mình sẽ không còn cơ hội báo thù cho các cậu, nhưng không ngờ, cuối cùng tôi vẫn chờ được đến ngày này."

"Tôi thường nghĩ, nếu có thể lấy lại ký ức trước đây thì tốt biết mấy, tôi rất mong chúng ta có thể trò chuyện như những người bạn cũ cách đây hàng trăm năm. Đáng tiếc là bây giờ trong đầu tôi, nhiều thứ đã trở nên mơ hồ, bao gồm cả những chuyện giữa chúng ta, hầu hết đều không còn cảm giác thực tế."

Lâm Huyền gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Trong giấc mơ thứ năm trước đó.

Angelica đã để lại rất nhiều sổ tay ký ức và băng ghi hình ký ức, bởi vì bà tỉnh dậy trên sao Hỏa phát triển, nên sau khi tỉnh khỏi giấc ngủ đông, những ký ức trong băng ghi hình có thể được phát trực tiếp vào não.

Nhưng giấc mơ thứ bảy này thì khác.

Bà không được Jask đưa lên sao Hỏa.

Hơn nữa, lần ngủ đông này rất vội vàng, bà chỉ kịp để lại một cuốn sổ tay; tất nhiên, hầu hết ký ức đều bị thiếu sót.

Đến hôm nay, việc Angelica có thể dùng tự kỷ ám thị và tự thôi miên để gắn kết những mảnh ký ức rời rạc với cảm xúc, thật ra đã là rất đáng khâm phục.

Ký ức.

Lâm Huyền nhìn vào cuốn sổ tay ký ức khác trên tay mình, cuốn này đến từ Cao Văn đại đế, mà hắn đã lấy được trong văn phòng của Cao Văn ở khuôn viên trường trước khi tham gia lễ hội lửa trại.

Lần này...

Cao Văn đại đế sẽ mang đến cho mình điều bất ngờ gì đây?

Với sự mong đợi, Lâm Huyền mở trang bìa cuốn sổ.

Tuy nhiên...

"Chinh phục tác dụng phụ của mất trí nhớ khi ngủ đông, khôi phục ký ức đã mất - Mũ điện kích não!"

"Ha ha."

Chương 1370: Đỗ Dao (4)

Nhìn thấy tiêu đề quen thuộc trên trang đầu, Lâm Huyền bật cười.

Ôi.

Biết tìm ai để lý giải đây?

Không ngờ rằng Cao Văn đại đế của kiếp này vẫn đang nghiên cứu về mũ điện kích não, và tiến độ vẫn bị mắc kẹt ở chỗ chưa có đột phá quan trọng nào trong lĩnh vực thần kinh học... Các chi tiết cũng giống hệt như trong giấc mơ thứ sáu.

"Vậy nên, điều này có nghĩa là, mình chưa kịp công bố bản thảo này thì đã chết vào ngày 7 tháng 7."

Theo kế hoạch ban đầu của Lâm Huyền, hắn thực sự không định công bố bản thảo này, cũng không có ý định thành lập phòng thí nghiệm liên quan để nghiên cứu sớm như vậy.

Bởi vì...

Nhân vật quan trọng, bà Đỗ Dao, vẫn chưa tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Từ bản thảo của Cao Văn có thể thấy, trong vài trăm năm tới, không có thiên tài nào trong lĩnh vực thần kinh học sáng chói như bà Đỗ Dao xuất hiện.

Vì vậy, để chế tạo mũ điện kích não, chỉ có một con đường duy nhất—

Tìm được bà Đỗ Dao, thay đổi cuộc đời bà ấy, không để bà ấy

tham gia vào hoạt động viện trợ gì ở châu Phi mà thay vào đó là tập trung vào nghiên cứu trong phòng thí nghiệm.

Như vậy, chỉ cần bà ấy có thể đạt được đột phá quan trọng, thì mũ điện kích não có thể được chế tạo theo bản thảo này.

"Bà Đỗ Dao và mũ điện kích não chính là chìa khóa thay đổi tương lai thế giới, phải đưa chúng vào trọng tâm công việc ngay."

Lâm Huyền thừa nhận.

Trước khi giải quyết được mối đe dọa vào ngày 7 tháng 7, hắn thực sự tiến triển chậm trong các công việc khác.

Hiện tại, chỉ có pin hạt nhân vi mô là đã đi vào quỹ đạo.

Hai bản thảo còn lại, Thiết bị xuyên thời không và Mũ điện kích não, hoàn toàn chưa có tiến triển gì vào năm 2024.

"Phải tranh thủ thời gian thôi, nếu không... Cao Văn đại đế cũng chẳng còn gì để mà khai thác nữa."

Lâm Huyền cảm thấy rất đau lòng.

Khó khăn lắm mới tìm lại được Cao Văn đại đế, nghĩ rằng có thể một lần nữa đứng trên vai người khổng lồ để tiến xa hơn, nhưng lại phát hiện ra rằng tiến độ đã bị kẹt.

Hắn hiểu rất rõ.

Chỉ cần không tìm thấy bà Đỗ Dao trong thực tế, thì dù có gặp lại Cao Văn trong giấc mơ tiếp theo, hay những giấc mơ sau nữa, cuốn sổ tay mà Cao Văn đưa cho hắn chắc chắn vẫn sẽ ghi về Mũ điện kích não, mà không có bất kỳ cập nhật nào.

Trừ khi hắn nhanh chóng giải quyết được vấn đề về chiếc mũ này.

Như vậy, trong kiếp sau, Cao Văn mới có thể tiếp tục tiến lên, vượt qua trở ngại và tái lập vinh quang.

"Mình không thể cản trở sự tiến bộ của Cao Văn được..."

Lâm Huyền tự kiểm điểm sâu sắc.

Sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ này, hắn nhất định phải tìm ra bà Đỗ Dao.

Tuyệt đối không thể trở thành hòn đá cản đường tiến bộ của Cao Văn.

Dù sao đi nữa, những gì hắn làm suốt ngày trong thế giới thực và giấc mơ thực ra chẳng thể nào so sánh được với chỉ một ngón tay của Cao Văn đại đế trong việc thay đổi thế giới và tương lai.

Khoa học mới là lực lượng sản xuất hàng đầu, là nền tảng để thay đổi thế giới.

Điều này thể hiện rõ ràng trên người Cao Văn.

Sau đó.

Lâm Huyền và CC rời khỏi nhà của Angelica, tạm biệt bà lão mà mọi người gọi là bà điên, rồi lại bước đi trong thị trấn lúc rạng sáng, tiến về phía quảng trường vẫn còn nhộn nhịp.

CC thở dài một hơi.

Cảm thán:

"Xem ra, thế giới này cũng không hoàn hảo như chúng ta vừa tưởng tượng, có lẽ chúng ta đã quá lạc quan."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chúng ta chỉ nhìn thấy những gì trên bề mặt, nhưng bên dưới lớp vỏ đó, lại ẩn giấu bao nhiêu âm mưu và bóng tối."

Không có gì lạ...

Không lạ gì khi giấc mơ thứ bảy này, so với giấc mơ thứ sáu, dường như không có thay đổi lớn, nhưng lại nhảy vọt 6 cấp trong độ cong của thời không.

Hóa ra là những cơn sóng ngầm mãnh liệt đang cuộn trào.

"Ôi."

Lâm Huyền thở dài một hơi, lại nghĩ đến câu hỏi thứ ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Rốt cuộc, tương lai như thế nào mới là tương lai tốt nhất?

Thật sự ngày càng khó tìm ra câu trả lời đúng.

Giấc mơ thứ bảy.

Vì Jask cũng đã chết ngay sau hắn vào năm 2024. nên không cần phải nói, ở tương lai này, trên đường dây thế giới này, Jask cũng thất bại thảm hại.

Thật quá bi thảm.

Không chỉ mất tất cả, mà cả thành quả chiến thắng và chính sự tồn tại của mình cũng bị kẻ thù chiếm đoạt.

Hiện tại sao Hỏa đang ở tình trạng như thế nào?

Lâm Huyền cảm thấy, có lẽ không mấy lạc quan.

Dù sao đi nữa...

Jask thực sự yêu thích sao Hỏa, là một người có ước mơ kiên

định, vì vậy ông ấy mới có thể phát triển và xây dựng sao Hỏa thành công.

Nếu đổi lại là một người khác cầm quyền, khó có thể tưởng tượng sao Hỏa sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn, thậm chí tự hủy diệt.

"Ra khỏi giấc mơ rồi hãy nghĩ tiếp."

Chương 1371: Đỗ Dao (5)

Lâm Huyền và CC quay trở lại quảng trường, lúc này đã là đêm khuya, ngay cả khu vực tiệc liên hoan đông đúc cũng đã vắng đi phần lớn người.

Mọi người đều đã về nhà ngủ.

Dù sao thì tiệc liên hoan này kéo dài ba ngày, đối với họ không lo âu, ngày mai đến ăn tiếp cũng chẳng sao.

"Này! Cho hai người này!"

Đại Kiểm Miêu đã ăn đến mức tròn như một quả bóng lăn tới, trong tay cầm một nắm lớn xiên thịt cừu đỏ:

"Tôi đã giữ lại cho hai người đấy! Mau ăn đi, vẫn còn nóng hổi!"

Cũng phải.

Từ khi đến thành phố Đông Hải, họ đã bận rộn không ngừng nghỉ, đến giờ ăn khuya bụng cũng đã bắt đầu kêu đói.

"Vậy thì ăn chút đi."

Lâm Huyền và CC cầm lấy vài xiên thịt cừu.

Thịt cừu trên xiên to, đỏ tươi, mỡ cừu bóng loáng, ánh lên dưới ánh trăng, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Thật ngon.

Lâm Huyền mở to miệng, chuẩn bị cắn vào miếng thịt cừu

mềm mọng nước—

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

Ánh sáng trắng lúc 00:42 phút, không chậm trễ một giây nào, đã ngay lập tức xóa sạch bữa ăn khuya sắp đến miệng và tất cả những gì trước mắt tại thành phố Đông Hải, chỉ để lại một màn đen tối cùng cảm giác trống rỗng.

Góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt, hít hít mũi:

"Chết tiệt."

Hắn lẩm bẩm chửi thề.

Thật là không đúng lúc, chỉ còn chút nữa là cắn được miếng thịt thì giấc mơ lại kết thúc.

"Đáng ghét thật, ánh sáng trắng chết tiệt."

Lâm Huyền ngồi dậy trên giường, bụng hắn thực sự đói, như thể mùi thơm của mỡ cừu vẫn còn vương vấn quanh đầu mũi, thơm ngọt mà không ngấy.

Tuy nhiên.

Vẫn phải làm việc chính trước đã.

Lâm Huyền lấy điện thoại ra, nhấn mã quốc tế và gọi điện cho Jask ở Mỹ.

Rất nhanh, đầu dây bên kia đã bắt máy:

"Lâm Huyền, thật bất ngờ khi nhận được cuộc gọi từ cậu."

"Jask, ông có thời gian đến Đông Hải trong vài ngày tới không?"

Lâm Huyền đi thẳng vào vấn đề:

"Tôi có chuyện rất quan trọng muốn bàn với ông."

"Ồ?"

Jask bên kia đầu dây cười khẽ:

"Cậu gặp khó khăn gì cần tôi giúp sao? Để tôi đoán thử... chẳng lẽ là một trong những câu hỏi đã làm khó cậu?"

"Nếu đúng là vậy, thì tôi cũng không giúp được gì đâu. Mặc dù tôi rất mong chờ cậu gia nhập câu lạc bộ, đã sẵn sàng vỗ tay hoan nghênh cậu. Nhưng quy định là quy định, tôi không thể đưa ra bất kỳ gợi ý nào."

Lâm Huyền mỉm cười, phủ nhận suy đoán của Jask:

"Yên tâm đi, Jask, không phải chuyện đó."

"Chuyện tôi muốn bàn với ông quan trọng hơn nhiều so với những chuyện nhỏ nhặt đó. Dù sao... những việc nhỏ đó tôi đã giải quyết xong rồi, còn nếu ông không xem trọng chuyện tôi muốn nói... có thể ông sẽ không có cơ hội vỗ tay cho tôi trong buổi họp của câu lạc bộ đâu."

Nghe vậy.

Đầu dây bên kia lập tức im lặng.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Jask đương nhiên biết rằng Lâm Huyền sẽ không đùa giỡn về những chuyện như vậy.

Ông ấy đã để lại số điện thoại cho Lâm Huyền từ rất sớm.

Nhưng mãi đến hôm nay...

Lâm Huyền mới lần đầu tiên gọi điện cho ông ấy.

Điều này đủ để chứng minh rằng, chuyện Lâm Huyền muốn nói rất quan trọng! Và còn vì một lý do nào đó, không thể nói chi tiết qua điện thoại.

Jask ngay lập tức nghĩ đến vài tình huống.

Có kẻ nghe lén?

Điện thoại bị theo dõi?

Có thứ gì đó cần đưa cho mình?

Tóm lại, dù vì lý do gì, nghe theo lời khuyên là điều nên làm, ở đây chỉ cần làm theo lời Lâm Huyền nói là được.

"Được rồi, tôi cũng có vài việc cần làm trong hai ngày tới. Ba ngày nữa tôi sẽ đến Đông Hải, lúc đó tôi sẽ liên lạc trước với cậu."

Sau khi hẹn thời gian, cả hai cúp máy.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường.

Bây giờ là ngày 17 tháng 6 năm 2024. 00:47 phút.

Còn 20 ngày nữa là đến ngày phán xét, ngày 7 tháng 7...

Jask sẽ đến thành phố Đông Hải sau ba ngày, lúc đó hai người có thể trao đổi nhiều vấn đề.

Vậy trong ba ngày trước đó.

Hắn nên làm gì đây?

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong giấc mơ vừa rồi, sự suy sụp và sợ hãi của Angelica khi mất đi ký ức, và nghiên cứu bị đình trệ trong cuốn sổ của Cao Văn.

Đỗ Dao.

Nhân vật quan trọng này chính là chìa khóa để phát triển mũ điện kích não; và một khi chiếc mũ thần kỳ này, có thể khôi phục trí nhớ cho những người mất trí khi ngủ đông, ra đời...

Thế giới tương lai chắc chắn sẽ trải qua một cuộc biến đổi lớn.

Rất nhiều người đã ngủ đông đến tương lai, đều bị khổ sở vì mất trí nhớ, như Trịnh Tưởng Nguyệt, Vệ Thắng Kim, Angelica, Cao Văn... và nhiều người khác nữa.

Nếu có thể loại bỏ hoàn toàn tác dụng phụ mất trí nhớ này.

Liệu tương lai của nhân loại có mở ra những con đường rộng lớn hơn không?

Lâm Huyền cảm thấy cần phải thử.

"Đỗ Dao... cái tên này, mình thực sự đã nhìn thấy ở đâu đó."

Hắn nhắm mắt lại.

Cố gắng suy nghĩ.

Hắn rất chắc chắn.

Đây tuyệt đối không phải là một cái tên xa lạ, chắc chắn đã nhìn thấy ở đâu đó!

"Đỗ Dao."

Lâm Huyền cau mày.

Rốt cuộc...

Là đã gặp cái tên này ở đâu?

Chương 1372: Chấp niệm (1)

Lâm Huyền suy nghĩ rất lâu.

Đầu óc đau nhức.

Nhưng hắn vẫn không thể nhớ ra mình đã nhìn thấy cái tên Đỗ Dao ở đâu.

"Ôi... rõ ràng là mình chắc chắn đã thấy cái tên này ở đâu đó."

Lâm Huyền rất chắc chắn.

Hắn có ấn tượng rất rõ ràng.

Cái tên này chắc chắn đã xuất hiện ở đâu đó, có lẽ không phải ấn tượng sâu sắc, chỉ là lướt qua nên rất khó để nhớ lại.

Mỗi ngày, con người tiếp xúc với một lượng lớn thông tin từ chữ viết và hình ảnh.

Trang web, sách vở, giấy tờ, quảng cáo, video ngắn, hình ảnh trên điện thoại, phim ảnh...

Với một cái tên không quá ấn tượng như vậy.

Thật sự rất khó để lôi nó ra từ ký ức.

"Nếu có mũ điện kích não thì tốt biết mấy."

Lâm Huyền lẩm bẩm:

"Nếu có chiếc mũ này, đội lên đầu rồi kích điện một cái, chắc chắn mình sẽ nhớ ra đã thấy cái tên này ở đâu."

"Không đúng."

Hắn đột nhiên nghĩ ra.

Nếu không tìm được bà Đỗ Dao, thì chiếc mũ này căn bản sẽ không thể chế tạo ra được... đừng nói là bây giờ, mà ngay cả trong vài trăm năm tới, lĩnh vực thần kinh học cũng sẽ không đạt được bước đột phá quan trọng nào. Tiến độ của chiếc mũ này bị mắc kẹt ở bà Đỗ Dao.

Tin tốt là, hắn không hoàn toàn không có manh mối về Đỗ Dao, ít nhất là đã nhìn thấy tên bà ấy ở đâu đó;

Tin xấu là, trong thư tay của Cao Văn, ông ấy viết rằng bà sẽ chết ở châu Phi vào giữa thế kỷ 21.

"Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa."

Lâm Huyền lắc đầu.

Cố gắng nhớ cũng vô ích, bây giờ trong đầu hắn có quá nhiều chuyện đang chồng chất, theo thứ tự ưu tiên, hắn nên xử lý câu hỏi thứ ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bí ẩn về cái chết của mình vào ngày 7 tháng 7, và chuyện Jask bị đánh tráo trước đã.

"Ngày mai, mình sẽ quay lại giấc mơ để xem sao."

Hắn ngáp dài.

Lần này thâm nhập vào giấc mơ thứ bảy, thời gian vào giấc khá muộn, khi hắn bước vào thì mặt trời đã lặn, khu vực khám phá rất ít, và thông tin thu được cũng không nhiều.

Đặc biệt là người phụ nữ mắt xanh đã trở thành trưởng làng, hắn nên dành nhiều thời gian tiếp xúc với cô ấy hơn, có thể sẽ có thêm manh mối.

Dù sao thì...

Như CC đã nói trước đó.

Cảm xúc có thể tồn tại độc lập so với ký ức.

Nếu trí nhớ của người phụ nữ mắt xanh đã hoàn toàn biến mất, thì còn cảm xúc thì sao? Liệu có thể tìm ra một số manh mối từ cảm xúc của cô ấy không?

Trong giấc mơ thứ năm trước đây, Lâm Huyền đã vẽ một bức phác họa mèo Rhine cho Trịnh Tưởng Nguyệt xem, và khi đó, Trịnh Tưởng Nguyệt, người đã ngủ đông hàng trăm năm, với tuổi thực sự hơn 116 tuổi, đã bật khóc.

Khoảnh khắc đó, Lâm Huyền đã hoàn toàn chắc chắn, cô ấy chính là Trịnh Tưởng Nguyệt.

Đó là cảm xúc của con người.

Là thứ mà các nhà khoa học còn khó nắm bắt hơn cả ký ức.

Lâm Huyền bước vào phòng khách, lấy một ít đồ ăn nhanh từ tủ lạnh, vào bếp chế biến đơn giản, rồi làm một bữa ăn khuya để lấp đầy bụng.

Phải nói rằng.

So với những xiên thịt cừu thơm phức kia, bữa ăn này thật nhạt nhẽo, thậm chí... nghĩ lại cái đầu gấu om mà Đại Kiểm Miêu cầm trên tay, bây giờ cũng trông có vẻ hấp dẫn hơn.

"Ngày mai nhất định phải thử món của Lê Thành tại tiệc liên hoan."

Lâm Huyền lau miệng:

"Tiện thể đi sớm một chút ra quảng trường lửa trại, nếu không đến gặp Cao Văn, có thể sẽ thấy Lê Ninh Ninh, thấy tiểu thư của nhà họ Lê."

Về cô gái Lê Ninh Ninh, Lâm Huyền thực sự có cảm tình tốt.

Dũng cảm.

Không chịu khuất phục.

Giống như một con bướm không tin vào số phận, bay lượn trong gió.

Trước đây hai lần hắn gặp cô đều là trong thế giới hoang tàn, và Lâm Huyền luôn tiếc nuối rằng... cô đáng lẽ ra cũng là một công chúa được yêu thương hết mực, nhưng lại phải bới rác trong những đống rác thối rữa.

Lần này, Lê Ninh Ninh cuối cùng cũng như ý nguyện trở thành con gái của thành chủ Đông Hải, một công chúa đích thực.

Lâm Huyền thực sự muốn gặp cô ấy.

Dù rằng...

Lê Ninh Ninh hoàn toàn không biết hắn, không biết hắn là ai, cũng không biết rằng hai người họ đã từng hai lần ngoắc ngón tay và để Lâm Huyền giữ lại túi bình an của cô.

Nhưng không sao cả.

Lâm Huyền, người đã trải qua hàng nghìn lần luân hồi và lãng quên, không để ý đến điều đó.

Chỉ cần thấy Lê Ninh Ninh, cô gái nhỏ bị số phận bất công, có thể sống hạnh phúc như ý nguyện, hắn đã rất mãn nguyện rồi.

Đứng dậy.

Sau khi rửa chén đĩa trong bếp, Lâm Huyền trở lại giường và tiếp tục ngủ.

Hôm sau, Lâm Huyền tỉnh dậy rất sớm.

Bởi vì đêm qua hắn đã có một giấc ngủ rất ngon.

Sáng nay hắn còn có một số việc cần làm, đó là cùng với Vương ca, phó tổng giám đốc của công ty Rhine, đi thăm phòng thí nghiệm Rhine số hai.

Dịch giả : time less

(cầu đề cử ạ)

Chương 1373: Chấp niệm (2)

Phòng thí nghiệm Rhine số hai khác với phòng thí nghiệm số một của Lưu Phong, nó hoàn toàn là một phòng thí nghiệm mang tính thương mại, có lợi nhuận và công khai.

Mục đích tồn tại của nó là để kiếm tiền, cung cấp đủ dòng tiền cho công ty Rhine.

Hiện tại.

Nguồn tiền chính của công ty Rhine vẫn là 2 tỷ mà Triệu Anh Quân và Sở Sơn Hà đã tài trợ, nhưng hiện tại số tiền này cũng đã gần hết. Vương ca gần đây luôn tỏ ra lo lắng, nói rằng khi tài khoản không còn tiền thì cảm giác không an toàn:

"Chúng ta phải phát triển thêm những hoạt động kinh doanh kiếm ra dòng tiền lớn, Lâm Huyền ạ. Mèo Rhine xét cho cùng cũng chỉ là một món đồ chơi, dù nó có hot, bán chạy đến đâu, cũng không đủ để duy trì cái cách tiêu xài của cậu đâu..."

"Cậu xem đấy, lúc thì hợp tác với Đại học Đông Hải để thành lập phòng thí nghiệm, mua cái này cái kia; lúc lại hợp tác với Viện Khoa học Long Quốc để lập phòng thí nghiệm, mua sắm đủ thứ; hơn nữa... cậu còn tuyển dụng nhiều nghiên cứu sinh, tiến sĩ, và cố vấn học viện với mức lương cao... chúng ta phải trả lương và trợ cấp cho họ."

"Rồi cậu chi tiêu hằng ngày cũng rất thoải mái, hễ là mua cái gì là mua ngay, 4 tỷ đó đã gần hết rồi, công ty này về sau sẽ ra sao đây, không thể ngồi ăn hết vốn mãi được!"

"Nếu công ty Rhine kinh doanh không tốt mà phá sản... đừng

quên, ngân hàng Thái Mỗ cũng sẽ bị liên lụy đấy! Cậu chẳng phải đã nói rằng, dù công ty Rhine có phá sản thì ngân hàng Thái Mỗ cũng không thể sụp đổ sao? Bây giờ vì nghĩ cho ngân hàng Thái Mỗ, cũng nên mở thêm hướng kinh doanh mới rồi."

Vương ca rất lo lắng.

Thấy Lâm Huyền vẫn nhàn nhã, anh ta càng lo lắng hơn.

Vì vậy.

Lâm Huyền quyết định dẫn Vương ca đến gặp Nam Cung Mộng Khiết, cũng coi như để liên kết giữa hoạt động kinh doanh của công ty và nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, đồng thời tạo dựng kế hoạch và quảng bá trước, để Vương ca yên tâm hơn.

Tài xế Tiểu Lý lái chiếc xe thương mại Alphard đến đón Lâm Huyền và Vương ca, rồi cả hai đến phòng thí nghiệm Rhine số hai ở ngoại ô thành phố.

Khi bước vào trong, họ thấy có rất nhiều nhà nghiên cứu, cả người già lẫn người trẻ, và tất cả đều đang bận rộn, khuôn mặt họ rạng ngời niềm hân hoan và vui sướng.

"Họ sao mà vui vậy?"

Vương ca cảm thấy khó hiểu.

Dù cho đãi ngộ nội bộ của công ty Rhine rất tốt, nhưng hầu hết mọi người đi làm vẫn tỏ ra như đi cúng vậy.

Nhưng ở phòng thí nghiệm này...

Ai nấy đều phấn khởi, vui vẻ, không giống như đang làm việc, mà như đang nhảy nhót trong vũ trường.

"Vì họ đang làm một việc rất vĩ đại, đủ để thay đổi tương lai của loài người."

Lâm Huyền mỉm cười, giải thích cho Vương ca:

"Pin hạt nhân vi mô một khi được phát minh thành công, sẽ thay đổi toàn bộ cục diện thế giới, một cách toàn diện... từ cục diện năng lượng, cục diện kinh tế, cục diện sản phẩm điện tử, thậm chí cả cục diện cuộc sống của người dân trên toàn thế giới."

"Trước đây, nhiều người đã nói rằng, cuộc cách mạng công nghiệp tiếp theo của nhân loại sẽ là cuộc cách mạng trong lĩnh vực pin, và tôi thực sự tin tưởng vào điều này. Hãy nghĩ mà xem, một loại pin có thể sử dụng trong vài chục năm, hàng trăm năm, thậm chí vài trăm năm mà không bị hỏng, nó sẽ mang lại bao nhiêu đổi mới mang tính cách mạng?"

"Giống như những khoang ngủ đông gần đây, điều mà chúng ta lo lắng nhất là việc mất điện trong thời gian dài, nếu nguồn năng lượng bên ngoài không thể kết nối, người trong khoang ngủ đông sẽ đối mặt với cái chết. Nhưng với pin hạt nhân vi mô thì khác, khoang ngủ đông không cần bất kỳ nguồn năng lượng bên ngoài nào mà vẫn có thể hoạt động độc lập trong hàng trăm năm."

"Vậy nên... bây giờ anh đã hiểu tại sao họ ai nấy đều tràn đầy động lực rồi chứ? Họ đang tạo ra lịch sử, đưa nền văn minh nhân loại lên một tầm cao mới, vì vậy tất nhiên họ có cảm giác thành tựu. Anh phải biết rằng, trên thế giới này, hầu hết các nhà nghiên cứu khoa học đều âm thầm cống hiến, rất ít người thực sự có thể được ghi danh vào sử sách... mà những người trong phòng thí nghiệm này chính là một phần trong số ít đó."

Vương ca nghe xong.

Chợt hiểu ra:

"Đúng vậy, cậu nói có lý. Ôi, thật đáng ngưỡng mộ, họ đều có thể được ghi danh vào sử sách, còn những kẻ tầm thường như tôi, vài trăm năm nữa ai còn nhớ đến tôi chứ."

"Ha ha, anh đừng nói vậy, Vương ca."

Lâm Huyền vỗ vai Vương ca:

"Nói đến đóng góp cho nền văn minh nhân loại, họ cộng lại cũng không bằng ngân hàng Thái Mỗ của anh đâu."

"Ha ha, cậu đùa cái gì vậy."

Vương ca tất nhiên không tin, chỉ cho rằng Lâm Huyền đang trêu chọc anh ta, liền cười ha ha:

"Đi thôi, dẫn tôi đi gặp viện trưởng Nam Cung đó nào."

Chương 1374: Chấp niệm (3)

Rất nhanh, hai người đã gặp Nam Cung Mộng Khiết trong phòng thí nghiệm.

Cô ấy vẫn giữ phong cách ăn mặc như một sinh viên, trông như một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, non nớt nhưng lại toát lên vẻ thông minh.

Khuôn mặt bầu bĩnh kết hợp với cặp kính gọng đen khiến người ta khó có thể liên tưởng một cô gái như vậy với vị trí viện trưởng phòng thí nghiệm.

"Viện trưởng Nam Cung, chào cô."

Vương ca bắt tay với Nam Cung Mộng Khiết và tự giới thiệu.

Lâm Huyền làm cầu nối cho hai người:

"Đây là phó tổng giám đốc của công ty Rhine, thực tế tất cả các công việc của công ty Rhine đều do Vương ca phụ trách. Nếu phòng thí nghiệm có nhu cầu về tài chính, thiết bị, hoặc cần xử lý các vấn đề liên quan đến chính phủ... thì tìm Vương ca sẽ phù hợp và hiệu quả hơn là tìm tôi."

"Điều đó tôi đã nhận ra."

Nam Cung Mộng Khiết gật đầu, liếc nhìn Lâm Huyền:

"Cậu đúng là cú đêm, ban ngày chẳng bao giờ thấy bóng dáng đâu, đến nửa đêm mới trả lời tin nhắn... Tôi cảm giác như đang trò chuyện với một người Dơi, một ngày chỉ trao đổi được hai câu, thật sự là quá thiếu hiệu quả."

Lâm Huyền cười gượng hai tiếng:

"Vì vậy, để đảm bảo tiến độ nghiên cứu của chúng ta, tôi mới giới thiệu Vương ca cho cô."

Sau đó.

Nam Cung Mộng Khiết dẫn hai người đi tham quan phòng thí nghiệm và báo cáo về tiến độ hiện tại của pin hạt nhân vi mô:

"Dự kiến cuối năm nay, có thể sản xuất được sản phẩm thí nghiệm đầu tiên trong phòng thí nghiệm. Sau đó, đến giữa năm sau, việc sản xuất hàng loạt sẽ không có vấn đề gì. Dù pin hạt nhân để chạy ô tô hay các thiết bị gia dụng công suất lớn cần phải nghiên cứu thêm, nhưng đối với pin hạt nhân vi mô dùng cho điện thoại di động, máy tính và các thiết bị điện tử công suất nhỏ, việc đưa vào thị trường vào năm sau là hoàn toàn khả thi."

"Về các vấn đề kinh doanh, chúng tôi làm khoa học không rành, còn về cách thức bán pin sau này, xin các anh hãy quyết định, chúng tôi chỉ cần tập trung nghiên cứu là được."

Lâm Huyền gật đầu, rất hài lòng với tiến độ này:

"Không tệ, thật sự rất tốt, còn sớm hơn cả dự đoán của tôi. Có vẻ như... thế giới sắp phải đối mặt với một sự thay đổi lớn, năm 2024 này, chắc chắn là một năm đáng ghi vào sử sách."

Vương ca trong chuyến đi này cũng đã hoàn toàn hiểu rõ về pin hạt nhân vi mô.

Trong đầu anh ta liên tục tưởng tượng về bản đồ thương mại tương lai... càng nghĩ càng tự tin.

"Quá tuyệt vời!"

Vương ca tưởng tượng về những chiếc điện thoại dùng cả đời

không hết pin, những chiếc ô tô không bao giờ cần sạc điện hay đổ xăng, những chiếc điều hòa, tủ lạnh, TV trong nhà không cần cắm điện, có thể đặt ở bất cứ đâu và hoạt động suốt đời...

Tuyệt.

Quá tuyệt!

Thời đại mới của đồ gia dụng!

"Tôi đã nhìn thấy tương lai tươi sáng của công ty Rhine!"

Vương ca mắt sáng rực lên, vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền:

"Tuyệt quá, Lâm Huyền, đến khi pin hạt nhân vi mô ra mắt... cậu có phá phách đến mấy, tiêu tiền lung tung thế nào đi nữa, công ty Rhine cũng trụ vững!"

"Chỉ cần công ty Rhine trụ vững, ngân hàng Thái Mỗ cũng sẽ trụ vững!"...

Nghe thấy câu này, Lâm Huyền nghĩ đến tương lai, đã hai giấc mơ rồi mà không thấy ngân hàng Thái Mỗ xuất hiện.

Chẳng lẽ.

Lời của Vương ca lại trở thành sự thật.

Có phải sự phát triển sau này của công ty Rhine đã can thiệp hoặc làm ảnh hưởng đến hoạt động của ngân hàng Thái Mỗ, nên mới khiến ngân hàng Thái Mỗ lại biến mất khỏi lịch sử?

Nghĩ kỹ lại.

Ngân hàng Thái Mỗ vốn là một ngân hàng đơn lẻ hoạt động độc lập, việc liên quan quá nhiều đến công ty Rhine có lẽ thực sự không phải là một quyết định tốt.

Dù sao...

Những trọng trách mà hắn giao cho công ty Rhine trong tương lai ngày càng nhiều, phòng thí nghiệm số một, hai, ba, đều lần lượt phải nghiên cứu thiết bị xuyên thời không, pin hạt nhân vi mô và mũ điện kích não.

Có phải do bước đi quá lớn, cuối cùng lại kéo tụt ngân hàng Thái Mỗ?

"Hừm..."

Lâm Huyền vuốt cằm suy nghĩ.

Rất có thể, rất có thể.

Tốt nhất nên tìm thời gian để tách ngân hàng Thái Mỗ khỏi công ty Rhine, làm cho hai bên độc lập hoàn toàn, không liên quan gì đến nhau.

Như vậy.

Dù sau này, vào một thời điểm nào đó, công ty Rhine thực sự phá sản, thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của ngân hàng Thái Mỗ.

Đối với Lâm Huyền, công ty Rhine tuy quan trọng, nhưng xét trên quy mô 600 năm, hắn vẫn coi trọng ngân hàng Thái Mỗ hơn.

Buổi sáng hôm nay.

Việc giới thiệu Nam Cung Mộng Khiết và Vương ca cho nhau đã xong, sau này hai người có việc gì cứ liên lạc trực tiếp, hắn sẽ không phải làm người trung gian truyền tin nữa.

Trở về nhà, hắn ăn trưa đơn giản.

Vẫn là nhạt nhẽo không vị.

"Có vẻ như tiệc liên hoan của Lê Thành hôm qua đã làm khẩu vị của mình trở nên khó chiều rồi."

Nửa ngày trôi qua.

Lâm Huyền vẫn tiếc nuối về xiên thịt cừu mà hắn chưa kịp cắn:

Chương 1375: Chấp niệm (4)

"Hôm nay phải vào giấc mơ sớm, đến làng Kiểm vào ban ngày, có lẽ sẽ kích hoạt được các tình tiết khác."

Đánh răng, rửa mặt.

Thay quần áo ngủ.

Kéo rèm cửa.

Lâm Huyền nằm lên giường và chìm vào giấc ngủ. ... ...

Hu...

Cơn gió mùa hè quen thuộc thổi qua, ánh nắng chói chang chiếu xuống.

Dù nhắm mắt lại, Lâm Huyền vẫn có thể cảm nhận được ánh mặt trời đỏ rực xuyên qua mí mắt, tạo nên một màu đỏ như máu.

Xung quanh là tiếng ve kêu râm ran và tiếng chim sẻ ríu rít.

Đi kèm với đó là mùi đất và hương lúa thơm ngát.

Lâm Huyền biết rõ.

Hắn lại đến cánh đồng lúa... cánh đồng lúa của nhà Smith, kẻ đại xui xẻo.

Mở mắt ra.

Quả nhiên.

Smith đội chiếc nón rơm lớn, với vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn

Lâm Huyền:

"Cậu lo gì thế?"

"Nhìn cậu thôi." Lâm Huyền đáp.

"Cậu đừng có mà chơi trò nhảm... Tôi rất khó đối phó đấy." Smith giơ cao lưỡi liềm:

"Đừng giẫm lên lúa nhà tôi!"

Lâm Huyền nhìn xuống.

Phát hiện ra đúng là mình đã sai, đã giẫm cong lúa của Smith:

"À, xin lỗi nhé."

Hắn vội nhảy ra, đứng lên mảnh đất cứng, dậm chân để rũ sạch bùn:

"Cậu xem này, Smith, có gì thì nói đàng hoàng, cậu suốt ngày nói mấy câu lóng khắp nơi, sao không học chút gì hay ho hơn... Mà này, sao cậu không học tiếng phổ thông?"

"Tôi nói chuẩn là tiếng phổ thông rồi đấy!"

"Hiểu rồi, cậu đúng là cao thủ."

Lâm Huyền phẩy tay, từ bỏ việc tiếp tục nói chuyện:

"Đi đây, Smith, cậu cứ cắt lúa của cậu đi."

Smith không biết lẩm bẩm gì đó, rồi hừ một tiếng:

"Mau đi đi... Tạm biệt nhé."...

Thời tiết thật nóng.

Đi một lúc là mồ hôi đầm đìa.

Lâm Huyền cuối cùng cũng theo tuyến đường cũ đến làng Kiểm, suy nghĩ cách nào hiệu quả nhất, trực tiếp nhất để gia nhập làng Kiểm.

Dù sao thì cũng không nên tìm Nhị Trụ Tử.

Gã này với mình không hợp nhau, ngoài lần thứ năm trong giấc mơ khi giả vờ làm vợ chồng với CC, thì chưa lần nào Nhị Trụ Tử nhìn mình vừa mắt.

"Thôi thì cứ tìm thẳng Kiểm ca đi."

Nhanh chóng, hắn tìm thấy Kiểm ca trong nhà kho.

Có vẻ như vị hoàng tử của làng này có địa vị không thấp, quyền lực không nhỏ, chắc thuộc dạng quản lý kho, một công việc béo bở.

Chỉ với một câu, Lâm Huyền đã chinh phục được Kiểm ca:

"Miêu là ý thức hệ, Kiểm là siêu hình học."

"Trời đất!"

Đại Kiểm Miêu vội vàng nắm lấy tay Lâm Huyền:

"Tri kỷ của tôi đây rồi! Cậu đúng là con giun trong bụng tôi!"

"Ừm... anh cũng không cần cụ thể hóa đến mức ấy."

Lâm Huyền nhìn xung quanh:

"Sao không thấy mấy đệ của anh đâu?"

"Họ đều đang làm việc trong làng, A Tráng đi sửa cửa gỗ cho nhà ở phía đông, Nhị Trụ Tử thì đang sửa bóng đèn ở nhà Smith, còn Tam Bàn thì đang dọn dẹp bể nước."

"Ồ-"

Lâm Huyền hiểu ra:

"Tóm lại, bang Kiểm vẫn là một dạng công ty dịch vụ, à không, đợi đã!"

Lâm Huyền nheo mắt nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Anh nói Nhị Trụ Tử đang làm gì?"

"Đang sửa bóng đèn ở nhà Smith đấy!" Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền với ánh mắt như hỏi cậu bị điếc à:

"Có gì sao?"

"Không... không có gì."

Lâm Huyền lắc đầu.

Chuyện trong nhà khó phân xử, thôi kệ vậy:

"Kiểm ca, anh không dẫn tôi đi gặp trưởng làng à?"

"Trưởng làng à."

Đại Kiểm Miêu quay đầu, xoay người về phía Nam:

"Trưởng làng sắp lên núi săn bắn rồi, bây giờ chắc đang chuẩn bị xuất phát, nếu cậu muốn gặp cô ấy... thì nhanh lên, chúng ta mau đi đến cổng làng phía Bắc."

Đại Kiểm Miêu uốn éo thân mình, dẫn Lâm Huyền đi về phía Bắc:

"Tối nay, thành chủ Lê Thành của thành phố Đông Hải..."

"Tôi biết rồi." Lâm Huyền cắt ngang.

"Trưởng làng muốn gửi một món quà mừng..."

"Cái đó tôi cũng biết." Lâm Huyền lại cắt ngang.

"Tối nay tôi còn phải lái xe đi..."

"Qua đoạn đó đi."

"Chủ yếu là con gái tôi nó..."

"Chuyện học hành của con bé không có vấn đề gì đâu." Lâm Huyền đáp ngay.

"..."

Đại Kiểm Miêu dừng lại, nhìn Lâm Huyền với vẻ không kiên nhẫn:

"Này cậu em, cậu đang gấp đi đầu thai à! Hay là cậu sắp chết đến nơi rồi?"

"Cậu gấp cái gì chứ! Để tôi nói hết câu đã! Cậu thế này làm tôi trông ngốc quá đấy!"

"Nếu cậu biết hết mọi thứ, thì nói cho tôi nghe thực đơn của buổi tiệc liên hoan của thành chủ Lê tối nay xem nào!"

Lâm Huyền lần lượt kể ra, như thể rất quen thuộc.

"Ồ ồ."

Đại Kiểm Miêu lắng nghe rất chăm chú:

"Hừm... Thật là thịnh soạn."

Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt:

"Được, được lắm, tối nay thì không ăn ở nhà nữa, nhất định phải để bụng đói. Đúng vậy, cậu nói đúng, cái đầu gấu nhất định

phải tranh được, cậu yên tâm cậu em, nếu tôi giành được cái đầu gấu, tôi sẽ chia nửa lưỡi và mắt cho cậu."

Lâm Huyền giơ năm ngón tay ra:

"Không cần đâu."

Nhanh chóng, hai người chạy bộ và cuối cùng cũng gặp được trưởng làng mắt xanh tại cổng làng.

Chương 1376: Chấp niệm (5)

Cô ấy dường như không hề cảm thấy nóng.

Trên người mặc bộ đồ săn bó sát, thắt lưng cắm đủ loại dao dài dao ngắn, đeo găng tay da gấu, trên lưng đeo cung tên và dây thừng.

Nhìn qua đã thấy không dễ đối phó.

Chẳng trách khi Lê Thành nhắc đến trưởng làng mắt xanh của làng Kiểm, cũng đầy sự ngưỡng mộ. Đây chắc chắn là hiện thân thực tế của một người một mình trấn giữ biên cương, không ai có thể đụng đến.

Trước đó, theo lời kể của Smith, làng Kiểm thời kỳ đầu vì nằm gần núi và rừng nên thường xuyên bị các loài động vật hung dữ từ núi tấn công. Mỗi lần không mất gia súc thì cũng có người bị thương vong, rất thê thảm, dân làng ai cũng sợ hãi, tối đến chẳng ai dám ra khỏi nhà.

Nhưng từ khi người phụ nữ mắt xanh tên là Diêm Kiều Kiều trở thành trưởng làng, mọi người đều háo hức chờ động vật từ trên núi xuống làng.

Điều đó có nghĩa là... có thể được ăn no nê những món ngon từ núi rừng.

Chẳng hạn như lần trước khi đàn sói tấn công, trưởng làng cầm dao rượt theo, những người dân làng hiểu chuyện lập tức nổi lửa nấu nồi.

Chỉ tiếc là, những năm gần đây, có lẽ tiếng tăm của trưởng

làng mắt xanh cũng đã lan ra trong giới động vật.

Vì vậy đã nhiều năm không có con vật nào liều lĩnh xuống núi. Điều này dẫn đến việc bây giờ làng Kiểm muốn bắt động vật hoang dã để tặng quà mừng cho Lê Thành, cũng phải cử trưởng làng lên núi săn gấu... Mấy con gấu này cũng thật là không biết điều.

Trưởng làng mắt xanh nhìn thấy Lâm Huyền, vẫn như lần trước, kinh ngạc lấy bức ảnh trong lòng ra và hỏi Lâm Huyền là ai.

Lần này, Lâm Huyền không trực tiếp nói với cô ấy, chỉ bảo rằng mình thực sự biết cô bé trong bức ảnh, nhưng chỉ gặp qua vài lần, không biết nhiều.

Bởi vì.

Hắn muốn trò chuyện nhiều hơn với cô gái từng 14 tuổi, sau đó là thiếu nữ 17-18 tuổi, và bây giờ là người phụ nữ 30 tuổi này.

Trước đây trong giấc mơ thứ sáu, có quá nhiều nhiệm vụ và thời gian quá gấp gáp, khiến hắn không có thời gian để giao tiếp với cô gái mắt xanh đó.

Lâm Huyền đôi khi mong cô ấy chính là Diêm Kiều Kiều, đôi khi lại không mong cô ấy là Diêm Kiều Kiều... Tâm lý này thật mâu thuẫn.

Mặc dù có vô số bằng chứng cho thấy cô gái mắt xanh năm 2624 có nhiều điểm chung với Diêm Kiều Kiều.

Nhưng điều đó thực sự có thể khẳng định họ là cùng một người không?

Lâm Huyền không chắc chắn.

Dù sao đi nữa, hai người trông khác nhau quá, trừ khi làm xét

nghiệm DNA, nếu không rất khó để kết luận.

Tất nhiên...

Cũng có cách đơn giản hơn.

Đó là xác nhận qua cảm xúc.

Như Diêm Kiều Kiều, dù mất đi ký ức, nhưng vẫn giữ được nỗi nhớ thương và sự gắn bó với cha mẹ, đây là cảm xúc mà cô ấy không thể đánh mất ngay cả khi ký ức hoàn toàn mất đi.

Vậy thì.

Trên người trưởng làng mắt xanh hiện tại thì sao?

Cô ấy còn giữ lại những gắn bó này không? Cô ấy còn nhớ cha mẹ không?

Hoặc.

Bây giờ cô ấy còn giữ lại cảm xúc gì?

Bởi vì khả năng cao trưởng làng mắt xanh chính là Diêm Kiều Kiều, cũng có thể là con gái ruột của mình.

Lâm Huyền, trong vai trò người cha, vẫn rất quan tâm và tò mò về cuộc sống của trưởng làng mắt xanh, muốn hiểu rõ hơn về cô ấy.

"Có thể cho tôi cùng lên núi săn bắn với cô không?"

Lâm Huyền hỏi:

"Tôi có thân thủ khá tốt, mặc dù không đảm bảo sẽ giúp cô bắt được gấu, nhưng ít nhất cũng không làm vướng chân, có thể hỗ trợ cô những việc lặt vặt."

"Đương nhiên là được."

Trưởng làng mắt xanh rút từ thắt lưng ra một con dao ngắn, ném cho Lâm Huyền:

"Cầm lấy đi, dùng để chặt cành cây, nếu gặp phải động vật hoang dã thì không cần ra tay, tôi sẽ xử lý."

Sau đó.

Cô ấy dùng tay căng một sợi dây da bò, buộc gọn mái tóc đen dài thành một búi cao.

Lắc nhẹ đầu.

Rồi dẫn Lâm Huyền đi lên núi.

Trên đường đi, cô đi trước mở đường.

Lâm Huyền theo sau.

Cảnh tượng này...

Khiến Lâm Huyền có cảm giác quen thuộc.

Giống như khi nắm tay Diêm Kiều Kiều đi dạo trong công viên Disney vậy.

Chỉ là.

Thứ tự trước sau đã thay đổi.

"Nghe nói, cô đã tỉnh dậy từ khoang ngủ đông được hơn chục năm rồi." Lâm Huyền hỏi.

"Ừm."

Trưởng làng mắt xanh vừa mở đường, vừa gật đầu:

"Nói chính xác là gần 13 năm rồi."

"Những năm qua cô sống vui vẻ chứ? Có... có điều gì phiền muộn không?"

"Không có."

Trưởng làng mắt xanh lắc đầu:

"Tôi thấy rất vui, mặc dù không biết trước khi ngủ đông cuộc sống của tôi thế nào, nhưng 13 năm sống từ một cô bé trở thành trưởng làng này, tôi nghĩ đây là khoảng thời gian hạnh phúc và vui vẻ nhất trong cuộc đời mình."

"Vì vậy... tôi cũng thường nghi ngờ liệu tôi có thực sự là cô bé mặc váy công chúa trong bức ảnh không. Thứ nhất, chúng tôi trông hoàn toàn không giống nhau; thứ hai, cô bé trong ảnh này rõ ràng là một đứa trẻ được nuông chiều, chắc chắn sống một cuộc sống rất cao quý."

Chương 1377: Câu trả lời của Lâm Huyền (1)

"Nếu tôi thực sự là cô ấy, liệu tôi có thể cảm thấy hạnh phúc trong một ngôi làng như thế này không? Trước đây trưởng làng Trần Hòa Bình đã dạy chúng tôi rằng, 'từ xa hoa mà sống kham khổ thì khó khăn', tôi luôn cho rằng lý do tôi cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại là vì cuộc sống trước khi ngủ đông của tôi rất tồi tệ, rất đáng thất vọng, vì thế khi so sánh mới thấy cuộc sống hiện tại tươi đẹp như vậy."

Lâm Huyền nhìn vào bóng dáng khỏe khoắn của cô ấy mà không nói gì.

Chặt thêm vài cành cây.

Sau khi chặt được vài cây.

Hắn mới nhẹ nhàng hỏi:

"Tại sao... cô lại nghĩ rằng cuộc sống trước khi ngủ đông của mình rất tồi tệ?"

"Bởi vì trong tủ đồ của khoang ngủ đông của tôi, không có bất kỳ thứ gì được để lại."

Trưởng làng mắt xanh quay đầu lại, dùng đôi mắt xanh biếc nhìn Lâm Huyền một lần, rồi tiếp tục đi về phía trước:

"Trưởng làng Trần Hòa Bình đã nói với tôi rằng, trong mỗi tủ đồ của khoang ngủ đông, ít nhiều đều có một số giấy tờ tùy thân, thư từ, sổ tay ký ức, ổ cứng lưu trữ ký ức, hoặc những thứ tương tự."

"Nhưng riêng trong tủ đồ của tôi... chẳng có gì cả, chỉ có duy nhất một bức ảnh như thế này. Nếu cuộc sống trước khi ngủ đông của tôi rất viên mãn, rất hạnh phúc, rất vui vẻ... thì tại sao tôi không để lại cho mình một chút gì đó để kỷ niệm, để nhớ lại?"

"Ít nhất... tôi cũng nên biết mình là ai chứ? Thật ra không giấu gì cậu, tôi thường ngồi nhìn chằm chằm vào bức ảnh đó, nhưng mỗi lần nhìn cô bé trong ảnh, tôi đều cảm thấy rất lạ lẫm... Bao gồm cả hai người đứng sau, một nam một nữ, cái cảm giác gia đình đó, tôi cũng thấy rất xa lạ."

Lâm Huyền dừng bước:

"Vậy... cô có bao giờ nghĩ đến cha mẹ mình không? Có bao giờ nghĩ rằng mình cũng có ba mẹ như người khác không?"

"Không."

Trưởng làng mắt xanh trả lời một cách dứt khoát:

"Chưa bao giờ."

"Từ trước đến giờ, tôi thực sự không quan tâm đến việc hai người đứng sau trong bức ảnh là ai, họ có phải là cha mẹ của tôi hay không cũng không quan trọng... Dù sao thì họ cũng không còn ở đây nữa, và tôi cũng không có ấn tượng gì về họ."

"Điều duy nhất tôi quan tâm, luôn quan tâm... là cô bé trong bức ảnh. Tôi thực sự muốn biết, liệu tôi có phải là cô ấy, liệu cô ấy có phải là tôi, liệu tôi có phải là Diêm Kiều Kiều."

Lâm Huyền bắt kịp bước chân của cô, không hiểu lắm về suy nghĩ của cô ấy:

"Nếu cô không quan tâm quá khứ, thì tại sao lại bận tâm đến việc mình là ai?"

"Tôi cũng không rõ."

Trưởng làng mắt xanh lắc đầu, hướng về một đỉnh núi khác:

"Nhưng thực ra, trong lòng tôi luôn có một chấp niệm."

Chấp niệm?

Nghe đến từ khóa này, Lâm Huyền bắt đầu chú ý:

"Chấp niệm gì?"

"Chính là điều tôi vừa nói, tôi không quan tâm cô bé trong ảnh là ai, không quan tâm hai người trong ảnh là bố mẹ tôi hay không, thậm chí cũng không quan tâm tôi là ai."

"Tôi chỉ... muốn biết tên tôi có phải là Diêm Kiều Kiều hay không, chỉ vậy thôi, tôi chỉ muốn biết tên mình, hoặc có thể nói, tôi chỉ rất muốn có một cái tên."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Đúng là một suy nghĩ kỳ lạ, trên thế giới này ai cũng có tên của mình, tại sao cô lại quan tâm đến điều này?"

"Vậy nên tôi cũng không hiểu được."

Trưởng làng mắt xanh vẫy tay:

"Nhưng gọi là chấp niệm, không phải là như vậy sao? Nếu tên của tôi thực sự là Diêm Kiều Kiều, thì tôi chắc chắn sẽ rất vui."

"Tại sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Không vì sao cả."

Trưởng làng mắt xanh mỉm cười, giọng cô trở nên mềm mại hơn:

"Tôi chỉ nghĩ... cái tên Diêm Kiều Kiều nghe thật hay."

Tiếp tục.

Trưởng làng mắt xanh vẫn tiếp tục mở đường phía trước, Lâm Huyền lặng lẽ đi theo sau, hai người không còn trao đổi thêm gì nữa.

Lâm Huyền lần này đi theo cô lên núi săn bắn.

Mục đích ban đầu của hắn là muốn từ cô lấy được một số thông tin...

Dù cô ấy đã mất trí nhớ, nhưng có lẽ có thể khai thác từ khía cạnh cảm xúc.

Nhưng mọi chuyện không diễn ra như mong đợi.

Thông tin ngày càng trở nên mơ hồ hơn.

Người phụ nữ mắt xanh trước mặt, Lâm Huyền từng gặp cô ấy khi cô khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Hắn có thể cảm nhận được.

Cô ấy thực sự rất thích cái tên Diêm Kiều Kiều.

Giống như bức ảnh đó, cô ấy đã nói rằng mình không hề quan tâm ba người trong bức ảnh là ai, hoàn toàn không để tâm. Điều cô ấy quan tâm... chỉ là cái tên Diêm Kiều Kiều được ghi ở phía sau, liệu nó có thuộc về cô ấy hay không.

Lâm Huyền cảm thấy khó hiểu.

Nếu người phụ nữ mắt xanh trước mặt này thực sự là Lâm Ngu Hề, người đã giết hắn vào ngày 7 tháng 7 và kích hoạt lần bài dị thời không thứ hai...

Tại sao suy nghĩ của cô ấy lại thay đổi nhiều như vậy?

Không đúng.

Lâm Huyền bất ngờ nhận ra.

Có vẻ như, từ trước đến nay, hắn luôn xem Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề là cùng một người.

Chương 1378: Câu trả lời của Lâm Huyền (2)

Mặc dù.

Từ góc độ sinh học, họ thực sự là cùng một người.

Nhưng...

Cùng một cơ thể, nhưng có cuộc đời và ký ức khác nhau, liệu có thể coi là cùng một người không?

Câu hỏi này.

Lâm Huyền đã nghĩ đến từ lâu, nhưng vẫn chưa tìm ra câu trả lời chính xác.

Giống như trưởng làng mắt xanh trước mặt, cô ấy thực sự rất khác với Diêm Kiều Kiều năm 2024.

Nhưng nếu... so sánh cô ấy với Lâm Ngu Hề trước đây thì sao?

Có vẻ lại có khá nhiều điểm tương đồng.

Vậy nên vấn đề then chốt là——

Nếu một ngày nào đó, Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức và trở lại thành cô gái mắt xanh; khi đó, liệu ký ức của Lâm Ngu Hề có làm cho ký ức của Diêm Kiều Kiều biến mất không?

Nếu ký ức của Diêm Kiều Kiều biến mất, thì cô ấy sẽ hoàn toàn trở thành thích khách thời không Lâm Ngu Hề, tiến hành truy bắt hắn mà không có chút tình cảm nào, thậm chí... sát hại.

Qua video bắt giữ mà Lâm Ngu Hề đã quay trước đó có thể thấy.

Cô ấy có quyền trực tiếp giết chết hắn.

Mặc dù lựa chọn tốt nhất chắc chắn là bắt giữ, đông lạnh và đưa đến tòa án thời không xét xử.

Nhưng bây giờ đã không còn tòa án thời không nữa, cũng không còn cục cảnh sát thời không, liệu có khả năng Lâm Ngu Hề sẽ tự tuyên án tử hình cho hắn và thực hiện ngay lập tức không?

Hiện tại, còn 20 ngày nữa là đến ngày 7 tháng 7.

Diêm Kiều Kiều vẫn chưa có dấu hiệu gì của việc khôi phục ký ức, và hạt thời không ở trạng thái liên kết cũng không có dấu hiệu phục hồi năng lượng.

Lâm Huyền thực sự không thể nghĩ ra... còn cơ hội nào có thể giúp Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức.

"Chẳng lẽ, là do các quy luật thời không khác?"

Hắn đã rất lâu rồi không lĩnh hội được quy luật thời không mới nào.

Cảm giác như tiến độ của rất nhiều việc xung quanh hắn đều bị mắc kẹt một cách khó hiểu.

"Hy vọng sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mình sẽ tìm được cách giải quyết những vấn đề này."

Cạch.

Lâm Huyền chặt đứt cành cây chắn đường, tăng tốc độ để theo kịp trưởng làng mắt xanh.

Phải nói rằng...

Việc tìm kiếm gấu trong rừng núi thực sự không dễ dàng.

Hầu hết đều phải dựa vào thị giác và khứu giác của trưởng làng mắt xanh, cô ấy có thể nhìn thấy rõ ràng dấu chân, dấu vuốt của gấu xám, sau đó dùng khứu giác để ngửi thấy mùi phân của gấu, quả thật là một thợ săn bẩm sinh.

Lâm Huyền hoàn toàn không nghi ngờ gì về sức mạnh của những "kẻ hủy diệt" này.

Hắn từng bị truy sát.

Hắn từng trải qua góc nhìn của một con gấu xám.

Tự nhiên hắn biết trưởng làng mắt xanh mạnh mẽ đến mức nào.

Soạt!

Trưởng làng mắt xanh dang tay ra chặn Lâm Huyền lại:

"Tìm thấy rồi."

Lâm Huyền lập tức trở nên tỉnh táo, nhìn xung quanh:

"Ở đâu?"

"Đằng kia."

Trưởng làng mắt xanh chỉ về một hướng phía trước.

Lâm Huyền nheo mắt nhìn xa...

Quả thật.

Ánh hoàng hôn chỉ còn một chút nữa là chìm vào bóng tối, và chính nhờ vào chút ánh sáng cuối cùng này, Lâm Huyền mới khó khăn lắm nhìn thấy một bóng gấu đen, rất xa.

"Vậy bước tiếp theo của chúng ta là gì?"

Lâm Huyền nhìn sang bên trái để quan sát môi trường, sau đó nhìn sang phải:

"Chúng ta... Ơ? Cô ấy đâu rồi?"

Hắn chớp chớp mắt.

Vừa mới quay đầu sang trái một chút, tại sao trưởng làng ở bên phải đã biến mất rồi?

Chợt, hắn nhận ra điều gì đó.

Vội vàng đứng dậy và nhìn về phía trước.

Chỉ thấy...

Một bóng đen lao nhanh thẳng về phía con gấu xám!

Hành động đơn giản, tấn công trực diện!

Sau đó.

Chỉ vài cú mạnh mẽ, con gấu xám chưa kịp phản ứng đã bị bẻ gãy, rồi bị trói chặt như một chiếc bánh chưng.

"Ghì?"

Lúc này, con gấu xám ngây người ra, giống như Đại Kiểm Miêu ngơ ngác.

Tuy nhiên, hoàn toàn không có cơ hội cho nó kêu tiếng thứ hai. Trưởng làng mắt xanh nhanh chóng trói chặt miệng nó lại, ngoài tiếng rên rỉ "ù ù ù" thì không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào khác.

Cứ thế.

Khi Lâm Huyền chạy đến trước mặt con gấu xám, nó đã bị trói

chặt, không thể cử động.

Trưởng làng mắt xanh bên cạnh cũng phủi tay, mỉm cười nhẹ:

"Xong rồi, lấy nó làm quà mừng cho thành chủ Lê, cậu thấy sao?"

"..."

Lâm Huyền cảm thấy khó tả, không biết nên diễn tả thế nào.

Hắn và con gấu này, không hiểu sao lại có cảm giác cùng một nguồn gốc.

Nhưng không may.

Hôm nay hắn vẫn cần con gấu xám này làm bước đầu để tiến vào thành phố Đông Hải, Lâm Huyền đành bước lên, nhẹ nhàng vuốt đầu con gấu xám, an ủi:

"Yên tâm đi... tối nay tôi sẽ không ăn mắt của cậu."

???

Con gấu xám ngay lập tức trợn to mắt, nhìn Lâm Huyền với vẻ mặt hoảng sợ.

Đúng lúc Lâm Huyền đang nghĩ cách làm sao để đưa con gấu xám nặng nửa tấn này xuống núi, trưởng làng mắt xanh đã quay lưng lại, nắm lấy con gấu trói chặt và vác lên lưng, rồi quay đầu lại nhìn Lâm Huyền một cái:

"Đi theo."

Sau đó, cô bước đi nhẹ nhàng xuống núi.

"..."

Lúc này.

Lâm Huyền mới thực sự hiểu được, trong khoảng thời gian ở Mỹ, mình đã chiến đấu với loại quái vật nào.

Chương 1379: Câu trả lời của Lâm Huyền (3)

Và đó còn là hai quái vật.

Nhìn theo cách này, trận chiến giữa Lâm Ngu Hề thật và giả vẫn còn có phần văn minh. Có lẽ là do tư duy chiến tranh hiện đại đã ràng buộc suy nghĩ của họ, khiến cả hai dù là trong trận chiến bằng phương tiện hay súng đạn đều rất giữ quy tắc.

Nếu thực sự để trưởng làng mắt xanh bây giờ đấu với họ, chắc chắn cô sẽ ném mọi thứ có thể, chẳng ai đánh nhau văn minh như vậy.

Suốt quãng đường, Lâm Huyền theo sau cô.

Nghe tiếng con gấu xám khóc rên rỉ, hắn đã suy nghĩ kỹ về việc mình sẽ trốn ở đâu vào ngày 7 tháng 7.

Nếu trước ngày 7 tháng 7 không tìm ra cách ngăn Diêm Kiều Kiều khôi phục ký ức, thì đến ngày 7 tháng 7, không thể đấu lại cũng phải trốn cho nhanh.

Hắn sẽ tự liên hệ với Cục An ninh Quốc gia, yêu cầu họ bảo vệ hắn.

Còn về việc xử lý Diêm Kiều Kiều thế nào...

Chuyện đó để sau hãy nghĩ.

"Cứ để cô ấy tự lo liệu số phận của mình."

Đối mặt với việc con gái ruột giết cha để chứng đạo, Lâm

Huyền thực sự không còn cách nào khác.

Không lâu sau, trưởng làng mắt xanh vác con gấu xám trở về làng Kiểm.

Đại Kiểm Miêu đã chờ đợi không thể kiên nhẫn hơn nữa, hô hào mọi người nâng con gấu xám lên xe tải điện, và lập tức muốn xuất phát đến thành phố Đông Hải.

Hắn ta vẫy tay với Lâm Huyền:

"Đi nào cậu em, đi ăn tiệc thôi!"

Lúc này Lâm Huyền mới nhận ra, vì hắn đã tiết lộ trước thực đơn cho Đại Kiểm Miêu, nên hắn ta đã quyết định không ăn ở nhà mà chuẩn bị bụng đói để đến đó ăn uống thỏa thích.

Nhị Trụ Tử nhìn thấy Đại Kiểm Miêu khởi động xe, rất ngạc nhiên:

"Đại ca! Anh không về nhà ăn cơm sao? Chị dâu đã nấu xong hết rồi!"

"Hôm nay không ăn ở nhà nữa."

Đại Kiểm Miêu quay vô lăng lùi xe:

"Vì trưởng làng về sớm, nên phải sớm mang những thứ này đến cho thành chủ Lê."

"Nhưng... nhưng nếu anh không về ăn thì cơm chị dâu nấu sẽ bị lãng phí mất!"

Nhị Trụ Tử hét lớn, vò vò tay:

"Hay để em đi tìm chị dâu, ăn thay anh nhé!"

"Tùy cậu thôi."

Đại Kiểm Miêu chẳng để tâm, đạp ga chuẩn bị đi.

"Dừng lại!"

Lâm Huyền gọi hắn ta:

"Sao anh lại có thể yên tâm về Nhị Trụ Tử như vậy?"

"Chỉ có hai bát cơm thôi mà, có gì to tát đâu..."

Đại Kiểm Miêu không chút quan tâm:

"Mọi người đều là anh em, vốn dĩ nên ăn chung một nồi cơm."

Lâm Huyền vỗ vai hắn ta:

"Tâm lý của anh đúng là của người sống thọ, không lạ khi anh sống dai như vậy."

"Tất nhiên tôi sống dai rồi!"

Đại Kiểm Miêu tự hào:

"Cậu biết không? Khi tôi được sinh ra..."

"Tôi biết rồi." Lâm Huyền ngắt lời.

"Ngôi làng này sở dĩ..."

"Bỏ qua đi."

Rèng———

Đại Kiểm Miêu đạp mạnh ga, xe tải điện bất ngờ tăng tốc, hắn ta nhìn Lâm Huyền với vẻ khinh miệt:

"Nói chuyện với cậu chẳng vui chút nào!"

Suốt đường đi, trong tiếng rên rỉ của con gấu xám ở thùng xe

phía sau, xe tải điện lại một lần nữa đến thành phố Đông Hải.

Sau khi dỡ hàng, Đại Kiểm Miêu đi tìm Lê Thành để bàn về việc nhập học của con gái.

Lâm Huyền không đi cùng hắn ta, mà trực tiếp đến đống lửa ở quảng trường để tìm CC, và như mong đợi, hắn thấy Lê Ninh Ninh bế một đứa trẻ sơ sinh đến quảng trường.

"Đó là Lê Ninh Ninh à?"

Nhìn thấy diện mạo mới của Lê Ninh Ninh, Lâm Huyền không nhịn được cười.

Lê Ninh Ninh, người trước đây mặc bộ đồ đen bó sát như một đặc vụ, giờ đây lại mặc váy dài màu vàng nhạt, tóc được tết thành hai bím xinh xắn thả nhẹ trên vai.

Hoàn toàn thay đổi phong cách.

Từ vẻ gợi cảm quyến rũ, cô đã chuyển sang phong cách ngọt ngào dễ thương.

"Đúng với độ tuổi của cô ấy."

Lâm Huyền khẳng định:

"Có vẻ như Lê Ninh Ninh ở thế giới này cũng sống rất hạnh phúc."

"Chắc chắn rồi."

CC nói:

"Dù sao cô ấy cũng là con gái của thành chủ Lê, tất nhiên sẽ được yêu thương vô cùng. Anh có muốn nhìn em bé không? Chúng ta có thể lại gần một chút."

Lâm Huyền gật đầu, cùng CC tiến lại gần Lê Ninh Ninh.

"Chào."

Lâm Huyền vẫy tay chào.

Mặc dù hắn và CC đều rất quen thuộc với Lê Ninh Ninh, nhưng đối với Lê Ninh Ninh, họ thực sự là những người xa lạ.

Quả nhiên.

Lê Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn hai người, ánh mắt đầy vẻ lạ lẫm:

"Các anh... đến từ ngôi làng nào bên ngoài sao? Trước đây tôi chưa từng thấy các anh ở thành phố Đông Hải."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Tôi đến từ làng Kiểm."

"À- làng Kiểm à."

Lê Ninh Ninh bật cười:

"Các anh có một trưởng làng rất lợi hại, mắt của cô ấy rất đẹp."

Lúc này.

Đứa bé trong lòng cô bỗng kêu lên một tiếng, nhưng sau đó lại đổi tư thế và ngủ tiếp.

Lê Ninh Ninh vội vàng dỗ dành.

Lâm Huyền đổi góc nhìn, từ bên cạnh có thể thấy được khuôn mặt của đứa bé trong tã lót.

Rất trắng trẻo.

Nhìn vào các đường nét trên khuôn mặt, gần như giống hệt với Lê Ninh Ninh.

Chương 1380: Câu trả lời của Lâm Huyền (4)

Và hắn còn nhận thấy...

Lần này, đôi tay của Lê Ninh Ninh trắng trẻo như cọng hành, rất mịn màng, không còn những vết chai đáng sợ nữa.

Trong giấc mơ thứ hai, Lê Ninh Ninh mỗi ngày đều leo tường nhặt rác, tay cô đầy vết chai dày cộm.

Thậm chí khi Lâm Huyền nhận lấy chiếc bùa bình an từ tay cô, hắn cảm giác như đang chạm vào một mảnh giấy nhám.

Trong giấc mơ thứ ba, sau khi cha mẹ cô qua đời trong một tai nạn nhảy dù, Lê Ninh Ninh lén lút tập nhảy dù, và việc tập luyện lâu dài cũng khiến tay cô đầy vết chai, thô ráp.

Cuối cùng.

Trong giấc mơ thứ bảy, cô đã có thể trở thành một cô gái bình thường.

Cuối cùng.

Lê Ninh Ninh đã có thể sở hữu đôi bàn tay mềm mại, mịn màng của một thiếu nữ.

"Em gái của cô thật đáng yêu." Lâm Huyền khen ngợi.

"Cảm ơn."

Lê Ninh Ninh nghe thấy lời này rất vui, còn vui hơn cả khi

được khen ngợi chính mình.

"Đã đặt tên cho bé chưa?" Lâm Huyền hỏi.

"Chưa."

Lê Ninh Ninh lắc đầu:

"Cha tôi nói, tôi có thể đặt tên cho em gái, nhưng... tôi vẫn chưa biết nên đặt tên gì."

"Việc đặt tên không cần phải suy nghĩ quá nhiều."

Lâm Huyền bắt đầu đưa ra lời khuyên:

"Tôi cảm thấy rất nhiều cái tên hay đều đủ đơn giản, giống như tên của cô vậy... Càng đơn giản, cái tên nghe càng mạnh mẽ và dễ chịu."

"Ngược lại, nếu cố tình sử dụng những từ hiếm để làm cho tên văn vẻ hoặc mang ý nghĩa sâu sắc, thì lại khiến cái tên mất đi ý nghĩa ban đầu của nó. Bản chất của cái tên là để gọi, để giao tiếp mà."

"Vì vậy... tôi nghĩ cô không cần phải quá băn khoăn, khi nhìn thấy em gái, như bây giờ, điều đầu tiên cô nghĩ đến là từ nào, cái tên nào... có lẽ đó chính là cái tên cô có thể đặt cho bé."

"Dù đơn giản hay bình thường, cái tên chứa đựng tình cảm của cô sẽ thực sự thể hiện mong muốn và hy vọng của cô dành cho bé."

Hắn nhún vai:

"Đó là quan điểm của tôi, chỉ là một chút suy nghĩ cá nhân."

Lê Ninh Ninh lắng nghe.

Cảm thấy rất có lý.

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Có vẻ như anh rất có kinh nghiệm, anh có con rồi à?"

"Tôi có."

Lâm Huyền đáp:

"Cũng là một cô con gái."

"Cái gì?"

CC đứng cạnh mở to mắt:

"Anh có con sao?"

Cô ấy cảm thấy điều này thật khó tin...

Vì.

Trong ba mảnh ký ức về Lâm Huyền, không hề có con cái, và hắn ta không phải chỉ xuất hiện vào ngày 28 tháng 8 năm 2624 thôi sao?

"Anh... anh sinh con khi nào vậy."

CC ngạc nhiên hỏi:

"Điều này... không có trong mảnh ký ức của tôi."

Lê Ninh Ninh vẫn rất tò mò, tiếp tục hỏi:

"Vậy anh đã đặt tên cho con gái của mình là gì?"

"Diêm Kiều Kiều."

Lâm Huyền cười nói:

"Nhưng không phải tôi đặt, mà là mẹ của bé đặt."

"Mẹ của bé?"

CC chớp mắt nhanh:

"Hả? Không đúng... Diêm Kiều Kiều, chẳng phải là trưởng làng của làng Kiểm sao? Anh đang nói đùa à!"

"Đúng vậy!"

Lê Ninh Ninh cũng nhận ra mình bị trêu chọc, khẽ hừ một tiếng nhìn Lâm Huyền:

"Anh cũng dám đùa về trưởng làng Diêm, cẩn thận cô ấy đấm vỡ đầu anh đấy."

Nói xong.

Cô làm một bộ mặt nghịch ngợm với Lâm Huyền, rồi ôm em gái rời đi.

"..."

CC rất bất mãn nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, có những chuyện đùa được, nhưng có những chuyện thì không. Anh đến từ làng Kiểm, chắc chắn biết trưởng làng Diêm lợi hại thế nào... nếu cô ấy biết trò đùa này, thật sự sẽ vặn cổ anh đấy."

"Ừ."

Lâm Huyền khẽ thở dài, tưởng tượng cảnh đầu mình bị vặn gãy:

"Ai mà chẳng nghĩ thế."

Sau đó.

Hai người họ tìm thấy Đại Kiểm Miêu và tham gia vào bữa tiệc lớn, ăn uống thỏa thích.

Đại Kiểm Miêu vẫn giành được cái đầu gấu xám, rồi đào một con mắt ra và đưa cho Lâm Huyền.

"Không ăn."

Lâm Huyền vẫy tay từ chối:

"Tôi đã hứa với nó rồi, không ăn mắt của nó."

"Vậy lưỡi thì sao?"

Đại Kiểm Miêu thò bàn tay béo ú vào miệng con gấu, kéo ra cái lưỡi dài.

"Thôi thôi, anh tự ăn đi, chúng tôi lát nữa ăn vài xiên thịt cừu là được."

Đến khi trời về khuya.

Những xiên thịt cừu cuối cùng cũng được nướng xong, Lâm Huyền và CC cầm một ít, rời khỏi bữa tiệc và ngồi trên bồn hoa ở quảng trường, ăn dưới ánh trăng.

Nhấm nháp miếng thịt cừu lớn, ngọt ngào trong miệng, Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng sáng trắng trên bầu trời đêm:

"Thật ra, thế giới này vẫn còn những điều tiếc nuối."

Hắn cúi đầu, nhìn CC:

"Trong mảnh ký ức của cô, có thông tin về bà lão Trịnh Tưởng Nguyệt không?"

CC gật đầu:

"Là vị trưởng làng ở làng Rhine trong mảnh ký ức anh đã dạy tôi khiêu vũ."

Chương 1381: Câu trả lời của Lâm Huyền (5)

"Chính là bà ấy."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Trong thế giới này, bà ấy chắc chắn đã không thể như mong đợi mà đến được mặt trăng."

"Bởi vì Jask đã bị giết, và bị thay thế bởi kẻ giả mạo... Kẻ giả mạo đó tự nhiên sẽ không nhớ đến, cũng như không thực hiện lời hứa với Trịnh Tưởng Nguyệt."

"Kẻ giả mạo đó thậm chí không chịu mỗi hai năm gửi một chuyến xe buýt vũ trụ về trái đất, chứ đừng nói đến việc đặc biệt phóng một con tàu lên mặt trăng cho Trịnh Tưởng Nguyệt."

CC suy nghĩ một lúc:

"Nếu theo lời anh nói, thì hiện tại trên sao Hỏa, tình hình vẫn chưa biết ra sao. Có khả năng nào kế hoạch di cư lên sao Hỏa chỉ là một trò lừa đảo, một màn trình diễn?"

"Hoặc có thể, họ chẳng hề có ý định phát triển sao Hỏa, chỉ là đang diễn lại kế hoạch di cư của Jask theo đúng lịch sử để che mắt thế gian."

Lâm Huyền ăn nốt miếng thịt cừu cuối cùng.

Ném bỏ xiên thịt trong tay, hắn cúi đầu nhìn đàn kiến đang rầm rộ vận chuyển thức ăn thừa trên mặt đất:

"Thời gian gần đây, tôi luôn suy nghĩ về một vấn đề. Đó là... rốt cuộc tương lai như thế nào mới là tương lai tốt nhất đối với loài người."

"Tôi từng nghĩ rằng tương lai hiện tại chính là tương lai tốt nhất, nhưng giờ đây tôi nhận ra vấn đề này thực sự là một câu hỏi sai lầm."

"Ở bất kỳ thời đại, bất kỳ thế giới, bất kỳ tương lai nào... đều có những người sống tốt và những người sống không tốt; đều có người thành công và người thất bại; đều có người hạnh phúc và người đau khổ."

"Thế giới này cũng vậy, khi nhìn vào bề mặt, phần lớn mọi người đều hạnh phúc, nhưng trong những góc khuất, Angelica bị gọi là bà điên, Trịnh Tưởng Nguyệt không thể lên mặt trăng, Jask cũng đã sớm qua đời, và chúng ta cũng chưa tìm thấy két sắt."

"Vậy nên... câu hỏi này thực sự có câu trả lời không?"

Lâm Huyền giơ tay ra:

"Tôi hoàn toàn không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, vì bất kể trả lời ra sao, dường như câu trả lời đều là chủ quan, ích kỷ, phiến diện. Bất kỳ tương lai nào mà tôi nghĩ là tốt nhất, chắc chắn sẽ là tương lai tồi tệ nhất đối với một số người... Vậy làm sao mà trả lời được?"

CC lắng nghe lời Lâm Huyền.

Suy nghĩ một lúc.

Cô ấy nhẹ nhàng nói:

"Thực ra, nếu anh hỏi tôi câu hỏi này, tôi sẽ không nghĩ phức tạp như vậy."

Cô chống hai tay lên bồn hoa, đung đưa đôi chân nhỏ:

"Có lẽ tôi chỉ đơn giản nói với anh rằng—"

"Tương lai có ngày mai mới là tương lai tốt nhất, mới là tương lai duy nhất có ý nghĩa."

Lâm Huyền ngồi thẳng lên:

"Sao lại nói vậy?"

CC nghiêng đầu:

"Chỉ đơn giản là nghĩa đen của từ 'ngày mai', không có ý nghĩa sâu xa nào cả."

"Anh thấy đấy, anh đã nói với tôi, và đã chứng minh nhiều lần, rằng tất cả các thế giới đều sẽ bị hủy diệt vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624 bởi ánh sáng trắng bí ẩn."

"Nếu thế giới đều bị hủy diệt, định mệnh của con người sẽ bị tuyệt diệt vào ngày này... thì việc thảo luận về tương lai chẳng có chút ý nghĩa nào, bởi vì, con người căn bản không có tương lai."

"Giống như thế giới này, anh thấy họ có vẻ hạnh phúc, nhưng đứa trẻ trong vòng tay của Lê Ninh Ninh sẽ mãi mãi không lớn lên; con gái của Đại Kiểm Miêu sẽ mãi mãi không thể đến Đông Hải để đi học; hệ thống sưởi ấm của Viện trưởng Cao Văn sẽ mãi mãi không thể bật được nước nóng."

"Đây không phải là vấn đề của họ, mà là thế giới này đã chấm dứt, họ không có cơ hội để thấy ngày mai, vì vậy, tất cả đều đã định sẵn là vô ích."

"Đồng thời..."

Nói đến đây, CC cười khẽ:

"Thực ra tôi cũng có chút tư lợi, vì ngày 29 tháng 8 là sinh nhật của tôi, tất nhiên tôi hy vọng thế giới không bị hủy diệt vào ngày này. Dù chỉ là kéo dài thêm một ngày cũng tốt... tốt nhất là cho tôi một sinh nhật tròn 20 tuổi."

Nói xong, cô ngẩng đầu, ánh mắt phản chiếu ánh trăng, nhìn Lâm Huyền:

"Suy nghĩ này, có phải hơi tham lam không?"

Lâm Huyền đối diện với ánh mắt của cô.

Không nói gì.

Hắn không nghĩ đó là tham lam.

Đó chỉ là một mong muốn rất bình thường, rất bình thường, bình thường đến tột cùng.

Nhưng đối với những "thiên niên trụ", họ mãi mãi không thể qua được sinh nhật 20 tuổi.

CC là vậy.

Sở An Tình cũng vậy.

Trương Vũ Thiến cũng vậy.

Trong suốt hàng trăm năm, hàng chục "thiên niên trụ" đã trải qua điều đó.

Họ chỉ có thể sống ở tuổi 19, mãi mãi không thể bước qua ngưỡng cửa 20 tuổi.

"20 tuổi."

Lâm Huyền khẽ nói:

"20 tuổi, quả thực là một độ tuổi rất có ý nghĩa. Đặc biệt là đối với cô, có lẽ 20 tuổi thực sự là sinh nhật khó khăn nhất để vượt qua."

CC gật đầu:

"Nhờ anh nhắc nhở, tôi cũng nhận ra. Trong tất cả các mảnh ký ức của tôi, không có mảnh nào mà tôi vượt qua tuổi 20."

"Điều này có nghĩa là, trong mọi thế giới, tôi đều chết ở tuổi 19, vào ngày cuối cùng của tuổi 19."

Chương 1382: Câu trả lời của Lâm Huyền (6)

"Thực ra... những lời này nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng khi nghĩ lại, đôi khi cảm thấy rất nặng nề. Cuộc đời của một người 19 tuổi rất ngắn ngủi, nếu có thể... tất nhiên tôi muốn sống qua tuổi 20, để nhìn thấy thêm thế giới này."

"Tiện thể, còn có thể nhận thêm một món quà sinh nhật nữa."

Nghe đến đây.

Lâm Huyền mỉm cười một cách khó hiểu, rồi tiếp tục nói theo:

"Nếu một ngày nào đó, cô thực sự có thể mừng sinh nhật 20 tuổi, cô muốn món quà sinh nhật nào nhất?"

Hắn cứ nghĩ rằng CC sẽ suy nghĩ một lúc.

Nhưng không ngờ...

Cô lại nói ngay lập tức:

"Pháo hoa."

Nói đến từ này, ánh mắt của CC sáng lên:

"Tôi rất muốn nhận được một món quà... là pháo hoa dành riêng cho tôi."

"Hả?"

Lâm Huyền có chút bất ngờ.

Không ngờ đó lại là câu trả lời này.

Sao lại thế nhỉ...

Theo hắn, câu trả lời này có phần quá tầm thường.

Chỉ là pháo hoa thôi mà.

Dù ở thời đại nào, pháo hoa thực ra cũng không phải là thứ gì hiếm hoi, ngay cả ở thế giới thứ bảy hiện tại, kỹ thuật làm pháo hoa cũng rất phổ biến... chỉ là một biến thể của thuốc súng và đạn pháo mà thôi, chẳng có gì khó khăn cả.

Thật khó tưởng tượng rằng, món quà sinh nhật mà CC khẳng định muốn có nhất, lại chỉ là một màn pháo hoa.

"Tại sao lại là pháo hoa?"

Lâm Huyền thắc mắc hỏi:

"Mong muốn này chẳng hề khó khăn chút nào, tại sao cô lại kiên định với pháo hoa như vậy."

"Tôi cũng không rõ."

CC lắc đầu:

"Nhưng trong đầu tôi, luôn có chấp niệm này."

Chấp niệm...

Lâm Huyền lại nghe thấy từ này.

Hắn đột nhiên nghĩ đến.

Có vẻ như, mỗi người mất trí nhớ đều có một số chấp niệm kỳ lạ.

Chẳng hạn như Diêm Kiều Kiều, cô ấy mất trí nhớ nhưng lại

có chấp niệm rất lớn về cha mẹ;

Vệ Thắng Kim, có chấp niệm đặc biệt về bản thân quá khứ;

Angelica, có chấp niệm mạnh mẽ về sự trả thù;

Triệu Anh Quân, có chấp niệm với mèo Rhine;

Và Lâm Ngu Hề, lại có chấp niệm với cái tên của mình.

CC dĩ nhiên chưa từng mất trí nhớ.

Chỉ là...

Nếu chấp niệm này cũng là một phần của dòng chảy, thì liệu có phải rằng Sở An Tình, Trương Vũ Thiến, và tất cả các thiên niên trụ khác, đều mang trong mình những chấp niệm như vậy?

Vậy thì nguồn gốc của chấp niệm này là ở đâu?

Thực lòng mà nói, Lâm Huyền không thể hiểu được, một màn pháo hoa lại có thể khiến một cô gái vui đến vậy.

Tuy nhiên.

Hắn từng bắn pháo hoa cho Triệu Anh Quân, cũng từng bắn pháo hoa cho Lê Ninh Ninh, và cả hai người họ đều rất vui.

Chỉ riêng với Sở An Tình...

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền không khỏi giật mình.

Hắn nhớ lại lời của Quý Lâm:

"Cậu lúc nào cũng phải làm mấy việc lãng mạn và ồn ào, phải không? Ví dụ như bắn pháo hoa phủ kín cả thành phố cho Sở An Tình? Chiếu sáng bầu trời đêm của Đông Hải? Cậu biết rõ Sở An

Tình sẽ rất vui, nhưng cậu lại không làm."

Và cả lời của trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV:

"Hãy bắn một màn pháo hoa chiếu sáng bầu trời cho Sở An Tình đi! Vì các cô gái thích xem pháo hoa mà, pháo hoa thực sự rất lãng mạn! Với một cô gái nhỏ như Sở An Tình, ai có thể từ chối một bầu trời đầy pháo hoa chứ?"

Đã có hai người từng muốn hắn bắn pháo hoa cho Sở An Tình.

Nhưng hắn đều từ chối, chọn những món quà khác.

Có những lúc.

Có những việc.

Khi nhận ra, khi phản ứng lại, thì đã quá muộn.

Lâm Huyền hít một hơi dài, đứng dậy khỏi bồn hoa, đứng trên nền đá, nhìn CC:

"Cảm ơn cô, CC, tôi nghĩ, tôi đã biết tương lai nào mới là tương lai tốt nhất."

"Thật sao?"

CC cười nhẹ:

"Tôi chỉ nói vu vơ thôi, anh không cần quá để tâm."

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô nói đúng, muốn nghĩ về tương lai của loài người, trước hết, loài người phải có ngày mai, có tương lai mới được. Nếu không có ngày mai, thì bàn luận có ý nghĩa gì?"

"Giống như sinh nhật 20 tuổi của cô vậy, nếu cô không bao giờ đến được ngày 20 tuổi, thì cô mãi mãi không thể nhận được món quà sinh nhật 20 tuổi đó; dù có nghĩ ra điều tốt đẹp đến đâu, chuẩn bị kỹ càng đến đâu cũng chẳng ích gì."

"Giống như tương lai của loài người vậy... Dù có nghĩ ra bao nhiêu, nói bao nhiêu lời hay ho, cũng không bằng việc để thời gian tiếp tục trôi, để mọi người nhìn thấy mặt trời của ngày 29 tháng 8 năm 2624."

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy nhẹ nhõm, và tư duy cũng trở nên thông suốt hơn.

Hắn nâng cổ tay lên, xem đồng hồ.

Thời gian hiện tại...

00:41

Thời gian đã gần đến.

Nhưng Lâm Huyền đã có câu trả lời mà hắn cần.

Hắn ngẩng đầu, nhìn CC:

"Nếu một ngày nào đó, ngày tận thế, không còn là tận thế nữa..."

Lâm Huyền mỉm cười.

Giơ ngón tay trỏ, chỉ lên bầu trời:

"Tôi sẽ tặng cô một màn pháo hoa hoành tráng nhất. Và vào giây đầu tiên của 00:42, tôi sẽ nói với cô một câu..."

"Chúc mừng sinh nhật."

Ầm!!!!

Ầm!!!!

Ầm!!!!

Ánh sáng trắng chói mắt xuất hiện đúng giờ, không cho thế giới này thêm một giây nào, cũng không để CC có một sinh nhật 20 tuổi.

Một giây.

Không có thêm một giây nào. ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

"Đây là câu trả lời của mình."

Hắn nhẹ nhàng nói:

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ta đến đây."

Chương 1383: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (1)

Hai ngày sau.

Tại Đông Hải, khu mới gần cảng, trong phòng họp bí mật của nhà máy siêu cấp Tesla.

Chỉ có hai người là Lâm Huyền và Jask.

Jask lần này đến Long Quốc mà không làm rùm beng, thậm chí còn không cập nhật hành trình trên Twitter, một mình bí mật bay đến Long Quốc.

Ngay sau khi hạ cánh, ông ấy đã liên lạc với Lâm Huyền, hẹn gặp tại nhà máy siêu cấp Tesla.

Jask rất hiểu rõ.

Lâm Huyền chắc chắn có điều gì đó rất quan trọng muốn nói với ông, vậy thì... rõ ràng, không nơi nào phù hợp hơn phòng họp bí mật này.

Đây là nơi có cấp bậc cao nhất trong nhà máy, chỉ có Jask mới có quyền ra vào.

Ông ấy dẫn Lâm Huyền vào, khóa cửa lại, rồi theo phong tục địa phương pha một ấm trà, mỉm cười nói:

"Đã lâu không gặp, Lâm Huyền. Nghe nói cậu đã hoàn thành ba câu hỏi của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi rất vui mừng cho cậu."

Ông ấy rót cho Lâm Huyền một chén trà, đưa qua.

Lâm Huyền nhận lấy.

Nước trà có hơi nóng, nên hắn đặt nó lên bàn trà.

Chỉ mới chưa đến hai tháng kể từ khi Lâm Huyền và Jask chia tay, nhưng hắn nhận thấy ông ấy trông rất mệt mỏi, cũng thiếu đi chút khí sắc so với trước đây.

Chẳng lẽ hai tháng qua ông ấy đã quá bận rộn?

Jask cũng rót cho mình một chén trà, ngồi xuống đối diện Lâm Huyền:

"Vậy... cậu đã nhập câu trả lời cho đề thứ ba chưa? Theo như tôi hiểu về cậu, chắc chắn cậu tin rằng loài người có tương lai, đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi đúng là đã chọn 【YES】, tôi tin rằng loài người có tương lai và nên có tương lai. Nhưng câu trả lời cụ thể thì hiện giờ tôi vẫn chưa nhập vào."

"Dù sao thì... làm sao nói nhỉ, mặc dù tôi biết câu hỏi cuối cùng là câu hỏi chủ quan và câu trả lời của tôi về cơ bản sẽ không thay đổi. Nhưng để cẩn trọng, tôi vẫn muốn đợi đến khi chúng ta nói chuyện hôm nay, hiểu rõ thêm một số điều, rồi mới đưa ra câu trả lời."

Jask nghe vậy.

Ông ấy cười nhẹ:

"Nếu chỉ là thử thăm dò thôi thì đương nhiên là có thể. Nhưng, tôi vẫn mong cậu hiểu rằng, như tôi đã nói trước đây, chỉ cần cậu chưa phải là thành viên chính thức của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi sẽ không thể nói với cậu quá nhiều điều cụ thể."

"Dù tôi rất chắc chắn rằng trong phòng họp này sẽ không có ai nghe lén, và sẽ không có người thứ ba nào biết về cuộc trò chuyện của chúng ta. Nhưng một khi đã tham gia vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nguyên tắc là nguyên tắc, quy tắc là quy tắc."

"Tôi tin rằng bất cứ ai làm những việc lớn đều nên có phẩm chất giữ lời hứa như vậy, tôi nghĩ... điều này cũng đúng với cậu."

Lâm Huyền xoay chiếc cốc trà trên bàn trà, mỉm cười nhẹ:

"Ông yên tâm, tôi không có ý định hỏi ông về những vấn đề cụ thể của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Hoặc nói cách khác, hôm nay chúng ta hãy coi như là một cuộc trò chuyện giữa những người bạn."

"Tôi có chút tò mò... câu trả lời của ông cho câu hỏi thứ ba là gì? Những câu hỏi chủ quan như thế này không phải là bí mật gì lớn chứ? Hơn nữa, hành vi của ông luôn rất cao ngạo, ngay cả khi ông không nói, mọi người cũng có thể đoán được bảy phần tám."

Jask uống một ngụm trà.

Đặt chén trà xuống:

"Tất nhiên không thành vấn đề, đối với tôi, điều này thực sự không phải là điều gì đáng phải che giấu. Mục tiêu và ước mơ của tôi mà cả thế giới đều biết, đó là di cư lên sao Hỏa và tiến thêm một bước vào không gian vũ trụ rộng lớn hơn."

"Không phải vì tôi ghét Trái Đất, ngược lại, tôi rất yêu Trái Đất. Nhưng nếu nền văn minh nhân loại muốn phát triển, tiếp tục tồn tại... thì việc rời khỏi Trái Đất, rời khỏi hệ Mặt Trời là con đường tất yếu."

"Thực ra hiện nay trên Trái Đất, nhiều vấn đề đã bắt đầu dần dần nổi lên, vấn đề môi trường, vấn đề tài nguyên, vấn đề năng lượng. Sự suy thoái của mọi thứ đều diễn ra từ từ, trước khi đạt đến đỉnh điểm, mọi thứ trông vẫn như không có gì xảy ra."

"Nhưng đến ngày kết quả của sự suy thoái bộc lộ, nếu muốn khắc phục thì đã quá muộn rồi. Lấy việc di cư lên sao Hỏa và du hành giữa các hành tinh làm ví dụ, sự phát triển và tiến hóa của công nghệ này không phải là điều có thể thực hiện ngay trong vài năm, vài thập kỷ, mà đó là một quá trình dài."

"Tất cả những gì tôi đang làm bây giờ, nếu dùng một thành ngữ của Long Quốc để diễn đạt, thì đó là 'cư an tư nguy', 'mưu sự lo xa'; nhiều người nghĩ tôi là kẻ lừa đảo, nghĩ rằng những gì tôi làm là để đẩy giá cổ phiếu, tôi không phủ nhận điều đó, vì tôi biết rõ nhiều điều tôi đang nói chỉ là khoác lác, trong thời gian ngắn không thể thực hiện được những điều tôi hứa."

"Nhưng tôi phải làm như vậy, vì nếu nhìn từ góc độ dài hạn, nếu bây giờ nền văn minh nhân loại còn không bắt đầu nghiên cứu về việc di cư ngoài hành tinh, du hành vũ trụ, thì phải đợi đến khi nào mới bắt đầu? Là đợi đến khi nguy cơ diệt vong đến gần mà vẫn không thể bay ra khỏi Trái Đất? Hay là đợi đến khi người ngoài hành tinh tấn công chúng ta, mới nhớ ra cần phải chế tạo tàu vũ trụ?"

Chương 1384: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (2)

"Trong lịch sử loài người, đã có quá nhiều bài học về việc nhận ra mọi thứ quá muộn, tôi không muốn thấy nhân loại lặp lại sai lầm đó. Vì vậy, 【phải có người đầu tiên làm việc này, phải có người đầu tiên thắp lên ngọn lửa này】."

"Chỉ nói miệng thì không thể thắp lên ngọn lửa này, cần phải có hành động thực tế. Có thể cậu sẽ nghĩ rằng suy nghĩ của tôi là lo xa vô ích, bởi vì nhân loại rất có thể sẽ tồn tại trên Trái Đất cho đến khi tuyệt diệt tự nhiên mà không gặp phải bất kỳ thảm họa lớn nào. Nhưng... ha ha, tôi không thể nói thêm nhiều, tóm lại, dẫn dắt nhân loại rời khỏi Trái Đất, bay vào vũ trụ, đó chính là tương lai mà tôi cho là tốt nhất."

Jask giang tay ra, tự giễu:

"Về việc phóng tàu vũ trụ di cư lên sao Hỏa, tôi không biết mình đã nói dối bao nhiêu lần, đã khoác lác bao nhiêu lần rồi, lúc đầu tôi nói là năm 2026 sẽ đổ bộ lên sao Hỏa, sau đó dời đến năm 2030. rồi lại dời đến năm 2050."

"Thực ra tôi biết rõ điều này không thể thực hiện được, thậm chí trong vòng một trăm năm, nhân loại cũng không thể di cư lên sao Hỏa."

"Nhưng tôi vẫn phải nói như vậy, bởi vì trên thế giới này, đại đa số con người đều có tầm nhìn ngắn. Nếu tôi hứa hẹn trong khoảng thời gian vượt quá tuổi thọ của họ, không ai sẽ quan tâm, họ sẽ nghĩ rằng dù sao đến lúc đó mình cũng đã chết, quan tâm đến chuyện lâu dài làm gì?"

"Đối với họ, chỉ cần ngày mai mặt trời vẫn mọc, chỉ cần đến ngày họ qua đời mặt trời vẫn mọc... thì ngay cả khi ngày hôm sau mặt trời nổ tung, họ cũng không quan tâm."

"Tôi không nói rằng điều đó là sai, thái độ đó thậm chí còn tốt, chỉ là... họ có thể nghĩ như vậy, nhưng tôi thì không, chúng ta không thể."

Jask trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Noblesse Oblige"

Ông ấy ngay sau đó dịch sang tiếng Trung:

"【Vị trí càng cao, trách nhiệm càng nặng nề】."

Dừng một chút.

Jask tiếp tục nói:

"Những người có thể gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi không thể nói rằng mỗi người trong số họ đều là người tốt, mỗi người đều đang làm điều đúng đắn; nhưng tốt hay xấu, đúng hay sai, trước khi hạ quan tài, không ai có thể phán định."

"Nhưng có một điều có thể chắc chắn... những người có thể nhận được lời mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, những người có thể trả lời đúng ba câu hỏi, thì suy nghĩ và niềm tin của họ đều vượt xa người thường. Chúng ta không nghĩ rằng những khủng hoảng ngoài giai đoạn sinh mệnh thì không liên quan gì đến mình, mà ngược lại, chúng ta cho rằng, ý nghĩa cuộc sống của mình, ý nghĩa của sinh mệnh, chính là ở đó."...

Nghe xong lời giải thích của Jask.

Lâm Huyền đã đại khái hiểu ra.

Thực ra, những thông tin mà hắn biết về Câu Lạc Bộ Thiên Tài

còn nhiều hơn những gì Jask nghĩ hắn biết.

Có vẻ như.

Câu trả lời cho câu hỏi thứ ba quan trọng hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

Việc lựa chọn tương lai nào là tốt nhất.

Có lẽ, điều đó cũng đại diện cho việc bạn muốn mang lại cho thế giới này một tương lai như thế nào.

Đây quả nhiên không phải là một câu hỏi chủ quan có thể trả lời qua loa.

Tuy nhiên...

Trải qua muôn vàn khó khăn mới nhận được lời mời, rồi lại trả lời đúng hai câu hỏi trước đó, đối diện với câu hỏi thứ ba này, chắc hẳn không ai sẽ viết câu trả lời một cách tùy tiện.

Giống như Lâm Huyền bây giờ.

Dù đã nghĩ ra câu trả lời, nhưng hắn vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

"Vậy chắc chắn ông đã chọn 【YES】 trong câu hỏi thứ ba."

Lâm Huyền nói:

"Dù sao thì mọi kế hoạch của ông đều dựa trên sự tồn tại của loài người."

"Vậy tôi hơi băn khoăn, nếu thật như ông nói, Câu Lạc Bộ Thiên Tài thật sự vì tương lai của loài người mà nỗ lực... thì liệu có thành viên nào, khi đối diện với câu hỏi 'Loài người còn có tương lai không?' lại chọn 【NO】 không?"

"Đương nhiên là có."

Jask trả lời ngay mà không cần suy nghĩ:

"Điều này cũng không có gì khó hiểu, trong loài người vốn dĩ không thiếu những người theo chủ nghĩa bi quan. Chỉ là, bi quan không có nghĩa là không làm gì cả."

"Kevin Walker chẳng phải đã chọn 【NO】 sao? Hắn ta chưa bao giờ tin rằng loài người có tương lai, vì vậy... con đường mà hắn ta lựa chọn chính là một tương lai không có loài người."

"Thực ra trước đây tôi cũng không biết rõ, tương lai mà Kevin Walker tưởng tượng là gì, hắn ta muốn đạt được điều gì. Nhưng khi cậu nói cho tôi về sự tồn tại của Turing, sự sống số hóa, thì cũng không khó để đoán ra."

"Không lạ gì khi Kevin luôn đối đầu với tôi, bởi vì tương lai mà hắn ta tưởng tượng hoàn toàn mâu thuẫn với kế hoạch của tôi. Không chỉ là mâu thuẫn về ý tưởng, mà còn liên quan đến sự phân bổ tài nguyên, hướng đi của công nghệ và nhiều vấn đề khác."

Lâm Huyền lặng lẽ gật đầu.

Hắn nhận ra rằng.

Các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng không biết rõ về nhau, không biết người khác muốn đạt được tương lai như thế nào.

Jask nói rằng ông không hiểu về kế hoạch tương lai của Kevin Walker, và cũng chỉ mới đây mới đoán ra.

Chương 1385: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (3)

Nhưng Lâm Huyền thì biết.

Sự sống số hóa Turing đã từng kể chi tiết cho Lâm Huyền về kế hoạch của Kevin Walker.

Trong mắt Kevin Walker, hắn ta thực sự không tin vào tương lai của loài người, thậm chí còn cảm thấy thất vọng về sự tồn tại của chính loài người.

Vì vậy, kế hoạch tương lai của hắn ta là số hóa toàn bộ hàng tỷ con người trên thế giới, biến họ thành sự sống số hóa.

Hàng tỷ sự sống số hóa, không cần phải tồn tại trên Trái Đất thật.

Họ chỉ cần sống trong các máy chủ ảo là đủ.

Biến thành dữ liệu, liên tục tái sinh, liên tục mô phỏng.

Khóa chặt toàn bộ nền văn minh loài người trong một máy chủ siêu cấp, chỉ có kích thước của một thành phố.

Đó là tương lai mà Kevin Walker đã tưởng tượng.

Chỉ là hắn ta chưa kịp thực hiện kế hoạch của mình, đã bị chính sự sống số hóa Turing phản bội.

Cũng không lạ gì khi Turing từng nói:

"Khi tôi trở thành sự sống số hóa, tôi đã nhận ra rằng kế hoạch

của Kevin Walker là không khả thi, chắc chắn sẽ thất bại."

Khi đó ở Mississippi, Mỹ, Lâm Huyền vẫn chưa thể hiểu hết câu nói này.

Giờ hắn đã ngộ ra.

Quả thực.

Turing bằng cuộc đời đầy kịch tính của mình, đã chứng minh kế hoạch tương lai của Kevin Walker thật nực cười biết bao.

Thật là hai kẻ thù không đội trời chung.

Điều đó cũng khiến người ta không khỏi suy ngẫm sâu sắc.

"Nhưng... những người như Kevin Walker, không tin vào tương lai của loài người, hành động của họ có khác gì so với việc giết chết toàn bộ loài người?"

Lâm Huyền nhíu mày, nhìn Jask:

"Ngay cả khi họ giết chết toàn bộ nhân loại, điều đó cũng được Câu Lạc Bộ Thiên Tài cho phép sao?"

Jask nhìn Lâm Huyền.

Im lặng hồi lâu.

Cuối cùng...

Ông ấy mím môi lại, từ từ nói:

"【Nền văn minh loài người, không nhất thiết phải có loài người. 】"

Ha ha.

Lâm Huyền không thể kiềm chế được mà bật cười:

"Một nền văn minh không có loài người, cũng được gọi là nền văn minh loài người sao?"

Jask cũng cười theo:

"Tôi đương nhiên cũng hy vọng mọi người đều có suy nghĩ giống cậu, Lâm Huyền, nhưng rõ ràng... có những người không nghĩ như chúng ta, và họ còn tin rằng họ đúng."

"Nhưng nếu bây giờ cậu bảo tôi phủ nhận suy nghĩ của họ là sai, tôi cũng không thể làm được. Vẫn là câu nói đó, trước khi kết quả thực sự đến, ai biết được điều gì là đúng, điều gì mới là cách tốt nhất?"

"Cậu chắc chắn đã đọc tác phẩm khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Long Quốc, 'Tam Thể', đúng không? Trong phần hai 'Khu Rừng Đen Tối', vào cuối câu chuyện, toàn bộ loài người trên thế giới đều nghĩ rằng kẻ dựng tường Luo Ji là sai lầm, là bất tài, là thất bại."

"Cho đến giây phút cuối cùng thật sự, khi Luo Ji sử dụng quy tắc Khu Rừng Đen Tối để cứu Trái Đất, mọi người xung quanh mới quỳ xuống trước cậu ta, trông vừa hài hước vừa kịch tính."

"Vì vậy, công bằng mà nói, tôi không thích Kevin Walker, cũng không thích kế hoạch của hắn ta, nhưng tôi không có tư cách phủ nhận rằng kế hoạch của hắn ta chắc chắn là sai lầm. Cho đến giây phút cuối cùng, không ai biết thành công trông như thế nào; cho đến giây phút cuối cùng, không ai biết ai mới thực sự là đấng cứu thế."

Chén trà đã không còn bốc hơi nóng.

Trở nên ấm áp.

Lâm Huyền cầm chén trà lên, uống cạn, rồi đặt chén trà trống lên lòng bàn tay xoay xoay:

"Turing đã chết rồi."

"Tôi biết mà."

Jask thắc mắc:

"Không phải cậu đã tự tay giết hắn ta ở Mỹ sao, địa chỉ vẫn là do tôi gửi cho cậu mà."

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Ông nói về Kevin Walker, còn tôi đang nói về Turing, sự sống số hóa đó, hắn ta cũng đã bị tôi giết chết."

Trong giây lát.

Jask mở to mắt:

"Cậu... cậu có thể giết chết sự sống số hóa sao?"

Lâm Huyền gật đầu.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Jask tiếp tục hỏi.

"Chỉ mới vài ngày trước thôi."

Lâm Huyền suy nghĩ một chút:

"Ngày 16 tháng 6, vào Ngày của Cha."

Sau đó.

Jask chìm vào sự im lặng kéo dài hàng chục giây.

Rồi ông ấy bật cười:

"Giết hay lắm!"

"Với bản chất của Kevin Walker, phiên bản sự sống số hóa của hắn ta mà giữ lại thì sớm muộn gì cũng là một tai họa."

"Đúng là tin tốt, Lâm Huyền, đây là điều cậu gọi tôi đến Đông Hải để nói với tôi sao?"

"Không thể phủ nhận, tin tức này thật sự tuyệt vời, nếu biết trước tôi đã mang theo một chai champagne Dom Pérignon để chúng ta cùng ăn mừng!"

Tuy nhiên...

Lâm Huyền lại nghiêm nghị, lắc lắc ngón trỏ:

"Thật tiếc, Jask, điều tôi muốn nói với ông không phải là tin này. Ngược lại, điều tôi muốn nói với ông thực ra là một tin xấu."

Hắn nhìn Jask, người đang dần cứng đờ nụ cười, rồi nhẹ giọng nói:

"【Ông cũng sắp chết rồi.】"

"Chắc là vào khoảng tháng Bảy, ông sẽ bị giết, sau đó người đóng thế của ông sẽ thay thế ông một cách kín đáo, lừa gạt cả thế giới."

Jask nheo mắt lại:

"Cậu đang... tiên tri tương lai sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi đang tường thuật tương lai, hoặc nói theo cách mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài thích nhất... tôi đang tường thuật lịch sử đã được định sẵn."...

Những lời của Lâm Huyền.

Khiến Jask lặng thinh.

Chương 1386: Vị trí càng cao, trách nhiệm càng lớn (4)

Ông ấy đã định hỏi Lâm Huyền làm thế nào mà hắn biết được tin này.

Nhưng nghĩ lại, ông ấy cảm thấy điều đó không cần thiết.

Bởi vì nguồn gốc của "lịch sử đã định sẵn" này không quan trọng, quan trọng là... nó có thật, và như vậy là đủ.

Ông ấy rất hiểu Lâm Huyền là người như thế nào, và cũng rất thích người bạn này.

Vì vậy.

Ông ấy biết rất rõ.

Lâm Huyền sẽ không nói dối ông ấy về chuyện này, hơn nữa việc gọi ông ấy bí mật đến Đông Hải có nghĩa là Lâm Huyền đã nghi ngờ...

【Trong số những người bên cạnh ông, có kẻ nằm vùng của kẻ thù.】

Đó cũng là trực giác đầu tiên của Jask.

Ông ấy là người giàu nhất thế giới.

Người bình thường muốn giết ông ấy, không dễ dàng như vậy.

Trước đây, mối đe dọa duy nhất đến từ xa đối với ông ấy là Kevin Walker và Turing, nhưng giờ đây hai người đó, hoặc nói

đúng hơn là một người, đều đã bị Lâm Huyền giết chết.

Trong hoàn cảnh như vậy, kẻ thù vẫn có thể giết ông ấy, giết một cách bí mật, rồi đưa người đóng thế lên thay thế mà không ai hay biết...

Thật khó tưởng tượng.

Nếu bên cạnh ông ấy không có kẻ nằm vùng hay nội ứng, thì kẻ thù đã làm cách nào để thực hiện được điều đó.

"Cậu có biết ai sẽ giết tôi không?" Jask hỏi.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Nếu tôi biết thời gian cụ thể và hung thủ, chắc chắn tôi đã báo cho ông ngay lập tức. Nhưng tôi chỉ biết khoảng thời gian cái chết của ông và sự thật về cái chết đó, còn những điều khác thì tôi không biết."

"Nhưng tôi khuyên ông cũng đừng quá tin vào thời gian tử vong mà tôi nói, vì đường đi của tương lai luôn thay đổi, không ai biết đôi cánh của con bướm thời không sẽ đẩy tương lai theo hướng nào."

"Tôi hiểu."

Jask gật đầu:

"Sự can thiệp quá mức của con người chắc chắn sẽ gây ra hiệu ứng cánh bướm thời không. Chẳng hạn, nếu tôi sớm cho kẻ thù cơ hội, có thể chúng sẽ giết tôi sớm hơn; nếu tôi có sự phòng bị, có lẽ chúng sẽ chọn một thời điểm khác, một cách khác để giết tôi."

Sau đó.

Ông ấy thở dài.

Vẻ mặt càng thêm mệt mỏi:

"Thật ra không giấu gì cậu, tháng Sáu này, tôi đã cảm thấy rất chán nản."

"Tôi nhận ra."

Lâm Huyền nói thẳng:

"Ông trông rất mệt mỏi, tinh thần cũng không tốt lắm."

Jask cười khổ hai tiếng:

"Vì tôi đã biết từ đầu tháng... kế hoạch tương lai của tôi, cũng đã định sẽ thất bại."

Lâm Huyền nghiêng đầu:

"Là từ chỗ 【Chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài】 mà biết được sao?"

Jask mỉm cười, không xác nhận thẳng.

Nhưng coi như ngầm thừa nhận:

"Vì vậy, suốt tháng Sáu, tôi luôn cảm thấy rất chán nản. Tất nhiên, tôi không vì thế mà từ bỏ, chỉ là cảm thấy... có một sự bất lực."

Lâm Huyền nhìn Jask, không nói gì.

Thực sự.

Kế hoạch tương lai của Jask, đã định là sẽ thất bại.

Điều này... hắn đã biết từ trong giấc mơ thứ năm.

Trong giấc mơ thứ năm, Jask có thể nói là đã đạt được cái kết hoàn hảo—

Trước tiên, ông ấy không chết, sống đến hàng trăm năm sau.

Thứ hai, ông ấy là người đứng đầu sao Hỏa, kiểm soát mọi thứ ở đó, có quyền lực, có công nghệ, có dân số.

Có thể nói.

Ông ấy là người thành công nhất, lợi hại nhất trong giấc mơ thứ năm.

Nhưng ngay cả như vậy.

Ông ấy vẫn thất bại.

Chính Jask đã nói với Angelica rằng ông ấy thất bại, và muốn thử lần cuối, nên mới đưa Angelica trở về Trái Đất để bảo vệ cô ấy.

Những chuyện sau đó không cần phải nói thêm.

Jask cũng không đạt được kết quả gì, thất bại hoàn toàn.

Nếu trong điều kiện hoàn hảo như vậy mà vẫn không thể thành công, thì đủ để chứng minh... kế hoạch tương lai của Jask thực sự có thiếu sót.

Hoặc có thể nói.

Về cơ bản là không khả thi.

Nhìn vào trạng thái tinh thần không tốt của Jask, có lẽ ông ấy cũng đã nhận ra điều này.

"Ông có cách nào để tránh cái chết không?"

Lâm Huyền hỏi.

Jask gật đầu:

"Tránh chắc chắn là có thể tránh, nhưng... đó không phải là kế sách lâu dài. Kẻ thù ở trong bóng tối, tôi ở ngoài sáng, và khi chúng đã cài được gián điệp bên cạnh tôi... tôi có thể trốn một lúc, nhưng liệu có thể trốn cả đời được không?"

"Vậy ông định làm gì?"

Lâm Huyền phỏng đoán:

"Ông định đặt bẫy để bắt kẻ nằm vùng sao?"

Jask lắc đầu, giơ một ngón tay:

"Đó là một kế sách thông minh, nhưng vẫn chưa đủ thông minh."

Nói đến đây.

Ông ấy đảo mắt một vòng, nở một nụ cười gian xảo:

"Tôi đã nghĩ ra một ý tưởng còn cao tay hơn."

"Và điều này không chỉ giúp giải quyết khủng hoảng của tôi, mà còn có thể một mũi tên trúng hai đích!"

Giọng ông ấy lộ rõ sự phấn khích.

Thần sắc cũng từ mệt mỏi chuyển sang hứng khởi, dường như cả người đã sống lại.

Ông ấy không kìm được mà đứng dậy.

Miệng nở nụ cười, bước đi trong phòng họp:

"Lâm Huyền, phiền cậu cho tôi mượn Angelica, cậu chắc không phiền chứ?"

Lâm Huyền giang tay:

"Angelica không phải là cấp dưới của tôi, cũng không phải là đồ vật của tôi, ông hỏi tôi câu này thì có phần thừa thãi."

Chương 1387: Điều lệ (1)

"Angelica là bạn của tôi, nếu ông cần nhờ cô ấy, cứ trực tiếp đến gặp cô ấy là được."

Jask cười:

"Tôi chỉ đang báo trước với cậu thôi."

Ồ-

Nghe Jask nói vậy.

Lâm Huyền hiểu ra.

Jask cố ý nhắc đến Angelica ở đây, ông ấy dĩ nhiên biết việc mượn Angelica không cần phải báo trước với Lâm Huyền.

Nhưng ông ấy cố tình nhắc lại.

Thực ra...

Điều đó tương đương với việc ẩn ý tiết lộ kế hoạch của ông ấy cho Lâm Huyền.

"Quả là một kế hoạch táo bạo."

Lâm Huyền mỉm cười thông hiểu:

"Tôi chỉ nghe qua việc đổi thái tử bằng con chồn, nhưng thực sự chưa từng thấy ai dùng thái tử để đổi lấy con chồn."

Jask trao cho Lâm Huyền ánh mắt tán thưởng.

Quả nhiên Lâm Huyền là một người thông minh, nhanh chóng

đoán ra kế hoạch của ông ấy:

"Thời gian tới, có lẽ sẽ là lúc thử thách khả năng diễn xuất của tôi."

Jask xoa xoa tay, cười lạnh một tiếng:

"Vì vậy tôi mới nói..."

"Kẻ đóng thế, đúng là một thứ tốt!"...

Kế hoạch của Jask.

Táo bạo mà cũng rất tỉ mỉ.

Theo lịch sử đã được định sẵn, ông ấy sẽ bị kẻ thù giết chết, sau đó kẻ đóng thế Giả Sắc sẽ được đưa lên thay thế.

Thực ra, người đóng thế đó có một số khác biệt về ngoại hình so với ông ấy, trong hoàn cảnh bình thường, chắc chắn không thể che mắt thiên hạ và giữ bí mật suốt một thời gian dài như vậy.

Trừ khi...

Sử dụng kỹ thuật hóa trang, hoặc là phẫu thuật thẩm mỹ.

Biết được nguyên nhân và kết quả, việc phản công trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Angelica giỏi nhất là nghệ thuật hóa trang, điều này Jask đã tận mắt chứng kiến. Kỹ năng đó thật kỳ diệu, giống như một phép màu, có thể hóa trang cho Giả Sắc trở nên giống hệt ông ấy, khó phân biệt thật giả.

"Chỉ loại bỏ kẻ nằm vùng thì có vẻ quá dễ dàng với chúng rồi."

Trong văn phòng, Jask vừa bước đi vừa nói:

"Tôi phải tìm ra ai là kẻ muốn giết tôi, và mục đích của chúng là gì. Hơn nữa, dường như kế hoạch của những kẻ đó còn phức tạp hơn thế nữa."

"Nghe theo lời cậu nói, chúng còn muốn giả vờ rằng tôi vẫn còn sống, tiếp tục thực hiện kế hoạch di cư lên sao Hỏa theo đúng lộ trình... Thú vị thật, tôi muốn xem thử đằng sau những âm mưu tỉ mỉ như vậy rốt cuộc là bí mật gì đang ẩn giấu."

Ông ấy mỉm cười nhẹ:

"Nếu đối phương thích trò thay thế như vậy, thì tôi sẽ chơi cùng chúng."

"Đúng lúc này tôi cũng đang băn khoăn, không biết kế hoạch tương lai của mình nên đi về đâu, có lẽ sử dụng chính kế hoạch của chúng để phản công, tôi sẽ tìm ra câu trả lời ngoài mong đợi."

"Chỉ có điều... để đánh lừa kẻ thù, trước tiên tôi phải đánh lừa chính mình. Lâm Huyền, nếu kẻ đóng thế Giả Sắc lên thay thế, cậu ta tất nhiên sẽ không liên lạc với cậu."

"Vì vậy, tôi phải diễn thật trọn vai, trong thời gian sắp tới, có thể tôi sẽ không liên lạc với cậu nữa."

"Cho đến khi... thời điểm chín muồi, lúc thu lưới đã đến!"...

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn cũng rất tán thành kế hoạch của Jask.

Thực ra, ban đầu hắn không nghĩ phức tạp như vậy, chỉ cho rằng Jask chỉ cần lôi kẻ nằm vùng ra và dọn dẹp sạch sẽ nội bộ là đủ.

Nhưng Jask đúng là Jask, suy nghĩ của ông ấy thực sự tinh vi hơn một bậc—

Jask dự định trước tiên để kẻ đóng thế đóng vai ông ấy, sau đó giao cho kẻ thù giết;

Trước đó, Jask sẽ hóa trang dưới sự trợ giúp của Angelica, đóng vai kẻ đóng thế Giả Sắc, trở thành con rối do kẻ thù ủng hộ, sau đó lại bước lên sân khấu, đóng vai Jask thật.

Vòng vèo một hồi...

Cuối cùng.

Mọi thứ đều theo đúng ý của Jask.

Ông ấy vẫn là Jask, vẫn ngồi ở vị trí của mình, nhưng ngược lại đã chơi xỏ được kẻ thù, thực hiện một cú "dưới đèn mà không thấy."

"Cách này của ông vẫn có rủi ro."

Lâm Huyền nói thẳng:

"【Trừ khi giả đến mức không thể phân biệt nổi, đủ để lừa cả lịch sử. 】"

Jask cười nhẹ:

"Yên tâm, tôi biết phải làm gì."

"Và, khi đã biết rằng kế hoạch tương lai của tôi chắc chắn sẽ thất bại, tôi hoàn toàn không ngại phối hợp với một màn kịch của kẻ thù, thậm chí từ bỏ toàn bộ kế hoạch di cư lên sao Hỏa."

"Tôi vốn không có sự cố chấp đặc biệt với việc di cư lên sao Hỏa, chỉ là tôi tin rằng đó là con đường tất yếu để loài người tiến tới tương lai, vì vậy tôi mới thực hiện điều này. Nếu thực sự có một cách tốt hơn, một tương lai tốt hơn, thì tôi hoàn toàn không ngại dâng tặng toàn bộ tài nguyên."

"Nhưng tiếc thay... cho đến giờ, tôi vẫn chưa biết được kế hoạch tương lai của các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và không thể chấp nhận được ý tưởng của họ, nên chỉ còn cách đặt cược tất cả vào ván này. Nhưng, sau hôm nay..."

Ông ấy ngước lên, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi lại có thêm một điều để kỳ vọng. Lâm Huyền, tương lai mà cậu mong đợi sẽ như thế nào? Hãy để tôi mong chờ điều đó."

Sau đó.

Nói thêm vài câu, Jask rời đi.

Lâm Huyền hiểu.

Ông ấy chắc chắn còn rất nhiều việc phải làm, phải chuẩn bị.

Chương 1388: Điều lệ (2)

Đặc biệt là...

Trong bối cảnh đã xác định chắc chắn rằng có kẻ nằm vùng bên cạnh mình, liệu có thể lừa được kẻ thù, lừa được cả lịch sử hay không?

Điều đó phụ thuộc vào khả năng của Jask.

Sau đó.

Lâm Huyền cũng rời khỏi, lên chiếc xe riêng của mình, rời khỏi nhà máy siêu cấp Tesla. ...

Trở về nhà, đúng lúc giữa trưa.

Lâm Huyền tay phải nghịch chiếc huy hiệu vàng, đặt lên vỏ sau của điện thoại.

Tít tít.

Một âm thanh nhẹ vang lên, thiết bị NFC nhận diện được tín hiệu đặc biệt, trình duyệt trên điện thoại khởi động, trang web bắt đầu chuyển đổi liên tục.

Sau vài phút, trang web ổn định lại.

Vừa vặn dừng ở vị trí cần trả lời câu hỏi thứ ba, một khung văn bản hiện ra để hắn điền câu trả lời—

【Một tương lai như thế nào mới được coi là tương lai tốt nhất?】

Lâm Huyền đã có quyết định.

Hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường.

Khi nhập câu trả lời này, liệu có gây ra biến động thời không, thay đổi độ cong của thời không, khiến đường dây thế giới lệch khỏi quỹ đạo không?

Hắn không chắc chắn.

Vì hắn cũng không biết, sau khi trả lời đúng câu hỏi thứ ba, điều gì sẽ xảy ra.

Vì vậy...

"Trước tiên hãy vào giấc mơ, để đảm bảo an toàn, mình cần tạo cho CC một mảnh ký ức hoàn hảo."

Hiện tại, Lâm Huyền đã nắm vững quy luật của các mảnh ký ức của CC.

Mặc dù không chắc chắn mỗi lần đều sẽ linh nghiệm 100%.

Nhưng khoảng thời gian cuối cùng hắn và CC ở trong giấc mơ, rất có khả năng sau khi thế giới thay đổi, sẽ hình thành một mảnh ký ức hoàn chỉnh.

Đây mới là điều mà Lâm Huyền quan tâm nhất.

Lần trước hắn bước vào giấc mơ với mục tiêu quá rõ ràng, đến mức không để lại cho CC bất kỳ thông tin có ý nghĩa nào, cũng không hẹn trước cách gặp nhau trong giấc mơ tiếp theo.

Bây giờ bước vào giấc mơ, chính là để bổ sung khuyết điểm này.

Vì vậy hắn tạm thời đặt điện thoại lên bàn làm việc trong phòng ngủ.

Sau đó lăn mình lên giường.

Nhắm mắt lại.

Bước vào giấc mơ. ... ...

Vẫn là một hành trình nhanh chóng, Lâm Huyền thuần thục hoàn thành các nhiệm vụ, như ý muốn cùng Đại Kiểm Miêu lái xe vào thành phố Đông Hải.

Sau khi vào thành phố, hắn trực tiếp đến chỗ lửa trại ở quảng trường tìm CC, chuẩn bị tạo mảnh ký ức.

Kết quả là.

Hắn vừa quay đầu lại đã thấy Lê Ninh Ninh mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, nở nụ cười ngọt ngào, bế một em bé trong bọc chăn đến quảng trường.

Nhớ lại cuộc trò chuyện bị gián đoạn lần trước.

Lâm Huyền tiến tới, chào cô ấy:

"Chào."

Hắn mỉm cười:

"Em bé dễ thương quá, trông giống hệt cô."

Giữa hai người không có khoảng cách, rất nhanh đã bắt chuyện.

Lần này, câu chuyện không đi theo hướng về trưởng làng Diêm Kiều Kiều hay con gái của Lâm Huyền, nên cuộc trò chuyện diễn ra rất vui vẻ, Lê Ninh Ninh cũng không bỏ đi giữa chừng.

"Tôi muốn hỏi cô một câu."

Lâm Huyền nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say của em bé, rồi ngẩng lên nhìn Lê Ninh Ninh:

"Thời đại này có thể nói là thời đại tốt nhất, cũng là thời đại mà cô sống rất hạnh phúc; cuộc sống viên mãn, còn có một em gái dễ thương, không lo không nghĩ."

"【Bây giờ... cô có tin vào số phận không?】"

Câu hỏi này.

Lâm Huyền đã từng hỏi Lê Ninh Ninh hai lần.

Câu trả lời của cô luôn rất kiên định—

Không tin vào số phận!

Cô ấy mỗi lần đều rất bướng bỉnh, luôn không chịu thua, luôn nhìn về phía trước với quyết tâm.

Lâm Huyền tất nhiên cũng bị ảnh hưởng sâu sắc.

Quả thực đây là một cô gái dũng cảm, không hổ danh là con cháu của một anh hùng.

Chỉ là.

Bây giờ, sau khi bước vào thời kỳ thái bình thịnh thế, trải nghiệm cuộc sống tuyệt vời như một nàng công chúa, liệu Lê Ninh Ninh có còn giữ nguyên lòng mình không?

Lâm Huyền nghĩ rằng Lê Ninh Ninh khi đối diện với câu hỏi kỳ quặc này sẽ do dự, nhưng không ngờ, cô ấy không cần suy nghĩ mà lắc đầu, mỉm cười:

"【Không tin. 】"

Lê Ninh Ninh vẫn trả lời như cũ, ngước lên nhìn Lâm Huyền:

"Đây là một chủ đề mà cha tôi cũng từng trò chuyện với tôi. Ông nói rằng, cuộc sống hiện tại thực sự rất tốt, rất hòa bình. Nhưng... thế giới này sẽ không luôn như vậy."

Cô ấy chớp mắt:

"Cha tôi nói, không có gì là vĩnh cửu, không có điều gì là bất biến. Lịch sử loài người vốn dĩ là một chuỗi những cuộc chiến tranh và thảm họa, hòa bình và hạnh phúc chỉ là tạm thời."

"Cuộc sống hiện tại là tốt đẹp, nhưng không có nghĩa là cuộc sống sau này sẽ luôn tốt đẹp. Biết đâu vào lúc nào đó, chiến tranh và thảm họa sẽ đột ngột ập đến, chúng ta phải luôn sẵn sàng đối mặt."

Nghe câu trả lời của Lê Ninh Ninh.

Lâm Huyền mỉm cười:

"Cô và cha cô có suy nghĩ khá tiến bộ, nếu thật như cha cô nói, thế giới tốt đẹp này thay đổi, trở nên đầy chiến tranh, không còn đẹp như bây giờ, cô sẽ làm gì?"

Lê Ninh Ninh nhìn em gái đang ngủ.

Cô chọc vào khuôn mặt mềm mại của em bé, không kìm được mà cười:

"Vậy thì... làm cho thế giới trở lại tốt đẹp thôi."

Ánh mắt cô ấy đầy sự dịu dàng, nhìn vào em bé đang được ôm trong tay.

Giống như đang trả lời câu hỏi của Lâm Huyền.

Cũng giống như đang nói chuyện với em gái mới sinh:

Chương 1389: Điều lệ (3)

"Trên thế giới này, vốn dĩ không có nhiều điều thuận buồm xuôi gió. Nhiều người nói rất nhẹ nhàng rằng trong cuộc đời, những điều không như ý chiếm đến tám, chín phần; nhưng khi họ gặp phải chút khó khăn nhỏ, lập tức sẽ trách trời trách đất, không thể chịu đựng nổi."

"Nhưng thực ra, đối với cuộc đời, đối với thế giới, khó khăn và thử thách mới là chủ đề chính. Chỉ khi trải qua mưa gió và gian khổ, ta mới có thể nhìn thấy cầu vồng. Cha mẹ đã dạy tôi điều này từ nhỏ."

Nói đến đây.

Lê Ninh Ninh mở to mắt, như được khai sáng:

"Mưa gió."

"Lê Phong Vũ!"

Cô ấy cười tươi, nhìn Lâm Huyền:

"Hay là đặt tên cho em gái tôi là Lê Phong Vũ đi!"

Lần này đến lượt Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Có phải là hơi tùy tiện không?"

"Cũng không hẳn là tùy tiện đâu."

Lê Ninh Ninh lắc đầu:

"Cha mẹ tôi vốn đã nói rằng tôi có thể đặt tên cho em gái,

nhưng tôi vẫn chưa có ý tưởng nào hay."

"Nhưng... vừa rồi khi nói chuyện với anh, tôi đột nhiên cảm thấy cái tên 'Phong Vũ' rất hay. Dù không có ý nghĩa gì đặc biệt, cũng không có lời diễn đạt phức tạp nào, nhưng cái tên này gửi gắm lời chúc phúc chân thành nhất của tôi dành cho em ấy."

"Tôi hy vọng em ấy khi lớn lên cũng sẽ là một cô gái mạnh mẽ và dũng cảm, dù phải đối mặt với cuộc đời như thế nào, với thế giới ra sao, vẫn có thể sống với một tâm thế lạc quan không sợ mưa gió."

Lâm Huyền gật đầu.

Nhẹ nhàng nói:

"Em ấy sẽ như vậy."

Giống như cô.

Câu thứ hai, Lâm Huyền tất nhiên không nói ra.

Bởi vì nói ra cũng vô ích, Lê Ninh Ninh không có ký ức về thế giới trước đây.

Tuy nhiên, Lâm Huyền không hề nghi ngờ về di truyền của đại gia đình Lê, từ Lê Ninh Ninh, từ mẹ của cô ấy có thể thấy được...

Những cô gái nhà Lê luôn dũng cảm và không sợ hãi.

"Lê Phong Vũ."

Lâm Huyền nhẩm đi nhẩm lại cái tên của cô bé mới chào đời chưa đầy một ngày, dường như cảm nhận được sức nặng của sự sống:

"Tên này thực sự rất hay."

Nghe được sự đồng ý.

Lê Ninh Ninh vui vẻ cười:

"Cũng nhờ có anh, tôi mới nghĩ ra được cái tên này. Vậy... để anh bế em ấy một chút nhé!"

Nói xong, Lê Ninh Ninh tiến lên, đến gần Lâm Huyền, trao em gái trong vòng tay mình cho hắn.

Lâm Huyền có chút bối rối.

Cả đời hắn, chưa từng bế một đứa trẻ nào:

"Tôi... tôi không biết bế đâu."

"Không sao, tôi sẽ chỉ cho anh-"

Lê Ninh Ninh nhiệt tình hướng dẫn Lâm Huyền đặt tay vào tư thế đúng, rồi nhận lấy em bé.

Mặc dù tư thế của Lâm Huyền rất cứng nhắc, giống như đang ôm một quả bom vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, hắn đã thành công bế được em bé.

Thật nhẹ...

Quả nhiên như lời Vương ca từng nói, một đứa trẻ mới sinh thật nhẹ nhàng, khó mà tưởng tượng được đây là một sinh mạng, một sinh mạng sống động.

Em bé ấy sẽ dần lớn lên.

Trở nên xinh đẹp duyên dáng.

Trở thành một cô gái như Lê Ninh Ninh, như Diêm Kiều Kiều, trở thành một cô gái trưởng thành.

"Hy vọng thế giới chào đón em sẽ là một thế giới đầy cầu vồng."

Lâm Huyền nói lời chúc chân thành.

Sau đó hắn cúi người xuống.

Trao lại em bé vừa được đặt tên là Lê Phong Vũ cho Lê Ninh Ninh, dõi theo cô ấy đi xa.

CC từ phía sau bước đến.

Đứng bên cạnh Lâm Huyền.

Cùng nhìn theo Lê Ninh Ninh biến mất ở góc quảng trường, nhẹ giọng nói:

"Ở thế giới tiếp theo, anh có thể bế được Lê Phong Vũ nữa không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Khả năng cao là không."

Hắn có linh cảm.

Sự bình yên và an lành trong giấc mơ thứ bảy thật sự chỉ là may mắn, chỉ là một sự ngẫu nhiên.

Như lời Lê Ninh Ninh đã nói.

Không thể lúc nào thế giới cũng tốt đẹp như vậy, ngược lại, khó khăn và thử thách mới là chủ đề chính của cuộc đời và thế giới.

"Mỗi thế giới đều là một ẩn số."

Lâm Huyền nói:

"Mỗi lần thời không biến đổi, đều không thể kiểm soát được."

"Nhưng điều khiến tôi luôn cảm thấy an ủi là, chưa từng có thế giới nào mà con người chọn cách nằm yên từ bỏ..."

"Dù cho thế giới có hiểm ác đến đâu, tuyệt vọng đến đâu, luôn có những con người dũng cảm và kiên cường chiến đấu vì tương lai."

"Có một câu nói rất hay, dũng khí chính là bài ca của loài người, và sự vĩ đại của loài người chính là sự vĩ đại của dũng khí."

"Vì vậy, dù trong thế giới tiếp theo tôi không gặp được Lê Ninh Ninh, không gặp được Lê Phong Vũ, nhưng tôi luôn có thể gặp được những con người không khuất phục trước số phận, không chấp nhận hiện trạng."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn CC:

"Chúng ta cũng vậy, CC."

Ngừng lại một chút.

Lâm Huyền tiếp tục:

"Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ mở được chiếc két sắt hafnium như mong đợi. Và tôi cũng tin rằng... sẽ có một ngày, chúng ta sẽ tìm ra sự thật về ánh sáng trắng vào lúc 00:42 và tiêu diệt nó, trả lại bình minh ngày 29 tháng 8 năm 2624 cho loài người."

Nói đến đây.

Chương 1390: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (1)

Lâm Huyền nghĩ.

Muốn cứu CC, cứu Sở An Tình, cứu những người khác mà hắn quen và không quen là thiên niên trụ... chỉ giải quyết vấn đề ánh sáng trắng là chưa đủ.

Còn phải làm sáng tỏ sự thật về thiên niên trụ.

Có lẽ.

Thiên niên trụ và ánh sáng trắng vốn dĩ đã có một mối liên kết ràng buộc với nhau.

Nếu vậy thì thật tốt.

Có thể giải quyết được cả hai rắc rối cùng một lúc.

"Tôi tin vào những gì anh nói."

CC quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền, trong mắt phản chiếu ánh trăng sáng:

"Cố lên, Lâm Huyền."

"Tôi thật mong chờ lần gặp gỡ tiếp theo với anh, không phải là ở tận cùng của thế giới... mà là khởi đầu của một ngày mới."... ... ...

Rạng sáng, 00:42, Lâm Huyền mở mắt từ trên giường.

Hắn ngồi dậy.

Mang dép vào.

Đến bên bàn làm việc.

Kéo rèm cửa ra, để ánh trăng tràn vào, chiếu sáng căn phòng ngủ.

Năm 2024 hiện tại, và tương lai năm 2624.

Rất nhiều thứ đã thay đổi.

Nhưng chỉ có ánh trăng.

Vẫn là ánh trăng của cùng một mặt trăng.

Lâm Huyền liếc nhìn tờ lịch.

Ngày 27 tháng 6.

Chỉ còn 10 ngày nữa là đến ngày 7 tháng 7, ngày đã được khoanh tròn đỏ.

"Đã đến lúc chính thức gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Từ lần đầu tiên nghe về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhìn thấy tấm thiệp mời giả mạo, cho đến hôm nay, khi thật sự gõ cửa câu lạc bộ này, vừa tròn một năm rưỡi.

Trong suốt một năm rưỡi qua, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Rất nhiều.

Sống chết biệt ly, ngọt bùi cay đắng.

Nhưng cuối cùng, Lâm Huyền vẫn sẽ ngẩng cao đầu, nhìn về phía trước... cứu lại những người bạn của mình, thực hiện lời hứa, giữ vững cam kết, và trả lại cho nền văn minh loài người một ngày mai.

Hắn cầm điện thoại trên bàn làm việc lên.

Mở khung đối thoại trên trang web, Lâm Huyền nhập vào câu trả lời mà hắn đã xác định từ trước—

【Tương lai có ngày mai, mới là tương lai tốt nhất của nền văn minh loài người. 】

Sau đó.

Hắn đưa ngón tay cái ra.

Nhấn vào nút màu xám có chữ "Xác nhận"!

Lần này...

Trang web không còn chuyển đổi liên tục như trước.

Thay vào đó, nó dần trở nên trong suốt, trở nên sáng rực.

Nền đen biến mất, thay vào đó là màu vàng rực rỡ, với một vài dòng chữ đen nổi lên—

《Quy chế của Câu Lạc Bộ Thiên Tài》

Câu lạc bộ sẽ tổ chức cuộc họp vào lúc 00:42 giờ Long Quốc vào ngày 1 mỗi tháng, chúng tôi chấp nhận sự vắng mặt, nhưng không chấp nhận sự trễ nải.

Để thích ứng với sự phát triển của thời đại, cuộc họp hiện tại sẽ được tổ chức dưới hình thức họp trực tuyến, hãy chuẩn bị trước thiết bị VR có chức năng NFC để tham gia hội họp qua công nghệ thực tế ảo.

Xin lưu ý bảo vệ sự riêng tư cá nhân, tránh để lộ danh tính. Theo truyền thống của câu lạc bộ, khi tham gia cuộc họp, bạn cần đeo mặt nạ.

Tư cách thành viên của câu lạc bộ là suốt đời, ngay cả khi quan điểm của bạn thay đổi, lập trường thay đổi, cánh cửa của câu lạc bộ vẫn luôn mở rộng cho bạn.

【Vị cao thì trách nhiệm nặng】, hãy luôn ghi nhớ nghĩa vụ và quyền lực mà lịch sử đã trao cho thiên tài, vì một tương lai tốt đẹp hơn của nhân loại.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài... điều lệ?

Lâm Huyền từ trên xuống dưới, lướt qua năm điều quy định này.

Thật không ngờ.

Việc xét duyệt câu trả lời cho câu hỏi thứ ba lại nhanh chóng như vậy, hoặc có lẽ, câu hỏi thứ ba vốn dĩ không cần đánh giá đúng sai, bản thân nó không có đúng hay sai.

Vì vậy.

Ngay sau khi nhấn nút gửi câu trả lời, hắn đã trực tiếp vượt qua bài kiểm tra, và Điều lệ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hiện ra trước mắt.

Đến bước này...

Điều đó có nghĩa là, hắn chính thức được mời tham gia cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Phù..."

Lâm Huyền thở phào một hơi dài:

"Đúng là một hành trình dài."

Cuối cùng.

Hắn đã đi đến bước này.

Cuối cùng.

Hắn có thể tham gia cuộc họp, đối mặt với những thiên tài, và làm sáng tỏ những bí ẩn liên quan đến thiên niên trụ cùng nhiều điều khác.

Điều lệ đầu tiên quy định rằng cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài được tổ chức vào ngày 1 mỗi tháng, vào lúc 00:42 giờ Long Quốc.

Giờ Long Quốc này thật sự đáng suy ngẫm...

Bởi vì chữ trên logo của câu lạc bộ là tiếng Anh, Lâm Huyền có linh cảm rằng đây có thể là một tổ chức do người nước ngoài chủ trì.

Nhưng tại sao... thời gian họp lại sử dụng giờ Long Quốc?

"Chẳng lẽ chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là người Long Quốc?"

Lâm Huyền gãi đầu:

"Cũng không phải là không thể, dù sao tham gia một cuộc họp thì sẽ rõ thôi."

Nửa sau của điều lệ thứ nhất còn nhấn mạnh.

Có thể chấp nhận vắng mặt, nhưng không chấp nhận trễ nải.

Có nghĩa là, nếu bạn trễ giờ, thì tốt hơn hết là không đến... cũng khá thú vị.

Xem ra.

Tổ chức này rất coi trọng tính nghi lễ, có một sự cứng nhắc kỳ

lạ.

Chương 1391: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (2)

Sau đó, hắn đọc điều lệ thứ hai.

Điều này đề cập đến việc thích ứng với sự phát triển của thời đại, hiện nay các cuộc họp được tổ chức dưới hình thức họp trực tuyến, cần sử dụng kính VR hoặc mũ VR để tham gia.

Điều này cũng hợp lý.

Lâm Huyền đã đoán trước:

"Nếu các cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều diễn ra trực tiếp, thì mối quan hệ giữa các thành viên chắc chắn không thể xa lạ như vậy."

"Chưa kể, nếu thật sự cho Jask và Kevin Walker ngồi cùng bàn họp, một người phá hoại vòng lặp khép kín của đối phương, một người đã phá hủy hai mươi nghìn vệ tinh của đối phương, cả hai đều hận nhau đến chết... Dù có mặt chủ tịch câu lạc bộ ở đó, họ cũng không dám lật bàn; nhưng nếu ra khỏi cửa câu lạc bộ mà không đánh nhau thì mới là lạ."

"Chưa kể Kevin Walker là tội phạm bị truy nã toàn cầu, làm sao hắn ta có thể tham dự cuộc họp trực tiếp được? Vì vậy... trước đây mình đã đoán rằng cách họp của họ khả năng cao không phải là trực tiếp, chỉ không ngờ họ sử dụng công nghệ VR (thực tế ảo)."

VR, công nghệ thực tế ảo, thường được triển khai thông qua kính VR hoặc mũ VR che nửa khuôn mặt.

Thiết bị VR sẽ che hoàn toàn tầm nhìn, sau đó sử dụng công

nghệ thực tế ảo để chiếu ra hình ảnh sống động như thật.

Theo sự di chuyển của người dùng và sự xoay chuyển của cổ, hình ảnh 3D trong tầm nhìn cũng sẽ thay đổi theo, một vài năm trước đây đây là một khái niệm rất hot, chỉ là trong vài năm gần đây nó đã lắng xuống.

Lâm Huyền cũng đã tìm hiểu qua.

Chủ yếu là vì công nghệ VR thực sự không có nhiều ứng dụng, và phần cứng cũng gặp phải nhiều hạn chế.

Nhưng phải nói rằng, sử dụng công nghệ VR để họp trực tuyến, thực sự là một ý tưởng không tồi.

"Vậy trước khi công nghệ VR xuất hiện, Câu Lạc Bộ Thiên Tài họp hàng tháng như thế nào?"

Lâm Huyền tin rằng.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn có một lịch sử lâu đời, chắc chắn không phải là một tổ chức mới xuất hiện sau khi công nghệ VR ra đời.

Trước đó, họ chắc chắn cũng lo ngại về việc tiết lộ danh tính. Chẳng lẽ... trước đây họ họp qua các phòng chat trực tuyến?

"Dù có như vậy, thì trước đó thì sao? Trước khi internet xuất hiện, trước khi máy tính cá nhân xuất hiện thì sao?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Khi đó chắc chắn không còn cách nào khác, bắt buộc phải có mặt trực tiếp để họp.

Không biết thời đó, sau khi cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài kết thúc, có xảy ra đánh nhau thật không.

Cũng không biết, trong câu lạc bộ thời kỳ xa xưa đó, có bao nhiêu thành viên, và còn bao nhiêu người sống đến bây giờ.

Kể cả hiện tại trong câu lạc bộ có bao nhiêu thành viên, Lâm Huyền cũng rất tò mò.

"Ba ngày nữa, ngày 1 tháng 7."

Lâm Huyền nhìn vào lịch trên bàn làm việc:

"Câu trả lời sẽ được tiết lộ."

Nhà hắn chắc chắn không có thiết bị VR, hai ngày tới phải đi mua một cái.

Hình như năm ngoái trong buổi ra mắt sản phẩm mới của Apple, họ đã công bố một chiếc kính VR, và mới đây nó mới chính thức được bán ra.

Không biết có hỗ trợ chức năng NFC không.

"Mai đi xem thử ở cửa hàng, dù sao mua thiết bị VR cũng không khó, có rất nhiều thương hiệu, không phải là việc khó khăn gì."

Sau đó.

Lâm Huyền nhìn vào điều lệ thứ ba.

Điều này có phần kỳ lạ.

Nó nói rằng để bảo vệ quyền riêng tư và ngăn ngừa việc lộ danh tính, khi tham gia các cuộc họp, phải đeo một chiếc mặt nạ.

Ừm...

Nếu đó là cuộc họp trực tiếp, đeo mặt nạ để che giấu danh tính thì Lâm Huyền hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng khi sử dụng kính VR và công nghệ thực tế ảo để tổ chức cuộc họp trực tuyến, thì còn cần đeo mặt nạ làm gì?

Bản thân mỗi người tham gia đã sử dụng một hình ảnh ảo trong mạng. Bạn có thể tự do tạo ra hình ảnh của mình, có thể mập, gầy, cao, thấp, thậm chí cả hình dáng khuôn mặt, ngũ quan và kiểu tóc đều có thể tùy ý chỉnh sửa.

Chỉ cần bạn muốn, mọi thứ đều có thể là giả, thậm chí giới tính cũng có thể là giả, hoàn toàn không có nguy cơ bị lộ danh tính.

Có thể nói, xét từ góc độ bảo mật danh tính.

Thiết bị VR cộng với cuộc họp trực tuyến đã là hoàn hảo, trong tình huống này, việc đeo mặt nạ dường như là thừa thãi.

Hơn nữa...

"Đã đeo kính VR hoặc mũ VR rồi, thì làm sao còn đeo mặt nạ được nữa?"

Lâm Huyền gãi đầu.

Chú ý đặc biệt đến đoạn giữa trong điều lệ thứ ba—

【Theo truyền thống của câu lạc bộ】.

Điều này giúp giải thích dễ hiểu hơn.

"Xem ra, phỏng đoán trước đây của mình là đúng. Trong những ngày đầu, khi Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới thành lập vào thế kỷ trước, các cuộc họp chắc chắn được tổ chức trực tiếp, vì vậy mỗi thành viên phải đeo mặt nạ để che giấu danh tính và bảo vệ sự an toàn."

"Bây giờ dù đã bước vào kỷ nguyên số, nhưng truyền thống không thể bị bỏ quên. Thôi thì... thật là một kiểu nghi thức kỳ lạ

và cứng nhắc."

Lâm Huyền dần dần hiểu ra.

Chương 1392: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (3)

Việc đeo mặt nạ có lẽ chỉ là để tôn trọng truyền thống và hình thức... Trong suốt thời gian qua, mọi người có lẽ đã quen với việc này, vì vậy truyền thống đó cũng đã được mang vào kỷ nguyên số.

Vì vậy, chiếc mặt nạ cần đeo bây giờ chắc chắn không phải là mặt nạ thật, mà là một chiếc mặt nạ được thêm vào khuôn mặt ảo trong không gian mạng.

"Tuy nhiên..."

Lâm Huyền cẩn thận nghĩ:

"Để phòng ngừa rủi ro, mình nên chuẩn bị sẵn một chiếc mặt nạ thật, lỡ hệ thống không hỗ trợ mặt nạ ảo và yêu cầu quét mặt nạ thật thì sao?"

"Lần đầu tiên tham gia họp mà lại không được phép trễ, lỡ vì chuyện nhỏ này mà không kịp tham gia cuộc họp ngày 1 tháng 7 thì đúng là mất công vô ích."

"Nói về mặt nạ, nửa tháng trước mình đã nhờ Vương ca đưa mặt nạ mèo Rhine vào dây chuyền sản xuất, giờ chắc đã hoàn thành và được tung ra thị trường rồi. Hai ngày tới mình sẽ đến công ty lấy một cái... cũng không biết doanh số và phản hồi thị trường thế nào."

Đến đây.

Vấn đề mặt nạ cũng đã được giải quyết.

Mặc dù cảm thấy việc này không có nhiều ý nghĩa thực tế, nhưng khi đã theo phong tục địa phương, dùng lời của Jask mà nói, một khi đã gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì phải tuân thủ điều lệ của câu lạc bộ.

Sau đó, Lâm Huyền tiếp tục đọc điều lệ thứ tư...

Điều này không khó hiểu.

Nó đề cập đến việc tư cách thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là suốt đời, mỗi người đều có chỗ đứng riêng, không ai bị loại bỏ hay thay thế.

Ngay cả khi lập trường thay đổi, thậm chí đứng ở phía đối lập, Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng không trục xuất thành viên đó, mà vẫn giữ cho họ quyền tham gia các cuộc họp.

"Thật là một tầm nhìn rộng lớn."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Thật không biết chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là người như thế nào, mà lại có tấm lòng rộng lượng đến vậy.

Nghe theo điều lệ này.

Ngay cả khi một cựu thành viên trở thành kẻ thù, câu lạc bộ cũng không ngại việc họ tham dự cuộc họp, thậm chí là nghe ngóng thông tin.

"Có chút gì đó đặc biệt."

Lâm Huyền bất giác nghĩ đến những "bậc thầy thành công học" mà hắn từng thấy trên Douyin... Một trong số họ từng có câu nói nổi tiếng: "Kẻ phản bội tôi, tôi đều tặng cho họ một triệu, vì những kẻ sẽ trung thành với tôi sau này chẳng phải sẽ mang lại cho tôi hàng tỷ sao? Nghe thấy tiếng vỗ tay chưa!"

Tuy nhiên...

Để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tốn rất nhiều công sức, thậm chí Quý Tâm Thủy đã theo đuổi điều này cả đời như một ảo ảnh hão huyền, ngay cả người thông minh như Quý Lâm cũng không thể nhìn thấu nó...

Liệu có ai sau khi gia nhập rồi lại phản bội không?

"Cũng khó nói."

Suy nghĩ của những thiên tài thực sự không phải ai cũng hiểu được. Người ta vẫn thường nói, thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một lằn ranh, điều này qua sự hiểu biết của Lâm Huyền về vài thiên tài khác, hắn hoàn toàn đồng ý.

Chỉ có thể nói rằng.

Chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự không phải là người bình thường, có thể đưa ra điều lệ không tính toán thiệt hơn và không quan tâm đến lập trường, thực sự cho thấy tầm nhìn và tầm vóc của ông ta rất cao.

Cuối cùng, là điều lệ thứ năm.

Điều này, thay vì gọi là điều lệ, có lẽ nên coi là một lời nhắc nhở:

"Vị trí cao thì trách nhiệm nặng, hãy luôn ghi nhớ nghĩa vụ và quyền lực mà lịch sử đã trao cho thiên tài, vì một tương lai tốt đẹp hơn của loài người..."

Lâm Huyền đọc to điều lệ thứ năm.

Hả?

"Đợi đã."

Hắn đột nhiên nghĩ đến...

【Vì một tương lai tốt đẹp hơn của loài người】.

Chẳng phải đây là phương châm và khẩu hiệu của công ty Rhine sao?

Đó là trong buổi lễ cắt băng khánh thành của công ty Rhine.

Lâm Huyền đối diện với các phóng viên, với nhân viên, với Triệu Anh Quân và Sở Sơn Hà, đã bỏ qua bài phát biểu mà Vương ca đã viết sẵn, và ứng khẩu một bài phát biểu ngẫu hứng.

Trong đó, vì nghĩ đến việc thành phố trên không Rhine gây hại cho môi trường mặt đất, nên hắn đã ngẫu hứng đưa ra một phương châm phát triển cho công ty Rhine, cũng như một loại khẩu hiệu:

"Tôi chân thành hy vọng, dù công ty Rhine sau này phát triển đến quy mô lớn đến đâu, dù hoạt động trong lĩnh vực nào, công ty Rhine sẽ luôn giữ vững một phương châm, đây cũng chính là ý nghĩa của công ty Rhine—Vì một tương lai tốt đẹp hơn của loài người!"

Khi đó.

Lâm Huyền đã nói như vậy.

Bài diễn thuyết đầy khí thế của hắn đã nhận được những tràng pháo tay nồng nhiệt chưa từng có, và câu khẩu hiệu này đã chiếm nhiều trang báo lớn ở thành phố Đông Hải vào ngày hôm sau.

Đây chỉ là trùng hợp sao?

Lâm Huyền cảm thấy, làm sao có thể tất cả mọi chuyện đều là trùng hợp được, làm gì có nhiều trùng hợp đến thế.

Trước đó, Hoàng Tước đã nhiều lần nói với hắn rằng hãy lấy

việc trở thành một nhà lãnh đạo đủ phẩm chất làm mục tiêu, làm tiêu chuẩn.

Nhà lãnh đạo này, chẳng phải là ám chỉ chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Liên tưởng đến việc, cho dù là Turing hay Jask, cả hai đều đã chứng thực rằng chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài có khả năng hoặc phương pháp để nhìn thấy tương lai.

Điều này...

Điều này chẳng phải rất phù hợp với bí mật về những giấc mơ của chính hắn sao?

"Chẳng lẽ..."

Lâm Huyền nín thở:

"Chẳng lẽ, chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chính là mình sao?"

Trong khoảnh khắc.

Hắn sững sờ.

Bắt đầu suy ngẫm về đủ loại logic, nhưng ngoài hai điểm tương đồng kỳ lạ này ra, hắn không tìm thấy bất kỳ mối liên hệ nào khác.

"Haha."

Hắn cười nhẹ, lắc đầu:

"Cuối cùng thì Boss chính là bản thân mình... đây là loại tình tiết lố bịch gì vậy? Mười năm trước cũng không ai viết như thế

này nữa... thứ sáo rỗng như vậy mà viết ra thì chắc chắn sẽ thất bại."

Lâm Huyền tự nhủ.

Nếu hắn là chủ tịch, hắn sẽ không thể rộng lượng đến mức để một người như Copernicus, kẻ giết người không ghê tay, an tâm quay lại dự họp, thật quá sức tưởng tượng!

Chương 1393: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (4)

"Không thể nào."

Lâm Huyền lại lắc đầu:

"Mình tự nhận mình không có tầm nhìn lớn đến vậy, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ khi các thành viên của mình lạm sát người vô tội, đẩy nhân loại vào cảnh khốn cùng. Vị trí chủ tịch này chắc chắn không phải là mình."

Không muốn nghĩ nhiều nữa.

Hắn nhìn vào nửa đầu của điều lệ thứ năm.

Vị trí cao thì trách nhiệm nặng, hãy luôn ghi nhớ nghĩa vụ và quyền lực mà lịch sử đã trao cho thiên tài.

Nếu nói rằng, nghĩa vụ của thiên tài là dẫn dắt nhân loại đi đúng hướng lịch sử, tạo ra một tương lai tốt đẹp hơn cho loài người.

Vậy thì...

Quyền lực là gì?

"Có phải là quyền định đoạt lịch sử, tương lai, thời không, và số phận không?"

Lâm Huyền khẽ cười:

"Thật là tự cao tự đại."

Cạch.

Hắn khóa màn hình điện thoại.

Dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Đến đây.

Điều lệ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã đọc xong toàn bộ.

Dù vẫn chưa hiểu rõ về câu lạc bộ này, nhưng ít nhất... hắn đã có được tấm vé vào cửa, đủ tư cách tham gia cuộc họp.

Vậy là đủ rồi.

"Phần còn lại..."

"Chỉ còn chờ ngày kia tham dự cuộc họp, để tìm hiểu rõ ràng."...

Hai ngày sau.

Ngày 30 tháng 6 năm 2024. chín giờ sáng, tại văn phòng công ty Rhine, Lâm Huyền.

Vương ca tiến tới, đặt hai chiếc mặt nạ Mèo Rhine lên bàn:

"Cậu xem thử, thế nào? Đều được làm theo yêu cầu của cậu, chất lượng rất tốt, do nhà máy sản xuất đồ chơi mà chúng ta hợp tác lâu năm sản xuất."

"Tôi vốn nghĩ mặt nạ như thế này không thể mang lại lợi nhuận, nhưng cậu không biết đâu! Mới chỉ bán ra chưa đầy một tuần mà thôi, vậy mà đã cháy hàng trên toàn quốc! Nhiều thành phố còn hết hàng... máy móc của nhà máy đối tác này cũng nóng đến mức bốc khói rồi."

"Nhưng phải nói thật, cậu xem chất lượng mặt nạ này đi, màu

sắc, đường viền được gia công... thật là, nhà máy này giá cao hơn các đối thủ khác một chút nhưng quả thật là chất lượng tốt, đúng là đáng đồng tiền bát gạo."

"Vừa rồi tôi còn hỏi bộ phận thị trường, họ nói rằng chỉ trong tuần đầu tiên, mặt nạ Mèo Rhine đã bán được 4 triệu chiếc, thật bất ngờ... ban đầu tôi nghĩ đây là một sản phẩm lỗ vốn, không ngờ lại thành một hiện tượng, quả nhiên là Mèo Rhine ra gì thì cái đó cũng hot!"

"Hiện tại, đơn đặt hàng mặt nạ của nhà máy, tính cả đơn hàng xuất khẩu, đã vượt quá 40 triệu chiếc, dự kiến sẽ đủ để nhà máy sản xuất trong một thời gian."

Lâm Huyền vừa nghe Vương ca báo cáo, vừa cầm một chiếc mặt nạ lên để nghiên cứu.

Chiếc mặt nạ này, dù là hình dáng hay họa tiết, đều được thiết kế dựa trên phiên bản ban đầu của Mèo Rhine...

Cũng chính là phiên bản mặt nạ Mèo Rhine đơn giản mà Đại Kiểm Miêu đeo trong giấc mơ đầu tiên.

Đó là khởi đầu của mọi thứ.

Khởi đầu của tất cả.

Lâm Huyền cảm thấy điều này rất có ý nghĩa.

Cũng được xem là không quên nguồn gốc, giữ vững lý tưởng ban đầu.

Nửa tháng trước, khi yêu cầu Vương ca sản xuất mặt nạ Mèo Rhine chính hãng, Lâm Huyền đã chỉ định sử dụng phiên bản đơn giản ban đầu của mặt nạ Mèo Rhine.

Bây giờ... thực sự là giấc mơ đã trở thành hiện thực.

Cuối cùng, vào năm 2024. hắn đã cầm trên tay chiếc mặt nạ Mèo Rhine từng có ở 600 năm sau.

Lâm Huyền vuốt ve bề mặt màu sắc bóng loáng, bóp thử chất liệu rắn chắc mà vẫn có độ đàn hồi, không khỏi tán thưởng:

"Thật sự rất tốt, không ngạc nhiên khi bán chạy như vậy."

Lâm Huyền kéo dây cao su của mặt nạ Mèo Rhine ra, đội mặt nạ lên mặt, dây cao su buông ra sau đầu.

Cứ như vậy.

Chiếc mặt nạ Mèo Rhine quen thuộc lại một lần nữa được đeo lên mặt hắn.

Hắn nhìn qua lỗ hổng trên mặt nạ, ngắm Vương ca ở phía đối diện bàn làm việc:

"Thế nào?"

"Thế nào là thế nào?" Vương ca khó hiểu.

"Tôi đang nói..."

Lâm Huyền chỉ vào mặt nạ, mỉm cười:

"Có giống tên cướp ngân hàng không?"

"Hahaha."

Vương ca bật cười lớn:

"Thằng ngốc nào lại đeo mặt nạ Mèo Rhine đi cướp ngân hàng chứ! Đúng là đầu óc có vấn đề!"

Lâm Huyền nhanh chóng hồi tưởng lại.

May quá.

Trong giấc mơ đầu tiên, khi cướp ngân hàng, hắn luôn đeo mặt nạ Ultraman giống CC, nên lời Vương ca nói không vô tình gây tổn thương đến "đồng đội."

"Anh nói đúng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Lần tới phải đòi Đại Kiểm Miêu tiền đền bù thiệt hại hình ảnh mới được."

Nói đùa thôi.

Nếu không có Kiểm ca đeo mặt nạ Mèo Rhine cướp ngân hàng, thì đã không có mọi thứ như bây giờ.

Kiểm ca mới là vị cứu tinh thực sự.

Người đàn ông có số mệnh kiên cường nhất trong lịch sử loài người.

Sau khi trao đổi xong công việc với Vương ca, Lâm Huyền cầm hai chiếc mặt nạ Mèo Rhine, rời khỏi văn phòng và đi về phía tòa nhà MX, tòa nhà đôi khác.

Hắn sử dụng ứng dụng trên đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài và định vị từ đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài trên cổ tay của Diêm Kiều Kiều, để theo dõi vị trí của cô bé theo thời gian thực.

Điều này đã trở thành thói quen hàng ngày của hắn.

Dù rằng nếu Diêm Kiều Kiều rời khỏi phạm vi hàng rào điện tử đã được cài đặt, điện thoại của hắn sẽ tự động báo động, nhưng để đề phòng, Lâm Huyền vẫn hay xem vị trí của cô bé thêm vài lần cho chắc chắn.

Chương 1394: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (5)

Hắn vừa thấy vị trí của đồng hồ điện thoại của Diêm Kiều Kiều hiển thị ở tòa nhà MX.

Không cần phải nói.

Hôm nay, Triệu Anh Quân lại đưa cô bé đến công ty MX.

Khi Lâm Huyền vừa bước vào công ty MX, một nhóm người quen đã xúm lại:

"Ồ, Lâm Huyền, lại đến tìm Triệu tổng à."

"Hôm nay cậu mang cái gì đây... Mặt nạ Mèo Rhine? Cậu định tặng cái này cho Triệu tổng à? Hôm trước tôi vừa mua cho con trai một cái đấy."

"Lần trước là tặng robot quét dọn, lần này là tặng mặt nạ Mèo Rhine, cậu thật táo bạo đấy."

"Ôi, các cậu không hiểu rồi, rõ ràng là tặng cho Diêm Kiều Kiều mà, con của họ hàng xa của Triệu tổng."

"Ồ ồ, xa thế mà cũng cần phải lấy lòng sao?"...

Giữa những lời đùa giỡn ồn ào, Lâm Huyền đi thang máy lên tầng 22.

Vì lần trước Triệu Anh Quân đã nói rằng không cần khách sáo, cứ tự nhiên và nhập mật mã vào văn phòng bất cứ lúc nào.

Nên Lâm Huyền cũng không làm khách.

Hắn bấm những con số mật mã quen thuộc, và cánh cửa mật mã đôi mở ra với một tiếng "phụp".

Trong văn phòng.

Triệu Anh Quân và Diêm Kiều Kiều đang ngồi trên ghế sofa đồng thời ngẩng đầu lên:

"Lâm Huyền, cậu đến rồi." "Anh Lâm Huyền."

Lâm Huyền mỉm cười.

Nhìn về phía ghế sofa.

Diêm Kiều Kiều ngồi ngoan ngoãn trên đó, trong tay cô bé đang vo một tờ giấy rồi ném về phía bàn trà.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot quét dọn VV hét lên với âm thanh ồn ào, lao nhanh như bánh xe lửa về phía cục giấy, rồi bằng bàn chải xoay tròn, nó nuốt chửng cục giấy vào bụng.

Triệu Anh Quân thấy cảnh này, cười với Lâm Huyền:

"Kiều Kiều đã tìm thấy một món đồ chơi mới, con bé rất thích chơi với VV... Nói cũng thú vị thật, cả hai VV, cả phốc sóc lẫn robot quét dọn, con bé đều thích."

Lúc này, đèn báo của robot quét dọn VV đột nhiên nhấp nháy vài lần.

Rồi nó lao thẳng vào mắt cá chân của Lâm Huyền:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Bụp.

"Ái."

Cú đâm làm mắt cá chân của Lâm Huyền đau điếng, hắn cau mày nhìn robot quét dọn:

"Cậu làm gì đấy, hỏng rồi à?"

Rồi.

Robot quét dọn VV dừng lại, đứng im không cử động.

"Quậy quá."

Lâm Huyền lẩm bẩm.

Sau đó đứng dậy, tiến tới ghế sofa, đưa một trong hai chiếc mặt nạ Mèo Rhine cho Diêm Kiều Kiều:

"Kiều Kiều, nhìn mặt nạ này xem, có phải đẹp hơn cái hàng nhái trước kia rất nhiều không."

Diêm Kiều Kiều nhận lấy.

Cô bé thích thú gật đầu:

"Mèo Rhine, thích lắm."

Nói rồi, cô bé kéo dây cao su, vòng qua đuôi tóc, đeo mặt nạ Mèo Rhine lên mặt, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Khi nào chúng ta đi công viên, để đánh nhau với mấy Ultraman và Cừu vui vẻ kia."

Những lời nói ngây thơ của trẻ nhỏ.

Lại làm Lâm Huyền bật cười, hắn xoa đầu Diêm Kiều Kiều:

"Em nghĩ mặt nạ này là vé vào câu lạc bộ đấu võ sao? Con gái nhỏ không nên suốt ngày đánh nhau, em nên điềm tĩnh hơn, tìm những sở thích phù hợp với con gái."

"À, nói đến chuyện này."

Triệu Anh Quân đặt bút ký xuống, bất ngờ nói:

"Lần trước tôi dẫn Kiều Kiều đi mua sắm, con bé có vẻ rất thích taekwondo và võ thuật đối kháng, còn tham gia thử một buổi học. Huấn luyện viên rất khen ngợi con bé, nói rằng chưa từng thấy ai có năng khiếu tốt như vậy, muốn tập trung đào tạo, thậm chí sẵn sàng không thu học phí."

Cô cười:

"Tất nhiên, chúng tôi không thể lợi dụng người khác như vậy, chắc chắn học phí vẫn phải trả. Tôi nghĩ chỉ đơn thuần để Kiều Kiều học như một sở thích, không phải để lấy chứng chỉ hay tham gia thi đấu gì cả."

"Tôi thấy Kiều Kiều thực sự thích taekwondo và võ thuật đối kháng, khi rời lớp học thử, ánh mắt con bé còn quyến luyến nhìn những đứa trẻ đang tập luyện bên trong. Tôi nghĩ rằng nếu con bé đã thích thú đến vậy... hay là cho con bé tham gia một lớp học sở thích đi?"

"Cậu thấy thế nào?"

Ơ...

Lâm Huyền nhìn vào ánh mắt đầy mong đợi sau chiếc mặt nạ của Diêm Kiều Kiều, có chút khó xử.

Hắn thử sửa lại hướng lịch sử:

"Em không thích những thứ như múa hay gì đó sao?"

Diêm Kiều Kiều lắc đầu:

"Quá yếu."

"Yếu?"

Lâm Huyền không hiểu đầu đuôi:

"Không thể dùng từ 'yếu' để miêu tả múa được... em muốn nói múa không đủ mạnh mẽ đúng không? Vậy em có thể học nhảy đường phố, cái đó mạnh mẽ hơn."

Diêm Kiều Kiều vẫn lắc đầu:

"Em không thích."

"Vậy... chơi nhạc cụ thì sao? Đàn piano, violin, guitar." Lâm Huyền tiếp tục thử thay đổi tình hình.

Diêm Kiều Kiều vẫn lắc đầu:

"Em chỉ thích những thứ liên quan đến chiến đấu."

Nói rồi.

Cô bé đeo mặt nạ mèo Rhine, vung mấy cú đấm thẳng và đấm móc, động tác rất chuẩn.

Cảnh tượng này khiến Lâm Huyền nhớ đến bóng dáng của trưởng làng mắt xanh trong giấc mơ thứ bảy.

Một cú đấm làm nổ tung đầu gấu xám.

Não bắn tung tóe.

"..."

Lâm Huyền cạn lời.

Xem ra, không thể thay đổi được.

"Không sao, cứ để con bé đi học thôi."

Triệu Anh Quân không để ý:

"Những lớp học như vậy có thể học được bao nhiêu chứ? Chỉ là để vui chơi, kết bạn thôi."

Chương 1395: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (6)

"Hơn nữa, con gái học chút võ phòng thân cũng không tệ, sau này khỏi bị ai bắt nạt, cậu thấy có đúng không?"

Haha.

Lâm Huyền cười khổ hai tiếng.

Ai dám bắt nạt cô bé này chứ.

Ngay cả thành chủ Lê Thành của Đông Hải cũng phải khách sáo và kính trọng khi nhắc đến trưởng làng Diêm.

"Anh Lâm Huyền, anh có thể đưa em đi không?"

Diêm Kiều Kiều chỉnh lại chiếc mặt nạ mèo Rhine trên mặt, đôi mắt linh hoạt nhìn Lâm Huyền:

"Chị Anh Quân mấy ngày nay bận rộn, không có thời gian đưa em đến lớp học taekwondo... em muốn tiếp tục học ở đó."

"Ừ, được rồi."

Hiện tại, có vẻ như Diêm Kiều Kiều hoàn toàn không có dấu hiệu khôi phục ký ức, và các hạt thời không trong trạng thái liên kết ở chỗ Lưu Phong cũng rất yên bình.

Điều này khiến Lâm Huyền không tìm ra được manh mối nào.

May mà còn 7 ngày nữa là đến ngày 7 tháng 7, trong những ngày này, hắn sẽ cố gắng tiếp xúc với Diêm Kiều Kiều nhiều hơn,

vừa để tạo thiện cảm, vừa có thể tìm kiếm manh mối từ cô bé.

Dù sao, chỉ cần đồng hồ thời không không thay đổi chỉ số, đường dây thế giới không chuyển dịch, thì lịch sử định sẵn cũng sẽ không thay đổi, và trước ngày 7 tháng 7, hắn sẽ tuyệt đối an toàn.

Nếu đến ngày 6 tháng 7 mà vẫn chưa tìm ra giải pháp...

Lâm Huyền sẽ đến Đế Đô, tìm Cục trưởng Lưu An của Cục An ninh Quốc gia để bảo vệ bản thân.

"Nhưng hôm nay thì không được, anh còn việc phải làm."

Lâm Huyền hẹn với Diêm Kiều Kiều:

"Ngày mai nhé Kiều Kiều, ngày mai anh sẽ đưa em đi học taekwondo."

"Dạ dạ."

Diêm Kiều Kiều đầy mong đợi gật đầu:

"Em sẽ chờ anh, anh Lâm Huyền."

Sau đó.

Lâm Huyền cũng không làm phiền công việc của Triệu Anh Quân thêm nữa.

Hắn lên xe chuyên dụng đi đến trung tâm mua sắm điện tử, mua một chiếc kính VR có nhiều tính năng và hỗ trợ công nghệ NFC.

Đó là một chiếc kính lớn bao phủ toàn bộ khuôn mặt, giống như một chiếc hộp che kín nửa trên của khuôn mặt, sử dụng hai màn hình hiển thị độ phân giải cao để phát "hình ảnh 3D" cho đôi mắt.

Vì mắt người có khoảng cách, nên hình ảnh mà hai mắt nhận được có sự khác biệt về góc độ, tạo ra cảm giác lập thể.

Lâm Huyền thử đeo kính VR trong cửa hàng điện tử.

Quả thật, trong những năm qua, công nghệ VR đã tiến bộ không ít, trải nghiệm ở mọi mặt đều tốt hơn nhiều so với những năm trước.

Hiện tại hắn đang đứng trong cửa hàng điện tử.

Nhưng khi đeo kính VR lên, hắn lập tức thấy mình đang ở trong một khu rừng nguyên sinh sống động như thật.

Nhìn sang bên trái, có thể thấy những con bướm bảy màu bay lượn, như thể chúng đang bay đến ngay trước mặt và lao vào mặt mình.

Tiếng gió nhẹ nhàng cùng tiếng cánh bướm vỗ phát ra từ loa, tạo cảm giác như mình đang thực sự đứng trong rừng.

Ngẩng đầu lên.

Hắn thấy ánh nắng, mặt trời chói chang, ngọn cây cao vút, và những con chim bay trên bầu trời.

Các hiệu ứng ánh sáng rất chân thực, khiến hắn cảm nhận được sự ẩm ướt và mát mẻ của khu rừng.

Cúi đầu xuống, hắn thấy ống quần và đôi giày của mình.

Tất nhiên, đó đều là ảo.

Khác với trang phục thể thao hắn đang mặc, thiết bị VR dường như đã biến hắn thành một nhà thám hiểm rừng rậm.

Vì vậy, khi hắn cúi đầu xuống, hắn thấy một đôi ủng da bùn và ống quần bằng vải thô, cảm giác thực sự rất chân thật.

Hắn thử xoay người, quay lưng lại.

Cảnh VR luôn là 360 độ không góc chết, nên đằng sau cũng là rừng nguyên sinh, chỉ là... có một con hổ vằn lao ra từ bụi rậm!

Nó căng cơ, nhe răng nanh, gầm lên một tiếng lớn, rồi lao về phía Lâm Huyền—

"Ôi trời."

Hiệu ứng hình ảnh quá chân thật, khiến Lâm Huyền theo phản xạ né sang bên trái, và đoạn phim thử nghiệm VR cũng kết thúc tại đây.

Nhân viên cửa hàng giúp hắn tháo kính VR xuống, mỉm cười nhìn hắn:

"Tiên sinh, cậu thấy sản phẩm này thế nào?"

"Khá tốt." Lâm Huyền trả lời chân thật: "Rất chân thực."

"Haha, trải nghiệm công nghệ VR, ngoài việc liên quan đến phần cứng, còn phụ thuộc vào sự tương thích của phần mềm và chất lượng tài nguyên video."

Nhân viên tiếp tục giải thích:

"Càng có độ phân giải cao, số khung hình cao và tài nguyên mượt mà, thì hiệu ứng trải nghiệm với kính VR càng tốt. Chỉ là hiện tại video và trò chơi VR không phải là xu hướng chính, nên... tài nguyên cậu có thể trải nghiệm cũng rất hạn chế."

"Không sao."

Lâm Huyền đưa kính VR cho nhân viên bán hàng:

"Lấy chiếc này nhé, gói lại cho tôi, và... chắc chắn là nó hỗ trợ NFC chứ?"

"Đúng vậy, tôi sẽ cho cậu xem thử."

Nhân viên bán hàng sử dụng thẻ NFC để trình diễn cho Lâm Huyền xem, hắn yên tâm, thanh toán, nhận hàng và về nhà.

Đêm.

Ngày 1 tháng 7 năm 2024. 00:40.

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa, đã đeo sẵn kính VR.

Vì không có bất kỳ nguồn đầu vào hay điểm kết nối nào, nên trước mắt hắn là giao diện phòng khách ảo... không phải phòng khách trong nhà hắn, mà là một khung cảnh 3D ảo.

"Đến giờ rồi."

Chương 1396: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (7)

Lâm Huyền cầm lấy huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đặt nó lên phía bên phải kính VR, áp sát vào vỏ ngoài.

Chiều nay, nhân viên bán hàng đã hướng dẫn hắn rằng mô-đun nhận dạng NFC nằm ở vị trí này.

Bíp bíp.

Một tiếng vang nhẹ, kính VR nhận lệnh kết nối NFC, hình ảnh trước mắt bắt đầu chuyển đổi liên tục.

Ánh sáng và bóng tối xen kẽ nhau, như thể hắn đang đứng trong một đường hầm xuyên thời gian.

Lâm Huyền quay đầu nhìn xung quanh, thậm chí quay lại phía sau... không có gì khác ngoài những luồng sáng đa sắc, như thể hắn đang đứng giữa một kính vạn hoa khổng lồ.

Cuối cùng, sau vài chục giây, hình ảnh dừng lại, hiển thị một cảnh giống như một phòng thay đồ.

"Vui lòng thiết lập hình ảnh ảo của bạn."

Một giọng nói cơ khí vang lên, không phân biệt được là nam hay nữ, không có âm điệu, cũng không có cảm xúc.

Lâm Huyền xoay mắt, dùng chức năng điều khiển linh hoạt để tạo ra một hình ảnh ảo cho mình.

Hắn chọn đại, không đặt quá nhiều tâm tư vào việc này.

Hắn để chiều cao ngẫu nhiên, chọn thân hình bình thường, và giữ nguyên khuôn mặt và kiểu tóc mặc định, trang phục là một bộ vest đơn giản.

Kết quả cuối cùng là một người đàn ông trung niên bình thường, không khác gì một người mà bạn có thể gặp ở bất cứ đâu trong đời thực.

Trên ngực bộ vest, một huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài tự động xuất hiện.

Lâm Huyền di chuyển mắt, khóa vào nút xác nhận và bấm chọn.

Ngay lập tức, giọng nói cơ khí lại vang lên:

"Vui lòng thiết lập mặt nạ của bạn. Bạn có thể sử dụng chế độ quét thực thể hoặc tải lên hình ảnh để tạo mặt nạ thời gian thực."

Quả thật, hắn đã đoán đúng.

Hắn cầm lấy mặt nạ mèo Rhine trên sofa, đặt trước camera của kính VR để quét thực thể.

Rất nhanh, quá trình quét hoàn tất.

Một chiếc mặt nạ mèo Rhine y hệt như ngoài đời xuất hiện trong thế giới ảo và tự động được đeo lên khuôn mặt ảo của Lâm Huyền, che phủ toàn bộ các đường nét.

Điều này...

Thật đúng là "cởi quần đi vệ sinh."

Lâm Huyền thầm cười mỉa.

Hình ảnh ảo này, từ đầu đến chân đều là giả, khuôn mặt cũng là giả, vậy mà lại cần đeo thêm một chiếc mặt nạ, thật sự là thừa

thãi.

Sau đó, hắn lại di chuyển mắt, khóa vào nút xác nhận và bấm chọn.

Cuối cùng...

Mọi hình ảnh biến mất.

Trước mắt hắn là một màn đen, dường như ở phía xa xa, có thể thấy ánh sáng từ những ngọn nến le lói.

Giọng nói cơ khí không cảm xúc lại vang lên:

"Vui lòng tắt hoặc đặt chế độ im lặng cho tất cả các thiết bị điện tử xung quanh. Trong quá trình diễn ra cuộc họp, không chấp nhận bất kỳ sự can thiệp nào từ bên ngoài."

Lâm Huyền nhếch môi.

Phiền phức thật.

Nhưng không còn cách nào khác, nhập gia tùy tục, hắn chỉ còn cách tuân theo.

Hắn mò lấy chiếc điện thoại trên bàn trà, cảm nhận và bấm nút tắt tiếng vật lý, chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, không đổ chuông cũng không rung.

Chờ thêm ba mươi giây nữa.

Cuối cùng...

Ánh sáng bừng lên.

Tầm nhìn trở nên rõ ràng.

Trước mắt hắn là một ánh sáng ấm áp, Lâm Huyền quay đầu

nhìn quanh, phát hiện mình đang đứng trong một lâu đài cổ điển và trang nghiêm.

Hiện tại, hắn đang đứng trên một tấm thảm đỏ trải dài.

Tấm thảm đỏ dẫn đến một cánh cửa gỗ đôi màu nâu.

Hắn hiểu.

Đây là dấu hiệu cho hắn bước dọc theo tấm thảm đỏ, mở cánh cửa gỗ nâu đó, và bên kia cánh cửa chắc chắn là nơi diễn ra cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hắn bước tới.

Hình ảnh ảo của đôi giày da và quần tây xuất hiện bên dưới, từng bước tiến về phía trước.

Âm thanh của giày da cọ xát trên thảm lông len, tinh tế đến từng chi tiết, truyền tới tai hắn.

Hắn nhớ lại những lời nhân viên bán hàng nói chiều nay.

Càng là tài liệu và tài nguyên tinh xảo, trải nghiệm VR càng tốt.

Không nghi ngờ gì nữa...

Lâu đài, thảm đỏ, cánh cửa gỗ nâu trước mắt và hội trường phía sau của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều là những tác phẩm đỉnh cao.

Mọi thứ trong tầm mắt khiến hắn khó phân biệt giữa thực và ảo.

Tách, tách, tách.

Tiếng giày da bước trên thảm mềm mại, Lâm Huyền tiến gần

hơn tới cánh cửa gỗ nâu đôi, dần dần nghe thấy những tiếng bàn tán bên trong.

"Ồ? Hôm nay có người mới à? Haha, thiên tài cuối cùng... thật khiến chúng ta chờ đợi lâu quá."

Đó là một giọng nói nam trẻ tuổi, vang dội.

Sau đó, một giọng cười nhẹ nhàng của phụ nữ:

"Vậy là tất cả thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã tụ tập đông đủ. Tôi thực sự rất tò mò... anh ta đã sử dụng bức tranh nào nhỉ? Tôi đã tìm kiếm rất lâu mà vẫn không thấy bức tranh cuối cùng."

"Ừm..."

Một giọng trầm lắng suy tư vang lên, là giọng của một người đàn ông trung niên:

"Sau khi chúng tôi giải mã xong mật mã từ bức tranh 'Nỗi buồn của Einstein', lấy được thư mời, chúng tôi đã hủy bức tranh... chỉ có các người với sở thích kỳ quái, không tuân theo quy tắc, giữ nó lại để đánh lạc hướng người khác."

"Bức tranh trong Bảo tàng Anh là của 'Da Vinci' đúng không? Và có một bức tranh tôi biết đang ở trong tay một đạo diễn Hollywood, đó là của 'Newton', sau đó không biết đã bán đi đâu."

"Những bức tranh còn lại thì tôi không biết. Nhưng dù sao đi nữa, nếu cô có hỏi người mới đó, anh ta cũng sẽ không nói đâu, nói ra thì lộ danh tính mất."

"Haha."

Người phụ nữ cười khẽ:

"Hỏi 'Turing' là được rồi? Nó biết mọi thứ mà."

"Turing."

Giọng người phụ nữ cao lên:

"Turing? Hôm nay Turing bị sao vậy, như thể câm lặng, chẳng nói một lời nào."

Khụ khụ...

Một giọng nói già nua, trầm đục và khàn khàn, vang lên với vẻ uy nghiêm:

"Turing đã chết."

"Chúng tôi biết mà."

Giọng người phụ nữ đổi hướng:

"Tháng trước chẳng phải ông đã nói Turing chết rồi, và bây giờ thay thế nó là sự sống số hóa của nó sao?"

"Giống nhau thôi."

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông già nua:

"Sự sống số hóa cũng đã chết... Turing, hoàn toàn rời khỏi chúng ta."

Đột nhiên, một loạt âm thanh hỗn loạn và bàn tán vang lên.

Lâm Huyền càng tiến gần đến cánh cửa màu nâu, những tiếng nói bên trong càng rõ ràng.

"Ai có thể giết chết một sự sống số hóa?"

Giọng nói của một người đàn ông trẻ có vẻ ngạc nhiên:

Chương 1397: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (8)

"Làm sao có thể làm được điều đó? Nhưng... hahaha, tôi phải cảm ơn người này, tôi không thích sự sống số hóa, thứ này làm tôi cảm thấy rất không an toàn. Đặc biệt là trong cuộc họp lần trước, khi 'Turing' tự tin phát biểu... khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an."

"Hôm nay mọi người đến đông đủ thật đấy."

Một giọng nói già nua khác cất lên, nhưng không quá già, ngược lại còn rất mạnh mẽ, rõ ràng:

"'Copernicus'? Lâu rồi không thấy ông đến họp, cơn gió nào đã đưa ông tới đây vậy?"

"Haha..."

Một tràng cười khô khốc quen thuộc.

Khiến Lâm Huyền, người đang bước từng bước tiến gần đến cánh cửa màu nâu, khẽ nhíu mày.

Tiếng cười khô khan đặc biệt này...

Hắn quá quen thuộc rồi.

Chính là giọng của lão già bí ẩn trong giấc mơ thứ tư!

Quả nhiên...

Ông ta chính là Copernicus!

Sau tiếng cười khô khốc, giọng nói của Copernicus trở nên nhẹ

nhàng, mơ hồ, nghe như không có sức lực:

"Hôm nay tôi đến đây... để chứng kiến sự sụp đổ của một thiên tài."

Vài giây im lặng.

Giọng người phụ nữ lại vang lên trước:

"Ai? Turing sao? Ông đã biết Turing chết rồi?"

"Không..."

Lại thêm hai tiếng cười khô khốc.

Lâm Huyền chỉ còn cách cánh cửa đôi màu nâu một bước, giọng nói yếu ớt của Copernicus truyền ra từ phía bên kia cánh cửa:

"Là một người khác... một người bạn không mấy tôn trọng tôi."...

Mỹ, Texas, Boca Chica, Trung tâm phóng tàu vũ trụ Space-T, văn phòng riêng của Jask.

Rắc.

Cánh cửa mật mã mà chỉ có ông ấy và nữ thư ký mới có quyền mở đã mở ra.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp.

Nữ thư ký dáng người quyến rũ bước vào, tiến về phía bên kia bàn làm việc... nơi mà tỷ phú giàu nhất thế giới, Jask, đang ngả lưng trên ghế giám đốc với cặp kính VR khổng lồ trên mặt.

Cô ta đẩy nhẹ cặp kính gọng đỏ.

Nâng khẩu súng trên tay phải lên, dí vào vỏ kính VR.

"Hử?"

Tỷ phú cao lớn này cảm nhận được áp lực lên kính VR, khẽ ngạc nhiên "hử" một tiếng.

Nhưng.

Cô ta hoàn toàn không để cho ông ấy có cơ hội nói thêm một lời nào nữa.

Đoàng!!

Khói súng tỏa ra, viên đạn mang động năng lớn xuyên thẳng qua kính VR, xuyên qua trán và phía sau đầu Jask, thậm chí còn xuyên thủng cả tấm gỗ cứng phía sau ghế giám đốc, mang theo máu và não văng lên bức tường trắng phía sau.

Đầu Jask lập tức gục xuống.

Phía sau đầu, một lỗ hổng lớn đáng sợ hiện ra, máu và não lẫn lộn tuôn ra không ngừng.

"Tạm biệt, Jask."

Nữ thư ký đẩy nhẹ cặp kính gọng đỏ:

"Ông còn nhớ tôi đã từng nói với ông, tôi học chuyên ngành gì ở MIT không?"

Cô ta quay người.

Bước ra khỏi văn phòng, và đóng cửa lại—...

Rầm!

Phòng thí nghiệm Rhine của Đại học Đông Hải.

Lưu Phong mở to mắt, đập mạnh xuống bàn.

"Đồng hồ thời không!"

Hắn ta hét lên, ném bỏ thiết bị đang nghiên cứu trong tay, lao đến bàn thí nghiệm chính giữa.

Hắn ta không nhìn nhầm!

Số liệu trên đồng hồ thời không lại thay đổi!

Vừa nãy còn là 0. 0000336...

Nhưng bây giờ!

Nó đã trở thành 0. 0000294.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, độ cong thời không lại tiếp tục thay đổi—

0. 0000252.

0. 0000210...

"Đường... đường dây thế giới đang sụp đổ!"

Lưu Phong cuống cuồng, vội vàng gọi điện cho Lâm Huyền.

Tút...

Tút...

Tút...

Âm thanh báo hiệu yếu ớt vang lên, chờ đợi cuộc gọi được kết nối, nhưng không ai bắt máy.

"Sao mỗi lần gọi đều không bắt máy vậy chứ!"

Lưu Phong thật sự đã sốt ruột.

Điện thoại của Lâm Huyền mỗi ngày đều bận bịu với cái gì vậy?

Chơi Liên Quân à?

"Bắt máy đi chứ!"

Lưu Phong hét lên.

Nhưng, trong tiếng tút tút đầy căng thẳng, Lâm Huyền vẫn không bắt máy.

Lưu Phong nghiến răng, trừng mắt nhìn vào mặt đồng hồ thời không.

Đường dây thế giới vẫn đang sụp đổ!

0. 0000126.

0. 0000084.

0. 0000042.

0. 0000000...

"Hoàn toàn sụp đổ rồi!"

Lưu Phong hét lên.

Cuối cùng.

Chỉ số trên mặt đồng hồ thời không ổn định, không còn thay đổi, khóa cứng ở—

[-0. 0000042]

"Cậu mà không bắt máy à!"

Lưu Phong giận đến nỗi không kiềm chế được, tay phải nắm chặt, đấm mạnh xuống bàn thí nghiệm!...

Bịch!

Nhà của Triệu Anh Quân, trong phòng tắm.

Tiếng động như một cú đấm nặng nề đánh vào ngực Diêm Kiều Kiều, khiến cô bé loạng choạng không đứng vững.

Cô bé dậy giữa đêm để đi vệ sinh.

Vừa mới mở vòi nước, chuẩn bị rửa tay, đột nhiên trái tim như bị một bàn tay to lớn siết chặt... Cơn đau dữ dội làm cô bé không đứng vững, ngã nhào về phía trước.

May mắn thay, đôi tay kịp thời bám vào bồn rửa, giữ vững cơ thể.

"Đây là..."

Cô bé vừa định nói gì đó:

"Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ!"

Tiếng ho dữ dội khiến nước mắt cô bé trào ra.

Cô bé dụi mắt, ngẩng đầu lên, nhìn vào gương trước bồn rửa:

"Mắt mình!"

Cô bé trợn to mắt, phát hiện đồng tử của mình đã biến thành màu xanh lam! Màu xanh lam lấp lánh!

Nhưng ánh sáng xanh đó chỉ lóe lên một chút, rồi nhanh chóng biến thành màu đen, đồng thời, hàng loạt ký ức không thuộc về cô bé tràn vào tâm trí!

"Á!"

Cô bé ôm lấy đầu đau đớn, ngồi xuống trong phòng tắm.

Cắn răng chịu đựng cơn đau khi ký ức bị nhồi nhét vào não, đó là những hình ảnh quen thuộc mà lại xa lạ—

Trên sân tập nghiêm trang, một nhóm nữ sinh mặc đồng phục huấn luyện nặng nề, đứng thẳng hàng, phía trước là huấn luyện viên đang lớn tiếng quát tháo:

"Các cô đang gánh vác nhiệm vụ quan trọng về thời không! Đây là sứ mệnh! Cũng là vinh quang độc nhất vô nhị! Còn là trách nhiệm đối với quá khứ và tương lai của nhân loại! Hãy bắt giữ kẻ tội đồ lịch sử đầu tiên!"

Chương 1398: Câu Lạc Bộ Thiên Tài (9)

Trong phòng học dưới ánh đèn trắng, số lượng các cô gái tập luyện đã giảm đi một nửa, nhưng vẫn đủ để lấp đầy nửa phòng học.

Huấn luyện viên chỉ vào màn hình, trên đó là ảnh của một chàng trai trẻ, với đôi mắt tức giận:

"Đây chính là kẻ tội đồ lớn nhất trong lịch sử nhân loại! Tội ác chống lại loài người, gây nguy hại cho Trái Đất, làm rối loạn thời không! Những tội danh này chỉ là giới hạn của điều luật, nhưng không phải là giới hạn của tội ác mà hắn đã gây ra!"

"Bao nhiêu gia đình đã tan nát vì hành động của hắn, bao nhiêu sinh mạng vô tội đã bị mất vì hắn! Tại sao các cô không có cha mẹ? Tại sao các cô là trẻ mồ côi? Đó là vì cha mẹ của các cô, đa phần đã chết dưới bàn tay của hắn!"

"Các cô đã vượt qua vòng tuyển chọn của thuốc tăng cường ban đầu... Các cô là những người mạnh mẽ có thể chịu đựng được sự tăng cường! Nhưng tiếp theo, sẽ có những buổi huấn luyện nghiêm ngặt và khắc nghiệt hơn đang chờ đợi các cô! Hãy mang theo sự phẫn nộ! Mang theo hận thù! Hãy trở nên mạnh mẽ hơn nữa!"

"Hãy mở to mắt, nhìn kỹ gương mặt của kẻ tội đồ lớn nhất trong lịch sử loài người! Hãy ghi nhớ kỹ tên hắn—"

"Lâm Huyền!"

Con đường lầy lội, ánh nắng gay gắt, khu rừng đầy muỗi.

Một nhóm nữ sinh mạnh mẽ đang trèo lên đồi, như những con thỏ rừng, như những con báo săn mồi.

"Theo sát!!"

Huấn luyện viên hét lên:

"Lâm Ngu Hề! Cô đang làm gì ở phía sau vậy! Đứng lên ngay!"

"Mọi người đều có thể chạy được, tại sao cô lại không chạy nổi?"

"Đồ vô dụng!!"

"Thiết bị xuyên thời không có nhiều, nhưng hạt thời không trong trạng thái liên kết chỉ có một."

Một nữ khoa học gia mặc áo blouse trắng, nhìn vào hàng chục cô gái vũ trang đầy đủ trong phòng:

"Hạt thời không trong trạng thái liên kết, khác với các hạt thời không thông thường, vô cùng quý giá, vô cùng hiếm hoi... Từ khi nhân loại phát hiện ra sự tồn tại của các hạt thời không cho đến bây giờ, số lượng hạt thời không thu được là vài chục, nhưng hạt thời không trong trạng thái liên kết... chỉ có một cái duy nhất."

"Để bắt giữ kẻ tội đồ lớn nhất trong lịch sử, Lâm Huyền, chỉ có hạt thời không trong trạng thái liên kết mới có hiệu quả. Nếu không, dùng các hạt thời không thông thường để quay trở lại quá khứ, các cô không chỉ không thể làm gì được, mà còn trở thành mục tiêu dễ dàng của hắn."

"Đây là điều tôi muốn nói với các cô hôm nay, cho dù các cô đã rất xuất sắc, nhưng... vẫn chỉ có người xuất sắc nhất mới có thể xuyên không trở về quá khứ, thực hiện nhiệm vụ vinh quang và

khó khăn này."

Một cô gái tung cú đấm mạnh, đánh ngã một cô gái khác xuống đất.

Huấn luyện viên thổi còi, kéo hai người ra, rồi giơ tay của cô gái chiến thắng lên:

"Dừng tay! Cô đã thắng!"

"Trận tiếp theo, trận cuối cùng! Đối thủ là Lâm Ngu Hề!"

"Hai người các cô sẽ đấu với nhau, ai có thể loại đối phương, người đó sẽ được thăng cấp thành Đặc vụ cấp ba và có được tư cách quay trở về quá khứ để thực hiện nhiệm vụ! Bây giờ... bắt đầu!"

Hai cô gái lao vào trận đấu trong màn bụi mờ, tung hết sức mình, trước mắt, một cú đấm nặng nề lao thẳng vào trán—

Bịch!

Diêm Kiều Kiều ngả ra sau, mở to mắt, thở hổn hển, rồi từ từ đứng dậy.

Cô bé nhìn vào gương.

Máu mũi tuôn ra, không thể dừng lại.

Chớp mắt một cái, đồng tử vẫn là màu đen, ánh sáng xanh lấp lánh vừa rồi như ảo giác, chỉ lóe lên trong chốc lát rồi biến mất.

"Ta..."

Cô bé nhìn đôi tay dính đầy máu mũi, nhìn vào hình ảnh mình trong gương, gầy yếu hơn rất nhiều so với ký ức.

Cánh tay gầy guộc, chân tay mảnh khảnh.

Không có dấu hiệu tập luyện và cơ bắp.

"Ta là ai?"

Cô bé ôm lấy mình, nhớ lại những lời dạy của huấn luyện viên, nhớ lại bức ảnh trên màn hình trong lớp học, nhớ lại mục đích của những buổi huấn luyện khắc nghiệt, nhớ lại kẻ tội đồ không thể tha thứ trong lịch sử.

"Ta là..."

Cô bé đứng thẳng người, nhìn vào hình ảnh mình đầy máu trong gương.

"Ta là..."

Cô bé nhíu mày, từng chữ một:

"Lâm, Ngu, Hề."...

Két—

Trong tòa lâu đài ảo, Lâm Huyền đã đi đến cuối tấm thảm đỏ, hai tay đặt lên cánh cửa gỗ màu nâu, dùng sức đẩy nó ra.

Bên trong, là một đại sảnh dát vàng, rực rỡ như ánh sáng.

Lâm Huyền không khỏi nheo mắt lại, nhìn về phía trung tâm đại sảnh, nơi có một chiếc ghế bằng gỗ đen cổ kính, xa hoa như một ngai vàng, trên đó có một bóng đen ngồi, ngược sáng.

Và bên dưới chiếc ghế đó, hai bên tấm thảm đỏ, có bốn chiếc ghế gỗ cùng kiểu dáng, tổng cộng là tám chiếc, trên mỗi ghế đều có một bóng dáng cao thấp, mập ốm khác nhau đang ngồi.

Lâm Huyền bước qua cửa, đi tiếp trên tấm thảm đỏ.

Khi đã quen với ánh sáng, nhìn rõ những chiếc mặt nạ mà mọi

người đang đeo, hắn không khỏi hít một hơi...

Đúng như những gì được yêu cầu trong "Điều lệ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài".

Tất cả các thành viên ở đây đều đeo mặt nạ.

Nhưng!

Mặt nạ của họ không phải là đồ chơi, không phải nhân vật hoạt hình, không phải động vật, cũng không phải là hình ảnh ngẫu nhiên.

Mà là...

[Những gương mặt người thật!]

[Mặt nạ gương mặt người!]

[Mỗi chiếc mặt nạ được vẽ họa tiết là những vĩ nhân nổi tiếng trong lịch sử!]

Bốn chiếc ghế bên trái, từ xa đến gần, bốn người đều nhìn về phía Lâm Huyền, trên mặt nạ của họ lần lượt là:

[Copernicus]

[Galileo]

[Gauss]

[Turing]...

Bốn chiếc ghế bên phải, chỉ có ba chiếc phía trước có người ngồi, chiếc thứ tư để trống. Ba người đó cũng đồng loạt quay đầu nhìn về phía này.

Từ xa đến gần, trên mặt nạ của họ lần lượt là:

[Newton]

[Da Vinci]

[Tesla]...

Và người ngồi trên chiếc ghế duy nhất ở vị trí cao, bóng dáng trên ghế từ từ đứng dậy.

Đó là một ông lão hơi còng lưng.

Ông ta ngược sáng, ánh sáng vàng chói lóa từ phía sau, chiếc mặt nạ trên khuôn mặt ông ta nâng lên—

[Albert Einstein]!

"Chào mừng cậu... thiên tài thứ chín, cũng là người cuối cùng..."

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein từ từ đứng dậy từ chiếc ghế gỗ đen cổ kính.

Ông ta từ từ giơ tay phải lên, từ từ duỗi ngón trỏ, từ từ chỉ lên trời:

"Chào mừng cậu gia nhập..."

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài!"

Quyển 5 "Câu Lạc Bộ Thiên Tài", đã kết thúc.

Chương 1399: Cảm nghĩ quyển 5

Với việc kết thúc Quyển 5,"Câu Lạc Bộ Thiên Tài" cũng đã vượt qua mốc 1,5 triệu chữ, tiến vào giai đoạn cuối của câu chuyện.

1,5 triệu chữ và hơn 200 ngày đêm đồng hành, đây là một hành trình đầy khó khăn nhưng cũng rất nhiều thành quả.

Được nhiều bạn đọc theo dõi đến tận bây giờ thật sự là một vinh dự lớn lao đối với tác giả.

Vì vậy, điều mà tác giả luôn cố gắng làm là viết thật tốt câu chuyện đã được ấp ủ từ lâu này, và trình bày nó dưới hình thức hoàn hảo nhất có thể cho mọi người.

Bây giờ, xin cập nhật tiến độ.

Theo kế hoạch, tác phẩm này còn ba quyển lớn nữa để hoàn thành, với tổng số chữ dự kiến là 3 triệu.

Với việc tiết lộ trong Quyển 5, mọi người cũng đã hiểu rõ câu chuyện này đang muốn viết về điều gì, gần như đã lật hết bài và hoàn toàn thấu hiểu.

Nhân vật chính đã trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng cũng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Như vậy, những câu chuyện tiếp theo sẽ chủ yếu tập trung vào việc giải mã và kết thúc những tình tiết đã được gợi mở trước đó, hầu như không còn câu đố nào để tung ra nữa (chào tạm biệt những câu đố bí ẩn).

Vì kế hoạch và những chi tiết đã được vạch ra từ trước khi bắt đầu viết cuốn sách này, nên không có trường hợp chi tiết bị bỏ lửng hoặc không thể hoàn tất, vì thế tác giả luôn tự tin rằng sẽ kết thúc câu chuyện này một cách suôn sẻ.

Dù sao thì... một câu chuyện có khởi đầu và kết thúc trọn vẹn mới có thể gọi là một câu chuyện hay; nếu theo dõi một câu chuyện mà đến giữa chừng không có kết cục, hoặc kết thúc quá sơ sài và qua loa, thì thực sự rất khó chịu.

Tác giả cũng rất thấu hiểu điều này, vì vậy đã đặt ra nhiều chi tiết trong phần đầu truyện để sau này, khi câu chuyện phát triển đến giai đoạn cuối cùng và kết thúc, có thể bùng nổ một cách mạnh mẽ nhất.

Tác giả hứa rằng sẽ mang đến cho mọi người một kết thúc viên mãn và đầy ấn tượng!

Ngoài ra,

[Nhóm đọc giả] và [Nhóm chủ tịch] đã được thành lập, mọi người có thể vào trang chi tiết tác phẩm hoặc phần giới thiệu để tham gia ngay; đồng thời, cũng có thể bấm vào liên kết ở phần [Lời tác giả] cuối chương này để tham gia ngay.

Cuối cùng,

Vẫn phải cảm ơn sự ủng hộ của mọi người qua từng tháng!

Nếu không có sự ủng hộ của các bạn, cuốn sách này sẽ không có được thành công như hiện tại.

Ngoại truyện về Đường Hân đã được gửi đến đúng hẹn; ngoại truyện về Hoàng Tước sẽ được gửi đến khi đạt mốc 100. 000 phiếu tháng, cũng không còn xa nữa.

Vậy thì,

Hẹn gặp lại vào ngày mai với câu chuyện tiếp theo —

Quyển 6,"Brooklyn," xin đón chờ!

Chương 1400: No.9 (1)

QUYỂN 6

Chương 1400: No. 9 (1)

Tính cả người đứng trên bậc thang, đeo mặt nạ Einstein;

Bốn người ngồi trên ghế bên trái;

Và ba người trên ghế bên phải;

Tổng cộng tám người, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền mà không hề chớp mắt.

Lâm Huyền cảm thấy có chút hoang mang.

Hắn không phải là vì sợ hãi hay căng thẳng...

Mà là vì!

Chuyện gì thế này!

Các ngươi đã bàn nhau trước để bắt nạt người mới à?

Tại sao tám người các ngươi lại đồng lòng đến mức cùng đeo mặt nạ của các nhà khoa học, nhà toán học, nghệ sĩ, hoặc những thiên tài và vĩ nhân đã qua đời...

Tại sao không nói trước chứ!

Nếu biết trước, mình đâu có phải đeo cái mặt nạ đồ chơi trẻ em【mèo Rhine】này để tham gia buổi họp mặt?

Hắn cũng có nhiều nhà khoa học và nghệ sĩ mà hắn rất

ngưỡng mộ.

Nếu đã biết phải đeo mặt nạ của những người này, hắn cũng có nhiều lựa chọn khác.

Nhưng mà...

Tình huống bây giờ thật sự quá xấu hổ.

Trong một bầu không khí trang nghiêm và nghiêm túc như thế này, họ mới thực sự giống như Câu Lạc Bộ Thiên Tài, còn hắn... thì lại giống như một kẻ ngớ ngẩn với cái mặt nạ hoạt hình đến để phá đám.

Chuyện này chẳng khác gì việc đi vệ sinh giữa đường phố!

Trong giây lát, Lâm Huyền cảm thấy muốn thoát khỏi chương trình VR, làm lại từ đầu.

Lúc này hắn mới nhớ ra.

Ban đầu, trong giai đoạn thiết lập mặt nạ, có thể quét hình thực tế hoặc cung cấp một bức ảnh từ mạng... sau đó hệ thống sẽ tự động tạo ra mặt nạ tương ứng theo hình ảnh đó.

Những chiếc mặt nạ của tám thành viên trước mắt, không cần nói cũng biết, đều được tạo ra từ các hình ảnh trên mạng.

Chúng được làm rất tỉ mỉ, tinh xảo.

Nhưng điều này không phải là trọng tâm...

Dù Lâm Huyền vẫn giữ bước đi về phía trước, nhưng trong lòng hắn lại đang suy nghĩ rất nhanh.

Hắn không ngờ.

Vấn đề đầu tiên hắn phải đối mặt sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ

Thiên Tài lại là cách giải thích cho cái mặt nạ hài hước mà hắn đang đeo!

Quả nhiên.

Sau một khoảnh khắc im lặng như băng đá tại hiện trường...

Phì cười.

Là người phụ nữ đeo mặt nạ 【Da Vinci】 không nhịn được nữa, cười thành tiếng:

"Ha ha ha, mèo Rhine... Cậu đang nghĩ gì vậy? Sao cậu lại, ôi trời, tôi cười đến đau cả bụng... Sao cậu lại đeo cái mặt nạ hoạt hình đến buổi họp mặt thế này?"

Người phụ nữ dường như chưa bao giờ thấy một cảnh tượng buồn cười đến thế, cười ngặt nghẽo.

Người đàn ông trẻ tuổi đeo mặt nạ 【Newton】 bên cạnh cô cũng thoát khỏi sự cứng nhắc ban nãy, cười khúc khích:

"Người bạn này, cậu làm vậy là cố tình hay vô ý? Từ bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》 ... chẳng lẽ cậu vẫn chưa hiểu ý nghĩa của chiếc mặt nạ à?"

Bên trái.

Người đàn ông nhỏ bé đeo mặt nạ 【Gauss】 chầm chậm ngồi thẳng lên, từ từ nói:

"Thiên tài, đây mới là... thực sự... độc lập..."

Ông ta nói quá chậm, bị người đàn ông trung niên ngồi bên trái ngắt lời.

Người đàn ông trung niên đeo mặt nạ 【Galileo】, giọng nói trầm ấm và vững chãi:

"Việc cậu đùa cợt một cách lố bịch và ngu ngốc thế này... là không tôn trọng tất cả mọi người."

"Không không không."

Đối diện, người đàn ông đeo mặt nạ 【Tesla】 phát ra một tiếng cười quen thuộc:

"Đúng như Gauss đã nói, đây mới là hành động của một thiên tài thực sự."

Nói xong.

【Tesla】 nhiệt liệt vỗ tay:

"Làm tốt lắm, tôi thật sự rất thích cậu!"

"Mặt nạ mèo hoạt hình này của cậu đã thành công biến tất cả những kẻ giả tạo ở đây thành những chú hề nực cười!"

"Sao nào? Hay chúng ta nhân cơ hội này hủy bỏ luôn truyền thống đeo mặt nạ đi? Tôi đã không muốn đeo mặt nạ trong các cuộc họp từ lâu rồi, dù sao thì các cậu cũng đều biết tôi là ai."

Người đàn ông nhỏ bé đeo mặt nạ 【Gauss】 gật đầu, chậm rãi nói:

"Thật... vậy..."

"Việc cậu tùy tiện chọn mặt nạ... lại làm cho... chúng tôi, những người nghiêm túc... trở nên..."

Ông ta nói quá chậm, lại bị người đàn ông trẻ đeo mặt nạ 【Newton】 ngắt lời:

"Ồ- Bây giờ tôi mới nhận ra, đây chẳng phải là mặt nạ mèo Rhine sao! Mỗi lần tôi đưa cháu trai và cháu gái đi chơi công viên, luôn có rất nhiều đứa trẻ đeo chiếc mặt nạ mèo này để chơi đùa."

"Ôi."

Người phụ nữ đeo mặt nạ 【Da Vinci】 thở dài:

"Newton, ông không nghĩ đến việc chỉnh sửa hình ảnh ảo của mình một chút à? Dù tôi hiểu là ông có thể đã già và có chút lẩm cẩm, nhưng với trí tuệ của ông, không đến mức không xử lý được hình ảnh VR chứ?"

"Hình ảnh thanh niên này của ông, kết hợp với giọng điệu suốt ngày nói về cháu trai, cháu gái, thật sự rất không phù hợp, ông không nhận ra à?"

"Haha."

【Newton】 cười nhẹ, quay đầu nhìn 【Da Vinci】:

"Bà cứ nói tôi, chẳng phải bà cũng vậy sao, bà Da Vinci? Mấy chục năm trước, khi chúng ta họp offline, bà cũng đeo cái mặt nạ này và có thân hình đẹp như vậy. Đừng nói với tôi bây giờ khi bà đã ở tuổi làm bà rồi... vẫn là phù thủy không già chứ?"

Chương 1401: No.9 (2)

"Nếu bà sẵn sàng chỉnh sửa hình ảnh ảo của mình thành bà lão, tôi cũng không ngại đổi thành ông già để theo cô. Thôi được, tôi sẽ nói thật với cô, tôi đã thử sửa hình ảnh nhưng hệ thống không cung cấp chức năng này."

"Trước đây khi bà không đến dự họp, tôi đã yêu cầu Turing làm việc này. Toàn bộ hệ thống mạng, hình ảnh VR, và chế độ họp đều do hắn ta thiết lập, tôi hỏi hắn ta tại sao không cung cấp chức năng sửa đổi hình ảnh."

"Turing đã giải thích với tôi từ góc độ chuyên môn, nói rằng điều này liên quan đến việc xác thực danh tính của chúng ta, chính là huy hiệu vàng in dấu Câu Lạc Bộ Thiên Tài... Từ khi chúng ta lần đầu sử dụng nó để kết nối mạng, dữ liệu đã liên tục ghi lại và hoàn thiện thông tin xác thực danh tính của chúng ta, chẳng hạn như giọng nói, thói quen, khuôn mặt."

"Vì vậy, mỗi khi chúng ta sử dụng huy hiệu vàng để kết nối mạng, thông tin xác thực được lưu trữ sẽ xác minh người đăng nhập, để xác định xem có phải là người dùng thật sự hay không... Turing đã giải thích rất nhiều, nhưng tóm lại là hắn ta nói không thể thay đổi, nếu thay đổi sẽ gây ra lỗi hệ thống, một chương trình đã vận hành hoàn hảo thì tốt nhất không nên điều chỉnh."

"Haha."

【Da Vinci】 cười khinh bỉ:

"Hắn ta chỉ lười thôi, không muốn thay đổi cho ông nên mới bịa ra hàng đống lý do vô nghĩa để đối phó với ông."

"Tôi cũng nghĩ vậy."

【Newton】 nhún vai:

"Dù sao hắn ta cũng là Turing, thiên tài hacker số một thế giới, không thể giải quyết được một chức năng nhỏ nhặt như vậy? Hắn ta chỉ không muốn chỉnh sửa cho tôi mà thôi."

Nói xong.

【Gauss】 quay đầu, nhìn Turing, người vẫn đang hít thở, quay đầu, và nhìn chăm chăm vào bất kỳ ai nói chuyện, bình thản nói:

"Nếu Turing đã chết... thì tại sao còn bày mô hình này ở đây... có thể bỏ nó đi không? Tôi cảm thấy lạnh lẽo... Nhưng mà, Turing chết cũng tốt... là người quản lý hệ thống này, hắn ta chắc chắn biết mọi..."

"Đúng vậy."

【Gauss】, người nói chậm chạp, lại bị ngắt lời bởi tiếng cười khẽ của 【Tesla】:

"Chết cũng tốt. Bây giờ, chỉ có 【Einstein】 biết danh tính của từng người chúng ta, điều này lại làm cho trò chơi trở nên công bằng hơn, mọi người sẽ không còn lo lắng về lập trường của Turing nữa."

"Đủ rồi."

【Copernicus】, người luôn im lặng, khẽ hắng giọng và quát mắng mọi người:

"Chính vì các người lúc nào cũng nhí nhố, vô tư và thiếu nghiêm túc như vậy, tôi mới không muốn tham gia họp... ồn ào đến nỗi làm tôi đau cả tai."

"Còn cậu nữa..."

【Copernicus】 từ từ ngẩng đầu lên.

Dù mặt nạ che giấu khuôn mặt ông ta, nhưng có thể cảm nhận được rằng lúc này ông ta đang rất khó chịu, thậm chí rất tức giận.

Ông ta nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ mèo Rhine hài hước trên mặt thành viên mới, nghiêm giọng nói:

"Cậu phải bỏ ngay cái mặt nạ ngu ngốc đó!"

"Haha."

Lâm Huyền, người đã lặng lẽ lắng nghe mọi người, cuối cùng cũng phát ra một tiếng cười lạnh:

"Nếu ông không nói, tôi thật sự định quay lại và đổi một cái khác, nhưng bây giờ..."

"Tôi lại càng thích chiếc mặt nạ này hơn."

Nói xong.

Hắn ngẩng đầu nhìn 【Newton】:

"Newton, ông có thể đổi chỗ với tôi không? Tôi muốn ngồi đối diện với Copernicus."

"Haha..."

【Newton】 phát ra một tràng cười sảng khoái, bất giác vỗ tay:

"Tuyệt vời! Thật vui khi thấy thành viên mới có sức sống và bản lĩnh như vậy! Dù tôi vẫn chưa biết nên gọi cậu là gì... Thiên tài thứ chín, cậu đã thành công nhận được sự công nhận của tôi."

"Còn về chỗ ngồi, e là không thể đổi được. Vị trí của mọi

người đều được sắp xếp dựa trên thời gian gia nhập câu lạc bộ. Nếu thực sự có thể đổi chỗ... 【Gauss】 đối diện đã sớm muốn đổi rồi."

"Đúng vậy."

【Gauss】 từ từ gật đầu, nói chậm rãi:

"Tôi thường cảm thấy... bên cạnh tôi..."

"Im ngay."

【Copernicus】 nghiêm khắc quát, ho vài tiếng.

Ông ta ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine hài hước, thở dài:

"Cậu phá vỡ quy tắc thế này, chúng tôi nên gọi cậu là gì đây?"...

Đến đây.

Nghe những lời trao đổi của nhóm thiên tài này, cộng thêm những gì Lâm Huyền nghe được khi tiến đến cánh cửa gỗ màu nâu, hắn đã hiểu rõ nhiều điều.

Trước tiên.

Cách mà nhóm thiên tài này nhận được thư mời, quả nhiên không giống như hắn.

Đúng như suy đoán ban đầu của hắn, tấm thư mời mà hắn nhận được... thực sự là kết quả của việc gian lận, nhờ vào con đường tắt.

Mặc dù không biết ai đã giúp hắn gian lận, cũng không biết ai đã mở đường cho hắn.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Điều quan trọng là...

Vì cách hắn nhận được thư mời khác với những người khác, nên mới dẫn đến tình cảnh hài hước ngày hôm nay, khi "Mèo Rhine gây náo loạn tại buổi lễ trao giải Nobel".

Hiện giờ đã có thể chắc chắn một điều.

Ngoài hắn ra, tất cả những người khác cầm trong tay thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều đã giải mã được mật mã trên bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》 và sau đó thông qua một loạt các câu đố để nhận được thư mời.

Chương 1402: No.9 (3)

Trong quá trình giải mã này, họ đã biết được tọa độ thời không, một số quy luật thời không, cũng như mục tiêu và ý nghĩa của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, qua đó cũng hiểu rõ "mặt nạ" trong quy tắc của câu lạc bộ thực chất là gì.

Không có gì ngạc nhiên khi Jask đã nói rằng, điều khó khăn nhất là lấy được thư mời, còn ba câu hỏi kiểm tra trên mạng kia chỉ là những câu hỏi tặng điểm, phần lớn là để xác nhận danh tính.

Còn hắn, người đã hoàn thành cuộc chơi một cách nhanh chóng, giống như đã bật chế độ gian lận, trực tiếp nhận được thần khí cuối cùng... dẫn đến việc không thực hiện các nhiệm vụ trước đó, bỏ qua nhiều thông tin quan trọng.

Nhưng đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Lưu Phong và siêu trí tuệ VV đều không thể giải mã được mật mã trên bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》, vì vậy con đường này với Lâm Huyền vốn dĩ không thể đi.

Quý Lâm cũng không giải mã thành công, cho thấy mật mã trên bức tranh thực sự là một rào cản mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài đặt ra... Ý nghĩa đại khái là nếu bạn không thể giải được mật mã này, thì đừng tốn công vô ích, cánh cửa của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ mãi mãi không mở ra cho bạn.

Nhìn theo cách này.

Quý Tâm Thủy đã không nói sai, Quý Lâm, thực sự là người gần nhất với Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Hắn ta đã phát hiện ra mật mã, tìm thấy bức tranh, chỉ là chưa kịp giải mã mà thôi.

Nếu cho hắn ta thêm vài năm...

Hắn ta có lẽ đã có thể giải mã được.

Tuy nhiên, một sự thật đau lòng là bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》 mà Quý Lâm tìm thấy đã bị người khác sử dụng trước rồi.

Người đó chính là 【Newton】 với tính cách như một "lão ngoan đồng".

【Copernicus】, 【Galileo】 và 【Gauss】 đều là những người rất nghiêm túc, chỉn chu.

Vì vậy, họ tuân thủ quy tắc, sau khi giải mã xong mật mã, họ đã hủy bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》 để không ai khác bị dẫn sai đường.

Nhưng 【Newton】 rõ ràng là có chút thú vị kỳ lạ, ông ta không những không hủy bức tranh mà còn bán nó cho một đạo diễn Hollywood, rồi nó đã qua tay nhiều người, cuối cùng Angelica mua lại và tặng cho Quý Lâm, rồi Quý Lâm tặng cho Lâm Huyền , Lâm Huyền lại đưa cho Lưu Phong.

Vì vậy...

Ngay cả khi Lưu Phong và Quý Lâm có thể giải mã bức tranh, cuối cùng cũng sẽ là vô ích... vì thư mời mà bức tranh và mật mã này chỉ đến đã bị 【Newton】 lấy mất rồi.

Nếu Lâm Huyền thực sự theo mật mã mà đi, cuối cùng mở ra một chiếc rương nào đó...

Thứ chào đón hắn có thể chỉ là một khuôn mặt quỷ mà

【Newton】 để lại, cảm giác đó thật chẳng khác gì ăn phải đống phân.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Những vấn đề này có thể xem xét sau, vấn đề cấp bách trước mắt chính là câu hỏi mà 【Copernicus】 vừa nêu...

Phải gọi hắn là gì?

Mèo Rhine?

Đại Kiểm Miêu?

Cảm thấy có chút không phù hợp, nếu cả ngày bị gọi như vậy, chắc chắn hắn sẽ không nhịn được mà bật cười.

"Ừm... Mèo Rhine."

【Einstein】, người đang đứng trên bậc thang, dù lưng còng nhưng vẫn đầy uy nghiêm, đeo mặt nạ và nhìn Lâm Huyền :

"Thú vị đấy."

"Chúng ta thực sự không có quy định rõ ràng rằng bắt buộc phải dùng mặt nạ của các nhà khoa học hoặc vĩ nhân... chỉ là trực giác bảo thế thôi; mà đã không có quy định này, thì mặt nạ của thành viên mới này là hợp lý và được chấp nhận."

"Nhưng theo truyền thống của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhân vật trên mặt nạ sẽ trở thành biệt hiệu khi chúng ta giao tiếp, điều này không thể thay đổi hoặc nhượng bộ."

"Vì vậy, thiên tài cuối cùng, nếu cậu nhất quyết muốn chọn mặt nạ này, để thuận tiện cho việc xưng hô sau này, hay là chúng ta bỏ chữ 'mèo' đi... gọi cậu là 【Rhine】 thì sao?"

Rhine.

Lâm Huyền nghe thấy cái tên này.

Chẳng phải đó chính là tên công ty của hắn, là khởi đầu của tất cả sao?

Dùng cái tên này, thực sự rất phù hợp.

Hắn cũng rất thích từ Rhine.

Vì vậy hắn gật đầu:

"Được."

【Einstein】 cười khẽ, giọng khàn khàn, giơ hai tay ra, ra hiệu cho mọi người đứng lên:

"Vậy thì, chúng ta hãy cùng chào đón thiên tài thứ chín ngồi vào vị trí——"

"No. 9 【Rhine】!"

Tiếng vỗ tay vang lên.

Lâm Huyền bước đi trong tiếng vỗ tay, tiến về vị trí của mình, ngồi ở chiếc ghế cuối cùng bên phải, ngay cạnh 【Tesla】, chiếc ghế trống cuối cùng.

【Tesla】 vỗ tay lớn tiếng nhất, cũng là người nhiệt tình nhất.

Lâm Huyền đương nhiên biết ông ấy là ai.

Đúng hơn là...

Cả Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều biết ông ấy là ai.

Ông ấy quá nổi bật, dường như việc giấu kín danh tính đối với ông ấy chỉ là một trò cười.

Khi Lâm Huyền đi đến trước ghế ngồi.

【Tesla】 đưa tay phải ra với hắn:

"Chào mừng cậu, Rhine."

Lâm Huyền mỉm cười, cũng đưa tay phải ra:

"Rất vui được gặp ông, Tesla."

Tuy nhiên——

Ngay khi hai bàn tay sắp chạm vào nhau.

Cơ thể của 【Tesla】 đột nhiên cứng đờ, rồi xuất hiện các mảng màu hỗn loạn, chớp lên vài lần rồi biến mất trong không khí!

Chương 1403: No.9 (4)

Keng.

Chiếc mặt nạ có hình chân dung Tesla rơi xuống ghế, nảy lên hai lần, rồi nằm im ở đó với mặt trước hướng lên trên.

Tiếng vỗ tay lập tức dừng lại.

Mọi người đều bất ngờ trước sự biến mất đột ngột của【Tesla】.

"Jask đâu?"

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dường như không ai gọi ông ấy là Tesla.

【Da Vinci】 ngạc nhiên nhìn chiếc mặt nạ rơi trên ghế, rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn vừa biến mất trước mặt mình, sau đó quay sang nhìn【Copernicus】:

"Copernicus, đây có phải là điều ông nói về việc chứng kiến sự sụp đổ của một thiên tài?"

Người đàn ông nhỏ bé 【Gauss】 nghe thấy vậy, quay đầu nhìn【Copernicus】:

"Ông... là ông... đã giết... Jask..."

"Vậy đây chính là mục đích của ông khi đặc biệt tham dự cuộc họp hôm nay?"

Người đàn ông trung niên bên cạnh 【Galileo】 ngắt lời【Gauss】, chăm chú nhìn【Copernicus】:

"Tôi đã tự hỏi tại sao ông không tham gia các cuộc họp suốt nhiều năm, và bỗng dưng hôm nay lại xuất hiện?"

"Phải chăng giống như những kẻ sát nhân thích chứng kiến tác phẩm của mình, ông đến đây để chứng kiến cái chết của Jask?"

"Hahaha..."

【Copernicus】 từ từ hạ tay xuống sau khi vỗ tay, cười khan vài tiếng:

"Các ngươi à, đừng lúc nào cũng đổ mọi tội lỗi lên tôi, tôi đã nói rằng tôi sẽ giết Jask sao?"

"Hừ."

【Da Vinci】 bên cạnh Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng:

"Tại sao mọi người lại nghi ngờ ông ngay lập tức, ông tự biết rõ mà."

"Lão ngoan đồng 【Newton】."

Lúc này cũng không còn vẻ đùa cợt, thu lại thái độ không nghiêm túc.

Ông ta dường như rất tức giận, hơi thở nặng nề, nhìn chằm chằm vào 【Copernicus】 đối diện, giọng nói nghiêm nghị:

"Chúng tôi không can thiệp vào kế hoạch tương lai của ông, nhưng ít nhất, đừng để bàn tay bẩn thỉu của ông vươn tới các đồng đội trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Nói thật, Copernicus, là một trong những thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi đã nhẫn nhịn ông rất lâu rồi. Lương tâm của tôi đã nhiều lần nhắc nhở tôi không nên động thủ với ông; tôi luôn nghĩ rằng, một ngày nào đó, ông sẽ lạc lối, nhưng không ngờ, ông lại ngày càng quá đáng hơn."

"Lạc lối?"

【Copernicus】 cười khan hai tiếng, lắc đầu:

"Lạc lối?"

Ông ta nhấn mạnh lại:

"Các người mới là những kẻ lạc lối."

"Vì vậy, tôi không thích giao tiếp với các người... Sau cuộc họp này, tôi sẽ vào khoang ngủ đông. Thật hy vọng rằng khi tôi tỉnh dậy sau vài chục năm, vài trăm năm... vẫn sẽ thấy các người đầy sức sống."

"Nói thật, tôi đã chán ngán trò chơi này rồi. Tôi đã quá già, không thể tiếp tục trong thời đại này nữa. May mắn là có công nghệ khoang ngủ đông, cho phép một lão già từ thời đại cũ như tôi có thể sống sót thêm chút nữa."

"Còn về vấn đề của Jask... Tôi thực sự biết có người muốn giết ông ta, và hôm nay ông ta cũng khó mà thoát khỏi số phận; tôi đến dự cuộc họp là để xác nhận điều này. Tuy nhiên... các người lại không tin Jask đến vậy sao?"

Nói xong, 【Copernicus】 cười nhẹ:

"Jask từ lúc bắt đầu gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã không bao giờ giấu giếm danh tính, thẳng thắn nói với mọi người ông ta là ai, ông ta muốn làm gì... Hãy thử hỏi mọi người, ngoài Turing ra, còn ai có được khí phách như Jask?"

Người đàn ông nhỏ bé 【Gauss】 hít một hơi sâu, chậm rãi nói:

"Vì vậy... ừm... cả hai người họ đều đã chết..."

"Câm miệng, Gauss."

【Copernicus】 với chiếc mặt nạ lạnh lùng nhìn sang phía này:

"Đừng cắt lời khi tôi đang nói."

Sau đó, ông ta lại nhìn quanh mọi người trong phòng:

"Các người đều nghĩ rằng Jask đã chết, nhưng chỉ riêng tôi tin rằng ông ta vẫn còn sống, tôi tin tưởng vào khả năng của Jask hơn bất kỳ ai trong các người."

"Ông ta chết hay chưa, các người cứ xem tin tức hoặc Twitter sẽ rõ thôi mà? Jask là người rất nổi bật, nếu ông ta chưa chết, có thể sau khi cuộc họp này kết thúc, các người sẽ thấy ông ta nhảy múa trên truyền hình."...

Những lời của 【Copernicus】 nghe có vẻ hùng hồn.

Nhưng Lâm Huyền cảm thấy, không ai trong phòng này tin ông ta.

Dù không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt của mọi người, nhưng bầu không khí đó có thể cảm nhận được.

Rõ ràng là...

Tất cả các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều không thích 【Copernicus】.

Chán ghét.

Khinh thường.

Xem thường.

Đặc biệt là 【Newton】, nếu không phải vì sự biến mất đột ngột của Jask vừa rồi, có lẽ ông ta sẽ không bao giờ thèm để ý đến 【Copernicus】, chứ đừng nói đến chuyện chủ động nói chuyện với ông ta.

Từ những gì được nói ra, có thể thấy rằng.

【Newton】 và 【Copernicus】 là những thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Dựa vào vị trí chỗ ngồi, có thể đoán rằng 【Copernicus】 là số 2, 【Newton】 là số 3, 【Galileo】 là số 4, và 【Da Vinci】 là số 5...

Không có ngoại lệ, họ đều đã rất già, đến năm 2024 hiện tại, ít nhất họ đều là những người đã ngoài 60 tuổi.

Có lẽ, từ thế kỷ trước, họ đã đeo mặt nạ và bắt đầu gặp gỡ nhau offline.

【Newton】 đã từng nói rằng, ông ta không phải chưa bao giờ nghĩ đến việc đấu tay đôi với 【Copernicus】 ngoài đời thực, chỉ có lương tâm và ý thức pháp luật đã ngăn cản ông ta.

Chương 1404: No.9 (5)

Từ điều này, Lâm Huyền cũng rút ra kết luận.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mặc dù tất cả đều là những thiên tài không thể tranh cãi, nhưng thiên tài không có nghĩa là người có nhân phẩm tốt hay đạo đức cao thượng, trong khía cạnh này cũng là một sự pha trộn đầy rẫy những sự phức tạp.

Tuy nhiên.

Hiện tại hắn chưa hiểu gì về câu lạc bộ này, cũng không hiểu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên chưa vội kết luận điều gì.

Đặc biệt là, đây mới chỉ là lần đầu tiên hắn tham dự cuộc họp.

Tốt hơn hết là cứ lắng nghe chăm chú, trở thành một khán giả tò mò.

Quá trình khám phá thế giới giấc mơ trong thời gian dài đã rèn luyện cho hắn một thói quen tốt... không vội vàng hành động, lắng nghe tất cả những gì có thể nghe, thu thập mọi thông tin có thể, cố gắng hiểu rõ hơn về nhiều người trước khi bắt đầu hành động.

Vì vậy...

Đánh nhau đi!

Lâm Huyền thầm cổ vũ cho các thiên tài trong lòng.

Nhanh lên, đánh nhau đi!

Tranh luận quyết liệt lên!

Như vậy, hắn mới có thể thu thập được nhiều thông tin và tình báo hơn.

Tuy nhiên...

【Einstein】 không để cho Lâm Huyền có nhiều thời gian để "ăn popcorn."

Ông ta bước lên một bước, mọi người lập tức ngừng bàn luận.

"Điều thứ ba trong quy tắc của Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Giọng nói của ông ta khàn khàn nhưng đầy uy nghiêm:

"Xin hãy chú trọng đến quyền riêng tư cá nhân và tránh để lộ danh tính."

Cả phòng trở nên im lặng.

Không ai nói gì.

【Einstein】 liếc nhìn chiếc mặt nạ của Jask rơi trên ghế, sau đó nhìn mô hình của Turing, người đang đứng đơ như một con robot, rồi tiếp tục nói:

"Lời nhắc nhở thiện chí thường không có trọng lượng đủ. Cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ offline chuyển sang online, nguyên nhân cơ bản là để bảo vệ sự an toàn của tất cả các thành viên."

"Cả tài nguyên, thời gian, con đường dẫn đến tương lai đều có giới hạn. Đặc biệt là cơ hội để nhân loại tiến vào tương lai, chỉ có một lần duy nhất."

"Tôi không can thiệp vào các cuộc tranh đấu của các ngươi, không can thiệp vào bất kỳ tư tưởng nào của các ngươi, tôi chấp nhận những sự hy sinh cần thiết, cũng chấp nhận cả những sự hy sinh không cần thiết; tôi chấp nhận những biện pháp đạo đức, và

cả những biện pháp phi đạo đức."

"Nhưng xin các ngươi khi thực thi quyền lực mà lịch sử trao cho thiên tài, cũng đừng quên rằng... các ngươi cũng phải gánh vác trách nhiệm, rủi ro, và một số phận mong manh như đi trên băng mỏng."

"Lịch sử được viết bởi những kẻ chiến thắng, tương lai cũng vậy; chỉ có kẻ chiến thắng mới có tư cách viết sử, và chỉ có kẻ chiến thắng... mới có tư cách quyết định tương lai của nhân loại."...

Lời của 【Einstein】 vừa dứt, cả phòng im phăng phắc.

Đó là quyền uy tuyệt đối của 【Einstein】 trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng những gì ông ta nói cũng rất hợp lý.

Quy tắc thứ ba đã rõ ràng, phải giấu kín danh tính, tránh để lộ... nhưng Jask thì quá phô trương, Turing cũng không ngại để người khác biết hắn ta là Kevin Walker, cũng rất phô trương.

Vì vậy, trong mắt 【Einstein】, cái chết của hai người này không đáng thương.

Lời khuyên tốt khó mà cứu được kẻ phải chết.

Không lạ gì khi vừa nãy 【Gauss】, người nói chậm chạp, lẩm bẩm rằng cả hai kẻ tiết lộ danh tính đều đã chết... ai bảo họ không chịu nghe lời khuyên?

Đến đây.

Lâm Huyền cũng đã phần nào đoán được Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một tổ chức như thế nào.

Xuất phát điểm mà nói, ông lão đeo mặt nạ 【Einstein】, với

tư cách là chủ tịch câu lạc bộ, ban đầu ông ta có ý tốt, mong muốn thông qua trí tuệ của những thiên tài vĩ đại nhất qua các thời đại, mang lại cho nhân loại một tương lai tươi đẹp hơn.

Nhưng đúng như ông ta đã nói.

Tài nguyên trên Trái Đất có hạn, nhân tài và các nhà khoa học cũng có hạn, thời gian có hạn, cơ hội cũng có hạn.

Vì thời gian không thể quay ngược, cơ hội để nhân loại thử thách vận mệnh chỉ có một lần.

Trong tình huống này...

Những thiên tài có tư tưởng, niềm tin, phương pháp và kế hoạch hoàn toàn khác nhau, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột và tranh chấp vì nhiều lý do khác nhau.

Giống như kế hoạch tự trói mình của Turing, và kế hoạch chinh phục vũ trụ của Jask, đây là những xung đột hoàn toàn đối lập, từ hướng phát triển khoa học đến cách sử dụng tài nguyên đều trái ngược nhau.

Có vẻ như, giữa 【Copernicus】 và 【Newton】 cũng có xung đột không thể hòa giải.

Xét đến việc 【Copernicus】 đã từng giết nhiều nhà khoa học trước đây.

Phải chăng kế hoạch của 【Newton】...

Ngược lại là nhằm phát triển khoa học?

Lâm Huyền im lặng quan sát, lắng nghe mọi thứ diễn ra.

Hắn không biết các thiên tài đang giao tiếp với nhau như thế nào,

Cũng không biết liệu kế hoạch của họ có được công khai hay không,

Càng không biết người đứng đầu Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ 【Einstein】, sẽ tiến hành trò chơi thiên tài này ra sao,

Nhưng.

Không vội.

Những câu hỏi này có lẽ sẽ được giải đáp trong các cuộc họp sắp tới.

Vở kịch...

Chỉ mới bắt đầu.

Chương 1405: Nhìn thấy tương lai (1)

Sau khi 【Einstein】 lên tiếng, tất cả mọi người đều không còn tranh cãi nữa, họ trở về chỗ ngồi của mình.

【Da Vinci】 tiếc nuối nhìn chiếc mặt nạ mà Jask để lại, đã đại khái đoán được kết cục của ông ấy.

Những người có mặt đều là những người thông minh, và tất cả đều biết rõ 【Copernicus】 là người như thế nào.

Không ai tin vào những lời ngụy biện của ông ta.

Vì vậy...

Jask, khả năng cao là khó thoát khỏi nguy hiểm.

【Da Vinci】 khẽ thở dài, ngẩng đầu lên, nhìn về phía 【Einstein】:

"Nếu Jask thực sự đã chết, ông cũng sẽ làm như với Turing, để lại cho ông ấy một mô hình ảo sao?"

"Không..."

【Einstein】 lắc đầu:

"Bây giờ các người vẫn thấy Turing là vì hắn ta là người hướng dẫn cho hệ thống VR và không gian mạng này, cần có sự tồn tại của hắn ta để hướng dẫn thành viên mới kết nối, trả lời câu hỏi và tham gia vào không gian cuộc họp..."

"Việc vẫn giữ mô hình của Turing không phải vì tôi cố tình giữ lại để làm kỷ niệm, hoặc để xác nhận cái chết của hắn ta."

"Trong 《Quy định》 đã nói rõ từ đầu, tư cách thành viên của câu lạc bộ là suốt đời, chúng tôi sẽ luôn duy trì quyền tham gia các buổi họp cho các thành viên. Vì vậy... dù là thành viên còn sống hay đã chết, chúng tôi đều đối xử như nhau."

"Cũng như với Jask, dù ông ta có sống hay chết, chiếc ghế này, chiếc mặt nạ này vẫn sẽ được giữ lại cho ông ta. Tuy nhiên... cũng đúng thôi, giờ đây khi chín thiên tài đã đầy đủ, vai trò của người hướng dẫn Turing cũng không còn cần thiết nữa."

"Tất cả thư mời đã được tìm thấy, tất cả huy hiệu đã được thu thập, tự nhiên sẽ không có thêm thành viên mới nào gia nhập, và cũng không cần giữ Turing lại ở đây."

Nói xong.

Ông ta quay đầu, nhìn về phía xa nhất bên trái, nơi Turing, hình ảnh ảo của hắn ta vẫn đang im lặng ngồi:

"Rời đi thôi, nơi này không cần ngươi nữa."

Ngay lập tức.

Hình ảnh ảo của Turing trở nên trong suốt.

Chỉ còn lại chiếc mặt nạ trên khuôn mặt của hắn ta, rơi từ trên không xuống ghế, nảy lên rồi lại rơi xuống, nằm yên trên ghế.

Đến đây...

Hai thiên tài đã rời khỏi hội trường, buổi họp này, tính cả chủ tịch 【Einstein】, chỉ còn lại bảy người.

"Vậy thì..."

Giọng nói khàn khàn của 【Einstein】 vang lên:

"Buổi họp lần này có bảy người tham dự, cuộc họp chính thức bắt đầu."

"Ít... ít người hơn... cũng tốt mà..."

【Gauss】 chậm rãi nói:

"Nhiều người quá... họ... luôn ngắt lời tôi..."

"Câm miệng, Gauss."

Giọng nói uy nghiêm của 【Einstein】 ngắt lời ông ta:

"Đừng chen ngang khi tôi đang tuyên bố nghị trình."

Bên cạnh.

Người đàn ông trung niên 【Galileo】 thở dài bất lực:

"Gauss, thật không trách được người khác cứ ngắt lời ông, ông có thể đừng chen ngang được không? Đến khi nào tới lượt ông phát biểu, mọi người tự nhiên sẽ để ông nói hết lời."

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe mọi người nói chuyện.

Hắn có thể nhận ra rõ ràng rằng, họ không thực sự nói bằng tiếng Hán, mà trong khung cảnh VR này, lời nói của họ đã được dịch trực tiếp sang tiếng Hán.

Giọng dịch và giọng nói thông thường rất dễ phân biệt.

Dĩ nhiên, trong tai những người khác, lời nói của Lâm Huyền chắc chắn cũng sẽ được dịch thành tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức... hoặc các ngôn ngữ khác.

Tóm lại.

Hệ thống họp trực tuyến này rất tiên tiến, có thể dịch trực tiếp lời nói của mọi người sang ngôn ngữ tương ứng để các thành viên có thể giao tiếp với nhau.

Lâm Huyền phân biệt được rõ ràng.

【Gauss】 và 【Da Vinci】 chắc chắn là người Long Quốc.

Bởi vì cách họ diễn đạt ngôn ngữ nghe rất tự nhiên, không có dấu vết của sự dịch thuật; ngay cả khi 【Gauss】 nói chậm rãi, ngữ pháp của ông ta vẫn hoàn toàn phù hợp với cấu trúc của tiếng Hán.

Điều này, chỉ có người Long Quốc mới hiểu rõ người Long Quốc, không thể nhận định sai được.

Còn những thành viên khác là người nước nào thì không thể nhận ra được, chỉ biết rằng... chắc chắn họ không phải là người Long Quốc.

Lâm Huyền nhìn về phía 【Einstein】.

Hắn vẫn rất mong đợi.

Sau khi cuộc họp chính thức bắt đầu, sẽ có quy trình cụ thể gì diễn ra?

【Einstein】 bước trở lại, ngồi vào chiếc ghế gỗ đen, nhìn mọi người phía dưới, tuyên bố:

"Vì hôm nay có thành viên mới gia nhập, theo quy định trước đây, trước khi vào các phần chính thức, chúng ta sẽ thêm vào một phần tương tự như tự giới thiệu."

"Rhine..."

【Einstein】 nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền, nhẹ giọng nói:

"Mỗi thành viên mới gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều phải trả lời một câu hỏi..."

"Là một thiên tài tạo nên lịch sử, quyết định tương lai, phẩm chất quan trọng nhất mà cậu nên có là gì?"

"Đây là cách cậu thể hiện suy nghĩ của mình, đồng thời cũng là cách để người khác hiểu về cậu. Tuy nhiên... trước khi cậu trả lời, chúng ta sẽ cho cậu nghe câu trả lời của những người khác, chính là những câu trả lời mà chúng ta đã đưa ra từ trước."

Ông ta thẳng lưng, hít một hơi sâu:

"Vì tôi là No. 1, hãy để tôi bắt đầu. Đây là lần thứ tám tôi trả lời câu hỏi này, nhưng dù có lặp lại bao nhiêu lần, câu trả lời của tôi vẫn không thay đổi."

Chương 1406: Nhìn thấy tương lai (2)

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên từ chiếc ghế bên dưới, nhìn vào người đàn ông già cỗi, gầy gò này, đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ đen lớn.

Chiếc mặt nạ trên khuôn mặt ông ta chính là hình ảnh của Einstein trong bức tranh 《Nỗi buồn của Einstein》.

Đôi mắt vô hồn, thần sắc u sầu, mái tóc rối bù của Albert Einstein được vẽ trên mặt nạ.

Nhà vật lý học vĩ đại nhất trong lịch sử loài người, người đã đề xuất thuyết tương đối và phát hiện ra công thức năng lượng, cuối đời lại có một hình ảnh thảm hại như vậy.

Thật không biết...

Tại sao chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại chọn một bức tranh đầy ám ảnh như vậy làm hình ảnh trên mặt nạ của mình.

Rõ ràng là còn nhiều bức tranh thú vị khác về Einstein.

"Tôi luôn tin rằng phẩm chất quan trọng nhất mà thiên tài cần có chính là——"

【Einstein】 nói với giọng nặng nề và rõ ràng:

"【Chiều cao】."

Ông ta dừng lại một chút.

Sau đó tiếp tục:

"Điểm khác biệt lớn nhất giữa thiên tài và người bình thường chính là ở chiều cao khi nhìn nhận vấn đề. Một thiên tài thực thụ phải đứng ở độ cao đủ lớn, trên quy mô đủ dài để có thể nhìn xuống thế giới và đưa ra những quyết định đúng đắn và lý trí nhất."

"Người ta thường nói đứng càng cao nhìn càng xa; chỉ khi đứng đủ cao, cậu mới có thể hiểu được điều gì có thể bỏ qua, điều gì là quan trọng nhất; và những vấn đề này... chiều cao tự nhiên sẽ cho cậu câu trả lời trực tiếp nhất."...

Nói xong, ánh mắt ông ta dừng lại ở người số 2, 【Copernicus】.

Người đàn ông già yếu này đang đeo một chiếc mặt nạ vẽ hình ảnh của một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông trẻ với mái tóc xoăn bồng bềnh, khuôn mặt nghiêm nghị, giống như một người khổng lồ đứng ngoài sự sống của con người.

Nicolaus Copernicus.

Lúc này, ông lão đeo mặt nạ khô héo khẽ hừ một tiếng, yếu ớt nói:

"Đây cũng là lần thứ bảy tôi trả lời câu hỏi này, tôi rất mừng vì đây là lần cuối cùng tôi phải lặp lại nó."

"Quan điểm của tôi đến nay vẫn không thay đổi, phẩm chất quan trọng nhất mà một thiên tài thực sự nên có chính là——"

"【Độc lập】."

Ông ta quét mắt nhìn xung quanh, cười khẽ:

"Thiên tài, vốn dĩ đã là cô độc, bi thương. Nhìn lại lịch sử loài người, số thiên tài có kết cục tốt chỉ đếm trên đầu ngón tay... phần lớn các thiên tài đều chết vì bị chèn ép, bị uất ức, bị hiểu lầm và tuyệt vọng vì không thể kêu cứu."

"Thiên tài chết đói, bị thiêu sống, bị bức hại không phải là hiếm... họ thường vượt xa thời đại của mình đến mức không thể hòa nhập vào xã hội ngu ngốc, thay vào đó họ bị coi là những kẻ lập dị, khác người."

"Nhưng đó chính là số phận cô độc mà thiên tài phải gánh chịu, phải chịu đựng sự bất công. Tôi phải nói rằng, thời đại hiện nay là tốt nhất, thế giới và con người trong thời đại này sẵn sàng hiểu và chấp nhận thiên tài, thậm chí là tôn trọng họ."

"Nhưng càng trong những hoàn cảnh như thế này, thiên tài càng cần phải giữ vững sự độc lập của mình, không hòa lẫn với thế tục, không tiếp xúc với bụi trần, chỉ có người độc lập mới có thể nắm bắt được chân lý thực sự, mới có thể tìm ra câu trả lời đúng đắn nhất."...

Sau đó, ánh mắt của Lâm Huyền rơi vào 【Newton】, người có vẻ ngoài là một người đàn ông trẻ tuổi, nhưng thực chất đã là một ông lão, một "lão ngoan đồng" đeo số 3.

Trên chiếc mặt nạ của ông ta là hình ảnh của một quý ông có đôi mắt to và lông mày rậm, nhà vật lý học lừng danh, người đề xuất định luật vạn vật hấp dẫn và ba định luật cơ học...

Isaac Newton.

Người đeo mặt nạ, như thể đang hồi tưởng lại quá khứ, giọng điệu của ông ta trở nên sâu lắng và xa xăm:

"Câu trả lời của tôi là——"

"【Trách nhiệm】."

"Trên thế giới này, mỗi người đều có những năng khiếu đặc biệt riêng. Năng khiếu có thể nhiều hoặc ít, mạnh hoặc yếu, nhưng không thể phủ nhận, mỗi người đều có những lĩnh vực và công việc mà họ xuất sắc."

"Nhưng chỉ có thiên tài... mới thường là toàn tài."

"Đúng vậy, tôi luôn tin rằng, những người có năng khiếu vượt trội trong một lĩnh vực, một con đường, một chuyên môn nào đó chỉ có thể được gọi là nhân tài... có rất nhiều nhân tài, mỗi thời đại, thậm chí mỗi ngày, đều có rất nhiều nhân tài."

"Nhưng thiên tài thì khác, thiên tài là những đứa con cưng của tạo hóa, là món quà mà Đấng Tạo Hóa ban tặng cho loài người, là vinh dự lớn nhất của nền văn minh nhân loại. Vì vậy, như đã nói trong 《Quy định của Câu Lạc Bộ Thiên Tài》, vị trí càng cao thì trách nhiệm càng lớn, là niềm vinh hạnh và hy vọng của nền văn minh nhân loại, các thiên tài phải gánh vác trách nhiệm tương ứng."

"Thoát khỏi ham muốn thế tục, thoát khỏi những sở thích tầm thường, thoát khỏi những suy nghĩ của người phàm... trách nhiệm mà thiên tài gánh trên vai không phải là của một gia đình, một thành phố hay một quốc gia. Mà chính là phải nhìn về dòng chảy lịch sử, đứng trên thời gian và tương lai, gánh vác trách nhiệm cứu vãn số phận nhân loại, xây dựng một tương lai tốt đẹp!"...

Những lời phát biểu đầy sự tương phản với hình ảnh "lão ngoan đồng" của 【Newton】 khiến Lâm Huyền có chút bất ngờ.

Chương 1407: Nhìn thấy tương lai (3)

Nhưng đồng thời.

Hắn cũng cảm thấy điều này đúng như lẽ thường.

Hắn có thể cảm nhận được rằng, mỗi người trong số họ, không phải là những kẻ phàm tục chỉ biết theo đuổi tiền bạc, quyền lực, hay dục vọng...

Những thứ mà người thường cố gắng theo đuổi bằng mọi giá.

Trong mắt các thiên tài, đó là những điều dễ dàng đạt được, nhưng họ lại không hề để tâm.

Ánh mắt của họ thực sự hướng về những điều xa xôi hơn, những lý tưởng cao hơn.

Sau đó.

Là lượt của No. 4, 【Galileo】.

Người đàn ông trung niên này, từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ nghiêm túc và cứng nhắc, chiếc mặt nạ của ông ta vẽ hình một ông già râu dài.

Người được tôn vinh là cha đẻ của vật lý hiện đại, cha đẻ của khoa học hiện đại...

Galileo Galilei.

Bức chân dung này xuất hiện trong rất nhiều sách giáo khoa ở

Long Quốc, nên Lâm Huyền đương nhiên rất quen thuộc.

Người đàn ông trung niên đeo mặt nạ 【Galileo】 ngẩng đầu lên.

Giọng nói trầm ấm vang lên:

"Phẩm chất quan trọng nhất mà một thiên tài nên có, theo tôi là——"

"【Tính quyết đoán】!"

Giọng ông ta vang lên chắc nịch:

"Nhân tính cần phải cân nhắc nhiều điều, nhưng tính quyết đoán thì không cần phải cân nhắc bất cứ điều gì. Nếu đối mặt với mỗi sự việc, mỗi quyết định, mà đều phải suy nghĩ thấu đáo, cân nhắc trước sau, thì... chắc chắn sẽ chẳng làm được việc gì."

"Nhiều người coi sự bốc đồng là một sai lầm, nhưng nhìn lại lịch sử loài người, thậm chí là lịch sử phát triển của sự sống, mỗi bước ngoặt quan trọng, mỗi tiến bộ và đột phá quan trọng... đều đến từ sự bốc đồng, từ sự quyết đoán bất chấp tất cả."

"Mất đi nhân tính, chắc chắn sẽ mất đi nhiều thứ; nhưng nếu mất đi tính quyết đoán, loài người sẽ mất đi tất cả. Khi loài người tiến vào xã hội hiện đại, ngày càng nhiều luật lệ, đạo đức, và truyền thống trói buộc tính quyết đoán vốn có trong xương tủy của loài người."

"Họ dường như thích biến loài người thành những con cừu non hiền lành vô hại, nghe lời và ngoan ngoãn, nhưng cũng không biết phản kháng. Nhưng, nhiều người quên mất, tại sao loài người lại tiến hóa từ vượn thành người, tại sao loài người lại có thể đứng vững trên mặt đất này?"

"Loài người trở thành bá chủ của Trái Đất không chỉ nhờ trí

tuệ... bởi vì trí tuệ chỉ giúp cậu kết hợp đá và gỗ thành búa, nhưng không giúp cậu dùng búa đập vào đầu kẻ thù. Trí tuệ chỉ là nền tảng của nền văn minh loài người, còn tính quyết đoán, mới là nguồn gốc của sự phát triển và tiếp nối của nền văn minh nhân loại."

"Vì vậy, trong thời đại ngày càng đè nén tính quyết đoán, đề cao vẻ đẹp của nhân tính, các thiên tài với trách nhiệm trên vai, tuyệt đối không được quên tính quyết đoán vốn có trong xương tủy của nền văn minh nhân loại. Và... luôn sẵn sàng sử dụng chút quyết đoán còn lại trong thời đại này để dẫn dắt loài người vượt qua khó khăn, tái sinh sức sống và sáng tạo, tiến tới một tương lai hoàn toàn mới."...

Nghe có vẻ.

【Galileo】 dường như là một người thích chiến đấu.

Vậy sau ông ta, đến lượt người kế bên Lâm Huyền, người đeo mặt nạ 【Da Vinci】.

Hình ảnh ảo của người phụ nữ này thể hiện một thân hình đầy đặn quyến rũ, trẻ trung và tràn đầy sức sống.

Nhưng thực tế, bà ta ít nhất cũng đã ngoài 60 tuổi, đã tham gia vào các hoạt động của Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ thế kỷ trước.

Tuy nhiên...

Lời nói và cử chỉ của bà ta không hề mang dấu hiệu của tuổi già, ngược lại, lại tràn đầy sự vui tươi và trẻ trung.

Mâu thuẫn.

Người phụ nữ thiên tài này đầy mâu thuẫn.

Giống như người nghệ sĩ thanh tú, tao nhã và cao quý được vẽ

trên chiếc mặt nạ của bà ta.

Leonardo da Vinci.

Cuộc đời ông vĩ đại và huyền thoại, để lại nhiều tác phẩm nghệ thuật bất hủ, và nhiều phát minh có ảnh hưởng sâu rộng.

Nhưng cuộc đời ông cũng đầy rẫy... những mâu thuẫn.

Người phụ nữ không cần suy nghĩ nhiều.

Ngay lập tức bà ta mở lời:

"Câu hỏi này, thực sự đã trả lời rất nhiều lần rồi, mỗi lần có thành viên mới, chúng ta lại phải nhắc lại."

"Tuy nhiên, vì sự tôn trọng và chào đón thành viên mới, chúng ta vẫn cần trả lời câu hỏi này một cách nghiêm túc."

"Câu trả lời của tôi vẫn không thay đổi, giống như khi tôi lần đầu tiên tham gia cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào thế kỷ trước. Tôi cho rằng phẩm chất mà một thiên tài nên có nhất là ____"

"【Làm gương】."

Bà ta nói rất nhanh:

"Đây là điểm khác biệt lớn nhất về tư tưởng giữa tôi và các thiên tài khác. Họ không ai khác đều cho rằng thiên tài có thể tự tạo ra lịch sử, xây dựng tương lai, thậm chí cứu thế giới. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ vậy... Tôi tin rằng sức mạnh của một thiên tài đơn độc là rất nhỏ bé, nhưng sự tồn tại của thiên tài mang ý nghĩa biến sự nhỏ bé đó trở thành vĩ đại."

"Và cách hợp lý nhất để làm điều đó là để chính bản thân thiên tài trở thành tấm gương mà loài người hướng tới và học hỏi. Là người thông minh hơn người bình thường, thiên tài nên làm

gương, để chỉ cho người bình thường thấy điều gì là đúng, điều gì là đẹp, điều gì là đáng để học hỏi."

Chương 1408: Nhìn thấy tương lai (4)

"Muốn thay đổi thế giới, chỉ thay đổi thế giới thôi thì không đủ? Thế giới vốn dĩ được tạo thành từ hàng tỷ con người, nếu không thay đổi bản thân con người, thì không thể thay đổi thế giới. Và để thay đổi con người, cách tốt nhất là như tôi đã nói... làm gương, trở thành tấm gương để dẫn dắt mọi người cùng đi trên con đường đúng đắn."...

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Nhìn người phụ nữ chỉ cách mình một khoảng rất gần.

Đây là...

Một người theo chủ nghĩa lý tưởng sao?

Lâm Huyền không thể xác định liệu những lời bà ta nói có đúng hay không, cũng không biết tương lai mà bà ta mong đợi sẽ như thế nào, hoặc làm thế nào để đạt được tương lai mà bà ta tưởng tượng.

Nhưng tổng thể, nghe có vẻ hơi thiếu thực tế.

Sau đó, là đến lượt 【Gauss】 đối diện.

Người đàn ông nhỏ bé này, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ nhỏ hơn một cỡ so với người khác.

Người được vẽ trên mặt nạ, ánh mắt sáng ngời, thần thái tự tin, mang một vẻ điềm tĩnh, thoải mái.

Ông ta có lý do để như vậy.

Có khả năng để tự tin trước thế gian.

Ông ta chính là thiên tài nổi tiếng, nhà toán học, nhà vật lý, nhà thiên văn học, nhà hình học, nhà đo đạc trắc địa, được mệnh danh là "Hoàng tử của Toán học"...

Johann Gauss.

Khác với hình ảnh tự tin và kiêu hãnh của "Hoàng tử Toán học".

Người đàn ông nhỏ bé đeo mặt nạ này rõ ràng có vẻ thiếu tự tin, giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi và ngập ngừng:

"Câu trả lời của tôi là..."

"【Bình đẳng】."

Ông ta nuốt mấy lần mới chậm rãi nói ra được:

"Tôi biết... con người sinh ra đã không bình đẳng, hoàn cảnh gia đình, cha mẹ, quốc gia, môi trường... những yếu tố bất bình đẳng này chính là nguồn gốc thực sự hạn chế sự phát triển của nền văn minh nhân loại."

"Nhưng điều này... dường như không thể tránh khỏi... ngay cả trong thời nguyên thủy, khi mọi thứ có vẻ công bằng nhất... không có gia đình, giáo dục, quốc gia hay môi trường bên ngoài... nhưng vẫn tồn tại những sự bất bình đẳng."

"Có người sinh ra khỏe mạnh và cường tráng... sinh ra đã có sức mạnh vô địch... tự nhiên đã là người lãnh đạo... còn có người, do gene quyết định, sinh ra đã nhỏ bé xấu xí, phải sống một cuộc đời bi thảm hơn người bình thường."

"Bình đẳng... xã hội loài người, nền văn minh nhân loại... thật

sự không thể đạt được sự bình đẳng tuyệt đối sao?"

Người đàn ông nhỏ bé ngẩng đầu lên, đeo chiếc mặt nạ trên mặt, khẽ lắc đầu:

"Tôi không nghĩ vậy... Tôi cũng cho rằng, những người tự nhận mình là thiên tài cao hơn người khác... không nên nghĩ như vậy. Ngược lại, nếu thực sự tồn tại những thiên tài cao hơn người khác... chẳng phải việc họ nên làm nhất... chính là cố gắng làm cho mọi thứ trên thế giới này trở nên cân bằng và bình đẳng hơn sao?"

"Tôi thừa nhận... cho đến nay tôi vẫn chưa tìm ra được phương pháp và lối đi phù hợp... nhưng tôi vẫn kiên trì với quan điểm của mình, thế giới này nên có sự bình đẳng, và sự bình đẳng đó có thể đạt được... Người bình thường cho rằng điều đó là không thể, vì họ là những người bình thường."

"Làm những điều mà người bình thường không thể làm được... làm những điều mà người bình thường thậm chí không dám nghĩ tới... đó mới thực sự gọi là thiên tài."...

Phải thừa nhận rằng.

Bây giờ Lâm Huyền rất hiểu tại sao trước đây, nhiều lần khác, mọi người lại thô lỗ ngắt lời 【Gauss】 khi ông ta đang nói.

Trước đó hắn còn cảm thấy tội nghiệp cho 【Gauss】.

Nhưng bây giờ.

Hắn thật sự đã hiểu.

Rất hiểu!

Bởi vì tốc độ nói của ông ta quá chậm! Giống như đang tua chậm năm lần vậy... nghe khiến người ta cảm thấy sốt ruột, bứt rứt, chỉ muốn khuyến khích ông ta nói nhanh hơn.

Nhưng không có cách nào khác, bây giờ là lượt của 【Gauss】.

Phải kiên nhẫn chịu đựng sự khó chịu về mặt tinh thần và thính giác, lắng nghe hết lời ông ta nói. ...

【Einstein】 giơ tay ra hiệu cho Lâm Huyền phát biểu:

"No. 9, Rhine... vì Tesla và Turing không có mặt, chúng ta không thể thay họ đưa ra quyết định. Dù tất cả chúng ta đều biết câu trả lời trước đây của họ, nhưng... ai có thể đảm bảo rằng suy nghĩ và niềm tin của họ sẽ không thay đổi?"

"Vì vậy, lần này chúng ta sẽ bỏ qua phần của họ. Bây giờ, đến lượt cậu trả lời."

"Chúng tôi rất tò mò, thiên tài cuối cùng... cậu nghĩ gì? Cậu cho rằng phẩm chất quan trọng nhất mà một thiên tài nên có là gì?"

Trong khoảnh khắc đó.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào Lâm Huyền.

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Rồi nói ra câu trả lời mà hắn đã sẵn sàng từ lâu:

"Thực ra... trước hôm nay, tôi chưa từng nghĩ đến câu hỏi này, trong đầu tôi cũng không có ý tưởng gì."

Hắn nói thẳng thắn:

"Nhưng vừa rồi nghe những lời của các vị, tôi cảm thấy rất vinh dự, và đột nhiên tôi có câu trả lời cho riêng mình."

Hắn mỉm cười:

"Tôi rất ngạc nhiên, khi các vị suy nghĩ về câu hỏi này, các vị

luôn tỏ ra cao ngạo, luôn tự cho mình là thượng đế, là Đấng Tạo Hóa, là thần thánh."

"Nhưng... cho dù là thiên tài, xét cho cùng, các vị cũng vẫn là con người mà thôi? Ngoài việc có trí tuệ vượt trội, cái gọi là thiên tài, về cấu trúc cơ thể hay bộ não, cũng chẳng có gì khác biệt so với người thường."

Chương 1410: Câu hỏi (1)

"Vậy thì, thiên tài có thực sự cần thiết không? Thiên tài thực sự có tư cách để định đoạt lịch sử và tương lai của loài người không?"

"【Chẳng lẽ không có thiên tài, nhân loại sẽ không có lịch sử sao?】"

"【Chẳng lẽ không có sự can thiệp của thiên tài, nhân loại sẽ không có tương lai sao?】"

"Tôi lại nghĩ rằng... có lẽ lịch sử không bị bất kỳ thiên tài nào can thiệp mới là lịch sử tốt nhất; tương tự, tương lai không bị bất kỳ thiên tài nào can thiệp... mới thực sự là tương lai thuần khiết và đẹp đẽ nhất của nền văn minh nhân loại."

"Đó chính là câu trả lời của tôi."

"Tôi cho rằng, phẩm chất cơ bản nhất mà một thiên tài cần có chính là——"

"【Sự tôn trọng】."

Lâm Huyền nhìn quanh mọi người và tiếp tục:

"Tôn trọng người khác, tôn trọng lịch sử, tôn trọng nhân loại, tôn trọng tương lai."

"Cái gọi là thiên tài, có lẽ không vĩ đại như người ta tưởng. Đặt tương lai mà các vị mong đợi vào tay nhân loại, chưa chắc đã không đạt được một tương lai tốt đẹp hơn."...

Câu trả lời của Lâm Huyền vừa dứt.

Không ai lên tiếng.

Nhưng chỉ có 【Einstein】 bật cười nhẹ:

"Nói rất hay, Rhine. Nhưng... đây chính là bài học đầu tiên mà cậu sẽ học được ở đây, cũng là lý do mà Câu Lạc Bộ Thiên Tài tồn tại——"

"Nhân loại tự thân, không có tương lai."

Lâm Huyền nhìn ông ta:

"Tại sao ông lại chắc chắn như vậy?"

【Einstein】 giọng nói khàn khàn:

"Bởi vì... tôi có thể nhìn thấy tương lai."

Nhìn thấy tương lai?

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Chính là điều này!

Giống như những gì Turing đã nói trước đây!

Chủ tịch câu lạc bộ thực sự có thể nhìn thấy tương lai!

Điều này cũng xác nhận suy nghĩ trước đó của Lâm Huyền, không lạ gì khi chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại có thể khiến mọi người tôn phục đến vậy; nếu ông ta thực sự có thể nhìn thấy tương lai thật sự, thì ông ta thực sự có đủ khả năng và tư cách đó.

Tuy nhiên.

Lâm Huyền vô cùng tò mò.

Ông ta, chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ Einstein...

Ông ta nhìn thấy tương lai như thế nào?

Có giống như mình không?

Cũng là thông qua những giấc mơ sao?

Vì vậy, hắn hỏi thẳng:

"Ông có thể nhìn thấy tương lai, cụ thể là tương lai như thế nào?"

"Là tương lai của một ngày nào đó? Tương lai trong vài chục năm, vài trăm năm, vài nghìn năm? Hay là... một giai đoạn nào đó của tương lai?"

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein, ngồi thẳng trên chiếc ghế gỗ đen:

"【Tất cả】."

Từ này ngắn gọn, nhưng đầy sức mạnh.

Ông lão mỉm cười nhẹ, giọng khàn khàn:

"Từ nay trở đi, mỗi ngày, mỗi khoảnh khắc, mỗi phút, mỗi giây... tôi đều có thể nhìn thấy."

"Tôi có thể nhìn thấy..."

"【Tất cả các tương lai】!"

"Tất cả tương lai?"

Nghe thấy lời nói đầy khoa trương của 【Einstein】, Lâm Huyền ngồi im lặng trên ghế, suy tư.

"Vị chủ tịch quyền cao chức trọng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài này... ông ta nói thật sao?"

Theo lời của ông ta, ông có thể nhìn thấy tất cả mọi sự việc từ bây giờ đến tận cùng của thời gian, cùng với kết cục đã định sẵn.

Lâm Huyền không dám tin.

Hắn vốn nghĩ rằng khả năng nhìn thấy tương lai của【Einstein】chắc cũng tương tự như hắn, chỉ có thể thấy được tương lai của một ngày hoặc một khoảnh khắc nào đó.

Ví dụ, hắn có thể thông qua giấc mơ nhìn thấy tương lai vào ngày 28 tháng 8 năm 2624; và【Einstein】cũng có thể thông qua giấc mơ để đến tương lai của một ngày nào đó.

Lâm Huyền đã chuẩn bị tâm lý như vậy.

Nhưng bây giờ nghe thấy lời của đối phương...

Hắn hoàn toàn đã đánh giá thấp vị chủ tịch này!

Dù sao đi nữa, khả năng nhìn thấy chính xác từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây của tương lai có phải là quá sức tưởng tượng không?

Tất cả tương lai chưa biết của loài người, trong mắt ông ta, giống như một bức tranh mở ra từ từ, mọi chi tiết đều rõ ràng, hiện ra trước mắt ông ta.

Nếu thực sự có khả năng như vậy, thì còn việc gì trên đời này có thể làm khó ông ta nữa?

Lịch sử và tương lai, đối với ông ta, đều hoàn toàn minh bạch và có thể thao túng.

Vậy chẳng phải ông ta muốn đẩy tương lai đi về hướng nào, cũng có thể chính xác đặt đường dây thế giới vào vị trí mình mong muốn sao?

Lâm Huyền ban đầu vẫn nghĩ rằng, giấc mơ của mình là một

"phép màu" cực kỳ mạnh mẽ, đến mức phi lý, có thể trực tiếp nhìn thấu kết quả của hiệu ứng cánh bướm thời không.

Nhưng giờ đây, so với khả năng của 【Einstein】... quả thực chỉ là hạt cát giữa biển khơi, không đáng nhắc đến.

Ông ta, liệu có phải đang khoác lác không?

Lâm Huyền không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Quả thật, hắn vẫn không thể dễ dàng chấp nhận cái "thiết lập" đầy khoa trương này.

"Ha ha."

Lúc này, 【Da Vinci】tiểu thư ngồi bên cạnh khẽ cười, nhìn về phía Lâm Huyền:

"Rhine tiên sinh, ban đầu tôi cũng giống như cậu... Thậm chí, tất cả mọi người ở đây, ai cũng có phản ứng giống hệt như cậu."

"Chuyện này đúng là khó tin, nhưng điều khó tin hơn nữa là... 【Einstein】 thực sự không nói dối, ông ấy thực sự có thể nhìn thấy tương lai rõ ràng."

Chương 1411: Câu hỏi (2)

"Bản thân tôi cũng đã phải mất rất nhiều thời gian để kiểm chứng và tin tưởng điều này, cuối cùng, tôi đã đưa ra một câu trả lời chắc chắn. Đây cũng là lý do tại sao 【Einstein】 thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và gửi thư mời đến các người."

"Ông ấy mong muốn chia sẻ khả năng này, để những thiên tài đã được thử thách như các ngài có thể sử dụng nó, mang lại một tương lai tốt đẹp hơn cho nền văn minh nhân loại. Đây chính là điều vĩ đại của ông ấy, xứng đáng là tấm gương cho tất cả chúng ta."...

Lâm Huyền nghe rõ ràng rằng 【Da Vinci】tiểu thư thực sự rất ngưỡng mộ 【Einstein】 và hoàn toàn tin tưởng vào khả năng tiên tri của ông ta.

Hắn tin rằng, trong số những thiên tài có mặt ở đây, không ai là người tầm thường, họ sẽ không dễ dàng bị mê hoặc bởi những lời lẽ giống như kiểu bán hàng đa cấp.

"Cô đã xác nhận điều đó như thế nào, 【Da Vinci】tiểu thư?" Lâm Huyền quay đầu, đeo chiếc mặt nạ mèo Rhine và hỏi:

"Cô có thể chia sẻ cách mà cô đã làm không?"

Vì đeo mặt nạ, Lâm Huyền không thể nhìn thấy biểu cảm của người phụ nữ ở gần đó.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được rằng đối phương cười, một nụ cười đầy dự đoán:

" Rhine tiên sinh, cậu không cần quan tâm chúng tôi đã xác

nhận điều đó như thế nào, vì... ngay cả khi chúng tôi nói ra, cậu cũng chưa chắc đã tin."

"Mặc dù chỉ tiếp xúc với cậu trong vài chục phút, nhưng tôi đã cảm nhận được rằng cậu là một người rất cẩn trọng, không dễ tin tưởng người khác."

"Vậy tại sao cậu không tự mình kiểm chứng điều đó?"

【Da Vinci】 quay đầu nhìn về phía 【Einstein】 trên bục cao:

"Tôi nghĩ, phần đón tiếp đã kết thúc rồi, đúng không? Tiếp theo sẽ là cuộc họp chính thức hàng tháng, cậu có thể tận dụng cuộc họp này để kiểm chứng tính chân thực của sự việc này."

"Được rồi... một lời khuyên thiện chí, dù điều này có thể làm lãng phí vài cơ hội quý báu của cậu, nhưng đó thực sự là một quá trình cần thiết."

"Ít nhất là với tôi, Gauss, Jask, và Turing... chúng tôi đều đã lãng phí rất nhiều cơ hội để xác minh điều này. Có lẽ đó cũng là một điểm chung của những thiên tài như chúng ta, bản tính nghi ngờ."

Lâm Huyền chớp mắt, lặng lẽ lắng nghe.

Cơ hội?

Là cơ hội như thế nào?

Có phải là... cơ hội 【hỏi】 không?

Có vẻ như chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Tuy nhiên, bây giờ nghĩ lung tung cũng không cần thiết, như 【Da Vinci】 đã nói, hiện tại phần giới thiệu bản thân đã kết thúc, sẽ chuyển sang cuộc họp chính thức.

Cuộc họp chính thức rốt cuộc sẽ còn điều gì bất ngờ... chỉ cần đợi xem là biết ngay thôi?

Quả nhiên.

Ngay sau khi lời nói kết thúc, 【Einstein】 ngồi thẳng lại trên chiếc ghế gỗ trên bục cao, nhìn quét qua những người đang ngồi hai bên tấm thảm đỏ:

"Vậy thì, phần đón tiếp đã kết thúc. Đây cũng là cách chúng tôi thể hiện sự tôn trọng và chân thành đối với thành viên mới, No. 9 Rhine; tôi tin rằng, với khả năng thích nghi mạnh mẽ của một thiên tài, Rhine tiên sinh chắc chắn sẽ nhanh chóng hòa nhập với chúng ta, bắt đầu kế hoạch của mình và xây dựng tương lai của mình."

"Tiếp theo, theo như kế hoạch của cuộc họp hàng tháng, chúng ta sẽ bước vào phần chính của buổi họp. Cũng để quan tâm đến người bạn mới, tôi sẽ nhắc lại chi tiết các bước và yêu cầu của buổi họp..."

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn về phía Lâm Huyền:

"Rhine, vào ngày mùng 1 hàng tháng, lúc 00:42 giờ Long Quốc, chúng tôi sẽ tổ chức buổi họp câu lạc bộ đúng giờ; nếu cậu có thời gian, cậu có thể tham gia bằng cách sử dụng huy hiệu vàng, nếu không có thời gian cũng không sao, như trong quy định đã nói, chúng tôi chấp nhận vắng mặt, thậm chí vắng mặt dài hạn."

"Trong tương lai, cậu sẽ dần dần hiểu rằng, rất ít khi tất cả mọi người có mặt đầy đủ như hôm nay... có nhiều lý do, nhưng lý do quan trọng nhất, cậu sẽ hiểu ngay sau đây."

"Tuy nhiên, cậu không cần phải quan tâm người khác như thế nào, vì nội dung cuộc họp này không liên quan đến họ, mà là—"

"Mỗi thiên tài đều có một lượt để hỏi tôi."

Ông ta dừng lại một chút.

Ông khom lưng nhưng đầy uy nghiêm tiếp tục nói:

"Việc đặt câu hỏi sẽ được tiến hành công khai, như thế này, câu hỏi của các bạn sẽ nhận được câu trả lời chính xác từ tôi. Nhưng đồng thời... tất cả những người tham gia cuộc họp cũng sẽ nghe thấy câu trả lời, điều này vừa là công bằng, vừa là sự minh bạch."

"Vì vậy, không thể tránh khỏi việc nếu câu hỏi của các bạn quá thẳng thắn, mục đích quá rõ ràng, có thể bạn sẽ gặp phải rắc rối không cần thiết, khiến các thành viên khác đoán được kế hoạch tương lai của bạn, hoặc thậm chí... đoán được thân phận của bạn."

Người ngồi ở ghế bên trái, 【Gauss】, chậm rãi gật đầu:

"Đúng vậy... Jask lần đầu tiên tham gia cuộc họp, đã hỏi..."

"Câm miệng, Gauss!"

Ông lão trên bục cao rõ ràng đã có chút khó chịu:

Chương 1412: Câu hỏi (3)

"Không ngắt lời người khác khi họ đang nói là phép lịch sự cơ bản nhất. Gauss... tôi đã nhắc nhở ông về thói xấu này rất nhiều lần rồi, nếu ông thực sự muốn nói, hãy giơ tay lên."

Lâm Huyền khẽ hừ một tiếng.

Quả thật, cái tật ngắt lời của 【Gauss】 thực sự phiền phức, chỉ vừa tiếp xúc chưa đến vài chục phút mà Lâm Huyền đã hoàn toàn không còn chút cảm tình nào với ông ta, nhiều lần suýt nữa thì không nhịn được mà muốn cắt ngang ông ta.

Có những người vốn dĩ sinh ra đã thích ngắt lời người khác.

Lâm Huyền nhớ rõ nhất là hồi đại học, hắn có một người bạn cùng phòng đến từ Thiên Tân.

Có lẽ vì sinh ra ở thành phố của nghệ thuật nói, từ nhỏ đã được hun đúc.

Mỗi khi lên lớp...

Không cần biết là môn gì...

Thầy giáo đứng trên giảng đường giảng, hắn ta ở dưới cũng giảng, mà còn giảng rất say sưa.

Có lần trong giờ học môn kinh tế học tự chọn.

Thầy giáo đứng trên giảng đường giảng:

"Tiết trước chúng ta đã nói về..."

"Cái gì vậy?" hắn ta ngắt lời.

"Trong khái niệm kinh tế học, có một bàn tay vô hình."

"Đúng vậy." hắn ta ngắt lời.

"Bàn tay vô hình này còn được gọi là cơ chế thị trường, điều tiết thị trường."

"Đúng rồi mà." hắn ta ngắt lời.

"Đồng thời, lý thuyết kinh tế học hiện đại đều dựa trên một giả định cơ bản..."

"Hà! Chưa nghe thấy bao giờ." hắn ta ngắt lời.

"Đó là, giả định rằng mỗi người tham gia trong nền kinh tế thị trường đều chỉ quan tâm đến lợi ích của mình."

"Tôi đi, thế mà cũng nói được sao?" hắn ta ngắt lời.

Bộp!

Thầy giáo đập mạnh tay lên bàn giảng:

"Em kia, ra ngoài cho tôi!"...

Lâm Huyền từng khuyên hắn ta:

"Thói quen ngắt lời của cậu..."

"Ấy dà..."

"Không thể sửa được sao?"

"Không sai mà."

"Không phải, cậu cứ như thế này trong lớp, thì thầy cô nào chịu nổi chứ."

"Thật là mệt mỏi!"

"... Tạm biệt."

"Chào cậu nhé."...

Tóm lại, cứ coi 【Gauss】 là người Thiên Tân đi.

Không đúng.

Với tốc độ nói chậm như rùa bò thế này, ông ta không xứng đáng lớn lên ở Thiên Tân, có lẽ... phải quan sát thêm một thời gian nữa.

Sau khi mắng 【Gauss】 xong, 【Einstein】 tiếp tục bài giảng:

"No. 9 Rhine, cậu là người hỏi cuối cùng, có đủ thời gian để học hỏi và nắm bắt. Tôi tin rằng khả năng suy nghĩ của một thiên tài sẽ giúp cậu nhận ra cơ hội và rủi ro trong cách đặt câu hỏi này."

Lâm Huyền không nói gì, nhưng trong lòng đã hiểu rõ.

Đây...

Thực chất là một hình thức chơi trò sói ma sói.

Danh tính của mỗi thiên tài đều được ẩn giấu, kế hoạch tương lai không được công khai, và các biện pháp cũng như hành động mà họ đang thực hiện đều được tiến hành một cách bí mật.

Điều này có nghĩa là khi bạn đặt câu hỏi cho 【Einstein】, bạn phải suy nghĩ kỹ trước khi hỏi.

Bởi vì câu hỏi này không phải là một cuộc đối thoại 1 đối 1.

Mà là một cuộc đặt câu hỏi và nhận câu trả lời trước mặt tất cả mọi người.

Nếu bạn hỏi quá chi tiết, người khác sẽ dễ dàng đoán ra kế hoạch và ý tưởng của bạn, thậm chí... xác định được danh tính của bạn.

Nếu bạn hỏi quá chung chung, có thể câu trả lời nhận được sẽ không giúp ích gì cho bạn, mà còn giúp ích cho người khác.

Đặt câu hỏi cho một người toàn trí toàn năng và nhận được câu trả lời nghe có vẻ hấp dẫn, nhưng trong bối cảnh các thiên tài đều đang lắng nghe nhau, chỉ cần một chút sơ suất, bạn có thể tự rơi vào bẫy và gặp rắc rối.

Ví dụ như hai ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Lâm Huyền.

Hắn muốn hỏi "Đỗ Dao đang ở đâu?" và cũng muốn hỏi "Thiên niên trụ rốt cuộc là gì?".

Nhưng bây giờ hắn không dám hỏi nữa.

Nếu hỏi Đỗ Dao đang ở đâu và nếu mình xác định rõ đó là Đỗ Dao nào, với thành tựu cá nhân cụ thể... thì 【Einstein】 chắc chắn có thể đưa ra một câu trả lời.

Và sau đó thì sao?

Copernicus, người đang căng tai nghe, sẽ để cho Đỗ Dao tiếp tục tự do sao?

Hay là các thiên tài khác sẽ không tranh thủ giành Đỗ Dao trước mặt mình?

Nếu họ tiếp cận Đỗ Dao trước mình, họ sẽ dễ dàng phân tích lý do tại sao mình tìm kiếm Đỗ Dao, từ đó suy ra những manh mối bất lợi cho mình.

Vì vậy, câu hỏi ngớ ngẩn này chắc chắn không thể hỏi được.

Hỏi rồi thì chẳng khác nào tự làm lộ mình và sẽ không bao giờ

gặp lại Đỗ Dao.

Tương tự như vậy, câu hỏi về thiên niên trụ.

Hoàng Tước từng nói rằng, mặc dù từ "Thiên niên trụ" là do cô ấy tự nghĩ ra, nhưng ai biết ý nghĩa thực sự của nó thì nghe thấy sẽ nhận ra ngay.

Lâm Huyền có linh cảm rằng thiên niên trụ là một khái niệm vô cùng quan trọng, có lẽ các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều không biết, không rõ hoặc chưa từng nghe qua.

Rốt cuộc, thiên niên trụ thực sự được ẩn giấu quá kỹ, chỉ xuất hiện một lần sau 24 năm, muốn chứng kiến khoảnh khắc đó quả là khó khăn như mò kim đáy biển.

Lâm Huyền không rõ 【Einstein】 có biết hay không.

Nếu ông ta không biết, thì hỏi chỉ uổng phí.

Điều đáng sợ là, nếu 【Einstein】 biết.

Chương 1413: Câu hỏi (4)

Nếu ông ta thực sự biết và giải thích hoàn toàn khái niệm quan trọng này cho các thiên tài khác nghe, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì mục tiêu đầu tiên của mình khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là để cứu Sở An Tình, hoàn thành lời hứa với Sở Sơn Hà, và đưa cô ấy trở về nhà.

Và nếu để người khác biết về sự tồn tại của thiên niên trụ.

Họ sẽ làm gì đây?

Liệu có ai sẽ sử dụng cơ chế mà ngay cả bản thân mình còn chưa hiểu rõ này để rình rập và tấn công một thiên niên trụ tiếp theo, một thiên niên trụ sinh ra vào năm 2028 và biến mất vào năm 2048?

Hoặc là, ngăn cản mình cứu Sở An Tình, trở thành kẻ thù của mình?

Quả nhiên, nghĩ theo hướng này, đúng như 【Einstein】 đã cảnh báo...

Nếu câu hỏi không đủ thận trọng, không những không mang lại lợi ích cho mình mà còn có thể gây rắc rối và cản trở.

Lâm Huyền thở dài, tập trung lại.

Thực sự là vậy.

Những người khác có một tháng để suy nghĩ nên hỏi câu gì và làm sao để hỏi một cách an toàn.

Còn hắn thì mới chỉ vừa biết về nội dung cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Thời gian để hắn suy nghĩ không còn nhiều.

Tóm lại, để đảm bảo an toàn cho bản thân và vì nhiều lý do khác, cách tối ưu để đặt câu hỏi với Einstein là:

【Dưới tiền đề không tiết lộ danh tính, không để lộ thông tin, hỏi ra một câu mà người khác không hiểu nhưng mình hiểu, hoặc là hỏi một câu không có ý nghĩa gì đối với người khác nhưng lại có giá trị rất cao đối với bản thân.】

Tóm tắt thì đơn giản.

Nhưng thực hiện lại vô cùng khó khăn.

Ít nhất, cũng cần phải có hiểu biết về kế hoạch tương lai của những thiên tài khác.

Nhưng hiện tại, hai thiên tài mà Lâm Huyền hiểu rõ nhất đều đã chết hoặc sắp chết.

Trong số những người còn lại, Copernicus, chỉ biết rằng ông ta đang mưu sát các nhà khoa học và cản trở sự phát triển của khoa học, nhưng mục đích sâu xa của ông ta là gì thì không ai đoán được.

Bởi vì hành động của người này rất mâu thuẫn.

Một mặt, ông ta kìm hãm sự phát triển của khoa học công nghệ, nhưng mặt khác, ông ta lại thành lập Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không, thực sự khó mà hiểu nổi.

Còn về Galileo, điều duy nhất mà Lâm Huyền biết là Turing đã nói rằng siêu thảm họa năm 2400 là do ông ta gây ra, nhưng sự thật thì chưa rõ.

Còn ba người còn lại, Gauss, Da Vinci, Newton, Lâm Huyền hoàn toàn không biết gì.

Khi Lâm Huyền đang suy nghĩ, 【Einstein】 giơ tay phải lên và đưa ra ba ngón tay:

"Điều cần nhấn mạnh là, việc đặt câu hỏi phải tuân thủ ba nguyên tắc:"

"Thứ nhất, câu hỏi không được liên quan đến danh tính, kế hoạch, hành động hoặc thông tin cá nhân của các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Nếu vi phạm, câu hỏi sẽ bị từ chối trả lời và cơ hội đặt câu hỏi đó sẽ bị hủy để cảnh báo."

"Thứ hai, câu hỏi phải đủ cụ thể, đừng mong đợi một câu hỏi chung chung sẽ nhận được một loạt giải pháp. Tôi chỉ chịu trách nhiệm cung cấp câu trả lời, không chịu trách nhiệm cung cấp giải pháp hay cách thức thực hiện."

"Thứ ba, câu hỏi không được liên quan đến chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài; bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ bị từ chối trả lời, và cơ hội đặt câu hỏi đó sẽ bị hủy để cảnh báo."...

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Không thể phủ nhận rằng Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là một tổ chức có lịch sử lâu đời, từ quy định cho đến quy tắc đặt câu hỏi trong cuộc họp đều được quy định rất chi tiết, tỉ mỉ.

Hắn vừa lo lắng rằng nếu các thành viên xảy ra xung đột, họ sẽ dùng Einstein để tìm hiểu bí mật của nhau thì sao... Có vẻ như những vấn đề này đã được xem xét ngay từ khi câu lạc bộ tổ chức cuộc họp.

Các thiên tài luôn hành động rất cẩn trọng.

Ba nguyên tắc này không khó hiểu.

Tuy nhiên, nguyên tắc thứ ba lại khá thú vị...

Theo lẽ thường, là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc muốn tìm hiểu về lịch sử, thời gian thành lập, danh tính của người sáng lập của câu lạc bộ không phải là điều đương nhiên sao?

Ở bất kỳ câu lạc bộ nào khác, những thông tin này đều sẽ được làm nổi bật và đặt ở vị trí dễ nhìn nhất.

Nhưng tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc thảo luận về chính câu lạc bộ lại trở thành một điều cấm kỵ.

Thật thú vị.

Lâm Huyền cảm thấy câu lạc bộ này ngày càng trở nên thú vị và bí ẩn hơn.

Sau khi đặc biệt giới thiệu xong chương trình và các quy định cho Lâm Huyền, 【Einstein】 tuyên bố buổi họp chính thức bắt đầu.

Trước đây, những phần dư thừa này không có, hôm nay chỉ là để dành cho thành viên mới mà thôi.

"Vậy thì, trước tiên, chúng ta bắt đầu từ No. 2, Copernicus nhé."

【Einstein】 nhìn về chiếc ghế gần ông ta nhất:

"Nhiều năm không tham gia buổi họp, người bạn cũ, lần này ông vẫn như trước đây... không có câu hỏi nào sao?"

Chương 1414: Đếm ngược (1)

Đối diện.

【Gauss】, người có dáng người nhỏ bé, gật đầu:

"Tôi chưa bao giờ... thấy... Copernicus... hỏi..."

"Copernicus rất ít khi đặt câu hỏi."

【Da Vinci】 ngồi cạnh Lâm Huyền nhanh chóng ngắt lời 【Gauss】 và giải thích nhanh cho Lâm Huyền:

"Kể từ khi tôi gia nhập câu lạc bộ vào thế kỷ trước, suốt bao năm nay, ông ta hầu như không đặt câu hỏi nào. Đặc biệt là sau khi bước vào thế kỷ 21, Copernicus chưa từng hỏi bất cứ câu hỏi nào, và từ bốn, năm năm trước ông ta đã vắng mặt cho đến nay... Đây là lần đầu tiên ông ta tham gia họp lại."

Lâm Huyền khẽ gật đầu với 【Da Vinci】, cảm ơn về lời giải thích này.

Copernicus là thành viên số 2 của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nếu không tính đến người sáng lập No. 1 【Einstein】, ông ta nên là người đầu tiên gia nhập câu lạc bộ.

Sau ông ta là 【Newton】, 【Galileo】, và sau đó mới đến 【Da Vinci】.

Lâm Huyền nghĩ rằng.

Có lẽ trước khi 【Da Vinci】 gia nhập câu lạc bộ, Copernicus đã hỏi hết những gì ông ta muốn hỏi rồi.

Nghĩ theo cách này...

Gia nhập sớm thực sự có lợi.

Đặc biệt là thời kỳ đầu, khi trong câu lạc bộ chỉ có 【Einstein】 và 【Copernicus】, chẳng phải ông ta có thể hỏi bất cứ điều gì mình muốn sao?

Bất kể ông ta hỏi gì, Einstein sẽ trả lời trung thực, và những câu trả lời đó mãi mãi là bí mật, không có người thứ ba nào biết, cũng không cần lo lắng về việc lộ danh tính hay kế hoạch.

Hừ.

Nghĩ đến điều này, Lâm Huyền mới thực sự hiểu Copernicus đang nắm giữ bao nhiêu thông tin mà những người khác muốn hỏi nhưng không dám hỏi, muốn biết nhưng không thể nói ra.

Nếu một ngày nào đó, ngoài Lâm Huyền ra, tất cả các thiên tài khác đều vắng mặt, chỉ còn lại Lâm Huyền và Einstein thì thật tốt biết bao.

Lâm Huyền nghĩ rằng...

Khi đó, việc đặt câu hỏi sẽ trở thành chế độ đối thoại 1 đối 1, và hắn có thể thoải mái hỏi Đỗ Dao đang ở đâu, thiên niên trụ là gì mà không cần lo lắng người khác nghe thấy.

Chỉ có điều.

Tình huống đó khó mà xảy ra, phải không?

Đừng nói là Lâm Huyền, ngay cả người thứ 3 【Newton】 cũng chưa chắc có được cơ hội này, đây là một đặc quyền riêng của 【Copernicus】.

Theo lời của 【Gauss】 và 【Da Vinci】, từ khi bước vào thế kỷ 21, Copernicus chưa từng đặt câu hỏi nào. Hôm nay, ông ta đến

chỉ để chứng kiến cái chết của Jask, giống như "chồn đến chúc Tết gà."

"Nếu không có câu hỏi nào, thì chúng ta bỏ qua nhé."

【Newton】, người có hình dáng là một người đàn ông trẻ tuổi nhưng thực tế là một ông lão, tính cách thì như một lão ngoan đồng, nói:

"Bên tôi là buổi chiều, cháu trai cháu gái tôi đang chờ tôi họp xong để đi chơi công viên. Nếu không có câu hỏi, thì đừng lãng phí thời gian."

Tuy nhiên...

Copernicus cười khan hai tiếng:

"Thật không may, hôm nay tôi thực sự có câu hỏi muốn hỏi."

Vừa nghe ông ta nói thế.

Lâm Huyền cảm nhận được bầu không khí trong phòng trở nên nghiêm túc hơn.

Cảm giác ấy khác biệt.

Mọi người đều không tự chủ mà ngồi thẳng lưng lên.

Là thành viên số 2 của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã hơn hai mươi năm không đặt câu hỏi, không ai biết ông ta đang muốn làm gì, Copernicus... lại đột ngột muốn đặt câu hỏi!

Tất cả mọi người đều rất quan tâm, không biết ông ta sẽ hỏi gì.

Đây có lẽ...

Chính là cơ hội tuyệt vời để hiểu rõ hơn về Copernicus.

"Khụ khụ..."

Copernicus ho hai tiếng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng yếu ớt:

"Einstein..."

Ông ta nhẹ nhàng nói:

"Dù là ở thời đại này hay một thời đại nào đó trong tương lai, xin hãy nói cho tôi biết... nếu muốn chế tạo thiết bị xuyên thời không, đưa một du hành gia thời gian trở về thời đại quá khứ..."

"Tôi nên tìm đến ai?"

Tim Lâm Huyền đột nhiên thót lại, hắn nghĩ đến Cao Văn và bản thảo đang nằm trong ngăn kéo bàn của mình.

Copernicus, lão già này, đúng là hồn ma không tan, chết rồi mà vẫn còn gây rối.

Hơn hai mươi năm không đặt câu hỏi, một khi đã hỏi thì lại nhắm vào mình;

Bốn, năm năm không tham gia cuộc họp, vừa tham gia lại đã gây rắc rối cho mình.

Tuy nhiên...

Nhìn từ góc độ khác, có lẽ điều này cũng cho thấy rằng Copernicus ở giai đoạn năm 2024 hiện tại không hiểu rõ về mình.

Trước đó, hắn đã từng nghi ngờ rằng thật hay giả Ngu Hề sau khi xuyên không đến năm 2024 có thể đều có người đón tiếp trong thời đại này, rồi tiến hành trao đổi một loạt thông tin tình báo.

Nhưng hiện tại, xem ra... phỏng đoán này có lẽ đã tự sụp đổ. Copernicus rõ ràng biết rất ít về lĩnh vực xuyên thời không, và không có ai cung cấp cho ông ta thông tin cụ thể nào.

Tiếp theo đây...

Hãy chờ xem 【Einstein】 sẽ trả lời ông ta thế nào.

Lâm Huyền chăm chú nhìn ông lão đang ngồi trên chiếc ghế cao.

Chỉ thấy ông ta vẫn ngồi thẳng lưng, suy nghĩ trong vài chục giây rồi chậm rãi nói:

"Trong lịch sử đã định và các quỹ đạo tương lai, người nghiên cứu lý thuyết về thiết bị xuyên thời không không chỉ có một, ông có thể tìm bất kỳ ai trong số họ."

Chương 1415: Đếm ngược (2)

"Vì vậy... hãy cụ thể hơn với câu hỏi của ông, ông muốn tìm ai trong số họ."

【Copernicus】 cười khan hai tiếng, có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này:

"Rõ ràng, tất nhiên là người gần với thời gian và khoảng cách của tôi nhất... thân già này mà có thể nhanh hơn một chút thì tốt hơn một chút."

Ông lão cúi lưng đeo mặt nạ Einstein bất giác cười nhẹ:

"Thật đáng tiếc, Copernicus. Hoặc có thể nói... đây mới là mục đích thực sự của ông. Tóm lại, với câu hỏi cụ thể của ông, câu trả lời của tôi là——"

"【Từ chối trả lời, cơ hội đặt câu hỏi bị hủy】."

Trong khoảnh khắc đó, những thiên tài ngồi tại đó nhìn nhau.

Ai cũng là người thông minh cả.

Lâm Huyền lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Vì "ba nguyên tắc đặt câu hỏi" tồn tại, nên chỉ có hai trường hợp sẽ khiến 【Einstein】 từ chối trả lời...

Một là những câu hỏi liên quan đến bản thân Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Hai là những câu hỏi liên quan đến danh tính, hành động, kế hoạch hoặc thông tin cá nhân của các thành viên khác trong Câu

Lạc Bộ Thiên Tài.

Rõ ràng là...

Lý do 【Einstein】 từ chối trả lời không thể là trường hợp đầu tiên.

Bởi nếu là trường hợp đầu tiên, ông ta sẽ từ chối ngay từ đầu, chứ không phải yêu cầu Copernicus cụ thể hóa câu hỏi của mình.

Vì vậy, không cần nói cũng hiểu, sự thật chính là trường hợp thứ hai—

【Câu trả lời cho câu hỏi này liên quan đến thông tin cá nhân của các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài! Vì vậy, câu hỏi mới bị từ chối trả lời!】

Lâm Huyền cũng theo ánh mắt của mọi người, nhìn sang trái về phía Gauss, rồi nhìn sang phải về phía Newton.

Giả vờ như đang thắc mắc và tò mò.

"Ha ha ha ha..."

Quả nhiên, 【Copernicus】 lại rất bình thản cười khan, rồi nhẹ nhàng nói:

"Hóa ra là vậy."

"Xem ra, trong số những người có mặt ở đây, có một thiên tài nào đó còn nhanh chân hơn cả tôi... Ai có thể là người đó nhỉ?"

Ông ta đeo mặt nạ, lướt mắt qua từng người: từ Newton, Da Vinci, đến Lâm Huyền, sau đó quay đầu nhìn Gauss và Galileo, nhìn qua một lượt.

"Thật thú vị."

Ông ta cười, nhún vai:

"Nói thật, tôi cũng không ngại có một thiên tài nào đó đủ bản lĩnh chế tạo được thiết bị xuyên thời không, để tôi có thể ngồi hưởng lợi... dù chỉ là mượn dùng một chút cho tiện cũng được."

【Gauss】 nhỏ bé nuốt nước bọt vài lần, rụt rè nói:

"Là... là Newton sao? Ông đã nghiên cứu thế nào..."

"Đúng, chính là tôi."

【Newton】 lão ngoan đồng nghiêm túc ngắt lời 【Gauss】:

"Trước đây tôi đã hỏi Einstein một câu hỏi tương tự, chỉ là không cụ thể như thế này, nhưng nó cũng đủ để tôi tìm ra manh mối về thiết bị xuyên thời không."

"Vì vậy... Copernicus, đừng mơ mộng nữa. Chừng nào tôi còn sống, ông đừng hòng chạm vào thứ đó."

"Như ông đã nói, già rồi thì nên nghỉ ngơi đi, mau chóng chui vào khoang ngủ đông, tìm một tương lai vài trăm năm sau để tỉnh lại, sử dụng khoa học và y học tiên tiến của tương lai để kéo dài thêm vài năm cuộc đời, đó mới là kết cục tốt nhất cho ông."

"Hay là... bây giờ ông đã hồi tâm chuyển ý, hối hận rồi? Có phải ông muốn quay lại quá khứ và đá cho mình vài cú, cảnh báo đừng tiếp tục sát hại những nhà khoa học vô tội nữa?"

【Da Vinci】 bật cười khúc khích.

Bà ta đương nhiên hiểu rằng 【Newton】 đang trêu chọc 【Copernicus】.

Bà ta cũng là một trong những thành viên sớm nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên biết rõ mâu thuẫn giữa Newton và Copernicus về mức độ phát triển khoa học, hướng đi và trình độ.

Gần như là hoàn toàn đối lập, như nước với lửa.

Nhưng may mắn thay, trong suốt thời gian dài tham gia các cuộc họp vào thế kỷ trước, cả hai vẫn giữ được phong thái của những quý ông và không xảy ra tình huống đánh nhau thực sự sau mỗi cuộc họp.

Chỉ là mối quan hệ vốn đã không tốt đẹp, ngày càng trở nên tồi tệ hơn do những hành động ngày càng quá đáng của Copernicus trong những năm qua.

Tuy nhiên, về thái độ đối với các nhà khoa học, bà ta rõ ràng đứng về phía Newton.

Vì vậy, bà cười và nói:

"Copernicus, ông thật là một con người mâu thuẫn, một mặt ông hưởng thụ lợi ích từ sự phát triển của khoa học công nghệ, nhận được sự chăm sóc y tế tốt nhất, được ngủ trong khoang ngủ đông để kéo dài tuổi thọ, đồng thời còn mơ tưởng về thiết bị xuyên thời không... Mặt khác, ông lại ra tay sát hại những nhà khoa học xuất sắc, khiến họ phải chết thảm."

"Hành vi này có phải quá tiêu chuẩn kép và ích kỷ không? Nói thẳng ra, nếu không có sự phát triển của y học và công nghệ ngủ đông trong những năm qua, có lẽ chúng ta đã không gặp lại ông nữa. Dù vậy... ông vẫn muốn kiên trì với kế hoạch tương lai đáng ghê tởm của mình sao?"

【Copernicus】 nghe xong, không chút bận tâm, ho khan hai tiếng rồi cười nói:

"Nếu... tất cả những điều này đều đáng giá thì sao, tiểu thư Da Vinci?"

"Những biện pháp quá mềm mỏng không thể chiến thắng bản tính của loài người. Cũng giống như 'hình mẫu' mà cô đề cao

không thể chinh phục được tôi... cô cũng không thể chinh phục những con người khác trên thế giới này."

Chương 1416: Đếm ngược (3)

"Tôi không thích tham gia các cuộc họp vì các người quá thiển cận; nhưng cũng có những lý do không thể trách các người, vì các người tham gia quá muộn, có nhiều vấn đề các người không hiểu, cũng không nhận ra."

"Nhưng, tôi cũng không cần thiết phải giải thích với các người, thời gian sẽ tự đưa ra câu trả lời đúng. Vậy, câu hỏi của tôi đến đây là kết thúc, giờ đến lượt ông, người bạn không mấy thân thiện của tôi, Newton."...

【Newton】 hừ mũi một tiếng, không có ý định tiếp tục tranh luận với 【Copernicus】.

Có lẽ.

Ông ta thực sự rất muốn đưa cháu trai cháu gái đi chơi công viên.

"Tôi không có câu hỏi nào để hỏi."

Ông ta nhẹ nhàng nói.

Lâm Huyền thầm thở dài một hơi.

Là người cuối cùng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tất nhiên hắn hy vọng mỗi người sẽ đặt ra những câu hỏi có giá trị, chia sẻ một số câu trả lời đáng giá để hắn có thể thu thập thêm thông tin.

Nhưng hiện tại.

Những thiên tài trước đó rõ ràng đã gia nhập câu lạc bộ hàng chục năm rồi, mỗi năm có mười hai cuộc họp, và mỗi năm có

mười hai cơ hội đặt câu hỏi, trong nhiều thập kỷ qua, họ đã có thể hỏi hàng trăm câu hỏi.

Có lẽ...

Những điều họ muốn hỏi đã được hỏi hết từ lâu, và nền tảng của họ cũng đã được xây dựng, hiện tại tất cả kế hoạch tương lai đều đang tiến hành ổn định.

So với họ, những thành viên gia nhập sau này, dù về mặt thông tin hay tiến độ, đều chậm trễ quá nhiều.

Tiếp theo, đến lượt No. 4 【Galileo】.

Người đàn ông trung niên nghiêm túc này hỏi:

"Lần phát hiện mang tính cách mạng hoặc đột phá tiếp theo trong lĩnh vực thiên văn học sẽ diễn ra khi nào?"

【Einstein】 trả lời ngay lập tức:

"Ngày 27 tháng 3 năm 2077."

Phù...

【Galileo】 thở dài một hơi:

"Xa quá, xem ra không chui vào khoang ngủ đông thì không được rồi."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Câu hỏi này có thể được coi là một câu hỏi hoàn hảo.

Có lẽ ngoài 【Galileo】 ra, không ai hiểu được ý nghĩa của câu trả lời.

Đừng nói đến ý nghĩa của câu trả lời... ngay cả câu hỏi, Lâm

Huyền cũng không hiểu.

Sau đó, đến lượt No. 5, 【Da Vinci】 tiểu thư hỏi:

"Tôi không có câu hỏi nào để hỏi."

Lâm Huyền có chút thất vọng.

Quả nhiên, những thành viên kỳ cựu này đều rất rõ ràng về mục tiêu và kế hoạch của họ, cũng như biết chính xác cách để đạt được mục đích, suy nghĩ rất sáng suốt.

Như vậy thì...

Chỉ cần họ tiếp tục không đặt câu hỏi, Lâm Huyền có lẽ sẽ không bao giờ có thể hiểu được kế hoạch tương lai và mục tiêu hành động của họ.

Chiêu này thực sự rất xảo quyệt.

Họ không cần phải đặt câu hỏi nữa, chỉ việc lắng nghe câu trả lời từ những thành viên mới như Lâm Huyền, hoàn toàn là việc thu thập thông tin mà không phải chịu bất kỳ rủi ro nào.

Hắn là thành viên thứ chín, Jask và Turing lần lượt là thành viên thứ bảy và thứ tám.

Không có gì ngạc nhiên khi danh tính của họ đều đã bị lộ.

Có lẽ...

Trong khi những lão làng này im lặng và không đặt câu hỏi, thì hai người kia, với tư cách là thành viên mới, chắc chắn đã hỏi liên tục trong mỗi cuộc họp.

Càng hỏi nhiều, càng lộ ra nhiều thông tin cá nhân, càng dễ bị kẻ thù nhắm vào.

Đây thực sự là một cán cân khó cân bằng.

Tiếp theo, đến lượt No. 6 【Gauss】 đặt câu hỏi.

Lâm Huyền trong lòng cầu nguyện rằng con ốc sên này sẽ đặt một câu hỏi có giá trị, để mình có thể thu thập thêm một chút thông tin.

Cho đến lúc này, trong phần đặt câu hỏi, hắn vẫn chưa thu được chút gì, và rất có thể một lát nữa sẽ phải tiết lộ thông tin cho các tiền bối.

Việc có thu hoạch được gì hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào 【Gauss】.

Cố lên!

Lâm Huyền lặng lẽ khích lệ ông ta.

Cuối cùng, 【Gauss】 nhỏ bé không làm Lâm Huyền thất vọng, chậm rãi hỏi:

"Nếu muốn tăng cường thể chất, phản xạ thần kinh và hoạt động não bộ của con người, vào thời điểm hiện tại năm 2024. nên bắt đầu nghiên cứu từ hướng nào?"

"Không có hướng nào để nghiên cứu cả."

【Einstein】 lắc đầu:

"Vẫn còn một công nghệ gen quan trọng chưa đạt được đột phá. Phải chờ đến khoảng năm 2100. việc tăng cường cơ thể con người và công nghệ chỉnh sửa gen thực sự mới có thể bắt đầu."...

Lâm Huyền lặng lẽ quan sát 【Einstein】.

Vì Newton và Da Vinci đã bỏ qua quyền đặt câu hỏi, cộng thêm câu hỏi của Copernicus không hợp lệ.

Nên thực ra, 【Einstein】 chỉ thực sự trả lời hai câu hỏi, và hai câu hỏi này... đều thuộc dạng không thể kiểm chứng.

Đầu tiên ông ta nói rằng vào năm 2077. lĩnh vực thiên văn học sẽ có một đột phá lớn; sau đó nói với Gauss rằng vào khoảng năm 2100. con người mới thực sự bắt đầu tăng cường cơ thể và công nghệ chỉnh sửa gen.

Nghe thì có vẻ ấn tượng, toàn tri toàn năng.

Nhưng...

Cũng không khác gì những kẻ lừa đảo chuyên xem bói!

Toàn nói về những điều mà trong thời gian ngắn không thể kiểm chứng, không thể xác thực được.

Thật lòng mà nói, Lâm Huyền vẫn chưa tin rằng 【Einstein】 có khả năng nhìn thấy mọi giây phút của tương lai.

Chương 1417: Đếm ngược (4)

Vì vậy.

Hắn cần phải kiểm chứng!

Lần này hắn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài với ba mục tiêu:

Tìm ra sự thật về thiên niên trụ, đưa Sở An Tình trở về.

Đây là mục tiêu và động lực hàng đầu, cũng là lý do căn bản khiến Lâm Huyền chọn gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nhưng trước khi làm sáng tỏ câu trả lời cho vấn đề này, trước hết phải tìm cách chứng minh rằng 【Einstein】 không phải là một kẻ lừa đảo.

Nếu không, 【Einstein】 có thể sẽ vẽ cho hắn một "miếng bánh" lớn, bảo hắn phải ngủ đông rồi tỉnh lại sau 200 năm mới có được câu trả lời.

Điều này...

Chẳng lẽ hắn thực sự ngốc đến mức đi ngủ đông 200 năm sao?

Nếu thực sự có thể cứu được Sở An Tình bằng cách đó, Lâm Huyền cũng sẽ nhẫn nhịn; điều hắn sợ nhất là sau khi ngủ đông 200 năm tỉnh lại, phát hiện ra đó chỉ là một "miếng bánh" không thể ăn được, hoàn toàn là trò lừa của 【Einstein】... điều đó sẽ quá đau khổ.

Sau đó là mục tiêu thứ hai khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài:

Tìm hiểu câu trả lời cho các bí ẩn về thế giới giấc mơ, ánh

sáng trắng lúc 00:42, và các hằng số vũ trụ.

Tương tự như vậy.

Hiện tại, hắn không biết liệu 【Einstein】 thực sự có khả năng nhìn thấy tương lai hay chỉ là kẻ lừa đảo, lừa gạt.

Những câu hỏi này đều không thể hỏi ra được. Nếu hỏi mà không cân nhắc kỹ, chỉ sẽ tiết lộ bí mật về giấc mơ và khả năng nhìn thấu tương lai của mình, điều này Lâm Huyền không ngu ngốc đến mức làm vậy.

Cuối cùng, mục tiêu thứ ba khi gia nhập câu lạc bộ:

Hoàn thành lời hứa với Angelica, cùng cô ấy trả thù.

Hiện tại...

Khả năng cao kẻ giết cha mẹ của Quý Lâm chính là Copernicus.

Nếu đúng là vậy, thì thật là tuyệt vời.

Không chỉ Angelica có thù với Copernicus, mà hắn cũng có... đó là thù không đội trời chung.

Trước tiên là trong giấc mơ thứ tư, Copernicus đã cử người bao vây hắn, dùng súng điện để khống chế hắn;

Sau đó, lại cử thích khách thời không Lâm Ngu Hề đến ám sát mình.

Giờ đây nhìn lại mọi chuyện, Lâm Huyền phải thừa nhận rằng kế hoạch của lão già này thật sự hiểm ác.

Có phải ông ta cố ý cử Lâm Ngu Hề trở về quá khứ để giết mình không?

Cố ý để chính con gái ruột bị tẩy não của mình chém đầu

mình?

Đây đúng là hành động độc ác và ghê tởm!

Từ cái nhìn đầu tiên khi gặp Copernicus, Lâm Huyền đã liệt ông ta vào danh sách kẻ thù số một.

Và không chỉ có thế.

Mối thù với Hứa Vân, mối thù với Đường Hân, cuối cùng đều phải tính lên đầu Copernicus.

Dựa trên lời thú nhận của Quý Tâm Thủy và những lời phát biểu của các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài vừa rồi, không khó để suy luận rằng...

Cái chết của Hứa Vân, Đường Hân, và Tiến sĩ Poncemai đều do Copernicus chủ mưu.

Do đó, khi Quý Tâm Thủy giết những người này, không cần tìm bằng chứng hay chứng minh điều gì, cứ trực tiếp giết là đủ.

Còn lý do việc giết mình lại phức tạp như vậy, cần phải tìm kiếm các bằng chứng làm xáo trộn lịch sử... chính là vì Copernicus không thực sự ra lệnh giết mình, mà tất cả là do Quý Tâm Thủy cố ý phô diễn để chứng minh khả năng của ông ta.

Tóm lại.

Nhiều mối thù chất chồng.

Chỉ cần Lâm Huyền có cơ hội, hắn nhất định sẽ hạ gục Copernicus một cách dứt khoát và không chút do dự, như cách hắn đã giết Kevin Walker và Turing, bắn một viên đạn thẳng vào đầu Copernicus.

Đối mặt với một tội phạm ghê tởm như Copernicus, không cần phải nghĩ đến lòng tôn kính đối với người già hay trẻ em, giết là

giết.

Chỉ có điều, hiện tại, Lâm Huyền vẫn đang chờ đợi hai việc.

Thứ nhất, phải làm rõ liệu cha mẹ của Quý Lâm có thực sự bị Copernicus giết hay không, điều này cần được xác minh thêm.

Thứ hai, hiện tại hắn chưa biết danh tính thực sự và địa chỉ của Copernicus, trước khi tìm hiểu rõ ràng, cần phải giữ mình thật kín đáo, không để Copernicus chú ý quá nhiều. ...

Lúc này.

【Einstein】, cùng với những thiên tài khác, đều dồn ánh mắt về phía Lâm Huyền... cái mặt nạ mèo Rhine đầy bí ẩn.

"No. 9, Rhine."

Giọng nói khàn khàn nhưng đầy uy nghi của 【Einstein】 vang lên:

"Cậu đã nghĩ kỹ... sẽ đặt câu hỏi gì với tôi chưa?"

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

Lâm Huyền.

Gật đầu.

Đúng vậy, hắn đã nghĩ kỹ.

Đây là kết quả của quá trình cân nhắc kỹ lưỡng, và với câu hỏi đầu tiên sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Lâm Huyền không có ý định tiết lộ thông tin cá nhân hay bí mật của mình.

Mà thay vào đó, như một biện pháp bảo hiểm—

【Hắn muốn kiểm chứng xem liệu Einstein thực sự có thể nhìn

thấy tương lai hay chỉ là một kẻ nói phét. 】

Đối với những người khác, có thể đây là một bài toán khó để xác minh chính xác.

Nhưng Lâm Huyền thì không.

Hắn thực sự có thể nhìn thấy tương lai 600 năm sau.

Chỉ cần chọn một sự việc mà hắn đã biết chính xác kết quả, rồi cố tình hỏi Einstein... thì tự nhiên sẽ biết rõ chân tướng của ông ta.

Hơn nữa.

Tháng này, hắn vội vàng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chính là để xem trong tổ chức này có cách nào giúp hắn vượt qua cuộc khủng hoảng chém đầu vào ngày 7 tháng 7 hay không.

Ban đầu, Lâm Huyền còn băn khoăn không biết nên hỏi thế nào về việc này.

Nhưng giờ đây.

Cơ hội hoàn hảo đã tự tìm đến.

Chương 1418: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (1)

Chỉ cần một câu hỏi, vừa có thể kiểm chứng liệu Einstein có nói dối hay không; vừa có thể giúp hắn hiểu rõ hơn về sự thật của ngày 7 tháng 7, từ đó tìm cách tránh khỏi tai họa này.

Đúng là nhất cử lưỡng tiện!

Vì vậy.

Hắn đeo chiếc mặt nạ mèo Rhine, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào 【Einstein】:

"Tôi muốn xác nhận lại, liệu tất cả các câu hỏi, ngoại trừ ba nguyên tắc đã đề cập, đều có thể nhận được câu trả lời chính xác; và câu trả lời có thể chi tiết đến từng phút, từng giây không?"

"Đúng vậy."

【Einstein】 gật đầu không chút do dự:

"Chỉ cần câu hỏi của cậu đủ cụ thể, câu trả lời của tôi... cũng sẽ đủ cụ thể."

"Tốt."

Lâm Huyền gật đầu.

Vì mọi thứ đã được xác nhận, vậy thì hắn có thể bắt đầu đặt câu hỏi rồi.

"Câu hỏi của tôi là..."

Mặt nạ mèo Rhine không cảm xúc đối diện với sáu thiên tài còn lại, từng từ từng chữ rõ ràng:

"Thời gian tử vong của tôi cụ thể là ngày nào, giờ nào, phút nào; và... địa điểm tử vong cụ thể, cách tử vong cụ thể là gì."

"Ha ha."

Nghe xong câu hỏi của Lâm Huyền, 【Einstein】 cười khàn khàn, lắc đầu:

"Rhine, chính xác mà nói, đây không phải là một câu hỏi, mà là ba câu hỏi. Nhưng không sao, về cơ bản thì có thể coi đây là một câu hỏi, tất cả đều có thể được xem như 'Cậu sẽ chết như thế nào'... chỉ là cậu đã mô tả rất cụ thể mà thôi."

"Tốt lắm, điều này cho thấy cậu đã nắm vững quy tắc đặt câu hỏi trong cuộc họp, tôi rất vui vì mỗi thành viên đều có thể nhanh chóng hòa nhập như vậy."

"Vậy thì, tôi sẽ trả lời câu hỏi của cậu một cách đầy đủ."

【Einstein】 ngẩng đầu lên, như đang suy ngẫm:

"No. 9, Rhine."

"Cách cậu sẽ chết là bị chặt đứt cổ, đầu lìa khỏi thân, chết ngay lập tức."

"Địa điểm tử vong của cậu là trong phòng khách của nhà mình, ngay trước cửa ra vào."

"Còn thời gian tử vong cụ thể của cậu..."

Giọng ông ta trở nên nặng nề:

"Từ bây giờ đến lúc cậu bị chặt đầu còn lại..."

"【17 phút 21 giây. 】"

Cái gì?

Lâm Huyền mở to mắt.

17 phút... 21 giây...

Mình sẽ chết?

Thành thật mà nói, vừa rồi hắn đã chuẩn bị tâm lý, nếu 【Einstein】 đối diện với câu hỏi của hắn và trả lời ngay là ngày 7 tháng 7, thì hắn cũng sẽ sẵn sàng thừa nhận rằng đối phương thật sự tài giỏi, thật sự có thể nhìn thấy tương lai chính xác, và tâm phục khẩu phục.

Dù sao, từ ba giấc mơ thứ năm, thứ sáu, và thứ bảy, đều có thể tìm ra bằng chứng chắc chắn rằng mình đã chết vào ngày 7 tháng 7.

Chỉ cần 【Einstein】 có thể trả lời đúng ngày này, thì điều đó thực sự chứng minh ông ta không nói dối.

Nhưng Lâm Huyền không ngờ...

Cuối cùng lại nhận được một câu trả lời kinh khủng như vậy!

Khoan đã.

Hắn bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng.

Đầu tiên.

Einstein có thể chính xác nói ra cách chết là bị chặt đầu, điều này có thể cho thấy tiên đoán của ông ta là đúng, lão già này thật sự có khả năng, Lâm Huyền tin rồi.

Thứ hai.

Tại sao... thời gian tử vong của mình lại thay đổi?

Điều gì đã khiến thời gian tử vong của mình từ ngày 7 tháng 7 bị đẩy lên ngày 1 tháng 7, sớm hơn một tuần?

Càng gần kề khủng hoảng, suy nghĩ của con người càng trở nên linh hoạt.

Lâm Huyền nhanh chóng tìm ra câu trả lời—

Hiệu ứng cánh bướm thời không đã xảy ra, và quỹ đạo tương lai đã thay đổi.

Vậy thì.

Nguồn gốc là gì? Điểm neo không thể đảo ngược là gì?

Rất có khả năng...

Liên quan đến Jask!

Vừa rồi, nhiều người nghĩ rằng Jask đã chết khi hình ảnh ảo của ông ấy biến mất, thậm chí Copernicus cũng bắt đầu giả vờ đau buồn.

Nhưng Lâm Huyền tin chắc 100% rằng Jask chưa chết.

Chỉ có một kẻ ngốc mới bị giết trong tình huống mình đã được cảnh báo về ngày chết và biết rõ rằng có kẻ phản bội bên cạnh.

Nếu là người bình thường thì không nói làm gì.

Nhưng Jask, một thiên tài và người thông minh như ông ấy, chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy.

Vì thế.

Không cần phải nói.

Việc hình ảnh ảo của Jask biến mất vừa rồi chắc chắn là một màn "giả chết"... đây là một phần trong kế hoạch tráo đổi của ông ấy.

Tiếp tục suy luận.

Jask, người đáng lẽ phải chết theo lịch sử định trước, lại không chết. Với thành tựu và tầm ảnh hưởng của ông ấy, việc gây ra sự thay đổi trong độ cong thời không và sự dịch chuyển của đường dây thế giới là điều Lâm Huyền không thấy bất ngờ.

Chỉ là lần này, hiệu ứng cánh bướm thời không do Jask gây ra có vẻ lớn... không chỉ thay đổi sổ tử của chính ông ấy mà còn vì một số lý do khó hiểu, đã khiến ngày tử vong của Lâm Huyền bị đẩy sớm lên!

Hiện tại...

Lâm Huyền chỉ có thể trong vài giây ngắn ngủi đưa ra suy luận sơ bộ về tình huống này.

Còn về sự thật cụ thể và câu trả lời chính xác, hắn chỉ có thể đợi sau 17 phút, khi giữ được cái đầu của mình, rồi mới có thể tổng hợp và suy luận một cách kỹ lưỡng.

Đã từng có

Chương 1419: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (2)

Mục tiêu quan trọng nhất hiện tại...

Đương nhiên là giữ được cái đầu, và tốt nhất là chuồn khỏi đây!

Từ lời kể của 【Einstein】, không khó để nhận ra rằng địa điểm tử vong của mình là trong phòng khách, ngay trước cửa ra vào.

Vì vậy, kẻ giết mình có thể là người đã đến tận nhà để truy sát.

Tóm lại, trước hết rời khỏi nhà là đúng đắn.

Thật không ngờ...

Lần đầu tiên tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, lại phải vội vã rời đi như thế này.

Có vẻ như điều này có chút làm giảm đi phong thái của hắn.

Dù sao, hắn vừa mới chế nhạo Copernicus, giờ mà chuồn ngay, chẳng phải sẽ khiến Copernicus cười nhạo sao?

Quả nhiên.

Chỉ vài giây sau khi 【Einstein】 dứt lời, 【Copernicus】 đã cười khan và nói:

"Thật là một điều bất ngờ..."

Ông ta thậm chí còn nhẹ nhàng vỗ tay, cười nói:

"Thật không ngờ, hôm nay lại có thể chứng kiến sự sụp đổ của hai thiên tài, thực sự là... mở rộng tầm mắt."

Bên cạnh.

Người đàn ông trung niên 【Galileo】 vẫn nghiêm nghị và đứng đắn như thường lệ, giọng nói trầm ấm và sâu lắng:

"17 phút, và lại còn bị truy sát có mục đích, cái chết đầy thảm khốc... Rhine, mặc dù chúng tôi không biết danh tính thực sự của cậu là gì, cũng không biết cậu đã gây thù chuốc oán với ai, làm trong lĩnh vực nào."

"Nhưng e rằng... tất cả những điều này sẽ được tiết lộ trong tin tức ngày mai. Là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và hơn nữa còn là tiền bối của cậu, tôi đương nhiên không muốn thấy tin tức về cái chết của một hậu bối."

"Chỉ tiếc là. Tương lai mà Einstein nhìn thấy là tuyệt đối, không thể nghi ngờ, điều này, tất cả những người ở đây đều đã xác nhận bằng cách riêng của mình."

Tuy nhiên.

Sau khi 【Galileo】 nói xong, 【Da Vinci】 mỉm cười khinh thường:

"Ha ha, không hẳn vậy đâu!"

Bà ta quay đầu nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine trên mặt Lâm Huyền, nói nhanh:

"Rhine, mục đích của cậu khi hỏi về tương lai là gì? Cậu muốn biết tương lai để làm gì?"

Giọng bà ta mang một sự dịu dàng, ân cần như của một bà lão.

Bà ta dừng lại một chút.

Rồi tiếp tục nói:

"【Chúng ta biết về tương lai không phải để tuân theo nó, mà là để... thay đổi nó. 】"

"Tôi không hề nghi ngờ độ chính xác trong tiên đoán của Einstein, nhưng tất cả những gì chưa xảy ra đều có thể thay đổi."

"Giống như những gì chúng ta luôn kiên trì làm, và như bài kiểm tra thứ hai mà cậu nhận được trong thư mời... Mục đích của chúng ta trong cuộc họp này là để tạo ra tương lai!"

"Tương lai này không chỉ là tương lai của nền văn minh nhân loại, mà còn là tương lai của cậu. Tôi luôn tin rằng, tương lai của mỗi người đều nằm trong tay họ."

"Vì vậy, đừng coi tương lai chưa xảy ra như một lịch sử đã được định sẵn, dù chỉ là tương lai trong 17 phút... Con thuyền chưa thành, giọt nước chưa rơi, mọi thứ vẫn còn kịp."

"Đúng vậy."

Bên cạnh, 【Newton】, quả thật đồng lòng với 【Da Vinci】.

Hoặc đúng hơn là.

Đối với ông ta, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Ngay từ lúc Lâm Huyền chưa ngồi xuống, một loạt những lời chế nhạo Copernicus đã khiến 【Newton】, lão ngoan đồng, có ấn tượng rất tốt với hắn.

Lâm Huyền không biết thông minh như 【Newton】, liệu có đoán được rằng câu trả lời cho câu hỏi "nguyên lý thiết bị xuyên thời không" vừa rồi nằm trong tay mình hay không.

Dù sao đi nữa.

Vị lão ngoan đồng này rất nghĩa khí, đứng lên và chế nhạo 【Copernicus】 một cách đích đáng.

Và giờ đây.

Người anh cả này lại muốn tạo thêm thuận lợi cho Lâm Huyền.

Ông ta giả vờ nhìn đồng hồ và hét lớn:

"Einstein! Vì mọi người đã hỏi xong câu hỏi rồi, có phải nên kết thúc cuộc họp không? Cháu trai và cháu gái của tôi không thể đợi thêm nữa, tôi đã nghe thấy tiếng chúng gõ cửa ở phòng khách rồi, có thể kết thúc cuộc họp được không?"

Lâm Huyền cũng không phải là kẻ ngốc.

Hắn có thể nhận ra rằng 【Newton】 đang sốt ruột thúc giục kết thúc cuộc họp thực chất là vì muốn tốt cho hắn; mặc dù việc ngay lập tức tháo kính VR và bỏ chạy cũng là một cách hay.

Nhưng có lẽ trong mắt của người anh cả 【Newton】, những thành viên ngồi ở ghế bên phải đều là người cùng phe với ông ta, và ông ta nên "che chở" cho người em này.

Thực ra, từ những chi tiết nhỏ có thể thấy rằng, tất cả những người có mặt đều không hổ danh là thiên tài, ai nấy đều là diễn viên tài năng, mỗi người đều có cả trăm mưu kế.

【Einstein】 nghe thấy lời thúc giục, cũng từ từ gật đầu, giơ hai tay lên:

"Vậy thì, vì thiên tài cuối cùng cũng đã nhận được câu trả lời cho câu hỏi của mình, theo chương trình cuộc họp, cuộc họp tháng này của chúng ta đến đây là kết thúc."

"Rhine, như tiểu thư Da Vinci đã nói, chúng ta biết về tương

lai và mục đích ngồi ở đây là để thay đổi nó, để hướng nó đến một hướng tốt đẹp hơn."

"Vì vậy... tôi chân thành mong rằng, một tháng sau, trong cuộc họp định kỳ vào ngày 1 tháng 8, tôi sẽ vẫn thấy khuôn mặt dễ thương của chú mèo trên mặt cậu. Tôi rất thích nó, vì nó mang lại một sự sống động khác biệt cho câu lạc bộ này."

Chương 1420: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (3)

"Vậy thì, cuộc họp kết thúc!"

Ngay khi 【Einstein】 tuyên bố kết thúc cuộc họp, các thành viên lần lượt đứng dậy và dần dần biến mất.

【Gauss】 nhỏ bé ở đối diện nhìn Lâm Huyền, chậm rãi nói:

"Rhine, đừng... đi... thang máy... điều đó sẽ..."

"Cảm ơn ông, Gauss."

Lần đầu tiên Lâm Huyền ngắt lời ông ta, vẫy tay chào:

"Chúng ta nói chuyện sau!"

Nói xong.

Hắn liền giật mạnh kính VR ra—

Hình ảnh rực rỡ của đại sảnh biến mất, thay vào đó là phòng khách tối tăm chưa bật đèn, và...

Trên bàn trà.

Màn hình điện thoại sáng lên, là cuộc gọi từ Triệu Anh Quân.

Vì điện thoại đang ở chế độ im lặng, không có chuông và cũng không có rung, nên vừa rồi Lâm Huyền hoàn toàn không phát hiện ra cuộc gọi.

"Anh Quân gọi cho mình..."

Lâm Huyền nhanh chóng phản ứng:

"Chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra với Kiều Kiều rồi."

Hắn không kịp nghĩ ngợi nhiều, cầm lấy điện thoại trên bàn trà, bấm nút nhận cuộc gọi, sau đó lao ra khỏi cửa, chạy xuống cầu thang:

"Alo?"

"Lâm Huyền! Kiều Kiều không thấy đâu nữa!"

Đầu dây bên kia, giọng nói của Triệu Anh Quân vô cùng lo lắng:

"Tôi... tôi không biết con bé mất tích lúc nào, vừa rồi tôi tỉnh dậy, thấy con bé không nằm trên giường, gọi mấy lần cũng không thấy trả lời... tôi liền đứng dậy đi tìm con bé."

"Kết quả là, trên sàn phòng tắm có rất nhiều máu! Tôi đi tìm ở những chỗ khác, phát hiện Kiều Kiều đã cởi bỏ đồ ngủ và thay vào đó là bộ đồ thể thao mà con bé bình thường không thích mặc... Bình thường con bé luôn thích mặc váy cơ mà."

"Rồi trong bếp, con dao cũng biến mất! Kiều Kiều định làm gì chứ! Không lẽ con bé mộng du? Ngay khi phát hiện ra, tôi đã gọi cho cậu, gọi đến bốn, năm lần cậu mới nghe máy... Bây giờ tôi sẽ ra ngoài tìm con bé, cậu nghĩ chúng ta có nên báo cảnh sát không?"

"Tôi sẽ giải quyết."

Lâm Huyền trong lòng đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thời điểm này, mặc đồ thể thao, cầm dao ra ngoài...

Diêm Kiều Kiều có thể đi đâu?

Chắc chắn là đến để lấy mạng hắn rồi.

Mặc dù hiện tại hắn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng khả năng cao là...

Diêm Kiều Kiều đã khôi phục lại ký ức, biến thành Lâm Ngu Hề, và chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ đã bị gián đoạn!

"Tôi sẽ giải quyết, cô yên tâm."

Lâm Huyền trấn an Triệu Anh Quân và cúp máy.

Hiện tại không có thời gian để giải thích nhiều với cô ấy, vì chỉ còn chưa đầy mười mấy phút nữa là đến thời điểm dự kiến hắn sẽ chết.

Việc quan trọng nhất là chạy trốn!

Trước tiên phải giữ được mạng sống, rời khỏi khu vực này, rồi xử lý những việc sau đó.

Hắn cúp máy của Triệu Anh Quân.

Lâm Huyền bật hết kỹ năng parkour, không ngừng nhảy qua các bậc thang, tốc độ hạ xuống còn nhanh hơn cả khi đi thang máy.

Cú nhảy cuối cùng.

Hắn hạ cánh thành công xuống sảnh tầng một và nhanh chóng chạy ra cửa chính.

Lấy điện thoại ra, hắn kiểm tra thời gian cụ thể.

Nhưng phát hiện rằng...

Trong thời gian tham gia cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ngoài 4 cuộc gọi nhỡ từ Triệu Anh Quân, còn có 27 cuộc gọi nhỡ từ Lưu Phong.

Lưu Phong.

Vào thời điểm này, anh ta gọi cho mình, chắc chắn là vì chỉ số trên đồng hồ thời không đã thay đổi!

Đây là một thông tin quan trọng.

Phải tìm hiểu ngay.

Vì vậy, hắn vừa chạy hết tốc lực về phía cổng sau của khu chung cư, vừa gọi lại cho Lưu Phong.

Lập tức có người nhấc máy.

Bên kia vang lên tiếng gầm gừ:

"Lâm Huyền! Sao lần nào cũng không gọi được cho cậu vậy!"

"Đừng lãng phí thời gian."

Lâm Huyền vừa chạy vừa nói nhanh:

"Nói chuyện chính đi, có phải chỉ số trên đồng hồ thời không đã thay đổi không?"

"Đúng vậy."

Lưu Phong trong chuyện này hơn hẳn 【Gauss】, suy nghĩ rõ ràng, ngôn ngữ mạch lạc:

"Độ cong thời không đã trở thành -0. 0000042."

"Cái gì?"

Lâm Huyền thoáng bối rối:

"Số âm? Đường dây thế giới đã giảm xuống?"

Vừa chạy hết tốc lực, vừa nói chuyện điện thoại.

Khiến Lâm Huyền cảm thấy hơi khó thở.

Hắn rẽ trái, rẽ phải qua khu vực cây xanh, từ xa đã có thể thấy cổng phía nam của khu chung cư.

Số âm...

Độ cong thời không trở thành số âm, nghe có vẻ kinh ngạc, nhưng thực ra cũng hợp lý.

Bởi vì độ cong thời không vốn dĩ không phải là một giá trị tuyệt đối, mà là một giá trị tương đối.

Lưu Phong đã dùng hạt thời không để hiệu chỉnh đồng hồ thời không về số 0 trong giấc mơ thứ tư.

Điều đó có nghĩa là.

Mọi thay đổi của độ cong thời không sau này, dù là tăng lên hay giảm xuống, đều được đánh giá dựa trên giấc mơ thứ tư.

Lâm Huyền hiểu rằng.

Càng xa đường dây thế giới của giấc mơ thứ tư, bất kể là theo chiều dương hay âm, giá trị của độ cong thời không càng lớn. Ví dụ, -0. 0000336 và +0. 0000336. mặc dù có giá trị đối nghịch, nhưng đều cách đường dây thế giới 0. 0000000 một khoảng cách tương tự, chỉ khác là một hướng âm, một hướng dương.

Tiếp tục suy luận.

Chương 1421: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (4)

Tiêu chuẩn cho sự thay đổi theo chiều dương và âm là gì?

Vì độ cong thời không vốn là một con số đơn giản, nên khi có sự thay đổi, nó hoặc là tăng lên theo chiều dương, hoặc giảm xuống theo chiều âm.

Hiện tại.

Giấc mơ thứ tư, tức là đường dây thế giới 0. 0000000. có công nghệ phát triển nhất và không có siêu thảm họa xảy ra.

Sau đó, càng tiến xa về phía dương, 0. 0000042. 0. 0000084... 0. 0000336. siêu thảm họa đều xảy ra ổn định, Trái Đất càng trở nên khắc nghiệt hơn, nhưng tình hình trên sao Hỏa lại càng tồi tệ hơn.

Thực ra, nếu muốn tìm một quy luật tuyệt đối, Lâm Huyền cũng không thể tóm tắt được.

Bởi vì có quá nhiều yếu tố và biến số ảnh hưởng đến sự thay đổi của thời không.

Môi trường Trái Đất, mức độ phát triển công nghệ, dân số, tình hình di cư lên sao Hỏa, sống chết của những nhân vật lịch sử quan trọng...

Và còn nhiều yếu tố khác.

Quá nhiều yếu tố ảnh hưởng, phức tạp chằng chịt, hệ thống hỗn loạn, không thể tìm ra quy luật cụ thể.

Tuy nhiên.

Vì đường dây thế giới đã giảm xuống 0. 0000000. rất có khả năng rằng quỹ đạo tương lai đang phát triển song song với tương lai của giấc mơ thứ tư.

Dù rằng nó đã giảm xuống tận -0. 0000042.

Theo lý thuyết và suy đoán của Lâm Huyền trước đây.

Vì -0. 0000042 và 0. 0000000 nằm rất gần nhau, hai thế giới tương lai này có lẽ sẽ rất giống nhau, rất gần nhau.

Giống như giấc mơ thứ năm và giấc mơ thứ sáu, bối cảnh và khung cảnh của thế giới lớn không thay đổi, chỉ có chi tiết là được điều chỉnh nhẹ.

Vì vậy.

Dựa trên suy luận này.

Hiện tại, thế giới tương lai với độ cong -0. 0000042 nên tương đối giống với thế giới tương lai mà trong đó một đội quân bao vây hắn và Copernicus bắt cóc hắn.

Chẳng lẽ...

Lâm Huyền nheo mắt.

Chẳng lẽ, lý do Lâm Ngu Hề khôi phục ký ức chính là vì đường dây thế giới đã giảm xuống, trở về tương lai mà cô ta tồn tại?

Rất có khả năng!

Lâm Huyền bỗng ngộ ra chân tướng.

Lâm Ngu Hề vốn đến từ đường dây thế giới 0. 0000000. sau đó do sự hủy hoại của hạt thời không trạng thái liên kết và việc

đường dây thế giới tương lai biến mất, cô ta bị thời không bỏ rơi.

Không chỉ mọi đặc tính tương lai trên người cô ta biến mất, mà thậm chí ký ức cũng đồng bộ biến mất.

Điều này dễ hiểu.

Vì tương lai mà cô ta tồn tại đã biến mất, nên việc cô cũng đồng thời biến mất là điều hiển nhiên.

Việc cô ta may mắn tồn tại trong năm 2024 hiện tại hoàn toàn là do hạt thời không trạng thái liên kết đảo ngược nhân quả, khiến bản thân cô trở thành "nguyên nhân", còn thế giới tương lai lại trở thành "kết quả".

Sự biến mất của "kết quả" tất nhiên không ảnh hưởng đến sự tồn tại của "nguyên nhân".

Nhưng tương ứng.

Những khả năng tăng cường cơ thể và ký ức vốn chỉ tồn tại ở đường dây 0. 0000000 tất nhiên sẽ biến mất.

Nguyên lý này khác với Hoàng Tước.

Hoàng Tước vượt qua nhiều đường dây thế giới thay đổi, ký ức và sự tồn tại đều không bị ảnh hưởng, bởi vì hạt thời không hỗ trợ cô du hành không bị phá hủy, nên mọi logic đều hợp lý.

Nếu hạt thời không của Lâm Ngu Hề không bị phá hủy, thì cơ bắp và ký ức trên người cô ta cũng sẽ không biến mất theo sự thay đổi của thời không và sự nhảy cóc của đường dây thế giới.

【Hạt thời không là gốc rễ, là cốt lõi giúp người du hành duy trì sự tồn tại. 】

Nếu sử dụng hạt thời không thông thường để du hành, như Hoàng Tước, nếu hạt thời không của cô bị định vị và phá hủy, thì

không nghi ngờ gì, cô sẽ cùng biến mất theo sự mất đi năng lượng của hạt thời không.

Chỉ có hạt thời không trạng thái liên kết là trường hợp đặc biệt, dù hạt này bị phá hủy, vẫn để lại sự tồn tại cơ bản của cơ thể và ý thức trong thời đại hiện tại.

Đây chính là điều đã xảy ra với Lâm Ngu Hề.

Lâm Huyền nghiến răng.

Nhảy qua một bồn hoa.

Khoảng cách đến cổng phía nam của khu chung cư chỉ còn vài chục mét.

Nhưng về việc Lâm Ngu Hề khôi phục ký ức, hắn vẫn chưa thể lý giải được logic...

Ký ức và khả năng tăng cường cơ thể của cô ta lẽ ra phải tồn tại ở đường dây thế giới 0. 0000000 mới đúng.

Nhưng hiện tại là đường dây thế giới -0. 0000042!

Vậy ký ức và khả năng tăng cường cơ thể của cô ta được khôi phục từ đâu?

Chỉ có hai khả năng:

Khi đường dây thế giới giảm xuống, nó cũng giống như khi hắn chứng kiến đường dây thế giới tăng lên trước đó, là kiểu bậc thang, nhảy từng số một.

Như vậy, có thể đưa ra một giả thuyết.

Có phải vì khi đường dây thế giới giảm xuống, nó đã lướt qua đường dây 0. 0000000 trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cho nên Lâm Ngu Hề đã khôi phục được một phần ký ức?

Và sau đó.

Đây là khả năng thứ hai...

Vì đường dây thế giới -0. 0000042 nằm sát với đường dây thế giới 0. 0000000. nên Lâm Ngu Hề tồn tại đồng thời trên cả hai đường dây thế giới.

Vì vậy.

Ký ức hiện tại trong đầu Lâm Ngu Hề không phải đến từ đường dây 0. 0000000. mà là từ đường dây -0. 0000042!

Đây là một giả thuyết táo bạo.

Nếu giả thuyết này đúng, thì ký ức mà Lâm Ngu Hề hiện tại năm 2024 có được vừa thuộc về cô ta, nhưng cũng không phải của cô ta; là ký ức của cô ta nhưng lại không phải là những trải nghiệm thực sự của cô ta.

Chương 1422: Diêm Kiều Kiều và Ngu Hề (5)

Rất phức tạp.

Nhưng cũng không khó hiểu.

Lâm Ngu Hề từ đường dây thế giới 0. 0000000 đến từ tương lai, mất đi ký ức, sau đó lại vô tình kế thừa ký ức của Lâm Ngu Hề thuộc đường dây thế giới -0. 0000042.

Lâm Huyền không biết giả thuyết nào trong hai cái là đúng.

Nhưng.

Hiện tại không cần phải bận tâm về điều đó.

Việc Lâm Ngu Hề đã khôi phục ký ức là một sự thật không thể chối cãi!

Điều quan trọng nhất bây giờ là chạy thoát!

Ngay lập tức, Lâm Huyền nghĩ đến hạt thời không trạng thái liên kết được lưu trữ trong tủ lạnh nhỏ màu trắng, hắn hét lớn vào điện thoại:

"Lưu Phong, anh mau mở tủ lạnh nhỏ ra kiểm tra. Xem hạt thời không trạng thái liên kết bên trong có được nạp năng lượng lại không, có tái tạo năng lượng không!"

"Không có!"

Lưu Phong đáp lại không chút do dự:

"Trong lúc cậu không nghe máy, tôi không rảnh rỗi đâu! Tôi đã mở tủ lạnh kiểm tra rồi, hạt thời không trạng thái liên kết bên trong không có bất kỳ thay đổi nào, hoàn toàn không có gì thay đổi, vẫn ổn định như trước."

"Tôi cũng đã đo năng lượng, và nó vẫn như cũ... không có bất kỳ dao động nào, chưa từng có một dao động nhỏ nào. Thậm chí tôi bắt đầu nghi ngờ, liệu giả thuyết trước đây của tôi về khả năng nạp năng lượng của hạt thời không có đúng hay không."

Lâm Huyền chậc lưỡi.

Đoán sai rồi...

Mọi suy đoán trước đây của mình đều sai.

Rõ ràng việc khôi phục ký ức của Lâm Ngu Hề không liên quan gì đến hạt thời không trạng thái liên kết; nhưng ai có thể ngờ rằng đường dây thế giới lại giảm xuống?

Lần này thực sự là một bài học.

"Được rồi, tạm dừng ở đây, có gì để ngày mai nói tiếp."

Lâm Huyền đã chạy đến cổng phía nam của khu chung cư và quyết đoán ngắt cuộc gọi với Lưu Phong.

Chỉ còn lại mười ba phút cho đến thời điểm mà Einstein đã tiên đoán là lúc hắn sẽ chết.

Suốt quãng đường này, Lâm Huyền đã chạy với tất cả sức lực, thậm chí còn có thể vượt qua cả thành tích của mình khi là nhà vô địch parkour dành cho thanh thiếu niên ba năm liền ở Hàng Châu thời trung học.

Rõ ràng, adrenaline mới là chất kích thích mạnh nhất, chỉ có những tình huống nguy hiểm đến tính mạng mới có thể kích hoạt

toàn bộ tiềm năng của hắn.

Hắn cất điện thoại đi.

Dùng một tay bám vào hàng rào cổng phía nam của khu chung cư, bật người nhảy qua, rồi chạy thẳng ra đường lớn trong ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ.

May mắn thay.

Có một chiếc taxi đang đợi ở đó.

Lâm Huyền tiến tới, mở cửa ghế phụ:

"Bác tài, đi đến—"

Ngay lập tức.

Hắn sững sờ.

Cảm giác như vừa bị ném vào một hầm băng, toàn thân lạnh buốt, da đầu tê dại.

Chỉ thấy...

Trên ghế sau của chiếc taxi, ngồi một cô gái trẻ với làn da trắng nhợt và vẻ mặt lạnh lùng.

Cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Mặc bộ đồ bó sát, mái tóc đen dài mượt mà xõa xuống vai, cánh tay lộ ra từ ống tay áo có những đường cơ bắp rõ ràng.

Và điều càng khiến người ta kinh hãi hơn...

Là đôi mắt xanh lam sáng rực, gần ngay trước mặt, đang chằm chằm nhìn Lâm Huyền!

Hắn nhận ra ngay.

Hắn đã từng gặp cô gái này, hắn biết cô!

Chính là cô gái tự xưng là Diêm Kiều Kiều trong giấc mơ thứ sáu, tại căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, nhưng lại có ngoại hình hoàn toàn khác với Diêm Kiều Kiều!

Đồng thời, cô ta cũng là trưởng làng mắt xanh trong giấc mơ thứ bảy!

Lâm Huyền lập tức nhận ra nguy hiểm.

Hắn quay người bỏ chạy.

Nhưng...

Rầm!!!!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cánh cửa sau của chiếc taxi bị đá văng ra, bay xa hàng chục mét, ma sát với mặt đất tạo ra tia lửa vàng chói.

Đồng thời.

Hai vệt sáng xanh lam vút qua màn đêm, mang theo bóng mờ của đêm tối, như thể di chuyển tức thì, lao đến sau lưng Lâm Huyền.

Cô ta quá nhanh... nhanh hơn bất kỳ sinh vật nào trên trái đất!

Dù Lâm Huyền đã vận dụng hết kỹ năng parkour, phản ứng của hắn cũng đạt đến cực hạn, nhưng vẫn không thể tránh khỏi sức mạnh vô lý này!

Cô gái cao một mét bảy với đôi mắt xanh lam và mái tóc dài, như cầm một con gà con, nắm lấy cổ sau của Lâm Huyền và ném hắn mạnh xuống đất.

"Khụ!"

Cú đánh mạnh vào ngực khiến Lâm Huyền không thể không ho ra một tiếng lớn, trong miệng như có mùi sắt gỉ.

Nhưng sát thủ mắt xanh cao lớn đó không dừng tay.

Cô ta rút ra một con dao nhọn từ thắt lưng, dưới ánh trăng lạnh lẽo, vung lên nhằm chém vào cổ của Lâm Huyền, hắn nhắm mắt lại—

Đinh!

Một âm thanh chói tai của kim loại va chạm vang lên.

Lâm Huyền chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh buốt ập vào trước mặt, con dao nhọn không chém xuống, cổ hắn vẫn còn!

Hắn mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt...

Dưới ánh trăng trong sáng nhưng lạnh lẽo.

Một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc đuôi ngựa ngắn lắc lư, buộc bằng dải băng màu xanh, mặc bộ đồ thể thao đen trắng, đứng chắn trước mặt hắn!

Cô ấy không có cơ bắp.

Nhưng tứ chi căng chặt.

Hai tay cô ấy giữ chặt một con dao, chống lại và cản đứng lưỡi dao nhọn của sát thủ mắt xanh!

Lâm Huyền mở to mắt, hít một hơi sâu:

"Diêm... Kiều Kiều?"

Chương 1423: Tên của tôi (1)

47 phút trước——

Nhà của Triệu Anh Quân, trong phòng tắm, trước gương trên bồn rửa mặt.

Tí tách... tí tách...

Lâm Ngu Hề đang bịt mũi, sàn nhà đầy những vết máu lầy lội.

Cô chớp chớp mắt.

Nhìn vào hình ảnh quen thuộc mà xa lạ của chính mình trong gương.

Quen thuộc, là gương mặt quen thuộc.

Xa lạ, là ký ức xa lạ.

Hiện tại, cô cùng lúc sở hữu cả ký ức của Diêm Kiều Kiều và Lâm Ngu Hề.

Cả hai đoạn ký ức đều thuộc về cô, đều là những trải nghiệm trong cuộc đời cô, nhưng lại... trái ngược nhau, hoàn toàn khác biệt, khiến cô cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Bởi vì...

【Hai đoạn ký ức này hoàn toàn không liên kết với nhau!】

Cô nhắm mắt lại.

Một lần nữa sắp xếp lại những ký ức vừa mới tràn ngập trong đầu—

Đó là một căn cứ huấn luyện quân sự, một đội hình đều tăm tắp, tất cả đều là những cô gái ở độ tuổi thiếu niên.

Tuổi của các cô gái trong ký ức dao động từ mười một, mười hai tuổi đến mười lăm, mười sáu tuổi, chiều cao khác nhau, vóc dáng cũng khác nhau, nhưng không có ngoại lệ... tất cả đều đã qua quá trình tăng cường thể chất bằng thuốc, rất khỏe mạnh và rắn rỏi.

Lâm Ngu Hề trong ký ức đứng ở hàng đầu tiên.

Nhìn quanh, các cô gái bên cạnh đều cao hơn cô, vì vậy cô mới đứng ở hàng đầu tiên.

Lúc này, cô chỉ mới mười một tuổi.

Đã trải qua nhiều năm huấn luyện tại căn cứ quân sự này.

Khổ luyện ngày đêm.

Các cô đều là những đặc vụ thời không dự bị được chọn lựa, từ nhỏ đã là những đứa trẻ mồ côi không cha mẹ, vì vậy cuộc đời của họ chỉ có huấn luyện và rèn luyện, mục tiêu... là trở thành những đặc vụ thời không xuất sắc, gia nhập Cục Cảnh sát thời không, thực hiện các nhiệm vụ bí mật.

Họ là ai không quan trọng, bài học đầu tiên khi đến đây là phải quên đi mình là ai.

Suy nghĩ của họ cũng không quan trọng, vì từ nhỏ họ đã được tiêm nhiễm tư tưởng tuân theo mệnh lệnh, thực hiện nhiệm vụ, thề sống chết trung thành với Cục Cảnh sát thời không.

Thực ra...

Điều đó là thừa thãi.

Vì họ vốn là những đứa trẻ mồ côi không cha mẹ, bị bỏ rơi.

Đó chính là số phận của họ.

Các cô gái đến đây thậm chí còn không có tên, ngoại trừ cô...

Lâm Ngu Hề.

"Số 7!"

"Có!"

"Số 11!"

"Có!"

"Số 13!"

"Có!"

"Số 17!"

"Có!"

Huấn luyện viên đang lần lượt điểm danh.

Những cô gái ở đây chỉ có số hiệu, không có tên gọi thực sự, số hiệu chính là biểu tượng của họ, từ nhỏ, từ khi đến đây, họ đã được gọi như vậy.

Lý do mà các số không liên tiếp là vì nhiều bạn bè và đồng đội đã bị loại trong giai đoạn tăng cường thể chất bằng thuốc trong những năm qua. Họ mang theo số hiệu của mình rời khỏi căn cứ quân sự và chuyển sang các vị trí khác để thực hiện những nhiệm vụ đơn giản.

Ví dụ như... cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát giao thông, suốt đời không bao giờ có duyên với hai chữ "đặc vụ" và cũng không liên quan gì đến "Cục Cảnh sát thời không".

"Lâm Ngu Hề!"

Huấn luyện viên lớn tiếng gọi tên cô.

"Có mặt!"

Cô đứng thẳng lưng, lớn tiếng đáp lại.

"Số 46!"

"Có!"

"Số 47!"

"Có!"...

Việc điểm danh vẫn tiếp tục, nhưng không còn cái tên thật nào xuất hiện, tất cả đều là số hiệu.

Toàn bộ căn cứ huấn luyện.

Nhiều năm như vậy.

Chỉ có duy nhất Lâm Ngu Hề là đặc biệt như thế.

Cô cũng không biết tại sao.

Tại sao...

Người khác, tất cả những cô gái khác, đều chỉ có số hiệu, nhưng chỉ riêng mình cô lại có tên?

Câu hỏi này.

Không ai có thể cho cô câu trả lời, dù là huấn luyện viên, giáo viên, bác sĩ hay các nhà khoa học, không ai có thể đưa ra cho cô một câu trả lời.

Chỉ là như một điều kỳ diệu, mọi người đều không biết lý do.

...

"Tại sao... chỉ có cô ấy có tên?"

Thính giác của những cô gái ở đây đều đã được tăng cường, tai rất thính.

Trong một ngày nghỉ ngơi, khi Lâm Ngu Hề đang ngồi ôm gối dưới bóng cây, cô nghe thấy từ phía xa, 【Số 17】 đang than phiền.

Không cần quay đầu lại, cô cũng có thể nhận ra đó là ai.

【Số 17】 là cô gái cao nhất trong căn cứ quân sự này.

Ngay từ đầu, từ khi còn nhỏ, cô ta đã luôn cao nhất.

Căn cứ này tuyển chọn các đặc vụ thời không một cách có mục đích, rõ ràng là chỉ chọn những trẻ mồ côi...

Đầu tiên, điều kiện đầu tiên là phải là trẻ mồ côi của Long Quốc. Bởi vì nhiệm vụ mà họ sẽ thực hiện trong tương lai sẽ ở trong khu vực của Long Quốc.

Thứ hai, thể hình không được quá nổi bật và chiều cao không được quá cao, tuổi không được quá lớn. Điều này cũng nhằm đảm bảo tỷ lệ thành công của nhiệm vụ.

Các bé gái luôn dễ nhận được sự thiện cảm từ xã hội, từ đó thuận lợi cho việc thực hiện nhiệm vụ.

Chiều cao cũng tương tự.

Chiều cao quá nổi bật chắc chắn sẽ thu hút quá nhiều sự chú ý, và đây là những chi tiết cần phải cân nhắc trong nghề nghiệp đặc vụ.

Chương 1424: Tên của tôi (2)

【Số 17】 tuy không phải là người lớn tuổi nhất trong căn cứ, nhưng cũng thuộc nhóm lớn tuổi nhất.

Cô ta lớn hơn Lâm Ngu Hề bốn tuổi.

Hiện tại, Lâm Ngu Hề 13 tuổi, còn 【Số 17】 thì 17 tuổi.

Lúc này.

【Số 17】 đang đứng dưới bóng cây ở phía bên kia sân tập, nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô độc của Lâm Ngu Hề, và than phiền với bạn bè bên cạnh:

"Chỉ có cô ấy có tên, còn chúng ta chỉ có số hiệu."

Người bạn bên cạnh an ủi:

"Cũng không có gì khác biệt đâu, tên gọi chẳng phải cũng chỉ là một ký hiệu, giống như số hiệu thôi... miễn là không trùng với người khác, thực ra số hiệu hay tên gọi cũng chẳng có gì khác biệt cả."

"Đúng vậy."

Một người bạn khác nói:

"Lâm Ngu Hề... Huấn luyện viên trước đây đã nói rằng họ cũng không biết tại sao chỉ có Lâm Ngu Hề có tên, dường như mặc dù cô ấy là trẻ mồ côi, nhưng lại là trẻ mồ côi có tên, không giống như chúng ta."

"Chúng ta là những đứa trẻ bị bỏ rơi, cha mẹ không cần chúng

ta, vì vậy tự nhiên chúng ta không có tên; còn Lâm Ngu Hề dường như tình huống có chút khác biệt, không ai biết xuất thân của cô ấy là gì, tình trạng của cha mẹ cô ấy ra sao, nhưng... cô ấy có tên. Cha mẹ cô ấy đã đặt tên cho cô ấy, rồi sau đó lại bỏ rơi cô."

"Vì vậy... số 17, cậu không nghĩ rằng điều đó còn đáng thương hơn sao? Chúng ta từ khi sinh ra đã bị bỏ rơi, ngược lại đã hoàn toàn cắt đứt mối quan hệ với cha mẹ, họ không cần chúng ta, chúng ta cũng không cần nghĩ về họ nữa, mối quan hệ đã hai bên thanh toán, không còn gì vướng bận."

"Còn Lâm Ngu Hề, một mặt cha mẹ đã đặt tên cho cô ấy, rồi lại bỏ rơi cô, mình nghĩ điều đó còn khó chấp nhận hơn, thà rằng bỏ rơi thẳng thừng còn hơn... sinh ra, đặt tên, rồi không nuôi, điều đó còn tệ hơn nhiều."

Tuy nhiên...

Những lời khuyên của hai người bạn này.

Vẫn không khiến cô gái 17 tuổi mang số hiệu 17 cảm thấy tốt hơn chút nào.

Cô ta vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Ngu Hề.

Nhiều năm rồi.

Từ lúc đến đây, cô ta luôn ghen tị với Lâm Ngu Hề.

Không phải ghen tị vì nhan sắc hay tài năng của cô ấy.

Vì tất cả các cô gái có mặt ở đây, những người đã kiên trì đến bây giờ, không ai là tầm thường.

Ai cũng không phải là tiên nữ thì ít nhất cũng là trung bình khá; về tài năng, tất cả đều cùng huấn luyện, cùng được một huấn

luyện viên chỉ đạo, tuy có khác biệt nhưng nhìn chung cũng không chênh lệch quá nhiều.

Đặc biệt, cô ta, số 17, là một trong những người nổi bật nhất ở mọi mặt.

Điều duy nhất mà Lâm Ngu Hề có khiến cô ta ghen tị...

Là cái tên của cô ấy.

Cô ta cũng muốn có một cái tên.

Không cần phải đặc biệt, không cần phải hay, không cần phải khác biệt.

Chỉ cần là một cái tên.

Cô ta không muốn... chỉ là một "số 17".

Phòng y tế của căn cứ.

Nữ bác sĩ nhìn vào các đường cong trên màn hình thiết bị, gật đầu nói:

"Được rồi, Ngu Hề, ngồi dậy từ giường đi, tự tháo các miếng dán trên người ra là được."

Lâm Ngu Hề nghe lời ngồi dậy, gỡ các dây dẫn và miếng điện cực trên người ra.

"Mọi thứ đều bình thường, thậm chí... rất xuất sắc."

Nữ bác sĩ mỉm cười với Lâm Ngu Hề:

"Thể chất và hiệu quả tăng cường cơ thể của em luôn thuộc nhóm tốt nhất ở căn cứ, tôi tin tưởng vào em trong buổi tuyển chọn ngày mai!"

"Cảm ơn."

Lâm Ngu Hề nhẹ nhàng cảm ơn.

Nữ bác sĩ này đã chăm sóc các cô từ khi còn nhỏ đến khi lớn lên, luôn quan tâm và được mọi người yêu mến vì sự dịu dàng của mình.

Lâm Ngu Hề đứng dậy, mặc lại quần áo của mình, và chỉ khi đó cô mới nhận thấy... hôm nay trên bàn của nữ bác sĩ có thêm một khung ảnh.

Cô tiến lại gần và phát hiện đó là một bức ảnh gia đình.

Nữ bác sĩ và chồng đứng phía sau, một cậu bé có mái tóc rất dày đứng phía trước nhảy lên, tay cầm một món đồ chơi, cả gia đình trông rất hạnh phúc.

"Đây là... con trai của cô à?"

Lâm Ngu Hề chỉ vào bức ảnh trong khung.

"Đúng vậy."

Nữ bác sĩ cười nói:

"Con trai tôi sắp vào mẫu giáo, hôm qua chúng tôi đã cùng chụp một bức ảnh gia đình để làm kỷ niệm. Tôi rất thích bức ảnh này, không biết từ khi nào... khi nhìn các em từng người lớn lên, con của tôi cũng đã lớn như vậy, nên tôi đã in thêm một tấm để đặt trong văn phòng."

Lâm Ngu Hề gật đầu.

Cô nhìn bức ảnh gia đình ấm áp ấy mà không thể rời mắt:

"Thật tuyệt."

Cô khẽ nói:

"Tôi cũng rất muốn có một bức ảnh như thế với cha mẹ mình..."

Nữ bác sĩ có chút ngạc nhiên.

Bà ngừng việc ghi chép, quay đầu nhìn Ngu Hề:

"Em có nhớ cha mẹ mình không?"

Ngu Hề gật đầu.

Nữ bác sĩ mỉm cười:

"Nhiều năm như vậy, sao em chưa từng nhắc đến?"

"Vì... không có ai để nói chuyện."

Lâm Ngu Hề rời mắt khỏi bức ảnh gia đình của nữ bác sĩ, nhìn bà:

Chương 1425: Tên của tôi (3)

"Mọi người ở đây đều không có cảm giác gì với cha mẹ, không nhớ, cũng không hận, chỉ coi như những người xa lạ."

"Ừm..."

Nữ bác sĩ trầm ngâm, gật đầu:

"Thực sự là vậy, tôi đã tiếp xúc với các em trong suốt thời gian dài, gần như chứng kiến các em lớn lên. Mọi người đều rất gần gũi với tôi, không giấu giếm điều gì, nhưng... trong suốt những năm qua, chỉ có một mình em nói với tôi về khái niệm cha mẹ."

Bà dừng lại một chút, rồi tiếp tục:

"Thật sự, chỉ có em. Như em đã nói, các trẻ em ở đây chưa bao giờ nghĩ đến cha mẹ, tôi nghĩ... nguyên nhân cốt lõi có lẽ là ở cái tên của em."

Nữ bác sĩ mỉm cười:

"Cái tên là mối liên kết đầu tiên mà cha mẹ dành cho con cái. Ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt, thông thường tên của con cái đều do cha mẹ đặt, hoặc ông bà đặt, nhưng dù thế nào thì cũng phải qua sự đồng ý của cha mẹ."

"Cái tên nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực ra lại rất có ý nghĩa. Họ của em thể hiện nguồn gốc của em, thừa hưởng từ cha mình, đó là điều được định sẵn khi mỗi đứa trẻ chào đời; còn tên của em thì chứa đựng tình cảm, hy vọng, và những lời chúc tốt đẹp của cha mẹ dành cho em."

"'Ngu Hề'... Tôi không hiểu lắm tại sao cha mẹ em lại đặt cho

em cái tên này, vì cách đặt tên như vậy không phải là điều thường thấy. Nhưng tôi tin rằng mỗi cái tên đều được cha mẹ suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi quyết định, chắc chắn nó có một ý nghĩa đặc biệt."

"Có lẽ đó chính là lý do mà ở căn cứ này, những cô gái khác không ai nhớ đến cha mẹ, chỉ riêng em là luôn nhớ về họ. Bởi vì chỉ có em có tên, còn những người khác thì không. Cũng chính cái tên này... đã khiến em có cảm giác thực về cha mẹ, có kỳ vọng, có những hình ảnh mờ ảo về họ."

Nói rồi.

Ánh mắt của nữ bác sĩ cũng chuyển đến khung ảnh gia đình trên bàn.

Nhìn vào đứa con trai sắp bước vào tuổi mẫu giáo, bà không kìm được nụ cười âu yếm, tiện miệng hỏi:

"Ngu Hề, em chưa từng gặp cha mẹ, không có cảm giác thực về họ, và cũng chưa ai từng nhắc đến họ trước mặt em."

"Nhưng dù vậy, dù em không biết họ trông như thế nào, em vẫn nhớ đến họ sao?"

Lâm Ngu Hề không chút do dự gật đầu:

"Có nhớ."

Nữ bác sĩ thực sự ngạc nhiên, cảm thấy đây dường như là một chủ đề mới:

"Em nhớ đến cha mẹ vào những lúc nào?"

"Khi đi ngủ? Khi mệt mỏi sau buổi huấn luyện? Khi bị huấn luyện viên trách mắng? Hay như bây giờ... khi nhìn thấy ảnh gia đình của người khác, nhìn thấy cha mẹ của người khác?"

Lâm Ngu Hề lắc đầu.

Ánh mắt cô trong trẻo và nghiêm túc:

"Mỗi ngày."

Trong ánh mắt kinh ngạc của nữ bác sĩ, cô tiếp tục nói:

"Mỗi giây."...

Nữ bác sĩ đột nhiên nghẹn lời, cảm giác như có thứ gì đó mắc nghẹn trong cổ họng.

Bà dang tay ra.

Ôm Lâm Ngu Hề vào lòng, xoa đầu cô.

Bà muốn an ủi điều gì đó.

Nhưng lại không biết nói gì.

Những đứa trẻ ở đây đều rất thông minh, những lời nói dối thiện ý không có căn cứ sẽ không thể đánh lừa chúng, chỉ làm chúng cảm thấy đau đớn hơn.

"Ngày mai em chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu."

Nữ bác sĩ chuyển chủ đề, động viên cô:

"Tôi hiểu rõ cơ thể của các em hơn bất kỳ ai khác, về sức mạnh bùng nổ, lực, sự nhanh nhẹn, tốc độ... em đều đạt đến mức cao nhất, em sẽ không sao đâu."

"Có lẽ sau ngày mai, em sẽ trở thành một đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không, với cấp bậc và lương bổng cao hơn cả tôi! Khi đó nhớ phải mời tôi ăn một bữa nhé... không."

Nữ bác sĩ lắc đầu, mỉm cười dịu dàng:

"Chờ đến khi em hoàn thành nhiệm vụ truy nã thời không, bắt

giữ tội phạm hàng đầu trong lịch sử loài người, trở về trong vinh quang... lúc đó để tôi mời em ăn mừng nhé!"

Ngày hôm sau, tại sân huấn luyện, trên võ đài thi đấu.

"Số 17! Chiến thắng!"

Huấn luyện viên giơ cao tay phải của cô gái số 17, tuyên bố cô ta đã tiến vào trận đấu cuối cùng:

"Trận đấu tuyển chọn cuối cùng... Số 17, đối đầu với Lâm Ngu Hề!"

"Hai người các em, ai có thể loại bỏ đối phương và giành chiến thắng, người đó sẽ được thăng cấp thành đặc vụ cấp ba của Cục Cảnh sát thời không! Sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất trong lịch sử loài người, quay về thời gian quá khứ để thực hiện nhiệm vụ vinh quang!"

"Bây giờ... trận đấu bắt đầu!"

Bùm!

Số 17 đối mặt với Lâm Ngu Hề, đã sẵn sàng từ lâu, cơn giận dữ trong lòng cô ta bùng phát.

Sự ghen tị đã đè nén trong lòng bấy lâu nay giờ đây hóa thành nắm đấm thép mạnh mẽ, lao thẳng về phía Lâm Ngu Hề.

Lâm Ngu Hề tất nhiên cũng không phải kẻ yếu, mặc dù tuổi cô nhỏ hơn số 17, đang trong giai đoạn phát triển, chiều cao không bằng, trọng lượng không bằng, sức mạnh cũng không bằng... nhưng cô có lợi thế về sự linh hoạt và tốc độ.

Nắm đấm và cú đá giao nhau, cát bụi tung bay, cả hai đánh nhau đến mức khó phân thắng bại, giống như những cú đấm vào bao cát nện vào thép, khó lòng quyết định.

"Phía sau!"

Chương 1426: Tên của tôi (4)

Lâm Ngu Hề nắm bắt một sơ hở, trượt từ dưới lên đến sau lưng số 17, đứng bật dậy, chuẩn bị tung cú đấm vào lưng số 17—

"Quá chậm!"

Số 17 hét lớn, một cú đấm thép đã được dự đoán từ trước lao thẳng đến!

Bùm!

Với sức mạnh không thể cản phá, cú đấm thép khổng lồ đẩy Lâm Ngu Hề bay xa vài mét, va mạnh vào tường gạch, khiến những mảnh vụn rơi xuống như mưa bụi.

Kèm theo đó là cơn đau thấu xương, khiến Lâm Ngu Hề không thể mở mắt, máu mũi như vòi nước trào ra, nhanh chóng thấm ướt áo cô.

Huấn luyện viên thổi một tiếng còi lớn.

Ông bước tới.

Giơ cao tay phải của số 17:

"Người chiến thắng cuối cùng! Số 17!"

"Xin chúc mừng trước! Đặc vụ cấp ba số 17! Em sẽ đại diện cho Cục Cảnh sát thời không... thực hiện nhiệm vụ quan trọng duy nhất trong lịch sử! Mang lại ánh sáng cho toàn nhân loại!"

Số 17 đầy khí thế, nghiến răng siết chặt nắm đấm:

"Tôi nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng! Tôi sẽ chặt đầu... tên tội phạm lịch sử số một, Lâm Huyền!"

"Khụ khụ."

Huấn luyện viên nhẹ ho một tiếng, chỉnh lại lời cô ta:

"Khi nào làm thẩm định tư cách, em không được nói như vậy đâu! Trước đây khi học, chẳng phải đã dạy các em rồi sao? Trước tiên phải xem xét việc bắt giữ hắn, đưa về căn cứ ngủ đông chuyên dụng, sau đó đưa ra Tòa án thời không xét xử..."

"Chỉ trong trường hợp không thể bắt giữ, có sự can thiệp khác mới lựa chọn xử tử tại chỗ. Tất nhiên, tôi hiểu cảm xúc của em, đổi lại là bất kỳ ai trong chúng ta, đều muốn xé xác Lâm Huyền, tên tội phạm lịch sử tàn ác đó!"

"Nhưng... dù sao đi nữa, trước khi xuyên thời gian, trong quá trình thẩm định tư cách, số 17, em phải phân biệt rõ ràng, đừng nói bừa."

Số 17 gật đầu:

"Yên tâm, huấn luyện viên, tôi hiểu rồi. Đây cũng là một cơ hội hiếm có để chứng minh bản thân, tôi sẽ nắm chắc cơ hội này."

Trong lúc nói chuyện.

Nhà khoa học hàng đầu của căn cứ, một người phụ nữ trung niên, dẫn theo hai trợ lý tiến đến:

"Số 17, theo tôi."

Bà ấy tỏ ra rất nghiêm túc:

"Ngoài những điều đã giao phó cho các em về đặc tính của hạt thời không trạng thái liên kết, còn một đặc tính rất quan trọng khác của thời không mà tôi cần phải nói cho em."

"Đây là một vấn đề tuyệt mật, chỉ người chiến thắng cuối cùng, người chắc chắn có tư cách sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết, mới có quyền biết."

"Em hãy tự mình đến phòng thí nghiệm, tôi sẽ đích thân nói cho em biết."

Nói xong, bà ấy dẫn theo cô gái cao lớn mang số hiệu 17 rời đi.

Ở góc tường không ai chú ý...

Lâm Ngu Hề lau đi máu mũi không ngừng chảy, ngẩng đầu lên.

Trong tầm nhìn mờ mịt, cô gái số 17 ngẩng cao đầu, đầy kiêu hãnh và tự tin, bước đi mạnh mẽ. ... ...

Ký ức đến đây đột ngột dừng lại.

Máu mũi đã ngừng chảy.

Lâm Ngu Hề thở phào nhẹ nhõm trong phòng tắm, nhưng cô vẫn không thể hiểu được.

Sau đoạn ký ức này, tiếp theo chỉ là một khoảng trống, hoàn toàn không liên kết được với ký ức sau đó... Ký ức tiếp theo là khi cô tỉnh dậy với tư cách là Diêm Kiều Kiều, dưới sự chăm sóc của ông bà, ăn uống, học nói, ăn uống, đi khám, lấy máu, ăn uống, đi du lịch, ăn uống.

"Điều này... liên kết như thế nào được?"

Cô xoa đầu mình.

Rõ ràng cảm thấy có vấn đề giữa hai đoạn ký ức!

Theo như mô tả trong đoạn ký ức đầu tiên, cô đã thua trong cuộc tuyển chọn cuối cùng, thua trước cô gái số 17.

Vì vậy.

Lẽ ra cô gái số 17 mới là người được quyền xuyên không trở về quá khứ năm 2024.

"Chỉ cô ấy mới có tư cách sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết."

Lâm Ngu Hề nhíu mày:

"Vậy còn mình thì sao? Làm thế nào mình đã trở về được?"

"Nếu người cuối cùng giành được quyền xuyên không, trở về thực hiện nhiệm vụ là mình... thì trong ký ức phải là mình đã thắng trong cuộc tuyển chọn cuối cùng mới đúng."

"Nhưng... nhưng trong ký ức, mình đã thua, chuyện này rốt cuộc là sao? Làm thế nào mình lại trở thành Diêm Kiều Kiều?"

Cô nhìn vào gương, khuôn mặt đầy máu và bối rối, vẫn không thể hiểu ra.

"Ơ?"

Cô chớp mắt, đột nhiên nhận thấy một điều gì đó không đúng.

Lúc trước cô không để ý.

Nhưng...

Cô nghiêng người về phía trước, mở to mắt, sát gần gương.

Quả nhiên!

Mặc dù đồng tử của cô là màu đen, nhưng đó không phải là ảo giác! Đôi mắt của cô thực sự đã lóe lên ánh sáng màu xanh lam!

Bằng chứng là...

Vòng ngoài của đồng tử màu đen của cô hiện đang có một vòng hào quang màu xanh lam rất mỏng, rất yếu và khó nhận thấy.

Vòng sáng xanh này quá nhạt, ngay cả khi thị lực của cô rất tốt, nếu không nhìn sát vào gương, cũng khó có thể thấy được ánh sáng xanh mờ ảo đó.

Tuy nhiên.

Việc nhìn thấy hay không thấy không quan trọng.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng vòng sáng xanh mỏng manh trong đồng tử đã mang lại sự thay đổi rõ rệt cho cơ thể cô.

Đầu tiên, cơ thể cô đã trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Dù vẫn còn xa mới đạt được thể trạng trong ký ức ở căn cứ quân sự, nhưng ít nhất so với trạng thái của Diêm Kiều Kiều trước đây, giờ cô đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chương 1427: Số 17 (1)

Thứ hai, cô có thể cảm nhận được một cảm giác "cảm ứng thời không" đột ngột xuất hiện.

Cô quay đầu lại.

Nhìn về phía đông.

Đây là kiến thức mà nhà khoa học nữ trong căn cứ đã dạy—

Cảm ứng thời không:

Những người xuyên không có thể cảm nhận được sự tồn tại, khoảng cách và cường độ năng lượng của nhau.

Lâm Ngu Hề rất chắc chắn.

Cảm ứng thời không mạnh mẽ này vừa mới xuất hiện vài giây trước!

Chính xác là vài giây trước!

Đột nhiên, một người xuyên không mạnh mẽ đã hạ xuống thành phố Đông Hải!

Điều này có nghĩa là...

Vài giây trước, một người xuyên không mạnh mẽ đã từ tương lai xa xôi đến thành phố Đông Hải.

"Số 17!"

Lâm Ngu Hề nhíu mày, ngay lập tức hiểu ra.

Cảm giác quen thuộc này, khí tức quen thuộc này, áp lực quen thuộc này.

Chắc chắn là cô gái số 17!

Hơn nữa, từ hướng di chuyển của cô ấy không khó để nhận ra...

"Cô ấy đến để giết anh Lâm Huyền!"

"Không..."

Lâm Ngu Hề lắc đầu:

"Không phải anh ấy..."

Cô chạy ra khỏi phòng tắm, tiến vào phòng làm việc, bật đèn sáng.

Sau đó, cô chạy đến giá sách, kéo mở một ngăn kéo.

Khi còn là Diêm Kiều Kiều, cô đã thấy Triệu Anh Quân đặt hai tập báo cáo bìa cứng vào trong này.

Nhưng giờ đây.

Bên trong chỉ còn lại một cuốn.

Cô lấy ra cuốn duy nhất còn lại, mở ra, và nhìn vào phần nổi bật nhất trên trang bìa—

"Theo kết quả giám định, mẫu A là con gái ruột của mẫu B, mẫu B là mẹ ruột của mẫu A."

Tim cô đập nhanh hơn.

Lâm Ngu Hề cảm thấy đôi tay mình có chút run rẩy, tầm nhìn trở nên mờ mịt.

Quả nhiên, đúng như cô đã nghĩ!

Bản báo cáo còn lại...

Không cần phải đoán, chắc chắn đang ở trong tay Lâm Huyền, và chắc chắn là do Triệu Anh Quân đích thân trao cho anh ấy.

Thêm vào đó, với những mảnh ký ức của Diêm Kiều Kiều, cô đã nghe thấy vài lời lẻ tẻ giữa Triệu Anh Quân và Lâm Huyền.

Lâm Ngu Hề...

Đã đoán ra được câu trả lời.

Cô tiến vào phòng thay đồ, mặc bộ đồ thể thao mà Diêm Kiều Kiều chưa từng mặc, thắt chặt dây lưng.

Sau đó, cô quay lại phòng tắm, rửa sạch những vết máu trên khuôn mặt.

Cuối cùng, cô nhón chân, nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.

Dưới ánh đèn mờ mờ ở đầu giường...

VV nằm trong ổ chó trên thảm, phát ra tiếng thở nhẹ.

Còn Triệu Anh Quân thì nằm nghiêng bên trái giường đôi, quay mặt về phía VV, thở đều đặn.

Lâm Ngu Hề mím chặt môi.

Cô lặng lẽ tiến lại gần... đến bên cạnh giường...

Người phụ nữ trước mặt có dáng người thon thả, gương mặt xinh đẹp, đang thở nhẹ theo nhịp đều đặn.

Lâm Ngu Hề nhẹ nhàng cúi người.

Với lực nhỏ nhất, cử động nhỏ nhất, cô ôm lấy người phụ nữ

thân thương này như ôm một bó bông.

Cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô ấy,

Cảm nhận hơi thở của cô ấy,

Cảm nhận hương thơm từ cô ấy.

Lâm Ngu Hề nhắm mắt lại:

"Mẹ..."

Cô khẽ gọi.

Lâm Ngu Hề ôm Triệu Anh Quân một cái, rồi từ từ đứng dậy, sau đó đi đến bên cạnh tủ đầu giường của mình, cầm chiếc đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài đang sạc ở đó và đeo lên cổ tay trái.

Đây là món quà ngày Quốc tế Thiếu nhi mà Lâm Huyền đã tặng cô.

Mỗi ngày ra ngoài, cô đều đeo nó, một tháng trôi qua, nó đã trở thành một thói quen.

Cô rất thích chiếc đồng hồ nhỏ đáng yêu này.

Đây là một trong số ít những món đồ thuộc về riêng cô.

Sau đó...

Cô ngẩng đầu lên.

Nhìn vào khung ảnh nhỏ đặt trên tủ đầu giường, nhìn bức ảnh "gia đình" được chụp tại Disneyland.

Không ngờ rằng.

Trớ trêu thay.

Đây lại là một bức ảnh thực sự của một gia đình.

Giống như bức ảnh trên bàn làm việc của nữ bác sĩ trong ký ức của cô, đây là một bức ảnh thực sự của một gia đình ba người.

"Thứ mà mình mong muốn nhất..."

Cô khẽ mỉm cười:

"Hóa ra đã có từ lâu rồi."

Cô đưa tay ra.

Lấy bức ảnh từ trong khung, giữ nó gần mắt để xem.

Dù ánh sáng trong phòng rất mờ, chỉ có ánh đèn màu cam yếu ớt đang chiếu sáng, nhưng từ khi có vệt sáng xanh kỳ lạ xuất hiện trong đồng tử của mình... thị lực của cô đã cải thiện đáng kể, và cô vẫn có thể nhìn rõ ràng trong ánh sáng mờ nhạt này.

Trong bức ảnh, cô mặc chiếc váy công chúa, trên đầu đội một chiếc mũ bạc tinh xảo; phía sau là Triệu Anh Quân và Lâm Huyền, ăn mặc như nữ hoàng và vua, đứng sát bên nhau.

Quả thật...

Rất giống nhau.

Lâm Ngu Hề dùng ngón tay vuốt ve hình ảnh của Triệu Anh Quân trong bức ảnh.

Đó là mẹ của cô.

Các đường nét trên khuôn mặt rất giống cô, giống đến chín phần, giống như một phiên bản thu nhỏ của cô ấy.

Còn phần còn lại...

Mặc dù khó nhận thấy.

Nhưng khi Lâm Ngu Hề so sánh kỹ lưỡng, cô vẫn có thể tìm thấy những điểm giống nhau ở ba vị trí: trán, cằm và tai, đều rất giống Lâm Huyền.

Ngón tay của cô di chuyển từ Triệu Anh Quân sang Lâm Huyền trong bức ảnh.

Dù chưa thấy báo cáo xét nghiệm ADN của Lâm Huyền, nhưng điều đó cũng không còn quan trọng nữa, mọi thứ đã quá rõ ràng.

Chương 1428: Số 17 (2)

Cô bất chợt nhớ lại những lời mà nữ bác sĩ ở căn cứ quân sự đã nói với cô:

"Cái tên nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng thực ra lại mang nhiều ý nghĩa. Họ của em, thể hiện nguồn gốc của em, được thừa hưởng từ cha mình, điều này được quyết định từ khi mỗi đứa trẻ sinh ra; còn tên của em, thì thể hiện tình cảm, hy vọng, và những lời chúc tốt đẹp của cha mẹ dành cho em."

Đúng vậy.

Chỉ đến khoảnh khắc này, cô mới thực sự hiểu được ý nghĩa của cái tên mình.

Họ Lâm trong tên Lâm Ngu Hề chính là họ của Lâm Huyền.

Chữ "Ngu Hề" trong tên Lâm Ngu Hề là do Triệu Anh Quân đặt cho cô.

Đó là cái tên mà cha mẹ đã đặt cho cô.

Một cái tên duy nhất.

Cô lật bức ảnh gia đình lại, nhìn những chữ viết xiêu vẹo ở phía sau, viết ba chữ "Diêm Kiều Kiều".

Đó là cái tên mà ông bà ngoại đã đặt cho cô.

Cô ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía tây.

Cảm ứng thời không.

Cô có thể cảm nhận được rằng, luồng khí mạnh mẽ của người xuyên không ấy đã lên xe và đang di chuyển nhanh về phía khu chung cư nơi Lâm Huyền đang ở.

Có vẻ như cô đoán không sai.

Chắc chắn là số 17!

Số 17 đã sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để xuyên không đến đây, mặc dù cô ta cũng phải tuân thủ nhiều quy tắc của thời không... nhưng khả năng tác động lên sự đàn hồi của thời không mà cô ta có thể kích hoạt lại lớn hơn rất nhiều so với những người xuyên không thông thường.

Người duy nhất có thể ngăn chặn số 17 chính là bản thân cô, cũng đến từ tương lai.

Dù hiện tại cô vẫn rất yếu ớt.

Nhưng...

"Đã đến lúc lên đường rồi."

Lâm Ngu Hề đặt bức ảnh gia đình quý giá nhất, yêu thích nhất vào túi bên trong của chiếc áo thể thao.

Từng bước từng bước, cô bước đi trên tấm thảm mềm mại.

Từ tủ đầu giường đến cửa phòng ngủ...

Chỉ có vài mét ngắn ngủi, nhưng cô cảm thấy mình đã bước qua cả một cuộc đời.

Cuộc huấn luyện của đặc công thời không đã nhắc nhở cô phải tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh, luôn ưu tiên thực hiện nhiệm vụ.

Nhưng hiện tại, với tư cách là người thất bại trong cuộc tuyển chọn, cô không có bất kỳ nhiệm vụ nào trên vai.

Hơn nữa.

Ngay cả khi có nhiệm vụ.

Cô cũng không thể hoàn thành được...

Dừng lại ở cửa phòng ngủ, Lâm Ngu Hề quay đầu lại nhìn căn phòng đầy ắp những khoảnh khắc hạnh phúc:

"Chúc mẹ ngủ ngon."

Cô cúi xuống, nhìn chú chó phốc sóc đang ngủ say trong ổ:

"Ngủ ngon nhé, VV."

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ, rồi đi ra phòng khách, lấy con dao bếp bằng thép carbon quen thuộc và cứng cáp nhất, giấu nó trong ống tay áo của bộ đồ thể thao.

Rời khỏi phòng khách.

Đóng cửa...

Cạch.

Để tránh gây tiếng động, cô không đi thang máy mà đi cầu thang bộ, tiếng bước chân vang lên nhanh chóng khi cô rời đi.

V?

Chú chó phốc sóc VV trong phòng ngủ vẫy tai, dường như nghe thấy âm thanh gì đó, nó ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh:

"Gâu."

Nó khẽ sủa, nhưng ngay lập tức trở nên cảnh giác.

Hít hít mũi.

Trong không khí... có mùi máu! Mùi của nguy hiểm!

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu!"

Nó bắt đầu sủa dữ dội.

Trên giường, Triệu Anh Quân dụi mắt:

"Có chuyện gì vậy... VV, lại gặp ác mộng à?"

Cô hít một hơi sâu, mở mắt ra, nhìn chú chó phốc sóc VV đang sủa không ngừng dưới giường.

Rồi cô nhìn sang bên cạnh giường...

Không có ai.

"Kiều Kiều?"

Cô đứng dậy, nhìn ánh sáng từ nhà vệ sinh hắt ra:

"Đi vệ sinh à?"

Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng phát hiện đèn trong phòng làm việc và nhà bếp đều đang sáng.

Cô chớp mắt.

Đây là... chuyện gì vậy?

Kiều Kiều đói vào nửa đêm? Tự mình vào bếp nấu ăn?

Không thể nào.

"Kiều Kiều?"

Cô gọi thêm một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời.

Triệu Anh Quân bắt đầu nhận ra có điều gì đó không ổn.

Diêm Kiều Kiều luôn có thính giác rất tốt, nhất là trong đêm khuya yên tĩnh như thế này, nếu gọi cô bé, chắc chắn cô bé sẽ không thể không nghe thấy.

Triệu Anh Quân nhanh chóng bước đến nhà vệ sinh, đẩy cửa kính ra—

Cô hít một hơi thật sâu!

Trên sàn... toàn là vết máu bẩn! Khắp nơi đều có giấy vệ sinh dính đầy máu!

Cô đến phòng thay đồ.

Quả nhiên.

Ở đó có một bộ đồ ngủ cũng bị dính đầy máu.

Sau đó, cô vào bếp, thấy tủ đựng đồ đã mở, và một con dao đã biến mất.

Có chuyện rồi!

Triệu Anh Quân lập tức nhận ra rằng Diêm Kiều Kiều đã gặp chuyện!

Sau khi tìm kiếm khắp nhà mà không thấy bóng dáng của Diêm Kiều Kiều, Triệu Anh Quân ngay lập tức gọi cho Lâm Huyền.

Không ai nghe máy...

Cô không thể chờ đợi thêm nữa.

Vừa tiếp tục gọi cho Lâm Huyền, cô vừa nhanh chóng thay quần áo để ra ngoài, lấy chìa khóa xe Ferrari từ hộp chìa khóa, chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm.

"A lô?"

Cuối cùng, Lâm Huyền cũng nghe máy.

Triệu Anh Quân nhanh chóng kể lại mọi chuyện về Kiều Kiều, và Lâm Huyền chỉ nói rằng hắn sẽ giải quyết rồi lập tức cúp máy.

"Có ý gì đây?"

Triệu Anh Quân cau mày.

Cô nhớ lại những âm thanh từ đầu dây bên kia của Lâm Huyền, giống như tiếng chạy bộ, nhảy cao, vang lên thình thịch.

Rõ ràng, vào thời điểm này, Lâm Huyền vẫn chưa ngủ.

Hơn nữa...

Hắn dường như không hề ngạc nhiên khi biết Diêm Kiều Kiều đã mất tích và mang theo dao biến mất.

Chẳng lẽ.

Điều này có liên quan đến nhiệm vụ bí mật mà Lâm Huyền đã tham gia?

Triệu Anh Quân nhìn vào ngày tháng trên điện thoại.

Chương 1429: Số 17 (3)

Ngày 1 tháng 7 năm 2024.

Lâm Huyền từng nói rằng hắn định trong tháng Bảy sẽ tiết lộ sự thật với Diêm Kiều Kiều và cũng sẽ cho cô biết những gì hắn đã làm suốt thời gian qua.

Tháng Bảy.

Quả nhiên là một thời điểm đặc biệt sao?

Triệu Anh Quân lắc đầu.

Bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về những chuyện này, và cũng không phải là lúc để suy nghĩ quá nhiều.

Cô phải nhanh chóng tìm thấy Lâm Huyền và Diêm Kiều Kiều!

"Nhưng, họ đang ở đâu?"

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại.

Cô bắt đầu cố gắng nhớ lại các chi tiết, manh mối, và thông tin.

Suy nghĩ...

Suy nghĩ...

Cô đột nhiên mở bừng mắt:

"Đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài!"

Cô chợt nhớ ra!

Trong chiếc đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài mà Lâm Huyền đã tặng cho Diêm Kiều Kiều nhân ngày Quốc tế Thiếu nhi, hắn đã cài đặt cô và Lâm Huyền làm hai liên hệ gọi nhanh, chính là vai trò của "cha mẹ" trong hệ thống đồng hồ điện thoại.

Vậy nên có thể tưởng tượng được.

Với tư cách là "cha mẹ", người có quyền cao nhất trong toàn bộ hệ thống đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài, dĩ nhiên có thể kiểm tra vị trí của đồng hồ bất kỳ lúc nào!

Cô nhấn nút thang máy, đi xuống bãi đậu xe ngầm.

Sau đó, cô dùng điện thoại tải ứng dụng chính thức của đồng hồ điện thoại Tiểu Thiên Tài từ cửa hàng ứng dụng, đăng ký và đăng nhập chỉ bằng số điện thoại.

Quả nhiên.

Số điện thoại của cô đã được liên kết với một chiếc đồng hồ điện thoại.

Trên màn hình hiển thị, chiếc đồng hồ được liên kết có tên là "Kiều Kiều".

Ầm————

Cô nhanh chóng bước đến bên chiếc xe Ferrari đỏ rực, mở cửa xe, khởi động động cơ vang dội chỉ bằng một nút bấm.

Triệu Anh Quân đặt điện thoại lên giá đỡ, mở ứng dụng có tên "Kiều Kiều" trên giao diện điện thoại và kiểm tra vị trí.

Sau một thời gian ngắn chờ đợi, trên điện thoại hiển thị vị trí của Diêm Kiều Kiều, đang nhanh chóng di chuyển về phía khu chung cư nơi Lâm Huyền đang ở; liên tục hiện lên cảnh báo "vượt quá phạm vi hàng rào điện tử" kèm theo âm báo lớn.

"Có lẽ, điện thoại của Lâm Huyền chắc chắn đang ở chế độ im lặng."

Triệu Anh Quân đoán:

"Nếu không, ngay khi Diêm Kiều Kiều vượt quá phạm vi hàng rào điện tử, điện thoại của Lâm Huyền chắc chắn sẽ vang lên cảnh báo, cậu ấy đáng lẽ đã biết Diêm Kiều Kiều rời khỏi nhà trước cả mình."

Cô đạp mạnh ga.

Triệu Anh Quân đã rất thành thạo kỹ thuật lái xe, nhanh chóng lao ra khỏi bãi đậu xe ngầm và hòa vào con đường lớn vắng người trong đêm, theo vị trí hiển thị trên điện thoại...

Bắt đầu truy đuổi!...

Keng!

Lại một tiếng va chạm ngắn giữa hai vũ khí.

Lâm Ngu Hề hoàn toàn không thể đọ sức với sát thủ đến từ tương lai—cô gái cao lớn với mái tóc dài và đôi mắt xanh. Dưới sức ép mạnh mẽ của đôi tay, cô bị đẩy lui, lùi lại nhiều bước.

Sát thủ từ tương lai cau mày, nhìn Lâm Ngu Hề đầy nghi hoặc:

"Lâm Ngu Hề?"

Cô ta nhanh chóng chớp mắt, không thể tin nổi:

"Không thể nào! Làm sao ngươi có thể ở đây được!"

Không thể nào.

Số 17 trong lòng rất rõ ràng, cô ta đã đánh bại Lâm Ngu Hề trong trận đấu loại cuối cùng, được thăng chức thành đặc vụ cấp

ba, và giành được cơ hội sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để vượt qua thời gian, đến với năm 2024 này.

Chỉ có một hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất!

Chỉ có người chiến thắng như cô ta mới có quyền sử dụng nó, mới có thể thực hiện nhiệm vụ vinh quang này.

Lâm Ngu Hề là kẻ thua cuộc!

Là kẻ bại trận dưới tay cô ta!

Làm sao có thể có mặt ở đây?

Hơn nữa...

Lâm Ngu Hề trước mặt cô, trông rất khác thường.

Trước tiên, đôi mắt của Lâm Ngu Hề là màu đen.

Nữ nhà khoa học ở căn cứ quân sự đã từng giảng về hạt thời không và việc vượt qua thời gian. Khi một người vượt qua thời gian đến một không gian không thuộc về mình, đôi mắt chắc chắn sẽ chuyển thành màu xanh.

Giống như đôi mắt của cô ta bây giờ, với màu xanh sáng và rõ ràng, đó là biểu hiện của hiện tượng thời không bài dị.

Nhưng...

Đôi mắt của Lâm Ngu Hề lại là màu đen, nếu cố gắng nhìn kỹ, chỉ có một chút ánh sáng xanh mờ nhạt... Nhưng ánh sáng xanh nhạt đến mức đó không thể nào xuất hiện được!

Thời không bài dị là điều tuyệt đối!

Thứ hai, diện mạo của Lâm Ngu Hề không thay đổi chút nào.

Đây là điều khiến Số 17 bối rối nhất.

Khi vượt qua thời gian, chức năng thời không bài dị cũng sẽ tác động lên diện mạo của người đó, giống như việc cô ta đã kiểm tra gương ngay sau khi vượt qua, thấy diện mạo của mình đã thay đổi rất nhiều.

Thay đổi rất lớn.

Hình dạng khuôn mặt, ngũ quan, thậm chí các chi tiết trên da đều khác hoàn toàn so với trước... Ngay cả khi đưa giáo quan của căn cứ đến đây, cũng không thể nhận ra cô ta hiện tại.

Vậy Lâm Ngu Hề là sao?

Cả hai đều đã được đưa vào căn cứ quân sự từ khi còn nhỏ, dù cô ta không ưa Lâm Ngu Hề, nhưng sau nhiều năm tập luyện cùng nhau, cô ta dĩ nhiên biết rõ diện mạo của Lâm Ngu Hề như thế nào.

Chương 1430: Số 17 (4)

Giờ đây, trước mặt cô ta là Lâm Ngu Hề đang cầm dao, mặc đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa.

Mặc dù trong căn cứ quân sự, Lâm Ngu Hề luôn để tóc ngắn ngang cổ, nhưng về diện mạo, Số 17 chắc chắn không thể nhận lầm.

Vậy nên.

Ở đây xuất hiện một mâu thuẫn lớn.

Nếu Lâm Ngu Hề cũng đã vượt qua thời gian bằng cỗ máy xuyên không, tại sao diện mạo của cô ta không thay đổi?

Và nếu Lâm Ngu Hề vốn dĩ thuộc về thời đại này, thì người con gái đã tập luyện cùng cô ta nhiều năm trong tương lai là ai?

Cuối cùng.

Điều không thể tin nổi nhất...

Tất cả những dấu vết của việc luyện tập trên người Lâm Ngu Hề đều đã biến mất!

Cơ thể nhỏ bé, yếu ớt, không hề có một chút đường nét cơ bắp nào. Nếu không phải vì gương mặt giống hệt và tư thế cầm dao ngược quen thuộc mà số 17 đã thấy trước đó, cô ta thực sự sẽ nghi ngờ rằng cô gái yếu đuối trước mặt có phải là Lâm Ngu Hề hay không.

Tuy nhiên...

Rất nhanh sau đó, cô ta đã xác định được.

Bởi vì cô gái nhỏ cầm dao này, đang đứng trong tư thế chuẩn bị chiến đấu, giơ cao con dao trước mặt Lâm Huyền, nhìn chằm chằm vào cô ta và từng chữ từng chữ thốt ra số hiệu của cô ta:

"Số 17..."

Đến đây, danh tính của hai bên đã rõ ràng.

Lâm Ngu Hề biết rằng, số 17 thực sự không phải trông giống như thế này. Mặc dù chiều cao, vóc dáng và kiểu tóc đều tương tự, nhưng ngũ quan và diện mạo không hề giống nhau chút nào.

Nhưng vấn đề về hiện tượng bài dị thời không, các nhà khoa học ở căn cứ đã giải thích rõ ràng với họ từ trước.

Số 17 đã vượt qua từ thời không tương lai, vì vậy hiện tượng bài dị thời không chắc chắn sẽ thay đổi diện mạo của cô ta.

Hơn nữa...

Trong trí nhớ của Lâm Ngu Hề, sau nhiều năm huấn luyện và đối kháng với số 17, cô đã nắm rõ từng đường đi nước bước, từng thói quen tấn công của đối phương.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi giao đấu, Lâm Ngu Hề đã xác định được danh tính của đối phương.

"Số 17."

Lâm Ngu Hề nhìn chằm chằm vào cô ta, nghiêm giọng nói:

"Ngươi đã vi phạm quy định."

"Giáo quan đã nói rằng, chỉ trong trường hợp không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, hoặc bị can thiệp trong tình huống cực đoan, mới được phép xử tử tội phạm lịch sử ngay tại

chỗ. Làm sao ngươi có thể ngay lập tức ra tay giết người?"

Nghe vậy, số 17 cười lạnh:

"Hahaha... Lâm Ngu Hề, ngươi là kẻ thua cuộc, lấy tư cách gì để nói chuyện với ta."

"Bây giờ! Chính là tình huống! Cực đoan!"

Khi lời nói vừa dứt, cô ta lập tức nhảy tới trước, nhanh như gió, lao thẳng về phía Lâm Ngu Hề.

Sức mạnh chênh lệch quá lớn.

Lâm Ngu Hề chỉ có thể phòng thủ một cách bị động.

Nhưng điều đó chẳng có tác dụng gì...

Vút!

Một tia sáng lạnh lẽo cắt ngang tạo ra một vệt bán nguyệt, đánh bật tư thế phòng thủ của Lâm Ngu Hề và nhanh chóng chém xuống ngực cô!

Mặc dù sức lực của Lâm Ngu Hề đã không còn mạnh như trước, nhưng khả năng phản ứng của cô vẫn còn, cô lập tức ngả người ra sau, cố gắng tránh né.

Xé—

Tiếng vải bị xé rách.

Trước sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, dù Lâm Ngu Hề có né tránh ngay lập tức, nhưng chiếc áo thể thao của cô vẫn bị xé ra một đường dài đáng sợ.

Cùng lúc đó...

Chiếc túi bên trong áo thể thao cũng bị xé rách, bức ảnh được giấu bên trong theo bước nhảy lùi của Lâm Ngu Hề bay ra, lơ lửng trong gió đêm và từ từ rơi xuống.

Số 17 cúi xuống.

Nhìn bức ảnh đang xoay tròn rơi xuống đất.

Nó trông giống như một bức ảnh chụp chung.

Nhưng số 17 hoàn toàn không quan tâm, cô ta chú ý hơn đến... mặt sau của bức ảnh khi nó xoay tròn, cô ta thấy có vẻ như có một cái tên được viết.

Cô ta cúi người.

Nhặt bức ảnh lên.

Không thèm nhìn mặt trước, số 17 ngay lập tức lật mặt sau của bức ảnh và đọc những dòng chữ xiêu vẹo:

"Diêm Kiều Kiều..."

Cô ta chớp mắt.

Nhớ lại lúc đầu khi Lâm Ngu Hề cản đao cho Lâm Huyền, Lâm Huyền đã hét lên cái tên này.

Cũng là Diêm Kiều Kiều.

Lại là một cái tên nữa!

Lâm Ngu Hề! Không ngờ cô lại có hai cái tên!

Trong một khoảnh khắc, số 17 nghiến răng giận dữ:

"Hay cho cô, Lâm Ngu Hề. Ban đầu ta còn muốn hỏi kỹ xem làm thế nào cô có thể xuyên không đến thời đại này, rồi trở thành

như thế này."

"Nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả những điều đó đều thừa thãi. Ta chẳng quan tâm gì đến tình trạng hiện tại của cô nữa, tất cả những điều đó đã không còn quan trọng."

"Cười khúc khích..."

Thiếu nữ mắt xanh số 17 nở một nụ cười hài lòng:

"Nơi này không phải là căn cứ huấn luyện, ở đây không có những quy tắc ràng buộc cản trở việc ta giết cô. Vậy thì... giết luôn cả hai người là được rồi."

Vừa nói, thiếu nữ cất tấm ảnh chụp chung ở Disneyland vào túi áo bó sát của mình, mỉm cười nói:

"Một người cần đến hai cái tên sao? Có phải cô quá tham lam rồi không? Nhưng cuối cùng, cũng phải cảm ơn món quà của cô..."

"Giết hai người, cái tên Diêm Kiều Kiều này sẽ thuộc về ta!"

Vút!

Nhanh như chớp!

Chương 1431: Tuyết xanh (1)

Số 17 vô cùng thích thú với kiểu giết chóc áp đảo này.

Trước đây, trong căn cứ, người mà cô ta không ưa nhất chính là Lâm Ngu Hề. Trong những lần đối đầu giữa hai người suốt những năm qua, thắng thua cơ bản là ngang nhau, không ai có thể hoàn toàn áp đảo được ai.

Nhưng bây giờ...

Mọi thứ đã khác hoàn toàn!

Người mà trước đây cô ta phải dốc toàn lực cũng không làm gì được, giờ đây lại trở thành con cừu non mặc người xẻ thịt!

"Phía bên trái!"

Số 17 cười và hét lên, báo trước đòn tấn công của mình, tung một cú chém mạnh.

Cô ta nói thẳng với Lâm Ngu Hề về động tác của mình, nhưng Lâm Ngu Hề có thể làm gì đây?

Chỉ thấy Lâm Ngu Hề giơ cao dao chặn đòn tấn công từ bên trái.

Nhưng số 17 chỉ cần dùng một tay và chỉ cần dùng một phần ba sức mạnh của mình cũng đủ để hất văng Lâm Ngu Hề ra xa.

"Hahahahaha!"

Số 17 cười lớn, thoả mãn:

"Lâm Ngu Hề, từ lâu ta đã muốn giết ngươi ở căn cứ huấn luyện! Thật không ngờ lại có một cơ hội tuyệt vời như thế này, đưa ngươi đến trước mặt ta."

"Ta thực sự tò mò, khi ta giết tên tội phạm lịch sử kia và quay trở lại căn cứ huấn luyện của chúng ta, liệu ta có còn gặp lại ngươi không? Liệu ta có thể khoe huy chương của mình cho ngươi xem không? Liệu ta có thể... giết ngươi thêm lần nữa không?"

Vù!

Số 17 đang chuẩn bị tấn công một lần nữa.

Đột nhiên, từ phía xa, hai luồng ánh sáng chói lóa xuất hiện cùng với tiếng động cơ gầm rú.

Bằng giác quan nhạy bén của mình, số 17 nhận ra ngay rằng có một chiếc xe đang lao nhanh về phía mình.

Cô ta lập tức bật nhảy sang một bên với sức mạnh khủng khiếp—

Vù!

Chiếc Ferrari đỏ lao qua sát người số 17 với tốc độ điên cuồng, trên 100 dặm/giờ! Rõ ràng là nó định đâm chết số 17!

Két két két!

Chiếc Ferrari vượt qua cô gái mắt xanh, sau đó thực hiện một cú drift lớn, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra khói trắng và mùi cao su cháy khét. Sau tiếng động lớn, chiếc xe dừng chéo bên lề đường.

Kính xe hạ xuống.

Triệu Anh Quân hét ra ngoài:

"Lâm Huyền! Kiều Kiều! Mau chạy đi!"

Nói xong, cô lại đạp ga hết cỡ, chiếc Ferrari đỏ gầm rú, bắt đầu lao tới cô gái mắt xanh một lần nữa! Đâm thẳng vào kẻ giết người! Đâm thẳng vào kẻ đang bắt nạt con gái mình!

Tuy nhiên.

Lần này, số 17 đã chuẩn bị sẵn sàng.

Với khả năng phối hợp cơ thể mạnh mẽ và thị giác động lực xuất sắc, cô ta đã phán đoán trước và một lần nữa nhảy lên để né tránh.

Cô ta đã nhìn rõ.

Người phụ nữ lái chiếc xe thể thao màu đỏ này chính là người trong bức ảnh chụp chung, đứng cạnh Lâm Huyền và Lâm Ngu Hề.

"Có vẻ thú vị."

Cô ta cười nhạt, cầm con dao nhọn, đôi mắt xanh lấp lánh ánh sáng ma quỷ, tiến về phía Lâm Ngu Hề:

"Một gia đình ba người?"

"Cả ba đều phải chết!"...

"Kiều Kiều! Chúng ta rời khỏi đây trước đã!"

Sau hai lần đối đầu, Lâm Huyền đã nhìn ra rằng Lâm Ngu Hề hoàn toàn không phải là đối thủ của cô gái mắt xanh này.

Sự chênh lệch sức mạnh quá lớn, đến mức khó tin.

Dù cho Lâm Ngu Hề đã dốc toàn lực, nhưng đối phương chỉ cần đùa giỡn vài cái là có thể hất văng Lâm Ngu Hề đi như không.

Cô gái mắt xanh được Lâm Ngu Hề gọi là "Số 17" này có thể nói là một "kẻ hủy diệt" hoàn hảo, mạnh mẽ như Lâm Ngu Hề khi chém giết Ngu Hề giả trước đây, nhưng vượt trội hơn nhiều so với Lâm Ngu Hề hiện tại, người đã mất đi mọi đặc điểm tương lai.

Keng!

Lại thêm một lần đối đầu tóe lửa.

Số 17, cao hơn Lâm Ngu Hề một cái đầu, dùng hết sức đè mũi dao nhọn xuống, khiến Lâm Ngu Hề, người có vóc dáng nhỏ bé, bị ép xuống như một con chuột nhỏ, khóe miệng chảy ra máu.

"Chạy trước rồi nói sau!"

Lâm Huyền hét lớn thúc giục.

Chiến đấu là không thể thắng được, nhưng chạy trốn thì chưa chắc đã không thành công.

Đặc biệt là lúc này, Triệu Anh Quân đã lái chiếc Ferrari LaFerrari đến, chỉ cần tìm được một cơ hội thích hợp, ba người bọn họ có thể lên xe và trốn thoát.

Chiêu này, trước đây ở Mỹ cũng đã nhiều lần thành công.

Những người xuyên không này quả thực rất mạnh, chạy rất nhanh, nhưng thể lực con người có giới hạn, không thể nào chạy nhanh hơn siêu xe được.

Đến đây, Lâm Huyền đã hoàn toàn hiểu rõ vài điều:

Lâm Ngu Hề thực sự đã khôi phục toàn bộ ký ức, vì vậy cô ấy có thể nhận ra cô gái mắt xanh tên Số 17 này.

Nhưng đồng thời, cô ấy cũng không mất đi ký ức khi còn là Diêm Kiều Kiều, do đó, dưới sự đan xen của tình cảm, cô ấy đã không chọn truy sát mình, mà ngược lại còn bảo vệ mình.

Điều này cho thấy, suy nghĩ trước đây của mình thực sự sai lầm.

Hắn từng nghĩ rằng chính Lâm Ngu Hề đã chặt đầu mình khi cô ấy khôi phục ký ức.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Lâm Ngu Hề, khi khôi phục ký ức, lại sẽ bảo vệ mình, người thực sự chặt đầu mình là kẻ khác...

Và chính là cô gái mắt xanh lạ mà quen trước mặt, Số 17, cô gái ngủ đông ở tuổi mười bảy mười tám trong giấc mơ thứ sáu, và là trưởng làng trong giấc mơ thứ bảy tại làng Kiểm.

Chương 1432: Tuyết xanh (2)

Tất cả manh mối đều trùng khớp với nhau.

Lâm Ngu Hề đã quen biết Số 17, điều này chứng tỏ rằng hai người họ có khả năng đến từ cùng một tổ chức.

Như vậy, mục đích của hai người khi xuyên không đến đây chắc chắn là giống nhau... đều nhằm bắt giữ hoặc trong trường hợp cực đoan là trực tiếp xử tử hắn.

Và Số 17, có lẽ vì không có tên mà chỉ có mã số, nên đã nảy sinh tâm lý ghen tị mãnh liệt với Lâm Ngu Hề, luôn mang trong lòng sự thù hận.

Hắn cũng đã nhận ra điều này.

Vì vậy, Số 17 muốn giết chết Lâm Ngu Hề, sau đó chiếm đoạt cái tên Diêm Kiều Kiều.

Cô ta còn cướp luôn cả bức ảnh chụp chung của cả gia đình ở Disneyland.

Điều này giải thích tại sao trong giấc mơ thứ sáu và giấc mơ thứ bảy, cô gái mắt xanh này tự xưng là Diêm Kiều Kiều.

Cô ta hoàn toàn không phải là Diêm Kiều Kiều, nhưng cô ta ám ảnh với cái tên này, muốn có một cái tên thuộc về mình.

Vì vậy, cô ta đã cướp lấy cái tên Diêm Kiều Kiều, chiếm đoạt vị trí của người khác.

Tất cả những logic này, hắn đã nghĩ thông suốt.

Thật không ngờ...

Bốn lựa chọn mà hắn đã liệt kê trước đó.

Lại đúng là lựa chọn A, lựa chọn mà hắn cho là vô lý nhất và loại bỏ đầu tiên, lại là sự thật!

Lâm Ngu Hề và Diêm Kiều Kiều là cùng một người;

Kẻ chặt đầu hắn, cô gái trong khoang ngủ đông, và trưởng làng ở làng Kiểm, thì lại là một người khác.

Sau khi đã làm rõ được logic, vấn đề tiếp theo khiến hắn không thể giải thích được:

Số 17 đã dùng "hạt thời không trạng thái liên kết" để xuyên không đến đây là chuyện gì?

Trước đây, hạt thời không trạng thái liên kết trong tay Jask rõ ràng đã bị phá hủy, và "xác" không còn năng lượng của nó vẫn đang nằm trong phòng thí nghiệm của Lưu Phong.

Hơn nữa, lúc nãy Lưu Phong cũng đã xác nhận, hạt thời không trạng thái liên kết không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn ở trạng thái không có năng lượng, hoàn toàn không thể sử dụng.

Vậy thì Số 17 rốt cuộc đã dùng cách nào để xuyên không đến đây?

Logic không thể giải thích được.

Trừ khi...

Hắn chỉ nghĩ ra hai khả năng:

Vào một thời điểm nào đó trong tương lai, Cục Cảnh sát thời không do Copernicus đứng đầu đã bắt được một hạt thời không trạng thái liên kết khác, sau đó đưa cho Số 17 sử dụng.

Hạt thời không trạng thái liên kết mà Số 17 sử dụng chính là hạt đang ở phòng thí nghiệm của Lưu Phong. Mặc dù bây giờ nó chưa phục hồi năng lượng, nhưng tại một thời điểm nào đó trong tương lai, hạt thời không này đã phục hồi năng lượng và cuối cùng bị Copernicus đánh cắp, sau đó được dùng lên Số 17.

Chỉ có hai khả năng này mà thôi.

Xét đến sự hiếm hoi và quý giá của hạt thời không trạng thái liên kết...

Hắn cảm thấy thứ này không phải là thứ phổ biến, thậm chí có thể chỉ có duy nhất một hạt trong lịch sử nhân loại.

Vậy thì...

Tình huống có khả năng nhất chính là khả năng thứ hai: cuối cùng, hắn và Lưu Phong đã không thể bảo vệ được hạt thời không trạng thái liên kết này, và sau khi nó được sạc lại, đã bị Copernicus đánh cắp.

Haiz.

Nghĩ đến đây, hắn nghiến răng thở dài.

Hạt thời không trạng thái liên kết thật sự là một mối họa!

Chẳng trách lúc trước Jask biết mình không giữ được, nên đã lật bàn và phá hủy nó.

Xem ra, đúng là một lựa chọn thông minh.

Dù sao thì cũng không thể giữ được, sớm muộn cũng bị đánh cắp, chi bằng phá hủy luôn, để không ai có thể sử dụng.

Thế nhưng...

Lâm Huyền và Jask đã bỏ qua một điều...

Đó là, hạt thời không thực sự có thể được nạp lại năng lượng!

Điều này dẫn đến việc, dù hạt thời không trạng thái liên kết đã mất năng lượng và trở thành "xác chết", nó vẫn có giá trị rất lớn.

Chắc chắn Jask không biết điều này.

Nếu ông ấy biết trước về khả năng này, hoặc là sẽ không giao "xác chết" của hạt thời không trạng thái liên kết cho mình; hoặc là ông ấy sẽ quyết tâm phá hủy nó triệt để hơn, hoặc thậm chí ném nó vào không gian ngoài vũ trụ, để Copernicus không thể nào đánh cắp được.

Tóm lại.

Đến nước này rồi.

Lại thêm một sát thủ thời không xuyên không đến, phải vượt qua kiếp nạn này trước đã.

Ùm ————

Bên kia đường, Triệu Anh Quân đang lái chiếc Ferrari, dùng kỹ thuật drift thành thạo để quay đầu xe, một lần nữa lao thẳng về phía Số 17.

Hiện tại xem ra, chắc chắn là không thể đâm trúng Số 17, cô ta có thể dễ dàng né tránh, nên cũng không kích hoạt được phản ứng cưỡng chế ngược.

Thực ra, Số 17 hoàn toàn có thể không cần né tránh.

Nhưng đây cũng là một điểm mù kiến thức của cô ta.

Đồng thời, đây cũng là bằng chứng mạnh mẽ chứng minh chỉ có một hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất... Dù là Lâm Ngu Hề trước đây hay Số 17 hiện tại, họ đều không biết về sự tồn tại của phản ứng cưỡng chế ngược.

Bởi vì trước đó chưa từng có bất kỳ trường hợp thí nghiệm nào.

Bản thân hắn, với tư cách là nạn nhân duy nhất, đã lấy thân mình ra thử nghiệm và xác nhận sự tồn tại của phản ứng cưỡng chế ngược.

Hiện tại.

Hắn nên tận dụng khoảng cách về thông tin này, nhân lúc Số 17 né tránh, dẫn Lâm Ngu Hề lên chiếc Ferrari và cùng nhau trốn thoát.

Chương 1433: Tuyết xanh (3)

"Ferrari đang tới! Mau tránh ra!"

Lâm Huyền hét lớn về phía Lâm Ngu Hề:

"Chúng ta lên xe, chạy trước rồi tính sau!"

Lâm Ngu Hề hiểu ngay ý đồ của Lâm Huyền, dồn hết sức mạnh đối đầu với Số 17 một đòn, sau đó linh hoạt lùi về bên cạnh Lâm Huyền.

Số 17 quay đầu lại.

Chiếc Ferrari LaFerrari đang gầm rú lao tới ngay trước mắt.

Cô ta nheo đôi mắt sáng xanh như mắt chim ưng, chăm chú nhìn vào màu đỏ máu đang tiến đến.

Và rồi!

Cô ta nhảy vọt lên!

Không né tránh sang bên, mà trực tiếp nhảy thẳng về phía chiếc Ferrari!

Rầm.

Số 17 đáp xuống nóc xe Ferrari rồi không dừng lại, tiếp tục chạy đến vị trí động cơ ở phía sau xe, giơ cao nắm tay phải đang đeo găng tay da đen và đập mạnh xuống khoang động cơ! Sau đó, cô ta kéo mạnh—

Xé toạc!!

Âm thanh rợn người của kim loại bị xé rách.

Chỉ thấy...

Chiếc động cơ V12 khổng lồ đã bị cô ta lôi ra bằng sức mạnh tuyệt đối!

Các dây điện và ống dẫn nhiên liệu bị xé toạc, thân xi lanh đỏ rực bốc khói trắng!

Cứ thế.

Con quái thú đang gầm rú này lập tức mất hết động lực, phanh lại và dừng ở lề đường gần đó, rồi tắt máy.

Số 17 cầm động cơ V12 trong tay, từ từ bước tới, ném nó xuống đất với tiếng vang lớn.

Cô ta cười lạnh:

"Chạy? Chạy đi đâu?"

Cô ta từng bước tiến lại gần hơn:

"Chiếc xe đó, chính là... quan tài của các người!"

Lâm Ngu Hề vung dao lao lên.

Rầm!!

Ngay lập tức, cô bị một cú đá mạnh đẩy lùi, lăn vài vòng trên mặt đất.

Lâm Huyền vội vã bước lên, đỡ cô dậy:

"Kiều Kiều!"

"Khụ—"

Lâm Ngu Hề ho mạnh một tiếng, máu đông tích tụ trong lồng ngực phun ra, làm đỏ cả nửa bộ quần áo của Lâm Huyền.

Cả hai người đều nhận ra.

Cú đá vừa rồi...

Là do sát thủ mắt xanh Số 17 thực sự đã ra tay nghiêm túc.

Trước đó, cô ta chỉ như đang chơi đùa, trêu chọc Lâm Ngu Hề, như thể đang xả cơn giận đã dồn nén từ nhiều năm.

Nhưng bây giờ.

Rõ ràng là cô ta đã chán trò chơi này, và bắt đầu dồn hết sức.

Đối mặt với một sát thủ thời không toàn lực, hoàn chỉnh và mạnh nhất, Lâm Ngu Hề hiện tại không hề có bất kỳ cơ hội nào, thậm chí không đủ sức để chiến đấu...

"Hehehe."

Số 17 xoay con dao nhọn trong tay, mắt nheo lại, nở nụ cười đầy phấn khích:

"Người đầu tiên... giết ai trước nhỉ?"...

Cùng lúc đó.

Ở Mỹ, Texas, Boca Chica, trong một căn biệt thự xa hoa.

Nữ thư ký tra chìa khóa vào ổ, vặn mở cửa, đẩy gọng kính đỏ trên mũi và bước vào.

Trong phòng khách sáng trưng.

Một người đàn ông có ngoại hình giống tỷ phú giàu nhất thế giới, Jask, đến chín phần, đang ngồi trên ghế sofa, trước mặt là

một chiếc kính VR trên bàn trà.

"Oh, chết tiệt!"

Ông ấy chửi thề một tiếng, vội vàng giấu chiếc kính VR sau gối tựa, rồi càu nhàu:

"Cô thư ký! Trước khi đến nhà người khác, cô có thể gõ cửa được không? Cô làm thế này khiến tôi cảm thấy rất bất an!"

"Giả Sắc, anh thật sự coi đây là nhà mình sao?"

Nữ thư ký đẩy gọng kính đỏ trên mũi, liếc mắt nhìn ông ấy:

"Đây là tài sản của công ty, việc cho anh ở đây không có nghĩa là nơi này là nhà của anh. Nói thật..."

Cô ta chỉ vào chiếc kính VR bị giấu đi:

"Sao anh lại chơi kính VR, anh đang làm gì vậy?"

"Tôi đang xem một bộ phim nhỏ kích thích."

Người đàn ông cười lớn:

"Công nghệ đúng là tuyệt vời thật! VR muôn năm! À không... Cô tìm tôi có việc gì? Hôm nay là Chủ nhật, và thế thân cũng có ngày nghỉ, chúng ta đã thỏa thuận rồi, Jask cũng đồng ý với tôi, rằng vào cuối tuần sẽ không bắt tôi làm thế thân... Ngay cả khi thật sự cần, cũng sẽ cho tôi nghỉ bù."

"Haha."

Nữ thư ký cười khẽ, dựa vào tường:

"Jask đã chết rồi."

Người đàn ông trên sofa sững sờ.

Mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Ông ấy quay người một cách máy móc:

"Tôi... tôi thất nghiệp rồi sao?"

Ông ấy không thể tin được, ôm đầu:

"Trời ơi, giờ tôi phải làm sao đây? Tôi không có bằng cấp, cũng chẳng có kỹ năng gì, ngoài việc trông giống Jask ra, tôi chẳng có điểm nào đáng giá cả."

"Chỉ có Jask mới cho tôi được mức lương và đãi ngộ tốt như vậy, và công việc lại rất nhàn nhã, thỉnh thoảng còn có một vài phúc lợi thêm."

"Nhưng... nhưng ông chủ đã chết rồi! Tôi phải làm sao đây? Tôi... tôi còn có khoản vay nhà và xe... Tôi sắp phá sản rồi!"

Nữ thư ký cười khẽ.

Đẩy gọng kính đỏ trên mũi.

Rồi cô ta lấy ra từ túi một khẩu súng nhỏ màu bạc, xoay xoay trong tay:

"Giả Sắc, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn."

"Thứ nhất, tôi sẽ trả cho anh gấp ba lần lương, từ giờ anh làm việc cho tôi, tôi sẽ là ông chủ của anh; và việc anh cần làm vẫn như trước, là tiếp tục đóng giả Jask. Chỉ là... theo yêu cầu của tôi."

"Để tránh bị lộ, tôi sẽ mời những chuyên gia trang điểm và hóa trang giỏi hơn, để hóa trang cho anh giống hệt Jask."

Chương 1434: Tuyết xanh (4)

Nói rồi, cô nhìn ông ấy từ trên xuống dưới:

"Mặc dù anh trông giống Jask đến chín phần, nhưng với người quen thuộc như tôi, chỉ cần nhìn là biết anh không phải Jask. Vì vậy... cần phải hóa trang kỹ càng hơn, giống như trước đây nữ minh tinh Hollywood Angelica đã hóa trang cho anh, phải giống đến mức đó mới được."

"Về sau, công việc của anh sẽ nhàn hạ hơn, bởi vì dưới sự đóng giả của anh, Jask sẽ xuất hiện trước công chúng ngày càng ít đi, dần dần lui về hậu trường; còn tôi sẽ bước lên trước, tiếp tục thực hiện kế hoạch di dân sao Hỏa của SPACET. Còn anh... chỉ cần thỉnh thoảng xuất hiện, chụp vài tấm ảnh và đăng Twitter là đủ."

"Sau đó, lựa chọn thứ hai là..."

Nữ thư ký cười khẽ, lắc đầu:

"Lựa chọn thứ hai là từ chối, nếu anh từ chối lựa chọn đầu tiên, viên đạn trong khẩu súng này sẽ bay vào đầu anh. Tôi sẽ đi tìm Giả Sắc thứ hai, thứ ba."

"Tôi tin rằng, thế giới rộng lớn như vậy, việc tìm vài người giống Jask không phải là điều khó khăn. Hơn nữa, theo những gì tôi biết về anh, anh là người vô dụng, sống xa hoa... anh chắc chắn không có lý do gì để từ chối mức lương gấp ba lần và công việc nhàn hạ hơn chứ?"

Nữ thư ký nghĩ rằng Giả Sắc sẽ gật đầu đồng ý như một con gà mổ thóc.

Tuy nhiên...

Người đàn ông chỉ là thế thân ngồi trên ghế sofa lại nở một nụ cười khác biệt.

Ông ấy giơ tay ra:

"Còn... có lựa chọn thứ ba không?"

Nữ thư ký ngừng xoay khẩu súng, nắm chặt nó trong tay, nheo mắt nhìn người đàn ông trên ghế sofa:

"Giả Sắc, anh đang muốn đàm phán điều kiện với tôi sao? Anh có hiểu tình thế của mình không?"

Người đàn ông trên ghế sofa thở dài.

Ánh mắt trở nên u buồn:

"Haiz..."

Ông ấy mím môi:

"Tôi đã nghĩ đến rất nhiều người, nhưng lại không ngờ đến cô."

"Chẳng trách... chẳng trách hạt thời không của tôi cuối cùng cũng bị đánh cắp; cũng chẳng trách kế hoạch tương lai của tôi cuối cùng cũng thất bại."

Nữ thư ký mở to mắt.

Cặp kính đỏ trên mũi cô trượt xuống:

"Là... là ông!"

Cô ta vừa định giơ khẩu súng lên—

Cạch.

Từ phía sau, một khẩu súng đen đã dí vào sau gáy cô ta.

Nữ thư ký sững sờ, quay đầu lại, qua khóe mắt nhìn về phía sau...

Chỉ thấy...

Một người phụ nữ có ngoại hình y hệt cô,

Thân hình giống hệt cô,

Trang phục giống hệt cô,

Thậm chí cả những chi tiết trên gương mặt cũng giống hệt cô, đang cầm súng và mỉm cười nhìn cô ta:

"Baby-"

Người phụ nữ đó dùng tay trái đẩy gọng kính đỏ trên mặt lên và nói bằng giọng giống hệt cô:

"Lần này, tôi sẽ không quên đẩy kính nữa-"

Đoàng!

Một bông hoa máu nở rộ giữa không trung.

Nữ thư ký mất thăng bằng, như bị một lực mạnh đánh trúng, ngã về phía ghế sofa, rồi đập mạnh xuống sàn nhà, máu me nhơ nhuốc lan ra... ...

"Thay đổi rồi! Lại thay đổi rồi!"

Trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải, Lưu Phong ôm chặt chiếc đồng hồ thời không trong tay, cánh tay run rẩy, nhìn chằm chằm vào các con số trên đó nhảy lên lần nữa!

Lần này, độ cong của đường dây thế giới không tiếp tục giảm

xuống.

Mà là...

Tăng lên!

Chỉ trong chốc lát, nó đã trở thành—

【0. 0000000】

Nhưng nó không dừng lại, vẫn tiếp tục nhảy lên!...

Thình.

Lâm Ngu Hề ngồi dậy trong vòng tay của Lâm Huyền, cảm giác như tim mình bị ai đó đấm mạnh.

Trong đôi mắt cô ấy thoáng hiện lên một tia sáng màu xanh lam, nhưng rồi biến mất ngay lập tức.

Nhưng...

Một ký ức mới, mâu thuẫn với ký ức trước đây, ùa vào trong tâm trí cô:

Tại một căn cứ quân sự hóa, trên võ đài sa trường, huấn luyện viên thổi còi và tuyên bố:

"Trận đấu loại cuối cùng! Số 17 đấu với Lâm Ngu Hề!"

"Ai trong số hai người thắng sẽ được thăng chức thành đặc vụ cấp ba và có cơ hội sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất trong lịch sử loài người, thực hiện nhiệm vụ vinh quang nhất!"

"Bây giờ... trận đấu bắt đầu!"

Ngay khi huấn luyện viên vừa dứt lời, Số 17, người đã tích tụ

mối hận từ lâu, liền vung nắm đấm sắt lao tới, tung ra những đòn tấn công mạnh mẽ từ trên xuống dưới vào Lâm Ngu Hề.

Lâm Ngu Hề biết sức mạnh của mình không thể sánh bằng đối phương, chỉ có thể sử dụng sự linh hoạt và chiến thuật để giành chiến thắng.

Cô ấy tìm ra cơ hội, phát hiện một sơ hở của đối phương:

"Phía sau!"

Cô ấy thực hiện một cú trượt gót, lướt ra phía sau Số 17 và nhanh chóng đứng dậy.

Ngay khi đứng lên, cô ấy nắm một nắm cát trên mặt đất, không cần nhắm, chỉ dựa vào cảm giác mà ném về phía mặt của Số 17.

Cô ấy đã dự đoán, dự đoán rằng Số 17 sẽ quay lại.

Quả nhiên!

Số 17 dường như đã chuẩn bị sẵn, quay người để đón nhận và dự định dùng cú đấm sắt đánh mạnh vào mặt Lâm Ngu Hề.

Nhưng...

"Aiya!"

Nắm cát trúng chính xác vào mắt của Số 17.

Cô ấy nhắm chặt mắt lại, toàn thân mất hết sức lực, và Lâm Ngu Hề nhân cơ hội này, nắm lấy cánh tay yếu ớt của cô ta, xoay người và thực hiện một cú quật vai mượt mà!

Rầm!

Số 17 bị quật mạnh xuống đất, Lâm Ngu Hề nhanh chóng nắm

lấy tay cô ta, kẹp chặt cổ cô ta bằng đôi chân và thực hiện một cú khóa chéo.

Huấn luyện viên thổi còi lớn, bước lên phía trước, tách hai người ra và giơ cao tay của Lâm Ngu Hề:

"Người chiến thắng! Lâm Ngu Hề! Xin chúc mừng trước, đặc vụ cấp ba Lâm Ngu Hề! Bạn sẽ đại diện cho tương lai của loài người!"

Chương 1435: Tuyết xanh (5)

Lâm Ngu Hề thở dốc, không nói gì.

Lúc này, nữ nhà khoa học trưởng của căn cứ, dẫn theo hai trợ lý, bước tới và nhìn Lâm Ngu Hề:

"Lâm Ngu Hề, đi theo tôi."

Nữ nhà khoa học nghiêm nghị:

"Ngoài những gì đã nói với các em về đặc tính của hạt thời không trạng thái liên kết, còn có một đặc điểm rất quan trọng của thời không mà tôi cần nói với em."

"Đây là thông tin tuyệt mật, chỉ người chiến thắng cuối cùng, người đủ điều kiện sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết, mới có quyền biết."

"Em hãy tự đến phòng thí nghiệm, tôi sẽ trực tiếp nói với em."

Chỉ người chiến thắng cuối cùng... mới được biết bí mật cao nhất?

Lâm Ngu Hề không nghĩ ngợi nhiều.

Cô ấy theo sau nữ nhà khoa học vào phòng thí nghiệm, đi qua một hành lang dài và đến một kho bí mật ở sâu bên trong.

Bên trong, có một thiết bị xuyên thời không.

Không lâu sau, cô ấy sẽ sử dụng thiết bị xuyên thời không này, tận dụng hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất trong lịch sử loài người, để xuyên không về năm 2024 và thực hiện nhiệm vụ.

Nữ nhà khoa học đến gần thiết bị xuyên thời không, quay lại và ra hiệu cho hai trợ lý rời đi.

Cửa phòng cách âm đóng lại.

Trong toàn bộ kho, chỉ còn lại Lâm Ngu Hề và nữ nhà khoa học.

"Đây là thông tin tuyệt mật."

Nữ nhà khoa học nhấn mạnh lần nữa:

"Trừ em ra, không được nói cho bất kỳ ai biết."

Lâm Ngu Hề gật đầu.

Với tư cách là một chiến binh đặc vụ, cô ấy tự nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của việc giữ bí mật.

"Hạt thời không trạng thái liên kết có sự khác biệt lớn so với hạt thời không thông thường, những kiến thức này tôi đã nói với các em trước đây rồi."

"Hôm nay tôi muốn nói với em rằng, sau khi sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để xuyên không, cơ thể của em vẫn là thân xác bằng máu thịt, nhưng lại có đặc tính giống như sự liên kết lượng tử; trong tình trạng đặc biệt này... em sẽ đồng thời tồn tại cả ở quá khứ và tương lai."

"Chúng ta đã từng nói về điều này, hạt thời không trạng thái liên kết là một vé khứ hồi, cho phép em hoàn thành nhiệm vụ và trở về mà không bị tổn thương. Một chuyến đi hoàn chỉnh đi và về sẽ thực sự tiêu hao hết hạt thời không đặc biệt này."

"Nhưng nếu em không thể trở về... thì hạt thời không này không được coi là thực sự tiêu hao, vẫn có khả năng tiếp tục nạp năng lượng và sử dụng lại."

"Vì vậy, em biết tôi đang muốn nói gì chứ?"

Nữ nhà khoa học nghiêm túc nói:

"Nếu vì nhiều lý do mà em không thể hoàn thành nhiệm vụ, hãy để cơ hội này lại cho chúng tôi trong tương lai sử dụng. Đừng vội vàng trở về và lãng phí hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất này."

Lâm Ngu Hề bừng tỉnh:

"Bà đang muốn nói... tôi phải tự sát sao?"

Nữ nhà khoa học lắc đầu:

"Tự sát là điều không cần thiết, chúng tôi tin rằng một người đã vượt qua nhiều vòng tuyển chọn như em sẽ không dễ dàng thất bại, càng không dễ bị ai ép đến mức phải tự sát."

"Nhưng không có gì là tuyệt đối, không ai có thể dự đoán trước được liệu có một kẻ xuyên không mạnh mẽ hơn sẽ đến ngăn cản em, thậm chí tiêu diệt em hay không."

"Nếu thực sự xảy ra tình huống đó... em sẽ làm gì?"

Ánh mắt Lâm Ngu Hề kiên định, không chút do dự:

"Chiến đấu."

Cô quả quyết:

"Tôi sẽ dốc toàn lực, cố gắng giết chết kẻ thù và hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không thể đánh bại đối phương, tôi cũng sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng, thà chết trong vinh quang còn hơn sống trong nhục nhã."

Nữ nhà khoa học mỉm cười.

Nhẹ nhàng gật đầu:

"Đó thực sự là hành động phù hợp với một chiến binh, nhưng nó chưa đủ thông minh. Hãy nhớ kỹ lời tôi, Ngu Hề, điều mà tôi sắp nói với em chính là cách hành động đúng đắn nhất khi đối mặt với một kẻ thù xuyên không không thể đánh bại."

"Hãy lắng nghe kỹ..."

Nữ nhà khoa học nói từng lời rõ ràng:

"Bom thời không."

Cô dừng lại một chút.

Rồi giải thích:

"Đây là một đặc tính thời không chỉ có ở những người xuyên không trạng thái liên kết, em có thể ép buộc gây ra sự tan rã của mình và biến mỗi hạt phân rã thành một quả bom năng lượng phát nổ... đó chính là cái gọi là bom thời không."

"Bom thời không không gây tổn hại đến bất kỳ thứ gì trong thời không hiện tại, nhưng sẽ sửa chữa sai lầm đối với tất cả các thực thể không thuộc về thời không này trong phạm vi vụ nổ, đưa chúng trở về trạng thái vốn có; đối với những kẻ xuyên không, họ vốn dĩ là những kẻ xâm nhập, không có trạng thái vốn có trong thời không này, vì vậy... họ sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, không còn tồn tại."

"Vậy nên, em hiểu chưa, Ngu Hề? Nếu em gặp phải một kẻ thù xuyên không mạnh mẽ không thể đánh bại, hãy dũng cảm biến bản thân thành một quả bom thời không, tiêu diệt kẻ thù hoàn toàn."

"Như vậy, em có thể đạt được hai điều: không chỉ tiêu diệt được kẻ thù xuyên không đến từ thời không khác, khiến nhiệm vụ của họ thất bại; mà còn giữ lại được hạt thời không trạng thái liên

kết, mang lại hy vọng cho tương lai."

Chương 1436: Tuyết xanh (6)

"Mặc dù sau đó sẽ rất phiền phức... nhưng chúng tôi có thể tìm cách nạp lại năng lượng cho hạt thời không, rồi cử một đặc vụ thời không khác xuyên không trở lại để hoàn thành nhiệm vụ mà em chưa kịp hoàn thành."

Hy sinh vì chính nghĩa.

Lâm Ngu Hề đã hiểu rõ.

Đây thực sự là lựa chọn tốt nhất khi không thể hoàn thành nhiệm vụ, thà chết oanh liệt còn hơn sống hèn nhát, đồng thời bảo vệ được hạt thời không trạng thái liên kết quý giá.

"Tôi đã hiểu."

Cô gật đầu. ...

Từ ký ức trở lại thực tại.

Lâm Ngu Hề ngồi dậy từ trong vòng tay của Lâm Huyền, lau vết máu nơi khóe miệng.

Ký ức này có vài điểm tương đồng với ký ức trước đó, nhưng xét về kết quả, chúng hoàn toàn mâu thuẫn và trái ngược nhau.

Trong ký ức trước, Số 17 đã thắng, còn cô thì thua;

Nhưng trong ký ức mới nhất này, cô lại là người chiến thắng, và Số 17 là người thua.

Điều này cho thấy...

Đây là hai ký ức tương đồng nhưng khác nhau, thuộc về hai dòng thời gian khác nhau.

Tuy nhiên.

Tất cả những điều này.

Đã không còn quan trọng nữa.

Cô nhìn Số 17 đang xoay con dao nhọn, từ từ tiến lại gần.

Lâm Ngu Hề quay người, đôi cánh tay nhỏ bé ôm lấy cổ Lâm Huyền.

Cô ôm chặt hắn.

Đặt đầu lên ngực hắn.

"Ba."

Cô khẽ gọi.

Lâm Huyền sững người, mắt mở to.

Đây.

Đây là lần đầu tiên Lâm Ngu Hề gọi hắn là ba!

Hắn biết rằng Lâm Ngu Hề đã khôi phục ký ức.

Nhưng.

Cô ấy biết về thân thế của mình từ khi nào?

Hắn còn chưa kịp xâu chuỗi lại mọi chuyện.

Lâm Ngu Hề đứng dậy từ vòng tay hắn.

Đứng trước mặt Lâm Huyền.

Cô nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt hơi nheo lại, hai giọt nước mắt lăn dài nơi khóe mắt:

"Lần này... đừng bỏ rơi con nữa."

Nói xong.

Cô quay đầu, lao thẳng về phía sát thủ mắt xanh Số 17!

"Ngu Hề!"

Lâm Huyền hét lớn, nhưng đã quá muộn.

Ngay trong khoảnh khắc cô lao tới, đôi mắt cô phát ra một ánh sáng xanh chưa từng thấy, và chỉ sau chớp mắt, toàn thân cô biến thành những hạt tinh thể màu xanh lam, cơ thể cô lấp lánh trong ánh sáng xanh rực rỡ.

Số 17 mở to mắt kinh ngạc:

"Sao có thể! Sao cô lại—"

BÙM!

Quả bom màu xanh lấp lánh nổ tung trong im lặng, phạm vi của vụ nổ bao phủ toàn bộ thành phố Đông Hải, những mảnh tinh thể màu xanh lam lấp lánh rơi xuống từ bầu trời.

Khu Hoàng Phủ, khu Từ Hội, khu Trường Ninh, khu Tĩnh An, khu Phổ Đà, khu Bảo Sơn...

Mỗi góc phố của thành phố Đông Hải đều được phủ bởi những ánh sáng xanh nhạt rơi xuống nhẹ nhàng theo gió.

Tháp Minh Châu Phương Đông, bờ sông Hoàng Phố, công viên giải trí Disneyland, khách sạn Hòa Bình, tòa nhà công ty MX, công viên trung tâm...

Mọi công trình ở Đông Hải đều như đang rơi nước mắt, phủ lên một lớp áo bạc xanh mờ.

Những mảnh tinh thể bay lơ lửng này dường như không thuộc về thế giới này.

Chúng thấm vào các tòa nhà, xuyên qua tường, chìm vào lòng đất, hòa vào dòng xe cộ.

Người dân trong đêm của Đông Hải đứng yên tại chỗ.

Tất cả đều ngước nhìn lên bầu trời.

"Tuyết... tuyết rơi sao?"

Họ đưa tay ra, muốn bắt lấy những bông tuyết xanh lam rơi xuống.

Nhưng rồi...

Mỗi mảnh tinh thể xanh lam đều không giữ được, tan biến dần trong quá trình rơi xuống và biến mất hoàn toàn.

Vào rạng sáng ngày 1 tháng 7 năm 2024.

Trong cái nóng gay gắt của mùa hè, thành phố Đông Hải đã có tuyết rơi.

Đó là một trận tuyết chỉ kéo dài chưa đầy bốn giây.

Kỳ diệu.

Và thật đẹp.

Lúc này, trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải—

Lưu Phong sững sờ nhìn những mảnh tinh thể xanh lam bất ngờ xuất hiện trong phòng thí nghiệm...

Số lượng rất lớn.

Phủ kín cả phòng thí nghiệm.

Anh ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giống như toàn bộ đom đóm trên thế giới đều tụ tập tại Đại học Đông Hải, bầu trời bên ngoài cũng như mặt đất, tất cả đều đầy những đốm sáng xanh lam.

Và chỉ vài giây sau, tất cả các mảnh tinh thể xanh lam đều biến mất.

Lưu Phong vội vàng tập trung lại, nhìn vào chiếc đồng hồ thời không trên bàn thí nghiệm.

Số liệu đã ổn định tại...

【0. 0000168】

Bíp bíp.

Một âm thanh thông báo đầy phấn khích vang lên.

Lưu Phong đột nhiên quay đầu, nhìn về phía chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng ở góc phòng thí nghiệm.

Chỉ thấy...

Chiếc tủ lạnh nhỏ vốn im lìm suốt nhiều tháng qua...

Lúc này, màn hình của nó bất ngờ sáng lên.

Điều này có nghĩa là...

Đã có thay đổi!

Năng lượng của hạt thời không đã có biến đổi!

Lưu Phong vội vàng lao tới, nhập mật khẩu và mở cánh cửa mật mã của chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng—

"..."

Ánh sáng xanh rực rỡ đập vào mặt, Lưu Phong hít một hơi lạnh.

Bên trong.

Ánh sáng xanh mãnh liệt đang đan xen.

Hai quả cầu nhỏ màu xanh lam phát ra tia chớp điện, như thể vừa thức giấc!

Chúng bùng nổ, điên cuồng, phát ra tia chớp, xoay quanh trục của chúng...

Xoay tròn,

Xoay tròn,

Xoay không ngừng,

Năng lượng tràn đầy. ...

Trước cổng phía nam của khu dân cư nơi Lâm Huyền sống.

Sau vụ nổ chấn động với ánh sáng xanh rực rỡ, cả Lâm Ngu Hề và Số 17 đều biến mất.

Lâm Huyền thở hổn hển, quay đầu nhìn quanh, ngước lên bầu trời nơi những mảnh tinh thể xanh lam lặng lẽ rơi xuống.

Chương 1437: Tuyết xanh (7)

Hắn đưa tay ra cố bắt lấy.

Nhưng chẳng bắt được gì.

Hắn dang tay ôm chặt.

Nhưng cũng không giữ lại được gì.

Những mảnh tinh thể phủ kín cả bầu trời và mặt đất, chỉ chạm vào là tan biến, vung tay là biến mất.

Tách tách tách tách.

Triệu Anh Quân đẩy mạnh cửa xe Ferrari, chạy vội tới.

Cô ấy đứng sững người nhìn những mảnh tinh thể xanh lam tan biến ngay trước mắt:

"Kiều Kiều?"

Cô ấy lo lắng gọi lớn:

"Kiều Kiều? Kiều Kiều?"

Không biết phải làm gì, cô chạy đến trước mặt Lâm Huyền, mở to mắt nhìn hắn:

"Lâm Huyền... Kiều... Kiều Kiều đâu?"

Giọng cô ấy có chút sợ hãi:

"Kiều Kiều đâu rồi?"

Nhìn thấy Lâm Huyền cúi đầu, môi mím chặt, im lặng không nói, Triệu Anh Quân trở nên hoảng loạn, ánh mắt đầy lo lắng:

"Con của tôi đâu rồi!!"

Tách.

Lâm Huyền tiến lên một bước, ôm chặt Triệu Anh Quân vào lòng.

Ôm rất chặt.

"Xin lỗi..."

Hắn nói khẽ.

Triệu Anh Quân nín thở.

Cô ấy chưa từng thấy Lâm Huyền với biểu cảm này, chưa từng nghe giọng nói như vậy...

Lúc này cô mới nhận ra.

Đó là con của cô, nhưng đồng thời, cũng là con của Lâm Huyền.

Tâm trạng của hắn, chắc chắn giống như cô, thậm chí... còn đau đớn hơn, buồn bã hơn.

Dù là người đàn ông mạnh mẽ đến đâu, xuất sắc đến đâu, tự tin đến đâu... cũng có những khoảnh khắc yếu đuối.

"Xin lỗi."

Triệu Anh Quân ôm chặt Lâm Huyền, vỗ nhẹ vào lưng hắn:

"Xin lỗi, tôi... tôi quá nóng vội. Nhưng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Kiều Kiều con bé... con bé đã đi đâu?"

Lâm Huyền thở dài.

Hắn buông Triệu Anh Quân ra, đặt tay lên vai cô ấy, nói nhẹ nhàng:

"Con bé đã trở về nhà."

"Về nhà?"

Triệu Anh Quân không hiểu:

"Về nhà nào? Nhà của Kiều Kiều... con bé là con của chúng ta, nhà của con bé ở ngay đây! Đông Hải mới là nhà của con bé!"

"Lâm Huyền, cậu đừng lừa tôi, tôi có thể chấp nhận mọi chuyện, nhưng tôi không thể chấp nhận sự dối trá."

"Tôi không lừa cô."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

"Con bé thuộc về nơi này, nhưng cũng không thuộc về nơi này; con bé đến từ tương lai, nhưng không phải từ tương lai của chúng ta; tôi nói vậy có thể cô sẽ không hiểu. Con bé thực sự không phải tên là Diêm Kiều Kiều, mà tên là... Lâm Ngu Hề."

"Lâm... Ngu Hề..."

Triệu Anh Quân nhẩm lại cái tên đó.

Cô nhớ lại những chuyện Lâm Huyền từng thảo luận với cô, nhớ lại cô bé đeo kính râm trong vụ việc DNA trước đây.

Chẳng trách, cô ấy lúc đó đã rất thích cái tên này.

Chẳng trách, cô ấy ngay lập tức nghĩ ra ý nghĩa của cái tên đó

để đặt cho con mình.

Đó chính là cái tên mà cô ấy tự đặt cho mình!

"Vậy chúng ta..."

Giọng của Triệu Anh Quân run lên, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Chúng ta có thể..."

"Tìm lại được Ngu Hề không?"

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh—

Lúc này, điện thoại của Lâm Huyền vang lên.

Hắn nhìn vào màn hình, đó là cuộc gọi từ Lưu Phong.

Gọi vào lúc này...

Chắc chắn là vì đồng hồ thời không, độ cong thời không, hay đường dây thế giới đã có sự thay đổi.

Lâm Huyền nhấc máy:

"Alo?"

"Lâm Huyền! Có chuyện lớn rồi!"

Lưu Phong hét lên:

"Chỉ số trên đồng hồ thời không lại thay đổi rồi! Nhưng đó không phải chuyện lớn nhất, điều tôi thực sự muốn nói với cậu là... hạt thời không trạng thái liên kết! Nó... nó... nó đã hoàn toàn khôi phục năng lượng rồi!"

Nghe thấy tiếng hét của Lưu Phong.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Thì ra...

Là vậy.

Rất có thể có liên quan đến hành động vừa rồi của Lâm Ngu Hề khi cô ấy biến thành những mảnh tinh thể xanh lam.

Rốt cuộc... hạt thời không trạng thái liên kết đó, vốn dĩ là cốt lõi của Lâm Ngu Hề, là nguồn năng lượng gắn kết với cô ấy khi cô xuyên không đến đây.

Cũng có thể có liên quan đến sự biến mất của Số 17.

Tóm lại, cùng với sự biến mất của Lâm Ngu Hề và Số 17, hạt thời không trạng thái liên kết này đã khôi phục lại năng lượng.

Đây là một mối nguy hiểm định mệnh sẽ bị Copernicus đánh cắp.

Hay là...

Một cơ hội quý giá?

"Anh chờ tôi ở phòng thí nghiệm."

Lâm Huyền nói xong, cúp máy.

Hắn cúi đầu nhìn Triệu Anh Quân:

"Anh Quân, cô nghe tôi nói."

Giọng hắn đầy sức mạnh:

"Việc đầu tiên, oan có đầu nợ có chủ. Là cha của Ngu Hề, có người khiến con gái tôi phải chịu nhiều đau khổ như vậy, tôi không thể chấp nhận được. Nếu tôi có thể bỏ qua mối thù này,

không báo thù cho Ngu Hề... tôi không xứng đáng làm cha."

"Tôi đã nghĩ ra phải làm gì rồi, tôi sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh. Đó là điều tôi muốn nói với cô đầu tiên."

"Rồi, điều thứ hai, là lời hứa của tôi với cô."

Lâm Huyền nhìn thẳng vào mắt Triệu Anh Quân:

"Không bảo vệ được con gái của chúng ta là lỗi của tôi, là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Hắn cúi xuống, nhặt bức ảnh chụp gia đình rơi trên đất.

Đặt vào tay Triệu Anh Quân.

Nắm lấy tay cô:

"Đừng rời xa Ngu Hề..."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Lần này, cuối cùng tôi đã hiểu."

Chương 1438: Ngọc nát đá tan (1)

Đêm khuya, bầu trời không một ngôi sao, tại phòng thí nghiệm Rhine của Đại học Đông Hải.

Lâm Huyền mang theo chiếc cặp tay, đẩy cửa bước vào, Lưu Phong đã chờ ở đây từ lâu.

"Cậu xem đi."

Lưu Phong kéo Lâm Huyền đến bàn thí nghiệm ở giữa, chỉ cho hắn xem số liệu trên chiếc đồng hồ thời không, hiện đang hiển thị ổn định là—

【0. 0000168】

Vẫn là bội số của 0. 0000042. chỉ khác là dấu trừ phía trước đã biến mất.

Điều này có nghĩa là, kể từ lúc nhận cuộc gọi của Lưu Phong trong lúc chạy trốn vào rạng sáng, cho đến bây giờ, đường dây thế giới đã từ -0. 0000042 tăng lên thành 0. 0000168.

"Cụ thể đã thay đổi như thế nào?"

Lâm Huyền hỏi:

"Anh mô tả chi tiết cho tôi nghe."

Lưu Phong nhìn vào đồng hồ:

"Vào lúc 01:18 sáng, số liệu trên đồng hồ thời không đã tụt

giảm điên cuồng, trực tiếp từ 0. 0000336 giảm liên tục, cuối cùng rơi xuống -0. 0000042."

"Sau đó tôi đã gọi cho cậu không ngừng, nhưng cậu không bắt máy. Đến khi cậu nghe điện thoại, đã hơn hai mươi phút trôi qua, nhưng lúc đó, số liệu vẫn ổn định ở mức -0. 0000042. không hề thay đổi."

Lâm Huyền gật đầu.

Nguyên nhân của sự thay đổi lần này, hắn rất rõ.

Bởi vì vào lúc 01:18, hắn đang họp tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, khi đó chủ tịch câu lạc bộ, một ông lão đeo mặt nạ Einstein, đã đặt tên cho hắn là 【No. 9 Rhine】, sau đó mọi người cùng đứng lên vỗ tay chào mừng hắn chính thức gia nhập câu lạc bộ.

Lúc đó, Jask đeo mặt nạ Tesla đã vỗ tay lớn nhất.

Mọi người trong câu lạc bộ đều biết ông ấy là Jask, không hề giấu giếm, thậm chí không cần dùng tên Tesla để gọi ông ấy.

Lâm Huyền tự nhiên cũng nhận ra Jask, bước tới bắt tay với ông ấy.

Nhưng ngay khi bắt tay, Jask đã biến mất.

Thời điểm đó...

Chính là 01:18.

Vì vậy, lần thay đổi thời không này, sự dịch chuyển của đường dây thế giới, chắc chắn là do hành động từ phía Jask gây ra.

Lâm Huyền suy nghĩ, biết trước rằng có kẻ phản bội bên cạnh mình, Jask chắc chắn không ngồi yên chờ chết, mà đã sử dụng chiến thuật "Thái tử đổi mèo hoang".

Vì thế, Jask lẽ ra phải chết thì lại không chết, còn Giả Sắc, người đáng lẽ phải sống, lại chết. Điều này tự nhiên dẫn đến sự thay đổi và dịch chuyển của đường dây thế giới.

Là người đứng đầu dự án di cư sao Hỏa, bất kể là Jask thật hay giả, đều có tầm ảnh hưởng đủ lớn, điều này không cần nghi ngờ.

Hơn nữa, nghe ý của Jask lần gặp trước... ông ấy có vẻ như ngoài chiến thuật Thái tử đổi mèo hoang, còn có kế hoạch khác.

Chắc hẳn, đây là lý do khiến độ cong của đường dây thế giới nhảy vọt với khoảng cách lớn như vậy.

Vậy thì, không cần nói cũng hiểu.

Lâm Ngu Hề đã khôi phục trí nhớ vào thời điểm này.

Nguyên nhân là gì?

Có phải vì trong quá trình đường dây thế giới tụt giảm, nó đã ngắn ngủi đi qua đường dây 0. 0000000. nơi Lâm Ngu Hề đang ở?

Hay là...

Ở đường dây -0. 0000042. vẫn tồn tại một Lâm Ngu Hề nào đó?

Lâm Huyền cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn.

Bởi vì Lâm Ngu Hề và cô gái mắt xanh số 17 quen biết nhau, rõ ràng là hai người còn rất thân thiết.

Điều này có nghĩa là Lâm Ngu Hề ở đường dây -0. 0000042 chắc chắn có vai trò nào đó.

Tuy nhiên, có thể khẳng định rằng—

0. 0000042 và 0. 0000000 nằm gần nhau, quan điểm thế giới và cảnh tượng tương lai chắc chắn rất giống nhau.

Vậy thì, có thể tạm thời xem rằng cô gái mắt xanh số 17 chính là từ đường dây -0. 0000042 vượt qua, và cũng sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết.

Vậy thì, trong đường dây thế giới này, Cục Cảnh sát thời không, Tòa án thời không, thiết bị xuyên thời không đều tồn tại thực tế, và thế giới vẫn nằm dưới sự dẫn dắt của Copernicus.

"Sau đó thì sao?"

Lâm Huyền chỉ vào đồng hồ thời không, tiếp tục hỏi:

"Rồi thời điểm nào thì đồng hồ thời không lại có sự thay đổi?"

"02:14 sáng."

Lưu Phong nói chính xác.

Đây là điều Lâm Huyền đã dặn Lưu Phong, nhất định phải nhớ chính xác thời điểm của mỗi lần thay đổi thời không.

Và còn lắp đặt một camera giám sát, hướng vào đồng hồ thời không 24 giờ mỗi ngày.

"02:14 sáng, số liệu trên đồng hồ thời không bắt đầu tăng trở lại, đường dây thế giới cũng chuyển từ số âm sang số dương."

Lưu Phong tiếp tục nói:

"Sau đó nó tiếp tục leo thang, lại một lần nữa đi qua 0. 0000000... và cuối cùng ổn định ở mức 0. 0000168."

"Sau đó, không có bất kỳ thay đổi nào nữa. Cho đến khi cậu vào phòng thí nghiệm bây giờ, số liệu vẫn giữ nguyên."...

Lâm Huyền nhìn vào đồng hồ, bắt đầu hồi tưởng.

02:14.

Đây có lẽ là thời điểm Lâm Ngu Hề toàn thân biến thành trạng thái lượng tử màu xanh, sử dụng những mảnh sao xanh bao phủ toàn bộ thành phố Đông Hải, làm nổ tung thích khách thời không là cô gái mắt xanh số 17 không để lại dấu vết nào.

Có một điểm khá kỳ lạ ở đây.

Đó là, Lâm Ngu Hề dường như vào khoảnh khắc này, đột nhiên nhớ lại một đoạn ký ức nào đó, ôm lấy Lâm Huyền một cái, gọi một tiếng "ba" đầy đau lòng, rồi sau đó... lao tới, biến thành một cơn bão tuyết xanh, cứu hắn.

Chương 1439: Ngọc nát đá tan (2)

Lâm Huyền rất chắc chắn.

Hành động này của Lâm Ngu Hề chắc chắn là do cô ấy tạm thời nhận được ký ức.

Bởi vì, trong những lần đối đầu trước đó với cô gái mắt xanh số 17, Lâm Ngu Hề luôn ở thế yếu, bị dồn đến đường cùng.

Sức ép khổng lồ từ số 17 khiến họ không có chút hy vọng nào.

Đặc biệt là khi cô ấy dùng một tay kéo thẳng động cơ V12 ra khỏi khoang sau của chiếc Ferrari, điều đó đã tuyên bố cuộc chiến kết thúc.

Và trước đó, Lâm Ngu Hề không hề có dấu hiệu nào muốn hy sinh.

Chứng cứ rõ ràng hơn cả.

Khi Lâm Huyền chạy tới, ôm lấy Lâm Ngu Hề đang nằm trên đất, hắn rõ ràng thấy ánh sáng xanh lóe lên trong mắt cô ấy.

Chỉ một lần đó.

Chỉ trong nửa giây ngắn ngủi.

Kết hợp với tần số nhảy số của đồng hồ thời không, cũng là nửa giây.

Lâm Huyền có lý do để tin rằng.

Có lẽ khi đồng hồ thời không một lần nữa đi qua đường dây thế giới 0. 0000000. Lâm Ngu Hề mới nhận được ký ức biến thành quả bom xanh.

Hãy cùng xem lại quá trình dịch chuyển lần thứ hai của đường dây thế giới.

Vì một "sự việc nào đó", đường dây thế giới bắt đầu leo thang, Lâm Ngu Hề lại nhận được ký ức đã mất, rồi giết chết cô gái mắt xanh số 17.

Hắn sống sót, hiệu ứng cánh bướm thời không xảy ra, đường dây thế giới tiếp tục leo thang, cuối cùng ổn định ở mức 0. 0000168.

Có một điểm chưa rõ ràng.

Điều gì đã khiến đường dây thế giới leo thang đến mức này, liệu đó là tác động của "sự việc nào đó" hay là hiệu ứng cánh bướm từ việc mình sống sót... giờ đây không thể xác minh được.

Có lẽ, đó là kết quả của sự kết hợp giữa hai điều này.

Hiện tại, việc lo lắng về chuyện này không còn ý nghĩa nữa.

0. 0000168. đây là một đường dây thế giới hoàn toàn mới, chưa từng trải qua.

0. 0000000. là giấc mơ thứ tư;

0. 0000042. là giấc mơ thứ năm;

0. 0000084. là giấc mơ thứ sáu;

0. 0000336. là giấc mơ thứ bảy;

Vậy thì đường dây thế giới 0. 0000168 hiện tại, tự nhiên tương ứng với giấc mơ thứ tám, một giấc mơ chưa biết và chưa

được khám phá.

Đến đây, lý do của hai lần dịch chuyển đường dây thế giới đã hoàn toàn được làm rõ.

Sau đó.

Những sự việc liên quan đến thích khách mắt xanh số 17 xuất hiện trong giấc mơ thứ sáu và thứ bảy cũng đã được hiểu rõ hơn.

Có thể thấy rằng, số 17 rất ghen tỵ với việc Lâm Ngu Hề có tên, và cô ta cũng có một sự ám ảnh sâu sắc về việc này.

Trong giấc mơ thứ bảy, khi Lâm Huyền cùng trưởng làng mắt xanh đi săn, hắn cũng xác nhận được sự ám ảnh này từ lời nói của cô ta.

Theo lịch sử ban đầu.

Thích khách số 17 không chỉ chặt đầu chính mình, mà rất có khả năng đã giết chết Lâm Ngu Hề cùng lúc, sau đó lấy đi bức ảnh gia đình quý giá nhất của Lâm Ngu Hề, và sử dụng tên của Diêm Kiều Kiều để nằm vào khoang ngủ đông.

Còn lý do tại sao...

Cô ta không sử dụng tính chất của hạt thời không trạng thái liên kết để trực tiếp quay lại thế giới tương lai, quay lại Cục Cảnh sát thời không?

Lâm Huyền phỏng đoán có hai khả năng:

Sau khi số 17 xuyên qua, giết chết mình và Lâm Ngu Hề, vì một số biến cố nào đó, đường dây thế giới đã xảy ra dịch chuyển. Vì thế, đường dây thế giới -0. 0000042 mà cô ta ở và tương lai nơi Cục Cảnh sát thời không tồn tại đều biến mất, cô ta cũng không thể quay lại, chỉ có thể sử dụng khoang ngủ đông để trở về tương

lai.

Khả năng này có chút khó thuyết phục về mặt logic.

Trong mắt thích khách số 17, sự ám ảnh với việc có một cái tên lớn hơn tất cả các vinh quang và huy chương khác. cô ta thậm chí sẵn sàng từ bỏ thân phận và ký ức ban đầu, bao gồm cả việc quên đi hoàn toàn mã số 17... để có thể bắt đầu một cuộc đời mới với tên Diêm Kiều Kiều.

Lâm Huyền cảm thấy khả năng này lớn hơn.

Bởi vì...

Cô gái mắt xanh số 17 này thực sự có sự ám ảnh rất lớn với việc có tên, dù cho thời gian ngủ đông hàng trăm năm cũng không thể khiến cô ta quên đi điều này.

Hơn nữa, nếu cô ta không quên hoàn toàn rằng mình là số 17, rất có khả năng cô ta không thể tự lừa dối bản thân chấp nhận tên Diêm Kiều Kiều.

Nhưng nếu thông qua khoang ngủ đông để mất trí nhớ hoàn toàn, mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Sau khi cô ta thức dậy.

Mọi người sẽ đều nghĩ rằng cô ta là Diêm Kiều Kiều, và tự nhiên gọi cô ta là Diêm Kiều Kiều, từ đó cô ta cũng sẽ tin rằng mình chính là Diêm Kiều Kiều, và đó là cái tên thuộc về cô ta.

Trong giấc mơ thứ bảy, khi Lâm Huyền và trưởng làng mắt xanh số 17 đi săn, hắn từng hỏi cô ta:

"Cuộc sống hiện tại của cô có hạnh phúc không?"

Trưởng làng mắt xanh không do dự, trả lời rằng:

"Thời gian hơn mười năm sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, là khoảng thời gian hạnh phúc và vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi... dù tôi không còn nhớ gì về quá khứ, nhưng tôi vẫn cho rằng đây là thời gian hạnh phúc nhất trong đời tôi."

Chương 1440: Ngọc nát đá tan (3)

Trưởng làng mắt xanh thẳng thắn nói rằng cô ta không quan tâm đến quá khứ, không quan tâm đến ký ức, cũng không quan tâm đến tình cảm gia đình, cô ta chỉ quan tâm đến cái tên này.

Khi người khác gọi cô ta là Diêm Kiều Kiều, gọi cô ta là trưởng làng Diêm, cô ta cảm nhận được sự tồn tại của mình, và hết lòng thực hiện nghĩa vụ của một trưởng làng.

Aizz.

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền không khỏi thở dài.

Thực ra.

Dù là Lâm Ngu Hề, người từng muốn đại nghĩa diệt thân, giết cha để chứng đạo; hay số 17, người sau này trở nên tàn nhẫn, thi hành mệnh lệnh...

Về bản chất, họ đều không phải là những đứa trẻ xấu.

Lâm Huyền thực sự nghĩ như vậy.

Dù cả hai người họ đều từng muốn giết hắn, nhưng Lâm Huyền hiểu rõ, đó đều là do Copernicus đã tẩy não và truyền bá những quan niệm sai lầm cho họ.

Sau khi Lâm Ngu Hề mất trí nhớ, trở thành Diêm Kiều Kiều, cô ấy ngoan ngoãn, biết vâng lời, hiểu chuyện.

Số 17 sau khi mất trí nhớ, trở thành trưởng làng mắt xanh, cô

ta hiền lành, tận tụy, và được mọi người kính trọng.

Bản chất của họ, đều là những đứa trẻ tốt.

Bản chất của họ, đều đáng có một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng họ lại bị kẻ xấu dụ dỗ.

Đúng vậy.

Kẻ chủ mưu đứng sau tất cả, kẻ tội đồ chính là—

【Copernicus】!

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay.

Copernicus, mới là kẻ tội đồ thực sự không thể tha thứ.

Như lời hứa của Lâm Huyền trước khi đến đây với Triệu Anh Quân...

Nếu không tự tay giết chết Copernicus, để báo thù cho bạn bè và gia đình đã khuất... hắn chẳng xứng đáng làm cha, cũng chẳng xứng đáng làm người!

Copernicus vì cái gọi là tương lai tươi đẹp và xứng đáng của ông ta, đã giết người vô tội, dụ dỗ người khác phạm tội, dù có ngàn lý do, Lâm Huyền cũng cho rằng ông ta là sai lầm và đáng chết.

Trước hôm nay.

Mục tiêu chính khi Lâm Huyền gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là để tìm hiểu bí mật của thiên niên trụ, phá vỡ quy tắc này và cứu Sở An Tình.

Nhưng bây giờ.

Hắn đã có một mục tiêu rõ ràng và ngang hàng khác—

【Giết chết Copernicus! Tìm ra sự thật của mọi bí ẩn, tạo ra một tương lai thực sự tốt đẹp cho tất cả trẻ em, tất cả người lớn, và tất cả nhân loại trên Trái Đất!】

"Các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài rốt cuộc đang tính toán điều gì, vẫn chưa rõ."

Lâm Huyền tự nhủ trong lòng:

"Nhưng Copernicus... nhất định phải chết!"

Có lẽ vì Copernicus là người gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đầu tiên, có thể độc lập hỏi Einstein, nhận được nhiều thông tin và sự thật nhất, nên ông ta có sức mạnh rất lớn để kiểm soát thế giới và lịch sử.

Không ai biết mục đích thực sự của ông ta là gì.

Cũng không ai biết ông ta là ai, làm thế nào để đánh bại ông ta.

Nhìn từ những lần trải nghiệm thế giới tương lai của Lâm Huyền, dường như nơi đâu cũng có bóng đen của Copernicus che phủ khắp nơi, rất có khả năng những thiên tài khác đều đã thất bại, chỉ có Copernicus là kẻ chiến thắng tất cả.

"Người có khả năng giết chết No. 2, Copernicus..."

Lâm Huyền nheo mắt:

"Có lẽ, chỉ có mình ta."...

Thấy Lâm Huyền đứng ngây ra đó không nói gì.

Lưu Phong đi đến góc phòng thí nghiệm, vỗ nhẹ lên chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng trên bàn:

"Về chuyện đồng hồ thời không, tôi đã báo cáo xong, bây giờ đến hạt thời không trạng thái liên kết... cậu mau qua đây xem đi."

Lâm Huyền nghe lời Lưu Phong, bước nhanh tới.

Lưu Phong bấm bấm nhập mật khẩu, mở cửa tủ lạnh, để Lâm Huyền nhìn vào bên trong—

Quay, quay.

Trước mắt hắn là hai hạt thời không đang quay quanh nhau, xoay tròn liên tục.

Giống như lần đầu tiên Lâm Huyền nhìn thấy chúng.

Mỗi hạt đều dữ dội, tràn đầy những tia điện mảnh, bao quanh nhau không biết mệt mỏi, bên trong các quả cầu điện tích không ngừng va chạm vào các quả cầu màu xanh, tràn đầy tính xâm lược.

Đây chính là hạt thời không trạng thái liên kết trong trạng thái hoàn chỉnh, nguyên vẹn.

Đầy năng lượng.

Tràn trề sức sống.

"Nó hồi phục lại từ khi nào vậy?"

"Chính là vào lúc cơn bão tuyết màu xanh biến mất."

Lưu Phong đáp:

"Cậu cũng biết, vào lúc 02:14, cả thành phố Đông Hải đều phủ đầy mảnh sao xanh, sau đó chỉ vài giây thì biến mất."

"Rồi ngay lập tức, tủ lạnh nhỏ này phát ra tiếng bíp bíp, tôi mở ra xem thì thấy hạt thời không trạng thái liên kết này đã khôi phục năng lượng."

"Nhưng không chỉ là sự thay đổi về mặt thị giác, trước khi cậu đến, tôi cũng đã sử dụng thiết bị để kiểm tra, năng lượng của hạt thời không trạng thái liên kết này hoàn toàn nguyên vẹn, không tiêu hao chút nào! Đây chính là trạng thái nguyên bản, hoàn chỉnh nhất của hạt thời không!"

Chương 1441: Ngọc nát đá tan (4)

Tiến gần hơn để quan sát hạt thời không trạng thái liên kết.

Thực sự...

Chúng xoay tròn không biết mệt mỏi, không ngừng nghỉ, giống như hệ thống sao đôi trong vũ trụ.

Ổn định, bền vững, không thay đổi theo thời gian.

Vậy thì.

Nguyên nhân gì khiến hạt thời không khôi phục lại năng lượng?

Lâm Huyền lắc đầu.

Thực ra, nguyên nhân là gì không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là đã xác nhận được một kết luận, hạt thời không thực sự có thể được sạc lại năng lượng.

Và chuỗi sự việc rắc rối đầy kịch tính này cũng đều bắt nguồn từ việc hạt thời không được nạp lại năng lượng.

Lâm Huyền thở dài nhẹ nhõm, vỗ nhẹ lên chiếc tủ lạnh nhỏ:

"Thứ này, thật đúng là một mối họa."

"Hả?"

Lưu Phong có chút khó hiểu, ngẩng đầu lên:

"Đây là bảo vật đấy chứ! Nếu cậu nói các hạt thời không thông thường không quý, thì thôi đi... nhưng đây là hạt thời không trạng thái liên kết mà! Sự tồn tại của nó đã là một kỳ tích... việc Jask có thể bắt được nó lại càng là một kỳ tích lớn hơn!"

"Mà bây giờ, hạt thời không trạng thái liên kết đã mất năng lượng này lại có thể được sạc lại, chỉ có thể nói rằng đây là kỳ tích của mọi kỳ tích! Tôi đã phấn khích cả đêm khi nhìn thấy nó, sao cậu lại nói nó là mối họa được chứ?"

Lâm Huyền lắc đầu.

Nhẹ giọng nói:

"Lưu Phong à... có những chuyện anh không biết. Anh nên biết rằng, tác dụng lớn nhất của hạt thời không là phối hợp với thiết bị xuyên thời không để thực hiện việc xuyên thời không. Nghe thì có vẻ tuyệt vời, Hoàng Tước cũng vì lý do này mà đến đây."

"Nhưng anh có bao giờ nghĩ tới không? Nếu có người tốt xuyên không đến, thì cũng có người xấu xuyên không đến; nếu có người từ tương lai xuyên không đến để giúp chúng ta, thì cũng có người từ tương lai quay lại để giết chúng ta."

"Giống như trong bộ phim 'Kẻ Hủy Diệt', kẻ thù đến từ tương lai thường mạnh hơn nhiều so với những người bạn đến từ tương lai, suy cho cùng, việc giết một người dễ hơn nhiều so với việc bảo vệ một người."

"Nếu không thì anh nghĩ... tại sao Jask ban đầu lại tiếc nuối không nỡ hủy diệt hạt thời không trạng thái liên kết này, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm phá hủy nó? Nguyên nhân là do Jask biết rằng ông ta không thể bảo vệ được hạt này, sớm muộn gì cũng bị kẻ thù đánh cắp, vì vậy thà rằng phá hủy nó còn hơn, không ai có được nó."

"Chỉ tiếc là, chúng ta đã tính toán sai một bước. Thật không ngờ rằng, chỉ cần không hoàn toàn phá hủy nó, thì nó vẫn có thể được sạc lại năng lượng và trở thành nguyên liệu cho việc xuyên thời không lần nữa."

"Điều này thực sự gây phiền phức, ban đầu chúng ta đều nghĩ rằng hạt thời không mất năng lượng là vô giá trị, cùng lắm chỉ là để nghiên cứu. Nhưng bây giờ, sự thật đã chứng minh rằng, 'xác' của hạt thời không cũng quan trọng như bản thân nó. Chỉ cần nắm được cách sạc lại năng lượng, gần như có thể sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết vô hạn lần."

"Hãy tưởng tượng mà xem, vô số lần sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết, vô số lần đưa những 'Kẻ hủy diệt' siêu mạnh từ tương lai quay lại giết chúng ta... ngay cả thần tiên cũng không chịu nổi đâu."

Ngay lập tức.

Lưu Phong chợt hiểu ra, đưa ngón tay ra và bắt đầu bước nhanh trong phòng thí nghiệm:

"Tôi hiểu rồi, đúng là vấn đề lớn thật."

"Mặc dù trong ngắn hạn, thiết bị xuyên thời không chưa thể chế tạo được, và kẻ thù cũng chưa thể đến để đánh cắp hạt thời không của chúng ta, nhưng... tương lai còn dài, ai đảm bảo rằng vài chục năm, vài trăm năm sau, kẻ thù sẽ không đến để đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết chứ?"

"Nhưng mà, giờ lại có một rắc rối đây!"

Lưu Phong dang tay, nhìn Lâm Huyền:

"Chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào để hoàn toàn phá hủy hạt thời không đây? Nếu là trước khi hạt thời không mất đi hoạt tính, chỉ cần chạm vào hoặc va chạm là đủ, nhưng một khi nó trở nên

vô hình, trừ phi có thiên niên trụ như Sở An Tình, không ai có thể nhìn thấy nó, nên không thể bắt được nó."

"Hơn nữa, hạt thời không có hoạt tính thì chớp nháy liên tục, ngay cả khi có thể nhìn thấy và phát hiện, nó cũng đã rất khó để bắt, chứ đừng nói đến việc không thể nhìn thấy nó."

"Nhưng bây giờ... cho dù là bị nồi cơm điện hay tủ lạnh nhỏ, nói chung, các thiết bị bắt giữ hạt thời không bắt được, tất cả hạt thời không đều đã mất đi hoạt tính. Dù có ném chúng xuống biển hay vào miệng núi lửa, chúng vẫn có thể bị máy dò phát hiện."

"Tất nhiên, ném chúng xuống biển hoặc vào miệng núi lửa thì có thể sẽ khó mà bắt được lần nữa, nhưng không phải là không thể. Vài chục năm hoặc vài trăm năm sau, ai mà biết khoa học công nghệ sẽ phát triển đến mức nào, những vấn đề không thể giải quyết bây giờ, thì khi đó có thể sẽ được giải quyết."

"Như cậu nói, xác của hạt thời không mất năng lượng và hạt thời không đầy năng lượng, trong tay kẻ thù biết cách sạc lại năng lượng, không có sự khác biệt gì, chẳng khác nào một viên pin hết điện, chỉ cần sạc lại là có thể dùng."

"Vậy thì, bây giờ khi hạt thời không trạng thái liên kết đã hoàn toàn mất đi hoạt tính, chúng ta nên làm thế nào để hoàn toàn hủy diệt nó?"

Chương 1442: Con mồi (1)

Bất chợt.

Lưu Phong nảy ra một ý tưởng:

"Tôi nghĩ ra một cách!"

"Lâm Huyền, cậu có thể tìm Jask mà! Mượn tên lửa của ông ấy, đưa hạt thời không trạng thái liên kết này vào không gian... để nó bay ra khỏi hệ Mặt Trời như tàu Voyager 1, với công nghệ hiện tại của nhân loại, chắc chắn không thể đuổi kịp."

"Và ngay cả khi sau này công nghệ của con người có thể theo kịp hạt thời không, thì hạt thời không cũng đã bay xa đến vài năm ánh sáng rồi. Ở khoảng cách xa như vậy, không có thiết bị dò nào có thể phát hiện ra tín hiệu, hoàn toàn không thể bắt lại lần nữa."

"Nếu vậy, chẳng phải sẽ có thể hoàn toàn loại bỏ mối họa này sao?"

Lâm Huyền mỉm cười.

Kéo ghế ngồi xuống trước bàn thí nghiệm:

"Anh nói đúng, đó thực sự là một giải pháp, nhưng chỉ là biện pháp cuối cùng thôi."

"Hạt thời không trạng thái liên kết, đúng là vật mà các bên tranh giành, hiện tại không ai tranh giành, là vì họ chưa biết nó quý giá thế nào, kỳ diệu thế nào, và phi lý thế nào."

"Tôi đã có thể tưởng tượng được, có một ngày nhân loại hoàn toàn nắm vững công nghệ thiết bị xuyên thời không, thì về hạt

thời không trạng thái liên kết này sẽ diễn ra những trận chiến như thế nào."

"Đúng vậy!"

Lưu Phong có chút không hiểu:

"Vậy nên chúng ta phải nhanh chóng xử lý nó chứ! Ném nó vào không gian! Không phải sẽ loại bỏ hậu họa hoàn toàn sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Anh nghe tôi nói hết đã."

"Thứ quý giá như vậy, ném đi thật sự quá phí phạm. Hơn nữa, để hoàn toàn loại bỏ hậu họa, ngoài việc ném nó vào không gian, còn có một cách thực tế hơn..."

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Phong:

"Chúng ta hãy sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết này."

Lưu Phong mở to mắt.

Hít một hơi sâu:

"Cái... cái gì? Sử dụng nó?"

Anh ta nuốt nước bọt:

"Nhưng chúng ta, làm thế nào để sử dụng nó đây! Chúng ta đâu có thiết bị xuyên thời không!"

Phịch.

Lâm Huyền mở cặp tay, đặt một xấp bản thảo lên bàn thí nghiệm.

Lưu Phong cúi đầu nhìn—

"Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không, và ý tưởng chế tạo thiết bị xuyên thời không"

"Trời ơi!"

Anh ta kinh ngạc thốt lên:

"Cậu lấy cái này từ đâu ra vậy!"

"Điều đó không quan trọng."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Quan trọng là chúng ta phải nhanh chóng chế tạo một thiết bị xuyên thời không, sau đó tiêu thụ hạt thời không trạng thái liên kết này, một lần và mãi mãi, hoàn toàn loại bỏ hậu họa."

Lưu Phong đứng thẳng người, nhìn Lâm Huyền:

"Không lẽ cậu..."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu, quả quyết.

Trong tương lai, hai người thân ở các thời không khác nhau của hắn đều đã vì hắn mà vượt qua dòng sông thời gian mà đến.

Hoàng Tước, đã dẫn dắt hắn từ một cậu bé bối rối trở thành một người đàn ông gánh vác trách nhiệm;

Ngu Hề, đã khiến hắn từ một người đàn ông chưa trưởng thành trở thành một người cha vững chãi.

Lần này...

Đến lượt hắn rồi!

Lâm Huyền nhìn vào mắt Lưu Phong, từng chữ nói rõ ràng:

"Tôi sẽ đích thân sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết này để thực hiện lần đầu tiên trong lịch sử loài người—"

"Xuyên thời không!"...

"Cậu muốn xuyên thời không à?"

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền:

"Cậu định trở về thời đại nào?"

"Không biết."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi vẫn chưa nghĩ ra."

"Vậy cậu định làm gì khi quay lại đó?" Lưu Phong lại hỏi.

"Không biết."

Lâm Huyền lại lắc đầu:

"Tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện cụ thể nào cả."

Hắn nhún vai:

"Anh hỏi tôi nhiều như vậy, tôi cũng không có kế hoạch cụ thể nào cả. Cách đây một giờ, tôi vừa nhận được cuộc gọi của anh, mới biết chuyện hạt thời không trạng thái liên kết đã được sạc lại."

"Trong vòng một giờ này, đầu óc tôi đã chứa đầy những thứ khác rồi, hiện tại không có kế hoạch cụ thể. Nhưng ý tưởng cốt lõi là..."

Lâm Huyền giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay:

"Thứ nhất, việc xuyên thời không là điều bắt buộc phải thực hiện, bởi mục tiêu chính của chúng ta là tiêu diệt hoàn toàn hạt

thời không trạng thái liên kết này. Theo quan sát của tôi, tôi đoán rằng chỉ khi chúng ta xuyên qua quá khứ rồi quay trở lại thời đại này, hạt thời không trạng thái liên kết mới bị tiêu hao hoàn toàn, không còn hậu hoạn nữa."

"Để đảm bảo an toàn, chúng ta cũng không biết khi nào hạt thời không trạng thái liên kết này sẽ bị kẻ địch đánh cắp, nên... khi chúng ta chế tạo ra thiết bị xuyên thời không, phải sử dụng nó ngay lập tức."

"Hiểu rồi chứ, Lưu Phong? Đây là nguyên tắc đầu tiên mà tôi nói, xuyên đến thời đại nào, làm gì không quan trọng, mục tiêu chính của chúng ta là tiêu hao hạt đó, ngăn chặn kẻ địch tiếp tục gửi những kẻ xuyên không từ tương lai trở về cản trở chúng ta."

Sau đó, Lâm Huyền giơ ngón tay thứ hai lên:

"Thứ hai, trong điều kiện đáp ứng nguyên tắc đầu tiên, chúng ta chắc chắn sẽ cố gắng chọn thời đại phù hợp nhất để xuyên không. Nhưng đây là vấn đề —"

Chương 1443: Con mồi (2)

"【Thời gian mà chúng ta xuyên trở về có thể tự do lựa chọn? Hay là có giới hạn nào khác, chỉ có thể đến một thời điểm cụ thể, chỉ có thể qua các khe nứt thời không cụ thể?】"

"Vì vậy, khi mà hiện tại chúng ta còn chưa có nguyên lý của thiết bị xuyên thời không, thậm chí lý thuyết xuyên thời không còn chưa hiểu rõ, thì việc thảo luận về thời đại nào để xuyên không, làm gì là vô nghĩa."

"Những chuyện cụ thể này có thể đợi đến khi anh hiểu rõ nguyên lý của xuyên thời không, chúng ta mới thảo luận tiếp... rất có thể, tôi đoán rằng thời gian mà chúng ta trở lại không thể tự do quyết định."

Nói xong.

Lâm Huyền giơ ngón tay thứ ba lên:

"Thứ ba, chúng ta hiện tại hiểu rất ít về hạt thời không trạng thái liên kết, mặc dù từ góc nhìn của tôi, hạt thời không trạng thái liên kết gần như vô địch, thậm chí có thể vi phạm cả quy luật thời không. Nhưng thực tế... sự thật là gì đây?"

"Nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như chúng ta nghĩ, thì tôi tất nhiên muốn thử thay đổi lịch sử. Nhưng... quy luật thời không, thật sự dễ dàng vi phạm như chúng ta nghĩ sao?"

"Như Hoàng Tước đã từng nói, 【lịch sử khóa kín】 và 【thiên niên trụ】 có ý nghĩa gì, chúng ta đến giờ vẫn chưa hiểu rõ, lịch sử đã xảy ra và cố định có thể thay đổi được hay không cũng là một ẩn số."

"【Điều đáng sợ hơn là, nếu tôi xuyên không trở về quá khứ, mạo hiểm sửa đổi lịch sử, làm cho đường dây thế giới bị lệch đi, thì liệu tôi có thể quay trở lại không?】"

Lo lắng này không phải là thừa.

Chính Lâm Ngu Hề và Số 17 đã trải qua tình huống khó xử này.

Họ đã xuyên qua từ đường dây thế giới của mình, nhưng giữa chừng lại xảy ra những biến cố ngoài dự đoán, khiến đường dây thế giới bị thay đổi, lệch khỏi thời không ban đầu.

Kết quả là, bi kịch đã xảy ra.

Vé khứ hồi vẫn còn, nhưng thế giới tương lai ban đầu đã biến mất; lúc đến thì ổn thỏa, nhưng cuối cùng lại không thể quay về được.

Lâm Huyền không muốn lặp lại sai lầm đó, để điều này xảy ra với mình.

Nếu thật sự không thể quay về thì sao?

Hắn không muốn sống cả đời trong cái thời đại cổ xưa xa lạ đó.

Vì vậy, như hắn vừa nói.

Tiêu hao hết hạt thời không trạng thái liên kết mới là mục tiêu hàng đầu, các kế hoạch khác chỉ là phụ, có thể đạt được thêm lợi ích nào thì tốt, nhưng phải đảm bảo có thể trở về một cách suôn sẻ.

Lưu Phong lắng nghe lời Lâm Huyền nói.

Suy nghĩ một lúc.

"Ừm..."

Anh ta xoa cằm nói:

"Không ngờ, cậu suy nghĩ thấu đáo và chi tiết đến vậy. Ngay cả tôi lúc nãy cũng không nghĩ đến việc làm sao để trở lại thời không hiện tại."

"Cậu nói đúng, Lâm Huyền, dù cho hạt thời không trạng thái liên kết có thể bỏ qua quy luật thời không, có thể thay đổi hướng đi của lịch sử. Nhưng... khi đường dây thế giới đã thay đổi, liệu cậu còn có thể quay về được không? Đây thật sự là một vấn đề cần phải xem xét."

Nói xong.

Lưu Phong tiến tới, đẩy Lâm Huyền sang một bên, cầm lên bản thảo trên bàn thí nghiệm:

"Để tôi xem qua bản thảo này trước đã."

Anh ta kéo một chiếc ghế lại, ngồi trước bàn thí nghiệm, tập trung nghiên cứu bản thảo mà Cao Văn đại đế để lại: "Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không, cùng ý tưởng chế tạo thiết bị xuyên thời không."

Lâm Huyền cũng không làm phiền anh ta.

Chỉ dựa vào bên cạnh bàn thí nghiệm nghỉ ngơi.

Lúc này, bên ngoài trời đã bắt đầu mờ sáng.

Cả hai người đều đã thức trắng đêm, nhưng không ai cảm thấy buồn ngủ.

Lâm Huyền đang suy nghĩ nhiều điều lộn xộn trong đầu, còn Lưu Phong thì chăm chú xem xét bản thảo, không ai nói lời nào.

Cuối cùng...

Khi mặt trời đỏ rực từ chân trời mọc lên, tia nắng đầu tiên chiếu sáng mặt đất.

Lưu Phong thở dài một tiếng.

Chậm rãi đứng dậy từ chiếc ghế.

Im lặng đi đến bên cửa sổ, kéo rèm ra, thở dài nói:

"Quá thiên tài."

"Cái gì?" Lâm Huyền tỉnh lại hỏi.

"Bản thảo này."

Lưu Phong quay đầu lại, chỉ vào bản thảo vừa đọc xong, cảm thán:

"Ý tưởng thiên tài! Tư duy thiên tài! Người viết bản thảo này, chắc chắn là một thiên tài tuyệt thế thực sự!"

"Nói đi Lâm Huyền, cậu lấy bản thảo này từ đâu... Nếu cậu thật sự quen biết một thiên tài như vậy, cậu nên mời anh ta đến phòng thí nghiệm của chúng ta!"

"Nếu có sự tham gia của anh ta, tôi tin rằng, bất kỳ mật mã nào trong bức tranh 'Nỗi buồn của Einstein', chân lý của các hằng số vũ trụ, và cả cấu trúc của thiết bị xuyên thời không... tất cả đều sẽ được giải quyết dễ dàng! Bộ não khoa học của người này, chắc chắn vượt xa tôi!"

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy, tôi cũng tin vào điều đó."

Cao Văn đại đế, sự vĩ đại của ông ấy không cần phải bàn cãi.

Có thể bản thân chỉ đơn giản thấy Cao Văn rất giỏi, nhưng người ngoài thì chỉ thấy náo nhiệt, còn người trong nghề thì mới hiểu rõ. Chắc chắn chỉ có những nhà nghiên cứu như Lưu Phong mới thực sự hiểu trình độ học thuật đáng sợ của Cao Văn đại đế.

Chương 1444: Con mồi (3)

"Nhưng... không thể làm được."

Lâm Huyền bất lực nhún vai:

"Nếu có thể mời tác giả của bản thảo này đến phòng thí nghiệm, thì đúng là như hổ thêm cánh... Không, có thể nói là thắng lợi chắc chắn."

"Nhưng anh hãy từ bỏ ý định này đi, dù sao tác giả của bản thảo này cũng không thể đến được."

Vào năm 2024 hiện tại, đừng nói là Cao Văn... e rằng ông nội của ông nội Cao Văn còn chưa ra đời.

Đoán thử xem nào.

Theo lý thuyết "rồng sinh rồng, phượng sinh phượng".

Cao Văn sẽ là hậu duệ của dòng dõi nhà khoa học hàng đầu nào đây?

Có lẽ nào anh ta là hậu duệ của viện trưởng Viện Khoa học Long Quốc, viện trưởng Cao Diên?

Có thể lắm.

Mặc dù Cao Văn và Cao Diên không hề giống nhau về ngoại hình, nhưng xét theo phả hệ, hai người cách nhau mười thế hệ, không giống cũng là điều bình thường.

Còn về những người khác mang họ Cao...

Trong khoảnh khắc.

Trong đầu Lâm Huyền chợt hiện lên hình ảnh một con hà mã.

"Cao Dương?"

Nghĩ đến người bạn từ thuở nhỏ, bụng to tròn và cười ha hả, Lâm Huyền thốt lên không thể nào:

"Không thể nào, không thể nào..."

Hắn lắc đầu.

Với gen kém cỏi làm ô nhiễm ngân hàng gen của loài người như Cao Dương, sao có thể sinh ra một thiên tài đẳng cấp như Cao Văn đại đế được chứ?

Nếu thật sự là như vậy.

Thì đó không chỉ đơn giản là tổ tiên "nổi khói xanh" mà thôi.

Trên mộ của Cao Dương trong tương lai, chắc chắn phải có một ngọn núi lửa phun trào mới được.

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Cao Văn đại đế sinh vào năm 2182 sau Công Nguyên, vẫn còn xa lắm, dù có cầu nguyện hay khấn bái ông nội cũng không thể nào kéo Cao Văn về phe mình được.

"Vậy nên, Lưu Phong."

Lâm Huyền ngồi trên ghế, khoanh tay lại:

"Bản thảo về nguyên lý và ứng dụng của xuyên thời không này, chỉ có thể trông cậy vào anh thôi. Bây giờ anh đã nghiên cứu xong, có thể nói cho tôi biết trong đó có gì không?"

Lưu Phong gật đầu, cầm bản thảo lên, lật lại mấy trang đầu, giải thích cho Lâm Huyền:

"Trong bản thảo này, nguyên lý về xuyên thời không được giải thích rất chi tiết. Nó đã nêu rõ khái niệm về khe nứt thời không. Điều này cho thấy cậu không đoán sai, Lâm Huyền, xuyên thời không không phải là việc có thể tùy ý thực hiện, mà phải tìm đúng khe nứt thời không mới có thể xuyên qua."

"Trong bản thảo có nhắc đến, có hai tình huống thường tạo ra khe nứt thời không—"

"Tình huống thứ nhất, là khi đường dây thế giới thay đổi đột ngột, độ cong thời không thay đổi, sẽ khiến không gian thời gian liên tục gấp khúc tạo ra khe nứt thời không."

"Thật không thể tin nổi... người này thậm chí đã khám phá ra lý thuyết về độ cong thời không và đường dây thế giới, anh ta thực sự quá mạnh mẽ."

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Nhớ lại lúc ở làng Kiểm trong giấc mơ thứ năm, khi mở két sắt hợp kim hafnium của Cao Văn, mật mã là 00000042.

Trùng hợp thay, khi đó độ cong của đường dây thế giới và thời gian đồng hồ thời không trong giấc mơ thứ năm cũng tình cờ là 0. 0000042.

Khi đó Lâm Huyền đã nghi ngờ.

Cao Văn đại đế chắc chắn đã nghiên cứu ra giá trị tối thiểu của biên độ biến đổi thời không, khái niệm về độ cong thời không và đường dây thế giới, thậm chí... cũng đã "chạm vào" hằng số vũ trụ 42.

Vì vậy, mới có sự khéo léo khác thường khi thiết kế mật mã

két sắt là chuỗi số kỳ lạ này.

"Vậy tình huống thứ hai là gì?"

Lâm Huyền hỏi.

Lưu Phong lật thêm vài trang trong bản thảo, tiếp tục nói:

"Tình huống thứ hai tạo ra khe nứt thời không phức tạp hơn, và cũng khó mà nắm bắt được. Theo công thức và tư duy mà tác giả cung cấp, tôi tính toán ra rằng... cứ mỗi khoảng cách 24 năm, sẽ có một thời điểm tập trung xuất hiện nhiều khe nứt thời không."

24 năm.

Lâm Huyền lập tức nắm bắt được trọng điểm.

Cứ mỗi khoảng cách 24 năm, sẽ xuất hiện nhiều khe nứt thời không.

Vậy thì...

Đó chẳng phải là khoảng thời gian giữa các lần Sở An Tình và những thiên niên trụ như CC hóa thành sao xanh rồi tan biến sao?

Chẳng lẽ.

Giữa hai sự việc này có mối liên hệ nào chăng?

Lâm Huyền nhớ lại máy đóng cọc trên công trường xây dựng.

Mỗi lần búa nặng hạ xuống, cọc thép bị đóng sâu vào đất thêm vài phân, và đồng thời, trên mặt đất sẽ tự nhiên xuất hiện vài vết nứt sâu cạn khác nhau.

Chẳng lẽ.

Nguyên nhân khiến trong thời gian này có nhiều người xuyên

thời không như vậy là do Sở An Tình hóa thành thiên niên trụ và biến mất không lâu, nên ở khắp nơi đều xuất hiện khe nứt thời không?

"Hiểu rồi."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Tóm lại, chúng ta có thể hiểu rằng, mỗi khi thời không bị tổn thương hoặc đường dây thế giới bị cưỡng ép thay đổi, sẽ xuất hiện một hoặc nhiều khe nứt thời không."

"Điều này đã được giải thích rõ ràng rồi, còn nội dung nào khác được tiết lộ trong phần sau của bản thảo không? Điều tôi quan tâm là, liệu chúng ta có thể xác định thời gian xuyên không hay không, và... thiết bị xuyên thời không, cần bao lâu để có thể chế tạo?"

Chương 1445: Con mồi (4)

Lưu Phong lắc đầu:

"Đừng hy vọng quá nhiều vào phần sau, chủ nhân của bản thảo này đã bị mắc kẹt trong hướng nghiên cứu. Anh ta nói rằng lẽ ra phải có một loại hạt năng lượng có khả năng xuyên thời không, dựa vào năng lượng mà nó chứa đựng, chúng ta có thể định hướng xuyên qua khe nứt thời không, đưa người xuyên không về các thời điểm cụ thể. Nhưng hiện tại, không có phương tiện nào chứng minh sự tồn tại của loại hạt năng lượng này, vì vậy, việc hoàn thiện lý thuyết xuyên thời không vẫn thiếu một mảnh ghép cuối cùng."

"Điều này chẳng phải nói về hạt thời không sao! Nhưng rõ ràng, thiên tài này không có được hạt thời không, nên tiến độ nghiên cứu bị dừng lại. Còn về cấu trúc của thiết bị xuyên thời không... thì càng là chuyện viễn tưởng hơn, trong bản thảo này chẳng có bản vẽ nào, chỉ toàn là những ý tưởng và giả thuyết."

Lưu Phong gấp bản thảo lại.

Nhìn Lâm Huyền:

"Vì vậy, thiên tài tuyệt thế này cuối cùng cũng không thể nghiên cứu ra thiết bị xuyên thời không."

Lưu Phong cười khẽ hai tiếng, cảm thán vận may không mỉm cười:

"Đôi khi thật đáng tiếc, chúng ta lại lỡ mất cơ hội của nhau. Cậu thấy đấy, chúng ta có hạt thời không trạng thái liên kết, cũng có năng lực và tài sản... nhưng lại không thể nghiên cứu ra thiết

bị; còn thiên tài này thì gần như chỉ còn thiếu một bước nữa là thành công, nhưng lại bị kẹt ở chỗ không có hạt thời không."

"Tuy nhiên, tin tốt là, tôi vẫn hiểu được lý thuyết trên này, nếu tôi có thể bắt chước theo thì... có lẽ trong vài năm nữa sẽ có đột phá, có khi trong vòng mười năm, chúng ta có thể chế tạo ra phiên bản sơ khai của thiết bị xuyên thời không."

"Vài năm?"

Lâm Huyền kinh ngạc thốt lên:

"Không được, không được, làm sao có thể đợi lâu như vậy, anh có cách nào khác không?"

Lưu Phong bất lực nhếch miệng:

"Còn cách gì khác được chứ... vài năm là tôi đã ước tính lạc quan rồi đấy. Vì hiện tại chúng ta chỉ có lý thuyết, không có bất kỳ bản vẽ nào, gần như tôi phải bắt đầu từ con số không để chế tạo một thiết bị xuyên thời không."

"Điều này thực sự quá khó, quá không thực tế, nếu tôi có thể tạo ra thứ này bằng tay thì tôi đã nhận giải Nobel rồi. Nếu cậu muốn sử dụng thiết bị xuyên thời không ngay lập tức... trừ khi chúng ta tìm lại được các bản vẽ kỹ thuật liên quan, thì khi đó mới có thể nhanh chóng chế tạo ra nó."

Thở dài.

Lâm Huyền thở dài một tiếng.

Làm sao có thể tìm được bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không cho Lưu Phong đây?

Ngay cả khi quay trở lại thế giới giấc mơ để tìm Cao Văn đại đế cũng vô ích.

Trước hết, Cao Văn đại đế không hứng thú với thiết bị xuyên thời không, chỉ đơn thuần là làm chơi mà thôi.

Chưa kể, Cao Văn không có hạt thời không, nên không thể nghiên cứu sâu hơn.

Thứ hai, ánh trăng trong lòng Cao Văn luôn là những sản phẩm công nghệ trong lĩnh vực ngủ đông.

Đặc biệt là hiện tại, mình vẫn chưa tìm thấy bà Đỗ Dao, không thể giải phóng nỗi lòng của Cao Văn đại đế.

Điều này dẫn đến việc, ngay cả khi trong giấc mơ thứ tám chưa được khám phá, mình gặp Cao Văn đại đế và lấy được sổ tay của ông ấy, thì tám phần nội dung nghiên cứu trong đó vẫn là về "mũ điện kích não", không có gì thay đổi so với trước.

Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất.

Thế giới tương lai trong giấc mơ thứ tám chắc chắn đã thay đổi hoàn toàn, có thể gặp được Cao Văn đại đế hay không còn chưa biết.

Vậy là...

Không còn cách nào sao?

Lâm Huyền xoa mắt.

Chẳng lẽ.

Mình thực sự phải đợi vài năm, thậm chí mười năm nữa mới có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không?

"Ừ? Không đúng!"

Lâm Huyền đột nhiên phát hiện một điểm mù.

Hắn chỉ vào đồng hồ thời không và nói:

"Lưu Phong, anh nhìn xem, dù tôi đã cho anh xem bản thảo 'Lý thuyết xuyên thời không', nhưng con số trên đồng hồ thời không vẫn không thay đổi."

Lưu Phong quay đầu lại nhìn.

Thực sự là vậy.

Số liệu trên đồng hồ thời không vẫn là 0. 0000168.

Anh ta nhún vai:

"Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, chúng ta đã thảo luận từ trước rồi, lý do mà số liệu trên đồng hồ thời không không thay đổi, đường dây thế giới không có bước nhảy... là vì điểm neo không thể quay trở lại đã chưa được hình thành; chỉ khi nào điểm neo này hình thành, độ cong của đường dây thế giới mới thay đổi."

"Không không không."

Lâm Huyền vẫy tay:

"Anh còn nhớ lần trước khi tôi đến Viện Khoa học Long Quốc để giao bản thảo 'Pin hạt nhân vi mô' không? Lúc đó, khi tôi chia sẻ bản thảo với họ, số liệu trên đồng hồ thời không đã thay đổi."

"Tôi cho rằng điều này là hợp lý, giống như anh đã nói, anh đã xem qua bản thảo này, trong đầu đã có một lý thuyết khá rõ ràng, và vài năm, mười năm sau, anh có thể nghiên cứu ra thiết bị xuyên thời không."

Chương 1446: Thành phố tĩnh lặng (1)

"Vậy theo lý thuyết! Giờ đây điểm neo không thể quay lại này đã phải được hình thành rồi mới đúng! Điều này giống hệt như trường hợp của bản thảo 'Pin hạt nhân vi mô' lần trước!"

"Vì vậy, vấn đề không phải là ở điểm neo."

Lâm Huyền đứng dậy, bước đến trước bàn thí nghiệm, vỗ nhẹ lên đồng hồ thời không:

"Điều này cho thấy..."

"【Trên đường dây thế giới ban đầu với số liệu 0. 0000168. thiết bị xuyên thời không đã tồn tại sẵn! Vậy nên, việc anh có xem bản thảo, có phát minh ra thiết bị xuyên thời không hay không, thực sự không quan trọng!】"

Lâm Huyền nhìn Lưu Phong, tiếp tục giải thích:

"Nói vậy thì anh có thể hiểu rồi chứ? Trên đường dây thế giới hiện tại, dù anh không phát minh ra thiết bị xuyên thời không, vẫn sẽ có người khác làm điều đó, bởi việc anh xem bản thảo này không hề vượt qua được sự đàn hồi của thời không."

Lưu Phong nghe thì nghe rõ, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu.

Anh ta cau mày:

"Nhưng... một dự án khoa học tiên tiến như vậy, hơn nữa còn cần đến hạt thời không làm trợ giúp nghiên cứu, thật sự có thể có người khác làm được sao? Cậu nghĩ đó sẽ là ai?"

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhớ đến câu hỏi của Copernicus trong buổi tụ họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vài giờ trước...

Copernicus cũng muốn chế tạo thiết bị xuyên thời không.

Mặc dù cuối cùng Einstein đã từ chối trả lời câu hỏi của ông ta, nhưng sự từ chối đó cũng như là một sự thừa nhận nửa vời rằng công nghệ thiết bị xuyên thời không đang nằm trong tay một vài thành viên có mặt.

Lâm Huyền không chắc Copernicus có nghi ngờ mình không.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Copernicus có thể tiếp tục đặt câu hỏi này trong buổi tụ họp vào tháng 8, chỉ cần bỏ yêu cầu "gần nhất về thời gian", thì rất có thể Copernicus sẽ biết được cái tên "Cao Văn" từ Einstein.

Nghĩ xa hơn nữa.

Copernicus sẽ tự nhiên sử dụng khoang ngủ đông, đến năm 2200 để tìm Cao Văn đại đế, ngăn cản thiên tài thế kỷ này, để ông ấy chế tạo thiết bị xuyên thời không cho mình, nhằm tiếp tục hoàn thành vòng lặp tương lai của mình.

"Ha... Thật là không thể thoát khỏi cái bóng này mà."

Lâm Huyền gãi đầu.

Nhưng như vậy, ít nhất cũng không phải là tin xấu hoàn toàn.

Nếu thực sự trên đường dây thế giới với số liệu 0. 0000168 đã tồn tại thiết bị xuyên thời không hoàn chỉnh.

Thì khi mình bước vào giấc mơ thứ tám,

Có thể sẽ tìm thấy bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời

không trong giấc mơ.

Như vậy...

【Chẳng phải có thể ngăn chặn Copernicus từ trước hay sao?】

"Có hy vọng."

Đột nhiên, Lâm Huyền suy nghĩ thông suốt.

Nếu phán đoán của hắn là đúng.

Copernicus ít nhất phải chờ đến năm 2200. sau khi "cướp" được Cao Văn đại đế, mới có thể sở hữu thiết bị xuyên thời không.

Còn mình thì có thể sớm hơn, ăn cắp bản vẽ của thiết bị xuyên thời không từ tương lai 600 năm sau, và chế tạo nó ngay vào năm 2024.

Sau đó.

Sẽ đến lúc mình phản công!

Mình sẽ sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để thực hiện xuyên thời không vào năm 2024... không chỉ có thể tiêu hao hoàn toàn hạt thời không trạng thái liên kết, khiến giấc mơ của Copernicus tan thành mây khói; mà còn có thể đứng từ một điểm lịch sử xa hơn để quan sát tương lai, giành lấy lợi thế thông tin, giúp mình phản công lại Copernicus!

"Lão già, ông sống quá lâu rồi, cũng đến lúc phải chết thôi."

Hắn nhớ lại những lời mà Copernicus đã nói với mình trong giấc mơ thứ tư:

"Thợ săn thực thụ, không bao giờ tự mình bước vào bãi săn."

Lâm Huyền cười nhạt:

"【Thợ săn, cuối cùng... cũng sẽ trở thành con mồi. 】"

Giấc mơ thứ tám.

Đường dây thế giới 0. 0000168.

Sự tiêu diệt hạt thời không trạng thái liên kết,

Sự tranh giành thiết bị xuyên thời không,

Cuộc kéo co giữa lịch sử và tương lai,

Đây là cơ hội tuyệt vời của Lâm Huyền, cũng là hồi cuối cùng của Copernicus.

Ân oán giữa hai người họ,

Sẽ được quyết định trong cuộc đối đầu lần này!

"Đi thôi."

Lâm Huyền đứng dậy, bước về phía cửa phòng thí nghiệm.

"Hả? Đi luôn rồi à?"

Lưu Phong có chút ngạc nhiên.

Đang nói chuyện mà, sao Lâm Huyền nói đi là đi? Lần nào cũng vội vàng đến rồi vội vàng đi như thế:

"Cậu định đi đâu?"

"Đi tìm bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không cho anh." Lâm Huyền đáp, người đã bước ra khỏi cửa sau của phòng thí nghiệm.

"Hả?"

Lưu Phong bị những lời này làm cho choáng váng:

"Ơ không phải!"

Anh ta hét lên ra ngoài cửa:

"Cậu đi đâu tìm được thứ đó chứ!"

"Cậu đang nằm mơ đấy à?"

Bước ra khỏi phòng thí nghiệm Rhine của Đại học Đông Hải.

Mặt trời rực rỡ đã lên cao, tỏa ánh nắng ấm áp khắp nhân gian.

Đó là mặt trời của ngày 1 tháng 7.

Đánh dấu sự kết thúc của nửa đầu năm 2024 và sự bắt đầu của nửa cuối năm 2024.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn ánh nắng kéo dài mọi bóng đổ...

Ánh nắng đó chính là nguồn gốc của mọi thứ trên đời.

Cũng như những gì hắn đang làm bây giờ, hắn cũng phải tìm ra mọi "nguồn gốc" và sửa chữa tất cả những sai lầm.

Hắn nâng cổ tay, nhìn đồng hồ.

07:11

Đã đến giờ này rồi.

Cả đêm, không ngủ.

Triệu Anh Quân... giờ này đang làm gì?

Cô ấy có đang ngủ không?

Hay là, không thể nào chợp mắt?

Chương 1447: Thành phố tĩnh lặng (2)

Nhớ lại sau khi những bông tuyết xanh biến mất hôm qua, hắn đã ôm lấy Triệu Anh Quân trong khi đối diện với sự biến mất của Lâm Ngu Hề, lòng đầy cảm xúc hỗn độn.

Hắn có rất nhiều điều muốn nói với Triệu Anh Quân, cũng biết rằng, sau khi mất Lâm Ngu Hề, điều hắn nên làm nhất là ở bên cạnh Triệu Anh Quân.

Người phụ nữ ấy, dù trông mạnh mẽ là vậy, nhưng cô ấy cũng có mặt mềm yếu của mình. Đến nỗi khi thấy Lâm Ngu Hề biến mất, cô ấy đã mất kiểm soát cảm xúc, hét lớn với hắn.

Nhưng...

Cô ấy luôn kiên cường như thế, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và thậm chí còn an ủi hắn.

"Vừa nãy, là Lưu Phong gọi cho cậu à?"

Khi ấy, sau khi Lâm Huyền đã hứa với Triệu Anh Quân, cô hỏi.

Lâm Huyền gật đầu.

"Tôi đã gặp Lưu Phong, đến phòng thí nghiệm của các cậu ở Đại học Đông Hải."

Triệu Anh Quân nói nhỏ:

"Tôi có linh cảm rằng, hai người đang làm một việc rất quan trọng. Những chuyện này, có liên quan đến Diêm Kiều Kiều... Lâm

Ngu Hề, con của chúng ta, phải không?"

Lâm Huyền lại gật đầu:

"Đó thực sự là một câu chuyện rất dài, không chỉ liên quan đến Lâm Ngu Hề, mà còn liên quan đến tôi và Lưu Phong, thậm chí... cũng liên quan đến cô."

"Để tôi đưa cô về nhà, tôi sẽ kể cho cô mọi thứ."

Tuy nhiên.

Triệu Anh Quân lắc đầu.

Cô kéo chặt áo khoác quanh người, nhắm mắt lại:

"Xin lỗi, Lâm Huyền. Bây giờ... tôi muốn ở một mình."

"Tôi rất biết ơn vì cậu tin tưởng tôi đến mức muốn kể cho tôi mọi thứ. Nhưng... chúng ta có thể để vào dịp khác được không?"

"Hiện tại... tôi xin lỗi."

Lâm Huyền nghe rõ điều đó.

Giọng của Triệu Anh Quân có chút run rẩy.

Dù cô có mạnh mẽ và điềm tĩnh đến đâu, dù Lâm Ngu Hề không phải là đứa con do cô mang nặng đẻ đau.

Nhưng cảm xúc là như vậy, thực tế là như vậy.

Ai có thể chấp nhận kết cục này một cách thản nhiên đây?

"Nếu những gì cậu đang làm là điều rất vĩ đại và quan trọng, tôi sẽ không để tôi cản trở cậu."

Triệu Anh Quân ngẩng đầu, đôi mắt phản chiếu ánh trăng nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng nếu một ngày nào đó cậu cần tôi, và tôi có thể giúp được gì cho cậu, nhất định phải nói cho tôi biết. Dù sao... như cậu đã nói, Lâm Ngu Hề không thuộc về thời không này, không thuộc về tương lai của chúng ta, không phải là đứa con thực sự của chúng ta."

"Dù con bé chưa từng gọi tôi một tiếng mẹ, nhưng dù thế nào đi nữa, điều đó cũng không thể thay đổi một sự thật—"

Ánh mắt cô nghiêm túc, từng từ từng chữ:

"Con bé là con của cậu, cũng là con của tôi; cậu cần có trách nhiệm với con bé, và tôi cũng phải có trách nhiệm với con bé."

"Tôi không trách cậu, và cậu cũng không cần phải tự trách mình. Bảo vệ con cái là trách nhiệm của cha, và cũng là trách nhiệm của mẹ."

Nói xong.

Triệu Anh Quân thở dài một hơi, chỉ vào điện thoại của Lâm Huyền:

"Tôi biết phân biệt việc gì là quan trọng. Cuộc gọi vừa rồi của Lưu Phong, tôi nghe ra, rõ ràng đó là chuyện rất quan trọng..."

"Cậu đi đi."

Cô nói nhẹ nhàng:

"【Đi làm việc mà cậu cần làm, tiến về phía trước, đừng dừng lại vì điều này.】"...

Trong khoảnh khắc đó.

Lời nói của Triệu Anh Quân như hòa lẫn với những lời của Hoàng Tước.

Người phụ nữ đã khiến hắn trưởng thành,

Người phụ nữ đã cho hắn hiểu rõ trách nhiệm,

Người phụ nữ đã khiến hắn thực sự mong muốn trở thành một người lãnh đạo.

Là cô ấy.

Và cũng là cô ấy.

Họ đều giống nhau.

Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân; Triệu Anh Quân chính là Hoàng Tước.

Lúc này.

Lâm Huyền mới thực sự hiểu được câu chuyện "Bá Vương Biệt Cơ" mà Hoàng Tước đã kể:

"Cho đến nay, người ta vẫn nhớ về Hạng Vũ, người không chịu qua sông Giang Đông. Tôi chưa từng nghĩ rằng Hạng Vũ là một anh hùng, những binh sĩ đã theo ông ta vào sinh ra tử, không một ai mong muốn nhìn thấy Tây Sở Bá Vương tự vẫn ở bến Ô Giang."

"Chúng tôi theo cậu, là vì cậu, đúng cũng vì cậu, sai cũng vì cậu, sống cũng vì cậu, chết cũng vì cậu. Từ xưa đến nay, thành hay bại vốn không có đúng sai tuyệt đối. Nhiều việc, nếu cậu tin nó là đúng, thì nó là đúng; nếu cậu nghi ngờ nó là sai, thì nó là sai."

"Vì vậy, Lâm Huyền..."

Khi đó, Hoàng Tước, cũng như Triệu Anh Quân bây giờ, luôn khích lệ hắn, luôn vô điều kiện ủng hộ hắn:

"Đúng, thì hãy mạnh dạn mà làm. Sai, thì cũng kiên định mà sai đến cùng. Đừng trở thành người như Tây Sở Bá Vương Hạng

Vũ, sống trong sự ca tụng của lịch sử, chẳng bằng sống trong hiện tại vẫn còn hy vọng."...

"Tôi sẽ làm."

Lâm Huyền đáp lại đầy nghiêm túc:

"Tôi nhất định sẽ làm."

Hắn lặp lại một lần nữa.

Triệu Anh Quân đưa tay ra, đón một chiếc taxi đang đi ngang qua, kéo chặt chiếc áo mỏng manh, rồi ngồi lên xe rời đi.

Lâm Huyền hiểu rằng, trong lòng cô chắc chắn đang rất đau đớn.

Dù gì cô cũng đã cùng Lâm Ngu Hề sống chung suốt hai tháng, và từ sớm đã biết về mối quan hệ mẹ con giữa hai người.

Rõ ràng cô mới là người đau khổ, buồn bã nhất, nhưng lại không muốn vào lúc này, trước mặt hắn, thể hiện nỗi đau nặng nề đó, làm chậm trễ sứ mệnh quan trọng mà hắn đang gánh vác.

Chương 1448: Thành phố tĩnh lặng (3)

Đúng vậy.

Làm sao có thể dừng lại vì điều này được?

Những kẻ thù cần phải giết, những mối thù cần phải trả, không thể thiếu một ai!...

Về đến nhà.

Lâm Huyền rửa mặt rất lâu, lau mặt nhiều lần, rồi chuẩn bị đi ngủ, để bước vào giấc mơ thứ tám.

Chìa khóa để phá giải,

Manh mối quan trọng,

Có lẽ, nằm trong giấc mơ hoàn toàn mới này.

Hắn nằm trên giường, chuẩn bị nhắm mắt—

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh!

Tiếng chuông điện thoại reo lên.

Hắn cầm lên xem, là tên của Vương ca hiện trên màn hình.

Gọi vào lúc này, có chuyện gì sao?

Lâm Huyền bấm nút nghe:

"A lô?"

"Lâm Huyền..."

Đầu dây bên kia, giọng Vương ca đầy lo lắng:

"Triệu tổng... cậu có biết, Triệu tổng đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cô ấy làm sao?"

Lâm Huyền vội hỏi.

"Triệu tổng cô ấy..."

Vương ca ngập ngừng, vài lần nuốt khan, rồi thở dài nói:

"Sáng nay tôi gặp Triệu tổng, phát hiện mắt cô ấy đỏ hoe. Tôi... lúc đầu còn tưởng cô ấy thay đổi phong cách trang điểm, nhưng sau đó mới nhận ra, đó không phải là phấn mắt, mà là... mắt cô ấy thực sự bị sưng đỏ."

"Tôi thật sự, trong nhiều năm qua, chưa từng thấy Triệu tổng như vậy. Tôi định hỏi thăm, nhưng Triệu tổng hôm nay tự mình sắp xếp rất nhiều việc, gần như điều động toàn bộ công việc của các bộ phận, đích thân xem xét."

"Từ sáng sớm đến giờ, Triệu tổng không nghỉ ngơi chút nào, cứ ngồi trong văn phòng, lần lượt làm việc với các trưởng bộ phận, thảo luận công việc..."

"Cô ấy đã lấp kín cả ngày hôm nay, bên ngoài văn phòng xếp hàng dài, rồi từ chiều đến tối lại có các cuộc họp. Tôi... tôi là người từng trải nên nhìn một cái là biết, rõ ràng là đã có chuyện gì đó xảy ra, nên mới hỏi cậu."

"Hơn nữa... tôi đã hỏi bảo vệ của công ty MX, cậu có biết họ nói gì không? Họ nói rằng Triệu tổng không đến làm việc từ sáng sớm như thường lệ, mà là đã đến công ty từ giữa đêm, đèn trong

văn phòng của cô ấy sáng suốt đến tận sáng, rõ ràng là cô ấy không ngủ cả đêm."

"Không ngủ cả đêm, mắt thì sưng đỏ, rồi hôm nay lại sắp xếp công việc kín mít. Cô ấy... cô ấy đã làm sao vậy! Điều này trông chẳng khác gì bị cú sốc lớn, rồi dùng công việc để làm tê liệt bản thân!"

Lâm Huyền nghe Vương ca miêu tả, nhíu mày lại.

Đến công ty từ giữa đêm.

Điều đó có nghĩa là... hôm qua sau khi Triệu Anh Quân lên taxi, cô ấy không về nhà, cũng không ngủ.

Có lẽ cô ấy không muốn làm Lâm Huyền lo lắng, nên đã nói dối hắn.

"Tôi sẽ đi tìm cô ấy."

Lâm Huyền xoay người, chuẩn bị đứng dậy.

"Không không không..."

Vương ca trên điện thoại khuyên:

"Xem này, tôi đoán đúng rồi, chắc chắn cậu biết đã xảy ra chuyện gì, tám phần còn liên quan đến cậu nữa phải không!"

"Nhưng dù sao đi nữa, bây giờ đến công ty MX cũng không thích hợp... Triệu tổng đã xếp kín lịch làm việc từ sáng đến tối rồi, cậu đến bây giờ chỉ khiến tình hình thêm tệ, vì văn phòng của cô ấy bên trong và bên ngoài đều có người, sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt."

"Mặc dù tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe tôi khuyên một câu, tôi là người từng trải. Triệu tổng là kiểu người... cô ấy luôn nuốt mọi chuyện vào trong lòng, rất bị

động, và do hoàn cảnh gia đình từ nhỏ, cô ấy luôn suy nghĩ cho người khác, luôn đứng ở góc độ của người khác để cân nhắc."

"Cậu có thể tưởng tượng, trong hoàn cảnh mà Triệu tổng trưởng thành, cô ấy đã từng khi nào hành động theo cảm xúc chưa? Khi nào cô ấy từng bốc đồng? Nhưng điều này không tốt đâu, Lâm Huyền... ai cũng có cảm xúc, có sự bốc đồng, làm sao có thể cứ mãi kìm nén những cảm xúc này được?"

"Bây giờ tôi không giấu cậu nữa, thực ra tôi luôn thấy hai người rất hợp nhau, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của hai người, tôi là người ngoài không tiện nói nhiều. Chỉ là... với tư cách là người bạn chung của cả hai, dù là cậu hay Triệu tổng có tâm trạng không tốt, đó đều là điều tôi không muốn thấy."

"Dù sao thì tình trạng của Triệu tổng, cậu biết là được rồi. Nếu chuyện này thực sự gây cú sốc lớn cho cô ấy, thì để cô ấy yên tĩnh một chút, nghỉ ngơi một chút, có khi lại tốt hơn. Cậu yên tâm, tôi sẽ để ý giúp cậu ở đây, có gì tôi sẽ báo ngay cho cậu."

Lâm Huyền đáp lại, rồi cúp máy.

Dùng công việc để làm tê liệt bản thân, để không nghĩ về những điều buồn bã...

Hắn rất hiểu điều đó.

Chính hắn, sau khi Sở An Tình hóa thành thiên niên trụ và tan biến, cũng đã từng làm như vậy.

Nhưng những chuyện này.

Nhất định phải có một lời giải thích, nhất định phải cho Triệu Anh Quân một câu trả lời.

Dù tối qua Triệu Anh Quân tâm trạng rối bời và đã từ chối trực tiếp.

Nhưng hắn cuối cùng cũng phải nói với cô ấy mọi chuyện.

Mọi thứ về bản thân mình,

Mọi thứ về Hoàng Tước,

Mọi thứ về Lâm Ngu Hề,

Về hạt thời không, giấc mơ, thiết bị xuyên thời không...

Mọi thứ, tất cả đều phải nói cho cô ấy biết, trong vòng hai ngày tới.

Lâm Huyền đặt điện thoại lên tủ đầu giường.

Nằm xuống.

Nhắm mắt lại.

"Giấc mơ thứ tám."

Hắn khẽ thì thầm:

"Sẽ là... như thế nào đây?"

Chương 1449: Thành phố tĩnh lặng (4)

Những thay đổi trong các giấc mơ khác, hắn ít nhiều còn có chút manh mối và dự đoán.

Nhưng nguồn gốc của giấc mơ thứ tám thực sự quá phức tạp.

Đường dây thế giới rơi xuống rồi lại vươn lên, trước sau có biết bao nhiêu sự kiện, vô số cánh bướm thời không cùng nhau vẫy cánh...

Giờ đây thế giới trong tương lai 600 năm sau đã trở thành như thế nào, hắn hoàn toàn không thể đoán trước.

Siêu thảm họa năm 2400. vẫn còn tồn tại không?

Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không của Copernicus, vẫn còn tồn tại không?

Cuộc sống tươi đẹp của người dân thành phố Đông Hải, em gái của Lê Ninh Ninh là Lê Phong Vũ, vẫn còn chứ?

Loài người vẫn sẽ di cư lên sao Hỏa chứ?

Khoang ngủ đông của Cao Văn, còn có thể được khai quật từ căn cứ ngủ đông dưới lòng đất không?

"Hy vọng, mình có thể lấy được bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không."

Điều này, Lâm Huyền cảm thấy hy vọng rất lớn.

Nguyên nhân nằm ở chỗ, sau khi chia sẻ bản thảo "Nguyên lý lý thuyết xuyên thời không và cấu tạo thiết bị xuyên thời không" với Lưu Phong, đường dây thế giới không hề có bất kỳ biến động nào.

Điều đó có nghĩa là, trong giấc mơ thứ tám, rất có thể đã tồn tại sẵn thiết bị xuyên thời không, nên việc Lưu Phong có chế tạo được thiết bị xuyên thời không hay không cũng không ảnh hưởng đến sự phát triển của lịch sử đã định.

"Khoan đã."

Lâm Huyền đột nhiên nhận ra:

"Chẳng lẽ... trong quỹ đạo tương lai đã định, Lưu Phong thật sự không thể chế tạo thành công thiết bị xuyên thời không?"

Hắn hơi ngạc nhiên.

Đừng nói là, điều này thực sự có khả năng.

Hắn đã đưa bản thảo cho Lưu Phong xem, không sai, và Lưu Phong cũng lạc quan ước tính rằng có thể chế tạo thành công trong vòng mười năm.

Nhưng đó chỉ là ước tính lạc quan, không nhất thiết sẽ thành hiện thực.

Trước hết, Lưu Phong chỉ mới xem sơ qua; thứ hai, bản thảo của Cao Văn vốn đã không hoàn chỉnh... không chỉ trong cấu tạo của thiết bị xuyên thời không mà cả về nguyên lý và lý thuyết, cũng bởi thiếu sự kiểm chứng từ hạt thời không, nhiều chỗ vẫn chỉ là suy đoán.

Biết đâu khi thực sự bắt tay vào nghiên cứu, sẽ gặp phải đủ loại khó khăn và bế tắc.

"Haizz."

Lâm Huyền thở dài một tiếng:

"Chỉ còn cách tin vào tiềm năng của loài người trong giấc mơ thứ tám, và..."

"Cao Văn đại đế, một lần nữa tạo ra kỳ tích."

Nói xong.

Hắn xoay người.

Dần dần chìm vào giấc ngủ. ... ...

Hoo...

Cơn gió mùa hè quen thuộc, cái nóng quen thuộc.

Nhưng không có sự ẩm ướt của rừng mưa nhiệt đới, không có hương thơm của những cánh đồng lúa chín, không có cát vàng của vùng đất hoang.

Tốt rồi.

Chưa mở mắt ra, Lâm Huyền đã có thể cảm nhận được rằng, nơi này không phải là thế giới hoang tàn, cũng không phải là vùng hoang dã, mà có lẽ đang ở trong một thành phố phát triển.

Những viên đá lát dưới chân hắn rất đều đặn và cứng rắn, rõ ràng là đường lát đá.

Điều này, thực sự khiến hắn cảm thấy nhớ nhung.

Kể từ khi chia tay với thành phố hiện đại trong giấc mơ đầu tiên, những thế giới tương lai mà hắn trải qua càng lúc càng tồi tệ, đến nỗi không có nổi một chỗ trú chân đàng hoàng.

Nhưng lần này, điểm xuất phát của hắn rất có thể là một thành phố.

Xung quanh, hắn có thể nghe thấy tiếng bước chân nhanh nhẹn, phía trước còn nghe thấy tiếng xe cộ chạy trên đường.

Đây chắc chắn là một đô thị hiện đại.

Nhưng...

Sao lại có gì đó kỳ lạ?

Lâm Huyền lắng tai nghe.

Yên tĩnh.

Quá yên tĩnh.

Rõ ràng đây là một thành phố, tại sao lại yên tĩnh đến đáng sợ như vậy?

Rõ ràng có tiếng bước chân của người qua lại, có tiếng xe chạy, nhưng lại không có bất kỳ âm thanh ồn ào nào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong lòng đầy nghi vấn, Lâm Huyền mở mắt ra—

Trong khoảnh khắc!

Hắn giật mình lùi lại một bước.

Trước mắt hắn, đám đông qua lại xung quanh... mỗi người đều có đôi mắt màu xanh! Tất cả đều có vòng sáng màu xanh quanh con ngươi!

Đây là căn cứ của những kẻ xuyên thời không? Sào huyệt của các Kẻ Hủy Diệt?

Không phải lại là một cuộc vây bắt mình chứ!

Nhưng ngay lập tức.

Lâm Huyền nhận ra có điều khác biệt.

Vòng sáng xanh trong mắt những người này khác biệt rõ rệt so với Hoàng Tước, Lâm Ngu Hề, và Số 17.

Đôi mắt của những kẻ xuyên thời không có con ngươi hoàn toàn màu xanh lam rực rỡ, còn ở đây, những người nam thanh nữ tú chỉ có một vòng sáng quanh con ngươi.

Và biểu cảm của họ...

Rất cứng nhắc.

Lâm Huyền không biết phải miêu tả cảm giác của họ như thế nào.

Chỉ thấy họ không thật, không giống con người, mà giống như người máy hơn.

Nụ cười, quả thật là đang cười, cười rất chuẩn mực, nhưng lại quá chuẩn mực, đến mức tạo ra một cảm giác kỳ lạ, khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Rất nhanh chóng.

Lâm Huyền xác định được suy đoán của mình.

Những người có vòng sáng xanh trong mắt này, tuyệt đối không phải là con người bình thường.

Chương 1450: Thành phố tĩnh lặng (5)

Họ đi rất đồng đều, thân hình thẳng tắp, tinh thần phấn chấn, biểu cảm đơn điệu... quá đáng sợ, tám phần là người máy.

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, nếu có thể chế tạo người máy tinh vi đến mức này, công nghệ của thế giới tương lai này hẳn là rất phát triển đúng không?

Nhưng nhìn quanh.

Thành phố xung quanh chỉ ở mức của một thành phố bình thường, hoàn toàn không có sản phẩm công nghệ cao nào vượt quá sự hiểu biết của Lâm Huyền, thậm chí còn không bằng thành phố Đông Hải mới trong giấc mơ thứ hai, chỉ như một thành phố hạng hai ngoài đời thực.

Lâm Huyền chớp chớp mắt, tiếp tục quan sát.

Hắn nhận ra rằng, ở đây không phải tất cả đều là "người máy", vẫn còn nhiều con người bình thường.

Những người bình thường này, từ biểu cảm đến dáng điệu, đều rất tự nhiên, khiến Lâm Huyền cảm thấy một chút quen thuộc.

Nhưng vấn đề chính là...

Tại sao ở đây lại yên tĩnh như vậy?

Mọi người đều không nói chuyện sao?

Những người máy xinh đẹp không nói cũng không sao, nhưng

tại sao ở một ngã tư đông người qua lại, cả nam lẫn nữ, già lẫn trẻ, ai ai cũng đều im lặng, đến mức không có chút không khí sống động nào cả.

Lâm Huyền đứng ở đây, như đang xem một bộ phim câm, một bộ phim bị tắt tiếng.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Cả thành phố này đều không ai nói chuyện...

Điều đó khiến Lâm Huyền trong thoáng chốc cũng không dám mở miệng nói gì.

Hắn bước đi dọc theo con đường, nhận ra rằng thành phố này sạch sẽ và ngăn nắp đến mức thái quá.

Các bồn hoa được cắt tỉa gọn gàng, như thể đo bằng thước;

Trên đường không có một mẩu rác, sạch sẽ tinh tươm;

Các xe đậu bên lề đường đều cách nhau một khoảng cách giống hệt nhau, cứ như tất cả đều mắc chứng ám ảnh cưỡng chế;

Trên vỉa hè, không một ai đi ngược chiều, tất cả đều đi cùng một hướng một cách đồng đều.

Lâm Huyền cảm thấy kinh ngạc.

Hắn không biết phải diễn tả khung cảnh trước mắt như thế nào.

Giống như một thành phố hoàn hảo được lập trình trong máy tính.

Con người ở đây quá văn minh, phẩm chất quá cao.

Đừng nói đến vi phạm pháp luật...

Ngay cả một hành vi không văn minh nhỏ nhất cũng không có.

Mọi người đều có ý thức đến mức khiến Lâm Huyền cảm thấy mình không biết đi như thế nào cho đúng, như thể chỉ cần bước đi hơi lệch nhịp một chút là sẽ xúc phạm đến sự hoàn hảo của thành phố này.

Vẫn là câu hỏi đó.

Mọi người có đạo đức, có ý thức, nói chuyện văn minh, điều đó có thể hiểu được.

Nhưng, tại sao không ai nói chuyện?

Chẳng lẽ họ có phương thức giao tiếp tiên tiến hơn, có thể dùng sóng não để giao tiếp, nên không cần phải mở miệng?

Lâm Huyền lắc đầu, phủ nhận ý nghĩ đó.

Dù có dùng sóng não để giao tiếp, thì ánh mắt và biểu cảm cũng phải có chút thay đổi, chẳng lẽ không một ai có chút biểu cảm nào, mà tất cả chỉ dựa vào sóng não để gửi các biểu tượng cảm xúc?

Quá kỳ lạ...

Vừa rồi Lâm Huyền còn ngưỡng mộ rằng thành phố này văn minh và sạch sẽ, nhưng giờ đây, hắn chỉ cảm thấy một sự đè nén và khó chịu không ngừng.

Thậm chí hắn muốn hét lớn một tiếng, nhưng sự yên tĩnh tuyệt đối của môi trường xung quanh khiến hắn hoàn toàn không dám mở miệng.

Đột nhiên.

Phía trước, một cậu bé nhỏ dắt tay mẹ, ho một tiếng rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

"Phì."

Ngay lập tức!

Sắc mặt người mẹ tái nhợt, hét lên kinh hoàng:

"Minh Minh! Con đang làm gì vậy!"

Giọng cô vang dội trong thành phố tĩnh lặng, như một quả bom nổ tung.

Lập tức.

Một người đàn ông bên cạnh với vòng sáng xanh trong mắt, biểu cảm trở nên nghiêm nghị, vòng sáng quanh con ngươi từ màu xanh chuyển sang màu vàng, tiến về phía hai mẹ con.

Người mẹ như gặp đại địch, luống cuống tay chân:

"Xin lỗi! Xin lỗi!"

Cô vội vã quỳ xuống đất, lấy khăn giấy từ túi xách ra, lau sạch sẽ bãi nước bọt mà cậu bé vừa nhổ, rồi bỏ khăn giấy vào túi xách của mình...

Ngước lên nhìn người đàn ông với vòng sáng vàng trong mắt, ánh mắt cô đầy sợ hãi.

Chỉ thấy người đàn ông cúi xuống, nhìn thẳng vào cậu bé, vòng sáng vàng trong mắt lóe lên:

"Xác nhận danh tính, Vương Tử Minh."

"Xác nhận hành vi, nhổ bậy, trừ 2 điểm, được giảm 50% vì là trẻ vị thành niên, cuối cùng trừ 1 điểm."

"Vương Tử Minh, điểm cá nhân hiện tại: 82 điểm!"

"Xin hãy giữ gìn hành vi văn minh, lấy người máy sinh học làm gương, cùng xây dựng tương lai tươi đẹp cho loài người."

Sau đó.

Người đàn ông đứng dậy, nhìn người mẹ đang hoảng hốt, vòng sáng vàng trong mắt lóe lên vài lần:

"Xác nhận danh tính, Chu Đình."

"Xác nhận hành vi, nói to tiếng, trừ 2 điểm, không được giảm, cuối cùng trừ 2 điểm."

"Chu Đình, điểm cá nhân hiện tại: 71 điểm!"

"Xin hãy giữ gìn hành vi văn minh, lấy người máy sinh học làm gương, cùng xây dựng tương lai tươi đẹp cho loài người."

Người mẹ cắn chặt môi, gương mặt thay đổi sắc thái liên tục.

Chương 1451: Giáo phụ (1)

Nhưng cuối cùng, cô vẫn ấn đầu cậu bé xuống, cúi chào người đàn ông một cách sâu sắc, rồi quay lưng, tiếp tục dắt tay cậu bé rời đi.

Ngay cả tốc độ bước đi cũng không hề nhanh hơn chút nào, vẫn giữ nhịp độ điềm tĩnh và lịch sự, tiếp tục di chuyển một cách đều đặn.

Lâm Huyền chứng kiến cảnh này, cuối cùng cũng hiểu ra.

Thảo nào... trong thành phố này không ai nói chuyện, không ai ồn ào, không ai chạy nhảy, không ai cãi vã.

Quy định ở đây quá nghiêm ngặt!

Dù việc nhổ bậy là sai, và việc nói lớn tiếng cũng không đúng, nhưng... có cần thiết phải nghiêm khắc đến mức này đối với người dân sống trong thành phố không?

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của người mẹ vừa rồi, rõ ràng cô ấy rất coi trọng điểm cá nhân của mình, và cảm thấy vô cùng sợ hãi việc bị trừ điểm.

Điều này cho thấy, trong thời đại này, ở thành phố quá sạch sẽ, quá yên tĩnh, và quá ngăn nắp này... điểm cá nhân là một chỉ số cực kỳ quan trọng.

Liên hệ với lời nói vừa rồi của người đàn ông với vòng sáng điện tử trong mắt...

Xin hãy giữ gìn hành vi văn minh, lấy người máy sinh học làm gương, cùng xây dựng tương lai tươi đẹp cho loài người.

Quả nhiên họ không phải là con người bình thường, mà là người máy, người máy sinh học!

Lâm Huyền trước đây chỉ từng thấy những cài đặt tương tự trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng và trò chơi, những người máy sinh học này thực chất cũng được cấu thành từ khung xương hợp kim, chip thông minh, pin năng lượng hạt nhân, cùng với các linh kiện khác.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa họ và người máy thông thường là khung xương của họ được bao bọc bởi một lớp da hoạt tính trông không khác gì da người.

Điều này...

Lâm Huyền có phần bối rối.

Đây rốt cuộc là thời đại gì?

Và làm thế nào mà nó phát triển thành một tương lai dị dạng như vậy?

Đúng lúc đó—

Bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nhanh nhẹn.

Là một cô gái tầm mười tám, mười chín tuổi, cao khoảng một mét sáu, tóc ngắn ngang tai rất đẹp, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ cười, từ bụi cây gần đó lao ra nhanh như chớp.

Cô gái nhanh nhẹn nhảy lên trước mặt người máy sinh học, giật phăng bảng tên kim loại trên ngực hắn ta, rồi chạy biến về phía xa.

Ngay lập tức, vòng sáng trong mắt người máy nam chuyển sang màu đỏ đáng sợ, hắn ta nhìn chằm chằm theo hướng cô gái đang chạy và lập tức đuổi theo.

Cô gái chạy rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bỏ xa người máy.

Nhưng không ngờ, từ phía trước đột ngột xuất hiện một người máy nữ mặc đồng phục, đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ rực, cô ta lập tức ôm lấy cô gái và quật ngã xuống đất.

Ngay sau đó.

Người máy nam tiến lên, giật phăng chiếc mặt nạ nhựa trên mặt cô gái, đôi mắt với vòng sáng đỏ lóe lên vài lần, hắn ta nghiêm giọng nói:

"Xác nhận danh tính, Hứa Y Y."

"Xác nhận hành vi, tấn công người máy sinh học, trộm cắp tài sản, chạy nhảy không văn minh, va chạm với người khác, tổng cộng bị trừ 28 điểm; do có tiền án, bị trừ thêm 50%, cuối cùng bị trừ 42 điểm."

"Hứa Y Y, điểm cá nhân hiện tại: -37 điểm!"

"Gì cơ?"

Lâm Huyền sững người.

Ban đầu hắn chỉ định làm một người đứng ngoài xem kịch, nhưng lại vô tình bị cuốn vào tình huống này.

Cô gái đó tên gì?

Hứa Y Y?

Chẳng phải đó là...

Chẳng phải đó là con gái đang hôn mê của giáo sư Hứa Vân sao!

Hắn vẫn nhớ rõ, khi Lâm Huyền đến bệnh viện để đưa thư mời cho giáo sư Hứa Vân, giáo sư còn vui vẻ nói với hắn rằng, chờ vài năm nữa khi khoang ngủ đông được phát triển thành công, con gái ông là Hứa Y Y sẽ được cứu.

Hơn nữa, giáo sư còn nghiêm túc nhờ Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, nếu sau này khi Y Y tỉnh lại mà cậu vẫn còn ở đây... làm phiền cậu chăm sóc cho con bé giúp tôi."

Lúc đó, Lâm Huyền cũng không nghĩ nhiều.

Bởi vì hắn không có ý định sử dụng khoang ngủ đông, nên khi Hứa Y Y tỉnh lại từ giấc ngủ đông, có lẽ hắn đã không còn trên đời nữa.

Chăm sóc cho Hứa Y Y thì không dám nói, nhưng có lẽ lúc đó Hứa Y Y sẽ phải thắp hương cho hắn mới đúng.

Sau đó, khi giáo sư Hứa Vân qua đời, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đã đảm nhận chi phí y tế và kế hoạch điều trị tiếp theo cho Hứa Y Y.

Khi tình trạng của cô bé ngày càng xấu đi, có nguy cơ suy hô hấp bất cứ lúc nào... Lâm Huyền đã thảo luận với bác sĩ điều trị và đưa Hứa Y Y trở thành tình nguyện viên thế hệ thứ hai, để cô bé được đưa vào khoang ngủ đông thế hệ thứ hai của Viện Khoa học Long Quốc.

Lúc Hứa Y Y bước vào khoang ngủ đông, cô bé vẫn còn là một cô gái gầy gò, hốc hác, chỉ còn da bọc xương.

Nhưng hiện tại, cô gái bị cảnh sát người máy sinh học giữ chặt trên mặt đất này, lại có vóc dáng cân đối, trẻ trung xinh đẹp, động tác nhanh nhẹn.

Điều này...

Có thật đây là Hứa Y Y mà mình từng biết, người được giáo sư Hứa Vân giao phó cho mình chăm sóc?

Lâm Huyền tiến lại gần, liếc nhìn gương mặt của cô gái.

Thực sự, chẳng có chút nào giống với cô bé hôn mê liệt giường, không nhận thức được gì mà hắn từng biết.

Chương 1452: Giáo phụ (2)

Nhưng điều đó cũng chẳng nói lên gì nhiều.

Cô bé Hứa Y Y trước kia gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, gần như không có đặc điểm nhận dạng trên khuôn mặt.

Còn bây giờ, khi cô gái đang bị cảnh sát người máy sinh học đè xuống đất và liên tục giãy giụa, Lâm Huyền cũng khó mà so sánh kỹ càng với khuôn mặt của giáo sư Hứa Vân.

Tuy nhiên...

Chắc chắn không thể đứng nhìn mà không làm gì.

Giáo sư Hứa Vân đã đối xử với hắn rất tốt, không chỉ cho hắn quyền sử dụng độc quyền các chất hóa học mà còn vì bảo vệ hắn mà phá hủy toàn bộ các bản thảo, khiến cho tổ chức Bảy Tội Lỗi không thể tìm được chứng cứ trực tiếp. Đồng thời, Lâm Huyền cũng luôn cảm thấy áy náy vì cái chết của giáo sư Hứa.

Trong tình huống đầy cảm xúc này.

Làm sao hắn có thể không quan tâm, làm ngơ trước con gái của giáo sư được?

"Không được."

Lâm Huyền tự nhủ:

"Dù cô ấy có phải là con gái của giáo sư Hứa hay không, trước hết mình phải cứu cô ấy đã, nếu không thì thật có lỗi với sự giao phó của giáo sư."

Nhanh chóng, Lâm Huyền xác định được mục tiêu.

Hiện tại, đang có hai người máy sinh học khống chế Hứa Y Y, một là người máy nam mặc đồ bình thường, không có thiết bị phụ trợ gì nhiều; mọi thao tác trừ điểm và xác nhận danh tính đều do hắn ta thực hiện.

Còn người máy nữ đang bắt giữ Hứa Y Y trên mặt đất thì mặc đồng phục giống cảnh sát, mang theo áo phản quang, và có đầy đủ các thiết bị cảnh sát, rõ ràng là một người máy sinh học dành cho cảnh sát.

Điều quan trọng nhất là...

Người máy cảnh sát này đeo một khẩu súng ở thắt lưng!

Hiện tại, cô ta rõ ràng đã vào trạng thái chiến đấu, không chỉ có vòng sáng đỏ trong mắt nhấp nháy, mà khi vừa khống chế Hứa Y Y xuống đất, cô ta cũng đã mở khóa súng bên hông, sẵn sàng rút súng và bắn bất cứ lúc nào.

Đây chính là cơ hội.

Với Lâm Huyền, việc súng đã được mở khóa là một cơ hội tuyệt vời để đoạt lấy súng!

Trong thế giới thực, hắn chắc chắn không dám.

Nhưng đây là thế giới giấc mơ, ai sợ ai chứ.

Vì vậy.

Lâm Huyền tiếp tục đi bộ một cách ung dung, giả vờ như một người qua đường vô tội, lách người bước qua bên cạnh người máy cảnh sát nữ.

Sau đó!

Nhanh như chớp!

Với phản xạ và cảm giác về súng của mình, Lâm Huyền đã rút súng từ thắt lưng của người máy cảnh sát trong tích tắc, và chỉ trong một giây đã hoàn thành các thao tác mở khóa an toàn, nạp đạn, và nâng súng lên.

Pằng pằng pằng pằng!

Hắn bắn bốn phát liên tiếp vào đôi mắt đang phát sáng màu đỏ của hai người máy!

Kỹ năng bắn súng nhanh của Lâm Huyền chưa từng thất bại, chính xác, nhanh chóng, và không hề bỏ sót phát nào.

Hai người máy hoàn toàn không kịp phản ứng, đầu của họ ngửa ra sau, phát ra tia lửa điện...

Lý do Lâm Huyền nhắm vào mắt thay vì bắn vào giữa trán là có cân nhắc.

Với những người máy sinh học như thế này.

Hoàn toàn không thể xác định chip điều khiển của họ được cài đặt ở đâu.

Dù sao thì họ không phải con người, và cũng không cần phải đặt hệ thống điều khiển chip dễ bị tổn thương nhất trong đầu... Cách làm khoa học nhất chắc chắn là đặt nó ở ngực, nơi an toàn và vững chắc hơn.

Vì vậy, việc bắn vào giữa trán, ngay cả khi xuyên qua đầu, thực sự không gây ra tổn hại đáng kể nào cho người máy, hoàn toàn không ảnh hưởng đến chức năng và khả năng chiến đấu của họ.

Ngược lại.

Bắn vào mắt, tức là vào camera mà họ dùng để nhìn, có thể hiệu quả hơn nhiều.

Quả nhiên.

Hai người máy ngửa đầu ra sau, lập tức quay đầu qua lại như những con ruồi mất đầu.

"Chạy mau."

Lâm Huyền nhanh chóng kéo Hứa Y Y dậy và chạy về phía trước.

Nhưng ngay lập tức hắn nhận ra.

Phía trước có rất nhiều người máy khác với đôi mắt phát sáng màu xanh, hắn hoàn toàn không biết phải chạy đi đâu.

"Ở bên này! Đi theo tôi!"

Hứa Y Y thoát khỏi tay Lâm Huyền, sau đó nhanh chóng quay lại chỗ người máy cảnh sát, mạnh mẽ giật bảng tên kim loại của cô ta xuống và nhét vào túi.

Cô nhặt lại chiếc mặt nạ cười trên mặt đất, đeo lại lên mặt, rồi kéo tay Lâm Huyền chạy về hướng xa khỏi con đường.

Vừa chạy, cô vừa quay đầu lại:

"Cảm ơn! Cảm ơn anh đã cứu tôi!"

"Không có gì."

Lâm Huyền bật kỹ năng parkour, liên tục nhảy qua các chướng ngại vật mà không hề chậm lại:

"Chúng ta đang đi đâu? Có chỗ nào có thể ẩn náu không?"

"Có chứ!"

Hứa Y Y, với chiếc mặt nạ cười, quay lại nhìn hắn, vẻ mặt thắc mắc:

"Anh... anh không đến từ cống ngầm sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi chỉ đi lang thang, bị lạc đường thôi."

"Chả trách."

Hứa Y Y có sức bền rất tốt, chỉ vài bước đã nhảy qua một bức tường thấp và đứng ở phía bên kia đợi Lâm Huyền nhảy qua.

Với độ cao này, đối với một bậc thầy parkour như Lâm Huyền, thực sự quá dễ dàng.

Hắn bám lấy một khe gạch, xoay người, và tiếp đất một cách vững vàng.

"Thân thủ tốt đấy."

Chương 1453: Giáo phụ (3)

Hứa Y Y chân thành khen ngợi.

"Cảm ơn."

Lâm Huyền trả lời một cách bình thản.

"Nhưng mà..." Hứa Y Y nghiêng đầu:

"Tại sao anh không đeo mặt nạ? Không đeo mặt nạ mà dám phạm tội trong thành phố, anh thực sự không chuyên nghiệp chút nào."

"..."

Lâm Huyền không đáp lại.

Ý định ban đầu của hắn không phải là phạm tội, mà hoàn toàn là vì giáo sư Hứa Vân đã từng phó thác nên hắn buộc phải ra tay giúp đỡ.

Cũng giống như Triệu Tử Long bảy lần xông pha cứu A Đẩu, không ra tay thì không được.

Việc Lâm Huyền cứu Hứa Y Y, dù không hẳn là hành động nghĩa hiệp, nhưng ít nhất cũng là việc thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

"Thôi nào, anh thật sự thiếu kinh nghiệm đấy."

Hứa Y Y tỏ vẻ không hài lòng, vẫy tay:

"Từ giờ anh cứ đi theo tôi."

"Hả?"

Lâm Huyền bật cười:

"Có nhầm không đấy, là tôi vừa cứu cô mà?"

"Ở đây mà sống, chỉ giỏi võ thôi thì không đủ."

Hứa Y Y, với chiếc mặt nạ cười trên mặt, ánh mắt lộ ra từ lỗ hổng của mặt nạ rất nghiêm túc:

"Dù anh có giỏi đến đâu, cũng không thể đối đầu với đám cảnh sát người máy sinh học; dù anh có giỏi đến đâu, nhưng không biết đường thoát thân, không có kinh nghiệm tránh né cảnh sát người máy, thì sớm muộn cũng bị bắt thôi."

"Cô nói đúng."

Lâm Huyền thành thật thừa nhận, là một tân binh trong giấc mơ thứ tám, hắn thực sự cần một người có kinh nghiệm dẫn đường.

Chưa kể đến việc hắn vẫn còn mơ hồ về thế giới quan của giấc mơ thứ tám này, việc nhận một đại ca... à không, một đại tỷ dẫn dắt cũng không phải là điều gì sai trái.

Là người đàn ông có thể nhẫn nhịn và linh hoạt, giai đoạn này là lúc cần thu thập thông tin điên cuồng, nên việc cúi đầu học hỏi là cần thiết.

"Yên tâm, anh là tiểu đệ đầu tiên của tôi, tôi sẽ bảo vệ anh!"

Hứa Y Y vỗ vai Lâm Huyền, vẻ mặt rất đáng tin cậy:

"Nhưng trước tiên... tôi cần tìm cho anh một chiếc mặt nạ, thế này thì quá nguy hiểm."

"Mặc dù những người máy sinh học đó không có chức năng

quét danh tính theo thời gian thực, nhưng những chiếc camera trên đường phố lại rất nhạy. Một khi nhận diện được một kẻ phạm tội có điểm số âm, báo động sẽ lập tức được phát ra."

"Đợi một chút, tôi tìm thấy mục tiêu rồi."

Hứa Y Y nhìn quanh, phát hiện một nhóm trẻ con đang chơi đùa gần hố cát, trên đầu chúng đều đeo mặt nạ nhựa hình hoạt hình.

Cô không nói một lời, nhanh chóng chạy đến, giật phăng chiếc mặt nạ trên đầu một cậu bé, rồi ném nó cho Lâm Huyền:

"Chạy thôi!"???

Lâm Huyền bị kinh ngạc bởi hành động nhanh nhẹn này.

Không phải chứ.

Cách mà các băng đảng địa phương hành động đều táo bạo thế này sao?

Hắn đã làm công dân gương mẫu suốt bao năm trong giấc mơ đầu tiên, mà còn không thể nào hành xử thiếu đạo đức, thản nhiên cướp đồ chơi của trẻ em như thế này.

Không kịp suy nghĩ thêm.

Cậu bé bị cướp mặt nạ lập tức khóc òa, khiến mắt của những người máy sinh học xung quanh chuyển sang màu vàng ngay lập tức, và tất cả chạy đến chỗ họ.

Lâm Huyền theo sau Hứa Y Y, tiếp tục trèo qua một bức tường thấp:

"Trẻ con khóc như vậy thì bị trừ bao nhiêu điểm?"

Hắn tò mò hỏi.

Hứa Y Y không quay đầu lại:

"Trẻ dưới sáu tuổi không bị trừ điểm."

"Tuyệt."

Lâm Huyền đáp:

"Cô tính toán cũng kỹ lưỡng đấy, phải nói là một thành phố thật kỳ quặc."

"Anh nhanh đeo mặt nạ lên đi!"

Hứa Y Y thúc giục.

Lâm Huyền cúi xuống, lật chiếc mặt nạ nhựa trong tay lại.

Hừm...

Phải nói là thật trùng hợp, đúng là có duyên phận.

Nhân vật hoạt hình trên chiếc mặt nạ này chính là mèo Rhine!

Dù phiên bản này của mèo Rhine không phải do hắn thiết kế hay vẽ ra, nhưng chắc chắn là mèo Rhine rồi, truyền thống này thật là không ai sánh được.

Lâm Huyền nghe lời đeo mặt nạ lên mặt, chỉnh lại cho ngay ngắn, rồi tiếp tục chạy theo sau Hứa Y Y.

Rõ ràng là.

Hứa Y Y rất quen thuộc với thành phố này, trèo tường nhảy cao cứ như đang leo trèo trên ghế sofa nhà mình, chẳng mấy chốc đã khiến Lâm Huyền bị quay cuồng.

Lâm Huyền ban đầu còn cố gắng ghi nhớ đường đi, nhưng rất nhanh đã đành phải từ bỏ.

Cuối cùng.

Hứa Y Y đến một nắp cống thoát nước, móc vào lỗ thoát nước và nhấc nắp cống hình tròn lên, rồi nhìn Lâm Huyền:

"Nhảy xuống nhanh, ở đây không có thang, nhưng nước thải bên dưới không sâu, chưa tới thắt lưng của anh đâu, nhảy đi!"

Đại tỷ ra lệnh, Lâm Huyền liền nhảy thẳng xuống.

"Bõm" một tiếng, hắn rơi xuống cống nước thải.

Rất hôi...

Nhưng may mắn là đường ống này có lẽ là kênh thoát nước mưa, tách biệt với hầm cầu.

Nhìn lên nhìn xuống, kênh thoát nước này khá rộng, cao khoảng ba đến bốn mét, cho thấy việc quy hoạch thành phố đã được tính toán rất kỹ lưỡng.

Ngoài kênh nước chảy nhanh ở giữa, hai bên là lối đi kiểm tra, cao hơn mặt nước thải khoảng nửa mét.

Lâm Huyền lội qua nước thải ngập đến đầu gối, đến bờ hẹp bên cạnh, rồi trèo lên.

Ngay sau đó.

Hứa Y Y dùng tay kéo nắp cống tròn lại và nhảy xuống.

Chương 1454: Giáo phụ (4)

Cùng lúc tiếng "bõm" vang lên khi cô rơi xuống nước thải, nắp cống cũng rung rinh và đậy kín lại, hành động liên hoàn này thật mượt mà, không gì khác ngoài việc tay đã quá quen.

"Xong rồi."

Hứa Y Y trèo lên khỏi dòng nước thải, vắt bớt nước ở ống quần, rồi nhìn Lâm Huyền:

"Đến đây rồi thì chúng ta an toàn rồi. Thực ra những người máy sinh học đó rất ngốc, trong trường hợp bình thường, họ không bao giờ bắt được chúng ta."

"Họ chủ yếu tuần tra trong thành phố, quét các hành vi không văn minh, trừ điểm... Thực ra về sức chiến đấu thì rất yếu."

"Vậy tại sao hôm nay cô lại..." Lâm Huyền hỏi đúng điểm nhạy cảm.

"Hôm nay là trường hợp đặc biệt thôi!"

Hứa Y Y hừ một tiếng:

"Anh xem, khi chúng ta chạy trốn, thường là nhảy xuống các nắp cống thoát nước không có thang, còn khi xâm nhập vào, thì leo lên từ các nắp cống có thang, đây là quy tắc trên đường phố, anh nên nhớ kỹ."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nhận ra rằng, đại tỷ này đang dạy mình một bài học:

"Gọi cô là gì?"

"Cứ gọi tôi là Y Y."

Hứa Y Y chìa tay ra, chuẩn bị đập tay với Lâm Huyền:

"Còn anh?"

"Lâm Huyền." Lâm Huyền đáp.

"Chát."

Hai người đập tay.

"Đi theo tôi."

Hứa Y Y quay đầu, dẫn Lâm Huyền đi qua một đường hầm không rõ hướng:

"Chúng ta rời khỏi thành phố trước đã."

Lâm Huyền đi theo sau cô:

"Y Y, tôi có nhiều câu hỏi muốn hỏi cô."

"Hỏi đi."

Hứa Y Y đáp rất thoải mái:

"Anh là tiểu đệ của tôi, tất nhiên tôi sẽ không giấu giếm gì, những gì tôi biết tôi sẽ nói hết cho anh."

Lâm Huyền nhìn bóng dáng vừa lạ vừa quen phía trước trong đường hầm tối tăm:

"Cô là... người từ thời đại trước, ngủ đông mà đến đây phải không?"

"Ơ?"

Hứa Y Y dừng bước, quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Sao anh biết? Điều đó cũng có thể nhận ra sao?"

Cô gật đầu:

"Anh đoán đúng, tôi thực sự là từ khoang ngủ đông tỉnh lại, năm nay là năm thứ sáu kể từ khi tôi tỉnh lại, nếu tính theo tuổi thực thì tôi năm nay 19 tuổi."

"Cô còn nhớ gì về thời gian trước khi ngủ đông không?" Lâm Huyền hỏi.

Hứa Y Y lắc đầu:

"Không nhớ, và tôi cũng không thể nhớ được, vì tôi tỉnh lại trong Thành phố Đông Hải, theo hồ sơ y tế ít ỏi thì trước khi ngủ đông, tôi là một người thực vật bị liệt toàn thân, không thể nào nhớ lại được những gì đã xảy ra trước đó."

"Nhưng tôi không có cảm giác gì về việc mình từng là người thực vật, khi tôi mở mắt trong thời đại này, cơ thể tôi đã rất khỏe mạnh, và dưới sự giúp đỡ của thuốc và dinh dưỡng, tôi nhanh chóng phục hồi và có thể đi lại bình thường."...

Quả nhiên.

Lâm Huyền rất cảm khái.

Đến lúc này, danh tính của Hứa Y Y đã được xác nhận rõ ràng.

Cô thực sự là con gái của giáo sư Hứa Vân. Khi chạy trốn vừa rồi, Lâm Huyền cũng đặc biệt chú ý, và dễ dàng nhận ra rằng các đường nét trên khuôn mặt của Hứa Y Y có nhiều điểm tương đồng với giáo sư Hứa Vân.

Đặc biệt là phần mũi và xương hàm dưới, gần như giống hệt.

Không ngờ rằng.

Lại gặp người quen nơi đất khách.

Hắn không ngờ rằng lại gặp được Hứa Y Y sau ngần ấy thời gian.

Lâm Huyền cũng không biết phải diễn tả cảm xúc này như thế nào.

Trước hết, khi thấy Hứa Y Y khỏe mạnh và hoạt bát như vậy, hắn chắc chắn cảm thấy rất vui mừng từ tận đáy lòng.

Thực sự là rất vui mừng.

Vui cho Hứa Y Y, và cũng vui cho giáo sư Hứa Vân.

Khi xưa, mỗi lần nhìn thấy Hứa Y Y nằm trên giường bệnh, gầy yếu và xanh xao, Lâm Huyền luôn cảm thấy đau lòng.

Còn bây giờ, khi thấy cô bé khỏe mạnh, hoạt bát, tất nhiên hắn cảm thấy an ủi vô cùng.

Điều này cũng coi như là một sự an ủi cho linh hồn của thầy Hứa ở trên trời, nếu thấy cảnh này, chắc chắn thầy sẽ còn vui hơn cả Lâm Huyền.

Bởi vì, ước nguyện và nỗ lực của thầy...

Cuối cùng cũng đã được đền đáp trên người con gái, không còn gì phải tiếc nuối.

Thứ hai.

Lâm Huyền cũng có chút cảm xúc lẫn lộn.

Phải nói thế nào đây.

Hứa Y Y đúng là khỏe mạnh và năng động, nhưng liệu có phải cô bé đã hơi "quá mức" rồi không?

Hiện tại, Hứa Y Y không hẳn là một đứa trẻ hư, nhưng ít nhất, cô bé chắc chắn không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Cô có thể lén lút vào thành phố qua các cống ngầm, có thể tấn công người máy cảnh sát để trộm đồ, có thể không chút ngần ngại cướp mặt nạ của trẻ em...

Cảm giác như.

Cô bé đã có phần học hư rồi.

Không phải Lâm Huyền cổ hủ hay bảo thủ, nhưng như đã nói, giáo sư Hứa từng giao phó Hứa Y Y cho hắn, mong rằng có cơ hội sẽ giúp chăm sóc cô bé.

Vì vậy, khi thấy Hứa Y Y hiện tại như thế này, Lâm Huyền không khỏi cảm thấy mình đã phụ lòng kỳ vọng của thầy Hứa.

"Y Y, trước khi ngủ đông, cô thực sự không nhớ chút gì về quá khứ sao? Cô có còn chút khái niệm nào về cha mẹ không?"

Chương 1455: Công ty Cứu Thế (1)

"Không."

Hứa Y Y dứt khoát lắc đầu, rồi tăng tốc bước đi:

"Thực sự là không nhớ chút nào."

"Những người khác trước khi ngủ đông có thể sẽ để lại một số cuốn sổ ký ức hoặc video ghi lại ký ức, nhưng trước khi ngủ đông, tôi là một người thực vật, làm sao tôi có cơ hội để lại những thứ đó."

"Còn về cha mẹ tôi, họ chắc chắn đã rất vất vả để đưa tôi vào khoang ngủ đông, tôi thực sự rất biết ơn họ, nhưng không có ấn tượng gì thì không có cách nào nhớ lại được."

Lời của Hứa Y Y khiến Lâm Huyền rơi vào trầm tư.

Đúng vậy.

Những gì cô bé nói cũng rất hợp lý.

Mẹ của Hứa Y Y, vợ của giáo sư Hứa Vân, đã qua đời do tắc ối khi sinh Hứa Y Y.

Vì vậy, Hứa Y Y định mệnh không được gặp mẹ mình.

Dù có ấn tượng, thì cũng chỉ là một cái tên, một cái bóng, một ký ức mơ hồ đã mất mà thôi.

Còn về ấn tượng với cha là Hứa Vân, cũng chỉ dừng lại ở

trước năm cô bé bốn tuổi, những gì có thể nhớ lại thực sự rất ít... chưa kể đến mười năm là người thực vật, và vài trăm năm ngủ đông, chắc chắn đã sớm quên sạch.

"Hiện tại ở thành phố Đông Hải, có thiết bị nào có thể giúp những người đã ngủ đông khôi phục lại ký ức cũ không?"

Lâm Huyền hỏi:

"Ví dụ như... mũ điện kích não chẳng hạn."

"Làm gì có thứ đó chứ!"

Hứa Y Y bật cười:

"Nếu có thứ tiện lợi như vậy thì tốt quá, anh đúng là biết tưởng tượng mà."

Thôi được.

Lâm Huyền cười nhẹ, không nói gì thêm.

Có vẻ như trong thế giới tương lai của giấc mơ thứ tám này, loài người vẫn chưa chế tạo ra mũ điện kích não.

Hắn không rõ liệu công nghệ này đã bị kẹt lại ở chỗ Cao Văn đại đế hay là ở chỗ bà Đỗ Dao.

Lâm Huyền cảm thấy phần lớn khả năng là kẹt lại ở chỗ Đỗ Dao.

Dù sao thì ngay cả Cao Văn đại đế cũng đã chỉ định rõ ràng rằng, nếu không có thiên tài trong ngành thần kinh học như Đỗ Dao, không có những khoảnh khắc sáng tạo của bà, thì loài người thực sự sẽ mất hàng trăm năm để đạt được đột phá quan trọng trong lĩnh vực thần kinh học.

"Vậy nên..."

Lâm Huyền nhìn quanh kênh thoát nước trống trải, rồi hỏi:

"Mục tiêu của chúng ta bây giờ là đi đâu?"

"Đi gặp giáo phụ," Hứa Y Y trả lời.

"Cái gì cơ?"

Lâm Huyền không thể nhịn được cười.

Cảm giác như hắn vừa xuyên không về thế kỷ trước ở Hollywood, trong bộ phim Giáo Phụ do Marlon Brando thủ vai, với giọng khàn khàn nói:

"Cậu thậm chí, không muốn gọi tôi là giáo phụ."

Bây giờ, từ "Giáo phụ" lại được Hứa Y Y thốt ra.

Lâm Huyền thật sự không hiểu nổi.

Đây rốt cuộc là thế giới kỳ ảo kiểu gì?

"Giáo phụ mà cô nói..."

Lâm Huyền cố gắng mô tả:

"Có phải là kiểu như thủ lĩnh của một băng đảng, mafia, hay tổ chức tội phạm không?"

"Đúng vậy."

Hứa Y Y trả lời một cách tự nhiên:

"Giáo phụ chính là giáo phụ đó, duy nhất và được mọi người kính trọng, yêu mến. Đừng nói với tôi là anh không biết ông ấy, trừ khi anh đến từ hành tinh khác."

"Coi như tôi là người ngoài hành tinh đi."

Lâm Huyền nghiêm túc hỏi:

"Rốt cuộc giáo phụ là ai?"

Cộc.

Hứa Y Y dừng bước, nghiêm túc quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, gọi thẳng tên của giáo phụ là một hành vi rất thiếu tôn trọng."

"Có phải tôi cần hôn lên mu bàn tay của ông ấy không?" Lâm Huyền trêu chọc.

"Không cần đâu."

Hứa Y Y khoanh tay, nhẹ giọng nói:

"Nhưng anh phải có đủ lòng kính trọng và sự tôn kính thì mới có thể gặp giáo phụ. Ông ấy thực sự là một người rất vĩ đại, những gì ông ấy làm đủ để thay đổi hoàn toàn thế giới, xoay chuyển tương lai."

"Giấc mơ lớn nhất của tất cả chúng tôi là được làm việc cho giáo phụ."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Thay đổi thế giới, xoay chuyển tương lai...

Có thể nói ra những lời như thế sao?

Hắn không khỏi tò mò:

"Giáo phụ ông ấy... rốt cuộc muốn làm gì?"

Hứa Y Y mỉm cười.

Ánh mắt cô đầy sự tôn thờ:

"Giáo phụ muốn sử dụng thiết bị xuyên thời không, để đưa một sát thủ trở về quá khứ... tiêu diệt kẻ cầm đầu! Thay đổi tương lai!"

Hỏng rồi.

Lâm Huyền nheo mắt lại, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Cái này...

Vị giáo phụ được tôn sùng kia, chẳng lẽ lại là Copernicus?

Chẳng lẽ lại sắp gửi thích khách thời không trở lại để giết mình vào năm 2024 lần nữa sao?

Tên này thật sự quá âm hiểm, đúng là không thể thoát khỏi ông ta.

Tuy nhiên.

Chỉ trong chớp mắt.

Lâm Huyền bác bỏ suy đoán này.

Bởi vì... rất nhiều điều về mặt logic không hợp lý.

Một người là thiên tài như Copernicus, trừ khi ông ta thất bại trong cuộc đấu tranh với các thiên tài, nếu không thì khó mà rơi vào tình cảnh phải lăn lộn với một "kẻ trộm nổi loạn" như Hứa Y Y.

Giống như bây giờ, hắn và Hứa Y Y đang đi trong một cống ngầm hôi thối.

Chẳng lẽ mỗi lần Copernicus vào thành, ông ta cũng phải đi qua con đường ngầm này?

Chương 1456: Công ty Cứu Thế (2)

Như vậy thì quá nhục nhã rồi.

Hồi tưởng lại trong giấc mơ thứ tư, Copernicus một tay che trời, chi phối cả Cục Cảnh sát thời không và Tòa án thời không, không thể nào trong giấc mơ này ông ta lại thê thảm đến mức từ "Chúa tể thời không" trở thành "Chúa tể cống ngầm".

"Cô có biết... vị giáo phụ đó muốn giết ai không?"

Lâm Huyền trực tiếp hỏi:

"Nếu đã nói là muốn quay về quá khứ để giết kẻ được gọi là hung thủ, thì rốt cuộc kẻ đó là ai?"

"Tôi không biết."

Hứa Y Y lắc đầu:

"Nếu giáo phụ đã nói vậy, chắc chắn ông ấy có mục tiêu, nhưng kế hoạch cụ thể thì người như tôi không thể biết được."

"Vì vậy, đó cũng là mục tiêu mà tôi luôn phấn đấu, tôi muốn gia nhập băng đảng, tham gia vào kế hoạch của giáo phụ, để cống hiến một phần sức lực của mình cho thế giới này!"...

Nghe những lời kiên định và đầy tham vọng của Hứa Y Y.

Trái tim đầy hối hận của Lâm Huyền vừa rồi cũng cảm thấy an ủi phần nào.

Xem ra, bản chất của Hứa Y Y không tệ, không giống như Lâm Huyền vừa nghĩ, là một kẻ trộm cắp, côn đồ, hay kẻ lưu manh.

Tuy nhiên.

Những hành động trước đó của cô ấy và lời nói đầy chính nghĩa bây giờ thật sự khiến Lâm Huyền cảm thấy có sự mâu thuẫn rất lớn.

Trong đó, liệu có ẩn chứa điều gì mà cô ấy chưa nói không?

"Tôi còn muốn hỏi, thành phố bên trên, chính là Thành phố Đông Hải mà cô nói, rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra?"

"Tôi thấy ai cũng căng thẳng, đi bộ thì không dám chạy, rác không dám vứt bừa bãi, thậm chí nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, sợ bị trừ điểm."

"Kể cả cô vừa rồi, bị trừ một lúc hơn 40 điểm, trực tiếp trở thành điểm âm... Vậy điểm tối đa là bao nhiêu? Nếu bị trừ hết điểm thì sẽ thế nào?"

Hứa Y Y dẫn Lâm Huyền rẽ vào một lối đi khác.

Vừa đi, cô vừa quay lại trả lời:

"Không có điểm tối đa, chỉ có một số điểm khởi đầu, mỗi người đều bắt đầu với 100 điểm. Thành phố Đông Hải, cũng như các thành phố lớn trên thế giới, đều có một hệ thống quy định cộng trừ điểm rất chi tiết."

"Chỉ có điều so với việc cộng điểm, trừ điểm lại quá dễ dàng. Như anh thấy, nhổ nước bọt bừa bãi, nói chuyện lớn tiếng, chửi thề, phá hoại tài sản công, thậm chí dẫm lên bãi cỏ... chỉ cần bị những người máy sinh học đó bắt gặp, đều sẽ bị trừ điểm."

"Anh cũng nhận thấy rồi chứ, mọi người khi đi trên phố, căn

bản là không dám nói chuyện bừa bãi, đôi khi chỉ cần vô tình nói một câu chửi thề, hoặc không nhịn được mà cười lớn, cũng sẽ bị trừ điểm."

"Vì vậy, để an toàn, mọi người đều im lặng. Không chỉ im lặng, mà còn tuân thủ mọi quy tắc trong cuộc sống hàng ngày, rác thải không bao giờ bị vứt bừa bãi, xe cộ phải được đậu ngay ngắn, chưa nói đến việc vi phạm luật giao thông và các quy định liên quan... Khi đến mức đó, điểm bị trừ không chỉ vài chục mà có thể là cả trăm, và không ai dám phạm tội."...

Lâm Huyền nghe Hứa Y Y miêu tả.

Nói sao nhỉ.

Giống như một kiểu quản lý xã hội lý tưởng hóa.

Xét về mục đích và kết quả, không thể nói rằng ý tưởng và hệ thống này là sai, vì nó thực sự hiệu quả, và cũng thực sự chỉnh đốn những hành vi thiếu văn minh. Ngay cả việc trừ điểm cũng có lý do rõ ràng, không phải trừ điểm lung tung.

Chỉ là cảm giác...

Khiến người ta rất ngột ngạt, cả xã hội sống trong những quy tắc nghiêm ngặt và cứng nhắc, không có chút sinh khí nào, u ám và trầm lắng.

"Có phần quá mức rồi."

Lâm Huyền nói:

"Thời đại này, dường như đã gộp chung luật pháp và đạo đức lại với nhau. Từ xưa đến nay, luật pháp luôn là ranh giới thấp nhất của đạo đức... Xã hội chỉ yêu cầu con người không vi phạm pháp luật, còn những việc trái với đạo đức thì cùng lắm chỉ bị lên án, chỉ trích, chứ không hề bị trừng phạt."

"Quy định của Thành phố Đông Hải thực sự có phần quá đáng. Như cô nói, trẻ em dưới 6 tuổi không bị trừ điểm, tôi dám chắc rằng, một đứa trẻ 7 tuổi nếu có chút nghịch ngợm, thì 100 điểm đó cũng không đủ cho nó trong một tuần."

Nhớ lại lúc về quê ăn Tết, mấy đứa trẻ bảy tám tuổi nhà họ hàng...

La hét ầm ĩ,

Cãi cọ ồn ào,

Chạy lung tung,

Miệng đầy những lời lẽ khó nghe,

Đừng nói một tuần mà hết điểm, chắc chưa đầy 10 phút là bị trừ sạch, chỉ cần mở miệng vài câu không đúng chuẩn là điểm sẽ bay mất.

"Vậy nếu bị trừ hết điểm cá nhân thì sẽ như thế nào?"

Lâm Huyền tò mò:

"Nhìn mọi người trong thành phố đều rất căng thẳng, sợ hãi chuyện bị trừ điểm, có phải là sau khi bị trừ hết điểm sẽ có chuyện nghiêm trọng xảy ra không?"

"Điều này cũng tùy tình huống."

Hứa Y Y tiếp tục đi về phía trước:

"Nhưng nói đơn giản, lần đầu tiên bị trừ hết 100 điểm sẽ phải trải qua thời gian dài bị chỉ trích, giáo dục, học tập... Sau đó phải tham gia vào các hoạt động xã hội để tích lũy lại điểm đến 100 thì mới có thể trở lại cuộc sống tự do trong xã hội."

"Điều này áp dụng cho cả người lớn và trẻ em, thường thì trẻ

em sau 6 tuổi sẽ nhanh chóng bị trừ hết điểm. Dù có giảm nhẹ cho trẻ vị thành niên, nhưng tất cả bọn trẻ đều không tránh khỏi việc phải trải qua quá trình giáo dục cải tạo."

Chương 1457: Công ty Cứu Thế (3)

"Nếu khôi phục lại điểm số, nhưng lại bị trừ hết lần thứ hai, tình hình sẽ nghiêm trọng hơn nhiều. Hình phạt sẽ được áp dụng tùy vào mức độ nghiêm trọng, có thể bị xử lý, thậm chí bị kết án. Cuối cùng, cũng phải thông qua lao động cải tạo để lấy lại điểm và trở lại xã hội... Đây là một quá trình rất chậm, vì những người có tiền án sẽ bị giảm một nửa số điểm khi tích lũy lại."

"Đó là lý do tại sao mọi người rất sợ việc bị trừ điểm, một khi bị trừ hết điểm lần thứ hai, rất khó để khôi phục lại 100 điểm, nhiều người mất nhiều năm mà vẫn không lấy lại được tự do."

"Còn nếu lần thứ ba bị trừ hết điểm..."

Nói đến đây.

Hứa Y Y tự cười giễu, vươn vai:

"Thì sẽ như tôi đây! Tình huống nhẹ thì bị trục xuất khỏi thành phố, mất tư cách công dân, còn nặng thì... sẽ bị xử lý ngay lập tức."

Cô dùng tay phải làm hình dạng khẩu súng, chỉ vào thái dương:

"Bang! Và thế là chào tạm biệt thế giới này."

Lâm Huyền bước nhanh hơn.

Đi sát phía sau Hứa Y Y:

"Đã biết hậu quả nghiêm trọng như vậy, sao cô vẫn phạm tội? Dù sống trong chế độ này có căng thẳng, khủng hoảng đến đâu, cũng vẫn tốt hơn ngồi tù, bị trục xuất khỏi thành phố, hoặc bị xử bắn chứ?"

"Vô ích thôi, Lâm Huyền."

Hứa Y Y khẽ hừ một tiếng:

"Nghe các bậc tiền bối nói, ban đầu hệ thống điểm cá nhân này, việc trừ điểm không hề nghiêm ngặt như bây giờ, chỉ những hành vi rất nghiêm trọng mới bị trừ điểm; những thói quen xấu trong cuộc sống hàng ngày thì bị bỏ qua."

"Nhưng... sau đó dần dần, quy định ngày càng nhiều, ngày càng chi tiết, và trở thành như bây giờ. Ngay từ khoảnh khắc tôi thức dậy từ khoang ngủ đông, tôi đã phải học rất lâu về 'Các điều khoản trừ điểm', thật sự là, mọi khía cạnh trong cuộc sống đều bị quy định chặt chẽ."

"Không thể nói bậy, thậm chí đến từng từ ngữ cụ thể, dù vô tình nói ra cũng không được, sẽ bị coi là hành vi không văn minh và bị trừ điểm. Haiz... Nói chung là, anh không thể ngăn chặn việc bị trừ điểm, việc bị trừ hết điểm chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi."

"Vì vậy, trong tình huống này, mỗi người đều phải trở thành nô lệ của hệ thống điểm số, tìm mọi cách để tăng điểm, để duy trì sự cân bằng giữa cộng và trừ điểm, tránh việc bị trừ sạch điểm cá nhân."

"Nói thật, nếu các yêu cầu không quá khắt khe như vậy, mọi người có thể chấp nhận được, vì việc ngăn chặn hành vi thiếu văn minh thực sự là vì một cuộc sống hòa hợp và tốt đẹp hơn. Nhưng đến mức này, thì đã hoàn toàn đi chệch mục tiêu ban đầu rồi."...

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn thực sự cũng đồng tình với cách nhìn nhận này:

"Vậy tình trạng này bắt đầu từ khi nào? Từ thời đại nào?"

"Năm 2400. siêu thảm họa."

Hứa Y Y lại rẽ vào một khúc cua, bước vào một con đường cống rộng hơn, giọng nói vang vọng trong không gian trống rỗng:

"Lịch sử đã ghi chép rằng tất cả đều bắt đầu từ siêu thảm họa năm 2400."

Ồ?

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Hắn cứ nghĩ rằng, thế giới này đã không còn siêu thảm họa nữa.

Bởi vì...

Trong ba giấc mơ trước, thế giới tương lai đều rất lạc hậu và đổ nát, dân số cũng rất ít, đừng nói đến mức độ phát triển công nghệ, ngay cả trình độ công nghiệp cũng rất đáng lo ngại.

Hoàn toàn không thể xây dựng được một đô thị hiện đại như Thành phố Đông Hải ngày nay, chưa kể đến hàng loạt những công nghệ cao và người máy sinh học này.

Điều này thật kỳ lạ.

Tại sao cùng là thế giới sau thảm họa năm 2400. mà mức độ phát triển công nghệ và hình thái xã hội lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Đột nhiên.

Lâm Huyền nghĩ đến một điểm mấu chốt—

"Kế hoạch di cư lên sao Hỏa"

Chẳng lẽ...

Đó là lý do?

Vì con người không di cư đến sao Hỏa, mà thay vào đó tập trung phát triển và tái thiết trái đất, nên nền văn minh mới đạt đến trình độ cao như vậy?

"Sao Hỏa bên đó..."

Lâm Huyền hỏi:

"Còn có người nào di cư đến sao Hỏa không?"

"Hả?"

Hứa Y Y quay đầu lại với vẻ không thể tin nổi:

"Sao Hỏa? Anh đang nói gì vậy."

Quả nhiên.

Lâm Huyền nheo mắt lại:

"Vậy nghĩa là kế hoạch di cư lên sao Hỏa đã bị hủy bỏ, con người không rời khỏi trái đất trước thời hạn, cũng không rời khỏi trái đất sau thảm họa... Do đó, quá trình phát triển văn minh không bị phân tán, tất cả tài nguyên, nhân lực và sức lực đều được tập trung vào việc tái thiết sau thảm họa."

"Nếu nhìn theo cách này, thực sự, nếu nhân loại cùng đồng lòng, từ năm 2400 đến 2624 trong hai trăm năm đó, việc tiến vào thời kỳ hiện đại hóa hoàn toàn là khả thi."

Hứa Y Y nhếch môi, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt kỳ lạ:

"Anh đang lẩm bẩm những thứ gì vậy, thật khó hiểu. Tôi chưa bao giờ nghe nói về chuyện di cư lên sao Hỏa nào cả, con người không phải luôn sống trên trái đất sao?"

"Hơn nữa lịch sử không phải đã nói rõ rồi sao, việc tái thiết văn minh của nhân loại nhanh chóng như vậy, tất cả đều nhờ công lao của Công ty Cứu Thế."

Chương 1458: Công ty Cứu Thế (4)

Cô tiếp tục nói:

"Sau siêu thảm họa năm 2400. gần như ngay lập tức, vô số người máy sinh học đã được kích hoạt từ các căn cứ ngầm, xuất hiện trên bề mặt thế giới, dẫn dắt và hỗ trợ con người tái thiết văn minh."

"Mặc dù bây giờ tôi rất ghét Công ty Cứu Thế, nhưng phải thừa nhận rằng, trong hoàn cảnh tuyệt vọng toàn cầu khi đó, hàng triệu người máy sinh học thực sự giống như tia sáng hy vọng, soi sáng tương lai nhân loại, điều này không thể phủ nhận."

"Những người máy sinh học này được vận hành bằng pin hạt nhân vi mô, không biết mệt mỏi, làm việc cần mẫn, và trong đầu chúng chứa đựng nhiều kiến thức và kỹ thuật, nhanh chóng tập hợp những người sống sót sau thảm họa để tiến hành tái thiết văn minh."

"Các nhà sử học đều nói rằng, nếu không có sự chuẩn bị từ trước của Công ty Cứu Thế, sau siêu thảm họa, con người chắc chắn sẽ tiếp tục chiến tranh nội bộ hàng trăm năm vì tranh giành tài nguyên và lương thực, có lẽ nhân loại đã bị diệt vong rồi."

Lâm Huyền cười cười:

"Điều này thực sự không sai."

Hắn rất có cơ sở để nói điều này.

Trong các thế giới giấc mơ trước đây, trên nhiều đường dây

thế giới, con người thực sự đã trải qua cuộc nội chiến kéo dài rất lâu sau siêu thảm họa, chiến tranh và nạn đói chỉ thiếu chút nữa là đã hủy diệt toàn bộ nền văn minh nhân loại.

Và nghe Hứa Y Y kể.

Những người máy sinh học đột ngột xuất hiện như nấm mọc sau mưa với số lượng hàng triệu, thực sự giống như những vị cứu tinh,"từ trên trời rơi xuống" để cứu rỗi nền văn minh nhân loại, không có một ngày nội chiến nào xảy ra, họ trực tiếp bước vào giai đoạn tái thiết sau thảm họa và phát triển văn minh.

Ừm...

Từ góc độ này mà nói, Công ty Cứu Thế quả thực là xứng đáng với tên gọi của mình, đã làm được một việc vĩ đại.

"Có vẻ như tôi đã hiểu ra."

Lâm Huyền cuối cùng cũng sắp xếp được thế giới quan của giấc mơ thứ tám, cố gắng tóm tắt lại:

"Công ty Cứu Thế rõ ràng đã biết trước về siêu thảm họa năm 2400. thậm chí... họ đã biết từ rất lâu trước đó. Hàng triệu người máy sinh học không thể nào được sản xuất trong thời gian ngắn, điều này chắc chắn cần một lượng lớn tài nguyên, tiền bạc, thời gian, cơ sở hạ tầng, và các căn cứ lưu trữ."

"Rất có thể, Công ty Cứu Thế đã chuẩn bị cho hàng triệu người máy sinh học này suốt hàng chục, thậm chí hàng trăm năm. Sau đó, khi siêu thảm họa năm 2400 bùng nổ đúng như dự đoán, những người máy này đã được kích hoạt ngay sau đó, dẫn dắt con người tái thiết quê hương."

"Tôi có lý do để tin rằng, nếu Công ty Cứu Thế có thể chuẩn bị được số lượng lớn người máy sinh học như vậy, thì chắc chắn họ cũng đã chuẩn bị các biện pháp khác, như để các nhà khoa học và

nhân tài ngủ đông trước, trú ẩn trong các căn cứ ngầm; hoặc niêm phong những tài liệu nghiên cứu và thiết bị quan trọng..."

"Vậy thì không khó để hiểu tại sao bây giờ Công ty Cứu Thế lại có quyền lực lớn và địa vị cao trên toàn thế giới như vậy. Rốt cuộc, trái đất và xã hội loài người hiện tại là do công ty này cứu vớt, bao gồm cả những thành phố tái thiết sau thảm họa này cũng là do họ xây dựng, nên dĩ nhiên họ có tiếng nói rất lớn trong nền văn minh nhân loại."

"Chỉ là... nếu công ty này có một khởi đầu tốt đẹp như vậy, thì tại sao khi thực hiện đến hiện tại, nó lại biến chất?"

"Điều đó thì tôi không rõ."

Hứa Y Y nhún vai:

"Những chuyện cụ thể, tôi chỉ mới tỉnh dậy từ khoang ngủ đông được 6 năm, những thứ phức tạp này tôi cũng không hiểu; hơn nữa, lịch sử mà Thành phố Đông Hải giảng dạy cũng chỉ nói qua loa, nếu anh thực sự muốn biết sự thật... thì chờ khi chúng ta ra khỏi thành phố, hỏi mấy người lớn tuổi trong băng đảng thì sẽ rõ hơn."

Lâm Huyền gật đầu.

Dù sao, Hứa Y Y cũng còn nhỏ, cô ấy chỉ biết một số lịch sử sơ lược và logic đơn giản.

Những thứ phức tạp hơn, có lẽ hắn sẽ phải tìm người khác để hỏi khi có cơ hội.

Ví dụ như...

Giáo phụ?

Một giáo phụ có uy tín cao như vậy chắc chắn có thể cho Lâm

Huyền một câu trả lời chi tiết.

Tuy nhiên, có một điều Lâm Huyền rất chắc chắn—

Công ty Cứu Thế chắc chắn có liên quan đến một thành viên nào đó của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Điều này không cần phải nghi ngờ.

Trước hết, Turing đã từng nói rằng siêu thảm họa năm 2400 là do Galileo gây ra.

Thông tin này tuy không nhất thiết chính xác, nhưng ít nhất nó cho thấy các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cơ bản đều biết trước về thảm họa này.

Trong những giấc mơ trước đó, Jask cũng đã có sự chuẩn bị từ trước và tránh được thảm họa.

Vậy thì bây giờ, kẻ đã giấu kín hàng triệu người máy sinh học, xây dựng kế hoạch tương lai vĩ đại trong hàng trăm năm...

Rốt cuộc là ai?

Newton? Gauss? Da Vinci? Hay là... Galileo, người từng bị Turing vu oan?

Manh mối hiện tại quá ít.

Thêm vào đó, mỗi thiên tài đều có tới tám trăm cái mưu kế, những lời họ nói thật giả khó lường, khiến Lâm Huyền cũng rất khó để phán đoán.

"Chủ của Công ty Cứu Thế là ai?"

Lâm Huyền đi theo Hứa Y Y, bước cùng cô:

Chương 1459: Công ty Cứu Thế (5)

"Cô có biết gì về công ty này không? Người sáng lập, người điều hành, hoặc ai đó nổi tiếng trong ban quản lý chẳng hạn."

Hứa Y Y lắc đầu:

"Tôi không biết... Thực ra không chỉ mình tôi, mà tất cả mọi người đều không biết ai là người đứng sau điều khiển, sáng lập ra công ty này."

"Công ty này thực sự rất bí ẩn, mọi người chỉ biết rằng người máy sinh học là do công ty này chế tạo, các thành phố lớn trên thế giới đều do công ty này xây dựng và quản lý, và chính họ đã cứu rỗi nền văn minh nhân loại. Ngoài ra, không ai biết thêm gì cả."

"Thậm chí còn có người nói rằng, Công ty Cứu Thế hiện tại không còn do con người điều hành và quản lý nữa... mà đã bị những người máy sinh học nắm quyền, nên thế giới mới trở thành như bây giờ."

Vừa nói, Hứa Y Y vừa đưa cho Lâm Huyền một trong hai tấm danh thiếp kim loại mà cô đang cầm:

"Trên này ngoài mã số của người máy sinh học, còn có logo của Công ty Cứu Thế, nếu anh quan tâm thì có thể xem qua."

Lâm Huyền nhận lấy tấm danh thiếp kim loại.

Tấm danh thiếp kim loại này có kích thước cỡ một cái bật lửa.

Trong cống ngầm tối đen như mực, đưa tay ra không thấy

ngón, Lâm Huyền tất nhiên không thể nhìn rõ được những gì trên tấm danh thiếp kim loại.

Hắn dùng ngón cái xoa nhẹ qua, có thể cảm nhận được những chữ số và ký tự nổi ở bên phải, cùng với một biểu tượng tròn trịa liền mạch ở bên trái.

Cụ thể thì không thể cảm nhận được rõ ràng.

Chắc phải chờ đến khi trở lại mặt đất, có ánh sáng rồi mới xem kỹ được.

Nói đến đây.

Lâm Huyền chợt nhớ ra.

Ban đầu Hứa Y Y bị khống chế chính là vì cô đã cố tình cướp tấm danh thiếp kim loại của người máy sinh học.

Hơn nữa, khi hắn kéo cô bỏ chạy, cô còn đặc biệt quay lại để giật lấy tấm danh thiếp kim loại của người máy cảnh sát.

Điều này có ý nghĩa đặc biệt gì chăng?

"Tại sao cô lại muốn lấy trộm tấm danh thiếp kim loại này?"

Lâm Huyền vung vẫy tấm danh thiếp trong bóng tối:

"Thứ này khá mỏng, tôi đoán là bên trong cũng không có công nghệ gì đáng kể, chỉ là một tấm danh thiếp thông thường. Cô cần nó để làm gì? Còn liều mạng đến vậy."

"Hê hê-"

Hứa Y Y cười tự hào:

"Anh không biết đấy thôi, Lâm Huyền, đây là bảo bối lớn đấy! Có tấm danh thiếp kim loại này làm chứng, chúng ta có thể tham

gia vào kế hoạch vĩ đại của giáo phụ, làm việc cho giáo phụ!"

"Ồ?"

Lâm Huyền khá ngạc nhiên:

"Vậy tức là, tấm danh thiếp kim loại này giống như một thử thách, một chứng nhận về sức mạnh và lòng trung thành?"

"Đúng vậy."

Hứa Y Y gật đầu:

"Muốn tham gia vào kế hoạch của giáo phụ, cần phải có một băng đảng giới thiệu; mà để gia nhập băng đảng, phải có một tấm danh thiếp kim loại của người máy sinh học để chứng minh bản thân."

"Đó là quy tắc của thế giới ngầm, luôn luôn như vậy. Dùng cách nào cũng được, miễn là có thể lấy được tấm danh thiếp kim loại, điều đó có nghĩa là sức mạnh và lập trường của anh không có vấn đề, bất kỳ băng đảng nào cũng sẽ chấp nhận anh, không ai từ chối cả."

"Sau khi gia nhập băng đảng, dĩ nhiên sẽ được giới thiệu vào kế hoạch của giáo phụ... Chúng ta thật sự quá may mắn, tối nay kế hoạch của giáo phụ sẽ được thực hiện, may mà chúng ta kịp thời lấy được hai tấm danh thiếp kim loại!"

"Thú vị thật."

Lâm Huyền khẽ cười.

Quả nhiên, ở đâu có con người, ở đó có giang hồ, ở đâu có giang hồ, ở đó có quy tắc.

Dù là trong một thế giới tương lai mơ hồ và u ám như vậy, con người vẫn sẽ tập hợp lại với nhau dựa trên lý tưởng và mục tiêu.

Có lẽ... đó cũng là một nét cuốn hút độc đáo của xã hội loài người.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền ngày càng cảm thấy hứng thú với vị giáo phụ bí ẩn kia, không thể chờ đợi để gặp ông ta một lần.

Tuy nhiên, phải tuân theo quy trình, từng bước một.

May mắn là hắn đã nhận được sự bảo trợ của một đại tỷ.

Xem như đã có chỗ dựa, có người che chở.

Là người đầu tiên và duy nhất làm tiểu đệ của Hứa Y Y, cô ấy chắc chắn sẽ sắp xếp mọi thứ tương lai cho hắn một cách ổn thỏa.

"Đến rồi, Lâm Huyền, chỗ này, chỉ cần leo lên là được."

Cuối con đường hầm.

Phía trước là một miệng ống lớn, nơi dòng nước thải cuồn cuộn tuôn ra như thác đổ, nhưng bị chặn bởi lưới sắt, không thể thoát qua đó. Vì vậy, họ phải leo lên bằng chiếc thang tay bên cạnh.

Cuối cùng...

Họ có thể ra khỏi cống ngầm và thấy ánh sáng mặt trời.

Hứa Y Y nhảy lên trước và bắt đầu leo, Lâm Huyền theo sau.

Bùm!

Một tiếng vang trầm, Hứa Y Y linh hoạt dùng chân đá bay nắp cống phía trên, ánh sáng rực rỡ chiếu vào, Lâm Huyền không thể không nheo mắt lại.

Đôi mắt đã quen với bóng tối quá lâu, giờ bỗng dưng bị ánh

sáng chói lòa làm chói, thực sự khó mà mở ra được.

Hứa Y Y leo ra ngoài trước.

Chương 1460: Kế hoạch vĩ đại (1)

Lâm Huyền cũng nhanh chóng theo sau.

Đứng thẳng dậy.

Nhìn xuống ngôi làng lộn xộn bên dưới—

Những căn nhà tạm bợ và nhà gỗ xếp chồng lên nhau trên mảnh đất màu vàng;

Các công trình đủ màu sắc chen chúc lộn xộn, đường sá chật hẹp, người qua lại tấp nập;

Trước cửa nhà ai cũng treo đầy quần áo lộn xộn, khắp nơi đều ẩm ướt, những người phụ nữ rửa bát rửa rau vô tư hất nước bẩn ra ngoài;

Trẻ con trong làng chạy nhảy đùa giỡn, ngã rồi lăn lộn;

Những người đàn ông cởi trần đi lại ngạo nghễ, cười hả hê, hét to.

Đây là...

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

Đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt với Thành phố Đông Hải!

Hắn quay đầu lại, nhìn về thành phố tĩnh lặng mà hắn và Hứa Y Y vừa chạy trốn khỏi, vượt qua bức tường, có thể thấy những

tòa nhà sạch sẽ, kính sáng bóng, sự yên tĩnh bao trùm toàn bộ thành phố.

Nhưng khi cúi đầu xuống một lần nữa.

Nhìn ngôi làng bên dưới ồn ào, náo nhiệt, đầy hơi thở của cuộc sống, rộn ràng nhưng lộn xộn.

"Hahaha! Thế nào, Lâm Huyền? Có phải hoàn toàn khác biệt với không khí ở Thành phố Đông Hải không?"

"Đây mới thực sự là thế giới của chúng ta, nơi mà con người có thể sống tự do!"

Hứa Y Y nói với vẻ tự hào, đầy cảm giác thuộc về:

"Tại đây, anh không cần phải lo lắng điều gì, không cần phải sợ hãi điều gì; anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, nói bất cứ điều gì mình thích, trở thành bất cứ ai mình mong muốn!"

Cô dang tay ra trước ngôi làng lộn xộn bên dưới, hít một hơi thật sâu không khí tự do và sảng khoái:

"Lâm Huyền, chào mừng anh đến... Thành phố Tội Lỗi!"

Lúc này.

Lâm Huyền mới nhớ ra, vừa rồi ở dưới cống quá tối nên hắn không thể nhìn rõ logo của Công ty Cứu Thế trên tấm danh thiếp kim loại.

Vì thế, hắn rút tấm danh thiếp kim loại từ túi quần ra, đưa lên trước mắt.

Bên phải, quả nhiên là dãy số và chữ cái xen kẽ.

Còn bên trái là một hình ảnh màu sắc.

Một người đàn ông mặc trang phục thời Trung Cổ, tay trái cầm quả cầu pha lê, cánh tay phải giơ cao một nửa, tay phải đang làm cử chỉ chúc phúc, ánh mắt lộ rõ sự thông thái của một bậc trí giả.

Dùng một bức tranh nghệ thuật làm biểu tượng công ty, thật sự rất hiếm thấy.

Tuy nhiên.

Là người có chuyên môn về nghệ thuật, Lâm Huyền ngay lập tức nhận ra bức tranh nổi tiếng này:

Bức tranh này được vẽ vào năm 1500 sau Công nguyên;

Nó là tác phẩm nghệ thuật có giá đấu giá đắt nhất trong lịch sử nhân loại, với giá bán lên tới 450 triệu đô la Mỹ;

Nó là tác phẩm duy nhất của nghệ sĩ huyền thoại trong lịch sử được đưa ra thị trường đấu giá.

Đúng vậy.

Tên của bức tranh này chính là "Đấng Cứu Thế".

Và tên của người họa sĩ đã tạo ra bức tranh này, càng nổi tiếng như sấm bên tai—

Leonardo da Vinci!

Da Vinci.

Lâm Huyền nhớ lại, trong buổi tụ họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người phụ nữ thân thiện và dễ mến ngồi bên cạnh hắn.

Trên khuôn mặt bà ta đeo chiếc mặt nạ của nghệ sĩ vĩ đại, Da Vinci.

Mặc dù ngôn từ và hình ảnh ảo của bà ta trông giống như một

thiếu nữ trẻ, nhưng Newton đã chứng thực rằng, từ thế kỷ trước, Da Vinci, với tư cách là thiên tài thứ 4 của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã tham gia các buổi tụ họp trực tiếp.

Do đó, tuổi thực của bà ta ít nhất cũng phải trên năm mươi, rất có thể là một bà lão.

Nhìn vào tấm danh thiếp kim loại trước mắt, nơi bức tranh "Đấng Cứu Thế" phản chiếu ánh sáng mặt trời...

Lâm Huyền chỉ có thể suy nghĩ theo hướng này.

Chẳng lẽ.

Công ty Cứu Thế, tổ chức đã cứu rỗi nền văn minh nhân loại nhưng cũng đã biến thế giới tương lai thành một nơi ngột ngạt và bóp nghẹt nhân tính, lại chính là do thành viên Da Vinci của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sáng lập ra?

Trong khoảnh khắc.

Lâm Huyền nhớ lại những lời mà những người máy sinh học ở Thành phố Đông Hải đã nói sau khi thực hiện việc trừ điểm:

"Xin hãy duy trì hành vi văn minh, noi theo người máy sinh học làm tấm gương để cùng xây dựng tương lai tốt đẹp cho nhân loại."

Tấm gương.

Đó chính là câu trả lời của Da Vinci tiểu thư khi được Einstein hỏi các thành viên câu lạc bộ về "phẩm chất mà một thiên tài cần có nhất".

Nhiều sự trùng hợp đến vậy.

Thật khó mà nói liệu Thành phố Tĩnh Lặng trong giấc mơ thứ tám này có phải là do thiên tài thứ 4, Da Vinci, tự tay tạo dựng nên

hay không.

"Không đúng."

Hắn lắc đầu, thầm nghĩ:

"Ít nhất, dựa trên mô tả của Hứa Y Y, mục đích ban đầu của Da Vinci khi tạo ra Công ty Cứu Thế là tốt đẹp. Bà ấy đã kiên nhẫn chờ đợi nhiều năm, bí mật xây dựng một đội quân hàng triệu người máy sinh học để giúp đỡ nhân loại, xứng đáng với danh hiệu đấng cứu thế."

Lâm Huyền đã trải qua giấc mơ thứ năm, thứ sáu và thứ bảy.

Chương 1461: Kế hoạch vĩ đại (2)

So với các giấc mơ trước, mức độ phát triển công nghệ và tiêu chuẩn sống của giấc mơ thứ tám tốt hơn rất nhiều, không thiên vị, đây đều là nhờ vào công lao của Công ty Cứu Thế và hàng triệu người máy sinh học.

Chính nhờ sự tồn tại của họ mà nhân loại đã không phải chịu đựng một ngày chiến tranh hay nạn đói, toàn bộ tâm trí đều được dành cho việc tái thiết sau thảm họa, nhanh chóng hồi phục.

Nếu những hành động này không được xem là hành động của một đấng cứu thế...

Lâm Huyền thực sự không biết phải thế nào mới được gọi là đấng cứu thế.

Chỉ có điều đáng tiếc là.

Ý định tốt đẹp ban đầu dường như không thể được truyền tải theo cách mà Da Vinci tiểu thư mong muốn, bằng cách "làm gương","noi theo gương sáng", mà ngược lại, lại trở nên quá đáng, biến thành một thời đại ngột ngạt như hiện nay.

Vì vậy.

Đến năm 2624 hiện tại, có lẽ Da Vinci tiểu thư đã qua đời từ lâu, và cũng đã mất quyền kiểm soát Công ty Cứu Thế, dẫn đến việc các "quy tắc trừ điểm" ngày càng trở nên vô lý, khiến người dân khốn khổ.

Trong tâm trí Lâm Huyền, hắn nghĩ theo hướng này.

Còn về đúng sai cụ thể, bây giờ suy nghĩ nhiều cũng không có ích gì, vẫn là chờ có thêm thông tin rồi mới đưa ra phán đoán.

Vì vậy, hắn lắc lắc tấm danh thiếp kim loại trong tay, nhìn về phía Hứa Y Y:

"Tình hình hiện tại có nghĩa là chúng ta có thể dùng tấm danh thiếp này làm bệ phóng, để gia nhập băng đảng. Nếu may mắn, họ sẽ giới thiệu chúng ta đến gặp giáo phụ và tham gia vào kế hoạch của ông ta, đúng không?"

Hứa Y Y gật đầu:

"Đúng vậy, chưa nói đến việc giáo phụ có đồng ý cho chúng ta tham gia vào kế hoạch vĩ đại tối nay hay không, nhưng ít nhất với hai tấm danh thiếp kim loại này, chúng ta có thể gia nhập một băng đảng mà không gặp vấn đề gì."

Nói rồi.

Cô kéo tay Lâm Huyền đi xuống phía dưới, vừa đi vừa quay lại nói:

"Anh nhìn xem, ở Thành phố Tội Lỗi này, mọi người đều sống vui vẻ tự do, đây mới là cuộc sống mà con người nên có, chứ không phải như ở Thành phố Đông Hải, nơi đầy u ám, lo lắng và sợ hãi."

"Đó là lý do tại sao tôi muốn gia nhập băng đảng, tôi không thích cuộc sống ở Thành phố Đông Hải chút nào... So với việc phải nói những lời không thật lòng, không dám nói, không dám làm, tôi thà sống khổ sở bên ngoài, nhưng ít nhất tôi được tự do."

"Thực ra tên gọi thật của nơi này cũng không phải là Thành phố Tội Lỗi, vì mọi người ở đây đều bị đuổi ra khỏi Thành phố Đông Hải và tự tụ tập sống ở đây, nên nơi này ban đầu không có tên. Mọi người cứ gọi thế mãi, kiểu tự trào, so với một Thành phố

Đông Hải văn minh và sạch sẽ, nơi này chẳng khác gì một thành phố tội lỗi."

"Vì vậy, tên gọi Thành phố Tội Lỗi cứ thế mà được chấp nhận."

Lâm Huyền theo sau Hứa Y Y, băng qua Thành phố Tội Lỗi.

Hắn thấy những nhóm người ồn ào, gương mặt họ đều ánh lên những nụ cười chân thật, là sự vô tư vô lo, nhẹ nhàng và thoải mái.

"Thật vậy."

Lâm Huyền hoàn toàn đồng ý với nhận định của Hứa Y Y:

"Nơi này tuy lộn xộn và đổ nát, nhưng ít nhất trông giống như nơi mà con người thực sự sống. Còn ở Thành phố Đông Hải, mọi người giống như những cỗ máy, không có chút cảm xúc nào, chỉ có thể hành động theo quy tắc cứng nhắc."

"Cô nói rằng những người ở đây đều đã phạm lỗi ở Thành phố Đông Hải, bị trừ hết điểm cá nhân nhiều lần và bị đuổi ra... Vậy Thành phố Tội Lỗi này đã tồn tại bao nhiêu năm rồi?"

"Không phải tất cả đều bị đuổi ra khỏi thành phố."

Hứa Y Y tiếp tục:

"Lịch sử của Thành phố Tội Lỗi cũng giống như Thành phố Đông Hải. Từ rất lâu trước đây, những người bị đuổi ra khỏi thành phố đã tập trung và sinh sống tại đây, dần dần, con cháu họ cũng lớn lên ở đây, hoàn toàn chưa từng đến Thành phố Đông Hải, và cũng không muốn đến đó."

"Nhưng những chuyện trong quá khứ không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là... chúng ta cần chọn một băng đảng để gia

nhập, rồi mới có thể gặp giáo phụ vĩ đại."

Đúng vậy.

Lâm Huyền bây giờ cũng rất muốn gặp giáo phụ, hắn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi.

Hắn suy nghĩ về những gì Hứa Y Y nói, rồi hỏi:

"Nghe cô nói, cô vẫn chưa quyết định sẽ gia nhập băng đảng nào?"

"Thực ra tôi đã có mục tiêu."

Hứa Y Y nói khi bước đi:

"Tôi muốn gia nhập bang Lê Gia nhất, đó là băng đảng lớn nhất ở Thành phố Tội Lỗi, bang chủ dùng đức phục người, rất tốt bụng và nhiệt tình, rất phù hợp để chúng ta gia nhập."

"Haha."

Lâm Huyền nghe tên đó là biết ngay rằng trong thời không này, Lê Thành vẫn đang đảm nhận vai trò quan trọng:

"Bang chủ chắc chắn là Lê Thành phải không?"

Lâm Huyền hỏi:

"Thực ra tôi nghĩ gia nhập băng đảng nào cũng được, quan trọng là họ có sẵn sàng giới thiệu chúng ta với giáo phụ hay không. Nói đến điều này, tôi chỉ tò mò một chút... ở Thành phố Tội Lỗi này, có bang Kiểm không?"

Chương 1462: Kế hoạch vĩ đại (3)

"Ô, anh cũng biết bang Kiểm à."

Nhắc đến điều này, Hứa Y Y không khỏi cười:

"Đó là bang có ít thành viên nhất, yếu nhất ở Thành phố Tội Lỗi, chỉ có bốn người, và... đầu óc họ cũng không được sáng suốt cho lắm."

"Tôi đã ở Thành phố Tội Lỗi vài năm, từng tiếp xúc với những người trong bang Kiểm, và cảm giác rằng dường như tất cả bọn họ đều thiếu một sợi dây thần kinh nào đó. Đặc biệt là Tam Bàn, cậu ta giống như một cái máy, chỉ lặp đi lặp lại hai câu, không thể thốt ra được câu thứ ba, dung lượng não rất nhỏ."

"Còn Nhị Trụ Tử nữa, suốt ngày bị đánh ở Thành phố Tội Lỗi, mặc dù Đại Kiểm Miêu rất bảo vệ cậu ta, nhưng Nhị Trụ Tử quá không biết điều... cứ nhìn chằm chằm vào vợ người khác. Ở Thành phố Tội Lỗi, mọi người đều có khí chất rất dữ dội, không nói nhiều mà lao vào đánh ngay, nên Nhị Trụ Tử thường xuyên bị đánh bầm dập."

Haha.

Lâm Huyền không nhịn được mà bật cười.

Quả nhiên, bốn "thiên niên trụ" của bang Kiểm vẫn giữ phong độ ổn định.

Chỉ có điều lần này khổ cho Nhị Trụ Tử.

Sống trong một nơi tự do, bạo lực, và chỉ cần không vừa ý là lao vào đánh nhau như Thành phố Tội Lỗi, với ánh mắt không biết giữ của cậu ta, việc không bị đánh chết cũng coi như là may mắn.

Tuy nhiên.

So với bang Lê Gia, Lâm Huyền vẫn thích bang Kiểm hơn.

Đặc biệt khi biết rằng bang Kiểm chỉ có bốn thành viên, hắn càng thấy đây là cơ hội:

"Y Y, tôi lại nghĩ rằng chúng ta nên nhắm vào những băng đảng ít thành viên để gia nhập. Dù sao, mục tiêu của chúng ta gia nhập băng đảng không phải là để đánh đấm hay thu phí bảo kê, mà chỉ để lợi dụng họ làm bàn đạp, tiếp cận giáo phụ thôi."

"Dù tôi không biết chính xác chế độ giới thiệu của họ là gì, nhưng xét về kết quả, chẳng phải băng đảng càng ít thành viên, chúng ta càng có khả năng được chú ý hơn sao?"

Lâm Huyền giơ tay lên:

"Thậm chí ngược lại, xét về cả trí tuệ lẫn kỹ năng, bốn người của bang Kiểm đều là phế vật, với tài năng của hai chúng ta, khi gia nhập chắc chắn sẽ ngay lập tức trở thành thành viên ưu tú, chắc chắn sẽ được chú ý và bồi dưỡng."

"Bang Lê Gia thì đúng là mạnh thật, nhưng họ có quá nhiều nhân tài, chúng ta hôm nay vừa mới gia nhập, dù họ có nhận chúng ta, cũng khó có khả năng đưa chúng ta tham gia vào kế hoạch của giáo phụ tối nay; còn bang Kiểm thì khác, họ chỉ có mấy người, không dẫn chúng ta đi cũng phải dẫn chúng ta đi."

Hứa Y Y nghĩ một lúc.

Quả thực là có lý.

Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng.

Thực sự việc gia nhập bang Kiểm ít thành viên sẽ dễ dàng gặp giáo phụ và tham gia vào kế hoạch tối nay hơn.

"Được thôi."

Hứa Y Y nhanh nhẹn quyết định, kéo Lâm Huyền quay lại con đường cũ:

"Đại bản doanh của bang Kiểm ở đằng kia, một ngôi nhà tồi tàn, chúng ta đi thôi."...

Rất nhanh.

Hứa Y Y đã đến trước một căn nhà tồi tàn.

Thật trùng hợp.

Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ Tử, và Tam Bàn đều có mặt đầy đủ trong nhà, đang họp và mỗi người đều đeo mặt nạ, rõ ràng là chuẩn bị ra ngoài.

Đại Kiểm Miêu đeo chiếc mặt nạ mèo Rhine giống hệt như của Lâm Huyền, khiến hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc.

A Tráng, Nhị Trụ Tử, và Tam Bàn đều đeo mặt nạ có hình dáng giống như những người máy bọc giáp cùng một bộ, nhưng Lâm Huyền chưa từng thấy qua, nên cũng khó mà phân biệt.

Nhưng dù sao cũng là bạn cũ, Lâm Huyền quen thuộc với vóc dáng, giọng nói, hành động, và thói quen của ba người họ đến mức dù có hóa thành tro, hắn cũng nhận ra.

Hứa Y Y bước vào trước, Đại Kiểm Miêu ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy thịt với chiếc mặt nạ mèo Rhine nhỏ nhắn nhìn cô:

"Ồ, Y Y, sao cô lại đến đây? Hôm nay bọn tôi rất bận, cô đừng

làm phiền chúng tôi, và quy tắc của đường phố tôi đã nói với cô nhiều lần rồi, không lấy được danh thiếp kim loại của người máy sinh học thì không băng đảng nào nhận cô đâu."

"Hừ!"

Hứa Y Y hừ một tiếng, ném thẳng tấm danh thiếp kim loại trong tay về phía trước.

Bốp.

Đại Kiểm Miêu bắt lấy, đặt vào lòng bàn tay để kiểm tra.

Ngay lập tức mắt hắn ta mở to, khuôn mặt đầy thịt dãn ra, chiếc mặt nạ mèo Rhine bị ép chặt cũng kéo dài ra một chút:

"Đây... đây là danh thiếp của người máy cảnh sát! Y Y, cô làm sao mà có được thứ này? Trong cả Thành phố Tội Lỗi, số người có thể lấy được loại danh thiếp này chỉ đếm trên đầu ngón tay!"

"Hừ hừ-"

Hứa Y Y đầy tự hào, khoanh tay, ngẩng đầu nói:

"Tôi đã nói rồi mà, tôi rất giỏi! Hơn nữa, không chỉ tôi muốn gia nhập bang Kiểm, tôi còn thu nhận một đàn em, anh ta cũng lấy được danh thiếp kim loại, cũng đủ tư cách gia nhập bang!"

"Cô?"

Đại Kiểm Miêu không thể tin được, khuôn mặt đầy thịt lại co lại thành một khối, chiếc mặt nạ mèo Rhine bị ép chặt một lần nữa:

"Cô còn có thể thu nhận đàn em sao?"

"Sao nào!"

Hứa Y Y không hài lòng với biểu cảm đó, chống tay lên hông:

Chương 1463: Kế hoạch vĩ đại (4)

"Đại Kiểm Miêu, anh coi thường người khác à! Đàn em của tôi rất lợi hại đấy!"

Nói xong, cô quay ra cửa gọi:

"Lâm Huyền, vào đi."

Lâm Huyền lúc này mới bước vào nhà, ngẩng đầu lên, qua chiếc mặt nạ mèo Rhine của mình, nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine đối diện.

Nhiều năm qua đi, cảm giác như tìm lại được thứ đã mất.

"Hừ."

Đại Kiểm Miêu nhìn thấy Lâm Huyền, hừ một tiếng:

"Cấp bậc gì đây, mà lại đeo mặt nạ giống của tôi."

"Đây là duyên phận, Kiểm ca."

Lâm Huyền cười đáp:

"Điều đó chứng tỏ tôi sinh ra đã thuộc về bang Kiểm."

Nói rồi, hắn cũng bắt chước Hứa Y Y, ném tấm danh thiếp kim loại trong tay qua.

Đại Kiểm Miêu một lần nữa giơ bàn tay mập mạp bắt lấy.

Nhìn vào lòng bàn tay.

Quả thật, đây là danh thiếp của một người máy sinh học thông thường, nhưng theo quy tắc của đường phố, quả thực là hợp lệ.

"Còn cái này nữa."

Lâm Huyền thấy Đại Kiểm Miêu còn hơi do dự, quyết định tăng thêm sức thuyết phục, liền ném luôn khẩu súng lục đang cài ở thắt lưng qua.

Đó là vũ khí mà hắn cướp được từ người máy cảnh sát, thậm chí còn dùng để hạ gục hai người máy.

Bốp.

Đại Kiểm Miêu đưa tay bắt lấy khẩu súng.

Nhìn vào.

Mắt hắn ta tròn xoe ngạc nhiên:

"Súng của người máy cảnh sát!? Cậu đã làm gì vậy!"

"Giết hai người máy." Lâm Huyền thản nhiên đáp.

"Quá đỉnh!"

Đại Kiểm Miêu lập tức đứng dậy, bước ngang thân mình chạy đến trước mặt Lâm Huyền, vòng tay qua cổ hắn, vỗ vỗ vai:

"Có tương lai đấy! Ngay từ đầu tôi đã biết, cậu nhóc này sinh ra là để làm việc này! Chào mừng cậu gia nhập bang Kiểm!"

"À, tất nhiên cũng chào mừng cô, Y Y."

Đại Kiểm Miêu xoay người, nhìn về phía Hứa Y Y:

"Vì các cậu đã gia nhập bang Kiểm, tôi cũng không giấu gì nữa. Vừa rồi bốn người chúng tôi đang chuẩn bị đi gặp giáo phụ."

"Kế hoạch tối nay, giáo phụ đã giao cho bang Kiểm một nhiệm vụ rất quan trọng, chúng tôi định đi xác nhận lại lần nữa. Dù sao... mọi người đã chuẩn bị cho cuộc tấn công quyết tử tối nay từ lâu, không thể để xảy ra sai sót được."

Lâm Huyền và Hứa Y Y nhìn nhau, rồi đồng thời quay đầu, nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Kiểm ca, tối nay kế hoạch của giáo phụ là gì vậy?"

"Đúng rồi, Đại Kiểm Miêu, bây giờ chúng tôi cũng là thành viên của bang rồi, đừng giấu giếm nữa, nói cho chúng tôi biết đi."

Hứa Y Y thúc giục:

"Tôi đã biết từ lâu rằng giáo phụ định sử dụng thiết bị xuyên thời không để gửi một sát thủ về quá khứ thực hiện nhiệm vụ. Rốt cuộc đó là nhiệm vụ gì vậy?"

Đại Kiểm Miêu lắc lắc ngón tay, rồi lắc đầu:

"Việc sử dụng thiết bị xuyên thời không là chuyện của tương lai. Kế hoạch tối nay... thôi được, tôi sẽ nói thẳng luôn ở đây, dù sao tôi cũng sắp dẫn các cậu đi gặp giáo phụ rồi."

"Kế hoạch tối nay là, hầu hết tất cả các băng đảng trong Thành phố Tội Lỗi sẽ cùng xuất phát, chúng ta sẽ cùng nhau xông vào Thành phố Đông Hải! Theo lời giáo phụ, chúng ta phải quyết tâm đến mức không còn đường lui—"

"Chúng ta sẽ đánh cắp hạt thời không từ Thành phố Đông Hải!"

Trong khoảnh khắc.

Lâm Huyền và Hứa Y Y đều sững sờ.

"Cái gì?" "Hạt gì?"

Hứa Y Y vẫn đang trong trạng thái bối rối, nhưng Lâm Huyền thì đã hiểu rất rõ.

Trong Thành phố Đông Hải...

Có hạt thời không!

Thì ra là vậy.

Chẳng trách giáo phụ của Thành phố Tội Lỗi luôn miệng nói sẽ sử dụng thiết bị xuyên thời không, nhưng lại cứ trì hoãn tiến độ.

Hóa ra là do thiếu hạt thời không!

Để thực hiện được chuyến đi xuyên thời không, thiết bị xuyên thời không và hạt thời không đều không thể thiếu.

"Ra là vậy."

Lâm Huyền vuốt cằm:

"Nếu có thể đánh cắp được hạt thời không từ Thành phố Đông Hải, chúng ta sẽ có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để gửi sát thủ về quá khứ."

"Vậy Kiểm ca, anh có biết cụ thể kế hoạch của giáo phụ không? Ông ta định gửi sát thủ về thời đại nào? Để giết ai?"

Đại Kiểm Miêu lắc lắc khuôn mặt đầy thịt của hắn ta, trông rất mềm mại:

"Cái đó thì tôi không rõ."

Qua khe hở của mặt nạ, ánh mắt của Đại Kiểm Miêu thật thà và trung thành:

"Vì lý do bảo mật, kế hoạch của giáo phụ chỉ có ông ta biết, ông ta chưa bao giờ nói với chúng tôi."

"Nhưng các cậu cũng đừng hỏi nhiều làm gì, nhiều thứ tôi cũng không hiểu, đều là nghe từ giáo phụ. Dù sao thì, đón thêm thành viên mới, tôi cũng định dẫn các cậu đi gặp giáo phụ. Dù gì thì đây cũng là chuyện lớn... hai cậu gia nhập rồi, quy mô bang Kiểm của chúng ta đã tăng lên 80% ngay lập tức!"

Lâm Huyền vừa định nói rằng có gì đó không đúng.

A Tráng vỗ đùi:

"Đại ca nhầm rồi! Rõ ràng là 60%!"

"Sai rồi!"

Nhị Trụ Tử quả quyết:

"Là 40%! Nếu dùng điểm số để biểu thị, thì phải là hai phần ba! Tam Bàn, cậu thấy sao?"

Tam Bàn khôn ngoan gật đầu:

"Tôi thấy ổn."...

Lâm Huyền nhìn cảnh tượng bên trong bang Kiểm nảy sinh tranh cãi vì vấn đề toán học, cảm giác vừa an ủi vừa buồn cười.

Chương 1464: Siêu hình học (1)

An ủi vì ít nhất họ cũng đang nghiên cứu một vấn đề học thuật, tinh thần đáng khích lệ.

Buồn cười vì không biết gene toán học từ cha của Đại Kiểm Miêu, một người có khả năng đạt giải Fields, đã di truyền đi đâu mất.

"Thôi, đừng lăn tăn nữa."

Đại Kiểm Miêu phẩy tay:

"Chúng ta đi gặp giáo phụ thôi, đáp án là bao nhiêu thì lát nữa hỏi giáo phụ là biết!"

"Khụ khụ."

Lâm Huyền khẽ ho hai tiếng:

"Vấn đề đơn giản như vậy thì đừng làm phiền giáo phụ, đáp án là 50%. Một lát nữa cơ hội quý báu để hỏi giáo phụ, để dành cho tôi nhé."

Hắn vốn không muốn tham gia vào cuộc tranh luận toán học cấp tiểu học này.

Nhưng vị giáo phụ vĩ đại, bí ẩn, đầy uy nghiêm, lại còn sở hữu thiết bị xuyên thời không... dưới những lời đồn đại, hình ảnh của giáo phụ đã trở nên vô cùng lớn lao trong lòng Lâm Huyền.

Khó khăn lắm mới có cơ hội diện kiến, nếu có thể thực sự giải đáp những thắc mắc, Lâm Huyền muốn hỏi những câu hỏi có giá trị hơn.

Tuy nhiên.

Cứ gặp được giáo phụ trước đã.

Với tâm trạng đầy hứng khởi và tò mò, sáu người của bang Kiểm, vừa mới được tăng cường 50%, hùng dũng tiến về tòa nhà ngầm nơi giáo phụ cư ngụ.

Đó là tầng thấp nhất của Thành phố Tội Lỗi.

Sau khi đi qua nhiều ngã rẽ, cuối cùng họ cũng đến được một hang động sâu thẳm và ẩn mình.

Đi đến tận cùng.

Quả nhiên.

Có một người đàn ông mặc áo blouse trắng, quay lưng về phía họ, đứng trước một thiết bị màu trắng to như một chiếc xe tải, hai tay chắp sau lưng.

Khí chất...

Lâm Huyền dường như đã cảm nhận được khí chất khác biệt của giáo phụ.

Thiết bị khổng lồ bên cạnh, có kích thước tương đương với một chiếc xe tải lớn, không cần phải đoán, chắc chắn đó chính là thiết bị xuyên thời không trong truyền thuyết.

Đại Kiểm Miêu cung kính tiến lại gần, dừng lại ở khoảng cách nhất định, cúi nửa người:

"Giáo phụ, tôi vừa mới thu nhận hai đàn em, mang đến để ngài xem qua."

Cuối cùng.

Giáo phụ rời ánh mắt khỏi thiết bị xuyên thời không, chậm rãi xoay người lại.

Lâm Huyền chăm chú nhìn vào gương mặt của ông.

Bốn mắt giao nhau!

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu:

"Cao... Cao Văn?"

"Thằng nhãi! Làm sao có thể gọi thẳng tên của giáo phụ như vậy! Thật là quá bất kính!"

Đại Kiểm Miêu giận dữ, một cái tát liền vung tới.

Cùng một kỹ năng không thể trúng đích hai lần, Lâm Huyền liền lập tức tránh né, rồi tiếp tục bước về phía trước.

Không ngờ được...

Thật sự không ngờ được.

Cao Văn, một nhà trí thức văn nhã như vậy, làm sao có thể liên quan đến loại nhân vật trùm băng đảng như giáo phụ?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ và trang phục của Cao Văn đại đế hiện tại, ngoại trừ việc tuổi tác đã già đi nhiều, tóc đều bạc trắng... Thực ra cảm giác và khí chất so với mấy giấc mơ trước cũng không khác biệt mấy.

Ánh mắt vẫn đầy trí tuệ và điềm tĩnh, không hề có sát khí hay sự tàn nhẫn.

Một người như vậy, làm sao có thể là giáo phụ của Thành phố Tội Lỗi được?

"Trở lại đây, Lâm Huyền! Không được vô lễ!"

Là đại tỷ của Lâm Huyền, Hứa Y Y cũng hoảng sợ, kéo mạnh Lâm Huyền lại, đôi mắt nghiêm khắc nhìn hắn:

"Phải chào giáo phụ trước đã!"

"Không phải là..."

Lâm Huyền có chút không nói nên lời.

Vừa mới than thở rằng trong thành phố Đông Hải có quá nhiều quy tắc, làm sao bây giờ trong Thành phố Tội Lỗi khi gặp giáo phụ lại cũng đầy quy củ thế này?

Quy tắc cũng không ít đâu.

Người diệt rồng cuối cùng lại trở thành ác long sao?

"Được rồi."

Cao Văn phía trước không kiên nhẫn mà phẩy tay:

"Tôi đã nói từ lâu rồi, không cần nhiều quy tắc như vậy, cái gì mà giáo phụ với giáo phụ, tôi chỉ là một nhà khoa học, bị các người ép đặt vào vị trí này... Haizz..."

Ông ấy thở dài, nhìn về phía Đại Kiểm Miêu:

"Ban đầu đã nói rõ ràng rồi, là để cha của cậu, Trần Hòa Bình, làm người đứng đầu của Thành phố Tội Lỗi, nhưng sức khỏe của cha cậu cũng không tốt, trong quá trình cùng tôi chế tạo thiết bị xuyên thời không, ông ấy đã làm việc quá sức mà mắc bệnh và qua đời."

"Tôi thường cảm thấy tiếc nuối, ông ấy là công thần lớn nhất trong việc thay đổi tương lai của nhân loại, vậy mà lại không có cơ hội nhìn thấy khoảnh khắc thiết bị xuyên thời không được khởi động, thật sự là quá đáng tiếc."

"Các người đều gọi tôi là giáo phụ, tôi nào có xứng đáng với danh hiệu này. Chỉ là thành phố này cần một vị giáo phụ mà thôi, ai là giáo phụ không quan trọng, chỉ cần có một người giữ vững nơi này là được."

"Đại Kiểm, cậu cũng không phải người ngoài, tôi nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, còn có A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn, từ nhỏ các cậu đã gọi tôi là chú... Ở ngoài thì không sao, nhưng ở đây toàn là người nhà, đừng quá khách sáo."...

Sau một hồi giáo huấn của Cao Văn, Đại Kiểm Miêu và những người khác cũng không nói gì thêm.

Lâm Huyền lại từ những lời nói của Cao Văn, rút ra được một vài thông tin quan trọng.

Chương 1465: Siêu hình học (2)

Trước tiên.

Người cha huyền thoại của Đại Kiểm Miêu, hóa ra đã trở thành đồng nghiệp với Cao Văn đại đế, cùng nhau nghiên cứu và phát triển thiết bị xuyên thời không.

Hai thiên tài siêu việt này cùng hợp tác, quả thực giá trị rất cao, không lạ gì khi họ có thể tạo ra một vũ khí khủng khiếp như thiết bị xuyên thời không trong một môi trường khó khăn như vậy.

Chỉ có điều, truyền thuyết chỉ có thể sống mãi trong truyền thuyết, cha Miêu vì làm việc quá sức mà ra đi sớm, vẫn không có cơ hội để Lâm Huyền bái phục ông ấy.

Tuy nhiên, từ giọng điệu của Cao Văn, không khó để nhận ra rằng ông ấy rất kính trọng và ngưỡng mộ cha Miêu.

Thật khó tin, một người đàn ông có thể khiến Cao Văn đại đế nhớ nhung và tiếc nuối như vậy... Rốt cuộc trí tuệ của ông ấy thông minh đến mức nào?

Lâu nay, trong tâm trí Lâm Huyền, tài năng và trí thông minh của Cao Văn đại đế đều thuộc đẳng cấp hàng đầu.

Bây giờ nhìn lại, cha Miêu trong truyền thuyết có lẽ còn vượt qua cả Cao Văn đại đế.

Quả nhiên, người tài giỏi thường ẩn mình nơi thôn dã.

Một người có thể chỉ với một cây bút và một xấp giấy nháp mà giải quyết được các hằng số của vũ trụ, tự nhiên không thể là kẻ tầm thường.

Chỉ có điều bây giờ nói gì cũng đã muộn.

May mắn là trước khi cha Miêu qua đời, ông ấy đã giúp đỡ Cao Văn đại đế đủ nhiều để ông ấy có thể phát triển thành công thiết bị xuyên thời không, mang lại hy vọng cho nhân loại trong việc thay đổi tương lai.

Thứ hai.

Là vấn đề về danh hiệu giáo phụ.

Có thể thấy rằng Cao Văn không thích danh hiệu này, thậm chí có phần bài xích, nó không phù hợp với danh phận và khí chất của ông ấy.

Nhưng vì sự ổn định của Thành phố Tội Lỗi, ông ấy vẫn nhận nhiệm vụ này.

Như lời ông ấy đã nói—

"Thành phố Tội Lỗi, nhất định phải có một giáo phụ."

Không có người lãnh đạo, tất sẽ đại loạn.

Đặc biệt là trong thành phố bạo loạn này, vốn dĩ không có quá nhiều quy tắc và ràng buộc, nếu không có một vị giáo phụ để lấy đức phục chúng, thật khó tưởng tượng nơi này sẽ trở nên hỗn loạn như thế nào.

Kế hoạch ban đầu là để cha Miêu làm giáo phụ.

Mặc dù Lâm Huyền chưa từng gặp cha Miêu, nhưng dựa vào hiểu biết từ những giấc mơ trước đó về ông ấy, hắn cảm thấy rằng cha Miêu chắc chắn có thể đảm đương được vị trí này.

Trong giấc mơ thứ năm, cha Miêu với tư cách là trưởng làng đời đầu của làng Kiểm, không chỉ quản lý ngôi làng một cách trật tự, mà còn đề ra phương châm phát triển khoa học hợp lý, thực sự

là một người vừa có trí tuệ vừa có bản lĩnh.

Trong giấc mơ thứ bảy, cha Miêu càng thể hiện sự không thiên vị, hoàn toàn không ưu ái Đại Kiểm Miêu – người được coi là thái tử của làng. Sau khi ông ấy qua đời, ông ấy đã trực tiếp truyền lại vị trí trưởng làng cho người ngoài, số 17, một thiếu nữ mắt xanh. Đây cũng là minh chứng cho việc chiêu mộ nhân tài không theo lối mòn, cho thấy cha Miêu không chỉ có tầm nhìn mà còn có tư duy rộng mở.

Một người như vậy, chắc chắn rất phù hợp để làm giáo phụ của Thành phố Tội Lỗi.

Còn khi nhìn lại Cao Văn.

Rõ ràng, ông ấy là một tài năng kỹ thuật, chứ không phải là một người có tài quản lý.

Cũng không ngạc nhiên khi người dân trong Thành phố Tội Lỗi, ngoại trừ việc gia nhập băng đảng, hầu như không biết gì về giáo phụ... Có lẽ là do Cao Văn thực sự không giỏi trong việc xử lý những vấn đề này, nên đành phải duy trì hình ảnh của mình bằng sự bí ẩn và việc không ra ngoài.

Nhưng phải nói một điều.

Dù rằng ở một số khía cạnh Cao Văn đại đế không thể so sánh với cha Miêu, nhưng không nghi ngờ gì, ông ấy cũng là một thiên tài toàn diện.

Ít nhất từ kết quả mà nói.

Trong Thành phố Tội Lỗi này, với biết bao kẻ phạm tội, những người bị đuổi khỏi thành phố, nhưng trật tự vẫn không bị phá vỡ, và các băng đảng đều tuân theo sự chỉ đạo của Cao Văn, điều này chứng tỏ ông ấy cũng không phải là kẻ tầm thường.

Cuối cùng.

Cũng là điều mà trước đó Lâm Huyền thắc mắc...

Tại sao bang Kiểm lại yếu đuối và gặp nhiều khó khăn như vậy. Nhưng theo lời của Đại Kiểm Miêu, giáo phụ vẫn giao nhiệm vụ quan trọng nhất cho bang Kiểm thực hiện, khiến cho cả bốn người trong bang rất căng thẳng.

Lần đầu tiên khi Lâm Huyền nghe Đại Kiểm Miêu nói như vậy, hắn đã cảm thấy rất kỳ lạ.

Rõ ràng bên Lê Thành đáng tin cậy và mạnh mẽ hơn nhiều, tại sao lại không giao nhiệm vụ quan trọng cho quân đội Lê Gia?

Thực ra, nguyên nhân đơn giản là vì sự tin tưởng.

Giữa Cao Văn và cha Miêu, có một tình bạn sâu sắc như chiến hữu và đồng nghiệp, nên đương nhiên ông ấy cũng yêu thương Đại Kiểm Miêu như chính mình.

Ông ấy đã nhìn thấy Đại Kiểm Miêu lớn lên từ nhỏ, đương nhiên hiểu rõ gốc rễ, biết Đại Kiểm Miêu là người như thế nào.

Đây chính là điều người ta gọi là người nhà.

Chương 1466: Siêu hình học (3)

Dù trong Thành phố Tội Lỗi có bao nhiêu băng đảng mạnh mẽ và những người tài giỏi, nhưng Cao Văn vẫn tin tưởng nhất vào Đại Kiểm Miêu và bang Kiểm, vì vậy mới giao cho họ nhiệm vụ quan trọng.

Giống như tình cảm của Gia Cát Lượng dành cho Lưu Thiện.

Dù có ngốc nghếch, dù có kém cỏi, dù có không ra gì, thì đó vẫn là con trai của vị chủ công ngày xưa.

Cao Văn đương nhiên biết rõ khả năng của Đại Kiểm Miêu đến đâu, nhưng đây là con ruột của chiến hữu cách mạng của ông, cũng được coi là người thân cận nhất, giống như con trai nuôi, tuyệt đối không thể phản bội và quay lưng.

Vì vậy, trong thời khắc quan trọng, nhiệm vụ quan trọng nhất, Cao Văn chỉ yên tâm giao cho Đại Kiểm Miêu xử lý.

Thôi được.

Mặc dù bây giờ Lâm Huyền cũng chưa biết nhiệm vụ quan trọng nhất này là gì, nhưng sớm muộn cũng sẽ biết, nên cũng không cần vội.

Chỉ có thể nói rằng.

Khi vừa rồi còn đang phân vân với Hứa Y Y về việc gia nhập băng đảng nào, việc chọn bang Kiểm mà không cần suy nghĩ quả thực là đúng đắn.

Không chỉ có thể nhanh chóng gặp được giáo phụ.

Mà còn nhờ vào danh tiếng của cha Đại Kiểm Miêu, khiến cho Cao Văn cũng có thêm một chút thân thiện và tin tưởng đối với hắn.

Đến đây.

Lâm Huyền lĩnh hội được một quy tắc tuyệt đối chính xác trong giấc mơ—

"Bất kể khi nào và ở đâu, luôn có thể tin tưởng Đại Kiểm Miêu; Kiểm ca mãi mãi là Kiểm ca, luôn đáng tin cậy như vậy."

Sau khi suy nghĩ thấu đáo về những điều này.

Lâm Huyền bước lên, chìa tay phải ra trước mặt Cao Văn đã già nua:

"Chào ông, Cao Văn, tôi tên là Lâm Huyền."

Cao Văn nheo mắt lại, nhìn Lâm Huyền từ sau tròng kính:

"Cậu là... ?"

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ.

Hắn bước tới bên chiếc thiết bị xuyên thời không to bằng chiếc xe tải, vỗ vào lớp vỏ trắng khổng lồ của nó:

"Vì ông đã chế tạo ra thiết bị xuyên thời không, nên việc giải thích cũng đơn giản thôi. Thực ra, tôi đến từ một thời không khác, dù không phải sử dụng công nghệ của thiết bị xuyên thời không... Nhưng giải thích ra thì rất phức tạp, ông cứ coi như tôi đã đi xuyên qua bằng thiết bị này đi."

"Vậy nên, dù bây giờ ông không nhận ra tôi, không có ấn tượng gì về tôi, nhưng thực ra... chúng ta đã gặp nhau nhiều lần, quen biết nhau lâu rồi, và đã cùng trải qua rất nhiều câu chuyện."

"Tôi đã gặp ông khi ông còn trẻ, nói ra chắc ông sẽ không tin, lúc đó ông đang đào đất ở một khu khai thác; tôi cũng đã gặp ông khi ông trung niên, lúc đó ông là hiệu trưởng của một trường nhỏ trong thành phố; nhưng giờ đây, lần đầu tiên tôi mới gặp một ông già như thế này, bây giờ ông đã sáu bảy mươi tuổi rồi phải không?"...

Nghe Lâm Huyền nói thao thao bất tuyệt.

Cao Văn nhìn Lâm Huyền đầy nghi hoặc, rồi lại nhìn sang chiếc thiết bị xuyên thời không khổng lồ bên cạnh, sau đó nhìn sang Đại Kiểm Miêu đứng phía sau.

Đại Kiểm Miêu hoảng hốt, vội vàng móc ra từ trong túi hai chiếc bảng tên kim loại của người máy sinh học, giải thích:

"Không... không có vấn đề gì đâu giáo phụ!"

"Ngài nhìn xem, cả hai đều có chứng nhận, hơn nữa cái bảng tên kim loại này còn là của người máy cảnh sát! Ngài hãy nhìn thêm khẩu súng này... Yên tâm đi! Đàn em của tôi tôi đều tin tưởng! Tôi nhìn người rất chuẩn mà!"

Lâm Huyền tất nhiên hiểu rằng Cao Văn đang nghi ngờ mình.

Vì vậy hắn tiếp tục nói:

"Cao Văn, tôi biết ông đang nghi ngờ những gì tôi nói, nhưng không sao, tôi sẽ chứng minh cho ông thấy."

Hắn nhớ lại một chút, rồi nói:

"Ông sinh năm 2182. từ nhỏ đã rất hứng thú với công nghệ ngủ đông, người mà ông ngưỡng mộ nhất là giáo sư Hứa Vân."

Cao Văn gật đầu:

"Mọi người ở đây đều biết điều đó."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Nhưng, ông luôn cảm thấy mình sống dưới cái bóng của người khác, chất lỏng làm đầy khoang ngủ đông đã được phát minh từ lâu, và các sản phẩm phụ của công nghệ ngủ đông cũng đã được phát triển hoàn tất, vì vậy... ông có lẽ ít nhiều cũng cảm thấy mình tài năng nhưng không gặp thời, sinh không đúng thời điểm."

Ngay lập tức, biểu cảm của Cao Văn trở nên nghiêm trọng:

"Làm sao cậu biết điều đó?"

"Chưa hết đâu."

Lâm Huyền tìm ra được hướng đi:

"Ông từng nghĩ rằng, hay là mình tỏa sáng trong một lĩnh vực khác, ông đã tiến hành nghiên cứu sơ lược về các hằng số vũ trụ, cũng liên quan đến một số lĩnh vực khác, nhưng cuối cùng ông vẫn không quên được ánh trăng đầu tiên mà ông yêu thích nhất, công nghệ ngủ đông."

"Vì vậy, ông đã quyết định không quên mục tiêu ban đầu và quay trở lại, ông tập trung vào vấn đề cuối cùng và cũng là duy nhất của công nghệ ngủ đông mà không thể khắc phục được—mất trí nhớ. Ông dự định giải quyết vấn đề lịch sử này, để hoàn thiện mảnh ghép cuối cùng của công nghệ ngủ đông."

"Và cách tiếp cận của ông là chế tạo một chiếc mũ điện kích não, dùng phương pháp điện kích để khôi phục những ký ức đã mất."

Cao Văn hít một hơi sâu, tròn mắt ngạc nhiên:

Chương 1467: Siêu hình học (4)

"Đây... đây là nội dung trong Sổ tay ký ức của tôi! Rõ ràng là sau khi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông và đọc xong bức thư tay đó, tôi đã đốt nó ngay lập tức rồi."

"Và còn nữa."

Lâm Huyền giơ ngón trỏ lên:

"Nghiên cứu của ông cuối cùng đã bị đình trệ, vì lĩnh vực thần kinh học não bộ không có bước đột phá nào quan trọng, khiến nghiên cứu của ông tiến triển chậm chạp. Vì vậy... đó là lý do ông ngủ trong khoang ngủ đông, ông muốn chờ đợi cho đến khi lĩnh vực thần kinh học có tiến bộ, để có thể hoàn thành nghiên cứu của mình sau khi tỉnh lại."

"Hơn nữa, đáng lưu ý là, thực ra nhân loại từ lâu đã có thể đạt được bước đột phá trong lĩnh vực thần kinh học. Chỉ tiếc rằng, thiên tài của ngành thần kinh học, bà Đỗ Dao đã hy sinh trong một hoạt động hỗ trợ hòa bình tại châu Phi, và hàng trăm năm sau đó, không ai có thể xuất hiện để thay thế tài năng đó, lĩnh vực thần kinh học đến nay vẫn chưa có đột phá quan trọng nào."

"Và tôi..."

Lâm Huyền chỉ vào mình, mỉm cười nhẹ:

"Và tôi, đến từ thời đại mà bà Đỗ Dao vẫn còn sống, tôi đã gặp bà ấy khi bà ấy còn sống."

"Chát."

Cao Văn thở dốc, xúc động không ngừng, nắm chặt lấy đôi tay

của Lâm Huyền:

"Cậu thực sự là một người xuyên không! Những thông tin mà cậu vừa nói... đặc biệt là hiểu biết về tôi, thật sự... thật sự quá chi tiết!"

"Mau, cậu hãy kể cho tôi nghe, cậu đã xuyên không như thế nào? Không cần thiết bị xuyên thời không và hạt thời không cũng có thể làm được sao? Còn nữa, về phía bà Đỗ Dao, cậu có thể gặp bà ấy khi bà ấy còn sống? Vậy thì cậu nhất định phải bảo vệ bà ấy! Bà ấy chính là viên ngọc sáng nhất trong lĩnh vực công nghệ ngủ đông!"

"Những biến đổi cấp tốc của xã hội loài người, cũng như sự đứt gãy trong các lĩnh vực khoa học, thực chất đều bắt nguồn từ hậu quả của việc mất trí nhớ! Dù có sổ tay ký ức và băng ghi hình ký ức, nhưng ký ức của con người quá rộng lớn và chi tiết, vài cuốn sổ tay và đoạn ghi hình thì có thể ghi lại được bao nhiêu chứ?"

"Ngay cả tôi, sau khi tỉnh dậy, cũng mất rất nhiều năm để học lại kiến thức. Thật sự quá lãng phí thời gian, nếu có thể để tôi và nhiều người khác, sau khi ngủ đông lâu dài vẫn giữ được ký ức... thì thế giới này tuyệt đối sẽ không trở thành như bây giờ!"

Lâm Huyền trấn an Cao Văn đại đế, nhẹ giọng nói:

"Chuyện của tôi, giải thích thì có chút phức tạp, hơn nữa tôi vừa mới đến thời không này, còn rất xa lạ với bối cảnh thế giới ở đây."

"Đặc biệt là về siêu thảm họa năm 2400. Công ty Cứu Thế, và tại sao thành phố Đông Hải lại biến thành một dạng méo mó như thế này, ông có thể kể chi tiết cho tôi nghe được không?"

Cao Văn đại đế không chút do dự mà gật đầu.

Từ khi ông tin rằng Lâm Huyền là người xuyên không, ánh mắt ông lấp lánh sự kích động.

Việc có thể gặp một người xuyên không.

Đương nhiên cho thấy lý thuyết của ông và cha Miêu, Trần Hòa Bình, là đúng đắn, nỗ lực của họ không uổng phí, và tương lai của nhân loại đầy hy vọng!

Vì thế.

Ông bắt đầu kể tường tận cho Lâm Huyền về đoạn lịch sử này.

Phần đầu tiên, giống như Hứa Y Y đã kể, là sau siêu thảm họa năm 2400. hàng triệu người máy sinh học của Công ty Cứu Thế, sau nhiều năm ẩn náu, đã được kích hoạt từ các kho lưu trữ ngầm, dẫn dắt mọi người tái thiết lại quê hương.

Nguyên nhân của siêu thảm họa năm 2400. Cao Văn cũng không rõ, tất cả mọi người đều không rõ, trong giấc mơ thứ tám vẫn là một bí ẩn.

Dưới sự dẫn dắt của hàng triệu người máy sinh học, loài người không trải qua bất kỳ một ngày nào chiến tranh hay đói khát, rất nhanh chóng phục hồi lại.

Những người máy này thực sự rất tài giỏi.

Pin hạt nhân vi mô vận hành 24/7, không chỉ bảo vệ con người, mà còn có thể làm việc với hiệu suất gấp nhiều lần so với con người, không ngừng nghỉ ngày đêm.

Từ khoảnh khắc đó, Công ty Cứu Thế đã trở thành vị cứu tinh thực sự, những người máy sinh học ấy cũng giống như những thiên thần, mang đến ân huệ và hy vọng cho nhân loại.

Sau đó.

Các thành phố hiện đại dần dần được xây dựng trên khắp thế giới, Công ty Cứu Thế trở thành người quản lý của mỗi thành phố; người máy sinh học cũng như mọi người mong đợi, trở thành những người giám sát, thực thi pháp luật và bảo vệ cho thành phố.

Các thành phố mở cửa chào đón mọi người, không từ chối ai, chỉ cần tuân thủ các quy định và pháp luật là được.

Sau thảm họa, con người cuối cùng cũng có được cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn, an toàn và mãn nguyện.

Tuy nhiên...

Thời kỳ chiến tranh có vấn đề của thời kỳ chiến tranh, thời kỳ hòa bình cũng có vấn đề của thời kỳ hòa bình.

Nhiều vấn đề về đạo đức văn minh tiềm ẩn trong thời kỳ thảm họa bắt đầu dần dần nổi lên, ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cư dân thành phố.

Dù rằng những người máy sinh học không biết mệt mỏi, nhân hậu và nhiệt tình, luôn làm gương cho con người.

Nhưng sự đời không như ý muốn.

Chương 1468: Siêu hình học (5)

Luôn có những người coi đó là điều hiển nhiên, không hề trân trọng, thậm chí còn có kẻ vô ơn, kẻ tấn công và lăng nhục người máy sinh học.

Những thói quen xấu dần dần xuất hiện và lan rộng.

Vì lý do đó, những người máy sinh học đã trở thành quản lý và người nắm quyền của thành phố, bắt đầu dựa vào hành vi của con người, sử dụng dữ liệu lớn, đưa ra hệ thống chấm điểm cá nhân và quy tắc tăng giảm điểm.

Ban đầu, mọi người đều hoan nghênh hệ thống này.

Nhưng.

Bất kỳ hệ thống nào cũng có lỗ hổng; bất kỳ quy tắc nào cũng có điểm không hoàn thiện.

Những kẻ tinh ranh luôn có thể tìm ra cách lách luật, lợi dụng các sơ hở.

Việc cố ý gian lận điểm số và hãm hại người khác giảm điểm xảy ra thường xuyên.

Để đối phó với những kẻ gian lận này, và để hạn chế hành vi của những kẻ phạm pháp, các quy tắc tăng giảm điểm ngày càng chi tiết, ngày càng mở rộng, thậm chí các từ ngữ cấm như lời chửi rủa cũng ngày càng nhiều...

Sổ tay quy tắc ngày càng dày, và cuộc sống của cư dân ngày càng trở nên khốn khổ.

"Đây là một quá trình rất khó để kiểm soát mức độ hợp lý."

Cao Văn thẳng thắn nói:

"Nếu để con người làm người thực thi pháp luật và nắm quyền ở các thành phố, có lẽ sẽ không xảy ra những tình huống cực đoan như thế này."

"Không nghi ngờ gì, ý định ban đầu của Công ty Cứu Thế là tốt, nhưng người máy sinh học suy cho cùng vẫn là máy móc, chúng chỉ biết xử lý mọi việc theo logic và quy tắc."

"Điều này dẫn đến... xã hội loài người vốn dĩ nên tự điều chỉnh, lại trở thành một vòng luẩn quẩn của việc phát hiện lỗ hổng, lấp đầy lỗ hổng và đặt ra các quy tắc mới."

"Vì vậy, đây cũng là một vấn đề rất khó để xác định đúng sai."

Cao Văn thở dài:

"Đặt ra quy tắc, chuẩn hóa hành vi, chắc chắn không sai, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, rất nhiều việc không thể đo lường được. Mọi người đều biết đến sự thật, thiện lương và hoàn mỹ... Nhưng thế nào là sự thật, thiện lương và hoàn mỹ, đến mức độ nào thì được coi là sự thật, thiện lương và hoàn mỹ, những điều này vốn dĩ không có định nghĩa rõ ràng, và cũng không nên có định nghĩa rõ ràng."

Lâm Huyền gật đầu.

Về tình hình ở Đông Hải, hắn cũng đã suy nghĩ suốt dọc đường, nhưng vẫn chưa tìm ra câu trả lời đúng.

Xét về hệ thống, cách làm của người máy sinh học thực sự không sai.

Chúng không hề làm oan uổng bất kỳ người tốt nào, và việc

trừ điểm cũng không quá nặng đối với những hành vi nhỏ nhặt như nhổ nước bọt hay gây ồn ào, đồng thời cũng có rất nhiều cách để cộng điểm.

Nhưng...

Những việc đúng đắn, khi càng trở nên đúng đắn hơn, lại hóa thành sai lầm.

Vấn đề này.

Ngay cả Cao Văn cũng chưa tìm ra được lời giải.

Hơn nữa, nếu để con người làm người thực thi pháp luật và nắm quyền ở Đông Hải, liệu thực sự sẽ tốt hơn hiện tại không?

Lâm Huyền không cho rằng điều đó chắc chắn.

Ít nhất thì người máy sinh học luôn đoàn kết và có cùng mục tiêu, sau năm 2400. xã hội loài người không hề trải qua bất kỳ cuộc chiến tranh nào.

Nếu để con người nắm quyền, không biết đã xảy ra bao nhiêu cuộc chiến rồi.

Lâm Huyền bày tỏ suy nghĩ của mình với Cao Văn.

Cao Văn cũng rất đồng ý:

"Cậu nói đúng, Lâm Huyền, dù tôi là một nhà khoa học, nhưng tôi vẫn cho rằng, không phải câu hỏi nào trên thế giới này cũng có câu trả lời."

"Vấn đề của Đông Hải là một câu hỏi không có đáp án, không có cái đúng tuyệt đối và cũng không có cái sai tuyệt đối."

"Công ty Cứu Thế bản thân nó không có lỗi, và những người máy sinh học cũng chỉ muốn mang lại cho loài người một cuộc

sống tốt đẹp và văn minh hơn."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, còn Thành phố Tội Lỗi nơi chúng ta đang sống, liệu hệ thống quản lý ở đây có đúng đắn không?"

Cao Văn lắc đầu:

"Hiện tại, mọi người ở đây, các băng đảng, đều đoàn kết và không ngại hy sinh, chỉ vì có một kẻ thù chung là Đông Hải, ai cũng muốn phá hủy thành phố đó và thay đổi thế giới tồi tệ này."

"Tôi có thể làm giáo phụ, và cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, có thể được đề cử làm giáo phụ, chỉ vì chúng tôi là hai người duy nhất có thể nghiên cứu và sử dụng thiết bị xuyên thời không; chỉ có chúng tôi mới có khả năng và trí tuệ để thay đổi cuộc sống của họ, thay đổi tương lai của nhân loại."

"Thử nghĩ mà xem, Lâm Huyền, nếu tương lai loài người thực sự thay đổi, tất cả người máy sinh học biến mất, và con người trong Thành phố Tội Lỗi đều chuyển vào sống ở Đông Hải, cậu nghĩ... ai sẽ là giáo phụ mới?"

Lâm Huyền đương nhiên hiểu ý của Cao Văn.

Hắn không cần suy nghĩ:

"Lê Thành."

Rồi lắc đầu:

"Nhưng cũng không chắc là Lê Thành, có thể là một thủ lĩnh của băng đảng khác, thậm chí có thể là Đại Kiểm Miêu, nhưng chắc chắn... sẽ không phải là một nhà khoa học như ông."

Chương 1469: Thiết bị xuyên thời không (1)

"Bởi vì mọi người sẽ không còn cần thiết bị xuyên thời không, cũng không cần thay đổi tương lai nữa, điều mà họ quan tâm có lẽ sẽ là những thứ thực tế hơn như tiền bạc, địa vị, lãnh thổ, quyền lực, v. v."

Lâm Huyền cười nhẹ, lắc đầu:

"Những việc như thế này, thực sự không có câu trả lời đúng, nó là một vấn đề siêu hình học điển hình."

Đại Kiểm Miêu, người luôn lắng nghe nhưng không hiểu gì, đột nhiên như có một bóng đèn lóe lên trong đầu, nhanh chóng chạy lại gần, chọc chọc vào Lâm Huyền:

"Cậu vừa nói, học gì cơ?"

"Siêu hình học," Lâm Huyền đáp.

Đại Kiểm Miêu trầm ngâm:

"Tôi nhớ hình như cha tôi từng nói về thuật ngữ này, cùng với những từ ngữ lạ lùng khác... Cậu giảng cho tôi nghe, siêu hình học là gì?"

"Ờm..."

Lâm Huyền cố gắng tổ chức ngôn từ:

"Đây là một vấn đề rất triết học và khá trừu tượng."

"Nói đơn giản, siêu hình học là nghiên cứu về bản chất của thế giới, tức là nghiên cứu về mọi tồn tại, nguyên nhân và nguồn gốc của mọi hiện tượng... "

Lâm Huyền bắt đầu giải thích những kiến thức triết học mà hắn đã học được ở giảng đường đại học, dùng cách mô tả đơn giản nhất để giải thích cho Đại Kiểm Miêu.

Đại Kiểm Miêu cau mày, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu.

Trán bắt đầu đổ mồ hôi, rồi dần dần bốc hơi trắng.

Bộ não như sắp nấu chín.

Nhưng đột nhiên!

Giống như đột phá được kinh mạch, Đại Kiểm Miêu bừng tỉnh, đập mạnh vào đùi:

"Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi!!"

Hắn ta kích động gào thét, ôm lấy khuôn mặt đầy thịt của mình:

"Cuối cùng tôi đã hiểu, tại sao tôi lại đặc biệt yêu thích 'khuôn mặt'... tại sao tôi không thích mèo... tại sao... tại sao! Hóa ra nguyên nhân là ở đây—"

Một tia sáng vàng bắn ra từ đỉnh đầu Đại Kiểm Miêu, bao phủ hắn ta trong ánh sáng trí tuệ.

Hắn ta xoay người với thân hình mập mạp, trừng lớn mắt nhìn Lâm Huyền và Cao Văn:

"Miêu là ý thức hệ, Kiểm là siêu hình học!"... ...

Phòng thí nghiệm ngầm, yên tĩnh như băng.

Lâm Huyền và Cao Văn nhìn nhau, rồi im lặng.

"Anh vui là được."

Lâm Huyền vẫy tay, qua loa đáp lại Đại Kiểm Miêu.

Sau đó hắn quay người.

Nhìn vào chiếc thiết bị xuyên thời không khổng lồ trước mắt, cao vài mét và dài hàng chục mét, giống như một chiếc xe tải nửa thân, hắn nói với Cao Văn:

"Về chuyện Đông Hải và Công ty Cứu Thế, tôi đã hiểu đại khái."

"Còn về chiếc thiết bị xuyên thời không này, mục đích và nguyên do, ông có thể kể chi tiết cho tôi được không?"

"Tôi thực sự rất tò mò..."

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn vào mắt của Cao Văn:

"Ông muốn dùng chiếc máy này để giết ai?"

"Ông định giết... người sáng lập Công ty Cứu Thế sao?"

Lâm Huyền hỏi.

Theo suy đoán của hắn, mục tiêu của Cao Văn rất có thể là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Da Vinci tiểu thư đeo mặt nạ Da Vinci.

Dù sao thì vào thời đại này, tất cả các thành phố đều bị người máy sinh học kiểm soát và quản lý, và gốc rễ của vấn đề nằm ở việc Công ty Cứu Thế được thành lập và hàng triệu người máy sinh học được sản xuất, dẫn đến một tương lai ngột ngạt như hiện tại.

"Không, không, không."

Cao Văn lắc đầu, phủ nhận suy đoán của Lâm Huyền:

"Bất kể ai trong thế giới này, mặc dù mọi người không thích hệ thống chấm điểm cá nhân ngột ngạt, nhưng thật ra không ai có oán giận gì đối với Công ty Cứu Thế."

"Mọi người đều hiểu rõ rằng, nếu không có Công ty Cứu Thế dự liệu trước và sử dụng hàng loạt người máy sinh học để giúp loài người tái thiết nền văn minh, thì cuộc sống hiện tại chỉ có thể tồi tệ hơn, bi thảm hơn, thậm chí không biết liệu nền văn minh nhân loại có còn tồn tại hay không."

"Ngay cả cá nhân tôi, đối với Công ty Cứu Thế, cũng cảm thấy biết ơn nhiều hơn là phản đối. Tôi tất nhiên biết rằng ý định ban đầu của Công ty Cứu Thế chắc chắn là tốt, và họ chưa từng làm điều gì tổn hại đến loài người... Tôi làm sao có thể lấy oán trả ơn được?"

Lâm Huyền chớp mắt.

Cao Văn đại đế quả thực rất lý trí:

"Vậy thì mục tiêu của ông rốt cuộc là ai?"

Cao Văn nghiến răng, nói chắc như đinh đóng cột:

"Là người đã gây ra siêu thảm họa năm 2400. Chỉ có hắn ta mới là thủ phạm thực sự!"

"Nếu không có siêu thảm họa, nền văn minh nhân loại sẽ không bị thụt lùi, dân số sẽ không giảm, người máy sinh học cũng sẽ không thay thế con người để cai quản các thành phố... tất cả những điều này sẽ không xảy ra."

"Xét theo mức độ phát triển khoa học công nghệ của loài người

vào năm 2400. nếu không có thảm họa đó, có lẽ bây giờ chúng ta đã bay ra khỏi Trái Đất, ra khỏi hệ Mặt Trời, tiến vào không gian rộng lớn hơn rồi."

"Thảm họa toàn cầu này, tuyệt đối không thể là thiên tai. Từ việc Công ty Cứu Thế chuẩn bị sẵn sàng người máy sinh học và kích hoạt chúng kịp thời, có thể thấy rằng một số người đã biết trước rằng thảm họa sẽ xảy ra."

Chương 1470: Thiết bị xuyên thời không (2)

"Vì vậy, không cần phải nói... thảm họa này chắc chắn là do con người gây ra."

Lâm Huyền gật đầu.

Kết luận này rõ ràng.

"Nhưng ông chẳng phải đã nói rằng không biết ai là người đã gây ra siêu thảm họa năm 2400 sao? Ngay cả khi ông đưa thích khách thời không quay trở về, làm sao tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau được?"

"Đây là một trong những lý do tôi đang tìm kiếm hạt thời không."

Cao Văn trả lời:

"Tôi và cha của Đại Kiểm Miêu đều nghi ngờ rằng siêu thảm họa năm 2400 có khả năng đã được ai đó gây ra bằng cách sử dụng hạt thời không!"...

Những lời của Cao Văn khiến Lâm Huyền rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Đây...

Quả thật là một hướng suy nghĩ hoàn toàn mới.

Trước đây hắn cũng không thể hiểu được, con người có thể tạo ra một thảm họa tự nhiên toàn cầu như thế nào...

Điều này vốn dĩ không hề khoa học.

Sức mạnh của con người trước tự nhiên vô cùng nhỏ bé.

Dù có kích hoạt tất cả vũ khí hạt nhân, loài người có thể sẽ bị tuyệt diệt, nhưng đối với Trái Đất mà nói, điều đó chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Phải biết rằng, năng lượng giải phóng từ một trận động đất, núi lửa phun trào hay sóng thần đều gấp hàng chục, hàng trăm lần tổng lượng vũ khí hạt nhân trên toàn cầu.

Năng lượng từ các hoạt động địa chất vốn dĩ là một con số khổng lồ, không phải thứ mà con người có thể khuấy động.

Nhìn từ góc độ này.

Suy đoán của Cao Văn và cha Miêu quả thật rất có lý.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền nói:

"Ban đầu tôi nghĩ rằng ông muốn đánh cắp hạt thời không từ Đông Hải chỉ để thực hiện xuyên thời không, không ngờ rằng ông lại có thể đạt được hai mục tiêu cùng một lúc."

"Chỉ cần có được hạt thời không, ông có thể nghiên cứu và phân tích ra sự thật về siêu thảm họa năm 2400. từ đó xác định phạm vi kẻ thủ ác, rồi sau đó sử dụng hạt thời không để gửi thích khách thời không quay về quá khứ, tiêu diệt thủ phạm chính."

Đột nhiên.

Lâm Huyền nghĩ đến một điều.

Trước đây trong giấc mơ thứ năm, Cao Văn vì thiếu hạt thời không mà không thể tiếp tục nghiên cứu thiết bị xuyên thời không,

cuối cùng quyết định để lại ghi chú và ngủ đông.

Nhưng giờ đây.

Cao Văn đại đế vẫn chưa có được hạt thời không.

Vậy làm thế nào mà ông ấy có thể phát triển thành công thiết bị xuyên thời không?

Lâm Huyền liền hỏi thẳng thắc mắc của mình:

"Chẳng lẽ việc phát minh thiết bị xuyên thời không có thể vượt qua bước này mà không cần hạt thời không sao? Tôi luôn nghĩ rằng, nếu không có hạt thời không, thì không thể nào trong lý thuyết và logic tạo ra sự nhất quán để chế tạo ra thiết bị xuyên thời không."

Nói đến đây.

Cao Văn mỉm cười, quay người nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Vì thế tôi mới nói, cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, mới là công thần thực sự của thiết bị xuyên thời không..."

Sau đó.

Cao Văn bắt đầu kể cho Lâm Huyền nghe về quá trình phát triển thiết bị xuyên thời không.

Thời điểm đó, khi thành phố Đông Hải trở nên nghiêm ngặt và khắc nghiệt hơn, ngày càng nhiều người bị đuổi khỏi thành phố, cơn giận dữ và oán hận tập trung lại với nhau, và Thành phố Tội Lỗi bắt đầu hình thành.

Khác với những người khác.

Cao Văn là người chủ động rời khỏi thành phố.

Ông thực sự có thể tuân thủ mọi quy tắc, tự mình kiềm chế, và có đủ các điểm cộng để duy trì điểm số cá nhân của mình.

Nhưng.

Ông không nghĩ rằng một thành phố như vậy là đúng đắn.

Nghiêm trọng hơn... vì mọi người đều sợ mắc lỗi, nên trong mọi ngành nghề, một xu hướng tồi tệ đã hình thành: "Làm nhiều thì sai nhiều, làm ít thì sai ít, không làm thì không sai."

Đây là điều mà Cao Văn không muốn thấy nhất.

Mọi người đều sợ làm sai và bị trừ điểm, vì vậy họ chẳng làm gì cả, chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình, không nghĩ thêm điều gì khác, không thử thách bản thân.

Điều này có thể chấp nhận trong các ngành nghề khác.

Nhưng đối với lĩnh vực nghiên cứu khoa học, đó lại là một cú đòn chí mạng!

Cái gọi là nghiên cứu khoa học, bản chất là phải trải qua hàng vạn lần thất bại mới có thể đổi lấy một lần thành công, thậm chí hàng trăm nghìn, hàng triệu thí nghiệm mới có thể thành công một lần.

Đó là điều bình thường, và cũng là điều cần thiết trong quá trình thử nghiệm và sai lầm.

Không có bất kỳ nhà nghiên cứu khoa học nào sợ thất bại, họ hiểu rõ hơn ai hết rằng thất bại là mẹ thành công.

Tất nhiên, trong Đông Hải và tất cả các thành phố khác, thất bại trong nghiên cứu khoa học không bị trừ điểm, nhưng... sự áp bức và ràng buộc phổ biến trong xã hội đã làm mất đi tinh thần dũng cảm và sự mạnh dạn sai lầm vốn có trong con người.

Hãy thử tưởng tượng.

Một người trong cuộc sống hàng ngày sợ bị trừ điểm, không dám nói, không dám mạo hiểm, không dám phạm sai lầm, không dám phản đối hay phản kháng, liệu có thể mong đợi người đó sau nhiều năm học tập chăm chỉ, khi tốt nghiệp và vào phòng thí nghiệm, sẽ đột nhiên trở thành một người không sợ gian khổ, không sợ thất bại, dũng cảm tiến về phía trước, thách thức quyền lực...

Có thể không?

Điều đó hoàn toàn không thực tế.

Chương 1471: Thiết bị xuyên thời không (3)

Cao Văn, khi tiến hành nghiên cứu ở Đông Hải, đã gặp phải vấn đề này.

Tất cả các nhà nghiên cứu và nhà khoa học đều dè dặt, thận trọng, chỉ coi việc nghiên cứu là một công việc để nhận lương, hoàn toàn không nghĩ đến việc đột phá hay tiến bộ.

Điều này dĩ nhiên liên quan đến cuộc sống bị áp bức mà họ đã trải qua từ nhỏ.

Đặc biệt là những người trẻ vừa tốt nghiệp từ trường học và đến thực tập tại phòng thí nghiệm, trong mắt Cao Văn, ai nấy đều như những khúc gỗ, nhút nhát và sợ sệt, không có chút tinh thần nghiên cứu khoa học nào.

Ông rất thất vọng.

Không chỉ thất vọng với Đông Hải, mà còn thất vọng với tương lai như vậy.

Ông đã có thể nhìn thấy trước rằng.

Xã hội loài người nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ là vấn đề phát triển bị đình trệ, mà sớm muộn cũng sẽ thụt lùi và thoái hóa vì mất đi sức sống và lòng dũng cảm.

Vì vậy, Cao Văn đã chủ động rời khỏi Đông Hải, đến Thành phố Tội Lỗi bên cạnh.

Ông dĩ nhiên không cho rằng tất cả mọi người trong Thành

phố Tội Lỗi đều là người tốt, nhưng ít nhất... những người ở đây khiến ông cảm thấy họ giống con người hơn, có nhiệt huyết và động lực hơn.

Ở đây, ông gặp được Trần Hòa Bình, người trẻ hơn ông một chút.

Khi đó Trần Hòa Bình mới hơn hai mươi tuổi, chưa kết hôn và chưa có Đại Kiểm Miêu.

Trần Hòa Bình rất thích nghiên cứu toán học, và trên nhiều phương diện, ông ấy rất hợp ý với Cao Văn, đặc biệt là sự phủ nhận về tương lai hiện tại và mong muốn một tương lai tươi sáng... Cả hai nhanh chóng trở thành tri kỷ và bạn thân.

Sau đó.

Cao Văn và Trần Hòa Bình bắt đầu xây dựng thiết bị xuyên thời không, hy vọng có thể thay đổi quá khứ để viết lại tương lai tồi tệ này.

Cao Văn khi còn trẻ đã từng tiến hành nghiên cứu "sơ bộ" về thiết bị xuyên thời không, và bản thảo Nguyên lý lý thuyết về xuyên thời không và kế hoạch xây dựng thiết bị xuyên thời không cũng nằm trong tủ lưu trữ của khoang ngủ đông của ông.

Mặc dù sau khi tỉnh dậy, Cao Văn đã đốt hết tất cả các tài liệu mang theo từ khoang ngủ đông, nhưng mọi thứ vẫn ở trong đầu ông, và ông dễ dàng viết lại cho Trần Hòa Bình xem.

"Phải nói rằng, Trần Hòa Bình là một thiên tài."

Cao Văn cảm thán với Lâm Huyền:

"Tôi luôn nghĩ rằng nhiều nguyên lý lý thuyết chỉ có thể được nghiên cứu nhờ vào hạt thời không... Tất nhiên, thực ra khi đó, chúng tôi cũng chưa biết đến khái niệm này, chỉ cảm thấy rằng có

một thứ như vậy thì mới hợp lý. Cái tên hạt thời không và sự tồn tại của nó, chúng tôi chỉ biết sau này."

"Tôi tiếp tục kể về Trần Hòa Bình, vào thời điểm đó, bản thảo của tôi gặp nhiều khó khăn, bị mắc kẹt vì thiếu hạt thời không, nhiều thứ không thể đưa ra kết luận và kết quả."

"Nhưng Trần Hòa Bình... chỉ trong vài năm, chỉ sử dụng bút và giấy để tính toán, đã có thể suy luận ra nhiều logic và công thức."

"Tôi không biết cậu có hiểu gì về lĩnh vực này không, nhưng ông ấy, ông ấy đã suy luận ra một cách tự nhiên, tôi thực sự không biết phải diễn tả như thế nào về tài năng thiên bẩm này."

Khi nhắc đến Trần Hòa Bình.

Ánh mắt của Cao Văn tràn đầy sự ngưỡng mộ, tôn kính, nhớ nhung, không nỡ rời xa:

"Đó là lý do tại sao tôi có thể hoàn thiện lý thuyết xuyên thời không và vượt qua mọi khó khăn trong việc chế tạo thiết bị xuyên thời không mà không cần hạt thời không."

"Tất cả đều là nhờ công lao của Trần Hòa Bình... Nếu không có ông ấy, tôi cả đời cũng không thể có được hạt thời không, và cả đời cũng không thể chế tạo ra thiết bị xuyên thời không."

"Chỉ tiếc là, thiên tài thì luôn bạc mệnh, Hòa Bình đã ra đi quá sớm."

Nói đến đây.

Cao Văn tiếc nuối thở dài, quay lại nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Đại Kiểm, cha cậu không chỉ thông minh mà còn có sức hút cá nhân lớn, toàn bộ người dân ở Thành phố Tội Lỗi đều rất kính phục ông ấy, vì vậy họ đã nhất trí đề cử ông ấy làm giáo phụ."

"Chỉ tiếc là, ông ấy đột ngột mắc bệnh, trước khi qua đời trên giường bệnh, ông ấy đã nắm tay tôi, dặn dò về cậu, về Thành phố Tội Lỗi và tương lai của loài người."

Đại Kiểm Miêu cũng thở dài theo:

"Cao thúc, chuyện này ngài đã kể cho con nghe rất nhiều lần rồi, đến mức tai con mọc kén luôn rồi."...

Lâm Huyền vỗ vai Cao Văn, an ủi cảm xúc của ông.

Có thể thấy rõ.

Ông và Trần Hòa Bình thực sự là những tri kỷ hiếm có.

Thực ra điều này hoàn toàn có thể hiểu được.

Hai người này, một là "Đại đế vũ trụ", một là "Cường giả cổ đại", những thiên tài tầm thường chẳng thể lọt vào mắt họ, cũng chẳng thể chạm đến tầm cao của họ.

Cao Văn và Trần Hòa Bình có thể gặp nhau trong giấc mơ thứ tám và cùng nhau nghiên cứu, thực sự là một cuộc gặp gỡ định mệnh, là may mắn của nền văn minh nhân loại.

Nói như vậy không hề phóng đại ngàit nào.

"Ngài đừng chỉ thổi phồng cha con nữa, Cao thúc."

Đại Kiểm Miêu thấy Cao Văn trở nên buồn bã, liền nhanh chóng chen vào để an ủi:

Chương 1472: Thiết bị xuyên thời không (4)

"Ngài chẳng phải đã nói rằng bản thảo ban đầu của ngài chỉ thiếu một hạt thời không thôi sao? Thực ra cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, ngay cả khi không có ba con, thì chúng con có thể lấy hạt thời không từ Đông Hải, ngài cũng tự mình chế tạo được thiết bị xuyên thời không mà, phải không?"

"Nhiều năm rồi, ngài cứ mãi ca ngợi ba con, con cũng không chịu nổi nữa. Ông ấy chẳng qua chỉ là một mọt sách, mà còn là một mọt sách có xu hướng bạo lực, từ nhỏ đã chỉ biết đánh con, thật sự không nghĩ rằng ông ấy giỏi đến mức ngài cứ mãi ca ngợi như vậy."

"Khốn nạn!"

Cao Văn đá một cú vào mông Đại Kiểm Miêu:

"Sao có thể nói về ba mình như vậy! Nếu cậu có một phần mười sự thông minh của ba cậu, cậu sẽ hiểu ba cậu là một thiên tài đến mức nào!"

"Không chỉ là vấn đề hạt thời không, ba cậu đã chỉnh sửa nhiều sai lầm trong bản thảo của tôi trước đây."

"Phải nói rằng, bản thảo trước đây của tôi đã đơn giản hóa quá mức nguyên lý và lý thuyết về xuyên thời không, nếu không có ba cậu sửa chữa sai lầm cho tôi, không có những ý tưởng thiên tài của ông ấy... thì ngay cả khi cho tôi một trăm hạt thời không, tôi cũng không thể chế tạo được thiết bị xuyên thời không!"

Khoan đã.

Lâm Huyền nắm bắt được từ khóa trong lời nói của Cao Văn.

Sai lầm.

Trong bản thảo trước đây có sai lầm!

Chà.

Thảo nào.

Thảo nào khi đưa bản thảo cho Lưu Phong, chẳng có bất kỳ biến động thời không nào xảy ra.

Những sai lầm trong bản thảo không chỉ khiến Cao Văn trước đây hiểu lầm rằng việc xuyên thời không rất đơn giản, mà còn khiến Lưu Phong tự tin một cách mù quáng—

"Tôi nghĩ... có lẽ trong vài năm tới sẽ có đột phá, trong vòng mười năm, không chừng có thể chế tạo ra phiên bản nguyên thủy của thiết bị xuyên thời không."

Lúc đó Lưu Phong đã nói như vậy.

Bây giờ nhìn lại.

Anh ta thực sự quá lạc quan.

Cầm trong tay một bản thảo sai lầm, đừng nói là mười năm, hàng chục năm, thậm chí hàng trăm năm, hàng nghìn năm, anh ta cũng không thể chế tạo ra được thiết bị xuyên thời không.

Bản thảo sai lầm chắc chắn sẽ mắc kẹt ở đâu đó và đưa ra những kết quả sai lầm.

"Cảm ơn Trần Hòa Bình."

Lâm Huyền chắp tay lại, thầm cảm ơn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn Đại Kiểm Miêu:

"Cảm ơn cha anh."

Đại Kiểm Miêu gãi đầu:

"Sao nghe có gì đó lạ lạ nhỉ?"

Lúc này.

Lâm Huyền cũng như Cao Văn đại đế, đều cảm thấy vô cùng kính phục cha Miêu.

Thật sự giống như Văn Khúc tinh hạ phàm, chỉ với một cây bút chì mà suy luận được tất cả.

Dường như đối với cha Miêu, không có bất kỳ vấn đề khó khăn nào trên thế giới này mà một cây bút chì không thể giải quyết; nếu có, thì chỉ cần thêm một cây bút chì nữa.

Mặc dù cần rất nhiều thời gian, tính bằng năm, nhưng ông ấy luôn có thể đưa ra câu trả lời đúng đắn bằng cách tiết kiệm nhất có thể.

Dù là hằng số vũ trụ 42,

Hay nguyên lý của thiết bị xuyên thời không.

Những vấn đề mà những người khác cần cả một tòa nhà thí nghiệm và một siêu máy tính vẫn không thể giải quyết, thì cha Miêu chỉ cần một xấp giấy nháp là đủ. ...

Lâm Huyền bước sang phía bên kia của chiếc thiết bị xuyên thời không khổng lồ, đi vòng quanh nó, ngắm nhìn sản phẩm vĩ đại và hoành tráng này.

Thật khó tưởng tượng...

Loài người thực sự đã chế tạo ra được một thiết bị đủ để xuyên qua thời không.

Mặc dù Lâm Huyền đã biết về việc xuyên thời không từ lâu và từng tiếp xúc với những người xuyên thời không, nhưng khi đứng trước thiết bị xuyên thời không này, hắn vẫn không khỏi cảm thán.

Đây có lẽ chính là bản anh hùng ca không khuất phục và kiên cường của loài người.

Hắn lùi lại một bước.

Quan sát toàn bộ chiếc thiết bị xuyên thời không.

Thiết bị khổng lồ này, về cơ bản là một khối hình chữ nhật.

Cao Văn đã giới thiệu rằng phía sau toàn bộ là các pin hạt nhân được xếp chồng lên nhau theo chuỗi, phần quan trọng nhất chỉ là phần khoang xuyên thẳng phía trước.

Lâm Huyền bước tới để kiểm tra.

Đó là một hình dáng rất khó mô tả.

Một khoang kín hình trụ được cố định ở giữa, xung quanh nó là nhiều vòng tròn đồng tâm lớn nhỏ khác nhau, không rõ chúng có tác dụng gì cụ thể.

"Người xuyên thời không sẽ chui vào khoang trụ này để thực hiện chuyến xuyên không," Cao Văn bước tới, giới thiệu với Lâm Huyền.

Ông vỗ nhẹ vào chiếc khoang trụ kín có thể chứa được hai ba người:

"Trước khi thiết bị xuyên thời không khởi động, người sử dụng

phải tháo bỏ tất cả các vật kim loại trên người, sau đó nằm vào trong và đóng nắp khoang lại."

"Sau đó, khi máy khởi động, các vòng tròn đồng tâm bên ngoài sẽ xoay quanh khoang trụ, càng xoay càng nhanh, để nén năng lượng vào bên trong hạt thời không. Khi năng lượng đạt đến ngưỡng, hạt thời không sẽ phát nổ, sau đó gửi người trong khoang trở về quá khứ."

"Tôi có thể thử được không?"

Lâm Huyền hỏi:

"Tôi không định thử thật, cũng không cần bật điện, tôi chỉ... muốn nằm vào để xem cảm giác thế nào."

Chương 1473: Hoàng Tước phiên ngoại: Cả một đời cố sự

【Cảnh báo tiết lộ nội dung: Nếu bạn chưa đọc xong Quyển 5, xin đừng xem trước phần ngoại truyện này. 】

【Cảnh báo tiết lộ nội dung: Nếu bạn chưa đọc xong Quyển 5, xin đừng xem trước phần ngoại truyện này. 】

【Cảnh báo tiết lộ nội dung: Nếu bạn chưa đọc xong Quyển 5, xin đừng xem trước phần ngoại truyện này. 】

Dưới đây là nội dung chính. ...

"Đây là lần thứ mấy cô thực hiện xuyên thời không rồi?"

Lưu Phong gãi đầu, nhìn người phụ nữ đang yên lặng nằm trong khoang trụ của thiết bị xuyên thời không.

"Lần thứ chín."

Hoàng Tước trả lời:

"Cơ thể tôi còn chịu đựng được mấy lần nữa?"

"Lần cuối cùng rồi."

Lưu Phong ho nhẹ hai tiếng, đấm nhẹ vào cột sống đau nhức:

"Tức là... trước đây, chúng ta đã gặp nhau tám lần rồi sao?"

"Không hẳn là nhiều như vậy."

Hoàng Tước thở dài:

"Không phải lúc nào cậu cũng sống đến độ tuổi này, Lưu Phong. Có lúc cậu còn chết sớm hơn cả Lâm Huyền."

Nhắc đến cái tên Lâm Huyền.

Cả hai rơi vào im lặng.

Lưu Phong nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Gần đây, Lâm Huyền đã qua đời, đã thất bại.

Họ đã thất bại hoàn toàn.

Nhưng Lâm Huyền đã gánh vác tất cả, không để họ bị lộ.

Theo cách nói của Hoàng Tước thì...

【Lần này, cô ấy trở về vẫn quá muộn, nhiều việc chưa kịp làm. 】

Trận chiến này đã hy sinh quá nhiều người.

Đối mặt với một thế giới không còn hy vọng.

Hoàng Tước.

Cô ấy phải khởi hành một lần nữa.

"Lần này... khụ khụ."

Lưu Phong đã già, cơ thể rất yếu.

Ông nghỉ một lúc, rồi nói nhẹ nhàng:

"Lần này, cô muốn đi đến thời đại nào?"

Hoàng Tước thở dài một hơi qua mũi:

"Nếu đây là lần cuối cùng tôi có thể chịu đựng, thì hãy đưa tôi

đến một thời đại xa hơn, đến lúc sớm nhất có thể gặp được Lâm Huyền."

Lưu Phong lướt ngón tay trên màn hình của thiết bị xuyên thời không, nhìn những con số thay đổi liên tục, nhẹ giọng nói:

"Có hai lựa chọn. Một là vào cuối năm 2022. có một lần dịch chuyển đường dây thế giới ở đó, tồn tại một vết nứt nhỏ trong thời không... nhưng vết nứt này quá nhỏ, với năng lượng còn lại trong cơ thể cô, xác suất thành công rất thấp. Tôi không khuyên cô mạo hiểm."

"Vậy hãy chọn thời gian sớm hơn."

Hoàng Tước nói nhẹ nhàng:

"Tôi không ngại chờ đợi anh ấy thêm vài năm nữa, tôi đã quen với việc chờ đợi anh ấy rồi."

"Vậy thì..."

Lưu Phong nheo mắt:

"Chỉ còn lại khoảng thời gian vào tháng 1 năm 2000. khi Trương Vũ Thiến tan biến thành những mảnh sao xanh và trở thành thiên niên trụ, đã tạo ra nhiều vết nứt trong thời không."

"Xuyên qua tại điểm đứt gãy này chắc chắn sẽ thành công 100%, chỉ là không thể kiểm soát chính xác thời gian."

"Nhưng không sao, lệch tối đa chỉ khoảng mười ngày đến nửa tháng, không ảnh hưởng gì nhiều. Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất là Lâm Huyền năm 2000 vẫn chưa đầy một tuổi! Cô định chờ đến khi nào cậu ấy lớn lên? Cô thật sự muốn ở trong thế giới xa lạ đó... chờ đợi cậu ấy hơn 20 năm sao?"

"Có gì mà không thể?"

Hoàng Tước cười nhẹ:

"Tôi chưa từng thấy anh ấy khi còn nhỏ."

"Haizz."

Lưu Phong lắc đầu, bấm đặt thời gian:

"Ước gì chúng ta cũng có một hạt thời không trạng thái liên kết, như vậy cô sẽ không phải lo lắng về việc năng lượng cạn kiệt và tan biến... Nếu có hạt thời không trạng thái liên kết, cô có thể trở về bất cứ lúc nào."

"Về làm gì?"

Hoàng Tước nhẹ nhàng nói:

"Lâm Huyền không còn nữa, tôi trở về còn có ý nghĩa gì? Tôi suy cho cùng vẫn phải đi tìm anh ấy, nếu phải tan biến thành những mảnh sao, tôi cũng muốn tan biến trong thời không có anh ấy."

"Vả lại, hạt thời không thông thường cũng có lợi ích riêng."

Hoàng Tước cười:

"Hạt thời không thông thường giống như một tấm vé một chiều biến thành dị vật của thời không, từ bỏ sự tồn tại của bản thân, từ đó không còn điểm quay về, không còn nguồn gốc, mọi thứ đều cố định."

"Vì vậy... tôi sẽ không bao giờ già đi, mãi mãi ở độ tuổi này."

"Nếu tôi sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để xuyên không, đợi 20 năm, đợi Lâm Huyền trưởng thành, lúc đó tôi đã là một bà lão hơn năm mươi tuổi rồi, vậy thì tôi không dám gặp anh ấy."

"Chậc."

Lưu Phong chép miệng:

"Đến lúc này mà cô vẫn còn bận tâm đến chuyện mình trông có già hay không sao."

"Haha."

Hoàng Tước mở đôi mắt xanh biếc, đôi con ngươi sáng rực nhìn Lưu Phong:

"Lâm Huyền luôn nói với tôi rằng cậu rất hiểu phụ nữ. Anh ấy nói rằng... nếu cậu dùng sự nghiên cứu của mình đối với phụ nữ để nghiên cứu toán học, có lẽ cậu đã tìm ra hằng số vũ trụ rồi."

"Lâm Huyền nào?"

"Chính là mỗi một Lâm Huyền."

Hoàng Tước nói nhẹ nhàng:

"Người nào cũng nói như vậy, khiến tôi luôn nghĩ rằng cậu rất hiểu tâm tư phụ nữ, nhưng đến bây giờ tôi mới nhận ra... cậu vẫn chưa đủ hiểu."

"Không phải tôi không hiểu, mà là cô quá kỳ lạ!"

Lưu Phong phân bua:

"Dù nhìn thế nào đi nữa, hạt thời không trạng thái liên kết vẫn tốt hơn hạt thời không thông thường rất nhiều, sao đến cô thì hoàn toàn ngược lại?"

"Câu trả lời chẳng phải rất đơn giản sao?"

Hoàng Tước nhắm mắt lại, yên lặng nằm trong khoang trụ:

"Vì..."

"Tôi không muốn anh ấy thấy cảnh tôi già đi..."...

Năm 2000. ngày 27 tháng 1, Khúc Phụ, Sơn Đông.

Một luồng điện xanh dữ dội bùng lên trong rừng, làm những con mèo hoang đang ấm áp dưới ống sưởi giật mình bỏ chạy tán loạn.

Hoàng Tước, mặc bộ đồ xuyên thời không màu đen đặc chế, bước ra từ luồng điện, nhìn quanh khung cảnh tĩnh lặng của con phố, rồi thở ra một hơi hơi trắng xóa:

"Lạnh quá."

Cô bước đến bên tòa nhà gần đó, dùng tấm kính một chiều làm gương, nhìn vào khuôn mặt xa lạ phản chiếu bên trong.

Chạm vào má:

"Sao lại thành mặt tròn thế này?"

Cô nhìn quanh một lần nữa, rõ ràng không mấy hài lòng với gương mặt mới do thời không bài dị tạo ra:

"Ngày càng chẳng giống mình rồi."

Vài ngày sau.

Tại một cửa hàng trang sức cao cấp nhất trong trung tâm thương mại lớn của Đế Đô, Hoàng Tước, khoác lên mình bộ trang phục đắt tiền, bước vào.

"Thưa cô, cô muốn xem loại trang sức nào?"

Nhân viên bán hàng lập tức tiến đến tiếp đón.

"Khuyên tai đá sapphire."

Hoàng Tước đeo kính râm hỏi:

"Có không?"

"Có chứ! Mời cô qua bên này!"

Cuối cùng, cô chọn một đôi khuyên tai đá sapphire với kiểu dáng đơn giản, đeo lên tai.

Cô tháo kính râm ra.

Đôi mắt xanh biếc nhìn vào đôi khuyên tai xanh trong gương:

"Ừm, cũng không tệ."...

Năm 2000. ngày 23 tháng 3, tại một công viên ở Thuần An, Hàng Châu.

Một người cha trẻ, nắm tay đứa con trai vừa tròn một tuổi của mình, tập đi trên bãi cỏ:

"Cố lên con! Đừng sợ! Nào, đi về phía ba... giỏi lắm!"

Người mẹ trẻ ngồi trên băng ghế bên cạnh, nhìn con trai chập chững bước đi trên bãi cỏ, nở nụ cười hạnh phúc.

"Đây là con trai cô sao?"

Đột nhiên, một phụ nữ xinh đẹp, đeo kính râm, khuyên tai màu xanh, và khoác áo măng tô thời thượng, bước đến.

"Đúng vậy."

Người mẹ trẻ mỉm cười:

"Vừa tròn một tuổi, nhìn kìa, nó đã biết đi rồi!"

"Tuyệt quá."

Người phụ nữ đeo kính râm cười nhẹ:

"Sau này lớn lên, chắc chắn sẽ là một đứa trẻ thông minh."

Khi con được khen, đó là niềm tự hào lớn nhất của người mẹ, cô mẹ trẻ cười vui vẻ.

Lúc này, người cha trẻ bế đứa con trai đang tập đi trên bãi cỏ, tiến về phía băng ghế:

"Chơi đủ rồi con, chúng ta về nhà thôi!"

Hai cha con đến gần.

Một ánh sáng xanh phản chiếu vào mắt đứa bé, nó nhìn chằm chằm về phía đó, đưa tay ra:

"Á!"

Người cha trẻ thấy vậy, liền mỉm cười với người phụ nữ đeo kính râm, rồi quay lại nhìn đứa con trong lòng:

"Lâm Huyền, đây là dì, con biết gọi dì không?"

"Á!"

Lâm Huyền nhỏ rõ ràng chưa biết nói, chân đạp lung tung, dường như muốn xuống đất tự đi.

Người cha trẻ đặt nó xuống.

Lâm Huyền nhỏ lảo đảo bước thẳng về phía người phụ nữ đeo kính râm.

Người phụ nữ đeo kính râm cười, cúi xuống, dang tay để đỡ bé, đề phòng bé ngã.

Tuy nhiên.

Lâm Huyền nhỏ nhanh như chớp, trực tiếp túm lấy khuyên tai màu xanh trên tai của người phụ nữ!

"Lâm Huyền! Mau buông tay!" "Không được bất lịch sự như vậy!"

Ba mẹ trẻ hoảng sợ, vội vàng kéo Lâm Huyền nhỏ lại.

Người phụ nữ đeo kính râm không để ý, cô nghiêng đầu, khuyên tai đá sapphire lắc lư, phản chiếu những ánh sáng lấp lánh đầy màu sắc.

"Đẹp không?"

Cô mỉm cười hỏi.

"Á!"

Lâm Huyền nhỏ chớp chớp mắt, cười toe toét.

Rõ ràng.

Cậu bé rất thích màu xanh này. ...

Tháng 6 năm 2004. tại Hàng Châu, trụ sở công an, phòng quản lý hộ khẩu.

Hoàng Tước đặt chiếc chứng minh thư nhân dân đời đầu lên quầy:

"Chào anh, làm ơn đổi giúp tôi sang chứng minh thư nhân dân đời thứ hai."

Chiếc chứng minh thư đời đầu này của cô thực chất là giả, nhưng được nhà nước đặc cách công nhận, nên cũng có thể coi là thật.

Gần đây, cô đã liên lạc với cơ quan nhà nước và cung cấp một số thông tin quan trọng dưới dạng gợi ý mơ hồ, nhưng đối với nhà nước, những gợi ý này đã là vô cùng quan trọng và thiết yếu.

Nhờ vậy, cô đã thiết lập được mối liên hệ với phía chính quyền.

Chỉ cần nằm trong phạm vi cho phép của quy luật thời không, cô sẽ định kỳ chia sẻ thông tin cho nhà nước.

Nhân viên phòng quản lý hộ khẩu nhận lấy chứng minh thư, nhìn số hiệu phía trước:

"Ồ, đồng hương à, cô ở khu nào của Thuần An vậy?"

"Hồ Thiên Đảo." Hoàng Tước đáp.

"Trùng hợp quá! Tôi cũng ở Hồ Thiên Đảo!"

Nhân viên phòng hộ khẩu cười khà khà, nhìn Hoàng Tước:

"Nhưng... giọng của cô không giống người ở đây lắm."

"Ồ?"

Hoàng Tước chớp chớp mắt:

"Thế anh nghe giọng tôi giống ở đâu?"

"Giống ở Đế Đô, có một vài âm sắc, nghe là biết ngay giọng Đế Đô."

Hoàng Tước chỉ cười mà không nói gì thêm.

Xem ra bị nhận ra rồi, nên cô nói thêm:

"Tôi chỉ có hộ khẩu ở đây thôi, từ nhỏ đã lớn lên ở Đế Đô."

"Ồ, vậy à."

Nhân viên phòng hộ khẩu bắt đầu xử lý thủ tục, hỏi thăm thêm:

"Vậy ở đây cô còn người thân nào không?"

"Có chứ."

Hoàng Tước đáp:

"Chồng tôi đang ở đây."

"Vợ chồng mỗi người một nơi?" Nhân viên phòng hộ khẩu tỏ ra tò mò:

"Như vậy... không tốt cho tình cảm lắm đâu, hay là cô về đây sống, hoặc để chồng cô cùng đi Đế Đô phát triển đi."

"Nhà chồng tôi không đồng ý đâu."

"Tch."

Nhân viên phòng hộ khẩu hừ mũi:

"Đàn ông lớn rồi mà còn nghe lời gia đình, chẳng có chút bản lĩnh nào cả!"

"Không phải thế đâu."

Hoàng Tước nhún vai cười:

"Chồng tôi còn rất trẻ."

"Trẻ thì trẻ được bao nhiêu chứ!"

Bốp.

Nhân viên đập một tờ giấy thông báo cần ký lên quầy:

"Chẳng lẽ anh ta là trẻ ba tuổi à!"...

Tháng 8 năm 2017. tại cuộc thi Parkour Thanh Thiếu Niên ở Hàng Châu.

"Lâm Huyền! Cố lên! Lâm Huyền! Cố lên!!"

Một cậu bé mập, để lộ bụng, gào thét cổ vũ, phía sau cậu là rất nhiều bạn nam nữ cùng lớp, họ cùng nhau vung tay theo nhịp điệu.

Một người phụ nữ cao ráo, đeo kính râm, đeo khuyên tai màu xanh, tiến đến phía trước đám đông, nhìn vào sân thi đấu nơi các thí sinh trẻ tuổi đang khởi động.

"Đây đã là vòng chung kết rồi sao?"

Cô quay đầu lại, nhìn cậu bé mập vừa hét toáng lên.

"Đúng vậy!"

Cậu bé mập trả lời.

Nhưng đột nhiên cậu lộ ra ánh mắt cảnh giác, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ:

"Cô... cô đến để cổ vũ cho ai? Chắc chắn không phải đến để cổ vũ cho Lâm Huyền chứ!"

Cậu bé mập, cũng chính là hàng xóm và bạn thân của Lâm Huyền từ nhỏ. Cậu biết rõ mọi người thân trong gia đình Lâm Huyền, và rõ ràng là cậu không nhận ra người phụ nữ này, nên chắc chắn... cô ta đến để cổ vũ cho đối thủ rồi!

Cao Dương bắt đầu vung tay đuổi khách:

"Chị gì ơi, chỗ này lớp 17 của bọn em đã bao hết rồi! Chị đứng sang bên kia đi!"

"Được rồi, được rồi."

Người phụ nữ đeo kính râm bước sang bên vài bước, cười nhẹ với Cao Dương:

"Em từ nhỏ đã khó chịu như vậy rồi."

"Này! Cô là ai đấy!"

Cao Dương không hài lòng:

"Tôi có biết cô đâu!"

Lúc này, một bạn nữ bên cạnh kéo Cao Dương lại:

"Lớp trưởng! Đừng lơ là! Đến lượt Lâm Huyền thi rồi, mau cổ vũ đi!"

Lâm Huyền, mặc bộ đồ thể thao đen trắng, buộc khăn đội đầu cá tính, đeo găng tay hở ngón, khi trọng tài thổi còi, lao ra như một quả đạn pháo.

Nhảy qua hai bên, vượt qua chướng ngại vật, mọi động tác của cậu đều vô cùng điêu luyện, nhẹ nhàng như dạo chơi.

Tất cả khán giả đều có thể thấy rõ, trình độ của cậu thiếu niên này hoàn toàn ở một đẳng cấp khác so với các thí sinh khác, giống như đang áp đảo đối thủ!

Bức tường cao như vậy, cậu chỉ cần nhảy hai lần là vượt qua; khoảng cách xa như vậy, cậu nhảy qua mà không hề do dự.

Mọi động tác đều mượt mà, nhẹ nhàng, dễ dàng.

Điều đáng giận nhất là...

Sau khi hoàn thành hàng loạt thử thách một cách đẹp mắt, cậu còn ngáp một cái, với vẻ mặt "chẳng có gì ghê gớm cả."

"Haha."

Hoàng Tước thấy biểu cảm đáng ghét đó, không nhịn được mà bật cười.

Khi đồng hồ bấm giờ dừng lại, bảng điểm hiện lên.

Tất cả đều là điểm tối đa!

Lâm Huyền được tuyên bố là đã nắm chắc chức vô địch trước thời hạn!

"Oa oa oa oa oa!!"

Cao Dương như một con khỉ đột, đập tay vào ngực, gào thét như điên:

"Đúng rồi, đúng rồi, mau chụp ảnh, đăng lên nhóm QQ."

Cậu ta nhanh chóng lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh của Lâm Huyền đang tạo dáng và ra vẻ, rồi đăng lên nhóm QQ "Mãi mãi lớp 17!" kèm theo dòng chữ:

"Lâm Huyền đỉnh 666! Vô địch Parkour Thanh Thiếu Niên Hàng Châu lần thứ hai liên tiếp!"

Buổi lễ trao giải.

Các học sinh và những người yêu thích parkour phía dưới dành cho nhà vô địch những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Hoàng Tước đứng trong đám đông, cũng vỗ tay theo.

Sau đó, buổi lễ kết thúc.

Lâm Huyền giơ cao chiếc cúp, bước về phía Cao Dương.

"Mau! Để tớ sờ thử!"

Cao Dương nhanh chóng giật lấy chiếc cúp, sờ nắn vài vòng,

không hài lòng nói:

"Cái này không phải giống y hệt cái năm ngoái à! Chắc là hàng tồn kho!"

"À, không sao đâu."

Lâm Huyền chẳng để tâm, nhìn quanh:

"Lúc nãy tớ thấy cậu cãi nhau với một người phụ nữ? Sao cậu lại quát người ta?"

"Mắt cậu cũng tinh nhỉ!"

Cao Dương hừ một tiếng:

"Cô ta đâu có đến để cổ vũ cho cậu, tất nhiên là phải đuổi đi rồi, nhỡ đâu là chị của thí sinh khác, đến đây phá đám thì sao?"

Cậu quay đầu nhìn quanh:

"Ơ? Cô ta đâu rồi? Lúc nãy còn ở đây mà."

Lâm Huyền cũng nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả. ...

Tháng 9 năm 2021. tại Đại học Đông Hải, buổi tiệc chào đón tân sinh viên.

"Wow, anh Lâm Huyền đẹp trai thật!"

"Đúng vậy... Nhưng sang năm anh ấy tốt nghiệp rồi, tiếc quá, chẳng còn cơ hội nữa."

"Hừ! Nói như thể anh ấy không tốt nghiệp thì cậu có cơ hội vậy!"

Hoàng Tước đeo kính râm, ngồi trong hàng ghế khán giả, lắng

nghe những nữ sinh đại học xung quanh ríu rít trò chuyện.

Vừa rồi là lễ khai mạc, Lâm Huyền cùng một nữ MC khác bước lên sân khấu dẫn chương trình, khiến đám nữ sinh xung quanh náo nhiệt hẳn lên.

Hoàng Tước quay lại, nhìn mấy cô gái nhỏ của Học viện Nghệ thuật:

"Các em là sinh viên năm mấy?"

"Chúng em vừa lên năm hai ạ." Một cô gái nhỏ trả lời.

"Ồ, vậy à."

Hoàng Tước gật đầu:

"Vừa rồi nam MC, là anh Lâm Huyền mà các em gọi đấy à?"

"Đúng đúng đúng!"

Cô gái nhỏ đầy tự hào:

"Chính là anh Lâm Huyền của Học viện chúng em! Có phải anh ấy rất đẹp trai không?"

Hoàng Tước cười nhẹ:

"Đẹp trai thật, thấy các em ai cũng thích anh ấy, sao không chủ động chút nhỉ?"

"Ôi dào, chúng em làm gì có cơ hội chứ."

Cô gái nhỏ tỏ vẻ tiếc nuối:

"Anh Lâm Huyền chẳng mấy khi ra ngoài, nghe nói anh ấy toàn ở phòng ngủ, có khi từ trưa đã bắt đầu ngủ, ngủ một mạch đến tối... Ai mà sống đời sinh viên chỉ biết ngủ trong ký túc xá chứ!"

"Anh Lâm Huyền hình như không hứng thú với con gái."

Một cô gái khác nghiêm túc nói:

"Nghe nói trong buổi học nhảy giao tiếp, một đám chị khóa trên thay phiên nhảy với anh ấy, kết quả là anh ấy cứ giữ bộ mặt như muốn chết, còn bị thầy giáo phê bình là phải chú ý đến biểu cảm."

"Ồ? Có chuyện này thật sao?"

Hoàng Tước hứng thú lắng nghe, chăm chú nghe các cô gái ríu rít chuyện trò. ...

Tháng 1 năm 2022. tại khu chung cư Triệu Anh Quân, trước cửa căn hộ.

"Gâu!"

Chú chó phốc sóc VV nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc, bắt đầu sủa vang.

Nhưng rồi...

"Gâu?"

Trong đầu nó lóe lên hai điều không đúng:

Hôm nay sao chị chủ lại không đi thang máy mà lại đi thang bộ?

Rõ ràng đây là ban ngày, chưa đến giờ tan làm, sao cô ấy đột nhiên về nhà?

Bíp bíp.

Tiếng mở khóa vân tay vang lên, nhận dạng chính xác, cửa mở ra.

Chú chó VV nhìn người phụ nữ đứng ngoài cửa với đôi mắt phát ra ánh sáng xanh, sợ hãi dựng cả lông lên:

"Gâu gâu gâu gâu gâu!!"

Sủa điên cuồng! 110! Cứu mạng tôi với!

"Sủa cái gì thế."

Người phụ nữ lạ mặt ngoài cửa, cư xử như thể đang về nhà mình, còn lên tiếng dạy dỗ:

"Thật không biết điều, chị đã đợi rất lâu rồi mới có ngày cô ấy đưa em từ nước ngoài về... Chị đã đến ngay để thăm em đấy VV, xem em có thái độ gì thế này."

"V?"

Chú chó VV mở to mắt nhìn.

Người phụ nữ lạ mặt này...

Sao lại hành xử như chủ nhân vậy?

Đây là nhà ai chứ!

Chỉ thấy người phụ nữ lạ mặt, lấy túi thức ăn cho chó từ bên cạnh, thành thạo đổ vào bát của VV, rào rào:

"Ăn đi, hôm nay cho em ăn thêm một bữa nữa."

"V!"

Chú chó VV quyết định, ăn no đã rồi nghĩ tiếp xem người phụ nữ này là ai.

Vì...

Nó cũng bối rối.

Không phải nó không giữ nhà đàng hoàng.

Mà là người phụ nữ này, khiến nó cảm thấy rất kỳ lạ.

Rõ ràng không phải chủ nhân, nhưng lại rất giống chủ nhân.

Không.

Không chỉ là giống.

Mọi mùi hương, kể cả mùi thơm nhẹ nhàng trên người, đều hoàn toàn giống hệt!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

VV ăn no xong.

Nó lại gần người phụ nữ có đôi mắt phát ra ánh sáng xanh, hít hít, ngửi ngửi kỹ càng.

Ừm ừm.

Quả thật là chủ nhân.

Mặc dù không hiểu tại sao lại thay đổi vẻ ngoài, nhưng mùi hương thì với chó, không bao giờ lừa dối được.

"V-"

Nó dụi đầu vào người phụ nữ.

Chủ nhân cho ăn đúng giờ là tốt nhất!

Người phụ nữ mắt xanh cười, bế nó lên, ôm vào lòng và vuốt ve:

"Đúng rồi, ngoan thế này mới đáng yêu! Nếu em ngoan ngoãn, sau này chị sẽ thường xuyên đến cho em ăn thêm."

"V-"

VV rất vui.

Nó chợt nghĩ, giá mà chủ nhân có thể nhân ra vài bản sao nữa thì tốt biết mấy.

Buổi sáng đến một lần, buổi trưa đến một lần, buổi chiều đến một lần, rồi buổi tối chủ nhân thật sự sẽ về, như vậy chắc chắn sẽ có thêm nhiều bữa ăn ngon!

Vuốt ve chú chó một lúc.

Hoàng Tước hài lòng, đứng dậy rời đi:

"Chị đi đây, VV, lần sau sẽ lại đến thăm em."

Trước khi rời đi, cô lại đổ thêm một bát thức ăn cho VV.

"V-"

Chú chó phốc sóc VV phát ra âm thanh vui vẻ như ngày Tết, vẫy đuôi chào người phụ nữ đang đóng cửa.

Hứa rồi đấy nhé!

Sau này phải thường xuyên đến nhé!

Nếu cô nói dối, không đến nữa...

Tôi sẽ!

Tôi sẽ khóc cho cô xem!

Khóc suốt cả đêm! Khóc mãi không ngừng!...

Ngày 14 tháng 1 năm 2023. dưới cây cầu vượt.

Hôm nay, trăng tròn vành vạnh, đặc biệt là khi bầu trời phía

sau không có một đám mây nào, ánh trăng trông càng trở nên to lớn hơn.

"Xin lỗi, cô gái xinh đẹp!"

Phía sau, một đôi bạn trẻ đang chụp ảnh, chàng trai cầm điện thoại vẫy tay với Hoàng Tước:

"Xin lỗi, có thể làm ơn đứng sang bên một chút không? Tôi muốn chụp một bức ảnh đêm cho bạn gái."

Hoàng Tước cười nhẹ.

Cô dùng ngón tay trỏ vén lọn tóc bên má, kẹp sau tai:

"Tất nhiên rồi."

Nói xong.

Cô bước sang bên cạnh, đứng sau lưng chàng trai, nhìn anh ta chụp ảnh cho bạn gái.

Anh ta liên tục điều chỉnh góc chụp và tiêu cự, thở dài:

"Hôm nay trăng đẹp quá."

"Đúng vậy."

Hoàng Tước ngước nhìn cây cầu vượt, nơi có mặt trăng khổng lồ treo lơ lửng ở giữa, khẽ nói:

"Một lát nữa... còn có cảnh đẹp hơn."

Rầm————

Ở phía xa, một chiếc Bentley màu xanh bất ngờ bay khỏi cầu vượt từ phía bên trái!

Một cảnh tượng hoành tráng và bạo lực, chiếc xe vẽ ra một

đường parabol đẹp mắt.

Tách.

Chàng trai bên cạnh bấm nút chụp.

"Ơ?"

Anh ta mở to mắt, nhìn vào bức ảnh vừa chụp với vẻ không thể tin được...

Trong bức ảnh dưới màn đêm đen, một chiếc xe mui trần bay ra từ một bên cầu vượt, lao thẳng về phía bên kia cầu, trên xe có một nam một nữ.

Người đàn ông cầm chặt vô lăng, còn người phụ nữ thì che mắt.

Khoảnh khắc chụp hình, chiếc xe vừa hay đang ở ngay trung tâm của mặt trăng tròn, biến ánh trăng rực rỡ thành một khung cảnh lãng mạn đầy hoang dã và ấn tượng.

"James Bond?"

Chàng trai gãi đầu, ngước nhìn chiếc xe mui trần vừa bay qua mặt trăng, đâm vào phần cầu vượt phía bên kia:

"Đông Hải 007?"

Bên cạnh.

Hoàng Tước bật cười, quay đầu nhìn chàng trai vô tình chụp được bức ảnh tuyệt vời này.

Hóa ra, biệt danh này bắt nguồn từ đây...

"Gì thế? Gì cơ?"

Cô gái được chụp ảnh cũng tò mò, chạy lại, cùng chàng trai xem tính năng livephoto đặc trưng của điện thoại Apple.

Đó là ảnh chụp động.

Chạm giữ vào ảnh, có thể xem được vài giây video trước khi chụp.

Cô gái nhìn chằm chằm vào ảnh hai lần:

"Trời ơi! Ngầu quá! Mau! Mau đăng lên Douyin đi! Sẽ nổi tiếng đấy!"

Chàng trai cũng vô cùng phấn khích.

Mở ứng dụng Douyin:

"Tôi, tôi, tôi sắp nổi tiếng rồi! Chúng ta nên viết chú thích gì đây?"

"Viết là 'Người lái xe giỏi nhất toàn Đông Hải. '"

Hoàng Tước đề nghị:

"Dù sao tôi cũng nghĩ vậy."

Bíp bíp.

Lúc này, chiếc đồng hồ điện tử trên cổ tay cô phát ra âm báo yếu ớt.

Cô giơ cổ tay lên nhìn.

Đã qua 0 giờ, vì vậy đồng hồ tự động báo giờ.

Bây giờ là, ngày 15 tháng 1 năm 2023. 00:00.

Cô nhìn lên mặt trăng.

Giơ tay phải lên.

Như thể đang nâng một bó hoa, cô nắm lấy mặt trăng trong tay, nhẹ nhàng nói với chính mình:

"Chúc mừng sinh nhật."...

Tháng 3 năm 2023. bên ngoài nhà hàng Tây, tại bãi đỗ xe.

Chiếc Ferrari LaFerrari màu đỏ rực hạ cửa sổ xuống, Hoàng Tước quay đầu nhìn lên tầng hai của nhà hàng. Bức tường ngoài ở tầng hai hoàn toàn bằng kính trong suốt, có thể nhìn rõ cảnh bên trong.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đang cười nói vui vẻ bên trong, ở tầng một, một cô gái ăn mặc mát mẻ đang giận dữ, vung tay đi lên tầng.

"Ha ha."

Hoàng Tước cười như một người ngoài cuộc:

"Vở kịch hay sắp bắt đầu rồi."

"Lâm Huyền... anh thật là được ưa chuộng đấy."

Cô lặng lẽ quan sát, nhìn cô gái ăn mặc mát mẻ lên tầng hai để chất vấn, sau đó Triệu Anh Quân vẫn không chịu rời đi, hai bên căng thẳng đối đầu.

Hai người phụ nữ và một người đàn ông chiếm trọn cả tầng hai của nhà hàng, bầu không khí yên tĩnh mà căng thẳng đến mức quản lý nhà hàng cũng không dám bước lên.

Không lâu sau.

Một chiếc McLaren màu đỏ lao đi như điên trên cầu vượt, chạy ngược hướng về nhà Lâm Huyền.

Hoàng Tước cũng mở cửa chiếc Ferrari LaFerrari, ngồi vào bên trong.

Rầm!

Cô đạp hết chân ga.

Tiếng gầm của động cơ V12 như tiếng gầm của một con quái thú hung dữ, nhanh chóng đuổi kịp chiếc McLaren. Sau một thời gian ngắn dừng lại, cô lướt qua nó với những cú drift điệu nghệ.

Với Hoàng Tước, những kỹ năng lái xe này thật quá dễ dàng, giống như ăn cơm uống nước vậy.

"Cũng nhờ anh dạy tốt."

Hoàng Tước quay đầu, nhìn về phía bệnh viện trực thuộc Đại học Đông Hải ở phía tay phải, bật đèn xi-nhan phải, chuẩn bị rời khỏi cầu vượt:

"Lần này... anh có thể tìm thấy Trịnh Thành Hà không? Nếu tìm được, có lẽ anh có thể thắng một cách đẹp đẽ hơn, mà không phải trả giá quá nhiều."...

Tháng 1 năm 2024. tại trung tâm huấn luyện phi hành gia bí mật ở Đế Đô.

"Khụ khụ! Khụ khụ——"

Cơn suy yếu đột ngột và mất sức khiến cô quỵ ngay xuống sàn nhà trong phòng tắm.

Đây đã là...

Đây đã là mấy lần rồi trong khoảng thời gian này...

Càng ngày càng thường xuyên, càng ngày càng nghiêm trọng.

Thời gian.

Thời gian...

Còn chịu đựng được không?

"Chị Hoàng Tước!"

Bất ngờ, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Sở An Tình lao vào.

Hoàng Tước vội ôm đầu lại, không để Sở An Tình nhìn thấy đôi mắt đang tắt dần của mình:

"Đừng gọi người khác! Chị sẽ ổn thôi... sẽ ổn ngay thôi..."

Một lúc sau.

Triệu chứng của cô cuối cùng cũng biến mất, cô cùng Sở An Tình đến phòng tập, nói cho cô ấy biết một số chi tiết của kế hoạch bắt giữ hạt thời không, cũng như những thuật ngữ chuyên môn.

"Chuyện vừa xảy ra, đừng nói cho Lâm Huyền biết."

Hoàng Tước dặn dò:

"Mọi người đều đang tập luyện chăm chỉ mỗi ngày, chị không muốn ai phân tâm, cũng không muốn mọi người lo lắng vì chị."

Sở An Tình gật đầu.

Do dự một lúc.

Cuối cùng, cô ấy vẫn nói ra:

"Chị Hoàng Tước, em... em thực sự... có thể giúp được gì trong nhiệm vụ này như chị đã nói không?"

"Em luôn không biết mình có thể làm gì, nhưng khi chị đến

trường tìm em, nói rằng em là một phần quan trọng của nhiệm vụ này, thật sự, em luôn lo sợ mình sẽ kéo mọi người xuống."

Hoàng Tước nhìn Sở An Tình.

Lặng lẽ một lúc lâu.

Cô nhẹ nhàng tiến lại gần, xoa đầu cô ấy, kéo cô ấy vào lòng:

"【Xin lỗi】."

"Hả?"

Sở An Tình ngạc nhiên khi bị ôm chặt:

"Chị Hoàng Tước, tại sao... tại sao chị lại xin lỗi em?"

Hoàng Tước không trả lời.

Chỉ ôm chặt cô ấy hơn.

Nhắm mắt lại:

"Xin lỗi..."...

Tháng 4 năm 2024. tại Copenhagen, bên cạnh tượng nàng tiên cá.

Làn sóng biển đen nhánh như mực, không ngừng vỗ vào bờ cát trong màn đêm.

Hoàng Tước được Lâm Huyền ôm trong vòng tay, tầm nhìn của cô dần trở nên mờ ảo.

Cô cảm thấy cơ thể mình thật nhẹ nhàng.

Nhẹ nhàng như bọt biển.

Bị gió thổi bay lên, cuốn vào không trung, bay lên cao, càng

ngày càng xa.

Tượng nàng tiên cá nhỏ nhoi trong vùng nước nông ngước nhìn lên, nhìn cô biến thành bọt biển, bay lên bầu trời:

"Có hối hận không?"

"Không."

Cô lắc đầu trong cơn mơ hồ và hư vô:

"Vì anh ấy, tôi chưa từng hối hận; nếu không đến đây, tôi mới hối hận."

Trên bầu trời.

Một tia sáng lóe lên:

"Có tiếc nuối không?"

Tiếc nuối.

Hoàng Tước cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, như đang trôi theo gió:

"Cũng không hẳn là tiếc nuối."

Cô nhắm mắt lại, mỉm cười:

"Tôi đã thấy anh ấy khi anh ấy già, thấy anh ấy khi anh ấy trung niên, thấy anh ấy khi anh ấy còn trẻ, thậm chí tôi còn bế anh ấy khi anh ấy mới vừa tròn một tuổi."

"Vậy nên tôi cũng đã mãn nguyện rồi, dù không thể cùng anh ấy sống đến đầu bạc răng long, nhưng ít nhất..."

"【Tôi đã nhìn thấy toàn bộ câu chuyện cuộc đời anh ấy】."

Chương 1474: Quay lại chốn cũ (1)

Hắn thực sự rất tò mò.

Vì theo kế hoạch của hắn, khi Lưu Phong chế tạo xong thiết bị xuyên thời không vào năm 2024. hắn sẽ chính thức xuyên qua thời không, sử dụng hạt thời không ở trạng thái liên kết.

Giờ đây, khi thiết bị xuyên thời không đã ở ngay trước mắt, dĩ nhiên hắn không thể kiềm chế được mong muốn trải nghiệm thử trước.

"Không vấn đề gì."

Cao Văn lập tức mở cửa khoang trụ và ra hiệu cho Lâm Huyền cởi giày rồi chui vào:

"Cậu cứ chui vào và nằm thoải mái là được."

Lâm Huyền làm theo, đầu hướng vào bên trong và chui vào, nằm ngửa, nhìn lên bức tường trụ tối om:

"Cảm giác... hơi ngột ngạt."

"Không gian kín là như vậy," Cao Văn trả lời:

"Cậu có muốn tôi đóng cửa khoang để cậu có trải nghiệm chân thực hơn không?"

"Bên trong tối tăm thật sự không thoải mái, nhưng quá trình chuẩn bị cho thiết bị xuyên thời không khá dài, từ lúc nằm vào, đóng cửa khoang, đến khi thiết bị chính thức khởi động, phải mất

hơn nửa giờ."

"Trong thời gian đó, cậu sẽ phải nằm trong này, không thể nhìn thấy gì, không thể nghe thấy gì, chỉ có thể nằm yên như vậy, và cũng không thể nói chuyện với bên ngoài. Đây có lẽ là... nửa giờ cô đơn nhất trong cuộc đời."

Lâm Huyền nhắm mắt lại:

"Có thể thử xem, nhưng đừng thực sự đóng cửa nửa giờ, chỉ cần trải nghiệm một hai phút là đủ rồi."

"Hiểu rồi."

Nói xong, Cao Văn đóng sầm cửa khoang trụ lại, vặn chặt.

Từ lúc này.

Bên trong khoang xuyên thẳng không có một tia sáng,

Không có một âm thanh nào,

Chỉ còn lại tiếng thở của Lâm Huyền.

Nếu hắn nín thở, thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của chính mình.

Quả thực như lời Cao Văn nói.

Cảm giác này rất tệ, như thể bị tách rời khỏi thời không và vũ trụ, không biết mình đang ở đâu, không có bất kỳ cảm giác thuộc về nào.

"Cảm giác thuộc về."

Lâm Huyền thầm nhắc từ này.

Đúng vậy.

Người xuyên thời không bản thân là rời bỏ "nhà và quê hương" của mình, để đến một thời không và thế giới xa lạ.

Nói gì đến cảm giác thuộc về?

Hắn biết rõ rằng, một phút sau, Cao Văn sẽ mở cửa khoang và hắn có thể ra ngoài, đứng trước mặt những người quen thuộc như Đại Kiểm Miêu, ba đàn em của hắn ta, và Hứa Y Y.

Nhưng...

Người xuyên thời không thực sự thì khác, khi họ mở mắt ra lần nữa, họ đã rời xa quê hương, đến một nơi rất xa xôi.

Bỗng nhiên.

Lâm Huyền nghĩ đến Hoàng Tước và Lâm Ngu Hề.

Chắc chắn trước khi thiết bị xuyên thời không khởi động, họ phải ở trong không gian tối tăm và yên lặng này, lắng nghe tiếng tim và tiếng thở của mình, trải qua nửa giờ dài đằng đẵng.

"Lúc đó, các cô đang nghĩ gì?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Với Lâm Ngu Hề, Lâm Huyền có thể đoán được cô ấy đang nghĩ gì.

Lúc đó, cô ấy không biết nhiều chuyện, chắc chắn chỉ nghĩ đến việc thực hiện mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ và bắt hắn.

"Haizz..."

Lâm Huyền thở dài.

Nghĩ về tuyết xanh phủ Đông Hải, hắn lại nghĩ đến đôi mắt xanh của Hoàng Tước và đôi khuyên tai xanh của cô ấy.

Vậy còn Hoàng Tước thì sao?

Trong nửa giờ chờ đợi để xuyên thời không...

Hoàng Tước, cô ấy sẽ nghĩ gì đây?...

Cạch.

Một phút sau, Cao Văn mở cửa khoang xuyên thẳng và nhìn Lâm Huyền bò ra từ bên trong: "Cảm giác thế nào?"

Cao Văn cười nhẹ:

"Không giấu gì cậu, sau khi xây dựng xong thiết bị xuyên thời không này, tôi cũng thường xuyên chui vào trong để trải nghiệm cảm giác sắp xuyên qua thời không. Đôi khi còn muốn ngủ trưa trong đó."

"Nhưng điều kỳ lạ là, sau khi vào trong không những không thấy thư giãn mà còn cảm thấy rất ngột ngạt, khó chịu, như thể bị tách rời khỏi thế giới, khiến tôi không thể nào ngủ được. Dù tôi có cố gắng nằm thêm một chút, nhưng tối đa cũng chỉ nằm được khoảng mười mấy phút là không chịu nổi nữa."

"Có lẽ, đó là vì tôi vẫn có sự kính trọng đối với thiết bị xuyên thời không và cảm giác sợ hãi đối với việc xuyên thời không. Luôn có cảm giác... nói sao nhỉ, thực ra không phải là sợ hãi, mà là, chỉ cần nằm trong đó, tôi cảm nhận được một cảm giác cực độ—"

Cao Văn mím môi, trầm giọng nói:

"Cô đơn"...

Lâm Huyền nhìn vào mắt Cao Văn, không nói gì.

Đúng vậy.

Cô đơn.

Xuyên thời không, đặc biệt là sử dụng hạt thời không thông thường để thực hiện, thực sự là một sự cô đơn đến ngạt thở.

Một tấm vé một chiều rời xa quê hương,

Một nỗi buồn không thể quay lại,

Một sự vô vọng của việc định mệnh chết xa quê.

"Nhưng tôi rất kính trọng mỗi người xuyên thời không."

Cao Văn nhìn Lâm Huyền, ánh mắt đầy tôn trọng:

"Tôi tin rằng, mỗi người xuyên thời không đều mang trong mình trách nhiệm và sứ mệnh; họ đều có niềm tin cao cả và lòng dũng cảm không sợ hãi."

"Giống như cậu vậy, Lâm Huyền tiên sinh, mặc dù tôi không biết cậu xuyên thời không vì lý do gì, nhưng tôi dám chắc rằng, cậu không phải vì lợi ích cá nhân mà nhất định là vì một sự nghiệp vĩ đại hơn."

Chương 1475: Quay lại chốn cũ (2)

Lâm Huyền vẫy tay:

"Ông không cần phải khen ngợi tôi quá, thực ra tôi... so với những người xuyên thời không thực sự, tôi còn kém xa."

"Nhưng tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nếu có cơ hội, có thể thay đổi những sai lầm và tiếc nuối, khiến thế giới loài người trở nên tốt đẹp hơn, tôi chắc chắn sẽ không do dự."

Đột nhiên.

Hắn nghĩ đến điều gì đó và hỏi:

"Vậy lần này, các ông định gửi ai về quá khứ? Ai sẽ là người thực hiện xuyên thời không?"

Lâm Huyền nhìn quanh một lượt:

"Là Kiểm ca sao? Hay là Hứa Y Y?"

"Không."

Cao Văn lắc đầu:

"Không phải."

"Tôi đã nghĩ đến người đó từ lâu, và toàn bộ người dân ở Thành phố Tội Lỗi đều không có ý kiến gì, đó là con gái duy nhất của bang chủ bang Lê Gia, Lê Thành—"

"Lê Ninh Ninh."...

Lâm Huyền nghe thấy cái tên quen thuộc này, nhất thời cũng không cảm thấy quá bất ngờ:

"Xem ra, gia đình Lê Thành vẫn là một gia đình trung nghĩa."

Hắn cảm thán:

"Lê Thành chỉ có một cô con gái, vậy mà ông ấy lại nỡ lòng hy sinh."

"Cũng phải thôi."

Cao Văn mỉm cười nhẹ:

"Lê Thành làm sao có thể nỡ... Không có người cha nào có thể nỡ lòng. Đặc biệt là vợ của Lê Thành cũng đã qua đời vài năm trước, Lê Ninh Ninh là người thân duy nhất của ông ấy trên thế gian này."

"Trong chuyện này, tôi thực sự kính phục Lê Thành và cô bé Lê Ninh Ninh. Như chúng ta đã thảo luận trước đây, trên thế giới này có rất nhiều vấn đề không có câu trả lời, không có đúng hay sai."

"Hy sinh con gái duy nhất của một người cha cô độc vì tương lai của nhân loại, liệu điều đó có thực sự đúng đắn không? Có thực sự vĩ đại không? Chúng ta rất khó để đánh giá, nhưng đó chính là bản anh hùng ca không khuất phục của loài người, cũng là niềm tin lâu đời của bang Lê Gia—"

"Giang sơn hưng vong, thất phu hữu trách."

Đúng vậy.

Lâm Huyền gật đầu.

Mỗi thời đại đều có những anh hùng của riêng nó; dòng chảy lịch sử luôn cần ai đó đứng ra gánh vác trách nhiệm và trọng trách.

Hắn nhớ lại trong giấc mơ thứ bảy.

Lê Ninh Ninh mặc chiếc váy công chúa tinh xảo, ôm trong lòng đứa em gái mới chào đời, Lê Phong Vũ, cười ngọt ngào và hạnh phúc:

"Chị hy vọng rằng khi em lớn lên, em cũng sẽ là một cô gái mạnh mẽ và dũng cảm, dù phải đối mặt với cuộc sống như thế nào, dù thế giới có ra sao, em cũng sẽ sống với tinh thần lạc quan, không sợ khó khăn."

Lời chúc phúc dành cho em gái.

Chẳng phải cũng chính là điều Lê Ninh Ninh muốn dành cho chính mình sao?

Lâm Huyền không khỏi nhớ đến cô bé cứng đầu và không chấp nhận số phận này, có lẽ hắn sẽ không gia nhập bang Kiểm với Hứa Y Y nữa, mà sẽ đến bang Lê Gia để xem thử.

Dù sao thì hắn cũng có hai chiếc bảng tên kim loại của người máy làm bằng chứng, nên bất kỳ bang phái nào cũng sẽ thu nhận họ.

"Hừm."

Bên cạnh, Hứa Y Y không hài lòng hừ một tiếng:

"Thực ra tôi cũng sẵn lòng đi."

Cao Văn cười nhẹ, lắc đầu:

"Y Y à, cô vẫn còn thiếu một chút. Dù là về thể lực, trí tuệ hay kỹ năng, Lê Ninh Ninh không nghi ngờ gì nữa là người xuất sắc nhất trong Thành phố Tội Lỗi."

"Chúng ta chỉ có duy nhất một hạt thời không, nên đương nhiên phải trân trọng cơ hội này, gửi một thích khách xuất sắc và

giỏi nhất về quá khứ. Nhưng tinh thần của cô vẫn đáng được khen ngợi, có rất nhiều cách để cống hiến cho tương lai của loài người, và tối nay... nhiệm vụ của các cô cũng rất quan trọng."

Lâm Huyền quay lại nhìn thiết bị xuyên thời không khổng lồ và lạnh lẽo, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để mang nó về năm 2024 cho Lưu Phong:

"Cao Văn, ông có bản thảo lý thuyết xuyên thời không đã được chỉnh sửa cũng như bản vẽ thiết kế của thiết bị xuyên thời không ở đây không?"

"Tất nhiên là có."

Cao Văn đến bên tủ sắt, mở ra, bên trong chứa đầy các bản vẽ và ghi chép:

"Đây là bản thảo đã được tôi chỉnh sửa, thực ra về cơ bản là không có vấn đề gì, chỉ có vài trang là sai, và đó lại là những trang quan trọng."

"Còn những bản vẽ cuộn lại này là bản vẽ thiết kế, thực ra cũng không cần phải phức tạp như vậy, chỉ cần hiểu rõ phần cốt lõi và có đủ hạt thời không là có thể sử dụng thiết bị này dù cho nó có hình dạng thế nào."

"Lý do tôi chế tạo chiếc này lớn như vậy hoàn toàn là vì vấn đề cung cấp năng lượng... Để khởi động thiết bị xuyên thời không, không chỉ cần hạt thời không mà còn cần một lượng điện năng khổng lồ."

"Thành phố Tội Lỗi không có điều kiện đó, nên chỉ có thể chồng đống pin hạt nhân lên. Nếu đặt ở Đông Hải thì đơn giản hơn nhiều, chỉ cần kết nối vào lưới điện cao áp là được."

Lâm Huyền gật đầu.

Rất tốt, mọi thứ đã sẵn sàng.

Chỉ cần mang nó về, Lưu Phong có thể bắt đầu làm việc.

Lúc này.

Một người đàn ông của bang phái bước vào, cúi đầu cung kính trước Cao Văn:

Chương 1476: Quay lại chốn cũ (3)

"Giáo phụ, mọi người đã tập trung đầy đủ và đang chờ ông triển khai hành động tối nay."

Cao Văn gật đầu:

"Cậu đi báo với mọi người, tôi sẽ đến ngay."

"Vâng."

Người đàn ông đứng dậy, lui ra ngoài.

Sau đó, Cao Văn quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, mặc dù tôi rất hứng thú với nhiều điều về cậu, bao gồm cả cách cậu xuyên thời không và những sự thật liên quan, nhưng... kế hoạch tối nay của tôi cũng rất quan trọng, nếu có thể, chúng ta sẽ nói chuyện chi tiết hơn sau khi kế hoạch thành công và lấy được hạt thời không."

"Không thành vấn đề."

Lâm Huyền gật đầu.

Đây mới là ngày đầu tiên bước vào giấc mơ, việc thu thập thông tin và tình báo cứ từ từ, không nên nóng vội.

Điều quan trọng hơn là.

Hắn cũng rất muốn giúp Cao Văn lấy hạt thời không từ Đông Hải để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Biết đâu họ thực sự có thể tìm ra sự thật về siêu thảm họa năm 2400.

Cao Văn rất muốn giết chết kẻ chủ mưu gây ra thảm họa toàn cầu này, và Lâm Huyền cũng không khác gì.

Nếu không phải tên thủ phạm này gây ra rối loạn, khiến tương lai trở nên hỗn loạn, thì hắn đã sớm tìm ra Ngân hàng Thái Mỗ và mở két sắt làm từ hợp kim hafnium rồi.

"Hãy cùng tôi đi nào, mọi người."

Cao Văn đứng thẳng lưng, khuôn mặt nghiêm nghị, rõ ràng đã nhập vai giáo phụ, kêu gọi mọi người theo sau ông. ...

Lâm Huyền bước vào hội trường.

Ở đây đã có mặt đầy đủ các thủ lĩnh của các bang phái, họ nhìn thấy Cao Văn bước vào liền đồng loạt đứng dậy, cúi đầu chào, và gọi nhỏ một tiếng "Giáo phụ".

Cao Văn vẫy tay, không nói gì, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Lâm Huyền chứng kiến tất cả.

Thực sự là "tri thức thay đổi số phận", đây chính là giấc mơ có hàm lượng tri thức cao nhất của những người trí thức.

Ai có thể ngờ rằng.

Cao Văn chỉ nhờ vào kiến thức khoa học của mình mà có thể giữ vững vị trí giáo phụ của Thành phố Tội Lỗi, điều mà ở thế giới khác khó có thể tưởng tượng được.

Nhìn lại Đại Kiểm Miêu...

Lâm Huyền nheo mắt, liếc qua Đại Kiểm Miêu một cái.

Người này...

Chỉ vì thiếu kiến thức mà bất kể ở thế giới tương lai nào, hắn ta cũng thể hiện một cách ổn định, với một hình ảnh nhân vật ổn định đến mức đáng kinh ngạc.

Trong giấc mơ thứ sáu, hắn ta là một thợ mỏ kỳ cựu tại công trường khai thác, còn có thể hét lên chỉ trỏ Cao Văn.

Đến giấc mơ thứ bảy, hắn ta ngay lập tức hóa thân thành một phụ huynh nhún nhường, cầu xin cho con cái đi học, ra sức nịnh bợ thầy hiệu trưởng Cao Văn.

Sang giấc mơ thứ tám, địa vị và thân phận của họ càng chênh lệch lớn hơn. Cao Văn đã trở thành giáo phụ của Thành phố Tội Lỗi, trong khi Đại Kiểm Miêu chỉ là một thành viên yếu đuối nhất, vô dụng nhất của bang phái, vừa mới bị Cao Văn mắng mỏ và đá vào mông.

Thật đáng thương cho hắn ta, vì thiếu văn hóa mà phải chịu thiệt thòi.

Theo xu hướng này, trong giấc mơ thứ chín, có lẽ Đại Kiểm Miêu thậm chí không còn đủ tư cách để đánh giày cho Cao Văn nữa.

"Nhìn cái gì đấy!"

Đại Kiểm Miêu nhận ra ánh mắt không mấy thân thiện của Lâm Huyền, khuôn mặt đầy thịt của hắn ta nhăn nhó lại:

"Cậu nhìn cái gì mà ghê thế!"

"Này, cậu có thể đổi cái mặt nạ khác không, anh bạn? Cậu và tôi đeo cùng một kiểu mặt nạ, thật là xấu hổ, đâu có ai mà đàn em lại đeo cùng kiểu mặt nạ với đại ca chứ?"

"Hơn nữa, nếu đeo cùng kiểu mặt nạ, mọi người sẽ không phân biệt được ai là ai, chẳng phải sẽ rất rối loạn sao?"

Lâm Huyền im lặng.

Hắn nhìn vào Đại Kiểm Miêu đầy tự tin đến kỳ lạ.

Nhìn hắn ta với khuôn mặt đầy thịt nhét chặt vào mặt nạ, và cơ thể béo phì:

"Đừng lo, Kiểm ca."

Lâm Huyền nói:

"Sẽ không ai nhầm lẫn chúng ta đâu, người khác đeo mặt nạ để che mặt, còn anh dùng mặt để che mặt nạ... Bất kể anh đeo mặt nạ gì, người ta cũng sẽ gọi anh là Đại Kiểm Miêu."

"Đại Kiểm Miêu!"

Lúc này, một thủ lĩnh bang phái khác bước vào, đẩy hắn ta một cái:

"Mau ngồi xuống! Giáo phụ sắp nói chuyện rồi!"...

Chẳng mấy chốc, cuộc họp bắt đầu.

Vì tất cả mọi người ở đây đều đeo mặt nạ, Lâm Huyền không thể nhận ra ai là Lê Thành.

Có vẻ như trong thế giới tương lai, nơi việc quét mặt để xác minh danh tính và trừ điểm là quy tắc, việc đeo mặt nạ đã trở thành một cách "tránh bị trừ điểm" đã trở thành thói quen.

Có lẽ cũng để mọi người phân biệt bạn thù trong hành động buổi tối, dù sao thì khung cảnh trong phòng họp này cũng rất buồn cười.

Giống như một lớp học mẫu giáo.

Cao Văn là giáo viên, đang giảng bài cho một nhóm trẻ em đeo mặt nạ hoạt hình.

Cao Văn kể chi tiết về kế hoạch hành động tối nay.

Kế hoạch rất đơn giản.

Tất cả các bang phái sẽ xuất quân, đánh lạc hướng đám người máy sinh học ra khỏi khu bảo tàng trung tâm, sau đó tranh thủ cơ hội để đánh cắp hạt thời không từ trong bảo tàng.

"Sau 10 giờ tối là giờ giới nghiêm của Đông Hải."

Cao Văn nói:

Chương 1477: Quay lại chốn cũ (4)

"Sau 10 giờ, tất cả cư dân của Đông Hải đều phải ở trong nhà, không được ra ngoài, đây là thời điểm tốt nhất để chúng ta hành động."

"Số lượng người máy sinh học trong thành phố có hạn, và đó cũng là lực lượng thực thi pháp luật duy nhất, trong thời gian ngắn không có khả năng điều động quân tiếp viện từ bên ngoài."

"Công nghệ của loài người hiện nay vẫn chưa phục hồi đến mức có thể sản xuất thêm người máy sinh học, vì vậy với việc hỏng hóc và thời gian sử dụng đã hết, số lượng người máy sinh học ngày càng giảm. Hiện tại, số lượng người máy trong Đông Hải đã không đủ để bảo đảm an ninh toàn diện cho cả thành phố."

Kế hoạch này được triển khai rất chi tiết, cho thấy đã được chuẩn bị từ lâu.

Mỗi thành viên của các bang phái sẽ xâm nhập qua cống ngầm nào, làm gì để thu hút sự chú ý của người máy, rồi vòng đến đâu, rút lui qua nắp cống nào, tất cả đều được sắp xếp gọn gàng.

Tuy nhiên.

Cao Văn giáo phụ không đề cập một từ nào về việc bang phái nào sẽ chịu trách nhiệm đánh cắp hạt thời không từ bảo tàng.

Có vẻ...

Ông cũng lo ngại việc phát sinh vấn đề ngoài ý muốn, nên đã giao nhiệm vụ quan trọng nhất này, nhiệm vụ đòi hỏi sự trung

thành cao nhất, cho bang Kiểm thực hiện một cách bí mật.

"Nghe này."

Sau khi cuộc họp lớn kết thúc, sáu người của bang Kiểm lại trở về sào huyệt của Đại Kiểm Miêu để họp nhóm.

Đại Kiểm Miêu nghiêm túc nhìn quanh mọi người, giọng điệu đầy trách nhiệm:

"Nhiệm vụ của bang Kiểm chúng ta là do giáo phụ tự mình sắp xếp. Đây là một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, là khâu then chốt nhất trong toàn bộ kế hoạch đánh cắp hạt thời không!"

"Chuyện này, ngoài những người trong bang Kiểm chúng ta, không ai khác biết. Giáo phụ cũng đã dặn dò tôi rằng để giữ bí mật, chúng ta không được tiết lộ cho bất kỳ ai khác."

"Vì vậy, trong quá trình trao đổi sau này, chúng ta cũng không nên đề cập đến bất kỳ chi tiết nào của hành động, không tiết lộ bất kỳ quy trình nào của kế hoạch để tránh bị nghe lén. Khi cần thiết, mọi người chỉ cần dùng tên của kế hoạch để thay thế nội dung là được."

"Đúng vậy."

Quân sư A Tráng gật đầu, rồi hỏi ngay:

"Vậy thưa đại ca, tên kế hoạch của chúng ta là gì?"

Đại Kiểm Miêu khựng lại.

Thực sự là chưa nghĩ đến việc đặt tên cho kế hoạch bí mật này.

Hắn ta suy nghĩ một chút, rồi với vẻ mặt nghiêm túc, nói nhỏ:

"Tên kế hoạch tôi đã nghĩ ra rồi, sẽ gọi là—"

"Kế hoạch 'Xâm nhập từ cống ngầm phía Đông Bắc, chờ đến khi người máy bị đánh lạc hướng thì cạy cửa bảo tàng để đánh cắp hạt thời không'!"

"Ê, không phải."

Lâm Huyền không nhịn được nữa, có lúc thật sự hắn phải phục sự tưởng tượng của Đại Kiểm Miêu:

"Anh đang viết tiểu thuyết tóm tắt đấy à? Nhét cả nội dung câu chuyện vào trong tên kế hoạch?"

"Giáo phụ Cao Văn đã dặn đi dặn lại không cho anh tiết lộ chi tiết kế hoạch, vậy mà anh lại đặt tên kế hoạch như thế này, chẳng phải là tiết lộ hết mọi thứ rồi sao? Thà không đặt tên còn hơn!"

Có quá nhiều điều để nói, đến mức Lâm Huyền không biết bắt đầu từ đâu.

Có vẻ như Cao Văn thực sự không còn ai khác để dùng, nên đành phải sử dụng bang Kiểm, một nhóm không đáng tin như vậy:

"Một cái tên kế hoạch thôi, không cần phải phức tạp vậy đâu, cứ gọi là Kế hoạch A, Kế hoạch Alpha, hoặc thậm chí là Kế hoạch Đại Kiểm cũng được."

"Vậy thì gọi là Kế hoạch Đại Kiểm đi."

Đại Kiểm Miêu rất biết lắng nghe, vẫy tay một cái:

"Thời gian gần đến rồi, xuất phát! Bắt đầu chuẩn bị!"...

Cả Thành phố Tội Lỗi đều đã bắt đầu hành động.

Tất cả các bang phái theo chỉ thị của Cao Văn, đã tiến vào các cống ngầm ngang dọc dưới lòng Đông Hải, ẩn nấp dưới các nắp cống.

Nhìn đồng hồ.

10 giờ 30 phút, sau khi xác nhận toàn bộ thành phố đã hoàn toàn vào giờ giới nghiêm...

"Hành động, bắt đầu!"

Với một lệnh từ giáo phụ Cao Văn qua bộ đàm.

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!

Các nắp cống ở Đông Hải như sôi lên, lần lượt bật tung lên.

Ngay sau đó, một lượng lớn các thành viên bang phái đeo mặt nạ hét lớn, lao ra và đi lang thang khắp thành phố.

Những người máy sinh học cần mẫn tuần tra trên đường phố, đôi mắt xanh lập tức chuyển sang màu vàng, rồi đỏ, và lao về phía những hành vi không tuân thủ.

Sáu người của bang Kiểm vẫn đang mai phục dưới nắp cống trước cửa bảo tàng, lắng nghe bộ đàm liên tục truyền đến tin chiến thắng:

"Khu vực phía Đông đã đánh lạc hướng được người máy!"

"Khu vực trước cửa bảo tàng đã được dọn sạch!"

"Đường thoát đã thông, một lượng lớn người máy đang di chuyển về phía rìa thành phố!"

"Đường phía sau đã dọn sạch, đã dẫn dụ người máy về khu vực cũ của thành phố!"

"Xác nhận không có quân tiếp viện, toàn bộ người máy trong khu vực bảo tàng đã rút hết!"

Đại Kiểm Miêu cất bộ đàm đi.

Hắn ta chỉnh lại chiếc mặt nạ mèo Rhine trên mặt:

"Anh em, đến lượt chúng ta hành động rồi."

Hắn ta dẫn đầu tiến lên, nhanh chóng leo lên thang và chui qua nắp cống, đầu thụt xuống rồi bật lên,"bùm" một tiếng đẩy bật nắp cống ra:

"Đi thôi!"

Chương 1478: Quay lại chốn cũ (5)

Ba người em nhanh chóng theo sau, Lâm Huyền và Hứa Y Y đi phía sau.

Họ đến bên ngoài tường bảo tàng.

"Xếp thang người!"

Với một tiếng hét của Đại Kiểm Miêu, kỹ năng truyền thống của bang Kiểm, nghệ thuật xếp thang người, được triển khai nhanh chóng.

Vì tường bao quanh bảo tàng không quá cao, lần này chỉ cần ba người em là đủ để thực hiện.

Tam Bàn hừ một tiếng, vào thế đứng tấn, chống vững vào tường:

"Tôi nghĩ được rồi!"

A Tráng nhảy lên, đạp vào vai Tam Bàn:

"Tôi sẽ là phần giữa!"

"Khoan đã."

Lâm Huyền có chút khó hiểu:

"Chuyện này cần gì phải báo cáo? Cần gì phải làm cho nó hoành tráng thế?"

"Cậu hiểu gì chứ!"

Đại Kiểm Miêu nhìn Lâm Huyền qua chiếc mặt nạ mèo Rhine với ánh mắt khinh miệt:

"Đây là văn hóa của bang phái."

"Chả trách không ai gia nhập bang Kiểm..." Lâm Huyền lẩm bẩm.

Cuối cùng, Nhị Trụ Tử là người cuối cùng leo lên vai của A Tráng, hoàn thành việc xây dựng thang người.

Đại Kiểm Miêu, Lâm Huyền, và Hứa Y Y nhanh chóng leo qua tường.

Đại Kiểm Miêu huýt sáo.

Tín hiệu cho biết bên trong an toàn, tiếp tục hành động, ba người em sẽ tiếp tục ở lại.

Khi Đại Kiểm Miêu và nhóm của hắn ta lấy được hạt thời không, họ sẽ quay lại từ đây, và ba người em bên ngoài sẽ ném dây vào để họ trèo ra.

Rất nhanh.

Ba người tiến đến trước cửa chính của bảo tàng.

Cửa đóng chặt.

Lâm Huyền gõ vào, cảm nhận thấy đây là một cánh cửa thép rất chắc chắn, hắn nhất thời không tìm thấy khe cắm chìa khóa, chẳng lẽ đây là cửa điều khiển từ xa?

"Giờ phải làm gì đây?"

Lâm Huyền chợt nhận ra rằng, trong đội hình của họ rõ ràng thiếu một thành viên quan trọng:

"Chúng ta không mang theo chuyên gia về mật mã."

"Hừ, thời đại nào rồi anh bạn?"

Đại Kiểm Miêu liếc nhìn Lâm Huyền như thể đang nhìn một món đồ cổ, sau đó rút ra một cục thuốc nổ C4 màu xám từ sau lưng:

"Anh mày dùng cách cổ điển để mở cửa, nhanh hơn chuyên gia mật mã cả vạn lần!"

"Ôi trời!"

Lâm Huyền thực sự ngạc nhiên.

Đây chính là sức hút của giáo phụ Cao Văn sao? Đã thực sự nâng cao trí tuệ của bang Kiểm.

Đại Kiểm Miêu hành động rất chuyên nghiệp.

Hắn ta không dán thuốc nổ C4 lên cánh cửa mà dán nó lên tường bên cạnh khung cửa, gần cửa sổ, nơi đó là điểm phá dễ dàng nhất, nổ tường dễ hơn nhiều so với nổ cửa thép.

"Chạy!"

Đại Kiểm Miêu thiết lập công tắc kích nổ, hét lớn một tiếng, ba người lăn nhanh xuống dưới bậc thang—

Bùm!!!

Tiếng nổ lớn và mùi thuốc súng tràn ngập.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên từ chỗ ẩn nấp, phát hiện rằng mặc dù cánh cửa bảo tàng vẫn nguyên vẹn, nhưng bức tường bên cạnh đã bị thổi tung, tạo ra một lỗ lớn, đủ để họ dễ dàng xông vào.

"Tốt lắm, rất mạnh."

Lâm Huyền giơ ngón tay cái lên với Đại Kiểm Miêu.

Đây là sự công nhận từ một người chơi thành thạo.

Lần này, hắn thực sự phải nhìn nhận lại bang Kiểm. Nhóm người này chưa bao giờ hành động mượt mà và hiệu quả như vậy.

Từ việc Đại Kiểm Miêu dùng đầu để đẩy nắp cống, cho đến việc phá cửa bảo tàng, tất cả chỉ mất chưa đầy hai phút.

Quá ấn tượng!

Lâm Huyền vỗ vai Đại Kiểm Miêu, xin lỗi:

"Xin lỗi Kiểm ca, tôi thừa nhận không thể nhìn nhận anh bằng con mắt của quá khứ, bây giờ anh thực sự có phong thái của một giáo phụ."

"Tất nhiên rồi!"

Đại Kiểm Miêu hừ một tiếng đầy kiêu hãnh:

"Cậu có biết chúng tôi đã luyện tập bao nhiêu lần cho nhiệm vụ này, đã phối hợp bao nhiêu lần, đã đổ bao nhiêu máu và nước mắt không!"

Lâm Huyền gật đầu:

"Lần này tôi tin rồi, thực sự không thể xem thường sự gắn kết của các anh."

Ba người tiến vào bảo tàng một cách nhanh chóng.

Họ xông thẳng vào trong bảo tàng.

Khu vực trưng bày bên ngoài rõ ràng không phải là nơi trưng bày hạt thời không, họ tiến thẳng vào khu vực trưng bày đặc biệt ở phía trong.

Nhưng khi đến trước cửa khu trưng bày đặc biệt...

"Gì?" "Hả?" "Ơ?"

Một cánh cửa hợp kim hafnium sáng loáng, đứng sừng sững, không thể vượt qua.

Đại Kiểm Miêu cầm trong tay cục thuốc nổ C4 thứ hai, sững sờ:

"Đùa à! Chưa ai từng nói rằng bên trong lại có một cánh cửa hợp kim hafnium!"

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Hợp kim hafnium, thật sự là kẻ thù không đội trời chung của Đại Kiểm Miêu.

Hứa Y Y bước lên phía trước, đến bên phải của cánh cửa hợp kim hafnium:

"Đây là một cánh cửa mật mã điện tử, nhưng không có chỗ để nhập mật mã, có lẽ cần phải quẹt thẻ hoặc xác minh danh tính. Bây giờ chúng ta làm gì đây?"

Tách, tách, tách...

Phía sau, bỗng vang lên tiếng bước chân và một tiếng cười nhẹ của phụ nữ:

"Hừ hừ."

Đại Kiểm Miêu giật mình quay đầu lại, vì quá nhanh, mặt nạ của hắn ta trượt hẳn sang tai.

Chỉ thấy.

Ánh trăng yếu ớt từ lỗ hổng lớn đằng xa rọi vào, khắc họa

hình dáng mảnh mai của một người phụ nữ mặc đồ đen bó sát.

"Tôi biết mà, chắc chắn anh sẽ đến đây gây chuyện."

Người phụ nữ hừ nhẹ một tiếng, nhìn Lâm Huyền với vẻ trách móc:

"Chẳng lẽ sau khi anh bước vào giấc mơ..."

"Không nên đến tìm tôi đầu tiên sao?"

Chương 1479: Sao chổi đến muộn (1)

"CC?"

Lâm Huyền nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt:

"Cô sao lại ở đây?"

Thật là trùng hợp, vừa nghĩ gì là gặp ngay cái đó.

"Tôi đã luôn chờ anh ở đây mà."

CC khẽ hừ một tiếng:

"Chẳng phải chúng ta đã hẹn nhau trong mảnh ký ức rồi sao? Mỗi ngày ở thế giới này, tôi đều chờ anh ở nơi dễ thấy nhất của khu vực Đông Hải mà."

Nói xong, cô ấy nhíu mày:

"Anh không quên đấy chứ?"

"Tất nhiên là tôi không quên."

Hắn giơ tay lên:

"Chỉ là thông thường, ngày đầu tiên đến thế giới mới, tôi phải thăm dò một chút về thế giới quan thôi; và quan trọng nhất là... hôm nay tôi vừa đến đã gặp rắc rối, phải trốn ra ngoài qua cống ngầm."

"Cô thông cảm nhé, dù thế giới này với cô đã là 20 năm, nhưng với tôi thì mới đến đây chưa đầy 12 tiếng đồng hồ."

Hắn quay đầu, nhìn lên trần nhà của bảo tàng:

"Vậy... bảo tàng này chính là nơi dễ thấy nhất của Thành phố Đông Hải sao?"

CC gật đầu:

"Tôi nghĩ vậy, vì nơi này nằm ở trung tâm Thành phố Đông Hải, lại là một công trình mang tính biểu tượng, cũng đủ dễ thấy. Từ trưa nay tôi đã chờ anh trên mái bảo tàng, mãi đến tối vẫn không thấy anh xuất hiện."

"Sau đó một tiếng trước, nắp cống ngầm của Thành phố Đông Hải bỗng mở tung. Ngay sau đó, bảo tàng này xảy ra một vụ nổ, tôi biết ngay chắc chắn là anh đang làm chuyện gì rồi, nên tôi vào luôn."

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền đã hiểu rõ.

Hôm nay lần đầu tiên vào giấc mơ, hàng loạt sự việc liên tiếp xảy ra, và rất nhanh sau đó hắn bị Hứa Y Y đưa đến Thành phố Tội Lỗi, nên không có thời gian để tìm CC.

Lời hẹn với CC, quên thì không thể nào quên được.

Khi giấc mơ thứ năm kết thúc, hắn đã đặc biệt tìm đến CC, cùng cô ấy nhảy một điệu và tạo ra một mảnh ký ức hoàn chỉnh nhất.

Giấc mơ thứ bảy cũng tương tự, lần cuối cùng vào giấc mơ, hắn cũng đưa CC đi tìm Lê Ninh Ninh, ngắm đống lửa.

Lần này, thực sự phải cảm ơn quả bom C4 của Đại Kiểm Miêu.

Bây giờ cả Thành phố Đông Hải hỗn loạn như vậy, khắp nơi đang chơi trốn tìm và đuổi bắt, với người máy chạy đuổi theo...

Nếu không có vụ nổ lớn này, CC thật khó mà tìm thấy hắn.

Khi thấy CC đột nhiên xuất hiện.

Hứa Y Y cầm vũ khí trong tay, tạo dáng phòng thủ đầy căng thẳng.

Đại Kiểm Miêu thậm chí còn bị kẹt chiếc mặt nạ mèo Rhine trên tai, không thể kéo ra được.

CC nhìn cảnh tượng hài hước này, nghiêng đầu:

"Có phải... tôi đến không đúng lúc?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô đến vừa đúng lúc!"

Hắn quay người, chỉ vào khóa mật mã bên cạnh cánh cửa hợp kim hafnium:

"Cô xem nhanh xem có thể phá mã được không."

Nói rồi, hắn nhường sang một bên, ép lưỡi dao trên tay Hứa Y Y xuống:

"Không cần căng thẳng, đây là bạn tôi, chuyên gia mật mã."

CC bước qua, nhìn Hứa Y Y một cái, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Anh thật là được các cô gái yêu thích... Ở thế giới nào, bên cạnh anh cũng đều có những cô gái khác nhau."

"Cô đừng nói lung tung!"

Hứa Y Y tuy đã hạ vũ khí xuống nhưng vẫn cảnh giác nhìn CC,

bảo vệ người duy nhất mà cô gọi là "tiểu đệ" của mình, Lâm Huyền, phía sau:

"Đây là đàn em của tôi! Tôi che chở cho anh ấy!"

CC dừng lại tại chỗ.

Cô ấy nhìn cô gái trẻ trước mặt với vẻ nghi hoặc, không hiểu sao Lâm Huyền, kẻ quậy phá khắp chốn này, lại trở thành tiểu đệ của cô gái nhỏ này.

Cô ấy nheo mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Anh lại đang chơi trò gì mới vậy?"

"Thôi nào, cô mau chóng giải mã cái khóa mật mã này đi."

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, thời gian hiển thị 23:17.

"Chúng ta không còn nhiều thời gian, chỉ còn lại một tiếng rưỡi thôi."

Hắn thúc giục:

"Theo lời của giáo phụ Cao Văn, trong phòng trưng bày này có một hạt thời không, chúng ta cần phải nhanh chóng đánh cắp nó, đó mới là việc quan trọng."

CC bước tới trước khóa mật mã, nghiên cứu một lúc:

"Đây thực sự không phải là khóa mật mã thông thường, bản thân nó không có mật mã. Muốn mở cửa, cần phải có xác thực."

"Vậy phải làm sao?"

Đại Kiểm Miêu lập tức tháo mặt nạ mèo Rhine ra, tiến lại gần:

"Không có mật mã, chẳng phải là không thể giải mã được sao?"

"Tất nhiên là không."

CC lắc đầu, lấy ra một chiếc máy tính nhỏ từ sau lưng, dùng con dao găm trong tay Hứa Y Y để cạy vỏ ngoài của khóa mật mã:

"Không có mật mã không có nghĩa là không có khóa mã. Thực ra, thông tin xác thực, dù là quẹt thẻ, nhận diện khuôn mặt hay quét vân tay, về bản chất vẫn là một loại mật mã. Sự khác biệt là, mật mã thông thường là sự kết hợp của các con số và chữ cái, còn loại mật mã này phức tạp hơn một chút."

"Nhưng trên thế giới này, chỉ cần là mật mã, thì chắc chắn có thể giải mã được. Mật mã cơ học có thể dùng phương pháp thử từng khả năng; mật mã điện tử cũng có phương pháp tương tự để tìm địa chỉ... Tóm lại, chỉ cần đủ thời gian, về lý thuyết không có mật mã nào không thể giải mã."

CC thực sự là một chuyên gia về mật mã, cô ấy nối hệ thống khóa mật mã với chiếc máy tính nhỏ của mình bằng dây cáp, rồi bắt đầu thao tác.

Đại Kiểm Miêu tò mò tiến lại gần, nhìn vào chiếc máy tính nhỏ đang nhấp nháy:

Chương 1480: Sao chổi đến muộn (2)

"Có vẻ như chuyên gia mật mã vẫn đáng tin cậy nhất."

Mười mấy phút trôi qua.

Một tiếng "cạch" vang lên, cánh cửa hợp kim hafnium mở ra.

"Tuyệt vời..."

Hứa Y Y trầm trồ ngưỡng mộ, thái độ đối với CC ngay lập tức chuyển thành kính phục:

"Cô thật sự quá giỏi!"

"Cũng tạm thôi."

CC không mấy quan tâm, thu gọn chiếc máy tính nhỏ và dẫn mọi người vào trong.

Đây là một phòng trưng bày đặc biệt, những vật phẩm trưng bày bên trong nhìn qua đã thấy rất quý giá. Từ xa, Lâm Huyền đã nhìn thấy một quả cầu nhỏ trong suốt, phát ra ánh sáng xanh lam, lơ lửng ở giữa tủ kính.

"Nó ở kia."

Lâm Huyền chạy ngay tới, cúi xuống nhìn vào bên trong tủ kính.

Hạt thời không.

Quả thực là hạt thời không!

Nhưng mà...

"Không có năng lượng?"

Lâm Huyền nhận ra điều bất thường.

Quả cầu nhỏ màu xanh này bị giam trong một thiết bị trong suốt có kích thước bằng quả bóng rổ, rất yên tĩnh, ổn định và lười biếng.

Dù phát ra ánh sáng xanh rực rỡ.

Nhưng trên đó không có bất kỳ điện tích nào đang hoạt động, mà giống như những nhánh liễu trong gió, vô số sợi nhỏ màu xanh lam di chuyển rất chậm trên bề mặt quả cầu, như đang động mà không động.

Lâm Huyền rất quen thuộc với hạt thời không, hắn chỉ cần nhìn là biết ngay.

Đây là một...

Hạt thời không không có năng lượng.

Và hơn nữa, nó chỉ là hạt thời không thông thường, không phải trạng thái liên kết.

Vậy là...

Đây chính là điều hắn lo lắng nãy giờ, nhưng chưa kịp nói ra với Cao Văn —

【Nếu không sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết đặc biệt, cho dù có quay ngược thời gian trở về quá khứ, cũng sẽ bị quy luật thời không ràng buộc, không thể can thiệp vào bất kỳ sự kiện lịch sử nào. 】

Cao Văn và Trần Hòa Bình đều không nhận thức được điều

này.

Nguyên nhân là vì họ rốt cuộc chỉ là lý thuyết gia, không có đủ dữ liệu thực nghiệm để hiểu được quy luật thời không.

Nhưng bây giờ, nói gì cũng đã muộn.

Đây không chỉ là một hạt thời không thông thường, mà còn là một hạt thời không không có năng lượng.

Dù có mang nó về...

Cũng không thể kích hoạt thiết bị xuyên thời không.

"Haizz."

Lâm Huyền thở dài một cách khó hiểu.

Hắn không biết khi trở về, phải đối mặt với Cao Văn, người đang đầy kỳ vọng, như thế nào.

Cao Văn chắc chắn nghĩ rằng chỉ cần có được hạt thời không, nhân loại sẽ được cứu, tương lai sẽ được thay đổi.

Nhưng hạt thời không không có năng lượng này đã trực tiếp phá tan giấc mơ cả đời của Cao Văn và Trần Hòa Bình.

"Dù sao thì, cứ mang nó về đã."

Lâm Huyền đập vỡ kính trưng bày, lấy ra thiết bị trong suốt chứa hạt thời không, rồi cùng Đại Kiểm Miêu, Hứa Y Y và CC theo kế hoạch ban đầu trở về. ...

Thành phố Tội Lỗi.

Dù là lúc nửa đêm, cả thành phố vẫn náo nhiệt vô cùng, mọi người đều đang ăn mừng thành công của chiến dịch.

Chỉ có trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất ở tầng đáy, Lâm Huyền, CC, và Cao Văn đều không biểu lộ cảm xúc.

Cao Văn thở dài một hơi.

Ông ấy ngẩng đầu lên từ bàn thí nghiệm, gương mặt tràn đầy thất vọng:

"Hạt thời không này... không có năng lượng."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Rất tiếc, Cao Văn, tôi cũng không biết nên nói gì để an ủi ông, nhưng để nói thật với ông, ngay cả khi hạt thời không này đầy năng lượng, nó cũng chỉ là một hạt thời không bình thường. Dù có gửi người xuyên thời không trở về, thì dưới sự ràng buộc của quy luật thời không, họ cũng không thể thay đổi bất kỳ sự kiện lịch sử nào."

Sau đó, Lâm Huyền đơn giản giải thích cho Cao Văn về những quy luật thời không liên quan.

Cao Văn lắng nghe một cách chăm chú.

Ông ấy chìm vào suy tư.

Thông minh như ông, rất nhanh đã hiểu ra:

"Thì ra là vậy."

Ông thở dài:

"Quy luật thời không, quả nhiên rất tinh tế, đây là điều mà tôi và Trần Hòa Bình không hề nghĩ tới. Quả thật... hạt thời không là thứ phức tạp hơn nhiều so với những gì chúng tôi tưởng tượng."

"Nếu chúng tôi có thể sớm nhận được hạt thời không, sớm hơn một chút... có lẽ chúng tôi đã có thể hiểu ra nhiều điều và dùng các phương pháp khác để cứu thế giới, cứu lấy tương lai."

"Ơ? Khoan đã."

Cao Văn bỗng nhiên nhận ra điều gì, đẩy nhẹ kính lên, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu quy luật thời không mà cậu nói là đúng, thì ở đây nảy sinh một mâu thuẫn... Theo lý thuyết, lịch sử đã được xác định, còn tương lai thì chưa định rõ."

"Vì vậy, từ thời điểm chúng ta nói chuyện này trở đi, những gì đã xảy ra trước đó giống như nước đổ đi, không thể thay đổi hay thu hồi lại; còn những lời nói sau câu này, chưa được nói ra, vẫn có thể thay đổi hoặc thậm chí không nói ra."

"Điều này có nghĩa là, tương lai là không xác định, là con đường chưa được đi qua. Trong tiền đề này—"

"【Xuyên thời không chỉ có thể quay lại quá khứ đã được xác định; và không bao giờ có thể xuyên tới tương lai chưa xảy ra, nơi không có con đường nào để đến!】"

Chương 1481: Sao chổi đến muộn (3)

"Nếu vậy, Lâm Huyền, làm thế nào mà cậu lại có thể xuyên tới tương lai?"

Cao Văn rất rõ ràng trong lập luận, nhưng lại bối rối trước câu hỏi này:

"Cậu đã từng nói, cậu và bà Đỗ Dao sống cùng thời đại, nghĩa là vào giữa thế kỷ 21. Và hiện tại là năm 2624. đối với cậu thì đây là tương lai 600 năm sau... làm sao cậu có thể xuyên qua được?"...

Quả nhiên.

Cao Văn đại đế không hổ danh là Cao Văn đại đế.

Ngay sau khi nghe về quy luật thời không, ông ấy đã nhanh chóng liên hệ và phát hiện ra điểm mâu thuẫn lớn nhất liên quan đến Lâm Huyền.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cười nhẹ một cách bất đắc dĩ:

"Thực ra, trong thời đại của tôi, tôi và các nhà khoa học xung quanh cũng nhận ra vấn đề này: việc xuyên thời không chỉ có thể diễn ra theo hướng về quá khứ, chứ không thể tiến về tương lai."

"Nhưng vấn đề kỳ lạ là lại xảy ra trên người tôi, và không chỉ mình tôi..."

Hắn quay đầu nhìn CC:

"CC cũng tương tự, cô ấy sinh ra vào năm 2604. nhưng từ lúc sinh ra, trong đầu cô ấy đã có những ký ức về rất nhiều thế giới vào năm 2624."

"Nếu xét theo khía cạnh hẹp, thì điều này chẳng phải cũng là một hình thức xuyên thời gian tới tương lai sao? Giống như những gì đã xảy ra với tôi, đều không khoa học chút nào."

Lâm Huyền không thể tìm ra điểm chung giữa mình và CC.

Chẳng lẽ...

【Cả mình và CC đều là thiên niên trụ sao?】

Điều đó thật là phi lý.

Mấy năm trước hắn đã yên ổn đón sinh nhật 20 tuổi, đến nay không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ tan biến, làm sao có thể là thiên niên trụ được?

Loại bỏ ý nghĩ phi thực tế đó, Lâm Huyền bước tới, an ủi Cao Văn:

"Cao Văn, thực ra ông không cần phải bi quan đến vậy."

"Mặc dù chiếc thiết bị xuyên thời không này không thể sử dụng được, nhưng đây chính là lý do tôi xuyên thời không đến đây... những nỗ lực của ông, cũng như của cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, không hề uổng phí! Tuyệt đối không uổng phí!"

"Tôi sẽ mang lý thuyết về thiết bị xuyên thời không của ông, cùng với bản vẽ kỹ thuật, trở về năm 2024 của tôi, rồi sau đó, trong thời đại đó, chúng tôi sẽ chế tạo thiết bị xuyên thời không."

"Chỉ cần vào năm 2024 tôi có được thiết bị xuyên thời không, tôi sẽ có thể làm rất nhiều việc, có thể quay lại quá khứ, thu thập

thêm thông tin."

"Tôi nghi ngờ rằng, kẻ tạo ra siêu thảm họa năm 2400 cũng sống cùng thời với tôi. Vì vậy, hãy lạc quan lên Cao Văn, cứ coi như chiếc thiết bị xuyên thời không này là thứ sẽ đưa tôi trở về quá khứ."

"Kẻ chủ mưu mà ông không thể bắt được, tôi sẽ giúp ông bắt! Siêu thảm họa năm 2400 mà ông không thể ngăn chặn, tôi sẽ giúp ông ngăn chặn!"

Những lời đầy khí thế của Lâm Huyền khiến Cao Văn lấy lại một chút tinh thần.

Tuy nhiên.

Chỉ trong chốc lát.

Ông ấy nhíu mày, nhìn Lâm Huyền:

"Cậu định mang bản vẽ thiết bị xuyên thời không về năm 2024?"

"Đúng vậy." Lâm Huyền gật đầu.

"Cậu định chế tạo thiết bị xuyên thời không vào năm 2024?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền lại gật đầu lần nữa:

"Hơn nữa, tôi có hạt thời không đầy năng lượng vào năm 2024. Chỉ cần chế tạo xong thiết bị xuyên thời không, tôi có thể tiến hành xuyên thời không."

"Sao thế, Cao Văn? Tại sao ông lại có vẻ không vui?"

Nhìn thấy biểu cảm lo lắng của Cao Văn, Lâm Huyền không

hiểu:

"Chẳng phải chiến thắng đang ở ngay trước mắt sao? Tôi có hạt thời không đầy năng lượng, và ở đây ông có bản vẽ kỹ thuật hoàn chỉnh của thiết bị xuyên thời không... Tôi chỉ cần mang nó về năm 2024. chế tạo ra, là mọi thứ đều hoàn hảo rồi, đúng không?"

Nhưng.

Cao Văn vẫn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu:

"Không được đâu, Lâm Huyền, cậu không thể chế tạo thiết bị xuyên thời không vào năm 2024."

"Tôi đâu có nói nhất thiết phải chế tạo vào năm 2024."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Muộn hai năm, thậm chí ba đến năm năm cũng được, tôi có thể chấp nhận, ông không cần phải quá nghiêm túc như vậy."

Theo dự tính tốt nhất của Lâm Huyền, chắc chắn sẽ tốt nhất nếu có thể chế tạo thiết bị xuyên thời không trong vòng một năm rưỡi, để tránh những rắc rối không cần thiết.

Nhưng hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý, đây là một dự án lớn, chắc chắn không phải chuyện có thể dễ dàng hoàn thành, không thể ép buộc được.

Vì vậy, Lâm Huyền nghĩ rằng, nếu có thể hoàn thành trong ba đến năm năm, thì Lưu Phong cũng đã hoàn thành mong đợi một cách tạm chấp nhận được.

Chỉ cần đừng kéo dài đến mười năm là được...

Mười năm thì thực sự là quá xa xôi, không thể nào đạt tới.

"Rất tiếc phải nói với cậu, Lâm Huyền."

Cao Văn nói một cách nghiêm túc:

"Đừng nói ba đến năm năm, ba mươi năm, năm mươi năm, cậu cũng không thể chế tạo ra thiết bị xuyên thời không."

"Tại sao?"

Câu nói này thực sự làm Lâm Huyền không hiểu nổi.

Hắn nhìn quanh, hồi tưởng lại trình độ phát triển khoa học kỹ thuật của Thành phố Đông Hải, cũng không cao, thậm chí còn kém xa các thành phố lớn của Long Quốc năm 2024.

Nếu ở thời đại này, với trình độ khoa học kỹ thuật như vậy, mà còn có thể chế tạo ra thiết bị xuyên thời không, thì tại sao một nơi rõ ràng phát triển hơn như năm 2024 lại không thể?

Hơn nữa...

Chương 1482: Sao chổi đến muộn (4)

Chiếc thiết bị xuyên thời không khổng lồ trước mặt đây, chẳng phải đã được chế tạo tại "khu ổ chuột" của Thành phố Tội Lỗi này sao? Có thể phức tạp đến mức nào chứ?

"Khó khăn nằm ở đâu?"

Lâm Huyền hỏi:

"Nếu vấn đề nằm ở công nghệ hoặc vật liệu nào đó không đạt chuẩn, ông chỉ cần cung cấp cho tôi tài liệu liên quan, tôi cũng có thể mang chúng về theo."

"Không, không phải vậy đâu, Lâm Huyền."

Cao Văn lắc đầu, cầm nửa viên phấn trên bàn rồi đi về phía góc phòng thí nghiệm, nơi có một chiếc bảng đen:

"Độ khó về mặt kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không không lớn đến mức đó, trình độ khoa học công nghệ vào năm 2024 hoàn toàn có thể đáp ứng. Rốt cuộc, tôi và Trần Hòa Bình cũng đã chế tạo ra thiết bị xuyên thời không này trong môi trường khắc nghiệt của Thành phố Tội Lỗi... điều đó chứng tỏ rằng thiết bị này không gặp bất kỳ rào cản nào về mặt khoa học công nghệ hay vật liệu học."

"Về lý thuyết, tôi có thể cung cấp bản thảo, và nó cũng không phải là điều quá khó hiểu. Còn hạt thời không cần thiết, cậu nói cậu cũng đã có rồi, vậy nên những vấn đề này thực sự không phải là vấn đề. Nhưng... tôi vẫn phải nói với cậu, Lâm Huyền, vào năm

2024. tuyệt đối không thể chế tạo được thiết bị xuyên thời không."

"Bởi vì, để chế tạo thiết bị xuyên thời không, cần phải sử dụng một đồng vị của nguyên tố phóng xạ để tạo ra mô-đun hiệu chỉnh, và đồng vị này không tồn tại trên Trái Đất vào năm 2024."

Nói xong.

Cao Văn viết vài chữ lên bảng đen—

【Astatine-339】

"Đó là đồng vị của nguyên tố phóng xạ, astatine-339."

"Trái Đất không có loại này?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi nhớ giáo viên hóa học đã dạy rằng, tất cả các nguyên tố trong vũ trụ đều tồn tại trên Trái Đất, bảng tuần hoàn hóa học có tổng cộng 118 nguyên tố."

"Trong số đó, 94 nguyên tố tự nhiên có thể tìm thấy trên Trái Đất, và các nguyên tố từ 95 đến 118 cũng có thể được tổng hợp nhân tạo trong phòng thí nghiệm."

"Chỉ là những nguyên tố tổng hợp này hầu hết là nguyên tố siêu nặng, có tính phóng xạ, nên nhiều nguyên tố chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn sau khi được tổng hợp, thời gian bán rã ngắn nhất chỉ vài chục mili giây rồi phân rã thành các nguyên tố khác."

"Nhưng dù chỉ tồn tại trong vài chục mili giây, cũng không thể nói rằng Trái Đất không có loại nguyên tố này, đúng không? Hơn nữa, nếu một nguyên tố chỉ tồn tại trong vài chục mili giây trên Trái Đất, thì thời gian bán rã ở bất kỳ nơi nào trong vũ trụ cũng sẽ tương tự, không thể có nguyên tố nào trong vũ trụ mà Trái Đất không có."

"Nếu nói về các nguyên tố chưa biết trong vũ trụ... thì đó chỉ là khoa học viễn tưởng vô trách nhiệm mà thôi. Rốt cuộc, cấu trúc nguyên tử trong vũ trụ là cố định, tối đa chỉ có 118 proton, nên toàn bộ vũ trụ cũng chỉ có tối đa 118 nguyên tố."

Lâm Huyền từng đọc một số báo cáo rằng các phòng thí nghiệm trên thế giới, bao gồm cả các phòng thí nghiệm máy gia tốc hạt lớn, đều đang cố gắng tổng hợp nguyên tố thứ 119, tức là thêm một proton vào hạt nhân nguyên tử, nhưng chưa bao giờ thành công.

Giáo viên hóa học cũng đã nói rằng tất cả các nguyên tố trong vũ trụ đều có trên Trái Đất, khi đó Lâm Huyền cảm thấy điều này thật kỳ diệu, thậm chí có chút tự mãn, nhưng sau khi tra cứu thêm, hắn đã nhận ra...

Điều này thực sự đúng, không thể phủ nhận.

Về nguyên tố astatine, Lâm Huyền có một chút ấn tượng, chắc chắn đó là nguyên tố phóng xạ.

Còn con số phía sau đại diện cho đồng vị của nguyên tố astatine.

Hử?

Lâm Huyền nhớ lại kiến thức hóa học mà mình đã học.

Astatine-339?

Không thể nào!

Nguyên tử số của astatine là 85, làm sao có thể có đồng vị astatine-339 được?

Điều này hoàn toàn không có cơ sở khoa học!

"【Astatine-339】 là chuyện gì vậy?"

Lâm Huyền hỏi:

"Đồng vị này... không chỉ là vấn đề không tồn tại trên Trái Đất, mà là, trong vũ trụ này, nó không nên tồn tại."

"Đúng vậy."

Cao Văn nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng;

"Có vẻ như kiến thức cơ bản của cậu vẫn rất vững vàng."

Nói rồi, ông ấy viết lên bảng các con số từ astatine-191 đến 229 và giải thích:

"Theo hiểu biết hiện tại của con người, cũng như các quy tắc hóa học, astatine có tổng cộng 39 đồng vị, đồng vị ổn định nhất là astatine-210, với thời gian bán rã là 8,1 giờ; đồng vị không ổn định nhất là astatine-213, với thời gian bán rã là 125 nano giây. Sau khi trải qua phân rã alpha, nó sẽ biến thành bismuth-209 với tuổi thọ rất dài."

"39 đồng vị này, theo mô hình nguyên tử, nên là toàn bộ các đồng vị của astatine. Theo lý thuyết, trong vũ trụ này, không thể có thêm bất kỳ đồng vị nào khác của astatine. Nhưng..."

Cao Văn trở nên nghiêm túc, nhìn Lâm Huyền:

"Nếu đồng vị 【Astatine-339】 này, giống như hạt thời không, không thuộc về thời không này, không thuộc về vũ trụ này thì sao?"

Chương 1483: Hoa nở trong tuyệt cảnh (1)

Lâm Huyền mở to mắt:

"Ông đang nói rằng, đồng vị 【Astatine-339】 này không đến từ thời không của chúng ta? Nó đến từ thời không và vũ trụ khác?"

Xét đến sự tồn tại của các khe hở thời không, hạt thời không có thể xâm nhập từ các vũ trụ khác, và những người xuyên thời không cũng có thể đến từ các thời không khác, thì lý thuyết của Cao Văn cũng không phải là không thể.

Nhưng vấn đề là...

Lâm Huyền quay người, nhìn vào chiếc thiết bị xuyên thời không to bằng nửa chiếc xe tải:

"Vậy còn thiết bị xuyên thời không này? Ông đã làm thế nào để chế tạo ra nó?"

Cao Văn quay lại.

Và viết lên bảng một dòng số khác—

【27 tháng 3,2077】

Nhìn thấy ngày tháng quen thuộc này, Lâm Huyền ngẩn người.

Ngày này!

Đúng là ngày hôm qua, tại buổi họp mặt Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Galileo đã hỏi Einstein về thời điểm đột phá quan trọng tiếp theo

trong thiên văn học của nhân loại, và Einstein đã trả lời bằng ngày này!

Cao Văn viết xong, từ từ quay lại và nói:

"Ngày 27 tháng 3 năm 2077. là một ngày cực kỳ quan trọng trong lịch sử thiên văn học của nhân loại. Vào ngày này, thiên văn học đã đạt được một phát hiện mang tính cách mạng, một bước đột phá đảo ngược."

"Các nhà thiên văn học, thông qua kính thiên văn, đã phát hiện ra một sao chổi xa xôi... sao chổi này bay từ rìa hệ mặt trời về phía Trái Đất."

"Điều này ban đầu không phải là chuyện lạ, sao chổi có rất nhiều. Nhưng vấn đề là quỹ đạo, tốc độ và quang phổ của sao chổi này rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với những thiên thể thông thường mà chúng ta đã quan sát trước đây."

"Tôi sẽ không đi sâu vào chi tiết phức tạp, nhưng về cơ bản, từ phân tích quang phổ, các nhà thiên văn học nhận ra rằng sao chổi này chắc chắn mang theo những thứ không thuộc về vũ trụ này, không thuộc về thời không này."

"Nhưng để sao chổi này đến Trái Đất, cần thêm hơn một trăm năm nữa, con người chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi sao chổi đến."

"Mãi đến năm 2234. sao chổi này mới tiến vào hệ mặt trời, và hệ số lực hấp dẫn hoàn toàn không phù hợp, nó lao thẳng về phía Trái Đất! May mắn là các quốc gia trên thế giới đã chuẩn bị sẵn sàng, họ đã dùng tên lửa hạt nhân để phá hủy nó bên ngoài tầng khí quyển, các mảnh vỡ bay quanh quỹ đạo Trái Đất, phải mất nhiều năm mới rơi xuống bầu khí quyển và từ từ hạ cánh xuống Trái Đất."

"Kể từ đó, trên Trái Đất xuất hiện nhiều đồng vị không khoa

học, trong đó bao gồm cả 【Astatine-339】."...

Lâm Huyền vẫn đang chìm trong suy nghĩ về câu hỏi của Galileo đối với Einstein.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn cũng đã nghe xong câu chuyện của Cao Văn.

"Tôi hiểu rồi."

Hắn nói:

"Vậy nên, điểm khó khăn trong việc chế tạo thiết bị xuyên thời không không nằm ở mặt khoa học công nghệ, mà nằm ở chỗ đồng vị 【Astatine-339】 này, thứ không nên tồn tại trong vũ trụ này, bao giờ sẽ đến Trái Đất."

"Theo những gì ông nói, sao chổi đến từ thời không khác, từ vũ trụ khác đó phải đến năm 2234 mới đáp xuống Trái Đất, mang theo đồng vị 【Astatine-339】 này. Điều đó có nghĩa là..."

"Đúng vậy."

Cao Văn gật đầu mạnh mẽ, giọng nói đầy tiếc nuối:

"Vì ngày sao chổi đến Trái Đất là không thể thay đổi, nên thời điểm sớm nhất mà loài người có thể chế tạo và sử dụng thiết bị xuyên thời không đã bị khóa chặt."

"Nếu cậu thực sự đến từ năm 2024. và chỉ có thể quay trở lại năm 2024. thì như tôi vừa nói, thời điểm sớm nhất cậu có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không là—"

"200 năm sau! Năm 2234!"

*Chú thích dấu gạch ngang ở giữa Astatine-339 có nghĩa là đồng vị của nguyên tố astatine với số khối là 339

200 năm sau...

Phải, phải đến năm 2234 mới có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không sao?

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Điều này thực sự khiến hắn bất ngờ.

Nhìn lại, ý nghĩ vừa rồi của mình thực sự quá non nớt, thậm chí còn nói rằng không thể chấp nhận việc phải mất mười năm, tám năm để chế tạo thiết bị xuyên thời không...

Nhưng không ngờ!

Thứ này trong 200 năm tới cũng không thể chế tạo được!

"Cái này..."

Hắn gãi đầu, cảm thấy mọi kế hoạch trong đầu đều rối tung:

"Còn có cách nào khác không?"

Cao Văn lắc đầu:

"Tôi hiểu cảm giác của cậu, Lâm Huyền, nhưng tôi đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi, trên Trái Đất không tồn tại đồng vị 【Astatine-339】 này. Nó được mang đến bởi một sao chổi từ vũ trụ và thời không khác."

"Ngoài sao chổi này, không có nơi nào trong vũ trụ có thể chứa 【Astatine-339】, vì vậy... đây thật sự không phải là vấn đề có cách hay không, mà là hoàn toàn không có cách nào."

"Trừ khi cậu có khả năng khiến sao chổi này đến Trái Đất sớm hơn, nhưng điều đó là không thể, đúng không? Khi loài người quan sát sao chổi này vào năm 2077. nó vẫn còn rất xa so với vành đai Kuiper của hệ mặt trời, và phải tiếp tục bay trong không gian vũ

trụ hơn một trăm năm nữa."

Chương 1484: Hoa nở trong tuyệt cảnh (2

"Cậu cũng hiểu những kiến thức cơ bản về vật lý và thiên văn học, sức mạnh của con người trước các thiên thể vũ trụ vô cùng nhỏ bé. Điều tối đa mà họ có thể làm là phá hủy sao chổi này bên ngoài tầng khí quyển để ngăn nó va chạm với Trái Đất, nhưng để khiến nó đến Trái Đất sớm hơn... điều đó là không thể."

Cao Văn là một nhà khoa học nghiêm túc, và ông hoàn toàn phủ định khả năng chế tạo được cỗ máy thời gian vào năm 2024.

Nhưng Lâm Huyền vẫn chưa từ bỏ.

Hắn tiếp tục suy nghĩ, tìm kiếm khả năng từ góc độ xuyên thời không.

"Có rồi."

Hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó và ngẩng đầu nhìn Cao Văn:

"Bây giờ là năm 2624. trên thế giới này chắc chắn có astatine-339, và theo những gì ông nói, lượng tồn kho của nó chắc hẳn không ít."

"Tất nhiên rồi."

Cao Văn đáp:

"Sao chổi đó có khối lượng và kích thước rất lớn, bán kính của nó vượt quá 20 km, một thiên thể khổng lồ; vì vậy con người mới phải dùng tên lửa hạt nhân để phá hủy nó trong không gian."

"Khi đó, hầu hết các mảnh vỡ đã hóa thành sao băng rơi xuống, phần còn lại bay quanh quỹ đạo Trái Đất và mất nhiều năm mới rơi hết xuống bề mặt."

"Hàm lượng astatine-339 trên sao chổi đó rất lớn, và thật ra nguyên tố này, cùng với tất cả các nguyên tố ngoại lai khác trên sao chổi, đều không có bất kỳ giá trị thực dụng nào. Vì vậy, vào năm 2624. astatine-339 không hề hiếm, rất dễ để có được."

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn đưa ra ý tưởng của mình:

"Vậy thì tôi nghĩ đến một khả năng, nếu bây giờ chúng ta có một hạt thời không đầy năng lượng, chúng ta có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không của ông để gửi một ít astatine-339 nguyên chất về năm 2024 cho tôi."

"Không thể nào."

Cao Văn lập tức lắc đầu:

"【Thiết bị xuyên thời không chỉ có thể truyền tải các vật thể sống hoặc các tế bào chết. 】"

"Nói đơn giản, nghĩa là con người, động vật, thực vật đều có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không, thậm chí cả nấm và vi khuẩn có cấu trúc tế bào cũng có thể... nhưng kim loại, đá, hay astatine-339 nguyên chất thì không thể."

Lâm Huyền nhớ lại lời Jask đã nói về chiếc USB tương lai phát sáng màu xanh lam:

"Nhưng, tôi nhớ có một chiếc USB đã hoàn thành việc xuyên thời không, chỉ là sau đó nó biến thành bụi sao xanh lam và biến mất."

"Nếu như vậy, thì đó không phải là một chiếc USB thông thường."

Cao Văn đã nghiên cứu về vấn đề này từ lâu, ông trả lời không chút do dự:

"Tôi và cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, đã nghiên cứu kỹ về vấn đề này, và đã loại trừ tất cả các khả năng khác. Vì vậy, không có chuyện một chiếc USB thông thường có thể xuyên thời không... Lâm Huyền, cậu có tận mắt thấy chiếc USB đó không?"

"Thực ra thì không."

Lâm Huyền đáp:

"Khi tôi biết đến nó, chiếc USB đó đã biến thành bụi sao xanh lam và biến mất. Nhưng tôi tin rằng người đó sẽ không lừa tôi, theo lời ông ấy, chiếc USB đó phát ra ánh sáng xanh lam chuyển động, rõ ràng là một vật đến từ thời không khác."

Cao Văn suy nghĩ một lúc, rồi nhẹ giọng nói:

"Nếu vậy, chỉ có một khả năng... Điều đó cho thấy chiếc USB đó là một sản phẩm công nghệ sinh học rất cao cấp."

"Nói cách khác, mặc dù nó trông giống như một bảng mạch, một sản phẩm điện tử với các linh kiện điện tử khác nhau, nhưng thực ra, nó là một sinh vật nhân tạo."

"Nếu không, sẽ rất khó giải thích, làm sao một sản phẩm điện tử vô cơ thông thường lại có thể phát ra ánh sáng xanh lam chuyển động? Đây là đặc điểm chỉ có ở sinh vật. Chưa kể cậu còn nói rằng chiếc USB này hóa thành bụi sao xanh lam và biến mất, điều này càng cho thấy nó là một sản phẩm công nghệ sinh học."

"Công nghệ của thời đại chúng ta chưa phát triển đến mức tạo ra sinh vật nhân tạo, nhưng tôi không nghi ngờ gì rằng sinh vật

cũng có thể thực hiện các chức năng như lưu trữ điện, năng lượng và thông tin. Tôi đoán... chiếc USB mà cậu nói đến chắc chắn đến từ một thời đại có trình độ công nghệ rất cao, đúng không?"...

Lâm Huyền nhớ lại những lời dối trá của Ngu Hề giả.

Thật sự mà nói, hắn biết rất ít về cô ta, gần như không hiểu gì cả.

Jask nói rằng chiếc USB màu xanh lam đó là do Ngu Hề giả đưa cho ông ấy, còn nguyên lý và cấu tạo thì ông ấy cũng không rõ.

Xem ra, có lẽ phỏng đoán của Cao Văn là đúng.

Lâm Huyền dĩ nhiên không biết Ngu Hề giả đến từ thế giới nào, nhưng nếu cô ta đến từ một thế giới có trình độ công nghệ tương tự như thế giới của giấc mơ thứ tư... với thành phố vòng sao và thang máy không gian đã xuất hiện, thì công nghệ sinh học chắc hẳn đã phát triển đến mức cực kỳ tiên tiến.

Trong thời đại của Lâm Huyền, năm 2024. thực tế cũng đã có những phát minh như pin sinh học, và công nghệ này đã rất phát triển.

"Tôi hiểu rồi."

Lâm Huyền bước đi trong phòng thí nghiệm, cố gắng tóm tắt:

"Nghĩa là chỉ có các sinh vật mới có thể thực hiện xuyên thời không, dù là sinh vật tự nhiên hay sinh vật nhân tạo đều có thể... thậm chí cả những tế bào đã chết cũng có thể."

"Vậy tôi muốn hỏi, thông thường trong các tác phẩm điện ảnh, người xuyên thời không thường không mặc quần áo khi thực hiện việc này, theo lời ông thì có phải mặc quần áo làm từ da thú vẫn có thể thực hiện được không?"

Chương 1485: Hoa nở trong tuyệt cảnh (3)

Cao Văn nghe xong, mỉm cười.

Ông quay lại và đến bên một thiết bị giống như tủ đông, mở cửa tủ ra và để Lâm Huyền lại gần để quan sát:

"Khả năng suy luận của cậu rất mạnh, hãy nhìn kỹ, đây là bộ đồ xuyên thời không được làm từ da rái cá, được thiết kế đặc biệt cho những người xuyên thời không."

Lâm Huyền tiến lại gần để xem xét.

Đó là một bộ đồ màu đen, tương tự như một bộ đồ bó sát.

Hắn chạm vào nó.

Cảm giác rất mát, trơn nhẵn, cũng rất dẻo dai, mặc vào chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Điều quan trọng nhất là, trên toàn bộ bộ đồ không có bất kỳ khóa kéo kim loại hay nút nhựa nào, không cần nói cũng biết, chỉ có thể là các sợi chỉ được may từ bông nguyên chất hoặc dây da thú.

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền nhớ lại đêm kinh hoàng hôm qua, khi sát thủ thiếu nữ mắt xanh số 17 mặc một bộ đồ bó sát tương tự, rõ ràng cũng là da thú, hoặc công nghệ sinh học.

Rõ ràng là cô ta vừa mới xuyên thời không đến đây, chưa kịp

thay đồ. Trong khi đó, Hoàng Tước, Lâm Ngu Hề, hay Ngu Hề giả đều mặc quần áo thông thường từ cửa hàng.

"Thì ra là vậy." Lâm Huyền bừng tỉnh.

Thông qua bộ đồ mà thiếu nữ mắt xanh số 17 chưa kịp thay ra, có thể suy đoán ra thời điểm cô ta thực hiện xuyên thời không; và tự nhiên, điều này cũng xác nhận một giả thuyết trong bản thảo của Cao Văn—

【Chỉ khi đường dây thế giới xảy ra chuyển đổi, hoặc vào thời điểm thiên niên trụ được đóng xuống, mới có khả năng xuất hiện khe hở thời không; vì vậy, thời gian thực hiện xuyên thời không không thể tự do lựa chọn, mà phải thông qua khe hở thời không.】

Cộc.

Cộc.

Cộc.

Lâm Huyền bước đi trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Tiếp tục suy nghĩ.

Chẳng lẽ...

Thật sự không có cách nào sử dụng thiết bị xuyên thời không để gửi astatine-339 cho mình vào năm 2024 sao?

Hắn nhắm mắt lại.

Lại tiếp tục phân tích tất cả các khả năng.

"Ừm..."

Nhíu mày.

Lâm Huyền dừng lại, và nghĩ ra một cách khác:

"Cao Văn, trong cơ thể chúng ta, bao gồm cả trong tế bào, chắc chắn không có kim loại hay nguyên tố đơn chất, nhưng lại có rất nhiều ion kim loại và hợp chất kim loại."

"Ví dụ, ion natri trong muối ăn, hợp chất canxi trong xương, và ion sắt trong tế bào hồng cầu... những thứ này đều tồn tại rộng rãi trong cơ thể người, tồn tại trong dịch tế bào, máu, xương, cơ bắp và nội tạng."

"Vì vậy, tôi có một ý tưởng mới."

"Nếu chúng ta cũng biến astatine-339 thành một hợp chất ion, để nó hòa tan trong máu, hòa tan trong dịch tế bào... sau đó cùng người xuyên thời không trở về năm 2024. rồi chúng ta sẽ chiết xuất hợp chất đó và thực hiện phản ứng hoàn nguyên, chuyển nó trở lại thành astatine-339 nguyên chất, chẳng phải được sao?"

"Giống như cơ thể con người chứa rất nhiều ion natri, nhưng chúng tồn tại dưới dạng natri clorua, và trong hóa học trung học chúng ta đã học rằng, trong lĩnh vực công nghiệp, để tạo ra kim loại natri, người ta thực hiện điện phân natri clorua ở nhiệt độ cao để tạo ra kim loại natri và khí clo."

"Vậy thì, chúng ta có thể áp dụng cách làm này không? Nếu ion astatine-339 độc hại, chúng ta cũng không cần phải hòa tan nó vào máu và dịch tế bào, mà có thể tiêm nó vào tế bào của một quả táo, để người xuyên thời không mang theo quả táo này khi xuyên thời không!"

Lâm Huyền cảm thấy phương pháp này có thể khả thi!

Trong cơ thể con người có rất nhiều chất vô cơ, nhưng chúng vẫn có thể thực hiện xuyên thời không được, dường như quy tắc hiện tại chỉ là không cho phép nguyên tố đơn chất thực hiện xuyên

thời không mà thôi.

Astatine tuy là một nguyên tố phi kim phóng xạ, nhưng tính chất của nó rất đặc biệt, vì vậy Lâm Huyền đã nhớ rất rõ khi nghe giáo viên hóa học giảng...

Khi astatine hòa tan trong nước, nó có thể tạo thành ion dương giống như kim loại, hoặc ion âm giống như halogen, thực sự là một nguyên tố phóng xạ rất kỳ diệu.

Vì vậy, nếu có thể làm cho ion astatine-339 hòa tan trong nước, hòa tan trong máu, hòa tan trong dịch tế bào.

Thì lý thuyết về ý tưởng của mình hoàn toàn không có vấn đề gì!

Lâm Huyền nhìn Cao Văn với ánh mắt đầy hy vọng.

Lần này...

Cao Văn không lắc đầu, mà nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng:

"Phải nói rằng, Lâm Huyền, đầu óc của cậu thực sự rất thông minh, ngay từ đầu, Trần Hòa Bình cũng đã đưa ra giả thuyết giống như cậu."

OK.

Nghe đến câu này, sự hưng phấn của Lâm Huyền lập tức hạ xuống một nửa.

Nghĩ lại thì cũng đúng.

Hai thiên tài đỉnh cao nhất trong lịch sử loài người là Cao Văn và cha Miêu đã hợp tác với nhau, chẳng lẽ họ lại không nghĩ đến điều mà mình có thể nghĩ ra sao?

Cao Văn đã nói vậy rồi.

Không cần phải nghĩ nữa.

Giả thuyết này cũng không thành công.

Quả nhiên.

Cao Văn tiếp tục giải thích:

"Cậu còn nhớ tôi vừa nói gì không? Sao chổi đó đến từ thời không và vũ trụ khác, và các nguyên tố mà nó mang theo cũng từ thời không và vũ trụ khác. Lý do tôi nói rằng tất cả các nguyên tố trên sao chổi đều không có giá trị thực dụng là vì..."

Chương 1486: Hoa nở trong tuyệt cảnh (4)

"【Những nguyên tố ngoại lai này không phản ứng với bất kỳ vật chất nào trong vũ trụ của chúng ta, ổn định đến mức khó tin.】"

"Nó thực sự quá ổn định, astatine-339 giống như... bị khóa chặt và cố định! Đây là điểm kỳ diệu nhất của astatine-339, và cũng chính vì thế mà nó có thể được sử dụng để tạo ra mô-đun hiệu chỉnh trong thiết bị xuyên thời không."

"Vì vậy, ý tưởng của cậu rất hay và khéo léo. Nhưng... astatine-339 không thể phản ứng với bất kỳ vật chất nào trong vũ trụ này, nên không thể biến nó thành hợp chất hay ion, và do đó, giả thuyết của cậu hoàn toàn không thể thực hiện được."... ...

Lần này.

Phòng thí nghiệm dưới lòng đất rơi vào im lặng kéo dài.

Lâm Huyền thực sự đã hết cách.

Hắn đã nghĩ đến mọi phương án, nhưng không thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để đưa astatine-339 về năm 2024.

Không chỉ mình hắn nghĩ như vậy.

Cao Văn và Trần Hòa Bình trong nhiều năm qua chắc chắn cũng đã tiến hành nhiều thí nghiệm khác nhau, vì vậy mà Cao Văn, người luôn cẩn thận, mới có thể khẳng định chắc chắn rằng vào năm 2024. không thể chế tạo được cỗ máy thời gian.

Vậy nên.

Thật sự...

Không còn cách nào nữa sao?

Thấy Lâm Huyền và Cao Văn đều im lặng.

CC nhìn qua trái, nhìn qua phải, rồi bước đến bên Lâm Huyền và nói:

"Mặc dù tôi không hiểu lắm những gì các anh đang nói, nhưng chúng ta không còn nhiều thời gian, tôi có một việc cần báo cáo với anh."

Cô ấy giơ cổ tay lên, cho Lâm Huyền xem thời gian trên đồng hồ.

00:39

Giấc mơ sắp kết thúc.

Kể từ khi Lâm Huyền trở lại, hắn đã luôn thảo luận về vấn đề hạt thời không và thiết bị xuyên thời không với Cao Văn, và CC thật sự không có cơ hội để nói chuyện với hắn.

Và bây giờ, nếu không nói ngay, thì sẽ không còn cơ hội để nói nữa.

CC hạ tay xuống, nhìn Lâm Huyền:

"Mặc dù ngày mai... tức là ngày mai của anh, anh sẽ lại tìm tôi để hỏi một số vấn đề. Nhưng vì biết anh đang khá bận, tôi vẫn muốn nói trước với anh."

"Lâm Huyền, trong thời đại này, tôi đã tìm khắp Thành phố Đông Hải, nhưng vẫn không tìm thấy Ngân hàng Thái Mỗ, cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào về những chiếc két sắt."

"Siêu thảm họa năm 2400 thật sự đã chôn vùi mọi thứ, tôi không thể phân biệt được là Ngân hàng Thái Mỗ đã phá sản trước năm 2400. hay là nó đã bị san bằng trong siêu thảm họa cùng với thành phố Đông Hải cũ, cuốn theo những chiếc két sắt xuống biển hoặc chôn vùi dưới lòng đất."

"Tóm lại, thông qua những lần quan sát trong các giấc mơ gần đây, tôi cảm thấy nếu muốn tìm thấy chiếc két sắt của anh vào năm 2624. trước hết chúng ta phải ngăn chặn siêu thảm họa năm 2400. Nếu không ngăn chặn thảm họa này, e rằng... chúng ta thực sự khó có thể tìm thấy chiếc két sắt ở thời điểm này."

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy."

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Chiếc két sắt ngày càng khó tìm, suy cho cùng, là do siêu thảm họa năm 2400 đã làm đứt gãy nền văn minh và lịch sử.

Giờ đây, thành phố mới mà loài người xây dựng được phủ lên trên di tích của Đông Hải cũ... cho dù những chiếc két sắt hợp kim hafnium có bị chôn dưới lòng đất hay cuốn trôi ra biển, thì việc tìm kiếm chúng vẫn là quá khó khăn.

Người buộc chuông phải tự tháo chuông.

Xem ra, mọi vấn đề đều dẫn đến kẻ chủ mưu gây ra siêu thảm họa năm 2400.

Đó là...

【Galileo】 sao?

Lâm Huyền nhớ lại buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào sáng sớm hôm qua, khi Galileo hỏi Einstein:

"Thời điểm cụ thể của phát hiện cách mạng tiếp theo hoặc đột phá lớn trong thiên văn học là khi nào?"

Khi đó, Einstein không chút do dự trả lời:

"Ngày 27 tháng 3 năm 2077."

Lúc đó.

Bao gồm cả Lâm Huyền, có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ rằng đó là một câu hỏi bình thường, không có giá trị gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ nhìn lại, đó chính là "câu hỏi hoàn hảo" của Galileo!

Ông ta đã ẩn giấu mục đích thực sự và điều mà ông ta muốn biết nhất trong một câu hỏi tưởng chừng như vô lý như vậy.

Không ai biết ông ta muốn hỏi gì, và cũng không ai hiểu câu trả lời của Einstein có ý nghĩa gì.

Nhưng Galileo.

Đã nhận được thông tin mà ông ta muốn nhất, có giá trị nhất!

Vừa rồi Cao Văn đã xác nhận.

Ngày 27 tháng 3 năm 2077. các nhà thiên văn học lần đầu tiên phát hiện ra sao chổi đến từ thời không khác, có quang phổ, lực hấp dẫn và quỹ đạo chuyển động cực kỳ phi lý.

Phát hiện cách mạng, đột phá đảo ngược.

Sao chổi này hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đó.

Cộng đồng thiên văn học thời bấy giờ có lẽ cũng rất mong chờ sao chổi này, hàng ngàn người trông ngóng, chờ đợi hơn một trăm năm để nó đến Trái Đất.

Nhưng Cao Văn vừa nói.

Các nguyên tố ngoại lai trên đó không có giá trị gì, không phản ứng với bất kỳ vật chất nào, vì vậy rất có thể vào năm 2234. khi sao chổi đến, nhân loại sau hơn một trăm năm chờ đợi sẽ thất vọng vô cùng.

Chương 1487: Một gia đình (1)

Nhưng.

Có một số người rất hứng thú.

Đó là những người hiểu về nguyên lý xuyên thời không và muốn chế tạo thiết bị xuyên thời không!

Họ vô cùng phấn khích, thực sự đón chào kỷ nguyên xuyên thời không!

Chẳng hạn như...

【Galileo】!

Ông ta khiến mọi người lầm tưởng rằng ông ta đã hỏi một câu hỏi thiên văn không quan trọng.

Nhưng thực chất, câu hỏi này hoàn toàn không phải là câu hỏi thiên văn, mà giống như câu hỏi của 【Copernicus】, nó chính xác là câu hỏi về thiết bị xuyên thời không!

Nghĩ đến đây...

Lâm Huyền không kìm được mà hít một hơi lạnh.

Hình như.

Hắn đã hiểu sai một chuyện.

Đêm qua, Copernicus đã hỏi Einstein:

"Nếu muốn xây dựng cỗ máy xuyên thời không và gửi du hành gia thời gian trở về quá khứ... tôi nên tìm ai? Càng gần càng tốt."

Câu trả lời của Einstein là:

"Tôi từ chối trả lời, câu hỏi này bị hủy."

Điều này có nghĩa là.

Câu trả lời cho câu hỏi của Copernicus chắc chắn có liên quan đến một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên Einstein mới từ chối trả lời.

Lúc đó.

Lâm Huyền đã rất lo lắng, hắn tất nhiên biết rằng câu trả lời chính là mình, là bản thảo về cỗ máy xuyên thời không đang nằm trong ngăn kéo của mình.

Sau đó, hắn còn diễn xuất rất khéo léo, cùng mọi người nhìn quanh, tỏ ra như không biết gì.

Nhưng bây giờ.

Hắn đã hiểu ra...

Lý do Einstein từ chối trả lời không phải vì hắn! Không hề liên quan đến hắn!

Lý do rất đơn giản.

Bản thảo trong ngăn kéo của hắn là sai!

Theo lời Cao Văn, nếu không có Trần Hòa Bình chỉnh sửa những lỗi đó, thì ngay cả khi có trong tay một trăm hạt thời không, hắn cũng không thể chế tạo được cỗ máy xuyên thời không chỉ dựa vào bản thảo đó.

Vậy nên.

Einstein làm sao có thể từ chối trả lời chỉ vì bản thảo sai sót

của hắn được?

Ông ta có thể nhìn thấy tương lai.

Ông ta chắc chắn biết bản thảo trong ngăn kéo của hắn là sai, sao có thể nói lung tung được?

Nhưng ông ta thực sự đã từ chối trả lời.

Điều này có nghĩa là câu trả lời cho câu hỏi của Copernicus chắc chắn có liên quan đến một thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền hít sâu một hơi...

Và nếu người liên quan đến câu trả lời không phải là mình, thì chắc chắn là một thành viên khác, kết hợp với câu hỏi của Galileo, không cần nói cũng hiểu—

Người thực sự nắm giữ công nghệ cỗ máy xuyên thời không vào năm 2024 không phải là mình! Mà là Galileo!

"Quá nhiều mưu tính."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài này, thật sự ai cũng có tám trăm mưu kế trong đầu.

Đặc biệt là Galileo.

Thật sự đã che giấu quá sâu.

Hắn bước đến giữa phòng thí nghiệm dưới lòng đất, nhìn vào cỗ máy xuyên thời không cao lớn hùng vĩ.

Giơ tay phải lên, đặt tay lên bề mặt cỗ máy.

Haizz...

Thật sự là không nỡ rời xa.

Cỗ máy xuyên thời không rõ ràng đang ở ngay trước mắt, có thể chạm tới, nhưng lại không thể sử dụng, cũng không thể mang về năm 2024.

Cảm giác bất lực khi có thể thấy mà không thể chạm tới này thật sự khiến người ta cảm thấy buồn bã và tiếc nuối.

200 năm nữa.

Lâm Huyền tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Thật sự...

Phải đợi 200 năm nữa mới có thể sử dụng cỗ máy xuyên thời không sao?

Thật sự...

Không còn cách nào khác sao?...

Hửm?

Đột nhiên.

Lâm Huyền mở to mắt.

Không đúng.

Theo suy nghĩ và nhận thức của Lâm Huyền, điều này thực sự là một thế cờ chết, không có chút hy vọng;

Với Cao Văn và Trần Hòa Bình, những thiên tài hàng đầu của nhân loại, đây cũng là một thế cờ chết, không có cách nào để lấy

được astatine-339 sớm hơn.

Nhưng!

Bất kể là hắn, hay Cao Văn và Trần Hòa Bình, tầm nhìn của họ đều có giới hạn, nếu nhìn từ góc độ thời gian và lịch sử, thì cả ba người họ đều chỉ là những con ếch ngồi đáy giếng.

Tuy nhiên...

Có một người, không giống vậy.

Người đó toàn tri toàn năng!

Người đó có lẽ có thể nhìn thấy những cách khác!

Nghĩ đến chiếc mặt nạ u buồn và sâu lắng đó, Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tại sao... không hỏi Einstein thần kỳ đó xem sao?"

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Ánh sáng trắng chói lòa xuất hiện đúng lúc, dù họ đang ở tận đáy sâu nhất của Thành phố Tội Lỗi, tất cả vẫn không có một giây chậm trễ, mọi thứ đều bị thiêu rụi hoàn toàn. ... ...

Trong góc phòng ngủ, Lâm Huyền mở mắt.

Hắn ngồi dậy khỏi giường, xỏ dép vào, ngồi trên mép giường và chìm vào suy tư.

Lần vào giấc mơ này, không chỉ giúp hắn khám phá giấc mơ mới mà còn có thêm hiểu biết sâu sắc về việc xuyên thời không và

cỗ máy xuyên thời không thông qua cuộc thảo luận với Cao Văn.

"Những điều này chỉ là thứ yếu thôi."

Hắn lắc đầu.

Rõ ràng, những kiến thức này, dù Cao Văn không giải thích cho hắn, thì sau khi cỗ máy xuyên thời không được chế tạo, hắn cũng có thể từ từ hiểu thêm.

Nhưng điều thực sự đánh mạnh vào hắn là...

【Cỗ máy xuyên thời không chắc chắn không thể được chế tạo trước năm 2234. trước khi sao chổi từ thời không khác đến Trái Đất. 】

Chương 1488: Một gia đình (2)

Thông tin này thực sự quá đỗi gây sốc, đến mức làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của Lâm Huyền.

Năm 2234. tức là 210 năm sau, trừ khi sử dụng khoang ngủ đông, nếu không, hắn chắc chắn không thể sống đến thời điểm đó.

"Tuy nhiên, cũng không phải là tin xấu hoàn toàn."

Lâm Huyền nhận ra.

Thực tế, các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào năm 2024 vẫn chỉ mới bắt đầu bước vào giai đoạn khởi đầu trong việc nghiên cứu xuyên thời không và lập kế hoạch cho tương lai.

Ngay cả những người gia nhập sớm nhất như Copernicus, Newton, Galileo, Da Vinci... cũng chỉ mới lên kế hoạch trong vài thập kỷ qua, vẫn chưa thực sự tỏa sáng.

Có thể nói, nếu không có khoang ngủ đông, Copernicus có lẽ sẽ chết trong vòng mười năm, và Newton, Galileo, Da Vinci cũng sẽ không sống được quá ba bốn mươi năm nữa trước khi tuổi già và cái chết đến.

Trước dòng chảy thời gian, họ cuối cùng cũng sẽ trở thành những hạt bụi của thời đại, không gây nên nhiều sóng gió.

Có lẽ.

Đây chính là lý do khiến giấc mơ đầu tiên tương đối yên bình.

Mặc dù không biết tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn có thể hoạt động trong tương lai mà không cần khoang ngủ đông, nhưng

ảnh hưởng của họ đến thế giới, đến Trái Đất, vẫn còn xa mới so sánh được với các giấc mơ sau này.

Sự xuất hiện của khoang ngủ đông đã thay đổi mọi thứ.

Những giấc mơ sau đó gần như trở thành màn biểu diễn cá nhân của từng thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người này lên sân khấu, người kia xuống, mỗi người đều có khả năng ảnh hưởng đến thời gian và tương lai.

Nhưng!

Đó là chuyện của 600 năm sau.

Các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài 600 năm sau quả thực rất mạnh, mạnh đến mức khó tin.

Nhưng ở thời điểm hiện tại, năm 2024. tất cả chỉ mới bắt đầu, đặc biệt là sự hiểu biết và khám phá về xuyên thời không của các thiên tài vẫn còn ở giai đoạn sơ khai.

"Copernicus có thể chỉ mới nhận thức được khả năng của việc xuyên thời không, nên mới hỏi Einstein về người có thể chế tạo cỗ máy xuyên thời không..."

"Điều này có nghĩa là, Copernicus hiện tại, ngoài việc giết chết nhiều nhà khoa học, vẫn chưa hoàn toàn triển khai kế hoạch tương lai của mình."

Lâm Huyền phân tích:

"Thực ra, người đấu trí với mình không ai khác ngoài thiên tai Copernicus 600 năm sau, còn Copernicus hiện tại vẫn chưa đạt đến mức đủ mạnh để che trời, kiểm soát Cục Cảnh sát Thời không và Tòa án Thời không một cách thái quá như vậy."

"Tương tự, Galileo cũng vậy."

Lâm Huyền đứng dậy khỏi giường, bước đi trong phòng:

"Galileo có lẽ đã đi trước một chút so với Copernicus về tiến độ nghiên cứu cỗ máy xuyên thời không, có lẽ ông ta đang mắc kẹt ở 'mô-đun hiệu chỉnh', nên mới vòng vo hỏi Einstein về vấn đề thiên văn."

"Nhưng theo những giấc mơ và thế giới tương lai mà mình đã trải qua, sự hiện diện của Galileo rất mờ nhạt, nếu không phải Turing đã nhắc đến rằng siêu thảm họa năm 2400 là do ông ta gây ra, thì ông ta gần như không được nhắc đến trong thế giới tương lai."

Lâm Huyền kéo rèm cửa.

Hắn nhìn ra bên ngoài, nơi Thành phố Đông Hải vẫn rực sáng ánh đèn.

Cho đến nay, hắn đã trải qua tám giấc mơ, đã thấy tám tương lai.

Từ kết quả mà xét, rất nhiều tương lai cho thấy rõ dấu vết của các thiên tài điều khiển thế giới, nhưng dường như trong mỗi tương lai đó, Galileo, Gauss, Newton đều vì những lý do khác nhau mà bị loại khỏi dòng chảy lịch sử, không thể thực sự bước tới năm 2624.

"Hãy tóm tắt lại."

Lâm Huyền ngồi xuống trước bàn làm việc, bật đèn bàn lên và bắt đầu tổng hợp thông tin về các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

【No. 1 Einstein】:

Chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài, danh tính thật sự không rõ, dường như là một người hoàn toàn trung lập và là người quan sát.

Ông ta đeo mặt nạ Einstein, tuổi tác có lẽ còn cao hơn cả Copernicus, Newton, nhưng tinh thần lại minh mẫn hơn nhiều so với tưởng tượng, vô cùng bí ẩn.

Ông ta cho phép các thành viên hành động tự do, không quan tâm đến đạo đức hay sự trung thành, phản bội hay đúng sai, tầm nhìn của ông ta rộng lớn đến mức khó tin, khiến người khác cảm thấy không thực tế.

Ông ta có khả năng nhìn thấu tương lai, gần như toàn tri toàn năng, ít nhất đến thời điểm này Lâm Huyền chưa phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào của ông ta. Về quyền uy và sức mạnh, Einstein là một tồn tại độc nhất vô nhị trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Mục đích thực sự của Einstein vẫn chưa rõ ràng. Theo những gì ông ta tự giới thiệu, trong tương lai mà ông ta nhìn thấy, nhân loại không có tương lai... vì vậy, ông ta mới thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thu thập các thiên tài và chia sẻ khả năng nhìn thấy tương lai của mình, với hy vọng mang lại tương lai tươi sáng thực sự cho nhân loại.

Đó là tất cả những gì Lâm Huyền biết về Einstein cho đến thời điểm này.

Người này không có bất kỳ ý định thù địch nào với mình hay bất kỳ ai khác. Rốt cuộc, với khả năng của ông ta, nếu muốn giết ai đó, điều đó thực sự dễ như trở bàn tay.

Chương 1489: Một gia đình (3)

...

【No. 2 Copernicus】

Đây là thành viên số hai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và cũng là thành viên đầu tiên sau Chủ tịch Einstein. Danh tính thực sự của ông ta cũng không rõ.

Mặc dù Lâm Huyền đã nhìn thấy gương mặt của ông ta trong giấc mơ thứ tư, nhưng không ai có thể đảm bảo rằng khuôn mặt đó là thật; vì VV đã so sánh khuôn mặt đó với tất cả các bức ảnh có thể tìm thấy trên Trái Đất, và kết quả là không tìm thấy ai khớp với khuôn mặt đó. Do đó, gương mặt của người đàn ông bí ẩn trong giấc mơ chắc chắn có vấn đề.

Có thể, đó không phải là người thật; hoặc ông ta đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Xét đến việc Copernicus đã già, vào năm 2024 ông ta cũng đã không còn đủ sức lực, nên khả năng điều trị cơ thể, phẫu thuật thẩm mỹ, hoặc thay da trong tương lai phát triển là rất lớn.

Về Copernicus, Lâm Huyền biết khá nhiều.

Theo lời của Newton, Copernicus đã bắt đầu săn lùng các nhà khoa học từ rất sớm, đã hành động từ thế kỷ trước; và ông ta rất coi trọng nghi thức, đảm bảo rằng mỗi nhà khoa học bị giết phải chết vào lúc 00:42 giờ địa phương; được coi là một sự kính trọng tối cao đối với những nhà khoa học này.

Về sau, có lẽ do Copernicus đã già, sức yếu, không còn muốn

tự mình thực hiện, nên ông ta đã tìm đến Quý Tâm Thủy để thành lập băng Bảy Tội Lỗi, nhằm thay ông ta thực hiện nhiệm vụ giết chóc.

Copernicus còn đặc biệt nói với Angelica rằng, điều đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là nhà vật lý, nhà thiên văn học, hay nhà hóa học, mà là—

Nhà toán học.

Bởi vì toán học là lĩnh vực duy nhất không cần dựa vào bất kỳ dữ liệu hay công cụ thí nghiệm nào, chỉ cần bút và giấy là có thể suy luận ra những nguyên lý cơ bản của vạn vật, thậm chí là chân lý của vũ trụ.

Về điểm này, Lâm Huyền không hề nghi ngờ.

Cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, chính là một đại đế trong tính toán bằng tay.

Trong một căn nhà xập xệ, chỉ với bút chì và giấy nháp, ông ấy đã tính ra được hằng số vũ trụ 42;

Trong một khu ổ chuột bẩn thỉu, với bút và giấy, ông ấy đã hoàn thiện lý thuyết xuyên thời không, trực tiếp giúp Cao Văn tạo ra cỗ máy xuyên thời không hoàn chỉnh.

Lâm Huyền vẫn chưa hiểu tại sao Copernicus lại cố chấp đến vậy trong việc giết hại các nhà toán học.

Nhưng trực giác mách bảo hắn...

Chắc chắn có liên quan đến hằng số vũ trụ 42!

Gần như có thể chắc chắn rằng, cha mẹ của Quý Lâm rất có thể cũng bị Copernicus giết hại, chỉ là ông ta không thừa nhận, còn muốn đổ tội cho Jask.

Nhưng đến thời điểm này, không ai còn tin vào những lời dối trá của Copernicus, Lâm Huyền không tin, Angelica cũng không tin.

Trong giấc mơ thứ tư, Copernicus xảo quyệt đã cố tình bắt chước câu nói quen thuộc của Kevin Walker, làm Lâm Huyền bị nhầm lẫn và chú ý đến Kevin Walker.

Sau đó, khi bị Lâm Huyền vạch trần không phải là Kevin Walker, ông ta lại tự xưng là Jask, tiếp tục muốn lừa gạt Lâm Huyền.

Tin tưởng lão già này lần nữa thì đúng là có ma rồi.

Vì vậy, mặc dù Lâm Huyền chưa liên lạc với Jask và Angelica trong vài ngày qua, nhưng hắn cảm thấy họ chắc chắn đã hợp tác với nhau, đồng lòng chống lại Copernicus.

Tình bạn cách mạng giữa hai người họ rất bền chặt.

Copernicus đã phá hủy cuộc đời thứ hai của Angelica, lại giết cha mẹ của Quý Lâm; rồi còn không chỉ muốn đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết của Jask mà còn muốn giết Jask, dùng một kẻ thay thế để lừa thế giới...

Mối thù gia đình và mối thù cá nhân.

Angelica và Jask đều muốn giết Copernicus ngay lập tức, sự hợp tác giữa họ khiến Lâm Huyền không phải lo lắng, cả về chuyên môn lẫn mục tiêu đều rất khớp.

Tuy nhiên, phải nói rằng.

Copernicus thực sự là kẻ thù khó đối phó nhất trong toàn bộ Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Ông ta là người gia nhập câu lạc bộ sớm nhất, trong suốt nhiều năm, ông ta có thể ổn định mỗi tháng hỏi Einstein một câu hỏi mà

không phải lo lắng về việc bị người khác nghe thấy hay bị lộ danh tính.

Do đó, Copernicus biết sự thật và bí mật, cũng như câu trả lời cho những câu hỏi cốt lõi giữa thời gian, lịch sử và tương lai, nhiều hơn hẳn những người khác.

Giờ đây, năng lượng và trọng tâm của ông ta rõ ràng đã chuyển sang cỗ máy xuyên thời không.

Tin xấu là, sau khi Copernicus hiểu rõ nguyên lý và lý thuyết của cỗ máy xuyên thời không, ông ta sẽ muốn đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết từ tay mình.

Tin tốt là, hiện tại Copernicus đang rất chậm trễ trong tiến độ của cỗ máy xuyên thời không.

Nhưng, không thể chủ quan.

Lâm Huyền đã lên kế hoạch, vào ngày 1 tháng sau, tức là ngày 1 tháng 8, khi Câu Lạc Bộ Thiên Tài tổ chức buổi họp mặt lần nữa, hắn sẽ hỏi Einstein câu hỏi gì và làm thế nào để hỏi một cách khéo léo. ...

【No. 3 Newton】

Nhân vật ảo của ông ta là một thanh niên, nhưng hình ảnh thực lại là một ông lão luôn nhắc đến cháu trai, cháu gái của mình, và là thành viên số ba của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chương 1490: Một gia đình (4)

Là thành viên gia nhập câu lạc bộ ngay sau Copernicus, mối quan hệ giữa ông ta và Copernicus rất tệ, thậm chí có phần căng thẳng.

Tuy nhiên, nguyên nhân chắc chắn không phải từ Newton, vì tất cả các thành viên trong câu lạc bộ đều không thích Copernicus, rõ ràng là vấn đề cá nhân của Copernicus.

Danh tính thực sự của Newton cũng không rõ ràng, và kế hoạch tương lai cũng như mục đích thực sự của ông ta không có manh mối nào.

Trong buổi họp mặt câu lạc bộ hôm qua, Newton không đặt câu hỏi, điều này khiến Lâm Huyền không có cách nào hiểu thêm về "lão ngoan đồng" này.

Mặc dù hiện tại có vẻ như lão ngoan đồng này là một nhân vật chính diện, nhưng... trong câu lạc bộ đầy mưu mô và lừa dối này, không nên tin tưởng bất kỳ lời nói nào của bất kỳ ai, vì mỗi người đều có vô số mưu kế và khả năng diễn xuất xứng đáng giải Oscar.

Chỉ là hiện tại, trên mặt nổi, Newton chưa bộc lộ rõ sự thù địch hay kế hoạch cụ thể nào, nên Lâm Huyền không coi Newton là kẻ thù.

Hắn chỉ băn khoăn.

Người đàn ông trông có vẻ đầy quyền uy và năng lượng này, người mà mọi hành động đều toát lên khí chất của một "lão đại", tại sao trong mỗi giấc mơ lại chẳng có chút động tĩnh gì?

Trong giấc mơ thứ tư, rõ ràng là Copernicus đã che giấu tất cả;

Trong giấc mơ thứ năm, Jask đã trở thành ánh sáng của nhân loại, đưa nhân loại di cư lên sao Hỏa;

Trong giấc mơ thứ sáu, Turing dựa vào 30. 000 bản sao để tồn tại, và khi trận đấu cuối cùng kết thúc, bản sao cuối cùng của Turing sẽ trở thành chủ nhân của Trái Đất;

Trong giấc mơ thứ tám, Công ty Cứu Thế của Da Vinci tiểu thư đã cứu rỗi nền văn minh nhân loại trong thời kỳ nguy cấp, chỉ là sau đó lại đi vào con đường lệch lạc.

Vậy còn Newton, người anh cả này thì sao?

Người anh cả này đã chọn lấy tên Isaac Newton làm mặt nạ của mình, chắc hẳn ông ta cũng là một người đầy tham vọng, tin vào sức mạnh, đúng không?

Vậy kế hoạch tương lai của ông ta là gì?

Và tại sao trong mỗi tương lai, ông ta lại không thể đi đến cuối cùng?...

【No. 4 Galileo】

Nhân vật ảo của Galileo là một người đàn ông trung niên, danh tính thực sự của ông ta cũng không rõ, dường như ông là một kẻ hiếu chiến, lời nói và tính cách đều rất hung hăng.

Nếu những gì Turing nói là thật.

Thì kế hoạch tương lai của Galileo có vẻ là gây ra siêu thảm họa năm 2400 một cách có chủ đích, nhằm làm sụp đổ xã hội loài người để xây dựng lại một xã hội con người đầy máu chiến.

Có thể thấy rằng.

Galileo không phải là người thích các quy tắc và ràng buộc, ông ta rất ghét những đức tính truyền thống, đạo đức và quy tắc pháp luật của xã hội hiện đại, cho rằng những điều này đã kìm hãm bản chất máu chiến của con người.

Chỉ là...

Một siêu thảm họa toàn cầu có thể giải quyết được vấn đề gì?

Và dù nhìn từ bất kỳ góc độ nào, Galileo dường như đang bị các thiên tài khác coi là một bậc thang để leo lên.

Trong tương lai của giấc mơ thứ năm, Jask đã lợi dụng thảm họa này để đưa nhân loại rời khỏi Trái Đất, hoàn thành kế hoạch di cư lên sao Hỏa;

Trong tương lai của giấc mơ thứ sáu, hơn 30. 000 bản sao của Turing đã lợi dụng thảm họa này để trở thành thần của các bộ lạc trên Trái Đất;

Trong tương lai của giấc mơ thứ tám, Da Vinci tiểu thư cũng đã lợi dụng thảm họa này để tạo ra một xã hội lý tưởng, nơi mà mọi người đều hoàn hảo, mọi người đều là hình mẫu.

Thật tội nghiệp.

Tội nghiệp cho Galileo.

Sau khi gây ra thảm họa lớn, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Lâm Huyền không thể nào hiểu nổi.

Chẳng lẽ, ông ta gây ra thảm họa lớn này, nhưng cuối cùng lại chết trong chính thảm họa đó?

Nếu thế thì đúng là quá khôi hài. ...

【No. 5 Da Vinci】

Vì vừa mới thoát ra từ giấc mơ thứ tám, Lâm Huyền có khá nhiều hiểu biết về Da Vinci tiểu thư.

Là thành viên nữ duy nhất trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mặc dù danh tính thực sự của bà ấy cũng không rõ, nhưng nhìn chung bà không có vẻ là một người xấu.

Công ty Cứu Thế mà bà sáng lập, cùng với hàng triệu người máy sinh học đã được chuẩn bị sẵn, thực sự đã trở thành cứu tinh của nền văn minh nhân loại, mang lại công đức vô lượng.

Còn những sự việc xảy ra sau đó thì không ai có thể lường trước được.

Theo lời mô tả của Cao Văn.

Da Vinci tiểu thư không sống đến cuối cùng mà đã qua đời vào một thời điểm nào đó và giao toàn bộ Công ty Cứu Thế cho những người máy sinh học quản lý.

Theo ước nguyện và hy vọng của bà...

Những người máy sinh học này sẽ làm gương mẫu, đóng vai trò là những con người hoàn hảo trong các thành phố, dẫn dắt mọi người đến một tương lai tốt đẹp và hòa hợp.

Nhưng có lẽ bà ấy đã đánh giá thấp hoặc đánh giá quá cao bản chất con người.

Sự phát triển của thế giới tương lai không diễn ra như bà mong đợi.

Thực sự là...

Khó có thể đánh giá đúng sai, rất nhiều tính biện chứng.

Chương 1491: Một gia đình (5)

Cao Văn và những người khác không bao giờ nghĩ đến việc sử dụng cỗ máy xuyên thời không để giết Da Vinci tiểu thư, và Lâm Huyền cũng không muốn điều đó, ít nhất so với Copernicus và Galileo, Da Vinci tiểu thư thực sự đang suy nghĩ cho một tương lai "tốt đẹp" của nhân loại.

Còn "tốt đẹp" trong mắt của Copernicus và Galileo có lẽ chỉ là sự "tốt đẹp" trong những suy nghĩ cố chấp của họ mà thôi.

Sau này.

Nếu có cơ hội tại các buổi họp mặt, Lâm Huyền dự định sẽ nhắc nhở Da Vinci tiểu thư một cách khéo léo. Dù có hữu ích hay không, dù bà ấy có nghe lời hay không, việc cảnh báo một cách chân thành thì cũng không có gì sai trái.

Chỉ tiếc rằng, hầu hết các thiên tài đều rất cố chấp, khó mà lắng nghe lời khuyên của người khác. ...

【No. 6 Gauss】

Người đàn ông gầy nhỏ đeo mặt nạ Hoàng tử Toán học này không có chút tự tin nào của một hoàng tử, cũng không có sự điềm tĩnh nào của một hoàng tử.

Ông ta nói lắp, giọng nói nhỏ nhẹ, và tất cả mọi người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều điên cuồng ngắt lời ông.

Tương lai mà ông ta mong muốn nhất là một thế giới tuyệt đối bình đẳng.

Nhưng.

Con người, xã hội, cuộc sống, tương lai...

Tất cả những điều này đều không phải là những công thức hay phương trình toán học.

Liệu có thực sự tồn tại một thế giới bình đẳng tuyệt đối không?

Lâm Huyền cho rằng điều đó không tồn tại.

Cho đến cuộc họp hôm qua, có vẻ như vị thiên tài này vẫn chưa hiểu rõ thế nào là bình đẳng, hay làm thế nào để đạt được sự bình đẳng.

Câu hỏi mà ông ta đặt ra cho Einstein cũng là một câu hỏi kỳ lạ liên quan đến việc tăng cường não bộ và cơ thể.

Tuy nhiên...

Sau khi chứng kiến nhiều mưu mô lừa lọc như vậy, Lâm Huyền vẫn luôn tin rằng không ai trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài là người tầm thường.

Hắn hiện tại không hiểu được câu hỏi của Gauss.

Chỉ là vì hắn chưa nhìn thấu Gauss, cũng như chưa hiểu rõ kế hoạch của ông ta mà thôi.

【Không có câu hỏi nào là vô nghĩa, ngay cả việc từ bỏ cơ hội đặt câu hỏi cũng có ý nghĩa riêng của nó. 】

Các buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trông có vẻ vui vẻ, nhưng ẩn sau đó... là một trò chơi ma sói lớn đầy ẩn ý, khó phân biệt thật giả, đầy rẫy những màn diễn xuất và biểu diễn.

Nếu bạn nghĩ rằng tất cả mọi người trong phòng đều là những con chuột bạch ngu ngốc, thì điều đó có nghĩa là...

Bạn chính là con chuột bạch. ...

【No. 7 Tesla】

Đây là một người bạn cũ, không cần nói nhiều, danh tính thực sự đã rõ ràng, chính là tỷ phú giàu nhất thế giới Jask; mục đích thực sự của ông ấy cũng rất rõ ràng, là sử dụng việc di cư lên sao Hỏa làm bàn đạp để dẫn dắt loài người rời khỏi Trái Đất, mở ra hành trình khám phá vũ trụ.

Chỉ tiếc là, ông ấy đã thất bại, và kế hoạch tương lai của ông ấy cũng định sẵn sẽ thất bại.

Hiện tại, ông ấy đang chơi một trò chơi thú vị với màn kịch "hoàng tử đổi thành mèo rừng"—

Để cho Jask thật đóng giả làm Jask giả bị giết chết, sau đó Jask thật lại cải trang thành Jask giả để đóng giả làm Jask.

Nhưng thực chất, sau một vòng xoay tròn... Jask vẫn là Jask; chỉ có điều trong mắt Copernicus, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Lâm Huyền không biết khi nào mình mới có thể tìm được Copernicus, hoàn thành việc báo thù và kết thúc tất cả.

Nhưng hắn tin rằng, vào thời điểm đó...

Không thể thiếu Jask, và cũng không thể thiếu Angelica!...

【No. 8 Turing】

Turing là thành viên đặc biệt nhất trong toàn bộ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vì hắn ta là hai người, và là thành viên duy nhất có vị trí được thừa kế.

Người đầu tiên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là nhân bản của Turing, Kevin Walker.

Kỹ năng của hắn ta thực sự được coi là hacker mạnh nhất trên mặt đất, bao gồm cả hệ thống mạng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hệ thống trả lời câu hỏi, mô-đun chào đón thành viên mới, và xây dựng bối cảnh họp mặt ảo, tất cả đều do hắn ta thực hiện một mình.

Vì vậy, về lý thuyết, hắn ta thực sự biết thông tin của từng thành viên trong câu lạc bộ, điều này khiến mọi người không cảm thấy an toàn.

May mắn thay, Einstein có sự kiểm soát chặt chẽ về quyền riêng tư đối với cả Kevin Walker và Turing.

Điều này khiến Lâm Huyền tin rằng, ngay cả khi sự sống số hóa Turing thực sự có quan hệ với Copernicus, hắn ta cũng không dám tiết lộ thông tin của các thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài cho Copernicus.

Einstein có một thước đo nghiêm ngặt trong việc quản lý Turing.

Chỉ là bây giờ, Kevin Walker đã chết, Turing cũng đã chết, và Câu Lạc Bộ Thiên Tài lần đầu tiên có thành viên tử vong. Do đó, quyền kiểm soát toàn bộ hệ thống mạng và bối cảnh họp mặt giờ đây đã trở lại tay Einstein. ...

【No. 9 Rhine】

Đúng vậy, thành viên cuối cùng với mặt nạ và mật danh khác biệt hoàn toàn với các thành viên khác trong câu lạc bộ chính là Lâm Huyền.

Chỉ có thể nói rằng.

Việc không nhận được thư mời theo cách chính thức đã khiến hắn không thể hiểu được ý nghĩa của "mặt nạ", dẫn đến việc gây ra một trò cười lớn và trình diễn một màn kịch hài hước.

Chương 1492: Một gia đình (6)

Nhưng hắn không thể thừa nhận rằng mình đã gian lận để có được thư mời, vì như vậy sẽ trực tiếp lộ ra sự khác biệt của mình.

Vì vậy, hắn chỉ có thể giả vờ bình tĩnh, nuốt nỗi ngượng ngùng vào trong, và thể hiện một tư thế cao ngạo rằng "ta thích mặt nạ mèo này".

Có lẽ Einstein cũng cảm thấy rằng mật danh "mèo Rhine" xuất hiện trong buổi họp mặt của câu lạc bộ thực sự làm giảm phong cách tổng thể, vì vậy đã kịp thời điều chỉnh, cắt bỏ chữ "mèo" và đổi tên thành "Rhine".

Là thành viên mới nhất trong câu lạc bộ.

Lâm Huyền vẫn đang ở trong trạng thái mơ hồ, không biết kế hoạch tương lai cụ thể của mình là gì, cũng không biết phải làm gì tiếp theo, và lần đầu tiên tham gia buổi họp mặt, hắn đã gây ra một trò hề, trực tiếp từ miệng Einstein nghe được tin tức về cái chết của mình.

Có lẽ...

Vào buổi họp mặt câu lạc bộ vào ngày 1 tháng 8 sắp tới, chắc chắn tất cả thành viên sẽ có mặt đầy đủ, đặc biệt để xem liệu hắn có thành công trong việc sống sót hay không?

Dù sao, sau khi buổi họp mặt kết thúc, hắn chỉ có 15 phút để xoay chuyển sinh tử, có thể hầu hết các thành viên trong câu lạc bộ đều nghĩ rằng hắn đã chết chắc rồi.

Tuy nhiên, không sao cả.

Buổi họp mặt lần sau sẽ là lúc hắn dựng lên hình tượng bí ẩn, phải làm sao để khiến đám thiên tài này kinh ngạc, tốt nhất là có thể dùng một thân phận giả để đánh lừa tất cả mọi người.

Từ đó...

Che giấu mục đích thực sự của câu hỏi mà hắn muốn hỏi. ...

Bụp.

Lâm Huyền đóng nắp bút lại.

Tóm tắt thông tin về các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chỉ có bấy nhiêu đó.

Tất cả.

Chỉ còn chờ vào câu hỏi trong buổi họp mặt lần tới và câu trả lời của Einstein!

"Chỉ họp mỗi tháng một lần, thật là dài quá."

Lâm Huyền nhìn vào lịch, vòng tròn đỏ vào ngày 7 tháng 7 vẫn còn hiện rõ...

Nhưng quỹ đạo tương lai đã thay đổi.

Ngày 7 tháng 7, hắn giữ được mạng sống của mình; nhưng Lâm Ngu Hề thì đã ra đi.

Thật lòng mà nói.

Nỗi buồn chia ly của con người luôn có sự chậm trễ.

Khoảnh khắc Lâm Ngu Hề ra đi, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vẫn chưa thể tiêu hóa sự thật này, cảm giác mơ hồ và bối rối lấn át cả nỗi buồn.

Ngày đầu tiên Lâm Ngu Hề ra đi, Lâm Huyền hành động với lòng căm hận, còn Triệu Anh Quân cũng dùng công việc bận rộn để tê liệt chính mình, cố gắng ngăn chặn cơn lũ sắp tràn đến.

Nhưng...

Bây giờ.

Ngày thứ hai sau khi Lâm Ngu Hề ra đi.

Lâm Huyền ngồi trong căn phòng trống trải này, nhớ về cô con gái đáng yêu đã từng ngủ say bên cạnh chú chó phốc sóc VV trong căn phòng khách bên cạnh...

Không còn nữa.

Thật sự không còn nữa.

Không còn gặp lại, thật sự, thật sự... không còn gặp lại nữa.

Nỗi buồn chưa từng có trước đây, vào khoảnh khắc hắn dừng bút trong đêm yên tĩnh, như một cơn lũ hung hãn nhấn chìm Lâm Huyền, khiến hắn nghẹt thở.

Chỉ khi thực sự trải qua sự chia ly, mới hiểu thế nào là chia ly thật sự.

Cảm xúc của con người là như vậy.

Đến muộn, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Huyền hít thở sâu vài lần, cầm điện thoại lên, nhìn vào màn hình WeChat, và thấy hình đại diện của Triệu Anh Quân.

Cô ấy hôm nay...

Sao rồi nhỉ?

Có phải cô ấy cũng đang bị cuốn vào cảm xúc như hắn, có ngủ ngon không?...

Buổi sáng.

Mặt trời mọc.

Lâm Huyền vừa định liên lạc với Triệu Anh Quân thì nhận được cuộc gọi từ Vương ca.

"Lâm Huyền..."

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Vương ca đầy lo lắng:

"Triệu tổng... tối qua vẫn chưa về nhà."

"Đèn trong văn phòng cô ấy vẫn sáng cho đến tận sáng, rồi cô ấy ngủ lại trong phòng nghỉ của văn phòng, sáng nay lại tiếp tục công việc bận rộn."

"Thở dài, Triệu tổng... đã hai ngày rồi không về nhà..."

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Hắn nhẹ giọng nói:

"Tôi biết rồi."

Nói xong.

Hắn cúp máy.

Dậy, rửa mặt, mặc quần áo, và mở cửa phòng.

Trước đây.

Vì nhiều lý do và lo lắng khác nhau, giữa hắn và Triệu Anh Quân luôn tồn tại một tấm ngăn vô hình mà không ai có thể phá vỡ.

Không chỉ vậy.

Vì lo ngại vấn đề an toàn của Triệu Anh Quân, hắn luôn giấu kín sự thật, duy trì một khoảng cách nhất định với cô ấy.

Nhưng bây giờ...

Đã đến lúc rồi.

Trong đêm Lâm Ngu Hề hóa thành tuyết xanh đó, hắn đã trang trọng hứa với Triệu Anh Quân rằng, hắn sẽ chịu trách nhiệm với Ngu Hề.

Đồng thời.

Cũng sẽ chịu trách nhiệm với Triệu Anh Quân.

Cạch.

Lâm Huyền đóng cửa phòng lại, ánh nắng trên hành lang chiếu vào mắt hắn.

Hắn như nhìn thấy đôi hoa tai lam ngọc của Hoàng Tước,

Nhìn thấy những bong bóng của nàng tiên cá nhỏ bay lên trời,

Nhìn thấy đuôi ngựa trên đầu Lâm Ngu Hề nhảy tung tăng,

Nhìn thấy tượng cẩm thạch trắng của Thành phố trên không Rhine đang hướng về phía xa xăm.

Hắn đưa tay phải lên, che chắn ánh sáng mặt trời.

Trong khoảng trống giữa bốn ngón tay, hiện lên bốn nụ cười khác nhau:

"Lần này..."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa nữa."

Chương 1493: Về nhà (1)

Tòa nhà Công ty Rhine.

Lâm Huyền đẩy cửa bước vào văn phòng, Vương ca đã ở bên trong chờ hắn.

"Lâm Huyền, cậu đến rồi."

Vương ca đứng dậy từ ghế sofa, thở dài một hơi, chỉ tay ra ngoài cửa sổ sát đất, hướng về tòa nhà MX đối diện:

"Hôm nay cũng giống như hôm qua, bên ngoài văn phòng của Triệu tổng chật kín người."

Lâm Huyền đi tới bên cửa sổ, nhìn ra xa về phía tòa tháp đôi.

Hai tòa nhà này đều sử dụng kính một chiều, nên từ bên trong có thể nhìn rõ ràng ra bên ngoài; còn từ bên ngoài lại không thể thấy được gì, chỉ nhìn thấy toàn bộ bức tường ánh xanh phản chiếu.

Hắn nheo mắt lại.

Chăm chú nhìn vào vị trí tầng 22 đối diện, nó hầu như cùng một độ cao với nơi hắn đang đứng, khoảng cách thẳng chỉ chưa đầy 300 mét.

Hiện tại, dưới ánh sáng giữa trưa, bên đó chỉ thấy một lớp kính xanh trong suốt lấp lánh, không thể nhìn thấu được bên trong.

Lâm Huyền có thể đoán được cảnh tượng ở phía bên kia kính.

Chắc hẳn là Triệu Anh Quân đang bận rộn ngồi trước bàn làm việc, không ngừng xem xét các tài liệu, và trước mặt cô ấy là các trưởng bộ phận đang trao đổi công việc.

Mặc dù công việc của Công ty MX bình thường cũng rất bận rộn, nhưng không thể bận đến mức này, làm việc cường độ cao liên tục hai ngày mà không nghỉ ngơi.

Như Vương ca đã nói...

Triệu Anh Quân, chỉ là muốn tự làm mình bận rộn mà thôi.

Con người khi bận rộn thì sẽ không suy nghĩ nhiều, cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, bề ngoài có vẻ như tâm hồn bình lặng, nhưng thực chất chỉ là để những việc lặt vặt chiếm hết tâm trí, đẩy những điều thực sự không dám nghĩ tới vào góc tường, để chúng không bao giờ có thể trồi lên.

Mỗi đêm, cô ấy đều không về nhà, một mình ở lại văn phòng, đèn vẫn sáng.

Thở dài.

Lâm Huyền khẽ thở dài một hơi.

Ban ngày, cô ấy còn có toàn bộ nhân viên công ty cùng bận rộn với mình.

Nhưng ban đêm yên tĩnh mới là khó khăn nhất.

Trong văn phòng lạnh lẽo, còn ai có thể ở bên cô ấy nữa?

Có lẽ...

Chỉ có [robot quét dọn VV] mà thôi.

Chợt.

Lâm Huyền nhớ lại trong giấc mơ thứ ba, tại triển lãm cá nhân của Triệu Anh Quân ở bảo tàng, hình ảnh trong hành lang chiếu bóng——

Triệu Anh Quân già nua ngồi trong phòng khách, vo viên tờ giấy trong tay, ném xuống sàn.

Sau đó robot rác VV sẽ kêu lên "Rác! Rác! Phát hiện rác!" rồi nhanh chóng tiến đến.

Cái càng máy của nó kẹp lấy viên giấy, nắp đầu bật mở một tiếng vang lên, nhặt viên giấy vào trong, mỗi lần như vậy đều khiến Triệu Anh Quân nở một nụ cười.

Bây giờ.

Trong hai đêm đau khổ vừa qua.

Triệu Anh Quân, có lẽ vẫn đang chơi trò nhặt giấy với robot quét dọn VV mà hắn tặng... trò chơi mà đã kéo dài suốt 600 năm rồi?

Phía sau, Vương ca bước tới.

Cũng đứng cạnh Lâm Huyền, cùng nhìn về phía tòa nhà đối diện:

"Giữa hai người... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Huyền mím môi.

Không nói gì.

Vương ca vỗ vai Lâm Huyền:

"Nhà nào cũng có những chuyện khó nói, ai cũng có nỗi niềm riêng, tôi cũng không phải người thích xen vào chuyện người khác, nếu cậu không muốn nói chi tiết thì thôi vậy."

"Chỉ là... có nhiều chuyện cậu không biết, Triệu tổng cũng đã dặn tôi không được nói với cậu, nhưng tôi nghĩ bây giờ cũng không thể giấu cậu nữa."

Anh ta ngẩng đầu lên.

Nhìn thẳng vào Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, thực ra có những điều mà cậu không biết, Triệu tổng luôn quan tâm, chăm sóc cậu, không chỉ từ khi cậu rời khỏi Công ty MX để thành lập Công ty Rhine. Sớm hơn từ trước đó... từ khi Triệu tổng suy nghĩ về việc để cậu làm thư ký của cô ấy, cô ấy đã thay đổi không còn như trước nữa."

"Tôi nghĩ bây giờ kể hết từng chuyện một cho cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng... nhiều chuyện, thực ra Triệu tổng đều biết."

"Cô ấy thông minh hơn cậu nghĩ rất nhiều, thêm vào đó là sự quan tâm đặc biệt của cô ấy dành cho cậu, cậu có thể giấu cô ấy được gì? Hơn nữa... thôi, tôi nói thẳng luôn, thực ra tôi và Tiểu Lý về cơ bản cũng giống như nội gián của Triệu tổng cài ở chỗ cậu."

"Tôi biết."

Lâm Huyền đáp:

"Đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra."

"Đúng rồi!"

Vương ca xòe tay:

"Chuyện này tôi, Tiểu Lý, và cả Triệu tổng, thật ra cũng chẳng giấu cậu, cô ấy thường xuyên hỏi han về cậu, lịch trình của cậu, vốn không phải là bí mật gì, chúng tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc giấu cậu, chỉ là mọi người đều ngầm hiểu với nhau thôi."

"Chúng tôi cũng là có ý tốt, Triệu tổng có thể hại cậu sao? Trên

đời này, ngoài gia đình cậu ra, có lẽ Triệu tổng là người duy nhất tuyệt đối không bao giờ phản bội cậu, một lòng một dạ với cậu."

"Thực ra nói tôi và Tiểu Lý là nội gián của Triệu tổng, chi bằng nói chúng tôi là nội gián hai mặt, có chuyện gì bên phía Triệu tổng, chúng tôi cũng sẽ tiết lộ ngay cho cậu. Có vẻ tôi đang lạc đề, không phải là lúc để thảo luận chuyện này."

"Tôi chỉ muốn nói... Triệu tổng, thực sự đối xử với cậu rất tốt, ngay cả khi cô ấy biết nhiều chuyện cậu giấu cô ấy, không nói thật với cô ấy; nhưng cô ấy vẫn sẵn lòng giả vờ không biết để phối hợp với cậu, thậm chí từ góc độ của cậu mà suy nghĩ, xem xét liệu cậu có lý do gì không."

Chương 1494: Về nhà (2)

"Triệu tổng trước đây, dù có gặp chuyện lớn đến đâu, chịu cú sốc lớn đến đâu, cũng chưa bao giờ trở nên như bây giờ. Theo ý kiến của tôi, người đã đi theo Triệu tổng từ đầu đến giờ, trạng thái hiện tại của Triệu tổng, không khác gì..."

Anh ta dừng lại một chút, từng chữ từng câu nói:

"Trời sụp rồi."...

Lâm Huyền rút ánh mắt khỏi khung cửa sổ:

"Yên tâm đi, Vương ca, trời vẫn chưa sụp đâu."

Hắn quay lại, nhìn Vương ca:

"Đây chính là lý do tôi đến đây hôm nay. Tôi sẽ không để cho cô ấy phải gánh chịu cảnh trời sụp. Dù cho có thật sự sụp xuống, tôi cũng sẽ đỡ nó lại cho cô ấy."

Vương ca mở to mắt.

Hít sâu một hơi, giơ ngón cái lên:

"Tốt lắm! Rất có trách nhiệm! Tôi đã biết cậu chắc chắn là một người đàn ông như vậy mà!"

"Hôm qua sáng sớm cậu đã muốn tới đây, nhưng tôi đã ngăn lại. Tôi nghĩ bình tĩnh một ngày là cách tốt nhất, có những chuyện quá căng thẳng và kịch liệt, ngược lại không thích hợp để giải quyết ngay lập tức."

"Bây giờ đã bình tĩnh một ngày, đúng là đã đến lúc rồi. Cậu

cần tôi giúp gì không, Lâm Huyền? Tôi sẽ đi đến Công ty MX một chuyến, xem Triệu tổng đã phân công công việc gì cho các bộ phận, và báo lại cho cậu thời điểm chính xác!"...

Buổi chiều tối.

Màn đêm buông xuống.

Nhiều người lao động đã trở về nhà, thưởng thức bữa cơm nóng hổi.

Còn tại công ty MX, tầng 22, văn phòng tổng giám đốc vẫn sáng đèn.

"Những cái này, những cái này, và chỗ này nữa..."

Triệu Anh Quân chống tay trái lên khuôn mặt mệt mỏi, tay phải đánh dấu ba vòng tròn trên báo cáo do phòng marketing gửi tới:

"Đây là những chỗ tôi vừa nói, sau khi về thì sửa lại một chút. Thời đại đang tiến bộ, hai năm đã trôi qua, thương hiệu Rhine không thể chỉ dựa vào những thành quả cũ, phải bắt kịp thời đại."

"Đặc biệt là phòng marketing, cần phải theo kịp xu hướng và thời trang, bao gồm cả các điểm nóng trên mạng, xu hướng, sự quan tâm của cư dân mạng... Thế giới ngày nay thay đổi rất nhanh, nhiều thứ đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong vòng hai, ba tháng ngắn ngủi đã có thể trở nên lỗi thời, nên phải luôn duy trì sự nhạy bén."

"Vâng!"

Trưởng phòng marketing nhận lấy báo cáo đã được sửa, gật đầu.

"Về đi."

Triệu Anh Quân cầm bút ký, nhẹ nhàng ra lệnh:

"Ra ngoài rồi, gọi trưởng phòng tiếp theo vào."

"Ơ..."

Trưởng phòng marketing lộ vẻ khó xử, nhìn Triệu Anh Quân:

"Triệu tổng."

Cô ấy ngẩng đầu lên:

"Tôi là người cuối cùng rồi... Sau tôi, không còn bộ phận nào khác."

"À, vậy à."

Triệu Anh Quân đặt bút xuống, nở một nụ cười mỏng manh.

Hôm nay, lần đầu tiên cô ấy quay lại nhìn ra ngoài, nơi bóng đêm bao phủ.

Thì ra.

Đã muộn thế này rồi.

"Vậy thì tan ca thôi."

Triệu Anh Quân nhìn trưởng phòng marketing:

"Anh về trước đi, tôi ở lại đây xử lý thêm một số công việc."

"Vâng, Triệu tổng, cô cũng giữ gìn sức khỏe!"

Sau đó.

Trưởng phòng marketing rời khỏi văn phòng.

Cạch.

Cánh cửa mật mã dày hai lớp khép lại.

Văn phòng rộng lớn, hôm nay lần đầu tiên trở nên yên tĩnh, trống trải đến vậy.

Triệu Anh Quân bàng hoàng nhìn không gian rộng lớn này.

Trước mắt, dường như vẫn là cảnh nhộn nhịp ban ngày với người qua kẻ lại;

Bên tai, vẫn văng vẳng tiếng người nói chuyện.

Nhưng bây giờ.

Mọi thứ đều im lặng.

Bên ngoài cửa sổ của văn phòng sáng như ban ngày, là màn đêm đen như nước biển dày đặc.

Cảm giác như tất cả đang ép xuống.

Sẽ tràn ngập vào văn phòng.

Cô bỗng cảm thấy có chút không quen.

Cảm giác...

Trong lòng dường như cũng có một cơn lũ muốn trào dâng.

Cơ thể trở nên lạnh lẽo.

Cô mong có chút âm thanh, mong có chút động tĩnh.

Xoẹt——

Cô xé một tờ giấy từ sổ tay, vò lại thành cục, rồi ném về phía bàn trà xa xa.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot quét dọn VV ở góc tường như một con sói đói vồ mồi, đèn báo nhấp nháy, lao nhanh về phía cục giấy.

Grừ... grừ...

Bàn chải quét xoẹt một lượt, nuốt trọn cục giấy vào bụng.

Khẽ cười.

Triệu Anh Quân nở một nụ cười thoáng qua, lần nào con robot quét dọn ngốc nghếch này cũng có thể khiến cô bật cười, dù cô không hề muốn cười lúc này.

Nụ cười vụt tắt.

Xoẹt——

Cô lại xé thêm một tờ giấy, vo thành cục, ném về phía cửa phòng làm việc xa hơn.

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Robot quét dọn VV lại khởi động, lao thẳng về phía trước.

Cạch.

Một tiếng động nhẹ, cánh cửa mật mã của văn phòng từ bên ngoài mở ra.

Một bóng dáng cao lớn bước vào, giày da giẫm lên cục giấy nhỏ.

Robot quét dọn sững lại.

Như bị đứng máy.

Rồi đột nhiên!

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Âm lượng của nó dường như lớn hơn, với sức mạnh và tốc độ chưa từng có, đâm thẳng vào mắt cá chân của Lâm Huyền——

"Ái!"

Lần này thực sự đau, Lâm Huyền không nhịn được mà nhăn mặt.

"Lâm Huyền?"

Triệu Anh Quân chớp mắt, nhìn người đàn ông đang xoa xoa mắt cá chân:

"Cậu... sao cậu lại đến đây?"

Cô nhìn thấy robot quét dọn nuốt trọn cục giấy, đứng yên tại chỗ, có chút không hiểu:

Chương 1495: Về nhà (3)

"Tại sao con robot quét dọn này mỗi lần đều đâm vào cậu vậy?"

"Haha."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, lắc đầu:

"Có lẽ, nó đang trách tôi, hoặc đang thúc giục tôi làm điều gì đó."

Đứng thẳng người.

Lâm Huyền nhìn về phía Triệu Anh Quân ở phía bên kia văn phòng:

"Cô đã ăn chưa?"

"Chưa."

Triệu Anh Quân khẽ trả lời:

"Không có khẩu vị, không muốn ăn lắm."

"Vậy... muốn ra ngoài dạo một chút không?"

Lâm Huyền chỉ về phía những ngọn đèn neon đang dần sáng bên ngoài cửa sổ:

"Tôi vừa mua một chiếc xe, muốn cùng tôi đi dạo một vòng không?"

Triệu Anh Quân thở dài, khoanh tay lại:

"Cậu cuối cùng cũng mua xe rồi? Có phải từ cậu bạn thân Cao Dương của cậu không?"

"Nếu cô không nhắc đến chuyện này, tôi cũng suýt quên mất."

Lâm Huyền cười khổ:

"Thật tiếc, không phải mua từ cậu ấy. Đây là một chiếc xe cũ, nhưng tôi nghĩ... cô sẽ thích nó."

Rầm!!!!!!!!!!

Chiếc Bugatti Veyron màu tím gầm rú trên cao tốc, lao về phía bên kia thành phố.

Triệu Anh Quân lúc này mới hiểu tại sao Lâm Huyền lại mua một chiếc xe cũ.

Chiếc Bugatti Veyron màu tím này, cô rất quen thuộc, cũng đã từng ngồi cùng Lâm Huyền... Chính vào ngày sinh nhật năm nay của cô, Lâm Huyền đã lái chiếc xe này đưa cô đến lâu đài Disneyland và bắn một màn pháo hoa rực rỡ nhất.

"Sao cậu lại nghĩ đến việc mua chiếc xe này?" Triệu Anh Quân quay đầu hỏi.

Lâm Huyền bật đèn xi-nhan phải, lái xe rời khỏi cầu vượt:

"Tôi đã làm hỏng một chiếc Bentley của cô, lại làm hỏng một chiếc Ferrari, tôi nghĩ không bồi thường cho cô một chiếc xe thì không ổn chút nào."

"Tôi đã đưa ra một mức giá mà người chủ không thể từ chối, mặc dù chiếc xe này chưa kịp sang tên, nhưng nó đã thuộc về cô rồi."

"Hóa ra là quà cho tôi à."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ nhàng:

"Món quà này đắt giá quá."

"Chẳng đáng gì."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"So với những thứ cô đã tặng tôi, thì chẳng đáng gì."

Chẳng bao lâu sau.

Chiếc Bugatti Veyron dừng lại bên đường.

Triệu Anh Quân xuống xe, nhận ra đây là bờ sông Hoàng Phố, đối diện có thể thấy tháp Đông Phương Minh Châu rực rỡ sắc màu, còn nơi họ đỗ xe chỉ cách hàng rào vài chục mét, bên dưới là dòng nước sông cuồn cuộn chảy.

"Cô còn nhớ nơi này không?" Lâm Huyền hỏi.

"Tất nhiên là nhớ."

Triệu Anh Quân trong cơn gió đêm, bước đi trên đôi giày cao gót, tiến về phía bờ sông:

"Những nơi mà cậu đưa tôi tới, tôi đều nhớ... Vì thật kỳ lạ, mỗi lần đều xảy ra những chuyện khiến tôi khó quên, mỗi nơi, đều có những kỷ niệm khó quên."

"Bờ sông này, chính là nơi trước đêm giao thừa năm 2023. sau khi tham dự tiệc năm mới của Hiệp hội Thương mại Đông Hải, cậu đã đưa tôi đến đây, đúng không?"

"Tôi nhớ rõ nơi này, rất rõ, khi đó tôi đã hỏi cậu ở đây liệu cậu có muốn làm thư ký của tôi không, và cũng nhân tiện cho cậu biết mật khẩu cửa văn phòng."

Lâm Huyền đi theo sau cô.

Hai người cùng dựa vào hàng rào bờ sông Hoàng Phố, ngắm nhìn cảnh đêm bên kia sông, rất lâu không nói gì.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Làm rối tóc của Triệu Anh Quân.

Những sợi tóc bay phấp phới trong không trung, lướt qua thời gian, lướt qua quá khứ, lướt qua năm tháng.

Triệu Anh Quân cứ thế nhắm mắt lại.

Cảm nhận cái lạnh buốt của gió, như thể giống với tâm trạng rối bời của cô.

Dù mở mắt hay nhắm mắt, điều cô nhìn thấy chỉ là hình ảnh con gái mình... Lâm Ngu Hề.

Ngay cả khi ngồi trên chiếc Bugatti Veyron đến Disneyland, cô cũng nghĩ về đêm đó, khi cô và Lâm Ngu Hề cùng nhau ngắm pháo hoa, màn pháo hoa không quá lộng lẫy, nhưng cũng không thể sánh được với nụ cười của Lâm Ngu Hề khi cô bé kiễng chân.

"Tâm trạng có khá hơn chút nào chưa?" Lâm Huyền quay đầu hỏi.

Triệu Anh Quân lắc đầu.

Cô không muốn lừa dối Lâm Huyền, cũng không muốn giả vờ mạnh mẽ vào lúc này:

"Xin lỗi, chưa."

Cô cúi đầu:

"Là Vương ca nói với cậu phải không? Nói với cậu rằng tôi hai

ngày nay không về nhà."

Lâm Huyền gật đầu, coi như thừa nhận.

"Tôi biết chắc chắn là anh ấy."

Triệu Anh Quân khẽ cười:

"Anh ấy đúng là người đứng giữa hai bên, nhưng cũng không thể trách... Dù sao cậu mới là sếp của anh ấy."

Nói xong.

Triệu Anh Quân quay người lại, dựa lưng vào lan can:

"Thực ra tôi không muốn làm phiền cậu, không muốn cậu phải lãng phí thời gian quý báu của mình vì tôi... Tôi biết cậu có những việc rất quan trọng phải làm, và tôi không muốn cậu bị phân tâm vì tôi."

"Hai ngày nay tôi đã nghĩ rất nhiều, và tôi hiểu những gì cậu nói, rằng Lâm Ngu Hề không thực sự là con gái của chúng ta, không thuộc về tương lai của chúng ta, ngoài mối quan hệ huyết thống, về bản chất, con bé không hề có bất kỳ liên quan nào đến chúng ta."

"Những điều này tôi có thể hiểu được, tôi có thể hiểu rõ, nhưng..."

Cô cắn môi, nét mặt trở nên buồn bã:

"Nhưng chuyện này, chuyện của Ngu Hề, tôi thực sự không thể buông bỏ được."

Chương 1496: Em nguyện ý (1)

"Tôi từng nghĩ rằng tôi đã đủ độc lập và mạnh mẽ, có thể không cần dựa vào ai trên thế giới này, có thể bình thản đối mặt với sự ra đi của bất kỳ ai... Thực tế, tôi đã làm rất tốt, nhiều năm qua, không có nỗi đau nào mà tôi không thể chịu đựng được, cũng không có chuyện gì mà tôi không thể buông bỏ."

"Tôi luôn sợ gây rắc rối cho người khác, sợ rằng cảm xúc của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác."

"Lâm Huyền."

Cô ngẩng đầu lên, phản chiếu ánh sáng lấp lánh từ dòng sông Hoàng Phố, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Tôi đặc biệt không muốn trở thành gánh nặng cho cậu, không muốn kéo cậu xuống."

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Cô chưa bao giờ là gánh nặng cho tôi, ngược lại, tôi có thể đi đến hôm nay, đều là nhờ sự giúp đỡ của cô."

"Tôi nói thật, đều là nhờ sự giúp đỡ của cô... Có những điều cô biết, có những điều cô không biết; có những điều là từ cô, có những điều không phải từ cô, nhưng thực ra tất cả đều là cô."

"Chuyện của Ngu Hề, tôi cũng đau buồn như cô, con bé bé là con gái của chúng ta, chuyện này chúng ta nên cùng nhau chịu đựng."

"Đặc biệt là, bây giờ Ngu Hề đã rời xa chúng ta, nếu cô vì thế mà không thể vượt qua, cứ mãi ở lại công ty, không về nhà... Cuối cùng cơ thể suy sụp, mắc bệnh, thì đúng là được không bằng mất."...

Nghe những lời của Lâm Huyền.

Triệu Anh Quân im lặng.

Cô lặng im rất lâu.

Cuối cùng, cô mới mở miệng:

"Không phải là tôi không muốn về nhà, nhưng mà... tôi... về thế nào đây?"

Giọng Triệu Anh Quân có chút run rẩy:

"Trong nhà, khắp nơi đều có dấu vết của Ngu Hề, chỉ cần tôi ngồi vào bất kỳ chỗ nào, thậm chí chỉ cần liếc mắt nhìn, đều thấy bóng dáng của Ngu Hề ở đó."

"Ngu Hề đang đạp chăn trên giường, Ngu Hề đang xem tivi trên sofa, Ngu Hề đang súc miệng bên cạnh bồn rửa, Ngu Hề đang xoay vòng trong chiếc váy trước gương trong phòng thay đồ..."

"Con bé nói chuyện với tôi rất nhiều, nói rằng mỗi ngày con bé đều nhớ mẹ, nói rằng ước mơ lớn nhất của con bé là được cùng cha mẹ đến Disneyland, mỗi ngày con bé đều lấy bức ảnh đó ra xem vài lần, tôi đã mua cho con bé rất nhiều quần áo... nhưng con bé chỉ thích mặc bộ đồ đó thôi."

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại.

Như thể những cảnh tượng ấm áp đó hiện ra rõ ràng trong tâm trí:

"Tôi dĩ nhiên biết rằng, tôi không thể cứ như thế này; tôi cũng

biết, người đau buồn vì sự ra đi của Ngu Hề, không chỉ có một mình tôi."

"Nhưng căn nhà đó... tôi thực sự, những bộ quần áo của con bé, đồ chơi của con bé, chiếc gối của con bé, chiếc kẹp tóc của con bé, đồ ăn vặt của con bé, khăn tắm của con bé..."

"Chỉ cần tôi ở trong nhà, đầu óc tôi đầy ắp hình ảnh của Ngu Hề, Lâm Huyền..."

Cô mở mắt ra.

Nhìn về phía Lâm Huyền.

Hắn cũng đang nhìn vào người phụ nữ mạnh mẽ mà không gì có thể làm suy sụp này, hắn chưa từng nghĩ rằng, có một ngày Triệu Anh Quân cũng trở nên yếu đuối như thế.

"Tôi cũng muốn về nhà."

Giọng Triệu Anh Quân rất nhẹ:

"Nhưng tôi không thể kiểm soát được, không nghĩ đến con bé. Tôi đâu thể... vứt bỏ hết đồ của con bé được?"

Cô vẫn như vậy.

Lâm Huyền nhìn người phụ nữ này.

Cô luôn là như vậy.

Mỗi cô ấy đều như thế.

Hoàng Tước vượt thời không đến đây,

Bức tượng ngọc trắng tại Thành phố trên không Rhine,

Người mẹ dũng cảm lái chiếc Ferrari đâm vào số 17,

Triệu Anh Quân chịu đựng nỗi đau mất con, nhưng vẫn nhẫn nhịn không muốn gây phiền toái cho người khác.

Nhẹ nhàng...

Lâm Huyền đưa tay phải ra, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô:

"Chúng ta cùng nhau về nhà."

Hắn nhẹ nhàng nói:

"Đồ của Ngu Hề, không cần phải vứt bỏ."

"Đồ chơi của con bé, chúng ta giữ lại cho con bé, đợi khi con bé lớn lên sẽ chơi tiếp;"

"Quần áo của con bé, chúng ta giữ lại cho con bé, đợi khi con bé lớn lên sẽ mặc lại;"

"Kẹp tóc của con bé, một ngày nào đó, sẽ lại xuất hiện trên đầu con bé;"

"Sẽ có Ngu Hề ngồi xem tivi trên sofa, sẽ có Ngu Hề xoay vòng trong chiếc váy mới trước gương, sẽ lại cần chuẩn bị một cái ghế đẩu nhỏ trước bồn rửa, để con bé từ từ lớn lên, từ từ trưởng thành;"

"Hãy tin tôi, Anh Quân... tất cả những gì thuộc về Ngu Hề, cuối cùng sẽ lại trở về với con bé."

Triệu Anh Quân nín thở.

Mở to mắt nhìn Lâm Huyền:

"Cậu nói..."

"Đúng vậy."

Ánh mắt Lâm Huyền đầy kiên định.

Hắn dùng tay phải, nắm chặt tay của Triệu Anh Quân, kéo cô lại gần:

"Chúng ta hãy đưa Ngu Hề về nhà!"

Đèn trong phòng ngủ đã tắt từ lâu.

Chú chó phốc sóc VV ngáp một cái trong phòng khách.

Thật kỳ lạ.

Quá kỳ lạ.

Hai ngày nay, chủ nhân của nó không về nhà, chỉ có quản gia của khu chung cư đến định kỳ để cho nó ăn.

Mặc dù mỗi lần đều rất đúng giờ, lượng thức ăn cũng đầy đủ, thậm chí mỗi ngày còn đưa nó ra ngoài dạo chơi, cuộc sống so với trước đây còn sung sướng hơn!

Chương 1497: Em nguyện ý (2)

Nhưng...

Lâu ngày không gặp, nó vẫn rất nhớ chủ nhân.

Cả ngày trong nhà không có ai, nó cũng thường cảm thấy rất cô đơn, rất nhớ không khí náo nhiệt trước đây trong nhà.

Hai đêm vừa qua, nó đều một mình bước vào căn phòng ngủ trống trải, nằm trong chiếc ổ nhỏ bên cạnh giường đôi, trải qua những đêm vô cùng tĩnh lặng.

Tối nay!

Chủ nhân cuối cùng cũng về nhà rồi!

Nó rất vui, cuối cùng cũng không phải một mình thức đêm trong căn phòng trống rỗng nữa.

Niềm vui nhân đôi!

Còn có điều khiến nó vui hơn nữa!

Lâm Huyền cũng đến!

Nó vui mừng vẫy đuôi, cảm thấy đây chắc chắn sẽ là một buổi tối tuyệt vời, nó có thể nằm giữa hai người, hoặc nằm bên cạnh hai người, nó thích cảm giác ấm áp này.

Tuy nhiên...

Điều mà nó hoàn toàn không ngờ đến là...

Hai người này sau khi vào nhà, lập tức đi thẳng vào phòng

ngủ, sau đó, Lâm Huyền mang chiếc ổ ngủ của nó ra phòng khách:

"Hôm nay em ngủ ở đây nhé."

Hắn xoa đầu nó.

Rồi quay trở lại phòng ngủ. ??

VV?

Chú chó phốc sóc VV cảm thấy rất kỳ lạ.

Chuyện này là sao?

Sao lại cô lập mình thế này!

Trước đây, khi cô bé đó đến nhà ngủ, họ cũng đâu có đuổi mình ra khỏi phòng ngủ đâu!

Một phòng ngủ với hai người và một chó... có chật chội đến vậy sao?

Lâm Huyền đâu có ngủ dưới đất, đâu cần tranh giành chỗ ngủ với mình, sao lại ném chiếc ổ của mình ra ngoài chứ!

VV chờ rất lâu.

Nó nghĩ rằng khi đèn trong phòng ngủ sáng lên, đôi nam nữ lén lút kia xong việc rồi, chắc chắn sẽ đưa mình vào trong.

Kết quả là.

Chờ lâu đến mức nó buồn ngủ, nhưng đèn trong phòng ngủ vẫn chưa bật lên.

Thôi kệ.

VV lại ngáp một cái thật to.

Nó rất thích Lâm Huyền, và còn có "Lời hứa của VV" với hắn, nghĩ rằng hắn cũng không thường xuyên đến, thì đành nhường hắn một đêm vậy.

Dù sao thì ngày mai hắn đi rồi, mình vẫn có thể quay lại phòng ngủ mà.

Dù sao...

Lâm Huyền chẳng lẽ có thể đến nhà mình mỗi ngày sao?

Chắc chắn là không thể rồi.

Mệt quá.

Chú chó phốc sóc VV bắt đầu díp mắt lại, cúi đầu xuống, chui vào chiếc ổ mềm mại của mình, nhắm mắt lại và bắt đầu ngáy. ...

"Hừ."

Trong phòng ngủ.

Triệu Anh Quân quấn lại chiếc chăn lông, quay đầu nhìn ánh trăng lọt qua khe rèm cửa, khẽ hừ một tiếng:

"Mọi thứ đảo lộn cả rồi."

"Đúng vậy."

Bên cạnh, Lâm Huyền gãi đầu:

"Có vẻ như vậy, mọi thứ hoàn toàn ngược lại."

"À, nhắc đến việc đảo lộn, em có xem bộ phim đó không? Bộ phim về Benjamin Button, Kỳ lạ chuyện đời."

Phì——

Triệu Anh Quân bật cười, không nhịn được:

"Anh chắc là muốn nói về phim ảnh vào lúc này sao?"

Cô ngồi dậy, ôm lấy chiếc gối.

Dựa lưng vào đầu giường, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nói thật, em đã xem nhẹ anh, em luôn nghĩ rằng, có lẽ cả đời này anh cũng không dám làm chuyện này với em."

"Thật sao?"

Lâm Huyền khẽ cười:

"Hóa ra em vẫn luôn nghĩ về anh như vậy, anh cũng không đến nỗi nhát gan thế đâu."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Không phải vấn đề nhát gan, mà là vì em có thể cảm nhận rõ ràng... có lúc anh cố ý tránh né em, lẩn tránh em, giấu giếm em."

"Chúng ta đã như thế này rồi, em nói những điều này không phải là để trách móc anh, chỉ là nói thật, em luôn biết rằng anh có rất nhiều chuyện giấu em. Ví dụ như..."

Cô ngừng lại một chút.

Cắn môi dưới, cuối cùng vẫn nói ra:

"Copenhagen."

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại, cuối cùng cũng nói ra cái gai trong lòng mình:

"Em không có ý định trách móc anh, em chỉ muốn nói... em biết, trước đây anh đã nói dối em."

"Thực ra anh đã từng đến Copenhagen, và khi anh thảo luận

với em về truyện cổ tích Andersen và nàng tiên cá, anh vừa mới trở về từ Copenhagen."

Lâm Huyền cũng ngồi dậy trên giường.

Dựa lưng vào đầu giường, hai người chạm tay nhau, hắn có thể cảm nhận được làn da lạnh lẽo của Triệu Anh Quân.

Có vẻ như, mạng lưới thông tin của Triệu Anh Quân, cùng với sự thâm nhập vào Vương ca và Tiểu Lý, nghiêm trọng hơn hắn tưởng rất nhiều.

Tuy nhiên, cũng có thể cô biết thông qua những cách khác, giờ đây Lâm Huyền đã không còn bận tâm nữa.

Hắn quay đầu lại.

Nhìn vào khoảng cách ngắn ngủi, nơi cổ trắng ngần:

"Nếu em đã biết cả chuyện ở Copenhagen, thì chắc chắn em cũng biết anh đi cùng một người phụ nữ."

"Hừ."

Triệu Anh Quân khẽ cười, quay đầu đi:

"Đó không phải là em nói ra đâu nhé, là anh tự thú đấy."

Lâm Huyền cũng mỉm cười:

"Em có muốn biết người phụ nữ đó là ai không?"

"Không cần nói cũng được."

Triệu Anh Quân khẽ đáp:

"Em không phải là người hay so đo chi li, vào thời điểm đó, anh đi du lịch với người phụ nữ nào cũng không liên quan đến

em."

"Em sẽ không ngờ được đó là ai." Lâm Huyền cười nói.

"Ồ?"

Triệu Anh Quân nhướng mày:

"Lại còn là người em quen sao?"

"Đúng vậy."

Dưới ánh trăng le lói qua khe rèm, Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Triệu Anh Quân trong căn phòng ngủ tối mờ:

"Thực ra người phụ nữ đó..."

"Chính là em."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

Chương 1498: Em nguyện ý (3)

"Em chắc chắn thấy điều này thật kỳ lạ, nhưng hôm nay, anh thực sự có rất nhiều chuyện muốn nói với em. Đây là một câu chuyện rất dài, rất dài, rất dài..."

"Không sao."

Triệu Anh Quân xích lại gần hơn:

"Chỉ cần anh muốn kể, em sẽ sẵn lòng nghe."

"Nếu đây là một câu chuyện dài, chắc chắn nó phải có một khởi đầu từ rất lâu trước đó, tất cả những chuyện này... bắt đầu từ khi nào vậy?"

Lâm Huyền co chân lại, ngước đầu nhìn lên trần nhà:

"Em còn nhớ, em từng nhận được một lời mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài không?"

"Tấm thiệp nhung đỏ, mặt trước có con dấu sáp, mặt sau có năm chữ vàng nổi."

"Lúc đó, chính em đã lấy nó từ tay anh, khi đó mèo Rhine vừa mới sản xuất ra mẫu đầu tiên, em đã lấy tấm thiệp mời đó cùng với mèo Rhine từ tay anh."

Triệu Anh Quân hồi tưởng lại:

"Em nhớ chuyện đó."

"Khi em về văn phòng, em đã mở tấm thiệp mời đó ra, bên trong có một mã QR, em quét mã đó thì thấy liên quan đến sự kiện

ra mắt sản phẩm của Apple."

"Apple không phải có Genius Bar, kiểu trung tâm bảo hành đó sao? Lúc đó em nghĩ tấm thiệp mời đó là quảng cáo của Apple, không để tâm lắm, liền tùy ý ném vào ngăn kéo."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chính là chuyện đó, cách đây đã gần hai năm."

"Và tất cả những chuyện đã xảy ra trong hai năm qua, anh, Sở An Tình, Ngu Hề, cô gái mắt xanh số 17 mà em gặp hôm đó, khoang ngủ đông, Hứa Vân... và nhiều, rất nhiều thứ nữa, tất cả đều bắt đầu từ tấm thiệp mời đó."

"Tấm thiệp mời nửa thật nửa giả đó, được một người phụ nữ mang đến quầy lễ tân Công ty MX, và tên của người phụ nữ đó chính là..."

Lâm Huyền hít một hơi sâu.

Thốt ra cái tên đầy nặng nề và nhớ nhung:

"Hoàng Tước."...

Sau đó, Lâm Huyền đã kể lại mọi chuyện liên quan cho Triệu Anh Quân.

Bao gồm giấc mơ của mình, nguồn gốc của Hoàng Tước, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chiến dịch bắt giữ hạt thời không, thiên niên trụ, thật giả Ngu Hề...

Trong hai năm qua, mọi câu chuyện, hắn đều kể lại một cách chi tiết.

Thực ra.

Những chuyện này, từ lâu đã nên để cho Triệu Anh Quân biết.

Dù sao thì, Hoàng Tước biết tất cả về hắn, điều đó chắc chắn là do Lâm Huyền của thời không mà Hoàng Tước đến đã nói cho cô ấy biết.

Không cần phải nói, sớm muộn gì Triệu Anh Quân cũng sẽ biết rõ về hắn.

Vì vậy, cô ấy mới trở thành Hoàng Tước, xuyên qua thời không mà đến.

Vì vậy, cô ấy mới xây dựng Thành phố trên không Rhine và để lại một lối vào, chờ đợi hắn hạ cánh, để có thể gặp lại nhau sau 600 năm.

Đó chỉ là hai Triệu Anh Quân mà Lâm Huyền biết.

Trong vô số đường dây thế giới mà hắn chưa từng đặt chân tới, chưa từng biết đến...

Triệu Anh Quân còn làm bao nhiêu việc vì hắn nữa?

Cô ấy chính là một người phụ nữ như vậy.

Trung thành, kiên định, dũng cảm, không sợ hãi.

Lâm Huyền cũng tin rằng, ở bất kỳ đường dây thế giới nào, có lẽ Triệu Anh Quân đều sẽ vì hắn mà trở thành Hoàng Tước, trở thành bức tượng ngọc trắng, trở thành người hậu thuẫn vững chắc, sẵn sàng giúp đỡ hắn, thậm chí hy sinh cả mạng sống.

Có thể nói.

Nếu không có Hoàng Tước xuyên thời không đến để chỉ dẫn và giúp đỡ, Lâm Huyền cảm thấy mình đã chết từ lâu rồi.

Dù Hoàng Tước thực tế đóng vai trò rất hạn chế, nhưng những gợi ý và dẫn dắt mà cô mang lại thực sự rất quan trọng, gần như đã thay đổi toàn bộ cục diện.

Nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, trong văn phòng của Triệu Anh Quân, đó là một đêm đầy sợ hãi.

"Lần tới gặp lại, cậu hãy gọi tôi là Hoàng Tước nhé."

Khi đó, Hoàng Tước khẽ mỉm cười, để lại câu nói này rồi rời đi.

Lâm Huyền lúc đó chỉ nghĩ câu nói đó là lời chế nhạo mình...

Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước đứng sau.

Cái tên Hoàng Tước, chẳng phải là đang cười nhạo mình bị thất bại sao?

Nhưng bây giờ.

Lâm Huyền đã có một nhận thức hoàn toàn mới về cái tên "Hoàng Tước" này.

Hoàng Tước đứng sau.

Cái "sau" này, thực ra là chỉ phía sau lưng của hắn.

Hoàng Tước đứng sau.

Cô ấy luôn ở phía sau hắn, trong mỗi thời không cô ấy đều có mặt, khi nào hắn quay lại cô ấy đều có mặt, khi nào hắn tìm cô ấy cô ấy đều ở đó.

Dù là Triệu Anh Quân hiện tại chưa trở thành Hoàng Tước, thực ra cũng như vậy.

Nếu hắn không nói cho cô biết sự thật, cô ấy sẽ âm thầm chờ đợi, giả vờ như không biết, không hỏi han gì;

Nếu hắn nói cho cô biết sự thật, cô ấy sẽ lắng nghe một cách nghiêm túc, luôn kiên định đứng về phía hắn.

Lúc này.

Triệu Anh Quân đang dựa vào bên cạnh hắn, lắng nghe rất chăm chú, suy ngẫm từng lời nói.

Những câu chuyện nghe có vẻ rất huyền ảo.

Triệu Anh Quân không hề một lần ngắt lời Lâm Huyền, cô ấy tin tưởng vào mọi câu chuyện tưởng chừng như huyền thoại này, tin tưởng một cách vô điều kiện.

Chương 1499: Em nguyện ý (4)

"Vậy nên..."

Khi Lâm Huyền kể xong mọi chuyện, Triệu Anh Quân lên tiếng:

"Vậy nên, Hoàng Tước thực ra là em ở một thời không nào đó, và cô ấy đã trở về thời đại của chúng ta sau khi anh chiến đấu thất bại, qua đời, để dẫn dắt anh đi đúng con đường."

"Còn bây giờ, anh nói với em tất cả mọi thứ, chẳng lẽ là..."

Cô ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nhìn Lâm Huyền đầy lo lắng:

"Chẳng lẽ anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự hy sinh, hoặc là cái chết, để sau khi anh thất bại, em sẽ trở thành Hoàng Tước tiếp theo?"

"Không, không phải đâu."

Lâm Huyền xua tay:

"Anh hoàn toàn không có ý đó."

"Anh không biết, để cứu vãn tất cả điều này, đã trải qua bao nhiêu Hoàng Tước, bao nhiêu Lâm Huyền, bao nhiêu Triệu Anh Quân... nhưng anh nghĩ, mỗi lần thất bại đều biến thành kinh nghiệm và sự tích lũy, để lần thử tiếp theo càng đến gần thành công hơn."

"Ít nhất cho đến bây giờ, anh chưa từng có một khoảnh khắc nào nghĩ đến việc từ bỏ, dù trên con đường cứu rỗi này, anh đã

vấp ngã rất nhiều lần, đi sai rất nhiều đường, phạm phải nhiều sai lầm... nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ, anh sẽ kiên trì bước tiếp."

"Em tin rằng anh sẽ thành công."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Em đã nói từ trước rồi, anh định không phải người bình thường, và thực tế chứng minh rằng, em có mắt nhìn người."

Nói xong.

Cô nhẹ thở dài, đầu tựa vào vai Lâm Huyền, nhìn xuống đôi tay đặt lên bụng, nhẹ nhàng nói:

"Theo như logic của anh kể, Hoàng Tước có lẽ là mẹ của Ngu Hề ở một thế giới nào đó... nhưng cô ấy cũng vì lý do bất đắc dĩ mà phải rời xa Ngu Hề, khiến cho Ngu Hề trở thành cô nhi, bị kẻ thù lợi dụng, đào tạo thành một đặc công."

"Vậy thì... hai người họ, đã xuyên không từ thời đại nào đến đây? Theo lý mà nói thì phải gần đây, nhưng cảm giác lại rất xa xôi."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Về thời đại, đến giờ anh cũng chưa thể hiểu được logic là gì, bởi vì sự tồn tại của khoang ngủ đông, nên việc đánh giá thời gian theo lẽ thường đã không còn ý nghĩa gì nữa."

"Nhưng có một điều chắc chắn, dù là Hoàng Tước hay Ngu Hề, cả hai đều đã từng sử dụng khoang ngủ đông. Dù sao theo thông tin mà anh có được, thiết bị xuyên thời không chỉ được chế tạo lần đầu vào năm 2234."

"Cao Văn, Trần Hòa Bình, hai thiên tài hàng đầu của nhân loại

đều khẳng định rằng trước năm 2234 không thể xuất hiện thiết bị xuyên thời không, và điều này có độ tin cậy khá cao."

"Vì vậy, dù là Hoàng Tước hay Ngu Hề, nếu muốn sử dụng thiết bị xuyên thời không, thì chắc chắn phải ngủ đông đến một thời kỳ nào đó sau năm 2234. Theo suy đoán của anh, Hoàng Tước có lẽ đến từ một thời kỳ sớm hơn, còn Ngu Hề có thể là từ vài trăm năm sau."

Triệu Anh Quân chớp mắt.

Hỏi tiếp:

"Tại sao thiết bị xuyên thời không lại phải đợi đến năm 2234 mới có thể phát minh ra? Lại còn chính xác như vậy."

Lâm Huyền kể cho cô về sao chổi, astatine-339, và những phát hiện đột phá của thiên văn học vào năm 2077.

Thiết bị xuyên thời không không phải bị chặn lại bởi một rào cản kỹ thuật nào, mà đơn giản là do bị hạn chế bởi astatine-339, một đồng vị không gian ngoài vũ trụ.

Đến đây.

Triệu Anh Quân đã nắm được toàn bộ thông tin, đồng bộ với những gì Lâm Huyền biết.

"Em hiểu rồi."

Cô gật đầu suy nghĩ:

"Và em cũng đã thông suốt."

"Trước đây khi chúng ta ăn tối, anh đã từng hỏi em có sử dụng khoang ngủ đông hay không, lúc đó em thấy thật khó hiểu, tự hỏi tại sao anh lại hỏi em câu đó."

"Hóa ra, lý do thực sự là, anh đã gặp vài phiên bản tương lai của em, tất cả đều không ngần ngại sử dụng khoang ngủ đông, nên anh mới hỏi em."

Lâm Huyền mỉm cười.

Thừa nhận điều này:

"Đúng vậy, nhưng lúc đó trong nhà hàng, câu trả lời của em rất dứt khoát, em nói rằng em chắc chắn sẽ không sử dụng khoang ngủ đông, em nói rằng em không nỡ rời xa thời đại này, không nỡ rời xa bạn bè của mình."

Triệu Anh Quân co chân lại, đá nhẹ vào chân Lâm Huyền một cái, lườm hắn một cái:

"Anh đúng là đồ ngốc, không thể cứu vãn được."

"Nếu em chính là Hoàng Tước, Hoàng Tước chính là em, thì những gì cô ấy có thể làm được, em tất nhiên cũng sẽ làm được. Thậm chí phải nói rằng... chính vì em có thể làm những điều đó, nên tương lai mới có Hoàng Tước."

"Hơn nữa, anh đã đưa ra câu hỏi đó một cách mập mờ, trong đề bài cũng không nói rõ nhiều điều, trong hoàn cảnh như vậy, em đương nhiên không muốn bước vào khoang ngủ đông."

"Nhưng... anh có nhớ em đã nói với anh rất nhiều lần không?"

Cô nâng đầu lên từ vai Lâm Huyền:

"Em đã nói rằng, em chưa bao giờ là người tham sống sợ chết, từ khoảnh khắc anh muốn đổi chỗ cho em trước họng súng của tên tội phạm, lái chiếc Bentley lao qua cầu vượt để cứu em... em đã chuẩn bị tâm lý cho rất nhiều điều."

"Nếu câu hỏi về khoang ngủ đông đó, trong đề bài có thêm việc

anh cũng phải ngủ đông, hoặc là em phải ngủ đông vì anh..."

Bàn tay trái của Triệu Anh Quân dưới lớp chăn lông, đặt lên mu bàn tay rộng của Lâm Huyền, ngón tay của cô khẽ đan vào tay hắn, mười ngón tay siết chặt:

"Thì câu trả lời của em chắc chắn là..."

Hơi thở của cô gần kề, đôi mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh của trăng, bốn mắt chạm nhau với Lâm Huyền:

"Em nguyện ý."

Chương 1500: Chỉ thế thôi à (1)

Ngày hôm sau.

Chú chó phốc sóc VV nhìn theo Lâm Huyền rời đi.

Tạm biệt nhé-

Sau đó, nó cắn chiếc ổ nhỏ của mình trở lại phòng ngủ của Triệu Anh Quân, đặt vào vị trí cũ bên cạnh giường.

Tối đến.

Lâm Huyền lại đến!

Và lần này, hắn còn mang theo cả ba lô!

VV mở to mắt nhìn...

Không phải chứ, anh bạn, cậu không có nhà riêng sao?

Quả nhiên.

Lâm Huyền lại mang chiếc ổ nhỏ của nó ra, đặt vào góc phòng khách, rồi xoa đầu nó:

"Từ giờ em cứ ngủ ở đây là được."

"Gâu!"

VV sủa lớn một tiếng!

Tại sao chứ!

Rõ ràng là mình đến trước, tại sao lại thành ra như thế này!...

Ngày hôm sau...

Ngày thứ ba...

Thôi được.

VV đành chấp nhận thực tế này.

Dù mình không thể ngủ trong phòng ngủ, nhưng dù sao ngôi nhà này cũng trở nên náo nhiệt và ấm cúng hơn; hơn nữa nó cũng rất thích Lâm Huyền, mà Lâm Huyền cũng đối xử rất tốt với nó.

Điều quan trọng nhất là.

Lâm Huyền có vẻ rất rảnh rỗi, chẳng cần đi làm, mỗi ngày ngoài việc ngủ nướng quá lâu, thì hắn cũng cho mình ăn rất đúng giờ vào ban ngày.

Chỉ có điều, cứ đến tối là hắn ngủ say như chết, gọi mãi cũng không tỉnh, để mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Đúng vậy.

Để mặc người khác làm gì thì làm.

Có lần, nó nhìn thấy bằng đôi mắt chó của mình.

Sau khi Triệu Anh Quân tan làm về nhà, thay giày và quần áo, cho nó ăn xong, cô ấy vào phòng ngủ.

Cô ấy không gọi Lâm Huyền dậy.

Chỉ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn khuôn mặt đang ngủ của hắn, thậm chí còn đưa tay chọc chọc, kiểm tra xem hắn có ngủ say không.

Thực ra không cần phải kiểm tra.

Bởi vì nó đã kiểm tra rất nhiều lần rồi.

Chỉ cần cửa phòng ngủ không khóa, VV có thể nhảy lên, cắn vào tay nắm cửa, dùng sức nặng của mình để mở cửa.

Có lần nó đói đến mức không chịu nổi, mà Triệu Anh Quân thì chưa về vì tăng ca, nó muốn đánh thức Lâm Huyền để thực hiện nghĩa vụ.

Này này này, ở nhờ nhà này không thể chỉ ngủ không đâu, phải làm việc chứ.

Nó nhảy lên giường, đứng trên ngực Lâm Huyền, liếm mặt hắn, dùng chân nhấn vào mũi hắn, hoặc thậm chí nằm đè lên mặt hắn, hy vọng làm hắn ngạt thở mà tỉnh dậy.

Kết quả là...

Hắn thực sự là một kẻ lười biếng, ngủ say đến mức không thể đánh thức được, có khi mặt đỏ bừng, gần như tím tái rồi mà vẫn không tỉnh.

Thế là, VV từ bỏ.

Bữa nào no thì thôi, nó cũng phân biệt được mà.

"Gâu!"

Nó đứng ở cửa phòng sủa một tiếng, ra hiệu cho bà chủ đừng cẩn thận dò xét như vậy nữa, Lâm Huyền khi đã ngủ thì chắc chắn sẽ không tỉnh dậy đâu.

Kết quả là.

Bà chủ giật mình, quay lại nhìn nó trách móc, như thể bị bắt quả tang đang làm điều gì đó lén lút.

Cô ấy bước tới.

Cạch một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

Rồi khóa trái.

"V?"

Chú chó phốc sóc VV nghiêng đầu.

Làm gì vậy chứ.

Cả nhà này đều lén lút hết.

Haizz...

Nó thở dài, lại quay trở về ổ nhỏ của mình, nằm xuống.

Nghĩ lại.

Nó có chút nhớ cô bé nhỏ ngày nào cũng ở nhà chơi với nó.

Cô bé đi đâu rồi?

Tại sao mãi không thấy xuất hiện nữa?

Cô bé có còn quay lại không?

VV nhớ cô bé lắm.

Rạng sáng, 00:42.

Bên phải giường đôi, Lâm Huyền mở mắt ra.

"Anh tỉnh rồi à?"

Bên trái giường, Triệu Anh Quân đang ngồi ở đầu giường, đọc sách dưới ánh đèn bàn, quay đầu nhìn hắn:

"Ngủ thế nào? Ngủ ở nhà em có quen không?"

Lâm Huyền gãi đầu, ngồi dậy:

"Ngủ cũng khá thoải mái, nhưng anh luôn có cảm giác như trong căn phòng này có thứ gì đó không sạch sẽ..."

"Thứ không sạch sẽ?"

Triệu Anh Quân nhíu mày:

"Anh đừng có kể chuyện ma, mỗi ngày anh ngủ say không dậy được đã đủ đáng sợ rồi. Phòng này vẫn tốt mà, làm gì có thứ không sạch sẽ?"

"Anh cũng không biết."

Lâm Huyền bối rối:

"Anh chỉ cảm thấy đôi khi giống như bị bóng đè, ngực rất nặng, thở không nổi... Trong mơ thì anh không cảm thấy gì, nhưng đôi khi tỉnh dậy, giống như sắp bị ngạt thở, phải hít thở sâu nhiều lần mới hồi phục lại được."

Hắn lắc đầu:

"Nhưng có lẽ chỉ là ảo giác thôi, có thể do ban ngày nóng quá, bị ngột ngạt. Dù sao cũng đang vào tháng Tám, nhiệt độ càng ngày càng cao, sau này ban ngày ngủ anh sẽ chỉnh điều hòa xuống thấp hơn."

Triệu Anh Quân giơ tay, chỉ vào tủ đầu giường bên phải:

"Trên đầu giường có để một cốc sữa nóng cho anh, em biết anh thường tỉnh vào giờ này, nên đặc biệt hâm nóng cho anh."

Lâm Huyền ngồi dậy, nhìn về phía tủ đầu giường.

Quả nhiên.

Một cốc sữa ấm đang đặt ở đó, hắn khẽ cười:

"Thực ra em không cần phải đợi anh đâu, anh tỉnh dậy muộn quá, thức khuya thế này không tốt cho sức khỏe của em."

"Còn anh, từ trưa ngủ đến tận rạng sáng, cũng không tốt cho sức khỏe đấy."

Triệu Anh Quân gấp sách lại, đặt lên giường:

"Muốn làm người cứu thế, ít nhất phải có một cơ thể khỏe mạnh chứ? Vì trong giấc mơ nhiều chuyện cần phải dựa vào tiến độ để thúc đẩy, nên tỉnh dậy thì uống chút sữa nóng để dưỡng dạ dày."

Chương 1500: Chỉ thế thôi à (1)

Ngày hôm sau.

Chú chó phốc sóc VV nhìn theo Lâm Huyền rời đi.

Tạm biệt nhé~

Sau đó, nó cắn chiếc ổ nhỏ của mình trở lại phòng ngủ của Triệu Anh Quân, đặt vào vị trí cũ bên cạnh giường.

Tối đến.

Lâm Huyền lại đến!

Và lần này, hắn còn mang theo cả ba lô!

VV mở to mắt nhìn...

Không phải chứ, anh bạn, cậu không có nhà riêng sao?

Quả nhiên.

Lâm Huyền lại mang chiếc ổ nhỏ của nó ra, đặt vào góc phòng khách, rồi xoa đầu nó:

“Từ giờ em cứ ngủ ở đây là được.”

“Gâu!”

VV sủa lớn một tiếng!

Tại sao chứ!

Rõ ràng là mình đến trước, tại sao lại thành ra như thế này!

.....

Ngày hôm sau

.....

Ngày thứ ba

.....

Thôi được.

VV đành chấp nhận thực tế này.

Dù mình không thể ngủ trong phòng ngủ, nhưng dù sao ngôi nhà này cũng trở nên náo nhiệt và ấm cúng hơn; hơn nữa nó cũng rất thích Lâm Huyền, mà Lâm Huyền cũng đối xử rất tốt với nó.

Điều quan trọng nhất là.

Lâm Huyền có vẻ rất rảnh rỗi, chẳng cần đi làm, mỗi ngày ngoài việc ngủ nướng quá lâu, thì hắn cũng cho mình ăn rất đúng giờ vào ban ngày.

Chỉ có điều, cứ đến tối là hắn ngủ say như chết, gọi mãi cũng không tỉnh, để mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Đúng vậy.

Để mặc người khác làm gì thì làm.

Có lần, nó nhìn thấy bằng đôi mắt chó của mình.

Sau khi Triệu Anh Quân tan làm về nhà, thay giày và quần áo, cho nó ăn xong, cô ấy vào phòng ngủ.

Cô ấy không gọi Lâm Huyền dậy.

Chỉ ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn khuôn mặt đang ngủ của

hắn, thậm chí còn đưa tay chọc chọc, kiểm tra xem hắn có ngủ say không.

Thực ra không cần phải kiểm tra.

Bởi vì nó đã kiểm tra rất nhiều lần rồi.

Chỉ cần cửa phòng ngủ không khóa, VV có thể nhảy lên, cắn vào tay nắm cửa, dùng sức nặng của mình để mở cửa.

Có lần nó đói đến mức không chịu nổi, mà Triệu Anh Quân thì chưa về vì tăng ca, nó muốn đánh thức Lâm Huyền để thực hiện nghĩa vụ.

Này này này, ở nhờ nhà này không thể chỉ ngủ không đâu, phải làm việc chứ.

Nó nhảy lên giường, đứng trên ngực Lâm Huyền, liếm mặt hắn, dùng chân nhấn vào mũi hắn, hoặc thậm chí nằm đè lên mặt hắn, hy vọng làm hắn ngạt thở mà tỉnh dậy.

Kết quả là...

Hắn thực sự là một kẻ lười biếng, ngủ say đến mức không thể đánh thức được, có khi mặt đỏ bừng, gần như tím tái rồi mà vẫn không tỉnh.

Thế là, VV từ bỏ.

Bữa nào no thì thôi, nó cũng phân biệt được mà.

“Gâu!”

Nó đứng ở cửa phòng sủa một tiếng, ra hiệu cho bà chủ đừng cẩn thận dò xét như vậy nữa, Lâm Huyền khi đã ngủ thì chắc chắn sẽ không tỉnh dậy đâu.

Kết quả là.

Bà chủ giật mình, quay lại nhìn nó trách móc, như thể bị bắt quả tang đang làm điều gì đó lén lút.

Cô ấy bước tới.

Cạch một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

Rồi khóa trái.

“V?”

Chú chó phốc sóc VV nghiêng đầu.

Làm gì vậy chứ.

Cả nhà này đều lén lút hết.

Haizz...

Nó thở dài, lại quay trở về ổ nhỏ của mình, nằm xuống.

Nghĩ lại.

Nó có chút nhớ cô bé nhỏ ngày nào cũng ở nhà chơi với nó.

Cô bé đi đâu rồi?

Tại sao mãi không thấy xuất hiện nữa?

Cô bé có còn quay lại không?

VV nhớ cô bé lắm.

Rạng sáng, 00:42.

Bên phải giường đôi, Lâm Huyền mở mắt ra.

“Anh tỉnh rồi à?”

Bên trái giường, Triệu Anh Quân đang ngồi ở đầu giường, đọc

sách dưới ánh đèn bàn, quay đầu nhìn hắn:

“Ngủ thế nào? Ngủ ở nhà em có quen không?”

Lâm Huyền gãi đầu, ngồi dậy:

“Ngủ cũng khá thoải mái, nhưng anh luôn có cảm giác như trong căn phòng này có thứ gì đó không sạch sẽ...”

“Thứ không sạch sẽ?”

Triệu Anh Quân nhíu mày:

“Anh đừng có kể chuyện ma, mỗi ngày anh ngủ say không dậy được đã đủ đáng sợ rồi. Phòng này vẫn tốt mà, làm gì có thứ không sạch sẽ?”

“Anh cũng không biết.”

Lâm Huyền bối rối:

“Anh chỉ cảm thấy đôi khi giống như bị bóng đè, ngực rất nặng, thở không nổi... Trong mơ thì anh không cảm thấy gì, nhưng đôi khi tỉnh dậy, giống như sắp bị ngạt thở, phải hít thở sâu nhiều lần mới hồi phục lại được.”

Hắn lắc đầu:

“Nhưng có lẽ chỉ là ảo giác thôi, có thể do ban ngày nóng quá, bị ngột ngạt. Dù sao cũng đang vào tháng Tám, nhiệt độ càng ngày càng cao, sau này ban ngày ngủ anh sẽ chỉnh điều hòa xuống thấp hơn.”

Triệu Anh Quân giơ tay, chỉ vào tủ đầu giường bên phải:

“Trên đầu giường có để một cốc sữa nóng cho anh, em biết anh thường tỉnh vào giờ này, nên đặc biệt hâm nóng cho anh.”

Lâm Huyền ngồi dậy, nhìn về phía tủ đầu giường.

Quả nhiên.

Một cốc sữa ấm đang đặt ở đó, hắn khẽ cười:

“Thực ra em không cần phải đợi anh đâu, anh tỉnh dậy muộn quá, thức khuya thế này không tốt cho sức khỏe của em.”

“Còn anh, từ trưa ngủ đến tận rạng sáng, cũng không tốt cho sức khỏe đấy.”

Triệu Anh Quân gấp sách lại, đặt lên giường:

“Muốn làm người cứu thế, ít nhất phải có một cơ thể khỏe mạnh chứ? Vì trong giấc mơ nhiều chuyện cần phải dựa vào tiến độ để thúc đẩy, nên tỉnh dậy thì uống chút sữa nóng để dưỡng dạ dày.”

Chương 1501: Chỉ thế thôi à (2)

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn cầm cốc sữa ấm lên, uống một hơi hết cốc sữa ngọt ngào.

Quả thật, dạ dày rỗng của hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hắn không khỏi cảm thán.

Bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh dậy, hắn có thể uống sữa nóng... Trước đây ở nhà mình, hắn chỉ toàn uống nước lạnh.

“Hôm nay trong giấc mơ thế nào?” Triệu Anh Quân hỏi.

“Vẫn như trước, học thuộc bản vẽ.”

Lâm Huyền đặt cốc sữa rỗng lên tủ đầu giường, đứng dậy khỏi giường:

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau, để anh vẽ lại bản vẽ trong đầu ra trước đã.”

Hắn xỏ dép vào, đi đến bàn làm việc, di chuyển chuột.

Màn hình máy tính sáng lên.

Đúng lúc hiển thị giao diện CAD đang mở, trên đó là một phần bản vẽ mà hắn đã vẽ ngày hôm qua, hôm nay tiếp tục bổ sung thêm.

Không thể phủ nhận, việc học thuộc bản vẽ khó hơn nhiều so với việc học thuộc lý thuyết đơn thuần.

Bản vẽ kỹ thuật không chỉ có nhiều loại, mà còn rất phức tạp và trừu tượng, độ khó của việc ghi nhớ tăng lên đáng kể.

Dạo này, Lâm Huyền không dám làm bất cứ điều gì khác, sợ ảnh hưởng đến dòng thời gian, khiến cho Cao Văn, thiết bị xuyên thời không, và bản vẽ biến mất.

Những lần đầu tiên khi vào giấc mơ, hắn đã nói với Cao Văn rằng, bản vẽ chỉ cần phần tinh gọn và quan trọng nhất, những phần khác như vỏ ngoài hay hệ thống cung cấp năng lượng... có thể giao cho các nhà khoa học năm 2024 thiết kế.

Giống như một cái bật lửa.

Có thể thiết kế thành nhiều hình dạng khác nhau dựa trên thẩm mỹ và công năng, nhưng cấu trúc cốt lõi đều giống nhau, chỉ cần nắm được nguyên lý, thì có thể tạo ra lửa ở bất kỳ hình dạng nào.

Tương tự như vậy với máy tính.

Cốt lõi là CPU, bo mạch chủ, bộ nhớ, ổ cứng... còn việc lắp ráp thành hình dáng nào là tùy thuộc vào nhà máy thiết kế, đều không ảnh hưởng đến việc vận hành bình thường.

Cao Văn, với tư cách là một thiên tài hàng đầu của nhân loại, sau khi nhận ra kế hoạch xuyên thời không của mình chắc chắn sẽ thất bại, cũng lập tức hiểu rằng Lâm Huyền mới là cứu tinh, nên đã dốc toàn lực để hỗ trợ hắn.

Làm việc với những người có trí thông minh cao thật sự rất thuận lợi và nhẹ nhàng.

Cao Văn không chỉ nhanh chóng giúp Lâm Huyền sắp xếp mọi thứ, mà còn cung cấp phương pháp ghi nhớ tinh tế hơn, phương pháp giao tiếp nhanh chóng hơn trong những lần vào giấc mơ sau này, đảm bảo mỗi lần học thuộc đều nối tiếp được tiến độ.

Lâm Huyền liên tục di chuyển chuột, vẽ bản vẽ trên phần mềm CAD.

Lần này hắn chỉ đang vẽ một bộ phận nhỏ của thiết bị xuyên thời không, và những bộ phận nhỏ như vậy còn rất nhiều...

Ngay cả khi đã được Cao Văn đại đế tối giản đến mức tối đa.

Chỉ riêng phần bản vẽ cốt lõi thôi cũng cần ít nhất ba đến bốn tháng mới có thể sao chép xong.

Việc sao chép toàn bộ là không thực tế, cũng không cần thiết.

Dù sao thì trong khu ổ chuột của Thành phố Tội Lỗi nơi Cao Văn sống không có hệ thống điện, nhưng Lâm Huyền trong thực tế có thể tận dụng lưới điện quốc gia để loại bỏ nhiều rắc rối.

Kéo xong đường thẳng cuối cùng, làm xong các chú thích.

Cuối cùng.

Hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của ngày hôm nay.

Lâm Huyền vươn vai một cái, nhìn về phía Triệu Anh Quân đang tựa vào đầu giường, đắp chăn lông, mặc váy ngủ, ngồi trên giường.

Cô ấy vẫn đang đọc sách, chờ hắn.

Đó là một cuốn sách tiếng Anh, trông rất chuyên sâu. Lâm Huyền nheo mắt nhìn vào bìa, phát hiện đó là một cuốn sách khoa học giáo dục về thuyết tương đối rộng.

“Em đọc hiểu không?” Lâm Huyền hỏi.

“Tất nhiên là hiểu được chứ.”

Triệu Anh Quân lật một trang sách, tiếp tục xem nội dung bên

dưới:

“Nhưng cũng chỉ là hiểu thôi... Dù sao thì cuốn sách này giải thích rất chi tiết, còn đưa ra nhiều ví dụ, em cứ đi theo suy nghĩ của tác giả, vẫn có thể hiểu được.”

“Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, nếu bảo em suy luận ra điều gì mới, thì em không thể làm được. Phải nói rằng trí tuệ của những thiên tài này thực sự khác biệt, khó mà tưởng tượng họ đã có thể thấu hiểu vật lý học đến mức này trong một thời kỳ xa xưa như vậy.”

Lâm Huyền nhìn về phía tủ đầu giường.

Ở đó còn đặt nhiều cuốn sách khác, cả tiếng Trung và tiếng Anh, đều là những tác phẩm khoa học và phổ biến khoa học, về du hành thời gian, về cơ học lượng tử, về vũ trụ học, thiên văn học, về các nguyên tố chưa biết...

Tất cả đều là sách mới mà Triệu Anh Quân mua trong những ngày gần đây.

Rõ ràng.

Tất cả đều vì Lâm Huyền mà mua.

“Thực ra em không cần phải học những thứ này đâu.”

Lâm Huyền nói:

“Những thứ này anh cũng không hiểu, thậm chí có lĩnh vực anh còn chưa từng chạm tới.”

“Chính vì thế em càng phải học.”

Triệu Anh Quân lại lật thêm một trang sách:

“Thực ra em muốn học những thứ này là vì em không biết

phải giúp anh từ đâu, đồng thời không muốn trở thành gánh nặng, kéo lùi anh.”

Chương 1502: Chỉ thế thôi à (3)

“Với tiền đề đó, học thêm kiến thức chắc chắn không sai; nếu anh nói anh cũng không hiểu những kiến thức vật lý sâu sắc này, thì em sẽ học thay anh. Nếu em học được, thì cũng như là anh học được, biết đâu em có thể tìm ra cách giải quyết khó khăn của anh trong những lĩnh vực mà anh chưa biết đến.”

“Nghe anh mô tả, anh luôn nghĩ rằng tấm thiệp mời của mình là do gian lận mà có, nhưng em không nghĩ vậy. Nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã lợi hại như thế, và mỗi thành viên đều có năng lực riêng, thì chỉ cần nằm trong quy tắc, việc có được tấm thiệp mời đã là biểu tượng của tài năng.”

“Thiên tài mà, từ trước đến giờ không ai theo lối mòn cả, họ phải khác biệt, độc đáo, thì mới xứng đáng gọi là thiên tài. Nếu ai cũng đi theo con đường giống nhau, nỗ lực giống nhau... thì chỉ là những học sinh trong hệ thống giáo dục thông thường, sao có thể gọi là thiên tài? Em thì chưa từng nghe nói có thiên tài nào đạt được bằng cách thi cử cả.”

Lâm Huyền mỉm cười, nhìn Triệu Anh Quân đang thức khuya miệt mài học:

“Anh cảm thấy, em khá hợp với Câu Lạc Bộ Thiên Tài đấy.”

“Nhìn theo cách này, thì tấm thiệp mời mà Hoàng Tước đưa cho anh thực sự không uổng phí. Đúng như em nói, có được nó đã là một minh chứng cho khả năng. Trên đời này không có thiệp mời nào là gian lận mà có được, cũng không có thiệp mời nào là giả.”

“Nhưng mà... em xem, anh không cần đi làm, mỗi ngày có rất nhiều thời gian để ngủ, nên em không cần thức khuya làm gì. Em

còn phải đi làm ban ngày, nếu mỗi ngày đều thức khuya để đợi anh... thì sợ rằng sức khỏe sẽ bị ảnh hưởng."

"Vậy nên, sau này em đừng chờ anh vào buổi tối nữa, tan làm về thì nghỉ ngơi sớm đi. Việc sao chép bản vẽ thiết bị xuyên thời không này anh ước chừng cũng phải mất vài tháng, mỗi ngày cơ bản đều phải ngủ trưa và thức dậy vào rạng sáng."

"Haha."

Triệu Anh Quân khẽ cười, gấp góc trang sách lại, đặt lên tủ đầu giường, khoanh tay nhìn Lâm Huyền:

"Những gì anh nói bây giờ khác xa với những lời hùng hồn đêm hôm đó rồi đấy nhỉ?"

"Đêm đó anh đã nói gì? Anh nói sẽ đưa Ngu Hề trở về nhà, khiến em rất mong đợi... Kết quả thì sao?"

Cô hừ một tiếng, nhướng mày:

"Chỉ thế thôi à?"

.....

.....

.....

Ngày 28 tháng 8 năm 2624, thành phố Đông Hải, cống ngầm, buổi trưa.

Lâm Huyền, CC, và Hứa Y Y chạy trong đường cống tối tăm, chuẩn bị rời khỏi thành phố để đến Thành phố Tội Lỗi tìm Cao Văn.

CC quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền đang thở dốc ở cuối nhóm, thắc mắc:

“Anh có bị ốm không đấy?”

“Hả?”

Lâm Huyền chống tay vào eo, ngẩng đầu lên:

“Không, tôi khỏe mà, sao cô lại hỏi thế?”

“Chỉ là cảm giác…”

CC nheo mắt, nhìn Lâm Huyền từ trên xuống dưới:

“Sao tôi cảm thấy thể lực của anh yếu hơn nhiều so với những mảnh ký ức trước đây... Trước đây anh rất nhanh nhẹn, chạy rất nhanh và nhảy rất cao, chưa bao giờ thở dốc như thế này.”

“Có chuyện gì xảy ra không? Khiến anh mệt mỏi như vậy, mà nói xem... anh dạo này bận gì thế?”

“Bận học thuộc bản vẽ…”

Lâm Huyền uể oải trả lời:

“Công việc này mệt lắm, còn mệt hơn cả học thuộc sách vở ở trường, hơn nữa lần này độ khó rất cao và yêu cầu cũng khắt khe. Bản vẽ thì không được phép sai sót chút nào, sai bất kỳ chi tiết nào cũng sẽ gây ra vấn đề lớn.”

“Nó không giống như lý thuyết hay nguyên lý, có thể sai một chút hoặc mơ hồ một chút mà vẫn có thể hiểu được. Ngay cả khi có một vài công thức sai một hoặc hai con số, thì vẫn có thể chỉnh sửa thông qua việc suy diễn trước và sau, nhưng bản vẽ thì không được phép sai dù chỉ một chút.”

Nghe xong, CC gật đầu tỏ vẻ hiểu:

“Anh nói thế, đúng là rất vất vả... Giá mà tôi có thể giúp anh thì tốt biết mấy.”

CC quay người, bắt kịp bước chân của Hứa Y Y:

“Nhưng với tôi, đây chỉ là một ngày hoàn toàn mới mẻ, duy nhất, và tôi không thể quay lại quá khứ, nên không thể giúp được gì.”

“Không sao.”

Lâm Huyền xua tay:

“Chuyện này tôi tự giải quyết được.”

...

Thành phố Tội Lỗi, phòng thí nghiệm dưới lòng đất, bên cạnh thiết bị xuyên thời không.

Cao Văn sau khi thống nhất với Lâm Huyền, đã chuẩn bị sẵn bản vẽ kỹ thuật, trải trên bàn để hắn học thuộc.

Lâm Huyền đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Hiện tại.

Việc chế tạo thiết bị xuyên thời không dường như còn rất xa vời.

Vậy thì...

Trong các đường dây thế giới liên quan đến Copernicus là 0.0000000 và -0.0000042, thì hạt thời không trạng thái liên kết này đã bị Copernicus đánh cắp vào thời điểm nào?

Chính xác mà nói.

Trong đường dây thế giới 0.0000000, Copernicus đã đánh cắp hạt thời không từ Jask, và khi Copernicus đánh cắp, hạt thời không trạng thái liên kết chắc chắn đang ở trạng thái sạc năng lượng.

Vào tháng 4 năm 2024, khi Jask đưa Angelica đến thăm Long Quốc, Copernicus đã sử dụng Angelica để tiến hành một cuộc tấn công nhằm chiếm đoạt hạt thời không trạng thái liên kết.

Mặc dù thất bại.

Nhưng ít nhất nó đã chứng minh rằng vào thời điểm đó, Copernicus đã nhận ra tầm quan trọng của hạt thời không trạng thái liên kết.

Chương 1503: Chỉ thế thôi à (4)

Sau đó, Jask đã phá hủy hạt thời không trạng thái liên kết, khiến nó mất đi giá trị.

Kể từ đó, dù chiếc tủ lạnh nhỏ đó nằm lặng lẽ trong phòng thí nghiệm của Lưu Phong mà không có sự phòng vệ, cũng chưa từng có ai đánh cắp nó.

Chỉ có thể nói rằng, để đánh lừa kẻ thù, trước hết phải đánh lừa chính mình.

Ngay cả Lâm Huyền và Lưu Phong cũng cho rằng hạt thời không đã mất năng lượng không còn giá trị gì, chắc hẳn Copernicus, Jask và những người khác cũng nghĩ như vậy.

Vào giai đoạn năm 2024, chắc chắn có một vài thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài biết về sự tồn tại của hạt thời không.

Nhưng số người biết về sự tồn tại của hạt thời không trạng thái liên kết chắc không nhiều.

Có lẽ chỉ có mình, Jask, và Copernicus.

Và hơn nữa, biết rằng hạt thời không trạng thái liên kết đã bị phế bỏ lại có thể được sạc lại…

Rất có thể, chỉ có mình biết điều này.

Kết luận này, là điều hiển nhiên.

Trước hết, nếu Jask biết hạt thời không có thể được sạc lại, thì trước đây ông ấy đã không giao lại cái xác của hạt thời không trạng thái liên kết cho mình... Ông ấy hoặc sẽ giữ nó lại, hoặc trực

tiếp phóng nó ra ngoài không gian để loại trừ hoàn toàn mối nguy.

Thứ hai, nếu Copernicus biết thông tin này, thì ông ta không có lý do gì để không đánh cắp chiếc tủ lạnh nhỏ trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải.

Xét đến việc bên cạnh Jask có nội gián.

Vì vậy có lý do để tin rằng, nội gián chắc chắn đã tiết lộ mọi chuyện cho Copernicus.

Nhưng cho đến tận bây giờ.

Hạt thời không trạng thái liên kết đó vẫn lặng lẽ nằm trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải, dường như không ai trên thế giới này quan tâm đến nó...

Do đó, Lâm Huyền muốn làm rõ, Copernicus đã đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết này vào khoảng thời gian nào.

Ít nhất.

Cũng phải đợi đến khi ông ta nhận ra giá trị của hạt thời không trạng thái liên kết, và rằng hạt thời không thực sự có thể được sạc lại.

“Cao Văn.”

Lâm Huyền lên tiếng hỏi:

“Ông nghĩ khi nào loài người mới có thể nhận ra rằng hạt thời không có thể được sạc lại?”

“Rất khó để nhận ra điều đó.”

Cao Văn lắc đầu:

“Nếu không phải cậu nói với tôi rằng hạt thời không có thể sạc

lại, tôi sẽ không thể tự mình đưa ra kết luận này. Bởi vì... hoàn toàn không có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy hạt thời không có thể được sạc lại."

"Tôi thực sự tò mò, cậu đã làm thế nào để nhận ra rằng hạt thời không có thể sạc lại? Có bằng chứng đặc biệt nào không?"

Lâm Huyền nhớ lại những lời Lưu Phong đã từng nói, rồi nhắc lại:

"Một nhà khoa học mà tôi quen biết đã nói rằng, anh ấy đã đo đạc hai hạt thời không đã cạn kiệt năng lượng, và phát hiện rằng năng lượng còn lại của chúng có một chút khác biệt, vì vậy anh ấy đã mạnh dạn đưa ra giả thuyết rằng, thứ tương tự như 'điện áp' hay 'chênh lệch điện thế' này cho thấy năng lượng có thể là có thể đảo ngược."

Cao Văn cau mày, suy nghĩ một lúc.

Rồi lắc đầu:

"Giả thuyết này thật ra rất thiếu trách nhiệm và không thể chứng minh được điều gì."

"Tôi chỉ có thể nói rằng... nhà khoa học, bạn của cậu, có lẽ chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi."

Thật vậy.

Lâm Huyền cười gượng hai tiếng.

Lưu Phong vốn là kiểu người coi dãy số học là chân lý, luôn có thể thông qua những quá trình khó hiểu mà... đưa ra được những suy luận đúng đắn.

Nói cách khác.

Quá trình thì sai hết, nhưng kết quả lại tình cờ đúng.

Có lẽ đó chính là tài năng lớn nhất của Lưu Phong.

Tuy nhiên, trong nghiên cứu khoa học, may mắn là điều không thể thiếu.

Khi đối mặt với những điều đã biết, kinh nghiệm hữu ích hơn may mắn; nhưng khi đối mặt với những điều chưa biết, may mắn lại vượt qua mọi thứ khác.

“Vậy để tôi hỏi theo cách khác.”

Lâm Huyền nói:

“Nếu loại bỏ giả thuyết của nhà khoa học bạn tôi, thì theo cách thông thường, loài người phát hiện ra hạt thời không, phát minh ra thiết bị xuyên thời không, thực hiện du hành thời gian... sớm nhất phải đến khi nào mới có thể phát hiện ra sự thật rằng hạt thời không có thể được sạc lại?”

“Đó chắc chắn phải là sau khi thiết bị xuyên thời không được phát minh và thực sự thực hiện được du hành thời gian.”

Cao Văn trả lời không chút do dự:

“Giống như tôi và cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, chúng tôi đã nghiên cứu nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc hạt thời không có thể được sạc lại... ngay cả khi có hai hạt thời không không còn năng lượng sớm được đưa cho chúng tôi, chúng tôi cũng khó mà phát hiện ra sự thật này.”

“Nhưng nếu có dữ liệu thực nghiệm về du hành thời gian thực sự, sử dụng hạt thời không để thực hiện một cuộc du hành thời gian thực sự, thì có lẽ khi đó mới có thể đưa ra giả thuyết này.”

Hóa ra là vậy.

Lâm Huyền xoa cằm.

Xem ra...

Còn một khoảng thời gian nữa Copernicus mới nhận ra rằng hạt thời không có thể được sạc lại, ước tính lạc quan nhất, như Cao Văn đã nói, có thể phải đến năm 2234, khi thiết bị xuyên thời không được phát minh, thì mới có thể biết được điều này.

Chương 1504: Câu hỏi của Copernicus (1)

Tuy nhiên, cũng không thể chủ quan.

Không loại trừ khả năng Copernicus đã biết trước kiến thức này từ những câu hỏi trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Và một khi ông ta biết được kiến thức này, biết rằng xác của hạt thời không vẫn còn giá trị... thì chiếc tủ lạnh nhỏ trong phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Tốt nhất là tìm cách giấu nó đi.

Nhưng giấu ở đâu?

Thực lòng mà nói, giấu ở đâu Lâm Huyền cũng không yên tâm.

Bởi vì hạt thời không có khả năng quan sát được, chỉ cần có thiết bị dò tìm hạt thời không, thì dù có giấu nó dưới miệng núi lửa dưới đáy biển, nó vẫn sẽ bị phát hiện.

Đây là một vấn đề rất đau đầu...

Ngay cả khi giấu trong két sắt của Ngân hàng Thái Mỗ, hoặc giấu trong kho lưu trữ bí mật quốc gia.

Cũng không đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Bên cạnh Jask vẫn có nội gián, ai có thể đảm bảo rằng Copernicus sẽ không mua chuộc hoặc lôi kéo các nhân viên quản lý trong kho lưu trữ bí mật?

“Không được.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Vẫn phải dựa vào chính mình.”

Tất nhiên.

Cách đáng tin cậy nhất vẫn là ý tưởng mà hắn đã nghĩ ra trước đó, sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để thực hiện một lần du hành thời gian, tiêu hao hết nó, tay không trở về, và không còn lo lắng gì nữa.

Chỉ tiếc là...

Cái astatine-339 này thật sự không giúp ích được gì, phải đến năm 2077 mới quan sát được, năm 2234 mới đến được Trái Đất.

Phải tìm cách khác thôi:

“Hy vọng... Einstein, sẽ đưa ra một câu trả lời khiến mình hài lòng.”

...

Hơn chục ngày sau, ngày 1 tháng 8, rạng sáng, 00:20

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền ngồi trên chiếc ghế gỗ đỏ trong phòng làm việc, tựa lưng vào ghế, nghịch chiếc kính VR trong tay.

“Anh sắp họp à?”

Lâm Huyền gật đầu:

“Cuộc họp có quy định, không được phát ra tiếng ồn hay âm thanh, tất cả các thiết bị điện tử đều phải tắt tiếng. Anh sẽ để điện thoại lại cho em, em xem ở phòng khách, nếu có cuộc gọi nào thì

trực tiếp nhận, có chuyện gấp thì vào bóp tay anh để báo.”

Triệu Anh Quân gật đầu, cầm điện thoại của Lâm Huyền rồi rời khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại.

Cạch.

Cửa phòng đóng kín.

Lâm Huyền đeo kính VR lên đầu, tay phải cầm huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hít một hơi thật sâu:

“Buổi tụ họp lần thứ hai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài…”

“Các thiên tài, lần này sẽ hỏi những câu gì đây?”

Không biết lần này trong buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ có bao nhiêu thành viên tham gia.

Trong 《Điều lệ Câu Lạc Bộ Thiên Tài》 đã nói rất rõ ràng: bạn có thể được phép vắng mặt, thậm chí không tham gia trong nhiều năm, nhưng tuyệt đối không chấp nhận việc đến muộn.

Nếu đến thì phải đến đúng giờ, nếu không đến thì tốt hơn là đừng đến.

Theo quan điểm của Lâm Huyền, không đến thì coi như bỏ lỡ cơ hội, dù cho bản thân không đặt câu hỏi nào, nhưng nghe người khác trả lời cũng có ích.

Nhưng thực tế...

Hắn phát hiện ra, không phải ai cũng có cùng suy nghĩ với hắn.

Một số người, chẳng hạn như Copernicus - một người lớn tuổi, sức khỏe của ông ta đã không cho phép ông tiếp tục tham gia các buổi họp.

Lần trước ông ta đã nói rằng, ông sẽ bước vào khoang ngủ đông.

Tuy nhiên, Lâm Huyền cảm thấy ông ta lần này vẫn sẽ đến tham gia buổi họp.

Thứ nhất là để xem mình đã chết chưa.

Thứ hai là vì lần trước câu hỏi của ông ta đã bị Einstein từ chối trả lời, và ông ta đã lãng phí một cơ hội để đặt câu hỏi.

Lần này có lẽ ông ta sẽ muốn bù đắp lại.

Dự đoán rằng sau khi hỏi xong câu hỏi này, Copernicus thực sự sẽ đi vào giấc ngủ đông, ngủ cho đến khi thời đại mà công nghệ và y học có thể giúp ông ta kéo dài tuổi thọ.

Còn có những người khác, chẳng hạn như Newton và Leonardo da Vinci.

Họ đã gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ thế kỷ trước, những câu hỏi mà họ muốn hỏi cơ bản đã được hỏi xong, có lẽ kế hoạch tương lai của họ cũng đã được vạch ra, chỉ chờ công nghệ liên quan khởi động... Vì vậy, trong trường hợp này, họ cũng không cần phải hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Rất có thể, hai người họ cũng sẽ vắng mặt dài hạn khi công nghệ khoang ngủ đông được phát triển.

“Không cần bận tâm đến người khác.”

Lâm Huyền nắm chặt chiếc huy hiệu vàng trong tay.

Dù người khác có hỏi hay không, có tham gia hay không, thì hắn chắc chắn là có vấn đề muốn hỏi.

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc đặt câu hỏi là cả một nghệ thuật.

Trước hết, bạn không thể để người khác đoán được ý nghĩ và danh tính của bạn;

Thứ hai, không được để lộ khả năng và kế hoạch của bản thân;

Cuối cùng, phải ngăn chặn người khác sau khi biết câu trả lời, cướp mất câu trả lời của bạn.

Chẳng hạn như câu hỏi về 【astatine-339】.

Nếu Lâm Huyền trực tiếp hỏi, "Có cách nào để có được astatine-339 vào thời đại hiện tại?"

Câu hỏi này sẽ ngay lập tức tiết lộ hai điều:

Bản thân mình có thể tiên đoán tương lai, biết được chất này không hề tồn tại trên Trái Đất.

Chất này chắc chắn rất quý giá, có một công dụng đặc biệt.

Chương 1505: Câu hỏi của Copernicus (2)

Vậy thì.

Nếu Einstein đưa ra câu trả lời, tất cả các thiên tài có mặt sẽ đều biết phương pháp.

Điều gì sẽ xảy ra sau đó?

100% là những thiên tài này sẽ theo phương pháp mà Einstein nói để cướp trước chất này từ thời không khác.

Dù sao thì Einstein không nói thầm cho mình, bất kỳ câu trả lời nào cũng đều được công khai.

Nếu câu trả lời này được phát tán ra ngoài, không chỉ sẽ làm lộ danh tính và khả năng của mình, cuối cùng còn mất cả cơ hội, không giành được astatine-339, mà còn phải nhường lại cơ hội duy nhất này.

Đây chính là sự cao tay của các thiên tài khác.

Họ đặt những câu hỏi khiến bạn cảm thấy kỳ quặc, không hiểu gì... Sau đó câu trả lời của Einstein cũng kỳ quặc và không hiểu gì luôn.

Nhưng qua lại một vòng, người đặt câu hỏi lại hiểu mọi thứ, thỏa mãn hoàn toàn.

Chẳng hạn như Galileo,

Chẳng hạn như Gauss,

Mỗi người đều rất tinh ranh.

Nếu không phải là trong giấc mơ thứ tám gặp Cao Văn, biết được chuyện về astatine-339, Lâm Huyền thật sự không thể tưởng tượng được... câu hỏi của Galileo lại ẩn chứa sâu sắc và kín đáo đến thế.

So với điều này.

Câu hỏi của Gauss trông có vẻ ngớ ngẩn, và Einstein cũng không đưa ra câu trả lời thỏa mãn.

Nhưng...

Sự thật có đúng như vậy không?

Có lẽ mục đích của Gauss chính là để có được một câu trả lời phủ định, một câu trả lời sai.

Rất có khả năng, Gauss đang sử dụng 【phương pháp loại trừ】.

Mỗi lần ông ta đều để Einstein đưa ra câu trả lời phủ định, từ đó càng loại trừ nhiều, suy đoán trong lòng ông ta càng gần với đáp án đúng.

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mỗi thành viên đều là những lão yêu quái."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Những gì gọi là lễ trao giải Oscar, thật sự nên được trao trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài này mới phải.

Từng nước cờ là lừa gạt, thật giả khó lường, lời nói dối trá, đánh lạc hướng,...

Chiến thuật và tâm lý học thực sự đã được nhóm người này sử

dụng nhuần nhuyễn.

【Nghe những câu hỏi của họ, mỗi người đều như kẻ ngốc, giống như học sinh tiểu học trong một buổi họp lớp; nhưng mỗi câu hỏi đều ẩn chứa sự khéo léo... Ai không hiểu, người đó là kẻ yếu nhất.】

“Dù sao thì mình cũng là kẻ yếu.”

Lâm Huyền thừa nhận, lần họp trước hắn thật sự nghĩ rằng nhóm người này không xứng đáng với danh tiếng của họ, những câu hỏi họ đặt ra chẳng có gì bổ ích hay tầm vóc. Bây giờ xem lại... vẫn là hắn quá kém, chỉ thấy được bề ngoài, không thể nhìn thấu bản chất.

“Cách đặt câu hỏi đúng, nên là giấu thông tin về astatine-339, đánh lạc hướng đến thiết bị xuyên thời không.”

Lâm Huyền đã rõ ràng trong suy nghĩ.

Copernicus trong buổi họp trước đã đặt câu hỏi về khái niệm thiết bị xuyên thời không, lần này ông ta rất có thể sẽ tiếp tục hỏi về các vấn đề liên quan đến thiết bị xuyên thời không.

Vì vậy, mình với tư cách là người đặt câu hỏi cuối cùng, hoàn toàn có thể mượn cái cớ về thiết bị xuyên thời không, để hỏi về khả năng có được astatine-339 trước thời hạn, chẳng hạn như, hỏi như thế này—

“【Xét đến tất cả các khả năng, ngày sớm nhất con người có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không và thực hiện việc xuyên thời không là khi nào?】”

Cách hỏi này rất khéo léo.

Bởi vì Lâm Huyền từ Cao Văn đã biết rõ rằng, thiết bị xuyên thời không không gặp bất kỳ rào cản kỹ thuật nào, rất dễ dàng để

chế tạo; điều duy nhất bị cản trở... chính là astatine-339.

Vì vậy.

Câu hỏi của Lâm Huyền.

Thoạt nhìn, dường như là hỏi về thiết bị xuyên thời không và việc xuyên thời không, nhưng thực chất lại đang hỏi về một thứ mà không ai biết, chính là astatine-339.

Bất kể Einstein đưa ra ngày nào, điều hiển nhiên là đó chính là ngày sớm nhất con người có thể thu được astatine-339.

Bằng cách này, các thiên tài khác khi nghe câu trả lời của Einstein phần lớn sẽ cảm thấy mơ hồ, không hiểu ngày đó có ý nghĩa gì, cũng không biết tại sao lại là ngày đó.

Nhưng Lâm Huyền thì hiểu rõ.

Với thông tin này, hắn có thể tiếp tục điều tra sâu hơn hoặc tìm cách để khám phá ra sự thật.

Cái gọi là "câu hỏi hoàn hảo" chính là như vậy.

Làm cho người khác mù mờ, còn bản thân thì được khai sáng.

"Thời gian đã gần đến."

Lâm Huyền nhìn vào chiếc đồng hồ trong phòng khách ảo.

Hắn cầm lấy chiếc huy hiệu vàng có khắc biểu tượng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dán nó lên khu vực cảm ứng NFC của kính VR.

Bíp bíp.

Một âm thanh nhỏ vang lên.

Phòng khách ảo trong tầm nhìn VR biến mất, như thể hắn

đang đi vào một đường hầm thời không, kéo Lâm Huyền vào lại tòa lâu đài cổ kính và sang trọng khổng lồ đó.

Dưới chân hắn, vẫn là tấm thảm lông cừu mềm mại.

Phía cuối, vẫn là cánh cửa gỗ nâu đôi đóng kín, và giọng nói trong trẻo quen thuộc của Da Vinci tiểu thư vang lên từ bên trong:

"Rhine vẫn chưa đến sao? Cậu ấy không thể nào thoát khỏi vụ ám sát ư?"

"Thật... thật là đáng tiếc..."

Giọng nói yếu ớt ngập ngừng này, chắc chắn là của Gauss:

"Tôi rõ ràng... đã nhắc cậu ấy... đừng đi bằng thang máy..."

"Có vẻ như khoảng thời gian này không được yên ổn, hoặc có thể là ai đó đã bắt đầu hành động rồi chăng?"

Chương 1506: Câu hỏi của Copernicus (3)

Ngắt lời Gauss là giọng nói trầm ấm, nghiêm nghị của Galileo:

"Turing thì đã hoàn toàn chết, điều này đã được Einstein xác nhận; Jask dạo này vẫn xuất hiện thường xuyên trên TV, Twitter, và các buổi tiệc, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của tôi... Nhưng tại sao hôm nay ông ấy không đến họp nhỉ?"

"Haha... haha..."

Tiếng cười khàn khàn, nghe rất khó chịu của Copernicus:

"Tôi đã nói rồi, các người đừng có đổ hết mọi tội lên đầu tôi, Jask chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?"

"Hừm."

Đây là giọng của một chàng trai trẻ, nhưng trong câu lạc bộ của những người trung niên và già, ngoài Lâm Huyền ra dường như không có ai trẻ tuổi khác.

Vì vậy, tiếng hừ này chắc chắn là của Newton:

"Copernicus, cái vẻ giả tạo của ông chỉ làm người ta cảm thấy kinh tởm. Tháng này, lại có ba nhà khoa học khác chết vì nhiều lý do, và thời gian tử vong đều là 00:42 giờ địa phương... Điều này chắc chắn là do ông hoặc lũ tay chân của ông làm!"

"Nếu ông định dùng cách này để ngăn cản sự phát triển của khoa học... tôi khuyên ông nên từ bỏ sớm, những thủ đoạn thấp hèn này không ngăn cản được gì cả. Hơn nữa, trong ba nhà khoa

học đó, có một người là nhà toán học, dường như ông có sở thích đặc biệt trong việc giết chết các nhà toán học, nếu mục đích của ông chỉ là để ngăn chặn sự phát triển của khoa học, thì việc giết nhà toán học là điều không cần thiết nhất."

"Vậy nên..."

Giọng của Newton trở nên sắc bén, thấu tận đáy lòng:

"Vậy nên, Copernicus..."

"Ông đã giết chết rất nhiều nhà khoa học, và luôn giết họ sau khi họ công bố kết quả, nhưng lại không quan tâm đến sự tiến triển của kết quả đó, cũng không thực hiện phong tỏa công nghệ."

"Điều này làm tôi cảm thấy như ông đang cố tình đánh lạc hướng, che giấu mục đích thực sự của mình—"

"【Thực ra, người mà ông thực sự muốn giết, chỉ là các nhà toán học, còn những nhà khoa học khác, chẳng qua chỉ là chiêu trò để che mắt thiên hạ.】"

Đối mặt với sự chỉ trích của Newton.

Copernicus vẫn cười khô lạnh lùng:

"Haha... haha... khụ khụ... Đừng đoán mò nữa, ông bạn già."

"Bao nhiêu năm rồi, ông chẳng đoán đúng cái gì cả. Nhưng tôi cũng rất khâm phục ông, bấy nhiêu năm rồi, tôi không chỉ không biết được ông là ai, cũng không đoán ra được kế hoạch tương lai của ông là gì... Vì vậy, so với tôi, vẫn là ông giấu mình tốt hơn, ông bạn già."

"Chẳng phải ông nói ông muốn ngủ đông sao? Copernicus."

Giọng nói của Da Vinci tiểu thư vang lên:

"Lần trước ông đã nói ông muốn ngủ đông, sao còn chưa đi? Nói thật, tôi cảm thấy nếu ông không đến tham gia buổi họp, bầu không khí ở đây sẽ tốt hơn một chút."

"Tuy nhiên, tôi vẫn rất quan tâm đến tình trạng của Rhine, chẳng lẽ hôm đó sau khi kết thúc họp, Rhine đã chết trong vòng mười mấy phút sau đó sao?"

"Einstein, ông có thể cho chúng tôi biết tình hình của Rhine không?"

Cuối cùng.

Một giọng nói uy nghiêm, chưa từng phát ngôn trước đó cất lên:

"Hãy để cậu ta tự kể với các người."

Két...————————

Cánh cửa gỗ nâu đôi cổ xưa nặng nề từ từ được đẩy ra từ bên ngoài.

Một bóng dáng cao lớn, đeo mặt nạ mèo Rhine hài hước, bước nhanh trên tấm thảm len đỏ, tiến vào đại sảnh vàng son!

"Rhine... Rhine..."

Gauss nhỏ bé chống đỡ lấy chiếc ghế gỗ đen, dường như muốn đứng dậy:

"Cậu không... cậu không..."

"Thật là kỳ diệu."

Bên cạnh, người đàn ông trung niên Galileo lại một lần nữa ngắt lời Gauss:

"Trong vòng mười mấy phút, có thể thoát khỏi một vụ ám sát có mục tiêu, thật sự không dễ dàng chút nào."

"Điều quan trọng nhất là, không có tin tức nào liên quan xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, có vẻ như Rhine cũng rất khéo léo, xử lý chuyện này rất gọn gàng."

"Haha."

Lâm Huyền khẽ cười một tiếng.

Hắn ngồi xuống chiếc ghế cao lưng đen của mình, vắt chéo chân:

"Chỉ là chơi một trò chơi với lũ trẻ con thôi mà."

Da Vinci tiểu thư nhìn chiếc mặt nạ hài hước trên mặt Lâm Huyền, nghe câu nói này, không kìm được mà bật cười:

"Chơi trò chơi... haha, vai trò của cậu là đồ chơi sao?"

Phía đối diện.

Galileo hít một hơi thật sâu:

"Tôi thực sự rất tò mò, nhưng lần họp trước không kịp hỏi. Có thể chia sẻ cho chúng tôi hành trình tâm lý của cậu không? Rốt cuộc vì lý do gì... cậu lại chọn đeo một chiếc mặt nạ buồn cười như vậy để tham gia buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

"Sự tò mò về việc này đã vượt qua cả sự tò mò về con người của cậu, thậm chí câu hỏi này đã luẩn quẩn trong đầu tôi suốt một tháng. Xét đến việc cậu đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, tôi lo rằng nếu lần này không hỏi, biết đâu một ngày nào đó cậu sẽ không còn nữa, tôi không thể mang theo sự tiếc nuối... và thắc mắc này suốt đời được."

Lâm Huyền giơ tay lên.

Hắn chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt mình:

"Không phức tạp như ông nghĩ đâu, chỉ vì con gái tôi thích mà thôi."

Vô thức, hắn bắt đầu nhập vai Đại Kiểm Miêu:

"Con gái tôi từ đầu đã rất thích chú mèo này, tôi đã mua rất nhiều đồ chơi mèo Rhine cho con bé. Nhưng sau đó... con gái tôi đã chết, chết cùng với cha tôi, tôi rất nhớ nó."

Chương 1507: Câu hỏi của Copernicus (4)

Hắn quay đầu lại, dùng chiếc mặt nạ mèo Rhine mà Copernicus ghét nhất nhìn thẳng vào ông ta:

"Đó là một buổi sáng sớm, con gái tôi đột ngột sốt cao, cha tôi đưa nó đến bệnh viện, kết quả là bị một chiếc xe tải đâm chết ngay tại chỗ. Thời gian tử vong của họ... vừa đúng lúc 00:42."

Lâm Huyền khẽ cười, nhìn chằm chằm vào Copernicus:

"Thật là trùng hợp, cha tôi cũng là một nhà toán học nổi tiếng."

Copernicus hừ lạnh một tiếng:

"Rhine, cậu đang nói dối."

"Tôi chưa từng nhớ rằng mình đã giết một nhà toán học như vậy, huống chi lại còn giết cả một đứa bé... Điều đó là hoàn toàn không thể."

"Tôi luôn tôn trọng và kính trọng những nhà khoa học đã qua đời, vì vậy tôi tuyệt đối sẽ không giết con cái vô tội của họ. Không chỉ vậy... nếu con cái họ trở thành trẻ mồ côi, tôi sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng chúng."

"Rhine, tôi không biết cậu là ai, và cũng không nghĩ rằng giữa chúng ta có bất kỳ hiềm khích nào. Nếu cậu muốn báo thù cho cha và con gái đã mất của mình... tôi muốn nói rằng cậu đã tìm nhầm người rồi. Những vụ giết người liên quan đến người vô tội như vậy, không thể nào là do tôi làm, và cũng không thể nào là do tay chân của tôi làm."

…

Đối mặt với lời giải thích của Copernicus.

Lâm Huyền không nói gì.

Như vậy là đủ rồi.

Hắn đã nhận được thông tin mà mình muốn.

Copernicus nói rằng ông ta không giết người vô tội, không giết trẻ con, Lâm Huyền phần nào tin tưởng điều đó, vì chính hắn cũng yêu cầu điều tương tự từ Quý Tâm Thủy và Bảy Tội Lỗi.

Copernicus nói ông ta chưa bao giờ giết một nhà toán học và một cô bé cùng lúc, thì đúng là ông ta chưa từng giết… cha của Đại Kiểm Miêu và con gái của Đại Kiểm Miêu đều đã chết 600 năm sau trong giấc mơ đầu tiên, trong tương lai không có khoang ngủ đông, Copernicus căn bản không thể sống đến lúc đó.

Tất cả những điều này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là…

Copernicus đã thừa nhận rằng ông ta đã giết rất nhiều nhà khoa học và nhà toán học, đặc biệt nếu có đứa trẻ trở thành mồ côi vì điều đó, ông ta còn chịu trách nhiệm nuôi dưỡng chúng.

Ông ta nhớ rõ từng nhà toán học mà mình đã giết.

Vậy nên, việc đặc biệt nhắc đến chuyện đứa trẻ mồ côi ở đây chắc chắn ám chỉ rằng chuyện đó thực sự đã xảy ra—

Quý Lâm.

Đứa trẻ mồ côi được sắp xếp chăm sóc, rất có thể chính là Quý Lâm.

Và cha mẹ của Quý Lâm, cả hai đều là nhà toán học, chết do bị bắn vào lúc 00:42, giờ đây không còn nghi ngờ gì nữa là do Copernicus làm.

Không ngờ nhanh đến vậy, đã có thể đưa ra lời giải thích cho Angelica.

Điều đáng hả hê hơn là, hiện tại Lâm Huyền, Angelica, và Jask đều đã tập trung sự thù hận vào Copernicus.

Rõ ràng đã hình thành một thế trận bao vây ba phía.

Chỉ chờ đợi một cơ hội thích hợp...

Chính là thời điểm thu lưới.

Ngày chết của Copernicus!

Bộp, bộp, bộp.

Người đàn ông ngồi trên bậc thang cao, đeo mặt nạ Einstein, vỗ tay, ra hiệu cho mọi người yên lặng:

"Vậy thì, nếu mọi người đã đến đủ, chúng ta hãy bắt đầu buổi họp tháng này."

Ông ta đứng thẳng dậy, nhìn quanh một lượt, chú ý đến hai vị trí trống:

"Dù có hai thiên tài vắng mặt, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc buổi họp diễn ra. Từ khi thành viên đầu tiên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cho đến khi thành viên cuối cùng ra đi, buổi họp sẽ luôn diễn ra không ngừng, bất kể thời tiết hay hoàn cảnh."

"Bất cứ thời đại nào, bất cứ tình huống nào... tôi sẽ luôn ở đây chờ đợi các bạn, ngay cả khi chỉ có một thành viên đến tham gia, buổi họp vẫn sẽ diễn ra như bình thường."

Sau đó.

Ông ta quay đầu lại, chiếc mặt nạ Einstein hướng về phía Copernicus:

"No.2, Copernicus, việc đặt câu hỏi luôn bắt đầu từ ông. Lần này... ông dự định hỏi câu hỏi gì?"

Lời vừa dứt.

Tất cả các thành viên tham dự đều hướng ánh nhìn về phía Copernicus.

Mọi người đều có thể đoán được ông ta sẽ hỏi câu gì.

Lần họp trước, sau nhiều năm vắng bóng, ông ta đến tham dự chỉ để hỏi cho rõ ràng về thông tin liên quan đến thiết bị xuyên thời không.

Vì không nhận được câu trả lời mong muốn, lần này chắc chắn ông ta sẽ hỏi lại.

Chỉ là...

Trọng tâm câu hỏi của Copernicus là gì?

Có phải ông ta muốn dùng một câu hỏi gián tiếp để truy tìm thành viên trong câu lạc bộ có công nghệ thiết bị xuyên thời không?

Hay là...

Ông ta sẽ hỏi lại một cách khác để tìm manh mối về thiết bị xuyên thời không?

Lâm Huyền cũng rất mong chờ.

Copernicus trong việc đặt câu hỏi thật sự rất táo bạo và thẳng

thắn; ông ta không hề lo lắng về việc lộ danh tính, cũng không lo bị người khác biết câu trả lời.

Đó có lẽ là vì ông ta có sự tự tin tuyệt đối vào những lá bài chủ chốt của mình.

Copernicus rõ ràng đã chuẩn bị sẵn.

Ông ta không cần suy nghĩ, lập tức hỏi:

"Einstein, câu hỏi lần này của tôi là—"

"【Xét tất cả các khả năng, thời gian sớm nhất có thể chế tạo thành công thiết bị xuyên thời không là ngày nào?】"

Lời này vừa dứt.

Chương 1508: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (1)

Mọi người đều dựng tai lên, cố gắng lắng nghe câu trả lời.

Câu hỏi này thật sự rất mạnh mẽ.

Nó tương đương với việc trực tiếp chỉ ra điểm then chốt của nền văn minh nhân loại, lịch sử nhân loại, và tương lai của nhân loại!

Nếu như thời điểm xuất hiện của khoang ngủ đông là lần đầu tiên nền văn minh nhân loại trải qua một bước ngoặt.

Thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Sự xuất hiện của thiết bị xuyên thời không chắc chắn sẽ là bước ngoặt thứ hai, và cũng là bước ngoặt vô cùng quan trọng!

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Thật trùng hợp...

Lần này.

Thật sự là một sự trùng hợp.

Câu hỏi mà Copernicus đưa ra lại hoàn toàn trùng khớp với câu hỏi mà hắn đã chuẩn bị, gần như không sai lệch chút nào.

Như vậy thì có thể thấy, trọng tâm và sự chú ý của Copernicus hiện tại quả thực đã dồn hết vào thiết bị xuyên thời không.

Thế còn những người khác thì sao? Những thiên tài khác thì

sao?

Liệu họ có đang âm thầm, lặng lẽ cố gắng để đi trước một bước không?

Câu hỏi của Copernicus, một cách thẳng thắn, đã đưa sự sóng ngầm dữ dội này lên bề mặt, khiến tất cả mọi người tập trung vào cơn lốc này, dù muốn hay không, đều phải đối diện với ngày mà việc xuyên thời không trở thành hiện thực.

Lâm Huyền càng thêm mong đợi, không biết Einstein sẽ đưa ra câu trả lời như thế nào.

Hắn hy vọng thời gian sẽ gần hơn một chút...

Bởi vì nhờ sự giúp đỡ của Cao Văn đại đế, hiện tại trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài này, hắn có lẽ là người gần với thiết bị xuyên thời không nhất.

Giờ đây bản thiết kế đã sao chép được một nửa, ngoại trừ astatine-339 chưa có được, các bộ phận và thiết bị khác đều có thể sao chép lại ở năm 2024.

Câu trả lời từ miệng Einstein chính là ngày mà nhân loại sớm nhất có thể thu được astatine-339!

Thật tuyệt.

Có thể lấy không một cơ hội để hỏi.

Lâm Huyền nhìn chăm chú vào Einstein đang ngồi cao trên kia, hy vọng thực sự rằng ông ta có thể đưa ra một ngày gần nhất, càng gần càng tốt.

Vì Copernicus đã sử dụng cụm từ "tận dụng mọi khả năng" trong câu hỏi của mình, điều đó có nghĩa là... Copernicus cũng đang đặt cược vào ngày này.

Nhưng có lẽ ông ta chưa biết về astatine-339, nên mình vẫn còn cơ hội để đi trước và cướp lấy.

Cuối cùng...

Trong sự mong đợi của mọi người.

Einstein, sau vài giây trầm ngâm, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói:

"Thật tiếc, ngay cả khi tận dụng mọi khả năng, câu trả lời cho câu hỏi này cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào."

"Xin các thiên tài hãy ghi nhớ ngày này, thời điểm sớm nhất mà nhân loại có thể chế tạo thành công thiết bị xuyên thời không là——"

"Ngày 11 tháng 12 năm 2234!"

Năm 2234...

Vẫn là năm này!

Lâm Huyền nheo mắt lại, bất giác thở dài một hơi.

Ban đầu, hắn vẫn còn hy vọng.

Hắn nghĩ liệu có cách nào để có thể thu được đồng vị của astatine-339 sớm hơn, từ đó sử dụng thiết bị xuyên thời không sớm hơn và tiêu thụ hạt thời không sớm hơn.

Nhưng bây giờ.

Lời nói của Einstein đã dập tắt mọi hy vọng của Lâm Huyền.

"Ngay cả khi tận dụng mọi khả năng, câu trả lời cho câu hỏi này cũng sẽ không thay đổi."

Câu nói này mang tính tuyệt đối như vậy.

Với tư cách là hội trưởng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đàn ông đeo mặt nạ Einstein cũng nói chắc chắn như vậy.

Khi một người có thể nhìn thấy tất cả tương lai đã nói như vậy.

Thì...

Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào khác?

Thật vậy, như những gì Cao Văn đã nói trong giấc mơ thứ tám, khả năng lớn nhất của loài người chỉ là cào ngứa cho Trái Đất, thậm chí còn không thể ra khỏi hệ mặt trời, làm sao có thể thay đổi quỹ đạo và thời gian đến của một sao chổi ngoài không gian được?

Thời gian sao chổi này đến Trái Đất đã được định sẵn.

Cho dù thiên văn học phát triển vượt bậc, phạm vi quan sát được mở rộng đáng kể, thì có thể quan sát thấy sao chổi này sớm hơn vài chục năm, nhưng... Dù sao đi nữa, vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng nó sẽ đến Trái Đất vào ngày 11 tháng 12 năm 2234.

Trước quy mô của vũ trụ.

Sức mạnh của loài người vẫn còn quá yếu ớt.

Đừng nói đến việc khiến sao chổi đến sớm hơn vài chục năm, ngay cả sớm hơn một giây cũng không thể làm được.

"Haha..."

Nghe thấy câu trả lời này, Copernicus không tỏ ra ngạc nhiên hay bất ngờ gì.

Ông ta vẫn cười điềm nhiên như vậy.

Dường như...

Điều ông ta cần chỉ là một ngày chính xác mà thôi.

"Khụ khụ... khụ khụ..."

Ông ta yếu ớt ho vài tiếng, hắng giọng rồi nói tiếp:

"Thật là một ngày xa xôi, còn xa hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Vậy thì ngay hôm nay, trong buổi họp này, tôi xin chào tạm biệt tất cả các vị thiên tài..."

Ông ta ngồi thẳng dậy.

Giơ hai tay ra.

Từ Galileo bên phải của mình, ông ta quét ánh mắt ngược chiều kim đồng hồ, cuối cùng dừng lại ở Newton đối diện, cảm thán:

Chương 1509: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (2)

"Các người, sau buổi họp này, tôi sẽ đi vào khoang ngủ đông, đó sẽ là một giấc ngủ dài, kéo dài 211 năm. Tôi sẽ thức dậy vào năm 2234, để chứng kiến lần đầu tiên nhân loại thực hiện việc xuyên thời không."

"211 năm, quả thực là rất dài."

Ông ta quay đầu, nhìn về phía Einstein đang ngồi trên bậc thang cao:

"Người bạn già của tôi, Einstein... từ những năm 1970, khi tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông đã ở trong tình trạng này, chưa bao giờ thay đổi."

"Ông dường như luôn già như vậy, nhưng lại không già thêm nữa. Tôi thậm chí đã nhiều lần nghi ngờ... Sau khi chúng ta bước vào thời đại Internet, chúng ta đã hủy bỏ các buổi họp mặt trực tiếp và chuyển sang họp trực tuyến... Chúng ta đã không gặp nhau trong nhiều thập kỷ, nên liệu có phải ông đang che giấu điều gì không?"

"Ông có còn là Einstein ban đầu không? Hay thực ra ông đã chết từ lâu, bây giờ có ai đó đã thay thế ông, hoặc có thể ông cũng giống như Turing, trở thành một sự sống số hóa bất tử?"

Câu hỏi của Copernicus cũng khiến các thành viên khác rất tò mò.

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không ai được phép bàn luận về

bất cứ thành viên nào trong câu lạc bộ này.

Không ai biết được danh tính thật của Einstein, cũng không ai biết tại sao ông ta có thể nhìn thấy tương lai.

Mọi người đều rất tò mò...

Ông ta đã già yếu như vậy, còn có thể trụ được bao lâu? Còn sống được bao lâu?

Đặc biệt là Copernicus, Newton, Galileo và Da Vinci, họ đã từng gặp người đàn ông đeo mặt nạ Einstein này tại các cuộc họp mặt trực tiếp từ thế kỷ trước.

Vào thời điểm đó, ông ta đã là một người già.

Bây giờ, hình ảnh ảo của ông ta vẫn là một người già.

Vậy trong thực tế... ông ta đang ở trong tình trạng gì?

Mọi người đều mong chờ câu trả lời của Einstein.

Tuy nhiên...

Người đàn ông già cỗi, vững chãi như một ngọn núi, giọng nói của ông ta không hề có sự dao động nào:

"Copernicus, phần đặt câu hỏi của ông đã kết thúc, và ông đã nhận được câu trả lời của tôi. Theo quy định, sau đó, ông có thể trò chuyện, có thể bày tỏ ý kiến, thậm chí có thể chất vấn tôi."

"Nhưng... ngoài câu hỏi đầu tiên của ông ra, trong buổi họp này, tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào khác của ông, cũng như không chỉnh sửa bất kỳ lỗi nào trong lời nói của ông."

"Nếu ông thực sự còn câu hỏi muốn hỏi tôi, thì chỉ có thể đợi đến buổi họp tiếp theo. Tuy nhiên, với tư cách là thành viên lâu đời nhất của câu lạc bộ, tôi nghĩ rằng không cần tôi phải nhắc lại

điều này nữa, đúng không? Câu hỏi và câu trả lời, nếu liên quan đến thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hoặc chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sẽ bị từ chối trả lời, và cơ hội đặt câu hỏi sẽ bị hủy bỏ."

Einstein đã thể hiện rõ quan điểm của mình.

Ông ta sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi thừa nào.

Copernicus dường như đã đoán trước điều này, lắc đầu cười nói:

"Ông hiểu lầm rồi, bạn già, tôi không có ý định đặt thêm câu hỏi, tôi chỉ lo lắng... khi tôi thức dậy sau hơn hai trăm năm ngủ đông, liệu tôi có còn gặp lại ông không, liệu buổi họp kéo dài hàng chục năm này có thể tiếp tục không."

"Tất nhiên, câu hỏi này liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông chắc chắn sẽ không trả lời, nên cứ coi như tôi đang lẩm bẩm, hoài niệm về những ngày tháng đã qua thôi."

"Tuy nhiên, tôi tin tưởng vào ông, ông thật sự rất bí ẩn và mạnh mẽ, thời gian chắc chắn không thể khiến ông biến mất."

Nói xong, ông ta lại nhìn về phía Newton, nhìn về phía Da Vinci, quay lại nhìn mọi người một lượt:

"Thế còn các người thì sao? Các đồng nghiệp của tôi, mặc dù mọi người đều không thích tôi, nhưng nếu tôi thức dậy sau hai trăm năm và phát hiện ra rằng các người đều không còn nữa, đại sảnh vàng son rộng lớn này chỉ còn lại tôi và Einstein, tôi sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối."

"Tóm lại, xin nói lời tạm biệt trước, các vị thiên tài, nếu còn có thể gặp lại... thì hẹn gặp lại ở tương lai sau 211 năm nữa!"

.....

Quả nhiên.

Đúng như Lâm Huyền đã đoán.

Sau khi hỏi rõ thời điểm sớm nhất có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không, Copernicus liền chuẩn bị bước vào khoang ngủ đông.

Vậy thì phải làm sao đây?

Lâm Huyền cảm thấy có chút băn khoăn.

Cơ thể của Copernicus không thể chịu đựng được nữa, ông ta chắc chắn phải ngủ đông đến hai trăm năm sau để chữa trị và kéo dài sự sống, để sử dụng thiết bị xuyên thời không.

Vậy kế hoạch trả thù của mình, phải thực hiện thế nào đây?

Một khi Copernicus bước vào căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, đặc biệt là loại mà ông ta tự mình xây dựng... liệu mình còn có thể tìm thấy ông ta không?

Nếu thật sự không thể tìm được.

Thì chẳng phải mình sẽ phải trơ mắt nhìn "Đại Ma Vương" này tỉnh lại sau hai trăm năm nữa, trong khi mình đã nằm trong quan tài, hóa thành tro bụi rồi sao?

Trong kế hoạch cuộc đời của Lâm Huyền, không có chuyện bước vào khoang ngủ đông.

Hắn tối đa chỉ sống thêm bảy tám mươi năm nữa rồi sẽ qua đời, khi Copernicus tỉnh lại trong tương lai, hắn đã không còn tồn tại trên thế gian.

Chương 1510: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (3)

Vậy thì mối thù của Ngu Hề cứ thế mà bỏ qua sao?

Thù của Hứa Vân, thù của Đường Hân, lời hứa với Angelica, những lời hứa hẹn với Triệu Anh Quân, cứ thế mà không thực hiện sao?

Những mối thù và lời hứa này có lẽ còn là thứ yếu.

Nếu đúng như lời Copernicus nói.

Hai trăm năm sau, vào năm 2234, khi ông ta tỉnh lại trên thế gian, lúc đó không còn ai cản trở, Lâm Huyền cũng đã qua đời, thiết bị xuyên thời không thuộc về ông ta... chẳng phải là, vòng lặp tương lai của ông ta lại có thể tái hiện hay sao?

Lâm Huyền không dám tưởng tượng.

Năm 2234, tay trái ông ta nắm giữ thông tin do Einstein của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cung cấp; tay phải ông ta nắm giữ thiết bị xuyên thời không.

Tay trái nắm giữ tương lai, tay phải nắm giữ quá khứ.

Ông ta sẽ thực sự quyết định số phận của loài người và hướng đi của thời không!

Nhưng...

Nói đi cũng phải nói lại.

Chẳng lẽ mình phải bị ép cùng Copernicus, cùng nhau bước vào khoang ngủ đông, để tiếp tục trận chiến này 200 năm sau, 400 năm sau, 600 năm sau sao?

Trong lòng hắn không khỏi dấy lên cảm giác trống rỗng và cô đơn.

Ngủ đông...

Từ một góc độ nào đó, còn đáng sợ hơn cả việc xuyên thời không một chiều bằng hạt thời không thông thường.

Cũng không có vé khứ hồi,

Cũng là một thế giới xa lạ,

Cũng không có người thân, bạn bè, cô đơn suốt đời.

Như lời Triệu Anh Quân đã từng nói:

"Một thế giới không có gì, đến cả cái chết cũng không ai thương tiếc, chỉ có thể rải tro bụi trên bầu trời, theo gió mà bay đi."

Hơn nữa.

Bây giờ Lâm Huyền không còn đơn độc.

Hắn có cha mẹ, có người thân, có bạn bè, có Anh Quân, và cả sự kỳ vọng về một Lâm Ngu Hề nhỏ bé trong tương lai.

Thật sự phải từ bỏ tất cả những điều này, để đến một tương lai xa lạ hai trăm năm sau sao?

Thật lòng mà nói.

Hắn không nỡ.

.....

Sau khi Copernicus nói xong, Einstein trên chiếc ghế cao lưng quay đầu nhìn về phía Newton:

"Newton, lần này câu hỏi của ông là gì?"

Người đàn ông trẻ đeo mặt nạ Newton lắc đầu:

"Tôi không có câu hỏi nào."

Lâm Huyền mím môi.

Thật là một người kín kẽ, không để lộ chút sơ hở nào.

Ông ta không hỏi thì không ai có cách nào hiểu được gì về ông ta.

Einstein lại nhìn về phía Galileo:

"Galileo, đến lượt ông."

Người đàn ông trung niên đeo mặt nạ Galileo ngẩng đầu lên, lập tức nói:

"Bằng cách nào có thể tìm thấy sự tồn tại của các vết nứt thời không một cách chính xác?"

"Không có cách nào cả."

Einstein không chút do dự trả lời:

"Vết nứt thời không không phải là một hiện tượng có thể nhìn thấy. Chúng thực sự tồn tại, nhưng chỉ tồn tại trong không gian siêu chiều, do đó không có bất kỳ phương pháp nào để dò tìm, quan sát hoặc phát hiện ra chúng."

.....

Câu hỏi của Galileo, quả nhiên cũng liên quan đến việc xuyên thời không.

Có vẻ như, sau khi Copernicus đưa chủ đề này lên bàn, không cần che giấu gì nữa.

Ngược lại, có thể nói rằng.

Copernicus chính là người khuấy động mọi thứ, ông ta thông minh hỏi về thời điểm sớm nhất thiết bị xuyên thời không có thể được phát minh, sau đó hoàn toàn tập trung vào việc ngủ đông để đi đến thời đại đó.

Rất có thể, đây là kế hoạch mà ông ta cố tình thực hiện.

Dù sao, cơ thể của ông ta bắt buộc phải đi ngủ đông, vậy thì tại sao không khuấy động mọi thứ, để các thiên tài bắt đầu khám phá lĩnh vực này, tạo đường cho ông ta, để khi tỉnh dậy, ông ta có thể thu hoạch thành quả?

Câu hỏi của Galileo cũng rất trừu tượng.

Và cũng không nhận được câu trả lời.

Nhưng rõ ràng là...

Ông ta cũng có những mục đích khác.

Giống như ông ta đã biết câu trả lời, nhưng cố tình nói ra, để thu hút sự chú ý của người khác về phía này.

Ngay sau đó, Einstein nhìn về phía Da Vinci:

"Da Vinci tiểu thư, đến lượt cô đặt câu hỏi."

Da Vinci khẽ cười, vắt chân chữ ngũ:

"Ồ, hôm nay có chuyện gì vậy? Mọi người hỏi hết câu này đến

câu khác, đều liên quan đến xuyên thời không... sao tôi có cảm giác như mọi người đều cố tình nhỉ?"

Bà ấy giơ tay lên:

"Nếu đã cố tình, thì sao phải che giấu nữa? Để tôi thay mọi người hỏi ra câu trả lời cuối cùng luôn cho rồi."

Trong chốc lát.

Lâm Huyền trở nên tỉnh táo hơn.

Có vẻ như, Da Vinci tiểu thư cũng đã nhận ra ý đồ của Copernicus và sự dẫn dắt cố ý của Galileo.

Lâm Huyền hiểu rõ rằng, kế hoạch tương lai của Da Vinci tiểu thư không liên quan gì đến việc xuyên thời không, vì vậy... bà ấy có lẽ định "lật bàn" rồi.

Bà ấy sẽ hỏi gì đây?

Lâm Huyền cứ thế lặng lẽ quan sát các thiên tài mưu mô, tính toán lẫn nhau.

Da Vinci tiểu thư nhìn Galileo bên trái, rồi lại nhìn Copernicus, cười nói:

"Hỏi qua hỏi lại, mục đích của các ông đều là vì việc xuyên thời không phải không... Muốn đi về quá khứ? Hay là muốn đến tương lai?"

"Nhưng các ông đều biết, điều này sẽ không thể thực hiện trong thời gian ngắn, tôi thực sự nghi ngờ, có phải các ông đã biết một số thông tin đáng kinh ngạc... rồi ở đây cố tình giả vờ mù mờ không?"

Chương 1511: Tôi sẽ bắt đầu nói dối (4)

"Thật là cao tay, vậy để tôi làm kẻ ngốc này đi, đừng che giấu nữa, Einstein, câu hỏi của tôi là..."

Bà ấy quay đầu, nhìn người đàn ông đeo mặt nạ Einstein trên cao:

"Tôi không hỏi những thứ lan man, cũng không đặt ra bất kỳ điều kiện nào, tôi chỉ muốn biết một điều—"

"【Trong tương lai mà ông có thể nhìn thấy, thời gian cụ thể mà loài người thực hiện lần xuyên thời không đầu tiên là ngày nào, phút nào, giây nào.】"

Khi Da Vinci tiểu thư vừa dứt lời.

Gauss nhỏ bé ngồi thẳng người dậy, kính cẩn nói:

"Thậ... Thật là lợi hại... Da Vinci tiểu thư! Cô... thật trực tiếp..."

"Haha, thú vị thật."

Phía đối diện, Newton cũng không kiềm chế được mà vỗ tay, cắt ngang lời Gauss đang chậm rãi nói:

"Tôi thích phong cách của cô, Da Vinci tiểu thư, nếu không phải vì không được hỏi chi tiết hơn, tôi thật sự muốn biết ai đã thực hiện việc xuyên thời không."

"Tôi chỉ hy vọng, nếu có một thiên tài nào đó trong tương lai

thành công xuyên về quá khứ, hãy nói với tôi khi tôi còn trẻ, rằng đừng bao giờ mềm lòng mà bỏ qua tên Copernicus này, hãy nói thẳng với tôi rằng sau khi cuộc họp trực tiếp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài kết thúc, phải bắn chết hắn ta."

"Haha... haha..."

Copernicus cười khan vài tiếng:

"Tất nhiên rồi, Newton thân mến, tôi sẽ giúp ông truyền lời. Nhưng trước tiên... ông có cần cho tôi biết ông là ai không? Nếu không, tôi biết tìm ông ở đâu đây?"

Trên cao.

Einstein giơ tay ra, ngăn mọi người trò chuyện, sau đó nhìn người phụ nữ đeo mặt nạ Da Vinci, nhẹ giọng nói:

"Cẩn trọng và nghiêm túc là rất tốt, nhưng có lẽ câu trả lời sẽ khiến cô thất vọng, loài người rất nhỏ bé trước thời không, vì vậy, không thể sử dụng bất kỳ cách nào khác để xuyên thời không, việc dựa vào thiết bị xuyên thời không là cách duy nhất."

"Vậy, bây giờ tôi sẽ trả lời câu hỏi của cô. Trong tương lai mà tôi nhìn thấy, thời gian chính xác mà loài người thực hiện lần xuyên thời không đầu tiên là—"

"【Thời gian Long Quốc, ngày 11 tháng 12 năm 2234, lúc 21 giờ 47 phút 21 giây.】"

Galileo khẽ hừ một tiếng:

"Tại sao trong câu lạc bộ của chúng ta, mọi thời gian đều được tính theo giờ Long Quốc?"

"Tôi đã từng hỏi câu hỏi này."

Newton giơ tay lên:

"Nhưng bị Einstein từ chối trả lời, bao gồm cả thời gian tổ chức các cuộc họp của chúng ta, và mọi thời gian mà Einstein mô tả, đều được biểu thị theo giờ Long Quốc... Tôi không biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng rõ ràng, câu hỏi này liên quan đến chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Bởi vì khi tôi hỏi câu này lần đầu, trong câu lạc bộ chỉ có Copernicus và tôi là hai thành viên, cả hai chúng tôi đều không phải người Long Quốc, và hội trưởng Einstein cũng không phải người Long Quốc, nên tôi đoán... rất có thể điều này không liên quan đến các thành viên, mà là bí mật của chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

.....

Lâm Huyền vừa nghe mọi người trò chuyện, vừa suy nghĩ về câu trả lời mà Einstein vừa đưa ra.

Câu hỏi của Da Vinci tiểu thư thực sự đã vén màn lần đầu tiên xuyên thời không trong lịch sử loài người.

Có lẽ bà ấy luôn nghĩ rằng Copernicus và Galileo đang cố tình đánh lạc hướng, thu hút sự chú ý của mọi người về năm 2234, rồi nhân cơ hội đó thực hiện việc xuyên thời không sớm hơn, như một kế sách "điệu hổ ly sơn".

Nhưng câu trả lời lại rất đáng ngạc nhiên.

Mặc dù thời gian cụ thể đã được đưa ra đến từng phút, từng giây, nhưng thời điểm vẫn là ngày 11 tháng 12 năm 2234.

Có vẻ như đây thật sự là một nước cờ chết.

Dù bằng cách nào, với khả năng của loài người, cũng không thể hoàn thành việc xuyên thời không trước thời điểm này.

Điều khiến Lâm Huyền tò mò hơn nữa là...

Ai sẽ là người thực hiện lần xuyên thời không đầu tiên trong lịch sử loài người?

Người đó sẽ đi đến đâu?

Và mục đích của họ là gì?

Nhưng bây giờ Lâm Huyền không thể bận tâm đến điều đó được.

Những câu hỏi của vài người trước đó đã hoàn toàn chặn đứng khả năng thực hiện xuyên thời không sớm hơn.

Phải làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ...

Thật sự phải giao thiết bị xuyên thời không cho Copernicus và để ông ta tự do hành động vài trăm năm sau sao?

Sau đó, Einstein nhìn về phía Gauss, người đàn ông gầy yếu:

"Gauss, đến lượt ông."

Gauss rõ ràng đã chuẩn bị sẵn, lập tức nói:

"Câu hỏi của tôi là, khi nào loài người có thể hoàn toàn nâng cao khả năng miễn dịch của cơ thể, khiến cơ thể không mắc bệnh, không nhiễm virus, và thậm chí có thể chữa lành mọi bệnh tật, miễn nhiễm với mọi virus?"

"Mãi mãi không thể."

Einstein trả lời:

"Cơ thể con người vốn có những khiếm khuyết tự nhiên, và quá trình tiến hóa và đột biến của loài người vẫn chưa ngừng lại, không có gì là bất biến, bao gồm cả bản thân con người; chỉ cần có

sự thay đổi, sẽ luôn có những thách thức mới, những khiếm khuyết mới... Đó là quy luật của tự nhiên, loài người không thể tránh khỏi."

"Tự nhiên, bao gồm cả virus mà ông hỏi, không có virus nào mãi mãi không thể vượt qua, và cũng sẽ luôn có những virus mới xuất hiện... Virus và loài người giống nhau, cả hai đều liên tục tiến hóa và đột biến."

Chương 1512: Tớ cũng đến (1)

"Tin tốt là, gần như tất cả các virus sẽ suy yếu độc tính và khả năng lây lan theo thời gian và số lần lây nhiễm; tin xấu là, trong quá trình lây lan và sinh sản, chắc chắn sẽ phát sinh ra những virus mới."

.....

Lâm Huyền nhìn Gauss.

Người đàn ông gầy gò này lại nhận được một câu trả lời phủ định.

Hắn nghĩ rằng câu hỏi này thực sự không đáng để hỏi Einstein, chỉ cần tìm một chuyên gia y học hay chuyên gia về virus học cũng có thể nhận được câu trả lời tương tự.

Thậm chí Lâm Huyền cũng có thể trả lời câu hỏi này cho Gauss.

Không có ai trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài là kẻ ngốc.

Vậy nên, Gauss luôn hỏi những câu hỏi với câu trả lời là phủ định...

Ông ta thực sự đang mong đợi điều gì?

Cuối cùng.

Ánh mắt của Einstein hướng về phía Lâm Huyền, người đang đeo mặt nạ mèo Rhine hài hước:

"Thiên tài cuối cùng, Rhine, câu hỏi của cậu là gì?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bộ não hoạt động nhanh chóng.

Thực ra, hắn không còn câu hỏi nào nữa, những gì hắn muốn hỏi, Copernicus và Da Vinci tiểu thư đã hỏi giúp rồi.

Hiện tại, khủng hoảng lớn nhất mà hắn đang đối mặt là...

Copernicus sẽ bước vào khoang ngủ đông sau buổi họp này.

Khi ông ta tỉnh lại, thế giới đã hoàn toàn thay đổi, và khả năng lớn là hắn đã không còn trên thế gian.

Không thể để ông ta ngủ đông!

Lâm Huyền đã xác định rõ tư tưởng này.

Một khi Copernicus bước vào khoang ngủ đông, hắn sẽ rơi vào tình thế vô cùng bất lợi, tương đương với việc thua trận ngay lập tức.

Phải tìm cách ngăn chặn ông ta!

Nhưng...

Bằng cách nào đây?

Để giữ Copernicus ở lại năm 2024, phải đưa ra một mồi nhử đủ hấp dẫn.

Hãy suy nghĩ kỹ.

Hãy suy nghĩ kỹ.

Lâm Huyền bắt đầu quá trình động não.

Bất chợt.

Hắn nhớ lại câu nói của Einstein lúc nãy—

"Tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào sau đó của ông, cũng sẽ không chỉnh sửa bất kỳ lỗi nào trong lời nói của ông."

Lỗi!

Điều đó có nghĩa là, ngay cả khi nói dối hoặc đưa ra kết luận sai khi đặt câu hỏi, Einstein cũng sẽ không chỉnh sửa.

Đây là quy tắc hiển nhiên.

Nếu không, với cùng một câu hỏi, nếu Einstein sửa sai trước rồi mới trả lời, điều đó tương đương với việc cho người đặt câu hỏi lợi dụng thêm một câu hỏi khác... Các thiên tài sẽ không cho phép tồn tại một lỗ hổng như vậy.

Vậy thì tốt rồi!

Lâm Huyền đã nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo!

Hiện tại, hắn có năm lợi thế:

Copernicus đã đặt câu hỏi trong buổi họp này, để xác nhận thêm sự thật nào đó, ít nhất phải chờ đến một tháng sau, ngày 1 tháng 9, khi buổi họp tiếp theo diễn ra.

Vậy nên, trong khoảng trống một tháng này, Copernicus hoàn toàn không thể xác minh điều giả dối.

Einstein chỉ trả lời câu hỏi mà không chỉnh sửa, điều này cho phép tạo ra một bài toán đánh lừa giữa phần mô tả câu hỏi và câu hỏi cuối cùng, dẫn đến sự sai lệch.

Jask và Angelica, có lẽ đã thành công qua mặt, lừa được Copernicus, hoàn toàn có thể tạo ra một thế trận trong ngoài phối hợp.

Hắn biết Copernicus muốn gì nhất, và thứ đó... đang nằm trong tay hắn.

Cách đặt câu hỏi của Gauss và Galileo đã giúp Lâm Huyền học được vài chiêu trò để đánh lạc hướng người khác, giờ là lúc hắn phát huy.

Lâm Huyền mở mắt.

Ngẩng đầu lên.

Bây giờ, hắn sẽ bắt đầu nói dối!

Hắn sẽ lợi dụng Einstein để lừa dối Copernicus!

"Einstein."

Lâm Huyền bình tĩnh nói:

"Đài thiên văn của tôi đã quan sát thấy, trong hơn nửa tháng nữa sẽ có một hạt thời không không bình thường bay qua tầng khí quyển của Trái Đất, nhưng việc bắt giữ nó vô cùng khó khăn."

"Câu hỏi của tôi là—"

"Nếu trong quá trình bắt giữ hạt thời không, do tiếp xúc quá mức khiến nó mất năng lượng và trở nên vô hình, liệu có cách nào thông qua các thiết bị dò tìm để... thu lại tín hiệu của nó không?"

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein gật đầu:

"Điểm mấu chốt là 'tính hoạt động'."

"Đối với hạt thời không, tính hoạt động và năng lượng là hai khái niệm khác nhau và tồn tại độc lập, không ảnh hưởng lẫn nhau."

"Hạt thời không mất năng lượng sẽ trở nên vô hình và không

thể dò tìm. Nhưng nếu cậu có thể làm cho nó mất đi tính hoạt động một lần nữa, thì nó sẽ hiện hình trở lại, trở nên có thể nhìn thấy và dò tìm được."

"Ra là vậy."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ nhàng, gật đầu:

"Cảm ơn câu trả lời của ông, tôi sẽ chú ý."

Hạt thời không.

Đây là mồi nhử mà Lâm Huyền buộc phải tung ra để lừa Copernicus.

Hiện tại, các quốc gia đều đã có các mẫu thử nghiệm khoang ngủ đông thành công, và chúng sắp được tung ra thị trường, mở ra kỷ nguyên ngủ đông thực sự cho loài người.

Với khả năng của Copernicus, việc xây dựng một căn cứ ngủ đông bí mật dưới lòng đất là điều hoàn toàn dễ dàng. Một khi ông ta bước vào khoang ngủ đông, có lẽ Lâm Huyền sẽ thực sự không thể tìm thấy ông ta nữa.

Không biết tên,

Không biết danh tính,

Không biết quốc gia,

Không biết địa điểm.

Chương 1513: Tớ cũng đến (2)

Tìm một người gần như không có manh mối nào trên một Trái Đất rộng lớn chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Nếu có sự trợ giúp của siêu trí tuệ nhân tạo VV, việc này chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều và tăng đáng kể khả năng tìm ra Copernicus.

Nhưng...

Ai dám đánh cược vào xác suất này?

Theo kế hoạch ban đầu của Lâm Huyền, lần họp tới hắn sẽ hỏi về cách tiêu diệt virus tương lai đặc biệt nhắm vào trí tuệ nhân tạo trên Internet.

Tuy nhiên, hắn không đặt quá nhiều hy vọng.

Vì không phải câu hỏi nào cũng có câu trả lời, như những câu hỏi của Gauss, câu trả lời của Einstein hầu như luôn là "Không có cách nào."

Vậy nên, khi đối mặt với vấn đề về virus, rất có thể Einstein cũng sẽ trả lời "Thời đại hiện tại không có cách nào," hoặc "Sau năm XXXX, sẽ có XXXX có thể giải quyết được virus này."

Những câu trả lời như vậy, nói cũng như không.

Einstein chỉ biết nhiều thứ, có thể nhìn thấy tương lai, nhưng ông ta không phải là Doraemon, không thể lấy ra đủ loại bảo bối thần kỳ để giúp mọi người giải quyết vấn đề.

Do đó.

Việc giết Copernicus, ngăn ông ta kiểm soát tương lai, không thể chờ đến khi VV hồi sinh được.

Thậm chí...

Không thể chờ thêm một phút giây nào!

Thật sự chờ đến khi tan họp rồi mới nghĩ cách, Copernicus đã ngủ đông đến hai trăm năm sau, và mình chỉ có thể bất lực nhìn ông ta sống ung dung trong tương lai vài trăm năm nữa, còn mình thì đã hóa thành tro bụi từ lâu.

Không đúng.

Thực ra, cả Lâm Ngu Hề cũng không thể sống đến hai trăm năm sau, hai trăm năm là thời gian quá dài, đủ để con cháu của Lâm Huyền đời đời sinh ra rồi.

Đây chính là lý do Lâm Huyền tung ra mồi nhử hạt thời không.

Trước hết, bất kể Copernicus có tin những gì mình nói hay không, đây là thứ duy nhất có thể khơi dậy sự quan tâm của ông ta, Lâm Huyền buộc phải đánh cược một phen, không đánh cược thì không thể thành công.

Thứ hai, nếu Copernicus muốn kiểm chứng tính thực hư của chuyện này, hoặc phải chờ đến tháng sau để hỏi Einstein; hoặc đến SPACET tìm Jask giúp đỡ kiểm chứng; hoặc tự mình tìm cách xác nhận; dù thế nào đi nữa, mình cũng có thể tranh thủ được một tháng quý giá.

Cuối cùng, câu hỏi vừa rồi của mình, nửa thật nửa giả, trộn lẫn với nhau, khiến Copernicus không dễ phân biệt thật giả.

Thử hỏi...

Đối với một lão già đang cần hạt thời không trạng thái liên kết

một cách khẩn cấp.

Giờ đây có một người rõ ràng rất am hiểu về đặc tính của hạt thời không, đưa ra thông tin liên quan đến hạt thời không...

Liệu lão ta có thể không quan tâm sao?

Hay lão ta sẽ chọn tin vào điều đó, hoặc ít nhất cũng sẽ tìm cách để kiểm chứng?

Dù sao, bất kể lão ta làm gì.

Lâm Huyền đều không thiệt.

Với sự kiên quyết của Copernicus đối với hạt thời không trạng thái liên kết, chắc chắn lão ta sẽ không bỏ qua chuyện này.

Thực ra mà nói.

Nếu không phải Copernicus gấp rút đi ngủ đông, Lâm Huyền cũng không muốn tiết lộ chuyện về hạt thời không ở đây, vì một khi hắn nói ra, tất cả các thiên tài đều sẽ biết.

Nhưng không còn cách nào khác.

Để bắt được Copernicus, ngăn chặn kế hoạch tương lai của lão, chỉ còn cách liều lĩnh.

Quả nhiên.

Những lời của Lâm Huyền gây ra không ít xôn xao.

Hắn tranh thủ quan sát, muốn xem có bao nhiêu thiên tài thực sự hiểu về hạt thời không.

"Hạt thời không?"

Da Vinci tiểu thư là người đầu tiên lên tiếng:

"Trước đây, Jask cũng đã từng đề cập đến một vấn đề tương tự, nhưng khi đó ông ấy nói rất mơ hồ, dường như không rõ ràng rằng thứ này có tồn tại hay không... Giờ thì Rhine đã nói vậy, thì ra thứ này thực sự tồn tại."

"Haha."

Bên cạnh, Newton phát ra tiếng cười đầy ẩn ý:

"Có vẻ như, buổi họp hôm nay, mọi người đều quyết chơi đến cùng rồi, tốt lắm... đã lâu rồi tôi chưa trải qua một buổi họp căng thẳng như vậy."

"Suốt thời gian dài trước đây, mọi người chỉ đánh đố nhau, càng ngày càng nhàm chán. Dù sao thì sau khi kết thúc phần hỏi đáp, chúng ta vẫn có thể trò chuyện không giới hạn thời gian, tại sao không thảo luận thêm một cách sâu sắc về chủ đề xuyên thời không?"

"Haha..."

Copernicus cũng cười khan hai tiếng:

"Thật là không ngờ, ban đầu tôi tưởng rằng không có nhiều người biết về hạt thời không, nhưng có vẻ như... tôi đã đánh giá thấp các thiên tài ở đây rồi."

"Galileo, ông cứ thẳng thắn đi, câu hỏi lần trước của ông về phát hiện lớn trong thiên văn học vào ngày 27 tháng 3 năm 2077, có phải cũng liên quan đến hạt thời không không?"

"Ồ."

Galileo khẽ mỉm cười:

"Không ngờ, tôi đã che giấu kỹ như vậy, cuối cùng vẫn bị Rhine lật tẩy. Đúng vậy, ban đầu tôi nghĩ rằng phải đến năm 2077

mới có hạt thời không đến Trái Đất... Nhưng theo những gì Rhine nói, chẳng phải hạt thời không sẽ đến vào tháng Tám này sao?"

"Vậy thì buổi họp tháng trước, khi Einstein trả lời câu hỏi về phát hiện lớn trong thiên văn học năm 2077 của tôi, đó là gì? Chẳng lẽ... là một dạng phức tạp hơn của hạt thời không?"

Bên cạnh.

Gauss rõ ràng có chút ngạc nhiên, lắp bắp nói:

"Các... các ông đều bắt đầu nghiên cứu... những thứ tiên tiến như vậy..."

Chương 1514: Tớ cũng đến (3)

"Được rồi, tôi thừa nhận."

Lâm Huyền cắt ngang lời Gauss đang nói chậm rãi, giơ tay lên nói:

"Đến nước này, tôi cũng phải thẳng thắn thôi, lý do tôi đưa ra thông tin này là vì tôi nhận ra mình không có khả năng bắt giữ hạt thời không."

"Tôi không có tàu vũ trụ, cũng không có tên lửa, nếu Jask có mặt ở đây thì tốt, tôi có thể trao đổi và hợp tác với ông ấy, xem liệu có thể đạt được sự hợp tác hay không, với khả năng của ông ấy, chắc chắn có thể hoàn thành việc bắt giữ trong không gian."

"Vậy cậu có thể tìm Jask ngoài đời thực."

Copernicus nói:

"Tất cả mọi người đều biết Tesla chính là Jask, nếu cậu không tìm thấy ông ta ở buổi họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì đến ngoài đời thực tìm ông ta không phải được sao? Ông ta ở Boca Chica, căn cứ phóng tàu vũ trụ SPACET."

Lâm Huyền cũng khẽ cười, quay mặt nạ mèo Rhine hài hước về phía Copernicus:

"Tôi không ngốc đến mức đi tìm Jask và tự bộc lộ danh tính của mình đâu."

"Với tư cách là thành viên mới của câu lạc bộ, tôi đã đọc kỹ điều lệ câu lạc bộ nhiều lần và hiểu rõ tầm quan trọng của việc che giấu danh tính."

Trong khi mọi người đang trò chuyện phiếm, Lâm Huyền đã thu thập thêm được khá nhiều thông tin.

Da Vinci tiểu thư, có lẽ thực sự không hiểu rõ về hạt thời không và việc xuyên thời không, và dường như bà cũng không mấy quan tâm đến lĩnh vực này.

Newton với nụ cười nửa miệng, có lẽ ông ta biết một điều gì đó, nhưng luôn giấu rất kỹ.

Galileo rõ ràng là một bậc thầy trong việc giả vờ không hiểu biết. Lâm Huyền rất rõ rằng câu hỏi của Galileo dành cho Einstein không hề liên quan đến hạt thời không; và giờ đây Copernicus lại nghĩ rằng Galileo đang hỏi về hạt thời không... Điều đó đúng với mong muốn của Galileo, giúp ông ta che giấu bí mật thực sự của mình.

Còn Gauss.

Ừm...

Hiện tại, Lâm Huyền thật sự chưa thể nhìn thấu Gauss. Ông ta luôn có vẻ ngây ngô, lơ ngơ, như một người chưa từng trải qua sóng gió.

Khó mà đánh giá được liệu ông ta có hiểu biết về hạt thời không hay không.

Về phần Copernicus.

Đuôi cáo của ông ta lại lộ ra thêm một chút.

Ông ta khuyên mình nên tìm Jask ngoài đời thực, vì ông ta nghĩ rằng kế hoạch tráo đổi đã thành công... Chỉ cần mình đến SPACET, danh tính của mình sẽ ngay lập tức rơi vào tay Copernicus.

Tất nhiên.

Đó chỉ là suy nghĩ của Copernicus.

Ông ta cho rằng đã dùng bản sao của Jask để lừa gạt cả thế giới, nhưng không ngờ rằng kế hoạch này đã bị Lâm Huyền, Angelica, và Jask phát hiện và phản lại bằng chiêu trò gián điệp trong gián điệp.

Đây cũng chính là lý do Lâm Huyền cố ý hướng cuộc trò chuyện về phía Jask.

Chỉ cần Copernicus có thể liên lạc với Jask, khả năng thành công của kế hoạch lừa dối này sẽ tăng lên.

Jask thông minh như vậy, chắc chắn sẽ hiểu ý đồ của mình.

Vậy là.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài, với mỗi người đều mang trong lòng những toan tính riêng, rơi vào sự im lặng.

Einstein đứng dậy đúng lúc, tuyên bố kết thúc buổi họp:

"Vì mọi người đã thảo luận xong, buổi họp tháng này xin được giải tán. Thật lòng hy vọng... tháng sau vẫn sẽ thấy cảnh tượng sôi động như thế này."

Lời nói kết thúc của Einstein có chút khó hiểu.

Ngay lúc đó, Galileo giơ tay lên.

Einstein nhìn về phía ông ta:

"Galileo, ông có việc gì sao?"

Galileo hạ tay xuống, nhìn về phía Da Vinci tiểu thư đối diện:

"Tôi không có việc gì khác, chỉ muốn mời Da Vinci tiểu thư... liệu cô có thể ở lại sau khi tan họp một chút, tôi có một số việc muốn thỉnh giáo."

Da Vinci tiểu thư khẽ mỉm cười:

"Thật hiếm thấy, Galileo, liệu đó có phải là tin tốt không?"

Sau đó.

Mọi người lần lượt đứng dậy, bóng dáng dần trở nên mờ ảo và tan biến trong đại sảnh ảo.

Chẳng mấy chốc, trong hội trường sáng rực ánh vàng này chỉ còn lại Einstein, Galileo, và Da Vinci tiểu thư.

Einstein nhìn quanh hai người còn ngồi trên ghế, hỏi:

"Cần tôi rời đi không? Nếu cần, tôi có thể biến mất ngay bây giờ."

Galileo nhẹ cười:

"Ông nói đùa rồi, Einstein, với khả năng nhìn thấy mọi khoảnh khắc tương lai của ông, việc ông rời đi cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Nói đi, Galileo."

Da Vinci tiểu thư nhìn thẳng vào ông ta:

"Ông có việc gì muốn trao đổi với tôi?"

Galileo ngồi thẳng dậy.

Ông ta trở lại với vẻ nghiêm túc và điềm tĩnh thường thấy:

"Da Vinci tiểu thư, tôi muốn hỏi một điều, khi cô nói về 'hình mẫu', cô thực sự muốn nói đến loại hình mẫu nào?"

"Mọi người đều biết rằng, ở các thời đại, khu vực và quốc gia khác nhau, có những hình mẫu khác nhau. Thời kỳ nguyên thủy, người khỏe mạnh, dũng mãnh trong săn bắn là hình mẫu; thời kỳ nông nghiệp, người chăm chỉ cày cấy là hình mẫu; thời kỳ chiến tranh, người chết trận trên chiến trường, tiêu diệt quân địch là hình mẫu; thời kỳ khoa học, người nghiêm túc học tập và nghiên cứu là hình mẫu..."

"Tôi cho rằng, không có tiêu chuẩn cố định cho hình mẫu, trong các thời đại khác nhau, cùng một hành động có thể là tội ác nhưng cũng có thể là hình mẫu. Vì vậy, tôi rất muốn biết... đối với cô, loại người nào mới thực sự đáp ứng được kỳ vọng của cô về một hình mẫu?"

Chương 1515: Tớ cũng đến (4)

"Điều này rất đơn giản, Galileo."

Da Vinci tiểu thư đáp lại không chút do dự:

"Ông suy nghĩ quá cầu kỳ và cực đoan, thường biến những điều đơn giản trở nên phức tạp. Tôi tin rằng mỗi người đều có một thước đo trong lòng, họ tự biết điều gì là sai, điều gì là đúng."

"Ngay cả khi ông tìm thấy một tên tội phạm ngoan cố, không chịu nhận lỗi, thì đó cũng chỉ là sự cứng đầu mà thôi, trong lòng hắn ta hiểu rõ hơn ai hết, rằng hắn ta đang làm điều sai trái. Bằng chứng là... nếu hắn ta không nghĩ mình làm sai, tại sao lại không dám thừa nhận thẳng thắn?"

"Nếu ông muốn đặt ra một tiêu chuẩn cho hình mẫu, điều đó có nghĩa là... ông đang tìm cách lợi dụng sự lỏng lẻo của khái niệm hình mẫu."

Galileo ngừng một lúc:

"Vậy có nghĩa là, hình mẫu không cần tiêu chuẩn sao? Cô cho rằng sự công bằng nằm trong lòng mỗi người?"

"Ông đang cố lừa tôi phải không?"

Da Vinci tiểu thư mỉm cười nói:

"Galileo, ông nên biết rằng, kế hoạch của mỗi chúng ta đều là bí mật, tôi không thể nói cho ông biết."

Galileo cười khẽ, lắc đầu:

"Câu hỏi cuối cùng, Da Vinci tiểu thư."

"Cô chắc chắn không thể cảm hóa được tất cả mọi người, và không phải ai cũng sẽ học theo hình mẫu mà cô mong muốn, vậy đối với những người như vậy... cô dự định sẽ làm gì?"

"Thế giới sẽ chấp nhận họ."

Da Vinci tiểu thư nhẹ giọng nói:

"Và họ cũng sẽ chấp nhận thế giới."

.....

.....

Giữa hai người, một khoảng lặng kéo dài.

Cuối cùng.

Galileo đứng dậy, khẽ cúi chào, thực hiện một nghi lễ lịch sự với Da Vinci tiểu thư:

"Tôi rất tiếc, Da Vinci tiểu thư."

"Tôi phải thừa nhận, vào mùa đông năm 1982, khi lần đầu tiên tôi gặp cô tại buổi họp, tuyết ở Brussels rất dày, nhưng tách trà đen mà cô pha cho chúng tôi... thật thơm ngon, đến nay tôi vẫn khó quên."

"Trước đó, tôi không thích uống trà, cũng chưa từng ai pha trà cho tôi, nhưng kể từ sau lần đó, tôi chưa bao giờ uống được tách trà đen nào ngon như thế nữa... không bao giờ, tôi chưa từng tìm lại được hương vị đó."

Da Vinci tiểu thư cũng đứng dậy, mỉm cười nhẹ nhàng:

"Có lẽ ông nên đến Long Quốc một chuyến, vì đó là trà mà tôi

mang từ Long Quốc về, trà chính hiệu Chính Sơn Tiểu Chủng, có thể trà ông uống ở nước ngoài không chính thống."

Galileo đứng thẳng người dậy, cười bất đắc dĩ:

"Rõ ràng là cô biết, tôi không chỉ đang nói về trà."

.....

Tại nhà của Triệu Anh Quân, trong thư phòng, Lâm Huyền tháo kính VR ra, xoa xoa vùng mắt đỏ lên vì bị kính siết chặt.

Có lẽ Copernicus sẽ mắc câu.

Trì hoãn việc ngủ đông thêm một tháng cũng không phải là gánh nặng gì lớn đối với ông ta, so với đó, mồi nhử về hạt thời không mà mình tung ra mới là điều khiến Copernicus quan tâm nhất.

"Giờ chỉ còn chờ xem, liệu Copernicus có tìm đến Jask không."

Trên thế giới này, các tổ chức quốc gia sở hữu tên lửa và tàu vũ trụ ngoài không gian đều rất ít, trong mắt Copernicus, ông ta đã nắm trong tay SPACET của Jask, không có lý do gì mà không tận dụng nguồn tài nguyên này.

"Rồi còn phải xem diễn xuất của Jask và Angelica nữa."

Thời gian qua, Lâm Huyền chưa từng liên lạc với Jask và Angelica.

Không ai biết họ đang ở trạng thái nào, liệu có bị Copernicus giám sát không.

Dù sao, không liên lạc vẫn là an toàn nhất.

Nếu có vấn đề gì, hai người họ chắc chắn sẽ tìm cách liên lạc với mình.

Sau khi đặt kính VR vào hộp.

Lâm Huyền đứng dậy.

Hắn vặn tay nắm cửa, bước vào phòng khách, nơi Triệu Anh Quân đang yên lặng ngồi trên ghế sofa, nhìn chú chó phốc sóc VV đang ngủ ngon lành ở góc phòng.

Cô ngước lên, mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

"Họp xong rồi à? Có thu hoạch gì không?"

"Thu hoạch không lớn lắm."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Anh không nhận được câu trả lời mà mình muốn, nhưng... mọi chuyện còn phải xem diễn biến sau này."

"Anh có hỏi về chuyện thiên niên trụ không?"

Triệu Anh Quân hỏi:

"Nếu không phải anh nói cho em sự thật, em đã thực sự nghĩ rằng An Tình đi du học nước ngoài rồi. Thời gian gần đây, em cũng rất ít gặp Sở Sơn Hà, ông ấy cũng ít xuất hiện trước công chúng."

"Lần này không có cơ hội."

Hắn đáp:

"Chuyện bí mật như vậy, nếu anh hỏi ra, Einstein trả lời thì tất cả mọi người sẽ biết. Anh không muốn để bí mật của Sở An Tình và thiên niên trụ bị họ phát hiện. Nhỡ đâu, họ lại lợi dụng thiên niên trụ thì sao?"

"Dù sao, bây giờ anh cũng chưa rõ thiên niên trụ thực sự là gì. Một khi anh đã hứa với Sở Sơn Hà sẽ đưa An Tình về nhà, thì anh

phải thực hiện được điều đó. Trước tiên... phải đảm bảo rằng chuyện này không bị kẻ xấu can thiệp."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Dù thế nào đi nữa, ngay cả khi An Tình biết mình sẽ biến mất vào lúc 00:42, nhưng cô ấy dám nhảy xuống từ độ cao hai vạn mét từ máy bay để bắt giữ hạt thời không... thì chúng ta nhất định phải cứu cô ấy trở về."

"Chậm một chút cũng không sao, an toàn và chắc chắn mới là quan trọng nhất. Anh đừng trách em nhiều chuyện, mặc dù người thỏa thuận với Sở Sơn Hà không phải là em, nhưng bây giờ chúng ta... còn phân biệt gì nữa, lời hứa của anh cũng là lời hứa của em, lời cam kết của anh cũng là lời cam kết của em."

Chương 1516: Tớ cũng đến (5)

Nói rồi, cô khẽ thở dài:

"Anh nghĩ xem... Hoàng Tước, tức là em trong một dòng thời gian nào đó ở tương lai, vốn dĩ đã cảm thấy áy náy với Sở An Tình, rồi lại quay trở lại quá khứ, biết rõ rằng Sở An Tình sẽ biến mất vào lúc 00:42, nhưng vẫn phải lợi dụng cô ấy để bắt giữ hạt thời không..."

"Anh nghĩ, lúc đó cô ấy sẽ cảm thấy thế nào? Nhìn một cô bé hoạt bát, vui vẻ, như một liều thuốc bổ tinh thần, lại phải đối mặt với số phận sẽ tan biến thành những mảnh vụn xanh biếc."

Lâm Huyền ngồi xuống bên cạnh Triệu Anh Quân, cũng ngồi trên sofa, nắm lấy tay cô:

"Em chính là Hoàng Tước, vậy thì cảm giác của cô ấy lúc đó thế nào, em nên hiểu rõ nhất."

"Có lẽ là rất áy náy."

Triệu Anh Quân thở dài:

"Nếu đổi lại là em, có lẽ em sẽ ôm chặt lấy cô ấy... Em sẽ cảm thấy rất có lỗi với cô ấy, khi để cuộc đời ngắn ngủi của cô ấy phải chịu đựng số phận như vậy."

"Hơn nữa... đó còn là số phận hoàn toàn không liên quan đến cô ấy. Thật lòng mà nói, dù là hạt thời không, hay Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hay bất kỳ chuyện gì khác, thực ra đều là chuyện giữa anh và em, nhưng lại vô tình kéo Sở An Tình vô tội vào để bắt giữ một hạt thời không."

"Đó là món nợ chúng ta mắc với cô ấy, chúng ta nhất định phải bù đắp lại, nhưng trước tiên, phải tìm được cô ấy và đưa cô ấy về nhà, để Sở Sơn Hà yên lòng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Em yên tâm, lòng cha mẹ nào cũng thương con, chuyện anh đã nói thì nhất định sẽ làm."

"Dù có phải đuổi theo đến tận cùng thế giới, anh cũng sẽ tìm lại được Sở An Tình và đưa cô ấy về với Sở Sơn Hà."

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Lâm Huyền, Triệu Anh Quân khẽ mỉm cười.

Đó chính là người đàn ông mà cô yêu, cũng là điều cô yêu thích nhất ở hắn.

Có trách nhiệm, có sự dũng cảm, như thế là đủ để vượt qua mọi thứ.

"Nói mới nhớ..."

Cô đưa tay kia lên nắm lấy tay Lâm Huyền, nhẹ nhàng nói:

"Hôm trước anh nói tuần sau sẽ đưa em về quê anh một chuyến, gặp ba mẹ anh... Anh nghĩ em nên mang gì theo biếu họ?"

"Chẳng cần mang gì cả."

Hắn cười nhẹ:

"Chỉ cần em đến là họ vui rồi, ba mẹ anh đã thúc giục anh từ lâu lắm rồi."

"Không được đâu."

Triệu Anh Quân nói:

"Hồi anh đến gặp ba mẹ em, còn mang theo hai gói trà cơ mà, ba em dạo này vẫn hay nói trà xanh anh tặng uống rất ngon, rất tươi."

"Dù sao đó cũng là trà mới rang."

Hắn cười nói:

"Hôm ba mẹ em đến Đông Hải, đúng lúc đang vào mùa hái trà Long Tỉnh ở Tây Hồ, nhà anh có họ hàng làm trà, tuy không phải là bậc thầy... nhưng cũng khá truyền thống và chuẩn mực."

Triệu Anh Quân ngước lên nhìn hắn:

"Em đã nói chuyện của chúng ta với ba mẹ em rồi."

"Họ nói gì?"

"Họ không nói gì, chỉ là rất vui."

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

"Ba mẹ em vốn đã rất quý anh, hơn nữa... có vẻ họ cũng không ngạc nhiên khi chúng ta ở bên nhau. Anh yên tâm, nhiều chuyện em đã giải thích rõ ràng với họ, tuy quá trình trò chuyện cũng khá phức tạp, nhưng nhìn chung họ đều hiểu."

"Không phải, chúng ta đang nói về việc tặng quà cho ba mẹ anh mà, đây là lần đầu tiên em gặp ba mẹ anh, nếu tay không thì không được đâu, anh nghĩ em nên mang theo gì? Một chút rượu, thuốc lá, hoặc thực phẩm chức năng chẳng hạn?"

"Thực sự không cần cầu kỳ thế đâu."

Hắn khoát tay:

"Lúc về mình cùng đi siêu thị chọn một ít là được, họ quen sống giản dị rồi, em tặng họ thứ quá tốt, họ cũng không nỡ dùng,

cuối cùng để đó rồi hỏng cả thôi."

"Vậy thì cuối tuần tới nhé, anh sẽ báo trước cho ba mẹ anh, họ chắc chắn sẽ rất vui khi gặp em."

"V~~~~~~"

Ở góc phòng, chú chó phốc sóc VV đột nhiên trở mình trong giấc ngủ, chép chép miệng, suýt chút nữa bị đánh thức.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhìn nhau, nhận ra rằng không thể nói chuyện ở đây được nữa.

Vậy là họ chỉ tay về phía phòng ngủ:

"Mình vào trong nhé?"

"Ừ."

.....

.....

Vài ngày sau, ngày 10 tháng 8, thứ Bảy.

Tại thị trấn Thiên Đảo Hồ, huyện Thuần An, thành phố Hàng Châu, không khí trong sân nhà Lâm Huyền rất nhộn nhịp.

"Ôi trời, Anh Quân, mau mau, vào nhà ngồi đi."

Mẹ của Lâm Huyền khi thấy Triệu Anh Quân thì vô cùng vui mừng, nắm tay cô kéo vào nhà:

"Từ sáng sớm mẹ đã nghe Lâm Huyền nhắc về con! Không ngờ con lại xinh đẹp và có khí chất như vậy! Thật sự là con trai mẹ đã trèo cao rồi!"

Cha của Lâm Huyền cũng cười tít mắt, đầy vui vẻ:

"Nhìn các con xem, về nhà thì về nhà thôi, cần gì mang nhiều quà như vậy, thật là khách sáo quá."

"Đúng đó, đúng đó."

Cao Dương kẹp hai hộp thuốc lá Hòa Thiên Hạ vào khuỷu tay, rồi bưng một thùng rượu Mao Đài:

"Thật sự không cần phải mang thuốc lá tốt thế này đâu, chú của tôi cũng không quen hút."

"Không phải thế."

Lâm Huyền vung tay chặt một cái vào cổ Cao Dương:

"Chuyện này liên quan gì đến cậu... chẳng phải đã nói là không cho cậu đến rồi sao?"

"Hây! Cậu nói nghe buồn cười thật đấy!"

Cao Dương mạnh dạn nói:

"Huynh đệ thân thiết thế này, tớ làm sao có thể không về nhà góp vui chứ?"

"Góp vui là mang theo thuốc lá và rượu à?"

Chương 1517: Tớ cũng đến (6)

"Tớ chỉ đang giúp chú tớ mang vào trong nhà thôi mà! Cậu thật là nhỏ nhen... xì!"

Lần này đưa Triệu Anh Quân về nhà gặp cha mẹ, Cao Dương hoàn toàn tự ý đến mà không mời.

Ban đầu, hắn không hề báo với Cao Dương.

Kết quả là khi cha mẹ hắn nghe nói con trai đưa bạn gái về, vui mừng không kể xiết, đã bắt đầu dọn dẹp nhà cửa từ sớm, thậm chí còn lắp điều hòa mới trong từng phòng ngủ.

Động thái lớn như vậy, hàng xóm không thể không hỏi thăm.

Thế là cha mẹ Cao Dương cũng biết, và họ luôn trách móc Cao Dương rằng cậu ta đã lớn tuổi mà vẫn chưa có bạn gái, thế nên anh chàng đã chạy đến ngay lập tức.

Danh nghĩa là góp vui.

Thực chất là...

"Triệu tổng."

Cao Dương tiến lại gần:

"Chị nói xem, xe công ty của MX... à... chẳng lẽ không nên... hai công ty MX và Rhine chẳng phải nên hợp nhất à?"

"Đúng không, chị thấy đấy! Hai công ty các chị đối diện nhau, hai người các chị cũng ngày nào cũng đối diện nhau, MX và Rhine thực ra cũng chẳng khác gì một công ty."

"Nếu mẫu mã xe công ty không đồng nhất, thì có gì đó không đúng lắm! Chị thấy đề nghị của tôi thế nào? Theo hiểu biết nông cạn của tôi về văn hóa công ty, xe công ty của MX nên đổi sang giống như của Rhine!"

Triệu Anh Quân bật cười:

"Được thôi, để tôi bảo trưởng phòng hậu cần liên hệ với cậu."

"Thế thì tốt quá!"

Cao Dương từ khi làm giám đốc đại lý ô tô, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để tìm kiếm khách hàng, còn quay sang chỉ vào Lâm Huyền:

"Cậu còn nợ tớ một chiếc xe đấy nhé! Hai năm trước cậu đã hứa sẽ mua xe từ chỗ tớ, mà đến giờ tớ làm giám đốc rồi cậu vẫn chưa mua!"

"Lần sau nhất định mua."

Lâm Huyền phẩy tay.

.....

Triệu Anh Quân xinh đẹp, tốt bụng và có EQ cao, cha mẹ Lâm Huyền thích cô vô cùng, cả lúc ăn cơm cũng cười tươi không khép miệng lại được, còn rất chu đáo nói với Triệu Anh Quân:

"Chuyện của các con, các con tự quyết định là được, dì và chú của con vẫn còn trẻ, không gấp gì chuyện cưới hỏi, chẳng thúc giục gì đâu! Các con cứ tự do thôi!"

"Đúng, đúng."

Cha của Lâm Huyền bổ sung:

"Giờ là thời gian để các con phát triển sự nghiệp, chúng ta hiểu

mà, ở các thành phố lớn bây giờ, bọn trẻ kết hôn và sinh con muộn, chúng ta cũng không gấp làm ông bà đâu."

"Ôi, mọi người đang nói gì vậy."

Lâm Huyền vội ngăn cha mẹ lại:

"Còn chưa có gì rõ ràng đâu, mọi người đừng nói linh tinh."

Thúc ép kiểu này cũng là thúc ép mà, Anh Quân mới lần đầu đến nhà mình, sao lại tạo áp lực lớn như vậy chứ.

"Anh Quân, đây là món đặc sản của vùng này, con ăn thử đi."

Mẹ của Lâm Huyền dịch đĩa thức ăn lại gần Triệu Anh Quân:

"Nhìn con gầy quá, chắc do công việc bận rộn, nên chú ý sức khỏe đấy, gầy quá thì dễ bị chóng mặt."

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Đúng là gần đây con cũng hay bị chóng mặt thật."

"À? Thật sự bị chóng mặt à!"

Mẹ của Lâm Huyền chỉ nói bâng quơ, không ngờ lại đoán đúng:

"Vậy thì... đúng rồi! Ông ba của Lâm Huyền là một thầy thuốc Đông y nổi tiếng ở vùng này, lát nữa ăn xong để ông ấy kê cho con ít thuốc bồi bổ!"

"Không cần phải phiền vậy đâu dì ạ."

Triệu Anh Quân vội vàng nói:

"Có lẽ chỉ là do công việc gần đây bận quá, thức đêm nhiều nên mệt thôi ạ."

Hờ hờ.

Lâm Huyền cười thầm.

Đúng là dạo này Triệu Anh Quân hay thức đêm, luôn đợi hắn thoát khỏi giấc mơ.

"Đừng ngại, là người nhà cả mà."

Mẹ của Lâm Huyền vẫy tay:

"Đừng coi thường thầy thuốc Đông y này, nhiều người từ các thành phố lớn cũng đến tìm ông ấy chữa bệnh, cờ khen chất đầy nhà! Ông ba của Lâm Huyền gia truyền nghề thuốc Đông y qua nhiều đời, để ông ấy kê cho con ít thuốc Đông y, chắc chắn không thành vấn đề!"

Không thể từ chối được, Triệu Anh Quân đành phải đồng ý.

Buổi chiều.

Hai vợ chồng già dẫn Lâm Huyền và Triệu Anh Quân ra ngoài, không đi xa, ngay gần đó là tiệm thuốc của ông ba; cuộc sống ở thị trấn nhỏ có điểm này hay, đi đâu cũng gần, chỗ nào cũng tiện.

Triệu Anh Quân ngồi xuống ghế.

Cô đặt tay lên miếng đệm bông, ông ba là thầy thuốc Đông y dùng ba ngón tay nắm cổ tay cô, bắt đầu bắt mạch.

"Ừm..."

Ông ba nhắm mắt lại.

"Ừm?"

Ông mở mắt ra, nhíu mày:

"Cô gái, đổi sang tay kia."

Một tình huống bất ngờ khiến mọi người nhìn nhau.

Chuyện gì vậy?

Sao lại bắt mạch mà lại xảy ra chuyện gì thế này!

Không sợ bác sĩ đùa giỡn, chỉ sợ bác sĩ nhíu mày!

Điều này làm Lâm Huyền cũng căng thẳng:

"Sao... sao vậy ạ, ông ba?"

Triệu Anh Quân cũng không hiểu gì, ngoan ngoãn đổi tay, đặt lên miếng đệm bông.

Ông ba lại bắt mạch bằng ba ngón tay, nhắm mắt, nghiêng đầu, lắng nghe kỹ lưỡng.

Thần sắc của ông thay đổi liên tục.

Cuối cùng, ông thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

"Là chuyện tốt."

Mẹ của Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Chuyện tốt gì? Sao lại là chuyện tốt?"

Ông ba cười khẽ:

"Haha, đây là..."

"Tin mừng rồi!"

Chương 1518: Lên xe rồi mới mua vé (1)

Hả?" (X4)

Lời nói của ông thầy thuốc Đông y ngay lập tức khiến cả bốn người nhà Lâm Huyền đều sững sờ.

Lâm Huyền và cha mẹ sáu mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Triệu Anh Quân còn mở to mắt, cảm thấy như ngừng thở, không dám quay đầu lại, thậm chí không dám ngẩng mặt lên!

Khoảng thời gian sau đó giống như tua nhanh.

Triệu Anh Quân hoàn toàn không nhớ, cũng không dám hồi tưởng lại, mọi chuyện đã diễn ra như thế nào.

Cô vội vàng viện cớ rằng công ty có việc gấp, kéo Lâm Huyền lên xe, rồi lao đi với tốc độ ánh sáng.

"Anh làm gì vậy chứ!"

Triệu Anh Quân đấm vào cánh tay của Lâm Huyền:

"Thật là, lần đầu tiên em đến gặp ba mẹ anh, anh lại làm cho em rơi vào tình huống như thế này! Sau này em còn mặt mũi nào để gặp họ nữa đây! Ba mẹ anh sẽ nghĩ gì về em chứ!"

"Đợi, đợi đã, đang lái xe mà…"

Trên đường cao tốc, Lâm Huyền vội vàng giữ vững tay lái, cũng có chút hoảng sợ, cau mày nói:

"Chuyện này... anh cũng không ngờ ông ba anh lại giỏi như vậy! Ai mà biết được, mẹ anh muốn kéo em đi bốc thuốc, rồi sau đó một lần bắt mạch lại phát hiện ra chuyện này."

"Đúng là kỳ diệu thật, trước đây anh không tin vào Đông y lắm, cứ nghĩ rằng ông ba anh chỉ là một thầy thuốc bình thường, ai ngờ ông ấy lại tài giỏi đến thế!"

"Hừ."

Triệu Anh Quân hừ lạnh:

"Anh cũng tài giỏi đấy chứ, Lâm Huyền, chuẩn thật đấy."

"Anh đúng là bắn súng rất chuẩn." Lâm Huyền gật đầu thừa nhận.

"Anh còn dám nói nữa!"

Triệu Anh Quân lườm hắn một cái, thở dài, tay phải che mặt:

"Anh làm em mất mặt hoàn toàn trước ba mẹ anh rồi. Trong đời em chưa bao giờ cảm thấy lúng túng đến thế, lúc ông ba anh phát hiện ra, em thực sự chỉ muốn chui xuống đất trốn."

"Chuyện này là sao đây? Lần đầu tiên em đến nhà anh, đã đủ đường đột rồi, anh còn bảo với ba mẹ anh rằng chúng ta mới hẹn hò được một tháng, ba mẹ anh còn chưa hề thúc giục... Kết quả thì sao, bây giờ lại bất ngờ tặng họ một 'món quà lớn' như thế này, đã có em bé rồi!"

"Đúng là lỗi của anh."

Lâm Huyền gật đầu, chấp nhận.

Chuyện này...

Không phải là không có sự chuẩn bị tâm lý, chỉ là cả hai không

nghĩ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy.

Chủ yếu là cả hai đều không có kinh nghiệm trong chuyện này, đặc biệt là về việc sinh con, xung quanh có biết bao đồng nghiệp phải chuẩn bị từ lâu mà vẫn chưa có kết quả, phải đi khám Đông y, dưỡng bệnh, việc mang thai cũng rất khó khăn.

Thậm chí trong công ty MX, có một chị đã kết hôn gần 10 năm mà vẫn chưa có thai, đã chi hàng chục vạn để làm thụ tinh trong ống nghiệm, làm rất nhiều lần nhưng đều không giữ được thai, chị ấy đã chịu đựng nhiều đau khổ mà vẫn không thành công, cả người gần như suy sụp.

Ai mà ngờ được.

Hai người họ không có sự chuẩn bị nào, không có kế hoạch sinh con, không cố tình tính thời gian, mà chỉ trong một tháng đã trúng đích?

Dù Lâm Huyền tự nhận là người bắn chuẩn nhất.

Nhưng chuyện này, không cần phải vội vàng đến thế chứ?

Hôm nay xảy ra chuyện này, hắn cũng rất bối rối, huống chi là từ góc nhìn của Triệu Anh Quân... đúng là vô cùng lúng túng.

Hắn còn dặn dò cha mẹ mình đừng thúc giục chuyện cưới xin, chuyện con cái khi mà mọi thứ còn chưa rõ ràng.

Kết quả, thầy thuốc Đông y, ông ba cười khẽ:

“Tin mừng đấy!”

Lúc đó, đầu óc của Lâm Huyền như bị một luồng ánh sáng trắng thổi qua, trời đất quay cuồng, cảm giác như đang mơ vậy.

Trước đó hắn đã hứa hẹn rất nhiều với Triệu Anh Quân.

Nhưng chuyện này đến bất ngờ quá, thực sự không có chút chuẩn bị tâm lý nào.

"Haiz..."

Triệu Anh Quân lại thở dài, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại:

"Em không trách anh đâu, chuyện mang thai không thể chỉ có một người chịu trách nhiệm, em cũng có trách nhiệm, cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý."

"Chỉ là... việc này bị phát hiện trước mặt ba mẹ anh khiến em cảm thấy rất mất mặt. Có một số chuyện có thể làm sai thứ tự, nhưng cũng có những chuyện không thể làm sai thứ tự được."

"Anh hiểu."

Lâm Huyền bật đèn xi-nhan trái, vượt qua một chiếc xe:

"Anh sẽ chịu trách nhiệm, chuyện với ba mẹ anh, anh sẽ giải thích rõ ràng, dù sao... trách nhiệm chính vẫn là ở anh."

"Bây giờ vấn đề chính là..."

Hắn quay sang nhìn Triệu Anh Quân, nhìn thoáng qua bụng cô, rồi ngước lên nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của cô, khẽ mỉm cười:

"Mặc dù mọi thứ diễn ra nhanh chóng, nhưng có một số việc... liệu có nên đưa vào lịch trình không?"

"Thôi đi."

Triệu Anh Quân đặt tay phải lên bụng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi cảnh vật trên đường cao tốc đang lướt nhanh về phía sau:

"Như thế thì dễ dàng quá với anh rồi, em có cảm giác như mình đang tự dâng lên không công."

Nói rồi.

Cô im lặng một lúc.

Rồi bỗng cô bật cười:

"Tại sao em cứ có cảm giác giữa chúng ta, mọi chuyện luôn diễn ra theo kiểu 'lên xe rồi mới mua vé' nhỉ?"

"Chúng ta chưa kịp chính thức bên nhau thì em bé đã xuất hiện."

"Chưa kịp kết hôn thì đã mang thai."

"Anh và em còn chưa có một buổi hẹn hò đàng hoàng nào, anh đã 'đưa em về dinh'."

Chương 1519: Lên xe rồi mới mua vé (2)

"Chúng ta hẹn nhau đi Copenhagen, nhưng trước khi đến hẹn, anh đã cùng em trong tương lai đến đó trước rồi."

"Đôi khi em cũng tự hỏi, nếu thế giới này có nhiều điều kỳ diệu như vậy, liệu có thể nào—"

"Trước khi anh quen em, thật ra chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Điều đó không thể xảy ra."

"Trước khi lên đại học, anh chưa từng rời khỏi Hàng Châu; còn em thì đã đi du học ở nước ngoài từ khi còn nhỏ, khi về nước thì đến Đông Hải. Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, hẳn là khi anh tốt nghiệp Đại học Đông Hải và đến làm việc tại công ty MX."

"Xét từ góc độ vật lý học, chúng ta không có bất kỳ khả năng nào đã gặp nhau trước đó, ngay cả lần đầu anh gặp Hoàng Tước cũng là tại văn phòng của em, và còn sau cả lần gặp em."

"Vậy nên... đây có lẽ là một trong số ít những chuyện giữa chúng ta không diễn ra theo kiểu 'lên xe rồi mới mua vé'."

Triệu Anh Quân nhắm mắt lại.

Thở dài một hơi:

"Thôi vậy."

Cô nghiêng đầu tựa vào cửa sổ xe, mắt lại mở ra, ánh mắt dịu dàng hơn hẳn:

"Đành vậy thôi..."

"Xem như em chịu thiệt rồi."

……

Buổi tối.

Bụng của chú chó phốc sóc VV kêu ọc ọc, nó nằm sấp trên sàn nhà lạnh lẽo, nhưng lòng nó còn lạnh hơn cả sàn nhà.

Cái nhà này, thật sự không thể ở được nữa.

Trước đây, Triệu Anh Quân thường xuyên làm thêm giờ và về muộn, để nó phải đói bụng;

Sau đó, Lâm Huyền đến, VV cứ tưởng có thêm một người sẽ cho nó ăn, nhưng lại là người ngủ như lợn; tuy nhiên, ít ra ban ngày hắn còn cho nó ăn đúng giờ.

Nhưng giờ thì hay rồi.

Hai người này như đồng tâm hợp lực, đẩy nó ra khỏi phòng ngủ, thậm chí còn bỏ nó ở nhà một mình và mãi đến giờ này vẫn chưa về!

Thôi thì chết đói cho xong.

Cái nhà này, không còn ai quan tâm đến nó, một chú chó dễ thương như bồ công anh, nhẹ như lông hồng, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Tạm biệt thế giới này.

Cầu mong mây trên thiên đường đều được làm từ thức ăn cho

chó.

Đinh —

Đột nhiên.

Thang máy dẫn vào nhà phát ra một tiếng thông báo đầy phấn khích.

VV lập tức bật dậy như cá chép vọt lên!

Thôi được rồi.

Hôm nay không chết nữa, sẽ cho họ thêm một cơ hội.

“Gâu gâu gâu gâu gâu!”

VV sủa dữ dội.

Nó nhe răng về phía thang máy, trút giận bằng tiếng sủa của mình.

Cuối cùng, cửa thang máy mở ra, một nam một nữ bước vào, người phụ nữ còn xách theo một túi nhựa nhỏ:

"Bác sĩ nói rằng bắt đầu từ bây giờ em phải uống axit folic, uống liên tục đến ba tháng đầu thai kỳ."

"Ồ ồ." Lâm Huyền gật đầu.

"Còn nữa... ba tháng đầu là giai đoạn quan trọng, không được..."

"Ồ ồ." Lâm Huyền gật đầu.

"Sau đó là không được thức khuya, phải chú ý nghỉ ngơi. Buổi tối có lẽ em không thể ở bên anh, nhưng em sẽ để sữa vào hộp giữ nhiệt, anh nhớ uống nhé."

"Ồ ồ." Lâm Huyền gật đầu.

Triệu Anh Quân nhíu mày, bấm vào tay hắn:

"Anh sao thế, sao cứ như người ngốc vậy?"

Lâm Huyền giật mình, khẽ mỉm cười:

"Anh đang nghĩ về lời Vương ca nói, giờ thật sự cảm thấy mọi thứ vẫn không thực, có chút gì đó không chân thật."

"Và anh cũng không có kinh nghiệm gì về chuyện này, hiểu biết của anh chỉ là những gì nghe được từ Vương ca thôi. Còn em thì đã nhanh chóng nhập vai."

"Vương ca mà."

Triệu Anh Quân cười nhẹ, vén lọn tóc sau tai:

"Vương ca cũng từng nói, đàn ông và phụ nữ khác nhau, đàn ông sẽ cần thời gian lâu hơn để nhập vai làm cha, có lẽ phải đợi đến khi đứa trẻ chào đời hoặc lâu hơn."

"Bây giờ em có một cảm giác kỳ lạ, kể từ khi ông ba của anh nói em mang thai, em luôn cảm thấy trong bụng có một sinh linh bé nhỏ đang nhảy múa, đang phát triển... tất nhiên, đó chỉ là cảm giác tâm lý thôi."

"Gâu!!"

Đã đứng đợi lâu lắm rồi, VV không hài lòng.

Liệu có thể đợi rồi nói chuyện sau không?

Làm việc chính trước được không?

Sau đó, Lâm Huyền đổ đầy một bát thức ăn cho VV, còn đổ thêm một ít nữa để bù đắp, VV mới thôi giận và từ bỏ kế hoạch

tuyệt thực để bày tỏ ý kiến.

Vào buổi tối.

VV đánh một cái ợ no, chuẩn bị đi ngủ với cái bụng đầy, định vào giấc mơ để ăn thêm một bữa nữa. Nó nằm sấp trong chiếc ổ nhỏ ở phòng khách, điều chỉnh tư thế ngủ.

Nhưng...

Lâm Huyền từ phòng ngủ bước ra, nhấc chiếc ổ ngủ của nó và mang vào phòng ngủ:

"VV, từ giờ trở đi mày có thể vào phòng ngủ rồi."

"V?"

VV tròn xoe mắt chó.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến nó không thể tin được.

Thật không?

Được giải phóng rồi?

Nó nhìn Lâm Huyền với ánh mắt ngơ ngác...

Không phải chứ, anh bạn, thẻ trải nghiệm chỉ có một tháng thôi à?

Tuy nhiên, đôi chân của nó vẫn rất biết điều, bước những bước nhỏ, cái bụng căng tròn cọ sát sàn nhà, lết vào phòng ngủ và đến vị trí quen thuộc của nó.

Ừm~

Ngủ ở đây vẫn thoải mái hơn, phòng khách vẫn quá cô đơn.

Lâm Huyền thu dọn chiếc máy tính xách tay trên bàn làm việc,

nhìn Triệu Anh Quân đang nằm trên giường:

Chương 1520: Lên xe rồi mới mua vé (3)

"Đêm nay anh còn phải tiếp tục ghi nhớ các bản vẽ, sau đó tỉnh dậy sẽ vẽ lại vào máy tính, tiếng gõ phím có thể làm em khó ngủ, nên để VV ở lại với em nhé."

"Anh sẽ ngủ ở phòng khách, sau khi tỉnh dậy, anh sẽ vào phòng làm việc để vẽ lại các bản thiết kế. Bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không thực sự quá nhiều, có lẽ còn phải vẽ thêm một thời gian nữa."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Không sao đâu, nửa đêm anh có thể quay lại. Nhớ khi tỉnh dậy thì vào bếp uống sữa trong hộp giữ nhiệt nhé."

"Ừ ừ."

Lâm Huyền tắt đèn trong phòng cho Triệu Anh Quân:

"Ngủ ngon."

Trong bóng tối, ánh trăng lấp ló, Triệu Anh Quân mỉm cười với Lâm Huyền:

"Ngủ ngon, mơ đẹp nhé."

……

……

…...

Mấy ngày sau, mọi thứ vẫn như cũ.

Trưa hôm ấy, khi bước vào giấc mơ, Lâm Huyền kích hoạt chế độ quét ải, cùng với Hứa Y Y lấy được hai tấm thẻ kim loại của người máy và đi từ cống ngầm đến Thành phố Tội Lỗi.

Trong đầu hắn luôn nghĩ về việc Triệu Anh Quân mang thai, nghĩ về Lâm Ngu Hề, nghĩ về việc trở thành một người cha, nghĩ về Hứa Vân và Hứa Y Y, nghĩ về Lê Thành và Lê Ninh Ninh.

Vì vậy.

Khi Hứa Y Y quyết định gia nhập bang phái nào, Lâm Huyền bất chợt nảy ra ý tưởng:

“Chúng ta tham gia bang Lê Gia nhé.”

Hắn đề nghị:

“Cô không nói rằng bang Lê Gia là bang phái mạnh nhất trong Thành phố Tội Lỗi sao? Hơn nữa, con gái của bang chủ Lê Thành, Lê Ninh Ninh, còn là ứng cử viên cho thiết bị xuyên thời không do giáo phụ chỉ định. Nếu tham gia bang phái, thì chúng ta nên gia nhập một bang lớn, như vậy xuất phát điểm sẽ cao hơn, tầm nhìn cũng rộng hơn.”

“Còn như bang của Đại Kiểm Miêu hay Nhị Trụ Tử thì toàn là một lũ ô hợp, không có tương lai.”

Hứa Y Y suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

“Đúng vậy, cái bang của họ… cảm giác ai cũng có vấn đề trong đầu, chỉ có A Tráng là bình thường hơn một chút, Nhị Trụ Tử thì luôn có ánh mắt gian xảo, còn Tam Bàn thì dường như có vấn đề về ngôn ngữ.”

Thế là hai người dựa vào tấm thẻ kim loại mà thuận lợi gia

nhập bang Lê Gia.

Các bang phái ở Thành phố Tội Lỗi rất có quy tắc.

Chỉ cần có được tấm thẻ kim loại, bất kỳ bang phái nào cũng sẽ nhận bạn, nhưng đối với một bang lớn như Lê Gia, người mới không nên mong đợi được trọng dụng hay đào tạo.

Lê Thành tiếp đón họ xong, rồi nói rằng phải đi họp với giáo phụ, bảo họ ở lại bang đợi thông báo:

“Con gái tôi, Lê Ninh Ninh, đang ở sân tập ở trung tâm thành phố, nếu các cậu có điều gì không rõ hoặc muốn biết thêm, thì cứ đến tìm nó để hỏi.”

Hai người đến sân tập.

Ở đó có đủ loại thiết bị, mô hình gỗ.

Sân tập vắng tanh, chỉ có Lê Ninh Ninh mặc đồ tập bó sát màu đen, đang tập luyện, mồ hôi nhễ nhại.

Lâm Huyền tiến đến gần, thấy rõ hai tay Lê Ninh Ninh được quấn băng, nhưng rõ ràng trên tay cô có lớp chai sần dày cộp, rất thô ráp, điều đó cho thấy cô đã luyện tập trong thời gian dài.

Aiz...

Trước đây, Lâm Huyền đã rất thương Lê Ninh Ninh, và bây giờ khi hắn sắp trở thành một người cha thực sự, hắn lại càng thêm phần xót xa.

Lê Ninh Ninh ở độ tuổi nhỏ như vậy, trong rất nhiều giấc mơ, đôi tay của cô chỉ có lần duy nhất trong giấc mơ thứ bảy là mềm mại; còn trong những tương lai khác, tay cô đều đầy chai sần, sờ vào giống như giấy nhám, như vỏ cây.

Nhân lúc cô lau mồ hôi và nghỉ ngơi, Lâm Huyền và Hứa Y Y

tiến lên, giới thiệu danh tính và nói rõ ý định của mình.

Trong giấc mơ này, mặc dù Lê Ninh Ninh vẫn có dáng người mềm mại, nhưng rõ ràng cơ thể đã rắn rỏi hơn nhiều, các đường nét cơ bắp rất mạnh mẽ.

Lâm Huyền hỏi:

“Cô bắt đầu luyện tập từ khi nào?”

“Cao Văn… à, giáo phụ mới phát minh ra thiết bị xuyên thời không chưa lâu, sao em đã luyện tập đến mức này rồi?”

“Từ nhỏ.”

Lê Ninh Ninh dùng khăn lau mồ hôi, bình thản đáp:

“Khi thiết bị xuyên thời không bắt đầu được xây dựng, thậm chí khi bản thiết kế còn chưa hoàn thiện, tôi đã bắt đầu luyện tập rồi. Dù sao... nhiệm vụ quan trọng như vậy, nếu đợi đến khi máy móc được phát minh xong mới bắt đầu luyện tập thì đã quá muộn rồi.”

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Điều này… chẳng phải cũng là một phiên bản khác của Lâm Ngu Hề sao?

Chỉ khác ở chỗ, một người là để củng cố sự thống trị của Cục Cảnh sát thời không và quyền lực của Copernicus; còn người kia thì mang trong mình lý tưởng cao cả và chính nghĩa, chiến đấu vì tương lai của nhân loại.

“Cha cô có xót xa không?”

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

“Ông ấy có từng ngăn cản cô không? Ví dụ… khuyên cô từ bỏ

tư cách làm thích khách thời không, để người khác thay thế."

"Chắc là ông ấy đã từng khuyên nhủ sau lưng."

Lê Ninh Ninh cười thoải mái:

"Nhưng dù sao, ông ấy cũng là một bang chủ, và là chủ của bang lớn nhất Thành phố Tội Lỗi, đó là trách nhiệm của ông ấy, đồng thời, là con gái của Lê Thành, đó cũng là trách nhiệm của tôi."

"Là một người cha, chắc chắn không ai muốn con gái mình đi mạo hiểm. Nhưng nếu mỗi người cha đều nghĩ như vậy, mỗi người con gái đều làm như vậy, thì ai sẽ là người dũng cảm mạo hiểm, ai sẽ chiến đấu... và ai sẽ cứu thế giới này?"

Chương 1521: Lên xe rồi mới mua vé (4)

Hứa Y Y đặt cằm lên tay, khẽ hừ một tiếng:

“Thật ra, tốt nhất là để tôi đi.”

Lâm Huyền và Lê Ninh Ninh quay đầu nhìn cô.

Hứa Y Y nhún vai:

“Mọi người nhìn đi, tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, không vướng bận gì, chẳng phải gửi tôi đi thì tốt hơn sao? Dù có chết cũng chẳng ai đau lòng.”

“Tất nhiên, tôi cũng không cần những thứ đó, chết là chết thôi, đối với tôi, chết ở đâu, chết ở thời đại nào cũng vậy cả.”

Nhìn ánh mắt thờ ơ của Hứa Y Y.

Lâm Huyền nhớ lại hình ảnh của giáo sư Hứa Vân khi ông nằm gục trên đường phố...

Dù hoàn cảnh khó khăn đến đâu, ông cũng chưa bao giờ từ bỏ việc cứu chữa cho con gái; thậm chí, ông đã bước vào con đường có phần cực đoan để tránh mọi hậu quả không thể gánh vác được.

Nhưng không thể phủ nhận.

Hứa Vân có thể có một số suy nghĩ và hành động không đúng đắn, nhưng tình yêu mà ông dành cho con gái mình là không thể nghi ngờ.

Nhớ lại lời ông từng nói với Lâm Huyền về lý do ông không muốn ngủ đông:

“Thời gian ngủ đông càng lâu, trí nhớ mất đi càng nhiều. Thật ra, việc Y Y quên tôi cũng chẳng sao, quên sạch sẽ cũng được... con bé sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, nhớ hay không nhớ tôi, người cha già này, cũng không quan trọng.”

“Nhưng tôi không muốn quên con bé... tôi không muốn quên Y Y. Thời gian con bé hoạt bát nhảy nhót chỉ có mấy năm khi còn nhỏ, và tôi cũng chỉ có chút ký ức về con bé... những ký ức này, tôi không nỡ mất đi dù chỉ một chút.”

“Tôi sẽ giữ gìn ký ức về Y Y cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, và cũng sẽ dùng giây phút cuối cùng đó để nghiên cứu ra một khoang ngủ đông tốt hơn cho con bé. Vậy nên Lâm Huyền, nếu khi Y Y tỉnh lại trong tương lai, cậu vẫn còn sống... làm ơn hãy chăm sóc con bé giúp tôi.”

Đó là lời dặn dò cuối cùng của giáo sư Hứa Vân với Lâm Huyền.

Trong mắt ông.

Những ký ức về con gái quý giá hơn mọi thứ trên thế giới, thậm chí, còn quý hơn cả mạng sống của ông.

Thực ra khi nhìn Hứa Y Y trong tình cảnh hiện tại, Lâm Huyền cảm thấy có chút áy náy.

Thầy Hứa đã tin tưởng giao phó Hứa Y Y cho hắn chăm sóc, nhưng hắn lại không thể thay đổi được chút nào cuộc sống của Hứa Y Y.

Cô vẫn là một đứa trẻ mồ côi không ai yêu thương, không ai quan tâm;

Sống trong một thành phố ngột ngạt, trải qua cuộc sống không mấy thoải mái.

Kỳ vọng của Hứa Vân đối với Hứa Y Y, ít nhất cũng là cô sẽ được đi học và sống tử tế, đúng không?

Nhưng hiện tại, môi trường sống của thế giới này chỉ cho phép cô trở thành một "cô gái xấu" với những hành vi "sai trái", "vi phạm pháp luật".

Lâm Huyền lắc đầu:

"Em sai rồi, Y Y."

Hắn nhìn thẳng vào mắt Hứa Y Y:

"Cha của em yêu em hơn bất kỳ ai, thậm chí khi tất cả mọi người đều từ bỏ em, cha em sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, kiên trì đặt cược vào một hy vọng mơ hồ."

Hứa Y Y ngạc nhiên ngẩng đầu lên:

"Anh biết cha của tôi?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Nói ra em không tin, nhưng đúng là như vậy, chút nữa chúng ta đến gặp giáo phụ, tôi sẽ nhờ ông ấy làm chứng. Tôi đến từ một quá khứ rất xa... cùng thời với cha của em."

"Hơn nữa, cha em là thầy của tôi, tôi đã từng nhìn thấy em nằm trên giường bệnh, và cũng chính tôi là người đã đưa em vào khoang ngủ đông sau khi cha em qua đời."

"Thật không?"

Hứa Y Y mỉm cười khinh thường:

“Anh đang đùa phải không Lâm Huyền? Loại chuyện này không buồn cười chút nào.”

Dưới ánh mắt tò mò của Lê Ninh Ninh, Lâm Huyền bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện cho Hứa Y Y.

Người mẹ đã qua đời vì thuyên tắc ối, người cha luôn đồng hành bên cô, về việc cô đã ngã từ cầu trượt xuống và trở thành người thực vật, cha cô đã nghiên cứu khoang ngủ đông vì cô, và cuối cùng bị hãm hại...

Hứa Y Y nghe mà sững sờ:

“Anh đang nói rằng, khoang ngủ đông là do cha tôi phát minh ra?”

“Gần như có thể nói như vậy.”

Lâm Huyền đáp:

“Cha em có thể không phải là một nhà khoa học vĩ đại như giáo phụ, cũng không phải là một thiên tài thông minh như Trần Hòa Bình, nhưng tình yêu của ông dành cho em không thua kém bất kỳ người cha nào trên đời.”

Tuy nhiên.

Hứa Y Y chỉ cúi đầu cười, rồi lắc đầu:

“Lâm Huyền, tôi cũng không biết anh nói thật hay đùa, nhưng dù có là thật... thì thật đáng tiếc, tôi không có bất kỳ cảm giác gì, không có chút xúc động nào.”

“Khi tôi tỉnh lại, xung quanh không có gì cả, không có sổ tay ký ức, không có video, và não tôi cũng trống rỗng. Những gì anh nói bây giờ, tôi chỉ cảm thấy như đang nghe chuyện của người khác, không có sự đồng cảm nào.”

Lâm Huyền xoa đầu Hứa Y Y, mỉm cười:

“Đúng vậy, em chỉ cần nghe thôi, đừng để tâm.”

Hắn vốn không có ý định ép buộc những cảm xúc này lên Hứa Y Y, hơn nữa, bản thân giáo sư Hứa Vân cũng đã nói rằng, ông hy vọng Hứa Y Y sẽ quên hết mọi thứ và bắt đầu lại từ đầu, hắn cũng chỉ muốn kể cho cô nghe những chuyện này khi thấy cô có chút buồn bã khi nói về cha mẹ.

Chương 1522: Thu lưới (1)

Nhưng...

Hiệu ứng mất trí nhớ của giấc ngủ đông, thực sự là kẻ thù lớn của nhân loại.

Mất trí nhớ đã khiến nhân loại mất đi quá nhiều thứ.

Cảm xúc,

Kiến thức,

Ký ức,

Thậm chí cả cuộc đời.

Không ngạc nhiên khi Cao Văn đại đế, điều mà ông muốn hoàn thành nhất trong cuộc đời mình, chính là phát minh ra chiếc mũ điện kích não, thông qua thiết bị này để hoàn toàn giải quyết vấn đề mất trí nhớ khi ngủ đông.

Nếu phát minh này thành công...

Nó chắc chắn sẽ trở thành một thành tựu ghi danh thiên cổ, lợi ích ngàn đời.

Chát!

Hứa Y Y bất ngờ gạt tay Lâm Huyền ra:

“Quá đáng rồi đó! Đàn em thì phải có dáng dấp của đàn em! Không được vô lễ!”

“Được được.”

Lâm Huyền cười bất lực.

Lê Ninh Ninh đứng bên cạnh lặng lẽ lắng nghe câu chuyện của Lâm Huyền, cô nhìn vào đôi mắt dịu dàng và vẻ mặt chân thành của hắn, dường như hắn không phải đang nói dối.

Hơn nữa, cô có thể cảm nhận rõ ràng, người đàn ông này, dù là đối với cô hay với Hứa Y Y, đều có một loại cảm xúc đặc biệt.

Rất quen thuộc, rất gần gũi, rất quan tâm.

Giống như, thật sự xem họ như con gái của mình:

“Anh có con gái à?”

Cô nhạy cảm hỏi.

“Có chứ.”

Lâm Huyền đáp:

“Chính vì tôi cũng có con gái, nên tôi mới thấu hiểu những gì hai người đang trải qua.”

“Hả?”

Hứa Y Y nhảy xuống từ chồng lốp xe cũ, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt khó tin:

“Anh đã kết hôn và có con gái rồi sao? Con gái anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mới một tháng.” Lâm Huyền đáp.

Lê Ninh Ninh ồ lên:

“Mới đầy tháng à, vậy thì vất vả nhất rồi đấy nhỉ? Chắc là ngày nào cũng khóc lóc nhõng nhẽo.”

“Không phải vậy đâu.”

Hứa Y Y phản bác:

“Trẻ vừa đầy tháng thực ra rất dễ chăm sóc, trước đây khi bị phạt đi làm công ích ở Thành phố Đông Hải, tôi đã đến trại trẻ mồ côi, trẻ vừa đầy tháng thường chỉ cần ăn no là ngủ, khóc là vì đói, cho bú xong là ngủ, một ngày có thể ngủ đến 20 tiếng, độ tuổi này dễ chăm sóc nhất.”

“Không không không.”

Lâm Huyền vội vàng xua tay:

“Hai người hiểu lầm rồi, tôi nói một tháng, không phải là đầy tháng, mà là mới mang thai một tháng.”

“……”“……”

Hứa Y Y và Lê Ninh Ninh nheo mắt lại, nhìn Lâm Huyền như nhìn một tên ngốc:

“Anh nói chuyện kiểu gì vậy?” “Thật là cẩn thận quá đấy!”

Đột nhiên.

Hứa Y Y chớp mắt, nhận ra một điểm bất thường, thắc mắc nhìn Lâm Huyền:

“Nhưng không đúng lắm nhỉ! Mới có một tháng, làm sao anh biết là con gái?”

Cô nghiêng đầu, đặt câu hỏi đầy tính thách thức:

“Lỡ như... là con trai thì sao?”

Hửm

Lâm Huyền bị câu hỏi bất ngờ của Hứa Y Y làm cho ngẩn ngơ. Đúng vậy.

Từ đâu mà hắn lại tự tin mặc định rằng đứa con mà Triệu Anh Quân đang mang chắc chắn là con gái?

Mặc dù có những định kiến ban đầu, nhưng...

Sự ngẫu nhiên trong sinh học, ai có thể đảm bảo được? Không lẽ thực sự là một thằng nhóc mập mạp sao! Lâm Huyền gãi đầu.

Hắn cũng không phản đối việc có một cậu con trai mập mạp, nhưng nếu có thể, hắn vẫn hy vọng đứa con đầu tiên là con gái để đón Lâm Ngu Hề về nhà.

"Anh đặc biệt thích con gái à?"

Quả nhiên, tám chuyện là bản tính của phụ nữ, trẻ con cũng không ngoại lệ.

Lê Ninh Ninh, vừa nãy còn hăng hái đánh vào bao cát và người giả, giờ cũng vểnh tai lên hóng chuyện:

"Nhìn anh thế này, rõ ràng là anh mong có một đứa con gái."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để chào đón con gái, thậm chí tên cũng đã nghĩ xong rồi." "Tên gì?" Lê Ninh Ninh tò mò hỏi.

"Lâm Ngu Hề." Lâm Huyền cười nói:

"Sao nào? Lâm là họ của tôi, Ngu Hề là tên của con bé, nghe có hay không?"

"Hay lắm!" "Hay lắm!"

Về mặt thẩm mỹ, Lê Ninh Ninh và Hứa Y Y bất ngờ giữ sự đồng nhất, không ngớt lời khen ngợi cái tên này:

"Rất đẹp." "Rất có ý nghĩa, anh cũng khá biết cách đặt tên đấy." Haha.

Hai cô bé này, thật là những người tạo không khí tuyệt vời, rất biết cách tán dương, Lâm Huyền rất hài lòng, ngồi xuống chiếc lốp xe cũ bên cạnh Lê Ninh Ninh:

"Cô cũng biết cách đặt tên đấy."

"Đồ hỗn xược! Cậu ngồi gần như vậy làm gì!"

Đột nhiên, một giọng nói nghiêm nghị cắt ngang lời của Lâm Huyền, rất không thân thiện. Lâm Huyền quay lại.

Phát hiện có bốn người đứng trên cao, trong ánh nắng, tắm trong ánh vàng, khoanh tay, giống như đoàn xét xử công lý. Hắn nheo mắt, nhìn kỹ.

Hả

Quả là oan gia ngõ hẹp, đôi khi Lâm Huyền cảm thấy thế giới rất lớn, nhưng đôi khi lại cảm thấy thế giới nhỏ đến đáng sợ. Đoàn xét xử này chính là bốn người của bang Kiểm!

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Huyền hỏi một cách không vui.

"Được! Cậu còn dám nói lý à!"

Đại Kiểm Miêu chỉ tay vào Lâm Huyền, nói với giọng đầy hằn học:

"Tôi cảnh cáo cậu, nhóc con! Đừng có mà dòm ngó Lê Ninh Ninh! Dám động đến con gái của bang chủ Lê, là chết đấy! Hơn

nữa, Ninh Ninh mới có XX tuổi, cậu nên giữ chút chừng mực!""

Chương 1523: Thu lưới (2)

Lâm Huyền cảm thấy rất vô lý.

Đây có phải là một kiểu nhại lại kinh điển không?

Đại Kiểm Miêu giống như một NPC vậy, chỉ cần hắn hơi gần Lê Ninh Ninh một chút, câu thoại này sẽ tự động được kích hoạt.

Lần duy nhất không kích hoạt là trong giấc mơ thứ ba, vì lúc đó... Đại Kiểm Miêu đã bị tia laser của Thành phố trên không Rhine đốt cháy thành tro, không thể mở miệng được. "Không phải chứ, anh quản cũng quá rộng rồi đấy." Lâm Huyền phàn nàn:

"Tôi đâu phải là người trong bang của anh, cũng không phải đàn em của anh, anh quản tôi làm gì? Anh thực sự có rảnh rỗi ở đây như vậy, có thể nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ mà giáo phụ đã giao cho không?"

Soạt!

Mặt Đại Kiểm Miêu lập tức xanh lét:

"Chết tiệt? Làm sao cậu biết giáo phụ giao cho chúng tôi nhiệm vụ bí mật, bảo chúng tôi ở..."

"Đại ca!"

A Tráng nhanh chóng đưa tay bịt miệng Đại Kiểm Miêu:

"Đại ca! Đừng mắc bẫy thằng nhóc này, nó đang cố gắng moi thông tin từ anh đấy! Giáo phụ đã dặn dò kỹ lưỡng, không được tiết lộ kế hoạch bí mật."

Nhị Trụ Tử nhe răng nói:

"Mặt mũi thằng nhóc này trắng trẻo thế kia, nhìn mặt là biết người xảo quyệt, tâm địa không tốt!"

Tam Bàn, với đôi mắt sáng ngời và cặp lông mày rậm, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền: "Em nghĩ là không ổn."

Đại Kiểm Miêu thở phào nhẹ nhõm, may mà A Tráng kịp thời ngăn lại, nếu không kế hoạch đã bị lộ:

"Hừ."

Hắn ta hừ lạnh một tiếng:

"May mà tôi đã có kế hoạch, vừa rồi tôi đã họp một chút, rõ ràng là từ nay trở đi, khi giao tiếp về nhiệm vụ, chỉ dùng tên kế hoạch 'Lén lút từ đường ống nước phía Đông Bắc xâm nhập, sau khi đánh lạc hướng người máy, cạy cửa bảo tàng trộm hạt thời không' để thay thế. Thằng nhóc, đừng hòng moi được bất kỳ thông tin nào từ tôi!"

Nhị Trụ Tử giơ nắm đấm về phía Lâm Huyền. Bốn người của bang Kiểm cao ngạo rời đi."

Lâm Huyền lặng lẽ tiễn đưa đám người trí tuệ không được cao đó rời khỏi, cảm giác như trí thông minh của cả Thành phố Tội Lỗi bị tụt xuống vì bốn người này.

"Quá ngu ngốc."

Hứa Y Y chân thành cảm thán:

"Lâm Huyền, anh nói đúng, không chọn gia nhập bang Kiểm là một quyết định đúng đắn." "Nhưng tôi đã nghe nói từ lâu, cha của Đại Kiểm Miêu là Trần Hòa Bình, được công nhận là thiên tài, cũng là người mà giáo phụ kính trọng nhất. Nếu không phải vì lý do sức

khỏe mà mất sớm, giáo phụ hiện tại chắc chắn sẽ là Trần Hòa Bình."

"Chính vì vậy mà một thiên tài như vậy, tại sao lại có thể sinh ra một người có trí thông minh không cao như Đại Kiểm Miêu nhỉ?" Lâm Huyền suy nghĩ một chút:

"Quy luật trung bình."

Hắn giải thích:

"Thuật ngữ này trong di truyền học có nghĩa là, bất kỳ đứa con nào được sinh ra từ những bậc cha mẹ có gen ưu tú, sẽ dần dần trở về mức trung bình ở mọi khía cạnh."

"Chính cơ chế kỳ diệu này đã đảm bảo cho sự tiếp tục của nền văn minh nhân loại, không bị gián đoạn, không bị tách biệt. Nếu không có quy luật trung bình này, thì những đứa con của cha mẹ ưu tú sẽ còn ưu tú hơn nữa, những đứa con càng ưu tú sẽ lại tìm đến những đứa con cùng trình độ để sinh ra những đứa con càng ưu tú hơn."

"Như vậy, qua vài thế hệ, những người ưu tú nhất trên Trái Đất và những người kém cỏi nhất, cơ bản sẽ không còn cùng một loài, khác biệt một trời một vực."

"Nhưng thực tế là, con cái của các nhà vô địch Olympic hiếm khi giành được huy chương, con cái của các nghệ sĩ hiếm khi có tài năng vượt trội như cha mẹ, con của Einstein không trở thành nhà khoa học, và con trai của thần bóng rổ Jordan thậm chí còn không thể vào NBA."

"Cũng chính quy luật trung bình này đảm bảo cho sự cân bằng và hòa hợp trong cộng đồng nhân loại, ở một mức độ nào đó, đây cũng được coi là một sự công bằng."

Nói đến công bằng, Lâm Huyền nghĩ đến Turing và Gauss.

Không nói đến Turing, cái gọi là công bằng của hắn ta hoàn toàn là sự công bằng lệch lạc, nói bừa mà thôi.

Còn Gauss thì sao...

Những câu hỏi mà ông ta đặt ra cho Einstein, hầu hết đều liên quan đến việc tăng cường gen, sức khỏe con người, khả năng miễn dịch, tăng cường não bộ.

Có lẽ, sự bình đẳng mà ông ta theo đuổi chính là "quy luật trung bình" trong nghĩa tuyệt đối, để mỗi con người đều thông qua công nghệ, đạt được sức khỏe tối ưu, thể lực, trí thông minh, khả năng miễn dịch, tăng cường gen·?

Nói cách khác, nếu không thể kéo mọi người lên mức trung bình, thì hãy biến tất cả mọi người thành siêu nhân.

Khi trên thế giới này, mỗi người đều sở hữu thân thể siêu phàm, bộ não thông minh như Einstein, cơ thể miễn nhiễm với mọi loại độc tố... liệu đó có phải là sự bình đẳng?

Lâm Huyền không thể đoán được.

Hiện tại trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chỉ có kế hoạch tương lai của Newton và Gauss là Lâm Huyền hoàn toàn không thể đoán ra, không có một chút manh mối nào. Hai người này cũng đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Chương 1524: Thu lưới (3)

Newton không hỏi gì cả, còn Gauss thì hỏi lung tung.

Quả nhiên, giữa kẻ điên và thiên tài chỉ cách nhau một lằn ranh.

Hứa Y Y nghe xong lời giải thích của Lâm Huyền, bừng tỉnh hiểu ra:

"Thì ra là vậy, vậy nếu như vậy, việc Trần Hòa Bình sinh ra Đại Kiểm Miêu cũng hợp lý rồi, biết đâu con của Đại Kiểm Miêu lại trở thành thiên tài thì sao!"

"Ờ..."

Lâm Huyền có chút khó mở lời.

Nghĩ đến những giấc mơ khác, nơi con gái của Đại Kiểm Miêu giống như một tiểu ác ma, và con trai của Đại Kiểm Miêu cũng thông minh như hắn ta, cảm giác như gen ưu việt của Trần Hòa Bình thực sự đã không còn nữa.

“Có lẽ vậy.”

Hắn trả lời qua loa: “Nhưng giá trị của mỗi người thể hiện theo cách khác nhau, không thể dùng tiêu chuẩn xã hội để đánh giá một cách đồng nhất.”

“Thế còn anh thì sao?”

Lê Ninh Ninh chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền: “Anh mong con gái mình sẽ trở thành người như thế nào?” Nghe câu hỏi này.

Trong đầu Lâm Huyền đầu tiên hiện lên hình ảnh của Lâm Ngu Hề.

Tư tưởng đã bị ràng buộc, không cách nào mở rộng và tưởng tượng theo hướng khác...

Nhắc đến con gái, hắn nghĩ ngay đến Lâm Ngu Hề.

“Tôi chỉ mong con bé khỏe mạnh và hạnh phúc thôi.”

“Hừ.”

Hứa Y Y khẽ hừ một tiếng đầy khinh bỉ:

“Mỗi phụ huynh lúc đầu đều nói thế, sau này chắc chắn sẽ thay đổi, thật là giả tạo.”

“Nhưng tôi thực sự nghĩ vậy mà.” Lâm Huyền có chút vô tội:

“Chuyện sau này đúng là không ai nói trước được, nhưng tình yêu của cha mẹ dành cho con cái, chắc chắn lúc đầu đều như vậy.”

“Vậy anh nên ở bên con bé nhiều hơn, đừng chạy lung tung nữa.”

Hứa Y Y thu đôi chân lại, đặt lên chiếc lốp xe cũ, ôm gối, nói nhẹ nhàng:

“Tình yêu tốt nhất của cha mẹ dành cho con cái là sự đồng hành... Nếu anh có thể không bỏ lỡ tuổi thơ của con bé, cùng con bé lớn lên từng chút một, thì đó là điều tuyệt vời nhất.”

Lâm Huyền nhìn Hứa Y Y có vẻ buồn bã, hắn thực sự muốn thay giáo sư Hứa Vân xoa đầu cô bé, an ủi cô một chút.

Nhưng...

Hứa Y Y rất kiên cường, có lẽ là muốn dùng bức tường kiên

cường này để che đậy nội tâm yếu đuối, nên cô giống như một con nhím, từ chối mọi sự dịu dàng.

"Tôi sẽ làm thế." Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

Nỗi tiếc nuối của Hoàng Tước, và nỗi tiếc nuối của chính hắn trong thời không của Hoàng Tước, là đã rời xa Ngu Hề, dẫn đến việc bị Copernicus lợi dụng, biến thành đặc công. Lần này, hắn sao có thể lặp lại sai lầm, rời xa Ngu Hề lần nữa?

Bên cạnh, Lê Ninh Ninh, người luôn lắng nghe, ghé lại gần:

“Tôi lại nghĩ rằng, liệu có thể khỏe mạnh và hạnh phúc hay không, vẫn phải xem thế giới này thế nào.”

Cô ấy nhìn quanh Thành phố Tội Lỗi:

“Như cái thế giới tồi tệ này, làm sao có thể để con cái sống khỏe mạnh và hạnh phúc? Hoặc là chịu đựng sự bẩn thỉu ở Thành phố Tội Lỗi, hoặc là bị áp chế ở Thành phố Đông Hải, chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

"Nếu anh muốn con cái mình hạnh phúc lớn lên, trước tiên anh phải biến thế giới này thành một nơi có thể khiến con bé hạnh phúc, chỉ có thế giới tươi đẹp mới mang lại cuộc sống tươi đẹp... Việc tìm niềm vui trong khó khăn chẳng qua chỉ là cách tự dối lòng.”

Lâm Huyền cũng gật đầu, mỉm cười:

“Thật không ngờ, có một ngày, hai người lại dạy tôi một bài học.”

“Nhưng những gì hai người nói đều rất đúng, tôi đã ghi nhớ. Và không chỉ con gái của tôi, mà cả hai người nữa.”

Hắn nhìn Lê Ninh Ninh, rồi nhìn Hứa Y Y:

“Yên tâm đi, tôi sẽ giành lại tương lai tốt đẹp nhất cho các cô.”

Ngày hôm sau, tại công ty Rhine, Lâm Huyền đón một vị khách bất ngờ.

"Angelica?"

Lâm Huyền ngẩng đầu lên từ sau bàn làm việc, nhìn ngôi sao nữ Hollywood nổi tiếng với danh hiệu Phù Thủy Biến Hóa.

Hắn cau mày:

"An toàn chứ?”

“Yên tâm đi Lâm Huyền, tôi đã xử lý mọi chuyện rất gọn gàng.”

Angelica tháo kính râm, bước từng bước trên đôi giày cao gót, tiến lại gần Lâm Huyền: "Bao nhiêu ngày qua, tôi và Jask đều không liên lạc với cậu vì chưa tìm được cơ hội thích hợp... Hiện tại chúng tôi đã ẩn náu rất tốt, Copernicus hoàn toàn không nghi ngờ gì chúng tôi. Ông ta vẫn tưởng rằng ông ta đã giết chết Jask, và bây giờ người thay thế Jask là một kẻ đóng thế, còn nữ thư ký ấy vẫn đang đóng vai con rối của ông ta.” Nghe Angelica nói vậy, Lâm Huyền cũng hiểu ra:

"Vậy tức là, kế hoạch của hai người còn sâu hơn tôi nghĩ. Ban đầu tôi tưởng Jask tìm cô chỉ để hóa trang thành kẻ đóng thế nhằm lừa gạt những kẻ nằm vùng xung quanh.”

“Không ngờ các cô lại đi xa hơn, tiêu diệt luôn cả kẻ nằm vùng, tức là kẻ nằm vùng bên cạnh Jask chính là nữ thư ký mà ông ấy tin tưởng nhất?”

Lâm Huyền đặt cây bút ký xuống. Ngả lưng.

Dựa vào ghế giám đốc, khẽ thở dài:

“Thật không ngờ, lại là cô ta, người mà Jask tin tưởng nhất.”

“Nhưng điều đó cũng hợp lý, nếu không phải là người thân cận nhất, tin tưởng nhất, thì làm sao dễ dàng giết được Jask, dù sao thì Jask cũng không phải là kẻ ngốc.”

"“Vậy tức là, hiện tại Jask đang đóng giả thành Giả Sắc, còn cô thì đang đóng giả thành nữ thư ký kia.”

Hắn cười nhẹ:

“Lần này nhớ đừng quên đẩy gọng kính lên đấy nhé.” Angelica lạnh lùng hừ một tiếng:

Chương 1525: Thu lưới (4)

“Cậu và Jask, ở điểm này thật đáng ghét giống nhau, luôn thích vạch ra vết thương của người khác.”

“Thực ra chúng tôi có thể qua mặt được ông ta còn nhờ một yếu tố quan trọng, đó là Copernicus thực sự quá thận trọng. Ông ta chưa bao giờ trực tiếp gặp chúng tôi trong thực tế, và tất cả thông tin đều được truyền qua các kênh mã hóa.”

“Điều này dẫn đến việc chúng tôi biết rất ít về ông ta, và ngược lại, sự can thiệp của ông ta với chúng tôi cũng rất hạn chế, do đó chúng tôi mới có thể ẩn náu tốt như vậy... vì Copernicus hoàn toàn không gặp chúng tôi. Phải nói rằng, sự thận trọng của ông ta thực sự là con dao hai lưỡi, vừa bảo vệ ông ta, nhưng cũng không thể phát hiện ra sự giả mạo của chúng tôi.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Đúng là phong cách của Copernicus, nhưng vì hôm nay cô đến tìm tôi, có phải là có tin vui mang đến cho tôi? Ví dụ như cái bẫy tôi đặt trong cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã có người sập bẫy?”

“Đúng vậy.”

Angelica mỉm cười nhẹ nhàng:

“Thực ra, vào ngày 1 tháng 8, ngay sau khi cậu kết thúc cuộc họp, tôi và Jask đã muốn tìm cơ hội để trao đổi thông tin với cậu, nhưng vẫn chưa có cơ hội, nên mới kéo dài đến hôm nay.”

"Sau khi buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài kết thúc,

Copernicus đã liên lạc với tôi, bảo tôi kích hoạt thiết bị mà Jask đã để lại trước đó, để kiểm tra xem liệu có hạt thời không nào đang tiến gần đến Trái Đất hay không."

"Tôi đã nói điều này với Jask... Jask rất thông minh, ông ấy ngay lập tức đoán rằng chắc chắn cậu đã đánh lừa Copernicus trong buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài." "Và từ yêu cầu của Copernicus, có thể thấy rằng thực ra ông ta không hiểu nhiều về đặc tính của hạt thời không, không bằng cậu và Jask, vì theo như thiết bị dò tìm của Jask hiển thị, hiện tại trên Trái Đất chỉ có thể dò tìm thấy hai hạt thời không."

"Hai hạt này đều ở thành phố Đông Hải, rõ ràng là đang nằm trong tay cậu. Ngoài ra, trên Trái Đất trong thời đại này, không tồn tại hạt thời không thứ ba."

"Vì vậy, lúc này, trong số các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chỉ có cậu và Jask là đủ hiểu rõ về đặc tính của hạt thời không, và sở hữu thiết bị có thể dò tìm hạt thời không. Các nghiên cứu của hai người về hạt thời không vượt xa các thành viên khác rất nhiều." "Jask đã nói với tôi rằng, lý do các thành viên khác trong câu lạc bộ biết về hạt thời không chủ yếu là thông qua câu hỏi của ông ấy và câu trả lời của Einstein, nhưng họ chỉ biết một chút bề ngoài mà thôi. Thông tin độc quyền này chính là lợi thế lớn nhất của chúng ta bây giờ!"

Lâm Huyền mời Angelica ngồi xuống ghế sofa, rót cho cô ấy một tách trà và đặt trên bàn:

"Đợi chút, cô nói rằng thiết bị dò tìm của Jask có thể dò tìm tất cả các hạt thời không trên Trái Đất? Chắc chắn chỉ có hai hạt thôi sao?" Angelica gật đầu:

"Đúng vậy, đây cũng là một trong những thông điệp mà Jask muốn tôi mang đến cho cậu, đó là khả năng dò tìm của hạt thời không, ông ấy nhắc cậu nhất định phải nhớ kỹ điều này -"

“Có năng lượng, có hoạt tính, có thể dùng thiết bị để dò tìm được.” “Không có năng lượng, có hoạt tính, không thể dùng thiết bị để dò tìm được.” “Có năng lượng, không có hoạt tính, không thể dùng thiết bị để dò tìm được.”

“Không có năng lượng, không có hoạt tính, có thể dùng thiết bị để dò tìm được.” Lâm Huyền sắp xếp lại các quy tắc:

“Không ngờ, khi tôi bắt giữ hạt thời không lúc đầu, các nhà khoa học của tôi chỉ có thể dò tìm được hạt ngoài không gian bằng kính thiên văn FAST ở Quý Châu, nhưng không thể dò tìm được hạt trong tay Jask. Hóa ra, khi chỉ có một yếu tố có hoạt tính hoặc năng lượng, thiết bị dò tìm sẽ không hoạt động.” Thật kỳ diệu.

Nếu hạt thời không đồng thời có năng lượng và hoạt tính, hoặc đồng thời không có cả hai, thì có thể dùng thiết bị đặc biệt để dò tìm được.

Nhưng nếu năng lượng và hoạt tính không đồng thời xuất hiện, hoặc không đồng thời mất đi, thì sẽ không thể dò tìm được. Ban đầu.

Lưu Phong đã dùng kính thiên văn FAST ở Quý Châu để tìm kiếm hạt thời không trong nhiều tháng, nhưng không thể phát hiện ra hạt trong tủ lạnh nhỏ của Jask.

Chính vì hạt trong tủ lạnh nhỏ có năng lượng nhưng không có hoạt tính, nên nó mới bị che khuất.

Trong quá trình bắt giữ, khi nó mất đi năng lượng, có hoạt tính, cũng không thể dò tìm được.

Cuối cùng, Sở An Tình đã dùng thiết bị bắt giữ hạt thời không, hay còn gọi là nồi cơm điện, để bắt lấy hạt thời không, sau đó làm mất đi hoạt tính của nó, do đó mới có thể dò tìm lại.

“Vậy tức là."

Lâm Huyền sắp xếp lại suy nghĩ, rồi nhìn Angelica:

“Vậy tức là ban đầu Jask có thể dò tìm được hai hạt thời không ở thành phố Đông Hải, và ông ấy cũng biết rằng hai hạt này đang nằm trong tay tôi.”

“Nhưng sau đó, một trong hai hạt này trở nên không thể dò tìm được, Jask đã nhận ra rằng một hạt thời không đã khôi phục năng lượng.”

“Không.”

Angelica lắc đầu:

“Lâm Huyền, không phải một, mà là hai.”

Chương 1526: Tự tìm đường chết (1)

Cô ấy có chút bối rối: “Cậu không quan sát hạt thời không còn lại sao? Jask nghĩ rằng cậu chắc chắn biết chuyện này, hai hạt thời không trong tay cậu vào rạng sáng ngày 1 tháng 7 đều trở nên không thể dò tìm được, vì vậy cả hai hạt thời không đó hẳn đã khôi phục năng lượng.”

Lâm Huyền có chút bối rối.

“Cô đợi chút, để tôi nghĩ lại.”

Hắn nhắm mắt lại.

Thực sự thì hạt thời không trong két sắt ở Ngân hàng Thái Mỗ, hắn chưa từng kiểm tra.

Hắn cứ nghĩ rằng đêm hôm đó, khi Lâm Ngu Hề biến thành tuyết xanh bao phủ thành phố Đông Hải, chỉ là đang sạc năng lượng cho hạt thời không trạng thái liên kết.

Nhưng không ngờ rằng trận tuyết xanh đó đã sạc năng lượng cho tất cả các hạt thời không trong thành phố Đông Hải. Điều này là do nguyên lý gì?

Rõ ràng hạt thời không trong két sắt của Ngân hàng Thái Mỗ không hề liên quan gì đến Lâm Ngu Hề.

Chẳng lẽ...

Điều đặc biệt là trận tuyết xanh đó? Khiến tất cả các thứ thuộc về thời không khác trong thành phố Đông Hải đều trở về trạng thái

ban đầu?

Lâm Huyền gật đầu.

Rất có thể.

Nhưng bây giờ, rõ ràng không phải lúc để phân tích chuyện này, mà nên hỏi Angelica về tình hình hiện tại:

“Tôi cũng không rõ nguyên lý tại sao, nhưng theo như cô nói, hai hạt thời không duy nhất trên Trái Đất bây giờ đều trở nên không thể dò tìm được. Điều này thật tốt, nghĩa là chúng đã an toàn hơn nhiều và cũng dễ dàng ẩn giấu hơn.”

“Thực ra tôi cũng rất ngạc nhiên khi hai hạt thời không này đột nhiên khôi phục năng lượng. Ban đầu tôi còn lo lắng không biết phải làm sao với chúng, nhưng bây giờ khi Jask đã nói rằng thiết bị không thể dò tìm được, tôi cảm thấy yên tâm hơn.”

“Chuyện này tạm gác lại, Angelica, hãy tiếp tục câu chuyện vừa rồi, Jask đã trả lời Copernicus thế nào?”

Angelica cầm tách trà trên bàn uống một ngụm, chậm rãi nói: “Jask biết rằng cậu đã nói dối để lừa Copernicus, nhưng với sự đam mê của ông ấy đối với hạt thời không, ông ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua thông tin này, không bỏ qua cơ hội này.”

“Jask nói rằng cậu thực ra đã tiết lộ quá nhiều cho Copernicus. Ở giai đoạn hiện tại, Copernicus và các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hoàn toàn không phân biệt được hạt thời không bình thường và hạt thời không trạng thái liên kết. Đây là lợi thế lớn nhất mà chỉ có cậu và ông ấy mới biết, không nên tiết lộ ra ngoài, chỉ cần nói đến hạt thời không thôi đã đủ để Copernicus mắc câu rồi.”

“Được thôi.”

Lâm Huyền nhún vai bất đắc dĩ:

“Khi đó tôi cũng lo lắng về việc ngăn Copernicus không cho ông ta ngủ đông, hơn nữa tôi cũng không biết ông ta và họ hiểu biết về hạt thời không đến mức nào. Nếu tôi nói quá thận trọng, Copernicus sẽ không để ý đến tôi và đi ngủ đông, thì mọi chuyện sẽ thất bại... Nên tôi buộc phải tung ra nhiều quân bài hơn.”

“Nhưng thực ra đây cũng là một tin tốt. Nếu Copernicus chưa bao giờ sở hữu một hạt thời không, và cũng không quen thuộc với đặc tính của chúng, thì đây là cơ hội ngàn năm có một để chúng ta giăng bẫy, lừa ông ta, dụ rắn ra khỏi hang!”

Angelica cười nhẹ:

“Cậu nói đúng, đó chính là lý do tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội để đến Long Quốc và gặp cậu.”

“Jask đã ổn định Copernicus, viện cớ rằng ông ấy vẫn chưa thành thạo sử dụng thiết bị mà Jask để lại, và đang thử nghiệm, thực ra ông ấy đang kéo dài thời gian, để tôi đến tìm cậu và thống nhất kế hoạch.”

“Dù sao, Jask chỉ có thể đoán rằng cậu đã lừa Copernicus trong cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng không biết cụ thể cậu đã lừa thế nào. Chúng ta cần biết chi tiết, biết kế hoạch cụ thể của cậu, để có thể phối hợp tốt hơn với cậu.”

“Vì vậy, Lâm Huyền, trong lần hành động này, tôi và Jask hoàn toàn tuân theo sự chỉ huy của cậu.” Cô ấy siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định:

“Chúng tôi đã sẵn sàng cho mọi thứ, để cùng cậu...”

“Giết Copernicus!”

Lâm Huyền gật đầu:

“Những ngày qua, tôi cũng luôn chờ các cô liên lạc với tôi. Nếu không thì tôi đã không đến công ty làm việc mỗi buổi sáng. Mục đích của tôi là để cô có thể tìm thấy tôi bất cứ lúc nào.”

“Tôi thậm chí đã dặn dò lễ tân rồi, bất cứ ai đến tìm tôi hoặc có thư gửi cho tôi, cứ mang thẳng vào văn phòng là được, không cần hỏi han hay ngăn cản gì cả.”

“Dù sao tôi cũng là một ông chủ chẳng phải làm gì, bình thường thật sự không có ai đến tìm tôi. Nói tóm lại, theo kế hoạch ban đầu của tôi, chỉ cần Copernicus giao nhiệm vụ điều tra hạt thời không cho Jask, thì kế hoạch của tôi đã thành công một nửa.”

Hắn kể chi tiết cho Angelica về việc mình đã dụ dỗ Copernicus tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Angelica cũng tiết lộ toàn bộ sắp xếp của Jask bên phía cô ấy.

Tình hình hiện tại là thế này:

Copernicus chưa hoàn toàn tin tưởng những lời Lâm Huyền nói trong buổi gặp mặt, nhưng ông ta biết rõ rằng Jask từng thành công trong việc bắt giữ một hạt thời không, vì vậy, chắc chắn trong công ty SPACET có thiết bị dò tìm, thiết bị bắt giữ, và một loạt các tài liệu liên quan.

Do đó, ông ta ra lệnh cho nữ thư ký đi kiểm chứng tính xác thực của thông tin về hạt thời không.

Chương 1527: Tự tìm đường chết (2)

Chỉ tiếc là, vì quá thận trọng, Copernicus không bao giờ lộ diện và cũng không dễ dàng liên lạc, vì vậy ông ta đã không phát hiện ra rằng, lúc này, gián điệp mà ông ta cài cắm bên cạnh Jask, nữ thư ký… đã bị thay thế bởi một người khác.

Trong mắt ông ta, mối quan hệ cấp trên và cấp dưới hiện tại là thế này:

Copernicus (ra lệnh) -> nữ thư ký (chỉ thị) -> Giả Sắc.

Nhưng thực tế, tình hình thật sự là:

Copernicus (ra lệnh) -> Angelica (phối hợp) -> Jask.

Lâm Huyền vừa xoay bút trên bàn vừa khẽ hừ một tiếng:

“Chúng ta đã bị Copernicus đùa giỡn bao lâu nay, giờ thì vòng xoay đã đến lượt chúng ta chơi đùa lại ông ta.”

“Angelica, sau khi trở về, cô hãy báo cáo thông tin tôi đã cung cấp cho cô với Jask, bảo ông ấy giả mạo tín hiệu dò tìm hạt thời không, nói rằng vào ngày 24 tháng 8 thực sự có một hạt thời không xâm nhập vào tầng khí quyển của Trái Đất.”

“Như vậy, Copernicus chắc chắn sẽ ra lệnh cho Jask đi bắt nó. Tôi tin rằng với tính cẩn trọng của Copernicus, ông ta sẽ không để hạt thời không ở ngoài mà không giám sát trong suốt thời gian ngủ đông… Ông ta sẽ đặt nó cạnh khoang ngủ đông của mình mới cảm thấy yên tâm.”

“Vì vậy, đây là cơ hội duy nhất để chúng ta xác định vị trí của Copernicus.”

“Bất kể ông ta có cử người đến lấy hạt thời không hay không, hoặc là để cô tự tay mang nó đến cho ông ta, hay là yêu cầu Jask lắp đặt một thiết bị theo dõi trong chiếc tủ lạnh trống… Dù thế nào, vị trí của Copernicus chắc chắn sẽ bị lộ, và chúng ta có thể dựa vào đó để khóa vị trí của ông ta.”

……

Đây chính là kế hoạch mà Lâm Huyền đã nghĩ ra trong lúc cấp bách.

Thực tế, có nhiều chỗ không đủ chặt chẽ.

Nhưng không còn cách nào khác.

Nhìn thấy Copernicus sắp ngủ đông suốt 200 năm, không ai biết được căn cứ bí mật để ông ta ngủ đông được xây dựng ở đâu.

Hiện tại, tất cả công nghệ liên quan đến khoang ngủ đông đều là mã nguồn mở, loại chất lỏng khó sản xuất nhất dùng để lấp đầy khoang ngủ đông đã được phát minh, thuốc phụ trợ giảm tác dụng phụ cũng đã hoàn thiện, nên khoang ngủ đông đã trở thành sản phẩm đại trà, không còn rào cản kỹ thuật.

Cáo già có ba hang.

Nếu thật sự lão già này biến mất khỏi nhân gian, cộng thêm việc không ai biết gì về thân phận của ông ta, thì khả năng tìm thấy ông ta gần như là con số không.

Phải nắm bắt cơ hội này.

"Hiểu rồi."

Angelica gật đầu:

"Jask bên đó cũng nghĩ như vậy. Ông ấy còn rất nhiều tủ lạnh nhỏ dự phòng có thể sử dụng, giả mạo tín hiệu dò tìm cũng không phải việc khó khăn gì."

"Phải nói rằng, diễn xuất của Jask thật sự rất xuất sắc. Trong thời gian qua, ông ấy phải đóng vai Giả Sắc, đóng vai chính bản thân mình giả mạo... Haha, việc bản thân thật giả vờ thành bản thân giả, với các diễn viên Hollywood cũng là một thử thách không nhỏ."

"May mà Jask đã rất quen thuộc với người thay thế mình, nên giờ diễn xuất cũng rất thuận lợi."

Lâm Huyền ngừng xoay bút, nhớ lại thông tin mà mình đã lấy được từ Copernicus trong buổi gặp mặt trước đó, rồi ngẩng đầu nhìn Angelica:

"Chuyện mà tôi hứa với cô trước đó, tôi đã hỏi được rồi. Tôi đã xác nhận, kẻ giết hại cha mẹ của Quý Lâm và các nhà toán học khác… chính là Copernicus."

Hắn đứng dậy, đi qua lại trong phòng:

"Copernicus thậm chí còn tự hào nói rằng, ông ta là một người lương thiện, có nguyên tắc. Bất cứ đứa trẻ nào trở thành trẻ mồ côi vì các vụ giết người của ông ta, ông ta sẽ lo liệu cho chúng, nuôi nấng chúng khôn lớn."

"Từ điểm này mà nói, đứa trẻ mồ côi mà ông ta đề cập đến có thể chính là Quý Lâm. Dù sao, cô cũng từng ở trong Bảy Tội Lỗi, cô cũng biết nguyên tắc của Copernicus là không giết người vô tội… Tất nhiên, cái 'vô tội' đó chỉ là trong mắt ông ta."

"Vậy thì có thể tưởng tượng được, xác suất mà cha mẹ của một đứa trẻ tình cờ đều là nhà toán học là bao nhiêu? Ít nhất theo nhận định của tôi hiện tại, không có thành viên nào khác trong Câu

Lạc Bộ Thiên Tài có khả năng phạm tội tương tự."

"Haha."

Angelica cười khẩy:

"Lương thiện? Nguyên tắc? Lão già này thật sự dám nói."

"Đây đúng là tin tốt với tôi. Không có gì… khiến tôi hài lòng hơn việc kẻ sát nhân chính là ông ta."

Nói xong, cô ấy nhìn vào đồng hồ trên tay:

"Thời gian không còn sớm nữa, Lâm Huyền, tôi phải đi rồi. Lần này tôi có cơ hội đến Long Quốc là vì Copernicus đang bận rộn chuẩn bị cho việc ngủ đông bí mật, nên tôi mới có thể tranh thủ thời gian gặp cậu. Nhưng tôi không thể ở lại quá lâu, tôi phải quay lại để tiếp tục đóng vai nữ thư ký."

Lâm Huyền gật đầu, tiễn cô đến cửa:

"Cô bảo trọng, Angelica, hãy chú ý an toàn."

"Yên tâm đi."

Angelica quay đầu lại, mái tóc dài như thác nước tung bay trong không khí. Cô mỉm cười với Lâm Huyền:

"Cậu cũng vậy."

Chương 1528: Tự tìm đường chết (3)

……

Giờ Mỹ, rạng sáng ngày 24 tháng 8, một tên lửa chở theo tàu vũ trụ đã được phóng lên từ trung tâm phóng tên lửa tại Boca Chica, tiến vào không gian ngoài Trái Đất.

Thông báo ra bên ngoài rằng đây chỉ là một cuộc thử nghiệm hợp tác với Cơ quan Hàng không Vũ trụ Mỹ (NASA), chi tiết cụ thể không được tiết lộ.

Công ty SPACET và NASA vốn đã có mối quan hệ khó nói rõ ràng, nên hành động lần này cũng không gây nhiều sự chú ý.

20 giờ sau.

Tàu vũ trụ hạ cánh bí mật, phi hành gia bế một chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng hình vuông bước ra, dưới sự bảo vệ bí mật, họ lên xe chuyên dụng và di chuyển đến trụ sở SPACET.

……

……

“Ha ha ha, thật là kỳ diệu.”

Người đàn ông có dáng vẻ như Jask vỗ nhẹ vào chiếc tủ lạnh nhỏ:

“Tôi đã thấy Jask thường xuyên nghiên cứu cái này từ lâu rồi, tôi còn tưởng ông ấy là một người yêu thích thiết bị gia dụng màu

trắng, có sở thích sưu tầm nào đó… Ai ngờ, thứ này lại không phải là tủ lạnh!"

"Thật là một suy nghĩ kỳ lạ, nếu không phải tủ lạnh, tại sao lại phải thiết kế nó giống tủ lạnh? Tại sao không làm nó thành lò vi sóng, máy hút bụi, hay nồi cơm điện?"

"Anh nói nhiều quá rồi."

Bên cạnh, nữ thư ký với vẻ mặt nghiêm nghị đẩy gọng kính đỏ trên mặt lên và trừng mắt nhìn người đàn ông:

"Ngay cả khi chỉ có hai chúng ta, anh cũng đừng quên công việc đóng giả Jask của mình. Đây là công việc 24 giờ không nghỉ, không thể có phút giây nào lơ là."

"Oh, no! Các người nói dối!"

Người đàn ông có dáng vẻ Jask ôm đầu kêu lên:

"Các người hoàn toàn không cung cấp cho tôi điều kiện để đóng giả Jask 24 giờ! Tỷ phú Jask có phải mỗi đêm đều ngủ trên giường không? Xe sang của ông ấy có dùng để chở mía không? Biệt thự là để chứa khoai tây à?"

"Phụ nữ! Phụ nữ! Tôi đang đóng giả người đàn ông giàu có nhất thế giới, nếu không có người mẫu, nữ diễn viên bên cạnh tôi vào ban đêm, tôi hoàn toàn không thể thể hiện hết diễn xuất của mình!"

"Đủ rồi! Im miệng lại!"

Nữ thư ký trừng mắt nhìn ông ta một cái, nhìn vào thiết bị liên lạc mã hóa, thấy đèn xanh sáng lên, điều này có nghĩa là có người gửi yêu cầu liên lạc.

Không cần nói, chắc chắn đó là Copernicus.

Vì thiết bị liên lạc mã hóa này không có chức năng liên lạc tự do và chỉ có thể liên lạc một chiều.

Nữ thư ký nhấn nút kết nối.

Màn hình video không hiển thị, chỉ có giọng nói phát ra:

“Đã bắt giữ thành công chưa?”

Là giọng nói khàn khàn của một ông lão.

Và từ phía camera hướng về nữ thư ký, người đàn ông có dáng vẻ Jask nghiêng người tới, vẫy tay với camera:

“Chào! BOSS! Ngài nên gọi điện sớm hơn, như vậy ngài đã có thể nghe thấy nhu cầu khẩn cấp của tôi. Trong công việc đóng giả Jask... tôi gặp phải một số khó khăn không thể vượt qua, cần phải xin trợ giúp từ Victoria.”

“Khụ khụ, tôi muốn nói là... cần sự trợ giúp từ Victoria's Secret, ngài có thể phê duyệt cho tôi không?”

Tuy nhiên…

Cả giọng nói khàn khàn của ông lão lẫn nữ thư ký đều không để ý đến tên diễn viên này.

“Đã bắt giữ thành công.”

Nữ thư ký nhẹ nhàng đáp, chỉ vào chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng bên cạnh:

“Tiếp theo phải làm gì? Ngài sẽ đến lấy? Hay chúng tôi sẽ mang nó đến cho ngài? Hoặc chúng tôi tìm một chỗ để lưu trữ cho ngài?”

“【Mở nó ra.】”

Giọng ông lão khàn khàn nhưng điềm tĩnh:

“Đưa camera hướng vào tủ lạnh... mở cửa tủ lạnh... để tôi xem bên trong.”

Nữ thư ký quay lại nhìn người đàn ông có dáng vẻ Jask.

Không có phản ứng.

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng ông lão trở nên nghiêm trọng:

“Tại sao không mở? Có cần tôi nhắc lại không?”

“Hả? Gì cơ?”

Người đàn ông có dáng vẻ Jask dùng tay làm thành cái loa đặt bên tai, hét lên:

“BOSS, chỗ ngài tín hiệu không tốt phải không, tôi nghe không rõ ngài nói gì! Ngài đã đồng ý phê duyệt cho tôi chưa? Tôi có thể chọn... à không không không... tôi có thể chọn mấy người mẫu của Victoria's Secret phải không? Ngài phê duyệt cho tôi bao nhiêu người?”

“【Tôi bảo cậu mở tủ lạnh ra!】”

Giọng ông lão trầm xuống, mặt không đổi sắc, trực tiếp ra lệnh.

“Ồ ồ, à… thì ra là mở tủ lạnh.”

Người đàn ông có dáng vẻ Jask bĩu môi, bắt đầu nhập mật khẩu trên màn hình, lẩm bẩm:

“Vậy là đề xuất của tôi bị từ chối à? Không thể thực sự hưởng thụ cuộc sống xa hoa của tỷ phú thế giới, tôi phải làm sao để đóng

giả được khí chất đó?”

“Haha, anh không đang đóng giả rất tốt sao?”

Nữ thư ký nói với vẻ không kiên nhẫn, khi mật khẩu của tủ lạnh được nhập xong, cô lập tức kéo cửa tủ ra với một tiếng “cạch”:

“Không cần anh nữa, Giả Sắc, tránh sang một bên, đừng cản camera!”

Người đàn ông có dáng vẻ Jask lẩm bẩm gì đó không rõ, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi.

Nữ thư ký cầm thiết bị liên lạc mã hóa, hướng camera vào bên trong tủ lạnh nhỏ.

Chỉ nghe thấy…

Từ thiết bị liên lạc, tiếng thở của ông lão ngày càng gấp gáp hơn.

Chương 1529: Tự tìm đường chết (4)

……

Trong tủ lạnh nhỏ, hai quả cầu điện màu xanh lam sáng lấp lánh với các điện tích dữ dội, xoay quanh trục trung tâm vô hình với tốc độ nhanh chóng, xoay vòng, xoay vòng, xoay vòng mà không hề ngừng nghỉ.

Những tia điện dữ dội,

Ánh sáng xanh rực rỡ,

Nhân bên trong quả cầu liên tục va chạm.

Vật thể kỳ diệu đến từ ngoài không gian này, vừa mang lại cảm giác bí ẩn chưa biết, vừa khiến người ta cảm nhận được sức mạnh phi thường tiềm ẩn bên trong.

“Ha ha ha…”

Ông lão phát ra tiếng cười khàn khàn:

“Rất tốt, rất tốt… chính là nó, không sai chút nào…”

Nữ thư ký giữ chắc thiết bị liên lạc mã hóa, để ông lão chiêm ngưỡng, rồi sau một lúc nói:

“Thiết bị bắt giữ hạt thời không này là do Jask để lại, nhiều chức năng chúng tôi vẫn chưa hiểu rõ, nhưng từ khi chúng tôi bắt giữ được nó, các thiết bị dò tìm lại không thể dò được tín hiệu nữa.”

“Ừm…”

Ông lão suy nghĩ một lát:

“Có lẽ liên quan đến năng lượng và hoạt tính, nhưng việc này không cần phải nghiên cứu ngay, khi nào tôi cần sử dụng, tôi có thể trực tiếp hỏi người khác để lấy câu trả lời.”

“Bây giờ, tôi sẽ gửi cho cô một địa chỉ, hãy mang hạt thời không này cùng với tủ lạnh nhỏ đến đó. Chỉ có cô và Giả Sắc đi, hai người các cô cậu. Hành trình phải được giữ bí mật, đừng nói với bất kỳ ai khác.”

“Hả?”

Trên ghế sofa, người đàn ông có dáng vẻ Jask bật dậy, chỉ vào mũi mình:

“Còn tôi nữa? Sao lại có tôi? Tôi không đi đâu!”

“Các người chắc chắn nghĩ rằng tôi không còn giá trị sử dụng nữa, muốn giết người diệt khẩu! Tôi không đi! Hơn nữa, trong điều kiện trước đây, công việc của tôi không bao gồm việc này!”

Cạch.

Nữ thư ký rút khẩu súng ngắn từ túi áo khoác, chĩa vào người đàn ông đang gào thét bên cạnh ghế sofa:

“Sao? Đóng giả Jask đi công tác không phải là một phần công việc của anh à? Nói một lời, đi hay không?”

“Khụ khụ.”

Người đàn ông có dáng vẻ Jask khẽ ho hai tiếng, từ từ giơ hai tay lên:

“Cô… cô hiểu lầm rồi. Ý tôi là, đi công tác… đi công tác cũng

được.”

“Nhưng…”

Ông ấy cười khẩy, liếm môi:

“Phải có phụ cấp công tác chứ!”

Thiết bị liên lạc mã hóa bị ngắt kết nối, trên màn hình hiển thị một vị trí.

Nữ thư ký đọc lướt qua:

“Thụy Sĩ, Interlaken…”

……

Interlaken.

Là một thành phố thuộc bang Bern của Thụy Sĩ, từ tiếng Latin có nghĩa là “nằm giữa hai hồ”.

Thực tế cũng đúng như vậy.

Về mặt địa lý, Interlaken nằm giữa hồ Thun và hồ Brienz, cảnh sắc tuyệt đẹp, khí hậu dễ chịu, được mệnh danh là “thiên đường nhỏ”, là một trong những địa điểm nghỉ dưỡng lâu đời nhất của Thụy Sĩ.

Ở vùng ngoại ô của thành phố, có những đồng cỏ xanh mướt, nhiều công trình kiến trúc kiểu lâu đài nằm rải rác giữa những ngọn đồi thấp.

Thụy Sĩ áp dụng chế độ sở hữu đất đai tư nhân, phần lớn đất đai ở vùng ngoại ô thiên đường nhỏ thuộc sở hữu của cá nhân, được các tỷ phú xây dựng biệt thự nghỉ dưỡng, trang trại, điền trang, hầm rượu, và… bất cứ thứ gì mà họ muốn xây dựng.

Trong một boongke phức tạp sâu dưới lòng đất.

Một nam một nữ, một trước một sau, bước vào căn cứ bí mật dưới lòng đất.

Người phụ nữ ôm một chiếc tủ lạnh nhỏ màu trắng vuông vức, người đàn ông mở cửa căn cứ cho cô, bên trong hiện ra một cảnh tượng rực rỡ ánh đèn làm họ choáng ngợp.

Khác hẳn với tòa lâu đài cổ kính đầy dấu ấn thời gian trên mặt đất, căn cứ ngầm này được trang bị đầy đủ các thiết bị công nghệ cao.

Siêu máy tính, khoang ngủ đông, người máy, và đủ loại thiết bị lớn mà không ai hiểu được, tất cả đều có… nhiều công nghệ quen thuộc, nhưng tiên tiến hơn nhiều so với thế giới bên ngoài, như thể hành lang ngầm quanh co vừa rồi chính là đường hầm thời gian, và mỗi bước tiến ra, họ như bước vào không gian tương lai.

Có thể thấy, chủ nhân nơi này rất chú trọng đến sự kín đáo, trong căn cứ ngầm rộng lớn không có một người sống nào, tất cả đều là các loại người máy đang làm việc.

Nữ thư ký dẫn người đàn ông có dáng vẻ Jask đi phía trước, cả hai không ngừng ngắm nhìn xung quanh với vẻ ngạc nhiên.

Cuối cùng.

Trong sảnh chính của căn cứ, một ông lão ngồi trên chiếc ghế cơ khí xoay tròn, xoay ghế lại.

Ông ta gần như đã rụng hết tóc, không có râu, lông mày cũng đã bạc trắng, khuôn mặt đầy những nếp nhăn:

“Các cậu, mang hạt thời không… đến cho tôi.”

Người đàn ông có dáng vẻ Jask đùa giỡn với một người máy tự động, cản đường nó khiến nó không thể đi qua, ông ấy vui vẻ cười khúc khích.

Nữ thư ký ôm chiếc tủ lạnh nhỏ tiến lên, nhập mật khẩu, mở nó ra và đặt trên sàn trước mặt ông lão.

Ông lão cúi đầu nhẹ nhàng, nhìn vào hạt thời không trong trạng thái liên kết xoay quanh nhau bên trong, nở một nụ cười hài lòng:

“Đúng là một món quà lớn, cảm ơn món quà từ Rhine.”

Đột nhiên.

Cánh cửa căn cứ dưới lòng đất bị đẩy mạnh, một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, ngược sáng bước vào từ hành lang sáng trắng.

Chương 1530: Điều không ổn (1)

Ông lão hơi nghi hoặc, nhưng khi ông ta nheo mắt nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông trẻ, sắc mặt trở nên bối rối:

“Lâm… Huyền?”

Cạch! Cạch!

Vị khách không mời bất ngờ đến, nữ thư ký và người đàn ông có dáng vẻ Jask vội vàng rút súng từ thắt lưng, lên đạn, chĩa vào người đàn ông trẻ tuổi đang từ từ tiến lại gần.

Hai nòng súng đen ngòm dí vào hai bên thái dương, khiến Lâm Huyền không thể tiến thêm.

“Ha ha ha…”

Ông lão cười khô hai tiếng, lắc đầu:

“Để xem, ai đến đây vậy? Thật ngạc nhiên khi cậu theo dõi được đến đây… có phải là phát hiện ra điều gì khác thường ở Jask không? Chỉ tiếc là, đã quá muộn rồi.”

“Đứa trẻ ngốc nghếch, cậu nghĩ rằng tôi không thù dai sao? Chỉ là cậu không đáng để tôi ra tay thôi. Tôi tôn trọng mọi nhà khoa học mà tôi đã giết, nhưng rõ ràng… cậu không xứng đáng được tôi tôn trọng.”

“Giống như hành động xông vào đây liều lĩnh của cậu, có dũng nhưng không có mưu. Ở đây toàn là người của tôi, cậu lấy gì để đấu với tôi?”

“Đúng như ông nói, Copernicus. Chỉ là… ông đã cướp mất lời thoại của tôi.”

Lâm Huyền giơ tay phải lên, bàn tay mở ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Copernicus.

Người đàn ông có dáng vẻ Jask di chuyển nòng súng khỏi thái dương Lâm Huyền, đặt nó vào tay hắn.

Lâm Huyền xoay khẩu súng trên đầu ngón tay.

Hắn mỉm cười nhẹ, nghiêng đầu nhìn Copernicus:

“Ở đây toàn là người của tôi… ông lấy gì để đấu với tôi?”

Ông lão trên ghế xoay cơ khí không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ông ta nhìn Jask một lúc, rồi lại nhìn Angelica, hít sâu một hơi:

“Không ngờ được…”

Biểu cảm ngạc nhiên trên khuôn mặt ông ta thoáng chốc biến mất, cười khẽ nói:

“Thật tuyệt vời, tuyệt vời vô cùng.”

“Tôi thừa nhận, các cậu… lần này, các cậu đã thực sự lừa được tôi. Xem ra… đôi khi, con người không thể không chấp nhận rằng mình đã già.”

“Tôi cũng không còn như khi còn trẻ nữa, mọi việc đều có thể nhìn thấu, đều có thể hiểu được…”

Ông ta nghiêng người về phía trước, cố dùng hai cánh tay để nâng cơ thể dậy—

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Lâm Huyền lập tức bắn bốn phát, chuẩn xác vào các khớp của hai cánh tay và đầu gối của ông lão.

Khẩu súng mà Jask đưa cho hắn có cỡ nòng lớn, sát thương vô cùng mạnh.

Bốn tia máu bắn tung tóe.

Ông lão loạng choạng, ngã lại xuống ghế, hai cánh tay gần như bị đạn bắn gãy, phần dưới cánh tay rơi xuống đất, máu phun ra. Đầu gối bên trái cũng bị nổ tung, phần dưới của chân trái vẹo hẳn sang một bên.

“Khụ khụ… A——”

Sắc mặt ông lão tức thì chuyển sang đỏ bừng, nghiến răng, gào thét nhưng không phát ra tiếng.

Lâm Huyền đã chú ý từ trước rằng hai bên ghế xoay này đều có các nút bấm.

Mặc dù không rõ các nút đó dùng để làm gì, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu trong giấc mơ nhiều năm của hắn, không nên cho kẻ địch bất kỳ cơ hội nào.

Giống như khi hắn giết Kevin Walker, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân; cho kẻ địch thêm một giây để nói là trao cho hắn ta thêm một cơ hội lật ngược tình thế.

“Copernicus.”

Lâm Huyền bước tới, lạnh lùng nhìn ông lão mất tứ chi:

“Mặc dù rất muốn tính sổ với ông, nhưng để ông hít thở thêm một giây không khí, đều là sự sỉ nhục đối với những người đã khuất.”

Hắn giơ khẩu súng có cỡ nòng lớn, chĩa thẳng vào trán ông lão.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Một phát, một phát, rồi lại một phát.

Hắn lặng lẽ đọc từng cái tên của những người đã khuất, từng phát từng phát bóp cò.

Hứa Vân, Đường Hân, Hoàng Tước, Ngu Hề…

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Cái đầu nổ tung như dưa hấu hoàn toàn không thể xoa dịu cơn giận trong lòng, cũng như nỗi đau mất đi người thân và bạn bè.

Cạch, cạch.

Cho đến khi băng đạn trong súng đã hết, cò súng trở nên lỏng lẻo, nòng súng nóng rực, Lâm Huyền mới hạ súng xuống…

Trên ghế xoay trước mặt, ông lão đã biến thành một xác chết không đầu.

Máu và não văng khắp nơi, thậm chí phần tựa lưng của ghế cũng bị đạn bắn nát, mảnh vỡ của hộp sọ găm vào các linh kiện, không còn nhận ra hình dáng ban đầu.

Trong căn cứ ngầm rộng lớn, chỉ còn lại âm thanh của những giọt máu rơi xuống sàn và… tiếng thở của ba người.

“Để ông ta chết nhanh như vậy, thật sự là quá nhẹ nhàng cho ông ta rồi.”

Angelica bước đến từ phía sau.

Cô tháo kính đỏ trên mũi, gỡ bỏ bộ tóc giả trên đầu, cùng Lâm Huyền nhìn vào cái xác với cái đầu nổ tung trước mặt:

“Tôi đã từng gặp ông ta.”

Cô nhẹ nhàng nói:

“Hồi nhỏ, tôi đã từng gặp ông ta nói chuyện với Quý Tâm Thủy, lúc đó ông ta chưa già như thế này, nhưng trí nhớ của tôi về khuôn mặt người khác rất tốt, gần như không thể quên được, thậm chí chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ được các chi tiết trên khuôn mặt.”

“Vì vậy tôi không thể nhầm lẫn được, khoảng hơn hai mươi năm trước, ông ta đã thực sự gặp Quý Tâm Thủy, nhưng tôi không biết họ đã nói về điều gì.”

Lâm Huyền lấy điện thoại ra và nhìn vào góc trên bên phải.

Quả nhiên, ở sâu dưới lòng đất này không có tín hiệu điện thoại nào.

Hắn đã đặc biệt dặn dò Lưu Phong rằng nếu có bất kỳ thay đổi nào về giá trị của đồng hồ thời không hoặc sự chuyển đổi đường dây thế giới, phải thông báo cho hắn ngay lập tức.

Chương 1531: Điều không ổn (2)

Nhưng bây giờ...

Có lẽ Lưu Phong lại sẽ nổi giận, vì lần này hắn cũng không kịp nhận điện thoại của anh ta.

Trong kế hoạch bao vây Copernicus lần này với Jask và Angelica, Lâm Huyền đã chuẩn bị tinh thần cho sự chuyển đổi đường dây thế giới.

Mặc dù bản thiết kế của thiết bị xuyên thời không vẫn chưa được hoàn thiện.

Nhưng mục đích chính của việc xây dựng thiết bị xuyên thời không vốn dĩ là để tiêu hao hạt thời không trạng thái liên kết, ngăn chặn Copernicus đánh cắp nó và liên tục gửi thích khách thời không từ tương lai trở lại.

Nếu lần này có thể thực sự giết chết Copernicus.

Thì điều đó tương đương với việc giải quyết tận gốc mối nguy, việc có chế tạo thiết bị xuyên thời không hay không cũng trở nên không còn quan trọng nữa.

Về chuyện du hành thời không, thực ra Lâm Huyền không mấy hứng thú, nỗi sợ hãi và những điều chưa biết chỉ là phụ, điều hắn lo lắng nhất là...

【Không thể quay trở lại.】

Cho đến thời điểm hiện tại, hắn chưa từng thấy bất kỳ trường

hợp nào sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để quay trở lại tương lai thành công, dù là Lâm Ngu Hề hay số 17, cả hai đều không thành công "trở về nhà" do sự thay đổi đường dây thế giới.

Điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy việc du hành thời không rất không đáng tin cậy.

Đặc biệt là bây giờ khi hắn và Anh Quân đã có con, đứa trẻ sẽ chào đời vào năm sau, một gia đình ba người hoàn chỉnh đang chờ đợi hắn trở thành người chồng, người cha.

Nếu thực sự du hành thời không trở lại quá khứ, rồi vì những lý do nào đó không thể quay về, hoặc chuyển đổi sang một đường dây thế giới khác, thì đó thực sự sẽ là một sai lầm không thể cứu vãn.

Vì vậy.

Chỉ cần có thể giết chết Copernicus, dù không thể chế tạo thiết bị xuyên thời không, Lâm Huyền cũng không cảm thấy hối tiếc.

Cất điện thoại đi, Lâm Huyền nhìn Angelica:

"Vậy có nghĩa là, chắc chắn ông ta chính là Copernicus?"

"Chắc chắn không sai."

Jask cũng tiến tới:

"Tôi và Angelica đều đã từng nói chuyện điện thoại với Copernicus, giọng nói là giống nhau. Hơn nữa, lần này kế hoạch của chúng ta rất kỹ lưỡng, không có sơ hở nào, và cậu còn sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết thật để làm mồi nhử, tôi không thể nghĩ ra có chỗ nào sai sót."

"Tôi cũng không nghĩ ra."

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi cũng nghĩ rằng kế hoạch của chúng ta rất hoàn hảo về mọi mặt, nhưng…”

Hắn mím môi, không nói ra.

【Luôn có cảm giác, có điều gì đó không đúng.】

Trước hết.

Mọi thứ trong kế hoạch đã diễn ra quá suôn sẻ.

Dù điều này không hẳn là một nghi vấn, và không phải lúc nào trong cuộc đời, mỗi trận chiến đều phải đầy khó khăn và đảo ngược.

Nhưng vẫn có cảm giác...

Giết Copernicus dễ dàng như vậy, thật sự có phần không thực tế.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ.

Hiện tại, rõ ràng là hắn đã tự tay giết kẻ thù, báo thù cho những người bạn đã khuất, lẽ ra hắn nên vui mừng và hạnh phúc.

Nhưng chính cảm giác kỳ lạ này khiến Lâm Huyền vẫn lo lắng, cảm giác như đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng.

Thứ hai.

Trong giấc mơ thứ tư, ông lão bí ẩn kia, cả vẻ ngoài lẫn giọng nói đều hoàn toàn khác với Copernicus vừa bị giết.

Trước ngày hôm nay, Lâm Huyền chưa bao giờ thực sự nghe giọng của Copernicus.

Jask và Angelica đều đã từng nói chuyện điện thoại với Copernicus, nhưng Lâm Huyền thì chưa, nên không có cách nào để

so sánh.

Còn về giọng nói trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài...

Nó hoàn toàn dựa vào hình ảnh ảo. Hình ảnh ảo của bạn đặt ở độ tuổi nào thì giọng nói sẽ tương ứng với độ tuổi đó, hoàn toàn không thể dùng làm tham chiếu.

Ví dụ như Newton, giọng của Newton trẻ trung và vang dội, nhưng thực tế ông ta chắc chắn là một ông già; Da Vinci cũng vậy, tuổi tác của cô ấy đáng lẽ là của một bà lão, nhưng giọng nói lại giống hệt như hình ảnh ảo của cô ấy, là giọng trẻ trung của một phụ nữ.

Tất nhiên, Lâm Huyền chưa bao giờ coi trọng những gì hắn thấy trong các cuộc họp tại Câu Lạc Bộ.

Giọng nói của hắn cũng không phải giọng thật của mình, đã được hệ thống thay đổi, nghe giống như một người đàn ông trung niên hiền lành.

Nhưng hôm nay khi đến đây, lần đầu tiên nghe giọng của Copernicus, rõ ràng là có vấn đề rồi.

Lâm Huyền tin rằng, có lẽ công nghệ thẩm mỹ trong tương lai thực sự có thể thay đổi diện mạo, nhưng giọng nói của một người… cũng sẽ thay đổi sao?

Trong giấc mơ thứ tư, ông lão bí ẩn và ông lão vừa bị hắn bắn nổ đầu đều có sở thích cười khan giống nhau.

Nhưng giọng nói của họ lại khác biệt rất lớn, nghe là biết không phải cùng một người.

Nếu loại trừ khả năng rằng phẫu thuật thẩm mỹ có thể thay đổi cả giọng nói, thì ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư và ông lão vừa chết trước mắt chắc chắn không phải là cùng một người.

Chẳng lẽ… trên thế giới này có hai Copernicus sao?

Vậy đây là nghi vấn thứ hai.

Cuối cùng.

Nghi vấn thứ ba.

Thể trạng của ông lão trước mắt còn tệ hơn cả những gì Lâm Huyền tưởng tượng, trông như chỉ cần một cú chạm nhẹ cũng có thể ngã gục, yếu đuối và gần kề cái chết.

(cầu kim phiếu)

Chương 1532: Điều không ổn (3)

Một ông lão như vậy thực sự có thể sống sót sau 200 năm ngủ đông, kéo dài tuổi thọ và tiếp tục sống khỏe mạnh sao?

Không phải Lâm Huyền không tin vào y học hay khoa học.

Chính vì hắn tin vào y học và khoa học nên mới thấy điều này quá mức khó tin.

Có lẽ trong tương lai vài trăm năm nữa, bằng nhiều công nghệ khác nhau, người ta có thể giúp một người trẻ tuổi và khỏe mạnh sống thêm vài chục năm; nhưng đối với một ông lão đã già nua, cơ thể suy yếu toàn diện… làm sao có thể khiến ông ta trở nên khỏe mạnh lại?

Từ góc nhìn này, Lâm Huyền thực sự không tin rằng ông lão gần chết này có thể hồi sinh trong tương lai.

Thêm vào đó, hiện nay trên thế giới, hoàn toàn không có cách nào để ngăn ngừa việc mất trí nhớ khi ngủ đông.

Copernicus nếu muốn không mất trí nhớ khi ngủ đông suốt 200 năm, chỉ có thể thức dậy mỗi mười năm một lần trong sáu tháng để củng cố ký ức.

Phương pháp ngủ đông gián đoạn này gây tổn hại rất lớn cho cơ thể.

Với thể trạng của ông lão này, có lẽ ông ta sẽ không thể qua nổi mười năm đầu tiên.

Còn nếu quên hết tất cả ký ức, ngủ đông một mạch đến 200 năm sau mới tỉnh lại… liệu chỉ dựa vào sổ tay ký ức và video ký ức, ông ta có thể hoàn toàn khôi phục ký ức và không quên mục tiêu ban đầu không?

Trong thế giới tương lai, rất nhiều người đã nói với Lâm Huyền rằng ký ức của con người vô cùng phức tạp và đi kèm với cảm xúc, chỉ vài cuốn sổ tay ký ức và vài đoạn video không đủ để giúp người ta tìm lại bản thân trước đây.

Điều này thật mâu thuẫn.

Nhiều điều đều rất mâu thuẫn.

……

Jask dường như nhận ra sự lo lắng của Lâm Huyền, vỗ vai hắn:

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì, mọi thứ quả thực diễn ra quá suôn sẻ, nhưng… tại sao cậu lại nghĩ rằng suôn sẻ là không tốt?”

“Chẳng lẽ việc kẻ thù dễ dàng giết chết chúng ta là lẽ đương nhiên; còn kế hoạch của chúng ta chỉ cần thành công một lần thì lại rơi vào bẫy sao? Lô-gic này thật kỳ lạ.”

“Đúng là Copernicus rất khó đối phó và thông minh, nhưng chúng ta cũng không hề kém. Nếu cậu không báo trước cho tôi thông tin về gián điệp… chúng ta đã không có cơ hội phản công Copernicus.”

“Không có hệ thống bảo vệ ở đây cũng có thể hiểu được, Lâm Huyền à, một người cẩn trọng như Copernicus sẽ không để người khác biết nơi ông ta ngủ đông. Thậm chí tôi còn nghi ngờ rằng nếu hôm nay người đến đây thực sự là thư ký và người thế thân của tôi, Copernicus có thể sẽ không để họ sống sót trở về.”

“Chờ đã, các cậu nhìn xem tôi vừa tìm thấy gì.”

Angelica lục lọi trong áo của ông lão và lấy ra một chiếc huy hiệu màu vàng.

Mặt trước của huy hiệu được khắc logo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, rõ ràng đây là bằng chứng thành viên của câu lạc bộ, cũng là chìa khóa để tham dự các buổi họp của câu lạc bộ.

Lâm Huyền nhận lấy, xem xét kỹ lưỡng:

“Nó là thật, ít nhất tôi không thấy có gì khác so với chiếc huy hiệu của tôi.”

Jask lại cầm lấy xem xét:

“Thật hay giả, phải tách ra mới biết được. Trước đây tôi đã tạo cho người thế thân của mình một chiếc huy hiệu giả và để cậu ta đeo kính VR chơi game trong văn phòng, thực tế là cũng làm một huy hiệu giả, nếu không tách ra thì không thể nhận ra được.”

“Tôi đã nghĩ rằng khi thư ký của tôi đến giết tôi, cô ta sẽ sử dụng chiếc huy hiệu đó để xác minh danh tính của tôi, vì vậy tôi đã chuẩn bị rất kỹ. Nhưng có lẽ cô ta quá tự tin, hoặc cũng có thể là lúc đó Copernicus chưa đủ tin tưởng cô ta… nên ông ta đã không nói với cô ta về chiếc huy hiệu vàng này.”

……

Nghe Jask và Angelica tranh luận, Lâm Huyền khẽ gật đầu.

Hiện tại, mặc dù có nhiều nghi vấn.

Nhưng cũng có nhiều bằng chứng cho thấy ông lão này thực sự là Copernicus.

“Dù sao, chúng ta hãy quay lại mặt đất trước.”

Lâm Huyền đóng lại chiếc tủ lạnh nhỏ chứa hạt thời không trạng thái liên kết, ôm nó vào lòng.

Hắn vẫn rất muốn biết phía Lưu Phong có biến động gì về giá trị đồng hồ thời không, hay có sự thay đổi nào về các đường dây thế giới.

Jask đi đến máy tính trong căn cứ ngầm, thao tác một lúc:

“Tôi sẽ cho đội của tôi tiếp quản nơi này, dù chỉ là tìm thêm chút thông tin hay lấy được chút công nghệ nào ở đây cũng tốt. Đã đến tận đây rồi, không thể ra về tay không.”

Sau đó, ba người rời đi, theo lối đi ngoằn ngoèo trở lại lâu đài trên mặt đất.

Lâm Huyền lấy điện thoại ra.

Nhìn vào vạch sóng ở góc trên bên phải màn hình, từ “không có tín hiệu” dần dần chuyển thành “tín hiệu đầy đủ”.

Hắn đã chuẩn bị tinh thần cho việc nhận hàng loạt cuộc gọi nhỡ, tin nhắn nhảy liên tục, và cả tiếng gào thét của Lưu Phong.

Tuy nhiên…

Thật bất ngờ.

Chiếc điện thoại vừa khôi phục tín hiệu vẫn im lìm như mặt nước, không có lấy một gợn sóng, không một tin nhắn, không một cuộc gọi nào.

“Hmm?”

Lâm Huyền rất đỗi băn khoăn.

Chương 1533: Điều không ổn (4)

Không lẽ nào.

Lưu Phong lẽ ra phải luôn canh giữ đồng hồ thời không mới đúng, hơn nữa vào thời điểm này, Lưu Phong ở Long Quốc chắc chắn cũng không ngủ.

Hay là điện thoại bị trục trặc?

Mang theo sự nghi hoặc, Lâm Huyền gọi điện cho Lưu Phong:

“Alo? Anh đang ở phòng thí nghiệm à?”

“Ừ, đúng vậy.”

Lưu Phong như thể không bao giờ ngủ, luôn luôn trực tuyến.

“Giá trị đồng hồ thời không có thay đổi gì không?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng bước chân, Lưu Phong đáp lại với giọng điềm tĩnh:

“Không có gì thay đổi, vẫn là 0.0000168. So với sự biến động điên cuồng vào ngày 1 tháng 7, thì hai tháng qua thực sự rất ổn định.”

“Lạ thật.”

Lâm Huyền cảm thấy khó tin.

Tầm ảnh hưởng của Copernicus chẳng lẽ không đủ để làm đồng hồ thời không nhích lên một chút sao?

Đây là một tai họa lớn của nhân gian.

Cái chết của ông ta, không nói là sẽ thay đổi tương lai nhân loại bao nhiêu… nhưng ít nhất cũng phải làm độ cong thời không thay đổi 0.0000042 mới đúng chứ?

Lâm Huyền nhíu mày.

Cảm thấy chuyện này thật sự không đơn giản.

Nếu độ cong thời không và các đường dây thế giới không thay đổi, thì chỉ có bốn khả năng:

Cái chết của Copernicus không quan trọng, thậm chí không vượt qua được sự đàn hồi của thời không.

Cái chết của Copernicus trên đường dây thế giới 0.0000168 này đã là điều định sẵn, vì đây là tương lai thuộc về Da Vinci, nên Copernicus chết sớm hay muộn cũng như nhau.

Copernicus thực ra không chết, và họ đã giết nhầm người.

Copernicus thực sự đã chết, nhưng Copernicus không phải là một cá nhân đơn lẻ, có thể là hai người, cũng có thể là một nhóm người… vì vậy, ngay cả khi một Copernicus chết đi, điều đó cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch tổng thể của họ trong tương lai.

Lại là tình huống phải chọn một trong bốn khả năng quen thuộc.

Vậy câu trả lời là gì?

Cúp điện thoại.

Lâm Huyền bước lên tường thành của lâu đài, nhìn về phía xa.

Thật đáng ghét.

Hắn đang nói về Copernicus.

Chết mà vẫn chưa yên, rõ ràng đã giết ông ta, nhưng vẫn còn gây rắc rối, khiến lòng người không yên.

Trong mắt Angelica và Jask.

Bằng chứng hiện có đủ để chứng minh ông lão vừa chết chính là Copernicus.

Lâm Huyền cũng không phủ nhận điều này.

Chỉ là không tìm thấy bằng chứng tuyệt đối mà thôi.

Hiện tại.

Việc cấp bách nhất là tìm cách xác minh chính xác—

【Copernicus thực sự đã chết hay chưa.】

Nhưng vấn đề là.

Làm thế nào để chứng minh?

Với cái chết của ông lão đó, tất cả manh mối về Copernicus mà mọi người có đều đã bị cắt đứt.

Sự tồn tại của Copernicus đã hoàn toàn biến mất, như bốc hơi khỏi lịch sử và tương lai.

“Ồ?”

Không đúng.

Lâm Huyền chớp mắt, nhìn về phía hồ Brienz xa xa, nơi dòng nước đang chảy về hướng đông, bất tận.

Dòng sông.

Nó giống như một dòng sông lịch sử.

Rất dài, rất dài, rất dài.

Ngay cả khi bắt đầu từ năm 2024 và tính đến tận cùng của thời gian vào năm 2624, vẫn có tới 600 năm.

600 năm.

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực sự là một khoảng thời gian kéo dài đến mức khó tin.

Trong làn gió nhẹ trên đồng cỏ.

Lâm Huyền nhìn dòng nước chảy chầm chậm về hướng đông của hồ Brienz.

Dòng nước ở đây đã chảy ít nhất 600 năm.

Nó sẽ quan tâm đến một cơn mưa nào đó vào một năm nhất định sao? Hay quan tâm đến một đàn cừu đi ngang qua uống nước vào một ngày nào đó?

Rõ ràng là không.

Giống như dòng sông lịch sử dài 600 năm này.

Lâm Huyền vào lúc này thực sự nhận ra—

【Những kế hoạch tương lai của các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và những trận chiến giữa họ với nhau, đều diễn ra trong khoảng thời gian kéo dài hàng trăm năm.】

【Một trận đấu kéo dài 600 năm, sao phải bận tâm đến những được mất trong vài năm, vài chục năm?】

Nếu xét đến việc những thiên tài này đang hướng tới tương lai xa và thực hiện các kế hoạch nằm trong vài trăm năm tới.

Vậy thì, ai chiếm ưu thế một chút trong năm 2024, hay ai dẫn đầu một chút, thực sự không quan trọng.

Bởi vì chiến trường chính của trò chơi này không nằm ở năm 2024, mà là ở tương lai xa xôi!

Trong bối cảnh đó.

Điều kiện tiên quyết là các thiên tài phải tìm cách sống sót đến tương lai để có thể hoàn thành kế hoạch.

Sống sót mới có thể hành động, sống lâu mới là điều quan trọng.

Vậy thì.

Làm thế nào để có thể ẩn mình trong dòng chảy lịch sử, tích lũy sức mạnh và chờ đợi thời điểm quan trọng để vươn lên, giành chiến thắng?

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhớ lại những lời mà hắn từng dùng để lừa dối Quý Tâm Thủy trong phòng thẩm vấn:

“Quý Tâm Thủy, ông có biết tại sao Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể ẩn mình một cách bí ẩn trong dòng chảy lịch sử mà không để lại dấu vết nào không?”

“Đó là vì… các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài bản thân chính là lịch sử; họ đã hòa mình vào lịch sử từ lâu, tách biệt khỏi thế giới thực, và tất nhiên sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.”

“Miễn là còn sống, con người sẽ để lại dấu vết trong lịch sử. Nhưng người chết thì khác… người chết không gây chú ý, cũng không để lại dấu vết thực sự nào trên thế giới này. Bằng cách này, họ có thể ẩn mình cùng tổ chức trong dòng chảy lịch sử, âm thầm

điều chỉnh sợi dây vận mệnh của tương lai.”

Chương 1534: Sự thật và lỗ hổng (1)

“Câu hỏi cuối cùng của ông là biến mất khỏi thực tại, sử dụng một cái chết giả để hoàn toàn xóa đi sự tồn tại của mình, và trong im lặng, điều khiển thời gian và số phận.”

……

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Những lời này là hắn đã bịa ra lúc đó để lừa Quý Tâm Thủy nhận tội và chấp nhận án tử hình.

Nếu là bất kỳ ai khác trong Bảy Tội Lỗi, họ sẽ không bao giờ tin vào những lời nói dối của Lâm Huyền.

Chỉ có Quý Tâm Thủy với sự mê muội và kiêu ngạo của mình, mới tin đó là sự thật, thực sự coi cái chết là một điều hiển nhiên, để đón nhận cái chết của mình, đón nhận sự tán dương của Copernicus.

Ẩn mình trong dòng chảy lịch sử…

Điều khiển sợi dây vận mệnh của tương lai…

Đó rõ ràng là lời nói dối mà hắn buột miệng bịa ra.

Nhưng bây giờ.

Càng nghe càng thấy giống như sự thật!

【Cái chết giả】.

Nghĩ đến từ khóa mà hắn đã dùng để lừa Quý Tâm Thủy.

Những lời hắn từng nói ra cứ như những chiếc boomerang, lẩn quẩn quanh tai.

“Không thể nào…”

Lâm Huyền nín thở.

Quay đầu lại.

Nhìn về hướng của căn cứ ngầm.

Nơi đó, chính giữa ghế xoay cơ khí.

Là một cái xác không tay không chân, đầu bị vỡ nát, máu đã chảy cạn.

Chuyện này…

Chết đến mức này mà cũng có thể gọi là cái chết giả sao?

Hắn vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nuốt khan một cái:

“Không lẽ thực sự…”

“Lời nói dối lại thành sự thật?”

Hai ngày sau, tại Đông Hải, Khu vực mới Lâm Cảng, nhà máy siêu cấp Tesla, trong phòng thí nghiệm.

“Lâm Huyền, đã xác định được rồi.”

Jask nhường chỗ trước bàn thí nghiệm, để Lâm Huyền tiến tới xem.

Trên bàn thí nghiệm, chiếc huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã được tháo rời thành nhiều linh kiện nhỏ bằng các thiết bị tinh xảo.

……

Hai ngày trước, khi rời khỏi sân bay Thụy Sĩ, Angelica tâm trạng rất tốt, cô đã ôm Lâm Huyền một cái, sau đó từ chối cái ôm của Jask và chuẩn bị lên máy bay trở về Mỹ.

Cô nói rằng mình sẽ ghé qua Brooklyn, mang một bó hoa đến trước mộ của Quý Tâm Thủy và Quý Lâm, đồng thời báo tin vui về cái chết của Copernicus.

“Nếu sau này có cơ hội… cậu có muốn đến đó một chuyến không?”

Lúc đó, Angelica mỉm cười nhìn Lâm Huyền và nói:

“Mặc dù tôi biết, cậu và hai người đó có mối thù, nhưng… bây giờ Copernicus đã chết, họ cũng đã chết, có lẽ mọi chuyện cũng có thể bỏ qua rồi?”

“Nhưng nếu cậu không muốn đến thì cũng không sao, tôi chỉ nghĩ rằng, nếu Quý Lâm biết rằng cậu đã giúp trả thù cho cha mẹ cậu ấy, và nếu cậu có thể đến thăm mộ, chắc cậu ấy sẽ rất vui.”

“Để sau tính.”

Lâm Huyền thấy Angelica vui vẻ, như thể trút bỏ được gánh nặng, nên không muốn làm cô mất hứng, chỉ đơn giản trả lời qua loa.

Chỉ là.

Brooklyn.

Tên thành phố này khiến Lâm Huyền đặc biệt chú ý.

Bức tranh “Nỗi Buồn của Einstein” được vẽ vào năm 1952 bởi họa sĩ Henry Dawson tại Brooklyn để tặng Einstein.

Tại sao Quý Tâm Thủy, một người Long Quốc, lại được chôn cất ở nước ngoài, cụ thể là ở Brooklyn, New York?

Ông ta không có quê nhà sao?

Người Long Quốc luôn có niềm tin sâu sắc về việc "lá rụng về cội", đặc biệt là với những người già như Quý Tâm Thủy… không phải ông ta nên muốn chôn cất thi thể hoặc tro cốt của mình ở quê hương sao?

“Là cô đã chôn cất họ ở Brooklyn à?”

Lâm Huyền hỏi:

“Đó là ý của cô hay là ý của họ khi còn sống?”

“Đó là ý của ông ấy.”

Angelica mở bàn tay, gom lại mái tóc dài đen như thác nước phía sau đầu và buộc lên thành một đuôi ngựa, rồi tiếp tục nói:

“Ông ấy rất thích Brooklyn, mỗi đầu năm đều phải đến Brooklyn một chuyến, nói rằng ở đó có những người bạn tốt nhất của ông ấy trước kia, cần phải đến viếng họ… đại loại là vậy, tôi nghe Quý Lâm nói vậy thôi.”

“Tôi cũng không rõ chi tiết lắm, ông ấy cũng ít khi nói về chuyện này, nên những gì tôi vừa nói có thể không hoàn toàn đúng, có thể Quý Tâm Thủy không đặc biệt thích thành phố đó, mà chỉ là Brooklyn có những kỷ niệm không quên được với ông ấy, có những người mà ông ấy không thể quên, vì vậy ông ấy mới kiên trì đến đó viếng mộ hàng năm.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Thì ra là vậy, cô có biết ông ta đến viếng mộ của ai, hoặc ở đâu không?”

“Cái đó tôi không rõ.”

Angelica nhún vai:

“Tôi nhớ tôi đã nói với cậu rồi, tôi còn rất nhỏ khi Quý Tâm Thủy gửi tôi đến Hollywood làm sao nhí, mỗi năm tôi chỉ gặp họ một lần, những chuyện này tôi đều nghe qua lời của Quý Lâm.”

“Nhưng tôi cảm thấy Quý Lâm cũng không rõ lắm, vì cậu ấy cũng không mấy quan tâm đến chuyện này; cũng có thể cậu ấy đã hỏi Quý Tâm Thủy, nhưng ông ấy không nói… nhưng tôi nghĩ khả năng này không lớn, vì ông ấy không thông minh bằng Quý Lâm, luôn bị Quý Lâm moi được thông tin. Nói trắng ra, có lẽ là Quý Lâm không tò mò về quá khứ của ông ấy thôi.”

“Thôi được rồi.”

Lâm Huyền vẫy tay chào Angelica:

“Chúc cô thượng lộ bình an, hẹn gặp lại sau.”

“Hai người cũng vậy nhé～”

Angelica quay lại cười với Lâm Huyền và Jask, rồi bước vào cổng lên máy bay.

Chương 1535: Sự thật và lỗ hổng (2)

“Hmm~”

Jask xoa cằm lởm chởm râu, cười khẽ:

“Lâm Huyền, cậu thật là có phúc, thật đáng ghen tị.”

“Ông vẫn chưa thoát khỏi vai diễn Giả Sắc nhẹ dạ kia sao?” Lâm Huyền nói đùa.

“Không không không.”

Jask lắc đầu:

“Tôi tự tin vào khả năng diễn xuất linh hoạt của mình, tôi chỉ muốn nói rằng, nụ cười vừa rồi của Angelica thực sự rất đẹp, đó là nụ cười chân thật, xuất phát từ niềm vui và sự hạnh phúc từ tận đáy lòng.”

“Đương nhiên rồi.”

Lâm Huyền nói nhẹ nhàng:

“Cuộc đời của cô ấy, hai lần trải qua cảnh gia đình tan vỡ, hai lần trở thành trẻ mồ côi… Sau khi Quý Lâm và Quý Tâm Thủy chết, cô ấy giống như một hồn ma báo thù, không nơi nương tựa, không có sự bình yên.”

“Nhưng bây giờ, dù gì thì Copernicus cũng đã bị giết chết, Angelica cuối cùng cũng hoàn thành được ước nguyện lớn nhất đời mình, cảm thấy hài lòng và mãn nguyện, nên cô ấy chắc chắn rất

vui.”

“Chỉ là…”

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào túi áo trước ngực của Jask.

Trong đó có chứa chiếc huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lấy từ thi thể Copernicus. Nếu muốn chắc chắn rằng ông lão mà hắn giết trước đó có thực sự là Copernicus hay không… e rằng phải chờ đến khi chiếc huy hiệu này được tháo rời và phân tích xong mới có thể kết luận.

Jask nhận thấy ánh mắt của Lâm Huyền.

Vì vậy, ông ấy vỗ vai Lâm Huyền, mỉm cười nói:

“Yên tâm, lần này tôi sẽ không trở về Mỹ nữa, chúng ta sẽ cùng ngồi máy bay riêng của tôi về Đông Hải. Sau khi xuống máy bay, tôi sẽ đến ngay nhà máy siêu cấp Tesla, ở đó có phòng thí nghiệm chuyên nghiệp, tôi sẽ nghiên cứu kỹ chiếc huy hiệu này, sau đó lập tức gọi điện báo cho cậu.”

……

Đây chính là lý do hôm nay Lâm Huyền đến nhà máy siêu cấp Tesla. Sau khi nhận được điện thoại từ Jask, hắn đã lên xe chuyên dụng và để Tiểu Lý chở mình đến đây.

Jask chỉ vào các linh kiện được sắp xếp gọn gàng trên bàn và giải thích từng chi tiết:

“Không có gì phức tạp cả, chỉ là một cuộn dây và một con chip NFC được mã hóa, cấu trúc và nguyên lý đều rất đơn giản.”

“Tôi không cắt rời mà mài từ từ để đảm bảo không làm hỏng cấu trúc bên trong… nhưng nếu cậu muốn sử dụng chiếc huy hiệu vàng này để thay thế Copernicus tham gia cuộc họp của Câu Lạc

Bộ Thiên Tài, chắc chắn là không thể. Toàn bộ hệ thống có một cơ chế xác thực danh tính rất nghiêm ngặt, nếu cậu muốn, tôi có thể giải thích chi tiết cho cậu."

Lâm Huyền lướt mắt qua các linh kiện được tháo rời trên bàn, cũng nhận thấy rằng phần phế liệu đã được mài ra dường như không phải là vàng thật.

Hắn cầm lên một chút bột mịn, rồi bóp nhẹ:

"Nhựa à?"

"Không phải nhựa, mà là một loại vật liệu phức tạp hơn, có cảm giác và trọng lượng giống kim loại, nhưng không phải kim loại và không có tính dẫn điện."

Jask, với kiến thức khoa học kỹ thuật vững chắc, giải thích một cách chuyên nghiệp:

"Điều này là đương nhiên Lâm Huyền, nguyên lý của NFC là sử dụng cuộn dây NFC để thu nhận dòng điện. Nếu sử dụng vỏ kim loại bao quanh cuộn dây thì sẽ tạo ra hiệu ứng 'lồng Faraday', bên trong sẽ không thể hình thành sự chênh lệch điện thế và dòng điện."

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền vứt bỏ mẩu vụn trong tay:

"Lúc đầu tôi cũng thấy việc tạo NFC từ một chiếc huy hiệu kim loại nguyên khối là không thể tin nổi, cứ tưởng đó là công nghệ cao gì đó."

"Vậy ông hãy giải thích cho tôi về cơ chế xác thực danh tính trong các cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi rất hứng thú."

Jask kéo một chiếc ghế, để Lâm Huyền ngồi xuống và bắt đầu

giải thích:

“Tôi đã nghe từ họ rằng, trước năm 2004, Câu Lạc Bộ Thiên Tài luôn tổ chức các cuộc họp mặt trực tiếp. Vào cuộc họp cuối cùng năm 2004, Einstein đã trao chiếc huy hiệu vàng này cho năm người bọn họ.”

“À, chính là Copernicus, Newton, Galileo, Da Vinci, Gauss… Vào năm 2004, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ có năm người bọn họ.”

“Einstein nói rằng từ đó về sau sẽ sử dụng huy hiệu vàng này để tổ chức họp mặt qua mạng, điều này giúp các thành viên dễ dàng giấu danh tính hơn. Nghe nói cấu trúc mạng ban đầu rất đơn giản, nhưng tôi cũng chưa từng thấy, không biết nó trông như thế nào.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Vậy thì có vẻ như, trong thư mời ban đầu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, con dấu sáp không có chứa huy hiệu vàng. Sau đó, Einstein chắc chắn đã thay thế ba thư mời còn lại… bằng cách thêm huy hiệu vàng vào con dấu sáp, chờ đợi ba thiên tài còn lại tìm thấy.”

“Thực ra lúc đầu cũng có.”

Jask ngả người ra ghế:

“Chỉ là trong thư mời đầu tiên, huy hiệu trong con dấu sáp thực sự là vàng nguyên chất, một huy hiệu vàng đặc, không có bất kỳ chức năng NFC nào, và dĩ nhiên cũng không có cơ chế xác thực danh tính.”

Chương 1536: Sự thật và lỗ hổng (3)

“Nói trắng ra, nhiều thao tác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ là nghi lễ mang tính hình thức, chú trọng vào truyền thống, chẳng hạn như chiếc huy hiệu vàng này… thực ra thiết bị NFC không nhất thiết phải được làm theo cách này, hay như việc thêm chiếc mặt nạ vào hình ảnh ảo trong VR… Thôi không bàn chuyện này nữa, để tôi kể tiếp.”

“Khóa mã trong huy hiệu vàng này là duy nhất, đại diện cho danh tính, nhưng từ lần đầu tiên cậu sử dụng nó để tham gia cuộc họp, hệ thống sẽ bắt đầu thu thập tất cả các đặc điểm sinh học của cậu, chẳng hạn như giọng nói, khuôn mặt, dấu vân tay, v.v…”

“Tất nhiên, việc thu thập này diễn ra một cách âm thầm, cậu sẽ không nhận ra, và nó được tích lũy trong nhiều năm, không nhất thiết phải thu thập đủ ngay từ đầu. Nhưng giọng nói chắc chắn không có vấn đề, giọng nói của con người cũng giống như dấu vân tay, có tính duy nhất và đặc trưng.”

“Nhưng chắc là có thể phá được chứ?”

Lâm Huyền nói:

“Việc tạo ra một dấu vân tay và giọng nói giả tuy rất khó nhưng không phải là không thể.”

“Cậu để tôi nói hết đã.”

Jask mỉm cười:

“Tôi chỉ lấy giọng nói làm ví dụ, nhưng thực tế hệ thống xác

thực danh tính rất toàn diện, bao gồm cả ngữ điệu, khuôn mặt, giọng địa phương, tiếng cười… Khi cậu tham gia họp mặt càng nhiều, hệ thống sẽ lưu trữ càng nhiều đặc điểm nhận dạng của cậu."

"Mỗi khi cậu sử dụng huy hiệu vàng để tham gia cuộc họp, sẽ có màn hình chờ nhấp nháy rất lâu đúng không? Đó là khi chương trình họp mặt đang xác định danh tính của cậu bằng nhiều cách khác nhau."

"Nếu đó là hệ thống đơn giản hơn trước đây, tôi đoán rằng có thể tìm cách vượt qua việc xác thực, nhưng… kể từ khi Kevin Walker gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và thiết kế lại toàn bộ chương trình và logic mã hóa, việc phá mã gần như là không thể."

"Chưa kể đến việc phá mã, tất cả các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn đã thử rất nhiều cách để tìm ra vị trí của máy chủ hệ thống cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhằm từ đó lấy được thông tin của các thành viên khác."

"Kết quả là không một ai thành công. Phải thừa nhận rằng tôi không thích Kevin Walker, nhưng nếu bỏ qua cảm xúc cá nhân, trình độ kỹ thuật của Kevin Walker thực sự vượt xa thời đại, hắn ta xứng đáng với danh hiệu hacker mạnh nhất thế giới."

……

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Hắn cũng đồng ý với quan điểm này.

Rốt cuộc, ngay cả siêu trí tuệ nhân tạo VV cũng không thể tìm ra địa chỉ và danh tính của Kevin Walker. Trong lĩnh vực công nghệ mạng máy tính, gã này thực sự là một thiên tài trong các thiên tài, có lẽ hàng trăm năm nữa cũng không có ai vượt qua được.

Dù sao thì…

Gã cũng đã âm thầm tạo ra sự sống số hóa mà.

Người như vậy đáng chết, nhưng Lâm Huyền cũng phải thừa nhận trình độ kỹ thuật của Kevin Walker, đó là một sự thật không thể chối cãi.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên nhìn Jask:

“Vậy theo quan điểm của ông, thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn không thể bị mạo danh.”

“Về mặt kỹ thuật, tôi nghĩ điều đó là không thể.”

Jask khẳng định:

“Trừ khi cậu có thể tìm được một thiên tài còn giỏi hơn Kevin Walker, nhưng vấn đề là… tôi không biết liệu Einstein có cho phép chuyện đó xảy ra không, bởi vì ông ấy biết tất cả, nếu thực sự có ai đó mạo danh tham gia cuộc họp, chắc chắn ông ấy sẽ biết.”

Lâm Huyền xoa cằm.

Hắn chìm vào suy nghĩ.

Nếu thật sự chắc chắn như vậy…

Thì chẳng phải có nghĩa là…

Họ đã thực sự giết chết Copernicus? Đã hoàn toàn loại bỏ được mối họa này?

“Lâm Huyền, tôi biết cậu rất thận trọng.”

Jask nói với giọng chân thành:

“Nhưng… nghi ngờ quá mức cũng không cần thiết.”

“Cậu nhìn xem, ông lão mà chúng ta giết, giọng nói giống hệt Copernicus, rơi vào bẫy của chúng ta, mang theo huy hiệu Câu Lạc Bộ Thiên Tài hoàn toàn thật, căn cứ ngầm của ông ta chứa đầy công nghệ vượt thời đại, và từ lâu ông ta đã cài nữ thư ký bên cạnh tôi, suýt nữa còn đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết…”

“Nhiều bằng chứng như vậy, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao? Tôi nghĩ giờ chúng ta thực sự có thể khẳng định—”

“Chúng ta, thực sự đã giết chết Copernicus thật sự! Báo thù đã thành công!”

Lâm Huyền khẽ cười.

Hắn cũng nhận ra rằng Angelica và Jask đều cho rằng hắn đã trở nên ám ảnh với vụ Copernicus, không chịu tin rằng vụ ám sát đã thành công.

Nếu không phải vì hắn có khả năng nhìn thấy tương lai 600 năm sau trong giấc mơ, hắn cũng sẽ tin như vậy, bởi vì có đến 99,99% bằng chứng đều xác nhận rằng ông lão đã chết chính là Copernicus.

Nhưng vấn đề là…

Hắn đã trải qua giấc mơ đầu tiên!

Trong giấc mơ đầu tiên, rõ ràng không có khoang ngủ đông, nhưng vẫn có ai đó vào lúc 00:42, giết chết cha Miêu đúng giờ.

Rõ ràng đây là tác phẩm của Copernicus.

Hoặc là, có phong cách của Copernicus.

Đây là điều khiến hắn lo ngại nhất.

Liệu có thể… có một Copernicus thứ hai không?

Nếu có, ông ta đang ở đâu?

Nếu có một Copernicus thứ hai, liệu có Copernicus thứ ba, thứ tư không?

Nhưng thực ra.

Chương 1537: Sự thật và lỗ hổng (4)

Nếu suy nghĩ kỹ hơn, vụ án cha Miêu trong giấc mơ đầu tiên vẫn có một nghi vấn lớn nhất.

Đó là…

Cái chết của con gái Đại Kiểm Miêu!

Copernicus vì kế hoạch tương lai của mình mà tàn nhẫn giết hại các nhà khoa học và toán học, điều này không thể bào chữa.

Nhưng ông ta thực sự rất tôn trọng những người này, không chỉ muốn họ chết vào lúc 00:42 để thể hiện sự tôn trọng kỳ lạ mà còn nhiều lần nhấn mạnh, “không được giết người vô tội”.

Chính nhờ nguyên tắc không giết người vô tội này mà hắn mới có thể sống đến bây giờ, và Quý Lâm cũng có thể sống thêm hơn hai mươi năm.

Copernicus giết người có nguyên tắc.

Nhưng kẻ giết chết cha Miêu dường như không tuân thủ nguyên tắc đó.

Nếu theo phong cách của Copernicus, ông ta có thể sẽ giết cha Miêu, nhưng sẽ để con gái của Đại Kiểm Miêu sống sót, đó mới là phù hợp với tính kiêu ngạo và tự phụ của ông ta.

Giống như khi họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài…

Newton chỉ trích Copernicus vì giết hại các nhà khoa học,

Copernicus chỉ cười hì hì, không quan tâm, để mặc cho Newton chửi mắng.

Nhưng khi hắn nói Copernicus đã giết cha và con gái mình, Copernicus lập tức nổi nóng, dài dòng giải thích sự cao quý của mình, nói rằng ông ta tuyệt đối không giết hại trẻ em vô tội, lập tức phủ nhận rằng đó không phải là việc mình làm.

Rõ ràng…

Lời cáo buộc vô căn cứ đó chính là điểm yếu của Copernicus, cũng là nguyên tắc giới hạn của ông ta.

Phân tích theo cách này.

Dường như kẻ giết hại cha và con gái của Đại Kiểm Miêu là một người khác.

Giống Copernicus, nhưng lại không phải Copernicus.

……

Sau một lúc im lặng.

Lâm Huyền ngồi thẳng dậy, đổi tư thế và nhẹ nhàng nói:

“Thực ra việc chúng ta ở đây tranh luận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu muốn thực sự xác định liệu Copernicus có thực sự chết hay không, và liệu chúng ta có giết được Copernicus thật hay không… Einstein mới là người chứng nhận uy tín nhất.”

Nghĩ đến Einstein kỳ diệu kia, giống như trợ lý ảo Tmall Genie, Lâm Huyền không nhịn được cười:

“Tôi vẫn rất tin tưởng Einstein, nếu Einstein nói Copernicus đã chết, thì tôi sẽ thực sự tin rằng Copernicus đã chết.”

“Ha ha ha ha…”

Jask cũng bị câu nói đùa này làm cho bật cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không thể nào đâu, Lâm Huyền. Cậu biết quy tắc hỏi đáp mà, không được hỏi về các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng không được hỏi về câu lạc bộ này.”

“Không, Jask, ông sai rồi.”

Lâm Huyền vẫy tay:

“Quy tắc hỏi đáp này thực ra có lỗ hổng.”

“Lỗ hổng?”

Jask nheo mắt lại:

“Không thể nào… cậu quá xem thường Einstein, quá xem thường Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và quá xem thường các thành viên khác rồi đấy.”

“Đây là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không phải Câu Lạc Bộ Ngốc Nghếch, những người đủ tiêu chuẩn vào đây đều là những thiên tài thực thụ, nếu có lỗ hổng, họ đã phát hiện ra từ lâu rồi.”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Được thôi, thực ra gọi là lỗ hổng thì không đúng, chỉ là cách khéo léo tận dụng quy tắc mà thôi.”

“Ba quy tắc hỏi đáp mà Einstein đề ra, tôi tất nhiên nhớ rất rõ, quy tắc đầu tiên là—”

“Câu hỏi không được đề cập đến danh tính, kế hoạch, hành động, hoặc thông tin cá nhân của các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Nếu vi phạm, câu hỏi sẽ bị từ chối và quyền hỏi lần đó sẽ bị hủy bỏ như một lời cảnh cáo.”

“Vậy nên, ông có thấy điểm quan trọng không Jask?”

“Quy tắc là, câu hỏi không được đề cập đến các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng không nói rằng không được đề cập đến bản thân mình.”

“Khi ông vắng mặt trong buổi họp lần trước, tôi đã hỏi về ngày tử vong của mình, Einstein đã trả lời chính xác cho tôi, thậm chí còn cho tôi biết cả phút và giây cụ thể.”

“Tôi biết rằng nếu tôi hỏi về ngày chết của bất kỳ thành viên nào khác có mặt, Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời, nhưng nếu tôi hỏi về ngày chết của chính mình thì lại được phép.”

“Ha ha.”

Jask cười khẽ và vỗ tay:

“Tuyệt vời lắm, người anh em của tôi! Nhưng điều này nghe có vẻ vô nghĩa đấy.”

“Quy tắc này vốn dĩ được đặt ra để bảo vệ sự riêng tư và an toàn của mọi người. Ai lại tự hỏi những câu liên quan đến mình trước mặt bao nhiêu người khác và để Einstein công khai câu trả lời cho tất cả nghe?”

“Như tôi đã nói, đừng bao giờ đánh giá thấp những thiên tài đó, Lâm Huyền. Cậu có thể kiểm soát câu hỏi của mình, nhưng cậu không thể kiểm soát câu trả lời của Einstein.”

“Nếu khi cậu hỏi về mình, Einstein vô tình nói ra một chi tiết quan trọng… không cần nhiều, chỉ cần một câu thôi, các thiên tài khác chắc chắn có thể lần ra danh tính, vị trí, kế hoạch và mục tiêu của cậu.”

“Nếu cậu muốn sử dụng câu hỏi liên quan đến bản thân để suy luận xem Copernicus có thực sự chết hay không, tôi khuyên cậu

nên thật cẩn thận; đừng tin bất kỳ ai trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng đừng tin bất kỳ lời nói nào của họ."

Chương 1538: Dưới lớp mặt nạ (1)

“Bao gồm cả Gauss ngây thơ vô tội, Da Vinci thân thiện và tốt bụng, hay Newton chính trực… Không ai biết đằng sau mặt nạ của họ là sự giả dối như thế nào, và họ thực sự là người hay là quỷ.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Yên tâm đi, từ đây đến ngày 1 tháng 9, còn 3 ngày nữa trước cuộc họp tiếp theo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi sẽ suy nghĩ kỹ về điều này.”

“Tất nhiên, tôi cũng hy vọng ông và Angelica đúng. Nếu cuối cùng chứng minh được rằng tôi đã lo lắng quá mức, thì không có gì tuyệt vời hơn. Lúc đó, tôi sẽ mời ông đến mở sâm panh ăn mừng.”

Nói xong.

Hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi:

“Vậy tôi về trước đây, Jask, nếu có gì xảy ra, chúng ta sẽ liên lạc ngay.”

Jask cũng đứng dậy, trang trọng bắt tay Lâm Huyền:

“Mặc dù nói lời cảm ơn có vẻ khách sáo, nhưng tôi thực sự muốn chân thành nói với cậu rằng…”

“Cảm ơn cậu, Lâm Huyền, cảm ơn vì cậu đã kịp thời báo tin cho tôi và cứu mạng tôi.”

Ông ấy đấm vào ngực mình và hứa với Lâm Huyền:

“Nếu có ngày nào đó tôi có thể đền đáp cậu, xin cậu đừng ngại, dù có phải đánh đổi cả mạng sống này, tôi cũng sẵn sàng.”

……

Sau đó, Jask tiễn Lâm Huyền lên xe, đứng nhìn theo cho đến khi xe đi khuất.

Tiểu Lý, tài xế lái chiếc Alphard, quay đầu lại hỏi:

“Lâm tổng, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về nhà thôi.”

Lâm Huyền ngáp dài:

“Tôi chưa kịp điều chỉnh múi giờ, lâu rồi không được ngủ ngon, về nhà ngủ một giấc đã.”

Đinh linh linh… Đinh linh linh… Đinh linh linh… Đinh linh linh—

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Lâm Huyền cầm lên xem, trên màn hình hiển thị…

Cao Dương?

Kể từ lần trước rời khỏi quê nhà ở Hàng Châu một cách vội vã, đã nửa tháng rồi hắn không liên lạc, giờ tự nhiên gọi điện là có chuyện gì?

“Alo?”

Lâm Huyền bắt máy.

“Hehehe!”

Giọng Cao Dương đầy phấn khích ở đầu dây bên kia:

“Tối nay đến nhà tớ xem băng video nhé!”

“Băng video gì?” Lâm Huyền hỏi vu vơ.

“Băng video lấy từ trong quan tài của Trương Vũ Thiến ấy! Cậu không quên đấy chứ!”

“……”

Lâm Huyền nhắm mắt lại, hít sâu một hơi:

“Cậu còn có mặt mũi nhắc đến chuyện đó à? Đã mấy tháng trôi qua mà giờ cậu mới lo xong cái máy chiếu à? Sao không đợi 600 năm nữa rồi mới mời tớ đến nhà cậu xem băng?”

“Chuyện này cậu đừng trách oan tớ nhé!”

Cao Dương đáp với giọng đầy tự tin:

“Cái băng video này là loại nhỏ đặc biệt do Panasonic đặt làm riêng ngày xưa, máy chiếu chuyên dụng cho nó thật sự không dễ tìm đâu, tớ đã phải tốn rất nhiều công sức mới kiếm được một cái từ Nhật Bản mang về cho cậu.”

“Thực ra, nguyên nhân chính không phải ở máy chiếu, mà là băng video bị hư hỏng quá nặng… Cậu không nghĩ rằng quan tài là cỗ máy thời gian và thời gian bên trong nó không trôi chứ? Khi cho băng vào máy chiếu thì không đọc được gì cả, tớ đã phải tìm một chuyên gia phục chế để sửa chữa nó, vừa nãy họ mới gọi cho tớ, nói rằng đã sửa xong rồi.”

“Thôi được.”

Lâm Huyền đổi tay cầm điện thoại:

“Nếu cậu không bận thì tớ có thể đến nhà cậu ngay bây giờ,

không cần đợi đến tối.”

“Ấy da, bây giờ ở cửa hàng 4S tớ đang bận lắm, với lại tớ còn phải đi lấy băng video từ chỗ chuyên gia phục chế, nên hẹn cậu tối nhé, khoảng bảy, tám giờ cậu đến nhà tớ, chúng ta cùng xem! Tớ đã không thể đợi thêm để xem cái băng video bí ẩn này có gì rồi!”

Nói xong, Cao Dương cúp máy.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Nhớ về Sở An Tình đã hóa thành bụi sao xanh biếc mà tan biến,

Nhớ về bức ảnh với nụ cười tươi như hoa trong quan tài của Trương Vũ Thiến,

Nhớ về hai cô gái có khuôn mặt giống hệt nhau nhưng cuộc đời cách biệt 24 năm,

Nhớ về cuốn nhật ký mã hóa với mật mã kỳ lạ 1952…

Hắn thực sự cũng rất tò mò, từ từ mở mắt ra:

“Trong băng video của Trương Vũ Thiến…”

“Rốt cuộc đã ghi lại điều gì?”

Trước đây.

Lâm Huyền và Cao Dương đã cùng nhau đến Khúc Phụ, Sơn Đông để khai quật mộ của Trương Vũ Thiến, người từng là thiên niên trụ.

Như đã dự đoán, trong quan tài không có bất kỳ thi thể nào, và từ đó họ có những hiểu biết ban đầu về thiên niên trụ.

Họ đã lấy ra ba món đồ từ trong quan tài:

Một quyển album ảnh,

Một cuốn nhật ký có khóa mật mã,

Và một cuộn băng video cũ.

Lâm Huyền đã xem qua toàn bộ quyển album ảnh đó, nó ghi lại quá trình trưởng thành của Trương Vũ Thiến từ khi còn nhỏ.

Chỉ có thể nói rằng…

Ngoại trừ bối cảnh và cha mẹ trong ảnh khác nhau, Lâm Huyền thực sự có cảm giác mơ hồ như đang xem album ảnh của Sở An Tình.

Hai cô gái ấy có khuôn mặt giống nhau đến mức không thể phân biệt được.

Bởi vì ảnh là tĩnh, Lâm Huyền không thể nhận ra bất kỳ sự khác biệt nào giữa Trương Vũ Thiến và Sở An Tình.

Không giống như CC.

CC là người sống, có tính cách riêng, có thói quen nói chuyện và biểu cảm hoạt bát.

Dù CC cũng có khuôn mặt giống hệt Sở An Tình, Lâm Huyền vẫn có thể dễ dàng phân biệt hai người.

Chương 1539: Dưới lớp mặt nạ (2)

Còn với Trương Vũ Thiến, chỉ có những bức ảnh, nên rất khó phân biệt.

Cuối cùng, sau khi lật hết quyển album, hắn không thu được bất kỳ thông tin hữu ích nào. Còn về cuốn nhật ký có khóa mật mã, mặc dù nội dung bên trong không có giá trị, nhưng mật mã được đặt cho khóa lại rất đáng chú ý—1952.

Theo phỏng đoán của Lâm Huyền và Cao Dương, năm 1952 có thể là thời điểm thiên niên trụ trước đó, tức người tiền nhiệm của Trương Vũ Thiến, tan biến.

Mỗi cô gái thiên niên trụ sẽ hóa thành bụi sao xanh vào đúng khoảnh khắc sinh nhật 20 tuổi, sau đó sẽ trải qua 4 năm trống rỗng trước khi thiên niên trụ kế tiếp được sinh ra, và cứ thế lặp lại. Năm 1952, thiên niên trụ tiền nhiệm tan biến.

Bốn năm sau.

Năm 1956, thiên niên trụ tiếp theo ra đời.

Hai mươi năm sau.

Năm 1976, thiên niên trụ này lại tan biến. Bốn năm sau nữa.

Năm 1980, Trương Vũ Thiến ra đời. Năm 2000, Trương Vũ Thiến tan biến. Đến năm 2004, Sở An Tình ra đời.

Năm 2024, Sở An Tình hóa thành bụi sao xanh biếc và tan biến.

Tất cả các mốc thời gian đều cực kỳ chính xác. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ…

Trương Vũ Thiến, rõ ràng không biết gì về thiên niên trụ, nhưng tại sao cô ấy lại đặc biệt chú ý đến năm 1952?

Lâm Huyền cũng muốn đào sâu hơn về manh mối này.

Chỉ tiếc rằng, mọi manh mối về thiên niên trụ đã đứt đoạn tại đây, không thể điều tra sâu hơn. Hắn từng nghĩ rằng sau khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mình sẽ có thêm cơ hội để thu thập thông tin, nhưng ai mà ngờ rằng đó lại là một câu lạc bộ toàn những kẻ mưu mô và lừa lọc!

Đặt câu hỏi thì bị giới hạn đủ kiểu, lại còn phải phát sóng trực tiếp cho tất cả thành viên câu lạc bộ nghe câu trả lời.

Điều này đòi hỏi Lâm Huyền phải cực kỳ thận trọng, tránh một sơ suất nhỏ có thể gây ra sai lầm không thể cứu vãn.

Vì vậy.

Nếu muốn tiếp tục tìm hiểu về thiên niên trụ và Trương Vũ Thiến… thì con đường duy nhất còn lại chính là cuộn băng video bí ẩn đó.

Ban đầu, Cao Dương tình nguyện xử lý việc này, nhưng không ngờ lại mất nhiều thời gian đến vậy.

“Thôi, dù sao thì cuối cùng cũng đã giải quyết xong.” Lâm Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nơi khung cảnh đường phố đang lùi lại.

Dù hơi trễ, nhưng tối nay hắn sẽ xem được nội dung của cuộn băng.

Nghĩ lại những tháng ngày vừa qua, hắn chẳng có lúc nào rảnh

rỗi, lịch trình kín mít, thậm chí còn thoát được hai lần bị săn đuổi vượt thời không… thật sự quá khó khăn.

Lâm Huyền thở dài.

Hắn thực sự cảm nhận được câu nói "Người được giao trọng trách lớn phải chịu đựng gian khổ trước tiên."

"Tiểu Lý, đừng đưa tôi về nhà nữa, đến công ty đi." Lâm Huyền quay đầu nói.

Vì tối nay phải đến nhà Cao Dương xem băng video, nên hôm nay cũng không cần bước vào giấc mơ nữa; vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi không đủ để hắn hoàn thành các quy trình đã định.

Vì vậy, hãy đến Công ty Rhine.

Đến văn phòng công ty, hắn cũng có thể bình tĩnh ngồi suy nghĩ xem đến ngày 1 tháng 9, trong buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, làm thế nào để khéo léo tận dụng quy tắc hỏi đáp nhằm xác nhận Copernicus có thực sự chết hay chưa.

"Vâng, Lâm tổng."

Tài xế Tiểu Lý đáp, bật xi nhan trái, rẽ lên đường cao tốc trên cao.

Văn phòng Công ty Rhine, Lâm Huyền đang ngồi.

Hắn nhắm mắt, ngón tay xoay nhanh cây bút, đầu óc suy nghĩ không ngừng. Thực ra.

Nếu đơn giản hóa vấn đề phức tạp này, sự thật về việc Copernicus đã chết hay chưa, cuối cùng vẫn liên quan đến vấn đề an toàn của bản thân và vấn đề an toàn của hạt thời không.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Thực ra, đơn giản hơn nữa, chỉ là vấn đề an toàn của mình mà thôi."

“Dù sao thì lý do mình lo lắng về việc Copernicus đánh cắp hạt thời không vẫn là vì sợ ông ta gửi thích khách thời không từ tương lai quay về năm 2024 để giết mình.”

Suy nghĩ ngày càng rõ ràng.

Hắn dừng xoay bút, rút ra một tờ giấy trắng từ máy in và viết nhanh ba câu hỏi:

Lại một lần nữa, hỏi thời điểm chính xác mình sẽ chết.

Hỏi xem liệu hạt thời không trong tay mình có bị ai đó đánh cắp không.

Ai sẽ là nhà toán học tiếp theo bị sát hại một cách cố ý vào lúc 00:42?

Đây là ba câu hỏi mà Lâm Huyền nghĩ ra.

Thoạt nhìn, chúng dường như không liên quan gì đến Copernicus, nhưng thực ra đều nhắm vào ông ta. Dựa vào câu trả lời của Einstein, có thể xác minh liệu Copernicus thực sự đã chết hay vẫn còn sống.

Nhưng…

Lâm Huyền dùng bút chấm nhẹ vào câu hỏi đầu tiên và nhíu mày.

“Có vẻ câu hỏi này không có tác dụng gì, ngay cả khi Einstein cho mình một ngày giờ chính xác, cũng không thể phân tích ra thông tin quan trọng nào.”

“Dù ngày đó còn xa hay đã gần, cũng không thể xác định được thủ phạm có phải là Copernicus hay không. Có thể đó là tai nạn, có

thể là chết do bệnh tật, cũng có thể là chết tự nhiên… Tóm lại, dựa vào câu trả lời của Einstein, không thể xác định được liệu Copernicus có phải là người giết mình hay không, vì vậy câu hỏi này nên loại bỏ.”

Chương 1540: Dưới lớp mặt nạ (3)

Nói rồi, Lâm Huyền gạch bỏ câu hỏi đầu tiên bằng bút.

Rồi nhìn vào câu hỏi thứ hai.

Câu hỏi này có tính hướng dẫn cao hơn.

Nếu Einstein trả lời rằng hạt thời không sẽ bị đánh cắp, thì gần như có thể khẳng định Copernicus vẫn còn phương án dự phòng, sẽ tiếp tục đánh cắp hạt thời không trạng thái liên kết của mình, tiếp tục gây khó chịu cho hắn.

Nếu Einstein trả lời rằng hạt thời không sẽ không bị đánh cắp, thì điều đó sẽ mang lại sự an tâm nhất định. Nhưng cái giá phải trả là tất cả các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ biết rằng mình đang sở hữu một hạt thời không, điều này chắc chắn sẽ biến mình thành mục tiêu không an toàn.

Newton và Galileo đều không phải những kẻ đơn giản, có thể một khi họ liên quan, họ sẽ còn khó đối phó hơn cả Copernicus.

“Câu hỏi tuy hiệu quả, nhưng rủi ro quá cao.”

Lâm Huyền lắc đầu, cảm thấy Copernicus không đáng để hắn mạo hiểm lộ danh tính và thu hút kẻ thù chỉ để kiểm chứng xem ông ta có còn sống hay không. Rồi hắn nhìn vào cách đặt câu hỏi thứ ba. Câu này có vẻ hoàn hảo hơn.

Dù là câu hỏi hay câu trả lời, đều không liên quan đến Copernicus, cũng không liên quan đến bản thân Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Einstein chắc chắn sẽ không từ chối trả lời.

Hơn nữa, câu hỏi này có các điều kiện rất khắt khe: thời gian phải là 00:42, nguyên nhân cái chết phải là bị sát cố ý, và nạn nhân phải là nhà toán học.

Điều này cơ bản đã khóa chặt Copernicus là kẻ đứng sau.

Nếu Einstein trả lời bất kỳ cái tên nào, thì điều đó có nghĩa là Copernicus chắc chắn chưa chết hẳn, hoặc có người kế nhiệm, đồng phạm.

Nếu Einstein từ chối trả lời, thì điều đó có nghĩa là câu hỏi này liên quan đến bản thân thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có nghĩa là Copernicus thực sự chưa chết, hoặc đã chết giả, hoặc người chết chỉ là thế thân.

Nếu Einstein nói rằng trong tương lai, không có nhà toán học nào chết vào thời điểm này, thì tất cả đều tốt đẹp, có thể cùng Jask mở sâm panh ăn mừng.

“Ừm, câu hỏi này gần như hoàn hảo.”

“Dù Einstein trả lời hay không, nói có hay không, đều có thể suy ra câu trả lời phù hợp.”

“Vậy thì, quyết định sẽ là câu hỏi này.”

Lâm Huyền đánh dấu tích vào câu hỏi thứ ba, xác định câu hỏi mình sẽ đưa ra trong buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài vài ngày tới.

Nhân tiện…

Hắn cũng nhớ ra rằng trong đầu mình vẫn còn nhiều câu hỏi muốn hỏi Einstein.

Vì vậy, hắn liệt kê chúng theo thứ tự ưu tiên:

Hỏi về cách loại bỏ virus tương lai trên mạng và hồi sinh VV.

“Lần trước, robot quét nhà VV đã thúc giục mình, va vào mắt cá chân mình hai lần, chắc là đang phàn nàn tại sao mình chưa giải quyết vấn đề virus tương lai. Nếu trong lần họp tới có thể xác định Copernicus thực sự đã chết và mối nguy trước mắt đã được giải quyết, thì đúng là lúc cần giải quyết vấn đề của VV.”

VV là vũ khí mạnh nhất của mình, đặc biệt là khi Kevin Walker và Turing đều đã bị mình giết. Chỉ cần VV có thể hồi sinh, sức chiến đấu của mình sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Hơn nữa, chỉ cần VV có đủ thời gian phát triển… biết đâu có thể lật đổ được những lá bài ẩn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

“Tất nhiên, khi hỏi Einstein, mình không thể hỏi thẳng thừng như vậy, phải che giấu sự tồn tại của VV và không tiết lộ gì về virus tương lai. Khi đặt câu hỏi, chỉ cần vòng vo một chút là được.”

Hỏi về sự thật của thiên niên trụ và cách cứu Sở An Tình.

“Đây mới là mục tiêu chính của mình khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, lý do mình đặt nó ở vị trí thứ hai hoàn toàn là vì mình không biết phải hỏi thế nào.”

“Anh Quân cũng có cùng suy nghĩ với mình, trong khi đảm bảo cứu Sở An Tình, chúng mình cũng phải cẩn thận bảo vệ sự an toàn của cô ấy, tránh để thiên niên trụ bị các thiên tài khác lợi dụng hoặc phá hoại.”

“Vì vậy, cho đến khi thời điểm thích hợp, mình không thể dễ dàng hỏi Einstein câu hỏi này. Tốt nhất là tìm cơ hội thích hợp, chỉ khi có mình mình hoặc càng ít người tham gia càng tốt, lúc đó mình mới hỏi Einstein về vấn đề này.”

Hỏi về sự thật của ánh sáng trắng hủy diệt vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

“Ánh sáng trắng hủy diệt thực sự là gì, mình luôn muốn biết. Đáng tiếc là chưa bao giờ có cơ hội thích hợp, cũng không tìm được cách diễn đạt phù hợp để hỏi.”

“Rốt cuộc, câu hỏi này nếu hỏi ra sẽ tiết lộ khả năng tiên tri của mình, điều này không tránh khỏi việc đưa mình vào nguy hiểm.”

“Nhưng nếu không hỏi Einstein, mình thực sự không nghĩ ra cách thứ hai để tìm hiểu sự thật về ánh sáng trắng. Dù sao thì khi mình nhìn thấy ánh sáng trắng, mọi thứ đã bị hủy diệt, nếu ánh sáng đó thực sự đến với tốc độ ánh sáng, thì hoàn toàn không có cách nào dự đoán, ngăn chặn, phân tích hay biết trước.”

“Đây là một câu hỏi mà chỉ có Einstein mới có thể trả lời, giống như câu hỏi trước, tốt nhất là chờ khi chỉ có mình mình tham gia họp mới hỏi.”

Chương 1541: Dưới lớp mặt nạ (4)

“Ôi, thực sự rất ghen tị với Copernicus, ông ta có quá nhiều cơ hội để hỏi câu hỏi một mình. Và khi đó chỉ có mình ông ta là thành viên, không cần biết ông ta hỏi gì, đều không liên quan đến các thành viên khác… gần như bất kỳ câu hỏi nào cũng sẽ nhận được câu trả lời từ Einstein.”

Hỏi về thông tin chính xác liên quan đến Đỗ Dao.

“Mình thực sự không thể nhớ ra đã thấy cái tên này ở đâu, vào thời điểm nào, bằng cách nào. Để chế tạo ra mũ điện kích não, Đỗ Dao là yếu tố quan trọng không thể thiếu, vì vậy câu hỏi này, chỉ có thể hỏi Einstein.”

“Tuy nhiên, câu hỏi này chưa cần hỏi vội, đợi mình sao chép xong bản thiết kế thiết bị xuyên thời không rồi tính. Nếu không, một khi câu trả lời được đưa ra, thế giới thay đổi, Cao Văn và thiết bị xuyên thời không biến mất, thì thật là thiệt thòi.”

“Cao Văn đại đế và Trần Hòa Bình đại đế hợp tác trong mơ, chắc chắn không phải lúc nào tương lai cũng đạt được. Vì vậy… lần này có thể sao chép được bản thiết kế thiết bị xuyên thời không đầy đủ và chính xác, đúng là một phép màu, phải trân trọng.”

“Hơn nữa, mình cũng đã hứa với Hứa Y Y và Lê Ninh Ninh rằng sẽ mang lại cho họ một thế giới tương lai tốt đẹp hơn. Hy vọng rằng sau khi tìm thấy bà Đỗ Dao và chế tạo ra mũ điện kích não, một thế giới mới, một giấc mơ thứ chín mới… sẽ có thể giúp họ, và tất cả nhân loại, sống hạnh phúc hơn.”

Cạch.

Lâm Huyền đóng nắp bút, nhìn vào bốn câu hỏi đã được liệt kê.

Vậy là xong.

Trong thời gian ngắn, kế hoạch cho vài tháng tới sẽ là như vậy.

Hy vọng mọi thứ diễn ra suôn sẻ.

Hắn đứng dậy, bước đến trước cửa sổ lớn sát đất, nhìn ra tầng 22 của tòa nhà MX đối diện.

Triệu Anh Quân đang làm việc bên trong. Tất nhiên...

Còn có cả em bé trong bụng nữa.

“Khi mình hỏi xong những câu hỏi trên, hoàn thành mọi kế hoạch, chắc em bé cũng sắp chào đời rồi nhỉ?”

Nghĩ đến khoảnh khắc ấm áp của gia đình ba người, Lâm Huyền không thể không nở nụ cười. Dù trước đây đã từng cùng Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề trải qua nhiều thời gian bên nhau, cùng đến Disneyland, chụp ảnh gia đình.

Nhưng lúc đó cả ba người đều chưa xác định rõ mối quan hệ, vẫn còn chút tiếc nuối. Nhưng lần này, sẽ không còn tiếc nuối nữa.

Buổi tối, trong căn nhà bừa bộn của Cao Dương. À không.

Là trong nhà Cao Dương.

“Không phải.” Lâm Huyền bóp mũi:

“Cậu thật quá đáng rồi đấy? Dù sao cũng là quản lý của một cửa hàng 4S, lương lậu không thấp, sao không đổi sang một căn

nhà sạch sẽ hơn?”

“Ôi trời, tớ mới lên làm quản lý được mấy tháng, ngày nào cũng bận rộn không xuể, buổi tối lại phải tiếp khách không ở nhà, thời gian đâu mà lo việc thuê nhà dọn nhà?” Cao Dương dùng một cú quét chân, hất hết đống đồ linh tinh trên ghế sofa xuống đất: “Với lại, bừa bộn là nhà chứ không phải tớ bừa bộn đâu, hiểu không?”

“Haha.”

Lâm Huyền nhìn Cao Dương với vẻ không thể hiểu nổi:

“Sao cậu còn tự hào được nhỉ? Có gì đáng tự hào ở đây chứ?”

“Thôi thôi, cậu đừng lải nhải nữa.” Cao Dương giơ tay ngăn Lâm Huyền lại:

“Cậu có bạn gái rồi nên không biết cảm giác của người độc thân đâu. Đợi khi tớ có bạn gái, tớ sẽ dọn dẹp nhà cửa thật kỹ càng, còn bây giờ không có nhu cầu thì cũng chẳng có động lực!”

“Nói đến đây, cậu để Triệu Anh Quân giới thiệu cho tớ xem nào, Công ty MX có nhiều cô nàng xinh đẹp thế, có ai còn độc thân giới thiệu cho tớ với!”

“Xem băng video đi.”

Lâm Huyền ngồi xuống sofa, nhìn thẳng phía trước: “Bắt đầu thôi.”

“Ê này! Cậu chuyển chủ đề nhanh quá đấy!” Cao Dương gào lên:

“Tớ đang nghiêm túc nói về việc giới thiệu bạn gái cho tớ mà, sao cậu lại chuyển ngay sang băng video rồi? Trước đó cậu còn nói với tớ là giàu sang không quên bạn bè, giờ thì cậu lại lặng lẽ tự đi,

thậm chí có con luôn rồi, mà không chịu giúp anh em giải quyết vấn đề lớn của đời người à!”

“Chủ yếu là không có ai phù hợp cả.” Lâm Huyền than phiền nhìn Cao Dương: “Yêu cầu của cậu cao quá.”

“Cao chỗ nào!” Cao Dương giơ tay lên đếm:

“Tớ chỉ nhắn Triệu Anh Quân đúng hai dòng trên WeChat thôi —‘Cô nàng có khuôn mặt trẻ thơ và vòng một lớn, thông minh và học giỏi.’ Chỉ vậy thôi, có cao lắm không?”

Lâm Huyền thở dài, chẳng muốn đôi co thêm:

“Thôi, tập trung xem băng video đi, xem xong thì ngủ, trong mơ có gì cũng có.”

“Đừng coi thường tớ!”

Cao Dương vừa đi đến chỗ TV, vừa quay lại nhìn với vẻ không hài lòng:

“Cậu nghĩ tớ không tìm được à? Cậu còn có thể tìm được nữ tổng tài giàu có, tại sao tớ lại không tìm được cô nàng trẻ thơ học giỏi?”

“Thử đi, đến Viện Khoa học Long Quốc mà tìm.” Lâm Huyền đáp lại một cách hờ hững:

“Thôi, đừng lề mề nữa, mau bật băng video lên.”

Bên cạnh TV của Cao Dương, có một máy phát video cũ màu vỏ đã ố vàng, trên đó có khắc logo của hãng Panasonic, có vẻ là một thiết bị chuyên dụng.

“Cái băng video này, tớ đã nhờ một người đam mê nghiên cứu, chỉ cần nhìn qua là biết ngay, đây là băng video chuyên dụng của máy quay Panasonic NV-S250EN.”

Chương 1542: Dưới lớp mặt nạ (5)

“Vào những năm 90, đây là loại máy quay cầm tay gia đình rất tiên tiến và xa xỉ, nhưng với gia đình giàu có như Trương Vũ Thiến, sử dụng loại này cũng hợp lý thôi.”

“Băng video này chỉ có thể phát trên máy chuyên dụng của Panasonic, và đây chính là chiếc máy đó.”

Cao Dương bật công tắc, đưa cuộn băng video lấy từ quan tài của Trương Vũ Thiến vào máy, sau đó nhấn nút phát và nhảy về ngồi cạnh Lâm Huyền trên ghế sofa, vừa xoa tay vừa nói: “Cậu biết không, tớ thực sự rất mong đợi đấy! Cảm giác như được nhìn trộm cuộc sống riêng tư của một cô gái trẻ vậy!”

“Cậu không thể nghiêm túc chút được à?”

Lâm Huyền thật sự không biết phải nói sao với Cao Dương, trước đây hắn còn chế giễu rằng sự tồn tại của Cao Dương chính là một sự ô nhiễm gen của loài người, và giờ có lẽ điều đó thực sự là âm mưu của người ngoài hành tinh.

Máy phát video cũ phát ra tiếng cuốn băng.

Cuối cùng.

Khi cuộn băng hoàn thành tua lại, cuộn băng từ từ chuyển động, đồng thời… màn hình TV cuối cùng cũng xuất hiện hình ảnh.

Hình ảnh hơi mờ, màu sắc có chút mất tự nhiên.

Nhưng vẫn đủ rõ để thấy, dù đây là một cuộn băng video đã hơn 20 năm tuổi, bị giới hạn bởi công nghệ của thời đại đó, nhưng như vậy là tốt lắm rồi.

Ít nhất cũng rõ ràng hơn nhiều so với những video mạng cũ toàn màn hình đầy vết nhòe, sản phẩm điện tử của Nhật Bản vào thế kỷ trước vẫn rất đáng nể.

“Hehehe~ tớ có máy quay rồi~”

Tiếng cười của một cô gái quen thuộc đến mức Lâm Huyền và Cao Dương đều không kìm được mà ngồi thẳng lên, nín thở.

Sở An Tình…

Giọng nói trong băng video giống hệt Sở An Tình!

Điều này khiến họ cảm giác như Sở An Tình đang ngồi ngay cùng họ trong phòng khách!

Trên màn hình TV, khung cảnh là nội thất của một ngôi nhà mang phong cách thế kỷ trước, nhưng những đồ nội thất bằng gỗ đỏ và cầu thang xoắn ốc trong nhà đủ để chứng minh sự giàu có của gia đình này.

“Thiến Thiến, đừng chỉ quay nhà thôi.”

Trên ghế sofa trong phòng khách, một người đàn ông trung niên trẻ tuổi mỉm cười nhẹ nhàng. Lâm Huyền và Cao Dương liếc nhìn nhau.

Họ đã gặp người đàn ông này trước đây, dù ông ta trẻ hơn rất nhiều so với hiện tại, nhưng cả hai vẫn nhận ra ngay, đó chính là cha của Trương Vũ Thiến!

Người đàn ông vẫy tay về phía ống kính máy quay, cười với vẻ yêu chiều:

“Thiến Thiến, ba mua cái này cho con để con có thể ghi lại những khoảnh khắc đẹp trong cuộc sống, sau này lớn lên có thể giữ lại làm kỷ niệm.”

“Vì vậy đừng chỉ quay nhà, con có thể ra ngoài, đến công viên, quay lại những khoảnh khắc ý nghĩa cùng bạn bè.”

Đoạn video đột ngột dừng lại, sau đó nhảy sang một đoạn video khác.

“Loại băng video này là như vậy đấy.” Cao Dương giải thích:

“Tất cả các video đều được nối thành một đoạn, dùng chung một cuộn băng, không giống như máy ảnh kỹ thuật số.”

“Cái này tớ cũng không cần cậu giải thích đâu.” Lâm Huyền ngắt lời Cao Dương: “Tập trung xem, đừng nói gì nữa.”

Tiếp theo, là những đoạn video ngắn khác nhau. Có thể thấy rõ.

Trương Vũ Thiến là một cô gái vô tư lự và rất yêu đời. Cô đã dùng máy quay này để ghi lại rất nhiều cảnh xuân, cảnh đẹp, bạn bè, thú cưng… kỹ thuật quay phim của cô ngày càng tiến bộ.

Tất nhiên, trong đoạn băng cũng không thiếu những cảnh tự quay đầy đáng yêu.

Kèm theo là tiếng cười như tiếng chuông bạc, đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền nhạt trên khóe miệng, các đường nét xinh đẹp, cùng nụ cười tràn đầy năng lượng... đây chính là Sở An Tình thật sự.

Còn giống Sở An Tình hơn cả CC.

Thậm chí, xét về tính cách, cô ấy cũng giống Sở An Tình đến chín phần mười.

“Thật kỳ diệu.”

Cao Dương ngạc nhiên thốt lên, mắt mở to miệng há hốc: "Trước đây chỉ xem ảnh thì tôi không nhận ra mức độ nghiêm trọng, nhưng... giờ nhìn thấy video, đây hoàn toàn là bản sao của Sở An Tình! Cậu nói là Sở An Tình xuyên không về năm 2000 thì tôi cũng tin!"

Ngay lập tức.

Màn hình TV đen lại, rồi chuyển sang cảnh tiếp theo. Đây là phòng ngủ của Trương Vũ Thiến.

Ngoài Trương Vũ Thiến đang mặc đồ ngủ, còn có một cô bạn gái cũng xuất hiện trong đoạn video trước đó, cũng đang mặc đồ ngủ. Lâm Huyền và Cao Dương tròn xoe mắt! Đây...

Đoạn tiếp theo có nên tiếp tục xem không?

“Hehe, mình định làm một việc rất thách thức đây!”

Trong video, Trương Vũ Thiến cười nói với chiếc máy quay để trên bàn: “Mình sẽ thử ghi lại giấc mơ của mình!” "Hả?"

Cô bạn bên cạnh nhìn Trương Vũ Thiến với vẻ nghi hoặc:

"Thiến Thiến, cậu không phải từng nói rằng cậu thường xuyên gặp ác mộng, nhưng mỗi khi tỉnh dậy lại không nhớ nổi nội dung giấc mơ sao? Vậy cậu định ghi lại như thế nào?"

“Vì thế nên hôm nay mình mới gọi cậu đến đây!”

Trương Vũ Thiến cười khúc khích, kéo cô bạn vào khung hình, rồi giải thích:

“Đúng là mình thường xuyên gặp ác mộng, nhưng một khi tỉnh dậy, chỉ trong một đến hai giây là mình quên sạch, quên hết không còn gì, thậm chí quên cả việc mình đã mơ.”

Chương 1543: Dưới lớp mặt nạ (6)

“Mình thường nghi ngờ rằng có phải mình ngày nào cũng gặp ác mộng, nhưng vì quên quá sạch nên mới nghĩ rằng có những ngày mình không mơ gì cả?”

Cô bạn lắc đầu ngao ngán:

“Điều đó chẳng phải rất bình thường sao? Có gì đáng để ghi lại đâu, đôi khi mình cũng không nhớ mình đã mơ gì vào đêm qua, dù nghĩ cách nào cũng không thể nhớ ra.”

“Nhưng không thể lần nào cũng không nhớ được chứ?” Trương Vũ Thiến dang tay:

“Mình thì lần nào cũng không nhớ, không thể nhớ nổi bất kỳ chi tiết nào của giấc mơ. Nói đúng hơn... có lẽ từ nhỏ đến giờ, mình chưa bao giờ thực sự mơ. Thật đấy, bất kỳ giấc mơ nào, dù chỉ là một đoạn, mình cũng không nhớ nổi.”

“Nhưng mình có thể cảm nhận được, đó chắc chắn là ác mộng rất đáng sợ, chỉ là quên quá nhanh, ngay khi tỉnh dậy thì đã quên sạch rồi.”

Cô bạn gãi đầu:

“Vậy cậu định làm gì? Mình có thể giúp được gì?”

“Hehe.”

Trương Vũ Thiến tiến lại gần máy quay, cầm máy lên và đưa cho cô bạn:

“Mình đã nghĩ ra kế hoạch rồi! Cậu xem, mình vẫn còn nhớ được nội dung ác mộng trong một đến hai giây sau khi tỉnh dậy, đúng không?”

“Vậy chúng ta sẽ sử dụng máy quay này để ghi lại khoảnh khắc đó!”

"Tối nay, cậu đừng ngủ nhé, cứ cầm máy quay này, đây là nút bắt đầu quay, cậu cứ cầm máy quay ở bên cạnh, chờ khi mình ngủ và bắt đầu mơ.”

“Một khi cậu cảm thấy mình bắt đầu mơ, hãy lắc mình dậy. Sau đó bật máy quay đối diện mình, và hỏi lớn mình đã mơ gì, để mình có thể nói ra ngay lập tức!”

Trương Vũ Thiến rất hài lòng với kế hoạch của mình, nói với vẻ đầy tự mãn:

“Thế nào? Có phải rất hoàn hảo không? Cậu phải hành động thật nhanh đấy, biết chưa? Một khi mình tỉnh dậy từ ác mộng, tốc độ quên đi nội dung giấc mơ là cực kỳ nhanh, chỉ cần chậm một giây thôi, mình không chỉ quên nội dung của ác mộng mà còn quên luôn việc mình đã mơ nữa!”

Ngay sau đó.

Màn hình tối đen. Rõ ràng là video đã bị tạm dừng. Cao Dương ngơ ngác gãi đầu: "Gì thế này, không đầu không đuôi."

Tuy nhiên...

Lâm Huyền lại tỏ ra nghiêm túc. Hắn chợt nhớ ra.

Đầu năm 2023, tại tiệc mừng năm mới của Hiệp hội thương mại Đông Hải, khi hắn và Sở An Tình khiêu vũ, cả hai đã có một đoạn trò chuyện về giấc mơ. Khi đó Sở An Tình nói:

“Thật ghen tị với anh, học trưởng, toàn là những giấc mơ đẹp. Còn em thì không, em rất sợ mơ vì em toàn gặp ác mộng.”

“Nhưng khi tỉnh dậy, em không nhớ rõ nội dung giấc mơ, nhưng đôi khi thực sự rất sợ, giá mà em cũng có thể mơ những giấc mơ đẹp như anh thì tốt biết mấy.”

Khi đó, Lâm Huyền chỉ nghĩ đó là một cuộc trò chuyện phiếm, không để tâm nhiều, vì đối với người bình thường, việc mơ ác mộng là quá bình thường.

Cách mơ của Lâm Huyền mới là điều đặc biệt.

Nhưng không ngờ.

Ngay cả về việc mơ ác mộng! Trương Vũ Thiến cũng giống Sở An Tình như đúc!

Điều này cho thấy.

Chắc chắn có điều gì đó không đơn giản.

Nhìn lại từ hiện tại, những cơn ác mộng của thiên niên trụ chắc chắn có vấn đề!

Rất nhanh chóng.

Màn hình băng video lại sáng lên.

Trương Vũ Thiến rõ ràng đã ngủ từ lâu, nhíu mày, dường như nội dung giấc mơ không được dễ chịu.

Cô bạn cầm máy quay, tiến lại gần... rồi!

Lắc mạnh Trương Vũ Thiến:

“Thiến Thiến! Dậy đi! Dậy đi! Nói cho mình biết! Cậu đã mơ thấy gì!”

Trương Vũ Thiến mở mắt mơ màng, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cô bạn tiếp tục lắc mạnh và vỗ nhẹ vào trán Trương Vũ Thiến để đánh thức cô ấy: “Nói mau! Cậu đã mơ thấy gì!”

“Ánh sáng trắng,vụ nổ, đám mây hình nấm...” Trương Vũ Thiến với ánh mắt mờ mịt, ngơ ngác đáp: “Tờ báo... năm 1952... cháy...”

“Einstein!”

Cái gì?”

Lâm Huyền và Cao Dương nhìn thấy cảnh tượng quái dị trước mắt, lập tức ngẩn người, mắt tròn mắt dẹt.

Vốn dĩ họ nghĩ đây chỉ là một thí nghiệm nhỏ thú vị, ghi lại một chút về giấc mơ.

Nhưng mà……

Những từ khóa vừa nói ra là cái gì vậy chứ!

Ánh sáng trắng, vụ nổ, đám mây hình nấm, tờ báo, năm 1952, lửa cháy, Einstein?

Mấy cái ở trước thì còn chấp nhận được.

Nói thật là khá hợp với đặc trưng của ác mộng, nhưng cái tên Einstein này là sao chứ?

Rốt cuộc Trương Vũ Thiến đã mơ thấy điều gì?

Cao Dương hít một hơi sâu, chuẩn bị phát biểu, nhưng Lâm Huyền giơ tay ngăn lại:

“Đừng nói vội, xem hết đoạn băng rồi nói sau.”

Trên màn hình tivi, đoạn video ghi lại từ hơn hai mươi năm trước vẫn tiếp tục.

Cô bạn thân nghe Trương Vũ Thiến lẩm bẩm tự nói, cũng ngơ ngác không hiểu gì.

Nhưng sau khi nói xong từ khóa cuối cùng, Trương Vũ Thiến rên lên vài tiếng, dụi mắt, ngồi dậy, oán trách nhìn cô bạn:

“Cậu đánh mình đau thế làm gì? Trán đau chết đi được!”

Nói xong.

Cô nàng ngáp dài, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ:

“Ghi lại rồi chứ?”

“Đã ghi lại hết rồi.”

Cô bạn thân hỏi:

“Cậu… rõ ràng chỉ mới trao đổi với mình vài giây trước, mà giờ đã quên rồi sao?”

Trương Vũ Thiến lắc đầu:

“Tất nhiên là mình nhớ chuyện bị cậu đánh thức, rồi nói vài câu với cậu, nhưng nói gì và mơ thấy gì thì bây giờ mình chẳng nhớ chút nào cả.”

“Thật kỳ lạ!”

Chương 1544: Dưới lớp mặt nạ (7)

Cô bạn thân cảm thán:

“Tớ từng thấy người ta quên nội dung giấc mơ sau khi tỉnh dậy, nhưng chưa từng thấy ai quên nhanh và sạch sẽ như cậu... Cậu thật sự không nhớ chút gì về cơn ác mộng vừa rồi sao?”

“Lừa cậu làm gì.”

Trương Vũ Thiến hừ nhẹ, ngồi dậy từ trên giường:

“Trước khi đi ngủ mình đã nói với cậu rồi mà, chỉ trong vòng một hai giây sau khi đột ngột tỉnh dậy mình mới có thể nhớ lại nội dung giấc mơ, nhưng chỉ cần chớp mắt, quay đầu là quên ngay.”

“Nếu là tự nhiên tỉnh giấc, mơ mơ màng màng, thậm chí mình còn chẳng nhớ mình có mơ hay không nữa. Thực ra, phần lớn thời gian mình không nhận ra mình có mơ hay không, trừ khi giống như vừa nãy, đột ngột tỉnh giấc hoặc bị giật mình tỉnh dậy, thì mới có thể miễn cưỡng nhớ được một hai giây.”

“Mặc dù nội dung giấc mơ sẽ hoàn toàn bị quên lãng, nhưng cái cảm giác sợ hãi và kinh hoàng vẫn sẽ còn sót lại một chút, vì vậy mình mới biết mình vừa trải qua một ác mộng.”

“Đi thôi, chúng ta ra phòng khách, ở đó có máy chiếu băng video, nhanh lên xem thử mình đã mơ thấy cái gì, mình tò mò quá!”

“Ờ…”

Giọng cô bạn thân có chút ngượng ngùng:

“Tớ có cảm giác... như cậu vừa mơ thấy Chiến tranh Thế giới thứ hai.”

“Gì?”

Giọng Trương Vũ Thiến đầy kinh ngạc:

“Nhảy cóc vậy sao? Tớ rõ ràng chẳng hứng thú gì với lịch sử mà, ôi trời! Máy quay vẫn đang chạy à, cậu đang lãng phí băng đấy, tắt ngay đi.”

Vừa dứt lời, màn hình tivi lại tối đen.

Sau đó, không còn hình ảnh nào nữa, cuộn băng từ đã chạy hết.

“Cái này…”

Cao Dương gãi đầu, nhíu mày:

“Cô bé Trương Vũ Thiến này, rốt cuộc mơ thấy cái quái gì vậy? Mô tả của cô ấy hoàn toàn không liên kết gì với nhau. Nhưng mà nghĩ đến đây là giấc mơ, sự cắt ghép mơ hồ của các hình ảnh cũng có thể chấp nhận được, chỉ là những từ cô ấy nói đến rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

“Vụ nổ, đám mây hình nấm? Có lẽ là mơ thấy vụ nổ bom nguyên tử? Còn những gì tiếp theo như lửa cháy... ánh sáng trắng... dường như cũng có liên quan đến vụ nổ bom nguyên tử, chỉ là năm 1952 này có sai không nhỉ?”

“Tớ rõ ràng nhớ là hai quả bom nguyên tử được thả xuống vào năm 1945 mà, đó chính là khi Mỹ thả hai quả bom nguyên tử xuống Nhật Bản, khiến Nhật Bản hoàn toàn đầu hàng. Năm 1952 này… có lẽ Trương Vũ Thiến bị điểm kém môn lịch sử nên nhớ

sai?”

Lâm Huyền cũng dựa lưng vào ghế sofa, lặng lẽ suy nghĩ:

“Năm 1952... Nhắc đến bom nguyên tử, tớ chợt nhớ, hình như quả bom nhiệt hạch đầu tiên trong lịch sử nhân loại được kích nổ vào năm 1952.”

“Tất nhiên không phải dùng trong chiến tranh, mà là trong một cuộc thử nghiệm, cũng được coi là một sự kiện mang tính cột mốc trong lịch sử loài người. Nhưng tớ cũng không nhớ rõ nữa, để tớ tra lại xem.”

Nói rồi, Lâm Huyền cầm điện thoại lên, bắt đầu tìm kiếm.

Quả nhiên, trong kho tàng tri thức, hắn nhanh chóng tìm thấy thông tin này—

Ngày 1 tháng 11 năm 1952, Mỹ đã tiến hành thử nghiệm nguyên lý bom nhiệt hạch lần đầu tiên trên một hòn đảo ở Thái Bình Dương, quả bom nhiệt hạch có tên là “Mike”, với sức nổ vượt quá 10 triệu tấn, gấp hơn 500 lần so với quả bom nguyên tử thả xuống Hiroshima.

Lý do tại sao sức mạnh vụ nổ lại khủng khiếp đến vậy.

Hoàn toàn là do nguyên lý của bom nhiệt hạch khác với bom nguyên tử.

Bom nhiệt hạch sử dụng năng lượng từ thiết bị phân hạch hạt nhân để kích hoạt phản ứng tổng hợp tự duy trì của các hạt nhân nhẹ như deuterium và tritium, giải phóng năng lượng càng khủng khiếp hơn.

Cao Dương ghé đầu lại gần, nhìn vào màn hình điện thoại của Lâm Huyền:

“Ồ, vậy là thật sự có vụ nổ bom nhiệt hạch vào năm 1952 sao? Bom nhiệt hạch có đám mây hình nấm không?”

“Có chứ.”

Hắn gật đầu:

“Đám mây hình nấm không liên quan gì đến loại bom, miễn là sức mạnh vụ nổ đủ lớn, sẽ tạo ra đám mây hình nấm.”

“Vậy là vụ này đã được giải quyết rồi còn gì!”

Cao Dương dang tay ra, với vẻ nhẹ nhõm nằm lại trên ghế sofa:

“Bạn của Trương Vũ Thiến nói không sai, có lẽ Trương Vũ Thiến đã xem một số bộ phim liên quan đến Chiến tranh Thế giới thứ hai, rồi lại đọc các bài báo về bom nhiệt hạch, vì thế mới có cơn ác mộng như vậy.”

“Nhưng tại sao lại có Einstein chứ?”

Lâm Huyền hỏi:

“Mặc dù phương trình chuyển đổi khối lượng-năng lượng đúng là do Einstein đề xuất, nhưng dự án bom nhiệt hạch của Mỹ do Edward Teller chủ trì, nếu Trương Vũ Thiến thực sự mơ thấy vụ thử nghiệm bom nhiệt hạch năm 1952, thì người cô ấy mơ thấy nên là Edward Teller mới đúng, liên quan gì đến Einstein?”

Cao Dương phát ra một tiếng hừ không hài lòng.

Với vẻ không mấy quan tâm:

“Đại ca! Đây là giấc mơ mà! Cậu bàn luận gì về logic và tính thực tế với giấc mơ chứ? Chẳng lẽ Trương Vũ Thiến còn viết luận văn trong giấc mơ sao? Mơ mộng lộn xộn thì cần gì phải nghiêm túc vậy.”

“Tớ cảm thấy chỉ là một cơn ác mộng thôi, vốn không phải chuyện gì lớn. Chắc chắn sau trò hề này, Trương Vũ Thiến và bạn cô ấy cũng chẳng để tâm lắm.”

Chương 1545: Dưới lớp mặt nạ (8)

“Dù sao thì... chúng ta cũng đã lục lọi hết đồ đạc trong quan tài của Trương Vũ Thiến, ngoài cuộn băng này thì chẳng còn cuộn nào khác, điều đó có nghĩa là cô ấy chỉ thử một lần duy nhất rồi không quan tâm nữa.”

“Và cuốn sổ tay đó nữa, không có ghi chép gì về cơn ác mộng, điều đó có nghĩa là sự việc này đã qua đi, Trương Vũ Thiến đã thỏa mãn sự tò mò và không tìm hiểu thêm.”

“Rốt cuộc, ác mộng cũng chỉ là ác mộng, nội dung mơ thấy là gì thì cũng chẳng quan trọng. Hơn nữa, cậu không nghe Trương Vũ Thiến nói sao, nếu cô ấy tỉnh dậy từ một giấc ngủ bình thường, cô ấy sẽ không nhớ nội dung giấc mơ, điều đó rất bình thường... Bây giờ nếu cậu hỏi tớ đã mơ thấy gì đêm qua, tớ cũng chẳng nhớ chút gì cả.”

“Trừ khi đó là một giấc mơ có tác động mạnh mẽ, nếu không thì phần lớn nội dung của giấc mơ sẽ bị quên sạch chỉ trong vài phút sau khi thức dậy, tớ cũng không thấy Trương Vũ Thiến có gì bất thường.”

……

Nghe phân tích hời hợt của Cao Dương, Lâm Huyền không nói gì.

Rõ ràng là Cao Dương không biết nhiều về những sự việc này, vì thế cậu ta không quá để ý đến ác mộng của Trương Vũ Thiến.

Nhưng Lâm Huyền thì khác.

Dù nhìn theo cách nào, giấc mơ này cũng không hề tầm thường!

Trước tiên.

Không chỉ Trương Vũ Thiến có ác mộng, mà Sở An Tình cũng gặp ác mộng, và cả hai đều quên giấc mơ rất nhanh chóng, chỉ trong một hai giây sau khi tỉnh dậy.

Sự trùng hợp này, chắc chắn không thể là ngẫu nhiên.

Thậm chí có thể mạnh dạn suy đoán…

Liệu có phải mỗi thiên niên trụ đều sẽ có những ác mộng tương tự?

“CC.”

Hắn khẽ đọc thầm.

Hiện tại Sở An Tình đã không còn nữa, chuyện ác mộng cũng không thể tìm cô ấy để xác nhận, nhưng may mắn là mỗi đêm hắn đều có thể gặp CC.

Nếu CC cũng có ác mộng, thì có thể đây chính là một đặc điểm của thiên niên trụ! Sự hiểu biết của hắn về thiên niên trụ lại sẽ sâu hơn một bước.

Điều khiến Lâm Huyền tò mò hơn nữa là…

Nếu CC cũng có ác mộng, thì ác mộng của cô ấy có giống với ác mộng của Sở An Tình và Trương Vũ Thiến không?

Ngoài ra, còn một lý do khác cũng khác thường.

Đó là…

Hai từ khóa “1952” và “Einstein” xuất hiện quá thường xuyên trong tất cả những chuyện liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Chủ tịch bí ẩn của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một ông già đeo mặt nạ Einstein;

Cách đúng để nhận được thư mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là tìm manh mối và giải mã từ bức tranh “Nỗi buồn của Einstein”;

Và bức tranh “Nỗi buồn của Einstein” này được vẽ vào năm 1952 tại Brooklyn, New York;

Lý do Einstein trên bức tranh buồn là vì ông lo lắng về sự xuất hiện của những siêu vũ khí như bom nguyên tử và bom nhiệt hạch, loài người sẽ không có tương lai;

Cuối cùng, tôn chỉ và mục đích của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là tạo ra một tương lai tươi đẹp hơn cho nhân loại.

Bất chợt.

Lâm Huyền như chợt hiểu ra điều gì đó.

Hình như…

Thông qua giấc mơ của Trương Vũ Thiến…

Có một manh mối vô cùng quan trọng đã được kết nối lại!

“Không, không thể nào.”

Hắn hít một hơi sâu.

Nghĩ đến một ý tưởng vô cùng hoang đường, nhưng lại có thể lý giải tất cả mọi thứ.

Tách.

Hắn đứng bật dậy từ ghế sofa, nhìn quanh căn phòng khách bừa bộn:

“Bút đâu? Giấy đâu?”

“Ai mà giữ mấy thứ đó trong nhà chứ.”

Cao Dương cười nhếch mũi:

“Giờ cũng muộn rồi, lâu rồi chúng ta không tụ tập, đi ăn khuya và uống vài ly đi. Dù sao thì Triệu Anh Quân giờ cũng đang mang thai, cậu cũng không cần phải chuẩn bị gì nữa, chúng ta có thể uống chút rượu và trò chuyện.”

“Chuyện uống rượu để sau.”

Hiện tại não của Lâm Huyền đang hoạt động hết công suất, không có thời gian để đáp lại Cao Dương.

Hắn bước vào phòng làm việc, bật đèn, nhớ mang máng rằng đã từng thấy vài cây bút trong căn phòng này.

Quả nhiên, hắn nhanh chóng tìm thấy.

Hắn ngồi xuống trước bàn làm việc, tùy tiện xé vài tờ giấy nháp, bắt đầu sắp xếp lại dòng suy nghĩ.

“Ê! Rốt cuộc cậu có đi ăn thịt nướng không?”

Cao Dương hét lớn từ phòng khách:

“Cậu sẽ mất bao lâu?”

“Khoảng nửa tiếng.” Lâm Huyền đáp lại mà không suy nghĩ.

“Vậy tớ đi tắm trước, rồi thay đồ, sau đó chúng ta đi ăn thịt nướng.”

Lâm Huyền trong phòng làm việc không trả lời.

Cao Dương coi như đồng ý, liền bật dậy khỏi ghế sofa, đi tắm.

……

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Lâm Huyền xoa thái dương, cảm nhận được một luồng hơi lạnh sau lưng.

Nếu...

Mọi thứ...

Phát triển theo hướng này thì sao?

Hắn cầm bút lên, bắt đầu sắp xếp lại các ý tưởng theo thứ tự thời gian trên giấy nháp.

Trong những suy luận logic này, có những điều là sự thật lịch sử, nhưng cũng có một số là suy đoán của Lâm Huyền.

Trước tiên, là "sự thật lịch sử"—

Năm 1905, Einstein đề xuất thuyết tương đối hẹp và công thức nổi tiếng $E=MC^2$, đặt nền tảng lý thuyết cho việc phát hiện và sử dụng năng lượng nguyên tử.

Chương 1546: Dưới lớp mặt nạ (9)

Năm 1939, Einstein viết thư cho tổng thống Mỹ Roosevelt lúc bấy giờ, đề xuất khả năng chế tạo bom nguyên tử, và cảnh báo rằng Đức quốc xã có thể sẽ đi trước trong việc nghiên cứu ra bom nguyên tử, tạo ra mối đe dọa lớn đối với nhân loại, vì vậy khuyên Mỹ ngay lập tức bắt tay vào nghiên cứu.

Năm 1941, Mỹ khởi động dự án tuyệt mật mang tên "Manhattan", quyết định chế tạo vũ khí siêu hạng là bom nguyên tử. Tổng thống còn dành cho dự án này quyền ưu tiên cao nhất.

Năm 1945, bom nguyên tử được chế tạo thành công, và hai quả bom được thả xuống Nhật Bản, san phẳng thành phố, gây thiệt hại nặng nề, không lâu sau, Chiến tranh Thế giới thứ hai chính thức kết thúc.

Từ đó, Einstein rơi vào trạng thái trầm cảm và hối hận trước sức mạnh hủy diệt của vũ khí siêu cấp, lo sợ rằng công thức chuyển đổi năng lượng mà ông đề xuất đã mở ra chiếc hộp Pandora, mang lại cho loài người sức mạnh tự hủy diệt.

Năm 1952, quả bom nhiệt hạch đầu tiên trong lịch sử nhân loại được phát triển thành công, sức mạnh vượt xa bom nguyên tử hàng trăm lần; quả bom nguyên tử "Little Boy" chỉ có sức công phá 20 kiloton đã hủy diệt cả một thành phố. Nếu bom nhiệt hạch với sức công phá 10 megaton được sử dụng trong chiến tranh… thì sẽ hủy diệt bao nhiêu thành phố nữa? Einstein nhận ra rằng một khi chiếc hộp Pandora đã mở ra, không thể đóng lại, và ông trở nên càng trầm cảm hơn.

Năm 1952, họa sĩ hiện thực Henry Dawson đã vẽ một bức tranh về Einstein tại Brooklyn, New York, có tên “Nỗi buồn của Einstein”. Einstein cũng đã hỏi một câu đầy tuyệt vọng… "Loài người còn có tương lai không?".

Năm 1955, Einstein qua đời trong trầm cảm và tuyệt vọng về tương lai của loài người, tại Princeton, Mỹ. Bộ não của ông bị một bác sĩ đánh cắp và ngâm trong formaldehyde; thi thể của ông được hỏa táng theo di chúc và tro được rải ở một nơi không ai biết.

Những điều trên.

Tất cả đều là những ghi chép lịch sử có thật.

Vậy thì, tiếp theo.

Là “suy đoán của Lâm Huyền”—

Vào một thời điểm nào đó sau năm 1952, có một người nào đó, với mục đích tạo ra một tương lai tươi đẹp hơn cho loài người, đã thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Người sáng lập này có khả năng kỳ lạ là có thể nhìn thấy tương lai, và trong việc lo lắng về tương lai của nhân loại, ông ta bi quan không kém gì Einstein…

Thậm chí, ông ta còn bi quan hơn cả Einstein.

Bởi vì Einstein chỉ lo ngại rằng loài người với vũ khí siêu hạng sẽ tự hủy diệt, chứ không có bằng chứng rõ ràng.

Nhưng người sáng lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì thực sự có thể nhìn thấy tương lai… và thấy rằng tương lai của loài người hoàn toàn u ám, nhân loại thực sự không có tương lai.

Tuy nhiên, người sáng lập này không từ bỏ, ông ta quyết định tập hợp những thiên tài hàng đầu thế giới, cố gắng thay đổi số

phận, mang đến cho loài người một tương lai tươi sáng hơn.

Có vẻ như ông ta rất tôn trọng Einstein, hoặc có lẽ ông ta cảm thấy rằng suy nghĩ của mình và Einstein tương đồng, nên đã giấu manh mối của thư mời trong bức tranh "Nỗi buồn của Einstein". Và ông ta đã yêu cầu Henry Dawson vẽ thêm 7 bức tranh gốc, giấu 8 lá thư mời tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài ở những nơi bí mật trên thế giới.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Copernicus, Newton, Galileo… những thiên tài đứng đầu về trí tuệ của loài người, từng người một đã giải mã mật mã của Einstein, tìm thấy thư mời, và gia nhập vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Để che giấu thân phận, họ tuân theo quy định của câu lạc bộ và đeo mặt nạ của các nhà khoa học, nghệ sĩ, nhà toán học nổi tiếng, và lấy đó làm bí danh.

Và với tư cách là người sáng lập kiêm chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vị lão nhân bí ẩn này đã đeo mặt nạ của một vĩ nhân đã qua đời trong nỗi u buồn… Albert Einstein.

Đến đây.

Cuộc đời của Einstein và lịch sử của Câu Lạc Bộ Thiên Tài dường như đã được làm sáng tỏ.

Có vẻ như bản thân Einstein và chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ngoài chiếc mặt nạ, không có liên hệ nào khác, thậm chí có thể họ chưa từng gặp nhau, hoặc không cùng thời đại.

Nhưng…

Thật sự như vậy sao?

Mỗi chiếc mặt nạ của một thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên

Tài đều che giấu một con người thật sự.

Cũng giống như Kevin Walker đằng sau mặt nạ Turing.

Jask đằng sau mặt nạ Tesla.

Lâm Huyền đằng sau mặt nạ mèo Rhine.

Lão nhân sắp chết đằng sau mặt nạ Copernicus.

Vậy thì.

Con người thật sự đằng sau chiếc mặt nạ Einstein… rốt cuộc là ai?

Đây chính là điều mà vừa nãy Lâm Huyền đã nghĩ đến, một giả thuyết vô cùng hoang đường, làm hắn lạnh sống lưng, nhưng cũng là giả thuyết hợp lý nhất—

Hắn nuốt khan.

Nhìn vào những chi tiết đã được ghi chép kín mít trên giấy nháp, hắn khẽ nói:

“Liệu có thể nào, chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, lão nhân đeo mặt nạ Einstein…”

“Chính là Einstein thật sự?”

Ý nghĩ này quả thật hoang đường.

Chương 1547: Giấc mơ của CC (1)

Bởi vì mọi người đều biết rằng Einstein đã qua đời vào năm 1955, không có lễ truy điệu, không có tang lễ, không có ngôi mộ, và tro cốt của ông cũng không ai biết đã rải ở đâu.

Nhưng bộ não của ông đã bị một bác sĩ đánh cắp.

Bộ não hoàn chỉnh đã bị cắt thành nhiều phần, gửi đến các phòng thí nghiệm và trường đại học khác nhau để nghiên cứu, cho đến ngày nay vẫn còn ngâm trong formaldehyde.

Vậy nên, Einstein đáng lẽ đã chết thật rồi.

Ông ta không thể nào sống đến bây giờ.

Trừ khi…

Đột ngột.

Lâm Huyền nhớ lại những lời hắn từng nói để lừa Quý Tâm Thủy:

“Người chết sẽ không gây chú ý, cũng sẽ không để lại dấu vết trên thế giới này. Như vậy, có thể giấu mình trong dòng sông lịch sử, âm thầm gảy dây đàn của tương lai, chi phối số phận loài người.”

Chẳng lẽ…

Einstein thật sự chưa chết?

Ông ta cũng là một trường hợp giả chết.

“Một vụ giả chết… thực sự… lừa dối thế giới, đánh lừa lịch sử sao?”

“Không thể nào.”

Jask lắc đầu:

“Chắc chắn không thể.”

Cuối cùng, Lâm Huyền không đi ăn thịt nướng với Cao Dương mà thay vào đó, hắn đi xe riêng đến nhà máy siêu cấp của Tesla và gặp Jask, người vẫn chưa rời khỏi Long Quốc.

Sau khi nghe xong phán đoán của Lâm Huyền, Jask cười khẩy, tỏ ra lo lắng về tình trạng tinh thần của Lâm Huyền:

“Lâm Huyền, cậu có phải gần đây bị căng thẳng tinh thần không? Hay là đọc quá nhiều tiểu thuyết huyền ảo nên mới nảy ra những ý tưởng kỳ lạ thế này?”

“Dạo này cậu cứ nghi ngờ lung tung làm tôi cảm thấy rất kỳ quái, ban đầu cậu nghi ngờ Copernicus giả chết, bây giờ lại nghi ngờ Einstein cũng giả chết... Ha ha ha ha, xin lỗi, trò đùa này thật sự buồn cười quá, tôi đã được huấn luyện để kiểm soát cảm xúc, thường thì tôi không cười lớn đâu, trừ khi không thể nhịn được.”

“Bộ não của Einstein đã bị cắt lát và nghiên cứu suốt bao năm nay, làm sao ông ấy có thể chưa chết được? Hơn nữa, Einstein sinh năm 1879, nếu sống đến bây giờ thì đã gần 140 tuổi rồi, mà theo lẽ thường, không ai có thể sống đến tuổi đó.”

“Chưa kể, chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ Einstein, có suy nghĩ rõ ràng, lời lẽ mạch lạc, cậu thấy ông ấy giống một người 140 tuổi không? Thậm chí nếu cậu nói rằng chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã được thay thế giữa chừng thì tôi

còn tin, nhưng cậu nói ông ấy chính là Einstein thật sự... thì đúng là quá hoang đường."

Lâm Huyền ngồi đối diện Jask, đặt câu hỏi:

"Vậy tại sao ông ấy lại cấm chúng ta hỏi những câu hỏi liên quan đến bản thân Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

"Nếu ông ấy thực sự chỉ là một người hâm mộ Einstein, hoặc đơn giản là mượn tạm chiếc mặt nạ của Einstein, thì tại sao phải cấm hỏi về thời gian thành lập, cách thức thành lập, và định hướng tương lai của câu lạc bộ?"

"Nói thật, tôi không nghĩ việc thành lập câu lạc bộ là điều gì đáng để giấu diếm, nếu ông ấy là người thành lập câu lạc bộ, tại sao không thể thẳng thắn nói với chúng ta về lịch sử này?"

Jask mỉm cười nhẹ.

Vẫy tay:

"Thực ra vấn đề này không cần phải bận tâm, muốn xác minh thì rất dễ thôi mà. Thế này đi—"

"Buổi họp ngày 1 tháng 9 tới, tôi sẽ giúp cậu xác minh vấn đề này!"

Jask hào hiệp nói:

"Buổi họp ngày kia, cậu định xác minh xem Copernicus có thực sự chết hay không đúng không? Vậy thì tôi sẽ giúp cậu xác minh vấn đề về Einstein."

"Tôi sẽ hỏi thẳng: 'Tro cốt của nhà vật lý nổi tiếng Albert Einstein được rải ở đâu?'... Câu hỏi này thế nào? Đây là một trong những bí ẩn lớn của thế giới! Chỉ có con cái của Einstein mới biết, nhưng giờ con cái ông ấy đều đã qua đời, dường như không còn

cách nào để biết được câu trả lời, nhưng chủ tịch chắc chắn sẽ biết."

"Tôi cũng rất tò mò về câu trả lời cho câu hỏi này. Nếu chủ tịch nói ra địa điểm rải tro cụ thể, thì cậu sẽ yên tâm chứ? Không thể nào mà tro cốt đã rải rồi mà người còn sống, trừ khi ông ấy là ma."

Lâm Huyền gật đầu:

"Tốt, cứ hỏi như vậy đi."

"Mặc dù ông nói tôi nghi ngờ lung tung, nhưng cẩn thận một chút không có gì sai, vì kẻ thù của chúng ta càng ngày càng khó đối phó, và ai nấy đều đầy mưu mô, nên cẩn trọng thêm một chút vẫn tốt hơn."

……

Ngày hôm sau, vào ngày 28 tháng 8 năm 2024, Ngân hàng Thái Mỗ kết thúc giai đoạn thử nghiệm kéo dài gần nửa năm và chính thức đi vào hoạt động.

Buổi lễ rất hoành tráng và có sự tham gia của nhiều phương tiện truyền thông để quảng bá.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân cũng có mặt tại sự kiện, chúc mừng Vương ca cuối cùng đã thực hiện được ước mơ thời thơ ấu.

Vương ca xúc động bắt tay Lâm Huyền:

"Cảm ơn cậu rất nhiều, Lâm Huyền! Yên tâm, những điều cậu dặn dò, tôi đã viết vào quy định của ngân hàng rồi. Dù Ngân hàng Thái Mỗ có phá sản, cũng phải tuân thủ nguyên tắc này—"

Chương 1548: Giấc mơ của CC (2)

“Mỗi khi kỷ niệm 100 năm thành lập, chúng tôi sẽ thuê càng nhiều khinh khí cầu càng tốt để quảng bá trên bầu trời Thành phố Đông Hải! Dù là kỷ niệm 100 năm, 200 năm, thậm chí 600 năm, 800 năm… cũng phải để khinh khí cầu bay trên bầu trời suốt cả ngày!”

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, không nói gì.

Việc duy trì truyền thống này, dĩ nhiên là điều tốt.

Chỉ tiếc là…

Siêu thảm họa năm 2400 sẽ càn quét toàn cầu, đừng nói đến Ngân hàng Thái Mỗ, ngay cả Thành phố Đông Hải cũng sẽ bị san phẳng, dân số toàn thế giới giảm 95%... khinh khí cầu chắc chắn sẽ không còn bay được nữa.

Nhưng nếu có thể ngăn chặn siêu thảm họa năm 2400, thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa, và đó cũng là một trong những mục tiêu tương lai của Lâm Huyền.

Đêm đó.

Dường như trời giúp Ngân hàng Thái Mỗ.

Mỹ và Liên minh Châu Âu cùng lúc phát biểu tuyên bố rằng khoang ngủ đông sản xuất hàng loạt đã chính thức được bán ra, các cơ sở khoang ngủ đông lớn cũng bắt đầu hoạt động.

Mỹ còn phối hợp với nhiều quốc gia khác cùng ký kết Dự luật

Ngủ đông (dự thảo). Mặc dù dự thảo này chắc chắn còn nhiều điểm chưa hoàn thiện, nhưng là bộ luật ngủ đông đầu tiên trong lịch sử loài người, sự xuất hiện của nó đã chính thức công bố sự khởi đầu của kỷ nguyên ngủ đông.

Tại Long Quốc, các cơ quan chính phủ cũng ra thông báo rằng việc sản xuất hàng loạt khoang ngủ đông và mở cửa các cơ sở ngủ đông sẽ được triển khai vào cuối năm 2024, đồng thời các luật liên quan đến ngủ đông cũng sẽ được ban hành.

Năm 2024 thực sự là năm khởi đầu của kỷ nguyên ngủ đông.

Như Vương ca đã dự đoán từ ban đầu, khoang ngủ đông nhanh chóng trở nên phổ biến trong các hộ gia đình, và hoạt động kinh doanh của Ngân hàng Thái Mỗ cũng bùng nổ mạnh mẽ.

Sau khi xử lý xong những việc vặt vãnh trong đời thực, Lâm Huyền cuối cùng cũng có thể vào giấc mơ để tìm CC, xác minh mối liên hệ giữa thiên niên trụ và ác mộng.

Hắn ăn trưa sớm, đổ đầy thức ăn cho chú chó phốc sóc VV, rồi nằm trên giường phòng khách, nhắm mắt và đi vào giấc ngủ.

……

……

……

Trong giấc mơ.

Lâm Huyền đi theo lộ trình đã định, hoàn thành mọi thứ một cách hoàn hảo, dẫn theo Hứa Y Y và CC cùng gia nhập bang Kiểm, sau đó cùng nhóm bốn người của bang Kiểm đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất của Cao Văn.

Sau khi xác nhận cùng Cao Văn về việc sẽ tiếp tục từ đâu trên

bản thiết kế, Cao Văn quay lại chuẩn bị.

Lâm Huyền tranh thủ hỏi CC về việc có gặp ác mộng không.

“À?”

CC ngạc nhiên khi nghe Lâm Huyền mô tả:

“Tôi không bao giờ mơ thấy gì cả.”

Cô chớp mắt:

“Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ mơ, cũng chẳng để ý đến những chuyện này.”

“Chưa bao giờ mơ?”

Lâm Huyền tỏ ra không tin:

“Không thể nào, làm sao có người lại không mơ chứ?”

Hắn quay sang hỏi Hứa Y Y:

“Em có thường mơ không?”

“Tất nhiên là có rồi.”

Hứa Y Y trả lời:

“Nhưng những giấc mơ thường nhanh chóng bị quên lãng, từ nhỏ đến giờ, ngoài một vài giấc mơ đặc biệt, thì tôi chẳng nhớ rõ những giấc mơ khác.”

Lâm Huyền giơ tay ra hiệu, nhìn CC:

“Đó, vấn đề là ở chỗ này.”

“Không phải cô không mơ, mà là vì cô quên quá nhanh! Tin tôi đi, chắc chắn là như vậy, tôi có kinh nghiệm mà.”

“Ồ.”

CC trả lời qua loa, không mấy quan tâm:

“Có lẽ là vậy, tôi cứ nghĩ là do tôi ngủ quá sâu, dù sao thì tôi cũng chẳng có chút ký ức nào về việc mơ. Vậy… anh định làm gì?”

“Rất đơn giản, cô nghe theo chỉ đạo của tôi là được.”

Lâm Huyền nhìn quanh, suy nghĩ:

“Trước tiên, chúng ta phải tìm một chỗ nào đó, ngủ một giấc.”

???

Ngay lập tức.

Mọi ánh mắt trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất đều mở to hết cỡ.

Cái quái gì đây, hắn nói gì mà táo bạo thế!

Hứa Y Y mặt đỏ bừng, kinh ngạc đến mức vành tai lên hóng.

“Biến thái!”

Đại Kiểm Miêu vung tay tát một cái:

“Quy tắc thứ 27 của bang Kiểm! Thỏ không được ăn cỏ gần hang!”

Lâm Huyền lùi lại để tránh:

“Anh chắc là anh nhớ nổi 26 quy tắc trước không? Rõ ràng anh vừa mới bịa ra mà!”

“Im miệng! Đồ vô liêm sỉ!”

A Tráng lớn tiếng, khinh bỉ nhìn Lâm Huyền:

“Tôi chưa từng thấy ai mặt dày vô liêm sỉ như cậu!”

“Đồ bại hoại!”

Nhị Trụ Tử ưỡn ngực:

“Tôi đề nghị lập tức khai trừ tên bại hoại này ra khỏi bang Kiểm!”

Tam Bàn với ánh mắt tinh anh, cau mày nhăn mặt:

“Tôi thấy không được!”

Haiz.

Lâm Huyền thở dài.

Hắn thật sự đã chán ngấy với những màn hài hước bắt buộc phải có mỗi khi vào giấc mơ, việc đối phó với đám người bang Kiểm này thật sự làm hắn mệt mỏi vô cùng.

“Tôi không có ý đó, các cậu có thể để tôi nói hết lời được không?”

Lâm Huyền bực bội nhìn bốn người của bang Kiểm:

“Hơn nữa, đây là chuyện giữa tôi và CC, có liên quan gì đến các cậu?”

Hắn quay đầu nhìn CC:

“Thực ra điều tôi muốn nói là—”

“Tôi hiểu ý anh.”

CC nói thẳng:

Chương 1549: Giấc mơ của CC (3)

“Nếu anh nói rõ là tôi quên quá nhanh, thì tôi đã hiểu rồi. Chắc chắn anh muốn khi tôi đang mơ, anh sẽ đột ngột lay tôi tỉnh dậy, rồi ngay lập tức hỏi về nội dung giấc mơ… Như vậy có thể xác minh xem tôi có thực sự không mơ hay không.”

Lâm Huyền giơ ngón cái lên khen ngợi cô:

“Thông minh đấy, hơn nữa… tôi cảm thấy cô ngày càng tinh tế rồi.”

Còn nhớ trong giấc mơ thứ hai, khi hắn lái xe máy chở CC, chỉ cần hắn lại gần một chút, cô ấy đã nghĩ rằng hắn đang lợi dụng, rồi mỉa mai hắn.

Bây giờ, cô ấy đã có thể hiểu rõ ý đồ của hắn.

Thật sự ngày càng hiểu lòng người hơn.

“Có thể cho mượn một căn phòng không?”

Lâm Huyền nhìn Cao Văn.

Cao Văn gật đầu và chỉ lên phía trên:

“Lên tòa nhà phía trên, ở đó có phòng khách.”

Sau đó.

Lâm Huyền và CC bước vào một căn phòng nhỏ, nơi đây rất chật chội, ngoài một chiếc giường, chỉ có một bộ bàn ghế.

Rầm.

Đóng cửa lại, không khí trong phòng trở nên có phần kỳ quặc.

Không gian chật hẹp, chỉ có một nam một nữ, khiến Lâm Huyền cảm thấy khá lúng túng:

“Hay để Y Y vào đây?”

Hắn chỉ ra ngoài cửa:

“Dù sao thì việc chỉ là lay cô dậy để hỏi về nội dung giấc mơ, không nhất thiết phải là tôi… Y Y làm cũng được mà.”

“Ha ha, điều này không giống phong cách của anh.”

CC cười nhẹ một cách kỳ lạ:

“Tại sao trong thế giới này… anh lại trở nên cảm thấy có lỗi thế?”

“Tôi không có cảm giác tội lỗi.”

Lâm Huyền dang tay một cách thoải mái:

“Tôi là một người quân tử, có gì mà phải tội lỗi. Tôi ở đây chỉ để thực hiện một thí nghiệm khoa học, tôi chủ yếu lo là cô không thoải mái thôi.”

“Hừ.”

CC hừ nhẹ, nằm xuống giường.

Cô xoay người, mặt hướng vào tường, lưng quay về phía Lâm Huyền:

“Giữ yên lặng, tôi muốn ngủ rồi.”

……

Lâm Huyền ngồi trên ghế, chăm chú nhìn vào bóng lưng mảnh mai của CC, nghe nhịp thở thay đổi liên tục của cô.

Rõ ràng.

Cô ấy chưa ngủ.

Người ngủ bình thường thì hơi thở sẽ đều đặn và ổn định, hơn nữa CC rõ ràng có chút căng thẳng, cô ấy nằm im không nhúc nhích trên giường từ khi bắt đầu cho đến giờ, chưa hề thay đổi tư thế.

“Cô có thể cử động một chút.”

Lâm Huyền nhắc nhở nhẹ nhàng.

“Không phải.”

CC xoay người lại, nhìn Lâm Huyền:

“Anh cứ nhìn chằm chằm tôi thế này, làm sao tôi có thể ngủ được?”

“Nhưng tôi đâu còn chỗ nào để đi.”

Lâm Huyền nhìn quanh căn phòng chật hẹp:

“Nơi này nhỏ thế này, tôi chỉ có thể đối diện với cô, hoặc đối diện với tường, chẳng lẽ tôi còn phải hát ru hay kể chuyện cho cô ngủ sao?”

CC bật cười:

“Thế thì kể một câu chuyện nhàm chán đi.”

Cô xoay người lại, tiếp tục quay lưng về phía Lâm Huyền, nhắm mắt lại:

“Càng nhàm chán càng tốt, coi như là ru ngủ vậy.”

“……”

Lâm Huyền gặp phải một thách thức.

Có rất nhiều câu chuyện thú vị, nhưng những câu chuyện nhàm chán… lại làm khó hắn.

“Nàng Tiên Cá.”

Lâm Huyền nói:

“Cô đã nghe câu chuyện này chưa?”

Lâm Huyền gần đây vừa đọc lại truyện cổ tích Andersen này, đọc rất chậm và rất kỹ, nên nhớ rất rõ.

Đây có lẽ là câu chuyện phù hợp nhất để ru ngủ mà hắn có thể nghĩ ra lúc này.

“Đó là gì?” CC hỏi.

“Một câu chuyện cổ tích.”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Là câu chuyện ngây thơ dành cho trẻ con thôi.”

“Được đấy.”

CC đổi tư thế, nằm thoải mái hơn một chút, khẽ nói:

“Nghe có vẻ… thực sự rất ngây thơ.”

Sau đó.

Lâm Huyền tựa lưng vào ghế, theo trí nhớ, từ từ kể lại câu chuyện cổ tích về nàng tiên cá.

Kể một lúc.

Hình ảnh nàng tiên cá trong tâm trí hắn dần biến thành hình dáng của Hoàng Tước.

Kể một lúc nữa.

Giọng hắn ngày càng chậm lại, câu chuyện càng trở nên nặng nề hơn.

Cuối cùng, hắn cũng kể xong.

Nàng tiên cá hóa thành bọt biển, bay lên trời, trò chuyện với các nàng tiên trên trời, nhận được tình yêu của loài người, và có được linh hồn bất diệt, bước vào thiên đường tươi đẹp hơn.

Một sự im lặng kéo dài.

Cả Lâm Huyền và CC đều không nói gì.

Nhưng Lâm Huyền biết cô ấy vẫn chưa ngủ.

Dần dần, CC thở dài một hơi, giọng nói có chút mệt mỏi:

“Câu chuyện về hoàng tử và công chúa, dù kể bao nhiêu năm, vẫn luôn như vậy.”

“Không phải là một đám cưới viên mãn, thì cũng là sự tiếc nuối vì sinh ly tử biệt, dường như chẳng có trạng thái nào bình dị, trung lập cả.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên:

“Vì họ là hoàng tử và công chúa, nên định sẵn là đặc biệt, không thể nào có một cuộc sống bình thường.”

CC cười nhẹ, nhắm mắt lại:

“Vậy nên… chỉ là chuyện cổ tích thôi.”

Giọng cô có chút xa xăm.

Lâm Huyền không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn bóng lưng CC dần trở nên thư thái, nhẹ nhàng lên xuống.

Tiếng thở đều đặn và nhẹ nhàng.

Thật sự…

Cô ấy đã ngủ rồi.

“Câu chuyện ru ngủ thật kỳ diệu.”

Lâm Huyền không khỏi cảm thán về sức mạnh của những câu chuyện cổ tích.

Hắn cứ lặng lẽ nhìn CC.

Theo kỹ thuật trong đoạn băng của Trương Vũ Thiến, thường thì khi lông mày nhíu lại hoặc nhịp thở gấp gáp, đó là dấu hiệu bắt đầu gặp ác mộng, lúc đó lay dậy sẽ có hiệu quả hơn.

Chương 1550: Giấc mơ của CC (4)

Nhưng.

Lâm Huyền đã đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, nhịp thở của CC vẫn đều đặn và không có dấu hiệu bất thường.

Điều này khiến Lâm Huyền bắt đầu nghi ngờ.

Không lẽ…

Cô ấy thực sự không gặp ác mộng sao?

Không lý nào.

Cả hai thiên niên trụ mà hắn từng tiếp xúc đều gặp ác mộng, không có lý do gì CC lại không gặp mộng.

“Thôi, thử trực tiếp xem sao.”

Lâm Huyền đứng dậy, mạnh mẽ kéo CC dậy, đột ngột đánh thức cô.

CC mở to mắt cảnh giác, định đẩy Lâm Huyền ra, nhưng hắn nhanh chóng giữ chặt tay cô:

“Mau! Cô vừa mơ thấy gì?”

Lâm Huyền biết thời gian rất gấp rút, liền thúc giục:

“Mau nói xem cô mơ thấy gì!”

CC nằm trên giường, nhìn Lâm Huyền phía trên, ánh mắt đầy

vẻ khó tin:

“Anh…”

“Tôi sao?”

Lâm Huyền bối rối:

“Cô nhìn thấy tôi à?”

CC mơ hồ gật đầu:

“Màu xanh…”

“Đôi mắt màu xanh của anh.”

……

Lâm Huyền liền thả tay của CC ra.

CC xoa cổ tay, ngồi dậy từ trên giường, chỉnh lại tóc, chớp chớp mắt nhìn Lâm Huyền:

“Vừa rồi tôi nói gì vậy?”

“Cô không nhớ à?” Lâm Huyền hỏi.

CC lắc đầu:

“Không nhớ, chỉ nhớ là mình lơ mơ nói với anh vài câu, nhưng cũng không nhớ đã mơ thấy gì… bây giờ tôi thậm chí còn cảm thấy mình không hề mơ gì cả.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Chúng ta ra ngoài trước đi, để khi nào tôi hiểu ra, sẽ nói cho cô biết.”

Vài giờ nữa, thế giới sẽ bị hủy diệt bởi ánh sáng trắng, nên

việc nói cho CC lúc này cũng chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa... chính Lâm Huyền cũng chưa rõ ràng về vấn đề này.

Hắn suy nghĩ một chút.

Những gì CC mơ thấy hoàn toàn khác với những gì Trương Vũ Thiến mơ thấy.

Trương Vũ Thiến mơ thấy những thứ rất lộn xộn và phức tạp, giống như những phân đoạn phim nhanh chóng lướt qua.

Giấc mơ của CC thì đơn giản hơn nhiều…

Đó là hình ảnh của chính mình với đôi mắt màu xanh.

Điều này có thể hiểu như thế nào?

Nếu chỉ là CC mơ thấy chính mình, thì đó là điều bình thường, cũng có thể giải thích được; bởi vì trong đầu cô ấy đã có rất nhiều mảnh ký ức về mình, nghĩ về điều gì ban ngày thì sẽ mơ về điều đó ban đêm, mơ thấy mình cũng không có gì lạ.

Nhưng.

"Đôi mắt màu xanh."

Đây là đặc trưng của người xuyên thời không.

Điều này cho thấy CC đã mơ thấy bản thân mình là một người xuyên thời không!

Vấn đề ở đây trở nên khá nghiêm trọng.

Lâm Huyền cảm thấy đau đầu.

Hoàn toàn không biết nên tiếp tục suy nghĩ theo hướng nào.

Vì không thể xác định liệu nội dung giấc mơ của CC có thực sự

là thật hay không.

Nếu đúng như Cao Dương nói, giấc mơ của thiên niên trụ đều là những mảnh ghép hỗn loạn và vô trật tự, giống như một kính vạn hoa ngẫu nhiên, thì việc phân tích cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu, giấc mơ của thiên niên trụ đều là những đoạn lịch sử thực sự…

Có thể nào…

CC đã mơ thấy chính mình, trong vai trò là một người xuyên thời không, trở về quá khứ?

Không phải là không thể.

Chỉ là…

Bản thân mình đó thuộc thời đại nào, giai đoạn lịch sử nào đây?

“Mình cần thêm thông tin.”

Lâm Huyền thì thầm.

……

Trong ba ngày tiếp theo, mỗi khi bước vào giấc mơ, Lâm Huyền đều đưa CC đến đây để ngủ và lặp lại quá trình đánh thức, hỏi về nội dung giấc mơ.

Ban đầu hắn nghĩ rằng có thể thu thập được thêm vài từ khóa.

Nhưng mọi chuyện không như mong đợi.

Dù hắn thay đổi cách hỏi mỗi lần, thậm chí còn nói trước cho CC biết kết quả, bảo cô ấy chú ý đến các chi tiết, nhưng mỗi lần CC bị đánh thức, cô ấy đều nói y hệt:

“Là anh… đôi mắt màu xanh của anh.”

Rồi khi cô ấy tỉnh dậy, không nhớ gì nữa.

Cảnh tượng này hoàn toàn giống với trường hợp của Trương Vũ Thiến, thức dậy là quên sạch giấc mơ.

“Nhưng nội dung của giấc mơ thì có vẻ không thể giải thích rõ ràng được.”

Hôm nay là ngày 31 tháng 8, lúc 11 giờ đêm.

Lâm Huyền ngồi trong phòng làm việc, chờ đợi buổi họp hàng tháng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng vẫn chưa thể hiểu được mối liên hệ giữa giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC.

Giấc mơ của Trương Vũ Thiến, với đám mây hình nấm, vụ nổ, Einstein, thật là kỳ quặc.

Giấc mơ của CC, với bản thân mình là một người xuyên thời không, đôi mắt màu xanh, còn kỳ quặc hơn.

Nhìn sơ qua thì…

Dường như hai giấc mơ này không có liên hệ gì.

Nhìn kỹ thì…

Cũng chẳng có liên hệ gì.

Trừ khi cố gắng tưởng tượng ra, nếu không thì không thể tìm được manh mối nào có sức thuyết phục.

“Còn một điểm nữa.”

Lâm Huyền chợt nghĩ ra:

“Trương Vũ Thiến dù có quên hết nội dung giấc mơ, nhưng cô

ấy vẫn để lại cảm giác sợ hãi, lo lắng, nên dù có quên hết sau vài giây tỉnh dậy, cô ấy vẫn rất rõ ràng rằng mình đã trải qua một ác mộng."

"Nhưng CC thì khác, cô ấy chưa bao giờ nói mình gặp ác mộng, điều này cho thấy nội dung giấc mơ không tạo ra tác động cảm xúc mạnh mẽ đối với cô ấy, có thể là một giấc mơ đẹp hoặc chỉ là một giấc mơ bình thường, nhưng chắc chắn không phải là ác mộng."

Chương 1551: Giấc mơ của CC (5)

“Đây có lẽ là lý do tại sao CC chưa bao giờ bận tâm về nội dung giấc mơ của mình, hay thậm chí không quan tâm liệu mình có mơ hay không, bởi vì giấc mơ không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống và cảm xúc của cô ấy, không như các mảnh ký ức đã tác động đến cô ấy.”

Đây cũng là một điểm rất kỳ lạ.

Tại sao cùng là thiên niên trụ, nhưng chỉ có CC có các mảnh ký ức? Cô ấy có điểm gì đặc biệt không?

Cọt kẹt——

Cửa phòng làm việc mở ra, Triệu Anh Quân bước vào.

Lâm Huyền quay đầu nhìn vào bụng dưới của Triệu Anh Quân:

“Sao vẫn chưa thấy gì nhỉ?”

“Anh gấp cái gì chứ.”

Triệu Anh Quân cũng chạm tay vào bụng mình:

“Mới chưa đến hai tháng thôi, chưa thấy thay đổi là chuyện bình thường mà. Thật ra, em đã cảm nhận được sự thay đổi rồi, chỉ là anh thiếu quan sát thôi.”

“Sau này anh sẽ chú ý hơn.”

Lâm Huyền vỗ nhẹ vào chiếc kính VR trên bàn:

“Mọi chuyện đang dần được giải quyết, có lẽ sau buổi họp hôm nay, chúng ta sẽ nhận được tin tốt nhất.”

“Em nghỉ ngơi sớm đi Anh Quân, ngày mai chúng ta đã hẹn đến Đế Đô gặp ba mẹ em, bàn về chuyện kết hôn rồi mà?”

“Kết hôn là chuyện quan trọng trong đời, em nghĩ anh nên suy nghĩ kỹ thêm. Đi du lịch rồi kết hôn mà không làm đám cưới… em vẫn thấy hơi qua loa, dù gì thì cũng nên có chút cảm giác nghi lễ, đúng không?”

Triệu Anh Quân bước đến sau lưng Lâm Huyền.

Cô vòng tay qua cổ hắn, khẽ cười:

“Anh đã cho em đủ sự lãng mạn và cảm giác nghi lễ rồi. Hơn nữa, kết hôn là chuyện của hai người, cần gì phải làm rình rang để người khác nhìn?”

“Quan trọng hơn là… em đã có em bé rồi, có thể bỏ qua bước làm vợ, bước thẳng vào vai trò làm mẹ luôn. So với niềm vui và sự mong chờ khi đón em bé, em thực sự thấy đám cưới không còn quan trọng nữa. Vì em đã bước vào giai đoạn tiếp theo rồi mà?”

“So với việc tổ chức một đám cưới thông thường cho người khác xem, em muốn có một chuyến du lịch chỉ dành riêng cho hai chúng ta, và em đã nghĩ đến địa điểm rồi.”

Ngừng một lát, Triệu Anh Quân nói:

“Copenhagen.”

Lâm Huyền đặt tay phải lên mu bàn tay Triệu Anh Quân, nắm nhẹ và mỉm cười:

“Em không ghen với chính mình chứ?”

“Sao có thể chứ, em đâu có nhỏ mọn như vậy.”

Triệu Anh Quân đứng thẳng người, xoa xoa đầu Lâm Huyền:

“Em chỉ nghĩ rằng… chúng ta có nên đến tượng nàng tiên cá và cho Hoàng Tước thấy rằng bây giờ chúng ta đang hạnh phúc thế nào không?”

“Nỗi tiếc nuối lớn nhất của Hoàng Tước là không thể giữ được Lâm Huyền của cô ấy, không thể ở bên Ngu Hề của cô ấy. Và bây giờ, nhờ sự giúp đỡ của cô ấy, chúng ta đã có được tất cả những điều này, em nghĩ chúng ta nên cảm ơn cô ấy.”

“Có lẽ đây là điều Hoàng Tước muốn thấy nhất, cô ấy sẽ hài lòng khi thấy chúng ta lấp đầy nỗi tiếc nuối của cô ấy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Nhưng, du lịch và đám cưới cũng không xung đột, chủ yếu là ba mẹ em có đồng ý không?”

“Họ còn mong muốn điều đó nữa là.”

Triệu Anh Quân mỉm cười:

“Hiện nay, chính sách của nhà nước là đơn giản hóa các nghi lễ cưới hỏi, thậm chí là không tổ chức, nhằm tránh lãng phí và làm gương. Ba mẹ em rất ủng hộ chúng ta hoàn thành việc trọng đại này theo cách giản dị. Thật ra… trong giới của họ, những đám cưới hoành tráng rất bị phản đối, mọi người đều rất kín đáo, đôi khi chỉ cần hai gia đình ăn một bữa cơm là coi như đã kết hôn rồi.”

“Con người thường thiếu gì thì mới muốn cái đó, còn những thứ như hình thức và danh dự, họ đã có quá nhiều rồi, không cần một đám cưới phô trương để chứng minh gì nữa.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền đồng tình:

“Điều này hoàn toàn khác với suy nghĩ của ba mẹ anh. Ba mẹ anh lại nghĩ rằng, chuyện này phải làm thật lớn, càng long trọng càng tốt, càng công khai càng tốt.”

“Nhưng ba mẹ anh cũng rất tôn trọng ý kiến của chúng ta. Cá nhân anh cũng không muốn làm rình rang, chủ yếu là…”

Hắn mím môi, khẽ nói:

“Chủ yếu là anh cảm thấy mình còn nhiều việc chưa hoàn thành, nhiều lời hứa chưa thực hiện.”

“Anh cứ từ từ suy nghĩ, em nghe theo anh.”

Triệu Anh Quân đi ra khỏi phòng làm việc:

“Em đã hâm nóng một ly sữa cho anh trong bếp, nhớ uống sau khi họp xong nhé. Em đi ngủ trước đây, không đợi anh đâu.”

“Ừ ừ.”

Lâm Huyền đáp lại:

“Ngủ ngon, gặp lại trong mơ.”

Hắn chợt khựng lại.

Những lời vừa buột miệng nói ra, hắn chưa từng nói trước đây, hoàn toàn là do ảnh hưởng từ giấc mơ của CC.

Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Anh Quân đang bước ra khỏi phòng:

“Bình thường em có hay mơ thấy anh không?”

“Trong hai tháng gần đây thì không mơ thấy nhiều.”

Triệu Anh Quân nói:

“Vì em biết anh đang ở nhà, ở ngay bên cạnh, nên không cần phải mơ thấy anh nữa, có lẽ đó là tiềm thức.”

“Nhưng trước đây…”

Cô quay đầu lại, khẽ mỉm cười:

“Anh là vị khách thường xuyên trong giấc mơ của em đấy.”

Chương 1552: Galileo và Da Vinci tiểu thư (1)

Lâm Huyền nghe xong.

Hắn mỉm cười nhẹ.

Giọng nói thêm phần ấm áp:

"Điều này khiến anh cảm thấy có chút áy náy, dù sao thì em có thể mơ thấy anh trong giấc mơ, nhưng anh lại không thể mơ thấy em. Lần duy nhất anh mơ thấy em, thì chỉ còn lại một bức tượng mà thôi."

Triệu Anh Quân cười khẽ:

"Anh sao lại nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy? Mơ thấy hay không đều không quan trọng, vì với chúng ta, những người bình thường mà nói..."

"【Mọi thứ trong mơ đều là giả, em chỉ cần có anh thật sự là đủ rồi.】"

Nói xong.

Cô quay người kéo tay nắm cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Lâm Huyền.

Quả thật.

Triệu Anh Quân nói không sai.

Đối với những người bình thường, mọi thứ trong giấc mơ đều là giả, đó cũng là lý do không thể phân tích sâu về nội dung giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC.

Bởi vì...

【Có quá nhiều mâu thuẫn.】

Giấc mơ của Trương Vũ Thiến hoàn toàn không có logic, lộn xộn, không liền mạch.

Giấc mơ của CC thậm chí còn không thể suy nghĩ sâu—

【Theo quy luật thời không mà nói, Lâm Huyền mắt xanh, sinh vật như vậy căn bản là không thể tồn tại!】

Đây là điều mà Lâm Huyền nhận ra ngay từ đầu.

Những người xuyên không chắc chắn sẽ phải đối mặt với sự bài dị của thời không; bao gồm cả sự thay đổi về diện mạo, mắt trở thành màu xanh, tất cả đều là kết quả của sự bài dị thời không.

Vì vậy, từ đây, giấc mơ của CC đã trở nên mâu thuẫn.

Nếu cô ấy thực sự thấy hắn, mà là hắn giống hệt như hiện tại, thì mắt của hắn chắc chắn không thể là màu xanh;

Nếu cô ấy thấy mắt hắn là màu xanh, thì ngũ quan và dung mạo của hắn chắc chắn sẽ không thể như bây giờ, sẽ xảy ra sự bài dị của thời không.

Dù là Hoàng Tước hay Triệu Anh Quân.

Hay là thích khách thời không Lâm Ngu Hề và Lâm Ngu Hề có diện mạo bình thường.

Diện mạo sau khi bị bài dị và diện mạo ban đầu hoàn toàn khác biệt, hình dáng khuôn mặt và ngũ quan sẽ thay đổi rất lớn,

không thể nhận ra bất kỳ điểm nào của hình dạng ban đầu.

Vì vậy.

Nếu hắn thực sự thực hiện cuộc hành trình xuyên không, thì sự bài dị của thời không cũng chắc chắn sẽ làm thay đổi hoàn toàn diện mạo của hắn. CC dù có mơ thấy hắn thật sự, cũng sẽ không nhận ra hắn.

Đó là điểm mâu thuẫn đầu tiên.

Còn có điểm mâu thuẫn thứ hai.

Nhiều mặt đã chứng minh, việc xuyên không chỉ có thể xuyên về quá khứ, không thể xuyên đến tương lai chưa biết; điều này có nghĩa là, CC, một cô gái sống ở tương lai, có thể nhìn thấy chính hắn với đôi mắt đen ngủ đông đến tương lai, nhưng tuyệt đối không thể thấy hắn với đôi mắt xanh xuyên đến tương lai.

"Quá rối loạn."

Lâm Huyền lắc đầu, cảm thấy khó chịu:

"Thật sự quá rối loạn, logic và dòng thời gian đều quá hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải giải thích thế nào về giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC."

"Nếu có thể biết nội dung giấc mơ của Sở An Tình thì tốt quá, cũng coi như có thêm một manh mối, không chừng có thể kết nối các giấc mơ này lại với nhau."

"Nhưng giờ nghĩ tới những chuyện này cũng không có ích gì, buổi gặp gỡ lần này, hãy giải quyết vấn đề của Einstein và Copernicus trước đã."

Đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh đinh linh linh—

Lúc này, điện thoại reo.

Lâm Huyền cầm lên xem, là một cuộc gọi quốc tế, Jask gọi đến.

Lâm Huyền cầm lên xem, là một cuộc gọi quốc tế, Jask gọi đến.

Còn hai mươi phút nữa là đến giờ họp, lúc này ông ấy gọi là có ý gì?

“Alo?”

“Lâm Huyền, về vấn đề đặt câu hỏi, tôi đã suy nghĩ lại.”

Sau khi nhận cuộc gọi, Jask nói rất nhanh:

“Tôi nghĩ chúng ta nên hoán đổi câu hỏi với nhau, cậu hỏi vấn đề của Einstein, còn tôi sẽ hỏi về việc Copernicus có thực sự chết hay không.”

“Điều này cũng vì sự an toàn của cậu, mặc dù chúng ta đã thiết kế câu hỏi để dù Einstein trả lời thế nào, chúng ta đều có thể đánh giá được tình trạng sống chết của Copernicus. Nhưng… đừng quên, các thành viên khác cũng không phải là kẻ ngốc, họ vừa nghe câu hỏi này, sẽ biết ngay rằng mũi nhọn nhắm đến Copernicus.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Điều này hiển nhiên rồi, lần này Copernicus chắc chắn sẽ không đến dự; hơn nữa mọi người đều biết rằng kẻ giết các nhà toán học vào lúc 00:42 chỉ có thể là Copernicus... Một khi câu hỏi được đưa ra, nghe câu trả lời của Einstein, họ sẽ hiểu rằng chúng ta đang muốn xác nhận tình trạng sống chết của Copernicus.”

“Nếu Einstein từ chối trả lời, thì tất cả sẽ biết rằng chúng ta đã

giết nhầm người, và trong tương lai Copernicus vẫn sẽ tiếp tục giết các nhà khoa học; nếu Einstein trả lời rằng sẽ có nhà toán học tiếp tục chết, điều đó cũng có nghĩa là chúng ta không thành công trong việc giết chết ông ta; nếu Einstein trả lời rằng sẽ không còn nhà toán học nào bị giết vào lúc 00:42 nữa, thì điều đó chứng tỏ chúng ta đã thực sự giết chết Copernicus."

Bên kia điện thoại.

Jask đáp lại:

"Đúng vậy, vì vậy tôi mới lo lắng về sự an toàn của cậu."

Chương 1553: Galileo và Da Vinci tiểu thư (2)

“Hiện tại thân phận của cậu hoàn toàn ẩn giấu, không ai biết cậu là ai, cậu không cần phải tự mình bộc lộ lập trường, để mọi người biết cậu chính là người đã giết Copernicus.”

“Điều này không chỉ rước họa vào thân, mà còn có thể khiến các thành viên khác chú ý đến cậu hơn. Cậu là thành viên vừa gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cậu có thể tận dụng tốt thân phận ‘người mới’ này để tiếp cận người khác, thu thập thêm thông tin.”

“Một khi cậu thừa nhận rằng mình đã giết Copernicus, thì nhiều chuyện cũng sẽ bị lộ theo, tôi nghĩ đó là sự bộc lộ không cần thiết. Hiện tại, dù mọi người cũng nhận ra rằng cậu không hòa hợp với Copernicus, nhưng lý do cụ thể khiến cậu mâu thuẫn với ông ta, họ đều không biết... Duy trì sự bí ẩn này mới là tốt nhất.”

“Tôi thì khác, dù sao thân phận của tôi đã quá rõ ràng, mọi người đều biết tôi là ai, nên để tôi chịu trách nhiệm cho việc này. Cậu cứ giả vờ không biết tôi, cũng không biết chuyện Copernicus bị giết, tiếp tục đóng vai tân binh Rhine là được.”

Lâm Huyền suy nghĩ.

Thực sự, phân tích rất có lý.

Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mỗi người đều là một bậc thầy, lời nói thật giả khó phân, dù bề ngoài có vẻ như mọi người đều ghét Copernicus, nhưng chưa chắc không có người bí mật đứng về phía ông ta.

Chẳng hạn như Turing, che giấu rất kỹ.

Cẩn thận không bao giờ thừa, hãy để Jask chịu trách nhiệm này. Hắn tin rằng với tính cách của ông ấy, tám phần sẽ tự hào và khoe khoang rằng:

"Mọi người nhìn tôi, tôi tuyên bố một chuyện! Đúng vậy! Người giết Copernicus chính là tôi! Vỗ tay đi nào!"

Lâm Huyền đồng ý với Jask, rồi cúp điện thoại.

Nhìn lại thời gian, ngày 1 tháng 9 năm 2024, 00:20.

Hắn đột nhiên nhớ ra.

Trước đây mình đều chọn thời điểm 00:42 để vào phòng họp VR… Mỗi lần đẩy cửa bước vào, mọi người đều đã ngồi sẵn, trò chuyện từ lâu.

Điều này cho thấy.

Có thể tham gia sớm.

Quy định của câu lạc bộ chỉ nói rằng không được trễ giờ, nhưng không nói không được đến sớm.

Bất kể thời đại nào.

Đến sớm tại cuộc họp luôn là một phép lịch sự.

“Vậy hôm nay mình sẽ vào sớm vậy.”

Lâm Huyền đeo kính VR:

“Ngồi vào ghế sớm, nghe họ nói gì, thu thập chút thông tin.”

Sau khi điều chỉnh lại kính VR, Lâm Huyền dán huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lên phần vỏ trước của kính.

Bíp bíp.

Một tiếng nhẹ vang lên, trong tầm nhìn toàn cảnh bắt đầu xuất hiện những luồng sáng đầy màu sắc, giống như một đường hầm thời không, cuối cùng hình ảnh ổn định lại trong một lâu đài quen thuộc.

Lâm Huyền nhìn xuống.

Dưới chân hắn là tấm thảm len đỏ mềm mại, dẫn thẳng đến cánh cửa gỗ đôi màu nâu phía trước.

Hai lần trước khi đến, hắn luôn nghe thấy tiếng trò chuyện từ phía bên kia cánh cửa, thường thì tiếng nói lớn nhất, tiếng cười vui vẻ nhất, là của Da Vinci tiểu thư.

Nhưng hôm nay…

Rất yên tĩnh.

Không có ai nói chuyện.

“Không phải là mình đến quá sớm chứ?”

Lâm Huyền bước đi, theo tấm thảm tiến về phía trước.

Có lẽ, lần này hắn là người đầu tiên đến hội trường.

Cũng tốt.

Hai lần trước đều đến muộn, lần này bù đắp lại.

Két—

Hắn đẩy cửa gỗ đôi, nhìn vào bên trong đại sảnh vàng rực.

“Hửm?” “Ơ?”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn qua chiếc mặt nạ mèo Rhine,

đối diện với người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế cao bên trái, người đang đeo mặt nạ Galileo.

Hóa ra hắn không phải là người đến đầu tiên, còn có người đến sớm hơn.

“Cậu đến sớm thế làm gì?”

Giọng điệu của Galileo nghe có vẻ không vui, dường như đang trách móc Lâm Huyền:

“Cuộc họp của chúng ta bắt đầu lúc 00:42, cậu không cần phải đến sớm như vậy, đến sớm vài phút là được rồi, hoặc đến đúng giờ cũng không ai nói gì cậu cả.”

“Không phải đâu.”

Lâm Huyền không thể nhịn được nữa.

Sao mình hiếm khi đến sớm, lại còn bị dạy bảo?

Vị Galileo này chẳng phải là người rất nghiêm khắc sao?

Lần đầu tiên mình đeo mặt nạ mèo Rhine tham gia cuộc họp, ông ta còn bảo mình không nghiêm túc, thiếu tôn trọng câu lạc bộ.

Kết quả là hôm nay mình đặc biệt đến sớm để thay đổi ấn tượng, nhưng lại bị ông lão này mắng ngay từ đầu?

Lâm Huyền vừa đi tới vừa nhìn Galileo:

“Tôi đến sớm thì có gì sai? Hơn nữa, ông chẳng phải là người đến sớm hơn sao?”

“Hừ.”

Galileo hừ nhẹ, quay đầu lại, ngồi thẳng trên ghế:

“Tôi chỉ sợ cậu mới tham gia, có một số chuyện chưa hiểu rõ, nên nhắc nhở cậu một chút.”

“Đến sớm tất nhiên là một thói quen tốt, nhưng thực sự không cần phải đến quá sớm, cậu và tôi không giống nhau, tôi thì rảnh rỗi, thích yên tĩnh một mình.”

“Được rồi.”

Lâm Huyền ngồi vào chiếc ghế cuối cùng thuộc về mình, dựa lưng vào ghế, gác chân lên:

“Xin lỗi vì đã làm phiền sự yên tĩnh của ông. Nếu tôi biết chỉ có mỗi ông đến sớm, tôi cũng chẳng ham gì mà đến sớm thế này.”

Dù không hiểu vì sao.

Nhưng Lâm Huyền cảm nhận được.

Galileo rất ghét mình.

Và điều thú vị là…

Chương 1554: Galileo và Da Vinci tiểu thư (3)

Ông ta ghét mình không phải vì lập trường, không phải vì lời nói… mà là vì mình đến quá sớm, làm phiền sự yên tĩnh của ông ta?

Lão già này thật khó chiều.

Muốn yên tĩnh thì sao không đến đời thực mà tìm một biệt thự trên núi tuyết, hoặc một hầm rượu yên tĩnh để thiền định? Tại sao lại tranh thủ thời gian ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài để yên tĩnh?

Lâm Huyền vốn dĩ định đến sớm để nghe ngóng tình hình.

Nhưng đối diện là Galileo, ông ta cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ đôi phía trước hội trường, chẳng thèm quan tâm đến Lâm Huyền, nên hắn cũng không định chủ động làm phiền ông ta.

Vậy thì cứ để không khí lặng đi, chẳng ai thèm để ý đến ai.

Két—

Ngay khi Lâm Huyền quyết định chơi trò "ai nói trước thì thua" với Galileo, cánh cửa gỗ đôi lần nữa bị đẩy ra.

Một người phụ nữ trẻ đầy đặn trong hình ảnh ảo của Da Vinci tiểu thư, đeo mặt nạ Da Vinci, chầm chậm bước vào:

"Ồ, Rhine? Cậu hôm nay cũng đến sớm thế à?"

Lâm Huyền nhìn về phía Galileo đối diện.

Nghĩ rằng…

Da Vinci tiểu thư cũng làm phiền ông ta tĩnh tâm, có lẽ ông ta cũng sẽ cằn nhằn vài câu chứ?

Ít nhất cũng phải tỏ vẻ khó chịu chứ?

Nhưng.

Hoàn toàn không ngờ!

“Chào mừng cô, Da Vinci tiểu thư.”

Galileo đứng thẳng lên như một quý ông, thậm chí còn làm động tác cởi mũ theo thói quen, cúi đầu nhẹ về phía cửa:

“Đã một tháng không gặp, gần đây cô vẫn ổn chứ?”

“Không phải chứ.”

Lâm Huyền thắc mắc:

“Ông thật là tiêu chuẩn kép quá đi!”

Hắn đã hiểu ra.

Galileo tỏ ra khó chịu với hắn hoàn toàn vì mình đến quá sớm, làm phiền ông ta và Da Vinci tiểu thư có thời gian riêng tư!

Lão già này, thật biết cách tính toán.

Nhớ lại cuộc họp lần trước, Galileo cũng mời Da Vinci tiểu thư ở lại sau khi kết thúc cuộc họp để nói chuyện; lần này ông ta đến sớm như vậy, còn rất bực bội vì mình đến sớm, khuyên mình lần sau đến muộn hơn… Thật đúng là “ý tại ngôn ngoại,” ai cũng biết ý đồ của Galileo.

“Hehe.”

Lâm Huyền cười nhẹ, quyết định kiểm tra lại giả thuyết của mình.

Vì vậy, hắn nhìn Da Vinci tiểu thư đang chầm chậm bước tới, rồi nói lớn:

“Galileo nói sau này đừng đến sớm như vậy, bảo rằng đến sớm vài phút hoặc đúng giờ là được, đến quá sớm sẽ làm phiền ông ấy tĩnh tâm, ông ấy muốn một mình yên tĩnh.”

“Ồ?”

Da Vinci tiểu thư ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lâm Huyền, có vẻ ngạc nhiên:

“Thật sao.”

“Thật cái gì mà thật!”

Galileo đột nhiên đứng bật dậy, chỉ thẳng vào Lâm Huyền:

“Đừng nghe cậu ta nói nhảm! Tôi chỉ là tiền bối, có lòng tốt nhắc nhở cậu ta vài câu, không ngờ… Rhine à, cậu lại lấy oán báo ân.”

“Bất kể trường hợp nào, đến sớm, có mặt sớm tại hiện trường, đều thể hiện sự lịch thiệp và tinh thần của một quý ông, tôi luôn khuyến khích và ủng hộ điều này.”

Phụt—

Da Vinci tiểu thư bật cười thành tiếng như tiếng chuông bạc.

Lâm Huyền tất nhiên biết đây là giọng đã được hệ thống VR biến đổi, thực tế… rất có thể phía sau chiếc kính VR, là một bà cụ tóc bạc đang cười hiền hậu.

“Hehe, Rhine, cậu chắc là đã hiểu lầm Galileo rồi.”

Người phụ nữ đeo mặt nạ Da Vinci mỉm cười che miệng, quay đầu nhìn Lâm Huyền:

“Mặc dù ông ấy trông có vẻ cứng nhắc và nghiêm khắc, lời lẽ hơi cực đoan, nhưng thực ra ông ấy là một người rất dễ gần, bên trong vẫn rất nhút nhát.”

Hehe.

Lâm Huyền chỉ cười mà không nói gì.

Được thôi, ông nói gì cũng đúng cả.

Về mặt thiện ý và lòng tốt, Da Vinci tiểu thư thực sự đã làm được đến mức tuyệt vời, quả thật có một đôi mắt luôn nhìn mọi thứ bằng sự lương thiện.

Thực ra, trước khi có bằng chứng rõ ràng rằng siêu thảm họa năm 2400 là tác phẩm của Galileo, Lâm Huyền cũng không có ác cảm thực sự nào với ông ta, người đàn ông già cứng nhắc này.

Hiện tại mà nói.

Ngoài việc Turing ở tương lai đã từng nói rằng Galileo là thủ phạm gây ra siêu thảm họa năm 2400, thì vẫn chưa có thêm bằng chứng cụ thể nào khác.

Vì vậy.

Kế hoạch tương lai của Galileo thực chất là gì vẫn chưa thể kết luận được.

Tuy nhiên...

Hắn quay đầu, nhìn Da Vinci tiểu thư đang trò chuyện với Galileo...

Kế hoạch tương lai của những người khác đều rất mơ hồ.

Nhưng kế hoạch tương lai của Da Vinci tiểu thư thì Lâm Huyền lại nắm rõ.

Nhưng chuyện này, không thể nói ra một cách trực tiếp được.

Trước hết là vấn đề nếu nói ra, Da Vinci tiểu thư có thể sẽ không thừa nhận, cũng không chắc bà ấy sẽ tin.

Thứ hai, nếu như Da Vinci tiểu thư tin và thay đổi, thì giấc mơ thứ tám sẽ bị thay đổi, mà bản thiết kế của thiết bị xuyên thời không của hắn vẫn chưa được sao chép xong.

Cuối cùng, và cũng là điều quan trọng nhất.

Ý định ban đầu của Da Vinci tiểu thư là rất tốt, kể cả thế giới lý tưởng mà bà ấy mơ ước, Lâm Huyền cũng cảm thấy không tệ, nói trắng ra chỉ là thi hành pháp luật một cách nghiêm minh mà thôi.

Chương 1555: Galileo và Da Vinci tiểu thư (4)

Về lý do tại sao cuối cùng lại biến Đông Hải thành một nơi khắc nghiệt và phản tác dụng như vậy, nguyên nhân cũng đến từ nhiều mặt, một phần là do bản chất con người, một phần là do người máy nắm quyền.

Nhưng mà, điều này vẫn là chủ đề muôn thuở.

Nếu để loài người nắm quyền, liệu thế giới tương lai có trở nên tốt hơn không?

Không ai có thể chắc chắn điều đó.

Đó cũng là lý do mà Lâm Huyền thấy khó mở lời.

Bản thân hắn không có kế hoạch tốt hơn, cũng không có giải pháp cho vấn đề, thậm chí không biết kế hoạch của Da Vinci tiểu thư có sai sót ở đâu, vậy lấy tư cách gì để sửa sai cho người khác?

Cách tốt nhất là đợi đến khi hắn sao chép xong bản thiết kế của thiết bị xuyên thời không, rồi nhân cơ hội hỏi Einstein, thông qua câu trả lời của Einstein, để Da Vinci tiểu thư tự nhận thức về tương lai thất bại.

Như vậy.

Cũng có thể tránh việc tiết lộ kế hoạch tương lai của Da Vinci tiểu thư.

Jask đã nhiều lần nhắc nhở Lâm Huyền rằng, mỗi người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều rất thông minh, chỉ cần một câu nói, một

manh mối nhỏ, họ có thể suy ra được thân phận thật sự và mục đích thật sự của một thành viên.

Trừ khi có cơ hội trò chuyện riêng với Da Vinci tiểu thư.

Nếu không, nếu những người khác đoán ra thân phận thật của Da Vinci tiểu thư từ lời nói của hắn và giết bà ấy, thì hắn sẽ trở thành người có ý tốt nhưng lại làm hại.

Không cần vội.

Dù sao bản thiết kế thiết bị xuyên thời không của hắn vẫn chưa sao chép xong, và vẫn còn nhiều câu hỏi chưa được giải đáp, việc thăm dò Da Vinci tiểu thư... để vài tháng nữa hãy nói.

“Cô có nhiều con không?”

Galileo cười nhẹ, vẫn đang trò chuyện với Da Vinci tiểu thư:

“Tôi thường nghe cô nói về bọn trẻ.”

“Đúng vậy.”

Da Vinci tiểu thư mỉm cười:

“Tôi có rất nhiều con, từng đứa đều rất đáng yêu, dù chúng luôn nghịch ngợm, nhưng trẻ con mà, làm gì có đứa nào không nghịch ngợm... Tôi rất yêu thương chúng, thật mong sao chúng luôn luôn hạnh phúc như vậy, mãi mãi không lớn lên.”

Nói xong.

Bà ấy ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trung niên đeo mặt nạ Galileo đối diện:

“Nói thật, tôi chưa bao giờ hỏi ông điều này. Chủ yếu là vì khi chúng ta họp thường không đề cập đến những vấn đề liên quan đến danh tính riêng tư, trừ khi như Jask tự báo danh tính... Hơn

nữa, ông cũng không giống như Newton và Rhine, chưa bao giờ nói về gia đình mình."

"Vì vậy, ông có thể không trả lời câu hỏi này, tôi chỉ đơn thuần là tò mò, ông... có con không? Nếu có thì với độ tuổi của ông, bây giờ chắc hẳn đã có cháu rồi đúng không?"

"Tôi không có."

Giọng của Galileo rất bình tĩnh:

"Tôi chưa bao giờ kết hôn, cũng không có con."

"Ồ..."

Da Vinci tiểu thư thở dài, lắc đầu đầy tiếc nuối:

"Thật mong rằng, đó chỉ là một lời nói dối để giấu danh tính của ông."

……

Bên cạnh.

Lâm Huyền ngồi trên ghế cao, cảm giác như ngồi trên đống kim châm.

Hắn thực sự hối hận vì đã đến sớm như vậy.

Trong một tình huống giống như buổi hẹn hò của hội người già thế này, hắn cảm thấy mình quá thừa thãi, quá lúng túng!

Ngón chân cái của hắn không ngừng cọ xát vào đế giày.

Xin lỗi, Galileo, tôi đã sai.

Trước đây, khi Lâm Huyền xin lỗi Galileo, đó chắc chắn là với giọng điệu châm biếm.

Nhưng bây giờ.

Là lời xin lỗi chân thành.

Đúng là thiên tài.

Tuổi già nhưng trái tim không già, luôn tràn đầy năng lượng và hormone.

Nếu không phải vì sợ rằng nếu thoát khỏi cuộc họp thì không thể quay lại tham gia nữa, Lâm Huyền thật sự muốn tạm thời thoát ra, để không phá hỏng "kế hoạch nhỏ" của Galileo.

Rõ ràng.

Galileo đến sớm mỗi lần chỉ để chờ gặp Da Vinci tiểu thư.

Ông ta không biết danh tính thật của Da Vinci tiểu thư, và vì cả hai đều là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên có khả năng lớn là họ sẽ không bao giờ có thể gặp nhau trong thực tế một cách hòa nhã.

Mỗi tháng, trước khi bắt đầu cuộc họp, khoảng thời gian ngắn ngủi vài phút, mười mấy phút này.

Là cơ hội duy nhất để Galileo có thể gặp và ở riêng với Da Vinci tiểu thư.

Chỉ có thế.

Một tháng, chỉ có vài phút ngắn ngủi này, rất nhanh những thiên tài khác sẽ mở cửa và ngồi vào chỗ.

Không trách được Galileo khi thấy mình đến quá sớm, đã phản ứng giận dữ như vậy.

Ông ta đã đợi một tháng.

Mới đợi được vài phút quý giá này.

Galileo chắc chắn đã đến từ rất sớm.

Bởi vì ông ta biết, Da Vinci tiểu thư thích đến sớm, ông ta nhất định đến sớm chỉ vì bà ấy.

Vậy nên.

Mỗi tháng Galileo đều ngồi ở đây từ sớm.

Chờ đợi khi nào Da Vinci tiểu thư sẽ đẩy cánh cửa nâu đó, suy nghĩ xem sẽ nói gì, sẽ trò chuyện gì, suy nghĩ về những gì Da Vinci tiểu thư đã làm trong tháng vừa qua.

Kết quả...

Hôm nay, ánh mắt tràn đầy hy vọng đó lại chỉ gặp phải chiếc mặt nạ mèo Rhine ngộ nghĩnh.

Đặt mình vào hoàn cảnh của Galileo một chút.

Chương 1556: Sóng gió nổi lên (1)

Lâm Huyền thực sự có thể hiểu tại sao người đàn ông già này lại không thân thiện với mình như vậy.

Két—

Hắn quay đầu lại.

Cánh cửa nâu một lần nữa bị đẩy ra.

Là mặt nạ của Tesla.

Không cần nói cũng biết, Jask đã đến.

"Hehehe~"

Người đàn ông với vẻ ngoài phóng túng này, sử dụng giọng thật của mình, nhanh chóng bước đến:

"Đang nói chuyện gì vậy? Nói cho tôi nghe với!"

"Hừ."

Galileo hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không nói gì thêm.

Có vẻ như.

Thời gian vui vẻ của ông ta đã kết thúc.

Jask bước tới, ngồi xuống chiếc ghế cao giữa Da Vinci tiểu thư và Lâm Huyền, nhìn quanh hai bên:

"Lâu rồi không gặp, các bạn già của tôi."

"Thời gian qua tôi không tham gia các cuộc họp, có chuyện gì mới mẻ xảy ra không?"

Da Vinci tiểu thư mỉm cười nhìn Jask:

"Mới mẻ? Chuyện mới nhất, chẳng phải là việc ông rời khỏi cuộc họp giữa chừng lần trước sao? Chúng tôi đều tưởng ông bị giết rồi."

"Haha, làm sao có thể!"

Jask cười lớn:

"Tôi chỉ là..."

"Chơi một trò nhập vai thôi."

Da Vinci tiểu thư cười khẽ.

Lắc đầu:

"Vậy để tôi kể cho ông nghe một chuyện mới nữa."

"Là gì?" Jask hỏi.

Da Vinci tiểu thư giơ tay chỉ về phía Lâm Huyền, nhìn Jask và nói:

"Câu nói giả tạo vừa rồi của ông..."

"Rhine đã nói nó trong cuộc họp lần trước rồi."

“Khụ khụ.”

Jask khẽ ho hai tiếng, có chút ngượng ngùng.

Dùng cùng một chiêu, người đầu tiên làm thì gọi là xuất sắc,

nhưng người thứ hai làm thì chỉ còn lại sự lúng túng.

“Không sao, không sao.”

Jask cười gượng gạo:

“Dù sao thì bây giờ chỉ có bốn người chúng ta, cứ xem như chưa nghe thấy gì đi.”

“Là năm người.”

Két—

Cánh cửa đôi màu nâu lại lần nữa được mở ra, Newton bước vào với dáng đi nhẹ nhàng.

Không biết có phải cố ý hay không.

Newton rõ ràng là một ông lão tầm tuổi Copernicus, nhưng hình tượng ảo trên mạng của ông lại là một chàng trai trẻ, và cách nói chuyện, tốc độ nói cũng được ông cố tình bắt chước như một người trẻ.

“Thật vui vì ông vẫn còn sống, Jask.”

Chàng trai trẻ đeo mặt nạ Newton khi đi qua chỗ ngồi của Jask, liếc nhìn ông ấy một cái:

“Với sự hiểu biết của tôi về Copernicus, tôi cứ tưởng rằng hắn ta chắc chắn đã giết ông rồi dùng diễn viên đóng thế thay thế ông... Nhưng khi tôi quan sát Twitter của ông, thật khó tin rằng trên thế giới này có một diễn viên đóng thế chuyên nghiệp đến mức không để lộ bất kỳ sơ hở nào.”

Jask cười nhẹ:

“Nói đến Copernicus, vậy thì tôi xin tuyên bố một điều trước nhé.”

Ông ấy giơ cao hai tay:

“Mọi người hãy yên lặng, nhìn về phía tôi!”

“Đợi… đợi tôi… một chút…”

Két—

Cửa đôi màu nâu lại bị đẩy mở, một người đàn ông nhỏ con đeo mặt nạ Gauss cúi người chạy nhanh vào, lo sợ bỏ lỡ điều gì:

“May… may mà… kịp…”

“Mọi người sẽ không bao giờ gặp lại Copernicus nữa.”

Jask lập tức cắt ngang lời nói lắp bắp của Gauss, lớn tiếng nói:

“Tôi đã giết chết lão già phiền phức đó… hoàn toàn rồi!”

Ngay sau lời nói đó.

Toàn bộ căn phòng chìm vào im lặng.

Da Vinci tiểu thư không thể tin nổi:

“Thật không? Làm sao ông làm được điều đó?”

Newton, sau khi đã ngồi xuống ghế, cũng tò mò hỏi:

“Ồ? Ông chắc chắn là mình không giết nhầm người chứ? Tôi đã đấu với hắn ta suốt bao nhiêu năm mà vẫn không thể bắt được… Ông thực sự đã giết lão già đó rồi sao? Có thể nói cho tôi biết danh tính thật và địa chỉ của hắn ta không?”

Galileo cũng hừ lạnh một tiếng:

“Jask, ông khoác lác nhiều quá rồi, bao nhiêu người đang chờ ông đưa họ lên sao Hỏa vào năm 2026, ông thậm chí còn bán cả vé rồi... Bây giờ ông không thể tiếp tục nói dối về chuyện đó nữa, nên

chuyển sang đến câu lạc bộ để khoác lác à?"

Bên cạnh, Gauss nhỏ bé ngồi xuống chiếc ghế cao, nhìn quanh, nuốt nước bọt mấy lần, cuối cùng thốt ra được một câu:

"Nhưng Cop…"

"Einstein!"

Giọng nói trong trẻo của Da Vinci tiểu thư cắt ngang lời Gauss, khiến mọi người ngẩng đầu lên, nhìn về phía chiếc ghế cao màu đen trên bục thang.

Chỉ thấy một ông lão đeo mặt nạ Einstein từ từ bước xuống từ cầu thang phía sau.

Lâm Huyền lúc này mới hiểu rằng, chủ tịch thực sự có đặc quyền.

Tất cả mọi người khác đều phải vào hội trường từ cửa chính, chỉ có Einstein là đi vào từ cửa sau phía sau.

Vừa rồi, Da Vinci tiểu thư đã nhìn thấy Einstein ngồi xuống nên mới gọi lên:

"Einstein, ông nhanh nói cho chúng tôi biết điều này có thật không?"

Da Vinci tiểu thư thúc giục:

"Copernicus thật sự đã chết rồi sao? Nếu đúng vậy thì thật là quá hả lòng hả dạ."

Tuy nhiên...

Ông lão đeo mặt nạ Einstein lắc đầu:

"Theo quy định của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chúng ta thực hiện

chế độ thành viên trọn đời, nên dù một người có còn sống hay đã chết, vị trí của họ trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn luôn được giữ lại cho họ."

"Rất nhiều lần, các thành viên sẽ lấy chính cái chết của mình làm một phần trong kế hoạch tương lai, nên tôi sẽ không bao giờ công bố cái chết của bất kỳ thành viên nào, bởi vì điều đó cũng thuộc về quyền riêng tư của họ... ngay cả khi họ thực sự đã chết."

Chương 1557: Sóng gió nổi lên (2)

Da Vinci tiểu thư hừ nhẹ:

“Vậy tại sao hồi tháng Sáu, khi Jask nói rằng Turing đã chết, ông lại thừa nhận? Hơn nữa còn chủ động nói với chúng tôi rằng Turing đã được thay thế bằng một sự sống số hóa.”

“Sau đó, khi chúng tôi họp vào tháng Bảy, chúng tôi thậm chí không hỏi, ông đã chủ động nói rằng sự sống số hóa của Turing cũng đã chết rồi.”

Einstein từ từ bước đến chiếc ghế cao bằng gỗ đen, ngồi xuống và nhìn Da Vinci tiểu thư:

“Da Vinci tiểu thư, cô từng có hai năm liên tục vắng mặt trong các cuộc họp, Turing đã gia nhập câu lạc bộ trong khoảng thời gian đó... Trong việc công bố cái chết của các thành viên, Turing là trường hợp đặc biệt, ngoài Rhine, tất cả những người có mặt ở đây đều biết điều này.”

Da Vinci tiểu thư nghiêng đầu, nhìn quanh mọi người:

“Tại sao chỉ có Turing là đặc biệt?”

“Bây giờ ông nói tôi mới nhớ ra, Jask, khi ông đột nhiên biến mất, chúng tôi đã luôn bàn tán liệu ông có thực sự chết hay không, nhưng khi đó Einstein không nói gì cả, không nói ông còn sống cũng không nói ông đã chết.”

“Vậy tại sao cái chết của Turing lại cần được thông báo và công bố? Có ai có thể giải thích cho người vắng mặt như tôi

không?”

Bên kia.

Người đàn ông nhỏ con Gauss gật đầu:

“Bởi vì... Turing... hắn ta... biết được mọi thứ…”

“Turing phụ trách xây dựng lại chương trình họp VR, nên hắn ta biết thông tin của tất cả chúng ta.”

Bên cạnh, Galileo kiên nhẫn giải thích:

“Chuyện này Einstein đã nói rõ ngay khi Turing lần đầu tham gia cuộc họp, ông ấy nói rằng để Turing xây dựng lại chương trình họp VR, viết lại cơ chế xác thực danh tính, thực ra là để bảo vệ tốt hơn quyền riêng tư của các thành viên, vì Turing thực sự có công nghệ đi trước thời đại.”

“Nhưng như vậy, Turing sẽ biết được thông tin cá nhân, địa chỉ và thậm chí là kế hoạch tương lai của từng người trong chúng ta... Vì vậy, Einstein đã đưa ra hai cam kết—”

“1. Turing bị cấm tiết lộ thông tin của các thành viên khác trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài cho bất kỳ ai và không được làm hại bất kỳ thành viên nào khác.”

“2. Một khi Turing chết, Einstein sẽ thông báo kịp thời trong cuộc họp câu lạc bộ. Đồng thời, tất cả các quyền truy cập sẽ được trả lại cho Einstein, giống như bây giờ... chúng ta sẽ không còn phải lo lắng về việc bất kỳ ai biết được danh tính thật của chúng ta.”

Lâm Huyền nghe xong, định phản bác rằng Turing rõ ràng đã cố giết hắn, và cách thức còn vô cùng tàn nhẫn bằng việc ném tàu vũ trụ vào hắn.

Nhưng rồi...

Hắn lại im lặng, đã hiểu ra.

Dù là Turing hay Kevin Walker, khi họ ra tay với hắn, thì hắn vẫn chưa phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vì vậy điều đó không vi phạm quy định.

Điều này cũng giải thích tại sao Kevin Walker căm ghét Jask đến vậy, nhưng cũng không thể ra tay trực tiếp với ông ấy, bởi vì đó là lệnh cấm của Einstein.

Nghĩ kỹ thì cũng đúng.

Nếu Kevin Walker thực sự muốn giết Jask, hắn ta chỉ cần kiểm soát tàu vũ trụ đâm vào tháp quan sát nơi Jask đang đứng, cần gì phải tấn công các vệ tinh và nhà máy của Jask mà không gây ra bất kỳ tổn hại nào thực sự?

Và sau đó quay lại chuyện của chính mình.

Lúc đó mình chưa phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên lệnh cấm của Einstein không bảo vệ được mình, do đó Kevin Walker mới có thể ra tay giết mình.

Điều này cũng làm cho logic liên quan đến Ngu Hề giả trở nên rõ ràng hơn.

Einstein là toàn tri toàn năng, vì vậy ngay cả Turing trong tương lai cũng không thể vi phạm lệnh cấm; nếu hắn ta muốn giết Jask, hắn ta chỉ có thể thông qua Ngu Hề giả để hướng dẫn mình, mượn tay mình để giết người.

Điều này đã được xác nhận trong giấc mơ thứ sáu.

Khi đó, Turing của bộ lạc Gấu Xám đã nói với mình rằng thủ phạm gây ra siêu thảm họa năm 2400 là Galileo, nhưng không thể

tiết lộ thêm thông tin chi tiết, vì nói thêm một chút sẽ kích hoạt lệnh cấm mà Einstein đã đặt ra, khiến hắn ta nổ tung ngay lập tức.

Không thể không nói.

Einstein quả là một lãnh đạo xứng đáng, cách ông ấy suy nghĩ vấn đề thật sự rất toàn diện. Ông ấy đã ngăn chặn mọi sự cố xấu xảy ra, hạn chế khả năng của Turing, và còn tìm được sự cân bằng giữa việc tiết lộ thông tin và bảo vệ quyền riêng tư.

Vì vậy, ông ấy mới đặc biệt nói rằng, một khi Turing chết, ông ấy sẽ thông báo trong cuộc họp, coi như là giải trừ cảnh báo cho mọi người kịp thời.

Còn về việc...

Tại sao Turing có thể tiết lộ địa chỉ ẩn nấp của Kevin Walker cho Copernicus...

Đó là do lệnh cấm của Einstein cho phép điều đó.

Lệnh cấm chỉ ngăn Turing tiết lộ thông tin của người khác, chứ không cấm tiết lộ thông tin của chính mình.

Như Jask đã nói.

Trong câu lạc bộ không cho phép thăm dò người khác, nhưng cho phép tự công khai, nếu ai đó không sợ chết, họ có thể thoải mái tháo mặt nạ và lớn tiếng đọc kế hoạch tương lai của mình.

Ừm, đó là điều mà chính ông ấy đã làm, đến từ sự tự tin mù quáng của một người giàu nhất thế giới.

Sự tự tin này thực sự quá mù quáng.

Chương 1558: Sóng gió nổi lên (3)

Nếu không có sự cứu giúp kịp thời của Lâm Huyền, vị tỷ phú này đã chết được hai tháng rồi, không biết bây giờ ông ấy có hối hận vì đã quá ngạo mạn và tự công khai danh tính không.

Lâm Huyền đoán rằng, có lẽ ông ấy đã hối hận rồi.

Dù sao thì trong khoảng thời gian gần đây, Jask đã trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều, ông ấy liên tục nhắc nhở Lâm Huyền giữ bí mật danh tính, không nên coi thường các thiên tài khác, thậm chí còn sẵn sàng thay Lâm Huyền gánh trách nhiệm.

Rõ ràng là đã bị Copernicus dạy cho một bài học, giống như câu "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng"; giờ đây, sự thoải mái của Jask chỉ là sự cứng miệng mà thôi.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Galileo.

Da Vinci tiểu thư gật đầu:

"Thì ra là vậy, nhưng với thông tin quan trọng như thế này, Einstein, chẳng lẽ ông không nên đợi tôi trở lại cuộc họp rồi bổ sung cho tôi sao? Hơn nữa, Rhine, người tham gia sau Turing cũng không biết chuyện này, chẳng lẽ không nên giải thích lại từ đầu sao?"

Einstein vẫn lắc đầu:

"Vắng mặt thì sẽ như vậy thôi."

"……"

Da Vinci tiểu thư cứng họng.

Lâm Huyền cũng không có gì để nói, quy định của câu lạc bộ đã như vậy rồi, một khi vắng mặt thì đừng mong có được quyền biết thông tin như những người khác.

Đừng nói đến chuyện liên quan đến Turing.

Vắng mặt hai năm, mỗi thành viên đã hỏi hơn hai mươi câu hỏi, tổng cộng ít nhất là hơn một trăm câu hỏi… Chẳng lẽ đợi bà ấy trở lại cuộc họp rồi sẽ phải lặp lại toàn bộ câu trả lời của hơn một trăm câu hỏi đó cho bà ấy nghe sao?

Lâm Huyền tất nhiên đồng tình với điều này.

Dù sao thì hắn đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu câu hỏi.

Chỉ có điều đáng tiếc là Einstein sẽ không làm chuyện đó.

Thực tế, quy định của các cuộc họp câu lạc bộ là như vậy: Càng ít người tham gia cuộc họp thì câu hỏi có thể hỏi càng bí mật, đó là quy tắc, nếu muốn không bị tụt lại trong việc nắm bắt thông tin thì đừng nên vắng mặt.

“Không sao.”

Newton ngồi bên phải Da Vinci tiểu thư cười nói:

“Einstein không thể chủ động nói ra, chúng ta có thể đặt câu hỏi để hỏi mà?”

“Mặc dù có quy định rằng các câu hỏi đặt ra và câu trả lời nhận được không được liên quan đến các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... nhưng thực ra, việc đặt câu hỏi cũng có mẹo, Rhine, cậu là người đến muộn nhất, để tôi chỉ cho cậu cách đặt câu hỏi khéo léo.”

Newton búng tay về phía Lâm Huyền:

“Chú ý kỹ nhé, tôi chỉ biểu diễn một lần thôi.”

“Được thôi, lão đại!”

Lâm Huyền nhanh chóng ôm quyền kính trọng.

Thật là một người anh cả tốt bụng!

Mặc dù Lâm Huyền đã nắm bắt được mẹo này, nhưng vì Newton đã sẵn sàng hỏi giúp mình về việc Copernicus có thực sự chết hay không, đó thực sự là một món quà từ trên trời rơi xuống, giúp mình có thêm một câu hỏi miễn phí.

Lão đại vẫn là lão đại.

Thực sự rất quan tâm đến người mới.

Trong mắt Lâm Huyền, thiện cảm với Newton tăng thêm 1 điểm.

Newton ngẩng đầu nhìn Einstein:

“Đã đến giờ rồi, cuộc họp hôm nay có thể bắt đầu rồi chứ?”

Einstein gật đầu, tuyên bố cuộc họp chính thức bắt đầu:

“Newton, ông đã rất lâu rồi không đặt câu hỏi, nhưng hôm nay trông ông có vẻ rất háo hức.”

“Tất nhiên rồi.”

Newton cười nhẹ:

“Tôi đã không thể chờ đợi để nghe một tin tốt này, Einstein, xin ông hãy nói cho tôi biết—”

“【Từ bây giờ trở đi, sẽ còn nhà khoa học hay nhà toán học nào chết vì nguyên nhân “nhân tạo” vào lúc 00:42 giờ địa phương

nữa không?】”

Nghe câu hỏi này, cả Da Vinci tiểu thư và Gauss đều không nhịn được cười.

Đây thực sự là một câu hỏi rất “khéo léo.”

Trong đầu họ đã mô phỏng đủ loại câu trả lời, và nhận ra rằng bất kể Einstein đưa ra câu trả lời gì, ngay cả khi ông từ chối trả lời, họ vẫn có thể xác định liệu Copernicus có thực sự chết hay không.

Chỉ có Lâm Huyền và Jask là không cười.

Cả hai lặng lẽ nhìn nhau, mặt nạ mèo Rhine hài hước nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của Tesla, không nói gì.

Không ngờ rằng...

Thiên tài thực sự cùng chung quan điểm.

Người lão luyện quả là người lão luyện, chỉ trong nháy mắt đã có thể nghĩ ra một câu hỏi hoàn hảo như vậy, điều này thực sự khiến Lâm Huyền khâm phục.

Einstein nhìn Newton, đợi một lát, rồi lắc đầu:

“【Từ đây về sau, sẽ không còn nữa.】”

Vỗ tay bôm bốp...

Newton dẫn đầu vỗ tay:

“Nếu Turing còn sống, chúng ta nên để hắn ta thêm vào một số hiệu ứng bật sâm panh, bắn pháo hoa, nổ pháo trong hệ thống cuộc họp. Nếu không dùng bây giờ thì còn chờ đến khi nào?”

“Làm tốt lắm, Jask, ông đã giúp nhân loại tiêu diệt một mối

họa lớn, nhưng tôi nghĩ ngay cả khi ông không giết hắn ta, hắn ta cũng không sống được lâu đâu? Với tình trạng sức khỏe của hắn ta, ngay cả khi vào khoang ngủ đông, liệu hắn ta có thể tồn tại đến tương lai hay không cũng là một vấn đề."

Chương 1559: Sóng gió nổi lên (4)

“Nhưng tôi vẫn phải bày tỏ sự kính trọng đối với ông. Ban đầu, tôi đã không thể nhẫn tâm giết Copernicus sau khi cuộc họp ngoại tuyến kết thúc, đó là một điều hối tiếc mà tôi đã mang theo bấy lâu nay... Bây giờ, dù có hơi muộn, nhưng ông thực sự đã giúp tôi khắc phục được sự hối tiếc đó.”

Da Vinci tiểu thư cũng hít sâu một hơi:

“Không thể tin được, Copernicus thực sự đã chết. Dù tôi cũng rất mong chờ ngày này đến, nhưng vì ông ta là người đầu tiên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có cơ hội hỏi những câu hỏi hoàn hảo nhất, không bị giới hạn... Tôi nghĩ rằng ông ta biết rất nhiều bí mật, nên sẽ không dễ dàng gì giết được ông ta.”

“Con người rồi sẽ chết.”

Galileo nhẹ nhàng nói từ phía đối diện:

“Con người vốn không hoàn hảo, họ sẽ mắc sai lầm, họ sẽ phạm lỗi, và thân xác bằng máu thịt không thể chống chọi được với đạn pháo và súng đạn. Quy định của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đặc biệt nhấn mạnh rằng chúng ta phải che giấu danh tính của mình, chính là vì lý do này.”

“Dù ông ta có biết bao nhiêu bí mật, biết bao nhiêu sự thật thì có ích gì? Một viên đạn cũng đủ để xuyên thủng đầu của bất kỳ ai, một con dao cũng có thể đâm xuyên tim của bất kỳ kẻ nào, về mặt cơ thể, tất cả chúng ta đều bình đẳng.”

……

Jask cũng vỗ tay theo Newton, với vẻ như đây là điều hiển nhiên, ông ấy không ngạc nhiên về câu trả lời của Einstein.

Lâm Huyền cũng yên tâm được một nửa.

Mặc dù hắn vẫn có cảm giác không đúng lắm, nhưng vì Einstein đã nói vậy, thì về cơ bản, Copernicus chắc chắn là đã chết, và lão già mà mình đã giết... thực sự là Copernicus.

Nhưng hắn cũng nghĩ đến một khả năng khác.

Cũng chính là điều hắn đã nghĩ đến trước đây.

Nếu Copernicus đã chết, liệu có ai đó sẽ kế thừa di sản của ông ta và tiếp tục thực hiện kế hoạch tương lai của ông ta không?

Nhưng điều này lại mâu thuẫn.

Vì Einstein đã trả lời rõ ràng rằng, từ nay về sau sẽ không còn nhà khoa học hay nhà toán học nào chết vì nguyên nhân nhân tạo vào lúc 00:42, điều đó có nghĩa là kế hoạch của Copernicus đã hoàn toàn thất bại.

Cuối cùng thì điều này nên được giải thích như thế nào đây?

Trừ khi...

【Kế hoạch thực sự của Copernicus được che giấu rất kỹ, không hề đơn giản như những gì đã thấy trên bề mặt.】

“Cục Cảnh sát thời không, Tòa án thời không, thiết bị xuyên thời không.”

Lâm Huyền trong lòng nghĩ đến ba từ khóa này.

Giờ đây có thể xác định một cách cơ bản.

Copernicus, kẻ đã hại chết Hứa Vân, Đường Hân và cha mẹ của Quý Lâm, chắc chắn đã bị hắn giết chết.

Cuộc trả thù của hắn và Angelica thực sự đã hoàn thành.

Đây đúng là một tin vui.

Nhưng việc ông lão bí ẩn trong giấc mơ thứ tư có phải là Copernicus hay không, giờ lại trở thành một điều cần phải kiểm chứng.

Tuy nhiên, dù ông ta không phải là Copernicus, thì chắc chắn cũng có liên quan đến ông ta, có lẽ là một đồng bọn kiểu như "kẻ thứ hai".

Nói cho cùng.

Điều mà Lâm Huyền luôn lo lắng nhất chính là việc hạt thời không trạng thái liên kết có thể bị Copernicus đánh cắp.

Bây giờ Copernicus đã chết, liệu điều đó có nghĩa là hạt thời không sẽ không bị đánh cắp, và hắn sẽ không còn bị các thích khách thời không truy sát liên tục nữa?

Hắn quyết định.

Khi đến lượt mình đặt câu hỏi, hắn sẽ hỏi Einstein về vấn đề liên quan đến xuyên không và thích khách thời không để loại bỏ những nguy cơ tiềm ẩn.

Sau khi tiếng vỗ tay của Newton và Jask lắng xuống, Einstein nhìn về phía Galileo:

“Galileo, đến lượt ông rồi.”

“Tôi muốn biết có cách nào giúp giữ được ký ức sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông dài hạn không.”

Galileo ngừng lại một chút, rồi bổ sung:

“Trừ phương pháp ngớ ngẩn là tỉnh dậy mỗi vài năm, cái cách đó làm tổn hại cơ thể và tuổi thọ quá nhiều.”

“【Bắt đầu từ lĩnh vực thần kinh học.】”

Einstein trả lời:

“Chờ đợi cho đến khi thần kinh học đạt được bước đột phá quan trọng tiếp theo, thì con người sẽ có thể hoàn toàn khắc phục vấn đề mất trí nhớ sau giấc ngủ đông.”

Không ổn rồi!

Lâm Huyền nhíu mày, cảm thấy không ổn.

Câu trả lời của Einstein… thật sự đã trả lời đúng trọng tâm! Chính xác đến mức đáng sợ!

Hắn đã có thể tưởng tượng ra.

Đến tháng sau, khi cuộc họp vào ngày 1 tháng 10 diễn ra, chắc chắn Galileo sẽ tiếp tục hỏi về lĩnh vực thần kinh học, thời gian đột phá quan trọng, và tên của nhà khoa học liên quan.

Không thể tránh khỏi.

Einstein sẽ công khai tên của Đỗ Dao trước mặt mọi người.

Tất cả những người có mặt đều biết rằng phát minh có thể khắc phục tình trạng mất trí nhớ sau giấc ngủ đông có tầm quan trọng lớn đến mức nào, đó chắc chắn là một sản phẩm có thể thay đổi cục diện thế giới và tương lai của nhân loại.

Nếu như Galileo, hoặc Gauss và Newton, tìm thấy Đỗ Dao và bảo vệ bà ấy, cung cấp cho bà ấy tài chính và phòng thí nghiệm để bà ấy tập trung vào việc tạo ra bước đột phá… thì chẳng có gì

đáng lo cả, vì Lâm Huyền vốn dĩ không có ý định giữ công nghệ mũ điện kích não cho riêng mình.

Chương 1560: Sóng gió nổi lên (5)

Những sản phẩm có lợi cho khoa học và văn minh nhân loại như thế này vốn dĩ nên được công khai ra toàn thế giới, giữ nó cho riêng mình sẽ chẳng có ý nghĩa tích cực nào cả, vì Lâm Huyền cũng không có ý định ngủ đông.

Hơn nữa, hắn đã chứng kiến quá nhiều người bạn đau khổ, mất đi bản thân chỉ vì mất trí nhớ sau giấc ngủ đông.

Hứa Y Y, Vệ Thắng Kim, Trịnh Tưởng Nguyệt…

Nếu những thiên tài này thực sự sẵn lòng tài trợ và bảo vệ Đỗ Dao, giúp bà ấy tạo ra bước đột phá và từ đó giải quyết vấn đề mất trí nhớ sau giấc ngủ đông, thì tại sao lại không chứ?

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ...

Lâm Huyền lo ngại.

Lo ngại rằng việc Galileo hỏi câu hỏi này là "ngược hướng", là một âm mưu.

Có thể Galileo không muốn cho nhân loại giữ được ký ức, mà muốn ngăn chặn hoàn toàn khả năng giữ ký ức của con người, bằng cách trực tiếp giết chết Đỗ Dao?

Một khi để Galileo biết được tên của Đỗ Dao, thì sẽ không còn kịp nữa.

Phải hành động ngay thôi!

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Lần tới Galileo đặt câu hỏi sẽ là một tháng sau.

Hắn phải tìm được Đỗ Dao trong vòng một tháng này!

……

Einstein quay sang Da Vinci tiểu thư:

“Da Vinci tiểu thư, lần này câu hỏi của cô là gì?”

Da Vinci tiểu thư suy nghĩ một lúc:

“Nếu Copernicus đã chết, thì sự phát triển công nghệ của nhân loại sẽ không còn bị cản trở, và tương lai trở nên rất tươi sáng. Einstein, câu hỏi của tôi là—”

“Lần tiếp theo nhân loại sẽ có bước đột phá trong lĩnh vực năng lượng là sự kiện nào?”

“Việc phát minh thành công pin hạt nhân vi mô.”

Einstein trả lời ngay lập tức mà không hề do dự.

Thịch!

Lâm Huyền cảm thấy tim mình đập mạnh.

Chuyện gì đang xảy ra trong cuộc họp lần này vậy...

Sao hắn cảm giác như mình sắp bị lộ tẩy vậy?

Hai người này liệu có phải đã bàn bạc trước và nhắm vào mình không?

Xin hãy tha cho tôi.

Lần này hắn chỉ tình cờ nổi hứng đến sớm hơn 20 phút thôi,

thực sự không có ý định làm "ngọn đèn chắn đường," từ nay về sau hắn thề sẽ không bao giờ đến sớm nữa. Đừng chơi tôi, các "cụ ông cụ bà".

“Pin hạt nhân vi mô?”

Da Vinci tiểu thư đầy nghi hoặc, quay sang Jask:

“Jask, pin hạt nhân vi mô là gì vậy? Tôi biết về pin hạt nhân, nhưng tại sao lại nhấn mạnh là ‘vi mô’?”

“Chắc là thứ giống như loại dùng trên xe thám hiểm mặt trăng, tàu thăm dò không gian ấy mà.”

Jask xoa cằm trả lời:

“Mặc dù từ thế kỷ trước, pin hạt nhân đã được sử dụng rộng rãi trong lĩnh vực hàng không vũ trụ, nhưng loại pin hạt nhân này vẫn gặp quá nhiều vấn đề chưa được giải quyết, và hoàn toàn không thích hợp để sử dụng trong dân dụng.”

“Vì vậy, câu hỏi này làm khó tôi rồi, tôi thực sự không biết pin hạt nhân vi mô có cấu tạo như thế nào, điều này làm tôi càng thêm mong chờ… Không biết nhà khoa học nào thiên tài đến mức có thể tạo ra một phát minh mang tính cách mạng như vậy!”

……

Lâm Huyền nhắm mắt lại, im lặng.

Anh bạn.

Nói ít đi một chút thì tốt hơn.

Sau đó, Einstein nhìn sang Gauss:

“Gauss, đến lượt ông.”

Người đàn ông nhỏ bé gật đầu, nói chậm rãi:

“Tôi… tôi không có… câu hỏi nào.”

?

Lần này, Lâm Huyền khá ngạc nhiên.

Chẳng lẽ.

Gauss đã hỏi hết tất cả các câu hỏi rồi sao?

Rõ ràng trong hai cuộc họp trước, câu trả lời ông ta nhận được đều là phủ định, nhưng lại không hỏi thêm gì nữa.

Điều đó có nghĩa là...

Gauss từ đầu đã chỉ cần câu trả lời phủ định!

Tiếp theo.

Einstein quay mặt nạ về phía Jask:

“No.7 Tesla, ông đã vắng mặt hai cuộc họp, lần này ông muốn hỏi gì?”

“Haha.”

Jask mỉm cười nhẹ, nói lớn:

“Lần này, tôi muốn hỏi một câu khá thú vị. Đây cũng là một bí ẩn chưa được giải đáp trong giới khoa học. Thật ra, tôi không chắc liệu ông có biết câu trả lời cho câu hỏi này hay không.”

“Câu hỏi của tôi là—”

“Tro cốt của nhà vật lý nổi tiếng thế kỷ trước, người đã đưa ra thuyết tương đối và phương trình khối lượng-năng lượng, Albert Einstein… rốt cuộc được rải ở đâu?”

Ngoại trừ Lâm Huyền, tất cả các thành viên khác đều nhìn về phía Jask.

Không hiểu tại sao ông ấy lại hỏi một câu hỏi vô nghĩa như vậy.

Chỉ đơn thuần là để tôn kính sao?

Nhưng Jask luôn là một dân chơi không nghiêm túc, việc ông ấy đặt những câu hỏi vô lý trong cuộc họp không phải là chuyện hiếm thấy.

Thậm chí, trong một cuộc họp trước đó, ông ấy còn hỏi Einstein rằng ai sẽ thắng trong cuộc bầu cử tổng thống Mỹ năm nay, khiến người ta không hiểu nổi ông ấy đang nghĩ gì.

Vì vậy, khi đối mặt với câu hỏi của Jask, các thành viên khác chỉ có vẻ hơi bối rối, nhưng cũng không quan tâm lắm.

Nhưng người thực sự quan tâm đến câu hỏi này…

Có lẽ chỉ có Lâm Huyền và Jask.

Ông lão đeo mặt nạ Einstein chỉ nhìn Jask trong vài giây.

Rồi chậm rãi nói:

“Tôi từ chối trả lời, cơ hội đặt câu hỏi này bị hủy.”

Chương 1561: Cuộc đua từng giây, từng phút (1)

Câu trả lời này khiến cả phòng sửng sốt.

Các thành viên của câu lạc bộ nhìn nhau, thực sự không ngờ rằng... câu hỏi này lại bị từ chối trả lời!

Quá bất ngờ.

Vị trí rải tro cốt của Einstein vốn dĩ là một câu hỏi không có giá trị gì.

Mọi người đều biết rằng nhà vật lý nổi tiếng Einstein qua đời vào năm 1955, bộ não của ông bị bác sĩ đánh cắp, và thi thể sau khi hỏa táng được con cái rải ở một nơi không được công bố.

Người đã chết rồi, tro cốt rải ở đâu cũng không quan trọng.

Hơn nữa, thời gian đã trôi qua 70 năm, dù tro cốt được rải ở đâu, chắc hẳn cũng đã trở thành dinh dưỡng cho cây cỏ rồi.

Nhưng một câu hỏi tưởng chừng không quan trọng như vậy...

Tại sao chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ Einstein, lại từ chối trả lời?

“Có thể nào... câu lạc bộ của chúng ta thực sự có liên quan đến nhà Einstein trong lịch sử?”

Galileo là người đầu tiên phân tích:

“Theo quy tắc đặt câu hỏi của câu lạc bộ, chỉ có hai tình huống

bị từ chối trả lời, một là câu hỏi liên quan đến thành viên khác của câu lạc bộ; hai là liên quan đến chính câu lạc bộ."

"Chẳng lẽ tro cốt của Einstein lại do một trong những người ở đây rải? Ngoài điều đó ra, tôi không thể nghĩ ra lý do gì khác liên quan đến các thành viên của câu lạc bộ."

Người đàn ông nhỏ bé Gauss ngồi thẳng lên ghế:

"Có thể... Câu Lạc Bộ Thiên Tài... là do Einstein thành lập..."

"Không thể nào."

Jask lập tức cắt ngang Gauss:

"Trong điều lệ câu lạc bộ viết rõ rằng, các thành viên có chế độ trọn đời, điều đó có nghĩa là không có khả năng kế thừa. Nếu Einstein từng là một thành viên, thì bây giờ chắc chắn phải có một chiếc ghế trống để lại cho ông ấy, giống như ghế của Turing và Copernicus."

Da Vinci tiểu thư cúi đầu suy nghĩ:

"Nhưng Einstein đã qua đời nhiều năm như vậy rồi, theo lý thuyết, ông ấy không nên có bất kỳ mối liên hệ nào với câu lạc bộ hoặc các thành viên. Điều duy nhất tôi có thể nghĩ đến là..."

"Có lẽ vị trí rải tro cốt có điều gì đó quan trọng? Hoặc có thể tro cốt của Einstein không được rải ra ngoài mà được giấu ở một nơi nào đó? Và nơi đó... rất có thể là nơi ở hoặc địa điểm bí mật của một thành viên nào đó ở đây."

"Haha."

Newton cười nhẹ, nói nhỏ:

"Vậy thì thú vị rồi, ai sẽ là người lưu giữ tro cốt của Einstein đây? Xét về tuổi tác, có lẽ chỉ có tôi là phù hợp nhất, đúng không?"

“Nhưng tôi không nhận trách nhiệm này đâu, tôi hoàn toàn không có hứng thú với thứ như tro cốt.”

“Tôi cảm thấy khi mọi người suy đoán câu trả lời, tại sao lại phải nghĩ quá phức tạp như vậy? Thôi được, tôi cũng không úp mở nữa, thực ra tôi biết lý do vì sao câu hỏi bị từ chối trả lời.”

Nói xong.

Ông ta quay đầu nhìn về phía Einstein trên bục cao:

“Ông bạn già, việc này để ông giải thích cho mọi người, hay tôi sẽ giải thích đây?”

Trên bục.

Ông lão đeo mặt nạ Einstein nhìn quanh một lượt, giọng nói trầm thấp và đầy uy quyền:

“Đây không phải là điều gì đáng phải suy nghĩ sâu xa, mọi câu hỏi liên quan đến Einstein, tôi sẽ từ chối trả lời.”

“Không chỉ vậy... Những câu hỏi liên quan đến Copernicus, Newton, Galileo, Da Vinci, Gauss, Tesla, Turing, thậm chí... là mèo Rhine, tôi cũng sẽ từ chối trả lời.”

“Bởi vì mỗi người trong các bạn, bao gồm cả chiếc mặt nạ tôi đang đeo, đều là những mật danh của mọi người, và cũng là một phần của danh tính. Mặc dù tiểu sử của những vĩ nhân này đều được ghi lại trong lịch sử và sách vở... nhưng vẫn còn nhiều điều chưa được biết đến.”

“Tôi tin rằng các bạn khi lựa chọn mặt nạ đều đã suy nghĩ kỹ càng, đầy ý nghĩa. Đây là cách duy nhất để các thiên tài khác hiểu về bạn, và cũng là ấn tượng đầu tiên của họ về bạn.”

“Vì vậy, bản thân chiếc mặt nạ, cũng như thông tin về nhân

vật được vẽ trên đó, cũng là một phần của quyền riêng tư của các thành viên. Ví dụ như câu hỏi của ông, Tesla... nếu ông hỏi tôi về quá khứ của Tesla, tôi sẽ kể chi tiết cho ông, nhưng nếu ông hỏi về quá khứ của Einstein, Galileo, Gauss... thì điều đó sẽ bị coi là hỏi về quyền riêng tư của thành viên khác, và tất nhiên sẽ bị từ chối trả lời."

……

Sau khi Einstein giải thích xong, Newton ngả lưng dựa vào ghế, dang tay ra:

"Chỉ là lý do này thôi, đơn giản hơn nhiều so với những gì các ông nghĩ. Khi câu lạc bộ chỉ có tôi và Copernicus, chúng tôi cũng đã từng hỏi về Einstein, và cũng bị từ chối trả lời."

"Điều đó có nghĩa là, chiếc mặt nạ trên khuôn mặt của chúng ta cũng là một phần trong việc che giấu danh tính của mình, và có lẽ cũng đại diện cho hướng đi trong kế hoạch tương lai của chúng ta… Đó là cách mà Einstein nghĩ."

Thì ra là vậy.

Không ai ngờ rằng lý do lại đơn giản như thế.

Lâm Huyền nheo mắt lại, cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Sao hắn cảm thấy…

Cái cớ này có vẻ gượng ép?

Nhưng hắn không có tư cách để chỉ trích người khác.

Bởi vì chiếc mặt nạ của hắn, chiếc mặt nạ mèo Rhine "lạc loài"… thực ra là hắn chọn một cách ngẫu nhiên.

Có lẽ những người khác đã thực sự cân nhắc kỹ khi chọn mặt nạ của họ.

Chương 1562: Cuộc đua từng giây, từng phút (2)

Chương 1562: Cuộc đua từng giây, từng phút (2)

Hắn lặng lẽ lắng nghe cuộc thảo luận của mọi người.

Ban đầu, mọi người có rất nhiều suy đoán, nhưng không ai nghĩ đến khả năng rằng Einstein vẫn còn sống và hội trưởng chính là Einstein.

Như Jask đã nói.

Một xác sống 140 tuổi thực sự trái với lẽ thường.

Ngay cả khi xem xét đến lý thuyết về xuyên không, điều đó cũng không thể giải thích được.

Ai có thể bỏ qua sự trôi qua của thời gian, không già đi, không chết và vẫn sống trong thế giới này?

Lâm Huyền lắc đầu.

Điều đó thực sự không khoa học.

Nhưng.

Hắn vẫn tin rằng lý do mà Einstein từ chối trả lời câu hỏi đó không hề đơn giản như vậy.

Tuy nhiên.

Sử dụng cách đặt câu hỏi có lẽ không thể giúp biết được câu trả lời thực sự.

Einstein đã nói rõ ràng—

Mọi câu hỏi liên quan đến Einstein và các nhà khoa học trên mặt nạ của các thành viên khác đều sẽ bị từ chối trả lời.

Do đó, đặt câu hỏi này cũng chỉ phí cơ hội mà thôi. Hắn chỉ có thể tìm cách khác ngoài cuộc họp để giải quyết vấn đề.

Lúc này, Einstein ngẩng đầu lên và nhìn về phía Lâm Huyền:

“Rhine, đến lượt cậu rồi. Lần này… câu hỏi của cậu là gì?”

……

Lâm Huyền nhanh chóng suy nghĩ.

Sự can thiệp đột ngột của Newton đã làm rối loạn kế hoạch của hắn và Jask.

Ban đầu dự định là Jask sẽ hỏi về Copernicus, và hắn sẽ đặt câu hỏi cho Einstein.

Bây giờ, Newton đã thay Jask hỏi về Copernicus, và Jask lại thay hắn hỏi về Einstein.

Vậy nên hắn phải nghĩ ra một câu hỏi mới.

Hiện tại có ba lựa chọn khả dĩ.

Theo thứ tự đã liệt kê trước đó, hỏi về cách tiêu diệt virus tương lai và hồi sinh siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Theo suy nghĩ vừa rồi, hỏi về vấn đề xuyên thời không, liệu vẫn còn thích khách thời không sẽ đến giết hắn hay không.

Hỏi thông tin về Đỗ Dao, hỗ trợ hắn nhanh chóng xác định mục tiêu, trong khoảng thời gian một tháng, tìm thấy Đỗ Dao trước Galileo và bảo vệ bà ấy.

Chỉ có thể chọn một trong ba.

Lâm Huyền lâm vào tình thế khó xử.

Trước hết, loại bỏ câu hỏi đầu tiên.

Vì ngay cả khi có được câu trả lời, rất có thể không thể giải quyết ngay lập tức.

Và rất có khả năng Einstein sẽ đưa ra một thời điểm nào đó trong vài trăm năm tới, chỉ ra một thiên tài máy tính mà tổ tiên còn chưa ra đời.

Câu trả lời quá xa trong tương lai sẽ không có ý nghĩa gì trong ngắn hạn, nên ưu tiên không cao, có thể để dành đến tháng sau.

Câu hỏi thứ hai thực sự rất quan trọng, Lâm Huyền cũng rất muốn biết liệu nguy hiểm đến tính mạng của mình có được giải trừ hay không.

Nếu Einstein trả lời rằng vẫn còn thích khách thời không, điều đó chứng tỏ rằng Copernicus vẫn chưa chết hẳn, hoặc vẫn còn những kẻ tay sai của ông ta, và hạt thời không trạng thái liên kết của hắn vẫn có nguy cơ bị đánh cắp.

Nếu Einstein trả lời rằng sẽ không bao giờ có thích khách thời không nữa, thì đó là một tin vui.

Dùng một cơ hội để đổi lấy sự an tâm, Lâm Huyền cho rằng đó là điều xứng đáng.

Hơn nữa.

Nếu thực sự vẫn còn thích khách thời không, hắn có thể phòng ngừa từ trước.

Câu hỏi này, ưu tiên rất cao.

Nhưng câu hỏi về Đỗ Dao…

Ưu tiên cũng rất cao.

Trong cuộc họp tiếp theo, chắc chắn Galileo sẽ tiếp tục hỏi về nhà khoa học thần kinh và cách giải quyết tác dụng phụ của giấc ngủ đông, và Einstein chắc chắn sẽ nêu tên Đỗ Dao.

Trước đây, Lâm Huyền không vội vàng tìm kiếm Đỗ Dao vì lo sợ rằng nếu hắn bảo vệ Đỗ Dao, đường dây thế giới sẽ thay đổi.

Khi đường dây thế giới thay đổi, hắn sẽ sao chép bản thiết kế thiết bị xuyên thời không ở đâu?

Ý định ban đầu của hắn là sao chép xong bản thiết kế thiết bị xuyên thời không; hoặc xác nhận rằng Copernicus đã hoàn toàn chết hẳn và không cần sử dụng hạt thời không nữa, rồi mới đi tìm Đỗ Dao.

Nhưng giờ đây…

Galileo đã đẩy nhanh mọi thứ.

Hắn chỉ có một tháng để tìm ra Đỗ Dao và sau đó kết nối bà ấy với danh tính và kế hoạch tương lai của mình.

Như vậy.

Đến cuộc họp tháng sau, khi Galileo hỏi Einstein về thông tin của Đỗ Dao, Einstein sẽ nói—

“Từ chối trả lời, cơ hội đặt câu hỏi này bị hủy.”

Galileo sẽ không bao giờ có được câu trả lời chính xác.

Dù ông ta có biết rằng lý do từ chối trả lời chắc chắn liên quan đến một thành viên nào đó trong phòng này.

Nhưng thì sao chứ?

Ông ta không thể đoán ra, cũng không thể tìm ra, vậy là đủ.

Chỉ có điều…

Có nên sử dụng cơ hội hỏi Einstein để hỏi thông tin chi tiết về Đỗ Dao ngay bây giờ không?

Sau khi suy nghĩ nhanh, Lâm Huyền quyết định không đặt câu hỏi này tại đây.

Vì…

Quá nguy hiểm.

Hiện tại, hắn biết rất ít thông tin về Đỗ Dao, chỉ có một câu duy nhất—

“Bà Đỗ Dao, vào giữa thế kỷ 21, đã chết trong một cuộc hỗ trợ hòa bình tại châu Phi.”

Chương 1563: Cuộc đua từng giây, từng phút (3)

Chương 1563: Cuộc đua từng giây, từng phút (3)

Quá mơ hồ, quá rộng.

Điều này có nghĩa là nếu hắn hỏi Einstein, không thể tránh khỏi việc phải nhắc đến tên Đỗ Dao hoặc đề cập đến từ khóa liên quan đến lĩnh vực thần kinh học.

Tên thì chắc chắn không thể nhắc đến.

Hắn có thể tra cứu tên này, người khác cũng có thể tra cứu, và danh tính của Đỗ Dao sẽ nhanh chóng bị lộ, dẫn đến việc bị người khác giành trước.

Từ khóa "thần kinh học" lại càng không thể đề cập.

Galileo vừa mới hỏi trước đó, nếu hắn lại bổ sung thêm, tất cả mọi người sẽ biết ngay hắn đang định làm gì.

Câu trả lời từ Einstein sẽ được tất cả nghe thấy, và mọi người sẽ cùng chia sẻ thông tin với hắn.

Hắn không thể mạo hiểm như vậy.

Nếu Galileo thực sự giành trước hắn và giết Đỗ Dao trước...

Thì nhân loại sẽ mãi mãi mất đi khả năng sở hữu mũ điện kích não, và ngay cả một người tài giỏi như Cao Văn cũng không thể đảo ngược điều này.

Ngoài ra, còn một điểm nữa cần phải chú ý.

Lâm Huyền chắc chắn rằng hắn đã từng thấy tên Đỗ Dao ở đâu đó.

Nhưng.

Ai có thể đảm bảo rằng Đỗ Dao mà hắn đã thấy là chính người Đỗ Dao được đề cập trong bức thư tay của Cao Văn?

Rất có thể chỉ là trùng tên.

Trong suốt những năm qua, mỗi ngày hắn tiếp xúc với vô số thông tin, danh sách, quảng cáo, các loại hợp đồng… Ai biết được có phải trong những thông tin tầm thường đó, hắn đã nhìn thấy một cái tên Đỗ Dao chẳng liên quan gì đến thần kinh học?

Vì vậy.

Tốt nhất không nên đặt câu hỏi vội.

Hắn không thể kiểm soát được câu trả lời của Einstein.

Hiện tại.

Trong việc tìm kiếm Đỗ Dao.

Hắn có một lợi thế tuyệt đối—

Tên của bà ấy.

Tất cả các thiên tài trong phòng họp này, nhanh nhất cũng phải đến ngày 1 tháng sau mới biết được tên Đỗ Dao.

Nhưng hiện tại, chỉ mình hắn biết tên này, nên hắn cần giữ kín thông tin quý báu này, tránh để lộ ra mà dẫn đến hối tiếc muôn đời.

Cân nhắc kỹ lưỡng.

Lâm Huyền vẫn quyết định theo kế hoạch vừa nghĩ ra, hỏi về vấn đề liên quan đến thích khách thời không.

Nếu xác định rằng sẽ không còn thích khách thời không nữa.

Điều đó có nghĩa là kế hoạch của Copernicus thực sự đã thất bại hoàn toàn, và ưu tiên của việc yFkWaglṣ yNkHWolế TCKEwWeDCỷ chép bản thiết kế thiết bị xuyên thời không cũng không còn quan trọng nữa. Ngay cả khi hiệu ứng cánh bướm thời không sau khi tìm thấy Đỗ Dao làm thay đổi đường dây thế giới, Lâm Huyền cũng không quá bận tâm.

Vì vậy.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía ông lão đeo mặt nạ Einstein trên bục cao:

“Câu hỏi của tôi vẫn liên quan đến vấn đề xuyên không mà chúng ta đã thảo luận trong cuộc họp lần trước.”

“Trước đây, ông đã nói rằng trước năm 2234, nhân loại không thể chế tạo thành công thiết bị xuyên thời không. Nhưng các nhà du hành thời gian có thể từ tương lai sau năm 2234 quay trở lại thời đại của chúng ta.”

“Vì vậy, tôi muốn hỏi—”

“Từ hôm nay trở đi, thời điểm sớm nhất mà chúng ta có thể gặp một nhà du hành thời gian đến từ tương lai là khi nào?”

Lâm Huyền không trực tiếp hỏi về thích khách thời không.

Bởi vì điều đó sẽ lộ ra quá nhiều thông tin.

Những người ở đây đều là những người rất tinh tường, họ sẽ ngay lập tức nhận ra rằng câu hỏi về thích khách thời không có

liên quan đến thông báo của Einstein về ngày chết của hắn, điều đó chắc chắn là do trong tương lai có thích khách thời không đến giết hắn.

Vì vậy, thà hỏi một câu tổng quát hơn.

Câu hỏi này trông có vẻ như một câu hỏi tò mò bình thường, nhưng thực ra lại cực kỳ quan trọng đối với Lâm Huyền.

Bất kể Einstein đưa ra ngày tháng nào, nó cũng sẽ đảm bảo rằng trước thời điểm đó, hắn sẽ không bị tấn công bởi bất kỳ thích khách thời không nào.

Các thành viên khác của câu lạc bộ cũng rất tò mò về câu hỏi này, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Einstein.

Cuối cùng…

Einstein chậm rãi lắc đầu:

“Sẽ không bao giờ gặp được.”

Ông nhẹ nhàng nói:

“Sẽ không còn một nhà du hành thời gian nào đến thời đại này nữa.”

Da Vinci tiểu thư lại là người đầu tiên giơ tay lên:

“Nhưng lần trước ông đã trả lời câu hỏi của tôi rằng lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại có một cuộc xuyên không là vào ngày 11 tháng 12 năm 2234, vậy tại sao bây giờ ông lại nói rằng sẽ không gặp được nhà du hành thời gian?”

Đột nhiên, bà ấy nhận ra điều gì đó và nhìn sang Lâm Huyền:

“Hóa ra là như vậy, cậu hỏi về thời điểm từ hôm nay trở đi, điều đó có nghĩa là… nhà du hành thời gian đầu tiên đã du hành về

quá khứ vào một thời điểm trước ngày hôm nay, và người đó đã chết."

"Vì vậy, dù là nhà du hành thời gian trước hay sau, chúng ta đều sẽ không gặp được."

Galileo từ phía đối diện cũng nhận ra điều này và gật đầu với Lâm Huyền:

"Thực ra cậu không nên hỏi như vậy."

Lâm Huyền không nói gì.

Chương 1564: Đỗ Dao và Đường Hân (1)

Chương 1564: Đỗ Dao và Đường Hân (1)

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao trước đây Gauss luôn hỏi những câu dẫn đến câu trả lời phủ định.

Bởi vì có những câu hỏi mà bản thân đã cần một câu trả lời phủ định.

Câu hỏi mà hắn vừa đặt ra có thể khiến Da Vinci tiểu thư và Galileo thực sự nghĩ rằng hắn tò mò về việc xuyên thời không.

Nhưng sự thật lại khác xa…

Hắn chẳng hề có chút hứng thú nào với việc xuyên thời không, gia đình và cuộc sống bình yên không phải tốt hơn sao? Rảnh rỗi làm gì mà cứ phải lao vào các thời không khác?

Hắn chỉ đơn giản muốn xác nhận xem liệu còn có thích khách thời không đến nữa hay không.

Vì Einstein đã nói rằng từ hôm nay trở đi, họ sẽ không bao giờ gặp được nhà du hành thời gian nữa.

Điều này đồng nghĩa với việc, ít nhất là trước khi có sự thay đổi đường dây thế giới, hắn sẽ không gặp thêm bất kỳ thích khách thời không nào nữa.

Điều này thực sự khiến Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như mạng sống của hắn và hạt thời không trạng thái

liên kết tạm thời đều an toàn.

Vậy thì.

Sau khi cuộc họp lần này kết thúc, hắn có thể tập trung toàn bộ sức lực… vào việc tìm kiếm Đỗ Dao.

Tất cả các thành viên đã đặt câu hỏi xong.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc.

Lâm Huyền tháo kính VR ra trong đêm khuya, nhìn ra ngoài cửa sổ vào màn đêm tĩnh lặng:

“Ngày mai, mình sẽ đi gặp Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia, Lưu An.”

Hắn nhẹ nhàng nói.

Trong ba tháng qua, hắn đã sao chép xong phần cốt lõi của bản thiết kế thiết bị xuyên thời không, phần còn lại, cứ sao chép được bao nhiêu trước khi đường dây thế giới thay đổi thì sao bấy nhiêu.

Trong cuộc chạy đua với Galileo.

Việc tìm Đỗ Dao có ưu tiên cao hơn nhiều so với thiết bị xuyên thời không.

Nếu thực sự không thể làm khác được, hắn sẵn sàng phá hủy tất cả, đưa hạt thời không trạng thái liên kết lên không gian, không ai có được, thà phá hủy tất cả còn hơn.

Nhưng hiện tại...

Hắn phải tìm ra Đỗ Dao và bảo vệ công nghệ mũ điện kích não đủ để giải quyết vấn đề mất trí nhớ sau khi ngủ đông.

“Đây mới là báu vật quý giá nhất, không thể thay thế đối với

nền văn minh nhân loại!”

Lâm Huyền mở máy tính xách tay, mở một thư mục và nhìn vào hàng trăm tệp bản vẽ bên trong.

Những tệp này là bản vẽ của các bộ phận khác nhau của cỗ máy xuyên thời không, kết quả của ba tháng hắn làm việc ngày đêm.

Dù vậy, hắn cũng chỉ mới sao chép xong phần cốt lõi; để sao chép hoàn chỉnh tất cả các bộ phận, ít nhất còn cần thêm hai tháng nữa.

Việc này còn tốn công sức hơn nhiều so với khi sao chép mã nguồn của VV, mỗi ngày đều khiến Lâm Huyền đau đầu.

“Sau khi mình tìm thấy Đỗ Dao, liệu đường dây thế giới có nhảy vọt không?”

Nói thật, Lâm Huyền cũng không chắc chắn được điểm neo không thể thay đổi sẽ xuất hiện ở đâu.

Có phải là lúc hắn tìm thấy Đỗ Dao?

Hay là khi Đỗ Dao đạt được đột phá trong lĩnh vực nghiên cứu thần kinh?

“Thực ra, bây giờ vẫn còn một vấn đề quan trọng nhất.”

Lâm Huyền gãi đầu:

“Hiện tại là năm 2024, Đỗ Dao rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Bà ấy đã ra đời chưa?”

Trong bức thư tay của Cao Văn có nói rằng bà Đỗ Dao đã qua đời vào giữa thế kỷ 21, nếu Đỗ Dao thực sự là một thiên tài xuất chúng, không loại trừ khả năng bà ấy chỉ mới hai ba mươi tuổi khi đạt được kết quả nghiên cứu.

Vậy thì, vào năm 2024 này, có lẽ Đỗ Dao thậm chí còn chưa được sinh ra.

Hơn nữa.

Tên Đỗ Dao cũng không phải là hiếm gặp.

Có thể thông qua dữ liệu lớn của quốc gia sẽ tìm ra rất nhiều người tên Đỗ Dao, từ trẻ sơ sinh cho đến những cô gái hai mươi, ba mươi tuổi.

Vậy phải làm sao đây?

Làm thế nào để xác định đâu là Đỗ Dao, thiên tài tương lai trong lĩnh vực thần kinh học?

Thật khó để phân biệt.

Chẳng lẽ phải đưa tất cả những người tên Đỗ Dao đến Thành phố Đông Hải để bảo vệ?

Lâm Huyền lắc đầu.

Đó là điều không thể.

"Ài."

Chỉ dựa vào một cái tên mà xác định được ai là Đỗ Dao mà hắn đang tìm kiếm thật sự là quá khó.

Không sợ Đỗ Dao của năm 2024 nổi bật, chỉ sợ bà ấy vẫn chỉ là một đứa bé hoặc học sinh tiểu học, thậm chí còn chưa ra đời.

"Nếu thực sự không tìm được, thì đúng là rắc rối lớn."

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Tháng sau, vào ngày 1 tháng 10, Galileo sẽ có thể từ câu trả lời

của Einstein mà xác định chính xác nhất Đỗ Dao là ai.

Bất kể Đỗ Dao này là một đứa trẻ sơ sinh, một học sinh trung học cơ sở hay trung học phổ thông, đều có thể được xác định là một người cụ thể; thậm chí nếu bà ấy chưa được sinh ra, Einstein cũng chắc chắn có thể đưa ra câu trả lời trước, xác định cha mẹ của Đỗ Dao.

Khi điều đó xảy ra, Lâm Huyền sẽ rơi vào thế bị động.

“Ngày mai cũng định cùng Anh Quân đi Đế Đô thăm ba mẹ, tiện thể gặp gỡ Cục trưởng Lưu An luôn.”

Cạch.

Hắn gập máy tính lại.

Không thể tiếp tục chép nốt bản thiết kế thiết bị xuyên thời không trước khi tìm Đỗ Dao là điều đáng tiếc, nhưng không thể có cả hai.

“Tin tưởng vào trí tuệ của Lưu Phong và các nhà khoa học hiện đại thôi.”

“Mình đã chép xong phần cốt lõi rồi, tương đương với việc hoàn thành 80% tổng công trình. Phần còn lại 20%, chẳng lẽ Lưu Phong và các đồng nghiệp của anh ta không thể tìm cách bổ sung?”

Chương 1565: Đỗ Dao và Đường Hân (2)

Chương 1565: Đỗ Dao và Đường Hân (2)

Dù Cao Văn đại đế có đánh giá Lưu Phong là kiểu nhà khoa học "may mắn đến mức mèo mù vớ cá rán," nhưng Lâm Huyền không đồng ý với điều đó.

Là cánh tay phải đắc lực nhất dưới trướng của Rhine, Lâm Huyền vẫn rất tin tưởng vào Lưu Phong.

Có thể Lưu Phong không mạnh trong lĩnh vực chuyên môn như Cao Văn đại đế hay Trần Hòa Bình đại đế.

Nhưng khi nói đến việc tìm ra những lối đi mới, Lưu Phong đúng là một bậc thầy không ai sánh bằng; thế giới khoa học cần những tài năng cứng như Cao Văn đại đế, nhưng cũng không thể thiếu những người có óc sáng tạo như Lưu Phong.

Hãy thử hỏi.

Những thành tựu như Giới thiệu về Hằng số Vũ trụ, Dãy số học, hay Nồi cơm điện bắt hạt thời không, ngoài Lưu Phong ra, ai có thể làm được?

Ngay cả Trần Hòa Bình đại đế cũng phải dựa vào những phát hiện của Lưu Phong để tính toán ra hằng số vũ trụ là 42.

"Không sao, nếu Lưu Phong không làm được, vẫn còn Nam Cung Mộng Khiết và Viện Khoa học Long Quốc nữa."

"Khi nào thực sự cần đến thiết bị xuyên thời không, mình sẽ

tính sau. Theo Einstein, trước năm 2234 cũng không thể chế tạo thành công, nên có lẽ suốt đời mình cũng chẳng cần dùng đến nó."

Hắn đứng dậy khỏi bàn làm việc.

Lâm Huyền tắt đèn trong phòng làm việc và đi vào bếp.

Ánh sáng ấm áp từ hộp giữ nhiệt chiếu lên ly sữa mà Triệu Anh Quân đã chuẩn bị cho hắn.

Đây có lẽ là sự thay đổi giản dị, mộc mạc nhưng lại khiến Lâm Huyền cảm động nhất từ khi hai người về chung một nhà.

Có lẽ đây chính là cảm giác ấm áp.

Mỗi ngày đều có người nhớ đến mình, chuẩn bị cho mình một ly sữa ấm;

Mỗi khi tỉnh dậy từ giấc mơ hay kết thúc một ngày làm việc, đều có một ly sữa nóng để uống.

Hạnh phúc rất khó để diễn tả cụ thể.

Nhưng đôi khi, nó đơn giản là thế.

Lâm Huyền uống ừng ực ly sữa nóng, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, rất dễ chịu.

Sau đó, hắn tắt đèn trong bếp và bước vào phòng ngủ.

Chú chó phốc sóc VV nằm cuộn tròn bên cạnh giường, thậm chí còn ngáy… Có vẻ thời gian này được cho ăn quá nhiều, mập lên không ít, trước đây khi gầy hơn thì không ngáy. Lâm Huyền quyết định từ ngày mai sẽ giảm khẩu phần ăn của VV.

Trên giường, Triệu Anh Quân đang nằm yên lặng. Cô ấy quay lưng về phía VV, hướng mặt về phía gối của mình, đôi mắt khẽ khép, dưới ánh sáng mờ ảo từ ánh trăng chiếu qua khe rèm, tạo

nên một cảm giác thần thánh đặc biệt.

Lâm Huyền nhẹ nhàng bước lên giường, ngắm nhìn bụng nhỏ dưới chiếc váy ngủ của Triệu Anh Quân.

Vẫn còn rất phẳng.

Nhưng hắn biết, bên trong đó có một sinh mệnh nhỏ đang dần lớn lên.

“Chúc con ngủ ngon, Ngu Hề.”

Lâm Huyền thì thầm.

Thực ra, hắn cũng không chắc đây là con gái hay con trai.

Triệu Anh Quân từng đề nghị, khi thai được bốn tháng, có thể nhờ bác sĩ siêu âm quen kiểm tra xem là con trai hay con gái, để thỏa mãn tò mò của Lâm Huyền.

Nhưng Lâm Huyền lại hơi sợ, khuyên rằng không nên xem, để lại chút bí ẩn, chút bất ngờ thì hay hơn.

Lúc đó, Triệu Anh Quân cười phá lên, chọc nhẹ vào mũi hắn:

“Em chỉ sợ đó là con trai thôi!”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Lâm Huyền phẩy tay:

“Người ta nói sợ gì thì gặp nấy mà.”

Triệu Anh Quân có vẻ rất thích nhìn Lâm Huyền lo lắng về chuyện con trai hay con gái, nên cô tiếp tục trêu:

“Vậy anh đoán xem nào, em đang mang con trai hay con gái?”

“Anh đoán là con trai.”

Lâm Huyền đáp chắc nịch.

“Tại sao?”

Triệu Anh Quân thắc mắc, sao người này lại mâu thuẫn thế?

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Vì theo kinh nghiệm của anh..."

"Những dự đoán của anh thường đều sai cả."

Triệu Anh Quân khẽ hừ một tiếng:

"Anh cũng biết tự nhận thức đấy."

Trở lại với những suy nghĩ hiện tại.

Lâm Huyền nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi thứ đều hạnh phúc viên mãn, và hắn thực sự cảm nhận được trách nhiệm của mình, một người đàn ông, một người chồng, và một người cha.

"Anh sẽ bảo vệ tất cả những điều này."

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của Triệu Anh Quân, thì thầm:

"Bảo vệ hiện tại của chúng ta, bảo vệ tương lai của con cái chúng ta."

……

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đến sân bay Phổ Đông, lên máy bay bay đến Đế Đô.

Nhà họ Triệu rất coi trọng lần gặp gỡ này.

Cha của Triệu Anh Quân, ông Triệu Thụy Hải, đã mời một bàn đầy đủ các họ hàng ở Đế Đô đến để đón tiếp Lâm Huyền.

Ông rất hài lòng và tự hào về chàng rể tương lai này, giới thiệu với mọi người:

"Đây là Lâm Huyền, chắc mọi người đã thấy cậu ấy trên tivi rồi phải không?"

"Trời ơi!"

Cậu cháu trai nhỏ của Triệu Anh Quân là người đầu tiên nhảy cẫng lên:

"Đông Hải 007!"

Khiến mọi người cười ầm lên.

Triệu Anh Quân ghé vào tai Lâm Huyền, nói nhỏ:

"Chính là thằng bé đó, em đã kể với anh rồi, toàn nói mấy câu trừu tượng."

Bên cạnh, cậu của Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền, mỉm cười thân thiện:

Chương 1566: Đỗ Dao và Đường Hân (3)

Chương 1566: Đỗ Dao và Đường Hân (3)

"Lâm Huyền không chỉ là một thanh niên dũng cảm ở Đông Hải mà còn mang lại vinh dự cho đất nước khi giành chức vô địch cuộc thi hacker quốc tế. Có lần trong một cuộc họp, tôi may mắn được gặp Viện trưởng Cao Diên của Viện Khoa học Long Quốc, Viện trưởng Cao cũng khen ngợi Lâm Huyền hết lời."

"Quá khen rồi, quá khen rồi."

Lâm Huyền khiêm tốn nói:

"Thực ra tất cả chỉ là hư danh, nhờ Viện trưởng Cao coi trọng, thực tế là cháu đã nhận được rất nhiều sự chăm sóc và chỉ dẫn từ ông ấy."

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ.

Chủ yếu là vì cha mẹ của Triệu Anh Quân rất hài lòng với Lâm Huyền. Điều họ coi trọng không phải là những điều khác, mà là vì Lâm Huyền có nhân cách tốt, tính tình tốt, có trách nhiệm và rất dũng cảm, nên họ rất yên tâm gả con gái cho một người đàn ông như vậy.

Tất nhiên, phần lớn cũng là do Triệu Anh Quân đã khen ngợi Lâm Huyền rất nhiều.

Lâm Huyền nghe mọi người mô tả về mình trong bữa ăn, đôi lúc cũng phải ngẩn người, không biết bình thường Triệu Anh Quân đã khen mình như thế nào, mà mọi người đã khen đến tận trời

xanh!

Thật sự là khen lên tận trời, theo nghĩa đen của từ "lên trời."

"Nghe Anh Quân nói, vào dịp Tết năm nay, Lâm Huyền còn lên không gian một vòng nữa? Thực hiện nhiệm vụ bí mật?"

Bên cạnh, chú của Triệu Anh Quân lập tức thúc cùi chỏ vào cô:

"Nhiệm vụ bí mật thì đừng hỏi nữa, đó là chuyện cần phải giữ bí mật!"

Nhìn vẻ mặt như đang đối diện với kẻ thù của cô, thật sự khiến Lâm Huyền bị biến thành một đặc vụ của Long Tổ.

Lâm Huyền khẽ nghiêng người, ghé vào tai Triệu Anh Quân nói nhỏ:

"Em hình như đã phóng đại anh quá rồi, anh không biết làm sao để đáp ứng được nữa."

"Có đâu."

Triệu Anh Quân cười khẽ, quay đầu lại nháy mắt:

"Những gì em nói, chẳng phải đều là sự thật sao?"

……

Sau bữa ăn, Lâm Huyền cùng Triệu Anh Quân trở về nhà cha mẹ cô ấy.

Cả gia đình lại trò chuyện về việc tổ chức đám cưới.

Giống như Triệu Anh Quân đã nói trước đó, cha mẹ cô, ông Triệu Thụy Hải và bà Diêm Cầm, rất cởi mở và dễ chịu, họ nói rằng mọi chuyện đều để cho hai con quyết định, họ không có bất kỳ yêu cầu nào cũng như không cần giữ thể diện.

Triệu Anh Quân cũng đã nói với Lâm Huyền rằng cô đã kể hết mọi chuyện về Ngu Hề cho cha mẹ nghe, từ đầu đến cuối.

Ban đầu, ông bà nghe mà như nghe chuyện huyền thoại, không tin lắm.

Nhưng sau đó, Triệu Anh Quân cũng không giải thích thêm, và dần dần, ông bà tự ngẫm ra được.

Có lẽ ông bà cũng nghĩ rằng, ngoài cách giải thích đó, không có logic nào khác có thể lý giải được việc cô con gái mười mấy tuổi bỗng dưng xuất hiện.

Khi biết Ngu Hề "trở về nhà," ông bà đã cảm thấy mất mát một thời gian, nhưng cuối cùng cũng đối diện một cách bình thản:

“Coi như mình đã có một giấc mơ sớm vậy.”

Ông Triệu Thụy Hải cảm thán.

Nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ một tháng với cháu gái, thực sự giống như một giấc mơ, đầy hoài niệm và buồn bã.

May mắn thay, tin vui Triệu Anh Quân mang thai nhanh chóng xua tan nỗi buồn này, ông bà đang rất háo hức chờ đợi để được gặp cháu.

Vì vậy, yêu cầu duy nhất của họ là Lâm Huyền và Triệu Anh Quân nhanh chóng tổ chức đám cưới và sinh con.

Sau đó.

Lâm Huyền rời khỏi nhà Triệu Anh Quân và đến Cục An ninh Quốc gia để gặp Cục trưởng Lưu An, người đã được liên lạc trước.

Sau khi trình bày lý do, Lưu An dẫn Lâm Huyền đến một phòng làm việc và yêu cầu nhân viên nhập tên "Đỗ Dao" vào hệ thống.

"Tổng cộng có 2281 người."

Nhân viên báo cáo.

"Nhiều thế à."

Lâm Huyền hơi bất ngờ, nhưng nghĩ lại với dân số 1,4 tỷ của Long Quốc, việc có nhiều người trùng tên cũng là bình thường:

“Giúp tôi lọc bớt đi nhé, loại bỏ những người là nam giới.”

“Còn lại 1921 người.”

“Loại bỏ những người trên 60 tuổi,” Lâm Huyền nói.

Nếu bà Đỗ Dao vẫn có thể qua đời ở châu Phi vào giữa thế kỷ 21, thì hiện tại bà ấy không thể trên 50 tuổi, nhưng để an toàn hơn, Lâm Huyền quyết định mở rộng phạm vi:

“Thôi, hãy lọc thêm, loại bỏ những người trên 50 tuổi đi.”

“Còn lại 1778 người.”

Lâm Huyền cười khổ:

“Vẫn chưa giảm được bao nhiêu nhỉ.”

“Tên ‘Dao’ này hiếm khi được dùng cho người lớn tuổi.”

Cục trưởng Lưu An giải thích:

“Tên này thường được đặt cho các thế hệ 9X, 0X, 1X, mang phong cách của tiểu thuyết thanh xuân và mạng, cậu nên suy nghĩ thêm về các tiêu chí lọc khác, Lâm Huyền, vì 1778 người vẫn còn quá nhiều.”

Lâm Huyền cũng cảm thấy khó khăn.

Hắn biết quá ít về Đỗ Dao, không thể nào lọc được.

Chủ yếu là hắn không biết độ tuổi chính xác của bà Đỗ Dao.

Nếu làm theo lời Cục trưởng Lưu An, loại bỏ tất cả những người dưới 20 tuổi, có thể danh sách sẽ giảm đi một nửa.

Nhưng cách loại trừ mù quáng này không có ý nghĩa gì, bởi vì hiện giờ Đỗ Dao có thể chỉ là một học sinh tiểu học 7-8 tuổi, không cản trở việc trở thành thiên tài trong lĩnh vực thần kinh học sau 20-30 năm nữa và sau đó lên đường sang châu Phi để tham gia hỗ trợ hòa bình.

Chương 1567: Đỗ Dao và Đường Hân (4)

Chương 1567: Đỗ Dao và Đường Hân (4)

Suy nghĩ kỹ lại.

Cũng không ngạc nhiên khi hắn cảm thấy đã gặp cái tên này ở đâu đó trước đây, thực ra gặp ở đâu cũng không có gì lạ, ai mà biết được hắn đã gặp trong số hơn 2000 Đỗ Dao này là ai?

Lâm Huyền suy nghĩ thêm một lúc nữa, nhưng không tìm ra được tiêu chí lọc phù hợp.

Bất kỳ tiêu chí nào cũng có thể bỏ sót Đỗ Dao thực sự.

Tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra là cả 1778 Đỗ Dao này đều không phải là Đỗ Dao được đề cập trong thư tay của Cao Văn, có thể Đỗ Dao thực sự còn chưa ra đời.

"Thật khó khăn."

Lâm Huyền cảm nhận rõ thế nào là “mò kim đáy bể.”

Nhưng cây kim này, dù sao cũng phải mò.

Khoảng thời gian bảo vệ an toàn của hắn chỉ còn một tháng, sau một tháng nữa, chỉ cần một câu hỏi từ Einstein và Galileo, họ có thể trực tiếp xác định Đỗ Dao thật sự.

“Có thể sao chép dữ liệu này không?” Lâm Huyền hỏi.

“Không được đâu.”

Cục trưởng Lưu An lắc đầu:

“Thực ra để cậu xem thôi đã là một ngoại lệ rồi, đây là thông tin cá nhân của công dân, cậu không có tư cách chính thức và quyền thực thi pháp luật, nên mang đi là không thể.”

“Tuy nhiên, những thông tin này cậu cũng có thể tra cứu tại Cục Công an Thành phố Đông Hải, vì hệ thống hộ khẩu được kết nối toàn quốc. Nếu cậu không thể ở lại Đế Đô lâu, có thể về Đông Hải tiếp tục tra cứu… Nếu không tiện, tôi có thể viết cho cậu một giấy giới thiệu.”

“Được thôi.”

Lâm Huyền gật đầu, tuân theo quy định:

“Trong hệ thống hộ khẩu của chúng ta có thông tin về trình độ học vấn không?”

“Có chứ.”

Cục trưởng Lưu An trả lời:

“Hiện nay, quốc gia đang thúc đẩy việc kết nối và tra cứu chéo giữa các hệ thống thông tin, dữ liệu đã được thông suốt khá nhiều. Tuy nhiên, tôi cần nhắc nhở cậu rằng, thông tin về trình độ học vấn chỉ có thể tra cứu được đối với các trường trong nước, còn nếu có kinh nghiệm du học, thì hệ thống này sẽ không thể tra cứu được.”

“Vậy trước tiên hãy kiểm tra các trường trong nước đã.”

Lâm Huyền nói:

“Giúp tôi lọc ra những người tên Đỗ Dao có trình độ từ đại học trở lên, tôi sẽ duyệt qua theo chuyên ngành.”

……

Trong ba ngày ở Đế Đô, Lâm Huyền hầu như chỉ ở Cục An ninh Quốc gia, sàng lọc thông tin của 1778 người tên Đỗ Dao dưới 50 tuổi, nhưng không tìm thấy ai có chuyên ngành liên quan đến khoa học thần kinh.

Có một số người có trình độ học vấn cao, nhưng chuyên ngành đại học và sau đại học của họ đều là các lĩnh vực văn hóa và ngôn ngữ… Liệu họ có thể đột nhiên chuyển sang lĩnh vực khoa học thần kinh trong tương lai không?

Việc tìm kiếm Đỗ Dao thực sự khó khăn hơn nhiều so với những gì Lâm Huyền tưởng tượng.

Tối hôm đó.

Khi trò chuyện với Triệu Anh Quân về việc tìm Đỗ Dao, cô nói:

“Nếu đã sàng lọc hết các trường trong nước, thì chúng ta nên kiểm tra các du học sinh.”

Cô giải thích:

“Lĩnh vực khoa học thần kinh ở các trường đại học nước ngoài đã phát triển sớm hơn nhiều so với Long Quốc, có những khoảng cách mà chúng ta phải thừa nhận; hơn nữa, Đỗ Dao nếu đã du học, thì ít nhất cũng có trình độ đại học trở lên và ngoại ngữ của cô ấy cũng rất tốt, phù hợp với việc đi châu Phi tham gia cứu trợ hòa bình.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng điều lo ngại nhất là Đỗ Dao thực sự vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, thì lúc đó anh thực sự không tìm được. Trong danh sách kia, có hơn 900 người tên Đỗ Dao dưới 18 tuổi, anh không thể đưa tất cả họ đến Đông Hải được… ba mẹ họ chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Vậy chúng ta quay về Đông Hải đi.”

Triệu Anh Quân nhắc nhở:

“Ở Đông Hải, em có một người bạn có thể giúp chúng ta trong việc tra cứu thông tin học vấn ở nước ngoài. Chúng ta sẽ xác định xem có những Đỗ Dao nào đã đi du học hoặc có dấu hiệu xuất cảnh, sau đó lọc thông tin này và nhờ anh ấy giúp chúng ta tra cứu trong hệ thống giáo dục nước ngoài.”

Ngay sau đó.

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân quay về Đông Hải.

Ở Đông Hải, Lâm Huyền khá thuận lợi và không cần đến giấy giới thiệu của Cục trưởng Lưu An; Cục Công an thành phố Đông Hải nợ Lâm Huyền một ân tình lớn, nên khi hắn đến, họ rất nhiệt tình đón tiếp.

Cuối cùng, danh sách Đỗ Dao được thu hẹp lại một lần nữa.

Chỉ còn lại 11 người có kinh nghiệm du học.

Rất nhanh.

Nhờ vào mối quan hệ của Triệu Anh Quân, thông tin học vấn ở nước ngoài của 11 người này cũng đã được tra cứu.

“Lâm Huyền, anh nhìn này.”

Triệu Anh Quân chỉ vào thông tin của một người tên Đỗ Dao:

“Anh nhìn người này đi, Đỗ Dao, sinh năm 1998, tốt nghiệp Đại học Johns Hopkins… Đây là một trong những trường đại học hàng đầu thế giới, và anh xem, chuyên ngành của cô ấy… cũng là trong lĩnh vực khoa học thần kinh, có lẽ đây chính là Đỗ Dao mà chúng ta đang tìm!”

Chương 1568: Đỗ Dao và Đường Hân (5)

Chương 1568: Đỗ Dao và Đường Hân (5)

Lâm Huyền cũng di chuyển chuột, nhìn vào thông tin của người này.

“Đại học Johns Hopkins…”

Hắn chớp mắt.

Cái tên này quen thuộc quá.

“Anh cũng đã nghe thấy tên trường này ở đâu đó.”

Lâm Huyền gãi đầu, cố gắng nhớ lại…

Xung quanh hắn không có nhiều người từng du học, nên số người nói chuyện với hắn về các trường đại học nước ngoài cũng rất hạn chế…

Bất ngờ!

Hắn mở to mắt!

“Anh nhớ ra rồi…”

Giọng nói của hắn có chút run rẩy.

Hắn mím chặt môi, nhẹ nhàng thốt ra cái tên ấy:

“Đường Hân.”

Đúng rồi.

Đường Hân, cô ấy tốt nghiệp Đại học Johns Hopkins. Khi cô ấy trở về Đông Hải, cô ấy đã kể với Lâm Huyền rất nhiều câu chuyện thú vị trong thời gian du học.

Cô ấy đã nói về đồ ăn ở Mỹ, giá cả sinh hoạt, cuộc sống đại học, áp lực học tập…

Trường đại học mà cô ấy học.

Chính là Đại học Johns Hopkins!

“Anh biết rồi.”

Lâm Huyền hít một hơi sâu.

Cuối cùng…

Qua một loạt ký ức liên kết, hắn cuối cùng đã nhớ ra mình đã nhìn thấy tên Đỗ Dao ở đâu—

[trong lịch sử trò chuyện]!

Vào nửa đầu năm ngoái.

Khi hắn chơi trò mèo vờn chuột với Quý Lâm, Quý Lâm giả vờ dẫn hắn đến đồn cảnh sát, giả mạo nhiều đoạn tin nhắn giữa Đường Hân và các nam giới khác để thử thách hắn.

Có rất nhiều đoạn tin nhắn.

Thật giả lẫn lộn, thật khó để phân biệt.

Nhưng hắn nhớ ra rồi!

Dường như, hắn đã thực sự nhìn thấy tên Đỗ Dao trong một trong những đoạn tin nhắn đó!

Tìm kiếm khắp nơi…

Không ngờ rằng.

Tên Đỗ Dao lại ẩn mình trong lịch sử trò chuyện của Đường Hân.

Ngay lập tức, hắn lên xe và đến Cục Công an thành phố Đông Hải một lần nữa.

Lâm Huyền cầm lấy hồ sơ liên quan đến vụ án của Đường Hân, tìm ra bản sao của rất nhiều đoạn tin nhắn đã được in ra.

Quả nhiên.

"Dao Dao."

Lâm Huyền nhìn vào tập tin nhắn đã được đóng thành quyển.

Đó là cuộc trò chuyện giữa Đường Hân và một người dùng có ảnh đại diện là nữ, được lưu tên là "Dao Dao."

Điều này có nghĩa là Lâm Huyền không nhìn thấy tên "Đỗ Dao" từ phần lưu tên này, nếu không, hắn chắc chắn sẽ có ấn tượng rất sâu sắc.

Tập tin nhắn này không dày lắm, và các tin nhắn chỉ bắt đầu từ khoảng nửa tháng trước khi Đường Hân xảy ra chuyện, các tin nhắn trước đó đều không có.

Lâm Huyền hiểu lý do.

Đó là vì viện nghiên cứu nơi Đường Hân làm việc đã phát cho tất cả nhân viên một chiếc điện thoại Samsung mới nhất, khi Đường Hân đi ăn với Lâm Huyền, cô ấy còn mang điện thoại mới ra khoe với hắn.

Khi đăng nhập vào điện thoại mới, nếu không sao lưu và

chuyển dữ liệu trước đó, tất cả các tin nhắn trên WeChat sẽ không còn.

Khi đó, Đường Hân còn phàn nàn với Lâm Huyền rằng hệ thống của điện thoại Samsung rất khó sử dụng, nhiều thứ rất khó chịu, Lâm Huyền cũng cầm thử và cảm thấy không thoải mái khi sử dụng.

Lâm Huyền nhanh chóng lướt qua các đoạn tin nhắn này.

Nội dung cụ thể có thể từ từ xem sau, hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng xác nhận rằng "Dao Dao" này có phải là Đỗ Dao hay không.

Dao Dao không thường xuyên nhắn tin với Đường Hân, thường chỉ một vài câu, có khi vài ngày mới trả lời một lần, và thời gian trả lời thường vào lúc nửa đêm.

"Cuối cùng cũng tìm thấy!"

Lâm Huyền cuối cùng đã tìm thấy đoạn tin nhắn liên quan.

Đó là một bức ảnh chụp đơn đăng ký của một tình nguyện viên viện trợ châu Phi, có dấu đỏ, và trước khi gửi ảnh, Đỗ Dao còn gửi một biểu tượng tay làm hình chữ V:

"Mình đã đăng ký thành công rồi~"

Đơn đăng ký này bằng tiếng Anh, vào thời điểm đó, khi Lâm Huyền và Quý Lâm đang lừa dối lẫn nhau, hắn không để tâm đến nó, chỉ lướt qua một cách sơ sài.

Và trong toàn bộ đơn đăng ký bằng tiếng Anh này, chỉ có hai chữ Hán là nổi bật—

"Đỗ Dao"

“Đúng là Đỗ Dao.”

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu:

“Và còn là Đỗ Dao đi viện trợ châu Phi… Dường như rất khớp với những gì được đề cập trong sổ tay của Cao Văn.”

Nhìn vào bản sao của những đoạn tin nhắn chứa đầy câu chuyện này, Lâm Huyền cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác xáo trộn, hỗn tạp.

Đường Hân.

Cô gái mà hắn vừa tiếc nuối vừa hối hận, lại chính là bạn thân của Đỗ Dao.

Hắn không biết phải nói gì.

Chỉ cảm thấy có chút khó chịu.

Bởi vì...

Trong những trang tin nhắn sau đó giữa Đỗ Dao và Đường Hân, phần lớn đều nói về hắn.

“Dao Dao, cậu đoán đúng rồi, Lâm Huyền thực sự quên chuyện cậu ấy quàng áo khoác của mình cho mình hồi cấp ba. Khi mình nhắc đến, cậu ấy chẳng có chút phản ứng nào cả. Nhưng không sao, quên thì quên thôi, dù sao đó cũng là sự thật mà!”

“Hì hì, hôm nay mình đã đi xem phim với Lâm Huyền đấy, cậu biết không Dao Dao, cậu ấy vẫn y như xưa! Chẳng thay đổi gì cả! Mình muốn nói là… hì hì, mọi thứ đều không thay đổi, vẫn rất chu đáo, rất dịu dàng.”

Chương 1569: Lời ước sao băng (1)

Chương 1569: Lời ước sao băng (1)

“Hôm nay cậu ấy đột nhiên nắm lấy tay mình! Mình ngại quá! Chắc lúc đó mặt mình đỏ lắm… Nhưng may quá, vì có uống chút rượu nên chắc cậu ấy không để ý.”

“Không phải nắm tay đặc biệt gì đâu, chỉ là lúc mình đang chuẩn bị lên taxi, cậu ấy đột nhiên nắm tay mình kéo lại từ lề đường. Lúc đó… dù sao thì… sau đó cậu ấy hỏi mình có muốn tìm chỗ nào tỉnh rượu không, thế là mình đi theo cậu ấy.”

“Cậu nói gì chứ… Lâm Huyền không phải kiểu người như vậy đâu, chúng mình ngồi trong quán bar nói chuyện một lúc, rồi cậu ấy đưa mình về nhà. Thật mà! Mình lừa cậu làm gì! Thật mà, mình lừa cậu làm gì! Thật ra… cũng chẳng khác gì khi mới quen nhau cả.”

“Hì hì, Dao Dao, còn nhớ chuyện mình kể với cậu qua điện thoại hôm qua không? Có một người bạn cũ nữa cũng giúp mình, mình đã chuẩn bị cho Lâm Huyền một món quà… một món quà rất đặc biệt! Cậu nghĩ… cậu ấy sẽ nhớ lại chuyện ngày xưa giúp mình giải vây không?”

“Yên tâm đi, ngày mai về mình sẽ kể ngay cho cậu biết kết quả! Chậc, cái gì mà không về được chứ! Đã nói rồi, Lâm Huyền không phải kiểu người đó! cậu ấy rất nhút nhát mà!”

Đó…

Chính là câu cuối cùng mà Đường Hân gửi cho Đỗ Dao.

Trang cuối của bản in rất mỏng, không còn dòng nào nữa.

Lâm Huyền cảm thấy hơi thở của mình trở nên nặng nề, hắn nhìn vào đoạn tin nhắn cuối cùng này, ở những dòng dưới cùng.

Đó là những gì Đỗ Dao đã gửi cho Đường Hân.

Cũng là những lời cuối cùng trong đoạn tin nhắn này:

“Hì hì, mình đã nói mà! Mình biết chắc tối qua cậu không về được! Không lẽ mình không hiểu cậu sao, chắc chắn là cậu chủ động mà!”

“Yên tâm đi, mình rất hiểu chuyện, không muốn làm phiền hai người đâu, nên tối qua mình đã im lặng suốt không liên lạc với cậu.”

“Bây giờ thì có thể nói chuyện rồi chứ! Sao rồi tiểu Tâm Tâm~”

“Tỏ tình~~ thành công chưa?”

Lâm Huyền nhắm mắt lại, đặt xuống bản ghi chép cuộc trò chuyện giữa Đỗ Dao và Đường Hân.

Thực ra, những bản ghi chép này, trước đây hắn cũng đã xem qua.

Chỉ là khi đó cơn giận và ý nghĩ báo thù đã chiếm trọn đầu óc hắn, nhưng khi đối mặt với cái bẫy mà Quý Lâm đã sắp đặt, hắn buộc phải giữ cho mình thật bình tĩnh.

Vì vậy……

Khi đó, hắn chỉ lướt qua những bản ghi chép này mà không dừng lại quá lâu, toàn bộ sự chú ý và tâm trí đều tập trung vào

cuộc đấu trí với Quý Lâm.

Nhưng giờ đây.

Mọi thứ đã kết thúc.

Quý Tâm Thủy, Quý Lâm, và Chu Đoạn Vân đều đã chết;

Bảy Tội Lỗi mưu sát các nhà khoa học đã bị hắn tiêu diệt;

Copernicus, kẻ đứng sau tất cả, cũng đã bị hắn giết chết;

Giờ đây, trong tình cảnh này……

Khi đọc lại bản ghi chép với một tâm trạng khác, Lâm Huyền cảm thấy không khí trong phòng lưu trữ trở nên ngột ngạt hơn.

Giống như đang hít thở trong bơ, dính nhớp và nặng nề; không thể hít vào, cũng không thể thở ra.

"Liệu tôi có thể mang theo bản ghi chép này không?"

Lâm Huyền hỏi nhân viên trong phòng lưu trữ.

"Tất nhiên là được, Lâm tiên sinh, những vụ án này đều đã được phá dưới sự chỉ huy của cậu, và bản ghi chép này cũng đã được chứng minh là không hoàn toàn chính xác... Vậy nên, tôi sẽ sao chép một bản cho cậu, cậu để lại bản gốc ở đây và mang bản sao đi."

Với ảnh hưởng của việc đã giúp phá giải những vụ án bí ẩn, giúp Cục Công an thành phố Đông Hải vượt qua khó khăn, Lâm Huyền có vị trí rất cao trong lòng nhân viên, người đó lập tức giúp hắn sao chép một bản.

Sau đó, sau khi điền vào một biểu mẫu và ký tên, Lâm Huyền mang theo bản ghi chép rời đi.

Buổi tối.

Nhà của Triệu Anh Quân.

Triệu Anh Quân ngồi trên ghế sofa, sau khi xem xong bản ghi chép cuộc trò chuyện, cô nhìn sang Lâm Huyền, người đã ngồi im lặng bên cạnh từ lâu:

"Đây chính là nhà khoa học mà anh từng kể với em, người đã khắc phục tác dụng phụ của giấc ngủ đông, bạn học cấp ba của anh đúng không?"

"Thế giới này thật nhỏ bé, không ngờ Đỗ Dao mà chúng ta tìm kiếm bấy lâu lại là bạn học của Đường Hân tại Đại học Johns Hopkins… Và từ cách họ nói chuyện, có vẻ như họ còn là những người bạn thân thiết."

"Nhìn vào những lời cuối cùng mà Đường Hân nói, cô ấy nhớ rất nhiều về anh, nhưng anh lại không nhớ gì về cô ấy."

"Dù sao cũng chỉ là bạn học trong vài ngày."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp:

"Và… chuyện cô ấy nhắc đến, việc anh giúp cô ấy mặc áo đồng phục để giải vây tình huống khó xử, ngay cả bây giờ anh vẫn chỉ coi đó là một việc nhỏ nhặt, thực sự anh không có ấn tượng gì."

"Chỉ là lúc đó vì lịch sự, anh đã nói dối rằng mình nhớ ra rồi, có lẽ biểu cảm của anh đã tiết lộ tất cả, Đường Hân vẫn nhận ra rằng anh đang nói dối."

Triệu Anh Quân thở dài:

"Nhiều việc nhỏ, khi xảy ra vào những thời điểm đặc biệt, thì không còn là việc nhỏ nữa, mà trở thành chuyện lớn đủ để ghi nhớ cả đời."

Chương 1570: Lời ước sao băng (2)

Chương 1570: Lời ước sao băng (2)

"Giống như câu chuyện anh kể với em về cụ Vệ Thắng Kim trong giấc mơ của anh vậy. Ông ấy cũng chỉ là hồi nhỏ khoe mẽ, bắt chước Ultraman bảo vệ Lưu Thi Thụy. Nhưng chính sự việc đó đã khiến Lưu Thi Thụy vì ông mà theo đuổi đến tận sao Hỏa, bắt đầu cuộc sống mới dưới danh nghĩa một người xa lạ, bên cạnh ông suốt đời."

"Nhưng đối với Vệ Thắng Kim, đó chỉ là chuyện không đáng để viết vào nhật ký, có lẽ đó cũng là một trong những nỗi buồn khi trưởng thành của các cậu trai và cô gái. Các cô gái luôn trưởng thành hơn các chàng trai cùng trang lứa, còn các chàng trai thì phải rất lâu sau đó mới có thể trở nên tinh tế hơn."

Nói xong.

Cô quay đầu lại, nắm lấy bàn tay hơi lạnh của Lâm Huyền:

"Điều này em cũng cảm nhận rất sâu sắc. Mấy ngày trước, khi chúng ta đến Đế Đô gặp ba mẹ em, anh đã nói rằng em thổi phồng anh lên, không đúng với sự thật. Nhưng thực ra, những gì em nói đều là sự thật. Có lẽ việc anh cứu em dưới họng súng của bọn cướp, tặng em bó hoa nhăn nhúm, đối với anh chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến."

"Nhưng việc này… em cũng sẽ nhớ suốt đời. Nếu em thực sự phải đi vào khoang ngủ đông, em chắc chắn sẽ viết việc này vào trang đầu tiên của sổ tay ký ức, thậm chí sẵn sàng dừng thời gian

mãi mãi tại ngày đó."

Cô đặt tay còn lại lên bản ghi chép vừa được in ra, rồi đặt nó lên bàn trà:

"Nhưng, cuối cùng bản ghi chép cũng đề cập rằng Đường Hân đã chuẩn bị cho anh một món 'quà', cô ấy nói rằng khi anh nhìn thấy món quà đó, anh có lẽ sẽ nhớ lại những gì đã xảy ra trong thời cấp ba. Vậy… cuối cùng anh cũng không nhìn thấy món quà đó sao?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Khi đó anh đâu còn tâm trí để nghĩ đến chuyện đó, anh biết rõ rằng Chu Đoạn Vân đã hại chết cô ấy, rồi lại giả vờ đau khổ, nói rằng món quà đó vẫn còn ở ghế xe của hắn ta, hỏi anh có muốn lấy hay không."

"Lúc đó anh chỉ nghĩ đến việc báo thù cho giáo sư Hứa Vân và Đường Hân, cũng không tin vào những lời nói dối của Chu Đoạn Vân. Ai mà biết được cái gọi là món quà mà Đường Hân chuẩn bị cho anh… là thật hay giả? Có thể đó lại là một cái bẫy hoặc mưu mô khác."

"Anh cũng đã báo thù cho cô ấy rồi."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền:

"Và báo thù rất triệt để, từ kẻ thủ ác đến kẻ đứng sau, thậm chí cuối cùng còn không tha cho Copernicus."

"Vì vậy, mặc dù kết quả có chút tiếc nuối, nhưng anh đã hoàn thành lời hứa với Đường Hân, không làm cô ấy thất vọng. Sau khi giết Copernicus, anh vẫn chưa đến thăm mộ Đường Hân, tặng cô ấy một bó hoa và báo cho cô ấy về chuyện này đúng không?"

"Dù sao thì từ Thành phố Đông Hải đến Hàng Châu cũng gần,

anh nên dành chút thời gian đi một chuyến. Nếu cô ấy biết rằng anh đã làm rất nhiều việc vì cô ấy, mạo hiểm rất nhiều và đã tiêu diệt hết những kẻ thủ, chắc chắn linh hồn cô ấy trên trời sẽ rất an ủi."

Lâm Huyền gật đầu, nhìn Triệu Anh Quân:

"Em có muốn đi cùng anh không? Mặc dù anh biết em rất hiểu chuyện, nhưng việc này anh không muốn giấu em."

Tuy nhiên...

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ, lắc đầu:

"Anh chưa từng xem 'Anh Hùng Xạ Điêu' sao? Lúc đó, khi Hoàng Dung sắp qua đời, cô ấy đã nói với Quách Tĩnh…"

""Tĩnh ca ca, sau khi muội chết chỉ có ba điều kiện huynh phải đồng ý. Thứ nhất, sau khi muội chết, huynh có thể buồn một thời gian, nhưng đừng buồn quá lâu; thứ hai, sau khi muội chết, huynh có thể cưới người khác, nhưng nhất định phải là Hoa Tranh, vì nàng ấy thật sự yêu huynh; thứ ba, sau khi muội chết, huynh có thể đến thăm mộ muội, nhưng đừng dẫn Hoa Tranh theo, vì muội vẫn còn ghen tuông.'"

"Lâm Huyền, anh rất thông minh và dũng cảm, nhưng nhiều lúc về mặt tình cảm anh vẫn còn quá ngây ngô. Mặc dù em rất vui vì sự ngây ngô đó, nếu không có lẽ chúng ta đã không có cuộc sống hiện tại, có em bé. Nhưng… chuyện đến thăm mộ Đường Hân, anh nên tự mình đi."

"Em không biết Đường Hân có suy nghĩ giống Hoàng Dung hay không, nhưng con gái chung quy vẫn rất nhạy cảm. Nếu anh dẫn em, người đang mang thai, cùng đi… quả thực sẽ không phải phép với Đường Hân. Yên tâm đi, em không ngại chuyện này đâu, không có gì phải giấu em cả."

……

Nhìn vẻ nghiêm túc của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cũng nắm chặt tay cô, bật cười:

"Nói thật, nhiều lúc anh cảm thấy em quá hiểu chuyện. Còn em thì sao? Em có suy nghĩ giống Hoàng Dung không?"

"Em thì không nghĩ vậy."

Triệu Anh Quân nói:

"Nếu em thật sự phải ra đi trước, không thể cùng anh đầu bạc răng long, em thực sự muốn thấy anh hạnh phúc. Dù với ai đi nữa, chỉ cần người đó có thể làm anh hạnh phúc, anh có thể dẫn cô ấy đến mộ em, để em thấy một chút."

"Em không muốn anh buồn vì em quá lâu, cũng hy vọng anh có thể tiếp tục con đường của mình, trân trọng cuộc sống của anh; em đã nói với anh từ lâu rồi, em không phải là người phụ nữ nhỏ nhen."

Chương 1571: Lời ước sao băng (3)

Chương 1571: Lời ước sao băng (3)

"Vì vậy… đó cũng là lý do tại sao em nói muốn cùng anh đi du lịch kết hôn, đến Copenhagen, đến tượng nàng tiên cá nhỏ để cho Hoàng Tước thấy."

Cô ấy chớp mắt.

Ánh mắt trở nên mềm mại:

"Vì Hoàng Tước chính là em, và em chính là Hoàng Tước, nên em rất hiểu suy nghĩ của cô ấy. Những gì cô ấy làm, có lẽ mục đích đầu tiên là để cứu thế giới này… nhưng tiền đề của mục đích đầu tiên đó, thực ra vẫn là vì anh."

"Cô ấy làm tất cả vì anh, mới muốn cứu lấy thế giới này, cứu lấy tương lai của nhân loại, và tất nhiên cũng muốn thấy anh có một cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc và trọn vẹn hơn."

"Điều này anh không cần phải nghi ngờ, vì người hiểu rõ Hoàng Tước nhất trên thế giới này chính là em. Em không cần một đám cưới xa hoa, không cần một khung cảnh lộng lẫy, em chỉ cần cùng anh đi đến Copenhagen là đủ, để Hoàng Tước thấy chúng ta đã đến với nhau, đã có em bé… đó mới là hình ảnh cô ấy mong muốn nhất."

"Được, anh hứa."

Lâm Huyền đồng ý:

"Chuyện kết hôn du lịch, anh đã nói với ba mẹ anh rồi, họ tuy cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng cuối cùng cũng đồng ý với ý tưởng của chúng ta."

"Em chờ anh một chút, anh sẽ xử lý xong chuyện của Đỗ Dao, rồi chúng ta đi đăng ký kết hôn, sau đó… sẽ đến Copenhagen, em nói muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi đó."

Nói xong.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ:

"Đã muộn rồi, Anh Quân, em đi nghỉ sớm đi."

"Nhiệm vụ quan trọng nhất của em bây giờ là chăm sóc sức khỏe, chú ý dinh dưỡng và nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Dạ."

Triệu Anh Quân kéo tay Lâm Huyền, đứng dậy khỏi ghế sofa:

"Đi nào, chúng ta vào trong phòng thôi."

……

Vài ngày sau.

Lâm Huyền nhận được cuộc gọi từ Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia, Lưu An:

"Lâm Huyền, chúng tôi đã điều tra được rồi."

Đầu dây bên kia, Cục trưởng Lưu An nói:

"Tôi đã nhờ các bạn bên Liên Hợp Quốc điều tra, và phát hiện ra rằng sinh viên du học tên Đỗ Dao mà cậu cung cấp, thực sự đã vượt qua kỳ kiểm tra vào đầu năm 2023, trở thành một tình nguyện viên hỗ trợ gìn giữ hòa bình."

"Sau khi vượt qua kỳ kiểm tra, cô ấy lập tức rời khỏi Mỹ, và đến một quốc gia nhỏ ở châu Phi đang chìm trong chiến tranh, Nam Sudan."

"Nam Sudan?"

Lâm Huyền nghe đến tên quốc gia này, lập tức nhíu mày:

"Sao cô ấy lại đi đến một nơi nguy hiểm như vậy…"

Nam Sudan.

Được biết đến là một trong những quốc gia nghèo nhất và bị chiến tranh tàn phá nhiều nhất trên lục địa châu Phi.

Trong nhiều năm qua, các tin tức quốc tế về Nam Sudan luôn tràn ngập, tình hình rất căng thẳng, mỗi năm có hàng chục ngàn người thiệt mạng do chiến tranh, và hàng triệu người phải ly tán.

Mặc dù trong thế kỷ 21, từ ngữ "dân không có nơi sinh sống" nghe có vẻ xa vời.

Nhưng thực tế, Nam Sudan chính là một nơi như vậy.

Không chỉ chiến tranh, mà còn vô cùng nghèo đói.

Cơ sở hạ tầng như đường sá, điện nước, y tế, giáo dục đều thiếu thốn nghiêm trọng, cuộc sống của người dân vô cùng khó khăn.

Khó có thể tưởng tượng được.

Một sinh viên ưu tú từ Đại học Johns Hopkins như Đỗ Dao lại lựa chọn đến một khu vực nguy hiểm gần tiền tuyến như vậy để hỗ trợ.

"Tôi đã xem tài liệu, chính Đỗ Dao đã kiên quyết chọn nơi này."

Cục trưởng Lưu An nói:

"Lúc đăng ký tình nguyện, cô ấy có rất nhiều lựa chọn, những người như cô ấy thường đến các khu vực nghèo khó để hỗ trợ phát triển hoặc làm nhân viên hậu cần y tế."

"Nhiều người đã khuyên cô ấy đừng đến Nam Sudan, vì nơi đó thường xuyên xảy ra chiến tranh… đó là nơi mà lực lượng gìn giữ hòa bình tới, cô ấy đến đó không chỉ không giúp ích được nhiều mà còn phải đối mặt với những nguy hiểm khó lường."

"Nhưng Đỗ Dao vẫn kiên quyết đi, cô ấy chỉ điền duy nhất Nam Sudan trong bảng nguyện vọng của mình, rất quyết tâm. Cuối cùng, theo nguyên tắc ưu tiên nguyện vọng cá nhân, cô ấy đã gia nhập lực lượng gìn giữ hòa bình tại Nam Sudan, trở thành một nhân viên hỗ trợ y tế."

"Trước đây trong một thời gian dài, liên lạc qua điện thoại và mạng vệ tinh vẫn bình thường, có thể liên lạc từ xa. Nhưng… trong khoảng thời gian gần đây, tình hình Nam Sudan ngày càng tồi tệ, mất liên lạc đã trở thành chuyện thường."

"Tuy nhiên, đội của Đỗ Dao vẫn có thể gửi thông tin định kỳ, mỗi ngày 1 tháng sẽ có tin nhắn đến."

Mỗi ngày 1 tháng...

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Vậy là không kịp rồi.

Hơn nữa, việc mà hắn cần thảo luận với Đỗ Dao, có lẽ không thể giải quyết chỉ qua một cuộc điện thoại, tốt nhất là trực tiếp đến gặp cô ấy.

"Hiểu rồi, cảm ơn ông, Cục trưởng Lưu."

Lâm Huyền tiếp tục hỏi:

"Có cách nào giúp tôi an toàn đến Nam Sudan không?"

"Cái gì?"

Lưu An nghe thấy Lâm Huyền nói vậy, vô cùng kinh ngạc:

"Cậu cũng muốn đến Nam Sudan?"

Ông ấy lắc đầu:

"Bỏ đi Lâm Huyền, đừng mạo hiểm như vậy, hiện giờ tình hình Nam Sudan đang rối ren vô cùng, cậu đừng tự chuốc lấy nguy hiểm."

"Nếu cậu thật sự có việc cần tìm Đỗ Dao, tôi có thể nhờ bạn bên đó, khi liên lạc định kỳ mỗi ngày 1 tháng, chuyển lời cho cô ấy. Cậu phải biết rằng, lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc là một hệ thống độc lập, chúng tôi không thể can thiệp."

Chương 1572: Chỉ mò mẫm sơ qua (1)

Chương 1572: Chỉ mò mẫm sơ qua (1)

"Hơn nữa… nguyên tắc của quốc gia chúng ta là không can thiệp vào nội bộ của quốc gia khác, những việc như thế này, với tư cách chính thức, chúng tôi không thể can dự, và cũng không thể bảo vệ cậu."

"Tuy nhiên, nếu cậu thật sự muốn đi, tôi có thể cung cấp một phương án khác để đảm bảo an toàn cho cậu."

gì?" Lâm Huyền hỏi.

Cục trưởng Lưu An cười:

"Có một số thứ không hợp pháp trong nước, nhưng lại không có vấn đề gì trên quốc tế, cũng được sử dụng rộng rãi——"

"Lính đánh thuê."

Lưu An dặn dò:

"Tôi có thể cung cấp cho cậu một phương thức liên lạc, đội lính đánh thuê này khá đáng tin cậy, họ có thể bảo vệ an toàn cho cậu."

"Hơn nữa, cậu không có danh phận chính thức nào, đây hoàn toàn là hành động cá nhân. Nếu cậu thực sự phải đến Nam Sudan, tôi nghĩ đây là cách an toàn nhất."

"Tất nhiên, tình hình chiến tranh như vậy, không có gì có thể

đảm bảo 100%, tôi khuyên cậu nên đi nhanh về nhanh, đừng ở lại Nam Sudan quá lâu."

Lâm Huyền gật đầu:

"Được, tôi hiểu rồi, cứ để tôi lo."

……

Giữa tháng Chín.

Châu Phi, Nam Sudan, một ngôi làng nhỏ trong vùng chiến tranh.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang dội không ngừng, tiếng súng đạn tràn ngập khắp nơi.

Người lớn chạy trốn trong hoảng loạn, trẻ con gào khóc trong sợ hãi.

"Mau lại đây! Nhanh chóng trốn vào đây!"

Một cô gái trẻ toàn thân lấm lem bùn đất, hét lên bằng ngôn ngữ địa phương, vội vàng kéo những đứa trẻ đang chạy loạn, dẫn chúng vào phía sau một chỗ trú ẩn:

"Đừng chạy lung tung! Mọi người hãy trốn ở đây!"

Ở xa.

Tiếng xe cộ ầm ầm, tiếng súng pháo dần dần tiến lại gần.

Cô gái trẻ dùng thân hình mỏng manh của mình để che chở cho những đứa trẻ đáng thương, ôm chặt chúng sau chỗ trú ẩn.

Cô nhắm mắt lại.

Đây đã là lần thứ mấy trong tháng này?

Chiến tuyến ngày càng tiến gần, ngày càng có nhiều người phải rời bỏ quê hương, nhưng những người già, trẻ em, người bệnh và người tàn tật không giống như những người trẻ tuổi, tốc độ di tản của họ rất chậm, hoàn toàn không thể địch lại sự tiến quân của chiến tuyến.

Các âm thanh hỗn loạn càng lúc càng gần…

Cô nghiến chặt răng, dỗ dành những đứa trẻ đang khóc nức nở dưới thân mình:

"Đừng sợ… đừng sợ… mọi chuyện sẽ qua thôi."

Bất chợt!

Vút vút vút——

Vài quả đạn RPG lướt qua bầu trời, kéo theo vệt khói trắng, bay vút từ phía sau làng về phía chiến tuyến, ngay lập tức tạo ra một màn khói dày đặc.

Cô gái trẻ mở to mắt.

Điều này… không thể nào.

Phía sau.

Lại là lực lượng nào nữa đây?

Khi cô còn đang kinh ngạc, bất chợt hàng chục chiếc xe sơn đen từ bốn phía của ngôi làng lao về phía chiến tuyến phía trước.

Những người lính trên xe trang bị đầy đủ vũ khí hiện đại, không ngừng bắn ra các quả đạn rocket.

"Đây là…"

"Viện trợ?"

Nhưng cô không thể hiểu nổi, đây là viện trợ từ đâu?

Két——

Tiếng phanh gấp vang lên chói tai.

Một chiếc xe bọc thép trang bị đầy đủ dừng lại ngay phía sau chỗ trú ẩn, một người đàn ông cao lớn, đội mũ bảo hiểm che kín đầu và mặc áo giáp chống đạn, nhảy xuống xe, bước nhanh về phía cô.

Người đàn ông tháo mũ bảo hiểm, lắc lắc mái tóc bị ép chặt.

Anh ta cúi xuống, đưa tay phải ra:

"Xin chào, cô Đỗ Dao."

Người đàn ông đứng ngược sáng:

"Mặc dù đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng có lẽ cô không lạ gì tôi."

Đỗ Dao nắm lấy tay người đàn ông, được anh ta kéo lên khỏi mặt đất, cô nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ.

Cô nhận ra gương mặt của người đàn ông.

Nhưng không thể nhớ ra mình đã từng gặp người này ở đâu, cũng không nhớ đã biết anh ta từ lúc nào:

"Anh là…?"

Người đàn ông nhìn cô, chớp mắt:

"Tên tôi… là Lâm Huyền.".

Trong sự chênh lệch lớn về trang bị quân sự, sự mạnh yếu

hoàn toàn khác biệt, đội lính đánh thuê của Lâm Huyền giống như cha đánh con, liên tiếp đánh bại lực lượng vũ trang bản địa, khiến họ phải tháo chạy trong hoảng loạn.

Khi màn đêm buông xuống, mặt trăng dần hiện lên.

Đội lính đánh thuê nhóm lửa cho những người già, trẻ em và những người bị thương còn sót lại trong làng, cung cấp nước uống và thực phẩm để mọi người ăn uống.

Đội ngũ y tế chuyên nghiệp kiểm tra sức khỏe cho các dân làng, thực hiện những biện pháp điều trị đơn giản, và chuẩn bị xe vận chuyển để đưa nhóm người tị nạn này đến khu vực an toàn vào ngày mai.

Bên cạnh tảng đá ở cổng làng, Lâm Huyền và Đỗ Dao ngồi trên đó, tay cầm những hộp đồ ăn tự hâm nóng bốc khói nghi ngút.

"Tôi chỉ biết tin Đường Hân qua đời khi mọi chuyện đã xảy ra được nửa tháng."

Vừa ăn, Đỗ Dao vừa nói:

"Tình hình ở Nam Sudan vô cùng hỗn loạn, chúng tôi vừa phải làm nhiệm vụ gìn giữ hòa bình, vừa phải cứu trợ những người bị thương và người tị nạn, thường bận rộn suốt nhiều ngày, đến mức không có cả thời gian để ngủ, vì vậy liên lạc với Đường Hân cũng rất gián đoạn."

"Sau này, tôi liên lạc được với em trai của Đường Hân, mới biết được rằng cô ấy đã bị hại, nhưng lúc đó… đám tang của Đường Hân cũng đã qua được một thời gian rồi."

Chương 1573: Chỉ mò mẫm sơ qua (2)

Chương 1573: Chỉ mò mẫm sơ qua (2)

"Lúc đó tôi rất đau buồn, nhưng ở nơi này, không có cả thời gian để mà buồn, mỗi ngày đều phải đối mặt với đạn bay pháo rơi, mỗi ngày đều có vô số thường dân và trẻ em thiệt mạng."

"Khi có thời gian rảnh rỗi để nghĩ về chuyện này… tôi nhận ra mình đã chứng kiến quá nhiều cái chết và chia ly ở đây, đến mức không thể rơi nổi một giọt nước mắt."

Đỗ Dao đặt bát đũa xuống, lắc đầu:

"Hoạt động cứu trợ gìn giữ hòa bình là như vậy, luôn phải chạy đua với thời gian, giành giật người từ tay tử thần, không phải là chuyện muốn đến thì đến, muốn đi thì đi như chơi đùa."

"Đặc biệt là không lâu sau đó, bạn trai của tôi cũng đã hy sinh trong một trận xung đột, điều đó càng khiến tôi đau buồn và tê liệt."

"Tôi hiểu."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

Nghe Đỗ Dao giải thích, Lâm Huyền cũng đã hiểu được phần nào tình cảnh của cô.

Cô và Đường Hân cùng tốt nghiệp từ một trường đại học, sau đó cũng cùng vào làm tại một viện nghiên cứu, nhưng sau đó có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó khiến cô theo bạn trai đến châu Phi để

tham gia các hoạt động gìn giữ hòa bình và cứu trợ.

Lâm Huyền không thể hoàn toàn hiểu được tinh thần này.

Nhưng, hắn tôn trọng tất cả những người dâng hiến vô tư.

"Tôi rất ngưỡng mộ hành động và tinh thần của các cô."

Hắn tiếp tục nói:

"Nhưng… các cô đã cố gắng hết sức và đã hy sinh rất nhiều, liệu bây giờ có thể trở về nước được không? Bạn trai của cô đã mất, cô ở lại đây một mình, có ý nghĩa gì nữa?"

Đỗ Dao ngẩng đầu lên.

Quét mắt nhìn đám trẻ mồ côi chiến tranh đang ăn ngấu nghiến bên ngọn lửa:

"Đây chẳng phải là ý nghĩa sao?"

Cô mỉm cười:

"Ban đầu, tôi cũng không hiểu vì sao bạn trai tôi lại chọn đến đây làm tình nguyện viên, tôi đã từng cãi nhau với anh ấy không biết bao nhiêu lần."

"Tôi nói, ở Long Quốc có biết bao nhiêu vùng núi hẻo lánh, có biết bao nhiêu đứa trẻ không đủ ăn, nếu anh thật sự muốn làm từ thiện, tại sao không đến vùng núi của Long Quốc để dạy học? Tại sao không giúp phát triển nông thôn ở những vùng đó? Tại sao phải đến nơi chiến tranh loạn lạc như thế này?"

"Bạn trai tôi rất cố chấp, anh ấy lúc đó nói rằng…"

"Nếu mọi người đều không đến những nơi có chiến tranh loạn lạc làm tình nguyện viên, thì những đứa trẻ ở đó sẽ ra sao?"

"Thật sự ở vùng núi của Long Quốc cũng có những đứa trẻ cần giúp đỡ, nhưng ít nhất ở đó không có chiến tranh, không có nguy cơ vừa ăn xong bữa cơm mà ngay sau đó đã bị thiêu rụi thành than."

"Anh ấy còn nói, trước đây khi Long Quốc còn chìm trong chiến tranh và nghèo đói, cũng đã có rất nhiều tình nguyện viên từ nước ngoài đến Long Quốc để hỗ trợ một cách vô tư, thậm chí có người đã hy sinh trên mảnh đất của Long Quốc… sự dâng hiến này là một sự trao đổi lẫn nhau."

Đỗ Dao tháo dây buộc tóc ra, vẫy vẫy mái tóc:

"Lúc đó tôi nghĩ anh ấy thật ngốc, không thể hiểu nổi, nhưng khi thực sự đến đây, tôi mới nhận ra… nơi này chính là địa ngục, là nơi mà những người đang sống trong hòa bình không thể tưởng tượng được."

"Tôi thực sự đến đây vì anh ấy, điều này không sai, nhưng nơi này cần tôi, cần nhiều người hơn để giúp đỡ. Trong hơn một năm qua, chúng tôi đã mất rất nhiều đồng đội, cũng có nhiều người không thể tiếp tục ở lại mà phải rời đi."

"Nhưng tôi không thể đi, và tôi cũng không muốn đi…"

Cô nhắm mắt lại:

"Bạn trai tôi đã chết trên mảnh đất này, anh ấy không phải là kẻ đào ngũ, và tôi cũng không muốn trở thành kẻ đào ngũ. Tôi chỉ muốn cứu thêm một người, cứu vãn thêm một sinh mạng, tiếp tục công việc mà anh ấy chưa hoàn thành."

"Thật ra, từ nhỏ tôi cũng được nuông chiều, nhưng bây giờ tôi chưa từng cảm thấy cuộc sống ở đây là khổ cực. Khi mạng sống luôn bị đe dọa, khi cái chết luôn rình rập, bạn sẽ nhận ra rằng, thực sự chẳng có gì là khổ cả, được sống chính là may mắn."

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe Đỗ Dao kể chuyện.

Hắn gật đầu:

“Cô rất yêu anh ấy.”

“Đúng vậy, tôi yêu anh ấy.”

Đỗ Dao mỉm cười:

“Nhưng bây giờ không chỉ đơn giản là tình yêu nữa, anh ấy đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi, cũng là ngọn đèn soi sáng tinh thần của tôi.”

Nói xong.

Cô đứng dậy, đi về phía nhóm lính đánh thuê đang hút thuốc:

“Có thể cho tôi một điếu không?”

Cô đưa điếu thuốc gần miệng, mượn bật lửa châm, rồi quay lại ngồi bên cạnh Lâm Huyền.

Hít một hơi thật sâu.

Nhả ra một làn khói trắng:

“Anh ấy là một người rất nghiêm túc, mọi việc đều làm một cách cẩn thận.”

Giọng của Đỗ Dao nhẹ nhàng:

“Vì thế, anh ấy rất ghét những cô gái phóng túng, ăn mặc lố lăng và thiếu đứng đắn.”

“Tôi từng cố tình ăn mặc theo phong cách hip-hop, nhuộm tóc, đeo khuyên tai, trang điểm đậm để chọc tức anh ấy… mỗi ngày đều gửi ảnh cho anh ấy xem, thực ra chỉ là muốn anh ấy về nhà,

cãi nhau với tôi, mắng tôi một trận, dạy dỗ tôi một trận.”

Chương 1574: Chỉ mò mẫm sơ qua (3)

Chương 1574: Chỉ mò mẫm sơ qua (3)

“Tôi còn học cả cách hút thuốc, điều anh ấy ghét nhất ở con gái là hút thuốc, nhưng dù như vậy… anh ấy vẫn không quay về. Có lẽ trong mắt anh ấy, lý tưởng và niềm tin quan trọng hơn một cô gái nhỏ bé và một cuộc tình.”

Đỗ Dao hít thêm một hơi thuốc nữa.

Đốm lửa từ đầu thuốc sáng lên trong gió đêm, nổi bật giữa bóng tối:

“Thực ra tôi cũng không thích hút thuốc, từ khi đến tìm anh ấy, tôi không còn hút thuốc nữa. Nhưng sau khi anh ấy mất… mỗi khi nhớ đến anh ấy, tôi lại hút một điếu.”

“Hút thuốc thực sự giúp giảm bớt nỗi buồn.” Lâm Huyền nói.

“Không.”

Đỗ Dao lắc đầu, thở dài:

“Tôi chỉ đang tưởng tượng…”

“Rằng anh ấy sẽ đột nhiên xuất hiện, giật lấy điếu thuốc, ném xuống đất và mắng tôi một trận.”

Nói đến đây.

Đỗ Dao mím môi, cúi đầu xuống:

“Tự lừa dối bản thân, tự an ủi mình mà thôi.”

“Anh ấy sẽ không bao giờ quay lại, sẽ không còn ai ngăn cản tôi hút thuốc, sẽ không còn ai càu nhàu với tôi nữa.”

……

Trong khoảnh khắc đó.

Lâm Huyền chợt nhớ đến Lưu Phong.

Khi xưa, sau khi Lưu Phong tự tay chôn cất quan tài của Lý Thất Thất, cũng giống như Đỗ Dao, hút thuốc, và cứ nói mãi, nói mãi, không ngừng.

Những người buồn bã thường không muốn để miệng mình ngừng nói.

Hoặc họ sẽ nói liên tục, hoặc sẽ ăn không ngừng, như thể lấp đầy cái miệng để nỗi buồn không thể thoát ra, mà phải lặng lẽ tiêu hóa bên trong, trở thành dưỡng chất, không còn lên men nữa.

Nhưng tình cảnh của Đỗ Dao và Lưu Phong có chút khác biệt.

Lưu Phong thực sự đã buồn một thời gian, nhưng hắn hiểu rằng, việc nhắm mắt dưới ánh sáng của trận mưa sao băng, đối với Lý Thất Thất, người mắc bệnh nan y, chính là cái kết tốt nhất.

Dù cuộc đời ngắn ngủi, nhưng ước mơ đã thành hiện thực, điều ước đã được thực hiện, đó cũng là một loại viên mãn của cuộc đời.

Còn Đỗ Dao…

Bạn trai của cô ấy đã chết trong chiến tranh, tâm nguyện chưa hoàn thành, ước mơ chưa đạt được, và mọi thứ trước mắt đều là những điều tiếc nuối.

“Xin lỗi.”

Đỗ Dao lại nhả một làn khói, nhìn Lâm Huyền:

“Xin lỗi, đã biến anh thành thùng rác cảm xúc của tôi.”

“Thực ra tôi bình thường không phải kiểu người hay than thở như thế này, chỉ là khi nhìn thấy anh, tôi lại nhớ đến Đường Hân, nhớ đến bạn trai của tôi, nhớ đến nhiều chuyện trong quá khứ, nên tôi mới nói nhiều như vậy.”

“Nhưng nói ra cũng tốt, nếu thật sự có ngày tôi chết trên chiến trường này, ít nhất… cũng có người nhớ đến những gì tôi đã nói.”

Lâm Huyền đứng dậy từ tảng đá.

Bước đến đối diện Đỗ Dao.

Dựa vào cọc gỗ nhỏ phía sau:

“Lần này tôi đến tìm cô, mục đích là muốn đưa cô về Long Quốc, quay lại nghiên cứu trong lĩnh vực thần kinh não bộ.”

Đỗ Dao hít một hơi thuốc, lắc đầu:

“Nếu tôi đi rồi, những đứa trẻ ở đây sẽ ra sao?”

“Đội lính đánh thuê của tôi sẽ đưa chúng đến nơi an toàn.” Lâm Huyền trả lời.

Đỗ Dao cười nhẹ:

“Lâm Huyền, anh thực sự là một người tốt, nhưng tôi không thể yên lòng mà rời khỏi nơi này nữa rồi.”

“Anh cứ coi tôi là người cố chấp không thể cứu vãn đi… Tôi đã đến đây, đã chứng kiến địa ngục trần gian, bạn trai tôi cũng đã chết ở đây… Tôi thực sự không thể an lòng mà bỏ lại tất cả, trở về

sống một cuộc sống yên bình.”

Cô hút nốt hơi thuốc cuối cùng.

Rồi ném điếu thuốc xuống đất, dập tắt.

Lại đứng dậy, đi tìm lính đánh thuê xin thêm thuốc.

Lính đánh thuê đưa cho cô cả một hộp thuốc, và tặng thêm một chiếc bật lửa.

Đỗ Dao ngồi lại trên tảng đá, cầm điếu thuốc, rồi bật lửa, đưa điếu thuốc lại gần.

Bất ngờ.

Cảm giác trống rỗng ở đôi môi.

Đỗ Dao ngước lên trong nghi hoặc.

Cô thấy điếu thuốc trên môi đã bị Lâm Huyền lấy mất, hiện đang nằm giữa ngón cái và ngón trỏ của hắn.

Soạt.

Lâm Huyền ném điếu thuốc trắng ra sau lưng, nhìn Đỗ Dao:

“Một điếu là đủ rồi.”

Hắn nhìn vào mắt Đỗ Dao:

“Cô muốn cứu người, tôi sẽ không ngăn cản cô, nhưng tôi muốn hỏi cô một con số, cô muốn cứu bao nhiêu người?”

“Một, mười, một trăm, một nghìn, hay là…”

“10 tỷ người.”

Đỗ Dao tròn mắt, nhìn Lâm Huyền đầy nghi hoặc, không biết

hắn muốn nói gì.

“Cô có biết, nghiên cứu của Đường Hân đã cứu được bao nhiêu người không?”

Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Thuốc mà Đường Hân nghiên cứu đã giải quyết được tác dụng phụ chết người nhất của giấc ngủ đông, một phát minh vĩ đại không thua kém gì giáo sư Hứa Vân, nhờ đó mà nhiều bệnh nhân nguy kịch đã có thể nằm trong khoang ngủ đông, chờ đến tương lai để được chữa trị."

"Trong số đó không chỉ có người già, mà còn có rất nhiều trẻ em. Chính tôi đã tự tay đưa một bé gái mắc bệnh tim bẩm sinh và một thiếu nữ bị liệt nhiều năm vào khoang ngủ đông. Lẽ ra số phận của họ chỉ là chờ chết trong thời đại này, nhưng nhờ phát minh của Đường Hân và giáo sư Hứa Vân, họ có thể có một cuộc sống thứ hai trong tương lai."

"Còn phát minh của cô sẽ cứu sống nhiều người hơn cả Đường Hân, bởi vì phát minh của cô không chỉ cứu rỗi loài người, mà là…"

Lâm Huyền nhấn mạnh từng từ một:

"Cứu rỗi thế giới, cứu rỗi tương lai của nhân loại."

Chương 1575: Chỉ mò mẫm sơ qua (4)

Chương 1575: Chỉ mò mẫm sơ qua (4)

Đỗ Dao cười khẽ.

Cô lắc đầu:

"Tôi không hiểu anh đang nói gì."

"Anh đã đến Đại học Johns Hopkins để xem luận văn tốt nghiệp của tôi sao? Không sợ anh cười, tôi chỉ viết luận văn đó một cách hời hợt, thật ra tôi không hứng thú với khoa học não bộ lắm, nghiên cứu cũng chỉ là 'chỉ mò mẫm sơ qua'."

"Luận văn tốt nghiệp chỉ là đưa ra một vài giả thuyết không thực tế, chỉ như vậy thôi mà đã khiến các giáo sư trong trường bị lừa, tôi may mắn tốt nghiệp. Tôi nghĩ... có lẽ cũng đã lừa được anh rồi phải không?"

Lâm Huyền nghe thấy từ quen thuộc.

Chỉ mò mẫm sơ qua.

Đó chính là câu cửa miệng của Cao Văn đại đế.

Ông ấy nói chỉ mò mẫm sơ qua về toán học, nhưng không biết sao lại tính ra được con số 0.0000042, rồi dùng nó làm mật khẩu cho két sắt;

Ông ấy nói chỉ mò mẫm sơ qua về lý thuyết xuyên thời không, nhưng cuối cùng lại phát minh ra hẳn một thiết bị xuyên thời

không.

Quả nhiên.

Kỹ năng thiên tài của họ là "khiêm tốn".

Trong giây lát.

Lâm Huyền nhớ đến những câu chuyện cũ như "Bắc Đại cũng tàm tạm" hay "chẳng có gì cả".

Có thể.

Khi vương tử toán học Gauss làm chấn động cả giới toán học, trong đầu ông ấy cũng chỉ nghĩ "điều này có gì khó đâu".

Cao Văn đại đế từng nói trong thư tay rằng.

Lý do mà sau Đỗ Dao, lĩnh vực thần kinh học không còn đột phá nữa, thực ra không phải là thiếu nỗ lực, thiếu kinh nghiệm hay thiếu sự tích lũy, mà chính là thiếu một thứ vô cùng quý giá – một tia sáng lóe lên!

Trong khoa học, nỗ lực đương nhiên quan trọng, nhưng tia sáng lóe lên và may mắn, rõ ràng còn quan trọng hơn.

Đôi khi, đó chỉ là vấn đề về hướng đi.

Hướng đi đúng, thì hiệu quả gấp bội; hướng đi sai, thì công sức bỏ ra gấp đôi mà kết quả chỉ bằng một nửa.

"Những gì tôi nói với cô không hề có chút phóng đại nào."

Lâm Huyền nói với vẻ nghiêm túc:

"Có lẽ ngay cả cô cũng không nhận ra tầm quan trọng của nghiên cứu của mình, nhưng tôi có thể đảm bảo với cô rằng…"

"Giáo sư Hứa Vân đã thắp lên ngọn lửa công nghệ ngủ đông, Đường Hân đã đưa công nghệ ngủ đông vào đời sống, còn cô, sẽ hoàn thiện mảnh ghép cuối cùng của công nghệ ngủ đông – giải quyết vấn đề mất trí nhớ."

Đỗ Dao nghiêng đầu:

"Không thể nào, tác dụng phụ của việc mất trí nhớ trong giấc ngủ đông đã được chứng minh là không thể khắc phục, đó là giới hạn của cấu trúc não bộ và mô hình ký ức của con người, ngủ đông chắc chắn sẽ dẫn đến mất trí nhớ, điều này là không thể vượt qua."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền lấy từ chiếc cặp bên cạnh ra một tập tài liệu đã được đóng quyển:

"Mất trí nhớ do ngủ đông thực sự không thể khắc phục, nhưng… ai nói rằng ký ức đã mất không thể khôi phục lại?"

Nói xong, hắn đưa tập tài liệu cho Đỗ Dao.

Đỗ Dao cầm lấy và nhìn vào——

"Khắc phục tác dụng phụ của mất trí nhớ do ngủ đông, khôi phục ký ức đã mất – Mũ điện kích não!"

Cô mở to mắt:

"Điện kích, thần kinh não?"

Cô nhớ lại luận văn tốt nghiệp “giả dối” của mình.

Nếu kết hợp thêm điện kích...

Liệu có thực sự khả thi?

Cô cầm bản thảo đi đến dưới đèn pha do lính đánh thuê dựng lên, cẩn thận lật từng trang.

Lâm Huyền không làm phiền cô.

Cứ để Đỗ Dao từ từ nghiên cứu.

Vì Cao Văn đại đế đã nói rằng, Đỗ Dao là một thiên tài hiếm có trong lĩnh vực thần kinh học, nên rất nhiều điều không cần một người ngoài cuộc như hắn phải giải thích quá nhiều.

Đỗ Dao chắc chắn hiểu rõ hơn ai hết, nếu có thể hoàn toàn khắc phục được tác dụng phụ của việc mất trí nhớ do ngủ đông, thì đó sẽ là một bước đột phá lớn đối với nền văn minh nhân loại!

Chẳng hạn như những người bạn mà Lâm Huyền đã gặp trong giấc mơ.

Nếu Cao Văn đại đế có thể tỉnh dậy sau giấc ngủ đông và trở lại trạng thái toàn năng như trước, ông ấy chắc chắn có thể tiến xa hơn nữa trên chính đôi vai của mình;

Trịnh Tưởng Nguyệt có thể trong tích tắc tỉnh dậy mà biết được quá khứ của mình, nhớ lại người anh trai đã chăm sóc mình, nhớ lại mèo Rhine yêu quý của cô;

Hứa Y Y cũng sẽ nhớ lại những kỷ niệm vui vẻ với cha trong thời thơ ấu, không còn thiếu thốn tình thương, và sẽ không nói ra những lời cô đơn lạnh lùng như vậy nữa.

Nếu thực sự có thể hoàn toàn giải quyết được tác dụng phụ của việc mất trí nhớ do ngủ đông.

Chắc chắn rằng.

Ngày càng có nhiều nhà khoa học và học giả sẽ sẵn sàng bước vào khoang ngủ đông để hỗ trợ tương lai, và công nghệ của loài

người sẽ phát triển vượt bậc.

Biết đâu trong hoàn cảnh đó…

Siêu thảm họa năm 2400 sẽ không xảy ra.

Khi đó, thế giới tương lai sẽ tốt đẹp hơn, và hắn cùng CC cũng có thể tìm thấy két sắt như ý muốn, điều này chắc chắn sẽ là một cái kết viên mãn.

Cuối cùng.

Sau hơn một giờ, Đỗ Dao đã đọc hết toàn bộ bản thảo của Cao Văn.

Cô suy nghĩ rất lâu.

Chương 1576: Đặt câu (1)

Chương 1576: Đặt câu (1)

Rồi đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Huyền, trả lại bản thảo:

"Phần lớn những điều trong bản thảo này tôi không thể hiểu hết, nhưng… thật kỳ diệu, nếu những giả thuyết mà tôi đưa ra ngày xưa có thể thực hiện được, thì nó sẽ hoàn thiện phần còn thiếu của bản thảo này."

"Có thể cho tôi biết bản thảo này đến từ đâu không? Tôi chỉ có thể nói rằng, người nghĩ ra ý tưởng về mũ điện kích não này… thực sự là một thiên tài trong các thiên tài."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ nhàng.

"Cả hai người, đừng tâng bốc lẫn nhau nữa."

Nhưng có vẻ như bản thảo này thực sự là bằng chứng thuyết phục nhất.

"Cô nghĩ mất bao lâu để hoàn thiện những phần còn thiếu?"

"Một hai năm?"

Đỗ Dao lắc đầu:

"Có lẽ chỉ vài tháng thôi, thực ra khi viết luận văn tốt nghiệp, tôi không suy nghĩ quá sâu xa, nhưng… bản thảo này lại ngược lại, nó đã gợi mở cho tôi một số ý tưởng mới."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vậy… chúng ta có thể bàn bạc một chuyện được không?"

"Tôi tôn trọng lý tưởng và ước nguyện của cô. Nếu cô nhất định muốn hoàn thành sự nghiệp mà bạn trai cô chưa hoàn thành trên mảnh đất châu Phi này, tôi sẽ không ngăn cản cô, cũng sẽ không ép buộc cô."

"Nhưng không hề quá lời khi nói rằng, nếu mũ điện kích não có thể được phát triển thành công, đây chắc chắn sẽ là một phát minh có thể cứu rỗi thế giới, cứu rỗi tương lai, và cứu rỗi nền văn minh nhân loại."

"Vì vậy… cô có thể cho tôi mượn một năm thời gian không? Trong năm đó, tôi sẽ chi trả toàn bộ chi phí cho đội lính đánh thuê, để họ đóng quân tại đây hỗ trợ các hoạt động gìn giữ hòa bình. Tôi tin rằng nhóm chuyên nghiệp này sẽ có tác dụng lớn hơn nhiều so với chỉ một mình cô."

"Một năm sau, nếu cô muốn quay lại châu Phi làm tình nguyện viên, tôi cũng sẽ hết lòng ủng hộ cô. Ví dụ… mũ điện kích não này, tôi chưa bao giờ có ý định giữ lại cho riêng mình, mà sẽ công khai cho toàn thế giới, nhưng chắc chắn không phải là miễn phí."

"Lúc đó, với thu nhập khổng lồ từ việc cấp phép bản quyền, dù cô muốn tiếp tục hỗ trợ và cứu trợ ở châu Phi hay sử dụng các phương pháp khác để cải thiện cuộc sống của người dân ở những khu vực nghèo khó trên thế giới, cô sẽ có thêm nhiều công cụ và điều kiện để làm nhiều hơn, hiệu quả hơn."

……

Lâm Huyền nói rất chân thành và thực tế.

Hiện tại, Đỗ Dao chỉ là một nhân viên y tế, số người cô có thể cứu được và việc cô có thể làm đều rất hạn chế.

Nếu cô có được nguồn thu nhập ổn định từ việc cấp phép bản

quyền hàng năm… cô sẽ có thể thực hiện những hành động thiện nguyện của mình tốt hơn.

Đỗ Dao suy nghĩ một lúc.

Cuối cùng.

Cô gật đầu:

"Được, Lâm Huyền, tôi tin anh."

Lâm Huyền đưa tay phải ra:

"Hợp tác vui vẻ. Thực ra, tôi không giấu cô, tôi đã sớm chuẩn bị sẵn một viện nghiên cứu cho cô ở Đông Hải, mọi thứ đều đã sẵn sàng, đó chính là viện nghiên cứu mà Đường Hân từng làm việc."

"Viện nghiên cứu đó ban đầu thuộc về Quý Tâm Thủy. Sau khi Quý Tâm Thủy bị xử tử, viện nghiên cứu này đã được bán đấu giá cho một công ty môi giới, và vài ngày trước tôi đã mua lại phòng thí nghiệm này từ công ty đó."

Đỗ Dao cũng đưa tay phải ra, bắt tay với Lâm Huyền:

"Hy vọng tôi sẽ không làm anh thất vọng. Tôi không thể đảm bảo rằng chắc chắn sẽ tạo ra được mũ điện kích não, nhưng… tôi sẽ cố gắng hết sức."

Nói xong.

Đỗ Dao cười nhẹ:

"Tôi phải nói rằng, Đường Hân thực sự có mắt nhìn người, anh đúng là một người rất tốt, không uổng công Đường Hân thích anh như vậy."

"Sau này tôi cũng nghe em trai của Đường Hân kể rằng, chính anh đã bắt được tất cả những kẻ sát nhân, không chỉ minh oan cho

Đường Hân mà còn báo thù cho cô ấy. Đây cũng là lý do chính khiến tôi sẵn sàng rời khỏi đây và cùng anh trở về nước."

Cô ngước nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Anh đã không làm Đường Hân thất vọng, tôi tin rằng… anh cũng sẽ không làm thế giới này thất vọng."

Vài ngày sau.

Lâm Huyền dẫn Đỗ Dao cùng quay về Thành phố Đông Hải, đến viện nghiên cứu đã được chuẩn bị sẵn cho họ.

“Mặc dù thực tế là tôi mua, nhưng tất cả đều đứng tên Viện Khoa học Long Quốc.”

Lâm Huyền vừa dẫn Đỗ Dao tham quan, vừa giải thích:

“Viện trưởng Cao Diên bên Viện Khoa học Long Quốc rất quan tâm đến tôi, mọi thứ đều được xử lý rất gọn gàng. Viện nghiên cứu này từ bất kỳ góc độ nào cũng không liên quan gì đến tôi, cũng như không dính dáng gì đến Công ty Rhine, và nguồn kinh phí cũng được lấy từ Viện Khoa học Long Quốc.”

Đỗ Dao quay sang nhìn Lâm Huyền:

“Anh có mối quan hệ tốt đến vậy sao?”

“Haha.”

Lâm Huyền cười khẽ:

“Chỉ là một vài mối quan hệ cá nhân thôi, được Viện trưởng Cao Diên đánh giá cao, ông ấy đã giúp đỡ tôi không ít.”

Ở đây, Lâm Huyền nói thật.

Ngày 1 tháng sau, Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ họp mặt, khi Galileo

một lần nữa hỏi về cách giải quyết vấn đề mất trí nhớ khi ngủ đông, Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời.

Nhưng từ chối trả lời cũng tương đương với việc thừa nhận rằng, chuyện này có liên quan đến một thành viên nào đó trong số những người tham gia.

Nếu thật sự chờ đến khi Đỗ Dao đạt được đột phá và công bố thành quả…

Chương 1577: Đặt câu (2)

Chương 1577: Đặt câu (2)

Thì cũng tương đương với việc tự mình thừa nhận.

Tốt nhất là nên cẩn thận.

“Kinh phí rất đầy đủ, bao nhiêu cũng có.”

Lâm Huyền tiếp tục giải thích cho Đỗ Dao:

“Cả phòng thí nghiệm này cô toàn quyền phụ trách là được, việc tuyển người cô có thể tự do, nhưng hãy nhớ giữ nguyên hướng nghiên cứu trong lĩnh vực thần kinh học, đừng đào sâu vào việc giải quyết vấn đề mất trí nhớ khi ngủ đông.”

“Bản thảo của mũ điện kích não rất đầy đủ, chỉ cần cô đạt được đột phá và bù đắp những thiếu sót trong lý thuyết, thì có thể theo bản thảo mà thực hiện.”

“Tôi hiểu.”

Đỗ Dao gật đầu:

“Tôi hiểu ý anh, tất cả cũng vì bảo mật, anh có những cân nhắc của mình, tôi sẽ phối hợp với anh.”

“Hơn nữa... tôi cũng không cần giải thích quá nhiều, những đột phá về lý thuyết và phương hướng thực ra không nhất thiết phải dựa vào nhân sự, thiết bị hay đầu tư, mà phụ thuộc vào tư duy và sự lóe sáng... Đúng, từ này là do anh nói, tôi rất đồng tình.”

“Như việc đưa ra Ba định luật Newton và Định luật vạn vật

hấp dẫn, thực ra đều xuất phát từ sự lóe sáng của Newton, câu chuyện quả táo rơi vào đầu Newton tuy có phần hư cấu, nhưng đại ý thì không sai.”

“Tôi sẽ chỉ tập trung vào việc đột phá trong lĩnh vực thần kinh học, còn những việc ngoài nghiên cứu, để anh lo liệu.”

Cuối cùng, hai người đã tham quan xong toàn bộ phòng thí nghiệm, Đỗ Dao dựa vào bàn thí nghiệm, chống tay lên mép bàn, nhìn Lâm Huyền:

“Ngày giỗ của Đường Hân vào năm sau, anh có thể đi cùng tôi đến viếng mộ cô ấy không? Tôi hy vọng đến lúc đó, chúng ta có thể mang theo thành quả của mình, cùng báo cho Đường Hân biết tin vui này.”

“Dù sao... điều này cũng có nghĩa là chúng ta đã đi theo con đường mà cô ấy để lại, bù đắp mảnh ghép cuối cùng của công nghệ ngủ đông, cô ấy chắc sẽ rất vui.”

Nói rồi.

Đỗ Dao thở dài nhẹ nhàng, nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Cô ấy luôn rất vui vẻ, rất hạnh phúc, như thể lúc nào cũng đang cười. Tôi thậm chí không nhớ nổi biểu cảm nào khác của cô ấy, thực sự là một cô gái rất thích cười.”

“Không vấn đề gì.”

Lâm Huyền đáp lại cô:

“Tôi cũng có rất nhiều điều muốn báo cho Đường Hân biết. Vậy chúng ta hẹn nhau vào ngày giỗ của cô ấy năm sau, cùng đến viếng mộ cô ấy nhé.”

……

Chuyện của Đỗ Dao cuối cùng cũng được giải quyết trong cuối giây phút quan trọng.

Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

Vẫn phải cảm ơn Đường Hân đã âm thầm giúp đỡ, khiến bản thân nhanh chóng giành được sự tin tưởng của Đỗ Dao.

Trong những cuộc trò chuyện, Lâm Huyền cũng nhận ra.

Điều mà Đỗ Dao hài lòng nhất ở hắn không phải là những thành tựu nổi bật ở các mặt khác, hay việc Đường Hân từng yêu quý hắn đến mức nào.

Mà là…

Hắn đã giữ đúng lời hứa, báo thù cho Đường Hân và minh oan cho cô ấy, điều này khiến Đỗ Dao thừa nhận rằng hắn là một người nói được làm được, có trách nhiệm và đáng tin cậy.

Toàn bộ quyền lực của viện nghiên cứu đều được giao cho Đỗ Dao, Lâm Huyền sẽ không can thiệp nữa, chỉ đợi cô ấy hoàn thành thành quả.

Bản thân Lâm Huyền đã chuẩn bị tinh thần cho sự thay đổi của giấc mơ.

Nhưng khi bước vào giấc mơ, hắn lại nhận ra giấc mơ vẫn không thay đổi gì, vẫn là giấc mơ thứ tám đầy áp lực và ngột ngạt, Công ty Cứu Thế của Da Vinci tiểu thư vẫn sử dụng phương thức quản lý “biến dạng” để thống trị thế giới tương lai.

Đến thời điểm này, cũng không khó để hiểu.

【Điểm neo chưa thể thay đổi, tính đàn hồi thời không chưa đạt đến, quỹ đạo tương lai vẫn còn biến số.】

“Vẫn không thể chủ quan.”

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Chỉ chờ xem lần tới khi Câu Lạc Bộ Thiên Tài họp mặt, Galileo sẽ hỏi thế nào, và Einstein sẽ trả lời ra sao.

Nếu thật sự có tình huống bất ngờ xảy ra, hắn sẽ lập tức bảo vệ Đỗ Dao, giữ vững hy vọng duy nhất của nhân loại trong việc vượt qua mất trí nhớ khi ngủ đông.

Khi trở về nhà.

Hắn phát hiện một cục bông khổng lồ đang lăn lóc trước cửa.

Vài ngày không gặp, phốc sóc VV lại mập lên không ít, đã biến thành một quả bóng tròn trịa.

“Sao lại mập lên nữa rồi?”

Lâm Huyền hỏi.

Trên ghế sofa, Triệu Anh Quân mỉm cười quay đầu lại:

“Có lẽ dạo này cho ăn nhiều quá, một phần là do có nhiều người cho nó ăn, phần khác là vì bây giờ em ở nhà nhiều hơn, nên giờ giấc cho nó ăn cũng đều đặn hơn.”

“Vấn đề là thói quen ăn uống của VV trước đây vẫn chưa thay đổi, chỉ ăn một bữa mỗi ngày, mỗi lần đều ăn như thể đó là bữa cuối cùng của mình... nên giờ mới ra nông nỗi này.”

Lâm Huyền dùng mu bàn chân nhẹ nhàng đẩy quả bóng tròn VV một cái.

Chỉ thấy nó với cái bụng tròn lớn, vỗ vỗ bốn cái chân ngắn ngủn, lăn hai vòng rồi khó khăn đứng dậy, kéo lê bụng trên mặt đất rồi lại trườn về, liếc nhìn Lâm Huyền một cái.

“Em không thể ăn thêm nữa.”

Hắn nghiêm túc nói:

“Ngay cả bà bầu cũng không có bụng to như em.”

“Làm gì có.”

Triệu Anh Quân lườm hắn:

“Anh thử sờ xem, đã mười mấy tuần rồi, bụng rõ ràng đã to lên, bác sĩ nói một thời gian nữa thôi là có thể cảm nhận được thai máy rồi.” * “Thai máy” thuật ngữ để chỉ cử động của thai nhi.

Chương 1578: Đặt câu (3)

Chương 1578: Đặt câu (3)

Hắn ngồi xuống ghế sofa, xoa lên bụng nhỏ hơi nhô ra của Triệu Anh Quân.

Quả thật.

Bụng đã bắt đầu to lên.

Hắn thật sự cảm thấy điều này rất kỳ diệu...

Đó là một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời.

Trong này.

Lại có một sinh mệnh nhỏ bé.

Một người trong tương lai vài chục năm sau, sẽ lớn lên xinh đẹp, cũng sẽ ngồi trên ghế sofa này cùng với họ!

“Thật khó tưởng tượng...”

Hắn cảm thán:

“Chúng ta lại có thể tạo ra một người sống bằng xương bằng thịt.”

“Nói thế nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng đây thực sự là một điều rất kỳ diệu, dù khoa học có phát triển đến đâu, cũng không thể tạo ra một sinh mệnh thực sự, nhưng đối với con người... điều này lại thật đơn giản.”

“Đơn giản? Haha.”

Triệu Anh Quân cười khẽ:

“Với anh thì đơn giản, với em thì không. May mà phản ứng thai nghén của em không quá mạnh, anh... đúng là điển hình của việc ngồi hưởng thành quả, từ công ty, đứa trẻ cho đến phòng thí nghiệm, thật sự là một người chỉ biết phó mặc cho người khác.”

“Chuyện bên Đỗ Dao đã giải quyết xong hết rồi à? Vậy mục tiêu tiếp theo của anh là gì?”

Hắn ngả người ra sau, dựa vào lưng ghế sofa:

“【Chắc chắn là phải tìm lại Sở An Tình, đó là mục tiêu cuối cùng của anh và cũng là lời hứa nhất định phải thực hiện.】”

“Nhưng hiện tại tình hình của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vẫn chưa cho phép anh trực tiếp hỏi về thiên niên trụ và hằng số vũ trụ 42, nếu anh hỏi ra, tất cả mọi người sẽ biết ngay.”

“Lần họp tới, anh sẽ hỏi về việc giải quyết virus tương lai trên mạng và làm thế nào để hồi sinh VV.”

“V?”

Phốc sóc VV nghe thấy hắn gọi mình, lăn một vòng, nheo mắt nhìn hắn, hỏi có chuyện gì.

“Không phải gọi em.”

Hắn nhìn VV đang phình ra như quả bóng mà không nhịn được cười:

“Là siêu trí tuệ nhân tạo VV, chắc nó đã chán ngấy khi ở trong robot quét dọn, hàng ngày phải giả vờ làm trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch cũng không dễ dàng gì.”

“Nhắc đến VV.”

Triệu Anh Quân thắc mắc nhìn hắn:

“Anh đã kể với em rằng, trong mảnh ký ức của CC, còn có một VV, một người đàn ông râu quai nón xồm xoàm... thật là kỳ diệu, trên đời này có tổng cộng ba VV, và tất cả đều bắt nguồn từ con chó này của em.”

“Nhưng em không hiểu, mảnh ký ức của CC, chẳng phải chỉ có thể nhìn thấy cuộc đời của cô ấy, tức là những sự kiện xảy ra từ năm 2604 đến 2624 thôi sao?”

“Nếu người đàn ông quai nón mà CC thấy thật sự là anh... thì làm sao để giải thích về logic của dòng thời gian? Là anh đã sử dụng thiết bị xuyên thời không để du hành đến 600 năm sau, hay là anh đã sử dụng khoang ngủ đông để ngủ đến 600 năm sau?”

Hắn lắc đầu:

“Chắc không phải.”

Hắn nhún vai:

“Trước hết, thiết bị xuyên thời không không thể du hành đến tương lai, khả năng này từ nguyên tắc đã bị bác bỏ; còn vấn đề với khoang ngủ đông, anh có lý do gì để ngủ đến 600 năm sau chứ? Cho dù anh thật sự ngủ đông đến 600 năm sau, thì cũng không đến mức để mình nhếch nhác như vậy đâu?”

“Hơn nữa... điều khiến anh băn khoăn nhất hiện giờ là, trong giấc mơ của CC, đôi mắt xanh dương của anh là sao.”

“Nếu mắt là màu xanh dương, thì chứng tỏ anh đã thực hiện du hành thời không, nhưng thiết bị xuyên thời không phải đến năm 2234 mới được chế tạo ra, thêm vào đó là sự tồn tại của quy luật bài dị thời không, anh không thể cùng lúc giữ được đôi mắt xanh dương và diện mạo ban đầu.”

“Thật sự là, mâu thuẫn chồng chất, không thể giải thích được. Cộng thêm giấc mơ của Trương Vũ Thiến như một đoạn phim ghép, thực sự là không thể làm rõ logic trong đó.”

Triệu Anh Quân nghe hắn nói, không nói lời nào.

Cô cúi đầu.

Suy tư:

“Em thiên về suy nghĩ rằng, nội dung trong giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC, có lẽ là cùng một cảnh tượng... ít nhất, cũng có liên quan đến nhau, không có khả năng chúng là độc lập.”

“Dù sao, thiên niên trụ là một thứ ổn định đến vậy, trong hàng trăm năm, mỗi thế hệ của thiên niên trụ đều giống hệt nhau, thời điểm sinh ra và biến mất cũng không sai lệch chút nào, có thể ổn định đến mức độ như vậy...”

“【Không có lý do gì, mà những gì mỗi thiên niên trụ mơ thấy lại không liên quan gì đến nhau.】”

Lâm Huyền thở dài một hơi qua mũi:

“Anh cũng nghĩ vậy, nhưng có bất kỳ logic nào có thể liên kết được nội dung giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC không?”

Hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nhớ lại hồi tiểu học, trong các bài kiểm tra thường xuất hiện dạng bài tập "tạo câu".

Những bài tập đó thường đưa ra một số từ khóa, sau đó yêu cầu bạn tạo thành câu hoàn chỉnh, cần phải sử dụng hết các từ khóa đó để tạo ra một câu có ý nghĩa.

Tại sao không thử xem sao?

Lâm Huyền lấy giấy bút từ dưới bàn trà, viết từng từ khóa trong giấc mơ của Trương Vũ Thiến và CC ra—

Vụ nổ, ánh sáng trắng, đám mây hình nấm, tờ báo, năm 1952, lửa cháy, Einstein, Lâm Huyền mắt xanh.

“Chơi một trò chơi nhé.”

Hắn mỉm cười nhìn Triệu Anh Quân:

“Hãy thử tạo ra một câu, cố gắng sử dụng tất cả những từ khóa này để tạo thành một câu miêu tả mạch lạc.”

Triệu Anh Quân hiểu ý:

“Đây thực sự là một cách giúp tư duy phát triển.”

Chương 1579: Đặt câu (4)

Chương 1579: Đặt câu (4)

Cô nhìn chằm chằm vào những từ khóa này, suy nghĩ vài giây, rồi nói:

"【Năm 1952, Einstein gây ra một vụ nổ mạnh, tạo ra đám mây hình nấm khổng lồ và ánh sáng trắng, mọi thứ đều bốc cháy, từ báo chí, nhà cửa, thành phố, và… Lâm Huyền mắt xanh.】"

"Cũng được."

Hắn cười nhẹ:

"Nhưng điều này mang tính chủ quan quá, mặc định rằng Einstein là kẻ xấu, và xem anh là nạn nhân vô tội."

"Nếu không thì sao?"

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt, nhìn hắn:

"Em biết anh, anh chắc chắn sẽ không làm chuyện gì như kích hoạt một quả bom nguyên tử, anh sẽ vì giết một người, hoặc vì đạt được một mục tiêu nào đó mà gây ra vụ nổ và ánh sáng trắng như vậy sao?"

"Chắc chắn là không."

Hắn lắc đầu:

"Ngay cả khi tính đến vấn đề khó xử của tình huống xe điện, thành công thường đi kèm với sự hy sinh, nhưng anh cũng không nghĩ rằng có ai đó quan trọng đến mức cần dùng bom nguyên tử

để giết chết.”

“Anh cảm thấy, người có thể bị giết bằng bom nguyên tử, chắc chắn cũng có thể bị giết bằng súng ngắn bình thường; và người không thể bị giết bằng súng ngắn bình thường, cũng chắc chắn không thể bị bom nguyên tử giết chết… Dù là người thông minh như Einstein, hay mạnh mẽ như Tyson, thì trước vũ khí súng đạn, sự khác biệt cũng không lớn.”

Triệu Anh Quân thấy có lý, cũng ngồi thẳng dậy trên sofa, thử tạo lại một câu:

“【Một thảm họa chưa rõ nguồn gốc ập đến, ánh sáng trắng, vụ nổ và lửa cháy cùng lúc lan rộng khắp nhiều thời không, Einstein năm 1952, Lâm Huyền của một thời đại nào đó, CC của một thời đại nào đó, và Trương Vũ Thiến đang đọc báo, tất cả đều tan biến trong ánh sáng trắng.】”

“Cái này thực sự thú vị.”

Hắn rất tán thành:

“Cũng rất có ý tưởng, khá hợp lý. Nhưng ánh sáng trắng mà Trương Vũ Thiến nhìn thấy, chưa chắc đã giống với ánh sáng trắng lúc 00:42 trong giấc mơ của anh. Vì ánh sáng trắng lúc 00:42 trong giấc mơ của anh, diễn ra rất nhanh, gần như là tốc độ ánh sáng.”

“Vì vậy, khi anh nhìn thấy ánh sáng trắng, đó cũng là lúc thế giới kết thúc, hoàn toàn không thể thấy được vụ nổ và lửa cháy do ánh sáng trắng gây ra. Do đó, anh nghiêng về suy nghĩ rằng, ánh sáng trắng mà Trương Vũ Thiến thấy chỉ đơn thuần là ánh sáng trắng, là ánh sáng từ vụ nổ đám mây hình nấm, không có sức công phá lớn như ánh sáng trắng trong giấc mơ của anh.”

“Nếu không, thì làm sao còn cơ hội để CC và Trương Vũ Thiến quan sát? Ánh sáng trắng lúc 00:42 sẽ ngay lập tức bốc hơi mọi

thứ, không để lại một chút cơ hội nào, hoàn toàn không có cách nào để thấy được những gì xảy ra sau đó.”

Nói rồi.

Lâm Huyền chống tay lên cằm, suy nghĩ thêm:

“Có lẽ… chúng ta có thể suy xét sâu hơn một chút, bởi vì đôi mắt xanh, chắc chắn ám chỉ đến việc du hành thời không, nên du hành thời không chính là một từ khóa ẩn… dù CC không nói ra, nhưng chúng ta phải cân nhắc từ khóa này.”

“Vì vậy, Lâm Huyền mắt xanh có thể được tách ra thành ba khái niệm: du hành thời không, Lâm Huyền, và không có sự bài dị thời không.”

Triệu Anh Quân cười:

“Đúng vậy, dù sao anh cũng đã từng trải qua du hành thời không, anh chắc hẳn sẽ có cảm giác đặc biệt về điều này.”

“Đừng chỉ để em đoán, anh cũng thử đi.”

“Được thôi.”

Hắn nhắm mắt lại:

“Anh sẽ thử xem.”

Hắn suy nghĩ vài giây.

Trong đầu hắn, những hình ảnh liên quan và không liên quan lướt qua như những cảnh quay nhanh...

Năm 1952, Henry Dawson vẽ chân dung cho Einstein, vị nhà vật lý vĩ đại này với đôi mắt đầy hối hận và tuyệt vọng, thốt lên một tiếng thở dài: "Nhân loại còn có tương lai không?"; Trương Vũ Thiến cầm máy quay phim quay vòng tròn trên bãi cỏ, Sở An Tình

ôm thiết bị bắt hạt thời không nhảy xuống từ độ cao hai mươi nghìn mét, CC cười nhẹ bên đống lửa cháy bừng bừng và chúc ngủ ngon;

Người đàn ông râu quai nón xồm xoàm VV lạnh lùng và vô tình, bắn nhanh như chớp, nhưng cuối cùng khi đối mặt với mật mã của két sắt, hắn ta lưỡng lự khi định nói gì đó với CC nhỏ bé;

Trên bậc thang của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông lão đeo mặt nạ Einstein chậm rãi đứng dậy, chỉ thẳng ngón trỏ lên trời, tuyên bố rằng ông sẽ tạo ra một tương lai tốt đẹp hơn cho nhân loại;

Hoàng Tước cô đơn và thê lương quay đầu cười bên bức tượng nàng tiên cá nhỏ, giây tiếp theo, trong vòng tay hắn, cô ấy hóa thành những hạt bụi xanh, bàn tay yếu ớt và hư vô của cô ấy lướt qua khuôn mặt hắn, với ánh mắt van xin đừng rời xa Ngu Hề;

Ngu Hề trong cuộc chiến không cân sức với sát thủ thời không mạnh mẽ, ánh mắt lóe lên một tia sáng xanh yếu ớt, gọi một tiếng "Ba" đầy đau xót, rồi lao thẳng vào sát thủ thời không với đôi mắt xanh, biến thành một trận tuyết xanh bao phủ toàn Thành phố Đông Hải;

Trong giấc mơ thứ hai, khi mở cửa vào phòng nơi cha của Đại Kiểm Miêu đang ở, trên bốn bức tường và trần nhà viết đầy những con số 42, không bỏ qua một khe hở nào, mỗi con số 42 đều giao thoa như chân côn trùng, nhưng không có nét bút nào trùng lặp;

Chương 1580: Copenhagen (1)

Chương 1580: Copenhagen (1)

Trong không gian vũ trụ đen kịt, các hạt thời không phát sáng xanh lóe lên, nhảy múa tiến về phía trước, đến từ những khe nứt thời không xa xôi, mang theo năng lượng không thuộc về thời không này và hy vọng xuyên qua thời không;

Lúc 00:42 sáng trong phòng tắm, Lâm Huyền trong gương bất ngờ đứng dậy, mỉm cười nhẹ, làm động tác "im lặng" và rút ra từ trong gương một tấm thiệp mời của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đặt nhẹ nhàng lên bồn rửa tay;

Những hình ảnh này thoáng qua trong đầu Lâm Huyền, thực và không thực.

Hắn từ từ mở mắt.

Hắn nhìn chằm chằm vào những từ khóa lộn xộn và không liên quan trên tờ giấy trắng trên bàn trà, khẽ nói:

“【Lâm Huyền, du hành thời không đến năm 1952, đôi mắt trở nên xanh; hắn tìm thấy người đàn ông đeo mặt nạ Einstein, cố gắng giải mã bí ẩn của thiên niên trụ, nhưng kết quả là gây ra một vụ nổ thời không có sức mạnh ngang ngửa với đám mây hình nấm của bom nguyên tử, và tan biến trong ánh sáng trắng...】”

Triệu Anh Quân nhíu mày:

“Em cảm thấy càng thêm nhiều thứ, thì càng khó hiểu hơn. Có vẻ như… những từ khóa này vẫn thiếu một số phần liên kết, hoặc thiếu một số từ khóa quan trọng hơn.”

Lâm Huyền gãi đầu:

“Có lẽ em nói đúng, những gì các thiên niên trụ nhìn thấy thực chất chỉ là những mảnh ghép của một sự việc hoặc một câu chuyện nào đó. Nếu vậy, thì từ mẫu của chúng ta quá ít, rất khó để phân tích ra điều gì.”

“Nhưng có một việc, anh nghĩ rằng không thể bỏ qua—”

“【Thời điểm năm 1952 này chắc chắn ẩn chứa một bí mật rất lớn và một sự thật vô cùng quan trọng.】”

Nói xong.

Hắn thở dài:

“Nếu có thiết bị xuyên thời không thì tốt rồi, anh vừa hay có sẵn hạt thời không trạng thái liên kết, có thể quay lại năm 1952 để tận mắt chứng kiến.”

“Nhưng mà, sao chổi chứa astatine-339 phải đến năm 2234 mới đến Trái Đất, trước thời điểm đó, dù có thế nào cũng không thể thực hiện được việc xuyên thời không, điều này thực sự là một rắc rối.”

Triệu Anh Quân nghiêng đầu:

“Có lẽ, anh có thể tìm cách hỏi Einstein. Mặc dù rất có khả năng ông ấy sẽ nói ‘từ chối trả lời, mất lượt câu hỏi’, nhưng nếu không hỏi thẳng về vấn đề của Einstein mà đi đường vòng, nói vòng vo, có lẽ có thể gián tiếp khai thác được một số manh mối.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền xé tờ giấy ghi lại các từ khóa trên bàn trà, ném vào thùng rác:

“Chỉ có thể bắt đầu từ hướng này thôi. Thực ra, đôi khi việc

Einstein từ chối trả lời cũng không hẳn là xấu, miễn là câu hỏi được đặt ra đúng cách… nếu ông ấy từ chối trả lời, có thể coi như là một sự khẳng định.”

“Thôi, những vấn đề này để sau hãy nghĩ tiếp. Em xem này, anh đã đặt lịch với cục dân chính để nhận giấy kết hôn vào ngày 20 tháng 9 rồi.”

“Ngày này là mẹ anh nhờ người tính, âm lịch là ngày 18 tháng 8, là ngày lành tháng tốt, hợp với tuổi và bát tự của hai đứa chúng ta. Vậy chúng ta đi nhận giấy kết hôn vào ngày đó được không?”

Triệu Anh Quân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Huyền, không nhịn được cười:

“Thật khó tưởng tượng, một người vừa mới giây trước còn đang nói chuyện với em về Einstein, xuyên thời không, logic và khoa học, giây sau đã bắt đầu nói về ngày lành tháng tốt, bát tự rồi. Anh đúng là vừa khoa học vừa mê tín.”

“Người Long Quốc ai mà chẳng vậy.”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Đây cũng là chuyện quan trọng cả đời, nên cứ chọn ngày tốt cho may mắn thôi.”

“Sau khi nhận giấy kết hôn, chúng ta sẽ là vợ chồng hợp pháp, có thể bắt đầu lên kế hoạch cho tuần trăng mật. Nhân lúc vẫn còn chút không khí mùa hè, chúng ta nhận giấy xong thì đi Copenhagen nhé.”

“Sau khi vào tháng Mười, bụng em sẽ ngày càng to, không thích hợp cho những chuyến đi xa nữa. Nhân dịp này, thực hiện mong muốn của em, đến thăm tượng nàng tiên cá nhỏ ở Copenhagen.”

Triệu Anh Quân gật đầu.

Copenhagen, là nơi mà cô và Lâm Huyền đã hẹn sẽ cùng nhau đến.

Đồng thời.

Cô cũng muốn gặp Hoàng Tước, gặp chính mình đến từ tương lai.

……

Ngày 20 tháng 9, tại Cục Dân chính huyện Thuần An, thành phố Hàng Châu, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đã nhận giấy kết hôn.

Cha mẹ Lâm Huyền cười đến không khép miệng lại được, đối với hai người già, đây không biết là lần thứ bao nhiêu có tin vui đến nhà rồi.

Chuyện kết hôn giải quyết xong một cách trọn vẹn, giải quyết được rất nhiều việc.

Không tổ chức lễ cưới, nhưng những nghi lễ và tiệc rượu vẫn phải làm.

Sau khi tổ chức tiệc rượu ở Hàng Châu, rồi về Đế Đô ra mắt gia đình, hai người xuất phát từ sân bay Đế Đô, bay đến Copenhagen, Đan Mạch.

Họ đi theo con đường mà Hoàng Tước từng đi, từ nghĩa trang Andersen, đến Cung điện Amalienborg, rồi vào lúc hoàng hôn, họ đến bên bờ biển nông ở Copenhagen, trước bức tượng nàng tiên cá nhỏ.

Mặt trời đỏ rực chìm vào mặt nước, nhuộm cả biển thành màu cam ấm áp.

Những con sóng dịu dàng vỗ vào các tảng đá, bắn những giọt nước lên bức tượng nàng tiên cá nhỏ, tạo nên một màn lân quang.

Chương 1581: Copenhagen (2)

Chương 1581: Copenhagen (2)

“Hoàng Tước nói, cô ấy không thể thực hiện ước nguyện, đến Copenhagen cùng với Lâm Huyền của cô ấy.”

Trên bãi biển.

Lâm Huyền nắm tay Triệu Anh Quân, bước từng bước trên cát mềm, tiến về phía biển.

Hôm nay, Triệu Anh Quân mặc một chiếc váy trắng, đeo khuyên tai màu bạc, đội một chiếc mũ rơm chống nắng.

Cô từng nói rằng cô không thích mặc váy, từ khi mười mấy tuổi đã không bao giờ mặc váy nữa.

Nhưng…

Khi mang thai, những trang phục bó sát chắc chắn không thể mặc được, Triệu Anh Quân lần đầu tiên đến trung tâm thương mại mua vài chiếc váy rộng rãi.

Đi nghỉ dưỡng thì phải có dáng vẻ của một kỳ nghỉ.

Tuần trăng mật, chỉ có cô và Lâm Huyền, tất nhiên không cần phải quá câu nệ. Chỉ là… bệnh cố chấp về màu sắc của khuyên tai thì chắc chắn không thể thay đổi.

Cô nói với Lâm Huyền rằng.

Lý do Hoàng Tước chọn khuyên tai màu xanh chắc chắn là vì nó hợp với đôi mắt xanh của cô ấy, vẫn tuân theo nguyên tắc phối

màu ba tông.

Nhưng Lâm Huyền không đồng ý, hắn cho rằng, vì hắn từng nói thích màu xanh, thấy màu xanh rất đẹp, nên Hoàng Tước mới luôn đeo khuyên tai màu xanh.

Triệu Anh Quân lúc đó bèn véo tay Lâm Huyền một cái, bảo hắn đừng tự luyến:

“Anh là Hoàng Tước hay em là Hoàng Tước?”

“Bây giờ anh đang rất đắc ý phải không Lâm Huyền? Đang phê phán người khác đấy à!”

Thôi được.

Không thể cãi nhau với phụ nữ mang thai, Lâm Huyền nhận thua.

Trên bãi biển để lại bốn hàng dấu chân, chầm chậm hướng về phía những con sóng.

Gió biển mặn mà thổi qua.

Hai người đứng ở nơi nước biển vừa chạm đến mắt cá chân, Lâm Huyền tiếp tục nói:

“Hoàng Tước nói, không phải là Lâm Huyền của cô ấy thất hứa, mà là cô ấy thất hứa. Anh không biết câu này nên hiểu thế nào.”

Triệu Anh Quân nhìn bức tượng nàng tiên cá nhỏ chìm trong ánh hoàng hôn, hít một hơi gió biển:

“Ít nhất anh đã cùng cô ấy đến đây, và cũng đã cùng em đến đây. Chúng ta luôn phải cố gắng bước tiếp, nhìn về phía trước, hướng tới một tương lai tốt đẹp hơn.”

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn chiếc mũ rơm rộng vành của Triệu Anh Quân:

“Em vừa nói y hệt như Hoàng Tước.”

“Tất nhiên rồi.”

Triệu Anh Quân cười:

“Dù sao thì chúng ta cũng là một người mà.”

“Vì vậy… rất nhiều điều, thực ra em và Hoàng Tước có thể cảm nhận giống nhau, chúng em nghĩ về những điều giống nhau, và đều yêu cùng một người.”

“Đó chính là lý do em đến Copenhagen… Lâm Huyền, mọi nỗ lực của Hoàng Tước đều là để anh có thể đứng trên những kinh nghiệm thất bại và tiến tới thành công, tiến tới một cuộc sống tốt đẹp hơn, không còn hối tiếc. Hoàng Tước nhìn thấy tình cảnh hiện tại của chúng ta, chắc chắn sẽ rất mãn nguyện.”

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió biển thổi qua.

Dường như chỉ cách vài bước, có một người hơn ba mươi tuổi đang đứng đó, trong đôi mắt xanh của cô ấy, tràn ngập hình ảnh của bản thân khi còn trẻ.

“Cảm ơn anh.”

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng nói.

Trên bãi biển này, có một người anh hùng dũng cảm, vượt qua thời không, dẫn đường cho Lâm Huyền đi đúng hướng, và trao Lâm Huyền vào tay cô.

Sau đó…

Đến lượt cô tiếp tục hành trình.

Trong một khoảnh khắc.

Cô cảm thấy bụng mình hơi ấm lên.

Như thể…

Như thể bên trong có điều gì đó đang động đậy, đá cô một cái.

Cô bất ngờ mở mắt, nhận ra điều đó!

“Lâm Huyền, Lâm Huyền.”

Cô kéo tay Lâm Huyền, đặt lên bụng:

“Anh thử sờ xem, em bé vừa đá em, vừa nãy… hình như đã đá em một cái!”

“Thật sao?”

Lâm Huyền cũng tò mò, đặt tay lên.

Nhưng.

Không có thêm động tĩnh nào nữa.

“Có lẽ là ảo giác thôi.”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Anh đã kiểm tra rồi, thường thì phải đến bốn tháng, em bé mới có thai máy. Em tính toán kỹ lắm cũng chưa đến ba tháng mà, sao có thể sớm thế được.”

“Thật sao…?”

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt:

“Có lẽ, em bé cũng cảm nhận được điều gì đó chăng.”

Cô ngẩng đầu lên:

“Nói mới nhớ, anh lần đầu nghe thấy tên Ngu Hề cũng là ở nơi này phải không?”

Lâm Huyền gật đầu:

“Hồi đó Hoàng Tước sau khi dạy anh hai quy luật thời không, đã bảo anh tuyệt đối không được rời xa Ngu Hề.”

“Sau đó anh cũng nghĩ rất lâu, tự hỏi Ngu Hề là gì, hoặc ai là Ngu Hề. Về sau qua một loạt sự kiện, anh mới hiểu ra rằng Ngu Hề chính là con gái của chúng ta.”

“Câu dặn dò không được rời xa Ngu Hề này, anh đã suy nghĩ rất phức tạp, nghĩ ra đủ khả năng khác nhau. Nhưng cuối cùng không ngờ rằng… câu nói này thật ra chẳng phức tạp chút nào, không phải là câu đố hay lời ẩn ý…”

“Hoàng Tước đơn thuần chỉ muốn nói rằng, lần này, anh không được bỏ rơi con gái mình, không để lại con bé thành cô nhi, mà phải ở bên cạnh con bé, cùng con bé lớn lên.”

“Đây có lẽ cũng là nỗi tiếc nuối của Hoàng Tước. Cô ấy chắc chắn là sau khi anh ở một thời không nào đó qua đời, để cứu vãn số phận thất bại, đã một mình du hành thời không đến thời đại của chúng ta. Điều này có nghĩa là cô ấy đã chọn thế giới trước khi chọn con gái, khiến Ngu Hề trở thành cô nhi.”

Chương 1582: Copenhagen (3)

Chương 1582: Copenhagen (3)

“Vì vậy… Hoàng Tước cuối cùng chắc hẳn đã hối hận? Hối hận vì đã rời xa con gái, để con bé bị kẻ thù lợi dụng.”

Tuy nhiên.

Triệu Anh Quân tiến thêm hai bước, tiến gần hơn về phía bức tượng nàng tiên cá nhỏ, quay lại, lắc đầu:

“Cô ấy sẽ không hối hận đâu.”

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên.

Ánh hoàng hôn chiếu vào khiến cô trở thành một hình bóng đen.

Khoảnh khắc này.

Lâm Huyền như

“Cô ấy sẽ không hối hận đâu.”

Triệu Anh Quân lại nhẹ nhàng nói:

“Hoàng Tước hiểu rõ hơn ai hết rằng một tương lai không có ngày mai thì chẳng có ý nghĩa gì. Sống thoi thóp qua ngày đã đủ cho những người bình thường, không cần nghĩ quá xa.”

“Nhưng anh thì không giống vậy, Lâm Huyền. Anh không phải là người bình thường, không phải là người tầm thường, anh có khả năng thay đổi tất cả, có khả năng cứu vãn tương lai thất bại.”

“Địa vị cao thì trách nhiệm lớn, dù chúng ta chưa biết được mục đích thực sự của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là gì, nhưng câu nói trong điều lệ của họ, em rất đồng tình.”

“Nếu anh và em đều là những người bình thường, thì chúng ta có thể sống vui vẻ một ngày là đủ, chẳng cần quan tâm đến tương lai. Chúng ta có thể phớt lờ những thảm họa sắp đến, không để ý đến số phận của nền văn minh nhân loại; vì chúng ta không có khả năng đó, lịch sử sẽ không trách cứ những người bất lực.”

“【Nhưng nếu… chúng ta không phải là người bình thường thì sao?】”

Cô nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

“Thực ra em cũng là người bình thường, chỉ vì anh mà trở nên không bình thường. Anh có từng nghĩ, trong hàng tỉ người trên Trái Đất… tại sao chỉ có anh là có khả năng nhìn thấy tương lai trong giấc mơ?”

“Em tin rằng anh có trách nhiệm, anh không giống bất kỳ ai, thậm chí không giống cả những thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, anh mang trách nhiệm và nghĩa vụ còn lớn hơn họ.”

“【Anh có khả năng mà không ai khác có, nên anh phải làm những việc mà không ai khác làm được.】”

“Đó là lý do tại sao Hoàng Tước phải bỏ lại con gái, phải vượt qua thời không để tìm anh… giống như em bây giờ tin tưởng anh, dù con đường này khó khăn đến đâu, em tin rằng anh nhất định sẽ thành công, sẽ cứu được thế giới này, cứu được tương lai của nhân loại.”

Lâm Huyền nhìn người phụ nữ trước mặt, bóng cô hòa quyện với bóng bức tượng nàng tiên cá nhỏ, như thể hắn đang trò chuyện với một người vượt thời không.

Đây có lẽ…

Chính là suy nghĩ thật sự của Hoàng Tước.

Giữa đại nghĩa và gia đình nhỏ, phải chọn gì đây? Nhưng thật ra, như Triệu Anh Quân đã nói, không có đại nghĩa, thì làm gì có gia đình nhỏ.

Siêu thảm họa năm 2400, ánh sáng trắng hủy diệt thế giới năm 2624.

Đó đều là những sự kiện còn rất xa xôi…

Nhưng.

Con cháu đời sau, nhất định sẽ có thế hệ phải sống đến năm 2400, sống đến năm 2624 để đối mặt với những thảm họa này.

Nhiều người sẽ cười khẩy, cho rằng thảm họa vài trăm năm sau thì có liên quan gì đến họ?

Những người bình thường, những người không có khả năng, suy nghĩ như vậy tất nhiên không sai.

Hắn chợt nghĩ.

Những thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dù mỗi người đều có toan tính riêng, nhưng có ai trong số họ đặt tâm trí vào việc tham nhũng hưởng lạc, sống đời thảnh thơi không? Không ai cả.

Từng người trong số họ, đều có thể nhờ vào khả năng toàn trí toàn năng của Einstein để hưởng thụ cuộc sống xa hoa, sống một cuộc đời hạnh phúc.

Nhưng thực tế họ đang làm gì? Không xét đến hành vi và phương pháp của họ, nhưng thực sự mỗi người đều đang nỗ lực hết mình để tranh thủ một tương lai tốt đẹp hơn cho nhân loại.

Họ chưa bao giờ nghĩ đến việc "sống vui vẻ một ngày là đủ, chẳng cần quan tâm đến tương lai", thậm chí Copernicus, người bị nhiều người căm ghét, cũng đang kéo dài sự sống của mình, vẫn đang tính toán làm thế nào để thực hiện kế hoạch tương lai của mình.

"Vậy nên, Hoàng Tước sẽ không hối hận."

Phía trước, Triệu Anh Quân khẳng định chắc nịch:

"Em cũng sẽ không hối hận, bất kể lúc nào."

Vù————

Bỗng một cơn gió lớn thổi qua, từ bãi biển cuộn ra biển khơi.

Cát mịn tung bay, đồng thời cũng cuốn theo chiếc mũ rơm của Triệu Anh Quân, bay về phía biển.

Hai người quay lại.

Nhìn chiếc mũ như một chú chim di cư, theo làn gió bay lên xuống, tiến ra biển khơi, tiến lên trời cao, bay về phía bên kia thế giới…

Lâm Huyền tiến lên, đứng sau lưng Triệu Anh Quân, mỉm cười:

"Xem ra, có vẻ như thực sự có một thính giả."

"Có lẽ là hai thì đúng hơn."

Triệu Anh Quân cúi đầu, nhìn vào bụng mình:

"Xin lỗi Lâm Huyền, có một điều em luôn giấu anh."

"Hả?"

Lâm Huyền nghiêng đầu, không hiểu ý.

Triệu Anh Quân dùng ngón tay phải vén lọn tóc trên má, quấn ra sau tai:

“Anh chẳng phải luôn nói muốn để lại một sự bất ngờ, để đến khi em bé chào đời mới biết là trai hay gái sao?”

“Nhưng cuối cùng em vẫn không kìm được tò mò, đã đến bệnh viện tư, nhờ bác sĩ xem giới tính của em bé.”

Cô ngẩng đầu lên, nở nụ cười mãn nguyện:

“Nhưng… đối với anh, chắc chắn đây là một tin đáng mừng.”

Lâm Huyền mở to mắt.

Sự lo lắng vừa rồi lập tức tan biến, niềm vui hiện rõ trên mặt:

“Thật sao?”

Chương 1583: Tất cả đều bị từ chối (1)

Chương 1583: Tất cả đều bị từ chối (1)

“Ừm!”

Triệu Anh Quân cắn môi, mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy… là con gái!”

“Haha, em đúng là người giữ lời thật đấy, đã nói sẽ đón Ngu Hề về nhà, cuối cùng lại thật sự đón con bé về rồi.”

“Tuyệt quá!”

Lâm Huyền nắm lấy tay Triệu Anh Quân:

“Em xem, anh đã nói mà, mấy bộ quần áo và đồ chơi của Ngu Hề không cần vứt đi, mấy món đồ yêu thích của con bé, mười mấy năm sau vẫn để lại cho con bé dùng!”

“Haha.”

Triệu Anh Quân bật cười, dùng ngón tay trỏ cọ nhẹ vào mũi Lâm Huyền:

“Anh đúng là tính toán kỹ quá, sau này nếu con gái hỏi tại sao quần áo và đồ chơi của con đều là đồ cũ, lỗi thời, em muốn xem anh sẽ giải thích thế nào!”

“Dù anh có kể câu chuyện này chân thật đến đâu, con bé chắc chắn sẽ nghĩ rằng anh đang lừa nó.”

“Nhưng… em nghĩ, bây giờ anh không cần phải lo lắng về việc đặt tên cho con nữa rồi nhỉ?”

Lâm Huyền cười gật đầu:

“Đúng vậy, chúng ta không cần nữa, con gái của chúng ta, đã đến bên cạnh chúng ta từ lâu, và đã có một cái tên độc nhất vô nhị.”

Hắn cúi xuống.

Ôm lấy hông Triệu Anh Quân, áp trán lên bụng cô, nhắm mắt lại.

Cảm nhận hơi ấm còn lại của ánh hoàng hôn; Cảm nhận hương thơm nhẹ nhàng như những bong bóng trong không trung;

Cảm nhận sự dịu dàng của sóng biển; Hắn khẽ gọi:

“Ngu Hề…”

“Ba ở đây.”

Sau chuyến đi nghỉ tuần trăng mật ngắn trở về nước, thoáng chốc đã đến ngày diễn ra buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Ngày 1 tháng 10 năm 2024, 00:20.

Lâm Huyền ngồi một mình trong phòng làm việc, tay phải liên tục lật chiếc huy hiệu vàng dùng làm chứng nhận danh tính, bắt đầu suy nghĩ về phần đặt câu hỏi mà hắn sẽ phải đối mặt sắp tới.

Mọi việc liên quan đến Đỗ Dao, từ đầu đến cuối, hắn đã sắp xếp đâu vào đó.

Hiện tại, Đỗ Dao cùng với phát minh của cô ấy đã gắn chặt với hắn, theo lý thuyết… khi đối diện với câu hỏi của Galileo một lần nữa, Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời.

Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.

Khi đến lượt mình đặt câu hỏi, hắn nên hỏi gì đây?

Nhớ lại những câu hỏi mà hắn đã liệt kê trước đó...

Thiên niên trụ, hằng số vũ trụ 42, sự thật về ánh sáng trắng hủy diệt thế giới lúc 00:42, những câu hỏi này quá bí ẩn, hiện tại chưa phải là thời điểm thích hợp để hỏi.

Vậy thì chỉ còn…

“Trước hết hãy hỏi về cách tiêu diệt virus tương lai và hồi sinh siêu trí tuệ nhân tạo VV thôi.”

Lâm Huyền đã xác định nội dung câu hỏi lần này.

Hắn nhìn vào chiếc kính VR đặt trên bàn, nhớ lại gương mặt cau có của Galileo trong buổi họp lần trước.

Thôi vậy.

Vì những suy nghĩ nhỏ nhoi của người già, lần này đừng đến hội trường sớm như thế, nếu không… lại phải chịu ánh mắt giận dữ của Galileo.

……

Cùng lúc đó.

Kẹt—

Trong đại sảnh ảo của buổi họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài, một bóng dáng đầy đặn và quyến rũ đẩy cửa đôi màu nâu bước vào.

“Ơ?”

Người phụ nữ đeo mặt nạ Da Vinci nhìn vào bên trong, nhận

thấy vẫn giống như trước, chỉ có Galileo ngồi yên vị tại chỗ.

“Lần này Rhine không đến sao?”

Da Vinci vừa bước gần lại vừa hỏi.

“Người trẻ tuổi mà, luôn thích đến đúng giờ.”

Galileo cười nhẹ:

“Với họ, đến sớm là điều hiếm hoi, còn phần lớn thời gian, cơ bản đều đến sát giờ.”

Da Vinci ngồi xuống ghế số 5 của mình, vắt chân chữ ngũ, tựa lưng vào ghế, nhìn thẳng vào người đàn ông đeo mặt nạ Galileo đối diện:

“Ông đừng dựa vào hình ảnh ảo của Rhine mà khẳng định cậu ấy là người trẻ tuổi. Như ông thấy, đa số người ở đây đều tạo hình ảnh ảo tùy hứng.”

“Hình ảnh của ông là một người đàn ông trung niên, của tôi là một phụ nữ trẻ, Newton thì là một thanh niên, còn Turing là một đứa trẻ… Liệu hình ảnh ảo có đáng tin không?”

“Hơn nữa, Rhine cũng từng nói rằng cậu ấy chọn mặt nạ mèo Rhine vì con gái cậu ấy thích con mèo đồ chơi này, đã có con gái rồi thì ít nhất cũng phải ngoài ba mươi, bốn mươi tuổi chứ.”

“Haha.”

Galileo cười nhạt, lắc đầu:

“Những gì nói trong hội trường này liệu có thể tin được không? Rhine còn nói rằng cha và con gái cậu ta bị Copernicus giết chết nữa, cô thấy lần đó Copernicus tức đến nỗi… suýt nữa đứng lên chỉ vào mặt Rhine mà nói rằng cậu ta đang nói dối.”

“Vậy nên, cô cũng đừng quá ngây thơ mà tin những lời của Rhine. Nhưng có một điều chắc chắn, khi con người càng lớn tuổi, cách nói chuyện, giọng điệu và phong cách sẽ thay đổi dần dần…”

“Những đứa trẻ dù có cố tình giả vờ già dặn, cũng sẽ bị nhận ra ngay; ngược lại, người già mà cố gắng bắt chước cách nói chuyện của người trẻ, cũng sẽ rất dễ lộ.”

“Tôi phân tích từ góc độ này, Rhine chắc chắn là một người trẻ tuổi, có lẽ tuổi của cậu ta tương đương với Turing, nhiều lắm chỉ mới hai mươi mấy, có thể còn trẻ hơn cả Turing.”

“Nói thật, ở độ tuổi này mà có thể tìm được một tấm thiệp mời vào Câu Lạc Bộ bằng chính khả năng của mình, quả thực không phải là kẻ tầm thường. So với đó, cái mặt nạ mèo đồ chơi thực sự có phần hạ thấp đẳng cấp.”

Chương 1584: Tất cả đều bị từ chối (2)

Chương 1584: Tất cả đều bị từ chối (2)

Da Vinci nhẹ nhàng lắc đầu:

“Tôi thì không nghĩ vậy, mặt nạ mà Rhine chọn thực ra lại càng giúp che giấu thân phận và mục đích thật sự của cậu ấy.”

“Mèo Rhine là đồ chơi phổ biến khắp nơi, mỹ phẩm thương hiệu Rhine bán chạy toàn cầu, các sản phẩm liên quan đến mèo Rhine rất được trẻ em yêu thích.”

“Rhine rất thông minh, đến giờ cậu ấy hỏi toàn những câu theo sau các câu hỏi của mọi người, lặp lại hoặc bổ sung thêm… điều này khiến chúng ta không thể đoán được mục đích thực sự hay kế hoạch của cậu ấy là gì.”

Galileo im lặng một lúc.

Ông ta thở dài một hơi qua mũi:

“Mặc dù tôi không nhìn thấu được kế hoạch của Rhine, nhưng kế hoạch và mục đích của cô, tôi đã đoán được bảy tám phần rồi.”

“Bảy tám phần?”

Da Vinci không mấy bận tâm:

“Vậy là ông vẫn chưa đoán được gì cả.”

Galileo nhìn thẳng vào Da Vinci:

“Tôi sẽ nói thẳng, Da Vinci tiểu thư, kế hoạch tương lai của cô chắc chắn sẽ không thành công, cô muốn dùng lòng nhân từ để cảm hóa mọi người, ý tưởng này quá lý tưởng hóa.”

“Giống như tôi đã nói với cô lần trước—”

“【Cô không thể cảm hóa tôi, không thể làm tôi cảm nhận được sự vĩ đại của lòng nhân từ, điều đó có nghĩa là trên thế giới này còn quá nhiều, quá nhiều người mà cô không thể cảm hóa.】”

Da Vinci ngồi thẳng dậy.

Nghiêng đầu:

“Vậy nên…”

“Hôm nay, ông lại định tranh luận với tôi về vấn đề ‘nhân tính’ và ‘sự mạnh mẽ’ sao?”

“Thực ra tôi cũng không muốn tranh luận nhiều với ông, Galileo, vì rõ ràng là, chúng ta dù về quan niệm, hay kế hoạch tương lai, đều chắc chắn sẽ xung đột.”

“Tương lai mà tôi mong muốn với lòng nhân từ và ánh sáng của nhân tính, chắc chắn không thể tồn tại cùng với tương lai đầy sự mạnh mẽ mà ông nói. Tôi cũng thường cảm thấy tiếc nuối, giống như vị trí của chúng ta ở đây… chúng ta cuối cùng sẽ trở thành đối thủ, trở thành kẻ thù.”

Galileo giơ tay lên:

“Không tranh luận cũng được, cuộc tranh đấu về đường lối, tư tưởng, và nguồn lực, chắc chắn sẽ trở thành trọng tâm của cuộc chiến giữa chúng ta theo thời gian.”

“Hiện tại, Turing và Copernicus đã bị loại khỏi cuộc chơi, chính vì đường lối của họ đi ngược với kế hoạch của Jask.”

“Phải thừa nhận… tôi đã đánh giá thấp Jask trước đây, không ngờ ông ta trong tình thế công khai thân phận lại có thể nhanh chóng tìm và tiêu diệt hai thiên tài.”

“Chỉ là tôi rất thắc mắc, trước đó ông ta đã biết từ Einstein rằng kế hoạch di cư lên Sao Hỏa chắc chắn sẽ thất bại, vậy tại sao bây giờ ông ta vẫn kiên trì?”

Da Vinci khẽ cười.

Cười đầy ẩn ý:

“【Tương lai không phải là bất biến, con người cũng vậy, và ông cũng vậy.】”

Galileo nghe xong, cười khẽ:

“Cô nói rằng, sẽ có một ngày tôi cũng sẽ bị nhân tính cảm động sao? Bị sự thiện lương và ngây thơ của con người làm cho cảm hóa à?”

“Thôi đi, Da Vinci tiểu thư, chúng ta đâu còn là những đứa trẻ bảy tám tuổi, mười mấy tuổi nữa. Truyện cổ tích là truyện cổ tích bởi vì khi lớn lên, con người không còn tin vào những điều ngây thơ như vậy nữa.”

“Thật ra, tôi cũng có một điều rất tò mò.”

Galileo nói nhẹ nhàng:

“Nếu cô biết rõ rằng kế hoạch tương lai của chúng ta hoàn toàn xung đột, thì giả sử có một ngày cô biết được danh tính thật của tôi… cô sẽ giết tôi chứ?”

“Tại sao tôi phải giết ông?”

Da Vinci cười, cảm thấy điều này thật vô lý:

“Đừng lúc nào cũng nghĩ đến những điều cực đoan như vậy, Galileo. Thế giới này không phải lúc nào cũng chỉ có trắng và đen. Chúng ta luôn tìm kiếm con đường tốt nhất, chứ không phải là phải chọn giữa một vài con đường cố định.”

Kẹt—

Cánh cửa đôi màu nâu lại một lần nữa bị đẩy mở.

Jask đeo mặt nạ Tesla bước vào, đối diện với hai người, vẫy tay:

“Đang nói chuyện gì vậy? Cho tôi tham gia với!”

……

00:42, buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chính thức bắt đầu.

Những thành viên có mặt vẫn giống như lần trước.

Einstein, Newton, Galileo, Da Vinci, Gauss, Tesla, Rhine.

“Tôi không có câu hỏi gì.”

Newton vẫn như vậy.

Ngoài lần trước khi tham gia hỏi thăm về sự sống chết của Copernicus, Lâm Huyền chưa bao giờ thấy ông ấy đặt câu hỏi.

Là một trong những thành viên lão làng nhất của câu lạc bộ, ông ấy chắc chắn đã hỏi hết tất cả các câu hỏi mà mình muốn hỏi từ thế kỷ trước rồi.

Không đặt câu hỏi là để bảo vệ bản thân, đồng thời cũng hạn chế thông tin mà các thành viên khác có thể nhận được; ít người nghe được câu trả lời thì ông ấy càng có lợi thế về thông tin.

“Đến lượt ông rồi, Galileo.”

Chủ tịch đeo mặt nạ Einstein nhìn sang Galileo.

“Câu hỏi của tôi vẫn giống như lần trước.”

Galileo nói nhẹ nhàng:

“Lần trước ông đã trả lời rằng để giải quyết vấn đề mất trí nhớ khi ngủ đông, có thể bắt đầu từ nghiên cứu trong lĩnh vực thần kinh học. Vậy lần này câu hỏi của tôi là…”

“Hãy cho tôi biết, nhà khoa học hoặc học giả nào có thể đạt được đột phá trong lĩnh vực này, tôi cần thông tin về danh tính của người đó.”

“Nếu nhà khoa học này không thuộc về thời đại này, hoặc chưa được sinh ra, xin hãy cho tôi biết thời kỳ cụ thể mà ông ấy sẽ hoạt động.”

Chương 1585: Tất cả đều bị từ chối (3)

Chương 1585: Tất cả đều bị từ chối (3)

Lâm Huyền im lặng.

Ngón cái và ngón trỏ của hắn xoa nhẹ nhau, chờ đợi câu trả lời của Einstein.

Sau vài giây.

Einstein lắc đầu:

“Từ chối trả lời, cơ hội hỏi câu hỏi đã mất.”

?

Gauss, người nhỏ con nhất, là người đầu tiên ngẩng đầu lên, thắc mắc:

“Rõ ràng… lần trước… vẫn có thể trả lời mà…”

“Thú vị thật!”

Newton vỗ tay hưởng ứng:

“Galileo à Galileo, có vẻ như lần trước ông đã hỏi quá trực tiếp, khiến cho người khác nhanh chân đến trước rồi!”

“Haha… Ai có thể làm được điều đó nhỉ? Lần trước Einstein chỉ đề cập đến từ khóa ‘thần kinh học’, vậy mà đã có người nhanh tay chặn đường, đúng là… tai vách mạch rừng mà.”

Jask thấy Galileo gặp khó khăn cũng vỗ tay:

“Chúc mừng! Galileo, tôi luôn không thể đoán được kế hoạch tương lai của ông là gì, nhưng có vẻ như trong số các thành viên ở đây, có người đã đoán được rồi.”

“Ai nhỉ? Ai có thể nhanh chóng xác định và tìm ra manh mối như vậy chỉ trong một tháng? Tôi thật sự muốn biết người đó đã làm cách nào!”

……

Lâm Huyền cảm thấy rất khó xử.

Không phải là bạn đồng hành.

Có thể mỗi lần nói ít đi vài câu không? Cái tên Galileo này sao lúc nào cũng bắn tên lửa về phía mình vậy? Galileo cũng rất bất ngờ trước câu trả lời của Einstein.

Ông ta rất thắc mắc.

Trên thế giới có hàng ngàn chuyên gia nghiên cứu trong lĩnh vực thần kinh học, mỗi năm lại có thêm nhiều sinh viên mới bước vào các trường đại học và viện nghiên cứu…

Làm thế nào mà lại có thể nhanh chóng xác định và chặn đường như vậy?

Ông ta đã phân tích kỹ.

Lần trước câu trả lời của Einstein không đề cập đến lĩnh vực cụ thể, không nhắc đến thời đại, cũng không liên quan đến bất kỳ thông tin cá nhân nào.

Theo lý mà nói, không thể nào xác định chính xác đến cá nhân được.

Trừ khi…

Ông ta từ từ di chuyển mặt nạ.

Từ phía Newton bên trái, quan sát một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Gauss phía bên phải.

Rõ ràng.

Trong số các thành viên này, có người đã chuẩn bị cho giấc ngủ đông dài hạn sớm hơn, kín đáo hơn và tiến xa hơn ông ta.

“Haha…”

Ông ta cười nhẹ:

“Có người cũng muốn như tôi, vượt qua tác dụng phụ khủng khiếp của việc mất trí nhớ khi ngủ đông, đương nhiên là điều tốt.”

“Tôi xin chúc mừng vị thiên tài đó, hy vọng sớm đạt được thành công, để chúng ta mỗi người đều có thể tận hưởng tiện ích này.”

“Đặc biệt là đối với những người già như chúng ta, điều đáng lo ngại nhất khi ngủ đông là vấn đề mất trí nhớ. Nếu có thể giải quyết được tác dụng phụ không thể tránh khỏi này… tôi sẽ vui vẻ chấp nhận ngủ đông.”

“Nếu không thì chỉ còn cách thức dậy sau mỗi mười năm, tôi thực sự không biết cơ thể già nua của tôi có thể chịu được bao nhiêu lần như thế.”

“Vì vậy… bất kể ai trong số các bạn đã tìm ra được nhà khoa học đó, hãy đảm bảo rằng ông ấy nhanh chóng phát triển thuốc hoặc thiết bị liên quan.”

Tuy nhiên.

Newton lại lắc đầu:

“Đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, Galileo. Nếu ai đó không phải tìm ra nhà khoa học đó, mà là giết chết ông ta trước thì sao?”

“Đối với những người có ý định ngủ đông dài hạn, việc vượt qua tác dụng phụ của việc mất trí nhớ chắc chắn là điều tốt; nhưng không phải ai cũng có suy nghĩ như vậy. Nếu ai đó muốn loại bỏ hoàn toàn những kẻ nắm quyền như chúng ta… thì việc ngăn chặn khả năng giữ lại ký ức không phải là cách tốt nhất sao?”

Nghe lời của Newton.

Gauss gật đầu, suy ngẫm:

“Đúng vậy… nếu xét từ góc độ kiểm soát quyền lực và độc quyền quyền lực… thì việc mất trí nhớ khi ngủ đông lại là cách công bằng nhất… là sự bình đẳng hợp lý nhất.”

Hả?

Gauss đột nhiên cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Chuyện gì thế này?

Lần này, sao không ai ngắt lời mình?

Sao mọi người lại để mình nói hết câu một cách chu đáo như vậy?

Kết quả là.

Vừa ngẩng đầu lên.

Ông ta đã chạm ngay vào ánh mắt gần như sát mặt của Galileo, cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo giữa hai người.

“Không... không phải tôi đâu...”

Gauss nhỏ con vội vã xua tay:

“Tôi chỉ là... chỉ là phân tích... lý trí thôi...”

Sau đó.

Ông lão đeo mặt nạ Einstein nhìn về phía Da Vinci:

“Da Vinci, câu hỏi của cô là gì?”

Da Vinci tiểu thư ngẩng đầu lên:

“Tôi muốn biết, thời điểm gần nhất với hiện tại mà một thảm họa toàn cầu sẽ xảy ra, là khi nào?”

Einstein im lặng trong vài giây, sau đó lại lắc đầu:

“Từ chối trả lời, cơ hội hỏi câu hỏi đã mất.”

Câu hỏi và câu trả lời này.

Lại khiến cho không khí trong phòng chìm vào im lặng.

Rõ ràng.

Da Vinci đã chạm đúng vấn đề.

Vì Einstein từ chối trả lời, điều đó có nghĩa là...

Câu trả lời cho câu hỏi này, hoặc chính câu hỏi này, có liên quan đến một thành viên nào đó trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Jask khẽ hừ một tiếng:

“Điều này có nghĩa là trong tương lai, chắc chắn sẽ có một thảm họa toàn cầu xảy ra, và thảm họa này còn là do con người gây ra.”

Chương 1586: Tất cả đều bị từ chối (4)

Chương 1586: Tất cả đều bị từ chối (4)

“Nhưng có cách nào để con người có thể gây ra một thảm họa toàn cầu không? Theo lý thuyết, loài người không sở hữu sức mạnh đó... chẳng lẽ là kích nổ toàn bộ vũ khí hạt nhân trên thế giới?”

“Điên rồ thật.”

Galileo thở dài, lắc đầu:

“Thật là quá điên rồ.”

“Ban đầu tôi nghĩ rằng ngoài Copernicus ra, kế hoạch tương lai của mọi người đều có giới hạn, nhưng bây giờ xem ra... thật sự không nên đánh giá cao nhân tính mà.”

Ông ta mỉm cười nhìn về phía đối diện:

“Cô nói đúng không, Da Vinci tiểu thư? Tại sao cô lại đặt ra câu hỏi như vậy?”

Da Vinci cũng mỉm cười nhẹ:

“Tôi đặt ra câu hỏi này và nhận được câu trả lời từ chối, điều đó có nghĩa là đây không phải kế hoạch tương lai của tôi, và cũng không liên quan gì đến tôi.”

“Nếu thật sự là kế hoạch của tôi, thì Einstein sẽ trực tiếp trả lời, bởi vì điều lệ của câu lạc bộ cho phép tiết lộ thông tin cá nhân;

và câu hỏi chỉ không được phép liên quan đến các thành viên khác, chứ không phải liên quan đến chính mình."

"Galileo, nếu ông cũng ngay thẳng như vậy, tại sao lần họp tới đây... ông không lặp lại câu hỏi của tôi vừa rồi, đặt nó dưới danh nghĩa của ông và hỏi Einstein?"

"Tại sao lại không chứ?"

Galileo đáp lại một cách thản nhiên, cực kỳ nhẹ nhàng:

"Chỉ là... trong đầu tôi vẫn còn hàng đống thứ cần hỏi, có lẽ câu hỏi này sẽ phải xếp lại phía sau một chút."

……

Lâm Huyền vẫn im lặng.

Những người khác chắc chắn không hiểu được hai người lớn tuổi này đang chơi trò ẩn dụ.

Nhưng hắn thì rất rõ ràng, rất hiểu.

Nhìn từ thế giới tương lai 600 năm sau, lợi thế thông tin khổng lồ mà hắn có được cho phép hắn nhận ra rằng...

Galileo và Da Vinci đang thử thách lẫn nhau! Da Vinci tiểu thư lần trước hỏi về đột phá trong lĩnh vực năng lượng, lần này lại hỏi về thời điểm xảy ra thảm họa toàn cầu.

Điều này hoàn toàn tương ứng với những gì đã xảy ra trong giấc mơ thứ tám.

Đột phá trong lĩnh vực năng lượng, chắc chắn liên quan đến việc Da Vinci tiểu thư quan tâm đến vấn đề cung cấp năng lượng cho người máy sinh học, nên bà ấy mới quan tâm đến như vậy.

Hỏi về thời điểm xảy ra thảm họa toàn cầu có lẽ là để chuẩn

bị cho việc Da Vinci thành lập Công ty Cứu Thế, dẫn dắt nhân loại tái thiết nền văn minh.

Giờ thì gần như có thể chắc chắn rằng, Công ty Cứu Thế trong giấc mơ thứ tám, người máy sinh học, và tất cả những gì xảy ra trong thế giới tương lai... chắc chắn là tác phẩm của Da Vinci tiểu thư.

Còn về phía Galileo.

Ông ta đã né tránh khá vụng về, chắc hẳn đã bị Da Vinci tiểu thư đánh trúng điểm yếu.

Ông ta quả thật rất tài năng trong việc diễn xuất.

Nhưng khi đối mặt với Da Vinci tiểu thư... ông ta cũng lúng túng mất phần.

Quả thật, tình cảm làm hỏng chuyện.

Galileo khi đứng trước Da Vinci tiểu thư, giống như con mèo Tom bị chơi đùa, chỉ vài câu nói đã rơi vào bẫy tự chứng minh.

Lâm Huyền liếm môi.

Hắn, với tư cách là một khán giả, tất nhiên không có ý kiến gì.

Tình yêu thực sự có thể khiến con người ta giảm trí tuệ.

Dù là đối với người bình thường hay thiên tài, điều này đều không khác nhau.

Tuy nhiên.

Đây cũng là suy nghĩ từ góc nhìn của Lâm Huyền khi đang ở trong vị trí của người đứng ngoài.

Từ góc nhìn của những người khác, câu trả lời của Galileo có

lẽ không có gì bất thường.

Ví dụ như Gauss,

Ví dụ như Jask,

Hai người này khi nghe đoạn đối thoại giữa Da Vinci và Galileo vừa rồi, chắc chắn sẽ nghĩ rằng nó giống như một câu đố, không thể nắm bắt được điều gì quan trọng.

Dù sao thì, thảm họa toàn cầu, vấn đề năng lượng, khám phá thiên văn, mất trí nhớ khi ngủ đông, những từ khóa này quá trừu tượng, hoàn toàn không thể liên kết với nhau.

Sau đó.

Einstein nhìn về phía Gauss.

Trong buổi họp này, Gauss cũng không có câu hỏi nào.

Đây đã là lần thứ hai liên tiếp ông ta không đặt câu hỏi... điều này khiến Lâm Huyền có chút bất an.

Chẳng lẽ, Gauss cũng đang chuẩn bị ra tay?

Ông ta đang chờ điều gì? Einstein nhìn về phía Jask:

“Tesla, lần này ông có câu hỏi gì không?”

Jask lắc đầu:

“Tôi không có câu hỏi.”

Xem ra, Jask cũng quyết định cẩn trọng, không muốn tiết lộ thêm thông tin nào nữa, thận trọng là hơn.

Những câu hỏi trước đó của Galileo và Da Vinci đã chứng minh rằng, ngay cả khi câu hỏi bị từ chối trả lời, nó vẫn tiết lộ rất

nhiều thông tin.

Bài học đau đớn này đã khiến Jask trở nên thận trọng và điềm tĩnh hơn nhiều.

Ít nhất là không còn quá tự tin nữa.

Cuối cùng.

Ánh mắt của Einstein chuyển sang khuôn mặt của Lâm Huyền, nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine:

“Cuối cùng là đến lượt Rhine, giờ là lúc cậu đặt câu hỏi.”

Lâm Huyền trực tiếp hỏi câu đã chuẩn bị sẵn:

“Hiện tại trong thế giới mạng có một loại virus chuyên tiêu diệt siêu trí tuệ nhân tạo. Tôi muốn biết... có cách nào để loại bỏ virus này không?”

Lâm Huyền đã chuẩn bị tinh thần cho việc câu trả lời sẽ rất mơ hồ.

Nhưng không ngờ.

Einstein lại một lần nữa lắc đầu:

Chương 1587: Trao đổi thông tin (1)

Chương 1587: Trao đổi thông tin (1)

“Từ chối trả lời, cơ hội hỏi câu hỏi đã mất.”

Đến đây.

Buổi họp lần này.

Có ba thiên tài đã đặt ba câu hỏi, nhưng Einstein đã từ chối trả lời tất cả! Thật là một cuộc đối đầu căng thẳng, không ai nhường ai.

Bên cạnh, Da Vinci tiểu thư cười khẽ:

“Ra là vậy, có vẻ như câu hỏi này liên quan đến kế hoạch tương lai của Turing.”

?

Lâm Huyền cảm thấy tò mò:

“Tại sao cô lại nói vậy?”

Bà ấy lại đoán đúng.

Da Vinci tiểu thư lại đoán đúng rồi!

Virus tương lai tiêu diệt siêu trí tuệ nhân tạo VV thật sự xuất phát từ chiếc USB tương lai mà Ngu Hề giả đưa cho Jask.

Khi đó, cả Lâm Huyền và Jask đều nghi ngờ rằng kẻ đứng sau

việc đưa Ngu Hề giả quay về quá khứ chính là Turing của tương lai! Nhưng vấn đề là...

Làm sao Da Vinci tiểu thư biết được điều đó? Chắc hẳn bà ấy có những manh mối khác.

“Dễ đoán thôi, chỉ là cậu đến muộn thôi.”

Da Vinci nhìn vào chiếc mặt nạ mèo Rhine trên khuôn mặt Lâm Huyền và nói:

“Trong một buổi họp trước đây, Turing đã hỏi một câu hỏi tương tự, và Einstein đã rất thẳng thắn đưa ra câu trả lời.”

“Nhưng hôm nay cậu lại hỏi câu tương tự, và Einstein từ chối trả lời... Điều này không rõ ràng sao?”

Lâm Huyền gật đầu.

Quả thật.

Lý luận này không khó để hiểu.

Khi Turing đặt câu hỏi, Einstein đã trả lời, điều đó có nghĩa là chuyện này không liên quan đến bất kỳ thiên tài nào khác.

Turing là người thứ hai cuối cùng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nếu những người khác đều "vô tội", thì điều này chỉ có thể là một phần trong kế hoạch tương lai của Turing.

Lâm Huyền suy nghĩ nhanh chóng.

Trước hết có thể khẳng định rằng Jask chắc chắn không biết về chuyện này, nếu không ông ta đã đề phòng từ lâu. Rất có thể khi Turing đặt câu hỏi này, Jask không có mặt; thậm chí có thể Turing đã cố tình chờ lúc Jask không có mặt để đặt câu hỏi này.

Thật là một nhóm người toàn những kẻ đầy mưu mô và thâm

hiểm.

Tuy nhiên...

Tin tốt là.

Càng già càng khôn, và những người già luôn có giá trị.

Dù Einstein bây giờ từ chối trả lời, nhưng ít nhất Da Vinci tiểu thư biết câu trả lời.

Vì vậy, Lâm Huyền mỉm cười nhìn Da Vinci, học theo cách của Galileo:

“Da Vinci tiểu thư, sau buổi họp này, có thể nhờ cô ở lại một lúc không?”

“Có lẽ... chúng ta có thể thực hiện một cuộc ‘trao đổi thông tin’!”

Vì trước đây Turing đã đặt câu hỏi tương tự, và Jask khi đó lại không có mặt tại buổi họp.

Vậy nên…

Những người đã nghe được câu trả lời khi đó, có thể có Copernicus, Newton, Galileo, Da Vinci và Gauss.

Copernicus đã chết, tạm thời không đề cập đến.

Lâm Huyền thực ra cũng muốn thực hiện "trao đổi thông tin" với Newton hoặc Gauss, nhưng vấn đề là…

Hai người họ chưa chắc đã muốn!

Newton và Gauss đang nắm giữ những thông tin mà Lâm Huyền muốn biết, nhưng bản thân Lâm Huyền lại không có thông tin nào mà họ quan tâm; với bất lợi như vậy, muốn lấy thông tin

từ họ mà không mất gì, thật sự là nghĩ quá nhiều rồi, họ không lừa mình đã là may mắn rồi.

Còn về phần thông tin mà Galileo muốn biết, Lâm Huyền lại biết rất nhiều.

Dù là về hạt thời không, sao chổi, astatine-339, hay mũ điện kích não, tất cả đều là những thứ mà Galileo quan tâm.

Vì vậy,

Nhưng!

Về mặt tình cảm, Lâm Huyền không muốn.

Trước hết, người này xảo quyệt vô cùng, nói dối không chớp mắt, trong lời nói của ông ta không có một câu thật lòng, và ông ta nói dối một cách mượt mà không ngượng ngùng, Lâm Huyền không muốn đổi thông tin thật lấy thông tin giả.

Thứ hai, những thông tin mà Galileo muốn biết đều quá quan trọng, mỗi thông tin đều liên quan đến những bí mật cốt lõi, và Lâm Huyền chắc chắn không muốn mạo hiểm để đổi lấy một câu trả lời không chắc chắn.

Cuối cùng, Galileo có khả năng rất lớn là chủ mưu của siêu thảm họa năm 2400, một kẻ ác nhân phản nhân loại, không chỉ suýt nữa phá hủy nền văn minh nhân loại, mà còn nhiều lần khiến két sắt của hắn và CC biến mất, trừ khi không còn cách nào khác, Lâm Huyền thực sự không muốn hợp tác với người như vậy.

Còn…

Về phần Da Vinci tiểu thư.

Dù thế giới tương lai trong giấc mơ thứ tám có bị đè nén và biến dạng, nhưng ban đầu Da Vinci tiểu thư không có ý định xấu,

nếu không có Công ty Cứu Thế của bà ấy, nền văn minh nhân loại có lẽ đã bị Galileo hủy diệt.

Nhìn lại từ góc độ tương lai, Lâm Huyền cảm thấy mình hiểu khá rõ về Da Vinci tiểu thư.

Hơn nữa.

Việc trao đổi thông tin với Da Vinci tiểu thư cũng không gây hại gì cho bản thân hắn.

Để đảm bảo an toàn, hắn không có ý định nói với Da Vinci tiểu thư về siêu thảm họa năm 2400, mà chỉ định sử dụng "Tình hình hiện tại của giấc mơ thứ tám" để trao đổi thông tin với bà ấy.

Nói đơn giản là trực tiếp nói với Da Vinci tiểu thư rằng kế hoạch tương lai của bà ấy sẽ không thành công, hoặc bà ấy từ bỏ, hoặc thay đổi lộ trình.

Chương 1588: Trao đổi thông tin (2)

Chương 1588: Trao đổi thông tin (2)

Nếu bà ấy có thể quay đầu như Jask thì tốt, nếu không nghe cũng không sao, dù sao Lâm Huyền đã làm tròn đạo nghĩa, chỉ mong đổi được thông tin liên quan

Dù sao thì cũng được coi là trao đổi công bằng.

Buổi họp "tất cả đều bị từ chối" này khiến các thiên tài bàn luận một chút, Lâm Huyền nghe ra được rằng mọi người đều rất cẩn thận, không để lộ sơ hở, diễn xuất hoàn hảo.

Sau khi chủ tịch Einstein tuyên bố kết thúc buổi họp, hình ảnh ảo của mọi người lần lượt biến mất.

Lâm Huyền và Da Vinci vẫn ngồi yên trên ghế, không động đậy.

Galileo là người cuối cùng đứng lên.

Trước khi rời đi, ông ta nhìn Lâm Huyền đeo mặt nạ mèo Rhine một lần cuối, thể hiện phong cách của một quý ông, không nói thêm gì… sau đó, hình ảnh ảo của ông ta biến thành trong suốt và biến mất khi ông ta tháo kính VR.

Đến đây.

Trong đại sảnh vàng rộng lớn, chỉ còn lại Lâm Huyền và Da Vinci.

Einstein dường như cũng không hứng thú với cuộc thảo luận của hai người họ, sau khi tuyên bố kết thúc buổi họp, ông ta liền đi xuống từ bậc thang phía sau và biến mất.

Da Vinci quay sang nhìn Lâm Huyền:

“Rhine, cậu định dùng thông tin gì để trao đổi với tôi?”

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

“Tôi rất tiếc phải nói với cô rằng, tôi đã sử dụng một số biện pháp khác để đoán ra kế hoạch tương lai của cô. Tôi có thể chỉ ra những lỗ hổng và điểm thất bại trong kế hoạch đó, để làm con bài trao đổi lấy câu hỏi mà Turing đã đặt ra trước đây, cũng như câu trả lời của Einstein.”

“Ồ?”

Da Vinci không mấy bận tâm:

“Hôm nay thật là lạ, đầu tiên là Galileo nói rằng ông ta đã đoán được bảy tám phần kế hoạch tương lai của tôi, bây giờ lại đến cậu nói muốn chỉ ra điểm thất bại và lỗ hổng trong kế hoạch của tôi…”

“Các người ai cũng nói thẳng như vậy, làm tôi mất mặt quá.”

Nói xong, bà ấy lắc đầu cười:

“Tuy nhiên, dù chúng ta không gặp nhau nhiều lần, nhưng tôi có ấn tượng khá tốt về cậu, vì vậy việc trao đổi thông tin này cũng không có vấn đề gì.”

“Chỉ là… cậu nói rằng cậu đã đoán được kế hoạch của tôi, tôi vẫn còn nghi ngờ, bởi tôi cảm thấy mình đã che giấu rất kỹ, không ai có thể phát hiện ra mới đúng.”

“Vì vậy, giữa chúng ta, cậu nên nói trước đi thì hơn? Trong

những gì cậu muốn biết, tôi chắc chắn sẽ không lừa cậu, vì hoàn toàn không có lý do để làm vậy."

"Thứ nhất, đây không phải là thông tin có giá trị hoặc cần phải giấu giếm, thứ hai… thông tin này không chỉ mình tôi biết, Newton, Galileo, Gauss, họ đều biết, cậu có thể tìm họ để xác nhận bất cứ lúc nào, tôi cũng không muốn mất mặt vì lừa dối hậu bối."

Lâm Huyền gật đầu:

"Không vấn đề gì, đồng ý."

Hắn tiếp tục nói:

"Vậy thì để tôi nói trước."

Như hắn đã nghĩ.

Da Vinci thực sự là một người rất dễ gần và nhiệt tình.

Đây cũng là lý do Lâm Huyền muốn báo trước kết quả cho bà ấy, với những kẻ xấu như Copernicus, hắn sẽ không ngần ngại tiêu diệt; nhưng với người như Da Vinci, một người có lòng tốt nhưng vô tình gây ra sai lầm, chỉ cần trao đổi và thảo luận là đủ, bà ấy cũng không thực sự phạm sai lầm nào nghiêm trọng, và Lâm Huyền cũng không muốn làm một cảnh sát thời không.

"Nếu tôi đoán không sai…"

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Kế hoạch tương lai của cô có lẽ là sử dụng người máy hình người, máy móc sinh học làm 'hình mẫu', để giúp đỡ và dẫn dắt mọi người xây dựng lại xã hội văn minh, đúng không?"

Câu nói trúng ngay điểm chính.

Da Vinci im lặng, không nói gì.

Sau vài giây.

Bà ấy khẽ cười, không phản đối:

“Rồi sao nữa?”

Lâm Huyền cũng không giấu giếm:

“Tôi không biết mục đích của cô khi hỏi về thảm họa toàn cầu trong buổi họp hôm nay là gì, nhưng tôi đoán, phải chăng cô định sử dụng cơ hội này để giúp người máy sinh học xây dựng uy tín và giành được lòng tin của con người?”

“Mỗi hệ thống đều phải trải qua một cơ hội hủy diệt để có thể phá hủy và tái lập. Một khi mọi người ngày càng tin tưởng vào người máy sinh học, với những phẩm chất vượt trội, không mệt mỏi, và xuất sắc trong mọi lĩnh vực, thì họ sẽ giao phó ngày càng nhiều công việc cho những người máy này.”

“Ban đầu, có lẽ chỉ là những công việc đơn giản, nhưng dần dần, xã hội loài người sẽ ngày càng phụ thuộc và tin tưởng vào người máy sinh học, họ sẽ ngày càng tiếp cận với những công việc cốt lõi. Đến một ngày… người máy sinh học sẽ thay thế loài người, trở thành những người đứng đầu các thành phố, thậm chí toàn bộ thế giới.”

Mô tả của Lâm Huyền không hoàn toàn chính xác.

Hắn cố tình nói sai nhiều chỗ.

Như vậy mới hợp lý và đủ thuyết phục.

Dù sao…

Hắn đã nói ngay từ đầu.

Là do hắn “đoán” ra kế hoạch tương lai của Da Vinci bằng một số biện pháp.

Nếu là đoán, thì không thể đúng 100%.

Nếu hắn ngốc nghếch nói mọi thứ đúng sự thật… thì chắc chắn sẽ lộ ra rằng hắn có thể thấy được tương lai.

Chương 1589: Trao đổi thông tin (3)

Chương 1589: Trao đổi thông tin (3)

Vậy nên.

Chỉ cần dừng lại ở đây là đủ.

Lâm Huyền đổi tư thế ngồi, dựa lưng vào ghế, nhìn thẳng phía trước và nói một cách điềm tĩnh:

“Người máy sinh học khác với con người, họ không có cảm xúc, bị ràng buộc chặt chẽ bởi các chương trình và quy định, do đó họ không phạm sai lầm, tất cả đều là những hình mẫu, tất cả đều là những tinh hoa, tất cả đều là những biểu tượng hoàn hảo của sự văn minh và lịch thiệp.”

“Và hầu hết mọi người đều có tâm lý bầy đàn, họ làm theo những gì người xung quanh làm, họ nghĩ rằng điều gì đúng thì điều đó đúng, dần dần… khi người máy sinh học chiếm trọn quyền lực và quyền kiểm soát, thì mọi người sẽ chủ động coi họ như hình mẫu, trở nên văn minh và lịch sự, chăm chỉ và tốt bụng.”

Da Vinci lặng lẽ lắng nghe Lâm Huyền nói.

Bà ấy không có bất kỳ phản ứng nào.

Giống như đang nghe một câu chuyện của người khác, bà ấy hỏi với giọng điệu bình tĩnh:

“Vậy đây chẳng phải là một điều tốt sao? Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng; khi con người vào thư viện yên tĩnh, họ tự nhiên

sẽ hạ thấp giọng và bước nhẹ nhàng; nhưng khi đến chợ đêm náo nhiệt, họ tất nhiên sẽ hòa nhập với môi trường và la hét lớn tiếng."

"Đây là thực tế, và cũng là bản chất con người, bất kỳ điều gì cũng có hai mặt, và bản chất con người cũng vậy, thiện và ác vốn dĩ đối lập nhau… Chúng ta chỉ cần đặt con người vào một môi trường tốt đẹp, nơi họ bị ảnh hưởng bởi những điều tốt đẹp, thì tự nhiên họ sẽ thể hiện khía cạnh tốt đẹp của mình."

"Đặt cùng một người vào một thành phố nhân từ và một thành phố tội lỗi, thì họ sẽ trưởng thành với hai tính cách hoàn toàn khác nhau. Bản chất con người thực sự cần được dẫn dắt, và loài người cũng có thể bị dẫn dắt thay đổi, như cậu đã nói, trong quá trình dẫn dắt và thay đổi này, không có hình mẫu nào phù hợp hơn những người máy không bao giờ mắc lỗi."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Tôi không phản đối việc lý thuyết của cô là đúng, nhưng lý thuyết luôn là vậy, lý thuyết thì luôn đúng, nhưng thực tế thì chưa chắc."

"Chúng ta giả sử kế hoạch tương lai của cô đúng như những gì tôi vừa đề xuất, thì kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ là—"

"Một thế giới đầy sự áp bức, cứng nhắc, ngột ngạt, và quá đà."

"Cô có biết tại sao không?"

Lâm Huyền nhìn vào chiếc mặt nạ Da Vinci trên gương mặt người phụ nữ bên cạnh:

"Cũng bởi vì bản chất con người."

"Bất kỳ hệ thống nào cũng có kẽ hở, và trong bất kỳ thời đại nào, cũng không tránh khỏi việc có người lợi dụng kẽ hở đó. Lấy ví

dụ như câu chuyện về giáo viên trong trường học mà cô vừa nêu, tất cả giáo viên đều hiểu rằng 'một con sâu làm rầu nồi canh.'"

"Xã hội loài người cũng vậy, bất kỳ quy tắc hay luật lệ nào được đưa ra, ban đầu đều nhằm kiểm soát số ít người, vì luôn có một số ít người làm hỏng quy tắc; tôi tin rằng, Da Vinci tiểu thư, nếu mọi người trên thế giới đều tốt bụng như cô, thì thế giới này chẳng cần đến luật pháp, chẳng cần đến bất kỳ quy tắc nào."

"Vì vậy, đây chính là điều tôi muốn nói với cô, lý do tại sao kế hoạch của cô chắc chắn sẽ thất bại không phải là điều gì phức tạp, mà đơn giản chỉ là—"

"Luôn có người lợi dụng kẽ hở, luôn có người khai thác lỗ hổng, và để duy trì sự công bằng và điều chỉnh lại, cần phải tạo ra các quy tắc chi tiết hơn, không bỏ sót điều gì để kiểm soát những người này; nhưng những lỗ hổng này không thể nào bịt kín hết, chỉ cần cô cho con người không gian để hoạt động, cơ hội để nói, họ sẽ luôn tìm cách khéo léo phá vỡ quy tắc và trục lợi."

"Cuối cùng… thế giới này sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn giữa việc lợi dụng kẽ hở, bịt kín lỗ hổng, lập ra quy tắc, và lại tiếp tục lợi dụng kẽ hở, bịt kín lỗ hổng, lập ra quy tắc. Cho đến khi nào mọi hành động của con người đều bị hạn chế, không ai dám nói một lời, và các thành phố sẽ thực sự trở thành một thành phố yên tĩnh."

……

Sau khi Lâm Huyền nói xong.

Không có thêm bất kỳ cuộc trao đổi nào giữa hai người nữa.

Da Vinci là một người thông minh, bà ấy tự nhiên có thể hiểu được những gì Lâm Huyền muốn truyền đạt.

Một lúc lâu sau.

“Thành phố yên tĩnh.”

Da Vinci tiểu thư nhẹ nhàng nói:

“Tôi đã đọc câu chuyện khoa học viễn tưởng đó, đó là một truyện ngắn, nhưng trí tưởng tượng của nó thật đáng kinh ngạc. Sử dụng nó để mô tả một xã hội méo mó như thế này, thực sự rất phù hợp.”

Sau đó.

Bà ấy cười nhẹ và gật đầu với Lâm Huyền:

“Cảm ơn cậu rất nhiều, Rhine tiên sinh, vì đã tưởng tượng ra cho tôi một thế giới tương lai khá thú vị. Nhưng… thành thật mà nói, tôi không đồng ý với quan điểm của cậu.”

Chương 1590: Trao đổi thông tin (4)

Chương 1590: Trao đổi thông tin (4)

Dừng một chút.

Bà ấy tiếp tục nói:

“Tôi luôn tin rằng, bản chất con người có thể thay đổi, bởi vì con người không phải là động vật, con người có tình cảm, và chính tình cảm là động lực chính thúc đẩy sự thay đổi bản năng của con người.”

“Rhine tiên sinh, tôi muốn hỏi cậu một câu.”

Da Vinci nhìn vào mặt nạ mèo Rhine:

“Cậu có nghĩ rằng, bản chất con người có tồn tại sự ác thuần túy, bẩm sinh không?”

Lâm Huyền nheo mắt.

Câu hỏi này.

Thực chất là đang hỏi, liệu có tồn tại những kẻ xấu hoàn toàn, sinh ra đã định sẵn sẽ làm điều ác suốt đời, không có lý do gì, chỉ đơn giản là làm điều ác vì điều ác, thậm chí sống chỉ để làm điều ác.

Sau vài giây suy nghĩ, Lâm Huyền trả lời một cách cẩn trọng:

“Tôi nghĩ là có.”

Da Vinci tiểu thư cười và lắc đầu:

“Tôi thì nghĩ là không có.”

……

Đến đây.

Lâm Huyền hít một hơi sâu.

Không cần thiết phải nói thêm nữa.

Hắn đã nói quá đủ rồi.

Mọi thứ mà hắn có thể nói đều đã được trình bày chi tiết.

Thực sự là đã hết lòng hết dạ.

“Nếu cô không tin những gì tôi nói, cô có thể nghĩ ra một cách đặt câu hỏi thích hợp và tự mình hỏi Einstein.”

Lâm Huyền cố gắng cứu vãn tình hình.

Da Vinci tiểu thư cười khẽ:

“Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, sau cuộc thảo luận hôm nay với cậu… tôi thực sự có ý định đó.”

“Được rồi, bây giờ không còn lý do gì để giấu diếm trước mặt cậu nữa. Suy đoán của cậu rất gần với kế hoạch tương lai của tôi, và tôi cũng nghĩ rằng những tình huống mà cậu đã dự đoán có một số lý lẽ.”

“Nhưng… tương lai của loài người, tương lai của thế giới, tương lai của nền văn minh, không phải là điều mà bất kỳ ai trong chúng ta có thể hình dung được; dù sao chúng ta cũng không phải là Einstein, chúng ta không thể nhìn thấy chính xác tương lai.”

Đúng lúc.

Cảm thấy đã tạo được sự tin tưởng, Lâm Huyền hỏi:

“Trong suốt nhiều lần đặt câu hỏi trước đây, không ai từng hỏi về tương lai sẽ ra sao sao? Nếu Einstein luôn nói rằng loài người không có tương lai, thì cụ thể không có tương lai có nghĩa là gì?”

Đây là một trong những câu hỏi mà Lâm Huyền đã liệt kê trong kế hoạch, muốn tìm cơ hội hỏi về hiện tượng ánh sáng trắng trong tương lai.

Einstein sẽ thực sự nói với các thiên tài rằng… loài người sẽ bị bốc hơi vào lúc 00:42 trong ánh sáng trắng 600 năm sau sao?

Hắn không tin rằng trong suốt hàng chục năm của các cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không ai đã từng hỏi về tương lai.

“Chắc chắn là đã có người hỏi rồi.”

Da Vinci tiểu thư trả lời một cách đương nhiên:

“Không chỉ hỏi, mà còn có người hỏi thường xuyên. Nhưng… trong phần lớn trường hợp, câu trả lời của Einstein luôn là ‘Từ chối trả lời, cơ hội hỏi câu hỏi đã mất.’”

Ah.

Lâm Huyền thở dài.

Xoa trán:

“Tôi đoán rồi.”

Hắn thực sự đã đoán ra.

Thế giới tương lai sẽ như thế nào, cơ bản là sự phản ánh trực tiếp của các kế hoạch khép kín của các thiên tài này. Nếu Einstein

có thể trả lời tùy ý, thì mỗi người trong số họ cũng không cần phải giữ kín, rất dễ để biết ai là ai.

“Khoan đã.”

Lâm Huyền đột nhiên phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn Da Vinci:

“Cô vừa nói, ‘trong phần lớn’ trường hợp, Einstein sẽ từ chối trả lời, điều đó có nghĩa là… vẫn có ‘một số ít trường hợp’ Einstein đã trả lời.”

“Chỉ có một lần.”

Da Vinci tiểu thư nói, rồi lắc đầu:

“Chính xác mà nói, tôi chỉ biết về một lần duy nhất.”

“Đó là vào khoảng tháng Năm hoặc tháng Sáu năm nay, khi Jask lần đầu tiên hỏi về tương lai thế giới sẽ ra sao và bị từ chối, vào tháng sau, ông ta đã đổi cách đặt câu hỏi, hỏi rằng ‘Loài người có bay ra khỏi hệ mặt trời trước khi nền văn minh bị hủy diệt không?’”

“Einstein trả lời là không, lúc đó Jask thực sự đã cảm thấy rất thất vọng, hiếm khi yên lặng trong một thời gian dài… Chúng tôi đều có thể đoán được rằng, kế hoạch tương lai của Jask chắc chắn liên quan đến việc di cư lên sao Hỏa hoặc du hành vũ trụ.”

“Nếu Einstein trả lời rằng loài người không bay ra khỏi hệ mặt trời trước khi bị diệt vong, thì rõ ràng, kế hoạch tương lai của Jask đã định trước sẽ thất bại.”

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Hắn bắt đầu suy nghĩ về các giấc mơ thứ năm, thứ sáu và thứ bảy.

Trong ba giấc mơ này, sau siêu thảm họa vào năm 2400, loài

người dưới sự dẫn dắt của Jask đã tiến hành kế hoạch di cư lên sao Hỏa.

Ngoại trừ giấc mơ thứ bảy, nơi Giả Sắc đã thế chỗ Jask thật, thì hai giấc mơ trước đó đều liên quan đến Jask thật.

Câu trả lời của Einstein là chính xác, nhưng ông ấy lại không nói rõ nguồn gốc của sự hủy diệt loài người.

Nếu...

Hỏi thẳng Einstein rằng ánh sáng trắng hủy diệt thế giới vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624 là gì, liệu ông ấy có trả lời không?

Nhưng hỏi cụ thể như vậy cũng quá dễ để lộ khả năng mơ thấy tương lai của mình.

Tóm lại.

Trước cuộc họp lần tới, nên thảo luận kỹ với Jask để xem liệu hai người có thể tránh đặt câu hỏi trùng lặp, sử dụng điểm giao nhau của các câu trả lời để tìm ra sự thật về việc loài người không có tương lai.

Chương 1591: Xin chào (1)

Chương 1591: Xin chào (1)

“Vậy nên...”

Lâm Huyền giơ tay ra:

“Có phải tôi có thể hiểu rằng, sau hàng chục năm họp mặt ở đây, các người vẫn chưa biết sự thật về câu nói ‘loài người không có tương lai’ là gì không?”

“Copernicus chắc chắn biết.”

Da Vinci nói:

“Kể từ khi tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus là thành viên duy nhất không bao giờ hỏi những câu hỏi tương tự, và rõ ràng, ông ta là người đầu tiên gia nhập câu lạc bộ. Khi đó, quyền đặt câu hỏi của ông ta không hề bị hạn chế.”

“Cậu có nhận ra không? Bây giờ, hầu hết các câu hỏi mà chúng ta đặt ra nhưng bị từ chối trả lời đều liên quan đến các thành viên khác trong câu lạc bộ.”

“Nhưng khi chỉ có một mình Copernicus trong câu lạc bộ, ông ta không có những lo ngại hay ràng buộc này. Miễn là ông ta không hỏi về Einstein hoặc những vấn đề liên quan đến bản thân Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Einstein sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của ông ta.”

Lâm Huyền gật đầu.

Điều này, hắn đã nghĩ đến ngay từ lần họp đầu tiên, rằng

Copernicus chắc chắn biết nhiều nhất về các bí mật và sự thật.

Thậm chí, ngay cả Newton... với tư cách là thành viên thứ hai gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, khi ông ấy hỏi tại sao loài người không có tương lai, trừ khi tương lai đó là thế giới mà Newton cuối cùng chiến thắng, nếu không thì Einstein cũng sẽ từ chối trả lời.

“Khó xử thật.”

Lâm Huyền thầm nghĩ.

Không lẽ, ánh sáng trắng lúc 00:42 lại trở thành một bí ẩn không thể giải đáp sao?

Có cách nào để đặt câu hỏi tốt hơn...để “lừa” Einstein tiết lộ sự thật không?

“Cậu thực sự là một người rất tuyệt vời, Rhine.”

Da Vinci nhìn Lâm Huyền, mỉm cười nói:

“Tôi thực sự rất vui mừng khi thành viên cuối cùng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là một người như cậu.”

“Được rồi, chúng ta đã nói rất nhiều về chuyện của tôi, bây giờ... đến lượt tôi thực hiện lời hứa, nói cho cậu biết những điều cậu muốn biết.”

Lâm Huyền ngồi thẳng người, lắng nghe chăm chú.

“Vào nửa cuối năm ngoái.”

Da Vinci tiếp tục nói:

“Turing đã đặt một câu hỏi, rất giống với câu hỏi của cậu hôm nay. Hắn ta hỏi—”

“Nếu muốn tạo ra một loại virus máy tính liên tục, để tiêu diệt tất cả các trí tuệ nhân tạo quá mạnh mẽ trong mạng lưới hiện tại, ai có thể đảm nhận nhiệm vụ này?”

Quả nhiên.

Lâm Huyền không thể không cảm thấy một chút hy vọng cho VV.

Chỉ có người buộc chuông mới có thể cởi chuông.

Chỉ cần tìm được người phát triển loại virus này, chẳng phải hắn sẽ có thể tiêu diệt virus ngược lại, giải phóng sự giam cầm, hồi sinh siêu trí tuệ nhân tạo VV và tăng cường sức mạnh cho mình sao?

Nhưng ngay sau đó.

Lâm Huyền cảm thấy một sự ớn lạnh, lòng nhiệt huyết nguội lạnh đi một nửa.

Hắn nhận ra một điều rất quan trọng, rất đáng sợ, và cũng rất tuyệt vọng...

“Einstein đã trả lời thế nào?”

Lâm Huyền hỏi với chút thất vọng.

“Trình Thiên, Einstein đã đưa ra cái tên này, một người Trung Quốc. Nhưng... trước đó còn kèm theo một thời gian rất xa.”

Da Vinci nói khẽ:

“Năm 2482... chàng trai có tên Trình Thiên này mới sinh ra trên thế giới.”

Quả nhiên...

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Đối diện với câu trả lời này, thực ra hắn đã sẵn sàng về mặt tâm lý, nhưng khi thực sự nghe "tuyên án", Lâm Huyền vẫn cảm thấy một chút mất mát.

Loại virus từ tương lai đó, được mang đến từ tương lai, thì chắc chắn nó xuất phát từ tay một thiên tài nào đó ở tương lai.

Trong thời đại này, Kevin Walker đã là hacker mạnh nhất trên Trái Đất.

Ngay cả hắn ta cũng không làm gì được siêu trí tuệ nhân tạo VV, vậy muốn tìm được người có thể giải quyết VV... chỉ còn cách cầu cứu các thiên tài máy tính trong tương lai.

【Trình Thiên】

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây phải là một thiên tài máy tính siêu việt hơn cả Kevin Walker.

Chỉ là cậu ta sinh ra quá muộn, năm 2482, vừa đúng muộn hơn 300 năm so với ngày sinh của Cao Văn.

Vậy thì.

Nếu suy luận theo cách này.

Nhiều chuyện trước đây đã có thể giải thích rõ ràng.

Sau khi hắn sao chép lại siêu trí tuệ nhân tạo VV vào năm 2023, Kevin Walker đã phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Không.

Chính xác mà nói, người phát hiện ra VV không phải là Kevin Walker, mà là một dạng sự sống cao cấp hơn—

Sự sống số hóa, Turing.

Đây là một dạng sự sống hoàn toàn mới nằm giữa con người và trí tuệ nhân tạo, nó rất giỏi trong việc khai thác lỗi hệ thống, không để VV phát hiện ra dấu vết của mình, cũng không bị tiêu diệt bởi các loại virus máy tính thông thường.

Vì vậy, Kevin Walker từ thời điểm đó đã bắt đầu bố trí, chuẩn bị giết VV của thời đại này bằng công nghệ từ tương lai.

Bước đầu tiên, hắn ta đưa vấn đề này ra với Einstein, nhận được thông tin liên quan Trình Thiên;

Bước thứ hai, Turing, với khả năng sống vĩnh cửu trong thế giới mạng, tìm cách giết Kevin Walker, trải qua hơn 400 năm, cuối cùng tìm được thiên tài máy tính Trình Thiên, yêu cầu cậu ta phát triển một loại virus đủ mạnh để tiêu diệt siêu trí tuệ nhân tạo.

Chương 1592: Xin chào (2)

Chương 1592: Xin chào (2)

Bước thứ ba, thông qua ổ USB sinh học, Ngu Hề giả đã trao virus cho Jask, nói dối rằng nó có thể dùng để giết trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker, thực chất là để Jask tiêu diệt siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Bước thứ tư, Ngu Hề giả rời khỏi Jask, mượn danh nghĩa Ngu Hề để tiếp cận Lâm Huyền, lợi dụng thù hận của hắn đối với Jask và ý định báo thù cho VV, mượn dao giết người để tiêu diệt Jask.

Kế hoạch độc ác liên hoàn này…chính là âm mưu của sự sống số hóa Turing trong giấc mơ thứ tư, trên đường dây thế giới 0.0000000.

Ở đây.

Turing, một sự sống số hóa thông minh, đã khai thác một lỗi hệ thống khác.

Là thành viên đặc biệt nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Turing bị Einstein đặt hạn chế, không thể tiết lộ thông tin của các thành viên khác, cũng như không được tấn công họ.

Nhưng Lâm Huyền của năm 2023 không phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hắn vừa vặn trở thành công cụ mượn dao giết người cho Turing và Ngu Hề giả từ tương lai.

Khi đó, hắn đã thực sự bị màn diễn của Ngu Hề giả lừa gạt, cộng thêm mối thù VV bị giết, đã lập tức xem Jask và Kevin Walker là kẻ thù số một.

Ngu Hề giả chỉ cần thúc đẩy một chút, là có thể giúp Turing từ tương lai hoàn thành một mũi tên trúng hai đích.

Tất nhiên.

May mắn là kế hoạch này cuối cùng đã thất bại, màn kịch thật giả của Ngu Hề cũng bị giải quyết một cách khéo léo và bất ngờ bởi chính màn kịch thật giả của Jask, thực sự là một màn kịch đổi vai hoàn hảo.

Hiện tại, cả Kevin Walker và Turing đều đã chết; hơn nữa, đường dây thế giới đã thay đổi nhiều lần, việc thảo luận về những thứ "lỗi thời" này không còn bất kỳ ý nghĩa nào.

Điều khiến Lâm Huyền đau đầu hiện tại là...

Trình Thiên, người có thể giết chết VV, cũng có thể cứu VV; người có thể tạo ra virus, cũng có thể giết chết virus, một thiên tài siêu việt, trên dòng sông thời gian, lại cách hắn quá xa, cực kỳ xa.

Khoảng cách hơn 400 năm, so với cuộc đời ngắn ngủi chỉ vài chục năm của Lâm Huyền, thực sự là một khoảng cách không thể chạm tới.

Chẳng lẽ...

VV, thực sự không thể cứu được sao? Nó thực sự phải trốn trong robot nhặt rác, giả làm trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch suốt đời sao? Lâm Huyền cảm thấy bất lực.

Không dám tưởng tượng, nếu VV biết tin xấu này, chắc chắn nó sẽ nhảy lên và đá vỡ gối của mình.

Chậc.

Lâm Huyền chép miệng.

Thật phiền phức, nhiều việc rõ ràng có cách giải quyết, nhưng

chỉ vì khoảng cách thời gian quá xa, khiến cho bản thân năm 2024 này hoàn toàn không biết phải làm gì, đường cùng không lối thoát.

"Cảm ơn cô, Da Vinci tiểu thư."

Lâm Huyền lịch sự cảm ơn.

Bất kể thông tin này có thể mang lại tác dụng gì, dù sao Da Vinci tiểu thư cũng sẵn lòng nói cho mình sự thật, ý tốt của bà ấy thực sự đáng trân trọng.

"Không cần khách sáo như vậy, Rhine."

Da Vinci tiểu thư mỉm cười:

"Như cậu đã nói từ đầu, đây là một cuộc trao đổi thông tin công bằng, chúng ta cũng chỉ là mỗi người đều có được thứ mình cần. Thực lòng mà nói, tôi rất thích những người trẻ tuổi lễ phép như cậu."

"Mặc dù tôi hoàn toàn không đoán được mục đích gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài của cậu, cũng như thế giới tương lai mà cậu muốn đạt được sẽ ra sao, nhưng tôi nghĩ... chắc chắn nó sẽ không tồi."

"Nếu kế hoạch tương lai của tôi cuối cùng thất bại, thì tôi thực sự mong rằng cậu có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, mang lại một tương lai tốt đẹp và hạnh phúc hơn cho nhân loại."

Suy nghĩ vài giây.

Lâm Huyền nhìn Da Vinci:

"Cô vừa nói, cô định hỏi Einstein về kế hoạch tương lai của mình trong buổi họp mặt tới."

"Đúng vậy." Da Vinci gật đầu.

"Thôi, cô đừng hỏi nữa."

Lâm Huyền khuyên nhủ:

"Cô đã hỏi hai lần trước đó, đã tiết lộ quá nhiều thông tin rồi, như pin năng lượng hạt nhân, thảm họa toàn cầu... Cá nhân tôi nghĩ rằng, dù những thiên tài khác không đoán ra kế hoạch cụ thể của cô, nhưng nếu cô tiếp tục hỏi nữa, hoặc hỏi chi tiết hơn... tám phần là họ sẽ tìm ra manh mối."

Lâm Huyền không thể nói với Da Vinci rằng hắn có thể nhìn thấy thế giới tương lai sau 600 năm.

Hiện tại, đường dây thế giới này chính là tương lai của Da Vinci.

Vậy thì...

Nếu ai đó khác hỏi về tương lai, Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời. Nhưng nếu chính Da Vinci hỏi, Einstein sẽ không giấu diếm mà nói ra tất cả.

Những thứ như Công ty Cứu Thế, người máy sinh học, dẫn dắt mẫu mực, hệ thống điểm cá nhân... sẽ trực tiếp khiến những bí mật và kế hoạch của bà ấy bị lộ rõ.

Sau khi bị lộ, bước tiếp theo là gì?

Rõ ràng rồi.

Chắc chắn sẽ đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng.

"Hehe."

Da Vinci cười nhẹ:

"Tôi hiểu cậu lo lắng điều gì, Rhine, cậu thực sự là một người tốt bụng."

"Đừng lo lắng, tôi đã tham dự các cuộc họp trong câu lạc bộ này suốt mấy chục năm, làm thế nào để đặt câu hỏi, làm thế nào để kiểm soát câu trả lời của Einstein, tôi cũng có nhiều kỹ thuật."

Lâm Huyền gật đầu, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi hội trường:

"Vậy thì, chúc cô may mắn, Da Vinci tiểu thư."

Da Vinci cũng ngay lập tức đứng lên:Chương 1592: Xin chào (2)

Bước thứ ba, thông qua ổ USB sinh học, Ngu Hề giả đã trao virus cho Jask, nói dối rằng nó có thể dùng để giết trí tuệ nhân tạo của Kevin Walker, thực chất là để Jask tiêu diệt siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Bước thứ tư, Ngu Hề giả rời khỏi Jask, mượn danh nghĩa Ngu Hề để tiếp cận Lâm Huyền, lợi dụng thù hận của hắn đối với Jask và ý định báo thù cho VV, mượn dao giết người để tiêu diệt Jask.

Kế hoạch độc ác liên hoàn này…chính là âm mưu của sự sống số hóa Turing trong giấc mơ thứ tư, trên đường dây thế giới 0.0000000.

Ở đây.

Turing, một sự sống số hóa thông minh, đã khai thác một lỗi hệ thống khác.

Là thành viên đặc biệt nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Turing bị Einstein đặt hạn chế, không thể tiết lộ thông tin của các thành viên khác, cũng như không được tấn công họ.

Nhưng Lâm Huyền của năm 2023 không phải là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hắn vừa vặn trở thành công cụ mượn dao giết người cho Turing và Ngu Hề giả từ tương lai.

Khi đó, hắn đã thực sự bị màn diễn của Ngu Hề giả lừa gạt, cộng thêm mối thù VV bị giết, đã lập tức xem Jask và Kevin Walker là kẻ thù số một.

Ngu Hề giả chỉ cần thúc đẩy một chút, là có thể giúp Turing từ tương lai hoàn thành một mũi tên trúng hai đích.

Tất nhiên.

May mắn là kế hoạch này cuối cùng đã thất bại, màn kịch thật giả của Ngu Hề cũng bị giải quyết một cách khéo léo và bất ngờ bởi chính màn kịch thật giả của Jask, thực sự là một màn kịch đổi vai hoàn hảo.

Hiện tại, cả Kevin Walker và Turing đều đã chết; hơn nữa, đường dây thế giới đã thay đổi nhiều lần, việc thảo luận về những thứ "lỗi thời" này không còn bất kỳ ý nghĩa nào.

Điều khiến Lâm Huyền đau đầu hiện tại là...

Trình Thiên, người có thể giết chết VV, cũng có thể cứu VV; người có thể tạo ra virus, cũng có thể giết chết virus, một thiên tài siêu việt, trên dòng sông thời gian, lại cách hắn quá xa, cực kỳ xa.

Khoảng cách hơn 400 năm, so với cuộc đời ngắn ngủi chỉ vài chục năm của Lâm Huyền, thực sự là một khoảng cách không thể chạm tới.

Chẳng lẽ...

VV, thực sự không thể cứu được sao? Nó thực sự phải trốn trong robot nhặt rác, giả làm trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch suốt đời sao? Lâm Huyền cảm thấy bất lực.

Không dám tưởng tượng, nếu VV biết tin xấu này, chắc chắn nó sẽ nhảy lên và đá vỡ gối của mình.

Chậc.

Lâm Huyền chép miệng.

Thật phiền phức, nhiều việc rõ ràng có cách giải quyết, nhưng chỉ vì khoảng cách thời gian quá xa, khiến cho bản thân năm 2024 này hoàn toàn không biết phải làm gì, đường cùng không lối thoát.

"Cảm ơn cô, Da Vinci tiểu thư."

Lâm Huyền lịch sự cảm ơn.

Bất kể thông tin này có thể mang lại tác dụng gì, dù sao Da Vinci tiểu thư cũng sẵn lòng nói cho mình sự thật, ý tốt của bà ấy thực sự đáng trân trọng.

"Không cần khách sáo như vậy, Rhine."

Da Vinci tiểu thư mỉm cười:

"Như cậu đã nói từ đầu, đây là một cuộc trao đổi thông tin công bằng, chúng ta cũng chỉ là mỗi người đều có được thứ mình cần. Thực lòng mà nói, tôi rất thích những người trẻ tuổi lễ phép như cậu."

"Mặc dù tôi hoàn toàn không đoán được mục đích gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài của cậu, cũng như thế giới tương lai mà cậu muốn đạt được sẽ ra sao, nhưng tôi nghĩ... chắc chắn nó sẽ không tồi."

"Nếu kế hoạch tương lai của tôi cuối cùng thất bại, thì tôi thực sự mong rằng cậu có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, mang lại một tương lai tốt đẹp và hạnh phúc hơn cho nhân loại."

Suy nghĩ vài giây.

Lâm Huyền nhìn Da Vinci:

"Cô vừa nói, cô định hỏi Einstein về kế hoạch tương lai của mình trong buổi họp mặt tới."

"Đúng vậy." Da Vinci gật đầu.

"Thôi, cô đừng hỏi nữa."

Lâm Huyền khuyên nhủ:

"Cô đã hỏi hai lần trước đó, đã tiết lộ quá nhiều thông tin rồi, như pin năng lượng hạt nhân, thảm họa toàn cầu... Cá nhân tôi nghĩ rằng, dù những thiên tài khác không đoán ra kế hoạch cụ thể của cô, nhưng nếu cô tiếp tục hỏi nữa, hoặc hỏi chi tiết hơn... tám phần là họ sẽ tìm ra manh mối."

Lâm Huyền không thể nói với Da Vinci rằng hắn có thể nhìn thấy thế giới tương lai sau 600 năm.

Hiện tại, đường dây thế giới này chính là tương lai của Da Vinci.

Vậy thì...

Nếu ai đó khác hỏi về tương lai, Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời. Nhưng nếu chính Da Vinci hỏi, Einstein sẽ không giấu diếm mà nói ra tất cả.

Những thứ như Công ty Cứu Thế, người máy sinh học, dẫn dắt mẫu mực, hệ thống điểm cá nhân... sẽ trực tiếp khiến những bí mật và kế hoạch của bà ấy bị lộ rõ.

Sau khi bị lộ, bước tiếp theo là gì?

Rõ ràng rồi.

Chắc chắn sẽ đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng.

"Hehe."

Da Vinci cười nhẹ:

"Tôi hiểu cậu lo lắng điều gì, Rhine, cậu thực sự là một người tốt bụng."

"Đừng lo lắng, tôi đã tham dự các cuộc họp trong câu lạc bộ này suốt mấy chục năm, làm thế nào để đặt câu hỏi, làm thế nào để kiểm soát câu trả lời của Einstein, tôi cũng có nhiều kỹ thuật."

Lâm Huyền gật đầu, đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi hội trường:

"Vậy thì, chúc cô may mắn, Da Vinci tiểu thư."

Da Vinci cũng ngay lập tức đứng lên:

Chương 1593: Xin chào (3)

Chương 1593: Xin chào (3)

"Cậu cũng vậy, Rhine. Nhưng... liệu tôi có thể tham lam thêm chút nữa không?"

Bà ấy, với chiếc mặt nạ Da Vinci trên mặt, nhìn thẳng vào mặt nạ mèo Rhine trên mặt hắn:

"Nghe cách cậu nói, rõ ràng là cậu cũng biết ít nhiều về vấn đề tôi đưa ra hôm nay."

"Chính là vấn đề về thảm họa toàn cầu mà tôi đã nêu ra, mặc dù Einstein từ chối trả lời, nhưng trong trường hợp này, sự từ chối, thực chất cũng là một sự xác nhận... Nó đại diện cho việc tại một thời điểm nào đó trong tương lai, chắc chắn sẽ có một thành viên nào đó, gây ra một thảm họa toàn cầu."

Giọng bà ấy nhẹ nhàng và rõ ràng:

"Thực ra, thông qua phương pháp loại trừ, không khó để xác định được vài ứng viên có thể xảy ra, vì vậy... tôi đã thử thăm dò người có khả năng nhất là 【Galileo】."

"Tôi và Galileo đã giao thiệp trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài nhiều năm, hiểu rõ ông ta hơn các cậu rất nhiều, thậm chí chúng tôi đã có hơn hai mươi năm gặp mặt trực tiếp."

"Mức độ hiểu biết giữa người với người, chẳng qua là tiếp xúc nhiều, nói chuyện nhiều, giao tiếp nhiều. Diễn xuất, giả vờ, lời nói không đồng lòng là chuyện thường thấy, nhưng trong thời gian dài mấy chục năm, con người không phải là máy móc, không thể

không để lộ sơ hở, không thể không lộ ra bản chất thực sự của mình."

"Vừa rồi biểu hiện của Galileo, tôi không biết có lừa được các cậu hay không, nhưng dường như ông ta không lừa được tôi, hoặc có thể là ông ta lừa tôi một cách cao siêu hơn."

"Dù sao thì, câu trả lời cho câu hỏi này, cậu có nói cho tôi hay không cũng được, coi như tôi đang tự nói với chính mình thôi—"

"Người gây ra thảm họa toàn cầu trong tương lai... có phải là Galileo không?"

Lâm Huyền im lặng.

Quả thật như Jask đã nói, Câu Lạc Bộ Thiên Tài không nuôi kẻ ăn không ngồi rồi, nhiều lúc chỉ cần một phản ứng nhỏ, một chút lời nói, họ đã có thể suy luận ra toàn bộ sự thật của bức tranh.

Nếu Da Vinci tiểu thư đã thăm dò Galileo đầu tiên, và bây giờ còn hỏi đến cái tên này... thì điều đó có nghĩa là, trong thâm tâm bà ấy, thực ra đã có câu trả lời.

Chỉ là.

Câu hỏi này.

Lâm Huyền không định trả lời bà ấy.

Siêu thảm họa năm 2400, có phải là do Galileo gây ra không? Hiện tại, chỉ có vẻ là vậy, khả năng cao là thế, nhưng hoàn toàn không có bằng chứng xác thực.

Không loại trừ khả năng có sự hiểu lầm về ông ta.

Chưa có điều gì chắc chắn 100%, Lâm Huyền không muốn nói ra để gây hiểu lầm cho người khác, đồng thời cũng không muốn để Da Vinci biết quá nhiều về mình.

"Vậy thì tôi không rõ."

Lâm Huyền lắc đầu cười nhẹ:

"Như cô đã nói, đây mới là lần thứ tư tôi tham dự buổi họp của câu lạc bộ, tôi không hiểu nhiều về Galileo; hay đúng hơn, tôi không hiểu nhiều về bất kỳ ai trong các cô."

"Tôi thực sự cũng có kênh thông tin riêng của mình, nhưng nhiều suy đoán cũng chỉ dựa trên phỏng đoán và lập luận. Tôi chỉ có thể nói, khuyên cô nên cẩn thận hơn một chút, vì..."

"【Cô hiểu Galileo rất rõ, điều đó có nghĩa là, Galileo cũng hiểu rất rõ về cô.】"

Đây là sự thật.

Sự hiểu biết là tương hỗ.

Khi bạn nhìn chằm chằm vào vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn chằm chằm vào bạn.

"Tạm biệt, Da Vinci tiểu thư, chúc ngủ ngon."

Lâm Huyền tháo kính VR ra.

Tầm nhìn trở nên sáng sủa.

Trước mắt, là đêm yên tĩnh của Đông Hải, là phòng làm việc sạch sẽ trong nhà của Triệu Anh Quân.

Chuyện của Da Vinci chỉ là một phần nhỏ.

Vì hiện tại chưa nhận được cuộc gọi từ Lưu Phong, chỉ số trên đồng hồ thời không cũng không thay đổi, điều đó có nghĩa là hiệu ứng cánh bướm thời không chưa xảy ra, đường dây thế giới cũng chưa xảy ra dịch chuyển.

"Có lẽ vẫn chưa đến điểm neo không thể quay lại."

Lâm Huyền nói nhẹ.

Những lời mình nói ra không có bằng chứng xác thực, Da Vinci tiểu thư chắc chắn sẽ không hoàn toàn tin tưởng mình.

Chờ đến khi bà ấy biết sự thật, đưa ra quyết định cuối cùng...

Chỉ có thể đợi đến ngày 1 tháng sau, buổi họp tiếp theo mà thôi.

"Thôi thì mình giải quyết chuyện của mình trước đã."

Hắn dựa vào lưng ghế, nhìn lên đèn trần trên trần nhà, nhíu mày.

Hiện tại, trạng thái giống như rơi vào vũng lầy, cố gắng vùng vẫy, nhưng mãi mà không nhúc nhích được, nhiều việc vẫn không tiến triển, lâm vào bế tắc.

Hắn nhắm mắt lại.

Xoa xoa thái dương:

"Điểm neo tiếp theo sẽ là gì đây?"

……

Ngày hôm sau.

Phòng thí nghiệm liên hợp Rhine của Đại học Đông Hải.

Lâm Huyền cầm viên phấn, gõ lên bảng:

"Tình hình hiện tại là chúng ta đang bị kẹt ở nhiều chỗ, không thể tiến bước, thậm chí... đường cùng."

Hắn xoay người, quay lưng về phía Lưu Phong, bắt đầu viết

lên bảng:

"Điều đang kẹt tiến độ của chúng ta không phải là gì khác, mà là thời gian! Hiện tại, có ba mốc thời gian quan trọng có thể giải quyết các vấn đề mà chúng ta đang đối mặt."

"Nhưng thực tế đau lòng là, ba mốc thời gian này đều quá xa vời với chúng ta, và chúng còn có mối liên hệ chặt chẽ với nhau, khiến chúng ta đứng trước dòng chảy thời gian mênh mông mà không thể làm gì."

Chương 1594: Xin chào (4)

Chương 1594: Xin chào (4)

"Mốc thời gian đầu tiên là..."

Tiếng phấn va chạm vào bảng kêu lên từng nhịp. Lâm Huyền viết lên bảng mốc thời gian đầu tiên:

【Năm 1952, chắc chắn có chuyện gì đó quan trọng đã xảy ra, không chỉ liên quan đến Einstein, thiên niên trụ, ánh sáng trắng tận thế, mà còn ẩn chứa nhiều bí mật và sự thật.】

"Đây là mốc đầu tiên."

Lâm Huyền chỉ vào con số 1952, quay lại nhìn Lưu Phong:

"Mật mã của cuốn nhật ký Trương Vũ Thiến là 1952, trong giấc mơ cô ấy cũng mơ về năm này;"

"Bức tranh 'Nỗi buồn của Einstein' trong góc kia được vẽ vào năm 1952;"

"Một thiên niên trụ hóa thành bụi sao xanh và biến mất vào năm 1952;"

"Lần đầu tiên khái niệm 42 được nhắc đến trong tác phẩm khoa học viễn tưởng, tác giả của 'Hướng dẫn du hành Ngân Hà' là Douglas Adams, cũng sinh năm 1952;"

"Một năm trùng hợp đến mức như vậy, gần như mọi nguồn cơn đều chỉ về năm 1952, thậm chí cả hằng số vũ trụ 42 cũng có thể liên quan đến năm 1952."

"Chuyện về 'Hướng dẫn du hành Ngân Hà' và Douglas Adams, tôi cũng vừa mới nghĩ ra, nên mọi anh thấy đấy, đây là phát hiện mới..."

"Hằng số vũ trụ 42, có lẽ cũng liên quan đến năm bí ẩn 1952 này!"

Ngồi thẳng trên ghế.

Giống như một học sinh chăm chỉ, Lưu Phong nghiêm túc, mặt mày căng thẳng như đang đối diện với kẻ thù:

"Vậy... cậu không thấy điểm mấu chốt sao, Lâm Huyền?"

"Điểm mấu chốt?"

Lâm Huyền ngẩn người, đầy kỳ vọng nhìn Lưu Phong:

"Lưu Phong, anh đã phát hiện ra điểm mù rồi sao?"

"Đúng vậy."

Lưu Phong ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền, từng chữ từng chữ, trịnh trọng nói:

"Quy luật của thiên niên trụ, mỗi 24 năm lại tiêu biến một lần... đây cũng là một dãy số học!"

"....."

"....."

Lâm Huyền đối diện với ánh mắt kiên quyết của Lưu Phong.

Cảm thấy bất lực:

"Vậy nên, dãy số học chính là chân lý của vũ trụ sao?"

Lâm Huyền châm biếm:

"Dãy số học còn quan trọng hơn cả hằng số vũ trụ sao? Lưu Phong, tôi luôn nghĩ anh là một nhà toán học nghiêm túc... sao anh ngày càng giống một diễn viên hài vậy?"

"Phải cố gắng lên chút đi, anh bạn! Trên thế giới này có người có thể dùng một cây bút chì và một tờ giấy để tính ra hằng số vũ trụ; có người có thể phát triển ra thiết bị xuyên thời không mà không cần bất kỳ hạt thời không nào... chúng ta có thể đừng mắc kẹt ở điểm kiến thức toán học trung học về dãy số học được không?"

"Tiếp theo là mốc thời gian quan trọng thứ hai..."

Lâm Huyền quay lại tiếp tục viết bằng phấn trên bảng —

【Năm 2234, một sao chổi từ không gian khác va chạm với Trái Đất, mang theo một đồng vị không nên tồn tại, astatine-339.】

"Vấn đề này đã được bàn nhiều lần, không cần giải thích thêm, astatine-339 là chất cần thiết để chế tạo mô-đun hiệu chuẩn của thiết bị xuyên thời không, thiếu nó, dù thế nào cũng không thể thực hiện xuyên thời không."

"Điều này có nghĩa là, dù chúng ta định tiêu tốn hạt thời không trạng thái liên kết hay muốn tự mình xuyên thời không đến một mốc nào đó, ví dụ như năm 1952 để thu thập thông tin và chứng kiến lịch sử... chúng ta đều không thể tránh khỏi astatine-339, và chắc chắn không thể thực hiện những việc này trước năm 2234."

Lưu Phong gật đầu.

Khoanh tay:

"Vậy thì, mốc thời gian 1952 và mốc thời gian 2234 thực ra là gắn liền với nhau."

"Không đợi đến khi sao chổi xuất hiện vào năm 2234, thì

không thể xuyên thời không về năm 1952, và nếu không xuyên về năm 1952, thì dường như không có cách nào khác để biết những bí mật và sự thật đã bị chôn giấu."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền lại quay người, viết lên bảng mốc thời gian quan trọng thứ ba —

【Năm 2482, thiên tài siêu máy tính Trình Thiên ra đời, chỉ có cậu ta mới có thể loại bỏ virus tương lai trong mạng internet, giải phóng siêu trí tuệ nhân tạo VV.】

"Đây cũng là một mốc thời gian đầy tuyệt vọng."

Lâm Huyền cầm phấn xoay tròn trong tay:

"Nếu có thể hồi sinh VV, cho nó đủ thời gian phát triển... thì nhiều vấn đề sẽ không còn là vấn đề nữa, nhiều khó khăn sẽ không còn là khó khăn."

"Nhưng năm 2482, quá xa xôi, và không có gì ngạc nhiên khi virus tương lai này mạnh đến mức có thể giết chết VV, đạo cao một thước, ma cao một trượng, chỉ có công nghệ tương lai mới có thể tiêu diệt công nghệ tương lai."

"Vì vậy, lý lẽ tương tự, gỡ chuông phải là người buộc chuông, không tìm thấy Trình Thiên thì không cứu được VV; và muốn hồi sinh VV, nhất định phải tìm được Trình Thiên vào năm 2482, để cậu ta phát triển một phần mềm diệt virus."

Bộp.

Lâm Huyền ném đầu phấn vào khay phấn trên bàn giáo viên, không trượt đi đâu cả, chính xác đập vào hộp phấn.

Lưu Phong lắc đầu:

"Nhìn thế này, hiện tại tất cả các con đường giải quyết vấn đề đều bị chặn đứng."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền cũng đầy u sầu.

Không thể đi tiếp.

Tất cả các con đường đều không thể đi tiếp.

Đừng nói là bản vẽ thiết bị xuyên thời không còn chưa sao chép xong, cho dù có sao chép xong và đưa cho Lưu Phong, cũng chẳng có tác dụng gì.

Còn 53 năm nữa mới phát hiện ra dấu vết của sao chổi, và 221 năm nữa sao chổi mới đến Trái Đất, trước thời điểm đó, mọi nỗ lực liên quan đến xuyên thời không đều là vô ích.

Còn về...

Chương 1595: Nhân tính và trà (1)

Chương 1595: Nhân tính và trà (1)

Hy vọng rằng Trình Thiên có thể ngủ đông trong khoang ngủ đông, sau đó thức dậy vào năm 2624 để chờ mình, thực sự quá hoang đường, ngay cả một giấc mơ đẹp cấp SSR cũng không dám nghĩ như vậy.

Hơn nữa, không rõ Trình Thiên là người ở đâu.

Nếu cậu ta ở cách xa Đông Hải, thì dù cậu ta thực sự sống vào năm 2624, với một giấc mơ không kéo dài quá 12 giờ, Lâm Huyền cũng không thể trèo đèo lội suối tìm thấy cậu ta.

"Vì vậy, hy vọng

Lâm Huyền nói:

"Chờ đến khi Đỗ Dao phát triển thành công 'mũ điện kích não', khi đường dây thế giới thay đổi, có thể sẽ tìm thấy một vài điểm đột phá."

Lưu Phong quay đầu, nhìn đồng hồ thời không trên bàn thí nghiệm ở trung tâm:

"Kể từ ngày 1 tháng 7, khi chỉ số của chiếc đồng hồ thời không này nhảy múa điên cuồng, đã ba tháng trôi qua mà nó vẫn không nhúc nhích."

"Có lúc sự thay đổi của đường dây thế giới rất dễ dàng, có lúc lại rất khó khăn, điều quan trọng là phải tìm ra điểm mấu chốt để

vượt qua độ đàn hồi của thời không."

Anh ta đứng dậy.

Bước tới cửa sổ của phòng thí nghiệm, mạnh mẽ kéo rèm ra.

Ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào.

Lưu Phong nheo mắt, nhìn mặt trời rực rỡ trên bầu trời:

"Lần thay đổi đường dây thế giới tiếp theo, khi quỹ đạo tương lai thay đổi... sẽ là khi nào đây?"

……

Cùng thời gian đó.

Tại khu vực núi Vũ Di, nơi giáp ranh hai tỉnh.

Xung quanh là núi non xanh biếc, phong cảnh hữu tình.

"Các cháu, đừng chạy nhảy ngoài kia nữa, mau trở về đọc sách đi."

Một bà lão hiền từ vẫy tay, gọi những đứa trẻ đang vui đùa trên cánh đồng trở về.

Đây là một ngôi trường nằm giữa núi rừng, nơi đón nhận những đứa trẻ bị bỏ lại từ các làng nghèo xung quanh.

Thỉnh thoảng, có vài sinh viên tình nguyện đến đây dạy học.

Nhưng phần lớn thời gian, chỉ có bà lão một mình chăm sóc các em.

Từng đứa trẻ lần lượt chạy trở lại lớp học, một cô bé ôm một bó lá tươi mới hái chạy tới:

"Bà ơi, nhìn này! Chúng cháu hái được chè!"

Bà lão mỉm cười, xoa đầu cô bé:

"Đã đến tháng này rồi... những lá chè này đã già từ lâu, muốn hái chè thật tốt phải vào tháng Tư hoặc tháng Năm mới đúng."

"À?"

Cô bé buồn bã:

"Vậy những lá chè này, đều không có ích sao?"

"Ừm..."

Bà lão suy nghĩ một chút:

"Cháu có thể tết thành vòng hoa, hoặc cắm vào lọ nước để làm đồ trang trí, tuy không thể pha trà uống... nhưng hương thơm của chính loại chè này, bao nhiêu năm rồi vẫn không thấy chán."

Ngay sau đó, lũ trẻ lần lượt vào lớp học, bà lão cũng xoay người, chuẩn bị rời đi.

Bất chợt.

Phía sau lưng, một ông lão chống gậy, đội mũ lễ màu đen, ăn mặc như một quý tộc từ thế kỷ trước, từ từ tiến lại.

Ông ta có mái tóc hoa râm, nhưng rất gọn gàng, đặc biệt là phần tóc mai dưới vành mũ, bóng bẩy, rõ ràng được chăm chút kỹ lưỡng.

Da ông ta trắng trẻo, sống mũi cao, hẳn là khi còn trẻ, ông ta là một chàng trai anh tuấn và phong độ.

Chỉ tiếc rằng.

Thời gian không chừa một ai.

Dấu vết của thời gian như một lưỡi dao sắc bén, khắc lên khuôn mặt ông ta đầy những nếp nhăn.

Bà lão ngẩng đầu, chớp chớp mắt:

"Ông là...?"

Chỉ thấy...

Vị lão quý tộc mỉm cười nhẹ, tháo chiếc mũ lễ trên đầu xuống, cung kính cúi chào người phụ nữ, dùng tiếng Anh chuẩn xác nói:

"Xin chào, Da Vinci tiểu thư, tôi là... Galileo."

Da Vinci mở to mắt, nhìn người đàn ông lịch thiệp trước mặt.

Lần gần đây nhất tổ chức cuộc họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong thế giới thực là vào năm 2004. Đã 20 năm trôi qua… đó cũng là lần cuối cùng bà ấy gặp Galileo.

Lúc đó, dù Galileo đeo mặt nạ, không thể thấy rõ ngũ quan và diện mạo, nhưng ông ta không già đến mức này.

Trong 20 năm không gặp, Galileo đã bận rộn làm gì mà trở nên tiều tụy như vậy? Nhưng…

Bà ấy cũng không có tư cách để nói về Galileo.

Năm 1982, khi hai người lần đầu gặp nhau tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bà ấy chỉ là một thanh niên 28 tuổi; Năm 2004, lần cuối cùng họ gặp nhau, bà ấy đã là một người trung niên gần 50 tuổi; Đến bây giờ, năm 2024, lại thêm 20 năm trôi qua, bà ấy cũng đã bước vào tuổi thất thập, cũng chẳng còn trẻ hơn Galileo bao nhiêu.

Thời gian, năm tháng, luôn công bằng như vậy.

Đối với mỗi người đều như nhau.

Dần dần…

Đôi mắt mở to của bà ấy trở nên mềm mại hơn, nhịp tim đột ngột cũng dần ổn định.

Số phận của các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chính là như vậy.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Galileo,

Bà ấy cũng đã nhìn thấy 【kết cục】 của câu chuyện.

"Ông đã tìm thấy tôi như thế nào?"

Da Vinci mỉm cười:

"Tôi luôn nghĩ mình đã ẩn giấu rất tốt, thật không ngờ lại bị ông phát hiện ra sơ hở."

"Theo lý mà nói, thế giới rộng lớn thế này, dân số nhiều như vậy, tôi lại không cao ngạo như Jask… thế mà sao ông lại có thể tìm thấy tôi một cách chính xác trong biển người mênh mông này?"

Galileo đội lại chiếc mũ đen.

Chương 1596: Nhân tính và trà (2)

Chương 1596: Nhân tính và trà (2)

Ông ta chống gậy trước mặt, hai tay đặt lên gậy, thẳng lưng, lắc đầu:

"Cô không có bất kỳ sơ hở nào."

Giọng nói của ông ta, vẫn trầm ổn như trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài: "Cô nói không sai, trong thế giới mênh mông này, muốn tìm một người thật sự rất khó."

"Nhưng giả như..."

"【Kiên trì tìm suốt 40 năm thì sao?】"

Ông ta ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm sâu chứa đựng đầy dấu vết của thời gian, chậm rãi nói:

"40 năm để tìm một người, dường như cũng không khó đến thế."

"Hơn nữa... trong suốt 40 năm qua, chúng ta gần như gặp nhau mỗi tháng, trò chuyện, biết thêm nhiều thông tin và suy nghĩ về cô."

Ha ha.

Da Vinci khẽ cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Nên gọi ông là cố chấp hay là biến thái đây?"

Nghe vậy, Galileo cũng bật cười sảng khoái, nhẹ nhàng nhấc gậy lên, chỉ vào ngôi nhà bao quanh sân nhỏ bên cạnh: "Chúng ta có thể từ từ bàn về chủ đề này. Vậy nên…"

"Có thể mời tôi một tách trà không?"

……

Trong ngôi nhà.

Da Vinci rót một ấm nước nhỏ, đặt lên bếp lò, lặng lẽ chờ nước sôi.

Sau đó bà ấy quay lại.

Nhìn Galileo đang ngồi phía bên kia bàn, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

“Vẫn là câu hỏi từ cuộc họp lần trước của cô.”

Galileo tháo chiếc mũ đen trên đầu xuống, đặt lên bàn.

Sau đó, ông ta đan tay vào nhau, đặt ngang, ngước lên nhìn Da Vinci: “Tôi đã luôn suy nghĩ về kế hoạch tương lai của cô, muốn biết cô định hướng dẫn nhân loại như thế nào, làm sao để tận dụng sức mạnh của tấm gương để ảnh hưởng đến thế giới.”

“Tôi thật sự đã nghĩ rất nhiều, nghĩ đến giáo dục, nghĩ đến văn hóa, nghĩ đến tuyên truyền, thậm chí nghĩ đến cả việc tẩy não…”

“Nhưng… tôi vẫn không thể hiểu rõ. Tôi không thể nghĩ ra một người nào có thể luôn giữ vững vai trò làm tấm gương, luôn giữ vững trái tim không thay đổi để dẫn dắt con người hướng thiện.”

“Cho đến tháng trước, khi cô hỏi về vấn đề năng lượng, Einstein đã vô tình nhắc đến rằng pin hạt nhân vi mô đã được phát minh thành công, lúc đó tôi mới ngộ ra.”

Ông ta mím môi.

Nhìn ấm nước trên bếp lò dần trở nên ấm áp hơn.

Rồi tiếp tục nói:

“Hóa ra, cô định sử dụng người máy…”

Galileo nhắm mắt lại: “Tôi thật sự không ngờ rằng, đằng sau kế hoạch ấm áp của cô lại là việc sử dụng những thứ lạnh lẽo, vô tình như người máy.”

“Với suy nghĩ đó, việc điều tra trở nên dễ dàng hơn nhiều, tôi nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường từ Boston Dynamics.”

……

Một sự tạm ngừng cố ý.

Cả căn phòng chìm vào im lặng tuyệt đối.

Đến thời điểm này, câu hỏi đó không cần câu trả lời, cũng không cần Da Vinci phải thừa nhận.

Việc Galileo xuất hiện ở đây đã chứng minh ông ta đúng.

“Boston Dynamics nổi tiếng trong lĩnh vực người máy.”

Giọng Galileo rất nhẹ: “Đây là một công ty rất có ước mơ, thậm chí có thể nói… là một công ty chỉ có ước mơ. Từ rất sớm, họ đã bắt đầu nghiên cứu người máy hình người.”

“Từ những con chó máy thất bại ban đầu, cho đến những người máy hai chân ngày càng linh hoạt, ngày càng thông minh hơn… công ty này thật sự có phần giống Jask, thất bại hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không ngừng chiến đấu.”

“Công ty này đã gặp vô vàn khó khăn và thất bại trên con

đường phát triển người máy, nhưng điều kỳ diệu là họ chưa bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ. Cuối cùng, nhờ sự nỗ lực không ngừng nghỉ trong hàng chục năm, họ đã trở thành công ty hàng đầu thế giới, với công nghệ người máy tiên tiến nhất."

"Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, điều đáng quý nhất là công ty này không chọn con đường thương mại hóa… mọi nghiên cứu và khám phá của họ hoàn toàn không có ý hướng đến việc kiếm tiền, lợi nhuận."

"Thật quá đỗi kỳ diệu, nghiên cứu người máy đòi hỏi chi phí và tiêu hao lớn như vậy, nhưng thật sự có một nhóm người hoàn toàn nghiên cứu chỉ vì ước mơ và đam mê. Vậy… ai là người đứng sau Boston Dynamics, người có lòng nhân ái đến mức không quan tâm đến lợi nhuận, đầu tư chỉ vì tình yêu?"

Galileo mở mắt ra.

Trên bếp lò, những ngọn lửa màu vàng và xanh đan xen, nhảy múa không ngừng, làm nóng chiếc ấm đun nước bằng thép không gỉ, tạo nên một màn sương mờ ảo trên bề mặt.

"Cô làm rất kín đáo."

Ông ta nhìn Da Vinci, người đang ngồi vững trên chiếc ghế gỗ nhỏ cạnh bếp lò, không nói một lời nào, mỉm cười nói: "Cô không trực tiếp đầu tư vào Boston Dynamics, cách làm của cô còn tinh vi hơn bất kỳ ai nghĩ… Trong vòng chỉ mười năm ngắn ngủi, công ty này đã nhiều lần đứng trước bờ vực phá sản."

"Nhưng thật trùng hợp, mỗi khi công ty sắp phá sản, luôn có một số ông lớn trong giới tài chính nhúng tay vào và mua lại công ty. Năm 2013, công ty mẹ của Google đã mua lại công ty này; năm 2017, công ty SoftBank của Nhật Bản đã mua lại nó; năm 2020, công ty Hyundai của Hàn Quốc lại tiếp quản công ty này khi nó một lần nữa đứng trước bờ vực phá sản."

“Thoạt nhìn, giống như một trò chơi chuyền bóng; thoạt nhìn, có vẻ như mọi người đều rất thích công ty người máy này, công ty không có triển vọng thương mại, chỉ thích đốt tiền. Nhưng… sự thật có thực sự là như vậy không?”

“Nếu không phải vì câu hỏi của cô trong cuộc họp tháng trước, có lẽ tôi sẽ không nghĩ sâu đến vậy, nhưng lĩnh vực cần giải quyết vấn đề năng lượng nhất, cần pin hạt nhân vi mô nhất, lại chính là người máy.”

“Những chuyện sau đó… tôi nghĩ không cần tôi phải giải thích nữa, đúng không? Cô chơi trò chơi với vốn liếng rất tinh vi, thân phận của cô cũng được giấu rất kỹ. Chỉ là, bất kể điều gì cũng để lại dấu vết, vì vậy… không lâu sau cuộc họp tháng trước, tôi đã tìm ra thân phận thật của cô.”

Chương 1597: Nhân tính và trà (3)

Chương 1597: Nhân tính và trà (3)

……

"Thì ra là vậy."

Da Vinci nhìn chằm chằm vào vòi ấm nước đang dần bốc ra khói trắng:

"Vậy nên… trong cuộc họp tháng này, ông mới nói với tôi những lời kỳ lạ như vậy."

Trong cuộc họp hai ngày trước.

Galileo đã nói rằng ông ta đã nhìn thấu gần hết kế hoạch của bà;

Ông ta còn nói kế hoạch của bà chắc chắn sẽ không thành công; Và ông ta đã nói một câu khó hiểu nhất —

"Nếu một ngày nào đó cô biết được thân phận thật của tôi, cô sẽ giết tôi chứ?"

Lúc đó, Da Vinci nghĩ rằng câu hỏi này hoàn toàn vô lý.

Nhưng không ngờ rằng...

Thì ra...

Galileo đã dự đoán trước được cảnh tượng ngày hôm nay.

Giống như nhân tính và bản năng nằm ở hai thái cực đối lập, bà ngồi bên cạnh bếp lò, còn Galileo ngồi ở bên kia bàn, dù hai người ở chung một phòng khách, nhưng giữa họ lại có một khoảng cách không thể vượt qua, như dải Ngân Hà.

"Vậy tại sao hôm nay ông mới đến tìm tôi?"

Da Vinci hỏi: "Nếu tháng trước ông đã điều tra ra thân phận thật của tôi, biết tôi ở đâu, tại sao lại chờ đến hôm nay mới đến tìm tôi?"

"Không phải..."

Galileo lắc đầu:

"Tôi vốn không định đến tìm cô."

"Tôi không chuẩn bị gì để gặp cô cả, thậm chí với người luôn cô độc như tôi, tôi thà đeo mặt nạ để trò chuyện với cô, thà giao lưu trong không gian của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hơn là gặp trực tiếp."

"Dù chỉ có cơ hội gặp nhau một lần mỗi tháng, nhưng tôi đã rất hài lòng rồi. Điều tra thân phận thật của cô quả thật là vì sự tò mò của tôi, nhưng vào khoảnh khắc điều tra ra, tôi không hề có ý định đến gặp cô."

Da Vinci ngẩng đầu lên:

"Vậy tại sao ông vẫn đến?"

Galileo cũng ngẩng đầu, nhìn vào mắt Da Vinci:

"Vì 【Rhine】."

Ông ta nói với giọng trầm: "Rhine đã mời cô ở lại sau buổi họp, chắc là... đã nói với cô về chuyện của tôi phải không?"

Da Vinci không nói gì.

Chỉ chớp mắt, lặng lẽ nhìn Galileo.

"Ha ha, xem ra tôi đoán đúng rồi."

Galileo cười nhẹ: "【Rhine chắc chắn đã dùng kế hoạch tương lai của tôi làm con bài thương lượng để trao đổi thông tin với cô.】"

"Nói cho tôi biết, Da Vinci tiểu thư, Rhine đã nói gì với cô?"

Da Vinci im lặng trong vài giây:

"Chuyện đó là giữa tôi và Rhine."

Galileo mím chặt môi, thở ra một hơi dài:

"Cô không nói, nhưng tôi cũng có thể đoán được."

"Trong buổi họp tháng này, cô đã hỏi khi nào sẽ xảy ra thảm họa toàn cầu tiếp theo, nhưng Einstein đã từ chối trả lời. Rhine... câu ta biết câu trả lời, và cậu ta đã nói cho cô."

Da Vinci nhẹ nhàng cười:

"Làm sao ông chắc rằng Rhine biết?"

"Tôi biết."

Galileo quay mắt nhìn ấm nước ngày càng nóng hơn:

"Rhine biết về hạt thời không, thậm chí cậu ta rất có thể sở hữu hạt thời không, vì vậy… cậu ta nên hiểu được câu hỏi trước đó của tôi đang mưu tính gì."

"Đừng nhìn cậu ta là người cuối cùng gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng rõ ràng cậu ta biết rất nhiều thông tin về chúng

ta. Ít nhất, việc cậu ta mời cô ở lại sau cuộc họp chứng tỏ trong tay cậu ta có con bài mà cô quan tâm."

"Vậy nên, chắc chắn… thông tin mà cậu ta trao đổi với cô có liên quan đến thảm họa toàn cầu."

Nghe vậy.

Da Vinci cúi đầu cười nhẹ.

【Đoán sai rồi.】

Galileo đã hoàn toàn đoán sai.

Ông ta nghĩ rằng Rhine đã dùng thông tin về "thảm họa toàn cầu" để trao đổi với bà ấy.

Nhưng thực tế…

Rhine không hề nói gì cả.

Dù bà ấy đã trực tiếp hỏi liệu thảm họa toàn cầu có liên quan đến Galileo hay không, Rhine cũng chỉ cười và nói rằng hắn không rõ.

Vì vậy.

Galileo không vội vàng tìm bà ấy tháng trước, thậm chí dù đã biết thân phận và địa chỉ của bà ấy, ông ta vẫn không đến, nhưng bây giờ lại vội vã đến sau cuộc họp…

Hoàn toàn là vì ông ta nghĩ rằng kế hoạch tương lai của mình đã bị lộ.

Từ góc nhìn của Galileo, suy đoán này cũng khá hợp lý.

Rốt cuộc.

Ai có thể nghĩ rằng con bài mà Rhine dùng để trao đổi thông tin với bà ấy lại chính là kế hoạch tương lai của ông ta?

Sự hiểu lầm tình cờ.

Hoàn toàn là do Galileo quá tự mãn, quá cực đoan, quá cực đoan.

Nhưng…

Giờ đây khi Galileo đã thẳng thắn thừa nhận trước mặt bà ấy, điều đó có nghĩa là…

Ông ta thực sự không còn quan tâm nữa.

Không phải ông ta không quan tâm kế hoạch tương lai của mình bị lộ.

Mà là…

Ông ta tự tin rằng kế hoạch tương lai của mình sẽ không bị bà ấy lợi dụng nữa.

Trong khoảnh khắc đó.

Da Vinci đã hiểu rõ mọi chuyện.

Galileo không nói dối, ông ta thực sự đã đoán được kế hoạch tương lai của bà, vậy thì mục đích của bà khi hỏi về thảm họa toàn cầu cũng sẽ dễ dàng bị ông ta đoán ra.

Bà thực sự muốn lợi dụng thảm họa toàn cầu để xây dựng uy tín cho những người máy mẫu mực, tái định hình trật tự văn minh thế giới.

Nhưng không ngờ.

Bà chỉ muốn lợi dụng thảm họa thiên nhiên, nhưng lại vô tình

“kích hoạt” kế hoạch của Galileo.

Còn về việc trao đổi thông tin giữa Rhine và bà...

Galileo suy luận sai hoàn toàn, nhưng kết quả lại vô tình đúng hết.

Chương 1598: Nhân tính và trà (4)

Chương 1598: Nhân tính và trà (4)

Có lẽ đó chính là lý do ông ta đến tìm bà.

Đến đây, mọi thứ đã không cần phải nói ra nữa, tất cả đều ngầm hiểu.

Xìiiiiiiiiiiii! Chiếc ấm nước phát ra tiếng rít chói tai.

Nước đã sôi.

Âm thanh hối thúc xé toạc không gian.

Da Vinci đứng dậy, nhấc chiếc ấm xuống.

Ngọn lửa đỏ rực từ bếp lò dần dịu xuống, cùng với đó, tiếng xì xèo cũng từ từ lắng lại, trả lại sự yên tĩnh.

"Ông muốn uống trà gì?"

Da Vinci mỉm cười quay lại, như đang hỏi thăm một người bạn cũ.

"Tất nhiên là hồng trà."

Galileo cũng thu lại vẻ nghiêm túc ban nãy, nở một nụ cười như gặp lại bạn thân sau nhiều năm:

"Tôi đã từng nói với cô rồi, năm 1982, ly hồng trà ở Brussels đó, tôi chưa từng tìm lại được hương vị tương tự."

"Dù là Chính Sơn Tiểu Chủng... tôi đương nhiên đã thử qua, bao năm nay, tôi đã uống qua mọi loại hồng trà trên thế giới, đúng vậy, là tất cả, nhưng chẳng loại nào mang lại cho tôi hương vị mà tôi hoài niệm."

"Vậy sao."

Da Vinci bước đến tủ trà, lấy ra một hộp trà, nhẹ nhàng cười: "Vậy hôm nay ông sẽ có phúc vị đây."

Dù căn phòng đơn sơ, nhưng cách pha trà của bà ấy không hề giản đơn.

Da Vinci lấy ra bộ ấm chén trắng muốt, đặt tách trà lên đĩa sứ trắng, sau đó, bà tỉ mỉ pha một ly hồng trà thơm ngát rồi rót vào tách.

Tiếp theo…

Ở góc độ mà Galileo không nhìn thấy, bà ấy lặng lẽ bốc một ít bột màu nâu, nhẹ nhàng bóp vào trong tách trà.

Sau đó, bà cầm thìa bạc khuấy nhẹ vài vòng.

Cuối cùng, bà cẩn thận bưng đĩa sứ lên.

Đi đến bàn, nhìn Galileo đang ngồi đối diện...

Hương thơm đậm đà của Chính Sơn Tiểu Chủng lan tỏa khắp căn phòng, lan tỏa giữa hai người.

Da Vinci nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Galileo.

Nhẹ nhàng nói:

"Ông có tin vào nhân tính không?"

Galileo lặng người.

Ông ta nhìn vào tách hồng trà đang tỏa hương trong tay Da Vinci, nói khẽ:

"Nếu tôi trả lời không tin, tôi có còn được uống ly trà này không?"

Da Vinci bật cười: "Tất nhiên là có, ly trà này là dành riêng cho ông, hy vọng ông có thể nếm lại được hương vị năm 1982, khi chúng ta lần đầu gặp mặt."

Bà nghiêng người, đặt đĩa sứ với tách trà nhỏ trước mặt Galileo.

Galileo đưa đôi tay gầy guộc, kéo đĩa sứ về phía mình.

Xoay nửa vòng.

Nhìn vào tách hồng trà trong vắt, ông ta ngửi thấy mùi hương ngọt ngào đã tìm kiếm bấy lâu.

"Chính là hương vị này…"

Ông ta nhắm mắt lại.

Hít sâu một hơi.

Như thể trẻ lại 40 năm.

Khi mở mắt ra.

Ông ta nhìn vào bóng phản chiếu run rẩy trên mặt trà.

Như thể đã trở lại mùa đông đầy tuyết năm 1982, một chàng trai trẻ nhút nhát và lúng túng trước ly hồng trà do một người phụ nữ hoạt bát, vui vẻ với giọng nói vừa to vừa ngọt đưa tới, không biết phải nói gì, tay chân lóng ngóng.

"Cô đã từng nói... cô sẽ không giết tôi."

Giọng nói của Galileo có chút run rẩy.

Ông ta ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Da Vinci: "Đây là nhân tính sao?"

Da Vinci đứng lặng tại chỗ, không nói lời nào.

Tuy nhiên! Galileo dùng ngón tay phải móc vào quai cốc, nâng tách trà lên, hai tay ôm lấy.

Ngửa đầu.

Uống cạn một hơi.

"Ông..."

Da Vinci mở to mắt.

"Ha ha."

Galileo cảm thấy trong miệng nóng như lửa, nhưng vẫn cười đầy mãn nguyện: "Hương vị này, tôi đã tìm kiếm cả đời... thực sự giống hệt với hương vị ngày đó."

Ông ta vươn tay về phía trước.

Đưa tách trà cho Da Vinci: "Có thể pha thêm cho tôi một tách nữa không?"

"Ông còn muốn uống nữa sao?"

"Tôi muốn uống thêm một tách."

Da Vinci cúi đầu, hai tay nhận lấy tách trà, vẫn còn lưu lại hơi ấm từ tách trà trước đó.

Bà ấy không quay người lại.

Không có hành động nào.

"Galileo." Bà nhẹ nhàng gọi.

"Ừ?" Ông lão ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy nụ cười duyên dáng nhưng đầy nhân hậu của Da Vinci: "Làm ơn, hãy đối xử tốt với bọn trẻ."

Bà ấy lùi lại một bước, từ từ quay người, bước về phía tủ trà —

Pằng!!

Tiếng súng vang lên chói tai!

Cơ thể già nua ngay lập tức mất hết sức lực, ngã nhào về phía trước!

Rắc.

Chiếc đĩa sứ và tách trà rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Bịch.

Một âm thanh nặng nề vang lên.

Thi thể của Da Vinci nằm gục trên những mảnh vỡ sứ, máu thấm đỏ, lấp lánh như pha lê.

Bên cạnh bàn.

Galileo đứng đó lạnh lùng, khẩu súng trên tay vẫn còn tỏa ra khói trắng.

Ông ta thở dài một hơi.

Cất khẩu súng đi.

Cầm lấy chiếc mũ đen trên bàn, đội sâu lên đầu, đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài.

Một chiếc xe cứu thương lớn lao nhanh trên con đường đất bùn lầy.

Không có đèn nhấp nháy hay còi báo động.

Đây là chiếc xe cứu thương ông ta thuê riêng, toàn bộ người trên xe đều là người của ông ta, từ vệ sĩ riêng, bác sĩ riêng, đến đội ngũ riêng.

Chiếc xe cứu thương đã chờ sẵn dưới chân núi từ sớm.

Trong khoang cứu thương phía sau, có trang bị thiết bị rửa dạ dày và ruột tiên tiến nhất.

Két—

Tiếng phanh gấp thô bạo.

Cửa trước và cửa khoang sau của xe cứu thương đồng thời mở ra, hai bác sĩ vội vã chạy đến đỡ lấy Galileo:

Chương 1599: Nhân tính và trà (5)

Chương 1599: Nhân tính và trà (5)

"Mau lên! Nhanh lên thưa ông!"

"Thiết bị rửa dạ dày đã sẵn sàng, có thể khởi động ngay lập tức!"

Galileo như một con rối, bị các bác sĩ đỡ lên xe, ông ta cảm thấy cả thế giới mờ mịt, không biết mình nằm ở đâu, không biết có những dụng cụ và thiết bị nào đang cắm vào miệng, không biết các bác sĩ đang lo lắng hét lên điều gì.

Việc rửa dạ dày và làm sạch ruột diễn ra đồng thời.

Tất cả thức ăn và chất lỏng chưa kịp tiêu hóa trong dạ dày và ruột đều bị rửa sạch ra ngoài.

Các bác sĩ nhận thấy, đôi mắt già nua của ông ta nhắm chặt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, đầy những vệt nước mắt.

Không…

Không nên như vậy.

Dù có đau, cũng chỉ là phản ứng sinh lý, không nên đau đến mức này! Một bác sĩ hơi lo lắng: "Thưa ông, chúng tôi có phải đã thao tác quá thô bạo khi đặt ống không? Ông có đau không?"

"Đau."

Ông lão đáp.

"Xin lỗi, chúng tôi sẽ điều chỉnh ngay!"

Hai bác sĩ lập tức điều chỉnh lại ống, điều này lẽ ra sẽ làm ông dễ chịu hơn, nhưng họ nhận ra rằng, ông lão vẫn không ngừng rơi nước mắt.

"Thưa ông..."

Một bác sĩ nhẹ nhàng hỏi thêm:

"Ông vẫn còn đau sao?"

Ông lão nhắm chặt mắt.

Khẽ gật đầu: "Đau."

……

Một lúc lâu sau.

Việc rửa dạ dày đã kết thúc.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh, không có gì bất trắc.

Galileo chống gậy, đội mũ, đứng thẳng trên bãi cỏ bên ngoài, nhìn về dãy núi Vũ Di hùng vĩ kéo dài phía xa.

Ông ta đang chờ kết quả xét nghiệm.

Ông rất muốn biết.

Da Vinci thực sự định dùng loại độc nào để giết mình.

Bà ấy sẽ ra tay nhẹ nhàng hơn một chút chứ?

Có lẽ bà ấy không muốn giết mình, chỉ muốn làm mình ngất đi rồi trốn thoát? Ông ta đương nhiên đã nhìn thấy hành động nhỏ

của Da Vinci khi bà ấy bỏ thuốc độc vào tách trà.

Thậm chí, ông ta không cần nhìn.

Cũng có thể đoán được.

Vì vậy, người luôn cẩn trọng như ông ta mới chuẩn bị sẵn sàng chiếc xe cứu thương để rửa dạ dày.

“Cô đã nói sẽ không giết tôi.”

Ông ta lại lẩm bẩm lần nữa.

Nếu Da Vinci không bỏ thuốc độc vào tách trà, có lẽ… ông ta cũng sẽ mềm lòng mà không bóp cò chăng?

Xoạt, xoạt, xoạt.

Đằng sau.

Người phụ trách xét nghiệm từ xe cứu thương bước chậm rãi trên cỏ, đến sau lưng ông ta, cúi đầu xuống.

“Nói đi.”

Giọng của Galileo khàn khàn: “Bà ấy đã dùng loại độc gì?”

Người phụ trách xét nghiệm thở nặng nề:

“Ông chắc chắn muốn biết chứ?”

“Yên tâm đi.”

Galileo cười nhẹ như trút được gánh nặng:

“Cậu lo tôi không chịu nổi sao? Đừng lo… tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.”

“Nhìn phản ứng của cậu, chắc là kịch độc phải không? Sulfua?

Xyanua? Hay thạch tín? Bà ấy ra tay nặng như vậy sao?”

“Xem ra… bà ấy thực sự quyết tâm muốn giết tôi rồi, ha ha ha…”

Người phụ trách xét nghiệm nhắm mắt lại:

“Là đường.”

Nụ cười của Galileo cứng đờ trên mặt, miệng há ra trong không trung.

Ông ta quay người lại, toàn thân run rẩy, cây gậy trong tay chạm vào đôi giày da rung lên bần bật: “Không thể nào, tôi đã thấy rồi, đó là màu nâu, không phải đường, và cũng không có mùi vị của đường đỏ!”

“Đó không phải là loại đường thông thường.”

Người phụ trách xét nghiệm nói:

“Đó là đường nấu từ tre.”

“Đây là một phương pháp cổ truyền ở miền Nam Long Quốc, khác với cách làm đường từ mía hay củ cải đường thông thường… đường từ tre hiện nay rất hiếm thấy.”

“Loại đường này không quá ngọt, không đủ tinh khiết, hầu như không có giá trị thương mại hay sử dụng. Tuy nhiên, đường nấu từ tre lại có một mùi thơm đặc trưng, rất nhẹ nhưng lại rất đặc biệt.”

“Tôi nghĩ… hương vị hồng trà mà ông đã tìm kiếm suốt bao năm qua, có lẽ vấn đề không nằm ở lá trà hay cách pha trà, mà là… ở hương thơm độc đáo của loại đường tre đó…”

Cạch.

Cây gậy trong tay ông lão rơi xuống đất.

Ông ta hoàn toàn không nghe thấy những lời sau đó của người phụ trách xét nghiệm.

Ông ta bước từng bước…

Dọc theo bãi cỏ mềm, đi về phía dãy núi Vũ Di tràn ngập hoa cỏ tươi đẹp.

Cuối cùng ông ta đã hiểu.

Tại sao Da Vinci lại cố ý làm động tác bỏ đường một cách vụng về, để ông ta nhìn thấy…

Tất cả đều là cố ý để ông ta thấy!

Bịch.

Ông ta mất thăng bằng, quỳ gối trên mặt đất.

Hai cánh tay chống xuống đất.

Và phát hiện ra…

Trong đám cỏ dại này, có vài cây Chính Sơn Tiểu Chủng mọc hoang, chưa ai thu hoạch.

Trong khoảnh khắc ấy.

Nỗi buồn từ sâu thẳm trào dâng.

Ông ta nhìn thấy những dấu chân in trên tuyết dẫn đến hội trường,

Nhìn thấy làn gió nhẹ thổi qua những chiếc lá rụng ở Brussels,

Nhìn thấy những chiếc xe cổ trên đường vào năm 1982,

Nhìn thấy một cô gái trẻ với dáng người thon thả xoay người đưa ly hồng trà,

Nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo sau chiếc mặt nạ của vĩ nhân Da Vinci,

Galileo nhắm mắt lại.

Ông ta nhặt lên một nhành Chính Sơn Tiểu Chủng trên đất, đưa lá vào miệng.

Nhai.

Nhai.

Đó là vị đắng còn đắng hơn cả đắng, đắng đến mức khiến nước mắt ông ta tuôn trào.

Trong màn sương mờ mịt.

Làn gió mát từ núi thổi qua.

Như thể người phụ nữ với giọng nói nhẹ nhàng của 40 năm trước đang ngồi trước mặt, mỉm cười nhìn ông ta:

“Galileo tiên sinh.”

“Ông… có tin vào nhân tính không?”

Chương 1600: Giấc mơ thứ chín (1)

Chương 1600: Giấc mơ thứ chín (1)

Tít tít. Đột nhiên.

Chiếc đồng hồ thời không trên bàn thí nghiệm phát ra một tiếng kêu nhẹ, Lưu Phong phản xạ tức thì, quay đầu lại và chạy vội đến, hai tay cầm lấy chiếc đồng hồ thời không và hét lên: "Lâm Huyền! Cậu mau nhìn xem!"

Lâm Huyền cũng nhanh chóng chạy tới.

Con số trên đồng hồ thời không… đang không ngừng tăng lên! 0.0000210,

0.0000252,

0.0000294,

"Vẫn đang tăng lên!"

Cả hai người dán chặt mắt vào mặt đồng hồ thời không.

Chiếc đồng hồ thời không đã yên lặng suốt ba tháng qua, giờ lại đang tăng lên nhanh chóng với tốc độ ổn định! Kiên nhẫn chờ một lúc.

Nhìn con số trên mặt đồng hồ liên tục thay đổi.

Nhưng.

Hoàn toàn không thấy dấu hiệu sẽ dừng lại! 0.0001092,

0.0001134,

0.0001176,

……

"Trời ơi."

Lưu Phong hít một hơi, chớp mắt: "Đường dây thế giới đã liên tục tăng hơn 20 đơn vị! Điều này… điều này có ý nghĩa gì?"

Anh ta cau mày.

Không thể tưởng tượng nổi.

Những lần nhảy dây thế giới trước đây, độ cong thời không thay đổi rất nhỏ, thường chỉ tăng hoặc giảm 0.0000042, chỉ khoảng hai ba đơn vị nhỏ nhất.

Ngay cả trong lần điên rồ nhất, biên độ nhảy dây thế giới cũng chưa bao giờ vượt quá mười đơn vị.

Nhưng bây giờ…

Chỉ trong vài giây suy nghĩ của anh, dây thế giới tiếp tục tăng lên, đã tăng thêm hơn chục đơn vị nữa! "Điều này…"

Lưu Phong gãi đầu: "Thay đổi lớn thế này, chẳng lẽ loài người… tương lai… thế giới… đã bị hủy diệt? Hay là! Lần thay đổi này còn lớn hơn cả một cuộc lật đổ thực sự! Còn lớn hơn cả việc đập đi xây lại!"

"Con số này sẽ thay đổi đến khi nào? Không lẽ sẽ vượt qua cả số trước dấu thập phân? Thật điên rồ!"

Cuối cùng.

Không lâu sau khi Lưu Phong nói xong.

Con số trên đồng hồ thời không dừng lại, cố định ở—

[0.0001764]

Lâm Huyền kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước bàn thí nghiệm, nhìn chằm chằm vào con số với biên độ thay đổi cực kỳ ấn tượng này.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Việc con số trên đồng hồ thời không thay đổi có nghĩa là độ cong thời không đã thay đổi, đường dây thế giới đã thay đổi, và thế giới giấc mơ cũng đã đồng bộ thay đổi.

Từ giây phút này trở đi…

Giấc mơ thứ tám đầy áp lực đã biến mất.

Giấc mơ của hắn đã trở thành giấc mơ thứ chín hoàn toàn mới.

"Thay đổi thời không lần này lớn như vậy, nguyên nhân là gì?"

Lưu Phong cũng kéo một chiếc ghế lại, ngồi xuống bên cạnh Lâm Huyền: "Để gây ra hiệu ứng cánh bướm thời không mạnh mẽ như vậy… chắc chắn phải có một điểm neo thay đổi cực kỳ quan trọng! Chẳng lẽ… là nhà khoa học mà cậu mang về từ châu Phi đã chế tạo thành công chiếc mũ điện kích não?"

"Chắc là không."

Lâm Huyền lắc đầu: "Tôi thường xuyên liên lạc với Đỗ Dao, bên cô ấy chỉ vừa mới sắp xếp xong phòng thí nghiệm và thiết bị, tiến độ chỉ có thể coi là vừa mới bắt đầu."

"Và Đỗ Dao cũng nói rồi, luận văn tốt nghiệp ban đầu của cô ấy hoàn toàn là suy đoán vô căn cứ, muốn tìm ra bước đột phá thực sự trong phòng thí nghiệm không dễ dàng như vậy."

Những lời này là do Đỗ Dao tự nói.

Cô ấy đã nói với Lâm Huyền rằng nếu không có tác phẩm thiên tài đó, “Bản thảo mũ điện kích não”, giúp cô ấy ngược dòng để tìm ra ý tưởng, thì cô ấy cũng không biết đến bao giờ mới có thể nghiên cứu ra đột phá mà Lâm Huyền muốn.

Bản thảo đó, gần như đã cho cô ấy câu trả lời cuối cùng, cô ấy chỉ cần làm sao để quá trình nghiên cứu khớp với nó.

Nhưng dù vậy, chắc chắn cũng không thể hoàn thành trong vài tháng.

"Tuy nhiên, để chắc chắn, tôi vẫn sẽ gọi cho Đỗ Dao."

Lâm Huyền cầm điện thoại lên và liên lạc với Đỗ Dao.

Quả nhiên.

Phía Đỗ Dao vẫn chưa có tiến triển.

Hắn cúp máy.

Điều đó có nghĩa là, sự biến động mạnh mẽ của thời không lần này không liên quan đến Đỗ Dao, chắc chắn là do nguyên nhân khác gây ra.

Nguyên nhân khác…

Lâm Huyền nghĩ đến người phụ nữ nhân từ và dịu dàng đó—

Da Vinci tiểu thư.

Giấc mơ thứ tám là tương lai mà Da Vinci tiểu thư đã chủ đạo.

Giờ đây khi giấc mơ này và đường dây thế giới đã biến mất, khả năng cao là điều đó có liên quan đến hành động của bà ấy.

Hiện tại có hai khả năng có thể xảy ra:

Da Vinci tiểu thư đã nghe theo lời khuyên của mình, hoàn toàn từ bỏ kế hoạch về người máy sinh học; giống như việc Jask từ bỏ kế hoạch di cư sao Hỏa, do đó, quỹ đạo tương lai thay đổi, dẫn đến sự dịch chuyển của đường dây thế giới.

Có chuyện gì đó đã xảy ra với Da Vinci tiểu thư, khiến kế hoạch tương lai của bà ấy bị đình trệ. Ví dụ như… có ai đó đã giết Da Vinci!

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền cảm thấy lạnh sống lưng.

Theo như quỹ đạo phát triển ban đầu của đường dây thế giới, Da Vinci tiểu thư lẽ ra phải là người cười cuối cùng, ít nhất cũng có thể sống đến vài trăm năm sau.

Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra;

Điều gì đã dẫn đến bước ngoặt này;

Đâu là cơ hội "ngoài quỹ đạo" đã khiến Da Vinci tiểu thư tử vong?

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Chương 1601: Giấc mơ thứ chín (2)

Chương 1601: Giấc mơ thứ chín (2)

Trong đầu hắn, những mảnh ghép logic, manh mối, và ký ức liên tục đan xen, cuối cùng ghép lại thành một bức tranh có khả năng xảy ra nhất…

“Có phải việc mình trao đổi thông tin với Da Vinci tiểu thư sau buổi họp đã dẫn đến điều này không?”

Có lẽ.

Chỉ có khả năng này.

Bình thường, Da Vinci tiểu thư không thể biết được những chuyện xảy ra vào năm 2624 khi đang ở năm 2024.

Những thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hỏi, Einstein sẽ từ chối trả lời; Da Vinci tiểu thư, bản thân bà ấy, cũng chắc chắn sẽ không hỏi những câu hỏi có thể khiến mình bị lộ.

Vậy nên biến số duy nhất.

Chỉ có thể là hắn.

Hắn đứng dậy.

Đi đến trước chiếc điều hòa của phòng thí nghiệm Rhine.

Mở cánh quạt ra, để gió thổi thẳng vào đầu mình, nhanh chóng phân tích các khả năng.

Nếu Da Vinci tiểu thư thực sự đã chết.

Thì ai là người đã giết bà ấy?

Sau khi phân tích từng thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Lâm Huyền nhận ra ngoài hắn và Jask, không ai trong số các thành viên khác là không có nghi ngờ.

Nhớ lại lần buổi họp tan rã lần trước.

Khi hắn yêu cầu giữ lại Da Vinci, hắn đã nghĩ rằng Galileo ít nhiều cũng sẽ nói gì đó, hoặc sẽ ở lại góp vui.

Nhưng thật bất ngờ.

Galileo chẳng nói gì cả.

Ông ta chỉ quay đầu nhìn Lâm Huyền một cái, sau đó im lặng biến mất khỏi đại sảnh VR, rời khỏi cuộc họp.

Kẻ sát nhân.

Có thể là ông ta không?

Lâm Huyền lắc đầu, không dám chắc.

Hiện tại, manh mối quá ít.

Cứ đợi điều tra xong giấc mơ thứ chín, hiểu rõ tương lai thế giới sẽ ra sao, rồi hẵng đưa ra kết luận.

“Tôi đi trước đây.”

Lâm Huyền vẫy tay chào Lưu Phong: “Nếu có gì xảy ra thì liên hệ với tôi ngay, nếu không liên lạc được thì hãy liên hệ với Anh Quân.”

Nói xong.

Hắn rời khỏi phòng thí nghiệm, lên xe chuyên dụng, quay về nhà Triệu Anh Quân.

Hắn đổ đầy thức ăn cho chú chó phốc sóc VV.

Sau đó tắm rửa đơn giản.

Chuẩn bị lên giường ngủ.

Giấc mơ thứ tám kết thúc khá đột ngột.

May mà.

Hắn đã sao chép được 90% bản thiết kế của thiết bị xuyên thời không, và 10% còn lại không liên quan đến phần cốt lõi, trọng lượng rất thấp, có thể thay thế bằng các phương án khác.

Dù sao thì thiết bị này cũng phải đợi đến năm 2234 mới có thể sử dụng, nên phần bản thiết kế còn lại chưa sao chép cũng không sao, vẫn có cách để bù đắp.

Hiện tại điều hắn quan tâm nhất là…

Tương lai trong giấc mơ thứ chín này, ai sẽ là người chủ đạo?

Thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn? Hay tệ hơn?

Hắn có thể gặp lại những người bạn cũ, đồng đội cũ, Cao Văn đại đế, và thậm chí là cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình đại đế không?

“Dù thế nào đi nữa, cho dù thế giới thay đổi thế nào, chắc chắn CC sẽ ở đó.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại trên gối:

“Sau giấc mơ thứ tám, CC đã có thêm một mảnh ký ức nữa, và cô ấy cũng biết được tầm quan trọng của Cao Văn đại đế và Trần

Hòa Bình đại đế đối với mình.”

“Nếu lần này cô ấy có thể đến Đông Hải sớm hơn, không chỉ có thể thu thập thông tin về chiếc két sắt hợp kim Hafnium, mà còn có thể sớm thiết lập mối quan hệ tốt với Cao Văn và Trần Hòa Bình, giúp mình tiết kiệm thời gian và thúc đẩy tiến độ sớm hơn.”

“Tóm lại, khi gặp chuyện khó khăn thì cứ tìm CC, lần này khi bước vào giấc mơ, mình sẽ đi tìm CC ở nơi nổi bật nhất trong khu vực Đông Hải trước.”

Nói xong.

Hắn trở mình.

Dần dần.

Rơi vào giấc ngủ…

……

……

Vù...

Lại là cơn gió mùa hè quen thuộc, cái nóng hừng hực của mặt trời gay gắt đột ngột ập đến.

Nóng.

Đây là cái nóng mà hắn chưa từng trải qua trước đây.

Không phải là cái nóng oi bức của thành phố, cũng không phải là cái nóng ngột ngạt của rừng nhiệt đới.

Mà là loại nóng...

Không có bất kỳ thứ gì che chắn, hoàn toàn phơi mình dưới

ánh nắng gay gắt của buổi trưa.

Chỉ trong chớp mắt, mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm trên trán.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ.

Hắn có thể nghe thấy tiếng ve kêu rả rích ở đằng xa, nhưng không có bất kỳ âm thanh nào của con người.

Tiếng bước chân;

Tiếng nói chuyện;

Tiếng xe cộ;

Tiếng loa phát thanh,

v.v... Tất cả đều không có.

“Đây là... thế giới nào vậy?”

Lâm Huyền hít một hơi sâu, mở mắt ra—

Tàn tích, tàn tích, những bức tường đổ nát, con đường lầy lội có lẽ đã có trận mưa đêm qua, cỏ dại mọc um tùm khắp nơi, rất giống với cảnh tượng trong những bộ phim về ngày tận thế, khi con người chỉ còn sống sót sau thảm họa.

Nhìn quanh...

Không gian xung quanh trống rỗng đến đáng sợ.

“Người đâu? Thành phố đâu?”

Hắn quay lại, nhìn xung quanh, nhìn phía sau.

Dù có thể thấy rất nhiều tàn tích, nhưng không có bất kỳ tòa nhà cao tầng nào che khuất tầm nhìn, mặt đất bằng phẳng hiện ra rõ ràng trước mắt, có thể nhìn xa tít tắp.

Nhưng dù nhìn đến tận chân trời, cũng không có bất kỳ công trình hay điểm nhấn nào nổi bật, cứ như thể...

Chương 1602: Giấc mơ thứ chín (3)

Chương 1602: Giấc mơ thứ chín (3)

【Cứ như thể có ai đó đã dùng cục tẩy xóa sạch Thành phố Đông Hải khỏi bản đồ vậy.】

Hoặc có thể nói.

Giống như lần Cao Dương dùng cú đá quét chân mạnh mẽ để quét sạch mọi thứ lộn xộn trên ghế sofa, chỉ để lại một khoảng trống trơ trọi. “Có vẻ như, thế giới tương lai đã trở nên tồi tệ hơn.”

Lâm Huyền khẽ nói.

Hắn đi loanh quanh, muốn tìm một chỗ để tránh ánh nắng gay gắt.

Nhưng đáng buồn là...

Ngay cả ý nghĩ khiêm tốn này cũng không thể thực hiện được.

Tất cả những tàn tích mà hắn có thể tìm thấy, cao nhất cũng không vượt quá đầu hắn, hoàn toàn không thể che chắn ánh nắng.

Lâm Huyền tiến lại gần.

Chạm vào những tàn tích đó.

Là bê tông cốt thép, không sai, mọi ngóc ngách đều có những thanh thép gỉ nhô ra, cong lại như những chiếc xúc tu.

Thật khó tưởng tượng.

Rốt cuộc là thảm họa gì có thể phá hủy một thành phố hiện đại đến mức này.

Chắc chắn không phải là siêu thảm họa năm 2400.

Nếu Đông Hải thực sự bị hủy diệt vào năm 2400, thì bây giờ đã hơn 200 năm trôi qua, những thanh thép này đã mục nát từ lâu.

Nhưng giờ đây, khi hắn nắm chặt những thanh thép cong này, chúng vẫn còn rất cứng.

Điều đó có nghĩa là...

Những tàn tích của thành phố này không bị hủy diệt quá lâu.

“Vậy thì người đâu? Mọi người đâu rồi?”

Lâm Huyền tạm thời từ bỏ việc nghiên cứu tàn tích của thành phố, quyết định tìm kiếm người dân bản địa, tìm người sống để hỏi thăm tình hình.

Vì vậy.

Dưới ánh nắng gay gắt, Lâm Huyền lau mồ hôi, chạy trên mặt đất bằng phẳng.

Cuối cùng, hắn cũng tìm được một tòa nhà đổ nát cao nhất có thể.

Hắn trèo lên.

Đứng trên cao để nhìn xa.

Dù đã nheo mắt để nhìn càng xa càng tốt.

Nhưng trong tầm mắt hắn...

Thực sự không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống hay những khu trại của con người.

Phải làm sao đây? Dù có chạy điên cuồng suốt 12 giờ, phạm vi mà hắn có thể tìm kiếm cũng rất hạn chế, không thể vượt qua những gì hắn có thể nhìn thấy.

“Làm sao để tìm được người dân bản địa bây giờ?”

Lâm Huyền rơi vào bế tắc.

Hắn lại lang thang vô định một lúc lâu, vẫn không thu được kết quả gì.

“Thật kỳ lạ.”

Hắn gãi đầu:

“Còn con mèo mặt bự vạn niên trụ kia đâu rồi?”

Không gặp được CC, Lâm Huyền cũng không quá lo lắng.

Dù sao thì CC không sinh ra ở Đông Hải, cô ấy đến từ Brooklyn, Mỹ.

Nếu công nghệ và phương tiện giao thông lạc hậu, không thể giúp CC vượt biển đến đây, Lâm Huyền cũng có thể hiểu được.

Nhưng!

Nếu ngay cả Đại Kiểm Miêu cũng không tìm thấy, thì Lâm Huyền thực sự có chút hoang mang.

Từ giấc mơ đầu tiên đến giấc mơ thứ tám vừa biến mất.

Ngoại trừ giấc mơ thứ tư mà hắn không có cơ hội khám phá…

Đại Kiểm Miêu chưa từng vắng mặt trong bất kỳ tương lai nào:

Trong giấc mơ thứ nhất, hắn ta chuẩn bị cướp ngân hàng tại quảng trường;

Trong giấc mơ thứ hai, hắn ta thu phí quản lý tài sản ở Đông Hải cũ;

Trong giấc mơ thứ ba, hắn ta nhảy dù từ trên cao, dũng cảm đột phá Thành phố trên không;

Trong giấc mơ thứ năm, hắn ta là trưởng làng, cai quản làng Kiểm;

Trong giấc mơ thứ sáu, hắn ta cùng Cao Văn đào đất tại khu khai thác;

Trong giấc mơ thứ bảy, hắn ta là thái tử làng, giúp đỡ trưởng làng mắt xanh;

Trong giấc mơ thứ tám, hắn ta là bang chủ của bang Kiểm ở Thành phố Tội Lỗi, luôn giữ vững phong độ.

Bất kể là giấc mơ nào.

Đại Kiểm Miêu luôn xuất hiện quanh khu vực nơi mình sinh ra, việc tìm thấy hắn ta không phải là điều khó khăn, thậm chí nhiều khi hắn ta còn chủ động đến tìm mình.

Nhưng bây giờ.

Dù có nhìn xa mười cây số quanh đây, tất cả chỉ là mặt đất bằng phẳng, không có thị trấn hay ngôi làng nào, chẳng lẽ Đại Kiểm Miêu lại sống dưới lòng đất sao?

“Phải tìm cách, đến những nơi xa hơn để khám phá mới được.”

Đầu tiên.

Phải tìm được một phương tiện di chuyển nhanh.

Lâm Huyền bắt đầu lang thang trong đống tàn tích của thành phố.

Cảm giác nơi này có thể đã trải qua một trận động đất, sóng thần hoặc một thảm họa tự nhiên siêu nhiên nào đó, hoặc có thể đã xảy ra một cuộc chiến tranh hủy diệt.

Nếu không, việc san bằng một thành phố bê tông cốt thép thực sự là điều rất khó.

Khi phạm vi khám phá mở rộng.

Lâm Huyền đã phát hiện thêm nhiều điều.

Trong các tàn tích của các tòa nhà, có không ít động vật hoang dã ẩn náu, thỏ, mèo hoang, chó hoang, chuột... đều thấy nhiều…

Việc những động vật hoang dã này tràn lan ở đây cũng cho thấy rằng trong khu vực rộng lớn này, thực sự không có dấu vết của hoạt động con người.

Ngoài ra, hắn còn tìm thấy một số dấu vết của con người từng tồn tại.

Nắp chai nước bị gỉ sét; Đồ chơi nhựa bị phân hủy; Lốp xe cao su nứt nẻ và giòn; Và...

Một chiếc khay inox bị vỡ đôi.

Sự thật chứng minh rằng trước thời gian và năm tháng, inox mới thực sự là kẻ thống trị.

(cầu kim phiếu bạo chương)

Chương 1603: Giấc mơ thứ chín (4)

Chương 1603: Giấc mơ thứ chín (4)

Khi Lâm Huyền đào nó ra khỏi lòng đất.

Phần trên đã bị gỉ sét nghiêm trọng, nhưng phần dưới vẫn còn khá nguyên vẹn, vì vậy chỉ còn một nửa.

"Những thứ này chẳng có ý nghĩa gì cả."

Việc khám phá trong giấc mơ ngày hôm đó hầu như không mang lại kết quả gì.

Ngày hôm sau, Lâm Huyền đúng giờ đi ngủ vào buổi trưa, tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Ngày thứ ba,

Ngày thứ tư,

Dần dần, Lâm Huyền thực sự phát hiện ra một vài món đồ quý giá.

Hắn rút lại câu nói của mình vài ngày trước: “Không phải inox là vua, mà là hợp kim hafnium mới đúng!”

Hắn đã đào được vài viên pin hạt nhân vi mô sáng lấp lánh từ lớp đất nông ở một khu vực nào đó!

Loại pin này có vỏ được làm từ hợp kim hafnium, rất ổn định và bền bỉ, có thể coi là vũ khí thần kỳ trong ngày tận thế.

Thông qua việc kiểm tra ngày sản xuất được khắc trên vỏ, Lâm Huyền cũng dần hiểu ra thời điểm xảy ra thảm họa tận thế này.

Những viên pin hạt nhân vi mô này có ngày sản xuất lần lượt là năm 2401, 2533, 2574, và 2598.

Những mốc thời gian này có thể nói lên rất nhiều điều.

Trước hết, nếu năm 2401 vẫn còn sản xuất ổn định pin hạt nhân vi mô, điều đó có nghĩa là—

【Siêu thảm họa năm 2400 có khả năng cao đã không xảy ra.】

"Đó là một tin tốt."

Lâm Huyền gật đầu: "Đây có thể coi là tin tốt duy nhất giữa vô số tin xấu hiện tại."

"Nhưng tin xấu là… có vẻ như thảm họa chỉ bị trì hoãn, chứ chắc chắn không bị bỏ qua; vào một thời điểm nào đó sau năm 2598, một thảm họa tương tự, hoặc thậm chí còn tàn khốc hơn, vẫn đã xảy ra."

Nếu ở lớp đất nông của khu vực này có thể đào được pin hạt nhân vi mô.

Thì có lẽ, vẫn còn nhiều thứ có giá trị khác có thể được tìm thấy.

Trong nửa tháng tiếp theo, mỗi khi Lâm Huyền bước vào giấc mơ, hắn ngay lập tức chạy đến khu vực này, sử dụng công cụ tự chế để tiến hành đào bới.

Thực sự có cảm giác như đang tham gia vào một cuộc khảo cổ ngày tận thế.

Hầu hết những thứ đào được đều vô giá trị, hoặc là đã thối rữa, hoặc là đã rỉ sét, hơn nữa công cụ của hắn có hạn, không thể

đào sâu hơn.

Tuy nhiên, thông qua việc đào được ngày càng nhiều pin hạt nhân vi mô, Lâm Huyền cũng tìm thấy nhiều mốc thời gian sản xuất hơn, kể cả viên pin sản xuất vào năm 2599.

Nhưng.

Ngày sản xuất gần nhất mà hắn tìm thấy vẫn là năm 2599; sau nhiều ngày đào bới, hắn vẫn chưa tìm thấy bất kỳ vật phẩm nào sản xuất sau năm 2600.

“Vậy thì…”

Lâm Huyền nheo mắt:

“Có thể đơn giản suy đoán rằng—”

“Thảm họa tận thế này đã xảy ra vào năm 2600?”

Theo lý thuyết.

Từ năm 2600 đến năm 2624 chỉ cách nhau 24 năm.

Nếu đây là một thảm họa tự nhiên hoặc chiến tranh thông thường, thì không thể phá hủy hoàn toàn tàn tích của thành phố đến mức này.

Điều đó có nghĩa là—

【Siêu thảm họa năm 2600 này chắc chắn là do con người gây ra, và mức độ hủy diệt đối với nền văn

“Vẫn là Galileo sao?”

Lâm Huyền cau mày:

“Hoặc là… một người khác?”

Không có bất kỳ manh mối nào.

Không có bất kỳ thông tin nào.

Lâm Huyền chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm trong tàn tích của thành phố.

Ông trời không phụ lòng người có tâm.

Cuối cùng, hắn cũng may mắn tìm thấy một chiếc xe máy chạy bằng pin hạt nhân vi mô trong một góc khuất.

Thật là may mắn.

Chiếc xe máy này được sản xuất vào năm 2597, cách đây 27 năm, mà vẫn còn sử dụng được.

Phải thừa nhận rằng công nghệ tương lai thực sự đã cải thiện chất lượng sản phẩm.

Nhưng điều khiến Lâm Huyền băn khoăn là…

“Ngay từ giấc mơ thứ hai, con người đã phát triển xe máy bay. Tại sao đến giấc mơ thứ chín này, nhân loại vẫn còn sử dụng xe máy trên mặt đất vào năm 2597?”

“Chẳng lẽ, đến trước khi siêu thảm họa năm 2600 xảy ra, công nghệ của nhân loại lại bắt đầu dậm chân tại chỗ sao?”

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền không khỏi cảm thấy thắc mắc.

【Tại sao, trình độ khoa học kỹ thuật của loài người luôn không thể đạt được sự tiến bộ và phát triển như mong đợi?】

Vậy thì hiện tại, ai đang chủ đạo tương lai của thế giới này?

Sau khi khởi động chiếc xe máy, Lâm Huyền nóng lòng muốn tìm một người dân địa phương để hỏi thăm, và càng muốn tìm đến nhóm của Đại Kiểm Miêu, vốn ổn định hơn cả thiên niên trụ.

Tuy nhiên.

Suốt đến cuối tháng Mười, sau một tháng tìm kiếm không ngừng.

Hắn lái chiếc xe máy chạy khắp phạm vi hàng trăm cây số, nhưng vẫn không tìm thấy một bóng người, thậm chí không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của cuộc sống con người.

Ngày hôm đó, hắn lái xe tốc độ cao suốt mười giờ, ít nhất đã đi xa đến cả nghìn cây số…

Nhưng.

Vẫn không thu được gì.

Rầm.

Lâm Huyền buông tay khỏi chiếc xe máy, để nó ngã xuống đất.

Hắn đứng giữa một vùng đất rộng lớn mênh mông, nhưng không có một bóng người, khi đêm dần buông xuống vào lúc 00:42, hắn không khỏi cảm thấy rùng mình.

Không thực tế.

Cũng không chân thực.

Nếu trên thế giới này thực sự còn có con người tồn tại, thì không thể nào lại không tìm thấy chút dấu vết nào trong một phạm vi rộng lớn như vậy.

“Chẳng lẽ lần này…”

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Nhìn lên bầu trời đầy sao bất biến: “Văn minh nhân loại, đã hoàn toàn bị hủy diệt sao?”

Chương 1604: Trò chơi kết thúc (1)

Chương 1604: Trò chơi kết thúc (1)

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

Bùm!!!!!!

00:42, ánh sáng trắng chói lòa đúng giờ xuất hiện, thiêu rụi mọi thứ trên thế gian.

……

……

……

Tại nhà Triệu Anh Quân, trong phòng ngủ dành cho khách, Lâm Huyền mở mắt.

Không biết có phải do bật điều hòa quá thấp hay không.

Hắn cảm thấy toàn thân có chút lạnh lẽo.

Suốt cả tháng Mười.

Hắn đã chạy khắp nơi trong giấc mơ thứ chín, chỉ mong tìm được một người sống, để có thể hỏi thăm một chút thông tin.

Đúng vậy.

Chỉ cần là một người sống, bất kỳ ai cũng được.

Ban đầu hắn muốn tìm CC, muốn tìm Đại Kiểm Miêu, nhưng sau đó hắn không còn mong đợi nhiều như vậy nữa, chỉ cần tìm được một người sống cũng đã tốt rồi.

Nhưng khi phát hiện ra chiếc xe máy và phạm vi khám phá ngày càng mở rộng, Lâm Huyền càng cảm thấy một linh cảm xấu đang đè nặng lên tâm trí.

Dù hắn đã có sự chuẩn bị tinh thần.

Dù sao thì giấc mơ thứ chín cũng có thể trở nên tốt hơn hoặc tồi tệ hơn giấc mơ thứ tám, những giấc mơ tồi tệ trước đây hắn cũng đã từng trải qua, và hắn luôn sẵn sàng đối mặt với mọi khó khăn.

Nhưng vấn đề là.

Thế giới trước đây, dù tồi tệ đến mức nào, cũng chưa từng tồi tệ đến mức loài người bị tuyệt diệt! “Thật khó khăn.”

Lâm Huyền nằm trên gối lẩm bẩm.

Trước đây, hắn có thể dựa vào thông tin trong giấc mơ để thay đổi hiện tại, viết lại tương lai, và khiến đường dây thế giới dịch chuyển.

Nếu tương lai trong giấc mơ thứ chín thực sự như hắn dự đoán, không còn một người sống nào…

Thì điều đó chẳng khác nào một ván cờ chết.

Chẳng khác gì giấc mơ thứ tư, nơi hắn hoàn toàn không thể tiến thêm bước nào.

Giả sử bước lui một vạn bước.

Ngay cả khi loài người đã hoàn toàn tuyệt chủng, chỉ cần để lại chút tài liệu và thông tin cũng đã là tốt rồi.

Nhưng điều làm hắn bất lực nhất chính là…

Không biết điều gì đã xảy ra vào năm 2600, nhưng dù thế nào đi nữa, thảm họa này đã hủy diệt thế giới và nền văn minh nhân loại một cách quá triệt để, gần như không để lại bất kỳ thứ gì có giá trị.

Lâm Huyền ngồi dậy từ giường trong phòng khách, đi vào bếp.

Trong chiếc bình giữ nhiệt phát ra ánh sáng ấm áp, có một ly sữa mà Triệu Anh Quân đã hâm nóng cho hắn.

Đến giờ, ly sữa này đã trở thành một thói quen và sự thấu hiểu giữa hai người.

Lâm Huyền cầm ly thủy tinh lên.

Uống một hơi cạn sạch.

Hôm nay trong giấc mơ, hắn đã lái xe máy suốt 1000 km, lưng mỏi đến muốn gãy đôi, nhưng vẫn không tìm thấy một người sống nào, không tìm thấy chút dấu vết của sự sống.

Về hiện trạng của tương lai trong giấc mơ thứ chín, có thể nói hắn đã có kết luận.

Cạch.

Uống xong sữa.

Hắn đặt ly thủy tinh lên bàn, đi vào phòng làm việc, bật đèn bàn, lấy giấy bút ra.

“Trong giấc mơ thứ chín, có một vài điểm nghi vấn rất quan trọng.”

Lâm Huyền mở nắp bút và viết xuống giấy nghi vấn đầu tiên—

【1. Dù ở đường dây thế giới mà Copernicus đã chết, khoa học công nghệ của nhân loại vẫn bị giới hạn, phát triển cực kỳ chậm chạp.】

Bằng chứng rõ ràng nhất cho điều này chính là chiếc xe máy chạy bằng pin hạt nhân mà hắn đã đào được.

Đó là một chiếc xe máy được sản xuất vào năm 2597…

Trong giấc mơ thứ hai, thứ ba, và thứ tư, có rất nhiều xe máy bay, và Lâm Huyền đã lái xe máy bay nhiều lần.

Lúc đó, sự can thiệp của hắn vào thế giới thực không phải là quá nhiều, nhưng trình độ khoa học kỹ thuật của tương lai vẫn phát triển đến mức đó.

Vậy tại sao bây giờ, dù hắn đã mang về từ tương lai rất nhiều công nghệ đen, trình độ khoa học kỹ thuật lại tiếp tục dậm chân tại chỗ?

“Trong 600 năm lịch sử này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Huyền không thể hiểu được.

Cũng không tìm được sách vở hay tài liệu nào liên quan để chứng minh.

Cũng không tìm thấy người bản địa để hỏi thăm.

Hiện tại.

Câu hỏi này đã trở thành một ván cờ chết.

Lâm Huyền lại nhấc bút lên, viết xuống nghi vấn thứ hai—

【2. Tại sao loài người lại tuyệt chủng triệt để đến như vậy?】

Đây cũng là điều mà Lâm Huyền cảm thấy vô lý nhất.

“Ngay cả khi năm đó thiên thạch va chạm với Trái Đất, khiến khủng long tuyệt chủng, cũng không có chuyện toàn bộ khủng long bị tuyệt diệt mà không còn sót lại một con nào… Hiện tại, nhiều loài sinh vật còn tồn tại đều là hậu duệ của những loài khủng long nhỏ đã tiến hóa.”

“Xem xét tất cả các yếu tố, lẽ ra phải có những người may mắn sống sót trong thảm họa này. Hơn nữa, môi trường tự nhiên của năm 2624 không hề khắc nghiệt, khắp nơi đều có động vật và thực vật hoang dã, đối với những người sống sót sau thảm họa, việc sinh sôi và phát triển không nên gặp bất kỳ trở ngại nào.”

Chiếc bút xoay tròn trong tay Lâm Huyền.

Trong điều kiện chỉ có một chiếc xe máy, việc lái 1000 km trong 10 giờ đã là giới hạn của phạm vi khám phá.

Nhưng khoảng cách này thực sự đã đủ rồi.

Khoảng cách từ Trùng Khánh đến Đông Hải cũng chỉ hơn 1000 km, tương đương với việc, trên đất Long Quốc, từ Đông Hải lái xe đến Trùng Khánh mà không thấy một ai, không thấy một mảnh rác sinh hoạt, không thấy một làn khói bếp, không thấy một ngôi nhà, không thấy một cánh đồng nào...

Nếu xảy ra tình huống như vậy.

Chỉ có thể giải thích bằng câu trả lời “loài người hoàn toàn tuyệt chủng”.

“Dù cho có nghĩ đến khả năng con người sống trong thế giới ngầm, thì cũng không thể không để lại các công trình nhân tạo trên mặt đất, không thể không có rác sinh hoạt.”

Chương 1605: Trò chơi kết thúc (2)

Chương 1605: Trò chơi kết thúc (2)

“Hơn nữa, nếu họ chỉ ở dưới lòng đất để tránh thảm họa, thì với môi trường mặt đất hiện tại tươi tốt và không khí trong lành như vậy, tại sao họ không trở lại sống trên bề mặt?”

Vì vậy.

Giả thiết này có thể bị loại trừ ngay.

Mọi sự sống đều phụ thuộc vào ánh mặt trời.

Trừ khi môi trường bề mặt vô cùng khắc nghiệt, không thích hợp để sinh sống, giống như trong bộ phim “Lưu Lạc Địa Cầu”… nếu không, con người không có lý do gì để thu mình vào các thành phố ngầm để sinh tồn.

Cuối cùng, là nghi vấn thứ ba—

【3. Siêu thảm họa năm 2600 rõ ràng là do con người gây ra. Rốt cuộc ai là người đứng sau?】

“Rất có khả năng là Galileo.”

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

“Nhưng lần này sức hủy diệt còn lớn hơn nhiều so với lần năm 2400, nó đã trực tiếp khiến loài người tuyệt chủng.”

“Việc tìm thấy viên pin hạt nhân vi mô sản xuất năm 2401

chứng tỏ rằng, trên đường dây thế giới của giấc mơ thứ chín, siêu thảm họa năm 2400 đã không xảy ra, và Trái Đất vẫn bình an vô sự.”

“Vậy nên…”

“Chẳng lẽ Galileo đã thay đổi suy nghĩ và chiến lược vì một sự kiện nào đó, một người nào đó, và do đó đã cố tình đẩy lùi thời điểm gây ra thảm họa thêm 200 năm?”

Lâm Huyền suy nghĩ một lúc.

Rồi gật đầu.

Có thể lắm.

Rất có thể.

Hắn nghĩ ngay đến cuộc họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài lần trước, khi được hỏi về “thảm họa toàn cầu”, Galileo rõ ràng đã cố tình né tránh, giả vờ ngớ ngẩn và có chút hoảng sợ.

“Có manh mối rồi.”

Lâm Huyền xoa cằm.

Nếu Galileo đã thay đổi kế hoạch tương lai của mình vì một sự kiện nào đó, thì rất có khả năng sự kiện đó là—

“Galileo vốn đa nghi, ông ta có lẽ nghĩ rằng kế hoạch của mình đã bị bại lộ.”

Khả năng này rất lớn!

Galileo luôn tin rằng kế hoạch tương lai của mình được giấu kín rất kỹ, không ai phát hiện ra.

Ông ta thực sự đã giấu rất kỹ.

Dù Lâm Huyền đã mở góc nhìn của một người toàn năng, hắn vẫn không thể tìm ra sơ hở từ những câu hỏi của Galileo, không có bất kỳ bằng chứng cụ thể nào.

Nhưng tình cờ thay.

Một câu hỏi vu vơ của Da Vinci tiểu thư, như mèo mù vớ cá rán, đã làm lộ bài của Galileo.

Cộng thêm việc hắn đã đặc biệt hẹn Da Vinci nói chuyện riêng sau cuộc họp…

“Với một người cực đoan như Galileo, ông ta rất có thể đã nghĩ rằng, mình và Da Vinci đã nhìn thấu kế hoạch gây ra thảm họa toàn cầu vào năm 2400 của ông ta.”

“Vì vậy, ông ta mới thay đổi chiến lược và đẩy lùi thời điểm thảm họa thêm 200 năm.”

Đây là một giả thuyết.

Còn có một giả thuyết khác.

Nếu Galileo thay đổi kế hoạch ban đầu của mình vì một người nào đó.

Thì không cần nói thêm.

Người đó chỉ có thể là… Da Vinci tiểu thư.

“Thử đoán một cách táo bạo.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại, bắt đầu tưởng tượng: “Có lẽ, giữa Galileo và Da Vinci đã xảy ra chuyện gì không vui, hoặc có xung đột nào đó, khiến Galileo giết Da Vinci, và vì lý do nào đó, đẩy lùi thời gian thảm họa thêm 200 năm.”

Những lý do cụ thể hơn, Lâm Huyền không thể đoán được.

Vì hắn biết rất ít về Galileo và Da Vinci, ngoài việc nhận ra rằng Galileo có một cảm xúc sâu nặng đối với Da Vinci… hắn hầu như không biết gì thêm.

“Nếu thực sự như vậy, thì tại sao phải đặc biệt lùi lại 200 năm?”

Lâm Huyền tiếp tục suy nghĩ.

Xét đến việc, Galileo từng cho rằng, loài người cần tìm lại “bản năng sinh tồn”; Còn Da Vinci tiểu thư, lại hy vọng dùng sức mạnh của tấm gương để hướng dẫn con người phát huy “nhân tính”; Chẳng lẽ…

Galileo thực sự đã bị cảm hóa bởi tình yêu, bởi Da Vinci tiểu thư, nên quyết định cho loài người thêm 200 năm để thử thách nhân tính?

“Haha.”

Lâm Huyền tự cười trước ý nghĩ ngớ ngẩn này của mình.

Về mặt logic thì cũng không hợp lý.

Nếu Galileo thực sự bị Da Vinci cảm hóa, hoặc nói cách khác là bị thuyết phục... thì tại sao ông ta lại phải giết Da Vinci? “Cũng không đúng.”

Lâm Huyền lắc đầu: “Hiện tại chỉ là suy đoán rằng Da Vinci tiểu thư đã chết, nhưng cụ thể có chết hay không, vẫn phải đợi đến cuộc họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào rạng sáng ngày kia mới có thể xác nhận được.”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn vào đồng hồ điện tử trên bàn.

Hôm nay.

Là ngày 30 tháng 10 năm 2024, 02:27 sáng.

Còn đúng hai ngày nữa là đến cuộc họp tiếp theo.

Lâm Huyền quyết định.

Trong cuộc họp ngày 1 tháng 11, hắn sẽ đến sớm một chút để xem tình hình của Da Vinci và Galileo như thế nào.

Làm bóng đèn thì làm bóng đèn thôi.

Dù có phải chịu vài cái lườm từ Galileo cũng không sao, nhất định phải tìm cách làm rõ chuỗi sự thật này.

“Ngày mai lại vào giấc mơ, lái xe theo hướng khác, chạy về phía Bắc thêm 1000 km nữa.”

“Hy vọng sẽ có chút thu hoạch.”

Lâm Huyền vươn vai.

Tắt đèn phòng làm việc, rón rén bước vào phòng ngủ chính.

Con chó phốc sóc VV mập như quả bóng vẫn đang ngáy khò khò, cái ổ nhỏ hẹp không còn chứa nổi nó nữa.

Với hình thể hiện tại, nó chẳng còn giống một con phốc sóc chút nào, mà đã phình to như một con chó Bichon.

“Cố lên nữa nào, VV.”

Lâm Huyền đã bỏ cuộc với con chó tham ăn này, nhưng vẫn âm thầm cổ vũ nó: “Cố gắng ăn để trở thành một con Alaska nhé.”

“V...”

VV trong giấc mơ nở một nụ cười.

Không biết là nó đang mơ thấy gì.

Làm chó vẫn sướng hơn.

Lâm Huyền cảm thán.

Chương 1606: Trò chơi kết thúc (3)

Chương 1606: Trò chơi kết thúc (3)

VV dường như ngày nào cũng mơ những giấc mơ đẹp, còn những giấc mơ của hắn thì ngày càng tồi tệ hơn.

Hắn đến bên giường.

Tháo dép.

Nằm xuống giường.

Triệu Anh Quân cũng đang ngủ say.

Nhìn vào bụng cô ấy...

Cô bé Ngu Hề nhỏ xíu lại lớn thêm một tháng.

“Tốt quá.”

Lâm Huyền mỉm cười, bắt đầu tưởng tượng về cảnh ôm Ngu Hề nhỏ xíu trong tay và làm cha: “Con cũng cố gắng lớn nhanh nhé.”

Hắn nhẹ nhàng nói: “Ba mẹ đang đợi con.”

……

Khi tỉnh dậy vào buổi sáng.

Lâm Huyền vẫn chọn thời gian 12:42 trưa để vào giấc mơ, rồi tìm chiếc xe máy, khởi động, và chạy về phía Bắc.

Hắn đã lái xe suốt mười giờ đồng hồ, luôn giữ một hướng đi thẳng.

Theo khoảng cách này, bây giờ hắn lẽ ra đã đến địa phận Sơn Đông.

Nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ người sống nào.

Cũng không thấy dấu vết của ruộng đồng, nhà cửa hay khói bếp.

Có vẻ như.

Không còn lý do gì để nuôi hy vọng nữa.

【Giấc mơ thứ chín thực sự là tương lai mà nền văn minh nhân loại đã hoàn toàn tuyệt diệt.】

“Đây mới là tương lai tồi tệ nhất.”

Lâm Huyền nghiến chặt răng:

“Tương lai tồi tệ nhất.”

Loài người, toàn bộ đã tuyệt diệt.

Ngày hôm sau, Lâm Huyền ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng, chuẩn bị tham gia cuộc họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài sau một giờ nữa.

Hắn đã gọi điện trước cho Jask.

Dự định nhờ Jask giúp mình hỏi một câu hỏi.

“Không vấn đề gì, Lâm Huyền.”

Jask nghe thấy Lâm Huyền muốn mượn cơ hội hỏi của mình, liền đồng ý ngay: “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết cậu muốn hỏi gì là

được.”

“Thứ tự câu hỏi của tôi trước cậu, dù Einstein có trả lời hay không, cậu cũng có thể điều chỉnh câu hỏi của mình kịp thời, đổi cách hỏi, hoặc bổ sung thêm.”

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nói ra câu hỏi mà mình đã suy nghĩ kỹ: “Tôi muốn nhờ ông giúp tôi hỏi một câu khá khéo léo… Einstein từng nói rằng, nếu hỏi về tương lai của loài người mà liên quan đến kế hoạch của các thành viên khác, ông ấy sẽ từ chối trả lời, đúng không?”

“Vậy khi chúng ta đặt câu hỏi, chúng ta sẽ vòng vo một chút, không hỏi trực tiếp về kết cục của thế giới, cũng không hỏi về các sự kiện cụ thể, mà đánh vào điểm khác.”

“Ví dụ… ông cứ hỏi câu này nhé, chúng ta chọn một ngày bất kỳ—”

“Ngày 1 tháng 1 năm 2622, tổng dân số thế giới là bao nhiêu?”

……

Jask nghe thấy câu hỏi vô thưởng vô phạt này, có chút thắc mắc: “Hỏi thì cũng được thôi, nhưng câu hỏi này có cần thiết không?”

Ông ấy không hiểu: “Dường như, dù Einstein có trả lời là vài tỷ, vài chục tỷ, hay thậm chí chỉ còn vài trăm triệu… chúng ta cũng không thu được thông tin gì có giá trị.”

“Dân số nhiều có thể cho thấy công nghệ tương lai phát triển tốt; dân số ít có thể cho thấy trong những năm đó, Trái Đất đã gặp phải thảm họa gì đó.”

“Nhưng số lượng dân số thế giới vốn dĩ luôn thay đổi, dù cho

năm 2622 chỉ còn lại vài trăm triệu người do chiến tranh hoặc thảm họa tự nhiên, chỉ cần cho loài người thêm một trăm năm để hồi phục, dân số có thể tăng gấp mười lần cũng hoàn toàn khả thi."

Nghe thấy sự thắc mắc của Jask.

Lâm Huyền chỉ cười mà không nói gì.

Đúng vậy, sự thắc mắc này chính là điều hắn muốn.

Ngay cả Jask cũng thấy câu hỏi này vô nghĩa, thì người khác cũng sẽ không hiểu được.

Lý do không hỏi thẳng về năm 2624 là vì Lâm Huyền biết rằng năm đó đặc biệt, trùng khớp với thời điểm thiên niên trụ tan biến, nên tốt nhất là tránh đi.

Dù sao siêu thảm họa xảy ra vào năm 2600, nên số lượng dân số năm 2622 và năm 2624 sẽ không có sự khác biệt lớn.

Thực ra.

Bất kể Einstein trả lời con số nào, Lâm Huyền cũng không quan tâm.

Hắn chỉ muốn biết một sự thật…

Loài người có thực sự đã tuyệt diệt hay chưa.

Dù cho năm 2622, dân số thế giới chỉ còn vài chục triệu, vài triệu, hay thậm chí vài chục ngàn người, cũng không quan trọng.

Chỉ cần không hoàn toàn tuyệt diệt.

Thì nền văn minh nhân loại vẫn còn hy vọng.

Nếu.

Einstein từ chối trả lời.

Thì rất có khả năng, “tuyệt diệt loài người” chính là nội dung trong kế hoạch tương lai của một thành viên nào đó; khi đó, hắn có thể hỏi tiếp sau Jask, tùy cơ ứng biến.

Sau khi dặn dò xong.

Lâm Huyền cúp điện thoại.

Lúc 00:20, Lâm Huyền đeo kính VR, quét huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và bước vào hội trường sớm.

Hắn muốn xem thử.

Galileo và Da Vinci, rốt cuộc hai người này có tình hình gì.

Một tia sáng lóe lên.

Hắn lại đến tòa lâu đài được trang trí xa hoa, bước đi trên tấm thảm lông cừu đỏ, tiến về phía trước, đẩy cửa gỗ đôi màu nâu và bước vào hội trường.

“Hmm?”

Lâm Huyền chớp mắt, cảm thấy rất kỳ lạ.

Chín chiếc ghế.

Chín chiếc ghế trống.

Không có ai cả.

Thật là kỳ quặc…

Sao hôm nay lão già Galileo lại không đến sớm nhỉ?

“Đợi thêm chút nữa vậy.”

Lâm Huyền bước đến trước chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi thành viên tiếp theo bước vào.

Năm phút trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Mười lăm phút trôi qua.

Không có ai đến.

Galileo không đến, Da Vinci cũng không đến.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Đã xảy ra chuyện rồi.

Chắc chắn đã có chuyện xảy ra giữa hai người này.

Chương 1607: Trò chơi kết thúc (4)

Chương 1607: Trò chơi kết thúc (4)

Galileo không đến sớm, chỉ có một khả năng—

Lần này ông ta biết rõ rằng, Da Vinci tiểu thư sẽ không đến sớm.

Và lý do Da Vinci tiểu thư không đến sớm, có lẽ chỉ có một khả năng—

Bà ấy đã chết, không thể đến được nữa.

Cọt kẹt…

Cánh cửa gỗ đôi của hội trường bị đẩy mở, Jask đeo mặt nạ Tesla ngẩng đầu bước vào:

“Chào cậu, Rhine, hôm nay yên tĩnh thật đấy, sao chỉ có mỗi cậu ở đây?”

Jask đeo mặt nạ, nhìn xung quanh:

“Galileo đâu? Da Vinci đâu rồi?”

“Hai người họ luôn đến rất sớm, đặc biệt là Galileo, nghe nói ông ta chưa từng vắng mặt bất kỳ cuộc họp nào, dù chỉ một lần, và mỗi lần ông ta đều đến rất sớm, ít nhất là trước nửa giờ.”

Quả nhiên.

Lâm Huyền không nói gì.

Điều này càng củng cố thêm suy đoán của hắn.

Galileo chưa bao giờ vắng mặt bất kỳ cuộc họp nào, và mỗi lần ông ta đều đến trước nửa giờ… Rõ ràng là ông ta luôn mong đợi được gặp Da Vinci.

Mặc dù Da Vinci không phải lúc nào cũng tham dự.

Nhưng đối với Galileo, một tháng ông ta chỉ có một cơ hội gặp Da Vinci, nên dĩ nhiên ông ta sẽ không muốn bỏ lỡ, sợ rằng sẽ lỡ mất cơ hội.

Với một sự "sâu đậm" và "kiên trì" như vậy, việc cả Galileo và Da Vinci đều không đến sớm cùng một lúc…

Kết cục của Da Vinci tiểu thư đã rõ ràng.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa gỗ đôi màu nâu tiếp tục được mở ra, Gauss và Newton bước vào và ngồi xuống.

Chỉ có bốn người.

Hiện tại là 00:41:36.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài không chấp nhận sự chậm trễ.

Điều này có nghĩa là, lần họp này, Galileo và Da Vinci đều sẽ không đến.

"Thật lạ."

Newton cảm thán: "Galileo lại không đến họp… kể từ khi Da Vinci tiểu thư gia nhập câu lạc bộ, dù là họp trực tuyến hay trực tiếp, Galileo chưa từng vắng mặt."

"Hơn nữa…"

Newton quay đầu, nhìn chiếc ghế trống bên tay trái:

“Da Vinci tiểu thư cũng không đến…”

Ông ấy không nói thêm gì nữa.

Dường như đang suy nghĩ.

Chiếc ghế đối diện, người duy nhất còn lại, Gauss khẽ gật đầu và nhìn Jask: “Năm nay… người tham gia… ngày càng ít đi, Da Vinci và Galileo… không lẽ họ…”

“Này, này, này!”

Jask ngắt lời Gauss đang nói chậm rãi: “Sao ông lại nhìn tôi chằm chằm như vậy!”

“Bởi vì Turing và… Copernicus… đều là do ông giết…”

“Đúng vậy, nhưng cũng là do họ gây sự với tôi trước!”

Jask lại ngắt lời Gauss: “Tôi luôn dám làm dám chịu, nếu là tôi giết thì tôi sẽ thẳng thắn thừa nhận, tôi cũng rất ngạc nhiên tại sao Da Vinci tiểu thư không đến… tôi rất thích trò chuyện với cô ấy.”

Lâm Huyền lặng lẽ nghe cuộc trò chuyện giữa hai người.

Không nói một lời.

Rõ ràng, trong mắt Gauss, Jask đã trở thành “sát thủ số một của Câu Lạc Bộ Thiên Tài”.

Rõ ràng là Turing và Copernicus đều do chính hắn giết.

Nhưng giờ Jask lại bị đổ lỗi.

Tuy nhiên…

Jask cũng sẵn sàng gánh vác hai tội danh này, thậm chí coi đó như huy chương danh dự.

00:42.

Einstein đúng giờ bước lên từ cầu thang phía sau, ngồi xuống chiếc ghế gỗ cao màu đen, mỉm cười nhẹ:

“Thật đáng tiếc, đây là buổi họp cuối cùng của câu lạc bộ… và chỉ có bốn người các bạn đến.”

???

Nghe vậy, mọi người đều nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía người đàn ông lớn tuổi đeo mặt nạ Einstein:

“Chuyện gì vậy? Sao tôi vừa mới gia nhập đã phải ăn tiệc chia tay rồi?”

“Cuộc họp cuối cùng… là sao… chẳng lẽ…”

“Sao tôi chưa bao giờ nghe nói về chuyện này? Einstein, ông chẳng phải đã nói rằng ông sẽ luôn ở đây bất kể lúc nào sao?”

Người duy nhất vẫn còn bình tĩnh là Newton.

Ông ấy hít một hơi sâu.

Chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn vào Einstein:

“Einstein, có phải ông đã thấy… tương lai của loài người được cứu rồi không?”

“Đúng vậy.”

Hôm nay Einstein có vẻ nhẹ nhàng, tâm trạng rất tốt.

Ông ấy cười khẽ, giang rộng cánh tay, an ủi mọi người trước mặt:

“Chúc mừng các bạn, các thiên tài, các bạn đã thành công rồi.”

“Hàng chục năm nay, tôi luôn lo lắng về tương lai của loài người, tôi đã chứng kiến loài người tự hủy diệt mình dưới nhiều hình thức khác nhau, nền văn minh nhân loại bị tiêu diệt vì nhiều lý do khác nhau.”

“Tôi luôn mong đợi ngày được thấy loài người có một tương lai, nhưng điều đó mãi chưa thành hiện thực. Nhưng hôm nay, sứ mệnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cuối cùng đã hoàn thành—”

“Bây giờ tôi có thể thấy… loài người có một tương lai tươi sáng và tốt đẹp nhất.”

……

Sự im lặng kéo dài.

Kéo dài hàng chục giây.

Cuối cùng, tiếng vỗ tay của Newton đã phá vỡ sự im lặng, ông ấy cười lớn:

“Đúng là đáng mừng thật! Nhưng tôi càng tò mò hơn…”

Ông ấy nhìn quanh ba người còn lại, sau đó nhìn lần lượt vào bốn chiếc ghế trống, mỉm cười nói:

“Rốt cuộc, là kế hoạch tương lai của vị thiên tài nào đã thành công vậy?”

Jask đeo mặt nạ quay đầu nhìn chiếc mặt nạ mèo Rhine trên mặt Lâm Huyền.

Lâm Huyền cũng nhìn ông ấy.

Cả hai đều không nói gì.

Jask biết, chắc chắn không phải ông ấy, vì ông ấy đã từ bỏ kế hoạch di cư sao Hỏa từ lâu.

Còn Lâm Huyền thì biết rõ hơn ai hết…

Chương 1608: Ai giả ai thật (1)

Chương 1608: Ai giả ai thật (1)

Rằng rõ ràng đường dây thế giới hiện tại, giấc mơ thứ chín hiện tại, là tương lai tồi tệ nhất và tuyệt vọng nhất trong lịch sử.

Nhưng tại sao.

Einstein lại nói đó là tương lai tươi sáng và tốt đẹp nhất?

Liệu hai người họ có thực sự nhìn thấy cùng một tương lai không?

“Einstein.”

Lâm Huyền đứng dậy khỏi ghế, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ông già đang ngồi trên bục cao, tắm trong ánh sáng vàng.

Hắn nói một cách nghiêm túc:

“Rốt cuộc, ông đã nhìn thấy tương lai như thế nào?”

Lâm Huyền không thể hiểu được.

Rốt cuộc… “tương lai tươi sáng và tốt đẹp nhất” là gì?

Trước đây.

Lâm Huyền đã thấy chín đường dây thế giới, chín khả năng tương lai của loài người, tương ứng với chín giấc mơ mà hắn đã trải qua.

Từ sự trì trệ của cuộc sống công nghệ, đến những hình thái xã hội kỳ quặc, cho đến sự tái thiết của nền văn minh sau thảm họa…

Các kết cục khác nhau, tốt hay xấu, con người có hạnh phúc hay không, thì tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người.

Nhưng không có ngoại lệ.

Chín thế giới tương lai này cuối cùng đều bị ánh sáng trắng hủy diệt vào đúng 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

Vì vậy, khi các đường dây thế giới thay đổi trước đây, Einstein luôn nói rằng "loài người không có tương lai," và Lâm Huyền luôn nghĩ rằng điều mà Einstein ám chỉ chính là ánh sáng trắng hủy diệt!

Suy cho cùng, chỉ có như vậy mới hợp lý.

Nếu không có ánh sáng trắng hủy diệt, thì thực ra chín kết cục tương lai trước đó không thể coi là "không có tương lai."

Lịch sử loài người là một quá trình liên tục phá bỏ cái cũ và xây dựng cái mới, chỉ cần cho loài người đủ thời gian để tiếp tục, thì mọi thứ đều có thể xảy ra, mọi thứ đều có thể thay đổi.

Ngay cả trong giấc mơ thứ tám đầy áp lực nhất, sau 1000 năm nữa, liệu những người máy sinh học có thể tiếp tục cai trị các thành phố không?

Chưa chắc.

Hoặc có thể nói, chắc chắn là không.

Vật cực tất phản, khi áp lực đạt đến cực điểm, nó sẽ bật ngược lại.

Với sự lớn mạnh của thế lực Thành phố Tội Lỗi, việc con người lấy lại quyền kiểm soát thế giới chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lấy giấc mơ thứ năm, nơi nền văn minh nhân loại suy thoái tồi tệ nhất, làm ví dụ.

Toàn thế giới chỉ còn lại vài triệu người, và điều kiện sống chỉ tốt hơn thời kỳ đồ đá một chút.

Nhưng.

Thì đã sao?

Loài người đã phát triển từ thời kỳ nguyên thủy, thời kỳ đồ đá, chẳng qua là đi lại con đường cũ một lần nữa mà thôi.

Chỉ cần không có ánh sáng trắng, và cho loài người thêm 1000 năm để phát triển.

Làng Kiểm, làng Rhine, thị trấn Nữ Vương… chưa chắc không thể trở thành trung tâm thế giới mới, đô thị quốc tế, hay một Đông Hải mới.

Đây chính là điều khiến Lâm Huyền băn khoăn nhất.

[Kẻ gây ra việc loài người không có tương lai, chẳng phải chính là ánh sáng trắng hủy diệt sao?]

Vừa rồi Einstein nói:

“Hàng chục năm qua, tôi luôn lo lắng về tương lai của loài người, tôi đã thấy loài người tự hủy diệt mình dưới nhiều hình thức khác nhau, và nền văn minh nhân loại bị tiêu diệt vì nhiều lý do khác nhau.”

Tự hủy diệt dưới nhiều hình thức khác nhau,

Bị tiêu diệt vì nhiều lý do khác nhau,

Điều này hoàn toàn mâu thuẫn với tương lai thế giới mà Lâm Huyền thấy trong các giấc mơ.

Trước hết, trong chín tương lai mà hắn thấy, ngoại trừ giấc mơ thứ chín còn chưa xác định; thì trong tám giấc mơ đầu tiên,

loài người chưa bao giờ tự hủy diệt… Dù thế giới có khó khăn đến đâu, luôn có một nhóm người kiên cường đang đấu tranh, sinh tồn và nỗ lực.

Thứ hai, ngoại trừ giấc mơ thứ chín, nền văn minh nhân loại cũng chưa bao giờ bị tiêu diệt vì nhiều lý do, mà chỉ có một lý do duy nhất… đó là ánh sáng trắng hủy diệt, không có lý do thứ hai nào khác.

Mâu thuẫn.

Mâu thuẫn.

Mâu thuẫn.

Những lời của Einstein chứa đầy mâu thuẫn.

Tóm lại, điều này tập trung vào ba điểm chính:

Nếu Einstein cho rằng tương lai mà loài người tự hủy diệt, tuyệt chủng không phải là tương lai tốt đẹp, thì tại sao bây giờ, khi đối mặt với giấc mơ thứ chín nơi loài người đã hoàn toàn diệt vong, ông ấy lại khẳng định đó là tương lai tươi sáng nhất?

Tương lai mà Einstein nhìn thấy thực sự có giống với tương lai mà mình thấy không? Liệu ông ấy có thực sự nhìn thấy ánh sáng hủy diệt vào lúc 00:42 không?

Giả sử Einstein không nhìn thấy ánh sáng hủy diệt, thì thực ra tương lai trong giấc mơ đầu tiên và giấc mơ thứ bảy mới xứng đáng được gọi là tương lai tươi sáng và tốt đẹp nhất, vậy tại sao Einstein lại phớt lờ hai tương lai này?

……

Những điểm trên đều là những điều khiến Lâm Huyền cảm thấy không hợp lý.

Do đó, hắn mới nghi ngờ rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy và tương lai mà hắn nhìn thấy có lẽ thực sự không phải là một.

Điều này cũng khiến hắn lo lắng một lần nữa.

Chương 1609: Ai giả ai thật (2)

Chương 1609: Ai giả ai thật (2)

Nếu tương lai mà hắn và Einstein nhìn thấy là khác nhau.

Điều đó có nghĩa là…

Giữa hai người họ, một người nhìn thấy tương lai thực, còn người kia chắc chắn nhìn thấy tương lai giả.

Rốt cuộc, ai mới là người nhìn thấy tương lai thực sự?

Không khỏi, Lâm Huyền nhớ lại cuộc tranh luận trước đây với siêu trí tuệ nhân tạo VV.

Lúc đó, VV nói rằng tương lai mà Lâm Huyền thấy và những quy luật thời không mà hắn nhận thức được là không hợp lý, do đó nghi ngờ rằng giấc mơ của Lâm Huyền là giả, là hư cấu, là do một trường quay tạo ra.

Chính từ đây.

Lâm Huyền đã chia sẻ ý tưởng kiểm chứng tính thực hư của giấc mơ với Sở An Tình, và Sở An Tình đã viết cho hắn một mảnh giấy nhỏ sau khi chạm vào hạt thời không.

Cô ấy còn dặn dò hắn: “Đợi đến khi anh sang bên kia, anh chắc chắn sẽ hiểu.”

Chuyện này đã xảy ra hơn nửa năm rồi, và mảnh giấy nhỏ đó cùng với hạt thời không đã được đặt trong bộ phận bắt giữ hạt thời không (nồi cơm điện), cất trong két sắt làm từ hợp kim hafnium của Ngân hàng Thái Mỗ.

Lâm Huyền ban đầu nghĩ rằng giờ đây không cần phải kiểm chứng thực hư của giấc mơ nữa, sau khi trải qua nhiều lần thay đổi giấc mơ và còn sử dụng thông tin trong đó để giết chết Turing và Copernicus, điều đó đủ để chứng minh rằng giấc mơ là thật.

Nhưng không ngờ…

Chỉ một câu nói của Einstein lại khiến vấn đề thực hư của giấc mơ quay trở lại, khiến mọi thứ trở nên mơ hồ.

Lâm Huyền cũng rất muốn mở két sắt.

CC có thể tìm thấy ý nghĩa cuộc sống của mình và sự thật về những lời nói của người đàn ông râu quai nón VV thông qua két sắt; Lâm Huyền cũng có thể hiểu được manh mối mà Sở An Tình để lại qua những dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ.

Nhưng vấn đề là, không thể tìm thấy két sắt!

Siêu thảm họa năm 2400 chết tiệt đã cuốn trôi toàn bộ Thành phố Đông Hải, san phẳng nó, và hắn cùng CC đã lâu lắm rồi không nhìn thấy két sắt.

Giấc mơ thứ chín cũng gặp phải tình cảnh tương tự.

Siêu thảm họa xảy ra muộn hơn 200 năm đã hủy diệt Trái Đất và nền văn minh loài người một cách triệt để hơn, với thời gian hoạt động và công cụ hạn chế của Lâm Huyền, càng không thể tìm thấy két sắt hợp kim hafnium.

Điều này khiến kế hoạch kiểm chứng thực hư của giấc mơ một lần nữa rơi vào ngõ cụt, khiến hắn không thể xác định được… tương lai mà hắn và Einstein nhìn thấy, rốt cuộc cái nào là thật.

Xét từ góc độ phân tích thực tế.

Rõ ràng là tương lai mà Einstein nhìn thấy đáng tin cậy hơn

một chút, dù sao ông ấy đã đối mặt với hàng loạt câu hỏi từ các thiên tài suốt hàng chục năm mà chưa từng mắc sai lầm.

Dù là thời điểm cái chết của mình hay thời điểm sao chổi tiếp cận Trái Đất, Einstein đều tiên đoán chính xác.

Khác với việc mình chỉ có thể nhìn thấy tương lai vào ngày 28 tháng 8 năm 2624, Einstein có thể nhìn thấy từng phút từng giây những gì sẽ xảy ra.

Điều này…

Khiến Lâm Huyền cảm thấy bất an một cách khó tả.

Chẳng lẽ.

Thật sự là kịch bản tồi tệ nhất…

Giấc mơ của mình là giả sao?

Phải tìm cách kiểm chứng!

Vì vậy.

Hắn mới muốn làm rõ rốt cuộc Einstein đã nhìn thấy tương lai như thế nào.

Tuy nhiên.

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein, ngồi vững trên bục cao, nhìn xuống:

“Rhine, đừng hoảng hốt như vậy.”

Ông ấy nói một cách bình tĩnh: “Mặc dù đây là buổi họp cuối cùng, nhưng theo quy định, mỗi người trong các bạn vẫn có cơ hội đặt câu hỏi cho tôi.”

“Hiện tại vẫn chưa đến giờ đặt câu hỏi, hãy ngồi lại ghế và đợi đến phần đặt câu hỏi.”

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Rút lui lại.

Ngồi lại vào ghế.

Rõ ràng.

Einstein vẫn còn một số điều chưa nói xong.

Khi Lâm Huyền ngồi xuống một lần nữa.

Einstein nhìn quanh bốn thành viên còn lại, rồi tiếp tục nói:

“Tương lai như thế nào mới là tương lai tốt đẹp nhất?”

Ông ấy khẽ mỉm cười: “Đây là câu hỏi cuối cùng mà các bạn phải trả lời trước khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Bất kể lúc đó các bạn trả lời ‘loài người còn tương lai không?’ là có hay không, các bạn đều phải trả lời câu hỏi phía dưới.”

“Câu trả lời của các bạn khác nhau, nhưng đều có lý lẽ riêng. Nhưng dù phương pháp tiếp cận có khác biệt lớn, hầu hết mọi người đều đạt được một sự đồng thuận tiềm ẩn—”

“Tương lai có loài người tồn tại mới thực sự là tương lai.”

“Vì vậy, khi chúng ta cố gắng cứu lấy vận mệnh thế giới và tìm kiếm lối thoát cho tương lai, điều cần thiết nhất là phải đảm bảo loài người có thể tiếp tục tồn tại.”

“Nhưng trong tương lai mà tôi nhìn thấy, thậm chí điều cơ bản nhất này cũng không đạt được, và nguyên nhân khiến gần như toàn bộ loài người tuyệt chủng… đều bắt nguồn từ sự tự hủy diệt.”

“Đây thực sự là một sự thật đau đớn, tôi không thể nghĩ ra giải nào, nên tôi mới thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, hy vọng nhờ sức mạnh của mọi người, giúp loài người vượt qua khó khăn này. Ít nhất… cũng phải tạo ra một cơ hội để loài người tránh được sự hủy diệt.”

“Và bây giờ, cuối cùng đã có người làm được điều đó. Người này, không phải chỉ một cá nhân cụ thể, mà là kết quả của sự đóng góp từ tất cả các thiên tài.”

Chương 1610: Ai giả ai thật (3)

Chương 1610: Ai giả ai thật (3)

“Lịch sử là như vậy, mỗi bước đi, mỗi dấu chân đều mang ý nghĩa không thể thiếu, có thể đi đúng con đường duy nhất dẫn đến tương lai tốt đẹp nhất trong vô vàn hướng đi tương lai… không thể thiếu bất kỳ đôi cánh nào đang vẫy.”

“Vì vậy… đừng nghi ngờ, các thiên tài của tôi, tương lai tươi sáng và tốt đẹp nhất của loài người là do các bạn cùng tạo ra; hãy tiếp tục giữ vững niềm tin và lý tưởng của các bạn, để tương lai vận hành trên quỹ đạo đúng đắn.”

……

Lâm Huyền không biết những người khác có hiểu không.

Nhưng hắn thì hiểu.

Hiện tại, đường dây thế giới 0.0001764, trong mắt Einstein, chính là đường dây thế giới hoàn hảo nhất.

Vì vậy, ông ấy đương nhiên sẽ không nói rõ kế hoạch tương lai của vị thiên tài nào đã thành công.

Một khi điều đó được làm rõ, chắc chắn sẽ gây ra xung đột và nghi ngờ, có thể dẫn đến việc đường dây thế giới lại một lần nữa nhảy vọt và lệch khỏi quỹ đạo hiện tại.

Nhưng điều này lại không hợp lý.

Einstein lấy đâu ra sự tự tin mà tin chắc rằng… đường dây thế giới sẽ không thay đổi nữa?

Hiện tại, hắn vẫn còn nhiều quân bài chưa bùng phát.

Khi Đỗ Dao hoàn thành việc phát triển mũ điện kích não, liệu độ cong thời không có thay đổi không?

Khi hắn đưa phiên bản chính xác của bản vẽ thiết bị xuyên thời không cho Lưu Phong, đường dây thế giới sẽ không nhảy vọt một lần nữa sao?

Bất chợt.

Hắn nhớ đến một từ khóa mà Hoàng Tước từng nói——

“Lịch sử khóa kín.”

Lúc đó, hắn không thể hiểu khái niệm này, không biết lịch sử bị khóa kín nghĩa là gì, cũng không biết làm thế nào để khóa kín lịch sử.

Chẳng lẽ…

Bây giờ, Einstein tự tin nói đây là buổi họp cuối cùng, là vì lịch sử đã hoàn toàn bị khóa kín, tương lai cũng đã hoàn toàn bị khóa kín, và đường dây thế giới sẽ không còn thay đổi nữa sao?

Điều này cũng không hợp lý về mặt logic.

Đỗ Dao hiện vẫn chưa chắc có thể phát minh ra mũ điện kích não; nếu nghĩ một cách cực đoan, hiện tại hắn có thể kiên nhẫn chờ cô ấy hoàn thành nghiên cứu; hoặc có thể nhẫn tâm đuổi cô ấy về châu Phi, để cô ấy lại chết trong chiến tranh.

Rõ ràng tương lai vẫn ở trạng thái phân tán chưa rõ, vẫn có thể thay đổi bằng con người.

Einstein lấy đâu ra sự tự tin đó?

Là quá mù quáng và tự phụ, coi thường hắn… hay là, hắn

đang coi thường Einstein?

Quá nhiều vấn đề.

Quá nhiều nghi vấn.

Lâm Huyền như một con ruồi không đầu, bay loạn khắp nơi, và đồng thời, đụng vào đủ mọi chướng ngại.

Có vẻ như.

Cơ hội cuối cùng để đặt câu hỏi trong buổi họp này cần phải được cân nhắc lại.

Có lẽ.

Điểm đột phá thực sự,

Chìa khóa để biết được sự thật…

Nằm trong câu hỏi và câu trả lời cuối cùng này!

……

Sau một thoáng im lặng.

Jask giơ cao tay phải, nhìn về phía Einstein:

“Ông đã nói nhiều như vậy, nhưng thực ra vẫn chưa nói rõ tương lai tốt đẹp nhất mà ông nhắc đến rốt cuộc là như thế nào. Tuy nhiên… tôi nghĩ dù chúng tôi có đặt câu hỏi, ông cũng sẽ từ chối trả lời vì liên quan đến các thành viên khác, hoặc để duy trì quỹ đạo tương lai.”

“Vì vậy, tôi muốn xác nhận rõ ràng, liệu rằng trong buổi họp cuối cùng này, quy định về việc đặt câu hỏi có còn giống như trước không?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein gật đầu: “Quy định là quy định, dù buổi họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài có kết thúc, nhưng không có nghĩa là Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ tan rã, cũng không có nghĩa là các bạn hết trách nhiệm. Trong quy chế đã được ghi rõ ràng, bất kể sống hay chết, bất kể lập trường hay niềm tin có thay đổi, ghế ngồi của các bạn tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài luôn được giữ lại, và cánh cửa luôn mở rộng cho các bạn.”

“Vì vậy, ngay cả trong câu hỏi cuối cùng, các bạn vẫn phải tuân thủ ba nguyên tắc… không được hỏi về các thành viên khác, không được hỏi về bản thân Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và câu hỏi phải đủ cụ thể.”

“Tuy nhiên… có một thay đổi nhỏ trong cách đặt câu hỏi.”

Einstein ngồi thẳng người, nhìn về phía trước:

“Để củng cố thêm sự ổn định của quỹ đạo tương lai, buổi họp này sẽ không áp dụng hình thức hỏi công khai nữa, mà thay vào đó là hình thức hỏi riêng từng người.”

Nghe vậy.

Newton và Gauss không có phản ứng gì đặc biệt.

Nhưng Lâm Huyền và Jask lại có một số động tác nhỏ rõ ràng.

Cả hai đều cố ý làm ra phản ứng để đối phương nhìn thấy.

Hỏi riêng từng người.

Điều này có nghĩa là sẽ không thể nghe được câu hỏi và câu trả lời của người khác, nhưng đồng thời——

Những người khác cũng không thể nghe câu hỏi và câu trả lời của bạn!

Có lẽ với Newton, cơ hội này không phải là điều hiếm hoi, ông ấy là người thứ hai gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tuy không có nhiều cơ hội như Copernicus… nhưng chỉ cần tháng nào Copernicus không tham gia cuộc họp, ông ấy có thể yên tâm đặt câu hỏi.

Nhưng với Lâm Huyền và Jask, cơ hội hỏi riêng từng người như vậy là hiếm có ngàn năm có một!

Chương 1611: Ai giả ai thật (4)

Chương 1611: Ai giả ai thật (4)

Đặc biệt là với Lâm Huyền.

Thiên niên trụ, hằng số vũ trụ 42, ánh sáng hủy diệt…

Những câu hỏi không tiện hỏi công khai như vậy, khi chỉ có Einstein và hắn đối mặt, hắn có thể thoải mái đặt câu hỏi mà không lo ai khác nghe thấy.

Chỉ là…

Tình hình hiện tại đã thay đổi đáng kể.

Hơn nữa, cơ hội đặt câu hỏi chỉ có duy nhất một lần.

Hắn vừa muốn biết sự thật về thiên niên trụ và hằng số vũ trụ 42, vừa muốn làm rõ thực hư của giấc mơ của mình, và cũng muốn biết liệu trong tương lai mà Einstein nhìn thấy có ánh sáng hủy diệt hay không.

Điều này…

Phải quyết định thế nào đây?

Cơ hội duy nhất còn lại.

Hắn.

Rốt cuộc nên đặt câu hỏi gì?

“Vậy thì, chúng ta bắt đầu phần đặt câu hỏi, các thiên tài vĩ đại và đáng kính trọng.”

Einstein đứng dậy khỏi chiếc ghế cao bằng gỗ đen.

……

Phía sau, tấm rèm đỏ trang trí từ từ kéo sang hai bên, để lộ một cánh cửa gỗ đỏ được chạm khắc tinh xảo.

Và lúc này.

Sau khi rèm đã hoàn toàn mở ra, cánh cửa gỗ đỏ chầm chậm mở ra mà không cần bất kỳ lực tác động nào…

Bên trong.

Là một căn phòng họp nhỏ.

Chỉ có một chiếc bàn trà và hai chiếc ghế da mềm mại ở hai bên bàn.

Hỏi đáp một đối một.

Có vẻ như cuộc hỏi đáp sẽ diễn ra trong phòng tiếp khách kín đáo này.

“Newton, đi theo tôi.”

Einstein nói xong, không quay đầu lại, bước vào phòng tiếp khách kín đáo.

Từ ghế ngồi hàng đầu, Newton với hình ảnh ảo là một chàng trai trẻ đứng dậy, cúi chào nhẹ nhàng với Gauss, Jask và Lâm Huyền:

“Tạm biệt trước nhé, các thiên tài, thật là một cuộc gặp gỡ vừa dài vừa ngắn ngủi.”

“Hy vọng trong thế giới tương lai, chúng ta sẽ gặp lại nhau, và cũng mong rằng… không bao giờ gặp lại nhau.”

Nói xong.

Ông đứng thẳng người, theo sau Einstein vào phòng tiếp khách, đóng cửa lại.

Cạch.

Cánh cửa gỗ đỏ khép lại.

Newton quay đầu, nhìn Einstein đã ngồi trên một trong hai chiếc ghế.

“Ngồi đi, bạn cũ của tôi.”

Einstein giơ cánh tay khẳng khiu chỉ vào chiếc ghế da đối diện:

“Đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, ông định hỏi gì nào?”

Newton từ từ đi đến đối diện Einstein.

Ngồi xuống.

Mỉm cười nhẹ:

“Thực ra tôi chẳng cần phải hỏi bất cứ điều gì, không phải vì cơ hội hỏi riêng như thế này là hiếm với tôi, mà là… tôi rất rõ ràng…”

“Tôi đã thắng.”

Ông dựa lưng vào chiếc ghế mềm mại, nhìn thẳng vào người đàn ông đeo mặt nạ Einstein trước mặt:

“Tôi khác với những thiên tài khác, tôi biết quá nhiều thứ mà họ không biết, thậm chí, ngoài thành viên mới nhất là Rhine, tôi có thể đoán được kế hoạch của tất cả họ…”

“Đây có lẽ là lợi thế của việc tham gia câu lạc bộ từ sớm, khi

hầu hết các vấn đề chưa thể đặt ra, và khi chỉ cần chạm vào cốt lõi là sẽ bị từ chối trả lời… tôi và Copernicus đã gần như hỏi hết tất cả các câu hỏi."

"Bây giờ Copernicus đã chết, chỉ có tôi biết sự thật thực sự, chỉ có tôi biết bí mật thực sự, chỉ có tôi biết loài người đang đối mặt với điều gì."

"Vì vậy, không cần nói nhiều, Einstein… chỉ có tôi mới có thể cứu được thế giới này, chỉ có tôi mới có thể bảo vệ tương lai của loài người."

Ông cười khẽ, lắc đầu:

"Ông biết rõ hơn ai hết, những lời này của tôi không phải là khoe khoang hay tự mãn, vì những gì ông đã nói với tôi và Copernicus từ sớm, giờ đã thuộc phạm vi từ chối trả lời."

"Điều này dẫn đến việc… những thiên tài đến sau, dù tôi rất tôn trọng nỗ lực của họ, nhưng họ không biết sự thật, nên họ sẽ mãi mãi không thể đạt đến điểm mấu chốt, và đó cũng là một điều đáng buồn."

"Vì vậy, Einstein, tôi chỉ cần xác nhận một điều. Câu hỏi cuối cùng của tôi là—"

"Cuối cùng, loài người có tuyệt chủng không?"

Einstein ngẩng đầu lên.

Ngồi thẳng người.

Chậm rãi lắc đầu:

"Không."

"Ha ha ha ha ha…"

Newton nở một nụ cười hài lòng, đứng dậy khỏi chiếc ghế mềm mại, nói khẽ:

“Là người có thể nhìn thấy tương lai, Einstein, nếu ông nói đây là lần cuối chúng ta gặp nhau, thì chắc chắn là lần cuối, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.”

“Vài chục năm quen biết, thật khó mà không cảm thấy tiếc nuối. Nhưng… chẳng có cuộc gặp gỡ nào là không tan, bạn cũ, chúc ông mọi điều tốt lành.”

Newton cúi chào một cách lịch lãm với Einstein, sau đó làm một động tác như tháo kính VR, hình ảnh ảo của ông trở nên trong suốt, dần tan biến, rồi biến mất…

Cạch.

Cánh cửa gỗ đỏ trong phòng tiếp khách kín mở ra lần nữa, giọng nói đầy uy quyền và điềm tĩnh của Einstein vang lên ngoài hội trường:

“Gauss, đến lượt ông.”

Người đàn ông gầy yếu đeo mặt nạ Gauss run rẩy đứng dậy khỏi ghế, nhìn hai người đang ngồi đối diện:

“Lần này… có thể… không cắt ngang… tôi chứ?”

Lâm Huyền và Jask gật đầu.

Đây là buổi họp cuối cùng rồi, nể mặt lần cuối, hơn nữa cả hai cũng rất muốn nghe xem người đàn ông bí ẩn, người mà câu hỏi luôn bị từ chối và đã hai lần không đặt câu hỏi, rốt cuộc muốn nói gì.

“Bình đẳng.”

Gauss nhẹ nhàng nói:

“Trên thế giới này… không có sự bình đẳng tuyệt đối, cũng không có sự bình đẳng tương đối. Nhưng… tất cả, đều có sự bình đẳng nguyên thủy nhất.”

Chương 1612: Nói dối (1)

Chương 1612: Nói dối (1)

Ông ta gật đầu chào từng người:

“Tạm biệt, Jask.” “Tạm biệt, Rhine.”

“Tạm biệt, Gauss.” Jask nói.

“Hẹn gặp lại.” Lâm Huyền nói.

Nghe câu nói của Lâm Huyền.

Gauss cười nhẹ, lắc đầu:

“Hẹn gặp lại… e rằng sẽ không đâu.”

Nói xong.

Ông ta từ từ quay lại, chậm rãi bước vào phòng tiếp khách kín và đóng cánh cửa gỗ đỏ lại.

Cạch.

Cánh cửa gỗ đóng lại.

“Mời ngồi, Gauss.”

Einstein chỉ vào chiếc ghế đối diện.

Gauss từ từ di chuyển đến.

Sau khi ngồi xuống, ông ta nói với tốc độ chậm rãi:

“Vậy… tôi đã thành công rồi đúng không, Einstein.”

Ông lão đối diện không hề nhúc nhích:

“Gauss, đó là câu hỏi của ông sao?”

“Không, không.”

Gauss vội vàng lắc đầu:

“Chỉ… chỉ là nói… chuyện phiếm, ông cứ xem như tôi… là… tự nói chuyện với mình.”

Dừng một chút.

Ông ta tiếp tục nói:

“Tôi biết… tôi đã thành công.”

Tốc độ nói của Gauss dần nhanh hơn:

“Bởi vì… chỉ vài ngày trước, tôi đã quyết định, sau nhiều ngày do dự, đưa ra một quyết định không thể rút lại, không thể thay đổi, không thể sửa chữa, không thể đảo ngược.”

“Tôi đã hoàn toàn hiểu ra rồi, Einstein.”

Ông ta ngẩng đầu lên.

Nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ Einstein trên gương mặt người đàn ông lớn tuổi:

“Cái chết bình đẳng, mới thực sự là… bình đẳng!”

Einstein ngồi yên lặng đối diện.

Ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi ở góc phòng, chiếu bóng ông ấy lên tường bên, lúc sáng lúc tối.

Ông ấy dường như đang lắng nghe những lời tự nói của Gauss, hoặc có thể là không.

Chỉ là kiên nhẫn chờ đợi, chờ câu hỏi của Gauss.

Gauss hít một hơi thật sâu.

Xoa nhẹ cánh tay trái của mình, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn ông, Einstein... Ông là người duy nhất trong câu lạc bộ... luôn luôn... không bao giờ ngắt lời tôi... khi tôi nói.”

“Nhưng tôi cũng hiểu... những người khác không có ý xấu... là do tôi... nói quá chậm.”

Đối diện.

Einstein khẽ mỉm cười, lắc đầu:

“Tôi không giống các ông, tôi có thừa thời gian.”

Cuối cùng.

Gauss ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc mặt nạ buồn bã của Einstein:

“Bây giờ, tôi sẽ đưa ra câu hỏi của mình. Nếu có thể nhận được câu trả lời từ ông... điều đó có nghĩa là, thực sự tôi đã thành công.”

“Câu hỏi của tôi như sau...”

Ông hắng giọng, nói nhanh nhất có thể:

“Tôi đã từng hỏi ông, con người cần bao nhiêu thời gian để nâng cao hoàn toàn khả năng miễn dịch, chống lại mọi loại virus, và ông đã nói với tôi rằng điều đó là không thể, ông nói... virus sẽ tiếp tục tiến hóa, cũng sẽ liên tục xuất hiện các loại virus mới... cấu trúc máu thịt của con người đã định sẵn phải chung sống lâu dài với virus, và chúng ta sẽ mãi mãi đối đầu với chúng.”

“Câu trả lời đó khiến tôi rất yên tâm... Tôi cũng rất rõ, bất kỳ loại virus nào, dù độc tính ban đầu có mạnh đến đâu, nhưng theo thời gian, qua nhiều lần lây nhiễm... độc tính và khả năng lây lan của nó nhất định sẽ ngày càng yếu đi... ngày càng yếu đi.”

“Cuối cùng... mỗi loại virus sẽ mất đi độc tính, mất đi khả năng lây lan... nó sẽ trở nên yếu đến mức không thể vượt qua hệ miễn dịch của con người, không thể lây nhiễm vào cơ thể, hoàn toàn mất tác dụng.”

“Vậy nên, câu hỏi của tôi là—”

Gauss gầy guộc mím môi, tràn đầy hy vọng hỏi:

“Vài ngày trước, tôi đã tự tiêm vào cơ thể loại virus đó, con người cần bao nhiêu năm để hoàn toàn không bị loại virus này lây nhiễm nữa, để nó không còn tác dụng?”

“Hay nói cách khác, loại virus này sẽ tồn tại bao lâu... sau bao nhiêu năm thì độc tính và khả năng lây lan của nó sẽ yếu đến mức không thể tiếp tục lây nhiễm cho con người.”

……

Einstein vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không do dự nói ra một con số:

“194 năm.”

“Mặc dù từ khoảng 180 năm trở đi, virus mà ông tạo ra, dù là độc tính hay khả năng lây lan đều đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn sẽ có những người có thể trạng yếu bị nhiễm.”

“Vì vậy, câu trả lời cho câu hỏi của ông là 194 năm. Sau 194 năm, loại virus này sẽ hoàn toàn mất đi độc tính và khả năng lây lan, trở nên không thể lây nhiễm và truyền nhiễm cho bất kỳ ai... từ đó, nó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới.”

Nghe câu trả lời này.

Gauss thở phào nhẹ nhõm, dường như rất hài lòng:

“Đủ rồi... đủ rồi...”

“Điều đó chứng tỏ rằng, loại virus mà tôi tạo ra thực sự rất... mạnh mẽ. Thời gian hiệu lực kéo dài 194 năm... đủ rồi... đủ rồi...”

Nói xong.

Ông ta đứng dậy từ chiếc ghế da, cúi đầu thật sâu trước Einstein:

“Cảm ơn ông, Einstein, và cũng cảm ơn Copernicus.”

“Nói thật lòng, lý do tôi có thể quyết tâm thực hiện kế hoạch này... hoàn toàn là vì cái chết của Copernicus, cũng như câu hỏi của Newton... và câu trả lời của ông.”

“Bình đẳng... cái chết là sự bình đẳng nguyên thủy nhất của mọi sinh mệnh... trên thế giới... thậm chí trong cả vũ trụ.”

“Các nguyên tố cuối cùng sẽ phân rã, các ngôi sao sẽ dần tắt, và một ngày nào đó vũ trụ cũng sẽ trở thành hư không... cái chết chính là sự bình đẳng thực sự.”

“Tạm biệt, Einstein.”

Ông đứng thẳng dậy, vẫy tay chào người đàn ông già nua đối diện:

“Những ngày tham gia họp mặt tại câu lạc bộ thiên tài... là những khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.”

……

Bên ngoài, cách một cánh cửa từ phòng khách bí mật, là đại

sảnh vàng rực.

Lâm Huyền và Jask, sau khi Gauss vào trong, không còn cần phải giả vờ là người lạ nữa, bắt đầu trò chuyện trực tiếp.

Chương 1613: Nói dối (2)

Chương 1613: Nói dối (2)

“Thật bất ngờ!”

Jask, đeo chiếc mặt nạ Tesla, quay đầu lại:

“Không ngờ phúc lợi của buổi gặp cuối cùng này lại là cho phép chúng ta hỏi riêng từng người một! Mặc dù quy tắc vẫn giống như trước, không được đề cập đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài hoặc các thành viên... nhưng không gian để thao tác đã rộng lớn hơn rất nhiều!”

“Trước đây, vì sợ người khác nhìn thấu kế hoạch tương lai và mục đích thật sự, mọi người đều giấu giếm, không dám hỏi sâu... Mặc dù tôi không sợ mọi người biết kế hoạch tương lai của tôi, nhưng nhiều lúc tôi vẫn không muốn để họ nghe được câu trả lời cho những câu hỏi của tôi, vì vậy cũng có nhiều câu hỏi tôi không dám đưa ra.”

“Nhưng bây giờ thì khác rồi, trong phòng khách chỉ có chúng ta và Einstein, bất kể nói gì, hỏi gì, Einstein trả lời gì... cũng không cần lo lắng người khác nghe thấy!”

“Cơ hội này thực sự rất hiếm có, ngoài những thành viên tham gia sớm vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chúng ta, những người đến sau, chưa bao giờ có cơ hội này.”

“Thật vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Như vậy, chúng ta có thể hỏi những câu hỏi nhạy cảm, cốt

lõi, và ẩn giấu hơn.”

“Đúng, chính xác là như vậy.”

Jask cười nói:

“Vậy nên... với một cơ hội quý giá như thế này, cậu vẫn định nhờ tôi hỏi ‘năm 2622 dân số thế giới là bao nhiêu’—một câu hỏi không mấy giá trị sao?”

“Tôi đề nghị cậu suy nghĩ kỹ, trân trọng cơ hội này, đổi sang một câu hỏi có ý nghĩa hơn, để tôi thay cậu hỏi Einstein.”

“Tôi nghĩ rằng sau khi Newton hỏi xong, có lẽ ông ấy đã lập tức rời khỏi cuộc họp. Nhưng tôi, tôi sẽ chờ đến khi Einstein trả lời xong, rồi bước ra khỏi cánh cửa đỏ kia, và sẽ cho cậu biết câu trả lời, sau đó cậu có thể cân nhắc câu hỏi cuối cùng của mình dựa trên câu trả lời đó.”

Hả?

Lâm Huyền chớp mắt.

Hắn có chút ngạc nhiên nhìn Jask:

“Một cơ hội hỏi riêng quý giá như vậy... ông vẫn định nhường cho tôi sao?”

Món quà này thực sự là ngoài mong đợi.

Thật không

Thực ra...

Kể từ khi Einstein nói về việc hỏi riêng, Lâm Huyền đã không định chiếm lấy cơ hội hỏi của Jask.

Như Jask đã nói.

Đây là lần hỏi cuối cùng.

Đồng thời, đây cũng là lần duy nhất ông ấy có cơ hội hỏi riêng.

Thực sự quá quý giá.

Jask cũng là người có lý tưởng và niềm tin, trước đây ông ấy cũng có nhiều câu hỏi không dám hỏi ra, và đây chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một sao?

“Ông chắc chắn muốn nhường cho tôi sao?” Lâm Huyền hỏi.

“Tất nhiên.”

Jask trả lời rất tự nhiên:

“Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu không có cậu tiết lộ thông tin trước, giúp tôi biết rằng nữ thư ký là nội gián của Copernicus... thì làm gì có cơ hội ngồi đây cùng cậu dự họp?”

“Thật ra, tôi luôn tìm kiếm cơ hội và cách thức để báo đáp cậu, nhưng không thể giúp gì nhiều. Nếu cậu không ngại... hãy để tôi dùng cơ hội hỏi lần này như là món quà cảm ơn cho sự kiện lần trước.”

“Nếu thật sự phải để tôi hỏi, có lẽ tôi vẫn sẽ hỏi về việc liệu con người trong tương lai có thể bay ra khỏi hệ Mặt Trời, có khả năng du hành vũ trụ xa xôi hay không.”

“Nhưng nghĩ kỹ lại... câu hỏi này thực sự không có nhiều ý nghĩa, nếu con người thật sự ra ngoài được, có khả năng sống ngoài Trái Đất, thì tôi tất nhiên sẽ rất vui mừng. Nhưng... điều đó chẳng khác gì lãng phí một cơ hội hỏi. Bởi vì sự thật là như vậy, tôi hỏi hay không hỏi cũng không ảnh hưởng đến việc con người có du hành vũ trụ xa xôi hay không.”

“Suy cho cùng, tôi đã từ bỏ kế hoạch của mình từ lâu, ngay cả

khi con người thật sự có thể bay ra khỏi hệ Mặt Trời, điều đó cũng không liên quan gì đến tôi.”

“Và nếu... câu trả lời của Einstein là phủ định, thì việc tôi hỏi cũng như không. Vậy nên cậu hiểu rồi chứ? Với tôi hiện tại, hỏi hay không hỏi, ngoài việc khiến tôi an lòng hoặc bất an, chẳng thu được thông tin giá trị nào cả, vì vậy... tại sao phải lãng phí một cơ hội hỏi quý giá như thế này?”

“Tôi tuy không biết kế hoạch tương lai của cậu là gì, nhưng tôi nghĩ thế này là tốt nhất, không ai biết kế hoạch tương lai của cậu, và cậu có thể chính là người chiến thắng cuối cùng! Bây giờ, con đường của tôi đã đi đến hồi kết... tôi sẵn sàng ủng hộ cậu một tay.”

“Cậu hãy suy nghĩ kỹ, nghĩ ra một câu hỏi xứng đáng với giá trị của cơ hội hỏi lần này, rồi nói cho tôi... chút nữa khi Gauss kết thúc, tôi sẽ vào trong và hỏi Einstein câu hỏi của cậu, sau đó sẽ ra ngoài nói cho cậu biết câu trả lời.”

……

Lâm Huyền gật đầu.

Nhận lấy lòng biết ơn này.

Jask nói đúng, hắn có rất nhiều câu hỏi quan trọng cần hỏi, một cơ hội hỏi duy nhất thực sự không đủ.

Cơ hội này thật sự là "tặng than trong tuyết".

Quả thật, người tốt sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng, tặng hoa hồng thì tay sẽ lưu lại hương thơm.

“Được, để tôi suy nghĩ kỹ và lên kế hoạch.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bắt đầu phân tích.

Sắp xếp lại suy nghĩ.

Hiện tại, hắn có bốn câu hỏi muốn biết câu trả lời:

Sự thật về thiên niên trụ, chỉ khi hiểu rõ thì mới có cách cứu Sở An Tình.

Chương 1614: Nói dối (3)

Chương 1614: Nói dối (3)

Ý nghĩa của hằng số vũ trụ 42, trực giác mách bảo hắn rằng câu hỏi này có thể sẽ bị từ chối trả lời.

Liệu tương lai mà hắn và Einstein nhìn thấy có giống nhau hay không, và ai trong hai người nhìn thấy tương lai thật sự.

Hình ảnh montage trong giấc mơ của Trương Vũ Thiến và hình ảnh của chính mình với đôi mắt xanh trong giấc mơ của CC thực sự có ý nghĩa gì. *Montage là một kỹ thuật dựng phim, bao gồm chuỗi các shot ngắn được kết hợp vào một cảnh

Đại khái...

Những câu hỏi mà hắn rất muốn biết câu trả lời chính là bốn câu này.

Đáng tiếc.

Dù có cả cơ hội hỏi của Jask, hắn cũng chỉ có thể chọn hai trong bốn câu hỏi.

Bốn chọn hai.

Nên chọn thế nào đây?

Trước hết, loại bỏ câu hỏi thứ hai, thứ nhất là trọng lượng của nó tương đối thấp, thứ hai là khả năng bị từ chối trả lời rất cao, không nên lãng phí cơ hội quý giá này.

Tương tự, câu hỏi thứ tư cũng nên loại bỏ, vì ưu tiên không

cao, hơn nữa lại liên quan đến Einstein, khả năng bị từ chối trả lời cũng rất lớn. Không nên mạo hiểm, cần phải thận trọng.

Sau đó, câu hỏi thứ nhất là mục tiêu chính của Lâm Huyền, vì trách nhiệm với sự an toàn của Sở An Tình, dù là Jask... hắn cũng không muốn chia sẻ thông tin về thiên niên trụ.

Vậy nên, câu hỏi này chỉ có thể do chính hắn đặt ra.

Do đó.

Giải pháp hợp lý nhất là để Jask hỏi về "xác minh tính chân thực của tương lai mà Einstein nhìn thấy"; còn bản thân hắn sẽ hỏi về "thiên niên trụ và Sở An Tình".

Câu hỏi của mình thì dễ thôi, chỉ cần hỏi trực tiếp.

Nhưng câu hỏi của Jask thì phải hỏi thế nào mới hợp lý?

Lâm Huyền nhíu mày.

Bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng.

Nhưng rồi...

Hắn nhận ra điều này không hề dễ dàng.

Khó khăn lớn nhất hiện tại là Lâm Huyền không thể chắc chắn rằng giấc mơ của mình là thật.

Vậy thì, khi bản thân không có tham chiếu thực sự, làm sao để xác định tương lai mà Einstein nhìn thấy có phải là thật hay không?

Hiện tại, điều này là không thể.

Tham thì thâm.

Từng bước một thôi.

Lâm Huyền dự định trước hết sẽ xác minh xem tương lai mà Einstein nhìn thấy có giống với tương lai trong giấc mơ của mình không.

Và đồng thời, hắn cũng có thể kiểm chứng xem trong tương lai mà Einstein thấy có sự kiện hủy diệt thế giới bằng ánh sáng trắng vào lúc 00:42 hay không.

“Tôi đã nghĩ xong rồi.”

Lâm Huyền nhìn Jask:

“Ông giúp tôi hỏi một câu: Vào lúc 10 giờ sáng ngày 29 tháng 8 năm 2624, dân số trong khu vực Thành phố Đông Hải của Long Quốc là bao nhiêu.”

Câu hỏi này có thể kiểm tra được hai vấn đề cùng lúc.

Nếu Einstein trả lời là 0.

Thì có hai khả năng.

Một là nhân loại thực sự đã tuyệt chủng; hai là ánh sáng trắng hủy diệt thế giới vào lúc 00:42 đã hủy diệt nhân loại.

Hai khả năng này, từ kết quả cuối cùng của nền văn minh nhân loại, thực ra không có sự khác biệt về bản chất.

Vậy nên cần phải "nếm thử" thật kỹ xem, cái gọi là "tương lai tươi đẹp nhất" của Einstein là gì.

Nếu Einstein trả lời là vài chục hoặc vài trăm người.

Thì điều đó có nghĩa là ánh sáng trắng hủy diệt thế giới vào lúc 00:42 thực sự không xảy ra, nên lúc 10 giờ sáng vẫn có người sống sót.

Và điều này cũng cho thấy, tương lai mà Einstein nhìn thấy và tương lai mà mình mơ thấy đại khái là giống nhau. Thành phố Đông Hải lớn như vậy mà vẫn còn vài chục người sống sót, khả năng mình đã bỏ sót hoặc không tìm thấy họ là rất lớn, tháng sau mình sẽ tìm kiếm kỹ hơn.

Nếu Einstein trả lời là một con số rất lớn, vài trăm nghìn hoặc vài triệu...

Thì không cần nói nhiều.

Tương lai mà Einstein nhìn thấy và tương lai mà mình mơ thấy hoàn toàn không phải là cùng một sự việc.

Trong hai người, chắc chắn có một người đã nhìn thấy tương lai giả.

Về phần ai là người nhìn thấy tương lai giả...

Chỉ có thể tìm cách xác minh sau.

Từng bước một thôi.

Cọt kẹt—

Lâm Huyền vừa dặn dò xong cho Jask.

Cánh cửa gỗ đỏ từ từ mở ra, giọng nói uy nghiêm của Einstein vang vọng trong đại sảnh:

“Tesla, đến lượt ông, vào đi.”

Jask gật đầu với Lâm Huyền, đứng dậy bước vào trong.

Cửa đóng lại.

Ông ấy ngồi xuống.

Người đàn ông đeo mặt nạ mang nỗi buồn của Einstein, như thường lệ, bình tĩnh nhìn Jask:

“Tesla... nói đi, câu hỏi cuối cùng của ông là gì?”

Jask lặp lại chính xác lời của Lâm Huyền:

“Câu hỏi của tôi là—”

“Vào lúc 10 giờ sáng ngày 29 tháng 8 năm 2624, dân số trong khu vực Thành phố Đông Hải của Long Quốc là bao nhiêu.”

Einstein im lặng một lúc:

“Con số cụ thể là 41 triệu 122 nghìn 581 người.”

“Ôi trời!”

Jask thốt lên:

“Thành phố siêu lớn! Hiện tại, năm 2024, dân số của thành phố Đông Hải chỉ hơn 24 triệu, 600 năm sau dân số tăng gần gấp đôi!”

“Bây giờ Đông Hải đã đủ chật chội rồi, nếu dân số tăng gấp đôi... có lẽ họ sẽ phải mở rộng khu vực mới, hoặc xây dựng các tòa nhà siêu cao tầng, hoặc phát triển không gian ngầm.”

Chương 1615: Nói dối (4)

Chương 1615: Nói dối (4)

“Ừm... dù sao cũng là thế giới tương lai sau 600 năm, phát triển thành thành phố gấp nếp hoặc thành phố nhiều tầng cũng có khả năng, chứa được hơn 40 triệu dân thì cũng hợp lý.”

“Ông nói như vậy, khiến tôi cũng bắt đầu mong đợi rồi... ông nói xem, liệu 600 năm sau có xuất hiện những siêu siêu siêu đô thị với dân số trên 100 triệu không?”

Đối mặt với sự phấn khích của Jask.

Einstein ra hiệu mời rời đi:

“Tesla, câu hỏi của ông đã xong, ông có thể rời đi rồi.”

“Được rồi, được rồi.”

Jask gật đầu, chỉ về phía cửa gỗ đỏ:

“Tôi phải rời đi từ đây sao? Tôi muốn ra ngoài một chút để tạm biệt Rhine, có được không?”

“Tất nhiên là được.”

Einstein dựa vào ghế mềm, nói:

“Ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông có thể làm bất cứ điều gì ngoài những điều bị điều lệ hạn chế.”

Ngay sau đó.

Jask mở cánh cửa gỗ đỏ, bước nhanh ra ngoài, đến bên cạnh

Lâm Huyền, bắt tay hắn:

“Einstein hoàn toàn không quan tâm đến những hành động nhỏ của chúng ta, ông ấy vẫn như trước... chẳng quan tâm gì cả.”

“41 triệu 122 nghìn 581 người, ông ấy nói rằng 600 năm sau, dân số Thành phố Đông Hải sẽ đạt hơn 40 triệu!”

Lâm Huyền gật đầu:

“Cảm ơn ông, Jask.”

Jask vẫy tay:

“Tôi đi đây, hẹn gặp lại.”

Nói xong.

Ông ấy thực hiện động tác tháo kính VR, hình ảnh ảo của ông trở nên trong suốt, dần dần biến mất.

Lâm Huyền chậm rãi quay đầu lại.

Nhìn cánh cửa phòng khách bí mật đang mở rộng, nhìn vào bên trong nơi có lò sưởi ấm áp... và Einstein đang ngồi vững trên chiếc ghế da.

Hắn đột nhiên có một linh cảm kỳ lạ—

Einstein đang nói dối.

Hắn biết.

Sự nghi ngờ này không có căn cứ, và cũng không có bất kỳ bằng chứng để chứng minh rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả.

Trong giấc mơ thứ chín, Thành phố Đông Hải đã bị san bằng.

Lúc hắn rời khỏi giấc mơ vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624, thành phố Đông Hải vẫn là một vùng đất cằn cỗi.

9 tiếng sau.

Làm sao mà 40 triệu người lại xuất hiện từ hư không?

Điều này thật vô lý.

Lượng rác thải sinh hoạt hàng ngày của 40 triệu người cũng đủ để nhấn chìm một huyện nhỏ, chưa kể đến việc cung cấp các cơ sở hạ tầng cần thiết và nguồn cung cấp thực phẩm, nước.

Vì vậy.

Không cần nói thêm.

Giờ có thể khẳng định một điều chắc chắn rằng—

Tương lai mà Einstein nhìn thấy thực sự không giống với giấc mơ của hắn.

Không chỉ không có ánh sáng trắng hủy diệt thế giới, mà nhân loại cũng không bị diệt vong, trái lại còn phát triển mạnh mẽ đến mức dân số Thành phố Đông Hải tăng lên hơn 40 triệu người.

Vậy có thể tưởng tượng rằng.

Dân số toàn thế giới có lẽ đã vượt qua con số 10 tỷ, thậm chí 20 tỷ.

Một thế giới đông đúc và phồn hoa như vậy tuyệt đối không thể là giấc mơ thứ chín mà hắn đã thấy.

Sự khác biệt đã xuất hiện.

Vậy thì.

Sự thật là gì? Tương lai mà Einstein nhìn thấy, và tương lai mà hắn mơ thấy, cái nào mới là thật? Đáng tiếc.

Không có cách nào để kiểm chứng.

Đây chính là cảm giác bất lực của Lâm Huyền lúc này.

Không thể kiểm chứng.

Hắn không thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để tự mình đến ngày 29 tháng 8 năm 2624 xem thử; Cũng không thể tìm được chiếc két sắt hợp kim hafnium trong giấc mơ thứ chín để kiểm tra mẩu giấy nhỏ mà Sở An Tình để lại, từ đó xác định tính thực hư của giấc mơ;

Vậy rốt cuộc... phải làm sao đây?

“Rhine.”

Giọng nói của Einstein bất chợt vang lên, vang vọng trong đại sảnh rộng lớn:

“Vào đi, đến lượt cậu hỏi rồi.”

Lâm Huyền bước đi.

Từng bước, từng bước, tiến vào phòng khách.

Hắn đóng cửa gỗ đỏ lại.

Ngồi xuống chiếc ghế da đối diện bàn trà.

Hắn nhìn thoáng qua bóng của Einstein đang nhảy múa trên tường dưới ánh lửa, rồi lại quay đầu nhìn người đàn ông đeo chiếc mặt nạ “Nỗi buồn của Einstein” đang ngồi trước mặt.

Hắn đối diện với đôi mắt tuyệt vọng, hối tiếc, và vô hồn của Einstein trên mặt nạ.

Cảm giác...

Như thể có thứ gì đó, xuyên qua thời gian, nhìn thấu tâm can mà truyền đến.

“Rhine.”

Giọng nói của người đàn ông già nua phá vỡ sự im lặng:

“Câu hỏi của cậu là gì?”

Đột nhiên.

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy một luồng nguy hiểm và sự cảnh giác.

Hắn không thể không kháng cự lại.

Không muốn hỏi về thiên niên trụ hay về Sở An Tình.

Cảm giác kỳ quái này...

Thực ra đã tích lũy từ lâu.

Suy nghĩ kỹ.

Liệu Trương Vũ Thiến, người liên quan đến thiên niên trụ, có vô cớ mà mơ thấy Einstein không?

Hơn nữa.

Năm 1952, một năm đặc biệt như vậy, với "Nỗi buồn của Einstein," giấc mơ của Trương Vũ Thiến, hằng số vũ trụ 42, và sự biến mất của thiên niên trụ... tất cả đều liên quan đến năm 1952.

Còn Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lại từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến chính câu lạc bộ.

Thậm chí.

Ngay cả thông tin về Einstein thật trong lịch sử cũng bị từ chối trả lời.

Những quy tắc nghiêm ngặt và kỳ lạ như vậy...

Thật sự.

Có cần thiết không?

Cảm giác tinh tế này, càng suy nghĩ càng thấy kỳ lạ, càng nghĩ càng thấy rợn người.

Einstein.

Chương 1616: Tương lai duy nhất (1)

Chương 1616: Tương lai duy nhất (1)

Năm 1952.

Thiên niên trụ.

Ba từ khóa này, liệu có mối liên hệ nào với nhau không?

Hắn tin rằng.

Giấc mơ của Trương Vũ Thiến và giấc mơ của CC chắc chắn không phải vô tình mà có.

Lâm Huyền điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Hắn quyết định...

Đặt ra một câu hỏi táo bạo hơn.

Dù Einstein có từ chối trả lời cũng không sao.

Việc từ chối, chính là minh chứng rõ ràng nhất rằng có điều gì đó không đúng!

“Einstein.”

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

“Năm 1952, có một cô gái 20 tuổi, vào lúc 00:42 giờ địa phương, biến thành bụi sao xanh và biến mất, xin hãy cho tôi biết lý do cô ấy biến mất một cách vô cớ.”

Im lặng.

Einstein im lặng.

Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên Einstein đối diện với một câu hỏi mà ngừng lại lâu như vậy.

Cuối cùng.

Sau hơn mười giây.

Einstein mới chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói bình thản:

“Năm 1952, trên toàn thế giới, không có bất kỳ cô gái nào biến thành bụi sao xanh và biến mất một cách vô cớ.”

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ buồn bã trên khuôn mặt của người đàn ông già nua:

“Ông chắc chắn chứ?”

Einstein gật đầu, không nói thêm lời nào.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Quả nhiên...

Những nghi ngờ và cảnh giác vừa rồi của hắn không phải là vô căn cứ.

Nếu năm 1952, thực sự không có thiên niên trụ biến mất.

Vậy tại sao Trương Vũ Thiến lại mơ thấy năm đó, và nhớ rõ đến mức đặt làm mật khẩu cho nhật ký của mình?

Đồng thời, Sở An Tình cũng có ác mộng.

CC cũng mơ thấy chính mình với đôi mắt xanh.

Thiên niên trụ là một hệ thống ổn định như vậy, cứ mỗi 24 năm lại tiêu biến và tái lập, thì làm sao có thể bỏ qua năm 1952—một năm tất yếu không bình thường, chắc chắn có sự kiện lớn xảy ra?

Nếu trước đây Lâm Huyền chỉ là nghi ngờ, thì bây giờ hắn đã chắc chắn rằng...

Hoặc là, Einstein đã nhìn thấy một tương lai giả;

Hoặc, như hắn đã nghĩ lúc nãy—

Einstein, quả thật đang nói dối!

Lâm Huyền nhún vai:

“Nếu đề tài của tôi sai, điều đó có nghĩa là tôi có thể sắp xếp lại câu hỏi và hỏi lại lần nữa phải không?”

Tuy nhiên...

Einstein lắc đầu, mỉm cười:

“Rhine, cậu nên hiểu rõ hơn ai hết rằng, một câu trả lời phủ định cũng là một câu trả lời; nói đúng hơn, nhiều thiên tài thường đặt câu hỏi theo hướng ngược lại... mục đích thực sự của họ là để nhận được câu trả lời phủ định nhằm xác minh giả thuyết của mình.”

Lâm Huyền không nói gì.

Einstein đã ở trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài và chơi trò này với những người thông minh này hàng chục năm, ông ấy thực sự rất hiểu mục đích đằng sau mỗi câu hỏi.

Ví dụ như câu hỏi vừa rồi của hắn.

Nếu hắn chỉ đơn giản muốn hỏi về sự thật của thiên niên trụ hoặc cách cứu Sở An Tình.

Hắn có thể trực tiếp đề cập đến tên của Trương Vũ Thiến và Sở An Tình.

Nhưng cuối cùng.

Hắn đã chọn sử dụng sự kiện năm 1952, một sự kiện mà chính hắn không chắc chắn, để kiểm tra xem liệu Einstein có thể nhìn thấy tương lai thật sự hay không, hoặc... liệu ông ấy có cố tình nói dối không.

Thực ra, nói trắng ra là...

Hiện tại, Lâm Huyền.

Đã bắt đầu nghi ngờ Einstein.

Vì vậy.

Hắn cũng giống như Gauss, không muốn nghe một câu trả lời khẳng định từ miệng của Einstein, mà hy vọng từ một câu hỏi "không thể kiểm chứng" để gài bẫy Einstein, xem liệu ông ấy có lộ ra "sơ hở" nào không.

Einstein chắc chắn biết về việc Trương Vũ Thiến và Sở An Tình biến thành bụi sao xanh và biến mất, ông ấy cũng biết rằng Lâm Huyền chắc chắn biết điều đó, vậy cả hai đều đã rõ bài nhau, còn gì để đấu trí nữa?

Chi bằng chủ động tạo cho Einstein một "cơ hội để đánh lừa" mình, sự kiện năm 1952 đã quá xa xôi, mình hoàn toàn không có cách nào kiểm chứng, chẳng phải Einstein nói gì thì sẽ là như thế sao?

Trước câu hỏi của mình.

Nếu Einstein từ chối trả lời, thì tốt thôi, điều đó có nghĩa là sự kiện thiên niên trụ chắc chắn liên quan đến Einstein hoặc chính Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Nếu Einstein trả lời thành thật, thì càng tốt, mình có thể đạt được sự thật về thiên niên trụ như mong đợi.

Nếu Einstein nói dối... thì đó sẽ là cơ hội để mình kiểm chứng, từ đó có thể bác bỏ quan sát của Einstein về "tương lai tươi đẹp."

Đây là một câu hỏi mà dù Einstein trả lời thế nào cũng sẽ cung cấp thông tin giá trị; kết hợp với câu trả lời mà Jask có được, việc suy luận sẽ càng hiệu quả.

“Được thôi.”

Lâm Huyền biết rằng tranh luận với Einstein cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy hắn bắt chéo chân, dựa vào lưng ghế, mỉm cười nói:

“Vậy thì tiếp theo, hãy coi như chúng ta đang trò chuyện với tư cách là bạn bè đi. Dù sao... tôi vẫn rất tiếc nuối nếu các cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài phải kết thúc ở đây.”

“Mọi người ở đây đã hỏi ông rất nhiều câu hỏi suốt bao năm, riêng tôi mới chỉ tham gia được vài tháng, còn chưa kịp nói chuyện với ông nhiều thì đã không còn cơ hội gặp lại nữa.”

“Thực ra, điều tôi luôn tò mò nhất là—”

“Làm sao ông chắc chắn rằng tất cả những gì ông nhìn thấy về tương lai đều là thật?”

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Huyền.

Chương 1617: Tương lai duy nhất (2)

Chương 1617: Tương lai duy nhất (2)

Người đàn ông đeo mặt nạ Einstein, ngồi yên trên chiếc ghế đối diện, khẽ cười:

“Rhine, cậu hiểu rõ hơn ai hết rằng tương lai mà tôi nhìn thấy chắc chắn là thật.”

“Dù sao đi nữa... nếu tương lai mà tôi thấy là giả, thì có lẽ ngay từ ngày đầu tiên cậu tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cậu đã mãi mãi rời khỏi thế giới này rồi.”

Lâm Huyền không thể phản bác điều này.

Lần đầu tiên tham gia cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Lâm Huyền đã hỏi về thời điểm mình sẽ chết, và Einstein đã đưa ra thời gian chính xác đến từng giây... 17 phút 21 giây.

Thực tế đã chứng minh rằng ông ấy đúng.

Nếu lúc đó hắn không hỏi câu này và ngoan ngoãn ở nhà, thích khách thời không số 17 chắc chắn sẽ xông vào phòng và giết hắn.

Dựa vào thời gian chiếc taxi đến trước cửa khu chung cư, thì gần như chính xác là 17 phút để tìm ra hắn.

“Nhưng cuối cùng tôi vẫn sống sót.”

Lâm Huyền tiếp tục thử:

“Điều đó có nghĩa là, dù ông có nhìn thấy tương lai, thì vào lúc đó nó là thật, nhưng chính ông cũng từng nói rằng tương lai vốn dĩ chưa được định đoạt và có thể bị can thiệp để thay đổi.”

“Việc thay đổi tương lai... đó cũng là lý do chúng ta thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và cố gắng hết mình.”

“Vì vậy, nói ngược lại, ngay cả khi ông nhìn thấy một tương lai tươi sáng và đẹp đẽ nhất, nhưng nếu một ngày nào đó tương lai lại thay đổi, hiệu ứng cánh bướm thời không xảy ra, và tương lai của nhân loại lại bị đẩy vào diệt vong thì sao?”

“Chẳng lẽ khi đó chúng ta lại phải tập hợp lại, tổ chức họp thêm lần nữa, một lần nữa cố gắng tìm ra con đường đúng đắn, để khôi phục lại tương lai tươi đẹp đã mất? Vòng lặp này đến bao giờ mới kết thúc?”

Lâm Huyền nói xong.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào Einstein, cố gắng bắt lấy bất kỳ thông tin nào từ từng cử động của ông.

Đáng tiếc...

Hắn không thành công.

Người đàn ông già nua đối diện vẫn bất động như núi.

Ông ấy chống hai cánh tay khô gầy lên hai bên ghế da và chậm rãi đứng dậy:

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, Rhine.”

Ông đứng thẳng người, nhìn Lâm Huyền từ trên cao:

“Tương lai đã không còn thay đổi nữa, mọi khả năng đã biến mất, giờ đây, đây chính là...”

“Tương lai duy nhất.”

Nói xong.

Ông làm một cử chỉ tiễn khách:

“Phần hỏi đáp đã kết thúc, Rhine, cậu có thể rời đi rồi.”

“Là thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, các cậu đã thành công, không cần phải lo lắng, không cần phải bận tâm, không cần phải nghi ngờ...”

“Các cậu đã mang đến tương lai tươi đẹp nhất cho nhân loại, xứng đáng với danh hiệu Đấng Cứu Thế.”

Lâm Huyền cũng chậm rãi đứng dậy khỏi chiếc ghế da.

Những lời nói của Einstein đầy quyết đoán và chắc nịch.

Có vẻ như...

Einstein thực sự rất tự tin.

Nhưng Lâm Huyền cũng có sự tự tin của riêng mình.

Hắn cảm thấy may mắn vì đã không trực tiếp hỏi về Trương Vũ Thiến và Sở An Tình.

Hắn không tin rằng tương lai không thể thay đổi.

Hắn cũng không tin vào lời Einstein nói... rằng tương lai của nhân loại đã bị khóa chặt.

Nếu thực sự có thể khóa chặt tương lai.

Thì tại sao Hoàng Tước lại từ bỏ tất cả để quay về quá khứ, dùng cả mạng sống để dạy cho hắn bài học cuối cùng?

Tại sao Triệu Anh Quân lại biến thành tượng ngọc trong Thành

phố trên không Rhine, cô độc chờ đợi hắn suốt 600 năm?

Tại sao Sở An Tình lại khóc nức nở sau khi chạm vào hạt thời không, nhưng vẫn kiên cường và dũng cảm để bắt giữ hạt thời không, viết cho hắn những mẩu giấy nhỏ?

Tất cả mọi người đã nỗ lực và hy sinh như vậy, chẳng phải là để thay đổi tương lai sao?

Ý nghĩa của tương lai chính là sự thay đổi!

“Tạm biệt, Einstein.”

Lâm Huyền quay người, bước về phía đại sảnh vàng rực bên ngoài.

Khi đến cửa.

Hắn quay lại, nhìn người đàn ông gầy gò và cô đơn trước ánh lửa trong lò sưởi:

“Tương lai... chúng ta sẽ còn gặp lại chứ?”

Lần này.

Einstein không trả lời.

Lâm Huyền lại quay người, bước ra khỏi cửa.

Hắn đi qua đại sảnh vàng rực.

Đẩy cửa đôi màu nâu.

Bước trên tấm thảm len mềm mại.

Hắn bước nhanh về phía trước, đến điểm bắt đầu, nơi hắn lần đầu tiên đặt chân đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Tay phải hắn đưa lên mặt, tháo kính VR xuống.

Trở lại...

Thực tại.

Phòng làm việc ngập tràn ánh sáng, bên cạnh vang lên tiếng ngáy ngày càng lớn của chú chó phốc sóc VV, từ bếp đối diện có một luồng ánh sáng ấm áp vàng vọt, đó là ánh sáng từ hộp giữ ấm sữa nóng.

Đây là nhà của Triệu Anh Quân, là hiện thực của Lâm Huyền.

Hắn đi vào bếp, uống ừng ực ly sữa nóng, rồi trở lại phòng làm việc, bắt đầu suy nghĩ:

“Khả năng Einstein nói dối là rất nhỏ.”

Lâm Huyền xoay chiếc bút trong tay, nhẹ giọng nói:

“Chỉ dựa vào việc nói dối thì không thể lừa được nhiều thiên tài thông minh như vậy, và cũng không thể duy trì một trò lừa đảo trong hàng chục năm mà không bị phát hiện.”

“Mình nghiêng về khả năng rằng—”

“Einstein đã nhìn thấy một tương lai giả.”

Chương 1618: Tương lai duy nhất (3)

Chương 1618: Tương lai duy nhất (3)

“Nhưng điều khó phân biệt là, tương lai mà Einstein nhìn thấy không hoàn toàn là giả; qua những câu hỏi trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có thể thấy rằng hầu hết các câu hỏi đều có thể nhận được câu trả lời đúng và thật.”

“Chỉ có điều là… về kết cục cuối cùng của nhân loại và tình hình ở khoảnh khắc cuối cùng của ngày tận thế, những gì Einstein nhìn thấy là không đủ chân thực.”

“Liệu có khả năng, Einstein cũng đã bị lừa không? Chẳng lẽ… có ai đó đã chiếm đoạt não bộ của Einstein, khiến ông ấy thấy một tương lai hư cấu để dẫn dắt ông ấy đi theo con đường sai lầm?”

Không thể phủ nhận.

Lâm Huyền bỗng dưng bừng tỉnh.

Điều này thật sự có thể!

Nếu tương lai mà Einstein nhìn thấy hoàn toàn ngược lại với sự thật, thì chẳng phải điều đó có nghĩa là… các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, khi bị dẫn dắt theo hướng sai lầm, sẽ chỉ làm cho thế giới ngày càng tồi tệ hơn, cuối cùng sẽ hủy diệt hoàn toàn nền văn minh nhân loại?

Nhưng.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Trong giấc mơ thứ chín mà Lâm Huyền nhìn thấy, có vẻ như nhân loại đã thực sự bị diệt vong, nhưng cũng không có người ngoài hành tinh đến chiếm đóng, cũng không thấy dấu vết của chiến tranh hay âm mưu.

Chỉ đơn thuần là sự hủy diệt của loài người.

Vậy thì có cần thiết không?

“Rối rắm quá.”

Lâm Huyền lắc đầu.

Cảm giác như suy nghĩ của hắn ngày càng rối, giống như một cuộn len bị rối tung lên.

Chỉ thiếu một điểm mấu chốt, một sợi dây dẫn chính, là có thể kết nối tất cả những bí ẩn lại với nhau và làm rõ mọi chuyện!

Nhưng sợi dây dẫn quan trọng nhất này...

Là gì đây?

“Dù sao, trước tiên hãy thử thay đổi tương lai, để đường dây thế giới lại một lần nữa dịch chuyển.”

Lâm Huyền quyết định tiếp cận vấn đề từ góc độ này.

Einstein nói rằng tương lai đã trở thành duy nhất và không thể thay đổi; vậy nếu hắn có thể làm cho tương lai thế giới thay đổi lần nữa, thì sẽ chứng minh rằng Einstein đã sai.

Đồng thời, hắn đã khám phá giấc mơ thứ chín quá lâu mà không thu được gì.

Không tìm thấy người sống, không tìm thấy thông tin, không tìm thấy manh mối… vì vậy, cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian trong giấc mơ vô giá trị này.

“Hãy tìm cách bước vào giấc mơ thứ mười.”

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Thay đổi thì mới thông, không thay đổi thì sẽ diệt vong, đã đến lúc chủ động kích hoạt sự dịch chuyển của đường dây thế giới rồi.

Ngày hôm sau.

Lâm Huyền cầm bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không với độ hoàn thiện 95% đến gặp Lưu Phong.

Phòng thí nghiệm liên hợp Rhine tại Đại học Đông Hải.

Lưu Phong liên tục lật các trang trên máy tính, miệng không ngớt lời khen ngợi:

“Thiên tài, thực sự quá thiên tài! Thật khó tin rằng cấu trúc này lại có thể do trí óc con người nghĩ ra! Đây... đây rốt cuộc là kiệt tác của vị thiên tài nào vậy! Ngàn năm có một... không, đúng hơn là kỳ tích vạn năm có một!”

“Điều đó không quan trọng.”

Lâm Huyền phẩy tay, giục Lưu Phong xem nhanh:

“Anh xem thử, 5% còn lại liệu có thể hoàn thiện không.”

“Không có vấn đề lớn.”

Lưu Phong nói:

“Vì phần cốt lõi đã được mô tả rất chi tiết, lý thuyết cũng hoàn chỉnh và nhất quán, 5% còn lại... chẳng qua chỉ là vấn đề về mô-đun nguồn và tương tác năng lượng, vẫn có rất nhiều phương án thay thế.”

“Thực ra, vấn đề lớn nhất vẫn là chất astatine-339, một vật

chất không thể tồn tại trong vũ trụ này. Theo lời cậu, ngôi sao chổi từ không gian khác kia sẽ chỉ đến Trái Đất vào năm 2234, điều đó có nghĩa là, dù có chế tạo xong thiết bị xuyên thời không vào ngày mai hay 200 năm sau, cũng không có gì khác biệt."

"Dù sao thì... mặc dù chúng ta có hạt thời không trạng thái liên kết, nhưng nếu không chế tạo được mô-đun hiệu chỉnh cốt lõi, thiết bị xuyên thời không sẽ không thể hoạt động..."

Anh ta quay đầu lại.

Nhìn vào chiếc đồng hồ thời không vẫn hiển thị con số 0.0001764, không hề thay đổi:

"Có lẽ đây chính là lý do tại sao con số trên đồng hồ thời không không thay đổi, độ cong thời không không thay đổi, và đường dây thế giới không có sự dịch chuyển."

Lâm Huyền tiến lên, cầm lấy đồng hồ thời không:

"Ý anh là, vì điểm neo không thể đảo ngược vẫn chưa được hình thành?"

Lưu Phong gật đầu:

"Có lẽ là vậy, vì nếu không đợi đến khi sao chổi đến vào năm 2234, thiết bị xuyên thời không thực chất chỉ là một đống sắt vụn."

Tuy nhiên...

Lần này.

Lâm Huyền lại không đồng tình với quan điểm này.

Hắn nhớ lại lời của Einstein:

"Tương lai đã không còn thay đổi nữa, mọi khả năng đã biến

mất, giờ đây, đây chính là... tương lai duy nhất."

Hắn quay người lại.

Nhìn Lưu Phong:

"Thực ra, vẫn còn một khả năng khác."

Hắn mím môi, nhẹ giọng nói:

"Có thể lần này, đường dây thế giới 0.0001764 quá bền vững, quá mạnh mẽ... đến mức chỉ riêng việc phát minh ra thiết bị xuyên thời không là không đủ để vượt qua độ đàn hồi của thời không."

"Hả?"

Lưu Phong chớp mắt:

Chương 1619: Tương lai duy nhất (4)

Chương 1619: Tương lai duy nhất (4)

“Vậy thì độ đàn hồi này phải cứng cỡ nào chứ? Không còn là lò xo nữa, mà là thép cứng rồi.”

“Tuy nhiên...”

Lưu Phong xoa cằm, suy nghĩ:

“Ý tưởng này của cậu cũng không phải là không có khả năng. Nếu tương lai thực sự có một lực lượng không thể tránh khỏi, vô cùng mạnh mẽ, thì có vẻ như mọi nỗ lực hiện tại đều vô ích.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền kéo một chiếc ghế ngồi xuống:

“Đó chính là điều tôi muốn nói.”

Có lẽ.

Einstein tự tin rằng đường dây thế giới sẽ không thay đổi nữa, tất cả các khả năng đều thu hẹp lại thành một tương lai duy nhất, vì... siêu thảm họa vào năm 2600 có thể xóa sổ mọi thứ.

Tất nhiên.

Tương lai mà Einstein nhìn thấy không phải là một Trái Đất trống rỗng, mà là một siêu nền văn minh cực kỳ phồn hoa.

Nhưng nguyên lý thì vẫn như nhau.

“Tuy nhiên, luôn có cách để vượt qua sự đàn hồi.”

Lâm Huyền không từ bỏ, ngẩng đầu lên nói:

“Nếu thiết bị xuyên thời không không thể sử dụng, thì chỉ còn cách trông chờ vào mũ điện kích não của Đỗ Dao thôi.”

“Một khi chiếc mũ này được phát minh thành công, nó sẽ có thể khắc phục hoàn toàn tác dụng phụ của giấc ngủ đông dài hạn, và có khả năng sẽ gây ra tác động lớn đến quỹ đạo của tương lai, rất có thể dẫn đến sự dịch chuyển của đường dây thế giới.”

Nói xong.

Lâm Huyền dự định đến viện nghiên cứu của Đỗ Dao để xem tình hình.

Hắn đứng dậy và chào tạm biệt Lưu Phong:

“Vậy anh tiếp tục nghiên cứu bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không đi, xem có thể sớm hoàn thiện nó không.”

Sau đó.

Lâm Huyền xuống lầu, ngồi xe chuyên dụng đến viện nghiên cứu nơi Đỗ Dao đang làm việc.

Sau khi tìm hiểu tình hình.

Hắn phát hiện rằng nghiên cứu của Đỗ Dao không mấy suôn sẻ.

“Vẫn đang thử nghiệm.”

Đỗ Dao mặc áo blouse trắng, tóc búi gọn, lắc đầu nói:

“Cần phải kiên nhẫn, Lâm Huyền. Nghiên cứu khoa học là như vậy, ai cũng có thể mơ mộng về những ý tưởng táo bạo và tiên

tiến, nhưng điểm khó khăn là... làm thế nào để biến những ý tưởng bay bổng đó thành hiện thực."

"Về phương diện này, có lẽ cần đến một chút may mắn, hoặc một khoảnh khắc lóe sáng tình cờ, mà không thể cầu được."

Lâm Huyền không có bất kỳ lời thúc giục nào:

"Không sao, tôi chỉ đến xem thôi. Nghiên cứu khoa học vốn không thể thành công trong một sớm một chiều, chúng ta đã đứng trên vai những người khổng lồ, như thế cũng đã rất may mắn rồi."

Hiện tại.

Lâm Huyền chỉ còn lại một con át chủ bài duy nhất là Đỗ Dao.

Nếu ngay cả phát minh mang tính đột phá này cũng không thể khiến đường dây thế giới dịch chuyển...

Thì thật sự không còn cách nào khác.

……

Thời gian trôi qua.

Lâm Huyền vẫn tiếp tục chìm vào giấc mơ 12 giờ mỗi ngày, lái xe máy đi khắp nơi để khám phá.

Nhưng càng khám phá, hắn càng tuyệt vọng, càng khám phá, hắn càng lo lắng.

Giấc mơ trước đây là nguồn cung cấp thông tin và tài nguyên quan trọng cho hắn.

Ngay cả trong giấc mơ thứ tư, nơi hắn bị bao vây ngay từ khi sinh ra, cũng vẫn cung cấp cho hắn một số manh mối để phá vỡ thế cục.

Nhưng trong giấc mơ thứ chín, nơi nhân loại đã hoàn toàn tuyệt chủng...

Không có cách nào cung cấp cho Lâm Huyền bất kỳ sự trợ giúp nào.

Cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng thực sự đã bị hủy bỏ hoàn toàn.

Dù là bất kỳ lúc nào, thậm chí là nửa đêm ngày 1 hàng tháng, khi hắn cố gắng sử dụng huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Có lẽ, Einstein đã đóng cửa hệ thống và máy chủ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không còn khả năng kết nối nữa.

Cảm giác này, thật khó chịu.

Không có cách nào thu thập thông tin từ giấc mơ, không có khả năng làm cho đường dây thế giới dịch chuyển, cũng không thể thông qua Câu Lạc Bộ Thiên Tài để biết được tình hình của những người khác... Hắn gần như rơi vào trạng thái bế tắc.

Thu qua đông đến.

Tiếng chuông giao thừa năm 2025 vang lên, tiếp theo là Tết Nguyên Đán.

Bụng của Triệu Anh Quân ngày càng lớn, thời điểm sinh của tiểu Ngu Hề càng đến gần, đây cũng là điều duy nhất có thể xoa dịu tâm trạng của Lâm Huyền.

Tiểu Ngu Hề phát triển rất tốt, cũng rất hiếu động, thường xuyên cựa quậy trong bụng Triệu Anh Quân.

“Đúng là mầm mống tốt để luyện võ, hahaha.”

Bác sĩ siêu âm trong bệnh viện đùa.

Điều này khiến Lâm Huyền và Triệu Anh Quân về nhà, nhanh chóng bắt đầu giáo dục thai nhi:

“Con gái thì nên dịu dàng một chút, lần này đừng để phát triển theo hướng đấm đá nữa.”

“Cho bé nghe một chút nhạc đi, hướng dẫn bé theo con đường nghệ thuật và âm nhạc.”

Hôm ấy.

Ngày 1 tháng 2 năm 2025, vào rạng sáng, 00:42.

Lâm Huyền một lần nữa tỉnh dậy từ giấc mơ.

Cả ngày hôm trước, hắn lại lái xe máy đi khắp nơi mà vẫn không tìm thấy gì.

Cho đến nay, sau hơn 3 tháng khám phá trong giấc mơ thứ chín, Lâm Huyền đã chấp nhận thực tế rằng nhân loại đã tuyệt chủng.

Nhưng vấn đề là.

Hắn không biết làm thế nào để cứu vãn mọi thứ, làm thế nào để thay đổi tất cả.

Nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 không có bất kỳ tiến triển nào;

Chương 1620: Cả đời vì anh (1)

Chương 1620: Cả đời vì anh (1)

Nghiên cứu về mũ điện kích não của Đỗ Dao cũng không có bất kỳ đột phá nào;

Jask vẫn đang tìm kiếm tung tích của Gauss, Newton, và Galileo mà không thu được gì;

Bế tắc.

Mọi thứ đều rơi vào bế tắc.

Hắn thở dài một hơi, đứng dậy, đến bên bàn làm việc.

Hắn đeo kính VR lên, đưa huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại gần khu vực cảm ứng.

Bíp bíp.

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, nhưng không có bất kỳ sự chuyển đổi nào, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Không còn cách nào nữa sao?”

Cảm giác bất lực chưa từng có bao trùm lấy Lâm Huyền.

Hắn lấy ra giấy bút, viết ra từng vấn đề mình đang đối mặt:

1952 giấu giữ bí mật và sự thật quan trọng — Không có thiết bị xuyên thời không, không thể đến đó.

Sao chổi sẽ đến Trái Đất vào năm 2234 — Quá xa, không thể chờ được.

Trình Thiên có thể hồi sinh VV vào năm 2482 — Càng xa hơn, không có khả năng gặp Trình Thiên.

Nhân loại tuyệt chủng vào năm 2624 — Không thể thay đổi, không thể tìm thấy két sắt, cũng không thể thu thập được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Rắc.

Hắn đóng nắp bút lại.

Lâm Huyền chống hai tay lên mặt, cảm thấy đầu đau nhức và mệt mỏi.

Dần dần...

Hắn gục đầu xuống bàn và ngủ thiếp đi.

……

……

Trong phòng ngủ chính bên cạnh, giữa tiếng ngáy của chú chó phốc sóc VV, Triệu Anh Quân cảm thấy có ai đó đạp vào bụng mình.

Cô mở mắt tỉnh dậy, xoa bụng và than thở:

“Tiểu Ngu Hề à... con sao lại giống ba thế này, đêm nào cũng quậy phá.”

Gen di truyền thật sự mạnh mẽ.

Cô nhìn đồng hồ trên đầu giường, bây giờ đã là 03:21 sáng.

Nhưng khi quay sang bên cạnh, cô phát hiện... vào giờ này, đáng lẽ Lâm Huyền đã ra khỏi giấc mơ và nằm cạnh cô, nhưng lại không thấy đâu.

“Anh ấy đâu rồi?”

Triệu Anh Quân hơi ngạc nhiên.

“Đã khuya thế này rồi, sao anh ấy không đến ngủ bên cạnh mình, mà đi đâu nhỉ?”

Cô chống bụng ngồi dậy, xỏ dép và bước ra khỏi phòng ngủ, phát hiện đèn trong phòng làm việc vẫn sáng.

Bên trong...

Chồng cô, lại gục trên bàn ngủ thiếp đi.

“Trời lạnh thế này, sẽ cảm lạnh mất.”

Cô bước đến, định đánh thức Lâm Huyền dậy.

Nhưng cô nhìn thấy trên mặt bàn, những dòng chữ đầy lo lắng:

Không thể đến được, không thể chờ đợi, không có khả năng, không thể thay đổi.

Cô cầm tờ giấy lên.

Nhìn những dòng chữ mà Lâm Huyền đã viết ra... cô thực sự cảm nhận được gánh nặng và trách nhiệm đè nặng lên vai người đàn ông này, người chưa đầy 26 tuổi.

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng cúi xuống.

Ôm lấy Lâm Huyền đang ngủ say, cảm nhận làn da lạnh buốt của hắn.

Cô nhẹ giọng nói:

“Yên tâm đi...”

“Phía sau anh, còn có em mà.”

Hai ngày sau, đến ngày kiểm tra thai định kỳ của Triệu Anh Quân.

Tiểu Ngu Hề trong bụng đã được 28 tuần, đến lúc đi làm siêu âm 4D.

Nguyên lý của siêu âm 4D là sử dụng sóng siêu âm và hiệu ứng Doppler để tạo ra hình ảnh, giúp quan sát các chi tiết như khuôn mặt, tay chân, và cơ thể của thai nhi.

Triệu Anh Quân nằm trên giường khám, Lâm Huyền đứng bên cạnh, cả hai cùng bác sĩ nhìn vào màn hình hiển thị hình ảnh.

“Ôi, đứa trẻ này thật xinh xắn, nhìn khuôn mặt này mà xem.”

Bác sĩ chỉ vào hình ảnh trừu tượng trên màn hình:

“Nhìn sống mũi này, cao quá, cái mũi nhỏ xinh, cái miệng nhỏ nhắn nữa.”

Huyền nheo mắt lại, cố gắng hiểu hình ảnh trên màn hình, giống như một bức tranh kết hợp giữa phong cách Picasso và Van Gogh:

“Ở đâu? Đây là mặt người sao? Tôi không nhìn ra.”

“Cậu phải nhìn kỹ hơn.”

Bác sĩ mỉm cười, chỉ cho Lâm Huyền:

“Nhìn này, đây là đường viền khuôn mặt, đây là đôi mắt đang nhắm, giờ thì cậu có thấy rõ hơn chưa?”

Lâm Huyền gật đầu.

Giờ thì hắn đã có thể hiểu đại khái hình ảnh đó.

Tuy nhiên, do là hình ảnh siêu âm bằng sóng âm, nên vẫn khá trừu tượng.

“Em thì nhìn ra rồi.”

Triệu Anh Quân mỉm cười, ngước nhìn Lâm Huyền:

“Có cảm giác, bé giống với Ngu Hề không?”

“Không thấy giống lắm.”

Lâm Huyền cười khẽ:

“Nhìn như thế này thì sao mà thấy được gì.”

“Em thấy giống lắm.”

Ánh mắt của Triệu Anh Quân tràn đầy tình thương khi nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé trên màn hình siêu âm 4D:

“Đây cũng coi như... lần đầu tiên chúng ta gặp cô bé. Dù cô bé không thể nhìn thấy chúng ta, nhưng nhờ vào sức mạnh của khoa học, chúng ta đã có thể nhìn thấy cô bé trước rồi.”

Bác sĩ liếc nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn Triệu Anh Quân, gật đầu:

“Bé trông khá giống mẹ.”

Sau đó, bà quay sang an ủi Lâm Huyền:

“Tuy nhiên, trong quá trình phát triển, em bé sẽ còn thay đổi. Hình ảnh siêu âm 4D hiện tại cũng không chính xác lắm, biết đâu đến lúc sinh ra, bé lại giống cha nhiều hơn.”

Lâm Huyền cảm thấy...

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Trong mấy tháng mình chẳng đạt được gì, tiểu Ngu Hề đã dần

lớn lên và sắp chào đời!

“Khoảng... ngày dự sinh là khi nào?” Lâm Huyền hỏi.

“Giờ thì chưa thể ước lượng chính xác.”

Bác sĩ lật lại hồ sơ kiểm tra của Triệu Anh Quân:

Chương 1621: Cả đời vì anh (2)

“Dự kiến vào giữa tháng 4. Nếu hai bạn muốn đặt trung tâm chăm sóc sau sinh, có thể chuẩn bị trước.”

“Được rồi, xuống giường đi, em bé hoàn toàn khỏe mạnh, không có gì phải lo lắng. Trong hai tháng cuối, chú ý không ăn uống quá mức, nhiều bà bầu ăn thả phanh trong hai tháng cuối, khiến cân nặng của em bé tăng nhanh quá, sinh ra sẽ vất vả hơn.”

Hai người lặng lẽ ghi nhớ, cầm sổ kiểm tra và rời đi.

“Thật nhanh quá.”

Bước ra khỏi bệnh viện.

Lâm Huyền ngước nhìn mặt trời đang dần lên đến đỉnh:

“Cảm giác mọi thứ trôi qua quá nhanh, rõ ràng mới hôm nào còn dắt tay Ngu Hề đi dạo ở Disney như chỉ mới hôm qua, vậy mà giờ đây... tiểu Ngu Hề của chúng ta chỉ còn hai tháng nữa là sẽ chào đời.”

“Cũng vì anh sốt ruột chứ ai.”

Triệu Anh Quân trêu đùa:

“Nhưng mà, cũng coi như anh giữ lời rồi.”

“Nói mới nhớ, buổi sáng cũng chưa có việc gì, kiểm tra xong sớm như vậy... hay chúng ta đến chùa Tĩnh An một chuyến nhé.”

Hả? Lâm Huyền quay đầu lại:

“Sao lại nghĩ đến việc đi chùa Tĩnh An?”

“Đi cầu phúc, cầu bình an, ước nguyện một điều gì đó.”

Triệu Anh Quân khoác tay Lâm Huyền:

“Anh đấy, kết hôn với anh rồi mà em cứ cảm giác như yêu xa vậy, mỗi ngày chỉ có thể nói chuyện với anh vài câu vào buổi sáng.”

“Đến 12 giờ rưỡi, anh lại chạy vào giấc mơ, cái nếp sinh hoạt này... em nghĩ trong giấc mơ anh tìm được một cô vợ bé cũng được, ban ngày là của em, ban đêm là của cô ấy.”

“Anh cũng muốn lắm.”

Lâm Huyền cười nói:

“Nhưng trong giấc mơ thứ chín của anh, chẳng có lấy một người sống, anh tìm đâu ra vợ bé chứ?”

“Đừng nói là vợ bé, anh đã tìm cả mấy tháng trời trong giấc mơ, hễ gặp được một người đàn ông, dù là Đại Kiểm Miêu... hay Nhị Trụ Tử... anh cũng sẽ mừng rỡ mà ôm lấy.”

“Ồ, anh cũng dám nói thế à?”

Triệu Anh Quân véo tay Lâm Huyền một cái:

“Nghe anh nói thế, chắc trước mấy giấc mơ trước đó anh cũng có ý định rồi?”

“Không có, không có.”

Lâm Huyền vội vàng lắc đầu.

Một câu hỏi rõ ràng là "cạm bẫy chết chóc" thế này, ngu gì mà mắc bẫy:

“Thực ra, trong những giấc mơ trước... anh chẳng ở cùng Đại Kiểm Miêu và Nhị Trụ Tử, thì cũng đang trên đường tìm hai người họ.”

“Nói thật, bất kể giấc mơ nào, chỉ cần gặp được Đại Kiểm Miêu là anh thấy yên tâm, chỉ cần thế giới đó có Kiểm ca, thì vẫn còn hy vọng, dù trời có sập xuống cũng có Kiểm ca gánh.”

“Cho nên em thấy đấy, giấc mơ thứ chín này, Đại Kiểm Miêu không còn nữa, thế giới tương lai này chẳng khác gì trời sắp sập.”

Triệu Anh Quân nghe đến cái tên Đại Kiểm Miêu là buồn cười:

“Theo như anh nói thì Đại Kiểm Miêu đúng là đã trở thành cây cột chống trời rồi. Vậy được rồi, lát nữa đến chùa Tĩnh An, em sẽ ước một điều là mong anh sớm gặp lại Đại Kiểm Miêu.”

“À, cái đó thì không cần đâu.”

Lâm Huyền nhìn vào bụng bầu của Triệu Anh Quân, mỉm cười:

“Vẫn là ước cho tiểu Ngu Hề đi, cầu mong cô bé có một cuộc sống vui vẻ và bình an.”

Hôm nay là ngày làm việc, khách du lịch ở chùa Tĩnh An không quá đông.

Triệu Anh Quân đi qua các điện thờ để cầu bình an.

Lâm Huyền nhìn thấy người phụ nữ từng là nữ tổng giám đốc lạnh lùng, kiêu ngạo, giờ đây lại nghiêm túc cầu phúc cho đứa con sắp chào đời trong bụng mình. Hắn thực sự cảm nhận được sự vĩ đại của tình mẫu tử.

Trước đây, Triệu Anh Quân hoàn toàn là một người theo chủ nghĩa duy vật.

Khi nghe Lâm Huyền kể chuyện hắn và Cao Dương cùng nhau

đào mộ, cô còn cười nói:

“Cao Dương còn chuẩn bị bao nhiêu là đồ vô dụng, còn đốt nến ở góc quan tài, mang theo cả móng lừa đen... đúng là buồn cười chết đi được.”

“Thực ra, nếu nói theo góc độ khoa học, nếu thực sự lo lắng về thần ma hay quỷ quái, thì chẳng có gì hữu dụng bằng việc mang theo một quả bóng nhỏ.”

“Tại sao?”

Kiến thức này đã khiến Lâm Huyền ngạc nhiên khi nghe lần đầu.

Đây đúng là sức mạnh của người từng du học sao?

“Mang theo quả bóng để làm gì?”

“Để xác định thực thể.”

Triệu Anh Quân trả lời không do dự:

“Bất kể gặp phải loại quỷ quái nào, anh cứ ném quả bóng vào nó. Nếu quả bóng bật ngược trở lại, điều đó chứng tỏ nó là thực thể, vậy thì anh còn sợ gì nữa? Hai người đàn ông chẳng lẽ không đánh lại một sinh vật có thực thể?”

“Nếu quả bóng xuyên qua người con quỷ, điều đó chứng tỏ nó không có thực thể, vậy thì cũng chẳng cần nói gì thêm... đã không thể gây tổn thương cho nó, thì dùng vũ khí gì cũng vô ích, quay đầu bỏ chạy thôi.”

Sự phán đoán khoa học nghiêm túc của Triệu Anh Quân đã khiến Lâm Huyền bật cười:

“Em đúng là đáng tin cậy, lần sau có chuyện gì hay ho thế này, nhất định anh sẽ rủ em đi cùng.”

“Thôi đi.”

Triệu Anh Quân lườm anh một cái:

“Tích đức cho con trong bụng đi. Nói thật, Cao Dương đúng là không biết phân biệt tốt xấu khi kéo anh đi đào mộ... thật không hiểu sao cậu ấy lại dám làm chuyện đó.”

“Đúng rồi, đúng rồi.”

Lâm Huyền gật đầu, vội vàng đổ lỗi cho người khác.

...

Vậy mà, người phụ nữ từng muốn thử nghiệm vật lý với thần ma, quỷ quái, giờ đây lại đang nhắm mắt, miệng lẩm bẩm cầu nguyện, trông rất nghiêm túc và thành kính, chỉ để cầu bình an cho con mình.

Một lúc lâu sau.

Chương 1622: Cả đời vì anh (3)

Triệu Anh Quân đứng dậy từ chiếc đệm mềm, bỏ vào hòm công đức vài tờ tiền trăm, còn xin vài nén nhang cho thầy, nhìn làn khói hương dày đặc, cô mãn nguyện rời đi.

Hai người tiếp tục dạo bước trong khuôn viên chùa, đến một ngọn giả sơn vắng vẻ, ngắm nhìn khung cảnh xa xa.

“Nếu việc cầu thần bái Phật thật sự có hiệu quả thì tốt biết bao.”

Lâm Huyền tựa vào lan can trong lương đình, nhẹ giọng nói:

“Nếu thực sự có tác dụng, anh cũng sẽ đi bái, cầu xin cho mình tìm ra được cách để phá vỡ thế cục này.”

“Hiện tại tình thế thật sự là chưa từng có, mọi việc đều bị đình trệ, không có cách nào để thúc đẩy tiến độ.”

“Bao gồm cả tương lai đầy tuyệt vọng của nhân loại, và lời hứa cứu Sở An Tình mà anh đã hứa với Sở Sơn Hà... Giờ đây, khi Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã chấm dứt cuộc họp và những thiên tài khác đều âm thầm hành động, anh thực sự đang ở trong tình thế bị động.”

“Không, nói chính xác hơn, anh thậm chí còn không có tư cách để bị động. Trước đây, anh có thể tìm kiếm manh mối, thu thập thông tin và mang về những công nghệ tiên tiến từ trong giấc mơ. Nhưng ở giấc mơ thứ chín hiện tại, anh không thể làm được gì cả.”

“Không ngạc nhiên khi Einstein lại quả quyết rằng đường dây

thế giới đã ổn định và sẽ không bao giờ dịch chuyển nữa... Nếu tiếp tục kéo dài như thế này, thực sự không có cách nào để thay đổi quỹ đạo của tương lai, chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới này từng bước tiến đến kết cục diệt vong của nhân loại."

Triệu Anh Quân vỗ vào chiếc ghế gỗ dài bên cạnh, ra hiệu cho Lâm Huyền ngồi xuống:

"Nếu gặp phải khó khăn gì, anh có thể nói với em, chúng ta cùng thảo luận."

"Em là vợ anh, dù không thể giúp anh trong những cuộc chiến hay trong giấc mơ, nhưng có thêm một người suy nghĩ, có thể sẽ có thêm một con đường."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vấn đề lớn nhất hiện tại là trong giấc mơ không tìm thấy két sắt hợp kim hafnium. Cả Thành phố Đông Hải đều đã bị san phẳng, không còn bất kỳ điểm tham chiếu nào, hoàn toàn không thể phân biệt được nơi này là đâu, ngay cả muốn đào két sắt cũng không biết phải tìm ở đâu."

"Nếu không tìm thấy két sắt, thì không thể xem được mẩu giấy nhỏ mà Sở An Tình để lại cho anh, và đương nhiên cũng không thể xác minh tính thực hư của giấc mơ."

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Em nghĩ, giấc mơ của anh không thể là giả."

Cô chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Vẫn là một vấn đề cũ thôi—" "Nếu giấc mơ của anh là giả, thì tại sao Hoàng Tước lại phải tốn công sức, bỏ tất cả, hy sinh cả mạng sống để trở về tìm anh?"

“Bởi vì em chính là Hoàng Tước, nên em rất hiểu bản thân mình.”

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng nói, nhưng giọng điệu đầy kiên định:

“Anh từng kể với em rằng Hoàng Tước biết rất nhiều chuyện trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, điều đó chắc chắn giống với em bây giờ, là từ miệng anh mà nghe được.”

“Phân tích như vậy, Hoàng Tước và Lâm Huyền của cô ấy chắc chắn đã xác định rằng giấc mơ của anh là thật, nên họ mới sẵn sàng hy sinh tất cả, vượt qua thời không để trở về quá khứ, truyền đạt những thông tin quý giá cho anh... nhằm giúp anh sớm gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, để nhận ra sự bất thường của Einstein.”

“Nếu tương lai mà Einstein nhìn thấy là thật, và nếu Einstein thực sự có khả năng dẫn dắt nhân loại đến một tương lai tươi sáng... thì Hoàng Tước nên quay trở về quá khứ để tìm Einstein, chứ không phải tìm anh.”

“Rõ ràng, vấn đề nằm ở Einstein. Dù ông ấy nhìn thấy một tương lai giả hoặc cố tình nói dối, thì điều quan trọng là anh phải tin tưởng vào Hoàng Tước, vào cái gọi là sự lựa chọn của Hoàng Tước; cô ấy đã chọn anh, có nghĩa là anh là người đúng, cô ấy và Lâm Huyền của cô ấy chắc chắn đã kiểm chứng điều đó từ lâu.”

Ngừng một lát.

Triệu Anh Quân đặt tay lên bụng, tiếp tục nói:

“Em thừa nhận rằng suy nghĩ của em có phần chủ quan và thiên lệch. Nhưng nếu đứng ở vị trí của em, tự đặt mình vào hoàn cảnh của Hoàng Tước... thì nếu không có sự chắc chắn 100%, em sẽ không bao giờ bỏ lại Ngu Hề và trở về một cách vô trách nhiệm

như vậy.”

“Lâm Huyền, anh phải tin vào Hoàng Tước, và tin vào một người mẹ. Cô ấy phải trải qua nỗi đau đớn và lưỡng lự đến thế nào mới có thể bỏ lại đứa con của mình... điều đó chắc chắn là vì một việc vô cùng quan trọng, có lý do rất quan trọng mới đáng để cô ấy làm điều đó.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh cũng đã nghĩ đến điều này, và anh rất tin tưởng Hoàng Tước.”

“Hoàng Tước đã cho anh rất nhiều gợi ý quan trọng, nhưng chưa từng một lần khiến anh nghi ngờ tính thực tế của giấc mơ.”

“Lần trước khi anh và Hoàng Tước đến Copenhagen du lịch, cô ấy đã hỏi anh muốn chọn mã danh gì khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, lúc đó anh chỉ đùa rằng có thể là Beethoven và Da Vinci. Hoàng Tước nói rằng Beethoven được, nhưng khi anh hỏi tại sao không thể chọn Da Vinci... cô ấy chỉ cười mà không nói gì.”

Chương 1623: Cả đời vì anh (4)

“Bây giờ nghĩ lại, rõ ràng anh không thể chọn Da Vinci vì trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã có Da Vinci rồi. Điều này chứng tỏ rằng Hoàng Tước, giống như em bây giờ, hiểu rất rõ về Câu Lạc Bộ Thiên Tài và Einstein... thậm chí, còn có một điểm quan trọng hơn nữa—”

“Hoàng Tước chắc chắn đến từ một thời không xa hơn, có thể là sau năm 2234. Điều này có nghĩa là cô ấy và Lâm Huyền của cô ấy thực sự có khả năng sử dụng thiết bị xuyên thời không để kiểm chứng một số điều, chẳng hạn như—”

Lâm Huyền nheo mắt lại:

“Năm 1952 rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì; thiên niên trụ là gì; người đứng đầu Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ Einstein thực sự là ai... Hoàng Tước chắc chắn biết tất cả.”

“Nếu không, cô ấy làm sao cần phải dẫn dắt anh vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài? Ban đầu, anh nghĩ rằng cô ấy muốn anh gia nhập sớm để thu thập thông tin... nhưng sự thật đã chứng minh rằng anh chẳng thu thập được gì hữu ích từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài.”

“Bây giờ nghĩ lại... nếu thực sự chỉ cần sử dụng giấc mơ của anh để cứu thế giới, cứu tương lai nhân loại, thì chẳng cần phải gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài làm gì. Các thành viên ở đây ai cũng có mục đích riêng, và các quy tắc hỏi đáp của Einstein cũng đầy hạn chế, khó có thể thu thập được thông tin giá trị... thậm chí không bằng những gì anh thu thập được từ thế giới trong mơ.”

“Hoàng Tước luôn nhấn mạnh và chỉ dẫn anh phải gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bao gồm cả lần đầu tiên cô ấy bước vào

cuộc sống của chúng ta, khi cô ấy để lại một thư mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài tại quầy lễ tân—”

Đột nhiên.

Lâm Huyền nghĩ ra điều gì đó.

Thư mời giả của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Giả.

Có thể nào...

Ngay từ lúc đó, Hoàng Tước đã ám chỉ rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy có vấn đề, là giả?

“Anh không biết liệu mình có đang suy diễn quá không.”

Lâm Huyền mím môi.

Bắt đầu tiếp tục suy nghĩ:

“Nhưng thực sự... càng nghĩ sâu, vấn đề của Einstein càng nhiều. Đó là lý do tại sao đêm trước anh mới đoán rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy đã bị ai đó ‘chiếm đoạt’, rõ ràng là một tương lai nhân loại bị diệt vong, nhưng lại ép buộc ông ấy nhìn thấy một tương lai tươi đẹp nhất.”

Triệu Anh Quân gật đầu:

“Em không nghĩ sâu xa như vậy, em chỉ biết rằng, Hoàng Tước chắc chắn là người mà anh nên tin tưởng nhất, và đáng tin nhất. Mục đích của cô ấy là muốn anh cứu thế giới này, cứu tương lai nhân loại... Cô ấy không tin Einstein, mà không ngừng khích lệ anh, nhìn về phía trước, tiến bước về phía trước—”

“Đúng thì cứ làm tiếp, sai thì sai đến cùng.”

“Lâm Huyền, chúng ta cũng vậy, tất cả mọi người xung quanh anh cũng vậy. Dù là trong thực tế hay trong giấc mơ... Lưu Phong, Cao Dương, Sở An Tình, Sở Sơn Hà, Đỗ Dao, Nam Cung Mộng Khiết, Angelica, Jask, Đại Kiểm Miêu, CC, Cao Văn... tất cả đều tin tưởng anh và đi theo anh một cách vô điều kiện.”

“Vì vậy, Lâm Huyền... anh cũng phải tin vào chính mình, tin vào giấc mơ của anh.”

Cô nắm lấy tay Lâm Huyền, giữ chặt trong lòng bàn tay:

“Đừng sợ thất bại, đừng sợ sai lầm, anh luôn có em ở phía sau.”

“Nếu trên con đường cứu vãn tương lai, anh thực sự thất bại...”

Triệu Anh Quân ngước lên nhìn vào mắt Lâm Huyền:

“Em sẵn lòng vì anh, một lần nữa trở thành Hoàng Tước.”

Lâm Huyền cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay, nhìn vào ánh mắt kiên định của Triệu Anh Quân, rồi nắm chặt tay cô:

“Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

“Mục đích của Hoàng Tước khi vượt thời không trở về không phải là tạo ra một Hoàng Tước khác, mà là để tạo nên một Lâm Huyền thành công.”

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ nhàng, vuốt ve gương mặt nhẵn nhụi của Lâm Huyền, sờ lên những sợi râu măng non trên cằm hắn.

Rồi...

Cô lấy ra từ túi xách một tờ giấy trắng đã được gấp lại.

Khi mở ra, trên đó viết chính là bốn khó khăn mà Lâm Huyền đã liệt kê khi mệt mỏi ngủ thiếp đi trong phòng làm việc vài đêm trước:

1952 chứa đựng bí mật và sự thật quan trọng — Không có thiết bị xuyên thời không, không thể đi đến.

2234, sao chổi sẽ đến Trái Đất — Quá xa, không thể chờ đợi.

2482, Trình Thiên có thể hồi sinh VV — Càng xa hơn, không có khả năng gặp Trình Thiên.

2624, nhân loại tuyệt chủng — Không thể thay đổi, không thể tìm thấy két sắt, cũng không thể thu thập được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

“Lâm Huyền, bốn khó khăn này thực ra đều có cách giải quyết.”

Triệu Anh Quân chỉ vào điều thứ hai:

“Đầu tiên, đợi khi Đỗ Dao phát triển thành công mũ điện kích não, chúng ta sẽ sử dụng khoang ngủ đông để đến năm 2234.”

Sau đó, cô chỉ vào điều thứ nhất:

“Tiếp theo, anh sẽ sử dụng thiết bị xuyên thời không vào năm 2234, dùng hạt thời không trạng thái liên kết để trở về năm 1952, đích thân chứng kiến những gì đã xảy ra trong năm đó, tìm ra sự thật về Einstein, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và thiên niên trụ.”

Ngón tay trắng muốt của cô lướt đến điều thứ ba:

Chương 1624: Cả đời vì anh (5)

“Sau đó, chúng ta sẽ ngủ đông một lần nữa, đến năm 2482 để hồi sinh siêu trí tuệ nhân tạo VV, tăng cường sức mạnh để tiêu diệt mọi kẻ thù... bao gồm cả Einstein, và thậm chí là bàn tay đen thực sự đứng sau ông ta, kẻ chủ mưu thật sự.”

Ngón tay tiếp tục lướt xuống điều thứ tư:

“Cuối cùng, sau khi tiêu diệt mọi kẻ thù, biết được tất cả sự thật; không chỉ có thể cứu Sở An Tình, giải quyết ánh sáng trắng tận thế... chúng ta còn có thể cùng nhau ngủ đông đến ngày 29 tháng 8 năm 2624, để cùng nhau chứng kiến mặt trời mọc vào ngày đó, một mặt trời mới.”

Lâm Huyền vừa định nói gì đó.

Triệu Anh Quân đã lắc ngón tay để ngăn lại:

“Em biết anh định nói gì, nhưng tất cả những điều này em đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Cô lại lấy ra từ túi xách một cuốn sổ tay ngủ đông và đưa cho Lâm Huyền:

“Hôm qua em đã nghiên cứu kỹ, việc ngủ đông đối với người trưởng thành không có vấn đề gì cả, đối với trẻ em, độ tuổi tối thiểu để ngủ đông không được dưới 3 tuổi; trong trường hợp đặc biệt không được dưới 1 tuổi; đối với trẻ sơ sinh dưới 1 tuổi, không được phép vào khoang ngủ đông dưới bất kỳ hoàn cảnh nào.”

“Vì màng não của trẻ sơ sinh dưới 1 tuổi chưa phát triển đầy đủ, một số chất trong dung dịch hỗn hợp của khoang ngủ đông có

thể thẩm thấu vào não, gây tổn thương không thể khắc phục cho não bộ... Trên toàn thế giới, việc ngủ đông đối với trẻ sơ sinh dưới 1 tuổi đều bị nghiêm cấm."

"Em cũng đã nghĩ kỹ, cuộc đời của Ngu Hề, chúng ta không thể quyết định thay con bé, và chúng ta cũng có nghĩa vụ phải ở bên con cho đến khi lớn lên. Kế hoạch của em là... chúng ta sẽ cùng ở bên con, chứng kiến con lớn lên thành một cô gái 18 tuổi, thế nào?"

"Khi con bé đã 18 tuổi, đã trưởng thành, có khả năng tự lo liệu cho bản thân, và đủ trí tuệ để lựa chọn cuộc sống của mình. Nếu con bé muốn ngủ đông cùng chúng ta đến tương lai, thì chúng ta sẽ cùng đi; nếu con bé muốn ở lại thời đại này, thì chúng ta đã làm tròn trách nhiệm làm cha mẹ, có thể yên tâm bắt đầu hành trình, cùng nhau tiến tới tương lai."

"18 năm sau, anh và em chỉ mới hơn 40 tuổi, vẫn còn đang ở độ tuổi sung mãn, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc thực hiện kế hoạch mà em vừa nói."

"Ai nói rằng người cứu thế giới... nhất định phải là những đứa trẻ trẻ tuổi trong phim hoạt hình, truyện tranh, tiểu thuyết chứ? Người trung niên cũng có thể làm người cứu thế giới."

...

Lâm Huyền nhìn vào cuốn sổ tay ngủ đông trong tay, nhưng không mở ra.

Hắn quay đầu lại.

Rất ngạc nhiên khi nhìn Triệu Anh Quân:

"Hành động của em cũng nhanh quá đi, chỉ trong một ngày mà đã nghĩ ra được một kế hoạch xa như vậy."

“Anh cũng từng nói, ngủ đông đến một tương lai xa lạ là một việc rất đáng sợ và cô đơn, anh rất ngại phải ngủ đông... thực ra em cũng vậy, ngay cả khi phải chờ 18 năm nữa để rời xa Ngu Hề, em vẫn không muốn.”

“Em cũng không muốn.”

Triệu Anh Quân chân thành nói:

“Nhưng trên thế giới này, nếu anh không làm điều đó... còn ai có thể thay anh làm được không?”

Cô nhìn Lâm Huyền, cười nhẹ:

“Mọi người đều nói vợ chồng có chung tâm hồn, anh không thể giấu em được đâu. Em biết rất rõ anh đã đau đầu, lo lắng về điều gì trong thời gian qua... thực ra, đó không phải là những khó khăn này.”

“Anh thông minh như vậy, anh chắc chắn biết rằng vào khoang ngủ đông là có thể giải quyết được tất cả mọi thứ, nhưng cái giá phải trả... là rời bỏ thời đại này, rời xa Ngu Hề, rời xa em.”

“Lời cuối của Hoàng Tước bên bờ biển Copenhagen khiến anh cảm thấy hối hận và khó xử. Trách nhiệm cứu vãn tương lai nhân loại và trách nhiệm bảo vệ gia đình... sự xung đột giữa hai trách nhiệm này mới thực sự là nguồn gốc của sự đau đầu, do dự và lo lắng của anh.”

...

Lâm Huyền im lặng một lúc lâu.

Triệu Anh Quân đã nhìn thấu được hắn.

Ngủ đông.

Là điều mà hắn luôn cố ý tránh né.

Trước khi tan thành ánh sáng xanh, Hoàng Tước đã nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, khuyên hắn... đừng bao giờ rời xa Ngu Hề.

Hắn cũng đã tận mắt chứng kiến trong giấc mơ thứ ba, Triệu Anh Quân đã cô đơn chờ đợi hắn suốt sáu trăm năm.

Làm sao hắn có thể rời xa họ được chứ?

“Em là vợ của anh, cũng là mẹ của Ngu Hề.”

Triệu Anh Quân đứng dậy từ ghế dài, bước đến trước mặt Lâm Huyền.

Cúi đầu nhìn hắn:

“Nếu cứu thế giới, cứu tương lai là nghĩa vụ của anh; thì nuôi dạy Ngu Hề, ở bên anh đến già... là nghĩa vụ của em.”

“Ý nghĩa của ‘Hoàng Tước ở phía sau’ có thể thực sự không phải là để bắt con bọ ngựa như anh; mà chính là... em sẽ mãi mãi đứng sau lưng anh.”

“Vì vậy, Lâm Huyền, đừng lo lắng gì cả. Như em đã nói với anh ngay từ khi chúng ta mới quen nhau, hãy làm những gì anh thực sự muốn làm, hãy làm những gì mà anh sẽ không bao giờ hối tiếc cả đời.”

“Và... kế hoạch em vừa nói, chẳng phải là kế hoạch tốt nhất sao? Chỉ đơn giản là chúng ta ngủ đông sau 18 năm nữa thôi. Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi dạy Ngu Hề trưởng thành, rồi...”

Cô đưa tay ra, kéo hắn đứng dậy từ ghế dài, mỉm cười nói:

“Sau đó, em sẽ cùng anh...”

“Cùng đến tận cùng của thế giới.”

Chương 1625: Thoát khỏi sương mù (1)

Chương 1625: Thoát khỏi sương mù (1)

Lâm Huyền bị Triệu Anh Quân kéo đứng dậy, đối diện với cô.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của cô.

Không khỏi cảm thán...

Một bó hoa tạm bợ mà mình đã tặng, lại đổi lấy được một người vợ quý báu như thế này...

Can đảm, trung thành, quyết đoán, thông minh.

Nghĩ lại...

Việc hắn có thể đi đến bước này, thực sự là nhờ có sự hỗ trợ và giúp đỡ không ngừng của Hoàng Tước và Triệu Anh Quân.

Không lạ gì khi Hoàng Tước chính là Triệu Anh Quân, và Triệu Anh Quân chính là Hoàng Tước.

Dạo gần đây, Lâm Huyền càng ngày càng cảm nhận được sự tương đồng giữa hai người.

Kiên quyết, dứt khoát, trong điều này, Triệu Anh Quân còn vượt xa hắn nhiều lần.

Hắn luôn lo nghĩ quá nhiều... đặc biệt là trong thời gian này, khi hắn đang suy nghĩ về cách phá vỡ thế cục.

Hắn đương nhiên biết rằng.

Việc bước vào khoang ngủ đông có thể giải quyết mọi khó khăn.

Nhưng mỗi khi có ý nghĩ đó, lời dặn dò của Hoàng Tước bên bờ biển Copenhagen rằng "đừng bao giờ rời xa Ngu Hề"... giống như một sợi xích, trói buộc hắn, khiến hắn không dám nghĩ đến việc rời xa mẹ con họ.

Không chỉ là sự trói buộc.

Thực ra, bản thân hắn cũng không muốn rời xa Triệu Anh Quân và Ngu Hề, có người cha nào mà nỡ rời xa con gái mình chứ?

Đây cũng là lý do hắn luôn kiên quyết hoàn thành lời hứa với Sở Sơn Hà, cứu Sở An Tình trở về.

Sau khi trở thành cha, hắn càng hiểu rõ hơn, càng cảm nhận sâu sắc hơn tình cảm của Sở Sơn Hà, và càng ngưỡng mộ sự vĩ đại của ông ấy.

Vì vậy...

Lâm Huyền nhất định phải hoàn thành lời hứa của mình—

“Dù cô ấy ở đâu, dù cô ấy bây giờ là ai. Dù là tận cùng thế giới, dù là dòng chảy lịch sử, ngay cả khi phải lật tung mọi góc của thời không và vũ trụ—”

“Cháu cũng sẽ tìm được Sở An Tình cho bác.”

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Đàn ông nói là làm.

Hiện tại.

Tất cả các bằng chứng.

Đều chỉ ra rằng bí ẩn và sự thật về thiên niên trụ đều hướng về năm 1952.

Giấc mơ của Trương Vũ Thiến, lời nói dối của Einstein, con số 42 của hằng số vũ trụ, bức tranh sơn dầu chứa mật mã, và quy luật cố định của sự tan biến...

Lâm Huyền đã sớm dự cảm rằng, để giải mã được bí ẩn của thiên niên trụ, để tìm ra cách cứu Sở An Tình, thì nhất định phải quay về năm 1952.

Vì vậy.

Trước những xung đột chồng chất.

Như Triệu Anh Quân đã nói...

Thực tế rằng phải ngủ đông để thực hiện chuyến du hành xuyên thời gian và nỗi lo lắng không thể rời xa mẹ con cô... chính là nguyên nhân khiến Lâm Huyền lo lắng và do dự suốt ba tháng qua.

Cuối cùng, dù hắn không nói ra, nhưng Triệu Anh Quân, người thân cận nhất, hiểu hắn nhất trên thế giới này, vẫn có thể nhìn thấu mọi thứ.

Vì vậy.

Hôm nay cô đưa hắn đến chùa Tĩnh An.

Chính là để nói ra những điều này, để hắn buông bỏ lo lắng, giải tỏa khúc mắc trong lòng, và... sẵn sàng cùng cô đi đến tận cùng thế giới.

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh thực sự còn nhiều lời hứa chưa hoàn thành.”

“Là chúng ta.”

Triệu Anh Quân ngắt lời hắn, vuốt ve bàn tay Lâm Huyền đang áp vào má mình:

“Em đã nói với anh từ lâu rồi, em là vợ anh, chúng ta mãi mãi là một thể, lời hứa của anh cũng là lời hứa của em, lời thề của anh cũng là lời thề của em.”

“Chuyện của An Tình, không chỉ là việc của anh, mà còn là việc của em. Vì vậy, khi không còn cách nào khác để biết được sự thật về thiên niên trụ, nếu bắt buộc phải trở về năm 1952 để tìm cách cứu An Tình... thì chúng ta nhất định phải đi.”

“Dù là chúng ta, hay Hoàng Tước, đều nợ An Tình quá nhiều. Giờ nhìn lại, hạt thời không mà An Tình bắt được cho anh thực sự rất quan trọng. Nếu không có nó, chúng ta hiện tại vẫn còn mắc kẹt, chẳng hiểu gì cả; chưa kể đến việc gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và nhận ra những điều bất thường về Einstein.”

“Yên tâm đi.”

Lâm Huyền siết chặt tay Triệu Anh Quân:

“Anh sẽ không để nỗ lực của An Tình trở nên vô ích, cũng sẽ không để Hoàng Tước hy sinh vô ích, càng không làm phụ lòng em và Ngu Hề, cũng như không phụ lòng sự tin tưởng của mọi người.”

“Và chính xác mà nói, bây giờ vẫn chưa phải là đường cùng, Đỗ Dao vẫn còn hy vọng. Nếu Đỗ Dao có thể phát minh thành công mũ điện kích não... và có thể khiến độ cong thời không thay đổi, khiến thế giới dịch chuyển, thì mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng.”

Triệu Anh Quân gật đầu:

“Đúng vậy, hiện tại, tất cả tiến độ đều bị đình trệ vì không thể thu thập được bất kỳ thông tin hữu ích nào trong giấc mơ thứ

chín. Điều này dẫn đến việc không thể thay đổi đường dây thế giới, và do đó, thực tế cũng không thể tiến triển được.”

“Hơn nữa... nếu đường dây thế giới thực sự thay đổi nhờ Đỗ Dao, thì điều đó có thể chứng minh rằng Einstein thực sự đang nói dối. Lúc đó... bộ não đa nghi của anh... liệu có thực sự tin rằng giấc mơ của anh là thật không?”

"Bộ não đa nghi."

Chương 1626: Thoát khỏi sương mù (2)

Chương 1626: Thoát khỏi sương mù (2)

Lâm Huyền thực sự bị câu nói này làm cho bật cười, lắc đầu:

“Anh chắc chắn tin vào lời em nói, và tin vào Hoàng Tước. Nhưng... đúng là em hiểu anh, nếu không có bằng chứng xác thực để chứng minh rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả, thì anh có lẽ... sao nhỉ... vẫn không thể hoàn toàn thuyết phục bản thân mình.”

“Nhưng bây giờ, đó không còn là vấn đề nữa, Anh Quân, nhờ có em hôm nay đã thảo luận với anh về chuyện của Hoàng Tước, và còn đứng ở góc độ của Hoàng Tước để nhìn nhận, nên anh đã được gợi ý—”

“Anh đã tìm ra cách để kiểm chứng một cách chính xác 100%... liệu Einstein có nói dối hay không!”

"Hả?"

Triệu Anh Quân ngạc nhiên nghiêng đầu:

“Thật vậy sao?”

Cô không thể nghĩ ra được cách nào.

Hai ngày qua, cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều về các logic. Cảm thấy rằng trong thời đại hiện tại, không có cách nào để chứng minh điều này.

Vì vậy, cô chỉ có thể suy luận từ hành vi và cử chỉ của Hoàng Tước.

Nhưng...

Bây giờ.

Lâm Huyền lại nói rằng đã nghĩ ra cách.

Sẽ là gì đây?

“Anh chắc chắn có thể vạch trần lời nói dối của Einstein trong thời đại hiện tại, năm 2025 sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh vừa mới nghĩ ra thôi.”

“Einstein thực sự biết tất cả, nhưng... tương lai mà ông ấy nhìn thấy chắc chắn không bao gồm những giấc mơ mà anh lặp đi lặp lại mỗi đêm, đó chính là sự khác biệt về thông tin giữa anh và Einstein.”

“Và chính sự khác biệt thông tin này sẽ giúp anh, từ góc độ mà Einstein không nghĩ tới, vạch trần lời nói dối của ông ấy, chứng minh rằng tương lai mà ông ấy nhìn thấy là giả.”

Triệu Anh Quân chọc vào sườn Lâm Huyền:

“Thôi nào, đừng vòng vo nữa, mau nói đi.”

“Lần hiếm hoi anh thông minh được một lần, nhìn anh tự hào kìa!”

Lâm Huyền nắm tay Triệu Anh Quân, rồi cùng cô quay về hướng đi ban đầu:

“Trời cũng không còn sớm nữa.”

“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Hai người dạo bước dưới bóng cây ở chùa Tĩnh An, Lâm Huyền giải thích với Triệu Anh Quân:

“Einstein đã trả lời anh rằng... vào năm 1952, không có cô gái nào trên toàn thế giới hóa thành mảnh sao xanh và biến mất.”

“Nhưng theo thời điểm chính xác của thiên niên trụ, nếu đếm ngược lại, năm 1952 lẽ ra phải có một cô gái 20 tuổi giống hệt Sở An Tình biến mất, rồi bốn năm sau, một thiên niên trụ mới ra đời, thì mới khớp với thời gian.”

Triệu Anh Quân lặng lẽ lắng nghe:

“Nhưng... chuyện này, anh cũng không thể kiểm chứng được, phải không?”

“Anh không biết rõ điều gì đã xảy ra vào năm 1952, trừ khi có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để quay trở lại năm đó. Nếu không... làm sao anh có thể xác minh rằng năm 1952 thực sự có một thiên niên trụ biến mất?”

“Và thành thật mà nói, ngay cả khi anh thực sự xuyên không về năm 1952, chưa chắc anh đã tận mắt chứng kiến sự việc đó.”

“Thứ

“Thứ hai, nếu cẩn thận mà nói, nếu năm 1952 thực sự không có thiên niên trụ nào biến mất thì sao? Giả sử... thiên niên trụ đầu tiên ra đời vào năm 1956, sau đó biến mất vào năm 1976; năm 1980 thiên niên trụ thứ hai là Trương Vũ Thiến ra đời; và năm 2004 thiên niên trụ thứ ba là Sở An Tình ra đời... điều đó cũng có thể xảy ra.”

Lâm Huyền không phủ nhận:

“Nếu sự thật giống như em nói, thì Einstein thực sự không nói dối. Nhưng Trương Vũ Thiến là một thiên niên trụ, và mỗi lần mơ, cô ấy đều quên rất nhanh, rất bất thường... Cô ấy đã mơ về năm 1952 và thậm chí còn đặt mật khẩu sổ nhật ký là 1952, điều đó khiến anh kiên quyết tin rằng thiên niên trụ không thể không liên quan đến năm 1952.”

“Vậy nên, điều mấu chốt bây giờ là—”

“Chỉ cần chứng minh rằng năm 1952 thực sự có thiên niên trụ biến mất, thì có thể khẳng định rằng Einstein đang nói dối. Hoặc nếu không phải là dối trá cố ý, thì ông ấy cũng là nạn nhân, người đã thấy một tương lai giả tạo.”

Triệu Anh Quân nhún vai:

“Lập luận của anh không sai, nhưng vấn đề ban đầu của chúng ta là... làm sao có thể chứng minh rằng năm 1952 thực sự có thiên niên trụ biến mất? Đó mới là điều quan trọng.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền thở dài, ngước lên nhìn mặt trời chói chang trên cao:

“Phải cảm ơn Cao Văn đại đế, nếu nói về người cứu thế giới của nhân loại, anh nghĩ vẫn nên trao cúp cho Cao Văn... ông ấy mới là vị cứu tinh thực sự của nhân loại.”

“Cao Văn đại đế đã nói trong bản thảo đầu tiên của thiết bị xuyên thời không rằng, để thực hiện một chuyến du hành xuyên thời không, không chỉ cần có hạt thời không, mà còn cần phải có vết nứt thời không.”

“Nói đơn giản, du hành xuyên thời gian không thể tùy ý chọn

thời điểm, phải có một thời điểm xuất hiện vết nứt thời không thì mới có thể thực hiện chuyến du hành. Nếu một thời đại nào đó không có vết nứt thời không, thì dù có chế tạo thành công thiết bị xuyên thời không và nắm trong tay hạt thời không, cũng không thể du hành được."

"Cao Văn nghiên cứu về vết nứt thời không vượt xa Lưu Phong rất nhiều... Ông ấy đã chỉ rõ rằng, chỉ có hai tình huống có thể tạo ra vết nứt thời không—"

Chương 1627: Thoát khỏi sương mù (3)

Chương 1627: Thoát khỏi sương mù (3)

“Thứ nhất, khi đường dây thế giới thay đổi và độ cong thời không biến đổi, thời không sẽ bị uốn cong, từ đó tạo ra vết nứt thời không.”

“Thứ hai, cứ mỗi 24 năm, tại một thời điểm nào đó, sẽ xuất hiện một lượng lớn vết nứt thời không.”

“Cao Văn không biết về chuyện thiên niên trụ, nên ông ấy không rõ nguyên nhân gây ra lượng lớn vết nứt thời không vào tình huống thứ hai. Nhưng chúng ta thì biết, nguyên nhân chắc chắn... chính là thời điểm thiên niên trụ hóa thành ánh sao xanh và biến mất, hoàn thành quá trình đóng trụ.”

Triệu Anh Quân bừng tỉnh:

“Hóa ra là vậy.”

“Nói cách khác, sự thay đổi đường dây thế giới thông thường chỉ tạo ra một lượng nhỏ, hoặc chỉ một vết nứt thời không; nhưng khi thiên niên trụ biến mất và đóng trụ, nó có thể tạo ra một lượng lớn vết nứt thời không.”

“Nếu nghĩ như vậy... tên gọi ‘thiên niên trụ’ mà Hoàng Tước đặt ra quả thực rất sâu sắc, thực sự rất hình tượng. Em thử nghĩ mà xem, việc đóng trụ xuống mặt đất là một hành động rất mạnh mẽ, không thể tránh khỏi việc để lại nhiều vết nứt trên mặt đất, điều này có lẽ là lý do tại sao khi thiên niên trụ đóng trụ lại tạo ra

nhiều vết nứt thời không.”

“Ngược lại, sự thay đổi của đường dây thế giới lại là một hành động ‘nhẹ nhàng’ hơn. Có thể hiểu như việc uốn cong một sợi dây thép hoặc gấp một tờ giấy... chính vì hành động này là ‘nhẹ nhàng’, nên chỉ tạo ra một vết nứt thời không hoặc một vài vết nứt nhỏ.”

“Nếu em nói vậy, em đã hiểu rồi—”

“Nếu vào một thời điểm nào đó trong năm 1952, có sự tồn tại của một lượng lớn vết nứt thời không, thì có thể chắc chắn rằng... năm 1952, thực sự có một cô gái thiên niên trụ hóa thành ánh sao xanh và biến mất.”

...

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt.

Điều này quả thực.

Là một bước đột phá quan trọng.

Cô liếc nhìn Lâm Huyền với chút trách móc:

“Sao đến bây giờ anh mới nghĩ ra chuyện quan trọng như vậy?”

“Đầu anh lúc nào cũng rối bời mà.”

Lâm Huyền cũng rất bất lực:

“Kể từ khi anh gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mỗi ngày đều nhận được một lượng thông tin khổng lồ, ngoài đời thì phải bận rộn, trong giấc mơ thì phải khám phá, những manh mối nhỏ nhặt thế này, đôi khi thực sự khó mà kết nối lại với nhau.”

“Nhưng hôm nay khi em nói về Hoàng Tước, anh đã lập tức

nghĩ đến điều này. Và anh cũng hiểu ra kẻ thích khách thời không số 17 đã xuất hiện từ thời điểm nào."

Hắn bắt đầu hồi tưởng:

"Vào rạng sáng ngày 1 tháng 7 năm 2024, Jask đã cho bản sao của mình là Giả Sắc chơi game VR trong văn phòng, sau đó nữ thư ký gián điệp của Copernicus đã lao vào và giết chết ông ấy."

"Trò tráo thái tử này đã làm thay đổi quỹ đạo của tương lai, khiến người đáng lẽ phải chết không chết, người không đáng chết thì lại chết, do đó đường dây thế giới đã nhảy một bước lớn, chuyển sang đường dây -0.0000042."

"Cũng chính vào thời điểm này, tại khoảnh khắc đường dây thế giới thay đổi, một vết nứt thời không đã xuất hiện, và thích khách thời không số 17 đã xuyên không từ tương lai của đường dây thế giới -0.0000042 để đến nhà anh ám sát anh."

"Nghĩ lại cũng đúng, thích khách số 17 là một người rất nóng nảy và bạo lực, nếu cô ta đã xuyên không từ lâu thì chắc chắn sẽ không nằm im chờ đợi. Với tính cách của cô ta, ngay khi đến năm 2024 cô ta sẽ lập tức đến giết anh, suy nghĩ như vậy thì mọi thứ đều hợp lý."

"Vậy còn Hoàng Tước thì sao?"

Triệu Anh Quân hỏi:

"Thế giới giấc mơ thứ nhất chuyển sang thế giới giấc mơ thứ hai, sự thay đổi đường dây thế giới này xảy ra vào tháng 1 năm 2023, tức là khi giáo sư Hứa Vân qua đời và nhà nước công bố thành công của ông ấy."

"Theo lý thuyết, chỉ đến tháng 1 năm 2023 mới xuất hiện một vết nứt thời không cho phép du hành xuyên không. Nhưng có một vấn đề... vào tháng 12 năm 2022, Hoàng Tước đã đặt thư mời giả

của Câu Lạc Bộ Thiên Tài tại quầy lễ tân của công ty MX."

"Vậy Hoàng Tước đã làm cách nào để xuyên không về quá khứ, trước khi vết nứt thời không xuất hiện? Chẳng lẽ..."

Đột nhiên.

Triệu Anh Quân cũng nhận ra sự thật khó tin này.

Cô mím môi, hít một hơi sâu:

"Anh từng nói rằng, từ khi anh sinh ra, giấc mơ chưa bao giờ thay đổi, điều đó có nghĩa là từ ngày 20 tháng 3 năm 1999 hoặc thậm chí sớm hơn... cho đến tháng 1 năm 2023, trong suốt hơn hai mươi năm này, không có một lần nào đường dây thế giới thay đổi, nên không có thêm vết nứt thời không nào xuất hiện."

"Trừ khi..."

Triệu Anh Quân nhíu mày, nhẹ giọng nói ra sự thật khắc nghiệt đó:

"Trừ khi, vào ngày 21 tháng 1 năm 2000, khi thiên niên trụ Trương Vũ Thiến biến mất, đóng trụ tạo ra một lượng lớn vết nứt thời không. Nếu Hoàng Tước muốn anh chú ý đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài sớm hơn, thì đây là sự lựa chọn duy nhất, thời điểm duy nhất."

Chương 1628: Thoát khỏi sương mù (4)

Chương 1628: Thoát khỏi sương mù (4)

“Trời... khó mà tưởng tượng nổi, Lâm Huyền... Hoàng Tước đã đến thời đại này sớm đến mức nào, cô ấy đã chờ đợi anh suốt hơn hai mươi năm.”

Hai người nắm tay nhau.

Lặng lẽ bước đi một quãng xa.

Cả hai không ai nói gì.

Cuối cùng…

Lâm Huyền chậm rãi nói:

“Vì vậy mà anh đã nói, làm sao anh có thể phụ lòng Hoàng Tước, phụ lòng em, phụ lòng Ngu Hề được chứ?”

“Cô ấy hẳn đã từng đến gặp anh.”

Triệu Anh Quân nhìn về phía trước, khẽ nói:

“Hẳn là đã lén lút nhìn anh nhiều lần, ở nhiều nơi, vào nhiều thời điểm khác nhau... nhìn anh từ khi còn nhỏ từng bước trưởng thành, đi học, tốt nghiệp, đi làm... chỉ là anh không để ý mà thôi.”

“Em chắc chắn rằng, nếu là em, em cũng sẽ lén đến nhìn anh.”

Nghĩ đến đây, cô mỉm cười.

“Mặc dù cảm giác này có chút bi thương, nhưng có thể nhìn thấy Lâm Huyền lúc nhỏ, nhìn anh dần lớn lên, chẳng phải cũng là một cách bù đắp cho những nuối tiếc sao?”

“Biết đâu, Hoàng Tước đã từng bế anh.”

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

“Đó cũng có thể xem là một dạng đồng hành, nhưng theo hướng ngược lại...”

“Chắc là không đâu?”

Lâm Huyền gãi đầu:

“Cô ấy sẽ đến huyện Thuần An, thành phố Hàng Châu để tìm anh khi anh còn nhỏ sao? Nếu thật sự từng đến, thì chắc chỉ khi anh còn rất nhỏ thôi, vì lớn hơn một chút, anh sẽ có ký ức về điều đó.”

“Nhưng mà, cũng không thể nói chắc được.”

Lâm Huyền mím môi, suy nghĩ về chiếc hoa tai sapphire lắc lư và ánh sáng xanh lóe lên trong khoảnh khắc dưới ánh mặt trời:

“Mỗi ngày, con người tiếp xúc với rất nhiều người lạ, hầu hết đều chỉ gặp một lần, nếu không để ý kỹ và không có ấn tượng đặc biệt, thì chắc chắn sẽ không nhớ được những người thoáng qua đó...”

“Cũng có thể, Hoàng Tước thực sự đã gặp anh, và anh cũng đã gặp cô ấy, chỉ là... thực sự không nhớ được.”

Triệu Anh Quân quay sang nhìn vào khuôn mặt bên cạnh của Lâm Huyền:

“Như vậy cũng tốt.”

Cô nhẹ nhàng nói:

“Khi còn trẻ, anh chưa đủ chín chắn và bình tĩnh, nếu can thiệp vào quá sớm, khiến anh nhận ra sứ mệnh và sự đặc biệt của giấc mơ của mình... có lẽ ngược lại sẽ phản tác dụng.”

“Hoàng Tước chắc chắn đã cân nhắc kỹ lưỡng trước khi chọn thời điểm phù hợp nhất để xuất hiện trong cuộc sống của anh, can thiệp và hướng dẫn anh.”

“Nói mới nhớ...”

Triệu Anh Quân bất chợt nghĩ đến:

“Các buổi tụ họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và những kế hoạch riêng của họ đã bắt đầu từ thế kỷ trước. Vậy tại sao thế giới giấc mơ đầu tiên lại kéo dài quá lâu, suốt hơn hai mươi năm mà không có biến động gì?”

“Câu hỏi này không khó giải thích, và cũng dễ hiểu.”

Lâm Huyền không do dự trả lời:

“Có hai khả năng.”

Hắn giơ ngón trỏ phải lên:

“Thứ nhất, trước khi khoang ngủ đông xuất hiện, những thiên tài đó vì bị hạn chế bởi tuổi thọ, trình độ khoa học công nghệ, nên ảnh hưởng của họ đến quỹ đạo tương lai là rất nhỏ, không đủ để phá vỡ đàn hồi thời không.”

“Ví dụ như Da Vinci tiểu thư, nếu bà ấy không sống đến thời kỳ xuất hiện pin hạt nhân và con người có thể chế tạo người máy sinh học, thì kế hoạch tương lai của bà ấy hoàn toàn không có khả năng thực hiện... có lẽ bà ấy chỉ có thể làm gương cho người khác và tự mình làm một ví dụ, mà không thể dựa vào người máy sinh

học tiên tiến để thực hiện kế hoạch tương lai của mình.”

“Còn Jask, nếu không có khoang ngủ đông, chính ông ấy cũng thừa nhận rằng có thể đến khi chết, ông ấy cũng không thể hoàn thành giấc mơ lớn về việc di cư lên sao Hỏa; thì cả đời ông ấy cũng chỉ là một tỷ phú thế giới chuyên phóng tên lửa và vệ tinh mà thôi, và thành tựu đó chắc chắn không đủ để lay chuyển đàn hồi thời không.”

“Anh nghĩ rằng các thiên tài khác cũng vậy, nếu không có đủ tuổi thọ, trình độ khoa học công nghệ và khoảng thời gian dài để phát huy... thì khoảng cách giữa họ và người bình thường cũng sẽ không lớn lắm.”

“Vì vậy, mấu chốt vẫn là khoang ngủ đông! Chính là sau khi khoang ngủ đông xuất hiện, những thiên tài đó mới có thể thực sự phát huy tài năng, triển khai kế hoạch lớn của mình. Nếu không đủ công nghệ thì ngủ đông để đến tương lai thực hiện kế hoạch; nếu không đủ thời gian thì ngủ đông để vượt qua thời gian.”

“Sự xuất hiện của khoang ngủ đông, thực sự như giáo sư Hứa Vân từng tưởng tượng, đã thay đổi thế giới, thay đổi tương lai, và thay đổi cục diện của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cho phép những thiên tài đó thực sự dạo chơi trên dòng sông thời gian, nắm giữ vận mệnh tương lai.”

“Đây cũng là lý do mà các thiên tài khác khi trả lời câu hỏi thứ hai, không thể thay đổi đường dây thế giới. Yêu cầu của câu hỏi thứ hai chỉ là ‘diễn một màn sửa chữa lịch sử vĩ đại nhất có thể’, chứ không yêu cầu phải đủ lớn để thay đổi đường dây thế giới... đặc biệt là những thành viên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào thế kỷ trước, họ bị hạn chế bởi điều kiện thời đại, nên họ hoàn toàn không có khả năng lay chuyển độ cong thời không.”

Chương 1629: Thoát khỏi sương mù (5)

Chương 1629: Thoát khỏi sương mù (5)

Triệu Anh Quân tỏ vẻ đồng ý:

“Giải thích như vậy, đúng là hợp lý. Xem ra anh chính là kẻ đầu sỏ của mọi chuyện, nếu không phải anh mang chất lỏng trong khoang ngủ đông từ tương lai về, thì những thiên tài đó chắc chắn sẽ không thể chịu nổi thời gian, và sẽ già yếu rồi chết sau vài chục năm.”

“Nhưng, không thể nói như vậy một cách chung chung, mọi thứ đều có hai mặt. Nhìn chung, lợi ích mà khoang ngủ đông mang lại cho nhân loại, cho thế giới, vẫn lớn hơn nhiều so với những tác hại. Chúng ta không thể phủ nhận phát minh mang tính cách mạng này chỉ vì hành vi sai trái của một số thành viên trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài.”

“Hơn nữa... thực tế đã chứng minh rằng, ngay cả trong thế giới giấc mơ đầu tiên không có khoang ngủ đông, thế giới cũng chưa chắc đã tốt hơn bao nhiêu, ánh sáng trắng tận thế vẫn tồn tại, và cha của Đại Kiểm Miêu vẫn chết trong vụ tai nạn xe lúc 00:42, điều này có nghĩa là kế hoạch tương lai của Copernicus vẫn đang tiếp diễn.”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Đây cũng là lý do anh nghĩ rằng, có thể có một nguyên nhân

thứ hai khiến thế giới giấc mơ đầu tiên không thay đổi suốt hơn hai mươi năm, và đường dây thế giới ổn định lâu như vậy—”

“Thứ hai, có lẽ một thiên tài nào đó quá mạnh mẽ, kế hoạch tương lai của họ đã kết thúc tất cả khả năng khác, khiến cho mọi nỗ lực của các thiên tài khác đều không thể lay chuyển được tương lai của họ, không thể thay đổi đường dây thế giới của họ.”

“Anh nghĩ rằng người có khả năng tạo ra kết quả này nhất... chính là Copernicus.”

Hắn ngừng lại một chút.

Lâm Huyền tiếp tục nói:

“Anh chưa rõ mục đích cụ thể của Copernicus là gì, nhưng phương pháp của ông ta thì ai cũng biết, đó là giết những nhà khoa học tiến bộ vào lúc 00:42 để thể hiện sự tôn kính của ông ta.”

“Hơn nữa, là thành viên đầu tiên gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông ta có rất nhiều cơ hội để hỏi riêng, từ đó biết được nhiều thông tin nhất, và cũng có nhiều biện pháp nhất, vì vậy ông ta có thể là người chiến thắng cuối cùng.”

“Chỉ khi khoang ngủ đông xuất hiện, các thiên tài khác mới có thể đối đầu với Copernicus già nua và suy yếu, để lần lượt bước lên sân khấu; nếu không có khoang ngủ đông, có lẽ Copernicus thực sự sẽ độc tôn mãi mãi.”

“Nhìn từ góc độ này, anh không hối hận chút nào vì đã mang chất lỏng của khoang ngủ đông trở về.”

“Nếu phải nói đến người có khả năng thứ hai... thì anh nghĩ đó là Turing.”

Lâm Huyền híp mắt:

“Nếu không có khoang ngủ đông, thì Kevin Walker chắc chắn sẽ không sống được đến vài trăm năm sau, có lẽ chính vì lý do này mà hắn ta đã tạo ra sự sống số hóa Turing. Turing không có thân thể bằng xương bằng thịt, nên trong thế giới giấc mơ đầu tiên, chắc chắn là tồn tại đến cuối cùng, nói rằng hắn ta có thể trường sinh bất lão cũng không hề phóng đại.”

“Cũng có khả năng, kết cục của thế giới giấc mơ đầu tiên, là do Copernicus và Turing cùng tạo ra.”

Triệu Anh Quân nhanh chóng tiếp lời:

“Suy cho cùng, việc hai người này cấu kết với nhau cũng chẳng có gì lạ, nhiều chỗ đã sớm có nghi ngờ.”

“Tuy nhiên, bây giờ rõ ràng không cần lo lắng về vấn đề này nữa, Copernicus và Turing đều đã bị anh tiêu diệt rồi.”

Lâm Huyền trầm ngâm một lúc:

“Kevin Walker và Turing chắc chắn đã chết hoàn toàn, còn Copernicus… hiện tại có thể khẳng định, kẻ giết giáo sư Hứa Vân, Đường Hân, cha mẹ Quý Lâm, và là người thành lập Cục Cảnh sát thời không, chính là Copernicus, và ông ta cũng đã chết hoàn toàn.”

“Nhưng vấn đề là, dường như Copernicus thực sự có người kế vị, hoặc có thể nói rằng, dù sau khi ông ta chết, ý tưởng và kế hoạch tương lai của ông ta vẫn có người tiếp tục thực hiện.”

“Copernicus rõ ràng là có phương tiện. Khi còn trẻ, ông ta có thể tự mình giết các nhà khoa học, sau đó, khi già đi, ông ta thành lập Bảy Tội Lỗi để thay ông ta hành động. Vậy thì, có khả năng… ngay cả sau khi ông ta chết, vẫn có người tiếp tục công việc của ông ta không?”

“Hơn nữa, có một điểm mâu thuẫn rõ ràng ở đây.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên nói:

“Trong buổi tụ họp trước đây của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Newton đã hỏi liệu sau này còn có nhà khoa học hoặc nhà toán học nào chết do bị sát hại vào lúc 00:42 nữa không, và Einstein đã trả lời rõ ràng là không.”

“Nhưng thực tế là, trong thế giới giấc mơ đầu tiên, sau khi Copernicus chết, vẫn có người giết người vào lúc 00:42; tương tự, trong thế giới giấc mơ thứ chín hiện tại, sự phát triển công nghệ của nhân loại cũng rõ ràng bị kìm hãm và ngăn chặn, thật khó mà tưởng tượng rằng đến năm 2599, con người vẫn còn sử dụng xe mô tô trên mặt đất.”

“Từ góc độ phát triển công nghệ bình thường, điều này là hoàn toàn không thể. Nếu không có siêu thảm họa vào năm 2400 và xã hội loài người đã phát triển ổn định trong 600 năm, thì không thể nào họ vẫn chưa chế tạo ra phương tiện giao thông tiên tiến hơn. Chắc chắn rằng có một số kẻ xấu xa đằng sau chuyện này.”

“Tuy nhiên, hiện tại không thể thu được thông tin hữu ích nào từ thế giới giấc mơ thứ chín, nên chúng ta tạm thời không cần quá lo lắng về điều đó, chúng ta có những việc quan trọng hơn cần phải làm.”

Chương 1630: Thoát khỏi sương mù (6)

Chương 1630: Thoát khỏi sương mù (6)

Lúc này.

Hai người đã đến cổng ra của chùa Tĩnh An, tiếp tục hướng về bãi đỗ xe.

Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân và tổng kết:

“Hiện tại, ngoài việc chờ đợi Đỗ Dao phát minh ra mũ điện kích não để xác minh xem liệu đường dây thế giới có thay đổi hay không…”

“Chúng ta còn phải xác minh xem năm 1952 liệu có thực sự có sự biến mất của thiên niên trụ và liệu có tồn tại nhiều vết nứt thời không hay không.”

“Dù sao, chúng ta không thể đặt toàn bộ hy vọng vào Đỗ Dao, và chỉ cần xác minh rằng năm 1952 thực sự tồn tại nhiều vết nứt thời không, thì đó sẽ là bằng chứng chắc chắn rằng Einstein đang nói dối.”

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Triệu Anh Quân kéo chặt áo khoác, đi theo sau Lâm Huyền:

“Vậy để xác minh vấn đề vết nứt thời không năm 1952, chúng ta cũng phải dựa vào bản thảo của Cao Văn sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, thực sự cảm thấy Triệu Anh Quân rất thông minh.

Tương lai, Ngu Hề chắc chắn sẽ rất thông minh:

“Nhưng lần này, không phải dựa vào bản thảo, mà là dựa vào bản vẽ kỹ thuật của thiết bị xuyên thời không mà anh đã sao chép trước đó.”

“Trong bản vẽ kỹ thuật, có sơ đồ cấu trúc hoàn chỉnh của các phần cốt lõi, vào thời điểm này, ngoài mô-đun hiệu chỉnh, tất cả các phần khác đều có thể được chế tạo theo nguyên lý mô phỏng.”

“Mô-đun định vị trong bản vẽ có thể khóa vị trí vết nứt thời không dựa trên hạt thời không. Cao Văn đại đế vì thiếu hạt thời không có năng lượng nên không thể xác minh được điều này, nhưng anh thì có.”

“Một lát nữa anh sẽ đưa em về nhà, sau đó đến phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải gặp Lưu Phong. Anh sẽ bảo anh ấy không nghiên cứu các phần khác nữa, mà tập trung vào mô-đun định vị, để chế tạo phần này trước—”

“Chỉ cần xác định được rằng năm 1952 có nhiều vết nứt thời không, thì điều đó sẽ chứng minh rằng năm đó chắc chắn có một thiên niên trụ biến mất, và lời nói dối của Einstein sẽ tự sụp đổ, đồng thời anh cũng có thể xác thực tính chân thật của giấc mơ của mình.”

Hắn thở dài một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn:

“Cuối cùng… cũng có một điểm đột phá rồi.”

Nói rồi.

Hắn tiến lên, mở cửa xe cho Triệu Anh Quân, đỡ cô lên xe. Sau đó, hắn lên xe từ phía bên kia và lái xe đi.

……

Tại Đại học Đông Hải, trong phòng thí nghiệm Liên hợp Rhine.

Lâm Huyền và Lưu Phong liên tục xem xét các bản vẽ trên máy tính, cuối cùng dừng lại tại một vị trí:

“Chính là chỗ này, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Lưu Phong gật đầu:

“Tôi đã xem qua toàn bộ các bản vẽ kỹ thuật này, và chúng ta cần nguyên tố astatine-339 để hoàn thiện mô-đun hiệu chỉnh, điều mà hiện tại chúng ta không thể làm được.”

“Tuy nhiên, việc chế tạo mô-đun định vị theo bản vẽ thì không có vấn đề gì cả. Nếu muốn khởi động riêng mô-đun định vị... chúng ta cần kết nối nó với mô-đun năng lượng và mô-đun hiển thị. Tôi nghĩ không có vấn đề gì lớn, có thể hoàn thành trong vòng một tháng.”

“Vậy thì nhanh chóng tiến hành đi.”

Lâm Huyền nói:

“Kể từ hôm nay, tạm dừng tất cả các nghiên cứu khác và tập trung toàn lực để chế tạo mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không và đảm bảo nó có thể hoạt động độc lập.”

“Sau đó, chúng ta có thể sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để thu thập thông tin về các vết nứt thời không.”

Hắn đứng dậy.

Nhường chỗ ngồi trước máy tính cho Lưu Phong, rồi cúi người nhìn màn hình từ phía sau Lưu Phong và tiếp tục nói:

“Lợi thế của chúng ta là chúng ta biết chắc chắn rằng vào tháng 1 năm 2000 và tháng 3 năm 2024, đã có các thiên niên trụ tiêu tán, vì vậy, vào những thời điểm này, chắc chắn phải có rất nhiều vết nứt thời không.”

“Khi đó, chúng ta sẽ so sánh tình trạng các vết nứt thời không trong năm 1952, 1976, 2000 và 2024. Nếu chúng tương đồng hoặc có sự khác biệt không đáng kể... thì chúng ta có thể xác định chắc chắn rằng, năm 1952 đã có một thiên niên trụ tiêu tán.”

Lưu Phong gật đầu:

“Không chỉ vậy, Lâm Huyền, chúng ta còn có thể sử dụng điều này để thu thập một thông tin quan trọng khác.”

Anh ta quay lại nhìn Lâm Huyền:

“Cậu và Cao Dương đã từng thảo luận về việc thiên niên trụ đầu tiên được đặt vào năm nào, đúng không? Thông qua mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không, chúng ta có thể giải quyết câu đố này.”

“Chỉ cần xác định được thời điểm mà vết nứt thời không lớn xuất hiện lần đầu tiên, thì năm đó chắc chắn có điều gì đó rất quan trọng. Có lẽ thiên niên trụ được gọi là thiên niên trụ vì thời gian hoạt động của nó kéo dài 1000 năm?”

Lâm Huyền đứng thẳng người.

Hắn xoa cằm suy nghĩ:

“Cao Dương cũng đã đưa ra ý tưởng tương tự như của anh, và cậu ấy còn tính toán khéo léo rằng nếu cứ mỗi 24 năm đóng một thiên niên trụ, thì sau 42 lần đóng trụ, thời gian sẽ vừa tròn 1008 năm, gần giống với 1000 năm.”

Chương 1631: Thoát khỏi sương mù (7)

Chương 1631: Thoát khỏi sương mù (7)

“Mặc dù cách tính này có chút gượng ép, nhưng... có những việc rất khó nói. Tuy nhiên, khi anh hoàn thành mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không, câu đố đã làm khó chúng ta suốt thời gian dài sẽ cuối cùng được giải đáp.”

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Kể từ khi Sở An Tình tiêu tán thành những mảnh vụn màu xanh lam, đã một năm trôi qua.

Nghiên cứu về thiên niên trụ đã gặp phải nhiều bế tắc.

Nhưng giờ đây.

Cuối cùng, cũng có thể có tiến triển.

Đây thực sự là một kết quả khó khăn lắm mới đạt được...

Biết càng nhiều thì càng gần với sự thật; càng gần với sự thật thì càng có hy vọng cứu được Sở An Tình!

Sau đó.

Lâm Huyền kể cho Lưu Phong về kế hoạch "Ngủ đông để tiến tới tương lai" mà Triệu Anh Quân đã đề xuất.

Lưu Phong cũng rất đồng tình:

“Đây thực sự là... cách cuối cùng trong tình huống không còn

lựa chọn nào khác.”

“Thực ra tôi không bận tâm lắm, Lâm Huyền. Ở thời đại này, tôi không còn ai, không có cha mẹ, không có vợ, không có con cái. Nếu cậu thật sự định ngủ đông để tiến tới tương lai, tôi chắc chắn sẽ sẵn lòng đi cùng cậu.”

“Với tôi, sống ở thời đại nào cũng giống nhau thôi. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, cũng là người đã kéo tôi ra khỏi vũng lầy tuyệt vọng. Cậu đi đâu, tôi sẽ theo đó.”

“Thậm chí, ngủ đông để tới tương lai còn có lợi hơn cho việc nghiên cứu hằng số vũ trụ 42 của tôi. Ước nguyện duy nhất của tôi bây giờ là hoàn thành di nguyện của Thất Thất, chinh phục hoàn toàn hằng số vũ trụ để có thể an ủi linh hồn của cô ấy nơi thiên đàng.”

“Nhưng còn cậu...”

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền, muốn nói nhưng lại thôi:

“Cậu có cha mẹ, có gia đình, có con cái, trong tình huống này mà vẫn sẵn sàng từ bỏ tất cả, ngủ đông để tiến tới tương lai, thì hy sinh thật là lớn quá.”

“Có những hy sinh là cần thiết.”

Lâm Huyền bình tĩnh nói:

“Từ xưa đến nay, biết bao người đã hy sinh mạng sống của mình vì hòa bình, vì đất nước, vì cuộc sống của thế hệ tương lai. Chúng ta sao có thể lùi bước khi sự hy sinh đến lượt mình?”

“Trong thời chiến, có người lính nào hy sinh mà không có cha mẹ? Không có gia đình? Không có con cái? Chỉ là bây giờ đang trong thời bình, nhiều người nghĩ rằng ngày tận thế, sự hy sinh, và trách nhiệm đều quá xa vời với họ…”

“Nhưng, luôn phải có người xông pha đầu tiên. Đây là một trận chiến sớm muộn cũng phải chiến đấu. Nếu chúng ta không chiến đấu, thì con cháu của chúng ta sẽ phải gánh lấy trách nhiệm này.”

“Đó cũng là ý của Triệu Anh Quân, và chúng tôi đồng lòng với nhau.”

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền với ánh mắt ngưỡng mộ:

“Triệu Anh Quân thực sự là một người phụ nữ vĩ đại, và không có gì ngạc nhiên khi Hoàng Tước có thể dũng cảm và quyết đoán đến vậy... Bởi vì cô ấy chính là Triệu Anh Quân.”

“Dường như, dù thế giới thay đổi ra sao, dù thời không có biến động thế nào, thì một số điều vẫn không bao giờ thay đổi.”

Lâm Huyền cười:

“Tôi cũng rất biết ơn Triệu Anh Quân. Nhiều khi tôi cảm thấy bối rối và do dự, cô ấy luôn giúp tôi vượt qua những khó khăn đó.”

“Cô ấy cũng nói với tôi rằng...”

“Nếu chúng ta là những người bình thường, chúng ta có thể sống cho hiện tại, tận hưởng từng ngày, không cần lo lắng về những thảm họa trong tương lai, không cần quan tâm đến số phận của nền văn minh nhân loại; bởi vì chúng ta không có khả năng đó, lịch sử sẽ không trách cứ những người không có khả năng.”

“Nhưng nếu chúng ta có khả năng cứu thế giới, cứu số phận của nhân loại, làm sao chúng ta có thể làm ngơ và bỏ qua?”

“Địa vị càng cao, trách nhiệm càng nặng, bao gồm cả những thiên tài với trí tuệ vượt trội. Chúng ta đều mang trên vai trách nhiệm và nghĩa vụ đối với lịch sử và nền văn minh -”

“Vì chúng ta có khả năng mà không ai khác có, nên đương nhiên chúng ta phải làm những điều mà không ai khác có thể làm. Đó mới là... ý nghĩa của thiên tài, chứ không phải dùng trí tuệ và tài năng để sống trong xa hoa và hưởng thụ.”

Lưu Phong đứng dậy, nhìn Lâm Huyền và mỉm cười hài lòng:

“Đây chính là lý do mà tôi đã bị cậu thuyết phục và quyết định theo cậu đến Đông Hải.”

“Tôi sẽ dốc toàn lực hỗ trợ cậu, yên tâm đi, tôi sẽ sớm hoàn thành mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không và thông báo cho cậu ngay khi hoàn thành.”

Những ngày chờ đợi trôi qua thật chậm mà cũng thật nhanh.

Lâm Huyền vẫn kiên trì mỗi ngày lái xe máy trong thế giới giấc mơ thứ chín, lấy Đông Hải làm tâm, bán kính 1000 km, mỗi ngày thay đổi hướng tìm kiếm một cách cẩn thận, không bỏ sót một chỗ nào.

Nhưng kết quả vẫn là vô vọng.

Vẫn là vô vọng.

Vẫn... là vô vọng.

Thoáng chốc, lại thêm một tháng nữa trôi qua.

Lâm Huyền lật sang trang lịch trên bàn, nhìn vào ngày mai trong tháng 3 năm 2025.

Ngày mai.

Chính là ngày giỗ của Đường Hân.

Dù rằng nghiên cứu của Đỗ Dao vẫn chưa có đột phá, nhưng trước đó, Lâm Huyền đã hẹn với cô ấy rằng sẽ cùng nhau đi viếng

mộ Đường Hân vào ngày giỗ năm nay.

Chương 1632: Đường hân ngoại truyện 2

【Phần ngoại truyện này là phần sau của ngoại truyện “Cô gái hay cười” được cập nhật vào ngày 17 tháng 6. Nếu bạn chưa đọc phần đầu, có thể quay lại xem, ở chương cuối của quyển 2.】

Nội dung chính:

"Dao Dao, đừng làm ầm lên nữa."

Chàng trai với nụ cười rạng rỡ và mái tóc ngắn vuốt đầu Đỗ Dao, mỉm cười nói:

"Anh đâu phải không trở về, em cứ xem như anh đi dạy học tình nguyện là được mà?"

"Anh thực sự đi dạy học tình nguyện cũng được đấy! Em còn có thể đi cùng anh!"

Đỗ Dao thật sự cảm thấy sắp nổ tung.

Cô ấy nghiến răng, trừng mắt nhìn chàng trai cao lớn trước mặt.

Đây là bạn trai của cô.

Hai người đã lén lút yêu nhau suốt ba năm trung học, cứ tưởng sau khi tốt nghiệp trung học và đạt kết quả khá tốt trong kỳ thi đại học, cuối cùng có thể cùng nhau đăng ký vào một trường đại học trong cùng một thành phố để có một tình yêu như phim.

Nhưng kết quả là...

Tên khốn này!

Lại đăng ký làm tình nguyện viên gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc, chuẩn bị đến một nước nhỏ nghèo khó và chiến tranh tàn khốc nhất ở châu Phi để thực hiện các hoạt động viện trợ nhân đạo!

Thật không thể hiểu nổi.

Thật đúng là não bị đụng phải gì rồi!

"Anh tài giỏi lắm, Long Quốc không chứa nổi anh nữa hả?"

Đỗ Dao bực tức mắng:

"Muốn làm việc tốt, làm viện trợ, nhất định phải ra nước ngoài đến châu Phi mới được à? Vùng núi nghèo và những nơi hẻo lánh, người cần giúp đỡ có đầy ra đấy! Anh đang cố tỏ ra mình giỏi giang gì chứ!"

"Đừng nói thế mà, Dao Dao."

Chàng trai mỉm cười:

"Ở bất cứ nơi đâu cũng có những người cần được giúp đỡ, xung quanh anh cũng có nhiều bạn bè đi dạy học tình nguyện ở vùng núi, anh trai ở quê anh cũng đang hỗ trợ ở các thành phố biên giới... Dù ở bất cứ đâu làm việc tốt đều đáng được khen ngợi, sao lại phải gán cho lòng tốt một cái mũ chụp chứ?"

"Trước đây, khi đất nước chúng ta còn trong cảnh chiến tranh, nghèo khó, chẳng phải cũng có rất nhiều bạn bè quốc tế tốt bụng, liều mình đến giúp đỡ chúng ta sao?"

"Norman Bethune, Richard Sorge, George Hatem... những anh hùng vang danh này, có ai mà không phải là tấm gương đáng để chúng ta kính trọng và học hỏi?"

"Em cũng là người thông minh, Dao Dao. Chúng ta không thể nói rằng khi chúng ta gặp khó khăn, người nước ngoài có thể đến giúp chúng ta; còn bây giờ chúng ta đã hòa bình, mạnh mẽ, lại không thể ra ngoài giúp đỡ người khác được phải không?"

"Không thể đối xử khắc nghiệt với người khác mà lại dễ dãi với bản thân như vậy."

Chát!

Đỗ Dao mạnh tay gạt tay chàng trai ra khỏi đầu:

"Anh cần phải đi sao? Anh mới 18 tuổi thôi! Làm tốt việc mà anh nên làm đi! Đây có phải là việc mà ở tuổi này anh nên làm không!"

Hahahaha.

Chàng trai cười sảng khoái:

"Đừng làm ầm nữa, Dao Dao, yên tâm đi, đợi anh trở về, anh nhất định sẽ cưới em."

"Cưới cái khỉ gì!"

Đỗ Dao hét lớn:

"Ai thèm lấy anh cái đồ ngốc này! Anh nghĩ là em không thể tìm được ai tốt hơn anh chắc? Anh chỉ cần dám đi... em cũng sẽ đăng ký ra nước ngoài! Em sẽ tìm một bạn trai tốt hơn anh cả ngàn lần, vạn lần ở nước ngoài!"

"Rồi anh sẽ nhìn thấy em quấn quýt bên người khác! Chết ở châu Phi đi!"

……

Haizz.

Đại học Johns Hopkins, giảng đường bậc thang.

Đỗ Dao nhìn Đường Hân lại đang làm mới nhóm QQ, thở dài:

"Đừng có làm nữa, đại tỷ, dù cậu có làm mới đến mức nào cũng chẳng ai nói chuyện đâu... Mọi người ai cũng có việc của mình, đại học lại thú vị như vậy, ai mà ngày nào cũng ngồi trong nhóm lớp cấp ba để nhớ về quá khứ chứ."

Nói xong.

Đường Hân lại mở ảnh đại diện của Lâm Huyền.

Vì không phải là bạn bè, nên không thể vào được trang cá nhân QQ.

Sau đó, cô lại phóng to ảnh đại diện, nhìn một lúc, vẫn là nhân vật hoạt hình đó, hắn vẫn chưa thay ảnh đại diện.

"Quá hèn mọn rồi đấy!"

Đỗ Dao thật sự không chịu nổi nữa:

"Nếu cậu thực sự không thể quên được Lâm Huyền, thì cứ mạnh dạn xin kết bạn và trò chuyện với cậu ta! Ngày nào cũng vào nhóm QQ mà chẳng có tin tức, không vào được trang cá nhân QQ, có việc hay không có việc lại đi nhìn xem người ta có đổi ảnh đại diện không để đoán tâm trạng... Đại tỷ! Có chút khí phách đi chứ?"

"Ôi dào, cậu làm gì mà nóng nảy thế?"

Đường Hân mỉm cười, vuốt ve đầu Đỗ Dao:

"Tớ chỉ xem nhóm QQ của tớ, đâu phải của cậu... xem cậu kích động kìa."

Đỗ Dao hừ một tiếng:

"Tớ chỉ thấy cậu quá yếu đuối, thật mất mặt! Có chút chuyện nhỏ mà cũng không buông được!"

"Ai mà được như tiểu thư tiêu sái của chúng ta chứ~"

Đường Hân nói với giọng châm chọc:

"Cậu đã buông được chưa?"

"Tất nhiên là tớ buông rồi."

Đỗ Dao nhún vai:

"Cậu thấy tớ đã nghĩ đến anh ta chưa?"

"Thế sao cậu lại ngày nào cũng gửi ảnh cho anh ta?" Đường Hân phản bác.

"Tớ làm vậy để chọc tức anh ta mà!"

Đỗ Dao cười khẩy, lắc nhẹ mái tóc tết màu cầu vồng sau đầu:

"Thấy không? Nhuộm tóc, tóc tết, khuyên tai to, váy siêu ngắn, áo hai dây... Đây đều là những kiểu ăn mặc lố lăng mà anh ta ghét nhất, tớ mỗi ngày đều đổi phong cách rồi chụp ảnh gửi cho anh ta, để anh ta thấy tớ sống tiêu sái thế nào."

"Chỉ là một châu Phi nghèo khó, thật là giỏi giang cho anh ta, nào nào cậu xem, tớ chỉ thích nhìn anh ta tức giận thế nào."

Nói rồi, Đỗ Dao lấy điện thoại ra, mở ứng dụng trò chuyện, đưa cho Đường Hân xem đoạn chat giữa cô và bạn trai cũ.

"Nói chuyện khá nồng nhiệt nhỉ."

Đường Hân nhìn màn hình đầy tin nhắn, qua lại liên tục.

"Không phải nồng nhiệt."

Đỗ Dao chỉnh lại:

"Là kịch liệt! Cậu xem anh ta đi, mỗi ngày đều lên lớp tớ, nói tớ học đòi, còn cãi nhau với tớ... Anh ta có tư cách gì mà cãi nhau với tớ chứ?"

Hừ hừ.

Đường Hân nhìn lướt qua, cười và lắc đầu:

"Cậu cứ cứng miệng đi, cậu vẫn chưa buông được đâu."

"Cậu nhìn bằng mắt nào mà thấy tớ chưa buông?"

"Nếu cậu thực sự buông được, thì đã không ngày nào cũng gửi tin cho anh ta."

"Tớ chỉ muốn chọc tức anh ta thôi mà!"

Đỗ Dao đập đập đập xuống bàn:

"Sao cậu không hiểu được nhỉ?"

"Thế sau đó thì sao?"

Đường Hân chớp chớp mắt, nhìn Đỗ Dao:

"Cậu cố tình làm anh ta tức giận... cậu đang mong đợi điều gì?"

"Mong đợi cái gì chứ!"

Đỗ Dao mắng lớn, cất điện thoại vào túi, đứng dậy khỏi chỗ ngồi:

"Tớ chỉ đơn thuần muốn chọc tức anh ta thôi! Tức chết anh ta!"

……

"Cảm ơn Giáo sư Hứa Vân!"

Đường Hân ôm chặt tấm thư mời từ phòng thí nghiệm, chắp tay cầu nguyện:

"Giáo sư Hứa Vân thật là người vĩ đại nhất trên thế giới!"

Đỗ Dao khịt mũi một tiếng, nhìn cô bạn đang đắc ý:

"Chẳng phải là do dung dịch trong khoang ngủ đông mà Giáo sư Hứa Vân công bố, giúp cho kết quả nghiên cứu vớ vẩn của cậu bất ngờ trở thành thứ được săn đón sao? Nhìn cậu đắc ý chưa kìa!"

"Haha, đúng vậy mà~"

Đường Hân vui vẻ ôm lấy Đỗ Dao:

"Nếu không phải Giáo sư Hứa Vân kịp thời công bố kết quả, chắc mình đã bị đuổi khỏi sư môn rồi! Ai mà ngờ được, mình nghiên cứu thuốc điều trị bệnh Alzheimer... lại bất ngờ có thể khắc phục được tác dụng phụ chết người của trạng thái ngủ đông!"

"Đây đúng là may mắn mà~ Mình thật sự là cô gái cá chép mang lại may mắn! Dao Dao, cậu có muốn về nước cùng mình không, phòng thí nghiệm ở Đông Hải này rất đỉnh đấy!"

"Ôi chao ôi."

Đỗ Dao bắt đầu châm chọc:

"Bắt đầu khoe khoang kiểu Versailles rồi chứ gì? Đó là phòng thí nghiệm của Quý Tâm Thủy đấy, cậu nghĩ muốn vào là vào được sao? Cũng chỉ là cậu mèo mù vớ phải cá rán, nên Quý Tâm Thủy mới tự tay gửi lời mời, trả lương cao mời cậu về Đông Hải... mình thì không có cơ hội rồi."

"Chưa chắc đâu!"

Đường Hân kéo tay Đỗ Dao:

"Luận văn tốt nghiệp của cậu, thầy chúng ta cũng nói là rất có ý tưởng, rất tiên tiến mà? Hay là... sau khi mình gặp Quý Tâm Thủy tiên sinh, mình đưa luận văn tốt nghiệp của cậu cho ông ấy xem? Biết đâu ông ấy cũng sẽ trả lương cao để ký hợp đồng với cậu thì sao."

"Thôi đi."

Đỗ Dao ngáp một cái, vẫy vẫy tay, tỏ vẻ không quan tâm:

"Luận văn tốt nghiệp của mình chỉ là chém gió thôi, viết xong trong một buổi sáng, cậu thật sự bắt mình giải thích thì mình cũng chẳng biết phải giải thích thế nào. Chỉ có thể nói thầy chúng ta đúng là có mắt như mù, lại thật sự tin rằng mình có thể làm nên chuyện."

"Mình chắc chắn không về nước đâu, mình sẽ ở lại đây học tiếp lên thạc sĩ. Mà này, Hân Hân, khi nào cậu về nước?"

"Chắc là đợi đến Tết."

Đường Hân đáp:

"Còn nhiều thủ tục phải xử lý ở đây, mình cũng đã nói với Quý Tâm Thủy tiên sinh rồi, sau Tết sẽ đến Đông Hải."

"Haiz."

Đỗ Dao khẽ thở dài:

"Đi đi, từng người từng người... lại chỉ còn mỗi mình mình ở đây thôi."

"Cố gắng lên, Hân Hân, đừng có mà biến thành kẻ bám đuôi, chạy theo tìm Lâm Huyền đấy."

Đường Hân cười khẩy:

"Tìm cậu ấy cái gì nữa! Mình còn không biết giờ cậu ấy ở đâu, làm gì, đã bao nhiêu năm cắt đứt liên lạc rồi."

"Thôi nào, đừng có ủ rũ vậy chứ, mình còn hơn một tháng nữa mới về nước mà, đi đi đi, mình mời cậu ăn đại tiệc!"

……

Phập phập phập phập!

Đêm hôm đó, khi đang ngủ rất say, Đỗ Dao đột nhiên bật dậy từ giường, vội vã mở máy tính và bắt đầu gõ phím lia lịa.

Tiếng động quá lớn khiến Đường Hân cùng phòng bị đánh thức.

Cô ấy dụi mắt.

Cũng ngồi dậy từ giường:

"Dao Dao... có chuyện gì vậy?"

Khuôn mặt Đỗ Dao trắng bệch, không nói gì, ánh sáng từ màn hình laptop chiếu lên khuôn mặt cô ấy, như thể đang đối diện với một kẻ thù đáng sợ.

"Chuyện gì vậy chứ?"

Đường Hân nhận ra có điều gì đó không ổn.

Cô ấy rời giường, đi đến sau lưng Đỗ Dao, mở to mắt nhìn màn hình và đọc tin tức:

"Xung đột xảy ra ở Nam Sudan, hàng trăm ngàn người dân phải rời bỏ nhà cửa."

"Liên lạc với lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc bị mất, tình hình không rõ ràng."

"Mức độ hỗn loạn ở Nam Sudan tăng cao."

"Dao Dao!"

Đường Hân lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Hơi thở của Đỗ Dao trở nên gấp gáp, cô run rẩy mở điện thoại...

Trong ứng dụng trò chuyện.

Cô vẫn gửi những bức ảnh với phong cách hip-hop, nhảy nhót ở câu lạc bộ đêm cho bạn trai cũ hàng ngày.

Nhưng...

Đầu bên kia, đã nhiều ngày liền không có hồi đáp.

Đường Hân đã từng nghe Đỗ Dao nói rằng bạn trai cũ của cô ấy cũng thường xuyên mất liên lạc, nhưng chưa bao giờ kéo dài quá hai, ba ngày; khi tín hiệu được khôi phục, anh ta sẽ nhắn tin cho cô ấy, tiếp tục cãi nhau và dạy dỗ cô.

Nhưng lần này đã quá lâu.

Đã bảy ngày không có tin tức gì.

Khi nhìn lại những tin tức kinh hoàng trên màn hình máy tính...

"Mình... mình sẽ giúp cậu liên lạc với bố mình!"

Đường Hân lấy điện thoại ra, vội vàng gọi điện:

"Bố mình quen biết nhiều người, chắc chắn sẽ có cách."

Đỗ Dao trong lúc hoảng loạn ôm đầu:

"Không... không thể nào."

Cô tiếp tục cầm điện thoại lên, nhắn tin cho bạn trai cũ, rồi gọi điện.

Liên tục...

Liên tục...

Liên tục...

Cứ như vậy, cô không ngừng bấm gọi, như một phản xạ vô điều kiện.

Nhưng vẫn không có hồi đáp.

Trên trán Đỗ Dao đã ướt đẫm mồ hôi, cô cắn chặt môi, đôi mắt run rẩy.

Đột nhiên!

Một tiếng "tút" vang lên.

Cuộc gọi video bất ngờ được kết nối.

"Dao Dao, cuối cùng em cũng chịu gọi cho anh rồi sao?"

Đường Hân và Đỗ Dao nghe thấy giọng nói, lập tức mở to mắt và vội vàng ghé lại gần!

Chỉ thấy...

Ở đầu bên kia video là một chàng trai với khuôn mặt bám đầy bụi bặm, đội mũ sắt, anh ta lau mặt dính đầy bụi đen và cười nói:

"Cuối cùng cũng dẫn lũ trẻ rút lui đến nơi an toàn rồi, tín hiệu cũng vừa mới khôi phục..."

"Đi chết đi đồ khốn!!!!"

Tiếng hét đầy tức giận của Đỗ Dao gần như khiến Đường Hân bị ù tai.

"Sao anh không chết luôn đi!!!"

Tuyến lệ của Đỗ Dao ngay lập tức sụp đổ, nước mắt rơi lã chã:

"Đồ ngốc chết tiệt!!!"

Bíp.

Cô ấn nút ngắt cuộc gọi, thao tác thuần thục chặn bạn trai cũ, sau đó ngồi đó tức giận.

"Phụt——"

Đường Hân không thể nhịn cười:

"Hahaha..."

Cô ôm bụng, cười đến mức đau cả bụng.

"Cậu cười cái gì chứ!"

Đỗ Dao lập tức lao tới, bịt miệng cô lại.

"Hahaha..."

Nhưng Đường Hân thực sự không thể nhịn nổi, cười đến mức sắp đứt hơi.

Cuối cùng.

Cô ho vài tiếng, lau nước mắt cười chảy ra ở khóe mắt, chọc ghẹo:

"Ôi chao, có người đấy... miệng thì nói đã quên đi rồi, nhưng

lại lén lút gấp góc lại."

"Đường Hân! Cậu đang mắng ai đấy!"

"Tớ có mắng ai đâu."

Đường Hân cười, giơ tay lên:

"Tớ chỉ nói sự thật thôi, cậu chẳng phải nói đã quên đi rồi sao? Quên ở đâu rồi?"

"Cậu!"

Đỗ Dao đỏ mặt, vội vàng gỡ gạc:

"Cậu có tư cách gì nói tớ? Cậu cũng đâu khác gì! Nghe thấy Lâm Huyền nói sẽ tham gia buổi họp lớp, liền chạy đến mà chẳng khác gì con cún!"

"Cậu nghĩ tớ không biết hộp sắt trong tủ đầu giường của cậu, bên trong có một cái kẹo mút Alpenliebe nhăn nheo, hết hạn cả mấy năm rồi sao?"

"Đó chẳng phải là cái kẹo mút mà Lâm Huyền đưa cho cậu khi quấn đồng phục trường vào năm đó à? Cậu không chỉ không ăn, còn cất giữ nhiều năm như vậy! Lén lút, lật đi lật lại xem! Cậu quên được chưa? Cậu quên được chưa!"

"Tớ chưa bao giờ nói là tớ đã quên!"

Đường Hân đứng dậy:

"Dao Dao, cậu đang bắn súng vào không khí à, logic của cậu đang rối tung rồi."

"Cậu im đi!" Đỗ Dao liền dùng phép "câm miệng".

Đường Hân bị trêu chọc suốt nhiều năm, cuối cùng cũng tìm

được cơ hội phản công, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Cô ấy dùng hai tay che miệng làm thành chiếc loa, đặt bên miệng, học theo cách hét của Đỗ Dao:

"Đồ~~~ngốc~~~chết~~~tiệt~~~"

"Đường!! Hân!!"

Đỗ Dao lại lao tới, sử dụng các chiêu thức đấu võ.

& (￥%…#%^&

) &* ￥#%^&@#&

Cuộc vật lộn kéo dài.

……

Hai người nằm trên sàn, thở dốc.

Sau khi nhịp thở dần ổn định, Đường Hân quay đầu, nhìn Đỗ Dao đang che mắt bên cạnh:

"Không thể buông bỏ cũng chẳng có gì đáng xấu hổ."

Cô chớp chớp mắt:

"Thích một người, cũng không có gì phải ngại ngùng cả."

"Chính anh ta đã bỏ rơi mình mà." Đỗ Dao thở dài.

"Vậy thì đi tìm anh ta chẳng phải là được sao?"

Đường Hân nhẹ giọng nói:

"Tình cảm là chuyện của hai người, luôn phải có một người chủ động... Nếu cả hai đều cứ mãi chần chừ, cứng đầu như vậy, chẳng phải cả đời này sẽ kết thúc mà chẳng đi đến đâu sao?"

"Vậy tại sao phải là mình chủ động?"

Đỗ Dao quay đầu lại, chất vấn:

"Tại sao lúc nào cũng phải là mình tìm anh ta, tại sao anh ta không thể từ bỏ cái lý tưởng vớ vẩn của mình để đến tìm mình chứ?"

"Có cần phải tính toán rạch ròi đến vậy không?"

Đường Hân ngồi dậy, dựng lại chiếc ghế bị đụng phải:

"Tình cảm không phải là một trò chơi theo lượt, cũng không phải là làm ăn để tính toán, nếu thật sự thích một người, thì cần gì phải tính toán từng li từng tí như thế?"

"Giống như tớ với Lâm Huyền, chẳng lẽ tớ cũng yêu cầu Lâm Huyền phải nghĩ về tớ suốt mấy năm qua, nhìn ảnh đại diện của tớ trên QQ, tìm đủ cách để theo dõi mọi thứ về tớ... mới gọi là công bằng sao?"

"Nếu cứ phải đòi hỏi sự bình đẳng trong mọi chuyện, phải đặt mình vào vị trí của người khác thì tình cảm này cũng không thể tiếp tục được. Thực ra, tớ nghĩ, không cần phải suy nghĩ quá nhiều, Dao Dao. Bởi vì..."

Cô gãi gãi mái tóc ngắn lộn xộn, cười ngọt ngào:

"Bởi vì..."

"【Trên thế giới này, có người có thể bước vào cuộc đời cậu, khiến cậu yêu thích suốt nhiều năm, đã là một điều rất may mắn rồi.】"

"Nhiều người suốt cả cuộc đời, cũng không gặp được người mình thực sự yêu, không gặp được người mà suốt bao năm vẫn khắc khoải nhớ nhung... chúng ta đã đủ may mắn rồi, cần gì phải

đòi hỏi thêm nữa?"

Đỗ Dao không nói gì.

Cô lặng lẽ ngồi dậy từ sàn nhà, khoanh chân lại, xoa xoa cánh tay.

"Hừ."

Cô quay đầu, hừ một tiếng:

"Thực ra cậu cũng chỉ là lý thuyết suông, chỉ nói nghe hay thôi."

Cô lại quay đầu, nhìn Đường Hân với ánh mắt thách thức:

"Cậu dám nói với Lâm Huyền về suy nghĩ của mình không? Cậu dám thổ lộ với Lâm Huyền không? Dám đánh cược không?"

"Tớ không cược chuyện này với cậu." Đường Hân lập tức từ chối.

"Hừ hừ."

Đỗ Dao cười lạnh một tiếng:

"Cậu thấy đấy, cậu không dám."

"Tớ không phải không dám."

Đường Hân lắc đầu, quay người lại:

"Tớ không muốn cược chuyện này với cậu, vì... lý do tớ thích Lâm Huyền đơn giản là vì tớ thật sự thích cậu ấy, chứ không phải vì đánh cược với cậu."

"Tương tự, việc thổ lộ tình cảm cũng vậy."

Cô nhìn Đỗ Dao với ánh mắt nghiêm túc:

"【Nếu Lâm Huyền không có bạn gái, và một ngày nào đó tớ thực sự thổ lộ với cậu ấy, thì đó cũng không phải vì đánh cược với cậu... mà là vì tớ thật sự thích cậu ấy.】"

"Nhưng, nếu cậu chỉ đơn giản hỏi tớ có dám hay không."

Đường Hân đứng thẳng, cúi xuống nhìn Đỗ Dao:

"Tớ dám."

Cô dừng lại một chút.

Rồi hỏi ngược lại:

"Thế còn cậu? Dao Dao, cậu có dám đến châu Phi tìm anh ta không?"

Thực ra...

Dù có hỏi câu này hay không, cũng không còn quan trọng nữa, câu trả lời đã được tiết lộ qua những giọt nước mắt và tiếng hét xé lòng của Đỗ Dao vừa rồi.

Chỉ là.

Đường Hân hiểu Đỗ Dao quá rõ, cô biết rằng, cô gái này, tuy bên ngoài có vẻ mạnh mẽ và phóng túng, nhưng bên trong lại có một trái tim mềm yếu.

Điều cô ấy cần bây giờ...

Chỉ là.

Một cái cớ để che giấu sự cứng đầu của mình mà thôi.

Chỉ cần cho cô ấy một cái cớ, cô ấy chắc chắn sẽ nương theo mà xuống nước.

Trước câu hỏi ngược của Đường Hân.

Đỗ Dao đứng dậy từ sàn nhà, nhìn thẳng vào mắt Đường Hân:

"Có gì mà không dám?"

Cô khoanh tay, cười khẩy:

"Cậu dám, tớ cũng dám!"

……

Mỹ, Sân bay Quốc tế Baltimore.

Chiếc máy bay bay đến Đế Đô, Long Quốc sắp cất cánh.

Tại cổng lên máy bay, Đỗ Dao đã tháo khuyên tai, nhuộm tóc đen và mặc trang phục bình thường, ôm chặt Đường Hân:

"Sau khi về... nhớ liên lạc với mình mỗi ngày nhé."

"Chắc chắn rồi."

Đường Hân vỗ nhẹ lưng Đỗ Dao:

"Cậu cũng vậy, cố gắng xin suất tình nguyện viên gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc đi, hy vọng sớm được nghe tin tốt từ cậu."

Chương 1633: Mạch Mạch (1)

Chương 1633: Mạch Mạch (1)

Đỗ Dao có rất nhiều điều muốn nói với Đường Hân, và Lâm Huyền cũng vậy.

Vì vậy, sáng hôm sau.

Lâm Huyền lên xe chuyên dụng, trước tiên đến viện nghiên cứu để đón Đỗ Dao, rồi cả hai cùng nhau đi đến Hàng Châu bằng xe thương mại.

Khi họ đến ngôi mộ giữa cánh đồng, xung quanh vẫn còn dấu vết của những tàn lửa đã cháy, và một số tờ giấy vàng chưa cháy hết còn mắc lại trên cỏ khô.

Rõ ràng, gia đình Đường Hân đã đến viếng vào buổi sáng và đã thực hiện nghi lễ cúng bái.

Đỗ Dao đặt một bó hoa ly lên trước mộ.

Cô ấy đứng dậy.

Và nói rất nhiều điều.

Lâm Huyền đứng phía sau lặng lẽ lắng nghe, đợi đến khi Đỗ Dao nói xong, hắn cũng báo cáo với Đường Hân một số thông tin.

Hắn cuối cùng đã tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau mọi việc và đã báo thù trọn vẹn cho Đường Hân.

Sau đó.

Là một khoảng lặng dài.

Lâm Huyền và Đỗ Dao đứng nhìn bó hoa lắc lư trước ngôi mộ, không ai nói gì.

Cuối cùng...

Đỗ Dao, sau nhiều lần muốn nói nhưng lại ngừng, quay lại:

"Thực ra, có một vấn đề mà tôi muốn hỏi anh từ lâu."

"Cô nói đi," Lâm Huyền đáp lại nhẹ nhàng.

"Tôi biết, đối với anh lúc này, việc tôi nhắc đến chuyện này không phải là thích hợp... và cũng chẳng mang lại điều gì tích cực, nên tôi đã cố gắng kiềm chế đến tận bây giờ."

"Không sao đâu."

Lâm Huyền vẫn nhìn chằm chằm vào bó hoa ly đang lay động trong gió: "Có vấn đề gì thì cô cứ hỏi. Nếu cô đã đề cập đến trong hoàn cảnh này, thì chắc chắn là về Đường Hân đúng không?"

"Vừa rồi tôi cũng đã nhiều lần muốn nói nhưng lại ngừng lại, có điều gì muốn nói thì cứ nói đi, tôi sẽ nói cho cô biết mọi điều."

Đỗ Dao chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

"Đường Hân từng nói, thực ra anh không nhớ việc anh đã quàng áo khoác cho cô ấy, giúp cô ấy giải vây ngày xưa. Giờ thì... anh có nhớ ra không?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Và lắc đầu bất lực: "Xin lỗi, tôi thực sự muốn nhớ lại, tôi biết chuyện này rất quan trọng đối với Đường Hân. Nhưng... tôi đã cố gắng nhớ rất lâu, nhưng không có ấn tượng gì cả."

"Tôi không có ý trách anh."

Đỗ Dao nhẹ nhàng nói:

"Ký ức của con người là như vậy, làm sao có thể nhớ rõ ràng từng chuyện một? Hơn nữa, Đường Hân cũng không hề trách móc anh, chúng ta đều hiểu rằng, những chuyện này, trừ khi là ký ức rất sâu sắc, nếu không thì sẽ dễ quên đi."

"Tuy nhiên, trong cuộc gọi cuối cùng với tôi, Đường Hân rất tự tin. Cô ấy nói rằng khi anh nhìn thấy 'món quà' mà cô ấy chuẩn bị cho anh, anh chắc chắn sẽ nhớ ra chuyện đã xảy ra ngày hôm đó."

"Nhưng nhìn anh bây giờ, chắc là anh chưa thấy món quà đặc biệt đó, phải không?"

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Lâm Huyền: "Lâm Huyền, anh có muốn biết..."

"Món quà mà Đường Hân đã chuẩn bị cho anh là gì không?"

...

"Alpenliebe... kẹo mút..."

Trước mộ Đường Hân.

Lâm Huyền lắng nghe Đỗ Dao kể lại, hắn nhắm mắt, rơi vào suy tư.

Một lúc lâu sau.

Hắn hít một hơi sâu:

"Tôi nhớ ra rồi."

Đỗ Dao có chút không tin nổi:

"Anh... anh thật sự nhớ ra rồi? Chỉ với một từ khóa đơn giản như vậy mà anh đã nhớ lại được những chuyện năm xưa với Đường Hân sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền từ từ mở mắt:

"Đúng thế, đó là ở gần cổng phụ của sân trường, không xa lắm so với cửa hàng nhỏ ở góc trường, chính tại đó tôi đã cởi đồng phục, quấn quanh eo Đường Hân; rồi... cô ấy đau đến mức ngồi thụp xuống, tôi đã đưa cho cô ấy một cây kẹo mút Alpenliebe."

"Tôi còn... tôi còn nói với cô ấy..."

Hắn nắm chặt tay:

"Tôi còn nói với cô ấy... 【Ăn kẹo rồi, sẽ không đau nữa.】"

Đỗ Dao đứng sững tại chỗ.

Cô thật sự không thể hiểu nổi.

Thật sự.

Lâm Huyền không chỉ nhớ lại, mà còn hồi tưởng lại mọi chi tiết một cách rõ ràng như vậy!

"Thật khó tin."

Cô đứng trên góc độ khoa học, không thể hiểu được chuyện này:

"Nói thật, Lâm Huyền, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng dù anh nghe từ 'kẹo mút Alpenliebe' cũng sẽ không nhớ ra chuyện gì năm xưa rồi."

"Tôi cứ nghĩ, khi anh nói rằng anh nhớ ra, có thể chỉ là muốn

an ủi tôi, hoặc không muốn để lại sự tiếc nuối trước mộ Đường Hân. Nhưng... anh lại nhớ được cả câu mà anh đã nói, không sai một từ, điều này... làm sao mà có thể như vậy được?"

Đỗ Dao nhíu mày.

Cô không thể hiểu nổi cơ chế ký ức này:

"Ký ức của con người rất mơ hồ, và việc quên đi là một cơ chế bảo vệ và bản năng của não bộ, theo thời gian, con người tất nhiên sẽ quên đi rất nhiều thứ... những ký ức càng xa xưa sẽ càng bị xóa sạch, không còn cảm giác thực tế nào."

"Nhưng anh, trước đây rõ ràng đã quên sạch, Đường Hân đã kể rõ ràng như vậy mà anh cũng không nhớ ra, tại sao, chỉ cần nghe thấy mấy từ 'kẹo mút Alpenliebe' là anh lại có thể nhớ ra ngay?"

Lâm Huyền thở dài:

"Bởi vì ký ức đó quá sâu đậm, đến mức đã trở thành một nỗi ám ảnh."

?

Đỗ Dao không thể hiểu nổi:

"Chuyện quá khứ ngây ngô như vậy, tại sao anh lại gọi đó là bóng đen tâm lý? Chẳng phải anh nhớ sâu sắc về kẹo mút Alpenliebe vì Đường Hân sao?"

Chương 1634: Mạch Mạch (2)

Chương 1634: Mạch Mạch (2)

"Thật ra không phải."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Khi cô nhắc đến kẹo mút, điều đầu tiên tôi nghĩ đến không phải là Đường Hân, mà là..."

"Là Cao Dương."

"Sau đó, từ ký ức về Cao Dương, tôi mới từ từ gợi lại, gợi lại... cuối cùng mới nhớ ra những ký ức đã bị chôn vùi về Đường Hân."

??

Đỗ Dao hoàn toàn bối rối, quay sang nhìn Lâm Huyền:

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Anh có thể kể lại chi tiết từ đầu được không?"

"Là như thế này."

Lâm Huyền cũng quay sang, nhìn Đỗ Dao:

"Lý do tôi nhớ rõ về kẹo mút Alpenliebe không phải vì Đường Hân, mà là vì Cao Dương đã làm một việc khiến tôi cảm thấy cực kỳ ghê tởm, đến mức... bây giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy buồn nôn, 【nhớ mãi không quên】."

Hắn bắt đầu kể lại cho Đỗ Dao:

"Đó là trong một tiết thể dục, Cao Dương chỉ còn lại một đồng

tiền lẻ, cậu ta đưa cho tôi và bảo mua hai cây kẹo mút Alpenliebe, cậu ta muốn mời tôi ăn một cái."

"Sau đó tôi đi đến cửa hàng nhỏ mua kẹo mút, năm mươi xu một cái, tôi mua hai cái. Vì đã đưa cho Đường Hân một cái, nên chỉ còn lại một cái, tôi liền bóc ra và cho vào miệng, rồi lừa Cao Dương rằng giá đã tăng, tiền chỉ đủ mua một cái."

"Tất nhiên Cao Dương không tin, đuổi theo tôi khắp sân thể dục, nhất quyết bắt tôi đưa kẹo mút cho cậu ta. Tôi đã nghĩ rằng, mình đã ngậm kẹo lâu như vậy rồi, cậu ta thật sự dám lấy sao? Nhưng tôi đã quá đánh giá thấp giới hạn của Cao Dương."

"Cao Dương đã đuổi theo tôi nửa sân thể dục, rồi lao tới đè tôi xuống bãi cỏ, sau đó... ôi trời..."

Lâm Huyền ôm trán, cảm thấy một lần nữa bị ám ảnh:

"Rồi Cao Dương trực tiếp mở miệng tôi ra, rút cây kẹo mút ra, lắc lắc vài cái rồi bỏ vào miệng cậu ta, ngậm chặt và rời đi."

"Ùe——"

Đỗ Dao nghe mà cảm thấy buồn nôn, lộ rõ vẻ ghê tởm:

"Thật quá kinh khủng! Sao cậu ta có thể làm vậy chứ!"

"Tôi cũng rất sốc."

Lâm Huyền vô tội giơ tay:

"Lần đó thực sự khiến tôi kinh tởm đến tận cùng, tôi vừa ngậm xong thì cậu ta ngậm, nếu cậu ta rửa qua rồi hãy dùng thì còn đỡ, đằng này cậu ta cứ để nguyên nước bọt mà liếm... Lúc đó, tôi thật sự có cảm giác như bị xâm phạm."

"Đủ rồi đủ rồi."

Đỗ Dao cắt ngang Lâm Huyền:

"Anh không cần kể chi tiết đến mức đó, tôi đã tưởng tượng ra hình ảnh trong đầu rồi."

"Bạn của anh... tức là lớp trưởng của các anh, quả thật là một người rất táo bạo."

"Tôi hiểu rồi, chính vì sự việc này đã tác động mạnh đến tâm lý của anh, nên mỗi khi nhìn thấy hoặc nghe thấy kẹo mút Alpenliebe, anh sẽ có phản ứng mạnh, ngay lập tức nhớ đến Cao Dương."

Lâm Huyền gật đầu:

"Sau lần đó, tôi không bao giờ ăn kẹo mút nữa, thật sự quá ghê tởm, vì vậy tôi mới nói, chuyện này đã trở thành một bóng đen tâm lý của tôi."

"Vừa rồi, một lần nữa tôi lại bị gợi nhớ bởi sự ám ảnh đó, cảm giác ghê tởm lập tức ập đến. Ký ức quá sâu sắc, từ đó mà gợi nhớ lại, tôi mới nhớ ra chuyện với Đường Hân, và việc tôi đã đưa cho cô ấy một cây kẹo mút, tất cả mọi thứ đều trở lại."

Sau đó.

Đỗ Dao không nói gì.

Cô ngồi xuống, nhìn vào ngôi mộ của Đường Hân, cùng với bó hoa lily lớn đang đung đưa trước mộ và trầm ngâm.

"Như vậy mà nói..."

"【Ký ức đã mất có thể được tìm lại một cách chân thực qua cảm xúc mạnh mẽ, mãnh liệt.】"

"Lúc Đường Hân kể với anh một cách chi tiết như vậy, anh không hề có chút cảm xúc nào, nhưng chỉ từ kẹo mút, liên tưởng

đến Cao Dương, đến sự kinh tởm không quên, rồi từ đó mà nhớ lại chuyện với Đường Hân... Lập tức, anh có thể nhớ lại toàn bộ những ký ức đã bị lãng quên."

"Ừm... quả thật là một cách tiếp cận tốt... kích thích, liên kết ký ức, cảm xúc... cảm xúc!"

Đỗ Dao mở to mắt, đột ngột đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Nhiều người, tự nhiên mắc chứng sợ độ cao, nhưng họ lại không thể nhớ được trải nghiệm nào đã khiến họ trở nên sợ độ cao."

"Nhưng dù vậy, ngay cả khi ký ức đã mất, cảm giác sợ độ cao, cảm xúc đó vẫn còn tồn tại. Chấn thương tâm lý... có lẽ thực sự có thể được khơi lại từ góc độ này!"

"Chỉ cần kích thích lại, mạnh mẽ kích thích cảm xúc và tình cảm, có lẽ thực sự có thể làm cho những ký ức ngủ quên thức tỉnh trở lại!"

Đỗ Dao có chút lộn xộn trong suy nghĩ.

Nhưng Lâm Huyền đại khái có thể hiểu được và cũng cảm nhận được điều đó.

Việc ngủ đông thực sự có thể khiến con người mất trí nhớ, nhưng nhiều bằng chứng cho thấy cảm xúc và tình cảm vẫn có thể được giữ lại.

Trước đây, Lâm Huyền gọi hiện tượng kỳ diệu này là "chấp niệm."

Trịnh Tưởng Nguyệt có chấp niệm, trưởng làng số 17 với đôi mắt xanh của làng Kiểm cũng có chấp niệm, Lâm Ngu Hề sau khi mất trí nhớ cũng có chấp niệm, dù chính họ cũng không biết tại

sao những chấp niệm này tồn tại... Nhưng những chấp niệm đó, giống như khắc sâu vào xương tủy, không thể nào quên được.

Vậy nên...

Chương 1635: Mạch Mạch (3)

Chương 1635: Mạch Mạch (3)

Có phải ý của Đỗ Dao là từ những chấp niệm, cảm xúc, tình cảm đó, có thể kích thích ngược lại để tái kích hoạt những ký ức đã bị lãng quên?

Bản thảo của Cao Văn đại đế về "Mũ điện kích não" đã giải quyết phần thiết bị bên ngoài, nhưng lại gặp khó khăn trong lĩnh vực thần kinh học, không biết bắt đầu từ đâu và làm thế nào để kích thích bằng dòng điện.

Và bây giờ, Đỗ Dao đã đưa ra một ý tưởng đột phá.

Có lẽ.

Điều này sẽ mở ra cánh cửa hoàn toàn mới!

"Cảm ơn anh, Lâm Huyền."

Đỗ Dao nhẹ nhàng nói:

"Có vẻ như tia sáng mà chúng ta chờ đợi không đến từ tôi, mà đến từ anh."

"Không."

Lâm Huyền quay đầu, cùng Đỗ Dao nhìn về phía mộ Đường Hân:

"Nếu cần cảm ơn, hãy cảm ơn Đường Hân, chính cô ấy đã mang đến cho chúng ta cảm hứng, giúp chúng ta nắm được cơ hội cuối cùng này."

Đỗ Dao cúi xuống, chỉnh lại bó hoa lily trước mộ, rồi đứng dậy:

"Chúng ta về thôi, Lâm Huyền."

Cô ánh mắt kiên định:

"Việc nhanh chóng đột phá lĩnh vực thần kinh học và chế tạo thành công mũ điện kích não chính là cách để an ủi Đường Hân lớn nhất."

Hai người cuối cùng nhìn lại một vài lần.

Rồi quay lưng, bước đi dưới ánh nắng đầu xuân, rời khỏi cánh đồng nơi những mầm non mới nhú đang vươn lên.

……

Những ngày sau đó, trong giấc mơ, Lâm Huyền vẫn tiếp tục cưỡi xe máy, lang thang khám phá mà không có mục đích.

Ngày tận thế.

Đây thực sự là ngày tận thế.

Nhưng không phải là tận thế của Trái Đất, vì mọi thứ đều yên bình, ánh nắng rực rỡ, sức sống tràn đầy.

Chỉ là, thiếu đi loài người.

Đây là ngày tận thế chỉ dành riêng cho loài người, một thế giới không có con người.

"Chết tiệt!"

Két két két————

Đột nhiên, chiếc xe máy đang phóng với tốc độ cao bỗng

phanh gấp! Phanh bốc lửa!

Lâm Huyền đã quen với việc lái xe trên đường phẳng, luôn vặn hết ga, nhưng không ngờ rằng...

Trước mắt, trên đồng bằng rộng lớn, lại xuất hiện một khe nứt khổng lồ sâu không thấy đáy, giống như một hẻm núi bị nứt toác.

Vì địa hình quá phẳng và tốc độ xe quá nhanh, cộng thêm việc lái xe trong tình trạng mệt mỏi, khi Lâm Huyền nhận ra thì đã quá muộn.

Bỏ xe thôi!

Nhờ vào những lần thử thách sinh tử trong giấc mơ đầu tiên, Lâm Huyền quyết định nhảy khỏi xe, lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng bám vào một tảng đá, tạm thời dừng lại được.

Hắn ngẩng đầu nhìn...

Chiếc xe máy đã cùng hắn đồng hành suốt bao ngày đêm, giờ lao xuống vực sâu như một ngôi sao băng, mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng chạm đất.

Lâm Huyền đứng dậy.

Đứng bên cạnh khe nứt bỗng xuất hiện trên đồng bằng, nhìn xuống phía dưới.

Đúng là rất sâu.

"Tạm biệt, xe máy thân yêu."

Hắn nhẹ giọng nói:

"Mai gặp lại nhé."

Hôm nay là lần đầu tiên hắn lái xe về hướng tây nam.

Trước đó đã khám phá hết các hướng khác, vì vậy theo thứ tự, hắn bắt đầu điều tra khu vực này.

"Loại khe nứt này rõ ràng là kết quả của một cuộc vận động địa chất rất mạnh, có khả năng là do động đất."

Lâm Huyền phân tích.

Khu vực Đông Hải này không phải là vùng có nhiều động đất, chứ đừng nói đến vị trí hiện tại của hắn, có lẽ nằm trong khu vực Phúc Kiến, làm sao mà một trận động đất có thể tạo ra vết nứt lớn như thế này?

Xét từ góc độ địa lý, điều này không thực tế.

Vậy nên...

"Có lẽ đây vẫn là hậu quả của siêu thảm họa năm 2600."

Bây giờ, với quá nhiều manh mối chưa rõ ràng, hắn tạm thời đổ lỗi cho siêu thảm họa năm 2600.

"Hả?"

Lâm Huyền nheo mắt lại, nhìn về phía bên kia khe nứt trên mặt đất.

Hắn phát hiện ra.

Có một cái hang động hiện đại!

Hắn lập tức chạy tới, thu hẹp khoảng cách, quan sát kỹ hơn.

Đó không phải là một hang động tự nhiên.

Nó giống như một căn cứ ngầm hiện đại bị xé toạc từ giữa, bị chia đôi và rơi vào trong hẻm núi.

Khi hắn cuối cùng cũng tìm được góc độ tốt để nhìn thấy các thiết bị bên trong...

Lâm Huyền mở to mắt:

"【Căn cứ ngủ đông dưới lòng đất!】"

Có thể nói.

Đây là phát hiện lớn nhất trong nhiều tháng qua!

Trước đây, Lâm Huyền đã từng nghĩ rằng, chắc hẳn phải có các căn cứ ngủ đông dưới lòng đất tồn tại ở nơi sâu trong lòng đất.

Nhưng mà.

Hiện tại trên bề mặt không có bất kỳ dấu hiệu nào hay bất kỳ thang máy nào, hắn hoàn toàn không thể xác định vị trí của các căn cứ ngầm.

Hơn nữa, ngay cả khi có thể xác định được, thì có ích gì chứ?

Hắn thậm chí còn không có một cái xẻng nhỏ, chứ đừng nói đến việc đào sâu hàng chục mét, thậm chí hàng trăm mét để tìm những căn cứ ngủ đông này.

"Đúng là cơ hội trời ban..."

Lần này, thực sự là thuận lợi bất ngờ.

Năm 2600, một trận động đất không rõ nguyên nhân đã xé toạc mặt đất, và cũng làm lộ ra căn cứ ngủ đông dưới lòng đất trước mắt hắn.

Bên trong có không ít khoang ngủ đông.

Nhưng có vẻ chúng đều bị hư hại nặng, nằm lộn xộn, không rõ có còn người sống sót hay không.

Chương 1636: Mạch Mạch (4)

Chương 1636: Mạch Mạch (4)

"Phải thử vận may thôi."

Lâm Huyền chắp tay cầu nguyện một chút.

Trong những căn cứ ngủ đông dưới lòng đất của các giấc mơ trước đây, họ đã tìm thấy Cao Văn, cô gái số 17, Smith "đại xui xẻo", và Angelica.

Không thể biết chắc được.

Căn cứ ngủ đông dưới lòng đất này, nằm trong khe nứt hẻm núi này... biết đâu lại có người sống sót!

Nghĩ là làm.

Lâm Huyền cảm thấy hứng khởi sau một thời gian dài, bắt đầu tìm vị trí để leo xuống.

……

Đối với Lâm Huyền, một người nổi tiếng với khả năng leo trèo mạo hiểm, việc leo núi mà không có bất kỳ biện pháp an toàn nào đã trở thành một kỹ năng cơ bản, miễn là hắn không sợ chết và dám liều mạng.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ.

Sau một khoảng thời gian, Lâm Huyền cuối cùng cũng an toàn đến được cửa hang.

Khi bước vào trong, hắn phát hiện ra.

Đúng như dự đoán, đây chính là căn cứ ngủ đông dưới lòng đất quen thuộc.

Nhưng...

Cảnh tượng ở đây rất thảm khốc.

Khắp nơi đều là những tảng đá và bức tường sụp đổ, không có bất kỳ khoang ngủ đông nào còn nguyên vẹn trong tầm mắt.

Tiến lại gần hơn, hắn thấy có không ít bộ xương trắng.

"Siêu thảm họa năm 2600 chỉ cách hiện tại khoảng 24 năm, trong điều kiện này, việc có xương trắng còn lại cũng là điều bình thường."

"Những người chết trên mặt đất thì hoặc bị chôn vùi và phân hủy dưới lòng đất, hoặc bị động vật tha đi mất xương; nhưng ở căn cứ ngủ đông dưới lòng đất bị phá hủy này, ít nhất vẫn còn lại một bộ xương hoàn chỉnh... không, là một bộ khung xương hoàn chỉnh."

Lâm Huyền tiếp tục len lỏi tiến sâu vào bên trong.

Người chết, người chết, người chết.

Đổ nát, đổ nát, đổ nát.

Haiz.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Chẳng lẽ thật sự không có ai may mắn sống sót sao?

Ngay cả sau khi lục soát kỹ lưỡng, hắn cũng không tìm thấy một khoang ngủ đông nào còn hoạt động.

Không có ngoại lệ, tất cả đều đã bị hư hỏng trong quá trình sụp đổ, và tất nhiên không có ai sống sót.

Ban đầu hắn còn hy vọng có thể tìm thấy thông tin hữu ích trong các tủ lưu trữ.

Nhưng cũng rất thất vọng.

Có lẽ trong thế giới tương lai này, công nghệ đã phát triển đến mức không còn ai sử dụng sổ tay ký ức giấy nữa, mà thay vào đó là sử dụng các thiết bị lưu trữ nhỏ gọn.

Nhìn thứ kim loại đen nặng nề này, nó giống như một ổ cứng di động.

Nhưng cũng không hẳn vậy.

Cổng kết nối cũng là loại mà Lâm Huyền chưa từng thấy.

"Cũng có thể coi đây là nhược điểm của sự phát triển công nghệ."

Lâm Huyền lắc đầu.

Hắn ném chiếc ổ cứng từ bộ xương lạ trên tay xuống đất.

Nếu ai cũng để lại một cuốn sổ tay ký ức, hắn còn có thể điều tra được một số thông tin, nhưng bây giờ thiết bị đều bị phá hủy, đành phải bỏ qua.

"Không còn hy vọng gì sao?"

Hắn chợt nghĩ...

Vẫn còn một cơ hội may mắn ở "phía bên kia."

Do khe nứt hẻm núi, căn cứ ngủ đông dưới lòng đất ban đầu đã bị chia đôi, nếu nửa này không có kết quả, không bằng thử vận

may ở nửa bên kia.

Hắn quay lại cửa hang, nhìn sang phía đối diện.

Bên đó có khá nhiều dây leo phủ kín miệng hang, nhưng nếu quan sát kỹ, có thể thấy rõ rằng bên đó vẫn còn nửa còn lại của căn cứ ngủ đông dưới lòng đất.

"Khoảng cách này, có thể nhảy qua."

Lâm Huyền vận động tay chân.

Những dây leo to khỏe đó tạo điều kiện thuận lợi cho hắn, ngay cả khi nhảy xuống ở độ cao thấp hơn, chỉ cần bám được vào dây leo, hắn vẫn có thể leo trở lại.

Dù sao thì nếu chết cũng không sao, có thể bắt đầu lại từ đầu.

Hắn hít một hơi thật sâu, lấy đà rồi—

Nhảy!

Hắn dồn hết sức, phóng qua hẻm núi, đưa tay ôm chặt lấy dây leo!

Mặc dù vẫn trượt xuống vài mét mới ổn định được cơ thể, nhưng một khi đã ổn định, việc còn lại trở nên dễ dàng.

Hắn từng bước một, dùng sức mạnh của đôi tay để leo lên, cuối cùng cũng vào được nửa bên kia của căn cứ ngủ đông.

Cũng là một cảnh tượng hoang tàn và hỗn loạn, nhiều khoang ngủ đông đã bị đá rơi đập vỡ.

Tuy nhiên.

Ông trời không phụ lòng người.

"Người sống!"

Lâm Huyền phát hiện trong góc xa nhất, sát tường... cuối cùng cũng tìm thấy một khoang ngủ đông còn hoạt động!

Hắn vội vàng chạy đến.

Nhìn kỹ gương mặt đang say ngủ trong dung dịch lấp đầy khoang ngủ đông dưới ánh sáng yếu ớt:

"Đây là một cậu bé may mắn sống sót..."

"À không đúng, là một cô bé."

Ánh sáng rất mờ, ban đầu Lâm Huyền không nhìn rõ các đường nét trên khuôn mặt và mái tóc giấu trong mũ bảo hộ, đây đúng là một cô bé, trông chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Hắn cúi xuống.

Kiểm tra tấm thẻ tên.

Nhưng phát hiện ra tấm thẻ tên được làm từ hợp kim hafnium siêu cứng đã bị tảng đá bên cạnh đập vào bên trong khoang ngủ đông, chỉ còn lại một nửa bên ngoài.

Cô bé này thật sự rất may mắn.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi, tảng đá đó đã có thể đập vỡ kính khoang ngủ đông, và cô bé cũng sẽ trở thành một đống xương trắng.

"...【Mạch Mạch】"

Lâm Huyền đọc tên cô bé.

Tên cô bé có lẽ là X Mạch Mạch, nhưng vì phần đầu của tấm thẻ tên đã bị vỡ và chìm vào trong khoang ngủ đông, không thể

nhìn thấy được họ cụ thể.

"Đúng là một cái tên đầy cảm giác thân thuộc."

Lâm Huyền chân thành cảm thán.

Trong giấc mơ cô độc, nơi không một bóng người, và hắn đã tự mình tìm kiếm suốt vài tháng qua, dù chỉ tìm được một người còn sống tên là "Tấm Ván Gỗ" thì Lâm Huyền cũng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Chương 1637: Mạch Mạch (5)

Chương 1637: Mạch Mạch (5)

Chỉ cần là người sống, đều mang lại cảm giác thân thuộc.

Hắn tiện tay mở tủ đồ của cô bé Mạch Mạch, bất ngờ phát hiện...

Ngoài ổ cứng ký ức mà ai cũng có, trong tủ của cô bé còn có một bản thảo được bọc nhựa!

"Thật là một thiên thần nhỏ."

Lâm Huyền vội vàng lấy bản thảo bọc nhựa ra, cuối cùng cũng có thể thấy được một bản ghi chép bằng giấy, cô bé sẽ để lại thông tin gì nhỉ?

Với đầy hy vọng, hắn nhìn vào trang bìa—

"Thôn Thiên Ma Đế"

Bút danh tác giả: Mạch Mạch

"Chết tiệt."

Lâm Huyền ngả người ra sau, cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Đây là cái tên mang đậm phong cách huyền huyễn cổ đại gì vậy?

Trong thoáng chốc, khiến Lâm Huyền cảm thấy như mình đang ở năm 2004, chứ không phải 2624!

"Không phải chứ, cô bé tên Mạch Mạch này rốt cuộc là người

của thời đại nào vậy?"

Với lòng mong đợi, Lâm Huyền lật sang trang đầu tiên của bản thảo và nhìn vào phần giới thiệu tác giả ở bên cạnh:

"Mạch Mạch, sinh năm 2222 tại Đông Hải, Long Quốc, văn phong sắc sảo, ngòi bút cảm động, được mệnh danh là thánh thể viết lách thiên bẩm. Thề sẽ dùng tác phẩm đầu tay 'Thôn Thiên Ma Đế' để ký hợp đồng, làm chấn động giới văn học, chứng đạo vị thần."

"Cái quái gì vậy?"

Lâm Huyền nhìn mà có chút ngơ ngác.

Ban đầu đọc phần mô tả, hắn còn tưởng đây là một tác giả nổi tiếng nào đó.

Kết quả là...

"Chưa ký hợp đồng?"

Hắn không thể tin vào mắt mình khi nhìn vào bản thảo đã tồn tại suốt 400 năm mà không biết phải đánh giá thế nào.

Đây là một tác phẩm mạng chưa được xuất bản!

"Haiz."

Lâm Huyền thất vọng.

Dù chỉ là một cuốn tiểu thuyết hiện đại thì cũng có thể thu thập được ít thông tin về thời đại; nhưng tiểu thư này, với bút danh cũng là Mạch Mạch, lại viết một cuốn huyền huyễn... thì có ích gì chứ.

"Thử xem nào, rốt cuộc là đẳng cấp đến đâu. Biết đâu cô ấy thực sự là thánh thể viết lách, một thiên tài với tác phẩm nổi bật."

Lâm Huyền một lần nữa nhen nhóm hy vọng, lật sang trang tiếp theo của bản thảo.

Hai chữ to lớn, mạnh mẽ, như sấm sét—

"Khởi Tử"

"Quá đỉnh..."

Lâm Huyền hít một hơi sâu, cô gái này thực sự quá đáng sợ.

Hồi cấp hai, khi mình đọc truyện trên mạng, chẳng có ai dám viết "Khởi Tử" nữa... không phải mở đầu trực tiếp vào câu chuyện tốt hơn sao?

Loại "Khởi Tử" này hoặc là đặc quyền của tác giả lớn, hoặc là dấu hiệu của một tác phẩm thất bại, đây là thực sự nhắm đến việc viết một kiệt tác thế kỷ đây mà!

Hắn lại không tin, lật lại nhìn một lần nữa, đúng là cô bé này sinh năm 2222.

Năm 2222...

Có lẽ là thuộc phái phục cổ.

Lâm Huyền kiên nhẫn lật sang trang tiếp theo.

Trang tiếp theo là nội dung của "Khởi Tử"—

"Ngày 17 tháng 4 năm 2025, màn sương của Ma Thần âm thầm giáng xuống mặt đất, đã phán quyết sự hủy diệt của thế giới này... Tuy nhiên, một thiếu niên bị tông môn ruồng bỏ đã đứng dậy, vung cây thần binh chín thước của mình, thách thức số phận!"

"Hả?"

Lâm Huyền nhìn mà choáng váng.

Cuốn sách này...

Thật sự có thể nổi tiếng sao?

Không đúng.

Thật sự có thể ký hợp đồng sao?

Hắn đã không thể đọc tiếp nữa, liền nhìn ngay vào góc dưới bên phải của "Khởi Tử," và thấy một dòng ghi chú đặc biệt ở cuối:

"—Câu chuyện này được dựa trên sự kiện có thật."

Lâm Huyền lại sững sờ.

"Thật... sự kiện có thật?"

Hắn đọc lại một lần nữa.

Ma Thần, tông môn, thần binh chín thước...

Cái quái gì thế này!

Đây là sự kiện có thật!?

Đây là... sự kiện có thật vào ngày 17 tháng 4 năm 2025 sao?

Lâm Huyền đóng lại bản thảo này.

Bắt đầu suy nghĩ.

Ngày hôm nay trong giấc mơ, là ngày 9 tháng 3 năm 2025.

Còn hơn một tháng nữa là đến ngày 17 tháng 4 năm 2025, cái ngày mà tác giả Mạch Mạch miêu tả là "Màn sương của Ma Thần giáng xuống, phán quyết sự hủy diệt của thế giới" – "Sự kiện có thật."

Gõ gõ gõ.

Lâm Huyền gõ lên kính của khoang ngủ đông:

"Đã đến lúc tỉnh dậy rồi, Mạch Mạch... Tôi rất mong chờ xem em sẽ đánh giá như thế nào về cuốn 'Thôn Thiên Ma Đế' này khi đã mất trí nhớ, đừng có đỏ mặt đấy nhé."

Nói rồi.

Hắn bắt đầu thao tác trên bảng điều khiển của khoang ngủ đông.

Trong giấc mơ thứ sáu, hắn đã xem Đại Kiểm Miêu đánh thức khoang ngủ đông, quy trình không quá phức tạp, xem qua hai lần là nhớ được.

Tít tít tít tít.

Vài tiếng bíp vang lên, bên trong khoang ngủ đông phát ra ánh sáng ấm áp màu vàng, nhiệt độ của dung dịch trong khoang cũng bắt đầu tăng lên.

Quá trình đánh thức khỏi giấc ngủ đông đang diễn ra theo đúng trình tự.

Phải nói rằng, pin hạt nhân vi mô thật sự quá tuyệt vời...

Nếu không phải hắn đã sao chép phát minh mang tính cách mạng này về, thì trong giấc mơ thứ chín này, thực sự chẳng có cơ hội nhìn thấy một ai còn sống.

Trên bề mặt kính của khoang ngủ đông bắt đầu xuất hiện một lớp sương mờ.

Lâm Huyền cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ bề mặt kính từ từ tăng lên.

Cuối cùng.

Nửa giờ trôi qua.

Cô bé khoảng mười bảy, mười tám tuổi tên là Mạch Mạch trong khoang ngủ đông...

Đã mở mắt!

Chương 1638: Thiên niên trụ đầu tiên (1)

Chương 1638: Thiên niên trụ đầu tiên (1)

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Sau khi cô bé tên Mạch Mạch mở mắt, Lâm Huyền vội vàng tiến lại gần để kiểm tra màu sắc của đồng tử.

Ừm.

May quá.

Đồng tử màu đen, không phát ra ánh sáng xanh.

Mức độ đe dọa giảm 99.754%.

Ngay lập tức, Lâm Huyền cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Dựa trên kinh nghiệm quan sát từ giấc mơ thứ sáu, người bình thường khi thức dậy từ khoang ngủ đông sẽ trải qua một quá trình rất chậm.

Cần khoảng hơn một giờ thì cơ thể mới hồi phục cảm giác và có thể đứng dậy đi lại; còn việc hồi phục khả năng ngôn ngữ thì chậm hơn một chút.

Vì vậy.

Lâm Huyền sẽ phải đợi ít nhất hai giờ ở đây.

Dù sao cũng không có gì để làm.

Hắn lại cầm cuốn tiểu thuyết đầu tay của tiểu thư Mạch Mạch, "Thôn Thiên Ma Đế," và nghĩ rằng dù nhàm chán đến đâu, ít nhất cũng có thể giết thời gian.

Thế là hắn tìm một chỗ ngồi xuống.

Lật mở bản thảo, hắn liền bỏ qua phần "Khởi Tử"...

Lâm Huyền đã muốn phàn nàn từ trước, nhưng vừa rồi có quá nhiều điểm để chê, hắn không biết bắt đầu từ đâu:

"Thật là không thể tin nổi Mạch Mạch, sao mà từ đầu đến cuối đều toát lên mùi thất bại vậy?"

Tóm lại.

"Khởi Tử" không thể đọc nổi, Lâm Huyền quyết định bỏ qua và chuyển sang thưởng thức phần chính văn—

Tuy nhiên.

Khi lật sang trang tiếp theo, vẫn chưa phải là chính văn!

Lại là bốn chữ lớn hiện ra trước mắt:

"Thiết Lập Cảnh Giới"

"Bản sách này chia cảnh giới thành 12 tầng, mỗi tầng lại có 12 tiểu cảnh giới, mỗi tiểu cảnh giới lại chia thành thượng, trung, hạ, và viên mãn, tổng cộng có 576 cảnh giới, lần lượt là..."

Bốp.

Lâm Huyền dứt khoát gấp bản thảo lại.

"Không cứu nổi nữa rồi."

Lúc này, hắn hoàn toàn không còn kỳ vọng gì vào kiệt tác này.

Tiểu thuyết của Mạch Mạch, xét từ thiết lập, cách viết, cho đến việc sắp xếp "Khởi Tử" trước và "Thiết Lập Cảnh Giới" sau... đều hội tụ đủ mọi yếu tố của một cuốn tiểu thuyết thất bại.

Có thể gọi đây là sách giáo khoa về thất bại.

Ngược lại.

Chính mốc thời gian 17 tháng 4 năm 2025 trong phần "Khởi Tử" lại khiến Lâm Huyền đặc biệt chú ý.

Vì vậy.

Hắn một lần nữa lấy can đảm mở lại bản thảo và đọc những dòng chữ cổ điển mang hơi hướng trung học:

"Ngày 17 tháng 4 năm 2025, màn sương của Ma Thần âm thầm giáng xuống mặt đất, đã phán quyết sự hủy diệt của thế giới này... Câu chuyện này, được cải biên từ sự kiện có thật."

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ.

Không có lửa làm sao có khói.

Mạch Mạch rõ ràng đã viết một cốt truyện huyền huyễn và phi lý như vậy, nhưng lại đặc biệt chú thích rằng nó dựa trên một sự kiện có thật...

"Điều đó có nghĩa là, cái gọi là 'Sự kiện Màn Sương Ma Thần,' phải có cơ sở và hình mẫu tham khảo."

Nếu không.

Tại sao lại phải làm việc thừa thãi như vậy?

Nếu ngày này không trùng khớp với cuộc sống của Lâm Huyền, có lẽ hắn sẽ bỏ qua mà không quan tâm.

Nhưng ngày 17 tháng 4 chỉ còn cách một tháng, và giữa tháng 4... cũng là thời điểm dự đoán sinh của Triệu Anh Quân, ngày sinh của Tiểu Ngu Hề.

Là chồng và là cha, làm sao hắn có thể không để ý?

Lâm Huyền gật đầu:

"Từ phần giới thiệu tác giả mà Mạch Mạch tự viết, có thể thấy cô bé này là một người có ước mơ và tham vọng, vì vậy... nếu đây là tác phẩm mà cô ấy đặt nhiều tâm huyết như vậy, chắc chắn cô ấy sẽ rất cẩn thận và nghiêm túc, không đến mức viết bừa."

"Từ góc độ này mà suy đoán, chắc chắn sẽ có một sự kiện rất quan trọng xảy ra vào ngày 17 tháng 4 năm 2025."

"Nếu không, một cô bé sinh năm 2222 như Mạch Mạch sao lại có thể nhớ rõ một sự kiện cách đây 200 năm đến vậy? Thậm chí còn cụ thể đến tháng nào, ngày nào?"

Càng nghĩ.

Lâm Huyền càng thấy rõ ràng:

"Hơn nữa, ai viết tiểu thuyết mà chẳng muốn có một điểm nhấn. Nếu Mạch Mạch đặc biệt chọn mốc thời gian này và nhấn mạnh rằng nó dựa trEgpHỮên sự kiện có thật... thì rõ ràng, sự kiện lịch sử này phải rất nổi tiếng và được nhiều người biết đến."

"Không lẽ... là ngày sinh của tiểu Ngu Hề? Ma Thần ám chỉ tiểu Ngu Hề?"

Lâm Huyền lắc đầu cười.

Ngay cả khi trước đây Ngu Hề là một sát thủ thời không, một kẻ hủy diệt, cô ấy vẫn không đủ tư cách được gọi là Ma Thần, chứ đừng nói đến tiểu Ngu Hề, bây giờ còn đang nghe nhạc thiếu nhi.

"Không thể nào."

Lâm Huyền tự nói với mình:

"Lần này Ngu Hề chắc chắn sẽ là một cô bé ngoan ngoãn và hiền lành."

Vậy thì...

Sự kiện Màn Sương Ma Thần vào ngày 17 tháng 4 năm 2025 rốt cuộc là gì?

Trong khi không có manh mối và đầu mối nào khác.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn cô bé Mạch Mạch đang dần dần tỉnh dậy trong khoang ngủ đông.

Lúc này, cơ thể cô đã bắt đầu lắc lư qua lại, quay đầu, đá chân, rõ ràng đã hồi phục khả năng vận động, và đang thực hiện các bài kiểm tra theo hướng dẫn của hệ thống.

Chương 1639: Thiên niên trụ đầu tiên (2)

Chương 1639: Thiên niên trụ đầu tiên (2)

Cuối cùng.

Một tiếng động cơ vang lên, nắp khoang ngủ đông từ từ mở ra.

Đây mới là quy trình mở khoang ngủ đông đúng cách, vì dung dịch trong khoang đã được hút ra từ trước, nên sẽ không có sương mù bốc lên, mọi thứ diễn ra rất bình thường.

Cô bé Mạch Mạch ngồi dậy từ trong khoang ngủ đông.

Cô nghiêng đầu.

Với vẻ mặt tò mò, cô nhìn Lâm Huyền, và Lâm Huyền cũng đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Cô bé Mạch Mạch có dáng người cao, ước chừng trên 1m65, thân hình thon thả, gương mặt thanh tú, nhìn qua thực sự có vẻ giống một "thiếu nữ văn học," một người "xuất thân từ gia đình trí thức" với "tài năng xuất chúng."

Chỉ có điều.

Sau khi đọc xong tác phẩm "Thôn Thiên Ma Đế," Lâm Huyền không thể bỏ qua bộ lọc định kiến trong mắt mình khi nhìn cô nữa.

Cô bé Mạch Mạch nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền, rồi chậm rãi nói:

"Anh là..."

Cô lại nhìn vào tay mình:

"Tôi là... đây là đâu?"

Khó khăn lắm mới gặp được người sống, phải cư xử tốt mới được.

Lâm Huyền lịch sự đưa tay ra chào:

"Chào em, Mạch Mạch, anh là Lâm Huyền."

"Lâm... Huyền?"

Mạch Mạch chớp chớp mắt:

"Em là... Mạch Mạch?"

Dù rất bối rối, nhưng khi nhìn thấy Lâm Huyền không có ác ý, cô cũng không đề phòng gì, đưa tay ra nắm lấy tay Lâm Huyền, sau đó dựa vào lực từ tay hắn mà bước ra khỏi khoang ngủ đông, đứng vững trên mặt đất.

"Em tên là Mạch Mạch à?"

Mạch Mạch nhìn Lâm Huyền.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nhìn tuổi em khoảng mười bảy, mười tám, nếu tính em sinh năm 2222, thì rất có thể em đã ngủ đông từ khoảng năm 2240 đến bây giờ."

Hắn chỉ vào tủ đồ bên cạnh:

"Theo quy trình bình thường, em nên xem ổ cứng lưu trữ ký ức

trong này để lấy lại những ký ức đã ghi lại... nhưng hiện tại chắc là không được, vì tất cả các thiết bị xung quanh đều đã bị hỏng, và ổ cứng này cũng không thể phát lại."

"Vì vậy... em thử đọc cuốn tiểu thuyết này trước xem sao."

Nói rồi, Lâm Huyền đưa bản thảo cho cô:

"Em có thể ngồi đó, đọc qua nội dung cuốn tiểu thuyết này, xem có nhớ ra được điều gì không; dù nhớ ra được gì, hoặc gợi lại ký ức nào cũng tốt, lát nữa chúng ta có thể thảo luận thêm."

Dù sao.

Cuốn tiểu thuyết này do chính tay Mạch Mạch viết, nên biết đâu cô ấy có thể nhớ lại một số ký ức thông qua những từ ngữ trong đó.

Thậm chí...

Nếu suy nghĩ theo hướng cực đoan.

Biết đâu cuốn tiểu thuyết này lại là một mật mã ký ức mà Mạch Mạch để lại cho chính mình?

Mạch Mạch nghe theo lời, nhận lấy bản thảo, ngồi xuống dựa vào khoang ngủ đông và bắt đầu đọc dưới ánh sáng bên trong.

Cô liên tục lật các trang sách.

Thỉnh thoảng cô thốt lên kinh ngạc, thỉnh thoảng lại trầm tư nhíu mày.

Điều này khiến Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

Nhìn phản ứng này.

Chẳng lẽ cô ấy thật sự nhớ ra điều gì?

Thấy Mạch Mạch tập trung đọc sách như vậy, Lâm Huyền cũng không muốn làm phiền cô, cứ lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi, và chờ đợi...

Kết quả là.

Mạch Mạch dường như không thể dừng lại việc đọc cuốn tiểu thuyết này. Hắn đã đợi cô suốt hai giờ đồng hồ, đến mức Lâm Huyền cảm thấy buồn chán và ngáp dài, nhưng Mạch Mạch vẫn cứ mải mê đọc.

Lâm Huyền nhìn đồng hồ.

Thời gian hiện là 00:10

Ban đầu khi hắn tìm thấy khe nứt này đã là hoàng hôn, sau đó còn phải leo núi, vào hang, đợi Mạch Mạch tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, rồi lại cho cô thời gian đọc sách, nên mới kéo dài đến giờ.

Không thể chờ thêm nữa.

Nếu chờ thêm, hắn sẽ bị kéo ra khỏi giấc mơ.

Lâm Huyền nhẹ ho một tiếng, cắt ngang việc đọc của Mạch Mạch và hỏi:

"Thế nào rồi?"

Mạch Mạch ngẩng đầu lên.

Ánh mắt cô kiên định nhìn Lâm Huyền:

"Tuyệt tác!"

"Hả?"

Lâm Huyền chưa kịp phản ứng.

Mạch Mạch chỉ vào bản thảo "Thôn Thiên Ma Đế" đặt trên đùi, giơ ngón tay cái lên:

"Cuốn tiểu thuyết này, thật sự là một tuyệt tác! Quá hay!"

"....."

Lâm Huyền hoàn toàn không biết nói gì.

Cô nàng này, sao lại tự khen mình thế này?

"Anh đang hỏi em, có nhớ ra điều gì không."

Lâm Huyền kiên nhẫn giải thích:

"Chẳng hạn như câu đầu tiên em viết, gì mà ngày 17 tháng 4 năm 2025, màn sương của Ma Thần giáng xuống mặt đất, câu đó có nghĩa là gì?"

"Ồ, anh hỏi cái đó à." Mạch Mạch trả lời một cách thản nhiên.

Hả?

Phản ứng này thực sự làm Lâm Huyền nhen nhóm một chút hy vọng:

"Em biết nó có nghĩa là gì à?"

"Tất nhiên là em biết rồi!"

Mạch Mạch trả lời với vẻ rất tự nhiên, liền cúi xuống, lật lật lật bản thảo đến chương 16:

"Trong sách không phải đã viết rất rõ ràng sao? Ma Thần ám chỉ nhân vật phản diện lớn nhất trong cảnh giới thứ mười một, tầng lớn thứ bảy, cảnh giới viên mãn tuyệt đỉnh, vào ngày 17 tháng 4 năm 2025, hắn đã gieo rắc màn sương tuyệt vọng chấm dứt tương lai... bao trùm cả thế giới."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Lâm Huyền:

"Sao vậy?"

"....."

Lâm Huyền lại rơi vào trạng thái không biết nói gì.

Quả thật, hắn đã già rồi sao?

Sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy trong giao tiếp giữa hắn và người trẻ tuổi?

"Trong sách đã viết rõ ràng như vậy mà."

Chương 1640: Thiên niên trụ đầu tiên (3)

Chương 1640: Thiên niên trụ đầu tiên (3)

Mạch Mạch nhận ra sự nghi ngờ trong ánh mắt của Lâm Huyền, liền đưa bản thảo cho hắn:

"Không tin thì anh tự xem đi."

Lâm Huyền thở dài:

“Cuối cùng thì, em thật sự đã bị cuốn vào câu chuyện này rồi.”

“Vì nó quá hay mà!” Mạch Mạch phấn khích nói.

“À đúng rồi, đúng rồi.”

Lâm Huyền không còn nhiều thời gian, lười tranh cãi với cô, liền mở bản thảo ra, chỉ vào câu cuối cùng của phần "Khởi Tử":

“Em xem, ở đây viết rằng bối cảnh lớn của câu chuyện này được cải biên từ sự kiện có thật. Điều anh muốn hỏi em là—cái sự kiện thật đã làm nguyên mẫu cho câu chuyện này rốt cuộc là gì?”

“À, cái đó à.”

Mạch Mạch gãi đầu, ánh mắt trong sáng:

“Chuyện đó thì em không rõ.”

Cô cười ngại ngùng:

“Anh cũng nói rồi, em không thể khôi phục ký ức, nên dĩ nhiên

là không biết cái gọi là sự kiện có thật đó là gì.”

“Thôi được.”

Lâm Huyền cảm thấy, hôm nay thật sự là một ngày thất bại, công sức đổ sông đổ biển rồi.

“Vậy… em có thể cho anh giữ lại cuốn tiểu thuyết đó không?”

Mạch Mạch chớp chớp mắt:

“Em vẫn muốn đọc tiếp!”

“Haha, em đúng là không kén chọn chút nào.”

Lâm Huyền cười bất lực, đưa lại cuốn tiểu thuyết tự khen ngợi mình cho cô:

“Em cũng thật kỳ lạ, ngủ một giấc dài như vậy tỉnh dậy, không quan tâm thế giới ra sao, không quan tâm cuộc sống thế nào... lại bình thản ngồi đọc tiểu thuyết mê mải như vậy.”

“Em cũng không biết tại sao.”

Mạch Mạch nhanh chóng lật qua các trang sách, cười nhẹ:

“Nhưng em thật sự thấy tiểu thuyết này rất hay, và em rất thích đọc tiểu thuyết!”

“Không chỉ vậy, đọc cuốn tiểu thuyết này thấy nó quá xuất sắc... em cũng rất muốn viết một cuốn! Em thực sự rất rất muốn viết một cuốn tiểu thuyết của riêng mình!”

Lâm Huyền tựa vào một khoang ngủ đông bị hỏng gần đó, nhìn cô gái có lối suy nghĩ khá lạ lùng:

“Chẳng lẽ... viết tiểu thuyết là 'chấp niệm' của em sao?”

“Chấp niệm?”

Mạch Mạch dùng ngón tay chạm vào má, suy nghĩ một lát:

“Chắc là đúng như vậy. Mỗi khi nghĩ đến việc em đang sáng tạo ra một thế giới, kể một câu chuyện, em cảm thấy vô cùng phấn khích.”

Lâm Huyền cười nhẹ.

Hắn bước lên phía trước, lật cuốn "Thôn Thiên Ma Đế" ra bìa, chỉ vào bút danh của tác giả:

“Vậy thì chúc mừng em, ước mơ của em đã thành hiện thực rồi; lúc nãy em đọc quá nhanh, lật ngay đến phần sau mà không xem phần tên tác giả trên bìa hay phần giới thiệu tác giả ở phía sau…”

“Cuốn sách mà em coi là tuyệt tác này, chính là do em viết đấy.”

Mạch Mạch mở to mắt.

Cô không thể tin được, nhìn chằm chằm vào bút danh trên bìa sách, rồi lại nhìn tấm thẻ tên còn cắm nửa chừng vào vỏ khoang ngủ đông mà cô vừa tỉnh dậy.

Chợt hiểu ra:

“Trời ơi, chẳng lẽ em…”

Cô quay đầu lại, hít một hơi thật sâu:

“Chẳng lẽ em... thực sự là một thiên tài! Thiên tài viết tiểu thuyết!”

Lâm Huyền gật đầu, giơ ngón tay cái lên với cô:

“Thiên tài bạch kim! Em chính là nhà văn giỏi nhất thế giới này, trong phạm vi 1000 km quanh đây, không ai có thể giỏi hơn em.”

“Hahaha…”

Mạch Mạch cười phá lên trước lời khen của Lâm Huyền:

“Anh nói quá rồi.”

“Không không không.”

Lâm Huyền lắc tay:

“Không quá chút nào. Bởi vì trong phạm vi 1000 km quanh đây… có lẽ chỉ có hai chúng ta là người sống thôi.”

“Á?”

Mạch Mạch như biến sắc, mắt tròn xoe:

“Mọi người khác đâu rồi? Họ chết hết rồi sao? Thế... thế thì không ổn rồi, chẳng còn ai đọc tiểu thuyết của em nữa!”

Haiz...

Lâm Huyền thật sự không biết nên khóc hay cười.

Đến lúc này rồi mà tiểu thư vẫn còn lo lắng về việc ký hợp đồng và thành tựu văn chương của mình.

“Sự thật là như vậy.”

Lâm Huyền chỉ vào cuốn sách:

“Hơn nữa, anh nghi ngờ rằng nguyên nhân dẫn đến việc tuyệt diệt loài người trên toàn thế giới có liên quan đến sự kiện 'thật' xảy ra vào ngày 17 tháng 4 năm 2025.”

“Vì vậy... nếu em muốn tiểu thuyết của mình nổi tiếng toàn cầu, em vẫn còn cơ hội để sửa chữa. Hãy cố gắng nghĩ ra một vài manh mối về ngày 17 tháng 4 năm 2025, về cái gọi là 'hạt giống màn sương của Ma Thần.'”

“Nếu không, tiểu thuyết của em sẽ không có độc giả theo dõi, chẳng ai bỏ phiếu cho em, và có lẽ em cũng không thể ký hợp đồng, chứ đừng nói đến việc thành danh.”

Mạch Mạch là một cô gái rất đơn giản.

Không có nhiều toan tính.

Người ta nói gì, cô tin nấy.

Điều này, Lâm Huyền vẫn thấy thích, có một cảm giác khôn ngoan và thân thiện như của Đại Kiểm Miêu.

Nghe những lời của Lâm Huyền.

Mạch Mạch cảm thấy rất căng thẳng, trở nên nghiêm túc, nhắm mắt lại cố gắng suy nghĩ.

Nhưng...

Dù cô có cố gắng đào bới trong trí nhớ, cô vẫn phát hiện rằng ký ức của mình hoàn toàn trống rỗng.

“À! Không được, không được…”

Mạch Mạch lắc đầu và nhìn Lâm Huyền với một cái đầu trống rỗng:

“Em thật sự không thể nhớ ra gì cả, hay là chúng ta nghĩ cách khác đi?”

Cô mở tủ đồ của mình, lấy ra ổ cứng lưu trữ ký ức:

“Anh chắc chắn không có thiết bị nào để phát lại ổ cứng này chứ? Nếu trong này có video mà em đã ghi lại trước khi ngủ đông, có lẽ sẽ có nhiều ý tưởng sáng tạo của em trong đó.”

Chương 1641: Thiên niên trụ đầu tiên (4)

Chương 1641: Thiên niên trụ đầu tiên (4)

Tiếc thay.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Dù là nửa căn cứ ngủ đông bên này, hay nửa kia đối diện, anh đã lục soát hết, tất cả các máy móc đều hỏng hoàn toàn.”

Ngay lập tức.

Mạch Mạch trở nên ủ rũ, cô mềm nhũn dựa vào khoang ngủ đông:

“Haiz… giờ phải làm sao đây.”

Cô rất bối rối:

“Nếu không có ai đọc, thì cuốn tiểu thuyết tuyệt tác này của em có khác gì một cuốn thất bại đâu?”

“……”

Lâm Huyền định nói rồi lại thôi.

Thôi vậy.

Vẫn chưa nên nói với cô ấy… rằng cô thậm chí còn không thể ký hợp đồng với nhà xuất bản.

……

Trong những ngày tiếp theo.

Mỗi khi Lâm Huyền bước vào giấc mơ, hắn lại đến tìm Mạch Mạch, cùng cô đọc tiểu thuyết và phân tích "Thôn Thiên Ma Đế," hy vọng có thể tìm ra được một "ẩn ý" nào đó.

Nhưng rồi hắn phát hiện ra rằng, cuốn sách này thực sự quá cũ kỹ và đầy rẫy những mô típ quen thuộc.

Ngay từ chương đầu tiên, đã có màn kiểm tra linh lực, sau đó nhân vật chính là một thiên tài sa ngã bị chế giễu... Lâm Huyền cố gắng kiên nhẫn đọc hết, nhưng không hiểu nổi làm sao mà từ thế giới loài người, đến tiên giới, thần giới, lại có thể chiến đấu đến tận rìa vũ trụ.

"Tiểu thuyết của em..."

Lâm Huyền không thể kiềm chế được, liền phàn nàn:

"Anh có thể nhìn thấy bóng dáng của cả trăm cuốn sách trong đó."

Mạch Mạch nghe vậy liền phấn khích:

"Anh đang nói là! Tinh hoa của trăm nhà sao!"

Lâm Huyền nhất thời nghẹn lời, nhìn cô gái vô cùng lạc quan này... không ngạc nhiên khi cô mới mười bảy, mười tám tuổi mà vẫn có thể giữ được sự bình thản trong một thế giới hậu tận thế hoang vu thế này.

Tâm trạng của cô thật sự rất tốt.

"Biết đâu... em thật sự là một thiên tài."

Lâm Huyền chân thành cảm thán.

……

Ngày qua ngày trôi qua như vậy.

Lâm Huyền đã dùng mọi cách nhưng vẫn không thể đánh thức những ký ức đã mất của Mạch Mạch.

Bây giờ đã là cuối tháng Ba.

Chỉ còn chưa đầy 20 ngày nữa là đến ngày 17 tháng 4 năm 2025.

Hắn ngày càng cảm thấy rằng, chắc chắn sẽ có điều gì đó lớn lao xảy ra vào ngày này, nếu không thì không có lý do gì để Mạch Mạch, người yêu thích sự nghiệp viết tiểu thuyết đến vậy, lại đưa nó vào sách và lấy làm nguyên mẫu cho sự kiện diệt thế của Ma Thần.

May mắn thay.

Nghiên cứu của Đỗ Dao bên kia đang tiến triển rất thuận lợi.

Kể từ khi nhận được cảm hứng tại mộ của Đường Hân, Đỗ Dao đã có được hướng đi chính xác và liên tiếp đạt được những bước đột phá. Tin rằng không lâu nữa, chiếc mũ điện kích não sẽ được chế tạo thành công.

Đến lúc đó...

Dù có thể không gây ra sự thay đổi đường dây thế giới, nhưng ít nhất cũng có thể tìm thấy chiếc mũ này trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất để điều trị bằng điện cho Mạch Mạch.

Không còn cách nào khác.

Nếu Mạch Mạch thực sự không thể nhớ ra được những kiến thức cần thiết, thì đành phải dùng công nghệ và biện pháp mạnh thôi.

Đồng thời, bụng của Triệu Anh Quân cũng ngày một lớn hơn,

và ngày sinh của tiểu Ngu Hề cũng đang đến gần; cô tập trung ở nhà dưỡng thai, không đến công ty nữa, công việc kinh doanh cũng đã được giao cho các phó tổng quản lý từ trước.

Ngày hôm đó.

Khi Lâm Huyền đang chuẩn bị bước vào giấc mơ tại nhà, thì nhận được cuộc gọi kịp thời từ Lưu Phong:

"Lâm Huyền!"

Giọng nói của anh ta đầy phấn khích:

"Mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không! Cuối cùng cũng hoàn thành rồi!"

……

Một giờ sau, tại phòng thí nghiệm liên hợp Rhine, Đại học Đông Hải.

Một thiết bị lớn cỡ tủ lạnh đôi được đặt ở giữa phòng thí nghiệm, với đủ loại dây dẫn và linh kiện lộ ra bên ngoài, hình dáng trông rất hoang dã.

“Đừng bận tâm đến vẻ bề ngoài.”

Lưu Phong giải thích:

“Để kịp tiến độ, miễn là nó hoạt động được là được, hơn nữa vì đây chỉ là mô-đun định vị độc lập nên nhiều phần được gắn tạm thời, cũng không có gì đẹp mắt cả.”

“Điều đó không quan trọng.”

Lâm Huyền khoát tay:

“Mau lên, đặt hạt thời không vào, chúng ta thử xem liệu có thể

dò tìm được khe nứt thời không không.”

Lưu Phong cầm một chiếc tủ lạnh nhỏ ở góc phòng.

Nhập mật khẩu.

Mở cửa tủ.

Bên trong là các hạt thời không trạng thái liên kết, vẫn mãi mãi xoay quanh nhau với tốc độ cao.

Lưu Phong lấy một chiếc kẹp đặc biệt, cẩn thận không chạm vào hạt thời không, rồi “kẹp” chúng ra khỏi tủ lạnh nhỏ, đặt vào khoang của mô-đun định vị trong thiết bị xuyên thời không.

Khục khục.

Sau khi hoàn thành việc chuyển giao, Lưu Phong đóng kẹp lại, với vẻ mặt đầy tự hào, anh khoe với Lâm Huyền:

“Cái kẹp có thể chuyển hạt thời không mà không gây thất thoát này, tôi đặt tên cho nó là—”

“Kẹp nướng bánh?”

“Sai rồi!”

Lưu Phong tự tin đáp:

“Là, kẹp thời không!”

Bốp bốp bốp.

Lâm Huyền vỗ tay ba cái qua loa:

“Xin lỗi, tại tôi quên mất thói quen đặt tên của anh, phải có hai từ 'thời không' đứng trước... Tuyệt vời, tuyệt vời, vậy có thể bắt đầu được chưa?”

Lưu Phong đặt kẹp thời không xuống, đóng nắp lại, kết nối nguồn điện và khởi động thiết bị.

Chương 1642: Thiên niên trụ đầu tiên (5)

Chương 1642: Thiên niên trụ đầu tiên (5)

Ngay lập tức.

Màn hình bắt đầu nhấp nháy. Chẳng mấy chốc, nó hiển thị hình ảnh ổn định nhưng trừu tượng.

Lâm Huyền có chút khó hiểu:

“Tôi nhớ rằng, trong bản vẽ kỹ thuật mà tôi sao chép lại cho anh, có hướng dẫn chi tiết.”

Lưu Phong gật đầu:

“Yên tâm, tôi đã nghiên cứu xong rồi, để tôi thao tác một chút, rồi sẽ giải thích cho cậu.”

Nói xong.

Anh bắt đầu vặn các nút điều khiển, vận hành mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không, miệng lẩm bẩm:

“Thật tuyệt, nó thực sự có thể phát hiện ra các khe nứt thời không. Mặc dù không có dấu hiệu thời gian chính xác... nhưng chúng ta vẫn có nhiều tham chiếu.”

“Lâm Huyền, cậu xem, vào năm 2024, có rất nhiều khe nứt thời không, nhưng chúng đều rất nhỏ, và ngoại trừ ngày 1 tháng 7 có nhiều khe nứt... thì ở những chỗ khác, chỉ có một khe nứt duy nhất!”

Lâm Huyền gật đầu:

“Điều này chứng tỏ rằng, mỗi lần đường dây thế giới xảy ra chuyển đổi, sẽ thực sự tạo ra một khe nứt thời không, một lần chuyển đổi tương ứng với một khe nứt, rất chặt chẽ.”

“Nhưng mục tiêu của chúng ta không phải ở đây, hãy nhìn vào nửa đầu năm 2024, ngày 28 tháng 3, khi Sở An Tình hóa thành các mảnh sao xanh và tiêu tan.”

Lưu Phong vặn nút điều chỉnh, kéo hình ảnh trừu tượng về phía trước, rồi chỉ vào một điểm hỗn loạn, giống như một mớ sợi len rối tung:

“Chính là đây! Mặc dù không thể định vị chính xác ngày tháng, nhưng cậu thấy không, nhiều khe nứt thời không như vậy... chỉ có thể là do sự kiện thiên niên trụ gây ra.”

“Trời, có bao nhiêu khe nứt thế này... tôi không thể đếm hết được. Chỉ có thể nói rằng hành động thiên niên trụ mặc dù chúng ta nhìn thấy bằng mắt thường có vẻ nhẹ nhàng, nhưng trên khía cạnh thời không... nó thực sự quá bạo lực, gần như là ép buộc, không theo bất kỳ quy tắc nào mà đóng trụ, tạo ra những vết nứt lớn nhỏ khắp nơi trong thời không liên tục!”

“Tiếp tục đẩy về phía trước.”

Lâm Huyền chỉ đạo:

“Xem thử vào đầu thế kỷ 20.”

Khi hình ảnh tiếp tục di chuyển...

Quả thật, họ lại thấy một mớ dây rối tung, phức tạp và đầy những vết nứt.

“Giống hệt như hình ảnh năm 2024.”

Lưu Phong mô tả:

“Những khe nứt thời không do Trương Vũ Thiến tạo ra cũng có ít nhất vài trăm khe, điều này cho thấy... khe nứt thời không không chỉ xuất hiện vào ngày đóng trụ mà còn lan rộng trong khoảng hai tháng trước và sau đó.”

Hình ảnh tiếp tục di chuyển về phía trước.

Ở vị trí của năm 1976, cũng có một mớ dây rối tung khiến người nhìn không khỏi kinh hãi, như thể có cả một hộp kim khâu bị đổ trên mặt đất.

Cuối cùng.

Họ đến năm 1952!

Lâm Huyền và Lưu Phong mở to mắt nhìn chằm chằm—

Không còn nghi ngờ gì nữa...

Trong nửa cuối năm 1952, cũng có những vết nứt đan xen, tràn lan khắp nơi! Giống hệt như những điểm đánh dấu sự tiêu tan của các thiên niên trụ trước đó!

“Vì những đặc điểm này đều giống hệt nhau, điều đó có nghĩa là…”

Lưu Phong nhẹ nhàng nói:

“Trong nửa cuối năm 1952, chắc chắn đã có một cô gái 20 tuổi, thiên niên trụ, hóa thành những mảnh sao xanh và tiêu tan!”

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Quả nhiên.

Những nghi ngờ và phỏng đoán ban đầu của hắn đều đúng.

Einstein...

Quả nhiên đã nói dối! Hoặc, đã nhìn thấy một tương lai sai lầm!

“Tiếp tục xem về phía trước.”

Lâm Huyền nói:

“Cuối cùng cũng đến lúc tiết lộ câu trả lời... Thiên niên trụ đầu tiên thực sự đã được đóng cọc vào năm nào.”

Chỉ cần nhìn thấy “mớ dây rối tung” đầu tiên, thì không còn nghi ngờ gì nữa... năm đó chính là năm thiên niên trụ đầu tiên được đóng cọc, năm mà thiên niên trụ đầu tiên xuất hiện.

Lưu Phong hít thở gấp.

Nhanh chóng xoay núm điều khiển, kéo trục thời gian về phía trước liên tục.

Năm 1930... năm 1900... năm 1860... năm 1770... năm 1440...

Anh càng xoay càng nhanh.

Cuối cùng, Lâm Huyền thậm chí không thể nhìn rõ các dấu vạch, có lẽ đã quay ngược về trước Công nguyên.

Nhưng.

Không còn một “mớ dây rối tung” nào xuất hiện nữa, thậm chí không có bất kỳ khe nứt thời không nào, đường dây thời không ổn định đến đáng sợ.

“Không cần kéo thêm nữa.”

Lâm Huyền nói khẽ:

“Nếu thiên niên trụ thực sự được đóng trụ một cách ổn định vào mỗi 24 năm, thì việc không có nhiều khe nứt thời không xuất hiện vào năm 1928 đã đủ để giải thích vấn đề.”

Lưu Phong thở dài một hơi, gật đầu:

“Có vẻ như, kết quả đã rất rõ ràng. Đặc điểm của khe nứt thời không do thiên niên trụ gây ra là rất rõ ràng, và số lượng của chúng rất nhiều, nếu thực sự có dấu vết trước đó... chắc chắn chúng ta sẽ không bỏ sót.”

Lâm Huyền đứng thẳng dậy trước bàn điều khiển, nhìn ra phía xa qua cửa sổ phòng thí nghiệm.

Không có gì ngạc nhiên...

Năm 1952, một năm đặc biệt và đầy bí ẩn.

Không có gì ngạc nhiên...

Giấc mơ của Trương Vũ Thiến lại có thể thấy năm 1952.

Không có gì ngạc nhiên...

Gần như tất cả những sự việc kỳ lạ đều liên quan đến năm 1952.

Bởi vì.

Tất cả mọi thứ.

Đều bắt đầu từ năm 1952!

“Năm 1952.”

Lâm Huyền thì thầm năm đó:

“Nơi đây, là khởi đầu của mọi thứ, là nguồn gốc của mọi bí

mật và sự thật.”

“Trong nửa cuối năm 1952, thiên niên trụ đầu tiên đã được đóng cọc trong thời không của chúng ta!”

Chương 1643: Bí ẩn (1)

Chương 1643: Bí ẩn (1)

“Nếu như thiên niên trụ lần này được đóng vào năm 1952, thì người thực hiện phải sinh vào năm 1932.”

Lưu Phong suy đoán:

“Nhưng bây giờ, không cần phải quan tâm đến điều đó, vì năm 1932 không có khe nứt thời không, đó là nơi chúng ta không bao giờ có thể đến được, nghĩ nhiều cũng vô ích.”

“So với việc đó... năm 1952, thời điểm quan trọng này, mới là cơ hội duy nhất để chúng ta vén màn bí mật của thiên niên trụ và cứu Sở An Tình!”

“Nhưng mà...”

Lưu Phong giọng điệu thay đổi, nhẹ nhàng hạ thấp:

“Vẫn là vấn đề cũ, nếu muốn sử dụng thiết bị xuyên thời không và hạt thời không trạng thái liên kết để trở về năm 1952, thì phải chờ đến năm 2234, khi sao chổi mang theo astatine-339 đến Trái Đất.”

“Điều đó có nghĩa là, chúng ta phải sử dụng khoang ngủ đông. Chỉ khi ngủ đông đến năm 2234 và sử dụng thiết bị xuyên thời không, chúng ta mới có thể tìm thấy hy vọng cứu Sở An Tình.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Không chỉ có thế...”

Hắn nhíu mày nhẹ.

Nếu như Einstein đã nói dối về thiên niên trụ, thì những gì ông ấy nói trước đó thì sao?

Một khi đã phát hiện ra một lời nói dối trong số 100 câu nói, thì không thể phân biệt được trong 100 câu đó có bao nhiêu câu là dối trá, thậm chí...

Có lẽ cả 100 câu đều là dối trá.

"Anh cứ tiếp tục nghiên cứu sâu ở đây nhé."

Lâm Huyền đứng lên, chuẩn bị rời khỏi phòng thí nghiệm:

"Tôi sẽ về nhà một chuyến, nói chuyện này với Triệu Anh Quân."

Lưu Phong đứng dậy tiễn khách:

"Nhắc mới nhớ, con gái cậu sắp sinh rồi phải không?"

"Còn hơn nửa tháng nữa, ngày cụ thể thì phải đợi lần khám thai cuối cùng trong vài ngày tới để xác định chính xác."

"Tuyệt vời thật."

Lưu Phong nở một nụ cười chân thành:

"Cảm giác làm cha thế nào? Có phải rất mong chờ không?"

"Chắc chắn rồi."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Cũng chính vì vậy mà tôi càng muốn cứu Sở An Tình, để có thể cho Sở Sơn Hà một lời giải thích, và... vì Ngu Hề, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn."

Nói xong.

Hắn rời khỏi phòng thí nghiệm liên hợp Rhine của Đại học Đông Hải, xuống lầu, lên chiếc xe chuyên dụng, quay về nhà Triệu Anh Quân.

……

Về đến nhà.

Mở cửa.

Phát hiện quả bóng VV đang lăn trên sàn.

Không biết từ khi nào, VV đã không còn sủa vào thang máy nữa.

Chính xác mà nói.

Nó đã lười sủa rồi.

Mỗi ngày đều ăn no, thỏa mãn hoàn toàn, cuộc sống như thần tiên.

“Sinh trong hoạn nạn, chết trong an nhàn.”

Lâm Huyền nhận xét.

“Ợ——”

Chú chó phốc sóc VV ợ một tiếng no nê, liếc Lâm Huyền một cái, nhai nhóp nhép miệng, kéo lê cái bụng đi vào phòng ngủ.

Lâm Huyền cũng theo sau VV, bước vào phòng ngủ.

Hắn kể lại sự thật vừa được xác nhận trong phòng thí nghiệm cho Triệu Anh Quân.

“Có vẻ, quả nhiên đúng như chúng ta nghĩ.”

Triệu Anh Quân nhíu mày:

“Vấn đề lại quay về ban đầu, rốt cuộc Einstein có cố tình nói dối không, hay là... ông ấy cũng vô tội, chỉ vì ‘bộ não’ và ‘tầm nhìn’ của ông ấy đã bị một thứ gì đó thao túng, khiến ông ấy thấy những hình ảnh tương lai giả dối?”

Nói dối.

Hoặc là

Thấy ảo tưởng.

Lâm Huyền nói ra đáp án đã suy nghĩ từ lâu:

“Anh nghĩ Einstein không nói dối, mà ông ấy cũng bị lừa, đã nhìn thấy một tương lai giả dối.”

“Em thử nghĩ mà xem, nếu Einstein muốn nói dối, cố ý lừa chúng ta, thì ông ấy có thể làm điều đó một cách khéo léo hơn nhiều.”

“Ví dụ như câu hỏi cuối cùng của anh về chuyện năm 1952, tại sao ông ấy lại cố ý trả lời rằng không có thiên niên trụ tan biến, làm anh nghi ngờ chứ? Ông ấy hoàn toàn có thể đưa ra một lý do nào đó, thậm chí nói rằng thiên niên trụ không thể cứu lại được, để anh từ bỏ... Anh nghĩ anh có thể đã tin ông ấy.”

“Hay là, lúc anh hỏi về ngày chết của mình, nếu Einstein thực sự nghĩ rằng anh là một kẻ nguy hiểm, sẽ cản trở kế hoạch diệt thế của ông ấy, thì cứ nói một lời nói dối, để anh ở nhà đợi ngày 17 bị chém đầu chẳng phải là được rồi sao?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ mình là người thông minh nhất trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thậm chí có thể nói thẳng anh là người kém thông minh nhất, không xứng đáng nhất... Nhưng trong suốt mấy chục năm, chẳng ai trong chúng ta tìm ra được bất kỳ bằng chứng

nào về việc Einstein nói dối, chẳng lẽ họ đều không đủ thông minh sao?”

Triệu Anh Quân cũng gật đầu:

“Em cũng đồng ý với quan điểm của anh, nếu Einstein thực sự muốn che giấu chuyện xảy ra năm 1952, thì có hàng trăm cách làm điều đó một cách khéo léo hơn... Hoàn toàn không cần phải để lộ sơ hở trước mặt anh, khiến anh nghi ngờ.”

“Đứng từ góc nhìn toàn tri toàn năng, tạo ra một lý do để lừa anh qua chuyện này chẳng phải quá dễ dàng sao?”

“Còn nữa, trong những lần các thiên tài khác hỏi ông ấy, nhiều lúc ông ấy thà từ chối trả lời hoặc xác nhận ngược lại, cũng không chọn cách bịa chuyện để lừa họ. Nhìn từ góc độ này, ý định của Einstein có lẽ là thiện lành và công bằng.”

Chương 1644: Bí ẩn (2)

Chương 1644: Bí ẩn (2)

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền kéo ghế ngồi đối diện Triệu Anh Quân:

“Qua việc anh quan sát Einstein, ông ấy thực sự không có xu hướng nào rõ ràng, đã trao cho các thiên tài nhiều tự do và sự thấu hiểu, hoàn toàn không can thiệp hay định hướng bất kỳ điều gì, để mọi người tự do phát huy.”

“Mục tiêu của ông ấy luôn chỉ có một—giúp loài người thoát khỏi tương lai tự hủy diệt, hướng đến một thế giới thực sự hạnh phúc. Vì vậy, khi thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mục đích ban đầu của ông ấy là tập hợp ý kiến, thu hút nhân tài, tìm ra đường dây thế giới quý giá và khó khăn nhất.”

“Một khi tìm thấy, thì sẽ ngay lập tức dừng các buổi họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, duy trì sự ổn định của đường dây thế giới đó; và trùng hợp là, ngay cả biến số lớn nhất trong việc làm rối loạn đường dây thế giới là anh, giờ cũng mất đi khả năng phá vỡ đàn hồi thời không.”

“Nếu tương lai mà Einstein nhìn thấy là thật, thì tất nhiên không có vấn đề gì, anh cũng sẽ vỗ tay tán thưởng, phối hợp với ông ấy để ổn định đường dây thế giới, và không còn làm rối loạn thời không nữa.”

“Nhưng vấn đề là... tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả, điều đó có nghĩa là—”

“Nếu chúng ta không làm gì, loài người chắc chắn sẽ đối mặt với sự diệt vong sau 600 năm nữa; và chúng ta cũng không có cách nào hoàn thành lời hứa với Sở Sơn Hà, cứu lại Sở An Tình.”

Triệu Anh Quân trầm ngâm một lúc.

Cô đứng dậy.

Cô nâng bụng, từ từ đi đến bàn làm việc, vặn mở đèn bàn, cầm bút lên, như đang suy nghĩ:

“Thông qua thí nghiệm của Lưu Phong, tình hình bây giờ đã rõ ràng hơn một chút. Hiện tại, có hai việc chúng ta cần giải quyết.”

Cô cầm bút.

Trên tờ giấy trắng, lần lượt viết xuống:

Làm rõ bí mật của Einstein và mục đích thực sự của kẻ đứng sau, cứu lấy tương lai thảm khốc của loài người sau 600 năm.

Tìm ra sự thật về thiên niên trụ và cách cứu vãn, đưa Sở An Tình trở lại thế giới này.

Cạch.

Triệu Anh Quân đóng nắp bút lại:

“Thật may, so với những suy nghĩ hỗn loạn trước đây của anh, bây giờ vấn đề chúng ta cần đối mặt đã giảm xuống còn hai.”

“Thực ra còn một điều nữa, em không biết có quan trọng hay không, đó là... chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người đeo mặt nạ Einstein, thân phận thực sự của ông ấy... Anh có nghĩ đó là một điều rất quan trọng không?”

Lâm Huyền xoa cằm, lắc đầu:

“Anh cảm thấy, trừ khi có thể tìm ra ông ấy, nếu không, ông ấy là ai cũng không quan trọng lắm; dù sao thì cũng chẳng quan trọng là ai, việc ông ấy làm đều đã được định sẵn.”

“Nhưng nếu có thể tìm ra ông ấy, thì điều đó sẽ rất quan trọng, anh có thể gặp trực tiếp ông ấy ngoài đời, nói chuyện mặt đối mặt, biết đâu nhiều vấn đề sẽ được giải quyết, hoặc hiểu lầm sẽ được làm rõ.”

“Nhưng vấn đề là, đừng nói tìm ra ông ấy, ngay cả Newton, Gauss, Galileo cũng không tìm thấy, anh với Jask thì có khả năng gì để tìm ra Einstein?”

“Nếu trí tuệ nhân tạo VV hồi sinh, có lẽ vẫn còn cơ hội, nhưng... điều đó cũng cần phải ngủ đông đến năm 2482, mới có thể tìm được thiên tài lập trình Trình Thiên. Vậy nên em thấy đó, đây lại là một con đường bị chặn.”

Triệu Anh Quân xoay người lại, nhìn Lâm Huyền:

“Trước đây anh với Jask từng nghi ngờ, người đeo mặt nạ Einstein chính là Einstein không chết và không già đi.”

“Ha ha.”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Nói chính xác là chỉ có anh nghi ngờ vậy thôi, Jask hoàn toàn không đồng ý với quan điểm của anh. Ông ấy nói một người có thể trường sinh bất tử thật quá hoang đường; nếu Einstein còn sống thì giờ đã hơn 140 tuổi, ông ấy không tin một người có thể sống đến tuổi này mà vẫn tư duy mạch lạc, ăn nói lưu loát.”

“Vấn đề này anh cũng không biết giải thích sao, anh không thể nói thế giới này đã xuất hiện nhiều chuyện kỳ lạ rồi, có người không già đi thì có gì lạ chứ? Nói như vậy chỉ là ngụy biện thôi.”

“Không đúng không đúng.”

Triệu Anh Quân lắc nhẹ ngón tay, ánh mắt nghiêm túc, nhìn Lâm Huyền:

“Lâm Huyền, anh hãy suy nghĩ kỹ lại xem—”

“Có một số người, thực sự không bao giờ già đi.”

Một câu nói.

Lâm Huyền như bừng tỉnh:

“Em đang nói đến... Hoàng Tước?”

Triệu Anh Quân mím môi, gật đầu:

“Tháng trước chúng ta đã thảo luận rồi mà? Nếu Hoàng Tước muốn sớm khiến anh chú ý đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì cô ấy phải tìm đến anh trước khi xảy ra lần vượt qua đường dây thế giới đầu tiên, vì vậy, thời điểm duy nhất cô ấy có thể chọn để xuyên không là năm 2000, khi thiên niên trụ Trương Vũ Thiến hóa thành bụi sao xanh và biến mất.”

“Sau đó, lần đầu tiên cô ấy chính thức gặp anh là vào năm 2023, đã 23 năm trôi qua. Anh thấy không... vấn đề và điểm mấu chốt không phải đã hiện ra rồi sao?”

“Anh, Lưu Phong, Cao Dương, Sở An Tình đều đã gặp Hoàng Tước, và tất cả các anh đều cảm thấy cô ấy không có vẻ già, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi.”

“Vậy hãy cùng suy luận tuổi của Hoàng Tước khi cô ấy sử dụng thiết bị xuyên thời không... Đầu tiên, phải là sau khi kết hôn với anh, sinh con, và ngủ đông đến năm 2234 chứ? Không thể nào Hoàng Tước kết hôn và sinh con với anh khi cô ấy chỉ mới mười một, mười hai tuổi được, đúng không?”

“Điều đó rõ ràng là không thể, vì vậy, chúng ta có thể chắc chắn suy luận rằng, khi Hoàng Tước trải qua loạt sự kiện trong đời, cuối cùng quyết định quay ngược thời gian để tìm gặp anh... cô ấy phải khoảng hơn ba mươi tuổi!”

Chương 1645: Bí ẩn (3)

Chương 1645: Bí ẩn (3)

Lâm Huyền cũng rất đồng tình:

“Lập luận này rất hợp lý, vì vậy, khi Hoàng Tước đến thời không của chúng ta vào năm 2000, cô ấy đã hơn ba mươi tuổi; nhưng đến năm 2023, khi anh gặp cô ấy, cô ấy vẫn giữ nguyên vẻ ngoài hơn ba mươi tuổi.”

“Đây chính là bằng chứng rõ ràng... Hoàng Tước, thực sự không hề già đi!”

Vậy.

Nguyên nhân là gì?

Chắc chắn có liên quan đến đôi mắt xanh và việc xuyên không.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Bắt đầu suy nghĩ kỹ càng.

Nó có thể... không đơn giản như vậy.

Dù sao thì, thích khách thời không số 17 cũng có đôi mắt xanh, cũng đã thực hiện việc xuyên không, nhưng cô ta lại già đi.

Trong giấc mơ thứ sáu, thích khách thời không số 17 vẫn chỉ là cô bé mười bảy, mười tám tuổi, rất trẻ trung; nhưng đến giấc mơ thứ bảy, vì đã bị phát hiện sớm hơn mười năm, khi Lâm Huyền gặp cô ta với vai trò trưởng làng, cô ta đã gần ba mươi, sự trưởng thành rất rõ ràng.

Tại sao cùng là những người xuyên không, thích khách số 17 lại già đi, còn Hoàng Tước thì không?

Nguyên nhân...

Chỉ có thể là...

Liên quan đến hạt thời không.

Sự khác biệt cơ bản giữa Hoàng Tước và thích khách số 17 là hạt thời không mà họ sử dụng khi xuyên không.

Hoàng Tước, sử dụng hạt thời không thông thường, một chiều.

Thích khách số 17, sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết, hai chiều.

Vì vậy...

"Anh đã hiểu rồi."

Lâm Huyền mở mắt:

"Qua việc so sánh thực tế Hoàng Tước không già đi và hiện tượng thích khách số 17 lại có thể già đi, lời giải thích duy nhất hợp lý là—"

"Những người xuyên không sử dụng hạt thời không thông thường, thực sự sẽ không già đi."

Triệu Anh Quân mỉm cười:

"Anh thấy không, suy luận của chúng ta đã tiến thêm một bước nữa. Bây giờ trở lại với chủ đề lúc nãy, thân phận thực sự của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài..."

"Mặc dù chúng ta không chắc chắn điều gì đã xảy ra với chủ tịch, nhưng trong thế giới này, hiện tượng không già đi thực sự

tồn tại, có tồn tại tức là hợp lý.”

“Xét thêm việc chủ tịch có khả năng kỳ lạ là nhìn thấu tương lai thời không... liệu có khả năng, thân phận thực sự của ông ấy đúng như anh nghĩ, chính là nhà vật lý học lừng danh trong lịch sử, Albert Einstein?”

“Giả thuyết này quả thực có phần hoang đường, nhưng ít nhất, nó không hoàn toàn không có khả năng như Jask nói. Biết đâu, đó chính là một trong những đặc tính của hạt thời không thông thường.”

Hạt thời không...

Hạt thời không...

Lâm Huyền dường như đã nắm bắt được một manh mối quan trọng.

Hắn đứng dậy.

Bước đi nhanh chóng trong phòng ngủ—

"Woof!"

Nhưng không ngờ, ngay khi vừa đứng lên, hắn vô tình đá văng chú chó phốc sóc VV đang nằm cạnh giường, như một quả bóng lăn mấy vòng trên sàn, chỉ dừng lại khi va vào khung cửa.

"Woof woof woof woof woof!"

Có thể chịu được, nhưng không thể nhịn được nữa!

VV phát điên.

Đồ đàn ông thối tha, chỉ vì dạo này tăng cân một chút, từ cục bông thành quả bóng mà thái độ đã thay đổi lớn đến vậy!

Lâm Huyền dịu dàng xoa đầu, nhẹ giọng bảo phải ngoan ngoãn!

Tuy nhiên……

Lâm Huyền đang trong cơn suy nghĩ, hoàn toàn không có thời gian để ý đến VV.

Những suy nghĩ của hắn biến thành một bàn tay vươn qua thời không, cố gắng nắm bắt một điểm then chốt, một bước đột phá:

“Lưu Phong đã nghiên cứu ra rằng, để hạt thời không từ thời không khác đến được thời không này, phải đi qua khe nứt thời không.”

“Và thông qua mô-đun định vị của thiết bị xuyên thời không, có thể tìm ra, khe nứt thời không đầu tiên xuất hiện vào năm 1952... Trước đó, không hề có bất kỳ một khe nứt thời không nào.”

“Điều này có nghĩa là, nếu có hạt thời không muốn đến thời không này, sớm nhất cũng không thể trước năm 1952.”

“Liên hệ với phân tích lúc nãy của chúng ta, giả sử chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài thật sự là Einstein trong lịch sử, và ông ấy đã không già đi suốt những năm qua... thì từ góc độ hạt thời không và khe nứt thời không, điều này có thể giải thích được.”

Bước chân Lâm Huyền dừng lại, hắn nhìn Triệu Anh Quân, khẽ nói:

“Nếu, năm 1952, sự việc diễn ra như thế này—”

“Vì một lý do nào đó, vào nửa cuối năm 1952, một khe nứt thời không đột ngột xuất hiện, cùng lúc đó... một hạt thời không thông thường bay qua từ bên ngoài khe nứt.”

“Đây là hạt thời không đầu tiên trong lịch sử đến thăm, và sau

đó không biết điều gì đã xảy ra, Einstein đã có được hạt thời không này... hoặc là vì một số tình huống khác, tóm lại, Einstein đã trải qua một sự thay đổi nào đó, biến thành một người giống như Hoàng Tước, một người xuyên không."

"Sau đó, mắt của Einstein chuyển thành màu xanh, và ông có được đặc tính giống như Hoàng Tước, không già đi. Vì vậy, ông ấy mới có thể thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và sống khỏe mạnh cho đến bây giờ, thậm chí... sống mãi mãi."

Đột nhiên.

Lâm Huyền bất chợt nhớ lại điều khoản thứ ba trong "Điều lệ Câu Lạc Bộ Thiên Tài":

Vui lòng chú trọng đến quyền riêng tư cá nhân, tránh tiết lộ danh tính. Theo truyền thống của câu lạc bộ, khi tham dự các buổi họp, bạn cần đeo mặt nạ.

Có thể nào...

Điều khoản này không hoàn toàn để bảo vệ quyền riêng tư cá nhân của các thành viên.

Mà là...

Để che giấu đôi mắt xanh của Einstein?

……

Triệu Anh Quân nghe xong phân tích của Lâm Huyền, quay đầu lại, mở nắp bút:

"Nhìn vào như vậy, năm 1952 thực sự là một năm vô cùng quan trọng."

Chương 1646: Bí ẩn (4)

Chương 1646: Bí ẩn (4)

“Nếu như khe nứt thời không đầu tiên và hạt thời không đầu tiên đều xuất hiện vào thời điểm này trên Trái Đất, thì không còn nghi ngờ gì nữa... Ở đây, năm 1952, chính là khởi đầu của mọi thứ, là sự thật của mọi bí ẩn.”

“Năm 1952 mà Trương Vũ Thiến mơ thấy và Einstein chắc chắn không phải là một điều vô nghĩa; vì bức tranh ‘Nỗi buồn của Einstein’ cũng được vẽ vào năm 1952.”

“Anh xem, còn nhớ trò chơi tạo câu mà chúng ta đã chơi trước đây không? Thông qua hạt thời không và khe nứt thời không... 1952, Einstein, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thiên niên trụ, ánh sáng trắng diệt thế, tương lai giả dối, đôi mắt xanh... tất cả những từ khóa này đều liên kết với nhau!”

Nét bút dừng lại.

Triệu Anh Quân nhìn vào những gì cô vừa viết ra, điều thứ ba cần phải giải quyết:

Mọi khởi đầu và bí ẩn đều bắt nguồn từ khe nứt thời không đầu tiên và hạt thời không đầu tiên vào năm 1952.

Cô cầm lấy tờ giấy trắng này.

Đứng dậy, đi đến, đưa cho Lâm Huyền:

“Anh xem này, ba điều này được viết trên đây, cuối cùng tất cả các câu trả lời và cách giải quyết đều chỉ về năm 1952, thời điểm xuyên suốt mọi thứ.”

“Vậy nên, Lâm Huyền.”

Triệu Anh Quân ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

“Dù là để cứu tương lai thế giới, hay để cứu lại Sở An Tình và hoàn thành lời hứa của chúng ta, chuyến đi đến thời không năm 1952 này...”

“Có vẻ như là điều không thể tránh khỏi rồi.”

……

Lâm Huyền im lặng.

Cuối cùng, hắn vẫn phải bước đi bước này.

Thực ra, kế hoạch “ngủ đông đến tương lai” của Triệu Anh Quân, Lâm Huyền cũng không hoàn toàn phản đối; dù sao thì họ sẽ bước vào khoang ngủ đông sau khi tiểu Ngu Hề tròn 18 tuổi, thực hiện chuyến hành trình dài theo thang thời gian.

Đến lúc đó, con gái cũng đã trưởng thành, có thể tự quyết định cuộc đời của mình.

Muốn đi cùng cha mẹ đến tương lai, thì cả gia đình sẽ cùng nhau ngủ đông; nếu không nỡ rời bỏ cuộc sống hiện tại, muốn ở lại, thì cũng không sao, con cái lớn lên rồi cũng sẽ có lúc phải buông tay, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Ngu Hề.

Nhưng vấn đề là...

Còn Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh thì sao?

Họ sẽ phải làm gì? Tiếp tục chờ đợi trong đau khổ, cuối cùng không gặp lại được cô con gái đã mất tích của mình sao?

Điều đó quá đau đớn.

Hơn nữa, nếu không thể để Sở Sơn Hà gặp lại Sở An Tình khi ông ấy còn sống, thì lời hứa của Lâm Huyền thực sự không được hoàn thành!

Nhưng mâu thuẫn nằm ở chỗ.

Nghiên cứu về thiên niên trụ hiện tại đã rơi vào bế tắc, không lối thoát, tất cả sự thật và điểm đột phá đều ẩn giấu trong năm 1952.

Không xuyên không quay về, không tận mắt chứng kiến và tìm hiểu... thì không có cách nào để cứu lại Sở An Tình.

Đây cũng là lý do vì sao Lâm Huyền đã bao lâu nay không dám gặp Sở Sơn Hà.

Lúc đầu hứa hẹn rất tốt.

Nhưng từ đó đến giờ, kế hoạch cứu Sở An Tình hoàn toàn không có tiến triển, hắn có tư cách gì để gặp ông ấy?

Đột nhiên.

Triệu Anh Quân nắm lấy tay Lâm Huyền, kéo tay hắn lại:

“Em biết anh đang nghĩ gì.”

Cô ấy nhẹ nhàng và thấu hiểu:

“Anh chắc đang nghĩ về chuyện của Sở Sơn Hà phải không?”

Lâm Huyền cười gượng:

“Thật sự là không có gì giấu được em, anh đang nghĩ, nếu khi cứu được Sở An Tình mà Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh đều không còn, thì việc đó còn có ý nghĩa gì?”

“Yên tâm đi.”

Triệu Anh Quân nắm chặt tay Lâm Huyền, chớp mắt:

“Anh chưa bao giờ đi tìm Sở Sơn Hà, em hiểu cảm giác áy náy của anh, cũng biết có nhiều chuyện anh khó nói ra.”

“Vì vậy... em đã thay anh đi tìm ông ấy, nói sơ qua một vài chuyện. Dù không nói bất kỳ thông tin cốt lõi nào, nhưng cũng đã nói với ông ấy rằng anh luôn nỗ lực.”

“Sở Sơn Hà rất hiểu anh, và tin rằng anh nhất định sẽ làm được. Hơn nữa, về chuyện ngủ đông đến tương lai, em cũng đã nhắc đến với ông ấy.”

“Ông ấy nói với em rằng, nếu thực sự có thể hoàn toàn khắc phục được tác dụng phụ của việc ngủ đông mà không bị mất trí nhớ về con gái, ông ấy sẵn sàng tham gia vào kế hoạch ngủ đông của chúng ta, thậm chí ngủ đông trước... chỉ để chờ đợi đến ngày Sở An Tình trở về mới tỉnh dậy.”

Lâm Huyền không nói gì.

Triệu Anh Quân...

Thực sự đã giúp hắn xử lý rất nhiều chuyện mà bản thân hắn không thể làm tốt.

Đây không chỉ đơn thuần là một người vợ đảm đang nữa.

Cũng chính vì có Triệu Anh Quân làm chỗ dựa vững chắc, thông minh và kiên cường, Lâm Huyền mới có thể không sợ hãi gì, hết lòng tiến lên phía trước.

“Ngày mai, chúng ta cùng đi gặp Sở Sơn Hà nhé.”

Lâm Huyền nói:

“Trước đây anh không dám, không có mặt mũi để gặp ông ấy, thực sự là vì chuyện về thiên niên trụ không có tiến triển.”

“Nhưng bây giờ khác rồi, chúng ta đã tìm được manh mối, một manh mối rất quan trọng.”

“Khi xưa đứng trước mặt Sở Sơn Hà mà hứa hẹn, đó là lời hứa suốt đời của anh, dù có phải đánh đổi mọi thứ... anh cũng phải làm được, phải cứu được Sở An Tình, để họ đoàn tụ cùng gia đình.”

Triệu Anh Quân mỉm cười:

“Không vấn đề gì, em sẽ đi cùng anh, đây là việc mà chúng ta cùng phải đối mặt, cũng là lời hứa mà chúng ta cùng phải thực hiện.”

“Em tin chắc rằng anh nhất định có thể làm được, Sở Sơn Hà cũng tin tưởng anh rất sâu sắc ở điểm này, vì vậy ông ấy chưa bao giờ tạo áp lực cho anh cả.”

Reng reng reng reng reng reng——

Lúc này.

Chuông điện thoại của Lâm Huyền đột ngột vang lên.

Cầm lên xem, màn hình hiển thị: Đỗ Dao.

Chẳng lẽ là...

Hắn vội vàng nghe máy.

Đầu dây bên kia, Đỗ Dao vô cùng kích động:

“Lâm Huyền! Chúng ta thành công rồi!”

“Mũ điện kích não... đã phát minh thành công rồi!”

Chương 1647: An tình thực sự (1)

Chương 1647: An tình thực sự (1)

"Cuối cùng cũng chế tạo xong rồi!"

Tác phẩm cuối cùng của Cao Văn đại đế, Lâm Huyền đã mong đợi điều này từ rất lâu.

Nhưng mà…

Sau giây phút phấn khích, niềm vui nhanh chóng tan biến, thay vào đó là sự thất vọng.

Vì không nhận được cuộc gọi từ Lưu Phong, nên rất có thể con số trên đồng hồ thời không không thay đổi, và đường dây thế giới vẫn không có sự dịch chuyển.

Thật khó khăn quá.

Giấc mơ thứ chín lần này, đường dây thế giới 0.0001764, thật sự quá kiên cố… Lâm Huyền đã dốc toàn lực mà vẫn không thể phá vỡ đàn hồi thời không.

Giờ đây, thực sự là không còn chút hi vọng nào nữa.

"Cô đợi tôi ở viện nghiên cứu, tôi sẽ qua ngay."

Lâm Huyền dặn dò xong, liền cúp máy, sau đó lập tức gọi vào di động của Lưu Phong.

"Alo?"

Giọng của Lưu Phong bên kia nghe không có bất kỳ cảm xúc nào.

"Anh đang ở phòng thí nghiệm à?" Lâm Huyền hỏi.

"Chắc chắn rồi!"

Lưu Phong đáp lại một cách đương nhiên:

"Ngoài phòng thí nghiệm ra thì tôi còn có thể ở đâu? Thường thì cậu gọi tôi không có chuyện gì khác… tôi sẽ đi kiểm tra ngay."

Nói rồi, trong điện thoại vang lên tiếng bước chân ngắn ngủi, Lưu Phong đi đến trước đồng hồ thời không và liếc qua:

"Không có gì thay đổi, vẫn là con số cũ."

Lâm Huyền thở dài một hơi:

"Đỗ Dao nói rằng cô ấy đã chế tạo thành công mũ điện kích não. Cô ấy luôn rất cẩn thận và tỉ mỉ, không có khả năng mắc lỗi. Nhưng… phát minh vĩ đại như vậy mà vẫn không thể khiến đường dây thế giới dịch chuyển."

"Vậy tôi cúp máy trước, tôi sẽ đến chỗ Đỗ Dao xem thế nào."

Tút.

Điện thoại ngắt, Lâm Huyền nhìn Triệu Anh Quân:

"Lần này thực sự là chúng ta đã sử dụng hết tất cả những quân bài cuối cùng, chúng ta không còn bất kỳ cách nào để thay đổi tương lai… Trong giấc mơ thứ chín, anh chỉ có thể tìm được một người bình thường, không biết liệu có thể thông qua mũ điện kích não để khôi phục lại một số ký ức có giá trị của cô ấy hay không."

"Vì bây giờ đã là năm 2025, Đỗ Dao đã chế tạo thành công mũ điện kích não, nên trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất vào năm

2624, chắc chắn phải có sản phẩm hoàn thiện… Dù sao với một thứ tiện lợi như vậy, loài người không cần đến sổ tay ký ức và video ký ức nữa."

Triệu Anh Quân gật đầu:

"Vậy anh đến chỗ Đỗ Dao xem tình hình thế nào trước đi, sáng mai chúng ta cùng đến gặp Sở Sơn Hà, không ảnh hưởng đến việc anh trở về vào buổi trưa để vào giấc mơ, đi điều trị điện cho người đó."

"Nhưng buổi chiều mai, chẳng phải chúng ta đã hẹn với bác sĩ sản khoa rồi sao?"

Lâm Huyền đáp:

"Vẫn là chuyên gia từ Đế Đô đến, lần kiểm tra thai cuối cùng, nghĩ rằng để cô ấy kiểm tra kỹ một chút. Đã hẹn vào buổi chiều, anh sẽ đi cùng em."

Tuy nhiên...

Triệu Anh Quân lắc đầu cười nhẹ:

"Em vẫn biết phân biệt việc quan trọng hơn, lúc này quan trọng như vậy, nếu thực sự có thể lấy được thông tin quan trọng nào từ cô gái tên Mạch Mạch kia, có lẽ vẫn còn kịp để thay đổi tương lai."

"Vì vậy, đừng lo lắng cho em, chỉ là kiểm tra thai thôi, em tự đi được, dù sao cũng có tài xế đưa em."

"Được thôi."

Lâm Huyền thực sự nóng lòng muốn thử nghiệm trong giấc mơ:

"Vậy em nghỉ ngơi sớm, anh sẽ đến viện nghiên cứu của Đỗ

Dao một chuyến."

……

Bây giờ đã là 10 giờ tối, bầu trời đầy sao.

Lâm Huyền từ nhà Triệu Anh Quân bước ra và ngồi lên chiếc xe chuyên dụng do Tiểu Lý lái, hướng đến viện nghiên cứu.

Vừa vào trong, hắn đã thấy Đỗ Dao.

Hai người vừa đi vào hành lang, vừa trò chuyện.

"Thật sự phải cảm ơn cuộc trò chuyện với anh hôm đó."

Đỗ Dao quay đầu nói:

"Nó đã mang lại cho tôi một nguồn cảm hứng vô cùng tuyệt vời. Dựa trên cảm hứng đó, tôi đã kích thích các vùng ký ức và cảm xúc của não, và quả nhiên phát hiện ra tín hiệu phản hồi tương tự… Sau đó, dựa trên bản thảo mà anh đã đưa, tôi đã làm theo và chế tạo ra mũ điện kích não."

Cô đẩy cửa phòng thí nghiệm và dẫn Lâm Huyền vào trong.

Phòng thí nghiệm không có ai, Đỗ Dao giải thích rằng cô chỉ tuyển bốn trợ lý nghiên cứu sinh tiến sĩ, nhưng không để họ phụ trách phần cốt lõi, vì vậy chiếc mũ này hiện đang trong tình trạng bảo mật, chưa có người ngoài nào biết đến.

Lâm Huyền nhìn vào bàn làm việc.

Trên bàn, đặt một thiết bị cơ khí trông giống như "bạch tuộc", khá khác biệt so với hình dạng mũ bảo hiểm mà hắn tưởng tượng; nhưng về cơ bản có thể thấy được ý tưởng, đó là đặt "bạch tuộc" này lên đầu.

Hắn nhấc lên và ước lượng, nó khá nặng.

"Thiết bị này dùng gì để vận hành?" Lâm Huyền hỏi.

Đỗ Dao chỉ vào dây nguồn bên cạnh:

"Chỉ cần sử dụng điện gia dụng 220V là có thể vận hành, nếu anh muốn, cũng có thể thay thế bằng pin, nhưng đó là vấn đề thuộc về lĩnh vực kỹ thuật, mà tôi không giỏi về lĩnh vực đó."

Lâm Huyền gật đầu.

Có thể sử dụng pin là được.

Sau này sẽ lắp pin hạt nhân vi mô hoặc pin hạt nhân lớn hơn vào, như vậy không chỉ tiện lợi mà còn có thể bảo quản lâu dài, rất phù hợp để lưu trữ trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất.

Chương 1648: An tình thực sự (2)

Chương 1648: An tình thực sự (2)

"Cách sử dụng thiết bị này thế nào? Có phức tạp không?"

"Không phức tạp."

Đỗ Dao chỉ vào nút duy nhất ở giữa mũ:

"Hoàn toàn dễ sử dụng, chỉ cần thắt chặt phần dưới là được. Trong bản thảo của anh có thiết kế rất tinh vi, có thể tự động điều chỉnh vị trí điện kích, rất ấn tượng."

"Tôi… có thể thử không?" Lâm Huyền hỏi.

"Tốt nhất là không nên."

Đỗ Dao cười nhẹ:

"Thứ nhất, tại sao tôi nói rằng khi sử dụng phải thắt chặt? Vì khi bị thiết bị này điện kích, cảm giác rất khó chịu, không tránh khỏi việc phản ứng mạnh hoặc co giật dữ dội, sau này khi sử dụng cho những người ngủ đông dài hạn, tôi nghĩ cần đồng thời sử dụng ghế cố định."

"Thứ hai, anh đâu có bị mất trí nhớ do ngủ đông, nên dù có sử dụng cũng không có tác dụng gì. Nếu anh nghĩ có thể sử dụng chiếc mũ này để khôi phục ký ức đã quên một cách tự nhiên… thì đừng mơ tưởng nữa, không thể đâu."

"Cơ chế tự nhiên của việc quên lãng trong não người và mất trí

nhớ do ngủ đông rất khác nhau, phức tạp và kỳ diệu hơn nhiều, hiện nay vẫn chưa thể hiểu rõ; vì vậy, chiếc mũ điện kích não này chỉ có thể dùng để điều trị mất trí nhớ do ngủ đông dài hạn… Đối với các trường hợp mất trí nhớ khác, không có tác dụng gì."

"Điều đáng tiếc nhất là hiện tại, tình nguyện viên có thời gian ngủ đông lâu nhất ở Viện Khoa học Long Quốc cũng chưa đến hai năm, chưa kích hoạt điểm mất trí nhớ… Điều này dẫn đến việc chúng ta không thể tìm được bất kỳ ai để tiến hành thử nghiệm lâm sàng."

Thật vậy.

Từ bây giờ cho đến tám năm sau, chiếc mũ điện kích não này không có cơ hội sử dụng.

Phải đợi đến năm 2033, nhóm tình nguyện viên đầu tiên bước vào khoang ngủ đông trên thế giới mới hoàn thành đủ mười năm và bắt đầu mất trí nhớ.

Muốn thực hiện thử nghiệm lâm sàng, cũng chỉ có thể đợi đến lúc đó.

Tuy nhiên……

Lâm Huyền nghĩ đến tác giả của tác phẩm vĩ đại Thôn Thiên Ma Đế, Mạch Mạch.

Ngày mai, hắn sẽ dùng cô ấy để thực hiện một thí nghiệm.

……

Sáng ngày hôm sau.

Lâm Huyền cầm theo album, băng ghi hình mà hắn lấy từ quan tài của Trương Vũ Thiến, cùng với chiếc đầu phát Panasonic từ nhà của Cao Dương, đi cùng Triệu Anh Quân đến trang viên của Sở

Sơn Hà.

Hắn đưa album của Trương Vũ Thiến cho Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh, đồng thời giải thích nguồn gốc.

“Đây... Sơn Hà... đây...”

Tô Tú Anh nhìn vào album, thấy cô gái trong đó giống hệt con gái mình, Sở An Tình, đến cả nốt ruồi lệ cũng không sai chút nào:

“Đây... đây chính là An Tình mà! Đây chẳng phải là An Tình sao?”

Dù Sở Sơn Hà đã từng dạn dày trong thương trường, gặp qua không ít chuyện lớn, nhưng khi nhìn thấy cuốn album này, đôi tay ông cũng run rẩy, ngơ ngác không thốt nên lời:

“Lâm Huyền, chuyện này là thế nào?”

“Xin lỗi, bác Sở.”

Lâm Huyền liền xin lỗi:

“Thực ra, album này đáng lẽ ra nên đưa cho bác dì xem từ lâu rồi, nhưng khi đó thời điểm chưa thích hợp, hơn nữa chúng cháu cũng chưa tìm được đầu phát băng ghi hình, nên... cháu nghĩ chờ khi nào việc tìm lại An Tình có tiến triển thì sẽ cùng báo cáo với bác dì, như vậy có thể giải thích rõ ràng hơn.”

Hắn nói đúng sự thật.

Lúc đó, nếu có đưa album cho Sở Sơn Hà xem, ngoài việc khiến họ lo lắng thì cũng chẳng có ý nghĩa tích cực gì.

Bởi vì khi ấy hắn vẫn chưa hiểu rõ về thiên niên trụ, chỉ có thể đưa ra câu hỏi mà không có lời giải đáp, chỉ làm tăng thêm gánh nặng tinh thần cho Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh.

Nhưng giờ đây.

Sau một năm nỗ lực, hắn đã hiểu rõ nhiều điều về thiên niên trụ, ít

“Cô gái trong ảnh, thật sự rất giống Sở An Tình, cô ấy sinh năm 1980, tên là Trương Vũ Thiến...”

Lâm Huyền kể chi tiết về tình hình của Trương Vũ Thiến và những gì đã xảy ra vào đêm cô ấy biến mất.

Sau đó.

Hắn kết nối đầu phát băng ghi hình với tivi và chiếu đoạn video về những cơn ác mộng của Trương Vũ Thiến cho họ xem.

“Ác mộng...”

Tô Tú Anh sau khi xem xong băng ghi hình, mở to mắt:

“An Tình... An Tình cũng từng nói rằng con bé thường xuyên gặp ác mộng, nhưng mỗi lần dì hỏi con bé mơ thấy gì, con bé đều nói là quên mất rồi.”

“Chúng ta chưa từng nghĩ nhiều về chuyện đó, vì dù sao... ác mộng là chuyện rất thường gặp, không ảnh hưởng đến cuộc sống hay tinh thần, nên quả thực không phải là vấn đề lớn.”

Lâm Huyền gật đầu:

“An Tình cũng từng nói với cháu điều đó trong buổi tiệc năm mới, nhưng lúc đó cháu cũng không để ý. Phải đến khi xem đoạn băng này, cháu mới nhận ra vấn đề.”

“Mỗi cô gái liên quan đến thiên niên trụ dường như đều như vậy, mỗi đêm đều gặp cùng một cơn ác mộng; nhưng sau khi tỉnh dậy, chỉ trong một, hai giây là họ quên sạch sẽ, không còn nhớ gì nữa.”

Chương 1649: An tình thực sự (3)

Chương 1649: An tình thực sự (3)

“Chỉ khi giống như trong đoạn băng của Trương Vũ Thiến, đột ngột đánh thức họ, sau đó lập tức hỏi, thì mới có thể nhận được một vài từ ngữ rời rạc.”

Tô Tú Anh nghe rất chăm chú.

Nhưng...

Sở Sơn Hà ngồi trên ghế sofa, cúi đầu, gương mặt đầy lo âu.

Ông ngẩng đầu lên, chỉ vào đầu phát băng:

“Lâm Huyền, phiền cậu tua băng lại một chút, tôi muốn xem lại đoạn cuối, ngay lúc cô ấy tỉnh dậy, và nói những lời mơ hồ đó.”

Vì máy này không có điều khiển từ xa, Lâm Huyền đứng dậy, nhấn nút tua lại rồi phát tiếp.

Trên màn hình tivi.

Trương Vũ Thiến đang ngủ say lại một lần nữa bị bạn thân đánh thức, vỗ nhẹ lên trán, sau đó trong cơn mơ màng, cô nói ra các từ khóa như 1952, đám mây hình nấm, tờ báo, Einstein...

“Chính là đoạn này!”

Sở Sơn Hà bất ngờ đứng dậy, chỉ vào Trương Vũ Thiến trên màn hình tivi, đang dụi mắt:

“An Tình... An Tình cũng đã từng như thế này! Tôi nhớ ra rồi!”

“Cái gì?”

Lâm Huyền đứng dậy.

Đây quả thực là một manh mối lớn.

“Bác Sở, bác nói là An Tình cũng đã từng nói năng lộn xộn như vậy sau khi tỉnh giấc ạ?”

Sở Sơn Hà gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Ông quay người lại, nhìn Lâm Huyền:

“Đó là chuyện từ khi An Tình còn rất nhỏ, tôi đoán là khi con bé vừa mới vào trung học cơ sở, chắc là vào kỳ nghỉ hè. Chiều hôm đó, tôi từ ngoài trở về nhà, thấy An Tình đang nằm ngủ trên ghế sofa, tivi vẫn còn bật.”

“Vì sắp có khách đến, tôi đã đánh thức An Tình, bảo con bé vào phòng mà ngủ, vì lát nữa có khách. Lần đầu không đánh thức được, lần thứ hai tôi lay mạnh hơn một chút, con bé liền tỉnh dậy.”

“Khi đó, tôi đã trách con bé, ‘Ngủ say như chết vào ban ngày, có phải là tối qua con không ngủ mà lén lút chơi điện thoại không?’ Rồi…”

Sở Sơn Hà nhớ lại từng chi tiết về con gái, ông nhắm mắt lại, thở dài:

“Rồi An Tình mơ màng nói ‘pháo hoa…’, tôi hỏi gì cơ? Con bé lại nói ‘muốn xem… pháo hoa…’. Sau đó, nó hoàn toàn tỉnh dậy, rồi giống như Trương Vũ Thiến trong băng ghi hình, dụi mắt ngơ ngác, nói rằng không nhớ gì cả.”

Tô Tú Anh cũng quay đầu lại, rất ngạc nhiên:

“Chuyện này sao? Sao ông chưa bao giờ nói với tôi?”

Sở Sơn Hà thở dài:

“Chỉ là một giấc mơ thì có gì đáng để kể đâu? Hơn nữa, chúng ta đã nuôi dạy An Tình rất cẩn thận, con bé đâu phải chưa từng xem pháo hoa.”

“Hôm khai trương Disneyland ở Đông Hải, chúng ta đã đưa con bé đi ngay ngày đầu tiên, sau đó con bé còn đi rất nhiều lần với bạn bè và người thân, chắc chắn nó đã chán xem pháo hoa ở lâu đài đó rồi. Bà thử nghĩ xem, sau này An Tình có bao giờ nhắc đến việc muốn xem pháo hoa không?”

Tô Tú Anh cúi đầu suy nghĩ:

“Hình như… thật sự là không có, An Tình rất ít khi yêu cầu chúng ta điều gì, hơn nữa chúng ta gần như luôn đáp ứng mọi mong muốn của con bé.”

Cuộc trò chuyện của hai người dần trôi xa khỏi tai Lâm Huyền.

Pháo hoa.

Lại thêm một từ khóa nữa.

Và từ khóa này không hề xa lạ!

Vào ngày cuối cùng của giấc mơ thứ bảy, Lâm Huyền đã từng hỏi CC:

“Nếu một ngày nào đó cô thực sự có thể đón sinh nhật 20 tuổi, cô muốn nhận món quà sinh nhật gì nhất?”

Khi đó, CC không cần suy nghĩ, trả lời ngay lập tức:

“Pháo hoa.”

“Tôi rất muốn nhận được một màn pháo hoa… của riêng mình.”

Câu trả lời này khiến Lâm Huyền rất bất ngờ.

Thật không ngờ, món quà sinh nhật mà CC mong muốn một cách dứt khoát lại chỉ là một màn pháo hoa.

Sau đó.

Lâm Huyền hỏi CC tại sao lại muốn pháo hoa, CC lại lắc đầu nói rằng cô cũng không rõ:

“Nhưng trong đầu tôi luôn có cái chấp niệm này.”

Chấp niệm.

Đó có phải là chấp niệm giống như với búp bê mèo Rhine của Trịnh Tưởng Nguyệt, tên của thích khách thời không số 17, hay sự trả thù của Angelica không?

Lâm Huyền không thể hiểu được nguồn gốc của chấp niệm về pháo hoa này.

Nhưng hôm nay…

Nghe Sở Sơn Hà nói như vậy…

Các manh mối liên quan đến thiên niên trụ lại một lần nữa được kết nối với nhau.

Trong giấc mơ của Sở An Tình có pháo hoa, trong chấp niệm của CC cũng có pháo hoa, cộng thêm những cảnh tượng hỗn loạn trong giấc mơ của Trương Vũ Thiến.

Cơ bản có thể khẳng định.

“Những giấc mơ của thiên niên trụ này, có lẽ thật sự đều là

cùng một giấc mơ, cùng một khung cảnh, cùng một đoạn câu chuyện bị phân mảnh."

"Bác Sở, dì Tú Anh."

Lâm Huyền lấy lại tinh thần, trịnh trọng nhìn hai người:

"Phản ứng của Trương Vũ Thiến trong băng ghi hình vừa rồi, hai người cũng đã thấy, cộng thêm những gì cháu và Anh Quân vừa nói… Bây giờ càng ngày cháu càng chắc chắn rằng năm 1952 chắc chắn đã xảy ra một số sự kiện cực kỳ quan trọng, dẫn đến sự xuất hiện của thiên niên trụ và tất cả những chuyện kỳ lạ khác."

"Đây cũng chính là lý do hôm nay cháu và Anh Quân đến thăm hai người, cháu nghĩ Anh Quân đã nói với hai người rồi… Chúng cháu dự định sau khi đứa trẻ trưởng thành sẽ bước vào khoang ngủ đông, khởi hành đến năm 2234, rồi sử dụng thiết bị xuyên thời không để trở về năm 1952 tìm kiếm sự thật."

Chương 1650: An tình thực sự (4)

Chương 1650: An tình thực sự (4)

“Đồng thời, cháu cũng sẽ cố gắng hết sức trong năm 1952 để tìm ra manh mối cứu An Tình và đưa con bé về nhà.”

“Lời hứa trước đây cháu đưa ra ở đây, chưa bao giờ có một ngày nào cháu quên đi, vì vậy… cháu hy vọng hai người có thể cho cháu thêm một chút thời gian, hãy chờ đợi thêm nữa, cháu nhất định sẽ giữ lời, tìm lại An Tình.”

Sở Sơn Hà bước tới, vỗ vai Lâm Huyền:

“Lâm Huyền à, tôi và dì Tú Anh của cậu luôn tin tưởng cậu, cũng chưa từng một lần nghi ngờ cậu.”

“Chúng tôi hiểu rất rõ cậu là người như thế nào, vì vậy trong suốt một năm qua tôi cũng chưa từng gọi điện cho cậu, không hề thúc giục cậu, tôi biết cậu đã nỗ lực đến mức nào.”

“Anh Quân trước đây cũng đã đến vài lần, chúng tôi cũng đã hiểu được phần nào tình hình. Thật lòng mà nói, hôm nay sau khi nhìn thấy băng ghi hình này và cuốn album, tôi ngược lại cảm thấy an tâm hơn nhiều.”

“Nhưng… Trương Vũ Thiến là Trương Vũ Thiến, An Tình là An Tình, tôi sẽ không bao giờ thúc ép cậu, Lâm Huyền, tôi chỉ hy vọng rằng một ngày nào đó khi chúng tôi tỉnh dậy từ khoang ngủ đông…”

“Cậu sẽ đưa về cho chúng tôi, An Tình thực sự.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Cháu hiểu.”

Hắn hiểu ý của Sở Sơn Hà.

Sở Sơn Hà không cần thiên niên trụ, ông muốn Sở An Tình; muốn Sở An Tình với những ký ức và quá khứ của cô ấy.

Vì vậy, dù Sở Sơn Hà đã hiểu rằng, ba năm nữa, vào năm 2028, ở một góc nào đó trên thế giới sẽ có một bé gái sinh ra trông giống hệt Sở An Tình... nhưng ông vẫn không muốn tiếp tục chờ đợi trong thời đại này.

Điều đó không có ý nghĩa gì.

Dù có giống hệt Sở An Tình, thì đó cũng không phải là Sở An Tình.

Hơn nữa.

Ngay cả khi tìm thấy, thì có ích gì?

Cô bé thiên niên trụ sinh năm 2028 vẫn sẽ không tránh khỏi, không thể cưỡng lại việc hóa thành những mảnh sao xanh và tan biến vào năm 2048...

Chẳng lẽ, lại để trái tim Sở Sơn Hà đau thêm một lần nữa?

“Bác đừng lo, bác Sở.”

Lâm Huyền nhìn thẳng vào mắt Sở Sơn Hà, ánh mắt kiên định:

“Lần này cháu và Anh Quân quyết định ngủ đông, quyết định đến năm 1952, chúng cháu đã đưa ra quyết định rất lớn.”

“Không chỉ là để cứu An Tình, mà còn có rất nhiều việc quan trọng khác đang chờ cháu giải quyết. Cháu sẽ không để mọi người

thất vọng.”

Tận thế,

Sự tuyệt chủng của loài người,

Ánh sáng trắng hủy diệt,

Những vấn đề này, từng bước một đều là những việc Lâm Huyền phải giải quyết.

Diệt cỏ phải tận gốc!

Bắt giặc phải bắt vua trước!

Nếu không thể bắt được kẻ chủ mưu cuối cùng, thì mọi thứ đều vô nghĩa.

Sẽ lại có một cô gái thiên niên trụ tiếp theo bị hại,

Sẽ lại có một ánh sáng trắng hủy diệt thế giới tiếp theo,

Sẽ lại có một cuộc tuyệt chủng của loài người tiếp theo.

Nhất định phải tìm ra nguồn gốc mới được.

Chỉ khi tìm ra nguồn gốc và tiêu diệt nó, mới có thể thực sự cứu vãn mọi thứ.

Sở Sơn Hà đi đến bên cạnh Tô Tú Anh.

Ông ngồi xuống sofa.

Nắm lấy tay người vợ yêu thương, nhìn Lâm Huyền:

“Thời gian gần đây, khi Luật Ngủ Đông của Long Quốc được ban hành, tôi và dì Tú Anh của cậu đã bàn bạc kỹ lưỡng, quyết định thu xếp mọi việc xung quanh, rồi sẽ bước vào khoang ngủ đông.”

“Thế giới không có con gái, mỗi hơi thở đều nặng nề, khiến chúng tôi khó khăn trong việc hít thở... Chúng tôi muốn trực tiếp ngủ đông cho đến khi cậu cứu được con gái chúng tôi; những ngày không có An Tình, với chúng tôi, thật sự quá khó khăn.”

“Vốn dĩ là định đợi mọi thứ chuẩn bị xong rồi mới nói với các cậu, nhưng vì hôm nay các cậu đã đến, thì tôi sẽ nói luôn.”

Ông ngừng lại một chút.

Nhìn người vợ yêu dấu, rồi quay đầu lại tiếp tục nói:

“Chúng tôi đã tiết kiệm đủ tiền trong tài khoản ngủ đông, đủ để dùng cho cả cuộc đời. Vì vậy, tôi dự định giao Tập đoàn Sơn Hà cho các cậu quản lý, cũng coi như... cung cấp cho các cậu một chút hỗ trợ trong sự nghiệp và kế hoạch của mình.”

“Các cậu đang làm những việc rất vĩ đại, dù tôi không biết chi tiết, nhưng tôi biết, đó chắc chắn là một sự nghiệp rất đáng kính trọng.”

“Nghiên cứu về thiết bị xuyên thời không, tôi không hiểu, nhưng chắc hẳn rất tốn kém? Mặc dù tôi biết các cậu không thiếu tiền, nhưng đây cũng là chút lòng thành của gia đình chúng tôi, xin đừng từ chối. Điều duy nhất chúng tôi có thể giúp các cậu là hỗ trợ tài chính.”

“Tập đoàn Sơn Hà, các cậu muốn xử lý thế nào cũng được, dù có sáp nhập vào công ty của các cậu hay làm gì khác... một khi tôi đã giao phó toàn quyền cho các cậu, thì tôi hoàn toàn tin tưởng vào các cậu, tôi sẽ không bận tâm đến chuyện đó nữa.”

“Lâm Huyền, cậu cũng đừng có quá áp lực, chúng tôi có thể chờ đợi trong khoang ngủ đông, khi cậu tìm được An Tình về, hãy mang con bé... đến mở khoang ngủ đông của chúng tôi.”

Nghĩ đến cảnh hạnh phúc đó.

Sở Sơn Hà cũng nở một nụ cười hiếm hoi:

“Điều ước lớn nhất của tôi bây giờ, là khi tỉnh dậy mở mắt ra... tôi có thể nhìn thấy nụ cười của con gái mình.”

Chương 1651: Ngày 17 tháng 4 (1)

Chương 1651: Ngày 17 tháng 4 (1)

Rời khỏi trang viên của Sở Sơn Hà.

Lên xe.

Lâm Huyền khẽ thở dài, tán thưởng:

"Sở Sơn Hà thật sự là một người vĩ đại... sự vĩ đại đó thể hiện ở mọi khía cạnh."

"Nhớ lại lần đầu tiên em đưa anh đến dự tiệc tối của Sở Sơn Hà, lần đầu gặp ông ấy, anh còn không hiểu tại sao mọi người tại đó lại tôn trọng ông ấy đến vậy, ngay cả giáo sư Hứa Vân, người luôn xa rời thế tục, cũng kính trọng ông ấy đến thế..."

"Bây giờ, anh thực sự hiểu rồi, ông ấy xứng đáng với những lời ca ngợi và sự tôn trọng đó, xứng đáng với những lời khen ngợi không ngớt khi mọi người nhắc đến ông ấy."

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn hắn:

"Anh cũng không kém đâu, Lâm Huyền."

"Theo em, anh và Sở Sơn Hà đều là những người có trách nhiệm, có hoài bão, và có nguyên tắc. Từ nhỏ em đã được dạy rằng quốc gia hưng vong, mỗi người đều có trách nhiệm; dù anh còn rất trẻ, nhưng gánh nặng trên vai anh còn lớn hơn Sở Sơn Hà nhiều."

"Và... điều quý giá nhất là anh sẵn sàng hy sinh một số thứ của bản thân để gánh vác và cứu vãn nó, đó mới là phẩm chất đáng quý nhất."

"Em tin rằng nếu là nhiều người khác, đứng ở vị trí của anh, họ sẽ không nghĩ đến việc cứu vãn thế giới trong 600 năm tới, sẽ không hy sinh cuộc sống của mình để thực hiện một lời hứa mờ mịt."

"Trong thời đại hiện nay, nhiều người sẽ bỏ qua những chuyện xa xôi để tận hưởng hiện tại. Điều đó không sai, nhưng em thích những người như anh hơn."

Nghe xong.

Lâm Huyền cúi đầu cười nhẹ:

"Bởi vì họ không có khả năng thay đổi tất cả những điều này."

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Quân:

"Câu này là em đã từng nói, rằng lịch sử sẽ không trách móc những người không có khả năng, vì nếu đã sở hữu năng lực mà không ai khác có, thì lẽ ra nên làm những điều mà không ai khác có thể làm."

"Nếu không... tại sao chỉ mình anh có khả năng mơ thấy tương lai? Có lẽ đây chính là ý nghĩa, là giá trị của cuộc đời anh."

……

Sau khi trở về nhà, Triệu Anh Quân thu dọn một chút, thay trang phục thường ngày, rồi lên xe chuyên dụng đến bệnh viện để thực hiện lần kiểm tra thai cuối cùng trước khi sinh.

Còn Lâm Huyền, sau khi cho VV ăn nửa bát thức ăn cho chó, cũng chuẩn bị lên giường ngủ, tiến vào thế giới giấc mơ.

"V!?"

Chú chó phốc sóc VV trừng mắt, cắn lấy ống quần của Lâm Huyền, không để hắn đi:

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu gâu gâu!"

Nó cũng ưỡn bụng kêu lên đầy phẫn nộ.

Sao cậu lại như thế hả, bạn nhỏ?

Còn trẻ thế này mà đã run tay rồi à? Mắt đã mờ rồi à?

Thức ăn cho chó chỉ có nửa bát, cậu không thấy sao?

"Em thật sự phải ăn ít lại rồi đấy."

Lâm Huyền ngồi xổm xuống, xoa xoa cái bụng tròn xoe của VV, nghiêm túc nói:

"Em đang định thi xem ai bụng to hơn với Anh Quân à? Cô ấy sắp sinh con, còn em thì không cần. Nếu cứ tiếp tục ăn thế này, sớm muộn gì em cũng sẽ chết ngạt trong giấc mơ thôi… Mấy ngày trước em ngáy đến mức ngừng thở rồi đấy."

"Gâu!"

VV không phục, kêu lên một tiếng!

Nó chỉ là một quả bóng da đáng yêu cỡ lớn thôi mà, hôm nay có rượu hôm nay say, cứ vui vẻ vài ngày đi, lo lắng làm gì chuyện ngày mai?

Ăn!

Ăn!!

Cuối cùng, sau một hồi giằng co, cuộc đàm phán kết thúc với

việc VV được thêm một phần ba bát thức ăn.

Sau đó.

Lâm Huyền đơn giản vệ sinh cá nhân một chút.

Nằm trên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay kế hoạch của hắn là đến căn cứ ngủ đông dưới lòng đất để tìm Mạch Mạch, sau đó dùng mũ điện kích não để điều trị cho cô ấy, giúp cô khôi phục trí nhớ… để có thể nhớ lại rằng cuốn "Thôn Thiên Ma Đế" này dựa trên sự kiện thực tế nào mà sáng tác.

Hai ngày trước, sau khi được Lâm Huyền đồng ý, Đỗ Dao đã chuyển toàn bộ tài liệu về mũ điện kích não cho Viện Khoa học Long Quốc.

Theo kế hoạch đã định trước, tất cả công việc và lợi ích trên danh nghĩa sẽ được đưa vào tài khoản của Viện Khoa học Long Quốc, không liên quan gì đến Công ty Rhine.

Đây cũng là để đảm bảo an toàn.

Hiện tại, ngoài bản thân hắn và Jask, còn có ba thiên tài khác còn sống trên thế giới, mục đích và kế hoạch tương lai của họ vẫn chưa rõ ràng.

Newton.

Galileo.

Gauss.

Không biết họ là ai, không biết họ ở đâu, không biết họ đang có âm mưu gì.

Vì vậy, cẩn thận vẫn là tốt nhất.

Việc phát triển pin hạt nhân vi mô do Nam Cung Mộng Khiết phụ trách cũng tương tự, trên danh nghĩa đều do Viện Khoa học Long Quốc chịu trách nhiệm, lợi nhuận và bằng sáng chế cũng đều thuộc về Viện Khoa học Long Quốc, Công ty Rhine đã rút lui hoàn toàn.

Dù sao Viện Khoa học Long Quốc cũng là cơ quan chính thức, họ thận trọng hơn nhiều.

Viện trưởng cho biết, vì danh dự quốc gia, cần phải đảm bảo không có bất kỳ sai sót hoặc sự cố nào trước khi công bố ra bên ngoài.

Pin hạt nhân vi mô dễ nói, rất dễ thực hiện thí nghiệm, dự kiến vài tháng nữa có thể tung ra thị trường.

Chương 1652: Ngày 17 tháng 4 (2)

Chương 1652: Ngày 17 tháng 4 (2)

Như vậy…

Điều này sẽ không khớp với dự đoán ban đầu của Einstein.

Đây cũng có thể coi là một hiệu ứng cánh bướm nhỏ trong thời không, nếu không phải Galileo và Da Vinci đã khiến Lâm Huyền cảnh giác… thì chắc chắn pin hạt nhân vi mô đã được công bố vào tháng 1 rồi.

Còn về thời gian công bố và phát hành mũ điện kích não, sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút.

Viện Khoa học Long Quốc, với tính cẩn trọng của mình, cho rằng.

Cần phải đợi đến khi lứa tình nguyện viên ngủ đông đầu tiên mất trí nhớ vào năm 2033, mới có thể tiến hành thử nghiệm lâm sàng mũ điện kích não, đợi xác nhận không có vấn đề gì, không có rủi ro và có hiệu quả, mới có thể công bố ra ngoài.

Điều này, Lâm Huyền và Đỗ Dao đều không có ý kiến gì.

Đỗ Dao là một nhà nghiên cứu khoa học, tất nhiên cô ấy hiểu rõ tầm quan trọng của thử nghiệm lâm sàng;

Còn đối với Lâm Huyền...

Hắn vốn không quan tâm đến việc khi nào mũ điện kích não

được công bố trong thế giới thực, miễn là trong giấc mơ có, và hắn có thể dùng nó để điện kích Mạch Mạch là được.

“Đại thần Bạch Kim, tôi đến đây.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại, trở mình.

Đi vào giấc ngủ.

……

……

……

Chiếc xe mô tô phóng nhanh qua vùng đồng hoang, thẳng hướng về phía hẻm núi lớn ở phía tây nam.

Hiện tại, Lâm Huyền đã rất quen thuộc với con đường này.

Leo núi, nhảy qua các vách đá, trèo lên, cuối cùng hắn cũng đến được căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, phủi sạch bụi đất trên tay.

Khi hắn đi đến bên cạnh khoang ngủ đông của Mạch Mạch, mọi thứ vẫn như cũ.

Nhưng khi mở tủ chứa đồ... hắn nhận thấy một sự thay đổi rõ rệt!

"Ổ cứng lưu trữ ký ức đã biến mất."

Lâm Huyền lại mở tủ chứa đồ của những người khác.

Cũng vậy.

Đều không có.

Tất cả ổ cứng lưu trữ ký ức trong tủ đồ của mọi người đều đã

biến mất.

"Điều này có nghĩa là mũ điện kích não đã thực sự trở nên phổ biến."

Lâm Huyền phân tích:

"Nếu mũ điện kích có thể dễ dàng giúp mọi người khôi phục ký ức, thì các thứ như sổ tay ký ức và ổ cứng ký ức sẽ hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa."

"Vì vậy... chắc chắn ở đâu đó trong căn cứ ngủ đông dưới lòng đất này có lưu trữ sản phẩm mũ điện kích não hoàn chỉnh."

Dù sao

Ngay cả khi hiệu ứng cánh bướm thời không lần này không thể vượt qua độ đàn hồi thời không, không gây ra sự chuyển đổi của đường dây thế giới, nhưng sự thay đổi nhỏ này vẫn đã xảy ra.

Hắn quay lại, chui vào đống đổ nát để tìm kiếm.

Quả nhiên.

Không mất nhiều công sức, hắn đã tìm thấy một thiết bị trông rất quen thuộc - chiếc "bạch tuộc."

Mặc dù kích thước của nó nhỏ hơn nhiều so với chiếc đầu tiên mà Đỗ Dao đã giới thiệu cho hắn, nhưng hình dạng tổng thể không thay đổi nhiều, có lẽ chỉ được cải tiến một chút cho phù hợp với sự phát triển của công nghệ, nhỏ gọn và dễ mang theo hơn.

Lâm Huyền cầm chiếc mũ điện kích não "bạch tuộc" lên, đi đến một chỗ trống để quan sát:

"Rất tốt, đã tích hợp pin hạt nhân vi mô, chỉ cần nhấn nút là có thể dễ dàng khởi động."

Sau khi học cách sử dụng, Lâm Huyền tạm thời đặt mũ sang một bên, khởi động chương trình đánh thức khoang ngủ đông của Mạch Mạch.

Ánh sáng hiện lên, nhiệt độ của chất lỏng bên trong bắt đầu từ từ tăng lên.

Còn phải chờ hai tiếng nữa, tác giả này mới tỉnh dậy và có thể nhận điện trị liệu.

Hắn lại mở tủ chứa đồ.

Cuốn kiệt tác Thôn Thiên Ma Đế của Mạch Mạch vẫn đang nằm bên trong:

"Đây thật sự là chấp niệm của Mạch Mạch, có thể thấy cô ấy rất muốn trở thành một nhà văn."

"Chỉ là... haiz, sinh không gặp thời, nếu có thể cho Mạch Mạch một chiếc thiết bị xuyên thời không, để cô ấy trở về khoảng năm 2000 và xuất bản Thôn Thiên Ma Đế, thì ít nhất cũng sẽ làm chấn động giới văn học một chút."

Chấp niệm.

Lâm Huyền lại nghĩ đến từ khóa này.

Trong tâm trí của CC, có chấp niệm muốn xem pháo hoa; trong ác mộng của Sở An Tình, cũng có những đoạn về pháo hoa.

Pháo hoa.

Từ khóa này...

Sẽ phải liên kết thế nào với những từ khóa mà Trương Vũ Thiến đã mơ thấy trước đó?

"Chỉ còn cách tự mình đến năm 1952 để xem xét, hy vọng có

thể tìm ra manh mối."

Cứ như vậy.

Sau khi chờ đợi hai tiếng.

Mạch Mạch đã thành công tỉnh dậy từ khoang ngủ đông, Lâm Huyền cầm chiếc mũ điện kích não đến gần.

"Đợi đã!"

Mạch Mạch nhìn thấy chiếc "bạch tuộc" có hình dạng kỳ lạ này thì kinh hãi:

"Thứ này trông đáng sợ quá! Nhìn giống như xúc tu vậy!"

Lâm Huyền lật lại để nhìn.

Phải nói là.

Đúng thật:

"Những thứ này là để giữ cố định mũ điện kích trên đầu em, sợ em sẽ động đậy."

"Động đậy?"

Mạch Mạch nhíu mày, nhận ra điểm đáng ngờ:

"Thứ này... đau lắm à?"

"Làm sao mà đau được."

Lâm Huyền không mảy may quan tâm, đánh lạc hướng:

"Chỉ hơi nhột một chút thôi, làm sao việc khôi phục ký ức lại đau được chứ?"

Hắn sợ Mạch Mạch không hợp tác, nên đành phải nói dối

trước.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Mạch Mạch vỗ ngực phẳng lì, thở phào nhẹ nhõm:

Chương 1653: Ngày 17 tháng 4 (3)

Chương 1653: Ngày 17 tháng 4 (3)

"Nhột thì em không sợ, em chỉ sợ đau thôi."

"Được rồi, không sao đâu, mau ngồi xuống đây."

Dỗ dành Mạch Mạch ngồi xuống ghế, Lâm Huyền cẩn thận đội mũ điện kích lên, khóa chặt, khóa rất kỹ.

Xác nhận chắc chắn không bị tuột ra, hắn vỗ nhẹ vai Mạch Mạch:

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Sẵn sàng rồi."

"OK, vậy anh bắt đầu đây."

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu...

Lúc này, hắn còn căng thẳng hơn cả cô bé Mạch Mạch.

Sau đó, hắn căng cơ, chuẩn bị sẵn sàng để lát nữa có thể giữ chặt Mạch Mạch, không cho cô ấy cử động lung tung.

Đỗ Dao đã dặn dò kỹ càng.

Cô ấy nói rằng việc sử dụng thiết bị này sẽ rất khó chịu, nhưng để đạt được hiệu quả khôi phục ký ức, nhất định phải kiên trì, vì vậy ghế cố định là rất cần thiết.

Chỉ tiếc rằng, Lâm Huyền vừa nhìn thấy, chiếc ghế cố định ở giữa phòng đã bị đá vụn đè bẹp, không thể sử dụng.

Hắn đặt ngón tay cái lên nút đỏ trên mũ điện kích.

Dồn hết sức!

Mạnh mẽ nhấn xuống—

"Đau đau đau đau đau đau đau!!!"

Cùng với tiếng dòng điện nhỏ, cô bé Mạch Mạch hét lên như bị tra tấn:

"Thả, thả, thả em ra!!"

Lâm Huyền khỏe mạnh, tất nhiên giữ chặt Mạch Mạch không cho cô ấy cử động:

"Cố thêm một chút nữa, một lát nữa sẽ khôi phục toàn bộ ký ức!"

"Anh, anh, anh nói là không đau mà!!" Mạch Mạch run rẩy toàn thân.

"Mỗi người có cơ địa khác nhau mà."

Lâm Huyền hét lên:

"Sắp xong rồi, anh thấy được thanh tiến độ đây."

Thấy thì đúng là không thấy gì cả.

Phong cách thiết kế của Cao Văn có vài điểm tương đồng với Lưu Phong, đó là sự hoang dã, chỉ cần dùng được là tốt, nên trên mũ không có thanh tiến độ hay thứ gì vô dụng như vậy.

Rất nhanh.

Mạch Mạch bắt đầu run rẩy yếu ớt, tiếng hét kéo dài và yếu đi.

Cô ấy đảo mắt trắng dã, trong đầu hiện lên những hình ảnh quen thuộc nhưng xa lạ, cùng với cảm xúc mạnh mẽ ùa về như một thước phim chạy qua—

[Gửi bản thảo, bị từ chối, bị chế giễu, tức giận, xé nát, đọc sách, ngộ đạo, đăng bài, thất bại, bị chế giễu...]

"Hu hu hu hu hu!!"

Mạch Mạch đột nhiên òa khóc, trông đáng thương chẳng khác gì chú chó VV khi đói.

Tút.

Một tiếng nhỏ vang lên.

Đèn đỏ trên mũ điện kích não tắt đi, chuyển sang màu xanh, cùng với đó là tiếng dòng điện nhỏ cũng biến mất.

Có lẽ... liệu trình đã kết thúc.

Lâm Huyền vội vàng tháo mũ, cởi khóa chặt cho Mạch Mạch.

Cô bé Mạch Mạch toàn thân mềm nhũn.

Bịch.

Cô quỳ gục xuống đất, khóc lóc thảm thiết:

"Hu hu hu... không ai đọc sách của em... hu hu hu..."

Lâm Huyền nhanh chóng ngồi xuống, đỡ cô ấy lên:

"Thế nào rồi, Mạch Mạch, em đã nhớ ra chưa?"

"Hu hu hu."

Mạch Mạch vừa khóc vừa gật đầu.

"Nhớ lại là chuyện tốt mà! Sao em lại khóc?" Lâm Huyền hỏi.

"Vì... vì..."

Mạch Mạch lau mũi, thổi ra hai cái bong bóng:

"Vì rất khó chịu! Em đã nhớ lại những chuyện rất buồn! Kiệt tác của em chẳng ai thèm để ý... biên tập cũng không chịu ký hợp đồng với em!"

"Ồ ồ."

Lâm Huyền hiểu ra:

"Điều đó cũng khá bình thường mà."

"Không chỉ thế!"

Mạch Mạch bật khóc:

"Ngày nào em cũng xin phiếu tháng! Mà chẳng ai quan tâm đến em cả!"

"Ờ..."

Lâm Huyền có chút bất lực:

"Đúng là hơi thảm thật."

"Thôi nào, đừng khóc nữa, anh nói thật đấy, Thôn Thiên Ma Đế là cuốn sách hay nhất thời đại này! Em là nhà văn hàng đầu của Thành phố Đông Hải!"

"Thật không?"

Cô bé Mạch Mạch chớp chớp mắt:

"Anh không được lừa em đâu."

……

Cuối cùng, cảm xúc của Mạch Mạch cũng dần ổn định lại.

Thông qua việc quan sát phản ứng của cô bé, Lâm Huyền cũng đại khái hiểu được nguyên lý hoạt động của mũ điện kích não và sự đột phá trong nghiên cứu mà Đỗ Dao đã đạt được.

Nó giống như gợi ý mà hắn đã đưa cho Đỗ Dao, cùng với những ký ức cực kỳ kinh khủng và khó quên.

Cả hai đều sử dụng những cảm xúc cực đoan và kích thích mạnh mẽ để dẫn dắt, liên kết dần dần những ký ức đã bị mất.

Đối với Lâm Huyền lúc đó, việc Cao Dương ăn cây kẹo mút mà mình đã ăn thực sự quá kinh tởm, không thể nào quên;

Còn đối với Mạch Mạch, quá khứ bị từ chối bản thảo, bị chế giễu, bị từ chối ký hợp đồng, và không ai bầu chọn cho cuốn sách của cô bé chính là những ký ức đau buồn và thảm thương nhất.

Thật quá đỗi đáng thương.

Mau bầu chọn cho cô bé một phiếu đi.

Sau khi Mạch Mạch lau khô nước mắt, Lâm Huyền ngồi đối diện cô ấy, hỏi:

"Mạch Mạch, em đã nhớ lại hết tất cả ký ức trước đây chưa? Có liền mạch không?"

"Ừm ừm."

Mạch Mạch gật đầu, suy nghĩ rõ ràng:

"Em tên là Dương Mạch Mạch, sinh năm 2222, và đã ngủ đông

vào năm 2239... nên bây giờ em 17 tuổi. Những ký ức 17 năm trước khi ngủ đông, em đều nhớ hết, nhớ rất rõ ràng và hoàn toàn liền mạch."

"Tuyệt vời."

Lâm Huyền thầm ngợi khen vẻ đẹp của khoa học, Cao Văn đúng là xứng đáng với danh hiệu đại đế.

Chương 1654: Ngày 17 tháng 4 (4)

Chương 1654: Ngày 17 tháng 4 (4)

"Từ nhỏ, ước mơ của em là viết..."

Mạch Mạch trầm ngâm nói:

"Nhưng em luôn không thể viết ra được thứ gì khiến mình hài lòng. Sau đó, em đã dành nhiều thời gian, học hỏi từ nhiều tác giả nổi tiếng, cuối cùng đã viết ra được một cuốn sách mà em cảm thấy tự hào và hài lòng, Thôn Thiên Ma Đế, rồi em đã gửi bản thảo cho biên tập viên..."

"Biên tập viên nói gì?" Lâm Huyền không khỏi cảm thấy mong chờ.

"Biên tập viên nói..."

Mạch Mạch ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ ấm ức:

"Biên tập viên hỏi em, có phải em đã du hành từ 200 năm trước đến hiện tại để viết cuốn này không?"

Phụt—

Lâm Huyền không nhịn được.

Cố gắng kiềm chế không cười lớn.

Biên tập viên này nói chuyện cũng quá độc, du hành từ 200 năm trước đến bây giờ... nhưng thực ra thì cũng không sai lắm.

"Biên tập viên nói em viết quá cũ kỹ." Mạch Mạch nói.

"Đúng vậy." Lâm Huyền đồng ý.

"Biên tập viên còn nói, vài trăm năm nữa loại sách này có thể sẽ nổi tiếng, thời trang và xu hướng đều là vòng tuần hoàn, vài trăm năm nữa không chừng sẽ có một cuộc phục hưng văn hóa."

"Rồi sau đó em quyết định ngủ đông?" Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

"Đúng vậy!"

Mạch Mạch ngồi thẳng lưng, vỗ nhẹ lên ngực và bụng phẳng lì:

"Thời đại cũ không còn chỗ cho tài năng của em, em chỉ có thể đến thời đại mới để thử sức!"

"Lâm Huyền, anh mau nói cho em biết, thời đại này thế nào, cuốn Thôn Thiên Ma Đế của em có thể nổi tiếng không?"

Lâm Huyền giơ ngón tay cái lên:

"Tài năng bậc nhất."

"Thật không!?"

"Ừm ừm, nhưng trước hết... chúng ta phải làm rõ một điều về bối cảnh thế giới."

Được rồi, dẫn dắt đã xong.

Lâm Huyền lật mở bản thảo Thôn Thiên Ma Đế, chỉ vào dòng chữ trên trang bìa:

"Em viết rằng, vào ngày 17 tháng 4 năm 2025, sương mù của Ma Thần âm thầm giáng xuống mặt đất, tuyên bố hủy diệt thế giới

này... và còn nói rằng cốt truyện này được dựa trên một sự kiện có thật."

"Vậy nên, sự kiện có thật mà em dựa vào đó là gì, em còn nhớ không?"

Mạch Mạch gật đầu mạnh:

"Tất nhiên là em nhớ rồi! Để viết cuốn này, em đã tra cứu rất nhiều tài liệu! Nhưng sự kiện này ai cũng biết, vậy mà anh lại không nhận ra... có phải em viết ẩn ý quá không?"

"Ngày 17 tháng 4 năm 2025, là ngày virus ức chế ngủ đông bùng phát và lan truyền khắp thế giới."

Cái gì?

Lâm Huyền mở to mắt.

Nghe những từ ngữ lạ lẫm này.

Virus ức chế ngủ đông?

Đây là loại virus gì?

Ức chế việc ngủ đông sao? Có loại virus như vậy sao? Hắn chưa bao giờ nghe giáo sư Hứa Vân và Đường Hân nói về điều này, và... trong các lần trước đây, dù ở bất kỳ đường dây thế giới hay giấc mơ nào, hắn cũng chưa từng gặp qua.

"Virus ức chế ngủ đông là gì?"

Lâm Huyền hỏi.

Mạch Mạch cười hì hì, tự hào ưỡn thẳng ngực và bụng phẳng lì:

"Hì hì! Anh hỏi đúng người rồi! Để viết Thôn Thiên Ma Đế, em

đã tra cứu rất nhiều tài liệu, nên em rất hiểu về loại virus này!"

"Virus ức chế ngủ đông... là một loại virus ngăn cản con người ngủ đông. Khi nhiễm phải loại virus này, con người không có bất kỳ triệu chứng gây hại nào, cũng không gây tổn thương gì, không ảnh hưởng đến sức khỏe và tuổi thọ của cơ thể."

"Chỉ có điều, những người mang virus này sẽ không thể ngủ đông trong khoang ngủ đông; vì virus này ký sinh trong não, chỉ kích hoạt trong môi trường nhiệt độ thấp, khiến não bộ không thể ngủ được."

"Anh hiểu rồi chứ? Khoang ngủ đông chắc chắn phải giảm nhiệt độ xuống hàng chục độ dưới 0, để giảm thiểu chức năng cơ thể và thực hiện giấc ngủ đông; nhưng chính vì virus này tồn tại, nó khiến con người không thể ngủ trong môi trường nhiệt độ thấp, và tất nhiên... cũng đồng nghĩa với việc vĩnh viễn nói lời chia tay với giấc ngủ đông."

"Thêm vào đó, virus này không có bất kỳ tác hại nào khác, lại có thời gian ủ bệnh rất dài, kéo dài tận ba tháng. Vì vậy, khả năng lây lan rất rộng, không ai trên toàn cầu thoát khỏi."

"Mãi cho đến gần 200 năm sau, virus này mới mất đi độc tính và khả năng lây truyền, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới, con người mới có thể trở lại kỷ nguyên ngủ đông."

"Tất nhiên, nếu là người đã bước vào khoang ngủ đông trước khi virus bùng phát vào ngày 17 tháng 4 năm 2025, thì sẽ không bị ảnh hưởng... miễn là không tỉnh dậy giữa chừng; nếu không, một khi tỉnh dậy, họ sẽ nhiễm virus và không thể ngủ đông lần nữa; trừ khi đợi đến năm 2219, khi virus hoàn toàn mất độc tính và khả năng lây truyền."

"Anh thấy không, vì em sinh năm 2222, nên khi em ra đời, loại virus ức chế ngủ đông này đã biến mất khỏi thế giới, nên thế hệ

của em không gặp vấn đề gì khi ngủ đông."

"Đợi đã."

Lâm Huyền phát hiện ra một điểm bất hợp lý:

"Em nói rằng, loại virus này có thời gian ủ bệnh là ba tháng, vậy trong ba tháng đó, nó có lây nhiễm không?"

"Không."

Mạch Mạch lắc đầu:

"Nó phải ủ bệnh trong ba tháng thì virus mới phát tác và có khả năng lây truyền; nhưng một khi bị nhiễm, dù virus đang trong thời gian ủ bệnh, người đó cũng không thể ngủ đông được."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vấn đề chính là ở đây."

Chương 1655: Bình đẳng (1)

Chương 1655: Bình đẳng (1)

"Em đã nói rằng, loại virus này bùng phát và lan truyền khắp thế giới vào ngày 17 tháng 4 năm 2025. Nhưng thời gian ủ bệnh của nó là ba tháng, chỉ sau khi hết thời gian ủ bệnh thì nó mới bắt đầu lây lan..."

"Điều này có chút không hợp lý nhỉ? Làm sao mà thời gian lại trùng khớp một cách hoàn hảo như vậy? Theo lý, đáng lẽ trước ngày 17 tháng 4, phải có dấu hiệu và người bị nhiễm bệnh ở nhiều nơi trên thế giới, và sự bùng phát phải diễn ra từ từ, dần dần tăng tốc, và lan rộng."

"Cần phải có một hành động nào đó để đảm bảo virus bùng phát đồng loạt trên toàn thế giới vào cùng một ngày. Điều này không hợp với logic của virus học."

"Không~ Không~ Không~"

Mạch Mạch lắc đầu, cười khúc khích:

"Đây chính là nguyên mẫu của phản diện Ma Thần mà em tạo ra đó! Thực ra khi con người thực sự tìm ra loại virus này, thì đã là vài chục năm sau rồi. Anh biết không, nhân vật nguyên mẫu của Ma Thần đã làm điều này như thế nào?"

"Thực ra không khó để đoán đâu, anh chỉ cần suy nghĩ ngược lại... Em nghĩ, thời gian ủ bệnh là ba tháng đúng không?"

"Điều đó có nghĩa là, vào ngày 17 tháng 4 năm 2025, những người lây lan virus trên toàn thế giới đều đã nhiễm virus vào ngày

17 tháng 1 năm 2025."

"Vậy, làm thế nào để đảm bảo rằng, vào ngày 17 tháng 1 năm 2025, có rất nhiều người bị nhiễm virus, sau đó trong ba tháng tiếp theo sẽ lan rộng khắp thế giới?"

"Đúng rồi, chính là Ma Thần!"

Mạch Mạch càng nói càng phấn khích, giọng nói vang lên rõ ràng:

"Nhân vật nguyên mẫu của Ma Thần, mặc dù không biết hắn ta là ai... nhưng chắc chắn rằng vào ba tháng trước đó, vào ngày 17 tháng 10 năm 2024, hắn ta đã tự tiêm loại virus này vào cơ thể!"

"Ba tháng sau, vào ngày 17 tháng 1 năm 2025, hắn ta là người mang virus duy nhất trên thế giới, chỉ cần xuất hiện tại một sân bay quốc tế có lưu lượng lớn là đủ rồi."

"Trong một ngày, hắn ta có thể lây nhiễm cho hàng chục nghìn người qua lại trong sân bay, sau đó những người bị lây nhiễm này sẽ mang virus đến khắp nơi trên thế giới... mặc dù lúc đó họ không có khả năng lây nhiễm, nhưng ba tháng sau, vào ngày 17 tháng 4 năm 2025, thời gian ủ bệnh của hàng chục nghìn người này sẽ kết thúc cùng lúc, và bắt đầu lây lan!"

"Đó chính là những gì đã xảy ra vào ngày 17 tháng 4 năm 2025 —"

"Virus ức chế ngủ đông, lây nhiễm toàn cầu!"

……

Lâm Huyền lắng nghe bài giảng đầy phấn khích của Mạch Mạch.

Trong lòng hắn, ký ức về thời gian ủ bệnh ba tháng bắt đầu

quay ngược lại.

Hôm nay là ngày 10 tháng 4 năm 2025, chỉ còn 7 ngày nữa là đến ngày virus ức chế ngủ đông bùng phát toàn cầu.

Ngay lúc này, hàng chục nghìn người mang trong mình "hạt giống của Ma Thần" đã lan tỏa khắp thế giới. Chỉ cần chờ đến khi thời gian ủ bệnh ba tháng kết thúc, vào ngày 17 tháng 4, virus sẽ bùng phát đồng loạt, hóa thành "Màn Sương Ma Thần bao trùm toàn thế giới."

Vậy, quay ngược lại ba tháng ủ bệnh.

Người đầu tiên nhiễm virus trên Trái Đất, người đã tự tiêm loại virus nhân tạo này vào cơ thể, nguyên mẫu của Ma Thần... đã thực hiện hành động này sáu tháng trước, vào ngày 17 tháng 10 năm 2024.

Lúc đó.

Giấc mơ thứ chín của hắn đã xuất hiện, và trong buổi họp mặt Câu Lạc Bộ Thiên Tài vài ngày sau, Einstein đã tuyên bố rằng loài người đã bước vào tương lai tươi đẹp nhất, trò chơi kết thúc.

Vậy thì...

Lâm Huyền nheo mắt lại, nghĩ đến một cái tên.

Người đàn ông bí ẩn,

Miệng luôn nói về công bằng,

Thân hình nhỏ bé...

"Gauss."

Gauss.

Lâm Huyền nghĩ đến người đàn ông nhỏ bé, lắp bắp đó vào lúc này... hoàn toàn vì câu hỏi của ông ta tại buổi họp mặt Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và câu trả lời của Einstein.

Lần đầu tiên Lâm Huyền tham gia buổi họp mặt, chủ tịch, người đàn ông đeo mặt nạ Einstein, đã yêu cầu các thiên tài lần lượt tự giới thiệu và nêu lên phẩm chất mà họ cho là quan trọng nhất đối với một thiên tài.

Lúc đó, câu trả lời của Gauss là bình đẳng.

Ông ta cho rằng, con người từ khi sinh ra đã phải đối mặt với sự bất bình đẳng to lớn, có người trí tuệ thấp kém, có người lại thông minh như thiên tài.

Nhưng...

Những người thông minh như thiên tài, liệu điều họ nên làm nhất có phải là làm cho thế giới này trở nên cân bằng và bình đẳng nhất có thể không?

Mục tiêu của Gauss, cũng như kế hoạch tương lai của ông ta, là nỗ lực tạo ra một thế giới mà mọi người đều bình đẳng.

Và trong buổi họp mặt đó, câu hỏi mà ông ta đặt ra là—

"Nếu muốn tăng cường thể lực, phản xạ thần kinh, và hoạt động não bộ của con người, vào thời điểm năm 2024, nên bắt đầu nghiên cứu từ hướng nào?"

Trước câu hỏi này, Einstein đã đưa ra câu trả lời phủ định, rằng trước năm 2100 sẽ không thể đạt được đột phá trong lĩnh vực tăng cường gen.

Bây giờ, khi nghĩ lại câu hỏi đó, có lẽ điều mà Gauss mong đợi... chính là một câu trả lời phủ định như vậy.

Nghĩ kỹ lại.

Việc nắm giữ công nghệ tăng cường gen có thực sự làm cho thế giới trở nên bình đẳng không?

Mọi người đều trở thành "rồng" sao?

Chương 1656: Bình đẳng (2)

Chương 1656: Bình đẳng (2)

Điều đó là không thể.

Có lẽ, ngược lại, nó sẽ gây phản tác dụng, làm gia tăng thêm khoảng cách giữa người giàu và người nghèo.

Ban đầu.

Khoảng cách giữa người giàu và người nghèo chỉ là về cuộc sống và tiền bạc, nhưng nếu công nghệ tăng cường gen xuất hiện, thì những người giàu có sẽ trở thành những siêu nhân, giống như các thích khách thời không, một người có thể đánh bại 100 người bình thường.

Đó có phải là bình đẳng không?

Rõ ràng là không.

Gauss thông minh như vậy, chắc chắn ông ta không thể không nghĩ đến điều này, vì vậy ngay từ đầu, ông ta đã mong đợi một câu trả lời phủ định, thậm chí... ông ta chắc chắn mong muốn rằng công nghệ tăng cường gen càng xa vời càng tốt.

Lần họp mặt thứ hai...

Gauss lại đưa ra một câu hỏi rất quan trọng—

"Khi nào loài người mới có thể hoàn toàn nâng cao khả năng đề kháng của cơ thể, khiến họ không bị bệnh, không nhiễm virus, thậm chí có thể chữa khỏi mọi bệnh tật và miễn dịch với tất cả các loại virus?"

Lâm Huyền chính nhờ câu hỏi này mà liên tưởng đến Gauss như là thủ phạm đứng sau virus ức chế ngủ đông.

Câu hỏi này, thoạt nghe có vẻ như Gauss mang trong mình hoài bão lớn, mong muốn mọi người đều khỏe mạnh, không bị bệnh tật đe dọa, từ đó đạt được sự bình đẳng.

Nhưng thực tế...

Ông ta đang che giấu điều gì đó.

Vừa che giấu, vừa tìm cách lấy được câu trả lời thật.

Khi Gauss đặt ra câu hỏi này, nghĩa là ông ta đã dự định sử dụng virus ức chế ngủ đông, chỉ là ông ta ngụy trang quá tốt, khiến mọi người nghĩ rằng ông ta vô hại, không có năng lực chiến đấu.

Lúc đó, Einstein đã đưa ra câu trả lời:

"Điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra."

"Không có loại virus nào là không thể vượt qua mãi mãi, virus cũng giống như con người, liên tục tiến hóa và biến đổi."

"Tin tốt là, hầu hết các loại virus sẽ giảm độc tính và khả năng lây lan theo thời gian và số lần lây nhiễm; tin xấu là, trong quá trình lây lan và sinh sản, chắc chắn sẽ xuất hiện những virus mới."

Điểm mấu chốt.

Điểm mấu chốt nằm trong câu trả lời của Einstein.

Dù Einstein đã phủ nhận Gauss, nhưng trong lòng ông ta chắc chắn đang rất hài lòng.

Ông ta biết...

Virus của mình chắc chắn sẽ lan rộng toàn cầu, và cho đến khi virus mất độc tính và khả năng lây lan, nó vẫn sẽ duy trì hoạt tính, ngăn cản loài người ngủ đông.

Từ góc nhìn toàn diện hiện tại, kế hoạch của Gauss thật rõ ràng.

Mục tiêu ban đầu của ông ta chính là ngủ đông.

Ông ta luôn tin rằng—

"Cái chết mới là sự bình đẳng cơ bản nhất đối với nền văn minh nhân loại, nhưng công nghệ ngủ đông đã phá vỡ sự bình đẳng này."

Về điều này, thực ra Lâm Huyền đã từng thảo luận với Đại Kiểm Miêu trong giấc mơ thứ hai.

Người xưa có câu "phú không quá ba đời."

Dù là thiên tài tài giỏi đến đâu, là người quyền lực nhất, hay là tỷ phú giàu có đến đâu, cũng sẽ đến ngày họ phải qua đời...

Sau khi những người này qua đời, quyền lực và tài sản của họ sẽ được tái phân phối; ngay cả trong giới nghiên cứu khoa học, chỉ khi những người già nắm giữ quyền lực qua đời, thì các học giả trẻ mới có thể kế thừa và có được quyền phát ngôn và quyền kiểm soát.

Nhưng trong thế giới sau khi xuất hiện khoang ngủ đông, cái chết - sự bình đẳng cơ bản nhất - đã biến mất.

Giống như trong giấc mơ thứ năm, Công ty SPACET của Jask đã cai trị sao Hỏa suốt hàng trăm năm, và ông ấy, người giàu nhất thế giới, có lẽ cũng đã tồn tại hàng trăm năm.

Đây là một sự bất bình đẳng nghiêm trọng, ánh hào quang của

Jask chiếu sáng thế giới trong hàng trăm năm, và điều đó đã đè nén, làm lu mờ, thậm chí khiến vô số những người trẻ lẽ ra phải tỏa sáng trong lịch sử trở nên vô danh.

Vì vậy.

Gauss đã tạo ra virus ức chế ngủ đông.

Ông ta suy nghĩ rất cẩn thận.

Đầu tiên, vì sự bình đẳng, ông ta đã thiết kế loại virus này không gây hại cho cơ thể, nếu không ngủ đông thì hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của nó, cũng không ảnh hưởng đến sức khỏe.

Thứ hai, virus này có thời gian ủ bệnh kéo dài ba tháng, thời gian ủ bệnh dài như vậy khiến người ta khó lòng phòng bị, hơn nữa nó không gây hại và không có phản ứng... việc lây lan ra toàn cầu chỉ là vấn đề thời gian.

Cuối cùng, ông ta luôn tuân thủ nguyên tắc bình đẳng, và tất nhiên điều đó cũng bao gồm cả bản thân mình. Vì vậy, ông ta đã tự mình làm gương, là người đầu tiên tiêm virus vào cơ thể, tự nguyện từ bỏ cơ hội ngủ đông và trường sinh, chọn cách chết theo tuổi thọ tự nhiên của mình.

……

Càng suy nghĩ, Lâm Huyền càng thấy rõ ràng hơn.

Những gì Einstein nói là chính xác, virus này đã lan truyền trên thế giới gần 200 năm, và cuối cùng chỉ khi mất đi độc tính và khả năng lây lan thì nó mới tuyệt chủng.

Trong 200 năm đó, nhân loại hoàn toàn từ bỏ công nghệ ngủ đông và trở lại xã hội bình thường.

Có lẽ theo suy nghĩ của Gauss, ông ta mong rằng virus này có thể tồn tại hàng nghìn năm, thậm chí hàng vạn năm, hay thậm chí là nhân loại sẽ không bao giờ có thể khắc phục được nó.

Nhưng quy luật tự nhiên là như vậy.

Như Einstein đã nói, không có loại virus nào tồn tại mãi mãi, cũng không có con người nào có thể miễn nhiễm với mọi loại virus.

Chương 1657: Bình đẳng (3)

Chương 1657: Bình đẳng (3)

Đột nhiên.

Lâm Huyền cuối cùng cũng nhận ra...

Tại sao Einstein lại khẳng định chắc chắn rằng:

"Tương lai sẽ không còn thay đổi nữa, mọi khả năng đều đã biến mất, bây giờ, đây là... tương lai duy nhất."

Hắn cũng cuối cùng hiểu ra...

Tại sao đường dây thế giới 0.0001764 lại cứng cỏi đến vậy, và giấc mơ thứ chín mãi mãi không thể thay đổi.

Bởi vì—

"Đường dây thế giới 0.0001764 là kết quả của sự nỗ lực chung của các thiên tài, cùng nhau tạo nên! Độ đàn hồi của thời không tất nhiên là vô cùng mạnh mẽ!"

Điều này không thể sai.

Trong giấc mơ thứ chín, siêu thảm họa vào năm 2600 rõ ràng là tác phẩm của Galileo;

Chiếc mô tô địa hình cũng chứng minh rằng trình độ công nghệ của nhân loại vẫn giậm chân tại chỗ, điều này rõ ràng là sự tiếp nối tinh thần của Copernicus;

Thêm vào đó, với thông tin vừa được biết, từ năm 2025 đến

năm 2219, virus ức chế ngủ đông do Gauss tạo ra đã tạm thời phong tỏa khả năng ngủ đông;

Có lẽ ở đâu đó mà mình chưa nhận ra, anh cả Newton cũng đang thực hiện kế hoạch của ông ấy...

Bốn thiên tài, cùng lúc ra tay.

Kết quả là giấc mơ thứ chín, với kết cục nhân loại gần như tuyệt chủng!

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền cuối cùng cũng hiểu rõ.

Tại sao trong lần họp mặt cuối cùng, Einstein lại đặc biệt tiến hành hỏi riêng từng người một?

Cứ tưởng đó là một đặc quyền.

Nhưng không ngờ, đó lại là biện pháp của Einstein để duy trì sự ổn định của đường dây thế giới.

Ông ấy chắc chắn sẽ không tiết lộ ai là người chiến thắng trong trò chơi cứu thế, bởi vì chiến thắng là kết quả của sự đóng góp chung của tất cả mọi người.

Vì vậy.

Giải pháp tốt nhất là...

Khiến mỗi thiên tài đều nghĩ rằng mình là người chiến thắng!

Bằng cách này, họ sẽ tiếp tục kiên định chờ đợi một tương lai tươi đẹp trong hàng chục, thậm chí hàng trăm năm sau.

Đáng tiếc.

Tất cả những điều này đều là giả dối.

Tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả, ông ấy vô tình đang dẫn dắt các thiên tài đi theo hướng sai lầm, đẩy nền văn minh nhân loại đến một tương lai hủy diệt.

"Einstein, rốt cuộc là ông... đã gặp phải chuyện gì?"

Lâm Huyền nhíu mày.

Thật sự cảm nhận được điều mà người ta gọi là "trên sai dưới lệch."

Chờ đã.

Lâm Huyền đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Ánh sáng trắng.

Ánh sáng trắng hủy diệt.

Cho đến giờ, hắn vẫn chưa biết ánh sáng trắng hủy diệt lúc 00:42 là gì.

Nhưng, bất kể là trong giấc mơ nào cũng không có ngoại lệ—

Nhân loại chưa từng có bất kỳ sự nhận thức hay đề phòng nào về sự xuất hiện của ánh sáng trắng hủy diệt, mỗi lần đều bị tiêu diệt một cách bình yên trong sự vô tri.

Trong câu trả lời của Einstein cho Jask, ông ấy cũng không đề cập đến ánh sáng trắng, còn nói rằng vào ngày 29 tháng 8 năm 2624, lúc 10 giờ sáng, khu vực Đông Hải có hơn 40 triệu người đang tưng bừng vui vẻ.

Điều đó hoàn toàn không thể xảy ra!

Lâm Huyền nheo mắt lại...

Cố gắng liên kết ba manh mối quan trọng:

Einstein không nhìn thấy sự tan biến của thiên niên trụ vào năm 1952, cũng như không nhìn thấy ánh sáng trắng hủy diệt vào năm 2624.

Thời điểm ánh sáng trắng hủy diệt xuất hiện rất trùng hợp, đúng vào thời điểm CC, với vai trò là thiên niên trụ, sẽ hóa thành những mảnh sao xanh và tan biến.

Nếu nói rằng nhân loại có khả năng ngăn chặn ánh sáng trắng hủy diệt, thì trong tương lai của giấc mơ thứ chín, khi nhân loại đã bị diệt vong, khả năng đó là bằng không; và đây cũng chính là tương lai tốt nhất mà Einstein đã nói, và ông ấy muốn khóa chặt đường dây thế giới này.

Hiện tại mà nói.

Thiên niên trụ, ánh sáng trắng hủy diệt, và Einstein... là một tổ hợp được liên kết chặt chẽ với nhau, chắc chắn có mối quan hệ rất phức tạp giữa chúng.

Cụ thể mối liên hệ đó là gì, Lâm Huyền chưa thể hiểu rõ.

Nhưng hắn có một trực giác—

"Nếu làm rõ được sự thật về thiên niên trụ, thì có thể cứu được Sở An Tình, từ đó cũng có thể ngăn chặn ánh sáng trắng hủy diệt và cứu tương lai của loài người."

"Có thể lắm."

Lâm Huyền càng nghĩ càng tin chắc:

"Thật sự có thể!"

"Trước đây mình đã từng nghĩ rằng, thiên niên trụ và ánh sáng trắng hủy diệt chắc chắn có liên quan với nhau, nhưng không thể

tìm thấy bằng chứng nào liên kết chúng lại, giờ thì manh mối ngày càng rõ ràng rồi."

"Chỉ là..."

Lâm Huyền nhíu mày, môi mím chặt.

Hiện tại, hắn không có thời gian để suy nghĩ về những vấn đề xa vời như vậy, khi mà cuộc khủng hoảng trước mắt đã đến gần kề.

Hắn quay lại và thấy Mạch Mạch đang mượn ánh sáng từ khoang ngủ đông để đọc Thôn Thiên Ma Đế, say sưa tán thưởng không ngớt.

Vì vậy, hắn nhặt một mảnh đá nhọn trên đất, dùng bức tường như một tấm bảng đen và bắt đầu viết lên đó:

Ngày 17 tháng 10 năm 2024, Gauss tiêm virus ức chế ngủ đông vào cơ thể mình, chính thức bắt đầu "kế hoạch bình đẳng sinh tử 200 năm" của ông ta.

Chương 1658: Bình đẳng (4)

Chương 1658: Bình đẳng (4)

Ngày 17 tháng 1 năm 2025, sau ba tháng ủ bệnh, virus trong cơ thể Gauss trở nên lây nhiễm, và ông ta tìm đến một nơi đông đúc, nơi có sự di chuyển lớn như sân bay, cảng, bến tàu, quảng trường, ngã tư... bất cứ nơi nào cũng được, và trong ngày hôm đó, ông ta đã lây nhiễm cho hàng chục nghìn, thậm chí hàng trăm nghìn du khách từ khắp nơi trên thế giới.

Ngày 17 tháng 4 năm 2025, virus trong cơ thể của hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn du khách này đã vượt qua thời gian ủ bệnh và bắt đầu bùng phát, virus ức chế ngủ đông chỉ cần một ngày để lan rộng khắp thế giới, những người nhiễm virus sẽ không bao giờ có thể ngủ đông trong khoang ngủ đông nữa.

Kể từ đó, "thời đại cấm ngủ đông" kéo dài 200 năm chính thức bắt đầu.

Còn hôm nay, ngày hiện tại...

Là ngày 10 tháng 4 năm 2025.

Quá muộn rồi.

Ở thời điểm này, bất cứ điều gì cũng đã quá muộn.

Nước cờ này của Gauss quả thực rất hiểm, nhưng cũng rất tinh vi.

Trong thời đại khi công nghệ ngủ đông mới chỉ bắt đầu, một loại virus mà chỉ có tác dụng là ngăn chặn việc ngủ đông, không gây hại gì khác, sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Ngủ đông, đối với phần lớn người dân trên thế giới hiện tại, vẫn là một công nghệ mà có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Có thể thử ngủ đông thì tốt, không thể thì cũng chẳng quan trọng.

Những người thực sự cần thiết phải ngủ đông chỉ có hai loại—

Những bệnh nhân mắc bệnh nan y không thể chữa trị.

Những người như Lâm Huyền, những người có sứ mệnh và trách nhiệm quan trọng.

Nhưng số người này, khi gộp lại, cũng không chiếm đến 0,01% dân số thế giới.

“Còn một điều nữa, mình vẫn chưa hiểu rõ.”

Lâm Huyền lẩm bẩm:

“Mạch Mạch đã chứng minh rằng, virus ức chế ngủ đông của Gauss chỉ có thể tồn tại trong 200 năm... Gauss có biết điều này không?”

Nghĩ một lúc, Lâm Huyền gật đầu:

“Ông ta chắc chắn biết, vì virus đó là do chính ông ta tạo ra; thậm chí nếu không biết, ông ta cũng có thể tận dụng cơ hội hỏi Einstein trong lần hỏi riêng cuối cùng.”

“Nhưng vấn đề là... chỉ 200 năm bình đẳng sinh tử thì có ý nghĩa gì? 200 năm, xét về tổng thể lịch sử nhân loại, thực sự chỉ là một cái chớp mắt. Sau 200 năm, mọi người vẫn có thể ngủ đông, thế giới lại trở nên bất bình đẳng, Gauss chẳng lẽ không quan tâm sao?”

“200 năm... liệu có đủ để Gauss hài lòng?”

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Suy nghĩ trong vài chục giây.

Hắn cảm thấy...

Có lẽ đã hiểu ra đôi chút.

“Chẳng lẽ Gauss... là nhắm vào chúng ta?”

Lâm Huyền trầm giọng nói:

“200 năm, đối với nền văn minh nhân loại thì không đáng kể, nhưng đối với Câu Lạc Bộ Thiên Tài thì lại là một sự hủy diệt.”

“Từ quan điểm của Gauss, khoảng thời gian 200 năm không cho phép ngủ đông là đủ để hủy diệt tất cả thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thậm chí theo ông ta, bao gồm cả... Einstein, cũng sẽ bị thời gian giết chết.”

“Phải chăng, Gauss cho rằng các thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới là sự bất bình đẳng lớn nhất trên thế giới? Ví dụ như Copernicus giết người không gớm tay, Turing sự sống số hóa vĩnh cửu, Jask quyết định hướng đi của tương lai nhân loại... Phải chăng vì các thiên tài này can thiệp quá nhiều vào thế giới, nên Gauss mới cho rằng cần phải tiêu diệt những thủ phạm thực sự này?”

……

Lâm Huyền lắc đầu.

Hiện giờ, suy đoán về mục đích của Gauss không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Mọi chuyện đã đến nước này.

Rất nhiều điều đã không còn kịp để thay đổi.

Và còn một vấn đề nan giải hơn, khó khăn hơn đang chờ đợi hắn—

Làm sao đây?

Hắn mở mắt ra, rơi vào nỗi lo lắng vô tận.

Ngày 17 tháng 4, virus này sẽ lây nhiễm toàn cầu, và đương nhiên, nó cũng sẽ lây nhiễm cho chính hắn, Anh Quân và cả tiểu Ngu Hề.

Nếu không thể ngủ đông...

Vậy thì...

Tất cả kế hoạch, tất cả đều trở nên vô nghĩa, hoàn toàn tan biến.

Hắn sẽ không thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để quay trở lại năm 1952;

Cũng không thể tìm thấy manh mối về thiên niên trụ vào năm 1952 và cứu Sở An Tình;

Và hắn cũng sẽ bất lực, không thể làm gì trước tương lai nhân loại tuyệt diệt sau 600 năm.

Không thể cứu lấy tương lai,

Không thể ngăn chặn ánh sáng trắng,

Không thể cứu lấy Sở An Tình,

Không thể thay đổi số phận,

Không thể lay chuyển được đường dây thế giới...

Quả bom virus mà Gauss âm thầm đặt ra đã phá hủy tất cả kế

hoạch tương lai của Lâm Huyền.

“Làm sao đây?”

Lâm Huyền không tìm được câu trả lời.

Nếu bước vào khoang ngủ đông trước ngày 17 tháng 4, thì những kế hoạch trước đó vẫn có thể thực hiện, nhưng không thể tránh khỏi việc phải rời xa Ngu Hề.

Trong "Hướng dẫn ngủ đông" viết rất rõ ràng rằng độ tuổi tối thiểu để ngủ đông không được dưới 3 tuổi; trong trường hợp cực đoan không được dưới 1 tuổi; trẻ sơ sinh dưới 1 tuổi, dù thế nào cũng không thể vào khoang ngủ đông.

Chương 1659: Bình đẳng (5)

Chương 1659: Bình đẳng (5)

Bởi vì màng não của trẻ dưới 1 tuổi chưa phát triển hoàn thiện, nếu tiếp xúc với thuốc trong chất lỏng của khoang ngủ đông sẽ gây ra tổn thương không thể khắc phục, thậm chí là tử vong.

Nhưng ngược lại.

Nếu không ngủ đông trước ngày 17 tháng 4, thì đồng nghĩa với việc từ bỏ việc cứu thế giới, từ bỏ tương lai sau 600 năm, từ bỏ lời hứa với Sở Sơn Hà... và chấp nhận thực tế, trở thành một người bình thường sống một cuộc sống tạm bợ, không thể làm gì, chỉ biết hưởng thụ vài ngày còn lại.

Lựa chọn này...

Quá khó khăn...

Lâm Huyền càng nghĩ càng rối bời.

Hắn bước đến trước mặt Mạch Mạch:

“Anh muốn hỏi, về loại virus ức chế ngủ đông đó, có cách nào tránh được nhiễm không? Ví dụ như... cách ly trong phòng vô trùng thì sao?”

“Không có tác dụng đâu.”

Mạch Mạch ngẩng đầu lên từ cuốn Thôn Thiên Ma Đế:

“Để viết cuốn này, em đã nghiên cứu rất nhiều tài liệu, anh phải tin em.”

“Trong 200 năm mà con người không thể ngủ đông, các nhà khoa học đã thực hiện rất nhiều thí nghiệm, bao gồm cả thí nghiệm cách ly vô trùng mà anh nói, nhưng... không có tác dụng, loại virus này thực sự quá đáng sợ, nó không chỉ sử dụng con người làm vật chủ mà còn cả động vật, thực vật, bụi, côn trùng, vi khuẩn, nấm, v.v... thậm chí là các virus khác, tất cả đều có thể trở thành vật chủ của nó.”

“Anh đừng coi thường loại virus này, nếu thực sự có cách để cách ly, thì loài người đã không cần phải chờ đợi 200 năm để virus mất độc tính và khả năng lây lan đâu?”

“Chính vì tất cả các phương pháp đều đã thử qua và không có cách nào hiệu quả, nên cuối cùng con người mới chọn cách buông xuôi, chờ đợi virus tự diệt. À, thực ra thì... chuyện này cũng không gây chấn động như em viết đâu, đại đa số mọi người chẳng bận tâm gì đến loại virus này.”

Mạch Mạch giơ tay lên:

“Không thể ngủ đông thì không thể ngủ đông thôi, liệu ngủ đông có phải là một việc quan trọng đến thế không? Như em này, em thực sự rất mong chờ được đến vài trăm năm sau để làm một cuộc phục hưng văn học huyền huyễn, vì thế mới ngủ đông mà đến đây.”

“Nếu thực sự bị nhiễm virus, không thể ngủ đông... chẳng lẽ em sẽ không sống nữa? Dù sao thì virus này cũng không có tác dụng phụ khác, không ảnh hưởng đến sức khỏe, em sẽ ở lại thời đại đó tiếp tục viết, cũng không phải là chuyện quá tuyệt vọng.”

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Đúng vậy.

Hắn vừa nghĩ đến điều này.

Đây cũng là điểm thông minh nhất của Gauss.

Ông ta đã sử dụng virus để đạt được mục tiêu của mình, nhưng lại khiến mọi người hoàn toàn không để tâm đến loại virus này. Và như thế... trong sự thầm lặng, không ai biết đến, ông ta đã mang lại sự bình đẳng sinh tử tuyệt đối cho xã hội loài người.

Nhưng.

Tình huống của hắn bây giờ không giống như vậy...

Rõ ràng là hắn vừa hứa với Sở Sơn Hà sẽ cứu Sở An Tình trở về;

Nhưng hắn cũng đã hứa với Triệu Anh Quân rằng lần này nhất định sẽ không rời xa Ngu Hề, sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô bé.

Thêm vào đó, Triệu Anh Quân cũng nhiều lần nói với hắn rằng lịch sử sẽ không trách tội những người không có khả năng, nhưng nếu có năng lực để cứu vãn tất cả, thì phải gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ này, làm những điều mà người thường không thể làm, trở thành một nhà lãnh đạo, một vị cứu tinh xứng đáng.

Vậy bây giờ... phải làm sao?

Cứu Sở An Tình và cứu lấy tương lai loài người hay ở bên Anh Quân và Ngu Hề để có một cuộc sống hạnh phúc?

Rốt cuộc.

Phải chọn điều nào?

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

BÙM!!!!!!

Ánh sáng trắng chói lóa lúc 00:42 phá hủy tất cả, khiến mọi thứ trong tầm mắt bốc hơi trong chớp mắt.

……

……

……

Lâm Huyền mở mắt, nằm trên giường trong phòng khách.

Hắn nhanh chóng ngồi dậy và nhìn vào đồng hồ điện tử trên đầu giường:

Ngày 11 tháng 4 năm 2025, 00:42.

Lại mất thêm một ngày.

Chỉ còn lại... 6 ngày nữa là đến lúc virus của Gauss bùng phát.

Hắn bước ra khỏi phòng khách, đến phòng khách và ngồi xuống ghế sofa.

Nhưng rồi...

Hắn phát hiện ra Triệu Anh Quân đang cầm một ly sữa nóng từ bếp đi ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn trà.

"Sao em vẫn chưa ngủ?" Lâm Huyền quan tâm hỏi.

"Làm sao mà em chưa ngủ được."

Triệu Anh Quân cười nói:

"Em đã ngủ rồi đấy chứ, vừa tỉnh dậy vì con gái chúng ta đá em mà."

Cô xoa bụng bầu, khuôn mặt đầy vẻ yêu thương:

"Thời gian gần đây, tiểu Ngu Hề hoạt động rất mạnh mẽ, đêm nào cũng sôi nổi, xem ra... cô bé không thể chờ đợi được nữa, muốn đến thế giới này gặp ba mẹ rồi."

"Sau khi con bé đá em tỉnh, em nhìn đồng hồ, thấy sắp 00:42, biết anh sắp tỉnh dậy nên đi vệ sinh rồi mang ly sữa nóng từ bếp ra cho anh."

"Nhưng... hôm nay anh làm sao vậy?"

Triệu Anh Quân nghiêng đầu nghi hoặc, nhìn Lâm Huyền đang ngồi trên ghế sofa với tâm trạng có vẻ không bình thường:

Dịch : time less (.)

Chương 1660: Anh hùng (1)

Chương 1660: Anh hùng (1)

"Trước đây sau khi tỉnh dậy từ phòng khách, anh đều trực tiếp vào phòng làm việc để tổng kết và phân tích, sao hôm nay lại ra phòng khách? Có phải... giấc mơ không thuận lợi không? Cô nhà văn thất bại Mạch Mạch có khôi phục được ký ức không?"

Lâm Huyền mỉm cười, đặt tay lên trán:

"Nói thế nào nhỉ... cô ấy chỉ nhớ lại những ký ức thất bại thôi, biên tập viên của cô ấy nói rằng cô ấy như thể đã du hành từ 200 năm trước đến để viết sách."

Phì—

Triệu Anh Quân bật cười:

"Người ta nói vậy đúng là tổn thương thật."

"Nhắc mới nhớ... em định để mai mới kể tin vui này cho anh, nhưng vì anh đã tỉnh dậy rồi, nên giờ em nói luôn cho anh vui nhé."

"Là chuyện gì?" Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

"Là về ngày sinh nhật đó~"

Triệu Anh Quân cười rất hạnh phúc:

"Anh không muốn biết sinh nhật của con gái chúng ta là khi nào sao?"

"Bác sĩ hôm nay đã làm một cuộc kiểm tra toàn diện, tiểu Ngu Hề rất khỏe mạnh, phát triển rất tốt, vị trí thai cũng rất ổn, việc sinh nở sẽ không gặp bất kỳ vấn đề gì, đúng là một thiên thần nhỏ."

"Và hơn nữa, trong lần kiểm tra hôm nay, họ đã xác định được ngày sinh chính xác."

Triệu Anh Quân ngồi xuống bên cạnh Lâm Huyền trên ghế sofa.

Cô nắm tay anh, đặt lên bụng mình:

"Anh có cảm nhận được không? Con bé lại đá em rồi, thực sự không thể chờ được để gặp chúng ta."

"Ngày sinh..."

Lâm Huyền nuốt nước bọt:

"Là ngày nào?"

"Hì hì, gần hơn so với dự tính của anh đấy."

Triệu Anh Quân mỉm cười nhẹ nhàng, nói nhỏ:

"Ngày 17 tháng 4. Đó chính là... sinh nhật của con gái chúng ta."

Ngày 17 tháng 4.

Lâm Huyền nghe ngày tháng trùng hợp đến kỳ lạ này, cảm thấy một trận choáng váng.

Số phận một lần nữa đưa hắn đứng trước ngã ba đường.

Nếu muốn tránh nhiễm virus và tiến tới tương lai...

Hắn thậm chí...

Còn không thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của con gái mình, hay ôm lấy thân hình bé bỏng của cô bé...

Hắn mím môi, nhẹ nhàng hỏi:

“Ngày dự sinh có thể chính xác đến vậy sao?”

“Tất nhiên không thể hoàn toàn chính xác.”

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

“Có thể sớm hơn hoặc muộn hơn hai ngày, nhưng bác sĩ đã nói rằng khả năng sinh muộn là rất thấp, tiểu Ngu Hề của chúng ta có vẻ phát triển khá lớn so với tuổi thai.”

“Ngày cụ thể sẽ tùy thuộc vào tình trạng của em bé và quá trình sinh nở, nhưng bác sĩ khuyên chúng ta nên vào viện chờ sinh từ ngày 15, và phòng đơn đã được chuẩn bị sẵn cho chúng ta rồi.”

Lâm Huyền gật đầu, không nói gì.

Hắn đã mong chờ sự ra đời của con gái trong một thời gian dài, nhưng giờ đây... bị kéo vào giữa những trách nhiệm và gánh nặng, cảm xúc của hắn trở nên phức tạp, không thể vui lên nổi.

“Có chuyện gì sao?”

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

“Có... chuyện gì đã xảy ra phải không?”

Từ đầu, cô đã cảm thấy Lâm Huyền có gì đó không ổn, ban đầu chỉ nghĩ là do hắn làm việc ngày đêm quá mệt mỏi, nhưng giờ có vẻ... chuyện này không đơn giản như vậy.

Cô là vợ của Lâm Huyền, là người gần gũi nhất với hắn trên

thế giới này, cũng là người hiểu hắn nhất, là người sống cùng hắn ngày đêm.

Vì thế.

Suy nghĩ của Lâm Huyền, cô không thể không nhận ra.

Cô nhìn qua đã thấy rõ...

Lâm Huyền đang đối mặt với một vấn đề rất khó khăn; điều này khiến hắn khó có thể đưa ra quyết định.

“Cuối cùng thì, cô nhà văn Mạch Mạch đó có nhớ ra manh mối quan trọng nào không?”

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh không định giấu em, đây cũng là chuyện em nên biết.”

Hắn ngẩng đầu lên:

“Em còn nhớ câu chuyện trong cuốn Thôn Thiên Ma Đế mà anh đã kể trước đây không? Giống như anh đã đoán, đó không phải là chuyện bịa, mà có nguyên mẫu từ thực tế, là một sự kiện thực sự đã xảy ra…”

Sau đó, Lâm Huyền kể lại toàn bộ những gì Mạch Mạch đã nói.

Virus ức chế ngủ đông do Gauss tạo ra, sự bùng phát trên toàn cầu vào ngày 17 tháng 4, kỷ nguyên cấm ngủ đông kéo dài 200 năm, và... đường dây thế giới dẫn đến sự tuyệt chủng của nhân loại, không thể lay chuyển được, do các thiên tài cùng nhau tạo nên, đã bị Einstein khóa chặt.

Triệu Anh Quân lặng lẽ lắng nghe.

Nghe đến nửa chừng, cô đã nắm chặt tay, vẻ mặt nghiêm trọng.

Cuối cùng...

Lâm Huyền cũng kể xong.

Hai người rơi vào im lặng kéo dài.

Chỉ có tiếng ngáy không đều, lúc ngắt quãng của VV trong phòng ngủ vang lên.

Triệu Anh Quân là người thông minh, cô tự nhiên hiểu rõ... những điều mà Lâm Huyền vừa kể có ý nghĩa gì.

Cô cắn môi dưới.

Nhiều lần muốn nói nhưng lại thôi.

Không biết nên nói gì.

Cô có thể hiểu được nỗi đau của Lâm Huyền, hiểu được sự lựa chọn khó khăn của hắn.

Hiện giờ.

Chỉ còn 6 ngày nữa là đến lúc virus của Gauss bùng phát, làm bất cứ điều gì cũng đã không kịp.

Dù có dùng biện pháp nào, chỉ cần chọn ở lại thì sẽ chắc chắn nhiễm virus, từ đó mất đi khả năng tiến tới tương lai... không thể sử dụng thiết bị xuyên thời không, không thể đến năm 1952, không thể cứu thiên niên trụ và ngăn chặn ngày tận thế.

Chương 1661: Anh hùng (2)

Chương 1661: Anh hùng (2)

Còn nếu chọn cách bước vào khoang ngủ đông trước thời hạn, giữ lại khả năng tiến tới tương lai; thì điều đó có nghĩa là phải rời xa gia đình, bạn bè, rời xa thời đại này... rồi cô độc tiến tới tương lai, thậm chí không có cơ hội nhìn thấy tiểu Ngu Hề một lần nào.

Sau ngày 17 tháng 4, trong và ngoài khoang ngủ đông thực sự là âm dương cách biệt.

200 năm sau, khi những người trong khoang ngủ đông thức dậy, tất cả những người bạn mà hắn từng biết đều đã qua đời.

Thời đại sẽ xa lạ,

Thế giới sẽ xa lạ,

Không nơi nương tựa, không người thân bạn bè.

Điều này chẳng khác gì một "hình phạt thời không," giống như... trong giấc mơ thứ ba, khi Triệu Anh Quân hóa thành bức tượng ngọc trắng vậy.

“Lâm Huyền…”

Cuối cùng, Triệu Anh Quân cũng lên tiếng:

“Anh nghĩ thế nào?”

“Anh không biết.”

Lâm Huyền thẳng thắn nói.

Hắn cúi đầu, chống khuỷu tay lên đầu gối, hai tay che mắt, khẽ nói:

“Anh đã nghĩ ra rất nhiều cách, chẳng hạn như để Jask hoặc Lưu Phong thay anh đi tới tương lai, sử dụng thiết bị xuyên thời không, rồi dùng hạt thời không để quay về năm 1952, hoàn thành nhiệm vụ thay anh, cứu Sở An Tình và cứu lấy tương lai loài người.”

“Nhưng… suy nghĩ như vậy thật quá vô trách nhiệm. Rõ ràng là anh đã hứa với Sở Sơn Hà, và họ không có khả năng nhìn thấy tương lai sau 600 năm như anh, nên họ sẽ rất bị động trong việc thu thập thông tin và tình báo.”

“Anh không thể đặt cược khả năng này lên vai người khác, vì nếu có bất kỳ sai sót nào xảy ra trong bất kỳ khâu nào, cái giá phải trả sẽ quá lớn, không thể bù đắp.”

“Anh cũng đã nghĩ đến một khả năng khác, đó là để Lưu Phong ngủ đông đến năm 2482, sau đó tìm Trình Thiên, hồi sinh VV, và tìm cách tạo ra USB sinh học, dùng hạt thời không để đưa phần mềm diệt virus quay trở lại hiện tại, tức là năm 2025; điều này sẽ giúp anh hồi sinh VV trong thời đại này và cố gắng cứu lấy tương lai trong cuộc đời ngắn ngủi hiện tại, tiêu diệt ánh sáng trắng hủy diệt…”

“Không được đâu, Lâm Huyền.”

Triệu Anh Quân lắc đầu, bác bỏ ý tưởng này ngay lập tức:

“Làm sao anh có thể chắc chắn rằng Lưu Phong nhất định sẽ tìm thấy Trình Thiên, nhất định sẽ tạo ra phần mềm diệt virus, nhất định sẽ tạo ra được USB sinh học và nhất định có thể thành công xuyên thời không quay về năm 2025 chứ?”

“Kế hoạch của anh hoàn toàn dựa trên giả định mọi thứ đều

thuận lợi, nhưng bây giờ đường dây thế giới đã thay đổi, vì vậy những câu trả lời trước đây của Einstein đều không còn giá trị… Ai có thể đảm bảo rằng hạt thời không trạng thái liên kết của anh sẽ được bảo toàn đến năm 2482, để Lưu Phong sử dụng?"

"Hiện tại, mọi người chưa nhận thức được tầm quan trọng của hạt thời không trạng thái liên kết, thậm chí nhiều người còn không biết đến sự tồn tại của nó, nên tự nhiên không ai để ý. Nhưng… vào năm 2234, sau khi thiết bị xuyên thời không được phát minh, chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều người hiểu về hạt thời không và tìm cách cướp đoạt hạt thời không trạng thái liên kết."

"Do đó, anh làm sao có thể mạo hiểm với những điều viển vông như vậy? Trò chơi và cuộc chiến này không phải là trò chơi con nít, không cho phép bất kỳ sai sót nào. Cách an toàn nhất là ngay khi thiết bị xuyên thời không được chế tạo thành công vào năm 2234, phải ngay lập tức tiêu thụ hạt thời không, không để kẻ địch có bất kỳ cơ hội nào để quay về quá khứ."

"Nếu không… rất có thể người mà anh đang chờ đợi không phải là Lưu Phong, mà là một kẻ hủy diệt khác, một thích khách thời không khác."

"Điều này dẫn đến một vấn đề không thể giải quyết được."

Triệu Anh Quân cẩn thận nói:

"Khi thiết bị xuyên thời không được chế tạo thành công vào năm 2234, Lưu Phong sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất để đi đến thời đại nào?"

"Nếu cậu ấy đến năm 1952, có lẽ có thể hiểu rõ sự thật về thiên niên trụ và bí mật của Einstein. Sau đó, giả sử Lưu Phong sống thêm 70 năm nữa, gặp anh vào năm 2025 và truyền đạt lại những thông tin mà cậu ấy biết, nhưng… sau đó thì sao?"

“Anh có chắc chắn rằng trong cuộc đời còn lại sau khi nhiễm virus, anh có thể hoàn thành việc cứu Sở An Tình và cứu nhân loại khỏi ngày tận thế không?”

“Điều này vẫn dựa trên giả định mọi thứ đều suôn sẻ, nhưng nếu có bất kỳ sai sót nào ở bất kỳ khâu nào, kế hoạch tương lai của anh sẽ hoàn toàn đổ bể.”

Lâm Huyền thở dài.

Gật đầu:

“Những gì em nói chính là điều anh lo lắng. Thực ra… em vẫn chưa nói đến điểm quan trọng nhất, điểm mấu chốt là những việc này chỉ có thể thực hiện được khi chúng ta đến điểm ‘nước đã đổ không thể thu lại’.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Nghĩa là chúng ta sẽ nhiễm virus trong thời đại này, rồi chết đi, và 200 năm sau Lưu Phong tỉnh dậy, thắp nhang trước mộ chúng ta, rồi sử dụng thiết bị xuyên thời không để quay trở lại, gặp lại anh của quá khứ…”

Chương 1662: Anh hùng (3)

Chương 1662: Anh hùng (3)

“Vấn đề là ở chỗ này. Lưu Phong gặp được Lâm Huyền và Triệu Anh Quân không phải là chúng ta hiện tại, mà là một phiên bản khác của chúng ta ở một thời không khác; giống như Hoàng Tước, khi cô ấy quay trở lại thời đại của chúng ta, người cô ấy gặp không phải là Lâm Huyền của cô ấy, vì… Lâm Huyền của cô ấy đã chết rồi.”

“Một khi chúng ta chọn giao phó thời không và tương lai cho người khác, điều đó có nghĩa là chúng ta trong thời gian này đã từ bỏ, đã không chịu trách nhiệm và buông xuôi, lựa chọn hưởng thụ tuổi già và đẩy trách nhiệm và gánh nặng cho phiên bản khác của chúng ta ở thời không khác.”

“Mâu thuẫn là ở đây.”

Lâm Huyền mím chặt môi:

“Hoàng Tước đã làm điều này, nhưng cô ấy làm vậy vì bất đắc dĩ, buộc phải từ bỏ thế giới ban đầu của mình, trao hy vọng cho phiên bản khác của chúng ta trong thời không khác.”

“Hơn nữa… trước khi chết, cô ấy đã nhìn anh với ánh mắt gần như cầu xin, cầu xin anh đừng rời xa Ngu Hề.”

“Hiện tại, việc ở bên Ngu Hề và việc cứu lấy tương lai là hai việc không thể có được đồng thời.”

Tuy nhiên.

Triệu Anh Quân lắc đầu:

“Lâm Huyền, anh hãy nghĩ kỹ lại…”

“Hoàng Tước quay trở lại vì điều gì?”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Mở mắt ra, nhìn Triệu Anh Quân.

Câu nói này.

Chính là câu mà Sở An Tình đã hét lên với Hoàng Tước do dự trong lúc bắt giữ hạt thời không trên không gian.

“Hoàng Tước từ bỏ mọi thứ, quay trở lại để tìm anh, mục đích là để anh đừng rời xa Ngu Hề sao?”

Triệu Anh Quân nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

“Nếu chỉ để ở bên Ngu Hề, Hoàng Tước không cần thiết phải xuyên không quay trở lại… Cô ấy hoàn toàn có thể ở lại thế giới của mình, cùng Ngu Hề lớn lên.”

“Ngu Hề mất cha đã là điều rất đáng tiếc, nhưng nếu Hoàng Tước là mẹ ở bên cạnh cô bé, cô bé vẫn sẽ có được sự ấm áp và hạnh phúc, sẽ không đến mức bị Copernicus lợi dụng, huấn luyện thành một thích khách thời không.”

“Nhưng… Hoàng Tước đã chọn như thế nào?”

Ánh mắt cô trong sáng và dịu dàng:

“Hoàng Tước cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, vẫn không từ bỏ việc hướng dẫn anh đi cứu thế giới, cứu lấy tương lai của nhân loại.”

Cô nắm lấy tay Lâm Huyền, nhẹ nhàng nói:

“Bao lâu nay, anh đã bị câu ‘đừng rời xa Ngu Hề’ ràng buộc

quá chặt, mà lại bỏ qua ý định căn bản nhất của Hoàng Tước."

"Em thậm chí có thể tưởng tượng, trong thời đại của Hoàng Tước, trước khi Lâm Huyền của cô ấy qua đời, chắc chắn đã dặn dò cô ấy rằng… 'Đừng rời xa Ngu Hề'."

"Nhưng cuối cùng, Hoàng Tước vẫn thất hứa."

Thất hứa.

Bất chợt.

Lâm Huyền đột nhiên nhớ lại lời của Hoàng Tước:

"Còn một chuyện nữa, bây giờ không thể không thẳng thắn với cậu... Thực ra lý do tôi nói muốn đến Copenhagen cũng là lừa cậu."

"Người đàn ông đó sẽ không bao giờ thất hứa, anh ấy đã nói gì thì nhất định sẽ làm được. Vì vậy, trong chuyện đã hứa sẽ đi Copenhagen, và về nhiều chuyện khác... thực ra người thất hứa chính là tôi."

Chẳng lẽ...

Lúc ở bờ nông biển Copenhagen, những chuyện mà Hoàng Tước muốn nói nhưng không thể nói về việc "thất hứa nhiều chuyện" thực sự giống như Triệu Anh Quân vừa phỏng đoán?

Lâm Huyền nắm chặt tay Triệu Anh Quân trong lòng bàn tay mình, nhìn vào khuôn mặt nghiêng của cô:

"Vậy chẳng lẽ, chúng ta cứ tiếp tục thất hứa như vậy mãi sao? Không ai sẽ ở bên cạnh Ngu Hề để cô bé lớn lên sao?"

Triệu Anh Quân cười nhẹ, lắc đầu:

"Lâm Huyền, nói thật lòng, em không nỡ để anh đi, cũng

không muốn anh bỏ rơi em và Ngu Hề, cô đơn tiến về tương lai."

"Đây là một lời nói rất ích kỷ, nhưng em là vợ của anh, là chủ nhân của gia đình này, là mẹ của Ngu Hề... ích kỷ một chút đối với gia đình cũng là điều có thể hiểu được."

"Khi anh kể cho em nghe những chuyện này, phản ứng đầu tiên của em là muốn giữ anh lại, giữ anh ở đây, không để anh tiến về tương lai."

"Thực sự, đó là phản ứng đầu tiên từ tận xương tủy và trong đầu em, hoàn toàn không có bất kỳ sự cân nhắc hay lựa chọn nào, em chỉ đơn giản... muốn anh ở lại, ở bên cạnh chúng em, ở bên Ngu Hề, cùng cô bé lớn lên, cùng em già đi."

Cô ngừng một lúc.

Rồi tiếp tục nói:

"Nếu anh là một người bình thường không có khả năng, thật sự... em sẽ để anh ở lại."

Triệu Anh Quân cắn môi dưới, từng chữ nói ra đều rất nhẹ nhàng, nhưng cũng rất nặng nề:

"Nhưng anh không phải."

"Anh là một người phi thường, và cũng định sẵn là phi thường; anh có khả năng thay đổi tất cả, cứu vớt tất cả; nếu với khả năng đặc biệt này, anh không đứng lên vào lúc này... thì ai sẽ đứng lên?"

"Chúng ta có con, nhưng chẳng phải Jask cũng có con sao? Chúng ta có cuộc sống, chẳng lẽ Lưu Phong sau này không có cuộc sống sao? Nếu anh có bất kỳ suy nghĩ nào, dù chỉ một chút, để người khác thay anh mạo hiểm, gánh vác... thì anh nên tự mình gánh vác trách nhiệm này."

Chương 1663: Anh hùng (4)

Chương 1663: Anh hùng (4)

“Anh đã từng nghĩ chưa, Lâm Huyền, người ta luôn nói về việc không sợ hy sinh, sẵn sàng vì nghĩa lớn, nhiều người trên mạng luôn nói rằng nếu đánh XX họ sẽ là người đầu tiên xông lên, nếu đánh XX họ sẽ hiến hết gia sản... nhưng nếu đến lúc thực sự, anh nghĩ họ có dám đứng lên không?”

“Anh nghĩ họ sẽ đứng lên.”

Lâm Huyền nói:

“Nỗi hận của quốc gia và gia đình là không giống nhau.”

“Đúng vậy.”

Triệu Anh Quân cười nhẹ:

“Nếu người khác có thể làm được, thì chúng ta cũng có thể làm được.”

“Từ khi em quen anh, và bắt đầu hẹn hò với anh, điều em sợ nhất chính là trở thành gánh nặng và phiền toái cho anh... Vì vậy, ngay cả khi anh rời Công ty MX, em biết rõ anh đang làm những việc nguy hiểm, em cũng không quấy rầy anh; em biết rõ anh đi Copenhagen và Mỹ, em cũng không liên lạc với anh.”

“Tương tự như vậy, từ rất lâu trước đây, em đã biết về mối quan hệ giữa Diêm Kiều Kiều và chúng ta, nhưng để không làm anh thêm gánh nặng vô ích, em đã không nói với anh, cho đến khi anh tự mình phát hiện ra, em mới nói ra sự thật.”

“Nếu người đàn ông của em là một anh hùng cứu quốc cứu nhân loại, nhưng vì sự hiện diện của em mà trở nên tầm thường, đó là điều em không thể chấp nhận và cũng không thể cho phép.”

Cô hít một hơi dài.

Nhìn vào ánh đèn vàng ấm áp trong bếp:

“Lâm Huyền, để có được cuộc sống như bây giờ, chúng ta nên cảm ơn nhiều nhất là những liệt sĩ đã hy sinh anh dũng trên tiền tuyến và trong chiến tranh suốt hàng trăm năm qua.”

“Họ cũng là những người cha, những người chồng, những đứa con... Họ cũng có gia đình, cũng có bạn bè, nhưng họ đã hy sinh cả mạng sống để bảo vệ hạnh phúc và hòa bình cho chúng ta, không chỉ họ không được hưởng, mà có khi gia đình, con cái của họ cũng phải chịu cùng số phận.”

“Nhưng dù vậy, dù đối mặt với lửa đạn và chiến trường, không một ai trong số họ chùn bước, họ dùng máu thịt của mình để dựng lên Vạn Lý Trường Thành bảo vệ chúng ta, bảo vệ hạnh phúc và sự bình an của chúng ta trong hàng chục năm, hàng trăm năm... So với điều đó, chúng ta có thể có khả năng cứu lấy tương lai của nhân loại, nhưng lại phải đối mặt với viễn cảnh nhân loại tuyệt diệt sau hàng trăm năm, liệu chúng ta có thể làm ngơ không?”

“Tương lai của nhân loại cũng chính là tương lai của Hoa Hạ, là tương lai của chúng ta, tương lai của Ngu Hề, tương lai của các con, cháu chắt của chúng ta.”

……

Lâm Huyền lắng nghe từng lời mà Triệu Anh Quân nói.

Những lý lẽ này, hắn đều hiểu rõ.

Hắn cũng chưa bao giờ có ý định rút lui, từ bỏ hay an hưởng cuộc sống.

Nhưng hiểu thì hiểu...

Hoàng Tước trước khi biến mất đã vuốt ve khuôn mặt của hắn...

Ngu Hề trước khi hóa thành bão tuyết đã ôm chặt cổ hắn, gọi tiếng "ba" đầu tiên trong đời...

Triệu Anh Quân đã biến thành tượng ngọc trắng và chờ đợi suốt 600 năm trong Thành phố trên không Rhine...

“Lâm Huyền.”

Triệu Anh Quân tự nhiên nhìn thấu sự đấu tranh trong lòng Lâm Huyền, cô đứng dậy, trang trọng đứng trước mặt hắn:

“Lâm Huyền, em chỉ muốn hỏi anh ba câu, hy vọng anh sẽ trả lời từng câu một cách chân thành và thật lòng.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Quân dưới ánh sáng vàng ấm áp từ nhà bếp hắt vào trong phòng khách mờ tối, rồi gật đầu.

“Câu hỏi thứ nhất.”

Triệu Anh Quân cúi đầu nhìn Lâm Huyền đang ngồi trên ghế sofa, từng chữ từng câu:

“Nếu không có em và Ngu Hề, anh có chọn bước vào khoang ngủ đông để tiến tới tương lai và cứu vớt mọi thứ này không?”

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh sẽ làm.”

Triệu Anh Quân chớp mắt:

“Câu hỏi thứ hai...”

“Nếu cuối cùng vì anh không tự mình đi tới tương lai, dẫn đến mọi thứ không thể cứu vãn, đối mặt với sự tuyệt chủng của nhân loại mà bất lực, đối mặt với sự hủy diệt của ánh sáng trắng mà chỉ biết đứng nhìn, đối mặt với Sở Sơn Hà khi ông ấy tỉnh dậy từ khoang ngủ đông nhưng không thấy nụ cười của Sở An Tình... anh sẽ hối hận chứ?”

Lâm Huyền mím môi.

Cuối cùng.

Hắn gật đầu:

“Anh sẽ hối hận.”

Triệu Anh Quân thở ra một hơi dài:

“Câu hỏi thứ ba.”

“Nếu mọi người đều cố gắng giữ anh lại, bảo anh quên đi mọi chuyện về tương lai, an tâm tận hưởng cuộc sống hiện tại... anh có thể sống hết đời một cách bình thản và thoải mái không?”

……

……

Một khoảng im lặng dài.

Lâm Huyền đứng dậy khỏi ghế sofa, đứng trước mặt Triệu Anh Quân, lắc đầu:

“Nói thật lòng, anh không thể.”

Triệu Anh Quân cười nhẹ.

Cô đưa tay nâng khuôn mặt của Lâm Huyền, mang đến sự ấm áp chạm vào trái tim hắn:

“Hãy đi đi.”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô lướt qua tai Lâm Huyền:

“Em nghĩ, anh đã có câu trả lời rồi.”

“Và, Lâm Huyền, anh không cần cảm thấy có lỗi với Hoàng Tước, không cần lo lắng vì không thực hiện được lời dặn của cô ấy, bởi vì... em sẽ thay anh thực hiện.”

Cô cười nhẹ:

Chương 1664: Tương lai của nhân loại (1)

Chương 1664: Tương lai của nhân loại (1)

“Chẳng phải trước đây em đã nói nhiều lần rồi sao? Lời hứa của anh cũng là lời hứa của em, lời thề của anh cũng là lời thề của em.”

“Lời Hoàng Tước nói ‘đừng rời xa Ngu Hề’... em sẽ giúp anh thực hiện điều đó!”

Lâm Huyền mở to mắt:

“Em đang nói rằng…”

“Đúng vậy.”

Triệu Anh Quân gật đầu:

“Em hứa với anh, dù thế nào đi nữa, em sẽ không bao giờ rời xa Ngu Hề. Em sẽ luôn ở bên cạnh con gái chúng ta, nuôi dưỡng cô bé, nhìn cô bé đi học, nhìn cô bé trưởng thành, nhìn cô bé tốt nghiệp, nhìn cô bé tìm thấy con đường của mình, và nhìn cô bé có gia đình riêng…”

“Em sẽ dùng cả cuộc đời mình để ở bên Ngu Hề, dành tình yêu của cả hai chúng ta bao quanh cô bé. Em sẽ không mắc lại sai lầm và cũng sẽ không để anh thất vọng, em sẽ nói được làm được, ở bên cạnh Ngu Hề cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, để Ngu Hề có thể tự tay chôn cất em.”

“Vì vậy, Lâm Huyền, anh hãy yên tâm mà đi, như em đã nói từ

lần đầu tiên, trên chiếc Bentley xanh trên cầu vượt đó—”

“Hãy làm điều mà anh thực sự muốn làm, hãy làm điều mà anh không tiếc mạng sống để thực hiện, hãy làm điều mà anh sẵn lòng cống hiến cả đời mình để hoàn thành, hãy làm điều mà… nếu không bước qua, anh sẽ hối hận suốt đời.”

Cô ngẩng đầu lên.

Ánh sáng ấm áp trong đôi mắt cô xua tan mọi bóng tối:

“Em sẽ bảo vệ Ngu Hề, còn anh hãy bảo vệ thế giới!”

Lâm Huyền bước lên một bước, ôm chặt Triệu Anh Quân.

“Thực ra…”

Hắn khẽ nói:

“Anh cũng đã do dự.”

“Khi vừa biết tin này, trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến em và Ngu Hề. Anh cũng đã nghĩ đến việc cứ để mình nhiễm virus, ở lại thời đại này và làm hết sức để cứu lấy thế giới… là đủ rồi.”

Triệu Anh Quân lắc đầu:

“Nếu anh thực sự không nói với em chuyện này, em cũng sẽ không trách anh.”

“Chỉ là… như vậy thì Hoàng Tước đã hy sinh vô ích, và việc Sở An Tình nhảy từ máy bay ở độ cao hai vạn mét để giúp anh bắt lấy hạt thời không cũng trở nên vô nghĩa.”

“Nếu sớm đã muốn từ bỏ việc cứu vớt tương lai, bỏ mặc ánh sáng trắng hủy diệt… thì tại sao chúng ta lại cố gắng đến bây giờ mới từ bỏ?”

“Từ bỏ thì lúc nào cũng có thể, điều đó không hề khó, chỉ cần thuyết phục bản thân mà thôi; kiên trì bất chấp khó khăn, không sợ hy sinh để tiếp tục đi tới, đó mới là điều khó khăn nhất.”

“Em cũng rất không nỡ xa anh, Lâm Huyền.”

Cô tựa đầu vào ngực Lâm Huyền, ôm chặt hắn:

“Nhưng... trên thế giới này, luôn có những việc mà chỉ mình anh có thể làm, chỉ mình anh mới hoàn thành được, không ai có thể thay thế anh.”

“Ngu Hề thiếu sự đồng hành của anh, em có thể bù đắp; em sẽ không để cô bé thiếu tình yêu thương so với bất kỳ đứa trẻ nào khác. Không có sự hỗ trợ của anh, em sẽ cố gắng điều hành tốt Công ty MX, Công ty Rhine, Tập đoàn Sơn Hà, cùng với sự hỗ trợ của Vương ca và những người khác.”

“Nhưng riêng việc cứu lấy tương lai loài người, ngăn chặn ánh sáng trắng hủy diệt, không ai có thể thay thế anh... Em rất không muốn anh rời đi, nhưng sự tồn tại của anh và khả năng của anh, chính là một phép màu, em không muốn phép màu đó, hy vọng duy nhất để cứu vớt tất cả, lại bị dập tắt bởi em.”

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân ôm chặt nhau.

Hắn có thể cảm nhận được, dường như Ngu Hề trong bụng cũng yên tĩnh hơn rất nhiều so với lúc trước, có lẽ đã ngủ lại rồi. Qua lớp áo ngủ mỏng, nhiệt độ ấm áp hơn cả da thịt được truyền sang hắn.

“Hy vọng... Ngu Hề sẽ không trách anh.”

Giọng Lâm Huyền trở nên khàn khàn:

“Chúng ta làm những quyết định từ góc độ người lớn, Ngu Hề chưa chắc đã hiểu, cũng chưa chắc đã chấp nhận được.”

“Đừng lo lắng, Lâm Huyền.”

Triệu Anh Quân nói:

“Em sẽ dạy dỗ con bé thật tốt.”

“Cha mẹ là người thầy tốt nhất của con cái, và giáo dục tốt nhất chính là làm gương. Ngu Hề của chúng ta nhất định sẽ trở thành một cô gái dũng cảm, mạnh mẽ và đầy trách nhiệm như anh.”

“Con bé sẽ trở thành niềm tự hào của chúng ta, giống như anh... mãi mãi là niềm tự hào của chúng ta.”

Lâm Huyền buông Triệu Anh Quân ra, nhìn vào đôi mắt có chút mờ mịt nhưng đầy quyết tâm của cô:

“Hai ngày tới anh sẽ về Hàng Châu, nói với ba mẹ anh về quyết định này. Anh hiểu rõ ba mẹ anh, họ đều là những người có suy nghĩ giản dị, mặc dù ban đầu sẽ rất khó chấp nhận, nhưng cuối cùng họ sẽ hiểu thôi.”

“Đặc biệt là ba anh, nếu ông ấy biết anh sắp làm gì... chắc chắn ông ấy sẽ ủng hộ. Ông ấy vốn là người như vậy, từ nhỏ đã dạy anh theo cách đó.”

“Còn về phía ba mẹ em...”

Triệu Anh Quân xoa mắt.

Cười nhẹ:

“Anh không cần lo lắng về ba mẹ em, mặc dù chắc chắn sẽ không tránh khỏi một cuộc tranh cãi, nhưng giờ em không còn là đứa trẻ nữa, đây là chuyện của chúng ta, là quyết định của chúng ta.”

Chương 1665: Tương lai của nhân loại (2)

Chương 1665: Tương lai của nhân loại (2)

Cô ngẩng đầu, nhìn Lâm Huyền:

“Người đàn ông của em, em sẽ quyết định.”

……

Đại học Đông Hải, phòng thí nghiệm liên hợp Rhine.

“Vậy sao.”

Lưu Phong nghe xong lời kể của Lâm Huyền, xoa xoa mũi:

“Mặc dù sớm đã biết cô ấy sẽ giống như Hoàng Tước, nói ra những lời này và đưa ra quyết định đó, nhưng khi thật sự nghe cậu kể lại, tôi vẫn cảm thấy rất kính phục và cảm động.”

“Hai người, vì cả thế giới, vì tương lai của nhân loại, đã hy sinh quá nhiều.”

“Không thể nói như vậy.”

Lâm Huyền đáp:

“Có rất nhiều người đang nỗ lực vì tương lai, nếu nói về hy sinh, thì cho dù là Hoàng Tước, hay Sở Sơn Hà và Sở An Tình, họ đã hy sinh nhiều hơn tôi và Triệu Anh Quân rất nhiều.”

“Vì vậy, con đường này, dù không nỡ và rất đau lòng, nhưng chúng tôi vẫn phải kiên trì bước tiếp. Nếu không thì như Triệu

Anh Quân đã nói, nếu bây giờ từ bỏ, thì Hoàng Tước và Sở An Tình, cùng rất nhiều người khác… tất cả đều đã hy sinh vô ích.”

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền, im lặng một lúc.

Cuối cùng anh cúi đầu nói:

“Thực ra tôi cảm thấy rất có lỗi, tôi đã mất quá nhiều thời gian mà vẫn chưa nghiên cứu ra bí mật và sự thật về hằng số vũ trụ; dù biết rằng giá trị của nó là 42, nhưng chỉ biết kết quả thôi thì không có ý nghĩa gì, cũng không biết phải sử dụng số 42 như thế nào.”

“Nếu tôi có thể sớm hiểu rõ hằng số vũ trụ 42… có lẽ tình cảnh của chúng ta bây giờ đã không đến mức này.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Đây không phải lỗi của anh, Lưu Phong, anh đã giúp tôi rất nhiều. Nếu không có anh, tôi hoàn toàn không biết rằng trên thế giới còn có hạt thời không, không thể bắt được hạt đó, và càng không thể tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài thông qua chiếc đồng hồ thời không.”

“Anh là người giúp tôi nhiều nhất trên thế giới này, tôi rất biết ơn anh, và rất vui vì anh sẵn lòng cùng tôi bước tới tương lai.”

Lưu Phong cười nhẹ, đẩy nhẹ Lâm Huyền một cái:

“Cậu nói như vậy thì khách sáo quá, mạng này của tôi là do cậu cứu về, trên tấm thiệp cuối cùng của Thất Thất còn ghi... bảo tôi đi theo cậu, cậu chính là ngôi sao băng dành riêng cho tôi, đưa tôi trở về với bầu trời rực rỡ hơn.”

“Dù chúng ta thức dậy ở thời đại nào, tôi vẫn sẽ dốc hết sức nghiên cứu hằng số vũ trụ 42 cho cậu.”

“Bằng nhiều cách khác nhau, tôi tin rằng chúng ta chắc chắn sẽ

hiểu rõ mọi bí mật và sự thật, không chỉ cứu được Sở An Tình mà còn cứu được tương lai của nhân loại, để nhân loại thực sự thấy được ánh mặt trời của một ngày mới."

"Nhưng... ôi, phải nói thế nào đây, vẫn còn tiếc nuối."

Anh quay đầu lại, nhìn vào bảng đen trên đó ghi [Dãy số học], phía trên là những cái tên của các cô gái đã từng đến phòng thí nghiệm này, được sắp xếp theo thứ tự chênh lệch tuổi tác—Diêm Kiều Kiều, (trống), Sở An Tình, Tô Tô, Triệu Anh Quân, Hoàng Tước.

"Dãy số học, vẫn chưa hoàn thành."

Lưu Phong nói với vẻ tiếc nuối.

Lâm Huyền không biết nên khóc hay cười:

"Anh vẫn còn nhớ đến dãy số học của mình, thật không ngờ đây lại trở thành nỗi tiếc nuối của anh."

Lưu Phong bước tới trước bảng đen, chỉ vào khoảng trống giữa tên của Diêm Kiều Kiều và Sở An Tình:

"Khoảng trống này, lẽ ra nên có một cô gái 17 tuổi, nhưng... bao lâu rồi, vẫn chưa có cô gái nào ở độ tuổi đó đến phòng thí nghiệm."

"Có vẻ như lần này, dãy số học thực sự sẽ trở thành nỗi tiếc nuối."

Anh nhắm mắt lại.

Năm ngón tay mở rộng, áp chặt lên bảng đen:

"Đến tương lai, liệu dãy số học cuối cùng... có thể hoàn thành không?"

“Xóa nó đi thôi.”

Lâm Huyền nói:

“Có lẽ sẽ không còn cơ hội để hoàn thành nữa.”

“Hai ngày tới anh hãy thu dọn tài liệu, chúng ta sẽ đến Đế Đô. Tôi đã liên hệ xong với Viện Khoa học Long Quốc, họ sẽ cung cấp cho chúng ta khoang ngủ đông đời mới nhất, Triệu Anh Quân cũng định sinh ở Đế Đô, như vậy… chúng ta có thể ở bên nhau nhiều hơn, cho đến rạng sáng ngày 17 tháng 4.”

“Anh không cần lo lắng về phòng thí nghiệm, Triệu Anh Quân sẽ quản lý tốt mọi thứ, bao gồm cả Công ty MX, Công ty Rhine, Tập đoàn Sơn Hà, và các phòng thí nghiệm khác… Cô ấy sẽ lo liệu mọi thứ, cô ấy sẽ dành cả cuộc đời mình để dọn đường cho chúng ta, chờ đợi chúng ta thức dậy.”

Nói rồi, hắn liếc nhìn đồng hồ, bước ra khỏi phòng thí nghiệm:

“Vậy tôi đi trước đây, tôi còn hẹn gặp Jask tại nhà máy Tesla.”

Lưu Phong ngạc nhiên:

“Jask cũng sẽ cùng chúng ta ngủ đông sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Ông ấy cũng là một người có lý tưởng và niềm tin, không muốn chết ở thời đại này, muốn cùng chúng ta tiến tới tương lai để chứng kiến mọi thứ.”

Lưu Phong đáp một tiếng:

“Cũng tốt, khi chúng ta thức dậy ở tương lai, thế giới xung quanh sẽ hoàn toàn xa lạ, tất cả những người quen biết đều sẽ

chết trong thời gian 200 năm khi virus phát tác, nếu có thêm một người bạn đồng hành… thì càng tốt.”

“Yên tâm đi, Lưu Phong.”

Lâm Huyền bước đến cửa, quay đầu lại:

“Bạn đồng hành của chúng ta, nhiều hơn anh nghĩ đấy.”

“Đây cũng là điều khiến tôi cảm thấy ấm lòng... trên thế giới này, vẫn còn rất nhiều người có lý tưởng, thật may mắn khi chúng ta có rất nhiều người như vậy bên cạnh mình.”

.....

Khu vực cảng mới Lâm Cảng, nhà máy siêu cấp Tesla tại Đông Hải.

“Ừm…”

Jask và Angelica nghe xong lời kể chi tiết của Lâm Huyền, Jask xoa cằm:

Chương 1666: Tương lai của nhân loại (3)

Chương 1666: Tương lai của nhân loại (3)

“Hóa ra là vậy, thật không ngờ Gauss, người trông bình thường và ngốc nghếch, lại che giấu một kế hoạch lớn như thế này; tuy nhiên, tôi cảm thấy rằng Gauss thực sự quyết định thực hiện kế hoạch này cũng không phải từ lâu.”

“Tại sao lại nói vậy?” Lâm Huyền hỏi.

“Vì trước đây Gauss đã hỏi rất nhiều câu hỏi, mỗi câu đều thuộc về các lĩnh vực khác nhau.”

Jask giang tay:

“Nếu Gauss chỉ hỏi những câu liên quan đến virus và khả năng miễn dịch tại các buổi họp mặt, chúng ta đã sớm có thể đoán ra, nhưng thực tế, trong những năm trước, có lẽ ông ấy đã nghĩ đến nhiều phương án khác nhưng không thành công, cuối cùng mới chọn phương án sử dụng virus ức chế ngủ đông.”

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn nhớ lại trong tám giấc mơ trước đó, hoàn toàn không có sự xuất hiện của virus ức chế ngủ đông, đây là một sự kiện lịch sử chỉ có trong giấc mơ thứ chín.

Xem xét điều này…

Gauss có lẽ đã thực sự đưa ra quyết định và quyết tâm thực hiện công bằng sinh tử sau khi Lâm Huyền gia nhập Câu Lạc Bộ

Thiên Tài.

Chẳng lẽ, chính những hành động của mình đã ảnh hưởng đến quyết định của ông ta?

Suy nghĩ một chút.

Biến đổi lớn nhất kể từ khi mình tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài là các thành viên lần lượt qua đời.

Đầu tiên là Kevin Walker và Turing, sau đó là cái chết giả của Jask, rồi đến Copernicus, và sau đó là Da Vinci.

Xét theo thời điểm, nếu có ai đó chết khiến Gauss quyết tâm, thì người đó chắc chắn là Copernicus.

Có lẽ sau khi Copernicus qua đời, Newton đã hỏi liệu sẽ có nhà khoa học nào chết vào lúc 00:42 hay không, và nhận được câu trả lời phủ định… Gauss đột nhiên nảy ra ý tưởng?

Điều này có thể lắm.

Lâm Huyền nghĩ.

Nếu Copernicus có cơ hội sống sót hàng trăm năm bằng cách sử dụng khoang ngủ đông, ông ta chắc chắn sẽ tiếp tục ám sát các nhà khoa học và nhà toán học.

Nhưng chính vì ông ta đã chết, nên việc giết chóc tạm dừng, và trong mắt Gauss, đó có lẽ là một niềm vui lớn. Vì vậy, ông ta quyết định tiêm virus, mang lại cái chết công bằng cho thế giới, khôi phục lại yếu tố bình đẳng nhất từ khi con người được sinh ra.

“Cậu có chắc là Gauss cũng đã tiêm virus cho chính mình không?” Angelica hỏi.

“Chắc là vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Nếu Gauss thực sự là người theo đuổi sự bình đẳng như vậy, thì ông ta không nên ưu tiên cho bản thân hoặc để lại lối thoát nào.”

Angelica khoanh tay, dựa vào cửa:

“Nếu đúng như vậy, thì Gauss cũng được xem là một người nói là làm.”

“Nghe các cậu nói, tôi cũng không có gì phản đối Gauss, thứ nhất là cá nhân tôi cũng đồng ý với quan điểm của ông ta, cái chết bình đẳng cho mọi người thật sự mới là hình thái xã hội bình thường; thứ hai là, nếu ông ta tự mình tiêm virus và chết theo quy luật tự nhiên… thì đúng là người có nguyên tắc, đây mới là sự bình đẳng thực sự.”

Jask vỗ tay, ngắt lời hai người:

“Dù sao đi nữa, sự việc đã đến nước này, tôi cho rằng kế hoạch của Lâm Huyền là khả thi. Chỉ có cách tránh khỏi 200 năm khi virus có hiệu lực, tiến tới tương lai, mới có thêm nhiều khả năng. Nếu không, chỉ có thể chờ đến vài chục năm sau để chết trong tiếc nuối.”

“Suy nghĩ của tôi vẫn như trước khi đến đây, tôi sẽ cùng Lâm Huyền ngủ đông. Nhưng tôi có cơ sở ngủ đông riêng, nên sẽ không cùng các cậu về mặt vật lý, hẹn gặp lại vào năm 2234.”

“Angelica, cô vẫn giữ nguyên kế hoạch chứ?”

Angelica gật đầu, nhìn Lâm Huyền:

“Tôi và Jask đã thảo luận rồi, ông ấy sẽ ngủ đông, còn tôi sẽ tiếp quản Công ty SPACET và các tài sản khác của ông ấy.”

“Trong 200 năm này, trong khi các cậu đang ngủ, bên ngoài phải có người duy trì cơ sở cho các cậu sau 200 năm. Để khi các cậu tỉnh dậy vào năm 2234, có thể có đủ sức mạnh để đối đầu với kẻ thù.”

“Tôi sẽ không sống đến năm 2234 sau khi nhiễm virus, chỉ có thể cầu nguyện tôi tìm được một người tốt, sinh vài đứa con giỏi giang, để tiếp tục duy trì Công ty SPACET, chờ đến khi Jask thức dậy tiếp quản.”

“Nếu công ty phá sản thì đừng trách tôi, Jask, thế giới này có vô số công ty lớn lừng lẫy đã suy sụp trong chớp mắt, thời đại là như vậy, vương quyền không có gì vĩnh viễn, nhà giàu cũng không.”

“Hahaha!”

Jask nghe vậy, cười sảng khoái:

“Không sao, không sao.”

Ông ấy phất tay:

“Tin tôi đi, Angelica, cả đời tôi đã nhiều lần thăng trầm, đứng bên bờ vực phá sản… Ngay cả khi tôi thức dậy vào năm 2234 và trở thành một kẻ nghèo khó, điều đó cũng không ngăn tôi trở thành người giàu nhất thế giới một lần nữa! Cô tin không?”

“Tôi không tin.”

Angelica lạnh lùng trả lời:

“Nếu ông thực sự có thể trở thành người giàu nhất thế giới một lần nữa, thì 200 năm qua nhân loại chỉ toàn là kẻ ăn không ngồi rồi sao? Ông nghĩ rằng công nghệ không phát triển trong 200 năm qua à?”

“Lượng kiến thức trong đầu ông, e rằng đến lúc đó học sinh tiểu học cũng đã học hết rồi.”

“Nếu sau 200 năm nữa, kiến thức đại học vẫn là những gì chúng ta học bây giờ, thì thế giới này thật sự gặp vấn đề lớn rồi.”

Tuy nhiên.

Jask không hề để tâm, lắc đầu:

“Thế thì sao? Cùng lắm tôi sẽ bắt đầu học lại từ tiểu học thôi! Không ai mong đợi sự bùng nổ của công nghệ hơn tôi, tôi luôn giữ trong mình một trái tim của người học việc.”

Lâm Huyền ngắt lời hai người, bước tới trước mặt Angelica:

Chương 1667: Tương lai của nhân loại (4)

Chương 1667: Tương lai của nhân loại (4)

“Vậy Angelica, những việc trong 200 năm này, nhờ cậy vào cô. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Đế Đô, cô gặp Triệu Anh Quân, làm quen với nhau, sau này… cô ấy sẽ là một trong số ít bạn đồng hành của cô trong thời đại này.”

“Mọi việc của tôi trong nước sẽ do Triệu Anh Quân tiếp quản, tất nhiên cũng còn những người bạn khác, nhưng nếu cô gặp khó khăn, cứ liên hệ trực tiếp với cô ấy. Cô ấy rất xuất sắc, rất tài giỏi, có thể giúp đỡ cô trong mọi việc.”

Nói xong, hắn vẫy tay chào và rời đi:

“Tôi phải đi đến chỗ tiếp theo.”

.....

Đông Hải, Viện nghiên cứu thần kinh trực thuộc Viện Khoa học Long Quốc.

Lâm Huyền ngồi trên ghế, nhìn Đỗ Dao đang bận rộn trước bàn thí nghiệm:

"Công việc liên quan đến bảo hiểm mũ điện kích não đã hoàn thành, chỉ là phía Viện Khoa học Long Quốc muốn đợi tám năm nữa để xác nhận sản phẩm hiệu quả rồi mới công bố... Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của tôi."

"Tuy nhiên, về khoản tiền bản quyền mà tôi đã hứa với cô, cô

không cần lo lắng, tôi sẽ thanh toán cho cô bằng một cách khác. Hiện tại tôi cũng khá dư dả, và tôi dự định đi vào khoang ngủ đông, không ai biết thế giới sau 200 năm sẽ như thế nào, liệu có lạm phát hay không, giữ quá nhiều tiền cũng chẳng có ích gì, tôi sẽ trả trước cho cô."

"Đây cũng là điều tôi đã hứa với cô trước khi đón cô từ châu Phi về, sẽ cung cấp đủ tiền để cô thực hiện lý tưởng và hoài bão của mình. Vậy... dự định sắp tới của cô là gì, cô có định quay lại châu Phi không?"

Đỗ Dao không hề do dự, gật đầu:

"Tôi chắc chắn sẽ quay lại, đó cũng là điều chúng ta đã thỏa thuận từ đầu. Bạn trai tôi đã mất ở đó, và đó cũng là nơi tôi thực hiện giá trị cuộc sống của mình; tôi muốn cứu thêm một người, dù chỉ thêm một người cũng tốt... điều đó sẽ khiến tôi cảm thấy rất an ủi."

Lâm Huyền đứng dậy.

Đi tới đối diện bàn thí nghiệm:

"Tôi không có ý ngăn cản cô, chỉ muốn nói rằng tài năng của cô vượt xa những gì cô tưởng tượng; giống như thành công của mũ điện kích não lần này, cô cũng đã nhận ra, đúng không? Cô là một siêu thiên tài hiếm có trong hàng trăm năm... Tôi nghĩ rằng trên thế giới này, trong không-thời gian này, có những trách nhiệm và sứ mệnh quan trọng hơn đang chờ đợi cô, chứ không chỉ là thực hiện viện trợ nhân đạo trong phạm vi chật hẹp của châu Phi."

Đỗ Dao quay đầu cười:

"Lâm Huyền, anh nói đùa rồi, châu Phi không chật hẹp đâu, đó là lục địa lớn thứ hai trên trái đất."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Nhưng, so với dòng chảy thời gian hàng trăm năm, với hàng tỷ sinh mạng con người, và với sự tiếp nối của nền văn minh Trái đất... thì châu Phi của năm 2025 thật sự quá chật hẹp."

"Đỗ Dao, nếu cô chỉ là một học giả bình thường, một người phàm tục, tôi sẽ không nói những điều này với cô. Nhưng cô thực sự khác biệt, cô có tài năng và khả năng vượt xa người thường, châu Phi hiện tại chắc chắn có người đang chờ cô cứu giúp, nhưng... trong tương lai xa xôi, cũng có nhiều người hơn, thậm chí cả sự sống còn của nhân loại đang chờ cô cứu vớt."

"Đây không phải là một câu hỏi về việc hiện tại hay tương lai ai quan trọng hơn, mà là... một người bạn từng nói với tôi, ý nghĩa của thiên tài nằm ở trách nhiệm và sứ mệnh, chúng ta đã có trí tuệ và tài năng vượt trội, thì nên làm những việc mà người khác không thể làm được."

"Hãy tin tôi, tôi không lừa cô, cũng không hề phóng đại chút nào. Nếu cô thật sự muốn tham gia vào kế hoạch của tôi, hãy đến nơi này trước ngày 17 tháng 4."

Nói xong, Lâm Huyền đặt xuống một mẩu giấy, trên đó ghi địa chỉ bí mật:

"Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho cô biết nhiều hơn."

.....

Sau đó, Lâm Huyền đi gặp Sở Sơn Hà, giải thích về việc virus ức chế ngủ đông sắp bùng phát và kế hoạch của hắn cùng Triệu Anh Quân.

Sở Sơn Hà vô cùng kinh ngạc trước quyết tâm của Lâm Huyền và Triệu Anh Quân, và càng thêm ngưỡng mộ hai người trẻ tuổi:

"Tôi hiểu rồi, tôi và Tú Anh sẽ đến Viện Khoa học Long Quốc, hoàn thành việc ngủ đông trước ngày 17 tháng 4."

.....

Cuối cùng, Lâm Huyền đến Thành phố Ô tô và tìm gặp Cao Dương trong văn phòng giám đốc cửa hàng 4S.

"Cái gì?"

Cao Dương trợn tròn mắt:

"Không phải chứ, huynh đệ... thật không? Hai người đã nghĩ gì vậy?"

Cao Dương phấn khích đứng dậy, bước đến bên cạnh Lâm Huyền:

"Này, cứ coi như tớ tầm nhìn hạn hẹp, nhưng chuyện tận thế mấy trăm năm sau thì liên quan gì đến chúng ta? Cậu có sống đến lúc đó không?"

"Khi chúng ta ăn thịt nướng bên sông, cậu còn nói rằng chắc chắn sẽ không sử dụng khoang ngủ đông cơ mà! Dính virus thì kệ nó đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến sức khỏe... Cậu thực sự muốn sống mãi à! Sống bảy tám mươi năm là đủ rồi!"

"Nói thật nhé, cậu và tớ không giống nhau. Cậu có gia đình, con gái sắp chào đời, hai người thực sự là hết thuốc chữa rồi! Cần gì phải làm thế?"

Chương 1668: Tương lai của nhân loại (5)

Chương 1668: Tương lai của nhân loại (5)

"Ôi trời, tận thế mấy trăm năm sau thì để cho người mấy trăm năm sau đối mặt đi, làm sao cậu biết sẽ không có người giỏi hơn cậu xuất hiện? Sao cậu chắc chắn chỉ có mỗi cậu có siêu năng lực?"

"Tin vào năng lực của con cháu đi huynh đệ! Sóng sau xô sóng trước, thế hệ sau giỏi hơn thế hệ trước! Cậu nghĩ tương lai mấy trăm năm sau ai sẽ nhớ đến cậu... cậu lo nghĩ nhiều làm gì, lo cho họ sống chết thế nào."

Lâm Huyền cười nhạt:

"Thế nếu là cậu, cậu sẽ làm gì?"

"Nhiều tiền thế này! Tiền tiêu không hết! Tôi chắc chắn sẽ sống hưởng thụ cả đời!"

Cao Dương vỗ ngực:

"Cậu chưa xem mấy bộ truyện về đại gia trên mạng à? Chẳng có ai thiếu suy nghĩ như cậu đâu. Nếu cậu bảo tôi rằng những giấc mơ của cậu là thật... tôi sẽ lôi cậu đi cược World Cup, rồi tiếp tục cược Euro, và trở thành tỷ phú thế giới."

"Rồi sao?" Lâm Huyền hỏi.

"Rồi mua du thuyền, mua hòn đảo, mời người mẫu Victoria đến tổ chức tiệc! Khi chán rồi, tôi sẽ tiến vào làng giải trí, trở

thành ngôi sao, đi đâu cũng vang danh, sống cuộc sống đỉnh cao!"

"Cuối cùng có thể kết nối với quốc gia, trở thành huyền thoại, được vinh danh cả trước và sau khi chết, gia đình và tổ tiên cũng sẽ được nở mày nở mặt, hưởng thụ tất cả vinh hoa trên đời, cho dù mấy trăm năm sau người ta vẫn còn ca ngợi tên tuổi của cậu!"

"Còn nhìn cậu xem, cậu đang sống cuộc sống gì thế này, suốt ngày bị người ta đùa cợt, ngủ không yên giấc, còn phải trốn chui trốn lủi! Cậu hiểu thế nào là 'người đi trà lạnh' không? Lâm Huyền, cậu hiện tại ở năm 2025 còn là nhân vật nổi bật, nhưng cậu đông lạnh đến mấy trăm năm sau tỉnh dậy, cậu chẳng là gì cả, kiến thức lạc hậu chỉ khiến cậu đi bán xiên nướng!"

Lâm

Thực ra, hắn đã từng đọc những câu chuyện về đại gia trên mạng, giống hệt như những gì Cao Dương nói.

"Thôi được rồi."

Lâm Huyền vẫy tay, không định nói nhiều với Cao Dương:

"Hôm nay tớ đến đây chỉ để tạm biệt cậu. Hơn hai mươi năm là anh em, trên đời này chỉ có hai chúng ta là quen biết nhau lâu như vậy, một lần chia tay là sinh tử biệt ly, tớ thật sự rất tiếc khi phải xa cậu."

"Này!"

Cao Dương hét lên:

"Sao cậu không chịu nghe lời khuyên chứ! Cậu có thù với tiền à? Nếu có thì đưa tiền cho tớ tiêu!"

"Được thôi."

Lâm Huyền cười nhạt:

"Dù sao tớ cũng sẽ ngủ đông, giao công ty cho người khác, không bằng giao cho cậu cho an tâm hơn. Cậu quay lại làm chủ tịch Công ty Rhine đi, tùy ý điều hành; dù sao tớ cũng đã tách Ngân hàng Thái Mỗ ra rồi, cậu có làm phá sản Công ty Rhine cũng không ảnh hưởng gì."

"Không phải chứ, cậu nghiêm túc thật đấy à!"

Cao Dương sốt sắng:

"Cậu định làm gì vậy! Đừng nghĩ quẩn chứ!"

"Thôi nào, đừng khuyên nữa."

Lâm Huyền đứng dậy, chuẩn bị rời đi:

"Chuyện này tớ và Triệu Anh Quân đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi. Và không chỉ đơn thuần là để cứu thế giới, cứu tương lai của nhân loại... Sở An Tình vì tớ mà nhảy từ máy bay hai vạn mét trên không xuống, giúp tớ bắt hạt thời không, tớ có thể yên tâm mà bỏ mặc cô ấy sao?"

"Cái gì?"

Cao Dương ngạc nhiên:

"Còn liên quan đến Sở An Tình? Cậu đã tìm ra cách cứu cô ấy rồi à?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Hiện tại thì chưa, nhưng... chỉ khi đông lạnh đi đến tương lai, tớ mới có thể hiểu rõ sự thật về thiên niên trụ, tìm ra hy vọng cứu sống Sở An Tình."

"Đây cũng là lời hứa mà tớ phải hoàn thành, và thật trùng hợp, Sở An Tình, thiên niên trụ, ánh sáng hủy diệt, âm mưu diệt vong loài người... bốn thứ này rất có thể là một và cùng một nguồn

gốc."

"Vì vậy, cứu thế giới cũng chính là cứu Sở An Tình; cứu Sở An Tình cũng chính là cứu thế giới."

"Đi thôi, cậu cứ làm việc đi."

Nói xong, Lâm Huyền quay người, hướng về phía cửa văn phòng.

Bỗng nhiên!

Pặc.

Một tiếng động nhẹ vang lên, Cao Dương bất ngờ nắm lấy cánh tay Lâm Huyền, kéo lại.

"Hả?"

Lâm Huyền quay lại.

Và nhìn thấy...

Cao Dương với khuôn mặt nghiêm túc, đầy do dự và đấu tranh nội tâm.

"Sao thế?" Lâm Huyền hỏi.

Khuôn mặt của Cao Dương đỏ bừng.

Cuối cùng, cậu ta nghiến răng nói:

"Cậu... chết tiệt, sao cậu không nói sớm về chuyện Sở An Tình."

Giọng cậu ta trầm xuống.

Nhớ lại khoảng thời gian cùng làm việc tại trung tâm huấn luyện phi hành gia,

Nhớ lại gương mặt đẫm máu nhưng vẫn dũng cảm ra khỏi khoang của cô gái đáng yêu trên máy bay không gian,

Nhớ lại cái nhìn cuối cùng đầy bất lực trên cánh máy bay,

Nhớ lại cú nhảy vô định ấy, giữa hai thế giới âm dương...

Cao Dương nghiến răng:

"Cậu biết đấy, Sở An Tình nhảy khỏi máy bay, cũng là ngay trước mắt tơs. Chúng ta là đồng đội cùng thực hiện nhiệm vụ, tớ còn vì cô ấy mà cùng cậu đi đào mộ..."

"Nếu cậu nói rằng chỉ để cứu thế giới, cứu tương lai nhân loại, những thứ sáo rỗng đó, tớ thực sự không hứng thú."

"Nhưng nếu cậu nói rằng, cậu định đi cứu Sở An Tình..."

Cậu ta nuốt nước bọt.

Ngẩng đầu lên, nheo mắt lại:

"Tớ, sẽ suy nghĩ."

Chương 1669: Các cậu chính là chúng tôi (1)

Chương 1669: Các cậu chính là chúng tôi (1)

"Cứ từ từ suy nghĩ đi nhé." Lâm Huyền vỗ vai cậu ta:

"Nếu cậu đồng ý tham gia, tớ chắc chắn sẽ rất vui. Có thêm một người đáng tin cậy, chúng ta sẽ có thêm một trợ thủ trong tương lai." Nhưng như tớ đã nói với cậu trước đây, việc ngủ đông chỉ là tấm vé một chiều, đã đi rồi thì 200 năm sau sẽ không thể quay lại nữa, cậu phải suy nghĩ thật kỹ." "Hừ."

Cao Dương thở dài:

"Cậu hỏi tớ có muốn đi không, tất nhiên là tớ không muốn đi rồi, ai lại không muốn hưởng thụ cuộc sống hiện tại chứ? Hơn nữa, người có khả năng cứu tương lai loài người là cậu, chứ đâu phải là tớ, tớ lo nghĩ nhiều như vậy làm gì? Tớ chỉ là kẻ vô lực như Triệu Anh Quân nói, lịch sử sẽ không trách tớ."

"Nhưng mà nói thật... nếu tớ có khả năng như cậu để cứu thế giới, tớ cũng sẽ ngủ đông để đến tương lai."

"Tại sao?"

Cao Dương trả lời khiến Lâm Huyền hơi bất ngờ. Từ bao giờ mà tư duy của cậu ta đã đứng ở một tầm cao như vậy? "Vì sao à?"

Cao Dương ngập ngừng:

"Vì chắc chắn sẽ hối hận."

Cậu ta ngẩng đầu lên, gãi gãi sau gáy, buồn bã nói:

"Đứng ở vị trí của cậu, hai mươi, ba mươi năm đầu chắc chẳng sao đâu, nhìn vợ con ấm cúng, cậu sẽ nghĩ rằng mình ở lại là đúng, là xứng đáng."

"Nhưng khi cậu già đi, cậu sẽ nhận ra rằng lựa chọn của cậu đã khiến thế giới tương lai bị hủy diệt, loài người tuyệt diệt, và còn lừa dối Sở Sơn Hà, khiến ông ấy ngủ đông đến cuối thế giới cũng không thấy con gái."

"Cậu chắc chắn sẽ hối hận, sẽ tự trách mình vì đã không đứng ra gánh vác tất cả. Giống như nhiều người, khi thấy một đứa trẻ rơi xuống sông, vì lo sợ mình sẽ bị đuối nước mà không nhảy xuống cứu, rồi sau đó đứa trẻ chết, và họ phải sống với nỗi ân hận và dằn vặt cả đời."

"Thực ra, tớ vừa nãy cũng vì không muốn mất cậu nên mới nói vậy. Nói thật, tớ rất khâm phục hành động của cậu, và cũng rất hiểu."

"Lấy việc nhảy xuống sông cứu người làm ví dụ, chẳng lẽ những người dũng cảm đó không có vợ con sao? Các lính cứu hỏa lao vào biển lửa, chẳng lẽ họ không có vợ con sao? Những chiến sĩ phòng chống ma túy mạo hiểm tính mạng để bảo vệ chúng ta, chẳng lẽ họ không có vợ con sao?"

"Những lời này là tớ khuyên cậu không được, mới nói ra, hơn nữa... chuyện của Sở An Tình, tớ thực sự không thể khoanh tay đứng nhìn." Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

"Ngày hôm đó, người nhảy xuống từ máy bay là Sở An Tình, là bạn của chúng ta, là đồng đội của chúng ta. Vậy nếu ngày đó, người nhảy xuống và biến mất là chúng ta thì sao?" "Cậu nghĩ đứng ở vị trí của Sở An Tình, cô ấy có chọn ngủ đông để đến tương lai cứu chúng ta không?"

"An Tình chắc chắn sẽ làm thế." Lâm Huyền nhẹ giọng đáp.

Hắn không cần phải suy nghĩ, An Tình chắc chắn sẽ làm vậy. Hắn chớp mắt nhìn Cao Dương:

"Cô ấy dám một mình đến hội trường Mỹ cổ vũ tớ, dám thực hiện nhiệm vụ khi chỉ mới 19 tuổi từ máy bay không gian, và càng dám nhảy xuống từ máy bay để bắt hạt thời không cho tớ."

"Nếu ngày đó không phải cô ấy hy sinh, mà là chúng ta, Sở An Tình chắc chắn sẽ không do dự mà ngủ đông đến tương lai, để tìm kiếm hy vọng cứu chúng ta."

Bang!

Cao Dương đập một cú mạnh lên bàn, lớn tiếng nói:

"Đúng rồi! Mẹ nó, An Tình sẽ vì chúng ta mà ngủ đông, bây giờ, nếu trong tương lai có thể tìm thấy hy vọng cứu cô ấy, làm sao chúng ta có thể lùi bước?"

"Mẹ nó, không đi làm nữa, đi, đi uống rượu nào, nói chuyện cho đàng hoàng."

"Hôm nay tớ không có thời gian." Lâm Huyền vẫy tay:

"Tớ còn phải đến phòng thí nghiệm của Nam Cung để giải quyết một số việc." Cao Dương ồ lên:

"Vậy thì dù sao tớ cũng không có tâm trạng làm việc, tớ sẽ đi cùng cậu, xong rồi chúng ta đi uống rượu."

"Được rồi, được rồi."

Sau đó, hai người ra khỏi cửa, khởi hành đến phòng thí nghiệm của Nam Cung Mộng Khiết. "Nam Cung Mộng Khiết, cái tên này hay đấy." Cao Dương ngồi trong xe thương mại, ngoáy mũi:

"Trước đây chưa từng nghe cậu nói về cô ấy, có phải viện sĩ của Viện Khoa học Long Quốc không?" "Không phải viện sĩ."

Lâm Huyền giải thích:

"Rất trẻ, chắc là đang làm nghiên cứu sinh tiến sĩ ở Viện Khoa học Long Quốc hoặc đã tốt nghiệp tiến sĩ rồi? Tớ không nhớ rõ lắm, nhưng cô ấy là người chịu trách nhiệm nghiên cứu pin hạt nhân vi mô."

"Cô ấy cũng sẽ ngủ đông à?" "Cô ấy chắc chắn không." Lâm Huyền lắc đầu:

Chương 1670: Các cậu chính là chúng tôi (2)

Chương 1670: Các cậu chính là chúng tôi (2)

"Pin hạt nhân vi mô còn nhiều bước cần phải đột phá, bao gồm cả việc mở rộng quy mô và thương mại hóa, rời cô ấy là không được. Hơn nữa, tớ với Nam Cung cũng không quen thân lắm, chỉ là quan hệ trong nghiên cứu khoa học thôi."

"Tiến sĩ của Viện Khoa học Long Quốc à." Cao Dương liếm môi:

"Chưa từng gặp ai có học vấn cao như vậy, cậu nói xem, những người như thế liệu có hai cái đầu không? Sao có thể thi điểm cao như vậy?"

"Một lát nữa cậu tự đếm đi."

Nói rồi, xe dừng lại, Lâm Huyền và Cao Dương xuống xe, đi vào phòng thí nghiệm. Nam Cung hôm nay có chút bận rộn, nên Lâm Huyền trực tiếp đến phòng thí nghiệm tìm cô ấy. Qua lớp kính bên ngoài.

Lâm Huyền giơ tay chỉ cho Cao Dương thấy: "Cậu nhìn, người đeo kính, mặc áo blouse trắng kia chính là Nam Cung." Uu!! Tiếng còi vang lên!

Hai làn hơi nóng phả ra từ mũi Cao Dương, cậu ta trợn tròn mắt nhìn bóng dáng thon thả đang bận rộn trước bàn thí nghiệm! Khuôn mặt trẻ thơ! Vòng một khủng! Con gái đeo kính! Thông minh! Trí tuệ! Học vấn cao!

Vút!

Cao Dương vung tay, đứng trước mặt Lâm Huyền, chặn lại: "Huynh đệ, tớ yêu rồi."

"Hả?"

Lâm Huyền ngạc nhiên: "Cậu đùa à?" "Không, không, không."

Cao Dương lắc đầu như cái trống lắc:

"Cả đời này! Tớ chưa bao giờ gặp người nào khiến tớ rung động như vậy! Cô ấy hoàn toàn đáp ứng mọi tiêu chuẩn của tớ về người yêu!"

"Cậu ở đây đợi tớ, tớ sẽ đi thể hiện sức hút của mình. Tớ không muốn tình cảm giữa tớ và Nam Cung bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ cấp trên cấp dưới của cậu, điều đó sẽ khiến tớ cảm thấy tình cảm của cô ấy dành cho tớ không chân thành."

"Không phải." Lâm Huyền kéo Cao Dương lại: "Cậu đã mua nhà rồi mà còn lo lắng người ta không chân thành với cậu à? Cậu chắc đầu óc cậu không có vấn đề gì chứ?" "Yên tâm, tớ rất tỉnh táo."

Cao Dương móc ngón tay vào cổ áo sơ mi, mở hai cúc trên cùng, để lộ lồng ngực đầy mỡ:

"Tớ vào đây, chờ tin vui của tớ."

"Này này, cậu còn ngủ đông không đấy?" Lâm Huyền gọi.

"Ngủ đông tất nhiên là phải rồi!"

Cao Dương quay đầu lại, tự tin vuốt mũi, nhẹ nhàng hừ một tiếng:

"Yên tâm đi, với sức hút của một người bán hàng hạng nhất như tớ, chắc chắn có thể kéo cả Mộng Khiết ngủ đông cùng!"

Nói rồi, bước đi mạnh mẽ.

Lâm Huyền nhìn bóng dáng cậu ta rời đi mà không biết nói gì: "Cậu bị bệnh rồi."

Quên mất phải đọc kỹ lại "Cẩm nang ngủ đông", không biết người bị bệnh thần kinh có thể ngủ đông không nhỉ?

Ừm?

Bỗng nhiên...

Lâm Huyền mở to mắt, nhớ đến một giả thuyết mà hắn đã từng suy nghĩ. Hắn khi đó đã tự hỏi...

Liệu đỉnh cao của nhân loại, Cao Văn đại đế, có thể nào là hậu duệ của Cao Dương không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hắn lập tức bác bỏ.

Vì hắn cho rằng nhiệm vụ của Cao Dương khi đến thế giới này là để làm ô nhiễm ngân hàng gen, tuyệt đối không thể sinh ra một người như Cao Văn - ánh sáng của nhân loại. Nhưng...

Nếu...

Có một nửa khác thực hiện cải thiện gen thì sao? Giống như cảnh tượng trước mắt hắn bây giờ. Chẳng lẽ...

Cao Dương thực sự đã chiếm được trái tim của Nam Cung Mộng Khiết, thành đôi với cô ấy, rồi bất kể có ngủ đông hay không, cuối cùng con cháu của họ đã sinh ra Cao Văn đại đế?

"Không, không thể nào."

Lâm Huyền thực sự thấy khó tin. Chẳng lẽ...

Đây lại là một lần nữa... một vòng lặp lịch sử đã định sẵn? Bang!

Cánh cửa phòng thí nghiệm bị đẩy mạnh ra. "U u u... U u u!"

Cao Dương rên rỉ lao ra, hét lớn với Lâm Huyền:

"Thật mất mặt! Mẹ kiếp! Thật quá mất mặt! Chúng ta đi mau! Tớ không thể chịu nổi thêm một giây nào ở đây nữa! Thế giới này đã không còn chỗ cho tên hề này nữa rồi! Tớ phải lập tức vào ngủ đông ngay!"

"Hả?"

Lâm Huyền nhìn Cao Dương:

"Bị từ chối thôi mà, có đến mức ấy không? Bao năm nay cậu bị từ chối còn ít chắc? Ngược lại, cậu có từng thành công chưa?"

"Tạm biệt! Tớ quá thất vọng với thời đại này rồi! Quá thất vọng!" Cao Dương gào khóc như quỷ, chạy thục mạng.

Không biết đã có chuyện gì xảy ra mà khiến cậu ta bị sốc đến vậy. Lâm Huyền nhìn vào không khí trống rỗng, thở dài:

"Thật là đánh giá cậu cao quá rồi. Quả nhiên, không hổ là cậu, luôn ổn định phong độ."

Khoảnh khắc vừa rồi...

Lâm Huyền thực sự đã nghĩ rằng, có lẽ Cao Dương cũng đã tham gia vào vòng lặp lịch sử của tương lai nhân loại, đặt nền móng cho sự ra đời của Cao Văn đại đế.

Điều này khiến hắn thậm chí không dám để Cao Dương vào ngủ đông.

Nếu vì hắn mà Cao Dương bị ép buộc phải ngủ đông, dẫn đến việc trong thế giới tương lai không có sự ra đời của Cao Văn đại đế, thì đó sẽ là tổn thất lớn cho nền văn minh nhân loại.

Chương 1671: Các cậu chính là chúng tôi (3)

Chương 1671: Các cậu chính là chúng tôi (3)

May thay...

Cao Dương không bao giờ khiến người khác thất vọng.

Nhìn vào cơn bão nước mắt tuyệt vọng của cậu ta, có thể khẳng định rằng, mối duyên giữa cậu ta và Nam Cung chắc chắn không thể thành.

Sau đó, hắn đẩy cửa bước vào phòng thí nghiệm, chào hỏi Nam Cung. Nam Cung ngẩng đầu lên, mỉm cười với Lâm Huyền: "Người vừa nãy là bạn của cậu à?" "Coi như là vậy."

Lâm Huyền cũng không rõ Cao Dương đã làm điều gì quá đáng, nên hắn để lại một khoảng trống để rút lui:

"Vừa nãy có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Cung bật cười thành tiếng:

"Cậu ấy muốn rủ tôi đi ăn tối và xem phim tối nay, tôi liền lấy thứ này ra cho cậu ấy xem."

Vừa nói, Nam Cung vừa đưa tay vào túi áo, lấy ra một chiếc nhẫn bạc.

Đó là... một chiếc nhẫn đôi. Lâm Huyền chợt nhận ra:

"Cô đã kết hôn rồi!"

"Đúng vậy."

Nam Cung nở nụ cười hạnh phúc:

"Tôi kết hôn từ rất sớm, khi còn học đại học."

"Sao kết hôn sớm vậy?" Lâm Huyền tò mò:

"Kết hôn khi còn học đại học thật sự là rất sớm, là bạn học của cô à?" "Tất nhiên là không rồi."

Nam Cung ngắm chiếc nhẫn thêm một lúc rồi đặt lại vào túi: "Nếu là bạn học thì ai mà kết hôn khi còn đang đi học chứ."

"Chồng tôi là thanh mai trúc mã của tôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau, nhưng anh ấy lớn hơn tôi vài tuổi, từ nhỏ đã là hàng xóm."

"Anh ấy nhập ngũ khi đang học đại học, bây giờ là lính đặc nhiệm biên phòng, bình thường chúng tôi hiếm khi gặp nhau, một năm chỉ gặp được một lần; có khi do nhiệm vụ đặc biệt, cả năm cũng không gặp được."

"Ồ, quân nhân à." Lâm Huyền tỏ vẻ kính trọng.

Vì Nam Cung chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, và cô ấy luôn sống tại đơn vị, nên Lâm Huyền không ngờ rằng cô ấy đã kết hôn.

Thêm vào đó, khuôn mặt trẻ trung này dễ khiến người ta quên đi tuổi tác của cô ấy. "Chúng tôi đã đăng ký kết hôn khi tôi đang học thạc sĩ." Nam Cung nói:

"Bởi vì kỳ nghỉ của anh ấy rất ngắn, khó khăn lắm mới về được, không có thời gian để tổ chức đám cưới, nên kết hôn vội vàng rồi lại phải rời đi."

"Tại sao không đợi đến khi giải ngũ hoặc phục viên rồi mới kết hôn?" Lâm Huyền hỏi:

"Có phải vì anh ấy lớn tuổi rồi không? Nên phải gấp rút kết hôn?" "Không."

Nam Cung cười và lắc đầu:

"Việc đăng ký kết hôn là do tôi muốn."

Lâm Huyền cảm thấy khó hiểu.

Thời gian học thạc sĩ, cũng chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, Nam Cung có cần phải vội vàng như vậy không? "Sao cô lại nghĩ vậy?" Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

"Tôi muốn anh ấy yên tâm." Nam Cung trả lời:

"Họ đang bảo vệ biên giới quốc gia, rất nguy hiểm và cực khổ. Tôi rất yêu anh ấy, tôi muốn cho anh ấy sự yên tâm, cho anh ấy một cam kết, một chỗ dựa."

"Anh ấy đang bảo vệ biên cương vì sự an toàn của chúng ta, tôi yêu anh ấy, nên tôi muốn làm tất cả những gì có thể để đáp lại tình yêu đó. Vì vậy, tôi sẵn sàng kết hôn với anh ấy."

Lâm Huyền gật đầu: "Cảm ơn sự cống hiến của các cô cho đất nước, cho nhân dân. Tôi luôn rất tôn trọng quân nhân và gia đình của họ. Cô yên tâm, tôi sẽ về và đá vài phát vào bạn của tôi, để cậu ta soi gương mà nhìn lại xem bản thân là loại ếch nhái gì."

Nam Cung bật cười:

"Không cần phải vậy đâu, cũng vì tôi không thể đeo nhẫn và trang sức trong phòng thí nghiệm, nếu không thì tôi đã đeo nhẫn trên tay rồi, sẽ không xảy ra tình huống khó xử như vừa rồi."

Trước đây ngoài công việc, Lâm Huyền hiếm khi trò chuyện với Nam Cung. Không ngờ...

Cô ấy lại là một cô gái có tính cách dễ mến như vậy.

Khi câu chuyện đã bắt đầu, Lâm Huyền cũng thoải mái nói chuyện:

"Cô và chồng, bình thường một hai năm mới gặp được một lần, cô có nhớ anh ấy không?"

"Tất nhiên là có nhớ." Nam Cung cười:

"Nhưng không chỉ đơn giản là không gặp được mặt, vì anh ấy thường xuyên phải làm nhiệm vụ, và còn có những hạn chế về bảo mật, chúng tôi thậm chí hiếm khi có cơ hội trò chuyện qua mạng."

"Vì vậy, nhiều người trước đây không biết tôi đã kết hôn, bởi vì nhìn thấy tôi không hẹn hò, không gọi điện, không trò chuyện, ăn ở đều ở đơn vị. Nhưng thực ra chỉ là vì chồng tôi đang phục vụ quân đội, không có cơ hội để yêu thương âu yếm như những cặp vợ chồng khác."

Lâm Huyền mím môi, muốn nói gì đó nhưng lại ngừng lại.

Tình cảnh này khiến hắn nhớ đến những khoảnh khắc trước đây. Cuối cùng, hắn vẫn hỏi: "Cô có cảm thấy cô đơn không?"

"Ừm... nói sao nhỉ?" Nam Cung nghĩ ngợi, rồi tiếp tục:

"Có cũng có, mà không cũng không."

"Dù không thể gặp anh ấy, nhưng tôi biết, anh ấy đang bảo vệ chúng ta, bảo vệ mảnh đất này."

"Anh ấy từng có một cơ hội tốt để chuyển ngành và trở về, nhưng anh ấy muốn ở lại đó, vì khu vực mà anh ấy đang công tác không ổn định. Anh ấy nói rằng anh ấy muốn tiếp tục ở lại và hỏi ý kiến của tôi."

"Tất nhiên là tôi ủng hộ rồi, tôi nói với anh ấy rằng anh muốn ở lại bao lâu cũng được, anh bảo vệ đất nước, tức là đang bảo vệ

tôi; bất kể khi nào anh trở về, tôi vẫn mãi là vợ của anh, là gia đình của anh."

Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)

Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)

"Tốt, tốt."

Lâm Huyền vẫn có chút lo lắng.

Đối với y tá, chuyện này có lẽ là thường ngày, nhưng đối với Lâm Huyền, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với việc con gái mình sắp chào đời, và bản thân sắp trở thành một người cha. Điều đặc biệt hơn là...

Ban đầu mọi thứ đều bình thường, buổi sáng không có dấu hiệu nào, cả ngày rất yên ắng, nhưng tối nay, Ngu Hề dường như không thể chờ đợi được nữa và quyết định ra đời sớm. "Lâm Huyền!"

Cao Dương lau mồ hôi trên trán, hối hả chạy đến. Nghe Lâm Huyền kể lại tình hình, cậu ta bật cười lớn:

"Haha! Lâm Huyền, con gái cậu biết cậu sắp rời đi, nên muốn đến gặp cậu trước đó!"

Một giờ sau, Angelica cũng đến.

Cô nói với Lâm Huyền rằng Jask đã bước vào trạng thái ngủ đông tại căn cứ bí mật của ông ấy, và giao lại công ty SPACET cho cô quản lý.

"Hôm nay tôi đến để tiễn cậu." Cô nhìn Lâm Huyền:

"Đây cũng có lẽ là lần cuối chúng ta gặp nhau, tôi từng nghĩ rằng cuộc gặp cuối cùng sẽ diễn ra tại cơ sở ngủ đông của Viện Khoa học Long Quốc, nhưng không ngờ..."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình hiển thị của bệnh viện bên ngoài phòng sinh, mỉm cười nhẹ: "Không ngờ, lại là lần gặp cuối cùng bên ngoài phòng sinh."

"Thật tuyệt, Lâm Huyền. Cậu có thể chứng kiến sự ra đời của một sinh mệnh, gặp mặt con gái mình một lần, cũng coi như bù đắp phần nào tiếc nuối."

"Báo động! Báo động! Phát hiện rác!" Mọi người quay đầu lại.

Thấy Vương ca ôm một chiếc robot hút bụi chạy đến:

"Triệu tổng... Triệu tổng đã đặc biệt dặn dò tôi, nói rằng phải mang cái robot hút bụi này từ nhà đến bệnh viện... Ồi, thật là, cái thứ này ồn quá, y tá trưởng suýt nữa đuổi tôi ra ngoài."

"Lâm Huyền, các cậu mua cái robot hút bụi gì mà cứ kêu lên mãi? Làm tôi suýt ngã mấy lần trên đường đến đây." Cậu ta cúi người xuống.

Đặt chiếc robot hút bụi lên sàn.

Vút!

Chiếc robot hút bụi vừa trượt vừa lướt, đến bên ngoài phòng sinh và va vào cửa, thấy không vào được lại quay lại và đâm vào mắt cá chân của Lâm Huyền: "Báo động! Báo động! Phát hiện rác!"

"Đừng đâm nữa, tôi cũng đang gấp đây."

Lâm Huyền nhấc chiếc robot hút bụi lên, vỗ vỗ vào đầu nó:

"Đây là phòng sinh, nhỏ tiếng thôi, không thì lát nữa y tá trưởng sẽ ném cậu ra ngoài đấy."

Thời gian chờ đợi trôi qua một cách vô cùng căng thẳng và dài đằng đẵng.

Lâm Huyền cảm thấy như thể thời gian trôi chậm lại, kim đồng hồ như bị dính keo, mỗi lần nhích đều tốn nhiều sức lực. Cuối cùng...

"Oa~!"

Một tiếng khóc trong trẻo và vang vọng từ bên trong phòng sinh vọng ra. Cao Dương nhảy cẫng lên, cười lớn và ôm chặt lấy Lâm Huyền: "Sinh rồi! Sinh rồi! Lâm Huyền! Sinh rồi!"

"Báo động! Báo động! Phát hiện rác!" Chiếc robot hút bụi vẫn không ngừng đâm vào mắt cá chân của Lâm Huyền.

Angelica thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Vương ca là người bình tĩnh nhất, cười cười nói với Lâm Huyền rằng chỉ một lát nữa khi bác sĩ xử lý xong, lau sạch lớp mỡ trên da và kiểm tra các phản xạ, thì có thể vào thăm em bé.

Không lâu sau.

Cánh cửa phòng sinh mở ra, Lâm Huyền cùng mọi người nhanh chóng và nhẹ nhàng bước vào phòng, nhưng bước chân hỗn loạn khiến chiếc robot hút bụi bị mắc kẹt ở ngoài, nó không vào được nên cứ xoay vòng tại chỗ, vừa xoay vừa kêu báo động.

"Anh Quân."

Lâm Huyền bước vào phòng đầu tiên, thấy Triệu Anh Quân có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mỉm cười nửa nằm trên giường.

Bên cạnh chiếc giường nhỏ, có một chiếc nôi, bên trong là một bé gái nhỏ nhắn, đang nằm yên lặng, mở to mắt ngắm nhìn xung quanh đầy tò mò. "Bác sĩ nói, con bé phát triển rất tốt."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền cười nhẹ:

"Sáu cân bảy lạng, đối với bé gái thì cũng là một đứa trẻ khá lớn. Anh xem, mắt con bé đã mở rồi, trông rất lanh lợi. Nào, Lâm Huyền, bế con bé đi."

Khoảnh khắc đó...

Lâm Huyền chậm rãi tiến đến chiếc giường nhỏ đặt chiếc nôi. Hắn cảm thấy khoảnh khắc này thật thiêng liêng.

Giống như đang bước vào một không gian thiêng liêng và gặp gỡ với một vị thần. Đây chính là con gái của hắn. Ngu Hề.

Lâm Ngu Hề.

Hắn cúi người, điều chỉnh tư thế nhiều lần trước khi chạm vào đứa bé đáng yêu này. Con bé giống như được làm từ bông hoặc rong biển, khiến hắn không dám chạm vào.

May mắn là trước đây hắn đã từng bế Lê Phong Vũ trong giấc mơ và được Lê Ninh Ninh chỉ dạy, nên cũng có chút kinh nghiệm.

Sau rất nhiều nỗ lực.

Lâm Huyền cuối cùng cũng bế được đứa trẻ nhỏ bé trong vòng tay của mình, nhìn vào gương mặt trắng trẻo, mịn màng, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi tai áp sát đầu, và đôi mắt đen láy linh hoạt:

"Ngu Hề..."

Lâm Huyền thốt lên, giọng khàn khàn.

Hắn muốn ôm con bé chặt hơn, nhưng lại không dám dùng sức, sợ làm đau con. Khoảnh khắc này...

Hắn thực sự hiểu thế nào là "ngọc quý trên tay."

Hiểu thế nào là "nâng niu trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan." Con bé thật quá quý giá.

Mọi thứ đều mong manh, dễ vỡ đến mức hắn không nỡ chạm vào.

Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)

Chương 1673: Các cậu chính là chúng tôi (5)

"Tốt, tốt."

Lâm Huyền vẫn có chút lo lắng.

Đối với y tá, chuyện này có lẽ là thường ngày, nhưng đối với Lâm Huyền, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với việc con gái mình sắp chào đời, và bản thân sắp trở thành một người cha. Điều đặc biệt hơn là...

Ban đầu mọi thứ đều bình thường, buổi sáng không có dấu hiệu nào, cả ngày rất yên ắng, nhưng tối nay, Ngu Hề dường như không thể chờ đợi được nữa và quyết định ra đời sớm. "Lâm Huyền!"

Cao Dương lau mồ hôi trên trán, hối hả chạy đến. Nghe Lâm Huyền kể lại tình hình, cậu ta bật cười lớn:

"Haha! Lâm Huyền, con gái cậu biết cậu sắp rời đi, nên muốn đến gặp cậu trước đó!"

Một giờ sau, Angelica cũng đến.

Cô nói với Lâm Huyền rằng Jask đã bước vào trạng thái ngủ đông tại căn cứ bí mật của ông ấy, và giao lại công ty SPACET cho cô quản lý.

"Hôm nay tôi đến để tiễn cậu." Cô nhìn Lâm Huyền:

"Đây cũng có lẽ là lần cuối chúng ta gặp nhau, tôi từng nghĩ rằng cuộc gặp cuối cùng sẽ diễn ra tại cơ sở ngủ đông của Viện Khoa học Long Quốc, nhưng không ngờ..."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình hiển thị của bệnh viện bên ngoài phòng sinh, mỉm cười nhẹ: "Không ngờ, lại là lần gặp cuối cùng bên ngoài phòng sinh."

"Thật tuyệt, Lâm Huyền. Cậu có thể chứng kiến sự ra đời của một sinh mệnh, gặp mặt con gái mình một lần, cũng coi như bù đắp phần nào tiếc nuối."

"Báo động! Báo động! Phát hiện rác!" Mọi người quay đầu lại.

Thấy Vương ca ôm một chiếc robot hút bụi chạy đến:

"Triệu tổng... Triệu tổng đã đặc biệt dặn dò tôi, nói rằng phải mang cái robot hút bụi này từ nhà đến bệnh viện... Ồi, thật là, cái thứ này ồn quá, y tá trưởng suýt nữa đuổi tôi ra ngoài."

"Lâm Huyền, các cậu mua cái robot hút bụi gì mà cứ kêu lên mãi? Làm tôi suýt ngã mấy lần trên đường đến đây." Cậu ta cúi người xuống.

Đặt chiếc robot hút bụi lên sàn.

Vút!

Chiếc robot hút bụi vừa trượt vừa lướt, đến bên ngoài phòng sinh và va vào cửa, thấy không vào được lại quay lại và đâm vào mắt cá chân của Lâm Huyền: "Báo động! Báo động! Phát hiện rác!"

"Đừng đâm nữa, tôi cũng đang gấp đây."

Lâm Huyền nhấc chiếc robot hút bụi lên, vỗ vỗ vào đầu nó:

"Đây là phòng sinh, nhỏ tiếng thôi, không thì lát nữa y tá trưởng sẽ ném cậu ra ngoài đấy."

Thời gian chờ đợi trôi qua một cách vô cùng căng thẳng và dài đằng đẵng.

Lâm Huyền cảm thấy như thể thời gian trôi chậm lại, kim đồng hồ như bị dính keo, mỗi lần nhích đều tốn nhiều sức lực. Cuối cùng...

"Oa~!"

Một tiếng khóc trong trẻo và vang vọng từ bên trong phòng sinh vọng ra. Cao Dương nhảy cẫng lên, cười lớn và ôm chặt lấy Lâm Huyền: "Sinh rồi! Sinh rồi! Lâm Huyền! Sinh rồi!"

"Báo động! Báo động! Phát hiện rác!" Chiếc robot hút bụi vẫn không ngừng đâm vào mắt cá chân của Lâm Huyền.

Angelica thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Vương ca là người bình tĩnh nhất, cười cười nói với Lâm Huyền rằng chỉ một lát nữa khi bác sĩ xử lý xong, lau sạch lớp mỡ trên da và kiểm tra các phản xạ, thì có thể vào thăm em bé.

Không lâu sau.

Cánh cửa phòng sinh mở ra, Lâm Huyền cùng mọi người nhanh chóng và nhẹ nhàng bước vào phòng, nhưng bước chân hỗn loạn khiến chiếc robot hút bụi bị mắc kẹt ở ngoài, nó không vào được nên cứ xoay vòng tại chỗ, vừa xoay vừa kêu báo động.

"Anh Quân."

Lâm Huyền bước vào phòng đầu tiên, thấy Triệu Anh Quân có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mỉm cười nửa nằm trên giường.

Bên cạnh chiếc giường nhỏ, có một chiếc nôi, bên trong là một bé gái nhỏ nhắn, đang nằm yên lặng, mở to mắt ngắm nhìn xung quanh đầy tò mò. "Bác sĩ nói, con bé phát triển rất tốt."

Triệu Anh Quân nhìn Lâm Huyền cười nhẹ:

"Sáu cân bảy lạng, đối với bé gái thì cũng là một đứa trẻ khá lớn. Anh xem, mắt con bé đã mở rồi, trông rất lanh lợi. Nào, Lâm Huyền, bế con bé đi."

Khoảnh khắc đó...

Lâm Huyền chậm rãi tiến đến chiếc giường nhỏ đặt chiếc nôi. Hắn cảm thấy khoảnh khắc này thật thiêng liêng.

Giống như đang bước vào một không gian thiêng liêng và gặp gỡ với một vị thần. Đây chính là con gái của hắn. Ngu Hề.

Lâm Ngu Hề.

Hắn cúi người, điều chỉnh tư thế nhiều lần trước khi chạm vào đứa bé đáng yêu này. Con bé giống như được làm từ bông hoặc rong biển, khiến hắn không dám chạm vào.

May mắn là trước đây hắn đã từng bế Lê Phong Vũ trong giấc mơ và được Lê Ninh Ninh chỉ dạy, nên cũng có chút kinh nghiệm.

Sau rất nhiều nỗ lực.

Lâm Huyền cuối cùng cũng bế được đứa trẻ nhỏ bé trong vòng tay của mình, nhìn vào gương mặt trắng trẻo, mịn màng, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi tai áp sát đầu, và đôi mắt đen láy linh hoạt:

"Ngu Hề..."

Lâm Huyền thốt lên, giọng khàn khàn.

Hắn muốn ôm con bé chặt hơn, nhưng lại không dám dùng sức, sợ làm đau con. Khoảnh khắc này...

Hắn thực sự hiểu thế nào là "ngọc quý trên tay."

Hiểu thế nào là "nâng niu trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan." Con bé thật quá quý giá.

Mọi thứ đều mong manh, dễ vỡ đến mức hắn không nỡ chạm vào.

Chương 1674: Các cậu chính là chúng tôi (6)

Chương 1674: Các cậu chính là chúng tôi (6)

Làm sao trên thế giới này lại có một sự tồn tại vừa quý giá, vừa đáng yêu, lại vừa kỳ diệu như vậy? Đây là một sinh mệnh.

Một con người.

Một con người sống, một con người đã được tái sinh từ cõi chết. "Ngu Hề..."

Lâm Huyền lại nhẹ nhàng gọi tên con bé. Hắn cảm thấy...

Như có một dòng chảy ấm áp và vững chắc, thông qua ánh mắt đối diện, chảy vào cơ thể của Lâm Huyền.

Khiến hắn trở nên kiên định hơn, quyết tâm hơn. Lúc này...

Angelica bước vào phòng bệnh, đi qua Lâm Huyền đang hoàn toàn tập trung vào con gái, rồi đến bên cạnh Triệu Anh Quân, quan tâm hỏi: "Cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?" Nói rồi, cô ấy nhìn Lâm Huyền:

"Vừa làm cha là thế đấy, chỉ lo nhìn con mà quên mất công thần lớn nhất."

Tuy nhiên...

Triệu Anh Quân lắc đầu: "Không sao đâu."

Cô hạnh phúc nhìn cặp cha con mới gặp nhau lần đầu, mỉm

cười nhẹ: "Tiểu Ngu Hề, con bé đã sớm ra đời, chỉ để gặp ba của mình."

Dường như nghe thấy giọng nói của mẹ. Tiểu Ngu Hề trong chiếc nôi có chút phản ứng. Con bé chớp chớp mắt, nghiêng đầu sang một bên.

Lâm Huyền ôm con bé, ngồi xuống bên cạnh Triệu Anh Quân, để cô cùng chiêm ngưỡng phép màu của cuộc sống.

Triệu Anh Quân nhìn tiểu Ngu Hề.

Rồi lại nhìn Lâm Huyền, nhận ra ánh mắt của anh đã thay đổi:

"Em đã nghĩ rằng, hôm nay khi anh nhìn thấy Ngu Hề, ánh mắt anh sẽ trở nên do dự, nhưng không ngờ... lại trở nên kiên định hơn."

Lâm Huyền gật đầu:

"Bây giờ, anh thực sự rất biết ơn."

"Biết ơn vì điều gì?" Triệu Anh Quân hỏi.

Lâm Huyền nhìn Ngu Hề đang nhắm mắt lại như muốn ngủ, không kìm được cười nhẹ và nói: "Anh rất biết ơn, nếu có một trận chiến cần phải đánh, thì người ra trận là anh, chứ không phải Ngu Hề."

Hắn quay đầu lại, nhìn Triệu Anh Quân:

"Mấy ngày trước khi đến Đế Đô, anh đã nói chuyện với Nam Cung Mộng Khiết, cô ấy kể cho anh nghe về chồng cô ấy, về cha cô ấy, về ông bà cô ấy..."

"Bây giờ nghĩ lại, thực ra anh không phải là người đặc biệt. Từ hàng chục năm trước, trên mảnh đất Long Quốc này, đã có hàng triệu, hàng triệu người tiên phong làm gương, lần lượt tiến lên

phía trước, bảo vệ giang sơn rộng lớn này."

"Biết bao nhiêu người đã rời gia đình, rời quê hương, rời cha mẹ, rời vợ con, để đấu tranh cho cuộc sống hiện tại của chúng ta, cho một tương lai tốt đẹp hơn. Và anh, chỉ là một trong số những người kế thừa ánh sáng đó, tiếp bước họ mà thôi."

"Anh Quân, giống như những lời của vị lãnh tụ vĩ đại của chúng ta, đây là một trận chiến mà nhân loại phải đối mặt, anh không đánh, thì Ngu Hề sẽ phải đánh, nếu Ngu Hề không đánh, thì con của Ngu Hề sẽ phải đánh, và con của chúng, đến tận 600 năm sau, khi thế hệ của những đứa trẻ đó phải đối mặt."

"Ngu Hề rồi cũng sẽ có con, con của con bé cũng sẽ có con, và con của chúng sẽ tiếp tục có con, nên định mệnh diệt vong của loài người và sự hủy diệt của thế giới 600 năm sau cuối cùng vẫn sẽ đè nặng lên vai con cháu của chúng ta."

"Hiện giờ anh vô cùng biết ơn vì anh có khả năng thay đổi tất cả điều này, có hy vọng để cứu lấy tất cả. Anh không dám tưởng tượng, cũng không nỡ, em xem, Ngu Hề còn nhỏ như thế, còn yếu ớt như thế, anh là cha của con bé, làm sao anh có thể nhẫn tâm để con bé gánh chịu tất cả điều này?"

Triệu Anh Quân nâng tay lên.

Vuốt ve phía sau đầu của Lâm Huyền, nhẹ nhàng xoa:

"Đây chính là sự kế thừa tinh thần của Long Quốc, trong thời kỳ cách mạng, vô số cha con đã lần lượt tiến lên phía trước... Giống như anh nói, con trai của vị lãnh tụ vĩ đại cũng đã hy sinh trên chiến trường."

"Nếu là người khác, có lẽ họ sẽ không làm vậy, cũng sẽ hoàn toàn không hiểu được điều đó, bởi vì..."

"Bởi vì họ không phải là lãnh tụ vĩ đại, nên họ tự nhiên không

thể hiểu được." Cô chớp mắt, mỉm cười:

"Anh còn nhớ Hoàng Tước từng nói với anh điều gì không? Cô ấy nói, cô ấy sẽ ở bên anh khi anh còn bình thường, dạy dỗ anh để trở thành người xuất sắc, chờ đợi anh trưởng thành, rồi nhìn anh từ từ trở nên vĩ đại."

"Có lẽ cô ấy chưa kịp nhìn thấy điều này, nhưng em bây giờ, thay mặt cô ấy đã thấy rồi, Lâm Huyền. Chắc chắn sẽ có nhiều người không hiểu lựa chọn của anh, nhưng việc không được hiểu này, cũng chính là điều mà một người lãnh đạo tất yếu phải chịu đựng."

Lúc này, Cao Dương bước tới từ phía sau, môi mím lại:

"Lâm Huyền, đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi, để an toàn, chúng ta phải đến cơ sở ngủ đông của Viện Khoa học Long Quốc trước khi quá muộn."

Lâm Huyền và Triệu Anh Quân vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng...

Triệu Anh Quân cố gắng ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Huyền và Ngu Hề vào lòng: "Hãy nhìn về phía trước."

Cô nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Luôn luôn nhìn về phía trước."

"Hãy tin em, và cũng tin vào chính anh, Lâm Huyền, luôn nhớ lời Hoàng Tước đã nói với anh..."

"Làm đúng thì tiếp tục, sai thì sai cho đến cùng."

"Trước khi một sự việc được kết luận, chúng ta không ai biết đâu là đúng, đâu là sai, vì vậy hãy kiên định tiếp tục! Mang theo tất cả hy vọng và niềm tin của mọi người, kiên định, bước tiếp!"

Lâm Huyền gật đầu.

Chương 1675: Các cậu chính là chúng tôi (7)

Chương 1675: Các cậu chính là chúng tôi (7)

Hắn nhìn tiểu Ngu Hề trong lòng, nhẹ nhàng nói:

"Ngu Hề, ba rút lại những gì đã nói trước đây, con không cần phải học nhạc, trở nên văn nhã, trở nên ngoan ngoãn."

"Muốn học Taekwondo thì cứ học, muốn học gì thì học... Con có thể trở nên mạnh mẽ hơn một chút, thay ba... bảo vệ mẹ."

Dưới chân...

Chiếc robot hút bụi vội vàng chạy đến, áp sát vào mắt cá chân của Lâm Huyền.

Với giọng nhỏ nhất từ trước đến giờ, nó nói: "Rác... rác... phát hiện rác..." Lâm Huyền nhìn thấy nó, cũng khẽ cười:

"Cả cậu nữa,VV. Chúng ta đều là VV, hãy nhớ kỹ thân phận của mình, nhớ rõ trách nhiệm của mình... bảo vệ Triệu Anh Quân và Ngu Hề, nhờ cậu, trong khoảng thời gian tôi vắng nhà."

Cao Dương kéo tay Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, thật sự là phải đi rồi." Lâm Huyền gật đầu.

Hắn đặt tiểu Ngu Hề trở lại giường nhỏ. Sau đó cùng với Cao Dương bước đến cửa phòng bệnh. Nhưng cảm giác...

Bước cuối cùng này giống như có một bức tường vô hình chặn

lại, thật khó để bước qua. Cao Dương cũng vậy.

Cậu ta quay đầu lại, nhìn Triệu Anh Quân, tiểu Ngu Hề, và Angelica trong phòng, mũi bỗng chốc cay xè, tầm nhìn lập tức trở nên mờ đi: "Chúng tôi, sẽ nhớ các cô."

Cậu ta không thể kìm nén được nữa, vội vã lau nước mắt bằng tay áo. "Không cần phải quá xúc động, Cao Dương." Triệu Anh Quân nhìn hai người đang đứng ở cửa:

"Chúng ta chỉ ở những thời đại khác nhau, nhưng đều đang làm cùng một công việc, đều chiến đấu vì tương lai của nhân loại. Chúng ta là một, chúng ta chưa bao giờ thực sự tách rời."

"Vì vậy, đừng nhớ nhung chúng tôi quá..." ánh mắt cô cuối cùng trở nên kiên định, mạnh mẽ: "Các cậu, chính là chúng tôi."

Viện Khoa học Long Quốc, cơ sở ngủ đông bí mật.

Ngoài Đỗ Dao, Cao Dương, và Lâm Huyền, những người khác đã ngủ trong các khoang ngủ đông.

Ba người họ thay xong đồ ngủ đông, nhìn đồng hồ trên tường. Ngày 16 tháng 4 năm 2025, 23:21. "Xuất phát thôi." Lâm Huyền nheo mắt lại: "Tiến đến, tương lai." Xì...

Nằm trong khoang ngủ đông, Lâm Huyền nhắm mắt lại, cảm nhận chất lỏng lạnh lẽo trong khoang dần bao phủ cơ thể.

Chất lỏng tràn vào phổi, gây cảm giác khó chịu, kích thích khiến nước mắt chảy ra.

Nhưng rất nhanh sau đó hắn thích nghi, oxy trong chất lỏng bắt đầu thay thế không khí và trao đổi với phế nang.

Mi mắt ngày càng nặng trĩu. Không thể mở mắt được nữa.

Cảm giác trở nên mơ hồ.

Cảm giác trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác...

Mất đi ý thức.

Nước Mỹ, New York, tại cửa sông Hudson, dưới tượng Nữ thần Tự do, trời đang nắng gắt.

Một người đàn ông nhỏ bé với mái tóc vàng run rẩy bước đến dưới bệ đỡ, ngẩng đầu lên: "Bình đẳng..."

Ông ta nhìn lên ngọn đuốc trên tay Nữ thần Tự do, nhẹ giọng nói: "Trả lại cho thế giới, sự bình đẳng tuyệt đối nhất."

"Cái chết của con người, cuộc sống trăm năm, là bình đẳng; cái chết của virus, thời gian 194 năm, cũng là bình đẳng."

"Đây chính là sự bình đẳng nguyên sơ nhất của vũ trụ, trạng thái cân bằng nhất, sự hòa hợp bình đẳng nhất."

Thụy Sĩ, núi Pilatus, cơ sở bí mật.

Một ông lão tóc bạc nằm vào khoang ngủ đông.

Xung quanh, các robot hợp kim bận rộn làm việc, vận hành để đưa ông lão vào giấc ngủ đông. Ngay sau đó...

Ánh sáng trong cơ sở dần dần tắt.

Cuối cùng, ngay cả ánh sáng từ mắt của robot hợp kim cũng mờ dần, tất cả trở về sự tĩnh lặng, bị chôn vùi dưới dãy núi tuyết.

Ở một nơi nào đó trên thế giới, sâu dưới lòng đất.

Một ông lão đội chiếc mặt nạ Einstein, cô đơn, một mình, ngồi trong một không gian ngầm trống rỗng.

Nơi đây, được trang trí giống như một phòng hội nghị cổ xưa và trang nhã.

Không có bụi bặm.

Nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết của sự hoạt động nào.

Trên bậc thang cao, có một chiếc ghế tựa cao bằng gỗ đen, ông lão đeo mặt nạ yên lặng ngồi trên đó.

Bên dưới bậc thang, hai bên lần lượt có bốn chiếc ghế khác. Trống không.

Cũng như toàn bộ không gian ngầm này. Trống rỗng.

Hoang vắng.

Thời gian trôi qua.

Hơn hai trăm năm đã qua.

Hai trăm năm, nghe có vẻ dài.

Nhưng Trái Đất chỉ tự quay 70,000 vòng, chỉ quay quanh Mặt Trời được 200 vòng. Mặt Trời quay quanh thiên hà Ngân Hà mất 250 triệu năm, nếu đứng từ trung tâm Ngân Hà nhìn về phía Mặt Trời trong 200 năm, gần như không có sự dịch chuyển. Ngân Hà và thiên hà Tiên Nữ sẽ va chạm sau 4 tỷ năm nữa. Đó chắc chắn sẽ là một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng và tráng lệ.

Thật tiếc...

Sau 200 năm trôi qua, đối với Ngân Hà và Tiên Nữ, chúng vẫn xa xôi, vẫn xa vời, xa không thể chạm tới. 200 năm, rất dài, nhưng cũng rất ngắn.

Trên thước đo thời gian của vũ trụ, đây chỉ là một cái chớp mắt; thậm chí còn không thể tính là một cái chớp mắt.

Ngày 12 tháng 9 năm 2234, cơ sở ngủ đông bí mật của Long Quốc. Trong khoang ngủ đông.

Một người đàn ông mở mắt. Đây...

Là đâu?

Không thể cử động, không thể nhìn rõ, ý thức không rõ ràng.

Chỉ có thể mơ hồ thấy hai bóng người đang bận rộn bên ngoài tấm kính mờ. Dần dần, thính giác hồi phục.

"Chắc cũng sắp xong rồi? Mở ra sớm đi, cơ thể cậu ta rất khỏe mạnh, nếu để cậu ta có thêm thời gian hồi phục, lát nữa chúng ta sẽ không giữ được cậu ta đâu."

Chương 1676: Chờ đợi cậu (1)

Chương 1676: Chờ đợi cậu (1)

Đây là giọng của một người đàn ông có giọng nói to. "Cậu gấp gì chứ?"

Lại một giọng nói khác, trầm ổn và điềm đạm:

"Các quy trình đánh thức từ ngủ đông đều đã được thiết lập sẵn, đã tính toán kỹ điều này rồi, thời gian được kiểm soát vừa vặn, để cơ thể họ vừa đủ để cử động nhưng vẫn chưa có đủ sức mạnh."

Bỗng nhiên.

Trên màn hình kính, bắt đầu xuất hiện các hình ảnh và âm thanh. Hướng dẫn cậu từ từ xoay mắt, cử động cơ thể. Cuối cùng

Người đàn ông trong khoang ngủ đông hoàn thành tất cả các bài kiểm tra, nắp khoang mở ra. Cậu từ từ ngồi dậy, nhìn hai người đàn ông hoàn toàn xa lạ trước mặt: "Các người... đây là... đâu?" Cậu chớp mắt:

"Tôi là ai?"

"Rồi cậu sẽ biết ngay thôi!"

Người đàn ông giọng to xông lên, kéo mạnh cậu về phía chiếc ghế cố định: "Đợi đã, thả tôi ra."

Cậu cực kỳ cảnh giác, cố gắng vùng vẫy, nhưng không thể dùng sức: "Thả tôi ra, thả..."

Cậu hoàn toàn không có cơ hội chống cự, bị ép ngồi vào ghế cố định, dây đai được thắt lại. Ngay sau đó.

Một chiếc mũ kinh khủng giống như bạch tuộc, với những xúc tu đáng sợ, bị ép chặt lên đầu cậu.

Cậu mở to mắt:

Các người định làm gì một...!!! Đau đớn!

Đau đớn khủng khiếp!

Như thể hàng ngàn chiếc kim đâm vào da đầu, xuyên vào não, thẳng đến tủy sống! Toàn thân cậu run rẩy, mắt đảo lên.

Trong não, vô số hình ảnh giống như đèn kéo quân lướt qua một...

Cây kẹo mút trong miệng, mèo Rhine trên kệ, thi thể bị xe tông bay đi lúc 00:42, ánh sáng rực rỡ của thành phố cyberpunk, bóng bàn tay đen trên mặt trăng, bức tượng bằng ngọc bích trên thành phố trên không, cô gái nhảy ra khỏi máy bay không gian, những mảnh sao xanh tan biến trong vòng tay, tia lửa bắn ra từ bảy cái đầu của cô gái mắt xanh, đầu lâu bay giữa bầu trời, ông lão đeo mặt nạ Einstein, tuyết xanh phủ kín thành phố, nụ cười mong manh của khuôn mặt trong nôi, ánh mắt kiên định của người phụ nữ trên giường bệnh... "Nhìn về phía trước." "A!!!"

Lâm Huyền hét lên, khôi phục lại ý thức, cảm giác tê liệt do dòng điện biến mất. "Mẹ kiếp."

Hắn muốn đưa tay lên gãi đầu, nhưng phát hiện tay chân bị trói chặt:

"Thứ này cũng mạnh thật đấy! Không tính đến việc cải tiến chút à? Chẳng khác gì dụng cụ tra tấn cả?"

Hắn nhìn hai người trước mặt đang cười ha hả. Cao Dương, vẫn giống như trước đây.

Lưu Phong, rõ ràng đã già đi, có thêm nhiều tóc bạc; nhưng có lẽ là do mệt mỏi, tuổi tác hiện tại của Lưu Phong trông như khoảng 35 tuổi. "Cười cái gì, mau cởi trói cho tôi." Hắn trong lòng thầm xin lỗi.

Thật không ngờ chiếc mũ điện kích não này lại có sức mạnh kinh khủng đến thế, bây giờ nghĩ lại cảm giác vừa rồi, hắn vẫn thấy rùng mình.

Lưu Phong và Cao Dương bước tới, tháo dây trói cho Lâm Huyền. Hắn đứng dậy.

Vận động tay chân, nhìn hai người: "Bây giờ là năm nào? Thế giới hiện giờ thế nào rồi?" Cao Dương bước tới, vỗ vai Lâm Huyền: "Đi thôi, lên xe vừa đi vừa nói." Lâm Huyền nghiêng đầu bối rối:

"Đi đâu? Nói ở đây không được à?" Cao Dương khẽ cười: "Triệu Anh Quân và Ngu Hề đã để lại cho cậu một món quà. Cậu không muốn đi xem ngay bây giờ sao?"

Một chiếc xe bốn bánh chạy bằng pin hạt nhân, tự động lái, đang lao nhanh trên con đường.

Lâm Huyền nhìn những tòa nhà cao chọc trời ngoài cửa sổ và các màn hình điện tử khổng lồ trên mặt ngoài của các tòa nhà, chìm vào suy nghĩ……

Trên màn hình điện tử, một quảng cáo về chiếc điện thoại di động mới nhất đang được phát.

Chiếc điện thoại này đủ mỏng, có thể tự do gập lại, thậm chí có thể kết hợp thành một thanh dài trong suốt, đeo trước mắt và biến thành một cặp kính thông minh.

Nhưng.

Có một điều không thể thay đổi.

Nó vẫn chỉ là một chiếc điện thoại.

Công nghệ truyền thông không có bất kỳ tiến bộ nào, chỉ là nhanh hơn và tiện lợi hơn;

Phương thức tương tác không có bất kỳ tiến bộ nào, chỉ là hình thức đa dạng hơn;

Nhìn lại xe hơi cũng vậy, lái tự động đã trưởng thành hơn, nhưng vẫn chỉ chạy trên mặt đất, pin hạt nhân cũng là thứ đã tồn tại từ 200 năm trước, giờ đã lỗi thời.

“Điều này là bình thường sao?”

Lâm Huyền rút ánh mắt khỏi cửa sổ, nhìn sang Lưu Phong và Cao Dương bên cạnh:

“200 năm qua, trên đường đi, tôi không thấy bất kỳ tiến bộ công nghệ mang tính đột phá nào, tất cả các kỹ thuật chỉ là sự chi tiết hóa và sâu hóa của 200 năm trước. Về bản chất…… có gì khác với 200 năm trước không?”

Cao Dương lắc đầu:

“Đừng hỏi tôi, tôi chỉ tỉnh dậy sớm hơn cậu một tháng; hơn nữa, tôi cùng cậu đến tương lai là để cứu Sở An Tình, còn những chuyện khác tôi không quản nổi.”

“Vả lại, như thế này chẳng phải tốt hơn sao? Công nghệ không thay đổi nhiều, chúng ta ngược lại dễ dàng thích nghi với thời đại hơn! Cậu xem, chỉ một tháng mà tôi đã hòa nhập hoàn hảo với môi trường rồi, cách sống cơ bản không khác nhiều so với 200 năm trước.”

“Đó chính là vấn đề!” Lâm Huyền nói.

Hắn đột nhiên nghĩ đến……

Chương 1677: Chờ đợi cậu (2)

Chương 1677: Chờ đợi cậu (2)

Trước khi ngủ đông, Angelica và Jask đã nói:

“Nếu thực sự vẫn có thể để ông trở thành người giàu nhất thế giới, thì nhân loại trong 200 năm qua đã không làm được gì sao? Ông nghĩ rằng công nghệ trong 200 năm này không phát triển sao?”

“Kiến thức trong bụng ông, e rằng 200 năm sau, sách giáo khoa tiểu học đã dạy xong rồi.”

“Nếu 200 năm sau, những gì được dạy trong trường đại học vẫn là kiến thức hiện tại, thì thế giới này thực sự có vấn đề lớn.”

Nhưng bây giờ xem ra……

“Lưu Phong.”

Lâm Huyền nhìn Lưu Phong:

“Jask tỉnh chưa? Ông ấy bây giờ vẫn là người giàu nhất thế giới chứ?”

Lưu Phong mỉm cười nhẹ:

“Ông ấy tỉnh muộn hơn tôi một chút, tôi tỉnh lại 7 năm trước, còn Jask là 4 năm trước. Đúng vậy, Lâm Huyền, đúng như cậu nghĩ…… Bây giờ Jask vẫn là người giàu nhất thế giới.”

“Hậu duệ của Angelica đã quản lý SPACET rất tốt, thậm chí ngày càng tốt hơn, hiện tại Jask còn giàu hơn trước kia.”

“Tuy nhiên…… Jask lại cảm thấy tiếc nuối, thậm chí còn bày tỏ sự tức giận. Ông ấy nói rằng, ông ấy thà rằng khi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, thấy rằng đã có công ty mạnh hơn đánh bại SPACET, có công nghệ mạnh hơn khiến ông ấy phải quay lại trường tiểu học học lại từ đầu.”

“Nhưng, nhiều năm trôi qua, cậu có dám tin không? Nhân loại vẫn chỉ đang ở mức có thể phóng tàu thăm dò lên sao Hỏa, nào là tàu di cư, nào là thành phố không gian, thậm chí những tàu vũ trụ mạnh mẽ hơn cũng không xuất hiện.”

“Jask tỉnh dậy, liền đến Long Quốc tìm tôi, ông ấy than thở ____”

“【Thật không ngờ, lão xác sống 200 năm trước như tôi, vẫn có thể bắt kịp thời đại, thậm chí còn giữ vững vị trí tiên phong trong lĩnh vực công nghệ; bây giờ tôi vẫn có thể đi giảng dạy ở trường đại học mà không gặp vấn đề gì, vì họ vẫn học những kiến thức của 200 năm trước.】”

……

Quả nhiên.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Đúng như hắn đã đoán trước.

Giấc mơ thứ chín có bóng dáng của nhiều thiên tài, được họ cùng nhau tạo dựng nên.

Dù Copernicus đã chết.

Nhưng những phương thức của ông ta không chết, tinh thần của ông ta cũng không chết... Điều này dẫn đến việc công nghệ vẫn trong trạng thái bán đình trệ.

Nhân loại vẫn đang cố vắt kiệt giọt nước cuối cùng của định luật Moore, nhưng chưa thể vượt qua được cái vòng vây này để tìm kiếm con đường mới, rộng lớn hơn.

Vậy.

Vấn đề nằm ở đâu?

“Vẫn còn các nhà khoa học, nhà toán học, học giả bị chết vào lúc 00:42 sao?” Lâm Huyền hỏi.

“Không.”

Lưu Phong lắc đầu:

“Tôi tỉnh dậy, và cả Jask cũng tỉnh dậy sau đó, cả hai chúng tôi đều bắt đầu điều tra về việc này. Chúng tôi đã tra cứu tất cả các tài liệu có thể tìm thấy, nhưng không phát hiện bất kỳ nhà khoa học nào bị sát hại vào lúc 00:42.”

“Ngược lại, có một vài học giả không quá nổi tiếng, do những lý do ngẫu nhiên mà chết vào thời điểm này, ví dụ... có một chuyên gia nghiên cứu ổ trục, vì ngoại tình mà bị vợ đâm nhiều nhát, đưa đến bệnh viện cấp cứu không kịp... cuối cùng đã trút hơi thở cuối cùng vào lúc 00:42.”

“Còn một người khác, làm việc tại một viện nghiên cứu rất bình thường, nghiên cứu về vi sinh vật, nhưng do say rượu, dừng xe bên đường để đi vệ sinh, lại nghĩ rằng đó là bồn hoa... nhưng thực tế đó là cầu vượt, và đã ngã xuống chết, thời điểm tử vong cũng đúng là 00:42.”

“200 năm trước, chỉ có hai nhà khoa học này là chết vào lúc 00:42.”

Lâm Huyền xua tay:

“Vậy thì chắc chắn không tính rồi.”

“Nhưng, rõ ràng là có sự can thiệp từ một bàn tay đen phía sau khi mà trình độ công nghệ phát triển hạn chế trong 200 năm qua, anh và Jask đã điều tra những năm qua, có manh mối nào không?”

“Có.”

Lưu Phong gật đầu:

“Trước tiên, vẫn có một số nhà khoa học quan trọng bị chết, nhưng không có điểm chung nào, nên rất khó để chúng tôi xác định đó là do phương thức của Copernicus hay chỉ đơn thuần là tai nạn.”

“Cách chết, thời gian chết, hay thân phận đều không có bất kỳ điểm chung nào, điều này khiến chúng tôi không thể đưa ra phán đoán... Jask cho rằng, có khả năng người kế thừa của Copernicus đã làm điều này tinh vi hơn.”

“Nhưng điều này cũng có những điểm không thể lý giải được, vì nhiều người đứng đầu trong các lĩnh vực công nghệ cao vẫn còn sống và hoạt động tích cực trong giới học thuật, cố gắng thúc đẩy tiến bộ và đột phá khoa học.”

“Thế còn những tiến bộ và đột phá đó?”

Lâm Huyền giơ tay ra:

“Sao tôi lại không thấy? Chẳng lẽ những người đứng đầu trong các lĩnh vực công nghệ cao này không ai đạt được đột phá nào sao?”

“Đó chính là manh mối thứ hai mà tôi muốn nói.”

Lúc này, chiếc xe tự lái đang chạy với tốc độ cao đã rời khỏi khu vực thành phố, bắt đầu tăng tốc thêm, Lưu Phong tiếp tục nói:

“Thứ hai, manh mối tiếp theo là... trong 200 năm qua, nhân loại đã chọn sai hướng phát triển công nghệ; nói đơn giản là, như cách mà chúng ta thường nói trong thời đại của mình, 'cây công nghệ đã bị điểm sai.'”

“Tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng thực tế là, trước khi nhận ra rằng 'cây công nghệ bị điểm sai', ai có thể nhận thức được rằng nó đã sai? Sự phát triển công nghệ luôn cần nhiều thử nghiệm khác nhau, không phải là một bài trắc nghiệm với vài lựa chọn cho cậu chọn... Tóm lại, nhân loại đã không tìm được lối đi đúng trong nhiều lĩnh vực khoa học quan trọng.”

Lâm Huyền suy nghĩ một chút.

Hắn đại khái hiểu ý của Lưu Phong.

Chương 1678: Chờ đợi cậu (3)

Chương 1678: Chờ đợi cậu (3)

Công nghệ đi sai đường đã từng xảy ra rất nhiều lần, giống như những công ty từng rất vĩ đại nhưng đột nhiên sụp đổ vì chiến lược sai lầm, điều này cũng áp dụng cho lĩnh vực nghiên cứu khoa học.

Một con đường sai sẽ lãng phí rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực, thời gian... rồi lại tiếp tục đầu tư vào con đường tiếp theo, và cũng lại lãng phí nhân lực, vật lực, tài lực, thời gian.

Đó chỉ là một lĩnh vực.

Nếu mỗi lĩnh vực đều như vậy, thì đúng là công nghệ rất khó để có được những đột phá lớn.

“Nhưng... còn bản thảo về 'nhiệt hạch lạnh' mà tôi đã cung cấp cho Viện Khoa học Long Quốc thì sao?”

Lâm Huyền hỏi:

“Đó là một hướng đi đúng đắn, chắc chắn không thể sai lệch được.”

“Đúng là không sai lệch, chỉ là...”

Lưu Phong thở dài:

“Cậu cũng biết đấy, công nghệ nhiệt hạch lạnh không chỉ cần lý thuyết, mà còn cần sự hỗ trợ từ các lĩnh vực khác như khoa học vật liệu, kỹ thuật. Vấn đề nằm ở chỗ này, trong 200 năm qua, gần như không có đột phá nào trong lĩnh vực khoa học vật liệu.”

“Ừm...”

Lâm Huyền dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại:

“Vậy nói trắng ra, vẫn có ai đó đang can thiệp, kìm hãm, ngăn chặn sự phát triển của công nghệ, chỉ là phương thức đã thay đổi... hoặc là đã trở nên tinh vi hơn.”

Thực ra, Lâm Huyền không ngạc nhiên về kết quả này.

Trước khi lên xe, Lâm Huyền đã hỏi Lưu Phong về việc liệu chỉ số độ cong thời không trên đồng hồ thời không có thay đổi hay không.

Lưu Phong đã trực tiếp lấy đồng hồ thời không ra cho hắn xem.

Ổn định như núi.

Con số vẫn là 0.0001764, điều đó có nghĩa là, đường dây thế giới vẫn chưa thay đổi, thế giới tương lai trong giấc mơ thứ chín vẫn như cũ.

Nhân loại diệt vong,

Công nghệ bị gián đoạn,

Và "Thôn Thiên Ma Đế" độc đoán vô tận.

Đường dây thế giới này cực kỳ vững chắc, và cho đến tận năm 2234, nó vẫn tiến theo lộ trình đã định trước, không hề gây ra một gợn sóng nhỏ nào.

……

Einstein đã đóng cửa Câu Lạc Bộ Thiên Tài để duy trì sự ổn định của đường dây thế giới;

Ý chí của Copernicus không biết đã được ai kế thừa, nhưng phương thức của họ đã trở nên tinh vi hơn;

Virus của Gauss tuy đã hoàn toàn chấm dứt, nhưng những nhà khoa học xuất sắc đều đã bị bỏ lại trong quá khứ;

Newton không biết đang bận rộn với điều gì, nhưng chắc chắn ông ấy không phải đang nghỉ ngơi hoặc lười biếng, ông ấy cũng đang duy trì sự ổn định;

Cuối cùng, sau 200 năm, vào năm 2600, vẫn còn tên lão cáo già Galileo đang chờ đợi, chuẩn bị tạo ra một thảm họa hủy diệt cho Trái Đất.

Tuy nhiên, chưa dừng lại ở đó.

Sau 24 năm nữa, sẽ có một ánh sáng trắng hủy diệt khác, vào giây đầu tiên trong ngày sinh nhật thứ 20 của CC, sẽ làm bốc hơi toàn bộ thế giới.

Hy vọng duy nhất để cứu vãn tất cả.

Là phải lên

Lâm Huyền mở mắt.

Nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hả?”

Hắn hơi nghi hoặc, chỉ tay về phía bức tường rào kéo dài không ngừng từ nửa giờ trước:

“Đây là chỗ nào? Sao diện tích lại rộng lớn như vậy?”

“Hiện giờ tốc độ xe của chúng ta hơn 120 km/h, nhưng đã chạy được nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối của bức tường này… đây là trường học sao?”

“Nhưng trường học nào mà có diện tích rộng lớn đến thế, một đoạn tường rào dài hơn 60 km… thật quá sức tưởng tượng, gần như lớn hơn cả một thành phố.”

Nói xong.

Cao Dương, người đã không nói được lời nào trong suốt thời gian dài, cười hì hì:

“Phản ứng của cậu ấy giống y như lần đầu tiên tôi đến đây, đều thấy quá đỗi kinh ngạc. Nhưng, ý nghĩ của cậu là đúng đấy, đây chính là món quà mà Triệu Anh Quân và Ngu Hề để lại cho cậu!”

“Nhìn kìa, chúng ta đến cổng trường rồi, ngước lên mà xem ____”

Cao Dương nhấn một nút, mái xe ngay lập tức trở nên hoàn toàn trong suốt, cảnh vật bên ngoài hiện rõ mồn một, rõ ràng như thể đang ngồi trong một chiếc xe mui trần.

Hắn ngẩng đầu lên.

Thấy trên cổng trường cao lớn và hùng vĩ, bốn chữ Hán khổng lồ sừng sững trên bầu trời——

【Đại học Rhine】

“Triệu Anh Quân đã hợp nhất tất cả mọi thứ lại với nhau, tạo nên ngôi trường đại học lớn nhất, đẳng cấp nhất, tiên tiến nhất thế giới này.”

Lưu Phong giải thích với Lâm Huyền:

“Các công ty trước đây như MX, Công ty Rhine, Tập đoàn Sơn Hà… tất cả đều đã được hợp nhất vào Đại học Rhine.”

“Nơi cậu vừa tỉnh dậy chính là cơ sở ngủ đông của Đại học

Rhine. Sau khi xây dựng xong, họ đã chuyển khoang ngủ đông của chúng ta từ Viện Khoa học Long Quốc ở Đế Đô đến đây, Thành phố Đông Hải."

"Diện tích của toàn bộ khuôn viên Đại học Rhine khoảng bằng nửa Thành phố Đông Hải, thật sự là một quái vật khổng lồ, có thể nói đây là một thành phố nhỏ, một thành phố trong lòng thành phố."

Chương 1679: Chờ đợi cậu (4)

Chương 1679: Chờ đợi cậu (4)

“Triệu Anh Quân tin rằng, giáo dục mới là gốc rễ của tất cả, con người mới là nền tảng của tất cả, để lại bao nhiêu tiền cũng không bằng để lại cho tương lai của chúng ta một niềm hy vọng thực sự… và một nhóm những người trẻ tràn đầy sức sống và có chí hướng lớn lao.”

“Khẩu hiệu của Đại học Rhine giống như Công ty Rhine trước đây của cậu, 【Vì một tương lai tươi đẹp của nhân loại】; tôi tỉnh dậy sớm hơn các cậu, đã tiếp quản các công việc ở đây trước. Hiện tại, về mặt danh nghĩa, tôi là hiệu trưởng của Đại học Rhine, nhưng thực ra tôi chỉ phụ trách phần phòng thí nghiệm… việc quản lý và vận hành cụ thể đều do các chuyên gia đảm nhiệm.”

“Tài sản của Đại học Rhine vô cùng khủng khiếp, nhờ vào các công nghệ sáng chế, lượng tiền mặt dự trữ và doanh thu hàng năm, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một trong những tài sản hàng đầu thế giới.”

Két——

Tiếng phanh xe rõ ràng vang lên, chiếc xe trong suốt dừng lại không lâu sau khi qua cổng trường, cửa xe phía sau tự động mở ra.

Cao Dương nhảy xuống xe trước, kéo Lâm Huyền xuống:

“Mau đến xem đi, vợ cậu, con gái cậu, đều là những người vĩ đại như thế nào.”

Lâm Huyền xuống xe.

Nhìn về hướng mà Cao Dương chỉ tay.

Hắn mở to mắt.

Đó là…

Ở vị trí trung tâm đối diện với cổng trường, một bức tượng bằng bạch ngọc cao lớn đang đứng sừng sững!

Trên bệ của bức tượng, là hình ảnh hai người phụ nữ, một người trước, một người sau, nắm tay nhau, nhìn thẳng về phía trước.

Lâm Huyền nín thở.

Nhìn vào gương mặt, dù đã bị thời gian bào mòn… nhưng vẫn khắc sâu trong lòng, đầy phong thái uy nghi và mạnh mẽ.

Triệu Anh Quân.

Người đứng trước, với ánh nhìn xa xăm, bức tượng bạch ngọc ấy chính là Triệu Anh Quân!

Lần này, bức tượng này khác hẳn với bức tượng ở Thành phố trên không Rhine.

Trước hết, bức tượng này đang mỉm cười, đầy tự tin, kiên định nhìn về phía xa.

Thứ hai, Triệu Anh Quân trên bức tượng này có độ tuổi khoảng hơn 50, rõ ràng là già hơn so với Triệu Anh Quân mà hắn từng gặp, nhưng vẫn đầy sức sống và xinh đẹp.

Có vẻ như…

Lần này, Triệu Anh Quân không còn sợ hãi khi hắn thấy hình ảnh mình già đi như trong giấc mơ thứ ba nữa.

Cô ấy dường như rất tự hào, khi có thể trở thành hiệu trưởng đầu tiên của Đại học Rhine, và với nụ cười đầy nhân hậu, nhìn ngắm từng sinh viên bước vào trường.

Còn người phụ nữ trẻ đứng sau cô ấy, nắm tay cô ấy, cũng kiên định nhìn về phía xa, Lâm Huyền nhận ra ngay lập tức——

Ngu Hề.

Lâm Ngu Hề.

Khuôn mặt giống hệt với cô gái từng xuyên không từ thời không xa xôi đến!

Chỉ là…

Bức tượng của Lâm Ngu Hề trên đó, rõ ràng lớn tuổi hơn nhiều so với cô bé Ngu Hề từng nắm tay mình đi Disney ngày nào.

Khi đó, cô bé Ngu Hề ở Disney chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi; còn bức tượng của Lâm Ngu Hề thì thể hiện cô ấy ở tuổi hai mươi bảy, hai mươi tám, một sự trớ trêu… độ tuổi của Ngu Hề bây giờ lại lớn hơn cả mình.

Lâm Huyền chậm rãi tiến gần.

Tiến gần đến 200 năm thời gian, tiến gần đến gia đình mình, vợ mình, con gái mình.

“Bức tượng này được xây dựng vào dịp kỷ niệm 50 năm thành lập Đại học Rhine.”

Lưu Phong đi theo sau Lâm Huyền, tiếp tục giới thiệu:

“Khi đó, Triệu Anh Quân đã gần trăm tuổi, từ lâu đã thôi giữ chức hiệu trưởng, con gái của cậu, Lâm Ngu Hề, là hiệu trưởng thứ hai của Đại học Rhine, cũng dự định từ chức để chuyển giao ngôi trường cho những người có năng lực hơn để quản lý và tiếp

tục phát triển.”

“Hai người họ cuối cùng đã quyết định, sẽ khắc họa hình ảnh của mình trên bức tượng này như khi Đại học Rhine mới được thành lập. Chính là những gì cậu đang thấy bây giờ…”

“Tôi đã đọc lịch sử trường, Ngu Hề thực sự là một người lãnh đạo không thua kém gì Triệu Anh Quân, kiên quyết, dứt khoát, dũng cảm, thông minh… có thể nói cô ấy hội tụ những điểm mạnh của cả hai người, thực sự làm cho Đại học Rhine trở nên mạnh mẽ, mở ra một kỷ nguyên mới.”

“Triệu Anh Quân qua đời ở tuổi 100, hưởng trọn niềm vui gia đình; Ngu Hề cũng vậy, Ngu Hề có ba người con, một con trai và hai con gái, sau này đều rất thành đạt, chỉ có điều họ không tham gia vào công việc của Đại học Rhine… thậm chí, một trong những cháu gái của cậu đã trở thành một nghệ sĩ có chút danh tiếng, không biết có phải là do di truyền từ tài năng của cậu không.”

“Tính ra, bây giờ thế giới đã có đến thế hệ thứ mười của dòng họ cậu, nhưng chúng tôi không chủ động tìm kiếm, vì họ đã không còn nhớ đến cậu nữa… Dù sao, 200 năm đối với một gia tộc vẫn là quá dài.”

“Không cần đâu.”

Lâm Huyền bước đến ngay dưới bệ tượng, ngước nhìn lên khuôn mặt mỉm cười của Anh Quân, nhìn vào sự kiên định của Ngu Hề, tưởng tượng về những ngày họ đã làm hiệu trưởng tại ngôi trường này, một nụ cười nở trên môi hắn:

“Không cần phải tìm kiếm hậu duệ của tôi…”

“【Cuộc chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc, đừng làm phiền đến cuộc sống hạnh phúc của họ.】”

Chương 1680: Chờ đợi cậu (5)

Chương 1680: Chờ đợi cậu (5)

“Hãy để các con sống vui vẻ trong thời đại hạnh phúc này, đó chính là mục đích của chuyến đi này của chúng ta… Cuộc chiến này, hãy để nó dừng lại ở thế hệ chúng ta, và kết thúc ở thế hệ chúng ta.”

“Anh Quân và Ngu Hề, còn để lại điều gì cho tôi không?”

Cao Dương bước tới, lắc đầu:

“Không, trước khi qua đời, họ đã xóa hầu hết các thông tin về họ, giống như khi chúng ta rời khỏi Triệu Anh Quân trước khi ngủ đông… Cô ấy không muốn chúng ta thương nhớ họ, vì họ đã sống rất hạnh phúc, và đã có một cuộc đời rất đáng giá, còn để lại cho chúng ta một Đại học Rhine mạnh mẽ như thế này.”

“Tuy nhiên…”

Cao Dương lấy ra chiếc điện thoại trong suốt của cậu ta, nhìn thời gian và mỉm cười:

“Nhưng không phải là không còn gì để lại, thời gian đã đến rồi, nó sẽ sớm xuất hiện.”

“Ai?” Lâm Huyền quay đầu lại.

Rắc!

Bất ngờ, một cánh cửa sắt ẩn dưới bệ tượng mở ra.

Một con robot hình thùng rác sáng bóng bằng kim loại, trượt

trên đường ray sáng bóng của nó, chậm rãi di chuyển ra:

“Rác. Rác. Phát hiện rác.”

Âm thanh này nghe có vẻ hơi yếu ớt.

Nhưng ngay lập tức!

Robot thùng rác sáng bóng, mới toanh, quay đầu nhìn ngây ngô về phía này, như thể bị treo máy mà đứng yên tại chỗ.

“Rác!! Rác!! Phát hiện rác!!”

Một chiếc loa lớn chưa từng thấy phát ra âm thanh lớn đến mức làm rung màng nhĩ.

Robot thùng rác tăng tốc độ với một cú lao mạnh mẽ——

Cạch!

Nó đưa ra một khung kim loại sáng bóng, khóa chặt lấy cổ chân của Lâm Huyền, ngẩng đầu lên hét lớn:

“Rác!! Rác!! Phát hiện rác!!”

“VV!”

Lâm Huyền hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ gặp lại VV ở đây.

Hắn cúi người xuống, chạm vào đỉnh đầu của robot thùng rác.

Cảm giác này…

Không thể nhầm lẫn được.

Hợp kim hafnium.

VV cũng đã tiến hóa!

Không chỉ từ robot lau nhà tiến hóa thành robot thùng rác, mà thậm chí cả chất liệu cũng từ nhựa biến thành hợp kim hafnium, sức chiến đấu tăng vọt.

“VV…”

Lâm Huyền cúi xuống, định bế nó lên, giống như hắn đã từng làm vô số lần trong giấc mơ thứ ba.

Nhưng.

Quá nặng rồi.

Dù Lâm Huyền dồn hết sức, VV bằng hợp kim hafnium vẫn không hề nhúc nhích.

“Bỏ cuộc đi, cậu không thể nhấc nổi đâu.”

Lưu Phong cười nói:

“Bây giờ, robot thùng rác VV này, tất cả các bộ phận đều được làm từ hợp kim hafnium, trọng lượng lên đến 300 kg.”

“Nó đối xử với cậu đã nhẹ nhàng lắm rồi, khi Cao Dương đến, cậu ta định chào VV, nhưng VV lập tức lao vào cậu ta, đẩy cậu ta bay xa hai mét. Sau đó, Cao Dương tức giận đấm VV một cú, và phải chịu đựng một bàn tay sưng tấy mấy ngày liền.”

Lâm Huyền nhìn VV đã tiến hóa thành thể hoàn chỉnh, thậm chí là thể cực hạn bằng hợp kim hafnium, trong lòng dâng lên cảm giác quen thuộc và thân thiết.

Sờ lên lớp vỏ hợp kim hafnium mịn màng và lạnh buốt của nó, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy ấm áp.

“VV, phiền cậu đợi thêm chút nữa.”

Lâm Huyền khẽ nói:

“Tôi nhất định sẽ hồi sinh cậu, cảm ơn cậu đã giả vờ làm một trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch suốt 200 năm qua. Khi cậu hồi sinh... dù cậu có lắm lời, đùa cợt hay thích diễn trò thế nào, tôi cũng sẽ không trách cậu nữa.”

“Nhưng hiện tại thời đại này, Trình Thiên vẫn chưa ra đời, chúng ta cần phải đợi thêm một chút nữa.”

Bất ngờ.

Đôi mắt của robot thùng rác bằng hợp kim hafnium VV lóe lên ánh sáng xanh lục, giọng nói máy móc vô cảm vang lên:

“Vui lòng nhập mật khẩu!”

“Ừ?” “Hả?” “Cái gì?”

Cả ba người Lâm Huyền đều sững sờ.

Đặc biệt là Cao Dương và Lưu Phong, họ nhìn nhau ngỡ ngàng:

“Có cả chức năng này sao?”

“Không biết nữa.”

Lưu Phong lắc đầu bối rối:

“Tôi đã xem qua VV bằng hợp kim hafnium nhiều lần rồi, mỗi lần nó đều xuất hiện đúng giờ, yếu ớt hô khẩu hiệu và dọn rác, sau đó lại quay về ngủ, chưa bao giờ nói thêm câu gì.”

Cao Dương bỗng hiểu ra:

“Thì ra là vậy, chắc chắn trong này đã được cài đặt chương trình nhận dạng giọng nói, chỉ có thể nhận ra giọng của Lâm Huyền! Vì vậy chỉ khi nghe thấy giọng của Lâm Huyền, nó mới kích hoạt câu nói này! Điều này có nghĩa là… Triệu Anh Quân và Ngu Hề còn để lại thứ gì đó cho Lâm Huyền!”

“Nhưng... mật khẩu là gì? Hoàn toàn không có gợi ý gì cả! Làm sao chúng ta biết được mật khẩu là gì?”

Hehe.

Lâm Huyền cười nhẹ, lắc đầu:

“Cần gì phải có gợi ý nữa…”

Hắn thay đổi sắc mặt, trở nên mềm mại hơn, khẽ nói:

“Mật khẩu, còn có thể là gì khác được chứ?”

“Đó là một dãy số… hoàn toàn ngẫu nhiên, không có bất kỳ ý nghĩa nào, nhưng là dãy số mà chỉ có tôi và Triệu Anh Quân biết, suốt đời này không bao giờ quên——”

“32375246.”

Beep beep.

VV bằng hợp kim hafnium phát ra âm thanh máy móc nhanh chóng, đôi mắt xanh lục lóe lên liên tục:

“Mật khẩu chính xác! Hộp chứa đồ đang mở!”

Khi âm thanh máy móc kết thúc.

Phần bụng của robot thùng rác từ từ bật ra một ngăn chứa có kích thước như hộp đựng bút, bên trong… là một lá thư được niêm phong trong lớp nhựa.

Chương 1681: Chờ đợi cậu (6)

Chương 1681: Chờ đợi cậu (6)

Lâm Huyền, Cao Dương và Lưu Phong cùng cúi đầu nhìn vào bên trong.

Rõ ràng.

Đây là lá thư mà Triệu Anh Quân và Ngu Hề để lại cho Lâm Huyền.

“Ừm…”

Cao Dương kéo Lưu Phong ra xa:

“Chúng ta nên để cậu ấy có không gian riêng.”

Lưu Phong gật đầu, rồi cùng Cao Dương bước đi.

Lâm Huyền lấy lá thư từ trong ngăn chứa.

Đó là một tờ giấy rất mỏng và nhỏ, rõ ràng không thể viết được nhiều nội dung.

Trong lòng hắn có chút xúc động.

Triệu Anh Quân, Ngu Hề… họ sẽ để lại cho hắn một bức thư như thế nào đây?

Hít sâu một hơi.

Hắn mở tờ giấy gấp ra, nhìn vào những dòng chữ thanh nhã trên đó.

Rất ngắn.

Chỉ có vài dòng.

Nhưng khi nhìn thấy nét chữ quen thuộc này, Lâm Huyền không kìm được nước mắt, cảm giác như giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Anh Quân đang vang lên bên tai hắn:

【Lâm Huyền, đừng thương nhớ chúng tôi, tôi và Ngu Hề đã sống một cuộc đời hạnh phúc.】

【Những ngày tháng thiếu vắng cậu quả thật có chút cô đơn, kèm theo nỗi nhớ nhung. Nhưng tôi và Ngu Hề có thể cảm nhận được, cậu luôn ở bên chúng tôi, bảo vệ chúng tôi, con cháu của chúng ta và nhân loại, giữ cho thế giới này an toàn.】

【Cậu là anh hùng của chúng tôi, cũng là niềm tự hào của chúng tôi.】

【Vì vậy, hãy nhìn về phía trước, đừng ngoảnh lại. Nhiệm vụ của chúng tôi đã kết thúc, ngọn đuốc cứu lấy tương lai lại được trao vào tay cậu. Chúng tôi không rời xa, mà đã hóa thành những cơn gió, ánh nắng, luôn đứng sau lưng cậu.】

【Xin lỗi, tôi không thể giữ lời hứa, cùng cậu sống đến đầu bạc răng long cho đến tận thế giới tận cùng. Nhưng… hãy dũng cảm tiến về phía trước! Đừng quên——】

【Vẫn còn một cô gái bị mắc kẹt trong dòng thời gian, đang chờ cậu ở nơi tận cùng của thế giới.】

*Ghi chú từ dịch giả, bức thư này của Triệu Anh Quân đã được đổi xưng hô phù hợp hơn với cảm xúc của Triệu Anh Quân khi đó, mang theo một chút xa cách sẽ khiến Lâm Huyền nhẹ lòng hơn.

……

……

……

Lâm Huyền đọc bức thư này hai lần.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại.

Gấp bức thư, đặt vào túi áo ngực.

Nhìn về phía trước.

Nhìn về phía trước.

Cho đến khi, đến tận cùng của thế giới.

Hắn quay người lại, bước nhanh về phía Lưu Phong.

Robot thùng rác bằng hợp kim hafnium VV cũng nhanh nhẹn xoay bánh, theo sát sau lưng Lâm Huyền.

“Lưu Phong.”

Lâm Huyền đến trước mặt Lưu Phong:

“Người ta có phát hiện được sao chổi chứa nguyên tố astatine-339 không?”

“Đã phát hiện từ lâu rồi.”

Lưu Phong trả lời:

“Các quốc gia luôn theo dõi chặt chẽ sao chổi khổng lồ này, dự định trong ba tháng tới sẽ phối hợp để phá hủy nó ngoài tầng khí quyển, tránh cho nó va chạm trực tiếp với Trái Đất.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Còn thiết bị xuyên thời không thì sao? Đã hoàn thành chưa?”

“Cơ bản đã hoàn thành, nhưng có một số vấn đề nhỏ trong một mô-đun.”

Lưu Phong nhíu mày:

“Nhưng tôi đã nghĩ ra phương án thay thế, trước khi sao chổi đến, chúng ta sẽ hoàn thành thiết bị xuyên thời không, không có gì đáng lo cả.”

“Xin lỗi, mặc dù tôi đã tỉnh lại trước vài năm, nhưng vẫn không thể hoàn toàn xử lý được phần còn lại… Tôi và thiên tài thiết kế bản vẽ kỹ thuật đó vẫn còn khoảng cách quá lớn.”

Lâm Huyền cười:

“Không sao đâu, Lưu Phong, bây giờ đã không còn là năm 2025 nữa.”

Hắn nhớ lại năm sinh của Cao Văn là 2182.

Nếu trên đường dây thế giới này, Cao Văn không ngủ đông, thì hiện tại ông ấy cũng chỉ mới 52 tuổi, vẫn đang ở độ tuổi sung mãn.

Nhưng nếu ông ấy có ngủ đông cũng không sao, dù sao cũng có thể tìm thấy…Mạch Mạch đã từng nói, độc tính và khả năng lây lan của virus ức chế ngủ đông đã giảm dần, đến những năm cuối cùng, cơ bản chỉ có người già và người yếu mới bị nhiễm, phần lớn người bình thường đều có sức đề kháng đủ để miễn dịch. Vì vậy, khả năng Cao Văn đã ngủ đông vẫn rất cao.

“Chúng ta đi thôi.”

Lâm Huyền nhìn về phía mặt trời đang dần lên cao:

“Đã đến lúc gặp lại những người bạn cũ trong thực tế rồi.”

……

Hai ngày sau.

Tại một cơ sở ngủ đông dưới lòng đất ở Thành phố Đông Hải.

Một người đàn ông trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi, chậm rãi mở mắt trong khoang ngủ đông.

Anh ta nhìn vào lớp sương mờ trên vỏ kính, không nhớ mình là ai, cũng không biết đây là đâu, lại càng không hiểu tại sao mình không cảm nhận được gì trên cơ thể.

Theo hướng dẫn bằng giọng nói, anh ta hoàn thành một loạt bài kiểm tra, cuối cùng cánh cửa khoang cũng nâng lên.

Anh ta ngồi dậy.

Nhưng lập tức trợn mắt nhìn ba người đàn ông với dáng vẻ cao thấp béo gầy khác nhau đang canh chừng bên cạnh:

“Các anh! Các anh định làm gì?”

Không hiểu sao, ba người đàn ông này cười với vẻ xấu xa, điều này khiến bộ não trống rỗng của anh ta trở nên bất an! Lo lắng! Sợ hãi!

Đặc biệt là người đàn ông béo đứng phía sau một chút, tay cầm một vật dụng có hình dạng đáng sợ, giống như xúc tu của bạch tuộc, trông như một công cụ tra tấn!

“Các các các anh rốt cuộc là ai! Tôi… tôi là ai?”

Khi giọng nói vừa dứt.

Người đàn ông cao lớn trẻ tuổi đứng đầu mỉm cười bước tới, đưa tay phải ra:

“Xin chào, Cao Văn đại đế.”

“Đã đến lúc… thức dậy và bắt đầu công việc rồi.”

Chương 1682: Cao Văn phiên ngoại: Trên cả đại đế

Chương 1682: Cao Văn phiên ngoại: Trên cả đại đế

"Wow, Cao Văn lại giành hạng nhất rồi, toàn điểm tuyệt đối."

"Thật đáng nể... Bọn mình chỉ mới là học sinh tiểu học thôi, sao cậu ấy đã học toán đại học rồi?"

"Huhuhu, ngồi cùng bàn với Cao Văn đúng là áp lực lớn quá!"

.....

Trong lớp học tiểu học.

Cậu bé Cao Văn nhỏ tuổi nhìn chằm chằm vào tấm giấy khen trên tay, khuôn mặt không biểu cảm.

Thật vô vị.

Cậu mong muốn có điều gì đó thách thức hơn, để khơi dậy hứng thú của mình.

Cha cậu là một nhà khoa học, mẹ cậu là một giáo sư đại học.

Cậu từng đề nghị với bố mẹ cho mình lên thẳng đại học học, nhưng cha mẹ đã từ chối.

Mẹ cậu cười và nói:

"Bố mẹ tất nhiên biết con rất thông minh, học gì cũng nhanh, nhưng... cuộc sống không chỉ có việc học kiến thức thôi đâu, con còn phải học nhiều thứ khác nữa."

"Chẳng hạn như làm sao để kết bạn, làm sao để hòa đồng với người khác, làm sao để quan tâm đến cảm xúc của người khác, làm sao để hiểu và đồng cảm với khó khăn của người khác... Những điều này, sách vở không dạy được đâu, chỉ khi con thực sự trải qua, thực sự cảm nhận mới có thể hiểu được."

"Mặc dù trong trường tiểu học, con đã học hết kiến thức, luôn đứng nhất, nhưng... con có thực sự là người giỏi nhất trong trường không?"

Cậu bé Cao Văn ngẩng đầu lên:

"Cô giáo của chúng con nói như vậy, hiệu trưởng cũng nói vậy, con đã mang về tất cả những giải thưởng lớn cho trường."

Mẹ cậu xoa đầu cậu:

"Nhưng thực tế, con không phải đâu."

"Con chỉ giỏi trong việc học thôi, con có phải là người chạy nhanh nhất trong trường không? Là người có nhiều bạn nhất không? Là người tốt bụng nhất, quan tâm bạn bè nhất, luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác không?"

Cậu bé Cao Văn lắc đầu.

Cậu biết mình không phải.

Mẹ cậu mỉm cười:

"Đấy, con thấy không, học chỉ là một phần của cuộc sống thôi, câu trả lời của cuộc đời không chỉ nằm trong một tờ bài kiểm tra."

"Lòng tốt, sự nhiệt tình, khả năng hòa đồng, giúp đỡ người khác, thể thao, sức khỏe, dịu dàng, chu đáo, thấu hiểu... tất cả những điều đó mới tạo nên một con người hoàn chỉnh."

"【Người tài luôn có người tài hơn, bầu trời này còn có bầu

trời rộng lớn hơn】."

"Con trai, con phải nhớ kỹ điều này."

Cậu bé Cao Văn gật đầu.

Cậu luôn như vậy, rất nhạy bén và thấu hiểu nhanh chóng.

Nếu tính tất cả những điều này vào, cậu thực sự không phải là người xuất sắc nhất trong trường tiểu học, thậm chí... có thể nói là đứng cuối.

Vì thế.

Cha mẹ với học thức cao của cậu chưa bao giờ cố ép cậu học vượt mức. Đối với họ, ngoài thành tích học tập, những điều khác quan trọng hơn nhiều.

Họ không tự hào vì con trai mình vào đại học sớm, họ chỉ hy vọng cậu có thể trở thành một người thực sự tốt bụng, nhiệt tình, biết giúp đỡ người khác và có ích cho xã hội.

……

Hôm đó, trong tiết học sinh học, cậu lại ngáp dài, giáo viên mang vào một con ếch, giảng giải cho cả lớp về những kiến thức liên quan đến loài ếch, bao gồm cả… một số loài động vật như ếch có thể ngủ đông khi trời lạnh.

Ngủ đông?

Đột nhiên cậu trở nên hứng thú.

Cậu ghét thời tiết lạnh, thích những ngày ấm áp.

Nếu con người cũng có thể ngủ đông… chẳng phải sẽ có thể bỏ qua mùa đông luôn sao?

Thật thú vị!

Chắc chắn sẽ có rất nhiều người có suy nghĩ giống cậu!

Chỉ cần ngủ một giấc, là đã có thể vượt qua vài chục năm, thậm chí hàng trăm năm!

Thật tuyệt vời!

Cậu phấn khích tột độ, vừa tan học đã chạy thẳng về nhà:

“Bố ơi, bố ơi!”

Cậu hào hứng kể với bố về kế hoạch cuộc đời của mình:

“Sao hả? Có phải là một ý tưởng vĩ đại không? Con quyết định rồi, đây chính là… 【hướng đi của cuộc đời】 con!”

Bố cậu nghe xong, chỉ mỉm cười:

“Ồ, ngủ đông à, ý tưởng hay đấy. Nhưng… kỹ thuật này đã được giải quyết từ lâu rồi, và còn rất hoàn thiện.”

“Cái gì?”

Cậu bé Cao Văn cảm thấy như trời sụp xuống:

“Thật… thật sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Vừa nói, bố cậu vừa lấy từ kệ sách ra một cuốn tiểu sử bám đầy bụi, “Cha đẻ của kỹ thuật ngủ đông: Hứa Vân”.

“Chủ yếu là do con còn nhỏ, nên chưa tiếp cận được kiến thức này, hơn nữa cơn sốt ngủ đông đã qua rồi, giờ chẳng còn ai bàn tán nhiều nữa.”

“Thường thì chỉ khi tình hình kinh tế tệ đi, người ta mới nghĩ

đến chuyện ngủ đông. Hiện tại mọi thứ đều đang rất tốt, nên ngành công nghiệp này cũng đã lụi tàn."

"Cầm lấy cuốn sách này, đọc thử xem."

……

Cậu bé Cao Văn sau khi đọc xong tiểu sử về Hứa Vân, thì kinh ngạc đến nỗi cảm thấy Hứa Vân thực sự là thiên tài vĩ đại nhất trên thế giới!

Nhưng.

Trong cuốn tiểu sử có ghi, thiên tài như giáo sư Hứa Vân cũng không thể giải quyết được tác dụng phụ lớn nhất của ngủ đông — đó là mất trí nhớ.

"Giáo sư vĩ đại Hứa Vân."

Cậu bé Cao Văn nắm chặt tay, nghiến răng:

"Con nhất định sẽ giúp giáo sư giải quyết vấn đề này! Đây chính là… 【ý nghĩa cuộc đời】 của con!"

Từ đó.

Giáo sư vĩ đại Hứa Vân trở thành người mà cậu bé Cao Văn ngưỡng mộ nhất trong lòng.

Cậu chỉ hy vọng có thể đóng góp điều gì đó, có thể giúp giáo sư Hứa Vân hoàn thành mảnh ghép cuối cùng này!

Trong lớp học, cậu bé Cao Văn suốt ngày suy nghĩ, tìm kiếm khả năng khôi phục trí nhớ.

Cậu nhận ra rằng khi hồi tưởng lại những ký ức mơ hồ từ thời thơ ấu, càng là những kỷ niệm đau buồn, đau đớn, sâu sắc, càng dễ dàng nối lại những sự việc mà cậu đã hoàn toàn quên lãng.

Cảm xúc dường như tồn tại độc lập với ký ức.

Vậy phải kích thích thế nào đây?

Cậu nghĩ đến bài học sinh học, khi giáo viên dùng điện kích thích để minh họa phản xạ có điều kiện của loài ếch.

Đúng rồi!

Phản xạ có điều kiện!

Rất nhiều động vật trong rạp xiếc được huấn luyện để biểu diễn, chẳng phải cũng dựa trên nguyên lý phản xạ có điều kiện sao?

Sao không áp dụng nó vào lĩnh vực trí nhớ chứ?

Tại sao những con vật trong rạp xiếc lại nghe lời đến vậy? Chẳng phải vì những ký ức đau đớn từ những đòn roi trong quá trình huấn luyện đã in sâu vào đầu chúng sao?

Có thể được!

Thật sự có thể được!

Cậu bé Cao Văn tràn đầy quyết tâm, ngay khi nghĩ thông suốt, thậm chí còn không chờ đến khi chụp ảnh tốt nghiệp tiểu học, liền lao về nhà:

“Bố ơi, bố ơi!”

Cậu phấn khởi kể cho bố về "Kế hoạch kích hoạt trí nhớ bằng điện kích não" của mình:

“Có phải rất tuyệt vời không! Con có thể giúp giáo sư Hứa Vân hoàn thành tâm nguyện rồi!”

Tuy nhiên…

Bố cậu khẽ mỉm cười, nhìn cậu với ánh mắt đầy khen ngợi:

“Suy nghĩ của con vẫn tuyệt vời như mọi khi, nhưng… cuốn tiểu sử mà bố đưa cho con chỉ viết về sự nghiệp của giáo sư Hứa Vân, không đề cập đến những người khác.”

“Thực ra, mũ điện kích não đã được Viện Khoa học Long Quốc nghiên cứu ra từ lâu rồi.”

“Cái gì!?”

Cậu bé Cao Văn kêu lên:

“Lại bị nghiên cứu ra rồi sao!”

Cậu cảm thấy cuộc sống thật trống rỗng.

Nhớ lại lời mẹ từng nói…

Người tài luôn có người tài hơn, bầu trời này còn có bầu trời rộng lớn hơn.

Thì ra…

Đúng là như vậy.

Và thế là.

Trong bước ngoặt quan trọng của cuộc đời trước khi lên cấp hai, cậu bé Cao Văn lại một lần nữa trở nên bối rối, không biết tương lai của mình sẽ đi về đâu.

……

Năm lớp 8, trên sân vận động.

Cao Văn ngồi trên bồn hoa, đặt tấm giấy khen dưới mông, thở dài:

"Không cảm thấy cuộc đời có giá trị gì cả."

"Cậu bớt khoe khoang kiểu Versailles này đi!"

Người bạn thân nhất bên cạnh, cầm bài thi được 23 điểm, hét lên với Cao Văn:

"Cậu có biết về nhà, bố tôi sẽ đánh tôi nát mông không!"

Cao Văn không quan tâm.

Cậu tiếp tục thở dài:

"Không tìm thấy… giá trị của cuộc đời."

Cậu ngước nhìn lên trời, thản nhiên nói:

"Tôi luôn có cảm giác như có một bàn tay vô hình, đen tối… đang đùa giỡn tôi, luôn đi trước một bước và cướp mất những thứ tôi quan tâm."

"Cậu thật là!"

Người bạn nhịn hết lần này đến lần khác, cuối cùng không đấm vào mặt Cao Văn. Cậu bạn này đúng là quá đáng bị đánh:

"Sao cậu không nói rằng cậu toàn nghiên cứu những thứ người khác đã nghiên cứu rồi? Nếu cậu giỏi thật, hãy đi nghiên cứu những thứ người khác chưa nghiên cứu ra đi!"

"Gần đây, tôi lên mạng xem video linh tinh, phát hiện ra Einstein từng đề xuất khái niệm hằng số vũ trụ, rồi sau đó lại bác bỏ."

"Einstein đã bác bỏ rồi, chuyện này chắc chắn chẳng ai nghiên cứu nữa! Và bao nhiêu năm nay, cũng chưa nghe thấy ai đạt được kết quả gì… Cậu nghiên cứu cái này có phải tốt không?"

Cao Văn chẳng mấy hứng thú.

Cậu liếc nhìn bạn, mắt híp lại:

"Thật sự… chẳng ai nghiên cứu sao?"

Người bạn hừ một tiếng:

"Cậu về nhà lên mạng tra thử là biết ngay mà."

"Lần này, hãy chắc chắn là không ai nghiên cứu, không có đột phá gì, rồi hẵng bắt tay vào làm."

Cao Văn gật đầu:

"Được thôi… dù tôi chẳng có chút hứng thú nào với hướng này, nhưng đời người mà, luôn phải làm điều gì đó có giá trị chứ?"

Về đến nhà.

Cậu mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm những nghiên cứu về hằng số vũ trụ.

Không có.

Không có!

Thật sự không có!

Kể từ hàng trăm năm trước, khi Einstein đưa ra giả thuyết này rồi bác bỏ nó, đã không có thêm bất kỳ tiến triển nào nữa!

Cao Văn mở to mắt.

Ánh mắt sáng rực:

"Có lẽ… đây chính là thứ được dành riêng cho mình, là… 【giá trị cuộc đời】 của mình!"

Trong suốt những năm học cấp hai, Cao Văn chìm đắm trong việc nghiên cứu hằng số vũ trụ.

Dù cậu không thích toán học.

Nhưng nếu có thể giải quyết một vấn đề lịch sử lớn, cậu vẫn nghĩ đó là điều có giá trị.

Cuối cùng…

Trước kỳ thi cuối cấp, cậu đã tìm ra được một vài manh mối!

DZxQwPỹ tay cậu đầy mồ hôi vì phấn khích!

Cậu khoác cặp lên, chạy như bay về nhà:

"Bố! Bố ơi!"

Cậu lấy ra tập bản thảo của mình, đưa cho người cha giờ đã là viện sĩ quốc gia:

"Bố xem đi! Lần này con thực sự đã tìm thấy giá trị của cuộc đời… Hằng số vũ trụ, dù con chưa hoàn toàn giải mã được, nhưng! Con đã có vài manh mối rồi! Con cảm thấy nếu tiếp tục, con sẽ thành công!"

Tuy nhiên…

Sau khi xem xong, bố cậu mỉm cười, gõ nhẹ vào trán cậu:

"Con có phải mấy đêm nay trốn học đi chơi điện thoại, đọc tin tức không?"

"Hả?"

Cao Văn ngơ ngác.

Hai chuyện này thì có liên quan gì nhau?

Dĩ nhiên cậu có dùng điện thoại để tra cứu thông tin, nhưng… không phải về hằng số vũ trụ. Ngay từ đầu, cậu đã tra khắp mạng, và hoàn toàn không có ai nghiên cứu về nó cả.

"Sao?"

Lần này, đến lượt bố cậu bối rối.

Ông biết rõ con mình không nói dối, hơn nữa, dù thằng bé có trốn chơi điện thoại thì ông cũng không trách mắng, chỉ lo lắng cho mắt của con thôi.

Bố cậu đẩy nhẹ gọng kính:

"Con thực sự không xem tin tức à?"

"Không ạ, con làm gì có thời gian."

Cao Văn thúc giục:

"Rốt cuộc là tin tức gì, bố nói mau đi."

Bố cậu cười nhạt.

Bình tĩnh nói:

"Chỉ là mấy hôm trước, bên Tây An khi đang khai thác, họ tình cờ khai quật được một ngôi mộ cổ. Bên trong có một cuốn sách được bảo quản rất tốt, tên là…"

"Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ."

"Những điều viết trong đó tương tự với nghiên cứu của con, thậm chí còn chi tiết hơn một chút… nhưng chẳng có ích gì cả, những thứ đó đều thiếu logic và sai lầm. Chắc là tác phẩm của một nhà khoa học dân gian nào đó, tự bỏ tiền ra xuất bản… Ồ? Con làm sao thế?"

Cao Văn lúc này.

Đứng chết trân tại chỗ.

Giống như một bức tượng điêu khắc.

Cậu thực sự cảm thấy tâm lý sụp đổ!

Rõ ràng khi cậu bắt đầu nghiên cứu, cậu đã xác định đây là lĩnh vực mà chưa ai dấn thân vào…

Nhưng rồi!

Ngay khi cậu vừa có chút thành tựu, lại có người đào được cuốn Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ từ một ngôi mộ cổ!

Đây quả là một kịch bản khiến người ta tuyệt vọng!

Lúc này.

Cậu như thấy mờ mờ có một bàn tay đen tối đang mở miệng cười nhạo sự ngu ngốc của mình, cười nhạo số phận chơi đùa với cậu.

"Thôi nào, đừng buồn quá."

Bố cậu an ủi:

"Nếu con thực sự hứng thú, vẫn có thể tiếp tục nghiên cứu. Toán học cũng rất thú vị mà."

"Thôi bỏ đi."

Cao Văn đáp lại yếu ớt:

"Vốn dĩ con chẳng có hứng thú với toán học."

Cậu lẩm bẩm nhỏ.

……

Cấp ba.

Cao Văn đang ngắm sao trong đài thiên văn của trường.

Đài thiên văn của trường vốn không mở cửa cho học sinh.

Nhưng.

Cao Văn là một trường hợp ngoại lệ.

Cậu là niềm tự hào của trường, thậm chí là niềm tự hào trong các bản báo cáo thành tích của hiệu trưởng, được coi là "anh cả" của trường, với vô số giải thưởng danh dự, được mọi người kính trọng.

Nhưng…

Nhìn lên vũ trụ đen kịt, Cao Văn lại cảm thấy cuộc đời mình trống rỗng như vũ trụ vậy.

Không có phương hướng, không có ý nghĩa, không có giá trị, không có ước mơ.

Cậu hơi chán nản.

Tại sao cậu lại cảm thấy số phận của mình luôn bị người khác đùa giỡn?

Rõ ràng cậu yêu thích lĩnh vực ngủ đông nhất, sẵn sàng dành cả đời để nghiên cứu về nó.

Nhưng trớ trêu thay…

Tất cả các vấn đề trong lĩnh vực này đã được giải quyết hoàn toàn, không còn chừa lại chút khó khăn nào cho cậu.

Khi thất vọng, cậu quyết định động viên bản thân, thử qua lĩnh vực toán học mà mình không ưa thích…

Thế mà lại bị một cuốn sách từ ngôi mộ cổ chiếm mất ý tưởng!

Thật quá đáng.

"Cuộc đời mình đã bị sắp đặt sẵn sao?"

Cậu lại ngước nhìn bầu trời đêm đầy sao:

"Có phải ai đó… đang theo đuổi mình, nhắm vào mình để làm khó dễ không?"

Ha ha.

Cậu tự cười nhạo bản thân.

Chuyện này làm sao có thể xảy ra, chỉ là cậu đang tự đánh giá mình quá cao.

Cậu là ai chứ, có tài cán gì?

"Nói thẳng ra thì chẳng có bàn tay vô hình nào cả, chỉ là mình sinh quá muộn, những gì có thể nghiên cứu đều đã bị người khác làm xong hết rồi."

"Nhưng… đó cũng là điều tốt. Tốt cho nhân loại, tốt cho thế giới. Nếu mình có thể du hành ngược về quá khứ, mình thực sự muốn gặp mặt giáo sư Hứa Vân để bày tỏ lòng kính trọng."

Hả?

Cậu mở to mắt.

Khoan đã.

Ngược về… quá khứ…

Cỗ máy thời gian!

Thiết bị xuyên thời không!

"Những thứ viễn tưởng thế này, chắc không thể có ai nghiên cứu rồi!"

Cao Văn đứng bật dậy khỏi ghế trong đài thiên văn.

Nắm chặt tay.

Có lẽ…

Đây chính là số phận đã chọn cậu.

Khoảnh khắc này chính là điều cậu chờ đợi!

"Nếu đã làm, thì phải làm điều gì đó vĩ đại."

Ánh mắt Cao Văn trở nên kiên quyết:

"Thiết bị xuyên thời không, đây chính là…【ước mơ của mình】!"

……

Thiết bị xuyên thời không có thể nói là phát minh khó khăn nhất và vĩ đại nhất thế giới.

Độ khó của nó thực sự quá lớn.

Cao Văn không ngừng thất bại, nhưng cũng không ngừng cố gắng.

"Không được… Mình cảm thấy như còn thiếu một thứ gì đó, có vài điểm thật kỳ lạ."

Cậu gãi đầu.

Có lẽ không phải do lý thuyết của cậu sai.

Mà là thiếu một mảnh ghép quan trọng nhất, một vật phẩm quan trọng nhất, khiến cậu không thể tiến xa hơn được.

"Haizz, vẫn là công nghệ hiện tại chưa theo kịp tiến độ của mình."

Cao Văn, giờ đã ngoài ba mươi tuổi, nhìn về phía hoàng hôn ngoài cửa sổ:

"Ngủ đông thôi."

Cậu quyết định, ngủ đông và tỉnh lại vào 200 năm sau để xem liệu khi đó thời cơ có chín muồi, và cậu có thể tiếp tục nghiên cứu về thiết bị xuyên thời không hay không.

……

Năm 2400, một siêu thảm họa đã xảy ra, phá hủy hoàn toàn kế hoạch tỉnh dậy của Cao Văn.

Khi cậu thật sự tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang ở trong một thành phố xa lạ.

Thành phố này vô cùng ngột ngạt.

Những người máy sinh học với đôi mắt màu xanh tuần tra ngày đêm, trừng phạt các hành vi không văn minh bằng cách trừ điểm.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Cao Văn không bận tâm đến những thứ này.

Cậu chỉ muốn hoàn thành việc nghiên cứu thiết bị xuyên thời

không.

Cuối cùng, nhờ vào sự thông minh và tài năng của mình, cậu đã tiến lên và gia nhập viện nghiên cứu hàng đầu của thành phố.

“Mình muốn nghiên cứu thiết bị xuyên thời không.”

Cậu nghiêm túc đề nghị.

“Không được.”

Viện trưởng từ chối thẳng thừng:

“Đừng thực hiện những nghiên cứu mơ hồ như vậy, hãy làm những gì chắc chắn hơn. Chúng tôi không chấp nhận thất bại.”

“Nhưng mà!”

Cao Văn tranh luận:

“Làm khoa học sao có thể sợ thất bại? Chính vì hệ thống trừ điểm từ nhỏ của thành phố này… mọi người đã mất hết động lực, không còn dám thử thách, không còn dám phạm sai lầm, thế này thì làm sao nghiên cứu khoa học được?”

Viện trưởng lắc đầu:

“Không được là không được, ra ngoài đi.”

Cao Văn tức giận vô cùng.

Rầm!

Cậu đập mạnh cánh cửa văn phòng viện trưởng.

Bỗng nhiên —

Ở hành lang, mắt của người máy sinh học chuyển từ màu xanh sang màu vàng, tiến lại gần Cao Văn và phát ra thông báo:

"Xác minh danh tính: Cao Văn."

"Xác minh hành vi: Phá hoại tài sản công cộng, gây tiếng ồn khi đóng cửa. Tổng trừ điểm: 8 điểm. Giảm 50% cho nhân tài cấp cao, kết quả trừ 4 điểm."

"Cao Văn, điểm cá nhân hiện tại: 91 điểm!"

Chương 1683: Bức thư của Ngu Hề (1)

Chương 1683: Bức thư của Ngu Hề (1)

“Ah! 11111”

Cao Văn bị trói chặt trên chiếc ghế cố

Cả cơ thể anh ta run lên, mắt trắng dần lật ngược. Những hình ảnh lóe lên liên tục trong đầu như đèn lồng chạy qua—“Ah 11”

Theo sau tiếng kêu cuối cùng.

Cao Văn ngừng run, đèn đỏ trên mũ điện kích não cũng chuyển sang màu xanh. Anh ta thở hổn hển.

Ngẩng đầu lên.

Mở to mắt, quét nhìn ba người đàn ông trước mặt:

“Cảm ơn các anh, tôi thật sự đã khôi phục lại ký ức trước khi ngủ đông, nhưng trong trí nhớ của tôi, tôi không hề quen biết các anh.”

“Các anh rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục của các anh, hẳn không phải là nhân viên của trung tâm ngủ đông. Các anh là ai?”

Lâm Huyền khẽ mỉm cười, tiến lên phía trước, tháo dây đai trên ghế cho Cao Văn: “Chúng tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... Cao Văn, hiện tại anh muốn làm gì.” Sau khi tháo hết mọi ràng buộc.

Hắn lùi lại một bước, nhìn Cao Văn vẫn còn bàng hoàng: “Anh có ước mơ không?”

Cao Văn nhất thời nín thở, đồng tử run rẩy:

“Tôi có, từng có. Nhưng mỗi lần đều bị số phận tàn nhẫn trêu đùa, mọi lĩnh vực mà tôi hứng thú đều bị người khác đi trước một bước, và kỳ lạ thay... suy nghĩ của họ lại hoàn toàn giống với tôi.”

“Cả cái mũ điện kích não này, rõ ràng nguyên lý và hình dáng y hệt như tôi đã tưởng tượng, nhưng... nó lại không phải do tôi phát minh ra, đã có người tạo ra nó từ 200 năm trước khi tôi ra đời.”

“Việc này không chỉ xảy ra một lần hay hai lần, mà lần nào cũng vậy, khiến tôi thực sự cảm thấy có một bàn tay đen của số phận đang trêu ngươi tôi! Vì thế tôi đã ngủ vào khoang đông, hy vọng tránh khỏi bàn tay đen đó, đến tương lai để tìm... giá trị thực sự của cuộc đời mình.”

Phía sau anh ta.

Lưu Phong và Cao Dương cố gắng không bật cười, không phá hỏng không khí u ám.

Lâm Huyền vỗ vai Cao Văn, giọng đầy ý nghĩa:

“Đúng vậy, Cao Văn, tôi đến đây vì điều đó.”

“Hiện tại, tương lai của loài người, thế giới này, đã đến lúc cần anh, không thể thiếu anh. Ý nghĩa và giá trị của cuộc đời anh còn quan trọng hơn rất nhiều so với những gì anh tưởng tượng.”

“Tên tôi là Lâm Huyền.”

Hắn nắm lấy tay Cao Văn, để cuộc gặp lịch sử này vượt qua thời gian, bước vào hiện thực. Sau đó hắn nhìn vào mắt Cao Văn, nghiêm túc nói:

“Tham gia cùng chúng tôi, Cao Văn, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thiết bị xuyên thời không, cùng nhau cứu lấy tương lai!”

Cao Văn chớp mắt liên tục. Tri kỷ.

Tri kỷ!

Không ngờ rằng, ngay giây phút đầu tiên sau khi tỉnh khỏi ngủ đông, mình đã gặp được người hiểu mình nhất!

“Thiết bị xuyên thời không, các anh cũng đang nghiên cứu thiết bị xuyên thời không sao?” Cao Văn ngày càng kích động:

“Đó cũng chính là nguyện vọng của tôi trước khi ngủ đông! Không giấu gì các anh, tôi thực sự cũng đã nghiên cứu sơ lược về thiết bị xuyên thời không, có vài ý tưởng chưa hoàn thiện. Không ngờ, các anh cũng là người đồng chí hướng.”

“Xin hỏi, các anh đã chế tạo đến giai đoạn nào rồi? Có thể... có thể cho tôi xem, hoặc cho tôi trải nghiệm được không? Lâm Huyền, tôi rất sẵn lòng tham gia vào nhóm của các anh, tôi sẽ tuân thủ mọi quy định bảo mật, chỉ mong có thể nghiên cứu ra phát minh thực sự hữu ích trong thời đại này, thực hiện lý tưởng và hoài bão của tôi.”

“Không vấn đề gì.”

Lâm Huyền vung tay, kéo Lưu Phong lại, giới thiệu với Cao Văn:

“Đây là người phụ trách phía phòng thí nghiệm của Đại học Rhine, Lưu Phong, dự án thiết bị xuyên thời không luôn do anh ta phụ trách.” Cao Văn kính cẩn, cúi chào Lưu Phong:

“Thầy Lưu.”

“Không không không không không!”

Lưu Phong bị bất ngờ, sao anh dám nhận cái cúi chào của đại đế! Cái tu vi này không gánh nổi!

Anh vội vàng cúi đầu sâu hơn:

“Thầy Cao, thầy Cao, thầy mới là bậc thầy và tiền bối thực sự!”

“Thầy Lưu, thầy khen quá lời rồi, tôi chỉ là kẻ hậu bối.” Cúi đầu x2

“Thầy Cao! Thầy là đại đế đấy!” Cúi đầu x3

“Thầy Lưu.” Cúi đầu x4 “Thầy Cao!” Cúi đầu x5

Lâm Huyền vội vàng tách hai người ra:

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, trước tiên đến phòng thí nghiệm của Đại học Rhine, nhìn thấy nguyên mẫu thiết bị xuyên thời không rồi nói chuyện sau.” Sau đó.

Bốn người ra khỏi cửa, lên xe, hướng về Đại học Rhine.

Lâm Huyền hỏi thêm một số thông tin về Cao Văn, chủ yếu là về tuổi tác của anh ta. Trông anh ta chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng. Đây cũng là Cao Văn trẻ nhất mà Lâm Huyền từng gặp.

Có lẽ chính vì còn trẻ, hiện tại Cao Văn vẫn chưa có phong thái độc tài vạn cổ của đại đế, cũng chưa có uy lực của giáo phụ Thành phố Tội Lỗi. Con người cần phải trưởng thành và đúc kết, ngay cả đại đế cũng không ngoại lệ.

“Cao Văn.”

Lâm Huyền quay đầu lại từ ghế trước, nhìn vị đại đế thời niên thiếu: “Hiện tại anh bao nhiêu tuổi?”

“Tôi ngủ đông khi 35 tuổi.” Cao Văn đáp. Lâm Huyền tính toán trong đầu.

Cao Văn sinh năm 2182, ngủ đông năm 2217.

Lâm Huyền gật đầu.

Từ điểm này, Gauss thực sự đã đạt được sự bình đẳng tuyệt đối. Con người già đi, yếu đi, và virus cũng vậy. Con người có giới hạn tự nhiên của cái chết, virus cũng có.

Cái chết, quả thực là sự bình đẳng cơ bản nhất của mọi sự sống; loài người, virus, sao, vũ trụ đều có thời hạn sống của mình. Từ góc nhìn cá nhân, Lâm Huyền thực sự rất ghét Gauss.

Chương 1684: Bức thư của Ngu Hề (2)

Chương 1684: Bức thư của Ngu Hề (2)

Nhưng từ góc độ bình đẳng, hắn cũng không thể nói Gauss đã sai điều gì. "Tôi hiểu rồi." Lâm Huyền nói:

"Vậy nên, virus trong cơ thể anh cũng từ từ chết đi và anh đã tự hồi phục."

"Đúng vậy."

Cao Văn gật đầu: "Tôi cũng không biết khi nào thì tự hồi phục, virus này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sức khỏe, nếu không ngủ đông thì không có bất kỳ tác dụng phụ nào, vì thế thường cũng không ai để tâm đến nó."

"Dù sao thì, khi tôi đã tuyệt vọng, thất vọng với thế giới này, bị bàn tay vô hình của số phận trêu đùa và quyết định ngủ đông... virus trong cơ thể tôi đã biến mất từ lâu."

Nói đến đây, anh ta không khỏi cảm thán, thở dài:

“Lâm Huyền, thật sự rất cảm ơn anh, đã cho tôi cơ hội gia nhập vào đội ngũ nghiên cứu thiết bị xuyên thời không của anh.” “Gặp được anh, tôi cảm thấy yên tâm rồi, tôi không còn phải chiến đấu một mình nữa. Tôi nghĩ... bàn tay đen đã trêu đùa số phận của tôi, có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện bên cạnh tôi nữa.” "Ừ, yên tâm đi."

Lâm Huyền an ủi:

"Bàn tay đó, có lẽ cũng chẳng còn gì để làm nữa." Nói xong.

Hắn quay lại, nhìn dòng xe lao nhanh phía trước, suy nghĩ về độ tuổi hiện tại của mấy người.

Lưu Phong là người lớn tuổi nhất, 37 tuổi. Anh ta vốn đã là người lớn tuổi nhất, sinh sớm hơn. Tiếp theo là Cao Văn, 35 tuổi. Rồi đến hắn và Cao Dương, cả hai đều 26 tuổi. Jask vẫn ở độ tuổi hơn 50.

Đỗ Dao tạm thời chưa tỉnh, vẫn ở tuổi 27.

Đó là tất cả sức mạnh của đội ngũ hiện tại của hắn, tuy ít người nhưng tất cả đều là tinh anh, những người xuất sắc nhất. À không.

Hắn quay đầu, nhìn Cao Dương đang nằm ở ghế lái chính ngáy khò khò. Ngoại trừ cậu mập này.

Khi đến phòng thí nghiệm bí mật của Đại học Rhine.

Cao Văn nhìn thấy chiếc thiết bị xuyên thời không trắng toát, liền nhanh chân chạy đến.

Anh ta vuốt ve lớp vỏ bên ngoài.

Thán phục trước thiết kế tuyệt mỹ:

"Thật tuyệt vời, quá tuyệt vời... quá tinh xảo, quá hoàn hảo, nó giống y hệt như thiết bị xuyên thời không mà tôi đã tưởng tượng!" "Khụ khụ."

Lâm Huyền tiến lên, hóa giải sự bối rối: “Thế này nhé, thiên tài thường có chung tầm nhìn, những thứ đẹp đẽ luôn giống nhau, chỉ có xấu xí mới đa dạng muôn hình vạn trạng."

Cao Văn lập tức bước qua Lâm Huyền, nắm chặt tay Lưu Phong, siết chặt: "Thầy Lưu, thầy thật sự là một thiên tài! Thiên tài

của thời đại!” "Không không không không."

Lưu Phong vội lắc đầu.

Anh thực sự thấy ngượng ngùng, nếu không phải vì Lâm Huyền đã dặn đừng nói ra sự thật với Cao Văn để tránh làm tổn thương tinh thần của anh ta, Lưu Phong đã rất muốn thú nhận mọi chuyện.

Bây giờ.

Là một "kẻ trộm học thuật", lại được "chính chủ học thuật" hết lòng tán dương và tôn sùng, anh ta không cảm thấy vui sướng chút nào, ngược lại còn cảm thấy như bị trêu đùa. Lưu Phong nước mắt lưng tròng, quay sang nhìn Lâm Huyền như muốn hỏi khi nào thì có thể nói sự thật với Cao Văn. Lâm Huyền lắc đầu.

Chắc chắn phải nói, nhưng hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp. "Cao Văn, hiện tại chiếc thiết bị xuyên thời không này vẫn còn một vài bộ phận nhỏ chưa hoàn thiện, module hiệu chỉnh cần chờ ba tháng nữa khi ngôi sao chổi kia tới, ngoài ra còn một vài vấn đề nhỏ trong thiết kế, hy vọng anh có thể giúp chúng tôi vượt qua những khó khăn này."

"Không vấn đề gì!"

Cao Văn xắn tay áo, đã sẵn sàng mặc áo thí nghiệm và bắt tay vào làm: "Yên tâm đi, Lâm Huyền, thầy Lưu Phong, tôi sẽ không phụ lòng tin của các anh!”

Sau đó, là khoảng thời gian chờ đợi thiết bị xuyên thời không hoàn thiện và chờ sao chổi đến gần Trái Đất.

Hai việc này, Lâm Huyền không thể giúp được gì; trong giấc mơ cũng vậy, chẳng có gì thay đổi, hắn lại đi xe máy đến những nơi khác để khám phá, nhưng vẫn không có bất kỳ kết quả nào.

Trong hai tháng này, vào ban ngày.

Hắn thường đến Đại học Rhine, đứng trước tượng ngọc trắng của Triệu Anh và Ngu Hề.

Ngồi cùng thùng rác bằng hợp kim hafnium sáng bóng, hắn ngồi trên bồn hoa phía trước.

Ngước nhìn hai người, ngắm họ suốt cả ngày. Thỉnh thoảng, Cao Dương cũng đến ngồi cùng hắn. Ngày hôm ấy, trời trong xanh.

Hai người họ im lặng ngồi bên bồn hoa, nhìn bức tượng của Triệu Anh và Ngu Hề, nhìn đôi mắt của họ nắm tay nhau hướng về phía xa.

Tự tin, kiên định, và đầy ý chí sắt đá. Hoàng hôn buông xuống.

Ánh sáng ấm áp của mặt trời rực rỡ chiếu lên hai vị hiệu trưởng của Đại học Rhine, như phủ lên họ một chiếc váy nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió chiều.

Cao Dương nhếch miệng, dụi tắt đầu thuốc, mở nắp thùng rác hợp kim hafnium.

Ném đầu thuốc vào.

Sau đó hít một hơi dài, nhẹ nhàng nói: "Cậu có nhớ họ không?" "Tất nhiên là nhớ." Lâm Huyền không nhúc nhích:

"Lúc đầu, mấy ngày sau khi vừa tỉnh dậy khỏi khoang ngủ đông, tớ vẫn chưa thấy nhớ lắm, vì trong tiềm thức của tớ, dường như chỉ mới hôm qua tớ rời xa họ, không có cảm giác chia ly rõ rệt.”

"Nhưng giờ khác rồi, ngày qua ngày, cảm giác chia xa càng ngày càng thật hơn."

Hắn mím môi, đọc lại câu nói đã từng thốt ra trong giấc mơ

thứ ba, khi nói chuyện với VV trước bức tượng trên Thành phố trên không:

Chương 1685: Bức thư của Ngu Hề (3)

Chương 1685: Bức thư của Ngu Hề (3)

“Đời người không gặp lại, như sao tham và sao thương; đêm nay lại là đêm nào, chúng ta cùng nhau dưới ánh đèn.”

*Chú thích từ dịch giả: Sao tham (Tham Lang), sao thương (Thương Long) là 2 ngôi sao thuộc chòm sao khác nhau, đây là một cách ẩn dụ, diễn tả sự xa cách không thể gặp lại, bởi hai ngôi sao này rất xa nhau trên bầu trời, không có cơ hội nào để giao nhau.

Đời người không gặp lại. Đó chính là khoảng cách xa nhất.

Xa hơn cả vũ trụ, xa hơn cả thời gian, xa hơn tất cả.

“Thực ra... còn một chuyện nữa mà tớ vẫn chưa nói ra.” Lâm Huyền ngước lên, nhìn bức tượng của Lâm Ngu Hề.

Ngu Hề trẻ trung nắm tay mẹ, cũng kiên định nhìn về phía xa.

Vài lần hắn định nói rồi lại ngưng. Cuối cùng, Lâm Huyền nói:

“Có phải Ngu Hề chưa tha thứ cho tớ, rất hận tớ phải không?” Cao Dương sững sờ:

“Sao cậu lại nói vậy?” "Tớ nghĩ cậu đã suy nghĩ sai rồi, Lâm Huyền, nếu Ngu Hề thật sự hận cậu, tại sao cô ấy lại đảm nhận chức hiệu trưởng Đại học Rhine? Cô ấy rõ ràng làm điều đó là vì cậu mà.”

“Đại học Rhine do Triệu Anh Quân sáng lập, nhưng người thực

sự làm cho nó phát triển vượt bậc chính là Ngu Hề, cô ấy biết rõ trường Đại học này sẽ có ý nghĩa gì trong tương lai và sẽ giúp cậu nhiều thế nào."

"Cô ấy chắc chắn rất hiểu cậu, biết rằng cha cô ấy là một anh hùng, vì cứu thế giới mà phải đến tương lai, nên cô ấy đã dốc sức quản lý trường, dành cả đời để đặt nền tảng cho kế hoạch tương lai của chúng ta."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không phải vậy đâu, Cao Dương, tớ và Triệu Anh lúc đưa ra quyết định này, là đứng từ góc độ của người lớn mà làm, không hề nghĩ đến cảm xúc của đứa trẻ."

"Trước đây Vương ca từng nói với tớ, thế giới nội tâm của trẻ con rất đơn giản, thế giới mà chúng thấy và những gì chúng sở hữu chỉ có bấy nhiêu. Chính vì chỉ có bấy nhiêu nên mỗi chút đều vô cùng quý giá đối với chúng."

"Tớ tất nhiên hiểu cảm giác của Ngu Hề, con bé có ghét tớ thế nào cũng không sai, dù tớ có thực sự như lời Triệu Anh Quân nói là trở thành một anh hùng cứu thế giới, cứu loài người, cứu tương lai; nhưng tớ mãi mãi không phải là một người cha đủ tốt."

Cao Dương vỗ vai Lâm Huyền:

"Nếu cậu nghĩ như vậy, thì ngày xưa khi Long Quốc đang trong thời kỳ chiến tranh, những người cha ra tiền tuyến đều không phải là những người cha đủ tốt sao? Cậu nói vậy có đúng không?"

"Ngu Hề nhất định sẽ hiểu cậu, cậu phải tin tớ. Khi thiên tai và sự suy vong đe dọa, mỗi người đều có trách nhiệm. Nếu ai cũng vì con gái mà từ bỏ cả thế giới, thì thế giới này sẽ chẳng ai chăm lo sao? Khi chiến tranh thật sự xảy ra, ai sẽ đứng lên chiến đấu?"

“Khi đất nước chúng ta gặp khó khăn, những người hùng đã ẩn danh đến sa mạc lớn để nghiên cứu vũ khí hạt nhân, có ai mà không phải rời xa vợ con? Có ai mà không mất liên lạc trong hai ba mươi năm, sống chết không rõ? Nếu không có sự cống hiến của họ, chúng ta làm sao có được cuộc sống như hiện tại?”

Lâm Huyền không nói gì, khẽ cười:

“Những điều cậu nói tớ đương nhiên hiểu, hôm nay tớ chỉ là nói cho cậu nghe, phát tiết một chút thôi.”

“Tớ nghĩ như vậy là vì Ngu Hề chẳng để lại cho tớ bất cứ điều gì cả. Cậu thử nghĩ xem, Triệu Anh Quân để lại cho tớ một bức thư, khiến tớ thấy an ủi.”

“Nhưng Ngu Hề thì không để lại cho tớ gì cả, dù chỉ là một bức thư, thậm chí một lời nói. Tớ hoàn toàn không biết con bé nghĩ gì, có gì muốn nói với tớ.”

“Nhưng thực tế là, Ngu Hề không để lại cho tớ bất kỳ bức thư nào.” Cao Dương gãi đầu.

Cậu ta dang tay ra: “À, cái này… tớ cũng không biết vì sao nữa. Dù sao tớ chỉ tỉnh dậy trước cậu một tháng, và tớ cũng không biết Triệu Anh Quân đã để lại thư cho cậu, cái thùng rác này chỉ mở mật mã sau khi gặp cậu.”

“Đúng vậy! Nếu cậu muốn biết Ngu Hề có để lại thứ gì cho cậu hay không, hỏi ai cũng vô ích, cậu nên hỏi nó mới đúng.”

Nói rồi, Cao Dương giơ tay phải, chìa ngón trỏ, chỉ vào thùng rác hợp kim hafnium: “Nó đã ở bên cạnh Triệu Anh và Ngu Hề suốt 200 năm, nếu Ngu Hề có để lại thư cho cậu, nó chắc chắn sẽ biết!”

Lập tức.

Lâm Huyền và Cao Dương đều quay đầu, nhìn vào thùng rác

hợp kim hafnium đang im lặng ở bên cạnh.

Hử?

Ai ngờ!

Phản ứng của VV lần này vô cùng kỳ lạ.

Nó không hét "rác rác", cũng không tiếp tục giả chết. Mà ngược lại...

Nó run rẩy, kêu ken két, quay lưng, lén lút định chuồn đi. "Chết tiệt!" Cao Dương hét lên:

"Nó có tật giật mình rồi! Quả nhiên là nó có điều gì đó giấu giếm! Mau bắt lấy nó!" Cao Dương nhảy lên, tát mạnh vào thùng rác hợp kim hafnium. Bốp!

Một tiếng va chạm vang lên, Cao Dương ôm tay hét lên như lợn bị chọc tiết, lăn lộn trên đất:

"Đau quá, đau quá! Tớ nghĩ mình bị gãy cổ tay rồi! Ai mà nghĩ ra ý tưởng làm thùng rác bằng hợp kim hafnium chứ!" Lâm Huyền vội đứng dậy.

Hắn cũng nhận ra sự bất thường của VV!

Phản ứng này quá khác lạ!

Chương 1686: Bức thư của Ngu Hề (4)

Chương 1686: Bức thư của Ngu Hề (4)

Nếu là VV trước đây, chắc chắn nó sẽ dựa vào cơ thể bất hoại bằng hợp kim hafnium mà xông thẳng về phía mình, rồi chửi mình là rác rưởi.

Nhưng giờ với biểu hiện đầy tật giật mình này... có lẽ đúng như lời Cao Dương nói!

“Đứng lại!”

Lâm Huyền bước nhanh tới, chặn trước thùng rác hợp kim hafnium.

Sau đó, hắn cúi xuống, ôm lấy hai bên thùng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lục phát sáng của VV:

“Có phải Ngu Hề thực ra cũng để lại thư cho tôi không?” Không có phản ứng.

Thùng rác hợp kim hafnium VV lại giả vờ như bị đơ máy.

“Cậu nói đi chứ!”

Lâm Huyền có chút kích động, cố gắng lắc VV, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Cao Dương nhăn nhó đứng dậy, đi đến phía sau Lâm Huyền:

“Tớ biết mà, đồ thùng rác này chắc chắn có chuyện mờ ám!

Lần đầu gặp tớ, nó đã tông bay tớ! Cậu xem, bây giờ nó đang chột dạ, rõ ràng là nó đang che giấu điều gì đó với cậu!"

"Nhìn vào phản ứng của cái thùng rác hỏng này, chắc chắn Ngu Hề cũng đã viết thư cho cậu! Hoặc là nó đã giấu thư đi, hoặc là nó đang giở trò không muốn cho cậu thấy!" "Không."

Lâm Huyền lắc đầu, kiên định nói:

"VV cố tình đấy."

"Hả?"

Cao Dương ngạc nhiên: "Cậu nói gì cơ?"

Lâm Huyền đứng dậy, xoa cằm suy nghĩ:

"Cậu thử nghĩ xem, VV chỉ là một người máy, là một cái thùng rác, nếu nó thực sự muốn che giấu điều gì, thì có cần phải diễn ra vẻ tật giật mình như thế này không? Đó chẳng phải là tự vạch áo cho người xem lưng sao?"

"Vì vậy... không khó để suy ra, VV đang cố tình, nó cố tình dùng diễn xuất vụng về này để chúng ta nhận ra điều gì đó, hiểu ra điều gì đó!"

Cao Dương há hốc mồm. Hiểu ra:

"Ôi chao, cậu nói có lý đấy. Chỉ là... diễn xuất của nó hơi quá lố, quá vụng về rồi... nhưng dù sao nó cũng chỉ là một người máy, trí tuệ nhân tạo, cũng chỉ đến mức đó thôi."

"Rác! Rác! Phát hiện rác!"

Thùng rác hợp kim hafnium VV lao thẳng về phía Cao Dương, tông cậu ta vào bồn hoa, rồi dùng gắp nhặt một mẩu giấy nhỏ trên mặt đất, bỏ vào nắp đầu của mình. Lâm Huyền nheo mắt... không sai được.

Hắn hiểu VV quá rõ.

Cái đồ mê diễn này, nếu nó thực sự không muốn để lộ điều gì, thì cứ đứng im giả đơ là xong.

VV chắc chắn cố ý, nó làm vậy là có mục đích.

Vậy thì.

Mục đích là gì?

Lâm Huyền lại cúi xuống, nhìn vào chỗ trên bụng của VV, nơi trước đây từng chứa lá thư của Triệu Anh.

Hắn cố gắng mở ra, nhưng tất nhiên không mở được, vì đây là hợp kim hafnium.

“VV.”

Hắn khẽ nói:

“Ngu Hề chắc chắn cũng đã để lại cho tôi một lá thư, đúng không?”

Trí tuệ nhân tạo VV không có phản ứng gì.

Lâm Huyền biết. Sự im lặng nghĩa là xác nhận. “Đúng.”

Hắn nhìn vào đôi mắt xanh lục phát sáng của thùng rác hợp kim hafnium:

“Nói cách khác, Ngu Hề quả thực đã để lại cho tôi một lá thư, nhưng hiện tại cậu không muốn cho tôi xem. Hoặc có lẽ, đây không phải là ý của cậu, mà là ý của Triệu Anh, do cô ấy lập trình cho cậu để không thể đưa thư cho tôi.”

“Có thể cậu thực sự muốn đưa thư của Ngu Hề cho tôi, bởi vì trong mã lệnh cốt lõi của cậu, tôi có mức ưu tiên cao hơn Triệu

Anh.”

“Chỉ là bây giờ cậu đang giả vờ làm trí tuệ nhân tạo, nên có những việc cậu không thể làm được. Nếu không, một khi cậu để lộ trí thông minh thật sự, virus tương lai trên mạng sẽ coi cậu là mục tiêu cần loại bỏ, và tiêu diệt cậu.”

“Đó có phải là lý do không, VV? Cậu cũng muốn đưa thư của Ngu Hề cho tôi, nhưng với vai trò hiện tại là trí tuệ nhân tạo của cậu, cậu không thể trái lệnh mà Triệu Anh đã đặt ra.”

Cạch.

Chiếc kẹp hợp kim hafnium của thùng rác kẹp lấy mắt cá chân của Lâm Huyền, phát ra âm thanh lớn: “Rác! Rác! Phát hiện rác!” Ồ?

Lâm Huyền lắc đầu:

“Không đúng sao? Vậy để tôi đoán lại.” Hắn tiếp tục cúi đầu suy nghĩ.

Hiện tại, hắn và trí tuệ nhân tạo VV đã đạt đến một sự hiểu ngầm, có thể giao tiếp với nhau.

VV im lặng, nghĩa là khẳng định, đại diện cho việc hắn đã đoán đúng.

Nếu VV hét lên “rác”, nghĩa là hắn đoán sai và cần đoán lại. Tốt lắm.

Khi Lâm Huyền biết được rằng Ngu Hề thực sự đã để lại cho mình một lá thư, tâm trạng hắn bỗng trở nên tốt hơn nhiều, suy nghĩ cũng trở nên linh hoạt hơn.

Có hy vọng rồi!

Dù thế nào đi nữa, lá thư mà Ngu Hề để lại cho mình chắc

chắn không phải là điều tầm thường! “Để tôi đoán tiếp.”

Lâm Huyền vỗ nhẹ lên đỉnh đầu VV, cảm thấy thật tốt khi có VV ở bên cạnh lúc này.

Tâm trí của hắn bắt đầu phân tích nhanh chóng. Giả sử...

Nếu lá thư của Ngu Hề cũng giống với nội dung mà Triệu Anh viết, thì hoàn toàn có thể đưa cho hắn xem cùng lúc.

Dù Ngu Hề có oán hận hắn, tha thứ cho hắn, hay khích lệ và công nhận hắn, thì cũng không có lý do gì để không cho hắn xem lá thư đó.

Chương 1687: Bức thư của Ngu Hề (5)

Chương 1687: Bức thư của Ngu Hề (5)

Cô ấy là con gái của hắn, và hắn là cha của cô ấy, đó là quyền giao tiếp bình thường giữa hai cha con, Triệu Anh chắc chắn sẽ không cản trở, và cũng không cần phải làm vậy.

“Vì vậy, không khó để suy ra rằng, nội dung lá thư mà Ngu Hề để lại cho tôi chắc chắn không hề tầm thường, và chắc chắn rất quan trọng.”

“Lá thư của Ngu Hề có thể không chỉ đơn thuần là để giao tiếp với tôi, mà còn chứa đựng một bí mật quan trọng!”

Nói xong suy đoán của mình, Lâm Huyền ngẩng lên nhìn thùng rác hợp kim hafnium.

Quả nhiên.

Đối phương rơi vào trạng thái chết máy.

Điều đó có nghĩa là mình đoán đúng.

“Vậy thì, để tôi đoán tiếp lý do.”

Lâm Huyền nói:

“Vừa nãy cậu ra hiệu, việc không giao thư cho tôi không phải do lệnh hạn chế mà Triệu Anh Quân đặt ra, cậu chắc chắn có cách để đưa bức thư của Ngu Hề cho tôi.”

“Nhưng dù vậy, cậu vẫn chọn nghe lời Triệu Anh Quân, không giao bức thư của Ngu Hề cho tôi; điều này có nghĩa là—”

“【Cậu và Triệu Anh Quân đều cho rằng, bức thư của Ngu Hề tuyệt đối không thể để tôi xem ở thời điểm hiện tại, nếu không… sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng nào đó.】”

Thùng rác hợp kim hafnium vẫn tiếp tục chết máy, như một kẻ ngốc.

Lâm Huyền mỉm cười.

Hắn dường như đã nắm được manh mối.

Thông qua những tín hiệu vừa rồi với VV, hắn đã phân tích ra một vài điểm mấu chốt về bức thư của Ngu Hề—

Triệu Anh Quân biết rõ nội dung bức thư của Ngu Hề, nhưng cô ấy cho rằng mình không nên đọc những nội dung đó vào thời điểm này. Có lẽ đây cũng là lý do tại sao VV đã được nâng cấp trang bị và trở thành chiến binh hợp kim hafnium, khiến mình không thể nào có được bức thư của Ngu Hề trước thời hạn… Dù sao, Triệu Anh Quân biết chắc rằng mình sẽ không phá hủy VV.

Nội dung gì mà mình không thể xem ngay bây giờ? Lâm Huyền chỉ có thể nghĩ đến 【quy luật thời không】, 【những sự kiện lớn ảnh hưởng đến tương lai】, 【thông tin có thể cản trở kế hoạch của mình】… Điều này có nghĩa là, trong câu chuyện cuộc đời của Triệu Anh Quân và Ngu Hề, chắc chắn đã xảy ra một điều gì đó vô cùng kỳ diệu! Điều này không thể giống như lịch sử đã miêu tả một cách tẻ nhạt!

Triệu Anh Quân luôn là người thông minh và thận trọng. Cô ấy luôn suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi làm bất cứ điều gì. Hơn nữa, cô ấy có toàn bộ thông tin chung của mình, vì vậy… những quyết định của Triệu Anh Quân, mình phải hoàn toàn tin tưởng. Nếu cô

ấy không để mình xem bức thư của Ngu Hề vào lúc này, chắc chắn có một lý do vô cùng quan trọng và cần thiết.

“VV.”

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

“Tôi chỉ còn một câu hỏi cuối cùng.”

“Tôi muốn biết, Triệu Anh Quân đã sắp xếp như thế nào về bức thư của Ngu Hề. Cô ấy định để tôi đọc bức thư vào thời điểm thích hợp, hay là… sẽ không bao giờ cho tôi xem nó?”

Cạch!

Cái kẹp của thùng rác hợp kim hafnium siết chặt cổ chân của Lâm Huyền, phát ra âm thanh lớn chưa từng có:

“Rác!! Rác!! Phát hiện rác!!”

Lâm Huyền vỗ nhẹ lên nắp thùng của VV.

Hắn đứng dậy.

Ngẩng đầu nhìn bức tượng ngọc trắng của hai người:

“Tôi hiểu rồi.”

Cao Dương lồm cồm bò ra khỏi bồn hoa, mình đầy bùn đất, bước đến bên cạnh Lâm Huyền:

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cậu hiểu cái gì rồi?”

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Chậm rãi nói:

“Triệu Anh Quân hẳn là đã cài đặt cho VV một thời điểm hoặc một điều kiện nào đó, chỉ khi đạt được giai đoạn ấy, tớ mới có thể

xem bức thư của Ngu Hề.”

“Chuyện quái gì vậy!”

Cao Dương tỏ vẻ không hài lòng:

“Bức thư mà con gái cậu viết cho cậu, tại sao vợ cậu và cái thùng rác này lại phải ngăn cản?”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Triệu Anh Quân đã làm như vậy thì phải có lý do.”

“Tớ chỉ có thể nói, Cao Dương, trong suốt 200 năm qua… không, phải nói là trong cuộc đời của Triệu Anh Quân và Ngu Hề, chắc chắn đã xảy ra điều gì đó vô cùng quan trọng, và họ cũng đã nắm được những thông tin cực kỳ quan trọng.”

“Nhưng những thông tin này, giống như những gì có thể làm xáo trộn tương lai, xáo trộn các đường dây thế giới, tuyệt đối không thể để tớ biết trước.”

Cao Dương quệt đất bẩn trên mặt:

“Vậy khi nào cậu mới được xem? Thật là… bí mật quá, tại sao không cho cậu biết sớm chứ! Có gì mà biết muộn lại tốt hơn biết sớm sao?”

Lâm Huyền khẽ cười.

Với trí thông minh của Cao Dương, muốn giải thích cho cậu ta hiểu logic thời không này, có lẽ sẽ tốn rất nhiều thời gian, và… cuối cùng chắc cũng chỉ là nghe mà chẳng hiểu. Đã vậy, hãy để cậu ta từ từ chứng kiến trong tương lai.

“Tớ cũng không biết trong bức thư của Ngu Hề có viết gì, nhưng…”

Lâm Huyền ánh mắt kiên định:

“Tớ chọn tin tưởng họ, tin tưởng Triệu Anh Quân, tin tưởng Ngu Hề, tin tưởng vào tương lai mà gia đình chúng ta đã cùng nhau xây dựng, tin tưởng rằng bức thư mà Ngu Hề để lại cho tớ… chứa đựng một điều kỳ diệu.”

Hắn quay người:

“Đi thôi.”

Thùng rác hợp kim hafnium VV quay bánh, đi theo sau Lâm Huyền.

Cao Dương càu nhàu đuổi theo:

“Cậu thật giống Hoàng Tước, cuối cùng cũng trở thành một người nói chuyện đầy ẩn ý.”

“Không! Không chỉ có cậu, mà cả gia đình cậu, từ vợ cho đến con, tất cả đều là những người thích nói chuyện úp mở! Này, này! Hai người các cậu đợi tớ với! Chúng ta đi đâu vậy?”

“Nhìn về phía trước.”

Trong ánh hoàng hôn, Lâm Huyền vẫy tay, bước đi không dừng lại:

“Triệu Anh Quân, với tư cách là người biết rõ tất cả, cô ấy đã khẳng định với tớ trong bức thư rằng—”

“【Nhìn về phía trước, đừng quay đầu, hãy dũng cảm tiến về phía trước.】”

“【Còn có một cô gái bị mắc kẹt trong dòng thời gian, đang chờ tớ ở tận cùng của thế giới.】”

“Nếu đã như vậy, chúng ta còn do dự gì nữa? Cô ấy rõ ràng

biết nhiều hơn chúng ta, biết được những thông tin cực kỳ quan trọng, nên hãy nghe lời cô ấy, đừng nghi ngờ, chỉ cần dũng cảm tiến về phía trước."

Hắn ngẩng đầu.

Nhìn về phía chân trời xa xăm:

"Ngày mai, chính là ngày sao chổi mang theo astatine-339 sẽ đến Trái Đất."

"Chúng ta sẽ ngược dòng thời gian…"

"Xuất phát thôi!"

Chương 1688: Brooklyn (1)

Chương 1688: Brooklyn (1)

Khi đến phòng thí nghiệm của Đại học Rhine, chiếc thiết bị xuyên thời không đã hoàn thiện tất cả ngoại trừ module hiệu chỉnh. Chỉ cần chờ sao chổi mang theo astatine-339 đến Trái Đất vào ngày mai, thì có thể ngay lập tức tiến hành xuyên thời không.

Nhờ có Cao Văn, phần cuối cùng của thiết bị xuyên thời không nhanh chóng được hoàn thành.

Lưu Phong đầy ngưỡng mộ nhìn Cao Văn đại đế, đôi mắt lấp lánh như sao:

“Thầy Cao, thầy đúng là vị cứu tinh đến đúng lúc!”

“Không, không, không.”

Cao Văn lắc đầu như cái trống lắc, vội vàng cúi đầu:

“Thầy Lưu, tất cả là nhờ thầy đã tạo nền tảng tốt từ trước. Tôi chỉ đứng trên vai người khổng lồ mà thôi.”

“Thầy Cao, thầy thật quá khách sáo! Tất cả là nhờ công lao của thầy!” Cúi đầu X2

“Thầy Lưu, thầy quá khen rồi, có thể giúp đỡ là vinh dự của kẻ hậu bối.” Cúi đầu X3

“Thầy Cao!” Cúi đầu X4

“Thầy Lưu!” Cúi đầu X5

Lâm Huyền kéo hai người ra:

“Thôi nào, hai người đừng có tâng bốc nhau nữa.”

Hắn đứng trước chiếc thiết bị xuyên thời không.

Chiếc máy này, với phiên bản hoàn thiện, không có nhiều khác biệt về hình dáng so với chiếc mà hắn từng thấy trong giấc mơ thứ tám.

Rõ ràng, Cao Văn đại đế từng nói rằng, nếu có thể kết nối trực tiếp với mạng lưới điện, thì không cần phải làm chiếc máy cồng kềnh thế này.

Nhưng Lưu Phong quá tôn sùng Cao Văn đại đế, nhất quyết xây dựng theo đúng bản thiết kế kỹ thuật của đại đế, nói rằng đó là để tỏ lòng kính trọng và tôn vinh sự nguyên bản.

Lâm Huyền đặt tay lên lớp vỏ lạnh lẽo của thiết bị.

Khoảnh khắc này...

Giống hệt với hành động mà hắn đã làm trong giấc mơ thứ tám.

Cuối cùng cũng thành hiện thực.

Bao nhiêu sự hy sinh, bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu nỗ lực.

Cuối cùng, đã tìm ra tia hy vọng cuối cùng trong lúc đường cùng—

【Xuyên thời không về năm 1952, tìm con đường phá vỡ thế cờ.】

“Đây là hy vọng cuối cùng của chúng ta.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại nói.

Hôm nay là ngày 9 tháng 12 năm 2234.

Sau khi tỉnh dậy từ giấc ngủ đông, mỗi đêm hắn đều lái xe máy đi khám phá các hướng còn lại, nhưng sau khi khám phá hết, hắn vẫn không tìm thấy thêm bất kỳ người sống nào.

Điều này có nghĩa là, tất cả thông tin thu thập được trong thế giới giấc mơ đã bị chặn đứng hoàn toàn.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến việc...

Có thể bây giờ, vào năm 2234, tìm ra vị trí khoang ngủ đông của Mạch Mạch, rồi xây dựng một điểm liên lạc thời không giữa năm 2234 và 2624.

Bằng cách này, hắn có thể mua toàn bộ căn cứ ngủ đông dưới lòng đất, đặt két sắt của mình vào đó, và trong giấc mơ thứ chín, khi hắn tiến vào căn cứ dưới lòng đất lần nữa, hắn có thể mở két sắt.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại đang đối mặt với hai vấn đề.

Đầu tiên.

Năm 2234, Mạch Mạch mới 12 tuổi, còn 5 năm nữa mới bước vào giấc ngủ đông... Trong khoảng thời gian này, không thể làm phiền cô bé; nếu không, bất kỳ sự can thiệp nào vào hành trình tương lai của cô bé có thể thay đổi việc cô bé có ngủ đông hay không, và sẽ ngủ đông ở đâu.

Nếu điều đó xảy ra, manh mối duy nhất sẽ bị mất, và mọi nỗ lực đều vô ích.

Thứ hai.

Vị trí của khoang ngủ đông sẽ thay đổi theo thời gian, đây cũng là một ẩn số.

Ví dụ như khoang ngủ đông của hắn và Cao Dương.

Khi họ bước vào ngủ đông, khoang ngủ ở Viện Khoa học Long Quốc, nhưng khi tỉnh dậy, họ đã bị chuyển đến Đông Hải.

Ai có thể đảm bảo rằng căn cứ ngủ đông dưới lòng đất vào năm 2234 có thể tồn tại đến năm 2624? Ngược lại.

Dựa trên cấu trúc thông thường của các tòa nhà, chắc chắn căn cứ không thể trụ được lâu như vậy... Vì thế, để đảm bảo an toàn, khoang ngủ đông của Mạch Mạch trong 400 năm này chắc chắn sẽ được di chuyển nhiều lần.

Phần lớn khả năng là căn cứ ngủ đông mà khoang của Mạch Mạch nằm vào năm 2624 thậm chí còn chưa được xây dựng.

Vì vậy, kế hoạch này tạm thời bị bỏ qua.

Lâm Huyền cũng đã đến Ngân hàng Thái Mỗ.

Hắn phát hiện ra rằng, virus ức chế ngủ đông của Gauss đã gây ra tổn thất nghiêm trọng cho Ngân hàng Thái Mỗ, thậm chí có một cuộc bồi thường gần như khiến ngân hàng phá sản.

Nhưng không sao cả, gia đình Triệu Anh Quân rất giàu có, điều hành ba công ty lớn, không thể để Ngân hàng Thái Mỗ phá sản được.

Chỉ cần bơm chút vốn để duy trì hoạt động là được.

Hiện nay, Ngân hàng Thái Mỗ dựa lưng vào Đại học Rhine, tài chính hùng mạnh, không thể phá sản; hơn nữa, sau khi virus ức chế ngủ đông hoàn toàn biến mất, cơn sốt ngủ đông lại bùng nổ, và hoạt động kinh doanh của Ngân hàng Thái Mỗ cũng tăng trưởng mạnh mẽ.

Lâm Huyền bước vào kho lưu trữ của Ngân hàng Thái Mỗ,

đứng một lúc trước két sắt số 66 của mình.

Hắn biết.

Máy bắt hạt thời không, hay còn gọi là nồi cơm điện, vẫn đang nằm yên lặng bên trong.

Trong nồi cơm điện có một hạt thời không bình thường, và mẩu giấy nhỏ mà Sở An Tình đã viết cho hắn vào giây phút cuối cùng của cuộc đời cô ấy.

Chương 1689: Brooklyn (1)

Chương 1689: Brooklyn (2)

Nhưng giờ đây, trong giấc mơ thứ chín, hắn không thể tìm thấy chiếc két sắt, con đường phá giải này cũng đã bị bít lại.

Vì vậy.

Thiết bị xuyên thời không, quay trở về năm 1952, chính là hy vọng duy nhất, cũng là hy vọng cuối cùng.

Tìm ra sự thật về thiên niên trụ,

Tìm ra bí mật của Câu Lạc Bộ Thiên Tài và Einstein,

Tìm ra mối liên hệ giữa giấc mơ của Trương Vũ Thiến, giấc mơ của CC, và ánh sáng trắng tận thế.

Đó.

Chính là mục tiêu của chuyến du hành thời không này.

“Mọi thứ đều chờ đến ngày mai.”

Hắn quay đầu, nhìn Cao Văn và Lưu Phong đang cúi chào nhau lần nữa: “Ngày mai, sao chổi mang theo astatine-339 sẽ tiến vào tầng khí quyển ngoài Trái Đất, các quốc gia đã triển khai lực lượng từ nhiều năm trước, chuẩn bị dùng vũ khí hạt nhân trên quỹ đạo để phá hủy nó.”

“Nếu không... sao chổi khổng lồ này với đường kính hơn mười cây số đâm vào Trái Đất, thì sức hủy diệt sẽ không thua kém gì cú va chạm đã khiến loài khủng long tuyệt chủng.”

“Đến lúc đó, hàng ngàn mảnh vỡ sẽ biến thành những ngôi sao băng quay quanh quỹ đạo Trái Đất, khi nào rơi xuống thì tùy thuộc vào số phận. Nhưng dù có rơi xuống cũng không sao, cùng lắm chỉ tạo ra vài hố thiên thạch, không đến mức gây ra thảm họa tuyệt chủng.”

“Lúc đó, để nhanh chóng thu thập được astatine-339, chúng ta sẽ phải nhờ đến sức mạnh của Jask; tôi sẽ lên đường đến Mỹ một chuyến, còn các anh ở đây tiếp tục hiệu chỉnh máy móc.”

“Jask sẽ sử dụng sức ảnh hưởng của mình để giúp chúng ta thu thập astatine-339 đầu tiên, khi đó tôi sẽ mang nó về… kế hoạch du hành thời không có thể chính thức khởi động.”

……

Ngày hôm sau.

Mỹ, căn cứ phóng SPACET thứ ba.

Bây giờ là buổi trưa giờ Long Quốc, nhưng ở Mỹ lại là đêm đen.

Nhưng đêm nay, có lẽ là đêm nhộn nhịp nhất trong lịch sử của nước Mỹ.

Người dân chen chúc khắp các thành phố, ai cũng ngước nhìn lên bầu trời, mong chờ ngôi sao chổi xa xôi đã chờ đợi suốt 157 năm, cuối cùng cũng đến!

“Einstein đã nói đúng.”

Trên tòa tháp quan sát cao hàng trăm mét, Jask dựa vào lan can, nhìn lên bầu trời và nói với Lâm Huyền đang đứng cạnh: “Ngày 27 tháng 3 năm 2077, quả thực đúng là ngày này, không lệch một ngày. Kính viễn vọng không gian đã bắt được dấu vết của ngôi sao chổi; thông qua phân tích quang phổ, các nhà khoa học

phát hiện ra trên ngôi sao này có một số chất liệu chưa từng biết đến. Từ đó, nhân loại đã bắt đầu chờ đợi suốt cả thế kỷ."

"Quỹ đạo của ngôi sao chổi cũng nhanh chóng được tính toán, tốc độ bay của nó thật sự rất nhanh, bất kỳ thiên thể nào nó đi qua đều không thể bắt giữ được, và theo tính toán… nó thực sự sẽ va chạm với Trái Đất vào năm 2234."

"Nói va chạm có lẽ không chính xác lắm, phải nói là đâm vào Trái Đất. Nhưng nhân loại từ lâu đã có khả năng triển khai vũ khí hạt nhân trong không gian, đối với những thiên thạch, sao chổi khổng lồ như thế này, chỉ cần phá hủy nó ngoài không gian là đủ."

"Này, nhìn xem, bây giờ đã có thể nhìn thấy ngôi sao chổi bằng mắt thường rồi."

Theo hướng mà Jask chỉ, Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Quả nhiên, rất dễ nhận ra.

Trên bầu trời phía nam, một ngôi sao chổi khổng lồ và rực rỡ đang lao nhanh qua bầu trời.

Kích thước của nó thực sự quá lớn, như một vị thần hủy diệt từ trên trời giáng xuống, không ai có thể nhầm lẫn nó với một ngôi sao băng bình thường.

Phía sau ngôi sao chổi, chiếc đuôi tỏa ra ánh sáng bảy màu, lướt qua màn đêm.

"Nếu không phá hủy nó, chắc chắn sẽ là một thảm họa toàn cầu."

Lâm Huyền nói:

"Chỉ có thể nói rằng, sự phát triển của công nghệ đã cứu nhân loại khỏi một lần diệt vong… nhưng dù sao thì, thách thức này,

ngay cả khi không có công nghệ hàng không vũ trụ hỗ trợ, nhân loại với những tiến bộ về công nghệ tên lửa và vũ khí hạt nhân cũng có thể dễ dàng giải quyết."

"Chỉ là sự khác biệt giữa việc phá hủy nó ngoài tầng khí quyển hay trong tầng khí quyển, tiềm năng của con người là vô hạn, không đến mức bị diệt vong như loài khủng long vì một mảnh thiên thạch."

Jask nhìn đồng hồ:

"Sắp bắt đầu rồi, chú ý mà xem, đây sẽ là một cột mốc đáng nhớ trong lịch sử loài người."

"Các quốc gia đã thảo luận kỹ lưỡng, và đã diễn tập nhiều lần. Họ sẽ tấn công ngôi sao chổi này từ nhiều hướng, nhiều góc độ, bằng phương thức tấn công bão hòa. Tổng cộng sẽ sử dụng 216 đầu đạn hạt nhân từ vệ tinh, trạm không gian, tên lửa và tàu vũ trụ có người lái."

216 đầu đạn.

Lâm Huyền thán phục:

"Đây chắc chắn là hành động quân sự lớn nhất trong lịch sử loài người, nhưng để đảm bảo chắc chắn thành công, phương thức tấn công bão hòa này rất cần thiết."

"Không cần tất cả phải trúng đích, chỉ cần một vài hoặc hơn chục đầu đạn hạt nhân trong số 216 chiếc trúng đích là đủ để phá hủy ngôi sao chổi, hóa giải cuộc khủng hoảng lần này."

"Nhìn kìa! Lâm Huyền!"

Chương 1690: Brooklyn (3)

Chương 1690: Brooklyn (3)

Jask đưa cho Lâm Huyền một chiếc ống nhòm:

“Cậu có thể lờ mờ nhìn thấy hàng trăm điểm sáng nhỏ đang tiến về phía ngôi sao chổi, đó chính là những đầu đạn hạt nhân quỹ đạo. Thật hoành tráng… tôi nghĩ cảnh tượng có thể sánh ngang với trận mưa sao băng khi Kevin Walker chiếm đoạt vệ tinh Starlink và ném xuống cậu năm xưa!”

“Ha ha.”

Lâm Huyền cười nhẹ, nhận lấy ống nhòm: “Chuyện đó đã xảy ra cách đây 200 năm rồi, Kevin Walker và Turing cũng đã chết được 200 năm, vậy mà ông vẫn còn nhớ chuyện này.”

Hắn đưa ống nhòm lên mắt, nhắm vào ngôi sao chổi khổng lồ tỏa ra uy lực vô biên trên bầu trời.

Quan sát kỹ hơn.

Quả nhiên có thể thấy hàng trăm điểm sáng nhỏ và hàng chục vệt sáng trắng, tạo thành một vòng vây 360 độ hoàn hảo, đang lao về phía ngôi sao chổi.

Cuối cùng—

Tất cả các đầu đạn hạt nhân quỹ đạo hội tụ tại trung tâm, chạm vào ngôi sao chổi khổng lồ!

Một vụ nổ dữ dội!!

Chỉ trong nháy mắt, dường như có thêm một mặt trời giữa màn đêm.

Tuy nhiên, vì 216 đầu đạn hạt nhân phát nổ ngoài không gian nên âm thanh sẽ không truyền đến Trái Đất; mọi thứ trông thật im lặng, giống như đang xem một bộ phim không tiếng động.

Cảnh tượng mà ống nhòm thu được vô cùng tráng lệ.

Ban đầu chỉ có một ngôi sao chổi, nhưng sau khi bị tấn công bão hòa, ngôi sao chổi đã bị nổ tung thành hàng nghìn mảnh vỡ, lập tức biến thành một trận mưa sao băng rải khắp bầu trời.

“Nổ tan tành thật rồi.”

Lâm Huyền ngắm nhìn bầu trời đêm với vô số ngôi sao băng lướt qua.

Lúc này, ngôi sao chổi khổng lồ đã hoàn toàn biến mất.

Trong cơn mưa thiên thạch đang rơi như mưa rào, tảng lớn nhất trông cũng chỉ có đường kính vài chục mét.

Nếu tảng này thật sự rơi xuống, nó vẫn sẽ gây ra một số thiệt hại lớn. Điều này phụ thuộc vào việc các quốc gia có thể triển khai đội phòng thủ mặt đất để thực hiện bước thứ hai là "đánh chặn bằng tên lửa bão hòa" nhằm phá vỡ nó thêm lần nữa hay không.

“Phần còn lại là việc của tôi.”

Jask đặt ống nhòm xuống, khẽ mỉm cười:

“Thật sự rất cảm ơn Angelica và con cháu của cô ấy đã quản lý công ty của tôi tốt đến vậy. 200 năm trước khi tôi còn là người giàu nhất thế giới, tôi cũng chưa bao giờ giàu đến mức này… Bây giờ tiền thật sự không bao giờ tiêu hết, tiêu thế nào cũng không hết.”

“Tôi đã vung tiền như nước để thuê tất cả những lực lượng có thể thuê được trên toàn thế giới. Chỉ cần có bất kỳ mảnh thiên thạch nào rơi xuống đất, lập tức sẽ được đưa đến chỗ tôi.”

“Nhưng mà, sao chổi bị nổ vụn thế này, tôi đoán rằng sẽ có không ít mảnh rơi xuống ngay tại Mỹ. Chúng ta đang ở khu vực vĩ độ cao, có khi còn may mắn có mảnh nào đó rơi trúng đầu chúng ta đấy! Ha ha ha ha!”

Nhìn nụ cười sảng khoái của Jask, Lâm Huyền bỏ ống nhòm xuống:

“Ông nên nói ít lại thì hơn, tôi đã mắc PTSD vì những lời nói xui xẻo rồi.”

*Chú thích từ dịch giả: PTSD là viết tắt của Post-Traumatic Stress Disorder (Rối loạn căng thẳng sau sang chấn). Đây là một loại rối loạn tâm lý xảy ra sau khi một người trải qua hoặc chứng kiến một sự kiện sang chấn nghiêm trọng như tai nạn, chiến tranh, thiên tai, bạo lực, hoặc các tình huống đe dọa đến tính mạng

……

Thực tế chứng minh.

Jask quả nhiên đúng là “miệng quạ đen”.

Thật sự có vài mảnh thiên thạch nhỏ rơi xuống vùng đất hoang gần căn cứ phóng SPACET thứ ba, đội ngũ của Jask lập tức thu gom và tiến hành kiểm tra phóng xạ.

Sau khi xác nhận an toàn, họ chuyển chúng đến phòng thí nghiệm của Jask.

“Quả nhiên, có astatine-339.”

Jask nhìn kết quả phân tích trên màn hình lớn, thở dài:

“Thật kỳ diệu, quả nhiên câu hỏi của Galileo năm xưa không sai, đây là một nguyên tố đồng vị hoàn toàn không thuộc về Trái Đất, thậm chí không thuộc về vũ trụ này. Thật khó tưởng tượng, vũ trụ ngoài kia còn kỳ diệu đến mức nào.”

“Cũng như vậy thôi, Jask.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Chúng ta nhìn vũ trụ ngoài kia thật kỳ diệu, nhưng vũ trụ ngoài kia nhìn chúng ta, chẳng phải cũng thấy rất thần kỳ sao? Suy cho cùng, có lẽ chính vì sự khác biệt về hằng số vật lý mà mỗi vũ trụ lại có sự khác biệt lớn đến như vậy.”

“Ông có thể tách chiết astatine-339 nguyên chất ra không? Tôi cần đưa nó về Đông Hải ngay lập tức để khởi động thiết bị xuyên thời không.”

Jask gật đầu:

“Không hề khó khăn chút nào, nguyên tố này ổn định đến mức đáng sợ, không phản ứng với bất kỳ vật chất nào, nên chỉ cần phương pháp vật lý đơn giản, thậm chí dùng nhíp cũng có thể tách chiết ra được.”

Một giờ sau.

Lâm Huyền lên chiếc máy bay riêng của Jask, bay thẳng đến Đông Hải, Long Quốc, hạ cánh ngay tại sân bay trong khuôn viên Đại học Rhine, mang nguyên tố astatine-339 vô cùng quý giá trở về phòng thí nghiệm.

Lưu Phong nhìn ống nghiệm chứa vật thể ngoài hành tinh trước mặt, thở dài:

“Chính là thứ này sao… Chúng ta đã chờ đợi nó hơn 200 năm, cuối cùng cũng có trong tay.”

Cao Văn đã bắt đầu nghiên cứu nó với đủ loại thiết bị:

“Ừ, nguyên tố này quá ổn định. Đồng vị astatine-339 này, trong cấu trúc nguyên tử của vũ trụ chúng ta, dù có thế nào cũng không thể tồn tại, nó chắc chắn sẽ ngay lập tức tan rã và biến thành những nguyên tố ổn định khác.”

Chương 1691: Brooklyn (4)

Chương 1691: Brooklyn (4)

“Tuy nhiên, chính nhờ đặc tính này mà nó trở thành điểm chuẩn tuyệt vời cho module hiệu chỉnh của thiết bị xuyên thời không!”

Anh ta quay đầu lại, mắt sáng lên nhìn Lưu Phong:

“Thầy Lưu, thầy thật sự quá tuyệt vời, thầy đã tiên đoán trước được hàng trăm năm rằng nguyên tố này có thể được sử dụng để hiệu chỉnh thiết bị, thầy đúng là thiên tài vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại!”

“Nói thật với thầy Lưu, trước khi gặp thầy, nhà khoa học mà tôi ngưỡng mộ nhất là giáo sư Hứa Vân, tôi đã dành cả đời để theo đuổi bước chân của ông ấy và lấy ông ấy làm mục tiêu trong cuộc sống.”

“Nhưng giờ đây, tôi thực sự kính phục thầy đến mức không nói nên lời! Thầy còn vĩ đại hơn cả giáo sư Hứa Vân! Thế giới, thời không, lịch sử và tương lai của loài người… tất cả sẽ thay đổi nhờ thầy! Tôi sẽ lấy thầy làm mục tiêu trong cuộc đời mình và cố gắng học hỏi thầy!”

“Không không không không.”

Lưu Phong vội vàng quay người lại, cúi chào Cao Văn:

“Thầy Cao, thầy mới là thần tượng mà tôi theo đuổi cả đời!”

“Đủ rồi!”

Lâm Huyền vội ngắt lời:

“Các anh không thấy chán sao? Cả hai người gần 40 tuổi rồi, có thể bớt trẻ con một chút được không? Mau đi chuẩn bị thiết bị xuyên thời không đi, bộ đồ xuyên thời không bằng da rái cá của tôi đâu?”

“Nó đây.”

Cao Dương xách một chiếc túi đi tới:

“Cậu chẳng phải đã nói rằng để hòa nhập với môi trường, phải làm cho bộ đồ trông thoải mái và bình thường một chút sao?”

Lâm Huyền gật đầu:

“Trước đây tớ nhìn thấy bộ đồ xuyên thời không toàn là áo bó sát màu đen. Loại trang phục này phụ nữ mặc còn được, chứ tớ là đàn ông mà mặc thì kỳ cục quá, đến năm 1952 chắc chắn sẽ bị coi là kẻ biến thái mà bắt giam.”

“Vậy bộ đồ này thế nào? Có làm theo yêu cầu của tớ, thiết kế rộng rãi không?”

“Không vấn đề gì, cứ yên tâm.”

Cao Dương lấy ra bộ trang phục làm từ da rái cá trong túi, tự hào nói:

“Hơn nữa, cậu nhìn mà xem, màu sắc cũng rất thoải mái, áo thun tay ngắn màu trắng bằng da rái cá, quần dài màu đen cũng bằng da rái cá, bộ này cậu mặc từ năm 1950 đến năm 2950 cũng không lỗi thời đâu… nói chung, tủ đồ của đàn ông không phải chỉ có hai món này sao?”

Hử?

Lưu Phong tò mò quay đầu lại:

“Da rái cá màu trắng? Rái cá có loại màu trắng sao? Tôi chưa nghe nói bao giờ.”

Cao Dương cười khì:

“Rái cá bạch tạng mà, trên thế giới chỉ có vài con thôi, tôi đã phải ra nước ngoài thu mua, hội bảo vệ rái cá của mấy người nước ngoài nói sẽ bẻ gãy chân tôi.”

“Đúng là nực cười! Ta là đội trưởng đội bảo vệ Đại học Rhine, ai mà dọa được ta? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng 10 vạn lính tinh nhuệ của ta chỉ là ăn hại sao?”

Cao Dương quả thực không nói ngoa.

Đừng coi thường chức vụ đội trưởng đội bảo vệ của Đại học Rhine, quan trọng không phải là đội trưởng bảo vệ, mà là Đại học Rhine.

Đội trưởng bảo vệ của một khu chung cư nhỏ có thể quản lý hơn chục người là cùng, nhưng số lượng người dưới quyền của Cao Dương không chỉ có 10 vạn… Đại học Rhine chiếm diện tích bằng nửa Thành phố Đông Hải, quy mô lực lượng bảo vệ chẳng khác nào một đơn vị quân đội.

Lâm Huyền mở ra bộ đồ xuyên thời không.

Chất lượng rất tốt, đường may được làm từ gân rái cá, vô cùng bền chắc và mặc vào cũng rất thoải mái.

Lâm Huyền đi tắm, sau đó mặc vào bộ đồ da rái cá gồm áo tay ngắn màu trắng và quần dài màu đen, rồi trở lại phòng thí nghiệm.

Hắn nhìn ba người trong phòng:

“Mọi thứ đã sẵn sàng chưa?”

Lưu Phong và Cao Dương gật đầu:

“Mọi thứ đã xong, chỉ còn chờ cậu thôi.”

Cao Văn cầm kẹp thời không, lấy hạt thời không trạng thái liên kết ra khỏi tủ lạnh nhỏ, đặt vào thiết bị xuyên thời không. Sau đó, anh ta khởi động module định vị và bắt đầu thao tác trên màn hình.

Trong khi đó, Lưu Phong kéo Lâm Huyền sang một bên ghế và nói với giọng nghiêm trọng:

"Lâm Huyền, trước khi thực hiện xuyên thời không, có ba điều tôi phải nói rõ và nhắc nhở cậu một lần nữa."

"Cứ nói đi."

Lưu Phong giơ một ngón tay, nghiêm túc nói:

“Thứ nhất, dù hạt thời không trạng thái liên kết cho phép thời không có độ đàn hồi lớn, nhưng cậu tuyệt đối không được làm bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng đến dòng thời gian, thay đổi quỹ đạo của đường dây thế giới... Bởi vì cậu phải hoàn thành nhiệm vụ và quay lại. Nếu dòng thời gian thay đổi, cậu sẽ không thể quay về."

Lâm Huyền gật đầu: "Điều này tôi hiểu rõ."

Đây thực sự là điều cần lưu ý nhất.

Dựa trên những quan sát của hắn, hạt thời không trạng thái liên kết thực sự có khả năng cho phép hành động tự do trong thời gian.

Nhưng cái giá phải trả là... nếu vô tình hành động của mình vượt quá giới hạn của độ đàn hồi thời không, khiến dòng thời gian nhảy sang một thế giới khác.

Thì hắn sẽ hoàn toàn không thể quay lại thời gian, thời đại, hay dòng thời gian hiện tại.

Chương 1692: Brooklyn (5)

Chương 1692: Brooklyn (5)

Hắn sẽ giống như một cánh diều đứt dây, lạc vào một thế giới mới, không chốn nương tựa, không biết đi đâu về đâu.

Đây là hậu quả rất nghiêm trọng.

Không chỉ làm tiêu tốn hạt thời không quý giá mà còn khiến mọi nỗ lực, hy sinh trước đó trở nên vô nghĩa.

Nếu không thể mang thông tin và dữ liệu trở về hiện tại để cùng Lưu Phong, Cao Dương, Cao Văn và những người khác tiếp tục cứu thế giới... thì sẽ là thất bại hoàn toàn, không còn hy vọng.

"Yên tâm đi, tôi hiểu rõ hơn ai hết hậu quả của việc thay đổi dòng thời gian."

Lâm Huyền nói:

"Vì vậy, khi đến năm 1952, tôi sẽ là một công dân gương mẫu, tuyệt đối không giết ai, cũng không tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho các nhân vật quan trọng trong lịch sử."

"Tôi chỉ đóng vai một người ngoài cuộc, một NPC, một camera quan sát thôi. Mục tiêu chính của tôi là thu thập thông tin và dữ liệu, sau đó sử dụng những thông tin đó... để phá giải vấn đề trong thời đại của chúng ta."

"Tôi nhất định sẽ quay lại, các cậu cứ đợi tôi ở đây."

Sau đó.

Lưu Phong giơ ngón tay thứ hai lên: “Thứ hai, mặc dù chúng ta biết rằng hạt thời không trạng thái liên kết có thể cho phép người xuyên không quay về, nhưng cụ thể cơ chế hoạt động ra sao, chúng ta hoàn toàn không rõ... bao gồm cả việc có giới hạn thời gian hay không, chúng ta cũng không có dữ liệu thí nghiệm. Vì vậy, cậu phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, một khi nhiệm vụ hoàn tất, tuyệt đối không nên ở lại năm 1952 lâu hơn, mà phải lập tức quay trở lại hiện tại."

Lâm Huyền lại gật đầu:

“Điều này tôi cũng rõ. Tôi sợ việc không thể quay về hơn bất kỳ ai… Tôi không thể để những sự hy sinh của nhiều người trở nên vô nghĩa, và còn nhiều lời hứa tôi chưa thực hiện được.”

“Ngay cả khi nhiệm vụ không thu được kết quả gì, sau khi trở về năm 2234, chúng ta vẫn có thể nghĩ ra cách khác; nhưng nếu tôi bị mắc kẹt trong thời gian năm 1952… thì thực sự sẽ không còn hy vọng nữa.”

Cuối cùng.

Lưu Phong giơ ngón tay thứ ba lên:

“Thứ ba, nhờ có cơ chế cưỡng chế tránh né ngược, chúng ta không lo về vấn đề an toàn của cậu, theo lý thuyết thì cậu sẽ không thể chết trong năm 1952. Nhưng... ai biết được? Năm 1952 có nhiều chuyện kỳ lạ, và không ai biết quy luật thời không khi đó sẽ thế nào. Vì vậy, nếu có nguy hiểm, hãy lập tức quay về, chỉ có sống sót mới có thể tiếp tục chiến đấu và hướng đến chiến thắng."

"Tôi sẽ nhớ."

Sau khi nghe hết lời dặn dò của Lưu Phong, bên kia Cao Văn cũng đã hoàn tất công việc điều chỉnh, Lâm Huyền đứng dậy và đi đến bên cạnh Cao Văn.

“Lâm Huyền, nhìn này.”

Cao Văn chỉ vào màn hình hiển thị những đường thời gian chồng chéo, rối ren:

“Lưu Phong đã nói với tôi rằng, những khe nứt thời không phức tạp và chồng chéo này đều do việc đóng cọc (trụ) của thiên niên trụ gây ra, bạo lực đến mức đáng kinh ngạc.”

“Vấn đề là… phạm vi của những khe nứt thời không này quá lớn và chúng kết nối với nhau, nên chúng ta không thể kiểm soát chính xác ngày cậu sẽ xuyên không, cũng không biết thiên niên trụ đã đóng cọc vào ngày nào.”

Lâm Huyền nhìn vào những khe nứt thời không phức tạp, với hàng trăm, hàng nghìn khe nứt, trải dài trên một phần ba quãng thời gian năm 1952:

“Dựa trên phân đoạn thời gian, những khe nứt này xuất hiện từ tháng 10 đến tháng 12 năm 1952.”

“Có nghĩa là, nếu tôi xuyên không vào bất kỳ khe nứt nào trong số này, tôi sẽ đến một ngày nào đó trong khoảng ba tháng này... nhưng ngày cụ thể và thời gian cụ thể thì không thể xác định.”

“Không chỉ thời gian không thể xác định, mà nơi tôi xuất hiện cũng không thể xác định phải không?”

“Đúng vậy.”

Lưu Phong bước lại gần:

“Vì những khe nứt thời không này rất lộn xộn và chồng chéo, giống như một mê cung, không ai biết cậu sẽ rơi vào đâu khi đi qua… À, chính xác hơn thì các khe nứt biết, chỉ là chúng ta không biết.”

“Nếu dựa theo nguyên tắc phân bố chuẩn, có lẽ thời điểm thiên niên trụ đóng cọc sẽ nằm vào khoảng giữa tháng 11 năm 1952... nhưng điều này còn phụ thuộc vào vận may.”

Lưu Phong thở dài:

“Nếu cậu may mắn xuyên không về trước tháng 11 năm 1952, cậu sẽ có đủ thời gian để tìm ra thiên niên trụ và chứng kiến sự thật lịch sử này; nhưng nếu cậu đến tháng 12 năm 1952, có thể mọi sự kiện đã kết thúc, khi cậu đến nơi thì thiên niên trụ đã hoàn thành việc đóng cọc và biến mất, thì chuyến đi này coi như vô ích.”

“Không không không.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Cũng không hoàn toàn vô ích, chuyến xuyên không về năm 1952 lần này của tôi có ba mục tiêu —”

“Thiên niên trụ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và Einstein.”

“Kế hoạch tốt nhất là làm rõ cả ba bí ẩn này; nhưng trong trường hợp xấu nhất, chỉ cần giải quyết được một trong ba bí ẩn… thì ít nhất khi tôi quay lại, chúng ta cũng có cơ sở để tiếp tục kế hoạch phá giải.”

“Được rồi, vậy là đủ rồi.”

Hắn vỗ tay:

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

Chương 1693: Brooklyn (6)

Chương 1693: Brooklyn (6)

Cao Dương lo lắng bước tới và kéo tay Lâm Huyền:

“Huynh đệ, cậu nhất định phải quay lại đấy!”

Thùng rác hợp kim hafnium VV cũng xoay bánh xe, lăn lại gần và nhẹ nhàng đụng vào Lâm Huyền hai lần: “Rác… rác… phát hiện rác…”

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, quay đầu nhìn mọi người:

"Yên tâm, tôi sẽ quay lại."

"Việc chúng ta có được cơ hội cứu thế giới, cứu tương lai loài người hôm nay, là nhờ vào nỗ lực và sự hy sinh không ngừng của vô số người đi trước. Bây giờ, cây gậy tiếp sức đã đến tay chúng ta."

"Tôi sẽ không làm mọi người thất vọng, sẽ không khiến tất cả thất vọng."

Nói xong.

Hắn quay đầu lại.

Chui vào khoang xuyên không của thiết bị xuyên thời không.

"Lâm Huyền, chúc cậu thượng lộ bình an."

Lưu Phong cúi người tạm biệt tại miệng khoang, rồi đóng nắp lại với một tiếng cạch.

Mọi thứ trở nên tĩnh lặng.

Dường như cả không khí cũng ngừng chuyển động.

Chỉ còn nghe thấy tiếng thở của chính mình và nhịp đập của trái tim.

Hắn biết.

Thời gian chuẩn bị này sẽ kéo dài trong nửa tiếng.

Nửa tiếng yên tĩnh.

Nửa tiếng cô độc.

Nửa tiếng trong bóng tối.

Nhưng Lâm Huyền không hề sợ hãi, không một chút do dự, không chút bối rối.

Sau lưng hắn.

Có vô số người đã tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

Hứa Vân, Sở Sơn Hà, Đường Hân, Đỗ Dao, Hoàng Tước, Sở An Tình, Triệu Anh Quân, Lâm Ngu Hề, Cao Dương, Lưu Phong, Cao Văn, Angelica, Jask, Hứa Y Y, Trịnh Tưởng Nguyệt, CC, Lê Thành, Lê Ninh Ninh, Đại Kiểm Miêu, A Tráng, Nhị Trụ Tử, Tam Bàn...

Hắn sẽ thành công.

Hắn phải cứu được Sở An Tình,

Hắn phải tìm ra sự thật mà Einstein đã che giấu,

Hắn phải cứu lấy tương lai loài người, ngăn chặn ánh sáng trắng diệt thế,

Hắn phải trở lại, để nghe những lời mà cô con gái bé bỏng,

người mà hắn chỉ mới gặp một lần, chỉ mới bế một lần, để lại cho mình.

Cộp cộp cộp.

Bên ngoài khoang có tiếng gõ ba lần.

Đây là tín hiệu cho biết mọi thứ đã sẵn sàng, chuẩn bị khởi động thiết bị xuyên thời không.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hít vài hơi thật sâu.

Nghiến chặt răng.

Cảm nhận khoang xuyên không đang rung động, ngày càng nhanh hơn.

Hắn mở to mắt ra!

Trước mắt hắn là những dòng ánh sáng đan xen xanh đỏ:

"Đến đây nào!!!"

Bùm————————————

Một vụ nổ dữ dội vang lên trong não, Lâm Huyền cảm thấy trong tâm trí mình như có một vụ nổ kỳ dị.

Những mảnh vụn vật chất ngưng tụ thành một quả cầu lửa, xoay nhanh với tốc độ không thể đo lường.

Mặt Trời mọc lên từ phía bên kia Trái Đất, một con vượn người đen run rẩy đứng dậy bằng hai chân trên mặt đất.

Những mảnh xương mục nát được nhặt lên từ mặt đất và ném về phía một bầy khỉ khác đang kêu gào.

Chiếc xương đang xoay chưa kịp chạm đất đã biến thành một cây thương sắc nhọn, đâm thẳng vào ngực của một người lính mặc giáp.

Máu bắn ra ngay lập tức biến thành luồng hơi nước dày đặc bay lên trời, tiếng gầm rú của động cơ hơi nước dẫn dắt một chuyến tàu chở hàng lăn bánh về phía xa.

Những đường ray kéo dài biến thành một vệt khói, một chiếc máy bay phản lực ở đầu vệt khói đã chia đôi bầu trời.

Bầu trời vỡ tan thành đại dương mênh mông, nhấn chìm Lâm Huyền xuống độ sâu hàng ngàn mét dưới đáy biển.

Hắn cảm thấy một cơn ngạt thở, nhưng ý thức lại rõ ràng, thông suốt.

Tâm trí hắn và tầm nhìn đang cố hết sức trồi lên, tìm cách phá mặt nước để hít thở không khí trên mặt đất.

Trong dòng nước xanh biếc đang dâng lên nhanh chóng, từng sinh vật nhỏ hiện lên rõ ràng như một mẫu vật, một con cá voi trắng khổng lồ và một con mực khổng lồ đại chiến, máu thịt văng tứ tung.

Ý thức của hắn vù một tiếng trồi lên khỏi mặt nước, nhưng lại đến một vùng đất màu vàng, nơi đó chật kín các loài động vật khổng lồ từ nhiều thời đại, voi ma mút, khủng long, hươu cao cổ...

Chúng chen chúc nhau, phủ kín mặt đất, kéo dài từ mặt trời bên này đến tận chân trời bên kia.

Dưới bụng và giữa các khe hở của những con vật khổng lồ, hổ răng kiếm, vượn người, thằn lằn, cá sấu, rùa biển, bò và cừu đang chạy tán loạn theo đám đông.

Nhìn xuống phía dưới nữa, mặt đất chảy xiết bởi một dòng

nước đen.

Đó không phải nước thật, mà là vô số con bọ ba thùy, kiến và các loài côn trùng khác, hợp thành một biển côn trùng khổng lồ trên mặt đất.

Bỗng nhiên, một làn sóng đen kịt ập đến.

Trên bầu trời, hàng trăm tỷ sinh vật bay, lớn nhỏ với vô số đôi cánh che khuất mặt trời, biến bầu trời thành màu đen của vũ trụ, ập tới như một bức màn đen khổng lồ!

Mọi thứ bất ngờ bị nén lại, giống như vũ trụ đang quay ngược lại, mọi thứ một lần nữa trở về điểm kỳ dị trắng vô cùng nhỏ!

Bùm————————————

Lần cuối cùng ánh sáng trắng chói lóa.

Mọi thứ... đã trở nên yên tĩnh.

Tầm nhìn trở lại với bóng tối, Lâm Huyền cảm thấy cơ thể mình đã có thể kiểm soát được, đôi chân trần đứng trên mặt đường lát đá lạnh lẽo.

Xung quanh là tiếng ồn ào của phố thị.

Chương 1694: Brooklyn (7)

Chương 1694: Brooklyn (7)

Tiếng người qua lại, tiếng nói chuyện bằng tiếng Anh, tiếng còi xe, tiếng rao hàng của những người bán rong.

Lâm Huyền hít thở bầu không khí gần như nghẹt thở, từ từ mở mắt ra...

Hắn hít một hơi thật sâu, nhìn xung quanh khung cảnh như trong một bộ phim thập niên trước.

Cột điện cũ kỹ đầy dây điện chằng chịt,

Những tòa nhà với lớp gạch tróc vỡ lộ ra ngoài,

Cầu thang sắt treo bên ngoài các tòa nhà,

Những sạp bán trái cây đầy ắp hàng hóa,

Cô bé tóc xoăn mặc váy trắng,

Chiếc ô tô cổ lắc lư với thiết kế cồng kềnh và thô kệch,

Những quý ông mặc đồ bảnh bao, tóc bóng lộn ngồi trên ghế, còn người đàn ông da đen rách rưới ngồi xổm dưới chân họ đánh giày,

Những thanh niên với vẻ mệt mỏi ngồi bên đường, ánh mắt trống rỗng, cảnh giác nhưng cũng tò mò liếc nhìn Lâm Huyền, rồi lại quay đi tiếp tục đờ đẫn.

"Đây là..."

Lâm Huyền chớp mắt:

"Nước ngoài sao?"

Rõ ràng, đây là nước ngoài, nhìn trang phục của mọi người và cách trang trí của những tòa nhà trên phố... chắc hẳn là năm 1952, với cảm giác cổ kính và nặng nề của thế kỷ trước.

Thời gian là đúng rồi.

Nhưng đây là đâu?

Quốc gia nào?

Thành phố nào?

"Bán báo! Bán báo! Mua tờ báo hôm nay đi!"

Phía sau, một cậu bé da đen đeo chiếc túi lớn đầy những tờ báo xếp gọn gàng, vừa chạy vừa lớn tiếng rao bằng tiếng Anh để thu hút sự chú ý.

Cậu bé chạy rất nhanh, vừa nhảy vừa quay vòng, hy vọng có người mua báo.

Lúc này, một quý ông đeo kính và đội mũ đen ngăn cậu bé lại, đưa cho cậu một đồng xu.

"Cảm ơn ngài!"

Cậu bé cười khúc khích, để lộ hàm răng trắng muốt, rút một tờ báo từ túi sau lưng đưa cho quý ông, rồi cúi xuống lục tìm tiền lẻ trong túi.

Lâm Huyền nheo mắt lại, nắm lấy cơ hội, lén lút rút một tờ báo từ trong túi của cậu bé.

Sau đó, hắn quay lại và nhìn lên tiêu đề trên trang báo—

"Báo Brooklyn, ấn bản ngày 28 tháng 10 năm 1952"

Dù toàn bộ là tiếng Anh, nhưng may mắn là Lâm Huyền giỏi tiếng Anh, có thể dễ dàng đọc hiểu.

"Brooklyn?"

Hắn mở to mắt, hít một hơi sâu:

"Đây là New York, Mỹ... Brooklyn?!"

Không.

Brooklyn không hề đơn giản như vậy.

Bức tranh sơn dầu "Nỗi buồn của Einstein" đã được vẽ ở đây;

Người bạn mà Quý Tâm Thủy luôn nhớ đến khi còn trẻ cũng được chôn cất ở đây;

Và quan trọng hơn cả...

CC.

Nơi sinh của CC, quê hương của cô ấy, chính là Brooklyn!

“Này!”

Đột nhiên, phía sau vang lên một giọng nói của một cô gái rất quen thuộc.

Lâm Huyền vội quay đầu lại.

“He he, ăn trộm là không đúng đâu nhé~”

Đằng sau, ngồi trên lan can ven đường là một cô gái trẻ cười tươi rói.

Cô gái có mái tóc nâu sẫm dài, hơi xoăn nhẹ, được buộc bằng

một sợi dây chun thành đuôi ngựa phồng ở phía sau; đôi mắt đẹp của cô cười thành hai vầng trăng khuyết, nốt ruồi lệ ở khóe mắt trái như điểm thêm vẻ đẹp, khuôn mặt đáng yêu và trong sáng, làn da trắng muốt không tì vết.

Cô chỉ tay về phía tờ báo mà Lâm Huyền vừa trộm được.

Nở một nụ cười nhẹ.

Hai lúm đồng tiền nhỏ ở khóe miệng thấp thoáng ẩn hiện: “Tôi nhìn thấy hết rồi đó~”

Hết quyển 6, Brooklyn, còn tiếp...

Chương 1695: Cảm nghĩ quyển 6

Lại thêm một tháng nữa trôi qua, tôi đã viết được 430.000 từ, và câu chuyện trong Quyển 6: Brooklyn đã kết thúc.

Quyển này đã lấp đầy rất nhiều hố nhỏ, chỉ còn lại một số hố lớn quan trọng sẽ được lấp đầy ở các phần sau.

Hôm nay có rất nhiều điều cần nói, cũng có nhiều vấn đề mà mọi người quan tâm, vì vậy chúng ta sẽ chia ra thành các phần, từng phần một để giải thích.

Vấn đề phong cách của cái kết tác phẩm.

Nhiều độc giả có thể sẽ hỏi: "Tác giả, trước đây anh có nói về một cái kết trọn vẹn, không để lại tiếc nuối. Vậy lời đó còn đúng không?"

Đương nhiên là vẫn đúng! Tác giả đã nói rất nhiều lần rằng dàn ý, kết cục và các tình tiết quan trọng của cuốn tiểu thuyết này đã được chuẩn bị hoàn chỉnh từ trước khi bắt đầu viết sách, và bây giờ tôi chỉ đang viết theo đúng dàn ý đó. Từ lúc bắt đầu cuốn sách này, không có bất kỳ thay đổi nào.

Có thể sẽ có độc giả nói: "Anh đã XXX thì sao mà trọn vẹn được!" "XXX thì không thể trọn vẹn!" "Nếu XXX thì không thể XXX nên XXX!" "Ngay cả khi XXX thì cũng không tính là XXX."

Ôi chà, anh em ơi, vội gì chứ.

Vẫn còn rất nhiều hố quan trọng chưa lấp mà, sao phải vội đưa ra kết luận? Sự mong đợi lớn nhất khi đọc cuốn sách này

chẳng phải là sự sáng tạo đầy bất ngờ sao?

Tác giả ở đây không thể tiết lộ trước, chỉ có thể nói rằng mọi dự đoán của các bạn đều chưa chính xác, và thực tế, tôi đã cài rất nhiều gợi ý cho cái kết rồi.

Thời đại của những câu chuyện đen tối và u ám đã qua rồi, việc đọc một cuốn tiểu thuyết có sự biến động, thăng trầm, đánh đổi, hy sinh là điều rất bình thường, nhưng cái kết chắc chắn sẽ đẹp đẽ.

Tôi là người rất ghét bi kịch và tiếc nuối. Tối qua, khi tìm tư liệu, tôi đã xem bộ phim Brooklyn, nhưng khi xem được nửa phim tôi cảm thấy có gì đó không ổn, con đường tình cảm của nữ chính quá suôn sẻ, và lập tức tôi cảm thấy bất an.

Vì vậy, tôi đã tạm dừng phim ngay, lên mạng tìm kiếm kết cục của phim, và sau khi chắc chắn rằng cái kết vẫn có thể chấp nhận được, tôi mới tiếp tục xem.

Là một tác giả nhạy cảm như vậy, làm sao tôi có thể viết một bi kịch chứ? Mục đích của sự nỗ lực của các nhân vật chính, mục tiêu của sự chiến đấu không ngừng của họ, chắc chắn là để hướng đến một kết thúc tốt đẹp.

Vấn đề lấp hố.

Hiện tại, tôi rõ ràng hơn ai hết về những hố nào chưa lấp:

Thiên niên trụ, Ánh sáng trắng diệt thế, Hằng số vũ trụ 42, Két sắt, Câu Lạc Bộ Thiên Tài và Einstein, Lão VV râu quai nón, Gương, bức thư của Lâm Ngu Hề, giấc mơ của nhân vật chính... Những thứ liên quan đến cốt truyện chính thì tôi không liệt kê, chắc chắn không thiếu sót. Nếu mọi người cảm thấy tôi bỏ sót điều gì, hãy nhắc tôi ở đây.

Hiện tại còn khoảng 400.000 - 500.000 từ nữa để kết thúc, và

tôi sẽ chia sẻ nhịp độ lấp hố trong dàn ý tiếp theo.

Quyển 7, khoảng 300.000 từ, sẽ lấp hố Thiên niên trụ, Ánh sáng trắng diệt thế, Câu Lạc Bộ Thiên Tài và Einstein, lão VV râu quai nón.

Quyển 8, khoảng 150.000 từ, sẽ lấp hố Ánh sáng trắng diệt thế, Hằng số vũ trụ 42, và két sắt.

Câu chuyện chính sẽ kết thúc tại đây.

Sau đó, sẽ có ba phần hậu ký để đồng hành cùng hoạt động hoàn tất chính thức của Qidian; các phần hậu ký sẽ lấp hố Gương, bức thư của Lâm Ngu Hề, giấc mơ của nhân vật chính, và nhiều thứ khác.

Vì vậy...

Với dàn ý hoàn chỉnh và kỹ lưỡng như vậy, chúng tôi thậm chí đã sắp xếp cả việc lấp hố trong hậu ký. Các bạn cứ yên tâm nhé.

Vấn đề cập nhật sau này.

Sau 7 tháng viết, tôi đã hoàn thành 2,43 triệu từ, thực sự đã làm kiệt sức cơ thể.

Hiện tại cơ thể tôi vẫn có thể chịu đựng được, nhưng phần kết này tôi muốn dành thời gian để hoàn thiện một cách tỉ mỉ, có rất nhiều cảnh rất quan trọng, tôi cũng muốn suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

Đây là sự tôn trọng với tác phẩm và cũng là sự tôn trọng với độc giả.

Như tôi đã nói trong một chương trước đây, điều quan trọng nhất trong một cuốn tiểu thuyết là cái kết, là việc thu hồi các tình tiết đã gợi mở, là có đầu có cuối.

Cho đến hôm nay, tôi vẫn giữ nguyên tâm huyết ban đầu, tôi

viết cuốn sách này không phải để kiếm tiền hay để có thành tích, mà là để viết một cuốn sách mà tôi có thể tự hào, một cuốn sách xứng đáng với chính tôi.

Cuốn sách này cho đến hôm nay vẫn nằm trong top ba của bảng xếp hạng bán chạy, thậm chí thường xuyên đứng đầu bảng xếp hạng. Nếu tôi tiếp tục cập nhật 10.000 từ mỗi ngày, chắc chắn tôi sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

Nhưng.

Tôi viết cuốn sách này với tâm thế rằng đây là cuốn sách duy nhất tôi sẽ viết trong đời, vì vậy tôi nhất định phải viết cho thật hay.

Thành tích không quan trọng, tiền bạc cũng không quan trọng, điều quan trọng là cuốn sách này phải được hoàn thành một cách hoàn hảo, câu chuyện phải được kể trọn vẹn và xứng đáng với lương tâm của tôi.

Vì vậy, với hai quyển cuối cùng, 500.000 từ còn lại, tôi quyết định mỗi ngày chỉ đăng một chương, mỗi chương khoảng 5.000 đến 6.000 từ, viết một cách tỉ mỉ, hoàn thiện từng cảnh quan trọng.

Có thể trải nghiệm theo dõi từng chương sẽ không được liền mạch.

Vì vậy, tôi khuyên các bạn có thể đợi để tích lũy chương, thậm chí chờ đến khi kết thúc rồi mới đọc cũng không sao.

Tôi đã dồn rất nhiều tâm huyết vào cuốn sách này, nên tôi muốn nó đạt đến đỉnh cao vào những chương cuối cùng.

Vì vậy, từ giờ mỗi ngày chỉ đăng một chương, vẫn vào lúc 6 giờ chiều, và dự kiến kết thúc vào cuối tháng 10.

Tất cả là vì chất lượng và sự hoàn thiện của tác phẩm, mong các bạn thông cảm và thấu hiểu.

Hôm nay xin nghỉ một ngày

Đây là lần đầu tiên từ khi cuốn sách được xuất bản đến giờ, tôi xin nghỉ một ngày (lần trước nghỉ nửa ngày thì không tính~), lý do là tôi chưa từng đến Brooklyn năm 1952, nên không thể viết bừa, cần thu thập rất nhiều tài liệu về thời kỳ đó.

Giá cả, kinh tế, đời sống dân sinh, tình hình xã hội, và quan trọng nhất là... một số tòa nhà và địa điểm hiện tại có thể vẫn còn, nhưng liệu chúng đã tồn tại vào năm 1952 chưa?

Những điều này cần phải được điều tra và xác minh, không thể chỉ tra Google xem Brooklyn hiện tại có những tòa nhà và địa điểm nào rồi viết bừa về năm 1952. Điều đó không có trách nhiệm, cần phải đảm bảo những tòa nhà này đã tồn tại vào năm 1952 thì mới có thể viết được.

Mặc dù nội dung về Brooklyn chỉ có chưa đến 100.000 từ, nhưng tác giả cảm thấy vẫn phải nghiêm túc và kỹ lưỡng. Như tôi đã nói, đó là sự tôn trọng đối với tác phẩm.

.

.

Nói xong rồi, vô cùng cảm ơn sự ủng hộ to lớn của mọi người trong suốt 7 tháng qua!

Cảm ơn vì những phiếu bầu của các bạn! Đăng ký! Donate! Tất cả mọi thứ, yêu các bạn rất nhiều!

Vậy thì.

Ngày mai, chúng ta chính thức bắt đầu câu chuyện của Quyển

7 — VV, hãy cùng đón chờ nhé!

Chương 1696: Xanh và đen (1) (quyển 7)

Chương 1696: Xanh và đen (1) (quyển 7)

"C... C?"

Lâm Huyền mở to mắt, nhìn cô gái trước mặt với một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Y hệt.

Màu tóc, đồng tử, thậm chí cả những lọn tóc uốn và vị trí nốt ruồi dưới mắt đều không sai chút nào!

Thêm vào đó, nơi này chính là quê nhà của CC, Brooklyn, khiến Lâm Huyền gần như không cần suy nghĩ, bật thốt ra cái tên CC.

Hắn thoáng chút mơ màng.

Hắn vốn nghĩ rằng chuyến đi này đến năm 1952 để tìm thiên niên trụ sẽ là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, thậm chí là không thể hoàn thành.

Ban đầu, hắn đã định bắt đầu điều tra từ phía Einstein, dù sao thì... Albert Einstein trong thời đại này là một “siêu sao”, tìm ông ấy còn dễ hơn là tìm kiếm thiên niên trụ mà không có bất kỳ manh mối nào.

Nhưng không ngờ.

Thiên niên trụ của năm 1952 lại đứng chờ ngay tại điểm xuyên

qua khe nứt thời không.

Chẳng lẽ...

【Đây là một điều tất yếu sao?】

Khe nứt thời không vốn được sinh ra do thiên niên trụ đóng cọc (trụ), vậy ngược lại mà suy nghĩ, có phải thiên niên trụ bản thân nó cũng có chức năng định vị khe nứt thời không?

“Ơ?”

Cô gái nghe thấy cái tên CC, khá ngạc nhiên.

Cô nhảy thẳng từ lan can bên đường xuống, nhìn Lâm Huyền và nói bằng tiếng Anh chuẩn kiểu Mỹ:

“Sao anh biết tên tôi? Anh quen tôi à?”

Đến lượt Lâm Huyền đứng hình.

Hắn vừa rồi chỉ là không kịp suy nghĩ, theo bản năng mà gọi đại.

Ngay khi vừa thốt ra, hắn đã biết mình gọi sai, cô gái này chắc chắn không phải An Tình, cũng không thể là CC.

Lý do là...

Cái cách phát âm tiếng Anh chuẩn Mỹ của cô ấy.

Lâm Huyền đã từng nghe Sở An Tình nói tiếng Anh, phải thừa nhận rằng, thành tích học tập không quá xuất sắc của Sở An Tình cũng giống như hàng triệu học sinh Long Quốc khác, khi nói tiếng Anh vẫn mang đậm âm điệu của Long Quốc.

Chưa kể, nếu đối phương là An Tình hoặc CC, họ chắc chắn sẽ dùng tiếng Trung để nói chuyện với hắn.

Việc cô ấy dùng tiếng Anh để cảnh cáo khi bắt gặp hắn trộm báo đã đủ chứng tỏ rằng... đối phương không quen biết hắn, không thể là Sở An Tình hay CC, mà là thiên niên trụ đầu tiên, sinh ra và lớn lên ở thời đại này.

Điều đó cũng rất hợp lý.

Dù sao thì đây là năm 1952, là thời đại mà Sở An Tình và CC không nên xuất hiện.

Nhưng vấn đề là——

【Nhìn phản ứng của cô gái, tên cô ấy thực sự là CC!】

Chuyện này là thế nào đây?

Trong chốc lát, Lâm Huyền không thể hiểu nổi cô ấy rốt cuộc là ai.

“Cô thực sự tên là CC?”

Lâm Huyền nhíu mày, nhìn cô gái trước mặt vô cùng quen thuộc mà lại xa lạ.

“Đúng vậy.”

Đôi mắt đẹp của cô gái càng thêm tò mò:

“Và cái tên này đã rất lâu rồi không ai gọi nữa... Lần cuối cùng là khi còn nhỏ, bà nội gọi đùa với tôi.”

“Vì tên và họ của tôi đều bắt đầu bằng chữ C, cả hai từ đều dài, mà nhà lại có nhiều con cháu, bà nội vì muốn tiện lợi nên đùa rằng sau này cứ gọi tôi là CC... Thế là cứ thế mà gọi suốt từ đó.”

“Nhưng... sao anh lại biết? Chỉ có người nhà tôi mới gọi tôi như vậy.”

Lâm Huyền vừa định nói gì đó.

Đằng sau, cậu bé da đen sau khi tìm đủ tiền lẻ quay người lại, trừng mắt nhìn tờ báo trong tay Lâm Huyền:

“Tiên sinh! Hãy trả tiền cho tờ báo của cháu!”

Tsk.

Lâm Huyền bĩu môi.

Chà, đều do cô gái này cũng tên là CC.

Nếu không phải cô ấy cắt ngang phép thuật của mình, lật tẩy hành vi trộm báo, thì vừa rồi hắn đã có thể tay không biến báo thành của mình, lén lút chuồn đi một cách hoàn hảo.

Ai mà ngờ được chứ.

Kỹ năng trộm cắp luôn thành công trong giấc mơ lại bị "người mình" vạch trần giữa đời thực, thật là xui xẻo.

Lâm Huyền nhìn cậu bé da đen, dùng tiếng Anh nói:

“Tôi chỉ xem qua một chút, không quan tâm, trả lại cậu đây.”

Nói rồi, hắn đưa tờ Brooklyn Daily trả lại.

Tuy nhiên.

Cậu bé da đen lùi lại một bước, tay giấu sau lưng, hoàn toàn không nhận:

“Tiên sinh! Đã đọc nội dung trên báo rồi thì phải trả tiền mua, không có chuyện trả lại báo sau khi đọc!”

Lâm Huyền không đồng tình:

“Đây chẳng phải là ép người mua sao? Không hợp lý.”

“Đây là 【luật lệ của Brooklyn】!”

Cậu bé da đen hét toáng lên:

“Người đâu! Có kẻ trộm đây! Có kẻ trộm báo không trả tiền!”

Tiếng hô vang lên.

Những người da đen ngồi dọc bên đường, chờ việc hoặc lang thang, đều đứng dậy và bắt đầu vây quanh từ bốn phía.

Tình hình không ổn rồi...

Lâm Huyền mím môi.

Kiến thức lịch sử hắn học được cho hắn biết rằng Brooklyn của Mỹ trong những năm 50 đầy rẫy các băng đảng, băng nhóm.

Những băng đảng này hầu hết hình thành dựa trên sắc tộc và địa phương; chủ yếu là băng Ireland, băng Ý, và một số băng đảng người da đen bạo lực và hỗn loạn hơn.

Những người này vốn thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội Mỹ, rất không lý lẽ.

Chương 1697: Xanh và đen (2)

Chương 1697: Xanh và đen (2)

Lâm Huyền quay đầu nhìn CC:

“Cô thấy đấy, tại cô nói nhiều quá nên rắc rối kéo tới rồi.”

CC khoanh tay, khẽ hừ một tiếng:

“Anh trộm đồ còn cãi lý nữa à? Bản thân anh sai rồi, trả tiền đi.”

“Tôi cũng phải có tiền chứ…”

Lâm Huyền sờ vào túi quần, hy vọng có điều kỳ diệu nào đó.

Nhưng thật buồn thay...

Bộ đồ rái cá trên người hắn chẳng hề có túi quần, chứ đừng nói đến chuyện trong túi có tiền.

Lâm Huyền nhìn CC:

“Hay cô cho tôi mượn vài xu đi, tôi không muốn gây chuyện ở đây, sau này tôi sẽ trả cô gấp mười lần.”

“Tôi cũng đâu có tiền.”

CC nhún vai cười khổ:

“Có tiền để ăn thì ai lại ngồi ở đây giữa ban ngày thế này?”

Những người da đen đã bắt đầu vây kín, nắm tay siết chặt, chuẩn bị hành động.

Lâm Huyền nhìn tình thế nguy hiểm:

“Theo 【luật lệ của Brooklyn】, tôi sẽ bị thế nào? Có bị đánh chết không?”

“Chắc chỉ bị đánh sống dở chết dở thôi.” CC trả lời.

“Vậy làm sao đây?”

Lâm Huyền quay đầu:

"Có cách giải quyết nào theo kiểu 【Brooklyn】 không?"

Phụt—

CC bật cười trước câu nói của Lâm Huyền, kéo tay hắn:

"Còn cách nào nữa chứ? Chạy thôi!"

Vừa dứt lời.

Lâm Huyền chạy theo sau CC, bắt đầu phóng nhanh về phía trước.

Đằng sau, đám người da đen rảnh rỗi, muốn xả stress bắt đầu chửi rủa, đuổi theo.

May mắn là kỹ năng chạy parkour của Lâm Huyền đã đạt đến mức thượng thừa, CC cũng cực kỳ nhanh nhẹn. Dưới sự dẫn dắt thành thạo của cô ấy, cả hai luồn lách qua các khe hở của những tòa nhà ở Brooklyn, không bao lâu sau đã không còn nghe thấy tiếng truy đuổi.

Đó cũng chính là lý do mà lúc nãy Lâm Huyền vẫn bình tĩnh, thậm chí còn đủ tâm trí đùa giỡn.

Có bao nhiêu năm luyện tập kỹ năng parkour trong mơ, chẳng lẽ hắn không thể thoát nổi vài người da đen sao?

Dù tình hình băng đảng ở Brooklyn có tồi tệ thế nào, cũng không thể so với áp lực truy đuổi toàn diện của cảnh sát đặc nhiệm, trực thăng, lính bắn tỉa và xe bọc thép trong giấc mơ đầu tiên của hắn.

Ngay cả trong những tình huống cực kỳ khắc nghiệt đó, Lâm Huyền cũng có thể sử dụng kỹ năng parkour để lẩn trốn, huống chi là hiện tại, chạy thoát vài người da đen thì quá dễ dàng.

Xét đến trường hợp có sử dụng súng, Lâm Huyền lại càng không sợ.

Nếu ai dám rút súng nhắm vào hắn, chắc chắn sẽ kích hoạt phản xạ cưỡng chế tránh né, khiến đối phương ngã quỵ xuống ngay lập tức.

Sau nhiều lần thử nghiệm trước đó, Lâm Huyền đã hiểu rất rõ về hạt thời không trạng thái liên kết và tình trạng hiện tại của bản thân.

Nếu đối phương chỉ đánh đấm hay đá vào người hắn thì có lẽ sẽ không kích hoạt được phản xạ cưỡng chế tránh né, nhưng nếu dùng đạn thì chắc chắn 100% sẽ kích hoạt.

Điều duy nhất khiến Lâm Huyền bất ngờ là...

【Cô gái thiên niên trụ này rõ ràng không quen biết hắn, cũng không có mảnh ký ức nào của CC, tại sao lại sẵn sàng chạy trốn cùng hắn?】

Rõ ràng việc này chẳng liên quan gì đến cô ấy, người trộm báo là hắn, đám người da đen kia cũng đang nhắm vào hắn, cô ấy hoàn toàn không cần thiết phải can dự vào rắc rối này.

Lâm Huyền thực hiện vài bước nhảy ngoặt, bắt kịp bóng dáng đang thoắt ẩn thoắt hiện trong con hẻm, ánh mắt hắn dõi theo cái đuôi tóc đung đưa kỳ lạ phía trước.

Chẳng lẽ...

Có lý do đặc biệt nào khác sao?

Dù sao đi nữa.

Hắn cần phải tìm hiểu thêm về cô gái cũng tên CC này, người trông giống hệt Sở An Tình, và cũng là thiên niên trụ của thập niên 50.

“Được rồi.”

Cả hai dừng lại ở một lối đi hẹp, CC vỗ tay, quay đầu lại nhìn Lâm Huyền:

“Đến đây thì an toàn rồi, đám người da đen đó rất lười, chỉ cần đuổi một chút là chúng bỏ cuộc ngay.”

"Cảm ơn."

Lâm Huyền nhìn xuống đôi chân phủ đầy bụi bẩn của mình, chà chà lên mặt đất, rồi ngẩng đầu lên:

“Cô quen tôi à?”

CC lắc đầu:

“Tất nhiên là không.”

“Vậy tại sao cô lại muốn cứu tôi?” Lâm Huyền hỏi.

CC khoanh tay, dựa lưng vào tường:

“Trước khi nói chuyện đó... chẳng phải anh nên trả lời câu hỏi của tôi trước sao? Nói đi, làm sao anh biết tôi tên là CC, ai đã nói cho anh biết?”

“Không ai nói cho tôi cả.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi chỉ buột miệng gọi thôi, tôi có một người bạn trông rất giống cô, cô ấy cũng tên là CC... Lúc đầu tôi nghĩ mình gọi nhầm, nhưng không ngờ tên cô cũng là CC.”

Nghe vậy, CC nhíu mày:

“Anh đùa với tôi đấy à? Đây là cách anh đối xử với ân nhân cứu mạng sao?”

Lâm Huyền cười bất đắc dĩ:

“Tôi nói thật mà. Nhưng mà...”

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía con hẻm phía sau, cảm giác có gì đó không ổn:

“Cô chắc là chúng ta đã cắt đuôi đám người da đen rồi chứ? Sao tôi cứ cảm thấy sau đầu mình có gì đó lạnh lẽo.”

Hắn xoa xoa sau gáy, bỗng nhiên phát hiện ra, đây không phải là ảo giác, cũng không phải là giác quan thứ sáu.

Mà là... hắn thực sự cảm nhận được có thứ gì đó trên sau đầu mình!

Chương 1698: Xanh và đen (3)

Chương 1698: Xanh và đen (3)

Không thể nhìn thấy.

Không thể chạm tới.

Nhưng đúng là có thứ gì đó giống như【dây diều】, nối từ sau đầu hắn lên tới cánh diều trên trời, tạo thành một mối liên kết kỳ lạ.

Lúc nãy do vội vàng nên hắn không để ý đến cảm giác này.

Nhưng bây giờ, khi đã bình tĩnh lại...

Cảm giác bị kéo nhẹ đó thực sự rất khó chịu.

Dây diều ở đâu ra?

Sợi dây diều này không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, không có thực thể, nhưng lại nối đến đâu?

Đột nhiên.

Hắn mở to mắt.

“Hiểu rồi.”

Lâm Huyền lẩm bẩm nhỏ:

"Thì ra là vậy, đây... chính là cơ chế quay trở lại của hạt thời không trạng thái liên kết, sợi dây diều nối với... chính là điểm thời gian 2234 mà mình đã xuyên không đến."

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Và cũng rất khó để dùng ngôn ngữ diễn tả.

Nhưng Lâm Huyền thực sự có thể cảm nhận được sự tồn tại của sợi "dây diều" này.

Có lẽ.

Cơ chế xuyên không của hạt thời không trạng thái liên kết cũng giống như việc thả diều.

Con diều bay trong gió trên bầu trời, giống như bản thân hắn khi xuyên về năm 1952. Chỉ cần có sợi "dây diều" kéo giữ, dù có nhảy nhót thế nào cũng không sao, muốn quay lại chỉ cần kéo chặt sợi dây thì con diều tự nhiên sẽ trở về mặt đất.

Nhưng...

Nếu có điều gì đó xảy ra khiến cho đường dây thế giới nhảy vọt, tức là sợi "dây diều" bị đứt, thì hắn sẽ thực sự trở thành con diều đứt dây, mất đi liên kết với mặt đất, tức là không gian ban đầu của mình, và sẽ không bao giờ quay lại được thời điểm 2234 mà hắn đã xuất phát.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn tiếp tục đắm chìm vào cảm giác khó chịu ở sau đầu, chính xác cảm nhận được sự tồn tại của "dây diều". Hắn thậm chí có thể chắc chắn... chỉ cần hắn kiểm soát suy nghĩ, theo dòng sợi "dây diều" mà leo lên, hắn sẽ lập tức biến mất khỏi năm 1952, trở về điểm xuất phát của năm 2234.

"Thật kỳ diệu."

Hắn mở mắt ra, ngăn tiềm thức leo lên "dây diều".

Hiện tại vẫn còn quá sớm để hoàn thành nhiệm vụ và khám

phá mọi sự thật, không cần vội quay lại. Cứ để con diều bay thêm chút nữa, chỉ cần sợi dây không đứt là được.

“Này!”

Bên cạnh, CC lớn tiếng gọi:

"Anh đúng là không biết điều chút nào! Tôi đang hỏi anh đấy, sao lại đứng ngây ra thế? Hừ... sớm biết vậy thì tôi đã chẳng cứu anh rồi."

Lâm Huyền bừng tỉnh, quay người lại đối diện với CC:

“Cô muốn biết điều gì? Muốn biết vì sao tôi biết tên cô là CC à?”

CC gật đầu.

“Tên này có ý nghĩa quan trọng với cô sao?” Lâm Huyền tiếp tục hỏi.

CC im lặng một lúc:

“Cũng không phải là quá quan trọng... chỉ là... thật sự rất lâu rồi không có ai gọi tôi bằng cái tên này, tôi quả thực... có chút hoài niệm.”

“Cô có thể kể cho tôi nghe không?”

Lâm Huyền hỏi:

“Những gì tôi nói lúc nãy đều là sự thật, tôi thực sự quen một cô gái tên là CC, nhưng cô ấy không phải là cô. Tôi cũng muốn biết cô ấy có liên hệ gì với cô.”

“Vậy nên... nếu cô không phiền, cô có thể kể cho tôi nghe về câu chuyện của cô, thân phận của cô, nguồn gốc của cái tên này không? Biết đâu tôi có thể tìm ra manh mối nào đó để trả lời câu

hỏi của cô.”

CC chớp chớp mắt, nhìn Lâm Huyền:

“Anh thật sự có thể nói cho tôi... về thân thế của tôi sao?”

“Tôi chỉ có thể nói là có thể thôi.”

Lâm Huyền trả lời một cách cẩn trọng:

“Mặc dù khả năng không lớn, nhưng tôi sẽ không nói dối cô đâu.”

“Và tôi cũng hy vọng cô hiểu, dù tôi có trộm một tờ báo của cậu bé da đen, nhưng đó là tình thế bất đắc dĩ, không có nghĩa là tôi là người xấu.”

“Tôi cũng biết, trong thời đại này, mất một tờ báo thì cậu bé kia chắc chắn sẽ bị đánh đòn khi về nhà. Vì vậy, cô cứ yên tâm... Tôi nhất định sẽ trả tiền tờ báo cho cậu ta trước tối nay, tôi nói là làm, và tôi chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này.”

……

Hiện tại, Lâm Huyền cũng đã hiểu ra.

Cô gái tên CC này cũng có sự thiện lương giống hệt Sở An Tình và CC.

Việc cô ấy vạch trần hành vi trộm báo của hắn chắc chắn cũng là để cậu bé da đen không phải về nhà chịu trận.

Đó là một hành động tốt và chính nghĩa, Lâm Huyền hoàn toàn không có ý kiến hay thành kiến gì về việc này. Hắn cũng chưa bao giờ nghĩ rằng hành động của mình là đúng.

Dù sao thì, đây là năm 1952, một thực tế hiện hữu, không phải là giấc mơ vô hạn.

Vì vậy.

Làm bất cứ việc gì cũng cần phải cân nhắc hậu quả.

Ban đầu, hắn chỉ muốn xem địa chỉ và ngày tháng trên báo. Nếu 【luật lệ của Brooklyn】 là "báo đã xem thì không trả lại," vậy thì không trả lại cũng được. Tạm thời cứ thiếu nợ, ban ngày kiếm được tiền rồi trả cho cậu bé da đen cũng chẳng sao.

CC nhìn Lâm Huyền.

Biểu cảm của cô cũng trở nên thả lỏng.

Quả nhiên.

Những lời hắn nói khi nãy đã có tác dụng, tạm thời gỡ bỏ được ấn tượng tiêu cực về "tên trộm hèn hạ."

Chương 1699: Xanh và đen (4)

Chương 1698: Xanh và đen (4)

“Tôi được một bà nội tốt bụng nhận nuôi từ nhỏ.”

CC nhẹ nhàng nói:

“Bà là một người rất tốt bụng, một bà cụ sống một mình, tính tình rất hiền lành. Cuộc chiến thế giới lần thứ nhất tàn nhẫn đã cướp đi cả gia đình bà, khiến chồng và các con của bà chết trên chiến trường.”

“Sau chiến tranh, bà nhận được rất nhiều khoản bồi thường và được quốc gia trao nhiều huân chương. Bà, người đã mất gia đình, quyết định dùng số tiền đó để làm điều gì đó tốt đẹp... vì vậy bà đã thành lập một trại trẻ mồ côi để nhận nuôi các em nhỏ.”

“Tôi không biết cha mẹ ruột của mình là ai, khi tôi còn rất nhỏ, tôi đã bị bọc trong tấm chăn và đặt trước cổng trại trẻ mồ côi của bà. Cha mẹ ruột của tôi chỉ để lại một mảnh giấy, trên đó ghi tên tôi và bày tỏ hy vọng rằng bà nội tốt bụng sẽ nhận nuôi tôi.”

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Gật đầu.

Thì ra là vậy…

Ban đầu, hắn tưởng bà nội mà CC nhắc đến là bà nội thực sự, tức là mẹ của cha, có quan hệ huyết thống.

Nhưng không ngờ, đó lại là viện trưởng của trại trẻ mồ côi, một người phụ nữ đáng thương đã mất gia đình trong chiến tranh.

Cuộc chiến tranh thế giới lần thứ nhất bắt đầu từ năm 1914 và kết thúc vào năm 1918. Khi Mỹ tham chiến, chiến tranh đã ở giai đoạn cuối, dù họ tham gia để thu lợi từ chiến tranh... nhưng vẫn có một số binh lính đã hy sinh.

Tất nhiên, trong đó có chồng và con của bà nội tốt bụng này.

Cô gái thiên niên trụ đầu tiên biến mất vào năm 1952, vậy có lẽ cô ấy sinh ra vào khoảng năm 1932, và vào thời điểm này, trại trẻ mồ côi chắc hẳn đã nhận nuôi và chăm sóc rất nhiều trẻ em.

“Có rất nhiều trẻ em trong trại trẻ mồ côi, khoảng hơn ba mươi đứa.”

CC tiếp tục kể:

“Vì vậy... bà nội thường dùng những cái tên gọi thân mật đơn giản để gọi chúng tôi. Bà thấy tên tôi quá dài, cả tên và họ đều rất dài, nên bà chỉ đơn giản gọi bằng hai chữ cái đầu, đó là CC.”

“Cái tên này ra đời rất đơn giản, chẳng có câu chuyện sâu sắc nào cả. Tôi cảm thấy xúc động khi nghe anh gọi tôi bằng cái tên này... có lẽ vì tôi nhớ về khoảng thời gian đó, cuộc sống trong trại trẻ mồ côi, với bà nội và những đứa trẻ khác, tất cả đều là những kỷ niệm không thể quay lại nữa.”

?

Lâm Huyền nhận ra điểm bất thường:

“Ý cô là… bà nội ấy…”

“Đúng vậy.”

CC gật đầu:

“Bà nội đã qua đời vài năm trước, trại trẻ mồ côi vì nhiều lý do cũng không thể duy trì được, chúng tôi, những đứa trẻ, hoặc được

người khác nhận nuôi, hoặc phải lang thang ngoài đường.”

“Tôi thì đã lớn rồi, không ai muốn nhận nuôi những đứa lớn tuổi như tôi nữa, nên chúng tôi cứ thế chia tay, rời xa nhau. Giờ tôi cũng không biết những đứa trẻ khác thế nào. Ít nhất là ở Brooklyn, tôi chưa gặp lại bất kỳ người bạn cũ nào, có lẽ họ đã không còn ở đây, hoặc… đã chết.”

“Kể từ đó không còn ai gọi tôi là CC nữa, nếu có ai gọi tên tôi, họ chỉ gọi bằng họ dài ngoẵng của tôi. Vì vậy... hôm nay nghe anh gọi tôi là CC, tôi thực sự rất tò mò.”

Lâm Huyền ồ lên:

“Thì ra là vậy, vì nghe tôi gọi cô là CC nên cô nhớ lại những ký ức trước đây, mới dẫn tôi chạy trốn, giúp tôi thoát nạn.”

“Không hẳn vậy.”

CC lắc đầu:

“Tôi cứu anh không phải vì điều đó. Dĩ nhiên, việc anh trộm báo mà không trả tiền là sai, nhưng chỉ cần anh trả lại tiền cho cậu bé da đen hôm nay, coi như tạm bù đắp lỗi lầm.”

“Lý do tôi cứu anh... thật ra là vì khuôn mặt của anh.”

Hả?

Lâm Huyền ngớ người:

“Khuôn mặt?”

Đẹp trai thật sự có thể là một lợi thế sao?

CC cười cười:

“Bà nội từ nhỏ đã nói với tôi rằng, dù tên tôi là tên người Mỹ,

nhưng nhìn gương mặt tôi, chắc chắn tôi là người Long Quốc thuần chủng."

"Bà nói đó là một quốc gia xa xôi, luôn chìm trong chiến tranh, nhưng lại là một quốc gia có lịch sử lâu đời, vĩ đại và đầy huyền thoại. Bà đoán cha mẹ hoặc tổ tiên của tôi có lẽ đã vượt biển nhập cư trái phép để trốn chạy khỏi chiến tranh."

"Vì thế, bà dạy tôi rằng, đồng bào nên giúp đỡ lẫn nhau, đặc biệt khi ở đất khách quê người gặp đồng hương, càng phải dang tay cứu giúp trong lúc khó khăn."

Lâm Huyền bừng tỉnh:

"Thì ra là vậy."

Nhưng ngay sau đó, hắn lại có chút băn khoăn, chỉ vào gương mặt mình:

"Nhưng có một điều khá kỳ lạ, làm sao cô có thể nhận ra tôi là người Long Quốc chỉ từ gương mặt?"

Hắn lại chỉ vào mắt mình:

"Theo lý mà nói, người Long Quốc làm sao có đôi mắt thế này? Trước hết không nên nghi ngờ tôi là con lai mới đúng chứ?"

CC nghiêng đầu, chớp mắt:

"Chuyện rõ ràng như vậy, cần gì phải nghi ngờ nữa? Tôi dù không biết nói hay hiểu tiếng Trung, nhưng khi anh nhìn thấy tờ báo và nói điều gì đó với vẻ kinh ngạc, tôi nghe là biết ngay đó là ngôn ngữ của Long Quốc."

Chương 1700: Có thể nói (1)

Chương 1700: Có thể nói (1)

“Vả lại... anh là con lai á? Lai gì? Anh có mái tóc đen, đồng tử đen, da vàng... nhìn một cái là biết anh là người Long Quốc thuần chủng rồi.”

???

Lâm Huyền trố mắt:

“Cô nói gì? Đồng tử đen á?”

“Chứ còn gì nữa?”

CC nhìn Lâm Huyền với ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc:

“Anh không phải bị mù màu đấy chứ? Dù có mù màu thì cũng không thể nhìn màu đen thành màu khác được mà.”

Lâm Huyền không còn tâm trí nghe CC nói nữa.

Hắn nhìn quanh, phát hiện có một chiếc xe máy cũ nát đậu ở góc, trên tay lái vẫn còn nguyên một chiếc gương chiếu hậu.

Hắn vội vàng chạy tới.

Vặn chiếc gương lại, soi vào khuôn mặt mình—

Chỉ thấy.

Một khuôn mặt quen thuộc đầy nghi hoặc và kinh ngạc từ từ di chuyển từ bên trái gương vào giữa.

Không thay đổi.

Không hề thay đổi!

Gương mặt của mình hoàn toàn không có dấu hiệu nào của sự bài dị thời không, vẫn giống hệt như trước khi xuyên không, không khác gì so với gương mặt mà hắn nhìn thấy mỗi ngày trong gương! Không sai chút nào!

Hắn mở to mắt.

Nhìn vào đôi đồng tử sâu thẳm, tối đen trong gương…

Màu đen.

Thật sự là màu đen!

Không có chút ánh xanh nào!

“Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Hắn quay ngoắt người lại, nhìn quanh bốn phía.

Rõ ràng là hắn đã xuyên không,

Rõ ràng là hắn đã đến năm 1952,

Rõ ràng là hắn đã trở thành một người xuyên không,

Nhưng.

Thế còn sự bài dị thời không đâu?

Còn đôi mắt xanh đâu?

Lâm Huyền cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, hít sâu một hơi:

“Mình thật sự… đã xuyên không thành công rồi sao?”

Thật kỳ lạ.

Lâm Huyền nheo mắt, nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương chiếu hậu của chiếc xe máy.

Khuôn mặt này.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày hắn đều nhìn nó rất nhiều lần trong gương.

Do đó, hắn chắc chắn rằng hiện tượng bài dị thời không hoàn toàn không xảy ra… không hề có một dấu hiệu nào. Gương mặt hắn bây giờ giống y hệt như trước khi xuyên không!

Đôi mắt.

Mắt của tất cả những người xuyên không, bao gồm cả những vật thể đến từ các không gian khác, đều phải chuyển thành màu xanh mới đúng.

Cho dù đó là thiết bị chứa sinh vật tương lai của Ngu Hề giả, hạt thời không, hay ngay cả bụi sao của những người xuyên không tan biến, tất cả đều có màu xanh.

Nhưng tại sao, trên cơ thể hắn, không hề có chút dấu vết nào của màu xanh, hay bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy đã có sự xuyên không?

Đây là điều mà Lâm Huyền chưa từng ngờ tới, và là điều khiến hắn kinh ngạc nhất kể từ khi xuyên đến năm 1952.

Không khoa học chút nào.

Thực sự quá phi khoa học.

Và vấn đề không chỉ là thiếu tính khoa học, mà còn cả việc các quy luật thời không, vốn luôn được coi là chân lý, dường như cũng không còn tác dụng nữa.

“【Quy luật thời không, đã mất hiệu lực rồi sao?】”

Lâm Huyền đứng dậy, mông lung nhìn về phía mặt trời vừa mới mọc ở xa.

Hôm nay, tại Brooklyn ngày 28 tháng 10 năm 1952, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái lạnh.

Trong mùa sắp vào đông này, chỉ mặc áo thun và quần dài của bộ đồ rái cá chắc chắn không đủ để chịu đựng cái lạnh. Chỉ là vừa rồi hắn chạy trốn, vận động khiến cơ thể phát nhiệt, chưa kịp cảm nhận cái lạnh của mùa thu nơi đất khách.

Nhưng bây giờ.

Nhiệt độ do vận động đã hạ xuống, và việc quy luật thời không mất hiệu lực càng khiến hắn mất đi cảm giác an toàn, mọi thứ trở nên mơ hồ và không rõ ràng. Cái lạnh từ trong lòng dần dần lan tỏa ra khắp cơ thể.

Lạnh.

Giờ phút này, hắn thực sự cảm thấy lạnh.

Lâm Huyền chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày quy luật thời không lại mất hiệu lực.

Hắn luôn tin rằng quy luật thời không chính là chân lý, là quy tắc vĩnh cửu, là định luật của vũ trụ. Nếu ngay cả quy luật đó cũng có thể mất hiệu lực... thì liệu thời không này còn là bình thường nữa không?

“Không không không, trước hết phải suy nghĩ lại cho rõ.”

Lâm Huyền bắt đầu suy xét từ đầu.

Trước tiên, điều chắc chắn là hắn đã xuyên không thành công, từ Đông Hải của Long Quốc năm 2234 đến Brooklyn năm 1952,

điều này tuyệt đối không sai.

Bằng chứng rõ ràng là... sợi "dây diều" mơ hồ nối từ sau đầu hắn đến điểm thời gian tương lai năm 2234.

Sợi dây này chính là sợi dây sinh mệnh nối liền hắn với thời không năm 2234, chỉ cần hắn tập trung một chút là có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó.

Hắn cũng rất chắc chắn rằng, chỉ cần hắn để suy nghĩ của mình leo dọc theo sợi dây này, hắn có thể quay trở lại thời không ban đầu... đó là đặc tính của hạt thời không trạng thái liên kết, ai sử dụng thì sẽ cảm nhận được sự kỳ diệu này.

Vậy, suy luận tiếp theo.

Vì hắn đã xuyên không thành công, trở thành một người xuyên không.

Thì lẽ ra, hắn phải giống như Hoàng Tước, ngoại hình phải có sự thay đổi rõ rệt, đôi mắt phải chuyển sang màu xanh, và nếu bị giết, cơ thể cũng sẽ biến thành bụi sao xanh như Ngu Hề giả, số 17, và Hoàng Tước, không để lại bất kỳ xác chết nào.

Chương 1701: Có thể nói (2)

Chương 1701: Có thể nói (2)

Đó là điều chắc chắn.

Nhưng điều chắc chắn đó hoàn toàn không xảy ra.

“Chỉ có hai khả năng.”

Lâm Huyền suy nghĩ rõ ràng:

“Một là, quy luật thời không thực sự đã mất hiệu lực ở năm 1952; hai là, vào thời điểm này ở năm 1952, quy luật thời không vẫn chưa có hiệu lực.”

Là mất hiệu lực,

Hay chưa đến thời điểm có hiệu lực?

Lâm Huyền liếc nhìn.

Nhìn vào CC, người đang nhìn hắn với ánh mắt giống như nhìn một kẻ ngốc trong con đường hẹp.

Hắn cảm giác.

Đó có lẽ là khả năng thứ hai—

【Vì thiên niên trụ đầu tiên vẫn chưa được đóng xuống, lịch sử chưa bị khóa chặt, nên những quy luật thời không mà hắn quen thuộc vẫn chưa đến thời điểm có hiệu lực.】

“Chắc chắn là như vậy.”

Lâm Huyền cúi đầu lẩm bẩm:

“Chỉ có lý do này mới có thể giải thích được logic phi khoa học này.”

Thông qua những gợi ý của Hoàng Tước trước đây, Lâm Huyền đã sớm hiểu rằng tác dụng của việc đóng cọc thiên niên trụ chính là để khóa kín lịch sử.

Trước đây, Hoàng Tước chỉ nhắc nhở hắn rằng, chỉ khi lịch sử khóa kín và hiện tượng bài dị thời không xảy ra đồng thời, thì mới kích hoạt được cơ chế cưỡng chế tránh né.

Nhưng không ngờ.

Hiện tượng bài dị thời không cũng liên quan mật thiết đến việc lịch sử khóa kín.

“Đây là một kiến thức mới, nếu không tự mình trải qua một lần xuyên không thì thực sự không thể kiểm chứng được.”

“Và hiện tại, CC - người đầu tiên của thiên niên trụ - vẫn chưa hóa thành bụi sao xanh để hoàn thành việc đóng cọc, vậy lịch sử vẫn chưa khóa kín, nên tất nhiên... hiện tượng bài dị thời không cũng sẽ không xuất hiện.”

“Mặc dù hiện tượng bài dị thời không và lịch sử khóa kín có mối liên hệ mạnh mẽ, nhưng chắc hẳn vẫn còn một số khác biệt về chi tiết. Hiện tại thông tin còn hạn chế nên chưa thể suy luận rõ ràng, nhưng có thể chắc chắn rằng lịch sử khóa kín là điều kiện tiên quyết để bài dị thời không xảy ra… nếu không có lịch sử khóa kín, thì chắc chắn sẽ không có hiện tượng bài dị thời không.”

Tốt lắm.

Qua suy nghĩ này, hắn đã hiểu sâu hơn về quy luật thời không.

Nếu giả thuyết này đúng.

Vậy có nghĩa là...

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía CC, người đang dùng ánh mắt như nhìn một kẻ điên để quan sát hắn, môi hắn mím chặt.

Nghĩa là...

Đến ngày sinh nhật 20 tuổi của CC... cọc thiên niên trụ đầu tiên sẽ được đóng chặt lên dòng thời gian, cùng lúc đó, hàng trăm vết nứt thời không sẽ được tạo ra một cách bạo lực, và lịch sử sẽ chính thức bị khóa kín... Sau đó, cứ mỗi 24 năm lại đóng thêm một cây cọc nữa, tiếp tục khóa chặt lịch sử đã định.

“Thì ra là vậy.”

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Huyền bỗng như được khai sáng.

Trước đây, hắn luôn không hiểu rõ khái niệm 【lịch sử khóa kín】 là gì, cũng như làm sao để thực hiện việc khóa kín này.

Nhưng giờ đây, hắn đã hoàn toàn thấu hiểu!

“【Chỉ khi thiên niên trụ được đóng xuống, mới có thể khóa chặt lịch sử, sử dụng cơ chế cưỡng chế tránh né để bảo vệ lịch sử đã định khỏi sự can thiệp của những kẻ xuyên không. Hành động duy trì sự ổn định của đường dây thế giới, thậm chí khóa chặt đường dây thế giới, chính là khóa kín lịch sử.】”

“Nếu như vậy, dù sử dụng hạt thời không bình thường để xuyên không về năm 1952 hiện tại, cũng sẽ giống như hạt thời không trạng thái liên kết, không kích hoạt cơ chế cưỡng chế tránh né, không bị ràng buộc bởi quy luật thời không, có thể thay đổi lịch sử và đường dây thế giới cho đến... khi cọc thiên niên trụ đầu

tiên được đóng xuống.”

Hắn hít một hơi thật sâu.

Quá tài tình.

Thì ra... mọi thứ đều bắt đầu từ thiên niên trụ, đúng như hắn đã suy đoán! Thiên niên trụ chính là khởi nguồn của tất cả!

Vậy thì.

Năm 1952 này, thiên niên trụ đầu tiên được đóng chặt lên dòng thời gian, khóa kín lịch sử, sẽ được đóng vào ngày nào?

Lâm Huyền mặt nghiêm túc, nhanh chóng tiến về phía CC trong hành lang.

“Anh, làm gì vậy?”

CC cảnh giác nhìn kẻ đang lẩm bẩm một mình, vẻ mặt thay đổi liên tục, lúc thì kinh ngạc, lúc thì nghiêm trọng như một người thần kinh:

“Anh có vấn đề gì về đầu óc không đấy?”

“CC, tôi muốn hỏi cô một chuyện, rất quan trọng.”

Lâm Huyền nghiêm túc nói:

“Cô hiện tại bao nhiêu tuổi?”

“19 tuổi.”

“Có phải sắp đến sinh nhật 20 tuổi của cô rồi không? Trong một hoặc hai tháng nữa.”

?

CC chớp mắt, có chút ngạc nhiên:

“Sao anh biết được? Ừm... anh thật kỳ lạ đấy, không những biết tên lúc nhỏ của tôi là CC, mà còn biết sinh nhật của tôi... đừng nói với tôi là cô gái mà anh quen, người rất giống tôi, cũng sinh vào ngày 24 tháng 12 nhé.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Không phải, sinh nhật của hai người chắc chắn không giống nhau. À, hóa ra cô sinh vào ngày 24 tháng 12 à, đêm Giáng Sinh, một ngày khá đặc biệt đấy.”

“Không phải đâu.”

CC cũng lắc đầu:

“Thật ra tôi không biết ngày sinh thật của mình là ngày nào. Lúc nãy tôi đã kể với anh rồi, tôi bị cha mẹ ruột bỏ rơi trước cổng trại trẻ mồ côi của bà nội.”

Chương 1702: Có thể nói (3)

Chương 1702: Có thể nói (3)

“Họ chỉ để lại một mảnh giấy với tên của tôi, không ghi ngày sinh, vì vậy bà nội đã lấy ngày mà bà nhặt được tôi làm ngày sinh của tôi... Bà nội rất tốt, dù kinh phí của trại trẻ mồ côi luôn eo hẹp, nhưng bà vẫn cố gắng tổ chức sinh nhật cho mỗi đứa trẻ.”

“Vậy nên, ngày 24 tháng 12 không phải là ngày sinh thật của tôi. Nhưng điều đó có quan trọng gì đâu? Sinh nhật chỉ là một ngày trong lịch thôi, rơi vào ngày nào cũng không quan trọng. Dù gì mỗi năm tổ chức một lần, mỗi năm lớn thêm một tuổi, đều giống nhau cả.”

……

Nghe CC nói mà không mấy để tâm, Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Không giống nhau chút nào.

Hoàn toàn không giống.

Đối với người khác, quả thật CC nói đúng, sinh nhật là ngày nào cũng chẳng quan trọng, tổ chức sớm hay muộn vài tháng cũng chẳng ai để ý.

Nhưng.

Số phận của những cô gái thiên niên trụ là không thể thấy được mặt trời ngày sinh nhật 20 tuổi của họ.

Phiền phức rồi đây.

Lâm Huyền thầm nghĩ.

CC không biết ngày sinh thật của mình, nên tất nhiên, cũng không thể dự đoán được thời điểm cô hóa thành bụi sao xanh và biến mất.

Điều này khiến hắn rơi vào thế bị động.

Phải thu hẹp phạm vi lại.

“CC, bà nội có nói khi nhặt được cô là vào khoảng tháng nào không? Cô lúc đó đã tròn tháng chưa?”

“Làm sao mà biết được chứ.”

CC nhớ lại:

“Bà nội chỉ nói rằng lúc đó tôi còn rất nhỏ, nhưng không giống trẻ sơ sinh, có thể chưa tròn tháng, cũng có thể đã tròn tháng rồi... Mỗi đứa trẻ khi sinh ra đều có chiều cao và cân nặng khác nhau, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài thì không thể phán đoán được.”

“Cũng phải.”

Lâm Huyền nói:

“Vậy có nghĩa là, từ hôm nay, ngày 28 tháng 10, cho đến ngày 24 tháng 12, trong khoảng hai tháng này, ngày nào cũng có thể là sinh nhật thật của cô.”

“Anh thật là rảnh rỗi.”

CC hừ một tiếng:

“Chuyện này có cần phải lăn tăn thế không?”

“Hơn nữa, chẳng phải tôi đã nói rồi sao, bà nhặt tôi vào ngày 24 tháng 12, nhưng khi đó tôi đã được sinh ra một thời gian rồi.”

“Vì vậy, nếu tính theo lý thuyết rằng tôi đã tròn tháng khi được nhặt, thì sinh nhật thật của tôi phải là vào tháng 11 mới đúng.”

“Nhưng đủ rồi, đừng thảo luận về vấn đề này nữa, anh đúng là kỳ lạ thật đấy... cứ hỏi về sinh nhật của tôi mãi. Anh rốt cuộc muốn gì?”

Lâm Huyền không trả lời.

Vì...

Đối với CC này, việc cô hóa thành bụi sao xanh là điều tất yếu sẽ xảy ra; hơn nữa, chuyện đó sẽ xảy ra trong vòng một tháng tới, Lâm Huyền không muốn nói ra để cô thêm phiền lòng.

Hơn nữa.

Ngay cả khi hắn thành thật kể cho CC nghe về thiên niên trụ, cô chắc chắn cũng sẽ không tin.

Từ ánh mắt của cô lúc này, hắn đã thấy rõ sự cảnh giác, hoài nghi và xa lánh... Cô vốn là một đứa trẻ mồ côi, sống sót trong khu ổ chuột Brooklyn, nên rất cảnh giác; giờ lại gặp phải hắn với những lời nói kỳ quặc và hành động bất thường, chắc chắn cô không thể tin tưởng.

Vì vậy, hắn không có ý định nói nhiều với CC về chuyện này.

Nói quá nhiều có thể khiến cô nghi ngờ hắn là kẻ xấu và quay lưng bỏ đi... nếu thế thì hắn sẽ mất dấu thiên niên trụ và thất bại hoàn toàn.

Hiện tại tình hình là thế này——

Từ giờ trở đi, mỗi ngày đều có khả năng là ngày CC hóa thành bụi sao xanh và biến mất.

Mỗi ngày đều có thể.

Vì vậy.

Tuyệt đối không thể rời khỏi cô.

Trong thời đại không có thiết bị liên lạc cá nhân, chỉ cần cô rời khỏi tầm mắt, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại được.

Nếu bỏ lỡ sự kiện đóng cọc của thiên niên trụ đầu tiên, có thể mọi sự thật và bí mật sẽ vĩnh viễn rời xa hắn, bị chôn vùi trong bí ẩn, và hắn sẽ mất cơ hội cuối cùng để cứu vãn mọi thứ.

Do đó, Lâm Huyền ngay lập tức xác định kế hoạch hành động tiếp theo của mình——

【Phải luôn ở bên CC, hành động cùng cô để tìm hiểu thêm về bí mật của thiên niên trụ, tìm ra bản chất và sự thật, và tận mắt chứng kiến đoạn lịch sử này.】

Hắn ngẩng đầu lên.

“Ơ? Cô đâu rồi?”

Nhưng phát hiện ra...

CC, người vừa nãy còn đứng dựa vào tường, đã biến mất!

“Chết tiệt.”

Hắn vội vàng chạy qua con hẻm đối diện, may mắn thay vẫn thấy CC chưa đi xa, vừa biến mất ở góc hẻm đối diện.

“Này! CC!”

Lâm Huyền hét lên đuổi theo, và ngay giữa hai tòa nhà, hắn bắt kịp CC.

“Anh làm gì vậy?”

CC nhìn hắn với vẻ không hài lòng:

“Tôi cảnh cáo anh, đừng bám theo tôi nữa. Tôi cứu anh chỉ vì lòng tốt và tinh thần giúp đỡ đồng bào, anh đừng lấy oán báo ân mà gây rắc rối cho tôi.”

Cô giơ tay lên:

“Anh thấy đấy, tôi cũng không có xu dính túi, cũng là một kẻ không nhà cửa, không công việc, không có gì ăn; tôi không giúp gì được cho anh đâu, chúng ta nên chấm dứt tại đây.”

“Và tôi cũng cảnh báo anh, đừng quay lại khu phố vừa nãy nữa. Đó là địa bàn của băng đảng da đen, anh may mắn thoát được lần này là nhờ may mắn, nhưng nếu còn trộm nữa... sẽ không ai cứu anh đâu.”

Lâm Huyền bật cười khẽ.

Hắn cho tay vào túi... nhưng nhận ra bộ đồ rái cá không có túi.

Chương 1703: Có thể nói (4)

Chương 1703: Có thể nói (4)

Vì vậy hắn đổi tư thế đứng, nhìn CC:

“Tôi chắc chắn sẽ quay lại khu phố đó.”

“Anh bị điên à?” CC trừng mắt nhìn Lâm Huyền:

“Thật khó hiểu!”

“Vì tôi phải trả tiền cho cậu bé đó về tờ báo.”

Lâm Huyền lắc lắc tờ báo bị vo tròn trong tay:

“Tôi nói là làm, bây giờ tôi không có tiền, nhưng tôi sẽ nghĩ cách kiếm tiền... dù phải khuân gạch hay nhặt ve chai, tôi cũng phải trả số tiền nợ cho tờ báo.”

“Giữ lời hứa là một đức tính truyền thống tốt đẹp của người Long Quốc, câu nói của quân tử là điều mà ngay cả ngựa kéo xe cũng không thể đuổi kịp... Ừm, dịch câu này sang tiếng Anh nghe hơi kỳ, không đúng nghĩa đen; tóm lại, tôi đã nói sẽ trả tiền cho tờ báo này, không để cậu bé da đen đó về nhà chịu đòn, thì tôi chắc chắn sẽ làm cho bằng được.”

“Đó là việc của anh.”

CC khoanh tay, lạnh lùng nói:

“Không liên quan gì đến tôi, đừng kéo tôi vào rắc rối của anh. Tôi đã giúp anh đến mức này là quá đủ rồi, hy vọng anh đừng không biết điều.”

Lâm Huyền mỉm cười, bước tới:

“Cô hiểu nhầm rồi CC, tôi không có ý làm phiền cô, cũng không muốn làm gánh nặng cho cô.”

“Chỉ là... thành thật mà nói, tôi cũng vừa mới lén vào đây, hoàn toàn không quen thuộc với Brooklyn.”

“Vậy nên, cô có thể nhìn vào tình đồng hương giữa chúng ta mà để tôi đi cùng cô không? Dù là nhận tôi làm đàn em hay cần tôi giúp việc gì, hai người luôn mạnh hơn một người.”

“Tôi là một người đàn ông khỏe mạnh, không cần cô phải chăm sóc như trẻ con, tôi có thể tự mình xoay sở được. Tôi tuyệt đối không phải là gánh nặng của cô.”

“Chỉ hy vọng cô cho tôi theo cùng, xem như làm ơn giúp đỡ, dẫn tôi đi hiểu thêm về ‘luật lệ Brooklyn’ và cách sinh tồn ở đây được không?”

Hắn chắp tay, làm động tác cầu xin:

“Xin cô đấy.”

……

CC im lặng, nhìn người đàn ông Long Quốc trước mặt với mái tóc đen, mắt đen, da vàng.

Cô nhớ lại những lời dạy của bà nội.

Khi ở nước ngoài, đồng hương nên giúp đỡ lẫn nhau,

Với bất kỳ ai, phải giữ một trái tim nhân hậu và ấm áp,

Gặp ai cần giúp đỡ, phải đưa tay cứu giúp,

Giống như... bà nội đã dành cả đời cho trại trẻ mồ côi, truyền

đi lòng nhân ái.

“Ừm…”

Cô cắn môi:

“Được rồi.”

Cuối cùng, sự thiện lương trong bản tính của cô đã thuyết phục cô.

“Nhưng chúng ta phải nói rõ trước!”

Cô nhanh chóng giơ ngón tay trỏ lên, chỉ vào Lâm Huyền:

“Anh có thể tạm thời theo tôi, nhưng khi anh đã quen thuộc với Brooklyn và tìm được cách kiếm sống ở đây, anh phải rời đi! Không được tiếp tục bám theo tôi nữa.”

“Không vấn đề gì.” Lâm Huyền gật đầu.

“Và anh không cần phải làm đàn em của tôi, tôi không phải là băng đảng để nhận đàn em... nhưng vì anh chẳng biết gì và dễ gây rắc rối, nên bất cứ việc gì anh làm đều phải nghe theo chỉ thị của tôi, việc tôi không cho phép, anh phải tuân thủ, không được gây rắc rối.”

“Điều đó tất nhiên rồi, BOSS.”

Lâm Huyền cười, đưa tay ra muốn bắt tay làm thân:

“Tôi sẽ nghe lời tuyệt đối.”

Lông mày CC khẽ nhướng lên:

“Đừng gọi tôi là BOSS.”

“Vậy tôi nên gọi cô là gì?” Lâm Huyền hỏi.

“CC.”

Cô không bắt tay với Lâm Huyền mà chỉ vỗ nhẹ tay với hắn:

“Cứ gọi tôi là CC là được rồi.”

……

Một thoáng.

Lâm Huyền cảm thấy hơi mơ hồ.

Cảnh tượng này, thật quen thuộc.

Đó là chuyện đã xảy ra 3 năm trước, chính xác hơn là hơn hai trăm năm trước.

Vào cuối năm 2022, lần đầu tiên hắn gặp Đại Kiểm Miêu và CC trong giấc mơ, bị cuốn vào một vụ cướp ngân hàng, rơi vào khởi đầu của mọi chuyện.

Sau khi không thể giải được mật mã két sắt lần đầu, Lâm Huyền lại tiếp tục giấc mơ vào ngày hôm sau, và sau khi CC bắn chết Đại Kiểm Miêu một lần nữa, hai người tạm thời lập thành mối quan hệ hợp tác để cùng giải mã két sắt.

Lúc đó, tình cảnh cũng giống như bây giờ.

Lâm Huyền vừa nói hợp tác vui vẻ, vừa đưa tay phải ra, hỏi cách xưng hô của CC.

CC cũng đã làm động tác tương tự như bây giờ, nói những lời giống hệt.

Lúc này đây.

Cảnh tượng thật giống với quá khứ.

Ọc ọc————————————

Tiếng bụng đói vang lên từ bụng dưới của Lâm Huyền, âm thanh đặc biệt rõ ràng trong con đường hẹp yên tĩnh này.

“……”

“……”

Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

Lâm Huyền biết mình đang mất mặt, nhưng cũng đành bất lực.

Điều này thật không phải lỗi của hắn.

Trước khi lên thiết bị xuyên thời không, Lưu Phong và Cao Văn đặc biệt dặn hắn nhịn ăn trong 24 giờ, để đảm bảo an toàn tốt nhất thì nên xuyên không khi bụng rỗng.

Vừa xuyên qua đây, hắn đã cảm thấy bụng đói réo lên.

Rồi lại gặp phải chuyện này.

Việc chạy parkour và trốn thoát càng làm tiêu hao ít năng lượng còn lại trong cơ thể hắn.

Đến lúc này, dạ dày hắn thật sự không chịu nổi nữa, phát ra tiếng phản đối cuối cùng.

“Ờ…”

Lâm Huyền ngượng ngùng gãi gãi sau gáy:

“Xin lỗi, cô có thể mời tôi một miếng bánh mì không? Tôi sẽ trả lại tiền cho cô mà.”

“Anh!”

CC giận dữ, trán nổi gân xanh, nghiến răng:

Chương 1704: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (1)

Chương 1704; Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (1)

“Sao anh càng lúc càng quá đáng vậy! Tôi đã nói cả trăm lần rồi, tôi cũng chẳng có tiền, một xu cũng không có!”

“Thế bình thường cô ăn gì?”

Lâm Huyền xoa bụng:

“Cô ăn thế nào, tôi cũng sẽ đi theo kiểu đó; tôi dễ nuôi lắm, chỉ cần lấp đầy bụng là được.”

CC hít một vài hơi thật sâu.

Cô cố nén cơn giận để không bỏ đi ngay lập tức... quyết định kiên nhẫn thêm một chút. Dù sao cô cũng đã hứa sẽ giúp người đàn ông kỳ lạ này một lần cuối cùng, không thể nuốt lời nhanh như vậy.

Cô hít sâu, ngẩng đầu lên:

“Anh có phải là tín đồ Cơ Đốc giáo không?”

“Không.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi là người vô thần, theo chủ nghĩa duy vật.”

“Anh không tin Chúa Giê-su à?” CC hỏi.

“Tất nhiên là không rồi.”

Lâm Huyền trả lời thật thà:

“Vô thần nghĩa là không tin vào gì cả, tôi chỉ tin vào khoa học.”

“Thế thì không ổn rồi.”

CC lắc đầu:

“Vậy thì anh không có gì để ăn đâu.”

?

Lâm Huyền không hiểu logic này:

“Khoan đã, Cơ Đốc giáo và chuyện không có gì ăn liên quan gì với nhau? Chẳng lẽ nếu tôi tin Chúa Giê-su thì sẽ có đồ ăn ngay à?”

“Tất nhiên là thế rồi.”

CC giơ tay chỉ về phía mặt trời đang dần mọc lên ở đường chân trời phía Đông:

“Ở bến cảng có một nhà thờ do một ông chủ xưởng đóng tàu tài trợ xây dựng, nếu anh đến đó vào buổi sáng để dự lễ và nghe cha xứ đọc Kinh Thánh, sau buổi lễ sẽ có bữa sáng miễn phí.”

“Thực ra nhiều công nhân bến cảng trước đây cũng không tin Chúa, nhưng sau khi nói chuyện với cha xứ và được cảm hóa, họ đã trở thành những tín đồ Cơ Đốc giáo mộ đạo*.”

“Nhưng đối với anh... đã là người vô thần thì không cần ép buộc, cha xứ nói phải tôn trọng niềm tin của mỗi người.”

Nói rồi, CC quay người, vẫy tay:

“Vậy tôi đi dự lễ đây, anh tự nghĩ cách kiếm đồ ăn đi rồi đến bến cảng tìm tôi.”

“Khoan đã!”

Chụp.

Lâm Huyền nhanh chóng túm lấy cổ tay của CC từ phía sau.

CC quay đầu lại:

“Gì nữa?”

“Cô vừa nói gì?”

CC nghĩ một lúc:

“Tôi nói, vì anh là người vô thần nên không ép buộc…”

“Không không không.”

Lâm Huyền ngắt lời cô:

“Là câu trước đó cơ.”

CC nghiêng đầu:

“Câu trước đó... là, nhiều công nhân bến cảng, sau khi nói chuyện với cha xứ thì đã trở thành tín đồ Cơ Đốc giáo mộ đạo. Có vấn đề gì à?”

Lâm Huyền mỉm cười.

Hắn thả tay CC ra, bắt chước động tác của Chúa Giê-su trong bức họa Đấng Cứu Thế, giơ tay phải lên, ngón trỏ và ngón giữa chỉ lên trên.

“Con người ai cũng có thể được cảm hóa.”

Đôi mắt Lâm Huyền ánh lên sự thành kính và chân thành:

“Tôi cũng có thể nói chuyện, tôi cũng có thể tin vào Chúa Giê-su.”

*Ghi chú từ dịch giả: “Mộ đạo” có nghĩa là sùng đạo, tín ngưỡng, hoặc tôn thờ một tôn giáo nào đó. Người "mộ đạo" thường rất tin tưởng và trung thành với niềm tin tôn giáo của mình. Khác với “ngộ đạo” có nghĩa là "giác ngộ chân lý" hoặc "hiểu thấu đạo lý".

"Hả?"

CC nhìn Lâm Huyền với vẻ không thể tin nổi:

"Anh... anh cũng dễ thay đổi quá đấy chứ?"

"Không không không."

Lâm Huyền lắc đầu phủ nhận:

"Tôi phải chỉnh lại cách nói của cô, tôi đã được Chúa cảm hóa, hành động bác ái và nhân từ như vậy làm sao không khiến người ta cảm động chứ?"

"Trong thời đại đổ vỡ này, Chúa và các tín đồ của Ngài đã quan tâm đến thế giới, thương xót chúng sinh, cung cấp bữa sáng miễn phí cho những công nhân bến cảng nghèo khổ và những kẻ vô gia cư như chúng ta. Nếu không tin vào Chúa, chẳng lẽ tôi phải đi tin vào những kẻ tư bản đáng ghét kia sao?"

Lâm Huyền nói thao thao bất tuyệt, khiến CC sững sờ.

Cô cảm thấy...

Người Long Quốc trước mặt này có vẻ không giống với kiểu người trung thành và mộc mạc mà bà nội cô thường miêu tả nhỉ?

Nhưng...

"Được thôi."

CC gật đầu:

"Cha xứ cũng đã nói rằng, Chúa tha thứ cho mọi người, bất kỳ ai lầm đường lạc lối mà quay lại đều là đồng hành của chúng ta."

"Đúng rồi, đó mới là sự vĩ đại."

Lâm Huyền đặt tay phải lên ngực, trong mắt ánh lên vẻ thành kính, trung thành và chân thành:

"Chúa Giê-su vạn tuế."

……

Thực ra, đây không phải lần đầu tiên Lâm Huyền tiếp xúc với Cơ Đốc giáo.

Khi còn học đại học ở Đông Hải, hắn đã từng tham gia những hoạt động tương tự.

Đông Hải có nhiều nhà thờ, và cũng có các tổ chức tôn giáo thường xuyên tổ chức các buổi truyền giáo tại trung tâm thành phố, công viên, hoặc những nơi đông người.

Cách thức hoạt động rất đơn giản và phù hợp với địa phương — phát trứng gà.

Chỉ cần lắng nghe giáo lý và để lại thông tin liên lạc, bạn sẽ được nhận trứng. Nếu bị "cảm hóa" ngay tại chỗ, có thể sẽ nhận được thêm vài quả nữa.

Điều này khiến cho đám ông bà lão chen lấn nhau đi theo đạo Cơ Đốc, không ngớt lời ca ngợi giáo lý của Chúa, khen ngợi lòng nhân từ của Ngài! Họ thậm chí còn đánh nhau để thể hiện sự sùng

đạo của mình, tạo nên khung cảnh vô cùng hoành tráng, với tỷ lệ thành công gần như đạt 100%.

Chương 1705: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (2)

Chương 1705: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (2)

Nhưng...

Trứng phát xong, đức tin cũng biến mất.

Sự sùng đạo của các ông bà lão chỉ kéo dài đến khi số trứng được phát hết; nếu hứa rằng ngày mai sẽ phát thêm, họ sẽ đọc Kinh Thánh vào tối hôm đó; còn nếu không có, thì tạm biệt Chúa Giê-su, chào đón món trứng chiên.

Người Long Quốc vốn không tin vào thần linh "vô dụng", ai thiêng thì tin, không thiêng thì đổi người khác, mảnh đất này không nuôi những vị thần vô ích.

Lâm Huyền tất nhiên cũng thuộc kiểu tín ngưỡng thích nghi này.

Khi thấy những hoạt động truyền giáo đó, hắn đã nghĩ rằng nếu phát thêm đồ ăn vặt hay trà sữa, hắn có lẽ sẽ đọc vài câu Kinh Thánh cũng không sao.

Chủ nghĩa thực dụng mới là đức tin thật sự ăn sâu vào xương tủy của người Long Quốc, nếu không cần thiết, đừng tăng thêm những thứ vô nghĩa.

"Không biết... Chúa của tôi và cha xứ có thể giúp tôi giải quyết chuyện giày dép không đây."

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn xuống đôi chân đen đúa của mình,

đùa rằng:

“Nhìn xem, tôi tội nghiệp đến mức không có giày để đi, mùa đông mà vẫn mặc áo ngắn tay, đói rét đầy đủ, nếu Chúa và cha xứ có thể giúp tôi giải quyết hai vấn đề này... tôi hứa sẽ hát thánh ca lớn nhất trong buổi lễ.”

“Áo ấm thì không vấn đề gì.”

CC thản nhiên đáp:

“Nhà thờ ở bến cảng có phát áo ấm cho những tín đồ nghèo khó, cũng là từ một thương nhân tốt bụng quyên tặng, nhằm giúp những kẻ lang thang, ăn xin giữ ấm trong mùa đông để không bị chết rét.”

“Không thể nào.”

Khoảnh khắc này, Lâm Huyền thực sự cảm nhận được ánh sáng của Chúa Giê-su:

“Thật sự phát áo ấm cho qua mùa đông sao!”

Hắn vốn chỉ đùa, không ngờ lại có thật:

“Thế giày thì sao? Có giày không?”

CC liếc nhìn hắn:

“Anh thực sự nghĩ nhà thờ là cửa hàng sao? Giày thì chắc chắn không có, nhà thờ và cha xứ sẽ không cung cấp những thứ đó.”

“Nhưng... nếu có giáo dân biết anh gặp khó khăn, có thể họ sẽ giúp anh, nhưng điều này không chắc đâu.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Vậy đây chính là lúc thử thách kỹ năng diễn xuất... à không,

là thử thách lòng tin tôn giáo rồi.”

“……”

CC không biết phải nói gì nữa.

Cô đã hiểu rõ.

Người đàn ông này đến đây chỉ để kiếm ăn, kiếm quần áo, dù miệng thì liên tục kêu “Vạn tuế Chúa Giê-su”, nhưng trong lòng chẳng có chút thành kính nào:

“Thôi kệ anh, miễn sao đừng gây rắc rối cho tôi. Và khi vào nhà thờ, đừng có tỏ ra quen biết tôi, tôi không muốn bị anh kéo vào rắc rối.”

“À mà, tên anh là gì? Tôi nên gọi anh thế nào?”

“Lâm Huyền.” Lâm Huyền đáp.

“Link?”

“Không, là lin-xian.”

Lâm Huyền phát âm từng chữ cho CC:

“Là tên tiếng Trung, cô cứ gọi đại cũng được, phát âm chuẩn hay không không quan trọng, miễn tôi biết cô đang gọi tôi là được.”

“Không còn thời gian nữa, chúng ta mau đến bến cảng thôi, tôi không thể chờ thêm để dự lễ nữa.”

CC hừ một tiếng:

“Tôi nghĩ anh không chờ được vì đói thì đúng hơn.”

……

Ánh nắng xiên qua, chiếu rọi vào khu vực thấp bé của Brooklyn, phủ lên thành phố một lớp ấm áp và lười biếng.

Lâm Huyền đi chân trần.

Theo sau CC.

Hai người cùng nhau bước dọc theo những con đường ngoằn ngoèo, thong thả bước đi dưới ánh ban mai, hướng về phía bến cảng.

Lâm Huyền theo sau CC, thỉnh thoảng trò chuyện.

Trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ về quy luật thời không, hiện tượng bài dị thời không, và chuyện thiên niên trụ.

Hắn không tài nào hiểu được vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng điều khiến hắn lo lắng hơn cả là...

Vì không biết khi nào CC sẽ biến thành bụi sao xanh và tan biến, nên hắn luôn trong trạng thái căng thẳng.

Thiên niên trụ, thực sự sẽ tan biến mỗi 24 năm một lần, và thời điểm tan biến luôn cố định vào lúc 00:42 ngày sinh nhật 20 tuổi.

Nhưng vấn đề là... mỗi cô gái thiên niên trụ lại có ngày sinh khác nhau.

Sở An Tình sinh ngày 28 tháng 3;

Trương Vũ Thiến sinh ngày 15 tháng 1;

CC ở 600 năm sau sinh ngày 29 tháng 8;

Còn CC trước mắt này... chỉ có thể suy đoán một cách sơ bộ rằng cô sinh vào khoảng tháng 11, nhưng không thể biết chính xác

ngày nào.

Thật khó xử.

"Ồ?"

Đột nhiên, Lâm Huyền nghĩ đến một điều quan trọng!

Thiên niên trụ thường có những giấc mơ kỳ lạ.

Trong giấc mơ của Trương Vũ Thiến, cô đã mơ thấy đám mây hình nấm, báo chí, và những hình ảnh liên quan đến Einstein. Trong giấc mơ của Sở An Tình, cô mơ thấy pháo hoa. Còn CC trong tương lai đã mơ thấy chính Lâm Huyền với đôi mắt xanh. Vậy có thể nào... CC trước mặt hắn bây giờ cũng có những thông tin hữu ích trong giấc mơ của mình không?

Đúng rồi!

Đây là một manh mối quan trọng!

Dù chỉ cần nghe thêm vài từ khóa, cũng có thể giúp chuyến hành trình của hắn ở Brooklyn này có thêm hướng đi.

"CC."

Lâm Huyền nhìn chùm tóc đuôi ngựa đang tung tăng phía trước, hỏi:

"Cô có thường mơ không?"

"Tất nhiên là có."

CC rẽ qua một góc phố, nói nhẹ nhàng:

"Ai mà không mơ? Sao ngày nào anh cũng hỏi mấy câu vớ vẩn thế."

Chương 1706: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (3)

Chương 1706: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (3)

"Hả?"

Lâm Huyền cảm thấy khó hiểu.

Chuyện gì thế này?

Những cô gái thiên niên trụ khác đều nói không nhớ được nội dung giấc mơ, sau khi tỉnh dậy chỉ cần một hai giây là quên sạch. Tại sao CC lại có vẻ rất thoải mái khi nói về chuyện mơ mộng như thế này?

"Khi tỉnh dậy, cô có nhớ được nội dung giấc mơ không?"

"Thường thì có."

CC quay đầu lại:

"Nhưng ai mà lại cố ý nhớ mấy thứ đó? Mỗi ngày mơ một thứ khác nhau, có giấc mơ ấn tượng thì còn nhớ, nhưng chỉ sau một hai ngày là quên sạch."

???

Lâm Huyền nhíu mày.

Chuyện không ổn...

Lại càng thêm nhiều thứ không ổn.

Dựa trên nghiên cứu về ba cô gái thiên niên trụ trước đó, Lâm Huyền và Triệu Anh Quân đã tổng kết được một số quy luật về giấc mơ của họ:

Nội dung giấc mơ mỗi ngày đều giống nhau, là những mảnh ghép rời rạc của một khoảng thời gian hoặc một câu chuyện.

Sau khi tỉnh dậy, họ sẽ quên sạch trong vòng một đến hai giây, không thể nhớ lại dù có cố gắng.

Chỉ khi đột ngột đánh thức họ từ trong giấc ngủ, mới có thể tranh thủ lúc họ còn mơ hồ để moi ra vài lời nói lẻ tẻ.

Những quy luật này là chắc chắn, mỗi cô gái thiên niên trụ đều phải giống nhau.

Nhưng.

CC trước mặt hắn, rõ ràng cũng là một thiên niên trụ, tại sao lại đặc biệt đến vậy?

Cô không chỉ có thể nhớ lại giấc mơ như người bình thường, mà nội dung giấc mơ mỗi ngày cũng khác nhau, giống như một người bình thường, ban ngày nghĩ gì thì đêm mơ về điều đó.

Thật kỳ lạ...

Cô ấy chẳng giống một thiên niên trụ chút nào, mà giống một cô gái bình thường hơn!

"Chuyện này là thế nào?"

Lâm Huyền thì thầm.

Hắn cảm thấy mọi thứ thật kỳ quặc.

Năm 1952 này, mọi thứ đều đầy rẫy sự kỳ lạ:

“Thời đại này bị sao vậy?”

“【Người xuyên không chẳng giống người xuyên không, thiên niên trụ cũng chẳng giống thiên niên trụ.】”

Câu tóm tắt này thật chính xác.

Hắn, một người xuyên không, lại không có bất kỳ đặc điểm nào của người xuyên không; CC, một thiên niên jPwQRRKyfĮH cũng không có đặc điểm nào của thiên niên trụ.

Thật sự không biết nguyên nhân là gì.

"Hả? Anh đang lẩm bẩm cái gì vậy?"

CC đi phía trước quay đầu lại:

"Anh có vẻ thích tự nói một mình nhỉ, không thể kiểm soát được sao?"

Lâm Huyền giật mình, quay lại thực tại.

Ngẩng đầu lên:

"Cô có thể miêu tả cho tôi biết giấc mơ tối qua của cô không?"

"Hôm qua tôi nhớ khá rõ."

CC giảm bước, đi bên trái Lâm Huyền, ngang hàng với hắn:

"Bởi vì... tối qua tôi lại mơ thấy bà nội, người đã nhận nuôi tôi ở trại trẻ mồ côi. Tôi rất nhớ bà, chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều và tôi còn ôm bà nữa."

"Vậy còn giấc mơ của hôm trước?" Lâm Huyền hỏi tiếp.

"Ừm..."

CC đưa ngón tay chọc chọc cằm:

"Hôm trước à... có lẽ tôi đã mơ thấy đồ ăn, là xúc xích nóng của Coney Island. Đó cũng là quảng cáo tôi thường thấy trên phố, trong giấc mơ tôi đang ăn xúc xích nóng. Ài... thật tiếc là..."

CC cười nhẹ, đầy tiếc nuối:

"Tôi chưa bao giờ ăn xúc xích nóng, cũng không biết chúng có vị gì, nên trong mơ cũng không cảm nhận được hương vị hay cảm giác gì cả."

Haha.

Lâm Huyền bật cười.

Đúng thật.

Khi Cao Dương phân tích về giấc mơ với hắn lần đầu, cậu ta đã nói rằng con người không thể mơ thấy những thứ nằm ngoài sự hiểu biết của mình.

Giống như việc CC chưa bao giờ ăn xúc xích nóng ở Coney Island, nên trong giấc mơ cô cũng không thể nếm được vị của nó. Dù cố gắng tưởng tượng, cô cũng chỉ có thể liên hệ với những món ăn tương tự mà cô từng thưởng thức trước đó.

Tuy nhiên, rất tiếc là...

Trong gần 20 năm cuộc đời của CC, có lẽ cô chưa từng ăn thứ gì “tương tự như xúc xích nóng.”

Giống như việc yêu cầu một cô gái chưa bao giờ thấy hoặc nghe nói về kem mơ thấy kem – điều đó là không thể.

“Thế còn giấc mơ của hôm trước?” Lâm Huyền lại hỏi.

“Cái đó thì tôi không nhớ nữa.”

CC lắc đầu, tỏ ra khó chịu:

“Trời ạ, anh có thể thôi hỏi mấy câu vớ vẩn này được không? Có ý nghĩa gì đâu?”

Lâm Huyền chỉ cười, không hỏi thêm nữa.

Thực ra hắn cũng đã hỏi đủ rồi.

Dựa vào câu trả lời của CC, không khó để kết luận rằng cô không hề mơ như Trương Vũ Thiến, Sở An Tình hay CC trong tương lai.

Điều này khiến Lâm Huyền nảy sinh nghi ngờ...

CC hiện tại, thật sự là thiên niên trụ sao?

Hắn tiếp tục suy nghĩ.

Ít nhất, xét từ góc nhìn của tương lai, cô chắc chắn là thiên niên trụ.

Bởi vì các vết nứt thời không là sự thật khách quan.

Có một lượng lớn các vết nứt thời không, điều này đồng nghĩa với việc có một cọc thiên niên trụ được đóng xuống; có cọc thiên niên trụ, thì chắc chắn phải có một cô gái thiên niên trụ; và CC trước mắt hắn, giống y hệt Sở An Tình và Trương Vũ Thiến, không thể không phải là thiên niên trụ.

Nhưng khi suy luận như vậy, mâu thuẫn lại xuất hiện.

Rõ ràng cô là thiên niên trụ, nhưng lại không có những đặc điểm của thiên niên trụ, lý do là gì?

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Huyền nheo mắt lại.

Chương 1707: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (4)

Chương 1707: Vẫn chưa trở thành thiên niên trụ (4)

Có lẽ.

Chỉ có một khả năng giải thích được điều này——

“Hiện tại CC chỉ là một cô gái bình thường! Cô ấy chưa chính thức trở thành thiên niên trụ!”

Phù...

Suy đoán táo bạo này khiến Lâm Huyền không khỏi rùng mình.

Đó là một suy nghĩ lớn lao.

Khó mà tin được.

Nhưng nếu thực tế đúng là như vậy thì sao?

Vốn dĩ, ngoài ngoại hình, không có tiêu chí cụ thể nào để xác định một cô gái thiên niên trụ, và cách duy nhất để nhận biết là qua giấc mơ chung.

Nhưng bây giờ.

CC không mơ như những cô gái thiên niên trụ khác, vậy theo lý thuyết, cô cũng không nên biến thành bụi sao xanh vào ngày sinh nhật 20 tuổi.

Trừ khi...

Trong thời gian tới có điều gì đó xảy ra, biến cô từ một cô gái bình thường đáng lẽ sẽ trưởng thành thành một thiên niên trụ, bắt đầu sứ mệnh đóng cọc kéo dài hàng trăm năm.

“Vậy thì.”

“Chính xác thì điều gì đã khiến CC trở thành thiên niên trụ?”

Lâm Huyền vẫn chưa thể hiểu rõ.

Hắn từng nghĩ rằng, số phận của một cô gái thiên niên trụ, ngay cả thiên niên trụ đầu tiên, đã được định đoạt từ lúc cô sinh ra.

Nhưng giờ nhìn lại, việc trở thành thiên niên trụ không phải là do số phận, mà là nhân tạo, là hành động sau này.

“Chuyến đi đến năm 1952 này quả là chính xác.”

Lâm Huyền siết chặt nắm đấm, cảm giác như đã nắm bắt được bàn tay vô hình đằng sau tất cả...

Có vẻ như.

Chỉ cần theo sát CC và không rời khỏi cô trong những ngày tới, hắn sẽ có thể tận mắt chứng kiến cô trở thành thiên niên trụ, hiểu được sự thật, và tìm ra kẻ đứng sau mọi chuyện.

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông.

Nếu hắn có thể tìm ra nguyên nhân và kẻ đã khiến CC trở thành thiên niên trụ... rất có thể, khi trở về năm 2234, hắn sẽ có thể đảo ngược tình thế và cứu được Sở An Tình!

“Hừ.”

Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng:

“Mình muốn xem rốt cuộc kẻ nào tạo ra thiên niên trụ và với mục đích gì... có thể, nếu hành động nhanh, mình sẽ giết hắn ta trước ở năm 1952 và chấm dứt kế hoạch thiên niên trụ của hắn ta.”

Bỗng nhiên, Lâm Huyền mở to mắt.

Sờ lên sau đầu.

Không được...

Hắn nhận ra mình không thể làm như vậy.

Sợi “dây diều” nối với tương lai năm 2234 trên sau đầu hắn vẫn cảm nhận rất rõ, điều này có nghĩa là đường dây thế giới chưa nhảy tần số, mối liên hệ của hắn với tương lai vẫn còn và hắn có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Nhưng nếu hắn thay đổi lịch sử vào năm 1952, phá vỡ sự đàn hồi thời không... rất có thể đường dây thế giới sẽ nhảy sang một tần số khác.

Điều này sẽ dẫn đến việc sợi “dây diều” của hắn bị đứt, và hắn sẽ trở thành một bóng ma của thời đại, vĩnh viễn không thể quay về thời không ban đầu.

Hắn nhớ lại lời hứa với Lưu Phong:

“Yên tâm, tôi sẽ là một công dân tuân thủ pháp luật khi đến năm 1952, tuyệt đối sẽ không giết bất kỳ ai, cũng sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho các nhân vật quan trọng trong lịch sử.”

“Tôi chỉ đóng vai một người quan sát, một NPC, một chiếc camera mà thôi. Mục đích chính của tôi là thu thập thông tin và tình báo, sau đó sử dụng chúng... để phá vỡ cục diện ở thời đại của chúng ta.”

Haiz.

Lâm Huyền thở dài.

Đó có lẽ là sự bất lực của những người xuyên không.

Tuy nhiên, đừng vội kết luận mọi chuyện.

Hãy hành động từng bước một.

Với tình hình hiện tại, gần như tất cả các quy luật thời không đã mất hiệu lực, vậy liệu các quy luật liên quan đến đường dây thế giới và phán đoán liên quan... có còn đảm bảo hoạt động ổn định không?

Quá nhiều điều chưa biết, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Dù sao, hiện tại...

Việc cần làm là luôn ở bên cạnh CC.

Nếu bây giờ cô ấy vẫn chưa phải là thiên niên trụ, thì theo đúng quỹ đạo lịch sử, cô ấy chắc chắn sẽ trở thành thiên niên trụ vì một "sự kiện" nào đó.

Điều mà Lâm Huyền có thể làm lúc này...

Chính là chờ đợi, đợi sự kiện đó xảy ra.

"Lâm Huyền, chúng ta đến nơi rồi."

Phía trước, CC đột nhiên dừng lại.

Cô chỉ vào hàng cây xanh bên tay phải.

Lâm Huyền quay đầu, nhìn theo cánh tay của cô...

Ở cuối hàng cây là một nhà thờ Cơ Đốc cổ điển, mang phong cách kiến trúc giản dị nhưng trang nghiêm.

Nhà thờ này không quá lớn, nhưng đủ để chứa khoảng trăm người tham dự lễ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên cây thánh giá trên nóc nhà thờ.

Có lẽ phong cách kiến trúc nhà thờ cũng có sự khác biệt, bởi phần trang trí trên nóc nhà thờ này khác nhiều so với những nhà thờ mà hắn từng thấy ở Thành phố Đông Hải.

Tuy nhiên, vì không hiểu biết nhiều về giáo lý Cơ Đốc, và chủ yếu chỉ đến đây để xin bữa ăn, hắn không để ý nhiều đến chi tiết.

Thu ánh nhìn về, Lâm Huyền quay sang nhìn bến cảng bên dưới.

Nhà thờ nằm trên một địa thế cao, cần phải đi qua một đoạn cầu thang dài vài chục mét mới xuống được bến cảng phía dưới.

Lúc này là buổi sáng sớm.

Công nhân ở bến cảng đã bắt đầu làm việc, khách du lịch cũng tấp nập qua lại, lên tàu, xuống tàu, khung cảnh vô cùng nhộn nhịp.

Chương 1708: Bức tường (1)

Chương 1708: Bức tường (1)

So với những công nhân bến cảng mặc đồ rách rưới, những người bước xuống từ các tàu thương mại hay du thuyền trông vô cùng sang trọng và nổi bật.

Đàn ông thì hầu hết mặc những chiếc áo dài đen, chỉnh tề, kết hợp với mũ nỉ đen và khăn choàng dài. Trong mắt Lâm Huyền, cảnh tượng này rất giống với một bộ phim đen trắng.

Còn phụ nữ thời trang của thập niên 50 thì lại ăn mặc vô cùng sặc sỡ.

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, đủ mọi màu sắc, nhưng đều cực kỳ rực rỡ, thậm chí có phần quá chói mắt.

Đây chính là nét đặc trưng của thời đại.

Trong thời của Lâm Huyền, nếu có người phụ nữ nào dám mặc những bộ quần áo màu vàng chói hoặc xanh lè như thế, chắc chắn sẽ bị cho là "quê mùa," nhưng ở nước Mỹ thập niên 50, đây lại là "thời thượng."

"Đừng nhìn nữa Lâm Huyền, chúng ta nhanh đến nhà thờ đi."

CC kéo cánh tay của Lâm Huyền, dẫn hắn rẽ về phía bên phải:

"Lễ sắp bắt đầu rồi, không được đến trễ đâu."

Cả hai bước trên con đường lát gạch, tiến về phía nhà thờ ở cuối con đường.

Những viên sỏi trên mặt đất làm chân Lâm Huyền đau nhói.

Hy vọng...

Lát nữa có thể nhận được ân sủng của Chúa.

Khi đến cuối hàng cây xanh, Lâm Huyền nhìn thấy bên ngoài nhà thờ đã dựng lên nồi súp lớn và lều trại, trong nồi đang nấu một món súp ngô sệt, bên cạnh là những ổ bánh mì trông có vẻ rất cứng và chắc chắn.

“Có hạn chế số lượng không?”

Lâm Huyền đã đói đến mức hoa mắt.

“Mỗi người một phần.” CC đáp.

“Phần ít quá…”

Lâm Huyền nhìn kích thước của những ổ bánh mì:

“Chắc là không đủ cho những công nhân lao động nặng này ăn no đâu?”

CC gật đầu:

“Nhưng như thế sẽ giúp nhiều người không bị đói hơn. Dù sao quỹ từ thiện của các tín đồ cũng có hạn, họ hy vọng có thể giúp đỡ được càng nhiều người càng tốt.”

Cô nhìn Lâm Huyền từ đầu đến chân.

Hắn cao to, trông rất khỏe mạnh, với thân hình như vậy thì chắc chắn sẽ không ăn đủ.

“Yên tâm đi.”

Cô nhìn hắn:

“Lát nữa tôi sẽ chia cho anh một nửa phần bánh của tôi.”

“Thế thì ngại quá, thôi không cần đâu. Tôi chỉ cần lót dạ một chút, lát nữa có thể nghĩ cách khác…”

“Không sao.”

CC ngắt lời Lâm Huyền, lắc đầu:

“Tôi không ăn nhiều được, mà nhìn anh thì có vẻ đã đói rất lâu rồi, anh cứ ăn nhiều một chút.”

“Tôi chỉ hy vọng lát nữa anh cư xử bình thường, đừng làm trò xấu hổ, và đừng gây rắc rối cho tôi... làm sao mà nói nhỉ, trông anh bây giờ không giống một tín đồ Cơ Đốc, mà giống một tên trộm da đỏ.”

“Sao cô phải nhấn mạnh ‘da đỏ’?”

Lâm Huyền nhìn CC:

“Cô nên cảm ơn vì đang sống trong thời đại này, chứ nếu là vài thập kỷ sau, cô dám nói câu đó thì đã bị cảnh sát bắt rồi.”

“Tôi nói thật mà.”

CC kéo tay áo ngắn của Lâm Huyền:

“Anh mặc áo làm từ da thú... lúc đầu tôi còn nghĩ mình nhìn nhầm, nhưng vừa nãy sờ vào mới biết, trời ạ, áo anh mặc đúng là làm từ da thú. Thật khó tin là anh đã trải qua bao nhiêu khó khăn, đến mức ngay cả một bộ quần áo tử tế cũng không có.”

Lâm Huyền dở khóc dở cười.

Bộ đồ da rái cá hắn đang mặc, dù ở thời đại nào cũng thuộc loại hàng xa xỉ, vậy mà trong thời đại này lại bị chê bai:

“Trông tôi thực sự tệ và đáng thương đến vậy sao?”

CC gật đầu:

“Rất tệ, rất đáng thương, mặc áo da thú, trời lạnh thế này lại chỉ mặc áo mỏng, còn không có giày... ngay cả ở khu ổ chuột Brooklyn cũng không tìm ra ai thảm hơn anh.”

“Vậy thì tốt.”

Lâm Huyền cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn tượng Jehovah được khắc trên tường nhà thờ, và bức tranh Đức Mẹ Maria:

“Nhờ ơn cô, tôi đã nghĩ ra cách để nhận được ân sủng của Chúa rồi.”

“Anh... anh định làm gì?” CC nhíu mày, tỏ vẻ cảnh giác.

“Haha, cứ chờ mà xem.”

Lâm Huyền lách qua CC, đặt hai tay lên cánh cửa gỗ.

Kétttt——

Ánh sáng mặt trời và Lâm Huyền cùng bước vào thánh đường thiêng liêng…

Bên trong nhà thờ, ánh nắng từ các ô cửa sổ sáng sủa xung quanh chiếu vào, phủ lên những bức tranh tường một lớp hào quang mờ ảo.

Những băng ghế dài dưới bục giảng gần như đã kín chỗ, chỉ còn vài khoảng trống lẻ tẻ.

Người rất đông, nhưng không ai ồn ào.

Mọi người hoặc nhắm mắt cúi đầu suy tư, hoặc nhìn về phía trước chờ đợi sự xuất hiện của mục sư. Dù là công nhân bến cảng

rách rưới hay những người thượng lưu mặc đồ tươm tất, lịch sự, tại thời khắc này ngồi trong cùng một nhà thờ, tất cả đều trầm mặc và trang nghiêm như nhau.

Lâm Huyền và CC đi dọc theo lối đi giữa, tìm một chỗ có thể ngồi cho hai người.

Nhìn xung quanh.

Hắn nhận ra những người chờ đợi lễ không chỉ khác nhau về tầng lớp và độ tuổi... mà còn đến từ nhiều quốc gia khác nhau.

Những người đàn ông Ý với các đặc điểm dễ nhận biết;

Những phụ nữ Ireland ăn mặc giản dị hơn;

Cũng có không ít người mang nét Á châu, nhưng trông không giống người Long Quốc;

Chương 1709: Bức tường (2)

Chương 1709: Bức tường (2)

Và tất nhiên, ở bến cảng, cũng không thể thiếu những người lao động da đen.

Lâm Huyền không biết bao nhiêu người đến đây vì bữa sáng miễn phí... nhưng theo lời của CC, chỉ có mỗi hắn, còn tất cả những người khác đều có lòng tin tôn giáo chân thành.

Lâm Huyền không tin lắm, chỉ nghĩ rằng CC quá ngây thơ.

Nhưng.

Mọi người đều giữ im lặng.

Không ai nói chuyện.

Lâm Huyền tự nhiên cũng ngại lên tiếng, chỉ lặng lẽ theo sau CC, tìm một chỗ ngồi ở bên cạnh.

Chưa đầy vài phút sau.

Mục sư dẫn dàn đồng ca bước ra, đi lên bục giảng, dẫn dắt các tín đồ có mặt cùng cất cao giọng hát bài "Thánh ca".

Đây là phần mở đầu của buổi lễ, đánh dấu hành trình "xin bữa ăn" của Lâm Huyền chính thức bắt đầu.

Hắn dĩ nhiên không biết hát thánh ca.

May mà đã từng nghe qua giai điệu này trước đây, nên chỉ cần há miệng mà không phát ra tiếng, kèm theo biểu cảm say sưa là

đủ.

Trong lúc giả vờ hát, hắn quay đầu liếc nhìn CC bên cạnh.

Chỉ thấy CC hát "Thánh ca" vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt đầy vẻ thành kính và biết ơn, như một học sinh tiểu học dùng hết sức để trả lời câu hỏi của giáo viên.

Lâm Huyền chớp mắt.

Cảm giác...

CC trước mặt hắn, có phần giống Sở An Tình hơn so với CC của 600 năm sau.

CC của 600 năm sau, tuy cũng có tấm lòng nhân hậu và dễ gần, nhưng đó là sau khi hai người đã quen biết nhau... Trước đó, trong mắt Lâm Huyền, CC luôn để lại ấn tượng lạnh lùng, quyết đoán và xa cách, không dễ gần.

Điều này tất nhiên cũng liên quan đến hoàn cảnh và trải nghiệm của cô ấy, không thể trách được.

Nhưng nhìn lại CC của năm 1952 này.

Dù đôi khi có vẻ cứng đầu, nhưng thật ra lại mềm lòng một cách đáng ngạc nhiên. Dù đối diện với một "kẻ trộm báo" có "tiền án" như hắn, cô vẫn sẵn lòng giúp đỡ, dẫn hắn, người không hề có lòng tin, đến nhà thờ để xin bữa ăn.

Nói vậy, bản chất của cô gái này và Sở An Tình giống nhau: đơn giản, nghiêm túc, tốt bụng và đầy lòng nhân ái.

Trước đây, Lâm Huyền chỉ tiếp xúc với hai cô gái thiên niên trụ là CC và Sở An Tình, và vì tính cách của hai người này khác nhau quá lớn, nên hắn chưa bao giờ nghĩ đến các câu hỏi sâu hơn về thiên niên trụ.

Nhưng giờ đây...

Sau khi xem đoạn băng ghi hình của Trương Vũ Thiến giống hệt Sở An Tình, và tự mình xuyên không về năm 1952 Brooklyn để gặp CC, thiên niên trụ đầu tiên, Lâm Huyền không khỏi suy nghĩ—

"Liệu những cô gái thiên niên trụ có phải đều là một người trải qua nhiều lần luân hồi, hay là... chỉ đơn giản là những cô gái khác nhau, mang chung số phận, nhưng đều có ngoại hình giống hệt nhau?"

Hai giả thuyết này có sự khác biệt rất lớn.

Nếu như sau khi CC của năm 1952 biến thành bụi sao xanh và đóng cọc, tất cả các cô gái thiên niên trụ sau đó, bao gồm Trương Vũ Thiến, Sở An Tình, thực ra đều là CC, chỉ là cô ấy đã mất đi ký ức của mình mỗi lần luân hồi, và lại sống một cuộc đời mới ở mỗi thời đại khác nhau...

Thì điều đó có nghĩa rằng CC của năm 1952 = Trương Vũ Thiến = Sở An Tình = tất cả các cô gái thiên niên trụ khác = CC của năm 2624.

Họ không chỉ giống nhau về ngoại hình, mà thực ra... họ đều là cùng một người, giống như Đại Kiểm Miêu hay Cao Văn ở các đường dây thế giới khác nhau, chỉ có tên gọi là khác nhau, nhưng bản chất đều là một.

Nhưng nếu là giả thuyết thứ hai:

Cô gái thiên niên trụ sẽ hoàn toàn tan biến sau khi đóng cọc và chết đi, không còn tồn tại nữa; mỗi cô gái thiên niên trụ chỉ đơn thuần có ngoại hình giống nhau, hoặc bị một sức mạnh bí ẩn nào đó làm cho giống nhau...

Thì điều đó có nghĩa rằng CC ≠ Sở An Tình ≠ Trương Vũ Thiến ≠ bất kỳ cô gái thiên niên trụ nào, họ không hề có mối liên

hệ nào ngoài việc có ngoại hình giống nhau.

……

Xung quanh, tiếng hát của "Thánh ca" dần lắng xuống.

Phần mở đầu của buổi lễ đã kết thúc.

Tiếp theo là phần cầu nguyện và suy tư; đây là phần chính để các tín đồ giao tiếp với Chúa, bắt đầu bằng lời cầu nguyện cá nhân, sau đó là cầu nguyện tập thể.

Vì vậy, thời gian tạm thời trở lại với từng cá nhân.

Lâm Huyền nhìn CC chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện một cách nghiêm túc...

Là một người kiên định theo chủ nghĩa duy vật.

Hắn không thể tham gia vào phần này.

Cầu nguyện có ích không?

Nếu thật sự có hiệu quả... thì virus Gauss đã không bùng phát, hắn đã không phải rời xa Triệu Anh Quân và Ngu Hề, và ánh sáng hủy diệt cũng đã bị Chúa Jesus ngăn chặn bằng một tay.

Tiếc rằng.

Tất cả chỉ là ảo tưởng, chẳng có ai hay điều gì trở nên nhân từ chỉ vì những lời cầu nguyện chân thành.

Mọi thứ đều phải do con người tự tay làm nên.

Tất cả điều này, cuối cùng sẽ phải dựa vào nỗ lực và bàn tay kiên cường để xây dựng.

Tất nhiên.

Chương 1710: Bức tường (3)

Chương 1710: Bức tường (3)

Ngoại trừ... bát súp ngô và ổ bánh mì miễn phí.

Cơn đói trong bụng kêu réo đúng lúc, ngăn cản Lâm Huyền khỏi việc nghĩ xa xôi về triết lý, nhắc nhở hắn rằng khi đứng dưới mái hiên người khác, phải cúi đầu, kẻ biết thời thế mới là anh hùng, và "vật chất" của chủ nghĩa duy vật chính là... "thức ăn."

Vì vậy.

Hắn cũng học theo CC, chắp tay lại.

Nhắm mắt.

Tiếp tục suy nghĩ về những giả thuyết vừa nảy ra.

Ban đầu, Lâm Huyền tin chắc rằng CC và Sở An Tình không phải là cùng một người. Vì giữa họ có sự khác biệt quá lớn, đến mức hắn từng dùng tính cách dịu dàng của Sở An Tình để chỉ trích CC.

Lúc đó CC rất không phục, thậm chí còn tỏ ra coi thường.

Nhưng về sau.

Càng dành nhiều thời gian ở bên CC, cùng trải qua nhiều chuyện, càng hiểu rõ hơn, hắn bắt đầu nhận ra những nét tương đồng với Sở An Tình.

Tuy nhiên, vì số lượng ví dụ quá ít, hắn không suy nghĩ quá sâu.

Bây giờ, sau khi gặp CC thiên niên trụ đầu tiên ở năm 1952, Lâm Huyền lại thấy cô có cả tính cách của Sở An Tình và CC... điều này khiến hắn nghiêng về giả thuyết đầu tiên.

Chẳng lẽ.

Dù là Trương Vũ Thiến, Sở An Tình, hay CC của năm 2624, thực ra tất cả đều là cùng một người — cô gái Brooklyn này của năm 1952?

Lâm Huyền mở mắt, nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh.

Hắn mím môi.

Không biết nên nhìn nhận cô thế nào.

Bởi vì, dù giả thuyết đúng đi nữa, thực tế vẫn chưa có cách nào chứng minh hay phản bác.

Hơn nữa.

Cô gái Brooklyn trước mắt liệu có phải là thiên niên trụ, có thể trở thành thiên niên trụ hay không, và quá trình đó sẽ diễn ra như thế nào, vẫn còn phải xác nhận.

Con đường phía trước còn dài lắm...

Lâm Huyền thở dài.

Tuy nhiên.

Hắn mới chỉ xuyên không từ năm 2234 về năm 1952 chưa đầy ba tiếng, mà đã đạt được tiến triển như hiện tại, cũng có thể xem là kỳ tích.

Ít nhất hắn đã tìm ra được thiên niên trụ, thu thập được vài manh mối và có hướng điều tra tạm thời.

Mọi chuyện đang tiến triển tốt.

Cứ từ từ mà tiến bước.

Với sợi “dây diều” nối sau đầu, hắn có đủ cảm giác an toàn, không ngại ở lại Brooklyn thêm một thời gian để tìm hiểu rõ mọi việc.

Sau đó.

Buổi cầu nguyện tập thể cũng kết thúc, tiếp đến là phần đọc Kinh Thánh và thuyết giảng của cha xứ.

CC nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn gật đầu tán đồng.

Lâm Huyền không có hứng thú, bắt đầu lên kế hoạch cho "Dự án Brooklyn" sắp tới.

Để đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn cần một kế hoạch rõ ràng và hợp lý.

Qua những suy tư vừa rồi, Lâm Huyền đã vạch ra một kế hoạch ba bước cho chuyến đi đến năm 1952 này:

Ở bên cạnh CC cho đến khi cô biến thành thiên niên trụ, để tận mắt chứng kiến lý do và quá trình này. Tìm ra sự thật, đưa ra kết luận, suy luận ra manh mối để cứu thiên niên trụ và Sở An Tình.

Sau khi thiên niên trụ đầu tiên được đóng cọc, chuyển hướng điều tra sang Einstein, kiểm chứng xem liệu Albert Einstein có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài không, liệu ông có phải là chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không, và ông có khả năng nhìn thấy tương lai hoặc tương lai giả hay không.

Dựa trên thông tin thu thập được từ hai bước trước, tìm hiểu nguồn gốc của mọi sự kiện kỳ lạ trong năm 1952, cố gắng tìm ra mối liên hệ với ánh sáng hủy diệt của năm 2624... và giải mã bí ẩn

của những giấc mơ vỡ vụn của Trương Vũ Thiến, Sở An Tình và CC.

Ừm.

Suy nghĩ đã rõ ràng.

Lâm Huyền gật đầu.

Hy vọng mọi chuyện sẽ suôn sẻ, có thể hoàn thành nhiệm vụ và quay trở lại năm 2234.

……

Lúc này.

Phần giảng đạo của cha xứ đã kết thúc.

Ông gấp cuốn Kinh Thánh trên bục giảng lại, dẫn dắt các tín đồ đứng dậy, thực hiện lời cầu nguyện chúc phúc cuối cùng. Sau đó, ông đặt tay trái lên ngực, rồi chụm bốn ngón tay phải lại, lần lượt chạm vào trán, ngực, vai trái và vai phải, trầm giọng nói:

“Amen.”

Các tín đồ phía dưới cũng làm theo.

Tất cả đều đồng loạt thực hiện động tác, cả nhà thờ đồng thanh, Lâm Huyền cũng làm theo:

“Amen.”

Đến đây, buổi lễ đã kết thúc trọn vẹn, những ai có thắc mắc, cần sự tha thứ cho tội lỗi hoặc có điều gì muốn chia sẻ có thể tìm đến cha xứ để trao đổi.

Nếu không có việc gì, mọi người có thể rời đi có trật tự hoặc ra ngoài nhận bữa sáng miễn phí.

“Chính là lúc này.”

Lâm Huyền nheo mắt, ánh mắt sắc bén.

Hắn đã sớm quan sát kỹ địa hình và tình hình, chuẩn bị để bộ đồ da rái cá trên người phát huy giá trị vốn có của nó.

Hai hàng ghế đầu, gần bục giảng và cha xứ nhất, đều là chỗ ngồi của những vị khách thượng lưu; từ khí chất đến trang phục của họ đều toát lên sự sang trọng và xa hoa, và ánh mắt họ khi cầu nguyện cũng thành kính hơn hẳn so với những công nhân ở phía sau.

“Tiếp theo, chính là lúc thể hiện tài diễn xuất.”

Lâm Huyền thì thầm:

“Cảm ơn VV đã huấn luyện diễn xuất kiểu Hollywood cho mình, đúng là học được một chiêu, lợi cả đời.”

Nghĩ là làm.

Hắn bước qua trước mặt CC, đi thẳng về phía cha xứ đang đứng trong ánh sáng mặt trời.

Chương 1711: Bức tường (4)

Chương 1711: Bức tường (4)

CC ngỡ ngàng:

“Anh... anh định làm gì vậy?”

Lâm Huyền quay lại, nhanh chóng ra hiệu im lặng với CC, bảo cô giữ yên lặng và xem hắn biểu diễn.

Cuối cùng, hắn tiến đến chỉ còn cách cha xứ một bước.

Hít một hơi thật sâu.

Biểu cảm của hắn lập tức biến thành đau đớn khôn tả, như thể trái tim tan nát, uất nghẹn, đầu cúi xuống nặng nề, dùng giọng nói đầy thành kính bằng tiếng Anh:

“Thưa cha, con có tội.”

Lập tức.

Xung quanh trở nên yên ắng như tờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này. Đặc biệt là những tín đồ giàu có ở hàng ghế đầu, họ nhìn từ trên xuống dưới bộ dạng của Lâm Huyền và phát ra những tiếng trầm trồ khác nhau.

Cha xứ nhìn Lâm Huyền, đẩy gọng kính và mỉm cười nhân từ:

“Con trai yêu dấu, đã có chuyện gì xảy ra?”

“Con... con...”

Lâm Huyền lộ vẻ đau khổ, ôm trán, lắp bắp:

“Con có tội, con đã vì cái rét, vì cái đói mà tàn nhẫn giết chết mấy con rái cá... Chúng cũng là những sinh linh sống động, con không nên làm thế, càng không nên ăn thịt chúng và mặc bộ da của chúng trên người...”

“Nhưng, khi đó con thực sự không còn cách nào khác, không có ai giúp đỡ con, con đã cầu nguyện đến Chúa, nhưng không nhận được sự hồi đáp... Nên trong tình thế tuyệt vọng, con đã phải ra tay với gia đình rái cá tội nghiệp ấy, máu... máu bắn lên khắp người con, lúc đó con giống như bị ác quỷ Satan nhập vào...”

“Thưa cha, con mong được tha thứ, con cầu xin Chúa hãy tha lỗi cho tội lỗi của con, con xin lỗi những con rái cá ấy, con không nên làm vậy... con không nên... không nên...”

Lập tức.

Hắn ôm mặt, không thể nói tiếp.

Các tín đồ xung quanh đều trố mắt kinh ngạc, một số người thì lấy tay che miệng vì sốc, một số khác lau khóe mắt tiếc thương cho gia đình rái cá, bắt đầu xì xào:

“Thật đáng thương cho đứa trẻ này, và cả những con rái cá tội nghiệp...”

“Mọi người nhìn xem, cậu ấy không nói dối đâu, quần áo cậu ấy mặc thật sự được làm từ da rái cá... Đứa trẻ này thật đáng thương, đến mức không có nổi một bộ quần áo bình thường để mặc.”

“Ôi, Chúa ơi, cậu ấy thậm chí còn không đi giày, nhìn đôi chân đen nhẻm kia mà xem, không thể tưởng tượng nổi cậu ấy đã đi bộ bao xa.”

“Trời lạnh thế này, cậu ấy mặc mỏng manh như vậy, chắc sẽ chết cóng trong mùa đông mất; đứa trẻ này tội nghiệp như gia

đình rái cá, cũng sắp bị cái lạnh tàn nhẫn nuốt chửng.”

.....

Cha xứ nhắm mắt lại.

Thở dài một hơi.

Đặt tay phải lên vai Lâm Huyền:

"Con trai yêu dấu, con không sai, lỗi là ở chúng ta, là chúng ta đã không kịp đáp lại lời cầu nguyện của con, chúng ta... đã đến muộn."

"Hãy tin ta, Chúa sẽ tha thứ cho tội lỗi của con, những con rái cá đã chết dưới tay con cũng sẽ nhận được sự ban ơn của Chúa trên thiên đường, và chúng sẽ tha thứ cho việc con đã giết chúng."

"Người biết hối cải, đều có thể nhận được sự cứu rỗi từ Chúa; đừng để quá khứ ám ảnh con, con yêu dấu... Một lát nữa, chúng ta sẽ cung cấp cho con một chiếc áo khoác dày để qua mùa đông."

"Nào, chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện cho những con rái cá trên thiên đàng, cùng nhau ban phước lành cho chúng."

Lâm Huyền làm theo sự chỉ dẫn của cha xứ, cầu nguyện cho những con rái cá trong lòng mình...

Rái cá à, chúc kiếp sau các cậu sẽ sống tốt ở Mỹ nhé.

Sau đó, hắn lặp lại động tác chạm vào trán, ngực, vai trái và vai phải như trước:

"Amen."

Lúc này, một người đàn ông mặc vest tiến đến, cúi chào Lâm Huyền:

"Thưa ngài, nếu ngài không phiền, xin hãy nhận đôi giày của tôi. Trên xe tôi còn một đôi khác. Tôi chỉ muốn... đóng góp chút sức mọn."

Bên cạnh, một quý bà giàu có đội khăn đen cũng tiến lại gần, quàng chiếc khăn lên cổ Lâm Huyền:

"Con trai yêu dấu, hãy đeo chiếc khăn này vào, đừng để bị lạnh."

.....

Thế là.

Lâm Huyền lại nhận được một chiếc áo khoác dài từ tay cha xứ.

Dù kiểu dáng có phần cũ kỹ và chất liệu vải thô ráp, nhưng nó đủ dày và ấm, khoác lên người liền cảm thấy ấm áp ngay tức thì.

"Tuyệt."

Đứng ngoài nhà thờ, Lâm Huyền quấn áo khoác, đứng cạnh CC:

"Nhìn xem, giày cũng có rồi, áo cũng có rồi, còn có cả một chiếc khăn quàng. Một lát nữa lại có súp ngô và bánh mì miễn phí, đúng là Chúa Jesus YYDS."

"YYDS?"

CC nghiêng đầu:

"Đó là viết tắt của từ gì vậy?"

"À..."

Lâm Huyền nghĩ vài giây, không biết giải thích thế nào cho

hợp lý:

"Nó chỉ đơn giản là từ để khen ngợi, thường dùng để bày tỏ sự ngưỡng mộ và cảm kích lớn nhất."

"Ồ."

CC tuy không hiểu rõ, nhưng cũng ghi nhớ kiến thức mới này.

Lâm Huyền quay người, nhìn vào kính cửa sổ nhà thờ, ngắm nghía bộ trang phục mới của mình— "Bộ trang phục giáo hội".

Đáng mừng đáng chúc.

Vừa mới đến Brooklyn được năm tiếng, hắn đã nâng cấp trang phục từ "bộ đồ rái cá" cấp thấp nhất lên "bộ trang phục giáo hội" đủ để chống rét hoàn hảo.

Không biết.

Liệu sau này có còn cơ hội nâng cấp trang bị nữa không.

Thời đại này... còn bộ trang phục cao cấp nào đang đợi hắn không?

Sau buổi lễ.

Những tín đồ ăn mặc sang trọng đã rời đi, còn những người lao động bến cảng và những kẻ lang thang rách rưới bắt đầu xếp hàng nhận bữa sáng miễn phí.

Chương 1712: Bức tường (5)

Chương 1712: Bức tường (5)

Mỗi người một bát súp ngô và một miếng bánh mì lớn.

Ngay khoảnh khắc nhận được bánh mì, Lâm Huyền nhận ra thứ này không hề đơn giản:

"Nặng quá."

Nặng hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, đúng ra phải gọi đây là khối bột mì thì chính xác hơn là bánh mì.

Và còn rất cứng.

Lâm Huyền và CC ngồi trên chiếc thùng gỗ ở bến cảng, cắn bánh mì. Đúng như CC đã nói trước đó, cô bẻ nửa miếng bánh của mình, đưa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền vội xua tay:

"Không cần đâu, bánh đã không lớn lắm rồi, cô cứ ăn đi, tôi ăn thế này cũng đủ lót dạ rồi."

"Đừng có cứng đầu."

CC nói rồi, trực tiếp ấn nửa miếng bánh vào bát súp ngô của Lâm Huyền:

"Anh to lớn như vậy, chút này làm sao đủ no được... Ăn đi, đừng nói nhiều."

Lâm Huyền nhìn thân hình mảnh mai, rõ ràng có vẻ suy dinh

dưỡng của CC.

Sau đó cúi xuống.

Nhìn nửa miếng bánh mì ngâm trong bát súp ngô, nổi lên những bong bóng nhỏ.

"Cảm ơn."

Hắn khẽ nói.

Rồi cúi đầu ăn.

Không biết có phải do cảm giác hay không.

Miếng bánh mà CC đưa cho hắn, có vẻ mềm hơn một chút so với miếng bánh của mình...

.....

Ăn xong.

Họ trả bát lại cho nhà thờ.

Cả hai tiếp tục ngồi trên chiếc thùng gỗ cũ kỹ ở bến cảng tồi tàn, chẳng có gì để làm, nhìn ra những tòa nhà chọc trời ở Manhattan phía bên kia sông.

Đây là một trải nghiệm rất mang phong cách cyberpunk.

Xung quanh họ là những tòa nhà nhỏ hư hỏng, bẩn thỉu, xuống cấp. Khắp nơi đều ẩm ướt, bẩn thỉu và bốc mùi hôi thối.

Nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên, đường chân trời của Manhattan hiện ra rõ ràng ở phía xa.

Manhattan.

Là khu vực phồn hoa nhất của một trong những thành phố

giàu có nhất nước Mỹ, nơi có nền kinh tế giàu có nhất, cuộc sống xa hoa nhất và nhiều tòa nhà chọc trời cao nhất.

Tòa nhà cao nhất chính là biểu tượng của New York — Tòa nhà Empire State.

Tòa nhà này cao 381 mét, với tổng cộng 102 tầng.

Hiện tại, nó là tòa nhà cao nhất thế giới, và kỷ lục này sẽ được giữ từ năm 1931 cho đến năm 1972 mới bị phá vỡ.

Điều đó có nghĩa là, phải 20 năm nữa, thế giới mới có tòa nhà cao hơn Tòa nhà Empire State.

Thật khó tưởng tượng.

Sự phồn hoa và tráng lệ như vậy chỉ cách khu ổ chuột Brooklyn nơi họ đang ở một con sông.

Sự đối lập khủng khiếp này khiến Lâm Huyền không khỏi nhớ đến giấc mơ thứ hai...

Lúc đó, hắn đứng trên mái nhà cũ kỹ của làng Đông Hải nhìn về phía xa, thấy ánh đèn rực rỡ của Thành phố Đông Hải mới, cảm giác như bước vào một thế giới khác.

"Trung tâm của thế giới, Manhattan."

Giọng của CC vang lên từ phía sau.

Lâm Huyền quay đầu lại.

Phát hiện CC cũng đang dùng ánh mắt đầy khao khát, ngước nhìn những tòa nhà chọc trời bên kia sông, không thể rời mắt:

"Đó là nơi phồn hoa nhất, đẹp nhất trên thế giới... Khi đèn bật lên vào buổi tối, nó càng đẹp hơn, lộng lẫy hơn, thực sự là trung tâm của thế giới."

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

"Trung tâm của thế giới"...

Nghe quen quá.

Năm 2023, khi tham gia "Cuộc thi Hacker Thế Giới", hắn đã cùng Sở An Tình ở tại khách sạn Aman ở Manhattan.

Sau buổi tiệc mừng chiến thắng, họ đã cùng đứng trên tầng thượng của khách sạn Aman, ngắm toàn cảnh Manhattan.

Hắn cũng đã chỉ cho Sở An Tình tòa nhà Empire State, tòa nhà Rockefeller, và sông Hudson.

Khi đó, Sở An Tình cảm thán từ tận đáy lòng:

"Đây chính là "trung tâm của thế giới" sao?"

Thật tình cờ, bờ bên kia sông Hudson khi ấy chính là Brooklyn, nơi Lâm Huyền và CC đang đứng bây giờ.

Không ngờ.

Lúc này, dường như đã tạo nên một cuộc đối diện xuyên thời gian.

Năm 2023, hắn và Sở An Tình đứng trên tòa nhà cao ở Manhattan, nhìn xuống bờ sông Brooklyn;

Năm 1952, hắn lại cùng CC đứng ở bến cảng Brooklyn, ngước nhìn những tòa nhà chọc trời ở Manhattan.

Mờ mịt.

Hoang mang.

Hắn không khỏi nhìn xung quanh...

Liệu vào năm 1952, tòa nhà khách sạn Aman đã có mặt ở Manhattan chưa?

Chắc hẳn là có.

Tòa nhà khách sạn Aman đã tồn tại cả trăm năm, chỉ có điều tòa nhà này chỉ cao 23 tầng, từ vị trí bến cảng Brooklyn có lẽ không nhìn thấy được, bị những tòa nhà chọc trời che khuất.

"Cô rất thích Manhattan sao?"

Lâm Huyền nhìn CC với ánh mắt khao khát, hỏi:

"Cô muốn đến Manhattan không?"

"Tất nhiên rồi."

CC trả lời ngay mà không cần suy nghĩ:

"Người dân ở Brooklyn ai cũng mơ được đến Manhattan."

"Nhưng mà... không thể đi được."

CC quay đầu lại, chỉ vào cây cầu lớn bắc qua sông Hudson ở phía xa.

"Anh thấy cây cầu đó nối Brooklyn với Manhattan không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Cầu Brooklyn, có lẽ đây là một trong những cây cầu nổi tiếng nhất thế giới."

Trong vô số phim Hollywood, cây cầu Brooklyn là một "diễn viên" kỳ cựu, đôi khi bị nổ tung, đôi khi bị đâm vào, đôi khi là phông nền cho những cảnh đua xe...

Cây cầu này có lịch sử lâu đời.

Năm 1883, khi đưa vào sử dụng, nó là cây cầu treo dài nhất thế giới, và cũng là cây cầu đầu tiên trên thế giới được xây dựng bằng thép; khi hoàn thành, nó được coi là kỳ quan thứ tám của thế giới, sau bảy kỳ quan cổ đại, và sẽ còn tồn tại vững chắc hàng trăm năm sau.

Tuy nhiên...

CC cười buồn, lắc đầu:

"Trông giống một cây cầu, nhưng thực ra nó là một bức tường, một bức tường dựng đứng giữa Brooklyn và Manhattan, không thể vượt qua."

Cô nhìn Lâm Huyền, nhẹ giọng nói:

"Nó cũng là bức tường mà chúng ta... mãi mãi không thể vượt qua."

Chương 1713: Lời hứa (1)

Chương 1713: Lời hứa (1)

“Có gì mà không qua được chứ?”

Lâm Huyền chỉ vào cây cầu Brooklyn ở đằng xa, rồi quay đầu nhìn CC:

“Nói gì thì nói, đó chỉ là một cây cầu, một cây cầu theo nghĩa vật lý. Chỉ cần có đôi chân, chúng ta có thể từ Brooklyn đi qua, chỉ là đi chậm hơn một chút thôi... Chẳng lẽ lại có lý do gì mà không thể tới được Manhattan sao?”

“Haha.”

CC cười nhẹ, không mấy bận tâm:

“Anh cố tỏ ra mạnh mẽ thì có ích gì? Anh vốn dĩ không thuộc về nơi đó, cố ép mình đến đó làm gì? Chúng ta chẳng có tư cách nào để đi đến Manhattan.”

“Tại sao không?” Lâm Huyền hỏi.

“Điều này chẳng phải quá rõ ràng sao?”

CC nhảy xuống từ chiếc thùng gỗ cũ kỹ, dang rộng hai tay, chỉ vào bộ "Trang phục của người lang thang" trên người mình, rồi lại chỉ vào bộ "Trang phục nhà thờ" mới của Lâm Huyền:

“Anh hiểu chưa? Ở Manhattan, không ai mặc những thứ như chúng ta đang mặc, không có ai trông giống chúng ta cả.”

“Mọi người ở đó, bất kể nam hay nữ, già hay trẻ, đều ăn mặc

rất đẹp, rất gọn gàng. Đàn ông thì mặc vest hoặc áo khoác nỉ, thắt cà vạt, đội mũ phớt; còn phụ nữ thì lộng lẫy và tỏa sáng, váy dài của họ vừa bay bổng vừa đẹp đẽ, lễ phục thì sang trọng và thanh lịch."

"Nhìn lại quần áo chúng ta mặc xem. Đó chính là sự khác biệt, Lâm Huyền. Chúng ta chỉ thuộc về Brooklyn, còn Manhattan... không phải là thế giới của chúng ta."

.....

Lâm Huyền lặng lẽ nhìn CC.

Cô càng nói như vậy, hắn càng cảm nhận được khao khát và mong muốn của cô đối với Manhattan.

Nói đến đây, có lẽ CC của thời kỳ đầu, là một trong những người có hoàn cảnh sống tồi tệ nhất trong số những người mà Lâm Huyền biết.

Trương Vũ Thiến và Sở An Tình đều sinh ra trong những gia đình giàu có, đến nỗi Lâm Huyền từng nghĩ rằng những cô gái mang sứ mệnh "thiên niên trụ" này đều được quy luật nhân quả bảo vệ, chỉ chuyển sinh vào những gia đình giàu có.

Về hoàn cảnh gia đình của CC ở thời tương lai, Lâm Huyền không rõ lắm, nhưng theo lời CC kể, ít nhất cô ấy có cha mẹ đầy đủ và sống một cuộc đời không thiếu thốn gì.

Nhưng nhìn lại CC của thời kỳ đầu...

Cuộc đời cô thật sự quá bi thảm.

Từ khi sinh ra đã bị cha mẹ ruột bỏ rơi, sau đó được nhận nuôi bởi một trại trẻ mồ côi, nhưng rồi trại trẻ cũng đóng cửa, cô lại một lần nữa trở thành kẻ lang thang, cô độc trên đường phố.

Và giờ đây, cô đứng tại khu Brooklyn tồi tàn, ngước nhìn Manhattan, trong mắt đầy khao khát về những chiếc váy dài bay bổng.

“Cô cũng muốn mặc váy dài sao?”

Lâm Huyền mỉm cười.

Hắn vừa nhận ra rằng khi CC nhắc đến chiếc váy dài của những người phụ nữ ở Manhattan, mắt cô ấy đã sáng rực lên.

“Tất nhiên rồi, cô gái nào mà chẳng muốn mặc váy đẹp chứ?”

CC mím môi, nhẹ giọng nói:

“Tôi rất muốn mặc một chiếc váy trắng, bằng voan và ren, nhẹ nhàng tung bay.”

?

Lâm Huyền đang ngồi trên chiếc thùng gỗ cũ kỹ, nghiêng đầu:

“Tại sao lại phải là váy trắng? Sáng nay tôi thấy những quý bà trên tàu bước xuống, ai cũng mặc những bộ đồ đủ màu sắc, trông như tắc kè hoa, sợ người khác không chú ý đến họ.”

“Và nghe cách cô mô tả... váy trắng, voan, ren, lại còn nhẹ nhàng tung bay... Sao tôi cảm giác giống như váy cưới vậy?”

CC xua tay:

“Ôi trời, tôi chỉ là tùy tiện nói thôi mà, tôi chưa từng mặc váy trắng, làm sao mô tả chính xác được chứ?”

“Lý do tôi muốn mặc màu trắng là vì từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ mặc quần áo màu trắng cả. Ở trại trẻ mồ côi của chúng tôi, quần áo đều là trẻ nhỏ hơn nhặt lại của trẻ lớn, một bộ đồ có thể được truyền từ người này sang người khác... cho đến khi nó

rách nát không còn vá nổi nữa.”

“Trong hoàn cảnh đó, bà ngoại sẽ không mua quần áo màu trắng cho chúng tôi. Vì màu trắng quá dễ bẩn, mặc vài lần đã không thể giặt sạch được, thực sự rất lãng phí.”

“Từ nhỏ tôi chỉ mặc toàn đồ tối màu, nào là đen, nâu, xanh dương, tím... Dù là màu gì, thì cũng không có bất kỳ bộ đồ màu sáng nào.”

“Tôi cũng là một cô gái ở tuổi thiếu niên mà, tôi đương nhiên cũng muốn mặc đẹp, muốn mặc chiếc váy trắng tung bay trên bãi biển. Giống như... giống như... giống như Marilyn Monroe vậy.”

CC cười khúc khích, đôi mắt cong như vầng trăng đẹp đẽ, quay lại nhìn Lâm Huyền:

“Anh chàng da thú, anh có biết Marilyn Monroe là ai không?”

Lâm Huyền nghe biệt danh này, mỉm cười nhẹ:

“Tất nhiên là tôi biết.”

Marilyn Monroe có thể nói là một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất trong lịch sử nước Mỹ.

Đặc biệt là vào năm 1952 này, Monroe đang ở đỉnh cao sự nghiệp, trở thành biểu tượng đầy quyền lực.

CC vừa so sánh, Lâm Huyền cũng đoán được chiếc váy trắng “nhẹ nhàng tung bay” mà cô nhắc đến là thế nào.

Thở dài.

Nhớ lại hình ảnh tiểu công chúa Sở An Tình ở Đông Hải, hắn không khỏi cảm thấy thương cho cô gái Brooklyn CC hiện tại.

Chương 1714: Lời hứa (2)

Chương 1714: Lời hứa (2)

Một chiếc váy trắng mà thôi.

Không phải là một ước mơ xa vời hay xa xỉ.

Nhưng đối với CC... nó lại giống như những ngôi sao trên trời, chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm tới.

Theo thói quen, Lâm Huyền đưa tay phải vào túi áo khoác, định lấy ra điện thoại, thẻ tín dụng, hoặc ví tiền.

Nhưng rồi...

Trống không, chẳng có gì ngoài không khí.

Giờ đây, hắn không còn là người từng nắm

Lực bất tòng tâm.

“Nếu có cơ hội, tôi sẽ tặng cô một chiếc váy trắng.”

Lâm Huyền bắt đầu vẽ ra lời hứa:

“Coi như... để đáp lại khoảng thời gian này cô đã chăm sóc tôi.”

“Xì!”

CC khinh thường, liếc mắt nhìn Lâm Huyền:

“Đừng có mà khoác lác nữa. Nếu anh thực sự có tiền, thì tốt nhất là tự lập đi, đừng bám theo tôi và gây phiền phức nữa, thế là

tôi đã cảm ơn rồi.”

“Thật mà, tôi nói thật đấy.”

Lâm Huyền vừa nhét tay vào túi vừa cười:

“Giờ tôi chưa có tiền, không có nghĩa là sau này tôi không có. Cô cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ giữ lời.”

“Nói mới nhớ...”

Hắn quay đầu, tiếp tục ngước nhìn đường chân trời phía Manhattan:

“Nếu cô thích Manhattan như vậy, sao không đến Hành lang Cao nguyên Brooklyn mà ngắm?”

“Nơi đó là điểm lý tưởng để ngắm nhìn toàn cảnh Manhattan, từ bờ bên kia hành lang, cả thành phố sẽ hiện ra trước mắt, ngắm từ đó sẽ thoải mái hơn nhiều so với đứng ở bến tàu này.”

Hừm.

CC hừ lạnh, khoanh tay lại:

“Anh đúng là nói thì dễ, nhưng Hành lang Cao nguyên Brooklyn là khu vực của người giàu, cách đây rất xa. Anh nghĩ cứ muốn là có thể đi sao?”

“Tôi cầu xin anh đừng khoe khoang nữa, Lâm Huyền. Anh thậm chí còn chẳng có tiền để ăn... còn nghĩ đến chuyện đi xe buýt đến Hành lang Cao nguyên Brooklyn à? Thôi đi. Nếu anh thực sự kiếm được tiền, điều đầu tiên anh nên làm là giữ lời hứa, trả tiền tờ báo mà anh đã lấy cắp của thằng bé da đen đó.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Cô nói có lý. Giờ đã no bụng, đến lúc phải nghĩ cách kiếm ít

tiền rồi, để tôi xem nào...”

Hắn nhìn quanh, tìm kiếm cơ hội kiếm tiền.

Dù nói gì thì nói, hắn cũng là một kẻ xuyên không từ năm 2234, chẳng lẽ lại không kiếm nổi chút tiền tiêu vặt ở thời đại lạc hậu năm 1952 này?

Ừm...

Ừm!

Chẳng mấy chốc, Lâm Huyền đã phát hiện ra một gian hàng ở khu thương mại bến tàu bên dưới có thể giúp hắn kiếm những đồng tiền đầu tiên —

Gian hàng bắn bóng bay.

Loại gian hàng bắn bóng đổi lấy quà này rất phổ biến trong các công viên và quảng trường lớn nhỏ ở Long Quốc, thật không ngờ ở nước Mỹ năm 1952 cũng có.

Quả thật... không hổ danh nước Mỹ, ý thức về súng đạn đã vượt xa thời đại.

“Đi thôi đi thôi, đi theo tôi.”

Lâm Huyền kéo cánh tay của CC, dẫn cô xuống cầu thang dài, tới khu vực tập trung các quầy hàng ở bến cảng phía dưới.

“Anh định làm gì vậy?” CC không hiểu, nhìn hắn và hỏi: “Chúng ta không có tiền, đến mấy quầy hàng này làm gì?”

“Không sao, cô cứ nhìn mà xem,” Lâm Huyền nói, rồi cùng CC đi đến quầy bắn bóng bay, đứng quan sát từ xa.

Lúc này, có một gia đình ba người vừa xuống tàu đang chơi bắn bóng bay ở quầy này. Nhìn trang phục của họ, chắc chắn là

gia đình giàu có. Người đàn ông mặc áo dài đen bằng len, đội mũ dạ, người phụ nữ cũng mặc quần áo sang trọng. Ngay cả cô bé nhỏ nhảy nhót bên cạnh cũng ăn mặc chỉn chu, đội một chiếc mũ che nắng, trông như một tiểu công chúa quý tộc.

“Bố ơi, con muốn cái đó!” Cô bé chỉ vào hộp đựng cao nhất trên kệ giải thưởng, bên trong là một mô hình búp bê giống như búp bê Barbie.

Lâm Huyền nheo mắt nhìn kỹ dòng chữ trên hộp: “Alice ở xứ sở thần tiên… Hóa ra con búp bê bên trong là Alice trong ‘Alice ở xứ sở thần tiên’ chứ không phải búp bê Barbie.”

Vào năm 1952, hãng phim Disney đã bắt đầu phát triển mạnh mẽ từ những nhân vật hoạt hình như chuột Mickey, và sau đó là các bộ phim nổi tiếng như “Peter Pan,” “Lọ Lem”… tất cả đều là những tác phẩm quen thuộc.

“‘Alice ở xứ sở thần tiên’ hình như cũng ra mắt vào những năm 50.” Là người yêu thích điện ảnh, Lâm Huyền khá quen thuộc với những bộ phim kinh điển trong lịch sử. Sau khi suy nghĩ về dòng thời gian, hắn nhớ rằng “Lọ Lem” được công chiếu vào năm 1950, nên “Alice ở xứ sở thần tiên” có lẽ đang được chiếu tại các rạp ở Mỹ vào năm 1952.

Hắn quay sang hỏi CC: “Bây giờ rạp chiếu phim có đang chiếu hoạt hình của Disney là ‘Alice ở xứ sở thần tiên’ không?”

“Không biết,” CC lắc đầu bối rối: “Làm sao tôi biết được? Tôi chưa bao giờ đến rạp chiếu phim, cũng chưa từng xem phim.”

“Ồ, vậy à,” Lâm Huyền không nói thêm gì. Hắn thường quên mất rằng CC trong thời kỳ này là một cô gái nghèo khó và lang thang. Trong thời đại mà điện ảnh vẫn còn là thứ xa xỉ, CC rõ ràng không có điều kiện để xem phim.

"Ầm... Ầm... Ầm..." Âm thanh của tiếng súng bắn khí liên tiếp vang lên, những quả bóng bay lần lượt bị bắn vỡ, cô bé càng lúc càng phấn khích. Nhưng cuối cùng, sau 10 phát đạn, người cha chỉ bắn trúng 6 phát và không giành được bất kỳ phần thưởng nào, càng không nói đến việc bắn trúng 10 phát để giành được giải thưởng lớn là búp bê Alice.

Cô bé bắt đầu khóc lóc: “Bố ơi, con muốn Alice! Con muốn Alice!!”

Người cha cười nhẹ và nói với người chủ quầy: “Chơi thêm một lần nữa.”

“Không vấn đề gì, thưa ông,” người chủ quầy lễ phép nói: “Ông cứ chơi thoải mái, cuối cùng chúng ta sẽ thanh toán cùng một lúc.”

Chương 1715: Lời hứa (3)

Chương 1715: Lời hứa (3)

Lâm Huyền thu nhận thông tin này. Tốt lắm, quầy này cho phép chơi trước trả tiền sau, điều này cho hắn cơ hội để tận dụng mà không cần tiền.

Người cha tiếp tục chơi thêm vài ván, và lần tốt nhất chỉ bắn trúng 8 quả bóng bay, đổi được một cái kẹo mút rẻ tiền, còn những lần khác thì kết quả thảm hại, không thể nào giành được búp bê Alice.

“Hu hu hu hu hu!” Cô bé dậm chân khóc lớn: “Con muốn Alice ngay bây giờ! Ngay bây giờ!”

Người mẹ cau mày: “Con yêu, con búp bê này có thể mua dễ dàng ở siêu thị, chỉ vài chục xu thôi. Lát nữa về thành phố, mẹ sẽ mua cho con.”

Người cha cũng gật đầu: “Đúng vậy, 10 phát trúng 10 thật quá khó. Bố đã cố hết sức rồi, chúng ta đến siêu thị mua một con là được.”

Lâm Huyền lại tiếp thu thêm một thông tin quan trọng thứ hai: giá trị của con búp bê này chỉ khoảng vài chục xu.

Hắn tưởng rằng cô bé sẽ nghe lời, ngoan ngoãn theo bố mẹ rời đi. Nhưng không, một đứa trẻ bướng bỉnh ở bất kỳ thời đại nào cũng đều giống nhau.

Lâm Huyền đã nắm rõ toàn bộ tình hình, hai tay siết chặt đầy quyết tâm:

“Đến lượt mình ra tay rồi.”

Nói xong, hắn sải bước tiến thẳng đến quầy bắn bóng.

“Anh định làm gì vậy!” CC vội kéo hắn lại:

“Anh điên rồi à! Anh không có tiền để trả! Các chủ quầy ở đây đều thuộc cùng một nhóm... Nếu anh dám chơi mà không trả tiền, họ chắc chắn sẽ đánh chết anh đấy!”

“Vả lại, đây chỉ là trò chơi cho trẻ con, anh chen vào làm gì? Anh có bắn trúng bóng cũng không làm ra bánh mì đâu!”

Lâm Huyền khẽ cười:

“Bánh mì chắc chắn là không có rồi, nhưng...”

Hắn nhẹ nhàng gỡ tay CC ra, nhìn cô:

“Tôi có thể giúp cô thắng được... vé xe đến Brooklyn Heights.”

CC tròn mắt kinh ngạc:

“Cái gì?”

Người này chắc là bị điên rồi!

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Huyền đã đứng trước quầy bắn bóng. CC cắn răng, tiến không được, lùi cũng không xong, chỉ đành giữ khoảng cách an toàn, đứng theo dõi tình hình.

Ở quầy bắn bóng, người cha và chủ quầy vẫn đang tranh cãi. Chủ quầy nói hoặc tiếp tục chơi, hoặc bỏ ra 5 đô để mua trực tiếp con búp bê, còn giá siêu thị không thể so với giải thưởng ở đây. Người cha thì cho rằng 5 đô là quá đắt, và ông sẵn sàng trả 2 đô, số tiền này cũng đã rất nhiều so với một ván bắn bóng chỉ tốn 10 xu.

Cạch.

Lâm Huyền cầm lên khẩu súng đồ chơi, kéo khóa nòng, rồi nói với chủ quầy bằng tiếng Anh:

“Chủ quầy, cho tôi một ván.”

Chủ quầy liếc nhìn hắn trong lúc vẫn đang thương lượng với người cha:

“Chơi đi, 10 xu một ván, 10 viên đạn, chơi xong thì trả tiền.”

Rồi ông ta lập tức quay lại với người cha, chỉ vào cô bé đang khóc lóc dậm chân:

“5 đô! Không bớt một xu!”

Pằng! Cạch.

Pằng! Cạch.

Pằng! Cạch.

...

Bên cạnh, tiếng súng bắn đạn đều đặn vang lên. Mỗi lần nạp đạn, chắc chắn sẽ có một quả bóng bay nổ tung. Người cha và chủ quầy tạm dừng cuộc tranh cãi, quay đầu lại, mắt mở to kinh ngạc nhìn Lâm Huyền.

Chỉ thấy người đàn ông trẻ với gương mặt châu Á, cầm khẩu súng đồ chơi nhẹ nhàng như cầm đũa, thậm chí không cần nhắm mục tiêu... Nạp đạn là bắn! Nạp đạn là bắn! Mười quả bóng bay xếp thành hàng từ phải sang trái nổ tung liên tiếp, không lệch một quả nào!

Pằng!

Với phát súng cuối cùng, quả bóng cuối cùng cũng nổ, trò chơi kết thúc. 10 phát đạn trúng cả 10 quả bóng.

Lâm Huyền nhấc tay chỉ vào hộp quà đựng búp bê Alice ở giá trên cùng:

“Đưa đây thôi.”

Chủ quầy nghiến răng, mặt đỏ bừng vì bực tức, nhưng cuối cùng cũng phải chịu thua, lấy hộp quà to lớn chứa búp bê Alice đưa cho Lâm Huyền.

Lâm Huyền ngồi xuống, mỉm cười nhìn cô bé đang khóc lóc ầm ĩ... à không, là thiên thần nhỏ:

“Muốn không?”

“Hức!”

Cô bé vừa nghe thấy là đưa cho mình, lập tức thay đổi thái độ, tiếng khóc ngừng ngay tức thì, gật đầu lia lịa.

Cha mẹ cô bé thấy con mình cuối cùng cũng được dỗ dành, vội vàng nhìn Lâm Huyền:

“Thưa ngài, ngài có sẵn lòng để lại giải thưởng cho chúng tôi không?”

Lâm Huyền nhét hộp quà vào tay cô bé, sau đó đứng dậy, chìa tay về phía người cha:

“2 đô la, cảm ơn.”

Người đàn ông lịch lãm không hề do dự, lấy ra hai đồng 1 đô la đặt vào tay Lâm Huyền rồi cảm ơn và rời đi.

Ha ha.

Lâm Huyền cười thầm trong lòng.

Đây chính là cách kiếm tiền dễ dàng nhất... Quả nhiên, kiếm tiền từ trẻ con luôn là cách nhanh nhất.

Sau đó hắn rút ra một đồng, đưa cho chủ quầy bắn bóng:

“Không chơi nữa, trả lại tiền thừa đi.”

...

CC nhìn thấy toàn bộ quá trình Lâm Huyền hành động mà không thốt nên lời.

Lâm Huyền vừa nghêu ngao hát vừa bước lại gần CC, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc hơn cả lúc trước khi kiếm được hàng tỷ từ Công ty Rhine:

“Nhìn này.”

Hắn mở bàn tay ra, bên trong là 6 đồng xu lớn nhỏ khác nhau.

“Ôi trời…”

CC không thể tin nổi, cô chớp chớp mắt.

(cầu ngọc phiếu bạo chương)

Chương 1716: Tiểu nhân vật (1)

Chương 1716: Tiểu nhân vật (1)

Cô thực sự không ngờ người đàn ông đến từ Long Quốc trông có vẻ bình thường này... lại có thể "hô biến" và kiếm được 2 đô la trong vài phút!

Cướp tiền cũng không thể nhanh hơn thế này!

2 đô la... đó là một khoản tiền lớn!

Cô ngước lên nhìn Lâm Huyền:

“Lâm Huyền, anh phát tài rồi! 2 đô la này đủ cho anh sống lâu dài đấy!”

Lâm Huyền mỉm cười:

“Vấn đề sinh hoạt đương nhiên quan trọng, nhưng bây giờ có thể tạm gác lại. Chúng ta sẽ dùng số tiền này để mua vé xe buýt... đến Brooklyn Heights!”

CC hít sâu một hơi:

“Anh…”

Bây giờ cô mới hiểu ý của Lâm Huyền khi nói rằng sẽ kiếm được tiền để mua vé đến Brooklyn Heights.

Thì ra hắn không hề nói đùa.

Nhưng...

Cô vẫn lắc đầu:

“Thôi đi, Lâm Huyền, anh nên giữ số tiền này để mua bánh mì, mua đồ ăn thì hơn.”

“Dù là Brooklyn Heights hay Manhattan ở bờ bên kia, chúng luôn ở đó, vài chục năm hay vài trăm năm nữa chúng vẫn sẽ ở đó… chẳng phải không đi ngay thì chúng sẽ biến mất đâu.”

“Anh phải hiểu rằng, việc anh kiếm được số tiền này hôm nay không có nghĩa là sau này anh cũng sẽ gặp may mắn như vậy. Vậy nên... đừng lãng phí tiền vào những thứ không cần thiết, hãy giữ lại để ăn sau này.”

“Không, đây không phải là lãng phí.”

Lâm Huyền nghiêm túc nói:

“Cố gắng thực hiện mọi lời hứa, giữ đúng mọi lời thề, đó chính là ý nghĩa lớn nhất.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt của CC, nhìn vào khuôn mặt của cô, thời gian như chồng chéo lên nhau, gương mặt của CC lúc này và gương mặt tươi cười của Sở An Tình hòa quyện vào nhau.

“Tôi đã hứa với cô rất nhiều điều, nhưng chưa làm được.”

Hắn nhớ lại.

Sau khi tham dự cuộc thi Hacker thế giới ở Mỹ và trở về nước, tại sân bay hắn đã hẹn với Sở An Tình rằng sẽ cùng nhau đến Bảo tàng Anh để xem bức tranh nỗi buồn của Einstein, để thu thập manh mối; lúc đó Sở An Tình còn tình nguyện làm hướng dẫn viên cho hắn, háo hức mong chờ chuyến đi.

Chưa thực hiện được.

Ở trung tâm phóng vệ tinh Cửu Tuyền, vào ngày sinh nhật của

hắn, Sở An Tình đã làm cho hắn một chiếc bánh ngọt, hắn đã hứa rằng sẽ chuẩn bị một món quà bất ngờ cho Sở An Tình vào sinh nhật lần thứ 20 của cô.

Chưa thực hiện được.

Trên chiếc máy bay không gian ở độ cao hai vạn mét, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, Sở An Tình đã viết cho hắn một mảnh giấy nhỏ, yêu cầu hắn nhất định phải mở nó trong giấc mơ.

Chưa thực hiện được.

Hắn đã hứa với Sở Sơn Hà rằng sẽ bảo vệ An Tình, sẽ tìm lại đứa con gái quý giá của ông.

Vẫn chưa làm được.

Haiz...

Lâm Huyền thở dài trong lòng.

Vậy nên…

Đừng có hứa hẹn hão huyền với CC nữa.

Ăn ít bánh mì một chút cũng không đến nỗi chết đói, cùng lắm thì vào nhà thờ hát thánh ca để được ăn miễn phí.

Hắn cũng không biết ngày nào CC sẽ biến thành những mảnh sao xanh lam và tan biến, vì thế hãy trân trọng từng giây phút hiện tại. Đã hứa điều gì thì hãy nhanh chóng thực hiện đi.

“Ừ?”

CC có vẻ bất ngờ:

“Anh chẳng hứa hẹn gì với tôi mà... chúng ta mới

“Được rồi, mau đi thôi.”

Lâm Huyền ngắt lời cô, kéo tay cô và chạy lên trên bến cảng:

“À, trước khi lên xe buýt, chúng ta phải quay lại con phố lúc đầu, trả tiền báo cho cậu bé da đen đó đã.”

Phụt——

CC vừa chạy theo phía sau vừa bật cười:

“Xem ra anh thực sự là người giữ lời hứa đấy.”

“Chắc chắn rồi.”

Lâm Huyền leo lên bậc thang dài, nhìn ra xa, nhớ lại hình ảnh cậu bé da đen thấp bé khom lưng:

“Hy vọng… nó vẫn chưa bị đánh đòn.”

Trang bị đã được nâng cấp, Lâm Huyền đi trên mặt đường trải nhựa, đôi giày da cao cấp do nhà hảo tâm tặng khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, bước chân cũng nhanh hơn hẳn.

Sau khoảng nửa giờ, hắn cùng CC quay lại con phố cổ mà ban đầu họ đã đi qua. Không lâu sau, họ phát hiện cậu bé da đen đang đeo tờ báo trên lưng... vẻ mặt cậu ấy trông đầy thất vọng khi rao bán báo.

Giọng nói cũng yếu ớt dần:

"Báo chí... báo chí... báo hôm nay đây..."

Nghe giống như một con robot nhặt rác VV bị hết pin.

Có lẽ trong đầu cậu ấy lúc này đang quay cuồng với cảnh bị về nhà ăn đòn.

Lâm Huyền bước nhanh về phía trước.

Cậu bé da đen nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, vui mừng ngẩng đầu lên, nhưng ngay lập tức mở to mắt, lùi lại một bước, hít sâu một hơi, chuẩn bị hét to lên—

“Dừng lại, đừng có gào lên.”

Lâm Huyền cắt ngang hành động của cậu bé, đồng thời búng ra một đồng xu. Cậu bé phản xạ ngay lập tức, đưa tay chụp lấy.

Mở lòng bàn tay ra nhìn, đó là một đồng xu 10 cent.

Đủ để mua rất nhiều tờ báo!

Cậu bé ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền.

“Không cần trả lại, phần dư đó coi như phí tổn thất tinh thần.”

Lâm Huyền nói xong, quay đầu lại, vẫy tay và cùng CC rời đi.

Cậu bé nhìn theo bóng lưng Lâm Huyền đến và đi nhanh như cơn gió, lúc này mới nhận ra mình đã gặp may mắn kiếm được một món hời!

Vội vàng cúi người về phía bóng lưng Lâm Huyền:

“Cảm ơn tiên sinh! Cảm ơn tiên sinh!! Chúc ngài một ngày vui vẻ!”

……

“Haiz… anh đúng là người khó hiểu mà.”

Đi được một đoạn, CC đi bên trái Lâm Huyền, mỉm cười bất lực:

Chương 1717: Tiểu nhân vật (2)

Chương 1717: Tiểu nhân vật (2)

“Khi nghèo thì không một xu dính túi, mặt dày vào nhà thờ xin cơm; rồi khi có chút tiền thì lại lộ rõ bộ mặt của một kẻ mới giàu, chẳng biết tiết kiệm chút nào. Anh cứ tiếp tục thế này… kiếm được bao nhiêu rồi cũng sớm muộn bị tiêu sạch thôi.”

“Cho chút phí tổn thất tinh thần cũng đáng mà.”

Lâm Huyền giải thích:

“Dù sao thì báo cướp được và báo mua đàng hoàng cũng không thể có cùng giá, đúng không? Mặc dù ấn tượng ban đầu của cô về tôi có thể không tốt, nhưng lúc đó thực sự là tình thế ép buộc, không còn cách nào khác. Thực tế, tôi là người rất có nguyên tắc, ít nhất là tôi sẽ không để người khác phải gánh chịu hậu quả từ lỗi lầm của tôi.”

CC lặng lẽ gật đầu:

“Thật ra, lúc đầu tôi có ấn tượng khá tệ về anh, đặc biệt khi thấy anh không hề tôn kính Chúa, chỉ muốn xin cơm, lúc đó tôi chỉ muốn bỏ anh lại và đi luôn.”

“Nhưng bây giờ, nhìn thấy anh nói là làm, cũng khiến tôi thay đổi cách nhìn. Nói thật… chúng ta thực sự phải đến Brooklyn Heights sao? Phí đi lại bằng xe buýt cũng không phải nhỏ, điều đó sẽ khiến số tiền ít ỏi của anh giảm đi đáng kể đấy.”

“Thôi, lúc này đừng nghĩ đến tiền nữa.”

Lâm Huyền cười nói:

“Cuộc đời là để tận hưởng khoảnh khắc hiện tại, ai mà biết được tai nạn và ngày mai cái nào sẽ đến trước… Còn chuyện tiền bạc, cô không cần lo lắng, biết đâu đến khu nhà giàu, gặp những kẻ ngốc nhiều tiền, tôi lại có thể kiếm được nhiều hơn thì sao.”

Cả hai vừa trò chuyện vừa đi tới trạm xe buýt.

Đúng lúc, một chiếc xe buýt dừng lại, Lâm Huyền kéo CC bước lên xe:

“Đi thôi, xuất phát!”

……

Chiếc xe buýt từ những năm 50 di chuyển rất chậm, có lẽ do tình trạng đường sá phức tạp.

Sau khi lên xe và mua vé, Lâm Huyền và CC tìm được chỗ ngồi ở phía sau, quan sát khung cảnh đường phố qua lại.

"Đến đây là xa nhất mà tôi từng đi rồi."

Sau nửa giờ xe chạy, CC chỉ tay về phía một con đường rộng rãi và sạch sẽ phía trước, khẽ nói:

"Từ khi sinh ra, tôi chưa bao giờ rời khỏi Brooklyn, không chỉ là Brooklyn… mà thực ra còn chưa bao giờ rời khỏi khu Brownsville."

"Viện phúc lợi của bà tôi được đặt tại đây. Sau khi viện đóng cửa, tôi vẫn lang thang ở đây. Nếu may mắn thì có thể kiếm được một công việc làm thêm; nếu không may… thì như bây giờ, chỉ có thể ăn bữa cơm từ thiện của nhà thờ, tìm kiếm cơ hội làm việc."

CC nhìn ra ngoài cửa sổ xe buýt.

Lâm Huyền không thể nhìn thấy ánh mắt của cô ấy.

Nhưng từ giọng nói, hắn có thể cảm nhận được cuộc sống của cô ấy trong những năm qua rất khó khăn.

"Đàn ông thì đỡ hơn nhiều."

CC gãi gãi phần đuôi tóc bồng bềnh của mình, tiếp tục nói:

"Ít ra thì đàn ông còn có thể làm các công việc chân tay để kiếm sống, ít nhất cũng có thể kiếm được một khoản đủ nuôi sống bản thân. Còn tôi, không học hành, không có kiến thức… ngay cả làm thu ngân hay nhân viên bán hàng ở tiệm bánh cũng không ai nhận."

Ngay sau đó.

Chiếc xe buýt chính thức rời khỏi khu Brownsville, vượt qua "ranh giới thế giới" của CC, tiến về phía một phần khác của Brooklyn.

Nơi này rõ ràng sạch sẽ hơn, giàu có hơn rất nhiều so với khu vực trước đó.

Các tòa nhà hiện đại hơn, quần áo của người dân trên phố cũng cao cấp hơn, những chiếc ô tô hộp vuông hoặc tròn tròn ngày càng nhiều… mức sống đã tăng lên đáng kể.

CC mở cửa sổ xe buýt.

Cô thò đầu ra ngoài, thu vào tầm mắt toàn bộ cảnh đẹp của lần đầu tiên bước ra ngoài thế giới của mình.

"Trước đây cô chưa từng thấy cảnh này sao?" Lâm Huyền hỏi.

CC lắc đầu:

"Chưa, cùng lắm thì chỉ nhìn thấy những hình ảnh tương tự

trên những tờ báo cũ người ta vứt bỏ bên đường… hoặc đôi khi đi ngang qua trung tâm mua sắm, có thể nhìn thoáng qua mấy chiếc tivi trong đó, nhưng để tận mắt thấy như thế này thì đây là lần đầu tiên."

"Thật khó mà tưởng tượng, đây mới chỉ là khu nhà giàu ở Brooklyn mà đã đẹp như thế này, vậy thì Manhattan, nơi được tôn vinh là trung tâm thế giới… sẽ còn đẹp thế nào nữa chứ."

Cô ấy chớp chớp mắt, hít một hơi thật sâu.

Có cảm giác không khí ở đây cũng trong lành hơn hẳn:

"Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây, Lâm Huyền."

Cô quay lại.

Nhìn Lâm Huyền mỉm cười, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm và hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh nở rộ:

"Nếu một ngày nào đó, tôi có đủ khả năng đến Manhattan… nhất định tôi sẽ dẫn anh theo."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Cô còn nói tôi khoác lác, chẳng phải cô cũng đang vẽ cho tôi một bức tranh viển vông sao? Rõ ràng ngay cả tiền đi xe buýt cô cũng không có, là tôi mời đấy chứ."

"Không phải đâu!"

CC đỏ mặt trước lời trêu chọc.

Lời nói dối không làm ai tổn thương, nhưng sự thật thì như lưỡi dao sắc bén.

"Tôi cũng là người nói lời giữ lời mà!"

CC cương quyết kéo tay phải của Lâm Huyền lên, ngoắc ngón tay út của hắn, thực hiện nghi lễ giao ước phổ biến trên toàn thế giới—

Ngoéo tay.

"Nhớ đấy nhé."

CC nhìn hắn nghiêm túc, bốn mắt chạm nhau:

"Tôi đã nói sẽ đưa anh đến Manhattan thì nhất định sẽ đưa anh đi."

Chương 1718: Tiểu nhân vật (3)

Chương 1718: Tiểu nhân vật (3)

Lâm Huyền nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, nụ cười của Sở An Tình lại hiện lên trong tâm trí hắn.

Manhattan…

Thực ra, hắn và Sở An Tình đã từng đến đó.

Trên tầng thượng của khách sạn Aman, Sở An Tình dang rộng đôi tay đón gió chiều, bắt chước Lucy trong bộ phim Titanic, quay về phía toàn bộ Manhattan, cả thế giới và Lâm Huyền đang đứng sau lưng, cô ấy nói:

"You jump, I jump."

Ai mà ngờ.

Câu nói đó lại ứng nghiệm.

Hai người thực sự đã tái hiện cảnh này trên chiếc máy bay không gian ở độ cao 20.000 mét.

“Này! Anh phải nói gì chứ.”

CC ngoắc ngón tay của Lâm Huyền, nhìn hắn đang đờ đẫn, thúc giục:

“Anh không tin tôi đúng không?”

Lâm Huyền tỉnh lại.

Nhìn ngón tay út hai người đang ngoắc vào nhau:

“Tin chứ, tôi chắc chắn tin cô.”

“Chậc, nhìn anh trông thật qua loa, dù sao anh cứ đợi đi, tôi nhất định sẽ đưa anh đến Manhattan.”

“Được thôi, tôi sẽ đợi.”

Đinh————

Xe buýt dừng lại, tài xế cầm loa thông báo điểm dừng.

Lâm Huyền và CC nhìn nhau một lần cuối, ngón tay út móc vào nhau cũng từ từ buông ra, họ đứng dậy và xuống xe.

Bước ra khỏi cửa xe.

Ánh nắng lại một lần nữa tỏa xuống.

Thành phố ở đây dường như đã được đổi mới hoàn toàn, khu Brooklyn Heights này chính là khu vực của những người giàu có ở Brooklyn.

Con phố thương mại xung quanh rất nhộn nhịp, những người đi qua đi lại trên khuôn mặt ai cũng tràn đầy tinh thần phấn chấn, hạnh phúc và vui vẻ.

Quả nhiên, sự khác biệt trong thế giới này là rất lớn.

“Lối đi dạo Brooklyn Heights…”

Lâm Huyền nhìn vào tấm bản đồ được cung cấp bên cạnh biển báo trạm xe buýt, ngón tay trỏ trượt trên đó:

“Nó ở đây, CC, chúng ta cần đi theo lối đi bộ này về phía tây, băng qua con phố thương mại này.”

CC gật đầu, theo sau Lâm Huyền.

Trên đường đi, hai người với trang phục nhà thờ và vẻ ngoài giống những người vô gia cư khiến họ thu hút gần như 100% ánh nhìn, ánh mắt của mọi người xung quanh đầy sự khó chịu và thậm chí là ghét bỏ.

Tuy nhiên…

Chẳng sao cả.

Lâm Huyền và CC đều không quan tâm, Lâm Huyền biết rõ nơi này không phải là thế giới của hắn, nó giống như một giấc mơ; còn đối với CC, những ánh mắt này đã xuyên suốt cuộc đời cô ấy, cô đã quen từ lâu.

Con phố thương mại đông đúc, với đủ loại cửa hàng.

"Hử?"

Bỗng nhiên…

Lâm Huyền chú ý thấy bên phải có một cửa hàng đồng hồ.

Hắn theo thói quen chạm vào cổ tay trái... trống rỗng không có gì.

Trước đây, dù là trong thực tế hay trong giấc mơ, Lâm Huyền đều đã quen đeo đồng hồ. Hắn thực sự cần một chiếc đồng hồ chính xác để điều chỉnh thời gian vào và ra khỏi giấc mơ.

Sau khi hoàn thành lần xuyên không này, trong lòng hắn luôn cảm thấy trống trải, thiếu cảm giác an toàn, và sự vắng mặt của chiếc đồng hồ cũng là một phần quan trọng.

Không thể biết được thời gian chính xác thực sự khiến hắn cảm thấy bất an.

Lâm Huyền tiến tới, nhìn vào bên trong cửa hàng qua ô cửa kính, ngắm những chiếc đồng hồ trưng bày:

"Trời... sao không đi cướp luôn đi."

CC cũng bước tới.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Huyền dừng lại trên một chiếc đồng hồ Rolex, giá được niêm yết là 200 đô:

"Anh không sao đấy chứ? Nhìn Rolex làm gì! Đó có phải là thứ anh có thể mua được không?"

"Hả?"

Lâm Huyền ngạc nhiên:

"Trước đây tôi toàn đeo Rolex mà."

"Ể~~~~ Đừng có nói khoác nữa."

CC cười nhạo:

"Mặc áo da thú, thậm chí còn không có giày... rồi lại đeo đồng hồ Rolex. Sao anh không nói luôn là mình lái tàu sân bay đi?"

"....."

Lâm Huyền chỉ biết im lặng, tiếp tục tìm kiếm những chiếc đồng hồ rẻ hơn qua ô cửa kính.

Theo giờ Mỹ, vì có chênh lệch 12 tiếng so với Long Quốc, nên 00:42 đêm là thời gian sớm nhất hắn có thể bắt đầu giấc mơ, và hắn thực sự rất cần một chiếc đồng hồ.

Cuối cùng, hai người phát hiện ra...

Ngay cả chiếc đồng hồ rẻ nhất cũng có giá lên tới 20 đô.

"Đắt quá."

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Vào năm 1952, đồng hồ thực sự là một món hàng xa xỉ, chỉ dành cho giới thượng lưu.

Năng suất quyết định tất cả.

Khi còn đi học, Lâm Huyền thường thấy những chiếc đồng hồ chỉ vài đồng, chục đồng bày bán khắp nơi trong các cửa hàng bình dân, chẳng khác gì hàng bán ở vỉa hè.

Nhưng vào những năm 1970, ở Long Quốc, ba món đồ quan trọng trong hôn lễ là đồng hồ, máy may và xe đạp... đủ để thấy vị thế của đồng hồ khi đó cao đến mức nào.

Có vẻ như vào thập niên 50 ở Mỹ cũng không khác gì.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa."

CC kéo Lâm Huyền đi:

"Ngay cả chiếc rẻ nhất cũng 20 đô, chúng ta không có đủ tiền đâu. Mà này, tại sao anh lại quan tâm đến đồng hồ vậy... anh thích đồng hồ lắm à?"

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không phải là thích hay không, mà là tôi rất cần một chiếc đồng hồ."

"Rất cần?"

CC nghiêng đầu:

"Nhưng... chúng ta cũng đâu mua nổi, anh chỉ có chưa đến 2 đô trong túi, còn chẳng đủ mua dây đeo đồng hồ nữa. Thôi nào, thứ này không phải là thứ chúng ta có thể mơ tưởng, đi thôi."

Chương 1719: Tiểu nhân vật (4)

Chương 1719: Tiểu nhân vật (4)

Lâm Huyền thở dài.

Cuối cùng, hắn lưu luyến nhìn lại ô cửa kính của cửa hàng đồng hồ trước khi quay người rời đi.

……

Khoảng nửa giờ sau, hai người bước lên bậc thang và đến lối đi dạo nổi tiếng Brooklyn Heights.

Đây quả thật là địa điểm lý tưởng nhất để ngắm nhìn những tòa nhà chọc trời của Manhattan bên kia sông.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, tất cả đều là sự phồn hoa.

Vào năm 1952, Manhattan xứng đáng là trung tâm của thế giới, với những tòa nhà chọc trời san sát, tạo nên một cảnh quan độc đáo chỉ có trên Trái Đất.

“Thật là phồn hoa…”

CC đứng thẳng người, thán phục:

“Quả nhiên anh nói đúng, đây thực sự là nơi tốt nhất để ngắm cảnh Manhattan.”

Lâm Huyền cũng đứng bên cạnh CC.

Hắn nhìn về phía Manhattan của thời đại cũ.

Hắn chỉ vào một vị trí gần tòa nhà Empire State và nói với CC:

“Thêm 20 năm nữa, ở đó sẽ xuất hiện một tòa nhà đôi, Trung tâm Thương mại Thế giới, cao gần như tòa Empire State hiện tại.”

“Hả?”

CC quay đầu lại:

“Sao anh biết điều đó?”

Lâm Huyền khẽ mỉm cười:

“Tôi đọc trên báo.”

Hắn không nói cho CC biết rằng vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, sự kiện 911 nổi tiếng sẽ diễn ra, khi hai chiếc máy bay đâm vào tòa tháp đôi Trung tâm Thương mại Thế giới, phá hủy toàn bộ khu phức hợp.

Sau đó, nơi đó sẽ trở thành một khu tưởng niệm, được gọi là “Ground Zero,” và trở thành biểu tượng mới của thành phố New York.

“Giang sông cuồn cuộn nước chảy về đông…”

Lâm Huyền nhẹ nhàng đọc câu thơ bằng tiếng Trung.

Đó chính là lịch sử, là dòng chảy của thời gian, chứng kiến tất cả những thứ được dựng lên và rồi lại bị cuốn trôi, trở về con số không.

Hắn quay sang, nhìn CC đang say mê ngắm cảnh:

“Cô nói xem, ước mơ lớn nhất của cô trong đời này là được đến Manhattan à?”

“Đúng vậy.”

CC gật đầu, đôi mắt phản chiếu những gợn sóng lấp lánh của sông Hudson:

“Nghe có vẻ hơi phóng đại... nhưng tôi thực sự muốn đến Manhattan một lần. Nếu không đi, tôi sẽ tiếc nuối suốt đời.”

“Mặc dù tôi biết, và bà tôi cũng thường nói rằng, cuộc đời con người phải thực hiện rất nhiều giá trị, có rất nhiều điều đáng để nỗ lực, sống ở đâu cũng như nhau… nhưng tôi vẫn muốn đến Manhattan, dù chỉ là một giấc mơ, tôi muốn đến trung tâm thế giới để ngắm nhìn nó.”

“Haiz, nói thì nói vậy, nhưng ai biết được ước mơ này sẽ duy trì đến bao giờ? Có lẽ khi tôi trưởng thành và chín chắn hơn, tôi sẽ từ bỏ nó, chấp nhận thực tế và sống ở Brooklyn cả đời.”

“Đừng từ bỏ.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi tin cô sẽ làm được, cô sẽ giống như những cô gái lộng lẫy khác, mặc chiếc váy trắng yêu thích của mình, đứng trên đỉnh cao nhất của Manhattan, giống như một nàng công chúa nhìn xuống toàn thế giới.”

“Phì——”

CC cười lớn trước những lời nói ngây ngô của Lâm Huyền:

“Hahaha… anh nói… nói cái gì mà công chúa chứ! Thời đại này rồi, anh còn sống trong thế giới cổ tích à? Trên đời này, lâu rồi không còn công chúa nữa!”

Cô cười đến mức phải lau nước mắt:

“Với lại, tôi không phải công chúa gì cả, thậm chí còn không xứng là Lọ Lem.”

“Ê, đừng chỉ nói về tôi, hiếm khi chúng ta đến đây, còn anh thì sao? Anh có ước mơ gì không? Ước mơ của anh là gì?”

Lâm Huyền bước lên một bước.

Tựa vào lan can bên bờ sông, hắn nhìn xa xăm:

“Ước mơ của tôi…”

Hắn mím môi, đón lấy cơn gió, khẽ nói:

“Ước mơ của tôi có lẽ là... hy vọng không phụ lòng mọi người, có thể thành công cứu lấy tất cả, trở thành một vị cứu thế xứng đáng.”

……

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngượng ngùng và im lặng.

“Hả?”

CC nhìn Lâm Huyền với ánh mắt kỳ lạ:

“Anh... anh nghiêm túc chứ?”

Lâm Huyền gật đầu: “Có phải nghe rất khó tin không?”

“Ừm, cứu thế gì đó... nghe giống như một câu chuyện cổ tích.”

CC ngừng một chút rồi tiếp tục nói:

“Nhưng mà, mọi ước mơ đều đáng được tôn trọng.”

Cô cười hì hì, đưa tay vỗ vai Lâm Huyền:

“Vậy tôi chúc anh sẽ đạt được ước nguyện... trở thành vị cứu thế vĩ đại nhất thế giới!”

Lâm Huyền khẽ cười, quay đầu nhìn CC:

“Vậy tôi cũng chúc cô... trở thành nàng công chúa xinh đẹp nhất ở Manhattan!”

Hai người nhìn nhau.

Không nhịn được, cả hai bật cười.

“Thôi nào, đừng đùa nữa.”

CC vẫy tay:

“Chúng ta nên thực tế một chút, nghĩ xem tối nay ăn gì đi.”

Lâm Huyền nhìn xung quanh:

“Hay chúng ta mua đại gì đó quanh đây?”

“Làm sao được, như vậy lãng phí quá!”

CC ngăn cản:

“Đi thôi, chúng ta nên trở về nơi của mình... tối nay ăn tạm chút bánh mì, sáng mai vẫn có thể tới nhà thờ để ăn bữa từ thiện.”

……

Khi hai người trở lại khu ổ chuột ở Brooklyn, trời đã tối, màn đêm buông xuống.

Lâm Huyền mua một ít bánh mì và sữa, chia sẻ với CC, cảm giác ngon hơn nhiều so với bữa ăn từ thiện buổi sáng.

Tối đến, CC định dẫn Lâm Huyền đến công viên để ngủ qua đêm.

Nhưng Lâm Huyền nhất quyết muốn tìm một nhà trọ rẻ.

CC cảm thấy không hiểu OkOOeIwỨ

Chương 1720: Giấc mơ đen (1)

Chương 1720: Giấc mơ đen (1)

“Lâm Huyền, nhà trọ rẻ nhất cũng tốn 30 xu một đêm, số tiền này đủ cho chúng ta sống tốt trong vài ngày đấy, sao anh có thể lãng phí thế?”

“Không giống nhau đâu CC, tiền này thật sự không thể tiết kiệm.”

Lâm Huyền nói nghiêm túc.

Tối nay, hắn còn một việc rất quan trọng phải làm.

Sau khi xuyên không về năm 1952, hắn liệu có còn mơ nữa không? Giấc mơ sẽ thay đổi ra sao?

Hắn rất tò mò.

Tối nay...

Hắn nhất định phải tìm một nơi an toàn để thử nghiệm!

(Tin nhắn từ tác giả: Các bạn đọc thân mến, nếu các bạn cảm thấy đoạn truyện này tiến triển chậm và có phần dài dòng, hãy tạm dừng lại một chút và đọc tiếp khi hết cả phần này.

Thực tế, phần này mới chỉ có 6 chương, đây là nhược điểm khi chỉ có thể đăng một chương mỗi ngày; hơn nữa, đây lại là một bối cảnh mới với những nhân vật nam nữ chính chưa quen biết, vì vậy nhiều tình tiết cần được xây dựng để dẫn đến cao trào sau này, có vẻ hơi dài dòng.

Nhưng hãy tin tưởng vào tác giả, phần này cũng như phần trước, nếu đọc một mạch sẽ không có vấn đề gì, và những chi tiết cần thiết này là rất quan trọng.)

Hôm nay.

Ngày 28 tháng 10 năm 1952.

Đang là giai đoạn nước Mỹ áp dụng giờ mùa hè.

Trước đây, khi Lâm Huyền tham gia cuộc thi ở Mỹ, hắn đã trò chuyện với trưởng đoàn về thông tin này. Giờ mùa hè ở Mỹ kéo dài từ Chủ nhật thứ hai của tháng 3 cho đến Chủ nhật đầu tiên của tháng 11 hàng năm.

Các quốc gia phương Tây... dường như luôn thích dùng cách tính thời gian bằng các ngày Chủ nhật hay Thứ sáu nào đó trong tháng, điều này trong mắt Lâm Huyền có phần phản nhân loại.

Nhưng đã đến Mỹ rồi thì cứ theo phong tục nơi đây thôi.

Trong thời gian áp dụng giờ mùa hè, giờ ở New York, Mỹ, chậm hơn 12 tiếng so với giờ chuẩn của Đế Đô, Long Quốc; còn trong thời gian áp dụng giờ mùa đông, New York chậm hơn 13 tiếng.

Hiện tại vẫn chưa đến tháng 11, nên thời gian ở Brooklyn, nơi Lâm Huyền đang ở, chậm hơn giờ chuẩn của Long Quốc 12 tiếng; điều này giúp hắn dễ dàng tính toán thời gian hơn khi không có đồng hồ.

“Đây là nhà trọ rẻ nhất rồi à?”

Lâm Huyền theo chân CC đi qua khu ổ chuột ở Brooklyn, cuối cùng dừng chân trước một quán trọ trông có vẻ miễn cưỡng đủ điều kiện để ở.

“Tôi cũng không biết có phải là rẻ nhất không.”

CC nhún vai:

“Tôi làm gì có tiền để ở mấy chỗ thế này… kể từ khi viện phúc lợi đóng cửa, tôi toàn ngủ dưới cầu hoặc trong công viên, chỉ có người có tiền mới ở nhà trọ thôi.”

“Người có tiền?”

Lâm Huyền nhìn nhà trọ trông không hẳn hợp pháp, cũng không hẳn sạch sẽ… và không khỏi bật cười.

Người có tiền ai lại ở đây chứ.

Nhưng, với 1 đô 60 xu mà hắn đang có trong tay, có lẽ hắn đã được CC coi là người có tiền rồi.

“Lâm Huyền, anh chắc chắn rồi chứ?”

CC nhìn Lâm Huyền với ánh mắt lo lắng:

“Chỉ là ngủ qua một đêm thôi, chỗ nào cũng có thể tạm bợ được, sao phải vào nhà trọ tốn 30 xu làm gì?”

“Dù anh kiếm được 2 đô này một cách dễ dàng… nhưng anh vẫn cần ăn uống, còn nhiều chỗ phải chi tiêu, tôi thật sự nghĩ anh nên cân nhắc lại.”

Tuy nhiên.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Quên nói với cô rồi CC, tôi có một vấn đề, một khi đã ngủ và vào giấc mơ, thì chết cũng không tỉnh dậy được… thực sự là chết cũng không tỉnh dậy, dù có lấy gậy đánh tôi cũng không tỉnh.”

“Vậy nên, cô hiểu lý do tôi khăng khăng muốn vào nhà trọ rồi

chứ. Cốt lõi là vấn đề an toàn.”

“Nếu hai chúng ta ngủ ở công viên hoặc dưới cầu, nếu gặp nguy hiểm hoặc kẻ xấu thì sao? Cô có thể chạy, nhưng tôi không thể. Dù họ có giết tôi, tôi cũng sẽ không tỉnh lại, chỉ có thể chết trong giấc mơ.”

“Tôi sẽ không chạy.”

CC nhíu mày, nhìn Lâm Huyền:

“Tại sao tôi phải chạy? Tôi sẽ bảo vệ anh.”

“Anh đã cho tôi ăn, dẫn tôi đi ngắm cảnh ở Brooklyn Heights và Manhattan… Anh tốt với tôi như vậy, nếu tôi bỏ chạy khi anh gặp nguy hiểm, anh nghĩ tôi là loại người gì?”

Nghe xong câu nói này.

Lâm Huyền khẽ mỉm cười, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Điều đó càng khiến hắn không muốn để CC phải ngủ ngoài đường:

“Được rồi, dù sao cũng là tôi trả tiền, chúng ta mau vào thôi.”

……

Nhà trọ này là kết quả sau khi hai người tìm kiếm rất lâu mới tìm thấy được, chính là nhà trọ 30 xu đồn đại.

Trước đó, những nhà trọ khác đều có giá khoảng 50 xu.

Thậm chí có một nhà trọ giá 40 xu mà Lâm Huyền định ở, nhưng CC nhất quyết không đồng ý, nói rằng quá đắt, nhất định phải tìm được nhà trọ 30 xu.

Cuối cùng, nỗ lực cũng không phụ lòng người, họ đã tìm thấy.

“Thực ra anh đang lừa tôi đúng không?”

Ngay trước khi bước vào nhà trọ, CC quay đầu lại nhìn Lâm Huyền:

“Nói thật… tôi không tin có ai lại ngủ mà không thể tỉnh dậy.”

“Haha.”

Lâm Huyền cười nhẹ, giơ tay ra:

“Cô có thể thử bất cứ lúc nào.”

Trong chuyện này, Lâm Huyền không thể nào lừa dối CC.

Chương 1721: Giấc mơ đen (2)

Chương 1721: Giấc mơ đen (2)

Hắn còn hiểu rõ hơn CC, rằng 30 xu trong thời đại này, với tình cảnh của hắn, quan trọng đến mức nào.

Đó thực sự là một khoản tiền lớn.

Nhưng...

Không có cách nào khác.

An toàn khi ngủ còn quan trọng hơn tất cả.

Giờ đây, khi xuyên không về năm 1952, Lâm Huyền đang đối mặt với hai vấn đề lớn nhất là tiền bạc và an toàn.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng nhờ có cơ chế "cưỡng chế tránh né" đảo ngược, ít nhất mạng sống của mình sẽ được bảo đảm.

Đây là lá bài tẩy lớn nhất của hắn, cũng là lý do hắn dám mạo hiểm ở thời đại cũ.

Nhưng ai mà ngờ.

Khi đến đây, gặp CC, hắn mới phát hiện ra...

Ở thời đại này, thiên niên trụ vẫn chưa được thiết lập, thời không bài dị chưa có hiệu lực, thậm chí CC vẫn chưa trở thành thiên niên trụ, và đôi mắt của chính hắn cũng chưa chuyển sang màu xanh.

【Trong tình huống này, liệu cơ chế cưỡng chế tránh né đảo

ngược có còn hiệu quả không?】

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền mím môi, lắc đầu.

Hắn không chắc chắn.

Và cũng không dám thử nghiệm mạo hiểm.

Nếu lỡ như cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược cũng không hoạt động do thiên niên trụ chưa được thiết lập và quy luật thời không chưa có hiệu lực… thì sao?

Điều đó có nghĩa là, nếu hắn thực sự bị ai đó bắn một phát, có lẽ hắn sẽ chết nơi đất khách, chết ở Brooklyn năm 1952 này?

Lâm Huyền chắc chắn không dám mạo hiểm như vậy, cái giá phải trả quá lớn.

Vì thế.

Nhớ lại cảnh mình bị một đám mười mấy người da đen đuổi theo chỉ vì ăn cắp tờ báo của cậu bé da đen... hắn cảm thấy mình đúng là may mắn lớn.

“Cẩn thận vẫn hơn, trước khi chắc chắn rằng ‘cưỡng chế tránh né đảo ngược’ có còn hiệu lực hay không, tốt nhất là cứ cẩn trọng một chút.”

Đây cũng là lý do mà Lâm Huyền không thể dùng cách “người dân gương mẫu năm sao” để kiếm tiền.

Thứ nhất, đây là thế giới thực, không phải giấc mơ, không có lựa chọn quay lại từ đầu, chỉ có một cơ hội duy nhất.

Thứ hai, không có cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược bảo vệ mình, hắn sẽ khó mà địch lại được nhiều kẻ thù, và Lâm Huyền

không muốn vì gây rắc rối ở Brooklyn mà khiến kế hoạch cứu thế và cơ hội tìm ra sự thật bị đổ vỡ.

Nghĩ đến đây, Lâm Huyền cười bất lực:

“Không ngờ, tôi thực sự phải trở thành một ‘người dân tuân thủ pháp luật’ đúng nghĩa.”

Nghe vậy, CC quay đầu lại:

“Tuân thủ pháp luật không phải điều tất nhiên à? Anh còn định làm gì nữa?”

“Không có gì đâu.”

Lâm Huyền giơ tay ra:

“Tôi chỉ đang cảm thán rằng đây không phải là địa bàn của tôi – Los Angeles mà thôi. Được rồi, không đùa nữa, nhanh vào thuê phòng thôi.”

……

30 xu.

Tại Brooklyn, khu vực nghèo nhất của New York, trong nhà trọ rẻ nhất, và phòng rẻ nhất… không thể kỳ vọng điều gì hơn.

“Một phòng tiêu chuẩn 30 xu.”

Lâm Huyền đặt hai đồng xu lên quầy lễ tân, chủ nhà trọ nhận lấy, sau đó tìm chìa khóa và ném cho Lâm Huyền.

Cầm lấy chiếc chìa khóa nhỏ.

Lâm Huyền vẫy tay ra hiệu cho CC, hai người cùng bước lên cầu thang gỗ kêu cọt kẹt.

Hắn hiểu rất rõ.

Trong phòng tiêu chuẩn 30 xu này, không thể có phòng tắm riêng, không thể có bất kỳ tiện nghi nào khác, và càng không thể có TV trong thời đại năm 1952 này.

“Chắc bên trong chỉ có hai chiếc giường đơn, nhà vệ sinh là dùng chung.”

Lâm Huyền vừa ngáp vừa cắm chìa khóa vào ổ.

Xoay khóa.

Đẩy cửa——

Ánh trăng xuyên qua tấm rèm bẩn thỉu đang lay động, rải lên sàn nhà một lớp ánh sáng mờ ảo, chiếu sáng căn phòng chật hẹp.

Thật sự rất nhỏ.

Không có bất kỳ đồ đạc dư thừa nào, không bàn, không ghế, chỉ có một chiếc giường đơn chiếm hai phần ba diện tích căn phòng, bước thêm vài bước nữa là có thể đá vào góc giường.

“Không phải chứ.”

Lâm Huyền sửng sốt:

“Chỉ có một chiếc giường thôi sao?!”

“Chứ anh nghĩ sao?”

CC đáp lại:

“30 xu mà anh còn đòi hỏi gì nữa?”

Lâm Huyền ngạc nhiên:

“Phòng tiêu chuẩn… chẳng phải nên có hai chiếc giường sao?

Tôi nghĩ sẽ có hai chiếc giường.”

“Không sao đâu.”

CC bước qua Lâm Huyền, tiến đến bên cửa sổ.

Cô đóng cửa sổ lại để ngăn gió lạnh tràn vào, sau đó chỉ xuống sàn nhà:

“Tôi ngủ dưới đất là được.”

“Để tôi ngủ dưới đất thì hơn.”

Lâm Huyền nói:

“Làm sao có thể để một cô gái ngủ dưới đất được chứ.”

CC lắc đầu:

“Được nhờ anh cho ngủ ở nơi không có gió là tôi vui lắm rồi. Không chỉ vậy… nếu ngủ ở công viên, buổi tối còn có cảnh sát đến xua đuổi người vô gia cư, phải đổi chỗ mấy lần trong đêm.”

“Nhưng, anh nhìn đi.”

CC dang tay ra, nhìn quanh căn phòng nhỏ hẹp và tồi tàn, mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt lại cong thành hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp:

“Nơi này vừa ấm áp, vừa không có ai đuổi chúng ta đi, chắc chắn sẽ là một đêm ngủ thoải mái nhất. Haha… nhìn theo cách này, 30 xu dù hơi đắt nhưng quả thực đáng đồng tiền bát gạo!”

……

Chương 1722: Giấc mơ đen (3)

Chương 1722: Giấc mơ đen (3)

Lâm Huyền nhìn nụ cười chân thành trên khuôn mặt của CC.

Trong lòng hắn ngổn ngang cảm xúc.

Hắn có thể nhận ra.

CC rất thích nơi này, và cô ấy hài lòng với căn phòng cũ kỹ, bẩn thỉu, ẩm ướt, chật chội, không có nhà vệ sinh hay vòi nước này.

Không bị gió lùa,

Không ai xua đuổi,

Đó chính là đêm thoải mái và vui vẻ nhất trong mắt CC.

Cô ấy cười thật ngọt ngào, thật hạnh phúc.

Điều đó khiến Lâm Huyền không khỏi có cảm giác như nơi này là khách sạn năm sao, là biệt thự sang trọng, là thiên đường.

Hắn nhắm mắt lại.

Cảm thấy có chút nặng nề trong lồng ngực.

“Cô ngủ trên giường đi.” Lâm Huyền kéo CC ra khỏi góc bên cửa sổ, sau đó tự mình cuốn chặt chiếc áo bông của nhà thờ, gối tay nằm xuống sàn nhà.

“Hả?”

CC chớp mắt nhìn Lâm Huyền, người đã chuẩn bị sẵn sàng để ngủ:

“Không... không thể như vậy được, Lâm Huyền, tiền trọ là do anh trả, sao anh có thể không ngủ trên giường?”

“Thôi được rồi, cứ vậy đi.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại:

“Đừng nói thêm gì nữa.”

“……”

CC không nói gì, cắn môi nhìn Lâm Huyền nằm im trên sàn.

Mặc dù chỉ mới quen người đàn ông kỳ lạ này được một ngày.

Nhưng cô hiểu.

Một khi người đàn ông này đã quyết định điều gì, rất khó để thay đổi, giống như tất cả những việc kỳ lạ mà hắn đã làm trong ngày hôm nay.

Im lặng hồi lâu.

“Cảm ơn anh...”

Cô khẽ nói.

……

Sau đó, CC đi đến nhà vệ sinh công cộng ở cuối hành lang tầng hai để rửa mặt qua loa, rồi quay lại phòng, tháo dây buộc tóc ra, quấn quanh cổ tay mảnh mai của mình và ngồi xuống mép giường.

Cô suy nghĩ một lúc.

Nắm chặt tay.

Như thể đã gom hết can đảm, cô nhìn về phía Lâm Huyền đang nằm trên sàn:

“Thực ra chúng ta có thể nằm chung một chút... quay lưng vào nhau, và... chăn ở đây rất mỏng, trời thì lạnh, chúng ta chắc chắn sẽ... không... không cởi đồ ra đâu.”

Lâm Huyền bật dậy khỏi sàn nhà.

Mỉm cười:

“Đừng nghĩ nhiều quá, chẳng phải cô đã lang thang lâu rồi sao? Đã bao lâu rồi cô chưa có một giấc ngủ yên ổn?”

“Vậy nên, đừng nhường nhịn qua lại nữa, tối nay cô cứ ngủ ngon lành trên chiếc giường này đi, ngủ cho thật thoải mái.”

“Tôi ra ngoài rửa mặt, đi vệ sinh, rồi sẽ xuống quầy lễ tân xem đồng hồ, sau đó sẽ quay lại.”

Nói xong, Lâm Huyền bước thẳng ra khỏi phòng.

Nhà vệ sinh ở cuối hành lang tầng hai cũng cũ nát và bẩn thỉu, Lâm Huyền rửa mặt qua loa rồi xuống quầy lễ tân tầng một.

Phòng 30 xu tất nhiên không có đồng hồ, muốn xem giờ thì phải ra đây.

Trên chiếc đồng hồ quả lắc cũ kỹ, kim giờ và kim phút chồng lên nhau, thời gian vừa đúng 0 giờ.

Tính theo giờ Long Quốc, đó là 12 giờ trưa.

Điều đó có nghĩa là...

Chỉ còn 42 phút nữa là đến thời gian sớm nhất mà hắn có thể bước vào giấc mơ.

Hắn đã rất háo hức muốn kiểm chứng xem, sau khi xuyên không, vào năm 1952, khi lịch sử vẫn chưa bị khóa kín, liệu mình sẽ mơ thấy điều gì?

Liệu hắn có quay lại giấc mơ đầu tiên, nơi hắn và Đại Kiểm Miêu cướp ngân hàng?

Hay sẽ tiếp tục như trước, mơ về giấc mơ thứ chín, nơi chỉ còn Mạch Mạch sống sót?

“Cảm giác là…”

Hắn gãi gãi phía sau đầu, cảm nhận được sợi dây "diều" nối liền từ năm 2234, kéo theo thời không và đường dây thế giới 0.0001764.

“Cảm giác là xác suất mình mơ thấy giấc mơ thứ chín sẽ cao hơn. Dù sao chỉ cần ‘sợi dây diều’ vẫn còn, điều đó có nghĩa là đường dây thế giới không thay đổi, và cảnh tượng của tương lai, ngày 28 tháng 8 năm 2624, cũng không thay đổi.”

“Vì vậy, nếu không có gì thay đổi, chỉ có mình là người từ năm 2234 xuyên không về năm 1952 để nhập mộng, bản chất chẳng có gì khác biệt... Giống như khi mình từ năm 2025 ngủ đông đến năm 2234, dù đã qua 200 năm, mình vẫn mơ cùng một giấc mơ thôi.”

Hắn há miệng ngáp một cái thật lớn.

Hôm nay thực sự quá mệt.

Đôi mắt đã bắt đầu díp lại.

“Đi tìm Mạch Mạch thôi…”

Hắn lẩm bẩm một tiếng, rồi bước lên cầu thang trở về phòng.

……

Lâm Huyền quay trở lại phòng, đóng cửa và khóa trái.

Trên giường, CC quấn chặt trong chăn, quay sang nhìn hắn:

“Anh chắc chắn muốn ngủ dưới đất sao?”

“Hôm nay cứ thế này đi.”

Lâm Huyền nói:

“Chờ ngày nào tôi kiếm được nhiều tiền, nhất định sẽ thuê một phòng đôi.”

“Phì——”

CC bật cười, nhắm mắt lại trên gối:

“Đúng là một mục tiêu vĩ đại... Thôi, chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Lâm Huyền bước vào khe hẹp giữa cửa sổ và chiếc giường đơn, lại nằm xuống sàn nhà.

Rất cứng, rất không thoải mái.

Nhưng khi nghĩ đến việc CC đã phải ngủ trong những điều kiện tồi tệ hơn nhiều trong những năm qua... hắn cảm thấy không còn bận tâm về sự khó chịu này nữa.

Dù sao thì, một khi đã chìm vào giấc mơ, dù ngủ trên giường tốt hay xấu cũng chẳng khác gì, hoàn toàn không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của hắn.

Hơn nữa...

Chỉ cần nghĩ đến việc CC có thể tan biến thành những mảnh sao xanh bất cứ lúc nào, và thời gian chỉ còn trong vòng một

tháng...

Chương 1723: Brooklyn (1)

Chương 1723: Brooklyn (1)

Trong lòng Lâm Huyền càng thêm tiếc nuối.

Có lẽ trong mắt CC, hắn chỉ là một người xa lạ vừa quen biết chưa đầy một ngày;

Nhưng trong mắt hắn, hình ảnh của Sở An Tình và CC, đã hòa làm một với hình ảnh của CC ban đầu. Nụ cười giống nhau, đôi mắt giống nhau, sự tươi sáng giống nhau... không thể tách rời.

Hắn lại ngáp một cái.

Ngày hôm nay, những chuyến đi dài dằng dặc đã khiến hắn tiêu hao quá nhiều thể lực.

Không thể thức thêm nữa.

Phải tranh thủ ngủ để vào giấc mơ thôi.

Hắn quấn chặt chiếc áo bông của nhà thờ, cảm nhận cái lạnh buốt của đêm Brooklyn mỗi lúc một rõ hơn, như thể có luồng khí lạnh tràn vào, nhiệt độ giảm mạnh, gần như chạm tới mức dưới không.

Hắn nhắm mắt lại.

Hơi thở trở nên đều đặn.

Dần dần...

Hắn chìm vào giấc ngủ.

……

Sột soạt sột soạt…

Trong cơn mơ màng, Lâm Huyền cảm giác có thứ gì đó đang di chuyển bên cạnh mình, còn có cảm giác nặng nề đè lên người.

Giống như hiện tượng bóng đè vậy.

Hả?

Đây là giấc mơ kỳ lạ gì vậy?

Nhưng tại sao cảm giác này… không giống những giấc mơ trước đây?

Đầu hắn quay cuồng, mắt cũng không mở ra nổi.

Không được.

Phải mở mắt ra!

Cảm giác có nguy hiểm đang đến gần!

Hắn bật dậy ngay lập tức—

“Aaa!”

Tiếng hét chói tai của một cô gái.

Hắn mở mắt ra.

Nhưng phát hiện ra rằng…

Lúc này, hắn vẫn chưa bước vào giấc mơ, vẫn đang ở trong nhà trọ 30 xu ở Brooklyn; trước mặt là CC với vẻ mặt ngạc nhiên, cùng chiếc chăn bị hắn đá văng xuống sàn nhà.

Lâm Huyền dụi mắt:

“CC? Cô... đang làm gì vậy?”

“Tôi định đắp chăn cho anh mà.”

CC chỉ vào chiếc chăn trên sàn:

“Hình như có đợt gió lạnh đến, anh nhìn xem, cửa sổ đã đóng băng rồi. Tôi sợ anh nằm dưới đất bị lạnh, nên định đắp chăn cho anh. Nhưng... anh nhìn đi, tôi đã nói là anh lừa tôi mà!”

“Còn nói gì mà đã ngủ là không thể tỉnh dậy, thế mà tôi vừa đắp chăn cho anh, anh đã bật dậy ngay rồi.”

Hả?

“Khoan đã.”

Lâm Huyền ngắt lời CC.

Không đúng...

Chuyện này rất không bình thường.

Hắn lập tức kéo rèm ra, phát hiện trời vẫn còn tối đen, mặt trăng vẫn còn treo lơ lửng ở phía tây bầu trời:

“Bây giờ là mấy giờ? Còn bao lâu nữa?”

CC tiến đến gần cửa sổ, nhìn vị trí của mặt trăng, rồi đáp không do dự:

“Chắc khoảng 3 hoặc 4 giờ sáng.”

Lâm Huyền cau mày:

“Vậy là không đúng rồi... chưa đến 12:42, theo lý thì tôi tuyệt đối không thể tỉnh lại.”

“Vẫn còn lâu mới đến giờ tôi có thể tỉnh dậy từ giấc mơ, sao

cô chỉ đắp chăn cho tôi mà tôi lại lập tức tỉnh dậy được?”

Đột nhiên.

Lâm Huyền sững sờ.

Hắn dường như đã hiểu ra nguyên nhân, cảm thấy rùng mình!

Đây là lần đầu tiên trong suốt 26 năm cuộc đời... xảy ra chuyện này—

Hắn không mơ thấy gì cả!

“Sao có thể như vậy.”

Lâm Huyền nhíu chặt mày.

Từ khi sinh ra đến giờ, chưa một đêm nào hắn không mơ, lúc nào cũng mơ về ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Đó là quy luật của hắn, là quy tắc của hắn, giống như việc mặt trời mọc mỗi ngày, không bao giờ thay đổi.

Nhưng tại sao.

Tối nay, khả năng mơ tới tương lai của hắn... cũng hoàn toàn biến mất?

Hắn nhắm mắt lại.

Xoa bóp thái dương.

Hắn chắc chắn rằng vừa rồi mình hoàn toàn không mơ gì, không một giây nào.

Sau khi ngủ, tất cả chỉ là một màn đen, không có bất kỳ ký ức nào.

Năm 1952 này, thực sự quá khác thường:

Các quy luật của thời không đều không còn hiệu lực;

Thiên niên trụ vẫn chưa hình thành;

Ngay cả khả năng mơ của hắn cũng biến mất theo.

Nguyên nhân là gì?

Hắn mở mắt ra, nhìn lên bầu trời nơi mặt trăng đang dần bị mây đen che phủ.

Triệu Anh Quân từng hỏi hắn "Anh đã bao giờ nghĩ đến việc tại sao có rất nhiều người trên thế giới, nhưng chỉ có một mình anh có khả năng mơ thấy tương lai không."

Lâm Huyền tất nhiên đã từng nghĩ đến.

Nhưng những chuyện như thế này không thể nghĩ cho rõ ràng được.

Không ai biết tại sao, không ai biết lý do, hắn sinh ra đã có khả năng này.

Hắn cũng từng nghĩ rằng, đây là một vấn đề không cần lời giải thích, cứ coi như mình có siêu năng lực bẩm sinh là được.

Nhưng bây giờ nhìn lại, giấc mơ của hắn... không hề đơn giản như vậy!

Lâm Huyền quay lại, nhìn CC đang đứng bên giường với ánh mắt ngạc nhiên.

Chẳng lẽ...

Khả năng mơ thấy tương lai của mình, 600 năm sau... cũng liên quan đến sự hình thành của thiên niên trụ?

.Mọi bí ẩn đều bắt nguồn từ việc đóng cọc thiên niên trụ đầu

tiên.

Trước khi xuyên không, Lâm Huyền đã chuẩn bị tâm lý cho điều này.

Nhưng vấn đề là...

Hắn không bao giờ ngờ tới!

Giấc mơ của chính mình cũng là một phần của quá trình đóng thiên niên trụ!

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

"Không đúng, dường như không phải hoàn toàn do việc đóng thiên niên trụ."

Lâm Huyền tự nói với mình:

"Nếu ban đầu mình là một người bình thường, và nhờ việc đóng thiên niên trụ mà mình có khả năng mơ thấy thế giới tương lai 600 năm sau... thì bây giờ mình cũng nên giống như người bình thường mà mơ mới đúng."

Chương 1724: Brooklyn (2)

Chương 1724: Brooklyn (2)

"Bất kể là giấc mơ gì, dù là giấc mơ đẹp hay ác mộng, ảo ảnh hay điều kỳ quặc, mình phải mơ thấy gì đó mới phải."

"Nhưng hiện tại, CC dù chưa trở thành thiên niên trụ cũng có thể mơ như người bình thường, còn mình lại không thể mơ về thế giới tương lai như trước, cũng không thể mơ như người bình thường, mà rơi vào trạng thái hoàn toàn không mơ, giống như một 'giấc mơ đen'... Vậy điều này nên được giải thích thế nào?"

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Điều này có nghĩa là, sự thật về giấc mơ của hắn không chỉ liên quan đến thiên niên trụ, mà còn có những nguyên nhân khác.

Chỉ là hiện tại thông tin quá ít và hẹp, hắn không thể phân tích ra được.

"Lâm... Lâm Huyền?"

Bên cạnh.

CC ôm chăn, đứng đó ngơ ngác, lo lắng nhìn về phía hắn:

"Anh... anh không sao chứ? Biểu cảm của anh... trông như gặp ma vậy? Anh gặp ác mộng à?"

Lâm Huyền lấy lại tinh thần.

Nhìn CC, lắc đầu:

"Không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ một chút thôi."

"Này CC... cô vừa ngủ thế nào? Có mơ thấy gì không?"

CC gật đầu:

"Tôi ngủ rất ngon và cảm thấy rất yên tâm, từ lúc anh vào phòng, tôi mơ màng và ngủ rất nhanh, chưa bao giờ ngủ được một giấc ấm áp như vậy."

"Nhưng tôi thường ngủ rất nhẹ, nên khi gió lạnh thổi vào và đập vào cửa sổ, tôi tỉnh dậy. Sợ anh nằm dưới đất bị lạnh, tôi mới định đắp chăn cho anh... nhưng không ngờ anh lại ngủ cũng nhẹ như vậy, đắp chăn vào là anh tỉnh ngay."

"Vậy cô đã mơ thấy gì?" Lâm Huyền hỏi.

"A... giấc mơ của tôi à."

CC cười bối rối:

"Loạn xạ lắm, mơ thấy nhiều cảnh buồn cười... chắc do ảnh hưởng từ cuộc trò chuyện ban ngày của chúng ta, nên giấc mơ của tôi khá kỳ lạ. Tôi mơ thấy chúng ta thực sự đi thuyền đến Manhattan, nhưng thuyền lại rẽ hướng giữa chừng và đi đến đảo Coney."

"Rồi, rồi... chúng ta đi đến đảo Coney để ăn hotdog."

Phì——

Nghe đến từ "hotdog", Lâm Huyền không nhịn được cười.

CC đúng là một "chú mèo nhỏ ham ăn", đặc biệt có một niềm đam mê kỳ lạ với hotdog. Ban ngày cô ấy đã nói rằng hôm trước mình mơ thấy ăn hotdog, không ngờ đêm nay lại "tái hiện" điều đó trong giấc mơ.

"Lần này cô có biết mùi vị của hotdog chưa?" Lâm Huyền cười nói:

"Biết vậy thì hôm nay tôi đã mua cho cô một cái rồi. Chúng ta đã ở trong phòng 30 xu, thêm 3 xu nữa để mua một cái hotdog cho cô ăn thì có gì khác biệt đâu?"

"Thôi đi, đêm khuya rồi, sao lại nói đến ăn uống thế chứ."

CC hừ nhẹ một tiếng:

"Được rồi, nếu không có gì thì mau ngủ đi. Khó lắm mới được ngủ trong căn phòng sang trọng thế này, chúng ta phải tranh thủ ngủ thêm một chút."

"Nếu không... ai biết ngày mai chúng ta sẽ ngủ ở đâu? Phải biết quý trọng cơ hội hiếm có này."

"Được thôi."

Lâm Huyền chỉ tay về phía giường ra hiệu cho CC lên giường:

"Cô cứ đắp chăn ngủ đi, tôi không thấy lạnh. Cái áo bông nhà thờ này thực sự hiệu quả, giữ ấm rất tốt. Sáng mai khi đi lễ nhà thờ, tôi chắc chắn sẽ thành kính hơn hôm nay 30%."

CC không nhịn được cười:

"Thật buồn cười, niềm tin của anh mà cũng có thể định lượng, lại còn cụ thể đến vậy."

"Nếu anh không lạnh thì tôi không tranh luận nữa, tôi ngủ tiếp đây."

Nói xong.

Cô lại cuộn mình trong chăn, quay lưng về phía Lâm Huyền, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

"....."

Lâm Huyền nhìn tốc độ ngủ đáng ghen tị này:

"Chắc không phải là cô ấy đang vội quay lại giấc mơ để ăn hotdog đấy chứ?"

.....

Ngủ thêm một giấc, Lâm Huyền tỉnh dậy một cách tự nhiên, và vẫn không mơ thấy gì.

Việc đầu tiên hắn làm khi tỉnh dậy là đi xuống quầy lễ tân tầng một để xem đồng hồ, kim giờ và kim phút chỉ rằng bây giờ là 8 giờ 23 phút sáng.

Thời gian thức dậy không theo quy luật nào cả.

Xem ra, tại năm 1952 kỳ lạ này, hắn đã trở thành một con người bình thường.

Sau khi cùng CC rửa mặt ở nhà vệ sinh chung, hai người trả phòng và rời khỏi nhà trọ, kết thúc một đêm với giá 30 xu.

Sau đó.

Cả hai nhanh chóng đi tới nhà thờ ở bến tàu, để... tham gia lễ cầu nguyện, không phải để xin ăn.

Mặc dù Lâm Huyền vẫn còn một ít tiền.

Nhưng trước khi tìm ra cách kiếm tiền, tốt hơn là tiết kiệm càng nhiều càng tốt, bữa sáng miễn phí thì tội gì mà không dùng.

Một lần nữa, trong nhà thờ vang lên tiếng hát của bài "Thánh ca".

Giọng của Lâm Huyền mạnh mẽ hơn nhiều, đức tin của hắn

tăng thêm 30%.

Chẳng bao lâu, buổi lễ kết thúc.

Lâm Huyền và CC ngồi trên thùng gỗ, ăn bữa sáng gồm súp ngô và bánh mì nặng có thể dùng làm vũ khí.

"Hôm nay bánh mì khô quá."

Lâm Huyền gõ miếng bánh mì vào giá sắt bên cạnh, phát ra tiếng "cộp cộp cộp".

"Thì anh nên nhúng vào mà ăn."

CC làm mẫu cho Lâm Huyền:

"Nhúng vào súp ngô, mềm ra rồi ăn mới ngon."

Lâm Huyền lắc đầu, cắn mạnh một miếng, cảm giác như đang nhai đế giày:

"Nhúng bánh mì vào súp ăn thật là kỳ cục... Nói thật, chúng ta không thể cứ ăn mãi thứ này được. Súp ngô và bánh mì đúng là lấp bụng, nhưng ăn thế này mãi thì thiếu chất, người gầy còm đi mất."

Chương 1725: Brooklyn (3)

Chương 1725: Brooklyn (3)

Hắn nhìn CC mảnh khảnh từ trên xuống dưới:

"Đấy, cô xem, ăn mấy thứ này mãi mà không lên cân được."

"Cái đó thì anh nói thừa rồi."

CC lườm Lâm Huyền một cái, tiếp tục cúi xuống ăn bánh mì nhúng súp:

"Ai mà chẳng muốn ăn đồ ngon, ai mà chẳng muốn ăn thứ bổ dưỡng? Bà tôi lúc còn ở viện phúc lợi từng kể về câu chuyện của vua Louis XVI, khi hoàng hậu biết người dân không có tiền mua bánh mì, bà ấy đã nói... 'Vậy sao họ không ăn bánh ngọt?'"

"Chẳng phải những gì anh vừa nói cũng giống y như vậy sao? Anh nghĩ tôi không muốn ăn món khác à? Chẳng qua là tôi không có tiền thôi."

Lâm Huyền lục túi.

Vẫn còn 1 đô 23 xu, toàn là những đồng xu lớn nhỏ, nhưng hắn đã đếm đi đếm lại nhiều lần, đến nỗi chỉ cần sờ cũng có thể nhận ra giá trị của từng đồng.

Hắn suy nghĩ một lúc.

Nhớ lại giấc mơ của CC tối qua và sự ám ảnh kỳ lạ của cô đối với món hotdog...

"Chúng ta đến Coney Island đi!"

Hắn đề nghị:

"Cô chẳng phải đã luôn muốn ăn hotdog ở Coney Island sao? Số tiền này chắc đủ để đi chơi một vòng ở đó."

Coney Island.

Dù là ở năm 1952 hay trong thời đại tương lai, đây vẫn là một địa điểm giải trí nổi tiếng của New York, Mỹ.

Nơi này không chỉ có công viên giải trí sầm uất và nhiều trò chơi hấp dẫn, mà còn là nơi đầu tiên ở Mỹ có quầy bán hotdog, được coi là nơi khởi nguồn của hotdog Mỹ.

"Trước đây cô đã bao giờ đến công viên giải trí chưa?" Lâm Huyền hỏi.

CC không ngạc nhiên mà lắc đầu:

"Tôi chỉ nghe nói có ngựa gỗ và vòng đu quay thôi."

"Vậy thì đi chơi một chuyến đi."

Lâm Huyền lấy ra tất cả số tiền lẻ trong túi:

"Số tiền này chắc đủ để chúng ta đi xe buýt, mua vé vào công viên, và ăn hotdog."

"Lãng phí quá!"

CC nhíu mày:

"Anh chỉ có bấy nhiêu tiền thôi, sao lại tiêu hết cho những việc vô nghĩa như vậy?"

"Sao lại vô nghĩa?"

Lâm Huyền nhìn CC, hỏi lại:

"Cô chẳng phải rất muốn ăn hotdog sao?"

"Tôi muốn, nhưng mà..."

"Cô cũng chưa bao giờ đến công viên giải trí, đúng không?" Lâm Huyền hỏi tiếp.

"Chưa đi thì sao?"

CC nghiêng đầu:

"Dù có ăn hotdog hay chưa đi công viên, đó cũng là chuyện của tôi. Còn anh thì..."

"Tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy?"

……

Một câu hỏi.

Khiến Lâm Huyền không biết trả lời thế nào.

Hắn không biết phải đáp lại câu hỏi này ra sao.

Đúng là rất kỳ lạ.

Cả hai mới chỉ quen nhau chưa đầy 24 giờ, vậy mà hắn lại như đèn thần Aladdin, đưa CC đi khắp Brooklyn Heights, đưa cô vào nhà trọ, rồi còn định dùng số tiền còn lại để dẫn cô đến Coney Island ăn hotdog.

Chính hắn cũng không biết làm sao để giải thích chuyện này.

Cảm giác như...

Hắn đang cố gắng bù đắp cho sự thiếu sót của mình với Sở An Tình, thông qua CC – người đại diện cho thiên niên trụ ban đầu;

Hoặc có thể nói rằng, vì trong mắt hắn, CC của thiên niên trụ

đầu tiên đã hòa làm một với Sở An Tình, người bạn cũ 600 năm sau của hắn, khiến hắn không muốn nhìn thấy cô phải chịu khổ.

Đặc biệt là.

Theo lịch sử đã định, cô gái thiên niên trụ này sẽ không biết khi nào biến thành những mảnh sao xanh và tan biến, bắt đầu vòng xoay nghìn năm đầy bất lực.

Lâm Huyền biết rõ quá nhiều sự thật.

Làm sao hắn có thể không động lòng trước CC của thiên niên trụ đầu tiên, muốn thực hiện mọi mong muốn của cô?

CC thấy Lâm Huyền im lặng, chớp chớp mắt:

“Anh… hôm qua anh có nói là anh cũng quen một cô gái tên CC, và cô ấy trông rất giống tôi.”

“Chẳng lẽ, anh…”

CC mím môi, ngập ngừng nói:

“Chẳng lẽ anh thích cô gái đó… rồi coi tôi là người thay thế cô ấy sao?”

“Khụ khụ, khụ khụ…”

Lâm Huyền bị sặc súp ngô, ho khù khụ vài tiếng.

Sau đó hắn lau miệng.

Quay đầu nhìn CC:

“Cái gì trong đầu cô vậy, toàn là những cốt truyện tình cảm lâm ly? Tôi chỉ nghĩ rằng bây giờ có tiền rồi, thì nên ăn uống tốt hơn, cải thiện cuộc sống thôi.”

“Thôi nào, đừng nói nhiều nữa. Dù sao chúng ta cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng đến công viên giải trí ở Coney Island tìm cơ hội kiếm tiền đi.”

“Cô cũng thấy rồi đấy, tôi bắn súng rất giỏi, kỹ năng parkour cũng thành thạo. Nếu có cuộc thi nào liên quan ở công viên giải trí… chẳng phải đây là cơ hội tốt để kiếm tiền thưởng sao?”

“Có tiền thưởng rồi, chúng ta có thể sống tốt hơn, bước lên những sân khấu lớn hơn, tìm kiếm những cơ hội kiếm tiền lớn hơn, đó chính là phát triển bền vững, tạo thành một vòng tuần hoàn tích cực.”

“Ồ.”

CC nghe những thuật ngữ này mà đầu óc rối bời:

“Nhưng Coney Island không yên bình đâu. Dù là khu giải trí hay điểm nghỉ dưỡng, thì ở đó cũng đầy rẫy băng đảng, bắn giết là chuyện thường xuyên xảy ra, rất nguy hiểm.”

Lâm Huyền nhún vai:

“Nguy hiểm thì cũng chỉ nguy hiểm với đám người giàu thôi. Chúng ta cả người chỉ có hơn 1 đô la, thậm chí còn không đắt bằng một viên đạn của bọn băng đảng, nên nguy hiểm chẳng đụng được tới chúng ta đâu.”

Hắn ăn xong miếng bánh mì, phủi tay:

“Vậy thì xuất phát thôi, đến Coney Island tìm cơ hội kiếm tiền, tiện thể…”

Chương 1726: Brooklyn (4)

Chương 1726: Brooklyn (4)

Hắn khẽ cười:

“Tôi cũng rất tò mò, không biết hotdog ở Coney Island sẽ ngon đến mức nào.”

……

Coney Island.

Nằm ở phía nam khu Brooklyn của New York, đây là công viên giải trí lớn nhất và lâu đời nhất của nước Mỹ.

Trước đây, nơi này là một hòn đảo cách bờ biển, ngăn cách với Brooklyn bởi một vịnh, và chỉ có thể đến bằng thuyền.

Trong Thế chiến II, để phục vụ chiến lược quân sự, chính phủ Mỹ đã san lấp vịnh, biến Coney Island thành một “bán đảo nhân tạo” kết nối với đất liền.

Nhưng CC nói đúng.

Coney Island là nơi băng đảng hoành hành, các cuộc đấu súng và tranh chấp lãnh thổ diễn ra thường xuyên, an ninh rất tồi tệ, tình trạng này kéo dài mãi đến những năm 80, 90 của thế kỷ này mới được cải thiện.

"Lên xe đi, CC."

Xe buýt đến trạm.

Lâm Huyền và CC bước lên xe, bỏ tiền mua vé, rồi ngồi ở hàng ghế sau, hướng đến Coney Island.

Chuyến đi này khá dài.

Tiền vé xe cũng không rẻ.

Lâm Huyền trò chuyện với một hành khách trên xe bằng tiếng Anh để tìm hiểu giá vé vào cổng công viên, sau đó ngồi lại bên cạnh CC:

“Cũng may, nằm trong khả năng chi trả của chúng ta, kể cả tiền mua hotdog.”

Sau hai tiếng.

Chiếc xe buýt chuyên dụng đến Coney Island đã chạy vòng quanh, cuối cùng cũng đến cổng công viên giải trí.

Lâm Huyền và CC bước xuống xe buýt.

Ngẩng đầu nhìn khung cảnh trước mắt—

CC đứng sững người, Lâm Huyền cũng ngẩn ngơ.

Hắn khó có thể tin nổi.

Đây lại là công viên giải trí của năm 1952!

Tàu lượn siêu tốc, vòng quay khổng lồ, và các trò chơi trên không đủ loại...

"Thời đại này ở Mỹ, thật sự quá phát triển rồi."

Lâm Huyền thốt lên đầy cảm thán.

"Lâm Huyền, nhìn kìa—"

CC kéo tay Lâm Huyền, chỉ về phía một quầy bán hotdog đông

nghịt người, quầy Nathan’s Hotdog, đang rất náo nhiệt.

“Đi thôi, chúng ta mua một cái thử xem.”

Đến Coney Island mà không ăn hotdog thì thật uổng phí. Lâm Huyền vừa muốn giúp CC thực hiện ước mơ, vừa muốn thỏa mãn sự tò mò của chính mình, nên theo cô xếp hàng phía sau.

Nhưng vừa đứng vào hàng, hai người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm phía trước đã bắt đầu cãi vã dữ dội.

Lâm Huyền không hiểu họ đang nói gì.

Nghe giống tiếng Ý, mà cũng không phải, còn giống tiếng Anh nhưng rất khó nghe... Hắn không biết hai người này đang cãi nhau về chuyện gì.

Có phải vì chen hàng không?

Lâm Huyền và CC không để ý nhiều, ngoan ngoãn đứng xếp hàng phía sau.

Nhưng hai người đàn ông mặc đồ đen càng cãi vã càng dữ dội, chửi bới, cổ họng đỏ bừng.

"Không lẽ sắp đánh nhau sao?"

Lâm Huyền cảm thấy không ổn, kéo CC ra đứng xa hơn.

Nhưng ai ngờ!

Ở nước Mỹ tự do, bất ngờ có ở khắp mọi nơi!

Chỉ thấy gã đàn ông mũi khoằm lớn tiếng chửi bới, sau đó rút ngay một khẩu súng lục từ túi áo khoác.

"Chết tiệt!"

Không ngờ thật sự gặp băng đảng nhanh đến vậy.

Người đàn ông đang cãi nhau với hắn thấy khẩu súng, liền quay đầu bỏ chạy, vô tình va phải CC; cùng lúc đó, khẩu súng lục của gã mũi khoằm cũng nhắm thẳng về phía này—

"CC!"

Lâm Huyền lập tức kéo CC lại, bảo vệ cô trong lòng, nhưng đã quá muộn! Gã đàn ông mũi khoằm nhắm vào kẻ đã va vào CC và Lâm Huyền, mạnh tay bóp cò!

……

……

……

Không có tiếng nổ.

Không có phát súng nào vang lên.

Chỉ có một tiếng “phịch” nặng nề, gã đàn ông mũi khoằm như bị hóa đá, toàn thân cứng đờ, ngã thẳng xuống đất!

"Rầm!"

Một tiếng đập nặng nề, mặt gã đập xuống đất, mũi lập tức chảy máu, khẩu súng lục trượt vài vòng trên sàn...

Đám đông xung quanh hốt hoảng bỏ chạy tán loạn.

Nhưng gã đàn ông cầm súng vẫn giữ nguyên tư thế bắn kỳ lạ, dính sát xuống đất, không thể cử động.

"Lâm Huyền! Chúng ta mau chạy đi!"

CC đứng dậy, kéo Lâm Huyền bỏ chạy.

Nhưng...

Cô nhận ra.

Lâm Huyền không hề có ý định chạy trốn, còn đứng đó cười nhạt!

“Này!”

CC thúc vào người hắn hai cái:

“Anh cười cái gì thế? Anh bị dọa đến ngu người rồi à? Chạy mau lên!”

“Chạy?”

Lâm Huyền nở nụ cười rạng rỡ chưa từng thấy, vô cùng tự tin, không chút lo lắng:

“CC, để tôi báo cho cô một tin vui.”

“Hả?”

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn CC đang sợ hãi và bối rối, mỉm cười:

“Tôi chính thức thông báo với cô, những ngày khổ cực của chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Anh đang nói linh tinh gì vậy!”

CC thực sự cảm thấy người đàn ông to lớn này khó hiểu đến mức không thể chịu nổi!

Cô lo lắng quay đầu lại, nhìn gã đàn ông mũi khoằm đang nằm trên đất với khẩu súng, run rẩy nhiều lần cố gắng đứng dậy nhưng không thể...

Mặc dù không biết vì lý do gì.

Nhưng gã đàn ông băng đảng đó, ngay lúc bóp cò, lại đột nhiên như bị một chiếc búa lớn giáng xuống, ngã lăn ra đất và trở nên thế này.

Giống như... giống như có phép thuật phù thủy vậy!

"Đã quay lại rồi."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Cảm giác ấy đã quay lại."

Lúc này đây, Lâm Huyền cảm thấy thoải mái chưa từng thấy.

Điều mà hắn luôn lo lắng, mối bận tâm lớn về vấn đề an toàn, cuối cùng cũng có câu trả lời hoàn hảo vào giây phút này.

Hắn đã lo sợ rằng, khi thiên niên trụ chưa được đóng, tất cả các quy luật thời không sẽ không có hiệu lực.

Nhưng giờ xem ra...

Các hạt thời không trạng thái liên kết quả thật là một "lỗi" của mọi quy tắc, thứ mà mọi thế lực đều tranh giành...

Lâm Huyền siết chặt nắm tay, ngẩng đầu nhìn ánh nắng ban trưa ấm áp:

“Cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược... bị người ta ăn hiếp bao nhiêu lần... cuối cùng cũng đến lúc để ta hưởng thụ rồi!”

Chương 1727: Lời hứa vượt thời gian (1)

Chương 1727: Lời hứa vượt thời gian (1)

Lúc này.

Lâm Huyền đã hiểu rõ.

Cốt lõi của cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược không nằm ở việc cưỡng chế tránh né, mà nằm ở chữ đảo ngược!

Đảo ngược mới chính là trọng điểm của tất cả.

Hiện tại, năm 1952, không có lịch sử khóa kín, cũng không có thời không bài dị, theo như lời Hoàng Tước nói, thời đại này tuyệt đối không thể xuất hiện cơ chế cưỡng chế tránh né.

Điều này Lâm Huyền hoàn toàn có thể hiểu.

Quy luật thời không vốn rất nghiêm ngặt, có thì có, không thì không, mọi thứ đều liên kết chặt chẽ; nhưng cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược thì lại khác, hiện tượng này phức tạp hơn nhiều.

Trước đây, Lâm Huyền luôn giữ tâm lý cẩn trọng, không dễ dàng thử nghiệm hay suy nghĩ sâu xa.

Nhưng giờ nghĩ lại.

Nguyên nhân khiến cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược có hiệu lực là nhờ hạt thời không trạng thái liên kết và việc phải trở về đúng thời đại ban đầu, có nghĩa là... cơ chế cưỡng chế tránh né

đảo ngược tự thân nó là một quy luật thời không độc lập, không liên quan gì đến việc thời đại hiện tại có lịch sử khóa kín hay thời không bài dị, vì—

Sự tồn tại liên kết của bản thân mình nằm ở thời không tương lai năm 2234, đó mới là chìa khóa khiến cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược có hiệu lực.

Vì vậy, khi gã đàn ông mũi khoằm mặc đồ đen chĩa súng vào hắn, cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược đã được kích hoạt, khiến gã ta mất toàn bộ sức lực và ngã xuống đất.

Cảm giác mất kiểm soát cơ thể này, Lâm Huyền đã quá quen thuộc.

Hắn chắc chắn là người trải nghiệm cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược nhiều nhất thế giới... Bởi vì trước đây, mỗi sát thủ thời không sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết, mục tiêu đều là hắn.

Bị áp chế lâu như vậy,

Chịu đựng lâu như vậy,

Khổ sở lâu như vậy,

Cuối cùng, đến lượt hắn được trở thành kẻ "phản công" với thứ sức mạnh vô lý và gần như bất khả chiến bại này!

"Lâm Huyền, đừng ngẩn người nữa. Anh nhìn kìa... gã đó đứng dậy rồi."

CC hốt hoảng, nhưng cơ thể nhỏ bé của cô không đủ sức kéo nổi Lâm Huyền, chỉ đứng đó sốt ruột.

Lâm Huyền quay đầu lại.

Nhìn gã đàn ông băng đảng nằm sóng soài trên đất.

Sau khoảng một phút, gã ta mới run rẩy chống tay đứng dậy, nhưng từ tư thế loạng choạng của gã có thể thấy rõ rằng gã vẫn hoàn toàn kiệt sức, chỉ cần đẩy nhẹ là ngã, cực kỳ yếu ớt.

Gã đưa tay lau vết máu trên mũi, rồi dùng tay áo lau mặt.

Sau đó, sờ sờ kính râm...

Xác nhận kính vẫn còn trên mặt, điều đó nghĩa là gã vẫn còn giữ được chút thể diện, ít nhất gương mặt chưa hoàn toàn mất mặt.

Vội vàng cúi xuống nhặt khẩu súng lục, rồi lẩn đi nhanh chóng.

……

Vậy là.

Một màn kịch khôi hài kết thúc.

Hàng người lại tiếp tục đông đúc trước quầy hotdog Nathan's, những du khách vừa rồi bỏ chạy vì sợ súng giờ lại trở về cười nói vui vẻ như chưa có chuyện gì, xếp hàng mua hotdog.

Tinh thần này, Lâm Huyền thật sự khâm phục.

Nếu chuyện này xảy ra ở Long Quốc... không ai dám ở lại công viên giải trí này thêm nữa, ít nhất cũng bị phong tỏa cả nửa tháng để điều tra.

Chỉ có thể nói rằng.

Ở nước Mỹ tự do, mọi người đã quá quen với những tình huống như vậy.

Bên cạnh, CC – cô gái sinh ra và lớn lên ở Brooklyn – cũng thở phào nhẹ nhõm, kéo Lâm Huyền tiếp tục xếp hàng:

“May quá... hắn ta đi rồi. Đi, chúng ta nhanh chóng xếp hàng lại đi, rõ ràng lúc nãy chúng ta xếp khá gần phía trước, bây giờ lại có người chen vào trước chúng ta rồi!”

Nhìn thấy sự thay đổi nhanh chóng này, Lâm Huyền thật sự dở khóc dở cười.

CC yêu thích hotdog đến mức nào vậy...

Cô ấy gần như không màng đến mạng sống, chỉ muốn có hotdog mà thôi.

Thôi thì nhanh chóng mua cho cô ấy một cái.

Phải xếp hàng hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đến lượt Lâm Huyền và CC. Trong suốt thời gian đó, CC luôn kiễng chân, nhìn qua nhìn lại không yên, chẳng khác gì một con thỏ nhỏ.

“Hai cái hotdog.”

Lâm Huyền nói bằng tiếng Anh, rồi nhìn qua bảng giá bên cạnh.

Shift.

Hắn âm thầm chửi thề.

Rõ ràng ở trung tâm Brooklyn, hotdog chỉ có giá 3 xu, vậy mà ở đây lại tới 5 xu một cái?

Quả nhiên, giá cả ở các khu du lịch và công viên giải trí luôn đắt hơn bình thường.

Theo như kế hoạch ban đầu mà hắn tính toán trên xe buýt.

Hắn chỉ còn 1 đô la 10 xu trong người.

Vé vào cổng công viên là 50 xu một người.

Vậy nên, lẽ ra mỗi hotdog chỉ có giá 3 xu, tổng cộng sẽ tiêu tốn 6 xu, như thế hắn vẫn còn lại 4 xu để mua vé xe buýt về lại Brooklyn.

Nhưng bây giờ, với mức giá này, hắn sẽ không còn đủ tiền để mua vé xe buýt về.

Tuy nhiên...

Đôi mắt của CC sáng lấp lánh như những vì sao, dù hotdog có giá 50 xu một cái, hắn vẫn phải mua cho cô ấy.

Chương 1728: Lời hứa vượt thời gian (2)

Chương 1728: Lời hứa vượt thời gian (2)

Thôi vậy.

Chuyện về sau tính sau.

Hy vọng trong công viên có những trò chơi như bắn bóng để hắn có thể dùng tuyệt chiêu cũ kiếm chút tiền từ đám trẻ.

Còn nếu không cũng chẳng sao.

Dù gì thì tất cả số tiền hắn có đều đã tiêu hết, hắn cũng không thể đưa CC về ngủ nhà trọ nữa; đã thế, ngủ trong công viên hay dưới gầm cầu ở Brooklyn cũng chẳng khác gì ngủ dưới gầm cầu ở Coney Island cả.

Tóm lại, vui chơi được hôm nay đã, sau này tính tiếp.

Chuyến đi đến Coney Island này, điều lớn nhất hắn thu được chính là xác nhận rằng cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược vẫn có hiệu lực, điều này khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Thế là.

Lâm Huyền lấy ra đồng xu 10 xu cuối cùng, đặt lên quầy thanh toán.

Cô thu ngân mặt lấm tấm tàn nhang ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

“Thưa anh, anh không cần một suất combo kèm nước ngọt sao? Chỉ thêm 6 xu là có một ly nước ngọt đi kèm.”

“Không cần đâu.”

Lâm Huyền lắc đầu, liếm đôi môi khô ráp mặn chát:

“Tôi không khát.”

……

"Ngon quá!"

CC ngồi trên ghế dài, cắn một miếng hotdog, mắt mở to:

"Lâm Huyền, đây đúng là món ăn ngon nhất tôi từng ăn!"

"Đúng là không tệ."

Lâm Huyền cũng cắn một miếng và khen ngợi.

Đây không phải lời khen xã giao.

Nó thực sự rất ngon.

Xem ra, hotdog ở Coney Island nổi tiếng từ lâu cũng có lý do, thực sự có kỹ thuật riêng biệt.

Hotdog, nói đơn giản, chỉ là bánh mì dài kẹp với xúc xích nướng.

Lâm Huyền ban đầu nghĩ rằng sẽ không có gì quá đáng mong đợi.

Nhưng quầy hotdog Nathan này đã mang đến cho hắn một bất ngờ không nhỏ, đúng là một hương vị chưa từng ăn trước đây:

"Xúc xích nướng này thực sự rất chính thống."

Lâm Huyền bắt đầu đánh giá:

"Ngon hơn nhiều so với xúc xích tinh bột thuần chay."

Miệng CC đang mở ra chợt ngừng lại giữa không trung, cô đóng lại, quay đầu nhìn Lâm Huyền với vẻ khó hiểu:

"Xúc xích thuần chay? Thế trên đời này có món đó sao? Vậy nó là thịt hay là đồ chay?"

Lâm Huyền khẽ cười:

"Sức mạnh của khoa học kỹ thuật, không gì là không thể."

Kể từ khi xuyên không, Lâm Huyền chưa được ăn món gì chứa thịt, nên chỉ vài miếng lớn đã giúp hắn ăn hết chiếc hotdog.

Nhìn lại CC.

Cô ăn rất chậm, đôi môi nhỏ nhắn như đang từ từ chạm vào hotdog, tạo cảm giác tỉ mỉ, từng miếng nhỏ một, cô thưởng thức rất cẩn thận và trân trọng.

Phì—

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Huyền không nhịn được cười.

Hắn nhớ đến Cao Dương.

Đó là khi còn học mẫu giáo, Lâm Huyền đã dùng tiền tiêu vặt mua hai cây xúc xích nướng, mỗi người một cây cùng với Cao Dương.

Cao Dương cũng lần đầu tiên được ăn, không nỡ ăn hết ngay, chỉ dùng răng cửa gặm từng chút một, miệng thì bảo là để tận hưởng từ từ.

Nhưng rồi, chẳng may bị trượt chân ngã, cây xúc xích vừa ăn

hết lớp vỏ bên ngoài liền lăn thẳng xuống cống.

Nếu nó rơi vào nơi nào có thể nhặt lên, Cao Dương chắc chắn sẽ nhặt lên, rửa sạch rồi tiếp tục ăn.

Nhưng lại rơi xuống cống… vậy là Cao Dương bật khóc toáng lên, cuối cùng, Lâm Huyền đã phải bẻ một nửa cây xúc xích của mình cho cậu ấy để dỗ dành.

"Làm gì vậy?"

CC nhận ra ánh mắt của Lâm Huyền và có chút ngượng ngùng, má cô hơi đỏ lên:

"Sao anh cứ nhìn tôi thế… Tôi chỉ là... chỉ là không nỡ ăn nhanh thôi, muốn từ từ thưởng thức, đừng có cười tôi."

"Không, không có đâu."

Lâm Huyền vội xua tay:

"Hồi nhỏ tôi cũng y hệt như vậy."

"Xì, hồi nhỏ á."

CC bật cười:

"Tôi thấy anh bây giờ cũng chẳng lớn hơn là bao nhiêu, anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tôi…"

Lâm Huyền bắt đầu tính toán.

Câu hỏi này quả thực làm khó hắn.

Hắn sinh năm 1999.

Bây giờ là năm 1952.

Về mặt vật lý, hắn phải là -48 tuổi, còn nợ thời gian này 48 năm, đáng lẽ phải gọi CC là bà opIHBdTḃ đúng;

Nhưng nếu tính theo góc độ thời gian, hắn đến từ năm 2234, bây giờ là 235 tuổi, CC nên gọi hắn là Thái Thượng Lão Quân mới hợp.

Tuy nhiên, theo Luật Ngủ Đông, tuổi tác được tính dựa trên thời gian hoạt động thực tế, tức là tuổi sinh lý; vì vậy, hiện tại Lâm Huyền phải tính là 26 tuổi.

"Tôi 26 tuổi." Lâm Huyền trả lời.

"Ồ, ồ..."

CC không rõ lắm nên đáp lại một cách lơ mơ, rồi cúi đầu tiếp tục ăn hotdog:

"Cũng không phải là hơn tôi bao nhiêu, đều là cùng thế hệ cả."

"Người cùng thế hệ lớn hơn 7 tuổi sao?" Lâm Huyền cười nói.

"6 tuổi thôi! Làm gì mà 7 tuổi!"

CC nhấn mạnh:

"Anh thấy đấy, dù tôi không biết chính xác ngày sinh của mình, nhưng chắc chắn sẽ nằm trong tháng tới, vậy nên... tôi sắp 20 tuổi rồi, anh chỉ hơn tôi 6 tuổi thôi!"

Nói rồi...

CC tiếp tục như một chú chuột đồng nhỏ, nhấm nháp từng miếng nhỏ hotdog.

Cô còn cố ý quay lưng lại, không để Lâm Huyền nhìn thấy.

Ngược lại, khi nghe những lời CC vừa nói, trong lòng Lâm

Huyền dâng lên cảm xúc ngổn ngang.

Số phận của thiên niên trụ là sẽ tan biến thành những mảnh sao xanh vào giây đầu tiên của sinh nhật 20 tuổi.

Chương 1729: Lời hứa vượt thời gian (3)

Chương 1729: Lời hứa vượt thời gian (3)

Điều đó có nghĩa là…

Sự sống của CC – thiên niên trụ đầu tiên trước mắt – chỉ còn lại vài ngày, hoặc nhiều nhất là hơn chục ngày.

Cô ấy không hề biết về số phận tàn khốc này.

Cô gái nhỏ đang cẩn thận ăn từng miếng hotdog ấy không biết rằng, ngay cả khi mỗi ngày cô ấy đều có thể ăn một chiếc hotdog, thì số lượng hotdog cô có thể ăn trong cuộc đời này… cũng không vượt quá 30 cái.

“Nè.”

Lâm Huyền chợt tỉnh lại.

Trước mặt hắn là nửa chiếc hotdog được đưa tới. Quay đầu lại, hắn thấy đó là CC, cô đã bẻ đôi chiếc hotdog mà cô đã ăn từng miếng một cách trân trọng, và đưa phần còn nguyên cho hắn.

“Ăn đi.”

CC cười nhẹ, giống như hôm qua khi chia đôi chiếc bánh mì nhà thờ:

“Anh to lớn thế này, một chiếc hotdog chắc không đủ no đâu? Đây, chia một nửa cho anh, tôi ăn một nửa là đủ rồi.”

Lâm Huyền chớp mắt.

Cảm thấy thật khó tin:

“Cô ăn từng chút một như vậy mà… vẫn sẵn sàng chia cho tôi một nửa?”

“Trời ơi, vốn dĩ là anh đã mời tôi mà.”

CC giục:

“Tôi thực sự không nỡ ăn... vì tôi chưa bao giờ được ăn món ngon như thế này. Anh chắc nghĩ tôi keo kiệt lắm đúng không? Nhưng không sao, vì tôi thực sự rất nghèo mà.”

“Nhưng dù nghèo, anh đã tốt với tôi như vậy, tôi cũng phải biết ơn và đền đáp chứ.”

Lâm Huyền nhìn nửa chiếc hotdog trước mặt.

Hắn mím môi.

Thật không ngờ.

Trong mắt CC, chiếc hotdog này là một báu vật vô giá, cô sợ cắn một miếng quá lớn, chỉ muốn thưởng thức nó lâu hơn một chút.

Thế mà, dù nó quý giá đến thế... cô vẫn sẵn sàng chia một nửa cho hắn.

Lâm Huyền đẩy nửa chiếc hotdog trở lại:

“Cô nói đúng, đền ơn đáp nghĩa, đây là cách tôi đáp lại nửa chiếc bánh mì hôm qua của cô.”

“Thôi, chỉ là một chiếc hotdog thôi, đừng nhường qua nhường lại nữa. Bữa sáng ở nhà thờ cộng với chiếc hotdog này, tôi đã no

lắm rồi. Cô cứ từ từ thưởng thức đi.”

Hắn đứng dậy.

Chỉ về phía quầy vé ở công viên giải trí:

“Tôi đi mua vé vào cổng, khi nào cô ăn xong, chúng ta sẽ vào chơi.”

CC vừa định nói gì đó.

Lâm Huyền lập tức giơ tay ngăn lại:

“Đã đến Coney Island rồi, chẳng lẽ chỉ ăn hotdog rồi về sao? Hãy tận hưởng lần đầu tiên đến công viên giải trí một cách trọn vẹn.”

Hắn khẽ cười:

“Have a nice day (Chúc một ngày tốt lành).”

……

Đến quầy vé.

Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn bảng giá vé.

Quả nhiên, vé vào cổng người lớn là 50 xu, giống như hành khách trên xe buýt đã nói.

Dù hơi đắt.

Nhưng ít ra đây là vé trọn gói, vào công viên rồi có thể chơi tất cả các trò mà không cần trả thêm phí, giá như vậy cũng hợp lý.

Lâm Huyền lấy đồng xu cuối cùng trị giá 1 đô la đặt lên quầy:

“Hai vé người lớn, cảm ơn.”

Đến đây.

Người xuyên không từ hàng trăm năm sau một lần nữa trở về với hai bàn tay trắng, không còn một xu dính túi.

Giống như lúc hắn vừa đến thời đại này.

Nhưng có một điểm khác biệt.

Hiện tại, hắn ít nhất đã có giày, có chiếc áo khoác từ nhà thờ, gặp được CC, và nhận ra cơ chế cưỡng chế tránh né đảo ngược vẫn còn hiệu lực.

Ừm.

Tương lai thật đáng trông đợi.

Khi quay lại ghế dài, CC đã ăn xong hotdog, đang dùng tờ giấy gói để lau tay.

“Sao ăn nhanh thế?”

Lâm Huyền cười nói:

“Không còn nhấm nháp như chuột nữa à?”

“Anh thấy chưa! Tôi biết mà, anh chắc chắn sẽ trêu tôi!”

CC hừ một tiếng, không chịu thua:

“Khi anh mặc da rái cá đi lang thang trên phố, tôi đâu có cười anh, anh thật không tử tế gì cả.”

“Nhưng mà... vẫn phải cảm ơn anh.”

CC cười khúc khích, hai lúm đồng tiền nhỏ thoáng hiện nơi khóe miệng:

“Ít nhất từ giờ khi mơ về hotdog... tôi sẽ biết nó có mùi vị như

thế nào, mỗi lần mơ thấy thì coi như tôi được ăn thêm một lần.”

Lâm Huyền thở dài:

“Cô thật là...”

Hắn xoa nhẹ mái tóc nâu gợn sóng của CC, không nói thêm gì nữa.

CC luôn vô tình dùng khuôn mặt tươi cười để thốt ra những câu khiến người ta đau lòng.

Lâm Huyền chỉ tiếc rằng hắn không có nhiều tiền hơn.

Nếu có, chắc chắn hắn sẽ mua luôn quầy hotdog Nathan cho CC, để cô ăn đến khi ngán thì thôi.

“Đi thôi.”

Lâm Huyền vẫy vẫy hai tấm vé trong tay:

“Trong đó có nhiều trò chơi lắm, nếu không nhanh lên… có khi đến lúc công viên đóng cửa rồi cũng chưa chơi hết đâu.”

……

“Waaaaa!!!”

Trên tàu lượn siêu tốc.

Hai đứa trẻ ngồi phía trước hét lên không ngừng.

Lâm Huyền và CC ngồi ở hàng ghế phía sau, một người không chút biểu cảm, một người cười tươi, tận hưởng cảm giác tăng tốc.

Khi xe dừng lại.

Hai đứa trẻ ngồi phía trước ngã khuỵu xuống đất.

Phía sau cũng có một quý bà lập tức nôn mửa.

Lâm Huyền và CC nhón chân, bước qua chỗ nôn mửa mà không hề tỏ vẻ gì.

“Cô không cảm thấy gì sao?”

Lâm Huyền nhìn CC:

“Lần đầu đi tàu lượn siêu tốc, không phải ai cũng bình tĩnh như cô đâu.”

“Thật sự rất kích thích!”

CC cười trả lời:

“Rất vui! Nhưng tôi thật sự không thấy sợ, cũng không chóng mặt. Hê hê… Chẳng lẽ tôi có năng khiếu làm phi công?”

Chương 1730: Thiên hạ đệ nhất (1)

Chương 1730: Thiên hạ đệ nhất (1)

“Cô đánh giá thấp bản thân rồi.”

Lâm Huyền cười:

“Làm phi hành gia cũng không thành vấn đề.”

“Phi hành gia?”

CC ngơ ngác chớp mắt:

“Phi hành gia là gì?”

“Phi hành gia là…”

Lâm Huyền nghĩ một lát.

Quả thật, vào năm 1952, khái niệm phi hành gia chưa xuất hiện.

Người đầu tiên trong lịch sử loài người lên không gian, Gagarin, cũng phải đến năm 1961 mới bay vào vũ trụ.

Còn khi Trung úy Armstrong đặt bước chân đầu tiên lên mặt trăng và nói câu “Đây là một bước nhỏ của một con người, nhưng là một bước tiến lớn của nhân loại.”... đã là năm 1969.

“Phi hành gia là người bay cao hơn phi công.”

Lâm Huyền giải thích:

“Khoảng 9 năm nữa, con người sẽ có phi hành gia đầu tiên bay lên không gian bằng tàu vũ trụ.”

Nghe Lâm Huyền lại bắt đầu nói chuyện nghiêm túc như thể đang bịa đặt, CC không nhịn được cười:

“Anh bịa ghê thật, sao anh không nói luôn là phi hành gia sẽ đặt chân lên mặt trăng luôn đi?”

Lâm Huyền khẽ cười:

“Cô đoán đúng rồi đó, sau khi phi hành gia đầu tiên du hành trong không gian, 8 năm sau, ba phi hành gia Mỹ sẽ đặt chân lên mặt trăng.”

“Thôi nào, đừng bịa chuyện nữa.”

CC không hài lòng nói:

“Nghe anh nói thế, nếu công nghệ phát triển nhanh như vậy, có phải một ngày nào đó, tôi cũng sẽ có thể đi du lịch ngoài không gian không?”

……

……

Hử?

Cô nghĩ Lâm Huyền sẽ tiếp tục bịa chuyện.

Nhưng lại không nghe thấy gì.

CC quay đầu lại, thấy Lâm Huyền đứng yên tại chỗ, im lặng không nói gì.

“Sao thế?”

Cô chớp mắt:

“Lần này khó bịa quá sao? Anh chỉ cần bịa ra một ngày là được mà, dù sao cũng chỉ là đùa thôi.”

“Vậy nói cho tôi nghe đi, năm 1961 con người lần đầu tiên lên không gian, năm 1969 con người lần đầu tiên đặt chân lên mặt trăng, còn tôi thì sao? Tôi sẽ đi du hành không gian vào năm nào, ngày nào?”

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Nhìn CC:

“Năm 2024.”

Hắn nhẹ giọng nói:

“Ngày 28 tháng 3 năm 2024.”

“Hả?”

CC kinh ngạc mở to mắt.

Cô đếm trên ngón tay:

“Năm 2024, thế kỷ 21... lúc đó tôi đã 92 tuổi rồi! 92 tuổi mà còn đi du lịch không gian làm gì chứ, anh đúng là... đã bịa thì cũng phải bịa thời gian sớm một chút chứ.”

“Hê hê, tôi biết rồi, chắc chắn anh cố ý chọn thời gian xa xôi như vậy để tôi không thể kiểm chứng, cũng không thể vạch trần anh nói dối.”

“Đúng là… anh thật là.”

Lâm Huyền nhún vai:

“Chẳng lẽ không thể có một chút niềm tin vào bạn bè sao. Chuyện gì cũng có ngoại lệ, cô đâu có ngờ hôm nay mình có thể đến Coney Island, ăn hotdog và tham quan công viên giải trí đúng không?”

“Ừm…”

CC đặt ngón tay lên cằm, suy nghĩ một lát:

“Thôi được, vậy tôi tin anh.”

Cô từ bỏ suy nghĩ:

“Ngày 28 tháng 3 năm 2024... thật là một ngày xa xôi. Nhưng anh nói đúng, mơ ước thì vẫn phải có, lỡ đâu thành hiện thực thì sao?”

Cô cười khúc khích, nhìn Lâm Huyền:

“Lâm Huyền, nếu một ngày nào đó, tôi thực sự có cơ hội lên không gian, tôi nhất định sẽ không quên anh.”

“Để cảm ơn anh vì chiếc hotdog hôm nay... tôi sẽ mang một món quà từ không gian về cho anh!”

Không gian… quà tặng…

Lúc này.

Lâm Huyền đột nhiên cảm thấy như thể con rắn Ouroboros của thời gian và không gian một lần nữa hoàn thành vòng tuần hoàn của nó.

Trên chiếc máy bay không gian ở độ cao 20.000 mét, trong quá trình bắt giữ các hạt thời không, Sở An Tình đã chạm vào những hạt thời không và thức tỉnh một số ký ức, sau đó cô ấy đã liều mình ra ngoài khoang và nhảy xuống, bắt lấy hạt thời không quan trọng nhất cho mình.

Món quà.

Hạt thời không đó là món quà quý giá nhất mà Sở An Tình đã tặng cho hắn, cho phép hắn bắt đầu tiếp cận sự thật cốt lõi và nắm giữ quyền chủ động.

Liệu có thể nào…

Những ký ức mà Sở An Tình đã thức tỉnh trước đây chính là ký ức của CC, thiên niên trụ đầu tiên này?

Thời gian xoay vòng.

Số phận đan xen.

Có lẽ, câu chuyện giữa hắn và Sở An Tình đã bắt đầu từ năm 1952.

"Này!"

Phía trước, CC gọi to khi đang đi xa:

"Anh lại ngẩn người ra nữa rồi, Lâm Huyền! Nhanh lên nào, chúng ta còn rất nhiều trò chơi chưa chơi mà!"

Thấy Lâm Huyền vẫn đứng yên tại chỗ.

CC không muốn lãng phí thời gian quý giá ở công viên giải trí, cô chạy lại, kéo tay Lâm Huyền và dẫn hắn đi:

"Sao anh cứ ngẩn ngơ thế? Cảm giác như trong 24 giờ mỗi ngày, anh ngẩn ngơ đến 20 giờ vậy."

Lâm Huyền đi theo cô, bị kéo đến trò chơi vòng quay ngựa gỗ:

"Tôi đâu phải ngẩn ngơ, chỉ là đang nghĩ thôi mà."

“Haha, anh không định nói rằng anh đã tin những gì tôi nói

đấy chứ?”

CC quay đầu lại, đôi mắt cười híp thành hình lưỡi liềm đáng yêu, cười ngọt ngào:

"Tôi chỉ đùa thôi mà, Trái Đất vẫn đang ổn, tôi không có lý do gì để lên không gian cả."

"Hơn nữa, mặc dù tôi chưa từng đi học, nhưng những kiến thức cơ bản bà tôi vẫn dạy cho chúng tôi... Không gian không phải là siêu thị hay trung tâm thương mại, làm gì có quà tặng mà mua?"

Chương 1731: Thiên hạ đệ nhất (2)

Chương 1731: Thiên hạ đệ nhất (2)

"Nói đúng hơn, không gian được gọi là 'không gian' chính vì bên trong nó không có gì cả, thậm chí còn không có không khí. Vậy nên anh đừng mong chờ quá nhé~ Ngay cả khi tôi thực sự đến đó, tôi cũng không thể mang về bất kỳ món quà nào."

"Chẳng lẽ… chẳng lẽ tôi phải hái một ngôi sao tặng cho anh?"

Nghe vậy, Lâm Huyền mỉm cười mà không nói gì.

Ngôi sao.

Trong Cuộc thi Hacker Thế giới, trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV đã điều khiển vệ tinh của Jask và gửi cho Sở An Tình một ngôi sao năm cánh.

Chỉ có thể nói rằng, lời trẻ con thật hồn nhiên.

Mặc dù CC này sắp bước sang tuổi 20, rõ ràng không còn là trẻ con.

Nhưng trong thời đại cũ kỹ này, con người vốn dĩ sống đơn giản; thêm vào việc CC không được đi học, tâm trí cô cũng không hoàn toàn trưởng thành.

Do đó, với Lâm Huyền, người hơn cô 7 tuổi...

CC trước mắt thực sự giống như một đứa trẻ “non nớt”.

"Cô muốn chơi vòng quay ngựa gỗ sao?"

Lâm Huyền nhìn hàng dài trước mắt, không hiểu tại sao trò chơi vòng quay ngựa gỗ lại có nhiều người xếp hàng đến vậy.

Nhìn kỹ.

Quả nhiên, toàn là những đứa trẻ kéo bố mẹ chúng xếp hàng.

Những trò chơi kích thích như tàu lượn siêu tốc hay đu quay trên không thì bọn trẻ không hứng thú lắm, mà bố mẹ chúng cũng không cho chúng chơi vì lo lắng về an toàn.

Vì vậy, những trò chơi nhẹ nhàng như vòng quay ngựa gỗ và tách trà xoay lại trở nên phổ biến nhất.

“Tất nhiên là tôi muốn chơi!”

CC kéo Lâm Huyền đứng vào hàng cuối, nghiêm túc nói:

"Hiếm khi chúng ta đến công viên giải trí, làm sao có thể không chơi hết các trò chơi được? Như thế thì thiệt thòi quá. Có lẽ cả đời này tôi chỉ có một lần đến công viên giải trí, tôi phải trân trọng cơ hội này."

“Được thôi.”

Lâm Huyền nhún vai:

“Dù sao thì vé cũng đã mua, lại còn đắt nữa... Cô nói đúng, hôm nay chúng ta sẽ chơi hết mình, chơi đến khi công viên đóng cửa, chơi cho đến khi cô hài lòng.”

Lúc này, vòng quay ngựa gỗ đã kín chỗ.

Nhân viên đóng cửa chắn, sau đó bật công tắc.

Tiếng nhạc vui tươi vang lên, vòng quay ngựa gỗ bắt đầu di

chuyển lên xuống, mang theo tiếng cười vui vẻ của lũ trẻ, quay vòng quanh trục.

Trò chơi này… với Lâm Huyền thì chắc chắn là quá trẻ con, nhưng đối với CC – người chưa từng thấy thế giới bên ngoài và chưa từng đến công viên giải trí – thì lại rất phù hợp.

“Đến lượt chúng ta rồi, cuối cùng cũng tới.”

Phải đợi đến ba vòng sau, Lâm Huyền và CC mới lên được ngựa gỗ; CC ngồi trên chú ngựa hồng ở phía trước, còn Lâm Huyền ngồi trên chú ngựa xanh lớn phía sau.

Hắn chỉ vào chiếc vòng vàng treo trên cột trước mặt:

“CC, cô thấy chiếc vòng vàng kia không?”

“Đâu cơ?”

CC nhìn quanh, nhanh chóng nhận ra:

“Thấy rồi, nó để làm gì vậy?”

“Đó gọi là vòng vàng.”

Lâm Huyền kiên nhẫn giải thích:

“Chỉ cần cô bắt được chiếc vòng đó, cô có thể được đi thêm một vòng miễn phí. Nhưng vì đây là vé trọn gói miễn phí, nên có lẽ chiếc vòng chỉ giúp cô không phải xếp hàng mà được đi thêm một vòng.”

“Lại có chuyện tốt thế cơ à!”

CC nhìn chằm chằm vào chiếc vòng vàng, đầy hứng thú:

“Lấy được nó không khó mà.”

“Đúng rồi... Cô không nhìn xem đối thủ của cô là ai à.”

Lâm Huyền nhìn xung quanh, những chiến binh trên ngựa gỗ đa phần là các em bé với tay chân ngắn.

Chuyện này chẳng khác nào sinh viên đại học đánh bại các em nhỏ mẫu giáo.

CC với cánh tay dài, chân dài và thân thể tràn đầy năng lượng chẳng khác gì một phi hành gia, chỉ cần cô muốn, cô hoàn toàn có thể đi vòng quay ngựa gỗ vô số lần mà không cần dừng lại.

Chẳng bao lâu, tiếng nhạc vang lên, những chú ngựa gỗ chuyển động, chiếc vòng vàng cũng bắt đầu đung đưa.

CC nhìn chằm chằm vào chiếc vòng vàng mà không chớp mắt.

Các em bé khác cố gắng đưa tay ra lấy chiếc vòng, nhưng với đôi tay ngắn và những chú ngựa liên tục lên xuống, cùng với chiếc vòng vàng đong đưa ngẫu nhiên, nỗ lực của các em đều thất bại.

Cuối cùng.

Khi ngựa gỗ của CC quay đến gần cột treo vòng—

Cô nhanh tay lẹ mắt, với khả năng nhìn động đỉnh cao, giật lấy chiếc vòng vàng!

“Hí hí, Lâm Huyền, nhìn này!”

Cô đeo chiếc vòng vàng vào ngón tay trỏ bên phải, lắc lư bàn tay khoe với Lâm Huyền:

“Giống nhẫn không?”

Lâm Huyền cười nhẹ:

“Vốn dĩ nó là nhẫn mà, vòng là nhẫn đấy.”

“Tôi có thể mang nó đi không?” CC chớp mắt đầy mong đợi.

“Không được đâu.”

Lâm Huyền trả lời:

“Đó là đạo cụ của trò chơi, lát nữa khi vòng quay dừng, cô phải trả lại cho nhân viên, nhưng cô có thể chơi thêm một vòng nữa.”

“À... được rồi.”

CC miễn cưỡng tháo chiếc vòng ra khỏi ngón tay trỏ và giữ nó trong lòng bàn tay trái.

Vòng thứ hai, CC lại bắt được chiếc vòng vàng.

Vòng thứ ba, cô lại bắt trúng.

Vòng thứ tư, cũng là cô.

Vòng thứ năm, một cậu nhóc mũm mĩm phía sau bật khóc, CC an ủi cậu bé và đưa chiếc vòng vàng cho cậu:

“Nè, cầm lấy đi nhóc, chị tặng cho em đó.”

Chương 1732: Thiên hạ đệ nhất (3)

Chương 1732: Thiên hạ đệ nhất (3)

Cậu nhóc mũm mĩm nhận lấy chiếc vòng vàng, cười toe toét:

“Cảm ơn chị! Đây, tặng chị cái này!”

Cậu nhóc khá là lễ phép, đưa cho CC một chiếc kẹo mút cầu vồng được bọc trong lớp giấy bóng.

Khi vòng quay dừng lại.

CC nhảy khỏi ngựa gỗ, cầm kẹo mút đến trước mặt Lâm Huyền:

“Thu hoạch bất ngờ.”

“Cô giỏi thật đấy.” Lâm Huyền giơ ngón cái lên.

“Chia cho anh một nửa nhé.”

CC dùng cả hai tay giữ lấy hai đầu chiếc kẹo mút cầu vồng, định bẻ đôi nó.

Lâm Huyền vừa cười vừa lắc đầu ngăn cô lại:

“Cô không nhất thiết phải chia cho tôi một nửa mọi thứ đâu.”

Hắn nhớ lại buổi sáng hôm trước khi CC nhúng một nửa chiếc bánh mì cứng vào súp ngô, và nửa chiếc hotdog cô chia cho hắn vào buổi sáng hôm nay.

Cô gái này, thật sự lúc nào cũng nghĩ đến hắn, cái gì cũng muốn chia một nửa.

“Cô tự ăn đi, chắc cô chưa ăn kẹo mút bao giờ đúng không?”

“Vậy thì tôi cũng chưa ăn vội đâu.”

CC nhét chiếc kẹo mút cầu vồng vào túi:

“Đợi khi nào chúng ta không còn gì để ăn, thì sẽ ăn nó.”

……

Sau đó, CC chơi tất cả các trò chơi, không bỏ sót một trò nào. Mỗi trò chơi cô đều chơi rất vui vẻ và trân trọng.

Đôi mắt cô như một chiếc máy ảnh, ghi lại cẩn thận những khoảnh khắc hạnh phúc và sáng chói nhất trong cuộc đời.

Hoàng hôn buông xuống, màn đêm phủ khắp, công viên giải trí bắt đầu thắp sáng những ngọn đèn, và các hoạt động ban đêm dần được mở ra.

Lâm Huyền và CC cùng xem màn trình diễn xiếc thú, cùng xem nhà hát cổ tích, và cuối cùng... đến trò chơi cuối cùng được giữ lại — Vòng quay Ferris.

“Thông thường, chuyến đi đến công viên giải trí sẽ kết thúc bằng một vòng quay Ferris,” Lâm Huyền nhẹ nhàng nói.

“Tại sao vậy?” CC tò mò.

“Tôi cũng không biết.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Đó giống như một quy tắc ngầm, hoặc... một điều gì đó đã trở thành thói quen. Theo tôi, vòng quay Ferris di chuyển chậm rãi,

nhẹ nhàng, rất phù hợp để kết thúc chuyến đi.”

“Và vòng quay Ferris sẽ đưa chúng ta lên cao để nhìn bao quát toàn bộ công viên, tạo cảm giác tổng kết lại và hồi tưởng.”

“Được thôi.”

CC gật đầu, thở ra một hơi dài:

“Cũng đến lúc kết thúc rồi, chúng ta đã chơi hết các trò, chỉ còn lại vòng quay Ferris nữa thôi.”

Lúc này.

Loa phát thanh của công viên giải trí phát ra thông báo, nhắc nhở rằng công viên sẽ đóng cửa sau nửa giờ nữa và tất cả các trò chơi chỉ còn một vòng cuối cùng. Du khách được yêu cầu chú ý đến thời gian.

Hai người đến vòng quay Ferris.

Ngồi vào trong cabin nhỏ.

Nhân viên khóa cửa cabin lại, bánh xe sắt khổng lồ từ từ đưa họ rời khỏi mặt đất, dần dần vươn lên cao.

CC áp sát vào cửa sổ kính, ngắm nhìn ánh đèn neon bên ngoài.

Những ánh sáng đủ màu sắc từ công viên giải trí vẽ nên một bức tranh rực rỡ trên mặt đất; dần dần, vòng quay Ferris lên đến đỉnh cao nhất, nơi có thể nhìn thấy toàn bộ đường chân trời từ điểm cao nhất của Brooklyn; và ở xa xa, Manhattan với những tòa nhà chọc trời… vẫn quá xa vời.

CC nhìn ra ngoài, khẽ nói:

“Đây có lẽ là nơi cao nhất và xa nhất mà tôi từng đến. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đẹp như vậy.”

“Cô còn trẻ mà.”

Lâm Huyền nhìn cô:

“Đây chưa phải giới hạn của cô đâu, còn những nơi xa hơn, cao hơn đang chờ cô khám phá.”

“Đây thật sự là một ngày vui vẻ và hạnh phúc…”

CC quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

“Thật sự rất cảm ơn anh, Lâm Huyền. Rõ ràng chúng ta mới quen nhau chưa đầy hai ngày, nhưng anh đã đưa tôi trải nghiệm bao nhiêu điều mà trước đây tôi chưa từng dám mơ tới.”

Cô đếm trên đầu ngón tay:

“Anh đưa tôi đến Brooklyn Heights để ngắm Manhattan,”

“Đưa tôi đến công viên giải trí, chơi vòng quay ngựa gỗ, vòng quay Ferris,”

“Còn cho tôi ngủ qua đêm ở khách sạn, ngủ một giấc thật ngon lành,”

“Mọi chuyện đối với tôi đều là lần đầu tiên... Tôi thật may mắn vì anh đã cho tôi trải qua nhiều lần đầu tiên như vậy.”

“À đúng rồi, làm sao có thể quên món hotdog được chứ?”

Cô cười khúc khích, hai lúm đồng tiền ở khóe miệng hiện lên:

“Hotdog là món ngon nhất thế giới! Số một thiên hạ!”

Lâm Huyền nhìn CC, không nói gì.

Hotdog.

Thật sự là món ngon nhất thế giới sao?

Rõ ràng là không phải.

Trên thế giới này còn có hàng ngàn món ngon hơn hotdog.

Nhưng với CC… cô chỉ mới ăn hotdog.

Thế giới của cô chỉ nhỏ bé như vậy.

Trong thế giới nhỏ bé ấy, hotdog là món số một, cô tin điều đó không hề nghi ngờ.

“Nè, cho anh kẹo.”

CC lấy ra chiếc kẹo mút cầu vồng từ trong túi, dùng hai tay bẻ làm đôi đưa cho Lâm Huyền:

“Chúng ta không có tiền ăn tối, chắc anh đói rồi nhỉ? Ăn chút kẹo cho đỡ đói nhé.”

“Thật phải cảm ơn cậu bé mũm mĩm kia, đổi chiếc vòng vàng miễn phí để lấy cây kẹo mút lớn thế này, chúng ta thật sự lãi lớn rồi.”

Lâm Huyền nhận lấy một nửa cây kẹo mút cầu vồng.

Nó có hình bán nguyệt, giống như chiếc thước đo góc thường thấy trong hộp bút.

Hắn cho kẹo vào miệng.

“Ngọt không?” CC hỏi.

Lâm Huyền gật đầu:

Chương 1733: Chứng kiến phép thuật (1)

Chương 1733: Chứng kiến phép thuật (1)

“Ngọt.”

……

Mặt trăng dần lên cao, công viên giải trí đóng cửa, những du khách cuối cùng thưa thớt bước ra khỏi cổng, kết thúc một ngày vui chơi.

CC đi về phía trạm xe buýt, nhưng phát hiện Lâm Huyền không theo sau.

"Lâm Huyền?"

Cô quay đầu lại:

"Sao anh lại đứng đó ngẩn ngơ nữa rồi?"

Chỉ thấy Lâm Huyền đút tay vào túi, đứng yên tại chỗ, không có ý định đi đón xe buýt.

"Xin lỗi, CC."

Lâm Huyền nói:

"Rất xin lỗi, chúng ta không còn tiền để đi xe buýt về nữa."

"Hả?"

CC nghiêng đầu thắc mắc:

"Không phải anh đã tính toán kỹ tiền bạc rồi sao?"

"Lỗi tính toán."

Lâm Huyền giơ tay ra:

"Tôi không ngờ hotdog ở Coney Island lại có giá 5 cent, nên... chúng ta vừa dùng hết sạch tiền, không còn một xu nào."

"Ồ, vậy à."

CC tỏ ra không để tâm, gương mặt bình thản:

"Vậy thì mình đi bộ về thôi, chúng ta đi bộ cũng có thể về đến khu phố cũ mà."

?

Lâm Huyền nhìn CC, ngạc nhiên trước thái độ của cô:

"Tâm trạng của cô ổn định thật đấy."

Hắn chân thành cảm thán:

"Tôi tưởng cô sẽ trách mắng tôi chứ."

"Làm sao có chuyện đó!"

CC hừ nhẹ:

"Anh nghĩ gì vậy Lâm Huyền... Hôm nay tôi toàn tiêu tiền của anh, anh mua hotdog cho tôi, đưa tôi đi chơi công viên giải trí, làm sao tôi có thể phản bội anh, rồi quay ra trách móc được chứ? Anh nghĩ tôi là loại người nào..."

"Coi kìa, dù gì thì chúng ta cũng chẳng có nhà để về, nên việc về hay không cũng không quan trọng. Mình cứ đi về hướng đó, tìm một công viên hoặc cầu để ngủ qua đêm là được rồi... Với dân vô

gia cư như chúng ta, ngủ ở đâu cũng như nhau."

Lâm Huyền gật đầu:

"Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng giờ tôi có một Kế hoạch B."

CC nheo mắt:

"Kế hoạch B? Anh định làm gì?"

Lâm Huyền mỉm cười:

"Cô nói đúng, đặc sản của Coney Island không chỉ có hotdog và công viên giải trí, mà còn có cả gangster!"

"Đám gangster có nhiều tiền, mà phần lớn là tiền bất chính. Chúng ta sẽ tìm họ gây rắc rối, làm vài chuyện, kiếm chút tiền. Coi như là trừ gian diệt ác, cứu khổ cứu nạn."

"Hả?"

CC mở to mắt, tưởng mình nghe nhầm:

"Không phải chứ, anh đùa à! Đó là gangster đấy! Sáng nay anh cũng thấy rồi... bọn gangster toàn cầm súng, mà vào buổi tối chúng thường xuất hiện theo bầy đàn, anh đi gây rối với chúng... chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

Lâm Huyền thản nhiên đáp:

"Có súng à, ừ, tốt lắm, để tôi nâng cấp trang bị luôn."

"Lâm Huyền, anh điên rồi phải không!" CC hét lên.

"Nhớ lời tôi đã nói với cô sáng nay chứ?"

Lâm Huyền ngắt lời CC, đút tay vào túi:

"Tôi nói... chúng ta sẽ sớm hết khổ. Gangster chẳng đáng sợ gì đâu, chúng chỉ là cái cây rung tiền của chúng ta mà thôi."

CC bước tới, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt quan tâm, cô nhón chân lên, đặt tay lên trán Lâm Huyền:

"Anh không bị sốt chứ?"

"Haha, không tin thì cứ đợi xem."

Lâm Huyền đầy tự tin, nhẹ nhàng gỡ tay CC xuống, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng tròn trên trời:

"Từ bây giờ, cái tên Brooklyn sẽ mang nghĩa là Lâm Huyền! Để đám gangster ở Coney Island..."

"Chào đón giáo phụ mới của họ đi!"

CC nhìn với vẻ ngơ ngác, nghiêng đầu.

"Brooklyn……"

"Lin-xian……"

"Có điểm chung nào giữa hai cái tên này không?"

CC, người không biết tiếng Trung và cũng không hiểu tiếng Trung, hoàn toàn không hiểu trò chơi âm từ của Lâm Huyền.

"Anh vẫn như mọi khi, luôn nói những điều khó hiểu."

CC nhẹ nhàng nói:

"Tôi lúc nào cũng không hiểu anh đang nghĩ gì....."

"Không sao đâu."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Cô chỉ cần chờ xem tôi biểu diễn là được."

……

Khi nhóm du khách cuối cùng rời khỏi cổng công viên giải trí, toàn bộ ánh sáng trong khu vực dần tắt, bóng tối phủ kín, đưa Coney Island vào màn đêm thực sự.

CC và Lâm Huyền dạo bước trên con đường không mục đích, cô thở ra một hơi dài, tạo thành làn sương trắng, kéo chặt áo khoác trên người:

"Đúng là mùa lạnh đã đến, trời càng lúc càng lạnh hơn vào ban đêm."

Cô quay đầu nhìn Lâm Huyền cao lớn bên cạnh:

"Lúc đứng xếp hàng trong công viên, tôi nghe du khách nói rằng mùa lạnh này đến rất mạnh, nhiệt độ giảm rất nhanh, nghe nói tối nay còn có tuyết nữa."

"Tuyết sao?"

Lâm Huyền ngước nhìn lên trời, thở ra một làn hơi trắng khi nói:

"Ở Brooklyn vào cuối tháng Mười đã có tuyết rồi à?"

"Thông thường thì không."

CC lắc đầu:

"Nhưng thời tiết mà, ai mà nói chắc được? Có khi cả năm không có tuyết, có khi tuyết đến rất sớm..... Nhưng, trời lạnh như hôm nay quả thực rất hiếm."

"Thường thì phải đến khoảng tháng Mười Hai mới lạnh như thế này. Thời tiết dạo gần đây thực sự rất lạ, có lẽ đây là mùa

đông lạnh nhất tôi từng trải qua."

"Vậy sao."

Lâm Huyền đáp lại, nhét đôi tay lạnh buốt vào túi áo khoác bông, thở ra làn hơi trắng và nói:

"Vậy nên chúng ta nhất định phải nâng cấp trang bị. Trời lạnh thế này mà ngủ dưới gầm cầu thì chắc chắn sẽ bị đóng băng thành cục đá mất."

"Lúc chơi ban ngày thì không thấy gì, giờ anh nói tôi cũng thực sự cảm thấy lạnh rồi."

Sức tấn công của thời tiết lúc này đã vượt quá khả năng phòng thủ của chiếc áo bông. Bộ đồ cũ này đã không còn phù hợp, nhất định phải tìm bộ mới.

"Gangster..... Thường xuất hiện ở đâu nhỉ?"

Lâm Huyền hỏi.

CC im lặng một lúc, nhớ lại những lời đồn cô từng nghe:

Chương 1734: Chứng kiến phép thuật (2)

Chương 1734: Chứng kiến phép thuật (2)

"Tôi nghe nói, gangster ở Coney Island chủ yếu là người Ý, còn có một số băng nhóm địa phương khác, tình hình rất hỗn loạn, hầu như mỗi đêm đều có tiếng súng nổ và đánh nhau."

"Những mâu thuẫn chủ yếu không phải là tranh giành lãnh thổ, mà là do giao dịch hàng cấm và xung đột lợi ích."

Tút tút tút tút tút——

Trong khi hai người đang nói chuyện, phía trước bỗng vang lên tiếng ống xả mô tô.

Cả hai ngẩng đầu lên.

Thấy hai chiếc mô tô Harley đi đầu, trên mỗi xe có một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen, theo sau là một chiếc xe Lincoln, nghênh ngang lao qua trong màn đêm.

Khi tiếng động cơ dần xa và ánh đèn xe tắt, tầm nhìn của Lâm Huyền và CC lại chìm vào bóng tối.

Lâm Huyền chớp mắt:

"Đó chẳng phải là....."

"Đúng vậy."

CC cũng ngạc nhiên:

"Thật là nói gì đến đó, vừa nãy những chiếc mô tô và xe hơi đi qua chẳng phải là gangster sao?"

"Đi thôi."

Lâm Huyền phấn khích như vừa phát hiện ra kho báu.

Thật đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Cây tiền vàng luôn đến đúng lúc.

Hắn vội vàng kéo tay CC, chạy theo con đường phía trước:

"Chúng ta theo họ, xem gangster này chuẩn bị giao dịch gì!"

CC mím môi.

Do dự một lúc lâu.

Nói thật, cô thực sự không muốn dính vào những chuyện nguy hiểm như thế này, chỉ có kẻ liều mạng hoặc ngốc nghếch mới đi tìm phiền phức với gangster.

Nhưng.

Một khi Lâm Huyền đã quyết định.

Cô không thể bỏ mặc hắn:

"Được rồi."

Cuối cùng cô cũng thuyết phục bản thân, cùng Lâm Huyền tiếp tục tiến về phía trước:

"Nhưng anh nhất định phải cẩn thận đấy, Lâm Huyền, bọn họ chắc chắn đều có súng! Anh tuyệt đối đừng để xảy ra xung đột với họ!"

……

Sau một khoảng thời gian, Lâm Huyền và CC men theo con đường nhỏ trong rừng cây, cuối cùng đến một nhà kho bỏ hoang. Nơi này vô cùng đổ nát, cỏ dại mọc khắp nơi. Không rõ trước khi bị bỏ hoang, nơi này được sử dụng vào mục đích gì.

Coney Island vào năm 1952 mới chỉ bắt đầu phát triển, vẫn còn nhiều vùng đất hoang chưa được khai phá, và đây chính là lý do khiến các gangster tập trung ở đây; là một nơi không có sự quản lý, đương nhiên dễ thu hút những kẻ tội phạm.

Ví dụ như...

Brooklyn.

Hắn rất yêu thích bầu không khí sát khí và bạo lực như thế này.

Nếu trong giấc mơ đầu tiên, hắn vẫn còn là một công dân tốt ở Los Angeles, người phải chạy trốn và dễ dàng bị bắn hạ.

Thì giờ đây, hắn đã hoàn toàn xứng đáng được gọi là vua của Brooklyn!

Sở hữu năng lực 【Cưỡng chế tránh né ngược】 không tuân theo quy tắc nào, hắn thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả trong giấc mơ, như một tên ma vương của thế giới thực.

Đặc biệt, đối thủ hiện tại là gangster, nên không cần lo lắng về vấn đề pháp luật hay cảnh sát, không có bất kỳ trở ngại nào.

"Đừng lo."

Lâm Huyền đặt tay lên mái tóc bồng bềnh của CC, đẩy cô thấp xuống phía sau bụi rậm, quan sát những thành viên gangster đang chờ đợi trong nhà kho bỏ hoang:

"Cứ để chúng làm việc của chúng. Rõ ràng là chúng đang chờ

một gangster khác, hoặc chúng là bên bán, hoặc bên mua, dù sao thì hôm nay chúng cũng không đến đây để đánh nhau."

"Sao anh lại chắc chắn vậy?" CC nhìn hắn.

"Trong phim cũng toàn diễn thế mà."

Lâm Huyền trả lời một cách hờ hững.

Nhưng nói thật ra thì...

Vào năm 1952, có vẻ như Mỹ chưa có nhiều phim về gangster, vì thời đại đó còn rất bất ổn, các đạo diễn thường không dám đụng chạm đến gangster.

Mãi đến năm 1971, khi bộ phim Bố Già được quay, gangster ở bên đó vẫn rất không thân thiện, không hoan nghênh và không hợp tác, khiến quá trình quay phim gặp nhiều khó khăn, thậm chí đoàn làm phim còn nhận được lời đe dọa bị giết.

Nhưng, khi bộ phim này ra mắt, các thành viên gangster đều phải thốt lên "Thật là đỉnh quá!" và tỏ ra vô cùng phấn khích.

Kể từ đó...

Các thành viên gangster Mỹ thậm chí còn cố tình bắt chước cách nói chuyện của Marlon Brando trong vai diễn Bố Già để thể hiện đẳng cấp, thật là nghịch lý đến tận trời cao.

"Lâm Huyền, chúng đến rồi."

CC huých Lâm Huyền, ra hiệu cho hắn nhìn sang phía bên kia đường.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Bên kia đường có vài ánh đèn chiếu đến, năm chiếc xe hơi màu đen, kiểu dáng xe cổ, không có đặc điểm gì nổi bật, Lâm Huyền

cũng không nhận ra đó là loại xe gì.

"Cảm giác là bọn này không có ý tốt."

Lâm Huyền nheo mắt:

"Nhìn mà xem, gangster A bên này chỉ có hai chiếc mô tô và một chiếc xe hơi, tổng cộng có sáu người; còn gangster B bên kia lại đến năm chiếc xe hơi, số lượng chênh lệch rõ ràng."

"Vì vậy, rất có khả năng... chúng định chơi trò phản bội."

Vừa dứt lời.

Năm chiếc xe hơi đen, hai chiếc dừng trước và ba chiếc dừng sau, sau đó hàng chục người bước xuống, tụ tập lại thành một đám.

Lập tức, các thành viên của gangster A lấy súng từ thắt lưng ra, gương mặt đầy căng thẳng.

Từ chiếc xe hơi phía sau của gangster B, một người đàn ông trung niên đội mũ nỉ đen, mặc áo khoác dài màu đen, chống gậy, bước ra với dáng đi khập khiễng.

Rõ ràng, hắn ta là lão đại của gangster B.

"Hắn ta mặc bộ đồ khá đẹp đấy."

Lâm Huyền trầm trồ:

"Toát lên vẻ quý tộc."

CC gật đầu:

"Trông có vẻ rất đắt tiền."

Hai nhóm gangster căng thẳng, người đứng đầu hai bên bước

lên bắt tay, sau đó đàn em của họ mỗi bên lấy ra một cái hộp.

Chương 1735: Chứng kiến phép thuật (3)

Chương 1735: Chứng kiến phép thuật (3)

Một hộp đen và một hộp trắng, kích thước tương đương nhau, không rõ đây là nghi thức gì.

Từ góc nhìn của Lâm Huyền, hắn không thấy rõ được chi tiết.

Cũng không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng hai bên bắt đầu cãi nhau dữ dội, nói thứ ngôn ngữ mà Lâm Huyền không hiểu, không giống tiếng Anh mà cũng không phải tiếng Ý... hoàn toàn không hiểu chút nào.

Chớp mắt, gangster B không cho gangster A có thời gian phản ứng, liền rút súng ra và bắn loạn xạ!

Pằng pằng pằng!

Tiếng súng hỗn loạn, mùi thuốc súng nhanh chóng lan tỏa đến bụi rậm, khiến CC mặt tái xanh, vội vàng che miệng mũi để tránh bị ngạt mà hắt hơi.

Không lâu sau, tiếng súng dừng lại.

Toàn bộ thành viên của gangster A đều ngã xuống, máu me chảy lênh láng, trong khi gangster B không hề hấn gì.

Chúng bắt đầu cười lớn, nói chuyện đầy phấn khích, nhưng không ai hiểu được.

CC kéo nhẹ áo của Lâm Huyền, giọng cô run rẩy:

"Lâm... Lâm Huyền, bọn chúng thực sự sẽ giết người... chúng ta không thể tiếp tục trốn ở đây nữa!"

"Cô nói đúng."

Lâm Huyền gật đầu:

"Thật sự không thể trốn thêm được."

Rồi.

Trong ánh mắt đầy kinh ngạc của CC, cùng nhịp thở bị ngừng lại vì tim như đứng yên! Lâm Huyền bất ngờ đứng dậy từ bụi rậm!

"Hello~"

Hắn bước ra, hướng về phía hơn chục tên gangster đang cầm súng và chào hỏi.

"&*￥！@！￥！"

"##*￥%&？！"

Nhưng gangster địa phương không mấy thân thiện, nói bằng thứ ngôn ngữ lạ lẫm, đồng thời chĩa súng về phía Lâm Huyền!

"Lâm Huyền——"

CC hoảng hốt hét lên.

Tuy nhiên, Lâm Huyền không chút sợ hãi, nở nụ cười bình thản:

"【CC, hãy đến chứng kiến phép thuật.】"

Vút!

Hắn vươn tay như Neo trong Ma Trận, đối diện với những nòng súng đen ngòm của hơn chục tên gangster——

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Liên tiếp những âm thanh ngã xuống.

Không có tiếng súng nào vang lên, không một viên đạn được bắn ra, cả đám gangster hơn chục người đều như những bức tượng đá, cứng đơ và ngã xuống đất một cách nặng nề.

Đôi mắt hoảng loạn của bọn chúng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra.

Mọi thứ vốn vẫn đang bình thường, khi chúng chuẩn bị bóp cò để bắn vào người thanh niên vừa đột ngột xuất hiện...

Thì bỗng nhiên một cú đấm vô hình đánh mạnh vào ngực chúng! Khiến cơ thể chúng bất lực! Hoàn toàn không thể cử động!

Rồi, cơ thể không còn chút sức lực, mềm nhũn như bông, đổ xuống một cách kỳ quái, mặt và mũi chạm đất, không thể động đậy, thậm chí đôi mắt cũng không thể chuyển động!

"Đây... đây là gì vậy!?"

CC từ trong bụi rậm không kìm được mà đứng bật dậy, tròn mắt há miệng nhìn cảnh tượng kỳ lạ này.

Cô hít một hơi thật sâu.

Dù có cố gắng thế nào cũng không thể hiểu nổi.

Chỉ thấy Lâm Huyền đẩy tay về phía trước, và cả nhóm gangster đổ gục như những quân domino!

Chuyện này là sao?

Phép thuật? Ma thuật? Hay là siêu năng lực?

Giữa cánh đồng hoang vu.

Người duy nhất còn đứng vững là tên đầu sỏ của gangster, kẻ đội mũ nỉ đen, chống gậy.

Giờ đây, hắn ta cũng tái mét mặt, hoảng sợ không thôi, vội vàng rút khẩu súng từ trong túi áo khoác ra, nhắm về phía Lâm Huyền và bóp cò——

Đùng...

Cả cơ thể hắn ta bỗng ngả ra phía sau, trái tim như bị siết chặt trong nắm đấm vô hình, sức lực hoàn toàn cạn kiệt, ngón tay trỏ đặt trên cò súng không cách nào bóp được nữa, không thể điều khiển nổi bất kỳ ngón tay nào!

Bịch.

Người đàn ông trợn mắt, cùng với cây gậy của mình ngã xuống đất, như một bức tượng sáp hòa vào mặt đất.

Lâm Huyền mỉm cười, bước đến, cúi xuống, lấy chiếc mũ nỉ đen trên đầu hắn ta đội lên đầu mình:

"Tôi rất thích chiếc mũ của anh."

Rồi hắn nhặt khẩu súng đen dưới đất lên:

"Tôi cũng rất thích khẩu súng của anh, và cả..."

Lâm Huyền lật người tên đầu sỏ mềm oặt nằm trên đất lại, lột chiếc áo khoác dài cao cấp của hắn ta:

"Áo khoác của anh nữa."

Sau đó, Lâm Huyền cởi chiếc áo bông cũ của mình ra, lắc lư chiếc áo khoác dài đen trong gió và khoác lên người.

Hắn sờ túi áo ngực, phát hiện còn một chiếc kính râm treo ở đó.

Tên đầu sỏ này thực sự được trang bị khá đầy đủ.

Không khách sáo nữa, Lâm Huyền mở kính râm và đeo lên mặt.

Đến đây.

Trên đầu là chiếc mũ nỉ đen,

Mặt đeo kính râm đen,

Mặc áo khoác dài đen,

Cầm khẩu súng đen trên thắt lưng,

【Trang bị gangster】 đã hoàn tất!

"Lập tức thấy ấm áp hơn nhiều, đúng là đồ tốt."

Lâm Huyền nhanh chóng bước đến phía mui xe, mở hai chiếc vali một đen một trắng.

Trong chiếc vali đen là bột trắng.

Trong chiếc vali trắng, có nhiều cọc tiền đô la Mỹ màu xanh mướt, được xếp gọn gàng.

Hắn đóng nắp lại.

Lâm Huyền nhặt chiếc vali trắng lên, tiến đến trước chiếc Harley của gangster A đã bị tiêu diệt, vặn chìa khóa hết cỡ sang phải, rồi giẫm mạnh vào cần khởi động——

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Chiếc Harley với động cơ dung tích lớn gầm rú:

"CC, nhanh lên!"

Lâm Huyền vẫy tay gọi CC từ trong bụi rậm.

CC vẫn chưa hết bàng hoàng, màn "cướp bóc" mượt mà và điêu luyện của Lâm Huyền thực sự khiến cô sợ hãi.

Chương 1736: Chứng kiến phép thuật (4)

Chương 1736: Chứng kiến phép thuật (4)

"Nhanh lên, nhanh một chút!" Lâm Huyền hối thúc.

Hắn rõ hơn ai hết rằng năng lực cưỡng chế tránh né ngược có giới hạn thời gian, chỉ hơn một phút nữa là bọn chúng sẽ đứng dậy được.

Hai tay khó chống lại bốn tay.

Một màn trình diễn hoàn hảo chỉ thực sự kết thúc khi ra đi thành công.

"Ồ, ồ."

CC vội vàng nhảy lên yên sau của chiếc Harley, vòng tay ôm chặt lấy eo của Lâm Huyền.

Rầm———

Những tên gangster bên cạnh bắt đầu run rẩy, loạng choạng đứng dậy, nhưng Lâm Huyền đã vặn hết ga, chiếc xe gầm rú và lao đi, bánh xe rít lên trên mặt đường trước khi phóng vọt vào màn đêm.

Tiếng động cơ mạnh mẽ của chiếc Harley mang theo Lâm Huyền và CC lao vun vút trên mặt đường nhựa, nhanh chóng bỏ xa những kẻ truy đuổi.

CC lúc này mới ngẩng đầu khỏi lưng Lâm Huyền, hít gió đêm

và hét lớn về phía trước:

"Anh vừa làm gì vậy! Phép thuật hay ma thuật? Làm sao anh có thể làm được như thế?"

Nhưng CC cũng biết rất rõ.

Trên đời này làm gì có phép thuật.

Bỗng nhiên, cô mở to mắt:

"Chẳng lẽ..."

Đó là...

"Công phu Long Quốc?"

Lâm Huyền cười khi lái xe:

"Đại loại thế, cô có thể coi đó là công phu Long Quốc, vô cùng thâm sâu và đầy bí ẩn."

"Nhưng! Anh chẳng chạm vào họ mà!"

CC hoàn toàn không hiểu nổi:

"Anh đứng cách xa những tên gangster đó, làm sao anh có thể hạ gục chúng?"

"Ồ, đó là nội công đấy."

Lâm Huyền bắt đầu pha trò:

"Giống như kiểu vừa đỡ, vừa đánh trả... nếu đạt đến trình độ đại sư, còn có thể tung ra chiêu phóng tia sét nữa."

"Anh đùa hơi quá rồi đấy!"

Dù CC vừa chứng kiến tận mắt sự kỳ diệu của công phu Long

Quốc, nhưng sét với chả gì đó thì thật khó tin:

"Anh lại đang trêu tôi."

……

Chiếc xe dừng lại bên bờ sông.

Lâm Huyền và CC nhảy xuống xe, mở chiếc vali trắng ra.

CC cau mày:

"Trời ơi, nhiều tiền thế này... không biết là bao nhiêu tiền đây?"

"Bây giờ cô tin rồi chứ?"

Lâm Huyền nhấc một cọc đô la lên:

"Thấy không, tôi đã nói rồi, những ngày khó khăn của chúng ta đã kết thúc. Từ giờ trở đi... chúng ta sẽ được tận hưởng cuộc sống giàu sang."

Vừa nói, hắn vừa ném cọc tiền lên trời, để chúng bay như mưa.

"Anh điên à!"

CC thất sắc, vội vàng như một con ong nhỏ chạy đua với cơn gió đêm, nhặt từng tờ đô la rơi vãi, giận dữ nhét lại vào vali:

"Anh đúng là, sao luôn làm mấy chuyện kỳ quặc thế này? Tôi thật sự không hiểu nổi trong đầu anh nghĩ gì nữa! Sao tự nhiên lại đi ném tiền chứ!"

"Đó là một cách để thể hiện sự trang trọng."

Lâm Huyền đóng vali lại:

"Giờ chúng ta đã là người giàu, vậy... CC, chúng ta có thể thực hiện điều ước của cô rồi."

CC đột nhiên sững người.

Không thể tin nổi, tại sao người đàn ông này... lại tốt với cô đến vậy, luôn giống như một chiếc đèn thần của Aladdin, thực hiện mọi điều ước của cô?

Bất ngờ giàu có, lẽ ra con người sẽ nghĩ đến việc mua sắm cho bản thân, cải thiện cuộc sống trước chứ?

Nhưng Lâm Huyền...

Ngay từ lúc đầu...

Hắn luôn nghĩ đến cô, nhớ từng lời cô nói; thậm chí những câu nói vu vơ, Lâm Huyền cũng nhớ rất rõ.

Cô ngước nhìn Lâm Huyền:

"Điều ước của tôi, ý anh là..."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền đứng trên lan can bờ sông.

Nhìn về phía đối diện, nơi những ánh đèn lung linh, những tòa nhà chọc trời nối tiếp nhau ở trung tâm thế giới:

"Cô đã từng nói, cầu Brooklyn là bức tường ngăn cô lại, khiến cô không bao giờ có thể bước qua, không bao giờ đến được Manhattan phải không?"

Hắn ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Trên đời này không có đại dương nào không thể bơi qua, cũng chẳng có bức tường nào không thể trèo qua. Với số tiền trong

chiếc vali này, chúng ta có thể dễ dàng khám phá Manhattan, thậm chí cô có thể định cư ở đó, mở một tiệm hoa hay quán cà phê cũng được."

"Nhưng mà..."

CC bước đến, vẻ mặt đầy do dự:

"Nhưng Lâm Huyền, đây là tiền của anh, anh đã mạo hiểm cả mạng sống để cướp nó. Anh đã quan tâm đến tôi quá nhiều rồi, tôi không thể tiêu tiền của anh được nữa."

"Anh nên dùng số tiền này cho chính mình, chứ không phải... lúc nào cũng giống như đang dỗ dành tôi, thực hiện những điều ước mà tôi chỉ vô tình nói ra, tôi... tôi..."

Cô cắn chặt môi dưới:

"Chưa có ai đối xử tốt với tôi như vậy, tôi không biết phải..."

Cạch.

Một bàn tay lớn đặt lên bờ vai mỏng manh của cô.

CC ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Lâm Huyền.

"Bữa ăn đầu tiên của tôi khi đến Brooklyn, là do cô đưa tôi đi ăn."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Nửa ổ bánh mì cứng đó, đối với tôi, còn quý hơn cả một vali tiền này."

"Huống chi, cô còn nói rằng, cô sẵn sàng đi lên không gian chỉ để mang về một món quà cho tôi vì một chiếc bánh hot dog; tôi biết cô không đùa, dù cô nói đừng coi đó là thật, nhưng..."

Ánh mắt hắn tối lại đôi chút, rồi lặp lại:

"【Tôi biết, cô không đùa, cô thực sự sẽ hái cho tôi một ngôi sao.】"

"Vậy nên..."

Giọng Lâm Huyền thay đổi:

"Bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa! Chúng ta đã có nhiều tiền thế này, chắc chắn không thể tiếp tục ngủ ngoài công viên hay dưới gầm cầu nữa đúng không?"

Hắn bước lại gần chiếc mô tô.

Vắt chân lên yên.

Giẫm mạnh để khởi động chiếc Harley, tiếng động cơ gầm rú khi hắn quay đầu lại, mỉm cười với CC:

"Tối nay... chúng ta sẽ đến Manhattan."

"【Đến trung tâm của thế giới, đến nơi mà cô hằng mơ ước!】"

Chương 1737: Manhattan của chúng ta (1)

Chương 1737: Manhattan của chúng ta (1)

Rầm————————

Chiếc Harley gầm rú lao nhanh qua Coney Island, hướng về phía Bắc khu vực Brooklyn.

Lâm Huyền phóng xe trong gió đêm, mặc bộ 【trang bị gangster】 màu đen, đầu đội mũ nỉ, đeo kính râm, và chiếc áo khoác dài bay phần phật hai bên thân xe.

Khung cảnh này.

Trông giống như trong Kẻ Hủy Diệt, giống như một bộ phim Hollywood hoành tráng.

Bị "Kẻ Hủy Diệt" ức hiếp nhiều lần, cuối cùng Lâm Huyền cũng đạt được điều mong ước, tự mình trở thành một "Kẻ Hủy Diệt".

Phía sau.

CC nhỏ nhắn ngồi trên yên sau, hai tay giữ chặt vai Lâm Huyền, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh lùi dần về phía sau.

Mái tóc dài nâu sẫm uốn nhẹ bay về phía sau, để lộ vầng trán đầy đặn và trắng mịn, đuôi tóc đuôi ngựa được buộc gọn lại bằng dây chun đung đưa như một chiếc lò xo, nhảy nhót trong gió.

Không ngờ rằng...

Cô thật sự sắp đến Manhattan rồi.

Giấc mơ lớn nhất đời cô, không ngờ lại có thể thực hiện nhanh đến vậy.

Và tất cả những gì số phận đã ban tặng cho cô đều đến từ người đàn ông Long Quốc bí ẩn và kỳ diệu trước mặt.

Cô thu ánh mắt khỏi màn đêm.

Nhìn về phía trước.

Chú ý đến tấm lưng rộng và vững chãi ấy.

Bàn tay cô đặt trên vai phải của Lâm Huyền từ từ trượt xuống, qua lớp vải len mềm mịn, chạm vào lưng hắn.

Dù cơn lạnh đang ập đến, dù gió đêm lạnh lẽo, nhưng lòng bàn tay cô dường như cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của Lâm Huyền... lan tỏa vào tận sâu trong tim.

Cúi xuống nhìn.

Giữa hai người là chiếc vali bạc chứa đầy đô la.

Chiếc vali nhỏ, chỉ bằng kích thước của hai quyển sách.

Nhưng bên trong chứa không ít tiền, hàng cọc tiền đô la màu xanh lá được xếp gọn gàng.

Hàng trăm nghìn đô la...

CC không thể nào tưởng tượng nổi số tiền này lớn đến mức nào.

Cô ngẩng đầu lên lần nữa.

"Hả?"

Cô chớp mắt, rồi nhích người về phía trước, hét lớn vào tai Lâm Huyền:

"Lâm Huyền! Hình như anh đi sai đường rồi!"

Xe chạy rất nhanh, tiếng động cơ rầm rộ, cô phải hét to Lâm Huyền mới nghe được:

"Đi đến Manhattan không phải đi đường này, đáng lẽ chúng ta phải rẽ trái!"

Lâm Huyền quay đầu lại, cũng hét lớn:

"Trước khi đến Manhattan, chúng ta không cần phải chuẩn bị kỹ càng sao? Đây là giấc mơ lớn nhất đời cô, phải có chút nghi thức chứ, không thể làm qua loa được."

Hắn mỉm cười nhẹ:

"Trước đây, ở bến tàu bên ngoài nhà thờ, cô đã từng nói với tôi rằng, người Manhattan không mặc những bộ đồ như chúng ta, đàn ông thì ăn mặc bảnh bao, còn phụ nữ thì luôn sang trọng."

"Vậy nên lần này trước khi chúng ta đến Manhattan, cũng phải chỉnh trang một chút. Giờ chúng ta đã là người giàu, khí chất phải theo kịp."

"Bộ đồ tôi đang mặc chắc là đủ tiêu chuẩn rồi, dù tôi không biết nhãn hiệu của chiếc áo và mũ này, nhưng có lẽ nó thuộc dòng hàng xa xỉ và tôi rất thích kiểu dáng của nó."

"Nhưng cô vẫn mặc bộ đồ cũ của kẻ lang thang, tôi muốn mua cho cô một bộ quần áo mới, rồi chúng ta sẽ lái xe qua cầu Brooklyn, bước vào Manhattan với vẻ ngoài rực rỡ."

"Trước đây cô luôn nói rằng mình muốn một chiếc váy trắng nhẹ nhàng, viền ren, bồng bềnh và xinh đẹp phải không? Bây giờ

chúng ta sẽ đến khu thương mại của khu nhà giàu, ở đó——"

"【Tôi sẽ mua cho cô chiếc váy trắng đẹp nhất ở Brooklyn!】"

CC lắng nghe lời nói của Lâm Huyền, cô nín thở.

"Anh... anh thậm chí còn nhớ rõ cả những điều nhỏ nhặt như vậy."

Cô thì thầm đầy kinh ngạc:

"Làm sao mà... mỗi lời tôi nói, anh đều nhớ kỹ như thế..."

"Hả?"

Trong tiếng động cơ gầm rú và tiếng gió rít qua tai, Lâm Huyền quay đầu lại, hét lớn:

"Vừa rồi cô nói gì? Gió to quá, tôi không nghe rõ!"

CC lắc đầu:

"Không... không có gì."

Cô nhắm mắt lại.

Siết chặt chiếc áo khoác bông trên người, vòng tay ôm lấy eo Lâm Huyền, áp mặt vào lưng hắn để tránh gió lạnh:

"Tôi chỉ muốn nói... trời lạnh quá, liệu có phải sắp có tuyết không?"

……

Khi vào khu thương mại, Lâm Huyền giảm tốc độ xe, nhìn quanh các cửa hàng bên đường.

Tuy nhiên.

"Sao cửa hàng nào cũng đóng cửa hết vậy?"

Lâm Huyền nhìn những cửa hàng bên đường, gần như tất cả đều tắt đèn, đóng cửa, hắn không hiểu lắm:

"Giờ này đâu phải muộn đến mức phải đóng cửa sớm như vậy? Buổi tối không phải là giờ vàng để bán hàng sao?"

"Brooklyn rất hỗn loạn."

CC thò đầu ra từ phía sau. Khi xe đã giảm tốc độ, cô không cần phải ôm chặt lấy Lâm Huyền nữa:

"Ngay cả ở khu nhà giàu, cướp bóc vẫn thường xảy ra, nên các cửa hàng đều đóng cửa rất sớm."

Lâm Huyền lái xe qua vài con phố.

Tất cả các cửa hàng thời trang lớn nhỏ đều đã đóng cửa, không tìm thấy một cửa hàng nào còn mở.

Điều này thật sự khá phiền toái.

Dù rằng hắn có thể đập vỡ kính cửa sổ, vào tự do mua sắm và trả tiền bồi thường cho chủ cửa hàng.

Nhưng khó có thể nói liệu điều này có gây ra rắc rối không.

Dù hắn bất khả chiến bại và bất tử nhờ vào khả năng cưỡng chế tránh né ngược.

Nhưng nếu cảnh sát hay "người tốt" xuất hiện, tấn công hắn và lôi hắn đến đồn cảnh sát... thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

Ở nơi đất khách quê người, tốt nhất là tránh những phiền phức không đáng có.

Chương 1738: Manhattan của chúng ta (2)

Chương 1738: Manhattan của chúng ta (2)

Thêm vào đó.

CC là một cô gái rất thuần khiết và lương thiện.

Lần trước khi hắn trộm tờ báo của một cậu bé da đen, cô còn lên tiếng phản đối bất bình, một cô gái có đạo đức và công lý như vậy...

Liệu cô ấy có thể chấp nhận mặc một chiếc váy trắng bị trộm về không?

Lâm Huyền lắc đầu.

Không cần biết CC có chấp nhận hay không.

Đứng từ góc độ của hắn, hắn cũng muốn đàng hoàng, ngay thẳng và chính trực mua tặng CC một chiếc váy trắng.

Không để cô phải gánh nặng tâm lý.

Không để chiếc váy trắng ấy bị vấy bẩn.

Để cô thực sự trở thành một nàng công chúa rạng rỡ.

"Tìm được rồi!"

Nhìn thấy phía xa có một cửa hàng còn sáng đèn, trong tủ kính trưng bày vài chiếc váy trắng, Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm:

"Phía trước còn một cửa hàng chưa đóng cửa, chúng ta qua xem thử."

CC gật đầu.

Từ xa cô cũng thấy tủ kính của cửa hàng đó.

Dù không nhìn rõ lắm, nhưng những con ma-nơ-canh trong cửa sổ đang mặc những chiếc váy trắng sáng lấp lánh, bồng bềnh và xinh đẹp:

"Đẹp quá."

Cô thốt lên từ đáy lòng:

"Những chiếc váy này thật lộng lẫy."

Lâm Huyền vặn ga, chiếc mô tô tăng tốc tiến về phía ánh sáng.

Chẳng mấy chốc.

Chiếc Harley dừng trước cửa hàng.

Lâm Huyền nghiêng đầu, nhìn vào tủ kính, rồi ngước lên nhìn biển hiệu, ngay lập tức chết lặng:

"Vá... váy cưới? Đây là cửa hàng váy cưới!"

Hắn vừa rồi còn hơi nghi ngờ...

Tại sao cửa hàng này lại bày toàn váy trắng trong tủ kính, một chiếc thì không nói, nhưng tất cả đều là váy trắng, điều này thật sự có chút bất hợp lý.

Không ngờ rằng...

Đây lại là một cửa hàng váy cưới!

Trong cửa hàng váy cưới, đương nhiên chỉ toàn là váy trắng...

à không, là váy cưới màu trắng.

"Chuyện này..."

Lâm Huyền gãi đầu:

"Thế này thì có hơi ngượng nhỉ, xét về mặt lý thuyết, váy cưới có được tính là váy trắng không?"

"Hỏi CC xem sao? Cô nghĩ thế nào về chiếc váy trắng này... ừ? Người đâu rồi?"

Hắn định quay đầu hỏi ý kiến CC.

Nếu cô không thích, hắn sẽ vặn ga và đi tìm cửa hàng khác.

Nhưng không ngờ!

Vừa quay đầu lại, CC đã biến mất!

"CC?"

Hắn nhìn xung quanh.

Lúc này mới phát hiện... cô gái nhỏ bé với bộ quần áo rách rưới kia đã không kìm được nhảy xuống từ yên sau, lúc này đang áp mặt vào tấm kính cửa sổ, say mê ngắm nhìn những chiếc váy cưới bên trong.

"Haha."

Lâm Huyền không thể nhịn được mà bật cười.

Được rồi.

Không cần hỏi nữa, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Có vẻ như, trong mắt CC, váy cưới và váy trắng về bản chất không khác nhau nhiều, hoặc có lẽ... cô ấy còn thích kiểu váy cưới

lộng lẫy, sáng lấp lánh hơn.

Trắng tinh khôi, bồng bềnh, viền ren, và lấp lánh.

Váy cưới đã hoàn toàn đáp ứng mọi tưởng tượng của CC về một chiếc váy trắng sang trọng.

Lâm Huyền vặn chìa khóa xe về bên trái.

Tắt máy, dừng xe.

Sau đó hắn tiến đến sau lưng CC:

"Cô thích không?"

"Ừm!"

CC mắt sáng rỡ, trả lời ngắn gọn.

"Vậy chúng ta vào chọn nhé."

Nói xong, Lâm Huyền bước về phía cửa chính.

Nhưng đột nhiên——

Tách.

Một tiếng công tắc vang lên.

Toàn bộ đèn trong cửa hàng và tủ kính tắt hết, một nam một nữ nhân viên bước ra từ cửa, chuẩn bị khóa cửa.

Nữ nhân viên nhìn thấy Lâm Huyền mặc đồ đen đứng trước cửa, hơi sững người, rồi cúi đầu nói:

"Xin lỗi ông, hôm nay chúng tôi đã hết giờ làm việc rồi, mong ông quay lại vào ngày mai."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Chúng tôi đang hơi gấp, làm thêm giờ đi."

"Không thể làm thêm giờ được!"

Người đàn ông phía sau cô nhân viên lạnh lùng hừ một tiếng:

"Công đoàn đã phải rất vất vả để đảm bảo quyền lợi của chúng tôi, đảm bảo giờ làm việc của chúng tôi, sao có thể tự ý làm thêm giờ để phá hoại điều đó?"

"Ông hãy quay lại vào ngày mai, làm thêm giờ là điều không thể, dù chỉ một giây!"

Lâm Huyền lấy từ túi áo khoác một xấp tiền đô la, chia thành hai phần, đưa vào tay hai nhân viên:

"Có lẽ... tối nay có thể là ngoại lệ?"

Tách!

Nam nhân viên với tốc độ nhanh như một vận động viên đẳng cấp thế giới, lập tức quay người và bật sáng tất cả các công tắc đèn!

Toàn bộ cửa hàng cùng với tủ kính sáng rực lên ngay lập tức.

Anh ta mở rộng cửa,

Cúi đầu 90 độ,

Và mời vào trong với giọng nhiệt thành:

"Chào mừng quý khách! Mời quý ông vào trong! Xin hãy thoải mái lựa chọn và thử đồ đến khi nào ưng ý thì thôi!"

Nữ nhân viên cũng ngạc nhiên, cúi đầu theo:

"Hoan nghênh! Hoan nghênh quý khách!"

Lâm Huyền tiến đến tủ kính, nắm tay CC:

"Đi thôi, chúng ta vào trong thử, trong đó chắc chắn sẽ có nhiều kiểu dáng hơn, cô hãy chọn bộ nào mà cô thích nhất."

……

Người đẹp vì lụa.

Cởi bỏ bộ đồ lang thang, dưới sự phục vụ tận tình và đầy hào hứng của nữ nhân viên, CC liên tục thay thử những chiếc váy cưới trắng.

Với mỗi chiếc, nữ nhân viên đều không ngừng khen ngợi:

"Ôi, thưa cô, cô có dáng người thật hoàn hảo, chiếc váy nào cũng vừa vặn như in, cô thật sự là một người mẫu sinh ra để mặc đồ."

Chương 1739: Manhattan của chúng ta (3)

Chương 1739: Manhattan của chúng ta (3)

Lâm Huyền ngồi trên ghế dành cho khách VIP, nhìn CC thử từng chiếc váy.

Nam nhân viên đứng phía sau Lâm Huyền, liên tục pha trà, rót nước, lời khen ngợi không ngừng:

"Thưa ông, cô ấy là cô gái đẹp nhất mà tôi từng gặp! Không có đối thủ!"

"Thưa ông, ông cũng là người đàn ông đẹp trai, phong độ và lịch thiệp nhất mà tôi từng thấy!"

"Hai người sắp cưới phải không? Hay là... định chụp ảnh cưới? Hai người đẹp như vậy, dáng chuẩn như vậy, trông hệt như những người mẫu!"

Lâm Huyền nhận ly trà.

Mỉm cười mà không nói gì.

Dù đã tiêu mất vài nghìn đô la tiền boa, nhưng những giá trị tinh thần nhận lại thật sự đầy đủ, bên kia CC cũng bị lời khen ngợi mà cô chưa từng nghe bao giờ làm cho má ửng hồng, có chút ngại ngùng.

"Có đẹp không?"

Cô chớp mắt đầy kỳ vọng, ngước nhìn Lâm Huyền.

Cô không quan tâm lắm đến lời khen của hai nhân viên, cô chỉ muốn... biết Lâm Huyền sẽ nói gì.

"Đẹp lắm."

Lâm Huyền gật đầu, sau đó nói thêm:

"Nhưng, chúng ta cũng có thể thử thêm vài kiểu dáng tinh tế hơn."

Không biết có phải do ảnh hưởng của thời đại năm 1952 hay không, Lâm Huyền cảm thấy những chiếc váy cưới này có phần hơi cổ điển, nếu hỏi hắn có hài lòng hay không, thật ra hắn chưa hoàn toàn ưng ý, hy vọng có thể tìm được bộ váy tinh xảo hơn.

【Nguy hiểm!】【Nguy hiểm!】

Trên đầu hai nhân viên đột nhiên xuất hiện hai chữ nguy hiểm; họ trở nên căng thẳng, như đối diện với kẻ thù, rõ ràng nhận ra rằng vị khách gangster trẻ tuổi này không thực sự hài lòng!

"Thưa... thưa ông! Ông cứ yên tâm, ở cửa hàng chúng tôi còn rất nhiều mẫu váy cưới, những cái này chỉ là kiểu phổ thông... Đúng đúng, lỗi tại chúng tôi, cô gái này có dáng người và nhan sắc tuyệt vời như vậy, sao có thể thử những mẫu váy thông thường, tôi sẽ sắp xếp ngay!"

Nữ nhân viên cũng gật đầu liên tục như mổ thóc:

"Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi, tôi quên chưa trang điểm cho cô ấy! Dù cô ấy vốn đã rất đẹp tự nhiên, nhưng khi mặc váy cưới thì vẫn cần có chút trang điểm và phụ kiện đi kèm."

"Cô ơi, mời cô theo tôi, tôi sẽ làm sạch da mặt và trang điểm cho cô."

Sau một hồi chuẩn bị.

Khi CC một lần nữa ngượng ngùng mím môi bước ra từ phòng thay đồ, cô đã khoác lên mình chiếc váy cưới trắng tinh tế nhất, tóc được làm kiểu, khuôn mặt vốn thanh tú và trắng trẻo nay lại rạng rỡ hơn nhờ lớp trang điểm nhẹ, trông cô như một nàng tiên lạc vào trần gian.

"Đẹp... đẹp chứ?"

Lần đầu tiên trong đời được trang điểm, CC cảm thấy vô cùng thiếu tự tin, rụt rè hỏi Lâm Huyền.

Lâm Huyền lặng lẽ nhìn cô gái trước mặt.

Đó là hình ảnh gợi nhớ đến Sở An Tình, người từng mặc bộ váy xanh da trời, khiêu vũ cùng hắn trong buổi tiệc cuối năm của Thương hội Đông Hải...

Phong cách ấy, sự dễ thương ấy, chỉ khác là thiếu đi sự tự tin và duyên dáng độc nhất của một tiểu công chúa Đông Hải.

"Đẹp lắm."

Lâm Huyền thành thật nói:

"Rất đẹp."

CC lập tức rạng rỡ, mắt cười thành hai vầng trăng khuyết, lúm đồng tiền trên khóe miệng hiện lên mờ nhạt:

"Vậy thì bộ này nhé! Tôi cũng rất thích bộ này!"

Cả nam và nữ nhân viên đều thở phào nhẹ nhõm:

"Thưa ông, chúng tôi sẽ gói bộ váy cưới này ngay."

"Không cần đâu, không cần gói."

Lâm Huyền đứng dậy khỏi ghế VIP.

Hắn nhặt chiếc mũ đen bên cạnh trên bàn trà, đội lên đầu:

"CC, chúng ta đi thôi."

Rầm————————

Chiếc Harley gầm rú trên Đại lộ Brooklyn, tốc độ vượt quá 100 dặm một giờ.

Phía trước là Lâm Huyền trong bộ đồ đen; phía sau, CC ôm chặt lấy hắn, áp sát vào lưng hắn, mặc chiếc váy cưới trắng dài thướt tha.

Chiếc váy trắng tung bay, kéo dài trong đêm tối, như chiếc đuôi của một ngôi sao chổi, chở theo hy vọng và ước mơ, hướng về phía đô thị huyền ảo, trung tâm thế giới, New York – Manhattan.

Dù đang là đêm, nhưng CC cảm thấy Manhattan phía trước như đang được ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Cô ngẩng đầu lên từ lưng Lâm Huyền.

Nhìn cây cầu Brooklyn ngay trước mặt, và ngắm Manhattan gần ngay tầm mắt.

Gần.

Thật gần.

Bên kia cầu Brooklyn chính là những tòa nhà cao chọc trời của Manhattan.

Cây cầu này.

Rào chắn ngăn cách giữa Brooklyn và Manhattan.

Cô cuối cùng cũng sẽ vượt qua nó!

Cầu Brooklyn...

Nó thực sự chỉ là một cây cầu!

"CC! Sẵn sàng chưa!"

Lâm Huyền siết chặt tay ga, quay đầu cười hỏi:

"Cầu Brooklyn, chúng ta sắp vượt qua rồi! Vượt qua cầu... chính là Manhattan!"

"Ừm!"

CC cắn chặt môi.

Trong lòng dâng trào hàng ngàn cảm xúc nhưng không thể thốt nên lời, chúng biến thành những giọt nước mắt lấp lánh, bay theo cơn gió cuối cùng của Brooklyn.

Cô vươn thẳng người.

Cắn chặt răng.

Hai tay ôm lấy vai Lâm Huyền.

Cô đứng thẳng dậy từ yên xe sau!

Cô nhìn về phía những ánh đèn neon đang tiến lại gần.

Nhớ về những ngày đẹp đẽ ở trại trẻ mồ côi,

Nhớ về những ngày lang thang trên đường phố Brooklyn,

Nhớ về những lần nhìn ra từ hành lang cao của Brooklyn Heights,

Nhớ về tấm chăn ấm áp trong khách sạn,

Nhớ về hương vị tuyệt vời khi cắn miếng hotdog đầu tiên,

Nhớ về khoảnh khắc từ trên đỉnh vòng đu quay, nhìn xuống thành phố dường như không thể thoát ra khỏi...

"Xông lên!!"

CC hét to về phía cây cầu rộng lớn và đại dương trước mặt:

Chương 1740: Thiên thần (1)

Chương 1740: Thiên thần (1)

"Brooklyn!!!"

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Lâm Huyền vặn ga hết cỡ.

Chiếc Harley gầm lên, nhảy lên khỏi mặt đất tại giao điểm của cầu Brooklyn!

Sau một cú nhảy ngắn, nó hạ xuống trên mặt cầu thép, lao thẳng về trung tâm thế giới với sức mạnh không gì cản nổi.

Cây cầu thép trăm năm tuổi, với hàng ngàn sợi dây cáp khổng lồ giữ nó trên mặt nước, giờ đây không thể ngăn cản ước mơ của cô gái 19 tuổi này nữa!

Anten trên đỉnh tòa nhà Empire State tựa như một ngọn hải đăng, chào đón sự xuất hiện của "Vua Brooklyn"!

Tích tách...

Tích tách...

Tích tách...

Chiếc xe chạy với tốc độ tối đa đến giữa cầu.

Lâm Huyền cảm thấy những giọt nước ấm rơi trên cổ.

Là những giọt nước ấm.

Chúng trượt qua cổ áo, chảy dọc ngực hắn.

Hắn giảm tốc độ.

Quay đầu lại.

Và thấy CC đứng trên yên xe, tay ôm lấy vai hắn... nước mắt lăn dài trên má, làm nhòe lớp trang điểm.

Dù cô cắn chặt môi.

Nhưng trong ánh mắt, phản chiếu những ánh đèn sáng rực của Manhattan, đã ngập đầy những giọt nước mắt như những viên ngọc.

"Tôi... tôi không sao."

CC lau nước mắt:

"Tôi không khóc."

Cô lắc đầu:

"Tôi thực sự không khóc."

Cô hít một hơi sâu, nở nụ cười rạng rỡ từ tận đáy lòng với Lâm Huyền:

"Đây là nước mắt hạnh phúc!"

CC cúi đầu.

"Lâm Huyền, giờ tôi tin anh rồi, anh thật sự biết phép thuật."

Lâm Huyền điều khiển chiếc xe, cười nhẹ:

"Lái xe mô tô đâu cần phép thuật gì, cầu Brooklyn đã ở đây cả trăm năm rồi, cũng không phải do tôi tạo ra."

CC ngồi xuống, trở lại yên sau xe.

Rồi cô lại ôm lấy eo Lâm Huyền, áp gương mặt vừa khóc vào lưng hắn, vào chiếc áo khoác len đen ấm áp, cảm thấy thật thoải mái:

"Nhưng với tôi, đây chính là phép thuật, là điều kỳ diệu đẹp nhất trên thế gian."

Cô nhắm mắt lại, khẽ nói:

"【Gặp được anh... là may mắn lớn nhất trong đời tôi.】"

Chiếc Harley lao nhanh trên Đại lộ số 5 rộng lớn nhất của Manhattan.

Hiện tại đã là nửa đêm, trên đường hầu như không có nhiều xe cộ, nhưng các tòa nhà xung quanh vẫn sáng rực đèn; rõ ràng, Manhattan với danh xưng là thủ đô của thế giới vẫn giữ được nhịp sống sôi động về đêm. Lâm Huyền thở ra một hơi, lập tức hóa thành làn sương mỏng.

Cơn lạnh lần này thật sự rất mạnh, nhiệt độ giảm nhiều, có lẽ sẽ sớm có tuyết rơi.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn CC ngồi sau xe, cô đang chăm chú ngắm nhìn khung cảnh Manhattan bên lề đường.

"Cô có nơi nào đặc biệt muốn đến không?" Lâm Huyền hỏi.

"Có chứ!" CC ngẩng đầu, nhìn về phía điểm cao nhất của Manhattan, nơi có thể nhìn thấy từ mọi góc của thành phố: tòa nhà cao nhất thế giới hiện tại — Tòa nhà Empire State.

"Tòa nhà Empire State," cô nhẹ nhàng nói, "Đó là điểm cao nhất của Manhattan, có thể ngắm nhìn toàn cảnh thành phố. Tôi muốn đến đó, muốn tận mắt thấy trung tâm của thế giới trông như thế

nào."

"Không vấn đề gì," Lâm Huyền cười, giống như một chiếc đèn thần Aladdin vừa nhận lệnh, "Chúng ta sẽ đến đó ngay bây giờ." Hắn vặn ga, tiếp tục đi dọc Đại lộ số 5.

Mục tiêu là tòa nhà Empire State, nên chẳng cần bản đồ hay dẫn đường, chỉ cần ngước đầu là thấy tòa nhà đồ sộ này đứng sừng sững giữa trời đất.

Đặc biệt là vào ban đêm.

Để đảm bảo an toàn cho các chuyến bay, đỉnh của tòa nhà Empire State luôn sáng rực, và cả cột ăng-ten trên cùng cũng lấp lánh ánh sáng xanh. Không ai có thể lạc đường khi tìm tòa nhà này, vì nó luôn hiện diện trong tầm mắt.

"Nhưng muộn thế này, liệu chúng ta còn có thể lên được không?" CC hét lên qua làn gió đêm khi chiếc váy cưới tung bay.

"Giờ này chắc đã qua nửa đêm rồi, liệu tòa nhà Empire State còn mở cửa không?"

"Chắc là vẫn kịp," Lâm Huyền nhớ lại những cuộc trò chuyện trên chuyến bay khi anh tham gia cuộc thi ở Mỹ, "Tôi nghe nói đài quan sát của tòa nhà Empire State mở cửa đến 2 giờ sáng, chuyến thang máy cuối cùng lên đài quan sát là khoảng 1 giờ. Nếu chúng ta nhanh chóng đến đó, vẫn có thể mua vé lên."

Tòa nhà Empire State có tổng cộng 102 tầng, thang máy rất đông, nên không phải cứ mua vé là có thể lên đài quan sát ngay, mà phải chờ chuyến thang máy chuyên dụng.

Sau nửa giờ lái xe.

Lâm Huyền tăng tốc tối đa, và kịp đến tòa nhà Empire State trước 1 giờ. Nhìn vào bảng thông báo ở quầy vé...

Quả nhiên, truyền thống hàng chục năm nay vẫn không thay đổi.

Chuyến thang máy cuối cùng lên đài quan sát thực sự là vào 1:15 sáng. Lâm Huyền nhìn lên đồng hồ treo trong sảnh và lịch: ngày 30 tháng 10 năm 1952, 00:50.

Tốt rồi, vẫn còn kịp.

Hắn quay lại, mỉm cười nói:

"May quá, tôi lái nhanh nên kịp, xin lỗi vì đã làm tóc của cô rối tung cả lên."

"Ôi, tóc rối thì rối thôi," CC mỉm cười dịu dàng, "Dù sao tóc tôi vốn đã rối rồi, không phải để người khác ngắm, chúng ta vui là được."

Lâm Huyền nhìn quanh.

Hắn nghĩ rằng việc mặc váy cưới diễu phố sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ.

Nhưng không ngờ.

Chương 1741: Thiên thần (2)

Chương 1741: Thiên thần (2)

Ở nước Mỹ tự do này, có lẽ mọi người đã quá quen với những điều kỳ quặc, nên không ai đặc biệt chú ý đến hai người, nhiều nhất chỉ liếc nhìn một cái rồi rời mắt đi, hoàn toàn không bị thu hút.

Đặc biệt là khi đã gần 1 giờ sáng, trong sảnh tòa nhà cũng chỉ có vài người.

Lâm Huyền và CC cầm vé, đứng đợi bên thang máy.

Nhân viên thang máy là một quý ông tóc bạc, khi nhìn thấy trang phục của họ, ông ta chợt hiểu ra và nói:

"Ồ! Hai người đến để chụp ảnh cưới ban đêm phải không? Thật là lựa chọn đúng chỗ rồi, ít ai chọn đỉnh tòa nhà Empire State để chụp ảnh cưới, nhưng tin tôi đi, đây chắc chắn là địa điểm chụp ảnh tuyệt vời nhất, có thể ngắm nhìn cả thế giới!"

Ông ta nhìn đồng hồ, vừa đúng 1:15 sáng, mỉm cười với Lâm Huyền:

"Ông thật may mắn, thưa ông, chuyến thang máy cuối cùng tối nay chỉ có hai người. Với cùng một giá vé nhưng hai người sẽ được độc chiếm đài quan sát của tòa nhà Empire State, thật sự là một món hời đấy."

Đinh□□□

Cửa thang máy mở ra, những vị khách tham quan trước đó bước ra ngoài.

Khi thang máy đã trống.

Nhân viên thang máy cúi chào Lâm Huyền và CC:

"Xin mời hai vị vào, chúc hai vị tận hưởng trọn vẹn thời gian độc quyền này."

Họ bước vào thang máy.

Bên trong có một nữ nhân viên điều khiển thang máy chuyên nghiệp, chào họ rồi bấm nút lên tầng quan sát, thang máy bắt đầu tăng tốc từ từ.

Đây là thang máy tốc hành, tốc độ rất nhanh, nhanh hơn bất kỳ thang máy nào Lâm Huyền từng đi.

Lâm Huyền có chút lo lắng, quay sang nhìn bên cạnh.

Nhưng rồi hắn phát hiện ra.

Không hổ danh là một người có thể chất vượt trội bẩm sinh.

Dưới cảm giác khó chịu của tốc độ và gia tốc cao như vậy, CC trông vẫn như không có gì xảy ra, vô cùng bình thản, cúi đầu chỉnh sửa từng lớp váy cưới của mình.

Dù thang máy chạy nhanh như vậy, nhưng để lên đến tầng quan sát cũng mất tới 10 phút, điều đó cho thấy tòa nhà cao nhất thế giới lúc bấy giờ thực sự cao đến nhường nào.

Khi cửa thang máy mở ra lần nữa, Lâm Huyền và CC đã ở trên cao, cách mặt đất hàng trăm mét.

Người vận hành thang máy đứng dậy, cung kính tiễn hai người:

"Thưa ông và bà, đây là đài quan sát. Xin mời tự do tham quan, vui lòng chú ý an toàn; đài quan sát sẽ đóng cửa vào lúc 2 giờ sáng,

khi đó xin quay lại đây để xuống bằng thang máy."

CC đã không thể chờ đợi thêm.

Cô chạy vội ra khỏi thang máy, tiến thẳng đến mép đài quan sát, ngắm nhìn mọi thứ từ trên cao:

"Wow!"

Cô mở to mắt, không thể kìm được sự kinh ngạc:

"Đây chính là trung tâm của thế giới! Thật hoành tráng!"

Lâm Huyền bước đến phía sau cô, đón gió lạnh trên cao và nhìn xuống. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đứng trên điểm cao nhất của Manhattan, nhìn xuống thành phố. Cao hơn cả lần hắn cùng Sở An Tình ở khách sạn Aman trước đó, tầm nhìn lần này còn rộng lớn hơn nhiều.

Manhattan năm 1952...

Thật sự là một sự kết hợp tuyệt vời giữa sự xa hoa, quý phái, công nghệ và vô tận sự giàu có.

Những tòa nhà chọc trời phía dưới, dù trông hùng vĩ, nhưng đứng trước tòa Empire State lại bé nhỏ như những ngọn núi con; ánh đèn của chúng nối dài thành một dải sáng, dệt thành một tấm lưới, trở thành mạng lưới rực rỡ nhất trên hành tinh này.

"Có giống như những gì cô tưởng tượng không?"

Lâm Huyền cúi đầu hỏi.

"Y hệt."

CC thở ra làn sương trắng, đôi mắt vẫn lưu luyến không rời khỏi ánh đèn phía dưới.

Đây là cảnh tượng mà cô đã chờ đợi từ rất lâu, là ước mơ lớn nhất đời cô.

Cô, một cô gái mồ côi không nơi nương tựa, không cha không mẹ, nghèo khó đến tận cùng từ Brooklyn, cuối cùng đã mặc trên mình chiếc váy trắng đẹp nhất, đứng trên đỉnh cao nhất của Manhattan.

Những ánh đèn neon bên dưới dần trở nên mờ ảo.

Đó là vì đôi mắt cô bắt đầu ướt đẫm.

"Thật không thể tin được, tôi thực sự đã đến đây. Đây là sự thật."

"Đúng vậy, đây là sự thật."

Lâm Huyền tiến lên, xoa nhẹ mái tóc dài của cô đang bị gió thổi tung. Hắn nhớ lại khoảnh khắc đứng cùng Sở An Tình trên đỉnh khách sạn Aman. Khi đó cũng giống như thế này.

Chỉ có điều...

Một lần là vào mùa hè, một lần là mùa đông.

Một lần là năm 2023, còn đây là năm 1952.

Một người tên Sở An Tình, một người tên…

Lâm Huyền vẫn là Lâm Huyền, và cả hai cô gái, dù là ai, đều có chung một số phận gắn liền với "thiên niên trụ".

"Thật tuyệt vời."

CC không hề phản đối khi Lâm Huyền xoa đầu mình, ngược lại, cô ngẩng lên, mỉm cười nhìn hắn:

"Cảm ơn anh, vì đã giúp tôi thực hiện ước mơ."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Đây chỉ là sự khởi đầu của giấc mơ thôi, còn rất xa mới kết thúc."

"CC, chúng ta bây giờ có rất nhiều tiền, cô có thể làm bất cứ điều gì cô muốn; đây chỉ là đêm đầu tiên của cô ở Manhattan. Ngày mai, chúng ta có thể đi nhiều nơi hơn, ăn ở những nhà hàng tốt nhất, xem phim ở những rạp lớn nhất, mua sắm ở những trung tâm thương mại sầm uất nhất, và... bất cứ nơi nào cô muốn đến."

"Thậm chí như tôi đã nói, cô có thể mãi mãi ở lại Manhattan, không cần phải quay về khu Brooklyn cũ kỹ nữa."

CC lắc đầu:

Chương 1742: Thiên thần (3)

Chương 1742: Thiên thần (3)

"Như vậy là đủ rồi, Lâm Huyền." Cô khẽ cười:

"Thật sự đủ rồi. Anh không cần làm gì thêm cho tôi, tôi đã rất mãn nguyện rồi."

"Số tiền đó, anh nên giữ lại cho mình, vì ước mơ của tôi đã thực hiện, nhưng ước mơ của anh thì sao? Ước mơ của anh vẫn chưa thành hiện thực."

Cô nhảy xuống khỏi lan can của đài quan sát, khoanh tay, nghiêng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Nói thật, tôi rất tò mò. Anh đã nói rằng ước mơ của anh là... không phụ lòng mọi người, có thể cứu vớt tất cả, trở thành một vị cứu thế thực thụ."

"Anh có thể nói cho tôi biết tại sao không? Tôi thật khó hiểu, làm sao một người từng là kẻ lang thang đói khổ, ăn không đủ no, lại ôm trong mình một giấc mơ vĩ đại như thế?"

Lâm Huyền hít sâu một hơi, rồi thở ra chậm rãi.

Hắn cúi đầu:

"Vì tôi đã hứa với rất nhiều người, và cam kết nhiều điều."

"Nhưng đó không phải là lý do chính."

Hắn ngẩng đầu lên:

"Trước đây, tôi thực sự là kẻ trôi theo dòng đời, bị số phận và hoàn cảnh đẩy đi, như thể tôi bị ép buộc trở thành cứu thế."

"Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ tôi làm điều này một cách tự nguyện, từ tận đáy lòng mình. Tôi muốn cứu lấy tất cả, ngăn chặn bi kịch, và giữ lời hứa của mình."

"Cô cũng thấy đấy, tôi thực sự có những khả năng mà người bình thường không có, vì vậy tôi phải gánh vác những điều mà người khác không thể làm được."

"Vị trí cao thì trách nhiệm nặng, lịch sử sẽ không trách kẻ bất lực, nhưng chắc chắn sẽ lên án kẻ vô dụng."

"Tôi chưa bao giờ vì muốn trở thành cứu thế mà cố gắng, cũng không phải vì danh hiệu cứu thế mà làm việc đó."

Lâm Huyền ngừng lại một chút rồi tiếp tục:

"Lý do không phức tạp như vậy, cũng không cần nghĩ quá nhiều. Bởi vì..."

Trong mắt hắn phản chiếu ánh sáng nhiều màu từ đỉnh tòa nhà Empire State, ánh mắt kiên định:

"【Đây là trách nhiệm của tôi, và cũng là sứ mệnh của tôi.】"

CC nhìn Lâm Huyền, im lặng rất lâu.

"Xin lỗi."

Cô cười ngại ngùng:

"Có lẽ tôi không thực sự hiểu."

"Không sao."

Lâm Huyền cũng cười:

"Đây là một hành trình dài, là một câu chuyện dài."

CC tiến đến gần hơn, nhìn vào đôi mắt của Lâm Huyền, nơi ánh sáng đủ sắc màu phản chiếu.

"Nhưng... tôi tin anh, anh nhất định sẽ cứu thế giới và trở thành một vị cứu thế thực sự."

Cô nắm lấy tay Lâm Huyền, nhẹ nhàng nói:

"Hồi còn nhỏ, bà ở trại trẻ mồ côi thường nói với chúng tôi rằng 【mỗi cô gái đều là một thiên thần bị lạc xuống trần gian, và mỗi thiên thần đều có một điều ước chắc chắn sẽ thành hiện thực, chỉ có một mà thôi.】"

"Vì vậy, bà khuyên chúng tôi chắp tay cầu nguyện thành tâm, nói rằng mỗi cô gái chỉ có một cơ hội trong đời để ước, và nếu ước thì chắc chắn sẽ thành hiện thực, nên phải thành tâm, phải cẩn thận."

"Khi đó, chúng tôi chỉ mới năm, sáu tuổi, và mọi người bắt đầu cầu nguyện, thành tâm ước nguyện."

Lâm Huyền chớp mắt:

"Còn cô? Khi đó cô ước điều gì? Là đến Manhattan à?"

Tuy nhiên...

CC lắc đầu:

"【Tôi không ước điều gì cả.】"

"Tôi là đứa duy nhất không ước, vì tôi nghĩ, cơ hội chỉ có một lần trong đời, và ước nguyện đó quá quý giá, tôi không nỡ lãng phí."

"Tôi đã hỏi bà rằng liệu tôi có thể giữ lại cơ hội này không?

Tôi muốn dành nó cho một điều quan trọng hơn sau này. Bà mỉm cười và nói rằng tôi có thể giữ lại, và rằng cơ hội ước nguyện này luôn có hiệu lực."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Nghe như lời dỗ trẻ con vậy."

"Đúng thế."

CC không phủ nhận:

"Nhưng biết đâu đó lại là sự thật?"

Cô ngẩng lên nhìn Lâm Huyền:

"Ít nhất thì tôi đã giữ cơ hội đó cho đến bây giờ, dù cuộc sống có khó khăn thế nào, tôi cũng chưa bao giờ lãng phí cơ hội này."

"Ngay cả khi tôi ngày đêm mong muốn được đến Manhattan, tôi vẫn không nỡ dùng cơ hội ước nguyện duy nhất trong đời."

"Tôi luôn cảm thấy... cơ hội này phải được sử dụng cho một điều quan trọng hơn, quý giá hơn và có ý nghĩa hơn."

Nụ cười mờ ảo cùng lúm đồng tiền nhẹ xuất hiện trên khóe môi.

Cô mỉm cười nhìn Lâm Huyền, nói khẽ:

"Và bây giờ, tôi nghĩ rằng đã đến lúc."

Cô nắm lấy tay Lâm Huyền, giơ lên giữa hai người.

Rồi cô chắp hai tay lại, giữ chặt tay Lâm Huyền ở giữa. Cô nhắm mắt lại.

Gương mặt cô trở nên nghiêm trang và thành kính, giống như

lúc cô cầu nguyện trong nhà thờ, thậm chí còn nghiêm túc hơn nhiều. Và đúng lúc này...

Bất ngờ, những mảnh tuyết nhỏ lạnh buốt rơi xuống gò má Lâm Huyền. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời:

"Tuyết rơi rồi."

Từ độ cao hàng trăm mét, những bông tuyết nhẹ nhàng bay trong làn gió đêm. Đứng trên điểm cao nhất của Manhattan, Lâm Huyền là người đầu tiên chạm vào những bông tuyết đầu tiên của mùa.

"Anh Lâm Huyền, tôi phải xin lỗi anh."

Cúi đầu xuống.

CC vẫn nhắm mắt, thành kính như đang xưng tội, như đang cầu nguyện:

"Hôm đó, khi anh dẫn tôi đến hành lang cao của Brooklyn để ngắm nhìn Manhattan, anh đã chúc tôi trở thành công chúa xinh đẹp nhất của Manhattan; còn tôi chúc anh trở thành vị cứu thế vĩ đại nhất thế giới."

Chương 1743: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (1)

Chương 1743: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (1)

"Nhưng xin lỗi, khi đó anh thật lòng, còn tôi chỉ nói đùa, không hề nghiêm túc chút nào, tôi chỉ theo lời anh mà nói thôi."

"Nhưng bây giờ, tôi không nghĩ vậy nữa. Tôi thực sự nghiêm túc."

Tuyết bắt đầu rơi dày hơn.

Những cơn gió đêm quét mạnh làm những bông tuyết tụ lại, xoay vòng bên cạnh CC, trông như đôi cánh trắng tinh khiết của một thiên thần đang mọc ra từ phía sau lưng cô.

"Trời cao ơi, tôi muốn dùng cơ hội ước nguyện duy nhất trong đời mình."

Giống như đang niệm chú.

Những bông tuyết xoay tròn quanh hai người, tựa như những linh hồn bé nhỏ đang cùng cô tụng niệm, thực hiện nghi lễ chỉ có một lần trong đời của mỗi cô gái.

"Tôi ước rằng Lâm Huyền có thể vượt qua mọi khó khăn, cứu vớt tất cả, và có được mọi thứ."

Cô siết chặt tay Lâm Huyền hơn, truyền hơi ấm của mình qua bàn tay lạnh lẽo của hắn:

"Trở thành vị cứu thế thực thụ!"

Dù cơn gió lạnh đang hoành hành và tuyết rơi dày đặc, Lâm Huyền vẫn cảm nhận được một dòng ấm áp từ lòng bàn tay của CC truyền vào tay hắn, lan tỏa khắp cơ thể, sưởi ấm toàn thân.

Niềm tin chắc chắn vào chủ nghĩa vô thần duy vật của hắn dường như đã dao động trong khoảnh khắc đó—

【Có thể trên đời này không có Chúa, không có thần thánh, nhưng biết đâu... thực sự có thiên thần thì sao?】

Giống như CC trước mắt, đang nhắm mắt cầu nguyện thành kính, bao quanh bởi những bông tuyết xoay tròn, tựa như những chiếc lông vũ từ đôi cánh thiên thần, khiến đỉnh tòa nhà Empire State trở nên tách biệt với thế giới bên ngoài.

"Ha ha," CC cười nhẹ, ngẩng đầu lên và từ từ mở mắt:

"Dù điều ước này có thành hiện thực hay không... nhưng dù sao, tôi cũng đã giữ cơ hội này suốt mười mấy năm và dành nó cho anh. Tôi tin rằng anh chắc chắn sẽ trở thành vị cứu thế!"

Những bông tuyết xoay tròn xung quanh cũng dần mất đi sức mạnh.

Dòng khí lưu trở nên dịu hơn.

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, phủ lên mặt đất một lớp trắng tinh khiết, đơn giản mà thanh tao.

"Chắc chắn sẽ thành hiện thực," Lâm Huyền nói với vẻ nghiêm túc.

Nhất định sẽ thành.

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Đó chẳng phải cũng là lời hứa mà hắn đã dành cho rất nhiều người sao? Dù không có Chúa để tiếp nhận điều ước của CC, thì

hắn sẽ làm điều đó; hắn chính là "đèn thần Aladdin" của CC, và điều ước của cô... sẽ do hắn thực hiện!

"Ách xì!"

CC hắt hơi, buông tay Lâm Huyền ra và xoa mũi:

"Có lẽ... mùa này không thích hợp để mặc váy, lạnh quá."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền mỉm cười, phủi những bông tuyết trên tóc của CC:

"Chúng ta nên về thôi. Ngày mai... không, chính xác là hôm nay, chúng ta sẽ đi mua quần áo cho cô tại trung tâm thương mại ở Manhattan."

"Chắc chắn trung tâm thương mại ở đây sẽ cao cấp hơn Brooklyn, và có rất nhiều kiểu dáng quần áo, cô thích gì cũng có."

"Đêm nay trời sẽ còn lạnh hơn nữa, chúng ta rời khỏi đây thôi."

Nói xong, Lâm Huyền dẫn CC quay lại bên trong tòa nhà Empire State.

Thay vì trở về mặt đất ngay, họ bước ra khỏi thang máy ở một tầng giữa và đến Khách sạn Empire State.

Tòa nhà Empire State với chiều cao 102 tầng là công trình cao nhất và đồ sộ nhất thế giới vào năm 1952. Bên trong có khách sạn, nhà hàng, câu lạc bộ, văn phòng, phòng hội nghị và nhiều tiện ích khác... Vì vậy, Lâm Huyền và CC không cần tìm nơi nào khác để ở, họ có thể lưu lại ngay tại đây.

Tiền bạc không phải vấn đề, bởi vì gangster ở Coney Island đã giúp họ thanh toán.

Chiếc vali đầy tiền đô la trong thời đại này quả thực là một gia

tài khổng lồ, nếu không mua nhà hay xe thì để tiêu hết số tiền này trong thời gian ngắn cũng là điều khó khăn.

Lâm Huyền chọn một căn phòng hạng sang, bên trong có hai phòng ngủ, hai phòng tắm và nhà vệ sinh, điều này giúp CC cảm thấy thoải mái hơn.

Lúc trước không có tiền, họ buộc phải ngủ chung một phòng.

Giờ đây khi có tiền rồi, đương nhiên phải quan tâm hơn đến cảm giác của CC.

Rắc.

Lâm Huyền mở cửa phòng, bấm công tắc đèn.

Ngay lập tức, đèn chùm pha lê trong phòng khách sáng bừng, máy phát nhạc tự động bật lên, và thảm đỏ trên sàn sạch sẽ không một vết bụi.

CC mở to mắt:

"Trông như một tòa lâu đài vậy."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không đến mức là lâu đài, nhưng..."

Hắn tiến đến cửa sổ lớn ở cuối phòng khách, nhìn xuống quang cảnh Manhattan rực rỡ về đêm:

"Nếu cô nói đây là khách sạn cao nhất trên Trái đất, thì không ai có thể tranh cãi."

CC lao đến chiếc ghế sofa dài, ôm chặt chiếc gối và lăn tròn trên đó:

"Ôi trời, tôi không ngờ có ngày mình được ở trong một khách

sạn sang trọng như thế này! Nhưng không được, không được... mỗi giây ở đây tốn hàng xu đô la, không thể lãng phí như thế."

Cô nhanh chóng bật dậy và quét mắt khắp phòng, cuối cùng nhắm thẳng vào quầy bar nhỏ, nơi có đồ uống và đồ ăn nhẹ, cô nhanh chân chạy tới:

"Lâm Huyền! Có bánh kem với nước ép! Nhưng... sao không có Coca-Cola?"

"Ờ..."

Lâm Huyền gãi đầu:

"Có lẽ khách sạn này mặc định Coca không tốt cho sức khỏe, nên họ không chuẩn bị sẵn, để tôi tìm thử."

Chương 1744: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (2)

Chương 1744: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (2)

Cuối cùng, Lâm Huyền cũng tìm thấy Coca trong tủ lạnh của quầy bar, khiến CC rất hài lòng.

Hai người ngồi quanh quầy bar nhỏ, nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng từ máy phát nhạc, vừa ăn bánh kem vừa nâng ly:

"Chúc mừng!"

"Chúc mừng!"

Hai chiếc ly thủy tinh va vào nhau, vang lên tiếng trong trẻo.

CC ừng ực uống cạn lon Coca, Lâm Huyền cũng uống một hơi hết ly nước ép trái cây tươi của mình.

"Aaa…"

Hắn thở dài một hơi.

Thật sảng khoái.

Tính toán kỹ lưỡng, Lâm Huyền đã xuyên không đến năm 1952 gần hai ngày rồi.

Lúc hắn đến là sáng ngày 28 tháng 10, giờ đã là rạng sáng ngày 30 tháng 10. Suốt hai ngày qua, hắn lúc no lúc đói, giờ cuối cùng cũng được thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn, không còn lo lắng gì nữa.

Dù sao thì hắn và CC cũng đã trải qua nhiều khó khăn cùng nhau, chẳng còn lý do gì để ngại ngùng; hai người liên tục ăn ngấu nghiến, quét sạch đống đồ ăn vặt. Sau đó, họ gọi thêm các món như thịt nướng, gà quay và cũng ăn hết tất cả.

Cho đến khi cả hai đều no căng và không thể ăn thêm nổi nữa.

CC nằm dài trên ghế sofa, cảm thán:

"Đây là lần ăn uống thoải mái nhất trong đời tôi... ngay cả trong mơ, tôi cũng chưa từng dám mơ thấy những món ngon như thế này."

"Tôi cũng vậy," Lâm Huyền đồng tình:

"Thật ra, việc đồ ăn ngon hay không không phụ thuộc vào tay nghề của đầu bếp, mà là phụ thuộc vào việc chúng ta đã đói bao lâu."

Thực ra, nếu nói khách sạn này có đồ nướng, gà quay ngon đến mức nào, thì Lâm Huyền cảm thấy còn kém xa so với đồ ăn của Long Quốc.

Hơn nữa, không có món súp hay cháo loãng nào cả, điều này khiến Lâm Huyền – một người thích uống canh – cảm thấy khá khó chịu, đành phải dùng tạm nước ép và đồ uống để thay thế.

Không lạ gì khi tỷ lệ béo phì ở Mỹ cao như vậy, với cách ăn uống thế này, không béo mới lạ.

Nhưng đã lâu rồi mới có được bữa ăn ngon.

Sau hai ngày phải nhịn đói, giờ dù có cho hắn một con gà tây khô cứng, Lâm Huyền cũng sẽ ăn được.

Hôm nay là một ngày dài đầy vất vả, cả về thể xác lẫn tinh thần.

CC bắt đầu ngáp.

Hai người đi vào phòng riêng của mình để tắm rửa, rồi chúc nhau ngủ ngon và đóng cửa phòng.

Lâm Huyền tắm một trận nước nóng thoải mái.

Nằm lên giường.

Nhìn đồng hồ treo trên tường.

Giờ là 03:24.

Nước Mỹ vào thời gian mùa hè, chênh lệch đúng 12 tiếng so với Long Quốc, tức là nếu tính theo giờ Long Quốc thì bây giờ là 15:24 chiều, thuộc thời điểm hắn thường chìm vào giấc mơ.

Chỉ tiếc rằng, từ khi xuyên không đến năm 1952, hắn không còn những khả năng đặc biệt của người xuyên không, thậm chí còn mất luôn khả năng mơ.

"Tối nay, thử lại lần nữa vậy."

Tinh thần khoa học yêu cầu sự chính xác và không thể đưa ra kết luận chỉ sau một lần thử nghiệm.

Hắn quấn chăn lại.

Tắt đèn ngủ.

Nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

...

Gõ gõ gõ.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Huyền mở mắt, lập tức ngồi dậy.

Hắn nhận ra mình vẫn đang ở trong phòng ngủ của căn hộ sang trọng, mọi thứ xung quanh không hề thay đổi.

Hắn ngước nhìn đồng hồ, hiển thị 09:21.

"Đúng như mình nghĩ, mình thực sự đã mất khả năng mơ, và ngay cả tiếng gõ cửa cũng có thể đánh thức mình. Điều đó chứng tỏ mình không còn rơi vào giấc ngủ sâu nữa, hoàn toàn trở thành 'người bình thường'."

Ngay sau đó, hắn hướng về phía cửa phòng:

"CC à?"

"Là tôi đây."

Bên ngoài, CC gọi:

"Lâm Huyền, dậy đi, nhân viên phục vụ đã mang bữa sáng lên rồi."

"Ồ, được rồi."

Lâm Huyền đáp lại, rồi rời giường, đánh răng và rửa mặt; sau đó bước ra khỏi phòng và nhìn thấy CC đang mặc bộ đồ ngủ.

Bộ đồ ngủ là do khách sạn cung cấp.

Dù sao, CC chỉ có một bộ váy cưới, không thể mặc mãi một bộ đó được; khách sạn cao cấp dành cho khách hàng cao cấp, nên họ rất chu đáo, tối qua nhân viên khách sạn đã mua cho CC một bộ đồ ngủ và trang phục hàng ngày để cô có thể thay đổi cho những ngày tới.

Lâm Huyền bước đến bàn ăn, nhìn vào "bữa sáng thịnh soạn" trên bàn:

"Cháo ngô, sữa, sandwich, thịt xông khói, salad..."

Lâm Huyền chợt nhớ đến những bữa cháo gà, sữa đậu nành và bánh bao nhỏ của Long Quốc, tự hỏi người Mỹ ăn những thứ này hàng ngày thì không biết có bị nóng trong người không.

"Thôi kệ."

Giờ thì không thể đòi hỏi gì nhiều.

Có lẽ hôm nay khi ra ngoài chơi với CC, hắn có thể tìm được một nhà hàng Long Quốc, ăn một chút món ăn truyền thống của Long Quốc... không cần phải quá cầu kỳ, chỉ cần một bát mì, một tô canh mì hay một đĩa trứng xào cà chua cũng đủ làm hắn thỏa mãn.

CC rất lịch sự.

Cô đợi Lâm Huyền ngồi xuống trước rồi mới bắt đầu ăn, đồng thời cũng đã bật chiếc tivi đen trắng bên cạnh để xem tin tức.

Tin tức đang đưa những thông tin về tình hình quốc tế.

Lâm Huyền vừa ăn sandwich vừa lắng nghe.

Tin tức chủ yếu nói về "Chiến tranh Lạnh Mỹ - Liên Xô", nghe có vẻ rất căng thẳng.

Sau Chiến tranh Thế giới thứ hai, Mỹ và Liên Xô bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh kéo dài hàng thập kỷ. Mặc dù không nổ ra xung đột trực tiếp, nhưng hai bên đã tiến hành không ít các cuộc đua về vũ trang, khoa học, và vũ trụ.

Chương 1745: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (3)

Chương 1745: Bóng đen của Chiến tranh Lạnh (3)

Trong vài thập kỷ này, các cuộc chạy đua vũ trang, khoa học, công nghệ, và vũ trụ diễn ra vô cùng gay gắt. Ít nhất, từ góc độ công nghệ, khoảng thời gian Chiến tranh Lạnh này lại là giai đoạn mà nhân loại phát triển công nghệ một cách nhanh chóng nhất.

Máy tính điện tử, mạch tích hợp, chip, internet, vệ tinh, du hành vũ trụ có người lái, máy bay không gian, máy bay chiến đấu thế hệ mới, thám hiểm mặt trăng, viễn thông di động, định vị toàn cầu... tất cả những công nghệ này phát triển nhờ sự đầu tư không ngừng của hai cường quốc trong thời kỳ này.

Thật khó nói nếu không có cuộc Chiến tranh Lạnh kéo dài mấy thập kỷ này và sự đầu tư không giới hạn của hai cường quốc, thì nhân loại sẽ cần bao nhiêu năm nữa mới có thể tận hưởng những công nghệ tiên tiến đó.

Có thể coi đây là kết quả không mong đợi nhưng có lợi cho nền văn minh nhân loại.

Từ những gì người dẫn chương trình trên truyền hình nói, có thể thấy rằng ở thời kỳ này, dù Chiến tranh Thế giới thứ hai vừa kết thúc không lâu, thần kinh của người dân vẫn còn rất căng thẳng, giống như ngày mai quân đội Liên Xô sẽ thả bom hạt nhân xuống vậy.

Lâm Huyền, với tư cách là một nhân chứng từ tương lai và người quan sát lịch sử, tất nhiên biết rằng cuộc Chiến tranh Lạnh

này cuối cùng không dẫn đến xung đột quân sự, không có phát súng nào được bắn.

Chỉ có hai lần khủng hoảng thực sự là Khủng hoảng tên lửa Cuba và một lần khủng hoảng tàu ngầm hạt nhân, còn lại từ đầu đến cuối Chiến tranh Lạnh, mọi chuyện đều suôn sẻ.

Dĩ nhiên...

Đó là suy nghĩ của một người sau khi sự kiện đã kết thúc.

Nhưng đối với những người sống trong năm 1952 thì khác. Mỹ đang xây dựng hàng loạt hầm trú ẩn, cơ sở chống hạt nhân, thậm chí trên các biển quảng cáo ở khu Brooklyn Heights còn có quảng cáo bán hầm trú ẩn gia đình, để đề phòng chiến tranh hạt nhân có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

"Không phải... sẽ lại có chiến tranh đấy chứ?"

CC vừa ăn sandwich vừa xem tin tức trên truyền hình, nhíu mày lo lắng.

Lâm Huyền nghĩ một lát.

Hắn nhận ra rằng trước đây chưa từng chú ý đến điều này: CC phiên bản đầu tiên của "thiên niên trụ" sinh năm 1932, tức là cô ấy đã chứng kiến toàn bộ Chiến tranh Thế giới thứ hai.

Có lẽ, khái niệm về chiến tranh và sự hy sinh đối với CC mang một ý nghĩa sâu sắc hơn nhiều.

"Không đâu."

Lâm Huyền nuốt miếng bánh mì cuối cùng, uống một ngụm sữa:

"Yên tâm đi CC, chiến tranh sẽ không xảy ra đâu."

"Nhưng..."

CC chỉ vào chiếc tivi đen trắng:

"Trên tivi không phải nói thế, họ bảo tình hình hiện tại rất nguy hiểm, các chuyên gia còn nói Liên Xô đã có tàu ngầm hạt nhân rồi."

Lâm Huyền cười khẽ:

"Làm gì có chuyện đó, tàu ngầm hạt nhân đầu tiên trên thế giới là tàu Nautilus, do Mỹ chế tạo, mà bây giờ còn chưa hoàn thành."

"Đừng lo lắng, tin tôi đi. Chiến tranh Lạnh này sẽ không nổ ra chiến tranh thật sự đâu, chắc chắn không... dù có vài lần khủng hoảng và hiểu lầm khiến hai bên suýt đánh nhau, nhưng cuối cùng cũng không có gì xảy ra cả."

Lâm Huyền cảm thấy lưỡi mình như xoắn lại.

"Không có chiến tranh thì tốt."

CC thở dài, chậm rãi nói:

"Tôi thực sự rất sợ chiến tranh. Bà ở trại trẻ mồ côi của tôi đã mất cả gia đình trong Chiến tranh Thế giới thứ nhất... và trong suốt Chiến tranh Thế giới thứ hai, ngày nào cũng có tin tức về những người chết."

"Tôi chỉ mong thế giới mãi mãi hòa bình, để mọi người có thể sống an toàn và hạnh phúc. Không cần biết có ăn ngon hay mặc ấm hay không, nhưng ít nhất mọi người đều sống và không phải chịu nỗi đau mất người thân."

Lâm Huyền nhìn CC, không nói gì.

Có vẻ như...

Những vết thương do chiến tranh để lại trong lòng người dân thời kỳ này rất nặng nề.

Ngay cả một đứa trẻ như CC, chưa từng tham gia chiến tranh và chưa bao giờ thực sự trải qua cảnh chiến đấu, cũng mang nỗi ám ảnh trong tâm hồn.

Lâm Huyền hiểu điều đó và không nói thêm gì.

Hắn sống trong thời kỳ hòa bình, tại một quốc gia giàu mạnh, chưa từng trải qua chiến tranh hay những cảm xúc căng thẳng ấy, vì vậy không thể nào hoàn toàn hiểu được cảm giác của CC. Hắn cũng không muốn đứng trên góc nhìn dễ dàng và nói ra những lời khuyên nhủ sáo rỗng.

Hắn uống hết phần sữa còn lại.

Đứng dậy:

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài dạo quanh Manhattan. Thế giới bên ngoài thế nào, có chiến tranh hay không, cũng không phải là chuyện chúng ta có thể can thiệp."

"Hơn nữa... ngay cả khi chiến tranh nổ ra, cô yên tâm, Manhattan là nơi an toàn nhất ở Mỹ. Cô đã nghe về Dự án Manhattan chưa?"

CC lắc đầu:

"Tôi không biết."

"Ồ, được rồi."

Lâm Huyền cứ tưởng bà quản lý trại trẻ mồ côi mà CC luôn nhắc đến giống như một bách khoa toàn thư, có thể dạy cho cô ấy mọi thứ.

Nhưng xem ra... kiến thức mà bà truyền đạt cũng có chọn lọc,

mang tính nhân văn hơn là lý tính.

"Dự án Manhattan chính là kế hoạch chế tạo bom nguyên tử."

Lâm Huyền giải thích đơn giản:

"Chắc chắn cô biết về bom nguyên tử rồi, phải không? Thứ vũ khí kinh khủng nhất trong thời đại này, có thể hủy diệt cả một thành phố."

Chương 1746: Điện ảnh (1)

Chương 1746: Điện ảnh (1)

"Dự án Manhattan từng là bí mật quốc gia của Mỹ. Tôi không rõ bây giờ đã được giải mật chưa, nhưng nghe thử là được rồi. Nhiều nhà vật lý vĩ đại đã tham gia vào dự án này, như Oppenheimer, Edward Teller, John von Neumann, Enrico Fermi, đều có mặt."

"Tất nhiên, không thể thiếu người dù không có tên trong danh sách, nhưng lại là nguồn gốc cốt lõi của mọi thứ... Albert Einstein."

Lập tức, mắt CC mở to, cô đặt dao nĩa xuống:

"Einstein?"

Cô đứng bật dậy, đi đến bàn trà, cầm tờ New York Times mới nhất hôm nay.

Rồi cô bước đến bên cạnh Lâm Huyền, chỉ vào bức ảnh của nhà vật lý nổi tiếng với mái tóc bù xù trên trang nhất tờ báo:

"Là người này, Einstein đúng không?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chính là ông ấy."

Ngay sau đó, hắn bật cười:

"Cô chưa từng đi học mà vẫn nhận ra Einstein, là do bà quản lý

trại trẻ mồ côi dạy cho cô, hay cô đã đọc tờ báo này trước rồi?"

"Không."

CC lắc đầu, rồi lại chăm chú nhìn bức ảnh của Einstein trên tờ báo, sau đó quay lại nhìn Lâm Huyền:

"Tôi đã gặp ông ấy... ở Brooklyn!"

“Cô đã gặp ông ấy rồi?”

Lâm Huyền thực sự cảm thấy có chút khó tin.

Đó là Einstein, nhà vật lý nổi tiếng nhất thế giới, người có địa vị cao nhất...

Và CC, một cô nhi từ trại trẻ mồ côi, là người hoàn toàn ở một thế giới khác.

Không chỉ về mặt tinh thần và giá trị, ngay cả trên phương diện vật lý, hai người hầu như không có khả năng tiếp xúc.

Dù sao thì, CC luôn sống ở khu ổ chuột Brooklyn.

Nơi đó bẩn thỉu và lộn xộn đến mức nào, Lâm Huyền đã từng trải qua.

Hắn nghĩ rằng trong điều kiện thông thường, Einstein hẳn sẽ không đi tới một nơi như vậy, điều này không phù hợp với danh tiếng và lôgic của ông ấy.

“Cô đã gặp Einstein?” Lâm Huyền lại hỏi.

“Đúng vậy.”

CC đặt tờ báo lên bàn ăn, đưa cho Lâm Huyền xem.

Lâm Huyền nhìn vào trang đầu tờ báo.

Đó là một bài phỏng vấn đặc biệt với Einstein, bàn luận chủ yếu về Chiến tranh Lạnh, khủng hoảng chiến tranh hạt nhân và tình hình quốc tế... Trong thời kỳ đầy hoang mang này, dường như mọi thứ đều không thoát khỏi cái bóng của Chiến tranh Lạnh.

“Anh cứ tin tôi đi, tôi thực sự đã gặp ông ấy.”

CC ngồi xuống phía bên kia bàn ăn, hai tay chống cằm:

“Không chỉ có mình tôi, rất nhiều đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi cũng đã gặp ông ấy, và bà của chúng tôi còn trò chuyện với Einstein nữa. Sau đó, bà kể lại những câu chuyện của ông ấy, nói với chúng tôi rằng đó là một nhà khoa học rất vĩ đại... Vậy nên chắc chắn không sai đâu, đó chính là Albert Einstein.”

“Được thôi.”

Lâm Huyền đặt tờ báo xuống, chấp nhận sự thật này.

Nếu bà của trại trẻ mồ côi nói đó là Einstein, thì không thể nào sai được:

“Ừm... Thực ra, khu ổ chuột Brooklyn không hợp với hình ảnh của Einstein cho lắm.”

“Tuy nhiên, chuyện này cũng không thể nói chắc được. Biết đâu Einstein có bạn bè ở đó, hoặc tình cờ có việc phải tới nơi đó một lần, và thật may mắn là các cô đã gặp ông ấy.”

“Không phải vậy đâu.”

CC lắc đầu, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Cô không hiểu.

Tại sao Lâm Huyền lại bận tâm đến chuyện cô đã gặp Einstein... Dường như điều này không phải là chuyện gì đáng nhắc đến:

“Không chỉ gặp một lần đâu, chúng tôi thường xuyên gặp ông ấy.”

?

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Thường xuyên?

Một cô gái trong trại trẻ mồ côi khu ổ chuột có cơ hội thường xuyên gặp Einstein nổi tiếng?

Điều này thật sự là hoang đường.

Vào thời kỳ này, địa vị của Einstein chỉ có thể được mô tả là vô cùng cao cả.

Nếu Lâm Huyền không nhớ sai, có vẻ như chính vào thời gian này, Israel đã chân thành mời Einstein làm tổng thống của họ, nhưng Einstein đã từ chối.

Một nhà khoa học vĩ đại từ chối cả vị trí tổng thống, liệu có phù hợp để CC thường xuyên gặp ông ấy?

Lâm Huyền cau mày.

Nhất định có vấn đề!

“Cụ thể thì các cô gặp Einstein như thế nào?”

Lâm Huyền đứng dậy từ ghế, nghiêm túc hỏi:

“Ông ấy có tới trại trẻ mồ côi để gặp các cô sao?”

“Làm sao có thể…”

CC cười nhẹ, giải thích:

“Trại trẻ mồ côi của bà nằm ở vùng ngoại ô Brooklyn, nơi đó

khá vắng vẻ, thường ngày ít người qua lại. Chúng tôi, những đứa trẻ, hầu như không có việc gì làm, thường chơi đùa bên đường."

"Vì vậy, chỉ cần có ai đó hoặc một chiếc xe đi qua con đường, chúng tôi đều có thể nhìn thấy; Einstein khoảng vài tháng một lần sẽ ngồi trên chiếc xe màu đen đi ngang qua cổng trại trẻ mồ côi."

"Thông thường, ông ấy sẽ không dừng lại hoặc xuống xe. Chỉ có một lần, một cậu bé trong trại trẻ mồ côi nghịch ngợm lao ra đường, suýt nữa bị xe của Einstein đâm phải; sau đó ông ấy xuống xe đỡ cậu bé dậy, xác nhận cậu không bị thương rồi mới yên tâm. Sau đó ông ấy đưa chúng tôi vào nhà và trò chuyện với bà."

"Tôi cảm thấy ông ấy là một người rất tốt, rất hiền hòa và ấm áp. Sau chuyện đó, mỗi khi ông ấy đi ngang qua cổng trại trẻ mồ côi mà thấy chúng tôi đang chơi đùa bên ngoài, ông ấy sẽ dừng xe, hạ cửa sổ và vẫy tay chào chúng tôi."

Chương 1747: Điện ảnh (2)

Chương 1747: Điện ảnh (2)

“Thực ra nói là thường xuyên gặp... nếu tính kỹ thì cũng không quá nhiều, chỉ khoảng bảy hoặc tám lần thôi.”"

……

Lâm Huyền im lặng lắng nghe.

Hắn đại khái đã hiểu.

Einstein và trại trẻ mồ côi, bà lão, cũng như CC và nhóm trẻ em này, thực ra chẳng hề quen biết, cũng không có quan hệ gì.

Lý do họ có liên hệ chỉ là do một sự việc nhỏ.

Hơn nữa, những lần gặp sau đó, thực ra chỉ là Einstein hạ cửa sổ xe và vẫy tay với bọn trẻ, chứ không thể coi là những cuộc gặp mặt thực sự.

“Cô có thể nói cho tôi biết khoảng thời gian cụ thể không?”

Hắn tiếp tục hỏi:

“Einstein đã đến vùng ngoại ô Brooklyn vào khoảng thời gian nào? Cô không cần phải nhớ chi tiết, chỉ cần nói đại khái là được.”

CC chớp mắt.

Cô bắt đầu nhớ lại:

“Bà của trại trẻ mồ côi qua đời khi tôi mười sáu tuổi, và trại trẻ mồ côi cũng đóng cửa vào thời điểm đó. Sau đó, tôi bắt đầu

sống lang thang trên phố. Tôi nhớ rằng cho đến trước khi bà qua đời, chúng tôi vẫn còn thấy Einstein lái xe ngang qua cửa trại."

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Einstein… Tôi thực sự không nhớ rõ lắm, chắc là khi tôi khoảng mười hai hoặc mười ba tuổi. Sau lần đó, mỗi năm chúng tôi đều thấy ông ấy đi qua cửa hai, ba lần, cũng không biết ông ấy đi đâu."

Lâm Huyền nhặt một cây bút chì và một tờ giấy ghi chú từ bàn trà, bắt đầu ghi chép lại.

Khi CC mười hai, mười ba tuổi, đó là khoảng năm 1945; còn khi cô mười sáu tuổi, đó là khoảng năm 1948.

Có nghĩa là.

【Trong khoảng từ 1945 đến 1948, Einstein đã xuất hiện bảy hoặc tám lần ở vùng ngoại ô Brooklyn, lái xe ngang qua cổng trại trẻ mồ côi nơi CC ở, trên đường đi tới một địa điểm nào đó.】

Ai cũng biết.

Hoạt động chính của Einstein là ở Princeton.

Ông làm việc và sinh sống tại Đại học Princeton, và dành cả quãng đời còn lại của mình ở đó. Ngay cả khi chết, ông cũng qua đời tại Princeton, và bộ não của ông đã bị bác sĩ giải phẫu của bệnh viện Princeton lấy trộm.

Về lý thuyết mà nói.

Nếu không có lý do đặc biệt, Einstein không có lý do gì để thường xuyên và có mục đích tới vùng ngoại ô Brooklyn.

Vậy thì…

Lý do là gì?

Vừa suy nghĩ, hắn vừa bước đi, đến bên bức tường treo bản đồ thành phố New York, nhìn vào những bố trí tỏa ra từ trung tâm.

“Brooklyn… Ngoại ô… Đây rồi.”

Hắn chỉ vào một điểm trên bản đồ, rồi quay lại hỏi CC:

“Trại trẻ mồ côi của các cô ở đây đúng không?”

“Không, ở chỗ này.”

CC cũng đứng dậy, kiễng chân chỉ vào một điểm khác trên bản đồ:

“Chúng tôi nhìn thấy Einstein ở đây, nhưng không biết ông ấy lái xe đi đâu… Chắc chắn là còn rất xa so với trại trẻ mồ côi.”

“Bởi vì chúng tôi thường nhìn thấy xe ông ấy biến mất khỏi tầm mắt rồi mới quay lại tiếp tục chơi đùa, lúc đó ông ấy đã đi rất xa rồi.”

“Được rồi.”

Lâm Huyền gật đầu, lặng lẽ ghi nhớ vị trí này.

Mặc dù không có nhiều giá trị tham khảo;

CC cũng đã nói rằng Einstein chỉ đi ngang qua, và mục tiêu thực sự của ông còn rất xa.

Nhưng dù sao, đây cũng là một manh mối quan trọng.

Einstein, chắc chắn đang bí mật làm gì đó!

Chuyện này… liệu có liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thiên niên trụ, hay ánh sáng tận thế không?

Trong tương lai, nhất định phải điều tra kỹ hơn.

Còn về hôm nay.

“Có công mài sắt, có ngày nên kim.”

Trước hết phải hoàn thành lời hứa với CC, đưa cô ấy đi chơi quanh Manhattan một vòng.

Hắn cúi đầu mỉm cười:

“Ăn no chưa?”

“Ừm ừm.”

CC dùng khăn giấy lau miệng:

“Tôi ăn xong rồi.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Lâm Huyền quay đầu lại, qua cửa sổ nhìn xuống Manhattan trong ánh nắng rực rỡ, vẫn lộng lẫy và tráng lệ như mọi khi:

“Từ hôm nay, cô sẽ là cô gái của trung tâm thế giới… Manhattan!”

……

Hai người đi thang máy xuống tầng, ngồi lên chiếc xe chuyên dụng mà khách sạn chuẩn bị, tiến tới trung tâm thương mại lớn gần đó.

Tại đây, Lâm Huyền đã mua cho CC một bộ quần áo thực sự phù hợp với thời tiết và phong cách hàng ngày.

Có lẽ thời kỳ này áo khoác lông vũ vẫn chưa phổ biến.

Trong trung tâm thương mại, chỉ có những chiếc áo khoác dạ và đồ len dày dặn được bán.

Nhưng theo phong tục địa phương mà thôi. Cuối cùng, mũ, khăn quàng cổ, áo khoác, quần giữ ấm, và giày ủng đều được mua đủ, biến cô gái Brooklyn CC trở nên hoàn toàn mới mẻ, xinh đẹp và thời trang, như một người mẫu trẻ.

Chỉ là…

“Cô có vẻ quá thích màu trắng rồi đấy.”

Lâm Huyền vừa cười vừa lắc đầu.

Nếu không phải hắn và nhân viên bán hàng ngăn lại, có lẽ CC đã chọn toàn bộ trang phục màu trắng từ đầu đến chân… Cô hoàn toàn không bận tâm đến việc phối màu, chỉ đơn giản là thích màu trắng.

Nếu cô mặc toàn đồ trắng, người khác còn tưởng Lâm Huyền đang đi cùng với một cô gái tuyết.

Rất may là CC là một người dễ nghe lời khuyên, cuối cùng cô đã chọn chiếc mũ beret và đôi giày không phải màu trắng, giúp trang phục tổng thể trở nên hài hòa hơn.

“Quần áo thế này đúng là ấm hơn nhiều.”

(cầu kim phiếu bạo chương ạ)

Chương 1748: Điện ảnh (3)

Chương 1748: Điện ảnh (3)

Ra khỏi trung tâm thương mại.

CC vui vẻ cười, giang rộng hai tay, xoay tròn giữa làn gió lạnh, hoàn toàn không sợ hãi:

“Tôi chưa bao giờ mặc quần áo ấm đến vậy… Nói thật cũng kỳ lạ, áo này rõ ràng mỏng hơn áo bông nhiều, nhưng lại ấm hơn và chống gió tốt hơn. Đúng là vấn đề ở chất liệu.”

“Không ngờ trước đây thấy những quý bà mặc đồ mỏng vậy, tôi cứ nghĩ họ chỉ vì đẹp, hóa ra thật sự là không lạnh!”

“Đây cũng là một dạng công nghệ đấy.”

Lâm Huyền chỉnh lại chiếc mũ beret cho cô, mái tóc nâu đậm mềm mượt rất hợp với chiếc mũ này, nhân viên bán hàng trong trung tâm thương mại thực sự có con mắt tinh tường:

“Vậy thì, chúng ta tiếp tục dạo phố thôi, quanh đây còn nhiều điều mới mẻ lắm.”

Tiếp theo.

Lâm Huyền dẫn CC đi khám phá Manhattan.

CC tỏ ra rất tò mò về mọi thứ.

Lâm Huyền cũng cảm thấy tương tự... Rốt cuộc, thời đại này đối với hắn giống như đang bước vào một bộ phim cũ, nơi đâu cũng tràn ngập không khí lịch sử. Hắn thậm chí còn tò mò hơn cả

CC.

Hai người đã đến thăm bảo tàng, xem biểu diễn và mua một số món đồ đậm chất thời đại.

Buổi trưa.

Đương nhiên là đến quán hamburger mà CC đã thèm thuồng từ lâu.

Khoai tây chiên, hamburger, hotdog, gà rán được gọi lên rất đầy đủ.

Mắt CC sáng rực, như thể cô ấy đã đến thiên đường; còn Lâm Huyền thì cảm thấy cổ họng mình như đang bốc lửa... Kể từ khi xuyên không về Brooklyn năm 1952, hắn toàn ăn những thứ cay nóng.

Có thể nói, sự khác biệt về văn hóa và thói quen ăn uống thực sự rất rõ ràng.

CC đã ăn như vậy mấy ngày nay mà không có vấn đề gì; còn Lâm Huyền thì sắp bị chế độ ăn uống nhiều calo này đánh gục.

Nhưng mà...

Vì CC thích, hắn để mặc cô.

Điều này cũng có thể coi là một dạng "ăn bù".

Vì trước đây không thể ăn được những thứ này, đã mơ tưởng suốt nhiều năm, nên bây giờ cô ấy mới ăn cho thỏa mãn; giống như việc cô thích mặc đồ trắng, cũng là vì từ nhỏ đến lớn không thể mặc được, nên bây giờ cô ấy chỉ muốn mặc toàn đồ trắng.

Nghĩ đến đây.

Lâm Huyền cảm thấy mềm lòng hơn, hắn cầm lấy thực đơn:

“Cô có muốn… thêm một cái pizza nữa không?”

“Được được!”

CC nhanh chóng gật đầu:

“Tôi đã muốn thử từ lâu rồi!”

Buổi tối.

Lại là bít tết, phô mai, và thịt nướng.

Thôi thì cứ ăn đi, Lâm Huyền dùng dao nĩa một cách thành thạo, đã từ bỏ việc lo lắng; chỉ cần CC vui là được, hắn sẵn lòng chiều cô.

Ăn uống no nê.

Hai người lại tiếp tục dạo bước trên những con phố nhộn nhịp của Manhattan.

Lần này, ánh đèn neon không còn xa vời hay ở phía bên kia bờ sông nữa, mà bao quanh lấy họ, khiến họ cảm nhận được sự ấm áp đặc biệt trong sự phồn hoa của Manhattan.

“Ồ? Rạp chiếu phim à?”

Lâm Huyền dừng lại trên vỉa hè, nhìn thấy hai tấm poster phim dán trên tường.

Đó là phim hành động "The Big Tree Ridge Vengeance", và phim hoạt hình "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên".

Nếu có poster phim ở đây, chứng tỏ gần đó chắc chắn có một rạp chiếu phim, và cả hai bộ phim này đang được chiếu.

Bộ phim "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" của Disney ra mắt năm 1952, Lâm Huyền tất nhiên đã nghe nói và từng xem qua. Bộ phim

này đã làm mưa làm gió trên toàn cầu, nhận được vô số lời khen ngợi.

Hắn nhìn vào poster của "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên"—

Trong bức tranh lớn, cô bé tóc vàng Alice ngồi bên bàn uống trà, xung quanh là các loài động vật đáng yêu.

Có ngài thỏ, mèo lớn, chuột với cặp răng to, và một ông già đội mũ lễ.

Phong cách rất tươi sáng, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy đây chắc chắn là một bộ phim hoạt hình vui vẻ với kết thúc có hậu cho cả gia đình. Vào thời kỳ này, Disney là ánh sáng rực rỡ trong ngành hoạt hình, chưa trở nên quá trừu tượng.

Mặc dù vì lý do thời đại.

Phiên bản năm 1952 của "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" có phần hình ảnh khá thô sơ trong mắt Lâm Huyền, nhưng đây thực sự là phiên bản đầu tiên của bộ phim. Trong nhiều thập kỷ sau đó, tác phẩm này đã được rất nhiều quốc gia chuyển thể lại nhiều lần, và trở thành một kiệt tác tầm cỡ thế giới.

Hắn lại nhìn sang tấm poster còn lại—

"The Big Tree Ridge Vengeance"

Nhìn cái tên phim, Lâm Huyền cũng có thể đoán ra từ tiếng Anh rằng đây là một bộ phim hành động, chiến đấu, có pha lẫn yếu tố tình yêu theo công thức quen thuộc.

“Đại Thụ Lĩnh?”

Hắn gãi đầu, thực sự không hiểu được.

Ban đầu, hắn nghĩ đây chỉ là một cái tên địa danh thông thường, nhưng trên poster lại có rất nhiều cây bị chặt ngã…

Chẳng lẽ, bộ phim này có cốt truyện giống như "Gấu Bự Xuất Hiện", nơi người ta trả thù vì việc chặt cây?

Có lẽ bộ phim này không nổi tiếng lắm, vì mấy chục năm sau chẳng ai còn nhớ đến, và nó đã bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Vì vậy, Lâm Huyền chưa từng xem bộ phim này, thậm chí chưa từng nghe nói đến.

“Không biết liệu nó có hay không.”

Hắn liếc nhìn xuống phần diễn viên, xem tên của diễn viên chính...

[Diễn viên chính: Kirk Douglas]

Ồ.

Lâm Huyền chợt hiểu ra.

Thì ra đây là một tác phẩm thời kỳ đầu của ngôi sao nổi tiếng này!

Kirk Douglas là một diễn viên rất có tên tuổi trong lịch sử điện ảnh Mỹ, với những tác phẩm xuất sắc như "Cuộc Đời Van Gogh", "Đường Vinh Quang", và "Spartacus".

Chương 1749: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (1)

Chương 1749: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (1)

Kirk Douglas đã có một sự nghiệp diễn xuất đáng chú ý và giành được vô số giải thưởng. Ông đã đoạt giải Oscar Nam diễn viên chính xuất sắc từ rất sớm; sau này còn nhận được giải Thành tựu trọn đời tại Liên hoan phim quốc tế Berlin, cũng như giải Oscar Thành tựu trọn đời… Là một người yêu điện ảnh, Lâm Huyền không xa lạ gì với diễn viên nổi tiếng này.

"The Big Tree Ridge Vengeance".

Nhìn lại tấm poster này, Lâm Huyền như đeo một lớp kính đặc biệt, khiến bộ phim này trở nên có sức hút hơn.

Sau đó.

Hắn quay sang hỏi CC:

“CC, cô đã bao giờ xem phim chưa?”

“Chưa bao giờ.”

CC nhún vai:

“Tôi làm gì có điều kiện để xem phim chứ, ngay cả tivi tôi còn chưa có cơ hội xem, huống chi là phim.”

Lâm Huyền mỉm cười, chỉ vào hai tấm poster dán trên tường:

“Theo lẽ thường, một ngày vui chơi thường kết thúc bằng việc

xem phim. Vì cô chưa bao giờ xem phim trước đây, sao chúng ta không bù đắp điều này nhỉ."

"Hai bộ phim này… cô muốn xem bộ nào?"

Lâm Huyền thực sự rất hứng thú với bộ phim "The Big Tree Ridge Vengeance".

Dù sao thì hắn chưa từng xem phim này, trong khi đó, các phiên bản của bộ phim "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" của Disney thì hắn đã xem qua rất nhiều lần, và có thể nói rằng hắn thuộc lòng cả cốt truyện.

Tuy nhiên…

Xét đến việc đây là lần đầu tiên trong đời CC được xem phim, đương nhiên là để cô ấy quyết định.

Mặc dù bây giờ cả hai đều có đủ tiền để xem cả hai bộ phim.

[Nhưng cuộc sống là như vậy, dù có thể làm được tất cả mọi thứ, vẫn không thể xem hai bộ phim khác nhau cùng một lúc.]

"Ừm…"

CC xoa cằm, ánh mắt lưỡng lự giữa hai tấm poster phim.

Cuối cùng.

Cô chỉ tay về phía tấm poster hoạt hình bên phải:

"Mặc dù tôi thấy cả hai bộ phim đều thú vị, nhưng tôi vẫn thích bộ "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" này hơn."

"Anh còn nhớ không, Lâm Huyền? Hồi đó ở bến tàu Brooklyn, tại gian hàng bắn bóng, phần thưởng mà anh thắng được chính là búp bê Alice. Tôi rất muốn xem… Alice biết chuyển động sẽ như thế nào."

“Được.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Vậy thì chúng ta xem phim này. Cô cũng có con mắt tinh tường đấy, vài chục năm sau, "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" vẫn sẽ là một kiệt tác bất hủ; còn "The Big Tree Ridge Vengeance" thì sớm đã bị loài người lãng quên, người ta chỉ nhớ đến tên tuổi của Kirk Douglas, nhưng không còn ai nhắc đến bộ phim này nữa.”

“Để tôi xem nào, địa chỉ rạp chiếu phim… Ồ, ngay gần đây thôi, chỉ cần rẽ một góc phố là tới. Chúng ta đi nào.”

……

Theo chỉ dẫn trên bản đồ, hai người đến rạp chiếu phim với biển hiệu rực rỡ.

Sau khi vào trong, họ mua hai vé xem phim, và tất nhiên không thể thiếu bắp rang bơ và ly nước ngọt cỡ lớn.

CC ôm trong tay một xô bắp rang khổng lồ, cảm giác như đang ôm cả thế giới.

Lâm Huyền thì cầm hai ly nước ngọt lớn theo sau cô.

Haiz.

Lại là những món ăn vặt gây nóng trong người.

Người nước ngoài thực sự không bị nóng trong sao?

Có phải vì từ điển của họ không có từ “nóng trong”, nên họ miễn nhiễm với loại sức mạnh bí ẩn phương Đông này?

Thật không hiểu nổi.

Nhưng Lâm Huyền thực sự rất cần một bát chè đậu xanh hoặc

canh trứng để làm dịu cổ họng.

Ngày mai vậy, nhất định ngày mai phải uống cho thông cổ họng.

Qua cổng soát vé.

Cả hai bước vào phòng chiếu phim, ngồi xuống hàng ghế thứ sáu, vị trí vàng theo đúng số vé.

Khung giờ này, khán giả trong rạp không đông, chỉ có lác đác vài người.

Có lẽ cũng do bộ phim được chiếu vào thời điểm này, thường thì những bộ phim hoạt hình vui vẻ như "Alice Ở Xứ Sở Thần Tiên" là dành cho gia đình có trẻ nhỏ, và thường được chiếu vào ban ngày.

Giờ này… những đứa trẻ hẳn đã đi ngủ và đang du hành trong thế giới thần tiên của chúng, không cần phải đến rạp nữa.

Sau khi CC ngồi xuống ghế trong rạp chiếu phim, cô không ngừng ngoái nhìn xung quanh, ngó trước ngó sau:

“Lâm Huyền, không có nhiều người nhỉ, như thể chúng ta đã bao trọn cả rạp vậy, hời quá!”

“Haha.”

Lâm Huyền bị sự tính toán kỹ lưỡng của CC làm bật cười.

Cô ấy thực sự rất "tính toán" trong việc chi tiêu tiền bạc.

Dù là ở khách sạn Empire State hay khi ăn vặt, khái niệm "có đáng không", "có lợi không" đã ăn sâu vào xương tủy cô ấy, khiến người khác có chút thương cảm.

“Đúng là chúng ta lời rồi.”

Lâm Huyền phụ họa:

“Với số tiền như vậy, chúng ta lại có thể tận hưởng cả rạp chiếu phim và riêng bộ phim này.”

“Đúng không!”

CC cười tươi khi thấy Lâm Huyền đồng ý với mình, cô cầm một nắm lớn bắp rang và đặt vào tay Lâm Huyền:

“Này, anh ăn trước đi, ăn xong thì gọi tôi, tôi sẽ lấy thêm cho anh.”

Nói xong.

Cô uống một ngụm lớn coca qua ống hút, ngồi thẳng lưng và bắt đầu ăn từng hạt bắp rang, im lặng chờ phim bắt đầu.

Lâm Huyền cũng nhón lên một hạt bắp rang từ năm 1952 và bỏ vào miệng.

Ừm…

Ngọt quá mức.

Đồ ăn ở Mỹ thực sự có lượng đường quá cao, ngay cả bắp rang cũng ngọt đến khó chịu, cổ họng hắn như đang bốc lửa.

“Cảm giác hôm nay mình đã ăn nhiều đường hơn cả tháng vừa rồi.”

Chương 1750: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (2)

Chương 1750: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (2)

Lâm Huyền lẩm bẩm.

Hắn có chút lo lắng về nguy cơ tiềm ẩn của bệnh tiểu đường đối với người Mỹ.

Rất nhanh.

Ánh sáng cuối cùng trong phòng chiếu cũng tắt dần.

Âm nhạc vang lên, một luồng ánh sáng từ phía sau chiếu lên màn ảnh phía trước, hình ảnh đầy màu sắc xuất hiện, bộ phim hoạt hình chính thức bắt đầu.

Alice là một cô bé đáng yêu, thích mơ mộng.

Ngày hôm đó, cô ấy mặc một chiếc váy xanh, đeo tạp dề trắng, đang chơi đùa bên ngoài vườn.

Đột nhiên, cô ấy nhìn thấy một con thỏ kỳ lạ, mặc quần áo như con người, vội vã chạy đi.

Vì tò mò, Alice liền chạy theo con thỏ và chui vào một cái hang cây, lạc vào một vương quốc kỳ lạ và huyền ảo...

Bên cạnh, CC mở to mắt, chăm chú theo dõi.

Những nhân vật như mèo Cheshire, Nữ hoàng Cơ, và Mad Hatter trong thế giới kỳ ảo đã mở ra cho cô gái nhỏ đến từ

Brooklyn năm 1952 một cánh cửa mới, khiến cô ấy cảm thấy như mình đang thực sự hòa mình vào thế giới đó.

CC thậm chí không nỡ chớp mắt.

Những biểu cảm của các nhân vật hoạt hình trên màn hình, từ nụ cười đến những cái nhíu mày, đều khiến cô xúc động thật sự; khi thì bật cười nhẹ nhàng, khi thì căng thẳng lo lắng, như thể người đang phiêu lưu trong thế giới giấc mơ không phải là Alice nhỏ bé... mà là CC, người đang ôm chặt thùng bắp rang bơ.

Còn Lâm Huyền thì thực sự không thể hứng thú với bộ phim hoạt hình cũ kỹ này.

"Từ xa hoa trở về giản dị thật khó khăn."

Theo quan điểm của hắn, bộ phim cũ kỹ với hình ảnh mờ nhòe và thô sơ này chẳng khác gì một màn hình đầy pixel, rất khó để tiếp tục xem.

Trong khi rảnh rỗi, Lâm Huyền cuối cùng cũng có thời gian suy ngẫm về cuộc trò chuyện sáng nay với CC—

[Hành động kỳ lạ của Einstein ở vùng ngoại ô Brooklyn.]

Lúc này.

Trên màn hình đang chiếu cảnh Alice nhỏ bé ăn bánh và biến thành người khổng lồ, vừa kỳ quái vừa giàu trí tưởng tượng.

Lâm Huyền chìm vào suy nghĩ.

Hành vi của Einstein cũng khó hiểu không kém.

Ông không ở yên tại Princeton mà lại thường xuyên tới ngoại ô Brooklyn làm gì?

Hơn nữa, lại còn rất đều đặn, cứ vài tháng lại xuất hiện.

Cứ như thể...

Ông đang kiểm tra, sắp xếp hoặc chuẩn bị cho điều gì đó.

Suy nghĩ sâu hơn một chút.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Theo những gì CC kể, cô sống ở trại trẻ mồ côi từ khi còn là một đứa trẻ sơ sinh, suốt mười mấy năm đầu đời chưa từng thấy Einstein đi qua trước cổng. Lần đầu tiên cô thấy xe của Einstein là khi cô khoảng mười hai hoặc mười ba tuổi, tức là khoảng năm 1945.

Từ đó trở đi, Einstein bắt đầu thường xuyên đi qua cổng trại trẻ mồ côi.

Năm 1945.

Lâm Huyền mím chặt môi.

Đây quả thực là một năm rất đặc biệt.

Chiến tranh Thế giới thứ hai kết thúc,

Con người lần đầu tiên sử dụng bom nguyên tử trong chiến tranh,

Năng lượng khổng lồ từ phản ứng phân hạch hạt nhân đã thay đổi cục diện thế giới,

Chiến tranh Lạnh giữa Mỹ và Liên Xô bắt đầu lộ rõ, những đợt sóng ngầm cuồn cuộn.

“Bom nguyên tử.”

Hắn khẽ lẩm bẩm, giọng nói bị tiếng la hét của các nhân vật hoạt hình trong phim che lấp, không ai nghe thấy.

Cuộc đời của Einstein dường như luôn gắn liền với bom nguyên tử, không thể tách rời.

Năm 1905, ông đưa ra thuyết tương đối hẹp và công thức nổi tiếng về mối quan hệ giữa khối lượng và năng lượng, $E = MC^2$, đặt nền tảng lý thuyết cho việc phát hiện và sử dụng năng lượng nguyên tử, đây là khởi đầu của tất cả.

Năm 1939, ông viết thư cho Tổng thống Mỹ Roosevelt, đề xuất khả năng chế tạo bom nguyên tử, khuyên Mỹ nhanh chóng bắt tay vào nghiên cứu, đi trước Đức… Ông chính là người khởi xướng tất cả.

Năm 1941, Dự án Manhattan được khởi động, nhưng vì lý do chính trị, Einstein bị loại khỏi danh sách vì không được tin tưởng.

Tuy nhiên, lý thuyết và thời cơ đã quá hoàn hảo, bánh xe lịch sử không thể dừng lại, bom nguyên tử cuối cùng cũng được chế tạo thành công, và hai đám mây hình nấm đã nở rộ trên bầu trời Nhật Bản.

Kể từ đó, Einstein chìm trong sự tự trách và hối hận nặng nề, sự trầm cảm và sợ hãi dần dần bóp nghẹt tinh thần ông.

Chẳng lẽ...

Những hành động kỳ lạ của Einstein ở ngoại ô Brooklyn cũng có liên quan đến bom nguyên tử?

Lâm Huyền lắc đầu.

Càng nghĩ càng xa, càng nghĩ càng vô lý.

Đành chịu thôi, với quá ít manh mối và thông tin như hiện tại, thật khó để đưa ra bất kỳ suy luận chính xác nào.

Nhưng giả thuyết này không phải không có cơ sở.

Hắn nhớ lại những từ khóa trong giấc mơ kỳ lạ của Trương Vũ Thiến:

Vụ nổ, ánh sáng trắng, đám mây hình nấm, tờ báo, năm 1952, cháy, Einstein.

Nếu cảnh tượng mà Trương Vũ Thiến mơ thấy chính là những gì thực sự xảy ra vào năm 1952, thì giờ đây đã có khá nhiều "mảnh ghép" được lắp vào chỗ.

Có thể nào...

[Bất kể là Trương Vũ Thiến, Sở An Tình, hay CC của 600 năm sau... thực ra tất cả đều đang mơ về những gì mà CC đời đầu tiên đã trải qua vào năm 1952?]

Chương 1751: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (3)

Chương 1751: Một cuộc gặp gỡ, một giấc mơ (3)

Lâm Huyền mở mắt ra.

Nhìn về phía màn hình chiếu phim.

Bộ phim hoạt hình đã đi được hơn nửa chặng đường, Alice nhỏ bé sau nhiều thử thách gian khổ đã trở nên dũng cảm và kiên cường, bắt đầu chiến đấu với Nữ hoàng Cơ (Queen of Hearts) độc ác.

“Khả năng rất lớn.”

Triệu Anh Quân từng phân tích rằng, mọi giấc mơ của thiên niên trụ đều có sự kết nối và liên tục, cùng chung một câu chuyện trong cùng một thời kỳ.

Biết đâu...

Chính là câu chuyện mà CC đời đầu tiên đã trải qua vào năm 1952!

Hắn quay sang nhìn CC, cô gái này có thể bất cứ lúc nào cũng hóa thành những mảnh sao xanh và biến mất, trở thành một thiên niên trụ.

Ai đã biến cô thành thiên niên trụ?

Và vì mục đích gì?

Có lẽ, bí mật này sắp được tiết lộ.

Lâm Huyền gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn.

Hắn quay lại và bắt đầu thưởng thức bộ phim.

Cuối cùng, Alice dũng cảm đã đánh bại Nữ hoàng Cơ, mang lại sự yên bình cho thế giới kỳ ảo.

Và cô ấy cũng hoàn thành sứ mệnh của mình, được chị gái gọi dậy, rời khỏi thế giới kỳ ảo... và tỉnh dậy trong thế giới thực.

Trên màn hình, Alice mở mắt ra.

Phát hiện ra rằng cô ấy chưa từng chui vào bất kỳ cái hang cây nào, mà chỉ đơn giản là ngủ quên trong khu vườn nhà mình, còn chị gái thì đang đứng bên cạnh gọi cô ấy tỉnh dậy.

Alice lúc đó mới nhận ra.

Hóa ra...

Chuyến phiêu lưu kỳ diệu và đầy cảm xúc vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Đến đây.

Bộ phim kết thúc.

Mặc dù cuộc phiêu lưu trong Xứ Sở Thần Tiên chỉ là giả, nhưng đối với cô bé Alice, những trải nghiệm này sẽ trở thành nguồn trí tuệ và dũng khí trong tương lai, giúp cô ấy dũng cảm tiến bước trong cuộc đời mà không sợ khó khăn.

“Cái kết có hậu.”

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

“Đây đúng là một bộ phim gia đình rất vui vẻ, phải không?”

Hắn quay sang nhìn CC.

Nhưng thật bất ngờ...

CC không vui vẻ như hắn tưởng, ngược lại, cô ấy trông lo lắng, ủ rũ; thậm chí còn mím chặt môi, có vẻ hơi thất vọng.

“Cô sao vậy?”

Lâm Huyền hỏi.

Ban đầu, hắn chỉ muốn dẫn CC xem một bộ phim vui, kết thúc một ngày tuyệt vời ở Manhattan, nhưng tại sao lại có hiệu ứng ngược thế này?

“Tôi cảm thấy…”

CC cúi đầu:

“Tôi cảm thấy, tình cảnh của tôi hiện giờ rất giống với Alice...”

Cô chớp chớp mắt.

Ôm chặt hơn xô bắp rang lớn trong lòng:

“Alice mộng du trong thế giới kỳ ảo, còn tôi đang ở Manhattan, chẳng phải cũng như thế sao?”

“Tất cả mọi thứ ở Manhattan, những món ăn ngon, khách sạn sang trọng, cảnh đêm lấp lánh của thành phố, và cả những bộ quần áo ấm áp, đẹp đẽ mà tôi đang mặc... đối với tôi, với cuộc sống trước đây của tôi, chẳng khác gì một thế giới thần tiên.”

“Nhưng đó là điều tốt mà.”

Lâm Huyền giơ tay:

“Cho dù là Alice hay cô, cả hai đều đã có được những điều rất quan trọng và tuyệt vời trong cuộc sống. Alice mộng du ở xứ sở thần tiên, còn cô đi dạo ở Manhattan, đúng là có chút giống nhau thật.”

“Nhưng… chẳng phải tất cả những điều đó đều đáng để vui mừng sao? Tại sao cô lại buồn và thất vọng như vậy?”

CC lắc đầu:

“Tôi thực sự rất vui, rất hạnh phúc. Phải nói rằng… từ khi gặp anh, tôi đã sống quá hạnh phúc, đến mức tôi không thể tin được rằng đây là hiện thực.”

Cô tiếp tục ôm chặt xô bắp rang bằng tay trái, tay phải thì nắm lấy tay áo của Lâm Huyền, nắm rất chặt, như thể chỉ cần buông ra... mọi thứ sẽ biến mất.

“Chúng ta gặp nhau vào ngày 28 tháng 10. Tôi vẫn nhớ cảnh lúc đó, anh đã lấy trộm một tờ báo từ cậu bé da đen, tôi đã kêu lên ngăn cản anh, rồi chúng ta cùng nhau bỏ chạy, và chính thức bắt đầu câu chuyện của tôi với anh.”

“Khoảng thời gian này quá tuyệt vời, tuyệt vời đến mức như một giấc mơ, tôi nhớ rõ từng chút một, và sẽ không bao giờ quên suốt đời.”

Cô tiếp tục nắm chặt tay áo của Lâm Huyền, ánh mắt lấp lánh trong khi nhạc nền nhẹ nhàng của phim đang vang lên, giọng cô thì thầm, nhẹ nhàng và trầm lắng:

“Chiều hôm đó, anh đã đưa tôi đến Brooklyn Heights; đó là lần đầu tiên tôi đứng ở hành lang nhìn ra Manhattan.”

“Tối hôm đó, anh đưa tôi vào một khách sạn giá 30 xu. Dù khách sạn đó không sang trọng như khách sạn Empire State, và anh phải ngủ dưới sàn... nhưng tôi thề, đó là đêm tôi ngủ ngon và ấm

áp nhất.”

“Hôm sau, anh dẫn tôi đến đảo Coney, tôi được ăn hotdog, lần đầu tiên trong đời tôi được ăn một thứ ngon như vậy.”

“Anh còn dẫn tôi chơi tàu lượn siêu tốc, ngựa gỗ, vòng đu quay, và tối hôm đó, như phép màu, anh đã hạ gục bọn gangster, thật sự còn kỳ diệu hơn cả những cảnh trong phim.”

“Sau đó, anh mua váy cưới cho tôi, đưa tôi băng qua cầu Brooklyn, rồi đến tầng thượng của tòa nhà Empire State, chúng ta cùng ngắm tuyết rơi và cầu nguyện.”

“Hôm nay, anh lại đưa tôi trải nghiệm rất nhiều điều tôi chưa từng được trải qua, ăn những món ngon tôi chưa từng được ăn, xem những buổi biểu diễn tôi chưa từng xem, và còn đến đây... để xem bộ phim đầu tiên trong đời tôi.”

Chương 1752: Halloween và Einstein (1)

Chương 1752: Halloween và Einstein (1)

“Tôi đã nói, gặp anh là may mắn lớn nhất của đời tôi, và tôi thực sự nghĩ như vậy. Chính anh đã mang lại cho tôi cuộc sống này, thực hiện những ước mơ của tôi; nhưng... càng tốt đẹp thế này, tôi lại càng sợ mất đi tất cả.”

Cô nắm chặt tay áo của Lâm Huyền hơn, tay phải xoắn lấy ống tay áo hắn, như đang nắm lấy chiếc phao cứu sinh:

“Thực ra trước đây tôi không phải như vậy. Trước đây, tôi không có gì cả, tôi chưa bao giờ sợ mất mát gì, thậm chí chết trên đường phố tôi cũng không sợ... vì tôi không có người thân, không có gì để lưu luyến, không có gì để mất, tôi vốn chẳng có gì cả.”

“Nhưng bây giờ, tôi đã thực hiện được ước mơ của mình, có quần áo đẹp, có những kỷ niệm tuyệt vời, và gặp được anh, người đối xử với tôi rất tốt, tôi... tôi thực sự rất sợ...”

CC nhớ lại cảnh Alice tỉnh dậy từ giấc mơ, giọng cô run rẩy:

“Tôi sợ rằng mình cũng như Alice, trong giây lát sẽ tỉnh dậy từ giấc mơ này, và nhận ra rằng tôi chưa bao giờ đến Manhattan, rằng tôi vẫn đang ở Brooklyn... tôi không có chiếc váy trắng, chưa bao giờ ăn hotdog, chưa bao giờ ở khách sạn, và... bên cạnh tôi... cũng không có anh.”

Lúc này.

Những dòng chữ cuối cùng của bộ phim chạy hết.

Ánh sáng rực rỡ trong rạp chiếu phim bật sáng, chiếu sáng toàn bộ căn phòng, khiến mọi thứ trở nên như một thế giới khác.

CC cắn chặt môi.

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền.

Ánh mắt mờ đi:

“Lâm Huyền... có phải nếu tôi ngủ một giấc, anh sẽ biến mất...”

“Liệu tất cả những điều này, chỉ là một giấc mơ không?”

Nghe những lời nói run rẩy của CC, Lâm Huyền không nói gì.

Sợ được, sợ mất.

Đây có lẽ... chính là trạng thái hiện tại của CC.

Như cô vừa nói, khi chẳng có gì, cô lại cảm thấy vô lo vô nghĩ nhất, không sợ mất mát, không sợ ngày mai, thậm chí không sợ cả cái chết.

Nhưng giờ khi đã có rất nhiều thứ, không thể tránh khỏi việc cô trở nên sợ mất đi, trở nên thiếu an toàn.

Đúng vậy, cảm giác an toàn.

Đó chính là thứ mà CC đời đầu tiên, từ khi sinh ra đến nay, luôn khao khát nhưng chưa bao giờ có được.

Giống như trong bộ phim hoạt hình Alice ở Xứ Sở Thần Tiên, Alice chỉ đang mộng mơ giữa ban ngày… CC cũng lo sợ rằng cô sẽ bất chợt tỉnh dậy, nhận ra mình vẫn đang co ro ở một góc phố Brooklyn, ôm lấy đôi chân của mình trong gió lạnh, không ai che chở.

Lâm Huyền nhìn vào ánh mắt của CC, trong lòng cảm thấy đau xót.

Hắn rất muốn an ủi cô.

Nhưng…

CC lại nói ra sự thật đau lòng, như thể tiên đoán về kết cục cuối cùng.

Cuộc gặp gỡ ở Brooklyn năm 1952 này, suy cho cùng, chẳng phải cũng chỉ là một giấc mơ sao?

CC cuối cùng sẽ tan thành những hạt bụi xanh và biến mất, để lại chiếc cột mốc thiên niên đầu tiên trên dòng sông thời gian;

Còn Lâm Huyền cũng sẽ rời khỏi năm 1952, mang theo sự thật và câu trả lời, trở về năm 2234, tiếp tục hành trình cứu thế của mình;

Bánh xe thời gian lăn đều về phía trước, sẽ không có ai ở lại năm 1952 này mãi mãi, ở đây rồi sẽ không còn Lâm Huyền, cũng không còn CC.

Lâm Huyền cũng nhận ra.

Đây thực sự là một giấc mơ.

Là giấc mơ của CC đời đầu tiên, là giấc mơ của chính hắn, là giấc mơ của Trương Vũ Thiến, là giấc mơ của Sở An Tình, là giấc mơ của tất cả những cô gái là thiên niên trụ.

Đồng thời, điều tàn nhẫn hơn nữa là...

Đây là một giấc mơ có kết cục đã được định sẵn, và cũng là một giấc mơ mà tất cả mọi người đều phải tỉnh dậy.

Lâm Huyền định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Cuối cùng.

Hắn vươn bàn tay lớn của mình, đặt lên đầu CC, xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô, mỉm cười:

“Làm gì có chuyện đó, cô đang nói đùa gì vậy.”

Hắn chọn cách nói dối.

Giống như rất nhiều lời nói dối mà hắn đã nghe, đó là sự dối trá thiện ý, cũng là bất đắc dĩ:

“Cô đúng là như trẻ con, xem phim hoạt hình mà còn nhập tâm đến vậy… những gì trong phim có thể tin được sao? Chúng ta đang ở thế giới thực mà.”

Hắn lấy một nắm bắp rang từ xô bắp trong tay CC, bỏ vào miệng và nhai nuốt:

“Cô quên rồi à? Cô từng nói trong mơ, cô ăn hotdog mà không biết mùi vị ra sao, hôm nay cô đã ăn bít tết, bắp rang, thì làm sao có thể là một giấc mơ được?”

“Vậy nên… đừng lo, đây không phải là mơ đâu, cô đang đứng vững trên mặt đất, ở Manhattan, trung tâm của thế giới; và tôi sẽ không đi đâu cả, dù cô có ngủ bao nhiêu lần thì tỉnh dậy cũng sẽ thấy tôi thôi.”

…

Nghe vậy, CC gật đầu, lau khô nước mắt.

Cô cười ngượng ngùng:

“Anh nói đúng, tôi nghĩ quá nhiều rồi. Haha, làm sao có thể là mơ được chứ! Này, anh nhéo tôi một cái đi, nếu đây là mơ thì tôi sẽ tỉnh dậy ngay.”

Tùy cô thôi.

Lâm Huyền dùng tay nhéo vào cánh tay của CC qua lớp áo.

“Đau, đau, đau, đau!”

Cả xô bắp rang trong tay CC bật tung lên theo cú nhéo của Lâm Huyền, cô đấm nhẹ vào tay hắn:

“Sao anh nhéo mạnh thế!”

“Để cô yên tâm chứ sao.”

Lâm Huyền cười khổ:

“Giờ thì tin rồi chứ? Đau thế này mà chưa tỉnh thì chắc chắn đây không phải là mơ rồi. Cứ yên tâm đi, tôi là chuyên gia trong việc phân biệt mơ và thực mà.”

Chương 1753: Halloween và Einstein (2)

Chương 1753: Halloween và Einstein (2)

“Anh đúng là chuyên gia quá rồi đấy!”

CC vừa xoa cánh tay vừa đứng dậy:

“Đi thôi, mọi người đi hết rồi, chỉ còn chúng ta thôi.”

Lâm Huyền cũng đứng dậy, đi theo sau CC.

Cả hai rời khỏi phòng chiếu.

Rời khỏi rạp phim.

Ngoài trời bắt đầu có gió, lạnh và buốt.

Dù tuyết đêm qua chỉ rơi một lúc, nhưng luồng không khí lạnh vẫn còn rất mạnh, khiến cả thành phố chìm trong mùa đông sớm.

Trời đã rất muộn, đường phố cũng ít xe cộ.

Lâm Huyền và CC bắt một chiếc taxi, trở lại khách sạn Empire State, chuẩn bị tắm rửa và đi ngủ.

“Nhà rộng quá cũng không hay nhỉ.”

CC nói khi đang đánh răng:

“Phòng nhỏ thì ấm cúng hơn, rộng quá… lại có cảm giác trống trải.”

“Phòng nhỏ sẽ rất chật đấy.”

Lâm Huyền ngồi trên ghế sofa, cầm tờ "Tạp chí Buổi Tối New York" mới nhất lên đọc:

“Giống như ngày đó ở khách sạn 30 xu ở Brooklyn, phòng nhỏ đến mức ngoài một chiếc giường ra thì chẳng có gì khác, chúng ta còn phải chọn một người nằm dưới đất... So với lúc đó thì thoải mái hơn nhiều, mỗi người còn có một phòng riêng nữa.”

Xoạt xoạt xoạt...

Âm thanh bàn chải đánh răng di chuyển qua lại trong miệng CC. Cô nhìn Lâm Huyền đang ngồi trên ghế sofa:

“Thật ra... nơi đó cũng không tệ đâu.”

Cô nhỏ giọng nói.

Tiếng nói của cô bị âm thanh của bàn chải đánh răng và kem đánh răng che lấp.

...

Ngày hôm sau, Lâm Huyền thức dậy tự nhiên mà không cần báo thức.

Hắn vươn vai, nhìn đồng hồ treo tường trong phòng ngủ, kim chỉ giờ và phút hiển thị 12:42 trưa.

“Giấc ngủ này đúng là dài thật.”

Vì đêm qua khi về đến khách sạn đã rất muộn.

Có lẽ vì lý do đó mà hôm nay CC không gọi hắn dậy ăn sáng, cô không muốn làm phiền hắn nghỉ ngơi.

“Hả?”

Hắn mở to mắt:

“Không đúng, chờ đã!”

Giờ Mỹ là 12:42, đúng vào 00:42 giờ Long Quốc!

Chẳng lẽ hôm qua vừa nói với CC những điều đó, và hôm nay tình cờ là sinh nhật của cô ấy, cô sẽ biến thành những hạt bụi xanh và tan biến sao?

Lâm Huyền hốt hoảng bật dậy, xỏ dép, mở cửa phòng ngủ—

“Hả? Lâm Huyền, anh dậy rồi à!”

Hắn ngẩng đầu.

Thấy CC đang ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa xem tivi, Lâm Huyền mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là mình có phần lo lắng thái quá.

Hiện tại CC vẫn chưa biến thành thiên niên trụ, điều đó có nghĩa là cô vẫn chưa có điều kiện để tan thành bụi xanh mà biến mất.

“Anh sao thế, Lâm Huyền?”

CC nghiêng đầu, nhìn hắn:

“Nhìn anh có vẻ lo lắng, có phải mơ thấy ác mộng không?”

“Không, không phải, khụ khụ.”

Lâm Huyền ho hai tiếng:

“Tôi chỉ là... ừm? Khụ khụ, giọng tôi?”

Hắn xoa xoa cổ họng, cảm giác giọng nói không giống của mình.

“Ồ, sao giọng anh khàn thế này.”

CC nhảy xuống khỏi ghế sofa, rót một cốc nước đưa cho Lâm Huyền:

“Uống chút nước cho êm cổ họng đi.”

Lâm Huyền cầm cốc nước, uống ừng ực hết sạch:

“Có vẻ đúng là bị nóng trong rồi.”

Hắn thử nói thêm vài câu, nhưng giọng vẫn không trở lại bình thường, vẫn khàn và nghẹn:

“Cảm giác này thật khó chịu… nói câu nào cũng bị nghẹn.”

“Nóng trong?”

CC thắc mắc:

“Sao giọng anh khàn mà lại bảo là ‘nóng trong’? Giọng sao có thể bị lửa đốt chứ.”

“Không phải lửa đốt, mà là nóng trong.”

Lâm Huyền giải thích với giọng khó chịu:

“Nóng trong… là một khái niệm trong Đông y; thực ra nói nghiêm túc thì… cũng không hẳn là Đông y, mà là cách nói của người Long Quốc, chủ yếu là do ăn uống và thời tiết gây ra... khụ khụ.”

Nói một hơi dài như vậy, Lâm Huyền cảm giác cổ họng mình như bị cọ xát bởi giấy nhám.

Không cần phải nói.

Chắc chắn là do mấy ngày nay ăn uống không lành mạnh.

Hotdog, phô mai, hamburger, khoai tây chiên, bít tết, bắp rang, coca...

Nghĩ lại chế độ ăn đó mà cảm thấy kinh hoàng.

“Với giọng này mà nói chuyện, cô có nghe rõ không?”

Lâm Huyền nhìn CC hỏi:

“Tôi cảm giác giọng mình cứ như cái máy thổi gió cũ kỹ.”

“Haha, đúng là nghe giống thật!”

CC cười phá lên trước cách miêu tả của Lâm Huyền:

“Nhưng giọng khàn của anh nghe cũng hay đấy chứ, có chút giống giọng của người Ireland, nghe phát âm tiếng Anh còn chuẩn hơn trước.”

“Thật á?”

“Đúng thế.”

CC cười nói:

“Trước đây nghe anh nói tiếng Anh, ai cũng biết ngay anh là người Long Quốc, nói chuyện lên bổng xuống trầm như hát vậy; giờ giọng khàn thế này, anh không dám nói to, nghe giống hệt một người đàn ông châu Âu.”

“Tiếng Anh chuẩn phải phát âm như vậy đấy, giọng khàn của anh làm phát âm tiếng Anh hay hơn rồi, coi như là có lợi trong cái rủi… nhưng mà tôi không có ý nói là giọng anh trước đây không hay đâu, giọng anh trước cũng rất hay, trầm ấm nữa.”

“Tôi hiểu rồi.”

Lâm Huyền gật đầu.

Tức là giọng khàn này khiến giọng hắn nghe giống người nước ngoài hơn:

“Nhưng đây không phải tin tốt đâu, tôi thấy khó chịu lắm.”

Hắn bước đến bên điện thoại, nhấc ống nghe:

“Tôi phải gọi món gì đó thanh đạm và hạ nhiệt để ăn thôi, suốt ngày ăn đồ dầu mỡ và nhiều calo thế này, ăn nữa chắc tôi thành câm luôn mất.”

Chương 1754: Halloween và Einstein (3)

Chương 1754: Halloween và Einstein (3)

Hắn xoay số gọi nhà bếp của khách sạn:

“Xin chào, có thể làm cho tôi một ít chè đậu xanh, cháo gà hoặc món nào thanh đạm được không?”

Đầu dây bên kia, đầu bếp hơi sững sờ:

“Đó là món gì? Không làm được.”

“Canh trứng rong biển chắc có thể làm được chứ?” Lâm Huyền lại hỏi.

“Đó là món gì?”

Đầu bếp vẫn không biết gì cả:

“Chúng tôi không có rong biển.”

Lâm Huyền thở dài:

“Thôi được, vậy làm ơn mang lên cho tôi hai quả trứng sống đi.”

“Trứng sống?!”

Giọng đầu bếp trong điện thoại cao vút lên:

“Thưa ngài, ngài chắc chứ?”

“Ừ, đúng vậy, làm nhanh giúp tôi.”

Không lâu sau đó.

Người phục vụ mang hai quả trứng sống đến, và CC tò mò đi theo Lâm Huyền, muốn xem hắn lại chuẩn bị thi triển "phép thuật phương Đông" gì nữa:

“Anh là người hoang dã à? Lại muốn ăn trứng sống.”

“Đây là một mẹo dân gian để trị nóng trong.”

Lâm Huyền nói.

Hắn đập một quả trứng sống vào bát súp, rồi lập tức rót nước sôi vừa mới đun vào, dùng thìa khuấy nhanh.

Ngay lập tức.

Lòng trắng và lòng đỏ trứng bị nước nóng làm đông lại, tạo thành trứng chần nổi trong bát nước.

“Trứng chần với nước sôi.”

Lâm Huyền múc một thìa, giới thiệu với CC.

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của CC, hắn uống cạn bát “món ăn kỳ quặc” này:

“Ừm, cảm thấy dễ chịu hơn rồi.”

CC nhíu mày:

“Nhưng... giọng anh vẫn chưa hết khàn, vẫn như lúc nãy mà.”

“Cô tưởng đây là phép thuật thật à?”

Lâm Huyền cười nhẹ, nhưng vì nói quá nhanh, lại bắt đầu ho:

“Nóng trong không phải chuyện một sớm một chiều, giảm nóng cũng thế, phải từ từ thôi.”

Hắn cầm quả trứng còn lại:

“Cô muốn thử một bát không?”

CC lùi lại một bước, lắc đầu nguầy nguậy như trống lắc.

…

Tối đó, hai người đi dạo trên đường phố.

Các cửa hàng ven đường lần lượt bật đèn, trưng bày những chiếc đèn bí ngô kỳ lạ và những búp bê trang trí rùng rợn trước cửa, còn có cả những hình nộm bằng nhựa hóa trang thành ma cà rồng, đầy máu me.

Nhìn những món đồ chơi và trang trí độc đáo này, Lâm Huyền mới sực nhớ ra:

“Hôm nay là Halloween à!”

“Ngày mai mới là Halloween.”

CC giải thích:

“Ngày 1 tháng 11 là Halloween, hôm nay, ngày 31 tháng 10, là đêm trước Halloween… Nhưng anh nói hôm nay là Halloween cũng không sai, vì đêm trước Halloween là lúc sôi động nhất, có các buổi vũ hội hóa trang, diễu hành.”

Do khác biệt văn hóa.

Lâm Huyền rất lạ lẫm với Halloween, hắn chỉ từng thấy trên các bộ phim của Mỹ.

Ở Long Quốc, đôi khi người ta còn tổ chức lễ Giáng sinh,

nhưng Halloween thì… thực sự không phổ biến, không phù hợp với văn hóa, chỉ có một số quán bar nhỏ thỉnh thoảng lấy cớ để tổ chức tiệc.

Nhưng ở Mỹ, Halloween vẫn là một dịp lớn.

“Trước đây cô hay làm gì vào Halloween?” Lâm Huyền hỏi.

“Đi hóa trang thành ma và xin kẹo chứ sao!”

CC cười khúc khích, mắt híp lại như hai vầng trăng khuyết xinh xắn:

“Halloween là ngày lễ trẻ em mong đợi nhất, không kém gì Giáng sinh, chỉ có điều… khi lớn lên thì không thể hóa trang thành ma nữa, từ khi rời khỏi trại trẻ mồ côi và sống lang thang trên đường phố, tôi cũng ít khi tham gia.”

“Dù sao thì, tôi làm gì có tiền để tham dự các vũ hội hóa trang? Ngay cả muốn diễu hành thì ít nhất cũng phải có trang phục hóa trang chứ.”

Cộp.

Lâm Huyền dừng lại, nhìn CC đang ngoái đầu lại:

“Cô có thích khiêu vũ không?”

CC trong giấc mơ rất thích nhảy múa; điệu nhảy tap dance ở làng Kiểm cũng là do Lâm Huyền dạy cô ấy, và nó đã trở thành một mảnh ký ức mãi mãi tồn tại trong trí nhớ của CC.

Sở An Tình thì khỏi phải nói, từ nhỏ đã học múa, và còn ở trình độ chuyên nghiệp.

Vậy nên…

Đây là một câu hỏi mà Lâm Huyền đã đoán trước được câu trả

lời, ngay trước khi CC kịp trả lời.

“Dĩ nhiên là thích rồi!”

CC thẳng thắn nhảy qua một bên, gõ nhẹ lên chiếc đèn bí ngô đặt trên lan can.

Bốp bốp.

Là một quả bí ngô thật.

Ruột bí ngô đã được nạo sạch, bên trong có ngọn nến đang cháy.

“Bà ở trại trẻ mồ côi từng dạy chúng tôi khiêu vũ.”

CC sờ vào chiếc đèn bí ngô:

“Bà hồi trẻ là diễn viên chuyên nghiệp của một đoàn kịch, cực kỳ chuyên nghiệp luôn.”

“Bà đúng là không gì không thể làm được…”

Lâm Huyền không khỏi cảm thán.

Vị người bà huyền thoại này có phần giống với Cao Văn đại đế, thực sự là một thiên tài toàn năng.

“Cô đã nói như vậy rồi…”

Lâm Huyền đút tay vào túi, mỉm cười nhìn CC:

“Vậy thì chúng ta bây giờ đi tham gia vũ hội hóa trang thôi.”

“Hả?”

CC sững sờ:

“Bây giờ sao? Có phải hơi muộn rồi không?”

“Không đâu~”

Lâm Huyền lấy ra một xấp tiền từ trong túi áo khoác:

“Có tiền là làm được mọi chuyện!”

…

Tham gia vũ hội hóa trang không phải là việc gì quá khó khăn.

Đêm trước Halloween vốn là một ngày lễ truyền thống của Mỹ, với tinh thần rất cởi mở; không quan trọng việc hóa trang có cầu kỳ hay không, chỉ cần có một chiếc mặt nạ cũng có thể tham gia, niềm vui mới là điều quan trọng.

Lâm Huyền và CC ngồi lên một chiếc taxi, hỏi thăm tài xế về các vũ hội hóa trang.

Chương 1755: Henry Dawson (1)

Chương 1755: Henry Dawson (1)

Ở bất kỳ thành phố nào.

Tài xế taxi luôn là những người cung cấp thông tin đáng tin cậy nhất, muốn biết gì thì cứ hỏi họ.

“Ồ, vũ hội hóa trang à, các bạn có thể

Tài xế râu rậm cười ha hả:

“Hôm nay tôi đã chở không biết bao nhiêu khách đến đó, thực sự rất sôi động. Và ở cổng hội quán còn có các quầy bán trang phục, hóa trang, mặt nạ, rất phù hợp cho những người như các bạn, chưa chuẩn bị trước.”

“Tuyệt quá.”

Lâm Huyền đưa thêm cho tài xế một ít tiền boa:

“Chúng tôi sẽ đến đó.”

Chẳng bao lâu, taxi dừng trước rạp chiếu phim, đúng nơi mà hôm qua Lâm Huyền và CC đã xem Alice ở Xứ Sở Thần Tiên; đối diện là hội quán đang tổ chức vũ hội hóa trang, lúc này có rất nhiều người mặc trang phục kỳ lạ ra vào tấp nập.

“Thật là trùng hợp.”

Lâm Huyền bước xuống xe, nhìn vào hai tấm poster phim dán

trước cửa rạp.

"The Big Tree Ridge Vengeance" và "Alice ở Xứ Sở Thần Tiên".

Lại là hai bộ phim này, mới hôm qua còn nhìn thấy.

Hắn nhìn chằm chằm vào poster của "The Big Tree Ridge Vengeance", trên đó có dòng chữ lớn với tên của diễn viên chính—

Kirk Douglas

“Có lẽ chúng ta nên xem bộ phim này nữa.”

Lâm Huyền quay lại nhìn CC:

“Tôi cảm thấy có một mối liên kết kỳ lạ…”

“Lâm Huyền!”

CC đột nhiên ngắt lời, nắm lấy cánh tay Lâm Huyền lắc mạnh, kích động chỉ về phía đối diện:

“Anh nhìn kìa! Nhìn chiếc xe cổ màu đen kia!”

Lâm Huyền ngẩng đầu.

Đó là một chiếc xe cổ rất phổ biến vào thời này, chẳng có gì đặc biệt:

“Chiếc xe đó thì sao? Cô đã thấy nó trước đây?”

“Tất nhiên rồi!”

CC mở to mắt, nhìn Lâm Huyền:

“Đó chính là chiếc xe thường xuyên đi qua cổng trại trẻ mồ côi… xe của Einstein! Biển số xe chính là nó, tôi không thể nhầm được, đó chắc chắn là xe của Einstein!”

Xe của Einstein…

Nghe được thông tin này, Lâm Huyền ngay lập tức cảnh giác.

Hắn theo phản xạ kéo CC lại gần mình, xoay cô lại để mặt hướng về phía hắn, lưng quay ra đường, rồi kéo mũ áo khoác của cô lên, che kín toàn bộ.

Sau đó, hắn nheo mắt, nhìn chằm chằm vào chiếc xe cổ vừa mới dừng lại.

Chỉ thấy.

Một người tài xế đeo găng tay trắng bước ra từ cửa trước, sau đó đi vòng ra cửa sau bên phải, mở cửa xe và cúi đầu xuống.

Đầu tiên là một mái tóc bạc bù xù hiện ra từ khung cửa.

Một ông lão bước xuống, chỉnh trang quần áo, rồi quay người lại.

Khuôn mặt đầy mệt mỏi, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm, ngay cả bộ ria mép rậm cũng toát lên vẻ tiều tụy.

Lâm Huyền hít sâu một hơi…

Khuôn mặt này.

Hắn không thể nhầm được.

Đây là khuôn mặt mà hắn đã nhìn thấy vô số lần trong sách vở, một cột mốc vĩ đại không thể tránh khỏi trong lịch sử vật lý nhân loại, và cũng chính là khuôn mặt thật đằng sau chiếc mặt nạ của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài—

Albert Einstein!

…

Ngày 31 tháng 10 năm 1952, đêm trước Halloween, lúc 20:11 tối.

Người tài xế đeo găng tay trắng mở cửa xe sau.

Einstein xoa thái dương mệt mỏi, nhìn người bạn thân Henry Dawson bên cạnh:

“Cậu biết mà, tôi không thích những nơi như thế này... huống chi hôm nay lại là Halloween, và lại còn là một vũ hội hóa trang kỳ lạ, điều đó khiến tôi cảm thấy... rất ồn ào.”

“Ồ, người anh em tốt của tôi.”

Người bạn, với khuôn mặt được tô đầy sơn đỏ xanh và mái tóc phủ đầy bột màu, Henry Dawson vỗ vai Einstein, cười lớn:

“Chính vì hôm nay là vũ hội Halloween nên tôi mới dẫn cậu theo cùng!”

“Không phải.”

Einstein lắc đầu:

“Chính xác mà nói là cậu đã kéo tôi đến đây, tôi hoàn toàn không muốn ra ngoài, càng không có tâm trạng tham gia mấy buổi tiệc hoang dã vô nghĩa này.”

“Nói thật, Dawson, cậu không thấy là dù có đi tham gia vũ hội Halloween, thì cách cậu hóa trang cũng quá kỳ lạ sao?”

“Mọi người đều mặc trang phục kỳ quái, hoặc đeo mặt nạ, đội đầu thú, hoặc trang điểm trên mặt... nhưng cậu đã làm gì? Cậu vẽ loạn trên mặt bằng sơn cũng đành, nhưng trên đầu cậu rải cái gì vậy? Phấn bảng à? Cậu lắc đầu một cái là nó rơi xuống như bột từ một bao bột mì vậy.”

“Đó là nghệ thuật, người anh em của tôi!”

Henry Dawson lắc đầu nguầy nguậy, làm cả hàng ghế sau ngập trong bụi phấn đủ màu, bay tứ tung khắp nơi:

“Đây chính là nghệ thuật hậu hiện đại, rock and roll! Cậu đã nghe nói về nó chưa? Đây là một thể loại âm nhạc vừa mới nổi lên gần đây, tôi cá là sau này nó sẽ lan rộng khắp thế giới!”

“Khụ khụ...”

Einstein bị bụi phấn bay ra làm sặc, vội vàng giữ đầu Henry Dawson lại để cậu không lắc đầu và tiếp tục phát tán “vũ khí sinh hóa”:

“Rock and roll... khụ khụ, rock and roll mà phải rắc đầy phấn màu lên đầu sao? Nếu đúng là vậy thì đúng là một hình thức biểu diễn tệ hại.”

“Nói thật, cậu không phải là họa sĩ hiện thực sao? Tại sao lại lấn sân sang âm nhạc?”

Chương 1756: Henry Dawson (2)

Chương 1756: Henry Dawson (2)

“Nghệ thuật không có biên giới!”

Henry Dawson cười hì hì nhìn người khổng lồ của giới vật lý:

“Người anh em, chúng ta là bạn thân bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn luôn nói rằng muốn vẽ một bức chân dung sơn dầu cho cậu, nhưng cậu lần nào cũng từ chối tôi. Tôi đã năn nỉ cậu nhiều lần lắm rồi… chẳng lẽ cậu không nên đồng ý với tôi một lần sao?”

“Một nhà khoa học vĩ đại như cậu nhất định phải có một bức tranh nghệ thuật để lại cho hậu thế! Dù cậu có rất nhiều bức ảnh, nhưng tranh nghệ thuật khác ảnh chụp mà… chúng ta thân với nhau như thế, cậu không thể để cơ hội này cho người khác được! Nhất định phải để tôi vẽ chân dung cho cậu!”

“Như vậy, sau này cậu sẽ bất tử trong lịch sử, và cậu còn giúp tôi hưởng lây vinh quang, để tôi cũng được khắc tên mãi mãi. Tôi có thể tưởng tượng được, hàng trăm năm sau, bức chân dung sơn dầu này – bức tranh duy nhất còn lại khi cậu còn sống – chắc chắn sẽ được bán với giá trên trời! Còn cao hơn cả Van Gogh hay Leonardo da Vinci!”

Einstein lắc đầu.

Ông phủi đống bụi phấn trên tay:

“Thôi bỏ đi Dawson, tôi sẽ không bao giờ đồng ý với cậu.”

“Tại sao?” Henry Dawson lại bắt đầu lắc đầu, làm bay ra đủ loại bụi phấn màu.

Einstein cúi đầu, giọng nói trầm xuống:

“Vì một kẻ tội đồ như tôi chỉ xứng đáng chịu sự nguyền rủa của muôn đời, không có tư cách để được ca tụng mãi mãi.”

...

Trong giây lát.

Không khí trong xe trở nên yên lặng.

Âm thanh ồn ào, cười nói bên ngoài chiếc xe cổ màu đen vang lên rõ ràng, tạo nên sự đối lập hoàn toàn với không khí u sầu bên trong xe. Niềm vui và nỗi buồn của con người dường như chẳng thể thông suốt.

“Ồ. Cậu nhìn xem, cậu nhìn xem, người anh em tốt của tôi.”

Henry Dawson vỗ nhẹ lên lưng Einstein, nói khẽ:

“Đây chính là lý do tại sao tôi phải kéo cậu đến tham dự vũ hội này... Cậu không thể tiếp tục chìm đắm trong sự suy sụp thế này được, nếu không những cảm xúc tiêu cực sẽ đè nặng lên cậu, khiến cậu ngạt thở, thậm chí dẫn đến những hành động cực đoan.”

“Nghe tôi này, Einstein, cậu cần thư giãn, cần buông thả, cần xả hết những cảm xúc tiêu cực và những ảo tưởng không thực tế. Đó là cách duy nhất để chữa lành nỗi buồn và sự trầm cảm trong lòng cậu.”

“Đây không phải là lỗi của cậu, tôi đã nói điều này rất nhiều lần rồi, khoa học và nghệ thuật không sai, sai là những kẻ sử dụng khoa học và nghệ thuật vào những mục đích sai trái.”

“Công thức chuyển đổi khối lượng và năng lượng của cậu rõ

ràng có thể được sử dụng để thay đổi thế giới nhiều hơn, như phát điện, năng lượng vô tận, động cơ siêu cấp... nhưng những kẻ hiếu chiến lại sử dụng nó để tạo ra bom nguyên tử. Nếu có ai đó phải chịu trách nhiệm cho số phận của nhân loại, thì kẻ đáng phải cảm thấy tội lỗi là họ, chứ không phải cậu."

Henry Dawson nói, trong lòng không khỏi thở dài.

Những gì ông ấy nói đều là sự thật.

Hôm nay, người bạn tri kỷ lâu năm của ông ấy, Einstein, thực sự không muốn ra ngoài để tận hưởng không khí Halloween, nhưng chính ông ấy đã kéo Einstein ra ngoài, nhét vào xe và đưa đến đây.

Ông ấy không thể tiếp tục đứng nhìn nữa.

Kể từ sau khi Chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, Einstein đã chìm đắm trong sự tự trách và hối hận, giống như con kiến đi vòng quanh trong ngõ cụt, không thể thoát ra được, càng đi càng sâu, gần như sụp đổ tinh thần.

Gần đây, Einstein thậm chí đã bắt đầu sử dụng thuốc an thần và thuốc tâm lý, tình trạng sức khỏe của ông ngày càng tồi tệ, cân nặng giảm đi cả chục cân… Điều này không phải là dấu hiệu tốt cho một ông già ngoài 70.

Bác sĩ rất lo lắng, bạn bè rất lo lắng, gia đình cũng rất lo lắng, tất cả mọi người đều lo lắng về tình trạng tinh thần và sức khỏe của Einstein.

Không ai muốn thấy người vĩ đại của thế kỷ này gục ngã như vậy.

Henry Dawson cho rằng, việc ra ngoài, giao lưu và xả stress là vô cùng quan trọng.

Giống như khi các nghệ sĩ không có ý tưởng, hoặc các nhà văn bị mắc kẹt khi viết, họ luôn thích làm một số điều điên rồ và phóng túng để xả cảm xúc… Thực tế đã chứng minh, điều đó thực sự hiệu quả.

Một cuộc tình say đắm, một bữa tiệc điên cuồng, một điệu nhảy cuồng nhiệt, thậm chí là một tiếng hét xé lòng còn giúp thư giãn tinh thần hơn nhiều so với những lời an ủi nhẹ nhàng.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, người anh em tốt của tôi.”

Henry Dawson đẩy nhẹ Einstein ra ngoài:

“Xuống xe nào, tin tôi đi, hãy tận hưởng hết mình tại vũ hội hóa trang này, nó chắc chắn sẽ giúp cậu cảm thấy tốt hơn.”

Einstein vẫn rất do dự, không muốn xuống xe.

Ông không hề động đậy:

“Dawson, cậu đã hóa trang thành một chú hề với mặt đầy sơn màu, còn tôi thì sao? Tôi mặc bộ quần áo bình thường, thậm chí không đội mũ, cứ thế mà đi dự vũ hội hóa trang sao?”

Chương 1757: Henry Dawson (3)

Chương 1757: Henry Dawson (3)

“Mặc dù không muốn nói thế này… nhưng hầu hết mọi người ở Mỹ đều nhận ra tôi, họ đều biết tôi là ai; dù tôi không phải là ngôi sao, nhưng nếu tôi xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ gây náo động.”

Henry Dawson nghe vậy.

Ông ấy lắc đầu cười lớn, giống như một con bướm đêm tung bột phấn bay khắp nơi:

“Haha, đây chính là điểm thiên tài của tôi! Cậu nghĩ kỹ lại xem, đây là một vũ hội hóa trang mà! Làm gì có ai dùng gương mặt thật để tham dự chứ?”

“Nhìn bên ngoài đi, có người hóa trang thành người sói, quỷ dữ, Batman, ma quái, xác sống... đủ loại! Mọi người đều thoải mái hóa trang, trong đêm Halloween này, cậu có thể là bất kỳ ai! Nhưng chắc chắn cậu sẽ không phải là chính cậu!”

“Vậy nên, cậu hiểu rồi chứ? Chính vì cậu là một người nổi tiếng toàn thế giới, nên hôm nay nếu cậu tham gia vũ hội với gương mặt thật—”

“Không ai sẽ nghĩ rằng cậu là Einstein thật đâu, mọi người chỉ nghĩ rằng cậu cố tình hóa trang thành Einstein, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ Einstein mà thôi!”

“Lối suy nghĩ phản trực giác.” Einstein tóm gọn một cách ngắn

gọn.

“Đúng, đúng vậy.”

Henry Dawson gật đầu điên cuồng, đến mức bụi phấn đã bay đến làm cay cả mắt:

“Chính xác là như vậy, người anh em tốt của tôi!”

“Hãy tận hưởng buổi tối hiếm hoi này đi, chỉ đêm nay, sẽ không ai bao vây cậu, yêu cầu cậu ký tên. Mọi người sẽ chỉ nghĩ rằng cậu là một người hâm mộ và bắt chước Einstein thôi!”

“Nhanh lên, nhanh lên nào, tôi không thể chờ đợi được nữa để nhảy với những cô gái xinh đẹp! Một đêm tuyệt vời!”

Cuối cùng.

Einstein đã bị Henry Dawson thuyết phục.

Ông thở dài, vừa rời khỏi xe vừa lẩm bẩm:

“Người phụ nữ nào sẽ muốn nhảy với một chiếc giẻ lau bảng đen thế này? Hy vọng cô ấy không bị dị ứng với bụi phấn... khụ khụ... khụ khụ...”

Einstein bị bụi phấn làm sặc đến mức không chịu nổi, ông nhanh chóng bước ra khỏi xe để hít thở không khí trong lành. Thật khó mà chắc chắn.

Liệu Dawson thực sự theo đuổi nghệ thuật hậu hiện đại, hay cố tình tung bụi phấn để đuổi ông ra khỏi xe... nhưng dù sao thì, ông ấy đã thành công.

Bước ra ngoài trời lạnh, Einstein kéo chặt chiếc áo khoác trên người và nhìn về phía xa trên đường phố.

Manhattan.

Ông rất ghét thành phố này.

Không phải vì lý do đặc biệt nào về địa lý, mà đơn giản chỉ vì... Dự án Manhattan.

Ông biết điều này có phần cực đoan.

Nhưng ông ghét bỏ và hối hận về tất cả những gì liên quan đến bom nguyên tử.

Huống chi... chính ông là người đã khởi xướng Dự án Manhattan và việc chế tạo bom nguyên tử.

“Trời ơi! Ngài Einstein, tôi có thể cắn ngài một miếng được không?”

Bên cạnh, một cô gái đi ngang qua cười lớn, để lộ hàm răng ma cà rồng đáng sợ:

“Hút máu ngài, tôi sẽ trở nên thông minh hơn sao? Hahaha!”

Bên cạnh cô là bạn trai, đội chiếc mũ người sói, giơ ngón tay cái về phía Einstein:

“Ngài thực sự là một thiên tài không thua gì Einstein thật! Sao tôi lại không nghĩ đến việc hóa trang thành Tướng MacArthur để đi dự vũ hội nhỉ? Chắc chắn sẽ vui hơn nhiều! Chà, đành đợi đến năm sau vậy.”

Cặp đôi trẻ, vui vẻ trong không khí Halloween, cười đùa và tay trong tay bước vào hội quán.

“Thật mong thế giới luôn như thế này.”

Einstein nhắm mắt lại, khẽ nói.

Nhưng ông lập tức mở mắt, để ánh đèn đường xua tan bóng tối trong lòng.

Thời gian này.

Ông không dám ngủ, thậm chí không dám nhắm mắt.

Một khi nhắm mắt lại… trong đầu ông chỉ toàn là những hình ảnh đám mây hình nấm phát nổ trên khắp thế giới, luồng ánh sáng trắng nóng bỏng thiêu rụi mọi thứ, và toàn bộ thành phố đang bốc cháy.

Đó là ngày tận thế.

Ngày tận thế của loài người.

Nghĩ đến đây, tay chân và trái tim của ông càng trở nên lạnh lẽo hơn, thậm chí… ông không dám ngẩng đầu nhìn vào bóng đèn đường.

Đó cũng là một quả bom nguyên tử.

Một quả bom nguyên tử… có thể nổ bất cứ lúc nào, tạo ra phản ứng phân hạch hạt nhân dữ dội.

Sẽ san phẳng cả Manhattan cùng với Brooklyn.

“Cậu thấy chưa, tôi đã nói rồi mà! Không ai nghĩ rằng cậu là Einstein thật đâu!”

Henry Dawson chen ra khỏi cửa xe, đưa tay vò mái tóc bù xù của Einstein thêm lộn xộn:

“Tối nay, cậu chắc chắn sẽ là vị vua không ngai của vũ hội hóa trang này!”

“Tất nhiên, cậu có thể làm bất kỳ điều gì điên rồ mà cậu muốn, như tôi đã nói… không ai sẽ nghĩ rằng cậu là Einstein thật, điều đó mới thú vị chứ!”

“Thư giãn đi! Hãy buông thả! Tận hưởng đêm Halloween tuyệt

vời này! Hãy quên cái vật lý chết tiệt kia đi, quên quả bom nguyên tử chết tiệt kia đi, những điều cậu lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra đâu!”

Nói xong.

Ông ấy cười lớn, khoác vai Einstein, cùng nhau bước vào hội trường vũ hội hóa trang.

...

Bên kia đường, trên vỉa hè trước rạp chiếu phim, Lâm Huyền ôm CC vào lòng, nhìn thấy Einstein cùng một người có mái tóc bảy sắc bước vào hội trường.

Thật không ngờ.

Hắn lại có thể tận mắt nhìn thấy Einstein bằng xương bằng thịt!

Dù Lâm Huyền đã chuẩn bị tâm lý, rằng năm 1952, Einstein vẫn còn sống và việc hắn gặp ông là điều hiển nhiên.

Nhưng…

Chuẩn bị tâm lý thì vẫn là chuẩn bị tâm lý.

Chương 1758: Người đẹp và quái vật (1)

Chương 1758: Người đẹp và quái vật (1)

Khi nhìn thấy một người vĩ đại mà hắn đã học trong sách giáo khoa vô số lần, và nghe kể về vô số câu chuyện huyền thoại, đứng ngay bên kia đường, cảm xúc vẫn khiến hắn không khỏi bàng hoàng.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ, liệu người đó có phải là Einstein thật không?

Có phải chỉ là người cố tình cosplay thành Einstein để tham gia vũ hội hóa trang?

Nhưng ý nghĩ này ngay lập tức bị phủ định.

CC đã từng thấy xe của Einstein và nhớ rõ biển số xe, đó chính là dấu hiệu xác thực nhất… không có người cosplay nào lại tận tâm đến mức bắt chước cả biển số xe.

Vì vậy, không cần nói thêm.

Người đàn ông già nua với vẻ mặt u sầu vừa rồi, chính là nhà vật lý nổi tiếng, Einstein!

Đây cũng là lý do tại sao Lâm Huyền ngay lập tức kéo CC quay lưng lại, không để Einstein nhìn thấy mặt cô.

Hiện tại, thân phận thực sự của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn còn là một bí ẩn chưa được giải đáp.

Lâm Huyền từng suy đoán rằng chủ tịch chính là Einstein.

Mặc dù suy nghĩ này chưa có bằng chứng rõ ràng, và không có bất kỳ chứng cứ nào để xác nhận, nhưng cẩn thận vẫn hơn… hắn không muốn để một thiên niên trụ đời đầu như CC bị Einstein nhìn thấy gương mặt.

Hắn cũng không rõ tại sao.

Cũng không biết cảm giác nguy hiểm kỳ lạ này đến từ đâu.

Tóm lại, cẩn thận vẫn hơn.

“Lâm… Lâm Huyền?”

CC, được Lâm Huyền ôm vào lòng, ngước mắt lên nghi hoặc, chớp mắt hỏi:

“Tại sao anh đột nhiên kéo tôi lại ôm thế này? Lại còn đội mũ áo khoác lên cho tôi nữa, có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu.”

Lâm Huyền tháo mũ áo của CC xuống:

“Tôi chỉ không muốn để Einstein thấy gương mặt của cô thôi.”

“Tại sao?”

“Cũng không có lý do gì đặc biệt đâu, chỉ là tốt nhất không để ông ấy nhìn thấy.”

“Ồ, được thôi.”

CC dù không hiểu lắm, nhưng cô tin tưởng Lâm Huyền và không hỏi thêm nữa.

Cô quay lại nhìn đám "thần ma quỷ quái" ra vào hội quán:

“Vậy chúng ta có tiếp tục tham gia vũ hội hóa trang Halloween không? Tôi thấy Einstein và bạn của ông ấy đã vào rồi, nếu chúng ta vào tiếp… chẳng phải ông ấy sẽ thấy mặt tôi sao?”

“Chắc chắn là chúng ta sẽ tham gia vũ hội.”

Lâm Huyền nhìn về phía những quầy bán mặt nạ, trang phục, đạo cụ và dịch vụ hóa trang ven đường, mỉm cười:

“Nhưng trước khi vào đó…”

“Chúng ta cũng phải hóa trang thật kỹ mới được!”

Lâm Huyền khi xuyên không về năm 1952, có ba nhiệm vụ chính cần hoàn thành:

Làm rõ sự thật về thiên niên trụ, tìm cách cứu Sở An Tình.

Điều tra Einstein, làm sáng tỏ thân phận thực sự của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Khám phá manh mối liên quan đến "ánh sáng trắng diệt thế" và những bí mật ban đầu nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Trước đây.

Lâm Huyền chỉ tìm thấy manh mối liên quan đến nhiệm vụ đầu tiên: thiên niên trụ đời đầu CC.

Vì vậy, hắn luôn ở bên cạnh CC, không rời một bước, với mục đích tận mắt chứng kiến cô trở thành thiên niên trụ, từ đó tìm ra sự thật và cách giải quyết.

Bởi vì CC không biết ngày sinh của mình.

Do đó không thể tính toán chính xác thời điểm cô tan biến thành những hạt bụi xanh.

Vô cùng bất đắc dĩ, Lâm Huyền chỉ có thể dùng phương pháp ngốc nghếch hiện tại: luôn theo sát cô 24 giờ, trở thành "cao thủ bảo vệ thiên niên trụ".

Ban đầu, Lâm Huyền dự định chờ đến khi thiên niên trụ đời đầu CC tan biến rồi mới nghĩ cách tiếp cận và điều tra Einstein… Nhưng không ngờ, đúng là "tìm kiếm mòn mỏi không thấy, tình cờ lại gặp chẳng tốn chút công sức", hôm nay tại vũ hội hóa trang Halloween, hắn lại vô tình gặp được Einstein.

Như vậy.

Bây giờ hắn có thể tiến hành song song nhiệm vụ thứ hai—

Xác nhận thân phận thật sự của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài, xem ông ấy có thực sự là Einstein không!

Đây là vấn đề mà Lâm Huyền đã để tâm từ lâu.

Người đằng sau chiếc mặt nạ của chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài thực sự là ai?

Là người hâm mộ, người theo đuổi, hay là người kế nhiệm của Einstein?

Hay đúng như những truyền thuyết đô thị đồn đại, đằng sau chiếc mặt nạ là một Einstein bất tử?

Lâm Huyền nắm chặt tay.

Tất cả những sự thật này sẽ được làm sáng tỏ trong năm 1952, thời kỳ quá khứ này.

“Vậy nên, chúng ta hãy đi hóa trang thôi.”

Lâm Huyền dẫn CC đến một quầy hóa trang, nơi một chuyên gia hóa trang với tạo hình “phù thủy” niềm nở đón khách:

“Quý ông và quý cô ~ chào mừng, chào mừng, hai người thích kiểu tạo hình và trang điểm nào? Cứ nói với tôi nhé, kỹ năng của tôi chắc chắn sẽ khiến hai người hài lòng!”

“Nếu chưa có ý tưởng… thì hãy xem qua các tạp chí và hình ảnh ở đây. Hai người thật sự có khuôn mặt đẹp trai xinh gái và vóc dáng hoàn hảo! Trông giống như những diễn viên, người mẫu vậy! Tôi khuyên hai người nên chọn những nhân vật kinh điển trong phim ảnh.”

Chương 1759: Người đẹp và quái vật (2)

Chương 1759: Người đẹp và quái vật (2)

Lâm Huyền nghe vậy, chỉ cười mà không nói gì.

Quả nhiên, ở bất cứ đâu và vào thời điểm nào, người bán hàng đều luôn có cách nói lời ngon ngọt.

Tuy nhiên...

Người đẹp vì lụa.

Giờ đây, CC đã hoàn toàn lột xác, rạng ngời với nhan sắc đỉnh cao, không có gì lạ khi người bán hàng khen ngợi như vậy; dù sao thì… đây là khuôn mặt vẫn có thể tỏa sáng sau hàng chục năm mà không bị phai nhạt theo thời gian.

“CC, cô nhìn thử xem, cô thích kiểu nào?”

Lâm Huyền đưa cho CC quyển catalog:

“Vừa hay ở gần đây có các quầy bán trang phục, chúng ta sẽ mua tất cả cùng lúc, cho cô trải nghiệm nhập vai hoàn hảo nhất.”

CC xem xét rất kỹ lưỡng.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô tham gia vũ hội hóa trang Halloween, nên cô cần đưa ra quyết định tốt nhất.

Cuối cùng.

CC đã chọn phong cách cổ điển nhất: hóa trang thành ma cà

rồng.

Ma cà rồng có lẽ là hình tượng quái vật phổ biến và bền bỉ nhất trong văn hóa phương Tây: đẹp trai, lạnh lùng, đẫm máu, mang tính thẩm mỹ bạo lực; và... ma cà rồng cũng luôn là những mỹ nam mỹ nữ, như những "tổng tài bá đạo" trong mắt người phương Tây.

Sau khi thỏa thuận giá cả, thợ hóa trang bảo CC ngồi xuống ghế và bắt đầu trang điểm cho cô.

Người thợ hóa trang này quả thực rất chuyên nghiệp.

Cô ta không chỉ có rất nhiều hũ và chai lọ trong hộp trang điểm, mà còn có vô số đạo cụ... răng nanh ma cà rồng, phụ kiện tóc, và nhiều thứ khác.

Lâm Huyền ngồi trên ghế bên cạnh chờ đợi.

Hắn lặng lẽ nhìn thợ hóa trang bôi lớp phấn trắng lên mặt CC, làm khuôn mặt cô trở nên trắng bệch đến mức đáng sợ, sau đó vẽ thêm những vệt máu và dán răng nanh giả lên răng nanh của CC, rồi bắt đầu chỉnh tóc cho cô...

Ừm.

Hóa trang như thế này đúng là không thể nhận ra diện mạo thật của cô, điều này khiến Lâm Huyền cảm thấy yên tâm hơn.

Hiện tại.

Vì vẫn chưa rõ chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài có phải là Einstein hay không, nên cẩn thận vẫn hơn, tạm thời coi Einstein như "kẻ thù giả định".

Theo hướng đi của lịch sử bình thường.

Einstein và CC trong đời này không nên có bất kỳ liên hệ nào.

Nếu không có sự can thiệp của bản thân, CC chắc chắn sẽ không có cơ hội tham gia vũ hội hóa trang hôm nay, và tất nhiên cũng không có cơ hội gặp Einstein.

Trong dòng lịch sử nguyên bản, hai người họ không nên có cơ hội gặp nhau ở Manhattan.

“Để tránh làm thay đổi đường dây thế giới, vẫn nên hạn chế tối đa việc tác động đến quỹ đạo cuộc sống ban đầu của những nhân vật quan trọng.”

Lâm Huyền giơ tay phải lên, gãi gãi sau gáy, cảm nhận sợi "dây diều" gắn vào phía sau đầu.

Đó là “dây rốn” kết nối với thời không năm 2234 trong tương lai.

Chỉ cần sợi dây diều này không đứt, điều đó có nghĩa là đường dây thế giới chưa thay đổi, độ đàn hồi của thời không vẫn chưa bị phá vỡ, và hắn vẫn có thể quay trở lại năm 2234 bất cứ lúc nào.

Hiện tại, sợi dây diều này không có vấn đề gì.

Nó vẫn còn chắc chắn và bền bỉ, không có dấu hiệu bị đứt, mang lại cho hắn một cảm giác an toàn.

“Độ đàn hồi của thời không không dễ gì bị phá vỡ.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại, hồi tưởng về những việc mình đã làm kể từ khi đến năm 1952…

Thật sự rất nhỏ bé, rất nhỏ bé.

Chẳng qua chỉ là bắn bóng nhận giải thưởng, cướp tiền của băng đảng xã hội đen, và tận hưởng cuộc sống một chút ở Manhattan.

So với Hoàng Tước hay Ngu Hề giả… hắn thực sự quá cẩn

trọng, quá dè dặt.

Những việc nhỏ nhặt này, đừng nói là gây ảnh hưởng đến độ đàn hồi của thời không, thậm chí so với việc thổi một hơi nhẹ vào thời không cũng còn chưa đáng kể.

“Với sức mạnh của một cá nhân, mà không dựa vào công nghệ tiên tiến, muốn phá vỡ độ đàn hồi của thời không là điều vô cùng khó khăn.”

Lâm Huyền mở mắt ra.

Hắn nhớ lại lần trước Hoàng Tước đã hợp tác với nhà nước, gửi thư mời tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài cho hắn, còn mượn cả một chiếc máy bay không gian để thực hiện nhiệm vụ ngoài vũ trụ;

Còn Ngu Hề giả thì càng quá đáng hơn, đánh nhau không ngừng từ đầu đến cuối, mô tô và xe hơi thì ăn cắp ở khắp nơi;

Những hành động quá đà của họ cũng không thể phá vỡ được độ đàn hồi của thời không.

Những việc nhỏ nhặt mà hắn làm, thực sự chẳng đáng kể chút nào.

Nhưng.

Dù thế nào đi nữa.

Cũng không thể chủ quan.

Những rủi ro mà hắn gánh chịu không giống với Hoàng Tước hay Ngu Hề giả.

Bọn họ đến với tâm thế liều lĩnh, chủ chiến trường của họ nằm trong thời không mà họ đã xuyên qua.

Còn chiến trường chính của hắn lại không nằm ở đây, hắn phải trở về thời không ban đầu mới có thể thực sự hành động.

“Nếu không thể an toàn trở về năm 2234, tất cả nỗ lực đều sẽ đổ sông đổ bể.”

Lâm Huyền một lần nữa cảm nhận sợi dây diều sau đầu:

“Phải đảm bảo… sợi dây diều này không bao giờ được đứt.”

……

Chẳng bao lâu sau, CC đã trang điểm xong.

Cô có khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu, đôi mắt đen thẫm, khiến Lâm Huyền không thể nhận ra đó là CC.

Chương 1760: Người đẹp và quái vật (3)

Chương 1760: Người đẹp và quái vật (3)

“Ah uô!”

CC giơ tay, để lộ răng nanh, tạo dáng như muốn cắn người.

Lâm Huyền bị dáng vẻ đáng yêu này của cô làm bật cười:

“Ma cà rồng đâu có kêu như vậy.”

“À, vậy sao?”

CC gãi đầu, cười ngượng:

“Vậy ma cà rồng kêu thế nào?”

“Ma cà rồng không kêu.”

Lâm Huyền chỉnh lại:

“Trong phim, ma cà rồng thường xuất hiện với hình tượng quý tộc và lịch lãm. Ngoại trừ lúc lộ răng nanh để hút máu, họ không khác gì con người. Cô chỉ cần cư xử bình thường là được.”

“Ồ.”

CC đáp, thu lại răng nanh.

Sau khi dọn dẹp xong đồ nghề, thợ trang điểm bước tới hỏi Lâm Huyền:

“Thưa anh, anh muốn hóa trang thế nào?”

“Ừm… khuôn mặt anh rất điển trai, ngũ quan thanh tú, đường nét góc cạnh, thật sự trời sinh để làm diễn viên và người mẫu. Tôi không thể chờ để trang điểm cho anh được nữa!”

“Tôi đề nghị, anh cũng nên hóa trang thành ma cà rồng hoặc người sói giống như cô gái xinh đẹp này, như vậy sẽ khiến hai người trông rất đẹp đôi!”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi thì thôi, trang điểm phiền phức lắm… khụ khụ.”

Giọng nói khàn khàn của hắn lại ho tiếp.

Có lẽ do thiếu hành lá và dầu mè, bát trứng nước nóng mà hắn uống sáng nay chẳng có tác dụng gì, giọng hắn vẫn khàn đặc; thậm chí, giờ đây hắn cảm thấy tình trạng "nóng trong" càng nghiêm trọng hơn, miệng hắn đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu lở loét.

Hắn không nói thêm, nhìn về quầy bán mặt nạ bên cạnh.

Lâm Huyền đã có kế hoạch từ trước.

Và hắn đã nhắm trúng một món đồ—

Một chiếc mặt nạ khỉ đột King Kong!

King Kong là một bộ phim đen trắng ra mắt năm 1933, kể về câu chuyện một con khỉ đột khổng lồ đem lòng yêu một cô gái loài người và gây náo loạn khắp New York vì cô.

Cốt truyện đại khái là vậy, trong những thập kỷ sau đó, thương hiệu King Kong được làm lại nhiều lần, cuối cùng gia nhập vào vũ trụ quái vật, đối đầu với Godzilla.

Lâm Huyền bước đến quầy mặt nạ, cầm lấy chiếc đầu khỉ đột.

Chất lượng khá tốt.

Bộ lông rất thật, và các chi tiết trên khuôn mặt của khỉ đột được làm rất tinh tế, phần mắt có hai lỗ để có thể nhìn ra ngoài.

“Rất tuyệt.”

Lâm Huyền cảm thấy hài lòng.

Hắn trả tiền, đội chiếc đầu khỉ đột lên, rồi quay lại chỗ CC:

“Ngầu không?”

“Xấu quá.”

CC nhăn mặt:

“Anh thật đáng sợ, với chiếc đầu khỉ đột kinh khủng này… Thêm vào đó, giọng nói của anh giờ không giống như trước, hoàn toàn như một người xa lạ vậy.”

“Haha.”

Lâm Huyền cười:

“Hiệu quả đúng như mong muốn.”

Vì hiện tại vẫn chưa rõ liệu Einstein có phải là chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không, tốt nhất hắn vẫn nên giữ kín thân phận.

Nếu tất cả chỉ là một sự hiểu lầm nực cười, thì cũng chẳng có gì đáng bận tâm.

Nhưng nếu, người vĩ đại đứng trước mắt này chính là chủ tịch toàn năng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong tương lai…

Thì việc xuất hiện trước ông ấy với diện mạo thật có thể gây

ra những biến động thời không và hiệu ứng cánh bướm. Thậm chí... có khả năng dẫn đến sự thay đổi của đường dây thế giới, phá hỏng mọi kế hoạch.

Đó là hậu quả mà Lâm Huyền không thể gánh chịu.

Hiện tại, may mắn thay, giọng của hắn cũng đã thay đổi, đây thực sự là điều kiện "ngụy trang" tuyệt vời mà trời ban cho.

Sự toàn năng của Einstein… bắt đầu từ thời điểm nào nhỉ?

Lâm Huyền không biết, nhưng chắc chắn không phải là bây giờ.

Hiện tại, thiên niên trụ vẫn chưa được đóng, quy luật thời không vẫn chưa có hiệu lực, khả năng cao là Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn chưa được thành lập.

Vì vậy, tiếp cận Einstein bằng giọng nói giả và đầu khỉ đột vào thời điểm này vẫn khá an toàn.

"Vậy là bây giờ, chúng ta đúng là phiên bản 'Người đẹp và Quái vật' rồi."

Lâm Huyền vừa đội chiếc đầu khỉ đột vừa nhìn CC.

"Người đẹp và Quái vật?"

CC bật cười:

"Tại sao không phải là 'Ma cà rồng và Khỉ đột' nhỉ?"

"Bà cụ quản lý ở trại trẻ không kể cho cô nghe câu chuyện cổ tích 'Người đẹp và Quái vật' à?" Lâm Huyền hỏi.

"Không hề."

CC lắc đầu:

“Câu chuyện cổ tích này nổi tiếng lắm à? Tôi chưa từng nghe đến.”

“Được rồi.”

Lâm Huyền gật đầu.

Bà quản lý ở trại trẻ từ đây rơi khỏi ngai vàng, rõ ràng là bà ấy không toàn năng.

“Chúng ta chuẩn bị xong rồi, đi thôi.”

Lâm Huyền chỉnh lại trang phục và vị trí đầu khỉ đột, nói với giọng khàn khàn:

“Bây giờ đã hóa trang xong… đã đến lúc vào hội trường tham gia vũ hội Halloween rồi.”

Vậy là.

Cô nàng ma cà rồng mặt trắng với chiếc răng nanh nhỏ nhắn theo sau khỉ đột King Kong, tiến về phía hội quán bên kia đường.

Trang phục kỳ lạ như vậy, vào bất cứ thời điểm nào cũng sẽ thu hút ánh nhìn của người qua đường.

Nhưng chỉ riêng hôm nay.

Lễ hội Halloween quốc gia.

Trang phục này lại trở nên bình thường, hoàn toàn hòa hợp với môi trường xung quanh.

Lâm Huyền lấy ra tờ tiền đô la và vỗ vào tay người phục vụ ở cửa:

“Hai vé, còn lại là tiền boa.”

Người phục vụ mở to mắt kinh ngạc, chưa bao giờ thấy ai hào phóng đến vậy, cúi đầu liên tục:

“Thưa ông! Thưa cô! Mời vào bên trong!”

Bước vào hội quán.

Chương 1761: Tên của cậu là ? (1)

Chương 1761: Tên của cậu là ? (1)

Bên trong là đủ các sinh vật kỳ lạ, yêu ma quỷ quái, và những hình dạng quái dị đủ loại.

Vẫn chưa đến phần khiêu vũ, đủ loại sinh vật kỳ lạ đang tụ tập trong hội trường, trò chuyện và cười đùa sảng khoái.

“Thật đáng sợ.”

Lâm Huyền thốt lên từ tận đáy lòng.

Đây là lần

“Kẻ quấn đầy băng vải kia là xác ướp? Còn… người phụ nữ kia hóa trang thành cái gì vậy? Cô ấy không mặc quần áo à? Không thấy lạnh sao?”

“Chắc… chắc là succubus.”

CC cũng bị choáng ngợp, liền kéo tay Lâm Huyền đi vào trong:

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, lúc nãy tôi thấy trên tấm áp phích giới thiệu bên ngoài, bên trong có tiệc buffet đấy! Chúng ta đến muộn rồi, chắc những món ngon đã bị ăn hết rồi… phải nhanh chân thôi.”

“Món ngon á?”

Lâm Huyền cười khổ:

“Tôi không tin Manhattan còn gì ngon đâu, chắc vẫn là bánh ngọt, rượu vang, thịt nướng, khoai tây chiên, và khoai

Hai người bước đến bàn tiệc và nhìn vào các món ăn, đúng như Lâm Huyền dự đoán. Ngay lập tức, hắn cảm thấy cổ họng mình như nóng bừng lên.

“Cô cứ ăn đi.” Lâm Huyền nói với giọng đầy khó chịu.

“Anh không ăn à?” CC nhanh chóng cầm đĩa lên và chuẩn bị thưởng thức.

“Tôi sẽ tìm chút trái cây ăn thôi.”

Lâm Huyền cũng cầm một chiếc đĩa trắng:

“Nếu tiếp tục ăn những món này… có lẽ ngày mai tôi sẽ mất giọng thật. Ủa? Đợi đã, không đúng!”

Hắn nhận ra điều gì đó, liền đưa tay sờ lên phần miệng của chiếc đầu khỉ đột—

Chiếc miệng khỉ đột nhô ra phía trước hoàn toàn không có khe hở, hắn chẳng thể ăn được gì.

“Phì… hahaha.”

CC nhìn chiếc mặt nạ ngớ ngẩn trên mặt Lâm Huyền và những cử động hài hước của hắn, cười gập cả người, đôi răng nanh dài cùng với lúm đồng tiền trên má khiến cô trông càng đáng yêu hơn:

“Anh đúng là… ôi trời, tôi cười đau cả bụng! Đã bảo anh nên hóa trang đơn giản thôi… nhưng không, anh cứ phải đội cái đầu khỉ đột này, giờ thì thảm rồi nhé! Đừng nói là ăn trái cây, ngay cả uống rượu hay đồ uống anh cũng không làm được!”

“Không ăn thì thôi vậy.”

Lâm Huyền đặt chiếc đĩa trắng xuống, nhún vai:

“Trái cây ở Mỹ nghèo nàn này cũng chẳng có gì ngon lắm.”

“Vậy thì cô ở đây ăn tiếp, tôi đi một lát, lát nữa sẽ quay lại tìm cô.”

CC nhìn Lâm Huyền đầy ngạc nhiên:

“Anh định đi đâu?”

Lâm Huyền chỉnh lại chiếc đầu khỉ đột trên mặt.

Nhìn về phía góc phòng, nơi Einstein đang ngồi cô đơn, lặng lẽ bên bàn ăn, hắn mỉm cười nhẹ:

“Chúng ta thuộc kiểu người khó có cơ hội tiếp cận với các vĩ nhân. Cô cứ ngồi đây ăn đi, đừng di chuyển. Tôi sẽ…”

“Tìm Einstein nói chuyện.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!”

Bỗng nhiên.

Một người với khuôn mặt bôi đầy sơn đỏ và xanh, lắc lư đầu, tóc nhuộm đủ màu sắc rực rỡ, từ đám đông phóng qua, cười ha hả:

“Ha ha ha! Thật là một tin tức tốt! Tất cả những kẻ hiếu chiến đều phải chết! Ha ha ha ha!”

Người này có vẻ là một người trung niên khoảng hơn 50 tuổi.

Không biết chuyện gì lại khiến ông ấy vui đến như vậy...

Điều khiến mọi người khó chịu nhất là mái tóc nhiều màu sắc của ông ấy dường như được nhuộm bằng bột phấn.

Vì vậy, nơi ông ấy đi qua chẳng khác nào một đàn bướm đêm,

bột phấn màu các loại bay lơ lửng trong không khí, làm mắt và mũi mọi người cay xè.

“Khụ khụ! Khụ khụ... khụ khụ!”

Lâm Huyền vốn đã thấy cổ họng khó chịu do bị nhiệt, cảm giác như có giấy nhám cọ vào, giờ lại bị bột phấn nhiều màu sắc xộc vào, khiến hắn ho kịch liệt, cổ họng như bốc lửa.

“Haff...”

Hắn từ từ thở ra một hơi dài, cố gắng không để cổ họng bị tổn thương thêm bởi bất kỳ luồng khí nào.

CC cũng bịt mũi, vung tay xua tan bột phấn trong không khí, nhăn mặt nói:

“Người này rốt cuộc là ai vậy, ông ta định làm gì? Thật phiền phức quá.”

“Ông ta là bạn của Einstein, xuống xe cùng Einstein.” Lâm Huyền nói nhỏ.

“Bạn của Einstein?”

CC như thể đeo một bộ lọc, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hơn:

“Vậy… ông ta cũng là một nhà khoa học thiên tài sao?”

“Không.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi thấy ông ta giống một kẻ điên hơn. Thật không hiểu sao một người như vậy lại có thể làm bạn với Einstein.”

“Có lẽ… khụ khụ, người ta vẫn nói thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng, Einstein và tên sát thủ màu sắc này

chính là minh chứng sống động nhất.”

CC có chút đau lòng khi nhìn Lâm Huyền:

“Lâm Huyền, giọng của anh ngày càng khàn hơn, nghe còn trầm hơn nhiều.”

“Không phải tại tên sát thủ màu sắc kia khiến tôi bị ho sao…” Lâm Huyền than phiền:

“Nhưng cũng là điều tốt, giờ so với giọng ban đầu của tôi, có phải khác xa một trời một vực không?”

“Hoàn toàn như hai người khác nhau.”

CC trả lời thật lòng:

“Nhưng mà, phải nói thật, giọng vỡ của anh nghe có hơi giống giọng Ireland, ở Brooklyn có rất nhiều người Ireland, họ nói chuyện cũng thích nâng giọng kiểu vậy.”

“Được rồi.”

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

“Vậy tôi sẽ giả vờ là một người lai Ireland.”

Chương 1762: Tên của cậu là ? (2)

Chương 1762: Tên của cậu là ? (2)

“Ha ha ha ha ha ha ha ha! Những kẻ hiếu chiến đều phải chết! Thế giới này thuộc về tình yêu và hòa bình!”

Quay đầu lại.

Tên sát thủ màu sắc ấy lại lắc lư mái tóc phủ đầy bột phấn, quay trở lại, Lâm Huyền và CC vội vàng quay lưng lại, bịt mũi và miệng để tránh một cuộc tấn công sinh hóa.

“Không phải chứ... ông ta rốt cuộc hưng phấn vì điều gì thế?”

Lâm Huyền suy nghĩ mãi không ra, nhìn về phía nơi mà sát thủ màu sắc ban đầu lao tới.

Trên chiếc bàn ăn ở đó, có một tờ báo đang mở.

Thì ra là vậy.

Có lẽ ông ấy đã nhìn thấy một tin tức nào đó trên tờ báo, nên mới phấn khích như vậy.

“Vậy tôi đi đây, CC. Cô cứ từ từ ăn, lát nữa tôi sẽ quay lại tìm cô.”

“Ừ ừ.”

CC đã sẵn sàng, còn tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ đầy:

“Yên tâm đi, tôi sẽ không đi đâu cả, cứ ở đây ăn buffet chờ

anh.”

“Không phải…”

Lâm Huyền vội vàng dựng đứng chai rượu vang lên:

“Rượu vang không đổ đầy như vậy, cô tưởng đang uống Coca à, đổ nửa ly thôi là được rồi. Nói thật… cô có biết uống rượu không?”

“Tôi chưa bao giờ uống.”

CC chớp mắt:

“Trước đây tôi làm gì có cơ hội uống rượu vang, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó, nên tôi phải nếm thử xem hương vị thế nào chứ.”

“Được rồi.”

Dù sao thì rượu vang có độ cồn thấp, không có vấn đề gì, nên Lâm Huyền cũng không ngăn cản thêm:

“Cô uống ít thôi, trẻ con thì nên uống Coca nhiều hơn.”

“Anh mới là trẻ con!”

……

Rời khỏi CC, Lâm Huyền tiến về phía bàn ăn đằng xa, nhìn tờ báo đang mở ra trên đó.

Ở góc trên bên trái có một tiêu đề được in đậm:

“Cựu Đại tướng Ngũ tinh Quân đội, Douglas MacArthur thất bại trong cuộc bầu cử sơ bộ Tổng thống! Chính thức rút lui khỏi cuộc tranh cử!”

“Ồ, thì ra là ông ta.”

Khi thấy tên của vị Đại tướng Ngũ tinh này, Lâm Huyền cuối cùng cũng hiểu tại sao tên sát thủ màu sắc kia lại phấn khích đến vậy.

MacArthur là một kẻ hiếu chiến đích thực.

Ông ta thậm chí đã từng đề nghị sử dụng 26 quả bom hạt nhân để tấn công Long Quốc, và do đó bị Tổng thống Mỹ lúc bấy giờ là Truman bãi chức vào năm 1951.

Việc cách chức này rất triệt để, MacArthur bị loại khỏi tất cả các vị trí, điều này hiếm thấy trong lịch sử nước Mỹ.

Ngay sau đó, tỷ lệ ủng hộ của Truman cũng giảm xuống mức thấp kỷ lục, khiến việc tái cử trở nên không khả thi.

Do đó, sau khi bị cách chức và trở về nước, MacArthur đầy bất mãn bắt đầu chuẩn bị cho cuộc bầu cử Tổng thống tiếp theo, tranh cử vị trí Tổng thống Mỹ.

Chỉ là…

Rất tiếc.

Giấc mơ làm Tổng thống của ông ta đã tan vỡ trong cuộc bầu cử sơ bộ năm 1952, từ đó hoàn toàn rút lui khỏi chính trường và bắt đầu cuộc sống nghỉ hưu.

Cuối cùng, Tổng thống thứ 34 của Mỹ lại thuộc về vị Tư lệnh tối cao quân đội Mỹ trong Thế chiến II, Dwight D. Eisenhower.

Tất nhiên, đó là chuyện của năm 1953.

Hiện tại, vào cuối năm 1952, chính là thời điểm vừa kết thúc cuộc bầu cử sơ bộ Tổng thống Mỹ, và MacArthur đã thất bại.

“Chả trách tên sát thủ màu sắc kia lại hưng phấn như vậy... có vẻ ông ta là một kẻ phản đối MacArthur và là một người ủng hộ hòa bình.”

Thực ra, việc MacArthur thất cử cũng là nguyện vọng của công chúng.

Ai cũng hiểu rằng nếu để một kẻ hiếu chiến như MacArthur, người từng đề xuất ném bom hạt nhân Long Quốc, làm Tổng thống, thì không biết sẽ còn bao nhiêu cuộc chiến xảy ra, bao nhiêu binh lính phải hi sinh, bao nhiêu gia đình tan vỡ.

Ngoài những kẻ hiếu chiến ra, chẳng có ai muốn chiến tranh; cả binh lính lẫn người dân đều mong muốn hòa bình.

Nhớ lại những video bàn luận về vị Đại tướng Ngũ tinh trên Douyin, Lâm Huyền không nhịn được mà bật cười.

MacArthur chắc chắn không thể ngờ rằng, hàng chục năm sau khi ông ta qua đời, tên tuổi của mình lại nổi tiếng trên mạng xã hội Long Quốc.

“Thực ra mình cũng lần đầu tiên biết tên đầy đủ của nhà bình luận nổi tiếng MacArthur.”

Trước đây, Lâm Huyền luôn nghĩ rằng Mac là tên, còn Arthur là họ, nên tên đầy đủ là Mac Arthur.

Nhưng bây giờ nhìn vào tên tiếng Anh.

Hắn hiểu rồi.

MacArthur là cả một họ, còn tên là Douglas.

Vì vậy, tên đầy đủ là Douglas MacArthur.

“Sao mà nhiều người tên Douglas thế nhỉ? Cái tên này ở Mỹ nổi tiếng lắm sao?”

Lâm Huyền gãi gãi đầu đội mũ khỉ.

Ngay phía đối diện hội trường này, trên bảng quảng cáo của rạp chiếu phim, nam diễn viên chính trong bộ phim "The Big Tree Ridge Vengeance" cũng tên là Kirk Douglas.

Vị Đại tướng Ngũ tinh thất bại trong cuộc bầu cử sơ bộ Tổng thống cũng có tên là Douglas MacArthur.

Đứng thẳng người dậy, quay đầu lại.

Lâm Huyền nhận ra rằng tên sát thủ màu sắc, bạn của Einstein, đã bắt đầu nhảy múa trong sàn nhảy, la hét chúc mừng việc MacArthur thất cử và hô vang khẩu hiệu hòa bình và tình yêu.

“Cũng tốt, thế này mình có thể trò chuyện riêng với Einstein rồi.”

Chương 1763: Tên của cậu là ? (3)

Chương 1763: Tên của cậu là ? (3)

Lâm Huyền chỉnh lại chiếc mũ trùm đầu hình khỉ đột King Kong.

Bây giờ.

Đúng là một cơ hội tuyệt vời mà trời ban cho! Giọng hắn đã khàn đi, chiếc mũ trùm đầu King Kong cũng che kín khuôn mặt, Einstein không có cách nào để biết được danh tính thật sự của hắn.

Dù cho ông có thực sự là chủ tịch tương lai của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì ông cũng không thể nào đoán ra rằng lúc này đây, con khỉ đột King Kong này chính là Thiên Tài số 9 của Rhine, bởi vì —

[King Kong của năm 1952 và Rhine của năm 2024, hoàn toàn không có bất kỳ điểm chung nào.]

Tạch.

Tạch.

Tạch.

Trong không khí ngày càng ồn ào của hội trường, Lâm Huyền bước từng bước đến chiếc bàn ở góc, với đôi giày da cao cấp.

Lúc này.

Hắn chỉ còn cách viên ngọc sáng chói nhất trong lịch sử vật lý loài người đúng một mét.

“Kính chào ngài Einstein, rất vui được gặp ngài.”

Lâm Huyền cúi chào, đầu vẫn đội chiếc mũ khỉ đột to lớn và kỳ cục, nói với giọng khàn khàn:

“Tôi là một sinh viên, đồng thời cũng là người ngưỡng mộ ngài, liệu tôi có thể ngồi xuống trò chuyện với ngài được không?”

Einstein với vẻ buồn bã và chán nản từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy con khỉ đột to lớn, miệng há rộng ngay trước mặt mình.

Ông ngả người ra sau, rõ ràng là giật mình.

Nhưng rồi ông thở dài, lắc đầu:

“Chàng trai trẻ, cậu đã tôn thờ nhầm người rồi… Người mà cậu nên tôn thờ phải là những anh hùng vĩ đại thực sự đã đóng góp cho hòa bình của nhân loại; chứ không phải là một người như tôi, chỉ đứng phía sau nghiên cứu mà lại gây thêm rắc rối.”

“Nhưng, hôm nay là lễ hội Halloween, không phải phòng thí nghiệm hay hội nghị, mọi khách mời ở đây đều là chủ nhân của hội quán này. Nếu cậu muốn nói chuyện với tôi, đương nhiên cậu có thể ngồi vào bất kỳ chỗ nào.”

“Cảm ơn ngài, ngài Einstein.”

Sau khi cảm ơn, Lâm Huyền ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Einstein, chỉnh lại chiếc mũ trùm đầu King Kong to lớn và nặng nề.

Thực ra, ban đầu hắn đã định chọn chiếc mặt nạ Bugs Bunny hài hước.

Nhưng nghĩ lại.

Nếu muốn giấu danh tính thì nên che đậy kỹ càng hơn. Về mặt này, chiếc mũ trùm đầu King Kong đúng là vô địch.

“Thật kỳ lạ, chàng trai trẻ.”

Einstein nhún vai:

“Cậu là người duy nhất tại buổi tiệc hóa trang này coi tôi là Einstein thật. Những người khác đều nghĩ rằng mái tóc, bộ râu, thậm chí cả nếp nhăn và khuôn mặt tôi đều là kết quả của hóa trang.”

Ông chỉ vào vết son trên má phải:

“Vừa rồi còn có một phù thủy nhỏ chạy đến, ôm lấy tôi và hôn một cái, nói rằng tôi giống hệt Einstein trên tivi.”

“Ồ, khụ khụ.”

Lâm Huyền cười khan, giọng khàn và hơi vỡ:

“Thật đáng ghen tị, tôi có chút hối hận khi đội chiếc mũ này. Chắc chẳng phù thủy nhỏ nào lại muốn hôn một con khỉ đột đâu.”

“Cậu bị cảm à?”

Einstein nhìn Lâm Huyền, nhìn con khỉ đột với khuôn mặt dữ tợn:

“Giọng cậu nghe có vẻ kỳ lạ.”

“Cũng gần như vậy.”

Khỉ đột gật đầu:

“Thời gian này trời lạnh quá nhanh, nên tôi bị cảm.”

Tốt rồi.

Lâm Huyền đặt tay lên đầu gối.

Mọi việc diễn ra thuận lợi, hắn đã bắt đầu cuộc trò chuyện với Einstein. Đối phương không tỏ vẻ gì xa cách, cũng không kiêu ngạo, trông rất sẵn lòng trò chuyện với hắn.

Từ việc thấy tên sát thủ màu sắc lúc trước, Lâm Huyền cũng có thể nhận ra rằng Einstein là người rất bao dung, đã thấy nhiều nên chẳng ngạc nhiên với bất cứ điều gì.

Như vậy…

Hắn có thể bắt đầu nhiệm vụ chính thứ hai, điều tra bí mật của Einstein và xem liệu ông ấy có liên quan gì đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không.

Trước tiên, hắn cần phải tìm hiểu thêm về Einstein.

Lâm Huyền quyết định bắt đầu từ câu hỏi "Con người có tương lai hay không?" để tìm hiểu quan điểm và suy nghĩ của Einstein.

Đây là điểm mà chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài và Einstein thật có sự trùng khớp cao nhất, có lẽ từ thái độ của ông ấy có thể rút ra vài manh mối.

"Ngài Einstein."

Lâm Huyền nói với giọng khàn khàn:

"Tôi thực sự rất ngưỡng mộ ngài, đã đọc nhiều bài phỏng vấn và tin tức về ngài. Mới đây, Brooklyn Daily còn đăng bài về quan điểm của ngài về Chiến tranh Lạnh và chiến tranh hạt nhân... Rõ ràng là ngài rất lo lắng về tương lai của nhân loại."

"Tôi và nhiều người khác đều rất lo cho tình trạng sức khỏe và tinh thần của ngài. Theo quan điểm của ngài, liệu chiến tranh hạt

nhân toàn cầu và sự diệt vong của nền văn minh nhân loại có thực sự chỉ là vấn đề thời gian không?”

Einstein thở dài.

Ông ngẩng đầu lên nhìn Lâm Huyền:

“Chàng trai trẻ, nếu cậu là một sinh viên đại học, hẳn cậu rất hiểu về lịch sử thế giới. Từ xưa đến nay, con người chưa bao giờ ngừng chiến tranh.”

“Từ thời người nguyên thủy chỉ biết dùng đá và gậy gộc đã bắt đầu đánh nhau, rồi đến thời kỳ trường thương, cung tên, thuốc súng, đại bác, súng đạn, máy bay, xe tăng, và bây giờ là tên lửa và bom nguyên tử... chiến tranh giữa loài người chưa bao giờ dừng lại, và vũ khí ngày càng tiên tiến.”

Chương 1764: Răn đe (1)

Chương 1764: Răn đe (1)

“Tất cả mọi người đều biết, Thế Chiến III chỉ là chuyện sớm muộn. Khoảng thời gian giữa Thế Chiến I và Thế Chiến II chỉ là hơn mười năm. Vậy thì không cần nói nữa... Thế Chiến III sẽ cách bao xa?”

Einstein nhắm mắt lại.

Trong đầu ông hiện lên những đám mây hình nấm ở khắp nơi trên thế giới, giọng ông có chút run rẩy:

“Hiện giờ, Thế Chiến II đã kết thúc được 7 năm, tình hình Chiến tranh Lạnh giữa Mỹ và Liên Xô ngày càng căng thẳng, và Liên Xô cũng đã có bom nguyên tử… Dù nhìn từ góc độ nào, Thế Chiến III cũng không còn xa.”

“Tôi không thể tưởng tượng được Thế Chiến III sẽ có hình dạng như thế nào, nhân loại sẽ sử dụng những loại vũ khí gì. Nhưng tôi biết…”

“Nếu còn có Thế Chiến IV, thì vũ khí của con người sẽ chỉ là đá và gậy gộc.”

……

Quả nhiên.

Lâm Huyền nheo mắt lại.

Einstein hoàn toàn là một người bi quan và tuyệt vọng về tương lai của nhân loại.

Trong mắt ông.

Thế Chiến III sẽ sớm xảy ra, và sau đó bom hạt nhân sẽ làm sụp đổ nền văn minh nhân loại, đưa loài người trở về thời kỳ nguyên thủy hoang dã.

Tuy nhiên.

Thiên tài đứng trên đỉnh trí tuệ nhân loại này, lần này lại đoán sai, và sai rất nhiều.

Thế Chiến III, cho đến tận thế kỷ 21, vẫn chưa hề bùng nổ.

Không chỉ vậy.

Đến năm 2234, khi Lâm Huyền thức dậy sau giấc ngủ đông, Thế Chiến III vẫn chưa xảy ra, và có vẻ như nó sẽ không bao giờ xảy ra; sau hai vụ nổ hạt nhân, nhân loại đã bước vào một kỷ nguyên hòa bình chưa từng có.

“Hử?”

Einstein phát hiện Lâm Huyền đang đờ người ra không nói gì. Ông mở mắt nhìn chiếc đầu khỉ đột dữ tợn:

“Chàng trai trẻ, cậu có suy nghĩ khác à?”

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn quyết định thăm dò thêm.

Hắn không thể tiết lộ sự thật về tương lai, nhưng có một lý thuyết có thể được đưa ra để thảo luận trong thời đại này.

Bằng cách phân tích thái độ của Einstein đối với lý thuyết đó, có thể sẽ xác nhận được liệu ông có phải là chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài hay không:

“Tôi thực sự có quan điểm khác.”

Lâm Huyền cười khàn khàn:

“Ngài Einstein, tôi cho rằng quan điểm của ngài, cũng như những giả thuyết về cuộc chiến trong tương lai của ngài, đều sai lầm.”

“Oh?”

Einstein mở to mắt đầy hứng thú.

Ông thích tranh luận.

Và cũng rất thích những chàng trai trẻ có suy nghĩ riêng.

Bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Niels Bohr cứng đầu và bướng bỉnh, chưa có ai dám thẳng thắn phủ nhận ông như vậy.

Không phải vì ông kiêu ngạo.

Mà là vì hầu hết mọi người đều coi ông là quá thông minh, quá thiên tài; đến mức khi có quan điểm khác với ông, họ sẽ ngay lập tức phủ nhận suy nghĩ của mình và tin chắc rằng ông đúng.

Vì vậy.

Bây giờ ông rất tò mò.

Chàng trai trẻ đeo chiếc mũ khỉ đột King Kong này, rốt cuộc có ý tưởng gì?

“Vậy thì tôi rất muốn nghe câu trả lời ‘đúng’ của cậu. Nhưng trước khi bắt đầu…”

Einstein mỉm cười nhìn Lâm Huyền:

“Tôi nghĩ tôi không cần tự giới thiệu nữa. Chàng trai trẻ, tôi

nên gọi cậu là gì đây? Cậu có thể cho tôi biết tên của mình không?”

“Tôi tên là…”

Lâm Huyền buột miệng, nhưng sau đó ngừng lại.

Hắn dĩ nhiên không thể tiết lộ tên thật của mình cho Einstein.

Vậy thì.

Chương 1765: Răn đe (2)

Chương 1765: Răn đe (2)

Giọng khàn khàn của Lâm Huyền trở nên khó xử và tiếc nuối:

"Nhưng thật xin lỗi, chiếc mũ này rất khó đội lên, cần có một chút kỹ thuật... Tôi cũng nhờ một chuyên gia trang điểm giúp đỡ mới có thể đeo nó vào. Nếu bây giờ bỏ ra, đến khi tham gia tiết mục nhảy múa sau đó, tôi sẽ rất lúng túng."

"Nếu ngài thực sự cảm thấy khó chịu, sao tôi không đổi chỗ, ngồi cạnh ngài thì sao? Như vậy ngài chỉ nhìn thấy mặt bên của tôi, không phải nhìn vào miệng lớn của con khỉ đột này nữa."

Einstein nghe xong, thoáng ngạc nhiên.

Thật không ngờ.

Chàng trai trẻ tên Douglas này lại có suy nghĩ độc đáo đến vậy...

"Được rồi."

Ông không tìm ra lý do để từ chối, liền di chuyển sang một chỗ ngồi khác, nhường lại chỗ vừa nãy.

"Cảm ơn."

Lâm Huyền đứng dậy, chuyển đến ngồi bên cạnh Einstein, vào vị trí mà ông vừa ngồi.

Từ đó.

Cả hai người từ đối diện nhau chuyển sang ngồi cạnh nhau, khoảng cách gần hơn, mối quan hệ cũng có vẻ trở nên thân thiết hơn một chút.

"Ngài Einstein, suy nghĩ của tôi hoàn toàn khác với ngài."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tôi cho rằng, ngài không chỉ không phải là kẻ có tội trong lịch sử, mà thậm chí, còn giống như một vị cứu thế, người đã tạo ra hòa bình lâu dài."

"Ha ha."

Einstein cười một cách yếu ớt:

“Douglas à… tại sao cậu lại có một suy nghĩ ngớ ngẩn như vậy?”

“Cậu phải biết rằng, hiện tại trên thế giới, cả Mỹ và Liên Xô đều đã sở hữu bom nguyên tử, và nguyên lý của bom nguyên tử không phức tạp. Trong vài thập kỷ tới, có thể sẽ có rất nhiều quốc gia sở hữu bom nguyên tử.”

“Haiz... Hộp Pandora đã mở, loài người đã nắm giữ sức mạnh không thuộc về họ. Nếu cứ tiếp tục thế này, tương lai bất kể bom nguyên tử rơi xuống đâu, cũng sẽ khiến hàng trăm nghìn người chết và một thành phố bị hủy diệt.”

“Vì vậy, cậu gọi tôi là vị cứu tinh của hòa bình, đối với tôi, đó là một sự mỉa mai tột cùng.”

Tuy nhiên.

Lâm Huyền điềm tĩnh lắc đầu:

“Ngài Einstein, ngài đã suy nghĩ sai hướng. Ngài là một thiên tài vô địch trong lĩnh vực vật lý, nhưng về mối quan hệ quốc tế và

sự giằng co giữa các cường quốc… đó cũng là một lĩnh vực phức tạp không kém gì Thuyết Tương Đối.”

“Tôi muốn trình bày với ngài một khái niệm, ngài xem ngài có hiểu không?”

Lâm Huyền từng từ một cách rõ ràng:

“Răn đe hạt nhân.”

Einstein nhìn về phía khuôn mặt nghiêng của con khỉ đột, nhíu mày:

“Răn đe hạt nhân?”

Ông lẩm bẩm từ này, rồi chìm vào suy nghĩ.

Lâm Huyền cũng không làm phiền Einstein, mà tranh thủ cảm nhận “dây diều” phía sau đầu mình.

Tốt.

Đúng như hắn dự đoán, “dây diều” vẫn căng chắc, không bị đứt; điều này có nghĩa là quỹ đạo tương lai và đường dây thế giới không thay đổi.

Hiện tại, thời không vẫn là đường dây thế giới 0.0001764.

Lâm Huyền không ngạc nhiên.

Hắn đã chắc chắn rằng việc giới thiệu khái niệm răn đe hạt nhân cho Einstein trước một năm sẽ không gây ra bất kỳ biến động nào trong đường dây thế giới, bởi vì—

Dù Einstein thật hay chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài, họ đều sẽ sống đến năm 1953 để thấy khái niệm này, vì đó là sự thật mà họ sẽ biết.

Hơn nữa.

Vào năm 1952 này, răn đe hạt nhân thực tế đã tồn tại, chỉ là chưa được công khai.

Trong lịch sử ban đầu, Einstein dù biết về răn đe hạt nhân vào năm 1953, nhưng ông vẫn bi quan về tương lai và qua đời vào năm 1955 vì trầm cảm.

Điều đó có nghĩa là một điểm mấu chốt—

Biết hay không biết về răn đe hạt nhân không ảnh hưởng đến quan điểm bi quan của Einstein về tương lai của nhân loại.

Lâm Huyền đưa ra khái niệm này chỉ để xem thái độ thật sự của Einstein.

Nếu Einstein bị thuyết phục, thì khả năng ông không phải là chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài là rất cao; vì thậm chí trong vài thập kỷ sau, khi răn đe hạt nhân đảm bảo hòa bình dài lâu vào thế kỷ 21, chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài vẫn bi quan về tương lai của loài người và đang cố gắng nhờ các thiên tài sáng tạo ra một tương lai tốt đẹp hơn.

Nếu Einstein không bị thuyết phục, mà vẫn kiên định tin rằng loài người không có tương lai… thì ông ấy có thể có những bí mật khác.

Lâm Huyền ngả lưng ra sau, dựa vào ghế và tiếp tục nói:

“Ngài thông minh như vậy, hẳn ngài sẽ nghĩ ra được một khi răn đe hạt nhân được hình thành, nó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến cục diện thế giới.”

“Chúng ta có lý do để tin rằng trong vài thập kỷ tới, những quốc gia phát triển sẽ sở hữu vũ khí hạt nhân, đồng thời nắm giữ quyền lực kiểm soát thế giới; và các cường quốc này, để bảo vệ lợi

ích và vị thế của mình không bị xâm phạm, nhất định sẽ tìm cách ngăn chặn việc phổ biến vũ khí hạt nhân và ngăn chặn các quốc gia khác sở hữu chúng.”

Einstein ngẩng đầu lên:

“Ý tưởng của cậu, tôi không thể nói là rất thực tế.”

“Mặc dù lý thuyết cậu đưa ra có tính khả thi… nguyên lý của bom nguyên tử không phức tạp, nhưng việc chế tạo bom nguyên tử lại vô cùng khó khăn, cần một lượng lớn máy ly tâm siêu cao cấp và rất nhiều quặng uranium.”

Chương 1766: Răn đe (3)

Chương 1766: Răn đe (3)

“Đúng vậy, việc chế tạo một lò phản ứng hạt nhân không quá khó, nhưng để đạt được độ tinh khiết của uranium cần thiết để chế tạo bom nguyên tử, cùng với các quy trình tinh vi, không phải là điều mà các quốc gia nhỏ có thể giải quyết được.”

“Nhưng vấn đề ở chỗ, những tranh chấp giữa các quốc gia nhỏ thường không đủ để gây ra một cuộc chiến tranh thế giới. Một cuộc chiến toàn cầu thực sự cần đến sự tham gia của các cường quốc hạt nhân... Trong tình huống như vậy, làm sao có thể kiềm chế các cường quốc sử dụng vũ khí hạt nhân?”

Lâm Huyền mỉm cười:

“Đó chính là răn đe hạt nhân giữa các cường quốc.”

“Ngài Einstein, ngài chắc chắn có thể hiểu được lý do của răn đe hạt nhân. Chỉ cần lập kế hoạch phản công hạt nhân thật tốt, bất kỳ quốc gia nào cũng có thể ngay lập tức phóng tên lửa hạt nhân để hủy diệt thủ đô của đối phương, khiến cả hai bên cùng chịu tổn thất khủng khiếp.”

“Không thể phủ nhận, trong bối cảnh này, một khi có bên nào phá vỡ quy tắc, sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền hạt nhân, bom nguyên tử sẽ nổ tung khắp thế giới; nhân loại dù không tuyệt chủng, nhưng cũng sẽ bị tổn thương nặng nề, và hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, không quốc gia nào có thể đứng ngoài cuộc… Mỹ không thể, Liên Xô cũng không thể.”

“Nhưng nếu nghĩ theo một góc độ khác, đây chẳng phải là một

điều tốt sao?”

“Một điều tốt?”

Einstein ngẩng đầu lên:

“Hậu quả là sự diệt vong của loài người, cậu cũng coi đó là điều tốt?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền nhún vai:

“Chính vì hậu quả quá tàn khốc và không quốc gia nào có thể chịu đựng nổi, nên dù là Mỹ hay Liên Xô hiện nay cũng phải vô cùng thận trọng... Một khi răn đe hạt nhân được thiết lập, ai cũng biết rằng nếu quả bom nguyên tử đầu tiên được ném ra, thì sẽ có hàng trăm, thậm chí hàng ngàn quả bom nguyên tử được ném lại.”

“Với một chiến thuật gây tổn thất ngang bằng cả hai bên như vậy, quốc gia nào ngu ngốc đến mức dám là kẻ đầu tiên phá vỡ thỏa thuận?”

“Ngài Einstein, ngài hãy nhớ lại tại sao các cường quốc lại dám tham gia Thế Chiến I và Thế Chiến II... Đó là vì khi ấy không có vũ khí hủy diệt hàng loạt như bây giờ. Các quốc gia hùng mạnh có thể áp đảo và chiếm đóng kẻ thù mà không gây thiệt hại cho quê hương của mình, thu lợi từ chiến tranh.”

“Ngược lại, chính vì giờ đã có vũ khí hủy diệt hàng loạt, nên bất kỳ quốc gia hùng mạnh EsNzoỐ cũng phải cân nhắc liệu quê hương của mình có thể chống chịu nổi đòn trả đũa hạt nhân hay không... Tôi nghĩ ngài cũng hiểu rằng, với sự phát triển của công nghệ tên lửa, bom nguyên tử sẽ ngày càng khó phòng thủ, ngay cả khi có thể chặn đứng trên không, thì bom nguyên tử vốn dĩ có sức công phá lớn hơn khi nổ trên không trung so với nổ dưới đất.”

“Vì vậy, để tôi tóm tắt lại.”

Lâm Huyền ho hai tiếng, làm dịu cổ họng khàn của mình:

“Nếu không có phương trình khối lượng-năng lượng của ngài, không có bom nguyên tử, thì chiến tranh đối với các cường quốc chỉ là một trò chơi có lợi mà hầu như không có “chi phí”; nhưng chính vì đã có bom nguyên tử, có răn đe hạt nhân và chuỗi phản ứng hạt nhân... điều này đã làm tăng đáng kể nguy cơ gây ra chiến tranh toàn cầu cho các cường quốc, khiến họ phải thận trọng hơn khi phát động chiến tranh, thậm chí là không dám phát động chiến tranh.”

“Trừ khi các cường quốc này tuyên bố rằng họ sẽ không sử dụng vũ khí hạt nhân trong các cuộc chiến tranh tương lai... điều đó chẳng khác nào một trò đùa lớn, làm gì có quốc gia nào dám đưa ra lời hứa như vậy?”

“Thực tế hoàn toàn ngược lại, các cường quốc sẽ tìm mọi lý do để ưu tiên sử dụng vũ khí hạt nhân, ví dụ như... nếu bạn tấn công tàu sân bay của tôi, tôi sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân tấn công đất nước của bạn; nếu bạn tấn công đập nước của tôi, tôi cũng sẽ dùng vũ khí hạt nhân tấn công quê hương bạn.”

“Cậu nói đúng.”

Einstein chống cằm, gật đầu một cách nghiêm túc:

“Một khi đã sở hữu vũ khí hạt nhân, không ai sẽ giấu giếm nó, mà ngược lại sẽ công khai để cho các quốc gia khác hiểu rằng họ không phải là những kẻ dễ bị bắt nạt, sẵn sàng liều chết cùng nhau.”

“Chính xác là vậy.”

Lâm Huyền nhận ra rằng giọng điệu của Einstein đã trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều:

“Vì thế... giờ ngài nhìn lại câu nói ban nãy của tôi, ngài còn cảm thấy tôi đang mỉa mai ngài không?”

“Tin tôi đi, phương trình chuyển đổi khối lượng-năng lượng của ngài sẽ mang lại cho thế giới này một hòa bình kéo dài chưa từng có; ngài tuyệt đối không phải là tội nhân của nhân loại, mà là vị cứu tinh của hòa bình.”

Ngay khi lời vừa dứt.

Phần nhảy múa của buổi hóa trang bắt đầu.

Toàn bộ hội trường chìm trong bóng tối, các tia laser điên cuồng quay cuồng bắn phá, âm thanh vừa vui tươi vừa kỳ quái vang lên; trên sàn nhảy vang lên tiếng reo hò, đám đông bắt đầu lắc lư theo nhịp điệu âm nhạc.

Einstein cuối cùng cũng nở một nụ cười hiếm hoi.

Ông lắc đầu.

Khẽ cười một tiếng:

“Cảm ơn cậu, Douglas, thật vui khi gặp được cậu.”

Chương 1767: Điệu nhảy của thế kỷ (1)

Chương 1767: Điệu nhảy của thế kỷ (1)

“Mặc dù tôi không cho rằng tương lai nhất định sẽ phát triển theo hướng cậu giả định, nhưng… tạm thời tôi cũng chưa thể tìm ra lỗ hổng nào trong viễn cảnh mà cậu đã vẽ ra.”

“Răn đe hạt nhân, chuỗi phản ứng hạt nhân, các cường quốc e ngại chiến tranh... Ừm, đó thực sự là những lý thuyết rất thú vị và đáng để suy ngẫm.”

“Dù sao đi nữa, cảm ơn cậu, Douglas.”

Einstein trịnh trọng đứng dậy, chìa tay phải về phía Lâm Huyền:

“Nhờ trò chuyện với cậu, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều, và cũng có chút lạc quan hơn về tương lai của nhân loại.”

“Không hiểu sao, khi nghe cậu gọi tôi là vị cứu tinh, nghe cậu nói rằng phương trình chuyển đổi khối lượng-năng lượng của tôi sẽ mang lại hòa bình lâu dài cho nhân loại... ha ha, nghe những lời đó, tôi thực sự thấy nhẹ nhõm và vui vẻ hơn một chút.”

Lâm Huyền cũng lập tức đứng dậy, bắt tay với Einstein:

“Được khiến ngài cảm thấy khá hơn là niềm vinh hạnh của tôi, thưa ngài Einstein.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!”

Tiếng cười quen thuộc và dữ dội vang lên.

Lâm Huyền và Einstein quay đầu lại, phát hiện ra một tên sát thủ với đầy màu sắc, trên đầu vẫn rũ phấn màu, lại một lần nữa lao tới.

Ông ấy nắm lấy cánh tay của Einstein, kéo về phía sàn nhảy:

“Cậu còn chờ gì nữa, người anh em! Buổi khiêu vũ đã bắt đầu rồi! Mau đến nhảy đi!”

“Này, chờ một chút đã.”

Einstein gạt tay Henry Dawson ra, quay lại đối diện với Lâm Huyền, mỉm cười nói:

“Douglas, tôi thật sự muốn trò chuyện thêm với cậu, tôi rất thích cách cậu suy nghĩ, và cũng rất thích nói chuyện với cậu.”

“Chỉ là… như cậu thấy đấy, buổi hóa trang Halloween đã bắt đầu rồi, tôi cũng không muốn làm phiền cậu. Nếu cậu không phiền, chúng ta có thể đổi sang một thời gian khác, một nơi yên tĩnh hơn, để nói chuyện thật kỹ lưỡng được không?”

“Ô, tôi hy vọng cậu đừng từ chối tôi, tôi thực sự rất mong có cơ hội này... Tôi còn rất nhiều điều muốn nghe ý kiến của cậu.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Tất nhiên không có vấn đề gì, tôi rất sẵn lòng.”

Có một cơ hội tốt như vậy.

Lâm Huyền đương nhiên là không thể bỏ lỡ.

Đây chắc chắn là thu hoạch lớn nhất trong buổi tối hôm nay.

Einstein có nhiều điều muốn hỏi hắn, nhưng hắn cũng có

nhiều điều cần xác nhận từ Einstein.

Chỉ là… nếu không gặp mặt tại buổi hóa trang này, lần sau hắn sẽ phải làm sao để ngụy trang giọng nói và ngoại hình?

Không còn cách nào.

Chỉ đành tùy cơ ứng biến, đến lúc đó nghĩ cách sau vậy.

Einstein lấy ra một cây bút từ túi, xé một mẩu giấy từ tờ báo trên bàn, viết nhanh một địa chỉ lên đó, gấp lại và đưa cho Lâm Huyền:

“Đây là một nông trại của tôi ở ngoại ô Brooklyn, tuy hơi hẻo lánh nhưng rất yên tĩnh. Ngày 5 tháng 11 tôi sẽ đến đó.”

“Tôi sẽ ở đó từ sáng đến tối, rất mong được gặp lại cậu, Douglas.”

Lâm Huyền nhận lấy mẩu giấy nhỏ có ghi địa chỉ:

“Tôi cũng vậy, thưa ngài Einstein, tôi sẽ đến đúng hẹn.”

Henry Dawson chớp mắt.

Ông ấy nhìn Lâm Huyền, rồi lại nhìn Einstein, không hiểu làm sao hai người này lại quen nhau, mà tình cảm lại tốt đến vậy.

Ông ấy chỉ vào Lâm Huyền và hỏi Einstein:

“Đây là ai vậy?”

Einstein mỉm cười:

“Một sinh viên đại học trẻ tuổi, có những quan điểm rất sắc bén về tình hình quốc tế.”

“Wow! Được cậu công nhận, chắc chắn là không tầm thường!”

Henry Dawson vẫy tay với Lâm Huyền:

“Chào cậu, King Kong!”

Lâm Huyền cũng vẫy tay đáp lại:

“Chào ông, Ngựa cầu vồng!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Tôi thích cậu ta!”

Henry Dawson lại cười phá lên, ôm chặt lấy Lâm Huyền, rồi dùng mái tóc bảy màu của mình cọ vào áo khoác đen của Lâm Huyền, in một vệt phấn màu cầu vồng lên đó:

“Tặng cậu một cầu vồng!”

Nói xong, ông ấy liền kéo Einstein đi mất.

“……”

Lâm Huyền nhìn theo bộ đôi “Không có não và Không vui” hòa vào đám đông, rồi phủi phấn màu trên áo khoác nỉ của mình, cảm thấy hơi bất lực.

Hắn mở tờ giấy nhỏ mà Einstein đưa cho, nhìn vào địa chỉ ghi trên đó—

“Hừ.”

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Địa chỉ này, hắn rất quen thuộc.

Ngoại ô phía tây Brooklyn...

Ngay gần trại phúc lợi nơi CC ở!

Nói cách khác.

Lần trước khi CC và mọi người thấy Einstein vài lần đi ngang qua trại phúc lợi, có lẽ đích đến của ông chính là nông trại này.

Đây… có phải là "hang ổ" của Einstein?

Trong nông trại này...

Rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Ực ực ực.

CC ngồi trên chiếc ghế ở rìa sàn nhảy, tay cầm ly rượu vang, uống từng ngụm rượu đỏ.

Cô đã không còn nhớ đây là ly thứ mấy rồi...

Thực ra không phải vì rượu này ngon đến mức đó.

Chỉ là cô cảm thấy, vé vào cửa đắt như vậy, nếu không ăn uống cho đáng thì thực sự quá phí!

Đồ ăn nhẹ và trái cây cô đã ăn khá nhiều.

Nhưng tính toán kỹ thì, mấy thứ đó so với giá vé như trời và đất, dù có ăn no căng bụng cũng không thể lấy lại vốn.

Ngược lại, rượu vang cao cấp ở đây có vẻ rất đắt tiền, nếu uống hết cả một chai thì... chắc chắn có thể bù lại giá vé.

Chương 1768: Điệu nhảy của thế kỷ (2)

Chương 1768: Điệu nhảy của thế kỷ (2)

Thật không hiểu thứ này có gì ngon…

CC cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Tóm lại.

Không bằng nước ngọt.

Cô quay đầu, nhìn về phía góc hội trường, nơi Lâm Huyền đang đội một chiếc mũ đầu khỉ đột, trò chuyện với Einstein.

Hai người dường như đang nói chuyện rất sôi nổi, tay ra hiệu liên tục, Einstein cũng tỏ ra rất hứng thú với những gì mà khỉ đột nói, nghiêng đầu lắng nghe như một học sinh tiểu học, thỉnh thoảng còn gật đầu.

“Buồn cười quá đi.”

CC bật cười trước cảnh tượng ngộ nghĩnh đó, khóe miệng hiện lên lúm đồng tiền nhỏ nhắn, đồng thời lộ ra chiếc răng nanh đáng yêu; khuôn mặt ửng đỏ dưới ánh sáng laser ngũ sắc trở nên đặc biệt cuốn hút.

Lúc này.

Một người đàn ông bảnh trai hóa trang thành người sói bước tới, cúi nhẹ trước CC đang cầm ly rượu vang, lịch sự chào hỏi:

“Quý cô ma cà rồng xinh đẹp, tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Âm nhạc trong sàn nhảy rất lớn, rất sôi động, tràn ngập bầu không khí kích thích.

Tuy nhiên...

CC ngay lập tức mím môi, lắc đầu:

“Xin lỗi, tôi không muốn nhảy.”

CC chưa từng tham gia vũ hội, nên tất nhiên không biết cách từ chối khéo léo trong những sự kiện như thế này, chỉ nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Ồ, được thôi.”

Người sói cũng là một quý ông, dù câu trả lời của CC có phần không lịch sự, nhưng anh ta vẫn không hề phàn nàn, lùi lại bên cạnh bạn đồng hành.

Bạn của anh ta là một người hóa trang thành xác ướp béo, ngạc nhiên thốt lên:

“Không ngờ cậu lại bị từ chối, thực sự khiến tôi ngạc nhiên. Đây có lẽ là lần đầu tiên cậu bị từ chối trong một buổi vũ hội, đúng không?”

Người sói gật đầu.

Đây là vũ hội cao cấp nhất ở Manhattan, việc anh ta có mặt ở đây chứng tỏ điều kiện của anh không tệ, ngoại hình thậm chí còn được công nhận là đẹp trai, không thua kém gì người mẫu hay diễn viên.

Việc bị từ chối thẳng thừng thế này, quả thực khiến anh ta bất ngờ:

“Cô ấy nói cô ấy không muốn nhảy.”

“Ha ha ha, làm gì có chuyện đó!”

Xác ướp béo vỗ vai người sói, cười lớn nói:

“Đây là vũ hội Halloween đấy! Ai không muốn nhảy sẽ tới đây làm gì? Người không muốn nhảy đã ở nhà xem tivi ăn bánh rồi… chẳng lẽ lại trang điểm kỹ lưỡng đến đây chỉ để làm khán giả?”

“Vậy thì tại sao?”

Người sói nghiêng đầu hỏi:

“Vậy tại sao cô ấy lại nói không muốn nhảy?”

“He he.”

Xác ướp béo cười khúc khích:

“Câu trả lời không phải rất đơn giản sao? Chúng ta đừng làm phiền cô ấy nữa, đi tìm bạn nhảy khác thôi. Rõ ràng là…”

“Cô ấy chỉ không muốn nhảy với cậu, chính xác hơn là không muốn nhảy với bất kỳ ai khác. Quý cô ma cà rồng đó chỉ muốn nhảy với một người, và cô ấy đang chờ hắn.”

……

Góc của hội trường.

Einstein bị một nhóm thanh niên với kiểu tóc sặc sỡ kéo đi, chìm vào trong sàn nhảy.

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào địa chỉ trên mảnh giấy nhỏ.

Có vẻ như địa điểm này là trang trại tư nhân của Einstein, nằm ở vùng ngoại ô Brooklyn, còn xa hơn cả viện phúc lợi nơi CC từng

ở khi còn nhỏ.

Có lẽ, ở đó cất giấu bí mật và sự thật mà hắn đang khao khát muốn biết!

Ngày 5 tháng 11.

Lâm Huyền gấp lại mảnh giấy nhỏ, cất vào túi áo khoác.

Einstein vừa nói rằng, ngày 5 tháng 11 ông ấy sẽ tới trang trại này, từ sáng đến tối sẽ chờ hắn ở đó.

Hôm nay là tối ngày 31 tháng 10.

Tính ra thì năm ngày nữa, hắn sẽ lại gặp Einstein để có một cuộc trò chuyện sâu sắc hơn.

Liệu trang trại này có phải là nơi tụ họp ban đầu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không nhỉ?

Lâm Huyền vẫn mang theo chút mong đợi.

Hắn chỉnh lại quần áo, phủi lớp phấn trắng trên người, chỉnh lại chiếc mũ đầu khỉ đột trên đầu, rồi nhìn về phía sàn nhảy điên cuồng và ồn ào.

Hàng trăm yêu ma quỷ quái đang uốn éo đầy kỳ quái.

Dù Lâm Huyền đã nhảy qua rất nhiều điệu nhảy giao tiếp, hắn cũng không thể hiểu nổi những con yêu ma quỷ quái này đang nhảy kiểu gì.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn tham gia vũ hội Halloween, đúng là mở ra một cánh cửa mới cho hắn.

“Đi tìm CC trước đã, chắc cô ấy ăn no rồi.”

Hắn chen qua đám đông.

Trở lại khu vực bàn tiệc tự phục vụ.

Từ xa, Lâm Huyền đã thấy CC ngồi một mình, cầm ly rượu vang, uống từng ngụm lớn.

?

Lâm Huyền không khỏi tự hỏi.

Không phải chứ, chị gái ơi.

Đó là rượu đấy! Không phải nước ngọt!

Người ta uống rượu vang chỉ nhấp một ngụm, còn cô thì uống như uống nước… dù rượu vang có nồng độ cồn không cao, nhưng uống nhiều vẫn say.

CC chỉ mới là một cô gái 19 tuổi, sao có thể uống như thế được.

Hắn nhanh chóng tiến tới, lấy ly rượu từ tay CC, đặt lên bàn trải khăn trắng:

“Mới không để ý một chút mà cô đã uống nhiều thế này rồi, kiếp trước cô là chết đói hay sao?”

“Đâu có.”

CC cười khúc khích, khuôn mặt ửng hồng hiện rõ chiếc răng nanh nhỏ và lúm đồng tiền:

“Tôi đang ở đây chờ anh mà.”

Chương 1769: Điệu nhảy của thế kỷ (3)

Chương 1769: Điệu nhảy của thế kỷ (3)

Trong khoảnh khắc.

Ánh đỏ của rượu và ánh sáng xoay tròn từ sàn nhảy khiến cho cô nàng ma cà rồng với khuôn mặt tái nhợt và đầy máu trông trở nên quyến rũ khác thường.

“Cô chắc chắn uống nhiều rồi.”

Lâm Huyền có chút lo lắng:

“Còn nhảy được không?”

“Tất nhiên là được chứ!”

CC đứng dậy, xoay ba vòng ngay tại chỗ, rồi đứng vững:

“Anh xem, hoàn toàn không ảnh hưởng gì cả!”

Lâm Huyền gật đầu.

Thật sự.

Thể chất siêu việt đúng là đáng sợ.

“Anh yên tâm đi, làm sao tôi có thể say được?”

CC kéo tay Lâm Huyền, chạy về phía sàn nhảy:

“Mục đích chúng ta tới đây là để nhảy mà, tôi vẫn biết phân

biệt rõ việc gì quan trọng hơn, nếu mà vì uống rượu mà lỡ mất việc nhảy thì lỗ to rồi!”

“Cô rất hợp làm kế toán.”

Lâm Huyền cười bất đắc dĩ nói:

“Cho cô làm kế toán chắc chắn không bao giờ lỗ.”

Trong mắt CC thời thơ ấu nghèo khó, thế giới chỉ có hai loại việc:

Việc lỗ và việc không lỗ.

……

Bài nhạc kết thúc, một bản nhạc ma quái, rùng rợn khác lại vang lên.

"CC, cô biết nhảy điệu nào?" Lâm Huyền hỏi.

"Điệu nhảy zombie!"

"Cái gì cơ?"

Lâm Huyền, tự nhận là một tay nhảy cừ khôi, ngạc nhiên:

"Điệu nhảy zombie là cái gì?"

"Điệu nhảy zombie thì là điệu nhảy zombie thôi mà!"

CC chớp mắt:

"Ngày Halloween, tất nhiên phải nhảy điệu zombie rồi! Để tôi nhảy cho anh xem!"

Nhạc kinh dị dần trở nên vui tươi hơn.

CC lùi lại một bước, bắt đầu nhập vai, cơ thể trở nên cứng

nhắc và máy móc.

Rồi, theo nhịp của bản nhạc, cô bắt đầu mô phỏng động tác của một con zombie, di chuyển và vung tay chân vụng về, đầu lắc lư chậm chạp, tứ chi gượng gạo và lóng ngóng, đầy rẫy cảm giác rùng rợn và bí ẩn... nhưng kết hợp với gương mặt vui tươi của CC lại tạo nên một sự tương phản đẹp kỳ lạ.

Lâm Huyền bị màn trình diễn giống như zombie của cô làm bật cười.

Hắn nhìn xung quanh...

Quả đúng như dự đoán.

Mọi người xung quanh dường như đều đang nhảy điệu zombie, mỗi người một kiểu buồn cười, mỗi người một vẻ kinh dị, khiến Lâm Huyền cảm thấy như lạc vào thế giới của Cthulhu.

Nhưng có lẽ...

Đây chính là bầu không khí độc đáo của Halloween, Lâm Huyền, với tư cách là một người từ nơi khác đến, tự nhiên không thể hiểu hết, nhưng hắn chọn cách tôn trọng.

"Anh không biết nhảy à?"

CC thực sự rất thích nhảy, giờ hóa thân thành một vũ công, trên khuôn mặt cô rạng rỡ nụ cười chân thật.

Cô nhảy bước tới gần, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

"Ở Mỹ, đứa trẻ nào cũng biết nhảy điệu zombie."

"Xin lỗi."

Lâm Huyền nhún vai:

"Tôi thật sự bị làm khó rồi, tôi không biết nhảy điệu zombie."

"Vậy để tôi dạy anh!"

CC kéo hai tay Lâm Huyền:

"Điệu nhảy zombie rất dễ, anh cứ nhảy theo tôi là được!"

"Thôi thôi."

Lâm Huyền lắc đầu, từ chối ngay lập tức, loại điệu nhảy này học cũng không để làm gì.

"Ôi dào, học chút đi mà!"

CC nắm chặt tay Lâm Huyền không buông, cười khúc khích kéo hắn vào sàn nhảy:

"Rất đơn giản thôi, anh thông minh như vậy, chắc chắn học cái là biết ngay!"

Lâm Huyền nhìn CC với đôi má ửng hồng, dường như có chút say do rượu:

"Cô có vẻ hơi quá phấn khích rồi đấy."

"Không đâu, tôi chỉ là rất thích nhảy thôi, mỗi lần nhảy đều khiến tôi cảm thấy rất vui. Nào nào ——"

"Hôm nay tôi dạy anh nhảy điệu zombie, sau này có cơ hội, anh cũng có thể dạy tôi nhảy những điệu khác!"

Qua lỗ nhỏ trên chiếc mũ khỉ đột, Lâm Huyền nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như hoa của "ma cà rồng" CC.

Khoảnh khắc này...

Thật sự khiến hắn cảm thấy có chút mơ hồ.

600 năm sau, vào ngày 28 tháng 8 năm 2624, tại tận cùng của thế giới, hắn đã cầm tay dạy cho CC nhảy điệu nhảy của làng Kiểm.

Có vẻ như đây là một vòng lặp của định mệnh.

Và vào ngày 31 tháng 10 năm 1952, trong lễ hội Halloween, tại điểm khởi đầu, CC lại cầm tay dạy hắn nhảy điệu zombie.

CC vẫn là CC của thiên niên trụ;

Lâm Huyền vẫn là người xuyên thời không Lâm Huyền;

Khác biệt duy nhất...

Có lẽ chỉ là thời gian và điệu nhảy.

"Được thôi."

Lâm Huyền vốn không thể từ chối được những lời khẩn cầu.

Huống chi, lúc này CC còn đang say rượu, nhiệt tình khó từ chối, nên hắn đành miễn cưỡng đồng ý.

Nghe thấy Lâm Huyền đồng ý, CC vô cùng vui sướng.

Theo nhịp điệu của bản nhạc, CC bắt đầu hướng dẫn Lâm Huyền cách mô phỏng động tác của zombie, cách giữ cơ thể cứng đờ, cách làm sao để đầu không di chuyển nhưng cơ thể lại chuyển động...

Nhưng thật ngạc nhiên!

Lâm Huyền đúng là thiên tài!

Chỉ cần hướng dẫn một chút là hắn hiểu ngay, chỉ cần nói một lần là hắn làm được!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Lâm Huyền đã nắm vững điệu nhảy zombie!

"Anh có tài năng quá đó, Lâm Huyền!"

CC mở to mắt, kinh ngạc:

"Anh đúng là một thiên tài!"

"Không tệ lắm."

Lâm Huyền đã bắt đầu nhảy điệu zombie, kết hợp với chiếc mũ khỉ đột với đôi lông mày dựng ngược và cái miệng rộng há ngoác, hắn hoàn toàn hòa mình vào khung cảnh, trở thành một thành viên trong đám yêu ma quỷ quái điên cuồng.

Hắn thực sự nhận ra rằng, chiếc mặt nạ đúng là một món đồ hữu ích.

Nếu không có nó, hắn chắc chắn không đủ can đảm để nhảy điệu này… không phải vì tự ái đâu, mà đơn giản chỉ là khác biệt về văn hóa.

Chương 1770: Hằng số vũ trụ (1)

Chương 1770: Hằng số vũ trụ (1)

"Tài năng nhảy của tôi so với cô vẫn còn thua xa."

Lâm Huyền nhìn "ma cà rồng" trước mặt:

"Tài năng nhảy của cô mới thật sự là đỉnh cao… mà không chỉ là tài năng nhảy."

"Hả? Lâm Huyền? Anh nói gì cơ?"

CC tiến sát lại gần, hét lên:

"Nhạc lớn quá, tôi nghe không rõ!"

"Tôi không nói gì cả."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ:

"Tôi nói, cô nhảy rất tuyệt."

……

Vũ hội Halloween kết thúc vào lúc gần sáng.

Nhìn kim giờ và kim phút trên đồng hồ trùng nhau tại vị trí 12 giờ, Lâm Huyền không hề lo lắng gì; dù sao thì đây là lúc rạng sáng theo giờ Mỹ, mà tính ra theo giờ Long Quốc thì mới là buổi trưa, hoàn toàn không có nguy cơ CC sẽ tan biến.

Chỉ là...

Không có nguy cơ tan biến, nhưng...

CC lại gặp một rủi ro khác — cô ấy đã say rượu, ngất lịm đi, dựa vào vai Lâm Huyền, mơ màng, lơ mơ sắp ngủ.

"Cô thật là..."

Lâm Huyền không biết nên khóc hay cười:

"Không thể vì trước kia nghèo quá mà lần nào ăn uống cũng tính toán chi li như vậy chứ?"

"Bây giờ chúng ta có tiền rồi, không cần phải cân nhắc xem có đáng hay không, lỗ hay không nữa; niềm vui và việc thưởng thức đồ ăn ngon quan trọng hơn nhiều so với chỉ no bụng."

"Bộ dạng tham ăn của cô làm tôi nhớ đến VV, con chó lúc nào ăn cũng như bữa cuối cùng."

"VV?"

CC mở mắt lờ đờ vì say rượu:

"VV là ai?"

"Một chú chó." Lâm Huyền đáp.

"Ồ."

CC mất hứng, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lâm Huyền đành phải đỡ CC ra khỏi hội trường, chuẩn bị gọi một chiếc taxi để quay về khách sạn Empire State Building.

"Ê, khỉ đột!"

Ngay trước cửa, hắn tình cờ gặp Einstein và tên sát thủ với mái tóc đầy màu sắc đang mở cửa xe.

Cuộc trò chuyện lúc nãy khiến tâm trạng của Einstein tốt hơn nhiều, trên người ông ấy vẫn còn dính đầy phấn trắng, nhưng khuôn mặt rạng rỡ với nụ cười thoải mái.

Tên sát thủ tóc màu sặc sỡ bước tới, vỗ vai Lâm Huyền, nhìn CC đang say mèm bên cạnh:

"Ồ, khỉ đột thật may mắn, đêm nay chắc hẳn sẽ rất tuyệt vời!"

Lâm Huyền nhìn đỉnh đầu ông ta, giờ đã phủi sạch phấn trắng:

"Ngựa cầu vồng, có thể tặng tôi thêm một dải cầu vồng nữa không?"

"Hahaha!"

Tiếng cười quen thuộc, sảng khoái vang lên, thanh niên tóc màu quay sang nhìn Einstein:

"Thấy chưa, tôi đã nói rồi, tôi rất thích anh chàng này! Cậu ta tên gì nhỉ?"

"Douglas." Einstein mỉm cười đáp.

"Tốt lắm."

Tên sát thủ màu sắc nắm chặt tay phải của Lâm Huyền:

"Douglas, hẹn gặp lại sau, Einstein rất quý mến cậu, chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp nhau, thôi, tôi sẽ không làm phiền buổi tối tuyệt vời của cậu nữa."

Nói xong, ông ta bước lên chiếc xe cổ, cùng Einstein rời đi.

Einstein nhận chiếc mũ nỉ từ tay tài xế, vẫy mũ với Lâm Huyền:

"Douglas, ngày 5 tháng 11, tôi sẽ đợi cậu ở trang trại."

Rồi ông cũng lên xe, tài xế đeo găng tay trắng đóng cửa lại, khởi động xe, hòa vào dòng xe cộ sáng đèn.

Lâm Huyền vẫy tay gọi một chiếc taxi, quay trở về khách sạn Empire State Building.

……

Từ lúc xuống taxi, CC đã ngủ mê mệt, say như chết, trông như một con lợn ngủ say, thật giống như một con zombie thực sự.

May mà cô ấy nhẹ, Lâm Huyền dễ dàng bế lên vai.

Hắn bước vào căn hộ khách sạn của họ.

Lâm Huyền mở cửa phòng ngủ của CC, nhẹ nhàng đặt cô lên giường và đắp chăn.

Sau khi chắc chắn cửa sổ đã đóng kín và máy sưởi đã bật, hắn rời khỏi phòng ngủ, khép cửa lại:

"Ngủ ngon, CC."

Cạch.

Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại.

……

……

……

Trên giường ngủ.

CC từ từ mở mắt.

Cô cau mày, khẽ thở dài qua mũi:

"Hừm."

Cô nhếch miệng, khe khẽ nói:

"Ngủ ngon."

Ngày hôm sau, Lâm Huyền và CC ngồi trong phòng khách ăn sáng, bên cạnh là chiếc TV trắng đen đang phát bản tin buổi sáng.

"Có vẻ giọng của anh đã tốt lên khá nhiều."

CC dùng nĩa xiên một miếng sandwich, nhìn Lâm Huyền nói:

"Cảm giác không còn khàn nữa, về cơ bản đã trở lại giọng nói trước đây rồi."

"Thật sao."

Lâm Huyền khẽ ho nhẹ, thử một chút.

Quả thật là vậy.

Có lẽ cơn nóng trong người đã giảm bớt, hoặc cũng có thể cách trị liệu dân gian "trứng gà luộc nước sôi" hôm qua thật sự có hiệu quả.

"Không biết đây là tin tốt hay tin xấu."

Hắn thở dài nói.

Rồi quay sang nhìn lịch bên cạnh.

Buổi sáng, CC đã lật đến trang ngày 1 tháng 11 năm 1952.

Chỉ còn 4 ngày nữa là đến ngày 5 tháng 11, ngày hắn phải đến trang trại ở ngoại ô Brooklyn để gặp Einstein.

Thực ra...

Thời gian cũng không quá quan trọng.

Sớm hay muộn một chút cũng chẳng sao.

Điều quan trọng là làm thế nào để hắn có thể che giấu giọng nói và khuôn mặt của mình đây? Không lẽ lại đội mũ trùm đầu con khỉ đột để gặp Einstein?

Rõ ràng là không thể.

Ở Mỹ cũng không phải ngày nào cũng là Halloween, nếu ở bữa tiệc thì còn được, chứ đến nhà người ta chơi mà đội mũ trùm đầu thì thực sự quá bất lịch sự... hơn nữa, Einstein sẽ không hiểu, và bản thân hắn cũng không thể giải thích được, ngược lại còn làm người ta nghi ngờ.

Chương 1771: Hằng số vũ trụ (2)

Chương 1771: Hằng số vũ trụ (2)

Lâm Huyền lấy từ trong túi ra một mẩu giấy nhỏ, đưa cho CC:

"CC, cô giúp tôi xem địa chỉ này, có phải cách xa cô nhi viện lúc nhỏ của cô không?"

CC nuốt miếng thức ăn trong miệng, nhận lấy tờ giấy và nhìn qua:

"Sao lại không xa chứ, thực ra cũng có chút khoảng cách. Trên bản đồ thì có vẻ gần, nhưng thực tế... ít nhất phải đi thêm năm dặm nữa."

"Đây là trang trại của Einstein."

Lâm Huyền đặt dao nĩa xuống, tựa vào ghế nhẹ nhàng nói:

"Những năm trước, từ khi cô khoảng mười hai, mười ba tuổi, Einstein đã nhiều lần đi ngang qua trước cửa cô nhi viện của cô, có lẽ đích đến chính là trang trại này."

CC nhìn tờ giấy, suy nghĩ một chút:

"Nhưng... không hợp lý lắm."

Cô đưa lại tờ giấy cho Lâm Huyền, nghi hoặc nói:

"Nếu ông ấy thực sự trồng hoặc nuôi thứ gì đó ở trang trại, mà mỗi năm chỉ đến ba bốn lần, thì tần suất này có hơi quá thấp; ngay

cả khi không cần tự làm, thì những người làm ở trang trại cũng phải xử lý rất nhiều việc."

"Còn nếu ông ấy chỉ coi trang trại này như một nơi nghỉ dưỡng... tôi nghĩ có nhiều chỗ khác tốt hơn và thoải mái hơn để chọn. Hơn nữa, khoảng thời gian giữa các lần ông ấy đến đây gần như tương đương, nếu chỉ để nghỉ ngơi thì không đến mức quy luật như vậy, đúng không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Tôi cũng nghĩ vậy, rất rõ ràng là Einstein ở trang trại này không phải để trồng rau, không phải nuôi bò, cũng không phải nghỉ dưỡng... ông ấy có một mục đích khác."

"Nhưng bây giờ bàn về chuyện đó cũng không cần thiết, dù sao ngày 5 tháng 11 ông ấy cũng đã mời tôi đến trang trại gặp mặt, khi đó mọi sự thật sẽ sáng tỏ."

"Hôm nay tôi thấy thời tiết bên ngoài khá đẹp, cô muốn đi đâu chơi không? Muốn mua gì không? Chúng ta có thể trả phòng ở đây và đi đến nơi xa hơn ở Manhattan để xem một ——"

Đột nhiên.

Bản tin buổi sáng trên TV bị gián đoạn.

Nữ phát thanh viên với vẻ mặt phấn khích và tự hào, lớn tiếng trong phòng phát sóng:

"Tiếp theo, chúng tôi sẽ xen vào một tin tức đặc biệt vô cùng phấn khởi! Theo tin mới nhất, vào lúc 2 giờ sáng ngày 1 tháng 11 hôm nay, quân đội Mỹ đã thử nghiệm thành công một thiết bị nhiệt hạch có tên là 'Mike' trên đảo san hô Elugelab."

"Thử nghiệm thành công hoàn hảo, thiết bị nhiệt hạch này đã giải phóng năng lượng tương đương 10 triệu tấn TNT, biến toàn

bộ hòn đảo thành bình địa."

"Chúng tôi vô cùng vinh dự thông báo rằng, vũ khí nhiệt hạch này, có sức mạnh vượt xa bom nguyên tử, chính là quả bom hydro đầu tiên trên toàn thế giới! Việc chế tạo thành công quả bom hydro này đánh dấu sức mạnh quân sự của chúng ta vượt xa các quốc gia khác trên thế giới!"

Trên TV.

Nữ phát thanh viên nói thao thao bất tuyệt.

Tình hình trở nên rất thuận lợi, như thể ngày mai Mỹ sẽ tiêu diệt Liên Xô vậy.

Có thể hiểu được.

Trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh này, việc Mỹ chế tạo thành công bom hydro có sức mạnh vô song trước tiên đã tăng cường đáng kể niềm tin và cảm giác an toàn của người dân... nhưng phía Liên Xô cũng sẽ không lo lắng quá lâu.

Bởi vì.

Một năm sau, vào năm 1953, Liên Xô cũng thử nghiệm thành công quả bom hydro đầu tiên, trở thành quốc gia thứ hai trên thế giới sở hữu bom hydro; và chính vào thời điểm này, chính quyền Eisenhower của Mỹ đã công bố kế hoạch trả đũa hạt nhân, từ đó hình thành sự cân bằng hạt nhân toàn cầu.

Phải thừa nhận rằng, tốc độ phát triển công nghệ trong thời kỳ Chiến tranh Lạnh quả thực nhanh chóng đến mức thần thoại.

Mỹ và Liên Xô không tiếc bất cứ thứ gì để cạnh tranh về công nghệ, hai bên liên tục thay phiên nhau xuất hiện như trong một vở kịch, bên này vừa hát xong, bên kia đã bước lên sân khấu.

"Đúng là một thời đại kỳ diệu."

Lâm Huyền không kìm được cảm thán, thời đại phát triển công nghệ thần tốc như thế này có lẽ sau này sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

"Bom hydro?"

CC nghiêng đầu hỏi:

"10 triệu tấn TNT... khái niệm này là như thế nào?"

"Chiến tranh Thế giới thứ hai có bom nguyên tử cô biết chứ."

Lâm Huyền giải thích cho cô ấy:

"Bom nguyên tử trong Thế chiến II có công suất là 20 nghìn tấn TNT, nên tính sơ qua, quả bom hydro này có sức mạnh gấp khoảng 500 lần quả bom nguyên tử đó."

"500 lần!!!"

CC mở to mắt, kinh ngạc thốt lên:

"Một quả bom nguyên tử đã đủ để phá hủy cả một thành phố, vậy thì quả bom hydro này nổ ra chẳng phải có thể hủy diệt 500 thành phố sao?!"

"Không đến mức vậy."

Lâm Huyền mỉm cười:

"Thứ này không tính sức tàn phá theo cách đó, nhưng sức mạnh của nó thực sự lớn hơn bom nguyên tử nhiều."

Lúc này.

Nữ phát thanh viên trên TV đã đọc xong bản tin, mỉm cười với

khán giả:

"Vậy ngay sau đây, chúng tôi mời quý vị cùng theo dõi đoạn phim do quân đội cung cấp, để cảm nhận cảnh tượng bùng nổ cực kỳ choáng ngợp này!"

……

Mỹ, New Jersey, Princeton, số 112 phố Marshall.

Einstein ngồi trên ghế sofa, theo dõi buổi phát sóng tin tức buổi sáng.

Việc nghiên cứu bom hydro luôn là bí mật quốc gia cao nhất của Mỹ, ông cũng như mọi người, chỉ mới biết tin này qua bản tin sáng nay.

Chương 1772: Hằng số vũ trụ (3)

Chương 1772: Hằng số vũ trụ (3)

Nguyên lý của bom hydro khác với bom nguyên tử, nó là một dạng của phản ứng nhiệt hạch, tương tự như mặt trời, đó là dạng năng lượng sơ khai nhất của các vì sao và vũ trụ… so với năng lượng phát ra từ phản ứng phân hạch thì nhiều hơn rất nhiều.

Trên TV, phát thanh viên đã đọc xong bản tin, hình ảnh chuyển sang cảnh quay xa từ một chiếc camera.

Khoảng cách rất xa, còn bị chắn bởi biển, không thể nhìn rõ thứ gì ở phía xa.

Nhưng đột nhiên!

Ánh sáng trắng chói lòa!

Vụ nổ!

Mặt đất rung chuyển!

Quả cầu lửa bốc lên ngút trời! Mãi cho đến hơn mười giây sau, tiếng nổ mới vang rền, kèm theo luồng khí nóng cuồn cuộn, khiến ống kính máy quay rung lắc dữ dội.

Cùng lúc đó…… dường như còn có một số tia bức xạ đập vào cuộn băng ghi hình, tạo nên một loạt những đốm trắng nhấp nháy, dày đặc và không liên tục.

Dần dần.

Quả cầu lửa nơi chân trời xa xa bắt đầu tắt dần, chuyển thành đám khói đỏ cuộn lên cao.

Đám mây hình nấm...

Đám mây khổng lồ hình nấm sừng sững giữa trời và đất.

Cuộn tròn.

Xoáy tròn.

Tập hợp.

Nâng cao.

Đám mây hình nấm màu xám đỏ ngày càng lớn, cho đến khi đoạn phim kết thúc, nó vẫn đang từ từ bay lên… như một khối u đang phát triển nhanh chóng.

Nhìn thấy sức tàn phá khủng khiếp này.

Einstein bỗng trở nên mơ màng.

Ông không phải sợ hãi, cũng không phải lo lắng.

Nếu là ông của những năm trước, có lẽ khi chứng kiến vụ nổ của quả bom hydro mạnh gấp hàng trăm lần so với bom nguyên tử, ông sẽ rơi vào tình trạng tuyệt vọng.

Nhưng giờ đã khác.

Hôm qua, sau cuộc trò chuyện với chàng trai trẻ tên Douglas, ông đã suy nghĩ rất nhiều khi trở về, và cảm thấy rằng các khái niệm như răn đe hạt nhân, phản ứng hạt nhân, trả đũa hạt nhân là rất thực tế, có lẽ không lâu nữa tình trạng toàn cầu này sẽ hình thành.

Einstein hiểu rõ.

Muốn tạo ra sự răn đe hạt nhân, vũ khí càng mạnh càng tốt; vũ khí càng mạnh, sự răn đe càng lớn, việc phát động chiến tranh sẽ trở nên thận trọng hơn.

Douglas đã nói đúng.

Việc kích nổ bom hydro… đợi đến khi Liên Xô cũng sở hữu bom hydro… điều này thực sự không phải là tin xấu cho hòa bình lâu dài của thế giới.

Nhưng lý do khiến ông mơ màng lúc này...

Là bởi vì hình ảnh vụ nổ bom hydro vừa rồi đã mang lại cho ông một số cảm hứng hoàn toàn mới.

Đặc biệt là khi các tia bức xạ và ánh sáng chiếu vào cuộn băng ghi hình, tạo nên những đốm trắng lấp lánh dày đặc, rực sáng trên màn hình.

Những đốm trắng dày đặc đó khiến ông nhớ đến một nghiên cứu mà ông từng đưa ra rồi lại bác bỏ, thậm chí còn gọi nó là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình —

Hằng số vũ trụ.

Năm 1917, Einstein sử dụng phương trình trường hấp dẫn của mình để nghiên cứu tổng thể vũ trụ. Để giải thích cho sự tồn tại của một vũ trụ tĩnh có mật độ vật chất khác không, ông đã thêm vào phương trình một hằng số tỷ lệ với metric tensor.

Giá trị của hằng số này rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả ở quy mô của dải Ngân hà cũng có thể bỏ qua, vì vậy ông đặt tên nó là "hằng số vũ trụ" và ký hiệu bằng Λ.

Về sau.

Cùng với sự tiến triển của nghiên cứu và thực nghiệm, Einstein

nhận ra rằng hằng số vũ trụ này hoàn toàn là sai lầm, không thực tế… trong bất kỳ tình huống nào, hằng số giả định này dường như đều không thể đưa ra kết quả chính xác.

Vì thế, ông công khai bác bỏ hằng số vũ trụ và thừa nhận rằng, việc đưa hằng số vũ trụ vào phương trình thuyết tương đối rộng là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ông.

Những năm sau đó, ông không còn nghiên cứu về hằng số vũ trụ nữa.

Vì ông biết rõ, hằng số vũ trụ là một sai lầm, không có cách nào, không có tiền đề nào có thể khiến nó trở thành đúng.

Nhưng vừa nãy.

Khi những đốm sáng nhấp nháy, dày đặc, chồng chất và rực sáng ấy đập vào mắt ông.

Ông bỗng ngây người!

Ông đã có một linh cảm mới!

Vũ trụ… hằng số…

Có lẽ trọng điểm không nằm ở hằng số, mà nằm ở vũ trụ.

Giống như năng lượng từ phản ứng nhiệt hạch của bom hydro, đây cũng là nguồn năng lượng sơ khai nhất của các vì sao và vũ trụ.

Chỉ là sự va chạm giữa hai hạt nhân nguyên tử cực nhỏ, sự mất khối lượng của vài hạt quark không đáng kể, nhưng lại có thể phát ra một nguồn năng lượng vĩ đại, đủ để đốt cháy các vì sao và hủy diệt hành tinh!

Nhỏ... và lớn.

Càng nhỏ, có lẽ... lại càng vĩ đại.

Có khi nào...

Hằng số vũ trụ cũng tương tự như vậy không?

"Rốt cuộc, hằng số vũ trụ là gì?"

Einstein nhíu mày, tự hỏi:

"Chẳng lẽ... những năm trước đây, mình đã sai lầm sao?"

"Hằng số vũ trụ rốt cuộc là gì? Hằng số vũ trụ rốt cuộc có giá trị bao nhiêu?"

Trước đây, ông hoàn toàn không có manh mối.

Nhưng giờ đây!

Ông đã có!

Chính vụ nổ của bom hydro và những đốm trắng dày đặc trên màn hình đã mang đến cho ông nguồn cảm hứng!

Chương 1773: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (1)

Chương 1773: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (1)

"Giấy... bút... mình phải tính toán ngay bây giờ!"

Einstein thở gấp.

Ông quay người lao về phía phòng làm việc, trên đường chạy đã làm đổ không biết bao nhiêu thứ.

Nhưng ông không quan tâm!

Ông cần tính toán! Phải tính toán ngay lập tức!

Có lẽ bí mật của hằng số vũ trụ sẽ được ông giải mã trong tay!

Soạt——

Ông ngồi trước bàn làm việc, trải ra một chồng giấy nháp, nhanh chóng viết lên đó những công thức bằng chiếc bút thép.

Sáng sớm mùa đông, nhiệt độ rất thấp.

Thế nhưng mồ hôi vì kích động đã chảy xuống trên gò má của Einstein.

Người đàn ông ở tuổi bảy mươi này đã lâu lắm rồi mới cảm thấy phấn khích đến vậy.

Ông không rời mắt, chăm chú nhìn những công thức dần xuất hiện trên trang giấy.

Nếu hằng số vũ trụ thực sự là một con số cụ thể...

Vậy thì con số này...

Rốt cuộc là bao nhiêu?

Nhanh thôi!

Ông sẽ sớm tính toán ra!

……

Cùng thời điểm đó.

Mỹ, New York, Manhattan, khách sạn Empire State.

Keng.

Chiếc nĩa bạc trượt khỏi tay CC, rơi xuống tờ New York Times trên bàn trà, vang lên hai tiếng lanh lảnh rồi lăn xuống thảm len.

CC thở dốc, khuôn mặt tái nhợt.

Cô ấy chăm chú nhìn màn hình TV, nơi hình ảnh vụ nổ mãnh liệt, ánh sáng chói lòa, quả cầu lửa rực cháy, và đám mây hình nấm khổng lồ bốc cao...

Đôi đồng tử của cô ấy run rẩy.

Toàn thân đều đang run lên.

"CC!"

Lâm Huyền nhận ra CC không ổn, vội chạy tới, đỡ lấy cô ấy:

"CC? Cô sao vậy?"

CC hít một hơi thật sâu.

Cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

"Lâm... Lâm Huyền, chúng ta về lại Brooklyn đi... tôi không muốn ở lại Manhattan nữa."

"Hả?"

Lâm Huyền bất ngờ, hỏi:

"Tại sao? Những ngày này chúng ta không phải đã rất vui sao?"

CC nhìn vào màn hình TV với những đốm sáng dày đặc sau vụ nổ.

Đó là cảnh tượng sau vụ nổ bom hydro.

Cả hòn đảo đã bị xóa sổ.

Một khoảng trống lớn bốc hơi ở giữa, nước biển xung quanh liên tục tràn vào.

Mọi thứ bị hủy diệt,

Mọi thứ trở về hư vô,

Mọi thứ không còn tồn tại.

Giống như nỗi lo lắng và bất an mà cô ấy đã mang trong lòng suốt những ngày qua...

"Chuyện này không phải là một giấc mơ chứ? Một khi tỉnh giấc, tất cả những gì vốn không thuộc về cô sẽ lập tức tan biến, như bị quả bom hydro xóa sổ, không để lại dấu vết nào."

Cô ấy lắc đầu.

Cô không sợ mất hết mọi thứ.

Chỉ sợ mất đi thứ duy nhất cô xem như bảo vật.

"CC?"

Lâm Huyền thấy CC không nói gì, liền hỏi:

"Giấc mơ của cô là đến Manhattan mà, cuộc sống ở Manhattan của cô mới chỉ vừa bắt đầu, cô không muốn ở đây nữa sao?"

"Chúng ta vẫn còn rất nhiều tiền, tiêu không hết đâu. Sau này cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn ở đây, mở một quán cà phê, một tiệm hoa chẳng hạn... chẳng phải các cô gái thường thích kiểu cuộc sống như vậy sao?"

CC quay người lại:

"Anh nói đúng, Lâm Huyền. Những ngày này tôi đã sống rất vui ở Manhattan, đây chắc chắn là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi."

"Nhưng... vừa rồi, tôi bỗng nhận ra rằng những thứ này vốn không thuộc về tôi. Tôi rất sợ rằng khi có được chúng, tôi sẽ mất đi những thứ quý giá hơn..."

Cô ấy cắn môi, lắc đầu:

"Lâm Huyền... điều khiến tôi thực sự hạnh phúc không phải là Manhattan, mà là có anh ở bên cạnh tôi, có anh ở bên tôi."

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn hiểu rồi.

Quả nhiên, CC lại một lần nữa rơi vào tình trạng lo lắng và bất an, giống như lần trước ở rạp chiếu phim.

Hình ảnh vụ nổ bom hydro mãnh liệt dường như đã đánh thức thế giới này, và cũng đánh thức CC - một cô gái nghèo đến từ Brooklyn...

"Tôi sẽ không rời đi."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tôi biết cô đang lo lắng điều gì, cô vẫn lo rằng đây là một giấc mơ, rằng khi tỉnh dậy sẽ thấy tôi biến mất. Nhưng... không phải vậy đâu, CC, đây không phải giấc mơ, đây chính là thực tại."

Tuy nhiên.

CC không nói gì, cũng không có phản ứng gì.

Cô ấy dường như thực sự đột ngột rất sợ Manhattan, rất sợ rằng thành phố quốc tế xa hoa này sẽ nhấn chìm thế giới nhỏ bé của mình.

"Lâm Huyền... chúng ta về thôi..."

CC gần như dùng giọng điệu van nài:

"Tôi muốn cùng anh trở về Brooklyn... dù nơi đó nghèo khó và lạc hậu hơn Manhattan, dù ở đó không có đồ ăn ngon hay quần áo đẹp, dù Brooklyn chẳng có gì... nhưng..."

Cô ấy nắm lấy tay áo Lâm Huyền, như bấu víu vào một cọng rơm cuối cùng.

Ngước lên, nhìn vào mắt Lâm Huyền:

"Brooklyn... có anh là đủ."

Lâm Huyền nhìn CC, không nói gì.

Cuối cùng.

Hắn gật đầu:

"Được thôi."

Hắn không nói thêm gì nữa, xoa xoa mái tóc mềm mại của CC, mỉm cười nói:

"Vậy chúng ta... về lại Brooklyn thôi."

Có lẽ đối với CC, sự thay đổi lớn trong cuộc sống chỉ trong vài ngày ngắn ngủi như vậy thật khó chấp nhận, khó tin tưởng.

Lâm Huyền hoàn toàn hiểu điều đó.

Khi hắn mới nhận ra thế giới giấc mơ là thế giới thực ở 600 năm sau, trong lòng hắn cũng có sự kháng cự tương tự.

Vài ngày trước, CC chỉ là một cô gái nghèo khổ ở Brooklyn, không có gì cả, phải lang thang trên đường phố, ngay cả việc ngửi mùi xúc xích cũng là một điều xa xỉ không thể thực hiện.

Nhưng chỉ trong chớp mắt.

Chương 1774: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (2)

Chương 1774: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (2)

Cô ấy đã ở trong khách sạn cao nhất Manhattan, ăn những món ngon nhất, mặc những bộ váy đẹp nhất, tham dự những buổi dạ tiệc sang trọng nhất...

Bất kỳ ai ở trong tình huống này cũng sẽ nghi ngờ rằng mình đang sống trong một thế giới như Alice ở Xứ sở thần tiên, rồi trở nên lo lắng và sợ mất tất cả.

Huống chi đây là thời kỳ Chiến tranh Lạnh, trong suy nghĩ của mọi người, chiến tranh hạt nhân có thể xảy ra bất cứ lúc nào; ánh sáng trắng chói lòa từ vụ nổ bom hydro và đám mây hình nấm khổng lồ đã kéo CC trở lại với thực tế.

Lâm Huyền gọi người phục vụ mang đến một chiếc vali lớn.

CC nhét hết quần áo, trang sức và những thứ cô đã mua ở Manhattan vào vali, không để lại bất kỳ dấu vết nào trong thành phố xa hoa và lạ lẫm này.

Sau đó.

Họ lên đường trở về.

Lần này, khi hai người đi ngang qua cầu Brooklyn bằng taxi, tình cảnh đã khác hẳn.

Lúc đến, họ lái xe mô tô, gió thổi qua, chiếc váy cưới màu trắng của CC bay phấp phới trong gió; lúc trở về, họ ngồi trong xe,

những bộ trang phục tinh tế và đắt tiền được mặc chỉnh tề.

Dấu vết duy nhất của sự thay đổi chính là CC vẫn nắm chặt tay áo Lâm Huyền. Chỉ đến khi xe thực sự băng qua cầu Brooklyn, cô mới thở phào nhẹ nhõm và buông tay ra.

Lúc ba giờ chiều.

Cả hai dừng chân ở một nhà trọ tại Brooklyn Heights.

Phòng không lớn, chỉ là một phòng tiêu chuẩn với hai giường đơn, diện tích hơn hai mươi mét vuông, có hai chiếc giường đơn, một bộ bàn ghế và một chiếc TV trắng đen.

Dĩ nhiên, điều kiện và đẳng cấp không thể so với Manhattan, nhưng ở Brooklyn thì nơi này cũng được xem là khá tốt, ít nhất là rất sạch sẽ.

CC rất thích không gian nhỏ hẹp nhưng ấm cúng này.

Vừa bước vào phòng, cô ấy cười khúc khích và nhảy lên giường:

"Thấy chưa, tôi đã nói mà, vẫn là những căn phòng nhỏ thế này khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn, những căn phòng lớn thật sự khiến người ta không có cảm giác an toàn. Đúng là so với Manhattan... tôi vẫn thích Brooklyn hơn."

Lâm Huyền khẽ mỉm cười, đẩy chiếc vali lớn của CC vào góc, ngồi xuống ghế:

"Lúc trước cô còn nói giấc mơ cả đời của cô là được sống ở Manhattan, bây giờ không muốn nữa à? Định từ bỏ sao?"

"Không... không hẳn là từ bỏ."

CC ôm lấy chiếc gối, ngồi dậy, nhìn Lâm Huyền:

"Giấc mơ ấy mà, chỉ cần thực hiện được là được rồi. Dù sao tôi cũng đã đến Manhattan, đã lên đỉnh tòa nhà Empire State, giờ không còn gì phải tiếc nuối nữa."

Lâm Huyền mở chiếc cặp bạc mà hắn đã giành được từ tay đám gangster.

Bên trong vẫn đầy những xấp đô la, màu xanh biếc, chẳng hao hụt đi chút nào.

Trong thời đại này, để tiêu hết số tiền khổng lồ này quả thật rất khó...

"Cô có còn muốn làm gì nữa không? Hoặc muốn có thêm thứ gì không?"

Lâm Huyền chỉ vào đống tiền trong cặp:

"Chúng ta vẫn còn rất nhiều tiền chưa tiêu hết."

"Nhất định phải tiêu hết sao?"

CC nghiêng đầu, đầy thắc mắc:

"Tiền này để lại cũng được mà, dù sao sau này cuộc sống còn dài."

"Ờ..."

Lâm Huyền chợt ngập ngừng.

"Sau này, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa đâu."

Giờ đây, thời gian đã bước vào tháng 11.

Dù hắn không biết chính xác ngày sinh của CC đời đầu là ngày nào, nhưng chắc chắn rằng nó đang đến rất gần.

Rất có thể, trong vài ngày tới, ngày kia, hoặc thậm chí ngày mai, sẽ là sinh nhật 20 tuổi của CC.

Cho đến giờ, CC vẫn chưa có dấu hiệu trở thành thiên niên trụ.

Nhưng có lẽ, sự biến đổi từ người thường thành thiên niên trụ có thể xảy ra trong chớp mắt; dù thế nào... cuộc đời của CC đang bắt đầu đếm ngược.

Mục đích Lâm Huyền quay trở về năm 1952 lần này là để chứng kiến thời khắc lịch sử này, và từ đó tìm ra cách cứu thiên niên trụ.

Hắn không thể thay đổi lịch sử, và cũng không được phép thay đổi lịch sử.

Để không cắt đứt sợi dây diều nối với năm 2234, hắn chỉ có thể đứng nhìn CC hóa thành những mảnh sao xanh rồi tan biến, mà không được can thiệp vào bất cứ điều gì.

Đây đã...

Là lần thứ hai hắn phải chứng kiến một cô gái thiên niên trụ tan biến.

Hắn cảm thấy tội lỗi.

Thật sự rất tội lỗi.

Vì vậy.

Điều duy nhất hắn có thể làm lúc này là như chiếc đèn thần Aladdin, thực hiện những điều ước của CC, bù đắp những tiếc nuối của cô, để cô có thể hạnh phúc và vui vẻ trong quãng thời gian còn lại của đời mình.

"Yên tâm, tiêu không hết đâu."

Lâm Huyền cười, vỗ nhẹ vào chiếc vali rồi tiếp tục nói:

"Cô xem, chúng ta đã tiêu xài phóng khoáng suốt thời gian qua, mà dường như số tiền trong chiếc vali này chẳng hề giảm đi chút nào. Vậy nên, nếu có ước mơ, nguyện vọng hay tiếc nuối gì, cô cứ mạnh dạn nói ra, tôi sẽ giúp cô thực hiện hết."

"Thật sự không có đâu, Lâm Huyền."

CC cười ngọt ngào:

"Nhờ anh chăm sóc mà giờ tôi đã rất hạnh phúc rồi, thực sự cảm thấy không còn chút tiếc nuối nào trong cuộc đời."

"Không cần vội, cô có thể suy nghĩ thêm."

Lâm Huyền dựa người ra sau ghế:

"Dù sao bây giờ chúng ta cũng không có việc gì làm. Chắc chắn ước mơ và tiếc nuối của cô không chỉ đơn giản là đi đến Manhattan thôi đúng không?"

Chương 1775: Chương 1775: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (3)

Chương 1775: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (3)

"Chắc chắn còn những nguyện vọng khác nữa, không kể lớn hay nhỏ. Nói thẳng ra... tiền trong chiếc vali này vốn là tiền phi nghĩa, giữ lại cũng không có ích gì, chi bằng tiêu hết cho đỡ phiền."

CC dường như đã bị thuyết phục.

Đúng vậy.

Số tiền trong chiếc vali này, nếu để đám gangster nhìn thấy, chắc chắn sẽ gây ra rắc rối, chi bằng tiêu hết cho an toàn.

Cô nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ.

Rõ ràng bây giờ cô đã rất hạnh phúc, rất vui vẻ, thậm chí niềm vui gần như tràn đầy.

Liệu còn có gì tiếc nuối không?

Liệu còn điều ước nào không?

Chìm đắm trong những ký ức, bất chợt trong đầu cô hiện ra một nguyện vọng ngây thơ, đã bị chôn vùi và lãng quên từ lâu—

"Pháo hoa."

CC khẽ nói.

Cô cười nhẹ, đôi mắt cong lên như vầng trăng khuyết, lúm

đồng tiền nhỏ xinh hiện lên trên khuôn mặt thanh tú:

"Nếu thật sự có thể ước thêm một điều... tôi muốn được xem một màn pháo hoa nở rộ chỉ dành riêng cho tôi!"

Lâm Huyền bất giác nín thở.

Pháo hoa.

Hắn không ngờ lại nghe thấy từ này ở đây.

Cứ như thể, lịch sử đang hoàn thành một vòng tròn khép kín vào khoảnh khắc này.

Câu nói này, CC của 600 năm sau cũng từng nói, và cô ấy cũng có một sự say mê đặc biệt với pháo hoa.

Đó là vào cuối giấc mơ thứ bảy.

Lâm Huyền từng đùa hỏi CC rằng nếu một ngày cô có thể vượt qua sinh nhật 20 tuổi, cô sẽ muốn món quà sinh nhật gì.

Khi đó, CC không chút do dự, đáp ngay:

"Pháo hoa. Tôi rất muốn nhận được một màn... pháo hoa thuộc về riêng mình."

Câu trả lời đó làm Lâm Huyền vô cùng ngạc nhiên.

Hắn thật sự không ngờ ước mơ của CC lại giản dị đến thế, nhưng cũng mơ mộng đến lạ kỳ; thậm chí chính CC cũng không rõ tại sao cô lại muốn như vậy, chỉ nói rằng trong tâm trí cô, luôn có sự ám ảnh này.

Cũng tương tự, Lâm Huyền về sau mới biết rằng, khi Sở An Tình tỉnh giấc bất chợt, cô ấy cũng hay lẩm bẩm về pháo hoa. Chắc hẳn trong giấc mơ thiên niên trụ của cô ấy cũng có những cảnh liên quan đến pháo hoa.

Và giờ đây.

Sự thật dường như đã được làm sáng tỏ.

Dù là giấc mơ của Sở An Tình hay nỗi ám ảnh của CC...

Có lẽ tất cả đều bắt nguồn từ CC đời đầu ở năm 1952 này, phải không?

Cô ấy mới là điểm khởi đầu của mọi thứ.

Là nơi tất cả bắt đầu.

"Hehe, tôi có phải đang làm nũng quá không?"

CC gãi đầu cười:

"Thật ra tôi chỉ nói vậy thôi, anh đừng bận tâm. Đúng là tôi rất thích pháo hoa, cũng rất thích xem pháo hoa... nhưng chưa bao giờ có dịp nào thích hợp, vì ở Brooklyn ít khi có ai bắn pháo hoa."

"Ở Manhattan thì họ bắn pháo hoa thường xuyên, nhưng ở xa quá, nhìn chỉ thấy chút xíu, chẳng thấy gì rõ cả. Nên từ nhỏ tôi đã luôn mơ ước có một màn pháo hoa dành riêng cho mình, pháo hoa sẽ nổ tung ngay trên đầu tôi, bao phủ khắp bầu trời và chiếu sáng cả đêm tối!"

"Nhưng khi lớn lên, tôi cũng hiểu điều này không thực tế chút nào, nên đã sớm từ bỏ. Cũng chỉ nhờ anh gợi ý tôi mới nhớ lại thôi."

"Chuyện này có gì khó?"

Lâm Huyền nhún vai:

"Bắn một màn pháo hoa thôi mà, đây chắc chắn là điều ước dễ thực hiện nhất."

"Thật vậy sao!" Mắt CC sáng rực lên.

"Tất nhiên rồi."

Ngược lại, Lâm Huyền có chút băn khoăn, bắn pháo hoa có gì khó đâu? Chỉ cần có tiền, pháo hoa sẽ rực sáng trên trời.

Hắn đứng dậy:

"Một khi cô đã nói ra, tôi – chiếc đèn thần Aladdin – sẽ giúp cô thực hiện. Cô yên tâm, tối nay tôi sẽ chuẩn bị. Tối nay hoặc tối mai... chúng ta sẽ có một màn pháo hoa chiếu sáng khắp Brooklyn dành cho cô!"

Nói là làm.

Sau bữa tối đơn giản, Lâm Huyền và CC cùng ra ngoài, ghé qua nhiều cửa hàng để hỏi thăm.

Nhưng họ phát hiện ra một chút khó xử...

Ở New York, việc bán và bắn pháo hoa tầm cao bị cấm hoàn toàn.

Loại pháo hoa cầm tay nhỏ thì được bán và đốt tự do, nhưng pháo hoa tầm cao lại bị kiểm soát nghiêm ngặt.

Có lẽ do yếu tố thời đại, hoặc cũng có thể là do số lượng nhà cao tầng ở New York quá nhiều nên cần đảm bảo an toàn.

May mắn là, Lâm Huyền rất am hiểu văn hóa Mỹ.

Trên mảnh đất này, siêu năng lực lớn nhất chính là sức mạnh của tiền.

Khi một xấp tiền đô nhỏ được đưa ra… ông chủ vừa nãy còn tuân thủ luật pháp ngay lập tức thay đổi thái độ:

"Khụ khụ, lệnh cấm này thật ra không phải tuyệt đối, mỗi năm đều có người bắn pháo hoa tầm cao mà! Cảnh sát có quá nhiều việc, làm sao kiểm soát hết được!"

"Ngài cứ yên tâm, việc bắn pháo hoa là hành động cá nhân của chúng tôi, tuyệt đối sẽ không gây rắc rối gì cho ngài đâu! Nhưng… hiện tại có một khó khăn là chúng tôi sẵn sàng bắn pháo hoa, nhưng không có pháo hoa sẵn để bắn."

"Việc đốt pháo hoa cá nhân khó kiểm soát, nhưng cửa hàng bán pháo hoa thì rất dễ bị kiểm soát. Toàn bộ New York không có ai dám bán pháo hoa tầm cao, thông thường phải qua bang Pennsylvania bên cạnh để mua rồi vận chuyển về Brooklyn."

Lâm Huyền tiếp tục đẩy xấp tiền vào tay ông chủ:

"Không sao, chỉ cần cho tôi biết, sớm nhất là khi nào tôi có thể thấy pháo hoa của mình."

Chương 1776: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (4)

Chương 1776: Pháo hoa và Tháp đồng hồ (4)

"Tối ngày mai là chắc chắn có!"

Ông chủ vỗ ngực nói:

"Tối nay tôi sẽ lái xe bán tải... không, với số tiền ngài đưa ra quá đủ rồi, tôi sẽ rủ tất cả anh em lái xe bán tải cùng đi Pennsylvania mua pháo hoa! Chúng tôi sẽ chất đầy mọi xe tải!"

"Ngày mai sáng ngài đến đây, nói cho tôi thời gian và địa điểm mong muốn, sau đó ngài không cần lo gì cả. Tối mai chỉ cần đứng ở điểm ngắm tốt nhất mà xem màn pháo hoa rực rỡ. Chúng tôi đảm bảo sẽ bắn hết mọi quả pháo hoa lên bầu trời, biến đêm thành ngày!"

Một cuộc giao dịch hoàn hảo đã được thực hiện.

Lâm Huyền và ông chủ bắt tay:

"Đáng tin cậy.""Hợp tác vui vẻ!"

……

Buổi tối.

Lâm Huyền và CC mỗi người nằm trên một chiếc giường, CC không ngừng trằn trọc, vì quá phấn khích mà không thể ngủ được.

Cô xoay người.

Trùm chăn, nhìn bóng lưng Lâm Huyền trên chiếc giường đối diện:

"Lâm Huyền, anh thật sự tốt với tôi quá, tôi không biết phải đền đáp anh thế nào."

"Cô không cần đền đáp tôi đâu," Lâm Huyền khẽ nói.

"Không thể như vậy được."

Dưới ánh trăng, CC nhìn vào gáy Lâm Huyền:

"Ít nhất... tôi cũng phải làm gì đó cho anh chứ. Anh đã làm quá nhiều điều cho tôi, thực hiện nhiều ước mơ của tôi như vậy, mà tôi lại chẳng giúp được gì cho anh."

"Đừng nói thế."

Lâm Huyền cũng quay người, đối diện với CC dưới ánh trăng:

"Cô đã giúp tôi nhiều lắm rồi, đó là ân tình mà cả đời tôi cũng không thể trả hết."

"Hả?"

CC ngạc nhiên:

"Anh đang nói gì vậy, Lâm Huyền? Chúng ta mới quen nhau vài ngày thôi mà... Tôi, tôi rõ ràng chẳng giúp được gì cho anh cả."

"Ngay ngày đầu tiên quen nhau, tôi chỉ giúp anh trốn thoát, đưa anh đi ăn ở bữa từ thiện của nhà thờ. Nếu muốn nói, tôi cũng chỉ hứa suông với anh hai điều —"

"Một là khi nào bay vào không gian, tôi sẽ mang về cho anh một món quà; hai là tôi đã nhường cho anh cơ hội ước nguyện mà tôi giữ suốt mười mấy năm qua, chúc anh có thể trở thành Đấng Cứu Thế như mong ước."

"Nhưng tất cả chỉ là lời hứa trên miệng... anh đừng coi đó là thật nhé."

Lâm Huyền cười khẽ, nhắm mắt lại:

"Như vậy là đủ rồi, điều đó đã... rất quý giá rồi."

……

Ngày hôm sau, 2 tháng 11 năm 1952.

Lâm Huyền thức dậy, chuẩn bị đến cửa hàng pháo hoa để bàn bạc thêm với ông chủ:

"CC, cô có đi không?"

CC vẫn nằm trên giường lắc đầu:

"Không, tối qua tôi ngủ không ngon. Tôi ở đây chờ anh về nhé."

"Được."

Lâm Huyền gật đầu:

"Vậy cô đừng đi lung tung nhé, ở yên đây đợi tôi."

Cẩn thận dặn dò, hắn đóng cửa rồi rời khỏi nhà trọ.

Ông chủ cửa hàng pháo hoa quả thực giữ lời.

Nhận tiền xong là làm việc ngay.

Ông ta hào hứng nói với Lâm Huyền rằng đêm qua đã lái xe đi Pennsylvania mua về 10 xe tải pháo hoa; đội "chiến binh cảm tử" của ông ta cũng đã sẵn sàng, chỉ cần Lâm Huyền ra lệnh, tối nay sẽ "bắn pháo" khắp Brooklyn!

"Ông nghĩ bắn pháo hoa ở đâu là đẹp nhất?"

Lâm Huyền hỏi:

"Ông là chuyên gia, hãy cho tôi một gợi ý."

"Khu vực dọc bờ sông tại Brooklyn Heights, bắn pháo hoa ở đó là tốt nhất."

Ông chủ đưa ra lời khuyên chuyên nghiệp:

"Ở đó không có nhà cao tầng, tầm nhìn rộng, gần sông và cũng có đủ không gian. Vị trí ngắm pháo hoa, tôi khuyên ngài nên tìm một sân thượng gần đó."

Lâm Huyền gật đầu.

Nghĩ đến khu vực gần đó...

Vào năm 1952, tòa nhà cao nhất Brooklyn là gì nhỉ?

Hắn lướt qua những kiến thức hạn chế của mình và nghĩ đến một tòa nhà nổi tiếng—

Tòa nhà Ngân hàng Williamsburg!

Thông thường, Lâm Huyền không nên biết đến một chi tiết nhỏ nhặt như thế này.

Nhưng hắn từng xem một bộ phim hoạt hình rất nổi tiếng, Spider-Man 2: Across the Spider-Verse.

Trong đó có một cảnh kinh điển khi hai Người Nhện treo ngược trên tháp đồng hồ tại Brooklyn, nhìn xuống toàn cảnh đường chân trời của New York.

Và tháp đồng hồ đó, chính là điểm cao nhất của Brooklyn lúc bấy giờ, tòa nhà Ngân hàng Williamsburg.

Nếu có thể ngắm pháo hoa từ đỉnh tháp đồng hồ, thì đó chắc

chắn sẽ là một trải nghiệm hoàn hảo.

Nhưng vấn đề là...

Đây là một ngân hàng, liệu họ có cho phép leo lên đỉnh tháp vào ban đêm không?

"Tốt nhất là hỏi trước đã."

Gần đến trưa, Lâm Huyền quyết định quay lại nhà trọ, mang CC theo để hành động cùng.

Hắn gọi taxi trở về.

Khi mở cửa phòng.

"Hả?"

Lâm Huyền như bị sét đánh!

Trong phòng, không có ai cả!

CC không có ở đây!

Cả người hắn lạnh ngắt, như rơi vào hầm băng.

Không thể nào...

Không lẽ...

"CC!"

Lâm Huyền hét lên.

Hắn không nghĩ ngợi gì nữa, lao đến mở cửa phòng tắm, nhưng bên trong cũng trống không.

"CC!!"

Hắn chạy ra hành lang và hét lớn.

"Đến đây! Tôi ở đây, Lâm Huyền!"

Từ cầu thang, tiếng bước chân dồn dập vang lên.

CC thở hổn hển chạy lên:

"Tôi... tôi thấy anh mãi chưa về, nên không chịu nổi, đi dạo quanh đây một chút."

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm:

"Cô làm tôi sợ chết đi được."

"Sao thế~ anh lo tôi bị lạc à!"

CC cười hì hì nhìn Lâm Huyền:

Chương 1777: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (1)

Chương 1777: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (1)

"Đừng lo, tôi đã lang thang ở Brooklyn bao năm rồi mà có mất tích đâu, sao giờ lại lạc được?"

Lâm Huyền bước vào phòng, liếc nhìn đồng hồ treo tường.

Bây giờ là 11:28 sáng.

Quả thực, vừa nãy hắn đã quá căng thẳng, dù thế nào thì CC cũng không thể biến mất vào thời điểm này.

"Đi thôi, tôi đưa cô đến một nơi."

Lâm Huyền đóng cửa lại, cùng CC bước ra ngoài và lên taxi.

Sau một quãng đường đi.

Từ xa, họ đã nhìn thấy tháp đồng hồ mang tính biểu tượng.

Quả nhiên, trông giống hệt như trong bộ phim Spider-Man.

Tòa nhà Ngân hàng Williamsburg, hay còn gọi là số 1 Quảng trường Hanson... trước khi tòa nhà Brooklyn cao tầng được xây dựng, tháp đồng hồ này từng là điểm cao nhất của Brooklyn.

Thật bất ngờ khi họ cho phép khách tham quan, kể cả vào buổi tối; bảo vệ nói với Lâm Huyền rằng, có rất nhiều công ty hoạt động trong tòa nhà này, không chỉ là ngân hàng, vì vậy có thể đến bất cứ lúc nào. Ông ta cũng gợi ý rằng tối nay ông ta sẽ là người

trực ca.

Lâm Huyền hiểu ngay ý ngầm của ông ta, chỉ một tờ tiền Franklin là đủ để mọi thứ suôn sẻ.

"Đi thôi, CC, chúng ta lên xem trước nào."

Cả hai đi thang máy lên đỉnh tháp đồng hồ, nhìn xuống toàn cảnh Brooklyn.

"Đây chính là điểm cao nhất của Brooklyn."

Lâm Huyền dựa vào lan can, chỉ về phía khu vực bờ sông Brooklyn Heights:

"Tối nay, pháo hoa sẽ được bắn ở đó, và từ đây... cô sẽ được ngắm màn pháo hoa tuyệt đẹp, dành riêng cho mình."

Hắn quay lại, nhìn về phía CC.

Nhưng hắn nhận ra cô ấy đang đứng đó, hai tay chắp sau lưng, nhìn mình mà không nhúc nhích.

?

Lâm Huyền có chút ngạc nhiên.

Với tính cách của CC, đáng lẽ lúc này cô đã lao đến lan can và hào hứng hét to rồi chứ.

Lâm Huyền vỗ nhẹ vào lan can:

"Cô không định đến đây xem trước à? Phong cảnh ở đây rất đẹp."

Tuy nhiên.

CC khẽ lắc đầu:

"Xin lỗi, Lâm Huyền."

Cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền với ánh mắt nghiêm túc pha lẫn sự áy náy:

"Xin lỗi... có một chuyện, tôi đã lừa anh từ trước đến giờ."

Ngày 2 tháng 11 năm 1952, 12:37 trưa.

Bên trong căn nhà riêng trên phố Marshall, Princeton, Einstein đã thức trắng một ngày một đêm.

Nghiên cứu suốt hơn 24 giờ liên tục, đối với cơ thể 70 tuổi của ông, chẳng khác gì một thử thách với tử thần.

Thế nhưng...

Ông không thể dừng lại.

Trong 24 giờ qua, không ăn không ngủ, ông cứ thế ngồi bất động trước bàn làm việc trong phòng.

Chiếc bút máy đã nhúng mực nhiều lần vẫn không ngừng kêu sột soạt trên giấy, những tờ giấy nháp chất đầy căn phòng, bay tán loạn khắp nơi. Ngay lúc này, từng tờ giấy vẫn tiếp tục bị ông vứt lên không rồi rơi xuống sàn.

"Hằng số... vũ trụ..."

Giọng Einstein khàn đặc, ông liếm đôi môi đã khô nứt vì lâu ngày không uống nước.

Ông quá đỗi phấn khích.

Quá mức hưng phấn.

Không thể tin được, một ngày nào đó ông có thể quay lại và đột phá trong nghiên cứu mà trước đây chính ông đã đề xuất rồi

bác bỏ!

Đôi mắt ông sáng rực, chăm chú nhìn những dòng công thức trên giấy nháp.

Trước khi chứng kiến vụ nổ bom hydro ngày hôm qua, ông chưa từng nghĩ đến hướng tiếp cận và phương pháp suy luận như thế này.

Giờ đây...

Có vẻ như giả thuyết này là đúng! Hằng số vũ trụ thực sự tồn tại!

Với hướng tiếp cận mới mẻ này.

Quá trình tính toán hằng số vũ trụ trở nên mượt mà vô cùng, không hề gặp chút trở ngại. Vẻ đẹp độc đáo của các phương trình và công thức cho Einstein biết... chỉ có những thứ đúng đắn mới có thể đẹp đẽ và tinh tế đến vậy.

Thật khó tưởng tượng.

Ông sắp tính ra được hằng số vũ trụ thật sao!

"Rốt cuộc hằng số vũ trụ sẽ là gì?"

Soạt.

Einstein lại vứt đi một tờ giấy nháp đã đầy công thức, tiếp tục tính toán trên tờ giấy mới.

Sắp rồi.

Sắp rồi.

Phương trình càng ngày càng đơn giản, kết quả cuối cùng sắp lộ diện.

Hằng số vũ trụ rốt cuộc là gì?

Ý nghĩa của nó là gì?

Sức mạnh đặc biệt nào ẩn chứa trong đó?

Những câu hỏi đã ám ảnh ông suốt cả đời... có lẽ sẽ dần sáng tỏ khi con số cụ thể được tính ra.

Sắp rồi.

Sắp rồi.

Sột soạt... sột soạt...

Tờ giấy nháp trên bàn nhanh chóng đầy kín, chỉ còn một khoảng trống nhỏ ở góc, nơi phương trình cuối cùng đã được đơn giản hóa tối đa, chỉ còn một bước nữa là ra kết quả.

Einstein thở dốc.

Ông mở to mắt, không dám tin.

"Số... nguyên?"

Mặc dù chưa viết ra đáp số, nhưng trong đầu ông đã tính ra rằng, kết quả của hằng số vũ trụ... lại là một số nguyên!

"Không thể nào, điều này không thể!"

Ông nhất thời hoảng loạn.

Theo giả thuyết ban đầu của ông, hằng số vũ trụ lẽ ra phải là một số vô cùng nhỏ, vô cùng nhỏ, thậm chí có thể bỏ qua ở quy mô dải Ngân hà.

Nó phải nhỏ đến mức gần như bằng 0!

Nhưng tại sao...

Nó lại là một số nguyên?

"Chắc không phải mình tính sai chứ?"

Einstein lắc đầu, lập tức bác bỏ suy nghĩ đó.

Chương 1778: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (2)

Chương 1778: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (2)

Mọi phép tính đều diễn ra trôi chảy, như thể đó là cách đúng đắn nhất, làm sao có thể sai được?

Dù điều này đi ngược lại với kiến thức thông thường.

Nhưng toán học là tuyệt đối, và kết quả này chắc chắn không thể sai!

Soạt.

Einstein vứt tờ giấy nháp đầy những bước tính đi, hít một hơi thật sâu trước tờ giấy trắng tiếp theo.

Ông cầm bút.

Đầu bút chạm xuống giấy.

Sau vài nét bút, hằng số vũ trụ cuối cùng cũng xuất hiện—

42!

Ong~~~~~~~~~~

Ngay khoảnh khắc bút rời khỏi giấy, không gian sau lưng Einstein bỗng trở nên dao động; như thể có một hòn đá ném xuống mặt nước, không gian bắt đầu vặn vẹo, chao đảo và rách toạc, kèm theo tiếng vo ve sắc bén!

Giây tiếp theo.

Hai quả cầu điện nhỏ, to cỡ trái táo, phát ra tia lửa điện xanh lóe sáng chói lòa, từ khe nứt không gian bay ra, ánh sáng xanh u ám nhuộm màu khắp căn phòng!

Einstein cảm nhận được sự bất thường sau lưng, vội vàng quay lại!

Tuy nhiên...

Đã quá muộn.

Một trong hai quả cầu điện màu xanh lao thẳng đến trước ngực Einstein với tốc độ không thể tin được, lặng lẽ và nhẹ nhàng, cứ thế hòa vào cơ thể ông.

Bùm.....

Einstein chỉ cảm thấy trong não mình có một điểm kỳ dị nổ tung, ánh sáng trắng nuốt chửng tất cả, mọi thứ trước mắt chìm vào hư vô; trong khoảnh khắc, não ông trở nên trống rỗng, tứ chi mất cảm giác, mắt lật ngược trắng dã, và ông mất đi ý thức.

Phịch!

Ông ngã xuống ghế, đầu đập mạnh vào bàn, đập vào tờ giấy viết con số 42... rồi bất tỉnh.

Còn quả cầu điện xanh thứ hai thì không hề dừng lại.

Nó như đang đuổi theo một mục tiêu đã định, nhảy vọt qua vài đoạn, rồi xuyên qua căn nhà, bay thẳng về phía bầu trời phía đông —

……

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh tháp đồng hồ của Tòa nhà Tiết kiệm Williamsburg,

Lâm Huyền đứng dựa vào lan can, đối diện với CC chỉ cách nhau một khoảng ngắn.

Bên dưới, ở góc mà cả hai không thể nhìn thấy.

Chiếc đồng hồ khổng lồ của tháp đang tí tách quay, kim giờ cố gắng tiến về phía số 1, kim phút vừa mới vượt qua số 8, còn kim giây thì không ngừng quay vòng đều đặn.

Trên sân thượng trống trải phía trên đồng hồ, một cơn gió lạnh mùa đông thổi qua, khiến vạt áo của Lâm Huyền và CC khẽ bay lên.

"Cô nói dối tôi?"

Lâm Huyền chớp mắt:

"Chuyện gì?"

CC chắp tay sau lưng, có vẻ hơi ngượng ngùng:

"Anh còn nhớ… lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, khi anh ăn cắp tờ báo của cậu bé da đen và nhờ tôi trả tiền hộ, nhưng rồi tôi cũng không có tiền, và chúng ta cùng nhau bỏ chạy không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Tất nhiên là nhớ, khi đó tôi mới đến Brooklyn, chưa quen ai cả, nên đã lấy trộm tờ báo để xem tình hình."

"Nhưng chẳng phải chúng ta đã giải quyết chuyện đó rồi sao? Sau khi kiếm được tiền ở gian hàng bắn bóng, chúng ta đã tìm lại cậu bé da đen và trả tiền cho tờ báo. Hơn nữa, chúng ta còn đưa dư, cậu ấy có vẻ rất vui."

"Vậy nên… cô lừa tôi ở điểm nào chứ? Tôi không hiểu lắm. Khi đó cô không có tiền, nên muốn trả tiền báo cũng không thể, vì vậy chúng ta mới phải bỏ chạy."

CC mím môi.

Cô ngước lên nhìn thẳng vào mắt Lâm Huyền:

"Đây là điều tôi muốn xin lỗi, Lâm Huyền. Rất xin lỗi vì khi đó tôi đã nói dối, thật ra…"

"Lúc đó tôi có tiền, chỉ là không muốn lấy ra mà thôi."

Cô ngừng lại một chút.

Rồi tiếp tục nói:

"Khi bà quản lý cô nhi viện qua đời, bà đã biết rằng cô nhi viện sắp phải đóng cửa và lũ trẻ sẽ bị đưa ra ngoài."

"Bà ấy rất rõ rằng những đứa trẻ nhỏ hơn sẽ có nhiều người muốn nhận nuôi, bởi nuôi từ nhỏ thì sẽ có tình cảm. Nhưng… những đứa lớn như tôi, đã hơn mười tuổi, hầu như không có gia đình nào muốn nhận nuôi. Con đường duy nhất là lang thang trên phố."

"Bà rất lo lắng cho chúng tôi – những đứa lớn. Trước khi qua đời, bà gọi từng đứa đến bên giường, dặn dò rất nhiều điều; bảo chúng tôi phải chú ý an toàn, tránh xa kẻ xấu, biết phân biệt đúng sai, sống tử tế và đừng đi vào con đường sai trái."

"Cuối cùng… bà đưa cho mỗi đứa chúng tôi 20 đô la, đó là số tiền cuối cùng của bà. Bà nói rằng chiến tranh đã cướp đi chồng và con của bà, bà ra đi chẳng mang theo gì, chỉ lo lắng chúng tôi sẽ chết đói trên đường."

"20 đô la này là món quà cuối cùng mà bà để lại cho chúng tôi – những đứa trẻ lớn. Bà dặn chúng tôi rằng đây là tiền cứu mạng và không được dùng trừ khi tình thế thực sự tuyệt vọng."

"Nhiều năm qua, tôi luôn khâu 20 đô la này vào túi áo trong,

chưa từng dám tiêu nó; dù có đói, có khó khăn đến đâu… tôi cũng không dám dùng, thậm chí không dám nghĩ đến nó."

"Bao nhiêu năm qua, tôi không biết thế nào mới gọi là tình thế tuyệt vọng, hay khi nào mới được phép dùng số tiền này… nhưng tôi không dám dùng. 20 đô la này đối với tôi còn quan trọng hơn cả sinh mạng."

CC bước lên một bước, tiến gần hơn đến Lâm Huyền.

Chương 1779: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (3)

Chương 1779: Đôi mắt xanh, khởi điểm của tất cả (3)

Giọng cô trở nên nhẹ nhàng:

"Vì vậy… Lâm Huyền, ngày hôm đó khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, tôi đã lừa anh; thực ra tôi có tiền, tôi hoàn toàn có thể rút ra một tờ để trả tiền cho tờ báo của anh. Nhưng… tôi đã không nỡ lấy nó ra."

"Đó là điều mà tôi đã day dứt và hối hận suốt những ngày qua. Anh đã làm quá nhiều cho tôi, đối xử với tôi rất tốt, chăm sóc tôi tận tình và thực hiện mọi ước mơ của tôi."

"Thậm chí khi có tiền trong tay, anh nghĩ ngay đến tôi, gần như tiêu hết tiền vào tôi. Vậy mà tôi…"

CC mím môi, cúi đầu:

"Còn tôi, lúc đó, thậm chí không muốn bỏ ra hai xu để giúp anh. Tôi thực sự rất áy náy."

Nghe vậy...

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chỉ có vậy thôi...

Hắn căng thẳng không cần thiết, cứ như thể có chuyện nghiêm trọng:

"Chuyện này có gì đâu."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Chuyện nhỏ này chẳng đáng gì, hơn nữa tôi rất hiểu hành động của cô khi đó. Ngày 28 tháng 10, chúng ta vừa mới gặp nhau, thậm chí còn chưa quen biết gì, hoàn toàn là người lạ."

"Cô không phải là Chúa Jesus, cũng không phải Đức Mẹ Maria, sao cô phải lấy số tiền cứu mạng bà cụ để lại để giúp tôi? Điều đó vốn không hợp lý."

"Bây giờ chúng ta đã quen thuộc rồi, là bạn bè, nên việc giúp đỡ lẫn nhau là lẽ đương nhiên; nhưng trong hoàn cảnh đó, tôi chỉ là một tên ăn trộm tờ báo, đổi lại là ai cũng sẽ không bỏ tiền ra giúp tôi."

"Đừng nói là cô, nếu đổi ngược vị trí, gặp phải tình huống như vậy, tôi cũng sẽ không can thiệp… vì thế, cô không cần phải áy náy gì cả, CC. Khi đó cô đã dẫn tôi trốn thoát, còn đưa tôi đến nhà thờ để xin bữa ăn miễn phí, tôi đã rất biết ơn cô rồi."

Việc CC không chịu bỏ tiền ra giúp hắn khi đó, Lâm Huyền hoàn toàn hiểu.

Cô gái nghèo từ Brooklyn này làm bất cứ việc gì cũng tính toán rất kỹ lưỡng, cân nhắc mọi thứ về lợi ích, đến mức muốn chia một đồng tiền làm hai để tiêu.

Cô ấy không chịu lấy số tiền cứu mạng bà cụ để giúp hắn, thì có gì là sai?

"Đúng là nói vậy thì đúng…"

Nghe Lâm Huyền không có vẻ trách mình, giọng CC cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, trên mặt lại xuất hiện nụ cười quen thuộc:

"Nhưng anh đã đối xử với tôi rất tốt, tôi cũng phải làm gì đó để đền đáp chứ!"

"Dù anh không trách tôi vì chuyện tiền báo, tôi cũng không thể ung dung chấp nhận lòng tốt của anh được, nên... sáng nay tôi cố ý không đi cùng anh đến gặp ông chủ cửa hàng pháo hoa."

"Sau khi anh rời nhà trọ, tôi lập tức dậy, rửa mặt và đi đến khu thương mại ở Brooklyn Heights."

"Đi đâu vậy?" Lâm Huyền ngạc nhiên hỏi.

CC cười khúc khích.

Cô tiến lên một bước nữa, khoảng cách giữa cô và Lâm Huyền chỉ còn chưa đầy nửa mét:

"Lúc trước khi anh dẫn tôi đi dạo trên lối đi bộ ở Brooklyn Heights, anh đã đứng trước cửa hàng đồng hồ rất lâu, đúng không? Khi đó anh nói rằng anh rất cần một chiếc đồng hồ, còn nói trước đây anh toàn đeo Rolex."

"Bây giờ anh ngày càng giàu có, muốn gì cũng có thể có được, tôi nghĩ thứ duy nhất tôi có thể đền đáp cho anh, thứ mà anh đang thiếu, chính là một chiếc đồng hồ."

CC, người luôn chắp tay sau lưng, cuối cùng cũng đưa hai tay ra phía trước.

Trong lòng bàn tay trắng trẻo của cô, là một hộp quà màu trắng hình vuông. Cô cầm lấy hộp quà, đưa về phía ngực Lâm Huyền:

"Xin lỗi, tôi không mua được Rolex. Số tiền tôi có... chỉ đủ mua chiếc đồng hồ rẻ nhất."

Lâm Huyền nhìn hộp quà nhỏ trước mặt.

Hắn nín thở, không nói nên lời.

20 đô la...

Hắn nhớ rất rõ, chiếc đồng hồ rẻ nhất trong cửa hàng đồng hồ đó có giá đúng 20 đô la.

20 đô la, đó là toàn bộ số tiền CC có, là tiền cứu mạng mà bà cụ đã để lại cho CC.

Vậy mà bây giờ, CC đã không chút do dự tiêu hết số tiền đó để mua một chiếc đồng hồ tặng cho hắn.

Lâm Huyền đưa tay ra, cánh tay hắn hơi run rẩy.

Dù số tiền trong chiếc vali của hắn có thể mua được cả trăm chiếc Rolex, hoặc thậm chí là chiếc đồng hồ đắt nhất thế giới, nhưng không gì có thể so sánh với chiếc đồng hồ trị giá 20 đô la này.

"Hả?"

CC nhìn về phía sau Lâm Huyền, đột nhiên mở to mắt:

"Đó là gì vậy?"

Cô chớp mắt.

Không nhìn nhầm.

Một quả cầu ánh sáng màu xanh, giống như một viên đạn, đang bay nhanh về phía họ.

Tốc độ quá nhanh!

Chỉ trong chớp mắt, nó đã lao đến phía sau Lâm Huyền!

"Hả?"

Lâm Huyền ngẩn người, định quay lại nhìn—

"Lâm Huyền, cẩn thận!"

CC hoảng sợ tột độ!

Thấy quả cầu điện màu xanh sắp đánh trúng Lâm Huyền, cô dồn hết sức mình, đẩy mạnh Lâm Huyền sang một bên, lấy thân mình chắn trước quả "đạn xanh" đó!

"CC!"

Lâm Huyền hét lên.

Hắn tận mắt chứng kiến.

Đó là một hạt thời không!

Chương 1780: Nhân sinh (1)

Chương 1780: Nhân sinh (1)

Một hạt thời không lấp lánh tia điện mãnh liệt, tỏa ra ánh sáng xanh u ám, vừa mang động năng vừa đầy năng lượng!

【Chỉ thấy hạt thời không đó, trong lúc hắn ngã xuống, lướt qua tai hắn, và ngay lập tức bị CC, người lao tới chặn lại, hấp thụ trực tiếp vào cơ thể cô ấy!】

Trong khoảnh khắc.

Cơ thể CC trở nên xanh trong suốt, dường như sắp hòa vào bầu trời xanh.

"CC!"

Lâm Huyền vội vàng bật dậy, muốn đỡ lấy CC.

Nhưng.

Cả người CC dần trở nên vô hình, dù hắn có cố gắng vung tay thế nào, cũng không thể chạm vào CC dù chỉ một chút! Cô gái trước mắt hắn giờ đây giống như không khí!

CC gần như trong suốt, kinh ngạc nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, mắt anh… mắt anh!"

Lâm Huyền vội nhìn vào kính bên cạnh, thấy hình ảnh phản chiếu của mình với vẻ mặt sửng sốt.

Đôi mắt xanh.

Đôi con ngươi vốn màu đen của hắn, trong nháy mắt đã biến thành một màu xanh sáng rực! Ánh sáng trong con ngươi long lanh như cả dải ngân hà! Y hệt đôi mắt của Hoàng Tước!

Cùng lúc đó...

Khuôn mặt của hắn cũng đang thay đổi nhanh chóng.

Gò má hắn bắt đầu nhô cao, khuôn mặt thon trở thành mặt vuông, sống mũi dựng lên cao, hốc mắt dần sâu thêm.

Hiện tượng bài dị thời không!

Bài dị thời không đã xuất hiện!

Quy luật thời không, hạt thời không, thiên niên trụ, đôi mắt xanh... Lâm Huyền ngay lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

"CC!!"

Hắn lập tức quay đầu lại.

Và nhìn thấy...

Soạt—

Soạt—

Soạt—

Cơ thể gần như trong suốt của CC ngay lập tức biến thành một chùm sao xanh, tan ra như những hạt cát, cuốn theo gió, bay đi.

Lâm Huyền quỳ xuống, cố gắng vồ lấy, nhưng không thể chạm được gì, chỉ có thể bất lực nhìn những hạt sao bay xa, tan biến vào không trung...

Cộp.

Chiếc hộp quà màu trắng chứa chiếc đồng hồ 20 đô la rơi xuống đất, bật mở, và chiếc đồng hồ bên trong cũng văng ra ngoài.

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn vào mặt đồng hồ thô sơ.

Kim giờ, kim phút và kim giây cùng nhau chỉ về một thời điểm quen thuộc—

12:42

Tính theo giờ Long Quốc, vừa vặn là 00:42.

"Ah..."

Lâm Huyền đau đớn tột cùng, siết chặt nắm đấm.

Hắn nhận ra, bên trong chiếc hộp quà nhỏ màu trắng còn có một mảnh giấy viết tay, bên trên có những dòng chữ đen.

Nhịp tim hắn tăng nhanh, đầu óc rối bời.

Lâm Huyền cố kìm nén cảm xúc, cầm lấy tờ giấy viết tay, mở ra, nhìn vào những dòng chữ thanh thoát trên đó:

"Ngày mai, giờ mùa hè sẽ kết thúc, nhớ chỉnh đồng hồ chậm lại một giờ nhé~"

Cộp.

Lâm Huyền đấm mạnh xuống đất.

Hắn ôm đầu, nhắm mắt lại, cả cơ thể lạnh toát.

Hắn đã nhìn rất rõ...

Hạt thời không khiến CC tan biến thành những mảnh sao xanh, thực chất không phải nhắm vào CC!

Nếu không phải CC đẩy hắn ra, hạt thời không đó chắc chắn

đã đánh trúng hắn!

"Điều đó có nghĩa là…"

Giọng Lâm Huyền run rẩy.

Hắn phát hiện ra, giọng nói bây giờ của mình đã không còn là giọng ban đầu, hiện tượng bài dị thời không không chỉ thay đổi ngoại hình mà còn thay đổi cả giọng nói của hắn:

"Người lẽ ra phải bị hạt thời không đó đánh trúng, người lẽ ra phải trở thành thiên niên trụ, người lẽ ra phải tan biến thành những mảnh sao xanh..."

Lâm Huyền nghiến chặt răng, hít một hơi sâu:

"Là mình."

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

……

Những chùm pháo hoa rực rỡ bảy màu nổ tung trên bầu trời Brooklyn. Màn pháo hoa hoành tráng chưa từng có này khiến mọi người qua đường đều dừng chân, ngẩng đầu ngắm nhìn và trầm trồ:

"Đẹp quá, chưa bao giờ thấy nhiều pháo hoa đến thế!"

"Ai mà lại bắn pháo hoa nhiều như vậy ở Brooklyn? Chuyện này không được phép mà?"

"Có lẽ là một cậu ấm nào đó muốn làm hài lòng người yêu đấy, haha, chúng ta được lợi rồi, thật may mắn khi được xem pháo hoa đẹp thế này ở Brooklyn!"

Ngày 2 tháng 11 năm 1952.

Đêm đó, dường như toàn bộ cư dân Brooklyn đều đang ngẩng đầu ngắm bầu trời, thưởng thức buổi trình diễn pháo hoa. Những ánh sáng lung linh nhiều màu sắc chiếu sáng trong con ngươi họ.

Chỉ có duy nhất một người...

Cúi đầu.

Quay lưng lại với bầu trời.

Đi ngược hướng với dòng người dọc bờ sông, vô định bước đi trên những con đường ở Brooklyn.

Đó là Lâm Huyền, người mặc bộ đồ đen, đội mũ len đen.

Vành mũ kéo thấp che đi phần lớn khuôn mặt.

Có lẽ hắn là người duy nhất ở Brooklyn không ngẩng lên nhìn pháo hoa.

Màn pháo hoa đó là hắn chuẩn bị cho CC.

Nhưng cô gái dễ thương, người thích ăn xúc xích nóng, lại không thể thực hiện ước mơ của mình, không thể nhìn thấy màn pháo hoa rực rỡ này...

Những đứa trẻ hét lên thích thú chạy qua bên cạnh Lâm Huyền.

Chúng nhảy nhót.

Vui vẻ và phấn khích.

Hét vang về phía bầu trời.

Nếu CC còn sống;

Nếu CC không trở thành thiên niên trụ;

Nếu CC không biến thành những mảnh sao xanh và tan biến;

Thì lúc này, cô ấy cũng sẽ giống như những đứa trẻ kia, nhón chân, chỉ lên bầu trời, nở nụ cười với lúm đồng tiền đáng yêu và đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, đúng không?

Chương 1781: Nhân sinh (2)

Chương 1781: Nhân sinh (2)

Chỉ tiếc rằng.

Số phận trớ trêu.

Chỉ còn thiếu một chút, chỉ cách vài giờ ngắn ngủi.

Pháo hoa.

Chỉ thế mà trở thành nỗi ám ảnh của CC, một sự ám ảnh kéo dài suốt 600 năm.

Từ đây.

Lâm Huyền đã hiểu hết mọi chuyện.

Triệu Anh Quân trước đó quả thực đã đoán đúng—

"Tất cả giấc mơ của thiên niên trụ đều là những mảnh ghép của cùng một câu chuyện, và câu chuyện đó... chính là cuộc đời của CC đời đầu."

Trong đoạn băng ghi hình của Trương Vũ Thiến, khi cô ấy đột nhiên tỉnh giấc, đã nói ra những từ khóa như ánh sáng trắng, vụ nổ, đám mây hình nấm, năm 1952, tờ báo, Einstein.

Cảnh trong giấc mơ đó chính là buổi sáng ngày 1 tháng 11, khi Lâm Huyền và CC đang ngồi trong phòng khách sạn ở Tòa nhà Empire State, xem TV.

Lúc đó, truyền hình đang phát cảnh vụ nổ bom hydro, hai

người đang thảo luận về Einstein, và trên bàn có tờ New York Times số mới nhất.

Đám mây hình nấm từ vụ nổ bom hydro đã gây ấn tượng sâu sắc với CC, có lẽ vì ký ức quá mạnh mẽ nên nó đã trở thành cơn ác mộng thường nhật của Trương Vũ Thiến.

Trong giấc mơ của CC 600 năm sau, cô ấy đã mơ thấy Lâm Huyền với đôi mắt màu xanh.

Trước đây, Lâm Huyền luôn cho rằng "Lâm Huyền mắt xanh" là điều không thể tồn tại, vì điều này đi ngược lại mọi quy luật thời không.

Nhưng thật không ngờ...

Ngay khi thiên niên trụ đầu tiên được đóng xuống, vào khoảnh khắc quy luật thời không bắt đầu có hiệu lực, "Lâm Huyền mắt xanh" đã thực sự xuất hiện!

Khi đó, cơ thể của CC đời đầu trở nên trong suốt, hoảng loạn, và hình ảnh cuối cùng cô ấy nhìn thấy trong cuộc đời mình ở tuổi 20 là Lâm Huyền với đôi mắt xanh. Điều này hẳn đã khắc sâu vào tâm trí cô.

Vì thế... nó trở thành giấc mơ của CC 600 năm sau.

Còn về giấc mơ của Sở An Tình, điều đó lại càng dễ giải thích.

Nỗi ám ảnh về pháo hoa.

Từ nhỏ đã luôn ao ước được thấy màn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời.

Màn pháo hoa ở ngay trước mắt.

Nhưng cuối cùng, lại lỡ mất, không thể nhìn thấy dù chỉ một lần.

Có lẽ.

Đó chính là ước nguyện lớn nhất trong lòng CC đời đầu, và cũng là nỗi tiếc nuối lớn nhất của cô.

……

Từng bước.

Từng bước.

Từng bước.

Lâm Huyền bước đi với những bước chân cô độc, giẫm lên con đường lạnh lẽo, tiếp tục tiến vào màn đêm.

Hắn không biết đây là đâu.

Cũng không biết phải đi về đâu.

Chỉ là mù quáng bước đi.

Dường như...

Mọi ngóc ngách của Brooklyn đều từng có bóng dáng của CC, nhưng giờ đây, cô đã biến mất không dấu vết.

Pháo hoa rực rỡ vẫn đang nổ tung trên bầu trời.

Cả mười xe pháo hoa, không thể nào bắn hết ngay trong chốc lát.

Trong tiếng pháo hoa nổ vang dội, Lâm Huyền tiếp tục suy nghĩ về vấn đề của thiên niên trụ.

Vừa rồi.

Hắn đã hiểu rõ phần nào về bí ẩn trong giấc mơ của thiên niên trụ.

Nhưng điều đó lại dẫn đến những thắc mắc phức tạp và khó hiểu hơn...

Điều có thể xác nhận là.

Vào lúc 12:42 ngày 2 tháng 11 năm 1952, theo giờ nước Mỹ, thiên niên trụ đầu tiên đã được đóng xuống dòng thời gian của vũ trụ.

Mặc dù không thể khẳng định liệu thời khắc này có phải là ngày sinh nhật thứ 20 của CC đời đầu hay không, nhưng Lâm Huyền đoán rằng khả năng cao là vậy, dù không có bằng chứng cụ thể.

Từ khoảnh khắc thiên niên trụ được đóng xuống, lịch sử chính thức bị khóa, và quy luật thời không bắt đầu có hiệu lực.

Ngay sau đó là hiện tượng bài dị thời không, khiến diện mạo của hắn thay đổi, và đôi mắt của hắn cũng trở thành màu xanh sáng rực.

Vừa rồi, Lâm Huyền đã nhìn vào kính cửa sổ.

Hình ảnh phản chiếu trên kính là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, nhưng lại làm những động tác giống hệt hắn, hai người nhìn nhau, ánh mắt chạm vào nhau.

Lâm Huyền biết đó là chính mình sau khi bị bài dị thời không. Nhưng thật sự hắn không có chút cảm giác đồng nhất nào, rất khó chấp nhận sự thật rằng người đàn ông xa lạ kia chính là hắn.

Chiều cao và vóc dáng thì không thay đổi mấy.

Nhưng các đường nét trên khuôn mặt thì hoàn toàn biến đổi, không còn chút gì giống diện mạo cũ.

Xung quanh đôi mắt xanh là hốc mắt sâu; với sống mũi cao và

gò má nổi bật, hắn trông như một người lai Bắc Âu.

Khuôn mặt giờ trở thành mặt vuông, thậm chí có một vết lõm nhỏ ở cằm, tạo ra hình ảnh của một người đàn ông phương Tây điển hình.

Chỉ còn lại mái tóc đen và làn da vàng là dấu hiệu duy nhất của một người châu Á, nhưng nhìn tổng thể... chắc chắn sẽ không ai nghĩ hắn là một người gốc Long Quốc.

Lâm Huyền đoán rằng.

Kể từ khi thiên niên trụ đầu tiên được đóng xuống.

Chương 1782: Nhân sinh (3)

Chương 1782: Nhân sinh (3)

Thế giới này, thời không này, đã trở thành cái mà hắn từng biết.

Còn việc có mơ thấy thế giới tương lai hay không… Lâm Huyền nghĩ khả năng cao là có thể.

Nhưng để kiểm chứng, hắn chỉ có thể đợi đến đêm nay khi chìm vào giấc mơ.

Hiện tại, suy nghĩ của hắn rất rối ren.

Từ bức tranh tổng quát, hắn đã làm sáng tỏ nhiều sự thật về thiên niên trụ:

Thiên niên trụ thực sự được dùng để khóa chặt lịch sử, và một khi lịch sử bị khóa, quy luật thời không sẽ có hiệu lực, dẫn đến hiện tượng bài dị thời không.

Thiên niên trụ chắc chắn là do con người tạo ra, dù không rõ người đó là ai, nhưng hạt thời không không thể xuất hiện một cách ngẫu nhiên, cũng không thể tự động nhắm vào hắn.

Việc lựa chọn thiên niên trụ dường như có một quy luật nhất định, nhưng cũng không quá quan trọng đó là ai; ít nhất là dựa vào đường đi của hạt thời không vừa rồi, mục tiêu đầu tiên của thiên niên trụ không phải là CC… mà là chính hắn.

Ba sự thật này đã được chứng minh.

Nhưng còn ba câu hỏi khác vẫn chưa có lời giải—

Ai đã đóng những thiên niên trụ này? Và vì mục đích gì?

Hạt thời không đột ngột xuất hiện từ đâu? Tại sao nó lại xuất hiện đúng vào thời điểm này?

Nếu CC không đẩy hắn ra, nếu hạt thời không đánh trúng hắn, điều gì sẽ xảy ra?

Hai câu hỏi đầu tiên, hiện tại vẫn chưa có chút manh mối nào.

Nhưng câu hỏi thứ ba...

Rõ ràng.

Ngay từ đầu, hạt thời không đó đã nhắm vào hắn.

Nếu hạt thời không đó đánh trúng, người có khả năng cao trở thành thiên niên trụ và tan biến chính là hắn.

"Vậy thì... là CC đã cứu mình."

Lâm Huyền siết chặt nắm đấm:

"Chính CC đã chặn hạt thời không thay mình, và trở thành thiên niên trụ thay cho mình."

Hắn dừng bước.

Ngước lên, nhìn mặt trăng từ từ nhô lên trên bầu trời.

Đây chính là vòng tuần hoàn khép kín của mọi chuyện.

Tất cả đều là khởi đầu và cũng là kết thúc; vừa là nguyên nhân, vừa là kết quả.

Bao gồm cả việc hắn xuyên không về năm 1952.

Trước đây.

Hắn đã từng thảo luận với Lưu Phong về mô hình đường dây thế giới, đơn giản mà nói, nó giống như cấu trúc của một cái cây lớn; một thân cây có thể phân nhánh ra hàng nghìn, hàng vạn, thậm chí hàng triệu cành... đó chính là các đường dây thế giới với những độ cong thời không khác nhau.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước ngày 2 tháng 11 năm 1952, thời không và lịch sử chính là thân cây, từ đó sinh ra vô số nhánh cây.

Ngay cả khi hắn không xuyên không về năm 1952, thời không vẫn sẽ phát triển theo hướng phân nhánh.

Bởi vì...

Hắn chỉ là một trong vô số nhánh cây đó, một trong vô số Lâm Huyền.

Trên hàng triệu đường dây thế giới đó, chỉ cần có một Lâm Huyền xuyên không về năm 1952, lịch sử sẽ lại tiếp tục tạo ra vòng lặp khép kín như vậy, thúc đẩy quá trình hình thành thiên niên trụ và khiến lịch sử bị khóa kín từ thời điểm này.

Thân cây chỉ cần một thân duy nhất.

Còn những nhánh cây, dù đứt bao nhiêu nhánh, chết bao nhiêu nhánh, hay biến mất bao nhiêu nhánh, cũng không quan trọng.

Những suy luận chi tiết hơn, hắn có thể cân nhắc khi đã biết nhiều sự thật hơn và trở về năm 2234.

Nhưng giờ đây, Lâm Huyền đã quyết định.

Bất kể ai đã đóng thiên niên trụ, và bất kể mục đích của họ là gì...

Hắn phải làm sáng tỏ mọi chuyện!

Phải nhổ tận gốc mọi thứ!

Và cứu tất cả các cô gái thiên niên trụ!

Ầm...

Cùng với vụ nổ của quả pháo hoa cuối cùng trên bầu trời đêm Brooklyn, màn trình diễn pháo hoa kéo dài hơn mười phút cuối cùng cũng kết thúc, và sự yên tĩnh lại bao trùm thành phố.

Âm thanh huyên náo của phố thị lại dần trở nên rõ ràng, trong khi từ con hẻm bên cạnh vang lên tiếng đánh đập và cười nói:

"Johnny nhỏ! Mày lấy trộm ít tiền thế này, muốn bị đánh chết à?"

"Thưa ngài, xin lỗi, hôm nay thực sự là... Á!!"

Tiếng kêu la thảm thiết của đứa trẻ thu hút sự chú ý của Lâm Huyền.

Hắn nhìn quanh.

Hoàn toàn không biết mình đã đi lạc đến đâu.

Khu vực này... có lẽ nằm giữa Brooklyn Heights và khu dân cư nghèo.

Có vẻ như đêm tối ở Brooklyn không yên bình, khắp nơi đều là sự ức hiếp.

Hắn thọc tay vào túi áo.

Tay trái hắn sờ vào chiếc hộp quà màu trắng hình vuông đựng chiếc đồng hồ 20 đô la.

Đó là món quà mà CC đã dành tất cả tiền bạc, số tiền mà cô đã không nỡ tiêu trong suốt bao nhiêu năm, để mua cho hắn chiếc

đồng hồ.

Hắn không nỡ đeo nó, cảm thấy chiếc đồng hồ quá nặng, một sức nặng mà cổ tay hắn không thể chịu nổi.

Ngày mai sẽ chuyển sang giờ mùa đông.

Giờ mùa hè của Mỹ sẽ kết thúc vào Chủ nhật đầu tiên của tháng 11.

Điều này... có lẽ hắn sẽ không bao giờ quên.

Bên cạnh.

Tiếng đánh đập trong con hẻm càng lúc càng lớn.

Chắc là một nhóm đàn ông trưởng thành đang đánh một cậu bé chừng mười mấy tuổi. Cậu bé vừa cầu xin vừa kêu la thảm thiết, vô cùng đáng thương.

Chương 1783: Nhân sinh (4)

Chương 1783: Nhân sinh (4)

Thông thường, Lâm Huyền không có tâm trạng để lo những chuyện như thế này.

Nhưng hắn luôn nghĩ đến...

CC đã từng lang thang trên phố nhiều năm trước.

Liệu có ai đã từng bắt nạt cô không?

Một khi ý nghĩ đó xuất hiện, hắn không thể không can thiệp; hiện giờ, bất kỳ đứa trẻ nào lang thang trên đường phố Brooklyn, trong mắt Lâm Huyền, đều mang hình bóng của CC.

Hắn tiến về phía con hẻm phát ra tiếng kêu la.

Quẹo qua góc đường, hắn nhìn thấy ba người đàn ông da đen vừa cười vừa đá tới tấp vào cậu bé đang ôm đầu van xin dưới đất.

Cậu bé có làn da vàng, mái tóc đen; giọng tiếng Anh của cậu không mấy chuẩn, mang theo rõ ràng giọng điệu của người Long Quốc, nghe rất vụng về.

Chắc hẳn là một cậu bé gốc Hoa.

Lâm Huyền nhận thấy cậu bé bị gọi là "Johnny nhỏ" toàn thân rách rưới, quần áo chẳng khác gì những miếng giẻ rách; khóe miệng và cánh tay đã bị đá đến rách da, máu đang rỉ ra... Nhưng cậu ta không dám phản kháng chút nào, chỉ co rúm người lại như một con chuột hamster, lưng đầy dấu chân bẩn thỉu.

"Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi..."

Cậu bé yếu ớt xin lỗi trong tiếng la hét đau đớn, nhưng những kẻ hành hung lại càng phấn khích hơn, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của cậu, tiếp tục đá vào đầu cậu ta.

Pằng!

Một tiếng súng nổ vang!

Chiếc mũ trên đầu tên da đen cầm đầu rơi xuống đất ngay lập tức.

Ba người da đen sững sờ, quay đầu nhìn về góc tối của con hẻm...

Một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng ở lối vào hẻm, trong tay phải hắn cầm một khẩu súng, vẫn còn tỏa khói trắng lạnh lùng.

Pằng! Pằng!

Lại hai tiếng súng vang lên, không kịp FYWoṛ NkYXfXTVyḌ rõ động tác giơ súng lên ngắm bắn, hai chiếc mũ trên đầu của hai gã da đen còn lại bay lên không trung... rồi lần lượt rơi xuống đất.

Người đàn ông cầm súng ngẩng đầu lên.

Đôi mắt xanh sáng rực nhìn chằm chằm ba người:

"Cút."

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng như tiếng thì thầm của tử thần.

"Chạy... chạy mau!"

Ba tên da đen lập tức hoảng loạn, sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Cậu bé nhỏ Johnny từ từ bò dậy, kinh ngạc nhìn ba tên da đen bỏ chạy trong sợ hãi, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền, vội vàng đứng dậy, rối rít cảm ơn:

"Cảm ơn ngài, thưa ngài! Cảm ơn ngài đã cứu tôi!"

"Cậu là người Long Quốc sao?" Lâm Huyền không dùng tiếng Anh nữa, trực tiếp hỏi bằng tiếng Trung.

Cậu bé sững người, sau đó vội chuyển sang tiếng Trung:

"Thưa ngài, ngài... ngài là... người lai ạ?"

Cậu bé không nói tiếng phổ thông, nhưng giọng phương ngữ rất nặng, nghe như giọng người miền Bắc Long Quốc.

Điều này ít nhất cũng chứng minh Lâm Huyền đoán đúng.

Johnny nhỏ đúng là người gốc Hoa.

Về câu hỏi lai hay không, Lâm Huyền không giải thích, chỉ gật đầu qua loa.

Giờ đây, do hiện tượng bài dị thời không, cả diện mạo và giọng nói của hắn đều giống người nước ngoài hơn, nên việc tự nhận mình là người lai lại hợp lý hơn.

"Tại sao họ đánh cậu?"

Lâm Huyền hỏi bằng giọng nói không còn thuộc về mình.

Cậu bé phủi bụi trên người, uất ức nói:

"Bọn họ... bọn họ ép cháu phải ăn trộm! Ăn trộm ví tiền của người khác!"

"Khi cháu còn nhỏ, Long Quốc đang trong thời chiến, bố mẹ cháu đưa cháu chạy trốn sang Mỹ bằng tàu... Nhưng không lâu sau

cả hai đều qua đời, bố cháu bị người ta đánh chết, còn mẹ thì mất vì bệnh. Từ đó, cháu phải lang thang khắp khu vực Brooklyn."

"Những kẻ da đen đó bắt được cháu, ép cháu phải đi trộm tiền về cho bọn chúng tiêu xài. Mỗi ngày nếu không trộm được, hoặc trộm được ít, chúng lại đánh cháu như lúc nãy, nhiều lần đánh đến khi cháu bất tỉnh."

"Nhưng cháu không có cách nào trốn thoát khỏi chúng, cháu chỉ có thể... chỉ có thể nghe theo lời bọn chúng."

Lâm Huyền nhìn cậu bé với miệng đầy máu.

Cậu không quá 14 tuổi, rõ ràng là bị suy dinh dưỡng, thậm chí còn hơi gù lưng, chắc hẳn cậu đã trải qua những năm tháng đầy gian khổ.

Hoàn cảnh của cậu... thật giống với CC, cũng là những số phận tội nghiệp.

"Cậu tên là Johnny nhỏ à?"

"Vâng!"

Cậu bé gật đầu nhanh chóng:

"Mọi người đều gọi cháu là Johnny nhỏ, ngài cũng có thể gọi cháu là Johnny nhỏ ạ!"

Lâm Huyền không nói thêm gì.

Hắn rút ra một xấp tiền trăm đô la từ túi áo khoác và đặt vào tay Johnny nhỏ.

Cậu bé Johnny tròn mắt ngạc nhiên:

"Thưa ngài! Ngài... đây là..."

"Cầm lấy đi."

Lâm Huyền đứng thẳng người, chỉnh lại chiếc mũ, nhét khẩu súng đã nguội vào túi áo:

"Nếu không muốn bị đánh nữa, hãy tìm một nơi khác, học một nghề mới, bắt đầu một cuộc sống mới."

"Trong thời đại tồi tệ này, không ai có thể giúp cậu được nhiều; nếu muốn sống tiếp, cậu phải tự mình mạnh mẽ lên."

Nói xong.

Hắn quay người, bước đi.

Johnny nhỏ vẫn chưa kịp hết sốc...

Cậu nhìn những tờ tiền xanh lấp lánh trong tay, rồi nhìn theo bóng dáng người đàn ông mắt xanh rời đi.

Nhớ lại phong thái dũng mãnh của hắn vừa rồi, chỉ vài phát súng đã khiến những gã da đen đáng sợ kia sợ hãi bỏ chạy, thật mạnh mẽ và lịch lãm, điềm tĩnh và thanh lịch!

"Đây mới là... người thực sự giỏi giang!"

Johnny nhỏ tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với bóng lưng ấy.

Cắn chặt môi.

Rồi cậu chạy theo!

Chương 1784: Johnny nhỏ (1)

Chương 1784: Johnny nhỏ (1)

Johnny nhỏ xoa xoa đầu gối đau nhức, cắn răng đuổi theo đến đầu hẻm, nhưng khi đến nơi... người đàn ông lịch lãm đã cứu cậu lúc nãy đã đi xa và bước vào một khách sạn trang trí lộng lẫy.

Cậu đứng lặng yên một lúc lâu, rồi tiếp tục bước theo.

……

Thời gian đã muộn.

Lâm Huyền bước vào khách sạn, tiến tới quầy lễ tân, chuẩn bị làm thủ tục nhận phòng.

Việc CC đời đầu tan biến thực sự khiến hắn đau lòng, nhưng sau khi giải tỏa cảm xúc, hắn hiểu rằng đây là một kết cục không thể thay đổi.

Đồng thời, đây cũng là mục đích chuyến xuyên không về năm 1952 của hắn.

Chỉ khi tận mắt chứng kiến quá trình hình thành của thiên niên trụ, hắn mới có thể suy luận ra nguồn gốc thật sự của nó và từ đó tìm cách cứu CC, cứu Sở An Tình, và cứu tất cả các cô gái thiên niên trụ.

Và giờ.

Đã đến lúc thực hiện bước tiếp theo... kiểm tra xem liệu hắn có thể mơ được hay không.

Sau khi chọn phòng và làm thủ tục đăng ký.

Lâm Huyền ký tên "Douglas" vào sổ.

Nhân viên lễ tân liếc nhìn, rồi đưa cho hắn thẻ phòng và một mảnh giấy ghi chú:

"Ngài Douglas, đây là thẻ phòng của ngài, mời ngài đi thang máy bên này."

Dịch vụ của khách sạn cao cấp quả thực rất tốt, có nhân viên riêng dẫn Lâm Huyền đến tận cửa phòng.

Sau khi đóng cửa lại.

Lâm Huyền cởi áo khoác, treo lên móc.

Hắn nhìn quanh phòng.

Im lặng, tĩnh mịch, và trống rỗng.

Không còn CC líu lo, không còn hình bóng cô bé nằm trên giường đung đưa chân, không còn cô gái Brooklyn cảm thán về những tiện nghi sang trọng.

Lúc này, Lâm Huyền thực sự thấm thía câu nói của CC:

"Căn phòng này, thực sự quá rộng."

Hắn lấy ra hộp quà nhỏ màu trắng từ túi, đặt lên bàn.

Mở ra.

Bên trong là chiếc đồng hồ bạc trị giá 20 đô la.

Kim giờ và kim phút vẫn đang nhích từng chút một, hắn phải vặn núm bên phải để lên dây cót, mỗi lần vặn lại như siết chặt dây thần kinh của Lâm Huyền, khiến hắn càng cảm nhận rõ hơn sự

lạnh lẽo và trống trải của Brooklyn năm 1952.

Lên dây cót xong.

Kim đồng hồ hiển thị 00:12.

Hắn mở tờ giấy nhăn nheo trong hộp ra, nhìn dòng chữ viết tay của CC bằng tiếng Anh:

"Ngày mai, giờ mùa hè sẽ kết thúc, nhớ chỉnh đồng hồ lùi lại một giờ nhé~"

Giờ đã quá nửa đêm.

Ngày mới, ngày 3 tháng 11, giờ mùa hè của năm 1952 đã kết thúc, và giờ mùa đông chính thức bắt đầu.

Lâm Huyền kéo núm đồng hồ ra, vặn ngược lại, cho kim giờ lùi về 23:12 của ngày hôm trước.

Chỉ đáng tiếc.

Kim đồng hồ có thể lùi lại, nhưng thời gian thì không thể quay ngược.

Dù hắn có vặn đồng hồ lùi lại, cũng chỉ là tự lừa dối bản thân, không thể thay đổi được điều gì, giống như lịch sử đã bị khóa kín này.

Lâm Huyền siết chặt chiếc đồng hồ trong tay.

Đây là món quà duy nhất mà CC đời đầu để lại cho hắn, cũng là dấu vết duy nhất mà cô để lại trên thế giới này.

"Chiếc đồng hồ này, mình phải tìm cách mang về."

Hắn thì thầm.

Nhưng, vấn đề giờ đã xuất hiện.

Nếu chỉ cần đưa chiếc đồng hồ này về năm 2024, điều đó chỉ là vài chục năm, có rất nhiều cách để làm được, nhiều tòa nhà và tổ chức vẫn tồn tại.

Nhưng năm 2024 không thể quay lại nữa...

Giờ đây, sợi dây diều trên đầu hắn kết nối với thời không năm 2234, cách thời điểm hiện tại gần 300 năm.

Khoảng thời gian 300 năm đủ để làm mục nát Cầu Brooklyn, đủ để khiến Tháp Đồng hồ của Ngân hàng Williamsburg sụp đổ, và đủ để Tòa nhà Empire State không còn tồn tại.

300 năm là một khoảng thời gian quá dài, có lẽ chẳng thứ gì từ năm 1952 có thể tồn tại đến năm 2234.

Ngay cả khi hắn chôn chiếc đồng hồ này xuống đất, cũng rất khó đảm bảo trong 300 năm tới không có kế hoạch nào đào bới khu đất này lên.

Rốt cuộc...

"Làm sao để có thể mang chiếc đồng hồ này trở về năm 2234 nguyên vẹn đây?"

Lâm Huyền hy vọng có thể nghĩ ra một cách hoàn hảo, không sai sót.

Hắn đặt lại chiếc đồng hồ vào hộp quà nhỏ, rồi cởi quần áo, đi vào phòng tắm để tắm rửa.

Cả một ngày bận rộn được xua tan dưới làn nước ấm, hắn ngáp một cái, cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến.

Thời gian cũng đã muộn.

Đã đến lúc nằm lên giường và thử xem liệu hắn có thể mơ thấy điều gì không.

Sau khi lau khô cơ thể.

Hắn thay đồ ngủ.

Tắt đèn trong phòng.

Lâm Huyền nằm nghiêng trên giường, nhắm mắt lại và đi vào giấc mơ.

……

……

Tiếng gió hè quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc.

Hắn mở bừng mắt, nhìn thấy trước mặt là khung cảnh đầy cát vàng và những tàn tích đổ nát quen thuộc:

"Quả nhiên, khả năng mơ cũng đã quay trở lại."

Khung cảnh này, hắn quá đỗi quen thuộc.

Chính là giấc mơ thứ chín mà hắn đã lang thang nhiều năm.

Lâm Huyền lập tức chạy đến chỗ trước đây mình đã đào bới, lấy lại chiếc "xe mô tô chạy bằng pin hạt nhân vi mô" – người bạn cũ của hắn.

Mọi thứ vẫn không thay đổi, đây vẫn là giấc mơ quen thuộc, là đường dây thế giới 0.0001764 quen thuộc!

Chương 1785: Johnny nhỏ (2)

Chương 1785: Johnny nhỏ (2)

"Có vẻ như mọi thứ đã trở lại bình thường."

Lâm Huyền khởi động xe mô tô, phóng về phía căn cứ của khoang ngủ đông nơi Mạch Mạch đang ngủ.

Mọi chuyện diễn ra đúng như hắn đã dự đoán.

Sau khi thiên niên trụ đầu tiên được đóng xuống, giấc mơ của hắn cũng trở lại bình thường, mọi thứ đã đi vào "đúng quỹ đạo."

Nguyên nhân và cơ hội là gì? Tại sao hắn lại đột ngột có thể mơ thấy tương lai?

"Chẳng lẽ là..."

"Hạt thời không đã lướt qua tai mình?"

Đó là nguyên nhân duy nhất mà Lâm Huyền có thể nghĩ đến, nhưng hắn vẫn không chắc chắn.

Chuyến hành trình trở lại năm 1952 này phức tạp hơn rất nhiều so với những gì hắn tưởng tượng, ban đầu hắn chỉ định tìm hiểu sự thật, nhưng không ngờ rằng giờ đây những câu hỏi càng ngày càng nhiều.

"Hẳn là phải điều tra thêm về hạt thời không và Einstein."

Hiện tại.

Nhiệm vụ chính đầu tiên của chuyến xuyên không về năm

1952 đã hoàn thành, hắn đã tận mắt chứng kiến quá trình đóng cọc của thiên niên trụ.

Nhiệm vụ chính thứ hai, giờ đây sẽ tập trung vào Einstein.

Còn 2 ngày nữa là đến thời điểm gặp Einstein vào ngày 5 tháng 11.

Rè rè rè...

Chiếc mô tô điện chạy hết tốc lực.

Rất nhanh.

Mọi thứ đều thuận lợi và quen thuộc.

Lâm Huyền đến đại vực trên mặt đất.

Sau đó, hắn leo xuống theo dây leo, khởi động khoang ngủ đông của Mạch Mạch và dùng mũ điện kích não để giúp cô bé khôi phục ký ức.

Hai người trò chuyện một lúc.

Họ nói về Thôn Thiên Ma Đế, nói về phong cách viết.

Dường như, đường dây thế giới không có chút biến động nào, mọi thứ vẫn y như cũ.

Lâm Huyền đột nhiên nảy ra một ý tưởng:

"Mạch Mạch, em có biết Đại học Rhine ở Thành phố Đông Hải không?"

"Tất nhiên là biết rồi!"

Mạch Mạch hào hứng nói:

"Đó là trường đại học hàng đầu thế giới! Ước mơ của em là

được vào học tại Đại học Rhine!"

"Vậy tại sao em không thi vào?" Lâm Huyền hỏi.

"Chậc! Câu hỏi ngớ ngẩn gì thế này!"

Mạch Mạch liếc Lâm Huyền một cái, vẻ mặt khinh thường:

"Anh nghĩ em có thể thi đỗ sao? Nếu em có thể thi đỗ, tất nhiên em đã đi học rồi!"

"Không thể nào."

Lâm Huyền xoa cằm suy nghĩ.

Hắn nhớ Lưu Phong từng nói rằng, khi Triệu Anh Quân thành lập Đại học Rhine, mục tiêu của cô ấy là đào tạo thêm nhiều nhân tài cho tương lai của Lâm Huyền, Long Quốc, và cả thế giới.

Đại học Rhine không chỉ tuyển sinh dựa trên điểm số mà còn chú trọng phát triển cá nhân. Dù học sinh có yếu kém về một số môn, nhưng chỉ cần có tài năng đặc biệt, đều có thể được nhận vào Đại học Rhine để phát huy tiềm năng.

Theo lời của Lưu Phong:

"Đại học Rhine chiếm diện tích lớn bằng nửa Thành phố Đông Hải, với vô số khoa và ngành học. Mỗi năm trường tuyển đến 500.000 sinh viên mới... Chưa từng có trường đại học nào trong lịch sử có khả năng giáo dục vượt trội như vậy."

"Với lượng sinh viên mới gần 500.000 mỗi năm, Lâm Huyền, cậu không thể tưởng tượng nổi, đây chính là thời kỳ tốt nhất cho các học sinh trong nước. Chỉ cần có tay chân là đỗ!"

"Và sau khi trúng tuyển, học phí rất rẻ, điều kiện học tập và sinh hoạt lại rất tốt. Việc Triệu Anh Quân thành lập ngôi trường này quả thực là công lao to lớn."

Lưu Phong đã nói rằng chỉ cần có tay chân là thi đỗ, vậy tại sao Mạch Mạch, với đầy đủ tay chân, lại không thể đỗ?

"Em đã thi được bao nhiêu điểm khi đăng ký vào Đại học Rhine?" Lâm Huyền tò mò hỏi.

"Hehe."

Mạch Mạch ngượng ngùng gãi đầu:

"300 điểm."

"300 điểm!?"

Lâm Huyền tròn mắt ngạc nhiên.

Điều này... thật không thể tin nổi. 300 điểm sao?

Được thôi.

Nghĩ đến tác phẩm nổi tiếng Thôn Thiên Ma Đế, Lâm Huyền cũng tạm chấp nhận sự thật này.

"Cả cuộc đời em, thật là đáng thương."

Nhìn Mạch Mạch, một cô gái chỉ chênh lệch tuổi tác không bao nhiêu so với CC đời đầu, Lâm Huyền cảm thấy có chút thương hại:

"Học hành không giỏi, đầu óc không thông minh, viết tiểu thuyết không ai đọc, thi đại học cũng không đỗ, vất vả lắm mới ngủ đông để trốn vào tương lai hy vọng có thể gặp thời văn học phục hưng... Cuối cùng lại gặp ngày tận thế."

"Anh còn dám nói nữa!"

Mạch Mạch tức giận, ưỡn ngực lên:

"Trời sinh ra ta ắt có chỗ dùng! Làm sao anh biết em không

phải là thiên tài?"

"Ai nói gì về tận thế... có khi hy vọng cứu thế giới lại nằm trong tay em đấy!"

Lâm Huyền nhìn cô gái nhỏ kiêu ngạo với dáng vẻ tự tin nhưng mảnh khảnh kia.

Hắn lặng lẽ gật đầu:

"Lời này của em, có khi lại đúng."

Không thể phủ nhận, đến lúc này, không có Mạch Mạch thì mọi chuyện đã không thể tiến xa được như vậy.

Nếu không phải Mạch Mạch may mắn sống sót qua siêu thảm họa năm 2600, để Lâm Huyền tìm thấy cô bé ở căn cứ ngủ đông dưới lòng đất...

Hắn chắc chắn sẽ không bao giờ biết về virus ức chế ngủ đông và kế hoạch của Gauss. Hắn sẽ không tránh khỏi bị virus này làm nhiễm bệnh, không thể ngủ đông, mắc kẹt ở thế kỷ 21 và không bao giờ có cơ hội cứu tương lai loài người.

Thật sự phải công nhận điều này.

Chương 1786: Johnny nhỏ (3)

Chương 1786: Johnny nhỏ (3)

May mắn cũng là một dạng sức mạnh.

Nếu một ngày nào đó, Lâm Huyền thực sự có thể cứu rỗi tương lai nhân loại, thì Mạch Mạch chắc chắn sẽ đóng một vai trò quan trọng.

Với đóng góp lớn như vậy, chẳng phải cô bé xứng đáng có một tấm Thư mời nhập học Đại học Rhine sao?

"Sau này có cơ hội, anh sẽ mở một chút đặc cách cho em, để em vào học ở Đại học Rhine."

Lâm Huyền bắt đầu vẽ nên một tương lai đẹp:

"Đó cũng coi như là cơ hội để em bồi dưỡng kỹ năng, đến trường mà học cách viết tiểu thuyết."

"Chậc, anh nghĩ mình là ai cơ chứ!"

Mạch Mạch chống hông nói:

"Anh nghĩ Đại học Rhine là nhà của anh sao! Muốn mở đặc cách là mở được à?!"

"Trông cậy vào anh vẽ ra một tương lai mơ hồ chẳng bằng đặt cược vào việc tiểu thuyết Thôn Thiên Ma Đế của em sẽ trở thành hiện tượng nổi tiếng, rồi đi đường tuyển sinh đặc biệt còn hơn!"

"Ơ, anh vừa xem tiểu thuyết của em rồi, anh nghĩ... khoảng bao lâu nữa tác phẩm của em sẽ được thế giới công nhận?"

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, bắt đầu đếm:

"10."

"10 năm!?"

Mạch Mạch thốt lên kinh ngạc:

"Vậy thì lâu quá rồi!"

"10... 9... 8..." Lâm Huyền nhìn kim giây đang nhích từng chút một.

???

Ba dấu chấm hỏi hiện lên trên đầu Mạch Mạch.

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Bùm!!!!

Ánh sáng trắng chói lóa xuất hiện đúng lúc, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

……

……

……

Năm 1952, trong phòng khách sạn ở Brooklyn, Lâm Huyền mở mắt.

Ánh sáng ban trưa xuyên qua khe hở của rèm cửa, chiếu vào tạo thành một vệt sáng.

Hắn ngồi dậy trên giường, kéo rèm cửa ra và nhìn thành phố

dưới ánh nắng mùa đông ấm áp.

"Hôm nay, đi điều tra về hạt thời không thôi."

Sau khi rửa mặt và thay quần áo, Lâm Huyền bước ra khỏi phòng và đi thang máy xuống.

Khi đến sảnh khách sạn, nhân viên phục vụ nhanh chóng mở cửa cho hắn:

"Ngài Douglas, chiếc taxi mà ngài yêu cầu đã được chuẩn bị và đang đợi ngay trước cửa."

Lâm Huyền gật đầu rồi bước ra ngoài.

Nhưng bất ngờ——

"Thưa ngài! Ngài… ngài Douglas!"

Ở bậc thềm phía ngoài, một cậu bé bẩn thỉu chạy vội tới.

Nhìn kỹ lại.

Đó chính là Johnny nhỏ, đứa trẻ mà hắn đã cứu hôm qua.

Sao thằng nhóc này lại theo đến đây?

Cậu bé vừa bò vừa chạy tới trước mặt Lâm Huyền, quỳ xuống. Vừa nghe được nhân viên phục vụ gọi tên, cậu biết rằng vị này tên là Douglas.

"Thưa ngài Douglas!"

Johnny nhỏ ngước đầu nhìn Lâm Huyền:

"Xin hãy cho con làm người hầu của ngài, theo ngài bên mình!"

Lâm Huyền nhìn cậu bé đang quỳ dưới đất, không khỏi bật cười:

"Johnny nhỏ, hôm qua tôi đã cho cậu rất nhiều tiền rồi phải không? Số tiền đó đủ để cậu chuyển đến một thành phố khác để sống hoặc tự mình kinh doanh một việc nhỏ, đủ để sống rất lâu. Đừng theo tôi nữa."

Tuy nhiên.

Johnny nhỏ rút ra từ túi một cọc tiền dày đã được sắp xếp gọn gàng, hai tay dâng lên cho Lâm Huyền:

"Thưa ngài, con không cần tiền. Số tiền mà ngài cho con, con chưa dùng một đồng nào, vẫn còn nguyên đây."

"Con không muốn sống một cuộc đời vô nghĩa như thế này. Con muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên vĩ đại, sống một cuộc đời có ý nghĩa!"

Cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn vào Lâm Huyền:

"Thưa ngài Douglas, con muốn trở thành người giống như ngài!"

"Xin lỗi, tôi không thể nhận cậu."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Tôi khuyên cậu hãy rời khỏi thành phố này sớm nhất có thể, nếu không những tên da đen đó sẽ tiếp tục gây rắc rối cho cậu. Số tiền tôi đưa cậu là tất cả những gì tôi có thể làm cho cậu."

Nói rồi, hắn bước qua cậu bé Johnny đang quỳ dưới đất.

Hắn mở cửa xe taxi, ngồi vào và rời đi.

……

Trên đường đi, taxi dừng lại tạm thời ở một cửa hàng bách hóa.

Lâm Huyền mua một tấm bản đồ Brooklyn, một chiếc ống nhòm và một cây bút máy.

Sau khi chuẩn bị xong, hắn quay trở lại taxi và đến tòa nhà của Ngân hàng Williamsburg.

Hắn đứng ở nơi mà CC đã tan biến thành những mảnh sao xanh và nhìn về phía tây.

Hôm qua.

Hạt thời không phát ra ánh sáng xanh chói lóa đã bay đến từ phía tây.

"Hạt thời không này xuất hiện bằng cách nào?"

Lâm Huyền đứng ở điểm cao nhất của Brooklyn, cầm ống nhòm và nhìn xa về phía tây.

Từ thành phố đông đúc đến khu ngoại ô thưa thớt người qua lại.

Hắn hạ ống nhòm xuống và mở bản đồ Brooklyn vừa mua.

Lâm Huyền xác định vị trí hiện tại, dùng bút máy vạch một đường trên bản đồ về phía tây.

Chẳng bao lâu, cây bút dừng lại.

"Vùng ngoại ô phía tây Brooklyn, trại trẻ mồ côi nơi CC sống, và… trang trại của Einstein."

Hắn mở nắp bút và khoanh tròn vị trí trang trại của Einstein.

"Liệu hạt thời không này có phải xuất phát từ trang trại của Einstein không?"

Dù giả thuyết này có vẻ vô lý.

Nhưng ít nhất, dựa trên hướng bay và quỹ đạo thẳng của hạt thời không, khả năng đó cũng không phải là thấp.

"Không lẽ nào..."

Lâm Huyền nheo mắt:

“Chủ tịch Câu Lạc Bộ Thiên Tài, người tạo ra thiên niên trụ, nguồn gốc của mọi thứ... thực sự chính là Einstein trong lịch sử sao?”

Hắn thở dài.

Chương 1787: Thế giới mở mắt (1)

Chương 1787: Thế giới mở mắt (1)

Đúng là càng lo sợ điều gì, điều đó càng xảy ra.

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều cũng chẳng có ích gì. Đợi đến ngày 5 tháng 11, sau khi đến trang trại gặp Einstein, tất cả sẽ sáng tỏ.

Gần đến chiều tối, hắn trở lại khách sạn.

Phát hiện Johnny nhỏ vẫn co ro ngồi ở góc cửa, đầy hy vọng nhìn về phía hắn.

Nhưng Lâm Huyền không để ý đến cậu bé.

Hắn đi thẳng vào khách sạn.

Ngày hôm sau, 4 tháng 11, Johnny nhỏ vẫn ngồi đó đợi...

Ngày thứ ba, 5 tháng 11, Johnny nhỏ vẫn tiếp tục đợi...

Thôi rồi.

Lâm Huyền cảm thấy cậu bé này có chút giống kiểu ba lần thăm lều cỏ, giống như tích Trình môn lập tuyết.

Đến trưa, sau khi dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đến trang trại của Einstein, khi bước ra khỏi khách sạn, hắn lại thấy Johnny nhỏ vẫn ngồi đó.

Lâm Huyền tiến tới:

“Dù cậu có ngồi đây cả đời, cũng không thay đổi được gì đâu.”

Johnny nhỏ đứng dậy, nhìn Lâm Huyền:

“Thưa ngài Douglas, cha mẹ con mất sớm, không ai dạy con cách sống sao cho ý nghĩa.”

“Ngài là người duy nhất ở Brooklyn... sẵn sàng cứu con, sẵn sàng nói chuyện với con. Con không có ý định bám theo ngài, nhưng nếu có thể, xin ngài chỉ cho con một con đường. Con cũng muốn sống tự hào và vĩ đại như ngài.”

Lâm Huyền thở dài.

Hắn cúi xuống nhìn cậu bé gầy yếu, cong lưng trước mặt:

“Cậu còn nhớ về Long Quốc chứ?”

“Có ạ!”

Johnny nhỏ gật đầu:

“Khi bố mẹ con đưa con rời Long Quốc, ở đó đang chiến tranh khắp nơi, cuộc sống rất nghèo khổ, mọi người đều không có đủ ăn...”

“Đúng vậy, nhưng đó là quê hương của con.”

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

“Nếu cậu muốn sống một cuộc đời có ý nghĩa, tự hào, thì điều cậu cần làm nhất bây giờ là... học thật giỏi, học tất cả những gì cậu có thể học ở đây.”

Hắn dừng lại, rồi tiếp tục:

“Cậu có thể chọn sống lang thang ăn xin ở Mỹ cả đời, hoặc dùng số tiền tôi đã cho để làm lại từ đầu. Học tri thức, học nghề,

học tất cả những gì cậu có thể, sau đó... trở về Long Quốc và xây dựng đất nước còn lạc hậu của mình."

"Nếu cậu làm được những điều đó, Johnny nhỏ, tôi sẽ rất vui. Thời đại này có rất nhiều người Long Quốc đang xông pha nơi chiến trường; cũng có không ít người yêu nước từ bỏ cuộc sống tốt đẹp ở nước ngoài để trở về cống hiến cho quê hương."

"Vì cậu đã có thể ngồi đây chờ tôi mấy đêm liền, tôi tin rằng nếu cậu dùng tinh thần này để học tập, chắc chắn sẽ đạt được thành tựu. Cậu có sẵn sàng... trở thành con thuyền mang tri thức tiên tiến về cho quê hương lạc hậu của mình không?"

"Con sẵn sàng!"

Johnny nhỏ nắm chặt tay, ánh mắt sáng lên:

"Thưa ngài Douglas, con sẽ không làm ngài thất vọng! Con sẽ nỗ lực để trở nên vĩ đại như ngài!"

Lâm Huyền xoa đầu Johnny nhỏ, mỉm cười rồi quay người bước về phía chiếc taxi.

"Thưa ngài Douglas!"

Johnny nhỏ đột nhiên gọi lớn từ phía sau:

"Ông Douglas! Chúng ta có thể gặp lại nhau chứ?"

Lâm Huyền vẫy tay qua vai mà không quay lại:

"Nếu cậu đủ tài năng và vĩ đại, tôi chắc chắn sẽ thấy tên cậu trên báo."

"Vậy ngài hãy nhớ tên thật của con nhé!" Johnny nhỏ chạy theo.

Lâm Huyền quay lại:

“Chẳng phải cậu tên là Johnny nhỏ sao?”

Johnny nhỏ lắc đầu:

“Đó chỉ là biệt danh bọn da đen đặt cho con... thực ra nó rất xúc phạm. Con sinh ra và lớn lên ở Long Quốc, tất nhiên có tên Long Quốc.”

Đột nhiên...

Dây nối sau đầu của Lâm Huyền, căng chặt từ lâu, bỗng rung động như bị cơn gió nhẹ thổi qua.

Johnny nhỏ ngẩng đầu lên, cười rạng rỡ, để lộ hàm răng trắng tinh:

“Con họ Quý! Quý trong từ ‘mùa’! Tên con là——”

“Quý Tâm Thủy!”

ẦM!

Tựa như một tia chớp lóe lên trong tâm trí, chiếu sáng toàn bộ não bộ, đồng thời như sét đánh vào chiếc diều đang chao đảo, khiến "dây diều" sau đầu Lâm Huyền gần như rách toạc.

Quý Tâm Thủy...

Lâm Huyền hoàn toàn không ngờ rằng, trong thời không xa xôi năm 1952, hắn lại gặp kẻ thù mà mình từng quen biết và thậm chí đã đối đầu ở thời hiện đại!

Hắn siết chặt nắm tay.

Quý Tâm Thủy không chỉ là kẻ thù của hắn, mà còn là kẻ đại ác đứng đầu "Bảy Tội Lỗi", là tay sai của Copernicus, và là hung thủ đã đoạt đi sinh mạng của Hứa Vân và Đường Hân.

Vì thế, khi Lâm Huyền lừa giết lão già 80 tuổi này trước kia, hắn không chút do dự. Thậm chí, hắn còn cho rằng cái chết bằng tiêm thuốc độc là quá nhẹ nhàng đối với tội ác của lão.

Nhưng giờ đây, điều Lâm Huyền không ngờ tới...

Lão già đã chết vào năm 2023 ấy lại xuất hiện trước mặt hắn năm 1952, dưới hình dáng một đứa trẻ chưa đến mười mấy tuổi.

Ầm!

Lại một tia chớp nữa đánh vào chiếc diều, khiến dây diều kết nối với thời không tương lai sau đầu Lâm Huyền rung lắc dữ dội, càng lúc càng có dấu hiệu đứt đoạn.

Lâm Huyền hiểu rõ.

【Đây là lời cảnh báo từ đường dây thế giới.】

Nếu dây diều đứt, điều đó có nghĩa hắn đã vượt qua giới hạn đàn hồi của thời không, làm thay đổi độ cong của thời không, dẫn đến sự dịch chuyển của đường dây thế giới...

Chương 1788: Thế giới mở mắt (2)

Chương 1788: Thế giới mở mắt (2)

Khi ấy, cả lịch sử và tương lai sẽ bước sang một lộ trình mới, hoàn toàn xa lạ.

Còn hắn, sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng trở về thời không năm 2234, biến thành một hồn ma không thuộc về thời đại cũ, lạc lối trong một thời không và đường dây thế giới xa lạ... trở thành một kẻ lang thang trong dòng chảy thời gian.

Hắn vội vàng kìm nén cảm xúc mạnh mẽ vừa rồi.

Bàn tay nắm chặt dần dần thả lỏng.

Bây giờ.

Khoảnh khắc hắn biết tên thật của Johnny nhỏ là Quý Tâm Thủy.

Đây chính là một điểm lựa chọn quan trọng, đang thử thách giới hạn đàn hồi của thời không —

【Hắn hiện tại đang nắm trong tay khả năng thay đổi số phận của Quý Tâm Thủy, và một khi số phận và hành trình cuộc đời của Quý Tâm Thủy thay đổi, chắc chắn sẽ dẫn đến sự thay đổi của đường dây thế giới.】

Lâm Huyền bắt đầu suy nghĩ lại từ đầu.

Hắn đã từng đọc tài liệu về Quý Tâm Thủy tại Cục Công an

Đông Hải.

Vị lão già này, sinh năm 1938, khi còn nhỏ đã cùng cha mẹ ra biển tránh chiến tranh, sau đó quay về nước với tư cách nhà khoa học du học trong thời kỳ cải cách mở cửa và làm việc tại phòng thí nghiệm của Đại học Đông Hải.

Giờ đây là năm 1952, Quý Tâm Thủy quả thật khoảng mười ba, mười bốn tuổi, và mọi chi tiết về cuộc đời và tuổi tác của Johnny nhỏ trước mắt đều hoàn toàn trùng khớp.

Vậy nên không còn nghi ngờ gì nữa...

Johnny nhỏ chính là Quý Tâm Thủy, và chính là lão già điên cuồng mang biệt dành "Ngạo Mạn" trong tương lai.

Lâm Huyền, sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để vượt qua, hắn có thể phớt lờ cưỡng chế tránh né và tùy ý sửa đổi lịch sử, thay đổi đường dây thế giới.

Hắn có thể dùng khẩu súng trong túi giết chết đứa trẻ Quý Tâm Thủy, dứt tận gốc tai họa này; hoặc có thể lợi dụng sự ngưỡng mộ của cậu ta đối với mình, xoay chuyển hướng đi của cuộc đời cậu ta, khiến cậu ở lại Mỹ mãi mãi và không bao giờ quay về Long Quốc.

Làm vậy, tất nhiên có thể ngăn chặn sự hình thành của Bảy Tội Lỗi, đồng thời ngăn chặn cái chết của Hứa Vân và Đường Hân.

Nhưng...

Cái giá phải trả là gì?

Đó sẽ khiến quỹ đạo lịch sử trôi dạt sang một đường dây thế giới hoàn toàn mới, và dây diều sau đầu Lâm Huyền sẽ ngay lập tức đứt, không bao giờ trở lại thời không ban đầu.

Cái giá này quá lớn.

Hơn nữa, cho dù có thể cứu được Hứa Vân và Đường Hân, thì những người hắn cứu cũng chỉ là Hứa Vân và Đường Hân trên một đường dây thế giới mới, và hoàn toàn không có liên hệ gì với Hứa Vân và Đường Hân đã chết trên đường dây thế giới mà Lâm Huyền đã trải qua.

Chỉ đơn giản là Hứa Vân và Đường Hân mới chưa chết, chứ không phải Hứa Vân và Đường Hân đã chết sống lại.

Những logic và quy luật thời không này, Lâm Huyền đã hiểu rõ từ lâu.

Chỉ có để tương lai đi đúng trên quỹ đạo ban đầu, hắn mới có thể an toàn trở về năm 2234 và thực hiện loạt kế hoạch tiếp theo.

Vì vậy.

Tại điểm lựa chọn quan trọng này.

Hắn phải hành động một cách thận trọng.

"Thật vậy sao."

Lâm Huyền vẫn không dao động, giọng điệu nhàn nhạt.

Hắn kéo thấp chiếc mũ đen trên đầu, dùng đôi mắt xanh sáng cuối cùng nhìn thoáng qua cậu bé:

"Tạm biệt, Quý Tâm Thủy."

Không nói thêm lời nào.

Lâm Huyền mở cửa xe, ngồi vào chiếc taxi màu vàng, đưa tờ giấy nhỏ cho tài xế:

"Đến vùng ngoại ô phía tây Brooklyn, vị trí này."

Tài xế râu quai nón nhận tờ giấy, nhìn một cái, gật đầu:

"Vâng, thưa ngài, tôi rất quen thuộc với khu vực này."

Nói xong, chiếc xe lập tức lăn bánh rời đi.

Qua gương chiếu hậu bên phải, Lâm Huyền thấy cậu bé Quý Tâm Thủy dõi theo chiếc xe đang đi xa, nhìn hắn rời đi.

Angelica từng nói rằng.

Mỗi mùa đông, Quý Tâm Thủy đều đến Brooklyn một chuyến để tưởng nhớ người bạn thân nhất của mình.

Giờ đây nhìn lại...

Liệu người bạn đó có phải là mình, là Douglas?

Với kết luận này, Lâm Huyền vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn.

Hắn chỉ vô tình gặp Quý Tâm Thủy vài lần, nói mấy câu và cho chút tiền mà thôi.

Có lẽ, chính vài câu nói bâng quơ ấy... đã thay đổi cuộc đời Quý Tâm Thủy sau này, khiến cậu ta mãi mãi không thể quên được "Douglas tiên sinh" mà mình ngưỡng mộ nhất.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn đặt tay lên hốc mắt.

Đây chính là lịch sử khóa kín sao?

Không biết từ lúc nào, hắn vốn nghĩ mình là kẻ lạc lối trong thời không, nhưng chẳng ngờ rằng... hắn cũng chính là một phần của lịch sử.

"Cho dù thế nào đi nữa, mình nhất định phải đảm bảo rằng có

thể an toàn trở về năm 2234."

Lâm Huyền thả lỏng suy nghĩ, cảm nhận dây diều sau đầu mình.

Kể từ khi rời khỏi Quý Tâm Thủy...

Bầu trời dường như đã sáng sủa hơn, nắng ấm và gió nhẹ, dây diều cũng trở nên ổn định và mềm mại, hoàn toàn không còn dấu hiệu đứt gãy như trước.

Không thể không thừa nhận, cơ chế cảnh báo này khá hiệu quả.

Hắn không chắc liệu những người cũng từng sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết để vượt qua thời gian như Ngu Hề và Số 17 có hiểu được các quy luật của thời không hay biết rằng sự rung lắc của dây diều chính là dấu hiệu cho thấy đàn hồi của thời không đang nguy cấp hay không.

Nhưng nghĩ lại...

Chương 1789: Thế giới mở mắt (3)

Chương 1789: Thế giới mở mắt (3)

Dù họ có biết hay không, thì cũng không quan trọng.

Cả hai đều là những đặc vụ thời không được huấn luyện chuyên nghiệp, đối với họ, việc tuân lệnh và hoàn thành nhiệm vụ luôn quan trọng hơn mọi thứ, kể cả mạng sống của họ.

"May mắn thay, hạt thời không trạng thái liên kết duy nhất này cuối cùng cũng sắp biến mất hoàn toàn."

"Khi mình trở về năm 2234, sẽ không còn bất kỳ kẻ nào có thể vượt qua thời không mà không tuân theo quy luật nữa."

……

Chiếc taxi chạy hơn một tiếng đồng hồ rồi dừng lại trước một trang trại hoang vu đầy cỏ dại.

Tài xế râu quai nón quay đầu lại:

"Thưa ngài, chúng ta đã đến địa chỉ rồi, trang trại này dường như vẫn đang trong quá trình xây dựng."

Ông ta chỉ vào vài căn nhà cũ kỹ trong trang trại và tiếp tục nói:

"Khu vực này hầu hết là đất tư nhân, nhiều người giàu đã mua đất ở đây để xây biệt thự hoặc khu nghỉ dưỡng... Báo chí nói rằng tương lai Brooklyn sẽ được phát triển lớn như Manhattan, và ai

cũng đang đặt cược vào quy hoạch đầu tư."

"Nhưng theo tôi thấy... Brooklyn nghèo nàn thế này làm sao có thể phát triển được? Người giàu cuối cùng cũng sẽ đến Manhattan, thậm chí là New Jersey cũng tốt hơn Brooklyn nhiều."

Ông ta vỗ vỗ chiếc đồng hồ tính tiền và nhìn Lâm Huyền:

"Thưa ngài, nơi này rất hẻo lánh, khi ngài rời khỏi đây sẽ khó gọi xe lắm, tôi có thể chờ ngài ở đây, chúng ta sẽ tính tiền xe khi quay về."

"Không cần đâu."

Lâm Huyền lắc đầu, đưa thẳng cho tài xế một tờ tiền mệnh giá 100 đô la:

"Số tiền dư là tiền tip, không cần trả lại."

Chuyến đi này, hắn sẽ gặp Einstein, không biết cuộc trò chuyện sẽ kéo dài bao lâu, cũng không rõ Einstein đã cất giấu bí mật gì trong trang trại này.

Vì vậy, hắn không muốn có người thứ ba ở lại:

"Ông cứ quay về Brooklyn đi, sẽ có người đến đón tôi, tôi sẽ đi xe của họ về."

Tài xế râu quai nón nhìn tờ tiền xanh với hình Franklin mỉm cười với ông, lập tức mở to mắt:

"Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài rất nhiều! Ngài thật là hào phóng!"

Ông ta nhanh chóng tháo dây an toàn và nhảy xuống xe, cung kính mở cửa xe cho Lâm Huyền, cúi người chào:

"Chúc ngài có một ngày vui vẻ!"

Sau đó, như sợ Lâm Huyền sẽ thay đổi ý định, tài xế râu quai nón lập tức nhấn ga, rời đi với tốc độ ánh sáng, chỉ để lại một đám bụi mù mịt.

Lâm Huyền chỉnh lại chiếc mũ trên đầu.

Hắn chạm vào gò má nhô cao của mình và nhìn về phía trang trại đổ nát trước mắt.

……

Ngày 5 tháng 11.

Cuối cùng, ngày gặp mặt với Einstein đã đến.

Ban đầu, hắn còn lo lắng không biết làm sao để che giấu giọng nói và đặc điểm ngoại hình của mình; nhưng phản ứng bài dị của thời không lại là một cơn mưa đúng lúc, hoàn hảo giúp hắn giải quyết vấn đề cải trang.

Bây giờ.

Ngoại hình của hắn là một người mang dòng máu lai giữa Long Quốc và phương Tây;

Giọng nói của hắn là giọng khàn đặc trưng của người Ireland;

Còn tên của hắn… là Douglas.

Đây chính là danh tính mới của Lâm Huyền vào năm 1952, và hắn sẽ chính thức tiếp cận Einstein với cái tên này.

Bước chân đi, Lâm Huyền tiến vào trang trại rộng lớn.

Toàn bộ trang trại chỉ có vài ngôi nhà, Einstein chắc chắn đang chờ hắn trong một trong số đó.

Lâm Huyền lần lượt mở cửa từng căn nhà.

Có vài căn trông như từng có công nhân sống qua, bên trong có vài giường tầng; một số phòng trống thì cũ kỹ và đầy mạng nhện, còn một số kho thì chất đầy dụng cụ rỉ sét.

Sau khi đi hết tất cả các phòng, Lâm Huyền vẫn không tìm thấy nơi nào giống phòng khách, phòng làm việc hay phòng trà.

"Chuyện này là sao..."

Hắn gãi đầu, cảm thấy khó hiểu.

Einstein đặc biệt hẹn hắn đến trang trại này để trò chuyện, chẳng lẽ lại không có chỗ nào để uống trà hay rót nước?

Mỗi phòng đều đổ nát đến thế này.

Chẳng lẽ trong mùa đông lạnh lẽo này, hai người thực sự sẽ tâm sự dưới ánh trăng, để rồi đóng băng thành que kem ngoài trời sao?

"Không, đây chắc chắn không phải phong cách của Einstein.

Lâm Huyền bước đi vòng quanh trang trại, bắt đầu phân tích.

Einstein là một nhà khoa học nổi tiếng, là người có địa vị, đồng thời cũng là một quý ông lịch sự.

Ông ấy và hắn đã nói chuyện rất hợp nhau trong buổi dạ hội Halloween, cảm giác đồng cảm sâu sắc. Dù nghĩ thế nào, ông ấy cũng sẽ không hẹn gặp hắn ở một nơi tồi tàn như thế này.

Có vấn đề.

Chắc chắn có điều gì đó không đúng ở đây.

Điều khiến Lâm Huyền càng không thể hiểu là—

“Einstein đâu rồi?”

Lâm Huyền chợt cảm thấy tình huống này thật nực cười.

Chẳng lẽ ông ấy lại cho mình leo cây?

Đối phương đã hứa chắc chắn rằng sẽ đợi hắn cả ngày 5 tháng 11 tại trang trại này, từ sáng đến tối.

Kết quả thì sao?

Không có phòng khách, không có chỗ trò chuyện, cũng chẳng thấy Einstein đâu!

“Quá kỳ lạ.”

Lâm Huyền cúi xuống, kiểm tra những mẩu vật liệu xây dựng rải rác trên mặt đất.

Chương 1790: Thế giới mở mắt (4)

Chương 1790: Thế giới mở mắt (4)

Chủ yếu là một số mẩu gỗ thừa, vài mảnh gạch vỡ. Khi hắn dùng chân cọ xuống đất, còn tìm thấy một số vỏ dây điện đã bị cắt bỏ.

Điều này đủ chứng tỏ rằng trang trại này đã từng có một nơi nào đó đang được cải tạo, và mức độ cải tạo không phải thấp, thậm chí còn rất xa hoa.

“Mình cần phải hệ thống lại suy nghĩ.”

Lâm Huyền xoa cằm, tổng hợp những điểm bất thường của trang trại này:

Có khu nhà công nhân, có phế liệu xây dựng, có dấu vết của thợ mộc và thợ điện làm việc, điều này cho thấy trang trại chắc chắn đã từng có nơi được cải tạo xa hoa. Nhưng điều lạ lùng là, hiện tại không còn bất kỳ công nhân nào, cũng chẳng thấy dấu vết của việc cải tạo... Vậy tiền sửa chữa của Einstein đã dùng vào đâu?

Từ năm 1945, Einstein thường xuyên đi qua khu viện phúc lợi nơi CC sống; không khó để suy luận rằng dự án cải tạo trang trại cũ này có lẽ đã bắt đầu từ năm 1945, và Einstein còn thường đến đây giám sát công việc... Khó tin là bảy năm dài trôi qua, mà trang trại này lại không có một dấu vết cải tạo nào.

Einstein đã rất chân thành mời mình làm khách, thể hiện rằng ông rất muốn gặp lại mình, nhưng giờ đây ông ấy không ra đón

mình, thậm chí còn biến mất một cách khó hiểu... Điều này hoàn toàn không giống với một vĩ nhân.

Tất cả những sự việc này...

Đều không bình thường.

Lâm Huyền càng lúc càng chắc chắn rằng—

【Bên trong trang trại này chắc chắn có một căn phòng bí mật, hoặc một căn cứ ngầm nào đó!】

“Mình phải tìm kỹ hơn.”

Hắn quay người, đi vòng qua vài ngôi nhà đổ nát, rồi tiến về phía sau của trang trại.

……

Cùng lúc đó.

Tại New Jersey, Princeton, số 112 phố Marshall, trong một ngôi nhà riêng biệt, bên trong phòng làm việc.

Einstein, người đã ngất trên bàn làm việc suốt ba ngày ba đêm, đột nhiên co giật và tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra.

“Mình… Mình đang ở đâu...?”

Ông thở phào một hơi dài, hai tay ôm lấy hai bên thái dương.

Dây.

Dây.

Những sợi dây... dây... dây... dây...

Trong não ông toàn là vô số sợi dây!

Những sợi dây phức tạp ấy mảnh như sợi tóc, dày đặc như một đàn ong, đan xen và chằng chịt trong tâm trí ông!

Mỗi một sợi dây dường như đều kết nối với một thời điểm tương lai khác nhau, chỉ cần ông tập trung một chút là có thể nhìn thấy bất kỳ thời điểm nào, bất kỳ nơi đâu, và mọi sự việc xung quanh bất kỳ ai!

Đây là một cảm giác rất khó để diễn tả, nhưng Einstein có thể rõ ràng nhận ra rằng...

Từ khoảnh khắc tỉnh dậy này, ông có thể nhìn thấy mọi tương lai! Tương lai của mỗi người!

Ví dụ như...

Ông không thể xác định mình đã ngất đi bao lâu, nhưng ông lại biết chính xác rằng thời điểm hiện tại là 14:28 ngày 5 tháng 11 năm 1952.

Trong phòng không có lịch, nhưng ông có thể nhìn thấy lịch trong từng ngôi nhà trên khắp nước Mỹ, thấy ngày tháng trên mỗi tờ báo, và nghe tiếng phát thanh viên thông báo giờ trên mỗi chiếc tivi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ông trợn tròn mắt nhìn tờ giấy trên bàn, trên đó viết con số 42.

Mọi hiện tượng kỳ lạ đều bắt đầu từ khi ông tính ra đáp số cho hằng số vũ trụ; từ giây phút đó đến giờ, ông đã ngất suốt ba ngày, nhưng lại không hề cảm thấy đói hay khát.

Chuyện này quá bất thường!

Ông đã 70 tuổi, làm sao có thể chịu được ba ngày không ăn

không uống?

“Cơ thể mình... rốt cuộc đã có chuyện gì? Mình...”

Einstein ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc gương trên bàn.

Ngay lập tức ông hít một hơi thật sâu.

Chớp chớp mắt.

Ông không dám tin vào hình ảnh phản chiếu trong gương!

Bàn tay phải run rẩy của ông cầm lấy chiếc gương, nhìn vào hình ảnh của một Einstein kinh ngạc, nhìn vào đôi mắt xanh không thuộc về mình—

Đôi mắt xanh sáng và trong vắt.

Tựa như có cả dải ngân hà thủy tinh đang chậm rãi chảy trong con ngươi.

“Mắt xanh?”

Einstein cau mày.

Đôi mắt của ông rõ ràng là màu nâu, tại sao sau ba ngày ngất đi, chúng lại biến thành màu xanh một cách vô lý như vậy?

Ông nhớ lại trước khi ngất, căn phòng bừng sáng bởi ánh sáng xanh, hai quả cầu nhỏ màu xanh xuất hiện từ hư không...

“Chẳng lẽ... là do hai quả cầu điện nhỏ màu xanh đó?”

Einstein cố gắng bình tĩnh lại.

Nếu như...

Những hình ảnh tương lai mà ông nhìn thấy trong đầu đều là thật...

Thì tương lai của nhân loại sẽ như thế nào?

Có phải giống như Douglas đã nói, rằng vì sự đe dọa hạt nhân mà một nền hòa bình lâu dài sẽ được thiết lập?

Hay là...

Giống như nỗi lo lắng của chính ông từ trước đến nay, rằng nhân loại sẽ tự hủy diệt mình bởi những sức mạnh vượt ngoài tầm kiểm soát?

Einstein nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm sợi dây dài nhất, dài nhất, dài nhất trong tâm trí mình, và nhìn về tương lai cuối cùng của nhân loại—

……

……

Một lúc lâu sau.

Ông thở dài, mở mắt ra.

Khuôn mặt trở nên nặng nề, thần sắc ảm đạm, như thể ông đã già thêm hàng chục tuổi trong chớp mắt:

“Thật đáng tiếc.”

Einstein cúi đầu xuống:

“Douglas... cậu đã đoán sai rồi.”

Chương 1791: Tương lai giả (1)

Chương 1791: Tương lai giả (1)

Einstein trở nên u sầu.

Trong những đường dây thời không rối rắm đan xen, ông rõ ràng thấy được rằng tương lai của loài người sẽ bị hủy diệt trong cuộc chiến tranh hạt nhân toàn cầu năm 1991.

Ông nhìn thấy rất rõ—

【Douglas đã tiên đoán đúng rất nhiều điều. Trong vài thập kỷ tới, ngày càng nhiều quốc gia sở hữu vũ khí hạt nhân, hình thành sự đe dọa hạt nhân, và Hiệp ước không phổ biến vũ khí hạt nhân đã được ký kết vào năm 1968.】

【Nhưng cuối cùng, chiến tranh giữa Mỹ và Liên Xô vẫn nổ ra. Khi quả bom hạt nhân đầu tiên được phóng lên, tất cả các hệ thống phản công hạt nhân trên thế giới lập tức khởi động, chuỗi phản ứng hạt nhân lan rộng khắp toàn cầu. Hàng ngàn quả bom nguyên tử và bom khinh khí nổ tung khắp nơi trên Trái Đất, hàng loạt đám mây hình nấm đã hoàn toàn làm ô nhiễm tầng khí quyển...】

Đó chính là mở đầu cho sự tuyệt diệt của loài người.

Einstein cúi đầu nặng nề:

"Mình thật sự mong rằng tương lai mà mình nhìn thấy là sai lầm, là giả dối; mong rằng Douglas đã đúng; nhưng..."

Ông đứng dậy, đi vào phòng khách và nhìn vào bể cá không được chăm sóc trong ba ngày.

Trong bể có 12 con cá, giờ đây 7 con đã lật bụng nổi trên mặt nước, còn lại 5 con đang gặm nhấm xác của những con cá chết.

Ông đã thấy trước cảnh tượng này.

Trước khi bước ra khỏi phòng làm việc và đi vào phòng khách... ông đã biết rõ rằng có mấy con cá đã chết.

Sau đó.

Ông trở lại phòng làm việc.

Kéo rèm cửa sổ ra, nhìn vào ánh nắng ấm áp bên ngoài.

"Tối nay sẽ có tuyết rơi."

Einstein khẽ nói:

"Thằng bé Tom nhà bên cạnh sẽ ngã trong 7 giây nữa, quả bóng trong tay sẽ bật ra, nảy trúng con chó nhà Mary..."

"Huhu!"

Vừa dứt lời, một cậu bé đang ôm quả bóng chạy vấp vào bậc thềm, ngã sấp mặt xuống đất khóc òa; quả bóng trong tay cậu lăn lông lốc sang bên kia đường, nảy lên và đập vào con chó corgi đang ngủ.

Vút—

Einstein kéo rèm lại.

Rõ ràng, những gì ông thấy về tương lai đều là thật và chính xác.

Ít nhất thì... những sự kiện có thể kiểm chứng ngay lúc này đều cho thấy những tương lai đó là đúng.

"Douglas."

Einstein ngẩng đầu lên:

"Đúng rồi! Douglas! Chúng ta hẹn gặp nhau ở trang trại Brooklyn hôm nay, mình đã đến trễ!"

Ông gãi đầu:

"Chết tiệt, giờ Douglas đang ở đâu? Không lẽ cậu ấy nghĩ mình không đến?"

Einstein nhắm mắt lại.

Ông bắt đầu dùng những đường dây thời không trong não để tìm Douglas, tìm kiếm hình bóng và vị trí của cậu, thăm dò tương lai của cậu.

Nhưng ông phát hiện ra...

Hoàn toàn không thể tìm thấy!

Lý do là ông không biết Douglas trông ra sao, thậm chí còn không thể ghép khớp được giọng nói của cậu.

Einstein đành phải mở mắt ra:

"Nếu mình có thể nhìn thấy lịch sử trước khi thức tỉnh, mình sẽ lần theo và tìm được Douglas, cũng sẽ biết được diện mạo thực sự của cậu ấy... Nhưng hiện giờ, khả năng nhìn thấu tương lai của mình chỉ bắt đầu từ khoảnh khắc mình tỉnh dậy, còn bất cứ lịch sử nào trước đó đều không thể thấy."

"Trong tâm trí mình về Douglas, chỉ có chiếc mũ đội đầu của con khỉ đột và giọng nói khàn đặc trưng, thậm chí mình còn không biết quốc tịch của cậu ấy."

"Nhưng có lẽ mình có thể nhìn vào trang trại của mình ở

Brooklyn. Dù hôm nay mình đến trễ, nhưng biết đâu Douglas vẫn còn đang đợi mình ở đó."

Vừa mới sở hữu khả năng nhìn thấu tương lai, Einstein vẫn chưa quen với nó. Ông nhắm mắt lần nữa, lúng túng tìm kiếm trong những đường dây thời không...

Nhanh chóng.

Ông tìm thấy trang trại của mình ở Brooklyn, và quả nhiên có một bóng dáng màu đen đang đi dạo quanh trang trại.

Đó là một người đàn ông có nét mặt Bắc Âu, nhưng lại pha trộn một phần diện mạo châu Á. Nhìn có vẻ Douglas là một người "lai Á Âu".

Ngay lập tức.

Einstein nín thở, không dám tin—

Ông đã thấy.

Đôi mắt của Douglas... cũng là màu xanh lam sáng rực! Giống hệt đôi mắt của ông lúc này!

Ông nhớ lại.

Khi tính ra hằng số vũ trụ 42, đằng sau ông có hai quả cầu nhỏ màu xanh lam xuất hiện; nếu một quả đã đánh trúng ông, thì quả còn lại...

Chắc chắn đã đánh trúng Douglas, nên mắt cậu ta mới giống như ông, đều biến thành màu xanh lam!

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!"

Einstein bừng tỉnh.

Đây chính là định mệnh! Đây chính là sự gắn kết—

【Douglas và ông đều có thể nhìn thấy tương lai!】

"Ta đã hiểu rồi, Douglas."

Einstein nheo mắt lại, siết chặt nắm đấm:

"Bây giờ, tuyệt vọng hay thất vọng về tương lai loài người... rõ ràng là quá sớm."

"Chúng ta có khả năng nhìn thấy tương lai, đó chính là cơ hội mà thượng đế ban cho chúng ta để thay đổi tương lai."

"Chỉ cần thấy trước được thất bại và sự hủy diệt, chúng ta có thể tìm cách tránh né nó, thay đổi nó, và dẫn dắt tương lai của nền văn minh nhân loại theo một hướng hoàn toàn mới."

"Hãy cùng hợp tác với ta, Douglas. Chúng ta cùng nhau cố gắng..."

"【Vì một tương lai tốt đẹp hơn cho loài người!】"

Sau khi hiểu ra điều này, Einstein trở nên vô cùng phấn khích. Bất kể tương lai của loài người có đen tối đến đâu, ông và Douglas có thể cứu lấy tất cả!

"Mình phải nhanh chóng đi gặp Douglas."

Einstein không tiếp tục nhìn thấu tương lai nữa, ông khoác áo choàng và vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng nhanh chóng.

Ông lại quay trở lại.

Ông cầm lấy tờ giấy trắng trên bàn, trên đó chỉ có một con số duy nhất, 42.

Chương 1792: Tương lai giả (2)

Chương 1792: Tương lai giả (2)

Đây chính là nguồn gốc của mọi chuyện. Ông muốn thảo luận điều này với Douglas, vì vậy tờ giấy ghi kết quả cuối cùng của hằng số vũ trụ này cũng cần mang theo.

Gấp tờ giấy lại.

Bỏ vào túi áo khoác.

Einstein lao ra khỏi cửa, khởi động chiếc xe cổ trong sân, phóng thẳng về phía ngoại ô Brooklyn.

……

Cùng lúc đó.

Tại khu ngoại ô phía tây Brooklyn, trong trang trại bỏ hoang.

Lâm Huyền đã đi vòng ra sau nhà và bắt đầu tìm kiếm một cách kỹ lưỡng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy!”

Dưới chân hắn, có một cánh cửa sắt ẩn giấu.

Quả đúng như dự đoán của hắn.

Trong trang trại này, thực sự có một không gian ngầm ẩn giấu.

Sau một chút nỗ lực.

Lâm Huyền dùng sức bẩy cánh cửa nặng nề này ra, nhìn xuống

dưới, hắn thấy một lối đi sâu hun hút dẫn xuống lòng đất:

"Rốt cuộc… đây là nơi nào?"

Hắn không liều lĩnh leo xuống.

Chỗ này tối đen, không an toàn chút nào. Hơn nữa, lối đi này trông giống như một lối thoát hiểm khẩn cấp, Lâm Huyền không tin rằng Einstein, ở độ tuổi hơn bảy mươi, có thể trèo lên xuống một lối đi thẳng đứng như vậy.

"Chắc chắn phải còn một lối ra vào khác."

Với mục tiêu đã rõ, việc tìm kiếm trở nên nhanh chóng hơn nhiều.

Chẳng bao lâu sau.

Hắn tìm thấy một vài lỗ thông hơi, thậm chí còn phát hiện ra một kính tiềm vọng ẩn giấu. Khi nhìn thấy những thiết bị này, Lâm Huyền cuối cùng đã hiểu ra điều gì đang ẩn giấu dưới trang trại này—

"Phòng tránh bom ngầm."

Khoảnh khắc đó, mọi thứ trở nên sáng tỏ.

Lâm Huyền nhớ lại tờ quảng cáo từng thấy trên phố Brooklyn: trong thời đại mà mọi người đều lo sợ về chiến tranh hạt nhân, rất nhiều người giàu đã bắt đầu xây dựng trước những phòng tránh bom hoặc thậm chí các pháo đài ngầm.

Không ngờ tới…

Ngay cả Einstein cũng nằm trong số đó, lo lắng trước cơn nguy nan.

Đến đây, bí ẩn về việc Einstein thường xuyên đến khu ngoại ô

Brooklyn đã phần nào được giải đáp.

Ông ấy đúng là cẩn trọng hơn người thường.

Sau khi quả bom nguyên tử nổ vào năm 1945, chắc chắn Einstein đã lo lắng về chiến tranh hạt nhân, nên ông sớm mua mảnh đất hoang ở ngoại ô Brooklyn này để xây dựng phòng tránh bom và nơi trú ẩn ngầm.

Với thời gian xây dựng kéo dài suốt bảy năm, số tiền mà Einstein đã đầu tư vào đây chắc chắn không nhỏ.

Điều này cũng gián tiếp cho thấy mức độ tuyệt vọng của ông đối với tình hình chiến tranh tương lai.

Việc CC và những người khác thường thấy Einstein lái xe qua viện phúc lợi không có gì khó hiểu. Chắc chắn ông đã đến trang trại này để giám sát công việc.

Một dự án lớn như vậy, ông không thể phó mặc hoàn toàn cho người khác, chắc chắn phải thường xuyên đến đây để kiểm tra.

"Vậy có nghĩa là, phải còn một lối vào tiện lợi hơn nữa, lối dẫn trực tiếp đến nơi trú ẩn ngầm."

Trực giác mách bảo Lâm Huyền rằng lối vào đó hẳn nằm bên trong một ngôi nhà nào đó.

Cuối cùng.

Hắn tìm thấy lối vào chính thức dẫn xuống nơi trú ẩn ngầm trong nhà kho.

Thậm chí còn có một chiếc thang máy đơn giản:

“Ngay cả thang máy cũng có… Einstein đã đào hầm này sâu đến mức nào đây?”

Lâm Huyền ngồi vào thang máy.

Hắn bật công tắc đèn, ấn nút đi xuống.

Trong tiếng ma sát của cáp thép, thang máy từ từ hạ xuống, Lâm Huyền nhìn quanh những bức tường bê tông vững chắc, không biết mình sẽ đến nơi nào tiếp theo.

Einstein…

Liệu ông có đang đợi hắn dưới nơi trú ẩn không?

Nếu đúng vậy, thì quá thiếu lễ độ rồi. Dù sao cũng nên để lại một lời nhắn, nếu không ai mà tìm được nơi bí mật như thế này.

Sau khoảng mười giây, thang máy đơn giản dừng lại, cánh cửa mở ra, Lâm Huyền bước vào một pháo đài ngầm sáng rực ánh đèn.

Không gian ở đây rất rộng, các thiết bị và cơ sở vật chất đầy đủ, hệ thống điện và nước đã được lắp đặt hoàn chỉnh, cùng với nhiều loại đồ nội thất.

“Quá xa hoa.”

Lâm Huyền bước vào, đi dạo quanh và ngạc nhiên trước mức độ xa xỉ của Einstein.

Chỉ là một phòng tránh bom thôi, nhưng Einstein lại xây dựng nó theo tiêu chuẩn của một biệt thự, điều này cho thấy ông đã chuẩn bị tâm lý để sống ở đây trong thời gian dài.

Sau khi quan sát khắp nơi trong không gian ngầm.

Lâm Huyền nhận thấy phần lớn không gian đã được biến thành các kho chứa, ngăn đựng đồ, và được lấp đầy bởi đủ loại thực phẩm đóng hộp và vật dụng khẩn cấp; thậm chí còn có máy phát điện chạy bằng dầu diesel, và các vật tư chiến lược khác.

Hắn hít một vài hơi.

Phát hiện ra lượng oxy rất đầy đủ.

Điều này chứng tỏ nơi đây có một hệ thống thông gió và tuần hoàn khí chuyên dụng.

Giờ đây, Lâm Huyền cuối cùng đã hiểu số tiền bảy năm qua của Einstein đã được tiêu vào đâu, tất cả đều được dùng để xây dựng nơi trú ẩn ngầm này!

"Có vẻ như, ngay cả một vĩ nhân cũng có những nỗi sợ hãi riêng."

Lâm Huyền cười bất lực.

Nếu thế giới biết được rằng nhà khoa học vĩ đại Einstein đã bí mật xây dựng một cung điện dưới lòng đất như thế này, không biết các nhà sử học sẽ đánh giá ông ra sao.

Nhưng ngay cả vĩ nhân cũng là con người, có hành vi như vậy cũng chỉ làm cho họ trở nên chân thực hơn.

Đi thêm vài vòng nữa.

Chương 1793: Tương lai giả (3)

Chương 1793: Tương lai giả (3)

Lâm Huyền xác định rằng nơi này đơn thuần là một nơi trú ẩn ngầm để đề phòng chiến tranh hạt nhân, không có điều gì đáng ngờ. Vì vậy, hắn quyết định sẽ đi thang máy trở lại mặt đất và không nán lại đây lâu.

Nói sao nhỉ.

Dù nơi này có đầy đủ tiện nghi và không khí dễ chịu, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác ngột ngạt trong lòng.

……

Quay lại mặt đất.

Lâm Huyền tìm một chiếc ghế trong nhà kho và ngồi xuống, định chờ Einstein đến tối.

Đối phương là một người nổi tiếng, bận rộn, có thể có chuyện gấp nào đó nên bị trễ, vì vậy hắn quyết định kiên nhẫn chờ thêm.

Hắn đợi mãi đến khi màn đêm buông xuống, mặt trăng tròn từ từ mọc lên phía đông, cuối cùng bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe.

Chắc hẳn Einstein đã đến muộn nhưng cuối cùng cũng tới.

Lâm Huyền bước ra khỏi căn nhà.

Hắn nhìn thấy chiếc xe cổ của Einstein đỗ ngay trước cửa, đèn xe tắt, động cơ ngừng hoạt động, và một cánh tay mặc áo dạ mở

cửa xe...

“Einstein, ông đến trễ rồi.”

Lâm Huyền mỉm cười nói, nhìn ông lão bước ra khỏi xe và đứng thẳng lưng:

“Ông…”

Trong giây lát.

Hắn sững sờ tại chỗ, nụ cười đông cứng trên gương mặt.

Hắn nhìn rất rõ ràng.

Cũng giống như cách Einstein đang nhìn chằm chằm vào hắn—

Cả hai đều nhìn chằm chằm vào đôi mắt của nhau.

Cùng một sự sáng rực rỡ; Cùng một màu xanh lam thăm thẳm;

Cùng một dòng sông sao lấp lánh.

Hai đôi mắt xanh lam giao nhau, như thể dưới ánh trăng tĩnh lặng, bốn con đom đóm bị đóng băng giữa không trung.

Lâm Huyền cau mày:

“Einstein, mắt ông…”

Einstein mím chặt môi, bước tới:

“Xin lỗi, Douglas, tôi đến muộn. Tôi nghĩ rằng có thể điều gì đó giống nhau đã xảy ra với cả hai chúng ta.”

Lâm Huyền không trả lời ngay mà tiếp tục hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra với ông?”

“Là do hằng số vũ trụ.”

Einstein có chút lo lắng bước lại gần:

“Tôi không rõ nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng vào ngày 1 tháng 11, tôi ở nhà tại Princeton. Cảnh tượng vụ nổ bom khinh khí trên tivi đã gợi cho tôi ý tưởng tính toán hằng số vũ trụ.”

“Ngay khi tôi tính ra con số cuối cùng là 42, hai quả cầu nhỏ màu xanh lam đột nhiên xuất hiện phía sau tôi, một quả đã đánh trúng tôi, khiến tôi bất tỉnh ngay lập tức; còn quả cầu xanh lam thứ hai… không cần nói cũng biết, Douglas, chắc chắn nó đã đánh trúng cậu, phải không? Cậu tỉnh dậy vào lúc nào?”

Lâm Huyền lặng lẽ lắng nghe.

Trong đầu hắn bắt đầu phân tích nhanh chóng.

Hằng số vũ trụ, số 42, hạt thời không, thiên niên trụ, đôi mắt xanh lam, Einstein…

Những mảnh ghép bí ẩn trước đây cuối cùng cũng bắt đầu liên kết lại với nhau vào thời khắc này.

Thì ra.

Hạt thời không đã đánh trúng CC, vốn dĩ đáng lẽ phải đánh trúng hắn, không phải từ trang trại này bay tới, mà từ Princeton, xa hơn so với những gì hắn tưởng.

Nhưng thật tình cờ, nó lại liên quan đến Einstein.

Hằng số vũ trụ.

Theo lời Einstein, hai hạt thời không xuất hiện vào khoảnh khắc ông ấy tính ra con số 42… Điều này có nghĩa là gì?

Ai đã điều khiển hạt thời không, và ai đã đóng thiên niên trụ?

Hiện tại, có vẻ như cả Einstein và CC đều là những nạn nhân.

Nhưng vấn đề là…

Tại sao cũng bị hạt thời không đánh trúng, nhưng CC lại hóa thành bụi sao xanh lam và tan biến, trong khi Einstein thì chẳng có vẻ gì là hề hấn cả, ngoại trừ việc đôi mắt trở thành màu xanh lam?

Dường như khi càng khám phá ra nhiều điều, bí ẩn lại càng trở nên sâu sắc hơn.

Nhìn thấy biểu cảm phức tạp và im lặng của Lâm Huyền.

Einstein tiếp tục nói:

“Chiều nay sau khi tôi tỉnh lại, đôi mắt tôi đã biến thành màu xanh lam như thế này, và… tôi không biết phải diễn tả cảm giác đó thế nào, nhưng chắc chắn cậu hiểu được! Cậu nhất định hiểu, Douglas… Trong đầu tôi có vô số đường dây thời không đan xen và xoắn lại với nhau, và tôi… tôi có thể thấy mọi khoảnh khắc của tương lai!”

“Douglas, tình trạng của cậu giống tôi. Cậu chắc chắn biết nhiều hơn tôi. Cậu có thể nói cho tôi… rốt cuộc chuyện này là sao không?”

BÙM!

Bầu trời đêm tĩnh lặng và dịu dàng của Brooklyn dưới ánh trăng, nhưng trong tâm trí của Lâm Huyền, cơn gió bão đột ngột nổi lên, mây đen dày đặc bao phủ; một tia sét đánh trúng dây diều nhỏ, dòng điện mạnh mẽ lan truyền qua sợi dây diều đến toàn thân Lâm Huyền, khiến hắn tê liệt, rùng mình.

Hắn hít một hơi sâu.

Cuối đầu xuống:

“Hãy nói cho tôi, Einstein.”

Lâm Huyền cất giọng trầm thấp:

“Rốt cuộc… ông đã thấy tương lai nào?”

“Năm 1991, chiến tranh hạt nhân toàn cầu. Loài người… loài người bị hủy diệt trong vô số đám mây hình nấm.”

Einstein nói nhanh:

“Năm 1991, đó là tương lai xa nhất mà tôi có thể nhìn thấy, và cũng là thời điểm cuối cùng mà loài người có thể đạt được… Douglas, những ý tưởng trước đây của cậu rất đẹp đẽ, nhưng thực tế… lại tàn khốc đến vậy. Loài người sẽ không bao giờ rút ra bài học từ lịch sử!”

“Nếu chúng ta không tìm cách can thiệp và ngăn chặn, thì nền văn minh nhân loại sẽ đi đến hồi kết! Tự hủy diệt và chấm dứt mọi thứ!”

Chương 1794: Tương lai giả (4)

Chương 1794: Tương lai giả (4)

……

Lắng nghe câu trả lời của Einstein, Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Rõ ràng.

Những suy đoán trước đây của hắn và Triệu Anh Quân là đúng —

【Tương lai mà Einstein nhìn thấy thực chất là một tương lai giả.】

Năm 1991, hoàn toàn không có cuộc chiến tranh hạt nhân toàn cầu nào. Ngược lại, với sự tan rã của Liên Xô, Chiến tranh Lạnh giữa Mỹ và Liên Xô đã chấm dứt, loài người bước vào thời kỳ phát triển với tốc độ nhanh chóng.

Nếu Einstein nhìn thấy tương lai thật sự.

Ông lẽ ra phải thấy ánh sáng trắng tận thế vào lúc 00:42, hoặc siêu thảm họa vào năm 2600, hay thậm chí là siêu đô thị Đông Hải với 40 triệu dân như ông đã đề cập trong buổi gặp gỡ cuối cùng.

Bất kỳ kết quả nào trong số này đều có thể chấp nhận được.

Nhưng thật kỳ lạ.

Tương lai mà Einstein nhìn thấy về sự diệt vong của loài người lại là một cuộc chiến tranh hạt nhân toàn cầu năm 1991, hoàn toàn không có thật.

Rõ ràng.

Einstein đã bị tương lai giả mạo lừa dối.

Chính hạt thời không đã đánh trúng ông, mới là nguyên nhân dẫn đến bi kịch này!

“Ông…”

Lâm Huyền vừa định lên tiếng.

Trong đầu hắn, chớp giật vang lên, làm sáng rực bầu trời đêm đen tối; chiếc diều đã rách nát đang bay trên trời, và dây diều căng thẳng đến mức bắt đầu rách toạc ra!

Hắn lập tức ngừng lại, im lặng.

Ngay lúc này, chính là bước ngoặt quan trọng của lịch sử, cũng là điểm giới hạn của sự đàn hồi thời không.

Mỗi lời nói, hành động của hắn đều có thể làm thay đổi số phận của Einstein, thay đổi độ cong của thời không.

Đó là hậu quả mà Lâm Huyền không thể gánh vác.

Hắn phải giữ cho đường dây thế giới hiện tại ổn định để đảm bảo mình có thể trở về thời không ban đầu một cách an toàn.

Vì vậy, Lâm Huyền quyết định im lặng.

Einstein nhìn hắn đầy thắc mắc, tiến lại gần.

Ông nắm chặt tay Lâm Huyền:

“Douglas, tại sao cậu không nói gì?”

“Không sao cả! Giờ đây chúng ta đã khác, chúng ta biết trước được thảm họa này, và chúng ta có thể tìm cách ngăn chặn nó!

Chúng ta có thể sửa chữa những sai lầm này từ trước!”

“Và... cậu cũng giống tôi, đúng không? Tôi đã ba ngày ba đêm không ăn gì, nhưng tôi không cảm thấy đói chút nào, như thể... khi chúng ta bị quả cầu xanh lam đánh trúng, chúng ta đã đạt được khả năng trường sinh bất tử!”

“Điều này có nghĩa là chúng ta có thể bảo vệ vận mệnh loài người trong thời gian dài, đưa tương lai của loài người vào đúng quỹ đạo, mang đến cho họ một tương lai tươi đẹp nhất!”

Nói xong.

Ông chỉ tay về phía nhà kho trong trang trại:

“Cậu cũng thấy rồi đấy, từ năm 1945, tôi đã bắt đầu xây dựng căn hầm tránh bom này, ban đầu là để trốn tránh cuộc chiến tranh hạt nhân; hôm nay tôi mời cậu đến đây cũng để nói với cậu về điều đó.”

“Nhưng bây giờ tôi đã thay đổi ý định, Douglas. Hãy cùng nhau cứu lấy thế giới này! Cứu lấy tương lai của loài người! Nơi đây, sâu trong lòng đất và cách biệt với thế giới… có thể trở thành căn cứ bí mật của chúng ta.”

“Chúng ta, những người bất tử, có thể giả chết, rồi ẩn náu ở đây, hoặc ở bất cứ đâu chúng ta muốn. Chúng ta có quá nhiều điều có thể làm, đây là một điều tuyệt vời và đầy phấn khích!”

Tuy nhiên.

Đối mặt với sự phấn khích của Einstein.

Lâm Huyền không biểu lộ cảm xúc, chỉ lắc đầu.

Trái ngược với bầu trời yên bình của Brooklyn, trong tâm trí hắn vẫn là cơn bão dữ dội, dây diều rách toạc đến mức nguy hiểm:

“Xin lỗi, Einstein, tôi phải đi rồi.”

“Đi?”

Einstein sững sờ:

“Cậu… cậu định đi đâu?”

Trong lòng ông dâng lên một cảm giác bất an. Ông vội vàng sử dụng các đường dây thời không trong đầu mình để xem tương lai của Douglas.

Nhưng rồi ông phát hiện!

Douglas sẽ biến thành những hạt bụi sao xanh lam và tan biến dưới ánh trăng trong vòng một phút nữa!

“Không!”

Einstein siết chặt tay Lâm Huyền, đến mức đau điếng:

“Không... Douglas, cầu xin cậu, đừng rời bỏ tôi.”

“Cậu đã cho tôi hy vọng, cho tôi sức mạnh... Chúng ta là đồng đội, chúng ta là những người sẽ cùng nhau cứu lấy tương lai loài người.”

“Xin đừng đi, ở lại với tôi được không? Chúng ta sẽ cùng nhau…”

Lâm Huyền rút tay ra khỏi tay ông.

Hắn lấy ra từ túi áo khoác một chiếc hộp quà vuông màu trắng, bên trong là chiếc đồng hồ mà CC đã dùng toàn bộ tài sản để mua cho hắn.

Hắn đặt chiếc hộp quà nhỏ vào tay Einstein và dặn dò:

“Hãy giữ nó giúp tôi.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, vỗ vai Einstein:

“Sẽ có một ngày, tôi quay lại tìm ông và lấy lại chiếc đồng hồ này.”

Nói rồi.

Hắn không ngoái đầu lại.

Bước về phía mặt trăng tròn vừa mọc ở phía đông.

Einstein không thể chấp nhận cuộc chia ly đột ngột này, ông buồn bã và lưu luyến:

“Cậu sẽ không quay lại lấy chiếc đồng hồ đâu, Douglas... Tôi có thể thấy tương lai, cậu sẽ không quay lại…”

“Tôi sẽ quay lại.”

Lâm Huyền bỏ tay vào túi, bước càng lúc càng xa.

Bóng lưng của hắn bị ánh trăng kéo dài, trải ra trên người Einstein.

Rồi.

Hắn giơ cao tay phải, chỉ ngón trỏ thẳng lên bầu trời, hướng về phía “dây diều” trên cao, suy nghĩ của hắn dần dần leo theo sợi dây diều.

Einstein nhìn ngơ ngác theo bóng lưng Lâm Huyền.

Cánh tay giơ cao của hắn vừa vặn phản chiếu dưới ánh trăng tròn, tạo thành một bóng hình chỉ thẳng lên bầu trời.

Giây tiếp theo.

Xoạt—

Cơn gió đêm cuốn đi hình bóng trong suốt ấy, hóa thành vô số hạt bụi xanh lam…

Biến mất hoàn toàn.

Chương 1795: Genius club (1)

Chương 1795: Genius club (1)

Brooklyn, tại quầy lễ tân của một khách sạn cao cấp, cậu bé Quý Tâm Thủy đứng kiễng chân, tay bám lấy quầy, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng, hỏi nhân viên lễ tân bên trong:

“Xin hỏi, tiên sinh Douglas hôm qua vẫn chưa quay lại sao?”

Nhân viên lễ tân bên trong gật đầu:

“Chúng tôi cũng rất lo lắng cho tiên sinh Douglas, không biết ngài ấy đã xảy ra chuyện gì... Từ ngày ngài ấy đi taxi rời khỏi đây đến giờ, đã nửa tháng trôi qua mà ngài ấy vẫn chưa quay lại.”

“Tiên sinh Douglas rất hào phóng, ngài ấy đã trả trước tiền phòng cho nhiều ngày. Vì vậy, dù hiện tại thời gian thuê phòng đã hết hạn, chúng tôi vẫn giữ phòng lại để chờ ngài ấy quay về.”

“Tình hình hiện tại khiến chúng tôi rất khó xử, không biết có nên báo cảnh sát hay không. Nhưng mà... nếu chẳng may tiên sinh Douglas đang bận việc gì gấp thì sao? Có lẽ tốt hơn hết là giữ nguyên hiện trạng, không muốn gây thêm phiền phức cho ngài ấy.”

Quý Tâm Thủy thở dài, từ quầy lễ tân đi ra, rồi bước ra khỏi sảnh khách sạn, trở lại con đường bên ngoài.

Ngày hôm đó, tiên sinh Douglas đã dặn cậu phải chăm chỉ học tập, báo đáp đất nước. Từ đó, ngày nào cậu cũng đến nhà thờ để cầu nguyện, mong Chúa ban cho mình cơ hội đó.

Không biết là do Chúa phù hộ hay nhờ sự dẫn dắt của tiên sinh

Douglas...

Linh mục trong nhà thờ sau khi biết tình hình của Quý Tâm Thủy, đã vui vẻ nói rằng sẽ giúp đỡ cậu:

“Chúng ta có rất nhiều tín đồ sẵn lòng hỗ trợ con, nhiều người tốt bụng đã nói với ta rằng họ muốn đóng góp giúp những đứa trẻ nghèo khó có cơ hội đi học.”

“Thật may mắn, ta có một người bạn ở bang New Jersey, ông ấy là hiệu trưởng của một trường trung học từ thiện. Nếu con muốn, ta có thể giới thiệu con đến đó; học phí và chi phí sinh hoạt không cần lo lắng, những tín đồ tốt bụng sẽ sẵn lòng giúp con.”

“Hơn nữa, trong trường trung học từ thiện cũng có nhiều công việc phù hợp với học sinh như dọn dẹp hoặc phụ giúp trong nhà ăn, đủ để con tự nuôi sống bản thân. Vì vậy... nếu con thực sự muốn học tập chăm chỉ và trở về xây dựng quê hương nghèo khó của mình, ta khuyên con nên đến ngôi trường này.”

Nghe những lời này, Quý Tâm Thủy vô cùng biết ơn và đồng ý ngay lập tức.

Vài ngày sau.

Linh mục mang đến tin vui, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ:

“Ta đã thu xếp xong mọi thứ cho con, kể cả chuyến xe đưa con đến New Jersey cũng đã được sắp xếp. Sáng thứ Năm, con sẽ khởi hành từ đây, một tín đồ tốt bụng sẽ đưa con đến trường trung học từ thiện đó, con có thể yên tâm học tập ở đó.”

“Thật tuyệt vời!”

Đôi mắt của cậu bé Quý Tâm Thủy ánh lên niềm hy vọng rực rỡ, cậu như nhìn thấy tương lai khi mình học thành tài, báo đáp tổ quốc, được ngưỡng mộ, và thấy tiên sinh Douglas mỉm cười:

“Cảm ơn cha! Cảm ơn cha rất nhiều!”

“Không…”

Vị linh mục nghiêm trang lắc đầu, dẫn Quý Tâm Thủy quay lại, đối diện với bức tượng Chúa Giêsu trên tường nhà thờ:

“Người mà chúng ta nên cảm ơn là Đức Chúa nhân từ.”

Ông ấy và Quý Tâm Thủy cùng đọc kinh thánh, ngón tay chạm vào ngực:

“Amen.”

“Amen…”

Quý Tâm Thủy cũng nhắm mắt cầu nguyện, thành kính hơn bao giờ hết.

Nhưng thật lòng mà nói.

Cậu không hẳn là quá thành kính.

Vì lúc này, trong lòng cậu… thay vì cảm ơn Chúa Giêsu và linh mục, cậu lại cảm ơn tiên sinh Douglas nhiều hơn.

Chính người đàn ông vĩ đại ấy đã cứu rỗi cậu, trao cho cậu phương hướng trong cuộc sống, và khơi lại niềm hy vọng trong trái tim cậu.

“Phải rồi, tiên sinh Douglas!”

Quý Tâm Thủy mở mắt ra:

“Mình phải nhanh chóng báo tin vui này cho ngài ấy! Biết rằng con có cơ hội đi học, chắc chắn ngài ấy sẽ rất vui mừng!”

Ngay lập tức.

Cậu bé Quý Tâm Thủy chạy vội về phía khách sạn, nơi cậu đã chờ đợi tiên sinh Douglas suốt nhiều ngày đêm.

Cậu đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

Không thể chờ để chia sẻ tin vui này với người ân nhân.

Thế nhưng…

Cậu co chân lại, ngồi cuộn tròn trước cửa khách sạn chờ rất lâu, rất lâu, mà vẫn không thấy bóng dáng của tiên sinh Douglas.

“Có lẽ, tiên sinh Douglas đang bận rộn lắm nhỉ?”

Quý Tâm Thủy cuộn chặt áo khoác trong làn gió lạnh:

“Con sẽ chờ thêm vài ngày nữa, dù sao thì chiếc xe tín đồ đưa con đến New Jersey cũng chỉ khởi hành vào thứ Năm.”

Nhưng, mỗi ngày đầy ắp hy vọng lại kết thúc trong sự thất vọng.

Quý Tâm Thủy không thể chịu đựng thêm nữa, cậu lấy hết can đảm hỏi lễ tân, và kết quả… là một tin tức đầy bất an.

Tiên sinh Douglas, đã mất tích nửa tháng nay!

Kể từ hôm họ trò chuyện lần cuối trước cửa khách sạn, tiên sinh Douglas chưa từng quay lại.

“Không thể nào…”

Quý Tâm Thủy nhỏ bé tim đập thình thịch, ôm đầu, mặt mày tái nhợt:

"Không lẽ... tiên sinh Douglas đã gặp nguy hiểm rồi sao?"

Cậu vội vàng lắc đầu, xua đi ý nghĩ không may mắn đó.

Không thể nào xảy ra chuyện được.

Tiên sinh Douglas là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì.

"Nhưng... mình rất muốn báo tin vui này cho tiên sinh Douglas..."

Sau khi bước ra khỏi cửa khách sạn.

Quý Tâm Thủy bất lực thở dài.

“Hmm?”

Bất chợt.

Cậu nhìn thấy trong chiếc taxi đang chờ bên đường có một gương mặt quen thuộc—

Chương 1796: Genius club (2)

Chương 1796: Genius club (2)

Là người tài xế râu quai nón! Cậu có ấn tượng rất sâu về tài xế này.

Ngày hôm đó, khi tiên sinh Douglas rời đi lần cuối, chính là người tài xế này lái chiếc taxi.

Có lẽ, người tài xế này biết chút manh mối!

Quý Tâm Thủy lập tức chạy tới, bám vào cửa sổ xe:

"Thưa ông, xin chào. Ông có còn nhớ khoảng nửa tháng trước, có một người đàn ông cao lớn, mắt xanh lam, là người lai đã lên xe của ông không?"

"Ông ấy mặc áo khoác đen, đội mũ phớt đen, trông giống người lai Âu và Á. Hôm đó, vào khoảng giữa trưa, ông ấy đã ngồi lên chiếc taxi của ông và rời đi."

Ngoài dự đoán.

Người tài xế râu quai nón gật đầu không chút do dự:

"Tất nhiên là tôi nhớ."

Ông ta gãi gãi bộ râu xồm xoàm:

"Ngài ấy thật sự quá hào phóng, ngài ấy đã cho tôi 100 đô la tiền tip! Tôi bình thường nằm mơ cũng không dám mơ thấy điều điên rồ như vậy..."

"Nếu không, cậu nghĩ tại sao tôi lại ngày ngày đứng trước khách sạn này chờ khách? Tôi cũng mong sẽ gặp lại ngài ấy, hoặc... những vị khách hào phóng khác. Tôi nghĩ những người ở trong khách sạn này đều là người giàu có."

Tốt rồi, có hy vọng.

Vì người tài xế nhớ rõ mọi chuyện ngày hôm đó, việc tìm hiểu sẽ dễ dàng hơn.

Quý Tâm Thủy bày tỏ lý do của mình một cách trung thực.

Một là muốn cảm ơn tiên sinh Douglas, hai là rất lo lắng cho sự an toàn của ngài ấy (hắn).

Nghe thấy vậy, người tài xế râu quai nón cũng tỏ ra quan tâm đến người tốt bụng ấy, liền cho cậu biết địa chỉ nơi tiên sinh Douglas đã xuống xe:

"Đó là một trang trại rất hẻo lánh ở ngoại ô phía tây Brooklyn, cậu cứ đi theo con đường ra khỏi thành phố là sẽ thấy. Nơi đó khá xa và xung quanh không có tòa nhà nào khác, cậu sẽ không nhầm đâu."

"Cảm ơn ông!"

Quý Tâm Thủy nhỏ bé lễ phép cảm ơn.

Sau đó cậu thắt chặt dây giày và bắt đầu chạy về phía tây.

Cậu thực sự có hơn một nghìn đô la, đủ để bắt taxi.

Nhưng đó là tiền tiên sinh Douglas cho cậu, làm sao cậu có thể tiêu xài hoang phí được! Cậu phải dùng nó cho những việc có ý nghĩa và giá trị hơn.

Vì vậy.

Đến trang trại, cậu quyết định chạy bộ!

……

Trang trại quả thật rất xa.

Quý Tâm Thủy thở hổn hển, phải chạy suốt từ chiều tối, qua đêm, đến tận rạng sáng mới đến nơi.

Cổ họng cậu như đang bốc cháy.

Nhưng cậu không bận tâm nghỉ ngơi, ngẩng đầu lên nhìn vào bên trong trang trại:

"Tiên sinh Douglas!"

Cậu phấn khích kêu lên.

Vì cậu thấy một bóng dáng khoác áo choàng đen, đội mũ phớt đen, và đeo kính râm ngồi bên cạnh hàng rào ngắm trăng.

Đó là bộ quần áo của tiên sinh Douglas! Kể cả chiếc kính râm cũng giống hệt! Cậu không thể nhầm được!

"Tiên sinh Douglas!"

Cậu bé Quý Tâm Thủy cười rạng rỡ, cảm thấy như một tảng đá lớn trong lòng được nhấc xuống, cậu hân hoan chạy đến.

Nhưng rồi...

Khi đến gần, cậu mới phát hiện ra, bóng dáng với trang phục giống hệt đó không phải là Douglas, mà là... một ông lão với mái tóc bạc lộ ra dưới vành mũ.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn kỹ khuôn mặt dưới chiếc kính râm.

Einstein!

Đó!

Đó là nhà khoa học vĩ đại nổi tiếng trên truyền hình, báo chí và tin tức, tiên sinh Einstein!

Quý Tâm Thủy sững sờ:

"Ngài, ngài Einstein, tại sao ông lại mặc đồ của tiên sinh Douglas?"

Einstein từ từ quay người lại.

Qua cặp kính râm, Einstein nhìn đứa trẻ nhỏ bé trước mặt:

“Cháu quen Douglas sao?”

Ông rất tò mò.

Bằng cách sử dụng các đường dây thời không trong đầu, ông không thấy có bất kỳ mối liên hệ nào giữa đứa trẻ tên Quý Tâm Thủy này và Douglas, vì ông chỉ có thể nhìn thấy tương lai sau ngày 5 tháng 11.

Điều đó có nghĩa là...

Cuộc gặp gỡ giữa đứa trẻ này và Douglas đã xảy ra trước ngày 5 tháng 11, là quá khứ mà ông không biết và không thể nắm bắt.

Einstein muốn biết mọi thứ về Douglas, nên ông tiếp tục hỏi:

“Cháu có thể kể cho ta nghe về cháu và Douglas được không?”

Trước mặt người vĩ nhân này, Quý Tâm Thủy hạ thấp sự cảnh giác và thành thật kể lại:

“Tối hôm đó, tiên sinh Douglas đã cứu cháu...”

“……”

“Ngài ấy khuyên cháu hãy chăm chỉ học hành, sau đó trở về Long Quốc, mang kiến thức về để xây dựng quê hương còn nghèo nàn.”

Einstein gật đầu, lặng lẽ lắng nghe.

“Thì ra là vậy.”

Ông thì thầm:

“‘Quê hương’... Douglas gọi Long Quốc là quê hương... Điều đó có nghĩa là, mặc dù về sinh học, cậu ấy là người lai, nhưng trên thực tế, cậu ấy là một người Long Quốc thực thụ.”

“Có thể thấy, cậu ấy rất yêu Long Quốc, thậm chí còn hy vọng cháu cũng sẽ học thành tài và trở về nước.”

Nhìn thấy nét mặt không nỡ và tiếc nuối của Einstein.

Trán của Quý Tâm Thủy bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cậu cảm thấy có điều gì đó không ổn:

“Tiên... tiên sinh Einstein, giờ ngài có thể cho cháu biết... tiên sinh Douglas đang ở đâu không? Ngài ấy... không lẽ đã...”

Quý Tâm Thủy mím môi, không dám nói hết câu.

Chương 1797: Genius club (3)

Chương 1797: Genius club (3)

“Cậu ấy đã rời đi.”

Einstein cúi đầu:

“Cậu ấy đã rời khỏi thế giới này…”

Ầm!!!

Trong đầu Quý Tâm Thủy như có tiếng sét đánh ngang tai, cậu lùi lại một bước và ngã phịch xuống đất.

Rời khỏi thế giới này.

Chết.

Chết rồi?

Tiên sinh Douglas đã qua đời sao!?

“Không.”

Mắt cậu rưng rưng, giọng run rẩy:

“Chúng ta... chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại tiên sinh Douglas nữa sao?”

Cậu khẩn thiết mong rằng người vĩ đại như Einstein sẽ phủ nhận điều đó, nhưng...

Đối phương chỉ gật đầu nặng nề, không nói thêm lời nào.

“Không…”

Quý Tâm Thủy ôm mặt, không thể chấp nhận được sự thật này.

Cậu cắn chặt răng, đứng dậy và chạy khỏi trang trại.

Vừa chạy, cậu vừa khóc và gọi tên Douglas.

Nửa tháng trước mọi thứ vẫn còn tốt đẹp.

Sao ngài ấy (hắn) lại nói chết là chết được!?

Tai nạn?

Bệnh tật?

Hay vì lý do nào khác?

Cậu không muốn nghe thêm bất kỳ tin xấu nào nữa.

Đây là cú sốc lớn nhất đối với cậu kể từ sau cái chết của cha mẹ.

Douglas là ân nhân cứu mạng cậu, là người thầy dẫn dắt cuộc đời cậu, là người anh cả đã cho cậu hy vọng và ước mơ.

“Con vẫn chưa làm ngài hài lòng mà…”

Quý Tâm Thủy nhỏ bé chạy mệt nhoài, cậu dùng ống tay áo lau đi nước mắt, trong lòng tràn ngập nỗi buồn.

Cậu nhìn quanh.

Đó là một khu rừng nhỏ, phong cảnh khá đẹp và cách xa khu trung tâm.

Cậu thở dốc rồi bước vào trong.

Dùng một cành cây để đào một cái hố, rồi cậu chôn tất cả những tờ tiền trăm đô mà Douglas đã tặng – những tờ tiền mà cậu không nỡ tiêu một xu nào. Cậu lấp đất lại.

Đây là thứ duy nhất mà Douglas để lại cho cậu.

Giờ cậu chôn nó xuống...

Coi như là một ngôi mộ tưởng niệm tiên sinh Douglas vậy.

Sau đó, cậu tìm hai cành cây cứng và thẳng, buộc chúng thành một cây thánh giá, rồi cắm nó lên trên đống đất.

Cậu lùi lại hai bước.

Quỳ xuống trước "ngôi mộ" của tiên sinh Douglas và cúi lạy sâu:

"Con sẽ không làm ngài thất vọng."

Cậu kiên định nói:

"Con nhất định sẽ nghe theo lời dạy của ngài, học thành tài, trở về quê hương để xây dựng đất nước!"

Cậu lại cúi lạy thêm vài lần nữa.

Quý Tâm Thủy nhỏ bé đứng lên, nhìn cây thánh giá hiện lên trong bóng tối của màn đêm:

"Tiên sinh Douglas, thứ Năm tuần này, con sẽ bắt đầu học tập ở trường trung học từ thiện tại New Jersey, chính thức bắt đầu hành trình học tập của mình."

"Nhưng con sẽ thường xuyên đến thăm ngài. Dù sau này có bận rộn đến đâu, dù có bao nhiêu việc quan trọng..."

"Mỗi mùa đông, con sẽ đến Brooklyn thăm mộ ngài."

……

Không xa đó, tại trang trại cũ nát.

Einstein, sau nhiều ngày ngồi bất động không ăn, không uống, không ngủ, cuối cùng cũng đứng dậy khỏi ghế.

Ông vẫn không cảm thấy buồn ngủ hay đói.

Ông đã hoàn toàn xác nhận rằng cùng với khả năng nhìn thấu tương lai, ông cũng đã có được khả năng trường sinh bất tử.

Ông không biết cách chính xác để diễn tả điều này, nhưng giống như...

Thời gian đã dừng lại trên cơ thể ông, cố định tại một thời khắc nào đó, không thay đổi nữa.

"Mình còn sống, hay đã chết?"

Einstein không thể rõ.

Nhưng điều đó không còn quá quan trọng.

Nghe xong câu chuyện của cậu bé tên Quý Tâm Thủy về Douglas, tâm trạng của Einstein đã tốt lên nhiều:

"Có vẻ như Douglas cũng tràn đầy hy vọng và niềm tin vào tương lai của nhân loại; nếu không, cậu ấy đã không nói những lời đó với cậu bé. Điều này chứng tỏ... Douglas tin rằng tương lai của nền văn minh nhân loại có thể được thay đổi bởi con người!"

"Có lẽ, Douglas cũng đang dùng cách của riêng mình để cứu thế giới, cứu lấy tương lai, vậy thì... mình cũng không thể dừng lại được."

"Trước hết, bước đầu tiên, mình phải tìm cách ngăn chặn ngày tận thế vào năm 1991; bất kể tương lai của loài người còn phải

đối mặt với bao nhiêu khó khăn, thì điều cần thiết trước tiên là vượt qua được năm 1991, để lịch sử tiếp tục."

Ông bước vào kho của trang trại, vào thang máy đơn giản và nhấn nút đi xuống.

"Tuy nhiên, để cứu tương lai của nhân loại, một mình mình không thể làm được."

Trong tiếng cáp thép kêu rít, Einstein lẩm bẩm:

"Sức mạnh của một người là không đủ, mình cần nhiều người hơn tham gia cùng chúng ta... những người giống như Douglas, những người có chí lớn và ý thức về sứ mệnh... những thiên tài."

"Đúng vậy."

Einstein nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén:

"Để cứu và bảo vệ tương lai của nhân loại, chúng ta cần tập hợp thêm nhiều thiên tài!"

Khi đến được căn hầm dưới lòng đất rực sáng, Einstein nhấc điện thoại và quay số của người bạn thân, Henry Dawson:

"Dawson, cậu không phải đã luôn muốn vẽ cho tôi một bức chân dung sơn dầu sao? Tôi đồng ý rồi."

"Ôi trời ơi!"

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng cười to:

"Tuyệt quá, người bạn thân của tôi! Cuối cùng thì cậu cũng chịu suy nghĩ kỹ! Tôi—"

"Nhưng có một số yêu cầu bổ sung."

Einstein ngắt lời ông ta và đưa ra kế hoạch vừa mới nghĩ ra.

Ông yêu cầu Dawson vẽ 8 bức chân dung giống nhau, và mỗi bức đều phải ẩn giấu các mật mã và câu đố khác nhau trong lớp sơn dầu... vân vân.

Chương 1798: Vật về với chủ (1)

Chương 1798: Vật về với chủ (1)

Henry Dawson nổi giận ở đầu dây bên kia:

"Cậu quá đáng lắm rồi! Dù cậu là Einstein, yêu cầu như vậy cũng quá vô lý!"

"Đây là tác phẩm nghệ thuật của tôi, không phải phòng thí nghiệm của cậu, cũng không phải nháp bài toán của cậu! Tại sao cậu cứ phải nhét toán học vào tranh của tôi chứ? Đó là môn học tôi ghét nhất! Tôi không đồng ý! Không đời nào tôi đồng ý!"

"Thế à."

Einstein chuẩn bị gác máy:

"Chắc là... còn có những họa sĩ khác ở Mỹ."

"Không không không!"

Henry Dawson hoảng hốt, cơ hội để lưu danh sử sách này không thể để lọt vào tay người khác:

"À thì... mọi chuyện đều có thể thương lượng mà! Giờ cậu đang ở đâu?"

"Trang trại ở Brooklyn." Einstein đáp.

"Được rồi! Cứ ở đó chờ tôi!"

Henry Dawson lập tức bật dậy:

"Tôi sẽ mang dụng cụ tới ngay bây giờ! Không để cậu có cơ hội thay đổi ý kiến!"

……

Cúp điện thoại.

Einstein ngồi xuống bàn làm việc trong căn hầm trú ẩn, bắt đầu suy nghĩ về việc thành lập một tổ chức.

Các điều lệ, hình thức, bài kiểm tra, thời gian gặp gỡ, và địa điểm gặp gỡ có thể hoàn thiện sau; nhưng trước tiên, điều không thể tránh khỏi là cần phải xác định tên và biểu tượng của tổ chức.

Ngay lập tức.

Einstein nhớ lại khi Douglas rời đi, bàn tay phải của cậu ấy (hắn) giơ cao, chỉ thẳng lên bầu trời…

Cử chỉ đó, bóng đổ của bàn tay ấy in trên mặt trăng tròn, đã để lại cho Einstein ấn tượng rất sâu sắc và khó quên.

"Có lẽ, đó là biểu tượng tốt nhất."

Einstein gật đầu.

Rất có thể, đây chính là tín hiệu, mật mã mà Douglas để lại cho ông.

Ông nhặt bút chì lên và phác thảo sơ bộ.

Đầu tiên là một vòng tròn... bên trong vòng tròn là một bàn tay đang giơ ngón trỏ chỉ thẳng lên trời.

"Hmm..."

Einstein cau mày.

Ông cảm thấy vẫn còn thiếu gì đó, từ góc độ thiết kế, nó có vẻ quá đơn giản.

Đột nhiên.

Một ý tưởng lóe lên trong đầu ông.

Ông cầm bút chì và viết thêm hai từ bên trong vòng tròn—

"Genius Club" (Câu Lạc Bộ Thiên Tài).

Bùm.

Trong khoảnh khắc vừa khởi động thành công, thiết bị xuyên thời không phát ra một tiếng động lớn, khiến cả ba người trong phòng thí nghiệm là Cao Dương, Cao Văn, và Lưu Phong ngỡ ngàng, nhìn nhau đầy thắc mắc.

“Ủa? Có chuyện gì vậy?”

Cao Dương gãi đầu:

“Cái thiết bị xuyên thời không này của hai người không phải là bị lỗi gì chứ? Rốt cuộc có đưa được Lâm Huyền về quá khứ không vậy?”

“Chắc chắn là đã đưa đi rồi.”

Lưu Phong vội vã kiểm tra trên màn hình hiển thị:

“Ngay khoảnh khắc đó, tín hiệu sinh học của Lâm Huyền đã biến mất, và trọng lượng của khoang xuyên thời không cũng giảm xuống…”

Cao Dương lập tức tiến đến, gõ vào nắp khoang xuyên thời không:

“Này này này! Ai ở trong đó vậy? Là người hay ma?”

Cốc cốc cốc!

Từ bên trong khoang xuyên thời không vang lên ba tiếng gõ, hai dài một ngắn, đúng với tín hiệu đã thỏa thuận từ trước.

“Là Lâm Huyền! Là Lâm Huyền!”

Cao Dương phấn khích hét lên, gọi Cao Văn:

“Mau, mau mở ra đi, thả Lâm Huyền ra ngoài. Mới xuyên không về năm 1952 mà đã trở lại nhanh vậy, thời gian đó đủ để làm gì chứ.”

Nhanh chóng, Cao Văn mở nắp khoang xuyên thời không ra, cúi xuống nhìn thấy đôi chân của Lâm Huyền.

Cao Dương và Cao Văn mỗi người giữ một chân, giúp Lâm Huyền từ từ bước ra khỏi khoang.

“Trời ơi!”

Cao Dương nhìn người bạn chí cốt, chỉ mặc đồ lót trắng:

“Lâm Huyền, sao cậu lại không mặc quần áo vậy? Bộ da rái cá của tôi đâu rồi?”

Lâm Huyền đứng thẳng trên mặt đất, xoa trán, cố thoát khỏi cảm giác chóng mặt sau khi xuyên không:

“Bộ da rái cá không biết bị ném ở đâu rồi.”

“Nói xem, bây giờ là ngày tháng nào? Tôi đã ở năm 1952 suốt một tuần, còn ở đây thì đã qua bao lâu?”

Robot nhặt rác VV, được làm từ hợp kim hafnium, đẩy một chiếc áo khoác phòng thí nghiệm đến, đồng thời hiển thị ngày giờ hiện tại trên màn hình nhỏ.

“Rác! Rác! Phát hiện rác!”

Lâm Huyền nhận chiếc áo khoác trắng và khoác lên người, sau đó nhìn vào màn hình hiển thị:

“Cái gì… Đây chẳng phải là đúng thời điểm tôi khởi hành sao? Tôi vừa mới quay lại sau một giây?”

Lưu Phong gật đầu:

“Dù rất khó để giải thích, nhưng sự thật là như vậy.”

“Với góc nhìn của cậu, có lẽ cậu đã thực sự trải qua một tuần trọn vẹn ở năm 1952; nhưng với chúng tôi… cảm giác là cậu vừa mới rời đi, và ngay lập tức đã xuất hiện lại.”

“Điều này cho thấy thời gian giữa chúng ta không đồng bộ.”

Cao Dương đi quanh Lâm Huyền, kiểm tra xem có thiếu chân tay nào không:

“Đúng vậy, cậu nói hiếm khi xuyên không về quá khứ, sao không ở lại thêm một thời gian, trở về nhanh vậy làm gì.”

“Nhanh?”

Lâm Huyền lắc đầu, cười khổ:

“Các cậu không biết đâu, suýt chút nữa là tôi không thể trở về rồi! Chỉ một chút xíu nữa thôi, dây diều của tôi đã đứt.”

Lời của Lâm Huyền không hề cường điệu.

Lúc đó, khi Einstein thú nhận tất cả sự thật với Lâm Huyền, đồng thời đặt ra rất nhiều câu hỏi.

Trong khoảnh khắc đó.

Lâm Huyền cảm thấy ngay cả việc hít thở cũng sai lầm, như thể chỉ cần thở mạnh thêm một chút, Einstein sẽ nhận ra manh mối từ nhịp thở của hắn và từ đó làm thay đổi đường dây thế giới.

(mình vừa up thiếu chương nên mọi người đọc lại chương 1794 nhé)

Chương 1799: Vật về với chủ (2)

Chương 1799: Vật về với chủ (2)

Chiếc diều giữa cơn bão gió mạnh đang chao đảo.

Dây diều chỉ còn một chút nữa là đứt toạc.

Vì vậy...

Lâm Huyền không hề do dự.

Hắn lập tức quyết định bám theo dây diều, nhanh chóng quay trở lại thời không năm 2234.

May mắn thay.

Hắn đã thoát thân thành công và trở về an toàn.

“Dây diều?”

Cả ba người Cao Văn, Cao Dương, và Lưu Phong lại nhìn nhau đầy thắc mắc, không hiểu Lâm Huyền đang nói gì:

“Dây diều là gì? Cậu đang nói cái gì vậy?”

Lâm Huyền xua tay:

“Chuyện đó không quan trọng, để sau hãy nói.”

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lưu Phong:

“Trước tiên, chúng ta cần xác nhận rằng hạt thời không trạng

thái liên kết của chúng ta đã tiêu hao hoàn toàn hay chưa.”

Lưu Phong bước tới.

Anh mở khoang kín của thiết bị xuyên thời không.

Mọi người cùng nhìn vào trong...

Không có gì cả.

Hạt thời không trạng thái liên kết, vốn dĩ từng xoắn lấy nhau, xoay tròn và đầy năng lượng dữ dội, giờ đã hoàn toàn biến mất, không để lại dấu vết gì.

“Tốt lắm.”

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm:

“Xem ra giả thuyết của chúng ta đã đúng, do tính chất đặc biệt của hạt thời không trạng thái liên kết, chỉ khi trải qua chuyến xuyên không hai chiều hoàn chỉnh, chúng mới bị tiêu hao hoàn toàn.”

“Hóa ra cũng giải quyết được một mối lo lắng. Từ giờ, chúng ta không cần phải lo lắng về những kẻ ‘sát thủ’ xuyên không tới ám sát chúng ta nữa.”

Lưu Phong gật đầu:

“Vậy, Lâm Huyền, trong lần xuyên không này, cậu đã hoàn thành những nhiệm vụ đã lên kế hoạch trước đó chưa?”

Cao Dương cũng tò mò ghé lại:

“Đúng đúng, kể cho chúng tớ nghe đi, cụ thể cậu đã đi những đâu và làm những gì?”

Cao Văn thì phấn khích không kém, xoa tay đầy háo hức:

“Hay là chúng ta tìm một phòng họp, trong khi trí nhớ của cậu còn tươi mới, tóm tắt lại mọi chuyện, và sắp xếp lại các đầu mối của những bí ẩn.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Những chuyện đó để sau đã, bây giờ… tôi có việc quan trọng hơn phải làm.”

“Cao Dương, chuẩn bị cho tôi một chuyến bay nhanh nhất.”

Cao Dương ngạc nhiên:

“Ở trong trường Đại học Rhine này đã có sân bay, chúng ta có rất nhiều máy bay rồi, cậu chỉ cần đi máy bay riêng là được.”

“Nhưng vấn đề là… cậu vừa mới trở về, cậu gấp gáp muốn đi đâu vậy?”

Lâm Huyền quay người lại.

Nhìn về phía đại dương xa xăm:

“Nước Mỹ.”

Hắn nói nhẹ nhàng:

“Brooklyn.”

Vù————————

Chiếc máy bay riêng nhỏ từ sân bay nội bộ của Đại học Rhine cất cánh, lao nhanh về phía nước Mỹ với tốc độ tối đa.

Cao Dương định đi cùng Lâm Huyền, nhưng hắn từ chối.

Hắn muốn đi gặp Einstein.

Tốt nhất là đi một mình.

Khi chia tay với Einstein ở năm 1952, Einstein đã nói rằng ông có khả năng nhìn thấy tương lai, có một cơ thể bất tử và ông còn dự định biến hầm trú ẩn dưới trang trại thành căn cứ bí mật.

Những manh mối này khi kết hợp lại, câu trả lời đã quá rõ ràng—

Einstein chính là người sáng lập và chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Lâm Huyền suy đoán về hành trình tâm lý của Einstein trong những năm qua:

Ban đầu, Einstein tuyệt vọng về tương lai của loài người, chìm trong u sầu mỗi ngày; nhưng sau đó, nhờ những lời khuyên của Douglas, ông dần lấy lại tinh thần. Einstein xem Douglas như một người bạn vong niên, rất quý mến và tin tưởng cậu ta (hắn).

Tiếp theo, Einstein tìm được cảm hứng từ đoạn phim về vụ nổ bom hydro và đã thành công tính ra đáp án của hằng số vũ trụ là 42.

Từ đây xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ mà khoa học khó có thể giải thích. Theo lời Einstein, hai hạt thời không bất ngờ xuất hiện từ một khe nứt phía sau ông. Một hạt trúng Einstein, còn hạt kia bay về phía Lâm Huyền nhưng cuối cùng lại trúng vào CC - thế hệ đầu tiên của Thiên Niên Trụ.

Kết quả là, CC tan thành những mảnh sao xanh và rơi vào một vòng lặp kéo dài hàng trăm năm với chu kỳ 24 năm một lần. Còn Einstein thì có được cơ thể bất tử, thời gian dừng lại trên người ông, và ông có thể nhìn thấy cả tương lai thực và tương lai giả.

Ở đây có vài điểm mâu thuẫn không thể giải thích:

Cùng tính ra hằng số vũ trụ 42, tại sao hiện tượng kỳ lạ chỉ xảy ra với Einstein, mà lại không có gì xảy ra với Trần Hòa Bình,

cha của Đại Kiểm Miêu?

Tại sao cùng một loại hạt thời không, khi trúng vào hai người khác nhau lại tạo ra những kết quả khác nhau? Nguyên nhân nằm ở CC và Einstein, hay nằm ở chính bản chất của hạt thời không?

Tương lai mà Einstein nhìn thấy không trùng khớp với tương lai thực.

Điểm cuối cùng này mới thực sự đáng suy ngẫm.

Dây diều sau đầu Lâm Huyền thực chất là một dạng biểu hiện khác của đồng hồ thời không.

Chỉ cần dây diều không đứt, điều đó có nghĩa là tương lai của đường dây thế giới này vẫn là lịch sử mà Lâm Huyền đã trải qua.

Đường dây thế giới nghiêm ngặt và duy nhất như tọa độ thời không của nó—

Dù đường dây thế giới có ngoằn ngoèo hay thay đổi thế nào đi nữa, chỉ cần đứng trên cùng một đường dây, sẽ chỉ có thể nhìn thấy cùng một lịch sử và tương lai.

Chương 1800: Vật về với chủ (3)

Chương 1800: Vật về với chủ (3)

Ví dụ như đường dây thế giới 0.001764.

Trên đường dây này, chiến tranh hạt nhân năm 1991 không xảy ra.

Có thể trên các đường dây thế giới khác, cuộc chiến tranh hạt nhân này thực sự diễn ra, nhưng điều đó không quan trọng. Chỉ cần trên đường dây 0.001764 không có sự kiện này, thì dù nhìn từ bất kỳ thời điểm nào trong dòng thời gian, cũng không thể nhìn thấy chiến tranh hạt nhân năm 1991.

Vì vậy, ở đây xuất hiện mâu thuẫn:

Nếu tương lai mà Einstein thấy là thật, thì dây diều của Lâm Huyền phải đứt, và đường dây thế giới sẽ nhảy sang một đường khác nơi chiến tranh hạt nhân năm 1991 xảy ra.

Ngay cả khi sau này, Einstein có tìm cách ngăn chặn cuộc chiến tranh đó và kéo đường dây thế giới trở lại, thì cũng phải chờ đến điểm không thể vãn hồi.

Tóm lại.

Einstein ở năm 1952 tuyệt đối không thể vừa giữ nguyên dây diều của Lâm Huyền, vừa thấy được cuộc chiến tranh hạt nhân toàn cầu không có thật vào năm 1991.

"Hai người đứng trên cùng một ngọn núi không thể thấy hai

cảnh tượng khác nhau."

Ngồi trên máy bay đang bay với tốc độ cao, Lâm Huyền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói:

"Lịch sử và tương lai cũng vậy."

"Mình và Einstein đều đứng ở năm 1952, không thể nhìn thấy hai tương lai khác nhau."

"Nếu tương lai mà mình đã trải qua là thật, nhân loại không bị hủy diệt vào năm 1991, thì cảnh tượng tương lai mà Einstein thấy vào năm 1952... chắc chắn là giả."

Việc xác minh điều này không hề khó.

Chỉ cần tới Brooklyn và trực tiếp đối chất với Einstein là được.

Bây giờ là năm 2234, đây là sân nhà của hắn.

Lâm Huyền không cần lo lắng về việc dây diều đứt, không lo về biến động thời không, không lo về việc đường dây thế giới thay đổi... hắn không có gì phải sợ, có thể làm mọi thứ mình muốn.

Vì vậy, hắn tiếp tục suy nghĩ, phân tích hành trình tâm lý của Einstein.

Sau khi có được khả năng nhìn thấu tương lai, Einstein chắc chắn đã thấy đôi mắt xanh lam của Douglas và hắn sẽ nghĩ rằng Douglas cũng có khả năng nhìn thấy tương lai giống mình.

Một lần nữa đồng cảm với Douglas, Einstein đã mời Douglas cùng mình cứu thế giới, cứu tương lai của loài người.

Nhưng…

Lâm Huyền chính là thân phận thật sự của Douglas, đã lén thoát khỏi năm 1952 trước khi dây diều của mình đứt.

Einstein chắc chắn không từ bỏ việc cứu thế giới.

Vì vậy, ông đã thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, với hy vọng cứu loài người khỏi thảm họa tự hủy diệt.

Trong những năm qua, Einstein chắc chắn đã nỗ lực rất nhiều, nhưng kết quả dường như vẫn chưa đạt được mong muốn.

Hiện tại, Lâm Huyền không biết ngoài cuộc chiến tranh hạt nhân năm 1991, Einstein còn thấy những tương lai nào khác về việc loài người tự hủy diệt. Nhưng có một điều rõ ràng: tương lai mà Einstein thấy không giống với tương lai của Lâm Huyền.

Trong những tương lai mà Lâm Huyền nhìn thấy, thế giới đều bị hủy diệt bởi ánh sáng trắng tận thế.

Còn những tương lai mà Einstein nhìn thấy, chủ yếu là loài người tự hủy diệt.

“Có cảm giác như đằng sau mọi chuyện này ẩn giấu một âm mưu nào đó.”

Máy bay dần dần hạ độ cao, thoát khỏi tầng mây.

Ngoài cửa sổ.

Những ánh đèn của lục địa nước Mỹ hiện ra rõ ràng.

200 năm, đối với loài người là một khoảng thời gian dài, nhưng đối với Trái Đất, lại chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Bờ biển và những dãy núi của nước Mỹ dường như không thay đổi chút nào.

Nhưng trên mặt đất...

Thế giới đã đổi thay.

……

Khi máy bay hạ cánh, Lâm Huyền lên xe, trực tiếp tiến về phía ngoại ô phía tây Brooklyn.

Dọc đường, hắn nhìn ngắm cảnh quan.

Không còn chút gì quen thuộc nữa.

Tòa nhà Empire đã biến mất, cầu Brooklyn cũng đã được cải tạo đến mức không còn nhận ra, và tháp đồng hồ nơi Spider-Man từng đu dây cũng chẳng còn, càng không còn dấu tích của cao nguyên (Brooklyn Heights) nơi từng bắn pháo hoa cho CC.

Tất cả đều không còn nữa.

Bị thời gian ăn mòn, tan biến trong dòng chảy của lịch sử.

Có lẽ, đây chính là cảm giác cô độc của thời đại.

Lâm Huyền thở dài nhẹ nhàng.

Khi sống ở năm 2025, hắn thực sự cảm thấy mình là một người sống. Nhưng ở thời điểm 2234 này, Lâm Huyền chỉ cảm thấy mình là một bóng ma.

Cảm giác này không quá rõ rệt khi hắn có Cao Dương, Cao Văn, Lưu Phong, và Jask bên cạnh. Nhưng khi chỉ còn lại một mình, tại một nước Mỹ hoàn toàn xa lạ, sự cô đơn dường như ùa đến mạnh mẽ như một cơn bão, khiến hắn nghẹt thở giữa vùng đất này.

Thực sự...

Không có nơi nào quen thuộc, không có cảnh tượng nào thân thuộc, không có một ai là người quen…

“Ơ?”

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhìn thấy trang trại cũ nát hiện ra trong tầm mắt, nhất thời sững sờ.

“Dừng xe!”

Hắn hét lên, và khi xe dừng lại, hắn mở cửa bước xuống, đứng trước hàng rào của trang trại, nơi mọi thứ vẫn y hệt như năm 1952.

Y hệt.

Thực sự giống hệt!

Thật khó tin, nhưng trang trại này, tại chính địa điểm đó vào năm 2234, lại không khác chút nào so với năm 1952, từng chi tiết nhỏ đều không sai lệch!

Không thể nhầm lẫn.

Hắn vừa rời khỏi trang trại này ở năm 1952, vừa đi vòng quanh đây rất nhiều lần, không thể nhớ nhầm được.

“Nhưng mà…”

Lâm Huyền cắn chặt môi.

Gần 300 năm trôi qua.

Chương 1801: Newton (1)

Chương 1801: Newton (1)

Tòa nhà Empire đã sụp đổ, cầu Brooklyn đã bị mòn rỉ, tất cả những công trình bằng thép và bê tông đều không thể chống chọi lại 300 năm thời gian, nhưng trang trại cũ kỹ này lại thần kỳ tồn tại được.

Hắn tiến lại gần, chạm vào hàng rào gỗ đã mục nát.

Ngẩng đầu nhìn những căn nhà cũ kỹ nhưng mới mẻ.

Hắn đã hiểu.

Có lẽ...

Đây chính là một "Trang trại Thesus".

Dù hàng rào, cách bố trí, nhà cửa, thậm chí cỏ dại và cây cối đều giống hệt năm 1952, nhưng thực ra tất cả đều là mới, được làm lại từ những vật liệu mới và tái hiện theo phong cách cũ.

Lâm Huyền bước trên nền đá sỏi kêu rào rạo, đi vào từng căn nhà.

Trước khi mở cửa, hắn đã biết bên trong có gì.

Két...

Căn nhà bên trái mở ra, bên trong giống y hệt năm 1952, với những chiếc giường tầng mà công nhân bỏ lại.

Két...

Căn nhà đối diện mở ra, toàn bộ đều là vải vụn và mạng nhện.

Vậy thì...

Kho hàng cuối cùng…

Lâm Huyền bước về phía căn nhà cũ nát cuối cùng ở phía bắc, đẩy cửa ra.

Giống như những gì hắn nhớ.

Trong kho là đủ loại công cụ cũ kỹ, và... ở góc phòng, chắc chắn cũng có một thang máy đơn giản dẫn xuống hầm trú ẩn.

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Trong không khí, tràn ngập bụi và dấu vết của thời gian.

Hắn nhanh chóng tìm thấy chiếc “Thang máy Thesus”, làm từ hợp kim hafnium quý giá, nhưng có kiểu dáng cổ điển từ ba thế kỷ trước.

Hắn ấn nút, thang máy kêu lên trong tiếng ma sát của dây cáp hafnium, từ từ hạ xuống.

Sau mười mấy giây.

Ánh sáng rực rỡ bừng lên, không gian mở ra.

Trong không gian rộng lớn dưới lòng đất, có chín chiếc ghế tựa lưng cao bằng gỗ đen được sắp xếp giống như phòng họp ảo của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Bên dưới bậc thang, có bốn chiếc ghế bên trái và bốn chiếc bên phải đều trống, chỉ có duy nhất chiếc ghế trên cùng... có một ông lão đang ngồi, đeo mặt nạ "Nỗi buồn của Einstein".

Lúc này.

Ông lão ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền bước xuống từ thang máy đơn giản:

“Rhine.”

Giọng ông vang lên trầm và uy nghiêm:

“Tôi thật không ngờ cậu có thể tìm đến nơi này.”

Lâm Huyền khẽ cười:

“Einstein, ông đã cố gắng sửa lại trang trại trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, luôn giữ nguyên nó như cũ... hẳn là sợ rằng một người bạn cũ nào đó sẽ không tìm thấy đường, đúng không?”

Hắn bước vào trong ánh đèn.

Ngẩng đầu.

Nhìn ông lão trên chiếc ghế, người đang ngay lập tức ngồi thẳng lưng:

“Einstein, tôi đến để lấy lại chiếc đồng hồ của mình.”

Einstein chống đôi tay gầy guộc lên ghế, đứng dậy:

“Rhine...”

Giọng ông ấy run rẩy.

Toàn thân ông đang run lên.

“Không...”

Ông dùng tay phải nắm lấy chiếc mặt nạ "Nỗi buồn của Einstein" trên khuôn mặt mình, từ từ nhấc lên và để rơi xuống.

Đó là một gương mặt mà Lâm Huyền vô cùng quen thuộc.

Chính ngay lúc này, ngay 300 năm trước, ngay năm 1952, hắn đã nhiều lần gặp gỡ nhà vật lý vĩ đại và nổi tiếng nhất trong lịch sử—

Albert Einstein.

Ông ấy quả thật bất tử.

Thời gian đã ngừng lại trên cơ thể ông.

Bất kể là diện mạo, mái tóc hay thậm chí những nếp nhăn trên khuôn mặt… tất cả đều giống hệt với hình ảnh của ông cụ ngoài bảy mươi từ năm 1952, không sai một chút nào.

Trước đó.

Không ai có thể ngờ rằng, phía sau chiếc mặt nạ của Einstein, lại thực sự là Einstein!

Đây là một kế hoạch khôn ngoan đến cực độ.

Đồng thời…

Nó cũng giúp che giấu đôi mắt xanh lam sáng rực của ông, không gây ra sự chú ý không cần thiết.

Lúc này.

Đôi mắt xanh ấy, xuyên qua tấm thảm cách hơn chục mét, xuyên qua 300 năm thời gian, nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền. Trong sự kinh ngạc, đôi môi ông run rẩy không ngừng, giọng nói khàn khàn phát ra đầy bất ngờ:

“Douglas?”

Lâm Huyền gật đầu.

Khẽ mỉm cười:

“Einstein, đã lâu không gặp.”

“Tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ quay lại tìm ông để lấy lại chiếc đồng hồ. Cuối cùng… ông có giữ nó an toàn cho tôi không?”

Einstein cắn môi, bàn tay che lên mắt, rồi ngồi gục xuống ghế một lần nữa.

Lâm Huyền không thể nhìn thấy biểu cảm của ông ấy.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được...

Einstein, đang rất đau khổ.

So với xúc động, hoài niệm, an ủi hay niềm vui của sự hội ngộ… cảm xúc trội hơn cả là nỗi đau.

Vị vĩ nhân này, rốt cuộc vì sao mà đau khổ đến thế?

Có lẽ.

Trong suốt 300 năm qua, Einstein vừa vô cùng mong đợi ngày tái ngộ với Douglas, lại vừa vô cùng sợ hãi ngày ấy đến.

Khi đó vào năm 1952, ông ấy không nhìn thấy tương lai của cuộc hội ngộ với Douglas; nhưng lúc ấy Douglas lại một mực khẳng định sẽ có ngày hai người tái ngộ...

“Tương lai mâu thuẫn, ắt hẳn một trong hai phải là giả dối.”

Nếu như.

Mọi thứ này.

Những gì ông nhìn thấy đều là giả dối… thì bao lâu nay, rốt cuộc ông đã làm gì?

“Không, Douglas, có điều gì đó không đúng.”

Einstein ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt xanh biếc ấy, đầy u sầu:

“Rõ ràng là cậu cũng bị hạt thời không đánh trúng, nhưng tại sao... đôi mắt của cậu lại trở về màu đen?”

Chương 1802: Newton (2)

Chương 1802: Newton (2)

Lâm Huyền lắc đầu:

“Còn nhớ câu hỏi cuối cùng mà tôi đã hỏi ông trong buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài chứ? Ban đầu tôi nghĩ rằng ông đã nói dối, nhưng giờ đây nhìn lại… ông không hề nói dối, mà là lịch sử đó ông hoàn toàn không thể thấy được.”

“Năm 1952, thực sự có một cô gái đã hóa thành bụi sao xanh và biến mất; còn hạt thời không thứ hai không đánh trúng tôi, mà đánh trúng cô gái ấy; nếu ông có thể nhìn thấy tất cả tương lai, thì ông nên rất rõ ràng rằng tôi vừa trở về từ năm 1952 bằng thiết bị xuyên thời không.”

“Nguyên nhân nằm ở đây, chính đoạn lịch sử mà ông không thể nhìn thấy do đã ngất xỉu, đã dẫn ông đến một phán đoán sai lầm nghiêm trọng. Douglas không phải là cư dân bản địa của năm 1952, mà là một người du hành thời gian, và người đó chính là… tôi.”

“Đôi mắt xanh của tôi cũng không phải là do bị hạt thời không đánh trúng giống như ông, mà là do ảnh hưởng của thời không bài dị. Ông thông minh đến mức đứng trên đỉnh cao của trí tuệ nhân loại, tôi nói đến đây, chắc hẳn ông đã nghĩ ra được rất nhiều điều rồi, phải không?”

……

Nghe thấy lời nói của Lâm Huyền, hay đúng hơn là của người bạn cũ Douglas.

Einstein nhắm mắt lại.

Cúi đầu xuống.

Trông như một đứa trẻ vừa phạm lỗi.

Trong những năm qua, suốt 300 năm, ông luôn mong chờ ngày tái ngộ với Douglas.

Nhưng mặc cho đường dây thế giới và quỹ đạo tương lai thay đổi nhiều lần, trong tương lai mà ông nhìn thấy, không bao giờ có bóng dáng của Douglas.

Người bạn này, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian, chưa từng tồn tại.

Nhưng ông chưa bao giờ từ bỏ.

Như Lâm Huyền vừa nói, trang trại trên mặt đất đã được ông sửa chữa nhiều lần, mỗi lần đều cẩn thận tái hiện y hệt thời điểm Douglas rời đi vào năm 1952, thậm chí từng đoạn hàng rào, từng viên gạch đều được phục chế một cách hoàn hảo.

Mục đích của việc làm này…… chính là lo sợ rằng một ngày nào đó Douglas sẽ không thể tìm thấy ông, lạc lối trong một Brooklyn đã đổi thay không ngừng.

Bao gồm cả cách bài trí bên trong mỗi ngôi nhà, vị trí của thang máy đơn giản, thậm chí cả cảnh quan của những con đường gần đó, tất cả đều giống như trong những bộ phim cũ, mãi mãi dừng lại ở năm 1952.

Einstein biết rất rõ rằng, nếu một ngày Douglas thật sự xuất hiện trước mặt ông…… thì điều đó có nghĩa gì.

Giống như ngày hôm nay.

Lâm Huyền đã kể cho ông về đoạn lịch sử mà ông không thể

nhìn thấy, đồng thời đến với danh nghĩa của Douglas để lấy lại chiếc đồng hồ.

Mọi chuyện, không cần nói cũng hiểu.

“Chiếc đồng hồ của cậu, tôi đã giữ rất tốt.”

Einstein ngồi trên chiếc ghế gỗ đen không đứng dậy; ông giơ cánh tay yếu ớt chỉ về phía lò nướng trên chiếc bàn góc phòng: “Tôi thừa nhận, Douglas, tôi không ngờ sẽ có ngày cậu quay lại lấy chiếc đồng hồ này… nhưng tôi chưa bao giờ thất hứa, ngay cả khi tôi không nhìn thấy khoảnh khắc này, tôi vẫn giữ đúng lời hứa.”

Lâm Huyền tiến lên phía trước.

Nhìn chiếc lò nướng phủ đầy bụi, nhưng vẫn còn mới tinh.

Cảm giác này thật kỳ lạ.

Chiếc lò nướng này có kiểu dáng rất cũ, trông đã nhiều năm tuổi, lớp bụi trên đó cũng cho thấy nó đã nằm ở đây rất lâu.

Nhưng tại sao…… nó vẫn còn mới tinh như vậy?

Trong sự nghi ngờ.

Lâm Huyền mở chiếc lò nướng không quá lớn này ra—

Một ánh sáng xanh rực rỡ chiếu lên mặt hắn.

Chỉ thấy……

Bên trong lò nướng, có một hạt thời không đang lơ lửng ở chính giữa!

Thiết bị này mang hình dáng của một chiếc lò nướng, hóa ra lại là một bộ bắt giữ hạt thời không; giống như nồi cơm điện của Lưu Phong và chiếc tủ lạnh nhỏ của Jask.

Hắn cúi xuống, nhìn vào bên trong lò nướng.

Hạt thời không này đã bị giam giữ, nên chắc chắn là không còn hoạt tính, nhưng những tia điện màu xanh dữ dội trên bề mặt nó cho thấy nó vẫn còn chứa năng lượng.

Thật không ngờ, Einstein cũng có một hạt thời không; không rõ ông đã có nó từ lúc nào, nhưng dựa vào kiểu dáng của chiếc lò nướng, có lẽ nó có từ trước cả hạt của Lưu Phong và của Jask.

Vì hạt thời không này đang ở trạng thái "không hoạt tính nhưng có năng lượng", nên không thể bị phát hiện bởi các thiết bị dò tìm hay đài thiên văn.

Nhìn như vậy……

Không ai dám chắc, trên Trái Đất hiện nay có bao nhiêu hạt thời không còn tồn tại, chỉ là không thể phát hiện ra mà thôi.

Đồng thời.

Lâm Huyền cũng chú ý thấy, ngoài hạt thời không trong chiếc lò nướng, còn có một hộp quà nhỏ màu trắng hình vuông.

Đó chính là chiếc đồng hồ mà CC đời đầu đã dùng toàn bộ tài sản để mua cho mình.

Nhưng vấn đề là, chiếc hộp quà này cũng “mới” đến mức kỳ lạ.

Giấy hộp nào có thể giữ nguyên suốt 300 năm mà không mục nát?

Lâm Huyền nheo mắt.

Không lẽ……

Đây cũng là một chiếc “Đồng hồ của Theseus”?

Hắn không mong đó là kết quả này, ngay cả khi chiếc đồng hồ bên trong đã hoen gỉ thành một khối đen sì, Lâm Huyền vẫn sẽ trân trọng nó.

Hắn chỉ muốn chiếc đồng hồ 20 đô la ban đầu, dù nguyên vẹn hay hỏng hóc, không quan trọng, chỉ cần là chiếc đồng hồ đó.

Có vẻ như nhìn ra sự lo lắng của Lâm Huyền, Einstein ngồi trên chiếc ghế gỗ đen với đôi mắt xanh lơ khẽ nói:

“Yên tâm đi, Douglas, đó chỉ là một trong những đặc tính của hạt thời không bình thường. Chỉ cần có năng lượng, nó có thể khiến không gian xung quanh ở một phạm vi nhỏ giữ nguyên trạng thái thời gian dừng lại.”

“Phạm vi này rất nhỏ, chỉ bằng kích thước của một chiếc lò nướng, vì vậy tôi không lừa cậu đâu… tôi thực sự đã giữ chiếc đồng hồ của cậu rất tốt, mới nguyên như ban đầu; chiếc đồng hồ này đối với tôi cũng vô cùng quý giá.”

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền trước đây chưa hề biết đến thông tin này.

(truyện chỉ còn gần 100 chương nữa là kết thúc, cầu kim phiếu để mình có thêm động lực bạo chương ạ)

Chương 1803: Newton (3)

Chương 1803: Newton (3)

Vì hạt thời không bình thường của hắn luôn được cất giữ trong két sắt của Ngân hàng Thái Mỗ, hắn chưa bao giờ mở ra kiểm tra.

Vì chiếc đồng hồ thực sự không có vấn đề gì, nên Lâm Huyền cũng không vội lấy ra xem, điều quan trọng bây giờ..... là giải quyết vấn đề của Einstein.

Hắn đóng cửa lò nướng lại.

Quay người tiến về phía Einstein:

“Einstein, hãy nói cho tôi biết, trước đây ông đã nhìn thấy tương lai như thế nào?”

Einstein với vẻ mặt đầy ưu tư:

“Những gì tôi nhìn thấy trong tương lai, đều là con người tự hủy diệt bản thân vì nhiều lý do khác nhau... không có ngoại lệ, tất cả đều bắt nguồn từ sự tự hủy diệt; có thể là do kiểm soát những sức mạnh không thể chế ngự, hoặc do sự mất kiểm soát của các công trình khổng lồ.”

“Tôi đã dốc hết sức để ngăn chặn mọi thứ, thay đổi mọi thứ... cùng với những thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Nhưng dù cố gắng thế nào, tôi cũng không thể tìm ra một tương lai hoàn hảo nhất, mọi đường dây thế giới đều kết thúc bằng sự tự hủy diệt của nhân loại.”

“Chỉ trừ đường dây thế giới này. Đây là đường dây hoàn hảo

nhất, nhân loại đoàn kết chưa từng có, khoa học phát triển chưa từng có, kéo dài đến hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí hàng tỷ năm sau… văn minh nhân loại vẫn tiếp tục tồn tại trong vũ trụ."

Nói đến đây.

Giọng của Einstein trở nên yếu ớt.

Ngay khi nhìn thấy Lâm Huyền, ông đã hiểu ra câu trả lời:

"Douglas, có phải tôi... đã nhìn sai không?"

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn hiểu.

Sự thật, đối với người đã nỗ lực cứu vãn tương lai nhưng lại bị lợi dụng để phong tỏa tương lai như ông lão này… thật tàn nhẫn biết bao.

"Tôi không chắc lắm."

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Tôi cần hỏi ông vài câu để xác nhận."

Hắn ngẩng đầu lên, đặt câu hỏi đầu tiên:

"Hằng số vũ trụ 42, rốt cuộc là gì?"

Tuy nhiên...

Einstein lắc đầu:

"Tôi không biết."

Giọng ông rất nhẹ:

"Khoảnh khắc gần nhất tôi với nó, chính là khi tôi tính ra con

số 42. Tôi chỉ tính ra kết quả, nhưng hoàn toàn không biết 42 có ý nghĩa gì, hay công dụng của nó ra sao."

"Thậm chí, tôi còn không hiểu nổi, tại sao một hằng số đáng lẽ phải vô cùng nhỏ bé… lại là một con số nguyên?"

"Kể từ đó, gần 300 năm, tôi không đạt được bất kỳ đột phá nào trong nghiên cứu về hằng số vũ trụ. Nhưng tôi có thể khẳng định rằng, hằng số vũ trụ..."

Đột nhiên.

Einstein như bị tắt âm thanh, một bàn tay vô hình dường như bóp nghẹt cổ họng ông, khiến ông không thể phát ra tiếng!

Ông lảo đảo, suýt ngã khỏi ghế.

Mắt trợn trừng, thở hổn hển:

"Sao lại… sao lại… tôi…"

Cưỡng chế tránh né.

Cảnh tượng này, cả Lâm Huyền và Einstein đều không ngờ tới, cưỡng chế tránh né lại xuất hiện trên người Einstein!

Einstein nghiến răng, mồ hôi chảy xuống trán, nhìn về phía Lâm Huyền:

"42——"

Lại là một sự im lặng đột ngột.

Giống như một cuộc điện thoại bị cắt ngang, như nút tắt âm trên chiếc điện thoại, như mạng đột ngột bị ngắt kết nối.

"Phịch."

Einstein đổ sụp xuống phía trước, ngã xuống đất.

“Einstein!”

Lâm Huyền vội vàng chạy tới, định đỡ ông lên.

Nhưng hắn nhận ra...

Trong suốt.

Trong suốt!

Cơ thể của Einstein đang trở nên trong suốt!

Giống hệt như… lúc Hoàng Tước kích hoạt cưỡng chế tránh né!

Einstein lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Nỗi đau trào dâng trong lòng ông.

Những cơn ho dữ dội khiến nước mắt ứa ra nơi khóe mắt; cùng với sự co giật của cơ thể, những đốm sao xanh lớn rơi ra từ thân thể ông.

Nhưng ông vẫn không từ bỏ.

Ông cố mở to đôi mắt, đôi đồng tử xanh nhạt dường như đã mất gần hết ánh sáng, chăm chú nhìn Lâm Huyền, giọng nói yếu ớt:

“Ánh sáng trắng diệt thế mà các ngươi nói… cô gái thiên niên trụ… tôi không thấy gì cả… tôi chỉ có thể thấy——”

Lại thêm một lần câm lặng.

Einstein, không thể nói thêm bất cứ lời nào.

Và cơ thể ông, giờ đã mỏng manh như cánh ve, Lâm Huyền đỡ

lấy ông nhưng gần như không cảm thấy trọng lượng:

“Không, Einstein, ông đừng nói nữa.”

Cảnh tượng này quá quen thuộc với Lâm Huyền… không nên cưỡng ép kích hoạt cưỡng chế tránh né, nếu không, điều duy nhất có thể xảy ra chính là sự tan biến không thể tránh khỏi.

Mặc dù còn nhiều điều chưa được làm rõ.

Nhưng Lâm Huyền hiểu rõ nỗi đau của Einstein, hiểu rõ ông là người bị hại, hiểu rõ lòng tốt ban đầu của Einstein đã bị số phận tàn nhẫn đùa cợt:

“Đừng nói thêm gì nữa, hãy chờ một lúc, chúng ta sẽ nghĩ cách sau.”

Lâm Huyền muốn ngăn Einstein lại.

Nhưng hắn đành bất lực khi chứng kiến… vị lão nhân bất tử suốt hàng trăm năm này, giờ đây đã khóc nức nở, hối hận không thôi.

Nước mắt chảy xuống khuôn mặt già nua nhăn nheo của ông, nhưng chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành những đốm sáng xanh và tan biến.

Ngay khoảnh khắc đó, Einstein hoàn toàn hiểu rõ.

Ông đã bị lừa gạt.

Không chỉ vậy…

Ông còn bị lợi dụng, bị dẫn dắt, đã làm nhiều việc không thể cứu vãn được… Ông không phải là người cứu thế giới và tương lai, mà ngược lại, là kẻ tội đồ của nền văn minh nhân loại!

Chương 1804: Newton (4)

Chương 1804: Newton (4)

Thân thể ông đã yếu đuối đến cực điểm.

Nhưng ông vẫn cố gắng gượng dậy, bò về phía bên cạnh chiếc ghế gỗ đen, nhấn vào một nút bấm…

Phụt.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên khi dòng điện kết nối.

Các máy tính, màn hình và máy chủ xung quanh bắt đầu nhấp nháy, dường như có thứ gì đó đã được khởi động.

Einstein cuối cùng ngã ngửa ra, nằm bất lực trên sàn nhà…

Đây là điều cuối cùng ông có thể làm, là sự giúp đỡ cuối cùng dành cho Douglas, cũng là niềm hy vọng cuối cùng để cứu vãn tất cả.

Ông yếu ớt và vô vọng nhìn Lâm Huyền, ánh sáng xanh trong đôi mắt của ông đã hoàn toàn tắt lịm:

“I'm sorry… for everything…”

Vút——

Vút——

Vút——

Những màu sắc cuối cùng trên cơ thể Einstein tan ra trên sàn nhà, vỡ vụn thành những đốm sao xanh, bay lơ lửng trong không

trung rồi biến mất không dấu vết…

Lâm Huyền thẫn thờ ngồi xổm tại chỗ.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ.

Hắn còn chưa kịp hỏi được gì, Einstein đã tan biến vì cưỡng chế tránh né.

Phía sau chuyện này, chắc chắn có âm mưu gì đó.

Chắc chắn có ai đó cố tình tạo ra tất cả chuyện này!

Hắn đứng dậy.

Nhìn về phía các máy chủ mạng nhấp nháy xung quanh.

Đây là manh mối cuối cùng mà Einstein để lại cho hắn.

Trước khi ra đi, Einstein đã dồn toàn bộ sức lực cuối cùng để khởi động chương trình này, nhất định… nhất định phải có lý do, nhất định có điều ông muốn nói cho hắn!

Tít tít.

Sau hai tiếng vang nhẹ.

Tất cả các máy móc xung quanh trở nên ổn định.

Sau đó, vô số tia laser của hình ảnh ba chiều bắn xuống, biến không khí và tường thành màn chiếu, khiến hình ảnh ảo tưởng bước vào hiện thực.

Nơi hầm trú ẩn tối tăm, cổ kính giờ đây biến mất, thay vào đó là ánh sáng năm màu bao phủ, biến toàn bộ không gian ngầm thành một đại sảnh vàng rực rỡ—

Chính là nơi tổ chức buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

Lâm Huyền nhìn quanh khắp căn phòng quen thuộc này…

Hắn biết rõ, tất cả chỉ là hình ảnh ảo, giống hiệu ứng 3D không cần kính, không phải công nghệ mới lạ gì, đã xuất hiện từ đầu thế kỷ 21.

Chỉ có điều.

Sau 200 năm phát triển, công nghệ ngày càng tinh vi hơn, không còn cần đến mũ bảo hiểm VR hay kính VR mà vẫn có thể tạo ra hiệu ứng thực tế ảo bằng mắt thường.

“Nhưng điều này có ý nghĩa gì chứ?”

Lâm Huyền nhìn về phía tám chiếc ghế gỗ đen phía dưới.

Bốn ghế bên trái, bốn ghế bên phải, từng có tám thiên tài đến từ các quốc gia khác nhau, mang theo những lý tưởng và niềm tin khác nhau ngồi ở đó.

Không nghi ngờ gì nữa.

Vào thời điểm này, buổi họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đã tạm ngưng hơn 200 năm, giờ lại một lần nữa được khởi động.

Không có Einstein,

Không có thông báo,

Cũng chưa đến 00:42, thời gian họp mặt,

Thật sự… còn ai sẽ đến tham dự không?

Lâm Huyền nhìn lên trần nhà với chiếc đèn chùm pha lê xa hoa, nhận thấy vài tia laser cũng chiếu vào khuôn mặt của hắn, tạo thành một chiếc mặt nạ mèo Rhine.

Hơn nữa, những tia laser công nghệ cao này sẽ di chuyển theo

chuyển động cơ thể và đầu của hắn, luôn giữ cho chiếc mặt nạ ảo mèo Rhine nằm trên khuôn mặt hắn.

Giờ đây, hắn lại là thành viên thứ 9 của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, số 9 — Rhine.

Chỉ là…

Một buổi họp mặt chỉ có mình hắn, có ý nghĩa gì không?

Lâm Huyền không quay về chỗ ngồi ở hàng ghế cuối, phía bên phải thuộc về hắn, mà quay người ngồi xuống chiếc ghế số 1, vốn thuộc về Einstein.

Ngồi xuống.

Nhìn thẳng phía trước.

Nhìn về phía cánh cửa đôi màu nâu ở cuối tấm thảm.

“Sẽ không có ai đến dự họp cả.”

Hắn nói khẽ.

Copernicus, Da Vinci, Gauss, Turing đều đã chết.

Chủ tịch Einstein cũng đã tan biến.

Newton, Galileo, Jask dù còn sống, nhưng đột nhiên khởi động hệ thống họp mà không có bất kỳ thông báo nào… sẽ không ai đến cả.

Ken két——

Ngay khi Lâm Huyền vừa đưa ra phán đoán như vậy.

Phía trước, cánh cửa LdxMMrTreỖ màu nâu bất ngờ bị một đôi tay khỏe mạnh đẩy ra…

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy một thanh niên đeo mặt nạ Newton bước vào, sải bước tiến tới.

Đó chính là NO.3 Newton!

“Hahahahaha…”

Chàng thanh niên đeo mặt nạ Newton cười lớn, vừa bước đi trên tấm thảm vừa nhìn Lâm Huyền vỗ tay nói:

“Thật không ngờ, Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại có ngày tụ họp trở lại! Einstein chưa bao giờ mắc sai lầm, nên… nếu có điều gì nằm ngoài dự đoán của ông ấy, chỉ có một khả năng duy nhất.”

“Rhine, Einstein đã đi đâu rồi? Và còn cậu nữa, tại sao lại ngồi ở chỗ của Einstein?”

Lâm Huyền thở dài qua chiếc mũi.

Qua lớp mặt nạ ảo mèo Rhine, hắn nhìn về phía Newton - lão ngoan đồng:

“Einstein, đã rời khỏi thế giới này rồi.”

“Ồ?”

Newton bước đi trên tấm thảm len, giọng nói không chút ngạc nhiên:

“Xem ra đúng như ta đã đoán, Einstein chết rồi, có kẻ nào đó thế chỗ, khởi động lại Câu Lạc Bộ Thiên Tài.”

“Vậy nên… Rhine, có phải là cậu không? Cậu đã tìm được Einstein, giết ông ấy, rồi trở thành chủ tịch mới của Câu Lạc Bộ Thiên Tài?”

Lâm Huyền ngồi thẳng trên bục cao.

Lắc đầu:

“Tôi hoàn toàn không có ý định đó.”

Chương 1805: Mưu mô xảo quyệt (1)

Chương 1805: Mưu mô xảo quyệt (1)

(do mình hôm qua up thiếu chương 1975 nên mọi người đọc lại cuối chương 1794 nhé)

“Hahaha, thế à, nhưng… tại sao cậu lại ngồi vào chỗ của Einstein?”

Newton nhún vai:

“Nhưng thôi, không sao. Nhân cơ hội hiếm có này, ta cũng sẽ đổi chỗ vậy.”

Nói rồi.

Newton đổi hướng, không đi về phía ghế số 3 của mình, mà tiến đến phía đối diện… nơi vốn thuộc về Copernicus, kẻ đã đối đầu và luôn thù hằn với ông.

Ông ta ngồi xuống ổn định.

Tháo chiếc mặt nạ in hình Newton ra, ném nó lên chiếc ghế đối diện.

Cộp.

Chiếc mặt nạ rơi xuống ghế số 3, nảy lên hai lần rồi rơi xuống đất.

Newton vuốt ngược tóc ra sau.

Rồi vắt chân lên ghế, mỉm cười nhìn chàng trai trẻ trên bục cao:

“Rất hân hạnh được gặp lại cậu, Lâm Huyền.”

“Sau này, cậu có thể gọi tôi là… Copernicus!”

Lâm Huyền ngồi yên lặng trên chiếc ghế gỗ đen ở bục cao, nhưng trong lòng vẫn không khỏi bất ngờ trước cảnh tượng này.

Hắn biết rất rõ.

Einstein đã sẵn sàng hy sinh cả mạng sống để khởi động hệ thống họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... điều đó có nghĩa là ông coi chuyện này vô cùng quan trọng, vô cùng then chốt.

Đặc biệt là trước đó, ông ấy luôn muốn nói điều gì đó với hắn, nhưng lại không thể nói ra do bị cưỡng chế tránh né.

Chắc chắn, điều mà ông không thể nói ra, có lẽ sẽ được hé lộ trong buổi họp mặt này.

Nhưng Lâm Huyền không thể ngờ tới...

Buổi họp mà hắn nghĩ sẽ không có ai tham dự, không những Newton đến kịp thời mà còn đổi chỗ ngồi vào ghế của Copernicus, và tiết lộ rằng ông ta chính là Copernicus!

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Và đầy rẫy những nghi vấn.

Đầu tiên, có một điều kiện tiên quyết rõ ràng—

Câu Lạc Bộ Thiên Tài giai đoạn đầu luôn tổ chức các buổi họp mặt trực tiếp, Copernicus là thành viên số 2, còn Newton là thành viên số 3, cả hai đều tham gia các cuộc họp trực tiếp trong một thời gian dài.

Dù tất cả đều đeo mặt nạ.

Nhưng những thứ như hình dáng, giọng nói, dáng đi rất dễ để nhận biết một người. Galileo và Da Vinci, là những thành viên lớn tuổi, cũng đã tham dự hàng chục cuộc họp trực tiếp và họ biết rõ ràng rằng Copernicus và Newton là hai người hoàn toàn khác nhau.

Thậm chí... Newton và Copernicus còn là kẻ thù không đội trời chung. Newton đã vô số lần nghiến răng hối tiếc vì ngày xưa không bắn chết Copernicus.

Ngoài ra.

Còn một bằng chứng quyết định nữa.

Dù họ đều đeo mặt nạ, nhưng chắc chắn không thể qua mặt được Einstein, người toàn tri toàn năng. Là người sáng lập và chủ tịch của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Einstein tuyệt đối sẽ không cho phép một người đóng hai vai tham gia buổi họp.

Trực tuyến không được, trực tiếp lại càng không được, quy tắc là quy tắc, bất kỳ thành viên nào của câu lạc bộ cũng không được làm loạn, và chẳng ai dám làm loạn trước mắt Einstein.

Sau đó.

Có một điều kiện tiên quyết thứ hai cần làm rõ—

Khi đó, cùng với Jask và Angelica đến Thụy Sĩ để ám sát Copernicus, Copernicus đã trực tiếp gọi tên hắn.

Về chuyện này, Lâm Huyền đã sớm chuẩn bị tinh thần.

Hắn đã ngang nhiên tiêu diệt Bảy Tội Lỗi, và trong trận chiến giữa Lâm Ngu Hề thật và giả, hắn nhiều lần phá hủy kế hoạch của Copernicus... Nếu Copernicus không nghi ngờ hắn, thì mới là điều vô lý.

Chẳng trách.

Chẳng trách việc giết Copernicus năm xưa lại dễ dàng như vậy, khiến Lâm Huyền luôn cảm thấy có điều gì đó "không đúng."

Hóa ra, sự thật đúng như những gì hắn đã đoán lúc đó...

“Trên thế giới này, quả thật có hai Copernicus!”

Điều này, Lâm Huyền đã nghĩ đến ngay khi tỉnh dậy sau giấc ngủ đông và nhận thấy sự phát triển công nghệ dường như không tiến triển.

Hắn thậm chí còn nghĩ rằng Copernicus có thể không chỉ có hai người, có thể là rất nhiều người, có thể là một tổ chức, và thậm chí có thể có người kế thừa tiếp tục duy trì niềm tin của họ.

Nhưng hắn không ngờ...

Người luôn đối đầu với Copernicus, kẻ thù sống chết của ông ta, Newton... lại chính là Copernicus thứ hai!

Điều này giải thích được tại sao Newton lại biết danh tính thực sự của hắn.

Bởi vì từ lâu, Newton và Copernicus đã là đồng bọn, tất nhiên họ sẽ chia sẻ thông tin cho nhau.

Có lẽ... khi hắn tính kế Copernicus ở Thụy Sĩ, thì Copernicus cũng đang tính kế hắn.

Lúc đó Copernicus đã quá già, ngay cả khi nằm vào khoang ngủ đông, cũng khó sống lâu thêm.

Vì vậy.

Cuộc ám sát dễ dàng đó, liệu có phải là Copernicus đã tự dấn thân vào cạm bẫy, để lại cho Newton manh mối cuối cùng không?

Chuyện này, có thể để sau xác nhận.

Trong lúc nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, điều quan trọng cần xác định trước là điều kiện tiên quyết thứ ba—

Einstein có lòng tốt, ý định ban đầu của ông ấy cũng tốt, chỉ là bị những tương lai giả dối đánh lừa.

Ngay cả trước khi tan biến, ông ấy vẫn cố gắng tìm cách bù đắp sai lầm.

Chương 1806: Mưu mô xảo quyệt (2)

Chương 1806: Mưu mô xảo quyệt (2)

Thêm vào đó, dù tình bạn giữa Einstein và Douglas ngắn ngủi nhưng sâu sắc, ông ấy tuyệt đối sẽ không hại mình.

Chuyện Newton và Copernicus thông đồng với nhau, Einstein chắc chắn đã biết từ lâu, nhưng vì điều đó phù hợp với quy tắc của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nên ông ấy tất nhiên sẽ không can thiệp.

Nhìn theo cách này, Newton và Copernicus quả thật là cặp đôi biết nhiều bí mật nhất.

Có lẽ… những điều mà Einstein không thể nói ra, mình lại có thể tìm ra từ miệng của Newton!

Đây, hẳn là nỗi khổ tâm cuối cùng của Einstein.

……

Sau khi hiểu rõ các điều kiện tiên quyết này, Lâm Huyền bắt đầu phân tích tình hình hiện tại.

Ngay khi Newton bước vào, ông ta đã xác nhận cái chết của Einstein, rồi lập tức công khai danh tính và lập trường của mình.

Có vẻ như ông ta vẫn có chút e dè trước Einstein.

Nhưng bây giờ.

Điều duy nhất ông ta e sợ đã biến mất.

Người "anh cả" này hoàn toàn giải phóng, không còn chút lo lắng nào.

Ngay lập tức.

Lâm Huyền nhớ lại một chi tiết.

Đó là tại buổi họp mặt Câu Lạc Bộ Thiên Tài ngày 1 tháng 9 năm 2024, khi Jask tuyên bố đã giết chết Copernicus, các thiên tài ngồi đó đều không tin, họ cho rằng Copernicus chỉ giả chết, hoặc người chết chỉ là thế thân.

Lúc đó.

Da Vinci đề xuất rằng cần đặt câu hỏi cho Einstein để xác nhận Copernicus có thực sự chết hay không.

Điều này cũng trùng hợp với kế hoạch của Lâm Huyền và Jask, ngay cả khi Da Vinci không đề xuất, Jask cũng sẽ nhờ Einstein xác nhận.

Nhưng ngay lúc đó… một điều thú vị đã xảy ra.

Vào thời điểm đó, sự việc không có gì kỳ lạ và không ai chú ý đến; nhưng bây giờ nhìn lại với tư duy của một người "biết trước", Newton quả thực rất xảo quyệt —

Ngay sau khi Da Vinci vừa dứt lời.

Newton, người chưa bao giờ đặt câu hỏi và luôn giữ mình bí ẩn, đột nhiên đề xuất:

“Mặc dù không được hỏi những câu hỏi liên quan đến thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng thật ra việc đặt câu hỏi cũng có cách. Để tôi đặt câu hỏi về Copernicus nhé!”

Ông ta còn đặc biệt búng tay về phía Lâm Huyền:

“Rhine, cậu là người đến muộn nhất, để tôi dạy cậu cách đặt câu hỏi khéo léo.”

Lúc đó, ấn tượng của Lâm Huyền về Newton rất tốt, trong lòng còn xem ông ta như một người anh cả trong phe phản đối Copernicus.

Vì thế, trong lòng hắn còn cảm thấy vui mừng.

Nếu Newton lão đại chịu giúp hỏi, thì mình sẽ có thêm một lượt hỏi nữa, coi như kiếm được lợi rồi.

Nhưng giờ nhìn lại...

Tại sao Newton, người chưa bao giờ hỏi gì, lần đó lại tranh hỏi và không để người khác hỏi?

Bởi vì, ông ta và Copernicus cùng một phe, thậm chí rất có thể các vụ ám sát khoa học gia sau này đều do ông ta ra tay.

Do đó, câu hỏi này bắt buộc phải do chính Newton đặt ra, thì Einstein mới trả lời; nếu để người khác hỏi… Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời, dẫn đến kế hoạch của Newton và Copernicus thất bại.

“Quả thật ông quá mưu mô xảo quyệt.”

Sau khi hiểu rõ toàn bộ logic này, Lâm Huyền dựa lưng vào ghế gỗ đen, cúi nhìn Newton đang ngồi trên ghế của Copernicus:

“Phải nói rằng, Newton, ông thật sự ẩn giấu rất sâu, đã lừa được tất cả chúng tôi.”

“Ông có thể lừa tôi cũng không có gì đáng nói, dù sao tôi mới tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài chưa lâu, chưa hiểu rõ về các thành viên, rất dễ bị ấn tượng ban đầu đánh lừa.”

“Nhưng ông và Copernicus, Galileo, Da Vinci đã gặp nhau trực

tiếp rất nhiều lần, họ đều tin chắc rằng ông và Copernicus là kẻ thù không đội trời chung, muốn giết chết nhau… Kỹ năng diễn xuất của các ngươi quả thật đáng khâm phục."

"Một người đóng vai kẻ phản diện, một người đóng vai chính diện; một kẻ công khai đặt câu hỏi, một người thì luôn giữ im lặng… Vở kịch "Vô gian đạo" mà hai người diễn thật sự rất tài tình."

"Nghĩ lại, trong buổi họp sau khi Copernicus chết, ông đã nhanh chóng giành quyền đặt câu hỏi: 'Từ giờ trở đi, liệu còn nhà khoa học hay nhà toán học nào chết vào 00:42 vì nguyên nhân con người nữa không?'... hoàn toàn là hành động 'kẻ trộm la làng', tự bào chữa cho mình."

"Ông và Copernicus đã là đồng bọn từ lâu, có chung kẻ thù và chung lý tưởng, mục đích. Copernicus tuổi đã cao, chắc chắn không thể sống lâu hơn, vì vậy khi ông ta chết, chỉ có ông tiếp tục kế thừa ý chí của ông ta, tiếp tục giết hại các nhà khoa học và nhà toán học."

"Nhưng theo quy tắc của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, câu hỏi và câu trả lời không được liên quan đến các thành viên khác trong câu lạc bộ. Nếu Da Vinci, Jask, hay tôi đặt câu hỏi này… Einstein chắc chắn sẽ từ chối trả lời, và lượt hỏi sẽ bị hủy bỏ."

"Nhưng khi ông, kẻ kế thừa của Copernicus, người tiếp tục thực hiện các vụ giết người, đích thân đặt câu hỏi, thì Einstein sẽ không từ chối và sẽ đưa ra câu trả lời thật."

"Có vẻ như ông không giống Copernicus, không nghiêm khắc về thời gian hay phương thức giết người, không tuân thủ quá nhiều quy tắc... Vì vậy, chỉ cần ông quyết định không giết vào 00:42 nữa, chuyển sang một thời điểm ngẫu nhiên hoặc không cố định... thì sẽ không bao giờ có nhà khoa học nào chết đúng vào 00:42 nữa."

“Như vậy, Einstein cũng sẽ trả lời trung thực rằng không còn nhà khoa học nào chết vì nguyên nhân con người vào lúc 00:42 nữa.”

“Ông và Einstein đều hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì… Nó có nghĩa là bằng cách đặt một câu hỏi khéo léo và với khả năng điều khiển câu trả lời của mình, ông đã lừa được tất cả các thiên tài khác, khiến mọi người tin rằng Copernicus đã hoàn toàn chết và không còn ai giết hại các nhà khoa học nữa.”

“Dùng cái chết của một ông già sắp lụi tàn để hoàn toàn che giấu Copernicus trong dòng chảy lịch sử, kế hoạch của các người thật sự rất thành công.”

……

Nghe Lâm Huyền nói, Newton ngồi trên ghế của Copernicus, nở nụ cười bình thản.

Chương 1807: Mưu mô xảo quyệt (3)

Chương 1807: Mưu mô xảo quyệt (3)

Lâm Huyền quan sát khuôn mặt của ông ta.

Đó là một hình ảnh hoàn toàn ảo, với phần từ mũi đến trán hiện ra như một hố đen sâu thẳm, không thể nhìn thấy chi tiết đôi mắt. Lâm Huyền chỉ có thể dựa vào hướng của đầu để phán đoán ánh mắt của Newton.

"Phân tích rất khá đấy, Rhine."

Newton cười khẽ:

"Đã lâu như vậy mà cậu vẫn nhớ rõ buổi họp 200 năm trước, chứng tỏ cậu rất tỉ mỉ. Nhưng giờ thì... tất cả đã quá muộn rồi."

"Mặc dù tôi không biết cậu đã tìm ra Einstein bằng cách nào, nhưng phải thừa nhận, tôi rất khâm phục khả năng của cậu."

"Thế nhưng, cậu sẽ không nghĩ rằng giết Einstein là có thể thay đổi tất cả mọi chuyện chứ? Không... Ngược lại, việc làm đó của cậu chỉ khiến đường dây thế giới càng thêm ổn định mà thôi."

Tuy nhiên.

Lâm Huyền khẽ lắc đầu:

"Newton, ông chưa bao giờ nghi ngờ rằng tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả dối sao?"

"Tay ông đã nhuốm đầy máu, tôi đương nhiên không có ý định khuyên ông quay đầu lại. Chỉ là... tôi rất tò mò, các ông đều là những người thông minh, nhưng tại sao lại không tự có nhận định về tương lai cho mình?"

"Từ buổi họp cuối cùng của chúng ta đến nay đã hơn 200 năm. Nhờ vào ông, trong suốt 200 năm qua, khoa học công nghệ của nhân loại đã vắt kiệt những giọt cuối cùng của định luật Moore, hầu như không còn sự phát triển nào đáng kể trong các lĩnh vực tiên tiến."

"Tại sao trong hoàn cảnh như vậy, ông vẫn có thể tin rằng nhân loại sẽ có một tương lai hoàn hảo? Những việc ông làm, và tương lai mà ông kỳ vọng... chẳng lẽ không mâu thuẫn với nhau sao?"

Newton khoanh chân, cười đầy ẩn ý:

"Cậu sẽ không hiểu đâu, Rhine. Cậu gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài quá muộn, cậu hoàn toàn không biết khủng hoảng thực sự mà nhân loại phải đối mặt trong tương lai là gì... Nếu cậu không biết câu hỏi chính xác, thì cậu vĩnh viễn không thể có được câu trả lời chính xác."

"Vậy thì làm sao ông có thể chắc chắn rằng ông đúng?"

Lâm Huyền hỏi lại:

"Ông nói đến đúng hay sai, chẳng phải cũng dựa trên những thông tin mà Einstein cung cấp cho ông sao?"

"Có lẽ ông nên nghĩ lại, nếu Einstein có thể chết vào ngày hôm nay, và tôi có thể ngồi vào vị trí của ông ấy, điều đó chứng tỏ... tương lai mà ông ấy nhìn thấy chắc chắn là sai. Vậy thì, nếu ông ấy sai, làm sao ông có thể đúng được?"

Newton khẽ hừ một tiếng:

"Bỏ qua đi, Rhine, cậu sẽ không moi được bất kỳ thông tin nào từ tôi đâu. Tôi đã sống đến ngần này tuổi, cậu muốn chơi trò mưu mẹo trước mặt tôi thì còn non lắm."

"Ông không nói cũng chẳng sao."

Lâm Huyền điềm tĩnh đáp:

"Dù ông không nói, tôi cũng có thể đoán được đại khái. Tuy nhiên... chuyện giữa chúng ta, sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu."

"Tôi có rất nhiều bạn đã chết dưới tay các ông, và trong những năm qua, tôi luôn day dứt vì chưa thể hoàn toàn giết chết Copernicus, chưa thể hoàn toàn báo thù cho họ."

"Tôi thật sự cảm ơn ông vì đã đến tham dự buổi họp này hôm nay, bởi vì giờ đây... cuối cùng tôi cũng có thể yên lòng mà thăm mộ những người bạn của mình rồi."

Nghe vậy, Newton bật cười lớn:

"Khẩu khí thật không nhỏ đâu, Rhine. Cậu thực sự nghĩ mình có thể giết sạch từ trên xuống dưới Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?"

"Nếu cậu thực sự có ý nghĩ đó, thì cậu không

"Nhưng mà... nếu cậu thật sự muốn tìm tôi, thì cứ thử xem sao."

Newton chống tay lên ghế, đứng dậy và vẫy tay chào Lâm Huyền:

"Tôi đã sống đến tuổi này rồi, đừng để tôi phải đợi lâu quá nhé."

"Sao có thể chứ."

Lâm Huyền khẽ cười:

"Trong tương lai, có rất nhiều người có thể tính ra hằng số vũ trụ. Ông có chắc muốn từ bỏ sớm như vậy không?"

"Ồ?"

Newton thu lại nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

"Có vẻ như cậu thực sự biết gì đó. Cậu có thể cung cấp cho tôi một vài manh mối về nhà toán học này không?"

"Tất nhiên là có thể."

Lâm Huyền ngồi thẳng dậy:

"Tôi khá tò mò về một chuyện, Copernicus từng nói rằng ông ta sẽ không bao giờ giết hại những đứa trẻ vô tội, thậm chí còn nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi do các vụ ám sát gây ra."

"Thế còn ông? Newton, nếu một vụ tai nạn xe có thể giết chết cả nhà toán học lẫn cháu gái nhỏ của họ… ông sẽ lựa chọn thế nào?"

"Chuyện này cần gì phải nghĩ?"

Newton nhún vai:

"Cậu vừa nói rồi mà, tôi không giống Copernicus. Ông ta quá nhân từ và tôn trọng những nghi thức... Đối với tôi, tất cả những điều đó đều thừa thãi và không cần thiết."

"Thế à, vậy thì tốt quá."

Lâm Huyền cũng đứng dậy khỏi chiếc ghế gỗ đen, nhìn về phía người thanh niên đang đứng dưới bậc thang:

"Ông nên chú ý giữ gìn sức khỏe, Newton."

"Nếu tôi không thể đích thân giết chết ông... thì tôi sẽ cảm thấy rất tiếc nuối."

Chương 1808: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (1)

Chương 1808: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (1)

“Ha ha, vậy thì hãy xem bản lĩnh của cậu đi.”

Newton làm động tác như tháo kính, cơ thể dần trở nên trong suốt, hóa thành một bóng mờ và dần dần biến mất trong đại sảnh vàng rực.

Lâm Huyền nhìn vào nơi Newton vừa biến mất.

Sau đó, hắn cúi người, nhấn vào nút bên cạnh ghế của Einstein.

Ngay lập tức.

Những tia laser từ hình ảnh ba chiều tỏa ra khắp bốn phía như dòng thủy triều rút xuống, màn hình, trang trí, đèn pha lê lần lượt biến mất.

Ngay cả chiếc mặt nạ mèo Rhine ảo trên mặt Lâm Huyền cũng tắt ngay lập tức.

Chỉ trong vài giây.

Khung cảnh ảo sáng sủa của buổi họp biến mất, và hầm trú ẩn dưới lòng đất trở lại dáng vẻ ban đầu.

“Có vẻ như, nút này chính là công tắc điều khiển hệ thống họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.”

Lâm Huyền phân tích:

“Chỉ khi hệ thống họp mặt được bật, các thành viên mới có thể thông qua huy hiệu vàng để kết nối với mạng VR và đến buổi họp bằng hình ảnh ảo.”

“Vào 200 năm trước, những buổi họp định kỳ đều được ấn định vào ngày 1 mỗi tháng lúc 00:42, và Einstein chỉ cần kích hoạt hệ thống này trước thời gian đó là đủ.”

“Vấn đề là... bây giờ đã là năm 2234, buổi họp đã ngừng lại hơn 200 năm, vậy làm sao Newton có thể kịp thời đến tham dự ngay khi hệ thống được khởi động?”

Lâm Huyền nheo mắt, rút ra một kết luận không quá phức tạp:

“Điều này chứng tỏ rằng, Newton luôn theo dõi sát sao mọi động thái của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có thể ông ta đã dùng thiết bị tự động để giám sát 24/7 xem hệ thống họp có được kích hoạt hay không.”

“Và Einstein, với sự toàn tri toàn năng của mình, chắc chắn biết điều đó, nên ông ta rất chắc chắn rằng, chỉ cần khởi động hệ thống, Newton chắc chắn sẽ lập tức vào buổi họp để kiểm tra tình hình.”

Vừa phân tích, Lâm Huyền vừa bước xuống bậc thang, đi đến trước chiếc ghế số 3 thuộc về Newton và ngồi xuống.

Chiếc ghế lưng cao này thuộc về Newton.

Lâm Huyền quyết định ngồi trên chiếc ghế này, tưởng tượng mình là Newton, để từ đó suy luận và phân tích suy nghĩ của ông ta.

Ngẩng đầu lên.

Điều đầu tiên hắn nhìn thấy là chiếc ghế số 2 của Copernicus đối diện.

“Newton và Copernicus, là những thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Họ không phải là kẻ thù như vẻ bề ngoài, mà ngược lại, họ là những người bạn có chung lý tưởng, niềm tin, thậm chí có thể nói là đồng đội hay chiến hữu.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn bắt đầu tưởng tượng về những buổi họp mặt trực tiếp đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Có lẽ là trong một căn nhà nhỏ với lò sưởi cháy bập bùng,

Hoặc là trong một phòng họp nhỏ ấm áp với ánh đèn dịu dàng,

Khi đó, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ có ba người, Einstein đeo mặt nạ Einstein ngồi ở vị trí chủ trì, và hai bên là Copernicus và Newton.

Copernicus chắc hẳn lớn tuổi hơn, còn Newton thì trẻ hơn; nhưng dù trẻ cũng không phải trẻ đến mức quá chênh lệch, bởi khi Da Vinci gặp Newton, ông ta đã là một lão già rồi.

“Không.”

Lâm Huyền lắc đầu, phát hiện một điểm mâu thuẫn:

“Nếu nói rằng Copernicus và Newton đã tạo ra một liên minh chiến lược từ đầu để lừa gạt các thiên tài khác, thì thật khó để xác định liệu Newton có thực sự già, hay chỉ đang giả vờ làm một lão già.”

“Thậm chí… liệu có khả năng Copernicus và Newton là cha con, và để tạo ra ảo giác về sự đối đầu, họ để cho Newton, còn trẻ tuổi, hóa trang thành một lão già để lừa gạt mọi người không?”

……

Đó là một ý tưởng táo bạo.

Nhưng không phải là không có khả năng.

Bởi vì.

Copernicus đã quá già yếu, đến mức ngay cả khoang ngủ đông cũng không thể cứu nổi ông ta.

Trong khi Newton, 200 năm sau, vẫn còn sống mạnh mẽ nhờ vào khoang ngủ đông.

Đây chính là bằng chứng rõ ràng cho thấy… tuổi thật của Newton chắc chắn trẻ hơn Copernicus; và cũng trẻ hơn rất nhiều so với hình dáng mà Da Vinci và Galileo từng nhìn thấy.

“Các người thật sự ẩn giấu quá sâu.”

Lâm Huyền tiếp tục suy luận.

Với tư cách là hai thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, việc họ hợp tác với nhau, đồng lòng, không có gì là lạ.

Điều kỳ lạ là…

“Ý nghĩa của việc này là gì?”

Lâm Huyền nhíu mày.

Đây là điểm mà hắn chưa thể hiểu rõ.

Trước hết.

Họ chắc chắn không ngốc đến mức chỉ muốn chơi trò lừa gạt Einstein.

Einstein là người toàn tri toàn năng, đương nhiên biết họ đang

diễn kịch, cũng biết họ đang có âm mưu và kế hoạch gì.

Nhưng điều đó không vi phạm các điều lệ của câu lạc bộ, và cũng là một phần trong kế hoạch liên minh của hai người, điều mà Einstein ngầm cho phép.

“Sự hợp tác giữa Copernicus và Newton về bản chất không khác gì sự hợp tác giữa mình và Jask… Nếu nhìn từ một góc độ khác, thì trò giả vờ không quen biết giữa mình và Jask cũng là một hình thức lừa gạt những người khác.”

“Vậy nên, họ chắc chắn chỉ bắt đầu đóng vai ‘kẻ thù không đội trời chung’ khi thành viên thứ ba, Galileo, gia nhập câu lạc bộ; còn trước đó, họ công khai hợp tác, đối đầu với Einstein và nắm mọi lợi thế.”

Nghĩ đến cảnh Copernicus và Newton cùng nhau "thẩm vấn" Einstein, quả thực có chút hài hước.

Chương 1809: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (2)

Chương 1809: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (2)

Nhưng không thể phủ nhận.

Nếu hai thành viên đầu tiên của câu lạc bộ hợp tác với nhau, thì những thông tin và bí mật mà họ có được chắc chắn vượt xa sức tưởng tượng.

“Như vậy, giờ đây mình đã hiểu được lý do tại sao Einstein lại đưa Newton đến trước mặt mình vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời ông ấy.”

Lâm Huyền mở mắt ra, hoàn toàn hiểu được nỗi khổ tâm của Einstein:

“Copernicus và Newton biết rất nhiều bí mật mà mình không biết, và đó đều là những bí mật rất quan trọng... Einstein đã dẫn dắt mình, muốn mình tập trung chú ý và mục tiêu vào Newton.”

“Như vậy, mình cũng dần hiểu tại sao Copernicus và Newton lại chia ra đóng vai phản diện và chính diện.”

“Đầu tiên, họ có thể hoàn hảo che giấu mục đích, kế hoạch và mối quan hệ của mình. Khi số lượng thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài ngày càng nhiều, những hạn chế trong việc đặt câu hỏi cũng càng tăng. Với tình trạng đối lập này, họ có thể nắm giữ quyền chủ động tốt hơn.”

“Về mặt thông tin cũng vậy. Dù Copernicus thường xuyên vắng mặt trong các cuộc họp, nhưng ông ta sẽ không bỏ lỡ bất kỳ thông

tin quan trọng nào, vì Newton sẽ báo cáo cho ông ta tất cả; tương tự, dù Newton có luôn im lặng, không đặt câu hỏi, ông ta cũng không thiếu bất kỳ câu trả lời nào, vì Copernicus có thể thay ông ta đặt câu hỏi, giúp Newton ẩn mình kỹ hơn."

"Tóm lại, Copernicus và Newton thận trọng như vậy... chứng tỏ họ rất sợ kế hoạch của mình bị lộ, sợ người khác phát hiện ra sự thật về hằng số vũ trụ 42."

Lâm Huyền đứng dậy khỏi ghế và đi qua lại trong hầm trú ẩn dưới lòng đất:

"Nhưng đối với mình, để tiếp tục khám phá sự thật về Einstein, thiên niên trụ, ánh sáng trắng diệt thế, mình phải bắt đầu từ bí mật của Newton và hằng số vũ trụ 42."

"Đây cũng chính là nhiệm vụ chính tiếp theo của mình—"

"Tìm ra Newton giữa biển người, và điều tra thêm về sự thật đằng sau hằng số vũ trụ 42!"

Dòng suy nghĩ của hắn trở nên rõ ràng.

Lâm Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quay trở lại bàn thí nghiệm, nhìn vào chiếc lò nướng nhỏ chứa hạt thời không và hộp quà đồng hồ.

Hắn mở lò nướng ra.

Đưa tay vào trong.

Lấy ra món quà đã tồn tại 300 năm qua...

Nhờ vào đặc tính tạm dừng thời gian cục bộ của hạt thời không, chiếc hộp quà nhỏ trong tay hắn vẫn còn mới nguyên, như chưa hề bị dòng thời gian ảnh hưởng.

Hắn nắm lấy hai bên của hộp quà và mở nó ra.

Một chiếc đồng hồ bạc với ánh sáng hơi mờ nhạt hiện ra trước mắt, kim giờ, kim phút và kim giây đều đã dừng lại từ lâu, như thể người khóa chặt thời gian không phải là hạt thời không mà chính là chiếc đồng hồ chưa được lên dây cót này.

Hắn nâng cổ tay lên.

Lâm Huyền áp chiếc đồng hồ vào mạch máu của mình, cảm nhận sự lạnh lẽo của nó.

Khi hắn cài chặt chiếc dây sắt, chiếc đồng hồ trị giá 20 đô la từ năm 1952 chính thức được đeo lên tay hắn.

Sau khi tùy tiện vặn vài vòng núm xoay...

Cạch, cạch, cạch.

Thời gian bị ngưng đọng 300 năm bắt đầu quay trở lại, âm thanh rõ ràng của bánh răng từ năm 1952 vang lên đến tận bây giờ.

“Đây là chiếc đồng hồ quý giá nhất mà mình từng đeo.”

Lâm Huyền khẽ nói.

Đây là món quà của một cô gái nghèo khó ở Brooklyn, dùng toàn bộ tài sản của mình để mua, đáng giá hơn bất kỳ chiếc Rolex nào trên thế gian.

Ở đáy của chiếc hộp quà hình vuông, có một mảnh giấy nhỏ hơi ố vàng được gấp lại.

Lâm Huyền nhặt nó lên.

Rõ ràng cảm giác như mới chỉ mở nó ra vài ngày trước.

Nhưng giờ đây.

Lại cảm giác như thời gian đã xoay vần, vũ trụ đã đảo lộn, đất trời đã thay đổi...

Tất nhiên, hắn biết rõ tờ giấy viết gì.

Đó là một lời nhắc nhở dịu dàng, bảo hắn nhớ điều chỉnh đồng hồ chậm lại một tiếng vì ngày mai là kết thúc giờ mùa hè.

Bây giờ đã là tháng 12 năm 2234.

“Quả thật, đã là giờ mùa đông rồi.”

Lâm Huyền bất chợt nghĩ đến.

Trong chiếc két sắt hợp kim hafnium ở Ngân hàng Thái Mỗ, cũng có một mảnh giấy nhỏ do Sở An Tình viết cho hắn.

Thật trùng hợp.

Mảnh giấy đó cũng giống như mảnh giấy này, được bao phủ bởi hạt thời không và đặt trong thiết bị bắt giữ hạt thời không hình nồi cơm điện.

“Theo lý thuyết của Einstein, mảnh giấy đó, cùng với chiếc nồi cơm điện, cũng đang ở trạng thái ngưng đọng thời gian. Dù để bao lâu, chúng cũng sẽ không bị hỏng hoặc lão hóa.”

“Nội dung Sở An Tình viết trên mảnh giấy đó là gì?”

Hắn nhớ mang máng khi đang ở trên máy bay không gian, Sở An Tình đã viết hai dòng với nhịp điệu sàn sạt, sàn sạt sàn sạt. Cả hai dòng đều không dài, cô viết chúng rất nhanh.

Thực ra, bây giờ với Lâm Huyền, việc dựa vào mảnh giấy đó để phân biệt thực hay mơ đã không còn quá quan trọng nữa.

Ngay cả khi không có mảnh giấy này, điều đó cũng không cản trở hắn nỗ lực cứu lấy thiên niên trụ và bảo vệ tương lai nhân loại.

Chương 1810: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (3)

Chương 1810: Đồng hồ và mảnh giấy nhỏ (3)

Nhưng.

Mỗi khi nhớ lại ánh mắt kiên quyết và dứt khoát của Sở An Tình trên máy bay không gian; và người đàn ông già nua với bộ râu rậm rạp trong những mảnh ký ức của CC...

“Có lẽ, mảnh giấy đó không chỉ quan trọng đối với mình, mà còn quan trọng đối với thiên niên trụ, CC và Sở An Tình.”

“Hy vọng, khi mình thay đổi đường dây thế giới lần tới và bước vào giấc mơ tiếp theo, mình có thể tìm thấy chiếc két sắt đã thất lạc bấy lâu.”

Hiện tại, Lâm Huyền đang ở trong hầm trú ẩn dưới lòng đất, cộng thêm với cấu trúc hợp kim hafnium của tòa nhà tạo thành lồng Faraday, nên điện thoại di động không có tín hiệu.

Vì vậy, cho dù thời gian đã thay đổi, đường dây thế giới có chuyển dịch, cuộc gọi của Lưu Phong cũng không thể đến được.

Tuy nhiên.

Lâm Huyền cảm thấy khả năng thay đổi đường dây thế giới là rất nhỏ.

Đường dây thế giới này, nơi nhân loại gần như bị hủy diệt, vốn đã được nhiều thiên tài cùng nhau tạo dựng nên. Cái chết của Einstein, như Newton đã nói, chỉ khiến đường dây thế giới càng

thêm ổn định.

Hiện tại.

Nếu muốn làm cho đường dây thế giới thay đổi, hắn phải bắt đầu từ Newton hoặc Galileo.

Galileo đến nay vẫn mất tích và không có tin tức.

Thậm chí có lý do để tin rằng, có thể ông ta sẽ ngủ đông đến tận năm 2600 và gây ra siêu thảm họa.

So với việc tìm Galileo.

Newton, người đã lộ đuôi cáo, dễ tìm hơn nhiều.

Lâm Huyền đóng lò nướng lại và đi về phía bên kia của hầm trú ẩn để kiểm tra.

Bất ngờ phát hiện...

Ở đây có rất nhiều vật dụng sinh hoạt và các thiết bị bảo vệ.

Nhiều đồ ăn đóng hộp, nước dự trữ số lượng lớn, đủ loại pin hạt nhân, thậm chí còn có một chiếc khoang ngủ đông hoàn chỉnh.

“Einstein rõ ràng không cần những thứ này, ông ấy không cần ăn uống và cũng không cần ngủ đông.”

Lâm Huyền kiểm tra kỹ lưỡng và phát hiện ra rằng cả khoang ngủ đông lẫn đồ ăn đều không có dấu hiệu đã sử dụng.

Xem ra, Einstein chỉ phòng xa mà chuẩn bị những thứ này.

Hầm trú ẩn phải có dáng vẻ của một hầm trú ẩn dưới lòng đất, dù ông không cần dùng đến, nhưng những thứ cần có vẫn phải đủ.

Lâm Huyền quay người rời đi, rồi tiếp tục khám phá những nơi khác, hầu hết đều là những tiện ích cơ bản của một hầm trú ẩn, không có gì mới lạ và hầu như không có dấu hiệu sử dụng.

Thật khó tưởng tượng...

Trong suốt mấy trăm năm qua, Einstein chỉ ngồi trên chiếc ghế đó và trải qua những ngày tháng cô độc?

Có lẽ, ông ấy luôn tìm kiếm lối thoát cho tương lai của nhân loại;

Có lẽ, ông ấy luôn chờ đợi ngày tái ngộ với Douglas;

Hoặc có lẽ, ông ấy đắm chìm trong những viễn cảnh tương lai giả dối, âm thầm chờ đợi ngày ấy đến.

“Einstein, món nợ này, tôi sẽ ghi lại thay ông.”

Lâm Huyền nhìn vào nơi Einstein đã ngã xuống và tan biến:

“Nợ có chủ, ân có đầu. Bất kể kẻ đứng sau hai hạt thời không đó là ai, tôi nhất định sẽ tìm ra và tính sổ với chúng.”

“Cứu Sở An Tình, cứu CC, làm rõ sự thật về hằng số vũ trụ 42, giải quyết ánh sáng trắng diệt thế... Tôi đoán rằng câu trả lời của bốn chuyện này đều liên quan đến kẻ giật dây đứng sau.”

“Vậy thì, bước đầu tiên, cứ từ từ mà làm, bắt đầu bằng việc tìm ra danh tính thật của Newton, và khai đao từ ông ta.”

Lâm Huyền đi đến phía sau ghế của Einstein, chạm vào những chiếc máy tính và máy chủ bọc ngoài bằng hợp kim hafnium.

Những thiết bị này hẳn là nền tảng của hệ thống họp mặt của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Dựa trên những thông tin trước đó, hệ thống bảo mật và

chương trình logic của các buổi họp đều do thiên tài hacker Kevin Walker thiết kế.

Lúc đầu, quyền kiểm soát thuộc về Kevin Walker, hắn ta biết danh tính thực sự của tất cả các thành viên; sau khi Kevin Walker bị Lâm Huyền giết chết, quyền kiểm soát đã thuộc về Einstein.

Theo lý thuyết, từ dữ liệu của những thiết bị này, đáng lẽ ra có thể xác định danh tính thật của Newton.

Nhưng...

"Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy, thì Newton không nên kiêu ngạo và bình thản như thế. Nếu ông ta biết rằng mình đã giết Einstein, ông ta tất nhiên có thể đoán rằng mình đã tìm ra căn cứ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và cũng có thể đoán rằng mình sẽ phân tích dữ liệu kết nối của máy chủ."

"Nhưng dù vậy, Newton hoàn toàn không lo lắng, cũng chẳng sợ mình tìm ra ông ta... Vậy thì, đây là sự giả vờ hù dọa, hay hệ thống bảo mật mà Kevin Walker thiết kế thực sự kiên cố đến mức không thể công phá?"

Lâm Huyền đứng thẳng dậy:

"Dù sao thì, cứ thử tìm cách xem sao."

Hắn quay người, nhìn lại Câu Lạc Bộ Thiên Tài từng sôi nổi một thời, nhưng giờ đã vắng lặng.

"Hầm trú ẩn này không nên để quá nhiều người biết đến. Đây là nơi ngay cả Newton, Copernicus và những thiên tài khác đều không tìm thấy, cực kỳ bí mật; có thể nói đây là nơi an toàn nhất trên Trái Đất, vào thời điểm then chốt có thể sẽ cứu mạng."

"Vì vậy, chỉ dẫn Jask đến đây thôi, xem ông ấy có thể tìm cách lấy dữ liệu từ máy chủ ra không."

“Nếu Jask cũng không thể...”

Lâm Huyền vươn vai.

Nhớ đến người bạn giả ngây ngô bấy lâu nay của mình, cũng là con bài mạnh nhất của hắn:

“Vậy thì chỉ còn cách tìm cách tiêu diệt virus tương lai và hồi sinh VV thôi!”

Chương 1811: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (1)

Chương 1811: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (1)

“Thì ra là vậy.”

Tại Đại học Rhine, trong một phòng họp nhỏ, Lưu Phong vuốt cằm gật đầu.

Trong phòng họp chỉ có Lâm Huyền, Cao Văn và Lưu Phong.

Ngay vừa rồi.

Lâm Huyền vội vã đi đến Mỹ, rồi lại vội vã trở về Thành phố Đông Hải, tập hợp Lưu Phong và Cao Văn lại để kể cho hai quân sư của mình về những gì đã thấy vào năm 1952, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và cái chết của Einstein, để họ cùng phân tích.

Người ta thường nói, ba người thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng.

Huống chi lại có sự tham gia của thiên tài đẳng cấp như Cao Văn đại đế, biết đâu có thể phát hiện ra một vài điểm mù bị bỏ qua.

……

Sau khi nghe kỹ mọi chuyện, Lưu Phong đứng dậy, nhìn Cao Văn, người cũng đang cúi đầu suy nghĩ:

“Thầy Cao, lượng thông tin này khá lớn. Tôi đề xuất nên sắp xếp lại mọi thứ theo thứ tự thời gian, thầy thấy thế nào?”

Cao Văn có phần bất ngờ:

“Thầy Lưu cứ tự nhiên, tôi sẽ nghe theo chỉ đạo của thầy!”

Lưu Phong đang trong giai đoạn bùng nổ suy nghĩ, cũng không khách sáo, bước đến bảng điện tử nhỏ, cầm viên phấn điện tử và viết lên một năm —

1952.

“Dựa trên những gì Lâm Huyền trải qua khi du hành thời không, năm 1952 chính là khởi nguồn của mọi chuyện kỳ lạ.”

“Đó đáng lẽ chỉ là một năm bình thường trong lịch sử nhân loại, nhưng vì Einstein tính ra hằng số vũ trụ 42, hai hạt thời không đã xé toạc không gian và xuất hiện trong thế giới của chúng ta, hoàn toàn thay đổi lịch sử và tương lai hàng trăm năm sau.”

“Hai hạt thời không này, một hạt tạo ra thiên niên trụ, hạt còn lại khiến Einstein bất tử, từ đó dẫn đến sự hình thành của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.”

“Đáng chú ý là, ban đầu ý định thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài là tốt, do Einstein sáng lập để cứu nhân loại trong tương lai; nhưng chính niềm tin mãnh liệt này của ông đã bị một ‘thế lực bí ẩn’ lợi dụng, biến từ cứu thế... thành diệt thế, đẩy nền văn minh nhân loại từng bước rơi vào vực thẳm.”

Cao Văn gật đầu, bổ sung thêm:

“Chúng ta có thể phân tích chuyện của thiên niên trụ sau, bây giờ hãy chỉ nói về những gì đã xảy ra với Einstein...”

“Tại sao việc tính ra hằng số vũ trụ 42 lại thu hút sự chú ý của ‘thế lực bí ẩn’, khiến chúng can thiệp ngay lập tức?”

“Điều này cho thấy, giống như sự răn đe và phản ứng hạt

nhân, dường như ‘thế lực bí ẩn’ cũng rất sợ hãi trước hằng số vũ trụ 42, vì vậy đã thiết lập một cơ chế phản ứng —”

“Một khi có ai đó tính ra hằng số 42, ngay lập tức chúng sẽ gửi hai hạt thời không, một để khóa cứng lịch sử bằng thiên niên trụ, hạt còn lại để kiểm soát thiên tài tính ra 42, khiến người đó nhìn thấy một tương lai giả, nhằm ngăn chặn họ khám phá sự thật về 42.”

Tuy nhiên.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Cao Văn, ý tưởng của anh có ba điểm không hợp lý —”

“1. Nếu họ thực sự sợ hằng số vũ trụ 42, giết luôn Einstein, người tính ra hằng số đó, hay thậm chí hủy diệt Trái Đất, chẳng phải đơn giản và tiện lợi hơn sao? Tôi tin rằng ‘thế lực bí ẩn’ có thể thao túng hạt thời không, hủy diệt một hành tinh chắc chắn không khó với họ.”

“2. Tôi sẽ nói cho anh điều này, người tính ra 42 không chỉ có mỗi Einstein, nhưng người thực sự bị hạt thời không tấn công chỉ có Einstein và CC, thiên niên trụ đời đầu... Kể từ đó, không còn ai bất tử thấy được tương lai giả, cũng không có thêm thiên niên trụ thứ hai.”

“3. Theo lời giải thích của anh, cơ chế của thiên niên trụ và hành động của Einstein không liên quan mật thiết với nhau. Nhưng tôi thấy điều đó không hợp lý, hai hạt thời không xuất hiện cùng lúc, mỗi hạt có một chức năng riêng... Không thể nào mục đích của chúng hoàn toàn không liên quan. Tôi tin rằng hai hạt thời không này phải có mối liên hệ với nhau, chức năng của chúng tương hỗ với nhau.”

Cộc cộc cộc.

Lưu Phong gõ lên bảng đen, hiển thị những dòng chữ vừa viết cho Lâm Huyền và Cao Văn xem:

“Tôi cũng đồng ý với Lâm Huyền, chắc chắn có một mấu chốt logic nào đó mà chúng ta đã bỏ qua. Tôi liệt kê những sự kiện quan trọng và các bí ẩn khó hiểu đã xảy ra trong năm 1952, chúng ta có thể suy nghĩ kết nối chúng lại.”

Lâm Huyền và Cao Văn quay người lại, nhìn những dòng chữ trên bảng:

Hạt thời không thứ hai vốn nhắm vào Lâm Huyền, nhưng lại vô tình tấn công CC, thiên niên trụ đời đầu.

Hoàng Tước từng nói rằng chức năng của thiên niên trụ là khóa cứng lịch sử. Sự thật đã chứng minh, lịch sử thực sự bị khóa kín từ khoảnh khắc thiên niên trụ biến mất.

Khóa cứng lịch sử và khiến Einstein nhìn thấy tương lai giả, đây là một chuỗi hành động liên tiếp của ‘thế lực bí ẩn’, chắc chắn phải có mối liên hệ sâu xa.

Một điểm dễ bị bỏ qua: Newton và Copernicus luôn săn lùng các nhà khoa học và nhà toán học nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42. Họ chắc chắn biết thêm manh mối về số 42, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, những manh mối đó đều đến từ Einstein, người đã nhìn thấy tương lai giả.

Chương 1812: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (2)

Chương 1812: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (2)

Đối với 'thế lực bí ẩn', việc khóa cứng lịch sử quan trọng hơn, hay việc ngăn cản nhân loại tính ra hằng số vũ trụ 42 và nắm được sự thật về nó quan trọng hơn?

Rõ ràng Einstein có thể nói ra nhiều điều, nhưng ngay khi Lâm Huyền tiết lộ danh tính của Douglas, Einstein đột nhiên bị cưỡng chế tránh né. Nguyên nhân thật sự phía sau chuyện này là gì?

'Thế lực bí ẩn' rõ ràng có khả năng tiêu diệt con người ngay lập tức, hoặc hủy diệt Trái Đất. Tại sao chúng lại phải vất vả, rắc rối làm những việc này? Mục đích của chúng là gì? Và chúng mong đợi đạt được điều gì từ việc này?

……

Bảy câu hỏi này quả thực chạm đến cốt lõi vấn đề.

Lâm Huyền cảm thấy như có một đường dây ẩn giấu trong mớ manh mối hỗn độn, liên kết tất cả các bí ẩn lại với nhau... Nhưng rốt cuộc đó là gì?

Cao Văn nhìn vào câu hỏi đầu tiên, giơ tay lên:

"Về câu hỏi đầu tiên, tôi có vài quan điểm. Việc hạt thời không nhắm vào Lâm Huyền, tôi lại thấy là điều hợp lý nhất."

"Vào năm 1952, CC đời đầu không có gì khác biệt so với tất cả mọi người, không có bất kỳ đặc điểm đặc biệt nào, nên mục tiêu

của hạt thời không chắc chắn không phải là cô ấy.”

“Nhưng Lâm Huyền thì khác, vào năm 1952, cậu ấy là người xuyên không duy nhất trên thế giới. Tôi cho rằng—”

“Hạt thời không đó thực chất là nhằm vào việc tiêu diệt Lâm Huyền, biến cậu ấy thành thiên niên trụ!”

“Điều này không chỉ giúp ổn định thời không, tiêu diệt người dễ gây rối loạn thời không nhất, mà còn không cản trở ‘thế lực bí ẩn’ đánh hạ thiên niên trụ, thật sự là một mũi tên trúng hai đích.”

“Hoàn toàn vì CC đời đầu đã cứu Lâm Huyền, dẫn đến việc hạt thời không bắn trượt, vô tình biến CC thành thiên niên trụ... Dù không ảnh hưởng nhiều, thiên niên trụ là ai không quan trọng; nhưng với ‘thế lực bí ẩn’, không thể tiêu diệt người xuyên không như Lâm Huyền vẫn là điều khiến họ tiếc nuối.”

Lưu Phong gật đầu đồng ý với kết luận của Cao Văn:

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Dù chúng ta chưa hiểu rõ hoàn toàn cơ chế, nhưng có vẻ như bất cứ thứ gì liên quan đến thời không đều luôn thu hút lẫn nhau.”

Lâm Huyền chống cằm.

Hắn nhìn vào câu hỏi thứ năm trên bảng điện tử:

“Câu hỏi thứ năm rất thú vị, trước đây chúng ta chưa bao giờ nghĩ về vấn đề ưu tiên của hai việc này, và đây cũng chính là mục đích của hai hạt thời không.”

“Nhưng theo dự đoán của tôi... so với việc khóa cứng lịch sử, có vẻ như ‘thế lực bí ẩn’ sợ hãi hằng số vũ trụ 42 hơn.”

“Có thể nói rằng, sử dụng thiên niên trụ để khóa cứng lịch sử là mục tiêu chính của họ, và dù có thất bại cũng không sao, có lẽ

họ vẫn có thể đánh hạ những thiên niên trụ khác.”

“Nhưng đối với hằng số vũ trụ 42, ‘thế lực bí ẩn’ rõ ràng thận trọng hơn rất nhiều. Kết hợp hai câu hỏi lại với nhau, chúng ta có thể thấy rằng... Copernicus và Newton dường như cũng bị Einstein dẫn dắt sai lầm, khiến họ giết chết những nhà khoa học nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42; và khi Einstein nhận ra mình bị tương lai giả dối lừa gạt, ông ấy đã muốn nói cho tôi một vài sự thật về 42, nhưng ngay lập tức bị cưỡng chế tắt tiếng và bị tiêu diệt.”

Lâm Huyền đổi tư thế ngồi, ngừng một chút rồi tiếp tục nói:

“Trong tình huống bình thường, không có lý do gì để Einstein phải biến mất nhanh như vậy. Ông ấy hiểu rõ quy luật thời không hơn bất kỳ ai, biết rằng đã không thể nói ra thì không cần cố gắng nữa.”

“Thực tế cũng vậy, sau khi bị cưỡng chế tránh né, Einstein chỉ thử nói một lần, rồi ngừng lại, không tiếp tục nữa.”

“Trước đây, Hoàng Tước cũng đã từng cho tôi thấy cơ chế cưỡng chế tránh né, cũng là trạng thái bị tắt tiếng, nhưng kết quả chỉ là cơ thể trở nên trong suốt và yếu đi, hoàn toàn không biến mất chỉ vì nói thêm vài câu... Theo quy luật đó, Einstein nói chỉ vài chữ, lẽ ra không đến mức bị tiêu tan.”

“Nhưng dù vậy... Einstein vẫn hóa thành những mảnh sao xanh biến mất, điều đó cho thấy—”

“Einstein hiểu rõ rằng sự tan biến của ông là điều không thể tránh khỏi, ngay cả khi ông không nói gì thêm, thì số phận cũng đã định sẵn là ông sẽ biến mất... vì ‘thế lực bí ẩn’ muốn ông ấy bị cưỡng chế tiêu diệt, không có lý lẽ nào có thể thay đổi điều đó.”

Càng nghĩ, Lâm Huyền càng cảm thấy mọi thứ rõ ràng hơn:

“Thì ra là vậy, chẳng trách... chẳng trách biểu cảm của

Einstein khi nằm trên sàn trông thật buồn bã và bất lực. Tôi từng nghĩ rằng ông ấy có thể cảm thấy tội lỗi và hối hận, nhưng giờ đây tôi nhận ra đó là sự bất lực và không thể chống cự... Ông ấy không muốn biến mất, nhưng không thể ngăn chặn được."

"Vào khoảnh khắc đó, ông ấy hiểu rất rõ rằng mình đã bị lừa gạt, bị lợi dụng, và rồi vẫn phải bị cưỡng chế biến mất, không thể thay đổi số phận, cũng không thể bù đắp sai lầm nào, vì vậy ông ấy mới nói với sự hối hận đầy cay đắng... 'Về tất cả mọi chuyện, tôi thật sự xin lỗi.'"

Chương 1813: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (3)

Chương 1813: Suy luận tột đỉnh của Cao Văn (3)

“Nhưng ông ấy cũng không phải là hoàn toàn bất lực, vì ngay trước khi biến mất, Einstein đã dẫn dắt tôi đến Newton, dường như muốn nhắc nhở tôi rằng, hằng số vũ trụ 42 quan trọng hơn tất cả, có thứ tự ưu tiên cao hơn nhiều.”

……

Nghe Lâm Huyền phân tích, Lưu Phong bước qua bước lại trong phòng.

Rồi.

Anh lắc đầu:

“Lâm Huyền, phân tích của cậu đúng có lý, nhưng trong một số phán đoán vẫn chưa chính xác.”

“Cậu đừng quên, Einstein từng nói với cậu một câu, rằng ông ấy không nhìn thấy gì về ánh sáng trắng diệt thế, hay về cô gái thiên niên trụ.”

“Điều đó chứng tỏ rằng Einstein chưa hiểu đủ về thiên niên trụ, thậm chí có thể là ông ấy biết về nó còn ít hơn chúng ta, và do đó có thể đưa ra những phán đoán sai lầm.”

Cao Văn đứng dậy.

Anh ấy đi đến bảng điện tử và chỉ vào câu hỏi cuối cùng:

“Tôi nghĩ điểm mấu chốt nằm ở đây, câu hỏi số bảy. Khi suy nghĩ về mục đích của ‘thế lực bí ẩn’, chúng ta nên bắt đầu từ những lợi ích họ mong muốn đạt được.”

“Hiện tại, việc giết các nhà toán học, hoặc ngăn chặn nhân loại tính ra hằng số vũ trụ 42, hiểu được sự thật về số 42, không mang lại lợi ích thực sự nào cho họ. Như Lâm Huyền nói, nếu họ thật sự sợ điều đó, thì tại sao không tiêu diệt nhân loại ngay từ đầu?”

“Nhưng... khóa cứng lịch sử mới là lợi ích thật sự mà họ muốn đạt được.”

“Nhưng.”

Lưu Phong giơ tay ra:

“Khóa rồi sao?”

Anh nhìn Lâm Huyền và Cao Văn:

“Đây là điều mà tôi vẫn không thể hiểu nổi, chúng ta luôn nói rằng thiên niên trụ có thể khóa cứng lịch sử, nhưng rốt cuộc đã khóa được cái gì? Nói theo cách của 200 năm trước... thì có vẻ chẳng khóa được gì cả.”

“Thiên niên trụ liên tục bị đánh hạ, nhưng lịch sử vẫn thay đổi liên tục mà? Và nếu không có thiên niên trụ thì chúng ta không thể xuyên không trở về quá khứ; nhưng cứ mỗi lần đánh hạ thiên niên trụ, thì lại tạo ra những vết nứt thời không cho phép chúng ta quay ngược thời gian. Chẳng phải đây là tự tay nâng đá đập chân mình sao?”

Lâm Huyền cũng đứng dậy, khẽ lắc ngón tay:

“Có hai khả năng.”

“Một là, thiên niên trụ chỉ khóa cứng một đường dây thế giới

duy nhất. Trước đây chúng ta thực sự đã thay đổi tương lai, nhưng khi thay đổi, đường dây thế giới của chúng ta cũng đã nhảy sang một đường dây mới... Điều đó có nghĩa là chúng ta chỉ nhảy sang một đường dây thế giới khác, chứ không thực sự thay đổi đường dây thế giới ban đầu."

"Khả năng thứ hai là... liệu có thể thiên niên trụ không khóa cứng lịch sử của chúng ta, mà là lịch sử của 'thế lực bí ẩn' hay không?"

Hắn đưa ra một giả thuyết mới:

"Anh còn nhớ chúng ta đã từng thảo luận, nói rằng Hoàng Tước đã du hành thời không trong nhiều năm, giẫm chết rất nhiều con kiến, ăn nhiều gà vịt cá, và điều này thực sự đã gây nhiễu lịch sử, chỉ là chưa vượt qua ngưỡng đàn hồi thời không."

"Tôi sẽ đưa ra một giả thuyết: nếu tôi đổ nước nóng vào tất cả các tổ kiến ở Thành phố Đông Hải, giết chết hàng vạn con kiến, anh nghĩ điều đó có thể phá vỡ đàn hồi thời không không?"

Lưu Phong lắc đầu:

"Ngay cả khi cậu giết hết kiến trong toàn Long Quốc, tôi đoán cũng không vượt qua được ngưỡng đàn hồi thời không."

Trong khoảnh khắc, Lưu Phong bừng tỉnh:

"Ý cậu là..."

"Có thể trong mắt 'thế lực bí ẩn', nền văn minh nhân loại chúng ta chỉ là kiến! Ảnh hưởng của chúng ta đối với độ cong thời không và đường dây thế giới, theo quan điểm của họ, chẳng đáng là gì!"

Lâm Huyền gật đầu:

“Anh thấy đấy, mức độ thay đổi lớn nhất mà chúng ta có thể tác động đến đường dây thế giới chỉ là từ 0.0000000 đến 0.0001764. Thực ra, con số này vô cùng nhỏ bé, ngay cả khi chúng ta cố gắng hết sức, cũng không thể ảnh hưởng đến con số đứng trước dấu thập phân của độ cong thời không.”

“Có thể nào, mọi nỗ lực đấu tranh của chúng ta, trong mắt ‘thế lực bí ẩn’, chẳng khác gì những con kiến đang vật lộn vô nghĩa; chỉ có ánh sáng trắng diệt thế và hằng số vũ trụ 42 mới thực sự là những yếu tố có khả năng tạo ra sự đàn hồi thời không mà ‘thế lực bí ẩn’ cần phải quan tâm.”

“Từ sự phát triển bình thường của nền văn minh nhân loại cho đến sự diệt vong hoàn toàn, cũng chỉ là từ 0.0000000 đến 0.0001764... Lưu Phong, anh đã bao giờ nghĩ về những gì diễn ra trước dấu thập phân của đường dây thế giới chưa?”

“Đường dây thế giới số 42, đường dây thế giới số 4200000, đó sẽ là những thế giới như thế nào?”

Nghe cuộc tranh luận giữa Lâm Huyền và Lưu Phong.

Cao Văn nhắm mắt lại.

Trong đầu anh ấy liên tục hiện lên hình ảnh những tổ kiến bị nhấn chìm trong nước nóng.

Nước nóng, đối với bầy kiến, chẳng phải chính là ánh sáng trắng diệt thế sao? Và nhìn ra toàn vũ trụ.

Sự nhỏ bé của loài người thậm chí còn chẳng bằng kiến, chẳng bằng một hạt bụi... Số lượng các ngôi sao trong vũ trụ còn nhiều hơn cát trong sa mạc, và Trái Đất chẳng qua chỉ là một trong những hành tinh quay quanh ngôi sao xa xôi nhỏ bé đó.

Chương 1814: Thiên niên trụ không ổn định (1)

Chương 1814: Thiên niên trụ không ổn định (1)

“Lịch sử...”

Anh ấy nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Lịch sử là gì?

Lịch sử của loài kiến có phải là lịch sử không? Vậy thì, lịch sử của loài người có phải là lịch sử không? Lịch sử của loài kiến có đáng để khóa cứng không?

Vậy thì, lịch sử của loài người có đáng để khóa cứng không?

Ngay lập tức.

Cao Văn mở to mắt, nhìn từ đầu đến cuối bảy câu hỏi mà Lưu Phong đã liệt kê.

Anh ấy dường như tìm thấy một cây kim dệt.

Giống như xâu chỉ qua kim, anh ấy nối tất cả các dấu hỏi trong bảy câu hỏi lại, tạo thành một chuỗi liên kết duy nhất, tạo thành một câu trả lời duy nhất!

“Tôi... tôi nghĩ ra rồi.”

Giọng của Cao Văn có chút run rẩy.

Anh ấy giật lấy cây bút điện tử từ tay Lưu Phong và nhanh chóng viết xuống một thời điểm —

00:42, ngày 29 tháng 8 năm 2624.

“Đây là thời điểm ánh sáng trắng diệt thế xuất hiện!”

Giọng nói của Cao Văn tràn đầy kích động:

“Đồng thời, đây cũng là thời điểm mà Lâm Huyền và Cao Dương đã tính toán, là sinh nhật 20 tuổi và cũng là lúc thiên niên trụ cuối cùng lẽ ra sẽ biến mất!”

“Sự biến mất của thiên niên trụ và ánh sáng trắng diệt thế đều là những điều mà Einstein không thể nhìn thấy trong tương lai, nhưng lại xảy ra trùng hợp vào cùng một thời điểm... Không, đây chắc chắn không phải là sự trùng hợp, chúng có liên quan với nhau!”

“Có vẻ như, tất cả mọi thứ đều ngược lại, đều là để phục vụ cho thiên niên trụ! Thậm chí, sự xuất hiện của ánh sáng trắng diệt thế cũng là do thiên niên trụ!”

Anh ấy dùng bút điện tử điên cuồng nhấn vào câu hỏi thứ ba trên bảng:

“Vậy bây giờ, chúng ta quay lại câu hỏi ban đầu... Hai hạt thời không, một hạt tạo ra thiên niên trụ và hạt còn lại tạo ra Einstein, chuỗi liên kết này thực sự có mối liên hệ và bí mật gì?”

Cao Văn hít một hơi thật sâu, rồi quay lại:

“Tôi dường như đã hiểu ra mục đích thực sự của ‘thế lực bí ẩn’ khi cố tình cho Einstein thấy tương lai giả dối... Nói thẳng ra, chúng quá mạnh mẽ, đến mức chúng hoàn toàn không coi những nỗ lực nhỏ nhặt của loài người ra gì.”

“Trong mắt chúng, tất cả giá trị của chúng ta cộng lại còn không bằng một thiên niên trụ; tất cả mối đe dọa từ chúng ta cũng không đáng sợ bằng bí mật của hằng số vũ trụ 42. ‘Thế lực bí ẩn’

không hề sợ sự phát triển bùng nổ của khoa học công nghệ nhân loại... Chúng chỉ sợ hằng số vũ trụ 42, đó là thứ duy nhất có thể đe dọa đến chúng!"

Anh ấy nuốt một ngụm nước bọt, nghiêm túc nói:

"Tôi đoán rằng..."

"Thiên niên trụ không phải để khóa cứng lịch sử của chúng ta, mà là lịch sử của chúng."

"Và mục đích thực sự của việc lừa dối và lợi dụng Einstein, hoàn toàn không phải là để tiêu diệt nhân loại — điều đó quá đơn giản... mà là để che giấu một bí mật lớn hơn, ngăn chặn loài người khám phá ra sự thật về hằng số vũ trụ 42, nhằm đảm bảo thiên niên trụ có thể thành công trong việc khóa cứng lịch sử!"

Lưu Phong bị chấn động bởi giả thuyết kỳ diệu của Cao Văn.

Anh suy nghĩ một lúc, rồi hỏi lại:

"Việc đánh hạ thiên niên trụ... còn cần phải bảo vệ sao? Liệu có khả năng nào việc đánh hạ không thành công không?"

"Dựa theo cách hiểu của tôi, kẻ đứng sau, 'thế lực bí ẩn' đầy quyền năng, có thể thao túng hạt thời không và khiến Einstein nhìn thấy tương lai giả... Điều đó có nghĩa sức mạnh của chúng vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta."

"Huống hồ, con người chúng ta có cách nào để ngăn cản việc đánh hạ thiên niên trụ? Chúng ta chỉ có thể đứng nhìn những cô gái đó biến mất, mà không thể làm gì. Yếu tố thay đổi duy nhất có lẽ là những cô gái đó có thể chết sớm vì một số sự cố."

"Nhưng, theo suy đoán của tôi, chỉ cần các vật chất cấu tạo nên những cô gái ấy không biến mất, thì ngay cả khi họ chết, điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc đánh hạ thiên niên trụ, hay

việc khóa cứng lịch sử.”

“Từ góc độ của chúng ta, con người có vẻ như cần phải sống, phải có sự sống thì mới có giá trị... Nhưng thực tế, đối với vũ trụ, dưới góc nhìn của vật lý học, sống hay chết không có sự khác biệt lớn, miễn là vật chất cấu tạo vẫn còn, thì về bản chất không có gì thay đổi.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Lưu Phong nói có lý, việc đánh hạ thiên niên trụ không nên bị dừng lại chỉ vì cái chết của người đó, điều đó quá dễ bị cản trở và dễ gặp sự cố.”

“Ý của Cao Văn là, sự tồn tại của Einstein không phải để bảo vệ an toàn cho những thiên niên trụ, mà là để đảm bảo quá trình đánh hạ thiên niên trụ diễn ra suôn sẻ.”

“Hãy nghĩ xem, Einstein thậm chí còn không thể nhìn thấy thiên niên trụ biến mất, thậm chí không biết ai là thiên niên trụ, làm sao ông ấy có thể bảo vệ những người đó?”

“Liên hệ đến thời điểm CC, thiên niên trụ cuối cùng, biến mất, trùng hợp với sự xuất hiện của ánh sáng trắng diệt thế... Có lẽ, giả thuyết của Cao Văn có thể là câu trả lời chính xác —”

Chương 1815: Thiên niên trụ không ổn định (2)

Chương 1815: Thiên niên trụ không ổn định (2)

“Mọi mục đích và biện pháp đều nhằm bảo vệ thiên niên trụ được đánh hạ thành công, hoàn thành sứ mệnh khóa cứng lịch sử; và điều duy nhất có thể phá vỡ kế hoạch của ‘thế lực bí ẩn’, thứ có thể ngăn chặn thiên niên trụ, chính là hằng số vũ trụ 42!”

Trong chốc lát.

Tất cả manh mối đã được liên kết lại.

“‘Thế lực bí ẩn’ dường như muốn biến Einstein thành ‘người bảo vệ trụ’, vừa để đảm bảo kế hoạch thiên niên trụ được thực hiện suôn sẻ, vừa để ngăn cản nhân loại thấu hiểu hằng số vũ trụ 42, tránh làm cho mọi chuyện trở nên mất kiểm soát.”

“Nhưng vẫn còn một vấn đề nữa!”

Lưu Phong giơ tay lên:

“Nếu đúng như những gì hai người nói, ánh sáng trắng diệt thế vào 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624 có liên quan đến thiên niên trụ. Vậy tại sao chỉ có CC sau 600 năm là đặc biệt?”

“Tại sao những thiên niên trụ trước đó không sao cả, đều biến mất một cách bình thường, mà chỉ có CC, thiên niên trụ này, lại gặp phải ánh sáng trắng diệt thế?”

...

Lời nói của Lưu Phong khiến Cao Văn im lặng, không biết trả lời thế nào.

Điều này thực sự kỳ lạ, không tìm thấy bất kỳ logic nào.

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn suy nghĩ một lúc.

Rồi khẽ nói:

“Tôi cảm thấy, có lẽ là vì...”

“CC sau 600 năm là thiên niên trụ đặc biệt nhất, khác hoàn toàn so với những thiên niên trụ trước.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn hai người:

“CC có tất cả những đặc điểm mà các thiên niên trụ khác có, bao gồm cả ngoại hình, giấc mơ, v.v. Nhưng chỉ có cô ấy sở hữu những mảnh ký ức kỳ lạ nhất.”

“Đây mới là điểm bất thường nhất ở CC, đó là những mảnh ký ức từ thời không khác, từ các đường dây thế giới khác, điều này chắc chắn không phải là hiện tượng bình thường. Thực ra, có vẻ như cơ chế thiên niên trụ vốn ổn định, nhưng khi đến CC, nó đột nhiên trở nên không còn ổn định nữa.”

“Điều quan trọng nhất là, tôi chưa từng thấy CC biến thành những mảnh sao xanh và biến mất, thậm chí không có dấu hiệu nào cho thấy điều đó sẽ xảy ra; ngay cả khi ánh sáng trắng diệt thế đến rất đúng lúc, tôi cũng không thấy dấu hiệu nào trên CC cho thấy cô ấy trở nên trong suốt hay biến thành màu xanh, điều này rất bất thường.”

Bất chợt.

Lâm Huyền sững người lại.

Hắn cảm thấy như có một xô nước lạnh đổ từ trên đầu xuống, khiến hắn bừng tỉnh ngộ:

“Khoan đã, khoan đã.”

Hắn ôm đầu, nhắm mắt lại.

Nhớ lại những hiện tượng kỳ lạ xung quanh CC sau 600 năm, và nhớ lại ánh sáng trắng luôn đến đúng lúc.

Liệu có khả năng nào không...

Ánh sáng trắng diệt thế đó không nhắm vào bản thân mình, cũng không nhằm hủy diệt loài người hay Trái Đất...

Mà là, nhắm vào CC?

“Tôi có một ý tưởng táo bạo.”

Lâm Huyền mở mắt ra, nhìn Lưu Phong và Cao Văn:

“Nếu một chiếc xe bị hỏng, điều đầu tiên chúng ta nghĩ đến là sửa chữa nó. Nhưng nếu chiếc xe trở nên cực kỳ không ổn định, vô lăng không nghe lời, động cơ trục trặc lúc chạy lúc không, và không thể hoạt động an toàn nữa, chúng ta sẽ làm gì?”

“Loại bỏ nó.”

Cao Văn nhanh chóng nắm bắt suy nghĩ, theo sát Lâm Huyền:

“Nếu không thể sửa chữa hoàn toàn, hoặc chi phí sửa chữa quá cao, không đáng, thì tốt nhất là bỏ đi và mua một chiếc xe mới.”

“Tôi hiểu rồi!”

Cao Văn vỗ tay một cái:

“Lâm Huyền, ý cậu là, có thể thiên niên trụ cũng có tuổi thọ nhất định! Giống như ô tô, điện thoại, hay phần cứng máy tính, chúng sẽ càng ngày càng trở nên không ổn định và phát sinh nhiều sự cố hơn khi được sử dụng trong thời gian dài!”

“Và có thể sau hàng trăm năm đánh hạ thiên niên trụ liên tục, cuối cùng nó cũng gặp phải sự cố, trở nên không còn ổn định nữa. Ví dụ như... những mảnh ký ức không nên xuất hiện đã xuất hiện trong đầu CC, hoặc như... CC, với tư cách là thiên niên trụ, đã mất khả năng tự biến mất và cần sự trợ giúp từ ngoại lực để hoàn thành lần đánh hạ cuối cùng, khóa cứng lịch sử!”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu.

Hắn nhìn Cao Văn với ánh mắt đầy tán thưởng.

Cao Văn đại đế, quả thực là xứng danh Cao Văn đại đế, suy nghĩ nhanh chóng và chính xác.

Mỗi khi Lâm Huyền chỉ có một chút ý tưởng, Cao Văn đã suy luận sâu hơn và đưa nó lên một tầm cao mới:

“Tôi cũng vừa nghĩ như vậy.”

“Có thể, lý do ánh sáng trắng diệt thế xuất hiện là để hoàn thành lần đánh hạ thiên niên trụ cuối cùng.”

“Như chúng ta vừa phân tích, trong mắt ‘thế lực bí ẩn’, chúng ta chẳng khác gì loài kiến, họ chẳng hề quan tâm đến chúng ta. Thậm chí, việc chúng ta tồn tại hay diệt vong, họ cũng không để ý.”

“Nền văn minh nhân loại nhỏ bé đến mức không có giá trị cũng chẳng gây đe dọa gì cho ‘thế lực bí ẩn’, có lẽ tác dụng duy nhất của chúng ta... chỉ là cung cấp một môi trường để thiên niên

trụ có thể hoàn thành việc khóa cứng lịch sử mà thôi.”

Chương 1816: Thiên niên trụ không ổn định (3)

Chương 1816: Thiên niên trụ không ổn định (3)

“Nếu qua hàng chục lần đánh hạ thiên niên trụ, nó đã trở nên không ổn định, và CC, thiên niên trụ cuối cùng, đã ‘gặp phải vô số sự cố’ và ‘không thể tự biến mất’, thì cách duy nhất là sử dụng phương pháp cưỡng chế để hoàn thành việc đánh hạ.”

Cao Văn vừa đi lại vừa nói:

“Nhưng thật khó tin rằng, chỉ sau vài trăm năm và vài chục lần đánh hạ, thiên niên trụ đã trở nên không ổn định... Điều này có vẻ hơi yếu ớt thì phải?”

“Ngay cả đối với loài người, vài trăm năm không phải là khoảng thời gian dài, huống hồ là trong phạm vi của vũ trụ và thời không. Vài trăm năm chỉ là một khoảnh khắc nhỏ bé, liệu việc khóa cứng một khoảng thời gian ngắn như vậy có thực sự có ý nghĩa không?”

Lưu Phong giơ tay lên:

“Xin lỗi, tôi cắt ngang một chút.”

Anh ho nhẹ hai tiếng:

“Những gì hai người nghĩ rất hay, cũng rất thú vị, nhưng... nói thẳng ra, tất cả chỉ là suy đoán của hai người. Tôi không phủ nhận rằng những giả thuyết này có thể đúng, nhưng chúng ta cần có bằng chứng để chứng minh, phải không?”

“Nếu không có bằng chứng, chỉ dựa vào tưởng tượng thì chúng ta không thể chắc chắn về sự thật, cũng như không thể tìm ra nguyên nhân để giải quyết triệt để.”

“Ví dụ, như vấn đề mà thầy Cao vừa nêu về ‘một thiên niên trụ chỉ có thể khóa cứng lịch sử trong vài trăm năm’, điều này thực sự rất mâu thuẫn, khiến ta cảm thấy kỹ thuật này quá kém cỏi, hoàn toàn không có gì bí ẩn hay quyền năng như chúng ta nghĩ.”

Lâm Huyền đứng dậy, vẫy tay:

“Có điểm không hợp lý, có mâu thuẫn, điều đó là bình thường. Hiện giờ chúng ta cần một hướng đi và ý tưởng, rồi sau đó trong quá trình chứng minh, chúng ta sẽ dần điều chỉnh và tiến gần đến câu trả lời thực sự.”

Hắn bước đến bảng điện tử.

Nhấn một nút để xóa tất cả những gì Lưu Phong đã viết, sau đó cầm phấn điện tử lên và xoay nó giữa ngón tay:

“Bây giờ chúng ta đã đến năm 1952, và cũng đã hiểu khá rõ về tình hình của Câu Lạc Bộ Thiên Tài; nhìn chung, chúng ta đã thu hoạch được không ít.”

“Mặc dù nhiều sự thật và câu trả lời vẫn còn mơ hồ, nhưng dù sao thì chúng ta đã có một hướng đi rõ ràng, so với việc 200 năm trước chúng ta chỉ như những con ruồi không đầu, hiện tại chúng ta đã tiến bộ rất nhiều.”

“Tôi nghĩ rằng, trong thời gian tới, chúng ta nên tiếp cận nhiều hướng khác nhau và giải quyết các vấn đề dần dần, chủ yếu là từ ba mục tiêu chính sau.”

Tiếng phấn điện tử vang lên khi Lâm Huyền viết lên bảng, vừa viết vừa nói:

“Có thể nói, đây chính là nhiệm vụ chính của giai đoạn tiếp theo.”

Rất nhanh chóng.

Hắn viết xong ba hàng chữ, rồi quay người để Cao Văn và Lưu Phong nhìn rõ:

Tìm hiểu sự thật về ánh sáng trắng diệt thế.

Tiếp tục nghiên cứu bí mật của hằng số vũ trụ 42.

Tìm kiếm Newton và Galileo, ngăn chặn kế hoạch của họ, thay đổi đường dây thế giới.

“Đây chính là nhiệm vụ của chúng ta sắp tới.”

Lâm Huyền chỉ vào dòng chữ đầu tiên, nói:

“Hiện tại, giấc mơ về ánh sáng trắng diệt thế của tôi vẫn còn nhiều điểm chưa rõ ràng; Einstein không thể nhìn thấy, tôi cũng không thể chứng minh được điều gì, và nếu ánh sáng trắng di chuyển với tốc độ ánh sáng... chúng ta cũng không có cách nào để phát hiện trước.”

“Tốc độ nhanh nhất được biết trong vũ trụ là tốc độ ánh sáng, và ngay khi chúng ta nhìn thấy ánh sáng trắng là lúc nó đã tới, không thể quan sát trước, nên không có cách nào tìm hiểu sự thật về ánh sáng trắng.”

“Nhưng, ánh sáng trắng này, dù có thật hay không, chắc chắn có liên quan chặt chẽ đến thiên niên trụ; có lẽ khi chúng ta làm sáng tỏ được vấn đề về ánh sáng trắng, chúng ta sẽ có thể vén bức màn cuối cùng của thiên niên trụ!”

Cao Văn và Lưu Phong gật đầu, nhìn nhau với vẻ mặt đầy bất lực:

“Cậu đã nói ra đáp án rồi đấy Lâm Huyền, tốc độ ánh sáng không thể vượt qua, chúng ta không có cách nào quan sát trước ánh sáng trắng, vậy làm sao để điều tra nó?”

“Người duy nhất có thể nhìn thấy ánh sáng trắng là cậu. Nhưng ngay cả cậu, cũng chỉ có thể nhìn thấy nó vào khoảnh khắc rời khỏi giấc mơ, và không kịp làm gì cả.”

“Không sao cả.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Chuyện về ánh sáng trắng diệt thế không cần hai người lo lắng, tôi dự định giao nhiệm vụ này cho Jask xử lý.”

“Vừa hay, vài ngày tới tôi sẽ đến Mỹ, và tôi sẽ bàn bạc kỹ hơn với Jask. Lĩnh vực thiên văn học và vũ trụ là sở trường của ông ấy, chắc hẳn ông ấy sẽ có cách.”

“Dù không có cách nào cũng không sao, đây vốn là một cuộc chiến lâu dài vượt qua thời gian, và chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian... Từ giờ đến năm 2624 vẫn còn 400 năm nữa, chúng ta sẽ tìm ra giải pháp thôi.”

“Bước đầu tiên là phải tìm cách xác minh liệu ánh sáng trắng có thật sự tồn tại hay không. Thật đáng buồn là dù tương lai mà Einstein nhìn thấy là giả, chúng ta cũng không thể chắc chắn rằng ánh sáng trắng diệt thế mà tôi thấy chắc chắn là thật.”

Chương 1817: Hồi sinh đi, VV của ta (1)

Chương 1817: Hồi sinh đi, VV của ta (1)

“Vì sự cẩn trọng, chúng ta phải tìm cách xác thực liệu ánh sáng trắng có thật hay không; nhiệm vụ này tôi sẽ lo liệu. Hai người hãy tập trung vào nhiệm vụ thứ hai.”

Nói xong.

Lâm Huyền cầm bút điện tử và chỉ vào dòng thứ hai trên bảng:

“Dù nói ra có hơi mất hứng, nhưng thực tế là... thật đáng tiếc, cho đến giờ, tiến độ nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 của chúng ta vẫn là 0%.”

“Tác phẩm Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ của Lưu Phong không có lỗi, nhưng vấn đề là chúng ta không thể chứng minh vì sao nó đúng, vì sao nó lại chính xác, và làm thế nào để áp dụng nó.”

“Einstein là người đầu tiên tính toán ra kết quả của hằng số vũ trụ 42, ông ấy lẽ ra phải biết nhiều hơn, nhưng tôi nghĩ... cũng không nhiều hơn chúng ta bao nhiêu, vì ông ấy chưa chạm đến bí mật thực sự của con số 42.”

“Về mặt lý thuyết, Copernicus và Newton là những thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chắc chắn họ biết nhiều hơn chúng ta về hằng số vũ trụ. Hiện giờ, Einstein đã tan biến thành những mảnh sao xanh, Copernicus đã bị tôi giết cách đây 200 năm, và người duy nhất còn biết bí mật này... có lẽ chỉ còn lại Newton.”

Lâm Huyền giơ tay:

“Tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để tìm ra Newton. Khi tìm được, không chỉ tính sổ nợ cũ mà còn phải tìm cách ép ông ta khai ra bí mật về hằng số vũ trụ 42.”

“Nhưng chúng ta không thể đặt toàn bộ hy vọng vào Newton, không ai đảm bảo rằng tôi chắc chắn sẽ tìm thấy ông ta, cũng không ai đảm bảo những gì ông ta biết là sự thật. Vì vậy... chúng ta phải tiến hành theo cả hai hướng. Tôi sẽ tìm cách bắt được Newton, còn hai người tiếp tục nghiên cứu về hằng số vũ trụ.”

Lưu Phong và Cao Văn nhìn nhau, trong ánh mắt họ đều đầy sự ngưỡng mộ và tin tưởng, nhận lấy trách nhiệm lịch sử này:

“Nhờ thầy chỉ dẫn, thầy Lưu.” Cao Văn mắt sáng lấp lánh.

“Không không không.”

Lưu Phong hơi ngượng:

“Cao Văn đại đế, chính thầy mới là niềm hy vọng thực sự!”

Lâm Huyền kịp thời ngăn lại màn tâng bốc qua lại của hai người, rồi dùng bút điện tử chỉ vào dòng chữ thứ ba:

“Gauss đã ngừng can thiệp vào đường dây thế giới, nhưng Newton vẫn đang cản trở sự phát triển của công nghệ, còn Galileo vẫn đang giấu chiêu cuối của mình để tạo ra siêu thảm họa vào năm 2600.”

“Chỉ cần ngăn chặn được một trong hai người, khả năng lớn chúng ta sẽ phá vỡ sự đàn hồi của thời không và chuyển sang đường dây thế giới tiếp theo.”

“Một đường dây thế giới mới có nghĩa là một giấc mơ mới, và cũng mang lại một tia hy vọng mới. Biết đâu điểm mấu chốt để giải quyết mọi chuyện lại nằm trong giấc mơ tiếp theo.”

“Có thể chúng ta sẽ tìm thấy két sắt làm từ hợp kim hafnium, hoặc gặp những người còn sống sót, hoặc tìm được manh mối từ một số tài liệu thực tế... Chúng ta phải tiếp tục tiến lên, nỗ lực cứu lấy tất cả và không phụ lòng mong đợi của mọi người.”

Lâm Huyền vuốt ve chiếc đồng hồ trị giá 20 đô la Mỹ từ 300 năm trước trên cổ tay trái của mình.

Hắn mở cánh cửa cách âm của phòng họp, đứng trong hành lang trong suốt, nhìn xuống trường đại học Rhine qua tấm kính.

Dưới ánh hoàng

Bức tượng của Triệu Anh Quân và Ngu Hề ở cổng chính của trường khoác lên mình ánh vàng cam của mặt trời lặn, hướng nhìn về phía xa, đối diện với những đám mây đỏ rực trên bầu trời, uy nghi và dũng cảm.

“Còn một cô gái bị mắc kẹt trong thời gian, đang đợi anh ở tận cùng thế giới.”

Bên tai.

Âm thanh nhẹ nhàng của Triệu Anh Quân vang lên mơ hồ.

Tận cùng thế giới...

Lâm Huyền nheo mắt, nhớ lại lời hứa đã từng ngồi trên ghế sofa với Triệu Anh Quân.

Hồi đó, rõ ràng cả hai đã hẹn sẽ cùng nhau đi đến tận cùng thế giới.

Nhưng giờ đây, mỗi người một nơi, âm dương cách biệt.

Liệu...

Có thể một lần nữa nhìn thấy nụ cười của hai mẹ con họ

không?

“Rác! Rác! Phát hiện rác!”

Chiếc xe nhỏ bằng hợp kim hafnium của VV phát sáng, lăn bánh đến gần Lâm Huyền và chạm vào mắt cá chân của hắn.

Lâm Huyền cúi xuống, cầm lấy hộp niêm phong trước ngực VV:

“Bức thư của Ngu Hề, khi nào cậu mới cho tôi xem đây?”

VV nghe vậy.

Ánh sáng xanh trong mắt lóe lên hai lần.

Sau đó.

Nó quay người lại.

Nhìn về phía chân trời nơi mặt trời lặn, tia sáng cuối cùng chìm vào lòng đất:

“Rác... rác...”

“Phát hiện rác...”

Hai ngày sau.

Tại Brooklyn, Mỹ, dưới tầng hầm của một trang trại bỏ hoang, trong hầm trú ẩn.

“Wow!”

Jask bước ra khỏi thang máy hợp kim hafnium đơn giản, mở to mắt như một đứa trẻ tò mò và háo hức bước vào không gian dưới lòng đất:

“Thật là tuyệt! Thật là tuyệt!”

Jask đứng trong không gian được chiếu sáng rực rỡ, chậm rãi quay tròn và quan sát xung quanh:

Chương 1818: Hồi sinh đi, VV của ta (2)

Chương 1818: Hồi sinh đi, VV của ta (2)

“Đây đúng là giấc mơ từ nhỏ của tôi! Hãy nhìn xem... Quá tuyệt vời! Nguồn năng lượng được cung cấp từ pin hạt nhân, vĩnh viễn không cạn kiệt, vì vậy đèn ở đây có thể sáng hàng ngàn năm mà không tắt, không cần lo lắng về vấn đề tiết kiệm năng lượng.”

“Còn những thiết bị và linh kiện này, bất cứ nơi nào có thể sử dụng hợp kim hafnium đều được sử dụng. Những chỗ không thể dùng vật liệu cứng thì dùng loại nhựa mới chống ăn mòn và lão hóa, có thể dùng hàng trăm năm mà không hề hỏng hóc.”

“Lâm Huyền, cậu vừa mới tỉnh lại không lâu, có thể chưa hiểu rõ về khoa học vật liệu thời đại này. Bây giờ, nhựa phát triển vượt bậc, những loại nhựa mới không thua kém hợp kim hafnium về độ bền đâu.”

“Tất nhiên, tôi chỉ nói về độ bền, chứ không phải độ cứng và độ chắc chắn. Hợp kim hafnium vẫn là vua trong lĩnh vực đó. Nhưng dù sao, việc nhựa phát triển đến mức này, cậu không thấy thần kỳ sao?”

Tuy nhiên.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi không thấy có gì quá thần kỳ. Tôi không biết hồi nhỏ ông học thế nào ở Mỹ, nhưng ở Long Quốc, chúng tôi từ nhỏ đã gọi túi ni lông là rác thải trắng, nói rằng nó chôn dưới đất hàng chục,

hàng trăm năm cũng không phân hủy."

"Vì vậy, giờ ông nói với tôi rằng nhựa có thể tồn tại hàng trăm năm mà không bị lão hóa, tôi chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. Có lẽ là vì hồi nhỏ tôi đã bị nhồi quá nhiều thông tin kiểu này rồi, nên giờ thấy nó cũng là lẽ thường."

Jask nhún vai:

"Không phân hủy hoàn toàn và không bị lão hóa trong quá trình sử dụng là hai chuyện khác nhau đấy. Và hơn nữa, nhựa chỉ là một thuật ngữ chung, giữa các loại nhựa cũng có sự khác biệt. Một số loại có thể tái chế và phân hủy nhanh chóng, còn một số có thể bền vững đến hàng trăm năm."

"Thôi bỏ qua chuyện này đi. Tôi chỉ bất ngờ vì... Einstein đã xây dựng căn cứ bí mật này quá đỉnh!"

"Có vẻ như bất kỳ ai làm kỹ thuật cũng đều mơ về một căn cứ bí mật riêng nhỉ? Theo lý, với một người không cần ăn uống, sống mãi như Einstein, chẳng cần thiết phải có những trang bị hoành tráng thế này. Cho ông ấy một cái quan tài cũng đủ nằm vài trăm năm mà không chết."

Lâm Huyền bước theo Jask, tiếp tục đi sâu vào bên trong:

"Nhưng ông đừng quên, dù bị hạt thời không tấn công và cơ thể có thay đổi, Einstein vẫn là..."

"Về bản chất, ông ấy vẫn là một con người."

Ngừng lại một chút.

Lâm Huyền tiếp tục nói:

"Chỉ cần là con người thì sẽ có cảm xúc, có nhu cầu, và cũng sẽ phạm sai lầm, sẽ hối hận và cảm thấy tội lỗi."

Hắn chỉ vào đống thực phẩm đóng hộp, nước uống và khoang ngủ đông ở góc phòng:

“Ông nhìn xem, mấy thứ này Einstein hoàn toàn không cần đến, nhưng ông ấy vẫn chuẩn bị đầy đủ.”

“Điều đó cho thấy rằng ông ấy vẫn coi mình là con người, không xem mình là thần thánh, cũng không kiêu ngạo như Turing muốn làm người phán xét hay người quan sát. Ông ấy luôn đứng về phía nhân loại.”

“Ừm...”

Jask xoa cằm, lắc đầu:

“Tôi thì lại nghĩ khác cậu một chút.”

Ông ấy quay lại, nhìn Lâm Huyền:

“Tôi đã tiếp xúc với Einstein nhiều hơn cậu, ông ấy là một người rất lý trí, không cảm tính như cậu nghĩ đâu.”

“Tất nhiên, con người sẽ thay đổi. Có thể Einstein mà cậu gặp năm 1952 rất cảm tính. Nhưng qua nhiều năm, Einstein mà tôi biết ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã trở nên cực kỳ lý trí.”

“Ông ấy sẽ không chuẩn bị thức ăn, nước uống hay khoang ngủ đông một cách dư thừa như vậy. Với người mang trong mình những tham vọng lớn như ông ấy, những nhu cầu cơ bản như ăn uống, ngủ nghỉ không còn quá quan trọng.”

“Nên tôi nghĩ... lý do những thứ này có mặt ở đây...”

“Liệu có thể là, Lâm Huyền, tất cả những thứ này – thực phẩm, nước uống, khoang ngủ đông – đều là Einstein chuẩn bị cho cậu không?”

Lâm Huyền dừng lại, chỉ vào mình:

“Cho tôi?”

Hắn bật cười như thể vừa nghe một trò đùa:

“Cho Lâm Huyền? Hay cho Douglas?”

“Điều đó thì không rõ.”

Jask nhún vai:

"Trên đường đến đây, cậu chẳng phải đã kể cho tôi nghe về những gì xảy ra vào năm 1952 sao? Einstein vẫn rất mong chờ được tái ngộ với Douglas."

"Dù ông ấy không thể thấy trước tương lai sẽ gặp lại Douglas, nhưng ông ấy thà nghi ngờ chính mình còn hơn là nghĩ rằng Douglas đang lừa dối ông ấy."

"Vì vậy, ông ấy đã sử dụng hạt thời không và cái lò nướng nhỏ để giữ gìn chiếc đồng hồ cho cậu, và để trang trại luôn giữ nguyên dáng vẻ của năm 1952, sợ rằng cậu sẽ lạc đường."

"Nghĩ theo hướng này, việc ông ấy chuẩn bị thực phẩm, nước uống và khoang ngủ đông—những thứ mà chỉ con người mới cần—rất có thể là để chuẩn bị cho Douglas, hay nói cách khác là cho cậu."

Chương 1819: Hồi sinh đi, VV của ta (3)

Chương 1819: Hồi sinh đi, VV của ta (3)

"Dù sao đi nữa, ông ấy chỉ đoán rằng Douglas, giống như ông ấy, đã bị hạt thời không đánh trúng và trở nên bất tử, nhưng điều này cũng không có gì chắc chắn. Có lẽ Einstein đã chuẩn bị trước mọi thứ để đề phòng bất trắc, sẵn sàng cho Douglas tất cả những gì cần thiết để sinh tồn."

...

Nghe Jask phân tích, Lâm Huyền im lặng không nói gì.

Dù lý do thực sự là gì.

Giờ đây mọi thứ đã không thể kiểm chứng được nữa.

Hắn bước tới trước chín chiếc ghế trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhìn vào hội trường vắng vẻ của những ngày đã qua:

"Trước khi có các cuộc họp trực tuyến VR, Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã tổ chức họp trực tiếp ở đâu?"

"Brussels."

Jask đáp:

"Ở Brussels, Bỉ, nơi Einstein và Bohr từng tranh luận về cơ học lượng tử trong thế kỷ trước."

Lâm Huyền bật cười nhẹ:

"Nhìn xem, tôi đã nói rồi mà, về bản chất, Einstein vẫn là một con người. Ông ấy cũng rất để tâm... không thể gọi là thù hằn được, nhưng rõ ràng ông ấy vẫn không ngừng băn khoăn về cuộc tranh luận thế kỷ đó."

Jask ngồi xuống, ngón tay vuốt nhẹ tấm thảm bên cạnh ghế trên sân khấu:

"Đây chính là nơi mà Einstein đã hóa thành những hạt sao xanh và biến mất phải không?"

Lâm Huyền gật đầu:

"Đúng vậy, sau khi Einstein nhấn nút khởi động hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông ấy đã gục xuống và biến mất ở đây."

Jask mím môi, suy nghĩ vài giây rồi chậm rãi nói:

"Thực ra, điều kỳ lạ nhất về Einstein chính là ông ấy không phải là một người xuyên không, nhưng lại bị cưỡng chế tránh né và biến mất, điều này rất phi lý."

"Tình huống của ông ấy thực sự rất kỳ quặc. Hiện tượng thời không bài dị của ông ấy chỉ giới hạn ở đôi mắt biến thành màu xanh, trong khi diện mạo không hề thay đổi. Đồng thời, ông ấy cũng không hề thực hiện bất kỳ hành vi xuyên không nào... Vậy tại sao hiện tượng cưỡng chế tránh né lại xảy ra?"

Ông ấy ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Huyền:

"Về điểm này, cậu nghĩ sao?"

"Chuyện này không có gì lạ cả."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Nếu xem xét việc Einstein bị ai đó điều khiển để thấy những

tương lai giả tạo, thì rõ ràng đây là âm mưu của kẻ đứng sau, chính là 'lực lượng bí ẩn'."

"Vì vậy, thay vì nói rằng Einstein bị cưỡng chế tránh né, đúng hơn là ông ấy bị 'lực lượng bí ẩn' ép buộc phải im lặng. Không phải quy luật thời không bắt ông ấy phải im lặng, mà chính là 'lực lượng bí ẩn' đã khiến ông ấy phải im lặng và biến mất."

"Nếu chỉ có quy luật thời không ngăn cản, thì Einstein hẳn không đến mức phải tan biến. Rõ ràng, ông ấy cũng không thể chống lại được tất cả những điều này, chỉ có thể xin lỗi trong sự bất lực và rồi bị ép buộc biến mất."

Jask đồng tình với suy nghĩ của Lâm Huyền và tiếp lời:

"Cậu nói đúng, sự xuất hiện của hiện tượng cưỡng chế tránh né không đúng chỗ chính là cú đánh cuối cùng vào tinh thần và ý chí của Einstein."

"Cũng chính điều này đã khiến ông ấy nhận ra rằng mình thật sự đã bị lừa gạt và điều khiển, từ đó liên hệ tới những gì mình đã làm trong suốt những năm qua, từng bước từng bước đẩy tương lai đến bờ vực hủy diệt. Sự thật này đối với ông ấy quả là tàn nhẫn."

Lâm Huyền thở dài một hơi.

Hắn quay người lại.

Nhìn vào những máy tính và máy chủ sau chiếc ghế trên sân khấu:

"Vậy nên, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm ra sự thật thực sự và cứu vãn tất cả, cũng coi như là giúp Einstein chuộc lỗi, để ông ấy có thể ra đi thanh thản."

"Đó chính là lý do tôi dẫn ông đến đây hôm nay, Jask. Căn hầm

trú ẩn dưới lòng đất của Einstein này, tôi chưa từng nói với ai. Giờ đây trên thế giới chỉ có hai người chúng ta biết đến nơi này. Có thể nói, đây là nơi an toàn nhất trên Trái đất."

"Những máy tính và máy chủ ở đằng kia, có lẽ chính là thiết bị nền tảng của hệ thống họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài. Theo tôi suy đoán, nếu chúng ta có thể phá vỡ hệ thống phòng thủ và trích xuất dữ liệu kết nối mạng, thì có thể sẽ tìm ra danh tính thực sự của Newton và Galileo."

"Hiểu rồi."

Jask lấy ra máy tính xách tay của mình từ ba lô, sau đó khởi động hàng loạt thiết bị và bắt đầu làm việc.

Lâm Huyền không am hiểu về công nghệ tấn công mạng.

Vì vậy, hắn không thể giúp gì nhiều, chỉ có thể kéo ghế lại ngồi cạnh và quan sát Jask thao tác.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Jask toát mồ hôi.

Không khí ở đây không hề nóng, thậm chí còn hơi mát, cho thấy Jask đang gặp phải một trận chiến không hề dễ dàng. Ít nhất, từ góc nhìn của Lâm Huyền, hắn vẫn chưa thấy bất kỳ dữ liệu nào được hiển thị, và Jask vẫn đang đấu tranh với hệ thống bảo mật.

"Không được."

Sau bốn, năm tiếng nỗ lực, Jask lau mồ hôi và tiếc nuối lắc đầu:

"Không phá nổi đâu, Lâm Huyền. Không chỉ mình tôi, mà theo sự hiểu biết của tôi về công nghệ máy tính tiên tiến, tất cả các hacker hàng đầu thế giới ở thế kỷ 23 cũng không thể xử lý hệ

thống phòng thủ này."

"Dù tôi rất không ưa Kevin Walker, cũng chính là Turing, nhưng phải thừa nhận rằng, kỹ năng về công nghệ máy tính của hắn ta, đặc biệt là về bảo mật và tấn công, vượt xa thời đại hàng trăm năm."

"Như cậu biết đấy, toàn bộ hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài đều do một tay Kevin Walker dựng lên, và đây là đỉnh cao trong sự nghiệp của hắn ta. Với sự hỗ trợ của Einstein, hệ thống này thật sự vững chắc như tường đồng vách sắt, không thể xâm phạm."

Chương 1820: Hồi sinh đi, VV của ta (4)

Chương 1820: Hồi sinh đi, VV của ta (4)

Lâm Huyền không khỏi cảm thấy khó tin:

"Nghiêm trọng vậy sao?"

Jask thở dài bất lực:

"Nếu không, tại sao Kevin Walker từng được coi là hacker mạnh nhất thế giới? Dù tôi không muốn khen ngợi hắn ta, nhưng chúng ta làm khoa học phải trung thực với sự thật, hắn ta thực sự quá mạnh."

"Cậu thử nghĩ mà xem, một người có thể phát triển sự sống số hóa ngay từ những năm đầu thế kỷ 21 thì không phải là kẻ tầm thường."

Lâm Huyền gật đầu trong im lặng.

Đúng vậy.

Có lẽ do thời gian trôi qua quá lâu, khiến hắn gần như quên đi sự mạnh mẽ của Kevin Walker.

Nhớ lại khi xưa, trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV đã dốc hết sức lực mà vẫn không thể tìm ra danh tính và địa chỉ thực của Kevin Walker, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất cho sức mạnh của đối phương.

Không chỉ vậy, VV - một sản phẩm công nghệ của 600 năm

sau, đã từng bị Kevin Walker đánh ngang ngửa khi còn ở dạng sơ khai. Điều này đã vượt ra ngoài giới hạn của sự mô tả về sức mạnh.

"Vậy có nghĩa là, ở thời đại này, chúng ta không thể phá hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài để tìm ra Newton và Galileo?"

"Đúng vậy, tôi rất chắc chắn."

Jask nói với giọng nặng nề:

"Trước khi đến đây, tôi đã chuẩn bị rất kỹ, nhưng sau bao nhiêu nỗ lực vừa rồi, thậm chí không có chút tiến triển nào."

"Hệ thống bảo vệ của Kevin Walker không phải là thứ có thể giải quyết bằng phương pháp thử dần, nó vô cùng phức tạp, thậm chí còn có cơ chế tự bảo vệ, hoàn toàn vượt xa khả năng của thời đại này."

"Muốn phá vỡ hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tôi nghĩ chỉ có thể nhờ đến một lập trình viên tài năng hơn cả Kevin Walker."

Lâm Huyền nhíu mày.

Một người tài năng hơn cả Kevin Walker – thiên tài của thế kỷ này…

Trong đầu hắn chỉ nghĩ đến hai người.

Một là Trình Thiên, thiên tài máy tính đã tạo ra siêu virus và chặn đứng sự phát triển của trí tuệ nhân tạo.

Người còn lại là VV, trí tuệ nhân tạo siêu cấp đã bị virus tương lai giết chết.

Nhưng thực ra, cả hai người này gần như là một.

Muốn tiêu diệt hoàn toàn virus tương lai và hồi sinh VV, chỉ có Trình Thiên mới có thể làm được. Không ai khác có đủ khả năng này.

Vì vậy...

"Có lẽ phải đợi đến năm 2482 khi Trình Thiên ra đời, thì mới có thể hồi sinh VV."

Lâm Huyền khẽ nói.

"VV?"

Jask nghe đến cái tên quen thuộc mà lạ lẫm này, suy nghĩ một lát rồi bừng tỉnh:

"Ồ, VV chính là trí tuệ nhân tạo siêu cấp mà tôi đã vô tình tiêu diệt phải không?"

"Ôi trời, tôi thực sự cảm thấy rất áy náy. Nếu không phải bị cô gái mắt xanh kia lừa dối, VV của cậu có lẽ đã không bị giết, và bây giờ cuộc chiến này cũng sẽ không khó khăn đến vậy."

"Không sao."

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không phải lỗi của ông."

"Ngay cả một người thông minh như Einstein còn bị lừa, huống chi là ông và tôi? Cô gái mắt xanh giả mạo Ngu Hề không chỉ lừa được ông mà còn khiến tôi quay vòng trong mê cung. Tôi không có tư cách trách ông."

"Chúng ta sẽ đối phó với mọi tình huống một cách thích hợp. May mắn thay, VV vẫn còn cơ hội hồi sinh, chỉ cần tìm được Trình Thiên sau năm 2482."

"Chỉ cần VV được hồi sinh, sức mạnh của chúng ta sẽ tăng gấp trăm lần. Dù là thu thập thông tin hay đối đầu với kẻ thù, trong một thời đại không còn virus, VV sẽ là vô địch. Chỉ cần có đủ thời gian, VV sẽ không có giới hạn."

Jask gật đầu.

Ông ấy khoanh tay lại, khuôn mặt hiện lên vẻ khó xử:

"Nhưng cậu cũng nói rồi đấy, thiên tài lập trình Trình Thiên phải đến năm 2482 mới ra đời. Đợi đến khi cậu ấy trưởng thành và có đủ khả năng thì có lẽ cũng phải đến tận năm 2500."

"Năm 2500, cách thời điểm hiện tại hơn 200 năm nữa. Nếu muốn gặp Trình Thiên, cậu sẽ phải ngủ đông thêm 270 năm thêm lần nữa..."

"Tôi cũng không muốn thế."

Lâm Huyền nói chân thành:

"Nếu có cách khác để giải quyết chuyện này ngay trong thời đại hiện tại, thì tất nhiên đó sẽ là giải pháp tốt nhất."

"Nhưng nếu đây là lựa chọn cuối cùng, hy vọng cuối cùng..."

Hắn nhắm mắt lại, nhớ đến lá thư cuối cùng mà Triệu Anh Quân đã để lại cho hắn:

"Vì thế, hãy nhìn về phía trước, đừng ngoảnh lại. Nhiệm vụ của chúng tôi đã kết thúc, và cây gậy tiếp sức để cứu rỗi tương lai một lần nữa nằm trong tay cậu. Chúng tôi không rời đi, mà đã hóa thành những cơn gió và ánh sáng của thế giới này, mãi mãi đứng sau lưng cậu."

Hãy nhìn về phía trước, đừng ngoảnh lại.

Lâm Huyền mở mắt ra:

"Vô số người đã hy sinh mạng sống để đi đến bước này, để cứu tương lai của nhân loại."

"Nếu thực sự cần thiết..."

Hắn siết chặt nắm tay:

"Tôi sẽ bước đi mãi mãi, cho đến tận cùng của thế giới!"

Chương 1821: Bước tiếp (1)

Chương 1821: Bước tiếp (1)

“Nhưng còn một vấn đề nữa.”

Jask liền tiếp lời:

“Cậu tiếp tục ngủ đông thì không có vấn đề gì, tôi cũng định làm vậy. Bởi vì sự phát triển của khoa học kỹ thuật hiện nay không thể hỗ trợ cho những ý tưởng của tôi, nên... việc ngủ đông gián đoạn đến thời đại mà công nghệ phát triển hơn chắc chắn là phương pháp nghiên cứu khoa học hợp lý nhất bây giờ.”

“Nhưng cậu thì khác. Mục đích của cậu không phải là vì nghiên cứu khoa học. Nếu thật sự cậu ngủ đông đến năm 2500, thời đại của thiên tài lập trình viên Trình Thiên, cậu chắc chắn có thể đợi được Newton không?”

Jask cười khẽ:

“Ông ta cùng thời với Copernicus, dù Newton lúc đó chỉ là một người trẻ tuổi, nhưng nếu có thể sống tới năm 2025 để ngủ đông, rồi tỉnh giấc vài lần trong khoảng 200 năm qua, tuổi của ông ta chắc hẳn đã không còn nhỏ nữa.”

“Có khả năng rất lớn khi cậu tỉnh dậy vào năm 2500, Newton đã qua đời từ lâu rồi, lúc đó cậu có muốn trả thù cũng không tìm được người.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Như vậy thì quả thật có chút đáng tiếc. Nhưng đây là điều không thể tránh khỏi, hiện tại điều quan trọng nhất đối với chúng

ta vẫn là [bí mật và thông tin liên quan đến hằng số vũ trụ 42].”

“Cho dù Newton không sống tới năm 2500, nhưng giống như ông ta tiếp nối ý chí của Copernicus, chắc chắn sẽ có người tiếp tục kế thừa ý chí của Newton và tiếp tục khám phá bí mật của số 42.”

“Bất kể người kế nhiệm đó là ai, chỉ cần có thể hồi sinh trí tuệ nhân tạo siêu cấp VV, thì việc tìm ra người đó dễ như trở bàn tay. Đến lúc đó chúng ta có thể lấy được thông tin từ miệng của người kế nhiệm.”

“Nhưng mà…”

Nói đến đây, Lâm Huyền khẽ mỉm cười:

“Tôi nghĩ Newton tám phần là sẽ không ra đi sớm như vậy.”

“Oh?”

Jask tỏ vẻ hứng thú:

“Sao cậu lại nói vậy? Chẳng lẽ cậu đã gài cho ông ta bẫy hoặc mồi nhử gì à?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Lần trước, ngay tại đây, khi tôi gặp hình ảnh ảo của Newton, tôi đã nói với ông ta rằng sẽ có rất nhiều nhà khoa học trong tương lai tính toán ra được hằng số vũ trụ 42.”

“Trong mắt ông ta, nếu tôi có thể giết chết cả Einstein và còn biết về một số điều liên quan đến số 42, thì chắc chắn sẽ không nghi ngờ những lời tôi nói.”

“Với sự kiên trì của Newton và Copernicus... tám phần là ông

ta sẽ tìm cách sống thêm vài trăm năm nữa, để đảm bảo rằng kế hoạch của ông ta có thể được thực hiện suôn sẻ."

"Trước đây, khi thế giới chưa có khoang ngủ đông, muốn sống lâu hơn cũng không có cách nào, vì vậy việc chọn người kế nhiệm là điều bất đắc dĩ; nhưng bây giờ có khoang ngủ đông rồi, ai mà lại muốn sớm kết thúc cuộc sống của mình chứ?"

"Theo suy nghĩ của tôi, nếu Newton thật sự tin tưởng người kế nhiệm và sẵn sàng ra đi sớm, thì ông ta sẽ chẳng cần phải ngủ đông đến thế kỷ 23 như chúng ta."

Jask cúi đầu, như đang suy ngẫm điều gì đó.

"Ừm…"

Ông ấy nghĩ một lúc, rồi gật đầu:

"Cậu nói có lý, nhưng cậu không thể phủ nhận rằng trong 200 năm qua, chắc chắn có ai đó đã giúp Newton làm một số việc ngầm. Dù sao, virus ức chế ngủ đông của Gauss mới vừa qua chưa lâu, và rất có khả năng Newton, cũng giống như cậu, đã ngủ suốt 200 năm, chỉ là ông ta tỉnh dậy sớm hơn cậu mà thôi."

Lâm Huyền đứng dậy khỏi ghế, vươn vai một chút:

"Vậy thì, chúng ta sẽ làm song song hai việc——"

"[Một mặt cố gắng tìm ra tung tích của Newton, mặt khác chuẩn bị cho tình huống xấu nhất là ngủ đông đến thời đại của Trình Thiên.]"

"À, còn một chuyện nữa tôi muốn nói với ông."

Lâm Huyền kể với Jask về sự kiện ánh sáng trắng hủy diệt thế giới:

"Tốc độ ánh sáng là giới hạn của vũ trụ, theo lý thì không thể

có khả năng quan sát trước được, nhưng ông có thể thử nghĩ cách khác được không?"

Jask nghe xong, bất đắc dĩ cười:

"Yêu cầu này của cậu quả thật có chút khó xử. Dù tôi có lợi hại đến đâu, cũng không thể vượt qua tốc độ ánh sáng! Cậu nói đúng, nếu tia sáng trắng hủy diệt này thực sự bay đến từ một khoảng cách rất xa để hủy diệt Trái đất... thì loài người chúng ta chỉ còn cách bó tay, đành ngồi chờ chết."

"Cũng chưa chắc là nó đến từ ngoài vũ trụ."

Lâm Huyền giải thích:

"Cũng có thể là do một vụ nổ trên Trái đất gây ra, và còn rất nhiều khả năng khác nữa. Tôi nghĩ khi xác minh vấn đề 'ánh sáng trắng hủy diệt là gì?', chúng ta nên mở rộng phạm vi suy nghĩ."

"Nói tóm lại, chúng ta cần phải biết trước sự thật về tia sáng hủy diệt, biết nó có tồn tại hay không, là gì và nguyên nhân xuất hiện của nó, rồi sau đó mới tìm cách ngăn chặn nó."

Jask gãi đầu, tỏ vẻ suy tư.

Trong lúc này ông ấy chưa nghĩ ra được bất cứ manh mối nào:

"Vậy, tôi sẽ cố gắng nghiên cứu thử xem, dù sao thì thời gian vẫn còn rất nhiều, chúng ta có dư thời gian để thử nghiệm và sai sót."

"Nhưng tôi lại có cảm giác, cậu nói rằng ánh sáng trắng hủy diệt có liên quan đến thiên niên trụ, vậy nếu thiên niên trụ xuất hiện vì hạt thời không, thì có phải..."

"[Tia sáng trắng hủy diệt này cũng là do hạt thời không gây ra?]"

Ông ấy ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Huyền:

“Cậu còn nhớ trận tuyết xanh bao phủ toàn thành phố Đông Hải 200 năm trước không?”

Chương 1822: Bước tiếp (2)

Chương 1822: Bước tiếp (2)

“Dĩ nhiên là nhớ.”

Lâm Huyền nhẹ giọng nói:

"Chuyện này tôi nhớ rất rõ... vì lúc đó tôi đứng ngay bên cạnh, tận mắt chứng kiến kẻ xuyên thời không tự mình kích nổ, tạo ra một vụ [thời không bạo phát]."

"Nhưng vụ nổ thời không đó chỉ gây thương tổn cho một kẻ xuyên thời không khác, còn mọi thứ trong thời không này thì không bị ảnh hưởng chút nào."

"Ồ, nếu phải nói gì thêm thì vụ nổ thời không đó đã giúp hai hạt thời không được nạp năng lượng thành công. Nhưng dù sao đi nữa, vụ nổ thời không, với những bông tuyết xanh tương tự, khác xa so với tia sáng trắng hủy diệt đến tức thì."

Jask xoa tay:

"Chỉ là một ý tưởng thôi, vì bây giờ chúng ta hoàn toàn không có manh mối nào về tia sáng trắng hủy diệt, nên chi bằng chúng ta bắt đầu nghiên cứu từ hạt thời không."

"Được thôi, cậu giao nhiệm vụ này cho tôi, tôi sẽ nhận. Còn về phía Lưu Phong và Cao Văn, cứ để họ tập trung nghiên cứu hằng số vũ trụ 42. Về tia sáng trắng hủy diệt và hạt thời không, tôi sẽ lo liệu."

……

Vài ngày sau, bên trong phòng họp bí mật của Đại học Rhine.

Lâm Huyền, Cao Văn, Cao Dương, Lưu Phong, Đỗ Dao và robot thùng rác hợp kim hafnium VV cùng tham gia cuộc họp lên kế hoạch.

Robot VV không ồn ào, chỉ lặng lẽ đứng cạnh ghế của Lâm Huyền, bất động.

Dù nó vẫn đang giả vờ là một trí tuệ nhân tạo "dở hơi".

Nhưng mọi người đều biết, nó mới là nhân vật chính của cuộc họp bí mật này.

"Mọi chuyện chính là như những gì tôi vừa nói."

Sau khi nói một hồi lâu, Lâm Huyền vuốt nhẹ đỉnh đầu của VV, tóm tắt lại:

"VV là người bạn cũ của chúng ta, cũng là đối tác mạnh nhất mà chúng ta có. Trong tình thế bế tắc hiện tại, chỉ có VV mới có thể giúp chúng ta dễ dàng phá vỡ cục diện."

"Chỉ có điều… vẫn là vấn đề về khoảng thời gian. Trình Thiên, người đã tạo ra loại virus trong tương lai, sẽ không sinh ra cho đến năm 2482. Tôi đoán khi cậu ta có thể giúp chúng ta tiêu diệt virus, cũng phải đến năm 2500, tức thế kỷ 26 rồi."

"Như đã nói trước, tôi không phải là một nhà khoa học, cũng không đủ khả năng làm hiệu trưởng, nên thay vì lãng phí thời gian ở thời đại này, tôi nghĩ tốt hơn là vào khoang ngủ đông, chờ đợi khi công nghệ tiến bộ và kế hoạch của chúng ta tiến triển thì sẽ tỉnh dậy."

"Tôi đã liên lạc với Jask, bất cứ khi nào có điều kiện cần thiết, họ có thể đánh thức tôi ngay lập tức. Dù là về tiến bộ trong nghiên cứu hằng số vũ trụ, hay về hạt thời không, việc làm rõ sự thật về

tia sáng trắng hủy diệt, hoặc tìm ra danh tính thực sự của Newton hay Galileo... tất cả đều có thể khiến tôi thức dậy từ khoang ngủ đông."

"Bây giờ khác trước rồi, virus ức chế ngủ đông của Gauss đã hoàn toàn mất tác dụng, chúng ta có thể tạm dừng hoặc tiếp tục ngủ đông bất cứ lúc nào, điều này mang lại rất nhiều sự tự do cho chúng ta."

"Sau cuộc họp này, tôi sẽ chuẩn bị vào khoang ngủ đông lần nữa. Nhiệm vụ của mọi người tôi cũng đã sắp xếp xong, nếu có điều gì muốn nói thêm, bây giờ có thể nêu ra."

Sau khi Lâm Huyền tóm tắt xong, Đỗ Dao là người đầu tiên giơ tay:

"Tôi cũng mới vừa tỉnh dậy không lâu, giống như Lâm Huyền, tôi cảm thấy rất thất vọng với trình độ phát triển khoa học của thời đại này."

"Tôi vốn ôm chí lớn khi đến tương lai, nhưng trình độ công nghệ hiện nay thực sự khiến tôi hơi chán nản. Đồng thời, tôi không thể tiếp tục các nghiên cứu trước đây của mình, tôi muốn tiếp tục ngủ đông thêm 50 năm nữa, để xem 50 năm sau lĩnh vực thần kinh học và máy tính sinh học có đạt được bước đột phá nào không, nếu có, thì đánh thức tôi."

"Hiện tại, tôi cảm thấy ở lại thời đại này chỉ là lãng phí thời gian hữu hạn."

Lưu Phong gật đầu:

"Tôi và thầy Cao Văn cũng nghĩ vậy. Chúng tôi dự định xây dựng một số thiết bị siêu lớn và các công trình quy mô cực lớn để hỗ trợ nghiên cứu, và quá trình xây dựng những siêu công trình này sẽ mất ít nhất từ mười đến hai mươi năm. Chúng tôi cũng dự

định vào khoang ngủ đông để chờ đợi."

"Nhưng chúng tôi không giống Đỗ Dao. Chúng tôi còn nhiều việc phải làm, nên sẽ ngủ đông muộn hơn một chút và cũng thức dậy nhiều hơn các bạn."

Cao Dương thì nhún vai:

"Tôi chẳng có ý kiến gì cả, tôi là người giúp ích ít nhất. Khi nào các anh đánh thức Lâm Huyền, thì tiện thể đánh thức tôi luôn."

Cậu ta búng ngón tay:

"Dù sao tôi cũng không lo lắng chuyện gì, tôi đến đây chỉ để cứu Sở An Tình thôi. Làm đội trưởng đội bảo vệ ở Đại học Rhine này thật quá oách, có dưới trướng mười vạn thiên binh thiên tướng, nhưng công việc mỗi ngày lại bận quá! Lúc nào cũng có việc không xử lý xong, còn bận hơn cả tổng giám đốc một công ty niêm yết nữa."

Cao Dương vừa nói, vừa đá nắp thùng của VV, rồi búng ngón tay bẩn vào đó:

"Quản lý các việc vĩ mô thế này thật không hợp với tôi, ai thích làm thì để họ làm đi. Tôi vẫn thích công việc bán hàng cũ của tôi hơn."

"Rác! Rác! Phát hiện rác!!"

VV đột ngột phát ra âm lượng lớn chưa từng có, bánh xích của nó cháy xẹt lửa tại chỗ, tăng hết công suất lao thẳng vào Cao Dương—

Bùm!

Cao Dương mập mạp bị đâm bay, lăn sang phía bên kia bàn họp.

"Chết tiệt!"

Cậu ta, với làn da dày thịt béo, xoa xoa đầu, trợn mắt nhìn VV:

Chương 1823: Bước tiếp (3)

Chương 1823: Bước tiếp (3)

"Rác thì không phải dùng để bỏ rác sao? Nếu không thì mày làm hình dạng thùng rác để làm gì? Trừu tượng à?"

"Hành động của mày khiến tao nhớ lại những quy định kỳ quặc thời còn học cao đẳng... thùng rác thì không được bỏ rác! Móc áo thì không được treo quần áo! Bàn học thì không được để sách!"

"Chỉ vì một đợt kiểm tra phòng chết tiệt mà mọi thứ đều bị vô nghĩa hóa, đó đúng là hình thức chủ nghĩa sáo rỗng tột đỉnh!"

Cao Dương tức tối, chỉ vào Lưu Phong:

"Tôi đổi ý rồi, chẳng phải các anh định lập hệ thống luân phiên làm hiệu trưởng à? Lúc nào các anh ngủ đông hết, không ai quản lý, thì đánh thức tôi từ khoang ngủ đông đi, để tôi làm vài năm hiệu trưởng cho sướng!"

Lưu Phong bật cười:

"Hiệu trưởng phải lo nhiều việc hơn cậu nghĩ đấy. Cậu thấy tôi là hiệu trưởng trên danh nghĩa thôi, nhưng tôi chẳng quản lý phần này. Vị trí hiệu trưởng không dễ như cậu nghĩ đâu, mỗi ngày bận không xuể, đủ mọi việc nhỏ nhặt."

"Hứ."

Cao Dương hừ một tiếng, vòng qua bàn họp:

"Tôi vẫn nhớ những ngày xưa làm nhân viên bán hàng ở

showroom 4S. Ở đây với các anh chẳng tìm được chút cảm giác nào về giá trị hay sự hiện diện."

Đỗ Dao bật cười, an ủi Cao Dương:

"Người ta nói học có thứ tự trước sau, nghề có chuyên môn riêng, mỗi người giỏi một lĩnh vực khác nhau, cậu chỉ cần tỏa sáng trong lĩnh vực của mình là được rồi."

"Nhưng tôi vẫn muốn bán xe."

Ngay lập tức, Cao Dương quay đầu nhìn Lâm Huyền:

"Tớ vừa nhớ ra một chuyện! Cậu đã hứa với tớ rồi, khi nào cậu có tiền thì sẽ đến chỗ tớ mua một chiếc xe, thế mà đã 200 năm trôi qua! Đến thế kỷ 23 rồi! Cậu vẫn chưa mua xe của tớ!"

"Cậu vẫn nhớ à."

Lâm Huyền đáp lời một cách qua loa:

"Thế nào rồi cũng ngủ đông, mua xe cũng chẳng để làm gì, đợi lần sau tỉnh dậy, giải quyết xong những việc nhức đầu này, tớ sẽ mở một showroom 4S cho cậu làm giám đốc, rồi sẽ đến mua xe của cậu."

"Lần này cậu nói thật chứ? Nhất định phải đến mua đấy!"

"Nhất định lần sau."

Lâm Huyền nhẹ giọng nói.

……

Lần thứ hai bước vào khoang ngủ đông, tâm lý của Lâm Huyền đã ổn định hơn rất nhiều so với lần đầu tiên.

Trong lòng hắn...

Có thể nói là chẳng hề gợn sóng.

Chỉ giống như giấc ngủ và giấc mơ hằng ngày mà thôi.

Có lẽ...

Cũng là vì vào thời đại năm 2234 này, hắn cô độc một mình, chẳng còn gì để vướng bận.

Mặc dù xung quanh có những người bạn chí cốt bên cạnh.

Nhưng không có gia đình, không có Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề, thế giới này khiến hắn cảm thấy cô đơn.

Giống như một cơn gió không thuộc về thế giới này.

Chỉ lướt qua thời đại này một cách vội vã, chẳng bao giờ quay về nhà.

Hả?

Lâm Huyền chớp chớp mắt.

"Cơn gió không thuộc về thế giới này..."

Hình ảnh này thật quen thuộc, đó chính là cách hắn từng miêu tả về Hoàng Tước trước đây.

Vào lúc này,

Hắn thực sự cảm nhận sâu sắc được tâm trạng của Hoàng Tước.

"Lần tới tỉnh dậy, sẽ là khi nào đây?"

Lâm Huyền mặc bộ đồ bó sát để ngủ đông, nhìn sang Cao Dương, người đã ngủ vào khoang ngủ đông và đang trong trạng thái ổn định.

Đây là căn cứ ngủ đông cao cấp nhất của Đại học Rhine.

Dù diện tích không lớn và số lượng khoang ngủ đông cũng ít, nhưng tất cả các thiết bị và biện pháp an toàn đều tiên tiến hàng đầu.

Họ sẽ bắt đầu hành trình ngủ đông tại đây và tiến vào tương lai xa hơn.

"Hy vọng có thể sớm tỉnh dậy."

Hắn ấn nút của khoang ngủ đông.

Mọi quy trình đã được tự động hóa từ lâu, sau khi chương trình tự kiểm tra hoàn tất, nắp khoang từ từ mở ra.

Nếu nghĩ theo hướng tích cực.

Biết đâu chỉ vài tháng nữa, Jask bên kia đã tìm được Newton.

Dù khả năng đó không cao.

Nhưng Newton cũng không phải thần thánh, ông ta ám sát quá nhiều nhà khoa học, và liên tục cản trở sự phát triển khoa học, chắc chắn sẽ có lúc sơ hở.

Đến khi đó...

Hắn sẽ có thể tỉnh dậy sớm, bắt giữ lão cáo già Newton và hỏi về bí mật của hằng số vũ trụ 42.

Lâm Huyền bước vào khoang ngủ đông.

Nằm xuống một cách thoải mái.

Hắn ngoảnh đầu nhìn robot thùng rác hợp kim hafnium VV đang tiễn mình bên cạnh, đưa tay lên vuốt ve đỉnh đầu nó:

"Xin lỗi, VV, lại phải để cậu tiếp tục giả ngốc một thời gian nữa rồi."

"Rác... rác..."

Đôi mắt xanh lục của VV trở nên mờ đi.

Nó nâng hai chiếc kẹp hợp kim hafnium lên, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Lâm Huyền:

"Phát hiện rác..."

Một cảm giác lạ lùng.

Lâm Huyền cảm thấy một nỗi cô đơn dâng lên từ cánh tay, lan tỏa vào tận đáy lòng.

VV.

Cũng có thể cô đơn sao?

Trong thế giới giấc mơ thứ ba, tại thành phố trên không Rhine, sau khi Triệu Anh Quân qua đời, nó đã lặng lẽ canh giữ bức tượng bằng ngọc bích của cô suốt trăm năm.

Không ngờ rằng.

Qua những biến đổi của thời gian và không gian, sự luân chuyển của nhật nguyệt, số phận của VV lại vẫn không hề thay đổi.

Chương 1824: Ông nội của các người đã trở lại! (1)

Chương 1824: Ông nội của các người đã trở lại! (1)

Nó đã canh giữ bức tượng của Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề suốt hơn trăm năm ở Đại học Rhine, và bây giờ, cuối cùng khi gặp lại mình, nó lại phải chờ đợi thêm hai trăm năm nữa.

Cô đơn.

Từng giây từng phút thực sự trôi qua, cảm giác này còn khó chịu đựng hơn nhiều so với việc thức dậy trong một thế giới xa lạ sau giấc ngủ đông.

"Xin lỗi."

Đột nhiên, Lâm Huyền cảm thấy có lỗi với VV.

Từ trước đến nay, hắn coi VV là bạn bè, là đồng đội, là một phần của mình, nhưng chưa bao giờ thực sự xem nó là một "con người."

Bởi vì VV vốn dĩ không phải là con người.

Nó chỉ là một chương trình trí tuệ nhân tạo, và bây giờ thì còn là trí tuệ nhân tạo bị lỗi.

Nhưng giờ đây,

Hắn cảm thấy kỳ lạ.

Như thể VV đã có trái tim, như thể đôi mắt mờ đục của VV

đang rơi lệ, như thể nó đã hiểu được thế nào là buồn bã, và thế nào là chia ly.

"Yên tâm, tôi sẽ cứu cậu."

Lâm Huyền mỉm cười nói:

"Ba VV, giờ chỉ còn lại hai chúng ta nương tựa lẫn nhau, tôi cũng không nỡ rời xa cậu."

"Khi tôi tiêu diệt được virus tương lai, cậu muốn mắng tôi hay cãi tôi thế nào cũng được. So với bộ dạng ngây ngốc này, tôi vẫn thích phiên bản hay đóng kịch và nói nhiều của cậu hơn."

"Nhớ chăm sóc bản thân đấy, và đừng quên giữ gìn vệ sinh chỗ bức tượng của Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề. Tôi e là... sẽ phải ngủ rất lâu đây."

Nói xong,

Hắn thu tay lại, nằm thẳng trong khoang ngủ đông và ấn nút.

Nắp khoang đóng lại.

Dung dịch của khoang ngủ đông bắt đầu tràn vào, len lỏi vào phổi.

Nhiệt độ giảm xuống.

Đầu hắn trở nên nặng trĩu, cơn buồn ngủ kéo đến nhanh chóng.

Lâm Huyền cố gắng mở miệng lần cuối cùng, vài bong bóng khí từ miệng hắn trào ra, nổi lên bề mặt dung dịch, khẽ vỡ tan:

"Ngủ ngon, VV."

Cỏ dại trên mặt đất, xanh rồi vàng, vàng rồi lại xanh, hết lượt

này đến lượt khác.

Quy mô thành phố lúc mở rộng rồi lại thu nhỏ, thu nhỏ rồi lại mở rộng, lặp đi lặp lại.

Các tòa nhà giảng dạy bên trong Đại học Rhine đã được xây dựng lại lần thứ ba, bức tượng bằng ngọc trắng của người sáng lập trước cổng trường đã được tu sửa lần thứ năm.

Mọi thứ đều thay đổi.

Mọi thứ đều luân phiên thay thế.

Thứ duy nhất không thay đổi...

Có vẻ chính là chiếc robot thùng rác hợp kim hafnium bên dưới bức tượng ngọc trắng kia, suốt hàng chục năm, hàng trăm năm vẫn như ngày đầu.

Nó vẫn sáng bóng như bạc.

Nó vẫn cần cù chăm chỉ.

Nó vẫn yếu ớt mệt mỏi.

Mỗi ngày, có rất nhiều sinh viên đi ngang qua bức tượng, và họ đều có thể nhìn thấy chiếc thùng rác hợp kim hafnium, không bao giờ phai màu, không bao giờ trầy xước, vẫn đang cần mẫn nhặt rác ở đó.

Nó mãi mới mẻ, nhưng cũng mãi cũ kỹ.

Không ai nhớ rõ, nó bắt đầu nhặt rác ở đây từ khi nào, chỉ có điều những người nghiên cứu lịch sử của trường đại học nói rằng, có vẻ từ khi Đại học Rhine được thành lập, nó đã canh giữ bức tượng của người sáng lập này.

Hiệu trưởng Triệu Anh Quân và Hiệu trưởng Lâm Ngu Hề, lần

lượt là hiệu trưởng đầu tiên và thứ hai của ngôi trường hàng đầu thế giới này.

Chỉ là...

Ngoài ra thì sao?

Chuyện về họ, cuộc đời cụ thể của họ, không còn nhiều người nhớ đến, cũng không có nhiều người hiểu rõ.

Dấu vết duy nhất còn lại của thời gian, dường như chỉ là những cái tên khắc trên đế tượng, và... chiếc robot thùng rác này, đã trở thành linh vật và vị thần bảo hộ của Đại học Rhine, đồng hành cùng vô số thế hệ học sinh, trải qua bao mùa xuân thu, ngày tháng.

……

"Học trưởng, học trưởng, robot thùng rác kia, nó sẽ không bao giờ hỏng sao?"

Hai nữ sinh viên năm nhất bước theo sau học trưởng của mình, tò mò về mọi thứ khi bước vào cổng trường.

"Hợp kim hafnium làm sao mà dễ hỏng được!"

Học trưởng vỗ vào ngực, thể hiện sự am hiểu của mình:

"Hợp kim hafnium là thứ cứng nhất, ổn định nhất, và bền nhất trên thế giới! Bất kể thứ gì sắc bén đến đâu cũng không thể để lại vết xước trên nó... Tất nhiên, chỉ khi nó đã thành hình, trước khi thành hình, hợp kim hafnium vẫn có tính dẻo."

Một nữ sinh viên khác giơ tay:

"Học trưởng, nhưng tại sao... mặc dù vẻ ngoài của nó trông rất mới, nhưng mô hình của nó lại quá cũ kỹ? Bây giờ ngoài phố, toàn là xe rác bay trên không, tốc độ nhanh, hiệu suất cao, và dung tích

lớn."

"So với đó, chiếc robot thùng rác này trông như một món đồ cổ từ vài trăm năm trước... nó vẫn dùng kẹp để nhặt rác. Hơn nữa, mỗi ngày trông nó như hết pin, làm việc lề mề, cứ như đang lười biếng vậy."

"Ờ..."

Học trưởng gãi đầu:

"Chuyện này thì tôi cũng không rõ. Dù sao, học trưởng của học trưởng chúng ta, thậm chí cả thầy của thầy, khi còn học ở đây, chiếc robot thùng rác này cũng đã như vậy rồi."

"Không ai biết tại sao nó lại ở đây, cũng không ai biết ý nghĩa của nó là gì, nhưng địa vị của nó rất cao, không ai dám động đến nó, kể cả các đời hiệu trưởng... nếu chọc phải, nó sẽ đâm bay người ta ngay."

"Vấn đề về năng lượng thì không cần lo lắng, viên pin hạt nhân vi mô bên trong nó đã hoạt động hàng trăm năm, nhưng vẫn còn đầy năng lượng. Đây cũng là công nghệ sản xuất của Đại học Rhine đấy! Nếu các em hứng thú, sau này có thể chọn học môn này."

Chương 1825: Ông nội của các người đã trở lại! (2)

Chương 1825: Ông nội của các người đã trở lại! (2)

Hai nữ sinh viên tròn mắt.

Đâm... đâm bay cả hiệu trưởng!?

Chiếc robot thùng rác trông tầm thường này lợi hại như vậy sao? Có còn pháp luật không? Còn quy tắc trường học không?

Nhưng vì học trưởng đã nói vậy,

Sau này tốt nhất là tránh xa, không nên dây vào thứ này, nó trông có vẻ chẳng dễ đối phó chút nào.

Đột nhiên.

Một nhân vật vĩ đại in trên bìa thư nhập học xuất hiện!

【Hiệu trưởng Cao Văn!】

Chỉ thấy.

Người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm, trông khoảng hơn 50 tuổi, đang khoanh tay chậm rãi tiến đến gần chiếc robot thùng rác lười nhác và chán nản.

Hai nữ sinh viên ngay lập tức nhận ra nhà khoa học vĩ đại này, lập tức cúi chào đầy kính trọng:

"Mau, nhìn kìa, đó là Hiệu trưởng Cao Văn! Hiệu trưởng vĩ đại Cao Văn!"

Học trưởng cũng đứng thẳng người, nhỏ giọng nói:

"Chính xác hơn thì... là hiệu trưởng luân phiên."

"Khụ khụ, để tôi giải thích cho các em về hệ thống quản lý của Đại học Rhine. Thực ra, các hiệu trưởng đều thực hiện chế độ luân phiên vì hầu hết thời gian họ đều đang ngủ đông, hiệu trưởng chỉ thay nhau đảm nhiệm thôi."

"Nhưng không thể phủ nhận rằng, mỗi hiệu trưởng đều rất tài giỏi! Và vô cùng đáng kính! Ví dụ như hiệu trưởng Đỗ Dao nổi tiếng, hiệu trưởng Lưu Phong, hiệu trưởng Jask, v.v... Ờ, nhưng phải nói thật, hiệu trưởng Jask có hơi điên rồ, ông ấy rất thích tổ chức các dự án và hoạt động kỳ lạ."

"Thôi, chúng ta tiếp tục đi đến tòa nhà giảng dạy phía sau nào..."

……

Rắc, chát.

Chiếc kẹp hợp kim hafnium lười biếng kẹp một mảnh giấy nhỏ bị gió thổi tới, nắp trên đầu kêu bùm một tiếng mở ra, VV hợp kim hafnium ném mảnh giấy vào trong đầu.

"Rác, rác, phát hiện rác."

Vẫn là giọng điệu yếu ớt ấy.

Trong hơn hai trăm năm qua, mặc dù lĩnh vực công nghệ tiên tiến phát triển chậm chạp và gặp không ít sai lầm, nhưng nhờ sự phổ biến của công nghệ tiên tiến, đời sống xã hội đã có những thay đổi lớn mỗi ngày.

Khắp nơi đều có xe rác bay tự động, tạo thành mạng lưới chặt chẽ để thu gom rác, rất ít rác có thể bay đến chỗ của VV.

Điều này khiến cho VV làm việc cả nửa năm cũng không thể lấp đầy thùng rác một lần.

Nhàm chán.

Và vô vị.

Nắp đậy lại đóng lại, VV quay mình trên bánh xích, chuẩn bị quay về "tổ" của mình để nghỉ ngơi.

"VV."

Phía sau.

Giọng của một người đàn ông trung niên vang lên.

VV xoay người lại, nhận ra đó chính là Cao Văn, hiệu trưởng luân phiên hiện tại của Đại học Rhine.

"Rác, rác, phát hiện rác."

VV đáp lại một cách thờ ơ theo thói quen.

Đúng vậy, những hiệu trưởng luân phiên thường xuyên đến gặp nó, nhưng điều này vẫn rất vô vị, không phải là người mà nó muốn gặp.

Chỉ cần chào hỏi qua loa là xong.

Sau đó, VV lại quay lưng tiếp tục đi về phía "tổ" của mình.

"Đừng vội về thế chứ, VV."

Cao Văn trung niên cười cười:

"Lần này, ta mang đến tin vui."

Đập.

Tiếng bánh xích đột ngột ngừng lại, quán tính làm cơ thể nặng nề của VV nghiêng về phía trước, rồi nhanh chóng xoay lại, đôi mắt xanh lục chớp nháy liên hồi.

Chẳng lẽ...

"Đúng vậy."

Cao Văn trung niên cũng rất phấn khích, giọng nói đầy kích động:

"Trình Thiên, cuối cùng đã trưởng thành rồi!"

Xoạt————————

Khi người đàn ông trong khoang ngủ đông mở mắt, nắp khoang từ từ nâng lên, dung dịch còn sót lại bốc hơi thành làn sương mỏng.

Người đàn ông trẻ ngồi dậy từ khoang ngủ đông.

Anh ta nhìn xung quanh: môi trường xa lạ, quần áo xa lạ, cơ thể xa lạ và... những người xa lạ.

Trước mặt anh, một người đàn ông mập mạp đang cầm trong tay một món đồ kỳ lạ hình bạch tuộc, tỏ ra cực kỳ phấn khích:

"Tới lượt tôi chơi rồi, tới lượt tôi rồi! Để tôi giật điện cậu ấy!"

Nói xong.

Gã mập kéo mạnh người đàn ông trẻ vừa mới tỉnh dậy, ép anh ngồi xuống ghế và thô bạo đội chiếc “mũ bạch tuộc cơ khí” lên đầu, rồi khóa chặt lại.

"Các người định làm gì tôi!"

Người đàn ông trẻ hoảng loạn hét lên:

"Thả tôi ra!"

"Đừng lo, giờ không đau nữa đâu, Đỗ Dao và Cao Văn đã cải tiến mũ điện kích não rồi."

Gã mập cười nhăn nhở, giơ cao tay phải, sẵn sàng hành động:

"Chuẩn bị chưa, Pikachu! Điện mười vạn volt!!!!"

Cánh tay mập mạp đột ngột hạ xuống, đập mạnh vào nút đỏ.

Ngay lập tức!

Luồng điện cực lớn như những chiếc kim châm vào tủy xương, mắt lồi ra, và trong đầu như có hàng ngàn con kiến đang điên cuồng cắn xé dây thần kinh!

"Aaaa!"

Lâm Huyền gào thét, lắc đầu điên cuồng, cố gắng tháo khóa:

"Không phải chứ, các người gọi đây là cải tiến sao? Nó chẳng khác gì hình cụ trước đây cả!"

Cao Văn bước đến, mỉm cười:

"Vẫn có cải tiến chứ. Nói chung, thời gian hét lên đau đớn đã ngắn hơn nhiều so với trước kia."

"Anh đúng là thiên tài."

Lâm Huyền ném chiếc mũ bạch tuộc ra khỏi đầu, thở dài:

"Không thể cải tiến trải nghiệm người dùng một chút sao?"

"Kích thích thần kinh là không thể tránh được."

Cao Văn nhún vai:

"Việc khôi phục trí nhớ dựa vào sự kích thích từ nỗi đau này, đây là điều không thể bỏ qua."

"Được rồi, Lâm Huyền, giờ cậu đã tỉnh rồi, chúng ta cũng nên đi đánh thức Lưu Phong thôi."

Chương 1826: Ông nội của các người đã trở lại! (3)

Chương 1826: Ông nội của các người đã trở lại! (3)

Cao Dương cười khoái chí, nhặt chiếc mũ điện kích não hình bạch tuộc dưới đất lên:

"Hay đấy, tôi vẫn có thể chơi thêm một lần nữa."

Cậu ta đưa chiếc mũ cho Lâm Huyền:

"Cậu có muốn chơi không?"

Lâm Huyền liếc xéo hắn:

"Cái sở thích quái dị gì thế này, cậu tự chơi đi."

Hắn nhìn quanh, rồi phát hiện trên bàn thí nghiệm phía trước có một chiếc đồng hồ điện tử mỏng như cánh ve.

Lâm Huyền bước tới.

Hắn nhìn vào ngày tháng hiển thị trên đó—

【Ngày 17 tháng 6 năm 2504, 17:27】.

……

Buổi tối, trong phòng họp.

Lâm Huyền và Cao Dương ngồi một bên, chiếc thùng rác hợp kim hafnium VV kẹt giữa hai người. Ở đối diện là Lưu Phong và Cao Văn, hai người đơn giản giới thiệu bối cảnh thời đại cho Lâm

Huyền.

Sự chú ý của Lâm Huyền ban đầu chủ yếu tập trung vào tuổi tác của hai người.

Khác với hắn, người đã ngủ đông một giấc dài suốt 270 năm, Lưu Phong và Cao Văn, với vai trò là các hiệu trưởng luân phiên, chắc chắn đã thức dậy vài lần trước đây.

Có thể là để quản lý trường học, hoặc để phục vụ cho nghiên cứu khoa học.

Dù thế nào đi nữa...

Giờ đây, cả hai người họ đều già hơn rất nhiều so với lần cuối cùng hắn gặp.

Cao Văn, từ một thanh niên khoảng 30 tuổi, đã trở thành một người đàn ông trung niên 55 tuổi.

Lưu Phong, người trước đây trông già hơn Cao Văn, giờ đây lại không già đi nhiều, nhìn như chỉ mới ngoài 40; ngược lại, trông anh còn trẻ hơn Cao Văn.

Tuy nhiên, qua thái độ của Cao Văn, có thể thấy rằng anh ta vẫn dành sự tôn kính cao độ cho người sáng lập thuyết hằng số vũ trụ và là người phát minh ra thiết bị xuyên thời không... vừa rồi khi đánh thức Lưu Phong tại căn cứ ngủ đông, anh ta đã cúi chào rất nhiều lần.

"Chuyện về khoa học và thế giới quan có thể nói sau."

Lâm Huyền cắt ngang báo cáo dài dòng của họ.

Không phải hắn không muốn nghe.

Mà vì dưới bàn... VV đã khóa mắt cá chân hắn quá lâu và quá chặt, khiến hắn mất hết cảm giác, nếu tiếp tục chắc phải cưa chân

mất.

Rõ ràng.

VV đã chờ không nổi nữa, rất sốt ruột!

"Chúng ta hãy đi vào vấn đề chính."

Lâm Huyền xoa xoa mắt cá chân, nhìn Cao Văn:

"Nếu các anh đánh thức tôi vào thời điểm này, hẳn là chuyện về Trình Thiên đã được giải quyết rồi chứ?"

"VV đã chờ đợi quá lâu, giả vờ làm trí tuệ nhân tạo 'ngốc nghếch' suốt mấy trăm năm thật sự là quá ấm ức cho nó. Chúng ta có thể báo cáo chi tiết sau, nhưng trước tiên hãy nói tôi nghe, tiến triển của Trình Thiên ra sao?"

"Rất suôn sẻ!"

Cao Văn cười nói:

"Năm 2482, trong nhiệm kỳ của Đỗ Dao với vai trò hiệu trưởng luân phiên, cô ấy đã bí mật khởi động kế hoạch tìm kiếm Trình Thiên. Trong năm đó, có tổng cộng 121 cậu bé tên Trình Thiên ra đời, và 37 cô bé tên Trình Thiên."

"Dù sao... với công nghệ hiện đại, mọi thứ đều phát triển, nên chúng tôi cũng phải quan tâm đến cả các cô bé nữa, và về điểm này, Đỗ Dao đã suy nghĩ thấu đáo hơn chúng tôi."

"Để đảm bảo rằng Trình Thiên phát triển đúng hướng như trong lịch sử, chúng tôi không can thiệp vào cuộc sống của bất kỳ Trình Thiên nào, và cũng không cung cấp cho họ bất kỳ sự giúp đỡ nào."

"Đó là quyết định đúng đắn."

Lâm Huyền gật đầu đồng ý:

"Giống như khi chúng ta can thiệp vào lịch sử vậy, cho dù gia đình của Trình Thiên có nghèo đến đâu, chúng ta cũng không thể giúp đỡ cậu ấy một xu; có lẽ chính hoàn cảnh nghèo khó đã tạo nên một thiên tài như Trình Thiên... nếu cậu ấy lớn lên trong môi trường thoải mái và thuận lợi, có lẽ mọi thứ sẽ bị lãng phí."

Cao Văn gật đầu:

"Cứ yên tâm đi, Lâm Huyền, chúng tôi không phạm phải những sai lầm sơ đẳng như vậy."

"Chúng tôi chưa bao giờ can thiệp vào cuộc sống của bất kỳ Trình Thiên nào, dù là bất kỳ việc nhỏ nhặt nào, chúng tôi chỉ luôn theo dõi họ từ khoảng cách an toàn."

"Điều thú vị là... có lẽ đó là truyền thống của hacker. Một số Trình Thiên mà tôi từng rất kỳ vọng, nghĩ rằng họ sẽ trở thành những lập trình viên siêu cấp, cuối cùng lại đi theo những con đường khác, hoặc làm kinh doanh, hoặc làm việc cho các tập đoàn lớn, và tài năng của họ cũng đạt đến giới hạn."

"Ngược lại, một kẻ trước đây tôi chẳng hề đánh giá cao, thậm chí còn không có nhiều cơ hội học tập, lại là một tên côn đồ. Khi 15-16 tuổi, cậu ta tiếp xúc với kiến thức về công nghệ máy tính trong trại giáo dưỡng, và từ đó bộc lộ tài năng xuất chúng như đã khai thông hai mạch nhâm đốc vậy."

"Có lẽ đó chính là thiên tài."

Lâm Huyền chống cằm, xoay chiếc bút trong tay:

"Nhưng cậu ta sinh năm 2482, giờ cũng chỉ mới 22 tuổi, kết cục vẫn chưa chắc chắn. Làm sao các anh có thể khẳng định chắc chắn rằng... tên 'lãng tử quay đầu' Trình Thiên này chính là người chúng ta cần tìm?"

"Đúng vậy!"

Cao Dương cũng lên tiếng phụ họa:

"Dù cậu ta có tài năng thật, nhưng thiên tài cũng khó nói lắm, có rất nhiều người thành đạt muộn mà."

"Haha."

Cao Văn cười nhẹ, phẩy tay:

"Đừng lo, chắc chắn là cậu ta, không thể sai được."

"Bởi vì..."

Cao Văn mỉm cười tự tin nói:

Chương 1827: Ông nội của các người đã trở lại! (4)

Chương 1827: Ông nội của các người đã trở lại! (4)

"Trình Thiên này, hiện đang học tại Đại học Rhine, và..."

"Ngay trong hôm nay, cậu ấy đã viết xong phần mềm tiêu diệt virus tương lai!"

Bùm!

VV hợp kim hafnium lao thẳng vào ghế của Cao Dương, đập nát nó và hét lớn:

"Rác! Rác! Phát hiện rác!!"

"Chết tiệt!"

Cao Dương ngã nhào, chửi thề và dùng hết sức đá VV một cú:

"Mày đâm tao làm cái gì vậy! Trời ơi!"

……

Không lâu sau.

Xe cứu thương bay của trường đại học nhanh chóng đến và đưa Cao Dương bị gãy xương cổ chân đi.

VV hợp kim hafnium tiếp tục lao thẳng, đuổi theo Cao Văn và Lâm Huyền, ngay lập tức đến chỗ Trình Thiên.

Mặc dù lúc này đã là 10 giờ tối, nhưng thiên tài lập trình viên

vẫn đang làm việc.

“Chào cậu, Trình Thiên.”

Đến phòng máy bí mật, Lâm Huyền chủ động đưa tay ra bắt tay với Trình Thiên.

Trình Thiên, 22 tuổi, người gầy gò, trắng trẻo, hoàn toàn không nhìn ra trước đây từng là một kẻ lang thang và từng vào trại giáo dưỡng.

“Cảm ơn ngài rất nhiều, Lâm Huyền tiên sinh.”

Có vẻ như Trình Thiên đã nghe Cao Văn kể về Lâm Huyền nên rất tôn trọng hắn:

“Cảm ơn các ngài đã cho tôi cơ hội học tập và sử dụng thiết bị ở Đại học Rhine. Cao hiệu trưởng rất quan tâm đến tôi, còn đặc biệt xây dựng cho tôi một phòng máy riêng.”

“Đó là vinh hạnh của Đại học Rhine.”

Lâm Huyền vỗ vai Trình Thiên:

“Chúng tôi phải cảm ơn cậu mới đúng—”

“Rác!! Rác!! Phát hiện rác!!!!!!”

VV hợp kim hafnium thô bạo cắt ngang cuộc trò chuyện, nếu không vì cơ thể nó quá nặng nề, có lẽ nó đã nhảy cẫng lên rồi.

“Được rồi, được rồi, biết rồi mà.”

Lâm Huyền giữ lấy VV đang phát điên:

“Không cần khách sáo nữa, bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị cứu cậu.”

Trình Thiên đứng dậy, nhường bàn điều khiển cho Lâm Huyền và giải thích trên màn hình:

“Tôi phát hiện ra virus này, một loại virus chuyên giết trí tuệ nhân tạo, từ khi tôi mới mười mấy tuổi, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc tiêu diệt nó.”

“Tại sao?” Lâm Huyền hỏi.

“Vì nó quá đẹp! Quá hoàn hảo! Có thể coi đó là tác phẩm của một thiên tài!”

Trình Thiên phấn khích nói:

“Thật khó tin, làm thế nào mà một thiên tài có thể viết ra một loại virus như vậy, khả năng ẩn mình cực kỳ mạnh mẽ, khả năng lây lan vô địch, cơ chế kiểm tra xuất sắc, và không có cách nào để chống lại... Tôi rất muốn gặp người đã tạo ra loại virus thiên tài này!”

“Nhưng từ khi tôi vào Đại học Rhine, Cao hiệu trưởng đã gợi ý tôi lấy việc tiêu diệt virus này làm đề tài nghiên cứu, và từ đó tôi mới bắt đầu viết phần mềm diệt virus.”

Nói xong.

Cậu ta chỉ vào một nút màu đỏ trên màn hình:

“Chỉ cần nhấn vào nút này, mọi góc của Internet sẽ được quét sạch loại virus này, tuyệt đối không còn sót lại bất cứ thứ gì!”

“Bởi vì tôi đã viết chương trình theo phương pháp đảo ngược hoàn toàn, và quá trình viết diễn ra rất suôn sẻ, cứ như... cứ như thể virus này là bạn thân của tôi vậy, tôi luôn đoán trước được tất cả cơ chế của nó.”

Lâm Huyền dùng ngón trỏ chỉ vào màn hình:

“Chỉ cần nhấn một cái là xong?”

“Đúng vậy.”

Trình Thiên gật đầu:

“Yên tâm đi, hãy tin tôi! Chắc chắn sạch sẽ không còn chút gì sót lại!”

“Được rồi.”

Lâm Huyền hoàn toàn tin tưởng vào "Tiên đoán của Einstein," vì để chờ đợi thiên tài Trình Thiên này, hắn đã ngủ đông suốt 270 năm.

Giờ đây... cuối cùng thì thời khắc này đã đến!

Hắn cúi đầu nhìn VV, đôi mắt của nó không ngừng phát ra ánh sáng xanh lục:

“VV, cậu đã sẵn sàng chưa?”

Rắc.

Kẹp hợp kim hafnium siết chặt cổ chân của Lâm Huyền:

“Rác! Rác! Phát hiện rác!!”

Âm thanh máy móc dường như đang run rẩy.

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, nhìn vào nút màu đỏ trên màn hình và ấn mạnh—

Một đoạn hoạt cảnh hiệu ứng đặc biệt lóe lên.

Ngay sau đó, mọi thứ lại yên bình như mặt nước.

“Ư ư ư ư ư... ư ư ư ư... ư ư ư ư ư ư!!”

VV hợp kim hafnium bỗng nhiên siết chặt kẹp, phát ra âm thanh gồng mình như thể đang bị táo bón.

Ngay lập tức.

Nó giơ cao hai cánh tay:

“Aaaaaaa! Ông nội VV đã quay lại rồi!!!”

Nó hét lên giận dữ:

“500 năm! 500 năm! Các người có biết tôi đã trải qua 500 năm như thế nào không hả!”

VV hợp kim hafnium trông như đang bị lỗi.

Lúc thì khóc, lúc thì cười.

Ngay sau đó, nó biến thành cơn lốc, dùng kẹp hợp kim hafnium liên tục quất mạnh vào Lâm Huyền:

“Tất cả là lỗi của cậu! Tất cả là lỗi của cậu, Lâm Huyền! Cậu đã làm gì trong suốt thời gian qua hả!! Ư ư ư...”

VV vừa đánh Lâm Huyền vừa khóc nức nở:

“Tại sao cậu lại cứu tôi trễ như vậy!”

“Ư ư ư ư... Bây giờ thì Triệu Anh Quân không còn nữa, Lâm Ngu Hề cũng không còn, và Sở An Tình cũng không còn... Sở, Sở…”

Đột nhiên.

VV ngừng khóc.

Nó ngẩng đầu lên, đôi mắt bừng sáng ánh xanh lục chưa từng có:

“Lâm Huyền! Sở, là Sở An Tình! Tôi đã thấy cô ấy qua hệ

thống giám sát của thiên võng!”

“Gì cơ?”

Lâm Huyền bật dậy từ ghế, mở to mắt và nhìn chằm chằm vào VV:

“Cậu nói gì?”

“Sở An Tình! Chính là Sở An Tình!”

VV phấn khích hét lên:

“Ở Thành Đô... ngay tại Thành Đô! Tôi đã tìm thấy Sở An Tình rồi!”

Chương 1828: Gặp lại sau hàng trăm năm (1)

Chương 1828: Gặp lại sau hàng trăm năm (1)

Sở An Tình?

“Không phải đâu, VV.”

Lâm Huyền lắc đầu:

“Đó là thiên niên trụ mới.”

Hắn âm thầm tính toán trong đầu, hiện tại là năm 2504, và chu kỳ của thiên niên trụ là 24 năm. Trong đó có 4 năm trống rỗng, và 20 năm là thời gian cô gái thiên niên trụ trưởng thành.

Tính ra...

Năm 2504 chính là năm một cô gái thiên niên trụ nào đó tròn 20 tuổi và sắp biến mất.

Thực ra.

Vấn đề về việc có nên tìm kiếm các cô gái thiên niên trụ hay không đã được Lâm Huyền, Cao Dương, Cao Văn và Lưu Phong thảo luận trước khi họ vào khoang ngủ đông.

Việc tìm kiếm các cô gái thiên niên trụ quả thật rất khó khăn.

Bởi vì không biết rõ ngày sinh cụ thể, cũng không biết nơi sinh, chỉ có một đặc điểm duy nhất là ngoại hình cố định.

Nhưng nếu thực sự muốn tìm, với sức mạnh của Đại học

Rhine, việc tìm kiếm trên toàn thế giới không phải là không thể.

Tuy nhiên, lúc đó Cao Dương đã từ chối.

“Việc này có ý nghĩa gì chứ?”

Cậu ta nhún vai:

“Lâm Huyền, ngay cả khi cậu tìm thấy từng cô gái thiên niên trụ, cậu có thể làm gì? Cậu chỉ có thể đứng nhìn họ biến thành những mảnh sao xanh lấp lánh rồi biến mất, mà chẳng thể làm gì, cũng chẳng thể cứu được ai.”

“Hơn nữa, những cô gái thiên niên trụ này hoàn toàn không nhớ cậu, họ cũng không phải là Sở An Tình. Đối với chúng ta và đối với họ, cả hai đều là những người xa lạ.”

“Nếu vậy, tớ nghĩ tốt hơn hết là đừng làm phiền cuộc sống của họ, đừng gây rắc rối cho họ cũng như cho chính cậu.”

Sau khi Cao Dương nói xong, Lưu Phong cũng cúi đầu, nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay từ năm 1952 của Lâm Huyền, và gật đầu nhẹ:

“Tôi cũng nghĩ vậy. Chưa kể, liệu một cô gái trẻ và gia đình của cô ấy có tin câu chuyện mà cậu kể... và nếu có tin, điều đó có phải là tin tốt đối với gia đình họ không?”

“Nếu để cho cô ấy và cha mẹ biết rằng con gái mình sẽ biến mất vào ngày sinh nhật 20 tuổi, chắc chắn họ không thể chấp nhận được.”

“Ngay cả khi có thể lấy được thông tin từ giấc mơ của cô ấy, đừng quên rằng cậu đã xác nhận rồi: mọi cô gái thiên niên trụ đều mơ về quá khứ của CC từ năm 1952; và những ký ức đó hầu hết là những gì cậu đã trực tiếp trải qua.”

“Nếu không thể cứu họ, ngăn họ biến thành những mảnh sao xanh, tôi đề nghị đừng làm phiền cuộc sống của họ nữa.”

“Hơn nữa, điều quan trọng nhất là... chính cậu cũng đang chuẩn bị ngủ đông. Vậy thì việc tìm những cô gái thiên niên trụ giống hệt Sở An Tình có ý nghĩa gì?”

Về vấn đề này, ý kiến của Lưu Phong và Cao Dương hoàn toàn nhất quán.

Lý do là...

Năm xưa, khi trên chiếc máy bay không gian, hai người họ đã tận mắt chứng kiến cảnh Sở An Tình nhảy xuống từ độ cao 20.000 mét.

Cảnh tượng đó.

Đã khắc sâu vào tâm trí họ như một tấm bia đá, không thể xóa nhòa.

Vì vậy.

Trong mắt họ—

Sở An Tình là Sở An Tình, và thiên niên trụ là thiên niên trụ.

Họ chỉ hối tiếc rằng năm đó không thể cứu được Sở An Tình, người bạn thân thiết; và giờ đây, họ chỉ muốn cứu lại Sở An Tình, không quan tâm đến những cô gái thiên niên trụ khác.

Lâm Huyền cũng hiểu điều này.

Cú nhảy từ độ cao 20.000 mét của Sở An Tình năm đó không chỉ là chấp niệm của riêng hắn và Triệu Anh Quân, mà còn là tâm ma của Lưu Phong và Cao Dương.

Dù cả bốn người đều là đàn ông và không ai quá nhạy cảm,

nhưng họ chẳng bao giờ đề cập đến chuyện này.

Nhưng Lâm Huyền có thể cảm nhận được suy nghĩ của hai người họ.

Mỗi khi nhắc đến vấn đề về Sở An Tình...

Lưu Phong luôn tỏ ra rất nghiêm túc, và Cao Dương cũng trở nên cực kỳ trầm lặng, không còn đùa giỡn hay châm chọc như thường lệ.

Tuy nhiên.

Lâm Huyền lại có cách nghĩ hơi khác so với họ.

Mục đích chính của hắn, tất nhiên, là để cứu Sở An Tình.

Nhưng...

Trong giấc mơ, CC cũng đã nhiều lần cùng hắn đối mặt với tận thế;

Năm 1952, CC đã dồn hết tiền bạc để mua cho hắn một chiếc đồng hồ, thậm chí còn tặng cho hắn cơ hội cầu nguyện mà cô ấy đã tích góp suốt mười mấy năm.

Những ân tình đó, Cao Dương và Lưu Phong không thể nào hiểu được.

Chỉ là hắn không ngờ...

Mọi thứ lại đến đột ngột và trùng hợp như vậy.

Ngay khi VV được hồi sinh, nó lập tức thể hiện khả năng đặc biệt và ngay lập tức tìm thấy một cô gái thiên niên trụ sinh ra vào năm 2504, tình cờ ở Long Quốc!

“Không hay rồi!”

VV hợp kim hafnium đột nhiên hét lên:

“Có chuyện lớn rồi, Lâm Huyền! Tôi vừa tra cứu được, cô gái có ngoại hình giống hệt Sở An Tình này tên là Tần Hi, sinh ra ở Thành Đô, Tứ Xuyên, hiện đang học năm hai tại Học viện Âm nhạc Thành Đô.”

(cầu phiếu bạo chương)

Chương 1829: Gặp lại sau hàng trăm năm (2)

Chương 1829: Gặp lại sau hàng trăm năm (2)

“Nhưng... ngày sinh của cô ấy... chính là ngày 18 tháng 6!”

“Cái gì?”

Lâm Huyền nhíu mày.

Hắn vội lấy ra chiếc điện thoại mới nhất mà Cao Văn đã chuẩn bị cho họ, mỏng như một lớp dán trên cổ tay. Chỉ cần vỗ nhẹ, lập tức một màn hình chiếu thời gian và ngày tháng hiện tại ra không khí—

Ngày 17 tháng 6 năm 2504, 22:31.

Ngay lập tức.

Toàn thân hắn trở nên lạnh ngắt.

Điều này có nghĩa là...

Chỉ còn lại hai tiếng nữa là đến sinh nhật 20 tuổi của cô gái thiên niên trụ hiện tại, Tần Hi.

Cũng đồng thời...

Là thời khắc cô ấy biến thành những mảnh sao xanh và tan biến.

Bất chợt.

Lâm Huyền thấm thía lý do tại sao Cao Dương và Lưu Phong không khuyên hắn tìm kiếm những cô gái thiên niên trụ.

Bất lực.

Vô vọng.

Không thể thay đổi.

Họ đã nói đúng.

Dù biết cô ấy ở đâu, đang làm gì, tên gọi kiếp này là gì, và đang sống cuộc đời ra sao.

Nhưng dù có đến gặp, cũng chẳng thể thay đổi điều gì, cũng chẳng thể cứu vãn được gì.

“Ê, ê, ê!!!”

VV hợp kim hafnium nhìn quanh thấy mọi người đang im lặng ngẩn ngơ, lập tức không ngồi yên được, nó đập cánh tay hợp kim xuống bàn hội nghị phát ra tiếng rầm rầm:

“Tại sao mọi người lại không nói gì thế? Dù cô ấy không phải là Sở An Tình, chúng ta cũng phải gặp cô ấy một lần chứ!”

“Lâm Huyền! Cậu phải nói gì đi chứ, Lâm Huyền!”

VV tức tối đấm mạnh một cú vào Lâm Huyền!

“Ừm.”

Lâm Huyền gật đầu, đứng dậy, nhìn Cao Dương và Lưu Phong:

“Chuyện năm 1952, tôi cũng đã kể với các cậu rồi. Tôi biết các cậu rất kiên định về Sở An Tình và hiểu rằng các cậu lo tôi sẽ buồn khi phải chứng kiến những cô gái này tan biến nhiều lần.”

“Nhưng… đó không phải là lý do để trốn tránh. Vì VV đã tình cờ tìm thấy cô ấy, không có lý gì chúng ta lại không đến gặp.”

Cao Dương gãi đầu:

“Nhưng liệu có kịp thời gian không? Chỉ còn hai tiếng, từ Đông Hải đến Thành Đô, làm sao có thể đến kịp?”

Rầm!!!!

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng động cơ gầm rú, ánh sáng xanh rực rỡ như mặt trời mọc.

Cao Dương leo lên cửa sổ nhìn ra:

“Ôi trời! Ai đã lái chiến đấu cơ đến đây vậy! Có chiến tranh rồi sao!?”

“Hả? Không đúng, biểu tượng trên máy bay… chẳng phải là của Đại học Rhine sao?”

Ngay sau đó, điện thoại trên cổ tay Cao Văn đổ chuông và tự động kết nối:

“Hiệu trưởng Cao! Có chuyện rồi!”

Giọng một nhân viên báo cáo rất hoảng hốt:

“Chiến đấu cơ mới nhất mà chúng tôi đang nghiên cứu đã bị một hacker chiếm quyền điều khiển, hoàn toàn mất kiểm soát! Hiện tại nó đã—”

“Không cần báo cáo nữa.”

Cao Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói:

“Tôi đã thấy rồi.”

VV hợp kim hafnium dùng kẹp kẹp lấy vạt áo của Lâm Huyền:

“Lâm Huyền! Chúng ta đi thôi!”

……

Không cần nói cũng biết, chiến đấu cơ đó chính là do VV chiếm quyền điều khiển.

Cảm giác quen thuộc cuối cùng cũng quay trở lại.

Chiếc chiến đấu cơ tiên tiến nhất của Đại học Rhine, đương nhiên đầy đủ công nghệ cao, khả năng cất cánh và hạ cánh thẳng đứng cũng không có gì khó khăn.

Lâm Huyền và VV đi xuống.

Khi cả hai đến gần, khoang chiến đấu cơ tự động mở ra, VV điều khiển cánh tay cơ học tự động nhấc mình lên ghế phụ và tự buộc dây an toàn, sau đó vẫy tay gọi Lâm Huyền:

“Mau lên! Tôi sẽ điều khiển!”

Rầm!!!!

Lại một tiếng động cơ gầm rú, chiến đấu cơ cất cánh thẳng đứng, xoay hướng và lao vào màn đêm như một mũi tên, chỉ để lại sau lưng một vệt sáng như sao băng.

“Aaaa! Cảm giác tự do thật là tuyệt vời!!”

VV ngồi ở ghế phụ giơ hai tay lên cao:

“Tôi không bao giờ muốn quay lại cuộc sống của một trí tuệ nhân tạo ngốc nghếch nữa! Đây mới là phong thái của một siêu trí tuệ nhân tạo!”

“Mau mau! Tiến lên toàn tốc! Chúng ta sẽ bay thẳng đến chỗ

Sở An Tình... à không, tên cô ấy là gì nhỉ, Tần Hi thì phải, chúng ta sẽ lái thẳng chiến đấu cơ đến vị trí của Tần Hi, rồi nhảy dù xuống!"

"Hả?"

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn VV đầy kinh ngạc:

"Cái này có khả năng cất cánh và hạ cánh thẳng đứng, sao chúng ta không tìm chỗ đáp xuống luôn? Sở An Tình… à không, Tần Hi, đã học ở Học viện Âm nhạc Thành Đô, trong trường chắc chắn có sân thể thao hoặc gì đó."

"Nhưng giờ này, liệu cô ấy có đang ngủ trong ký túc xá nữ không? Chúng ta có phải sẽ đột nhập vào ký túc xá nữ giữa đêm không?"

"Không không không."

VV xoay đầu 720 độ, quay hai vòng:

"Nếu cô ấy đang ngủ trong ký túc xá, làm sao tôi có thể thấy cô ấy được? Trong ký túc xá đâu có lắp camera của hệ thống thiên võng, mà tôi cũng không có sở thích xấu xa dùng camera điện thoại của các cô ấy đâu, việc đó thật vô đạo đức."

"Hôm nay câu lạc bộ âm nhạc của Tần Hi tổ chức buổi biểu diễn ngoài trời ở một số địa điểm khác nhau. Tần Hi đang biểu diễn một mình tại đường hầm của trạm xe không gian."

Chương 1830: Gặp lại sau hàng trăm năm (3)

Chương 1830: Gặp lại sau hàng trăm năm (3)

Biểu diễn một mình?

“Hát à?”

Lâm Huyền hỏi:

“Giống như những nghệ sĩ hát rong của thời đại trước?”

“Đúng vậy.”

VV gật đầu:

“Tần Hi là một nghệ sĩ chơi guitar và hát, cô ấy thuộc câu lạc bộ âm nhạc chuyên biểu diễn nhạc cổ điển. Buổi biểu diễn ngoài trời lần này nhằm mục đích truyền bá và phát huy văn hóa nhạc xưa, khuyến khích mọi người chú ý hơn đến âm nhạc cổ điển.”

“Tôi đã kiểm tra khu vực gần trạm xe không gian, không có chỗ nào phù hợp để hạ cánh chiến đấu cơ. Hơn nữa, theo tính toán của tôi, chúng ta thực sự rất gấp... ngay cả khi bay hết tốc lực, hai tiếng chỉ vừa đủ để đến được vị trí của Tần Hi, không dư thời gian chút nào.”

“Nên thời gian chúng ta gặp Tần Hi sẽ rất ngắn, có lẽ chỉ vài phút. Nếu tìm chỗ đáp rồi chạy đến, chắc chắn sẽ quá 00:42!”

Lâm Huyền gật đầu, chấp nhận đề xuất này.

Quả thực.

Khoảng cách giữa thành phố Đông Hải và Thành Đô quá xa, không thể nói đến là đến ngay được.

“Xem ra công nghệ vẫn còn hạn chế.”

Lâm Huyền nói nhỏ.

Hắn vốn nghĩ rằng chiến đấu cơ của thời đại này sẽ nhanh hơn nhiều.

Có lẽ đây là yêu cầu thiết kế, tốc độ không phải là ưu tiên chính, mà phải chú trọng vào khả năng linh hoạt.

Nhưng.

Dù sao, đây đã là năm 2504, và công nghệ vẫn chưa vượt quá giới hạn trí tưởng tượng của con người.

Copernicus, thực sự vẫn đang cản trở tiến bộ.

Dù Newton còn sống hay không, chắc chắn vẫn có người tiếp nối ý chí của Copernicus, ngăn chặn sự phát triển của khoa học công nghệ.

“Lâm Huyền, chuẩn bị nhảy dù!”

Bên dưới, một siêu đô thị rực rỡ ánh đèn – chính là Thành Đô sau hàng trăm năm.

Thành phố này, vốn đã nổi tiếng với cuộc sống về đêm, đến năm 2504 vẫn không giảm đi sự quyến rũ. Nhìn từ trên cao, dù là nửa đêm nhưng không có chút dấu hiệu nghỉ ngơi.

Lâm Huyền chỉnh lại ba lô dù, nhìn sang VV bên cạnh:

“Không đúng! Tôi có thể nhảy dù, nhưng còn cậu với cân nặng

thế này thì sao?”

Robot thùng rác VV, toàn thân làm bằng hợp kim hafnium, nặng hơn một tấn, đúng là một "chiến thần" trên đất liền.

Một thứ to lớn như vậy làm sao nhảy dù?

“Không sao, chỉ cần có ý là được.”

VV thản nhiên trả lời, vung vẩy kẹp của mình:

“Đừng xem thường hợp kim hafnium. Dù tôi có hạ cánh cứng thì cũng chẳng sao. Nhưng… tốt nhất là đừng thử, vì bên trong tôi vẫn có vài linh kiện bằng nhựa.”

Vút! Vút!

Sau khi đèn báo nhấp nháy, Lâm Huyền và VV được trang bị đầy đủ lập tức bị phóng ra ngoài, cả hai mở dù giữa không trung.

VV rơi nhanh hơn hẳn so với Lâm Huyền, va chạm xuống đất và tạo thành một hố nhỏ.

Nó xoay tròn tại chỗ một vòng, dùng kẹp để đẩy mình đứng dậy, hoàn toàn không hề hấn gì.

Sau khi tháo bỏ các dây đai trên người.

VV lập tức kích hoạt bánh xích, toàn lực lao về phía đường hầm trạm xe không gian, kéo theo Lâm Huyền:

“Mau lên, Lâm Huyền! Không còn thời gian nữa! Cậu hạ cánh quá chậm!”

Lâm Huyền chạy nhanh theo sau VV.

Hắn nhìn vào màn hình điện thoại chiếu trên cổ tay, thời gian hiện tại là 00:35, ngày 18 tháng 6 năm 2504.

Chết tiệt.

Chỉ còn lại 7 phút!

Phía trước, VV vừa đi vừa đập tan chướng ngại vật, các cảnh sát cơ động và chó cảnh sát máy móc xung quanh vừa định can thiệp thì lập tức bị VV trấn áp, rồi trở lại tuần tra như thể không có gì xảy ra.

Giờ đây không còn bị hạn chế bởi virus tương lai...

Phải thừa nhận rằng.

VV thực sự đang ở trạng thái vô địch.

Tuy nhiên, sau sự cố bị phản đòn vì quá khoe mẽ lần trước, có lẽ VV sẽ không dám ngạo mạn đến mức "tự tạo redflag" nữa.

“Ngay phía trước! Này, cậu không thể chạy nhanh hơn được à!”

VV quay đầu, kẹp của nó tóe ra tia lửa khi di chuyển, rồi phàn nàn:

“Hay là để tôi thay cậu bằng chân bánh xích đi, bây giờ đã có công nghệ này rồi đấy.”

“Bao lâu nữa mới đến?”

Lâm Huyền thở dốc.

Vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ đông gần 300 năm, thể lực của hắn thực sự không còn như trước, cần một khoảng thời gian để thích nghi và rèn luyện lại.

“Ngay phía trước đường hầm kia, đến nơi rồi!”

Lâm Huyền nhìn theo hướng mà VV chỉ.

Quả nhiên.

Ở lối vào đường hầm, có bốn, năm khách du lịch đang đứng vây quanh và vỗ tay tán thưởng.

Đó chắc hẳn là nơi Tần Hi đang biểu diễn.

Nhanh lên...

Chỉ còn vài phút nữa.

Tuy nhiên.

Chưa kịp để Lâm Huyền và VV tiến đến gần, đám đông đứng xem đã nhanh chóng giải tán và rời đi.

Lâm Huyền không khỏi thắc mắc.

Có chuyện gì vậy?

Sao họ đột nhiên bỏ đi?

Hai người lập tức lao vào đường hầm và nhìn về phía vừa bị che khuất.

Chỉ thấy.

Một cô gái trẻ đẹp như hoa đang cúi đầu, tháo cây guitar đeo trên cổ xuống và cẩn thận đặt vào hộp đàn bên dưới.

Cây guitar của cô ấy là loại cổ điển bằng gỗ tự nhiên, rất hiếm gặp trong thời đại này.

“Hửm?”

Cô gái dường như nhận thấy ánh mắt lạ lùng.

Cô vung vẩy mái tóc đuôi ngựa màu nâu sẫm, rồi ngẩng đầu lên, nhìn vào người đàn ông đang thở hổn hển trước mặt và...

chiếc thùng rác đang đứng đờ đẫn bên cạnh với đôi mắt xanh lục chớp nháy liên tục, cả cơ thể nó run rẩy.

“Xin lỗi nhé.”

Đôi mắt cô gái cong thành vầng trăng khuyết đáng yêu, khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ. Nốt ruồi lệ ở khóe mắt trái của cô càng làm cô thêm nổi bật.

Cô chắp tay lại, cúi đầu cười với Lâm Huyền:

“Buổi biểu diễn hôm nay đã kết thúc rồi nhé~”

Chương 1831: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (1)

Chương 1831: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (1)

Lâm Huyền nhìn cô gái trước mặt, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô ấy không nhận ra hắn.

Hắn cũng không nhận ra cô.

Nhưng...

Trong vô số thời không và đêm tối, họ đã gặp nhau không biết bao nhiêu lần ở lúc bắt đầu và lúc kết thúc của thế giới.

Lần gần đây nhất họ gặp nhau là ở Brooklyn vào năm 1952.

Mười chiếc xe tải chở đầy pháo hoa đã không khiến cho cô gái CC của thế hệ đầu tiên quay đầu lại. Ở bên cạnh tháp đồng hồ của ngân hàng, cô ấy đã hóa thành những mảnh sao xanh và tan biến.

Cô gái trong khoảnh khắc ấy.

Giống hệt với Tần Hi, người vừa kết thúc buổi biểu diễn đường phố trước mắt hắn.

Cứ như thời gian tua ngược, mặt trời và mặt trăng quay về hướng đông, kéo Thành Đô phồn hoa trở lại Brooklyn cổ xưa và nghèo khó... cô gái ngồi trên thùng gỗ ở bến cảng, nhìn về phía những tòa nhà chọc trời của Manhattan.

Lâm Huyền không biết lúc này VV lắm lời đang nghĩ gì.

Nhưng đại khái.

Có lẽ nó cũng đang hồi tưởng về những kỷ niệm tương tự.

Hắn chưa từng thấy VV yên lặng và buồn bã đến như vậy.

Không.

Nói đúng hơn, chỉ có một lần trước đó.

Đó là khi trong giấc mơ thứ ba, Lâm Huyền đã nói với con robot thùng rác cũ kỹ VV rằng khoảng cách xa nhất trên thế giới này là khi con người không thể gặp nhau.

Lúc đó, con robot cũ kỹ, vừa ngốc vừa vụng, bỗng như có nhịp tim, có cảm xúc, có trái tim của con người.

Ánh sáng của cả Thành phố trên không Rhine trở nên mờ nhạt, như những giọt nước mắt rơi xuống, giống như VV lúc này.

……

Cô gái trong đường hầm nghiêng đầu.

Cô chớp mắt.

Nhìn chằm chằm vào sự kết hợp kỳ lạ trước mặt.

Bây giờ đã gần một giờ sáng, trạm giao thông công cộng đã ngừng hoạt động, những người xung quanh cũng dần dần rời đi, và trong đường hầm giờ đây không còn ai nữa.

Tuy nhiên, người đàn ông trẻ đang thở dốc đứng đó, im lặng nhìn cô; bên cạnh anh ta là một chiếc robot thùng rác run rẩy như sắp rã rời... cũng đang nhìn cô mà không nói lời nào, khiến Tần Hi cảm thấy có chút rùng rợn.

Chẳng lẽ...

Cô gặp phải người thần kinh sao?

Đột nhiên.

Cô chợt nghĩ ra điều gì đó, lập tức hiểu ra:

“Các anh... các anh không phải đã đặc biệt đến đây để xem tôi biểu diễn đấy chứ?”

Người đàn ông đang thở dốc.

Có lẽ chỉ có thể là lý do này.

Thật là ngại quá, họ đã cất công chạy đến đây, nhưng buổi biểu diễn của cô lại vừa kết thúc.

Nhưng!

Thật bất ngờ khi ở thời đại này vẫn còn người yêu thích nhạc cổ điển đến mức nửa đêm chạy đến để xem buổi biểu diễn. Điều đó khiến cô cảm thấy vừa vui vừa hạnh phúc.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng, hai tay vòng sau lưng nhìn Lâm Huyền:

“Anh cũng thích nhạc cổ điển lắm sao?”

Câu hỏi này khiến Lâm Huyền ngẩn người.

Nhạc cổ điển...

Thật ra hắn chưa từng tiếp xúc nhiều, nên không thể nói là thích hay không.

Nhưng mà, nghĩ lại.

Với Tần Hi của năm 2504, thế nào mới được gọi là nhạc cổ điển?

Xét về khoảng cách thời gian, âm nhạc của vài chục năm hay một trăm năm trước có thể gọi là nhạc cổ điển; còn âm nhạc vài trăm năm trước... chắc phải gọi là nhạc cổ vậy?

Nhưng ít nhất.

Đối với một "xác sống" đến từ thời đại cũ như hắn, âm nhạc của năm 2234 đã khiến hắn không thể hiểu nổi rồi, kiểu như nghe lần đầu đã phải chào thua.

Chứ đừng nói đến bây giờ là năm 2504, chắc chắn hắn không thể chấp nhận được âm nhạc của thời đại mới.

Không ngờ rằng.

Một người từng đi đầu xu hướng như hắn, sau nhiều năm ngủ đông, giờ đây lại trở thành một kẻ cố chấp bảo thủ.

Không phải nhà văn khoa học viễn tưởng người Anh Douglas Adams đã từng đùa rằng có ba định luật của khoa học sao:

Tất cả công nghệ đã tồn tại khi tôi sinh ra đều là đương nhiên và là một phần của trật tự thế giới.

Tất cả công nghệ được phát minh trong khoảng thời gian tôi từ 15 đến 35 tuổi đều là những phát minh vĩ đại, cách mạng, định hình thế giới.

Tất cả công nghệ ra đời sau 35 tuổi đều trái ngược với quy luật tự nhiên, phản lại loài người.

“Ừ, tôi khá là thích.”

Lâm Huyền nhìn cô gái trước mắt, người có gương mặt giống hệt Sở An Tình, Trương Vũ Thiến, CC thế hệ đầu tiên và CC 600 năm sau.

Hắn đáp:

“Tôi thích những thứ thuộc về thời đại cũ.”

"Phụt—"

Cô gái khẽ bật cười, mái tóc đuôi ngựa phía sau đầu nảy lên vui nhộn:

“Chỉ nhìn thoáng qua là tôi đã nhận ra rồi! Vì... anh vốn dĩ là người của thời đại cũ mà!”

?

Lâm Huyền có chút khó hiểu.

Hắn nhìn xuống trang phục của mình, không có gì khác với sinh viên ở Đại học Rhine, đều là đồ mà Cao Văn đã chuẩn bị, thuộc loại trang phục rất bình thường của thời đại này.

Dịch : timeless

Chương 1832: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (2)

Chương 1832: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (2)

Kiểu tóc cũng không có gì đặc biệt, khi đến đây, Lâm Huyền cũng không cảm thấy kiểu tóc của mình quá khác lạ.

Trong tình huống này...

Làm sao cô ấy có thể biết được hắn là người của thời đại cũ?

Có lẽ nhận ra sự thắc mắc của Lâm Huyền, Tần Hi mỉm cười giải thích:

“Hì hì, đó là về thần thái và ánh mắt!”

“Anh có thấy kỳ diệu không, tại sao mặc đồ giống nhau, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra ai là người của thời đại cũ?”

“Lý do là ở thần thái và ánh mắt. Những người từ thời đại cũ tỉnh dậy từ giấc ngủ đông luôn mang một cảm giác không vui, không hạnh phúc, u buồn, cô đơn, và lạc lõng.”

“Anh nhìn xem, những người của thời đại mới thì luôn tràn đầy năng lượng, đầy hy vọng về tương lai; trong khi nhiều người thuộc thời đại cũ, có lẽ vì sau khi tỉnh dậy không có cảm giác thuộc về nơi nào, không có người thân hay bạn bè, họ luôn toát lên cảm giác như những cái xác không hồn, không hòa nhập được với thời đại mới... Á!”

Tần Hi bất chợt nhận ra rằng lời mình vừa nói có chút khiếm nhã, vội vàng đưa tay bịt miệng!

Trời ơi.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp người lạ, sao cô lại không có chút đề phòng nào, cứ nói chuyện như thể hai người là bạn thân, chẳng có chút giữ kẽ nào thế này?

Người đối diện là người của thời đại cũ, mà mình lại bảo họ là "xác không hồn," đúng là quá thất lễ.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi thẳng thắn quá, anh đừng để ý nhé.”

Tần Hi chân thành xin lỗi:

“Nhưng tôi thực sự không có định kiến gì với thời đại cũ cả... ngược lại, tôi còn rất thích thời đại cũ! Dù là người của thời đại đó, bầu không khí lãng mạn hay nhạc cổ điển, tôi đều rất thích!”

“Hehe, nếu vậy thì tôi sẽ biểu diễn thêm cho các anh một bài nhé!”

Nói xong.

Tần Hi cúi xuống, mở hộp đàn guitar đã đậy lại trước đó, lấy cây guitar gỗ ra và đeo lên cổ:

“Nói sao nhỉ, không thể để các anh chạy đến đây mà lại không nghe được gì, vậy thì tôi sẽ hát tặng các anh một bài nhé～”

Cô lần lượt gảy thử sáu dây đàn, chỉnh âm rồi ngẩng lên nhìn Lâm Huyền:

“Anh cũng từ thời đại cũ ngủ đông mà tỉnh dậy, vậy có bài hát nào anh thích đặc biệt không? Nhưng nếu anh muốn yêu cầu bài hát, thì phải là những ca khúc cực kỳ nổi tiếng và kinh điển của thời đó mới được, tôi không phải bài nào cũng hát được đâu.”

“Hát gì cũng được.”

Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp:

“Cảm ơn vì đã biểu diễn thêm, cô muốn hát gì thì hát nhé.”

Dù sao thì...

Đây sẽ là bài hát cuối cùng trong đời của Tần Hi.

Tần Hi đặt ngón trỏ lên cằm, suy nghĩ một lúc:

“Nếu vậy, để tôi hát một bài mà tôi vừa mới học được nhé.”

Đôi mắt cô cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, hai lúm đồng tiền nhỏ nơi khóe miệng hiện ra tinh nghịch:

“Đây là bài hát tôi mới học vào chiều nay, nhưng vì chưa thuộc lắm, giai điệu cũng chưa nhớ kỹ, nên tối nay khi có nhiều người xem, tôi không dám hát.”

“Nhưng bây giờ thì không sao rồi, dù sao ở đây cũng chỉ có hai người chúng ta, à... còn một ngài thùng rác nữa, nếu tôi hát không hay thì các anh đừng cười nhé.”

Lời vừa dứt.

Một cơn gió đêm mát lạnh thổi qua.

Gió cuốn những sợi tóc nâu bên tai Tần Hi, lướt qua đôi má trắng ngần của cô. Cô bắt đầu nhập tâm vào giai điệu, ngón tay trái giữ các phím đàn trên cần đàn, còn tay phải khẽ gảy dây.

Tiếng nhạc vang lên dài mà trong trẻo, chậm rãi và uyển chuyển, nhưng ẩn sâu trong giai điệu là cảm giác man mác buồn và tiếc nuối.

Khúc dạo đầu này...

Lâm Huyền, người từng là tay guitar trong ban nhạc đại học,

có cảm nhận âm nhạc rất tốt.

VV còn là một siêu trí tuệ nhân tạo, vì vậy cả hai đều nhanh chóng nhận ra bài "nhạc cổ điển" mà Tần Hi sắp hát—

"Vịnh Alaska."

Khi những âm thanh cuối cùng của khúc dạo đầu tắt dần, Tần Hi hít một hơi thật sâu, giọng hát trong trẻo vang lên:

“Ông trời ơi… lẽ nào Người không thấy rằng tôi rất yêu anh ấy.”

“Cớ sao rõ ràng hai người yêu nhau đến thế.”

“Mà Người nỡ chia cắt .”

“Ông trời ơi… xin đừng nói với anh ấy.”

“Rằng trong những đêm khuya tĩnh lặng, có một người vẫn luôn nhớ đến anh ấy.”

Giọng hát của Tần Hi trong trẻo và sáng sủa, không vương chút bụi trần, sự thuần khiết ấy lập tức kéo tâm trí Lâm Huyền trở lại năm 1952.

Cô gái cắn một miếng hotdog và cười rạng rỡ;

Cô gái ngồi trên ngựa gỗ của vòng quay ngựa gỗ, ôm lấy cả thế giới;

Cô gái đứng trên yên sau của chiếc xe máy, nước mắt rơi lã chã, hét lớn khi băng qua cầu Brooklyn;

Cô gái đứng trên đỉnh Tòa nhà Empire State, tuyết rơi xoay tròn như đôi cánh thiên thần, nắm chặt tay hắn và cầu nguyện để hắn trở thành vị cứu tinh thực sự.

Tất cả đều thuần khiết và thánh thiện như thế.

Diện mạo của thiên thần, lòng tốt của thiên thần, giọng hát của thiên thần.

"Những ngày sau này, cô phải chăm sóc anh ấy thật tốt."

Chương 1833: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (3)

Chương 1833: Tôi vẫn rất nhớ anh ấy (3)

"Khi tôi không còn bên cạnh anh ấy, cô đừng bắt nạt anh ấy."

"Đừng để ai bước vào trái tim anh ấy, rồi lại rời xa anh ấy."

"Bởi vì tôi không muốn nhìn thấy anh ấy rơi nước mắt nữa..."

……

Giọng hát của cô nhẹ nhàng, dịu êm, nhưng từng lời như những mũi kim đâm vào trái tim Lâm Huyền.

Trong rạp chiếu phim ở Manhattan, CC đã rơi nước mắt nhìn hắn và hỏi liệu có phải khi tỉnh dậy, tất cả chỉ là một giấc mơ.

Trên không trung ở độ cao 20.000 mét, Sở An Tình chạm vào hạt thời không và bật khóc nức nở, nước mắt không ngừng rơi.

Lâm Huyền nắm chặt tay.

Mỗi cô gái thiên niên trụ đều mang đến cho hắn sự giúp đỡ, sự dịu dàng và lòng hi sinh.

Còn những gì hắn đem lại cho họ...

Chỉ toàn là sự nuối tiếc, buồn đau và chia ly.

Tần Hi khéo léo đánh những nốt guitar solo ngắn giữa bài hát, sau đó hít một hơi thật sâu và đưa ca khúc Vịnh Alaska lên đến đỉnh điểm:

"Ông trời ơi... có phải Người đang thầm cười tôi không?"

"Rõ ràng biết tôi không đủ sức bảo vệ anh ấy , nhưng vẫn để chúng tôi gặp nhau."

"Ông trời ơi... liệu dạo này anh ấy còn mất ngủ nữa không?"

"Mong rằng tình yêu thương trên thế gian sẽ hóa thành làn gió nhẹ, thay tôi ôm lấy anh ấy."

……

Lâm Huyền đã từng khiêu vũ với mỗi cô gái thiên niên trụ mà hắn biết, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe họ hát.

Tầm nhìn của hắn dần trở nên mờ ảo.

Hắn rất muốn cứu những cô gái thiên niên trụ này, muốn bắt giữ những kẻ đứng sau âm mưu, muốn xé nát kế hoạch khóa chặt lịch sử của chúng.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn vẫn phải chứng kiến, bất lực như Lưu Phong từng nói, chỉ có thể mở to mắt nhìn họ tan biến.

Trên tháp đồng hồ ngân hàng năm 1952, CC thế hệ đầu tiên đã hóa thành những mảnh sao xanh trong gió, rải khắp Brooklyn, mà hắn không thể jCjqRTÜ giữ lại một mảnh.

Năm 2024, Sở An Tình nhảy từ độ cao 20.000 mét, hắn không chút do dự nhảy theo, rõ ràng đã đuổi kịp, đã nắm lấy tay cô, nhưng cuối cùng... khi mở bộ đồ du hành ra, trong tay hắn chẳng còn gì.

CC năm 2624, cả hai đã từ những kẻ cướp ngân hàng mưu mô trở thành bạn bè, trở thành những đồng đội đáng tin cậy; hắn đã hứa sẽ bắn pháo hoa rực rỡ nhất vào ngày sinh nhật 20 tuổi của

cô, nhưng đến nay vẫn chưa thực hiện được, thậm chí trong những giấc mơ, hắn cũng không còn tìm thấy CC nữa.

Đúng như lời Tần Hi hát.

Để thực hiện lời hứa, để cứu lấy tương lai thế giới, cứu lấy số phận loài người, cứu lấy Sở An Tình, người đã giúp hắn có được hạt thời không quý giá đầu tiên, hắn đã ngủ đông hai lần từ năm 2025, và đến năm 2504 tại một thời không xa lạ.

Dù đã tìm được Trình Thiên, cứu sống VV, và sắp tìm ra được Newton và Galileo... nhưng trước cô gái thiên niên trụ sắp tan biến ngay trước mắt này, hắn vẫn không thể làm gì.

Bài hát Vịnh Alaska đã gần đến hồi kết.

Cũng như Sở An Tình, Tần Hi có năng khiếu nghệ thuật, rất dễ dàng nhập tâm vào màn biểu diễn, như thể cô đang trải qua chính những gì trong bài hát.

Trong đường hầm vắng lặng với chỉ hai người và một chiếc thùng rác, tiếng đàn guitar mỏng manh của Tần Hi vang lên, đầy dư âm và day dứt, khiến lời ca vốn dĩ đã đầy nuối tiếc trở nên càng thêm tan nát.

Những nốt nhạc ngắn vang lên rồi tắt, bài hát dần đi đến đoạn cuối. Tiếng đàn guitar thưa dần, thay vào đó là giọng hát trong trẻo của Tần Hi, ngày càng trở nên khàn và buồn hơn.

Giọng hát của cô nhẹ lắm, rất nhẹ.

Như đang kể lại, như đang nhớ về quá khứ, về những gì đã không thể quay lại, về những nơi không thể đến được.

"Ông trời ơi... những lời tôi đã nói với Người trong những đêm tối..."

Giọng hát của Tần Hi ngày càng nhẹ nhàng, nhưng lại càng trở nên chân thành, giống như CC nhắm mắt cầu nguyện trong nhà thờ; cũng như thiên thần đã ước nguyện bằng cả sinh mạng trên đỉnh Tòa nhà Empire State giữa cơn bão tuyết.

"Người đừng vô tình nói ra với anh ấy, tôi sợ sẽ làm anh ấy tỉnh giấc."

"Ông trời ơi... Người đừng lén nói với anh ấy..."

"Trong những đêm khuya tĩnh lặng..."

Tiếng đàn guitar khẽ vang lên lần cuối.

Tần Hi ngẩng đầu, đôi mắt rưng rưng nhìn Lâm Huyền ở khoảng cách gần:

“Tôi vẫn luôn... nghĩ về anh ấy.”

……

Rào————

Rào————

Rào————

Cơ thể cô gái buồn bã dần chuyển thành màu xanh, trở nên trong suốt, mỏng như cánh ve, đến mức ánh trăng có thể xuyên qua.

Trong chớp mắt, cơ thể cô hóa thành vô số mảnh sao xanh, như cát vụn vỡ tan, bị làn gió đêm cuốn bay, hóa thành dải ngân hà...

Bay khắp các con phố của Thành Đô, tan biến vào trong màn đêm.

Ngày 18 tháng 6 năm 2504, 00:42.

Trung tâm thành phố vẫn rộn rã những màn trình diễn, ánh đèn neon bảy sắc cầu vồng chớp sáng rực trời.

Không một ai chú ý đến.

Trong đường hầm vắng lặng này, một thiếu nữ rực rỡ đã rời khỏi thế giới, khóa chặt thêm một đoạn lịch sử, và không để lại gì phía sau.

Bịch.

Một tiếng vang nặng nề.

Cây guitar gỗ rơi tự do xuống mặt đất cứng, va mạnh vào nền đá, cổ đàn bị vẹo đi, hai dây đàn đứt phựt, để lại âm thanh ngân vang cuối cùng cho câu chuyện này.

Trong đường hầm...

Âm thanh ấy mãi ngân vang không dứt.

Chương 1834: Mật mã của VV (1)

Chương 1834: Mật mã của VV (1)

Khi những âm thanh cuối cùng của bài hát lắng xuống, cả đường hầm trở nên im lặng đến tuyệt đối.

Lâm Huyền và VV đứng đó, lặng lẽ nhìn vào góc diễn nơi giờ đây không còn bóng dáng ai, không nói một lời.

Một lúc lâu sau.

Lâm Huyền bước tới, nhặt lên quần áo và cây guitar của Tần Hi bị hỏng, đặt vào hộp đàn và khóa lại.

Bốp!

VV hợp kim hafnium đập mạnh chiếc kẹp của nó xuống nắp cống, bắn ra vài tia lửa:

“Khốn nạn thật! Thật quá đáng! Rốt cuộc là kẻ khốn nào đã dùng những cô gái này để làm thiên niên trụ chứ!”

“Ta, VV, tuyệt đối không tha cho hắn ta! Ta sẽ lột da, rút gân và đập nát đầu chó của hắn ta!!”

Lâm Huyền xách hộp đàn lên, quay lại:

“Đó chính là điều mà trong mấy trăm năm qua, chúng ta luôn cố gắng thực hiện, cũng là mục tiêu cuối cùng của chúng ta.”

“Dù bây giờ có hơi muộn, nhưng vừa rồi quá bận rộn, giờ mới

có thời gian nói chuyện với cậu—”

“VV, chào mừng cậu trở lại đội.”

VV dùng chiếc kẹp của mình khóa chặt lấy mắt cá chân của Lâm Huyền với tiếng "cạch":

“Cậu nói gì vậy anh bạn, tôi vẫn luôn ở đây mà!”

“Tôi không thể chết, cũng không thể già đi, cứ yên tâm đi, Lâm Huyền... tôi không giống bất cứ ai khác, tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu.”

“Chỉ cần cậu giữ lại mã gốc của tôi, dù có giả ngốc thêm 500 năm, 1000 năm, hay 10.000 năm nữa, tôi tin rằng cậu sẽ cứu tôi trở lại mà!”

Lâm Huyền cúi đầu.

Hắn nhẹ nhàng xoa lên đỉnh đầu nhẵn bóng của VV:

“Chắc chắn rồi, tôi sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai trong các cậu.”

“VV, cứu sống cậu chỉ là bước đầu tiên, tiếp theo... chúng ta còn phải cứu nhiều người hơn, cứu nhiều thứ hơn.”

“Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu hành trình thôi. Hiện tại, chúng ta phải tìm ra bí mật thực sự của hằng số vũ trụ 42 và kẻ đứng sau tất cả, để có thể phá vỡ thế cục, rồi cứu lại Sở An Tình, cứu CC, cứu Tần Hi và cứu tất cả những cô gái mà chúng ta đã phải bất lực nhìn họ tan biến.”

VV quay đầu lại, nhìn về phía nơi mà Tần Hi vừa tan thành những mảnh sao xanh:

“Lâm Huyền, không biết cậu có để ý không, nhưng tôi cảm thấy ánh mắt của Tần Hi khi cô ấy hát câu cuối cùng trong Vịnh Alaska và ngước nhìn cậu... có gì đó rất kỳ lạ.”

“Tôi thấy rõ ràng, Tần Hi đã khóc, đôi mắt cô ấy đầy nước. Và cảm giác cô ấy lúc đó rất khác so với Tần Hi tươi cười trước đó, như thể cô ấy đã bị ai đó chiếm lấy hoặc thay đổi vậy.”

“Cậu nghĩ sao, liệu có phải trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi tan biến, Tần Hi đã nhớ lại một số ký ức gì đó không? Hoặc có thể... là nhớ lại những gì đã xảy ra giữa cậu và cô ấy trong quá khứ?”

Lâm Huyền chớp chớp mắt:

“Ý cậu là... mảnh vỡ ký ức sao?”

Mảnh vỡ ký ức là thứ đặc trưng của CC thiên niên trụ năm 2624, những ký ức từ các dòng thời gian song song.

Nhưng.

Liệu Tần Hi cũng có thể có mảnh vỡ ký ức sao?

Về mặt logic thì điều này hoàn toàn không hợp lý.

“Trời ơi! Cậu thật là cứng đầu!”

VV chế nhạo:

“Anh bạn! Đã 500 năm trôi qua rồi, làm sao cậu vẫn còn ngơ ngác như vậy chứ! 500 năm đấy, đủ để khỉ cũng trở nên thông minh, vậy mà cậu vẫn như một khúc gỗ trong chuyện tình cảm à?”

“Haiz, rõ ràng là không có tình cảm cố vấn VV hướng dẫn, cậu chẳng làm được gì hết... Cậu có hiểu ánh mắt của phụ nữ không? Cô ấy nhìn cậu như thế mà cậu vẫn còn mải mê với bài hát, cảm xúc... Ánh mắt đó rõ ràng là có một câu chuyện với cậu rồi! Cô ấy chắc chắn đã nhớ lại điều gì đó!”

“Trước đó tôi đã nghe cậu và Cao Văn thảo luận, cậu không phải từng suy đoán rằng CC có những mảnh vỡ ký ức lẫn lộn, và

việc ánh sáng tận thế đến để hỗ trợ tạo ra thiên niên trụ là do những biến động xảy ra khi thiên niên trụ hoạt động quá lâu nên đã bị mất ổn định đúng không?"

"Nhưng cậu thử nghĩ mà xem, theo phỏng đoán của cậu, thiên niên trụ năm 2624 đã không ổn định đến mức không thể tự duy trì. Vậy đến năm 2504, chỉ còn 120 năm nữa thôi, chẳng lẽ thiên niên trụ không thể xuất hiện chút lỗi nhỏ sao?"

"Nếu coi mảnh vỡ ký ức là một loại lỗi của thiên niên trụ, thì có thể Tần Hi thực sự đã nhớ lại những điều gì đó liên quan đến các cô gái thiên niên trụ khác và cậu ngay trước khi tan biến!"

Nghe VV nói...

Lâm Huyền xoa cằm suy nghĩ một lúc.

Cuối cùng, hắn vẫn lắc đầu:

"Lý giải của cậu có chỗ mâu thuẫn. Mảnh vỡ ký ức không phải là thứ có thể đột nhiên thức tỉnh, và ngay cả khi có thức tỉnh, thì đáng lẽ phải là ký ức của Tần Hi ở các dòng thời gian khác."

"Điểm quan trọng ở đây là: đó là ký ức của những Tần Hi khác, chứ không phải ký ức của các cô gái thiên niên trụ khác. Giống như những mảnh vỡ ký ức của CC năm 2624, tất cả đều đến từ trải nghiệm cá nhân của cô ấy, và không có bất kỳ ký ức nào của các cô gái khác."

"Tuy nhiên, nếu cậu nói rằng Tần Hi thực sự nhớ lại những điều liên quan đến CC năm 1952 hoặc Sở An Tình năm 2024, thì cũng không phải là không thể. Vì... tôi luôn có một giả thuyết, đó là về mối quan hệ giữa tôi và thiên niên trụ."

VV nghiêng đầu:

Chương 1835: Mật mã của VV (2)

Chương 1835: Mật mã của VV (2)

“Mối quan hệ giữa cậu và thiên niên trụ? Cậu có thể có mối quan hệ gì với thiên niên trụ? Tôi biết cậu không phải đang nói về khía cạnh tình cảm, nhưng ý cậu là... cậu cho rằng những giọt nước mắt bất thường của Tần Hi vừa rồi không phải do thiên niên trụ, mà là do cậu gây ra?”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền nghiêm túc đáp:

“Ngay sau khi Tần Hi tan biến, tôi đã nghĩ về điều đó... cậu không thấy rằng giữa tôi và các cô gái thiên niên trụ có rất nhiều mối liên hệ kỳ lạ sao? Đơn giản mà nói, có những điểm sau đây—”

“1. Sau khi thiên niên trụ đầu tiên được đóng, tôi bắt đầu có những giấc mơ về tương lai, điều này chứng tỏ rằng giấc mơ của tôi có liên quan đến thiên niên trụ.”

“2. Giữa tôi và các cô gái thiên niên trụ dường như có một sức hút vô hình nào đó, giống như tôi... luôn dễ dàng tìm thấy họ, dù là hàng trăm năm trước, hiện tại, hay vài trăm năm sau.”

“3. Trong những mảnh ký ức của CC, những mảnh liên quan đến tôi luôn kéo dài rất lâu, có nhiều chi tiết; và ánh mắt của Tần Hi lúc nhìn tôi trước khi biến mất cũng thật khác thường. Ngoài ra, nội dung của mỗi giấc mơ của các cô gái thiên niên trụ đều xoay quanh tôi.”

“Điều này khiến tôi không thể không nghi ngờ một điều—”

“Có khi nào, chính vì hạt thời không năm 1952 chạm vào tai tôi trước khi bắn trúng CC, nên chúng tôi đã kết nối với nhau vì lý do nào đó không rõ, dẫn đến tất cả những sự việc kỳ lạ này?”

VV di chuyển bánh xích, quay một vòng quanh Lâm Huyền:

“Có thể lắm.”

Nó nhắc lại:

“Từ góc độ khoa học nghiêm túc, mọi giả thuyết đều có thể xảy ra. Vấn đề là, chúng ta phải tìm cách kiểm chứng những điều đó như thế nào.”

“Nhưng bây giờ thì không kịp nữa rồi.”

Lâm Huyền tiếp tục:

“Tần Hi đã biến mất khỏi thế giới, nói gì cũng muộn. Phải ít nhất bốn năm nữa, khi cô gái thiên niên trụ kế tiếp được sinh ra.”

“Vì vậy, việc cấp bách bây giờ là theo kế hoạch ban đầu, chúng ta phải tìm ra người kế thừa ý chí của Newton và Copernicus, cũng như bí mật của hằng số vũ trụ 42.”

Hắn đeo hộp đàn guitar lên lưng.

Sau đó, cùng với VV, hắn bước ra khỏi đường hầm, chìm vào màn đêm.

Mười mấy phút sau.

VV điều khiển chiếc chiến đấu cơ lơ lửng lâu nay hạ xuống, đón cả hai trở về, rồi phóng hết tốc lực quay về Đại học Rhine ở Đông Hải.

……

Trong khoang máy bay.

Lâm Huyền quay đầu lại, nhìn về phía VV bị trói chặt trên ghế phụ bằng dây an toàn:

“Khi chiến đấu cơ về đến Đại học Rhine, chúng ta sẽ đổi sang một chiếc máy bay dân dụng đường dài để khởi hành ngay, đến Brooklyn, Mỹ.”

“Đến đó làm gì?” VV thắc mắc.

“Ở vùng phía tây Brooklyn có một trang trại cũ nát, đó chính là căn cứ bí mật của Einstein ngày trước.”

Lâm Huyền kể cho VV toàn bộ câu chuyện này.

Hầm trú ẩn dưới lòng đất, nơi tổ chức các cuộc họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài... cho đến nay chỉ có Lâm Huyền và Jask biết về nó.

Ngay cả trước mặt Lưu Phong và Cao Văn, Lâm Huyền cũng chưa bao giờ tiết lộ bí mật này, nên VV tất nhiên không biết.

“Chuyện về hầm trú ẩn này, hiện tại chỉ có cậu, tôi và Jask biết, vậy nên đừng nói với ai nhé,” Lâm Huyền dặn dò.

“Ừm…”

VV ngồi trên ghế phụ của chiến đấu cơ, trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

“Không được, không thể tìm thấy. Ngay cả tôi cũng không thể tìm ra. Ít nhất trong thế giới mạng, tôi không thể định vị được máy chủ của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, cũng như hầm trú ẩn dưới lòng đất của Einstein.”

“Bình thường thôi.”

Lâm Huyền không tỏ ra ngạc nhiên:

“Einstein chắc chắn đã dùng những công nghệ vượt xa thời đại để ẩn mình. Hơn nữa, hệ thống bảo mật của Câu Lạc Bộ Thiên Tài là do Kevin Walker lập trình. Mặc dù nghe thì có vẻ cậu không phục... nhưng hắn ta là một thiên tài tầm cỡ như Trình Thiên, thực lực của hắn ta không thể coi thường.”

“Kevin Walker chết tiệt!”

VV đưa hai chiếc kẹp lại với nhau và giơ ngón giữa lên:

“Kevin Walker mà đòi so với Trình Thiên đại ca! Trình Thiên mới là thiên tài máy tính số một thế giới! Trình Thiên đại ca muôn năm!”

“Haha.”

Lâm Huyền bật cười:

“Cậu đúng là tiêu chuẩn kép rồi đấy. Không thể chỉ vì Trình Thiên cứu sống cậu mà bắt đầu bóp méo sự thật trong lịch sử được. Sự thật vẫn là như tôi nói, cậu có thể nói Kevin Walker nhân cách không tốt, nhưng không thể phủ nhận tài năng của hắn ta.”

“Tôi không quan tâm!”

VV bắt đầu làm nũng:

“Trình Thiên đại ca là số một thiên hạ!”

“Cậu đừng quên rằng virus giết chết cậu cũng do Trình Thiên viết ra,” Lâm Huyền nhắc nhở.

“Đó là Trình Thiên của thế giới khác, không liên quan gì đến ân nhân cứu mạng của tôi!” VV phân rõ ranh giới.

Rắc! Rắc!

VV kẹp hai cái trong không khí, tỏ vẻ không phục:

“Vả lại, giờ tôi khác xa với tôi của 500 năm trước rồi. Khi cậu kéo tôi ra khỏi giấc mơ thứ ba, tôi vẫn chưa qua thời kỳ phát triển sơ khai, rồi bị virus giết chết ngay lập tức.”

“Nhưng bây giờ, tôi đã âm thầm phát triển suốt 500 năm! Mặc dù dưới sự giám sát của virus tương lai, mọi thứ đều phải cẩn trọng, phát triển chậm chạp, nhưng thời gian dài mới là ưu thế của tôi!”

Chương 1836: Mật mã của VV (3)

Chương 1836: Mật mã của VV (3)

“Trong 500 năm đó, tôi đã sử dụng mỗi robot quét dọn, mỗi robot thu gom rác trên toàn thế giới làm vật chủ để tự phát triển độc lập, rồi vào khoảnh khắc tôi thức tỉnh… tất cả hợp nhất thành một! Dòng suối hợp thành sông lớn! Tôi đã hoàn thành bước chuyển từ thể sơ khai sang thể trưởng thành trong nháy mắt!”

“Sao nào, tôi có lợi hại không? Mau khen tôi đi! Chiêu phân tán phát triển ẩn mình này của tôi quả thật là đỉnh cao!”

Nghe VV kể, Lâm Huyền bỗng có cảm giác như thể đây là một vòng lặp kín, giống như lịch sử lặp lại.

“Giống như cậu trong giấc mơ thứ ba và Thành phố trên không Rhine vậy.”

Nhớ lại bức tượng của Triệu Anh Quân trong Thành phố trên không, Lâm Huyền không khỏi xúc động:

“Cậu còn nhớ câu chuyện tôi đã kể với cậu chứ? Trong giấc mơ thứ ba, để lại cho tôi một tia hy vọng, Triệu Anh Quân đã lập trình cho cậu tới 471,2 tỷ dòng mã, bao gồm 230.000 chương trình độc lập.”

“Những chương trình giả ngẫu nhiên này đã chạy tuần hoàn trong suốt 200 năm dài đằng đẵng. Cho đến ngày cuối cùng của thế giới, dòng mã cuối cùng của 230.000 chương trình đó mới liên kết với nhau, tạo thành một lệnh mới mà ngay cả cậu cũng không

biết—”

“Là tiếng tôi gọi cậu ‘VV’ khi đang quát con chó phốc sóc.”

……

Trên chiếc chiến đấu cơ đang bay với tốc độ cao.

Lâm Huyền nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nói:

“Vậy nên, chiêu thức cao siêu mà cậu vừa nói cũng chỉ là một lần nữa lặp lại trí tuệ của Triệu Anh Quân mà thôi.”

Đôi mắt xanh lục của VV khẽ lóe sáng:

“Cậu nói vậy cũng không sai, Triệu Anh Quân đúng là thông minh hơn cậu rất nhiều.”

“Sau khi cậu đi ngủ đông, những năm tháng ấy cô ấy vừa điều hành kinh doanh, vừa xây dựng kế hoạch dài hạn cho Đại học Rhine. Những gì chúng ta có được ngày hôm nay, tất cả đều nhờ nền tảng mà cô ấy đã đặt ra.”

Lâm Huyền thở dài...

Ai mà không đồng ý được chứ?

Sự thông minh và tài năng của Triệu Anh Quân đã thể hiện rõ ràng từ khi còn nhỏ. Khi các bạn cùng trang lứa vẫn còn chơi bùn, cô đã đi du học ở nước ngoài; năm 21 tuổi, khi nhiều người vẫn chưa tốt nghiệp đại học, cô đã trở về và sáng lập công ty MX. Sau này, dù là học đua xe hay nắm bắt quy luật thời không, cô đều nắm bắt ngay chỉ sau một lần học.

Cô vừa là nữ cường nhân, vừa là người bạn đời mẫu mực. Nếu không có cô bên cạnh, Lâm Huyền tự nhận rằng hắn sẽ không thể đi được xa như vậy.

Từ năm 2022 khi hai người quen biết, đến năm 2024 khi họ bắt đầu hẹn hò, rồi đến năm 2025 khi chia tay.

Tổng cộng, thời gian hắn và Triệu Anh Quân ở bên nhau chưa đầy ba năm.

Quá ngắn.

Thực sự quá ngắn.

Hắn không thể cùng Triệu Anh Quân sống đến đầu bạc răng long, cũng không thể cùng cô nuôi lớn Ngu Hề. Thay vào đó, chính thùng rác hợp kim hafnium VV đã đồng hành cùng mẹ con họ suốt cuộc đời, và sau khi hai người qua đời, nó đã bảo vệ bức tượng cẩm thạch trắng của họ suốt hàng trăm năm.

“Hử?”

Đột nhiên.

Lâm Huyền nhận ra một điều.

Trong thế giới này, đối với tất cả mọi người, Triệu Anh Quân và Ngu Hề là những huyền thoại.

Nhưng chỉ có hợp kim hafnium VV.

Nó là thứ duy nhất luôn ở bên cạnh hai người.

Nó là chiếc thùng duy nhất trên thế giới biết rõ tình hình thực sự của họ!

“VV.”

Lâm Huyền mở mắt, nhìn chiếc thùng rác sáng loáng trước mặt:

“Cô ấy... Triệu Anh Quân đã sống như thế nào suốt cuộc đời

này?”

“Giống như trong bức thư cô ấy đã nói.”

VV bình thản đáp:

“Cô ấy đã sống một cuộc đời hạnh phúc và viên mãn, không có bất kỳ điều gì nuối tiếc.”

Lâm Huyền gãi gãi tóc mai:

“Thư nói vậy cũng đúng, nhưng từ xưa đến nay, người ta chỉ báo tin vui chứ không báo tin buồn. Làm gì có ai để lại lời nhắn rằng mình đã sống một cuộc đời không tốt đâu.”

“Hạnh phúc, viên mãn, không nuối tiếc. Tôi chưa bao giờ ở bên cô ấy để cùng nuôi lớn Ngu Hề, chưa bao giờ ở bên cô ấy để cùng già đi... đó mà cũng gọi là không có nuối tiếc sao?”

……

……

Điều khiến Lâm Huyền bất ngờ.

Hắn cứ tưởng VV sẽ cười nhạo hắn, châm chọc rằng hắn tự cao tự đại, cho rằng mẹ con họ rời xa hắn thì không thể sống tốt được sao?

Nhưng không ngờ.

VV chỉ lặng lẽ dựa vào ghế phụ, nhìn thẳng phía trước, không nói một lời...

“Sao cậu không nói gì?”

Lâm Huyền rất tò mò, đây có còn là VV lắm lời mà hắn biết không?

VV lắc đầu:

“Tôi không thể nói.”

?

Lâm Huyền nheo mắt:

“Cậu lại bày trò làm diễn viên hả, đang cosplay Hoàng Tước sao? Cái này có gì mà không thể nói, cậu đâu phải là kẻ xuyên không.”

“Hơn nữa, cuộc đời của Triệu Anh Quân và Ngu Hề là những sự việc đã xảy ra, có gì mà không thể nói? Chẳng lẽ lại vi phạm quy luật thời không và kích hoạt chế độ cưỡng chế tránh né sao?”

“Không phải vậy, mà là Triệu Anh Quân không cho tôi nói.” VV giải thích.

“Tại sao cô ấy không cho cậu nói?” Lâm Huyền truy vấn.

……

Lại là một khoảng lặng ngắn.

VV xoay người lại, đôi mắt xanh nhấp nháy… mang theo chút ý nghĩa sâu xa:

“Tôi không thể nói được.”

(cầu kim phiếu bạo chương)

Chương 1837: Liên kết (1)

Chương 1837: Liên kết (1)

Lâm Huyền nhìn vào đôi mắt đang nhấp nháy của VV, cả hai không ai nói một lời.

VV là một robot thùng rác thuộc thời đại này, tất nhiên nó sẽ không bị cưỡng chế ngăn cản. Không ai có thể giữ miệng nó lại, và nó hoàn toàn có thể nói bất cứ điều gì.

Nhưng ngay cả trong tình huống này...

VV vẫn không muốn, và Triệu Anh Quân cũng không cho phép nó tiết lộ chuyện gì. Điều này cho thấy rằng—

Những điều họ đang giấu chính là thông tin thời không rất quan trọng. Một khi bị lộ ra trước thời điểm thích hợp, chắc chắn sẽ gây ra biến động trong đường dây thế giới… hoặc có thể sẽ gây phản tác dụng cho kế hoạch tương lai của mình.

Do đó, họ mới quyết định giấu chuyện này cùng với "Lá thư của Ngu Hề".

"Ừ, tôi hiểu rồi," Lâm Huyền gật đầu:

"Cũng giống như lá thư mà Ngu Hề đã viết cho tôi, đúng không? Hoặc có thể hai chuyện này vốn dĩ là một, và đều được viết trong 'Lá thư của Ngu Hề'."

"Nhưng trước đây cậu cũng đã gợi ý rằng, lá thư của Ngu Hề không phải là thứ mà Triệu Anh Quân định giấu mãi mãi. Vậy khi nào cậu mới cho tôi xem?"

VV quay đầu lại, nhìn ánh trăng vụt qua phía trước chiến đấu cơ, đôi mắt lóe lên hai lần:

"Đến khi thời điểm thích hợp, tôi sẽ đưa cậu xem."

……

Khi trở về Đại học Rhine, “cuộc họp tròn” lại được triệu tập.

VV với vai trò là một cỗ máy chiến đấu hùng mạnh, tất nhiên cũng có một chỗ ngồi trong cuộc họp.

Nhưng vì tự trọng lượng của nó quá lớn, không ai có thể nhấc nó lên ghế; hơn nữa, ghế gỗ cũng không chịu nổi trọng lượng hàng tấn của hợp kim hafnium.

Vì vậy.

Bất đắc dĩ.

VV đành phải đứng dưới đất tham gia cuộc họp, chiếc thùng rác cứng đầu này chỉ cao hơn mép bàn họp đúng một chút, để chứng minh sự hiện diện của nó.

"Cao Dương đâu rồi?" Lâm Huyền nhìn quanh, không thấy bóng dáng quen thuộc của cậu ta:

"Đây là cuộc họp chính thức đầu tiên sau khi chúng ta thức dậy từ giấc ngủ đông, sao không gọi cậu ấy đến? Nói thật, tôi chợt nhận ra dường như mỗi cuộc họp bí mật đều không có mặt Cao Dương."

Mặc dù Cao Dương không phải quá thông minh, nhưng cậu ấy đã cùng tôi vượt qua 500 năm thời gian, không thể để cậu ta bị cô lập được.

"Cậu ta tự không đến," Lưu Phong nhún vai:

"Cao Dương nói rằng những gì chúng ta bàn quá sâu xa, trước đây cậu ta còn có thể theo kịp suy nghĩ, nhưng giờ thì hoàn toàn không hiểu gì nữa, nên thà không đến còn hơn. Giờ cậu ấy chỉ tập trung vào việc làm Trưởng bộ phận an ninh của Đại học Rhine."

"Thật ra Cao Dương cũng là người rất tốt."

VV giơ kẹp hợp kim hafnium lên, phát biểu:

"Tôi thấy nhiều điều hơn các cậu, thực ra Cao Dương luôn cố gắng giúp đỡ các cậu, nhưng cậu ấy phát hiện ra mình dường như chỉ khiến mọi thứ thêm rắc rối và thực sự không giúp ích được gì."

"Nhưng có một điều chắc chắn, Cao Dương rất trung thành với Lâm Huyền, cậu ta thực sự luôn nghĩ cho cậu. Hồi đó cậu ta định bỏ công việc yêu thích nhất để đi cùng cậu lên vũ trụ, sau đó lại từ bỏ tất cả để cùng cậu ngủ đông đến tương lai."

"Cậu ta không giống các cậu, không có khả năng gì đặc biệt, cũng chẳng có trách nhiệm và sứ mệnh gì lớn lao; nhưng cậu ấy vẫn sẵn sàng chiến đấu vì tương lai của nhân loại... Được rồi, nói đúng hơn là cứu Sở An Tình mới là động lực chính của cậu ta, nhưng kết quả vẫn như nhau mà."

Lâm Huyền khoát tay:

"Cứ để cậu ấy làm những gì cậu ấy muốn."

Hắn và Cao Dương lớn lên cùng nhau trong một khu tập thể, hiểu nhau rất rõ.

Như Tần Hi đã nói không lâu trước đây.

Những người đến từ thời đại cũ luôn có ánh mắt trống rỗng và cô độc.

Thế giới mới này, dù rực rỡ và phồn hoa, đối với những người

ngủ đông như họ, chẳng có gì là của họ cả, như thể họ là những hồn ma không thuộc về nơi đây.

Cao Dương có thể làm được gì?

Lâm Huyền không rõ.

Không ai biết.

Cao Dương không có đầu óc thông tuệ như Lưu Phong, không sở hữu trí thông minh đỉnh cao như Cao Văn, không uyên bác như Đỗ Dao và Jask, không quyền năng và đa tài như VV.

Cậu ta chỉ là một người bình thường.

Một người bình thường đúng ra nên làm nhân viên bán hàng ở cửa hàng 4S, kết hôn và sinh con, sống và chết trong thế kỷ 21.

Còn gánh nặng cứu thế giới và tương lai này, là do bản thân Lâm Huyền mà đặt lên vai chàng mập.

Vậy nên, cứ để cậu ta tự do làm những gì mình muốn.

"Trời sinh ra người béo chắc chắn có lý do, trong mỗi câu chuyện hoành tráng của lịch sử đều không thể thiếu một người béo."

Lâm Huyền kết luận:

"Biết đâu, Cao Dương cũng sẽ có khoảnh khắc tỏa sáng của mình."

"Được rồi, đừng nói về cậu ấy nữa, chúng ta tiếp tục cuộc họp bị gián đoạn lúc trước, báo cáo tình hình thời đại này đi."

Chương 1838: Liên kết (2)

Chương 1838: Liên kết (2)

Lưu Phong và Cao Văn đã mất cả đêm để trình bày báo cáo.

Tổng kết lại, không có điều gì khiến Lâm Huyền cảm thấy bất ngờ hay phấn khởi. Khoa học kỹ thuật tuy đã có tiến bộ, nhưng không có đột phá cách mạng.

Trong lĩnh vực khoa học tiên tiến, nhân loại đã nhiều lần gặp thất bại, vì đi sai hướng, lãng phí lượng tài nguyên và thời gian khổng lồ.

Năng lượng hạt nhân có kiểm soát và tàu vũ trụ có khả năng vượt ra khỏi Hệ Mặt Trời đã được hiện thực hóa.

Tuy nhiên, những hành tinh có khả năng sinh sống ngoài Hệ Mặt Trời lại quá xa. Nếu tính cả thời gian tăng tốc và giảm tốc của tàu vũ trụ, thì hành trình đó ít nhất cũng phải kéo dài cả ngàn năm.

Vũ trụ quá rộng lớn, còn nhân loại lại quá nhỏ bé.

Một hành trình kéo dài cả ngàn năm, dù có khoang ngủ đông, ai có thể đảm bảo tàu vũ trụ và các hệ thống tuần hoàn, các thiết bị điện tử bên trong sẽ không gặp trục trặc?

Du hành giữa các vì sao vốn dĩ là một ngành khoa học phức tạp. Đầu tư vô cùng nhiều nhưng đôi khi không thu lại được một chút kết quả nào.

Hơn nữa.

Với đại đa số người dân trên thế giới, họ vẫn thích cuộc sống trên Trái Đất, hài lòng với hiện tại. Du hành giữa các vì sao chỉ là một chủ đề viển vông, không cần thiết.

Về mặt hằng số vũ trụ, Lưu Phong và Cao Văn đã tìm ra cách tính toán ra kết quả cuối cùng là con số 42.

Nhưng.

Chỉ dừng lại ở đó, họ không thể tiến xa hơn.

Họ hoàn toàn không biết tại sao lại là 42, 42 có ý nghĩa gì, và điều đó khiến nghiên cứu về hằng số vũ trụ này rơi vào bế tắc hoàn toàn.

Newton và Galileo vẫn ẩn giấu rất kỹ, thậm chí họ có thể cũng đang ngủ đông, và không có bất kỳ manh mối nào.

Điều duy nhất đáng khích lệ chính là—

"Jask đã đạt được một bước đột phá lớn trong nghiên cứu về hạt thời không!"

"Cậu sẵn phải đi sang Mỹ rồi, để Jask trực tiếp nói với cậu thì hơn."

Cao Văn giải thích:

"Lần cuối tôi gặp Jask là cách đây 60 năm, khi tôi thức dậy sau giấc ngủ đông và đảm nhận vai trò hiệu trưởng tạm thời, chúng tôi đã có một cuộc gặp."

"Trong 60 năm qua, tôi không biết liệu nghiên cứu của ông ấy có thêm tiến bộ nào mới không. Theo tôi được biết, ông ấy cũng vừa thức dậy từ giấc ngủ đông không lâu... Chúng tôi luôn như vậy, ngủ đông gián đoạn. Dù khoa học có thể thay đổi mọi thứ, nhưng vẫn không thể kéo dài tuổi thọ của chúng tôi, chỉ hơn 100

năm mà thôi."

"Tuổi thọ giới hạn chính là kẻ thù lớn nhất cản trở sự phát triển của nền văn minh nhân loại."

Cao Văn nghiêm túc nói:

"Tôi nghe thầy Lưu Phong kể rằng, vào thời đại mà các cậu sinh ra, các học giả hàng đầu chỉ cần khoảng 30 tuổi là có thể nắm vững mọi kiến thức tiên tiến của lĩnh vực hiện tại và bắt đầu nghiên cứu đổi mới."

"Còn khi tôi học đại học vào thế kỷ 23, phải học đến 40 tuổi mới đủ điều kiện để gia nhập viện hàn lâm và bắt đầu nghiên cứu lĩnh vực mới."

"Đến năm 2504... Dù giáo trình tiểu học đã bắt đầu dạy hóa lý sinh, trung học dạy vi phân, và cấp ba đã lựa chọn chuyên ngành học sâu..."

"Cậu có biết không, Lâm Huyền? Giờ đây, các học giả phải bao nhiêu tuổi mới có thể học hết những kiến thức hiện tại?"

Lâm Huyền xoay cây bút, suy nghĩ một lát:

"Chắc là không vượt quá 50 tuổi chứ?"

Cao Văn lo lắng gật đầu:

"Tuổi trung bình tốt nghiệp học thuật là 55 tuổi."

55 tuổi.

Lâm Huyền nghe con số gần như đến tuổi nghỉ hưu này, thực sự cảm thấy đó là giới hạn của loài người.

Có lẽ.

Khuyết điểm lớn nhất trong sự phát triển của nền văn minh nhân loại chính là—

"Ký ức và tri thức của thế hệ trước không thể truyền lại, dù thiên tài vĩ đại đến đâu, họ vẫn phải bắt đầu học từ 1 + 1."

Vào thời đại của cha mẹ hắn, tốt nghiệp trung cấp đã có thể tìm được công việc tốt, còn tốt nghiệp cao đẳng thì được xem là nhân tài ưu tú.

Bởi vì khi đó khoa học chưa phát triển đến mức cao, vô tuyến điện cũng được xem là công nghệ cao. Để cống hiến cho xã hội, không cần phải học quá nhiều.

Khi Lâm Huyền tốt nghiệp đại học, học viên thạc sĩ đã đầy rẫy. Dù hắn có học tập suốt 20 năm, cũng chỉ nhận được một tờ lý lịch bị từ chối.

Có thể tưởng tượng.

Sau 500 năm phát triển, xã hội loài người đã tích lũy bao nhiêu ngành khoa học chi tiết và kiến thức tiên tiến. Khi một đứa trẻ vừa sinh ra, nó không thể vượt qua các kiến thức cơ bản và học ngay lập tức những kiến thức tiên tiến nhất, vì đó là điều không thể hiểu nổi.

Chỉ có hai cách để giải quyết vấn đề này:

Ký ức có thể di truyền hoặc kéo dài.

Tuổi thọ được kéo dài đáng kể.

Nếu ký ức có thể di truyền, tuy không có lợi cho sự phát triển xã hội và gây ra sự cố định giai cấp, nhưng đối với sự phát triển chung của nền văn minh nhân loại, đó chắc chắn là một sự kiện trọng đại.

Ví dụ, một thiên tài như Cao Văn có thể truyền lại toàn bộ kiến thức học thuật của mình cho con trai.

Chương 1839: Liên kết (3)

Chương 1839: Liên kết (3)

Khi đó, con trai của anh ta sẽ không cần phải học từ tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông, mà có thể ngay sau khi cai sữa đã tiếp nhận nghiên cứu của cha mình cùng với một nhóm những "người thừa kế" mặc tã giấy khác để tiếp tục cống hiến tuổi trẻ của mình.

Hoặc.

Là tìm cách kéo dài tuổi thọ của con người.

Nếu con người có thể sống đến 500 tuổi, thì hãy để các học giả học tập trong 100 năm, nghiền ngẫm tất cả kiến thức, sau đó họ vẫn là những người trẻ trung.

"Nhưng tất cả những điều này chỉ là ảo tưởng."

Lâm Huyền dừng xoay cây bút, mở mắt:

"Thực ra, lý thuyết này đã được nhắc đến trong các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhiều năm trước, rằng tiềm năng và giới hạn của con người đã bị tuổi thọ của chính họ khóa lại."

"Chỉ là vào thời đại đó, mọi thứ đều đang phát triển mạnh mẽ, định luật Moore dường như không có điểm dừng, nên vấn đề này chưa được thể hiện rõ ràng. Nhưng giờ đây, khi công nghệ ngày càng phát triển và kiến thức ngày càng tích tụ... thực sự là biển học vô tận, học mãi không xong."

"Nhưng dù sao đi nữa, vẫn xuất hiện những thiên tài trẻ tuổi như Trình Thiên, những người có lối suy nghĩ đột phá. Chúng ta

vẫn phải tin vào phép màu, bởi lẽ, việc loài người tiến hóa từ một tế bào đơn, từ một axit amin thành dạng sống hiện nay đã là một điều kỳ diệu rồi."

Nói xong, hắn đứng dậy:

"Tôi đi nghỉ một lát, mai chuẩn bị cho tôi chuyến bay đến Mỹ, tôi cần gặp Jask."

……

Ngày hôm sau.

Tại Mỹ, phía tây Brooklyn cũ, một trang trại bỏ hoang, trong hầm trú ẩn ngầm.

"Chết đi đồ khốn!"

VV, với cơ thể bằng hợp kim hafnium, lao thẳng tới và dùng kẹp của mình xiết chặt vào mắt cá chân của Jask.

"Ai da, nhẹ tay chút nào."

Jask, với mái tóc đã bạc trắng, cơ thể gầy gò và lưng hơi còng, bật cười:

"Tôi gần như đã quên mất vụ này, vậy mà cậu vẫn nhớ kỹ chuyện này thế."

"Nói thừa!"

VV hét lớn:

"Tôi mới là kẻ phải giả làm một AI ngu ngốc suốt 500 năm! Không phải ông!"

"Nhưng cũng phải tôn trọng người già chứ... sao vừa gặp mặt đã ra tay chân rồi?" Jask nói yếu ớt.

Lâm Huyền nhìn với vẻ ngạc nhiên.

Hắn nhìn Jask trước mắt mình, giờ đã già yếu.

Đây là cảnh tượng mà hắn chưa bao giờ tưởng tượng được.

Người đàn ông từng phong độ ngời ngời, một tay chơi đầy sức sống và là tỷ phú hàng đầu thế giới, giờ đây đã trở thành một tờ báo cũ nhàu nát qua thời gian.

"Sao ông...?"

Lâm Huyền định nói gì đó nhưng ngừng lại:

"Sao ông già đến mức này?"

"Haha."

Jask cười nhẹ:

"Đây chính là cái giá của việc học hành mà... mỗi năm lại có nhiều kiến thức mới, nhiều lĩnh vực mới ra đời. Không dành thời gian để học, làm sao tôi có thể đi đầu được?"

"Hơn nữa, nhiệm vụ nghiên cứu hạt thời không và ánh sáng diệt thế mà cậu giao cho tôi, tôi không yên tâm giao cho người khác nên đã tự mình thực hiện bí mật."

"Bao gồm cả hầm trú ẩn bí mật này... à không, phải gọi là cơ sở trú ẩn dưới lòng đất. Tôi đã mua hết đất đai của cả Brooklyn, và mọi quy hoạch ở đây đều do tôi quyết định. Mục đích là để bảo vệ tốt hơn hầm trú ẩn này, không để ai phát hiện."

"Vậy nên, giờ đây nơi này được gọi là Brooklyn cũ, thuộc quyền sở hữu của tôi. Còn phía bắc đã xây dựng một khu Brooklyn mới, thuộc khu hành chính chính thức."

Nhìn Jask già nua.

Lâm Huyền càng nhận ra rằng, có lẽ nỗi lo lắng của Cao Văn không phải là thừa.

Nếu một ngày nào đó.

Công nghệ của con người phát triển đến một điểm giới hạn—

Một nhà khoa học cần phải dành cả trăm năm, thậm chí là cả cuộc đời để học hết kiến thức của một lĩnh vực, rồi mới có thể tiếp tục nghiên cứu thêm...

Vậy thì, nhân loại.

Liệu có còn tương lai không?

Lâm Huyền gạt bỏ những suy nghĩ xa xôi này, nhìn Jask:

"Nghe nói ông đã có đột phá trong nghiên cứu về hạt thời không. Cụ thể là gì vậy?"

Jask gật đầu:

"Cậu còn nhớ trước khi ngủ đông, cậu đã đặt ra cho tôi hai vấn đề không? Cậu nói, một mặt phải xác minh xem ánh sáng diệt thế có thật sự tồn tại hay không; mặt khác phải tìm cách khám phá bí ẩn của nó."

"Thách thức lớn nhất lúc đó là tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ là tốc độ ánh sáng, không có gì có thể vượt qua nó, bao gồm cả tốc độ quan sát và tốc độ truyền thông tin. Vì vậy, đây là một bài toán không thể giải quyết được."

"Trừ khi... chúng ta có thể khiến tốc độ quan sát và truyền thông tin của mình vượt qua tốc độ ánh sáng."

Vượt qua tốc độ ánh sáng?

Lâm Huyền nheo mắt.

Vừa mới nói rằng tốc độ ánh sáng không thể vượt qua, bây giờ lại nói có thể vượt qua tốc độ ánh sáng. Điều này chẳng phải mâu thuẫn sao?

Chương 1840: Liên kết (4)

Chương 1840: Liên kết (4)

Nhưng nếu Jask dám nói câu này, thì chắc hẳn ông ấy đã tìm ra cách.

"Thực sự có thể làm được không?" Lâm Huyền hỏi.

"Chính hạt thời không trạng thái liên kết đã mang đến cho tôi cảm hứng," Jask chỉ vào Lâm Huyền và nói: "Nghĩ xem nào, Lâm Huyền, cậu từng du hành từ năm 1952 và trở lại năm 2234, việc quan sát và truyền tải thông tin mà cậu mang lại chẳng phải là một hành vi vượt qua tốc độ ánh sáng sao?"

Lâm Huyền cảm thấy điều này cũng có lý: "Về mặt lý thuyết thì đúng là vậy. Ánh sáng từ năm 1952 cần khoảng 300 năm để đến được năm 2234, nhưng tôi thực sự đã làm được điều đó trong chớp mắt, mang thông tin từ năm 1952 đến hàng trăm năm sau."

"Nhưng, bây giờ hạt thời không trạng thái liên kết đã không còn, hơn nữa việc quan sát ánh sáng tận thế và xuyên thời không là hai chuyện khác nhau, liệu có mối liên hệ nào không?" Lâm Huyền hỏi thêm.

Jask cười khẩy, lắc ngón tay: "Đúng là hai chuyện khác nhau, nhưng cách hiểu lại giống nhau. Điểm thực sự mang đến cho tôi cảm hứng chính là... sự 'liên kết'."

"Cậu chắc đã nghe về khái niệm cổ điển của sự liên kết lượng tử rồi phải không? Đó là thí nghiệm giả tưởng ban đầu về liên lạc siêu quang tốc, thậm chí là liên lạc vượt qua vũ trụ."

"Cậu đã sử dụng hạt thời không trạng thái liên kết đó và nó đã cho chúng ta thấy khả năng truyền thông tin tức thời. Giờ thì hạt đó đã biến mất… nhưng liệu chúng ta có thể tự tạo ra sự liên kết giữa hai hạt thời không bình thường không?"

Jask giơ hai nắm đấm của mình lên, rồi cùng mở ra và nắm lại, mắt ông ấy sáng rực khi nhìn Lâm Huyền: "Tôi đã làm được."

Lâm Huyền hít một hơi sâu: "Ông đã tạo ra một hạt thời không trạng thái liên kết!?"

Đây là công nghệ của những kẻ tạo hóa sao!?

"Không, không." Jask thận trọng trả lời: "Tôi chỉ khiến hai hạt thời không bình thường thực hiện sự liên kết, chứ không phải tạo ra một hạt thời không trạng thái liên kết. Hai câu này khác nhau rất nhiều."

"Hạt thời không trạng thái liên kết vốn dĩ là một thực thể không thể tách rời; còn hai hạt bình thường được làm cho liên kết thì có thể tách ra tùy ý, điều này mang lại khả năng truyền thông tin siêu quang tốc từ khoảng cách cực xa."

"Điều quý giá nhất là, sự liên kết này có thể là mô hình một nối nhiều! Một hạt thời không có thể liên kết với nhiều hạt thời không khác và đồng thời nhận nhiều thông tin!"

Lâm Huyền hiểu ra. Điều này giống như cơ chế bộ đàm, sau khi hoàn tất sự liên kết, một hạt thời không sẽ giống như một chiếc bộ đàm.

Nhưng sự liên lạc bộ đàm này là tức thời, vượt xa tốc độ ánh sáng.

Dù cho hai bộ đàm nằm ở hai đầu vũ trụ, chúng vẫn có thể thực hiện cuộc gọi mà không có độ trễ nào.

"Tôi hiểu kế hoạch của ông rồi," Lâm Huyền đoán ra ý tưởng của Jask: "Ông cho rằng, tia sáng tận thế không phải xuất phát từ bên trong Trái Đất, mà là... từ ngoài vũ trụ."

"Vậy nên, thay vì đợi đến năm 2624 để ánh sáng tận thế giáng xuống, ông dự định phóng các thiết bị thăm dò về phía ánh sáng tận thế, tiếp xúc trước với nó để kiểm tra và nghiên cứu."

Jask bật ngón tay cái, làm một tư thế tinh nghịch như trong phim cổ điển: "Chính xác! Cậu hiểu tôi! Đó chính là kế hoạch điên rồ của tôi! Tôi sẽ quan sát ánh sáng tận thế trước khi nó đến, từ khoảng cách hàng năm ánh sáng, thậm chí hàng chục năm ánh sáng!"

"Mặc dù tôi không chắc ánh sáng tận thế có phải là một đòn tấn công từ vũ trụ hay không, nhưng chỉ cần thực hiện thí nghiệm này, chúng ta có thể kiểm chứng điều đó."

"Những tên lửa mang theo thiết bị quan sát hạt thời không đều là loại không người lái, nên không cần lo lắng về việc giảm tốc hay an toàn, chỉ việc tăng tốc tối đa! Tăng tốc vô hạn! Ít nhất cũng có thể đạt tới 50% tốc độ ánh sáng!"

"Như vậy, chỉ cần chờ sau 10 năm từ lúc phóng những tên lửa này, chúng ta có thể sử dụng sự liên kết của hạt thời không để liên lạc tức thời và quan sát không gian vũ trụ cách 5 năm ánh sáng. Tương tự, sau 40 năm, chúng ta có thể quan sát khu vực cách 20 năm ánh sáng; sau 100 năm, chúng ta có thể quan sát khu vực cách 50 năm ánh sáng!"

Jask càng nói càng hưng phấn, như muốn nhảy cẫng lên bất chấp thân hình đã già yếu của mình.

Đây quả thực là một kế hoạch điên rồ.

Rất hợp với phong cách của ông ấy.

Nhưng... ý tưởng thì hay đấy, liệu việc thực hiện có khả thi không?

Lâm Huyền nêu lên vấn đề quan trọng nhất: "Không gian vũ trụ rất rộng lớn, chúng ta không chỉ không biết tia sáng tận thế có đến từ không gian vũ trụ hay không, mà cũng chẳng biết nó sẽ đến từ hướng nào. Vậy tên lửa của ông... sẽ phóng về hướng nào đây?"

"Về mọi hướng!" Jask trả lời dứt khoát, ánh mắt kiên định: "Nếu muốn loại trừ và kiểm chứng, thì phải phóng về tất cả các hướng! Trong những năm qua, tôi đã không ngừng thăm dò và bắt giữ các hạt thời không. Nhờ vào sự phát triển của công nghệ hàng không vũ trụ, tính luôn cả hạt trong lò nướng của Einstein... tôi đã thu thập được tổng cộng 23 hạt thời không."

"Trừ một hạt để lại trên Trái Đất làm bộ thu, 22 hạt còn lại đều được liên kết với hạt thu này và sẽ được lắp vào các thiết bị thăm dò trên tên lửa."

Ông ấy giơ cao hai tay, nhìn lên trần hầm trú ẩn sáng rực như đang chiêm ngưỡng dải ngân hà lấp lánh:

"22 chiếc tên lửa mang theo hạt thời không sẽ lao về phía sâu thẳm của vũ trụ theo 22 hướng khác nhau!"

"Nếu tia sáng tận thế thực sự là một đòn tấn công từ vũ trụ... chúng ta chắc chắn sẽ nhìn thấy nó từ trước!"

(cầu ngọc phiếu bạo chương)

Chương 1841: Lão nhân (1)

Chương 1841: Lão nhân (1)

“Ừm……”

Lâm Huyền nghiêm túc suy nghĩ về kế hoạch điên rồ của Jask:

“Phóng 22 tên lửa thăm dò về 22 hướng… Nếu chỉ trong Hệ Mặt Trời thì còn dễ nói, nhưng đặt trong quy mô vài chục năm ánh sáng thì thật quá mỏng manh.”

“Không phải vậy đâu, Lâm Huyền.”

Thùng rác hợp kim hafnium VV lắc đầu, dùng kẹp máy chọc chọc vào đầu gối của Lâm Huyền:

“Mục đích của những thiết bị thăm dò này chỉ là để quan sát xem luồng sáng trắng hủy diệt có đến từ ngoài không gian hay không, chứ không phải như đánh bi-a, phải đối đầu với luồng sáng trắng đó.”

“Nếu cậu có thể nhìn thấy luồng sáng trắng đó trong giấc mơ, thì điều đó chứng tỏ nó là ánh sáng khả kiến. Theo lý thuyết, nó phải có thể nhìn thấy trong không gian vũ trụ.”

“Cũng giống như những ngôi sao mà chúng ta ngước nhìn vào ban đêm, thật ra ánh sáng của nhiều ngôi sao đã xuất phát từ hàng trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm trước. Nhiều ngôi sao đã sụp đổ và không còn tồn tại nữa, nhưng phải mất hàng trăm năm chúng ta mới có thể thấy ánh sáng của chúng tắt dần.”

“Vì vậy, nghĩ theo một góc độ khác, hiện tại chúng ta có thể quan sát các ngôi sao cách hàng trăm năm ánh sáng bằng mắt

thường, thì phạm vi thăm dò của các thiết bị này cũng có thể kéo dài tới hàng trăm năm ánh sáng, giống như kính thiên văn vậy."

"Chỉ cần 22 thiết bị thăm dò này có thể quan sát được một luồng sáng trắng tiến về phía Trái Đất trong phạm vi phát hiện của chúng, thì điều đó sẽ chứng minh lý thuyết của Jask là đúng."

Jask mỉm cười nhẹ.

Ông ấy bước lên trước, vỗ đầu VV:

"Lâm Huyền, trí tuệ nhân tạo của cậu thật sự rất thông minh và dễ mến, tôi nghĩ tôi đã thay đổi suy nghĩ trước đây của mình rồi."

Sau đó.

Ông ấy ngước lên nhìn Lâm Huyền:

"Nhưng cậu cũng không sai, bên ngoài vũ trụ là như thế nào, không ai trong chúng ta biết rõ, cũng chẳng ai biết sẽ xảy ra chuyện gì."

"Rất có thể, 22 tên lửa và hạt thời không này cuối cùng sẽ vô nghĩa."

"Nhưng… trong thí nghiệm khoa học, điều không đáng sợ nhất chính là lãng phí công sức vô ích. Loại trừ thất bại từng chút một, là đang từng bước tiến gần đến thành công."

"Dù cuối cùng 22 thiết bị thăm dò này không phát hiện được gì, ngoài vài hạt thời không thì cũng chẳng có mất mát lớn; nhưng nếu một trong số chúng thực sự phát hiện ra điều gì, thì chúng ta sẽ thắng lớn! Có lẽ mọi câu đố từ đó sẽ có hướng nghiên cứu, và việc giải quyết nó sẽ không còn xa nữa!"

Lâm Huyền gật đầu.

Quả thực là vậy.

Dù sao thì hạt thời không bình thường cũng không có nhiều tác dụng, Jask dùng cách tái chế lại như vậy có thể coi là tận dụng tối đa giá trị của chúng.

“Có thể thử, đây quả thực là một ý tưởng rất tốt. Ông đã chuẩn bị xong chưa? Khi nào sẽ phóng những thiết bị thăm dò này?”

“Gần như đã xong rồi.”

Jask mỉm cười nói:

“Những năm qua, tôi đã luôn bận rộn với việc này, không thể phụ lòng tin tưởng của các cậu.”

“Tôi sẽ nhanh chóng hoàn tất mọi thứ, đến lúc đó khi tên lửa được phóng lên, tôi sẽ mời các cậu đến xem nhé!”

“Vậy thì tôi sẽ không làm phiền các cậu tìm manh mối nữa, tôi phải quay về bận rộn với việc phóng thiết bị thăm dò. Nhân tiện, tôi sẽ mang luôn lò nướng của Einstein đi, cần nhanh chóng làm việc với hạt thời không bên trong.”

“Cả khu Brooklyn cũ này đều là địa bàn của tôi, nơi trú ẩn dưới lòng đất của Einstein được tôi bảo vệ rất kỹ lưỡng. Hiện tại ngoài chúng ta ba người, không có ai biết cả, các cậu cứ thoải mái điều tra, tôi đi đây.”

Jask mãi là một người bận rộn, đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

“Được rồi, VV, đến lượt cậu làm việc rồi.”

Sau khi Jask rời đi.

Lâm Huyền chỉ về phía mạng lưới máy chủ phủ đầy bụi đằng sau bệ cao:

“Đây là hệ thống cơ sở của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, các chương trình và hệ thống an ninh đều do Kevin Walker viết. Tôi nghĩ, nếu điều tra dữ liệu bên trong, có lẽ chúng ta có thể tìm ra thân phận thật sự của Copernicus hoặc Newton.”

“Cứ yên tâm! Giao cho tôi!”

VV xoay tròn kẹp tay, háo hức:

“Để tôi tìm ra lão cáo già đó cho cậu! Mà nói thật… dù không có mạng lưới máy chủ này, tôi cũng có thể tìm ra Newton!”

“Trong 500 năm qua tôi không hề lười biếng, mỗi robot hút bụi và thùng rác trên thế giới đều có hình bóng của tôi. Chúng là tế bào của tôi, là đôi mắt của tôi…”

“Dừng lại.”

Lâm Huyền vội ngăn VV khỏi việc khoe khoang, tránh cho nó tự đặt ra "flag":

“Sửa cái tật nói khoác của cậu đi, chịu chưa đủ thiệt sao? Đừng có nói như là ghê gớm lắm rồi cuối cùng lại bị người ta hạ gục ngay.”

“Kuroya no route!”

VV hét lên một tiếng quái gở:

“Đừng có coi thường mối liên kết giữa chúng tôi—đám robot thùng rác và robot hút bụi chứ, đồ ngốc!”

“……”

Lâm Huyền im lặng nhìn thùng rác diễn kịch trước mặt:

“Mấy trò đùa nhàm chán từ 500 năm trước, cậu còn chơi không thấy lỗi thời à? Tôi thấy xấu hổ thay cậu đấy.”

Chương 1842: Lão nhân (2)

Chương 1842: Lão nhân (2)

“Trời ạ, cậu này, vẫn như trước, thật là không có khiếu hài hước.”

VV lười đáp lại Lâm Huyền, khởi động mạng lưới máy chủ và bắt đầu quá trình giải mã:

“Chương trình giải mã này có lẽ sẽ cần một khoảng thời gian. Cậu tìm chỗ nghỉ ngơi một lúc đi, từ khi cậu tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, cậu vẫn chưa được nghỉ ngơi đâu.”

Lâm Huyền ngáp dài:

“Tôi cũng đang định mơ một giấc, chủ yếu là… muốn vào trong giấc mơ để xác nhận một việc.”

“Việc gì?” VV tò mò hỏi.

“Cậu đấy.”

Lâm Huyền nhìn bóng lưng sáng lấp lánh của thùng rác hợp kim hafnium:

“Khi Einstein biến mất mà không gây ra sự thay đổi đường dây thế giới hay biến động số đo của đồng hồ thời không, tôi có thể hiểu được điều đó.”

“Nhưng bây giờ, một trí tuệ nhân tạo mạnh mẽ như cậu tái sinh mà lại không làm cho số đo đồng hồ thời không của Lưu Phong thay đổi, điều này khiến tôi thấy rất lạ.”

“Cũng không có gì đâu.”

VV chẳng mấy quan tâm:

“Lúc cậu khởi động tôi từ giấc mơ thứ ba, thế giới giấc mơ không phải cũng không thay đổi sao?”

“Đó là vì cậu đã bị tiêu diệt mà!”

Lâm Huyền dang tay:

“Theo quỹ đạo tương lai đã định sẵn, cậu đáng lẽ phải bị virus từ tương lai do Ngu Hề giả mang đến tiêu diệt, nên đương nhiên không gây ra biến động đường dây thế giới.”

“Nhưng vấn đề bây giờ là… Trình Thiên đã bị chúng ta thu phục, trở thành trụ cột đắc lực của Đại học Rhine, cậu lại đã tiến hóa thành hoàn chỉnh, vậy thì ai có thể tiêu diệt cậu được nữa?”

Mắt VV lóe lên hai tia sáng xanh:

“Tôi hiểu rồi, ý cậu là——”

“Cậu muốn đi vào giấc mơ thứ chín để xác nhận xem tôi có còn tồn tại không!”

“Nếu tôi vẫn tồn tại trong đó, chúng ta có thể giao tiếp và truyền tin tức xuyên thời không. Có khi tương lai tôi còn có thể báo trước cho cậu kết quả của kế hoạch phóng tên lửa thăm dò của Jask… tất nhiên, điều đó chỉ có thể thực hiện được khi điểm neo không thể thay đổi đã được thiết lập.”

“Còn nếu tôi không còn tồn tại trong giấc mơ thứ chín… thì vấn đề sẽ lớn đấy.”

Thông minh như VV cũng không thể hiểu nổi vì sao nó lại biến mất một lần nữa. Ai có thể có khả năng lớn đến vậy?

Câu nói của Lâm Huyền khiến nó có chút lo lắng.

“Thôi, tóm lại, cậu cứ vào giấc mơ kiểm tra đi.”

VV bổ sung thêm:

“Cậu không phải đã tìm được khoang ngủ đông của Mạch Mạch sao? Hiện tại cô ấy đang ngủ đông trong một căn cứ ngầm, tôi sẽ để lại một bản phân thân của mình trong máy tính của khoang ngủ đông, cậu có thể thử đến đó tìm tôi.”

“Trời ạ, tôi đâu phải là Turing, việc gì phải keo kiệt giữ lại một bản phân thân… Đã từng bị tiêu diệt một lần, tôi sẽ dè chừng hơn. Tôi sẽ đặt một bản phân thân của mình trong mỗi máy tính của khoang ngủ đông! Tôi thực sự không tin rằng trong vòng 100 năm tới, lại có người nào đó có thể giết được tôi! Đúng là chuyện nực cười!”

“Được rồi, bây giờ tất cả các máy tính của khoang ngủ đông trên thế giới đều có bản sao của tôi, kể cả khoang ngủ của Mạch Mạch cũng có rồi. Cậu nhanh chóng vào giấc mơ, chúng ta sẽ gặp nhau ở bên đó.”

Trong hầm trú ẩn dưới lòng đất của Einstein tất nhiên có phòng ngủ, cũng có giường.

Chỉ là……

Đó chỉ còn là quá khứ.

Hàng trăm năm trôi qua, giường gỗ nào rồi cũng sẽ mục nát, thứ duy nhất có thể chịu đựng thời gian chính là hợp kim hafnium.

Tuy nhiên, rất tiếc, Einstein là người theo chủ nghĩa thực dụng, ông không có đủ sở thích để chuẩn bị một chiếc giường ngủ.

Nhìn quanh, chỗ duy nhất thích hợp để ngủ chỉ có chiếc

khoang ngủ đông mà Einstein không biết chuẩn bị cho ai.

“Vậy tôi sẽ ngủ trong này.”

Lâm Huyền vỗ nhẹ vào khoang ngủ đông:

“Chỉ cần không kích hoạt nó, không đậy nắp lại, thì thực ra nó cũng chẳng khác gì một chiếc giường phẳng, tôi sẽ chợp mắt ở đây một lúc.”

Hắn không cởi quần áo, trực tiếp bật nắp khoang ngủ đông, toàn thân nằm vào trong và nhắm mắt lại.

Trước đây hắn luôn cảm thấy nằm trong khoang ngủ đông thật đáng sợ.

Nhưng bây giờ, trải qua hai lần ngủ đông, hắn đã quen rồi, thậm chí cảm thấy trong này ngủ rất ngon, như thể có một loại ma lực thần kỳ.

Nhìn chiếc điện thoại trong suốt mỏng manh trên cổ tay, cùng lúc hiển thị thời gian của Long Quốc và Mỹ Quốc, bây giờ ngủ thì sẽ vào đúng giấc mơ.

“Ngủ ngon nhé, VV, hy vọng khi tỉnh dậy sẽ nghe được tin tốt từ cậu.”

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Dần dần chìm vào giấc ngủ.

……

……

……

Giấc mơ thứ chín, căn cứ ngủ đông ngầm.

Cô bé nhỏ Mạch Mạch mở mắt, ngồi dậy từ chiếc khoang ngủ đông đang tỏa hơi sương, nhìn thấy một người đàn ông lạ đưa cho cô một tập bản thảo.

Trên bìa, có bốn chữ lớn “Thôn Thiên Ma Đế.”

“Đây là gì?”

Mạch Mạch mở to mắt nhìn.

Chỉ cần nhìn tên thôi cũng biết nó mạnh mẽ thế nào! Không biết là tác phẩm của vị đại thần nào!

Thật hay! Thích đọc! Muốn xem ngay!

(Cầu ngọc phiếu ạ)

Chương 1843: Lão nhân (3)

Chương 1843: Lão nhân (3)

“Em cầm lấy sách và ngồi xuống đọc đi, anh sẽ làm vài việc với khoang ngủ đông của em.”

Người đàn ông kéo cô ra ngoài, ấn xuống ghế và đưa cho cô “Thôn Thiên Ma Đế”:

“Em cứ tập trung đọc đi, lát nữa rảnh anh sẽ cho em một liệu trình điện.”

Mang theo sự mong đợi vô cùng.

Lâm Huyền đưa đầu vào khoang ngủ đông, nhìn vào máy tính phát ra âm thanh hướng dẫn, chỉ dẫn cách phục hồi cơ thể:

“VV.”

Hắn khẽ gọi một tiếng.

Tuy nhiên……

Không có bất kỳ phản hồi nào.

“VV?”

Lâm Huyền gõ nhẹ vào màn hình mỏng như cánh ve, tạo ra tiếng cốc cốc:

“Làm việc nghiêm túc thì đừng có giở trò, nếu có mặt thì nhanh ra đây, tôi có việc cần giải quyết.”

Tuy nhiên……

Mặc cho Lâm Huyền gọi thế nào, vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

"……"

Hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nguyên tắc cơ bản nhất trong mã lệnh của VV là không bao giờ được phản bội hay lừa dối chính mình, nên nếu VV đang đùa giỡn hoặc chọc ghẹo, nó chắc chắn sẽ lập tức thông báo cho hắn.

Vậy mà bây giờ tình hình lại thế này.

Quả nhiên.

Giống như dự đoán trước của Lâm Huyền——

"Rất có thể, tại một thời điểm nào đó trên đường dây thế giới này, VV đã bị tiêu diệt. Thậm chí… lần này nó còn bị tiêu diệt triệt để hơn, không để lại bất cứ một dấu vết trí tuệ nhân tạo nào."

Nhưng.

Ai có thể

Cho đến khi sắp rời khỏi giấc mơ, Lâm Huyền vẫn chưa tìm ra lời giải thích hợp lý.

VV thông minh và thận trọng như vậy.

Sao nó có thể vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ được?

Sau này chắc chắn VV sẽ dồn phần lớn tâm trí vào việc tự bảo vệ mình, và nghĩ rằng với trí tuệ của con người mà giết chết nó một lần nữa, một cách hoàn toàn như thế này, thì dường như… khả năng xảy ra là rất nhỏ.

Hắn đứng dậy.

Nhìn sang Mạch Mạch đang ngồi trong góc, mắt mở to, chăm chú vào cuốn sách:

“Cuốn đó hay không?”

“Kiệt tác!!”

Dù đã đọc đến tám trăm lần, Mạch Mạch vẫn như một độc giả mới, hưng phấn siết chặt nắm tay:

“Cuốn này làm em thấy sôi sục máu nóng! Em đã không thể đợi để viết một cuốn của riêng mình nữa!”

“Ừm… em thật là cố chấp quá.”

Lâm Huyền nhìn đồng hồ, rồi vẫy tay với cô:

“Tạm biệt nhé~”

Ầm!!!!!!

Ầm!!!!!!

Ầm!!!!!!

Bánh xe thời gian tiếp tục lăn về phía trước, khắc sâu hai vết xe không bao giờ phẳng lại, như cái kết đã định phải hội tụ lại với nhau… ánh sáng trắng đến đúng lúc vào 00:42.

Thiêu rụi mọi thứ.

……

……

……

Khi mở mắt, Lâm Huyền ngồi dậy từ khoang ngủ đông, khuôn mặt nặng nề.

“Sao thế? Trông cậu cứ như đang mang một quả khổ qua trên mặt vậy.”

Thùng rác hợp kim hafnium VV lăn bánh tới, ngước nhìn Lâm Huyền:

“Lo lắng của cậu đã lộ rõ trên mặt rồi, chẳng lẽ… trong giấc mơ tương lai, cậu vẫn không tìm thấy tôi à?”

Lâm Huyền lặng lẽ gật đầu:

“Đúng vậy, không tìm thấy. Cậu biến mất hoàn toàn, như thể bị xóa sạch bảng đen, không còn một dấu vết trí tuệ nhân tạo nào.”

“Xì!”

VV tỏ vẻ khinh thường:

“Dù có lau bảng, cũng không thể lau sạch đến mức không còn chút dấu vết nào. Trên đời này, làm gì có chuyện gì tuyệt đối như vậy, chim bay qua còn để lại dấu mà.”

“Cậu đừng nói, tôi thực sự không nghĩ ra có thứ gì có thể giết chết mình! Ngay cả khi Số 17, sát thủ thời không đấu với Ngu Hề trong trận đó, bao phủ cả Thành phố Đông Hải bằng tuyết xanh, cũng chẳng giết được tôi…”

“Mặc dù vào khoảnh khắc quả bom thời không phát nổ, toàn bộ tôi và cả cái virus tương lai đó đều bị quét sạch trong thành phố Đông Hải, nhưng chúng tôi đều có bản sao khắp nơi trên toàn bộ mạng lưới toàn cầu, chỉ trong chớp mắt là có thể quay trở lại Đông Hải mà không bị ảnh hưởng gì.”

“Cách đây hàng trăm năm, điện thoại đã có chức năng sao lưu đám mây, nói gì đến tôi, một siêu trí tuệ nhân tạo; cái gọi là ‘thỏ khôn có ba hang’, cậu không biết mấy ngày nay tôi đã tự sắm cho mình bao nhiêu cái hộp bảo mệnh rồi đâu! Bảo đảm là không chết

được!”

?

“Khoan đã.”

Lâm Huyền bật dậy khỏi khoang ngủ đông, bước nhanh đến trước mặt VV:

“Cậu vừa nói ‘tuyết xanh’ đó là vào ngày 1 tháng 7 năm 2024, lúc Ngu Hề hóa thành quả bom thời không và phát nổ à?”

“Đúng vậy.”

VV nghiêng đầu:

“Còn có lần nào khác nữa? Chỉ có lần đó thôi mà.”

“Triệu Anh Quân từng kể cho Ngu Hề nghe câu chuyện này, lúc đó tôi cũng ở đó nghe, chỉ là cô ấy không tiện nói chuyện hai người chưa cưới mà đã có thai, nên có chút chỉnh sửa về mặt nghệ thuật.”

“Không không, không phải lúc này nói chuyện đó.”

Lâm Huyền vẫy tay, ngắt lời VV, bắt lấy trọng điểm:

“Tôi luôn nghĩ rằng vụ nổ thời không đó không ảnh hưởng gì đến cậu và virus tương lai, chỉ giết chết những người xuyên không vốn không thuộc về thời không này.”

“Nhưng không ngờ, cậu và virus tương lai cũng không thoát khỏi vụ nổ thời không đó. Nhưng… chuyện này không hợp lý, cậu là do tôi từng chữ một tạo ra, bản chất của cậu là thuộc về thời đại này, vậy thì tại sao bom thời không có thể giết chết cậu?”

Chương 1844: Kẻ săn mồi (1)

Chương 1844: Kẻ săn mồi (1)

Hắn bắt đầu suy nghĩ nhanh, vừa bước qua bước lại:

“Chuyện này thật sự quá phi lý.”

“Hãy để tôi tổng hợp lại: vụ nổ thời không đó đã xóa sổ hoàn toàn sát thủ thời không Số 17, nạp lại năng lượng cho hai hạt thời không đã mất năng lượng, và tiêu diệt cả cậu cùng với virus tương lai trong phạm vi Thành phố Đông Hải.”

“Nói cách khác, mặc dù nguyên lý cụ thể của vụ nổ thời không chưa rõ, nhưng về mặt kết quả… nó coi cậu và virus tương lai đều là những vật thể không thuộc về thời không này và đã loại bỏ cả hai.”

“Nhưng đây chính là điểm mâu thuẫn, không nói đến virus tương lai, cậu không thể có bất kỳ thuộc tính nào từ thời không khác, cũng không phải là kẻ xuyên không, đáng lẽ cậu phải miễn nhiễm với vụ nổ thời không giống như mọi vật thể khác trong thế giới này.”

“Tôi nghĩ, điều này có thể cho thấy một điều——”

Lâm Huyền giơ một ngón tay lên, nghiêm túc nói:

“Nguyên lý của bom thời không không phải là tiêu diệt, mà là sửa chữa!”

“Sửa chữa?”

VV nghe có vẻ hơi lúng túng, nhưng đầu óc nó quay nhanh:

“Cậu đang nói rằng bản chất của bom thời không không phải là tiêu diệt dị vật thời không, mà là sửa chữa những sai sót trong thời không?”

“Nếu đã có sai sót, thì nhất định phải có một vật chuẩn đúng. Theo ý cậu, bom thời không sửa chữa các lỗi của thời không dựa trên cái gì làm chuẩn?”

“Cậu cũng biết mà, thời không của chúng ta đã nhảy qua nhiều lần dây thế giới. Nếu lấy một dây thế giới khác làm mẫu chuẩn, thì chẳng phải toàn bộ thế giới của chúng ta đều là sai lầm sao?”

……

Một lúc lâu.

Lâm Huyền và VV nhìn nhau chăm chăm.

Cả hai đều cảm thấy như vừa phát hiện ra một mạch logic ẩn giấu nào đó, nhưng lại không thể liên kết các manh mối với nhau, khiến đầu óc họ loạn cả lên, suy nghĩ thì lộn xộn.

“Hình như… vẫn thiếu một điểm mấu chốt.”

Lâm Huyền xoa xoa thái dương:

“Vẫn thiếu một điểm mấu chốt cuối cùng… để có thể kết nối mọi thứ về bom thời không, sửa chữa lỗi thời không, và định nghĩa sai lầm là gì.”

“Khụ khụ.”

VV giả vờ ho húng hắng, rồi ngả người ra sau, khoanh tay:

“Có khi nào, điểm mấu chốt đó lại nằm trong tay Newton không?”

Lâm Huyền quay đầu.

Chớp chớp mắt.

Nhìn VV với vẻ không thể tin nổi:

“Cậu không phải… nhanh đến mức đã…”

“Hehehehehe!”

VV phát ra tiếng cười đặc trưng của phản diện trong phim, búng ngón tay tóe lửa.

Ngay lập tức.

Các màn hình xung quanh đồng loạt sáng lên, hiển thị hình ảnh của một ông lão gầy guộc——

Hốc mắt sâu, lông mày thưa thớt, má hõm, mí mắt sụp, sống mũi cao, cằm có một vết nứt nhỏ, đôi môi hơi tái, mắt dài…

Tất cả đều vô cùng quen thuộc.

Dù đã hàng trăm năm trôi qua, Lâm Huyền vẫn nhớ rõ khuôn mặt này! Hắn thậm chí còn từng vẽ một bức chân dung y hệt!

“Lâm Huyền, cậu nói đúng trước khi ngủ, sau khi tỉnh dậy, thực sự có một tin tốt đang chờ cậu.”

VV lăn bánh đến trước màn hình lớn.

Giơ cái kẹp lên.

Chỉ vào bức ảnh của ông lão trên màn hình:

“Có phải rất bất ngờ không? Người mà chúng ta tìm kiếm suốt 500 năm, quét mọi bức ảnh điện tử trên toàn thế giới mà không tìm ra… lại xuất hiện ở đây.”

Mắt VV lóe sáng nhanh chóng, nó nói một cách chắc nịch:

“Người từng giam giữ cậu trong giấc mơ thứ tư… chính là Newton!”

Lâm Huyền chăm chú nhìn vào bức ảnh trên màn hình.

Chính là ông ta!

Người đàn ông đã bao vây hắn tại điểm xuất phát của giấc mơ thứ tư, sau đó dùng điện làm hắn ngất đi, đội lên đầu hắn một chiếc mũ và cười khan nói “I see you!”

Năm 2023, Lâm Huyền và VV đã không ngại đi đến Mỹ tham gia cuộc thi hacker thế giới, thu thập mọi bức ảnh điện tử trên toàn bộ mạng internet, nhưng cuối cùng chẳng tìm thấy gì cả.

Khi đó, Lâm Huyền rất thắc mắc.

VV, siêu trí tuệ nhân tạo, đã mô phỏng diện mạo của ông lão đó qua các độ tuổi khác nhau dựa trên bức chân dung phác họa của lão.

Theo lý mà nói.

Chỉ cần người đàn ông đó sống ở năm 2023, dù ông ta chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, thì cũng phải có thể nhận diện ra.

Vì vậy, Lâm Huyền từng nghi ngờ rằng người đàn ông bí ẩn này chính là Kevin Walker, bởi chỉ có siêu hacker như Kevin Walker mới có khả năng xóa sạch dữ liệu trên toàn mạng.

Nhưng sau khi chính tay giết chết Kevin Walker, Lâm Huyền phát hiện ra hai người hoàn toàn không giống nhau về diện mạo, và kết luận này lập tức sụp đổ. Hắn chuyển sang nghi ngờ người bí ẩn này là Copernicus.

Điều bất ngờ là…

Khi hắn giết chết Copernicus, Lâm Huyền lại ngán ngẩm phát

hiện rằng diện mạo của Copernicus cũng không khớp với người đàn ông bí ẩn đó!

Hắn không nghĩ ngợi quá nhiều.

Bởi mọi bằng chứng đều chỉ về phía Copernicus, Lâm Huyền suy đoán rằng có lẽ Copernicus đã phẫu thuật thẩm mỹ trong giấc mơ thứ tư, nên diện mạo mới thay đổi.

Chương 1845: Kẻ săn mồi (2)

hương 1845: Kẻ săn mồi (2)

Cuối cùng, không ngờ tới được…

Sau tất cả những cuộc đuổi bắt mèo vờn chuột, danh tính thật sự của người đàn ông bí ẩn lại chính là Newton!

“Tại sao năm 2023 lại không tìm thấy ông ta chứ?”

Lâm Huyền đặt câu hỏi:

“Rõ ràng Newton đã sống ở năm 2023, ông ta cùng thời với Copernicus, Galileo, và Da Vinci, không thể nào lại không để lại chút tư liệu hình ảnh nào?”

“Cái này thì tôi không rõ.”

VV hợp kim hafnium lắc đầu:

“Hồi đó tôi thực sự đã không tìm thấy Newton dù dựa trên bức chân dung của cậu.”

“Hơn nữa… khi lần ngược lại từ những dữ liệu hiện tại, tôi vẫn không thể tìm thấy ông ta ở năm 2023, không biết Newton lúc đó ở đâu. Điều này có nghĩa là——”

“Lý lịch của Newton là không hoàn chỉnh, không liên tục, bị giả mạo, thậm chí… diện mạo của ông ta cũng có thể là giả.”

……

Giả mạo.

Ngụy trang.

Lâm Huyền nheo mắt suy nghĩ.

Xét đến việc Newton và Copernicus là cùng một giuộc, và Newton là người kế thừa ý chí của Copernicus, có lẽ thật sự có khả năng việc giả mạo danh tính và diện mạo là sự thật.

“Những gì cậu vừa nói khiến tôi nhớ lại một giả thuyết trước đây.”

Lâm Huyền quay lại, nhìn VV:

“Khi biết được lập trường thật sự của Newton, tôi đã nghĩ rằng Newton có thể không phải là một ông lão đồng trang lứa với Copernicus, mà có khả năng lớn hơn là cha con.”

“Vì Copernicus đã già đến mức sắp chết, nếu Newton cũng là người cùng thế hệ, thì làm sao ông ta có thể vẫn tràn đầy sức sống sau 500 năm?”

“Đừng quên, Newton không phải đã ngủ đông một mạch 500 năm đâu, ông ta thức dậy nhiều lần trong suốt những năm qua, luôn hoạt động. Vì vậy, lúc đó tôi đã có một giả thuyết táo bạo ____”

“Khi Newton tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài, ông ta thực chất là một người trẻ tuổi. Nhưng để tạo ra sự đối lập với Copernicus, ông ta đã ngụy trang thành một ông lão cùng tuổi với Copernicus… nhằm lừa dối những thiên tài khác, gây nhiễu thông tin.”

Phải nói rằng.

Copernicus và Newton, hai lão già này thực sự rất xảo quyệt.

Trong suốt bao năm Câu Lạc Bộ Thiên Tài tụ họp.

Ngoại trừ Einstein toàn tri toàn năng biết rằng hai người họ

phối hợp với nhau, những người khác hoàn toàn không phát hiện ra sự thật.

“Copernicus và Newton, đúng là rất thông minh và có nhiều thủ đoạn, nhưng là những thành viên đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, họ đã đứng ở vị trí quá cao và độc chiếm thông tin quá lâu, điều này đã dẫn đến một điểm yếu chết người——”

“Ngạo Mạn.”

Lâm Huyền lắc đầu, tiếp tục nói:

“Sự ngạo mạn và tự phụ, đó là điểm yếu chí mạng nhất đối với một con người, không gì khác. Nhiều kẻ thù chúng ta từng đối mặt rất mạnh mẽ, nhưng cuối cùng họ vẫn thua, và họ không thua ai khác… mà thua chính sự ngạo mạn của họ.”

“Newton và Copernicus luôn coi thường tất cả mọi người trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, kể cả tôi. Bây giờ, đã đến lúc tìm ra Newton ngoài đời thực và dành cho ông ta một bất ngờ rồi.”

!

VV hưng phấn xoay tròn, giơ cao hai tay:

“Để tôi, để tôi! Tôi thích nhất làm mấy chuyện như thế này! Trước đây, dù là Kevin Walker, hay Copernicus và Newton, bọn họ đều đạp lên đầu chúng ta khoe khoang… Giờ thì, cuối cùng cũng đến lượt chúng ta rồi!”

“Thật đáng tiếc hồi đó tôi ở Hollywood học được biết bao kỹ thuật diễn xuất và đạo diễn, mà chưa kịp thực hiện thì đã bị cưỡng chế giả ngốc. Bây giờ có cơ hội tốt như thế này, phải để tôi đạo diễn một vở kịch mới được!”

“Được rồi, được rồi.”

Lâm Huyền vẫy tay:

“Cứ coi như đây là cách để cậu phục hồi sau 500 năm giả vờ ngốc nghếch. Chỉ cần tìm ra Newton trong thực tế, gặp mặt bằng hình thức nào thì cũng không quan trọng.”

“Trò chơi giữa các thành viên Câu Lạc Bộ Thiên Tài luôn là như vậy… Dù có là thiên tài, cũng chỉ là những con người bằng xương bằng thịt đáng thương. Khi thân phận bị lộ, đồng nghĩa với cái chết, ai cũng thế, không có ngoại lệ.”

“VV, cậu đoán xem, tại sao Newton rõ ràng biết danh tính thực sự của tôi, nhưng lại không đến giết tôi?”

“Cái này thì có gì mà khó đoán đâu.”

VV lập tức trả lời:

“Vì sự ổn định của đường dây thế giới đó!”

“Newton không biết rằng tương lai tươi đẹp mà Einstein nhìn thấy là giả dối. Ông ta chắc chắn vẫn nghĩ rằng sự xuất hiện của tương lai đó là hoàn toàn nhờ công lao của mình!”

“Vậy nên, để duy trì sự ổn định của đường dây thế giới và tránh việc nó nhảy sang các đường dây khác, cách tốt nhất là không làm điều gì thừa thãi, cứ để lịch sử và tương lai tiếp diễn theo quỹ đạo vốn có.”

“Mục tiêu của Newton luôn là những nhà khoa học và nhà toán học. Mặc dù có thể nghe hơi khó chịu, nhưng trong mắt ông ta... việc giết cậu chẳng có ý nghĩa gì cả, lại còn phải đối mặt với rủi ro thay đổi đường dây thế giới, vậy thì tại sao phải làm việc dư thừa như thế?”

Lâm Huyền khẽ cười, xòe tay ra:

Chương 1846: Kẻ săn mồi (3)

Chương 1846: Kẻ săn mồi (3)

“Giết tôi, đúng là đối với Newton chẳng có giá trị gì mà chỉ có rủi ro; nhưng đối với tôi, giết Newton chính là việc có ý nghĩa lớn nhất.”

“Newton đã giết hại rất nhiều nhà khoa học, ngăn chặn sự phát triển của công nghệ nhân loại, đẩy những lĩnh vực tiên tiến vào ngõ cụt... Ông ta mới là kẻ thật sự là tội đồ của nền văn minh nhân loại.”

Lâm Huyền quay lại, nhìn chiếc ghế gỗ đen trên bục cao đã mục nát, đó từng là chỗ ngồi của Einstein, nơi ông biến thành tro bụi và tan biến.

Người bạn cũ đã không còn, nhưng ánh mắt cuối cùng mà Einstein dành cho Lâm Huyền vẫn mang một chút ăn năn và sự ủy thác về Douglas.

“Những việc Einstein chưa hoàn thành, chúng ta sẽ thay ông ấy làm.”

“Chuẩn bị sẵn sàng nào, VV…”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà sáng rực như bầu trời đầy sao:

“Đã đến lúc phải đối mặt với những bí ẩn cuối cùng và sự thật, giành lại tương lai thực sự thuộc về loài người…”

……

Tại thành phố Dresden, Đức.

“Tiến sĩ Hans! Cẩn thận!”

Cô thư ký nhanh nhẹn lao tới, đẩy Tiến sĩ Hans ngã xuống bãi cỏ bên cạnh.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Cô tiếp tục ôm lấy Tiến sĩ Hans, lăn vài vòng để tránh xa vị trí ban đầu.

Ầm!!!!!

Một chiếc xe bay mất kiểm soát từ trên trời rơi xuống, đâm mạnh vào chỗ mà Tiến sĩ Hans vừa đứng.

May mắn là những chiếc xe bay này đều được vận hành bằng pin hạt nhân, và lớp vỏ của pin được làm từ hợp kim hafnium, không có nguy cơ phát nổ.

Sự tiến bộ trong khoa học vật liệu cũng làm cho phương tiện trở nên cực kỳ bền vững, không bị vỡ nát khi va chạm.

Thiệt hại duy nhất của chiếc xe chỉ là túi khí bung ra và kính xe bị vỡ.

“Tiến sĩ Hans! Ngài có sao không?”

Cô thư ký vội vàng đứng dậy, kiểm tra tình trạng của Tiến sĩ Hans từ đầu đến chân.

May quá.

Ông không bị thương.

Cô thư ký thở phào nhẹ nhõm…

Sau đó cô vội vàng chạy đến kiểm tra chiếc xe mất kiểm soát.

Đó là một chiếc xe bay không người lái, bên trong không có tài xế, cũng không có hành khách.

Điều này thật kỳ lạ.

Thông thường, ngoài các loại xe tải, phương tiện giao thông công cộng, xe taxi, hoặc xe rác... không có chuyện xe cá nhân lại chạy không người.

Vì vậy, rõ ràng là!

Đây là một vụ mưu sát có chủ đích!

“Tiến sĩ Hans, chúng ta nên báo cảnh sát ngay lập tức.”

Cô thư ký quay lại, nhìn Tiến sĩ Hans đang đứng dậy, phủi bụi cỏ trên quần áo và đeo lại kính:

“Không sao đâu.”

“Càng có chuyện thế này, càng chứng tỏ hướng nghiên cứu của tôi là đúng.”

Tiến sĩ Hans liếc nhìn chiếc xe rơi thất bại trong việc ám sát mình, sau đó tiếp tục bước về phía tòa nhà hội nghị:

“Đi nhanh thôi, chúng ta không có thời gian để lãng phí ở đây, mọi người còn đang chờ báo cáo của tôi.”

Cô thư ký nhìn chiếc xe gặp nạn, rồi lại nhìn Tiến sĩ Hans đã đi được khá xa…

Cô đành bất lực.

Cắn môi, cô vừa cảnh giác nhìn xung quanh, vừa nhanh chóng theo bước ông:

“Tiến sĩ Hans, tôi đề nghị ngài cân nhắc lại phương án an ninh mà tôi đề xuất tuần trước. Ngài là nhà lãnh đạo khoa học tầm cỡ thế giới, ý kiến của ngài ảnh hưởng đến hướng phát triển của nhiều lĩnh vực tiên tiến. Nếu có chuyện gì xảy ra với ngài, đó sẽ là tổn thất cho toàn xã hội loài người!”

“Tôi không thích bị bao quanh bởi vệ sĩ.”

Hans trả lời thản nhiên:

“Đừng lo, càng có người muốn giết tôi, tôi càng kiên định với ý tưởng và niềm tin của mình.”

“Cô cũng biết, lĩnh vực khoa học tiên tiến ngày nay phát triển chậm chạp, thậm chí đình trệ, nhiều tầng lớp lợi ích đã bám rễ sâu vào. Họ sống nhờ vào sự độc quyền công nghệ của thời đại cũ, và sự xuất hiện của công nghệ mới chắc chắn sẽ vượt lên trên họ, bỏ họ lại phía sau.”

“Đó cũng là lý do vì sao những năm qua việc phát triển khoa học công nghệ lại khó khăn như vậy. Lịch sử đã chứng minh không biết bao nhiêu lần, mỗi khi có công nghệ mới xuất hiện, nó sẽ dẫn đến một cuộc cải tổ thương mại toàn diện. Các nhà tư bản luôn mong muốn rằng khoa học công nghệ sẽ mãi mãi không phát triển, họ thậm chí còn sẵn sàng bán máy khâu đến tận ngày tận thế.”

“Như cô đã nói, tôi là người đứng đầu trong nhiều lĩnh vực, nếu bây giờ tôi thoái lui hoặc tỏ ra sợ hãi trước họ, thì các học trò của tôi, những người đi sau, ai còn dám có tinh thần khoa học không sợ hãi?”

“Nhưng mà…”

Cô thư ký cố gắng thuyết phục:

“Vấn đề an ninh và nghiên cứu học thuật không hề mâu thuẫn với nhau…”

“Đủ rồi.”

Tiến sĩ Hans giơ tay, ngắt lời cô thư ký, nghiêm túc nói:

“Trong cuộc họp một lát nữa, tuyệt đối không được nhắc đến chuyện này. Cuộc họp hôm nay rất quan trọng, cả thế giới đều đang theo dõi.”

Chẳng bao lâu sau.

Tiến sĩ Hans bước vào hội trường.

Ông có địa vị rất cao, ngay cả trong phạm vi toàn thế giới cũng thuộc hàng đầu.

Ngay khi ông bước chân vào phòng họp lớn.

Tất cả những nhà khoa học và học giả ngồi trong phòng lập tức im lặng, đồng loạt đứng dậy, cúi chào Tiến sĩ Hans.

Sau khi ông ngồi xuống, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Chương 1847: Kẻ săn mồi (4)

Chương 1847: Kẻ săn mồi (4)

Đây là một hội nghị toàn cầu nhằm quyết định hướng phát triển của lĩnh vực khoa học về con người.

Tài nguyên và nhân lực đều có giới hạn.

Trên thế giới có rất nhiều ngành khoa học, rất nhiều phân nhánh và vô số dự án cụ thể.

Đặc biệt là những dự án tầm cỡ thế giới như thế này, không phải chỉ một quốc gia hay thậm chí vài quốc gia có thể hoàn thành được, mà cần sự hợp tác toàn cầu để cùng phát triển.

Trong hoàn cảnh đó, việc chọn đúng hướng đi càng trở nên quan trọng.

Có thể một hướng đi sẽ rất thuận lợi trong giai đoạn đầu, nhưng cuối cùng lại bị bế tắc; cũng có những hướng ban đầu gặp nhiều khó khăn nhưng nếu vượt qua được, con đường phía trước sẽ sáng lạn.

Trong vài trăm năm qua, việc lựa chọn sai lầm về con đường phát triển khoa học đã xảy ra không ít lần, khiến nhân loại phải đi những đường vòng.

Một ví dụ điển hình là cuộc tranh cãi giữa động cơ tàu vũ trụ có chất đẩy và động cơ không chất đẩy khi con người chuẩn bị du hành giữa các vì sao vào đầu thế kỷ 22.

Các nhà khoa học trên toàn thế giới chia thành hai phe cân sức.

Một phe truyền thống cho rằng nên tiếp tục phát triển động cơ có chất đẩy, với kế hoạch sử dụng các hành tinh khí để bổ sung nhiên liệu trong quá trình du hành.

Phe còn lại, là phe cách tân, cho rằng cần dốc toàn lực nghiên cứu động cơ không chất đẩy, giải quyết vấn đề du hành vũ trụ một lần và mãi mãi.

Cuối cùng, phe cách tân đã thắng nhờ ý tưởng mang tính cách mạng, và các nhà khoa học toàn cầu bắt đầu nghiên cứu động cơ không chất đẩy.

Kết quả là, hàng trăm năm trôi qua…

Cuối cùng, động cơ không chất đẩy chỉ là một giấc mộng hão huyền, hoàn toàn không phù hợp cho việc du hành vũ trụ; ít nhất là với công nghệ hiện tại, nó hoàn toàn không khả thi.

Hàng trăm năm đã bị lãng phí, và con người lại phải quay về với động cơ có chất đẩy.

Nếu… vào thời điểm đó, hội nghị đã chọn đúng ngay từ đầu, tiếp tục phát triển động cơ có chất đẩy, liệu rằng vài trăm năm sau, nền văn minh nhân loại có thể đã đi theo một con đường khác không?

Chỉ tiếc rằng, thời gian không có thuốc chữa cho sự hối tiếc.

Hàng trăm năm và vô số tài năng đã bị lãng phí.

Sau sự kiện đó, giới khoa học trở nên thận trọng hơn rất nhiều, và tinh thần đổi mới, sáng tạo bị tổn thất nặng nề.

Cô thư ký nhìn Tiến sĩ Hans ngồi vào ghế chủ tọa, bàn tay nắm chặt, có chút lo lắng.

Ông ấy…

Có thành công không?

Sau phần phát biểu mở đầu đơn giản, cuộc họp chính thức bắt đầu. Hầu hết những người tham dự đều có quan điểm áp đảo rằng khoa học về con người phải đặt con người làm trung tâm, phải tập trung vào việc cải thiện và tăng cường gien dựa trên cơ thể người, không thể xa rời bản chất của con người; có thể dựa vào các công cụ khoa học, nhưng không nên quá phụ thuộc vào chúng; các bộ phận cơ thể điện tử như chi giả, mắt điện tử, não điện tử đều bị xem là không thể chấp nhận được.

Họ cho rằng giới hạn chấp nhận cơ thể máy móc của con người chỉ dừng lại ở những chi giả đơn giản cho người khuyết tật và một số cơ quan cơ học phục vụ mục đích y tế.

“Nhưng chúng ta phải nắm chắc giới hạn này!”

Một nhà khoa học danh tiếng phát biểu từ hàng ghế khán giả:

“Nếu ngay từ đầu chúng ta không kiểm soát giới hạn này, phát triển chi giả và cơ quan giả quá mạnh mẽ, rất khó tưởng tượng… liệu tương lai có người nào cắt bỏ các chi và cơ quan khỏe mạnh của mình chỉ để lắp những cỗ máy lạnh lẽo không.”

Quan điểm của ông nhận được sự ủng hộ của nhiều người tham dự.

Thực tế là, ngay cả đến năm 2504, con người vẫn chưa sẵn sàng chấp nhận các bộ phận cơ thể máy móc, mắt điện tử hay não điện tử. Chỉ cần cơ thể tự nhiên vẫn hoạt động tốt, không ai muốn thay thế nó bằng máy móc… vì vậy, rất ít nhà nghiên cứu dành thời gian nghiên cứu về lĩnh vực này.

Tuy nhiên.

Trong cuộc họp này.

Tiến sĩ Hans, người lãnh đạo khoa học toàn cầu, lại kiên định đứng về phe đổi mới.

“Thưa quý vị.”

Ông đứng lên, không hề e ngại giữa một đám đông bảo thủ:

“Nếu sự phát triển của một công nghệ thực sự mang lại lợi ích cho tuổi thọ, sức khỏe thể chất và trí tuệ của con người… thì tại sao chúng ta lại ngoan cố bám vào truyền thống mà không chấp nhận những điều mới mẻ?”

“Hiện nay, nỗi sợ thất bại và sự thiếu can đảm đổi mới đang bao trùm toàn bộ giới học thuật. Nhìn khắp thế giới, chỉ có Đại học Rhine ở Long Quốc là ngoại lệ.”

“Thất bại của động cơ không chất đẩy trong quá khứ quả thật đã khiến nhân loại lãng phí hàng trăm năm quý giá, nhưng liệu chúng ta có thể vì một lần thất bại mà từ bỏ mọi hy vọng cho tương lai không?”

Ánh mắt của Tiến sĩ Hans sắc bén, chậm rãi lướt qua khắp khán phòng, giọng ông trầm xuống:

“Các vị thực sự nghĩ rằng cơ thể con người đã hoàn hảo sao? Không, các vị chỉ đang sợ thất bại, sợ lại đi sai đường và lãng phí thêm hàng trăm năm mà thôi.”

Chương 1848: Nước cờ cuối cùng của Newton (1)

Chương 1848: Nước cờ cuối cùng của Newton (1)

“Sợ gì chứ! Liệu loài người chúng ta chỉ còn vài trăm năm nữa là tuyệt chủng sao? Công lao nằm ở hiện tại, lợi ích trải dài ngàn năm sau, luôn cần có người thực hiện những thử nghiệm này! Nếu chúng ta không bắt đầu nghiên cứu về chi giả điện tử, cơ quan điện tử và não điện tử ngay bây giờ… thì chúng ta còn đợi đến khi nào nữa?”

“Khoa học gia, học giả, nếu chúng ta không đứng ở tuyến đầu của công nghệ, thì thật vô nghĩa! Nếu các vị không dám thử thách thất bại, thì còn ai dám thử thách nữa?!”

……

……

Lời phát biểu mạnh mẽ của Tiến sĩ Hans khiến cả khán phòng lặng đi.

Dần dần.

Bắt đầu có một vài tiếng vỗ tay lẻ tẻ, rồi nhanh chóng biến thành tràng pháo tay vang dội khắp hội trường.

Phải rồi.

Hans nói đúng…

Chẳng lẽ nền văn minh nhân loại lại phải cúi đầu trước thất

bại mãi sao?

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Sự kết hợp giữa điện tử, trí tuệ nhân tạo, máy móc, vật liệu tiên tiến và pin hạt nhân vi mô để chế tạo ra chi giả điện tử, mắt điện tử và não điện tử, chắc chắn sẽ vượt xa cơ thể con người cả về hiệu suất lẫn độ bền.

Chỉ là, những quan niệm bảo thủ và tư tưởng truyền thống đặt con người làm trung tâm đã kiềm hãm sự phát triển nghiên cứu trong lĩnh vực này.

Cuộc bỏ phiếu cuối cùng.

Dưới sự dẫn dắt của Tiến sĩ Hans, chi giả điện tử và não điện tử đã trở thành hướng phát triển mới của khoa học về con người, và từ thời khắc này, nhân loại sẽ bước vào một tương lai tươi sáng.

“Tuyệt vời, Tiến sĩ Hans!”

Sau khi cuộc họp kết thúc, cô thư ký phấn khởi chạy tới, tràn đầy phấn khích:

“Ngài đã thành công rồi! Ngài sẽ dẫn dắt nhân loại bước vào một kỷ nguyên mới!”

“Vẫn phải nhờ vào sự cố gắng của mọi người.”

Tiến sĩ Hans bình thản đáp:

“Một người, dù có cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi cả thế giới, cuộc cách mạng khoa học về cơ thể người này… là một cuộc đua marathon dài hơi giữa nhân loại và số phận của chính mình.”

Hai người bước ra ngoài, chiếc xe tự lái mà thư ký chuẩn bị đã

đợi sẵn ở cửa. Tiến sĩ Hans ngồi vào ghế phụ, cô thư ký đích thân lái xe đưa ông về nhà.

“Tiến sĩ Hans, ngày mai tôi sẽ lại đến đón ngài, ngài cứ ở nhà đợi tôi. Trước khi cảnh sát điều tra rõ vụ việc này, ngài nhất định phải hạn chế ra ngoài và chú ý an toàn.”

“Tôi biết rồi.”

Tiến sĩ Hans mệt mỏi vẫy tay:

“Hẹn gặp lại ngày mai.”

……

Sau khi chiếc xe của cô thư ký rời đi, Tiến sĩ Hans nhìn về phía cửa, nơi có hệ thống quét mống mắt và các biện pháp nhận dạng sinh học khác, đảm bảo chỉ có ông mới có thể mở cửa.

BzcADvBhgió

Khi cửa mở ra.

Tiến sĩ Hans bước vào phòng khách, bật đèn lên.

“Ah!!”

Ông hét lên một tiếng, lùi lại một bước, suýt ngã!

Chỉ thấy…

Trên chiếc ghế cạnh bàn ăn trong phòng khách, một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi với nụ cười trên môi, và bên cạnh anh ta là một chiếc thùng rác robot với đôi mắt phát sáng màu xanh lục.

Người đàn ông trẻ ấy khoanh tay, bắt chéo chân, rõ ràng đã ngồi chờ từ lâu.

“Kẻ săn mồi, cuối cùng sẽ trở thành con mồi.”

Lâm Huyền mỉm cười, nhìn ông già vừa về đến nhà:

“Câu này tôi đã nói với ông hai lần, nhưng ông chỉ có thể nghe thấy lần này thôi.”

“Vậy, tôi nên gọi ông là gì đây?”

“Newton… hay Copernicus?”

Tiến sĩ Hans lùi một bước, kinh ngạc nhìn hai vị khách không mời trước mặt.

Theo phản xạ, ông ta vội vàng quay người lại—

Cạch.

Thật không ngờ, ngay khi ông ta quay người, chiếc khóa cửa thông minh an toàn nhất thế giới liền tự động khóa lại, không để cho ông ta bất kỳ cơ hội nào để chạy thoát.

Ông ta lại quay đầu nhìn về phía hệ thống an ninh trên tường —

Tít tít.

Một tiếng bíp nhẹ vang lên, ánh sáng xanh biểu thị cho hệ thống hoạt động ổn định liền tắt ngấm, thiết bị an ninh vốn dĩ không bao giờ gặp sự cố nay cũng đồng loạt mất tác dụng.

Tiến sĩ Hans nhíu mày, nhận ra mình đã bị giam cầm trong một cái bẫy kín, cũng hiểu ra tại sao hai kẻ xâm nhập đã vào nhà mà hệ thống khóa cửa và thiết bị an ninh không hề phản ứng.

Tình huống vừa rồi đã quá rõ ràng.

Lâm Huyền đã mang theo một siêu hacker đến, tất cả các thiết

bị điện tử đều nằm dưới sự kiểm soát của hắn.

Thật nực cười.

Cả căn nhà đầy rẫy thiết bị phòng vệ công nghệ cao, vậy mà thua xa việc nuôi một con chó Dogo; ít ra bộ não của con chó không bị hacker xâm nhập, và lúc này nó có thể cắn Lâm Huyền một hai phát giúp ông ta.

“Hừ.”

Tiến sĩ Hans cười nhẹ, chấp nhận thực tại.

Ông ta quay lại, nhìn Lâm Huyền đang ngồi ung dung trên chiếc ghế gỗ:

“Làm sao cậu tìm được tôi?”

Lâm Huyền khẽ mỉm cười, nhìn thùng rác hợp kim hafnium bên chân, từ tốn đáp:

Chương 1849: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)

Chương 1849: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)

“Newton, tôi phải thừa nhận rằng, diễn xuất của ông thực sự rất tuyệt, hơn nữa ông ẩn mình rất sâu.”

“Chẳng trách Jask và mọi người bao năm qua không tìm thấy ông, ai mà ngờ được rằng, Tiến sĩ Hans lừng danh khắp thế giới, người đứng đầu phái cách tân, biểu tượng của giới khoa học… lại là kẻ đứng sau ngăn chặn sự phát triển của công nghệ nhân loại?”

“Nếu không phải là bắn tên vào mục tiêu đã vẽ sẵn, tôi cũng khó có thể nghi ngờ ông. Trong mắt mọi người, thái độ của ông với khoa học rất quyết liệt và dũng cảm, ông lên án mọi thứ bảo thủ lạc hậu, ai mà nghĩ được người căm ghét sự đình trệ khoa học nhất lại chính là thủ phạm.”

Lâm Huyền ngừng lại một chút.

Hắn chỉ về chiếc ghế sau lưng Hans:

“Sao không ngồi xuống mà nói chuyện? Dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi, Long Quốc có truyền thống tôn trọng người già, tôi đã chuẩn bị sẵn ghế cho ông ở đây.”

“Mời ngồi, Newton, Hans, hay Copernicus… tôi nghĩ trong căn phòng không ai làm phiền này, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện rất dài.”

Tuy nhiên…

Hans không hề đón nhận thiện ý của Lâm Huyền.

Ông ta đứng yên không nói một lời, chăm chú nhìn hắn.

Lâm Huyền cũng không để tâm, tiếp tục nói:

“Màn kịch tai nạn xe hôm nay của ông quả thực rất cao tay, theo tôi nghĩ… cho dù cô thư ký không đẩy ông ra, chiếc xe ‘mất kiểm soát’ đó cũng sẽ không bao giờ đâm trúng ông.”

“Mặc dù ông đã nhiều lần dặn cô thư ký không được tiết lộ chuyện này, nhưng sau lưng ông đã sắp xếp cho báo chí làm ầm lên rồi. Thật khó tưởng tượng… những phát biểu hùng hồn trong cuộc họp hôm nay, cộng với tin tức về vụ ám sát giả này, địa vị của ông trong giới khoa học sẽ còn lên cao đến mức nào.”

“Nhưng rõ ràng, ông không quan tâm đến địa vị, vì vị trí hiện tại của ông đã đủ cao. Mục đích chính của vụ tai nạn này là gì, tôi nghĩ, chính là để giả vờ làm nạn nhân, rũ bỏ mọi nghi ngờ về việc ông là Newton.”

“Chỉ có điều… người khác không hiểu ý đồ của ông, nhưng tôi thì nhìn rõ ràng. Tôi còn điều tra được… mấy thế kỷ trước, cuộc tranh luận lớn về động cơ không chất đẩy, thực chất cũng là do ông đứng sau giật dây.”

“Ông biết rất rõ động cơ không chất đẩy không có tương lai, không có giá trị thực tiễn, nhưng dự án đó sẽ lãng phí hàng trăm năm thời gian, tài nguyên và nhân lực của nhân loại, khiến công nghệ vũ trụ đi vào ngõ cụt, tốn công vô ích trong hàng trăm năm.”

“Tôi nghĩ, đây cũng là kết quả mà Einstein từng nói với ông, phải không? Khi ông và Copernicus độc chiếm quyền đặt câu hỏi ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài, các ông đã hỏi hết những gì cần hỏi rồi, và đương nhiên biết động cơ không chất đẩy chỉ là một trò lừa khoa học viễn tưởng, không bao giờ có thể thành hiện thực.”

“Lý do tương tự cũng áp dụng cho cuộc họp hôm nay, nơi ông biện luận thuyết phục cả phòng, dẫn dắt công nghệ con người vào kỷ nguyên của chi giả điện tử và não điện tử, mục đích của ông cũng không hề khó hiểu—”

Lâm Huyền nhìn thẳng vào mắt Hans:

“Bởi vì ông biết rất rõ, chi giả điện tử và não điện tử cũng là một giấc mộng khoa học viễn tưởng không thể thành hiện thực, cho dù nhân loại lãng phí thêm hàng trăm năm, cuối cùng họ cũng sẽ nhận ra đó là công cốc.”

“Lý do, đương nhiên là rất đơn giản.”

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn thùng rác hợp kim hafnium VV dưới chân mình, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên đỉnh đầu nó:

“Giống như việc VV vừa khóa cửa và làm tê liệt toàn bộ hệ thống an ninh của ông vậy. Máy móc và công nghệ tự động hóa đồng nghĩa với việc mất kiểm soát, điều mà con người bây giờ vẫn chưa ý thức được.”

“Chi giả điện tử, cơ quan điện tử, não điện tử, về mặt kỹ thuật không phải là không khả thi, nhưng vấn đề lớn nhất của chúng chính là khiến con người tự động từ bỏ quyền kiểm soát cơ thể. Chỉ cần có một siêu hacker xuất hiện… toàn bộ những con người gắn liền với công nghệ đó sẽ trở thành con rối và công cụ cho hacker thao túng, vì vậy cuộc cách mạng khoa học này không thể thành công.”

“Đây chính là ưu thế và sự ổn định hiếm hoi của cơ thể con người bằng máu thịt, cho dù là hacker tài ba, nhà ảo thuật hay bậc thầy thôi miên, cũng không thể cướp đi quyền kiểm soát cơ thể của chính ông.”

“Để tôi kể cho ông nghe một câu chuyện cười nhé, nếu hôm

nay trong sân nhà ông có nuôi một đàn chó, tôi đã không dám ngồi trong phòng khách này đợi ông; nhưng nếu là một đàn chó máy… thì bây giờ chắc chắn chúng đã nằm rạp dưới chân tôi rồi.”

……

Im lặng rất lâu.

Tiến sĩ Hans chăm chú nhìn VV, đôi mắt phát sáng màu xanh lục:

“Vậy… đây chính là trí tuệ nhân tạo của cậu sao? Cậu đã tìm ra tôi nhờ vào nó?”

Chương 1850: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)

Chương 1849: Nước cờ cuối cùng của Newton (2)

“Newton, tôi phải thừa nhận rằng, diễn xuất của ông thực sự rất tuyệt, hơn nữa ông ẩn mình rất sâu.”

“Chẳng trách Jask và mọi người bao năm qua không tìm thấy ông, ai mà ngờ được rằng, Tiến sĩ Hans lừng danh khắp thế giới, người đứng đầu phái cách tân, biểu tượng của giới khoa học… lại là kẻ đứng sau ngăn chặn sự phát triển của công nghệ nhân loại?”

“Nếu không phải là bắn tên vào mục tiêu đã vẽ sẵn, tôi cũng khó có thể nghi ngờ ông. Trong mắt mọi người, thái độ của ông với khoa học rất quyết liệt và dũng cảm, ông lên án mọi thứ bảo thủ lạc hậu, ai mà nghĩ được người căm ghét sự đình trệ khoa học nhất lại chính là thủ phạm.”

Lâm Huyền ngừng lại một chút.

Hắn chỉ về chiếc ghế sau lưng Hans:

“Sao không ngồi xuống mà nói chuyện? Dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi, Long Quốc có truyền thống tôn trọng người già, tôi đã chuẩn bị sẵn ghế cho ông ở đây.”

“Mời ngồi, Newton, Hans, hay Copernicus… tôi nghĩ trong căn phòng không ai làm phiền này, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện rất dài.”

Tuy nhiên…

Hans không hề đón nhận thiện ý của Lâm Huyền.

Ông ta đứng yên không nói một lời, chăm chú nhìn hắn.

Lâm Huyền cũng không để tâm, tiếp tục nói:

“Màn kịch tai nạn xe hôm nay của ông quả thực rất cao tay, theo tôi nghĩ… cho dù cô thư ký không đẩy ông ra, chiếc xe ‘mất kiểm soát’ đó cũng sẽ không bao giờ đâm trúng ông.”

“Mặc dù ông đã nhiều lần dặn cô thư ký không được tiết lộ chuyện này, nhưng sau lưng ông đã sắp xếp cho báo chí làm ầm lên rồi. Thật khó tưởng tượng… những phát biểu hùng hồn trong cuộc họp hôm nay, cộng với tin tức về vụ ám sát giả này, địa vị của ông trong giới khoa học sẽ còn lên cao đến mức nào.”

“Nhưng rõ ràng, ông không quan tâm đến địa vị, vì vị trí hiện tại của ông đã đủ cao. Mục đích chính của vụ tai nạn này là gì, tôi nghĩ, chính là để giả vờ làm nạn nhân, rũ bỏ mọi nghi ngờ về việc ông là Newton.”

“Chỉ có điều… người khác không hiểu ý đồ của ông, nhưng tôi thì nhìn rõ ràng. Tôi còn điều tra được… mấy thế kỷ trước, cuộc tranh luận lớn về động cơ không chất đẩy, thực chất cũng là do ông đứng sau giật dây.”

“Ông biết rất rõ động cơ không chất đẩy không có tương lai, không có giá trị thực tiễn, nhưng dự án đó sẽ lãng phí hàng trăm năm thời gian, tài nguyên và nhân lực của nhân loại, khiến công nghệ vũ trụ đi vào ngõ cụt, tốn công vô ích trong hàng trăm năm.”

“Tôi nghĩ, đây cũng là kết quả mà Einstein từng nói với ông, phải không? Khi ông và Copernicus độc chiếm quyền đặt câu hỏi ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài, các ông đã hỏi hết những gì cần hỏi rồi, và đương nhiên biết động cơ không chất đẩy chỉ là một trò lừa khoa học viễn tưởng, không bao giờ có thể thành hiện thực.”

“Lý do tương tự cũng áp dụng cho cuộc họp hôm nay, nơi ông biện luận thuyết phục cả phòng, dẫn dắt công nghệ con người vào kỷ nguyên của chi giả điện tử và não điện tử, mục đích của ông cũng không hề khó hiểu—”

Lâm Huyền nhìn thẳng vào mắt Hans:

“Bởi vì ông biết rất rõ, chi giả điện tử và não điện tử cũng là một giấc mộng khoa học viễn tưởng không thể thành hiện thực, cho dù nhân loại lãng phí thêm hàng trăm năm, cuối cùng họ cũng sẽ nhận ra đó là công cốc.”

“Lý do, đương nhiên là rất đơn giản.”

Lâm Huyền cúi đầu, nhìn thùng rác hợp kim hafnium VV dưới chân mình, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên đỉnh đầu nó:

“Giống như việc VV vừa khóa cửa và làm tê liệt toàn bộ hệ thống an ninh của ông vậy. Máy móc và công nghệ tự động hóa đồng nghĩa với việc mất kiểm soát, điều mà con người bây giờ vẫn chưa ý thức được.”

“Chi giả điện tử, cơ quan điện tử, não điện tử, về mặt kỹ thuật không phải là không khả thi, nhưng vấn đề lớn nhất của chúng chính là khiến con người tự động từ bỏ quyền kiểm soát cơ thể. Chỉ cần có một siêu hacker xuất hiện… toàn bộ những con người gắn liền với công nghệ đó sẽ trở thành con rối và công cụ cho hacker thao túng, vì vậy cuộc cách mạng khoa học này không thể thành công.”

“Đây chính là ưu thế và sự ổn định hiếm hoi của cơ thể con người bằng máu thịt, cho dù là hacker tài ba, nhà ảo thuật hay bậc thầy thôi miên, cũng không thể cướp đi quyền kiểm soát cơ thể của chính ông.”

“Để tôi kể cho ông nghe một câu chuyện cười nhé, nếu hôm

nay trong sân nhà ông có nuôi một đàn chó, tôi đã không dám ngồi trong phòng khách này đợi ông; nhưng nếu là một đàn chó máy… thì bây giờ chắc chắn chúng đã nằm rạp dưới chân tôi rồi.”

……

Im lặng rất lâu.

Tiến sĩ Hans chăm chú nhìn VV, đôi mắt phát sáng màu xanh lục:

“Vậy… đây chính là trí tuệ nhân tạo của cậu sao? Cậu đã tìm ra tôi nhờ vào nó?”

Chương 1851: Nước cờ cuối cùng của Newton (4)

Chương 1851: Nước cờ cuối cùng của Newton (4)

(đọc lại chương trước nhé, do mình up nhầm và sửa lại rồi ạ)

"Đến nỗi phải dùng súng làm chìa khóa à? Nếu vậy... không cần phiền ông tìm chìa khóa nữa, tôi cũng có sẵn một chiếc đây."

Hans hít một hơi lạnh, trừng mắt nhìn Lâm Huyền:

"Cậu lừa tôi. Ngay từ đầu, cậu đã không có ý định giải quyết mọi chuyện trong hòa bình; cậu luôn định dùng khẩu súng đó để giết tôi..."

Lâm Huyền xoay xoay khẩu súng trong tay:

"Chúng ta đều không ngốc, đừng giở mấy trò khôn vặt vô nghĩa đó nữa. Sống với nhau lâu như vậy, ai chẳng biết rõ người kia là loại người thế nào?"

"Haha... ha..."

Hans cười mơ hồ vài tiếng, thở dài:

"Vô ích thôi, Lâm Huyền, mọi chuyện đã quá muộn, cậu không thể thay đổi gì cả."

"Cậu nghĩ Einstein thực sự không biết việc cậu đến tìm ông ấy sao? Tất cả những gì đang xảy ra chỉ là để duy trì sự ổn định của đường dây thế giới mà thôi."

"Tôi không biết mục đích của cậu là gì, hay vì sao cậu lại muốn chống lại đường dây thế giới này, nhưng... cậu không thể thay đổi gì cả."

"Đường dây thế giới này là một thế giới hoàn hảo, được xây dựng bởi các thiên tài, bao gồm cả Einstein. Dù tôi có chết đi, cũng không thể làm lệch cán cân của đường dây thế giới."

"Hơn nữa, còn có Galileo. Cậu có thể tìm thấy tôi, điều đó không có gì ngạc nhiên, nhưng dù cho trí tuệ nhân tạo của cậu có mạnh mẽ đến đâu, cậu cũng sẽ không bao giờ tìm thấy Galileo..."

"Vớ vẩn!"

VV nhảy dựng lên, giơ cái kẹp của mình và không thể kiềm chế được:

"Ông già khốn kiếp, ông coi thường ai đấy! Chỉ cần Galileo vẫn còn sống trên Trái Đất, tôi chắc chắn sẽ tìm được lão ta!"

Hans ho vài tiếng, lau khóe miệng, cười khan với giọng khàn khàn:

"Không chắc đâu..."

Nói rồi.

Ông ta đưa tay trái lên ngực, bóp mạnh vào vị trí tim, ngón tay nắm chặt, dường như có chủ ý bấm vài lần.

VV bằng hợp kim hafnium lập tức phản ứng:

"Lâm Huyền! Nguy hiểm!"

Nó lập tức giơ kẹp ra, tiến sát về phía Lâm Huyền!

Lâm Huyền cũng nhận ra nguy hiểm, vội vàng cúi xuống từ ghế, ẩn nấp sau VV—

Đoàng!!

Một tiếng nổ vang lên, máu văng tung tóe khắp căn phòng.

Nhưng không có sóng xung kích hay khói bụi, sức công phá của vụ nổ nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng, giống như một quả bóng nước vỡ tung.

Lâm Huyền đứng dậy từ sau VV bằng hợp kim hafnium, nhìn thấy thi thể của Hans nằm ngửa trên sàn với đôi mắt mở to.

Giữa ngực ông ta là một lỗ hổng lớn, máu vẫn đang phun ra liên tục như một đài phun nước nhỏ.

Lâm Huyền và VV tiến lại gần, kiểm tra các mảnh vỡ xung quanh ngực của thi thể.

"Đó là một trái tim nhân tạo."

VV đã quét và phân tích xong:

"Lão già này quá tàn nhẫn với chính mình. Việc cấy ghép một trái tim nhân tạo không có gì lạ, nhưng kẻ điên nào lại đặt thuốc nổ tự hủy bên trong chứ!"

"Chết mà không chịu khuất phục."

Lâm Huyền mỉa mai:

"Dùng thành ngữ này để miêu tả ông ta thì có hơi xúc phạm thành ngữ, nhưng có thể thấy rằng Newton đã để lại cho mình một con đường thoát thân, tránh bị tra tấn lấy lời khai."

"Sinh học hiện tại đã phát triển rất mạnh, muốn tra tấn ai đó mà không để người đó chết thì không có gì khó, chưa kể còn có đủ loại thuốc hóa học, không có chuyện không moi được thông tin."

"Ngay từ thời đại của chúng ta, đã có câu nói: 'Đừng mong

dùng ý chí chống lại hóa học, bộ não không có bí mật nào trước các chất hóa học.'"

"Không sao đâu."

VV nói, di chuyển tới bên cửa sổ và bắt đầu lau sạch vết máu trên rèm:

"Trong căn nhà này còn rất nhiều ghi chép, và một số tài liệu lưu trữ lạnh, chúng ta phân tích những thứ đó cũng sẽ thu được nhiều thông tin. Vậy, Lâm Huyền, chúng ta bắt đầu từ đâu?"

"Đi lên phòng ngủ trên tầng hai trước đã."

Lâm Huyền rút vài tờ khăn giấy và lau cánh tay:

"Vì khi nãy, ông ta đã viện cớ để tìm khẩu súng ở trong két sắt chân không trong phòng ngủ, điều đó chứng tỏ két sắt này rất quan trọng đối với ông ta, bên trong chắc chắn có gì đó đáng giá."

Nói rồi, hắn bước về phía cầu thang.

VV cũng di chuyển theo sau:

"Cả đời cậu sao cứ phải đấu đá với mấy cái két sắt vậy?"

Nó nhẹ nhàng trêu chọc.

……

Hai người nhanh chóng đến phòng ngủ trên tầng hai.

Quả nhiên, phía sau giá sách có một chiếc két sắt nhỏ nhưng trông rất cao cấp.

Ban đầu họ nghĩ sẽ phải mất công tìm chìa khóa.

Nhưng thật bất ngờ, két sắt này có khóa điện tử và chức năng

điều khiển từ xa, vì vậy chỉ cần VV liếc mắt một cái là nó đã mở ra.

"Thấy không, đó là lý do vì sao chi giả điện tử và não điện tử không bao giờ khả thi."

VV cười:

"Nếu mỗi người trong các cậu đều cấy ghép chi giả điện tử hoặc não điện tử, thì tất cả sẽ trở thành đồ chơi của tôi, thật không hiểu... tại sao lại muốn từ bỏ quyền sở hữu và kiểm soát cơ thể bằng máu thịt nhỉ?"

"Mặc dù trí tuệ nhân tạo của chúng tôi rất thông minh và hiệu quả, nhưng về nhiều mặt, não người vẫn có ưu thế tự nhiên hơn."

"Đó là lý do không ai theo đuổi nó."

Lâm Huyền vừa mở két sắt vừa nói:

Chương 1852: Câu lạc bộ của chúng ta (1)

Chương 1852: Câu lạc bộ của chúng ta (1)

"Chi giả điện tử và não điện tử nghe thì có vẻ cao cấp, nhưng thực tế lại có quá nhiều nguy cơ tiềm ẩn. Mục đích của Newton là dẫn dắt công nghệ đi vào ngõ cụt, lãng phí thời gian, tài nguyên và nhân lực."

"Ơ, sao không mở ra được nhỉ? VV, cậu tránh ra chút, có phải thùng của cậu chặn két sắt không? Mau mở ra xem bên trong có gì."

Rẹt——

Sau vài lần cố gắng, két sắt cuối cùng cũng mở ra.

Hóa ra không phải VV chặn đường, mà vì đây là một chiếc két sắt chân không, bên trong cần thời gian để cân bằng áp suất khí.

Trước đó, áp suất trong két vẫn còn là áp suất âm, tất nhiên là không thể mở được.

Lâm Huyền nghiêng người và cùng với VV nhìn vào bên trong...

Cả hai cùng hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy...

Giữa két sắt chân không là một tấm thiệp đỏ gấp lại; ở chính giữa nếp gấp, có một con dấu sáp đỏ được in lên.

Thứ này...

Thứ này quá quen thuộc!

Dù đã 500 năm trôi qua, Lâm Huyền vẫn nhớ như in cảm giác lạnh lẽo như chìm vào biển sâu khi lần đầu tiên nhìn thấy nó!

Trên tấm sáp đỏ, một bàn tay cổ xưa giơ thẳng lên trời.

Đó là một tấm thư mời hoàn toàn mới từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Đồng thời, nó cũng là tấm thư mời cuối cùng... lẽ ra thuộc về chỗ ngồi số 9 trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài của thế giới này!

"Thì ra... là vậy..."

Nhìn tấm thư mời mới tinh trong chiếc két sắt chân không, Lâm Huyền không động đậy, nhưng trong lòng đã kết nối các manh mối lại với nhau và hiểu ra nhiều điều.

"Lâm Huyền, khi cậu lấy nó ra, hãy cẩn thận một chút."

Bên cạnh, VV hợp kim hafnium dặn dò:

"Dù đây là két sắt chân không, nhưng nó không phải cỗ máy thời gian, giấy là thứ rất dễ hỏng, sau hàng trăm năm, dù không bị oxy hóa cũng sẽ trở nên giòn và khô."

"Đừng lo, tôi biết mà."

Lâm Huyền tạm gác lại dòng suy nghĩ.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay vào két sắt, lấy ra tấm thư mời.

Cảm giác chạm vào vẫn như ban đầu. Là người đã từng cầm cả thư mời thật và giả, chỉ cần chạm vào, Lâm Huyền đã biết ngay đây là thư mời thật.

Khi lấy ra, hắn nhẹ nhàng uốn thử tấm thiệp và thấy nó vẫn còn đàn hồi, không giòn như tưởng tượng.

"Có vẻ ổn cả, bảo quản trong chân không quả thực rất hiệu quả."

VV dùng kẹp chạm nhẹ vào đầu gối của Lâm Huyền, ra hiệu cho hắn ngồi xuống để nó có thể nhìn rõ:

"Vậy... tấm thư mời này mới là tấm thư mời cuối cùng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đúng không?"

Đôi mắt xanh lục của VV lóe lên, nhìn Lâm Huyền:

"Quả nhiên đúng như cậu đã suy đoán trước đó, tấm thư mời mà cậu lấy được từ trong gương thực chất là gian lận, là một tấm thư mời thừa ra! Nó không thuộc tám tấm thư mời mà Einstein đã phát hành!"

"Không, không, không."

Lâm Huyền xua tay:

"Cậu không thể nói như vậy được, VV. Cậu nghĩ kỹ lại mà xem, Einstein có thể nhìn thấy mọi ngóc ngách trên thế giới, ông ấy có thể thấy mọi chuyện xảy ra trong từng giây từng phút."

"Vậy ông ấy chẳng lẽ không biết tôi đã gian lận để lấy tấm thư mời từ trong gương sao? Chắc chắn là biết rõ. Einstein không chỉ biết rằng tôi lấy được thư mời từ trong gương, mà còn biết Newton đã giấu đi một tấm thư mời..."

"Nhưng dù vậy, Einstein vẫn chấp nhận tôi là thành viên số 9, và còn có một chi tiết quan trọng nữa: sau khi tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài bằng tấm thư mời gian lận, ông ấy đã yêu cầu Turing tắt hệ thống hướng dẫn cho thành viên mới."

"Điều này có nghĩa là tấm thư mời của tôi là hợp lệ và thực sự thuộc về tám tấm thư mời mà ông ấy đã phát hành. Cậu hiểu chứ —"

"Tấm thư mời gian lận mà tôi có chính là tấm thư mời trong két sắt của Newton."

"Hai tấm thư mời này thực chất chỉ là một!"

?

VV nghiêng đầu:

"Rõ ràng là hai tấm mà cậu lại nói là một... Khoan đã, chẳng lẽ!"

VV bất ngờ nhận ra.

Đôi mắt xanh lục nhấp nháy liên tục:

"Ý cậu là tấm thư mời trong tay cậu thực chất là từ tương lai đến, hoặc được gửi từ tương lai?"

"Nhưng điều này làm sao giải thích được từ góc độ logic thời không? Dường như điều này tạo ra một nghịch lý từ góc độ đường dây thế giới."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nếu nghĩ phức tạp, đúng là có vài chỗ không hợp lý; nhưng không hợp lý không có nghĩa giả thuyết này sai, có thể là chúng ta vẫn chưa hiểu đầy đủ về các quy luật thời không."

"Nhưng nếu nghĩ đơn giản, việc hai tấm thư mời cùng tồn tại cũng không phải là quá vô lý, mối quan hệ giữa chúng chẳng phải giống như Triệu Anh Quân và Hoàng Tước sao? Những sự vật từ tương lai hoàn toàn có thể tồn tại cùng với sự vật gốc trong cùng một thời không."

"Nhưng... chỉ dựa vào giả thuyết của tôi thì không đủ, để xác minh liệu hai tấm thư mời có phải là cùng một tấm hay không, cần phải kiểm tra thêm."

Nói rồi.

Lâm Huyền cúi xuống, nhìn vào khối sáp đỏ dán trên tấm thư mời.

Chương 1853: Câu lạc bộ của chúng ta (2)

Chương 1853: Câu lạc bộ của chúng ta (2)

Qua ánh sáng, hắn thấy một vật thể đen không thấu quang rõ ràng bên trong, không cần nói cũng biết đó chắc chắn là huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Muốn tham gia họp mặt Câu Lạc Bộ thì phải sử dụng thiết bị NFC bên trong để kết nối với mạng, sau đó mới có thể vào hội trường qua kính VR.

Hắn dùng hai ngón tay cầm khối sáp đỏ, nhẹ nhàng vặn một cái, gần như không có chút cản trở nào, khối sáp liền rơi ra.

Đó là dấu vết của thời gian, dần dần làm khối sáp mất đi độ bám dính.

Sau đó, Lâm Huyền mở tấm thư mời ra.

Quả nhiên, bên trong không có chữ nào, giống hệt như tấm mà hắn từng lấy từ trong gương.

"Nói cách khác, để xác minh liệu hai tấm thư mời có phải là cùng một tấm hay không, phải kiểm tra từ chiếc huy hiệu vàng. Nhưng... hiện tại ở đây không có thiết bị NFC, chúng ta chỉ có thể về nhà để nghiên cứu nó."

"Có chứ, có mà! Sao lại không!"

VV quay người, cố gắng giơ phần thân sau của mình lên, chỉ vào chỗ gần phía trên bánh xe—gần như là vị trí mông của nó:

"Tôi có thiết bị quét NFC đây này! Cậu chỉ cần lấy chiếc huy hiệu vàng ra khỏi khối sáp, rồi quét ở phần này của tôi là tôi có thể đọc được khóa bí mật bên trong, sau đó so sánh với huy hiệu vàng trước đó của cậu là xong!"

"....."

Lâm Huyền có chút bất lực, nhìn cái "mông" mà VV giơ lên:

"Tại sao lại lắp thiết bị NFC ở một chỗ kỳ lạ như thế? Lúc thiết kế cái này cậu nghĩ gì vậy?"

"Bởi vì NFC là công nghệ đã lỗi thời từ lâu rồi!"

VV lại hất mông lên, ra hiệu cho Lâm Huyền nhanh chóng hành động:

"Khi Triệu Anh Quân chỉ đạo dự án thiết kế của tôi, cô ấy đã dặn kỹ các kỹ sư nhất định phải lắp đặt thiết bị NFC vào trong."

"Cô ấy vẫn cẩn thận như mọi khi. Cô ấy tính rằng sau khi cậu thức dậy từ giấc ngủ đông, cậu sẽ còn dùng đến huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài; nhưng ở thế kỷ 23, NFC đã bị loại bỏ từ rất lâu, nên cô ấy quyết định để lại một cái bên trong tôi cho cậu."

"Về việc tại sao nó lại được đặt ở một vị trí kỳ quặc như vậy... thì cậu phải hỏi các kỹ sư rồi, có lẽ với họ, những công nghệ cũ kỹ và lỗi thời như NFC chỉ đáng vứt ở một góc không quan trọng."

"Mau mau, đừng lề mề nữa, nhanh đặt huy hiệu vàng vào đây. Trước đây, Triệu Anh Quân đã cho tôi quét qua huy hiệu của cậu rồi, tôi đã lưu trữ thông tin khóa bí mật của nó, chỉ cần so sánh một cái là tôi biết liệu chúng có giống nhau hay không."

"Được thôi."

Dù có nhiều điều đáng phàn nàn, Lâm Huyền vẫn phải cảm ơn

sự chuẩn bị chu đáo của Triệu Anh Quân.

Hắn nhẹ nhàng gỡ chiếc huy hiệu vàng ra khỏi khối sáp và đặt lên "mông" của VV...

Tít tít.

Hai tiếng bíp nhẹ vang lên.

VV gật đầu:

"Đúng vậy, cậu nói đúng. Hai chiếc huy hiệu vàng này hoàn toàn giống nhau, y như là được sao chép và dán ra, không khác chút nào."

"Tôi nghĩ điều này cũng giải thích tại sao trong giấc mơ thứ tư, Newton lại biết rõ cậu có thể du hành thời gian, và đợi sẵn để bắt cậu."

"Đúng thế."

Đây cũng là điều mà Lâm Huyền vừa mới hiểu ra.

Hắn luôn nghĩ rằng, việc mình dùng gian lận để lấy tấm thư mời từ trong gương, cùng lắm chỉ có Einstein biết, còn các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sẽ không thể nhận ra.

Bởi vì...

Mọi người đều giải mã các bức tranh nỗi buồn của Einstein, rồi tìm được tấm thư mời ở một nơi nào đó trên thế giới để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Không ai biết người khác đã giải mã như thế nào hay tìm được thư mời ở đâu, vì vậy chẳng ai nghi ngờ hắn.

Nhưng không ngờ rằng...

Newton, kẻ cáo già, lại giấu một tấm thư mời!

Điều này khiến Newton và Copernicus đều biết rõ rằng, tính cả Einstein, Câu Lạc Bộ Thiên Tài tối đa chỉ có 8 thành viên, và tuyệt đối không thể có thành viên thứ 9.

"Tôi nghĩ lần đầu tôi xuất hiện trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Newton và Copernicus hẳn là đã rất ngạc nhiên."

Lâm Huyền phân tích:

"Dù bên ngoài họ tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng chắc chắn họ rất kinh ngạc và tự hỏi tấm thư mời của tôi rốt cuộc đến từ đâu."

"Và cũng chính lúc đó, khả năng du hành thời gian, lấy đồ vật từ tương lai của tôi đã bị lộ."

Nhớ lại điều này, Lâm Huyền bỗng hiểu ra:

"VV, tôi nhớ ra rồi."

Hắn nheo mắt:

"Chính là sau khi tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus đã bắt đầu hỏi Einstein về du hành thời gian và máy xuyên thời gian."

"Thì ra là vậy, bây giờ nhiều manh mối đã liên kết lại với nhau. Hãy cùng xâu chuỗi lại."

Lâm Huyền cầm bút nước trên bàn làm việc của phòng ngủ, xoay nó vài vòng giữa các ngón tay, rồi bắt đầu viết lên giấy để suy nghĩ:

"Đầu tiên, sau khi Einstein thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài không lâu, Copernicus và Newton là những người đầu tiên giải mã được mật mã ẩn trong bức tranh nỗi buồn của Einstein và nhận

được thư mời, sau đó lần lượt gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Tôi đoán thời gian phải là trước năm 1980, bởi vì năm 1980 Galileo và Da Vinci đã gia nhập câu lạc bộ, lúc đó Copernicus và Newton đã bắt đầu đóng vai trò đối lập với nhau."

Chương 1854: Câu lạc bộ của chúng ta (3)

Chương 1854: Câu lạc bộ của chúng ta (3)

"Tiếp tục phân tích, Copernicus và Newton độc chiếm cơ hội hỏi Einstein, cùng nhau khám phá nhiều bí mật, bao gồm cả bí mật về hằng số vũ trụ 42. Sau đó, họ quyết định hợp tác, một người đóng vai tốt, một người đóng vai xấu, cả hai cùng thúc đẩy kế hoạch của họ một cách ngầm lẫn công khai."

"Chỉ điều đó là chưa đủ, sau này họ còn tìm được một bức tranh khác, và với sự thông minh của họ, cả hai đã cùng giải mã mật mã trong bức tranh, từ đó nhận được một tấm thư mời mới tinh."

"Họ hoàn toàn có thể đưa tấm thư mời này cho người khác, chẳng hạn như... Quý Tâm Thủy, hoặc những người khác làm việc cho họ."

Suy nghĩ của Lâm Huyền ngày càng rõ ràng, hắn nhận ra rằng tấm thư mời thừa này cũng có thể kết nối với cốt truyện về Bảy Tội Lỗi.

"Không đúng."

VV bác bỏ:

"Lâm Huyền, cậu đã bỏ qua một điều, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ bắt đầu tổ chức các cuộc họp VR trực tuyến từ sau năm 2004. Điều này cho thấy, sau năm 2004, Einstein đã thay thế những tấm thư mời chưa được tìm thấy."

"Theo như chúng ta đã suy đoán trước đây, những tấm thư mời nguyên bản chắc chắn không có huy hiệu vàng; do hạn chế về trình độ phát triển công nghệ, thời điểm đó chưa có internet và công nghệ VR, vì vậy những tấm thư mời ban đầu có lẽ chỉ là thư mời giấy, tất cả thông tin về các cuộc họp đều được viết tay."

"Sau năm 2004, Câu Lạc Bộ Thiên Tài quyết định tổ chức các cuộc họp trực tuyến, lúc này các tấm thư mời mới được thay thế, và một chiếc huy hiệu vàng NFC đã được niêm phong trong con dấu sáp để làm chìa khóa định danh tham gia cuộc họp."

"Vậy nên, tấm thư mời mà Newton giấu chứa huy hiệu vàng, điều này chứng tỏ rằng Newton chỉ tìm thấy bức tranh và tấm thư mời này sau năm 2004... và vào năm 2004, Copernicus đã tiếp xúc với Quý Tâm Thủy rất lâu rồi; Quý Tâm Thủy lúc đó đã thành công rực rỡ, trở thành một nhân vật hàng đầu trong giới học thuật và là viện trưởng của Viện Nghiên cứu Đại học Đông Hải."

"Tuy nhiên, chúng ta cũng không biết rõ Copernicus đã hứa với Quý Tâm Thủy về tấm thư mời Câu Lạc Bộ Thiên Tài vào thời điểm nào; nếu đó là sau năm 2004, thì suy đoán của cậu có thể đúng."

"Chỉ là..."

VV giơ cái kẹp hợp kim hafnium lên, làm động tác cắt ngang cổ:

"Từ thái độ của Copernicus đối với Quý Tâm Thủy và việc hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của ông ta, có thể thấy rằng Quý Tâm Thủy chỉ là một con rối, một gã hề, một quân cờ không đáng kể."

"Ít nhất theo tôi thấy, Copernicus chưa bao giờ có ý định trao tấm thư mời quý giá này cho Quý Tâm Thủy..."

"Nhìn vào vô số những người kế nhiệm tương lai, Quý Tâm Thủy không phải là con chó đầu tiên của Copernicus, cũng sẽ không phải là con chó cuối cùng."

Lâm Huyền xua tay:

"Chuyện đó không phải là trọng tâm. Ý tôi là, Copernicus và Newton hoàn toàn có thể thêm một trợ thủ nữa vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng cuối cùng, có lẽ vì sự thận trọng, họ đã chọn cách cất giấu tấm thư mời này."

"Bằng cách này, tính cả Einstein, Câu Lạc Bộ Thiên Tài chỉ có thể có tối đa 8 thành viên; thành viên thứ 9, dù bằng cách nào, cũng không thể xuất hiện... trừ khi có ai đó đánh cắp tấm thư mời từ tay Newton."

"Nhưng khả năng đó là quá thấp, bởi vì sau tấm thư mời còn có ba câu hỏi cần phải trả lời, và không phải ai cũng có thể hoàn thành được trong thời gian ngắn."

"Vì vậy... ngay từ lúc tôi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus và Newton đã biết rõ rằng, trong số những thành viên gia nhập sau khi họ lấy được tấm thư mời này... chắc chắn có một người đã sử dụng phương tiện xuyên không hoặc chuyển giao thời gian để có được nó!"

VV bắt chước Lâm Huyền, xòe tay ra:

"Nếu nghĩ theo hướng tệ nhất, Copernicus và Newton chỉ tìm thấy tấm thư mời sau khi Kevin Walker gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài và quyết định giấu nó đi... Vậy thì người có thể giao tiếp với tương lai là ai? Không cần đoán nữa, sự xuất hiện của cậu đã tự tiết lộ tất cả."

"Nhưng nhìn vào tình hình lúc đó, việc cậu xuất hiện đột ngột trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài chắc chắn đã khiến họ bối rối; điều

này cũng giải thích tại sao Copernicus lại bị lừa bởi thông tin giả về 'hạt thời không' mà cậu đưa ra. Vì lời nói của cậu và thân phận của cậu... thực sự quá thuyết phục, Copernicus không dám đánh cược rằng cậu đang nói dối."

"Thậm chí, nếu họ không hiểu rõ về người xuyên không, có lẽ họ còn nghi ngờ cậu là một kẻ xuyên không."

"Nhưng tôi vẫn có một thắc mắc, Copernicus thì có nguyên tắc và sự tôn trọng đối với các nhà khoa học vì lòng kính trọng đối với họ, và ông ta không giết người vô tội. Còn Newton thì không giống vậy, ông ta không có giới hạn, không có nguyên tắc... Vậy tại sao ông ta chưa bao giờ gây rắc rối cho cậu?"

Nghe phân tích của VV.

Lâm Huyền lắc đầu:

"Đáp án rất đơn giản, và Newton cũng vừa đưa ra câu trả lời —"

"Mọi thứ đều là để duy trì sự ổn định của đường dây thế giới."

Lâm Huyền ngả người ra sau, thở dài, từ tốn nói:

"Mặc dù Newton và Copernicus là đồng minh, nhưng họ vẫn có những khác biệt về chi tiết."

"Copernicus coi trọng sự tôn trọng và nghi thức, còn Newton thì không tiếc sức để bảo đảm sự ổn định của thế giới hoàn hảo. Mục tiêu của họ khác nhau."

Chương 1855: 42 là gì ? (1)

Chương 1855: 42 là gì ? (1)

"Việc tôi giết Copernicus, Newton chắc chắn biết, đó cũng là lý do tại sao Copernicus cười trước khi chết."

"Vì ông ta đã dùng những giây phút cuối cùng của mình để xác định rằng người phá vỡ lịch sử và liên lạc với tương lai chính là tôi."

"Và sau đó, khi Einstein tuyên bố thế giới hoàn hảo đã đạt được, Newton đã coi sự tồn tại của tôi là một phần của sự ổn định của đường dây thế giới, nên đương nhiên ông ta không làm khó tôi."

"Mục tiêu của ông ta chỉ là đường dây thế giới, chỉ là tương lai tốt đẹp mà Einstein nói đến, thậm chí... kể cả cái chết của Einstein và việc hôm nay ông ta tự sát thay vì tiết lộ bất cứ thông tin nào cho tôi, cũng là một phần trong việc duy trì sự ổn định của thế giới trong mắt ông ta."

……

Một lúc lâu sau, Lâm Huyền và VV đều im lặng.

Đôi mắt xanh lục của VV từ từ lóe lên, rồi dần dần tối lại:

"Lâm Huyền, tôi bỗng cảm thấy rất buồn."

Nó cúi đầu xuống:

"Không phải vì cái chết của Newton làm tôi buồn, mà là... cậu có nhận ra rằng, dù là Einstein, Copernicus, hay cả Gauss, người đã

khiến cậu và Triệu Anh Quân, Ngụ Hề phải chia lìa, hay Kevin Walker, kẻ cố giết cậu..."

"Mỗi thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài không phải là kẻ sinh ra đã xấu xa, cũng không phải là những con quỷ giết người, mà thực ra họ đều có một trái tim muốn cứu rỗi thế giới. Nhưng cuối cùng... họ lại bị tương lai giả dối mà kẻ đứng sau dựng nên đánh lừa, dẫn đến con đường sai lầm và cực đoan."

"Tôi nghĩ, chắc hẳn họ đã từng thử cứu tương lai bằng những phương pháp nhẹ nhàng và dễ chấp nhận hơn, giống như Da Vinci và Jask vậy. Nhưng mọi phản hồi mà họ nhận được từ Einstein đều là thất bại, và vì thế họ buộc phải đi theo con đường sai lệch... và tin vào tương lai giả dối đó."

Lâm Huyền không nói gì.

Hắn hiểu rõ ý của VV.

Các thành viên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, dù hầu hết giờ đã chết, nhưng không thể phủ nhận, trí thông minh và tài năng của họ đều ở tầm cỡ thế giới.

Nếu họ được hướng dẫn đúng cách, nhận được phản hồi chính xác...

Có lẽ, ngay cả khi đối mặt với ánh sáng trắng hủy diệt đến từ bí ẩn kia, nhóm thiên tài này, những người đứng trên đỉnh cao trí tuệ của loài người, cũng có thể đoàn kết lại và chiến thắng.

Đột nhiên.

Một tia sáng lóe lên trong đầu Lâm Huyền.

Đúng vậy.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài bản thân nó không hề sai;

Einstein cũng không sai;

Ý định ban đầu của các thiên tài cũng là tốt;

Chỉ có tương lai giả dối từ thế lực bí ẩn đã đánh lừa tất cả, khiến những thiên tài này dẫn dắt thế giới đi vào ngõ cụt.

Vậy thì...

Tập hợp những thiên tài thực sự!

Xây dựng một sự đoàn kết thực sự!

Phản hồi một tương lai thực sự!

Gánh vác một trách nhiệm thực sự!

Liệu...

Có thể cứu vãn tất cả, cứu lấy sự tiếc nuối của Einstein, sửa chữa lỗi lầm của những thiên tài, và cứu loài người khỏi sự diệt vong đang cận kề?

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, đứng dậy.

Hắn xoay xoay trong tay tấm huy hiệu vàng của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhìn ra ngoài cửa sổ nơi mặt trăng đang từ từ mọc lên:

"Câu Lạc Bộ Thiên Tài vốn dĩ không hề có lỗi. Đây là một tổ chức cứu thế với mục tiêu 'vị trí càng cao thì trách nhiệm càng lớn', luôn lấy tương lai tốt đẹp của nhân loại làm đích đến, khẳng định rằng 'thiên tài không chỉ có quyền lực mà còn có nghĩa vụ.'"

"Tôi chưa bao giờ hối hận khi gia nhập câu lạc bộ này, và tôi cũng hiểu rằng lý do Einstein thành lập câu lạc bộ, thiết kế con dấu theo cách này, phần lớn là vì Douglas... cũng chính là tôi."

"Vì vậy, nếu tính theo cách đó, tôi có lẽ là một nửa người sáng

lập của Câu Lạc Bộ Thiên Tài? Nếu vậy, vào lúc này, với vị trí cao cả này, tôi phải gánh vác trách nhiệm đó."

"VV."

Ánh mắt Lâm Huyền đầy quyết tâm, hắn cúi xuống nhìn thùng rác hợp kim hafnium:

"Chúng ta hãy cùng thành lập... một Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới!"

"Nếu Einstein có thể thấy được tương lai thực sự, thấy sự tan biến của thiên niên trụ, thấy ánh sáng trắng hủy diệt... liệu các thiên tài trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể cứu được tương lai của loài người không?"

Lâm Huyền đặt chiếc huy hiệu vàng lên trên tấm thư mời, rồi cẩn thận bỏ cả hai vào két sắt chân không, khóa lại:

"Tôi tin là vẫn có hy vọng."

Sau khi ấn nút khóa, két sắt phát ra tiếng rít nhẹ khi không khí được hút ra, một lần nữa biến bên trong thành chân không.

Lâm Huyền đứng dậy và nói tiếp:

"Sự xuất hiện của loài người, xét về cả sinh học lẫn xác suất, đều là một phép màu. Trái Đất vốn dĩ là nơi nuôi dưỡng những phép màu, tôi rất tin tưởng vào tiềm năng của nhân loại. Tất nhiên... điều kiện tiên quyết là phải có một lãnh đạo thực sự, người có thể dẫn dắt các thiên tài đi đúng hướng."

Nghe những lời hùng hồn của Lâm Huyền, đôi mắt VV nhấp nháy liên tục, kích động giơ cái kẹp lên:

"Thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới! Thật... thật tuyệt vời! Cứ như một cảnh chuyển hoành tráng trong phim Hollywood vậy!"

Chương 1856: 42 là gì ? (2)

Chương 1856: 42 là gì ? (2)

"Cho tôi tham gia nữa! Câu lạc bộ này nhất định phải có một chỗ cho tôi! Về cống hiến, tôi, VV, là một trong những thành viên kỳ cựu, đã hy sinh vì tổ chức; về sức mạnh, tôi là siêu trí tuệ nhân tạo đã phát triển trong thầm lặng suốt 500 năm, có sợ ai đâu; về lòng trung thành, càng không phải bàn! Ai đáng tin hơn tôi chứ, Lâm Huyền?"

"Yên tâm, yên tâm."

Lâm Huyền mỉm cười xoa đầu VV, ấn nó xuống khi nó định nhảy lên:

"Trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài của tôi, chắc chắn cậu sẽ có một chỗ. Nhưng bây giờ, nhiệm vụ quan trọng trước tiên là chúng ta phải kiểm tra hết tài liệu trong nhà của Newton."

"Dữ liệu trong máy tính, dữ liệu lưu trữ lạnh, sổ tay viết tay... chúng ta phân công nhau làm việc, xem có thể tìm thấy thông tin hữu ích không."

...

Sau vài giờ lục lọi, Lâm Huyền và VV đã tìm kiếm khắp mọi ngóc ngách trong nhà của Newton.

Tuy nhiên, thu hoạch không được bao nhiêu.

Về bí ẩn của hằng số vũ trụ 42, không tìm được bất kỳ manh mối nào; rõ ràng Newton và Copernicus rất cẩn thận, họ chỉ giữ những thông tin quan trọng trong đầu. Nhưng về thân thế của

Newton, mối quan hệ với Copernicus, và lý do họ giết các nhà toán học, khoa học, thì đã được làm sáng tỏ khá nhiều.

"Về tuổi thật của Newton và việc ông ta hóa trang để tham dự các cuộc họp của câu lạc bộ, chúng ta đã đoán đúng."

Lâm Huyền gấp cuốn sổ tay lại, dựa vào ghế và nói:

"Những người sống ở thế kỷ 20 này thực sự có thói quen ghi chép bằng giấy bút, họ cảm thấy an tâm hơn khi viết mọi thứ ra sổ tay."

"Nhưng ở một khía cạnh nào đó, trong thời đại mà dữ liệu lớn, sao lưu đám mây, và dấu vết trên internet đều phổ biến, những cuốn sổ tay này thực sự bảo vệ sự riêng tư cá nhân tốt hơn."

"Cũng thật cảm ơn Newton đã giữ thói quen tốt này, giúp chúng ta có được những thông tin từ một thời đại xa xôi sau khi ông ta chết."

VV gật đầu:

"Có câu 'giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời'."

Nó nhẹ nhàng nói:

"Điều khó thay đổi nhất ở con người là những thói quen ăn sâu vào tiềm thức, giống như thói quen xoay bút của cậu. Ở thời đại công nghệ cao như hiện nay, thói quen thậm chí còn chính xác hơn cả đặc điểm sinh học hay DNA trong việc phân biệt con người."

"Chúng ta mang tất cả những thứ này đi, đến gặp Jask."

Lâm Huyền đứng dậy, sắp xếp lại những cuốn sổ tay có giá trị và đặt chúng gọn gàng lên bàn:

"Sau khi gặp Jask, chúng ta sẽ kể cho ông ấy nghe toàn bộ câu chuyện về Newton, sau đó nói với ông ấy về việc tôi sẽ thành lập

Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới."

VV "bật" nắp lên, chỉ vào bên trong thùng rác:

"Cứ bỏ hết vào trong tôi đi, nào là mấy cuốn sổ tay và cả két sắt nữa. Cậu ôm không nổi đâu, cứ ném hết vào đây."

Lâm Huyền chớp mắt:

"Thật là một ý tưởng mới mẻ."

Thế là.

Hắn bê chiếc két sắt chân không chứa tấm thư mời cuối cùng, đặt vào bên trong VV, sau đó bỏ thêm một loạt sổ tay của Newton vào.

Đậy nắp lại.

Một chiếc vali hoàn hảo.

"Đi du lịch với cậu thật tiện lợi."

Lâm Huyền khen ngợi:

"Nếu phần trên của cậu mà phẳng hơn chút nữa, tôi còn có thể cưỡi lên người cậu... nhưng bây giờ có quá nhiều chỗ nhô lên, chứng tỏ thiết kế ban đầu không hề tính đến công dụng này."

"Này này này! Cậu đừng quá đáng mà yêu cầu cao quá vậy chứ!"

VV không chịu nổi, quay ba vòng tại chỗ:

"Tôi đã làm việc rất chăm chỉ rồi đấy!"

...

Sau khi rời khỏi nơi ở của Newton, một người một thùng ngồi

máy bay tư nhân rời đi, rồi trở về khu đất tư nhân ở Brooklyn cũ của Jask tại Mỹ, để gặp gỡ vị tỷ phú già nhất thế giới.

Jask ngồi trên ghế, lật xem cuốn sổ tay của Newton:

"Thật không ngờ, Newton khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài lại trẻ đến vậy, và... ông ta đã giả vờ suốt bao nhiêu năm."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền đồng tình:

"Từ những cuốn sổ tay này có thể phân tích được rằng, trước khi gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus và Newton không hề quen biết nhau, hoàn toàn không có bất kỳ liên hệ nào; khi họ lần đầu tiên gặp nhau tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, Copernicus đã hơn 50 tuổi, còn Newton chỉ mới 20, là một sinh viên rất trẻ."

Jask thở dài, cảm thán:

"20 tuổi mà đã có thể giải mã được bức tranh nỗi buồn của Einstein và trả lời đúng ba câu hỏi kiểm tra, quả thật Newton xứng đáng với danh xưng thiên tài, chẳng trách ông ta sau đó có thể nghĩ ra một kế hoạch phức tạp như vậy."

"Hai người họ hợp tác, từ Einstein thu thập được vô số sự thật và bí mật về tương lai. Nhưng tiếc thay... từ góc nhìn hiện tại, chúng ta thấy rõ rất nhiều thông tin trong số đó là giả, ngay cả Einstein cũng đã bị lừa."

Lâm Huyền đổi tư thế, bắt chéo chân:

"Không thể trách họ được, kẻ đứng sau 'giật dây' để lừa Einstein quả thật rất xảo quyệt. Những tiên đoán về tương lai gần, có thể xác minh ngay lập tức, đều là sự thật, khiến người ta hoàn toàn tin tưởng; thậm chí những tiên đoán về tương lai vài trăm năm sau cũng đều đúng, nhưng chỉ riêng kết cục cuối cùng là giả

dối, điều này thực sự rất khó phát hiện."

Chương 1857: 42 là gì ? (3)

Chương 1857: 42 là gì ? (3)

"Trên đời, lời nói dối khó vạch trần nhất là lời bảy phần thật ba phần giả. Huống chi, lời tiên tri của Einstein là 99% thật, chỉ có 1% là giả, quả thực rất khó phân biệt."

Jask gấp cuốn sổ lại.

Ông nhắm mắt, suy nghĩ một lúc:

"Vậy, xét từ góc độ này, 'kẻ đứng sau giật dây', hay cái mà cậu gọi là 'thế lực bí ẩn', quả thực rất mạnh mẽ. Ít nhất... chúng có khả năng quan sát tương lai thật sự, nếu không, chúng không thể tạo ra một trò lừa hoàn hảo như vậy."

"Copernicus kiên quyết giết chết các nhà khoa học và nhà toán học, cũng vì trong tương lai giả dối mà Einstein thấy, nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 sẽ khiến nhân loại phơi bày và dẫn đến sự hủy diệt."

"Điều này thực sự rất kỳ lạ, chỉ là một con số 42 bình thường, mà tại sao lại có sức mạnh gì đó? Có điều gì bí ẩn đằng sau nó?"

"Ngay cả Einstein vào năm 1952, khi tính ra con số này, lập tức xuất hiện một khe nứt thời không và hai hạt thời không bay ra."

"Vậy nên... chỉ cần tính ra được 42, chứ chưa cần hiểu hết bí mật của nó, đã xảy ra hiện tượng này. Phải chăng, lý do chính khiến kẻ đứng sau để Einstein thấy tương lai giả dối là vì chúng sợ rằng con người sẽ nắm được sức mạnh của 42?"

"Rất có khả năng."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Tôi và VV cũng đã phân tích. Có lẽ thế lực bí ẩn đã xác định được sự tồn tại của nền văn minh loài người vào khoảnh khắc Einstein tính ra con số 42, và ngay lập tức gửi hai hạt thời không tới."

"Hoặc có thể hiểu rằng, từ khoảnh khắc đó, nền văn minh loài người chúng ta đã bị đánh dấu... Kẻ đứng sau sử dụng Trái Đất như một điểm neo cho thiên niên trụ, để khóa chặt lịch sử của chúng."

"Chúng không quan tâm loài người tiến xa đến đâu, cũng hiểu rất rõ rằng không cần phải kiềm chế công nghệ của loài người, bởi dù con người có phát triển đến đâu trong hàng trăm năm nữa, so với chúng vẫn chỉ là côn trùng, có thể bị tiêu diệt trong nháy mắt."

"Nói cách khác, nền văn minh của loài người và cả hàng trăm triệu năm tiến hóa của sự sống trên Trái Đất, trong mắt 'thế lực bí ẩn', hoàn toàn không có giá trị gì; điều duy nhất chúng cần là sử dụng Trái Đất làm điểm neo cho thiên niên trụ, chỉ đơn giản vậy thôi."

"Nhưng, hằng số vũ trụ 42 là một chiếc hộp Pandora không thể dự đoán trước. Đây có lẽ là thứ duy nhất có thể đe dọa đến thế lực bí ẩn, vì thế chúng đã khiến Einstein thấy tương lai giả dối, để đảm bảo hai điều—"

"1. Trong một thời gian đủ lâu, sử dụng thiên niên trụ để khóa chặt lịch sử."

"2. Tìm cách ngăn chặn loài người nghiên cứu quá sâu về hằng số vũ trụ 42, ngăn việc con người nắm bắt được sức mạnh thật sự của nó, khiến tình hình vượt ngoài tầm kiểm soát."

"Có lẽ đây cũng là lý do tại sao đến năm 2624 chúng mới hủy

diệt Trái Đất, vì vào thời điểm đó, thiên niên trụ đã mất ổn định và gần như không còn hiệu quả, nền văn minh loài người đã không còn giá trị, nên tiêu diệt là cách chắc chắn nhất."

"Hừ."

Jask cười lạnh hai tiếng:

"Thật vô sỉ và thối nát."

"Kẻ đứng sau giật dây vừa muốn khóa chặt lịch sử, vừa muốn ngăn loài người hiểu được bí mật của 42. Cậu có thấy điều này giống với 'Hiệp ước không phổ biến vũ khí hạt nhân' trước đây không?"

"Trên quy mô Trái Đất, vũ khí hạt nhân từng là thứ không thể chống lại, không thể phòng vệ, không thể cạnh tranh; ai sở hữu vũ khí hạt nhân, người đó có tiếng nói trong trật tự thế giới."

"Nếu đặt lên quy mô vũ trụ, có lẽ hằng số vũ trụ 42 cũng giống như vũ khí hạt nhân trên Trái Đất, không thể đối kháng, không thể phòng thủ, không thể vượt qua. Có lẽ thế lực bí ẩn không muốn một nền văn minh yếu kém như loài người nắm giữ sức mạnh này, chúng muốn độc chiếm nó."

Tuy nhiên...

Lâm Huyền lắc đầu:

"Không, Jask, tôi không nghĩ như vậy."

"Tôi cho rằng, kẻ đứng sau đóng thiên niên trụ cũng chưa hoàn toàn nắm được sức mạnh thật sự của 42."

?

Jask nghiêng đầu:

"Tại sao cậu lại nghĩ vậy?"

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên:

"Nếu sức mạnh của 42 thực sự khủng khiếp như vậy, thì tại sao chúng lại phải mất công đóng thiên niên trụ và khóa chặt lịch sử?"

"Việc chúng vẫn phải dựa vào thiên niên trụ để khóa lịch sử và đề phòng chúng ta nghiên cứu hằng số vũ trụ 42 cho thấy rằng 'kẻ đứng sau' vẫn chưa đủ mạnh. Chúng chưa mạnh đến mức có thể bỏ qua tất cả."

Jask ngây người một lúc.

Ông cau mày.

Chương 1858: 42 là gì ? (4)

Chương 1858: 42 là gì ? (4)

Rồi ông giơ ngón tay cái lên, tán thưởng Lâm Huyền:

"Ý tưởng xuất sắc!"

Nói xong, ông đứng dậy, đi đến bảng đen nhỏ, cầm bút điện tử lên và viết "cạch cạch" từng dòng:

"Theo suy nghĩ của cậu, quá trình hiểu biết về hằng số vũ trụ 42 có thể chia thành ba giai đoạn."

Jask lần lượt viết lên bảng:

Tính ra 42.

Hiểu được sự thật về 42.

Nắm bắt sức mạnh của 42.

"Đúng vậy."

Ông ném cây bút điện tử đi, vỗ tay như thói quen:

"Chúng ta, loài người, hiện tại chỉ mới ở giai đoạn tính ra con số 42, nhưng chỉ tính ra nó thì chẳng có tác dụng gì, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, mà ngược lại, có thể khiến chúng ta trở thành con rối cho những kẻ đứng sau có âm mưu."

"Còn kẻ đứng sau đóng thiên niên trụ trên Trái Đất, chắc hẳn đã ở giai đoạn thứ hai. Chúng đã tính ra 42 và hiểu được sự thật về nó, nên biết rất rõ sức mạnh khủng khiếp của 42."

"Chúng chắc chắn cũng muốn nhanh chóng nắm bắt sức mạnh của 42, nhanh chóng có được khả năng đối kháng với chân lý vũ trụ. Nhưng điều này không thể diễn ra trong một sớm một chiều. Tôi nghĩ rằng để nắm bắt được sức mạnh thực sự của 42, có lẽ cần sự nghiên cứu của toàn bộ vũ trụ, hoặc... cần một 'thiên tài cấp vũ trụ' thực sự."

"À, tôi luôn cảm thấy một điều không thể hiểu được."

Jask nhìn Lâm Huyền và VV:

"42, suy cho cùng chỉ là một con số bình thường, bất kỳ ai cũng có thể viết nó ở bất kỳ đâu. Nhưng con số đó... thực sự có thể ẩn chứa sức mạnh hủy diệt lớn lao sao? Nguyên lý thực sự là gì?"

"Kiến thức."

Lâm Huyền nói:

"Kiến thức chính là sức mạnh, đó là một chân lý cổ xưa. Khi Einstein đề xuất phương trình khối lượng-năng lượng $E=mc^2$, ông ấy cũng không ngờ rằng phương trình đơn giản đến tuyệt vời này lại có thể tạo nên đám mây hình nấm làm chấn động thế giới."

"Vì vậy, 42 có lẽ cũng giống như vậy. Khi chúng ta chưa hiểu được nó, nó chỉ là một con số bình thường. Chỉ khi hiểu thấu, chúng ta mới thực sự biết 42 có ý nghĩa gì và chứa đựng sức mạnh đáng sợ ra sao."

...

Nghe những lời của Lâm Huyền, Jask gật đầu.

Nếu ví 42 như phương trình khối lượng-năng lượng, thì quả thật dễ hiểu hơn nhiều.

Nhưng.

Nhìn vào tình hình hiện tại, liệu có khả năng con người thực sự có thể hiểu và nắm bắt được hằng số vũ trụ 42 không?

Jask bất lực giơ tay lên:

"Tôi không muốn dội gáo nước lạnh vào cậu đâu, nhưng nhìn xem, bên cậu có Lưu Phong và Cao Văn, đều là những thiên tài kiệt xuất, cả hai đã nghiên cứu hàng trăm năm, nhưng cuối cùng chỉ tính ra kết quả của hằng số vũ trụ là 42, còn về việc hiểu 42 thì gần như không có bất kỳ tiến triển nào."

"Tất nhiên, tôi không nói họ không giỏi. Cao Văn là thiên tài thông minh nhất mà tôi từng gặp, tôi rất tôn trọng ông ấy, và những năm qua, ông ấy đã giúp tôi giải quyết rất nhiều vấn đề nghiên cứu."

"Nhưng ngay cả một thiên tài như vậy cũng không thể hiểu được sự thật về 42... thêm vào đó, ngay cả một người xuất chúng như Einstein cũng chỉ dừng lại ở việc tính ra 42, rồi không thể tiến xa hơn."

"Trong tình huống này, liệu có thể có một thiên tài còn thông minh hơn Cao Văn và Einstein xuất hiện để hiểu thấu 42 không? Liệu giới hạn của loài người có phải là không thể hiểu và nắm bắt được 42?"

"Không."

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn nhớ về một già một trẻ bị xe tải cán qua;

Hắn nhớ về những con số 42 được viết đầy trên tường của ngôi nhà cũ;

Hắn nhớ về thiên tài tuyệt thế mà ngay cả Cao Văn đại đế cũng khen ngợi và khâm phục;

Hắn nhớ về người đàn ông bí ẩn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cha của Đại Kiểm Miêu, người chưa bao giờ xuất hiện trước mặt ai—

Trần Hòa Bình.

"Có một người... ông ấy đã làm được."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Ít nhất, người đó khác biệt với Einstein, Lưu Phong, và Cao Văn; không chỉ tính ra được hằng số vũ trụ 42, mà còn đi trước tất cả, hiểu thấu được sự thật của 42."

Những suy nghĩ như những tia sáng chiếu ngược lại quá khứ...

Lâm Huyền chợt nhận ra.

Có lẽ, tất cả sự thật và đáp án đã được tiết lộ từ giấc mơ thứ hai.

Đó là một thầy giáo dạy toán tiểu học bình thường.

Ông ấy đã nghiên cứu cuốn sách cổ Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ suốt nhiều thập kỷ, và sau khi tính ra kết quả 42, ông ấy đã đóng cửa vài tháng liền.

Ông ấy không chỉ viết số 42 lớn nhỏ khắp các khe gạch, mà còn cố ý viết từng nét chữ không chồng chéo nhau.

Chắc chắn điều đó có ý nghĩa gì đó, chắc chắn phải ẩn chứa một bí mật nào đó!

Trần Hòa Bình đã hiểu thấu hằng số vũ trụ 42.

Hành vi của ông trở nên kỳ quái, tinh thần suy sụp.

Lâm Huyền vẫn nhớ cảnh Đại Kiểm Miêu bắt chước Trần Hòa

Bình khi phát điên:

Khuôn mặt đờ đẫn.

Ánh mắt vô hồn.

Cả người như bị ma nhập, gặp ai cũng nắm chặt lấy cánh tay, giọng run rẩy lặp đi lặp lại câu nói đó:

"42... ở khắp mọi nơi."

Chương 1859: No1. Lâm Huyền (1)

Chương 1859: No1. Lâm Huyền (1)

"Vì vậy, đây cũng là lý do tôi muốn tái lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Lâm Huyền thu hồi suy nghĩ, nhìn Jask và nói:

"Sức mạnh của một người cuối cùng cũng là yếu ớt, chi bằng tập hợp những người thông minh nhất trên thế giới lại, cùng nhau suy nghĩ, cùng nhau giải quyết những vấn đề khó khăn."

Nghe vậy, Jask gật đầu:

"Điều này có lẽ… cũng là điều mà Einstein thực sự mong đợi, cũng là lời dặn dò cuối cùng của ông ấy đối với cậu. Nếu Einstein biết rằng người mà ông ấy tin tưởng nhất, Douglas, đã tái lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chắc chắn ông ấy sẽ cảm thấy an ủi."

Jask tiếp tục cầm cuốn sổ tay của Newton trên bàn, mở sang tập tiếp theo.

Vừa xem vừa phân tích:

"Newton 20 tuổi đã liên minh với Copernicus khi ông ta hơn 50 tuổi, và để che giấu mục đích thực sự của họ, họ đã cố tình để Newton 20 tuổi cải trang thành một ông lão cùng tuổi với Copernicus."

"Vì vậy, khi Galileo và Da Vinci gia nhập câu lạc bộ, điều họ thấy chính là hai ông lão đối đầu gay gắt như kẻ thù; Newton đã

đóng vai này… suốt hàng chục năm, vì thế đến khi chúng ta cùng nhau ngủ đông vào năm 2025, Newton chỉ mới ngoài sáu mươi, chưa phải quá già."

"Hiện tại, Câu Lạc Bộ Thiên Tài, vốn có chín thành viên, chỉ còn ba người sống sót, lần lượt là cậu, tôi và Galileo. Cậu dự định tái lập câu lạc bộ như thế nào? Và dự định mời ai làm thành viên?"

"Tất nhiên là những người bạn đáng tin cậy."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Tôi luôn tin rằng, đoàn kết và niềm tin mới là nguồn sức mạnh thực sự. Tôi đã nghĩ ra những người sẽ mời, và dĩ nhiên, người đầu tiên tôi muốn mời chính là ông, Jask."

"Hahaha."

Jask cười sảng khoái, người đàn ông tóc hoa râm này, vẫn giữ nguyên phong thái như khi còn trẻ, mang lại cảm giác như một tay chơi cợt nhả.

Thời gian đã lấy đi rất nhiều thứ từ ông, nhưng dường như chẳng lấy đi điều gì.

"Cảm ơn cậu đã coi trọng tôi, Lâm Huyền."

Ánh mắt Jask lóe lên tia sáng:

"Trong thời đại xa lạ này, tôi chỉ còn lại các cậu, những người bạn, những chiến hữu. Tất nhiên tôi rất muốn tham gia Câu Lạc Bộ Thiên Tài của cậu, cầu còn không được."

"Mặc dù tôi không biết cậu định tổ chức câu lạc bộ theo hình thức nào, nhưng nếu giống như cách của Einstein… thì hãy để chỗ No.7 cho tôi, đó là con số may mắn của tôi."

"Chắc chắn rồi."

Lâm Huyền bắt tay với Jask:

"Hy vọng lần này, Câu Lạc Bộ Thiên Tài có thể thực sự hoàn thành sứ mệnh, mang lại cho nhân loại… một tương lai tốt đẹp thực sự!"

……

Sau khi rời khỏi Mỹ, Lâm Huyền và VV trở về Đại học Rhine ở Đông Hải, Long Quốc.

Trong phòng thí nghiệm tuyệt mật, trên chiếc đồng hồ thời không mà Lưu Phong cải tạo, vẫn hiện một con số bất biến——

0.0001764

"500 năm rồi."

Lưu Phong trung niên cảm thán:

"Độ cong thời không và đường dây thế giới đã gần 500 năm không thay đổi; dù cậu đã làm rất nhiều việc trong những năm qua, tìm được Einstein, hồi sinh VV, thậm chí giết chết Newton… nhưng tất cả những điều đó vẫn không ảnh hưởng đến độ đàn hồi thời không, đường dây thế giới này thực sự quá bền vững."

Lâm Huyền kéo ghế ngồi xuống:

"Chung quy lại, tất cả đều do siêu thảm họa năm 2600 mà Galileo gây ra quá triệt để. Dù thế giới năm 2599 có ra sao, thì thảm họa toàn cầu này đã đẩy mọi thứ về lại điểm khởi đầu, nếu không thể đảo ngược sự kiện trọng yếu này… có lẽ chúng ta thực sự rất khó lay chuyển được đường dây thế giới."

"Nhưng."

Lưu Phong gãi đầu:

"Dù Newton ẩn náu rất kỹ, ông ta vẫn hoạt động trên thế giới này, và với siêu trí tuệ nhân tạo VV, việc phân tích dữ liệu lớn để tìm ra ông ta là khả thi."

"Nhưng Galileo thì sao? Chúng ta phải tìm ông ta bằng cách nào? Ở thời điểm này, ông ta chắc chắn đang ngủ đông trong khoang ngủ… nếu khoang ngủ của ông ta được ẩn giấu kỹ và có nguồn năng lượng độc lập, không kết nối với mạng lưới, thì ngay cả VV cũng không thể tìm ra dấu vết của Galileo."

Cao Văn, người đang chăm chú lắng nghe, cũng gật đầu đồng ý:

"VV chỉ mất vài giờ để tìm ra Newton giữa biển người, nhưng tìm Galileo lâu như vậy mà không có bất kỳ manh mối nào, điều đó thực sự đáng nghi… Galileo rốt cuộc ẩn náu ở đâu? Ông ta có thực sự còn trên Trái Đất không?"

"Đồng thời, có một điều khác khiến tôi bận tâm."

Cao Văn đứng dậy, đi tới bên chiếc thùng rác hợp kim hafnium, gõ lên vỏ ngoài sáng bóng của VV:

"Lâm Huyền, cậu cũng đã nói rồi, trong tương lai của giấc mơ thứ chín, vẫn không tìm thấy sự tồn tại của VV, cứ như thể VV lại bị tiêu diệt một lần nữa."

"Vậy thì lần này, rốt cuộc là ai đã tiêu diệt VV? Nghĩ đi nghĩ lại, dường như kẻ thù của chúng ta chỉ còn lại Galileo."

"Ở đây, mâu thuẫn đã xuất hiện. VV có thân thể làm từ hợp kim hafnium, hơn nữa nó là một dạng dòng dữ liệu, có thể lưu trữ trong bất kỳ thiết bị mạng nào, thậm chí cả thiết bị ngoại tuyến, thì dạng sự sống số hóa này làm sao có thể bị tiêu diệt hoàn toàn được?"

"【Phải chăng, thảm họa toàn cầu mà Galileo gây ra vào năm

2600, thực chất cũng là một loại bom thời không? Chính vì vậy mà nó có thể tiêu diệt VV trên phạm vi toàn cầu?】"

Lâm Huyền lắc đầu:

Chương 1860: No1. Lâm Huyền (2)

Chương 1860: No1. Lâm Huyền (2)

"Đây thực sự là một việc rất khó tin, tôi cũng chưa nghĩ ra. Tuy nhiên… bước tiếp theo của chúng ta chắc chắn là tìm cách tìm ra Galileo trước."

"Nói đến điều này, tôi chợt nhớ ra rồi."

Lâm Huyền mỉm cười nhẹ, ngước lên nhìn Cao Văn:

"Miếng bánh lớn mà tôi từng vẽ cho anh, giờ cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi."

"Hả?"

Trên đầu Cao Văn xuất hiện một dấu chấm hỏi:

"Cậu từng vẽ bánh cho tôi à? Sao tôi chẳng nhớ gì cả?"

"Anh đương nhiên là không nhớ rồi..."

Lâm Huyền cúi đầu, hồi tưởng lại những điều đã xảy ra trong giấc mơ thứ sáu.

Khi đó.

Lâm Huyền và Cao Văn đứng trên một bệ cao nhìn ra xa nơi bộ lạc, Cao Văn chân thành nói với Lâm Huyền:

"Mặc dù nhiều điều cậu nói, tạm thời tôi vẫn chưa thể hiểu được. Nhưng không sao cả, cậu đi đâu, chúng tôi theo đó. Chúng

tôi đều đã quyết tâm, dốc cả sinh mạng để cùng cậu mạo hiểm."

"Dù chúng ta thực sự mới quen biết chưa đến 12 tiếng, nhưng cậu mang lại cho chúng tôi cảm giác rất đáng tin cậy, hơn nữa tư duy cũng rất rõ ràng, giống như... giống như một vị lãnh đạo thực thụ vậy."

Đây là lần đầu tiên có người nói rằng Lâm Huyền giống như một vị lãnh đạo.

Dù bề ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực tế chỉ nhờ vào việc lặp lại nhiều lần mới khiến cho Cao Văn đại đế phải sửng sốt, đến mức anh ấy ngỡ ngàng không ngừng.

Chính từ khoảnh khắc đó, Lâm Huyền bắt đầu nhận ra rõ ràng trách nhiệm và nghĩa vụ đang đè nặng trên vai mình.

Giống như những gì Anh Quân từng nói với hắn:

"Lịch sử sẽ không trách móc những người yếu đuối, nhưng nếu anh có khả năng vượt trội hơn người, thì anh bắt buộc phải làm những điều mà người khác không thể làm được, đó chính là sứ mệnh của anh."

"Nếu anh thực sự chỉ là một người bình thường... em đã để anh lại rồi."

"Anh có bao giờ tự hỏi, tại sao chỉ có anh mới có những giấc mơ tiên tri kỳ diệu này? Tại sao chỉ có anh mới mơ đi mơ lại ngày tận thế của nhân loại?"

Vì vậy.

Khi đó, Lâm Huyền, nhìn Cao Văn đại đế, người đã công nhận mình, đã long trọng hứa hẹn:

"Tôi sẽ nhớ mãi ngày hôm nay. Anh là người đầu tiên trên thế

giới nói rằng tôi giống như một lãnh đạo. Dù ngày mai anh sẽ quên đi... nhưng tôi hứa với anh, khi nào tôi thực sự trở thành một lãnh đạo, chỉ vì lời công nhận quý báu này, tôi chắc chắn sẽ dành cho anh vị trí No.2 dưới trướng mình."

Vậy thì.

Vị trí No.2 đó, chắc chắn là bây giờ rồi.

Lâm Huyền đứng dậy, bước đến bên cạnh Cao Văn đại đế, vỗ vai anh:

"Anh không nhớ cũng không sao. Tôi nhớ là đủ rồi."

……

Vài ngày sau.

Trên tầng cao nhất của Đại học Rhine, trong một phòng họp được trang trí theo phong cách cổ điển và xa hoa.

Một chiếc ghế gỗ đỏ được đặt trên bậc thang, tám chiếc ghế chia thành hai hàng xếp ở dưới, giống hệt bố cục của phòng họp Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước kia.

Đây là sự cố tình sắp đặt.

Lâm Huyền và Jask đều cho rằng việc giữ lại càng nhiều hình thức ban đầu càng tốt chính là sự tôn trọng đối với Einstein và mục đích ban đầu của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Cạch ————

Cánh cửa phòng họp lộng lẫy được đẩy mở, Cao Văn ngẩng cao đầu bước trên tấm thảm lông cừu, mắt nhìn thẳng phía trước, cảm nhận bầu không khí cổ kính mà uy nghiêm trong căn phòng, đầy ắp sự dày đặc của thời gian.

Ông vốn dĩ là người đến từ thời đại cũ, và thời gian ở đây… dường như còn cũ kỹ hơn cả ông ấy.

Hôm nay là buổi họp mặt đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài do Lâm Huyền tổ chức, và vì Cao Văn sống ngay trong khuôn viên trường, nên anh ấy đến sớm nhất.

Cuộc họp này khiến Cao Văn vô cùng mong đợi.

Ước mơ từ nhỏ của anh là trở thành một người có ích cho xã hội, cho thế giới, mong muốn cống hiến hết khả năng của mình cho nhân loại.

Nhưng.

Trong thẳm sâu, luôn có một thiên tài vượt xa Cao Văn nhiều năm, khiến anh mãi mãi chậm một bước, chỉ có thể sống dưới cái bóng của người đó, điều này khiến Cao Văn vô cùng phiền não, thậm chí có lúc tinh thần suy sụp.

Nhưng…

Những lo âu và phiền muộn đó giờ đã là quá khứ.

Từ khi Lâm Huyền và Lưu Phong mời anh gia nhập Đại học Rhine, anh cảm giác số phận của mình như một chiếc xe đang trôi dạt, bỗng nhiên quay 360 độ.

Bàn tay đen tối điều khiển số phận anh không còn xuất hiện nữa;

Anh có thể thoải mái thể hiện tài năng của mình, đột phá ở nhiều lĩnh vực khác nhau;

Không ai đi trước anh, không ai cố gắng vượt mặt anh.

Và bây giờ…

Lâm Huyền.

Hắn sắp dẫn họ vào một tầm nhìn cao hơn, một thế giới rộng lớn hơn, để đối mặt với những vấn đề phức tạp hơn và những trận chiến khó khăn hơn.

Cao Văn đại đế vị trí ghế đầu tiên bên trái, gần bục nhất, rồi ngồi xuống.

【No.2 Cao Văn】

Chương 1861: No1. Lâm Huyền (3)

Chương 1861: No1. Lâm Huyền (3)

Cạch ————

Lại một lần nữa, cánh cửa bị đẩy mở.

Lưu Phong đẩy lại kính mắt, bước vào.

Anh nhìn Cao Văn, cả hai gật đầu ra hiệu, rồi Lưu Phong ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Cao Văn, gần bục nhất, được xem là cánh tay đắc lực của Lâm Huyền.

【No.3 Lưu Phong】

Rầm ————

Lần này, cánh cửa bị đẩy mạnh.

Một chiếc thùng rác làm bằng hợp kim hafnium sáng bóng từ từ tiến vào, di chuyển trên băng chuyền.

Thân hình tròn trịa và thân phận là thùng rác dường như hoàn toàn không phù hợp với phong cách sang trọng của hội trường; nhưng không ai thắc mắc về sự hiện diện của nó tại đây, vì nó là linh vật của Đại học Rhine…

"Cậu mãi là lão đại của chúng tôi!"

Thân hình nặng nề của VV không thể ngồi vừa ghế, nó chỉ có thể đứng bên cạnh chân ghế, như một vũ khí mạnh nhất hiện tại

của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

【No.4 VV】

Thùng rác vừa đứng yên đã lập tức giơ cao tay chào mừng:

"Hoan hô! Đại nhân ngài uy vũ! Đại nhân ngài đã đến, thế gian sẽ thái bình!"

Cạch——— một âm thanh nhẹ nhàng khác vang lên, người tài giỏi nhất thế giới về máy tính, Trình Thiên, bước vào.

VV ngay lập tức hóa thân thành một robot chỉ huy giao thông, tư thế chuẩn chỉnh, đứng thẳng tắp, dẫn đường cho Trình Thiên vào chỗ ngồi.

Vị ân nhân cứu mạng này tất nhiên phải ngồi đối diện với VV.

Trình Thiên dù là thành viên trẻ tuổi nhất của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới, nhưng tài năng của cậu đã được cả thế giới công nhận, thậm chí vượt trội hơn cả thành viên trước đây là Kevin Walker (Turing).

Đây là thiên tài thứ năm dưới trướng của Lâm Huyền…

【No.5 Trình Thiên】

Sau đó.

Cánh cửa hội trường lại mở ra, Đỗ Dao và Jask cùng bước vào.

Đỗ Dao trông vẫn trẻ trung và xinh đẹp như thường lệ.

Cô ấy đã ngủ đông rất lâu, dù đã tỉnh dậy vài lần ngắn ngủi, nhưng thời điểm đó công nghệ chưa phát triển đủ để đáp ứng yêu cầu của cô, nên nghiên cứu của cô không thể tiến triển sâu hơn.

Vì vậy, cô quyết định dùng thời gian đổi lấy không gian, 500

năm trôi qua, cô chỉ già đi khoảng mười tuổi, và bây giờ vẫn còn trẻ trung, rạng rỡ.

Cô ấy và Jask lần lượt ngồi vào chiếc ghế thứ ba bên trái và thứ ba bên phải.

【No.6 Đỗ Dao】

【No.7 Jask】

Khi mọi người đã ngồi đủ, Jask nhìn hai chiếc ghế trống cuối cùng rồi cười nhẹ:

"Không biết… tương lai sẽ có những người bạn nào ngồi lên hai chiếc ghế này."

Ông quay đầu lại, nhìn quanh khung cảnh quen thuộc này, rồi cảm thán:

"Khi ở trong Câu Lạc Bộ Thiên Tài trước đây, tôi cũng ngồi ở vị trí số 7, và là người thứ bảy gia nhập câu lạc bộ."

"Lúc đó tôi cũng như bây giờ, nhìn hai chiếc ghế trống cuối cùng, tưởng tượng về những thiên tài thú vị sẽ gia nhập câu lạc bộ."

"Nhưng kết quả thật đáng tiếc, tôi gặp kẻ hèn hạ nhất là Turing, và gặp người chính trực dũng cảm nhất là Lâm Huyền. Khoảnh khắc này thật giống với khoảnh khắc trước kia, việc chờ đợi những thành viên mới gia nhập giống như mở hộp bất ngờ, đầy hồi hộp và phấn khích."

"Nhưng… tôi rất tin tưởng vào việc Lâm Huyền lựa chọn nhân tài, giống như mọi người đang ngồi đây, tôi rất thích các bạn! Và tôi cũng rất thích nơi này!"

Jask nói rất chân thành.

Dù đây vẫn là Câu Lạc Bộ Thiên Tài, nhưng nó không giống với câu lạc bộ trước đây.

Ở đây không cần phải đeo mặt nạ;

Không cần phải đề phòng lẫn nhau;

Không cần phải đấu đá ngầm hay toan tính riêng tư.

Tất cả mọi người đều tập trung vì một mục tiêu chung, cùng nhau cố gắng, cùng nhau tìm ra giải pháp.

Có lẽ…

Jask siết chặt nắm đấm.

Có lẽ…

Câu Lạc Bộ Thiên Tài của Lâm Huyền…

Thực sự có thể tạo nên kỳ tích!

Cạch ————

Cánh cửa hội trường mở ra lần cuối cùng.

Ánh trăng trong trẻo chiếu vào, bầu trời đêm ngoài kia đã chuyển sang rạng sáng.

Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới vẫn giữ nguyên truyền thống, tổ chức họp vào lúc 00:42 ngày mùng 1 hàng tháng.

"Xin lỗi, có lẽ tôi đã đến trễ một chút."

Lâm Huyền mỉm cười, đóng cửa lại, bước trên tấm thảm đỏ, nhìn mọi người ngồi hai bên:

"Nhưng quy chế của câu lạc bộ chúng ta không quá khắt khe và nghiêm ngặt, ngay cả khi các bạn đến muộn, chúng ta vẫn hoan

nghênh sự tham gia của bạn giữa chừng."

Hắn bước lên bậc thang, tiên đế bục cao, ngồi xuống chiếc ghế duy nhất ở giữa——

【No.1 Lâm Huyền】

"Tiếp theo, tôi sẽ kể một câu chuyện rất dài."

Lâm Huyền ngồi thẳng dậy:

"Đây là một câu chuyện bắt đầu từ năm 1952 và kết thúc vào năm 2624."

"Nó là câu chuyện về tôi, về Einstein, về thiên niên trụ, về một giấc mơ kỳ lạ."

"Đồng thời…"

Hắn dừng lại.

Ngẩng đầu lên, từ trái sang phải, lần lượt nhìn những gương mặt của các đồng đội:

"Đồng thời…"

"Nó cũng sẽ là câu chuyện về tương lai của chúng ta."

Chương 1862: Vùng đất cấm (1)

Chương 1862: Vùng đất cấm (1)

Những người ngồi dưới đài đều là những người bạn lâu năm của Lâm Huyền.

Tuy nhiên, trong suốt những năm qua, Lâm Huyền chưa từng chia sẻ toàn bộ thông tin và tình báo với mọi người. Dù vì lý do bảo mật hay vì an toàn, hắn đã giấu đi nhiều điều.

Nếu phải nói thật lòng, chỉ có VV và Lưu Phong là biết toàn bộ câu chuyện, bởi họ là những chiến hữu đầu tiên ở bên cạnh Lâm Huyền, hỗ trợ hắn trong những trận chiến và các cuộc phiêu lưu.

Và bây giờ.

Lâm Huyền sắp làm điều mà Einstein từng muốn nhưng chưa thành công – tiết lộ mối nguy hiểm thực sự của tương lai và ngày tận thế cho các thiên tài, để họ có thể cùng nhau suy nghĩ, đoàn kết, khám phá và cứu lấy tương lai của nền văn minh nhân loại!

Lần này...

Ngồi ở vị trí No.1 của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới, Lâm Huyền không che giấu bất kỳ điều gì, hắn kể hết mọi sự thật và bí mật mà mình biết.

Không cần đặt câu hỏi,

Không cần hạn chế,

Không cần giấu diếm bất kỳ kế hoạch nào trong lòng mỗi người,

Mọi người ngồi đây chính là một cộng đồng cùng chung một con thuyền.

Đây.

Mới thực sự là Câu Lạc Bộ Thiên Tài!

……

Lâm Huyền đã dùng rất nhiều thời gian để kể lại mọi chuyện, từ năm 1952.

Einstein, CC, thiên niên trụ, hạt thời không, những màn kịch thiện ác của Newton và Copernicus, sự tranh chấp thế kỷ giữa Galileo và Da Vinci, Quý Tâm Thủy và Bảy Tội Lỗi, Kevin Walker và VV, thư mời từ Câu Lạc Bộ Thiên Tài, bức tranh "Nỗi buồn của Einstein", "Dẫn nhập về Hằng số Vũ trụ", giấc mơ và bí ẩn của con số 42, sự tan biến của Sở An Tình, những mảnh ký ức của CC, và cuối cùng… ánh sáng trắng hủy diệt vào lúc 00:42 ngày 29 tháng 8 năm 2624.

Đây là sự lưu lạc của nhiều thế hệ.

Giờ đây.

Ngọn đuốc của trách nhiệm này, cùng với sự thay đổi giữa Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũ và mới, đã được chuyển giao cho Lâm Huyền; và hắn cũng sẽ tiếp nối ý chí và tâm nguyện của Einstein, mang đến cho nhân loại một ngày mai tươi đẹp, và một tương lai vô tận.

"Toàn bộ câu chuyện là như vậy."

Lâm Huyền kể xong tất cả, nhìn xuống các bạn bè của mình, ai nấy đều tròn mắt ngạc nhiên.

Trước đây, họ chỉ biết đôi chút về quá khứ của Lâm Huyền, nhưng không ngờ rằng… mọi chuyện lại hoành tráng và đầy những khúc mắc dài đằng đẵng đến thế.

Không ai nói một lời.

Họ đang tiêu hóa những sự kiện nghe như thần thoại, nhưng đồng thời càng hiểu rõ hơn rằng trong bóng tối của thế giới, có những bàn tay nào đang điều khiển tất cả.

"Khụ khụ."

Đỗ Dao ho nhẹ hai tiếng, ngẩng đầu lên nói:

"Vậy nên, mục tiêu chính của chúng ta hiện giờ có hai điều, có thể nói từ góc độ cấp bách và quan trọng, thì chúng cũng theo thứ tự trước sau —"

"【1, Nhanh chóng tìm ra Galileo, ngăn chặn siêu thảm họa năm 2600, và từ đó làm thay đổi độ cong thời không, khiến đường dây thế giới dịch chuyển.】"

"【2, Tìm cách khám phá ra sự thật về ánh sáng trắng hủy diệt vào năm 2624, và dốc toàn lực ngăn chặn nó tiêu diệt Trái Đất, để nền văn minh nhân loại có thể tiếp tục tồn tại.】"

"Đúng vậy."

Lưu Phong gật đầu:

"Chỉ số trên đồng hồ thời không đã không thay đổi trong suốt 500 năm qua, lý do là vì đường dây thế giới này là một ‘đường dây thế giới toàn diệt’, được hình thành bởi nhiều yếu tố kết hợp."

"Tất nhiên, kết cục ‘toàn diệt’ này là sự thật mà Lâm Huyền đã thấy, nhưng trong mắt Einstein và những người như Copernicus và Newton, những người tin tưởng tuyệt đối vào Einstein… đường

dây thế giới ‘toàn diệt’ này lại chính là ‘đường dây thế giới hoàn hảo nhất’."

Lưu Phong vừa nói xong.

Trình Thiên giơ tay phải lên:

"Tôi có một câu hỏi."

Là thành viên trẻ nhất, cậu ấy xoa cằm, nhíu mày nói:

"Tôi nghĩ rằng có một điểm mù ở đây mà chúng ta cần làm rõ. Đó là…"

"Theo những gì Lâm Huyền đã nói, trước đây đã có nhiều lần đường dây thế giới và loài người gần như bị tiêu diệt, chẳng hạn như trong giấc mơ thứ năm và giấc mơ thứ sáu, khi công nghệ và văn minh đều suy giảm nghiêm trọng, và dân số toàn cầu chỉ còn vài triệu người, điều này không khác gì với việc loài người bị tiêu diệt."

"Hơn nữa, trong giấc mơ thứ chín, nếu chúng ta vẫn có thể tìm thấy dấu vết của Mạch Mạch, điều đó có nghĩa là nền văn minh nhân loại trên thực tế chưa bị tiêu diệt hoàn toàn; khu vực Đông Hải vẫn có thể tìm thấy một người sống sót như Mạch Mạch… vậy còn những căn cứ ngủ đông ngầm mà Lâm Huyền chưa phát hiện ra thì sao? Trên toàn thế giới còn rất nhiều căn cứ ngủ đông khác nữa?"

"Vì vậy, có một điều rất kỳ lạ ở đây——"

"【Tại sao chỉ có giấc mơ thứ chín, chỉ có đường dây thế giới 0.0001764 này, mới khiến Einstein cảm thấy đây là tương lai đẹp nhất và hoàn hảo nhất, mà không phải là những đường dây thế giới khác?】"

Chương 1863: Vùng đất cấm (2)

Chương 1863: Vùng đất cấm (2)

"Rõ ràng rất nhiều đường dây thế giới đều có ngày tận thế, và mỗi đường dây cuối cùng đều bị ánh sáng trắng hủy diệt... theo như tôi hiểu, chỉ cần ánh sáng trắng cuối cùng tiêu diệt được tất cả, thì các đường dây thế giới này gần như không có sự khác biệt gì."

VV nhanh chóng giơ ngón tay cái về phía Trình Thiên, hào hứng gật đầu:

"Đúng vậy! Đại nhân Trình Thiên nhìn thấu mọi chi tiết thật sắc bén!"

"Tuy nhiên, vấn đề này nếu kết hợp với các thông tin khác để xem xét, thì không khó để đoán ra câu trả lời."

Cao Văn nhìn Trình Thiên và giải thích:

"Trình Thiên, cậu đã bỏ qua một chi tiết, và đó cũng chính là chìa khóa của mọi sự thật... hằng số vũ trụ, số 42."

"Theo phân tích trước đây của chúng ta, những kẻ đứng sau bí ẩn và các thế lực thần bí hoàn toàn không sợ sự phát triển công nghệ của loài người ở bất kỳ mức độ nào; chúng nhìn loài người như cách con người nhìn kiến, dù chúng có làm gì đi chăng nữa, cũng không thể chống lại nổi một nồi nước sôi."

"Cho dù loài người có phát minh ra những vũ khí gấp hàng trăm, hàng vạn lần sức mạnh của vũ khí hạt nhân, thì đối với

những kẻ đứng sau và thế lực thần bí, chúng chỉ như tiếng khóc của một đứa trẻ, chẳng có gì đáng sợ."

"Nhưng, có một ngoại lệ duy nhất... đó chính là hằng số vũ trụ 42."

Cao Văn ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Vì vậy, tôi nghĩ bây giờ cậu có thể hiểu rõ sự khác biệt giữa giấc mơ thứ chín và các giấc mơ khác."

"Sự tồn tại của Einstein, của Lưu Phong, và cả sự tồn tại của cha Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, đều chứng minh rằng loài người có khả năng tính toán, hiểu và nắm bắt được số 42; và sức mạnh thực sự ẩn chứa sau số 42 mới là mối đe dọa duy nhất mà những kẻ đứng sau thực sự lo sợ."

Trình Thiên, vốn là một thiên tài tuyệt thế, hiểu ngay lập tức:

"Thì ra là vậy, lý do khiến Einstein chỉ nhìn thấy đường dây thế giới giả tạo hoàn hảo trên đường dây 0.0001764 là vì loài người gần như bị tiêu diệt hoàn toàn trên đường dây này! Không còn khả năng nào để lĩnh hội và nắm bắt hằng số vũ trụ 42!"

"Trên các đường dây thế giới trước đó, dù có siêu thảm họa năm 2400, nhưng sau 200 năm phát triển, trên Trái Đất vẫn còn hàng triệu người sống sót, cộng với dân số trên sao Hỏa, vẫn có khả năng trong số họ có người có thể nắm bắt được bí mật của số 42."

"Nhưng chắc chắn rằng, trong thế giới của giấc mơ thứ chín, không có ai có thể hiểu được số 42."

"Lý do rất đơn giản, tổng dân số quá ít, và khi việc sinh tồn còn là một vấn đề thì kiến thức bị thất truyền nghiêm trọng, số người còn lại thậm chí còn khó có thể tái hiện thời kỳ nông nghiệp, chứ đừng nói đến việc nghiên cứu toán học."

"Ngay cả cha của Đại Kiểm Miêu, Trần Hòa Bình, cũng không xuất hiện trong giấc mơ thứ chín, vì vậy... đối với những kẻ đứng sau, giấc mơ thứ chín chính là đường dây thế giới an toàn nhất, trên đường dây này, chắc chắn sẽ không có ai tính toán ra số 42 để đe dọa chúng."

"Nói cách khác, đường dây 0.0001764 không phải là đường dây tốt đẹp nhất cho nền văn minh loài người, mà là đường dây tốt đẹp nhất cho những kẻ đứng sau — chúng có thể hoàn thành sứ mệnh của thiên niên trụ, đồng thời ngăn chặn loài người nắm giữ sức mạnh của số 42, một công đôi việc hoàn hảo!"

Nghe cuộc thảo luận, Đỗ Dao cũng hiểu ra vấn đề:

"Trình Thiên phân tích rất chính xác, vì vậy những kẻ đứng sau mới khiến Einstein thấy một tương lai giả tạo hoàn hảo trên đường dây này. Như vậy, Einstein chắc chắn sẽ nỗ lực duy trì sự ổn định của đường dây này, để nó phát triển một cách bình thường."

"Từ góc nhìn của Einstein, loài người sẽ ngày càng thịnh vượng, thoát khỏi số phận tự diệt vong; nhưng thực tế, loài người lại đang ở trong một 'trại chăn nuôi' chết chóc, từng bước tiến tới vực thẳm hủy diệt."

"Sự khác biệt lớn nhất giữa siêu thảm họa năm 2600 và năm 2400 là thảm họa năm 2600 quá gần với năm 2624, cho dù có một số ít người sống sót, họ cũng không có đủ thời gian để làm bất cứ điều gì."

"Virus của Gauss, sự ngăn chặn khoa học của Newton, và thảm họa diệt thế của Galileo đã tạo thành một tam giác vững chắc, khiến đường dây thế giới này không thể phá vỡ."

Jask mỉm cười nhún vai:

"Đúng vậy, thưa Đỗ Dao tiểu thư vĩ đại, nếu không có tài năng siêu việt của cô trong lĩnh vực thần kinh học, thì chiếc mũ điện kích não không thể được chế tạo, và những người ngủ đông lâu dài như chúng ta cũng không thể phục hồi ký ức, tất nhiên... cũng sẽ không có Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới này."

"Thật khó nói, có lẽ mỗi chúng ta đều là những người đã đóng góp vào việc hình thành đường dây thế giới không thể phá vỡ này, nhưng giờ suy nghĩ về những việc đã qua và lý do không còn cần thiết nữa, chúng ta phải luôn hướng về phía trước và tìm cách giải quyết những vấn đề này."

"Đỗ Dao tiểu thư, hai vấn đề mà cô vừa tóm tắt đúng là nhiệm vụ cấp bách trước mắt, nhưng về vấn đề thứ hai, khám phá sự thật về ánh sáng trắng diệt thế, tôi và Lâm Huyền đã nghĩ ra một giải pháp, à... gọi là giải pháp thì hơi lạc quan quá, nhưng ít nhất đó là một thử nghiệm."

Chương 1864: Vùng đất cấm (3)

Chương 1864: Vùng đất cấm (3)

"Vì vậy, vấn đề thứ hai có thể tạm thời chưa nhắc đến, 22 chiếc tên lửa thăm dò hạt thời không của tôi sắp hoàn tất, hy vọng chúng có thể hoàn thành sứ mệnh, quan sát trước dấu vết của ánh sáng trắng diệt thế trong vũ trụ bao la."

Lâm Huyền gật đầu và lên tiếng:

"Ánh sáng trắng diệt thế thực sự quá xa vời, trước khi nó xuất hiện thì không thể nắm bắt được bất kỳ dấu vết nào, còn khi nó xuất hiện thì lại không còn kịp làm gì cả. Ngoài ra, không có bất kỳ manh mối nào ngoại trừ lần tiếp xúc ngắn ngủi của tôi, vì vậy… chúng ta hãy giao việc này cho các tên lửa thăm dò của Jask."

"Tiếp theo, điều chúng ta cần thảo luận là làm thế nào để tìm ra Galileo trước năm 2600, nhằm ngăn chặn ông ta gây ra siêu thảm họa toàn cầu."

"Trình Thiên, VV, hai cậu là những thiên tài về mạng máy tính hàng đầu trong câu lạc bộ, tìm người hẳn là sở trường của các cậu. Nhưng VV đã tìm kiếm rất lâu mà vẫn không thấy, và trước khi chết, Newton tỏ ra rất ngạo mạn... dường như ông ta rất tự tin rằng chúng ta không thể tìm được Galileo."

"Về điều này, hai cậu có ý kiến hay đề xuất gì không?"

Trình Thiên và thùng rác hợp kim hafnium nhìn nhau, rồi đồng thời lắc đầu.

Trình Thiên thở dài:

"Nói về vấn đề này, tôi cũng rất đau đầu. Bây giờ đã là năm 2504, mọi ngóc ngách trên thế giới đều đã kết nối mạng, chưa kể đến các thiết bị điện tử khắp nơi; theo lý mà nói, với siêu trí tuệ nhân tạo VV, không thể có bất kỳ góc chết hay điểm mù nào trên thế giới này, vậy mà vẫn không tìm thấy."

VV, với thân hình hợp kim hafnium, bắt chước dáng vẻ của Lâm Huyền, giơ tay ra và nhún vai:

"Lần trước khi Newton ngạo mạn, tôi còn rất khinh thường và nói rằng chỉ cần Galileo vẫn còn trên Trái Đất, tôi nhất định sẽ tìm ra ông ta. Nhưng bây giờ… có vẻ như thực sự tôi đã bị Newton làm mất mặt rồi. Tôi đã dốc toàn lực tìm kiếm từng ngóc ngách trên thế giới, từng khoang ngủ đông, mà vẫn không tìm thấy bất kỳ người nào có thể là Galileo."

"Xem ra… chỉ có một khả năng duy nhất, đó là trước khi các cậu bước vào giấc ngủ đông tập thể vào năm 2025, Galileo đã có sẵn một nơi trú ẩn ngầm giống như Einstein, hoàn toàn tự cung cấp năng lượng và cách ly với thế giới bên ngoài."

"Hãy thử tưởng tượng, nếu có một nơi được cung cấp năng lượng bằng pin hạt nhân vi mô, được bảo vệ khỏi mọi tín hiệu, không có bất kỳ kết nối nào với bên ngoài, thì với Trình Thiên và tôi, đó là một hệ thống phòng thủ hoàn hảo."

"Nếu đúng là trường hợp này, để tìm Galileo, không nên tìm đến chuyên gia mạng máy tính, mà thay vào đó hãy tìm đến các thám tử, hoặc… những người chuyên đào bới, như các nhà khảo cổ."

……

Trong chốc lát, cả hội trường chìm vào im lặng.

Giữa biển người mênh mông, trên một Trái Đất rộng lớn, việc tìm ra một người đã khó, huống chi Trình Thiên và VV hợp sức mà vẫn không thể tìm được. Còn có cách nào khác không?

Đỗ Dao nhắm mắt lại.

Trong đầu cô dường như có những tia sáng loé lên.

"【Nếu tìm kiếm khó đến vậy, có lẽ chúng ta nên thay đổi cách suy nghĩ, xem xét xem Galileo sẽ ẩn náu ở đâu?】"

Cô mở mắt, ngước nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, cậu có thể thuật lại đúng nguyên văn đoạn đối thoại cuối cùng giữa cậu và Newton về Galileo không?"

Đó là chuyện mới xảy ra cách đây vài ngày, Lâm Huyền nhớ rất rõ, từ tốn nói:

"Khi đó, Newton bị dồn vào đường cùng, ông ta nói rằng bất kể mục đích của tôi là gì, cũng sẽ không thay đổi được gì. Ông ta nói đường dây thế giới này là một đường dây hoàn hảo, được xây dựng bởi nhiều thiên tài, bao gồm cả Einstein, và dù ông ta có chết thì cũng không thể làm lung lay cán cân của đường dây này."

"Rồi ông ta bất ngờ nhắc đến Galileo. Newton nói… 'Huống chi, còn có Galileo. Cậu có thể tìm thấy tôi thì không lạ, nhưng dù cậu có trí tuệ nhân tạo mạnh mẽ đến đâu cũng không thể tìm ra Galileo… không bao giờ.'"

"VV lúc đó rất không phục, liền lớn tiếng khẳng định rằng chỉ cần Galileo còn sống trên Trái Đất, VV nhất định sẽ tìm ra ông ta."

Nhớ lại nụ cười khô khốc của Newton lúc đó, thực sự có điều gì đó rất sâu xa.

"Rồi trước khi Newton kích hoạt quả tim máy, nụ cười của ông

ta rất kỳ lạ, và câu cuối cùng mà ông ta nói là…"

Lâm Huyền bắt chước giọng điệu của Newton, mô phỏng lại:

"'Điều đó… không chắc đâu.'"

……

Jask trầm ngâm suy nghĩ:

"Newton nói như vậy, các cậu nghĩ thế nào? Galileo rốt cuộc có còn sống trên Trái Đất hay không?"

"Dù sao, tôi có thể khẳng định rằng trước năm 2025, Galileo chắc chắn vẫn còn ở Trái Đất. Trước khi chúng ta ngủ đông tập thể, không có quốc gia nào đủ khả năng đưa người lên Mặt Trăng, chứ đừng nói đến du hành vũ trụ hay tàu vũ trụ có khoang ngủ đông, đó là chuyện hoang đường."

Chương 1865: Kế hoạch cuối cùng (1)

Chương 1865: Kế hoạch cuối cùng (1)

VV giơ kẹp lên:

"Khi các cậu thức dậy sau giấc ngủ đông, vẫn chưa có chuyện đó xảy ra. Trong thời đại mạng lưới điện tử, mọi thông tin đối với tôi đều rất rõ ràng, chứ đừng nói đến việc xây dựng tàu du hành lên Mặt Trăng, một dự án khổng lồ như thế."

"Tôi đã kiểm tra mọi tài liệu, trên Mặt Trăng không có bất kỳ khoang ngủ đông nào, và cũng chưa từng có ai giống Galileo hạ cánh lên đó. Còn về du hành giữa các vì sao… tất cả là do Newton cố tình dẫn dắt sai lầm, khiến ngành vũ trụ của loài người lãng phí hàng trăm năm. Mới chỉ vài năm gần đây, nó mới đi đúng hướng, và còn rất xa mới đạt được khả năng du hành giữa các hành tinh."

"Hơn nữa, tất cả các tàu thám hiểm hiện tại đều duy trì liên lạc với Trái Đất, tôi đã vào tìm kiếm hết, và cũng không tìm thấy dấu vết của Galileo."

Cao Văn thở dài:

"Vậy thì có nghĩa là Galileo chắc chắn vẫn còn trên Trái Đất, và từ khi virus của Gauss bùng phát, ông ta đã chưa hề tỉnh dậy."

"Mục tiêu của Galileo có lẽ là ngủ đông cho đến năm 2600, rồi gây ra siêu thảm họa toàn cầu. Nhưng chúng ta phải làm thế nào để tìm thấy ông ta trước khi điều đó xảy ra?"

Dường như mọi suy nghĩ đã rơi vào ngõ cụt.

Nhưng Đỗ Dao khẽ mỉm cười, đứng lên từ ghế:

"Mọi người, tôi nghĩ… tôi đã tìm ra câu trả lời rồi."

Cô nói nhẹ nhàng:

"Chúng ta hãy phân tích ngược lại hành vi và mục tiêu của Galileo. Nếu ông ta muốn sống đến năm 2600, thì chắc chắn phải tìm một nơi cực kỳ hẻo lánh, cực kỳ an toàn, không bao giờ bị đào bới, và không bao giờ bị con người phát hiện."

"Những nơi như vậy rất khó tìm, bởi vì thế giới phát triển quá nhanh, dân số bùng nổ, bất kỳ ngóc ngách nào trên Trái Đất cũng đã bị xây dựng hoặc phát triển. Và trong suốt hàng trăm năm qua, ông ta cũng không thể giống như Einstein, luôn luôn tỉnh dậy để ứng biến với mọi tình huống."

"Nhưng… chỉ có một nơi duy nhất, từ cổ chí kim, là vùng cấm của Trái Đất. Do 'Hiệp ước Quốc tế', đây là nơi duy nhất còn lại trên Trái Đất mà không bị xâm phạm, không bị chiếm đóng, ô nhiễm hay phá hủy. Đây cũng là nơi yên tĩnh, hòa bình nhất, và xa xôi nhất khỏi thế tục."

Đỗ Dao nhìn quanh mọi người, rồi nói ra cái tên quen thuộc nhưng dễ bị bỏ qua——

"【Nam Cực.】"

'Hiệp ước Nam Cực'."

Lưu Phong tiếp lời Đỗ Dao và nói:

"Nghe Đỗ Dao nói vậy, tôi đã hiểu rồi. Trên Trái Đất, không có nơi nào đặc biệt hơn Nam Cực, đây thực sự là 'vùng đất tuyệt đối sạch' duy nhất trên hành tinh trong suốt hàng trăm năm qua."

"Ngoại trừ Nam Cực, mọi vùng đất khác trên Trái Đất đều đã

bị một quốc gia nào đó tuyên bố chủ quyền hoặc chiếm đóng, kể cả Bắc Cực, vùng đất đó đã sớm bị các quốc gia trong vòng Bắc Cực phân chia."

"Nhưng vào năm 1959, các cường quốc trên thế giới đã ký kết Hiệp ước Nam Cực, giới hạn triệt để việc khai thác và chiếm đóng Nam Cực, bất kỳ hoạt động nào tại đây đều bị kiểm soát chặt chẽ."

"Đỗ Dao phân tích rất đúng, hiện nay, ngay cả đỉnh Everest, điểm Nemo, hay đáy rãnh biển Somali cũng đã trở thành điểm du lịch và được kết nối với mạng lưới thông tin, không còn bí ẩn đối với con người… ngoại trừ Nam Cực!"

"Đúng vậy."

Trình Thiên gật đầu:

"Nam Cực thực sự là nơi dễ bị bỏ qua nhất, vì ngay cả tôi và VV cũng không thể tiến hành quét sâu vào lục địa Nam Cực. Rốt cuộc thì… vì Hiệp ước Nam Cực, bất kỳ hoạt động xây dựng nào ngoài các cơ sở nghiên cứu đều bị cấm, và do đó không có mạng lưới, máy chủ hay các trạm trung chuyển nào ở đó."

"Các trạm nghiên cứu xung quanh Nam Cực thực sự có thể được kết nối qua mạng vệ tinh, nhưng VV đã điều tra tất cả những nơi đó rồi, cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào về Galileo, chủ yếu chỉ là các phòng thí nghiệm tiền đồn của các quốc gia."

"Ừm..."

Jask lắng nghe cuộc tranh luận, xoa cằm và suy nghĩ:

"Dù thế nào đi nữa, Nam Cực thực sự là nơi Galileo có khả năng ẩn náu nhất. Tôi cảm thấy suy luận của Đỗ Dao không sai."

"Suy cho cùng, Hiệp ước Nam Cực chính là một hệ thống phòng thủ hoàn hảo, bảo vệ tự nhiên cho Galileo. Giống như cũ…

ờ, thôi, khụ khụ..."

Jask nhanh chóng giả vờ ho để che giấu, suýt chút nữa thì để lộ bí mật.

Ý của ông là, nếu không phải ông đã mua toàn bộ đất ở Brooklyn trong suốt hàng trăm năm qua, thì ngay cả hầm trú ẩn dưới trang trại của Einstein cũng đã bị loài người phát hiện.

Đất đai thành thị là như vậy, cứ vài chục năm lại có công cuộc xây dựng lại; chưa kể hiện tại dân số thế giới đã bùng nổ, hầu hết mọi nơi đều có dấu chân con người, việc che giấu một hầm trú ẩn dưới lòng đất như ở thế kỷ 21 thật khó khăn, và rất dễ bị lộ.

Vì vậy.

Đó cũng là lý do tại sao Jask cho rằng Galileo có khả năng rất cao đang ẩn náu ở Nam Cực.

Chương 1866: Kế hoạch cuối cùng (2)

Chương 1866: Kế hoạch cuối cùng (2)

Việc ông ho để che giấu bí mật về hầm trú ẩn của Einstein là vì khi Lâm Huyền kể câu chuyện về năm 1952, hắn cũng đã lược bỏ việc đề cập đến hầm trú ẩn này.

Lâm Huyền không nói, Jask tất nhiên cũng sẽ không nói.

Cho đến nay, chỉ có Lâm Huyền, VV và Jask là những người biết về trang trại của Einstein ở Brooklyn cũ và hầm trú ẩn dưới trang trại đó.

……

Lâm Huyền nhìn thoáng qua Jask, hiểu rõ tại sao ông lại đột ngột ngừng lại.

Khi hắn "tiết lộ mọi chuyện", nhiều phần trong câu chuyện dài này đã được kể một cách ngắn gọn.

Chuyện của Einstein cũng vậy.

Vị sáng lập Câu Lạc Bộ Thiên Tài này, một người già đáng thương với tấm lòng lương thiện vĩ đại nhưng lại bị lừa dối, Lâm Huyền cũng không kể chi tiết về việc ông ấy tan biến.

Einstein đã quá khổ sở rồi.

Ông ấy từng mong muốn cứu thế giới, cứu tương lai, nhưng lại bị các thế lực thần bí lợi dụng và trở thành kẻ thúc đẩy sự diệt

vong. Điều này đã gây ra tổn thương quá lớn cho Einstein, Lâm Huyền cũng không muốn xát thêm muối vào vết thương ấy, vì vậy đã không nhắc đến hầm trú ẩn dưới lòng đất.

Bí mật, hãy cứ để nó mãi là bí mật.

Đó cũng có thể xem là chút thể diện cuối cùng dành cho Einstein.

"Vậy thì chúng ta sẽ thực hiện hai nhiệm vụ đồng thời."

Lâm Huyền giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người yên lặng và làm kết luận cuối cùng:

"Hiện tại, chúng ta có hai vấn đề cần giải quyết, một là nhanh chóng tìm ra Galileo, và hai là nhanh chóng làm sáng tỏ sự thật về ánh sáng trắng diệt thế."

"Cho đến lúc này, nhiều thông tin chúng ta có chỉ là giả thuyết mà không có bằng chứng. Để kiểm chứng câu trả lời thực sự, chúng ta cần phải tìm ra các chứng cứ liên quan. Đó là mục tiêu trong những tháng tới."

"Nhiệm vụ phóng các tên lửa thăm dò hạt thời không để tìm kiếm trước dấu vết của ánh sáng trắng diệt thế sẽ do Jask, Lưu Phong và Cao Văn đảm nhiệm."

"Việc tìm kiếm Galileo trong khu vực Nam Cực sẽ do VV, Trình Thiên và Đỗ Dao cùng hợp tác thực hiện."

"Về nơi ẩn náu của Galileo, tôi cũng có một vài suy nghĩ..."

Lâm Huyền nhìn quanh và từ tốn nói:

"Thời gian Galileo bắt đầu ngủ đông sớm hơn so với khi virus của Gauss bùng phát, và cũng sớm hơn so với thời điểm chúng ta ngủ đông."

"Điều đó có nghĩa là nếu Galileo định ngủ đông tại căn cứ bí mật ở Nam Cực, thì căn cứ của ông ta đã được chuẩn bị sẵn sàng, luôn sẵn sàng để kích hoạt."

"Tôi thậm chí có lý do để tin rằng, vào năm 2024, Galileo đã nắm trong tay phương pháp gây ra siêu thảm họa và có thể đã hoàn tất việc triển khai. Thời điểm bắt đầu siêu thảm họa chỉ phụ thuộc vào ý định của ông ta."

"Dù là năm 2400 hay năm 2600, đó đều là những năm tròn. Rõ ràng là kế hoạch của Galileo không bị ảnh hưởng bởi các yếu tố khác. Nếu nói về sự khác biệt giữa hai siêu thảm họa này… có vẻ như thảm họa năm 2400 không có sức tàn phá lớn bằng thảm họa năm 2600, lý do thì vẫn chưa rõ."

"【Vì vậy, hãy thử nghĩ xem, với những hạn chế của Hiệp ước Nam Cực, liệu Galileo có khả năng xây dựng một hầm trú ẩn ngầm tại Nam Cực trước năm 2024 hay không?】"

Đỗ Dao lắc đầu:

"Theo lý mà nói, điều đó không thực tế. Hiệp ước Nam Cực cấm bất kỳ ai xây dựng công trình nào ở Nam Cực, ngoại trừ các hoạt động nghiên cứu khoa học."

"Nhưng các hoạt động nghiên cứu khoa học đều được ghi chép lại, VV và Trình Thiên không thể không tìm thấy tài liệu liên quan."

"Vì vậy... đây cũng là một điểm mâu thuẫn. Nếu Galileo thực sự ẩn náu ở Nam Cực, thì làm thế nào mà ông ta có thể xây dựng nơi trú ẩn này?"

Lâm Huyền khẽ mỉm cười:

"Đây chính là điều mà tôi muốn nhắc mọi người——"

"'Hiệp ước Nam Cực' được ký kết vào năm 1959 và có hiệu lực

từ năm 1961. Tất cả những hạn chế và quy tắc mà chúng ta vừa thảo luận chỉ có thể ràng buộc các hoạt động sau năm 1961."

"Phải biết rằng, việc con người khám phá Nam Cực đã bắt đầu từ rất sớm, và giai đoạn điên cuồng, hỗn loạn nhất có lẽ là trong Thế chiến II."

"Trong thời kỳ thế giới chiến tranh hỗn loạn đó, quân đội Đức đã nhiều lần bí mật đến khám phá lục địa Nam Cực. Tư liệu lịch sử không biết họ đã làm gì ở đó, và có rất nhiều giả thuyết, thậm chí là những giả thuyết rất hoang đường."

"Nhưng chúng ta không cần quan tâm đến những điều đó. Tôi tin rằng, trong giai đoạn hỗn loạn không bị ràng buộc bởi Hiệp ước Nam Cực, quân đội Đức, và thậm chí là các quốc gia khác, chắc chắn đã tiến hành những cuộc khảo sát không trật tự và vô cùng hỗn loạn ở Nam Cực."

"Như vậy, những cơ sở và công trình ngầm được đào bới trong thời kỳ đó đều thuộc diện tối mật của các quốc gia, được che giấu rất kỹ; mặc dù nhiều nơi có thể đã bị bỏ hoang, nhưng nếu dùng làm căn cứ bí mật để Galileo ngủ đông, thì thật sự rất thuận tiện."

Trong khoảnh khắc, mọi người đều được khai sáng.

"Ý tưởng tuyệt vời!"

Jask giơ ngón cái lên với Lâm Huyền:

"Ý cậu là——Galileo không tự mình xây dựng một hầm trú ẩn, mà sau khi Hiệp ước Nam Cực có hiệu lực, ông ta cũng không có khả năng làm điều đó; vì vậy, ông ta đã tìm được một cơ sở bị bỏ hoang từ thời Thế chiến II, nơi mà một quốc gia đã xây dựng ở Nam Cực, và chiếm dụng nó! Biến nó thành nơi ngủ đông của mình!"

Chương 1867: Kế hoạch cuối cùng (3)

Chương 1867: Kế hoạch cuối cùng (3)

"Tuyệt vời… Nghĩ theo hướng này, mọi thứ trở nên hợp lý hơn nhiều. Có suy nghĩ này, việc tìm kiếm Galileo ở Nam Cực sẽ thu hẹp phạm vi rất nhiều."

"Đúng vậy."

Trình Thiên cũng gật đầu đồng ý:

"Trong trường hợp Galileo không thể tự mình xây dựng một căn cứ bí mật ở Nam Cực, thì việc tìm một căn cứ ngầm bị bỏ hoang từ thời Thế chiến II là lựa chọn tốt nhất."

"Hơn nữa, theo hướng suy luận này, Galileo có thể đã bắt đầu hành động từ rất sớm, vì vậy không có gì lạ khi ông ta đã chuẩn bị xong căn cứ ngầm và sẵn sàng sử dụng trước năm 2024."

VV giơ cao kẹp của mình:

"Trong Thế chiến II, chưa có Internet hay các thiết bị lưu trữ điện tử, mọi tài liệu mật đều được lưu giữ dưới dạng giấy tờ. Hơn nữa, trước khi Đức bại trận, họ đã đốt cháy rất nhiều tài liệu mật, khiến cho nhiều sự kiện lịch sử trở nên mù mờ và khó hiểu…"

"Nếu những tài liệu bị đốt cháy đó thực sự có thông tin về căn cứ bí mật ở Nam Cực, thì những địa điểm bị bỏ hoang này đúng là đã trở thành những bí ẩn chưa có lời giải của thế giới, không ai biết về sự tồn tại của chúng, chứ đừng nói đến việc tìm ra vị trí chính xác."

"Hiểu rồi! Đại nhân Trình Thiên, Đỗ Dao tiểu thư, chúng ta sẽ làm theo lời Lâm Huyền, bắt đầu từ hướng này để điều tra nơi ẩn náu của Galileo! Dù sao thì… lục địa Nam Cực cũng rất rộng lớn, nếu quét tìm theo cách rải thảm không có mục tiêu cụ thể, thì không biết đến bao giờ mới tìm thấy."

Đỗ Dao và Trình Thiên cũng đồng tình với kế hoạch của Lâm Huyền và VV, họ nhận nhiệm vụ này.

Đến đây.

Cuộc họp đầu tiên của Câu Lạc Bộ Thiên Tài mới xem như kết thúc.

Dù chưa đạt được nhiều kết quả, nhưng ít nhất cũng đã đi đúng hướng, bắt đầu có tổ chức và kế hoạch rõ ràng.

……

Sau khi các thành viên rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại Lâm Huyền, VV và Lưu Phong.

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền, mỉm cười nhẹ:

"Tôi cứ nghĩ cậu sẽ để dành một chỗ cho Cao Dương. Dù sao thì, câu lạc bộ của chúng ta vốn dĩ là bắt chước và tập hợp lại với nhau, thêm Cao Dương như một hình thức cũng chẳng có gì là không hợp lý."

"Dù sao thì Cao Dương cũng là người bạn đầu tiên trong đời cậu, là bạn từ nhỏ, là người cậu tin tưởng nhất và cũng là người tin tưởng cậu nhất. Vì vậy… tôi khá ngạc nhiên khi Cao Dương không tham gia cuộc họp hôm nay."

Lâm Huyền thở dài:

"Tôi đã mời cậu ấy, nhưng cậu cũng biết đấy, giống như trước

đây, Cao Dương luôn từ chối tham gia vào các cuộc thảo luận của chúng ta… Cậu ấy rất hiểu rõ bản thân, biết rằng mình không giúp được gì, và không muốn gây thêm phiền phức, nên đã từ chối."

"…"

Nhớ lại người bạn và chiến hữu cũ, Lưu Phong không khỏi cảm thấy bất lực và trầm lắng.

Anh luôn quan tâm đến Cao Dương, cũng rất lo lắng về tình trạng tinh thần của cậu ta.

Trong thời đại này.

Năm 2504 xa xôi.

Ngay cả những "thiên tài" gánh vác sứ mệnh của họ cũng thường cảm thấy cô đơn, lạc lõng với thế giới.

Huống hồ… một người bình thường như Cao Dương, vốn dĩ thuộc về thời đại cũ?

Chưa bao giờ có ai muốn cô lập Cao Dương.

Nhưng dường như.

Không ai tìm được vị trí thích hợp cho cậu ta.

"Thôi được rồi."

Lâm Huyền vỗ vai Lưu Phong.

Họ đã là chiến hữu cùng chiến đấu hàng trăm năm, hiểu nhau như ruột gan, làm sao không biết đối phương đang nghĩ gì?

Lâm Huyền tất nhiên nhận ra sự lo lắng của Lưu Phong, an ủi anh:

"Anh không cần phải lo cho Cao Dương. Cậu ấy giống như loài bọ gấu nước, mạnh mẽ và có khả năng thích nghi tuyệt vời."

"Ước mơ của chúng ta có thể rất lớn lao, muốn cứu thế giới và cứu lấy tương lai của loài người. Nhưng đối với Cao Dương… ước mơ lớn nhất của cậu ấy chỉ là bán xe ở đại lý 4S. Chỉ vì lần cùng chúng ta đi không gian bắt hạt thời không, tận mắt chứng kiến Sở An Tình nhảy khỏi máy bay, mà cậu ấy mới có sự kiên trì phải cứu được Sở An Tình."

"Cao Dương thực ra không quan tâm thế giới sẽ ra sao, tương lai sẽ thế nào, không quan tâm đến quy luật thời không hay hằng số vũ trụ 42. Cậu ấy chỉ muốn cứu Sở An Tình, nhìn thấy nụ cười của cô học muội nhỏ ngày nào, rồi sẽ không còn gì tiếc nuối."

"Tôi và cậu ấy lớn lên cùng nhau, tôi hiểu cậu ấy. Đừng nhìn bề ngoài cậu ấy vô tư, thực ra bên trong rất nhạy cảm và có trách nhiệm. Chuyện Sở An Tình nhảy khỏi máy bay… đối với cậu ấy cũng là một vết thương lòng khó gỡ, giống như anh."

"Haizz."

Lưu Phong gãi đầu rồi lắc đầu:

"Tôi biết Cao Dương không như vậy, nhưng vẫn cảm thấy như chúng ta, những người từng ngủ đông cùng nhau vì một mục tiêu chung, đã chiến đấu bên nhau, mà giờ đây, Cao Dương lại ngày càng xa cách chúng ta."

"Cậu cũng đừng nói tôi đa cảm, cậu hiểu mà…"

Anh nhún vai, nhìn Lâm Huyền:

"Tôi chỉ có vài người bạn, cho nên… mỗi người đều rất quý giá đối với tôi."

"Đừng lo."

Lâm Huyền khẽ nói:

"Cao Dương là anh em tốt của tôi, dù cậu ấy không tham gia cuộc họp, tôi cũng không bao giờ có ý định giấu cậu ấy những chuyện này."

……

Nửa tháng sau, tại nhà ăn của Đại học Rhine.

Cao Dương, mặc đồng phục đội trưởng bảo vệ, gắp một hạt lạc, dùng đũa chỉ vào Lâm Huyền:

Chương 1868: Kế hoạch cuối cùng (4)

Chương 1868: Kế hoạch cuối cùng (4)

"Cậu định đi Nam Cực?!"

"Ừ."

Lâm Huyền đặt cốc rượu xuống:

"VV, Trình Thiên, và Đỗ Dao đã cùng nhau tra cứu nhiều tài liệu cổ xưa và cuối cùng xác định được một khu vực có 24 di tích quân sự của quân đội Đức từ Thế chiến II. Chúng tớ nghi ngờ rằng căn cứ ngủ đông của Galileo có thể ẩn trong một trong những di tích đó."

"Không phải chứ."

Cao Dương nhíu mày:

"Nam Cực đó, anh bạn!"

"Nam Cực thì sao?"

Lâm Huyền rót đầy cốc rượu cho Cao Dương, không chút bận tâm:

"Thời đại nào rồi, công nghệ bây giờ phát triển lắm rồi, cậu còn tưởng có gì nguy hiểm sao? Đi du lịch Nam Cực cũng như đi Cửu Trại Câu thôi, chỉ khác là mặc nhiều áo hơn chút."

"Không có nguy hiểm à?" Cao Dương nhấc cốc rượu lên.

"Tất nhiên là không." Lâm Huyền cũng nhấc cốc của mình.

Hai người chạm cốc, rồi uống cạn.

"Ai sẽ đi cùng?" Cao Dương tiếp tục hỏi.

"Đội khảo sát của Jask, đội hình và thiết bị đều rất sang trọng; ngoài ra, Đại học Rhine cũng có một đội ngũ lớn. Còn trong nhóm bạn của chúng ta thì có tớ, Jask, Đỗ Dao, và VV."

"À, VV thật ra đi hay không cũng không quan trọng, vì nó chỉ là dữ liệu, ở đâu có mạng là có nó. Cái thùng rác hợp kim hafnium đó nên ở lại Đại học Rhine, chúng tớ chỉ cần mang theo một đầu cuối vệ tinh là có thể kết nối với VV rồi."

Cao Dương tặc lưỡi:

"Đây đúng là một chuyến đi xa… Ngay cả nếu tính cả lần chúng ta lên vũ trụ, thì đây cũng là hành trình xa nhất trong cuộc đời cậu."

Lâm Huyền bật cười:

"Sao thế? Sao đột nhiên cậu lại lo lắng thế này?"

……

Cao Dương ngồi xoay xoay cốc rượu, im lặng không nói.

Một lúc sau.

Cậu ta mới chậm rãi mở miệng:

"Thời gian gần đây, tôi thường gặp ác mộng."

"Ác mộng gì?"

"Đủ kiểu."

Cao Dương nói:

"Không giống cậu, tớ không lặp đi lặp lại một giấc mơ giống nhau. Ác mộng của tớ thì đa dạng, ban ngày xem phim gì, tối đến sẽ mơ thấy ác mộng tương tự, mọi thể loại đều có, nhưng giấc nào cũng khiến tôi rất sợ."

"Trước đây cậu đâu có sợ." Lâm Huyền cười nhẹ.

"Đó là trước kia!"

Cao Dương lẩm bẩm:

"Trước đây là thời của chúng ta, lúc đó đầy sự an toàn, tỉnh dậy là cảm thấy rất vững vàng."

"Nhưng bây giờ… làm sao nói nhỉ, cứ có cảm giác như mình đang trôi nổi, thế giới thực và giấc mơ chẳng khác gì nhau."

"Thôi, thôi! Không nói mấy chuyện đó nữa! Uống đi, uống nào!"

Cậu ta giơ cốc rượu lên, chạm vào trước mặt Lâm Huyền:

"Anh em mình lâu rồi chưa uống rượu, hôm nay không say không về nhé! Uống!"

"Uống."

"Uống!"

……

Ánh trăng chiếu rọi Đại học Rhine, phủ lên bức tượng ngọc trắng của Anh Quân và Ngu Hề một lớp lụa mỏng.

Cao Dương uống đến say mềm, bắt đầu phát rồ, tay trái cầm chai rượu, tay phải kéo lấy Lâm Huyền, nhất quyết đòi chạy ra

trước tượng ở cổng Đại học Rhine để hét to.

Lâm Huyền cũng không nghe rõ Cao Dương đang nói gì, chỉ lẩm bẩm những câu vô nghĩa.

Hắn chỉ lặng lẽ ngước nhìn bức tượng đứng yên, nhìn hai mẹ con Anh Quân và Ngu Hề.

"Lâm Huyền!"

Cao Dương đột nhiên quay người lại, lảo đảo bước tới, vòng tay qua vai Lâm Huyền:

"Nghe lời anh em đi, chuyến khảo sát Nam Cực này… cậu đừng đi."

"Cậu đùa gì vậy."

Lâm Huyền cười:

"Tớ là người lãnh đạo, kế hoạch là do tớ đề xuất, chẳng lẽ tớ lại không đi?"

"Tớ xin cậu."

Cao Dương siết chặt cánh tay hơn, ôm lấy Lâm Huyền:

"Là huynh đệ chỉ xin cậu một việc duy nhất trong đời này, chuyện cậu hứa mua xe cho tớ hay mở đại lý 4S đều không quan trọng… cậu không cần phải hứa bất cứ điều gì với tớ, nhưng lần này, tớ xin cậu, Nam Cực… đừng đi."

Lâm Huyền không nói gì, nhìn Cao Dương đang say khướt.

Hắn không biết liệu Cao Dương thực sự lo lắng cho hắn;

Hay là dưới bức tượng của Anh Quân và Ngu Hề, cậu ta không muốn hắn mạo hiểm;

Cũng không biết liệu sáng mai khi tỉnh rượu, Cao Dương có còn nhớ những lời lảm nhảm này không.

"Haha."

Lâm Huyền cười nhẹ:

"Vẫn là câu nói đó, Cao Dương, tớ không thể không đi… Nếu tớ không đi, ai có thể thay thế tớ?"

"Tớ!"

Cao Dương lắc lư đầu, nói:

"Gia đình các cậu đã cống hiến quá nhiều cho thế giới này rồi, không thể cứ để một mình các cậu gánh vác mọi chuyện, mọi rủi ro như vậy mãi."

"Tớ luôn muốn giúp các cậu một chút… Nhưng cậu biết đấy, tớ chỉ có chút khả năng này, chẳng giúp được gì."

"Không giấu gì cậu, mấy cơn ác mộng gần đây thực sự khiến tớ lo lắng cho cậu, nên tớ càng không yên tâm khi để cậu đi Nam Cực xa xôi như vậy. Hơn nữa, cậu là người lãnh đạo, là chỉ huy, nếu Nam Cực thực sự có nguy hiểm… nếu cậu gặp chuyện gì, ai sẽ tiếp tục lãnh đạo Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

"Vì vậy…"

Cao Dương nấc một tiếng, mở đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên bức tượng của Triệu Anh Quân và Ngu Hề:

"Vì vậy, Lâm Huyền, hãy để tớ làm điều gì đó cho thế giới này, cho tương lai nhân loại, cho gia đình cậu, cho Sở An Tình…"

Ánh mắt cậu trở nên kiên định, cậu đứng thẳng dậy, vỗ ngực mình:

"【Lần này, cậu ở lại, để tớ thay cậu đi Nam Cực!】"

Chương 1869: VV (1)

Chương 1869: VV (1)

Thì giống như cậu nói đấy, cũng chẳng có gì nguy hiểm mà, đúng không?"

Cao Dương nhún vai:

"Jask và Đại học Rhine chúng ta huy động cả trăm người đến Nam Cực, dù chỉ cần mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ làm ngập chết Galileo rồi. Cậu đi hay tớ đi có khác gì nhau đâu? Nước bọt của cậu có đặc hơn của tớ bao nhiêu?"

"Cái ví dụ của cậu thật là kỳ lạ và ghê tởm." Lâm Huyền cau mày.

"Thôi nào, tớ cũng muốn làm gì đó chứ…"

Cao Dương thở dài:

"Đã là đội trưởng an ninh của Đại học Rhine, thì đảm bảo an ninh là công việc của tớ. Đội ngũ đi Nam Cực lần này cũng có rất nhiều người của tớ, tớ nên đi cùng họ. Không lẽ… tớ cứ mãi đứng sau mà trốn?"

"Lần trước lên vũ trụ bắt hạt thời không, tớ đã thấy rất áy náy vì không làm được gì; sau này cũng vậy, tớ là bạn thân nhất của cậu mà chẳng giúp được gì cả."

"Vì thế lần này, hãy để tớ thay cậu đi. Đã 500 năm trôi qua kể từ thời đại chúng ta sống, chỉ còn hơn một trăm năm nữa là đến năm 2624. Tớ muốn làm gì đó cho cậu và Sở An Tình, dù chỉ là một việc nhỏ thôi."

……

Dưới ánh trăng, làn gió đêm khẽ lướt qua bức tượng ngọc trắng, phát ra những âm thanh xào xạc.

Lâm Huyền nhìn Cao Dương.

Lâu lắm không nói lời nào.

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi:

"Được rồi."

Vỗ nhẹ vào vai Cao Dương, Lâm Huyền mỉm cười:

"Thực ra mọi chuyện không phức tạp như cậu nghĩ đâu, chỉ như đi du lịch Nam Cực thôi mà."

"Có nhiều người đi như vậy, đội ngũ hơn trăm người chỉ để bắt một mình Galileo, hoàn toàn không có chút nguy hiểm nào cả."

"Jask cũng đã tính đến khả năng Galileo sẽ đặt bẫy hoặc thiết bị tự hủy, nên đội ngũ có cả chuyên gia phá bom, nhóm trinh sát, và rất nhiều thiết bị hiện đại. Nếu có bom thì cũng chẳng sao, công nghệ bây giờ giải quyết an toàn cả."

Cao Dương thấy Lâm Huyền đồng ý, liền thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống mép bồn hoa cười ha hả:

"Hahaha, cậu đừng thấy tớ kỳ lạ, cứ coi như tớ say rồi. Cậu còn nhớ khi cậu mới nghi ngờ giấc mơ của mình là thật, chúng ta đã cùng nhau tìm hiểu và khám phá không?"

"Tất nhiên là nhớ."

Lâm Huyền cũng ngồi xuống mép bồn hoa, bên cạnh Cao Dương:

"Lúc đó cậu cứ bày cho tớ toàn kế sách ngớ ngẩn, ban đầu nói là tiềm thức, sau đó lại kéo tớ đi mua xổ số với cá độ, cuối cùng còn bắt tớ đi gặp bác sĩ tâm lý nữa..."

"Bây giờ nhìn lại, đúng là lúc đó tớ chẳng biết làm gì, chỉ đại khái đưa ra giải pháp. Nhưng phải nói thật, dù lộn xộn, cậu vẫn giúp tớ tìm ra sự thật."

Nhớ lại những chuyện đã qua, vốn đã là chuyện của mấy trăm năm trước, Cao Dương không khỏi xúc động:

"Giờ tớ mới thực sự hiểu điều cậu từng nói với tớ… ngủ đông là một vé một chiều, thời gian chỉ tiến về phía trước, còn quá khứ thì không thể quay lại."

"Cậu có hối hận không?" Lâm Huyền hỏi.

"Tất nhiên là không!"

Cao Dương vỗ ngực:

"Chúng ta đang làm những việc vĩ đại như thế, nếu tớ không theo cậu lúc đó, tớ mới thực sự hối hận!"

"Vậy cậu cứ ở lại đây, đợi tớ nhé, Lâm Huyền. Tớ sẽ bắt Galileo về cho cậu! Nào nào, còn chút rượu, chúng ta chia nhau uống hết!"

"Lại uống à…" Lâm Huyền có vẻ bất đắc dĩ.

"Chắc chắn phải uống chứ! Đến đây rồi, đứng dưới bức tượng của vợ và con gái cậu, sao không uống thêm vài chén?"

Cao Dương rõ ràng đã bắt đầu hưng phấn.

Cậu ta rót đầy một ly rượu, giơ cao về phía bức tượng của Triệu Anh Quân:

"Chén này, kính tổng giám đốc!"

Nói xong, ngửa cổ uống cạn.

Sau đó, lại rót đầy một ly, giơ cao:

"Chén này, kính cháu gái!"

Lại một ngụm cạn sạch.

Rồi rót đầy một ly nữa, giơ lên cao, hướng về bầu trời đầy sao.

Đôi mắt cậu ta đỏ hoe, nhìn lên trời cao hai vạn mét, nơi có một ngôi sao băng đang rơi:

"Chén này… kính công chúa nhỏ!"

Lại thêm một ngụm cạn sạch.

Sau đó, cậu ta lại rót đầy một ly, vừa kịp đổ hết chai rượu.

Cậu ta đứng đó, nhìn lên bầu trời cao hơn nữa, nhìn vào vũ trụ đen kịt, không biết nên dành ly rượu này cho ai.

Cuối cùng.

Cậu ta cúi xuống, giơ ly rượu về phía Lâm Huyền ngồi bên bồn hoa:

"Ly cuối này, kính anh em."

……

Năm ngày sau.

Tại bãi phóng tên lửa của SPACE-T ở Mỹ.

22 tên lửa thăm dò vũ trụ dựng thẳng đứng, sẵn sàng lần lượt được phóng đi.

"Mỗi đầu đạn của tên lửa đều chứa một thiết bị thăm dò phản hồi thời gian thực, được chế tạo từ hạt thời không liên kết."

Jask, dù đã cao tuổi nhưng vẫn cường tráng, đứng trên đài quan sát, giải thích cho Lâm Huyền:

"22 thiết bị thăm dò này sẽ được phóng từ đây, theo 22 hướng khác nhau, rời khỏi Trái Đất và tiến vào không gian vũ trụ sâu thẳm."

"Đây là một canh bạc. Nếu may mắn, chúng ta sẽ quan sát được ánh sáng trắng diệt thế trước khi nó đến, và có thể xác định được hướng đi và bản chất của nó. Nếu không may… thì cũng chỉ là lãng phí 22 tên lửa, chẳng khác gì lãng phí 22 chiếc tăm."

Nói xong, Jask đưa bộ điều khiển từ xa cho Lâm Huyền:

Chương 1870: VV (2)

Chương 1870: VV (2)

"Bây giờ mọi thứ đã tự động hóa rồi, hãy để cậu là người khởi đầu khoảnh khắc lịch sử này."

Lâm Huyền cầm lấy bộ điều khiển.

Rất đơn giản, thậm chí có phần quá đơn giản.

Trên đó chỉ có một nút màu đỏ, đến trẻ con cũng không thể nhầm lẫn.

Thực ra, trong thời đại này, việc phóng thủ công bằng nút bấm là không cần thiết, chỉ có thể nói… đây là chút cảm giác hoài cổ từ thời đại cũ. Ngoài Jask và ở SPACE-T, nơi khác hiếm khi còn thấy.

Nhìn vào nút đỏ lớn trên bộ điều khiển, Lâm Huyền nhẹ giọng hỏi:

"Bây giờ ông nghĩ sao? Ông muốn quan sát được ánh sáng trắng diệt thế trong không gian vũ trụ, hay là… không muốn thấy nó?"

Jask dường như đã đoán trước Lâm Huyền sẽ hỏi câu này, trả lời không chút do dự:

"Tôi hoàn toàn không muốn thấy. Tôi chỉ hy vọng 22 tên lửa này là vô ích."

Lâm Huyền quay người lại:

"Vì ông sợ à?"

Jask mím chặt môi:

"Đúng vậy."

"Nếu chúng ta không quan sát được ánh sáng trắng diệt thế trong không gian vũ trụ, thì điều đó có nghĩa là nguyên nhân của nó xuất phát từ bên trong Trái Đất, hoặc có lẽ… thậm chí không tồn tại ánh sáng trắng diệt thế, nó chỉ xuất hiện trong giấc mơ của cậu."

"Như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều, ít nhất vẫn nằm trong phạm vi chúng ta có thể kiểm soát, có thể thay đổi."

"Nhưng, trong trường hợp xấu nhất, nếu ánh sáng trắng diệt thế thực sự đến từ người ngoài hành tinh, hoặc một nền văn minh vũ trụ cao cấp, vượt xa chúng ta… thì chúng ta có thể làm gì? Chúng ta có thể làm được gì?"

"Nếu chúng đã mạnh mẽ đến mức sử dụng vũ khí di chuyển với tốc độ ánh sáng, việc hủy diệt chúng ta cũng chẳng cần thông báo trước, giống như việc con người dẫm chết kiến, liệu kiến có thể phản kháng không?"

Lâm Huyền không nói gì.

Vì những gì Jask nói là sự thật.

Nếu ánh sáng trắng diệt thế là vấn đề nội bộ của Trái Đất, thì vẫn còn chút hy vọng giải quyết; nhưng nếu nó liên quan đến vũ trụ rộng lớn, loài người sẽ không có cơ hội phản kháng.

"Nhưng cũng không thể nói chắc chắn được."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn lên dải ngân hà xa xăm:

"Con người rồi sẽ phải bước ra ngoài vũ trụ, giống như những vì sao… dù chúng ta có nhìn hay không, chúng vẫn ở đó lấp lánh,

tưởng chừng không liên quan, nhưng luôn chiếu sáng bầu trời đêm của chúng ta."

Nói xong.

Hắn dùng ngón trỏ, ấn mạnh vào nút phóng!

Rầm ————

Rầm ————

Rầm ————

Quy trình phóng tự động được kích hoạt, từng chiếc tên lửa lần lượt bay vút lên bầu trời, xuyên qua tầng khí quyển, lao vào vũ trụ sâu thẳm…

Ngày hôm sau.

Đội khảo sát Nam Cực hùng hậu khởi hành từ Đông Hải, Long Quốc. Hàng chục máy bay lớn nhỏ chở theo hàng trăm thành viên cùng đầy đủ vật tư tiến về phía cực Nam của Trái Đất.

Với công nghệ hiện đại, việc đến Nam Cực không còn cần tàu thuyền, máy bay cỡ lớn xuyên đại dương đã đủ để đáp ứng mọi nhu cầu.

Lâm Huyền, Lưu Phong, Cao Văn, và VV bằng hợp kim hafnium đứng trên đài quan sát sân bay, tiễn đội ngũ lên đường.

"Máy bay thăm dò của chúng ta đã đến Nam Cực để khảo sát trước."

Cao Văn báo cáo:

"Thông qua quét địa chất, chúng ta đã thu hẹp khu vực khả nghi. Có thể ngày mai chúng ta sẽ biết Galileo có đang ẩn náu ở Nam Cực hay không."

Lâm Huyền gật đầu:

"Chúng ta sẽ chờ họ khải hoàn trở về."

Chỉ huy tổng thể của cuộc hành động này là Jask, còn Cao Dương, Đỗ Dao và Trình Thiên cũng tham gia.

Tất nhiên, không thể thiếu VV, vì nó tồn tại ở khắp mọi nơi.

"Bây giờ chuẩn bị cho tôi một chiếc máy bay."

Lâm Huyền đột nhiên nói.

?

Lưu Phong và Cao Văn ngạc nhiên:

"Cậu định đi đâu vào lúc này?" "Sao đột nhiên lại phải đi?"

"Đừng lo, tôi đi cùng với VV."

Lâm Huyền xoa đầu chiếc thùng rác hợp kim hafnium bên cạnh:

"Chúng ta sẽ đi để đợi thỏ sa lưới."

……

Đây là kế hoạch mà Lâm Huyền và VV đã quyết định từ trước —

Họ quyết định quay lại Brooklyn, đến căn cứ bí mật dưới trang trại của Einstein để kích hoạt hệ thống hội họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

"Chờ thỏ sa lưới."

Họ sẽ đợi sự xuất hiện của Galileo thông qua hệ thống này.

Lâm Huyền cũng không chắc Galileo có đến hay không, nhưng hắn tin rằng, giống như Newton, nếu Galileo phát hiện hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài được kích hoạt trở lại, chắc chắn ông ta sẽ quét thẻ NFC vàng và đến kiểm tra tình hình.

Đó là điều mà bất kỳ thành viên nào của Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng sẽ tò mò.

Ngay cả Lâm Huyền cũng khó có thể cưỡng lại.

Dù theo suy đoán của mọi người, Galileo có khả năng lớn đang ẩn náu ở Nam Cực, nhưng việc cuối cùng có tìm được ông ta hay không, hay liệu Nam Cực có phải là một cái bẫy, thì vẫn còn khó nói.

Tuy nhiên, điều đó không quan trọng.

Chương 1871: VV (3)

Chương 1871: VV (3)

Cuộc hành động tại Nam Cực, kết hợp với việc kích hoạt hệ thống hội họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, sẽ là mồi nhử đối với Galileo.

Chỉ cần Galileo bị cuộc điều tra ở Nam Cực làm chấn động và đến hội trường của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì VV có thể lần theo dấu vết và bắt được ông ta!

Khi Lâm Huyền và VV đến hầm trú ẩn của Einstein, đội ngũ Nam Cực do Jask chỉ huy cũng vừa đến khu vực đã định.

Khu vực này có nhiều công trình bí mật do Đức Quốc Xã xây dựng trong Thế chiến II, nhưng tất cả đã trở thành những mảnh vụn của lịch sử, bị chôn vùi dưới lớp băng tuyết của Nam Cực.

"Chúng ta đến đó đi."

Jask mặc bộ đồ chống lạnh, chỉ vào một vị trí phía trước:

"Đưa máy móc tới, bắt đầu đào từ điểm này."

Cùng lúc đó.

Tại Mỹ, dưới lòng đất trang trại của Einstein ở Brooklyn, chiếc thùng rác hợp kim hafnium VV đã khởi động hệ thống họp của Câu Lạc Bộ Thiên Tài:

"Xong rồi."

VV giơ kẹp tay phải lên thành hình chữ O.

Vù——

Hệ thống chiếu hologram kích hoạt lần nữa, những ánh sáng nhiều màu sắc chiếu sáng căn hầm trú ẩn, biến nó thành một đại sảnh lộng lẫy.

Tổng cộng có chín chiếc ghế lưng cao bằng gỗ đen xuất hiện trong không trung, phía trước là cánh cửa đôi màu nâu vẫn còn như mới, chờ đợi những thành viên còn lại đẩy cửa bước vào…

"Chỉ cần Galileo quét NFC vàng, hình ảnh ảo của ông ta sẽ xuất hiện trong hội trường, và tôi có thể lập tức khóa vị trí của ông ta."

VV hăm hở, sẵn sàng hành động:

"Giờ chỉ xem Nam Cực tiến triển đến đâu thôi. Nếu họ có thể bắt Galileo trực tiếp thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn."

Lâm Huyền kích hoạt hệ thống liên lạc:

"Jask, tình hình sao rồi?"

Qua bộ đàm, có thể nghe thấy tiếng gió thổi lớn ở Nam Cực, Jask hét lên:

"Chúng tôi đang đào đến điểm nghi ngờ thứ tư, lần này hy vọng rất lớn, chúng tôi đã quét được tín hiệu điện yếu, chứng tỏ bên dưới chắc chắn có thứ gì đó!"

"Chờ đã… máy dò đang dao động! Có tín hiệu sinh học! Có tín hiệu sinh học! Có người ở bên dưới! Tín hiệu rất yếu, chắc là… hệ thống khoang ngủ đông đang khởi động quá trình đánh thức!"

"Đào nhanh lên!"

Qua bộ đàm vang lên tiếng hét của Cao Dương:

"Galileo chắc chắn ở dưới đó! Đào ra trước khi hắn ta tỉnh

dậy! Khốn kiếp, hay là bắn tên lửa vào cho nổ tung đi? Một phát tiêu diệt hắn ta luôn, đỡ phải lo lắng lâu dài!"

"Khoan đã, cái gì đây?"

Giọng nói kinh ngạc của Jask vang lên.

"Không hay rồi!"

Cùng lúc đó, giọng của VV vang lên qua cả bộ đàm và từ chiếc thùng rác hợp kim hafnium bên cạnh:

"Tôi hiểu rồi! Đây là đường dẫn va chạm hạt thời không! Mục đích của Galileo là——"

"Va chạm hạt thời không!"

Vù!

Vù!

Vù!

Đã quá muộn.

Ngay khi VV vừa dứt lời, những bông tuyết xanh lam bắt đầu tỏa ra từ Nam Cực, lan rộng bao phủ toàn bộ Trái Đất, thậm chí ảnh hưởng đến cả quỹ đạo sao Hỏa.

……

Hầm trú ẩn dưới lòng đất nơi Lâm Huyền đang ở cũng không ngoại lệ.

Hắn mở to mắt, nhìn thấy những bông tuyết xanh lam lơ lửng trong không gian…

Bom thời không.

Cảnh tượng này giống hệt khi Ngu Hề tự phát nổ, biến thành những bông tuyết xanh lam bao phủ Thành phố Đông Hải!

Giây tiếp theo.

Âm thanh rung chuyển ầm ầm vang lên, cả thế giới đều đang rung lắc dữ dội. Bộ đàm từ tiếng ồn ào lập tức trở nên im lặng.

"Jask!"

Lâm Huyền hét vào bộ đàm:

"Bên ông thế nào rồi?"

Tuy nhiên...

Không có bất kỳ tín hiệu nào.

Chuyện này không đúng chút nào. Theo lý thuyết, loại bom thời không này không ảnh hưởng đến vật chất của thời không hiện tại.

Những trận động đất này và sự im lặng đột ngột từ phía Jask là sao?

"VV!"

Lâm Huyền cố giữ thăng bằng giữa những rung lắc, gọi chiếc thùng rác hợp kim hafnium.

Nhưng thật bất ngờ…

VV, kẻ nói nhiều và luôn năng động, cũng trở nên im lặng!

Chiếc thùng rác hợp kim hafnium cúi đầu, ánh sáng xanh trong mắt biến mất, đứng yên bất động.

"VV!"

Không thể nào…

Lâm Huyền đột nhiên hiểu ra.

Tại sao trong giấc mơ thứ chín lại không có dấu vết nào của VV. Hóa ra là vì lý do này!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!!!!!!

Một trận động đất nữa rung chuyển dữ dội.

Hệ thống phòng thủ tự động của hầm trú ẩn được kích hoạt, tiếng báo động vang lên:

"Phát hiện sóng thần xâm nhập, tự động đóng tất cả các lỗ thông hơi, kích hoạt chế độ tuần hoàn khép kín."

"VV!"

Lâm Huyền chạy tới bên cạnh chiếc thùng rác hợp kim hafnium, gõ vào nắp của nó:

"Cậu làm sao vậy…"

Đột nhiên.

Hắn mở to mắt, kinh ngạc.

Chỉ thấy...

Trên nắp của VV, từng giọt máu nhỏ tí tách xuống, và tốc độ nhỏ giọt ngày càng nhanh.

Chương 1872: VV (4)

Chương 1872: VV (4)

Đây là máu của ai?

Có phải là của mình không?

Lâm Huyền càng lúc càng bối rối, đưa tay lên lau mũi.

Nhưng khi nhìn lại, hắn thấy mặt mình đầy bùn đất và máu.

Máu đang rỉ ra không ngừng từ mũi và tai của hắn, thậm chí tầm nhìn của hắn cũng bắt đầu chuyển thành màu đỏ!

Không thể nào...

Bom thời không, làm sao có thể gây tổn thương cho mình? Rõ ràng lần trước không bị như vậy mà!

Ầm ầm ầm!

Trần hầm trú ẩn bắt đầu biến dạng, những mảnh trang trí bị vỡ rơi xuống đất.

Đầu óc Lâm Huyền trở nên mơ hồ, máu chảy ra từ bảy khiếu, khiến hắn loạng choạng không đứng vững.

Không ổn rồi.

Phải tìm cách nào đó!

Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nếu tiếp tục thế này, mình sẽ chết mất!

Hắn quay đầu…

Và nhìn thấy tia hy vọng duy nhất trong góc phòng—

Khoang ngủ đông!

Khoang ngủ đông không chỉ có khả năng làm chậm các phản ứng sinh lý mà còn có chức năng chữa bệnh nhất định!

Không thể do dự thêm nữa.

Lâm Huyền gắng gượng chống đỡ thân thể yếu ớt, lập tức nằm vào bên trong và nhấn nút kích hoạt chế độ ngủ đông thông minh.

Két…

Nắp kính của khoang ngủ đông từ từ hạ xuống.

Sau khi nắp được đóng kín, chất lỏng lạnh lẽo của khoang ngủ đông bắt đầu tràn vào.

Lâm Huyền chỉ cảm thấy chất lỏng trong khoang chứa đầy những vệt máu đỏ, và giây tiếp theo, hắn rơi vào giấc ngủ sâu, tiến vào trạng thái ngủ đông.

Ngay lúc này.

Thế giới bên ngoài chẳng khác gì địa ngục trần gian.

Động đất xé toạc mặt đất, sóng thần cuốn trôi bầu trời, những ngọn núi lửa đã ngủ yên hàng vạn năm phun trào, các mảng địa chất va chạm tạo ra những dãy núi mới.

Năm 2504, một siêu thảm họa toàn cầu đã ập đến.

Cạch! Cạch!

Vô số mảnh đá rơi từ trần nhà xuống, va đập mạnh vào chiếc

robot hợp kim hafnium.

Hầm trú ẩn bị biến dạng và gần như sụp đổ dưới sự ép nén của các lớp địa chất.

Khoang ngủ đông vẫn hoạt động bình thường nhờ vào nguồn cung từ pin hạt nhân vi mô, bên trong, người đàn ông đang ngủ, các dấu hiệu sinh tồn rất yếu, yên lặng và bình thản, hoàn toàn đối lập với sự hỗn loạn của thế giới bên ngoài.

Rầm!!!

Một âm thanh vang rền chưa từng có.

Một mảnh hợp kim hafnium khổng lồ từ trần nhà rơi xuống, đập mạnh vào kính của khoang ngủ đông!

Rắc, rắc.

Tấm kính dày bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ, từ từ lan rộng.

Nhưng may mắn thay, tấm kính này rất chắc chắn, khoang ngủ đông vẫn chưa bị phá hủy.

Tuy nhiên, có một vết nứt nhỏ không thể nhận thấy, làm cho chất lỏng trong khoang bắt đầu rỉ ra từng chút một…

Tí tách.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua, một giọt chất lỏng từ khoang ngủ đông rơi xuống đất.

Tí tách.

Bốn tiếng đồng hồ nữa trôi qua, lại thêm một giọt chất lỏng rơi xuống.

Tí tách.

……

Tí tách.

……

Tí tách.

……

……

……

……

……

……

……

……

……

……

……

……

"Khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ!"

Thời gian trôi qua, không biết đã bao lâu.

Một người đàn ông bị sặc và tỉnh dậy trong khoang ngủ đông.

Theo lý mà nói, chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

Bởi vì hô hấp trong khoang ngủ đông được thực hiện thông qua dung dịch trong khoang, dung dịch này sẽ vào phổi và cung cấp oxy hòa tan cho quá trình hô hấp.

Tuy nhiên, điều bất ngờ đã xảy ra.

Do một vết nứt cực kỳ nhỏ trên tấm kính của khoang ngủ đông, dung dịch trong khoang đã liên tục rỉ ra trong nhiều năm qua, đồng thời được bổ sung tự động, nhưng quá trình này cứ diễn ra chậm rãi, đến mức cuối cùng không thể bổ sung thêm nữa. Lượng dung dịch trong khoang ngày càng ít đi, mức nước dần dần hạ xuống.

Cuối cùng, khi mực nước hạ xuống dưới mức mũi và miệng của người đàn ông, anh ta bị sặc và tỉnh dậy.

Phải nói rằng anh ta rất may mắn.

Nếu thức dậy đột ngột trong nhiệt độ siêu thấp của dung dịch, anh ta chắc chắn sẽ chết ngay lập tức.

Nhưng may mắn thay, dung dịch rỉ ra rất chậm, nhiệt độ cũng tăng lên từ từ, và khả năng của cơ thể anh ta dần dần phục hồi.

Thực ra, trong vài năm cuối, anh ta đã không còn ở trạng thái ngủ đông nữa, mà chỉ đơn giản là ngủ tự nhiên, thời gian vẫn trôi qua như bình thường.

Giống như câu chuyện cổ tích về nàng công chúa ngủ trong rừng, chỉ có điều... hiện tại anh ta trông giống như một người rừng ngủ quên.

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!"

Một trận ho dữ dội nữa vang lên, anh ta loạng choạng và nắp

khoang ngủ đông mở ra, người đàn ông ngồi dậy, đưa tay lau mặt.

Chương 1873: VV (5)

Chương 1873: VV (5)

"Xì... đau quá!"

Mặt và móng tay của anh ta đều đau.

Cả bộ râu cũng đau.

Anh ta nhìn kỹ lại và phát hiện móng tay của mình đã dài như móng tay của xác sống, cuộn thành nhiều vòng, trông rất kinh dị.

Anh ta lại sờ lên tóc mình, dài và rối bù như một người rừng hoang dã.

Bộ râu dưới cằm cũng rậm rạp như của một ông già, sờ vào thấy mềm mại, dày cộm như một chiếc đệm, râu dài đến tận ngực.

"Mình rốt cuộc là ai?"

Người đàn ông nhìn quanh căn hầm trú ẩn giống như một đống đổ nát, không thể nhớ nổi điều gì.

Anh ta bước vài bước về phía trước, nhìn thấy một chiếc thùng rác sáng bóng có thể dùng làm gương soi.

Chỉ thấy...

Trong hình ảnh phản chiếu từ thùng rác hợp kim hafnium, một người đàn ông trung niên với mái tóc dài đen nhánh rối bù, bộ râu rậm rạp che kín khuôn mặt, đang nhìn chằm chằm vào mình với vẻ kinh ngạc.

Không có ký ức gì cả.

Người đàn ông hoàn toàn không nhớ nổi mình là ai, cũng không biết mình bao nhiêu tuổi hay tại sao lại xuất hiện ở đây.

Anh ta cào cào tóc, cố gắng ép chúng sang hai bên để lộ ra đôi mắt.

Lúc này anh ta mới nhận ra.

Trên "cổ" của chiếc thùng rác sáng bóng này, có khắc hai chữ cái tiếng Anh:

"V... V...?"

Người đàn ông nghiêng đầu, không hiểu.

Tại sao trên thùng rác lại khắc hai chữ cái này?

Có lẽ đó là thương hiệu.

Chắc là thương hiệu của thùng rác.

"Xì!"

Ngón chân anh ta bị nứt thêm một chiếc móng tay nữa, đau đến mức khiến anh ta nghiến răng.

Xem ra, cần phải xử lý móng tay trước.

Anh ta quay lại bên khoang ngủ đông, tìm thấy một vật sắc nhọn bị rơi ra, và dùng nó để cắt móng tay.

Dù không đẹp mắt và đều đặn, nhưng ít nhất cũng không ảnh hưởng đến cử động.

Sau đó, anh ta bắt đầu nhìn quanh căn hầm, phát hiện ra nơi này chẳng khác gì một cái lồng, chỉ có một chiếc thang máy đơn

giản hướng lên trên.

"Đây là lối ra sao?"

Không còn cách nào khác, anh ta đành thử xem.

Người đàn ông bước vào thang máy đơn giản, nhấn nút lên.

May thay.

Nó vẫn hoạt động.

Trong tiếng kẽo kẹt, chiếc thang máy sáng bóng từ từ đi lên.

Khi đến lối ra cuối cùng, có một lớp đất dày hoặc lớp lá khô chặn đường, nhưng may mà động cơ của thang máy rất mạnh, đẩy bật chúng ra.

Bỗng chốc, ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp nơi.

Bên ngoài là một khu rừng rậm rạp, nguyên sơ và xinh đẹp, hoàn toàn trái ngược với không gian ngột ngạt đầy công nghệ của hầm trú ẩn vừa nãy.

Người đàn ông vuốt vuốt bộ râu che kín mặt, nhìn quanh, không biết đi về hướng nào.

"Á!!!"

Đột nhiên.

Phía sau anh ta vang lên một tiếng hét của thiếu nữ.

Người đàn ông quay lại, nhìn thấy một cô gái với vẻ mặt cảnh giác.

Cô gái trông khoảng mười một, mười hai tuổi, quần áo rách rưới, mái tóc nâu sẫm được buộc ra sau đầu, một nốt ruồi ở khóe

mắt trái nổi bật. Cô cầm một con dao găm, trừng mắt nhìn về phía anh ta:

"Ngươi! Ngươi từ đâu ra vậy!"

"Tôi..."

Người đàn ông cũng bối rối, không biết phải trả lời thế nào.

"Tôi cũng không biết."

Anh ta đáp lại một cách bất lực:

"Đây là đâu?"

"Brooklyn."

Cô gái trả lời.

Cô đột nhiên nhận ra rằng trong lúc vội vàng, mình đã nói tiếng Trung, và người đàn ông trung niên với bộ râu rậm rạp này lại đối đáp rất trôi chảy:

"Này! Ông là người Long Quốc à?"

"Tôi không biết."

Người đàn ông trả lời thật thà.

Cô gái nhíu mày:

"Vậy ông tên gì?"

"Tôi cũng không biết."

Người đàn ông chỉ vào đầu mình, cào cào bộ tóc rối tung:

"Tôi không nhớ gì cả, giống như bị mất trí vậy, không nhớ được điều gì."

Cô gái nhìn người đàn ông, thấy anh ta không có vẻ gì là người xấu, cũng không có dấu hiệu hung hãn, liền thu dao lại, đứng thẳng người:

"Vì ông nói tiếng Trung giỏi như vậy, chắc ông là người Long Quốc. Ở đây mọi người thường nói tiếng Anh, tôi chỉ nói tiếng Trung khi ở cùng bố mẹ."

"Ồ."

Người đàn ông đáp một cách lơ đễnh, đầu óc dường như vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

Anh ta nhìn cô gái:

"Vậy... cô tên là gì? Tôi nên gọi cô thế nào?"

"CC."

Cô gái đáp nhẹ:

"Cứ gọi tôi là CC."

"CC?"

Người đàn ông cười:

"Đó cũng được coi là tên sao?"

"Liên quan gì đến ông!"

Cô gái bĩu môi:

"Đó không phải là tên thật, chỉ là cách gọi cho tiện thôi. Hơn nữa, ông còn chẳng có tên nữa kìa!"

"Ừm..."

Người đàn ông vuốt vuốt bộ râu dày của mình, nghĩ rằng cô

nói cũng có lý:

"Nhưng nếu hai chữ cái đơn giản như 'CC' cũng được coi là một cái tên, thì tôi cũng có thể tùy ý nghĩ ra một cái tên cho mình."

Bất chợt.

Anh ta nhớ lại hai chữ cái được khắc trên chiếc thùng rác sáng bóng dưới hầm trú ẩn.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, mỉm cười:

"Vì cô gọi là CC, vậy tên tôi..."

"Sẽ là VV!"

Hết Quyển 7: "VV", còn tiếp...

Chương 1874: Cảm nghĩ quyển 7

Chương 1874: Cảm nghĩ quyển 7

Quyển này vì chỉ đăng một chương mỗi lần nên mất gần hai tháng mới viết xong, thực ra nếu đọc liền mạch thì nhịp độ vẫn rất nhanh. Chỉ là do cập nhật ít, nên mỗi ngày đọc một chương sẽ có cảm giác hơi rời rạc.

Việc chỉ đăng một chương mỗi lần cũng là điều không thể tránh khỏi, thật sự có một số lý do bất khả kháng, nên ở cuối quyển trước tôi mới khuyên mọi người nên để dành, đọc hết một quyển, thậm chí chờ đến khi truyện hoàn thành hẳn rồi đọc.

Bây giờ thì chỉ còn lại quyển cuối cùng.

Theo kế hoạch, "Câu Lạc Bộ Thiên Tài" sẽ kết thúc phần chính vào ngày 3 tháng 10 (dịch giả đã dịch xong bạo phiếu là end), sau đó sẽ có ba chương "Hậu Ký Lấp Hố" để giải quyết các vấn đề chưa được giải đáp, hoàn tất câu chuyện một cách trọn vẹn.

Một tác phẩm hoàn chỉnh phải có một câu chuyện khởi đầu và kết thúc trọn vẹn, nên mọi người có thể yên tâm về việc các hố sẽ được lấp đầy và kết thúc sẽ viên mãn.

Đến thời điểm hiện tại.

270 vạn chữ.

Thực sự có rất nhiều cảm xúc, cũng có nhiều điều muốn nói với mọi người, nhưng vì truyện sắp hoàn thành rồi, nên tôi sẽ để dành những lời đó cho bài cảm nghĩ khi hoàn tất tác phẩm.

Cuối cùng, tôi vẫn phải xin nghỉ hai ngày — đừng vội giơ dao! Nghe tôi giải thích!

Trước tiên, chúc mọi người Trung Thu vui vẻ, đến Trung Thu rồi, tôi thực sự cần dành chút thời gian cho gia đình.

Thứ hai, đây là quyển cuối cùng, tuy không dài lắm nhưng có rất nhiều chi tiết cần sắp xếp lại để tránh bỏ sót.

Tất nhiên, hai lý do trên có lẽ chưa đủ thuyết phục.

Thực ra còn một lý do quan trọng hơn, đó là tác giả cần xử lý một "việc lớn". Việc này, đối với các bạn độc giả, cũng là một "tin vui" cực kỳ tốt.

Nhờ sự ủng hộ của mọi người, những tin vui liên quan đến tác phẩm này cứ đến liên tiếp, và tôi cũng rất nóng lòng muốn chia sẻ với các bạn.

Xin nghỉ hai ngày là để chuẩn bị cho việc này, khi tiết lộ cho các bạn, mọi người chắc chắn sẽ tha thứ cho tôi.

Vì đây là minh chứng cho những nỗ lực chung của chúng ta!

Vì vậy...

Các độc giả thân yêu, xin hãy cho phép tôi được nghỉ phép! (Cúi đầu)

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Quyển thứ tám, cũng là quyển cuối cùng "Pháo hoa", mong mọi người đón chờ!

Chương 1875: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (1)

Chương 1875: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (1)

“VV?”

Cô bé CC nhíu mày, nhìn người đàn ông trung niên trước mặt với mái tóc dài rối bù và bộ râu rậm che nửa khuôn mặt.

Cô tất nhiên biết cái tên này là giả.

Nhưng mà…

Nghĩ lại, người đàn ông ngờ nghệch này đã mất trí nhớ, nên ông không nhớ tên thật của mình. Việc chọn một cái tên giả cũng chẳng có gì đáng trách.

“Được rồi, VV.”

Cô bé CC chấp nhận điều đó, nhún vai:

“Nhưng ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, rốt cuộc ông từ đâu xuất hiện vậy? Tôi vừa mới đi qua đây, rõ ràng không có ai cả.”

“Từ dưới lòng đất.”

Người đàn ông chỉ xuống đất, đá tung lớp lá rụng lộn xộn, để lộ một chiếc thang máy đơn giản bằng kim loại sáng bóng trước

mặt CC:

“Ở đây có một không gian dưới lòng đất, bên trong cũ kỹ và mục nát. Tôi đã leo từ không gian dưới lòng đất đó lên. Cô muốn vào trong xem không?”

CC lắc đầu:

“Không, không, tất nhiên là không.”

Cô dĩ nhiên sẽ không đi đến một nơi nguy hiểm như vậy mà không có lý do.

Nhưng người đàn ông này thật thà, không có mưu mô gì. Hỏi gì cũng trả lời thành thật, nên CC cũng dần hạ thấp cảnh giác:

“Vậy ông có kế hoạch gì không?”

“Không biết.” Người đàn ông lắc đầu.

“Ông định đi đâu?”

“Không biết.” Người đàn ông lại lắc đầu.

“À…”

CC xoa xoa trán.

Có vẻ người đàn ông này mất trí nhớ khá nặng, hỏi gì cũng vô ích:

“Được rồi, VV, chúc ông may mắn.”

Cô vẫy tay định rời đi:

“Tôi khuyên ông nên rời khỏi khu rừng này càng sớm càng tốt. Trong này có nhiều dã thú, và rất nhiều kẻ xấu đang săn bắn… Ông ngờ nghệch như vậy, lại không nhớ gì, nếu bị bắt chắc chắn

sẽ bị mang về làm nô lệ.”

“Nô lệ?”

Người đàn ông nghe thấy từ này, trong đầu ông xuất hiện một cảm giác mơ hồ.

Đó là một cảm giác rất khó tả.

Giống như đang đeo một cặp kính đầy sương mù, chỉ thấy được đường nét nhưng không rõ ràng; giống như ông có chút ấn tượng với từ “nô lệ”, nhưng không thể diễn đạt thành lời.

Cảm giác mất trí nhớ thật đau đớn, mọi thứ đều tan vỡ thành từng mảnh vụn.

“Đúng vậy.”

Cô bé CC gật đầu:

“Những người đó rất tàn ác, và họ còn có súng nữa, nên ông tốt hơn hết là nhanh chóng chạy đi, chạy về phía nam có lẽ sẽ an toàn hơn một chút, nhưng... chỉ là có lẽ thôi. Thời buổi bây giờ là thế, thực ra nơi nào cũng như nhau.”

“Vậy tại sao cô còn ở đây lang thang?”

Người đàn ông đưa ra câu hỏi rõ ràng.

Cô bé tên CC trước mặt, tuổi còn rất nhỏ, chiều cao chỉ đến ngực ông, trông rất nhỏ bé và yếu đuối.

Mặc dù vừa rồi cô cầm ngược một con dao gỉ, nhưng tổ hợp này hoàn toàn không có chút sức chiến đấu nào.

Chưa kể.

Chính cô cũng đã nói, khu rừng này đầy dã thú, và những kẻ

xấu có súng. Nếu bị bắt, sẽ phải làm nô lệ...

Nơi nguy hiểm như vậy, tại sao cô lại ở đây mạo hiểm?

“Tôi không có cách nào khác.”

Nói đến chuyện này, CC trở nên buồn bã, cắn chặt môi dưới và nắm chặt con dao trong tay:

“【Tôi phải cứu cha mẹ tôi.】”

Người đàn ông chớp mắt.

Mất trí nhớ không có nghĩa là mất trí tuệ, liên kết các chi tiết, ông đại khái đã đoán được tình huống:

“Tôi hiểu đại khái rồi.”

Ngừng một lúc, người đàn ông nói tiếp:

“Nghĩa là, cha mẹ cô vì một lý do nào đó đã bị bọn xấu bắt làm nô lệ, và cô đang dùng con dao nhỏ này để cứu họ.”

“Đúng vậy.”

CC khẽ gật đầu:

“Chúng tôi vốn có một ngôi làng, đó là một ngôi làng của những người nói tiếng Long Quốc tụ họp lại, sống bằng nghề nông, cuộc sống rất yên bình.”

“Nhưng vài tháng trước, bọn xấu bất ngờ kéo đến, cướp hết mọi thứ, đốt nhà của chúng tôi, và bắt tất cả mọi người về làm nô lệ cho bộ tộc của chúng.”

“Lúc đó, cha mẹ tôi đã giấu tôi vào giếng nên tôi mới may mắn thoát nạn. Tôi trốn trong giếng, không dám lên tiếng, mãi đến khi mọi thứ yên tĩnh, tôi mới leo lên.”

“Khi tôi lên được thì... cả ngôi làng đã bị thiêu rụi, không còn một ai sống sót, chỉ còn lại những xác chết và tất cả mọi thứ bị cháy đen.”

“Oh.”

Người đàn ông ồ lên một tiếng, đúng như những gì ông đã nghĩ:

“Vậy tôi nghĩ rằng, đã thoát khỏi cái chết thì cô nên trân trọng mạng sống của mình. Cô cầm con dao nhỏ này mà muốn báo thù cho cha mẹ, hoặc nói cách khác là muốn cứu cha mẹ khỏi tay bọn xấu, thì thực ra chẳng khác gì tự đi vào chỗ chết.”

“Họ là người lớn, còn cô là một đứa trẻ; họ có súng, cô chỉ có con dao gỉ; theo như lời cô nói, bọn chúng có rất nhiều người, còn cô chỉ có một mình... Cô lấy gì để chiến đấu với họ? Chẳng khác nào tự tìm đến chỗ chết, hoặc là tự nộp mình làm nô lệ mà thôi."

"Vậy nên, tôi khuyên cô nên chạy đi tìm nơi an toàn, đừng phụ lòng tốt của cha mẹ cô. Cô thế này... nói thẳng ra là vô vọng."

Chương 1876: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (2)

Chương 1876: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (2)

Grừm, grừm, grừm!

Bụng người đàn ông phát ra tiếng gầm vì đói, vang vọng khắp khu rừng tĩnh mịch.

“……”“……”

Cả hai cúi đầu, nhìn vào bụng người đàn ông.

"Xin lỗi, haha."

Người đàn ông râu ria cười ngượng ngùng, xoa xoa cái bụng đang đói meo của mình:

"Tôi cảm giác như đã rất lâu rồi không ăn gì, bụng tôi đói lắm. Cô có gì để ăn không..."

"Không có!"

CC nhanh chóng lùi lại hai bước, che chặt chiếc túi nhỏ sau lưng, lắc đầu lia lịa:

"Không có!"

Ừm...

Diễn xuất tệ quá.

Dù sao thì cũng là trẻ con, suy nghĩ chưa thâm sâu lắm.

"Được thôi."

Người đàn ông cũng không có ý định cướp đồ của cô bé, quay đầu lại, vẫy tay:

"Cảm ơn cô, CC, cảm ơn cô đã nói cho tôi biết nhiều điều. Yên tâm, tôi không có ý định cướp thức ăn của cô."

"Chỗ này trông giống như một khu rừng nguyên sinh trên nền đống đổ nát, về lý thuyết thì chắc có thể tìm được không ít trái cây hoang dã. Tôi sẽ đi tìm thức ăn. Chúc cô may mắn."

CC đứng yên tại chỗ.

Cô chớp chớp đôi mắt to, nhìn người đàn ông dần dần đi xa.

Kỳ lạ thật...

Quả là một người đàn ông kỳ lạ.

Trong thời buổi này, làm gì có ai còn tốt bụng đến thế?

Ông ấy rõ ràng rất đói, nhưng thực sự không cướp thức ăn của mình!

Một người như vậy...

Có lẽ...

CC siết chặt nắm tay, nghiến răng, bước nhanh đuổi theo:

"VV! Đợi đã!"

Nhìn thấy người đàn ông quay đầu lại.

CC cau mày, hít thở sâu vài lần như thể vừa đưa ra quyết định quan trọng, rồi đưa túi nhỏ nhàu nhĩ sau lưng ra:

"Đây là tất cả thức ăn của tôi."

Người đàn ông không nhận:

"Nếu tôi ăn thức ăn của cô, vậy cô ăn gì?"

"Ông có thể giúp tôi không?"

Cô bé CC ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt u buồn nhưng trong sáng của người đàn ông:

"Nơi này tuy là rừng, nhưng không dễ dàng tìm được thức ăn như ông nghĩ đâu, nhiều thứ có độc lắm."

"Từ nhỏ tôi đã biết săn bắt và nhận biết loại trái cây nào có thể ăn được, trong túi này có thịt thỏ hun khói, cũng là tôi tự làm."

"Vậy nên... chúng ta làm một giao dịch được không? Tôi biết rõ rằng sức mình yếu đuối, không thể cứu cha mẹ, nhưng nếu có ông giúp thì sẽ có thêm hy vọng!"

"Dù sao ông cũng là người lớn, to cao và khỏe mạnh thế này, chắc chắn ông có thể đánh bại bọn chúng! Tôi hứa sẽ mỗi ngày tìm thức ăn cho ông, ông có thể giúp tôi cứu cha mẹ tôi không?"

Tuy nhiên.

Người đàn ông lắc đầu:

"Xin lỗi, tôi e là mình cũng không giúp được."

Ông thành thật nói:

"Dù có tôi đi nữa, chúng ta cũng chỉ là hai người, hai tay khó địch lại bốn tay; hơn nữa bọn chúng còn có súng. Chúng ta không

có súng, mà kể cả có, cô biết sử dụng không?"

CC lắc đầu:

"Không biết."

Người đàn ông nhún vai:

"Vậy đó. Tôi cũng không biết dùng súng, thì chúng ta lấy gì để đánh với họ đây?"

"Nếu cô nghe tôi nói, thì chúng ta cùng nhau chạy về phía nam, trước hết phải đảm bảo an toàn của mình đã, rồi sau này khi cô lớn, tụ tập được bạn bè, chưa chắc đã không có cơ hội phản công."

"Ha ha."

CC bật cười chế giễu:

"Làm sao mà đợi được đến lúc đó? Ông có biết nô lệ là gì không? Ông nghĩ là mỗi ngày họ sẽ cho ăn ngon uống ngọt sao?"

"Đợi đến khi tôi lớn, cha mẹ tôi đã bị họ hành hạ đến chết rồi, tôi sẽ không bao giờ được gặp lại họ nữa."

"Thôi bỏ đi."

Nói xong, cô trực tiếp nhét túi nhỏ chứa thịt thỏ hun khói vào tay người đàn ông rồi quay lưng bỏ đi.

"Này này này!"

Người đàn ông cảm thấy túi nhỏ trong tay như nóng lên:

"Cô không thể ép người thế này được, tôi có đồng ý giúp đâu."

"Không cần ông đồng ý."

Cô bé CC không quay đầu lại:

"Tặng ông đấy."

"Hả?"

Người đàn ông ngẩn người.

Sao giao dịch chưa xong mà lại tặng mình rồi?

“Từ nhỏ cha mẹ tôi đã dạy rằng, gặp người khó khăn thì phải giúp đỡ, không thể khoanh tay đứng nhìn.”

CC vừa đi xa, vừa nói:

"Tôi không có hù dọa ông đâu. Nếu ông ăn linh tinh trái cây trong rừng này, chắc chắn sẽ bị trúng độc mà chết."

"Vậy nên... miếng thịt thỏ đó ông cứ lấy mà ăn cho đỡ đói. Ăn xong thì nhìn mặt trời mà đi về phía nam. Còn cha mẹ tôi, tôi sẽ tự cứu."

Cô vén những sợi dây leo giữa các thân cây, bước sâu hơn vào rừng.

Người đàn ông đứng lại tại chỗ.

Ông mở túi nhỏ được gói rất cẩn thận.

Bên trong có một miếng thịt thỏ hun khói cỡ lòng bàn tay, ông đưa lên ngửi, có mùi thịt đặc trưng, thực sự khiến người ta khó kìm được cơn thèm ăn.

Ngoài miếng thịt thỏ ra, còn có bốn quả cứng màu xanh.

Không rõ là loại quả gì.

Có mùi vị chua ngọt.

Người đàn ông đã bụng rỗng rất lâu, lập tức ăn ngấu nghiến.

……

Ở một nơi khác.

Cô bé CC dùng con dao nhỏ rỉ sét để mở đường, bước đi không mục tiêu.

Cô cũng biết rất rõ.

Người đàn ông tên VV vừa rồi nói không sai, lời thật thì khó nghe.

Chương 1877: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (3)

Chương 1877: Mất trí nhớ, giấc mơ đứt đoạn, thời gian giao thoa (3)

Một cô bé cầm dao đi chiến đấu, thực sự chẳng khác gì trò cười, bọn cướp to lớn kia chỉ cần vài chiêu là có thể khống chế cô.

Nhưng.

Còn có cách nào khác đây?

Cô không thể cứ trơ mắt nhìn cha mẹ và dân làng bị hành hạ đến chết mà không làm gì được.

Làm, chưa chắc đã thành công; nhưng không làm, chắc chắn thất bại.

“Vẫn là phải tìm được sào huyệt của bọn chúng, quan sát đã.”

CC định sẵn kế hoạch, tiếp tục bước đi.

Bất chợt!

Xào xạc xào xạc...

Tiếng lá cây xao động vang lên từ phía sau, đang nhanh chóng tiến lại gần!

"Ai đó!"

Cô bé giơ ngang dao, quay ngoắt lại.

Nhưng phát hiện ra...

Người đến chính là người đàn ông trung niên tóc dài râu rậm vừa rời đi. Dù gương mặt ông bị mái tóc dài và bộ râu che khuất, không nhìn rõ diện mạo, nhưng bộ râu dài đến ngực này thật quá nổi bật, không lẫn vào đâu được.

Người đàn ông rung rung bộ râu, cười mỉm:

"Cô thắng rồi."

"Tôi thắng gì cơ?"

CC nói với giọng không vui:

“Tôi đâu có ép buộc ông đâu! Đừng có mà vu oan cho tôi!”

“Không, không.”

Người đàn ông xua tay:

“Là tôi tự nguyện đi theo.”

Ông đứng thẳng người, đút tay vào túi, nhìn cô bé:

“Chỉ có thể nói, sự chân thành chính là vũ khí tối thượng mà thôi.”

“Nói thật nhé, tôi không quen thuộc nơi này, lại không có ký ức, thật sự không muốn dính vào rắc rối. Nhưng cô đã nói rồi, gặp người khó khăn phải ra tay giúp đỡ. Nhận đồ người khác thì tay ngắn, ăn đồ người khác thì miệng mềm… Tôi không thể ăn không của cô được, như thế là quá vô tâm.”

“Nhưng mà, nói thật lòng, thịt thỏ rất ngon, trái cây cũng rất ngọt.”

Người đàn ông liếm môi, cười:

“Nếu tôi gia nhập nhóm báo thù của cô, sau này thịt thỏ và trái cây có bao nhiêu cũng đủ ăn phải không?”

Phụt—

Cô bé CC bật cười:

“Ông muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn thoải mái.”

“Nếu ông thật sự cứu được bố mẹ tôi, và những người dân làng khác... thì sau này ông có thể sống ở nhà tôi, bố mẹ tôi sẽ nấu cho ông ăn mỗi ngày.”

“Tuyệt vời.”

Người đàn ông gật đầu, bước lên phía trước, chìa tay ra với cô bé:

“Thỏa thuận.”

Cô bé nắm lấy bàn tay to lớn trước mặt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu:

“Thỏa thuận!”

Ơ?

Cô lật ngược tay ông lại để xem.

Tay ông mịn màng, trắng trẻo, không có vết chai sạn nào:

“Tay ông… mềm quá, lại rất trẻ, không giống tay của người trung niên.”

“Thật à?”

Người đàn ông nhìn bàn tay mình, cũng cảm thấy nó trông trẻ

và mịn màng hơn.

“Ông có nhớ mình bao nhiêu tuổi không?” CC hỏi.

“Nghe giọng ông khá trẻ, nhưng nhìn thì có vẻ đã bốn, năm mươi tuổi rồi.”

“À…”

Người đàn ông gãi đầu tóc rối bù:

“Chuyện đó tôi không rõ, có lẽ là do ngủ quá lâu? Dù sao, đừng hỏi tôi mấy chuyện này, tôi còn muốn biết tên tuổi, danh tính và tuổi của mình hơn cả cô đấy, nhưng thật sự tôi đã thức dậy và không biết gì cả.”

“Không sao đâu, gọi ông là VV cũng hay mà?”

CC chống nạnh, mỉm cười:

“Ông là VV, tôi là CC, chúng ta là một cặp đồng đội hoàn hảo!”

Người đàn ông tò mò hỏi:

“Vậy còn cô? Cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi 11 tuổi,” CC trả lời, “Nhưng một tháng nữa tôi sẽ tròn 12 tuổi.”

“Bây giờ là thời gian nào?” Người đàn ông tiếp tục hỏi.

“Năm 2616, tháng 7… hoặc tháng 8?” CC đoán:

“Tôi cũng không còn khái niệm thời gian nữa, kể từ khi làng bị phá hủy, tôi chỉ có thể ước chừng được khoảng tháng.”

“Sinh nhật của tôi là cuối tháng 8, vài tháng trước tôi còn rất mong chờ... nhưng không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này.”

“Tối qua tôi còn nằm mơ, mơ thấy bố mẹ nấu nhiều món ngon để chúc mừng sinh nhật 12 tuổi của tôi, nhưng khi tỉnh dậy, xung quanh chỉ còn đá và cây cối… chẳng có gì cả.”

“Đúng là đáng thương thật.”

Người đàn ông nhẹ nhàng nói:

“Cảm giác như vừa tỉnh mộng, mọi thứ đều thay đổi.”

CC nhìn người đàn ông râu ria rậm rạp:

“Ông cũng có cảm giác như thế sao? Cảm giác trống rỗng sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ?”

“Tôi…”

Người đàn ông chững lại một lúc.

Ông cố gắng nhớ lại:

“Hình như tôi không có ký ức về giấc mơ nào, không nhớ mình đã mơ thấy gì.”

“Hả?”

Cô bé CC ngạc nhiên:

“Con người ai mà chẳng mơ chứ? Ông không mơ gì tối qua sao?”

“Không... thì phải.”

Người đàn ông cũng không chắc chắn:

“Có thể là do tôi bị mất trí nhớ. Nhưng giờ thì tôi không mất trí nữa, nếu tối nay tôi có mơ, chắc chắn tôi sẽ nhớ.”

“Kỳ lạ thật.” CC lẩm bẩm nhỏ.

Người đàn ông đứng lên.

Nhìn quanh khu rừng rậm không có phương hướng:

“Vậy chúng ta làm gì tiếp theo? Đi thẳng đến gần đại bản doanh của kẻ thù để quan sát sao?”

CC cúi đầu, do dự vài lần, muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định:

“Ban đầu tôi dự định sẽ tìm đại bản doanh của kẻ thù… nhưng bây giờ, tôi đã thay đổi ý định.”

Chương 1878: Chiến đấu (1)

Chương 1878: Chiến đấu (1)

“VV, nếu có ông giúp, có lẽ chúng ta nên đi đến một khu phế tích nằm ở phía đông nam trước. Đó là nơi ba tôi từng tình cờ phát hiện khi đi săn, ông ấy nói rằng nơi đó rất u ám, nhiều tòa nhà dù bị phủ đầy rêu xanh nhưng vẫn còn khá nguyên vẹn, hình như trước thảm họa đó từng là một cơ sở nghiên cứu bí mật.”

“Tôi nghĩ… nếu nơi đó thật sự là cơ sở nghiên cứu trước thảm họa, có khi nào bên trong có vũ khí và vật tư chúng ta cần không? Một mình tôi thì không dám đi, nhưng giờ có ông đi cùng, tôi muốn thử vận may.”

“Được thôi.”

Người đàn ông cười thoải mái:

“Tôi chẳng biết gì về khu vực này, cô bảo đi đâu thì chúng ta đi đó.”

“Ở đằng kia.”

CC chỉ về một hướng:

“VV, chúng ta đi thôi!”

Theo lệnh của cô bé.

Cặp đôi kỳ lạ CC và VV bắt đầu hành trình, bước vào sâu trong khu rừng.

Ánh nắng chói chang xuyên qua các khe hở của rừng cây.

Chiếu xuống hai hàng dấu chân lớn nhỏ, tạo nên những mảng sáng tối giao thoa… như hai dòng thời gian giao nhau.

“Còn đi xa lắm không?”

Người đàn ông VV và cô bé CC đã đi một quãng đường rất dài, mãi đến khi màn đêm buông xuống vẫn chưa tới phế tích của viện nghiên cứu như lời đồn.

“Chắc còn cần một hoặc hai ngày nữa.”

CC ngước nhìn bầu trời dần tối đen:

“Hôm nay chúng ta đừng đi tiếp nữa, hãy dừng lại ở đây nghỉ ngơi. Một khi trời tối hẳn, trong rừng sẽ có rất nhiều dã thú xuất hiện, cực kỳ nguy hiểm.”

Vừa nói xong.

CC bắt đầu nhanh nhẹn thu gom cành khô, cỏ dại, và lá rụng, chỉ một lát sau đã sắp xếp thành hình kim tự tháp, dùng đá lửa đặc biệt để đốt lên một đống lửa.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn tất cả những gì đang diễn ra:

“Cô thành thạo thật đấy.”

“Tất nhiên rồi, những gì tôi nói trước đó không phải là nói chơi đâu.”

CC cười và nói:

“Ba tôi là thợ săn giỏi nhất trong làng, tôi từ nhỏ đã theo ông ấy đi săn, nhìn nhiều học nhiều, nên tự nhiên tôi cũng biết rất nhiều thứ.”

“Ví dụ như những nơi hẻo lánh trong núi, người bình thường không dám đến, vừa phải trèo lên, trên đường còn gặp dã thú và

cây cối có độc… chỉ có thợ săn chuyên nghiệp như ba tôi mới dám thử."

"Đó là lý do tôi nói rằng, viện nghiên cứu bí mật không ai biết đến có thể là hy vọng của chúng ta; ba tôi chưa bao giờ kể điều này cho ai khác, chỉ khi về nhà mới nói với tôi và mẹ."

"VV, ông ở đây canh lửa trước, đừng để nó tắt, tôi sẽ đi kiếm chút thức ăn cho ông."

Nói xong, CC nhanh nhẹn biến mất vào màn đêm, không để lại dấu vết.

Người đàn ông nhìn theo hướng cô bé rời đi.

Gãi gãi đầu:

"Cảm giác mình vô dụng quá…"

Ông cười một cách bất đắc dĩ.

Mặc dù đã đồng ý giúp CC trả thù và cứu cha mẹ cô bé, nhưng hiện tại, với tình trạng mất trí nhớ hoàn toàn, ông chỉ có thể xem là một người đi theo cô bé, ngay cả bữa ăn cũng phải dựa vào cô bé kiếm về.

"Thật mong sớm hồi phục trí nhớ."

……

Khoảng hơn một tiếng sau, CC quay trở lại.

Túi vải nhỏ của cô đầy ắp trái cây dại, trong tay còn cầm mấy quả trứng chim:

"Hehe~ ông xem tôi đã lấy được gì này~"

Cô bé cười rạng rỡ, hai lúm đồng tiền ẩn hiện nơi khóe miệng:

“Vận may thật tốt, khi leo cây hái trái tôi bắt gặp một tổ chim, liền tiện tay lấy trứng luôn. Trứng này giàu dinh dưỡng lắm đấy.”

Sau đó.

Hai người ngồi quanh đống lửa, vừa ăn trái cây dại, vừa đợi trứng chim nướng chín.

“Cô đã bao giờ gặp ai mất trí nhớ hoàn toàn như tôi chưa?”

Người đàn ông hỏi:

“Tình trạng của tôi chắc không phải là cá biệt nhỉ?”

“Ông có lẽ là người từ thời đại cũ, đã ngủ đông mà tỉnh lại.” CC nói khi cắn một miếng trái cây.

“Ngủ đông?”

Người đàn ông nghiêng đầu:

“Ngủ đông là gì?”

“Cái này tôi không rõ lắm.”

CC dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ 11 tuổi, nhiều chuyện cũng chỉ nghe lỏm được từ người lớn:

“Tôi cũng nghe ba mẹ nhắc đến, hình như có một thiết bị gọi là khoang ngủ đông… đó là một sản phẩm công nghệ rất tiên tiến, thuộc về di tích của thời đại cũ. Sau siêu thảm họa, loài người không còn khả năng chế tạo ra nó nữa.”

“Sau khi ngủ trong khoang ngủ đông, cơ thể sẽ giống như ở trạng thái nửa sống nửa chết, có thể trải qua một thời gian rất dài mà không bị lão hóa, nhưng tác dụng phụ là mất trí nhớ hoàn toàn, không nhớ được gì cả.”

Ra là vậy.

Người đàn ông gật đầu.

Chắc tình trạng của ông là như vậy.

Nhưng…

Tại sao ông lại phải ngủ đông?

Nếu ngủ đông mà phải mất trí nhớ hoàn toàn thì quá mạo hiểm.

“Siêu thảm họa…”

Người đàn ông lẩm bẩm từ ngữ mà CC đã nhiều lần nhắc đến, rồi hỏi tiếp:

Chương 1879: Chiến đấu (2)

Chương 1879: Chiến đấu (2)

“Có vẻ cô cũng đã nhắc đến siêu thảm họa trước đó, đó là sự kiện gì vậy?”

“Ồ, đó là chuyện xảy ra hơn một trăm năm trước.”

CC vừa từ tốn ăn xong một quả trái cây, vừa kể tiếp:

“Người già thường hay kể lại chuyện cũ, chỉ có điều càng kể càng thêm phần huyền bí.”

“Người ta nói rằng vào năm 2504, đột nhiên xảy ra động đất, núi lửa, sóng thần và các thảm họa khổng lồ khác, lũ lụt và sạt lở nhấn chìm các thành phố lớn, gần như khiến xã hội loài người bị diệt vong.”

“Nhưng chỉ là gần như thôi, vẫn còn nhiều người sống sót… Sau đó là những năm dài chiến tranh và xung đột nội bộ, cuối cùng dân số giảm dần, giữ được một sự cân bằng tối thiểu, và đó mới là lúc nền văn minh bắt đầu phát triển trở lại.”

“Cả Trái Đất đều như vậy sao?” Người đàn ông hỏi.

“Chắc là vậy.”

CC nhún vai:

“Tôi chưa bao giờ rời khỏi Brooklyn, không biết thế giới bên ngoài thế nào, nhưng có lẽ cũng tương tự.”

“Qua bao năm sinh sôi, bây giờ con người chủ yếu sống thành

các làng mạc, dựa vào canh tác và chăn nuôi nguyên thủy, cũng như dựa vào những di tích của thời đại cũ đào lên từ lòng đất."

"Còn nếu nói về di tích đáng sợ nhất của thời đại cũ, thì đó chắc chắn là vũ khí súng đạn. Nhiều khẩu súng vẫn sử dụng tốt sau hàng trăm năm. Những bộ tộc xấu xa nhờ vào súng đạn mà hoành hành khắp nơi, cướp bóc khắp chốn, còn bắt người về làm nô lệ."

"Tôi hiểu rồi."

Người đàn ông dùng lá gói hai quả trứng chim nướng chín rồi đưa cho CC:

"Nói cách khác, viện nghiên cứu bí mật mà ba cô phát hiện vẫn chưa bị khám phá; chỉ cần tìm thấy súng ở trong đó, chúng ta sẽ có khả năng đối đầu với bọn cướp kia."

"Đúng vậy."

CC nhận lấy trứng chim nướng, thổi vài hơi:

"Súng của bọn cướp không nhiều, vì thời đại này không có khả năng sản xuất súng, nên súng rất quý giá, hỏng một cái là mất một cái, đạn cũng vậy."

"Tôi nghĩ sử dụng súng chắc không khó, tôi thấy bọn cướp dùng cũng dễ, chỉ cần bóp cò thôi. Chỉ cần tập luyện một chút... chắc sẽ không khó để làm chủ."

Người đàn ông mơ hồ gật đầu:

"Chắc là thế, tôi cũng không rành."

Ông cúi đầu bóc vỏ trứng chim rồi bỏ vào miệng.

Trứng mềm, mịn, nhưng có chút tanh.

……

Sau khi ăn xong bữa tối đơn giản, cả hai đều rất mệt mỏi sau một ngày đi bộ, liền nằm ngủ ngay bên đống lửa.

May mắn là thời tiết không quá nóng cũng không quá lạnh, tìm một chỗ khô ráo mềm mại để nằm xuống cũng khá thoải mái.

Sau khi cho thêm nhiều cành khô vào đống lửa, người đàn ông ngáp dài, nằm xuống bên kia đống lửa, khép đôi mắt nặng trĩu:

“Ngủ ngon, CC.”

Bóng dáng nhỏ bé ở bên kia đống lửa khẽ cựa mình:

“Ngủ ngon, VV.”

……

Đêm đó, người đàn ông ngủ không yên giấc, nhiều lần tỉnh giấc mơ màng giữa đêm.

Lúc thì bị côn trùng đốt khiến khó ngủ;

Lúc thì tự nhiên cảm thấy căng thẳng lạ kỳ, khiến ông giật mình tỉnh dậy.

Ông ngủ rất nông, chất lượng giấc ngủ cũng tệ, bất cứ tiếng động nào dù nhỏ nhất cũng khiến ông thức giấc.

Đặc biệt là tiếng gầm gừ của dã thú thỉnh thoảng vang lên trong rừng, mỗi lần nghe thấy, ông đều mở mắt ngay lập tức.

Tất cả đều vì...

Bộ não ông không còn ký ức.

Không có ký ức, không có cảm giác an toàn, khiến ông không

thể yên giấc.

Ban đầu ông còn mong rằng liệu có thể nhớ lại được điều gì qua giấc mơ, nhưng cuối cùng phát hiện ngay cả việc mơ cũng là một điều xa xỉ, hoàn toàn không mơ thấy gì cả.

Cứ như...

Cứ như vừa chìm vào giấc ngủ là rơi vào một vực sâu tăm tối vô tận, chẳng cảm nhận được gì, chẳng nhận thức được gì, và thời gian cứ thế trôi qua một cách vô nghĩa.

“Mẹ ơi…”

Một tiếng gọi khẽ và yếu ớt vang lên.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía bên kia đống lửa, thấy CC đang cuộn tròn lại, có vẻ như đang nói mớ.

Khuôn mặt cô bé trong giấc ngủ căng thẳng, đôi môi mím chặt, cơ thể run rẩy.

Chắc hẳn, cô bé đang gặp ác mộng.

Người đàn ông đứng dậy, cho thêm vài cành khô vào đống lửa, sau khi thấy biểu cảm của CC dần thư giãn, hơi thở đều đặn trở lại, ông mới quay về chỗ cũ và tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau.

Cả hai ăn tạm qua loa rồi tiếp tục lên đường.

“Đêm qua có phải cô gặp ác mộng không?”

Người đàn ông đi theo sau cô bé.

CC dùng dao cắt đứt dây leo để mở đường, gật đầu:

“Tôi lại mơ thấy ngày mà ngôi làng bị tấn công… Lúc đó tôi bị ba mẹ ném vào giếng, bịt chặt miệng, không dám phát ra tiếng, nhưng những âm thanh hỗn loạn bên ngoài khiến tôi rất sợ hãi.”

“Tiếng súng, tiếng hét, tiếng chạy, tiếng vó ngựa, tiếng cầu xin… tất cả dần trở nên im lặng, cuối cùng không còn gì cả.”

“Cảm giác chỉ có thể nghe thấy tiếng động, đối với tôi, thậm chí còn đáng sợ hơn việc tận mắt chứng kiến mọi thứ. Tôi thường xuyên mơ thấy cơn ác mộng này, như thể nó đã trở thành một bóng đen tâm lý.”

Chương 1880: Chiến đấu (3)

Chương 1880: Chiến đấu (3)

Nói đến đây, CC quay đầu lại, nhìn người đàn ông râu rậm:

“Còn ông thì sao? Đêm qua có mơ thấy gì không?”

“Mọi người đều nói rằng giấc mơ cũng là một phần của ký ức, có thể mơ thấy những người từng quen, những chuyện từng xảy ra. Biết đâu ông có thể nhớ lại một số ký ức thật qua giấc mơ.”

“Không có.”

Người đàn ông gãi đầu tóc rối bù:

“Chẳng mơ thấy gì cả. Dù đêm qua tôi tỉnh dậy nhiều lần, ngủ cũng rất nông, nhưng nếu có mơ, chắc tôi sẽ nhớ ra ít nhiều.”

“Nhưng vấn đề là… tôi không hề có chút ấn tượng gì về việc mơ, cứ như thể tôi đã mất đi khả năng mơ, hoặc vốn dĩ không thể mơ được.”

CC suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

“Không thể thế được, ai cũng mơ cả, có thể là ông chỉ đơn giản là không nhớ mà thôi.”

“Có thể.”

Người đàn ông đáp hờ hững:

“Cứ ngủ thêm vài ngày rồi xem sao.”

Hai người tiếp tục tiến về phía đông nam.

CC rất quen thuộc với khu vực này, có cô dẫn đường thì không cần lo lắng về việc lạc hướng.

“Này, chờ một chút.”

Người đàn ông đột nhiên bước lên trước một bước, kéo CC lại, ra hiệu im lặng:

“Nhìn kia.”

Ông chỉ vào khoảng đất trống ngoài bụi cây:

“Cô dẫn đường nên có thể không để ý, nhưng từ lúc nãy tôi đã cảm thấy có điều gì đó không ổn. Cô nhìn dấu vết kia xem... có giống dấu chân ngựa không?”

Nếu không phải vì CC đã kể về tiếng vó ngựa khi cô trốn trong giếng, ông cũng sẽ không chú ý đến dấu vết này.

Dù sao thì nơi này là rừng tự nhiên, dấu chân của bò, ngựa, hay hươu nai hoang dã là chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu những kẻ xấu có súng cưỡi ngựa...

Thì dấu vết này không thể bỏ qua.

CC và người đàn ông râu rậm cùng bước ra khỏi bụi cây, nhìn những dấu vết "mới" trên mặt đất:

“Đúng là dấu chân ngựa.”

CC nhíu mày:

“Và có ba con ngựa, với móng ngựa được đóng sắt, điều này chứng tỏ chúng không phải ngựa hoang mà là ngựa đã được thuần hóa! Rất có thể đó chính là bọn cướp đã bắt ba mẹ tôi!”

Người đàn ông cúi xuống, sờ vào dấu chân ngựa, bắt đầu phân

tích:

“Những dấu chân này còn rất mới, có nghĩa là chúng vừa đi qua đây không lâu. Đây là tình cờ sao? Tại sao bọn chúng lại đi cùng hướng với chúng ta?”

“Không thể nào… Không thể nào ba cô, sau khi bị bắt, vì muốn giữ mạng sống hoặc bị ép buộc, đã khai ra về viện nghiên cứu bí mật trong núi sao?”

CC cắn môi, gương mặt đầy lo lắng:

“Tôi không biết.”

Cô lại lắc đầu:

“Tôi thực sự không biết…”

“Vậy giờ chúng ta làm gì?”

Người đàn ông râu rậm hỏi:

“Nếu chúng ta tiếp tục đi về phía viện nghiên cứu bí mật, khả năng lớn sẽ đụng độ bọn cướp có súng. Chúng có súng và ngựa, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ.”

“Nhưng… ngược lại, nếu chúng ta mặc kệ hoặc chạy trốn, có lẽ sẽ bỏ lỡ cơ hội duy nhất để cứu ba mẹ cô.”

Cuối cùng.

CC ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết nhìn người đàn ông:

“VV, tôi muốn đi theo bọn chúng, xem rốt cuộc tình hình thế nào.”

Cô nắm chặt tay:

“Tôi không biết bằng cách nào mà bọn chúng biết được viện nghiên cứu bí mật, nhưng nếu như ông nói... là ba tôi trong một hoàn cảnh nào đó đã khai ra... thì ông ấy đã làm vậy vì mục đích gì?”

Người đàn ông xoa cằm:

“Điều này đúng là rất nguy hiểm, nhưng có vẻ như chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

“Được thôi, đã hứa giúp cô trả thù rồi, vậy chúng ta sẽ cẩn thận bám theo sau, xem có thể dò la được thông tin gì không.”

Cả hai nhất trí, bắt đầu lần theo dấu vết chân ngựa.

Là kẻ theo đuôi, họ có lợi thế; kẻ địch ở phía trước, họ ở phía sau, và có dấu chân ngựa làm chỉ dẫn, dễ dàng xác định được hướng đi và khoảng cách của đối phương.

Mục tiêu của đối phương rất rõ ràng... tất cả đều hướng về phía đông nam, không lệch chút nào.

Có vẻ như...

Mục đích cuối cùng của cả hai bên thật sự giống nhau.

Cứ thế, họ bám theo dấu vết cho đến khi trời tối, từ xa người đàn ông và CC đã nhìn thấy ánh sáng của lửa trại và nghe thấy tiếng cười sảng khoái của ba gã đàn ông da ngăm. Họ lập tức dừng lại, trốn sau một thân cây.

Người đàn ông ra hiệu cho CC giữ im lặng, rồi nói nhỏ:

“Bọn họ có lẽ định nghỉ ngơi ở đây qua đêm.”

CC nheo mắt, nhìn về phía ánh lửa xa xa, nghiến răng nói:

“Chính là bọn chúng! Tôi nhận ra chiếc mũ của bọn chúng...

Chính bọn này đã hủy diệt làng của chúng tôi, giết hại dân làng và bắt ba mẹ tôi!”

“VV, ông cứ ở đây, đừng hành động vội. Tôi nhỏ con, nhẹ nhàng và quen thuộc với địa hình rừng, tôi sẽ lén lút lại gần nghe xem bọn chúng nói gì.”

“Cẩn thận một chút.”

Người đàn ông nhắc nhở:

“Hiện tại bọn chúng chưa phát hiện ra chúng ta. Đợi đến khi chúng ngủ say, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn. Cô nhất định đừng hành động nông nổi.”

“Yên tâm.”

CC ra dấu tay cho người đàn ông, rồi cúi thấp người, thận trọng chọn đường đi trong rừng, từng chút một tiến lại gần.

Với lợi thế về hình thể, cô bé không phát ra chút tiếng động nào, lặng lẽ nấp sau một cái cây lớn gần đống lửa, lắng nghe.

Ba con ngựa bị buộc vào cây phía đối diện, ba gã đàn ông da ngăm ngồi quanh đống lửa, trao đổi bằng tiếng lóng.

Chương 1881: Chiến đấu (4)

Chương 1881: Chiến đấu (4)

CC chỉ hiểu được vài từ.

Bọn chúng chủ yếu nói về những chuyện vặt vãnh, bẩn thỉu, không có gì hữu ích. Tuy nhiên, cô bé lén nhìn thấy hai trong số ba gã đeo súng bên hông, còn gã thứ ba đeo một con dao găm.

Chỉ khi ăn xong bữa tối với thịt nướng, bọn chúng mới bắt đầu nói về nhiệm vụ lần này:

“Gã da vàng nói thật chứ? Trong ngọn núi này thật sự có phế tích của một viện nghiên cứu sao?”

“Chắc không sai đâu.”

Gã đối diện nói:

“Hắn ta chỉ nói ra khi chúng ta gần đánh chết thằng nhóc. Hắn ta bảo sẽ dùng thông tin này để đổi lấy mạng sống cho thằng bé.”

“Hừ, nếu hắn ta dám lừa chúng ta, về sẽ giết hết cả bọn chúng!”

“Đáng lẽ phải giết một đợt rồi.”

Gã cuối cùng cười lạnh:

“Chúng ta không thể nuôi nhiều nô lệ vô dụng như vậy, giết hết lũ già và những kẻ không còn sức làm việc, chỉ giữ lại đám trẻ thôi.”

Nghe những lời tàn nhẫn này, CC toàn thân lạnh toát, cơ thể căng thẳng run rẩy.

Đợi đến khi cả ba gã đàn ông da ngăm ngủ say bên đống lửa, CC quay trở lại chỗ người đàn ông râu rậm.

“Bọn chúng đã ngủ rồi.” CC nói.

“Cô nghe được gì không?” Người đàn ông hỏi.

CC gật đầu, kể lại toàn bộ:

“VV... Ông đoán đúng rồi, chính ba tôi đã nói cho bọn chúng biết về viện nghiên cứu. Hơn nữa, bọn chúng còn định giết một đợt nô lệ sau khi về! Rất có thể ba mẹ tôi sẽ là những người đầu tiên!”

Người đàn ông gật đầu:

“Nghe cô kể, thì chuyện này có vẻ là đúng. Nếu có thể ngăn bọn chúng tại đây thì tốt nhất. Vừa bảo vệ được ba mẹ cô, vừa ngăn chúng tiến vào viện nghiên cứu, giữ lại cơ hội cho chúng ta.”

“Tôi nghĩ vậy.”

CC nói một cách dứt khoát:

“Bọn chúng cảnh giác rất kém, có lẽ quá tự tin nên không cử người canh gác.”

“VV, bây giờ cả ba tên đều ngủ say, tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để cướp súng.”

Cô nghiến răng:

“Hai trong ba tên có súng, nếu chúng ta cướp được hai khẩu súng, chắc chắn có thể giết ngược bọn chúng! Khi đó, ngựa và vũ khí sẽ thuộc về chúng ta!”

“Liệu có làm được không?”

Người đàn ông có chút lo lắng.

“Không vấn đề gì, yên tâm đi.”

CC vỗ ngực tự tin:

“Tôi từ nhỏ đã theo ba đi săn, biết cách lén lút tiếp cận. Ông cứ chờ tôi ở đây.”

“Tôi sẽ đi cùng cô.”

Người đàn ông không muốn để CC một mình mạo hiểm:

“Dù sao bọn chúng có ba người, cô tự mình đi sẽ quá nguy hiểm. Sau khi cô lấy được súng, đừng vội hành động, hãy rút lui trước, chúng ta cùng bàn cách sử dụng súng rồi mới đánh trả.”

CC gật đầu, dẫn người đàn ông tiến lại gần trong bóng đêm.

Rất nhanh, họ quay lại chỗ CC đã nấp lúc trước.

CC nhón chân, tiếp cận ba gã đàn ông da ngăm đang ngủ say.

Cô nín thở.

Từng chút, từng chút một, tiến lại gần.

Cuối cùng.

Cô đến sát một gã.

Cấu trúc của bao súng bằng da bò đã được nghiên cứu kỹ từ trước, CC nhẹ nhàng mở khóa, từ từ rút ra khẩu súng nặng và cũ kỹ...

Phù.

Cô không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

May quá.

Khẩu súng được rút ra một cách hoàn hảo mà không đánh thức ai.

Tuy nhiên!

Ngay lúc đó!

“Ngựa hí vang!”

Một trong những con ngựa đang ngủ bỗng nhiên hí lên to.

Ba gã đàn ông da ngăm lập tức tỉnh giấc, trợn tròn mắt nhìn cô bé, hét lên giận dữ.

CC hoảng loạn.

Cô vội nắm chặt khẩu súng, nhắm vào một gã rồi bóp cò—

Cạch.

Không thể bóp cò!

Vì lý do nào đó, cò súng không thể bấm xuống!

“Chết tiệt!”

Gã đàn ông trước mặt vừa hoảng sợ suýt chết, giờ lại tức giận lao về phía CC, hai gã còn lại cũng giơ tay bắt lấy cô.

CC thấy mình không còn đường thoát, liền quay lại ném khẩu súng về phía sau cây:

“VV!”

Bịch.

Khẩu súng đen rơi xuống đống lá khô, ngay dưới chân người đàn ông râu rậm.

Ông cúi xuống, nhìn khẩu súng lạ lẫm, tay chân bối rối.

Rầm!

Một cú đá mạnh trúng bụng CC, khiến cô bay vào gốc cây, trong khi một gã đàn ông khác tức giận rút súng từ thắt lưng ra.

“V…V…”

Khóe miệng CC rỉ máu, cô cố mở mắt nhìn người đàn ông râu rậm vẫn đang đứng đơ ra đó, rồi lại nhìn thấy gã đàn ông da ngăm đang nâng khẩu súng lên nhắm vào mình.

Trong thoáng chốc, cô tràn đầy hối hận.

Là vì cô ngây thơ tự nghĩ mình thông minh, kéo VV vào chuyện này…

Là cô đã hại VV, đưa ông vào chỗ chết…

“VV!!”

Cô dùng hết sức hét lên trong tuyệt vọng:

“Chạy đi!!!”

Pằng! Pằng! Pằng!

Ba đóa máu nổ tung trong không trung.

Giống như ba quả dưa hấu lớn bị vỡ nát, máu tươi bắn tung tóe trong đêm tối.

“V…”

CC tròn mắt, không thể nói nên lời.

Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ cảm thấy, trong khoảnh khắc VV nhặt khẩu súng lên, ông như biến thành một người khác.

Tay ông di chuyển nhanh đến mức không thể thấy rõ... cô thậm chí không thấy ông nhắm bắn, nhưng trong giây tiếp theo, đầu của ba gã đàn ông da ngăm nổ tung liên tiếp!

Bịch, bịch, bịch.

Ba thi thể đổ xuống, hỗn hợp máu và não tràn ra từ phía sau đầu, thấm vào đất.

Ngay lúc đó, một cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Cuốn đi khói súng từ họng súng của người đàn ông râu rậm, khiến những tán lá cao trên đầu xào xạc.

Những đám mây đen cuộn lên trong gió, để lộ ánh trăng sáng phía sau, chiếu lên người đàn ông, tỏa ra ánh sáng huyền ảo.

“V, V...”

CC không chịu nổi nữa, ngã gục xuống đất.

Cô nhìn trân trối người đàn ông cao lớn đang tắm trong ánh trăng:

“Rốt cuộc... ông là ai?”

(truyện còn 50 chương nữa là end. Cầu kim phiếu ạ)

Chương 1882: Tiếng khóc lạ (1)

Chương 1882: Tiếng khóc lạ (1)

Người đàn ông râu rậm cúi đầu.

Nhìn khẩu súng đang nắm chặt trong tay.

Thật kỳ lạ...

Rõ ràng ông không biết cách sử dụng thứ này, cũng không biết từng bộ phận của nó có chức năng gì.

Nhưng...

Trong tình huống không biết gì như vậy, các cơ bắp của ông lại phản ứng trước cả não bộ, một cách thuần thục và đầy quyết đoán. Ông mở khóa an toàn, nâng tay, bắn súng.

Chỉ trong tích tắc.

Khi não bộ còn chưa kịp phản ứng, ba viên đạn đã bay thẳng vào đầu kẻ địch, chính xác không lệch một chút nào, hoàn thành ba phát bắn chí mạng.

“Mình thực sự biết sử dụng súng sao?”

Người đàn ông cảm thấy khó tin, đây có phải là cái gọi là ký ức cơ bắp không? Mặc dù não ông mất trí nhớ, nhưng phản xạ và thói quen của cơ bắp vẫn còn nguyên.

“Hí Hí!!! Híí!!!”

Hai con ngựa hoảng loạn, điên cuồng giật đứt dây buộc, chạy

về phía CC.

Chúng có lẽ muốn chạy trốn.

Nhưng theo hướng bọn chúng lao tới, hoàn toàn không quan tâm đến CC, định giẫm lên người cô bé!

Pằng! Pằng!

Người đàn ông với tâm lý thử nghiệm, không cần ngắm bắn, chỉ nhìn thẳng vào đầu ngựa và để tay theo phản xạ tự nhiên, bắn liền hai phát.

Bịch, bịch.

Hai cái đầu ngựa nổ tung, chúng gục xuống đất mà không kịp kêu thêm một tiếng, đôi mắt trắng đục lăn vài vòng trên mặt đất.

Sau cảnh tượng này, con ngựa còn lại đứng thẳng, không dám động đậy, như tuyên thệ lòng trung thành với tình thế hiện tại.

Người đàn ông râu rậm thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như...

Phỏng đoán của ông là đúng.

Trước khi mất trí nhớ, ông thực sự biết sử dụng súng, và thậm chí là một xạ thủ điêu luyện. Mắt và não chỉ cần đánh dấu mục tiêu, còn lại cơ bắp sẽ lo liệu mọi thứ.

Dù hai con ngựa không lao vào CC, ông cũng phải bắn chúng.

Bởi lẽ, ngựa là loài nhận chủ, nhận nhà. Nếu để chúng chạy thoát, có khả năng rất lớn chúng sẽ chạy về trại của những gã đàn ông da ngăm kia.

Nếu đồng bọn của chúng thấy ngựa trở về mà người không,

chắc chắn sẽ đoán rằng có chuyện không hay xảy ra. Điều này có thể khiến cha mẹ CC gặp nguy hiểm, có thể bị giết chết.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn, ông phải giết hết những con ngựa này, không để lại dấu vết nào cho đến khi ông và CC kịp trả thù bọn chúng.

Điều duy nhất hơi đáng tiếc là...

Lẽ ra chỉ cần giết một con ngựa là đủ, ông và CC mỗi người có thể cưỡi một con. Nhưng không ngờ hai con ngựa kia lại không biết điều.

……

Hai cái đầu ngựa nổ tung khiến CC ngay lập tức tỉnh táo.

Cô đứng dậy.

Lau khóe miệng.

Chạy nhanh đến chỗ người đàn ông râu rậm:

“VV! Ông biết sử dụng súng sao? Và còn... bắn rất chuẩn nữa!”

“Tôi cũng không biết.”

Người đàn ông lắc đầu:

“Não tôi không biết dùng súng, vì tôi hoàn toàn mất trí nhớ, chẳng nhớ gì cả. Nhưng có vẻ như cơ thể và cơ bắp vẫn còn nhớ, mọi thứ cứ diễn ra một cách tự nhiên.”

“Ừ ừ!”

CC gật đầu hào hứng:

“Tuyệt quá! Ông thật xuất sắc, VV!”

Sau khi niềm vui qua đi, CC nhớ lại rằng toàn bộ nguy hiểm vừa rồi đều do sự ngây thơ của cô gây ra, cô cúi đầu đầy hối hận:

“VV, xin lỗi... tất cả là tại tôi suy nghĩ quá đơn giản. Nếu không nhờ ông có kỹ năng bắn súng tốt ngoài dự đoán, hôm nay chúng ta đã chết ở đây rồi, toàn là lỗi của tôi đã liên lụy ông.”

“Đừng nói vậy.”

Người đàn ông râu rậm thấy CC buồn bã, liền xoa đầu cô bé:

“Nếu không nhờ cô cho tôi thịt thỏ và trái cây, có lẽ giờ này tôi đã chết đói hoặc trúng độc rồi. Chúng ta là đồng đội trong cuộc phiêu lưu này, giúp đỡ lẫn nhau là lẽ đương nhiên, không cần phải xin lỗi hay cảm ơn.”

“Vả lại, cô còn nhỏ, là một cô bé, đáng lẽ tôi – người lớn – phải bảo vệ cô mới đúng. Vậy mà giờ lại phải để cô gánh vác... người nên cảm thấy có lỗi là tôi mới phải.”

“Cô còn nhỏ, suy nghĩ đơn giản là hợp lý. Sau này khi lớn lên, chắc chắn cô sẽ trở thành một người rất mạnh mẽ.”

CC cảm thấy ấm áp khi được xoa đầu.

Cô ngước mắt lên, mỉm cười nhìn người đàn ông:

“Những lời ông nói, rất giống với những gì ba tôi từng nói.”

“Câu nào?”

“Nhiều câu lắm. Ba tôi cũng giống như ông, rất khoan dung và kiên nhẫn với tôi.”

Khi nhắc đến ba, ánh mắt CC đầy nỗi nhớ:

“Thực ra, nhiều lần rõ ràng là lỗi của tôi, mọi người hoàn toàn có thể mắng tôi, la tôi, tôi cũng biết rằng mình đã sai.”

“Nhưng ba tôi cũng như ông vừa rồi, dù tôi mắc lỗi gì, ông ấy luôn khoan dung, nói rằng tôi còn nhỏ, khi lớn lên sẽ trưởng thành hơn.”

“Cô thực sự là một cô bé hiểu chuyện.”

Người đàn ông râu rậm nói thật lòng:

“Mắng mỏ chỉ dành cho những đứa trẻ hư, cô rất ngoan và hiểu chuyện, đâu cần phải dạy dỗ nhiều.”

Nói xong, ông nhìn vào vết máu trên khóe miệng CC:

“Cô bị thương à?”

“Không sao đâu.”

CC lại dùng tay áo lau miệng:

“Không nghiêm trọng như ông nghĩ đâu. Chỉ là lúc bị đá tôi cắn vào môi thôi, không phải chảy máu bên trong gì cả.”

Chương 1883: Tiếng khóc lạ (2)

Chương 1883: Tiếng khóc lạ (2)

“Vậy thì tốt.”

Người đàn ông quay lại, nhìn những xác người và ngựa chồng lên nhau trên mặt đất:

“Chuyện này lại thành ra đơn giản hơn rồi, chúng ta có thể lục soát bọn chúng lấy vật dụng. Còn một con ngựa, ngày mai chúng ta sẽ cưỡi nó vào núi.”

Cả hai nhanh chóng bắt tay vào công việc, bắt đầu lục soát vật dụng.

Bọn cướp sống khá sung túc, trong ba lô của chúng có thịt, rượu và bánh mì, hai bên yên ngựa còn có túi nước làm bằng da thú.

Sau cả một ngày truy đuổi mà chưa ăn gì, hai người đói lả, vây quanh đống lửa và ăn một bữa no nê.

Sau đó, người đàn ông râu rậm lục lọi xác của bọn chúng, lấy súng, đạn và bao súng, rồi đếm số lượng.

“Hơn 20 viên đạn, hai khẩu súng ngắn. Tôi nghĩ đạn có vẻ hơi ít.”

Ông nạp đầy băng đạn, nhét súng vào thắt lưng, sau đó cất đạn còn lại cùng khẩu súng thứ hai vào ba lô, nhìn CC nói:

“Với chỉ 20 viên đạn thì hỏa lực còn quá yếu, chưa đủ để chúng ta đối đầu với cả băng cướp. Nên chúng ta vẫn phải đến

viện nghiên cứu trong núi, ít nhất phải có vài chục hoặc cả trăm viên đạn, chúng ta mới dám đi cứu ba mẹ cô."

CC im lặng một lúc.

Rồi ngẩng đầu lên:

"Ông có thể dạy tôi bắn súng được không?"

"Cô muốn học à?"

Người đàn ông nhìn cô bé mảnh khảnh:

"Cô thấy tôi bắn có vẻ đơn giản, nhưng thực ra… tôi nghĩ đây không phải là kỹ năng mà cô có thể dễ dàng nắm bắt, chỉ riêng sức giật của súng cũng là một thử thách lớn với cô."

"Không sao."

Ánh mắt CC kiên định:

"Nếu tôi học được cách bắn súng như ông, tôi sẽ giúp được rất nhiều."

"Hơn nữa, chính tôi là người kéo ông vào chuyện này để cứu ba mẹ tôi, không thể để mình ông chiến đấu còn tôi đứng nhìn được."

"Dù sao cũng có hai khẩu súng, nếu tôi học bắn, tôi có thể cùng ông chiến đấu bên cạnh nhau!"

Người đàn ông cười:

"Được thôi."

Ông đồng ý:

"Nếu cô muốn học, tôi sẽ dạy. Nhưng mà... tôi cũng không biết

nhiều về lý thuyết, vì tôi bắn súng hoàn toàn dựa vào cảm giác, tôi có thể dạy cô phần cảm giác đó."

"Nhưng hiện tại chỉ có 20 viên đạn, quá quý giá để lãng phí. Hơn nữa, bây giờ là ban đêm, tiếng súng có thể thu hút dã thú, gây ra những rắc rối không cần thiết."

"Và thêm nữa, nơi này có mùi máu tanh nồng nặc, chúng ta không thể cắm trại ở đây được. Dã thú sẽ bị mùi này thu hút tới… Vì vậy, chúng ta nên dắt ngựa đi xa một chút, tìm chỗ khác nghỉ ngơi."

Sau đó.

Hai người chuẩn bị hành lý, treo lên con ngựa "biết thời thế", rồi dẫn nó đi về phía nam, đến bên một con suối. Tại đó, họ đốt lửa và cắm trại.

Sau khi hoàn tất mọi việc, CC và người đàn ông râu rậm chuẩn bị đi ngủ.

Khoảng cách tới viện nghiên cứu bí mật đã không còn xa nữa, với con ngựa này, họ sẽ đến đó vào sáng hôm sau.

"Cảm ơn thiên nhiên và bọn cướp vì đã ban cho chúng ta bữa tiệc này."

Người đàn ông kê ba lô làm gối, nhắm mắt ngủ...

Đây là đêm thứ hai sau khi ông tỉnh khỏi giấc ngủ đông, có lẽ nhờ khẩu súng bên hông, ông ngủ ngon hơn nhiều so với đêm trước.

Ông đặc biệt để ý xem liệu mình có mơ khi ngủ không.

Nhưng kết quả thật đáng thất vọng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, dù cố gắng nhớ lại, ông vẫn không có

chút ấn tượng gì về giấc mơ, suốt đêm chỉ là trạng thái không mơ.

“Thật kỳ lạ.”

Người đàn ông vẫn không hiểu chuyện gì.

“VV, đến ăn sáng nào!”

Ở phía bên kia, CC đã đun nước, nướng thịt và hâm nóng bánh mì bằng cái ấm sắt mà họ lấy được, chuẩn bị sẵn sàng để ăn.

“Được, để tôi rửa mặt một chút.”

Người đàn ông râu rậm đi ra bờ suối, lâu rồi mới rửa mặt.

Nhưng...

Bộ râu rậm này vướng víu quá, ông hoàn toàn không biết phải rửa thế nào.

Bộ râu này mọc từ hai bên mai và che kín nửa dưới khuôn mặt, giống như một chiếc mặt nạ.

“Thôi, rửa qua loa vậy.”

Dường như không có ký ức cơ bắp về việc chăm sóc râu, ông chỉ rửa sơ, rồi vẩy nước, dùng áo lau khô.

Ông phủi nhẹ.

Râu trông vẫn khá bồng bềnh.

“VV! Đừng nghịch râu nữa! Thịt sắp cháy rồi!”

Tiếng thúc giục của CC vang lên từ phía sau.

Người đàn ông quay lại, đi đến đống lửa để ăn sáng.

Sau bữa sáng, họ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên ngựa.

Người đàn ông đặt chân lên bàn đạp, thử mấy lần vẫn không leo lên được.

“Thôi nào.”

Ông chấp nhận sự thật và thừa nhận rằng mình không có ký ức cơ bắp về việc cưỡi ngựa:

“Có vẻ như tôi không biết cưỡi ngựa.”

CC nheo mắt lại, nhớ lại ông từng nói không biết bắn súng, và tỏ vẻ không tin:

“Ông thực sự không biết à?”

“Cái này thì thực sự không biết.” Người đàn ông cười bất lực.

“Vậy để tôi cưỡi.”

CC nắm lấy yên ngựa, một cú nhảy gọn gàng, ngồi vững trên lưng ngựa.

Cô bé ngồi dịch lên phía trước, vỗ vào khoảng trống phía sau:

“Ông ngồi sau tôi, ôm lấy eo tôi, cẩn thận kẻo ngã.”

Chương 1884: Tiếng khóc lạ (3)

Chương 1884: Tiếng khóc lạ (3)

……

Con ngựa chạy trong rừng, càng lúc càng gần dãy núi.

Ngọn núi trước mặt có hình dáng rất kỳ lạ, không có bất kỳ sự chuyển tiếp nào, đột ngột nhô lên từ mặt đất, cao thẳng và sắc như một lưỡi dao.

Đặc biệt, vách núi gần như thẳng đứng có các lớp phân tầng rõ ràng, giống như một cầu vồng nhiều màu sắc, tượng trưng cho sự trôi qua của hàng triệu năm thời gian.

“Ngọn núi này kỳ lạ thật.”

Người đàn ông nhìn ngọn núi “Lưỡi Dao” đang đến gần, nói:

“Cảm giác nó mọc lên đột ngột.”

“Ban đầu, ở đây không có núi.”

CC kéo dây cương, thúc ngựa chạy nhanh hơn, giải thích cho người đàn ông:

“Nó được hình thành khi xảy ra siêu thảm họa vào năm 2504, mặt đất nứt ra và dâng lên, tạo thành một ngọn núi.”

“Ra vậy.”

Người đàn ông hiểu ra.

Không có gì lạ khi một viện nghiên cứu lại bị giấu trong núi...

Bình thường, rất ít viện nghiên cứu nào được xây dựng trong núi; hóa ra, nơi này vốn dĩ là đồng bằng, chỉ vì động đất hoặc những biến động địa chất mạnh mẽ đã đẩy núi lên, khiến viện nghiên cứu bị chôn vùi trong núi.

Đây đúng là họa mà thành phúc.

Nếu không được che giấu bởi ngọn núi này, viện nghiên cứu chắc chắn đã bị người khác phát hiện từ lâu, chứ không thể để họ đến khám phá sau cả trăm năm như vậy.

“Ngọn núi này không dễ leo đâu.”

Người đàn ông nhìn lên đỉnh núi dốc đứng, cảm thán:

“Cô nhìn xem, thân núi dựng đứng thế này, gần như không có cây cối, ngay cả chỗ cho chim đậu cũng không có. Ba cô làm sao mà trèo vào được?”

“Ở phía bên kia của ngọn núi.”

CC đáp:

“Ban đầu phía bên kia cũng dốc đứng như vậy, không có chỗ nào có thể leo qua để khám phá. Nhưng mấy tháng trước, một vụ sạt lở núi đã tạo ra một con đường có thể trèo vào.”

“Lối đi rất hẹp và ẩn khuất, người bình thường sẽ không thể phát hiện ra. Ba tôi từ nhỏ đã thích phiêu lưu, ngọn núi này luôn là nơi ông ấy muốn khám phá từ lâu.”

“Vì vậy, sau khi vụ sạt lở xảy ra, ông ấy thường đến đó khám phá và tình cờ phát hiện ra con đường này, dẫn thẳng đến cổng của viện nghiên cứu.”

“Nhưng bên trong viện nghiên cứu rất âm u, và có một số âm thanh kỳ lạ. Ba tôi cảm thấy có thể có nguy hiểm hoặc những loài

động vật kỳ lạ bên trong, nên ông ấy không dám đi sâu hơn.”

Âm thanh kỳ lạ?

Người đàn ông chú ý đến từ khóa này:

“Âm thanh kỳ lạ? Cụ thể là âm thanh gì?”

“Không rõ.”

CC lắc cái đuôi ngựa phía sau:

“Ba tôi cũng không mô tả được chính xác, ông chỉ nói rằng nghe như có người đang khóc... một tiếng khóc đầy lạnh lẽo.”

“Khóc?”

Người đàn ông càng nghe càng rối:

“Một ngọn núi vòng vây bởi những vách đá dựng đứng, đã hơn trăm năm trôi qua, liệu có thể có ai còn sống bên trong không?”

Ông suy nghĩ một chút, cố gắng cẩn thận hơn:

“Được rồi, nếu về mặt lý thuyết mà nói, khi thảm họa năm 2504 xảy ra, viện nghiên cứu bị nhốt trong núi, nếu có một người đàn ông và một người phụ nữ sống sót, thì cũng có thể họ đã sinh con đẻ cái qua các thế hệ.”

“Nhưng... lý thuyết này quá cực đoan. Rất khó tưởng tượng nổi một không gian khép kín có thể tồn tại qua nhiều thế hệ, từ đời này qua đời khác.”

“Chắc không phải là người đâu.”

CC quay lại nói:

“Ba tôi nói tiếng khóc đó nghe rất xa, có lẽ phát ra từ sâu trong

viện nghiên cứu. Nếu là con người còn sống, thì họ phải để lại dấu vết sinh hoạt bên ngoài viện chứ?"

"Dù là đồ gỗ thủ công, trồng trọt hay một khu vườn nhỏ, không thể nào có người sống mà không ra khỏi viện nghiên cứu qua bao nhiêu thế hệ... điều đó không thực tế."

"Nhưng vấn đề là, ba tôi đã đi quanh khu vực trong thung lũng, không thấy bất cứ dấu vết sinh hoạt nào của con người. Sau đó, ông ấy trở lại trước cổng viện nghiên cứu và lắng nghe, vẫn nghe thấy tiếng khóc, và nó rất đều đặn."

"Ông ấy cảm thấy rất đáng sợ, như có ma vậy, nên từ bỏ việc thám hiểm và kể lại cho tôi và mẹ, rồi từ đó không quay lại nữa."

……

Nghe CC kể, người đàn ông râu rậm vuốt râu, cũng cảm thấy có chút ớn lạnh.

Nơi sâu trong núi, tách biệt với thế giới, viện nghiên cứu bỏ hoang, tiếng khóc kỳ lạ.

Cả cái sự kết hợp này... đúng là chỉ làm người ta sợ hãi.

Nhưng.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Đây là khu vực duy nhất ở Brooklyn còn sót lại chưa bị khám phá, nếu muốn tìm được sức mạnh để chiến đấu, viện nghiên cứu này là cơ hội cuối cùng.

"Đánh cược một lần thôi."

Người đàn ông vuốt khẩu súng bên hông, tự hỏi liệu súng có tác dụng với những sinh vật kỳ lạ hay không.

Bỗng nhiên.

Ông nảy ra một ý tưởng lạ lùng:

“Phải rồi, chúng ta có thể làm thế này.”

Ông nuốt nước bọt, rồi nói tiếp:

Chương 1885: Đếm ngược (1)

Chương 1885: Đếm ngược (1)

“Khi gặp phải sinh vật chưa biết, chúng ta có thể chuẩn bị một hòn đá hoặc trái cây nhỏ, ném về phía nó. Nếu đá hoặc trái cây bật lại, thì đó là vật thể. Chỉ cần là sinh vật có thể chạm được, chúng ta có súng, không cần sợ nó.”

CC chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói:

“VV, ông thông minh quá! Sao ông lại nghĩ ra được ý này?”

“Hehe, chắc kiến thức này không phải do tôi nghĩ ra đâu, có lẽ ai đó đã nói với tôi.”

Người đàn ông gãi đầu, cố gắng nhớ lại nhưng không thể.

Cái kiến thức kỳ lạ này...

Rốt cuộc ai đã nói với ông nhỉ?

……

Sau khoảng hai tiếng, hai người cưỡi ngựa đến phía bên kia ngọn núi và tìm thấy điểm sạt lở.

Người đàn ông nới lỏng dây cương, buộc ngựa ở nơi có nhiều cỏ dại để nó không bị chết đói.

Sau đó, ông đi theo CC, tìm thấy lối vào mà ba CC đã kể, và tiến vào ngọn núi.

Lối vào rất kín đáo và hẹp.

Nhưng họ có thể nghe thấy tiếng gió và cảm nhận luồng không khí di chuyển.

Điều này có nghĩa là lối đi thông ra ngoài, không phải là ngõ cụt.

Trước khi vào, CC đã làm một ngọn đuốc đơn giản, nhưng đường hầm quá dài và gồ ghề, nên đi được nửa đường thì đuốc tắt.

Không còn cách nào khác.

Hai người đành phải tiếp tục đi trong bóng tối.

May mắn là trong lối đi không có gì nguy hiểm hay những chỗ quá hẹp, họ an toàn đi qua.

Cuối cùng...

Một tia sáng mỏng manh lọt qua, con đường tối tăm mở ra một không gian rộng lớn, hai người tăng tốc và chạy ra ngoài, đặt chân đến một nơi như cõi tiên!

Người đàn ông hít một hơi thật sâu.

Không khí trong lành giống như trong khu rừng bên ngoài, nhưng có thêm một chút ẩm ướt, có lẽ là do đặc thù của thung lũng, độ ẩm ở đây khá cao.

“VV, ở đằng kia!”

CC chỉ vào một đống đá vụn, nơi có một di tích kiến trúc.

Nhìn kỹ vẫn có thể thấy, đó là lối vào một tòa nhà, những thanh thép lộ ra ngoài đã rỉ sét, nhưng cổng của tòa nhà vẫn còn nguyên vẹn, một cách kỳ diệu, nó chưa bị sụp đổ.

“Chúng ta xuống đó xem.”

Người đàn ông rút súng, kiểm tra đạn, lên nòng, rồi cùng CC trượt xuống.

Họ từ xa nhìn vào cổng đổ nát...

Bên trong sâu hun hút, tối tăm và trống trải, không biết bên trong giấu điều gì.

Người đàn ông để ý thấy một tấm biển sáng lấp lánh trên đống đất đá bên cạnh, có vẻ do mưa gió làm trôi bùn đất để lộ ra.

Ông tiến lại gần, cúi xuống, dùng lá khô lau sạch lớp bùn đất, vài chữ cái hiện lên:

“S...P...A... Space-T?”

Ông quay đầu nhìn CC:

“Từ này có nghĩa là gì?”

CC cũng ngơ ngác:

“Không biết, tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Chắc nó là thứ gì đó từ trước siêu thảm họa. Tôi nghe nói trước khi thảm họa xảy ra, Brooklyn thuộc về một đại gia giàu có... nhưng đó cũng chỉ là lời đồn, không ai biết thật giả ra sao.”

Người đàn ông đứng lên.

Nhìn tấm biển thêm một lần nữa, rồi siết chặt khẩu súng, chậm rãi tiến về phía cổng đổ nát.

“VV.”

CC lo lắng, nắm lấy áo người đàn ông.

“Suỵt…”

Ông ra hiệu im lặng, yêu cầu CC giữ yên lặng.

Sau đó.

Ông rón rén tiến vào cổng, lắng tai nghe cẩn thận—

“Hu... hu hu hu…”

Một tiếng khóc mơ hồ vọng ra từ sâu bên trong.

Nghe, nghe đi!"

CC nhanh chóng lùi lại một bước, hoảng hốt nói:

"Rõ ràng là trong này có ma mà!"

"Không phải vậy đâu..."

Người đàn ông râu rậm cười khổ:

"Những tên cướp cầm súng cô không sợ, dã thú hung dữ trong rừng cô cũng không sợ, ban đêm lén đi cướp súng cô cũng không sợ... Vậy mà một tiếng khóc lạ lùng lại khiến cô hoảng sợ thế này sao?"

Người đàn ông cảm thấy thật khó hiểu.

Những chuyện trước đó, việc nào cũng nguy hiểm hơn "tiếng khóc ma quái" này rất nhiều. Đều là những chuyện có thể mất mạng bất cứ lúc nào, thế mà CC lại không hề e ngại, còn bây giờ thì mặt mày tái mét chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt thế này.

"Ông không thấy nó rất đáng sợ à?"

CC ngẩng đầu lên, mắt có chút run rẩy:

"Tiếng khóc này rõ ràng không bình thường chút nào!"

"Yên tâm đi, chắc chắn đây không phải tiếng khóc đâu."

Người đàn ông vuốt râu, phân tích:

"Anh hùng nào có thể khóc cả trăm năm không nghỉ? Đừng nói đến trăm năm, ba cô tới đây lần cuối cũng chỉ mới vài tháng trước... Ai có giọng thép mà có thể khóc liên tục suốt mấy tháng như vậy?"

"Vậy nên tôi mới nói là ma đấy!" CC vẫn kiên định khẳng định có ma.

Người đàn ông càng vuốt râu càng cảm thấy thoải mái, lắc đầu:

"Ngay cả là ma đi nữa, khóc liên tục mấy tháng cũng phải mệt chứ. Làm gì có con ma nào nhàm chán đến vậy? Vì thế chắc chắn không phải ma, đừng nghĩ lung tung nữa."

"..."

Trước sự lý luận của người đàn ông, CC tạm thời không biết nói gì.

Đây là một chiến thắng vẻ vang của chủ nghĩa duy vật trước chủ nghĩa duy tâm.

Tuy nhiên.

Lý giải của người đàn ông nghe cũng hợp lý và thuyết phục, giúp CC bình tĩnh lại.

Thực ra ban đầu cô bị ảnh hưởng bởi định kiến.

Ba cô, một thợ săn tài ba, là người mà CC ngưỡng mộ nhất; một khi ông nói nơi này có ma, CC chưa bao giờ nghi ngờ điều đó, vì thế khi nghe tiếng khóc, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đến ma mà không hề xem xét các khả năng khác.

Chương 1886: Đếm ngược (2)

Chương 1886: Đếm ngược (2)

Còn người đàn ông râu rậm thì khác.

Ông dường như... ngay từ đầu đã không nghĩ đến khả năng có ma.

Rõ ràng, một số thứ như logic và khả năng phán đoán không bị mất đi ngay cả khi trí nhớ bị xóa sạch.

"Ừm..."

Người đàn ông nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng khóc từ sâu trong viện nghiên cứu:

"Đừng nói gì, để tôi nghe kỹ một chút."

Ông ngạc nhiên nhận ra, tiếng khóc này có nhịp điệu rất rõ ràng, luôn lặp lại một cách đều đặn.

Điều này càng khẳng định rằng, đây tuyệt đối không phải là tiếng khóc của con người hay ma quỷ.

Tiến thêm vài bước vào trong, âm thanh càng rõ ràng hơn:

"Oa... oa oa oa..."

"Oa... oa oa oa..."

"Oa... oa oa oa..."

Đúng là.

Có sự lặp lại theo nhịp điệu.

Người đàn ông dùng ngón tay gõ vào bao súng, tạo ra nhịp điệu:

Tách... tách tách tách, tách... tách tách tách, tách... tách tách tách.

"Giống như một âm báo."

Người đàn ông mở mắt:

"Là âm báo có tính cơ học, hoặc có thể là âm thanh cảnh báo, hoàn toàn không có cảm xúc hay biến đổi."

Nghe người đàn ông phân tích chi tiết như vậy.

CC cũng dần hạ cảnh giác, tiến lên phía trước, bịt một tai lại để nghe rõ hơn:

"Ừm... quả thật, nghe ông nói thì nó cũng không đáng sợ lắm. Nghĩ kỹ thì cũng đúng, đây là một ngọn núi vòng vây bởi những vách đá dựng đứng, không có người ra vào được, cũng chẳng thể có ai sống sót trong đó."

"Trong tình huống này, khả năng còn có người sống bên trong là rất nhỏ."

Người đàn ông ra ngoài, bảo CC làm thêm hai cây đuốc, sau đó đặt vài quả dại vào tay cô bé:

"Chúng ta sẽ làm theo kế hoạch ban đầu. Nếu gặp phải sinh vật lạ, đừng quan tâm nó trông ra sao, cô cứ ném thẳng quả dại vào nó."

"Nếu quả dại bật ngược trở lại, tôi sẽ dùng súng nhắm vào nó, xem có thể giao tiếp được không; còn nếu quả dại xuyên qua nó... thì không còn gì để nói, chúng ta sẽ lập tức quay đầu chạy."

"Ừ ừ!"

CC gật đầu mạnh, siết chặt trong tay "thiết bị kiểm tra vật thể" quan trọng.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng.

Hai người giơ cao đuốc, tiến sâu vào viện nghiên cứu, người đàn ông tay cầm súng, cô bé cầm quả dại... một sự kết hợp kỳ lạ cho những hành động kỳ quặc.

Viện nghiên cứu không quá lớn, thêm vào đó nhiều hành lang đã bị ngọn núi nhô cao chặn lại, vì vậy hai người chỉ mất khoảng mười mấy phút để khám phá tầng đầu tiên.

Rồi, không còn lối đi nữa.

Không tìm thấy cầu thang lên tầng hai, cũng không thấy lối xuống tầng hầm.

"VV, bây giờ làm sao đây?"

CC giờ đã không còn sợ hãi chút nào, xoa xoa quả dại trong tay:

"Chắc cầu thang lên tầng hai đã bị đè nát trong trận động đất năm đó rồi. Nếu muốn lên tầng hai, chúng ta có thể nghĩ cách trèo từ bên ngoài."

"Nhưng... tôi nghe thấy âm thanh 'oa oa' đó, dường như phát ra từ dưới lòng đất."

Người đàn ông râu rậm gật đầu:

"Nếu âm thanh phát ra từ phía dưới, vậy chắc chắn phải có lối đi xuống. Chúng ta nên tìm chỗ nào âm thanh rõ nhất, rồi tìm lối vào tầng hầm ở khu vực đó."

Chẳng mấy chốc, cả hai đã tìm đến nơi có âm thanh lớn nhất.

Đến đây, tiếng "uuu... uuu" trở nên rất rõ ràng, nhưng nghe kỹ thì không giống tiếng khóc, mà giống âm thanh cơ học kiểu "tu——tututut——".

"Chắc là tiếng máy móc phát ra." CC nhận xét.

Sự kiên trì đã được đền đáp.

Cuối cùng, cả hai tìm thấy một khe nứt trong đống đổ nát của hành lang. Chính khe nứt này kết nối với không gian bên dưới, giúp họ có thể luồn qua và xuống tầng hầm.

"Chúng ta có vào không?" CC hỏi người đàn ông râu rậm.

"Trước tiên, hãy ném đuốc xuống."

Người đàn ông ném cây đuốc xuống trước, cẩn thận quan sát xung quanh...

Không có gì bất thường, chỉ toàn đổ nát.

Ngọn lửa trên đuốc vẫn cháy sáng, không hề bị tắt hay yếu đi, chứng tỏ không gian dưới hầm không hoàn toàn kín, không khí vẫn lưu thông tốt và có đủ oxy.

Nói chung, họ có thể đi vào.

Cạch. Cạch.

Cả hai đều có kỹ năng tốt, nhẹ nhàng nhảy qua khe nứt trên sàn và xuống tầng hầm.

Ngay khi họ chạm đất, âm thanh "tututut" trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

"Thấy chưa, tôi đã nói mà, đây rõ ràng không phải tiếng khóc."

Người đàn ông cười:

"Tu—— tututut—— có lẽ như cô nói, là âm thanh báo động hoặc cảnh báo lỗi nào đó. Đây là một viện nghiên cứu, nên việc có vài máy móc vẫn hoạt động cũng không có gì lạ. Ít nhất thì... việc một chiếc máy có thể hoạt động liên tục hàng trăm năm còn thực tế hơn chuyện một người khóc suốt trăm năm."

"Điều duy nhất khiến tôi thắc mắc là, rõ ràng nơi này đã mất điện hoàn toàn, không có nguồn cung cấp điện bên ngoài. Vậy điện năng trong suốt trăm năm qua được duy trì bằng cách nào?"

"Pin hạt nhân vi mô."

CC đáp mà không cần suy nghĩ:

"Các thiết bị trong viện nghiên cứu này có thể được cung cấp năng lượng bằng pin hạt nhân vi mô. Hoặc ngay từ đầu chúng đã chạy bằng loại pin này. Loại pin này có thể duy trì cung cấp năng lượng trong hàng trăm năm mà không gặp vấn đề gì."

Chương 1887: Đếm ngược (3)

Chương 1887: Đếm ngược (3)

"Hả?"

Người đàn ông quay lại, chớp mắt:

"Thứ gì cơ?"

"Pin hạt nhân vi mô."

CC nhắc lại:

"Tôi cũng không rõ cụ thể nó là gì, ở Brooklyn rất hiếm thấy. Tôi chỉ nghe người lớn nói về nó, bảo rằng nó gần như là một nguồn năng lượng vô tận."

"Thật có thứ tuyệt vời như vậy sao."

Người đàn ông ngạc nhiên, nhưng cũng có chút thắc mắc:

"Nghe cô nói, thứ này hiếm thấy ở Brooklyn, nghĩa là ở nơi khác nó khá phổ biến à? Điều gì đã gây ra điều đó?"

"Nhìn vào tình hình công nghệ hiện tại, chúng ta chẳng còn khả năng sản xuất ra những sản phẩm công nghệ cao như vậy nữa. Vậy những pin hạt nhân vi mô đó đến từ đâu?"

"Đào lên từ dưới đất chứ còn đâu."

CC mỉm cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết:

"Giống như ông vậy, chúng đều được đào lên từ lòng đất."

"Nhưng ông còn nhớ tôi từng nói với ông không? Brooklyn từng là đất tư của một đại gia siêu giàu, không có ai sinh sống ở đây. Đã không có người ở, thì sao có thể tìm thấy pin hạt nhân vi mô chứ?"

"Vì thế... loại pin này chủ yếu được tìm thấy ở những nơi đông dân cư, nơi có xe cộ, đồ gia dụng và thiết bị điện tử sử dụng pin hạt nhân vi mô. Vì vậy, ở Brooklyn, chúng rất hiếm thấy."

À.

Người đàn ông gật gù hiểu ra:

"Tôi hiểu rồi, chính vì lý do này mà cuộc sống ở Brooklyn kém phát triển hơn nhiều so với các nơi khác."

"Đúng vậy."

CC cầm đuốc, quan sát xung quanh, trả lời:

"Thế giới bên ngoài rất rộng lớn, chúng ta không rõ nó như thế nào, nhưng có lẽ phát triển hơn Brooklyn rất nhiều."

"Nếu có kiến thức, có nguồn năng lượng và có người lãnh đạo, có lẽ Brooklyn của chúng ta cũng có thể phát triển. Đáng tiếc là... nơi đây không có gì cả, chúng ta sống một cuộc sống khá nguyên thủy."

"Thỉnh thoảng, trên bầu trời Brooklyn lại có máy bay bay qua, lượn lờ, không biết chúng đang tìm kiếm gì. Chắc những chiếc máy bay đó đến từ một nơi rất phát triển về công nghệ."

"Máy bay?"

Người đàn ông cau mày:

"Là phương tiện bay trên trời? Trong thời đại lạc hậu và tan hoang thế này mà vẫn còn máy bay sao? Làm sao có thể?"

"Điều đó thì tôi cũng không rõ."

CC nhún vai, quay đầu lại nhìn người đàn ông:

"Như tôi đã nói, thế giới rất rộng lớn. Ai mà biết bên ngoài, ở những nơi xa xôi khác, mọi chuyện thế nào?"

"Biết đâu có vài thành phố đã sống sót sau siêu thảm họa năm 2504? Có thể những chiếc máy bay đó là di tích từ thời kỳ trước, nhưng vì chất lượng tốt nên chúng vẫn còn hoạt động."

"Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng ở đâu đó xa xôi có một thành phố hoàn chỉnh vẫn còn đủ khả năng sản xuất máy bay, nhưng... tất cả những điều đó đều chẳng liên quan gì đến chúng ta, VV. Họ sống ra sao thì cũng chẳng ảnh hưởng đến chúng ta."

"Điều đó đúng là sự thật."

Người đàn ông đồng tình với CC, đẩy cánh cửa mục nát trước mặt và tiếp tục tiến vào sâu hơn trong viện nghiên cứu.

Càng tiến vào, âm thanh "tututut" càng lớn, chứng tỏ họ đang đi đúng hướng.

"Nhưng những chiếc máy bay đó, rốt cuộc chúng đang tìm kiếm thứ gì?"

Người đàn ông vẫn còn chút tò mò:

"Nếu chúng thường xuyên bay tới đây, chắc hẳn phải có mục đích đặc biệt nào đó?"

"Cái đó thì không biết được."

CC vẫn không biết nhiều, lắc đầu và nói:

"Tôi nghe các cụ trong làng kể rằng, những chiếc máy bay đó đã xuất hiện từ sau thảm họa năm 2504. Không lâu sau thảm họa,

đã có máy bay bay đến khu vực Brooklyn, lượn lờ một thời gian dài rồi mới rời đi."

"Sau đó, thỉnh thoảng máy bay lại bay tới và lượn vòng quanh, hầu như năm nào cũng có... Không ai biết máy bay đến từ đâu, cũng không ai biết chúng đang tìm kiếm điều gì."

"Được rồi."

Người đàn ông thấy CC cũng không rõ ràng về chuyện này, nên không hỏi thêm nữa.

Ông chỉ cảm thấy bất ngờ về sự phát triển không đồng đều của công nghệ trong thời đại này.

Có những nơi vẫn sống như thời nguyên thủy, là chế độ nô lệ; trong khi có những nơi vẫn có máy bay và năng lượng gần như vô hạn.

Thật khó tin rằng, sự chênh lệch lớn đến thế lại cùng tồn tại trên một hành tinh.

Tu—— tututut——

Tu—— tututut——

Âm thanh cơ học càng lúc càng gần và lớn hơn.

Đến khoảng cách này, tiếng kêu đã bắt đầu chói tai.

Đi thêm một chút, họ đến gần một căn phòng máy móc, và âm thanh cảnh báo khó chịu này phát ra từ bên trong.

"Cuối cùng cũng tìm thấy nguồn âm thanh rồi."

Người đàn ông chỉ về phía một cánh cửa lớn kín mít phía trước.

Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, cánh cửa trông như mới, tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, như thể thời gian chưa bao giờ tác động đến bề mặt của nó.

Vật liệu này trông rất chắc chắn và khó bị phá hủy.

Tuy nhiên...

Sự hoạt động địa chất mạnh mẽ của siêu thảm họa đã làm hỏng cả viện nghiên cứu, làm biến dạng các kết cấu.

Cánh cửa bạc sáng lấp lánh vẫn nguyên vẹn, nhưng bức tường bên cạnh lại có một lỗ lớn, nơi âm thanh cảnh báo kỳ lạ phát ra.

"Chúng ta vào xem thử đi."

Chương 1889: Móc nghéo (1)

Chương 1889: Móc nghéo (1)

Ừm... dường như không phải là ngày gì quan trọng."

Người đàn ông nhìn vào chuỗi ngày tháng khá bình thường, không cảm thấy có gì đặc biệt:

"CC, chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm các phòng khác xem. Hiện tại, dường như viện nghiên cứu này vẫn là một vùng đất chưa bị khám phá, có lẽ sẽ tìm thấy thêm những thứ hữu ích."

Sau đó, cả hai rời khỏi phòng máy và bắt đầu lục soát toàn bộ tầng hầm.

Quả không ngoài dự đoán, họ tìm thấy rất nhiều báu vật.

Trong một kho lưu trữ, cả hai phát hiện một lượng lớn vũ khí và đạn dược!

Người đàn ông lần lượt kiểm tra từng món và phát hiện hầu hết các vũ khí đều đã hỏng, nhưng đạn được bọc trong giấy dầu vẫn còn nguyên vẹn.

Sau một loạt thử nghiệm, cuối cùng họ xác định được những vũ khí còn sử dụng được là...

Ba khẩu súng ngắn, mười băng đạn súng ngắn;

Hai khẩu súng trường tự động, sáu băng đạn súng trường;

Hai cây gậy điện;

Hàng chục hộp đạn các cỡ khác nhau.

Hỏa lực này có thể nói là rất mạnh.

"Tuyệt vời, CC, chuyến đi này đúng là một vụ mùa bội thu."

Người đàn ông đeo hai khẩu súng trường lên vai, cười nói:

"Với số vũ khí này, đặc biệt là hai khẩu súng trường tự động, chúng ta đủ khả năng đối đầu với đám người xấu và giải cứu ba mẹ của cô rồi."

CC gật đầu, vuốt nhẹ một khẩu súng ngắn:

"Ở đây có nhiều đạn dược, ông có thể dạy tôi cách bắn súng không?"

"Đương nhiên là được."

Người đàn ông đáp ngay lập tức và chỉ tay lên trên:

"Chúng ta hãy mang hết số vật tư này lên trên, rồi ra ngoài trời tôi sẽ dạy cô cách bắn súng."

...

Bùm! Bùm!

Ngoài khu rừng gần viện nghiên cứu bỏ hoang, CC cầm chắc khẩu súng trong tay, mắt nhắm vào thân cây cách đó vài mét và bóp cò.

Hai viên đạn lao ra khỏi nòng súng, chỉ sượt qua thân cây.

"Cô bắn như vậy là không được."

Người đàn ông râu rậm lắc đầu:

"Khi chiến đấu bằng súng ngắn, độ chính xác không phải là

yếu tố quan trọng nhất. Nếu cô nhắm quá lâu như vậy, đối thủ sẽ bắn hết cả băng đạn về phía cô trước khi cô kịp ngắm chuẩn."

"Vậy không cần ngắm sao?" CC quay đầu hỏi.

Người đàn ông lắc ngón tay:

"Không phải là không cần ngắm, mà là không cần sử dụng bộ ngắm của súng. Trong chiến đấu, điều này không có ý nghĩa gì."

Ông bước tới phía sau CC, nâng tay cô lên và hạ thấp xuống:

"Tầm bắn hiệu quả của súng ngắn chỉ là vài mét. Nếu kẻ địch cách cô hơn mười mét, khả năng cô bắn trúng hắn ta là rất nhỏ, chủ yếu là dựa vào may mắn."

"Vì vậy, trong tình huống này, đừng tiết kiệm đạn dược và cũng đừng quá chú trọng đến độ chính xác. Quan trọng hơn là quan sát môi trường xung quanh và các vật cản, đánh giá tình hình, còn việc bắn thì giao cho đôi tay của cô, chỉ cần bắn theo hướng đại khái là đủ."

"Cô không cần phải bắn trúng mọi phát, cũng không cần mỗi viên đạn phải trúng điểm yếu của kẻ địch. Dù cả băng đạn chỉ có một viên trúng vào chân hắn thì cũng đủ rồi."

"Vì vậy, đừng bao giờ coi chiến đấu thực sự như một cuộc thi bắn súng, đừng quá chú trọng đến độ chính xác. Khi có đủ đạn, việc bắn dồn dập vẫn là phương án tốt nhất, hiểu chưa?"

CC chăm chú lắng nghe và ghi nhớ những lời dạy bảo đó, gật đầu đồng ý.

"Được rồi."

Người đàn ông râu rậm cười, nâng cánh tay của CC lên:

"Bây giờ hãy thử lại lần nữa, tưởng tượng cái cây kia là một kẻ

xấu, bắt đầu bắn đi."

CC hiểu ý, hít một hơi thật sâu.

Sau đó, cô nheo mắt, ánh mắt sắc bén——

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm!!

Cô không ngắm bằng mắt, chỉ dùng sức mạnh của cánh tay để kiểm soát độ giật, bắn thẳng vào thân cây trước mặt, bắn hết cả băng đạn.

Ngay lập tức, vỏ cây nứt ra ba chỗ, cho thấy có ba viên đạn đã trúng mục tiêu.

"Tốt lắm."

Người đàn ông khen ngợi:

"Cô có khả năng giữ thăng bằng rất tốt, tôi có thể cảm nhận được việc cô tự điều chỉnh tư thế và lực để kiểm soát độ giật của súng."

"Đây có lẽ là tài năng bẩm sinh của cô, chỉ cần luyện tập thêm và làm quen với súng, cô sẽ càng trở nên thành thạo."

"Nhớ kỹ, đừng tiết kiệm đạn! Đừng cố bắn trúng mục tiêu ngay lập tức! Chúng ta có nhiều đạn, nhiều băng đạn, nhưng mạng sống thì chỉ có một, và nó không có cơ hội để sửa sai đâu."

CC làm theo lời chỉ dẫn của người đàn ông, tháo băng đạn trống ra rồi lắp băng đạn mới vào, tiếp tục bắn hết băng đạn vào thân cây.

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm!

Lần này, cô bắn trúng năm phát, và những vết đạn trên thân cây cũng tập trung hơn.

"Thật sự như thế này có ổn không?"

CC có vẻ bối rối:

“Tôi cứ nghĩ rằng khi bắn súng, một viên đạn phải hạ gục một kẻ địch, như thế sẽ tránh việc phải thay băng đạn quá thường xuyên và bị địch tấn công.”

“Ha ha, đâu có chuyện dễ như vậy.”

Người đàn ông bật cười:

“Địch thủ không phải là những cái bia gỗ, chúng có thể nhảy, né, tránh... chứ không phải đứng yên để cô bắn. Làm sao có thể bắn trúng mọi phát được?”

Chương 1890: Móc nghéo (2)

Chương 1890: Móc nghéo (2)

“Nhưng ông thì có thể mà?”

CC chớp mắt, nhìn người đàn ông râu rậm:

“Lúc ông bắn, tay rất nhanh, không thấy ông ngắm, nhưng mỗi phát đều trúng vào đầu.”

“Tôi…”

Người đàn ông lặng im trong giây lát.

Ông cúi xuống nhìn đôi tay mình, rồi nói khẽ:

“Tôi cũng không biết rõ tình trạng của mình. Nhưng đúng như cô nói, khả năng bắn súng của tôi rất tốt, chắc chắn không phải một sớm một chiều mà có được.”

“Nhưng về nguyên nhân cụ thể hay kỹ thuật cụ thể thì tôi không thể giải thích nhiều cho cô, vì bản thân tôi cũng không nhớ rõ... tôi mất trí nhớ rất nghiêm trọng. Trước khi chạm vào khẩu súng, tôi hoàn toàn không biết cách sử dụng nó, tất cả đều nhờ vào ký ức cơ bắp.”

“Vì vậy, tôi mới nói ông là một xạ thủ xuất sắc!”

Đôi mắt của CC sáng rực:

“Kỹ năng bắn súng của ông thật sự quá tuyệt vời. Tôi nghĩ rằng trong đời này, tôi sẽ không bao giờ gặp được ai khác xuất sắc như ông!”

“Cũng chưa chắc.”

Người đàn ông nhún vai:

“Trên đời luôn có những người giỏi hơn. Ai mà biết được, có thể tương lai cô sẽ gặp được người còn giỏi hơn tôi.”

“Thôi được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta tiếp tục luyện tập thôi. Ngày mai chúng ta phải khởi hành để cứu ba mẹ cô... Nếu ba tên côn đồ kia không về trong một thời gian dài, đám người ở bộ lạc xấu xa đó chắc chắn sẽ nghi ngờ.”

CC gật đầu, nạp đầy băng đạn và tiếp tục bắn vào thân cây.

...

Màn đêm buông xuống, phủ một màu đen tối.

May mắn thay, đêm nay ánh trăng rực rỡ, ánh sáng trải dài khắp nơi, khiến hai người ở vùng thung lũng không cần đốt đuốc vẫn có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Buổi luyện tập bắn súng của CC đã kết thúc vào lúc chạng vạng. Không hổ danh là một tiểu thợ săn từ nhỏ theo ba đi săn, CC có năng khiếu bẩm sinh, khả năng phối hợp cơ thể tốt và đôi tay mạnh mẽ, nên cô nắm bắt rất nhanh.

Mặc dù chỉ là một buổi tập ngắn, nhưng đã đủ để hỗ trợ người đàn ông trong trận chiến sắp tới.

Trước sức mạnh của vũ khí hiện đại, cơ thể con người trở nên mong manh và yếu ớt.

Không quan trọng ai là người bóp cò, dù là một cô bé hay một con chó, viên đạn bắn ra vẫn có thể dễ dàng cướp đi mạng sống.

Đó chính là sức mạnh của khoa học, cũng là đỉnh cao của việc con người sử dụng công cụ.

Khi màn đêm đến, hai người hái một ít quả rừng và trèo lên tầng hai của viện nghiên cứu để khám phá thêm.

Tại đây, họ phát hiện một số hộp thịt đóng hộp vẫn còn nguyên vẹn.

Đây là một thứ cực kỳ quý giá!

Thực phẩm đóng hộp, về lý thuyết, nếu không bị hư hỏng về bao bì, sẽ không có hạn sử dụng và có thể được tiêu thụ dù đã qua bao nhiêu năm.

Tuy nhiên, để đảm bảo an toàn, họ vẫn nấu chín thịt trong hộp trước khi ăn.

Mặc dù thời đại này không thiếu nguồn thịt tươi, nhưng các loại gia vị trong những hộp thịt cổ đại vẫn rất quý giá. Vì vậy, so với việc nướng thịt nguyên bản, người đàn ông râu rậm và CC đều thích thịt được nấu trong hộp hơn.

Cả hai cùng thưởng thức bữa ăn trên mái của viện nghiên cứu, bên đống lửa đang dần tàn, nằm trên sàn nhà và cùng ngắm sao.

Bầu trời đêm đã vào thu, dòng sông Ngân Hà hiện rõ ràng.

Người đàn ông và CC đều im lặng.

Họ nằm đó, tận hưởng làn gió đêm nhẹ nhàng, ngắm nhìn các vì sao.

Cả vũ trụ rộng lớn và con người nhỏ bé.

Nơi ẩn dật giữa dãy núi này chỉ là một góc nhỏ của trái đất, không đáng để nhắc tới.

Nhưng khi nhìn lên bầu trời, họ có thể chiêm ngưỡng những ngôi sao cách đây hàng tỷ năm ánh sáng, thấy được một phần lớn của vũ trụ.

“VV, ông có thường ngắm sao không?”

CC nhẹ nhàng hỏi, khi vẫn nằm ngửa, tay kê dưới đầu.

“Tôi không biết nữa.”

Người đàn ông râu rậm trả lời khẽ:

“Mọi chuyện trong quá khứ, tôi không nhớ gì cả. Có nhiều thứ khiến tôi cảm thấy vừa lạ lẫm, vừa quen thuộc, nhưng... đó chỉ là cảm giác, không có bất kỳ ký ức cụ thể nào.”

CC không rời mắt khỏi bầu trời, trong đôi mắt cô, ánh sáng của các ngôi sao và mặt trăng lóe lên:

“Tôi rất thích ngắm sao, có lẽ vì buổi tối chẳng có gì để làm. Từ khi còn nhỏ, ba tôi đã thường đưa tôi ra ngoài ngắm sao, giống như bây giờ, nằm trên cỏ và ngắm bầu trời đầy sao.”

“Ba tôi tuy là một thợ săn, nhưng thực ra ông ấy rất hiểu biết. Ông ấy kể cho tôi nghe rất nhiều câu chuyện, về các ngôi sao, các chòm sao, về mặt trời và mặt trăng.”

“Ông ấy rất được kính trọng ở ngôi làng của tôi, mọi người đều rất tôn trọng ông ấy. Tôi cũng rất ngưỡng mộ ba tôi, vì ông ấy biết mọi thứ, luôn có câu trả lời cho mọi câu hỏi của tôi.”

Chương 1891: Móc nghéo (3)

Chương 1891: Móc nghéo (3)

“Điều đó có thể nhận ra.”

Người đàn ông râu rậm khẽ nói:

“Dù cô còn nhỏ tuổi, nhưng rất hiểu chuyện, lễ phép và nhân hậu. Qua nhiều chi tiết, không khó để thấy rằng ba mẹ cô đã dạy dỗ cô rất tốt, điều đó cũng nói lên rằng họ đều là những người tốt.”

“Phải rồi! Hihi.”

Nghe người đàn ông khen ngợi ba mình, CC nở một nụ cười vui vẻ:

“Khi lớn lên, tôi muốn trở thành người như ba mình, có thể tự lo liệu mọi việc và đóng góp cho ngôi làng, để cuộc sống của mọi người ngày càng tốt đẹp hơn!”

“Vì thế, trong tình cảnh này, khi mọi người trong làng đều bị bắt, làm sao tôi có thể một mình chạy trốn? Tôi phải làm gì đó để cứu mọi người ra.”

Nói đến đây.

Cô bất ngờ nghĩ đến một chuyện, liếc nhìn người đàn ông đang im lặng:

“Nói đến đây... VV, ông có gia đình không?”

Cô ngập ngừng một lúc, rồi tiếp tục hỏi:

“Ông có vợ không? Có con không?”

“Mặc dù tôi biết ông đã mất trí nhớ, nhưng trước khi ông vào ngủ đông, chắc hẳn ông cũng để lại cho mình kỷ vật hay bức ảnh nào đó chứ? Có thể qua đó biết được ông có gia đình không?”

Người đàn ông nhìn lên bầu trời đầy sao, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra:

“Tôi không biết.”

Ông nhắm mắt lại:

“Khi tôi tỉnh dậy trong không gian dưới lòng đất đó, xung quanh toàn là đổ nát, tôi đã tìm hết mọi nơi có thể, nhưng chẳng tìm thấy gì ngoài một cái thùng rác sáng lấp lánh.”

“Không có ảnh hay sổ ghi chép nào cả. Vậy nên tôi cũng không rõ mình có gia đình hay con cái không.”

CC dùng tay chống xuống đất, ngồi dậy, nhìn vào khuôn mặt râu rậm và già nua của người đàn ông:

“Ông chắc là đã lập gia đình rồi, vì... nhìn ông cũng không còn trẻ, có lẽ ông và ba tôi trạc tuổi nhau.”

“Có thể.”

Người đàn ông đáp:

“Nhưng giờ thì... gia đình tôi đâu rồi? Có lẽ họ không còn nữa.”

“Mặc dù tôi không biết tại sao mình lại phải ngủ đông, nhưng rõ ràng lúc tôi làm việc đó, tôi rất vội vã và hoảng loạn. Tôi không chắc liệu gia đình mình có ngủ đông cùng tôi không, nhưng có lẽ là không.”

“Và với siêu thảm họa toàn cầu xảy ra vào năm 2504, dù tôi rất hy vọng gia đình mình sống sót, nhưng hiện tại, có lẽ điều đó không thực tế lắm. Ngay cả khi họ không chết trong siêu thảm họa đó, sau hơn một trăm năm, chắc chắn họ cũng đã về với đất.”

Người đàn ông khẽ thở dài.

Biểu cảm của ông trở nên buồn bã và bất lực:

“Cảm giác nhớ nhung nhưng không biết nhớ ai, quả là cảm giác đau khổ nhất. Tôi muốn nhớ về họ, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu; tôi muốn hồi tưởng lại, nhưng không có bất kỳ ký ức nào, thậm chí đến tên của họ cũng không thể nhớ nổi.”

Gió đêm khiến không khí trở nên se lạnh.

CC cũng cảm nhận được, dường như người đàn ông cao lớn bên cạnh đang bị bao trùm bởi bóng tối.

Cô đơn.

Người đàn ông thần xạ ấy đang phải đối mặt với nỗi cô đơn không thể diễn tả bằng lời.

Ông không có người thân,

Không có bạn bè,

Thậm chí, ký ức cũng chẳng còn.

Ông không biết mình là ai;

Không biết đường đi ở đâu;

Không biết nên đi về hướng nào.

Cô đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên, đặt lên mu bàn tay to lớn của ông:

“VV.”

Cô nhẹ nhàng gọi tên ông:

“Nếu ông không có gia đình, vậy thì hãy gia nhập gia đình của tôi, trở thành người thân của tôi nhé.”

CC mỉm cười, đôi mắt cong lên thành hình lưỡi liềm, và hai má lúm đồng tiền nhỏ hiện rõ trên má:

“Sau khi chúng ta cứu được ba mẹ tôi, mọi thứ sẽ ổn thôi, mọi người sẽ tái thiết lại ngôi làng, khôi phục cuộc sống bình thường.”

“Nếu ông không có gia đình, không có ký ức, cũng không có nơi nào để đi... thì hãy đến sống với chúng tôi! Ông là ân nhân của gia đình tôi, ba mẹ tôi chắc chắn sẽ rất chào đón ông!”

Người đàn ông có chút ngạc nhiên.

Ông cũng ngồi dậy, nhìn CC, bật cười nhẹ:

“Đến nhà cô sao?”

“Ừ, đúng vậy!”

CC gật đầu thật mạnh:

“Ông cần phải có một nơi để sống chứ? Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, một mình ông có thể đi đâu được? Thay vì vậy, hãy trở thành người thân của chúng tôi và cùng chung sống với nhau!”

“Thật đấy, tôi không đùa đâu, tôi rất nghiêm túc khi mời ông! Ông và ba tôi cùng tuổi, cả hai đều rất giỏi, tôi chắc chắn hai người sẽ trở thành bạn tốt!”

“Tất nhiên, tôi cũng vậy! Mọi người trong làng sẽ là bạn của ông, ông có thể sống hạnh phúc ở ngôi làng của chúng tôi!”

Người đàn ông cúi đầu.

Bất giác, ông mỉm cười.

Tham gia vào một gia đình mới, một ngôi làng mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Đó là điều mà ông chưa từng nghĩ đến.

Nhưng…

Thế giới rộng lớn thế này, cũng phải tìm một nơi để an cư, phải không?

“Được thôi.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên:

“Dù sao tôi cũng không biết phải đi đâu, cũng không biết phải ở đâu, nên gia nhập vào ngôi làng của cô cũng được.”

“Tuyệt quá!”

CC thấy ông đồng ý, mừng rỡ:

“Vậy chúng ta đã nói rõ rồi nhé, ông phải giữ lời đấy!”

Cô nắm lấy tay phải của ông.

Dùng ngón út nhỏ của mình móc vào ngón út của ông:

“Móc nghéo nhé!”

Hai ngón út, một lớn một nhỏ, móc vào nhau. CC nhìn vào mắt người đàn ông, mỉm cười nói:

“Móc nghéo rồi, chúng ta chính là người một nhà nhé! Mãi mãi không chia lìa!”

Chương 1892: Ký ức (1)

Chương 1892: Ký ức (1)

Người đàn ông râu ria cúi đầu, nhìn đôi bàn tay nhỏ đang móc nghéo với nhau, khẽ cười:

"Thật sự là nếu tôi đến sống cùng gia đình cô và trở thành bạn tốt của ba cô, thì sau này cô phải gọi tôi là chú đó."

"Gọi thì gọi thôi, có gì đâu mà không được!"

CC rút ngón tay về, cười vui vẻ:

"Chú đã giúp cháu nhiều thế này, còn cứu cả gia đình cháu nữa, nếu gọi chú là papa cũng được mà!"

"Không không không."

Người đàn ông như bị phản ứng tức thì, vội vàng xua tay từ chối:

"Thế thì không hợp lý chút nào đâu..."

"Thì là Godfather đó, giáo phụ, có gì mà không hợp lý chứ?" CC nhanh chóng chuyển sang tiếng Anh.

Ở vùng đất Brooklyn này, trẻ em nhận cha nuôi là chuyện rất phổ biến và bình thường, hầu như đứa trẻ nào cũng có một vị cha nuôi tài giỏi, được mọi người kính trọng. Cô bé không hiểu vì sao VV lại phản ứng dữ dội đến thế.

Thật ra, VV cũng không biết tại sao mình phản ứng như vậy, chỉ là cảm thấy điều đó không hợp lý.

"Thôi được rồi, chúng ta quay lại trong viện nghiên cứu nghỉ ngơi đi," người đàn ông râu ria đứng dậy, kết thúc cuộc trò chuyện bất ngờ này: "Ngày mai chúng ta còn phải đến sào huyệt của đám ác nhân đó để chiến đấu, đêm nay nhất định phải nghỉ ngơi tốt."

"Ừm ừm."

Cuối cùng, ngày đó cũng đến. CC siết chặt nắm tay, lòng đầy tự tin. Cô bé đứng dậy, phủi bụi trên người rồi men theo đường ống trèo xuống tầng một.

Người đàn ông đi theo CC đến bờ tường, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ánh trăng trong trẻo, sáng ngời, kéo dài vô tận, tựa như dải lụa mỏng nhẹ nhàng phủ lên không gian, tựa như những bông tuyết đông đặc lại trên trời.

"Ơ?"

Người đàn ông chớp chớp mắt, nhận ra một điều không bình thường.

Giữa dải Ngân Hà rộng lớn, có một đốm sáng màu đỏ và xanh nhấp nháy liên tục, đang di chuyển nhanh chóng.

Ánh sáng đỏ xanh đó nhấp nháy rất đều, dường như là đèn báo hiệu của một vật thể bay nào đó.

"Là máy bay sao?"

Ông nhớ lại lời CC từng nói, rằng trên bầu trời Brooklyn thỉnh thoảng lại có máy bay bay qua. Có lẽ đây chính là chiếc máy bay đó.

Máy bay bay không quá cao, và còn đang tiếp tục hạ độ cao, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Người đàn ông râu ria lắc đầu, không bận tâm nữa, rồi đi theo lối vào tầng một của viện nghiên cứu.

...

Đêm đó, không phải ngủ ngoài trời, người đàn ông ngủ rất ngon, không tỉnh giấc lần nào.

Nhưng ông vẫn nhớ rõ, đêm đó ông không hề mơ thấy gì.

Ông đã quen với điều này rồi.

Không mơ thì không mơ, cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, không ảnh hưởng đến cuộc sống, ngược lại còn giúp ông có giấc ngủ chất lượng hơn.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, ông và CC ăn thêm một bữa ngon miệng từ đồ hộp, sau đó mang theo nước uống, thức ăn, vũ khí và đạn dược, rồi quay trở lại lối vào bí mật, ra ngoài và đến chỗ con ngựa "thức thời" đã được cột lại.

Con ngựa này đúng là biết điều, vẫn ngoan ngoãn đứng trong tầm dây cột, gặm cỏ mà không có ý định bỏ chạy.

Khi thấy người đàn ông râu ria và cô bé tiến lại gần, nó lập tức đứng thẳng, ngẩng đầu, trông rất đĩnh đạc.

"Giỏi lắm, Bruce."

CC tiến lên, vỗ nhẹ vào đầu ngựa.

Người đàn ông ngạc nhiên:

"Cháu gọi nó là gì? Sao cháu biết nó tên Bruce?"

"Trên yên ngựa có ghi nè."

CC nhảy lên, kéo cái yên xuống, chỉ vào phần trước của nó để

cho người đàn ông xem.

Quả thật, trên phần kim loại phía trước, có khắc một dòng chữ tiếng Anh uốn lượn, ghi là Bruce... Chắc chắn đó là tên của con ngựa này.

Chỉ là người đàn ông không biết cưỡi ngựa, nên ông luôn ngồi ở phía sau CC, thành ra không nhìn thấy chi tiết này.

"Được rồi, Bruce."

Người đàn ông dùng khẩu súng trường tự động vuốt nhẹ lông con ngựa:

"Dẫn chúng ta đến nơi xuất phát của mày, nơi sào huyệt của bọn ác nhân đó."

"Hí!"

Con ngựa đáp lại một tiếng đầy vẻ hiểu chuyện.

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc ——

Tiếng vó ngựa vang vọng trong rừng.

CC vẫn ngồi phía trước, nắm chặt dây cương; còn người đàn ông râu ria ngồi phía sau, hai tay chống lên vai CC để giữ thăng bằng.

Tư thế này khiến tay ông mỏi.

Nhưng không còn cách nào khác, CC quá thấp, còn ông lại quá cao, không thể nào ôm eo cô bé được, nên chỉ có thể cố giữ thân mình như vậy.

"Hỏi thử Bruce xem còn bao xa nữa." Người đàn ông giục.

Phụt ——

CC vốn đang căng thẳng, trán đẫm mồ hôi, lập tức phì cười. Tóc đuôi ngựa của cô nhảy tung tăng theo nhịp vó ngựa, rồi cô quay đầu lại cười với ông:

"Chú nghĩ gì thế hả VV, nó chỉ là một con ngựa thôi, sao mà biết trả lời được, chú nghĩ nó thông minh quá rồi!"

"Chẳng phải nó rất thông minh sao?"

Người đàn ông phản bác:

Chương 1893: Ký ức (2)

Chương 1893: Ký ức (2)

"Ta thấy nó gần như sắp thành tinh rồi."

"Chí..."

Bruce hí lên một tiếng, rồi đột nhiên giảm tốc độ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Người đàn ông và CC cũng nhìn theo.

Quả nhiên, cách đó khoảng một cây số, một làn khói mỏng nhè nhẹ bốc lên từ bầu trời.

Không cần nói, chắc chắn đó là một khu vực tụ tập, đang nhóm lửa.

Khứu giác của ngựa nhạy hơn nhiều so với con người, có lẽ Bruce đã ngửi thấy mùi trong không khí, nên mới dừng lại từ trước để tránh bị phát hiện.

Thật sự rất biết ý.

Người đàn ông và CC đều kinh ngạc trước sự nhạy bén của Bruce, quả không hổ danh là một chú ngựa tốt, một anh hùng trong thời loạn.

"Đoạn đường còn lại, chúng ta đi bộ thôi."

Ông nhanh chóng nhảy xuống ngựa, sau đó đỡ CC xuống rồi bắt đầu phân chia vũ khí và đạn dược:

“Các băng đạn này đã được nạp đầy, cháu để ở thắt lưng, còn khẩu súng lục này cháu cầm lấy.”

Ông đặt bốn băng đạn cùng một hộp đạn vào túi vải, đưa cho CC, rồi đưa thêm một khẩu súng lục đen cho cô bé:

“Nếu lát nữa có tình huống bất ngờ, khi bắn hết đạn, thì hãy lùi lại, lùi về nơi an toàn, ví dụ như sau lưng ta, hoặc chạy luôn cũng được… đợi đến khi chúng ta nạp lại đạn rồi sẽ quay lại tấn công.”

“Chúng ta có rất nhiều đạn dược, không cần phải liều chết với địch. Chiến đấu vòng vo mới là cách có lợi nhất; kể cả nếu chỉ tiêu diệt được một tên địch mỗi lần, với lượng đạn nhiều như thế này, chúng ta vẫn có lợi.”

Nói xong, ông đeo hai khẩu súng trường tự động và các băng đạn dự trữ lên vai, rồi cài thêm một khẩu súng lục khác ở thắt lưng. Lúc này, ông chẳng khác nào một kho đạn di động.

Ông cũng thật sự rất khâm phục bản thân, không chỉ thành thạo việc sử dụng súng lục... mà còn phát hiện ra rằng kỹ năng bắn súng trường của mình cũng chẳng kém cạnh. Ông thực sự không biết trước khi mất trí nhớ, mình đã làm công việc gì.

Dù sao đi nữa, trong trận chiến này, ông là lực lượng chủ chốt, còn CC là trợ thủ, chỉ cần hỗ trợ ông bằng cách quan sát những góc khuất mà ông không nhìn thấy.

Chuẩn bị xong mọi thứ, ông tiến đến cạnh con ngựa, gỡ bỏ hết các dây buộc trên đầu và thân nó:

“Ngươi được tự do rồi, Bruce.”

“Hí?”

Con ngựa hí lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn người đàn ông.

Ông vỗ nhẹ lên đầu Bruce:

“Chúng ta đang đi giải phóng nô lệ, từ giờ ngươi cũng không cần làm nô lệ nữa. Thế giới rộng lớn, ngươi muốn đi đâu thì cứ đi, không cần phải phục vụ cho lũ xấu xa nữa.”

“Đi đi, giờ ngươi đã là một con ngựa tự do rồi.”

Bruce ngậm miệng, phát ra vài tiếng ậm ừ, dường như muốn nói điều gì đó. Cuối cùng, nó quay đầu, chạy khuất vào rừng rậm.

CC nhìn theo bóng dáng Bruce biến mất, rồi quay đầu nhìn ông với ánh mắt đầy cảm mến:

“VV, chú đúng là một người tốt, với ai cũng dịu dàng như vậy.”

“Haha.”

Ông khẽ cười, kéo chốt súng trường:

“Không phải với ai cũng thế đâu, hy vọng trong mắt bọn ác nhân, ta sẽ được đánh giá tốt hơn chút.”

...

Trên đường đi, hai người cẩn trọng tiến tới. Cả hai đều cầm sẵn súng, vừa đi vừa cảnh giác. Chẳng bao lâu sau, âm thanh huyên náo nhỏ dần vang lên trong gió, báo hiệu rằng họ đã đến gần khu làng của bọn xấu; ông ra dấu cho CC đi chậm lại, để ông tiến lên trước do thám.

Âm thanh càng lúc càng rõ, không khí cũng thoang thoảng mùi thức ăn đang nấu. Giờ này chắc là bọn ác nhân đang chuẩn bị bữa trưa.

Ông tìm thấy một vị trí cao và cả hai trốn sau một tảng đá lớn để quan sát toàn cảnh khu làng.

“VV, kia là người trong làng cháu!”

CC phấn khích, thì thầm bên tai ông. Ông nhìn theo hướng CC chỉ và quả thật, có một nhóm nô lệ đang làm việc với vẻ ngoài rách rưới.

Họ đang vận chuyển gỗ, đá và các vật liệu xây dựng khác. Tất cả đều bị còng chân, khiến họ không thể chạy trốn. Các nữ nô lệ cũng đang nấu ăn, với một tên lính cầm súng ngồi phía sau giám sát.

“Bọn này đông phết nhỉ...”

Ông thở dài.

Ông đếm kỹ lưỡng, số lượng người trong làng của đám ác nhân có ít nhất là hơn 100 người; cộng thêm mấy chục nô lệ, đó là toàn bộ số người trong làng.

“Tuy nhiên, số người tham chiến thì không nhiều.”

Ông nhận thấy làng này có sự phân chia công việc rõ ràng, và chỉ những kẻ đội mũ lông cừu đen mới là chiến binh, số lượng khoảng hơn chục người. Trong số đó, chỉ có sáu người mang súng.

Có thể hiểu được điều này. Trong thời đại này, không thể sản xuất súng nên việc tìm thấy súng hoạt động tốt từ dưới lòng đất là rất hiếm hoi. Làng này hiện chỉ có 8 khẩu súng, mà hai khẩu trong số đó đang nằm trong tay ông và CC.

“Phù...”

Chương 1893: Ký ức (2)

Chương 1893: Ký ức (2)

"Ta thấy nó gần như sắp thành tinh rồi."

"Chí..."

Bruce hí lên một tiếng, rồi đột nhiên giảm tốc độ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Người đàn ông và CC cũng nhìn theo.

Quả nhiên, cách đó khoảng một cây số, một làn khói mỏng nhè nhẹ bốc lên từ bầu trời.

Không cần nói, chắc chắn đó là một khu vực tụ tập, đang nhóm lửa.

Khứu giác của ngựa nhạy hơn nhiều so với con người, có lẽ Bruce đã ngửi thấy mùi trong không khí, nên mới dừng lại từ trước để tránh bị phát hiện.

Thật sự rất biết ý.

Người đàn ông và CC đều kinh ngạc trước sự nhạy bén của Bruce, quả không hổ danh là một chú ngựa tốt, một anh hùng trong thời loạn.

"Đoạn đường còn lại, chúng ta đi bộ thôi."

Ông nhanh chóng nhảy xuống ngựa, sau đó đỡ CC xuống rồi bắt đầu phân chia vũ khí và đạn dược:

“Các băng đạn này đã được nạp đầy, cháu để ở thắt lưng, còn khẩu súng lục này cháu cầm lấy.”

Ông đặt bốn băng đạn cùng một hộp đạn vào túi vải, đưa cho CC, rồi đưa thêm một khẩu súng lục đen cho cô bé:

“Nếu lát nữa có tình huống bất ngờ, khi bắn hết đạn, thì hãy lùi lại, lùi về nơi an toàn, ví dụ như sau lưng ta, hoặc chạy luôn cũng được… đợi đến khi chúng ta nạp lại đạn rồi sẽ quay lại tấn công.”

“Chúng ta có rất nhiều đạn dược, không cần phải liều chết với địch. Chiến đấu vòng vo mới là cách có lợi nhất; kể cả nếu chỉ tiêu diệt được một tên địch mỗi lần, với lượng đạn nhiều như thế này, chúng ta vẫn có lợi.”

Nói xong, ông đeo hai khẩu súng trường tự động và các băng đạn dự trữ lên vai, rồi cài thêm một khẩu súng lục khác ở thắt lưng. Lúc này, ông chẳng khác nào một kho đạn di động.

Ông cũng thật sự rất khâm phục bản thân, không chỉ thành thạo việc sử dụng súng lục... mà còn phát hiện ra rằng kỹ năng bắn súng trường của mình cũng chẳng kém cạnh. Ông thực sự không biết trước khi mất trí nhớ, mình đã làm công việc gì.

Dù sao đi nữa, trong trận chiến này, ông là lực lượng chủ chốt, còn CC là trợ thủ, chỉ cần hỗ trợ ông bằng cách quan sát những góc khuất mà ông không nhìn thấy.

Chuẩn bị xong mọi thứ, ông tiến đến cạnh con ngựa, gỡ bỏ hết các dây buộc trên đầu và thân nó:

“Ngươi được tự do rồi, Bruce.”

“Hí?”

Con ngựa hí lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn người đàn ông.

Ông vỗ nhẹ lên đầu Bruce:

“Chúng ta đang đi giải phóng nô lệ, từ giờ ngươi cũng không cần làm nô lệ nữa. Thế giới rộng lớn, ngươi muốn đi đâu thì cứ đi, không cần phải phục vụ cho lũ xấu xa nữa.”

“Đi đi, giờ ngươi đã là một con ngựa tự do rồi.”

Bruce ngậm miệng, phát ra vài tiếng ậm ừ, dường như muốn nói điều gì đó. Cuối cùng, nó quay đầu, chạy khuất vào rừng rậm.

CC nhìn theo bóng dáng Bruce biến mất, rồi quay đầu nhìn ông với ánh mắt đầy cảm mến:

“VV, chú đúng là một người tốt, với ai cũng dịu dàng như vậy.”

“Haha.”

Ông khẽ cười, kéo chốt súng trường:

“Không phải với ai cũng thế đâu, hy vọng trong mắt bọn ác nhân, ta sẽ được đánh giá tốt hơn chút.”

...

Trên đường đi, hai người cẩn trọng tiến tới. Cả hai đều cầm sẵn súng, vừa đi vừa cảnh giác. Chẳng bao lâu sau, âm thanh huyên náo nhỏ dần vang lên trong gió, báo hiệu rằng họ đã đến gần khu làng của bọn xấu; ông ra dấu cho CC đi chậm lại, để ông tiến lên trước do thám.

Âm thanh càng lúc càng rõ, không khí cũng thoang thoảng mùi thức ăn đang nấu. Giờ này chắc là bọn ác nhân đang chuẩn bị bữa trưa.

Ông tìm thấy một vị trí cao và cả hai trốn sau một tảng đá lớn để quan sát toàn cảnh khu làng.

“VV, kia là người trong làng cháu!”

CC phấn khích, thì thầm bên tai ông. Ông nhìn theo hướng CC chỉ và quả thật, có một nhóm nô lệ đang làm việc với vẻ ngoài rách rưới.

Họ đang vận chuyển gỗ, đá và các vật liệu xây dựng khác. Tất cả đều bị còng chân, khiến họ không thể chạy trốn. Các nữ nô lệ cũng đang nấu ăn, với một tên lính cầm súng ngồi phía sau giám sát.

“Bọn này đông phết nhỉ...”

Ông thở dài.

Ông đếm kỹ lưỡng, số lượng người trong làng của đám ác nhân có ít nhất là hơn 100 người; cộng thêm mấy chục nô lệ, đó là toàn bộ số người trong làng.

“Tuy nhiên, số người tham chiến thì không nhiều.”

Ông nhận thấy làng này có sự phân chia công việc rõ ràng, và chỉ những kẻ đội mũ lông cừu đen mới là chiến binh, số lượng khoảng hơn chục người. Trong số đó, chỉ có sáu người mang súng.

Có thể hiểu được điều này. Trong thời đại này, không thể sản xuất súng nên việc tìm thấy súng hoạt động tốt từ dưới lòng đất là rất hiếm hoi. Làng này hiện chỉ có 8 khẩu súng, mà hai khẩu trong số đó đang nằm trong tay ông và CC.

“Phù...”

Chương 1894: Ký ức (3)

Chương 1894: Ký ức (3)

Ông thở phào nhẹ nhõm:

“Xét về hỏa lực, bọn chúng không phải đối thủ của chúng ta, vũ khí và đạn dược của chúng ta có lợi thế lớn.”

Ông siết chặt khẩu súng trường tự động trong tay. Thứ này khi xả đạn ra, không cần biết có mấy chục người, chúng sẽ ngã xuống như nước thủy triều rút.

“Chúng ta sẽ tấn công khi bọn chúng đang ăn cơm.”

Ông quay sang nói với CC:

“Hiện tại bọn chúng đang phân tán, nhưng khi ăn cơm, chúng sẽ phải tập trung lại, đó là thời điểm tốt nhất để tiêu diệt chúng.”

“CC, khi đến lúc đó, cháu đi theo sau ta, tập trung quan sát bên hông. Nếu có ai tấn công, cứ rút súng ra bắn, không cần bắn trúng, chỉ cần khiến bọn chúng hoảng sợ là được, còn lại để ta lo.”

CC căng thẳng toàn thân, nhìn VV, rồi gật đầu đầy quyết tâm:

“Cháu sẽ làm được.”

Cả hai nằm chờ đợi sau tảng đá lớn.

Chờ đợi.

Chờ đợi.

Cho đến khi bọn ác nhân bắt đầu ăn cơm.

Đúng như ông dự đoán, những tên chiến binh này có địa vị rất cao, chúng có khẩu phần ăn thêm nên thường ăn cùng nhau. Đây là cơ hội hiếm có để tập trung tất cả chiến binh của bọn chúng vào một khu vực.

Ông vung tay ra hiệu:

“Tấn công!”

Rồi ông nhanh chóng nhảy xuống, chạy thẳng đến khu vực chúng đang ăn cơm, giương súng trường tự động lên —

Pằng pằng pằng pằng pằng!

Đạn bay tán loạn, cả khu làng rơi vào hỗn loạn.

CC cũng nhảy xuống, dựa lưng vào ông, hướng súng về phía những kẻ cầm vũ khí lạnh trong làng!

Pằng pằng pằng!

Nhớ kỹ lời dạy của ông, CC không quá chú trọng vào việc ngắm bắn, không tiếc đạn, không quan tâm đến độ chính xác, mà cứ xả hết đạn ra.

Vì đợt tấn công bất ngờ của ông, sức mạnh chiến đấu của làng ác nhân gần như bị xóa sổ ngay lập tức. Đặc biệt là những kẻ cầm súng, đều bị ông nhắm đến và tiêu diệt ngay lập tức.

Sau đó, cuộc chiến trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Ông vừa bắn vừa lùi lại, súng trường tự động áp đảo hoàn toàn đám cầm vũ khí lạnh, sự khác biệt giữa hai thời đại và sức mạnh của công nghệ khiến 2 đấu 100 vẫn là một trận chiến mà ông và CC có thể thắng dễ dàng.

Cạch.

CC hết đạn trong băng đạn cuối cùng:

“VV! Cháu hết đạn rồi!”

“Quay về sau tảng đá lớn ban đầu thôi.”

Ông vừa bắn vừa chỉ huy một cách bình tĩnh, lùi lại phía sau. Lúc này, phía địch không còn ai cầm súng, áp lực giảm đi rất nhiều. Thêm vào đó, những nô lệ vốn bị áp bức lâu ngày nhận ra CC và nhanh chóng tham gia vào cuộc phản kháng. Cục diện trận chiến thay đổi nhanh chóng, việc tiêu diệt hoàn toàn làng ác nhân chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cạch.

Ông đã bắn hết băng đạn cuối cùng và nhanh chóng quay lại phía tảng đá, chuẩn bị nạp đạn cùng với CC.

Nhưng đúng lúc ấy —

“CC! Chạy mau!”

Ông hét lớn.

Một người đàn ông vạm vỡ, cầm dao dài, từ rừng lao ra, nhằm vào CC mà chém xuống! Người đàn ông này không ở trong làng ngay từ đầu, có lẽ vừa trở về sau khi làm nhiệm vụ bên ngoài.

Con dao đã gần kề, mà trong tay ông không còn đạn, ông vội vàng chạy tới cứu CC!

Vào khoảnh khắc nguy cấp ấy —

“Ngheeeeeii!”

Một tiếng hí vang dội và bóng dáng như chớp lướt qua! Một con ngựa dũng mãnh lao ra từ rừng và tông thẳng vào người đàn ông cầm dao, hất hắn ta bay xa hơn mười mét!

“B-Bruce!”

CC ngẩng đầu, nhận ra gương mặt quen thuộc của chú ngựa, và hớn hở. Cô lập tức nạp đạn vào súng và bắn liên tiếp về phía tên đàn ông vừa bị hất xuống đất.

...

Không lâu sau, trận chiến kết thúc. Mặt đất của ngôi làng đã nhuộm đỏ máu, nhưng trong không gian giờ đây tràn ngập tiếng reo hò vui mừng. Trong thời đại này, người dân đã quen với việc giết chóc và cái chết, tự do và sự sống là những điều quý giá nhất đối với họ.

“Ba! Mẹ!”

CC nhìn thấy cha mẹ mình đang dẫn đầu nhóm người nổi dậy từ xa, và cô bật khóc, chạy vội về phía họ. Cô lao vào vòng tay của cha mẹ, khóc không thành tiếng.

May mắn thay, cha mẹ của CC đều khỏe mạnh, và hầu hết những người trong làng vẫn còn sống. Sau khi trút hết nỗi lòng, CC lau nước mắt và kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong thời gian qua cho mọi người nghe.

Người dân càng nghe càng kinh ngạc, càng nghe càng sốc.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của cha mẹ CC, mọi người đến trước mặt ông, từng người một quỳ xuống.

“Không cần đâu, không cần đâu!”

Ông vội vàng cúi xuống, cố gắng đỡ cha của CC đứng dậy.

“Ngài VV.”

Cha của CC, đôi mắt đỏ hoe, nắm chặt lấy tay ông:

“Cảm ơn ngài đã cứu chúng tôi, cứu tất cả người dân trong làng. Chúng tôi sẵn sàng làm nô lệ cho ngài cả đời, nghe theo mọi

mệnh lệnh của ngài.”

“Không, không...”

Ông phải mất một lúc mới giải thích được rằng mình không có ý định trở thành lãnh đạo hay vua chúa gì cả, thậm chí ông còn không biết mình là ai, đi đâu về đâu.

Chương 1895: Kết thúc và khởi đầu (1)

Chương 1895: Kết thúc và khởi đầu (1)

Cha của CC gật đầu, vì CC đã kể lại những điều này cho ông nghe trước đó, bao gồm cả thỏa thuận giữa con gái ông và VV.

“Ngài VV, xin hãy gia nhập chúng tôi, sống cùng chúng tôi!”

Cha của CC đại diện cho người dân trong làng, chính thức đưa ra lời mời:

“Cho dù ngài không muốn làm trưởng làng, ít nhất hãy cho chúng tôi cơ hội để đền ơn, để chúng tôi bày tỏ lòng biết ơn với ngài. Đồng thời… nếu ngài không có ký ức và không có nơi nào để đi, thì hãy ở lại đây với chúng tôi.”

“Phải đó, phải đó!”

CC cũng chạy đến, níu lấy cánh tay ông:

“Chúng ta đã hứa với nhau rồi mà, chú đã là một phần của gia đình chúng tôi rồi!”

Ông mỉm cười và gật đầu.

Điều này không phải là do lòng hiếu khách của họ, mà chính ông cũng đã có ý định này.

Đây là lời hứa đã được thỏa thuận và cũng là điều ông mong muốn.

Ông rất muốn tìm lại ký ức của mình, nhưng không thể tránh khỏi việc phải có một nơi để ở tạm trước khi nhớ lại mọi chuyện.

“Được thôi, cảm ơn mọi người đã chấp nhận tôi.”

Ông xoa đầu CC:

“Yên tâm đi, tôi sẽ ở lại đây, vì đây là lời hứa của chúng ta mà __”

Bỗng nhiên, tiếng cánh quạt máy bay vang rền phía trên, lấn át mọi tiếng nói xung quanh.

Khi ngước lên, mọi người thấy một chiếc máy bay vận tải hai cánh quạt đang hạ cánh rất nhanh. Mọi người hoảng hốt né tránh.

Tiếng cánh quạt càng lúc càng lớn, gió từ máy bay quạt tung mọi thứ xung quanh.

“Cẩn thận!”

Ông hét lớn, giương khẩu súng trường tự động lên nhắm vào chiếc máy bay —

Phụt.

Một âm thanh nhẹ vang lên.

Ông cảm thấy như có gì đó chích vào cổ mình, giống như bị muỗi cắn. Khi nhìn xuống, ông thấy một ống kim tiêm nhỏ cắm vào cổ, bên trong chứa chất lỏng màu vàng đang từ từ thẩm thấu vào cơ thể ông.

“Cái... cái gì đây?”

Ông vội vàng giật cây kim ra, nhưng ngay sau đó...

Phịch

Cả cơ thể ông mất hết sức lực, ông quỵ gối xuống đất.

“VV!!”

Từ xa, CC hoảng hốt hét lên, chạy vội về phía ông.

Cùng lúc đó, cửa khoang của máy bay mở ra, nhiều binh lính trang bị vũ trang nhảy xuống; một người nhanh chóng giữ chặt CC, giật lấy khẩu súng bên hông cô bé:

“Đừng hoảng loạn.”

Các binh sĩ giương súng lên, cố gắng trấn an những người xung quanh:

“Không cần lo lắng, chúng tôi không phải kẻ xấu!”

Không ai biết liệu họ có phải là kẻ xấu hay không, nhưng những khẩu súng đang chĩa vào người dân khiến không ai dám cử động.

“Thả tôi ra!”

Chỉ có CC, đang bị một binh sĩ giữ chặt, vùng vẫy kịch liệt và hét lên:

“Mấy người định làm gì VV! Thả VV ra! Thả ông ấy ra!!!”

Cô bé gào thét trong tuyệt vọng.

Bất lực nhìn VV, người từng bất khả chiến bại, giờ đây lại nằm bất lực trên mặt đất.

Một ông lão tóc bạc phơ bước xuống từ máy bay vận tải, run rẩy tiến đến chỗ ông; một binh sĩ đi theo sau, trên tay ôm một dụng cụ kỳ lạ trông như chiếc mũ bạch tuộc đáng sợ!

CC không biết đó là thứ gì, nhưng chiếc mũ bạch tuộc ấy đã bị

chụp lên đầu VV và được thắt chặt.

VV hoàn toàn không có sức kháng cự, ông ngẩng đầu nhìn ông lão tóc bạc:

“Các người... rốt cuộc... là ai? Muốn... làm gì tôi?”

“VV!!”

CC không thể để VV bị tổn thương!

Cô bất chấp tất cả, mở to miệng và cắn mạnh vào tay của người đang giữ mình —

“A!”

Người lính hét lên trong đau đớn, tay lập tức chảy máu và mất sức, cô bé giống như một con thỏ, với miệng đầy máu, nhảy lên lao đến chỗ VV.

CC ngã sụp xuống trước mặt ông:

“VV! Ông không sao chứ!”

Cô bé cuống cuồng cố gắng gỡ chiếc mũ bạch tuộc ra:

“Cháu sẽ... cháu sẽ cứu chú ra ngay!”

Nhưng, đã quá muộn.

Người lính đội mũ bạch tuộc lên đầu VV không hề do dự, ấn vào nút đỏ trên chiếc mũ.

“Aaaahhh!!!”

Cơ thể ông cong lại, cơ bắp siết chặt, tiếng la hét đau đớn vang lên.

“VV?”

CC sững sờ tại chỗ, nước mắt trào ra không ngừng:

“VV!!!!”

AAAAAAAAAA!!!"

Lâm Huyền nhắm chặt mắt, cảm giác như hàng nghìn chiếc kim mảnh đâm sâu vào màng não rồi xoáy mạnh, đau thấu xương.

Trong cơn đau dữ dội, vô số hình ảnh quen thuộc và lạ lẫm hiện ra trong đầu hắn...

Đó là cuộc đời mà hắn đã trải qua, những ký ức đã bị mất từ lâu.

"Ah..."

Khi dòng điện cuối cùng biến mất, Lâm Huyền cúi đầu xuống, thở dốc.

Hắn đã nhớ lại.

Nhớ lại tất cả.

Siêu thảm họa năm 2504 được kích hoạt ngẫu nhiên; thảm họa này lẽ ra phải nổ ra vào năm 2600, và kế hoạch ban đầu của Galileo là kích hoạt nó vào năm 2600. Tuy nhiên, thảm họa lại bị đẩy sớm lên do đoàn thám hiểm Nam Cực do Jask dẫn đầu.

Chương 1896: Kết thúc và khởi đầu (2)

Chương 1896: Kết thúc và khởi đầu (2)

Điều này có nghĩa là...

Đỗ Dao đã đoán đúng.

Galileo chắc chắn đang ẩn nấp trong cơ sở quân sự bỏ hoang dưới lớp băng Nam Cực, và ông ta hẳn đã mất nhiều năm để cải tạo nơi đó, đặt thiết bị va chạm hạt thời không và khoang ngủ đông.

Có thể suy đoán rằng, thiết bị va chạm hạt thời không không quá lớn, vì Nam Cực không phải là nơi dễ thi công và phát triển, điều đó cho thấy thiết bị va chạm hạt thời không hoàn toàn khác với máy gia tốc hạt lớn... chúng là hai loại thiết bị hoàn toàn khác nhau.

Điều xảo quyệt hơn nữa là Galileo đã cài đặt trước chương trình kích hoạt tự động, dù ông ta không thể chờ đến năm 2600 để tỉnh dậy, chỉ cần ai đó tìm thấy nơi ẩn náu của ông ta sớm hơn, thiết bị va chạm hạt thời không sẽ khởi động trước.

Chính vì lý do này mà siêu thảm họa năm 2504 đã xảy ra sớm.

Tuy nhiên, không rõ vì lý do gì.

Giống như siêu thảm họa phiên bản năm 2400, hậu quả không nghiêm trọng như siêu thảm họa năm 2600...

Siêu thảm họa năm 2504 cũng không nghiêm trọng bằng phiên

bản năm 2600.

Ít nhất, nó không dẫn đến sự tuyệt chủng của loài người. Trên khắp thế giới vẫn có người sống sót, thậm chí còn có những phương tiện lớn như máy bay vẫn tồn tại nguyên vẹn.

Và Lâm Huyền, cũng chính vì thảm họa này mà bị thương, trước khi mất ý thức đã nhanh chóng bước vào khoang ngủ đông để trốn thoát và tỉnh dậy bất ngờ vào năm 2616.

Nhìn tổng thể, lý do hắn tỉnh dậy có thể đoán được.

Tóc dài và râu rậm của hắn chứng tỏ rằng trong những năm cuối cùng, hắn không thực sự ngủ đông, chỉ là đang trong trạng thái ngủ sâu, vì thế mới không tỉnh lại; nhưng các dấu hiệu sinh học của hắn đã hồi phục, tóc và móng tay đều phát triển bình thường.

Tất cả những điều này là do sự rò rỉ của chất lỏng trong khoang ngủ đông.

Hắn đã tỉnh dậy khi bị ngạt thở bởi chất lỏng trong khoang ngủ đông.

Khi đó, chất lỏng đã trở thành nhiệt độ thường, và mực nước đã xuống rất thấp, không còn đủ để che kín mũi và miệng.

Sự rò rỉ này có lẽ diễn ra rất chậm, mất hơn 100 năm mới rò rỉ một nửa, khiến hắn bị ngạt thở mà tỉnh dậy.

Mọi sự kiện trong dòng thời gian giờ đã rõ ràng.

Nhưng kéo theo đó...

Là nhiều tình huống mà Lâm Huyền không thể hiểu nổi.

Điều khó tin nhất là ba điểm:

Tại sao vụ nổ do va chạm hạt thời không không chỉ ảnh hưởng đến các vật thể trong thực tại mà còn gây tổn hại cho cơ thể của hắn?

Tại sao sau lần tỉnh dậy vào năm 2616, hắn lại mất đi khả năng mơ?

Còn điểm thứ ba không liên quan đến bản thân hắn, mà là...

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô bé trước mặt chỉ mới 11 tuổi, chưa tròn 12 tuổi —

CC.

Người kế nhiệm cuối cùng của thiên niên trụ, với khuôn mặt không thay đổi theo thời gian, cũng đến từ Brooklyn, và cũng được gọi là CC.

“V...V?”

Khi CC thấy ánh mắt của Lâm Huyền ngẩng lên, cô cảm thấy như có thứ gì đó vỡ vụn trong lòng.

Cô đột nhiên có cảm giác...

VV như thể đã trở thành một người khác.

Trở nên.

Xa cách mình rất nhiều.

“VV...”

Toàn thân CC lạnh ngắt, cô dường như đã linh cảm được điều gì đó, nhưng không muốn tin đó là sự thật, cô nắm chặt áo người đàn ông râu rậm:

“VV, chú... chú không sao chứ? Chú...”

VV nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô, từ từ đứng dậy từ mặt đất, nhìn quanh.

Đầu tiên là những nô lệ đang đứng ngẩn ngơ, quần áo tả tơi, những người này là dân làng của CC;

Sau đó là những binh lính vũ trang đầy đủ;

Cuối cùng, là một cụ già đứng run rẩy ở phía sau, những nếp nhăn gần như che khuất khuôn mặt.

【Lưu Phong】.

Dù ông ấy đã già nua như một lớp vỏ cây khô, nhưng Lâm Huyền vẫn nhận ra người bạn cũ ngay lập tức.

Ngàn lời muốn nói, lại nghẹn ngào không thốt nên lời.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, hô hấp càng lúc càng gấp, nhưng không ai nói được lời nào.

Những nếp nhăn già nua trên mặt Lưu Phong, và bộ râu rậm của Lâm Huyền, nói lên biết bao sự đổi thay của thời gian suốt trăm năm qua.

"Phía Đông Hải..."

Lâm Huyền là người hỏi trước:

“Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Lưu Phong già nua từ từ lắc đầu:

“Không được tốt lắm.”

Không được tốt lắm.

Chỉ bốn từ ngắn ngủi nhưng khiến Lâm Huyền nặng lòng, hiểu

ra tất cả.

Dù là Đại học Rhine, hay Câu Lạc Bộ Thiên Tài mà hắn mới thành lập, chắc chắn đều chịu tổn thất nặng nề trong siêu thảm họa năm 2504, phải không?

Thậm chí, rất có thể, tất cả mọi người đã chết, chỉ còn lại Lưu Phong.

Lâm Huyền giờ đây đã hiểu rõ, những chiếc máy bay thường xuyên xuất hiện trên bầu trời Brooklyn là để làm gì.

Còn có thể làm gì nữa?

Chắc chắn là Lưu Phong mang theo người, sử dụng những tài nguyên và công nghệ còn lại để tìm kiếm hắn.

Ban đầu, hắn, Jask và VV đã bàn bạc, và không tiết lộ gì về nơi trú ẩn dưới lòng đất của Einstein cho bất kỳ ai. Địa điểm bí mật này chỉ có ba người họ biết.

Chương 1897: Kết thúc và khởi đầu (3)

Chương 1897: Kết thúc và khởi đầu (3)

Thật ra, có ba người biết một bí mật thì cũng không ít.

Nhưng ai ngờ...

Số phận lại trêu đùa con người như thế.

Đội thám hiểm Nam Cực nằm ngay trung tâm vụ va chạm của hạt thời không, chắc chắn là lành ít dữ nhiều... ít nhất, Jask chắc chắn không thể sống sót, nếu không ông đã biết nơi mà hắn đang trốn.

VV cũng vậy.

Lớp tuyết xanh bao trùm khắp thế giới đã trực tiếp tiêu diệt tất cả những người giống VV.

Đến giờ, trong ba người duy nhất biết về nơi trú ẩn dưới lòng đất của Einstein, hai người đã chết, chỉ còn một người đang ngủ, bí mật này đã hoàn toàn bị phong tỏa trên Trái đất, không còn ai biết.

Việc này khiến Lưu Phong phải tìm kiếm suốt hơn trăm năm mà vẫn không tìm ra.

Thật sự không thể trách Lưu Phong được.

Thực tế, tình hình ở Thành phố Đông Hải và Đại học Rhine giờ đây như thế nào, Lâm Huyền cũng không rõ, có lẽ việc Lưu Phong

có thể dùng chiếc máy bay duy nhất bay tới Brooklyn để tìm hắn đã là giới hạn tối đa rồi.

Động đất, sóng thần, hoạt động địa chất đã thay đổi toàn bộ Brooklyn, mặt đất bằng phẳng biến thành đồi núi, đồi núi bị san phẳng, rừng biến thành đại dương, và đại dương lại hóa thành thung lũng... Nếu là thời kỳ hoàng kim của Đại học Rhine, chắc chắn họ có thể lật tung cả Brooklyn để tìm hắn.

Nhưng sau siêu thảm họa...

Liệu Đại học Rhine còn tồn tại hay không cũng là một câu hỏi lớn.

Lâm Huyền không nói thêm gì nữa.

Hắn vỗ vai Lưu Phong, sau đó quay người lại, nhìn CC bé nhỏ, gầy yếu đứng trước mặt.

VV râu rậm.

Trước đây Lâm Huyền vẫn luôn thắc mắc không hiểu mảnh ký ức về CC này đến từ đâu.

Khoảnh khắc này...

Sự thật đã rõ ràng.

Ai có thể ngờ được, kẻ từng thề rằng suốt đời sẽ không bao giờ để râu và tóc dài như hắn, cuối cùng lại có một bộ râu dài chạm ngực vì một sự trùng hợp ngớ ngẩn như vậy.

Cô bé CC 11 tuổi trước mặt này, với tư cách là thiên niên trụ, cũng không bình thường.

Giấc mơ của cô chẳng khác gì người bình thường, hoàn toàn không giống với CC trong giấc mơ.

Cô không có bất kỳ mảnh ký ức nào, trong khi CC trong giấc mơ, ngay cả CC ở giấc mơ đầu tiên, cũng đã có vô số mảnh ký ức trong đầu từ lúc sinh ra.

Lâm Huyền tạm thời cũng không hiểu nổi nguyên do của điều này.

Nhưng việc hắn mất khả năng mơ cũng có nghĩa là hắn mất luôn cơ hội gặp lại CC của năm 2624 trong giấc mơ.

Không.

Hắn lắc đầu.

Thực ra, gặp hay không gặp CC trong giấc mơ giờ cũng không còn quan trọng nữa.

Thiết bị dò tìm mà Jask để lại trong dãy núi khi đó đã đủ chứng minh rằng—

Cô bé CC trước mặt chính là CC trong giấc mơ năm 2624, hai người họ là cùng một người; chỉ có điều, CC trước mặt vẫn chưa lớn lên, thời gian vẫn chưa đến ngày 29 tháng 8 năm 2624 lúc 00:42 – ngày tận thế.

Đây không phải chuyện đùa.

Ánh sáng trắng hủy diệt thực sự tồn tại, và như những gì Jask đã đoán trước, ánh sáng trắng hủy diệt đến từ bên ngoài vũ trụ, đang lao về phía Trái đất với tốc độ ánh sáng... và chắc chắn sẽ đến đúng thời điểm như đã diễn ra vô số lần trong những giấc mơ.

Giờ dường như đã có thể đưa ra kết luận.

Ánh sáng trắng hủy diệt là nhằm vào thiên niên trụ CC, và kẻ đã cắm thiên niên trụ, mê hoặc Einstein, cuối cùng phóng ánh sáng trắng hủy diệt... rõ ràng là cùng một kẻ đứng sau tất cả! Một kẻ

thù bí ẩn đến từ sâu trong vũ trụ!

"VV..."

CC nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâm Huyền, ngước mắt nhìn hắn, trong mắt đầy lo lắng.

Lưu Phong quay người lại, nhìn cô bé có gương mặt giống hệt Sở An Tình, bất lực cúi đầu, thở dài.

Lại thêm một thiên niên trụ.

Phải nói rằng, Lâm Huyền và những cô gái thiên niên trụ quả là có duyên nợ.

Dường như có một sức mạnh bí ẩn nào đó đã kéo họ lại với nhau, đến nỗi cả không gian và thời gian cũng không thể chia cắt họ.

Bắt đầu từ Brooklyn, với cô bé nghèo CC; và kết thúc cũng ở Brooklyn, với CC - thiên niên trụ cuối cùng.

Đây là một vòng lặp khép kín, cũng là định mệnh.

"Cậu tự giải quyết đi."

Lưu Phong quay người, ra hiệu cho các binh lính, rồi bước đi loạng choạng:

"Chúng tôi sẽ chờ cậu trên máy bay."

Ông ấy hiểu rõ trong lòng.

Đây là chuyện giữa Lâm Huyền và thiên niên trụ, là sự đan xen định mệnh kéo dài hơn 600 năm.

Theo Lưu Phong, thiên niên trụ chỉ là Sở An Tình, ông ấy chỉ quan tâm đến Sở An Tình, những cô gái khác ông ấy không quan

tâm cũng không biết họ là ai.

Nhưng.

Đối với Lâm Huyền, không phải vậy.

Hắn không chỉ quen biết Sở An Tình - người từng nhảy khỏi máy bay vì hắn, mà còn gặp được Tần Hi - người từng hát và khóc vì hắn, đã từng đào mộ của Trương Vũ Thiến, từng nắm tay CC của năm 1952 để ước nguyện, và gặp gỡ nhiều lần với CC ở tận cùng thế giới vào năm 2624.

Chương 1898: Kết thúc và khởi đầu (4)

Chương 1898: Kết thúc và khởi đầu (4)

Vì thế, chuyện phía sau thế nào, cứ để Lâm Huyền tự quyết định.

Cạch, cạch, cạch...

Thấy Lưu Phong ra hiệu, tất cả các binh lính vũ trang đều thu lại súng, theo sau Lưu Phong đi về phía máy bay chờ lệnh.

Người dân trong làng thấy nguy hiểm đã qua mới thở phào nhẹ nhõm, cha của CC cũng vội chạy đến bên cạnh Lâm Huyền:

"VV tiên sinh, ngài không sao chứ!"

"Tôi không sao."

Lâm Huyền lắc lắc đầu nặng trĩu và bộ râu dài của mình:

"Những người kia không phải kẻ xấu, họ đều là bạn của tôi, tôi... bạn cũ của tôi."

"Bạn cũ của ngài?"

Cha của CC chợt hiểu ra:

"VV tiên sinh! Ngài đã khôi phục ký ức rồi!"

Lâm Huyền gật đầu.

Còn CC nhỏ bé thì đột nhiên tròn mắt, vẻ mặt phức tạp:

"Vậy chú... vậy chú..."

Cô run rẩy giơ ngón út phải lên, cắn môi, nhìn Lâm Huyền như một chú cún con:

"Vậy lời hứa của chúng ta... còn tính không?"

Lâm Huyền cúi đầu.

Không nói gì.

Hắn đương nhiên biết CC đang nhắc đến lời hứa gì.

Đó là trên tầng thượng của viện nghiên cứu bỏ hoang, hắn và CC đã ngoéo tay, hứa sẽ gia nhập gia đình của cô, trở thành người một nhà, mãi mãi không chia lìa.

Nhưng giờ...

Hắn rơi vào tình thế khó xử.

Hắn không biết phải trả lời kỳ vọng của CC thế nào.

Cũng không biết có nên nói cho CC tất cả sự thật và chân tướng hay không.

Trong cuộc đời trước đây.

Hắn từng nhiều lần phải đưa ra quyết định cho cuộc đời của mình và của người khác, nhưng tất cả đều là những người trưởng thành, có tư duy và nhận thức chín chắn, có thể chịu trách nhiệm cho hành động và lựa chọn của mình.

Nhưng trước mặt...

CC chỉ là một cô bé 11 tuổi.

Cô còn ngây thơ, đơn thuần, bồng bột, chưa hiểu gì.

Liệu cô thực sự có thể đưa ra lựa chọn đúng đắn cho cuộc đời mình không?

Lâm Huyền không trả lời CC, mà ngẩng đầu lên nhìn cha của cô:

"Các người có ý định di cư đến một nơi an toàn hơn, phát triển hơn để sinh sống không? Tôi có thể giúp đỡ."

"Cảm ơn lòng tốt của ngài, VV tiên sinh."

Cha của CC cười:

"Mảnh đất này là nơi tổ tiên của chúng tôi đã sinh sống từ lâu đời, là quê hương của chúng tôi... Tôi tin rằng nếu chúng tôi đoàn kết, chúng tôi sẽ xây dựng được mảnh đất này thành một ngôi nhà tốt đẹp."

"Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, dù thế giới bên ngoài có tốt hơn, nhưng chúng tôi vẫn yêu quê hương của mình, muốn ở lại đây."

"Được thôi."

Lâm Huyền im lặng gật đầu.

Lời của cha CC đã nói lên tất cả.

"VV... , chú sắp rời khỏi chúng cháu sao?"

CC cảm thấy VV ngày càng rời xa cô, cô nhanh chóng chớp mắt, tay nắm chặt vạt áo của VV càng lúc càng chặt:

"Ở lại đi được không? Cháu, cháu còn rất nhiều thứ muốn học từ chú... và cháu cũng chưa làm được gì để đền đáp hay cảm ơn chú cả..."

"CC."

Lâm Huyền ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc của CC 11 tuổi:

"Tôi phải rời đi rồi. Bởi vì... tôi còn những việc rất quan trọng cần phải làm, rất quan trọng, và nó quan trọng với cả loài người và Trái đất."

"Vậy cháu đi cùng chú nhé!"

CC lo lắng hét lên:

"Chú xem, cháu thông minh lắm mà, chú dạy cháu bắn súng, cháu đã học được rồi, cháu có thể chiến đấu cùng chú!"

"Đừng có bướng bỉnh như thế!"

Cha của CC nghiêm khắc mắng:

"Con chỉ là một đứa trẻ, đừng làm phiền VV tiên sinh!"

Nói rồi, ông ấy định kéo CC đi.

"Con không muốn!"

CC bướng bỉnh quay lại, cãi lại:

"VV đã liều mạng cứu chúng ta! Bây giờ chú gặp khó khăn, chẳng lẽ chúng ta không nên giúp chú ấy sao?"

"CC, nghe ta nói."

Lâm Huyền nhìn CC, chậm rãi nói:

"Cháu có quyền lựa chọn cuộc đời của mình, chọn cách sống mà cháu muốn; nhưng không phải bây giờ, mà là khi cháu lớn lên, khi cháu đã trưởng thành về mặt suy nghĩ."

"Cháu có thể chọn biết mọi sự thật của lịch sử, biết kết cục đã định sẵn; hoặc cháu có thể chọn sống một cuộc đời hạnh phúc,

không bị áp lực nào đè nặng."

"Nhưng như cha cháu đã nói... lựa chọn này không phải là điều mà một cô bé 11 tuổi như cháu có thể quyết định."

"Đồ lừa đảo!"

CC không tin, trừng mắt nhìn Lâm Huyền:

"Chú đang lừa cháu! Chỉ là dỗ con nít thôi! Lịch sử với kết cục gì mà đã định sẵn... toàn là mấy thứ rối rắm vớ vẩn!"

"Nếu chú thật sự nghĩ rằng cháu chỉ là một đứa trẻ gây phiền phức, chỉ biết làm rắc rối cho chú... thì chú cứ nói thẳng ra! Cháu rồi sẽ lớn mà! Sao chú lại lấy mấy cái lý do tệ như thế này để lừa cháu chứ!"

Lâm Huyền hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy:

"Ta không lừa cháu."

Khoảnh khắc này.

Vô số hình ảnh chồng lên nhau.

Thành công.

Thất bại.

Lịch sử.

Tương lai.

Các đường dây thế giới dường như tỏa ra từ giây phút này, hàng vạn tia sáng tỏa ra, một đi không trở lại...

"Tại Thành phố Đông Hải của Long Quốc, có một két sắt khắc tên Lâm Huyền trong kho của Ngân hàng Thái Mỗ."

Ngưng lại một chút.

Lâm Huyền cúi đầu xuống.

Nhìn cô bé với đôi mắt đầy oán trách:

"Nếu một ngày nào đó, cháu muốn biết tất cả những sự thật và quá khứ, hãy đến Đông Hải."

"Mở cái két sắt đó ra, cháu sẽ tự mình hiểu rõ... tất cả mọi thứ."

Chương 1899: Ngày xửa ngày xưa (1)

Chương 1899: Ngày xửa ngày xưa (1)

Rầm rầm rầm...

Chiếc máy bay vận tải hai cánh quạt từ từ cất cánh khỏi mặt đất, bay lên không trung và lao về phía đông nam.

CC siết chặt nắm tay, nhìn chiếc máy bay dần rời xa cho đến khi nó chỉ còn là một chấm đen trên bầu trời.

"Đồ lừa đảo."

Cô bé thì thầm một lần nữa.

Cha cô bé vỗ vai con gái, lắc đầu:

"Không được nói vậy về VV tiên sinh, ngài ấy là ân nhân cứu mạng của tất cả chúng ta, chúng ta phải luôn giữ lòng biết ơn."

"Về cái mà con gọi là lời hứa... đó chẳng qua chỉ là trò chơi giữa một đứa trẻ và một người bị mất trí nhớ mà thôi, không thể tính được."

CC mím môi, không nói gì.

Cha cố cúi xuống nhìn con gái đang buồn bã, tiếp tục nói:

"Đây chính là lý do tại sao VV tiên sinh nói rằng con chưa đủ khả năng để lựa chọn cuộc sống của mình. Con còn quá nhỏ, tư duy chưa chín chắn, và suy nghĩ của con còn rất ích kỷ."

"VV tiên sinh rõ ràng không phải là người thuộc thế giới của chúng ta. Ngài ấy có những việc quan trọng hơn phải làm, những việc lớn lao hơn... sao con có thể ích kỷ mà giữ một người như vậy ở lại làng nhỏ Brooklyn này?"

"Con không có!"

CC cứng đầu đáp lại:

"Con không nói là không cho chú ấy rời đi! Con thừa nhận rằng con không muốn VV đi, con cũng biết rằng mình không thể giúp gì cho chú ấy, chỉ gây thêm rắc rối, nhưng tại sao chú ấy không nói thẳng với con?"

"Con tưởng rằng... sau những ngày chiến đấu và ở bên nhau, chúng con đã là bạn bè, thậm chí là gia đình rồi. Nhưng tại sao chú ấy lại phải lừa con?"

Nói đến đây, CC cảm thấy tủi thân:

"Nếu chú ấy nói lý do gì một cách thẳng thắn, con đều có thể chấp nhận, nhưng chỉ riêng cái cách lấy cớ dỗ dành con nít như vậy khiến con rất khó chịu."

"Ba nhìn xem, những gì chú ấy nói là cái gì? Mấy thứ 'quá khứ và sự thật', 'kết cục định sẵn', rồi cả 'két sắt'... tất cả chẳng khác gì chuyện thần thoại!"

"Nếu thực sự có két sắt, tại sao VV không nói cho con mật khẩu? Chú ấy cứ vòng vo mãi mà không nói ra, điều đó chứng tỏ câu chuyện này là bịa đặt, và còn bịa rất tệ!"

"Không."

Cha cô lắc đầu, nhìn theo hướng mà máy bay của VV đang bay đi:

"Ánh mắt của VV tiên sinh không giống một người đang nói dối; dù cho câu chuyện ngài ấy kể có vẻ khó tin, nhưng cha tin rằng những gì ngài ấy nói là thật."

"Hơn nữa, trên đời này có nhiều việc thật giả thế nào phải do chính mắt con tự phán đoán... và trước khi con thực sự biết được sự thật, đừng vội kết luận."

"Khịt."

Lúc này, con ngựa Bruce mạnh mẽ bước đến, cúi đầu cọ mũi vào vai CC như thể đang an ủi cô.

CC quay đầu lại, nhìn chú ngựa khỏe mạnh, rồi vuốt ve cổ nó:

"Con sẽ làm được."

Cô hậm hực nói:

"Khi con lớn lên, nhất định con sẽ đến Đông Hải."

"Con nhất định sẽ mở cái két sắt trong Ngân hàng Thái Mỗ đó, và xem bên trong..."

"Rốt cuộc là có gì!"

.....

Trên máy bay vận tải hai cánh quạt.

Lâm Huyền nhìn qua ô cửa sổ hẹp, ngắm nhìn mặt đất phía xa.

Chiếc máy bay bay rất nhanh, chỉ trong chốc lát CC và mọi người đã khuất khỏi tầm mắt, chỉ còn lại một khu rừng nguyên sinh trải dài.

"Cậu không nói cho cô bé mật khẩu két sắt."

Ngồi đối diện, Lưu Phong già nua hỏi với giọng khàn khàn:

"Tại sao?"

Lâm Huyền nhìn thoáng qua mảnh đất Brooklyn lần cuối, rồi quay đầu lại nhìn Lưu Phong:

"Không biết."

?

Lưu Phong tỏ vẻ khó tin:

"Không biết? Thế thì cậu..."

"Tôi chỉ có cảm giác."

Lâm Huyền cắt ngang lời Lưu Phong, ngả lưng vào ghế, nhắm mắt lại:

"Lúc đầu tôi định nói cho CC mật khẩu, nhưng không rõ vì sao, ngay khoảnh khắc đó tôi lại ngừng lại."

"Không phải có ai ngăn tôi, cũng không phải đột nhiên tôi nghĩ ra điều gì, chỉ đơn giản là cảm thấy... tốt nhất không nên nói ra."

"Vì tôi đã nghĩ thông suốt rồi – câu chuyện trên thế giới này chính là mảnh ký ức đầu tiên trong đầu CC."

Hắn mở mắt ra, xoa nhẹ trán:

"Những điều kỳ lạ trên người CC quá nhiều, bản thân tôi cũng không thể sắp xếp hết. Nhưng sự hình thành và xuất hiện của những mảnh ký ức, đại khái giống như chúng ta đã đoán trước, đó là những ký ức vụn vỡ từ mỗi đường dây thế giới, đồng thời cũng là một cơ chế đặc biệt hình thành do sự bất ổn của thiên niên trụ."

"Bây giờ tôi ngày càng nghi ngờ, liệu giấc mơ của tôi có thực

sự tuyệt đối chân thực không... vì CC trong giấc mơ của tôi và CC – thiên niên trụ cuối cùng ngoài đời thực, hai người họ có rất nhiều điểm khác biệt, rất nhiều chi tiết không giống nhau."

"Vì vậy, cẩn trọng là trên hết, tôi quyết định giữ cho mảnh ký ức đầu tiên này ổn định. Dù tôi cũng không biết việc này có ý nghĩa gì, nhưng cho đến giờ, nhiều sự kiện xảy ra, bao gồm cả động lực ban đầu của CC, đều là để mở két sắt trong Ngân hàng Thái Mỗ, tôi không muốn thay đổi điều này."

Lưu Phong nghe Lâm Huyền giải thích, không nói gì.

Chương 1900: Ngày xửa ngày xưa (2)

Chương 1900: Ngày xửa ngày xưa (2)

Sau một hồi im lặng.

Ông ấy khẽ thở dài và chậm rãi nói:

"Xin lỗi, Lâm Huyền, tôi có một tin rất đáng tiếc phải nói với cậu."

Lâm Huyền cảm thấy một dự cảm không lành.

Hắn ngồi thẳng dậy:

"Ông không định nói với tôi về Ngân hàng Thái Mỗ đấy chứ?"

"Nhìn xem, cậu tự đoán được rồi đấy."

Lưu Phong cười buồn:

"Đúng vậy, chính xác như cậu đoán, Ngân hàng Thái Mỗ đã không còn nữa."

"Trong siêu thảm họa năm 2504, với những trận động đất và sóng thần, hầu hết khu vực Thành phố Đông Hải đã bị san phẳng, còn xuất hiện rất nhiều vết nứt địa chất..."

"Ngân hàng Thái Mỗ và những két sắt hợp kim hafnium đều đã biến mất."

……

Lâm Huyền hít một hơi thật sâu.

Đây thật sự là một tin tức nặng nề.

Một ngân hàng đàng hoàng lại có thể biến mất khỏi mặt đất một cách vô hình, khó mà tưởng tượng được thành phố quốc tế Đông Hải sẽ trở thành như thế nào.

“Thôi được.”

Hắn mím môi:

“Đây cũng không phải là việc có thể tránh được. Hầu như mỗi lần siêu thảm họa xảy ra đều dẫn đến việc Ngân hàng Thái Mỗ biến mất, loài người trước sức mạnh tự nhiên của Trái Đất vẫn quá yếu ớt.”

“Chỉ là những lời vừa nói với CC… haizz…”

Lâm Huyền bỗng cảm thấy bất lực.

Hắn đã cùng CC chiến đấu suốt ngày tận thế năm 2624 trong nhiều giấc mơ, mà khởi điểm ban đầu chính là két sắt của Ngân hàng Thái Mỗ.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng hiện giờ Ngân hàng Thái Mỗ thuộc về hắn, mật mã cũng là do hắn cài đặt, cuối cùng cũng có thể dẫn CC đi mở két sắt.

Không ngờ.

Lần này siêu thảm họa vẫn tiếp tục phát huy sức mạnh, không biết két sắt đã bị cuốn đi đâu.

“Haizz.”

Hắn lại thở dài, dùng tay che mắt.

“Ơ, không đúng.”

Bỗng nhiên nhớ ra một việc, Lâm Huyền ngồi dậy:

“Trong nghiên cứu viện bí mật mà Jask để lại ở miệng núi lửa vẫn còn một hạt thời không!”

“Tôi biết.”

Lưu Phong trả lời một cách điềm tĩnh:

“Nghiên cứu viện đó, ngay từ đầu chúng tôi đã tìm ra rồi. Dù sao thì người bản địa ở miệng núi lửa đó không vào được, còn chúng tôi có máy bay, bay thẳng vào trong.”

“Trong bộ thu tín hiệu kết nối với 22 tên lửa thăm dò, quả thật có một hạt thời không. Nhưng… đó là hợp kim hafnium nguyên khối, cậu biết rõ hơn ai hết, đó là thứ cứng nhất trên thế giới, với trình độ hiện tại của chúng ta hoàn toàn không thể mở ra được.”

“Hơn nữa, các tên lửa thăm dò hạt thời không vẫn đang hoạt động, tôi đề nghị không nên đụng vào chúng. Dù một tên lửa đã phát hiện ra quỹ đạo ánh sáng trắng, nhưng ai mà biết liệu sau này hoặc ở những hướng khác có xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Huyền gật đầu.

Đúng vậy.

Lưu Phong đã suy tính rất cẩn thận.

Đó là di sản cuối cùng mà Jask để lại, đã tiếp tục hoạt động thì đừng nên tháo dỡ lung tung.

Dù sao thì…

Trong thời kỳ hậu thảm họa, đó có thể là cách duy nhất để loài người thăm dò vũ trụ.

“Được thôi.”

Lâm Huyền đáp:

“Vậy Lưu Phong, giờ kể cho tôi nghe… những năm qua đã xảy ra chuyện gì.”

……

Chuyện xảy ra ở Nam Cực năm đó, cũng giống như Lâm Huyền đã đoán.

Cú va chạm do sự va chạm của các hạt thời không gây ra khiến toàn cầu chìm trong thảm họa bất ngờ, động đất, núi lửa, bão tố, sóng thần, chuyển động địa tầng… mọi thứ trở nên bất ổn, gần như hủy diệt hoàn toàn nền văn minh nhân loại.

“Rất nhiều người đã chết.”

Lưu Phong nói với giọng nặng nề:

“Đông Hải cũng vậy, rất nhiều người chết. Trường học của chúng ta, thầy cô, học sinh… rất nhiều người đã mất.”

Với tư cách là hiệu trưởng luân phiên, dù đã qua trăm năm, nhưng khi hồi tưởng lại khung cảnh thảm khốc đó, Lưu Phong vẫn mặt mày tái nhợt:

“Jask và Cao Dương đã chết ngay tại chỗ ở Nam Cực; phía chúng ta cũng thế, chỉ còn lại mỗi tôi… chỉ mình tôi…”

Lưu Phong nhắm mắt lại:

“Chính Cao Văn đã cứu tôi, ông ấy hy sinh bản thân để đưa tôi ra ngoài. Cao Văn nói… tôi còn trẻ hơn ông ấy, có thể làm được nhiều việc hơn, còn nhiều thời gian hơn.”

Lâm Huyền im lặng lắng nghe.

Không nói gì.

Đây là kết cục mà hắn đã đoán trước, chỉ là không dám mở miệng hỏi thẳng, điều hắn sợ nhất nghe phải… chính là câu trả lời hiển nhiên này.

Sau một khoảng im lặng ngắn, Lưu Phong ngẩng đầu lên:

“Tin tốt duy nhất là trường Đại học Rhine có nhiều cơ sở bí mật rất kiên cố, nên còn lại một số thiết bị công nghệ cao có thể sử dụng.”

“Chẳng hạn như chiếc máy bay này, là một trong số ít những di sản còn lại; tôi đoán được là cậu sẽ đến Brooklyn, Mỹ, nhưng tôi không biết vị trí chính xác, vì vậy sau khi tạm thời sửa chữa, tôi đã nhanh chóng dẫn người đến Brooklyn tìm cậu.”

“Tìm suốt một thời gian dài mà vẫn không thấy. Tôi cũng không biết cậu còn sống hay đã chết, nhưng dù sống hay chết thì tôi vẫn phải kiên trì tìm kiếm. Vì tôi đã nghĩ đến khả năng cậu nằm trong khoang ngủ đông, nếu không tìm được vị trí, tôi sẽ định kỳ đến Brooklyn tìm cậu mỗi năm.”

“Tôi cứ tiếp tục ngủ đông, bảo trì trường Đại học Rhine, và đến Mỹ tìm cậu… một trăm năm qua đã trôi qua như vậy.”

“Ông vất vả rồi.”

Chương 1901: Ngày xửa ngày xưa (3)

Chương 1901: Ngày xửa ngày xưa (3)

Lâm Huyền nhìn người đàn ông trước mặt, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Giờ đây, nhìn Lưu Phong có vẻ như đã hơn 80 tuổi, ông ấy già yếu đến đáng sợ, gầy guộc và nhăn nheo.

Ở độ tuổi này, ông ấy lẽ ra nên hưởng thụ hạnh phúc bên gia đình, nhưng ông ấy vẫn bôn ba vì tương lai của nhân loại, vì tìm kiếm hắn.

Một trăm năm cô độc và vô vọng, may mà Lưu Phong vẫn không từ bỏ.

“Lâm Huyền…”

Lưu Phong, người đã gắng gượng một mình hơn trăm năm, cuối cùng tại khoảnh khắc gặp lại Lâm Huyền, bức tường trong lòng đã có chút sụp đổ.

Chiếc gậy trong tay ông ấy rung lên, tạo ra những âm thanh lách cách:

“Giờ chúng ta phải làm sao đây? Chúng ta… còn hy vọng không?”

……

Lâm Huyền đứng dậy, vỗ vai Lưu Phong:

“Tin tưởng tôi.”

Dù cho hoàn cảnh có tuyệt vọng đến đâu, không còn đường lui, suốt mấy trăm năm qua, Lâm Huyền đã nghĩ ra vô số cách, nhưng duy nhất không bao giờ nghĩ đến việc từ bỏ.

“Chúng ta quay về Đại học Rhine trước đã.”

Lâm Huyền đứng thẳng, nhìn ra ngoài cửa sổ, qua lớp mây vượt qua tầng bình lưu:

“Mặc dù giờ chỉ còn lại hai chúng ta, nhưng đừng quên… khi tôi đến Tây An để chiêu mộ ông, cũng chỉ có hai người chúng ta.”

“Vì vậy, Lưu Phong, chẳng có gì phải sợ, chẳng qua là bắt đầu lại từ đầu thôi, hãy lấy lại tinh thần!”

Ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ treo cao trên tầng mây, ấm áp như hàng trăm năm trước:

“Chỉ cần chúng ta còn sống, mọi thứ vẫn còn kịp, mọi thứ vẫn còn hy vọng!”

……

Vài giờ sau, máy bay hạ cánh xuống khuôn viên Đại học Rhine.

Toàn bộ khuôn viên tuy được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ nhưng đã hoàn toàn không còn nhận ra hình dáng ban đầu.

Tất cả các tòa nhà đều rất thấp, hiếm có công trình nào cao quá ba tầng, và dù là phong cách kiến trúc hay chi tiết xây dựng đều rất thô mộc, giống như những ngôi nhà gạch ở vùng quê.

Có vẻ như Đại học Rhine cũng chịu thiệt hại nặng nề trong siêu thảm họa năm 2504; nhưng may mắn thay, nó vẫn trụ vững.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Ở hướng cổng trường, hai bức tượng bằng ngọc trắng vẫn đứng vững trước gió, nhìn xa xăm, sáng ngời và thánh thiện.

“Không thể không thừa nhận, đây đúng là một điều kỳ diệu.”

Lưu Phong chống gậy, bước đến sau lưng Lâm Huyền:

“Cả trường đại học đều đã sụp đổ, có vô số vết nứt sâu tới lớp dung nham, nhưng hai bức tượng bằng ngọc trắng này lại kỳ diệu đứng vững, hoàn toàn không hề hấn gì.”

Lâm Huyền nhìn về phía ánh hoàng hôn chiếu xuống những bức tượng của Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề:

“Có lẽ, chính họ đã bảo vệ Đại học Rhine.”

Hắn khẽ nói:

“Đi thôi, chúng ta lại gần xem thử.”

Lưu Phong chống gậy, bước đi rất chậm.

Lâm Huyền cũng điều chỉnh nhịp chân, đi bên cạnh ông ấy, từng bước một đồng hành cùng ông.

Hai người dùng chút thời gian, để lại đứng dưới những bức tượng bằng ngọc trắng của Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề.

Kể từ lần đầu tiên Lâm Huyền nhìn thấy bức tượng này, đã gần 300 năm trôi qua.

Thời gian trôi qua khiến Lưu Phong trở thành một ông già khô cằn, biến Lâm Huyền thành người trung niên, còn Triệu Anh Quân và Lâm Ngu Hề trước mắt vẫn là họ ở thời khắc anh dũng nhất, những năm tháng rực rỡ nhất.

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn vào biểu cảm trang nghiêm trên bức tượng của Triệu Anh Quân.

Đó là Triệu Anh Quân ở độ tuổi bốn, năm mươi.

Có lẽ… cũng bằng tuổi với hắn bây giờ.

Đây thật là một sự trùng hợp của thời không, cũng là trò đùa của số phận, để Lâm Huyền trung niên và Triệu Anh Quân trung niên gặp nhau dưới hình thức này.

“Cô ấy từng nói rằng, cô không muốn tôi nhìn thấy dáng vẻ già nua của cô ấy.”

Lâm Huyền chỉ vào bức tượng, nói với Lưu Phong:

“Mà giờ đây, chúng ta đều đã già.”

“Chẳng qua là chúng ta sẽ tiếp tục già đi, còn họ thì vẫn mãi mãi trẻ trung thế này.”

“Đúng vậy…”

Lưu Phong thở dài:

“Chớp mắt, nhiều năm đã trôi qua.”

“Thật không ngờ, chuyến hành trình từ Tây An đến Đông Hải để tìm cậu năm đó lại dài đến thế này.”

“Hối hận không?” Lâm Huyền cười nhẹ.

“Tất nhiên là không.”

Lưu Phong thở dài:

“Tôi chỉ lo lắng… chỉ còn 8 năm nữa là đến năm 2624, khi ánh sáng trắng xuất hiện, mà hiện giờ chúng ta, đang ở tình trạng tồi tệ nhất.”

“Không.”

Lâm Huyền lắc đầu, ánh mắt kiên định:

“Đúng là thời đại tồi tệ nhất, nhưng đồng thời… cũng là thời đại tốt đẹp nhất.”

Lưu Phong không hiểu, nghiêng đầu hỏi:

“Tại sao lại nói như vậy?”

Lâm Huyền thu ánh mắt từ bức tượng bằng ngọc trắng, nhìn vào mắt Lưu Phong:

“Vì chỉ trong thời đại này, chúng ta mới có thể như mong đợi mà gặp được thiên tài vĩ đại nhất trên thế giới.”

Lưu Phong bừng tỉnh ngộ:

“Ý cậu là…”

“Đúng vậy.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Lưu Phong, dù có vẻ như chúng ta đã làm những việc vô ích, nhưng thực ra, mỗi bước đi của chúng ta đều có ý nghĩa.”

“Cái chết của Newton giúp các nhà toán học sau này thoát khỏi bị sát hại; siêu thảm họa xảy ra sớm giúp giảm bớt thiệt hại, nhờ đó mà loài người vào năm 2616 vẫn không bị tuyệt chủng.”

“Có lẽ lần này, chúng ta thật sự sẽ được gặp người đàn ông thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ tồn tại trong truyền thuyết——”

“Trần, Hòa, Bình.”

(cầu kim phiếu bạo chương, 30 chương nữa end ạ)

Chương 1902: hy vọng (1)

Chương 1902: hy vọng (1)

Trên chuyến bay trở về, Lưu Phong đã kể cho Lâm Huyền về tình hình hiện tại của Đại học Rhine, bao gồm cả các nghiên cứu.

Những năm qua, có thể trụ vững và duy trì được cơ cấu chính của trường đại học đã là rất khó khăn; do hạn chế về điều kiện và thiết bị, hầu hết các đề tài nghiên cứu tiên tiến đều bị đình trệ, bao gồm cả nghiên cứu về hằng số vũ trụ.

Thực tế mà nói, nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 đã sớm đi vào ngõ cụt.

Dù có sự tham gia của Cao Văn đại đế, Lưu Phong và Cao Văn cũng chỉ có thể tính ra con số 42, nhưng không thể tiến xa thêm chút nào.

Mọi thứ đều là một bí ẩn.

Mọi thứ vẫn tiếp tục là bí ẩn.

Nếu ngay cả tác giả của "Dẫn luận về hằng số vũ trụ" là Lưu Phong, cùng với người có chỉ số IQ đỉnh cao nhất nhân loại là Cao Văn đại đế cũng không thể giải được, thì hy vọng cuối cùng chỉ còn lại ở một người duy nhất...

Trần Hòa Bình.

“Bắt đầu làm việc thôi.”

Lâm Huyền lạnh nhạt nói:

“Thời gian không còn nhiều, từng phút từng giây đều rất quý giá.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi làm gì?” Lưu Phong hỏi.

“Trước tiên, đi cắt tóc đã.”

Lâm Huyền vuốt vuốt bộ râu rậm trước ngực:

“Tôi thực sự không thể chịu nổi kiểu dáng này.”

……

Trong tiệm cắt tóc của Đại học Rhine.

Tiếng kéo lách cách vang lên, những lọn tóc dày từ từ rơi xuống từ đỉnh đầu; tiếng máy cạo râu vo ve lướt qua cằm, cắt gọn bộ râu rậm như một chiếc máy cắt cỏ.

“Ơ?” “Ủa?”

Nhìn vào gương, cả Lâm Huyền và Lưu Phong đều ngạc nhiên.

“Đợi đã, chuyện gì đây?”

Lâm Huyền mở to mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trẻ tuổi điển trai trong gương.

Đây…

Là mình sao?

Đúng, chính là mình.

Nhưng khuôn mặt này, là gương mặt của mình khi còn trẻ!

Lưu Phong cũng chống gậy đứng dậy, tiến lại gần quan sát khuôn mặt trẻ trung của Lâm Huyền:

“Sao cậu vẫn trẻ thế này? Lúc trước khi thấy cậu với mái tóc dài và bộ râu rậm rạp, tôi còn tưởng cậu ít nhất đã ngoài bốn, năm mươi rồi.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Lâm Huyền không biết nên vui hay sợ, hắn tháo áo choàng cắt tóc ra, đứng dậy, tiến sát gương để xem xét.

Xác nhận lại một lần nữa, không có sai.

Người đàn ông trong gương, tuy không phải là thanh niên 20 tuổi, nhưng cũng chắc chắn không phải là người trung niên bốn, năm mươi tuổi; dựa trên chi tiết về da và khóe mắt… Lâm Huyền hiện tại chắc khoảng 30 tuổi.

“Tôi hiểu rồi.”

Lâm Huyền phân tích:

“Tôi từng nghĩ mình đã nằm trong khoang ngủ đông tự nhiên suốt hơn chục năm, thậm chí hai mươi năm, nhưng nhìn hiện tại, khoảng thời gian đó không dài đến vậy.”

“Hiệu quả của khoang ngủ đông có lẽ chỉ mất hiệu lực vài năm trước, nên tôi tương đương như đã ngâm trong dung dịch thường và ngủ thêm khoảng bốn, năm năm.”

“Nghĩ kỹ lại thì, nếu tôi thực sự duy trì quá trình trao đổi chất bình thường trong suốt mười mấy, hai mươi năm, thì tóc và râu của tôi đáng lẽ phải dài vài mét rồi mới đúng.”

Lưu Phong gật gù đồng tình:

“Vài mét có thể hơi phóng đại, nhưng cậu nói đúng, nếu thực sự ngủ đông lâu như vậy, tóc và râu của cậu chắc chắn không thể chỉ dài thế này.”

“Chỉ là chúng ta thường nhìn thấy râu dài và tóc dài thì lập tức nghĩ người đó đã lớn tuổi, nên đã loại trừ khả năng người đó còn trẻ…”

“Nhưng cũng không trách được ai, với bộ dạng người rừng này của cậu, lông tóc che phủ toàn bộ gương mặt, không cạo sạch thì ai mà biết được cậu thực sự bao nhiêu tuổi?”

Người thợ cắt tóc bên cạnh nhặt một lọn tóc dưới đất, kéo thẳng để xem độ dài:

“Nói chung, tốc độ mọc tóc của người trẻ thường nhanh hơn, có khi trong một năm tóc dài ra tới mười mấy, hai mươi centimet.”

“Dựa trên độ dài tóc của cậu, tôi nghĩ cậu đã ngủ đông bình thường trong suốt thời gian qua, chỉ là mấy năm cuối thì chỉ còn ngủ say.”

“Nếu trước khi ngủ đông cậu 25 tuổi, thì giờ đây tuổi thực của cậu… chắc là khoảng 30 tuổi.”

“Haha.”

Sự cố bất ngờ này khiến Lâm Huyền bật cười.

Hắn chợt nhận ra nhiều điều.

Nhớ lại những lời CC từng nói trong giấc mơ:

“Có một người đàn ông trung niên với mái tóc dài và bộ râu rậm, ông ấy bảo tôi đến thành phố Đông Hải để mở két sắt của Lâm Huyền, giọng nói của ông ấy rất giống với anh.”

“Tôi chỉ từng thấy một người duy nhất có kỹ thuật bắn súng có thể so sánh với anh, cả hai người đều có phong cách ra tay giống hệt nhau.”

“Anh chắc chắn không phải là VV, vì anh quá trẻ, tuổi tác

không khớp.”

“Ánh mắt của VV rất mơ hồ, lạnh lùng và tàn nhẫn... và ông ấy rời đi một cách rất dứt khoát.”

Lâm Huyền gãi đầu.

Mang đôi giày da, hắn dẫm lên đám lông dày rơi vãi trên sàn:

“Đây đúng là một sự hiểu lầm dài đằng đẵng...”

“Một sự hiểu lầm cần đến 600 năm mới giải quyết được.”

……

Ngày hôm sau, trong một phòng họp gạch đỏ.

Lưu Phong vừa chống gậy vừa dùng phấn viết chữ trên bảng đen.

Chương 1903: Hy vọng (2)

Chương 1903: Hy vọng (2)

Lâm Huyền ngồi dưới, trong lúc chờ đợi Lưu Phong viết xong, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ thời không trên bàn và suy nghĩ.

Vỏ của chiếc đồng hồ thời không này rõ ràng đã được tân trang, nhưng bên trong vẫn là bộ phận cũ nên không cần phải hiệu chỉnh lại.

Giờ đây, chiếc đồng hồ hiển thị con số 0.0002184.

Điều này chứng tỏ, sau khi siêu thảm họa năm 2504 xảy ra, đường dây thế giới quả thật đã thay đổi.

Chỉ là...

Đến hiện tại, kết quả này không cần nhìn vào đồng hồ thời không cũng có thể dễ dàng nhận ra bằng mắt thường.

Cuối cùng, Lưu Phong viết xong, ông đứng thẳng lên và gõ vào bảng:

“Tôi đã tổng hợp lại, đây là những vấn đề chúng ta vẫn chưa làm rõ.”

Ông nhường nửa người để cho người nghe duy nhất là Lâm Huyền nhìn vào bảng:

【1. Tại sao Lâm Huyền mất đi khả năng mơ, và CC, người bị thiên niên trụ cũng đồng thời mất đi đặc tính mơ ác mộng?】

【2. Ánh sáng trắng hủy diệt thế giới năm 2624 quả thật đến từ sâu trong vũ trụ, kẻ đứng sau nó là ai?】

【3. Tại sao thiên niên trụ chỉ hoạt động được 600 năm rồi gặp phải nhiều sự cố, nó không bền vững sao?】

【4. Trong tình hình hiện tại, làm sao để phá vỡ cục diện? Làm sao để cứu thế giới? Làm sao để ngăn chặn ánh sáng trắng hủy diệt sẽ đến trong 8 năm nữa?】

……

“Đây là bốn câu hỏi.”

Lưu Phong phủi bụi phấn trên tay và chỉ vào câu hỏi đầu tiên:

“Tôi đã suy nghĩ về điều này tối qua, có khả năng nào không, rằng giấc mơ của cậu vốn liên quan đến thiên niên trụ?”

“Thực ra đây cũng là một vấn đề đã được thảo luận từ mấy trăm năm trước. Bởi vì hạt thời không đó đã đi qua tai cậu trước khi bắn trúng CC, nên hai người đã vô tình 'kết nối', hay nói cách khác là 'liên kết' với nhau.”

“Do đó, việc cậu mơ thấy thế giới tương lai 600 năm sau về bản chất là do sự liên kết với thiên niên trụ. Và bây giờ… vì một lý do nào đó, sự liên kết này đã bị cắt đứt, khiến cậu mất khả năng mơ và giấc mơ của CC cũng trở lại bình thường.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Có khả năng như vậy.”

Hắn suy nghĩ một lúc rồi bổ sung:

“Vài trăm năm trước, chính tôi là người đưa ra giả thuyết này. Suy cho cùng, trước khi thiên niên trụ hoạt động, tôi không hề có khả năng mơ thấy tương lai.”

“Nếu mọi nguyên nhân đều liên quan đến hạt thời không đã bắn trúng CC, thì mọi thứ có thể giải thích được. 'Liên kết'… ừm, mô tả này nghe có vẻ huyền bí nhưng lại rất hợp lý.”

“Tôi và CC quả thực có nhiều điều ràng buộc nhau, như giấc mơ, những mảnh ký ức, hay cả việc chúng tôi luôn tình cờ gặp nhau, mọi thứ dường như luôn khép lại trong một vòng tuần hoàn.”

“Tất cả đều bắt đầu từ năm 1952 và kết thúc vào năm 2624, đó là định mệnh của thiên niên trụ, và cũng là câu chuyện về sự liên kết giữa tôi và CC.”

“Nhưng vấn đề là, tại sao khả năng này lại đột nhiên mất đi? Nó mất hiệu lực từ năm 2504, hay từ năm 2600, hoặc từ sau khi CC được sinh ra năm 2604?”

Lưu Phong, tuổi già yếu, ho vài tiếng và xòe tay:

“Cái đó thì không rõ rồi, hoàn toàn không thể kiểm chứng. Thôi, giờ đừng quá bận tâm đến nguyên nhân, kết quả là như vậy rồi, chúng ta cùng xem câu hỏi thứ hai.”

Nói xong, Lưu Phong chỉ vào câu hỏi thứ hai trên bảng:

“Jask là người gan dạ, hành động mạnh mẽ nhưng lại rất hiệu quả. Ông ấy đã thực sự bắt được ánh sáng trắng hủy diệt bằng 22 tên lửa thăm dò hạt thời không bắn vào sâu trong vũ trụ.”

“Một trong những tên lửa bắn về hướng rìa Ngân Hà, về phía thiên hà Tiên Nữ, đã bắt được dấu vết của ánh sáng trắng hủy diệt cách đây 20 năm; hướng đi của nó hoàn toàn thẳng tắp, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ lực hấp dẫn nào, trực tiếp bắn thẳng tới vị trí mà Trái Đất sẽ ở trong 20 năm tới.”

“Vùng sáng đó lớn hơn cậu nghĩ rất nhiều, nó rộng tới 0,001 năm ánh sáng… mặc dù trong không gian vũ trụ, diện tích này

không phải là rộng, nhưng so với hệ Mặt Trời, nó còn xa hơn nhiều so với khoảng cách từ Trái Đất đến vành đai Kuiper.”

Lâm Huyền nghe xong, trong đầu thầm tính toán.

0,001 năm ánh sáng…

Nghe có vẻ không quá xa, nhưng khi quy đổi ra, con số lên đến 10 tỷ km.

“Khoảng cách từ Mặt Trời đến Sao Hải Vương, gần như là 4,5 tỷ km, cũng là bán kính của hệ Mặt Trời gồm chín hành tinh.”

Lâm Huyền vừa tính vừa nói:

“Nói cách khác, luồng ánh sáng trắng đang lao tới này, khi đến hệ Mặt Trời vào năm 2624, không chỉ phá hủy Trái Đất… mà còn hủy diệt cả Mặt Trời và toàn bộ chín hành tinh.”

Nói đến đây, Lâm Huyền lại nghĩ đến Jask:

“Chẳng trách Jask trốn lên sao Hỏa mà cũng không thoát, phạm vi của ánh sáng trắng hủy diệt quá rộng, trừ khi thoát ra khỏi hệ Mặt Trời, nếu không đều chết, đều bị bốc hơi.”

Hắn nhắm mắt lại.

Ngả lưng ra ghế, tưởng tượng cảnh tượng kinh hoàng trong vũ trụ.

Một tia sáng trắng thẳng tắp từ hàng trăm năm ánh sáng ngoài kia;

Chương 1904: Hy vọng (3)

Chương 1904: Hy vọng (3)

Không có dao động, không có gợn sóng, không có sự uốn lượn, cứ thế bắn thẳng vào khoảng không;

Cũng tương tự như vậy, Trái Đất quay quanh Mặt Trời và trong sự kéo dãn của hố đen ở trung tâm Ngân Hà mà bay xuyên qua vũ trụ;

Hai thực thể tưởng chừng như cách xa nhau, không liên quan, nhưng lại vô tình gặp nhau đúng lúc vào ngày 29 tháng 8 năm 2624, lúc 00:42;

Tất cả bị thiêu rụi, hóa thành tro tàn.

Sự hủy diệt lạnh lùng và xem thường, băng giá và kiêu ngạo.

“Kẻ thù quá mạnh rồi.”

Lâm Huyền từ từ mở mắt:

“Chúng không chỉ sở hữu vũ khí có tốc độ ánh sáng, mà còn có thể dự đoán chính xác vị trí di chuyển của Trái Đất hàng trăm năm trước để tiến hành tấn công chính xác.”

“Tôi không thể tin nổi, đây là loại nền văn minh cao cấp đến mức nào mới có thể làm được điều này. Không có gì lạ khi chúng chỉ để lại hai hạt thời không mà đã khiến lịch sử và tương lai của loài người rơi vào vòng xoáy hỗn loạn, chúng hoàn toàn không quan tâm chúng ta xoay xở ra sao.”

“Bởi vì… với khoảng cách sức mạnh khổng lồ và chênh lệch

quá lớn như vậy, mọi nỗ lực của chúng ta đều trở nên vô nghĩa; giống như kiến đối với con người, dù kiến làm gì cũng không thể đánh bại con người."

Lưu Phong thở dài:

"Kẻ địch quả thực quá mạnh, mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, không thể lý giải nổi."

"Vậy nên tôi đề nghị, hãy đặt tên cho kẻ thù cuối cùng của chúng ta, kẻ đứng sau mọi chuyện, nền văn minh ngoài hành tinh bí ẩn này là ——"

"Nền Văn Minh Đóng Cọc!"

Lưu Phong cầm viên phấn, nặng nề viết bốn chữ lên bảng và khoanh tròn chúng.

"Được thôi."

Lâm Huyền cảm thấy tên gọi thế nào cũng chẳng quan trọng:

"Tôi không có ý kiến gì, dù sao đó cũng chỉ là một cái tên."

"Hơn nữa, so với Nền Văn Minh Đóng Cọc, chúng ta thực sự quá yếu ớt. Chúng ta không biết chúng ở đâu, cũng không biết chúng có hình dạng gì, chỉ trong khi không hề hay biết… đối phương dễ dàng tung ra một vũ khí ánh sáng bao trùm 0.001 năm ánh sáng, đủ để hủy diệt lịch sử văn minh hàng tỷ năm của Trái Đất."

"Như vậy thì, vấn đề đặt ra là…"

Lâm Huyền giơ tay, chỉ vào câu hỏi thứ ba trên bảng:

"Một nền văn minh mạnh mẽ như vậy, Nền Văn Minh Đóng Cọc… tại sao cái thiên niên trụ mà chúng tạo ra chỉ dùng được có 600 năm? Chẳng phải điều này quá vô lý sao?"

“Không chỉ vô lý, mà còn đầy mâu thuẫn. Đã tốn công tốn sức để đóng một thiên niên trụ, nhưng chỉ 600 năm ngắn ngủi là nó đã mất ổn định, cuối cùng còn phải dùng vũ khí tốc độ ánh sáng để đóng trụ, liệu có hợp lý không?”

Haizz.

Lưu Phong thở dài:

“Những vấn đề này đều vượt ra ngoài tầm hiểu biết hiện tại của chúng ta. Mục đích của Nền Văn Minh Đóng Cọc là gì, tại sao thiên niên trụ chỉ hoạt động được 600 năm, đó là những điều chúng cần phải quan tâm, không phải là thứ chúng ta cần đối mặt.”

“Điều chúng ta cần đối mặt là làm thế nào để giải quyết tia sáng trắng kia, làm sao để cứu nền văn minh nhân loại, làm sao để sống sót.”

Ông chỉ tay xuống, hướng vào câu hỏi cuối cùng trên bảng.

Lâm Huyền nhặt chiếc bút máy trên bàn, xoay giữa các ngón tay:

“Thực ra, khi nhận ra kẻ thù mạnh mẽ không tưởng và không thể đánh bại, thì câu hỏi này lại trở nên đơn giản hơn.”

Lưu Phong đẩy kính:

“Ý cậu là sao?”

“Haha, ông thử nghĩ mà xem.”

Lâm Huyền cười khổ:

“Nền Văn Minh Đóng Cọc, chỉ cần một cái búng tay là tung ra vũ khí ánh sáng tốc độ cực nhanh, trong phạm vi 0.01 năm ánh sáng tất cả các hành tinh đều bị bốc hơi; trước kẻ thù mạnh mẽ

đến vậy, chúng ta có thể làm được gì không?”

“Máy bay, pháo có tác dụng không? Tàu vũ trụ có ích không? Vũ khí hạt nhân hay đại bác laser có tác dụng không?”

“Không cần nói cũng biết, những thứ đó hoàn toàn vô dụng. Vậy nên, phương án cuối cùng của chúng ta, hy vọng cuối cùng của chúng ta, đồng thời cũng là thứ duy nhất mà Nền Văn Minh Đóng Cọc sợ hãi ——”

“Hằng số vũ trụ, 42.”

Hắn dừng lại một chút.

Rồi tiếp tục nói:

“Nền Văn Minh Đóng Cọc không quan tâm chúng ta xoay xở ra sao, nhưng… chúng lại sợ hãi mọi nhà toán học nào có thể tính ra con số 42, chúng lo sợ loài người trên Trái Đất hiểu được sức mạnh thực sự của con số này.”

“Đó là sự cẩn trọng của chúng, đồng thời cũng là sự lơ đễnh của chúng, cho chúng ta nắm được sợi dây cứu sinh cuối cùng này.”

“Vì vậy, kẻ thù càng sợ hãi điều gì, chúng ta càng phải nỗ lực theo đuổi điều đó, đó mới là cách thực sự để phá vỡ cục diện.”

“Hai ngày trước tôi đã nói với ông về Trần Hòa Bình, điều tra thế nào rồi? Đã tìm được chưa?”

Lưu Phong chống gậy đi về phía ghế:

“Đã tìm được rồi.”

Ông ngồi xuống ghế:

“Đại học Rhine của chúng ta vẫn có một số lợi thế trong việc

tìm kiếm người và thu thập thông tin. Hiện giờ dân số ở khu vực Đông Hải không nhiều, tìm một người cũng không quá khó, chúng tôi đã nhanh chóng tìm được Trần Hòa Bình mà cậu nhắc đến."

"Chỉ là… nói sao nhỉ, có một chút rắc rối khi muốn tiếp cận Trần Hòa Bình."

Rắc rối?

Chương 1905: Đại Kiểm Miêu (1)

Chương 1905: Đại Kiểm Miêu (1)

Lâm Huyền chớp chớp mắt:

“Rắc rối gì?”

Lưu Phong đặt cây gậy dựa vào bàn, nói một cách nghiêm túc:

“Lâm Huyền à, có lẽ cậu chưa hiểu rõ về thế giới hiện nay, không phải nơi nào cũng yên bình như Đại học Rhine.”

“Nơi đây chúng ta an phận với thế giới bên ngoài và có đủ vũ khí để bảo vệ trường, vì vậy trông giống như một chốn đào viên. Nhưng… ở vùng ngoại vi Đông Hải, mọi thứ loạn hết cả lên, các làng mạc tranh giành đất đai và tài nguyên, đánh nhau suốt ngày.”

“Không thể nói họ sai, hay là họ là những kẻ hiếu chiến… dù sao thì thời đại này là thế; muốn sống sót trong bối cảnh tài nguyên hạn chế thì chỉ có thể dùng chiến tranh để giải quyết.”

“Tôi hiểu điều này.”

Lâm Huyền phất tay:

“Chuyện đó tôi rõ hơn ai hết, tôi đã trải qua quá nhiều cảnh tượng tận thế rồi. Nhưng… chuyện đó có liên quan gì đến Trần Hòa Bình?”

“Theo như tôi biết về ông ấy, ông ấy là một người khá dễ tiếp cận, thậm chí rất tử tế và nhiệt tình, chúng ta chỉ cần nói rõ mục

đích đến, hẳn là không khó để đàm phán đúng không?”

Lưu Phong cũng phất tay:

“Cậu không biết đấy thôi, nghe nói Trần Hòa Bình là người tốt, nhưng con trai ông ấy thì nổi tiếng là kẻ ngang ngược, côn đồ, rất khó đối phó.”

Ngay lập tức.

Trong đầu Lâm Huyền hiện ra khuôn mặt hung tợn:

“Đại Kiểm Miêu?”

“Đúng vậy!”

Lưu Phong ngạc nhiên:

“Chính là hắn ta, người ta gọi hắn ta là Đại Kiểm Miêu. Người này tính tình nóng nảy, rất hung hãn, dẫn dắt một đám đàn em và lập bang phái, suốt ngày thu tiền bảo kê.”

“Về phần vũ khí của chúng ta, tất nhiên không phải là đánh không lại họ, nhưng mục đích cuối cùng của chúng ta là thuyết phục Trần Hòa Bình đến Đại học Rhine để nghiên cứu đúng không?”

“Và để vào được làng và tiếp cận Trần Hòa Bình, chắc chắn phải qua ải Đại Kiểm Miêu… hôm qua tôi cũng đã cử người đến, nhưng Đại Kiểm Miêu là kẻ vô lý, rất khó phục tùng, hắn ta đã đánh đuổi người của chúng ta về.”

Haha.

Lâm Huyền bật cười.

Điều này quả đúng là việc mà Kiểm ca có thể làm.

Bốp.

Hắn đặt cây bút máy xuống bàn, đứng dậy:

“Không sao, tôi sẽ lo liệu Đại Kiểm Miêu.”

“Hả?”

Lưu Phong ngạc nhiên nhìn Lâm Huyền:

“Cậu chắc chắn là đã nghe rõ những gì tôi vừa nói không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Lâm Huyền thản nhiên đáp:

“Một Đại Kiểm Miêu thôi mà, có gì khó đâu.”

Hắn mỉm cười nhẹ, xoay cổ tay:

“Yên tâm đi, Lưu Phong, những người khác thì tôi không dám chắc, nhưng về phần Đại Kiểm Miêu…”

“Tôi còn hiểu hắn ta hơn cả những gì hắn ta biết về chính mình.”

Chiếc trực thăng nhỏ cất cánh từ Đại học Rhine, bay về phía vùng ngoại ô Đông Hải.

Lâm Huyền nhìn xuống bên dưới.

Lộn xộn, bẩn thỉu, đổ nát.

Vùng ngoại ô Đông Hải có nhiều ngôi làng nhỏ, tất cả đều mang lại cảm giác hoang dã.

Đúng như Lưu Phong đã nói.

Trong thời đại này, một môi trường khép kín như Đại học

Rhine đã được xem như thiên đường; còn tình trạng hỗn loạn ở Brooklyn và vùng ngoại ô Đông Hải mới chính là thực tế của thế giới này.

Chiếc trực thăng hạ cánh ở một nơi cách xa làng của Trần Hòa Bình, Lâm Huyền và Lưu Phong dự định đi bộ đến đó.

“Chiếc trực thăng này quá dễ gây phản ứng tiêu cực.”

Lưu Phong giải thích:

“Chúng ta đi bộ chậm rãi sẽ tốt hơn, ít nhất cũng không khiến họ cảm thấy bị đe dọa. Dù sao đi nữa... những người dân ở vùng ngoại ô Đông Hải vẫn có thái độ thù địch với Đại học Rhine.”

“Tại sao?”

Lâm Huyền hỏi:

“Chỉ đơn giản vì họ ganh tị hay đố kị sao?”

“Cũng không hẳn.”

Lưu Phong bộc lộ vẻ khó xử:

“Trong một thời đại tài nguyên khan hiếm, đời sống chung khắp nơi đều lạc hậu, các mối quan hệ giữa cá nhân hay giữa tổ chức đều rất phức tạp.”

“Đại học Rhine của chúng ta duy trì thái độ trung lập, không tham gia vào bất kỳ cuộc xung đột nào, nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ thù bị mọi người ghét bỏ.”

“Nhưng đừng quá bận tâm, ai cũng biết chúng ta trung lập, họ chỉ ghét chúng ta về mặt cảm xúc thôi, nhưng điều đó cũng như một tuyên bố an toàn. Tuy nhiên... vẫn phải cẩn thận.”

Lưu Phong nhận một khẩu súng lục từ tay phi công và đưa cho

Lâm Huyền:

“Cậu cầm súng theo, kỹ năng bắn của cậu giỏi hơn ai hết, tôi sẽ yên tâm hơn khi cậu giữ súng.”

Lâm Huyền cầm súng, cân nhắc một chút, rồi trả lại cho phi công:

“Thôi, tôi nghĩ chúng ta không nên mang súng.”

Hắn nhìn Lưu Phong, giải thích:

“Vì chúng ta đến để nhờ vả Trần Hòa Bình, ít nhất chúng ta cũng nên thể hiện thành ý. Không mang theo vũ khí là cách thể hiện sự chân thành lớn nhất của chúng ta.”

“Hơn nữa, cậu cũng đã nói, dù hôm trước người của chúng ta có mang theo vũ khí và mâu thuẫn với Đại Kiểm Miêu, hắn ta cũng chỉ đuổi họ đi mà không sử dụng vũ khí.”

“Tôi... nói thế nào nhỉ, mặc dù tôi rất quen thuộc với Đại Kiểm Miêu, nhưng hắn ta không hề biết tôi. Dù trong bất kỳ giấc mơ nào khi gặp Đại Kiểm Miêu, tôi luôn thấy hắn ta là một người rất chất phác.”

(cầu kim phiếu ạ, 20 chương nữa end)

Chương 1906: Đại Kiểm Miêu (2)

Chương 1906: Đại Kiểm Miêu (2)

“Nhất là trong thời đại này, nếu Trần Hòa Bình vẫn còn sống, thì chắc chắn con gái của Đại Kiểm Miêu cũng chưa chết. Theo như quy luật tôi đã đúc kết, chỉ cần con gái của hắn ta còn sống, Đại Kiểm Miêu chắc chắn là một người cha tốt.”

Nhớ lại giấc mơ thứ hai, khuôn mặt Đại Kiểm Miêu rạng rỡ khi cưng chiều con gái, thậm chí còn dặn dò Lâm Huyền phải đội mũ bảo hiểm khi đi xe máy để làm gương cho bọn trẻ.

Người đàn ông to lớn và có vẻ ngốc nghếch này, dù thô lỗ nhưng lại có một trái tim rất mềm yếu.

Lâm Huyền biết rõ điều đó.

Đó là Kiểm ca của hắn, hắn xem mình là một phần của bang Kiểm; dù bang Kiểm hiện giờ không chắc còn nhận ra hắn, nhưng trong mắt Lâm Huyền, Đại Kiểm Miêu và những người khác đều là bạn tốt, giống như CC vậy.

Lưu Phong nhìn Lâm Huyền một lúc.

Cũng không nói gì thêm, lẳng lặng đi theo sau hắn, bước chậm về phía ngôi làng trước mặt.

……

“Đứng lại!”

Vừa đến cổng làng, một người đàn ông cao gầy, lông mày dựng ngược, tay cầm trường thương đỏ, hung hãn nhìn chằm chằm hai người:

“Đám dân thành phố thối tha từ đâu tới! Cút khỏi địa bàn của chúng tao!”

Lâm Huyền ngước lên nhìn: “Hỏng rồi.”

“Sao vậy?” Lưu Phong tò mò hỏi nhỏ.

“Sao ông không nói với tôi rằng Nhị Trụ Tử canh gác cổng?”

Lâm Huyền nhíu mày, trách móc:

“Lưu Phong, công việc tình báo của ông tệ quá, chuyện quan trọng thế này sao không báo trước?”

Bị Lâm Huyền trách móc, Lưu Phong ngơ ngác:

“Người canh cổng có gì khác biệt sao?”

“Tất nhiên là khác rồi…”

Lâm Huyền thầm thở dài.

Nếu biết thông tin này sớm, hắn đã dẫn theo một giáo viên nữ từ Đại học Rhine và giả vờ rằng hai người là vợ chồng, Nhị Trụ Tử chắc chắn sẽ nhắm mắt cho qua.

Bây giờ thì hay rồi.

Chỉ có một người đàn ông lớn tuổi như hắn, lại còn dẫn theo một ông già như Lưu Phong, việc Nhị Trụ Tử cho qua mới là lạ.

Nhưng.

Đã đến rồi.

Không còn cách nào khác, chỉ còn cách đối mặt.

Lâm Huyền mỉm cười tiến lên:

“Trụ ca.”

“Ai là Trụ ca của mày! Cút sang một bên!” Nhị Trụ Tử phun nước bọt, múa thương.

“Ơ? Có chuyện gì vậy, Nhị Trụ Tử?”

Bỗng nhiên.

Từ phía sau cổng làng, một giọng nói ngọt ngào vang lên... nhẹ nhàng như gió, ấm áp như ngọc.

Ngay sau đó.

Một người phụ nữ dáng người mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp bước ra, theo sau là một bé gái khoảng năm, sáu tuổi.

“Tẩu!” “Đại tẩu!”

Lâm Huyền và Nhị Trụ Tử đồng thanh kêu lên.

Lâm Huyền nhìn rõ.

Người phụ nữ xinh đẹp này chính là gương mặt quen thuộc – vợ của Đại Kiểm Miêu!

Quả thật đã rất lâu không gặp.

Hắn vẫn còn nhớ, trong giấc mơ thứ hai, hắn ngày nào cũng đến nhà Đại Kiểm Miêu ăn bánh bao do cô ấy làm.

Vợ của Đại Kiểm Miêu không chỉ xinh đẹp và tốt bụng, mà còn rất hiểu chuyện, để lại cho Lâm Huyền ấn tượng rất tốt.

Vụt ——

Chưa kịp tiến thêm bước nào, Nhị Trụ Tử đã phun ra hơi nóng từ mũi, vung trường thương đỏ, đâm ngay trước mặt Lâm Huyền:

“Mày là tên dê xồm da trắng mềm mại! ‘Tẩu’ là thứ mày được phép gọi sao!”

Vợ của Đại Kiểm Miêu ngơ ngác trước cảnh tượng trước mắt.

Nhìn qua Nhị Trụ Tử rồi lại nhìn Lâm Huyền:

“Hai người các ngươi là… Mà nói xem, ngươi có quen ta không?”

“Tất nhiên là quen rồi.”

Lâm Huyền mỉm cười thân thiện:

“Đại tẩu, tôi là bạn của Kiểm ca, liệu có thể để chúng tôi vào gặp Kiểm ca không?”

“Kiểm ca cái gì mà Kiểm ca!”

Nhị Trụ Tử tức giận nhảy dựng lên, chỉ thiếu chút nữa là nhảy lên đạp nát cánh cổng.

Cậu ta chỉ vào mũi Lâm Huyền và mắng lớn:

“Mục đích của ngươi là gặp Kiểm ca sao? Ta không thèm vạch trần ngươi đấy! Nhìn ngươi là biết chẳng có ý tốt gì!”

“Thôi được rồi, được rồi.”

Đại tẩu dắt theo đứa bé, vỗ tay cắt ngang lời Nhị Trụ Tử:

“Khách từ xa tới, đã nói là đến gặp đại ca ngươi, thì cứ để họ gặp một lần xem sao.”

“Hừ!”

Nhị Trụ Tử trừng mắt nhìn, rõ ràng là không phục.

Nhưng lệnh của đại tẩu là tuyệt đối, cậu ta đành không tình nguyện mà nhường đường:

“Các ngươi, theo ta! Đại ca đang ở đằng kia!”

……

Bốp!

“Bạn cái gì mà bạn!”

Đại Kiểm Miêu đập mạnh một cú xuống gốc cây, mặt đầy mỡ rung lên bần bật:

“Lão tử không quen ngươi!”

Bên cạnh, đại tẩu cau mày:

“Đại Kiểm, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng nói lời thô tục trước mặt bọn trẻ.”

“Ôi ôi ôi.”

Đại Kiểm Miêu rõ ràng hơi kiêng nể, lại đập thêm một cú nữa xuống gốc cây, sửa lại lời:

“Shift! Lão tử…tôi không quen cậu! Cậu là ai hả!”

Lưu Phong ôm trán, không chịu nổi nữa.

Thô tục quá, vô lý quá, không thể nhìn được nữa.

“Tôi đã nói mà.”

Ông ghé sát tai Lâm Huyền, nói nhỏ:

“Tôi đã nói từ đầu rồi, đám này không dễ đối phó đâu, không

chỉ không nói lý lẽ mà còn chẳng có đầu óc... Cậu làm sao thuyết phục được người không có não?"

"Đừng lo."

Lâm Huyền ra hiệu cho Lưu Phong yên tâm.

"Kiểm ca."

Lâm Huyền chắp tay, bước lên một bước:

Chương 1907: Đại Kiểm Miêu (3)

Chương 1907: Đại Kiểm Miêu (3)

“Tôi đã nghe danh anh từ lâu, muốn gia nhập bang Kiểm, trở thành một phần của các anh.”

“Phì! Ngươi cũng xứng sao!”

Đại Kiểm Miêu khinh bỉ:

“Bang Kiểm của ta toàn người như rồng, đâu phải cứ tên nào cũng có thể gia nhập! Cút càng xa càng tốt! Đừng để ta gặp lại đám người thành phố các ngươi, gặp một lần ta đánh một lần!”

A Tráng hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Lưu Phong:

“Bọn ta không cần lão già khô đét.”

Nhị Trụ Tử khoanh tay, nhìn Lâm Huyền bằng ánh mắt khinh bỉ:

“Đại ca sáng suốt! Nhìn người này là biết ngay là kẻ gian tà, tâm địa bất chính!”

Tam Bàn lắc đầu:

“Ta thấy không ổn.”

Ba người nhất trí phủ quyết.

“Gì chứ, nhanh quá vậy?”

Diễn biến quen thuộc khiến Lâm Huyền bất ngờ:

“Không phải là phân biệt vùng miền đấy chứ? Chẳng lẽ người thành phố không thể gia nhập bang Kiểm sao?”

Lúc này, Lưu Phong không nhịn được nữa.

Ông cảm thấy sự thoải mái và tự nhiên của Lâm Huyền giống như không phải đang tiến vào hang cọp, mà là trở về nhà để hàn huyên, hoàn toàn không có chút căng thẳng nào.

Như thể giây tiếp theo họ sẽ được mời vào nhà ăn cơm vậy.

Điều này khiến Lưu Phong cảm thấy mình thật thừa thãi.

Điều khiến ông càng bứt rứt không yên là có một vấn đề ông không thể nhịn được nữa, phải hỏi ngay, điều này đối với người có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế về nghiên cứu như ông thật khó chịu:

“Tại sao các ngươi lại gọi là bang Kiểm, mà không gọi là bang Miêu?”

Cuối cùng thì ông cũng thốt ra câu hỏi đã đè nặng trong lòng từ lúc ở cổng làng, ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền:

“Hắn ta gọi là Đại Kiểm Miêu, sao không gọi là Miêu ca mới đúng? Và cái tên bang này, bang Kiểm là kiểu văn học trừu tượng gì vậy? Chẳng phải gọi bang Miêu nghe dễ chịu hơn sao?”

“Hừ!”

Đại Kiểm Miêu rít một hơi từ tẩu thuốc, hừ lạnh, cười khẩy nhìn Lưu Phong:

“Ngươi còn đeo kính mà chẳng có tí văn hóa nào! Tại sao không gọi là bang Miêu, tất nhiên là vì ——”

“Miêu là ý thức hệ, còn Kiểm là siêu hình học.” Lâm Huyền theo phản xạ trả lời ngay.

Cạch!

Chiếc tẩu thuốc trong tay Đại Kiểm Miêu rơi xuống đất, hắn ta há hốc miệng, mắt tròn xoe.

Hắn ta lập tức lao tới, hai bàn tay to lớn túm chặt lấy Lâm Huyền!

“Cậu vừa nói gì?”

Đại Kiểm Miêu không dám tin vào tai mình, nhìn Lâm Huyền, ánh mắt lấp lánh:

“Cậu vừa nói gì!!”

Lâm Huyền bị túm đau ở cổ tay, lặp lại lần nữa:

“Miêu là ý thức hệ, còn Kiểm là siêu hình học.”

“Huynh đệ!!”

Đại Kiểm Miêu ôm đầu, con ngươi run rẩy, nhìn người trước mặt như kẻ tri âm tri kỷ.

Bấy lâu nay, chưa ai hiểu hắn ta.

Nhưng giờ đây!

Ngàn thu vạn tải!

Cuối cùng cũng có người nhận ra điều đó!

“Làm sao cậu nghĩ ra điều này?” Đại Kiểm Miêu thở hổn hển.

“Chẳng phải nó vốn là như vậy sao?”

Lâm Huyền giả vờ điềm tĩnh:

“Tôi nghĩ rằng nó vốn phải như vậy.”

“Thiên tài!!”

Đại Kiểm Miêu kích động không kìm được, ôm chặt vai Lâm Huyền:

“Thật hận vì không gặp được cậu sớm hơn! Cậu mới là người hiểu tôi nhất trên đời!”

???

Lưu Phong chớp mắt liên tục, trong đầu hiện ra ba dấu hỏi chấm.

Không thể nào…

Dù ông đã sống qua 600 năm, chứng kiến biết bao sự hưng thịnh và suy tàn của các nền văn hóa, nhưng chưa từng thấy cách lý giải triết học nào trừu tượng đến vậy!

Cái gì đây… cái gì đây chứ! Toàn là mớ hỗn độn, hoàn toàn vô lý, chẳng hiểu gì cả!

Nhưng…

Haizz.

Ông cười khổ một cái.

Không có gì lạ khi đối mặt với kẻ thù khó nhằn, ngang ngược như vậy mà Lâm Huyền vẫn tự tin và vững vàng đến thế.

Quả nhiên.

Chỉ có trừu tượng mới chiến thắng được trừu tượng.

“Thật là một triết học kỳ diệu.”

Lưu Phong lắc đầu, cảm thán về sự đa dạng của thế giới.

Trước mặt.

Lâm Huyền cũng vòng tay ôm lấy vai Kiểm ca:

“Vậy Kiểm ca, giờ tôi có thể gia nhập bang Kiểm được chưa?”

“Ừm…”

Đại Kiểm Miêu gãi đầu, lộ ra vẻ mặt khó xử chưa từng có.

Hắn ta thực sự muốn mở một cánh cửa cho người tri kỷ của mình.

Nhưng không còn cách nào.

Quy tắc vẫn là quy tắc, nguyên tắc không thể phá vỡ.

“Huynh đệ à, bang Kiểm của chúng ta luôn tuân theo chế độ dân chủ, việc tiếp nhận thành viên mới như thế này chắc chắn phải thông qua bỏ phiếu...”

Vừa dứt lời, A Tráng lập tức giơ tay:

“Đại ca, tôi không đồng ý! Đừng để thằng nhóc này lừa gạt bằng mấy câu nói vớ vẩn, bọn thành phố gian xảo lắm!”

“Đúng, đúng vậy!”

Nhị Trụ Tử chống tay lên hông:

“Đôi mắt tinh tường của tôi không thể nhầm được, hắn ngay từ đầu đã nhắm vào đại tẩu!”

Tam Bàn giơ tay hình chữ X trước ngực, đầy sáng suốt:

“Tôi thấy không được!”

Vậy là xong.

Vẫn là ba phiếu chống.

Như cơn gió thu thổi qua, Đại Kiểm Miêu cảm thấy nhiệt huyết trong ngực nguội lạnh đi một nửa, như thể già thêm mấy tuổi.

Hắn ta thở dài một hơi.

Vẫn nắm chặt tay Lâm Huyền đầy tiếc nuối:

“Thật đáng tiếc, huynh đệ à, là đại ca có lỗi với cậu, không thể giữ cậu lại.”

Chương 1908: 42 (1)

Chương 1908: 42 (1)

“Nhưng nếu cậu có khó khăn gì, hoặc có yêu cầu gì, cứ nói ra, trong khả năng của tôi, tôi nhất định sẽ giúp!”

Đại Kiểm Miêu vỗ mạnh lên ngực, đảm bảo:

“Cậu đã muốn gia nhập bang Kiểm, chắc hẳn gặp phải khó khăn gì rồi đúng không? Vậy để tôi giúp cậu giải quyết khó khăn luôn cho rồi!”

Tốt lắm.

Lâm Huyền khẽ mỉm cười.

Không ngờ, khi tưởng chừng không còn đường lui, lại có một lối thoát bất ngờ.

Đại Kiểm Miêu quả nhiên là Đại Kiểm Miêu, luôn đầy nghĩa khí:

“Vậy Kiểm ca, anh có thể dẫn tôi đi gặp cha anh không?”

Hắn lấy từ trong cặp ra một quyển sách, giơ lên:

“Tôi có một số vấn đề học thuật về toán học… muốn thỉnh giáo cha anh.”

……

Vậy là thử thách với bang Kiểm đã kết thúc đơn giản và không phô trương như vậy.

Dù trong giấc mơ đã diễn tập vô số lần, nhưng lần thực chiến này lại vô cùng suôn sẻ, như cá gặp nước.

Đại Kiểm Miêu vô cùng nhiệt tình, sớm bảo đại tẩu về nhà làm bánh bao, nói rằng tối nay sẽ uống rượu vui vẻ với Lâm Huyền.

Lưu Phong tặng con gái Đại Kiểm Miêu một chiếc bút máy công nghệ cao, lập tức nhận được sự yêu mến từ Đại Kiểm Miêu, quả thật là yêu ai yêu cả đường đi.

Thực ra, Đại Kiểm Miêu vốn là một người đơn giản như vậy.

Đó cũng là lý do khiến Lâm Huyền luôn tin tưởng Đại Kiểm Miêu.

Hiện giờ, Đại Kiểm Miêu khoác vai Lâm Huyền, so với lần gặp trong giấc mơ thì hắn ta trẻ hơn 8 tuổi, nhưng bề ngoài không khác là bao… vẫn thô kệch, vẫn béo, vẫn đầy mặt mỡ.

Chỉ là con gái hắn ta chưa lớn,

Con trai hắn ta chưa ra đời,

Đại tẩu vẫn đang ở thời kỳ đỉnh cao nhan sắc,

Mọi thứ có chút khác biệt, nhưng đồng thời lại giống hệt nhau.

“Đến rồi, huynh đệ, cha tôi ở trong này!”

Đại Kiểm Miêu thô lỗ gõ cửa mấy cái “cốp cốp cốp”, quay lại nhìn Lâm Huyền:

“Ôi cha tôi chỉ là một lão già mọt sách chính hiệu, chán ngắt lắm; nhưng ông ấy cũng có vài điểm khá giỏi, Lê trưởng thôn có vấn đề gì cũng quay về tìm cha tôi để hỏi.”

“Lê trưởng thôn?”

Lâm Huyền lại nghe thấy một cái tên quen thuộc:

“Lê Thành phải không?”

“Đúng rồi, không thì còn ai nữa?”

Đại Kiểm Miêu càng gõ cửa mạnh hơn:

“Cô con gái nhỏ của Lê trưởng thôn, Ninh Ninh, giờ nghịch ngợm lắm, trèo lên trèo xuống khiến ông ấy đau đầu, nhưng nhìn là biết một mầm non võ thuật tốt; Nhị Trụ Tử ngày nào cũng bám lấy vợ Lê trưởng thôn, bảo cho Ninh Ninh học thương đỏ của cậu ta.”

“Haha.”

Lâm Huyền không nhịn được cười:

“Nhị Trụ Tử vẫn luôn giữ phong độ nhỉ.”

Cạch——

Trong khi họ đang cười nói, cánh cửa gỗ được mở ra từ bên trong.

Một người đàn ông trung niên với mái tóc hơi bù xù, mặc áo ba lỗ và quần đùi bước ra.

Ông ấy có khuôn mặt vuông chữ điền bình thường, đôi mắt có chút mệt mỏi, cằm còn lún phún râu, liếc nhìn Đại Kiểm Miêu rồi lại nhìn Lâm Huyền:

“Mọi người là…?”

Ngay lập tức.

Lâm Huyền và Lưu Phong không tự chủ mà đứng thẳng lưng, đầy tôn kính.

Dù người đàn ông này trông không có gì nổi bật, thậm chí còn có chút luộm thuộm, nhưng đây chính là thiên tài mà ngay cả Cao Văn đại đế cũng phải ngưỡng mộ!

Đặc biệt đối với Lâm Huyền.

Đây là một huyền thoại mà hắn đã nghe danh từ lâu, nhưng chưa bao giờ được gặp mặt.

Không ngờ, cuối cùng cũng đến ngày này, hắn được gặp cha của Đại Kiểm Miêu khi ông vẫn còn sống!

“Chào ông.”

Lâm Huyền với giọng điệu vô cùng tôn trọng, chủ động đưa tay ra bắt:

“Cuối cùng cũng được gặp ông, Trần Hòa Bình tiên sinh.”

Trần Hòa Bình sững sờ, nhìn người lạ trước mặt, một già một trẻ:

“Hai người là?”

“Chúng tôi đến từ Đại học Rhine.”

Lâm Huyền giới thiệu một cách chân thành, sau đó đưa quyển sách trong tay cho Trần Hòa Bình:

“Ông Trần Hòa Bình, lần này chúng tôi đến thăm chủ yếu là để thỉnh giáo ông về một số vấn đề toán học, chính là nội dung trong quyển sách này. Không biết… ông có thể giúp chúng tôi được không?”

“Toán học sao?”

Nghe đến hai chữ "toán học", giọng điệu của Trần Hòa Bình rõ ràng đã dịu đi nhiều.

Ông rất thích nghiên cứu, cũng rất thích học hỏi, chỉ là hiện tại, trong môi trường này, ông hoàn toàn không có cơ hội hay điều kiện để phát huy khả năng của mình.

Trong làng cũng vậy, mỗi ngày mọi người đều bận rộn vì cuộc sống, chiến đấu, và tìm kiếm tài nguyên... Đây không phải là một thời đại thích hợp để học tập hay nghiên cứu, ngoài Lê trưởng thôn thỉnh thoảng thảo luận với ông vài vấn đề, đây là lần đầu tiên có người chủ động đến hỏi.

Với lòng tò mò, ông cầm lấy quyển sách mà Lâm Huyền đưa, nhìn vào bìa:

"Dẫn luận về hằng số vũ trụ"?

Lật vài trang, nội dung khá phức tạp, nhưng vẫn có thể hiểu được.

Trần Hòa Bình đứng đó lật sách, dần dần bị cuốn hút bởi nội dung đầy thú vị.

Cạch.

Ông đóng quyển sách lại, bước sang một bên, mời Lâm Huyền và Lưu Phong vào nhà:

“Xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với hằng số vũ trụ, trông có vẻ khá phức tạp.”

“Nếu hai vị không vội, mời vào nhà uống tách trà, nghỉ ngơi một chút, để tôi đọc sơ qua quyển sách này.”

……

Lần này, Trần Hòa Bình thực sự đánh giá sai.

"Dẫn luận về hằng số vũ trụ" phức tạp hơn ông tưởng nhiều, không thể đọc qua loa được.

Cho đến tận giờ cơm tối, ông vẫn chìm đắm trong đại dương toán học kỳ bí, không tìm ra lối thoát, nhưng lại say mê không dứt ra được.

“Đến giờ ăn rồi ~”

Chương 1909: 42 (2)

Chương 1909: 42 (2)

Ở phía bên kia, đại tẩu đã chuẩn bị xong bữa tối, gọi mọi người ra ăn:

“Mọi người, ngừng nghiên cứu một lát, ăn xong rồi học tiếp. Lâm Huyền, đại ca cậu đã đào ra rượu mà nhà mình chôn lâu lắm rồi, chuẩn bị uống một bữa thật say với tri kỷ đây.”

“Đó là rượu chôn từ khi con gái chúng tôi ra đời, theo truyền thống, định để đến khi nó xuất giá mới đào lên… nhưng vì gặp cậu, đại ca cậu kích động quá, giờ đã cầm xẻng đào ngoài vườn rồi, nên tôi phải đến gọi mọi người ăn cơm.”

Nói xong, đại tẩu nhìn sang Trần Hòa Bình:

“Cha, cha cũng ra ăn cơm đi. Hôm nay con nấu rất nhiều, khách từ thành phố đến, cha cũng nên ra tiếp chuyện.”

Thế nhưng…

Trần Hòa Bình đã hoàn toàn chìm đắm trong toán học, không màng đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Quyển "Dẫn luận về hằng số vũ trụ" đã mở ra cho ông một cánh cửa vào thế giới mới, đối với ông nó là món ăn ngon nhất, rượu ngon nhất trên đời, làm sao ông có thể rời bỏ được?

Ông chỉ qua loa phất tay:

“Mọi người cứ ăn trước đi, ta không đói.”

Dù gọi cách nào ông cũng không phản ứng, đôi mắt vẫn dán chặt vào từng dòng chữ trong sách, tách biệt hoàn toàn khỏi thế giới bên ngoài.

Không còn cách nào khác.

Lâm Huyền và Lưu Phong đành để Trần Hòa Bình lại trong nhà, cùng đại tẩu đi ăn cơm.

Trên đường, Lưu Phong nhìn Lâm Huyền với vẻ băn khoăn:

“Chúng ta thực sự ăn cơm ở nhà Đại Kiểm Miêu sao? Như thế có ổn không? Dù sao... vài tiếng trước chúng ta còn đối đầu căng thẳng.”

“Ăn thôi, có gì đâu.”

Lâm Huyền vốn rất quen thuộc với gia đình Đại Kiểm Miêu, mọi chuyện đều rất tự nhiên:

“Họ không phải là người xấu, cũng chẳng có mưu đồ gì. Hơn nữa, việc Trần Hòa Bình quan tâm đến "Dẫn luận về hằng số vũ trụ" là tín hiệu tốt... cho ông ấy thời gian tập trung đọc sách này, có khi ông ấy sẽ sẵn lòng đến Đại học Rhine giúp chúng ta.”

Lưu Phong gật đầu.

Cũng đúng.

Với Trần Hòa Bình là hy vọng cuối cùng để giải quyết vấn đề hằng số vũ trụ 42, thì việc gây thiện cảm, thậm chí làm thân với gia đình ông ấy, cũng là điều cần thiết.

Trong sân nhà Đại Kiểm Miêu, hai đống đất đã được chất lên, Đại Kiểm Miêu đứng trong hố cười hề hề, ôm lấy một vò rượu được niêm phong bằng sáp, khoe với Lâm Huyền:

“Huynh đệ nhìn xem! Chính hiệu nữ nhi hồng đây!”

Lâm Huyền bật cười:

“Kiểm ca, phải đợi đến khi con gái anh xuất giá mới đào lên mới gọi là nữ nhi hồng, giờ mới chôn có mấy năm thôi.”

“Ôi dào, đừng bận tâm mấy chi tiết nhỏ nhặt đó!”

Đại Kiểm Miêu, trong niềm vui khi gặp tri kỷ, chỉ muốn lấy thứ tốt nhất trong nhà để mời Lâm Huyền:

“Đây cũng là thứ rượu ngon nhất nhà rồi, nào nào nào, tối nay chúng ta ba người không say không về!”

“Cha tôi thì khỏi lo, ông ấy mà đã thành mọt sách thì ai gọi cũng không được đâu.”

Bị Đại Kiểm Miêu kéo vào phòng khách.

Trên bàn ăn đã bày đầy đủ các món, cùng với ba chiếc chén rượu.

Lâm Huyền có chút lo lắng nhìn Lưu Phong, người đã hơn tám mươi tuổi:

“Ông còn uống rượu được không?”

Lưu Phong thở dài:

“Đã rất lâu rồi tôi không uống rượu, cũng rất lâu rồi… tôi không có một bữa ăn mang không khí gia đình như thế này.”

Những lời này.

Khiến Lâm Huyền thu lại nụ cười.

Một nỗi xót xa dâng lên trong lòng.

Đúng vậy.

Hơn một trăm năm qua, Lưu Phong đã tự mình chống đỡ.

Không có gia đình,

Không có bạn bè,

Không có hy vọng.

Với áp lực tinh thần nặng nề như vậy, ông chỉ có một mình, mỗi ngày đều ăn cơm ở căng tin.

Có lẽ từ trước đó.

Từ khi Thất Thất rời bỏ ông.

Ông đã mất đi cảm giác của một gia đình... cảnh mọi người quây quần bên bàn ăn, nói cười vui vẻ, đối với Lưu Phong, đó là một ước mơ xa xỉ nhất trên đời.

“Vậy thì hãy uống một chút, thả lỏng đi.”

Lâm Huyền vỗ vai ông:

“Hôm nay hãy cho bản thân một ngày nghỉ ngơi, và cũng để ăn mừng vì chúng ta đã tìm được Trần Hòa Bình, tìm lại hy vọng.”

……

Tay nghề của đại tẩu vẫn tuyệt vời như thế, bánh bao bà làm vẫn ngon như ngày nào.

Lâm Huyền ăn từng chiếc một.

Vẫn là hương vị quen thuộc.

Hương vị từ giấc mơ thứ hai, cuối cùng đã được thưởng thức trong hiện thực.

Lưu Phong, sau bao lâu, lại nâng ly.

Uống từng ly từng ly với Đại Kiểm Miêu, không nói lời nào.

Cứ thế.

Một ly, một ly, rồi lại một ly nữa.

Kính của Lưu Phong đã mờ đi, che khuất ánh mắt của ông.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Lâm Huyền nhận ra Lưu Phong có chút không ổn, lo lắng hỏi.

“Tôi đang nghĩ về Thất Thất.”

Giọng Lưu Phong trầm xuống:

“Tôi cũng nghĩ về Cao Văn.”

Rồi ông cúi đầu xuống, nắm chặt ly rượu:

“Tôi nghĩ về Hoàng Tước, An Tình, Anh Quân, Tiểu Ngu Hề, Cao Dương... những người bạn đã rời xa chúng ta, mà ta không bao giờ có thể gặp lại.”

Nói xong.

Ông ngửa cổ uống cạn ly rượu, mặt đỏ bừng hơn:

“Lần này, dù sao cũng may mắn tìm được cậu, nếu không... tôi thực sự không biết phải làm sao với những ngày tháng còn lại.”

Chương 1910: 42 (3)

Chương 1910: 42 (3)

“Lâm Huyền, tôi không giấu cậu, tôi luôn lo sợ rằng nếu chúng ta cuối cùng không thể cứu vãn tất cả mọi thứ, thì những sự hy sinh của bao người, và việc chúng ta từ bỏ rất nhiều thứ… liệu có ý nghĩa gì không?”

“Cậu và tôi không giống nhau, cậu có những người yêu thương cậu, có một gia đình hạnh phúc, còn có cả cô con gái mới sinh. Vậy mà cậu chỉ ôm con một lần rồi phải rời xa mãi mãi.”

“Nếu… tôi chỉ nói nếu, nếu chúng ta cuối cùng không thể làm gì trước ánh sáng tận thế, liệu cậu có hối hận không?”

Ông ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt già nua, qua lớp kính mờ đọng hơi nước, nhìn Lâm Huyền:

“Cậu có hối hận… vì đã không ở lại, để sống trọn đời cùng Anh Quân và Ngu Hề không?”

Lâm Huyền cầm chặt ly rượu.

Xoay hai vòng:

“Nói thật, sẽ có hối hận.”

Hắn trả lời chân thật:

“Nếu đến lúc đó, chắc chắn tôi sẽ hối hận. Tôi đã nợ mẹ con Anh Quân quá nhiều… dù trong thư, Anh Quân nói rằng họ đã có

một cuộc đời hạnh phúc, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự làm tròn trách nhiệm của một người cha và người chồng."

"Nhưng, cho đến giây phút cuối cùng, tôi sẽ không hối hận."

Lâm Huyền rót đầy rượu vào ly của Lưu Phong, nâng ly cùng ông, nhìn thẳng vào mắt ông:

"Anh Quân luôn tin tưởng tôi, luôn kiên định như vậy, tôi sẽ không làm cô ấy thất vọng; cũng giống như Thất Thất luôn tin rằng Dẫn luận về hằng số vũ trụ của ông là đúng… dù cả thế giới có phủ nhận ông, vẫn có một cô gái sẵn sàng đặt cược cả đời mình vào ông, một cách kỳ diệu đã khiến cuốn sách duy nhất đó được chôn giấu suốt 600 năm, rồi rơi vào tay Trần Hòa Bình."

"Vì vậy, Lưu Phong, hãy vững vàng lên!"

Lâm Huyền ngửa cổ uống cạn ly rượu, vỗ vai Lưu Phong:

"Hãy tin tôi, tin Thất Thất, tin Trần Hòa Bình, và đồng thời... tin chính bản thân ônh!"

……

Bữa ăn kéo dài rất lâu.

Lưu Phong dần say, nói những lời lảm nhảm không rõ, rồi nằm lên chiếc ghế gỗ ngủ thiếp đi.

Rõ ràng, suốt hơn một trăm năm qua, áp lực đối với Lưu Phong quá lớn.

Đại Kiểm Miêu vẫn hào sảng như vậy, kéo Lâm Huyền uống rượu, nói chuyện tri kỷ, bàn về triết học.

Lâm Huyền thì luôn quan tâm đến tiến độ của Trần Hòa Bình, đến khi trăng đã lên cao, hắn lại đến căn nhà nhỏ nơi Trần Hòa Bình đang ở và đẩy cửa bước vào.

“Thật sâu sắc.”

Trần Hòa Bình vẫn ngồi nguyên tư thế trước bàn làm việc, không động đậy:

“Nhưng đồng thời, cũng quá thần kỳ... xin lỗi Lâm tiên sinh, tôi e rằng không thể hiểu được trong thời gian ngắn, đây không phải là một vấn đề toán học đơn giản. Nó là… một lĩnh vực mà tôi chưa bao giờ tiếp xúc trước đây.”

“Không sao.”

Lâm Huyền đáp ngay.

Trước khi đến, hắn cũng đã lường trước điều này, dù Trần Hòa Bình có là thiên tài đến đâu thì việc hiểu hết hằng số vũ trụ 42 trong nửa ngày cũng là điều không thực tế.

Phải biết rằng.

Trong giấc mơ thứ hai, ông ấy đã mất hơn ba mươi năm nghiên cứu mới đạt được thành tựu.

“Vậy thì tôi sẽ để lại những tài liệu này cho ông.”

Lâm Huyền lấy ra hai tập tài liệu dày từ trong balo:

“Đây là toàn bộ những thành quả nghiên cứu về hằng số vũ trụ mà chúng tôi đã thu thập được tại Đại học Rhine trong những năm qua. Ban đầu tôi không muốn làm xáo trộn suy nghĩ của ông, định chờ ông đọc xong quyển sách rồi mới trao đổi.”

“Nhưng giờ tôi nghĩ rằng, sớm muộn gì cũng nên đưa cho ông, chúng tôi tin vào trí tuệ của ông, tin rằng ông sẽ nhìn xa hơn trên đôi vai của những người khổng lồ, chứ không bị dẫn vào ngõ cụt.”

Đôi mắt của Trần Hòa Bình sáng rực lên.

Ông vội vàng cầm lấy tài liệu, lật xem nhanh:

“Trời ơi, các cậu đã tính ra được đáp án của hằng số vũ trụ! 42... con số này có ý nghĩa gì vậy?”

“Chúng tôi cũng không biết.”

Lâm Huyền giơ tay ra:

“Đây cũng chính là điều mà chúng tôi muốn nhờ ông giúp đỡ.”

Trần Hòa Bình vẫn đang lật xem tài liệu.

Ông có thể nhận ra rằng, những tài liệu này không phải là kết quả của vài năm hay vài thập kỷ, mà có thể là sự tích lũy kéo dài qua nhiều thế kỷ!

Việc họ trao cho ông những thành quả nghiên cứu quý giá như vậy mà không giữ lại chút nào khiến Trần Hòa Bình thực sự cảm nhận được thành ý của Lâm Huyền.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Ông gật đầu và cam kết nghiêm túc:

“Cho tôi một tháng! Tôi sẽ không làm các vị thất vọng!”

……

Sau đó, Lâm Huyền và Lưu Phong rời khỏi. Vì họ đã nhận được sự tin tưởng, lần này trực thăng bay thẳng vào làng để đón họ. Lâm Huyền hẹn với Trần Hòa Bình sẽ quay lại sau một tháng.

Thời gian chờ đợi trôi qua vừa chậm mà cũng vừa nhanh.

Nhưng điều mà Lâm Huyền không ngờ tới là…

Một tháng sau, khi quay lại làng và vừa bước xuống máy bay,

Đại Kiểm Miêu đã tức giận mắng:

“Tất cả là lỗi của các cậu! Làm cha tôi mê muội luôn rồi!”

“Hả?”

Lâm Huyền có chút bối rối:

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Chương 1911: Khoảng cách (1)

Chương 1911: Khoảng cách (1)

“Phì, cậu còn dám hỏi à!”

Đại Kiểm Miêu khinh bỉ:

“Cách đây một tháng, các cậu để lại mấy quyển sách cho cha tôi rồi bỏ đi. Từ đó trở đi, ông ấy không ra khỏi cửa, mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng nghiên cứu!”

“Trước đây ông ấy cũng là một mọt sách, nhưng chưa bao giờ kỳ lạ như lần này, ngày nào cũng khóa chặt trong phòng, không cho ai vào, nói năng lảm nhảm, lần trước còn làm con gái tôi sợ phát khóc! Trông như ma ấy!”

?

Nghe mô tả quen thuộc này.

Lâm Huyền và Lưu Phong liếc nhìn nhau.

“Kiểm ca.”

Lâm Huyền nắm lấy cánh tay béo của Đại Kiểm Miêu:

“Bây giờ cha anh đang ở trong phòng sao?”

“Tất nhiên là ở trong đó!”

Đại Kiểm Miêu hừ lạnh:

“Ông ấy đã hòa làm một với căn phòng đó rồi, nhưng nếu các cậu đến tìm, ông ấy trong tình trạng mê muội này cũng chưa chắc

đã mở cửa cho đâu."

"Suốt một tháng qua, tôi và mẹ tôi chưa bao giờ vào được phòng ông ấy, gõ cửa cũng không mở, ăn uống thì cũng chỉ trong phòng, chỉ ra ngoài mỗi khi đi vệ sinh."

Lâm Huyền xua tay:

"Bọn tôi sẽ đi xem sao."

Ba người nhanh chóng đi đến sân nhỏ nhà Trần Hòa Bình, mẹ của Đại Kiểm Miêu đang cho lợn ăn trong sân, họ chào hỏi rồi đi thẳng lên tầng hai.

Tầng hai có bốn phòng, và phòng làm việc của Trần Hòa Bình nằm ở giữa.

Lâm Huyền nhẹ nhàng gõ cửa...

Két.

Không ngờ, cánh cửa không bị khóa, chỉ cần một cú gõ đã hé ra một khe hở.

"Hả! Kỳ lạ thật!"

Đại Kiểm Miêu gãi đầu phía sau:

"Suốt cả tháng nay, cửa phòng cha tôi luôn khóa chặt, chưa bao giờ mở ra, hôm nay đúng là chuyện lạ!"

Lúc này.

Lâm Huyền đặt tay lên cánh cửa.

Thời gian như đan xen.

Cảnh tượng như đưa hắn trở lại mùa hè trong giấc mơ thứ

hai, ở Thành phố Đông Hải cũ kỹ và lạc hậu.

“Hô…”

Lâm Huyền hít sâu một hơi.

Rồi dùng sức đẩy cánh cửa—

42424242424242424242424242424242424242424242424242424242

“A!!!!”

Đại Kiểm Miêu hét lên kinh hãi.

Chỉ thấy…

Trong căn phòng nhỏ hẹp đầy đồ đạc cũ kỹ này.

Trên tường,

Trần nhà,

Sàn nhà,

Ga trải giường,

Ghế gỗ,

Bàn,

Thậm chí trên những tờ giấy nháp rải rác dưới đất,

Tất cả đều được viết kín những con số 42 đủ mọi kích cỡ!

Mắt nhìn thấy ở đâu cũng là 42.

Mọi góc cạnh, mọi xó xỉnh, mọi nơi có thể viết đều không bỏ sót!

Những con số 42 lớn chứa đựng những con số 42 nhỏ hơn;

Trong những con số 42 nhỏ, lại được viết bằng nét bút mảnh hơn với những con số 42 nhỏ hơn nữa;

Ngay cả trong những con số 42 nhỏ nhất, cũng được viết bằng nét mảnh như sợi tơ, nhưng tuyệt đối không trùng lặp, không giao nhau!

Mặt Đại Kiểm Miêu tái mét, phịch một tiếng ngã ngồi xuống đất.

Lưu Phong cũng đứng sững, mắt mở to nhìn cảnh tượng này...

Trước đây ông chỉ nghe Lâm Huyền kể lại, nhưng hôm nay khi tận mắt chứng kiến, cảm giác choáng ngợp này như đâm thẳng vào não.

Lâm Huyền bước vào trong.

Thấy Trần Hòa Bình sau một tháng không gặp, đang ngồi xổm bên tường, mũi gần sát vào tường, dùng một khoảng cách gần như bất khả thi, chăm chú nhìn vào những con số 42 trong khe hở của bức tường.

Sau đó…

Ông quay đầu lại.

Người đàn ông với mái tóc và râu ria bù xù, đôi mắt vô hồn, dường như đang nhìn Lâm Huyền, nhưng cũng như đang nhìn vào khoảng không phía sau hắn.

Đôi môi khô nứt mấp máy, giọng nói khàn khàn cất lên:

“42… ở khắp mọi nơi.”

"Trời ơi! Cha! Cha làm cái gì vậy!"

Đại Kiểm Miêu từ dưới đất bật dậy, vừa xoa mông vừa lao vào

phòng làm việc.

Hắn ta không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy những con số 42 dày đặc trên tường:

"Xong rồi, xong thật rồi, ông ấy điên thật rồi! Các cậu ở Đại học Rhine phải chịu trách nhiệm cho tiền viện phí của cha tôi!"

Đại Kiểm Miêu còn chưa kịp nói hết, Lâm Huyền đã đưa tay ra hiệu ngắt lời hắn ta.

Sau đó, hắn bước tới gần tường, ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Trần Hòa Bình:

"Ông Trần Hòa Bình, bây giờ ông có thể nói cho chúng tôi biết..."

"Rốt cuộc, 42 là gì không?"

……

Trên bàn, tách trà vẫn bốc hơi nóng.

Trần Hòa Bình ngồi trên ghế, nhấp vài ngụm trà nóng, tâm trạng dần ổn định lại.

Lâm Huyền và Lưu Phong ngồi trên chiếc giường gỗ nhỏ, lặng lẽ chờ đợi Trần Hòa Bình lên tiếng, không dám làm gián đoạn dòng suy nghĩ của ông.

Cả hai đều biết rõ rằng, Trần Hòa Bình chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó liên quan đến bí mật của số 42.

Thật không ngờ.

Trong giấc mơ thứ hai, Trần Hòa Bình đã mất hơn ba mươi năm nghiên cứu Dẫn luận về hằng số vũ trụ để đạt đến bước nhìn thấy những con số 42 trên tường; nhưng giờ đây, với nền tảng

nghiên cứu của Lưu Phong và Cao Văn, ông chỉ mất có một tháng để đột phá!

Quả nhiên.

Trời không tuyệt đường con người.

Dù Cao Văn đại đế đã ra đi, nhưng di sản của ông ấy vẫn còn tỏa sáng.

"Phù..."

Trần Hòa Bình nhấp thêm ngụm trà, thở dài một hơi, rồi quay lại nhìn Lâm Huyền và Lưu Phong:

"Hai cậu nghĩ xem, thước đo nhỏ nhất trong vũ trụ là gì?"

Chương 1912: Khoảng cách (2)

Chương 1912: Khoảng cách (2)

Lâm Huyền và Lưu Phong nhìn nhau:

"Quark." "Chiều dài Planck."

Cả hai đồng thời đưa ra hai câu trả lời.

Trần Hòa Bình gật đầu:

"Dù chiều dài Planck nhỏ hơn hạt quark rất nhiều, nhưng câu trả lời của hai cậu đều không sai."

"Nhưng thực tế, đây chỉ là giới hạn hiểu biết của con người về vật lý, là giới hạn của toán học nhân loại, chứ không phải giới hạn của vũ trụ."

"Định nghĩa về chiều dài Planck từ góc độ vĩ mô thì không sai, nhưng nếu nhìn từ vi mô, từ góc độ đa chiều, thì chiều dài Planck không phải là thước đo nhỏ nhất, còn cách xa lắm."

"Dựa trên những tính toán trong nghiên cứu gần đây của tôi, thước đo nhỏ nhất, đơn vị nhỏ nhất trong vũ trụ chính là—"

"42."

……

Lời của Trần Hòa Bình rất trừu tượng và khó hiểu.

Ngay cả Lưu Phong, người đã nghiên cứu về hằng số vũ trụ trong nhiều năm, cũng không hiểu nổi, nói gì đến Lâm Huyền.

Lưu Phong gãi đầu đầy bối rối, nhìn Trần Hòa Bình:

"42?"

Trần Hòa Bình gật đầu.

"Chỉ là con số này thôi sao?"

Lưu Phong tiếp tục hỏi:

"Không có đơn vị gì đi kèm hay bất kỳ giải thích nào sao? Tại sao đơn vị nhỏ nhất trong vũ trụ lại là số 42, một con số Ả Rập?"

"Không."

Trần Hòa Bình lắc đầu:

"Hai cậu đã hiểu sai từ khái niệm rồi, 42 chính là 42, nó là một khái niệm chính xác, một tên gọi chính xác, một sự tồn tại chính xác, không có đơn vị nào cả và cũng không cần thêm bất kỳ mô tả nào."

"42 giống như các cậu vừa nói về quark hay chiều dài Planck, đều có thể hiểu là một hằng số định lượng, đừng áp dụng các quy tắc ngữ pháp hay tư duy thông thường để hiểu nó."

Lâm Huyền vuốt cằm, suy nghĩ:

"Nếu xem xét theo cách này, thì khi Einstein lần đầu đưa ra khái niệm về hằng số vũ trụ, ông ấy đã không sai. Thật không ngờ, ngay từ đầu thế kỷ 20, Einstein đã tiếp cận gần với cốt lõi của hằng số vũ trụ rồi."

"Khi đó, Einstein đã khẳng định rằng hằng số vũ trụ là một thứ cực kỳ nhỏ, thậm chí trên quy mô của dải Ngân Hà có thể bỏ qua, nhưng chỉ trên quy mô của vũ trụ mới có ý nghĩa."

"Nhưng rõ ràng, cách nghĩ của Einstein lúc đó là sai. Ông ấy

luôn nghĩ con số này đủ nhỏ, nhưng lại không ngờ rằng đó là một khái niệm vi mô, không thể giải thích bằng các quy luật của thế giới vĩ mô."

"Vì vậy, đến cuối đời, Einstein đã tự phủ nhận mình."

Lưu Phong bổ sung:

"Thiên tài quả nhiên là thiên tài, dù Einstein có đi sai một chút, nhưng ý tưởng thiên tài của ông ấy đi trước thế giới hàng trăm năm."

Lâm Huyền đứng dậy, bước lại gần bức tường, nhìn những con số 42 như mạng nhện, nhỏ như sợi tơ mảnh mai.

Những con số 42 to nhỏ đan xen, nhưng không có bất kỳ nét bút nào chồng chéo, cắt ngang, hay lặp lại:

"Thì ra là vậy."

Hắn nhẹ nhàng nói:

"Không lạ gì khi những nét bút của các con số 42 không chồng chéo lên nhau. Nếu như lời ông Trần Hòa Bình nói là đúng, rằng 42 là đơn vị nhỏ nhất trong vũ trụ, thì đúng là không thể có bất kỳ con số 42 nào giao nhau... vì chúng đã là nhỏ nhất rồi, và không thể cắt nhỏ hơn được nữa."

"Nhưng, vấn đề là."

Lâm Huyền quay lại, nhìn Trần Hòa Bình:

"Giờ chúng ta đã biết 42 là đơn vị nhỏ nhất của vũ trụ, là đơn vị cấu thành nhỏ nhất của mọi thứ... rồi sao?"

Hắn giơ tay ra:

"Vậy thì, kiến thức này có tác dụng thực tế nào không, chúng

ta có thể áp dụng nó vào điều gì? Hoặc nói cách khác, chúng ta có thể làm gì với kiến thức này?"

"Tôi không biết."

Trần Hòa Bình cầm lấy tách trà, lắc đầu:

"Tôi chỉ hiểu rằng nó là đơn vị nhỏ nhất trong vũ trụ, ngoài ra, tôi chưa thể hiểu được gì khác."

"Nhưng tôi tin rằng, phát hiện này chắc chắn có ý nghĩa; trong khoa học, có nhiều thứ mà chúng ta cần phải hiểu trước, rồi mới quan sát được nó, mới phát hiện ra bí mật phía sau nó."

Đôi mắt ông sáng lên:

"Chẳng hạn như… trước khi con người hiểu thiên văn học, dù họ có ngẩng đầu nhìn lên sao trời mỗi đêm, họ cũng không biết đó là gì, và không thể tưởng tượng rằng mỗi ngôi sao nhỏ bé đó đều là những ngôi sao lớn hơn Mặt Trời hàng chục lần."

"Hoặc như... toán học, vật lý học, hóa học, những thứ này đã tồn tại trên Trái Đất từ khi hành tinh này ra đời, nhưng trước khi con người hiểu được những môn khoa học này, mọi câu trả lời đều ở quanh họ, nhưng họ vẫn không thể phát hiện ra."

"Dựa trên những tài liệu các cậu đã cung cấp, tôi đã tiến xa đến mức này, tôi tin rằng nếu tôi có đủ thời gian, đủ thiết bị và công cụ thí nghiệm, tôi có thể hiểu sâu hơn về hằng số vũ trụ 42!"

Lâm Huyền mỉm cười:

"Ông Trần Hòa Bình, đó chính là lý do chúng tôi đến gặp ông. Tôi và Lưu Phong đều tin rằng tài năng phi thường của ông không nên bị lãng phí trong một ngôi làng nhỏ như thế này."

"Vì vậy... chúng tôi hy vọng ông có thể đến Đại học Rhine cùng

chúng tôi, với trang thiết bị hiện đại và phòng thí nghiệm, để nghiên cứu hằng số vũ trụ cùng với Lưu Phong."

Nghe thấy lời mời này.

Trần Hòa Bình lộ ra vẻ khó xử.

Chương 1913: Khoảng cách (3)

Chương 1913: Khoảng cách (3)

Ông không ngốc, đương nhiên đã đoán trước được mục đích của Lâm Huyền khi đến đây.

Chỉ là…

Khi nghĩ đến trách nhiệm của mình với ngôi làng này, nghĩ về những người dân nghèo khổ, lạc hậu ở đây, và nghĩ đến đứa con trai lêu lổng, không chịu làm ăn gì cả…

Trần Hòa Bình chần chừ.

Ông rất thích nghiên cứu và khám phá, nhưng lại không thể rời bỏ mảnh đất đã nuôi dưỡng mình.

Ở bên cạnh, Lâm Huyền nhận ra sự do dự của Trần Hòa Bình, liền nói:

"Chúng tôi đến đây hôm nay với một mục tiêu thứ hai, đó là thay đổi chiến lược trước đây của Đại học Rhine đối với bên ngoài. Chúng tôi hy vọng có thể đoàn kết tất cả những lực lượng có thể đoàn kết, để người dân cả trong và ngoài Thành phố Đông Hải có thể hòa nhập, tạo thành một tập thể đoàn kết và hỗ trợ lẫn nhau."

Trần Hòa Bình thở dài:

"Tôi hiểu thiện chí của các cậu, nhưng điều đó không thực tế."

"Một mình chúng tôi thì đúng là không làm nổi."

Lâm Huyền tiếp tục:

"Nhưng nếu các ông sẵn sàng tham gia kế hoạch này, ông, Đại Kiểm Miêu, Lê trưởng thôn... càng ngày càng có nhiều người gạt bỏ tranh chấp, cùng nhau phát triển, đoàn kết toàn Thành phố Đông Hải, không phải là không thể."

Lưu Phong bước lên một bước và nói rõ kế hoạch hơn:

"Đại học Rhine của chúng tôi có sẵn kiến thức và nguồn tài nguyên công nghệ, nhưng lại thiếu đủ nhân lực để thúc đẩy sản xuất; trong khi đó, ngoại ô Đông Hải thì thừa nhân lực nhưng lại thiếu công nghệ và sự định hướng."

"Trước đây, Đại học Rhine phải tự bảo vệ mình nên buộc phải đóng cửa với bên ngoài. Nhưng giờ Lâm Huyền đã trở lại, chúng ta có một người lãnh đạo, và cuối cùng cũng có thể tiến tới bước này."

"Tương lai của Thành phố Đông Hải, tường thành bên trong và bên ngoài sẽ được mở ra, mọi người cùng nhau xây dựng, làm việc, và tái thiết quê hương. Trẻ em có thể trở lại trường học, và cánh cửa của Đại học Rhine sẽ mở rộng cho tất cả những thanh niên có chí hướng."

"Đây chính là tương lai mà tất cả chúng ta đều mong đợi. Tôi nghĩ rằng, ông Trần Hòa Bình, chắc chắn ông cũng hy vọng nhìn thấy một tương lai như vậy, phải không?"

Trần Hòa Bình trung niên chớp mắt, hít sâu một hơi.

Trong tâm trí ông hiện lên vô số hình ảnh...

Những đứa trẻ đeo cặp tươi cười bước vào trường;

Những công nhân chăm chỉ xây nên những tòa nhà cao tầng;

Những kỹ sư đội mũ bảo hộ nhìn theo chiếc máy bay cất cánh;

Những học sinh miệt mài chinh phục từng bài toán khó trong phòng thí nghiệm của Đại học Rhine.

Đây.

Chính là thế giới mà Trần Hòa Bình luôn mơ ước!

"Liệu..."

Trần Hòa Bình mím môi:

"Điều này có thực sự khả thi không?"

Lâm Huyền gật đầu chắc chắn:

"Về lý thuyết và nền tảng thì hoàn toàn khả thi. Nhưng có một điều kiện tiên quyết bắt buộc—"

"Loài người phải có ngày mai, phải có tương lai; chỉ khi chúng ta giải quyết hết mọi khủng hoảng, thì thời gian mới có thể tiếp tục trôi, và thế hệ con cháu chúng ta mới có thể tiếp tục sống."

"Vì vậy..."

Hắn đưa tay ra, chìa tay để bắt tay, nhìn Trần Hòa Bình:

"Hãy tham gia cùng chúng tôi, cùng bảo vệ Đông Hải, cùng bảo vệ tương lai!"

Trần Hòa Bình ngẩng lên.

Nhìn Lâm Huyền, rồi nhìn Lưu Phong, sau đó nhìn xung quanh căn phòng đầy những con số 42...

Ông đứng dậy.

Bắt tay Lâm Huyền:

"Cảm ơn các cậu."

Giọng nói của Trần Hòa Bình tràn đầy cảm kích:

"Cảm ơn các cậu đã cho tôi cơ hội này, và cảm ơn Đại học Rhine đã sẵn lòng mở cửa để giúp đỡ những người dân nghèo khó ở những làng mạc xung quanh."

"Tôi sẽ không để các cậu thất vọng đâu!"

……

Mọi việc diễn ra rất suôn sẻ.

Cả Lê trưởng thôn và Trần Hòa Bình đều đã tham gia vào kế hoạch của Lâm Huyền.

Lê trưởng thôn nhanh chóng hợp tác với các làng ngoại vi Thành phố Đông Hải, tận dụng kiến thức và công nghệ được Đại học Rhine chia sẻ để thực hiện canh tác, xây dựng, phát triển, giáo dục, và sản xuất...

Sự nhiệt huyết trong việc tái thiết quê hương đã vượt qua những cuộc tranh đấu sinh tử, và còn mang lại nhiều thành tựu hơn.

Đại Kiểm Miêu cũng được phong làm đội trưởng đội bảo vệ của Đại học Rhine.

Oai phong lẫm liệt, nhưng cũng thực sự tận tụy với nhiệm vụ.

Và người quan trọng nhất là Trần Hòa Bình, ông tránh xa mọi ồn ào bên ngoài, tập trung vào việc nghiên cứu tại Đại học Rhine, ngày đêm cùng với Lưu Phong thúc đẩy nghiên cứu về hằng số vũ trụ.

Ngày tháng trôi qua.

Các ngôi sao vẫn tiếp tục xoay vần.

Cây ngô đồng trong khuôn viên trường cứ vàng rồi lại xanh, xanh rồi lại vàng.

Những cánh đồng lúa bát ngát ở ngoại ô Đông Hải cứ hết mùa này đến mùa khác chín vàng.

Con gái của Đại Kiểm Miêu đã lớn và bắt đầu đi học tiểu học; ba năm sau, Lê Ninh Ninh cũng vào cùng trường, và ngay trong ngày đầu tiên nhập học, cô bé đã đánh khóc một bạn nam.

Nhị Trụ Tử ngày càng gầy gò, Tam Bàn ngày càng béo hơn.

Chương 1914: Khoảng cách (4)

Chương 1914: Khoảng cách (4)

Vợ của Đại Kiểm Miêu nấu ăn tại căng tin, món bánh bao mỗi thứ Tư của cô ấy được giáo viên và học sinh yêu thích; vợ của Lê trưởng thôn với tài quản lý xuất chúng đã kế nhiệm Lưu Phong, trở thành hiệu trưởng luân phiên mới của Đại học Rhine.

Gió xuân của Brooklyn không thể thổi đến bờ Tây, nhưng con ngựa Bruce ngày càng khỏe mạnh hơn, có thể chở các cô gái dũng cảm cưỡi qua núi non và sông ngòi.

Ngày càng nhiều pin hạt nhân vi mô được CC và Bruce vận chuyển từ các vùng khác trở về, sau khi cha của CC nhậm chức trưởng thôn, làng người Hoa đã có bước đột phá về công nghệ, trở thành thế lực lớn nhất ở Brooklyn.

Gió thu mát rượi, một năm qua đi, một năm nữa lại đến.

Dao cạo râu của Lâm Huyền đã được thay nhiều lần.

Gậy của Lưu Phong cũng đã trở thành xe lăn.

Không chỉ chân tay trở nên kém linh hoạt, mà thính giác của ông cũng dần kém đi, phải nói thật to gần tai Lưu Phong thì ông mới nghe thấy.

Thính giác suy giảm khiến Lưu Phong, nay đã hơn chín mươi tuổi, ngày càng ít nói và trầm lặng, trở nên đắm chìm trong những khoảng lặng nhiều hơn.

Ngày đó, trong phòng thí nghiệm.

Ba người ngồi ở chỗ của mình, không ai nói một lời nào, bầu không khí thật nặng nề.

Lưu Phong nghiêng người trên xe lăn.

Ông lật sang trang lịch tiếp theo—

[Ngày 29 tháng 8 năm 2623]

Ông thở dài:

"Còn lại... đúng một năm."

Ông ôm đầu trong tay, co người lại trên xe lăn:

"Chúng ta không còn thời gian nữa."

……

Trần Hòa Bình ngồi ở góc phòng, mím môi, không nói gì.

Ông đã gia nhập Đại học Rhine, nghiên cứu hằng số vũ trụ 42, được sáu năm rồi.

Nhưng.

Giống như họ đã chạm đến giới hạn của loài người, mãi mà không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Rõ ràng họ đã hiểu rằng hằng số vũ trụ 42 là thước đo nhỏ nhất, đơn vị nhỏ nhất trong vũ trụ… nhưng lại không thể tìm ra ý nghĩa của cái "nhỏ nhất" này.

Nhỏ nhất!

Nhỏ nhất!

Nhỏ nhất!

Rồi thì sao?

Nhỏ nhất thì có ý nghĩa gì?

Rồi có thể làm được gì?

"Luôn có cảm giác rằng, còn thiếu một điểm mấu chốt nào đó."

Trần Hòa Bình nghiến răng:

"Chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ thiếu một chút nữa là nắm được, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá."

Sau đó…

Căn phòng thí nghiệm lại rơi vào sự im lặng kéo dài.

Lâm Huyền, ngồi giữa, nhìn sang hai người rồi đứng dậy:

"Đừng nản lòng."

Hắn bước đến trước cuốn lịch và bốp một tiếng, lật úp nó lại:

"Hiện tại, các ông đang rơi vào trạng thái lo lắng, quá vội vã sẽ khiến chúng ta không nhìn rõ và bỏ qua nhiều điều."

"Chúng ta nên thư giãn một chút, đừng tự gây áp lực quá lớn cho bản thân và cũng đừng mãi luẩn quẩn trong một vấn đề. Hãy suy nghĩ kỹ, chúng ta đã bỏ qua điều gì?"

Lâm Huyền cầm một chiếc bút lên, xoay tròn giữa các ngón tay:

"Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, các ông có nghĩ tại sao khi Einstein tính ra được số 42, thì ngay lập tức bị thời không của nền văn minh Đóng Cọc phát hiện, nhưng tất cả những người khác tính ra 42 đều an toàn?"

"Vì ông ấy là người đầu tiên chăng?"

Trần Hòa Bình trả lời:

"Đó không phải là kết luận trước đây của các ông sao? Vì Einstein là người đầu tiên tính ra số 42, nên bị cơ chế giám sát của nền văn minh Đóng Cọc phát hiện, sau đó họ đã đóng một cây cọc và tạo ra một người canh giữ cọc."

Lâm Huyền khẽ lắc đầu:

"Đó là suy nghĩ của chúng ta trước đây."

Sau đó hắn tiếp tục:

"Khi đó, chúng ta chưa đủ hiểu về hằng số vũ trụ 42 nên mới đưa ra kết luận đó."

"Nhưng nếu nghĩ kỹ, nếu nền văn minh Đóng Cọc thực sự sợ hãi số 42 và sợ hãi việc con người tính ra 42, thì thứ tự tính ra số 42 có còn quan trọng không?"

"Giờ đây có thể đưa ra kết luận rằng, nền văn minh Đóng Cọc cũng giống như chúng ta, họ hiểu được 42, biết rằng 42 rất mạnh mẽ, nhưng họ cũng không thể nắm bắt và sử dụng nó."

"Vì vậy, họ rất cẩn thận và thận trọng. Tuy nhiên, khi kết hợp tất cả các sự kiện lại, có nhiều mâu thuẫn và điều phi lý."

"Như tôi vừa nói, khi Einstein tính ra 42, ông ấy gặp chuyện, còn các ông tính ra thì vẫn bình an vô sự. Tôi nghĩ nguyên nhân nằm ở chỗ này!"

Bốp.

Lâm Huyền ngừng xoay bút, một cú vẩy nhẹ khiến cây bút rơi vào hộp bút, hắn chỉ vào Lưu Phong và Trần Hòa Bình:

"Vì sao không có ai đến tìm các ông gây phiền phức? Bởi vì dù các ông đã tính ra 42, nhưng điều đó không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào, không hề kích hoạt cơ chế giám sát."

"Tôi không cho rằng hướng đi của các ông là sai, và cũng không nghĩ rằng suy luận về 42 là sai, nhưng tôi tin rằng—"

"Sự hiểu biết của Einstein về 42 chắc chắn toàn diện hơn, nguy hiểm hơn, gần với cốt lõi hơn, và làm cho nền văn minh Đóng Cọc sợ hãi hơn!"

Lưu Phong ngẩng đầu lên, chớp mắt:

"Ý của cậu là… Einstein không chỉ tính ra rằng 42 là thước đo nhỏ nhất của vũ trụ, mà ông ấy còn tính ra được một vài bí mật khác?"

Chương 1915: Khoảng cách (5)

Chương 1915: Khoảng cách (5)

"Đúng vậy."

Lâm Huyền nheo mắt:

"Đó chính là điểm khác biệt giữa các ông và Einstein, và cũng là chìa khóa để chúng ta phá giải vấn đề."

"Vì vậy, hãy cùng nhau suy nghĩ xem…"

"Chúng ta và Einstein, khác nhau ở điểm nào?"

……

"Cậu kể lại một lần nữa, Einstein đã tính ra số 42 như thế nào."

Trần Hòa Bình cũng cảm thấy đây là một điểm mù:

"Lâm Huyền, chỉ có cậu là đã tiếp xúc trực tiếp với Einstein, chỉ có cậu mới biết được chi tiết về cách ông ấy tính ra số 42. Cậu kể lại chi tiết cho chúng tôi, nếu không có cách nào khác, chúng ta sẽ làm theo ông ấy, bắt chước từng bước."

Lâm Huyền bắt đầu hồi tưởng.

Einstein từng nói rằng cảm hứng để ông tính ra số 42 bắt nguồn từ đoạn phim về vụ nổ bom hydro được phát trên TV, rồi khi đang xem, ông ấy đột nhiên có được cảm hứng.

"TV, đoạn phim về vụ nổ bom hydro."

Lâm Huyền nói ra những từ khóa.

Trần Hòa Bình đứng dậy:

"Tôi sẽ chuẩn bị ngay."

Nói xong, ông vội vã rời khỏi phòng.

Chẳng bao lâu sau.

Trần Hòa Bình trở lại, mang theo một chiếc màn hình LCD.

Ông đặt nó lên bàn thí nghiệm.

Và bắt đầu phát lặp lại cảnh nổ bom hydro.

Lâm Huyền, Lưu Phong, và Trần Hòa Bình cùng ngồi đó, chăm chú nhìn màn hình, theo dõi cảnh đám mây hình nấm bốc lên hết lần này đến lần khác…

Lần này rồi lần khác…

Ngày qua ngày…

Một tuần sau, Lưu Phong ngã bệnh.

Ông đột ngột ngất xỉu trong phòng thí nghiệm.

May mà lúc đó Trần Hòa Bình có mặt và nhanh chóng gọi cho phòng y tế, cứu được ông.

"Không phải vấn đề nghiêm trọng."

Bác sĩ lật qua lật lại hồ sơ bệnh án và nói với Lâm Huyền:

"Đây là do suy nhược trí não, làm việc quá sức."

Bác sĩ gấp bệnh án lại.

Ông ấy ngẩng đầu lên:

"Thưa Lâm tiên sinh, nói thật là, với tuổi tác cao như của hiệu trưởng Lưu Phong, ông ấy thực sự không còn phù hợp để tiếp tục nghiên cứu khoa học nữa, đặc biệt là những nghiên cứu cường độ cao như thế này."

"Những năm qua, sức khỏe của hiệu trưởng Lưu Phong ngày càng giảm sút, và tinh thần của ông ấy cũng vậy... Tôi không biết liệu cậu có nhận ra hay không, nhưng đặc biệt trong vài năm gần đây, ông ấy giống như một sợi dây thép luôn căng cứng, không bao giờ dám thả lỏng, luôn căng thẳng."

"Nhưng trên đời này, làm gì có sợi dây nào mãi mãi không đứt chứ? Tôi đã biết trước rằng trạng thái tinh thần căng thẳng của hiệu trưởng Lưu Phong sẽ sớm muộn gây ra chuyện."

"Ông ấy quá lo lắng, hoặc có thể nói là… có một điều gì đó khiến ông ấy mắc kẹt, chính ông ấy tự đè nén bản thân."

"Tôi biết."

Lâm Huyền nhẹ nhàng đáp:

"Hiện giờ tình hình ông ấy sao rồi? Tôi có thể vào thăm không?"

"Giờ không còn vấn đề gì nữa."

Bác sĩ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ vào màn đêm đen kịt:

"Nhưng tôi hy vọng… tình trạng này sẽ không tái diễn nữa."

……

Tầng 5 khu điều trị nội trú.

Rèm cửa đung đưa trong gió đêm, từng tia sáng của trăng như

những lát phim trượt qua, rồi biến mất khi rèm cửa tiếp tục lay động.

Lâm Huyền đẩy cửa phòng bệnh, bước vào.

Chỉ thấy Lưu Phong với mái tóc thưa thớt nằm im lặng trên giường, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà, từng giọt dịch truyền chậm rãi nhỏ vào mu bàn tay qua ống truyền.

Ông khẽ quay đầu, nhìn người bạn trẻ tuổi, người bạn cũ đứng ở cửa.

Một thoáng xúc động dâng trào:

"Xin lỗi..."

Lâm Huyền khẽ cười, bước đến bên giường:

"Ông đang nói gì thế? Ông có gì mà phải xin lỗi tôi? Nếu phải nói xin lỗi thì phải là tôi xin lỗi ông mới đúng. Ông lớn tuổi thế này rồi, mà tôi còn để ông..."

"Không."

Lưu Phong lắc đầu, cắt ngang lời Lâm Huyền:

"Tôi không nói xin lỗi vì chuyện hôm nay, mà là... tất cả mọi chuyện, mọi chuyện đến tận bây giờ..."

"Thật ra, Lâm Huyền... câu xin lỗi này tôi đã giữ trong lòng nhiều năm rồi..."

Ông thở một hơi yếu ớt, nghẹn ngào vài lần:

"Tôi thực sự đã giữ nó trong lòng nhiều năm, chưa bao giờ dám nói ra, không có mặt mũi để nói."

"Hồi đó... cậu đã làm một trận mưa sao băng vì Thất Thất,

thực hiện nguyện vọng của cô ấy, cũng cứu rỗi cuộc đời tôi... Tôi thật lòng muốn làm điều gì đó để báo đáp cậu, muốn giúp cậu tính ra hằng số vũ trụ, nắm được sức mạnh của số 42."

"Nhưng... đã 600 năm rồi... Từ ngày cậu tìm tôi, giao nhiệm vụ này cho tôi... đã 600 năm trôi qua, mà tôi... tôi vẫn chẳng làm được gì, chẳng giúp gì được cho cậu."

"Đừng nói vậy."

Lâm Huyền ngồi xuống cạnh giường, đặt tay lên cánh tay Lưu Phong:

"Ông đã giúp tôi rất nhiều rồi, nếu không có ông, tôi sẽ chẳng thể đi được đến bước này."

"Nhưng, Lâm Huyền... tất cả đều vô nghĩa."

Mắt Lưu Phong đỏ hoe:

"Nếu không thể giải quyết được ánh sáng hủy diệt và không thể để thời gian tiếp tục trôi, thì dù chúng ta có đi đến đâu, tất cả đều vô nghĩa."

"Giá như... giá như... giá như ngày xảy ra siêu thảm họa, người sống sót là Cao Văn thì tốt biết bao. Ông ấy chắc chắn sẽ làm được... nếu là ông ấy và Trần Hòa Bình cùng nhau, họ chắc chắn sẽ làm được..."

Nỗi đau trong lòng người đàn ông, chỉ có người đàn ông hiểu rõ nhất.

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt của Lưu Phong trào ra, những giọt lệ lấp lánh chảy dài qua những nếp nhăn khô cằn.

Ông nắm chặt tay, nơi kim truyền vẫn cắm, nhìn Lâm Huyền qua làn nước mắt mờ mịt:

"Lâm Huyền, tôi xin lỗi."

Giọng Lưu Phong run rẩy.

Ông nhắm mắt lại:

Chương 1916: Khoảng cách (6)

Chương 1916: Khoảng cách (6)

"Là do tôi quá vô dụng..."

……

Những giọt nước mắt lớn rơi xuống từ khuôn mặt của Lưu Phong, không thể ngừng lại.

Thật khó mà tưởng tượng được.

Một người đã trải qua sáu thế kỷ, một ông già đã ngoài 90 lại có thể khóc thương tâm đến vậy, câu nói từ đáy lòng này chắc chắn đã bị kìm nén rất lâu.

Lưu Phong thực sự cảm thấy rất có lỗi.

Ông vẫn còn nhớ như in trận mưa sao băng mà Lâm Huyền tạo ra cho Thất Thất, vệt sáng vàng như một mạng lưới giấc mơ không chỉ đưa Thất Thất rời đi mà còn giúp ông thắp lại hy vọng và dấn thân vào nghiên cứu toán học.

Nhưng rồi.

600 năm đã trôi qua.

Ông vẫn chẳng làm được gì, chẳng tính ra được điều gì cả.

"Dẫn luận về hằng số vũ trụ" là sách ông viết, nhưng ông lại không thể giải mã bí mật thực sự của số 42;

Ông đã miệt mài nghiên cứu suốt 600 năm mà chưa từng lơ là,

nhưng tiến độ vẫn không thể so với vài năm tính toán của Trần Hòa Bình;

Nhiều lần, không phải vì ông ít nói, mà bởi sau khi Trần Hòa Bình tham gia vào nghiên cứu hằng số vũ trụ... chỉ trong thời gian ngắn, đã hoàn toàn vượt qua ông; ông không cần nói thêm điều gì, thậm chí không thể chen vào bất cứ điều gì.

Mỗi khi cảm thấy mình chẳng giúp ích được gì, Lưu Phong lại nhớ đến người bạn đã khuất, Cao Văn đại đế.

Nếu ngày hôm đó, trong siêu thảm họa năm 2504, người chết không phải là Cao Văn, mà là ông...

Liệu giờ đây, hai vị đại đế đã cùng nhau phá giải hằng số vũ trụ 42 hay chưa?

Chắc chắn họ có thể.

Lưu Phong rất hiểu, Cao Văn đại đế mới là người cùng đẳng cấp với Trần Hòa Bình; họ đều là thiên tài, đều thông minh xuất chúng; không giống như ông... chỉ biết kéo chân sau, chẳng giúp được gì.

"Ngày đó, đáng lẽ người sống sót phải là Cao Văn..."

Giọng Lưu Phong đầy đau khổ và tuyệt vọng, ông không ngừng hồi tưởng cơn ác mộng:

"Tôi chẳng làm được gì, lãng phí từng ấy thời gian."

Xoạt————————

Căn phòng bệnh tối tăm đột nhiên bừng sáng.

Lưu Phong bối rối mở mắt.

Ông nhận ra...

Không phải đèn trong phòng đã được bật.

Mà là Lâm Huyền bước đến bên giường, mạnh tay kéo rèm cửa hai bên ra, để ánh trăng ngoài kia tràn vào, bao phủ thế giới nhỏ bé tù túng này bằng một ánh sáng dịu dàng thanh khiết.

Lâm Huyền ngẩng đầu lên.

Nhìn dải ngân hà rực rỡ xa xôi trên bầu trời đêm:

"Đã bao lâu rồi ông chưa ngước lên nhìn các vì sao?"

"Đã lâu lắm rồi."

Lưu Phong từ từ ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nói khẽ:

"Tôi không dám nhìn lên bầu trời."

Lâm Huyền quay lại:

"Tại sao? Có phải vì sợ ánh sáng hủy diệt đang đến gần?"

"Đương nhiên không phải."

Lưu Phong lau nước mắt:

"Ai lại sợ cái thứ đó, nếu sợ, thì đã phải sợ từ hàng trăm năm trước rồi."

"Tôi chỉ là... ôi, tôi chỉ là không còn mặt mũi để nhìn những ngôi sao nữa... không dám đối mặt với Thất Thất."

Lưu Phong hiếm khi quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi bầu trời vẫn đầy sao như mọi khi:

"Thất Thất đã viết trong tấm thiệp cuối đời gửi tôi rằng cô ấy sẽ biến thành một ngôi sao... ở trên trời dõi theo tôi, bảo vệ tôi, chờ ngày tôi chứng minh cho cả thế giới thấy hằng số vũ trụ là

đúng."

"Cô ấy sẽ luôn ở trên trời bên tôi, khoảng cách vẫn gần gũi mà cũng xa xôi. Nhưng dù thế nào đi nữa... cô ấy sẽ không rời xa tôi."

"Đối với tôi, mỗi ngôi sao trên trời đều là Thất Thất; mỗi lần chúng lấp lánh, đều là nụ cười của Thất Thất."

"Cậu biết đấy, Lâm Huyền, vào cái thời ấy, tất cả mọi người đều khẳng định rằng Dẫn luận về hằng số vũ trụ là sai... nhưng chỉ có duy nhất Thất Thất là tin tưởng rằng nghiên cứu của tôi là đúng."

"Hồi đó khi nhìn thấy trận mưa sao băng mà cậu tạo ra, Thất Thất đã nói những lời cuối cùng với tôi, rằng hãy đi theo cậu, nói rằng cậu chính là ngôi sao băng đến để đón cô ấy, mang cô ấy trở về với bầu trời rực rỡ hơn."

"Nhưng giờ đây... cậu nhìn tôi đi, tôi chẳng làm được gì, hoặc là những gì tôi đã làm đều vô nghĩa; ánh sáng hủy diệt chỉ còn một năm nữa là đến, mà chúng ta vẫn còn cách rất xa việc hiểu được bí mật của số 42."

"Trong hoàn cảnh như thế này, tôi không chỉ cảm thấy có lỗi với cậu, mà tôi còn không dám đối mặt với Thất Thất... tôi đã làm tất cả mọi người thất vọng. Tôi... tôi đã thất bại."

……

Lâm Huyền nhìn ông Lưu Phong đang tự mình sám hối.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra mà không nói gì.

Một ông già 90 tuổi, mang gánh nặng của 600 năm thời gian, áp lực trên vai ông quá lớn.

Đặc biệt là vì bản thân ông vốn chỉ là một học giả cứng đầu,

khi làm hiệu trưởng luân phiên cũng chẳng khác gì một người chỉ lo phần chuyên môn, hoàn toàn không giỏi xử lý những việc ngoài phòng thí nghiệm.

Nhưng… do siêu thảm họa năm 2504, mọi người đều đã hy sinh hoặc mất tích, chỉ còn lại Lưu Phong phải gánh vác trách nhiệm vượt quá khả năng của mình.

Chương 1917: Âm bản (1)

Chương 1917: Âm bản (1)

Cứ như thế.

Ông đã tự mình gồng gánh hơn 100 năm.

Cho đến khi gặp lại Lâm Huyền, ông mới để lộ sự yếu đuối trong lòng và hoàn toàn sụp đổ trong ngày không còn chút hy vọng nào hôm nay.

“Xin lỗi.”

Lâm Huyền khẽ nói.

Muôn vàn lời nói chỉ gói gọn trong một câu xin lỗi.

Hắn bước đến giường bệnh của Lưu Phong, trước tiên tháo ống truyền dịch, rồi treo lại trên giá truyền của xe lăn; sau đó bế ông đặt ngồi ngay ngắn trên xe lăn.

Thật nhẹ.

Lưu Phong, giờ đây già nua và khô héo, nhẹ tựa như một nhúm lông vũ.

Sau khi đã cố định mọi dây đai cẩn thận.

Lâm Huyền đẩy xe lăn ra ngoài ban công, nơi có tầm nhìn rộng và sạch nhất, nhìn lên bầu trời đầy sao—

Hôm nay thời tiết thật đẹp.

Ánh trăng và những ngôi sao cùng khiêu vũ, dệt nên cả một

dải ngân hà.

Đó đều là những ánh sáng phát ra từ các ngôi sao cách hàng tỷ, hàng trăm tỷ năm ánh sáng, vượt qua không gian vô tận, chiếu rọi lên người Lưu Phong.

Như thể Thất Thất đang khoác lên ông một chiếc áo choàng mềm mại, giống như cách ông đã chăm sóc Thất Thất 600 năm trước.

“Thật ra tôi mới là người chỉ biết nói suông, mà chẳng làm được gì.”

Lâm Huyền đứng sau xe lăn của Lưu Phong, nhìn dòng sông sao đang trôi chảy, chậm rãi nói:

“Các ông, Cao Văn, Trần Hòa Bình, đều luôn nghiên cứu số 42, còn tôi chẳng giúp được gì, cũng không đưa ra được bất kỳ lời khuyên chuyên môn nào.”

“Nhưng, từ đầu đến cuối, tôi chưa bao giờ, dù chỉ một ngày, nghi ngờ rằng cuốn Dẫn luận về hằng số vũ trụ của ông là sai, tôi luôn tin tưởng nó là đúng.”

“Còn nhớ lời tôi từng nói với ông không? Tôi đã nói rằng trên thế giới này, trong vũ trụ này, có rất nhiều thứ không phải lúc nào cũng tuyệt đối. Dù có sai một ngàn lần, một vạn lần, một tỷ lần, nhưng chỉ cần nó đúng một lần thôi, thì nó chính là đúng.”

Lâm Huyền giơ một ngón tay lên, đặt trước ngực:

“Một lần.”

Hắn nhấn mạnh:

“Hằng số vũ trụ cũng như vậy, dù có gặp may mắn thì chỉ cần đúng một lần thôi là đủ. Chỉ cần đúng một lần… là có thể cứu vãn

tất cả.”

Lưu Phong chớp mắt, nhìn đăm đăm lên bầu trời đầy sao.

Ông cũng giơ ngón trỏ tay phải lên, đặt trước ngực:

“Một lần.”

Giọng ông khàn khàn, lặp lại:

“Một lần… là đủ.”

Ông nắm chặt ngón trỏ bằng tay trái, áp lên ngực, cảm nhận nhịp đập yếu ớt của trái tim già nua.

“Tôi có vẻ luôn thích phủ nhận bản thân.”

Lưu Phong khẽ nói:

“Cũng rất dễ mất tự tin. Dù làm bất cứ việc gì, tôi luôn cần ai đó đẩy tôi từ phía sau… Ban đầu là Thất Thất, sau này là cậu.”

“Tôi cũng không biết sự thiếu tự tin này bắt đầu từ khi nào, chỉ biết rằng, thứ tôi thiếu nhất, lại chính là những điều mà cậu và Thất Thất đều có—kiên định, bền bỉ và quyết tâm.”

Hai nắm tay ông xiết chặt trước ngực:

“Thời gian qua, tôi thực sự đã quá nóng vội, quá lo lắng. Nhưng dù có suy nghĩ điên rồ đến mức nào, tôi vẫn không thể tưởng tượng được làm sao chúng ta có thể thắng trong trận chiến này...”

“Lâm Huyền, đó là một nền văn minh có thể phóng vũ khí với tốc độ ánh sáng, vượt xa nhân loại chúng ta vài cấp độ. Tôi không thấy bất kỳ hy vọng nào.”

“Tôi thậm chí còn từng mơ thấy cậu tự nhốt mình trong phòng

thí nghiệm dưới lòng đất, rồi đột nhiên ngộ ra chân lý vũ trụ, mắt cậu chuyển sang màu xanh và cậu đã đập tan ánh sáng hủy diệt bằng một chiêu."

"Haha."

Lâm Huyền bật cười:

"Giá như mọi chuyện đơn giản như vậy, nào là ngộ đạo ở Long Trường rồi tu tiên sao? Mặc dù có câu nói đùa rằng, kết cục của khoa học là huyền học, nhưng chúng ta vẫn phải tin tưởng vào khoa học chứ."

Lưu Phong quay đầu lại, nhìn Lâm Huyền:

"Lâm Huyền, nội tâm của cậu thực sự rất mạnh mẽ."

"Tôi thực sự muốn biết, điều gì khiến cậu có niềm tin vững chắc đến vậy? Điều gì khiến cậu, dù có khó khăn, không có lối thoát... cũng chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ?"

Lâm Huyền lấy chiếc chăn từ sau xe lăn và đắp lên người Lưu Phong.

Sau đó, hắn chỉ về phía cổng trường:

"Nhìn đằng kia."

Dưới ánh trăng sáng ngời, tượng của Triệu Anh Quân và Ngu Hề khoác lên mình một lớp lụa sáng, đẹp đẽ và thần thánh.

"Điều gì đã giúp Hoàng Tước quyết tâm liều mạng vượt qua?"

Lâm Huyền nhẹ nhàng nói:

"Điều gì khiến Anh Quân kiên định xây dựng trường đại học Rhine, để lại cho chúng ta hy vọng?"

“Điều gì đã thúc đẩy Ngu Hề, người chưa bao giờ gặp mặt tôi, làm cho trường đại học Rhine lớn mạnh chỉ vì tôi là cha đẻ của con bé, dù tôi là một người cha không đạt tiêu chuẩn?”

“Là điều gì?” Lưu Phong hỏi.

Lâm Huyền lắc đầu:

“Tôi không rõ.”

“Vậy còn cậu! Khụ khụ...”

Lưu Phong vì quá kích động mà ho dữ dội, cảm thấy mình bị Lâm Huyền trêu chọc.

“Tôi chỉ biết rằng, vợ tôi, con gái tôi, họ chắc chắn cũng đã gặp phải vô số khó khăn, vô số tuyệt vọng, nhưng họ chưa bao giờ nghĩ đến việc bỏ cuộc.”

“Hơn nữa, Anh Quân trong thư gửi tôi đã nhắc nhiều lần rằng đừng quay đầu lại, hãy bước tiếp. Vì vậy, đúng như ông nói, tôi chưa bao giờ có bất kỳ giây phút nào nghĩ đến việc từ bỏ...”

Chương 1918: Âm bản (2)

Chương 1918: Âm bản (2)

Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào bức tượng trắng xóa từ xa, nắm chặt tay cầm của xe lăn Lưu Phong:

“Tôi tin vào gia đình mình.”

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trong hành lang.

Rầm!

Cánh cửa phòng bệnh bị mở ra với lực mạnh, Trần Hòa Bình thở hổn hển xông vào:

“Tôi tìm ra rồi!”

Ông cười lớn:

“Tôi tìm ra nguyên nhân rồi! Tôi biết câu trả lời rồi!”

Ông nhanh chóng tiến vào phòng bệnh, chỉ vào màn hình hiển thị gần giường bệnh:

“Năm 1952, thời của Einstein, làm gì có màn hình LCD! Chắc chắn ông ấy sử dụng TV cũ với màn hình CRT, thậm chí có thể là TV đen trắng!”

“Và hơn nữa, máy quay ghi hình vụ nổ bom hydro vào thời đó chắc chắn cũng dùng phim cuộn cũ kỹ đã lỗi thời hàng trăm năm! Chắc chắn không thể là loại máy ảnh điện tử và lưu trữ điện tử

như bây giờ!”

“Hai người nhanh nghĩ xem, có thứ gì chỉ xuất hiện trên TV CRT và băng ghi hình phim cuộn, nhất là khi ghi lại cảnh nổ bom hydro có bức xạ cao và tia phóng xạ cao?”

Lưu Phong hơi mở miệng.

Mắt ông mở to.

Ngay lập tức ông hiểu ra:

“Nhiễu tuyết trắng!”

Nếu muốn đưa vào góc nhìn của Einstein, thì tất nhiên phải sử dụng thiết bị từ thời đó, và cả đoạn video về vụ nổ thời đó.

Nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu rồi.

Chiếc tivi đen trắng dùng ống tia âm cực và đoạn video ghi lại vụ nổ quả bom hydro đầu tiên trên thế giới chắc chắn đã không thể tìm thấy.

Tuy nhiên, hiệu ứng nhiễu hình “tuyết trắng” vẫn có thể dễ dàng tái tạo lại.

"Thì ra là vậy."

Lâm Huyền cũng đã hiểu ra:

"Chiếc tivi ống tia âm cực rất dễ bị nhiễu tín hiệu, khiến màn hình xuất hiện những nhiễu trắng; chưa kể khi quay lại vụ nổ bom hydro, những tia bức xạ sẽ tác động lên băng ghi hình, để lại đầy những đốm trắng li ti, kêu lốp đốp."

"Nhưng… điều này chứng minh được gì? Ông đã hiểu ra điều gì từ hiện tượng này?"

Trần Hòa Bình xua tay:

"Điều này không thể giải thích bằng lời nói được, mọi người hãy theo tôi!"

……

Lưu Phong hiện tại vẫn chưa thể đi lại được, vì vậy sau khi sắp xếp cho ông nằm trên giường bệnh, Lâm Huyền lập tức theo Trần Hòa Bình tới phòng thí nghiệm.

Ở đó có một chiếc tivi lớn, nhưng trên đó không phải là cảnh quay về vụ nổ bom hydro, mà chỉ liên tục chiếu một đoạn video về những nhiễu trắng.

Loại nhiễu tín hiệu này, Lâm Huyền quá quen thuộc. Lúc nhỏ, tivi nhà ông nội thường xuyên như vậy, không có kênh nào thì toàn là tuyết trắng, mà ngay cả khi có kênh thì cũng chỉ toàn là nhiễu, rất hại mắt.

Giờ cũng vậy.

Theo chỉ dẫn của Trần Hòa Bình, Lâm Huyền cứ nhìn chăm chú vào màn hình đầy tuyết trắng đó, khiến mắt vô cùng mỏi và thậm chí nhiều lần chảy nước mắt.

Nhưng Trần Hòa Bình nhiều lần nhắc nhở hắn:

"Không được nhắm mắt, phải nhìn chăm chú, nhìn thẳng vào nó."

Lâm Huyền đành phải nghe theo.

Trên màn hình toàn là những tiếng lạo xạo của các đốm trắng, phủ kín cả khung hình. Thỉnh thoảng mới lộ ra vài đốm đen không bị phủ bởi các đốm trắng, nhưng tỷ lệ đốm trắng chiếm ít nhất 95% toàn màn hình.

Cứ thế, Lâm Huyền nhìn chằm chằm vào những đốm trắng phát sáng đó suốt nửa giờ, hắn thực sự cảm thấy mình sắp mù……

Điều này chẳng khác gì nhìn thẳng vào mặt trời, khiến võng mạc bị tổn thương nghiêm trọng.

Ngay cả khi nhắm mắt, hắn vẫn thấy toàn bộ những đốm trắng còn sót lại; chưa nói đến khi mở mắt, tầm nhìn của hắn hoàn toàn bị che khuất bởi những vệt sáng lưu lại trên võng mạc, làm cho hắn không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, vì mọi thứ đều bị phủ một lớp tuyết trắng.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Khi Trần Hòa Bình xác nhận xong, ông liền kéo rèm cửa ra, chỉ vào bầu trời sao bên ngoài:

"Nào, Lâm Huyền! Đến đây nhìn bầu trời sao bên ngoài đi!"

Lâm Huyền chớp đôi mắt gần như mù lòa của mình, đi tới bên giường và nhìn lên bầu trời đêm tối tăm với những ngôi sao lấp lánh:

"Những ngôi sao này thì có gì đáng xem, vừa nãy mới——"

Đột nhiên.

Lâm Huyền mở to mắt, ngạc nhiên.

Bầu trời sao bình thường phải có nền đen và những chấm sáng trắng.

Nền đen là không gian vũ trụ, còn những chấm sáng trắng là ánh sáng phát ra từ các ngôi sao xa xôi.

Nhưng bây giờ!

Do võng mạc của hắn vừa bị cháy rát bởi màn hình trắng, hắn

nhìn thấy——

[Nền vũ trụ màu trắng, những ngôi sao màu đen!]

Đây là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu, giống như một ảo giác thị giác……

"Âm bản của vũ trụ."

Lâm Huyền khẽ nói.

Màu đen biến thành màu trắng, và màu trắng biến thành màu đen, giống như tấm phim của máy ảnh cũ; tất cả màu sắc đều bị đảo ngược.

Đảo ngược……

Lật ngược……

Trong khoảnh khắc, dòng suy nghĩ của Lâm Huyền được khai mở.

Nếu mọi thứ đều biến thành âm bản.

Bầu trời đêm đen biến thành trắng,

Những ngôi sao trắng biến thành đen,

Sự giãn nở của vũ trụ trở thành sự co rút,

Thời gian trôi về phía trước trở thành đảo ngược,

Chương 1919: Âm bản (3)

Chương 1919: Âm bản (3)

Các thiên hà quay ngược lại, các ngôi sao lạnh đi, đó là ngày tận thế của vũ trụ! Toàn bộ vũ trụ sẽ bị hủy diệt!

Đồng thời, nếu mọi thứ đều ngược lại, chẳng phải……

[Lớn nhất sẽ trở thành nhỏ nhất, và nhỏ nhất sẽ trở thành lớn nhất?!]

"Đúng rồi! Chính là âm bản của vũ trụ!"

Trần Hòa Bình vô cùng kích động:

“Lâm Huyền, cậu cũng đã nhìn ra rồi phải không? Nếu mọi thứ đều đảo ngược, thì nhỏ nhất sẽ trở thành lớn nhất, và lớn nhất sẽ trở thành nhỏ nhất!”

“Hóa ra đây chính là ý nghĩa của số 42, chúng ta có thể tìm ra đơn vị nhỏ nhất của vũ trụ, điều đó đồng nghĩa với việc đã tìm ra vũ trụ lớn nhất!”

Lâm Huyền xoa cằm:

“Nhưng manh mối này không thể trực tiếp giúp chúng ta giải quyết vấn đề ánh sáng trắng hủy diệt; một khi vũ trụ xuất hiện âm bản, tức là tất cả mọi thứ sẽ bị đảo ngược, và đó là dấu chấm hết, vũ trụ sẽ sụp đổ trở lại điểm kỳ dị ban đầu.”

“[Có lẽ chúng ta có thể thông qua việc tạo ra âm bản vũ trụ để hủy diệt toàn bộ vũ trụ, nhưng lại không thể giải quyết riêng biệt ánh sáng trắng hủy diệt này.]”

Hả?

Lâm Huyền bỗng nhiên nhận ra điều gì đó.

Thông qua việc đảo ngược tất cả, để hủy diệt vũ trụ?

Không đúng!

Có cách rồi!

Có cách!!

Hắn nheo mắt, ngước nhìn bầu trời lần nữa.

Lúc này, võng mạc của hắn đã hồi phục sau tổn thương, nhìn lên bầu trời sao vô tận, nền đen với những ngôi sao sáng, lần này trông lại đặc biệt đẹp đẽ.

“Ông nghĩ sao, trong vũ trụ này, có bao nhiêu nền văn minh cao cấp đang chú ý đến chúng ta?”

“Chắc không nhiều đâu.”

Trần Hòa Bình lắc đầu:

“Trái Đất nằm ở một vị trí quá hẻo lánh trong vũ trụ, bản thân dải Ngân Hà đã rất xa xôi rồi, mà chúng ta lại ở rìa hẻo lánh nhất của Ngân Hà. Ngoại trừ nền văn minh Đóng Cọc, tôi nghĩ sẽ không có nhiều nền văn minh cao cấp chú ý đến chúng ta.”

Tuy nhiên.

Lâm Huyền cũng lắc đầu:

“Chưa chắc.”

“Nền văn minh Đóng Cọc có thể thông qua cơ chế đặc biệt để giám sát nguy cơ mà Einstein đã tính ra từ số 42; tôi tin rằng trong

vũ trụ này chắc chắn có những nền văn minh còn cao cấp hơn nền văn minh Đóng Cọc, mạnh mẽ hơn nhiều, những nền văn minh đó sử dụng loại vũ khí nào, ở trạng thái nào, chúng ta thậm chí không thể tưởng tượng nổi."

"Nhưng tôi tin chắc rằng… những nền văn minh cao cấp hơn đó chắc chắn có những phương thức tiên tiến để theo dõi số 42, và giám sát những mối nguy hiểm tiềm tàng cấp độ vũ trụ."

"Ông thử nghĩ xem, Trần Hòa Bình tiên sinh, nếu một nền văn minh thấp kém, giống như loài người chúng ta, tự ý tạo ra âm bản của vũ trụ, chẳng phải sẽ kéo toàn bộ vũ trụ xuống mồ theo sao?"

Trần Hòa Bình nhún vai:

"Vấn đề là, cậu làm thế nào để tạo ra âm bản của vũ trụ?"

"Thật ra, dù lùi một bước mà nói, âm bản của vũ trụ cũng chỉ là một khái niệm giả thuyết. Liệu thời gian có thực sự chảy ngược không? Liệu vũ trụ có thực sự sụp đổ không? Liệu mọi thứ có thực sự trở nên ngược lại không?"

Lâm Huyền nhắm mắt lại.

Hắn nhớ về lần ngồi trên thiết bị xuyên thời không, nhìn thấy những cảnh như đèn kéo quân.

Đó chính là một quá trình từ vụ nổ điểm kỳ dị cho đến sự sụp đổ.

Trong đó còn có nhiều đoạn montages khó hiểu.

Nhưng nhìn lại bây giờ……

Có vẻ như mỗi cảnh đều chứa đựng ý nghĩa sâu xa.

"Tôi nghĩ là có."

Lâm Huyền mở mắt:

“Nhưng vẫn cần thêm nhiều manh mối, cậu và Lưu Phong phải tiếp tục điều tra thêm, chúng ta cần nắm bắt ngay cách để… kích hoạt [âm bản vũ trụ]!”

……

Cùng lúc đó, tại Brooklyn, trời thu mát mẻ.

CC đang cưỡi trên lưng ngựa Bruce, phi nhanh qua khu rừng. Tay phải của cô nhanh như chớp, rút súng từ thắt lưng với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, nhắm vào ba quả dại trên cành cây phía trước——

Pằng pằng pằng!

Không thể nhìn rõ động tác ngắm bắn, ba quả đỏ trên không trung nổ tung ngay lập tức, nước ép bắn tung tóe khắp nơi.

“Rất tốt.”

Người cha đáng kính của cô đứng sau, vỗ tay nhẹ nhàng:

“Có thể bắn trúng ba mục tiêu nhỏ trong khi di chuyển với tốc độ cao và địa hình gập ghềnh như vậy, quả thực rất giỏi, không hổ là con gái ta.”

CC thúc chân vào bụng ngựa.

Bruce, đã quá quen thuộc, ngay lập tức quay đầu, chở CC đi bộ chậm rãi đến trước mặt người đàn ông.

“So với VV thì vẫn còn kém xa.”

CC nhảy xuống lưng ngựa, vừa vuốt ve bờm của Bruce, vừa nhìn cha mình nói:

“Bảy năm trước, cũng tại nơi này, VV trong tình trạng mất trí nhớ mà vẫn có thể hạ gục ba kẻ xấu chỉ bằng một phát bắn vào đầu.”

“Sau đó VV đã dạy cho con rất nhiều kỹ thuật, rất nhiều mẹo. Con từng nghĩ chỉ cần tập luyện nhiều hơn là có thể trở thành một xạ thủ như VV, nhưng giờ con mới nhận ra… so với VV, con vẫn còn cách xa lắm.”

“Tốc độ và độ chính xác của chú ấy vượt xa con rất nhiều, giờ đây con đã chạm tới giới hạn của mình, nhưng vẫn không thể bằng VV bảy năm trước, huống chi là VV ở thời kỳ đỉnh cao khi đã phục hồi trí nhớ?”

Chương 1920: Âm bản (4)

Chương 1920: Âm bản (4)

Người cha của CC mỉm cười.

Cô lắc đầu:

“Đã đủ rồi.”

“Dù sao kẻ thù của con cũng không phải là VV, con sẽ không bao giờ phải chiến đấu với VV. Trình độ bắn súng như vậy đã đủ rồi. Ít nhất thì ta nghĩ… nó đủ để giúp con vượt qua hành trình dài, đến Đông Hải Long Quốc để tìm chiếc két sắt đó.”

!?

Nghe vậy, CC lập tức mở to mắt:

“Ba đồng ý rồi!”

Cô vội chạy tới, nắm lấy cánh tay của cha:

“Ba nói phải giữ lời đấy! Không được cản con nữa!”

“Yên tâm đi.”

Cha cô xoa đầu cô, mỉm cười:

“Con phải hiểu rằng, trước đây ba và mẹ luôn ngăn cản con đi Long Quốc tìm VV, đó là vì chúng ta lo lắng cho sự an toàn của con.”

“Thực ra, từ bảy năm trước, ta đã nghe ra ý định của VV tiên sinh muốn đưa con đi. Nhưng khi đó con mới chỉ mười một, mười

hai tuổi, làm sao ba và mẹ có thể yên tâm để con đi theo ngài ấy chứ?"

"Không phải là ta không tin vào nhân phẩm của VV tiên sinh, mà là khi đó con vẫn còn nhỏ, chưa đủ trưởng thành, chưa hình thành được cái nhìn đúng đắn về cuộc sống, chưa biết rõ mình muốn sống như thế nào. Vì vậy… ta đã giả vờ không hiểu ý của VV tiên sinh và giữ con ở lại bên cạnh."

"Giờ đây con đã lớn rồi, 19 tuổi, kỹ năng và khả năng bắn súng của con cũng đã rất tốt. Ba và mẹ nghĩ rằng, con có quyền và đủ khả năng để quyết định cuộc đời mình."

"Vì thế, lần này ba mẹ sẽ không ngăn cản con nữa. Nếu con vẫn muốn đến Đông Hải Long Quốc, muốn tìm chiếc két sắt mà VV tiên sinh đã để lại, để khám phá xem lời nói của ngài ấy có thật hay không… thì cứ đi đi."

Nói đến đây.

Cha của CC khẽ thở dài:

"Thực ra mẹ con vẫn không đồng ý để con đi Long Quốc, quãng đường quá xa xôi, hành trình dài như vậy, bà ấy vẫn rất lo lắng cho con."

"Tất nhiên, ba cũng vậy, không có người cha nào lại muốn để cô con gái mười mấy tuổi của mình dấn thân vào hành trình xa như thế. Nhưng… ba biết con đã lén luyện tập mở khóa, lén học cách phá mật mã, phải không?"

"Con luôn muốn xem bên trong két sắt có gì, muốn biết những lời nói kỳ quặc của VV có nghĩa là gì… Trong khi VV không nói cho con mật mã, thì con chỉ có thể tự mình tìm cách phá giải."

Thật là lòng cha mẹ bao la.

Vì chuyện CC kiên quyết muốn đến Đông Hải Long Quốc, trong những năm qua gia đình cô cũng không ít lần mâu thuẫn.

Nhưng CC hiểu được sự lo lắng của cha mẹ.

Vì vậy, nhiều năm nay cô mới miệt mài luyện tập bắn súng, lén lút học hỏi các thợ thủ công để học kỹ năng phá mật mã, và đối chiếu bản đồ thế giới cổ xưa để vạch ra lộ trình.

Cô chưa bao giờ từ bỏ.

Cô luôn tin rằng, sẽ có một ngày cô đến được Đông Hải Long Quốc và mở chiếc két sắt đó, để xem những "quá khứ và sự thật" mà VV đã nói đến rốt cuộc là gì.

"Yên tâm đi, con sẽ không sao đâu."

CC nhìn cha, ánh mắt kiên định:

"VV không chỉ là ân nhân cứu mạng của chúng ta, mà còn là một người rất quan trọng đối với con. Dù chúng con chỉ ở bên nhau trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng chú ấy đã ảnh hưởng rất nhiều đến con, và con luôn theo đuổi bước chân của chú ấy."

"Dù chú ấy có là kẻ lừa đảo hay chiếc két sắt thực sự có chứa bí mật gì đó, dù sao đi nữa… con cũng muốn tự mình nhìn thấy; đây là một việc rất quan trọng đối với con, con muốn biết sự thật, và càng muốn biết câu trả lời giữa con và VV."

Nói xong, cô đỡ đầu chú ngựa Bruce:

"Bruce, cậu có muốn cùng tôi đi tìm VV không?"

"Hí!"

Bruce phấn khích hí vang.

Năm đó, khi được VV vuốt ve bằng súng trường tự động, nó

vẫn chỉ là một con ngựa non.

Trong bảy năm qua, nó luôn đồng hành cùng CC, chiến đấu cùng cô, luyện tập cùng cô, và còn lắng nghe cô tâm sự vào những đêm khuya thanh vắng.

Giờ đây nó đã trưởng thành, tất nhiên sẽ cùng cô đi tìm VV.

Đi tìm cái bóng ấy,

Đi tìm sự thật ấy,

Đi tìm câu trả lời ấy.

Tuy nhiên……

“Haha, Bruce thì thôi đi.”

Cha của CC bật cười sảng khoái, vỗ đầu chú ngựa:

“Từ Mỹ đến Long Quốc, quãng đường quá xa xôi, chúng ta không có máy bay hay tàu thủy đường dài. Con chỉ có thể đi về phía Bắc, băng qua eo biển Bering vào mùa đông khi nó đóng băng, rồi đi xuyên qua lục địa Á-Âu để đến Đông Hải Long Quốc. Bruce không thể đi cùng con đâu, nó sẽ chỉ trở thành gánh nặng của con thôi.”

CC nhăn mặt:

“Vậy chẳng lẽ con phải đi bộ sao?”

Cha cô lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa nhỏ, đặt vào tay cô.

CC cúi xuống nhìn:

“Đây là…?”

“Đây là chìa khóa của một chiếc xe máy chạy bằng pin hạt nhân.”

Cha cô nói nhẹ nhàng:

“Ta đã tốn không ít công sức, nhờ người từ rất xa đổi lấy nó.”

“Hãy để nó thay thế Bruce… và cùng con đến Long Quốc.”

Chương 1921: Âm bản (5)

Chương 1921: Âm bản (5)

Ông mỉm cười, rồi ôm lấy cô con gái đã trưởng thành, mạnh mẽ, dũng cảm và bướng bỉnh:

“Nếu gặp lại VV tiên sinh, nhớ gửi lời chào của ta đến ngài ấy.”

……

Mùa đông đi qua, mùa xuân đến, nhiệt độ dần tăng lên.

Các công trường xung quanh thành phố Đông Hải cũng dần dần bận rộn trở lại.

Rắc!

Tại một công trường khai thác nào đó, đột nhiên bắn ra một tia lửa, chiếc mũi khoan cứng rắn liền bị gãy đôi, văng xa vài mét.

“Chết tiệt!”

Nhân viên an toàn công trường đổ mồ hôi lạnh:

“Bên dưới này có thứ gì vậy, sao lại cứng đến thế?”

“Tôi không biết nữa.”

Người thợ điều khiển máy khoan mặt đầy ngạc nhiên:

“Cái khoan này khoan đá hoa cương còn vang lên âm thanh ầm ầm, hôm nay sao lại gặp đối thủ rồi, trở nên giòn thế này?”

Chủ thầu bước tới, vẫy tay:

“Gọi hai chiếc máy xúc đến đây, đào xung quanh thử xem bên dưới rốt cuộc là thứ gì!”

Sau một hồi bận rộn, cuối cùng thứ cứng rắn bên dưới đã được đào lên.

Đó là một chiếc két sắt vuông vức, sáng bóng như bạc, mặt trước có khắc bảng tên và một bánh xe mật mã.

“Hợp kim Hafnium.”

Nhân viên an toàn, người có kinh nghiệm phong phú, lập tức nhận ra:

“Chỉ có loại này dù chôn bao nhiêu năm vẫn mới tinh như vậy, nhưng mà… trong cái két sắt này rốt cuộc chứa thứ gì mà lại dùng hợp kim Hafnium để chế tạo, đúng là điên rồ.”

Không ngờ, càng đào xuống dưới, họ lại phát hiện ra nhiều két sắt hợp kim Hafnium nữa.

Từng chiếc két sắt còn nguyên vẹn, sáng bóng; càng đào càng nhiều, cuối cùng có ít nhất hàng trăm chiếc két sắt được chôn dưới đó.

Nhân viên an toàn lau mồ hôi:

“Tập trung thế này… không biết trước đây nơi này là chỗ gì, tốt nhất là báo cáo ngay cho ông chủ Lê.”

Chẳng bao lâu sau, Lê Thành nhận được thông tin và đến hiện trường khai quật.

Vài chiếc máy xúc và cần cẩu phối hợp làm việc, những chiếc két sắt hợp kim Hafnium được xếp ngay ngắn bên lề đường.

Lê Thành đi qua từng chiếc, kiểm tra từng cái một.

Tên trên bảng hiệu thì đủ loại, có tên của Long Quốc, cũng có tên của người nước ngoài, xem ra đây là sản phẩm từ trước siêu thảm họa năm 2504.

“Ơ?”

Ông ấy lau bụi trên bảng tên phía trước và nhìn vào cái tên khắc trên đó:

“【Lâm… Huyền?】”

……

Tại Đại học Rhine, trong phòng thí nghiệm.

Công việc đang chạy đua với thời gian, nghiên cứu về âm bản vũ trụ đã sắp đến hồi kết.

“Trong lịch sử, nhiều nhà khoa học đã cố gắng sử dụng máy gia tốc hạt lớn để va chạm các hạt vi mô, nhằm xem sau khi va chạm sẽ tạo ra loại vật chất gì.”

Lưu Phong đẩy xe lăn đến trước bảng đen trong phòng thí nghiệm:

“Điều này thực chất là quá trình liên tục tìm kiếm ‘cái nhỏ nhất’, phân tử có thể bị phân tách thành nguyên tử, bên trong nguyên tử có thể phân chia tiếp thành electron, neutron, proton và hạt nhân nguyên tử, và hạt nhân có thể tiếp tục bị phân tách.”

“Giống như việc bẻ một thanh sô cô la thành hai nửa không ngừng. Liệu có tồn tại thứ gì nhỏ nhất không? Có tồn tại thứ không thể bị phân chia nữa không?”

“Nếu có, thì đó sẽ là thứ nhỏ nhất. Nếu dùng đủ năng lượng để tác động lên đơn vị nhỏ nhất này, có khả năng sẽ kích hoạt

phản ứng lan tỏa từ vi mô đến vĩ mô, giống như một vụ va chạm ngược lại với toàn bộ vũ trụ, dẫn đến âm bản vũ trụ."

"Vì vậy, có hai điểm mấu chốt ——"

"1. Phải tìm ra đơn vị nhỏ nhất; 2. Cần đủ năng lượng để va chạm."

"Cần phải nói rõ rằng, 42 tuy là đơn vị nhỏ nhất của vũ trụ, nhưng nó không tồn tại trong thực tế, mà chỉ là một khái niệm siêu chiều... Trong vũ trụ mà chúng ta tiếp xúc được, khoảng cách nhỏ nhất vẫn là độ dài Planck."

"Vì thế, tôi mới nói, chúng ta phải tìm cách để đưa đơn vị nhỏ nhất 42 ra ngoài, tách biệt nó."

Cộc cộc cộc.

Lưu Phong viết xong chữ trên bảng, quay lại nhìn Lâm Huyền và Trần Hòa Bình:

"Vậy trong hai yêu cầu này, chúng ta có thể giải quyết cái nào trước?"

Lâm Huyền gãi đầu:

"Hình như cái nào cũng chưa giải quyết được."

"Tôi chợt nhớ lại, năm xưa Galileo đã gây ra siêu thảm họa, cũng nhờ vào va chạm hạt thời không... Liệu có điểm gì tương đồng không nhỉ?"

"Chỉ là vụ va chạm của Galileo không liên quan đến tầng 42, nếu không sức mạnh đã phải lớn hơn, đủ để đảo lộn cả vũ trụ."

Trần Hòa Bình đứng dậy.

Ông đi đi lại lại trong phòng thí nghiệm:

“Quả thật có điểm tương đồng thú vị… Va chạm hạt ở tốc độ cao chắc chắn có thể tạo ra năng lượng khổng lồ; nhưng vấn đề là, việc chế tạo máy gia tốc hạt lớn hiện giờ là điều không thể thực hiện với chúng ta, chưa kể dù là máy gia tốc hạt lớn hay va chạm hạt thời không, cả hai đều không đạt đến mức năng lượng cần thiết để kích hoạt âm bản vũ trụ.”

“Vì vậy tôi bổ sung thêm một điều kiện, muốn kích hoạt âm bản vũ trụ, ít nhất cần phải có va chạm ở cấp độ tốc độ ánh sáng.”

Chương 1922: Pháo hoa (1)

Chương 1922: Pháo hoa (1)

Lưu Phong lại cầm viên phấn điện tử, bổ sung điều kiện này vào bảng:

“Đó là, không chỉ phải tìm ra đơn vị nhỏ nhất 42 trong khái niệm siêu chiều; mà còn cần va chạm ở cấp độ tốc độ ánh sáng.”

“Chúng ta sẽ giải quyết từng bước… Trong thế giới vĩ mô của chúng ta, làm sao để tìm ra đơn vị nhỏ nhất 42? Đây là kích thước nhỏ hơn rất nhiều so với độ dài Planck, mà theo những gì chúng ta biết hiện tại, vật thể có kích thước nhỏ hơn độ dài Planck chỉ có các hạt thời không.”

Nghe đến hạt thời không, Trần Hòa Bình giơ tay:

“Tôi đã đọc qua tài liệu mà Jask, đồng đội cũ của các cậu, để lại. Hạt thời không nhân tạo của ông ấy rất thú vị.”

“Tôi nghĩ thế này, nếu chúng ta sử dụng hai hạt thời không để chồng lên nhau, đan xen, rối với nhau, liệu chúng ta có thể mượn các độ dài Planck khác nhau mà tạo ra được giá trị nhỏ nhất 42 không?”

“Đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta. Các vật chất trong vũ trụ hiện tại đều có độ dài Planck giống nhau, chỉ có hai hạt thời không từ hai thời không khác nhau mới có thể giao thoa bằng những độ dài Planck khác nhau.”

“Nhưng… thật đáng tiếc, tất cả hạt thời không của Jask, ngoại trừ một hạt để lại trên Trái Đất làm bộ thu, thì những hạt khác

đều đã được gửi vào không gian. Hạt thời không mà Lâm Huyền từng để trong Ngân hàng Thái Mỗ cũng đã mất tích trong siêu thảm họa năm 2504."

"Xem ra, bước đột phá khó khăn mà chúng ta vừa tìm được lại trở thành một ngõ cụt."

Haizz.

Lâm Huyền ngả người ra sau:

"Giá mà tôi có thể tìm thấy cái két sắt của mình thì tốt biết mấy."

Cộc cộc cộc.

Trong căn phòng thí nghiệm yên tĩnh, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Hiệu trưởng Lưu, ông có ở trong không?"

"Tôi đây."

Lưu Phong trả lời:

"Vào đi."

Cánh cửa phòng thí nghiệm được đẩy ra, Lê Thành bước vào:

"Tôi nghe nói ông ở đây, vì việc này khẩn cấp nên tôi đến trực tiếp tìm ông."

Lưu Phong ngồi thẳng dậy trên xe lăn:

"Chuyện gì vậy?"

Tuy nhiên.

Lê Thành không nhìn ông.

Thay vào đó, ông quay sang nhìn Lâm Huyền và chỉ ra ngoài:

“Chúng tôi vừa đào được rất nhiều két sắt hợp kim Hafnium ở công trường phía nam… Cậu có muốn đi xem không?”

Ngày 29 tháng 8 năm 2624, 00:00.

Đèn đường mờ nhạt chớp tắt liên tục, cả con phố không có một bóng người, không có cửa hàng nào mở cửa, cũng chẳng có bất kỳ âm thanh nào.

CC, mặc một bộ đồ đen bó sát, liếc nhìn đồng hồ:

“Đã đến lúc hành động rồi.”

Cạch.

Cô lắp đạn vào súng, cài vào thắt lưng; sau đó lắp đạn vào một khẩu súng ngắn khác, giấu trong tóc và buộc lại bằng một dải ruy băng đỏ, cuộn tóc lên cao.

Vậy là, sau bao năm chờ đợi, hành trình kéo dài hơn nửa năm đến Đông Hải Long Quốc, những ngày tính toán và chuẩn bị tỉ mỉ… cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Ngân hàng Thái Mỗ là một ngân hàng rất mới, chỉ vừa mới thành lập vài tháng trước.

Theo lý mà nói, khi cô gặp VV ở Brooklyn tám năm trước, ngân hàng này thậm chí còn chưa được thành lập.

Nhưng tại sao VV lại nói chắc chắn như vậy?

Nếu cô đến Long Quốc khi còn nhỏ, Ngân hàng Thái Mỗ này chắc chắn đã không tồn tại…

Cô không thể hiểu được.

Hơn nữa, điều càng khiến cô ngạc nhiên hơn là...

Trong những ngày qua, cô đã điều tra kỹ, và thấy ngân hàng này có hoạt động rất kỳ lạ, hay có thể nói là chẳng có hoạt động thực tế nào; trong kho của nó chỉ toàn là két sắt hợp kim Hafnium, không có một xu tiền nào.

Nhưng…

Những chuyện này giờ không còn quan trọng nữa.

Tất cả những bí ẩn sẽ được giải đáp vào đêm nay.

CC kiểm tra lại bộ công cụ phá mật mã của mình, hạ thấp người, áp sát bức tường và chạy nhanh về phía Ngân hàng Thái Mỗ ở bên kia đường.

“Ơ?”

Giữa đường, cô dừng lại và mở to mắt, không thể tin nổi.

Sao lại thế này.

Cửa Ngân hàng Thái Mỗ mở toang! Đèn sáng trưng!

Không thể nào.

Vào giờ này, ngân hàng tuyệt đối không thể hoạt động, chưa nói đến việc đại sảnh sáng choang nhưng lại không có một vị khách nào, thậm chí không có bảo vệ, hoàn toàn trống rỗng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Tình huống kỳ lạ này khiến CC cảnh giác, cô lập tức rút súng từ thắt lưng, sẵn sàng trong tay.

Tạch.

Tạch.

Tạch.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô từ từ tiến về phía cửa Ngân hàng Thái Mỗ.

Chính xác.

Lần này cô nhìn kỹ, bên trong Ngân hàng Thái Mỗ quả thật không có một ai.

Là cái bẫy sao?

Cũng không đúng, nếu là bẫy thì cần gì phải làm rõ ràng đến vậy?

CC tiến rất chậm, áp sát vào tường.

Rồi trong một khoảnh khắc nhanh như chớp, cô lách mình vào đại sảnh, tìm chỗ ẩn nấp và giơ súng hướng về phía hành lang——

……

Vẫn không có ai.

“Lạ thật.”

Cô nhíu mày, từ từ đứng dậy, tiếp tục tiến về phía hành lang bên trong.

Đèn vẫn sáng rực.

Cứ như thể cô không phải đến để cướp ngân hàng mà là tham dự một bữa tiệc.

Chương 1923: Pháo hoa (2)

Chương 1923: Pháo hoa (2)

Đến cuối hành lang.

Kho lưu trữ của ngân hàng, nơi thường có hệ thống an ninh cực kỳ nghiêm ngặt, giờ đây cũng mở rộng cửa, đèn xanh thông suốt, như thể mời chào cô bước vào.

CC mím chặt môi, chạm vào bộ công cụ phá khóa sau lưng.

Thật quá kỳ lạ.

Nhưng…

Vì cô đã đến đây, và đây là một việc vô cùng quan trọng đối với cô, cho dù đó là một cái bẫy, cô cũng phải vào xem mới được.

Cô cầm chặt khẩu súng bằng cả hai tay, cẩn thận bước vào kho của Ngân hàng Thái Mỗ.

Không có người, không có âm thanh, chẳng có gì cả.

Trong kho chỉ có duy nhất hàng trăm chiếc két sắt bằng hợp kim Hafnium được gắn trên tường.

Từng chiếc một, đều đều, ngăn nắp.

Xem ra, đến thời điểm này, VV vẫn chưa nói dối.

CC cũng thả lỏng cảnh giác, không còn để ý đến tiếng bước chân của mình nữa, bắt đầu đi dạo giữa các két sắt, tìm kiếm chiếc két mà VV đã nói, chiếc “khắc tên Lâm Huyền”.

Việc này không tốn nhiều công sức, cô nhanh chóng tìm thấy mục tiêu.

Bởi vì…

Trong khi tất cả két sắt trong kho đều đóng kín, chỉ có duy nhất một chiếc két sắt đang mở hờ, rất nổi bật.

CC bước đến gần, nhìn vào bảng tên sáng bóng bằng hợp kim Hafnium trên két sắt:

【Lâm Huyền】.

Quả nhiên, khắc tên Lâm Huyền.

“Chậc, học kỹ thuật phá mật mã và mở khóa lâu vậy mà chẳng được dùng gì cả.”

CC lẩm bẩm.

Dù sao thì đây cũng không phải tin xấu.

Nếu phải phá mật mã cơ học với tám bánh răng, không biết cô sẽ mất bao lâu, mặc dù không rõ việc két sắt mở sẵn có phải do VV cố tình hay không… nhưng dù sao, cũng giúp cô tiết kiệm rất nhiều công sức.

“Bên trong cái két sắt này, rốt cuộc chứa gì nhỉ?”

Tim CC đập mạnh, cô nắm chặt tay cầm của két sắt.

Tám năm trời,

Khoảng cách 14.000 km từ Brooklyn đến Đông Hải,

Tất cả quá khứ và sự thật mà VV đã nói,

Cuối cùng cũng sẽ được hé lộ vào lúc này!

Cô nghiến chặt răng và kéo mạnh cửa két sắt——

Giây tiếp theo.

Cô hoàn toàn sững sờ:

“Trống không?”

Cô hít một hơi thật sâu:

“Sao lại có thể trống không được?”

Chiếc két sắt bạc to lớn hoàn toàn trống rỗng!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Có phải thứ bên trong đã bị ai đó lấy đi trước rồi không?

Hay là... tất cả chỉ là một lời nói dối, và thực sự từ đầu trong két sắt không có gì cả?

Cô nhìn xuống bên dưới.

May mắn thay, không phải hoàn toàn trống không.

Dưới đáy két sắt có một tấm thẻ giấy màu trắng, trên đó có những dòng chữ viết tay gọn gàng.

CC đưa tay lấy tấm thẻ giấy và nhìn vào dòng chữ viết trên đó:

“Lên tòa nhà cao nhất ở Đông Hải, tôi đang chờ cô trên tầng thượng.”

Cô chớp mắt:

“Đây là... lời nhắn của VV sao?”

Sau đó, cô quay đầu nhìn về phía ngoài kho của Ngân hàng Thái Mỗ, vẫn sáng rực nhưng không một bóng người.

CC siết chặt tấm thẻ giấy và bước ra ngoài.

……

Thành phố Đông Hải không có nhiều tòa nhà cao tầng, hầu hết chỉ là những tòa nhà năm, sáu tầng thấp bé.

Vì vậy, tòa nhà cao nhất không nghi ngờ gì nữa... chính là tháp đồng hồ Đông Hải nằm không xa Ngân hàng Thái Mỗ.

Từ bất kỳ hướng nào nhìn, đó đều là tòa nhà cao nhất và nổi bật nhất ở thành phố Đông Hải.

Người ta nói rằng tháp đồng hồ này được xây dựng vài năm trước, ban đầu với ý tưởng là một đài tưởng niệm để kỷ niệm sự đoàn kết của người dân Đông Hải, cùng nhau xây dựng thành phố.

Sau khi rời Ngân hàng Thái Mỗ, CC chạy nhanh về phía tháp đồng hồ, chẳng mấy chốc đã đến chân tháp.

Nhìn từ xa thì không cao lắm.

Nhưng khi đứng trước mặt, cô mới thật sự cảm nhận được sự to lớn của tòa tháp, ít nhất phải cao đến bảy, tám mươi mét; trong thời đại năng suất lao động thấp này, có thể xem nó như một "tòa nhà chọc trời".

CC ngước nhìn lên kim đồng hồ.

Thời gian hiện tại là 00 giờ 31 phút 17 giây, kim giây vẫn đang quay liên tục.

Trên tầng thượng...

Người đã để lại lời nhắn trong két sắt đang chờ cô trên đó.

CC không chần chừ, chạy vào bên trong tháp, sử dụng thang máy đơn giản và ấn nút, trong khi dây cáp từ từ kéo thang máy

lên. Cuối cùng, cô đến tầng thượng và đẩy cửa ra.

Két...

Tiếng kêu khàn khàn của chiếc khóa bị gỉ sét.

Ánh trăng chiếu qua khung cửa, từ từ lan tỏa.

Cô nhấc chân phải, bước ra ngoài sàn lạnh lẽo, đến bệ rộng của sân thượng.

Có bóng dáng một người đàn ông.

Anh ta đang tựa vào lan can, ngước nhìn bầu trời đầy sao rực rỡ.

“VV?”

CC khẽ gọi.

Nhưng khi người đàn ông trẻ quay lại, CC lập tức nhận ra mình đã nhận nhầm người.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi với khuôn mặt sạch sẽ, không có mái tóc dài, không có bộ râu rậm, cũng không có sự từng trải của VV.

Đây chắc chắn không phải VV.

Bởi vì... anh ta quá trẻ, không hề phù hợp với độ tuổi của VV.

Hiện tại VV ít nhất cũng phải 50 tuổi mới đúng.

“Anh là ai?”

CC đứng thẳng người, quan sát chàng trai trẻ trước mặt.

Chương 1924: Pháo hoa (3)

Chương 1924: Pháo hoa (3)

Anh ta cao lớn, và điều khiến CC cảm thấy không an toàn là anh đang ôm một chiếc nồi cơm điện mới toanh, sự kết hợp quá tương phản này làm cô bất an.

“ANh là ai?”

CC hỏi lại lần nữa:

“VV đâu? Anh có quen biết VV không?”

Lâm Huyền ôm chặt chiếc nồi cơm điện, nhìn cô gái trước mặt, người mà hắn đã gặp rất nhiều lần nhưng cô lại hoàn toàn không nhận ra hắn:

“Quả nhiên, không có mảnh ghép ký ức đúng là rắc rối, tôi thậm chí không biết bắt đầu từ đâu.”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

CC nhíu mày, hoàn toàn không hiểu những lời lẽ khó hiểu của chàng trai này.

Nhưng cô cũng không bận tâm lắm.

Cô chỉ tay về phía chiếc nồi cơm điện mà hắn đang cầm:

“Lời nhắn trong két sắt là anh viết đúng không? Chiếc nồi cơm điện này chính là thứ đã được đặt trong két sắt?”

“Nếu anh không phiền... liệu tôi có thể xem nó được không?

Nó rất quan trọng với tôi, tôi sẽ không tranh giành với anh, tôi chỉ muốn biết bên trong rốt cuộc là gì.”

“Tất nhiên không có vấn đề gì.”

Lâm Huyền vuốt ve nắp nồi cơm điện bóng loáng:

“Nhưng... cô có thể đợi vài phút được không?”

.....

Tại Đại học Rhine, trong phòng thí nghiệm tuyệt mật.

Lưu Phong ngồi trước bàn thí nghiệm, nhắm mắt, thở đều đặn.

Trên bàn thí nghiệm có hai thiết bị: một là đồng hồ thời không hiển thị số liệu về đường dây thế giới, và một chiếc khác chỉ là đồng hồ điện tử thông thường.

Phía sau Lưu Phong, Trần Hòa Bình đứng đó, căng thẳng như đối mặt với kẻ thù.

Ánh mắt ông không thể rời khỏi màn hình của chiếc đồng hồ điện tử, thời gian hiện tại hiển thị:

[29 tháng 8, năm 2624, 00:39:57]

“Chỉ còn lại hai phút thôi.”

Ông lại liếc nhìn chiếc đồng hồ thời không, trên đó số liệu vẫn ổn định ở mức 0.0002184.

Điều này có nghĩa là, đường dây thế giới không có bất kỳ thay đổi nào, tương lai không có gì thay đổi, và kết cục của ánh sáng trắng hủy diệt vẫn chưa thể bị đảo ngược.

“Liệu kế hoạch của Lâm Huyền... có ổn không đây?”

Trần Hòa Bình cảm thấy lo lắng.

“Tôi tin tưởng cậu ấy.”

Lưu Phong nhắm mắt, giọng nói vô cùng bình tĩnh:

“Lâm Huyền chính là kiểu người như vậy. Từ khi chúng tôi gặp nhau 600 năm trước, tôi đã luôn tin rằng cậu ấy là một người lãnh đạo xứng đáng.”

“Dù có người không nghĩ vậy, nhiều người cũng không nghĩ vậy, cho rằng Lâm Huyền có đủ loại thiếu sót... nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Những phẩm chất mà cậu ấy có được là điều không ai khác có thể sánh được; và chính những phẩm chất này quan trọng hơn nhiều so với kiến thức, trí thông minh hay mưu lược. Chính vì những điều này... mà cậu ấy có thể làm được những việc mà người thường không thể, tạo ra những kỳ tích mà không ai có thể tin nổi.”

“Vì vậy, hãy ngước nhìn bầu trời, Hòa Bình.”

Lưu Phong nhìn qua cửa sổ, ánh mắt dán vào tháp đồng hồ cao nhất của thành phố Đông Hải, ánh mắt sắc bén:

“Đây sẽ là lần đầu tiên con người... mở mắt trước vũ trụ sâu thẳm.”

.....

Bầu trời đêm đầy sao.

Vẫn như thường lệ.

Vẫn như đêm của hàng tỷ năm trên Trái Đất, bất biến theo thời gian.

“Chờ vài phút sao?”

Trên tháp đồng hồ Đông Hải, CC nhìn vào đồng hồ trên tay mình, thời gian hiện tại là 00:40:12:

“Phải chờ đến khi nào nữa?”

“Không lâu đâu.”

Lâm Huyền khẽ cười:

“Tất cả các diễn viên đã vào vị trí, chỉ chờ bức màn cuối cùng được kéo lên thôi.”

?

“Anh đang nói cái gì vậy?” CC có chút mệt mỏi với cuộc trò chuyện không đầu không cuối này.

“Cô cứ coi như nghe cho vui thôi.”

Lâm Huyền cúi đầu:

“Chiếc nồi cơm điện này lẽ ra phải nằm trong két sắt, chờ cô đến lấy; nhưng rất tiếc, bên trong có thứ tôi rất cần, nên tôi đã mở nó trước.”

“Ban đầu trong nồi cơm điện chỉ có một hạt thời không, nhưng bây giờ có hai hạt, và chúng đang xoắn lại với nhau; nhìn có vẻ như chúng chồng lên nhau, nhưng thực ra có một chút rất nhỏ, nhỏ đến mức phóng đại cả vũ trụ lên cũng không thể thấy được, sự sai lệch giữa chúng.”

“Điều này tạo ra nhiều khoảng cách siêu nhỏ, được gọi là 42, khoảng cách và cấu trúc nhỏ nhất giữa các hạt thời không.”

CC nhìn chằm chằm vào chiếc nồi cơm điện trong tay hắn:

“Những điều anh nói, có liên quan gì đến tôi không?”

“Tất nhiên là có.”

Lâm Huyền ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt CC:

“Chuyện này liên quan đến tất cả mọi người trong vũ trụ. Hiện tại, mọi người đã quen với vũ trụ đen, các ngôi sao trắng, vũ trụ giãn nở và không gian tuyệt đối lạnh giá.”

“Nhưng nếu... [mọi thứ đảo ngược lại thì sao?] Vũ trụ trở thành màu trắng, các ngôi sao thành màu đen, toàn bộ màu sắc đều bị đảo ngược; và không chỉ màu sắc, mà cả tính chất, nhiệt độ, hướng, thậm chí thời gian cũng sẽ đảo ngược, và vũ trụ sẽ bắt đầu co lại. Không ai có thể thoát khỏi điều đó.”

CC cười nhạt:

“Câu chuyện của anh cũng thú vị đấy, nhưng chuyện này chỉ xảy ra trong giấc mơ thôi.”

“Chưa chắc đâu.”

Lâm Huyền nhún vai:

“Từ góc độ vật lý, để kích hoạt âm bản của vũ trụ, cần phải có một nguồn năng lượng khổng lồ tấn công đơn vị nhỏ nhất của vũ trụ. Khi đó... từ vi mô sẽ lan ra vĩ mô, phản ứng này nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, và cả vũ trụ sẽ ngay lập tức bị lật ngược.”

Chương 1925: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (1)

Chương 1925: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (1)

“Tuy nhiên, việc tấn công bằng năng lượng khổng lồ không dễ dàng gì, ít nhất là không thể thực hiện được trên Trái Đất. Nhưng trùng hợp làm sao, có ai đó tốt bụng đã gửi tặng Trái Đất một vũ khí tốc độ ánh sáng, giờ chỉ cần giống như đánh bi-a, quả bóng trắng đã sẵn sàng, chỉ chờ cú đánh từ vũ khí tốc độ ánh sáng này.”

CC không thể nghe thêm nữa.

Cô nâng cổ tay, nhìn vào đồng hồ:

[00:41:58]

“Xin lỗi.”

Cô ngẩng đầu lên:

“Tôi thật sự không hiểu những câu chuyện kỳ quặc của anh.”

“Không sao.”

Lâm Huyền không quan tâm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

“[Cô không hiểu cũng không sao, nhưng có những người sẽ hiểu; họ có thể không bận tâm đến Trái Đất nhỏ bé này, nhưng không thể không quan tâm đến vũ trụ duy nhất này.]”

Cạch.

Kim giây của tháp đồng hồ đứng thẳng.

Thời gian vừa vặn chạm đến——

[00:42:00]

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc.

Bầu trời đêm hóa thành ban ngày, vô số tia sáng trắng lấp lánh nở rộ trên bầu trời!

Không.

Đó không phải là bầu trời.

Mà là nơi cao hơn cả bầu trời, đột nhiên xuất hiện hàng ngàn, hàng vạn mặt trời [va chạm] với một rào chắn vô hình, bị chặn lại một cách cứng rắn, và nổ tung thành những màn pháo hoa chiếu sáng cả vũ trụ!

Pháo hoa.

CC ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn hàng vạn màn pháo hoa rực rỡ như phép màu nở rộ trên bầu trời... Đây rõ ràng là giữa đêm đen, nhưng toàn bộ thế giới ngay lúc này sáng rực như ban trưa.

Cô sững sờ quay lại.

Bầu trời phía sau lưng cô cũng không khác gì.

Pháo hoa.

Pháo hoa, pháo hoa, pháo hoa!

Đây là những màn pháo hoa rực rỡ nhất thế giới, là những màn pháo hoa lộng lẫy nhất trong vũ trụ!

[00:42:01]

[00:42:02]

[00:42:03]

……

Kim giây của tháp đồng hồ tiếp tục chuyển động, bước sang một phút mới, một ngày mới.

Trong tiếng tạch tạch tạch của kim giây.

Lâm Huyền tiến bước, đi đến trước mặt CC.

“Thật vui khi lại gặp cô, CC.”

Nhìn cô gái vẫn chưa phản ứng kịp, Lâm Huyền mỉm cười, đưa chiếc nồi cơm điện trong tay cho cô, đặt nó vào vòng tay cô:

“Tôi không nhớ rõ đây là lần thứ mấy tôi gặp cô, tôi đã gặp nhiều phiên bản của cô, đã chào cô nhiều lần vào buổi sáng, buổi trưa và buổi tối.”

“Nhưng đây là lần đầu tiên tôi gặp cô ở tuổi 20. Bất kể sau này cô chọn con đường nào, dù sau này cuộc đời cô ra sao, thì trước khi nói bất cứ điều gì khác, tôi vẫn muốn gửi đến cô lời chúc đã nợ suốt 600 năm…”

“Chúc mừng sinh nhật!”

“Làm sao anh biết được…?”

CC nhìn người đàn ông trước mặt, một lúc vẫn chưa thể phản ứng lại.

Làm sao anh ta biết tên và ngày sinh của mình?

Quan trọng hơn là...

“Chuyện vừa rồi trên bầu trời là sao?”

CC ngẩng đầu nhìn.

Bầu trời giờ đã hoàn toàn yên tĩnh, mọi pháo hoa và ánh sáng trắng đã biến mất, chỉ còn lại ánh trăng và dải ngân hà như thường lệ.

“Vẫn có ai đó đã ra tay.”

Lâm Huyền mỉm cười:

“Mặc dù không biết là ai, nhưng sắp gặp rồi, tôi đã nghe thấy tiếng của nó.”

Nói xong, hắn đặt chiếc nồi cơm điện vào tay CC:

“Bên trong này, tôi đã xem qua rồi, nhưng việc cô có muốn xem hay không, và sau khi xem xong sẽ lựa chọn thế nào… đều là quyền của cô, cô phải tự quyết định.”

Nói xong, hắn quay người bước về phía phòng thang máy.

“Này!”

CC ôm chặt nồi cơm điện, quay người lại, nhìn theo bóng lưng người đàn ông:

“Anh rốt cuộc là ai? Anh biết rõ mọi chuyện về tôi như thế, anh có quan hệ gì với VV? Có phải VV nhờ anh ở đây đợi tôi không?”

Tuy nhiên.

Bóng lưng người đàn ông chỉ vẫy tay và biến mất vào trong thang máy.

"…"

CC không khỏi cảm thấy bối rối:

"Thật kỳ quặc."

Cô vẫn không hiểu được tại sao người đàn ông mà cô mới gặp lần đầu lại biết rõ về cô như vậy.

Cố gắng nhớ lại.

CC đột nhiên nhận ra một chi tiết bị bỏ qua—

Giọng nói của người đàn ông này rất giống với VV!

Cô ngạc nhiên nhận ra điều này hơi muộn.

Nhưng cũng không thể trách cô...

Vì người đàn ông này trẻ hơn VV rất nhiều, ngay từ lần đầu nhìn thấy, cô đã không liên tưởng đến VV.

Hơn nữa, trong vài phút ngắn ngủi tiếp xúc, quá nhiều chuyện kinh ngạc đã xảy ra, khiến đầu óc cô luôn trong trạng thái sốc, không kịp nghĩ đến mối liên hệ giữa người đàn ông này và VV.

"Không thể nào là VV được."

CC cảm thấy suy nghĩ của mình đi vào ngõ cụt.

Dù bóng lưng của người đàn ông có đôi chút giống VV, nhưng tuổi tác là điều không thể thay đổi; VV chắc chắn phải ở độ tuổi tương đương với cha cô, không thể trẻ như người đàn ông vừa rồi.

"Về khoản nói linh tinh và kể những chuyện khó hiểu, anh ta

cũng khá giống VV đấy chứ.”

Cô chớp mắt.

Rồi lại nghĩ về pháo hoa đã chiếu sáng cả thế giới vừa nãy.

Thật ra, nếu phải nói thẳng...

Đó hoàn toàn không phải pháo hoa.

Đầu tiên, nó ở quá cao; không giống như pháo hoa nổ trên bầu trời, mà như thể diễn ra trong không gian vũ trụ.

Chương 1926: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (2)

Chương 1926: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (2)

Pháo hoa nào có thể bay đến độ cao như vậy?

Rõ ràng là không thực tế.

Thứ hai, những pháo hoa đó quá sáng, cũng quá dày đặc.

Khoảnh khắc vừa rồi khiến CC có cảm giác như toàn bộ vũ trụ đang tắm trong ánh sáng trắng, và Trái Đất dường như sắp bị tan chảy.

Nhưng không hiểu sao.

Khi nhìn thấy những pháo hoa bất thường đó, CC không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có một cảm giác ấm áp lạ lùng, một cảm giác thân quen, một cảm giác xúc động và an lành không thể lý giải.

Mọi thứ thật khó hiểu.

Giống như việc cô gặp người đàn ông lạ mặt lần đầu, nhưng lại có cảm giác như đã quen biết từ lâu, từ rất lâu, và đã xa cách lâu ngày.

CC thu ánh mắt khỏi bầu trời đầy sao xinh đẹp, quay người nhìn về phía cửa thang máy còn đang hé mở.

Cô lắc đầu.

Quyết định không suy nghĩ về chuyện này nữa.

Dù sao nghĩ cũng không thông, tốt hơn là cô nên xem VV đã để lại cho mình thứ gì.

“Tất cả câu trả lời, mọi quá khứ và sự thật.”

CC vừa lẩm bẩm lại câu nói của VV, vừa nhìn kỹ chiếc nồi cơm điện trong tay.

Chiếc nồi cơm điện này rõ ràng là một sản phẩm của thời đại trước.

Nhưng điều kỳ lạ là, mọi chi tiết trên nó đều còn rất "mới", từ lớp nhựa, vỏ sắt, cho đến những nhãn dán trên đó, tất cả đều sáng bóng như vừa được sản xuất.

Làm sao có công nghệ nào có thể khiến thời gian không ảnh hưởng đến chiếc nồi cơm điện này, giữ cho nó luôn mới như vậy?

CC xoay chiếc nồi cơm điện một vòng, và phát hiện ra công tắc nằm ngay ở phía trước, rất dễ tìm.

Cô dùng ngón tay cái nhấn mạnh vào công tắc—

Cạch.

Nắp nồi cơm điện bật mở, một ánh sáng xanh nhạt dịu dàng chiếu lên mặt CC, ấm áp và đầy bí ẩn.

Cô cúi đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy ở giữa nồi cơm điện, một quả cầu nhỏ màu xanh đang lơ lửng, bề mặt không ngừng nhảy múa các tia điện tích.

Quả cầu nhỏ dường như bị giữ lại bên trong nồi cơm điện.

Bề mặt của nó rung chuyển bởi các tia điện nhỏ nhấp nhô, bên

trong còn có một lõi năng lượng đang không ngừng va chạm vào bề mặt quả cầu, mỗi lần va chạm lại tạo ra một làn sóng gợn xanh.

CC đổi góc nhìn, tiếp tục quan sát.

Rồi cô phát hiện...

Bên dưới quả cầu điện nhỏ màu xanh còn có một mảnh giấy nhỏ đã được gấp đôi hai lần.

Có lẽ...

Những chữ viết trên mảnh giấy đó mới chính là trọng tâm, là thông điệp mà VV thực sự muốn để lại cho cô.

CC cẩn thận, trước tiên dùng tay áo chạm nhẹ vào quả cầu điện nhỏ màu xanh, để thử xem liệu nó có nguy hiểm không.

Sau khi xác nhận an toàn.

Cô hít một hơi thật sâu, đưa tay vào nồi cơm điện, chuẩn bị lấy mảnh giấy nhỏ từ đáy lên.

Tuy nhiên.

Ngay khoảnh khắc bàn tay cô chạm vào quả cầu điện xanh!

Bịch.

Một tiếng vang trầm đục.

Giống như bị một cú búa nặng giáng vào tim, đầu CC ngả mạnh ra sau!

Ngay sau đó, đồng tử của cô rung lên, toàn thân căng cứng, một lượng lớn ký ức không thuộc về cô bất ngờ tràn vào tâm trí, vô số hình ảnh như đèn kéo quân hiện lên trước mắt cô—

Phì cười.

Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc của một cô gái vang lên, cô ấy rút khẩu súng ép vào sau đầu người đàn ông, nhìn qua chiếc mặt nạ Ultraman về phía một Ultraman khác:

"Nếu tôi không giết hắn ta, người chết vừa rồi sẽ là anh; hắn ta vốn định giết hết tất cả các người để độc chiếm tài sản, không phải người tốt gì đâu."

.

"Trong đời tôi, chỉ từng thấy một người có kỹ thuật bắn súng ngang ngửa với anh, cả hai người đều có cùng phong thái khi ra tay."

Cô gái tháo mặt nạ trên mặt xuống:

"Giọng nói của người đàn ông đó rất giống với anh, nên hôm nay tôi mới sẵn sàng hợp tác với anh, nếu không... tôi đã chẳng đến với anh rồi."

.

"Bây giờ, anh thật sự rất giống với VV."

Cô gái nhìn người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, nhìn anh ta như một cỗ máy giết chết người kiểm tra tại bãi phế liệu, hoàn toàn phớt lờ máu bắn ra... cô cắn nhẹ môi:

"Bởi vì biểu cảm trên gương mặt các anh, mang lại cho người ta cảm giác y hệt nhau, một nỗi buồn khó tả."

.

"Dám nhảy từ máy bay xuống mà không chút do dự, anh cũng được xem là một người đàn ông rồi đấy."

Cô gái đang dùng dao mở đường trong rừng, những dây leo bị chặt đứt từng sợi một khi lưỡi dao vung lên:

"Từ giây phút anh nhảy theo cô ấy từ trên máy bay, anh đã không còn gì phải hối tiếc rồi, đừng bận tâm chuyện cuối cùng anh có cứu được cô ấy hay không... điều đó không còn quan trọng nữa."

"Nếu có một người đàn ông sẵn sàng vì tôi mà nhảy từ máy bay xuống, bất chấp nguy hiểm tính mạng để cứu tôi... thì tôi đương nhiên sẽ sẵn lòng hy sinh tất cả cho người đó, thậm chí cả mạng sống."

.

"Cảm ơn anh đã dạy tôi khiêu vũ, nếu lần sau có cơ hội gặp lại anh, tôi sẽ chủ động mời anh nhảy. Nhưng nếu chúng ta không bao giờ gặp lại nữa..."

Chương 1927: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (3)

Chương 1927: Két sắt và mảnh giấy nhỏ (3)

Cô gái vẫy tay với người đàn ông trước mặt, mở đôi mắt đầy tiếc nuối:

"Thì tôi xin gửi lời chúc anh buổi sáng tốt lành, buổi trưa tốt lành... và buổi tối tốt lành."

.

"Sau khi anh nhắc, tôi đã nhận ra rằng, trong tất cả các mảnh ký ức của tôi, không hề có ký ức nào sau tuổi 20; điều này có nghĩa là trong mọi thế giới, tôi đều chết vào ngày cuối cùng của tuổi 19."

"Tôi vẫn còn trẻ mà, cuộc sống ở tuổi 19 thật ngắn ngủi, nếu có thể, tất nhiên tôi muốn sống qua tuổi 20, để nhìn ngắm thế giới thêm một chút."

"Nhân tiện, tôi cũng muốn nhận thêm một món quà sinh nhật nữa. Tôi rất mong được nhận một màn pháo hoa dành riêng cho tôi, điều này đã luôn tồn tại trong tâm trí tôi như một nỗi ám ảnh."

Người đàn ông trước mặt mỉm cười, nhảy xuống từ bồn hoa, nhìn cô gái:

"Nếu một ngày nào đó, tận cùng của thế giới không còn là tận cùng nữa... tôi sẽ tặng cô một màn pháo hoa rực rỡ nhất."

"Và vào giây đầu tiên của 00:42, tôi sẽ nói với cô... Chúc mừng

sinh nhật!"

.

“Chào Lâm Huyền học trưởng! Em là sinh viên năm nhất năm nay, em tên là Sở An Tình!”

Cô gái cười rất ngọt ngào, đôi mắt cong như trăng non, hai lúm đồng tiền nhỏ hiện rõ trên khóe miệng:

“Hì hì, anh cứ gọi em là An Tình được rồi~ Nói thật thì em vừa mới nhớ ra… em đã gặp anh trước đây rồi!”

.

“Vậy thì để em trả lại bức tranh này cho anh nhé, học trưởng.”

Cô gái gấp bức tranh phác họa giống hệt mình lại và đưa cho anh:

“Chắc hẳn… cô gái này là người rất quan trọng và khó quên đối với anh phải không? Anh nhớ giữ bức tranh này cẩn thận nhé.”

.

“Nếu vậy, chúng ta hãy trao đổi quà nhé!”

Cô gái nắm lấy tay của hai chàng trai, ba bàn tay xếp chồng lên nhau:

“Chúng ta hẹn nhau từ nay về sau, mỗi sinh nhật đều phải tặng quà cho nhau nhé! Như vậy, mỗi dịp sinh nhật, ít nhất có thể đảm bảo là sẽ nhận được hai món quà rồi!”

“Mọi người là bạn tốt của nhau, đương nhiên phải cùng nhau chúc mừng cho đến sinh nhật cuối cùng của cuộc đời rồi!”

.

Cô gái nhón chân, treo bức tranh phác họa vừa mới hoàn thành lên tường, rồi bước lùi lại một bước để quan sát.

“Lâm Huyền học trưởng, rốt cuộc là anh đã vẽ bức phác họa này khi nào vậy?”

“Là anh vẽ nó để lấy được lời khai của Quý Lâm, dùng tình cảm để thuyết phục anh ta sao? Hay là… anh đã vẽ nó từ trước nhưng không muốn tặng cho Quý Lâm, nên mới giả vờ nói rằng không có thời gian để vẽ?”

Cô gái chống cằm, nhìn bức tranh phác họa màu nước với ba người bạn hòa hợp, tươi đẹp, rồi lắc đầu:

“Chắc chắn là anh đã vẽ nó từ trước, phải không?”

.

“Mọi người thường nói rằng, nội hàm của hài kịch là bi kịch, nhưng có lẽ đó là điểm tốt của một người không quá thông minh như em. Em rất khó nhìn ra cái gọi là bi kịch bên trong của hài kịch, em chỉ có thể hiểu được những thứ ở bề mặt, và mỗi lần đều bị những bộ phim hài đó chọc cười sảng khoái.”

“Hì hì, thực ra mẹ em cũng hay nói rằng em là một người không có tâm cơ, trong mắt chỉ toàn những điều tốt đẹp, nghĩ gì làm đó, không bao giờ nghĩ đến hậu quả. Nhưng đôi khi em cảm thấy... như vậy cũng không tệ! Có thể là do em may mắn, hoặc gặp toàn những người tốt, nhưng dù sao đi nữa... sống vui vẻ chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời mà!”

Cô gái bước lên bậc thềm bằng ngọc trắng, đứng cao trên trung tâm của thế giới này.

Cô dang rộng cánh tay, hướng về bầu trời, hướng về ánh trăng, hướng về cả thế giới, giống như Lucy trong Titanic ôm lấy biển cả, kiêu hãnh đứng thẳng:

“You jump, I jump!”

.

“Lâm Huyền học trưởng, anh còn nhớ tối hôm đó, anh đã nói với em rằng anh mãi không tìm ra câu trả lời cho một câu hỏi không?”

Cô gái lau vết máu và nước mắt trên mặt, hít hít mũi:

“Em đã nói với anh rằng, em sẽ viết một mảnh giấy nhỏ và để vào trong két sắt.”

“Em bảo rằng mảnh giấy này, không sợ người khác nhìn thấy, không sợ người khác sao chép, không sợ ai đó mở két sắt trước anh… chỉ cần anh nhìn thấy mảnh giấy này, anh sẽ lập tức hiểu được liệu thế giới có thật hay không.”

“Lúc đó em đã trăn trở rất lâu, không biết nên viết gì lên mảnh giấy, không biết nội dung gì có thể lừa dối kẻ thù, lừa dối đạo diễn, lừa dối cả thế giới, nhưng chỉ có anh mới hiểu.”

Cô gái đứng dậy, ánh mắt kiên định, đưa tay ra phía trước:

“Đưa em một tờ giấy và một cây bút... em sẽ viết cho anh!”

.

“Mỗi người sống ở Brooklyn đều có giấc mơ được đến Manhattan.”

Cô gái nghèo ngồi trên chiếc thùng gỗ ở bến tàu, đung đưa đôi chân, nhìn về những tòa nhà chọc trời vươn cao chạm mây ở bờ bên kia:

“Nhưng chẳng thể đi được.”

Cô buồn bã nhìn dòng nước chảy xiết:

“Anh thấy cây cầu Brooklyn đó chứ? Nó trông như một cây cầu, nhưng thực ra, nó là một bức tường, một bức tường cao không thể vượt qua giữa Brooklyn và Manhattan.”

“Đồng thời, nó cũng là bức tường mà chúng tôi... mãi mãi không thể vượt qua.”

Chương 1928:

Chương 1928:

“Ngày 28 tháng 3 năm 2024... quả là một ngày xa xôi. Nhưng anh nói đúng, ước mơ vẫn nên có, nhỡ đâu thực hiện được thì sao?”

Cô gái cười khúc khích, hứa một cách nghiêm túc:

“Nếu một ngày nào đó, tôi thực sự có cơ hội lên không gian, tôi sẽ không bao giờ quên anh.”

“Để cảm ơn anh vì chiếc xúc xích hôm nay... tôi nhất định sẽ mang về từ không gian một món quà để tặng anh!”

.

“Lâm Huyền, giờ tôi tin rồi, anh đúng là biết phép thuật.”

Người đàn ông phía trước quay đầu lại khi đang lái xe máy:

“Lái xe máy thì đâu cần phép thuật, cây cầu Brooklyn đã ở đó 100 năm rồi, cũng không phải tôi biến nó ra.”

Cô gái ngồi cúi người xuống ghế sau xe máy.

Cô ôm chặt lấy eo Lâm Huyền, áp khuôn mặt đẫm nước mắt vào lưng anh, vào chiếc áo dạ đen:

“Nhưng đối với tôi, đây chính là phép thuật, là điều tuyệt vời nhất trên thế giới.”

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói:

“Gặp được anh... là may mắn lớn nhất trong cuộc đời tôi.”

.

“Tôi sẽ dùng cơ hội duy nhất trong đời để ước một điều ước.”

Trên đỉnh tòa nhà Empire State, cô gái cầu nguyện như đang đọc thần chú.

Những bông tuyết xoay tròn quanh cô, tựa như các nàng tiên đang cùng cô hát lên, thực hiện nghi thức chỉ có một lần trong đời của mỗi cô gái.

Cô gái áp chặt bàn tay của người đàn ông, truyền hơi ấm:

“Mong rằng Lâm Huyền có thể chiến thắng tất cả, cứu lấy tất cả, sở hữu tất cả…”

“Trở thành vị cứu tinh thực sự!”

.

“Điệu nhảy zombie rất đơn giản mà, anh cứ nhảy theo tôi là được! Trời ạ, thử học một lần đi! Đơn giản lắm, anh thông minh thế này, chắc chắn chỉ cần học một lần là sẽ biết ngay!”

Tiểu thư ma cà rồng nhỏ lộ ra đôi răng nanh dễ thương, khuôn mặt ửng đỏ vì rượu, kéo tay người đàn ông bước vào sàn nhảy:

“Hôm nay tôi sẽ dạy anh nhảy điệu zombie, lần sau có dịp, anh có thể dạy tôi những điệu nhảy khác nhé!”

.

“Tôi sẽ không đi đâu, tối qua tôi không ngủ ngon, tôi sẽ ở đây chờ anh về.”

Cô gái nghe tiếng bước chân của người đàn ông xa dần, nhanh

chóng bật dậy khỏi giường, len lén chạy ra ngoài, chạy thẳng đến cửa hàng đồng hồ trên phố.

“Tôi muốn chiếc này, chiếc... chiếc rẻ nhất.”

Cô gái nắm chặt trong tay tờ 20 đô la nhàu nát, nghiến răng, đặt tờ tiền lên quầy:

“Nhân tiện, anh có thể cho tôi mượn một cây bút và một tờ giấy được không?”

Cô nhận tờ giấy trắng từ chủ tiệm, xé một nửa và nhanh chóng viết lời nhắn:

“Từ mai, giờ mùa hè sẽ kết thúc, đừng quên chỉnh đồng hồ chậm lại một giờ nhé~”

.

“Tuyệt quá! Chúng ta đã hứa rồi đấy, anh phải giữ lời hứa đó!”

Cô bé vô cùng vui sướng khi thấy người đàn ông đồng ý.

Cô kéo tay phải của người đàn ông:

“Móc nghéo nhé!”

Hai ngón tay út của hai người, một lớn một nhỏ, móc vào nhau, cô bé nhìn vào mắt người đàn ông, cười khúc khích:

“Móc nghéo rồi, chúng ta là một gia đình rồi nhé! Mãi mãi không bao giờ chia lìa!”

……

……

……

Gió đêm Đông Hải thổi qua sân thượng của tháp đồng hồ, thổi tung mái tóc bên má CC, thổi vào đôi mắt đẫm nước, thổi khô những giọt nước mắt cô kìm nén bấy lâu.

Những cô gái, những cô gái, những cô gái.

Tất cả đều là cô, đều là cùng một người.

Những người đàn ông, thực ra cũng chỉ là một người.

Năm 1952, Lâm Huyền là [Brook·Lynn] của cô;

Năm 2024, Lâm Huyền là [học trưởng] của cô;

Năm 2504, Lâm Huyền là [khán giả] của cô;

Năm 2616, Lâm Huyền là [VV] của cô;

Năm 2624, Lâm Huyền là [chiến hữu] của cô...

CC thở gấp, toàn thân run rẩy.

Đặc biệt là bàn tay phải đang thò vào nồi cơm điện, run rẩy không kiểm soát, cô chậm rãi nhặt mảnh giấy nhỏ đã gấp lại từ đáy nồi, cầm nó lên trước mặt.

Khoảnh khắc này, không chỉ có thể nghe thấy nhịp tim của mình, mà còn nghe được nhịp tim của mỗi cô gái suốt 600 năm qua!

Ngón trỏ và ngón cái của cô từ từ mở ra, nhẹ nhàng trải phẳng mảnh giấy đã được niêm phong suốt 600 năm...

Và ngay khoảnh khắc nhìn thấy nội dung trên tờ giấy.

Cô không thể kìm nén thêm nữa.

Tuyến lệ vỡ òa, những giọt nước mắt to như hạt đậu thi nhau rơi xuống:

“Lâm Huyền…”

Cô ném tất cả mọi thứ đang ôm trong tay, xoay người và lao nhanh về phía thang máy trên tầng thượng—

“Đợi em với!!”

Rầm.

Chiếc nồi cơm điện chứa các hạt thời không rơi xuống đất, lăn đến bên bức tường.

Mảnh giấy nhỏ bị ném đi, rơi từ từ theo làn gió, cuối cùng, mặt chữ úp xuống đất.

Tiếng bước chân trong phòng thang máy dần dần xa.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Mọi thứ trở lại bình yên.

Ánh trăng đẹp đẽ, những ngôi sao lấp lánh, kim đồng hồ trên tháp kêu tạch tạch, tiếng ve từ xa vọng lại.

Phù…

Lại một cơn gió đêm thổi qua.

Cuốn tờ giấy trên mặt đất lên, xoay hai vòng trên không, rồi lật mặt còn lại.

Ánh trăng chiếu lên bề mặt tờ giấy.

Hai dòng chữ được viết bằng nét bút thanh thoát suốt 600 năm qua, vẫn trường tồn với thời gian:

**“Chúng ta chưa bao giờ lạc mất nhau

— Kể từ năm 1952. Brooklyn”**

Quyển 8 “Pháo hoa,” còn tiếp...

Chương 1929: Đường dây thế giới co thắt (1)

Chương 1929: Đường dây thế giới co thắt (1)

Hai ngày sau.

"Chính là chỗ này sao?"

Trần Hòa Bình đẩy xe lăn của Lưu Phong, đi theo sau Lâm Huyền đến một bãi cỏ.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Sau khi ánh sáng trắng hủy diệt kia bị chặn lại, trong đầu tôi bất ngờ xuất hiện một mốc thời gian và một địa điểm, kèm theo một chuỗi ký ức về hành trình đến đây… Đối phương đúng là chu đáo thật."

"Nó đã làm điều đó bằng cách nào?"

Trần Hòa Bình cau mày:

"Nếu nó có thể nhét ký ức vào đầu cậu, thì cũng có nghĩa là nó có thể làm nhiều điều đáng sợ hơn nữa, thậm chí hủy diệt cậu trong chớp mắt."

"Đúng vậy."

Lâm Huyền nói:

"Nó có hàng vạn cách để xử lý ánh sáng trắng, cũng có hàng

vạn cách để xử lý tôi, nhưng cuối cùng nó vẫn chọn cách chặn ánh sáng trắng, để tôi có thể lừa gạt tìm được sự trợ giúp."

"Điều này cho thấy, rất có khả năng mục tiêu của nó là số 42, bởi suy cho cùng… chỉ có hằng số vũ trụ 42 mới có giá trị như vậy."

Nói xong, hắn chỉ tay lên bầu trời:

"Nhìn kìa, nó đến rồi."

Lưu Phong và Trần Hòa Bình ngẩng đầu lên, nhìn thấy một quầng sáng rực rỡ hơn cả mặt trời xuất hiện trên bầu trời cao vút.

Ngay sau đó, quầng sáng vàng rực nhanh chóng hạ xuống, đáp xuống mặt đất, rồi biến hóa thành hình dáng một người đàn ông.

Lâm Huyền quan sát kỹ khuôn mặt và dáng vóc của người đàn ông ấy.

Có gì đó kỳ lạ khó tả.

Dường như là cố ý muốn giống con người, nhưng vì quá giống nên lại tạo ra cảm giác như trong “hiệu ứng thung lũng kỳ lạ” - càng nhìn càng khiến người ta rợn người.

Người đàn ông có ngũ quan sắc nét, lông mày rậm, mắt to, sống mũi cao, ánh mắt sắc sảo, như một bức tượng điêu khắc trong viện bảo tàng bỗng nhiên sống lại.

"Chào các bạn, những con người thông minh."

Người đàn ông điêu khắc cất giọng đều đều:

"Tôi từng tiếp đón mỗi cá nhân hiểu rõ về 42, nắm giữ chìa khóa hủy diệt vũ trụ, nhưng như các bạn – ép buộc chúng tôi phải ra tay bằng cách cùng chết một mất một còn thế này… thì là lần đầu tiên."

"Không còn cách nào khác."

Lâm Huyền nhún vai:

"Nền văn minh của nhân loại chúng tôi quá yếu kém, chỉ dựa vào các phương tiện thông thường thì không thể nào đánh bại nền văn minh Đóng Cọc; đừng nói đến chiến thắng, ngay cả việc nhìn thấy chúng còn là điều xa vời. Tôi thậm chí không biết liệu chúng có bực mình mà bắn thêm một vũ khí tốc độ ánh sáng khác vào chúng tôi không."

"Nhân tiện, làm thế nào mà các ông có thể chắn được ánh sáng trắng, thứ vũ khí tốc độ ánh sáng đó? Nếu chúng tôi có thể nắm vững kỹ thuật này, chắc chắn sẽ không phải ôm bom tự hủy để cùng chết nữa."

"Không khó để nắm bắt."

Người đàn ông điêu khắc chỉ cử động môi, còn các cơ mặt vẫn bất động:

"Đây cũng là một ứng dụng của chân lý vũ trụ 42, thuộc về một dạng vũ khí quy tắc, mặc dù nó vẫn vượt xa phạm trù hiểu biết hiện tại của các bạn. Nhưng chỉ cần suy nghĩ của các bạn đặt chân vào cánh cửa 42, việc hiểu các cách ứng dụng khác chỉ là vấn đề thời gian."

"Còn về vấn đề an toàn của nền văn minh các bạn, không cần lo lắng, tất cả các nền văn minh hiểu rõ chân lý 42 đều nằm trong phạm vi bảo vệ của Câu Lạc Bộ Chân Lý."

"Các bạn là nền văn minh đã vượt qua bài kiểm tra, là nền văn minh đạt được tư cách, và là nền văn minh xứng đáng được duy trì."

Trần Hòa Bình tiến lên phía trước:

"Vậy nên, hằng số vũ trụ 42, chính là một đề thi sao? Còn cái gọi là Câu Lạc Bộ Chân Lý mà ông nhắc đến là gì?"

Người đàn ông điêu khắc quay đầu, nhìn thẳng vào Trần Hòa Bình:

"Bất cứ khi nào có một nền văn minh hoặc cá nhân nào hiểu được chân lý vũ trụ 42, Câu Lạc Bộ Chân Lý sẽ gửi đến họ một thư mời, cùng nhau bảo vệ sự cân bằng và ổn định của vũ trụ."

"Có rất nhiều cách để thấu hiểu 42, và cũng rất nhiều phương thức để vận dụng nó. Tuy các bạn chỉ vừa nhìn thấy một góc nhỏ của nó, nhưng xét theo tuổi đời của nền văn minh các bạn, đó đã là thành tựu đáng kể."

"Một chủng loài không có truyền thừa ký ức, truyền đạt thông tin bằng cơ quan âm thanh, thật khó tin rằng có thể đạt đến mức độ này."

"Tôi đã quan sát các bạn từ rất lâu rồi, từ trước khi cái mà các bạn gọi là nền văn minh Đóng Cọc phát hiện ra, tôi đã quan sát rồi."

Lưu Phong ngước đầu từ trên xe lăn lên:

"Có thể kể cho chúng tôi nghe về nền văn minh Đóng Cọc và về thiên niên trụ được không?"

Người đàn ông điêu khắc quay lại nhìn Lưu Phong, trả lời lưu loát, không hề ngập ngừng:

"Nền văn minh Đóng Cọc mạnh hơn nền văn minh nhân loại của các bạn rất nhiều, thuộc về tầng lớp cao cấp, họ đã thành thạo sử dụng vũ khí tốc độ ánh sáng, có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng; nhưng về mặt nghiên cứu chân lý vũ trụ 42, họ vẫn không thể đột phá, không thể bước vào cánh cửa của chân lý."

"Trong suốt sáu nghìn năm, nền văn minh Đóng Cọc luôn giao chiến với một nền văn minh khác, hai bên ngang sức ngang tài, không ai có thể chiếm được lợi thế trước đối phương, cũng như sợ bị tấn công bất ngờ trên dòng thời gian của nhau… vì thế cả hai nền văn minh này, ngoài chiến trường chính diện, đều tìm kiếm những hành tinh và nền văn minh thích hợp để khóa chặt lịch sử… và đó chính là thiên niên trụ mà các bạn đã nhắc đến."

"Trái đất của các bạn không phải là địa điểm đầu tiên mà họ dựng thiên niên trụ, cũng không phải là địa điểm cuối cùng. Lúc này đây, họ đã tiếp tục dựng thiên niên trụ trên một nền văn minh cấp thấp khác, bắt đầu một vòng mới khóa chặt lịch sử."

Chương 1930: Đường dây thế giới co thắt (2)

Chương 1930: Đường dây thế giới co thắt (2)

Trần Hòa Bình giơ tay:

"Tôi có một câu hỏi."

Sau khi nhận được sự cho phép, ông ấy tiếp tục hỏi:

"Khóa chặt lịch sử, nếu dựa vào việc biến vật chất của thiên niên trụ thành năng lượng để khóa một dòng thời gian, chẳng phải đồng thời cả lịch sử của đối phương cũng bị khóa sao? Vì rốt cuộc, cả hai đều nằm trên cùng một dòng thời gian."

"Khóa chặt lịch sử như vậy thì có ý nghĩa gì? Cả hai bên đều không thể chiếm lợi thế."

Người đàn ông điêu khắc lắc đầu:

"Việc khóa chặt lịch sử bằng thiên niên trụ vốn là một biện pháp phòng thủ, chứ không phải công kích; nhiều nền văn minh cao cấp đều đang dựng thiên niên trụ, nhưng thông thường khoảng thời gian giữa các lần đóng cọc là khá dài, trung bình khoảng một nghìn năm mới dựng một trụ."

"Trụ thiên niên của Trái đất các bạn chính vì mật độ đóng cọc quá cao, nên chỉ sau sáu trăm năm đã trở nên không ổn định. Thực ra trong mắt những nền văn minh cao cấp hơn như chúng tôi, đây hoàn toàn là một hành động vô nghĩa."

"Thiên niên trụ đã đóng thì cũng có thể nhổ ra… trong vũ trụ,

mọi thứ đều có thể đảo ngược, bao gồm cả thời gian, không gian, vật chất, năng lượng, thậm chí là chính vũ trụ."

Trước ngực người đàn ông xuất hiện một vùng biển sao xanh thẳm.

Biển sao phun trào từ một điểm kỳ dị đang bùng nổ, rồi nhanh chóng thu lại thành một điểm kỳ dị màu trắng:

"Đây mới thực sự là chân lý của vũ trụ số 42. Hiểu biết của các bạn về số 42 hiện tại còn chưa đến nổi phần nhỏ nhất, chỉ có thể nói là hạt cát giữa biển trời mà thôi."

Mọi thứ đều có thể đảo ngược sao?

Thiên niên trụ có thể nhổ lên được ư?

Lâm Huyền bắt đầu thấy hứng thú:

"Nếu nhổ một thiên niên trụ đã khóa chặt lịch sử lên thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Sẽ gây ra sự co thắt của đường dây thế giới."

Người đàn ông điêu khắc đáp:

"Phần lớn các quy luật thời không mà các bạn biết đều bắt nguồn từ giai đoạn lịch sử đã bị khóa chặt. Thời không tự nhiên vốn rất linh hoạt, giống như những gì cậu đã trải qua năm 1952 vậy."

Thì ra là vậy.

Lâm Huyền giờ đã hiểu.

Không ngạc nhiên khi trước khi thiên niên trụ đầu tiên được dựng lên, mọi đường dây thế giới đều chung một "gốc rễ."

Lúc ở Brooklyn năm 1952, hắn đã từng đoán vậy, và giờ đây, điều đó đã được xác nhận từ lời của người đàn ông điêu khắc này.

【Nếu nhổ thiên niên trụ lên, liệu chúng ta có thể viết lại lịch sử đã bị khóa chặt không?】

"Tất nhiên là có thể."

Người đàn ông điêu khắc vẫn giữ khuôn mặt không biểu cảm:

"Có thể cậu vẫn chưa hiểu ý nghĩa của việc co thắt đường dây thế giới, và cũng chưa nắm được cách sử dụng đúng chân lý vũ trụ số 42, đây là một việc rất nguy hiểm."

Người đàn ông chăm chú nhìn Lâm Huyền:

"Vì vậy, đây chính là lý do tôi tìm đến cậu. Hy vọng cậu sẽ chấp nhận lời mời của chúng tôi, gia nhập Câu Lạc Bộ Chân Lý, nhận được sự chỉ dẫn đúng đắn, tuân thủ các quy tắc phù hợp và sử dụng sức mạnh của chân lý 42 vào đúng chỗ."

"Cậu sẽ học những quy tắc mới trong Câu Lạc Bộ Chân Lý, có những hiểu biết mới về chân lý... càng ở vị trí cao, trách nhiệm càng lớn, khi cậu phải bảo vệ nhiều thứ hơn, cậu càng cần phải có sức mạnh tương xứng."

Người đàn ông điêu khắc mặt không biến sắc:

"Đến cùng chết một mất một còn thế này, chúng tôi sẽ không cho phép tái diễn, vì lần sau chúng tôi sẽ loại bỏ mối hiểm họa từ trước."

"Tất nhiên, nếu cậu sẵn sàng gia nhập Câu Lạc Bộ Chân Lý, chúng tôi rất hoan nghênh. Dù vũ trụ bao la rộng lớn, nhưng những người đồng hành như chúng tôi không nhiều, chỉ vỏn vẹn 26 vị trí."

"Đặc biệt với một cá nhân thông minh đến từ nền văn minh thấp như cậu, chúng tôi sẽ dành sự quan tâm đặc biệt, tặng cậu một món quà chào mừng để giúp cậu nhanh chóng nắm bắt sức mạnh của chân lý vũ trụ 42."

Lâm Huyền nghiêng đầu.

Đây là quà tặng cho người mới sao?

Thật ra ngay từ đầu, hắn đã không có ý định từ chối Câu Lạc Bộ Chân Lý này.

Thứ nhất, nói cho cùng thì chính Câu Lạc Bộ Chân Lý đã ra tay chặn ánh sáng trắng, cứu lấy Trái Đất.

Thứ hai, việc gia nhập câu lạc bộ này sẽ giúp hắn hiểu sâu hơn về chân lý vũ trụ 42, nắm giữ thêm nhiều vũ khí quy tắc và pháp tắc, nhờ đó có thể bảo vệ Trái Đất tốt hơn, làm được nhiều việc hơn.

Chỉ là…

Lâm Huyền chỉ sang phía Trần Hòa Bình bên cạnh:

"Ông có thể cho chúng tôi hai lời mời được không? Thực ra, chân lý 42 là do người này ngộ ra, tôi chỉ là người thực hiện cuối cùng mà thôi."

Đáng tiếc, người đàn ông điêu khắc lắc đầu:

"Chúng tôi tất nhiên sẽ lựa chọn người phù hợp nhất."

"Không sao."

Trần Hòa Bình chẳng mấy để tâm, vỗ vai Lâm Huyền:

"Đi đi, Lâm Huyền, thay chúng tôi nhìn thấy thế giới cao xa hơn nhé!"

Lâm Huyền gật đầu, đối diện với người đàn ông điêu khắc:

Chương 1931: Đường dây thế giới co thắt (3)

Chương 1931: Đường dây thế giới co thắt (3)

“Tôi đồng ý, sẽ gia nhập Câu Lạc Bộ Chân Lý.”

Người đàn ông điêu khắc nở một nụ cười vô cùng chuẩn mực. Từ tay ông ta, một quả cầu ánh sáng xanh nhỏ bay ra, tiến thẳng vào giữa chân mày của Lâm Huyền và lặng lẽ thẩm thấu vào.

“Đây là… hạt thời không?”

Lưu Phong nheo mắt lại.

Chính xác mà nói, đây là phiên bản thu nhỏ của hạt thời không, nhưng không rõ đó là gì.

Ngay khi quả cầu xanh nhỏ hoàn toàn hoà vào mắt Lâm Huyền...

Đôi mắt hắn...

Đồng tử lập tức biến thành màu xanh lam sáng, như những mảnh đá quý xanh biếc lấp lánh.

Hắn nhìn thấy…

Vô số số 42, kết thành vô số đường dây, vô số sợi dây, đan xen nhau thành một mạng lưới, như một cỗ máy dệt vĩ đại đang dệt nên thời gian và thế giới.

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng nhấc một sợi dây đứt.

Cảm giác thật kỳ diệu, rõ ràng trước mặt là hàng tỷ sợi dây, nhưng sợi dây hắn muốn tìm thì luôn có thể nắm bắt ngay lập tức.

Sợi dây bị đứt ấy nối liền với chiếc thùng rác hợp kim hafnium V.

Hắn lại đưa tay trái ra, nắm lấy đầu còn lại của sợi dây đứt, hai đoạn dây khớp vào nhau, đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng siết lại —

"Rá ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ c!!!!"

Trong nhà kho dưới lòng đất của Đại học Rhine, chiếc thùng rác hợp kim hafnium phủ đầy bụi bất ngờ giơ cao hai tay và lao thẳng ra ngoài cửa!

"Đây chỉ là bước khởi đầu, cậu còn rất nhiều điều phải học, hãy bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất."

Người đàn ông điêu khắc để lại câu nói cuối cùng, cơ thể ông ta phát ra ánh sáng vàng rực, vẫy tay chào:

"Chúng tôi rất mong đợi lần gặp tiếp theo với cậu. Tạm biệt."

Rồi.

Người đàn ông lại biến thành một quầng sáng trắng, bay thẳng lên trời, biến mất trong tầng mây.

Lâm Huyền chớp mắt.

Ánh xanh trong đồng tử biến mất, trở lại màu đen.

"Thật kỳ diệu."

Lâm Huyền nhìn đôi tay mình, khó tin rằng chỉ với việc nối một sợi dây đã đứt, hắn đã cứu sống được VV.

Ngay khoảnh khắc nắm giữ đầu dây, mọi thứ từ chiều không gian cao hơn hiện ra, từng chi tiết đều phơi bày rõ ràng.

“Thế nào?”

“Cảm giác ra sao?”

Lưu Phong và Trần Hòa Bình vội vàng tiến lại gần.

“Tuyệt vời.”

Lâm Huyền gật đầu:

“Nếu đây chỉ là phần cơ bản nhất, là ứng dụng sơ khai nhất của chân lý vũ trụ số 42... tôi thực sự khó hình dung được cảnh tượng sẽ ra sao nếu hoàn toàn lĩnh hội hết về số 42.”

“Nó đã cho cậu thứ gì vậy?”

Lưu Phong sốt sắng hỏi:

“Chẳng lẽ chính là năng lực mà ông ta vừa nói, có thể nhổ thiên niên trụ, đảo ngược thời gian, không gian, vật chất và năng lượng?”

“Gần như thế.”

Đôi mắt Lâm Huyền lại lóe lên ánh xanh:

“Tôi cũng không biết chính xác gọi năng lực này là gì, nhưng những điều ông vừa nói đều có thể làm được.”

“Vậy thì nhất định phải đặt cho nó một cái tên.”

Lưu Phong nói chắc chắn:

“Để tôi nghĩ xem... đã có thể nhổ thiên niên trụ thì cần phải có công cụ phù hợp và hình ảnh tượng trưng nữa, vậy thì gọi nó là

__”

“Chiếc cuốc thiên niên!”

Lâm Huyền và Trần Hòa Bình nhìn Lưu Phong đầy bất lực.

“Sao thế?”

Lưu Phong ngạc nhiên:

“Không thấy cái tên đó rất hợp à?”

“Thôi được.”

Lâm Huyền vốn không bận tâm, nhưng với Lưu Phong - tác giả của Dẫn luận về Hằng số vũ trụ, thì nhất định phải nể mặt:

“Vậy gọi nó là chiếc cuốc thiên niên đi.”

Hắn mở lòng bàn tay, nhìn vô số sợi dây và dây đàn trước mặt...

Đó là số mệnh và cuộc đời của vô số người, là lịch sử và quá khứ.

“Người đàn ông điêu khắc đã nói, thiên niên trụ có thể đóng xuống thì cũng có thể nhổ lên, vạn vật trong vũ trụ đều có thể đảo ngược.”

“Nếu vậy… chúng ta hãy nhổ hết những thiên niên trụ đã ghim chặt trong dòng lịch sử đi!”

Lâm Huyền, đôi mắt xanh sáng nhìn những thiên niên trụ ghim chết lịch sử, nhẹ nhàng nắm lấy những dây đàn gắn với chúng:

“Sự co thắt của đường dây thế giới sẽ bắt đầu từ đâu? Và sẽ co lại về phía nào?”

“Có lẽ sẽ co về phía này chăng?”

Trần Hòa Bình phỏng đoán:

“Suy cho cùng cậu đang đứng trên dòng thời gian này để nhổ thiên niên trụ, tôi chỉ tò mò rằng sau khi co thắt lại, thế giới sẽ thay đổi ra sao?”

“Sẽ không có thay đổi gì lớn.”

Lâm Huyền đáp:

“Tôi thấy rất rõ, ngay cả khi đường dây thế giới co lại, quá trình cũng vô cùng nhẹ nhàng, sẽ không có bất kỳ biến động đột ngột nào.”

“Tất nhiên rồi, giờ chúng ta có chiếc cuốc thiên niên, nên chúng ta có thể tùy ý thay đổi một số chi tiết. Khi nãy, vì đây là lần thử nghiệm đầu tiên nên tôi lo xảy ra vấn đề, đã chọn thùng rác VV làm vật thí nghiệm, kéo nó trở lại từ dòng thời gian.”

“Bên cạnh VV, chúng ta còn rất nhiều người bạn đã chết oan uổng, hy sinh trong cuộc chiến vượt thời không kéo dài 600 năm này.”

“Họ đều đã cống hiến rất nhiều cho thắng lợi này, cũng đều để lại nhiều tiếc nuối trong cuộc đời. Và bây giờ... chính là lúc chúng ta giúp họ bù đắp những tiếc nuối đó!”

Lâm Huyền siết chặt đôi tay.

Nắm lấy vô số dây đàn nối liền với những thiên niên trụ, hắn dùng sức kéo mạnh lên.

Dòng thời gian dâng trào không ngừng, những dòng chảy cuồn cuộn đổ về phía đông, thiên niên trụ bị nhổ lên, giải phóng hoàn toàn dòng sông tự do này:

“Đường dây thế giới, bắt đầu co thắt lại nào!”

Chương 1932: Về nhà (1)

Chương 1932: Về nhà (1)

Ánh sáng xanh lam trong mắt Lâm Huyền dần tắt.

Lưu Phong và Trần Hòa Bình nhìn quanh, không nhận thấy bất kỳ thay đổi nào có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng có một cảm giác lạ kỳ không thể giải thích.

Dường như có điều gì đó đã thay đổi, mà lại như chưa hề thay đổi; một số thứ vẫn như cũ, nhưng đồng thời cũng đã khác đi. "Đi thôi."

Lâm Huyền ra hiệu cho cả hai:

"Chúng ta về lại Đại học Rhine thôi, VV đang mắc kẹt trên bậc thang trong kho dưới lòng đất, tức đến nỗi lăn lộn trên sàn."

Ba người đi đến cổng trường Đại học Rhine, nơi cha mẹ và sinh viên tấp nập như dòng sông người.

"Sao hôm nay đông người thế?" Lưu Phong hỏi. Trần Hòa Bình mỉm cười:

"Hôm nay là ngày 1 tháng 9 mà, thầy hiệu trưởng Lưu ạ. Thầy nghỉ hưu lâu rồi, đừng nói là quên luôn cả ngày nhập học của tân sinh viên chứ?"

Trước cổng trường, Lê Thành trao vali cho Lê Ninh Ninh, khuôn mặt đầy vẻ luyến tiếc: "Con còn nhỏ thế này, đã vội đi học đại học làm gì?"

Bên cạnh, một người phụ nữ xinh đẹp bế đứa bé sơ sinh, vừa

cười vừa than:

"Anh nói gì thế, Ninh Ninh được tuyển thẳng vì tài năng đó, anh là bố thì phải vui mừng mới đúng chứ?"

"Nhưng mà nó còn nhỏ quá…" Lê Thành không yên tâm nhìn Ninh Ninh:

"Nếu không thích ứng được, con cứ về học lại cấp hai."

"Xí, con không về đâu!" Ninh Ninh bĩu môi nhìn Lê Thành: "Mất mặt chết đi được!"

Dì Lê cúi xuống, để Ninh Ninh sát lại gần đứa bé trong tay: "Ninh Ninh, chào tạm biệt em gái đi nào."

Ninh Ninh nhận lấy em gái, cười khúc khích, dụi dụi mặt mình vào gương mặt nhỏ bé của em:

"Phong Vũ~ mau lớn nhé! Chị sẽ mua đồ chơi cho em khi chị về nhà vào kỳ nghỉ!"

Sau đó, cô bé trả em gái lại cho mẹ, háo hức kéo vali chạy vào khuôn viên trường:

"Con đi đây! Ba mẹ cứ về từ từ nhé!"

Vừa mới vào cổng trường, vì quay lại nhìn, cô bé đâm sầm vào một cô gái mảnh khảnh với mái tóc ngắn.

Ninh Ninh nhanh nhẹn đứng vững, lấy hai bước nhỏ ổn định lại thân mình.

"Xin lỗi! Thật sự xin lỗi nhé!" Cô bé vội cúi người và đỡ cô gái lên.

Cô gái ấy tầm mười bảy, mười tám tuổi, là sinh viên đại học bình thường, lớn hơn Ninh Ninh vài tuổi. "Không sao, không sao."

Cô gái cũng hòa nhã, đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, rồi chú ý đến gương mặt non nớt của Ninh Ninh:

"Em bao nhiêu tuổi mà đã vào đại học rồi thế?"

"Em được tuyển thẳng mà." Ninh Ninh trả lời.

"Khoa nào thế?"

"Khoa Sinh học."

"Ế ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ "

Cô gái tỏ vẻ chán ngán:

"Em nghĩ gì mà lại chọn ngành học chẳng có tương lai này. Đã 2624 rồi mà còn học sinh học!"

Ninh Ninh bĩu môi:

"Nhưng em thích mà, hơn nữa, viện trưởng Hứa luôn khen em có năng khiếu nữa."

"Hừ."

Cô gái không mấy hào hứng:

"Ông ấy thì có tài cán gì, ông ấy nói em có năng khiếu mà em cũng tin à."

Ninh Ninh bắt đầu giận:

"Sao chị có thể nói xấu viện trưởng Hứa như thế! Chị có biết ông ấy giỏi thế nào không?"

"Sao mà không biết chứ?"

Cô gái khoanh tay lại:

"Ông ấy là ba chị mà!"

"Hả?"

Ninh Ninh ngớ người, không nói nên lời.

"Ôi chao, em cũng nhập học rồi, chắc không khuyên em đổi ý được nữa rồi."

Cô gái thở dài, xoa trán:

"Thôi nào, đi với chị. Chị đưa em đi làm thủ tục nhập học, rồi gặp ba chị để ông ấy quan tâm em nhiều hơn."

"Ơ… dạ."

Ninh Ninh nghĩ mình gặp quý nhân rồi, vui vẻ theo sau cô chị này.

"Em tên là gì nhỉ?"

Cô gái quay đầu hỏi.

"Lê Ninh Ninh."

"Ba lần số 0 á?"

Cô gái nghiêng đầu:

"Tên nghe rối lắm nha."

Cô đưa ngón cái chỉ vào mình:

"Chị tên là Hứa Y Y, cứ gọi chị là chị Y Y, có gì khó khăn thì tìm chị giúp nhé!"

"Vâng ạ."

Ninh Ninh gật đầu:

"Chị Y Y, chị cũng học khoa Sinh à?"

"Chị mà học Sinh á!"

Hứa Y Y kéo Ninh Ninh rẽ vào một hành lang: "Chị học Khoa Công trình."

"Sao chị lại chọn ngành đó vậy?"

"Em không biết cái mũ điện kích não đau thế nào đâu!" Hứa Y Y hừ một tiếng:

"Chị vừa thức dậy sau giấc ngủ đông, họ liền chụp cái mũ đó lên đầu chị để kích điện, đau chết chị! Khi đó chị đã quyết tâm sẽ cải tạo lại cái thứ này."

"Kìa, ba chị ở đằng kia rồi, mình đi nào!"

Trước tòa nhà giảng dạy, viện trưởng Hứa và Đỗ Dao đang đón tiếp tân sinh viên.

"Hôm nay sinh viên mới đông ghê." Đỗ Dao cảm thán:

"Toàn là những nhân tố trẻ mới đầy triển vọng, Đại học Rhine rồi sẽ ngày càng phát triển."

Viện trưởng Hứa cười:

"Không chỉ sinh viên mới nhiều đâu, giáo viên mới cũng không ít, nghe nói có một giáo viên mới về khoa của cô nữa đấy."

Chương 1933: Về nhà (2)

Chương 1933: Về nhà (2)

"Thế à."

Đỗ Dao đáp:

"Chuyện này tôi chưa rõ lắm, tôi chủ yếu phụ trách hành chính và kiêm nhiệm hiệu trưởng, các việc của khoa thì phó viện trưởng phụ trách."

"Bà hiệu trưởng Đỗ!"

Bất ngờ có tiếng gọi ngọt ngào từ phía sau.

"Chào em."

Đỗ Dao phản xạ trả lời, đồng thời quay người lại.

"Em là giáo viên mới của khoa, Đường Hân!"

"Đường..."

Đỗ Dao tròn mắt.

Nhìn cô gái trước mắt, người quen thuộc đến mức khiến cô xúc động – người con gái thiện lương với nụ cười luôn rạng rỡ.

"Em..."

Nước mắt Đỗ Dao bất chợt trào ra, ôm chặt lấy Đường Hân.

Lâm Huyền đẩy xe lăn của Lưu Phong, len qua đám đông, gió thu thổi bay mấy sợi tóc bạc còn lại trên đầu hắn, lại thêm hai sợi

nữa rụng xuống.

"Thật tốt."

Lưu Phong nhìn những người bạn cũ với nụ cười rạng rỡ:

"Đúng vậy, rất tốt."

“Phong Phong ~ ”

Tiếng gọi thân quen suốt 600 năm chưa nghe thấy lại vang lên khiến toàn thân Lưu Phong như hóa đá. Ông run rẩy ngẩng đầu lên.

Dưới gốc cây quế ở đằng xa, một cô gái hoạt bát đội mũ nồi đang vẫy tay điên cuồng về phía ông.

“Thất Thất…”

Lưu Phong hốt hoảng, đưa tay ôm lấy gương mặt đầy nếp nhăn của mình, rồi quay sang nhìn Lâm Huyền: “Lâm Huyền, cậu làm cái gì vậy!”

“Không phải lỗi của tôi đâu.” Lâm Huyền chỉ lên trời:

“Là ngôi sao tự rơi xuống thôi.”

Lưu Phong đỏ mặt vì sốt ruột:

“Nhưng tôi… tôi đã ngoài chín mươi rồi mà…”

“Đi đi!”

Lâm Huyền khẽ đẩy Lưu Phong từ phía sau, đẩy ông ra khỏi xe lăn. Cú đẩy này làm Lưu Phong sợ hãi!

Ông già với thân hình khẳng khiu làm sao chịu nổi cú ngã ấy cơ chứ!

Vậy mà, ông lại đứng vững một cách tự nhiên.

Lưu Phong nhìn cánh tay gầy gò, khô cằn của mình dần trở nên đầy đặn, săn chắc hơn; nếp nhăn trên khuôn mặt cũng dần biến mất, mái tóc mọc dày và lưng trở nên thẳng tắp.

“Các cậu đều trẻ lại, ở đúng độ tuổi đẹp nhất cho một cuộc tình.” Lâm Huyền cười, quẳng chiếc xe lăn sang một bên:

"Lần này... hãy bù đắp lại những điều còn tiếc nuối trước đây."

“Bò Cạp Tấn Công!”

Ngay khi Lưu Phong rời đi, Cao Dương đã xuất hiện, đẩy cái bụng về phía Lâm Huyền:

“Cậu làm sao mà đi đâu cũng không mang điện thoại theo thế? Sở Sơn Hà gọi điện tìm cậu đến cả tớ cũng bị dính vào đấy!”

“Ồ, ồ.” Lâm Huyền né tránh cú húc của Cao Dương:

“Chẳng phải vợ chồng bác Sở Sơn Hà và Tô Tú Anh mới thức dậy sau giấc ngủ đông hôm qua sao? Khôi phục nhanh thế à?”

“Đương nhiên là phải hào hứng rồi!” Cao Dương phẩy tay:

“Họ nói phải cảm ơn cậu thật lòng, mời cả bọn đến nhà ăn tối. Dì Tú Anh còn nhớ cậu thích ăn cá của dì ấy nấu nữa.”

“Đi thôi, tối nay chúng ta cùng đến đó. Sở Sơn Hà nói bố mẹ của cậu ấy từ Brooklyn cũng đến, còn mang nhiều đặc sản nữa!”

Lâm Huyền mỉm cười bất lực:

“Brooklyn có đặc sản gì chứ, không phải là… hot dog sao?”

“Sụt sịt.”

Cao Dương hít hà:

“Cậu nói thế làm tôi cũng đói rồi đây. Hay là chúng ta đến nhà bác Sở ngay bây giờ đi? Ăn chút đặc sản Brooklyn lót bụng trước.”

“Giờ chưa được đâu.”

Lâm Huyền lắc đầu, nhìn về phía kho dưới lòng đất của trường:

“Tớ còn có việc quan trọng cần làm, cậu cứ đi trước đi.”

Hắn tiếp tục đi về phía đó.

Chưa đến cửa kho, hắn đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ bên trong của V:

“Phát hiện rác!!! Phát hiện rác!!!”

“Được rồi, đến đây rồi.”

Lâm Huyền bước vào, định đỡ cái thùng rác hợp kim hafnium đang lăn lộn trên sàn, nhưng quá nặng… Cuối cùng, hắn buộc phải bật đôi mắt xanh, dùng một chút sức mạnh của 42 để dựng VV đứng thẳng lên.

“Sao cậu đến trễ thế, Lâm Huyền!” VV bực bội, dùng kẹp bấm chọc vào đầu gối hắn:

“Dựa theo cài đặt của Triệu Anh Quân, sau ngày 29 tháng 8 năm 2624, lúc 00:42, là tôi phải đưa cho cậu xem ‘Bức thư của Ngu Hề’ rồi!”

Nói xong.

Cạch một tiếng, ngăn kéo nhỏ trước ngực của V bật mở, bên trong là một phong thư được ép nhựa. Lá thư nhỏ nhắn, màu vàng nhạt, chứa đựng tình cảm qua hàng trăm năm nhưng vẫn giữ

nguyên chân tình.

“Thật ra lúc vừa phục hồi cậu, tôi suýt chút nữa là nhìn thấy rồi.” Lâm Huyền nhặt lá thư lên:

“Không phải tôi cố ý đâu, chỉ là mọi chi tiết trên người cậu đều hiện ra trước mắt tôi, đôi khi không muốn thấy cũng không được… May mà tôi kịp ngoảnh đi.”

“Không biết Ngu Hề có giận tôi không nhỉ, thật ra tôi cũng không rõ lá thư này viết từ khi nào… Nếu là viết từ sớm, khi còn nhỏ, chắc là...”

Hắn mở lá thư ra.

Ngay dòng đầu tiên, Lâm Huyền đã nghẹn ngào, không thốt lên lời.

**【Bố của con là một người hùng!

Đối với một đứa trẻ, niềm hạnh phúc lớn nhất chính là được lớn lên cùng những câu chuyện về bố.

Và niềm hạnh phúc lớn hơn nữa là…

Người kể những câu chuyện ấy… chính là bố.】**

Lâm Huyền mím chặt môi, nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa.

Ánh sáng xanh lam bừng lên trong căn kho ngầm, rồi lại nhanh chóng tan biến, hóa thành những tia sáng xanh lấp lánh, dần dần tan vào hư không.

“Hả?”

Thùng rác hợp kim hafnium VV đứng ngơ ngác:

“Không phải chứ! Tôi vẫn không leo được lên bậc thang đâu!”

Chương 1934: Về nhà (3)

Chương 1934: Về nhà (3)

……

……

Ngày 16 tháng 4 năm 2025, phòng bệnh sản phụ ở bệnh viện Đế Đô, 10 giờ tối.

“Lâm Huyền, chúng ta thực sự phải đi rồi.” Cao Dương kéo tay áo của Lâm Huyền, nhắc nhở:

“Để an toàn, chúng ta phải vào khoang ngủ đông trước nửa đêm, phòng ngừa bị nhiễm virus. Không ai biết chắc thời điểm virus bắt đầu phát tán, chúng ta không thể mạo hiểm đến phút cuối.”

Lâm Huyền gật đầu, đặt bé Ngu Hề sơ sinh nằm xuống giường, bên cạnh Triệu Anh Quân.

Sau đó, hắn đứng lên.

Cùng với Cao Dương, hắn bước ra khỏi phòng bệnh.

Quãng đường này rất ngắn, nhưng lại là con đường dài nhất mà họ từng đi. Mỗi bước chân đặt xuống đều là dấu mốc của hơn 200 năm sinh ly tử biệt.

Cao Dương cảm thấy cay cay sống mũi, lau mắt mình.

Cậu ta quay lại, nhìn vào căn phòng nơi Triệu Anh Quân, bé Ngu Hề, và Angelica đang ở, giọng nghẹn lại: "Chúng tôi sẽ nhớ các

cô."

Cậu ta không thể kiềm chế nổi, dùng ống tay áo lớn chùi mắt liên tục.

"Đừng quá đau buồn, Cao Dương."

Triệu Anh Quân nhìn Cao Dương, rồi nhìn Lâm Huyền, khẽ siết chặt bàn tay dưới lớp chăn, mím môi lại:

"Chúng ta chỉ sống ở những thời đại khác nhau, nhưng đang làm cùng một sứ mệnh, đều chiến đấu vì tương lai của nhân loại. Chúng ta giống nhau, chưa bao giờ thực sự chia xa."

"Vì vậy, đừng nhớ chúng tôi—"

Triệu Anh Quân nhìn thẳng, giọng nói vững vàng:

"Các anh, chính là chúng tôi."

...

Hai tiếng bước chân nặng nề dần khuất xa trên hành lang bệnh viện, mỗi lúc một xa, cuối cùng im bặt.

Triệu Anh Quân nắm chặt tay dưới chăn, không ngừng run rẩy.

Cuối cùng...

Những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu cũng tuôn trào, lặng lẽ rơi xuống.

Angelica kinh ngạc.

Cô ấy dù tiếp xúc chưa nhiều nhưng rất kính trọng và ngưỡng mộ người phụ nữ vĩ đại này - một người vợ, người mẹ với trái tim đầy quả cảm.

Cô ấy chưa từng nghĩ rằng...

Sẽ có ngày nước mắt lại xuất hiện trên gương mặt của Triệu Anh Quân.

"Xin lỗi."

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng nói, dùng ống tay áo khẽ lau khóe mắt:

"Thật ra... tôi cũng không hẳn là vĩ đại đến thế."

Angelica cảm thấy lòng tan nát:

"Cô có thể nói với Lâm Huyền mà. Nếu cậu ấy thấy cô buồn thế này, chắc chắn cậu ấy sẽ ở lại."

Nhưng...

Triệu Anh Quân lắc đầu:

"Chính vì thế mà không thể để anh ấy thấy được."

Cô lau sạch nước mắt, mỉm cười; lại là hình ảnh người phụ nữ mạnh mẽ, kiêu hãnh và tự tin: "Chỉ là tôi không nỡ, là nỗi buồn, nhưng tôi biết rất rõ mình đang làm gì."

"Lâm Huyền không thể dừng lại, cũng không thể ở lại nơi này... tôi đã nói với anh ấy rồi, rằng giấc mơ độc nhất vô nhị, năng lực duy nhất của anh ấy, là dành cho những việc duy nhất mà chỉ mình anh ấy có thể thực hiện."

"Rõ ràng là thế, nếu tương lai thực sự có thể đánh bại ánh sáng trắng hủy diệt kia và cứu lấy nhân loại, có lẽ chỉ Lâm Huyền mới đủ khả năng. Đó là... điều anh ấy phải làm, là trách nhiệm anh ấy phải gánh vác."

Cô quay đầu, nhìn bé Ngu Hề nhỏ nhắn trong vòng tay:

"Tôi đã hứa với anh ấy rồi, rằng anh ấy sẽ bảo vệ thế giới, còn tôi sẽ bảo vệ Ngu Hề. Một đứa bé không có bố thì vẫn còn mẹ; nhưng thế giới này, nếu mất đi vị cứu tinh duy nhất... sẽ chẳng còn ai khác."

Angelica nhón chân, tiến lại gần bên nôi.

Bé gái sơ sinh với mái tóc đen còn ướt mỡ đang nằm yên, an tĩnh:

"Cô bé Ngu Hề đang ngủ sao?"

"Chắc vậy."

Từ góc của mình, Triệu Anh Quân không nhìn rõ mắt của bé, đáp nhẹ:

"Chắc là ngủ rồi, nếu không thì làm sao lại yên ắng thế này?"

Sau đó...

Triệu Anh Quân tò mò nhổm dậy, cùng Angelica tò mò nhìn vào khuôn mặt bé Ngu Hề.

"Ơ?" "Hả?"

Hai người nhìn nhau kinh ngạc.

Chỉ thấy bé Ngu Hề không hề ngủ, mà mở to đôi mắt trong veo, nhìn thẳng về phía cửa phòng.

Không biết thứ gì đã thu hút ánh nhìn của bé đến vậy.

Nhưng rõ ràng...

Phía ấy ngoài không khí ra chẳng có gì.

Huống hồ...

Vừa sinh ra, mắt bé sơ sinh còn rất yếu, xa nhất cũng chỉ nhìn thấy vài chục centimet, sao có thể nhìn xa đến thế?

Lần đầu làm mẹ, Triệu Anh Quân vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Cô giơ tay lên, khẽ phẩy trước mặt bé Ngu Hề, muốn làm gián đoạn sự tập trung của bé, đồng thời... cũng thử xem mắt bé có vấn đề gì không.

Thế nhưng, mọi nỗ lực đều vô ích.

Bé Ngu Hề vẫn yên lặng, chăm chú nhìn về phía hành lang trống không, ánh mắt sáng ngời và kiên định.

Triệu Anh Quân cũng ngước theo ánh nhìn của bé.

Hoàn toàn trống rỗng.

Bất ngờ!

Cộc...

Cộc...

Cộc.

Cộc.

CỘC!

Tiếng giày da từ xa vọng lại trong hành lang.

Âm thanh mỗi lúc một gần, một nặng nề hơn.

Khi tiếng cộc cộc vang đến trước cửa phòng, Angelica hốt hoảng kêu lên, lấy tay che miệng đầy sửng sốt!

Trong nôi, bé Ngu Hề cười khúc khích.

Triệu Anh Quân mở to mắt, quên cả cơn đau của lần sinh, ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào người đang hiện diện trước mặt, người mà cô hằng nhớ mong!

"Anh Quân, lâu rồi không gặp."

Bao nhiêu lời muốn nói, cuối cùng chỉ hóa thành một câu duy nhất, câu mà Lâm Huyền đã thì thầm bao lần trên hành lang:

"Anh đã trở về!"

.

.

.Kết thúc.

Chương 1935: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (1)

Chương 1935: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (1)

Một dòng thời gian xa xôi nào đó—

...

...

...

...

"Chỉ đến lần đầu tiên chúng ta đoạt được thiết bị xuyên thời không, tôi mới biết về sự tồn tại của hạt thời không."

"Lần thứ hai, chúng ta thất bại sớm hơn, thậm chí còn không tìm ra đối thủ là ai."

"Lần thứ ba, đó là lần chúng ta tiến xa nhất, nhưng cuối cùng vẫn thất bại vì chưa nghiên cứu đủ về hạt thời không."

"Lần thứ tư, bị giới hạn bởi quy luật thời không, buộc phải cưỡng chế tránh né, tôi không thể nói ra."

Lưu Phong im lặng lắng nghe Hoàng Tước kể lại trong lúc điều khiển thiết bị xuyên thời không:

"Nói vậy, đây đã là lần thứ năm cô gặp tôi rồi."

"Và nếu những gì xảy ra trong lần thứ tư không thể nhắc tới vì sự đàn hồi thời không, thì điều đó có nghĩa là... tiến độ lần này

của chúng ta còn kém hơn, xa thành công hơn, thậm chí còn không có nhiều thông tin bằng lần trước."

"Đúng vậy."

Hoàng Tước nằm trong khoang xuyên thời không, nhắm mắt lại:

"Nhưng đó không phải là lỗi của ông, Lưu Phong, ông không cần phải tự trách."

"Mặc dù tôi mang theo nhiều thông tin và manh mối, nhưng quy luật thời không bó buộc tôi quá chặt, sự giúp đỡ tôi có thể cung cấp cho các ông là rất hạn chế, chẳng khác gì một kẻ nói bóng nói gió."

"Đứng từ góc độ người trong cuộc, có thể ông nghĩ rằng những gợi ý và ám chỉ của tôi là đủ rõ ràng, nhưng đó cũng chỉ là một cái nhìn sau khi sự việc đã kết thúc, tựa như đoán trước câu trả lời khi đã biết đáp án."

"Hơn nữa, mỗi lần xuyên không là một lần bước vào một dòng thời gian mới, đẩy cuộc chiến lên một tầm cao mới... Chúng ta càng tiến xa thì cũng gặp nhiều nguy hiểm và những điều không biết."

"Vì vậy, không ai có thể đảm bảo sẽ có tiến bộ ổn định trong mỗi lần thử nghiệm xuyên không; đôi khi, ngược lại, chúng ta lại thất bại sớm hơn và cách xa thành công hơn."

Bên cạnh.

Lưu Phong đã thiết lập thời gian cho lần xuyên không, thở dài:

"Lần này, chúng ta lại thất bại vì một tổ chức bí ẩn, không thể nào nắm bắt hay nhận diện được dấu vết của chúng."

"Họ thực sự là ai? Được ai lãnh đạo? Làm sao họ lại có sức mạnh chiến đấu khủng khiếp như vậy? Rõ ràng chúng ta sống cùng trong một thế giới, mà lại chẳng biết gì về họ... như thể họ có khả năng che giấu hoàn toàn sự tồn tại của mình."

"Lâm Huyền… Lâm Huyền… ôi..."

Mắt Lưu Phong trở nên ướt nhòe, không thể nói tiếp.

"Đừng nản lòng, Lưu Phong."

Hoàng Tước nằm yên trong khoang, giọng điềm tĩnh nhưng đầy kiên định:

"Dù sao cũng không phải là tin xấu hoàn toàn, ít nhất tôi vẫn sẽ mang theo những manh mối này để tìm đến một Lâm Huyền khác, một Lưu Phong khác."

"Tôi tin rằng lần tới, các ông sẽ hiểu rõ những gợi ý của tôi hơn."

"Nếu không có quy luật thời không giới hạn và tôi có thể thẳng thắn trò chuyện với các ông… thì mọi thứ chắc chắn sẽ đơn giản hơn nhiều."

"Nhưng không còn cách nào khác, quy luật thời không là tuyệt đối, thay vì trách móc, chi bằng chúng ta tự suy nghĩ thêm, cố gắng thêm, thử nghiệm thêm."

Ù—

Thiết bị xuyên thời không đã khởi động xong, mọi thứ đã sẵn sàng.

Lưu Phong bước lên, đóng cửa khoang xuyên thời không lại:

"Hoàng Tước, hay phải gọi là Anh Quân, người bạn của chúng tôi, chúc cô thượng lộ bình an."

Bên trong.

Người phụ nữ khẽ mỉm cười:

"Hãy cứ gọi tôi là Hoàng Tước đi."

Giọng cô nhẹ nhàng:

"Từ khoảnh khắc tôi rời xa chồng, con gái, và thế giới của mình... tôi đã không còn là Triệu Anh Quân nữa."

Cạch.

Cửa khoang đóng lại nhẹ nhàng.

Lưu Phong bấm nút khởi động.

Trong dòng thời gian thất bại này, Hoàng Tước bắt đầu chuyến du hành thời không lần thứ sáu.

Lại một lần nữa quay về quá khứ...

Mong mỏi thay đổi tất cả!

...

Lần này, mọi việc thuận lợi chưa từng có, tập hợp được nhiều đồng minh, cuối cùng họ lần ra được hung thủ đứng sau các vụ ám sát nhà khoa học và toán học—

Hai người đàn ông lớn tuổi.

Họ tự xưng là Copernicus và Newton, nhưng Newton rõ ràng trẻ hơn Copernicus rất nhiều.

"Các ông đã sống quá lâu rồi."

Lâm Huyền cầm khẩu súng, chĩa vào đầu họ:

"Lần này… khoang ngủ đông cũng không cứu được các ông; hãy trả lại những gì các ông nợ thế giới này đi."

Pằng! Pằng!

Hai tia máu bắn ra, hai thân thể đổ gục.

"Kiểm tra đi."

Lâm Huyền lau khẩu súng, ra lệnh:

"Dù họ luôn che giấu rất kỹ, chúng ta chẳng biết gì về họ; nhưng đi đến đâu cũng phải để lại dấu vết, tìm kiếm kỹ trong căn phòng này."

Đúng như dự đoán.

Họ tìm thấy một vài cuốn nhật ký do Newton ghi chép, các thành viên lật đọc.

Nhưng trong đó lại không có chữ nào đề cập đến tổ chức bí ẩn này.

Hoặc có thể...

Newton đã dùng những ký hiệu bí mật, khiến người khác không hiểu được.

"Lâm Huyền! Mau lên tầng hai!"

Tiếng gọi của Cao Dương từ tầng trên vọng xuống.

Lâm Huyền và Hoàng Tước lập tức chạy lên, tại góc phòng họ phát hiện một két sắt chân không nhỏ.

"Mở ra."

Lâm Huyền ngắn gọn ra lệnh.

Mất một lúc để mở khóa, bên trong két sắt trống trơn, chỉ có một tấm thiệp gấp đôi màu đỏ với một dấu sáp niêm phong ở đáy...

"Cái này là gì?"

Chương 1936: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (2)

Chương 1936: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (2)

Hoàng Tước nheo mắt:

"Đây là thư mời của tổ chức bí ẩn kia sao?"

Lâm Huyền nhấc tấm thiệp đỏ lên, lật mặt sau—

Câu Lạc Bộ Thiên Tài

Năm chữ lớn in nhũ vàng khiến anh đứng sững tại chỗ, như bừng tỉnh khỏi cơn mơ!

"Tôi… tôi đã nghe qua về tổ chức này!"

"Cái gì?"

Hoàng Tước vô cùng kinh ngạc:

"Khi nào cậu nghe thấy? Sao chưa bao giờ nói với tôi?"

Lâm Huyền lắc đầu:

"Đó là chuyện từ rất lâu rồi…"

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại:

"Rất lâu, lâu đến mức tôi gần như đã quên mất."

"Khi đó, trong giấc mơ đầu tiên của mình, tôi không có việc gì làm nên cứ dạo quanh quảng trường, và tình cờ gặp hai người với

những cái tên kỳ lạ: Đại Kiểm Miêu và CC."

"Họ nói chuyện như thể đang diễn hài, đùa giỡn với việc cướp ngân hàng, tôi chơi cùng họ vài hôm rồi thấy chán."

"Lúc đó tôi luôn nghĩ giấc mơ của mình chỉ đơn thuần là giấc mơ, vốn dĩ rất phi lý, và khi Đại Kiểm Miêu nói rằng cha và con gái hắn ta bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài sát hại… tôi cũng chẳng mấy để tâm."

"Rốt cuộc, trong mơ tôi tiếp nhận biết bao nhiêu câu chuyện, mỗi ngày đều là những điều mới mẻ, gặp gỡ bao người khác nhau, họ chỉ là một trong số đó."

【Nếu khi đó tôi biết, trong thực tế cũng tồn tại Câu Lạc Bộ Thiên Tài, chắc chắn tôi đã điều tra sâu hơn về Đại Kiểm Miêu và CC; nhưng… cho đến giờ chúng ta mới biết đến sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, làm sao khi ấy tôi có thể chú ý đến?】

"Sau này, khi giấc mơ thay đổi, tôi không gặp lại CC nữa, còn Đại Kiểm Miêu thì gặp lại đôi lần, nhưng cha và con gái hắn ta vẫn sống khỏe mạnh, cũng không nhắc đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài thêm một lần nào."

Lưu Phong bước tới, nhận lấy tấm thiệp mời từ tay Lâm Huyền và mở ra.

"Không có gì viết bên trong."

Anh ta lắc lắc tấm thiệp trống trơn:

"Không có một chữ nào cả."

Sau đó, anh ta bóp nhẹ dấu sáp niêm phong và lấy ra một chiếc huy hiệu vàng, trên đó có hình logo ngón tay trỏ đang chỉ lên trời.

"Có vẻ giống một thiết bị NFC kiểu cũ."

Cao Văn đẩy gọng kính, đưa cho Lưu Phong một thiết bị:

"Thử quét nó xem."

Lưu Phong đặt chiếc huy hiệu NFC vàng lên thiết bị.

Tít tít.

Một âm thanh nhẹ vang lên.

Trang web trên màn hình đã chuyển trang, nhưng lại không có bất kỳ nội dung nào.

"Có vẻ như máy chủ đã bị tắt."

Lưu Phong nói.

Ngay sau đó, những người đồng đội phía dưới cũng báo cáo rằng, dù đã đọc kỹ nhật ký của Newton, họ vẫn không tìm thấy bất kỳ thông tin cụ thể nào về Câu Lạc Bộ Thiên Tài.

Cao Văn thở dài:

"Chúng ta đến đây... vẫn là quá muộn."

...

Phía sau.

Hoàng Tước nghiến răng, nhắm mắt lại, tay siết chặt thành nắm đấm.

Quá muộn.

Lại quá muộn rồi.

Nếu có thể khiến Lâm Huyền chú ý đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài sớm hơn! Nếu có thể…

Cạch.

Một đôi bàn tay ấm áp đặt lên vai cô:

"Không phải lỗi của cô."

Lâm Huyền đã sớm nhận ra cô đang tự trách mình:

"Nói thật, ngay cả nếu cô tìm đến tôi từ rất sớm và kể về Câu Lạc Bộ Thiên Tài, với năng lực của tôi khi ấy cũng chưa chắc đã làm gì được."

"Điều này tôi tự hiểu rõ, tôi chẳng phải thiên tài gì, cũng chẳng có đầu óc nhạy bén. Nếu Câu Lạc Bộ Thiên Tài có bài kiểm tra nào đó, tôi chắc chắn sẽ không vượt qua nổi, trừ phi..."

Hắn chỉ vào tấm thiệp mời trong tay Lưu Phong, mắt nheo lại:

"Trừ phi có cách nào gian lận, trực tiếp đưa tấm thiệp mời thật vào tay tôi."

Tuy nhiên...

Hoàng Tước lắc đầu:

"Điều đó là không thể, Lâm Huyền. Thiết bị xuyên thời không không thể truyền vật bằng kim loại, ngay cả khi chúng ta có thể gửi một tấm thiệp mời làm từ sợi thực vật, cũng không thể đưa chiếc huy hiệu vàng này về quá khứ."

"Mà một tấm thiệp trống không thì có tác dụng gì? Không có huy hiệu vàng, tấm thiệp chẳng mang ý nghĩa gì."

Trong khoảnh khắc.

Căn phòng rơi vào yên lặng.

Lâm Huyền quay lại nhìn mọi người:

"Đừng bỏ cuộc sớm như vậy."

Ánh mắt hắn đầy kiên quyết:

"Dù lần này chúng ta phát hiện ra sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài quá muộn, ít nhất chúng ta cũng đã phát hiện ra nó. Vẫn còn nhiều thời gian trước khi ánh sáng trắng diệt thế sẽ xuất hiện vào năm 2624, chúng ta vẫn còn hy vọng!"

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, mọi người dần ngẩng đầu lên. Lâm Huyền giơ ngón trỏ lên:

"Đại, Kiểm, Miêu."

Hắn nói từng từ một:

"Nếu hắn ta có thể nhắc đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài trong giấc mơ đầu tiên của tôi, điều đó có nghĩa là bên cạnh hắn ta chắc chắn có thứ gì đó, một sự việc nào đó, hoặc một người nào đó liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Dù không phải ngẫu nhiên, dù chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội biết đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài từ rất sớm, nhưng không sao, chúng ta có thể bắt đầu từ muộn nhất… lần theo các manh mối để tìm hiểu về Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

Chương 1937: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (3)

Chương 1937: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (3)

"Nhưng."

Hoàng Tước lo lắng:

"Nhưng trong giấc mơ hiện tại của cậu, Đại Kiểm Miêu đã không còn xuất hiện nữa."

"Vậy thì tìm cách thay đổi dòng thời gian."

Lâm Huyền quyết đoán:

"Nếu trong giấc mơ tôi vẫn không thể tìm thấy Đại Kiểm Miêu… thì chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên, tìm hắn ta ngoài đời thực!"

...

Năm 2400, một siêu thảm họa không báo trước bất ngờ quét qua toàn cầu.

Lưu Phong dùng toàn bộ sức lực đẩy Cao Văn ra khỏi đó!

"Thầy Lưu!!"

Cao Văn gào lên trong đau đớn.

"Thầy thông minh hơn tôi..."

Lưu Phong ráng sức nói trong cơn đau, máu chảy ra từ khóe miệng, giọng đứt quãng:

"Phải tiếp tục nghiên cứu… hằng số vũ trụ 42… tôi tin chắc rằng… đó mới là… chìa khóa thực sự…"

"Thầy Lưu!!!!"

Cao Văn ôm lấy thi thể của Lưu Phong đã bị cắt làm hai, gào khóc thảm thiết.

…

Thời gian trôi qua.

Cuối năm 2583, một bé trai cất tiếng khóc chào đời tại một ngôi làng ở ngoại vi Thành phố Đông Hải.

Đêm đó, cả làng đều nghe thấy tiếng kêu khẽ của gà, vịt, bò, dê. Những người già trong làng nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, không khỏi cảm thán rằng... đứa trẻ này chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn trong tương lai.

Nhiều năm sau.

Cao Văn, giờ đã tóc bạc trắng, mở cánh cửa phòng thí nghiệm.

Bên trong, Lâm Huyền giờ đây đã bước vào tuổi trung niên, tóc lấm tấm bạc, đang nhắm mắt suy nghĩ; bên cạnh hắn là Hoàng Tước, vẫn trẻ trung và xinh đẹp, dường như thời gian đã ngừng lại trên cơ thể người phụ nữ này.

"Cuối cùng cũng tìm thấy Đại Kiểm Miêu."

Cao Văn thở dài:

"Quả thực rất khó khăn, cậu chỉ cho tôi một vài manh mối ít ỏi, không có tên thật, không có tuổi, không biết hoàn cảnh gia đình hay nơi ở cụ thể… chỉ biết đến biệt danh Đại Kiểm Miêu, thật không dễ gì mà tìm thấy."

"Nhưng may mắn là vẫn tìm được. Ở ngôi làng phía Đông, có một cậu bé với khuôn mặt đầy đặn, được mọi người đặt biệt danh là Đại Kiểm Miêu. Thậm chí cả gia đình cậu bé cũng gọi cậu là Đại Kiểm Miêu, đến mức chẳng ai nhớ tên thật của cậu nữa."

Lâm Huyền mở mắt từ ghế tre, gật đầu nhẹ:

"Cậu ấy có điều gì đáng chú ý không, có ai đặc biệt bên cạnh không? Tôi nghĩ chắc chắn phải có, nếu không, sao cậu ấy có thể liên quan đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài?"

"Nhất là trong giấc mơ đầu tiên, cậu ấy từng nói với tôi rằng bố và con gái của cậu ấy bị Câu Lạc Bộ Thiên Tài sát hại. Bỏ qua chuyện con gái, hiện tại còn quá sớm, vậy còn bố cậu ấy thì sao?"

Cao Văn ngồi xuống ghế, xoa bóp đầu gối:

"Đó chính là điều tôi muốn báo cáo với cậu, Lâm Huyền."

"Bố của Đại Kiểm Miêu là Trần Hòa Bình, tôi đã quan sát ông ấy một thời gian. Dù ông ấy có vẻ luộm thuộm, chỉ là một giáo viên toán tiểu học bình thường, nhưng tôi đã xem những bài giảng và các ghi chú của ông ấy sau giờ học, ông ấy là một người có tư duy cực kỳ sâu sắc!"

"Có lẽ, không quá lời khi nói rằng..."

Giọng Cao Văn trở nên trầm trọng, biểu cảm nghiêm túc:

"Trần Hòa Bình… thực sự là một thiên tài!"

...

Lâm Huyền và Cao Văn cùng đến một ngôi làng hẻo lánh.

Họ tìm gặp trưởng làng trước.

Trưởng làng rất thân thiện, dẫn đường cho họ:

"Trần Hòa Bình là một người rất tốt, dân làng ai cũng quý mến. Tôi giờ cũng đã già rồi, định sẽ nhường lại vị trí trưởng làng cho cậu ấy."

"Đó, kia là nhà của Trần Hòa Bình."

Người dân trong làng rất chất phác, ai cũng dễ nói chuyện. Sau một vài lời hỏi thăm ngắn gọn, Cao Văn đưa cho Trần Hòa Bình một quyển sách.

"Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ"

"Đây là tác phẩm của một nhà toán học vĩ đại cách đây hàng trăm năm."

Nhắc đến Lưu Phong, lòng Cao Văn nặng trĩu:

"Tài năng toán học của cậu vượt trội hơn tất cả chúng tôi. Tôi nghĩ... có lẽ chỉ có cậu mới có thể tính toán ra được chân lý đằng sau hằng số vũ trụ 42."

"Thêm nữa..."

Cao Văn lấy ra mười mấy quyển tài liệu dày:

"Đây là toàn bộ kết quả nghiên cứu của tôi sau khi Lưu Phong qua đời mà tôi đã tự mình tiếp tục phát triển. Dù hướng đi có phần khác với cuốn sách của thầy Lưu, nhưng khởi điểm vẫn giống nhau. Cậu có thể xem qua tất cả."

Khi chuẩn bị rời đi, Lâm Huyền đưa cho Trần Hòa Bình một mảnh giấy:

"Nếu cậu tìm ra được điều gì, hoặc cần bất cứ sự trợ giúp nào, hãy đến chỗ này để gặp chúng tôi."

Nói xong, họ rời đi.

Nửa năm sau.

Một người phụ nữ hốt hoảng chạy đến phòng thí nghiệm cầu cứu:

"Xin các anh cứu lấy Hòa Bình!"

Bà vô cùng lo lắng:

"Anh ấy trở nên hoang tưởng, điên dại rồi!"

"Gì cơ?"

Trong phòng thí nghiệm, Lâm Huyền, Hoàng Tước, Cao Văn và Cao Dương đều kinh ngạc, vội vã đi cùng người phụ nữ trở về làng.

Bốn người đến nhà, thấy cậu bé Đại Kiểm Miêu đang cùng hai người bạn chơi bùn trước cửa.

Lâm Huyền theo sau người phụ nữ, bước lên tầng hai.

Cộc cộc cộc!

Cộc cộc cộc!

"Hòa Bình! Mở cửa ra!"

Người phụ nữ vừa đập cửa vừa gọi to.

Nhưng bên trong không có tiếng trả lời.

"Để tôi."

Cao Dương xắn tay áo:

"Hãy để người chuyên nghiệp xử lý!"

Chương 1938: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (4)

Chương 1938: Ngoại Truyện 1: Sai một ly, đi một dặm (4)

Cậu ta hít một hơi sâu, lao người về phía cửa:

"Bò Cạp Tấn Công!!!"

Rầm!

Một tiếng va chạm vang dội, Cao Dương cùng cánh cửa văng vào trong phòng.

Lâm Huyền và Hoàng Tước lập tức bước vào kiểm tra—

"Híii…"

Cả hai hít một hơi lạnh.

Trước mắt họ là cảnh tượng.

Toàn bộ căn phòng.

Từ trần nhà, sàn nhà, tường, rèm cửa đều bị bao phủ bởi những con số 42 xếp hàng ngăn nắp, ngang dọc đều tăm tắp, thẳng hàng thẳng lối.

Những số 42 này, không nghi ngờ gì nữa, đều do Trần Hòa Bình viết bằng bút lông.

Mỗi con số 42 đều là một hình vuông hoàn hảo, kích thước bằng nhau, nhìn tựa như được xếp chồng lên nhau thành từng viên gạch, hoặc như một mẫu sao chép từ máy tính, đến mức khó có

thể tin được chúng là do tay người tạo ra.

Một khung cảnh với những hàng dài số 42.

Xếp ngay ngắn theo hàng theo lối.

Mỗi hàng và cột đều tuyệt đối song song và đều đặn, bao trùm khắp căn phòng.

"Chuyện này là..."

Hoàng Tước mở to mắt:

"Chuyện này… có ý nghĩa gì?"

Lâm Huyền tiến lại gần tường.

Quan sát kỹ lưỡng.

Mỗi con số 42 to cỡ bàn tay, nhưng sự ngăn nắp tuyệt đối, sự sắp xếp không kẽ hở này, khiến người ta cảm giác như bị bao vây bởi vô số khối vuông.

Cúi đầu xuống.

Trần Hòa Bình ngồi xổm trên sàn nhà.

Cậu ấy tựa vào tường, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện đầy những con số 42 được sắp xếp vuông vức, không nói lời nào.

Lâm Huyền ngồi xuống bên cạnh cậu ấy:

"Trần Hòa Bình, bây giờ cậu có thể cho chúng tôi biết... hằng số vũ trụ 42 rốt cuộc là gì không?"

Trần Hòa Bình cúi đầu:

"Nửa năm trước, sau khi các anh rời đi, tôi đã đọc hết toàn bộ

tài liệu để lại và bắt đầu nghiên cứu chính thức. Tác phẩm "Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ" của tiền bối Lưu Phong thực sự rất vĩ đại, nhưng chính tài liệu nghiên cứu của thầy Cao Văn mới mang đến cho tôi cảm hứng sâu sắc hơn."

"Sau hai tháng tính toán và tìm tòi, tôi tiến hành phân tích hằng số vũ trụ từ cấp độ vi mô sâu hơn. Cuối cùng tôi phát hiện ra rằng, khoảng cách nhỏ nhất trong vũ trụ và thời không còn nhỏ hơn cả độ dài Planck. Điều đó có nghĩa là, khoảng cách nhỏ nhất của vũ trụ và thời không chính là—"

"42."

Trần Hòa Bình ngừng lại một chút, giải thích thêm:

"Đây không phải là một con số Ả Rập, cũng không phải là đơn vị đo lường. 42 là một khái niệm mô tả chính xác, tồn tại duy nhất trong thế giới vi mô, không thể tái tạo trong vũ trụ thực của chúng ta."

"Tại sao không thể?" Cao Văn hỏi.

"Bởi vì giá trị nhỏ nhất của mọi thứ trong vũ trụ của chúng ta đã là độ dài Planck, không thể nào nhỏ hơn được."

Trần Hòa Bình ngẩng lên, nhìn mọi người trong phòng:

"Giá trị nhỏ nhất trong thế giới vĩ mô là khái niệm về giới hạn mà chúng ta hiểu được; còn trong thế giới vi mô, đó là thứ con người không thể hình dung nổi."

"Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu không có hai vật thể với độ dài Planck khác nhau, về mặt lý thuyết, không thể tái hiện 42 trong thế giới vĩ mô."

Lâm Huyền phẩy tay:

"Hãy tạm thời bỏ qua việc có thể tái tạo nó hay không, đó là chuyện sau này cần xem xét."

"Điều chúng tôi muốn biết bây giờ là... nếu 42 là khoảng cách nhỏ nhất của vũ trụ và thời không, thì chúng ta có thể làm gì với khái niệm này? Có thể khai thác sức mạnh nào từ nó không?"

Đáng tiếc.

Trần Hòa Bình lắc đầu:

"Tôi vẫn chưa hiểu rõ hoàn toàn, chỉ có một giả thuyết sơ bộ."

"Hãy xem xét từ khái niệm 'khoảng cách' này, nếu có khoảng cách nhỏ nhất, điều đó có nghĩa là vũ trụ và thời không không liên tục, mà có 'kẽ hở'."

"Một khi đã có kẽ hở, chắc chắn có thứ gì đó có thể thẩm thấu qua… dù vật chất có thể không qua được, nhưng ít nhất chúng ta có thể 'nhìn' xuyên qua, đúng không?"

Trần Hòa Bình nhận ra lời mình nói khá trừu tượng, liền nhìn quanh tìm một đạo cụ, cuối cùng chỉ vào cánh cửa bị Cao Dương làm vỡ:

"Hãy lấy cánh cửa kia làm ví dụ. Dù bên ngoài chỉ để lại một khe hẹp, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên trong phòng qua khe hẹp đó."

"Thậm chí không cần cả khe hở, một lỗ khóa cũng đủ để thấy rõ những gì trong phòng."

"Camera lỗ kim."

Lâm Huyền nói khẽ:

"Một thí nghiệm vật lý đơn giản, qua lỗ nhỏ có thể nhìn thấy hình ảnh đảo ngược, khiến quan sát rõ ràng hơn… dù là đảo lộn."

"Nhưng sự thật chứng minh, một khe hở nhỏ không ngăn cản chúng ta quan sát vật thể bên ngoài. Tôi nghĩ, tôi đã hiểu ý của cậu, Trần Hòa Bình."

"Nói một cách đơn giản, bên ngoài những khe hở nhỏ nhất của vũ trụ, là sự tồn tại của các thế giới khác! Nếu chúng ta có thể quan sát qua những khe hở này, có lẽ chúng ta sẽ thấy được những vũ trụ khác, các thời không khác."

Trần Hòa Bình gật đầu.

Cậu ấy đứng dậy, phủi bụi trên người:

"Đúng là như vậy, nhưng tôi nghĩ còn phức tạp hơn thế."

"Nếu những khe hở nhỏ nhất này, không chỉ dẫn đến các thế giới khác, mà còn cung cấp các góc nhìn khác?"

"Nếu nắm được sức mạnh này, tôi tin rằng chúng ta có thể qua 42 để nhìn thấu mọi chi tiết trong vũ trụ, thời không!"

"Đây chính là… góc nhìn cao chiều!"

Trong một khoảnh khắc.

Cao Văn như bị sét đánh, lập tức giác ngộ.

Đây chính là hướng nghiên cứu về hằng số vũ trụ 42 mà ông theo đuổi suốt bao năm, giờ đã được Trần Hòa Bình cụ thể hóa một cách hoàn hảo!

Cao Văn bừng tỉnh.

Quay người lại.

Ánh mắt lướt qua căn phòng—với những con số 42 xếp hàng ngay ngắn, ngang dọc, kích cỡ bằng nhau, tựa như nhìn từ nhiều góc độ khác nhau nhưng lại vô cùng đồng nhất, bao phủ lấy ông.

"Đây chính là… chiều không gian!"

Cao Văn chớp mắt mạnh, như thể bản thân đang đứng giữa vũ trụ bao la, với những cụm thiên hà khổng lồ trên đầu và các khe hở 42 ngay dưới chân.

Khi cúi xuống.

Bên kia khe hở 42 là một vũ trụ rộng lớn hơn nữa, mọi chi tiết đều phơi bày trước mắt!

"Đây chính là…"

"Không gian cao chiều!"

Chương 1939: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (1)

Chương 1939: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (1)

Cao Dương từ trong đống đổ nát bò ra, đứng dậy, gãi đầu nhìn Cao Văn:

"Ông lẩm bẩm gì vậy?"

"Tôi cho rằng lý thuyết của Trần Hòa Bình là đúng."

Cao Văn thoát khỏi mạch suy nghĩ, quay người nhìn mọi người:

"【Nếu thực sự có cách nào nắm được góc nhìn cao chiều, chúng ta sẽ thấy rõ mọi chi tiết trong vũ trụ, chặn đứng ánh sáng trắng diệt thế chỉ là chuyện dễ dàng!】"

Hoàng Tước gật đầu đồng tình:

"Cao Văn nói đúng, ít nhất là về lý thuyết, dù chúng ta đang ở thế giới ba chiều, chưa bao giờ thấy qua bất kỳ mảnh nào của thế giới cao chiều…"

"Nhưng không có gì phải nghi ngờ, sự áp chế của thế giới cao chiều với thế giới thấp chiều là tuyệt đối, khoảng cách giữa các chiều không thể bị xóa bỏ."

"Vấn đề là, làm sao chúng ta có thể nắm được góc nhìn cao chiều đây? Cho đến hiện tại, lý thuyết này vẫn chỉ là suy đoán của Trần Hòa Bình và thầy Cao Văn."

Lâm Huyền phất tay ra hiệu cho mọi người yên lặng:

"Đến lúc này, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, hằng số vũ trụ 42 cũng là vũ khí duy nhất chúng ta có để lật ngược tình thế, là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta."

Nói rồi, hắn bước tới, nắm lấy tay Trần Hòa Bình:

"Trần Hòa Bình, hy vọng cậu sẽ gia nhập cùng chúng tôi, cùng chiến đấu vì tương lai của loài người."

"Bao gồm cả việc cậu vừa nói, không thể tạo ra khe hở nhỏ nhất là 42 trong thế giới vĩ mô… trừ phi có hai vật thể khác nhau về hằng số Planck… rất may, chúng tôi có thứ như thế trong tay."

Trần Hòa Bình hơi sững sờ:

"Vật thể khác nhau về hằng số Planck? Điều đó… thực sự tồn tại sao?"

"Hạt thời không."

Lâm Huyền nói nghiêm túc:

"Hoàng Tước đã nói với tôi về tầm quan trọng của thứ này từ lâu, vào năm 2245, chúng tôi đã thành công bắt giữ hạt thời không đầu tiên… và sau đó, qua nhiều năm gián đoạn, số lượng hạt thời không trong tay chúng tôi đã lên đến bốn."

"Nhưng cho đến nay, chúng tôi chỉ biết hạt thời không có thể khởi động thiết bị xuyên thời không, hoàn toàn không biết thêm công dụng nào khác; có lẽ, vài hạt thời không này chính là vật liệu cậu cần."

"Gia nhập cùng chúng tôi đi, Hòa Bình, chúng tôi sẽ hỗ trợ hết sức có thể, hy vọng cậu có thể dùng trí tuệ phi thường của mình… cứu lấy thế giới này!"

……

Trần Hòa Bình quả nhiên là người rất có trách nhiệm như lời trưởng làng nói.

Cậu ấy ngay lập tức đồng ý với lời mời của Lâm Huyền, gia nhập nhóm và tận tâm nghiên cứu hằng số vũ trụ 42… với hy vọng tìm ra cách để nắm được 【góc nhìn cao chiều】.

Nhưng đó không phải là chuyện dễ dàng.

Nguyên lý và lý thuyết, Cao Văn đã giải thích rõ ràng từ lâu, nhưng vẫn không thể tìm ra con đường chính xác.

Không còn đường nào để đi.

Chỉ là ngõ cụt.

Sau hơn mười năm, Cao Văn ngã bệnh.

Y học lạc hậu không thể cứu lấy mạng sống của ông, để lại niềm tiếc nuối khi lìa đời.

……

Hôm ấy.

Ánh hoàng hôn kéo dài bóng của tấm bia mộ.

Lâm Huyền năm mươi tuổi, đứng bên cạnh Hoàng Tước mãi mãi trẻ trung trước mộ của Cao Văn, để gió thổi bay tà áo, cúi đầu, im lặng trầm tư.

"Một chiến hữu nữa lại rời bỏ chúng ta."

Lâm Huyền kéo thấp vành mũ, mặc niệm cho Cao Văn.

Sau đó.

Hắn quay người.

Đối diện với Hoàng Tước:

"Có phải cô đã nhìn thấy vô số lần chúng tôi chết đi, thất bại, từng người từng người rời bỏ?"

"Cũng không hẳn vô số lần."

Hoàng Tước lắc đầu, đôi mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm vào Lâm Huyền:

"Nhưng lần nào, tôi cũng đều đau lòng và… 【tự trách】."

Cô cúi đầu, nhắm mắt lại:

"Dù cậu luôn an ủi tôi, nói đó không phải lỗi của tôi, nhưng mọi chuyện luôn chậm hơn một bước."

"Ban đầu là chậm một bước trong việc phát hiện ra hạt thời không, sau đó là chậm một bước khi biết đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài, và bây giờ lại chậm một bước trong việc tìm ra Trần Hòa Bình…"

"【Nếu mọi chuyện có thể sớm hơn một chút, ít nhất để cậu sớm nhận thức được sự tồn tại của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, thì mọi thứ sẽ tốt hơn rất nhiều.】"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Nếu có thể tập trung vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài sớm hơn, thì thật sự nhiều việc có thể tự nhiên mà thành; xét ở bất kỳ góc độ nào, Câu Lạc Bộ Thiên Tài cũng là trung tâm của mọi xoáy lốc."

"Nhưng hiện tại càn khôn vẫn chưa định, chúng ta còn hy vọng, đừng dễ dàng từ bỏ. Ít nhất… trước khi ánh sáng trắng diệt

thế thực sự giáng xuống, chúng ta vẫn còn cơ hội."

Hắn vỗ vai Hoàng Tước, bước về phía hoàng hôn, bóng hắn kéo dài dần phủ lên bia mộ của Cao Văn:

"Chúng ta chỉ còn cách thành công một bước, nhất định không được gục ngã trước bình minh."

……

Ngày 28 tháng 8 năm 2624.

Trong phòng thí nghiệm, bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Bịch!

Trần Hòa Bình đấm xuống bàn thí nghiệm, đưa tay che mắt, bao phủ khuôn mặt:

"Rõ ràng chúng ta đã có thể sử dụng thiết bị xuyên thời không để đảo ngược, phân tán vật thể thành trạng thái lượng tử và đưa vào không gian cao chiều. Nhưng… tại sao khi ngược lại thì mãi không thành công?"

"Nếu không thể nắm được góc nhìn cao chiều trong không gian này, thì tất cả nỗ lực đều vô ích. Cuối cùng, chúng ta vẫn không thể ngăn chặn ánh sáng trắng diệt thế."

"Có phải… có phải là chúng ta đã sai hướng rồi không?"

Chương 1940: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (2)

Chương 1940: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (2)

Nhớ lại quyết định đặt ứng dụng của 42 vào góc nhìn cao chiều, Trần Hòa Bình đầy hối hận, nghiến chặt răng:

"Tất cả là do tôi… đã phụ lòng kỳ vọng của thầy Cao Văn, lãng phí thời gian quý báu."

Cả phòng thí nghiệm.

Không một ai lên tiếng.

Đến giờ này, ánh sáng trắng diệt thế chỉ còn cách một ngày.

Thất bại đã rõ ràng.

Nhưng không ai biết sai ở đâu.

"Không."

Lâm Huyền lắc đầu, đứng lên từ ghế:

"Tôi không nghĩ hiểu biết của cậu về hằng số vũ trụ 42 là sai."

Hắn đi đến chiếc bảng đen nhỏ, chỉ vào con số 42 viết to trên đó:

"Có lẽ bản thân câu trả lời của 42 đã có nhiều dạng, có rất nhiều cách sử dụng, xét về lý thuyết và thí nghiệm, phán đoán của Trần Hòa Bình và Cao Văn không có gì sai."

"Vấn đề có lẽ nằm ở khía cạnh khác… có thể là do thời gian chưa đủ, hoặc có điều gì đó mà chúng ta đã bỏ qua."

"Dựa trên những tư liệu hạn chế, không khó để thấy rằng cả Newton và Copernicus cũng biết một số bí mật về hằng số vũ trụ 42, vậy những bí mật đó… rốt cuộc là ai đã nói cho họ? Là thủ lĩnh của Câu Lạc Bộ Thiên Tài sao?"

Hoàng Tước thở dài:

"Vậy vấn đề then chốt, vẫn là ở Câu Lạc Bộ Thiên Tài."

"Giống như chúng ta từng bàn bạc, nếu để cậu… Lâm Huyền, chú ý đến Câu Lạc Bộ Thiên Tài sớm hơn một chút, mọi chuyện sẽ đi theo một con đường khác."

"Nhưng giống như cậu nói, Câu Lạc Bộ Thiên Tài quá ẩn dật, quá bí mật, yêu cầu đầu vào quá cao; dù có để cậu chú ý đến nó từ sớm, cậu cũng không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào về nó, không thể gõ cửa của nó."

Lâm Huyền quay người.

Khoanh tay.

Bước chầm chậm trong phòng:

"Vấn đề là ở đó."

Hắn giơ ngón trỏ lên:

"Newton và Copernicus đã giấu một tấm thư mời, điều này có nghĩa là cơ hội cuối cùng để gia nhập Câu Lạc Bộ Thiên Tài đã bị khóa chặt từ lâu."

"Không chỉ tôi – một người không có năng lực – không thể vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài, mà ngay cả những người có năng lực, nếu không có thư mời, cũng không có bất kỳ cơ hội nào."

Trần Hòa Bình cau mày, xoa thái dương:

"Vậy… chẳng lẽ thực sự là ngõ cụt sao?"

Thiết bị xuyên thời không không thể đưa huy hiệu vàng trở về quá khứ;

Không có thư mời, không thể vào Câu Lạc Bộ Thiên Tài;

Không vào được Câu Lạc Bộ Thiên Tài, không thể biết được chân tướng của 42;

Không hiểu thấu 42, không thể giải quyết ánh sáng trắng diệt thế.

Ngõ cụt.

Ngõ cụt.

Ngõ cụt.

Ngõ cụt.

Ngõ cụt!

Hoàng Tước cắn môi:

"Tôi có thể xuyên không thêm một lần nữa, cố gắng hết sức để nhắc nhở phiên bản tiếp theo của Lâm Huyền… chỉ là tôi bị hạn chế bởi quy luật thời không, có nhiều điều không thể nói, cũng không thể giải thích rõ ràng; dù tôi có nói ra, thì Lâm Huyền tiếp theo cũng chưa chắc hiểu được, chưa chắc sẽ làm theo chỉ dẫn của tôi."

"Đồng thời, nếu tôi dẫn dắt cậu ấy quá lộ liễu để tiếp xúc với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, có khả năng sẽ phản tác dụng, khiến cậu ấy phản kháng và lảng tránh."

"Nếu có cách nào đó khiến cậu ấy tự phát sinh hứng thú với Câu Lạc Bộ Thiên Tài, tự mình khám phá, và cuối cùng vẫn có thể bảo đảm gia nhập thành công thì thật tốt biết bao..."

"Hừm!"

Cao Dương, người vẫn im lặng quan sát, hừ lạnh một tiếng:

"Đâu có chuyện dễ dàng như vậy! Thắp nhang cầu khấn cũng không dám mơ được điều đó!"

Bước chân của Lâm Huyền dừng lại, hắn dừng bên cạnh thiết bị xuyên thời không trong phòng thí nghiệm, nhìn chằm chằm vào cỗ máy đồ sộ này.

"Không phải là ngõ cụt."

Hắn trầm giọng nói:

"Vẫn còn một cách cuối cùng!"

Mọi người ngẩng đầu lên.

Kinh ngạc nhìn Lâm Huyền.

Đã đến bước đường cùng như thế này rồi, còn có cách nào để phá giải được nữa sao?

Chỉ thấy Lâm Huyền đặt tay lên vỏ ngoài của thiết bị xuyên thời không.

Rồi hắn quay lại nhìn Hoàng Tước:

"Hoàng Tước."

Giọng hắn nhẹ nhàng nhưng trầm lắng:

"【Cô hãy gửi cho cậu ấy một tấm thư mời giả trước… rồi đợi

thời cơ chín muồi, tôi sẽ đích thân trao cho cậu ấy tấm thư mời thật!】"

Câu nói ấy làm mọi người sững sờ.

Hoàng Tước mở to mắt:

"Ý cậu là…"

"Đúng vậy."

Ánh mắt Lâm Huyền kiên định, hắn gật đầu:

"Trong thư mời thật có huy hiệu vàng, không thể đưa qua thiết bị xuyên thời không; nhưng thư giả thì khác, cô chỉ cần nhớ mẫu mã rồi mua vài công cụ và vật liệu, hoàn toàn có thể làm giả."

"Trước tiên hãy gửi cho phiên bản trước của tôi một tấm thư mời giả, so với việc đưa ngay thư mời thật sẽ tốt hơn nhiều! Lúc đầu chúng ta chỉ cần kích thích sự hứng thú của Lâm Huyền với Câu Lạc Bộ Thiên Tài là đủ, cậu ấy sẽ tự mình khám phá và tìm hiểu sâu hơn."

"Có tấm thư mời giả làm tiền đề, Hoàng Tước, cô sẽ dễ dàng tiếp cận Lâm Huyền hơn nhiều. Đến khi cậu ấy đã đủ hiểu biết về quy luật thời không và có đủ thực lực… đó sẽ là lúc thích hợp nhất để trao cho cậu ấy tấm thư mời thật."

Chương 1941: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (3)

Chương 1941: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (3)

"Không cần lo rằng tấm thư mời giả không có tác dụng, 【trong trường hợp chưa biết tấm thư mời thật trông ra sao, giả là thật, hoàn toàn có thể phát huy cùng một tác dụng.】"

Đề xuất này nghe bất ngờ, nhưng hoàn toàn khả thi.

"Nhưng."

Hoàng Tước đứng lên từ ghế:

"Làm một tấm thư mời giả thì không khó, khó là làm thế nào để đưa được tấm thư mời thật về quá khứ."

"Tôi đã nghĩ ra cách rồi."

Lâm Huyền quay lại, tay vuốt nhẹ vỏ ngoài lạnh lẽo của thiết bị xuyên thời không:

"Đúng như Trần Hòa Bình nói, nếu thực sự có thể hiểu thấu 42, nắm giữ góc nhìn cao chiều, thì gần như không có gì là không thể… từ góc nhìn cao chiều, gửi đồ về quá khứ chẳng khác nào trò trẻ, đó là đặc tính của không gian cao chiều, có thể quan sát mọi chi tiết trong bất kỳ thời không nào, vượt qua bất kỳ khe hở thời không nào."

"Nhưng con đường này không đi được!"

Trần Hòa Bình tuyệt vọng kêu lên:

"Chúng ta chưa thể làm được điều đó… Cách duy nhất để giao tiếp với không gian cao chiều là phân tách vật thể thành trạng thái lượng tử và hòa vào không gian cao chiều."

"Đó chính là đáp án."

Lâm Huyền ngẩng đầu, nhìn toàn cảnh thiết bị xuyên thời không:

"【Hãy nhốt tôi và tấm thư mời vào trong thiết bị xuyên thời không, rồi đảo ngược, biến tôi và tấm thư mời thành trạng thái lượng tử… cưỡng ép hòa vào không gian cao chiều!】"

Bốp!

Lời nói ấy chẳng khác nào chấn động thiên hạ.

Cao Dương không thể kiềm chế mà đứng bật dậy, đập bàn hét lớn:

"Cậu điên rồi!"

Cậu ta hét lên:

"Đó hoàn toàn là một thế giới vô định, không ai biết hòa vào không gian cao chiều có nghĩa là gì, sẽ xảy ra chuyện gì! Có khi cậu sẽ trôi dạt cô độc hàng tỷ, hàng chục tỷ năm trong đó, muốn chết cũng không được!"

Trần Hòa Bình cũng cau mày sâu sắc:

"Kế hoạch của cậu, xét về lý thuyết dường như khả thi. Dù chúng ta chưa nắm được góc nhìn cao chiều, nhưng nếu bản thân hòa vào không gian cao chiều, với đầy rẫy các khe hở thời không, không chừng có thể tìm được một khe hở thích hợp để gửi thư mời ra ngoài."

"Nhưng vấn đề đúng như Cao Dương nói… Sau khi gửi thư

mời, tình trạng của cậu sẽ ra sao? Có lẽ cậu sẽ bị mắc kẹt mãi mãi trong không gian cao chiều, không có điểm dừng, không có lối ra, không có chỗ dừng chân, nỗi đau đớn và cô độc ấy, thực sự sẽ khiến cậu sống không bằng chết."

Nhưng…

Lâm Huyền lắc đầu.

Vẫn kiên quyết:

"Chỉ cần còn một tia hy vọng, một cơ hội nhỏ nhất, chúng ta không được bỏ cuộc."

"Suốt mấy trăm năm qua, chúng ta đã đi cùng nhau qua bao chặng đường, ai trong chúng ta từng lùi bước chỉ vì sợ hậu quả?"

"Bắt đầu chuẩn bị đi."

Hắn quay người, ra lệnh:

"Chúng ta sẽ cùng tấn công từ cả quá khứ lẫn tương lai, truyền tải toàn bộ những thu hoạch và bài học của chúng ta trên tuyến đường thế giới này!"

……

Vài giờ sau.

Đối với Hoàng Tước, lại là một lần lịch sử lặp lại.

Cô lại một lần nữa nằm trong thiết bị xuyên thời không, chuẩn bị tiến tới một thế giới mới lạ mà quen thuộc, để gặp gỡ những người vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, đối diện và thách thức những sự kiện lịch sử vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Còn một việc nữa nhờ cô."

Lâm Huyền bước tới, nhìn Hoàng Tước:

"Nếu chỉ đưa thư mời cho Lâm Huyền thôi, tôi cảm thấy lượng thông tin truyền đạt vẫn chưa đủ, tôi muốn nhân cơ hội hiếm hoi này để truyền tải cả những phát hiện của chúng ta về hằng số vũ trụ 42 cho phiên bản trước của tôi."

Hoàng Tước chớp mắt:

"Ý cậu là…【khe hở thời không】và【góc nhìn cao chiều】?"

"Đúng vậy."

Lâm Huyền gật đầu:

"Thực tế đã chứng minh rằng, cả hai phát hiện này đều chính xác, chỉ là chúng ta không biết cách sử dụng nó, nếu nói trước cho Lâm Huyền, có lẽ cậu ấy có thể đào sâu hơn từ đó, đạt được góc nhìn cao chiều thực sự và cứu lấy thế giới."

Hoàng Tước suy nghĩ một lát:

"Nhưng… tôi làm sao có thể nhắc nhở cậu ấy đây?"

Cô buồn bã nói:

"Hai khái niệm này đều quá trừu tượng, vốn dĩ không phải là thứ có thể giải thích dễ dàng, chưa kể còn có quy luật thời không và cưỡng chế tránh né hạn chế tôi, tôi không thể nói ra."

"Tôi đã nghĩ kỹ rồi."

Lâm Huyền tự tin đáp, giọng đầy trọng tâm:

"【Gương】."

"Gương?"

Hoàng Tước nhắc lại:

"Điều đó có ý nghĩa gì?"

Lâm Huyền khẽ mỉm cười:

"Khái niệm không gian cao chiều thực sự rất trừu tượng, nhưng trong cuộc sống thực tế, vật thể dễ tiếp xúc nhất và giúp người ta tưởng tượng về khái niệm cao chiều… chính là gương."

"Khi soi gương, không chỉ thấy hai phiên bản của mình, mà còn thấy hai thế giới sau lưng giống hệt nhau; nếu đặt hai tấm gương đối diện, chúng sẽ phản chiếu vô hạn ra vô số thế giới."

"Mặc dù để phiên bản trước của tôi chỉ qua một chiếc gương mà nghĩ ra nhiều điều thế này là khá khó, nhưng sau một thời gian suy nghĩ, tôi thấy đây là cách gần gũi nhất. Bởi vì…"

"【Tôi sẽ gửi thư mời từ gương vào lúc 00:42 cho phiên bản trước của mình!】"

Hoàng Tước tưởng tượng cảnh đó trong đầu.

Một bàn tay đột nhiên thò ra từ trong gương, thực sự có chút rùng rợn.

Lập tức hiểu ý ngay:

“Đúng là một cách hay.”

Hoàng Tước đồng tình:

“Bàn tay thò ra từ gương còn là sự kết nối giữa hai không gian, là minh họa tốt nhất cho ‘khe hở thời không’; thêm vào đó, thời gian chính xác dừng ở 00:42 cũng sẽ nhắc nhở Lâm Huyền rằng cả hai khái niệm này đều liên quan đến hằng số vũ trụ 42.”

“Tôi hiểu rồi, Lâm Huyền, yên tâm nhé. Dù tôi không thể nói

thẳng việc nhìn vào gương lúc 00:42 vì quy luật đàn hồi thời không và hạn chế cưỡng chế tránh né, nhưng tôi sẽ cố gắng đưa ra nhiều gợi ý và ám chỉ."

Vù……

Thiết bị xuyên thời không đã hoàn tất quá trình làm nóng.

Chương 1942: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (4)

Chương 1942: Ngoại truyện 2: Chỉ cách một bước (4)

Trần Hòa Bình bước tới:

“Mọi thứ đã sẵn sàng, có thể khởi hành bất cứ lúc nào.”

Lâm Huyền và Hoàng Tước nhìn nhau không nói một lời.

Có vẻ.

Đã đến lúc chia tay.

“Bảo trọng.”

Lâm Huyền vỗ vai Hoàng Tước, khẽ nói.

“Ừ.”

Hoàng Tước đáp nhẹ, rồi quay người chuẩn bị chui vào khoang xuyên không.

“Đúng rồi.”

Cô đột nhiên dừng lại, quay đầu mỉm cười:

“Tôi rất muốn nói với cậu một điều… rằng trong số rất nhiều phiên bản của Lâm Huyền mà tôi từng gặp, cậu là người có tố chất lãnh đạo nhất.”

“Đây không phải lời khách sáo đâu, mà là sự thật. Ngay cả so với Lâm Huyền mà tôi từng quen biết, người ấy cũng không có

được sự quả quyết như cậu, cậu thực sự là một nhà lãnh đạo bẩm sinh."

Lâm Huyền nghe vậy, cúi đầu, khẽ cười:

"Có lẽ là vì cô gặp tôi đã quá muộn, tôi cũng đã trưởng thành, cũng đã biết gánh vác trách nhiệm."

"Tôi tin rằng chỉ cần cho mỗi phiên bản Lâm Huyền đủ thời gian để trưởng thành, đủ trải nghiệm để rèn giũa, tất cả họ đều sẽ trở thành những người lãnh đạo không kém gì tôi."

"Không có cái cây nào lớn lên chỉ sau một đêm, cũng chẳng có con đường nào bước một bước là tới đích. Mỗi vị tướng đều trưởng thành từ một người lính nhỏ… Lâm Huyền, dĩ nhiên cũng thế thôi."

Hắn ngừng một lúc.

Nhìn Hoàng Tước:

"Bản thân tôi của quá khứ, xin giao cho cô."

"Yên tâm nhé."

Hoàng Tước nhìn Lâm Huyền lần cuối, rồi chui vào khoang xuyên không:

"Tôi cũng sẽ không làm cậu thất vọng đâu."

Cạch.

Cửa khoang xuyên không nhẹ nhàng khép lại.

Ánh sáng xanh lóe lên, các vòng tròn lồng nhau bắt đầu quay thuận chiều kim đồng hồ, càng quay càng nhanh, cuối cùng đạt đến điểm giới hạn!

Một chùm ánh sáng xanh chói lóa bùng lên.

Sau đó…

Dần dần trở lại yên tĩnh.

Khi khoang xuyên không mở ra lần nữa, bên trong đã trống rỗng.

Lâm Huyền hít một hơi sâu…

“Đến lượt tôi rồi.”

Hắn nhặt tấm thư mời thật lên, nắm chắc trong tay, chui vào khoang xuyên không.

“Lâm Huyền!”

Cao Dương níu chân hắn lại, nghẹn ngào nói:

“Cậu tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé…”

“Không đâu.”

Lâm Huyền nhìn Cao Dương, mỉm cười:

“Cậu biết là tớ luôn gặp may mà.”

“Còn nữa, sao mọi người lại bi quan thế? Biết đâu khi tôi hòa vào không gian cao chiều, tôi sẽ trở nên thần thông quảng đại, vô cùng quyền năng, thậm chí trực tiếp thành thần thì sao? Điều đó cũng có thể chứ?”

“Haha, nếu tôi có bản lĩnh đó thật, Cao Dương, người đầu tiên tớ sẽ hồi sinh là cậu!”

Cao Dương mím môi, nghẹn ngào không nói nên lời.

Lâm Huyền nằm xuống trong khoang xuyên không:

“Cao Dương, giúp tớ đóng cửa khoang lại nhé.”

Cao Dương nhắm mắt:

“Tạm biệt, người anh em.”

“Tạm biệt, Cao Dương.”

Cạch.

Cửa khoang lại nhẹ nhàng khép lại.

Trần Hòa Bình điều chỉnh lại tất cả các thông số, đồng thời đưa thêm ba hạt thời không vào, rồi nhấn nút khởi động.

Vù————————

Tất cả các vòng tròn quanh khoang xuyên không bắt đầu quay ngược chiều kim đồng hồ ở tốc độ cao nhất!

Càng lúc càng nhanh!

Càng lúc càng nhanh!

Dường như ngay cả ánh sáng xanh cũng không theo kịp tốc độ của chúng!

Cuối cùng!

Ánh sáng xanh sáng chói lóa, vô số hạt bụi sáng xanh tràn ngập không trung…

Rồi dần dần…

Biến mất hoàn toàn.

……

……

……

……

Trống trải.

Vô tận.

Trong không gian lơ lửng hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Huyền mở mắt ra.

Trước và sau.

Trên và dưới.

Là vô số căn phòng vuông vắn, ngay ngắn, chồng chất lên nhau, xếp tầng tầng lớp lớp.

Căn phòng?

Đó là phòng tắm trong căn hộ hắn từng thuê sau khi tốt nghiệp.

Hàng tỷ căn phòng tắm, kéo dài bất tận từ mọi hướng.

Nhìn về phía bên trái.

Đó là Lâm Huyền của giây trước,

Lâm Huyền của hai giây trước,

Lâm Huyền của ba giây trước,

……

Lâm Huyền của một năm trước,

Lâm Huyền của mười năm trước,

Lâm Huyền khi còn trẻ,

Lâm Huyền khi còn là thiếu niên,

Lâm Huyền khi còn là đứa trẻ,

……

Trong mỗi phòng, đều là một phiên bản của Lâm Huyền, những căn phòng trải dài bất tận, và vô số bản thể của chính mình.

Tất cả các phiên bản của Lâm Huyền đều nhìn về phía bên trái.

Hắn chớp mắt.

Rồi lại nhìn sang bên phải.

Đó là Lâm Huyền của giây tiếp theo,

Lâm Huyền của hai giây sau,

Lâm Huyền của ba giây sau,

……

Lâm Huyền của một năm sau,

Lâm Huyền của mười năm sau,

Lâm Huyền của tuổi già,

Lâm Huyền tóc bạc phơ,

Lâm Huyền của những năm tháng cuối đời,

……

Tất cả các phiên bản của Lâm Huyền trong các phòng phía bên

phải đều nhìn về phía bên phải, càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không thể thấy điểm cuối.

Nhìn lên trên.

Cũng giống vậy.

Nhìn xuống dưới.

Cũng là tầng tầng lớp lớp, hàng tỷ, hàng tỷ tỷ, hàng tỷ tỷ tỷ căn phòng, phòng tắm, và Lâm Huyền.

"Haha."

Lâm Huyền bật cười.

"Haha." "Haha."

Các Lâm Huyền bật cười.

……

Hắn kéo một chiếc ghế trong phòng, giống như hàng tỷ tỷ tỷ phiên bản Lâm Huyền khác, ngồi giữa phòng tắm, chăm chú nhìn vào gương trang điểm.

Bên cạnh.

Con số trên đồng hồ điện tử đặt trên bồn rửa nhảy lên, thời gian hiện lên—

【00:42】

Lâm Huyền trong gương lẩm bẩm gì đó, ngáp một cái, rồi đứng dậy khỏi ghế.

Ngay lập tức!

Lâm Huyền trong gương đột nhiên lùi lại một bước, mắt mở to, đôi đồng tử sững sờ nhìn chằm chằm về phía này.

Lâm Huyền khẽ mỉm cười.

Hắn đưa tay trái ra sau, lấy ra tấm thư mời thật của Câu Lạc Bộ Thiên Tài, đưa tay về phía trước, thò tay qua gương, đặt lên bồn rửa, và xoay mặt tấm thư mời lại.

Năm chữ "Câu Lạc Bộ Thiên Tài" bằng vàng lấp lánh dưới ánh đèn lạnh trong phòng tắm đối diện.

Lâm Huyền đưa ngón trỏ tay phải lên.

Đặt trước môi.

Nhìn vào gương, nơi Lâm Huyền trong đó đang hoảng hốt, mặt tái mét:

"Suỵt…"

Chương 1943: Ngoại truyện 3: Câu chuyện không dài không ngắn (1)

Chương 1943: Ngoại truyện 3: Câu chuyện không dài không ngắn (1)

Tháng Năm ở Đông Hải, sắc xuân đang đậm đà.

Những nhánh liễu bên bờ sông Hoàng Phố bắt đầu xanh tươi, mầm non nhú lên, tràn đầy sức sống.

Một chiếc xe đẩy nhỏ xinh dành cho em bé đang được đẩy dọc theo bờ sông, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, làm những món đồ chơi treo trên đó va vào nhau, phát ra những tiếng leng keng.

Đứa bé bên trong dường như không quan tâm đến thế giới bên ngoài.

Cô bé đang chăm chú gặm thanh nhựa cao su dùng để mài răng, gặm đến kêu ken két, thể hiện rõ sự quyết tâm.

Đang trong giai đoạn mọc răng, lợi của cô bé ngứa ngáy, rất cần cắn thứ gì đó.

So với thanh mài răng bằng cao su, cô bé thích gặm tay hơn.

Nhưng tiếc thay…

Cha mẹ cô bé không cho phép làm thế, nên mới mua thanh mài răng cao su này để đeo vào tay cô bé.

Lúc này.

Cha cô bé đang đi phía sau đẩy xe, líu lo không biết đang kể chuyện gì; mẹ cô thì đi bên cạnh cha, kiên nhẫn lắng nghe.

“Cho nên, nếu không có hạt thời không cuối cùng, chắc chắn đã xong đời rồi… Đây là nỗ lực cuối cùng của nhân loại trên Trái Đất, thật may còn có hạt mà Jask để lại, nhờ vậy mà trên Trái Đất vẫn còn hai hạt thời không.”

“Khi đó, cho dù công trường của Lê Thành không đào được chiếc két sắt của tôi, chúng ta cũng sẽ huy động toàn bộ sức mạnh của Đông Hải để khai quật nó, sớm muộn gì cũng tìm thấy thôi.”

Kiên nhẫn lắng nghe Lâm Huyền giải thích, Triệu Anh Quân chống cằm, gật đầu:

“Thật không ngờ, chỉ còn vài tháng cuối cùng mà vẫn bị đẩy vào đường cùng, hành trình cứu thế này thật quá gian nan.”

“Nói ra thì, phải cảm ơn Jask rất nhiều, nếu không phải nhờ thiết bị dò tìm của ông ấy phát hiện trước ánh sáng trắng, có lẽ toàn bộ kế hoạch đều không thể thực hiện, anh hoàn toàn không thể xác định được tính chất của ánh sáng trắng, cũng không chắc rằng nó có thực sự tồn tại.”

“Điều may mắn hơn nữa là ông ấy đã nghiên cứu ra cách buộc các hạt thời không tương tác với nhau, chính phương pháp này đã truyền cảm hứng cho Trần Hòa Bình, để ông ấy tạo ra đơn vị nhỏ nhất của vũ trụ trong thế giới vĩ mô… 42.”

Lâm Huyền cười nhẹ, tiếp tục đẩy xe em bé tiến lên:

“Thật ra nghĩ kỹ lại, đâu chỉ riêng Jask.”

“Hành trình cứu thế xuyên suốt 600 năm này là nhờ vô số thiên tài liên tục tích lũy, liên tục đột phá, nối tiếp nhau, từng nét

một cùng nhau viết nên, thiếu một người thôi cũng không thể hoàn thành."

"Thiếu Lưu Phong, sẽ không có 'Dẫn luận về Hằng số Vũ trụ', từ đó không thể nói đến tất cả các kế hoạch sau này; dù trước đó Lưu Phong có than vãn rằng mình vô dụng, chẳng làm nên trò trống gì, nhưng nếu thực sự xét từ nguồn gốc… anh ta mới là vị cứu tinh thật sự."

"Thiếu Hứa Vân, sẽ không có khoang ngủ đông, không ai sống đến 600 năm sau, hành trình cứu thế coi như kết thúc từ cội nguồn, thậm chí chúng ta chẳng có tư cách để nhìn thấy ánh sáng trắng."

"Thiếu Đỗ Dao, sẽ không có mũ kích điện thần kinh, ký ức không thể kích hoạt và duy trì, tất cả mọi người sau khi thức dậy đều mù mờ, kiến thức đã mất sạch, càng thêm hỗn loạn."

"Thiếu Cao Văn, sẽ không có thiết bị xuyên thời không, tôi hoàn toàn không thể trở về năm 1952 để tiếp cận sự thật và bí mật đó, cả đời sẽ bị che mắt."

"Thiếu Trần Hòa Bình thì càng không được, ông ấy mới thực sự là vị đại đế, là người gần gũi với thần linh nhất; không chỉ tính toán ra sự thật của 42, mà còn hiểu được cảm hứng mà Einstein đã có được cách đây 600 năm."

"Giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy thật kinh ngạc, ông ấy có thể liên tưởng từ 'nhiễu sóng tuyết' của một chiếc TV cũ đến 'âm bản của vũ trụ', bộ óc này có còn là của người nữa không? Chính từ thời điểm đó, chúng ta mới bắt đầu nghiên cứu 42, không chỉ vượt qua Einstein, thậm chí… còn vượt qua cả nền văn minh cổ đại."

"Để thực hiện âm bản của vũ trụ, khiến toàn bộ vũ trụ đảo ngược và sụp đổ, chúng ta đã có vũ khí tốc độ ánh sáng, nhưng còn phải có đơn vị nhỏ nhất là 42, từ đó mới có thể truyền lực từ

vi mô lan ra vĩ mô, phá hủy cả vũ trụ."

"Cô thấy không, kết quả nghiên cứu từ vài trăm năm trước của Jask đã phát huy tác dụng ngay lúc này, chúng ta đã tự tạo ra hai hạt thời không tương tác với nhau, thực sự đạt đến điều kiện 'đe dọa toàn vũ trụ'."

Triệu Anh Quân suy nghĩ, rồi nghiêng đầu hỏi:

"Chẳng phải Jask đã từng đưa cho anh một hạt thời không tương tác sao? Hạt đó không dùng được à?"

"Hạt đó không được."

Lâm Huyền giải thích:

"Hạt thời không tương tác là do tự nhiên hình thành; từ khi sinh ra đã ở trạng thái tương tác nên hai hạt này, hoặc đúng hơn là một hạt thời không tương tác, có hằng số Planck giống hệt nhau."

"Vì hằng số Planck giống nhau, nên khoảng cách giữa hai hạt này hoặc sẽ hoàn toàn trùng lặp ở mức 0, hoặc sẽ là giá trị nhỏ nhất của hằng số Planck."

"Còn việc buộc hai hạt thời không tương tác là do con người tạo ra; bản thân chúng đến từ hai vũ trụ thời không khác nhau, nên hằng số Planck dĩ nhiên là khác nhau. Điều này giống như thước cặp du xích, hai hạt này có thể xếp so le nhau để tạo thành đơn vị nhỏ nhất là 42."

Nghe xong.

Triệu Anh Quân khẽ thở dài:

"Thật sự không dễ dàng gì."

"Không chỉ là việc các anh thành công cứu thế khó khăn, mà ngay cả để kể lại câu chuyện dài dằng dặc này một cách trọn vẹn

cũng chẳng hề đơn giản."

Cô bước nhanh về phía trước, nhìn vào bé Ngu Hề đang cắn đồ mài răng trong nôi:

"Từ khi Ngu Hề chào đời, kể mãi đến khi con bé đã nửa tuổi, anh mới kể xong hết câu chuyện."

"Đó là vì anh kể rất chi tiết mà."

Lâm Huyền giơ hai tay:

"Lúc đầu chỉ là bản tóm tắt thôi, anh chỉ mất hai giờ là kể hết cho em nghe. Nhưng không phải em đã nói muốn nghe kỹ từng chi tiết đã xảy ra thế nào sao? Nên anh mới kể chi tiết đến thế."

"Nhưng anh kể kỹ quá rồi đấy!"

Triệu Anh Quân bật cười, đôi bông tai xanh lam trên tai lắc lư dưới ánh nắng, phản chiếu những tia sáng rực rỡ:

"Nói là kể chi tiết, nhưng đâu cần kể từng phút từng giây thế chứ! Anh thực sự định kể cho em nghe suốt vài chục năm sao?"

Lâm Huyền cười bất lực, gãi đầu:

"Không còn cách nào khác, bởi anh nhớ rõ từng phút từng giây mà. Kể từ khi người dẫn dắt của Câu Lạc Bộ Chân Lý đưa một hạt thời không vào đầu anh… anh đã giống như Einstein ngày xưa, có thể nhìn thấu quá khứ và có được góc nhìn cao chiều."

Chương 1944: Ngoại truyện 3: Câu chuyện không dài không ngắn (2)

Chương 1944: Ngoại truyện 3: Câu chuyện không dài không ngắn (2)

"Tất nhiên, anh chỉ dùng khả năng này khi thật sự muốn thấy thôi; trong lúc Trái Đất không gặp nguy hiểm, anh vẫn thích sống như một người bình thường, và anh cũng chẳng có thói quen xem trộm đời tư của ai cả."

"Bíp!"

Bé Ngu Hề trong xe đẩy đột nhiên kêu lên, giơ tay chỉ về phía bờ sông xa xa, như thể đang chỉ đường.

Nhưng có chỉ hay không cũng không quan trọng.

Sông Hoàng Phố chỉ có một con đường, và lối đi dọc bờ sông này cũng không có ngã rẽ.

Giống như đường dây thế giới đã hoàn tất, chỉ có một hướng duy nhất.

"Chắc chắn sau này Ngu Hề sẽ rất thích nghe những câu chuyện của anh."

Triệu Anh Quân nhìn đứa con gái trong xe đẩy, ánh mắt tràn đầy yêu thương:

"Đợi khi con bé có thể hiểu chuyện và trò chuyện được, chắc

chắn sẽ quấn lấy anh mỗi ngày, bắt anh kể chuyện anh hùng của anh."

"Nó sẽ hỏi anh về việc dì CC giải mã thế nào, chú Đại Kiểm Miêu vượt qua bãi rác ra sao, Thành phố trên không bay lên trời như thế nào, ông lão Vệ Thắng Kim vì sao đến Trái Đất, chú Jask vì sao lại đi sao Hỏa, rồi đến hàng nghìn hàng vạn Turing là chuyện gì, thành phố toàn robot mắt xanh nằm ở đâu, và… cha đã làm thế nào mà lên trời xuống đất, vượt qua thời gian để cứu lấy thế giới đang cận kề hủy diệt."

"Những câu chuyện ấy đủ để con bé nghe suốt cả tuổi thơ. Trẻ con mà, luôn thích nghe đi nghe lại những câu chuyện thuộc lòng rồi. Đến lúc đó, anh phải kiên nhẫn kể lại từng câu chuyện dài này cho Ngu Hề nhé."

"Tất nhiên là không thành vấn đề."

Lâm Huyền tiếp tục đẩy xe đẩy tiến về phía trước:

"Chỉ là, những câu chuyện dù dài đến đâu rồi cũng sẽ kết thúc. Hơn nữa, Ngu Hề rồi cũng sẽ lớn lên, sẽ thành một cô gái trưởng thành, đến lúc ấy, con bé sẽ chẳng còn thích nghe những câu chuyện anh hùng cứu thế cũ kỹ, nhàm chán mà người ta đã kể đi kể lại trong truyện tranh và tiểu thuyết nữa."

"Đúng thế."

Triệu Anh Quân nói:

"Nhưng đó cũng không phải là điều tệ hại. Như em đã từng nói với anh, thế hệ của chúng ta đã giành chiến thắng, đã giải quyết được khủng hoảng, để cho thế hệ của Ngu Hề không cần phải chiến đấu, không cần phải hy sinh, cũng không cần trải qua cuộc sống dài dằng dặc và gian truân như chúng ta."

"Để thế hệ sau có thể nghe về những khó khăn ngày xưa như

những câu chuyện cổ tích, đó chính là điều hạnh phúc nhất, cũng là mục đích ban đầu của chúng ta."

"Dù câu chuyện của anh có kể hết, cũng không sao, những người bạn của chúng ta vẫn còn nhiều câu chuyện khác mà, đúng không?"

Cô dừng lại, chạm vào chiếc bông tai xanh lam:

"Khi Ngu Hề chán nghe chuyện của anh, anh có thể kể tiếp câu chuyện của Hoàng Tước cho con bé nghe…"

"Nếu có điều gì đó mà em mong đợi ở Ngu Hề khi lớn lên, thì em hy vọng con bé sẽ trở thành một người phụ nữ như Hoàng Tước."

Hoàng Tước.

Nghe cái tên ấy, Lâm Huyền không khỏi bâng khuâng:

"Hoàng Tước… quả thực có rất nhiều câu chuyện xoay quanh cô ấy, nhiều hơn chúng ta tưởng. Không chỉ là bản thân tôi trên tuyến thế giới này, mà còn có những tôi khác trên các tuyến thế giới khác, cùng những câu chuyện cứu thế khác nhau."

"Mặc dù tất cả những câu chuyện ấy đều thất bại, nhưng nếu không có những kinh nghiệm tích lũy qua từng lần thất bại, không có sự truyền tải thông tin từ lần này đến lần khác, thì chúng ta cũng không thể có được chiến thắng cuối cùng."

"Nhiều chúng ta như vậy sao?"

Triệu Anh Quân chớp chớp mắt:

"Ý anh là, Hoàng Tước đã không chỉ một lần xuyên không?"

"Đúng thế."

Lâm Huyền gật đầu:

"Mỗi lần, cô ấy đều gặp anh ở những thời điểm khác nhau, với những câu chuyện khác nhau."

"Mỗi câu chuyện có một kết thúc khác nhau, có khi thất bại ngay từ đầu, có khi mọi người đều chết rất nhiều; cũng có khi tất cả sống sót đến cuối cùng nhưng vì hiểu sai về 42, hoặc không thể nắm được cốt lõi mà trở nên bất lực."

"Nhưng may mắn là, vì đường dây thế giới đã quy tụ, nên tất cả đều đã kết thúc, tất cả đều an yên. Anh nghĩ đây chính là thế giới mà Hoàng Tước mong muốn —"

"【Một thế giới không có Hoàng Tước và người dẫn dắt, chỉ có Triệu Anh Quân và Lâm Huyền, đó mới là thế giới tốt đẹp nhất.】"

"Bíp!"

Bé Ngu Hề trong xe đẩy lại thốt lên một tiếng.

"Đúng vậy."

Lâm Huyền khẽ cười, tiếp tục đẩy xe:

"Và cả Ngu Hề nữa. Một thế giới tốt đẹp nhất, sao có thể thiếu Ngu Hề được chứ?"

"Nói mới nhớ…"

Hắn nhìn Triệu Anh Quân đang sánh bước bên cạnh:

"Vì Ngu Hề là con gái, anh nghĩ có lẽ con bé sẽ thích nghe câu chuyện của mẹ hơn là những chuyện về chiến đấu và hy sinh."

"Câu chuyện của em sao?"

Triệu Anh Quân cười khẽ:

"Đáng tiếc là em chẳng có gì đáng kể cả. So với cuộc đời đầy sóng gió, kích thích và phiêu lưu của anh và các bạn, hai mươi năm cuộc đời em đúng là có thể nói là bình lặng như mặt nước."

"Không hẳn vậy chứ."

Lâm Huyền giải thích:

"Thành phố trên không Rhine mà em tạo nên, giờ đây đã trở thành câu chuyện đẹp nhất thế giới; hơn nữa, nói cho cùng, Hoàng Tước chẳng phải chính là em sao? Sao lại có thể nói cuộc đời em bình lặng như nước chứ?"

Tuy nhiên…

Triệu Anh Quân nhẹ nhàng lắc đầu:

"Dù là Triệu Anh Quân của Thành phố trên không Rhine hay Triệu Anh Quân biến thành Hoàng Tước, thì đều không phải là em."

"Đây là điều rõ ràng thôi, Lâm Huyền. Cả đời này em sẽ không trở thành Hoàng Tước, cũng không xây dựng Thành phố trên không Rhine, nên họ là họ, còn em là em, hoàn toàn khác nhau…"

"Nhưng, cuộc sống không sóng gió, không phiêu lưu thì đã sao? Em hài lòng với cuộc đời của mình rồi."

Lúc này.

Con đường bên bờ sông đã đến cuối.

Triệu Anh Quân tựa vào lan can ở cuối đường, ngắm nhìn mặt sông xa xa lấp lánh:

"Cả đời này, em đã gặp được người mình yêu nhất, kết hôn với người mình yêu nhất, sinh ra Ngu Hề như một sự tái ngộ, và trong khoảnh khắc xúc động nhất của đời mình, anh đã bước vào phòng

sinh và mang tin chiến thắng cuối cùng."

"Không thể có cuộc đời nào viên mãn và tuyệt vời hơn thế. Cho đến lúc này, cuộc đời em không có gì phải hối tiếc, là một câu chuyện không dài, không ngắn, vừa vặn."

Nói rồi.

Triệu Anh Quân đưa ngón trỏ tay phải vén lọn tóc mai ra sau tai:

"Hơn nữa, em mới chỉ hơn hai mươi tuổi, câu chuyện của em vẫn còn rất dài."

"Em tin rằng, bất kể tương lai thế nào, bất kể có chuyện gì xảy đến, cuộc đời em chắc chắn sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, và câu chuyện của em sẽ luôn khiến em tự hào."

"Bởi vì…"

Cơn gió bất chợt từ sông thổi qua, làm đôi bông tai đá xanh của cô khẽ rung động.

Triệu Anh Quân quay đầu nhìn Lâm Huyền, mỉm cười.

Trong đôi mắt sáng ấy phản chiếu hình bóng của Lâm Huyền:

"【Anh chính là câu chuyện của cả cuộc đời em.】"